

Päivitetty/Uppdaterad 2025-01-28

Lars Levi Laestadius
NETTIPOSTILLA

ALKUSANAT

Dokumenttiin on yhdistetty Kirkkopostilla, Puhtaat Saarnat 1984 ja Puhtaat Saarnat 2003 ja myös muut saarnat, mitä on löydetty.

Saarnat on numeroitu samoilla numeroilla, kun teoksessa Saarnat I-III. Saarnat N:o 452 – N:o 463 puuttuvat ja N:o 440, 441, 446, 445 ja 465 on siirretty kirkkovuoden mukaiseen kohtaan. Lisäksi on neljästä saarnasta kaksi eri versiota, joista toinen on merkitty B-kirjaimella (N:o 57B, 90B, 181B ja 374B). 238B saarnaa ei ole teoksessa Saarnat I-III.

Otsikon perässä sulkeissa oleva lyhenne kertoo postillan, josta kyseinen saarna löytyy (KP = Kirkko Postilla, PS1 = Puhtaat Saarnat 1984, PS2 = Puhtaat Saarnat 2 2003, HP = ”Hellmanin postilla” ja NE = Nya Evangeliepostilla).

Sellaisiin saarnoihin, joissa lähteenä on Armon Sanomat, Huutawanääni, Sanomia Siionista, Uusi Postilla tai III-postilla, on lisätty otsikko ”Luotettava lähde puuttuu”, koska on havaittu, että näiden kirjoittajat ovat joissain kohdissa korjanneet kieliasua ja kirjoittaneet niin sanotusti: ”omin sanoin”, jolloin on saattanut alkuperäinen tarkoitus muuttua tahattomastikin.

Saarnojen aiheina olevat evankeliumitekstit on lisätty kokonaisuudessaan mukaan saarnojen siihen kohtaan, jossa ne on saarnaa pidettäessä luettu.

Lopusta löytyy raamatunpaikkarekisteri, jossa on saarnan alku- ja loppuosan aiheena olevat raamatunpaikat aakkosjärjestyksessä.

SISÄLLYSLUETTELO

KELTAISELLA KOROSTETTUJA EI LÖYDY PAINETUISTA KIRJOISTA (KP, PS1 tai PS2) YHT. 67 KPL

KIRKKOPOSTILLAN ESIPUHE	33
KIRJOITTANUT JUHANI RAATTAMAA 1877	33
PAJALAN SEURAKUNNAN KIRKKOHERRAN, ROVASTI LARS LEVI LAESTADIUKSEN ELÄMÄKERTA	36
N:O 1 1. SUNN. ADVENTISSA 1853 (KP: 1A)	41
TEKSTI: ROOM. 13: 11	41
EVANKELIUMI: MATT. 21: 1–9.....	43
N:O 2 1. SUNN. ADVENTISSA 1852 (PS2: 1, HP: 1 JA NE: 1)	48
TEKSTI: ROOM. 13: 11–12	48
EVANKELIUMI: MATT. 21: 1–9.....	50
N:O 3 1. SUNN. ADVENTISSA 1858 (PS2: 2)	54
JEREMIA 7: 11 (PÄIVÄSAARNA)	54
EVANKELIUMI: MATT. 21: 1–9.....	55
N:O 4 1. SUNN. ADVENTISSA 1858 (PS2: 3 JA HP: 88)	58
TEKSTI: MATT. 21: 5 (ILTASAARNA)	58
EVANKELIUMI: MATT. 21: 1–9.....	58
N:O 5 1. SUNN. ADVENTISSA (PS2: 4)	61
TEKSTI: JES. 56: 7 [KATKOKSIA].....	61
EVANKELIUMI: MATT. 21: 1–9.....	63
N:O 6 1. SUNN. ADVENTISSA (KP: 1B)	66
TEKSTI: SAK. 11: 4, 7	66
EVANKELIUMI: MATT. 21: 1–9.....	68
N:O 7 2. SUNN. ADVENTISSA 1851 (PS1, S.12)	72
TEKSTI: ILM. 6: 12–13	72
EVANKELIUMI: LUUK. 21: 25–36.....	74
N:O 8 2. SUNN. ADVENTISSA 1852 (KP: 2)	79
TEKSTI: LUUK. 21: 25.....	79
EVANKELIUMI: LUUK. 21: 25–36.....	81
N:O 9 2. SUNN. ADVENTISSA 1859 (PS1: SIVU 19, HP: 2 JA NE: 2)	86
TEKSTI: LUUK. 21: 28.....	86
EVANKELIUMI: LUUK. 21: 25–36.....	86
N:O 10 3. SUNN. ADVENTISSA 1850 (KP: 3A)	89
TEKSTI: MATT. 11: 7.....	89
EVANKELIUMI: MATT. 11: 2–6.....	90
N:O 11 3. SUNN. ADVENTISSA 1852 (KP: 3B)	94
TEKSTI: MATT. 21: 32.....	94
EVANKELIUMI: MATT. 11: 2–10.....	96
N:O 12 3. SUNN. ADVENTISSA 1855 (PS1: SIVU 22 JA HP: 3)	100
TEKSTI: JES. 42: 6–7.....	100
EVANKELIUMI: MATT. 11: 2–10.....	101
N:O 13 MARKKINASAARNA PAJALASSA 1856 (PS1: SIVU 775)	107
TEKSTI: MATT. 9: 11–12	107

SISÄLLYSLUETTELO

EVANKELIUMI: MATT. 9: 11–12.....	108
N:O 14 3. SUNN. ADVENTISSA 1858 (PS1: SIVU 31)	112
TEKSTI: 1. MOOS. 3: 15	112
EVANKELIUMI: MATT. 11: 2–10.....	113
N:O 15 3. SUNN. ADVENTISSA 1858 (PS1: SIVU 28 JA NE: 3)	116
TEKSTI: JES. 42: 6–7 (ILTASAARNA)	116
EVANKELIUMI: MATT. 11: 2–10.....	116
N:O 16 4. SUNN. ADVENTISSA 1848 (PS2: 5)	119
TEKSTI: MATT. 21: 25–27	119
EVANKELIUMI: JOH. 1: 19–28.....	121
N:O 17 4. SUNN. ADVENTISSA 1851 (PS1: SIVU 35)	125
TEKSTI: MATT. 3: 2–6.....	125
EVANKELIUMI: JOH. 1: 19–28.....	127
N:O 18 4. SUNN. ADVENTISSA 1855 (PS1: SIVU 52 JA HP: 4)	132
TEKSTI: AP. T. 13: 24 (ILTASAARNA)	132
EVANKELIUMI: JOH. 1: 19–28.....	133
N:O 19 4. SUNN. ADVENTISSA 1859 (PS1: S.42 JA HP: 89)	136
TEKSTI: MATT. 3: 13.....	136
EVANKELIUMI: JOH. 1: 19–28.....	137
N:O 20 4. SUNN. ADVENTISSA 1858 (PS2: 6 JA NE: 4)	141
TEKSTI: 1. MOOS. 32: 10 (ILTASAARNA).....	141
EVANKELIUMI: JOH. 1: 19–28.....	142
N:O 21 JOULUPÄIVÄNÄ 1845 (PS2: 7)	145
TEKSTI: HEBR. 1: 1.....	145
EVANKELIUMI: JOH. 1: 1–14.....	146
N:O 22 JOULUPÄIVÄNÄ 1847 (HP: 5)	152
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: JES. 66: 9	152
EVANKELIUMI: LUUK. 2: 1–20.....	153
N:O 23 JOULUPÄIVÄNÄ 1849 (PS2: 9)	158
TEKSTI: JES. 66: 9.....	158
EVANKELIUMI: JOH. 1: 1–14.....	160
N:O 24 JOULUPÄIVÄNÄ 1850 (KP: 5).....	165
TEKSTI: JES. 9: 5.....	165
EVANKELIUMI: JOH. 1: 1–14.....	167
N:O 25 JOULUPÄIVÄNÄ 1851 (PS2: 10)	170
TEKSTI: JES 1: 3	170
EVANKELIUMI: JOH. 1: 1–14.....	171
N:O 26 JOULUPÄIVÄNÄ 1852 (PS2: 11)	176
EVANKELIUMI: JOH. 1: 1–14.....	176
N:O 27 JOULUPÄIVÄNÄ 1857 (PS1: SIVU 59)	179
EVANKELIUMI: JOH. 1: 1–14.....	179
N:O 28 JOULUPÄIVÄNÄ 1858 (PS1: SIVU 62)	182
TEKSTI: JES. 63: 1–2 (PÄIVÄSAARNA).....	182
EVANKELIUMI: LUUK. 2: 1–20.....	183

SISÄLLYSLUETTELO

N:O 29	JOULUPÄIVÄNÄ 1859 (PS2: 12 JA NE: 6)	187
	EVANKELIUMI: JOH. 1: 1–14.....	187
N:O 30	JOULUPÄIVÄNÄ (PS1: SIVU 66 JA NE: 5)	191
	TEKSTI: JES. 53: 2–3	191
	EVANKELIUMI: JOH. 1: 1–14.....	192
N:O 31	TOISENA JOULUPÄIVÄNÄ 1849 (PS1: SIVU 69)	195
	TEKSTI: 1. MOOS. 3:15	195
	EVANKELIUMI: MATT. 23: 34–39.....	197
N:O 32	TOISENA JOULUPÄIVÄNÄ 1850 (PS1: SIVU 77)	203
	TEKSTI: AP. T. 7: 51, 54	203
	EVANKELIUMI: MATT. 23: 34–39.....	204
N:O 33	TOISENA JOULUPÄIVÄNÄ 1851 (PS1: SIVU 82)	209
	TEKSTI: 2. MOOS. 2: 13–14.....	209
	EVANKELIUMI: MATT. 23: 34–39.....	210
N:O 34	TOISENA JOULUPÄIVÄNÄ 1854 (KP: 6B JA HP: 6)	216
	TEKSTI: 5. MOOS. 32: 10–12	216
	EVANKELIUMI: MATT. 23: 34–39.....	217
N:O 35	TOISENA JOULUPÄIVÄNÄ 1858 (PS1: SIVU 88 JA NE: 7)	221
	TEKSTI: MATT. 5: 11–12 (ILTASAARNA)	221
	EVANKELIUMI: MATT. 23: 34–39.....	222
N:O 36	TOISENA JOULUPÄIVÄNÄ 1859 (KP: 6A)	224
	TEKSTI: 1. JOH. 3:15.....	224
	EVANKELIUMI: MATT. 23: 34–39.....	225
N:O 37	JOULUN JÄLK. SUNN. 1848 (PS1: SIVU 91 JA NE: 8)	228
	TEKSTI: 2. TESS. 2: 11–12.	228
	EVANKELIUMI: LUUK. 2: 33–40.....	230
N:O 38	LÄHIMMÄISENÄ SUNN. JOULUSTA 1855 (KP: 7 JA HP: 7)	234
	TEKSTI: 1. MOOS. 4: 1	234
	EVANKELIUMI: LUUK. 2: 33–40.....	235
N:O 39	UUDENVUODENPÄIVÄNÄ 1853 (PS1: SIVU 102 JA HP: 8)	239
	TEKSTI: FIL. 2: 9–11	239
	EVANKELIUMI: LUUK. 2: 21	241
N:O 40	UUDENVUODENPÄIVÄNÄ 1851, 1854 (PS1: SIVU 97)	246
	TEKSTI: PS. 77: 6, 8, 10	246
	EVANKELIUMI: LUUK. 2: 21	248
N:O 41	UUDENVUODEN PÄIVÄNÄ 1859 (KP: 8, HP: 9 JA NE: 9)	252
	TEKSTI: AP. T. 4: 12	252
	EVANKELIUMI: LUUK. 2: 21	253
N:O 42	UUDENVUODEN JÄLK. SUNN. 1859 (PS1: SIVU 115 JA HP: 10)	255
	TEKSTI: MATT. 3:12.....	255
	EVANKELIUMI: MATT. 3: 13–17.....	257
N:O 43	UUDENVUODEN JÄLK. SUNN. 1852 (PS1: SIVU 109)	262
	TEKSTI: MATT. 3: 11–12	262
	EVANKELIUMI: MATT. 3: 13–17.....	263

SISÄLLYSLUETTELO

N:O 44	UUDENVUODEN JÄLK. SUNN. (PS2: 13)	268
	[VAJAA]	268
	EVANKELIUMI: MATT. 3: 13–17	268
N:O 45	UUDENVUODEN JÄLK. SUNN. 1858 (KP: 9 JA NE: 10)	273
	TEKSTI: 2. KUN. 5: 10, 12	273
	EVANKELIUMI: MATT. 3: 13–17	274
N:O 46	LOPPIAISENA 1849 (KP: 10 JA NE: 11)	276
	TEKSTI: 4. MOOS. 24: 17	276
	EVANKELIUMI: MATT. 2: 1–12	277
N:O 47	LOPPIAISENA 1852 (PS1: SIVU 121 JA HP: 11)	282
	TEKSTI: ILM. K. 2: 26–28. (ILTASAARNA)	282
	EVANKELIUMI: MATT. 2: 1–12	283
N:O 440	LOPPIAISENA 1851	289
	TEKSTI: 4. MOOS. 24: 15–17	289
	EVANKELIUMI: MATT. 2: 1–12	291
N:O 48	1. SUNN. LOPPIAISESTA 1851 (PS1: SIVU 128 JA HP: 12)	296
	TEKSTI: KORKEA VEISU 3: 1–3	296
	EVANKELIUMI: LUUK. 2: 42–52	298
NO: 49	1. SUNN. LOPPIAISESTA 1853 (KP: 11 JA NE: 12)	303
	TEKSTI: TOB. 4: 6	303
	EVANKELIUMI: LUUK. 2: 42–52	305
N:O 441	1. SUNN. LOPPIAISESTA (PS2: 14)	309
	SAARNA YLJÄSTÄ JA MORSIAMESTA [KATKOKSIA]	309
	EVANKELIUMI: LUUK. 2: 42–52	309
N:O 50	2. SUNN. LOPPIAISESTA 1849 (PS1: SIVU 135 JA NE: 13)	313
	TEKSTI: JES. 25: 6 (ILTASAARNA)	313
	EVANKELIUMI: JOH. 2: 1–11	314
N:O 51	2. SUNN. LOPPIAISESTA 1852 (KP: 12 JA HP: 13)	318
	TEKSTI: ESAJAN 55: 1	318
	EVANKELIUMI: JOH. 2: 1–11	319
N:O 52	2. SUNN. LOPPIAISESTA 1855 (PS1: SIVU 140)	324
	TEKSTI: JOH. 2: 3 (PÄIVÄSAARNA)	324
	EVANKELIUMI: JOH. 2: 1–11	325
N:O 53	2. SUNN. LOPPIAISESTA 1859 (PS1: SIVU 144)	328
	TEKSTI: JOH. 2: 2 (ILTASAARNA)	328
	EVANKELIUMI: JOH. 2: 1–11	329
N:O 54	3. SUNN. LOPPIAISESTA (PS2: 15)	331
	[VAJAA]	331
	EVANKELIUMI: MATT. 8: 5–13	332
N:O 55	3. SUNN. LOPPIAISESTA 1849 (PS1: SIVU 147)	335
	TEKSTI: JES. 55: 5 (PÄIVÄSAARNA)	335
	EVANKELIUMI: MATT. 8: 5–13	336
N:O 56	3. SUNN. LOPPIAISESTA 1855 (KP: 13, HP: 14 JA NE: 14)	341
	TEKSTI: MATT. 8: 9–10	341

EVANKELIUMI: MATT. 8: 5–13.....	342
N:O 57 4. SUNN. LOPPIAISESTA 1849 (PS1: SIVU 153 JA HP: 15)	346
TEKSTI: PSALMI 42: 8.....	346
EVANKELIUMI: MATT. 8: 23–27.....	348
N:O 57B 4. SUNN. LOPPIAISESTA 1849 (UP JA HP: 15)	352
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU *-MERKKIIN ASTI. TEKSTI: PSALM. 42: 8.....	352
EVANKELIUMI: MATT. 8: 23–27.....	354
N:O 58 4. SUNN. LOPPIAISESTA 1855 (KP: 14 JA NE: 15)	358
TEKSTI: JOB. 38: 11.....	358
EVANKELIUMI: MATT. 8: 23–27.....	359
N:O 59 4. SUNN. LOPPIAISESTA 1856 (PS2: 16)	363
TEKSTI: PS. 42: 8 (ILTASAARNA).....	363
EVANKELIUMI: MATT. 8: 23–27.....	363
N:O 60 4. SUNN. LOPPIAISESTA 1857 (PS1: SIVU 158)	366
TEKSTI: HESEK. 21: 13 (PÄIVÄSAARNA) [VAJAA].....	366
EVANKELIUMI: MATT. 8: 23–27.....	367
N:O 61 5. SUNN. LOPPIAISESTA 1851 (PS2: 17 JA HP: 90)	371
TEKSTI: 1. PIET. 1: 23.....	371
EVANKELIUMI: MATT. 13: 24–30.....	372
N:O 62 5. SUNN. LOPPIAISESTA (PS1: SIVU 398, HP: 16 JA NE: 16)	376
TEKSTI: LUUK. 10: 2.....	376
N:O 63 SEPTUAGESIMASUNNUNTAINA 1850 (KP: 16A JA HP: 17)	379
TEKSTI: JES. 5: 4.....	379
EVANKELIUMI: MATT. 20: 1–16.....	381
N:O 64 SEPTUAGESIMASUNNUNTAINA 1853 (KP: 16B, HP: 18 JA NE: 17)	385
TEKSTI: LUUK. 13: 7, 9.....	385
EVANKELIUMI: MATT. 20: 1–16.....	386
N:O 65 SEPTUAGESIMASUNNUNTAINA 1858 (PS1: SIVU 163)	390
TEKSTI: 3. MOOS. 24: 1–2.....	390
EVANKELIUMI: MATT. 20: 1–16.....	390
N:O 66 SEXAGESIMASUNNUNTAINA 1849 (PS1: SIVU 165 JA PS2: 18)	393
TEKSTI: 1. KOR. 3: 9.....	393
EVANKELIUMI: LUUK. 8: 4–15.....	395
N:O 67 SEXAGESIMASUNNUNTAINA 1855 (PS1: SIVU 172 JA HP: 91)	401
TEKSTI: 1. MOOS. 3: 17 (PÄIVÄSAARNA).....	401
EVANKELIUMI: LUUK. 8: 4–15.....	402
N:O 68 SEXAGESIMASUNNUNTAINA 1857 (KP: 17, HP: 19 JA NE: 18)	407
TEKSTI: JES. 53: 1.....	407
EVANKELIUMI: LUUK. 8: 4–15.....	408
N:O 69 LASKIAISSUNNUNTAINA 1849 (KP: 18)	413
TEKSTI: JOH. 9: 39.....	413
EVANKELIUMI: LUUK. 18: 31–43.....	415
N:O 70 LASKIAISSUNNUNTAINA 1856 (PS1: SIVU 177)	419
TEKSTI: 1. KOR. 2: 14.....	419

SISÄLLYSLUETTELO

EVANKELIUMI: LUUK. 18: 31–43.....	420
N:O 71 LASKIAISSUNNUNTAINA (PS1: SIVU 840)	424
TEKSTI: TOB. 2: 11 [KATKOKSIA]	424
EVANKELIUMI: LUUK. 18: 31–43.....	425
N:O 72 1. SUNN. PAASTOSSA 1853; 1860 (KP: 19)	428
TEKSTI: 1. PIET. 5: 8.	428
EVANKELIUMI: MATT. 4: 1–11.....	429
N:O 73 1. SUNN. PAASTOSSA 1855 (PS1: SIVU 182, HP: 21 JA NE: 20)	435
TEKSTI: SYR. 2: 1 (PÄIVÄSAARNA).....	435
EVANKELIUMI: MATT. 4: 1–11.....	436
N:O 74 2. SUNN. PAASTOSSA (PS1: SIVU 196)	440
TEKSTI: ROOM. 10: 4	440
EVANKELIUMI: MATT. 15: 21–28.....	441
N:O 75 2. SUNN. PAASTOSSA 1849 (KP: 20, HP: 23 JA NE: 21)	445
TEKSTI: AP. T. 20: 25–27.	445
EVANKELIUMI: MATT. 15: 21–28.....	447
N:O 76 2. SUNN. PAASTOSSA 1851 (PS1: SIVU 187 JA HP: 92)	452
TEKSTI: PS. 13: 2–3.....	452
EVANKELIUMI: MATT. 15: 21–28.....	453
N:O 77 2. SUNN. PAASTOSSA 1859 (PS1: SIVU 192 JA HP: 22)	457
TEKSTI: MATT. 15: 22.....	457
EVANKELIUMI: MATT. 15: 21–28.....	458
N:O 78 3. SUNN. PAASTOSSA 1849 (PS1: SIVU 201, HP: 24 JA NE: 22)	461
TEKSTI: 1. SAM. 18: 7	461
EVANKELIUMI: LUUK. 11: 14–28.....	461
N:O 79 3. SUNN. PAASTOSSA (KP: 21).....	466
TEKSTI: HEBR. 6: 4–6.....	466
EVANKELIUMI: LUUK. 11: 14–28.....	468
N:O 80 3. SUNN. PAASTOSSA 1855 (PS2: 19)	472
TEKSTI: PSALMI 31: 12, 14, 19. (PÄIVÄSAARNA).....	472
EVANKELIUMI: LUUK. 11: 14–28.....	473
N:O 81 PUOLIPAASTON SUNNUNTAI 1849 (PS1: SIVU 205)	478
TEKSTI: GAL.4: 22,23,29	478
EVANKELIUMI: JOH. 6: 1–15.....	479
N:O 82 PUOLIPAASTON SUNNUNTAI 1854 (KP: 22 JA NE: 23).....	484
TEKSTI: 1. SAM. 8: 5.	484
EVANKELIUMI: JOH. 6: 1–15.....	485
N:O 83 PUOLIPAASTON SUNNUNTAI 1854 (UP: 24).....	490
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: JOH. 6: 27. (AAMUSAARNA KÖNGÄSESSÄ V. 1854)	490
EVANKELIUMI: JOH. 6: 1–15.....	491
N:O 84 PUOLIPAASTON SUNNUNTAI 1855 (PS1: SIVU 211 JA HP: 25)	495
TEKSTI: JOH. 6: 12.....	495
EVANKELIUMI: JOH. 6: 1–15.....	496
N:O 85 5. SUNN. PAASTOSSA 1847 (KP: 23)	500

SISÄLLYSLUETTELO

TEKSTI: JOH. 8: 48.....	500
EVANKELIUMI: JOH. 8: 46–59.....	502
N:O 86 5. SUNN. PAASTOSSA 1851 (PS1: SIVU 216 JA PS2: 20)	507
TEKSTI: 2. SAM. 16: 7	507
EVANKELIUMI: JOH. 8: 46–59.....	509
N:O 87 5. SUNN. PAASTOSSA 1854 (PS1: SIVU 221)	513
TEKSTI: JOH. 8:46 (PÄIVÄSAARNA)	513
EVANKELIUMI: JOH. 8: 46–59.....	514
N:O 88 PALMUSUNNUNTAINA 1852 (PS1: SIVU 227)	519
TEKSTI: 2. MOOS. 12: 8.....	519
EVANKELIUMI: 1. KOR. 11: 23–29.....	521
N:O 89 PALMUSUNNUNTAINA 1854 (KP: 24B, HP: 87 JA NE: 26)	525
TEKSTI: JOH. 6: 41.....	525
EVANKELIUMI: 1. KOR. 11: 23–29.....	526
N:O 90 PALMUSUNNUNTAINA 1858 (PS2: 21)	532
TEKSTI: LUUK. 22: 15–16 (ILTASAARNA)	532
EVANKELIUMI: 1. KOR. 11: 23–29.....	532
N:O 90B PALMUSUNNUNTAINA 1859 (HP: 27)	535
TEKSTI: LUUK. 22: 15–16	535
EVANKELIUMI: 1. KOR. 11: 23–29.....	536
N:O 91 PALMUSUNNUNTAINA (KP: 24A)	538
TEKSTI: 1. KOR. 11: 27–29.....	538
EVANKELIUMI: 1. KOR. 11: 23–29.....	539
N:O 92 PALMUSUNNUNTAINA	544
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: JOH. 6: 54	544
N:O 93 PALMUSUNNUNTAINA (PS2: 23)	546
[KATKOKSIA].....	546
EVANKELIUMI: 1. KOR. 11: 23–29.....	547
N:O 94 PALMUSUNNUNTAINA (PS2: 22 JA NE: 25)	550
TEKSTI: JOH. 6: 54.....	550
N:O 95 PITKÄPERJANTAINA 1848 (PS1: SIVU 233)	553
TEKSTI: JES. 53: 4.....	553
EVANKELIUMI: LUUK. 23: 32–56.....	555
N:O 96 PITKÄPERJANTAINA 1850 (PS1: SIVU 239)	560
TEKSTI: PS. 22: 17.....	560
EVANKELIUMI: LUUK. 23: 32–56.....	561
N:O 97 PITKÄPERJANTAINA 1851 (PS2: 25, HP: 28 JA NE: 27)	566
TEKSTI: 1. MOOS. 42: 38.....	566
EVANKELIUMI: LUUK. 23: 32–56.....	567
N:O 98 PITKÄPERJANTAINA 1851 (PS1: SIVU 244)	571
(ILTASAARNA)	571
EVANKELIUMI: LUUK. 23: 32–56.....	573
N:O 99 PITKÄNÄPERJANTAINA 1852 (KP: 25B)	577
TEKSTI: PS. 69: 22.....	577

EVANKELIUMI: LUUK. 23: 32–56.....	579
N:O 100 PITKÄPERJANTAINA 1853 (KP: 25A)	584
TEKSTI: LUUK. 23: 34.....	584
EVANKELIUMI: LUUK. 23: 32–56.....	586
N:O 101 PITKÄPERJANTAINA 1853 (PS2: 26).....	591
TEKSTI: AP.T. 13: 29 (ILTASAARNA).....	591
TEKSTI: 6. AHTI. EVANKELIUMI: LUUK. 23: 32–56.....	592
N:O 102 PITKÄPERJANTAI 1860	598
(ILTASAARNA)	598
TEKSTI: 6. AHTI. EVANKELIUMI: LUUK. 23: 32–56.....	598
N:O 446 PITKÄPERJANTAINA 1845 (PS2: 24).....	602
TEKSTI: 2. KOR. 5: 19.....	602
N:O 103 PÄÄSIÄISPÄIVÄNÄ 1854 (PS1: SIVU 253)	603
TEKSTI: VIIS. K. 5:1–5 (PÄIVÄSAARNA)	603
EVANKELIUMI: MARK. 16: 1–8	605
N:O 104 PÄÄSIÄISPÄIVÄNÄ 1853 (KP: 26A JA NE: 28).....	610
TEKSTI: MATT. 27: 63.....	610
EVANKELIUMI: MARK. 16: 1–8	611
N:O 105 PÄÄSIÄISPÄIVÄNÄ 1851 (PS1: SIVU 249)	615
(SUOMENNOS)	615
N:O 106 PÄÄSIÄISPÄIVÄNÄ 1854 (KP: 26B JA HP: 29).....	619
TEKSTI: 1 KOR. 5: 6–8.....	619
EVANKELIUMI: MARK. 16: 1–8	621
N:O 107 PÄÄSIÄISPÄIVÄNÄ (PS1: SIVU 259)	626
(PÄIVÄSAARNA, SUOMENNOS)	626
TEKSTI: 1. KOR. 5: 6–8.....	626
N:O 108 PÄÄSIÄISPÄIVÄNÄ (PS1: SIVU 846)	630
TEKSTI: 1. KOR. 5: 6–7 [KATKELMA].....	630
N:O 109 2. PÄÄSIÄISPÄIVÄNÄ 1854 (KP: 27B, HP: 30 JA NE: 29).....	635
TEKSTI: JES. 42: 1–3.....	635
EVANKELIUMI: LUUK. 24: 13–35.....	637
N:O 110 2. PÄÄSIÄISPÄIVÄNÄ 1851 (KP: 27A)	642
TEKSTI: AP. T. 8: 30–31	642
EVANKELIUMI: LUUK. 24: 13–35.....	643
N:O 111 2. PÄÄSIÄISPÄIVÄNÄ 1852 (PS1: SIVU 263 JA HP: 93)	648
TEKSTI: LUUK. 24: 30–32	648
EVANKELIUMI: LUUK. 24: 13–35.....	649
N:O 112 1. SUNN. PÄÄSIÄISESTÄ 1851 (PS1: SIVU 275)	655
TEKSTI: 1. TIM. 1: 9–10	655
EVANKELIUMI: JOH. 20: 19–31.....	656
N:O 113 1. SUNN. PÄÄSIÄISESTÄ (PS1: SIVU 269).....	661
TEKSTI: JOH. 20: 25.....	661
EVANKELIUMI: JOH. 20: 19–31.....	663

SISÄLLYSLUETTELO

N:O 114	1. SUNN. PÄÄSIÄISESTÄ (KP: 28 JA NE: 30)	668
	TEKSTI: 2. KUN. 6: 25–33.....	668
	EVANKELIUMI: JOH. 20: 19–31.....	670
N:O 115	2. SUNN. PÄÄSIÄISESTÄ 1849 (PS1: SIVU 280, HP: 32 JA NE: 31)	674
	TEKSTI: HES. 34: 17–20.....	674
	EVANKELIUMI: JOH. 10: 11–16.....	676
N:O 116	2. SUNN. PÄÄSIÄISESTÄ 1850 (PS1: SIVU 287)	681
	TEKSTI: HES. 34: 23, 25 (ILTASAARNA)	681
	EVANKELIUMI: JOH. 10: 11–16.....	683
N:O 117	2. SUNN. PÄÄSIÄISESTÄ 1851 (PS1: SIVU 293 JA HP: 94)	687
	TEKSTI: 2. SAMUELIN KIRJA 24: 17	687
	EVANKELIUMI: JOH. 10: 11–16.....	688
N:O 118	2. SUNN. PÄÄSIÄISESTÄ 1854 (KP: 29)	692
	TEKSTI: 1. SAM. 17: 34	692
	EVANKELIUMI: JOH. 10: 11–16.....	693
N:O 119	3. SUNN. PÄÄSIÄISESTÄ 1850 (KP: 30A)	696
	TEKSTI: 1. MOOS. 3: 16.....	696
	EVANKELIUMI: JOH. 16: 16–22.....	698
N:O 120	3. SUNN. PÄÄSIÄISESTÄ 1853 (KP: 30B JA HP: 33)	703
	TEKSTI: JOH. 16: 21.....	703
	EVANKELIUMI: JOH. 16: 16–22.....	705
N:O 121	3. SUNN. PÄÄSIÄISESTÄ (PS2: 27 JA NE: 32)	710
	TEKSTI: JOH. 16:20	710
	EVANKELIUMI: JOH. 16: 16–22.....	712
N:O 122	4. SUNN. PÄÄSIÄISESTÄ 1851, 1854 (KP: 31A)	717
	TEKSTI: JER. 2: 19.....	717
	EVANKELIUMI: JOH. 16: 5–14.....	719
N:O 123	4. SUNN. PÄÄSIÄISESTÄ 1859 (KP: 31B, HP: 35 JA NE: 33)	724
	TEKSTI: HOOSEA 6: 1.....	724
	EVANKELIUMI: JOH. 16: 5–14.....	725
N:O 124	5. SUNN. PÄÄSIÄISESTÄ 1848 (PS1: SIVU 303 JA NE: 34)	728
	TEKSTI: JAAK. 4: 3 [KATKOKSIA]	728
	EVANKELIUMI: JOH. 16: 23–33.....	729
N:O 125	5. SUNN. PÄÄSIÄISESTÄ 1850 (KP: 32A)	735
	TEKSTI: SYURAK 34: 29	735
	EVANKELIUMI: JOH. 16: 23–33.....	737
N:O 126	5. SUNN. PÄÄSIÄISESTÄ V. 1851 (UP: 37 JA HP: 36)	741
	LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: JAAK. 4: 3–4.....	741
	EVANKELIUMI: JOH. 16: 23–33.....	743
N:O 127	5. SUNN. PÄÄSIÄISESTÄ (KP: 32B)	748
	TEKSTI: MARK. 14: 33, 38	748
	EVANKELIUMI: JOH. 16: 23–33.....	750
N:O 128	HELATORSTAINA 1847, -54 (PS1: SIVU 315)	755
	TEKSTI: 1. KOR. 15: 19.....	755

SISÄLLYSLUETTELO

EVANKELIUMI: MARK. 16: 14–20	756
N:O 129 HELATORSTAINA 1850 (PS1: SIVU 309)	760
TEKSTI: PSALMI 110: 1	760
EVANKELIUMI: MARK. 16: 14–20	762
N:O 130 HELATORSTAINA 1854 (KP: 33)	767
TEKSTI: MATT. 26: 64–65	767
EVANKELIUMI: MARK. 16: 14–20	768
N:O 131 6. SUNNUNTAINA PÄÄSIÄISESTÄ 1851 (PS1: SIVU 320 JA NE: 36)	773
TEKSTI: 1. JOH. 13: 12–14 [LOPPU KATEISSA]	773
EVANKELIUMI: JOH. 15: 26–16: 4	775
N:O 132 6. SUNNUNTAINA PÄÄSIÄISESTÄ 1854 (KP: 34B JA HP: 38)	778
TEKSTI: MATT. 5: 11, 12.	778
EVANKELIUMI: JOH. 15: 26–16: 4	780
N:O 133 6. SUNNUNTAINA PÄÄSIÄISESTÄ (KP: 34A)	785
TEKSTI: JOH. 8: 40–41.	785
EVANKELIUMI: JOH. 15: 26–16: 4	787
N:O 134 KYNTTILÄMESSUN PÄIVÄNÄ 1849	791
TEKSTI: JOB. 19: 25–26	791
EVANKELIUMI: LUUK. 2: 22–32	793
N:O 135 KYNTTILÄNPÄIVÄNÄ 1853 (PS2: 58).....	797
[KATKOKSIA]	797
N:O 136 KYNTTILÄMESSUN PÄIVÄNÄ 1849, 1855 (KP: 65B, HP: 74 JA NE: 69)	801
TEKSTI: JOB. 19: 25–26	801
EVANKELIUMI: LUUK. 2: 22–32	803
N:O 137 KYNTTILÄNPÄIVÄNÄ 1856 (PS2: 59).....	807
TEKSTI: DAN. 9: 26–27 [KATKOKSIA]	807
EVANKELIUMI: LUUK. 2: 22–32	808
N:O 138 KYNTTILÄMESSUN PÄIVÄNÄ 1859 (KP: 65A).....	814
TEKSTI: MAL. 3: 2	814
EVANKELIUMI: LUUK. 2: 22–32	815
N:O 139 MARIAN PÄIVÄNÄ 1848 (PS1: SIVU 519)	817
TEKSTI: 1. MOOS. 3: 15 [KATKOS]	817
EVANKELIUMI: LUUK. 1: 26–38	818
N:O 140 MARIAN PÄIVÄNÄ 1849, 1852 (HP: 75).....	822
TEKSTI: 2. KOR. 4: 3–4.....	822
EVANKELIUMI: LUUK. 1: 26–38	824
N:O 141 MARIAN PÄIVÄNÄ 1851 (PS1: SIVU 531)	829
TEKSTI: ILM. 12: 1–2	829
EVANKELIUMI: LUUK. 1: 26–38	830
N:O 142 MARIAN PÄIVÄNÄ 1849, -57 (PS1: SIVU 524)	834
TEKSTI: 2. KOR. 4: 3–4.....	834
EVANKELIUMI: LUUK. 1: 26–38	835
N:O 143 MARIANPÄIVÄNÄ 1859 (PS2: 61 JA NE: 70)	841
TEKSTI: PS. 2: 7 (ILTASAARNA).....	841

EVANKELIUMI: LUUK. 1: 26–38.....	842
N:O 144 MARIANPÄIVÄNÄ (KP: 66)	845
TEKSTI: LUUK. 9: 18–20	845
EVANKELIUMI: LUUK. 1: 26–38.....	846
N:O 145 HELLUNTAIPÄIVÄNÄ 1846 (PS1: SIVU 324 JA HP: 40).....	850
EVANKELIUMI: JOH. 14: 23–31.....	852
N:O 146 HELLUNTAIPÄIVÄNÄ 1848 (PS2: 28).....	858
TEKSTI: HES. 36: 26 JA 31.....	858
EVANKELIUMI: JOH. 14: 23–31.....	859
N:O 147 HELLUNTAIPÄIVÄNÄ 1850 (PS1: SIVU 332)	863
TEKSTI: JES. 58: 1	863
EVANKELIUMI: JOH. 14: 23–31.....	865
N:O 148 HELLUNTAIPÄIVÄNÄ 1851 (PS2: 62).....	872
(AAMUSAARNA).....	872
TEKSTI: AP. T. 2: 1–13	872
N:O 149 HELLUNTAIPÄIVÄNÄ 1852 (PS1: SIVU 341)	876
TEKSTI: JOH. 3: 8.....	876
N:O 150 HELLUNTAIPÄIVÄNÄ 1854 (KP: 35 JA NE: 37)	881
TEKSTI: HESEK. 36: 26, 31	881
EVANKELIUMI: JOH. 14: 23–31.....	883
N:O 151 HELLUNTAIPÄIVÄNÄ 1859 (PS1: SIVU 346 JA NE: 38).....	888
TEKSTI: HELLUNTAIPÄIVÄN EPISTOLA: AP. T. 2: 1–13 (PÄIVÄSAARNA)	888
N:O 152 HELLUNTAIPÄIVÄNÄ 1860 (PS1: SIVU 349)	891
TEKSTI: HELLUNTAIPÄIVÄN EPISTOLA. AP. T. 2: 1–13 (PÄIVÄSAARNA).....	891
N:O 153 2. HELLUNTAIPÄIVÄNÄ 1850 (PS1: SIVU 352)	895
TEKSTI: 1. MOOS. 6: 5–6.....	895
EVANKELIUMI: JOH. 3: 16–21.....	896
N:O 154 2. HELLUNTAIPÄIVÄNÄ 1854 (KP: 36A)	901
TEKSTI: JOH. 3: 19.....	901
EVANKELIUMI: JOH. 3: 16–21.....	903
N:O 155 2. HELLUNTAIPÄIVÄNÄ 1854 (KP: 36B, HP: 41 JA NE: 39).....	908
TEKSTI: JOH. 3: 17	908
EVANKELIUMI: JOH. 3: 16–21.....	909
N:O 156 KOLMINAISUUDEN PÄIVÄNÄ 1850 (KP: 37A).....	915
TEKSTI: JOH. 3: 7.....	915
EVANKELIUMI: JOH. 3: 1–15.....	917
N:O 157 KOLMINAISUUDEN PÄIVÄNÄ 1855 (KP: 37B JA NE: 40)	922
TEKSTI: JOH. 3: 11.....	922
EVANKELIUMI: JOH. 3: 1–15.....	923
N:O 158 KOLMINAISUUDEN PÄIVÄNÄ (HP: 42)	928
TEKSTI: JOH. 3: 7–8.....	928
EVANKELIUMI: JOH. 3: 1–15.....	930
N:O 159 1. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1853 (KP: 38 JA NE: 41)	934

SISÄLLYSLUETTELO

TEKSTI: MATT. 5: 3.....	934
EVANKELIUMI: LUUK. 16: 19–31.....	935
N:O 160 1. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1856 (PS1: SIVU 358 JA HP: 44)	939
TEKSTI: JOH. 14: 2.....	939
EVANKELIUMI: LUUK. 16: 19–31.....	939
N:O 161 2. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1848 (PS2: 29)	942
TEKSTI: SAL. VIIS. K. 2: 6–7 (KATKOKSIA).....	942
EVANKELIUMI: LUUK. 14: 16–24.....	944
N:O 162 2. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1850 (PS2: 30 JA HP: 46)	949
TEKSTI: SAL. VIIS. K. 2: 6, 7, 9.....	949
EVANKELIUMI: LUUK. 14: 16–24.....	951
N:O 163 2. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1855 (KP: 39 JA NE: 42)	955
TEKSTI: LUUK. 14: 19.....	955
EVANKELIUMI: LUUK. 14: 16–24.....	956
N:O 164 2. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1856 (PS1: SIVU 361 JA HP: 45)	960
TEKSTI: LUUK.15: 11–32.....	960
EVANKELIUMI: LUUK. 14: 16–24.....	961
N:O 165 3. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1853 (PS2: 32)	967
TEKSTI: HES. 34: 12.....	967
EVANKELIUMI: LUUK. 15: 1–10.....	968
N:O 166 3. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1856 (KP: 40A)	973
TEKSTI: HESEK. 34: 17	973
EVANKELIUMI: LUUK. 15: 1–10.....	974
N:O 167 3. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1856 (PS2: 31, HP: 47 JA NE: 43)	978
TEKSTI: HESEKIELIN 34: 12 (ILTASAARNA)	978
EVANKELIUMI: LUUK. 15: 1–10.....	979
N:O 168 3. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1858 (PS1: SIVU 368).....	984
TEKSTI: HES. 34: 12.....	984
EVANKELIUMI: LUUK. 15: 1–10.....	985
N:O 169 3. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (KP: 40B)	990
TEKSTI: HES. 34: 15–16.....	990
EVANKELIUMI: LUUK. 15: 1–10.....	991
N:O 170 4. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1846 (PS2: 33 JA HP: 95)	994
TEKSTI: 1. KOR. 6: 2	994
EVANKELIUMI: LUUK. 6: 36–42.....	995
N:O 171 4. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1849 (PS1: SIVU 373 JA PS2: 34).....	1000
TEKSTI: JOH. 16: 8.....	1000
EVANKELIUMI: LUUK. 6: 36–42.....	1002
N:O 172 4. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1851 (KP: 41A)	1008
TEKSTI: JOH. 3: 18.....	1008
EVANKELIUMI: LUUK. 6: 36–42.....	1009
N:O 173 4. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1859 (KP: 41B JA NE: 44)	1014
TEKSTI: LUUK. 6: 37–38.....	1014
EVANKELIUMI: LUUK. 6: 36–42.....	1015

SISÄLLYSLUETTELO

N:O 174	5. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1848 (PS1: SIVU 380 JA HP: 49)	1018
	TEKSTI: MATT. 13: 47–48	1018
	EVANKELIUMI: LUUK. 5: 1–11	1021
N:O 175	5. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (KP: 42)	1027
	TEKSTI: MATT. 13: 47–48	1027
	EVANKELIUMI: LUUK. 5: 1–11	1029
N:O 176	5. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1856 (PS1: SIVU 388)	1033
	TEKSTI: JES. 3: 9	1033
	EVANKELIUMI: LUUK. 5: 1–11	1034
N:O 177	5. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1856 (PS1: SIVU 393 JA NE: 45)	1038
	TEKSTI: JOH. 21: 6, 7, 11 (ILTASAARNA)	1038
	EVANKELIUMI: LUUK. 5: 1–11	1039
N:O 178	5. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (PS2: 35)	1043
	TEKSTI: 1. MOOS. 41: 9	1043
	EVANKELIUMI: LUUK. 5: 1–11	1044
N:O 179	6. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1844, -54 (PS2: 36)	1048
	TEKSTI: 2. KOR. 4: 3	1048
	EVANKELIUMI: MATT. 5: 20–26	1050
N:O 180	6. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1859 (KP: 43, HP: 50 JA NE: 46)	1055
	TEKSTI: MATT. 5: 20	1055
	EVANKELIUMI: MATT. 5: 20–26	1056
N:O 181	7. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1848 (PS2: 37)	1060
	TEKSTI: 2. PIET. 1: 16	1060
	EVANKELIUMI: MATT. 17: 1–8	1063
N:O 181B	7. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1848[?] (KP: 44 JA NE: 47)	1069
	TEKSTI: 2. PIET. 1: 16	1069
	EVANKELIUMI: MATT. 17: 1–8	1072
N:O 182	7. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1851 (PS1: SIVU 401 JA HP: 52)	1076
	TEKSTI: MATT. 19: 27–28	1076
	EVANKELIUMI: MATT. 17: 1–8	1078
N:O 183	7. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1852 (PS2: 38)	1082
	TEKSTI: 2. MOOS. 34: 29–35	1082
	EVANKELIUMI: MATT. 17: 1–8	1083
N:O 184	8. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (PS2: 39)	1089
	TEKSTI: LUUK. 23: 31	1089
	EVANKELIUMI: MATT. 7: 15–21	1091
N:O 185	8. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1852 (KP: 45 JA HP: 53)	1095
	TEKSTI: LUUK. 13: 6–9	1095
	EVANKELIUMI: MATT. 7: 15–21	1097
N:O 186	9. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1848, 1850 (PS2: 40)	1102
	TEKSTI: MATT. 25: 29	1102
	EVANKELIUMI: LUUK. 16: 1–13	1104
N:O 187	9. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1852 (KP: 46)	1109
	TEKSTI: 1. KOR. 4: 1–2	1109

SISÄLLYSLUETTELO

EVANKELIUMI: LUUK. 16: 1–13.....	1111
N:O 188 10 SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ	1117
[ALKU KATEISSA].....	1117
N:O 189 10. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1851 (KP: 47)	1119
TEKSTI: V.K. N:o 408.....	1119
EVANKELIUMI: LUUK. 19: 41–47.....	1121
N:O 190 10. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1853	1128
TEKSTI: 2. SAM. 18: 33.....	1128
EVANKELIUMI: LUUK. 19: 41–47.....	1130
N:O 191 10. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1853 (PS1: SIVU 407, PS2: 41, HP: 55 JA NE: 50) 1137	
TEKSTI: 2. SAM. 18: 33.....	1137
EVANKELIUMI: LUUK. 19: 41–47.....	1139
N:O 192 10. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1858 [?] (PS1: SIVU 415)	1145
TEKSTI: 1. MOOS. 42: 38.....	1145
EVANKELIUMI: LUUK. 19: 41–47.....	1146
N:O 193 11. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (PS1: SIVU 419 JA NE: 51)	1149
TEKSTI: JER. 4: 18–19.....	1149
EVANKELIUMI: LUUK. 18: 9–14.....	1150
N:O 194 11. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1853 (KP: 48 JA HP: 56)	1156
TEKSTI: SAN. 30: 12.....	1156
EVANKELIUMI: LUUK. 18: 9–14.....	1158
N:O 195 11. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1853 (PS2: 42)	1163
TEKSTI: SAN. 28: 9.....	1163
EVANKELIUMI: LUUK. 18: 9–14.....	1163
N:O 196 11. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1858 (PS2: 43)	1168
TEKSTI: PS. 5.....	1168
EVANKELIUMI: LUUK. 18: 9–14.....	1168
N:O 197 11. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1858 (PS2: 44)	1171
TEKSTI: PS. 51: 3.....	1171
EVANKELIUMI: LUUK. 18: 9–14.....	1171
N:O 198 12. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (PS2: 45)	1174
TEKSTI: 2. MOOS. 4: 10.....	1174
EVANKELIUMI: MARK. 7: 31–37.....	1176
N:O 199 12. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1851 (PS1: SIVU 426)	1181
TEKSTI: JES. 35: 5–6.....	1181
EVANKELIUMI: MARK. 7: 31–37.....	1183
N:O 200 12. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1853 (PS2: 46)	1188
MATT. 13: 15 [KATKOKSIA].....	1188
EVANKELIUMI: MARK. 7: 31–37.....	1189
N:O 201 12. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1858 (KP: 49 JA HP: 57)	1192
TEKSTI: 2. MOOS. 4: 11.....	1192
EVANKELIUMI: MARK. 7: 31–37.....	1192
N:O 202 13. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (KP: 50)	1195

SISÄLLYSLUETTELO

TEKSTI: MARK. 14: 7.....	1195
EVANKELIUMI: LUUK. 10: 23–37.....	1197
N:O 203 13. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1850 (PS2: 47, HP: 58 JA NE: 53)	1203
TEKSTI: SANANLASKUT 14: 31	1203
EVANKELIUMI: LUUK. 10: 23–37.....	1205
N:O 204 13. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1853 (PS2: 48)	1211
TEKSTI: AMOS 5: 10.....	1211
EVANKELIUMI: LUUK. 10: 23–37.....	1212
N:O 445 13. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (PS2: 127)	1215
TEKSTI: LUUK. 10: 33 [KATKELMA]	1215
EVANKELIUMI: LUUK. 10: 23–27.....	1215
N:O 205 14. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1848 (UP)	1217
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: EFES. 2: 11–13	1217
EVANKELIUMI: LUUK. 17: 11–19.....	1219
N:O 206 14. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1850 (KP: 51).....	1224
TEKSTI: JER. 2: 27.....	1224
EVANKELIUMI: LUUK. 17: 11–19.....	1226
N:O 207 14. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1853 (PS2: 49 JA HP: 59)	1231
TEKSTI: LUUK 4: 27.....	1231
EVANKELIUMI: LUUK. 17: 11–19.....	1232
N:O 208 15. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1850 (KP: 52).....	1237
TEKSTI: MATT. 6: 33.....	1237
EVANKELIUMI: MATT. 6: 24–34.....	1239
N:O 209 15. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1853 (PS1: SIVU 433).....	1244
TEKSTI: JOH. 17: 9.....	1244
EVANKELIUMI: MATT. 6: 24–34.....	1245
N:O 210 15. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (HP: 60)	1251
TEKSTI: 2. KOR. 7: 10.....	1251
EVANKELIUMI: MATT. 6: 24–34.....	1253
N:O 211 16. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1848 (KP: 53 JA NE: 56)	1259
TEKSTI: ROOM 5: 12	1259
EVANKELIUMI: LUUK. 7: 11–17.....	1260
N:O 212 16. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1852 (PS2: 50)	1265
TEKSTI: ROOM. 5: 12 [VAJAA]	1265
N:O 213 16. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1853 (PS1: SIVU 439 JA HP: 61)	1268
TEKSTI: SYYRAK 41: 1	1268
EVANKELIUMI: LUUK. 7: 11–17.....	1271
N:O 214 16. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ.....	1275
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU.	1275
N:O 215 17. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (3P)	1279
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. SYYRAK. 21:3	1279
EVANKELIUMI: LUUK. 14: 1–14.....	1281
N:O 216 17. SUNN. KOLMINAISUUDENPÄIVÄSTÄ (PS1: SIVU 445 JA HP: 62).....	1286
TEKSTI: JOH. 8: 53.....	1286

SISÄLLYSLUETTELO

EVANKELIUMI: LUUK. 14: 1–11.....	1288
N:O 217 17. SUNN. KOLMINAISUUDENPÄIVÄSTÄ 1853 (KP: 54).....	1293
TEKSTI: LUUK. 11: 43.....	1293
EVANKELIUMI: LUUK. 14: 1–11.....	1295
N:O 218 17. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (PS2: 51).....	1300
TEKSTI: HES. 17: 24.....	1300
EVANKELIUMI: LUUK. 14: 1–11.....	1302
N:O 219 17. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1859 (PS2: 52 JA NE: 57)	1305
TEKSTI: LUUK. 14: 10.....	1305
EVANKELIUMI: LUUK. 14: 1–11.....	1306
N:O 220 18. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1848, 1854 (KP: 55 JA HP: 64)	1310
TEKSTI: PS. 110: 1	1310
EVANKELIUMI: MATT. 22: 34–46.....	1312
N:O 221 18. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ.....	1317
TEKSTI: MATT. 22: 37.....	1317
EVANKELIUMI: MATT. 22: 34–46.....	1319
N:O 222 19. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (PS2: 53).....	1324
TEKSTI: HOSEA 13: 13 JA 14.....	1324
EVANKELIUMI: MATT. 9: 1–8.....	1326
N:O 223 19. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1847 (KP: 56, HP: 65 JA NE: 59)	1330
TEKSTI: MATT. 16: 19.....	1330
EVANKELIUMI: MATT. 9: 1–8.....	1332
N:O 224 20. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1850 (KP: 57 JA NE: 60)	1337
TEKSTI: 1. MOOS. 3: 21	1337
EVANKELIUMI: MATT. 22: 1–14.....	1339
N:O 225 20. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ.....	1343
TEKSTI: 1. MOOS. 45: 22	1343
EVANKELIUMI: MATT. 22: 1–14.....	1343
N:O 226 20. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (UP: 68 JA HP: 66)	1348
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. 1. MOOS. 45:22.....	1348
EVANKELIUMI: MATT. 22: 1–14.....	1349
N:O 227 20. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (PS2: 54).....	1353
TEKSTI: JESAJA 1: 4	1353
EVANKELIUMI: MATT. 22: 1–14.....	1353
N:O 228 20. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1858 (PS2: 55)	1356
TEKSTI: 1. MOOS. 3: 21	1356
EVANKELIUMI: MATT. 22: 1–14.....	1356
N:O 229 21. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1853 (PS1: SIVU 452).....	1359
TEKSTI: LUUK. 18: 8.....	1359
EVANKELIUMI: JOH. 4: 46–53.....	1362
N:O 230 21. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (PS2: 56).....	1366
TEKSTI: 1. JOH. 3: 20 [ALKU JA LOPPU KATEISSA]	1366
EVANKELIUMI: JOH. 4: 46–53.....	1367
N:O 231 21. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (UP: 69 JA HP: 67)	1370

SISÄLLYSLUETTELO

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: 1. JOH. 3: 18–21	1370
EVANKELIUMI: JOH. 4: 46–53.....	1372
N:O 232 21. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (KP: 58 JA NE: 61)	1377
TEKSTI: MARK. 9: 23.....	1377
EVANKELIUMI: JOH. 4: 46–53.....	1377
N:O 233 22. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (KP: 59 JA HP: 68)	1380
TEKSTI: ROOM. 10: 3	1380
EVANKELIUMI: MATT. 18: 23–35.....	1382
N:O 234 22. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1853 (PS1: SIVU 458).....	1388
TEKSTI: HESEK. 18: 24.....	1388
EVANKELIUMI: MATT. 18: 23–35.....	1389
N:O 235 22. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1858 (PS1: SIVU 463).....	1393
TEKSTI: MATT. 18: 26.....	1393
EVANKELIUMI: MATT. 18: 23–35.....	1394
N:O 236 22. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (PS1: SIVU 467 JA NE: 62).....	1397
TEKSTI: HES. 3: 20.....	1397
EVANKELIUMI: MATT. 18: 23–35.....	1398
N:O 237 23. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1852 (KP: 60B, HP: 69 JA NE: 63).....	1401
TEKSTI: ROOM. 13: 7	1401
EVANKELIUMI: MATT. 22: 15–22.....	1403
N:O 238 23. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1853 (KP: 60A)	1408
TEKSTI: PS. 2: 1–4.....	1408
EVANKELIUMI: MATT. 22: 15–22.....	1410
N:O 238B 23. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ (PS1: SIVU 471)	1415
TEKSTI: MATT. 5: 12.....	1415
EVANKELIUMI MATT. 22: 15–22.....	1417
N:O 239 24. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1850 (KP: 61, HP: 70 JA NE: 64)	1420
TEKSTI: TOB. 12: 7	1420
EVANKELIUMI: MATT. 9: 18–26.....	1422
N:O 240 24. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ.....	1426
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: PS. 107: 2–8	1426
EVANKELIUMI: MATT. 9: 18–26.....	1427
N:O 241 24. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1855 (PS1: SIVU 476).....	1432
TEKSTI: 1. MOOS. 23: 2.....	1432
EVANKELIUMI: MATT. 9: 18–26.....	1433
N:O 242 25. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1850 (PS1: SIVU 480, HP: 71 JA NE: 65) ...	1436
TEKSTI: MATT. 24: 28.....	1436
EVANKELIUMI: MATT. 24: 15–28.....	1438
N:O 243 25. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1853 (KP: 62).....	1443
TEKSTI: MATT. 24: 23–24	1443
EVANKELIUMI: MATT. 24: 15–28.....	1445
N:O 244 27. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1856 (PS1: SIVU 486).....	1449
TEKSTI: JER. 13: 27.....	1449
EVANKELIUMI: MATT. 25: 1–13.....	1450

SISÄLLYSLUETTELO

N:O 245	27. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1856 (KP: 64, HP: 73 JA NE: 66)	1454
	TEKSTI: ILM. K. 12: 1–2.....	1454
	EVANKELIUMI: MATT. 25: 1–13.....	1455
N:O 246	VIIMEISESTÄ TUOMIOSTA 1848 (PS1: SIVU 506)	1460
	TEKSTI: ILM. 20: 12.....	1460
	EVANKELIUMI MATT. 25: 31–46.....	1462
N:O 247	VIIMEISESTÄ TUOMIOSTA (PS1: SIVU 512)	1467
	EVANKELIUMI MATT. 25: 31–46.....	1470
N:O 248	26. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1853 (PS2: 57 JA NE: 67)	1475
	TEKSTI: ILM. 21: 8.....	1475
	EVANKELIUMI MATT. 25: 31–46.....	1477
N:O 249	26. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ 1858 (KP: 63)	1481
	TEKSTI: VIRSI 404.....	1481
	EVANKELIUMI MATT. 25: 31–46.....	1482
N:O 250	TUOMIOSUNNUNTAINA 1858 (PS1: SIVU 502, HP: 72 JA NE: 68)	1485
	TEKSTI: ILM. 14: 13.....	1485
	EVANKELIUMI MATT. 25: 31–46.....	1486
N:O 251	JOHANNEKSEN PÄIVÄNÄ 1849 (PS2: 63)	1489
	TEKSTI: JES. 4: 34 (ILTASAARNA).....	1489
	EVANKELIUMI: LUUK. 1: 57–80.....	1491
N:O 252	JOHANNEKSEN PÄIVÄNÄ 1853 (PS1: SIVU 539)	1498
	TEKSTI: MALAKIA 3: 13–14.....	1498
	EVANKELIUMI: LUUK. 1: 57–80.....	1500
N:O 253	JOHANNEKSEN PÄIVÄNÄ 1849, 1855 (KP: 67)	1505
	TEKSTI: LUUK. 3: 16–17.....	1505
	EVANKELIUMI: LUUK. 1: 57–80.....	1507
N:O 254	JOHANNEKSEN PÄIVÄNÄ 1856 (PS2: 64, HP: 76 JA NE: 71)	1513
	TEKSTI: JESAJA 40: 6–8 (ILTASAARNA)	1513
	EVANKELIUMI: LUUK. 1: 57–80.....	1514
N:O 255	JOHANNEKSEN PÄIVÄNÄ (PS1: SIVU 545 JA NE: 72)	1520
	TEKSTI: MATT. 11: 11 (1850-LUVULLA, ILTASAARNA)	1520
	EVANKELIUMI: LUUK. 1: 57–80.....	1522
N:O 256	JOHANNEKSEN PÄIVÄNÄ 1859 (PS1: SIVU 550)	1525
	TEKSTI: 1. MOOS. 4: 26 (ILTASAARNA).....	1525
	EVANKELIUMI: LUUK. 1: 57–80.....	1526
N:O 257	MIKKELINPÄIVÄNÄ 1851 (PS2: 66 JA NE: 73)	1529
	TEKSTI: LUUK. 22: 31–32.....	1529
	EVANKELIUMI: MATT. 18: 1–11.....	1532
N:O 258	MIKKELINPÄIVÄNÄ (PS2: 65 JA HP: 77)	1537
	TEKSTI: ILM. 12: 7–9.....	1537
	EVANKELIUMI: MATT. 18: 1–11.....	1539
N:O 259	MIKKELINPÄIVÄNÄ 1853 (KP: 68)	1544
	TEKSTI: MATT. 18: 7.....	1544
	EVANKELIUMI: MATT. 18: 1–11.....	1546

N:O 260	MIKKELINPÄIVÄNÄ 1851 (PS1: SIVU 553)	1550
	TEKSTI: LUUK. 22: 31–32 (ILTASAARNA)	1550
	EVANKELIUMI: MATT. 18: 1–11	1552
N:O 261	PYHÄIN MIESTEN PÄIVÄNÄ 1850 (3P)	1556
	LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: 1. KOR. 7:10	1556
	EVANKELIUMI: MATT. 5: 1–12	1557
N:O 262	PYHÄIN MIESTEN PÄIVÄNÄ 1851 (PS1: SIVU 496 JA HP: 78)	1560
	TEKSTI: LUUK. 8: 5	1560
	EVANKELIUMI: MATT. 5: 1–12	1561
N:O 263	PYHÄIN MIESTEN PÄIVÄNÄ 1851 (KP: 69 JA NE: 74)	1566
	TEKSTI: LUUK. 11: 27–28	1566
	EVANKELIUMI: MATT. 5: 1–12	1567
N:O 264	PYHÄIN MIESTEN PÄIVÄNÄ (PS2: 67)	1570
	EVANKELIUMI: MATT. 5: 1–12	1570
N:O 265	1. RUKOuspÄIVÄNÄ 1851 (PS1: SIVU 559)	1574
	TEKSTI: JOH. 6: 60 (AAMUSAARNA, SUOMENNOS)	1574
N:O 266	1. RUKOuspÄIVÄNÄ 1853 (PS1: SIVU 567, HP: 26 JA NE: 24)	1577
	TEKSTI: 2. MOOS. 32: 4	1577
	EVANKELIUMI JESAJAN 48: 18	1578
N:O 267	1. RUKOuspÄIVÄNÄ 1855 (PS2: 68)	1582
	TEKSTI: 3. JOH. 1: 11 (AAMUSAARNA, SUOMENNOS)	1582
N:O 268	1. RUKOuspÄIVÄNÄ 1855 (PS1: SIVU 562)	1588
	TEKSTI: 5. MOOS. 27: 26 (PÄIVÄSAARNA)	1588
	EVANKELIUMI: JAAK. 2: 10	1590
N:O 269	1. RUKOuspÄIVÄNÄ 1855 (PS1: SIVU 298 JA HP: 34)	1593
	TEKSTI: JAAK. 1:21 (ILTASAARNA)	1593
	JAAK. 1: 22	1594
N:O 270	1. RUKOuspÄIVÄNÄ 1856 (PS1: SIVU 572 JA HP: 80)	1598
	EVANKELIUMI: ROOM. 2: 4	1600
N:O 271	1. RUKOuspÄIVÄNÄ 1857 (PS2: 69)	1604
	TEKSTI: JEREMIA 7: 3 (AAMUSAARNA)	1604
N:O 272	1. RUKOuspÄIVÄNÄ (PS1: SIVU 588)	1609
	TEKSTI: MATT. 25: 1 (ALKU KATEISSA)	1609
	EVANKELIUMI: JOH. 2: 5	1610
N:O 273	1. RUKOuspÄIVÄNÄ 1857 (KP: 70 JA HP: 81)	1614
	TEKSTI: 2. PIET. 3: 15	1614
	EVANKELIUMI: 1. PIET. 3: 9	1615
N:O 274	1. RUKOuspÄIVÄNÄ 1858 (PS1: SIVU 578)	1618
	TEKSTI: 1. MOOS. 41: 9	1618
	EVANKELIUMI: AP. T. 3: 19	1619
N:O 275	1. RUKOuspÄIVÄNÄ 1859 (PS2: 70)	1624
	TEKSTI PS. 43: 3 (AAMUSAARNA)	1624
N:O 276	1. RUKOuspÄIVÄNÄ 1859 (PS1: SIVU 584)	1627

SISÄLLYSLUETTELO

TEKSTI: SYJR. 5: 6 (PÄIVÄSAARNA)	1627
EVANKELIUMI: PS. 40: 12	1628
N:O 277 1. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1859 (PS2: 71)	1631
TEKSTI: HEBR. 12: 7: (ILTASAARNA)	1631
EVANKELIUMI: VALIT. 1: 14	1632
N:O 278 1. RUKOUSPÄIVÄNÄ (KP: 4)	1635
TEKSTI: MATT. 3: 1	1635
EVANKELIUMI: AP. T. 3: 19	1636
N:O 279 1. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1860 (PS2: 72)	1638
TEKSTI: JOB 5: 17 (ILTASAARNA)	1638
EVANKELIUMI: JOB. 10: 14	1638
N:O 280 2. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1845 (PS1: SIVU 593)	1641
TEKSTI. JOH. 1: 29 (PÄIVÄSAARNA)	1641
EVANKELIUMI 1. JOH. 1: 7	1642
N:O 281 2. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1849	1647
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: ROOM. 8:16	1647
EVANKELIUMI: 1. JOH. 5: 11	1648
N:O 282 2. RUKOUSPÄIVÄNÄ (KP: 71 JA HP: 82)	1652
TEKSTI: HES. 33: 11	1652
EVANKELIUMI: LUUK. 18: 1–8	1653
N:O 283 2. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1851 (PS2: 73)	1658
TEKSTI. AP. T. 13: 38. (AAMUSAARNA) [LOPPU KATEISSA]	1658
N:O 284 2. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1853 (PS1 S. 851 JA PS2: 74)	1661
TEKSTI: PS. 32: 1–2 (AAMUSAARNA)	1661
N:O 285 2. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1853 (PS1: SIVU 599)	1666
TEKSTI: PS. 69: 3–5	1666
EVANKELIUMI: ROOM. 3: 23	1668
N:O 286 2. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1854 (PS2: 75 JA NE: 48)	1672
TEKSTI: JAAK. 2: 14 (ILTASAARNA)	1672
N:O 287 2. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1855 (PS1: SIVU 605)	1678
TEKSTI PS. 34: 19 (AAMUSAARNA)	1678
N:O 288 2. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1855	1683
TEKSTI: 2. MOOS. 23: 7 (PÄIVÄSAARNA)	1683
EVANKELIUMI: JES. 44: 22	1684
N:O 289 2. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1855 (PS1: SIVU 610)	1688
TEKSTI: MIIKA 2: 18 (ILTASAARNA)	1688
EVANKELIUMI: MIIKA 7: 19	1689
N:O 290 2. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1856 (PS2: 76)	1692
TEKSTI: PS. 39: 8–9 (AAMUSAARNA)	1692
N:O 291 2. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1856 (PS2: 77)	1699
TEKSTI: VIRSI 27 (PÄIVÄSAARNA)	1699
EVANKELIUMI: LUUK. 11: 9	1700
N:O 292 2. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1856 (PS1: SIVU 614 JA NE: 76)	1706

TEKSTI: 2. KOR. 6: 14 (ILTASAARNA)	1706
EVANKELIUMI: 1. TIM. 1: 15	1708
N:O 293 2. RUKOuspÄIVÄNÄ 1858 (PS2: 78)	1713
TEKSTI: PS. 5: 3 (AAMUSAARNA)	1713
N:O 294 2. RUKOuspÄIVÄNÄ 1859 (3P)	1718
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: PS. 45: 8. (ILTASAARNA)	1718
EVANKELIUMI: PS. 119: 35	1719
N:O 295 2. RUKOuspÄIVÄNÄ (PS1: SIVU 621)	1721
TEKSTI: PS. 10: 17 (AAMUSAARNA)	1721
N:O 296 2. RUKOuspÄIVÄNÄ 1860 (PS1: SIVU 844)	1723
[USEITA LEHTIÄ KATEISSA]	1723
N:O 297 ANTERUKSEN RUKOuspÄIVÄNÄ 1848 (PS1: SIVU 490)	1726
TEKSTI: ROOM. 13: 8	1726
EVANKELIUMI: 1. JOH. 4: 17	1728
N:O 298 3. RUKOuspÄIVÄNÄ 1850 (PS2: 79)	1732
TEKSTI: PS. 57: 2 (AAMUSAARNA)	1732
N:O 299 3. RUKOuspÄIVÄNÄ 1851 (PS2: 81)	1736
TEKSTI: PS. 110: 3	1736
N:O 300 3. RUKOuspÄIVÄNÄ 1851 (PS2: 82)	1741
TEKSTI: HESEKIEL 16: 6	1741
EVANKELIUMI: PS. 97: 11	1743
N:O 301 3. RUKOuspÄIVÄNÄ 1854 (PS1: SIVU 630 JA HP: 79)	1746
TEKSTI: 1. PIET. 4: 18 (PÄIVÄSAARNA)	1746
EVANKELIUMI: 1. KOR. 13: 13	1748
N:O 302 3. RUKOuspÄIVÄNÄ 1853	1753
TEKSTI: 2. PIET. 3: 18	1753
N:O 303 3. RUKOuspÄIVÄNÄ 1853 (PS1: SIVU 623 JA HP: 43)	1757
TEKSTI: KOL. 1: 21	1757
EVANKELIUMI: KOL. 2: 6–7	1759
N:O 304 3. RUKOuspÄIVÄNÄ 1854 (PS1: SIVU 637 JA NE: 77)	1764
TEKSTI: 1. TESS. 4: 3 (PÄIVÄSAARNA)	1764
N:O 305 3. RUKOuspÄIVÄNÄ 1854 (PS2: 83)	1768
TEKSTI: JAAK. 4: 4 (PÄIVÄSAARNA)	1768
EVANKELIUMI: ROOM. 12: 1–2	1770
N:O 306 3. RUKOuspÄIVÄNÄ 1854 (PS1: SIVU 641)	1773
TEKSTI: VIIS. K. 9. LUKU, 15. V. (ILTASAARNA)	1773
EVANKELIUMI: ROOM. 12: 1–2	1775
N:O 307 3. RUKOuspÄIVÄNÄ 1855 (PS2: 84)	1779
TEKSTI: EF. 5: 8 (AAMUSAARNA)	1779
N:O 308 3. RUKOuspÄIVÄNÄ 1855 (PS1: SIVU 646)	1783
TEKSTI: MATT. 11: 21–23 (PÄIVÄSAARNA)	1783
EVANKELIUMI: GAL. 2: 17	1784
N:O 309 3. RUKOuspÄIVÄNÄ 1855 (PS1: SIVU 650 JA HP: 84)	1787

SISÄLLYSLUETTELO

TEKSTI: ROOM. 8: 17 (ILTASAARNA)	1787
EVANKELIUMI: EF. 1: 5	1788
N:O 310 3. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1856	1791
TEKSTI: 2. TIM. 2: 19 (AAMUSAARNA)	1791
N:O 311 3. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1856 (PS1: SIVU 47)	1795
TEKSTI: ROOM. 6: 4 (PÄIVÄSAARNA)	1795
EVANKELIUMI: GAL. 3: 27	1797
N:O 312 3. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1857 (PS1: SIVU 654)	1800
TEKSTI: PS. 103: 17 (AAMUSAARNA)	1800
N:O 313 3. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1857 (KP: 15)	1804
TEKSTI: HES. 36: 29–30 (ILTASAARNA)	1804
EVANKELIUMI: HES. 36: 27	1805
N:O 314 3. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1858 (PS2: 85)	1808
TEKSTI: MIIKA 7: 19	1808
N:O 315 3. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1858	1812
TEKSTI: MIIKA 7: 19	1812
N:O 316 3. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1858 (PS1: SIVU 658)	1814
TEKSTI: GAL. 4: 22, 29 (PÄIVÄSAARNA)	1814
EVANKELIUMI: EF. 2: 14–15	1815
N:O 317 3. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1859	1818
TEKSTI: JOH. 8: 12 (AAMUSAARNA)	1818
N:O 318 3. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1859 (PS2: 86)	1822
TEKSTI: HEPR. 4: 2	1822
N:O 319 3. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1859 (PS1: SIVU 662, HP: 96 JA NE: 52)	1825
TEKSTI: JOH. 14: 15 (ILTASAARNA)	1825
EVANKELIUMI: 1. JOH. 2: 3	1826
N:O 320 3. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1860	1828
TEKSTI: JES. 11: 10 (AAMUSAARNA)	1828
N:O 321 3. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1860 (PS2: 87)	1831
TEKSTI: EF. 2: 8	1832
N:O 322 4. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1848 (PS2: 89 JA HP: 85)	1835
TEKSTI: ROOM. 15: 12	1835
PSALMI 146: 10	1837
N:O 323 4. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1850 (PS1: SIVU 675 JA NE: 78)	1842
TEKSTI: PS. 103: 2–3	1842
Ps. 103: 21–22	1844
N:O 324 4. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1851 (PS2: 90)	1848
TEKSTI: 1. MOOS. 3: 15 (AAMUSAARNA)	1848
Ps. 22: 4	1849
N:O 325 4. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1851 (PS2: 91 JA HP: 39)	1853
TEKSTI: 2. MOOS. 15: 1 (PÄIVÄSAARNA)	1853
Ps. 105: 3	1855
N:O 326 4. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1852 (PS2: 92)	1859

SISÄLLYSLUETTELO

TEKSTI: PS. 124: 8 (AAMUSAARNA) [ALKU JA LOPPU KATEISSA]	1859
N:O 327 4. RUKOuspÄIVÄNÄ 1853 (PS2: 93 JA NE: 55)	1863
TEKSTI: PS. 34: 18	1863
N:O 328 4. RUKOuspÄIVÄNÄ (PS1: SIVU 668)	1867
TEKSTI: HESEK. 16: 6	1867
LUUK. 1: 68	1869
N:O 329 4. RUKOuspÄIVÄNÄ 1853	1874
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: MATT. 2: 16	1874
LUUK. 1: 68	1875
N:O 330 4. RUKOuspÄIVÄNÄ 1854 (PS1: SIVU 688)	1878
TEKSTI: PSALMI 111: 2	1878
N:O 331 4. RUKOuspÄIVÄNÄ 1854 (PS1: SIVU 681)	1883
TEKSTI: SAL.VIIS.2: 23–24	1883
EVANKELIUMI: ILM. 4: 11	1885
N:O 332 4. RUKOuspÄIVÄNÄ 1854 (PS2: 94)	1890
TEKSTI: JOH. 1: 1 (PÄIVÄSAARNA)	1890
EVANKELIUMI: ILM. 4: 11	1892
N:O 333 4. RUKOuspÄIVÄNÄ 1855	1896
TEKSTI: PS. 134: 2 (AAMUSAARNA)	1896
N:O 334 4. RUKOuspÄIVÄNÄ 1855 (PS1: SIVU 693, HP: 37 JA NE: 35)	1901
TEKSTI: ILM. 7: 2–4 (ILTASAARNA)	1901
EVANKELIUMI: ILM. 5: 12	1903
N:O 335 4. RUKOuspÄIVÄNÄ 1856 (PS2: 95)	1905
TEKSTI: PS. 6: 6	1905
EVANKELIUMI: PS. 57: 10–11	1906
N:O 336 4. RUKOuspÄIVÄNÄ 1856 (PS1: SIVU 697)	1910
EVANKELIUMI: PS. 145: 1	1911
N:O 337 4. RUKOuspÄIVÄNÄ 1857 (PS2: 96)	1914
TEKSTI: PS. 89: 2 (AAMUSAARNA)	1914
N:O 338 4. RUKOuspÄIVÄNÄ 1857 (PS1: SIVU 701 JA PS2: 97)	1919
TEKSTI: PS. 115: 2 (PÄIVÄSAARNA)	1919
EVANKELIUMI: PS. 115: 1	1920
N:O 339 4. RUKOuspÄIVÄNÄ 1857 (PS1: SIVU 710 JA PS2: 98)	1924
TEKSTI: DAN. 3: 25 (ILTASAARNA)	1924
EVANKELIUMI: ILM. 19: 1	1925
N:O 340 4. RUKOuspÄIVÄNÄ 1859 (PS2: 99)	1928
TEKSTI: PS. 43: 5	1928
N:O 341 4. RUKOuspÄIVÄNÄ 1859 (PS1: SIVU 706)	1931
TEKSTI: SANANL. 14: 9	1931
EVANKELIUMI: PS. 51: 17	1932
N:O 342 4. RUKOuspÄIVÄNÄ 1860	1935
TEKSTI: JES. 6: 3 (AAMUSAARNA)	1935
N:O 343 4. RUKOuspÄIVÄNÄ 1860 (PS2: 100)	1939

SISÄLLYSLUETTELO

TEKSTI: PS. 90: 14 (AAMUSAARNA)	1939
N:O 344 4. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1860 (PS2: 101)	1942
TEKSTI: PSALMI 8: 5	1942
EVANKELIUMI: JES. 6: 3	1942
N:O 465 4. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1842 (PS2: 88)	1945
TEKSTI: JOH. 3: 19 [KATKOS].....	1945
TEKSTI. KOL. 1: 12–13	1946
N:O 345 KINKERISAARNA 1846	1951
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. SALOMONIN VIISAUDEN KIRJA 2:5	1951
N:O 346 KINKERISAARNA 1849 (PS1: SIVU 721).....	1955
TEKSTI: 2. PIET. 1: 19	1955
N:O 347 KINKERISAARNA MAUNUSSA 1848 (PS1: SIVU 713)	1958
TEKSTI: SALOMONIN VIISAUDEN KIRJA 5. LUKU. 1–9	1958
N:O 348 KINKERISAARNA 1848 (PS1: SIVU 717).....	1962
TEKSTI: HEBR. 4: 12.....	1962
N:O 349 KINKERISAARNA KAARESUVANNOSSA 1848 (PS1: SIVU 724)	1966
TEKSTI: 2. PIET. 1: 19	1966
N:O 350 KINKERISAARNA 1849 (PS1: SIVU 727 JA HP: 54)	1969
TEKSTI: LUUK. 14: 28–30	1969
EVANKELIUMI: LUUK. 14: 28–30.....	1971
N:O 351 KINKERISAARNA 1849 (PS1: SIVU 734 JA NE: 19)	1975
TEKSTI: JOH. 9: 1.....	1975
N:O 352 KINKERISAARNA 1851 (PS1: SIVU 737).....	1979
TEKSTI: JAAK. 1: 13–14.....	1979
N:O 353 KINKERISAARNA 1851 (PS2: 107)	1983
TEKSTI: ROOM. 7: 22–23	1983
N:O 354 KINKERISAARNA 1852 (PS1: SIVU 745).....	1984
TEKSTI: JES. 4: 4.....	1984
N:O 355 KINKERISAARNA 1852 (PS1: SIVU 750).....	1989
TEKSTI: JES. 27: 1–4	1989
N:O 356 KINKERISAARNA 1852 (PS1: SIVU 741).....	1993
TEKSTI: 1. TESS. 4: 11–12	1993
N:O 357 KINKERISAARNA 1854 (3P).....	1997
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: JOH. 16: 8	1997
N:O 358 KINKERISAARNA 1854 (PS1: SIVU 754).....	2001
TEKSTI: JES. 48: 10.....	2001
N:O 359 KINKERISAARNA 1854 (PS1: SIVU 860).....	2006
TEKSTI: HES. 13: 2, 3, 10	2006
N:O 360 KINKERISAARNA 1854 (PS2: 108)	2010
TEKSTI: PS. 51: 15	2010
N:O 361 KINKERISAARNA 1854	2014
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: HESEK. 15: 1.....	2014

SISÄLLYSLUETTELO

N:O 362	KINKERISAARNA 1856 (PS1: SIVU 762, HP: 63 JA NE: 58)	2017
	TEKSTI: HOOS. 8: 12	2017
N:O 363	KINKERISAARNA 1856 (PS2: 109)	2020
	TEKSTI: JES. 34: 1–2	2020
N:O 364	KINKERISAARNA (PS1: SIVU 769 JA HP: 83)	2024
	TEKSTI: 5. MOOS. 30: 6	2024
N:O 365	KINKERISAARNA 1854 (PS1: SIVU 759)	2027
	TEKSTI: JOH. 1. EPISTOLA 3: 19	2027
N:O 366	KINKERISAARNA 1857 (PS1: SIVU 765)	2030
	TEKSTI: MIIKA 7: 2	2030
N:O 367	KINKERISAARNA 1858 (PS2: 111)	2034
	TEKSTI: AAMOS 5: 10	2034
N:O 368	KINKERISAARNA 1858 (PS2: 110)	2036
	TEKSTI: AAMOS 6: 1	2036
N:O 369	KINKERISAARNA 1858	2038
	LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: HEPR. 12: 1–8	2038
N:O 370	KINKERISAARNA (PS2: 106 JA NE: 75)	2040
	TEKSTI: LUUK. 13: 23–24	2040
N:O 371	KINKERISAARNA (PS2: 112 JA NE: 54)	2042
	TEKSTI: EF. 3: 14–17	2042
N:O 372	KINKERISAARNA (PS2: 102 JA NE: 49)	2046
	TEKSTI: AP. T. 5: 17	2046
N:O 373	KINKERISAARNA (PS1: SIVU 772)	2049
	TEKSTI: JER. 5: 12–13	2049
N:O 374	KINKERISAARNA (PS2: 103)	2052
	TEKSTI: HES. 33: 30–32	2052
N:O 374 B	KINKERISAARNA (PS2: 104)	2056
	TEKSTI: HES. 33: 30–32	2056
N:O 375	KINKERISAARNA (PS2: 105)	2060
	TEKSTI: ILM. 12: 7	2060
N:O 376	KINKERISAARNA (PS2: 113)	2064
	TEKSTI: JOH. 8: 41 [KATKOKSIA]	2064
N:O 377	RIPPIPUHE 4. RUKOuspÄIVÄNÄ 1846 (PS1: SIVU 665)	2067
	TEKSTI: JOH. 4: 41–42	2067
N:O 378	RIPPISAARNA 1. JOULUPÄIVÄNÄ 1848 (PS2: 8)	2070
	TEKSTI: ILM. 3: 20 [KATKOS]	2070
N:O 379	RIPPISAARNA (PS2: 114)	2073
	TEKSTI: ROOM. 10: 10	2073
N:O 380	RIPPISAARNA 1849 (PS1: SIVU 815)	2076
N:O 381	RIPPISAARNA PERTTULINSUNNUNTAINA 1849 (PS1: SIVU 535)	2079
	TEKSTI: MATT. 26: 41	2079

SISÄLLYSLUETTELO

N:O 382	RIPPISAARNA 3. RUKOUSPÄIVÄNÄ 1850 (PS2: 80)	2083
	TEKSTI: ILM. 12: 1–4	2083
N:O 383	RIPPIPUHE 1851 (PS1: SIVU 818)	2085
	TEKSTI: MATT. 26: 35.....	2085
N:O 384	RIPPISAARNA JOULUPÄIVÄNÄ 1851 (PS1: SIVU 56)	2088
	TEKSTI: MATT. 26: 35.....	2088
N:O 385	RIPPISAARNA 1853 (PS1: SIVU 821)	2091
	TEKSTI: MATT. 26: 2–4.....	2091
N:O 386	RIPPISAARNA 1855 (PS1: SIVU 828)	2094
	TEKSTI: EHTOOLLISELLA KÄYMINEN.....	2094
N:O 387	RIPPISAARNA 1857	2099
	LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: JOH. 13: 8.....	2099
N:O 388	RIPPISAARNA 1858	2100
	LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: MATT. 26: 35.....	2100
N:O 389	RIPPISAARNA 1859	2104
	TEKSTI: 2. MOOS. 12: 11	2104
N:O 390	RIPPISAARNA 1859	2110
	TEKSTI: 2. KOR. 13: 5.....	2110
N:O 391	RIPPISAARNA 1859	2113
	TEKSTI: MAHDOLLISET JA MAHDOTTOMAT RIPPIVERAAT [ALKU KADOKSISSA]	2113
N:O 392	RIPPISAARNA (PS1: SIVU 833)	2115
	TEKSTI: VIRSI 292: 1 [OSIA ALUSTA KADOKSISSA]	2115
N:O 393	RIPPISAARNA (PS2: 115)	2119
	[KATKOKSIA].....	2119
N:O 394	RIPPISAARNA (PS2: 126)	2123
	TEKSTI: TOTISESTA VIINAPUUSTA [ALKU JA LOPPU KADONNEET]	2123
N:O 395	RIPPISAARNA (PS1: SIVU 800)	2125
	TEKSTI: 2. MOOS. 12: 11	2125
N:O 396	RIPPISAARNA (PS1: SIVU 797)	2127
	TEKSTI: 2. MOOS. 12: 45	2127
N:O 397	RIPPISAARNA (PS1: SIVU 807)	2130
	TEKSTI: HES. 14: 1–4.....	2130
N:O 398	RIPPISAARNA (PS1: SIVU 784 JA HP: 31)	2133
	TEKSTI: HES. 16: 6.....	2133
N:O 399	RIPPISAARNA (PS1: SIVU 788)	2136
	TEKSTI: SIIRAK 18: 22–23.....	2136
N:O 400	RIPPISAARNA (PS1: SIVU 793)	2139
	TEKSTI: SYYRAK 5: 6.....	2139
N:O 401	RIPPISAARNA (PS1: SIVU 813)	2141
	TEKSTI: SYYRAK 41: 1	2141
N:O 402	RIPPISAARNA (PS1: SIVU 795)	2143

SISÄLLYSLUETTELO

TEKSTI: MATT. 19: 16–26. MARK. 10: 17–27. LUUK. 18: 18–27.....	2143
N:O 403 RIPPISAARNA (PS1: SIVU 802)	2145
TEKSTI: MATT. 25: 1–3.....	2145
N:O 404 RIPPISAARNA (PS1: SIVU 791)	2147
N:O 405 RIPPISAARNA (PS1: SIVU 782)	2149
N:O 406 RIPPISAARNA (PS1: SIVU 787)	2151
TEKSTI: LUUK. 22: 15–16.....	2151
N:O 407 RIPPISAARNA (PS1: SIVU 780)	2153
TEKSTI: JOH. 15: 2.....	2153
N:O 408 RIPPISAARNA (PS1: SIVU 810)	2155
TEKSTI: 2. KOR. 5: 1–3.....	2155
N:O 409 RIPPISAARNA (PS1: SIVU 804)	2158
TEKSTI: 2. PIET. 3: 15.....	2158
N:O 410 RIPPILAPSILLE 1844	2161
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: HEPR. 5: 12.....	2161
N:O 411 RIPPILAPSILLE 1846	2164
TUTKINTO JUHLAPÄIVISTÄ.....	2164
N:O 412 SAARNA RIPPILAPSILLE 1855 (PS1: SIVU 824)	2168
TEKSTI: 5. MOOS. 32: 45, 47.....	2168
N:O 413 TARKASTUSSAARNA SORSELESSA 1844 (PS2: 116)	2172
TEKSTI: 1. KOR. 1: 12–13.....	2172
N:O 414 TARKASTUSSAARNA VITTANGISSA 1848 (UP JA HP: 20)	2176
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: JOH. 9: 1.....	2176
EVANKELIUMI: LUUK. 18: 31–43.....	2176
N:O 415 TARKASTUSSAARNA (KP: 72 JA HP: 86)	2180
TEKSTI: 2. KOR. 7: 8–9.....	2180
N:O 416 TARKASTUSSAARNA VITTANGISSA 1852 (PS2: 117)	2184
TEKSTI: 1. MOOS. 32: 10.....	2184
N:O 417 TARKASTUSSAARNA KAARESUVANNOSSA 1852 (PS1: SIVU 856)	2186
TEKSTI: 1. MOOS. 13: 7–8.....	2186
N:O 418 TARKASTUSSAARNA KAARESUVANNOSSA 1852 (PS1: SIVU 837)	2190
TEKSTI: GAL. 6: 8.....	2190
N:O 419 TARKASTUSSAARNA JELLIVAARASSA 1854	2193
TEKSTI: JES. 9: 1.....	2193
N:O 420 TARKASTUSSAARNA KAARESUVANNOSSA 1854 (PS2: 118)	2196
TEKSTI: EF. 2: 11–12.....	2196
N:O 421 TARKASTUSSAARNA ARJEPLOGISSA 1856	2199
TEKSTI: LUUK. 15: 4–5.....	2199
N:O 422 TARKASTUSSAARNA ARVIDSJAUSSA 1856	2202
TEKSTI: JES. 57: 15.....	2202
N:O 423 TARKASTUSSAARNA VITTANGISSA 1856 (PS2: 119 JA HP: 51)	2205

TEKSTI: ROOM. 6: 6	2205
N:O 424 TARKASTUSSAARNA ARJEBLOGISSA 1858	2208
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: JOH. 8: 31–33	2208
N:O 425 TARKASTUSSAARNA 1858 (PS2: 120)	2212
TEKSTI: ILM. 2: 4 [KATKOKSIA]	2212
N:O 426 TARKASTUSSAARNA 1858	2215
N:O 427 KÄRÄJÄSAARNA	2217
TEKSTI: JAAK. 2: 8–9	2217
N:O 428 KÄRÄJÄSAARNA 1847	2220
LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: JAAK. 3: 14–16	2220
N:O 429 KÄRÄJÄSAARNA [1840 LUVULLA] [KATKOKSIA]	2224
TEKSTI: 1. KOR. 6: 7–8	2224
N:O 430 KÄRÄJÄSAARNA [1855] [KATKOKSIA]	2226
TEKSTI: LUUK. 11: 14	2226
TEKSTI: 2. MOOS. 23: 2	2227
N:O 431 KATEKISMUSSAARNA 1850	2229
TEKSTI: JOH. 8: 31–34, 36	2229
N:O 432 KATEKISMUSSAARNA 1850-LUVULTA	2233
TEKSTI: 2. MAKKABEALAISTEN KIRJA 7: 32–35	2233
N:O 433 KATEKISMUSSAARNA 1853	2237
TEKSTI: LUUK. 2: 34	2237
N:O 434 KATEKISMUSSAARNA 1851 TAI MYÖHEMMIN	2242
TEKSTI: 1. TIM. 1: 13	2242
N:O 435 VITTANGIN KIRKON VIHKIMÄTILAIUUDESSA 1854 (PS2: 121)	2246
TEKSTI: 1. KUN. 8: 27–29	2246
N:O 436 AAMUSAARNA MURHEPÄIVÄNÄ 14. ELOKUUTA 1859 (PS2: 123 JA NE: 79)	2248
TEKSTI: PS. 39: 3	2248
N:O 437 MURHEPÄIVÄNÄ 14. ELOKUUTA 1859 (B) (PS2: 124)	2252
TEKSTI: 1. KUN. 5: 4	2252
AAM. 8: 8	2253
N:O 438 EHTOOSAARNA KUNINGASVAINAJAN JÄLKEEN 1859 (PS2: 125)	2257
TEKSTI: AAM. 8: 11–12	2257
PS. 68: 21	2258
N:O 439 3. SUNN. ADVENTISSA 1859 [KATKOKSIA]	2261
N:O 442 6. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ [N. 1851] [KATKOKSIA]	2264
TEKSTI: 1. JOH. 3: 15	2264
EVANKELIUMI: MATT. 5: 20–26	2265
N:O 443 6. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ [KATKOKSIA]	2269
N:O 444 12. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ [1859] [KATKOKSIA]	2271
TEKSTI: JES. 6: 9	2271
EVANKELIUMI: MARK. 7: 31–37	2272

SISÄLLYSLUETTELO

N:O 447	SAARNAN PALASIA [1846?]	2275
	SAARNA IHMEELLISESTÄ MUUTOKSESTA IHMISTEN ELÄMÄSSÄ. [ALKU KATEISSA]	2275
N:O 448	SAARNAN KATKELMA (PS2: 122)	2278
	TEKSTI: LUUK. 10: 10–12	2278
N:O 449	SAARNAN KATKELMA	2280
	ARMONJÄRJESTYKSEN AAKKOSET	2280
N:O 450	SAARNA 1850-LUVULLA (PS2: 60)	2282
	TEKSTI: 1. MOOS. 3: 16.....	2282
N:O 451	SAARNAN KATKELMA	2285
	ULKONAISESTA KASTEESTA JA HENGELISESTÄ KASTEESTA. [ALKU KATEISSA]	2285
N:O 464	TOISENA JOULUPÄIVÄNÄ 1840	2286
	LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. EVANKELIUMI: MATT. 23: 37	2286
ROVASTI LAESTADIUKSEN PITÄMIÄ PUHEITA HERRASSA NUKKUNEIDEN MUISTOKSI		2291
	1. <i>Maria Mattilan autuaallisesta kuolemasta 1849 (PS2: 128)</i>	2291
	2. <i>Maria Mikon autuaallisesta kuolemasta 1849 (PS2: 129)</i>	2292
	3. <i>Leena Krekulan autuaallisesta kuolemasta 1851 (PS2: 130)</i>	2294
	4. <i>Heikki Hietasen autuaallisesta kuolemasta 1851 (PS2: 131)</i>	2296
	5. <i>Ingemar Lindstedtin autuaallisesta kuolemasta 1855 (PS2: 132)</i>	2298
	6. <i>Anna Greta Lahden autuaallisesta kuolemasta 1856 (PS2: 133)</i>	2300
REKISTERI SAARNAN AIHEENA OLEVISTA RAAMATUNPAIKOISTA		2303

KIRKKOPOSTILLAN ESIPUHE

KIRJOITANUT JUHANI RAATTAMAA 1877

Aikakaudessamme alkoi Provasti Laestadius vaikuttamaan ensin Tornion-Lapin maassa samoten kuin Johannes kastaja Juudean korvessa, hän alkoi lakisaarinoilla herättämään suruttomia syntisiä, asettain kansan puheen parren jälkeen heidän elämänsä heidän silmänsä eteen; vieläpä osoittaa saarinoissansa, että semmoinen elämä viepi helvetin kadotukseen, jos ei tapahdu sydämen ja mielen muutos, parannuksen, katumuksen ja elävän uskon kautta Herran Kristuksen päälle.

Tämä oppi vaikutti ensin vihan suurimmassa osassa, Lapissa ja Pajalan seurakunnassa; vieläpä Suomen ja Tornion rannoilla saivat korvapistoksen Laestadiusen äänestä. Eipä ihmet, että semmoinen kansa sai sappi vian; sillä kaikki huorat, varkaat, juomarit, viinaporvarit ja tappelusmiehet olit luottamassa Jumalanarmon päälle ilman parannusta: sen tähdenpä eivät kärsi, eikä tahdo kuulla parannuksen saarinoja. Viina kaupparit saarinoit ensin Karesuannon seurakunnassa, että *”jos niin saarnataan, niin kirkko tulee tyhjäksi”*; mutta kuin kaksi vuotta oli saarnattu, niin kansaa kokoontui muistaki pitäjistä, ettei kansa mahtunut kirkkoon. Sillä kaikki, joita Jumala sanans ja henkens kautta herätti, tunsit voiman ja tulit valaistuksi Provasti Laestadiusen opin ja saarnain kautta, vaikka ei ole kaunistetuilla sanoilla saarnattu. Silläpä luonnosta siveät ihmiset suuttuvat, sekä herrat, että talonpojat, kuin heittäki Pyhän Raamatun mukaan vaaditaan seuraavissa saarinoissa uutta syntymistä *”vaikka se olis jo pitänyt tapahtuman lapsena, kasteessa”*. Vieläpä osotetaan, ettei omavanhurskaus kelpaa autuuden perustukseksi: tätä ei kärsi sivistynyt maailma, joka luottaa rehellisyytensä päälle. Sepä oli suurin syy, että maailman herrat ja paloviina porvarit kannoit hänen päällensä, sen tähdenpä sai Laestadius kiukkuisia vihamiehiä, kuin ei kiertänyt maailman herroja, eikä

suruttomia Pappeja. — Huomaa tästä lukija, että hän on vainottu, niin kuin kaikki vanhurskauden saarnaajat ovat vainotut: ja Herramme Jesus julistaa autuuden kaikille, jotka vanhurskauden tähden vainotaan. Tästä tiesi hän sanoa minulle silloin kuin ei vielä moni tiennyt seuraavaisesta muutoksesta, että vaino seuraa. Sillä väärä lahkokunta saattaa ilmestyä oikean rinnalle; niin kuin se tapahtui Koutokeinossa, josta Norjan Pispat suurella innolla tahdoit syyttää Laestadiusia. Mutta ei se ollut Laestadiusen syy, sillä ei hänellä ollut semmoisia miehiä siihen aikaan, joita hän olis lähettänyt Koutokeinon oikealla ajalla kuin vielä olis saatettu ojentaa. Minun hän lähetti, ja asetti pitämään kouluja Jukkasjärven ja Gellivaaran seurakuntiin, joissa lapin kansaoli siihen aikaan viina tulvassa ja kaikessa irstaisessa elämässä hukumallansa ajalliseen ja iankaikkiseen kadotukseen, niin kuin Karesuannon seurakunnassaki.

Nyt on jo kulumassa seitsemästoistavuosi Provasti Laestadiusen kuolemanjälkeen, ja vielä nytki kauniisti viheriötsee Jumalan pelto Tornion ja Luulajan Lapinmaassa, Tornion rannoilla, Suomessa, Norjassa; ja Amerikkaan asti on Laestadiusen aljettu työ ja hengellinen liike levennyty; ja suuri paljous on jo ilolla päivänsä päättänyt. Me sanoimme ylempänä, että vihan vaikutit ensin Laestadiusen kirkko saarnat monen sydämessä, mutta kuin heräisit, niin viha muuttui rakkaudeksi, ja he tunnustit syntiänsä ja annoit anteeksi, ja ovat väärintekojansa maksaneet. Seuranto siitä on, että vielä tänäki vuonna on paljon takaisin maksettu väärintekoja kuin nuori kansa on herännyt Pohjanmaan läänissä. Mutta ei ole vielä kaikki parannusta tehneet; ei ole kaikki hyvä maa, niin kuin Kristus sanoo; vielä löytyy huoria, varkaita, varasten kumppaneita ja paloviinan kaupitsijoita. Vieläpä Laestadius saarnais parannusta kirkkosaarinoillans siveille huorille,

rehellisille varkaille ja kunniallisille viina-porvareille. Näitä teuras lampaita sanoi hän kaitsevansa raadollisten tähden. Lakisaarnoillans on hän myös valmistanuttietä Herralle Kristukselle ihmisten sydämiin samoten kuin Johannes Kastaja. Hän on osoittanut Jumalan Karitsaa heränneille; ja raivannut tietä yrttitarhasta Golgathaan. Vieläpä vertavuotavaisen, orjantappuroilla kruunatun kuninkaan on hän asettanut synniltä raskautettuun silmäin eteen, ja on johdattanut heitä elävän Herran Jeesuksen tuntemiseen. Hän on saarnannut heränneille, ettei synnit pidä es-tämän uskomasta Kristuksen kautta syn-tein anteeksi saamisen, ei myös pois ottamaton turmelus pidä vajottaman armoitettuja epäilyksiin. Ymmärrä sinä lukija! että surutomia hän kutsuu armonvarkaiksi, jotka luottavat Jumalan armonpäälle ilman sydämen ja mielen muutosta, vieläpä tekevät lihan töitä; ei myös siveitten omavanhurskaus kelpaa autuudenperustukseksi kuin elävä usko ja autuudentunteminen puuttuu, vieläpä Pyhättä Hengettä makaavat hengellisesti kuolleena. Provasti Laestadius on sanonut, että joille Kristityt Jumalan puolesta Herran nimessä todistavat synnit anteeksi, ne ei ole armon varkaat; ja sen on myös Kristuksen oppi osoittanut. Alkuheräyksen aikana oli Karesuannon ja Pajalan seurakunnan kirkossa enimmäksi osaksi aivan surutoin kansa, sen tähden täytyi Laestadius saarnata enemmän lakia kuin nykyisellä ajalla. Nyt tulee kokous paikoin ja seurahuoneisiin enin aivan uskovaisia ja lain kautta heränneitä; niille täytyy saarnaajat ja Jumalan sanan sellittäjät saarnata evankeliumia ja todistaa syntiä anteeksi Jeesuksen nimen ja veren kautta, että kykenisivät uskolla vastaan ottaa Jumalan armon.

Rakastetut lukijat ja vastatulevainenkansa, ottakaat vaarin Provasti Laestadiusen saarnoista! sillä hän on ensimmäinen ja paras työntekijä Jumalan pellossa Pohjan maan läänissä. Jumala on siunannut ja kasvannon antanut hänen ja hänen opetuslastensa

työlle; sillä vainiot ovat valjenneet elon ajaksi; valmis on Jumalanpelto paikoittain. Kuitenki toivomme vieläki kastetta taivaasta, että iankaikkisuuden kukkaiset kasvaisit peltomiesten haudan päälle.

Rakentajat, rakentakaat hengellistä huonetta Prophetain ja Apostolein perustuksen päälle, jossa Jesus Kristus paraskulmakivi on, jonka päälle kaikki rakennus nojaa. Saman perustuksen päälle on Laestadius rakentanut. Olkaamme vieläki siinä toivossa, että hän saarnoillansa herättelee väsyneitä opetuslapsians, jotka ovat olleet valvomassa ja kilvoittelemassa lähes kolmekymmentä vuotta heidän kalliimmassa uskossansa ja pyhästi vaeltaneet. Näille esikoisille on tuhansittain Jumalasta syntynyt veljiä ja sisaria näinäki vuosina.

Ole vapaa vapaaksi ostettu lauma! Pysy Siionin vuoren tykönä, elävän Jumalan kaupungissa, se on: elävän Jumalan seurakunnassa, jossa verisellä evankeliumin saarnalla priis-kotetut sielut ja sydämet uskon kautta Herran Jeesuksenpäälle päästettyinä pahasta omastatunnosta ovat. Ahkeroikaamme Kristuksen laissa, että me meitämme keskenämme rakastaisimme. Vielä on yksi lam-mashuone ja yksi paimen, Herran sanan jälkeen. Tehkää sen päälle työtä, että seurakunta pysyis koossa! Kiittäkäämme Jumalata Jeesuksen Kristuksen kautta, että Herra on herättänyt pappismiehiäki jatkamaan Laestadiusen työtä! — Jumala on aina hoitamassa asiansa. — Vielä saarnataan parannusta ja syntein anteeksiantamusta Herran käskystä.

Vielä muistutamme lopuksi koska äännet ovat kuuluneet, että Laestadiusen seuraajat ovat muuttaneet oppia jälkeen Laestadiusen kuoleman, ettei sekään ole tosi. Sillä kaikki mitä nykyjään on opetettu, on ollut sama oppi, kuin se, jota Laestadiusen aikana on saarnattu. Ehkä Lutherus ja Laestadius ovat panneet Mooseksen lain kirkko saarnoissans ojennusnuoraksi semmoisille

kristillisille seurakunnille, jotka lihan jälkeen elävät, että Jumalan vanhurskaus lain kautta kurittais Kristuksen tykö, uskolla vastaanotamaan syntein anteeksi saamisen Jesuksen nimen ja veren tähden, niin myös Kristuksen vanhurskauden, joka on puhdas häävaate Jumalan kirkasten kasvoin edessä, vieläpä voimat hengen kautta kuolettaa lihan työt. Näille vanhurskautetuille ei ole laki pantu, sanoo Paavali. Mutta emmepä sentähden ilman laitta ole. Meillä on Kristuksen laki, joka sanoo, että me meitämme keskenämme rakastaisimme. Kristuksen rakkaus vaatii kaiken jumalattoman menon hylkäämään. Vieläpä uskon kautta Herran Kristuksen päälle, pyhäelämä ylös raketaan. Niin siis on laki ollut meidän opettajamme Kristuksen tykö. Mutta kuin usko tuli, niin emme silleen ole sen opettajan alla.

Ei ole Provasti Laestadius heränneitä omiatuntoja sitonut lakiin, jos saarnat oikein ymmärretään; vaan hän opettaa uskomaan; ja nuhtelee epäuskon synnintekijöitä oman vanhurskauden nimellä, ettei meidän

vanhurskautemme laista olis. Sillä kaikki, jotka lain töissä riippuvat, ovat kirouksen alla, sanoo Paavali. Vieläpä, jos vanhurskaus tulis laista, niin olis Kristus hukkaan kuollut.

Ole vapaa ostettu lauma! Kristus Jeesus on meille Jumalalta pantu viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi. — Omistakaat kaikki rauhattomat omattunnot suuntunnustuksella ja sydämen uskolla autuus Jeesuksen nimen tähden.

Jumalalle Isälle, Pojalle ja Pyhälle Hengelle olkoon kunnia iankaikkisesti! Aamen Halleluoja!

Laestadiuksen kääntymisestä, ja kristillisyydestä saatte laveammalta kuulla Elämäkerasta. — Näitä olen kirjoittanut ja totuuden sanonut.

Provasti Laestadiukselta opetettu lasten opettaja. Saivonmuotkassa heinäkuussa v. 1877

Juhani Raattamaa

Lähde: Kirkkopostilla 1876

PAJALAN SEURAKUNNAN KIRKKOHERRAN, ROVASTI LARS LEVI LAESTADIUKSEN ELÄMÄKERTA

Toisessa kuningasten kirjassa muistellaan, että kuin Profeetta Elian opetuslapsi Elisa näki, kuinka hänen rakas opettajansa tulisissa vaunuissa ja tulisilla hevosilla vietiin ylös taivaaseen, huusi hän hänen peräänsä: minun Isäni, minun Isäni! Israelin vaunut ja hänen ratsasmiehensä (2. Kun. kirja 2: 12). Senkaltaisella tunnolla seison minä tässä tänä päivänä, ynnä teidän kansanne, kristillisyyden veljet ja sisaret, jotka nyt olette kokoon tulleet saattamaan lepokammioonsa tämän seurakunnan kirkkoheraa, joka on ollut Israelin kansalle täällä pohjan maalla sekä hänen vaununsä että ratsasmiehensä, sillä hän oli saanut Jumalalta suuren voiman suojelemaan sitä kristillisyyttä, jonka Jumala oli hänen kauttansa täällä istuttanut, niin että kaikki saatanan yritykset tätä kristillisyyttä vastaan ovat tähän asti olleet turhat, mutta nyt on Israelista pois otettu hänen vaununsä ja ratsasmiehensä, nyt on se mies pois otettu, joka on ollut opetusisä kristillisyydessä monelle sielulle, ei ainoastansa Pajalan, vaan myös Karesuannon, Jukkasjärven, Gellivaaran, Ylitornion, Karungin ja Alatornion sekä myös Ruotsin kieltä puhuvaisissa seurakunnissa, niin myös Norjassa ja Suomessa on hänen voimallinen äänensä matkaansaattanut monessa paikassa suuret ja terveelliset muutokset! Mutta tämä suuri voima ei ollut hänen, vaan se oli Jumalan, joka sen hänelle antanut oli. Niin kuin se on usein havaittu, että joita Jumala on tahtonut valmistaa itsellensä erinomaisiksi aseiksi, niitä on Hän jo varhain ottanut köyhyyden ja kärsimisen kouluun, ja se on merkillistä, että niin kuin Johannes kastajan nimi ilmoitettiin Herran Enkeliltä jo ennen hänen syntymistään, niin annettiin myös tälle miehelle hänen nimensä ilmoituksen kautta, ennen kuin hän syntyi tähän maailmaan. Raskaana ollessa näki hänen äitinsä, että yksi poikainen nimeltänsä Levi juoksi hänen miehensä perässä ja tämän nimen pani äiti muistonsa.

Koska lapsi piti syntymän, näki hän taas unta sätkien välissä, että joku huusi Lars. Lapsi syntyi onnellisesti maailmaan yhdessä kylmässä ja viheliäisessä tuvassa. Terveeksi tultuansa täytyi tämä köyhä äiti itse käsivartensa päällä kantaa lapsen papin tykö, joka oli seitsemän penikulmaa hänen kotopaikastaan, ja nyt annettiin lapselle kasteessa nimi Lars Levi, niin kuin hänen äitillensä oli unessa ilmoitettu. Niin sai tämä lapsi kuluttaa lapsuutensa iän suuressa köyhyydessä. Ja kuin hän nuoruuden ijässä, hänen äitinsä jo kuoltua, lähetettiin kouluun oppimaan tämän maailman viisautta, sai hän itse suuren vaikean kautta pitää huolta ylöspidostansa koulussa; sillä hänen köyhällä isällensä ei ollut varaa kostantaa mitään hänen päällensä, eikä tämä nuorukainen tahtonut velkoja ottaa, niin kuin köyhäin tuteeravaisten nuorukaisten tapa on: sillä hän ymmärsi, että velkoja aina otetaan paljota helpommasti, kuin niitä maksetaan, siinäkin osoitti hän suuren viisauden, joka erinomattain tällä maailman ajalla puuttuu suurimmalta osalta ei ainoastaan nuorukaisilta, vaan myös miehuuden ikään tulleilta; ettei hän elänyt ylitse varojansa, vaan tyytyi halvempaan ja huonompaan ruokaan ja huonompiin vaatteisiin, kuin hänen kumppaninsa, ja tämän asian tähden sai hän kuulla monta pilkkasanaa, sekä luku kumppaneiltansa että muilta, jotka pitivät sen kummana, ettei hän elänyt niin kuin muut ihmiset elävät; mutta hänkin puolestansa katsoi ylönsä senkaltaisia fiinejä herroja ja mamselleja, jotka mittaavat ihmisten arvoa vaatteiden jälkeen.

Maallisessa opissa, erinomattain luonnon-tutkinnossa menestyi hän suuresti, sillä Luoja oli antanut hänelle siihen erinomaisen älyn, josta hänen tarkat kanssapuheensa todistivat, ja vieläki ovat hänen pränttiin ulosannetut tieteelliset kirjansa ja hänen rikas kokouksensa kaikenlaisista ruohoista ja kukista todistuksena siihen.

Franskan kuningas on myös katsonut hänen mahdolliseksi saamaan kunniatähden suuren oppinsa edestä, niin kuin myös monta muuta oppinutta seuraa ovat kutsuneet hänen jäseneksensä. Mutta en minä tahdo paljon puhua hänen maallisesta viisaudestansa, sillä hänen viisautensa hengellisissä asioissa on paljon rakkaampi minun sydämelleni.

Nuoruuden iän ja suuren osan miehuuden ijästä kulutti hän ilman Pyhän Hengen osallisuutta ja seuraavaisesti siitä ilman oikeaa ylösvalaistusta hengellisissä asioissa, sillä mitä yksi luonnollinen ihminen, vaikka hänellä olisit kuinka suuret luonnon lahjat, pitää ylösvalistuksena, se ei ole muu kuin sula pimeys Jumalan edessä, sillä tämä Paavalin aikainen koettelemus pysyy vahvana niin kauvan kuin maailma seisoo, kuka ihminen tietää mitä ihmisessä on, vaan ihmisen henki, joka hänessä on, niin myös ei yksikään tiedä mitä Jumalassa on, vaan Jumalan henki.

Mutta emme (nimittäin totiset kristityt) kaikkina maailman aikoina ole saaneet tämän mailman henkeä, vaan sen hengen, joka Jumalasta on, että tietäisimme, mitä meille Jumalalta annettu on, jota me myös puhumme, ei niillä sanoilla kuin inhimillinen viisus opettaa, vaan niillä, kuin Pyhä Henki opettaa, ja me tuomitsemme hengelliset asiat hengellisesti, mutta ei luonnollinen ihminen ymmärrä niitä, kuin Jumalan hengen ovat, sillä ne ovat hänelle hulluus eikä taida käsittää, sillä ne hengellisesti tuomitaan.

Niin vaelsi myös tämä meidän opetusisämme koko sen mainitun ajan luonnollisen ymmärryksen pimeydessä ijankaikkisuutta kohden, sillä vaikka hän ahkeroin siveää elämää, ei hän kuitenkaan silloin vielä tiennyt mitään siitä elämästä, joka Jumalasta on; eikä tämä siveä mies aina saattanut häpiällisiä töitäkään välttää siitä syystä, ettei hän vielä silloin ollut varustettu elävän uskon kilvellä vihollista vastaan, vaan piti kuolleen uskon ja mailman kunnian sota aseina.

Mutta se armollinen Jumala, joka oli jo äitin kohdussa valmistanut hänen itsellensä valituksi aseeksi, antoi tämänkin ajan sisällä vaikuttavaisia muistutuksia, sekä hänen kuolevaisuudestansa, että hänen omasta valmistamattomuudestansa kuolemaan. Usein kuin hän kävi metsissä, tunsu hän väkevän ruumiin hajun, usein taisteli hän myös unessa kuolleitten kanssa, joka kaikki oli kuvaus hänen kuolleesta tilastansa, että myös siitä kuolleesta kristikunnasta, kussa kuollut usko hallitsee elävän uskon sijassa. Lapsuuden ijässä oli hänellä kerran merkillinen näkö, hän näki yhden vaimoimisen, joka hikoili verta kristillisyyden tähden ja kärsi istuallansa tämän vaivan ihmeteltävällä kärsivällisyydellä; tämä korkea näkö painui syvästi hänen tuntoonsa ja oli jälistäpäin, kuin hän oli kristityksi tullut, suureksi kehoitukseksi ja lohdutukseksi niitten vainoomisten ja vaivain alla, joita hän sai kärsiä kristillisyyden tähden. Ensimmäinen alku hänen tuntosensa oikeaan heräykseen näkyy tulleen yhden hänen lapsensa kuoleman kautta, joka tapahtui, kuin hän itse oli 39 ajastajan vanha. Tämän rakkaan lapsen kuolemaa murehti hän suuresti ja sen murheen alla sai Jumalan henki tilaa muistuttaa hänen omaa kuolevaisuuttansa ja vaikuttaa murheen autuudesta; voimallisen muistutuksen kuolevaisuudestansa, oli hän jo ennen saanut kuin hän elämänsä 32 vuodella, joutui tautivuoteelle, jossa hän viidennellä viikolla luopui kaiken paranemisen toivosta. Mutta se kuollut usko oli silloin vielä niin vahva, ettei hän peljännyt kuolemaa, vaikka ei ollut yhtään tietoa, koska hän olisi saanut syntinsä anteeksi. Kuitenkin hän jälkeen paranemisensa vähän kovensi saarnojansa, mutta ei ne vielä olleet niin suolaiset, että ne olisivat saattaneet vaikuttaa terveellisen muutoksen sanan kuulijoissa.

Mutta kuin hän 10 ajastaikaa sen jälkeen eli 3 ajastaikaa jälkeen sen mainitun lapsen kuoleman, hänen elämänsä 42 ajastajalla, taas joutui tautivuoteelle ja luuli nytkin

kuolevansa, tuli väkevä kuoleman pelko hänelle, sillä ei hän nyt tuntenut itseänsä valmiiksi kuolemaan ja kuollut usko oli nyt särkynyt; ja tästä ajasta tuli hän korkeammalta voimalta vedetyksi tuntemaan, ajattelemaan ja tekemään kokonansa vastoin omaa tahtoansa, niin että, niin kuin hän itse kirjoittaa, hänen oma ja muitten kääntyminen ei ole tapahtunut hänen oman tahtonsa jälkeen, vaan hän on ollut yhtä vastahakoinen kuin Moses, koska Jumala käski hänen johdattaa Israelin kansan Egyptin orjuudesta. Nyt alkoi hän etsimään tietä taivaaseen, mutta ei hän löytänyt ennen kuin 2:den vuoden perästä, hänen elämänsä 44 ajastajalla. Sinä vuonna kävi hän visitaattorina Åselen seurakunnassa, ja siellä tuli hänen tykönsä yksi Lapin tytär, nimeltä Maria, joka oli kuullut sen saarnan, kuin hän oli pitänyt alttarilla, ja nyt avais hänelle koko sydämensä. Tällä yksinkertaisella tyttärellä oli senkaltaisia koettelemuksia armon järjestyksestä, kuin hän ei koskaan ennen ollut kuullut. Tämä Lapin tytär oli matkustellut pitkiä matkoja, saadakseen ylösvaistusta, kuinka hänen pitää autuaaksi tuleman, siihen asti, että hän viimein kohtasi yhden papin, nimeltä Brandell, Noran seurakunnassa, joka päästi hänen kaikista epäilyksistä, niin että hän tuli elävään uskoon. Tältä Lapin tyttäreltä sai tämä suuri opettaja, joka on päättänyt maallisen vaeluksensa, ja eläissänsä on ollut välikappaleena monen tuhannen ihmisen heräykseksi ja autuudeksi, hän sai, sanon minä, tältä Lapin tyttäreltä oppia, mitä hän ei ollut oppinut papinkoulussa, nimittäin missä järjestyksessä ihmisen pitää autuaaksi tuleman, hän ajatteli: *"Nyt vasta minä näen tien, joka viepi taivaaseen,"* se on ollut minulta salattu siihen asti, että sain puhua Marian kanssa. Marian yksinkertaiset muistelukset hänen vaeluksestansa, vaikutit niin paljon hänen sydämessänsä, että hänkin käsitettiin valkeudelta, ja hän tunsu sinä iltana esimaun taivaan ilosta. Tästä ajasta muuttuivat hänen saarnansa kokonansa erinkaltaisiksi kuin ne

ennen olivat olleet; sillä sitte kuin hän oli löytänyt tien taivaaseen, löysi hän myös tien ihmisten sydämiin. Hän alkoi nyt saarnaamaan täydellistä lakia ja täydellistä evankeliumia, ja vaikutukset voimallisista saarnoitansa ovat olleet senkaltaiset, että niitten kautta ovat melkein yhteiset heräykset tapahtuneet monissa seurakunnissa. Juopumus, huoruus, varkaus, lainkäyminen ja muu jumalatoimien elämä, enimmältä osalta, heitettiin pois, ja vaikka muutamat ja ei niin harvatkaan, jotka ainoastansa vähän aikaa tahtoivat riemuita tämän palavaisen ja loistavaisen kynttilän valkeudessa, ovat uudestaan alkaneet niitä entisiä perkeleitten töitä harjoittamaan, seuraten siinä koirain esimerkiksi, jotka syövät oman oksennuksensa, ja pestyyn sikain, jotka jälleen rapakossa rypöivät. On niitä kuitenkin monia tuhansia sieluja, jotka ovat totisesti kristityksi tulleet ja heidän kalliimmassa uskossansa pysyväiset olleet, niin kuin niitä on myös yksi suuri joukko pelastetuita sieluja, jotka jo ennen häntä ovat onnellisesti kostuneet perille kuolemattomuuden maahan, kussa he ovat odottaneet ja nyt jo saavat tervehdellä ja kiittää heidän vanhaa, rakasta opetusisäänsä.

Mutta totuus vaatii meiltä sen tunnustuksen, että, niin monen ihmisen kääntyminen ei ole ollut yksin hänen työnsä, vaan hänellä on ollut muutampia harvoja työkumpania; joille myös maksetaan palkka vanhurskasten ylösnousemisessa, itse kunkin työn jälkeen. Tämä meidän rakas opetusisämme sai myös vastaanottaa kaikkein totisten kristittyin osan tässä maailmassa, että nimittäin vanhurskauden tähden tulla vainotuksi, joka Jeesuksen vuorisaarnan jälkeen on viimeinen autuaallisen tilan tuntomerkki, ja että hän oli tämän kristillisyyden sekä alkaja että voimallinen puolustaja ja levittäjä, oli rietas hänelle kaikkein enimmiten suuttunut, jonka tähden hän freistais parhautensa, kuinka hän olisi saattanut häntä kiusata soimauksilla kuolleen uskon papeilta; korvapuusteilla

raakoilta talonpojilta; vainoomisilla vihastuneilta huorilta, varkailta ja juomareilta ja pabloviinanporvareilta, mutta hän kantoi tämän kaikki kärsivällisesti, sillä hän tiesi sen, että yhden totuuden tunnustajan ei pidä muuta toivomakaan tältä nurjalta ja pakanalliselta sukukunnalta.

Hän oli syntynyt Arjeplougin seurakunnassa 10 päivänä tammikuuta 1800 ja siirtyi parempaan ilmaan pitkällisen sairastamisen jälkeen hiljaisella ja keveällä kuoleman tuskailla 21. päivänä helmikuuta 1861, sitte kuin hän oli vaeltanut tässä kuolevaisuuden maassa 61 ajastaikaa, 1 kuukauden ja 11 päivää ja ollut opettajana ensin Karesuannon seurakunnassa 23 ajastaikaa ja sitten Pajalan seurakunnassa lähes 12 ajastaikaa.

Niin kuin hän elämänsä päivinä teki uskollisesti ja vireästi työtä Herran viinamäessä, niin oli myös hänen elämänsä ilta ihana, iloinen oli hän, usein oli hän liikutuksissa ja halaisi luettavan itsellensä Sionin vuoresta ja voittajain ja kilvoittelijain palkasta; hän tahtoi myös usein veisattavan hänellensä sionin virsiä; ei hän mailmasta pitänyt mitään, ainoastansa lapsista oli hänellä huoli, ne jäivät hänen sydämensä päälle ja hän kirjoitti heille varoituksia, ottakaat vaari kuolevaisen vanhemman varoituksista! Tiistaina sinä viikkona jona hän kuoli, koska hänellä vielä oli puhe, oli hän niin kuin unessa ja kuin hän heräis sanoi hän: mikä Tohtori on tullut tähän kylään, johon hänen puolisonsa vastais hänelle, ei täällä ole yhtään Tohtoria, niin naurahti hän ja sanoi, yksi kaunis vaimo kävi tässä. Vapahtaja tulee minua avoimilla rinoilla noutamaan, jo nyt vieraat taivaasta tulevat noutamaan, ja hän sanoi puolisolonsa ja läsnäoleville lapsillensa, niin myös muille läsnäolevaisille jäähyvästin ja kiitti Jumalaa, että hän oli antanut hänelle onnea mailmassa ja siunannut hänen avioliittonsa rakkaudella ja ilolla, mutta sen jälkeen ei hän enään saattanut puhua, että olis ymmärretty, niin tyytyväisenä makais hän; ja kuin hän aukaisi silmiänsä ja katsoi ihmisten

päälle, meni suu nauruun (naurahti), ja ilo ja rakkaus loisti hänen silmistänsä, mutta ruumiinsa heikkouden tähden ei hän jaksanut puhua enään. Iloista se on ollut nähdä ja katsella kaikilla läsnäolevilla, koska hän aukaisi aivan usein silmiänsä ja katseli ylös taivasta kohden iloisilla silmillä ja naurusuulla, josta saatettiin selkiästi nähdä, että hän katseli taivaallisia asuntoja ja vielä viimeisessä hengen vetämisessä veti hän suunsa nauruun ja hän tahtoi nostaa kätensä ylös kiitokseen, koska jo toinen käsi oli tantistunut, mutta kuin hän sai puolisonsa käden kiinni, niin pani oman kätensä kanssa ristiin ja korotti ylös kiitoksen lunastajaansa kohtaan.

Sen kaltainen oli tämän Herran palvelijan lähtö tästä mailmasta, hän on nyt jättänyt vastustajansa ja pilkkaajansa, ynnä hänen ystäväinsä ja rakastajainsa kanssa Jumalan haltuun, siinä toivossa, että Jumala vaikuttaa vielä hänen kuolemansa jälkeen heissä sen, jota hän ei vaikuttanut hänen eläissänsä, ja antaa heidän ymmärtää paremmin, mitä hänen saarnoissansa on ollut salattu. Totisesti on hän ollut yksi suuri profeetta, jonka vertaista en minä usko löytyvän tällä mailman ajalla, kaikki hänen entiset vastustajansa, pilkkaajansa ja vainoojansa pitäisit nyt panna muistoon, että yksi suuri profeetta on ollut heidän keskellensä ja tästedes ruveta paremmin ottamaan vaaria siitä terveellisestä opista, jota hän lähes 12 ajastaikaa on tässä seurakunnassa huutanut heidän korviinsa. Katsokaat suruttomat, se mies, jonka rakkauden te oletta palkinneet pilkalla ja vihalla, hän ei ole enää vaivaamassa teidän korvianne, sillä vieraat taivaasta on noutaneet hänen pois täältä, sillä Jumala näki, että hän oli jo kylliksi saanut nähdä vaivaa teidän tähtenne, mutta ajatelkaat nyt perään, minkä kaltaisella tunnolla teidän pitää seisoman tuomiopäivänä, jos ette tästedes, koska jo multa peittää teidän vanhan opettajanne luut, ota paremmin vaaria hänen uskollisista varoituksistansa, joita hän eläissänsä teille

antanut on, sillä ette suinkaan enään saa nähdä senkaltaista profeettaa.

Te armosta poislangenneet sielut, jotka ai-noastansa vähän aikaa tahdoitte iloita tämän paistavaisen kynttilän valkeudessa, katsokaat tekin, kuinka kuolema nyt on painanut hänen kirkkaat silmänsä umpeen. Eikö teilläki ole halu saada tervehdellä teidän vanhaa opettajaanne kuolemattomuuden maassa, niin ajatelkaat nyt perään, mistä te langenneet oletta. Valvokaat ja rukoilkaat seuraten katuvaaisella sydämmellä Jeesuksen askeleita yrttitarihasta Golgathan mäelle, niin kuin teidän vanha opettajaanne teitä neuvonut on. Te heränneet ja armoitetut sielut, se on kohtuullinen, että te murehditte tätä uskollista työn tekijää Herran viinämässä, mutta älkäätkä kuitenkaan murehtiko niin kuin ne, joilla toivoa ei ole, vaan ajatelkaat, että teidän siirtymisenne aika pian tulee, pian tulevat vieraat taivaasta teitäkin noutamaan, jos te loppuun asti kilvoittelette teidän kalliimmassa uskossanne. Vähän ajan perästä te pääsette tervehtelemään teidän opetusisäännne Sionin vuorella ulosvalittuun joukossa, niin lohduttakaat siis teitänne keskenänne sillä toivolla.

Rukoilkaat sitä suurta Israelin Paimenta, joka on pannut henkensä lammasten edestä, että hän tahtois itse pitää murheen lampaistansa ja vieläkin lähettää totuuden saarnaajita mailmaan, ettei pääsis kaikki valkeus sammumaan, se kirkkain tähti pohjan maalla on nyt siirretty toiseen mailmaan, kussa ei ole yhtään pimeyttä vaan aurinko, kuu ja tähdet paistavat taivaan laella eikä ikänä mene

pilvein taka. Mutta kirkastakoon valkeuden Isä niitä harvoja tähtiä, jotka vielä näkyvät pohjan maalla, että ne kelpaisit johdattajaksi matkustavaisille ijankaikkisuuden Betleheemiin, ettei se ruskea lohikäärme pääsis pyrstöllänsä vetämään kaikkia tähtiä alas taivaasta. Herran profeetta on nyt otettu ylös taivaaseen ja hänen opetuslapsensa huutavat hänen peräänsä valittavaisella äänellä, minun Isäni, minun Isäni! Israelin vaunut ja hänen ratsasmiehensä. Israelin Jumala antakoon heidän hätähuutonsa käydä sydämmellensä ja osottakoon kussa nyt on Herra, Eliaan Jumala. Hän lähettäköön vielä suuresta armostansa jonkun uskollisen paimenen pohjan maalle ruokkimaan Jeesuksen lampaista ja karitsoita. Murheelliset lampaat, vapisevaiset karitsat, missä teillä nyt on muualla turva, kuin sen suuren Israelin Paimenen tykönä, joka on pannut henkensä lammasten edestä, kokoontukaat usein hänen tykönsä syömään niitä terveellisiä ruohoja, jotka kasvavat yrttitarihassa ja Golgathan mäellä, sammuttakaat elämän vedestä teidän sielunne janon, niin kauan että Paimen tulee teitä viemään poikki Jordanin virran, siihen maahan, kussa ei ole hukkia eikä petoja. Ja Herra Jeesus tule pian noutamaan omiasi pois tästä surun laaksosta, vahvista ja varjele niitä harvoja sieluja, jotka kilvoittelevat sitä kallista uskonkilvoitusta, syntiä, perkelettä ja mailmaa vastaan! että matkustavaiset kostuisit siihen maahan kussa ei heidän tarvitse vuodattaa murheen eikä karpauksen kyyneleitä. Aamen.

Lähde: Kirkkopostilla 1876

Apostoli Paavali kirjoittaa tämän päivän epistolassa: **Että nyt on aika unesta nousta, sillä meidän autuutemme on nyt lähempänä kuin silloin, koska me uskoimme.**

Tämä apostoli kirjoittaa myös muille kristityille siitä samasta nousemisesta synnin unesta, niin kuin 1 Kor. 15: 34, Ef. 5: 14, 1 Tess. 5: 6, josta me arvaamme, että tämä Jumalan palvelija oli huomannut, kuinka hengellinen uni myös pakkaa niille, jotka ovat heränneet. Koska vihollinen ei voita mitään kristityissä jalopeuran kiljumisella, eikä myös palavain nuolten ampumisella, ei maailman uhkauksilla ja hirmuisella vihalla, eikä myös sisällisten kiusausten kautta, täytyy hänen suostuttaa heitä inijuomalla, huoruuden viinalla ja maailmanrakkaudella, että hän pääsis sillä tavalla pistämään heitä säkkiin, ja vieämään pimeyden luolaan.

Koska nimittäin heränneet sielut lakkaavat valvomasta ja kilvoittelemasta, tulee maailmanrakkaus hengellisen unen kanssa ja tekee myös maailman murheen luvalliseksi maailmanrakkauden kautta. Kristityt rupeavat silloin katsomaan toisella silmällä maailmaan ja toisella silmällä taivaaseen, mutta sillä välillä kuin kristitty katsoo toisella silmällä maailmaan ja toisella taivaaseen, kadottaa hän sen kaitaisen tien ja eksyy pian kokonansa maailmaan, jos joku uusi muistutus hänen kuolevaisuudestaan ei tule.

Koska nyt tämä hengellinen uni niin väkevästi pakkaa kristittyin päälle, niin on Paavali käskenyt heidän nousta ylös unesta, sillä meidän autuutemme on likempänä kuin silloin, koska me uskoimme. Hän maalaa näillä sanoilla kristittyin entistä tilaisuutta, koska he elit suruttomuudessa ja itsepetollisuudessa. Silloin he uskoit, että autuus oli heitä aivan liki, ei ole silloin ollut heillä se tunto, että autuus on heistä kaukana. Ei he ole suruttomuuden tilassa epäilleet autuudestaan, eli ajatelleet, että helveti on heitä likempänä kuin taivaan valtakunta. Mutta vasta jälkeen, koska Jumalan sanasta

omatunto heräis, jonka kautta he tulit suureksi syntiseksi, silloin rupeisit he epäilemään autuudestaan, vaikka tämä epäily, joka suruttomuuden tilassa ei tuntunut, tuli omasta vanhurskaudesta, joka vasta heränneessä tilassa sai voiman ahdistamaan katuvaisia sieluja epäilykseen, ettei he pääsis pakenemaan Vapahtajan tykö. Kuitenkin osoittaa nyt tämä jalo apostoli, että autuus on epäileväisille sieluille likempänä kuin silloin, koska he uskoit, että autuus oli liki, sillä yö on kulunut ja päivä on tullut.

Yö on se hengellinen pimeys, jossa koko maailma oli nukkunut, ennen kuin kristillisyyden valkeus rupeis koittamaan. Yöllä eli pimeyden aikana nukuit kaikki hengellistä unta, ei he silloin tienneet kristillisyyden valosta mitään. Mutta nyt on aika nousta ylös unesta, koska päivä on tullut, koska kristillisyyden valkeus on tullut maailmaan, sillä juuri silloin on autuus meillä likempänä, kuin silloin, koska me uskoimme. Silloin yöllä eli pimeyden aikana me uskoimme unessamme ja sokeudessamme, että autuus oli meillä aivan liki, vaikka hän silloin oli kaukana meistä. Mutta nyt, koska päivä on ruvennut koittamaan, koska kristillisyyden valo on ilmestynyt, nyt on meidän autuutemme likempänä kuin silloin, koska me uskoimme, ja sen tähden sanoo hän: Nyt on aika nousta ylös synnin unesta, sillä yö on kulunut ja päivä on tullut.

Ei se ole niin suuresti ihmeteltävä, jos uni pakkaa yönvalvojalle, joka on valvonut, koska muut ovat nukkuneet, joka on seisunut Siionin muurilla ja huutanut kello kaksitoista kymmentä eli puoliyön aikana: *"Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan."* Jos joku yksinäinen matkustavainen on kysynyt häneltä: *"Valvoja! Mitäs kuluu yö?"* niin hän on vastannut: *"Kello yksitoista kymmentä."*

Mutta valvojat Siionin muurilla ovat uneliaat olleet, ei he ole tienneet, mitä aika kuluu. He ovat olleet mykät koirat, jotka ei ole haukkuneet, vaikka kaupunki on täynnä varkaita. Nyt olis aika heidän ensinnä nousta synnin unesta, koska valkea on syttynyt kaupunkiin, ja sitte kaikki mykät koirat pitäisit ruveta haukkumaan, että ihmiset heräisit, koska varkaat naakivat huoneeseen, ettei he pääsis varastamaan sen rikkaan miehen hyvyttä, jota se väärä huoneenhaltija on ilmankin haaskannut.

Nouskaat ylös unesta, Siionin muurin vartijat, ja huutakaat kello yksitoista kymmentä: *”Valkea on syttynyt turmeluksen kaupunkiin.”* Nouskaat ylös unesta kaikki mykät koirat, nouskaat ylös haukkumaan, varkaat tulevat huoneeseen, kiskovat isännän puotia, varastavat sen rikkaan miehen hyvyden, jonka se väärä huoneenhaltija on ilmanki jo haaskannut. Mutta koska uni pakkaa niille, jotka ovat yöllä nukkuneet, eikä ole juuri aikaa heränneet, mitäs meidän pitää sanoman niistä, jotka nukkuvat sekä yötä että päivää. Joitten suuhun rietas on valuttanut unijuomaa ja vielä korviin tiputtanut, ettei heidän pitäis kuuleman, vaikka yksi herännyt ihminen huutaa korvaan, että valkea on irti ja huone on palamassa.

Jotka oikein raskaasti nukkuvat, suuttuvat herättäjälle ja uhkaavat vielä unihorroksissa: *”Jos et anna minulle nukkumarauhaa, niin minä annan sinulle korvalle.”* Riettaan unijuomasta juopuneet ihmiset nukkuvat vielä kirkossa ja näkevät unta. Jumalan sana, jonka kautta heidän pitäis heräämään, vaikuttaa heissä niin kuin unijuoma olis tiputettu korvista sisälle aivoon. He kuulevat niin kuin unen kautta sanat pirskoovan molemmin puolin, ja sanain hyminän menevän pään ylitse, sivuitse korvia, sivuitse mieltä, sivuitse omaatuntoa ja sivuitse sydäntä, eikä kohti koskaan. Jos nämät sanat viimein tarttuvat seinään, niin vastatkoon seinät tuomiopäivänä. Ei ole juopuneet niitä kuulleet. Ilmanki

sanain hyminä vaikuttaa niin paljon, että kaikki juopuneet tulevat autuaaksi.

Vapahtaja on sanonut, mitä profeetta Jesaja oli ennen kirjoittanut: *”Kuulevaisilla korvilla he kuulevat, ja näkevaisillä silmillä näkevät, eivätkä he kuitenkaan käsitä, sillä tällä kansalla on paatunut sydän ja huono kuulo.”* Tämän sydämen paatumuksen tähden on niin raskas uni langennut suruttomain päälle, että Jumalan sana vaikuttaa niin kuin unijuoma. Mutta tohtorin kirja sanoo: Huisuttakaat, huiskuttakaat niitä, jotka ovat unijuomaa juoneet. Jos ette huiskuta niitä, niin he nukkuvat iankaikkisesti.

Nouskaat ylös unesta, kaikki juopuneet, sillä yö on kulunut ja päivä on tullut. Te olette jo nukkuneet koko pitkän yön. Te olette eläneet suruttomuudessa pimeyden aikana. Te olette silloin tehneet pimeyden töitä, joita Paavali luettelee tämän päivän epistolassa. Te olette eläneet muutamat ylönsyömisessä, muutamat juopumuksessa, muutamat kamioissa eli huorain huoneessa, muutamat riidassa ja kateudessa. Ja semmoisella elämällä luulevat ne tulevansa autuaaksi, jotka nukkuvat päivällä. Mutta ne nukkuvat iankaikkisesti, jotka nyt ei herää synnin unesta, koska päivä on tullut, koska kristillisyyden valo on alkanut paistamaan muutampain pimeään sieluun, ja armon aamurusko on koittanut muutampain syntisten sydämissä.

Ne nukkuvat iankaikkisesti, jotka vihaavat valkeutta, jotka pakenevat loisteen syrjästä pimeyteen. Ja ne, jotka ovat juopuneet perkeleen unijuomasta ja huoruuden viinasta, ja vuotavasta pirun paskasta; ne nukkuvat iankaikkisesti, jotka ei herää, vaikka herännyt ihminen heitä huiskuttaa. Jotka ei kuule, vaikka koirat haukkuvat, että varkaat tulevat. Mutta tohtorin kirja sanoo: *”Huiskuta, huiskuta, älä anna juopuneitten nukkua, koska huonet on palamassa.”* Ei ole herättäjän syy, jos yksi juopunut ihminen hukkuu liekkiin, koska häntä herätetään, eikä sen tähden herää. Se seisoo nimittäin selkeästi

kirjoitettuna Ilmestyskirjassa, että he ovat juopuneet huoruuden viinasta, jotka palvelevat sitä suurta petoa, joka nousi merestä ja pohjattomuudesta. Ja mitäpä maailman suruttomat ihmiset palvelevat muuta kuin sitä suurta petoa, joka koko maailman hallitsee.

Koska nyt uusi kirkkovuosi aljetaan tästä päivästä, ja koska maailman meno osoittaa, että enin osa ihmisten lapsista on raskaasti nukkumassa synnin unessa, vaikka yö on kulunut ja päivä on tullut, ja hengellinen uni pakkaa, ei ainoastansa niitten päälle, jotka ovat yöllä valvoneet, koska muut ovat nukkuneet, vaan myös niitten päälle, jotka ovat nukkuneet yöllä ja vasta päivän kanssa heränneet, niin olis tarpeellinen rukoilla sitä Suurta Yönvalvojata, jonka silmä ei nuku eikä torku, että Hän herättäis ensiksi kaikki vartijat Siionin muurilla valvomaan ja huutamaan, paljonko aika kuluu, että valkea on irti turmeluksen kaupungissa, että varkaat on varastamassa sen Rikkaan Miehen hyvyyden, jonka väärä huoneen haltija on haaskannut, että kaikki mykät koirat vartijain huutamisen kautta rupeaisit niin kiivaasti haukkumaan, että ihmiset turmeluksen kaupungissa heräisit, että jos joku yksinäinen kulkija, joka on eksynyt turmeluksen kaupunkiin, kysyis: *"Valvoja! Mitäs kuluu yö?"* Vartijat saattaisit Siionin muurilla vastata: *"kello yksitoistakymmentä, ei ole enää pitkä aika ennen kuin tuomion kello soipi."* Kuule sinä nukkumatoim Jumala kaikkien niitten huokaus, jotka valvomassa ovat. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 21: 1–9

1 Ja kuin he lähestyivät Jerusalemiä ja tulivat Betphageen öljymäen tykö, lähetti Jesus kaksi opetuslasta,

2 Sanoen heille: menkää kylään, joka on edessäanne, ja te löydätte kohta aasintamman sidottuna, ja varsan hänen kansansa: päästäkää ne ja tuokaat minulle.

3 Ja jos joku teille jotakin sanoo, niin sanokaat: Herra niitä tarvitsee, ja kohta hän laskee heidät.

4 Mutta tämä kaikki tapahtui, että täytettäisiin, mikä sanottu oli prophetan kautta, joka sanoo:

5 Sanokaat Zionin tyttäreille: katso, sinun Kuningas tulee sinulle siviä, istuen aasintamman päällä ja ikeen alaisen aasin varsan päällä.

6 Niin opetuslapset menivät ja tekivät niinkuin Jesus heille käskenyt oli,

7 Ja taluttivat aasintamman ja varsan, ja panivat niiden päälle vaatteensa, ja istuttivat hänen niiden päälle.

8 Niin enin osa kansasta hajoitti vaatteensa tielle, ja muut karsivat oksia puista ja hajoittivat tielle.

9 Mutta kansa, joka edellä kävi, ja jotka seurasivat, huusivat, sanoen: hosianna Davidin Pojalle! kiitetty olkoon se, joka tulee Herran nimeen! hosianna korkeudessa!

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä kerralla katsoman perään, **mitä ihmiset turmeluksen kaupungissa tekevät, koska Siionin tyttären Kuningas tulee ratsastain aasin tamman päällä.**

Ensimmäinen tutkistelemus: Mitäs Siionin Kuningas tekee, koska Hän näkee turmeluksen kaupungin?

Toinen tutkistelemus: **Mitä ihmiset turmeluksen kaupungissa tekevät, koska Siionin Kuningas tulee.**

Jospa nyt armollinen Herra Jeesus, joka on sen ulosvalitun tyttären Siionin Kuningas, löytäis jonkun sielun turmeluksen kaupungista, joka ei ole suuta antanut Baalille!

Ensimmäinen tutkistelemus: **Mitäs tekee Siionin Kuningas, koska Hän näkee turmeluksen kaupungin?** Evankelistat Matteus, Markus ja Luukas muistelevat, että Jeesus itki, koska hän ratsastain aasin tamman päällä tuli Öljymäelle ja näki sieltä kaupungin, kussa

niin paljon ihmisiä oli, jotka olisit saattaneet autuaaksi tulla, jos he olisit etsikkoaikansa tunteneet, mutta net olit kaikki tyyni paatuneet. Vaikka heillä olit niin komeat ja suuret rakennukset, niin suuri ja kaunis kirkko, jota opetuslapsetkin ihmettelit, yhtä hyvin piti tämä suuri kaupunki yhtenä kirkon ja pappein kanssa, ja koko sen väen paljouden kanssa, joka siinä kaupungissa asui, hävitettämän ja kuolettettaman sen paatumuksen tähden, sen hengellisen vihan ja vainon tähden, jolla tämä onneton kansa oli vihannut profeetoita ja vainonnut kristityitä, ja vuodattanut Vapahtajan veren.

Koska se johtui Jeesuksen mieleen, kuinka monta tuhatta sielua tässä kaupungissa piti hukkaan mennä, niin se kävi Hänen sydämelensä, ja Hänen täytyi itkeä ja surkutella tämän onnetoman kansan irstaisuutta ja kovakorvaisuutta, jota Hän oli niin monta kertaa freistannut herättää synnin unesta. Hän oli tahtonut koota Israelin lapsia, niin kuin kana kokoo poikiansa siipiensä alle, mutta ei he ole tahtoneet. – Moni ajattelee, koska hän kuulee, kuinka paatuneet juutalaiset olit, että tämän aikaiset ihmiset ovat paljota paremmat kuin juutalaiset. Mutta jos Vapahtaja rupeais niin haukkumaan tämänaikaisia ulkokullatuita ja suukristityitä, niin kuin Hän silloin haukkui juutalaisia, kukas tiesi, kuinka kauan he kärsivät häntä?

Minä pelkään, että tämän aikaiset siveät ja kunnialliset ihmiset sylkisit Häntä vasta suuta ja sanoisit: *”Sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele.”* Onkos se Jumalan Poika, joka siihen laihin kunniallisia ihmisiä haukkuu? Maailman siveät ihmiset sanoisit varsin: *”Emme ole niin pahoin eläneet, että Hänen tarvitsis tulla meitä soimaamaan ja haukkumaan.”* Kuolleen uskon tunnustajat sanoisit: *”Emme ole niin häijyt, että Jeesuksen tarvitsis itkeä meidän tähtemme, sillä me olemme aina uskoneet Hänen päällensä, ja rakastaneet Häntä lapsuudesta saakka. Juutalaiset olit ilmanki niin paatuneet, että Vapahtajan täytyi itkeä heidän*

onnettomuuttansa, mutta me emme suinkaan ole niin pahoin eläneet.”

Kukas tiesi, jos ette ole vielä pahemmat kuin juutalaiset? Vapahtaja ei ole soimannut juutalaisia juopumuksesta, sillä juutalaiset ei olekaan juomarit olleet; mutta he ovat sitä vastaan, niin kuin Vapahtaja itse muistelee, soimanneet Vapahtajaa juopumuksesta. Juutalaiset sanoit näin: Katsokaat, mikä syömäri ja juomari se mies on, publikaanein ja syntisten ystävä. Ovatpa juutalaiset löytäneet vikoja Vapahtajan elämässä. Mitästä Hän tarvitsi tulla heitä soimaamaan, koska Hän oli juomari, ja juutalaiset ei olleet juomarit. Löysitpä juutalaiset vielä paljon muutakin syntiä Vapahtajan elämässä. Vapahtaja oli, ei ainoastansa syömäri ja juomari, vaan myös nuoska ja sapatin rikkoja, kansanhäiritäjä ja yksi suuri noita, joka ajoi ulos perkeleitä Belsebubin voimalla. Siihen vielä Jumalan pilkkaaja, ja se oli suuri rikosasia, että Hän tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi.

Jos Hän olis saarnannut suloisesti juutalaisille, ja rukoillut heitä, sanoen: rakkaat juutalaiset, te olette Jumalan lapset, te olette aina siveät ja kuuliaisit olleet Jumalalle, ei saata kukaan teitä soimata vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, ja te tulette vissimästi autuaaksi, jos te niin elätte, kuin tähän asti on eletty. Niin olisit juutalaiset hyvin tykänneet Hänestä ja sanoneet: Mestari, me tiedämme sinun olevan Jumalasta, ja sinä opetat Jumalan tien totuudessa, etkä katso ihmisten muotoa. Mutta koska Hän rupeais heitä haukkumaan ja soimaamaan ulkokullatuiksi, huoruuden sukukunnaksi ja kyykkärmeitten sikiöiksi, eikö he mahtaneet suuttua Hänelle.

Mutta tämän aikaiset siveät ihmiset, jotka itsensä jumalisena pitävät ja yhtä hyvin välistä juovat, välistä kiroovat ja välistä tappelevat, ja välistä viinakrouvia pitävät, ja välistä tekevät huorin, ne sanoisit varsin: *”Emme olekaan niin pahoin eläneet, että jonkun tarvitsis meitä soimata vääryydestä ja*

jumalattomasta elämästä, sillä me olemme, ei ainoastans siveistä vanhimmista syntyneet, vaan myös koko meidän elinaikamme siveästi eläneet; ei suinkaan Vapahtajan tarvitse itkeä meidän tähtemme. Emme ole niin paatuneet kuin juutalaiset. Jos Vapahtaja olis meidän silmämme edessä, me ottaisimme Häntä ympäri kaulan ja antaisimme Hänelle suuta.” Niin se teki Juudaski, joka Hänet petti. Hän oli ilmanki paras kristitty, joka antoi Vapahtajalle suuta.

Mutta jos Vapahtajan täytyi itkeä Jerusalemin kaupungin ylitse, niin tuli Hän myös suureen murheeseen Juudas Iskariotin tähden, joka Hänet suun antamisella petti. Ja eiköhän ne ole Juudaan kaltaiset, jotka ovat kristillisyyteen opetetut, ja ovat saaneet parempaa tietoa kristillisyydestä kuin juutalaiset, ja yhtä hyvin elävät pahemmin kuin turkit ja pakanat? Eiköhän vielä vuoda kyyneleet Vapahtajan silmistä, koska tämän turmeluksen kaupungin asujat ovat niin kovakorvaiset ja paatuneet, ettei he ota Siionin Kuningasta vastaan totisen katumuksen ja parannuksen kautta, elävän uskon ja elämän muutoksen kautta. Vissimmästi Hän itkee ja surkuttelee niitä onnettomia sieluja, jotka ei vielä tahdo herätä synnin unesta, vaikka niin paljon on saarnattu oikeasta kristillisyydestä. Niin kuin Vapahtajan aikana vihollinen oli paaduttanut juutalaisten sydämet, että heidän täytyi vihaa kantaa kaikille kristityille, niin on vihollinen vielä nytkin sovaissut uskottomain taidot ja kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat sen oikean kristillisyyden vääräksi.

Toinen tutkisteleminen: **Mitäs tekevät ihmiset turmeluksen kaupungissa, koska Siionin Kuningas tulee?** Evankelistat muistelevat, että Vapahtaja, koska Hän oli itkenyt Öljymäellä sen turmeluksen ylitse, jota siinä kaupungissa oli, ratsasti aasin tamman päällä aina turmeluksen kaupunkiin ja kuin opetuslapset rupeisit kiittämään Jumalata ja huutamaan Hoosianna Daavidin Pojalle, niin nousi siitä ensinnä kateus juutalaisille, jotka käskit

Vapahtajan torua opetuslapsiansa vaikenemaan. Ylimmäiset papit ja kirjanoppineet sanoit vielä keskenänsä: Te näette, ettette voi mitään Hänen kanssansa, koko maailma juoksee Hänen perässänsä. Maailman herrat rupeisit pelkäämään, että heidän valtansa ja kunniansa menee hukkaan, jos ihmiset rupeisit uskomaan Vapahtajan päälle. Ja jota enemmän ihmiset rupeavat kiittämään ja kunnioittamaan Siionin Kuningasta, sen suurempi kateus ja viha nousee maailman herroilla, joitten kunnia, valta ja sisälletulo vähenee, jos ihmiset kääntyisit kristillisyyteen. Sillä maailman herrain valta ja kunnia on perustettu sen yhteisen väen tyhmyyden ja sokeuden päälle, koska synti ja pahuus tekee sen yhteisen kansan niin sokeaksi, että heidän täytyy palvella maailman herroja.

Koska heti kaikki ovat kuninkaan lain rikkojat, muutamat juomarit, muutamat viinaporvarit, muutamat huorat, muutamat varkaat, muutamat kiroilijat, muutamat tappeusmiehet, muutamat luvattoman kalun kuljettajat. Sanalla sanottu, koska heti kaikki ovat niin pahoin eläneet, ettei löydy paljon yhtäkään, joka ei ole sakon väärä, he tulisivat heti kaikki kuuden markan miehiksi, jos oikein kovasti lain jälkeen elettäisiin heidän kanssansa. Sen tähden täytyy heidän palvella maailman herroja, jotka ovat tuomariksi asetetut maan päällä. Koska he ensinnä tekevät pahaa ja rikkovat kuninkaan lain, täytyy heidän jälkeen suostuttaa maailman herroja, ettei heitä vietäisi lakiin, ja tämän yhteisen kansan pahuuden tähden saavat maailman herrat valtaa heidän ylitsensä.

Mutta jos ihmiset kääntyisit kristillisyyteen, lakkaisit pahaa tekemästä, lakkaisit kuninkaan lakia rikkomasta, lakkaisit lakia käymästä ja riitelemästä, niin loppuis kaikki maailman herrain valta ja kunnia. Mutta vihollinen ei suo sitä, että maailman herrain kunnia ja valta pitäis loppuman, hän tarkoittaa sitä, että maailman herrat kävisit senkaltaisilla esimerkeillä sen yhteisen kansan edellä, sekä koreudella, maailman

turhuudella, juopumuksella, viinakaupalla, kortinlyömisellä, tanssilla, pelillä, kirouksilla, ahneudella, huoruudella ja viekkaudella, että yhteinen kansa vahvistuis siinä uskossa, että tällöinen elämä on oikea elämä.

Miksis maailman herrat niin elävät? Eihän se ole synty, koska herrat niin tekevät. Sen tähden ovat maailman herrat niin vihaiset Vapahtajalle ja Hänen opetuslapsillensa, jotka nyt rupeavat kiittämään Jumalata sen muutoksen tähden, joka kristillisyyden kautta on tapahtunut. Maailman herroille tulee semmoinen kateus siitä, että he rupeevat sanomaan Nikodeemukselle, joka ei ole herrain puolesta: *”Oletko sinä myös sen miehen opetuslapsi? Onkos yksikään ylimmäisistä uskonut Hänen päällensä? Vaan tämä tyhmä kansa, joka ei tiedä Raamattua, on kirottu.”* Maailman herrat, joilla on iso järki pääkallossa, luulevat paremmin tietävänsä, mistä tie menee taivaaseen. Ei he tule niin hulluksi, että he rupeaisit uskomaan Jeesuksen päälle. Mutta tämä kansa, joka ei tiedä Raamattua, on kirottu.

Kuulkaat nyt, te Jeesuksen opetuslapset, mitä maailman herrat tuumaavat teistä, jotka huudatte: Hoosianna Daavidin Pojalle, he tuumaavat niin, että te olette hullut, jotka uskotte Jeesuksen päälle. He tuumaavat pian niin, että teidän pitää oleman vaiti. Ei teidän pidä huutaman: Hoosianna Daavidin pojalle; sillä koska maailman herrat, jotka ovat viisaammat, ei ole uskoneet Hänen päällensä, ei tarvitse teidänkään huutaa: Hoosianna Daavidin pojalle, sillä sen huutamisen kautta vähenee maailman herrain kunnia.

Jos Jeesukselle annetaan kunnia ja valta kristittyin ylitse, niin loppuu maailman herrain valta. Jos te rupeatte kuuntelemaan Jeesuksen oppia, jos te, yhteinen kansa, tulette niin hulluksi, että te kuulette sen kansanhäiritäjän opetuksia, ja tulette Jeesuksen opetuslapsiksi, niin maailman herrat rupeavat teitä vihaamaan. Ei maailman herrat vihaa teitä

sen juopumuksen tähden, sen huoruuden tähden, sen kirouksen tähden ja tappeluksen tähden, eli sen viinakaupan tähden, joissa kaikissa maailman herrat ovat itse hyvin oppineet, ja joitten kautta maailman herrat ovat saaneet sekä kunnian että sisälletulon teiltä. Mutta jos te rupeaisitte teidän entisestä elämästänne lakkaamaan ja kristillisyyteen kääntymään, silloin te vasta näkisitte, mikä rakkaus maailman herroilla on, – ne rupeaisit teitä vihaamaan kristillisyyden tähden! Sen tähden se taitaa olla paras neuvo, että te elätte niin kuin ennen. Juokaat, kirotkaat ja tapelkaat, pitäkää viinakauppaa, huoratakat ja riidelkää hyvin keskenänne laissa; sepähän maailman herrat pääsevät jotakin tienamaan teiltä, koska heillekin tulee osa niistä sakkorahoista.

Nyt me olemme kuulleet, mitä maailman herrat tekevät turmeluksen kaupungissa, koska Siionin Kuningas tulee ratsastain aasin tamman päällä. Herrat moittivat kovin, että opetuslapset huutavat: Hoosianna Daavidin pojalle. Herrat soisit, että opetuslapset olisit vaiti, ja käskevät vielä Vapahtajan torua opetuslapsiansa vaikenemaan, mutta Vapahtaja sanoo niin: jos opetuslapset olisit vaiti, niin rupeaisit kivet puhumaan.

Katselkaamme nyt, mitä kaupiamiehet tekevät turmeluksen kaupungissa, koska Siionin Kuningas tulee. Evankelistat ovat kirjoittaneet, että kaupiamiehet olit tekevässä kaupaa kirkossa, koska Jeesus tuli sinne. Tämä kunniallinen kauppa tapahtui silloin kirkossa maailman Jumalan kunniaksi, ja vaikka semmoinen kauppa oli kielletty laissa, ei kuitenkaan ylimmäiset papit eikä maailman herrat sitä moittineet, eli pahana pitäneet, että Jumalan rukoushuone tehtiin ryövärillen luolaksi. Miksis maailman herrat, jotka muutoin ovat kiivaat Jumalan kunnian puolesta, koska Jeesuksen päälle kannetaan valheita, että Hän aikoo heidän kirkkonsa maahan jaottaa, miksis maailman herrain silmät ja korvat olit kiinni lukitut, koska tällöinen laiton asia tapahtui kirkossa:

kauppamiehet ja eläimet sekaisin kirkossa ammuivat ja paskansivat. Jos tämmöiset markkinat olisit tapahtuneet herrain kartanolla, olisit he varsin panneet fiskaalin stämmäämään kauppamiehiä oikeuteen. Mutta että se tapahtui kirkossa vastoin lakia, se ei ollut vaarallinen, koska heille itselle oli annettu lampaan paistia.

Ja me tiedämme, että maailman herroilla on tarkka silmä näkemään vikoja kristittyin elämässä, mutta jos maailman porvarit tekisit vaikka mitä, saati he voitelevat herrain suolia, niin tulee kaikkalainen kauppa luvalliseksi, vaikka se tapahtuis vielä kirkossa. Koska nyt Vapahtaja otti ruoskan ja ajoi ulos kirkosta niitä kaksijalkaisia ja nelijalkaisia eläimiä, ja kaatoi kumoon vaihetuspöytiä, niin että rahat varisit lattialle, silloin suutuit ylimmäiset papit ja maailman herrat Hänelle ja kysyit: Kenenkä luvalla Sinä näitä teet? Kukas on antanut Sinulle valtaa niin tehdä?

Ja luonnollinen järki myös siihen suostuu, että jos se olis ollut muu ihminen kuin Vapahtaja, niin olisit nämät kauppamiehet, joille tapahtui vahinko, pitäneet kaivata vahingosta maksua. Sillä niin sanovat viinaporvarit, jos fiskaali tulis ryöstämään heidän viinojansa eli saattais heitä sakkoon viinan myymisestä, niin sanovat viinaporvarit: Se on suuri synty ja vääryys, että ne saattavat lähimmäisensä vahinkoon. Ja sillä muodolla tulee myös Vapahtaja vääräksi, koska Hän pilais heidän kauppansa ja teki sen kautta lähimmäisellensä vahinkoa. Vai olikohan se väärä laki, joka kielsi, ettei saa tehdä kaupaa kirkossa.

Nyt me olemme nähneet, mitä ihmiset turmeluksen kaupungissa tekevät, koska Siionin Kuningas tulee. Evankelistat ovat myös kirjoittaneet, että koko kaupungissa nousi

humu, koska Hän ratsasti läpi kaupunkia. Muutamat kysyit: Kuka se on? Ja samankaltainen humu nousee vielä nytkin turmeluksen kaupungissa, koska Siionin Kuningas tulee. Maailmanlapset kysyvät: Mikä humu tämä nyt on? Ja mistäs tämmöinen elämä tuli? Ennen on rauhassa tehty viinakauppaa kirkon vieressä. Ennen on ihminen saanut viinaryypyn, koska hän on kirkosta tullut, mutta nyt ei saa punssiakaan juoda. Ennen on kirottu ja huorattu, eikä ole niin haukuttu niin kuin nyt haukutaan. Nyt haukutaan kirkossa. Nyt haukutaan kotona. Haukutaan joka paikassa. Ei tämä elämä näin kelpaa.

Semmoinen humu tulee turmeluksen kaupungissa, koska Siionin Kuningas tulee. Kaikki maailman herrat pahenevat lasten ja opetuslasten huudosta: Hoosianna Daavidin pojalle. Mutta huutakaat kuitenkin, te lapset ja opetuslapset, ja riisukaat kaikki omat vaatteet päältänne, ja pankaat tien päälle, kussa Siionin Kuningas kulkee, ja kantakaat palmut teidän käsissänne. Taittakaat palmupuun oksia, ja hajottakaat tien päälle, kussa Siionin Kuningas kulkee, että Hän ajallansa antais teille palmut käteen, koska Hän tulee toisen kerran uuteen Jerusalemiin ratsastain työassin tamman päällä. Silloin te saatte ijankaikisesti huutaa siinä uudessa Jerusalemissa Hoosianna Daavidin pojalle, ja siunattu olkoon se, joka tulee Herran nimeen: Hoosianna korkeudessa.

Koskahan nyt Jeesuksen opetuslapset saavat niin huutaa? Me toivomme, että Siionin Kuningas tulee pian lunastamaan köyhän morsiamensa. Aamen.

Alkuperäinen (loppulehti) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / 1 Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / 2 Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma (Kirkkopostillan kirjapainokäsi-kirjoitus) / Kansallisarkisto Helsinki /

Rakkaat veljet, että me sen tietäisimme, nimittäin ajan, että nyt on aika unesta nousta, sillä meidän autuutemme on nyt likempänä kuin silloin, koska me uskoimme. Yö on kulunut ja päivä on tullut. Sen tähden hyljätäkäämme pimeyden työt ja puukeamme päällemme valkeuden sota-aseet.

Pyhä Paavali kirjoittaa näin kristityille, koska hän näki, että he rupesivat nuokkumaan. Ja meidän on myös syytä kehottaa heränneitä kirkkovuoden alussa, että he nousisivat ylös unesta, koska näkyväinen uni tahtoo väkisin pakata heidän päällensä. Moni herännyt ihminen olisi kyllä valmis kuolemaan sen ensimmäisen armonmerkin päälle, jos hän silloin pääsisi varsin lähtemään pois maailmasta, koska Vapahtaja on tullut sydämeen ja hän tuntee itsensä Jumalan lapseksi.

Mutta koska kuolema ei ole varsin valmis noutamaan Jumalan lapsia, niin kauan kuin hääpäivät räkkäävät niin tulevat monenkaltaiset kiusaukset elämän tiellä. Ja niiden päälle tulevat epäilykset, niin että herännyt ja Kaanaan maalle eli oikeaan Isän maahan matkustavainen sielu joutuu usein epäilemään tilaisuudestansa, ja kuinka hänen pitää viimein kostuman taivaan valtakuntaan, koska niin monia tienhaaroja ja niin paljon vihollisia kohtaa häntä tien päällä. Hänen täytyy usein istua tien päällä ja huoata, kuinka pitkäksi ja vaivalloiseksi tämä matkustaminen tuli. Viimein tulee myös hengellinen köyhyys ja penseys. Ja siinä tilassa tahtoo moni matkustavainen nukkua.

Mutta Paavali, joka näki senkaltaisen vaarallisen tilaisuuden, tahtoo nyt herättää kristityitä penseydestä ja hengellisestä uneliaisuudesta, koska hän sanoo: *”Nyt on aika nousta ylös unesta, sillä nyt on meidän autuutemme likempänä, kuin silloin, koska me uskoimme.”* Hän tahtoo näillä sanoilla antaa meille tiettäväksi, että meidän autuutemme oli silloin kaukana, koska me uskoimme. Nimittäin suruttomuuden tilassa uskovat kaikki, että he tulevat autuaaksi. Ei yksikään suruttomuuden tilassa epäile autuudestansa, vaikka muutamat sanovat, että heille

on jo aikaa tullut epäily. Mutta ei se ole ollut senkaltainen epäily, kuin nyt on heränneillä pimeyden aikana. On se ainoastansa ollut joku luulo eli arvelus, että se on tietämätön, kuinka se käy viimein sielun kanssa, koska kuolema tulee. Mutta useimmat eivät ole epäilleet autuudestansa ollenkaan suruttomuuden aikana, vaan he ovat uskoneet, että kaikki tulevat autuaaksi, olipa elämä sitten kuin ka hyvänsä. Ainoastansa niistä on arvelus ollut, jotka ovat väärän valan tehneet, josko ne tulevat autuaaksi.

Niin se on siis ollut apostolin tarkoitus, että silloin suruttomuuden tilassa me uskoimme, että autuus oli aivan liki, vaikka se oli kaukana. Mutta nyt sanoo hän, on autuus likempänä, kuin silloin, koska me uskoimme. Me uskoimme silloin suruttomuuden tilassa, että autuus oli aivan liki, vaikka se oli kaukana. Mutta nyt, koska epäilykset tulevat, ja emme jaksaa paljon uskoa, että me tulemme autuaaksi, nyt on autuus likempänä, kuin silloin, koska me uskoimme. Silloin oli meillä se usko, ettei paljon yksikään tule kadotetuksi.

Jos heränneet eivät muista, minkäkaltainen usko heillä on ollut suruttomuuden tilassa, niin kysyköön suruttomilta, minkäkaltainen usko heillä on. Kyllä he uskaltavat sanoa, että kaikki tulevat yhteen paikkaan. Ei ole Jumala luonut ihmisiä sitä varten, että Hän polttäisi heitä helvetissä. Kyllähän niistä sanoista kuuluu, minkäkaltainen usko on ollut suruttomuuden tilassa. Se on ollut senkaltainen usko, ettei moni sielu mene hukkaan. Silloin olemme siis uskoneet, että autuus on aivan liki. Mutta nyt emme jaksaa uskoa, että moni tulee autuaaksi. Niin kuin Pietari kirjoittaa kristityille: Jos vanhurskas tuskalla tulee autuaaksi, mihinkäs sitten jumalaton ja syntinen joutuu?

Näistä Pietarin sanoista kuuluu, ettei hän jaksanut uskoa, että jumalattomat ja julksyntiset tulevat autuaaksi. Mutta kyllä surttomat jaksavat uskoa, että kaikki tulevat yhteen paikkaan. Ja ettei Jumala ole sitä varten luonut ihmistä, että hänen pitää palaman helvetissä. Mutta se kuuluu nyt Pietarin sanoista, ettei hän jaksanut enää uskoa, että jumalattomat ja syntiset tulevat autuaaksi, koska yksi vanhurskas ihminen tuskin tulee autuaaksi. Ja tässä ymmärretään vanhurskaan ihmisen kanssa senkaltainen ihminen, joka on Jumalan armon kautta vanhurskautettu.

Te kuulette nyt, että Pietari epäili vielä niistäkin, jotka olivat Jumalan armon kautta vanhurskautetut, että he tuskin tulevat autuaaksi. Ja sen tähden kirjoittaa myös Paavali niille kristityille, jotka rupesivat nuokkumaan: Nyt on aika nousta ylös unesta, sillä yö on kulunut ja päivä on tullut. Se on: Synnin yö, eli pimeyden aika, on kulunut. Suruttomuuden aika on kulunut, koska päivä on tullut kristillisyyden kautta. Nyt olisi aika nousta ylös synninunesta, koska suruttomuuden aikana on hyvin nukuttu.

Ja valitettavasti tahtoo uni tulla monelle puolipäivän aikana, vaikka yöllä on nukuttu. Ei se ole ihmeellistä, että uni pakkaa tulemaan niitten päälle, jotka ovat yöllä valvooneet, koska muut ovat nukkuneet. Mutta se on ihmeellisempi, että niillekin tulee uni, jotka ovat nukkuneet yöllä, eivätkä ole heränneet ennen kuin kello kymmenen aamu-päivästä.

Koskas meidän pitää kostuman perille, jotka olemme vaeltamassa pitkän matkan päästä Beethemiin, jos me nukumme puolipäivän aikana, emmekä vaella joutuisasti, niin kauan kuin valkeus on, ettei pimeys meitä käsittäisi. Ettekös te tiedä, te väsyneet matkamiehet, että päivä on lyhykäinen pohjan maalla, erinomattain talven aikana? Ja pitkä on matka iankaikkisuuteen. Ja tie on kaita, joka vie elämään, ja harvat sen löytävät. Ei

kuutamolla näe yksikään sitä kaitaista tietä, vaikka olisi kuinka kirkkaat silmät, vaan se pitää oleman täysi päivä.

Jos me panemme maata tien päälle, niin me kostumme takaisin maailmaan, johon se la-vea maantie vie. Mutta taivaaseen emme kostu nuokkumalla. Sen tähden kirjoittaa apostoli Paavali kristityille, jotka rupesivat nuokkumaan: Nyt on aika nousta ylös unesta, sillä yö on kulunut ja päivä on tullut. Suruttomuuden yö on sivuitse mennyt ja päivä on tullut kristillisyyden kanssa. Ja meidän autuutemme on likempänä, kuin silloin, koska me uskoimme. Me uskoimme silloin, että kaikki tulevat autuaaksi, vaikka autuus oli kaukana meistä. Nyt emme jaksa uskoa enää, että moni tulee autuaaksi. Jos vanhurskas tuskalla tulee autuaaksi, mihinkä siten jumalaton ja syntinen joutuu?

Kuitenkin on meidän autuutemme nyt likempänä kuin silloin, koska me uskoimme, sillä nyt on kristillisyyden valkeus tullut maailmaan. Nyt pitäisi jokaisen, jolla silmät on auki, näkemän, mistä tie menee taivaaseen. Ei nyt ole enää se pimeyden aika, koska kaikki koperoitsivat seinä myöten, eikä ollut yksikään viisaampi toista. Jos ne harvat sielut nyt pysyisivät valveilla, jotka ovat heränneet, niin ei ole kuitenkaan valkeuden puutos, etteivät he näe, kuhunka heidän pitää vaeltaman. Mutta jos he rupeavat nuokkumaan puolipäivän aikana, niin ei auta heitä tämä valkeus, joka nyt on tullut maailmaan. Mistäs se tietää, joka on nukkumassa, mikä aika nyt on? Sen tähden kirjoittaa apostoli Paavali kristityille, että nyt on aika unesta nousta, sillä yö on kulunut ja päivä on tullut. Ja meidän autuutemme on likempänä, kuin silloin, koska me uskoimme. Ja nämä apostolin sanat kuuluvat juuri meille, juuri heränneille, joille hengellinen uni tahtoo pakata puolipäivän aikana.

Nouskaa siis unesta, te väsyneet matkamiehet, ja älkää nuokkuko tien päällä puolipäivän aikana. Jos teidän pitää kostuman

iankaikkisuuden ihanalle rannalle, niin vael-
takaa joutuisasti, niin kauan, kuin valkeus
on, ettei pimeys teitä käsittäisi. Te tiedätte,
kuinka lyhykäinen armonpäivä nyt on poh-
janmaalla. Ja lyhyemmäksi tulevat aina
nämä armonpäivät, ettei ole pidempi päivä,
kuin ainoastansa yksi hämärä. Erinomattain
pilvisään aikana, koska armon aurinko, jos
vielä olisi ylhäällä, ei pääse koskaan paista-
maan väsyneitten matkustavaisten päälle.
Sen paksun sumun tähden, joka nousee ylös
maasta, ja sen mustan savun tähden, joka
nousee ylös pohjattomuudesta, on armon
aurinko niin usein peitetty mustien pilvien
taakse, että väsyneet matkamiehet harvoin
saavat hänen kirkkauttansa nähdä.

Nouskaa siis ylös unesta, te väsyneet matka-
miehet, ja rukoilkaa sitä Suurta Ristinkanta-
jaa, ettei Hän kätkeisi armollisia kasvojansa
peräti pois meiltä, eikä sammuttaisi sitä pik-
kuista valkeuden kipinää, joka on meille
osoittanut oven lammashuoneeseen. Hän
on itse sanonut: *”Suitsevaista kynttilänsy-
däntä minä en tahdo sammuttaa.”* Kuule siis,
valkeuden Isä, niiden huokausta, jotka istuvat
pimeydessä ja huokaavat ja odottavat päi-
vän koittavan. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 21: 1–9

*1 Ja kuin he lähestyivät Jerusalemiä ja tu-
livat Betphageen öljymäen tykö, lähetti
Jesus kaksi opetuslasta,*

*2 Sanoen heille: menkää kylään, joka on
edessänne, ja te löydätte kohta aasintam-
man sidottuna, ja varsan hänen kans-
sansa: päästäkää ne ja tuokaat minulle.*

*3 Ja jos joku teille jotakin sanoo, niin sa-
nokaat: Herra niitä tarvitsee, ja kohta hän
laskee heidät.*

*4 Mutta tämä kaikki tapahtui, että täytet-
täisiin, mikä sanottu oli prophetan kautta,
joka sanoo:*

*5 Sanokaat Zionin tyttärelle: katso, sinun
Kuninkaas tulee sinulle siviä, istuen aasin-
tamman päällä ja ikeen alaisen aasin var-
san päällä.*

*6 Niin opetuslapset menivät ja tekivät
niinkuin Jesus heille käskenyt oli,*

*7 Ja taluttivat aasintamman ja varsan, ja
panivat niiden päälle vaatteensa, ja istut-
tivat hänen niiden päälle.*

*8 Niin enin osa kansasta hajoitti vaat-
teensa tielle, ja muut karsivat oksia puista
ja hajoittivat tielle.*

*9 Mutta kansa, joka edellä kävi, ja jotka
seurasivat, huusivat, sanoen: hosianna
Davidin Pojalle! kiitetty olkoon se, joka tu-
lee Herran nimeen! hosianna korkeu-
dessa!*

Tämän päivän evankeliumissa kuulumme,
että Vapahtaja tuli Jerusalemin kaupunkiin
ratsastaen aasintamman päällä, ja että ope-
tuslapset rupesivat huutamaan: Hoosianna,
Daavidin Pojalle. Mutta ei tämän päivän
evankeliumissa ole kaikki, mitä evankelistat
ovat kirjoittaneet Vapahtajan tulemisesta Je-
rusalemiin.

Evankelistat Matteus, Markus ja Luukas ovat
kirjoittaneet, että maailmanlapset olivat te-
kemässä kauppaa kirkossa, koska Vapahtaja
tuli, ja että Hänen häätyi ajaa niitä kaupp-
miehiä ulos temppelistä ja kaataa vaihetus-
pöydät. Evankelistat ovat myös kirjoittaneet,
että fariseukset pitivät pahana, koska ope-
tuslapset rupesivat huutamaan: *”Hoosianna,
Daavidin Pojalle!”*

Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan ar-
mon kautta tutkisteleman, **mitä Jerusalemin
asuvaiset tekevät, koska Kunnian Kuningas
tulee.**

Ensimmäiseksi: **Mitäs maailmanlapset teke-
vät, koska Siionin Kuningas tulee.**

Toiseksi: **Mitäs opetuslapset tekevät, koska
Siionin Kuningas tulee?**

**Mitäs maailmanlapset tekevät, koska Sii-
onin Kuningas tulee?** Minä olen äsken jo sa-
nonut, että muutamat tekevät kauppaa kir-
kossa ja suuttuvat, koska opetuslapset huu-
tavat: *”Hoosianna Daavidin pojalle!”* Maail-
manherrat eivät moittineet sitä, että

kauppamiehet tekivät Jumalan temppelin ryöväreitten luolaksi. Se kauppa oli vastoin lakia, ja maailmanherrat, joilla on muutoin tarkka silmä näkemään kristittyjen vikoja, antoivat niitten kauppamiehien tehdä kauppa Jumalan huoneessa. Ilmankin fariseukset saivat lahjoja niiltä kauppamiehiltä, ja eivät sen tähden olleet niin tarkat perään katsomaan. Niin tekevät maailmanherrat. Koska he saavat hyvin lahjoja, niin he antavat ahneuden perkeleitten tehdä kauppa, vaikka kirkossakin. He antavat kaikille skoijarille ja viinaporvareille rauhan, koska he itse saavat osan voitosta. Ahneuden perkele tekee heitä sokeaksi, niin etteivät he katso perään, kuinka skoijarit, viinaporvarit ja kruununvarkaat elävät. Mutta kyllä niillä on tarkka silmä näkemään vikoja kristittyjen elämässä.

Koska opetuslapset rupesivat huutamaan: *"Hoosianna, Daavidin Pojalle!"* niin rupesivat fariseukset soimaamaan Vapahtajaa ja sanomaan: *"Kuuletkos, mitä nämä huutavat? Mikset toru heitä vaikenemaan!"* Eivät fariseukset kärsi, että Vapahtajalle annetaan kunnia. Fariseukselle tulee paha mieli siitä, jos opetuslapset rupeavat maailmalle huutamaan Vapahtajan voimallisia töitä. Mutta eivät fariseukset pidä siitä mitään, että perkeleen kaupparengit vaihettavat rahaa kirkossa ja tekevät siellä kauppa. Eivätkä tämänaikaiset fariseukset kiellä skoijaria ja viinaporvareita myymästä myrkkyjä ja pirun paskaa kirkon vieressä. Fariseusten tarvitsee juoda vuotavaa pirun paskaa varsin, kun he tulevat ulos kirkosta. Kuinka he sitten saattavat estää viinaporvaria myymästä semmoista kalua, jota he itse pitävät makeana? He voitelevat kurkkuansa vuotavalla pirun paskalla ja kehottavat vielä muita esimerkillänsä. Ja sokeat raukat uskovat, ettei ole synti kaupita kirkossa.

Koska nyt Kunnian Herra tulee turmeluksen kaupunkiin, ja Hänen opetuslapsensa huutavat: *"Hoosianna, Daavidin Pojalle!"* Silloin nousee koko kaupunki. Ja maailmanorjat

kysyvät: *"Kukas tämä on, joka tulee tämmöisellä huudolla?"* Silloin sanovat Hänen opetuslapsensa: *"Jeesus Nasareenus, se Suuri Profeetta."* Mutta maailmanherrat eli fariseukset pitävät sen pahana, että opetuslapset niin huutavat, ja he käskevät Vapahtajan nuhdella opetuslapsiansa, että he vaikenisivat. Mutta eivät opetuslapset vaikene sen tähden, vaikka herrat ja fariseukset suuttuisivat kuinka. He huutavat aina: *"Hoosianna, Daavidin Pojalle!"* Se käy herrojen kunnian päälle, että he huutavat maailmalle Hänen suuria ihmetöitensä. Ja se asia myös käy herrojen kunnian päälle, että Siionin Kuningaalla on niin huono hevonen. Mutta herrat kulkevat vaunuilla ja monella hevosella. Mutta Jeesus Nasareenus istuu työaasin tamman päällä. Eivät fariseukset muista, mitä profeetta on kirjoittanut aasintammasta, koska hän sanoo: *"Sanokaa Siionin tyttärelle: Katso, sinun Kuningaasi tulee sinulle siveä, istuen aasintamman päällä, ja ikeenalaisen aasin varsan päällä."*

Mutta fariseukset ja maailmanherrat ovat harjaantuneet näkemään kuninkaitten istuvan vaunuissa ja ajavan kuudella hevosella: Mikä kuningas tämä on, joka istuu aasintamman päällä? Ei viitsisi kunniallinen talonpoika ajaa kirkkoon niin huonolla hevosella. Ja koska Hän vielä pilaa heidän kauppansa, ajaa pois kirkosta niitä porvareita, jotka siellä pitävät kauppa ja vaihettelevat rahaa, silloin maailmanherrat suuttuvat vielä enemmän ja kysyvät viimein: *"Kenenkä luvalla Sinä näitä teet?"* Kenenkä luvalla Sinä ajat pois viinaporvareita ulos kirkosta ja kaadat heidän vaihetuspöytänsä kumoon?

Eivät suinkaan maailmanherrat ole hyvät sille miehelle, joka pilaa heidän kauppansa, sillä kirkkopaikka on paras kauppapaikka, johon maakunta kokoontuu. Siellä ostetaan kaikenlaista kalua, erinomattain sunnuntaina, koska kirkkoväki on koossa kirkkopai-kassa. Ja juuri kirkon vieressä on perkeleen kaupparengit pruuukaavat parhaat kaupat tehdä. Siellä he juovat. Siellä he tappelevat.

Siellä he tekevät huorin. Siellä he vaihtavat hevosia. Siellä näyttävät maailman siveät huorat huoruutensa. Siellä on viinaporvareilla paras viinakauppa. Eivät suinkaan maailmanherrat katso sen perään, kuinka Jumalan ja kuninkaan laki rikotaan ja Jumalan pyhä temppele saastutetaan, koska ostajat ja myyjät, se on, juomarit, viinaporvarit ja kruununvarkaavat elävät kirkon takana. Saati maailmanherrat itse saavat omantunnon rauhan, kyllä he antavat ostajille ja myyjille kansa omantunnon rauhan.

Koska nyt Siionin Kuningas tulee puhdistamaan temppeleänsä, jonka huorat, juomarit ja viinaporvarit ovat tehneet ryöväreiden luolaksi, silloin nousee koko turmeluksen kaupunki ja kysyy: *”Kukas tämä on, joka tulee tämmöisellä huudolla pilaamaan meidän kaupunkimme. Eikö Siionin Kuninkaalla ole parempi hevonen, kuin yksi työaasin tamma, jonka kanssa ei viitsisi kunniallinen talonpoika tulla kirkkoon?”* Turmeluksen kaupungissa tulee semmoinen humu, koska Siionin Kuningas tulee. Erinomattain pitävät fariseukset ja maailmanherrat pahana, että opetuslapset rupeavat niin maailmalle huutamaan: *”Hoosianna, Daavidin Pojalle!”* Muutamat käyvät edellä ja huutavat: *”Hoosianna!”* Ja muutamat tulevat perässä ja huutavat: *”Hoosianna!”* Ja koska maailmanorjat turmeluksen kaupungissa kuulevat semmoisen huudon, kysyvät he ensinnä: *”Kukas tämä on?”* Ja opetuslapset vastaavat: *”Jeesus Nasareenus, se Suuri Profeetta.”*

Siionin tytärten Kuningas tulee siveä, istuen aasintamman päällä, niin kuin profeetta on ennen puhunut. Mutta ei maailma usko, että Siionin Kuningas tulee niin huonolla hevosella. Maailma on harjaantunut näkemään maailman ruhtinaitten ajavan vaunuilla ja kuudella hevosella, mutta tämä väärä profeetta ja kansanhäiritsijä tulee aasintamalla. Eikös se ole häpeä maailman edessä, että Hän tulee niin huonolla juhalla? Sen tähden maailmanjoukko ei saata uskoa, että Hän on Siionin tytärten Kuningas. Se on

muutampi väärä profeetta, joka tulee ihmisiä haukkumaan ja viinaporvareitten kauppa pilaamaan.

Ja ne ihmiset, jotka edellä kävivät ja perässä seurasivat, eivät olleet muut, kuin villihenget, jotka huutavat maailmalle kaikki, mitä Hän on tehnyt. Fariseukset erinomattain moittivat senkaltaista huutoa ja sanovat Siionin Kuninkaalle: *”Etkös kuule, kuinka nämä huutavat? Mikset toru heitä vaikenemaan?”* Mutta Siionin Kuningas vastaa: *”Jos nämä vaikenisivat, niin rupeaisivat kivet huutamaan.”*

Toiseksi: **Mitäs opetuslapset tekevät, koska Siionin Kuningas tulee?** Evankeliumissa seisoo, että he panevat vaatteensa aasintamman päälle. Ja muutamat taittavat oksia puista ja panevat niitä tien päälle, kussa Siionin Kuningas kulkee. Ja silloin he rupeavat huutamaan: *”Hoosianna, Daavidin Pojalle!”* Että he panevat vaatteensa sen aasin päälle, jonka päällä Siionin Kuningas istuu, se merkitsee, että Jeesuksen oikeat opetuslapset riisuvat itsensä alasti Hänen tähtensä. He riisuvat kaiken koreutensa päältänsä Vapahtajan tähden. Mutta sitä maailmanlapset eivät raaski tehdä, vaikka kuinka kova aasintamman selkä olisi, jonka päällä Siionin Kuninkaan pitää istuman. Eivät maailmanlapset sen tähden riisu vaatteitansa, vaan he käyvät itse koreana ja antavat Vapahtajan olla alastomana. Sen tähden Hän soimaa heitä tuomiopäivänä: *”Minä olin alaston, ja ette vaattaneet minua.”* Opetuslapset riisuiivat vaatteensa ja hajoittivat ne tien päälle. Mutta maailmanlapset eivät levitä koreutansa tien päälle aasintamman poljettavaksi. Opetuslapset taittavat tuoreita oksia puista ja levittävät niitä tien päälle Siionin Kuninkaalle kunniaksi, mutta maailmanlapset eivät viitsi sitä kunniaa tehdä Siionin Kuninkaalle. Mutta jos maailmanruhtinas tulee, silloin he noutavat hakoja metsästä, vaikka neljänneksen päästä.

Opetuslapset iloitsevat, koska Siionin Kuningas tulee, ja veisaavat Vapahtajalle kiitosta kaikkien Hänen hyvien töittensä edestä. Mutta maailmanlapset pitävät pahana, että opetuslapset niin huutavat maailmalle. Opetuslapset huutavat: *"Hoosianna, Daavidin Pojalle!"* Mutta maailmanlapset huutavat: *"Perkele ja saatana!"* koska he tulevat markkinoille. Ilmankin itse kukin huutaa isänsä nimeä. Maailmanlapset huutavat isänsä nimeä, jota he palvelevat, mutta opetuslapset huutavat: *"Hoosianna, Daavidin Pojalle!"* Se on: Kiitos ja kunnia Luojalle ja Siionin Kuningalle Hänen hyvien töittensä edestä!

Tosi se kyllä on, että se kansa, joka silloin rupesi levittämään vaatteensa tien päälle ja huutamaan opetuslasten kanssa *"hoosianna, Daavidin Pojalle"*, se sama kansa oli vielä silloin kiinni maailmassa. He luulivat, että Vapahtaja nyt tulee heille kuninkaaksi, ja että Hän ruokkii heitä ilman työtä. Mutta mitäs maailmanjoukko siitä voittaa, että he näkevät kristittyjen vikoja? Jos se kansa, joka palmusunnuntaina huusi *"hoosianna"*, pitkänä perjantaina huusi *"ristiinnaulitse"*, niin he helluntaina taas saivat pistoksen sydämeen ja rupesivat sydämen murheella kysymään apostoleilta: *"Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?"* Ja sillä tavalla täytyi heidän katua, että he olivat seuranneet fariseusten neuvoa pitkänä perjantaina ja huutaneet maailman kanssa: *"Ristiinnaulitse!"* Mutta fariseukset pysyivät aina paatumuksensa, eivätkä tehneet koskaan katumusta.

Mitäs he siis voittavat siitä, että he näkevät kristittyjen vikoja? Eivät he voita muuta kuin häpeätä ja omantunnon vaivaa viimeisenä päivänä, koska ne ulosvalitut sielut, jotka täällä kuolleessa uskossa ovat huutaneet *"hoosianna"*, ja pitkänä perjantaina he ovat huutaneet; *"ristiinnaulitse"*, mutta helluntai-päivänä jälkeen ovat murheellisella ja katuvaisella sydämellä taas huutaneet

"hoosianna". Se merkitsee: Armahda meidän päällemme! Nämä murheelliset, katuvaiset ja maailmalta alas poljetut sielut, saavat viimein huutaa iankaikkisesti: *"Hoosianna, Daavidin Pojalle!"*

Mitäs fariseukset silloin huutavat, koska Siionin Kuningas tulee toisen kerran, ei niin kuin tässä köyhässä ja ylenkatsotussa tilassansa istuen työaasintamman päällä, vaan kunnian istuimella, ylimmäisensä Tuomarina. Ilmankin fariseukset silloin kanssa käskivät Vapahtajan torua opetuslapsiansa huutamasta maailmalle Hänen suuria tekojansa. Minä luulen, että fariseukset tulevat silloin mykäksi, eivätkä jaksu puhua mitään.

Nyt te näette, kuinka maailmanlapset vastaanottavat Siionin Kuningasta, koska Hän tulee niin huonolla hevosella ja istuu työaasintamman päällä. He vastaanottavat Hänet pilkkaamisella ja ylenkatseella. Ja suuttuvat viimein, koska Hän pilaa heidän kaupansa. Mutta ne harvat opetuslapset, jotka riisuvat vaatteensa ja levittävät niitä tien päälle, ja antavat koreutensa aasintammalle poljettavaksi, tahtavat vielä oksia puista Vapahtajan kunniaksi, ja huutavat: *"Hoosianna, Daavidin Pojalle!"* Ja meidän pitää toivoman, että Siionin Kuningas antaa heille voimaa ja väkevyyttä aina huutamaan, niin kauan, kuin he elävät, ja vielä viimeisessä kuolemankilvoituksessa, ettei vihollinen saisi heitä vaikeemaan, eli maailman pelvon tähden mykäksi tulemaan.

Me toivomme ja rukoilemme Siionin Kuningasta, että Hän tulisi uskovaisten sydämiin ajamaan pois sitä vihollisen joukkoa, joka tahtoo tehdä Jumalan temppelein ryövärien luolaksi. Katso, Siionin tytär, sinun Kuningaksi tulee sinulle siveä, istuen aasintamman päällä. Aamen.

Jäljennös / Johan Henricson Mäkitalo / P. Raaitilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto /

JEREMIA 7: 11 (PÄIVÄSAARNA)

Pidättekö te siis tämän huoneen, joka minun nimelläni nimitetty on, ryövärittien luolana? Katso, kyllä Minä sen näen, sanoo Herra.

Näin sanoo Herra Jeremian suun kautta. Hän kysyy suruttomalta kansalta, joka katsoo ylen Herran huonetta, Hän kysyy heiltä profeetta Jeremian suun kautta: pidättekö te tämän huoneen ryövärittien luolana? Katso, kyllä Minä sen näen. Koska me näemme, kuinka pakanat katsovat ylen Herran huonetta, ei ainoastaan sen vuoksi, että he harvoin tulevat kirkkoon kuulemaan Jumalan sanaa, vaan myös sen vuoksi, että he katsovat ylen sitä Jumalan sanaa, jota siellä saarnataan, niin me löydämme, että Jumala vielä nytkin kysyy suruttomalta kansalta: Pidättekö te tämän huoneen, joka minun nimelläni nimitetty on, ryövärittien luolana?

Koska muutamat eivät tule ollenkaan kirkkoon kuulemaan Jumalan sanaa, paitsi silloin ainoastaan, kun heillä on jokin maallinen asia toimitettavana. Muutamat taas tulevat näyttämään koreuttansa maailmalle. Muutamat tulevat nauramaan ja viskuttelemaan, ja muutamat katsovat niin ylen Herran huonetta, että he kokoontuvat juomaan, korttia ja palloa lyömään pyhäpäivinä. Eiköhän siis mahda kuulua vielä tällekin ajalle tämä Herran kysymys, jonka Jumala silloin teki profeetta Jeremian suun kautta suruttomalle kansalle: Pidättekö tämän huoneen ryövärittien luolana?

Ei ole ennen juutalaiset niin kovin ylenkatsooneet Jumalanpalvelusta, kuin suruttomat tällä ajalla sitä ylenkatsovat. On niillä ollut sen verran ulkonaista jumalisuuden harjoitusta, että ne ovat tulleet kirkkoon juhlapäivän tavan jälkeen. Mutta nyt Herran huone on niin kovin ylenkatsottu, että muutamat pitävät kirkonmenoja viinaporvarin talossa, kussa perkele on kappelin rakentanut. Ja muutamat pitävät kirkonmenot kankaalla, johon rietas on joukkonsa koonnut palloa lyömään, ja muutamat pitävät kirkonmenoja jossakin ladossa eli riihessä. Niin kovin nyt

ylenkatsotaan Herran huonetta, joka Hänen nimensä kunniaksi rakettu on. Ei ole ihme, että he saavat viimein pitää kirkonmenoja manalaisten kanssa helvetissä kuoleman jälkeen. Freistaavat he ilmankin parantaa helvetissä, mitä täällä on summattu. Täällä on suruttomat ja armonvarkaat erkaantuneet kirkosta ja Herran ehtoollisesta. Eivät he enää pidä sakramenttiakaan missään arvossa.

Tänä päivänä aljetaan taas uusi kirkkovoosi, ja saarnataan Kristuksen ratsastamisesta aasintamman päällä eli Hänen tulemisestansa Jerusalemin kaupunkiin, niin kuin profeetta on ennustanut: Sanokaa Siionin tyttärelle: katso, sinun Kuninkaasi tulee sinulle siviä, se on hiljaisuudessa ja on alhainen. Ei Hän tule, niin kuin maailman herrat, suurella komeudella ja koreudella, vaan Hän tulee sellaisen ylenkatsotun luontokappaleen päällä istuen, jonka kanssa tämän aikaiset talonpojat eivät viitsi tulla kirkkoon.

Onkos nyt Siionin tytär täällä vastaanottamassa Kuningasta, koska Hän tulee? Onkos täällä opetuslapsia, jotka huutavat hoosianna Daavidin Pojalle? Onkos täällä ne koreat tyttäret, jotka riisuvat koreutensa ja hajottavat tielle aasintamman poljettavaksi koska Siionin Kuningas tulee? Ei tämän aikaiset koreat tyttäret raski hajottaa koreuttansa tielle, vaan he luulevat, että Siionin Kuningas katsoo heidän päällensä, koska he ovat hyvin koreat silkissä ja verassa. Mutta piru, joka täällä ratsastaa muutamain ihmisten päällä, taitaa katsoa niiden päälle, jotka hyvin koreasti käyskentelevät. Ne ylenkatsotut opetuslapset, jotka vaatteitansa panevat aasintamman poljettavaksi, koska Siionin Kuningas tulee ratsastain aasintamman päällä, huutavat uskon yksinkertaisuudessa: *”Hoosianna Daavidin Pojalle!”* Ja sinä Siionin tytär, katso, sinun Kuninkaasi tulee sinun tykösi siviänä,

ylenkatsotun luontokappaleen päällä istuen, alhaisena. Mene ulos turmeluksen kaupungista ottamaan Siionin Kuningasta vastaan ja Hänen jalvoillensa pitää sinun suuta antaman ja pane selkäsi Hänen jalkainsa astinlaudaksi, koska Hän astuu maahan. Kuule, Siionin Kuningas Siionin tyttären nöyrä rukous ja sydämellinen huokaus! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 21: 1–9

1 Ja kuin he lähestyivät Jerusalemiä ja tulivat Betphageen öljymäen tykö, lähetti Jesus kaksi opetuslasta,

2 Sanoen heille: menkää kylään, joka on edessänne, ja te löydätte kohta aasintamman sidottuna, ja varsan hänen kansansa: päästäkää ne ja tuokaat minulle.

3 Ja jos joku teille jotakin sanoo, niin sanokaat: Herra niitä tarvitsee, ja kohta hän laskee heidät.

4 Mutta tämä kaikki tapahtui, että täytettäisiin, mikä sanottu oli prophetan kautta, joka sanoo:

5 Sanokaat Zionin tyttärelle: katso, sinun Kuninkas tulee sinulle siviä, istuen aasintamman päällä ja ikeen alaisen aasin varsan päällä.

6 Niin opetuslapset menivät ja tekivät niinkuin Jesus heille käsenyt oli,

7 Ja taluttivat aasintamman ja varsan, ja panivat niiden päälle vaatteensa, ja istuttivat hänen niiden päälle.

8 Niin enin osa kansasta hajoitti vaatteensa tielle, ja muut karsivat oksia puista ja hajoittivat tielle.

9 Mutta kansa, joka edellä kävi, ja jotka seurasivat, huusivat, sanoen: hosianna Davidin Pojalle! kiitetty olkoon se, joka tulee Herran nimeen! hosianna korkeudessa!

Siionin Kuninkaan ratsastaminen aasintamman päällä on hengellisessä tarkoituksessa sisälle tuleminen hengelliseen Jerusalemiin eli uskovaisten sydämiin, josta heille tulee ilo ja riemu, ja he rupeavat huutamaan: *”Hosianna Daavidin Pojalle.”*

Mutta suruttomille ei tule iloa Siionin Kuninkaan sisälle tulemisesta, vaan heille tulee pahennus siitä lasten huutamisesta, koska he vielä temppelessä alkavat huutamaan. Niin ovat muutamat evankeliumin kirjoittajat muistelleet meille, että samalla kerralla kuin Jesus ratsasti aasintamman päällä, tuli Hän temppeleihin ja ajoi ulos kauppamiehiä temppelestä ja kaatoi maahan heidän vaihetuspöytänsä ja otti ruoskan ja ajoi luontokappaleet kirkosta, sekä kaksijalkaiset että nelijalkaiset. Siitä suuttuivat ensin kauppamiehet, joiden kauppaa Hän oli pilannut ja sanoivat: Kenenkäs luvalla Sinä näitä teet? Hän vastasi: *”Kirjoitettu on: Minun huoneeni on rukoushuone, mutta te teette sen ryövärittäen luolaksi.”* Se oli muuten kielletty laissa, ettei saa kukaan tehdä kauppaa temppelessä. Ja koska vielä lapset rupesivat huutamaan temppelessä hoosiannaa, silloin tuli vielä suurempi pahennus fariseuksille, joiden korvat eivät kärsineet tuota lasten huutamista kuulla, vaikka heidän korvansa eivät moittineet sitä, koska lehmät ja nautahärät ammoivat temppelessä. Fariseukset kysyivät Jeesukselta: Etkös kuule kuinka nämä lapset huutavat, mikset vaikase heitä?

Niin on myös täällä tapahtunut. Ei ole tämän aikaiset fariseukset moittineet viinahukkain kauppaa templin ympärillä, mutta kun tämä heräys tuli ja pilasi heidän kauppansa, silloin rupesi vanha hapatus vuotamaan ylitse. Ei fariseusten korvat ole moittineet mitään, kuin juopuneet ulvoivat tässä temppelein ympärillä, mutta nyt on korvapistos tullut, koska Jumalan lapset huutavat temppelessä: *”Hoosianna Daavidin Pojalle”.*

Kyllä vielä nytkin suruttomat tekevät temppelein ryövärittäen luolaksi, koska he juovat, kiroavat ja tappelevat temppelein ympärillä, niin myös muuta pahaa ja jumalatointa elämää pitävät pyhäpäivinä, erinomattain koontuvat palvelemaan pirua ja muutamat nauravat ja viskuttelevat kirkossa. Se näyttää niin kuin muutamat olisivat tulleet

pilkaamaan ja nauramaan, mutta ei kuulemaan Jumalan sanaa.

Suruttomat pahenevat nyt sekä saarnasta että lasten huutamisesta temppelissä. Ei ole siis tietoa, mitä ylösrakennusta he saavat tämän päivän evankeliumista, jossa on kirjoitettu, että Jeesus ratsasti aasintamman päällä ja tuli semmoisen huonon ja ylenkatsotun luontokappaleen kanssa kirkkoon, jonkamoisen matkassa ei viitsisi tänä aikana kukaan kunniallinen talonpoika tulla kirkkoon. Ja tämän sisälle tulemisen Jerusalemiin Hän teki sen tähden, että se Raamattu täytettäisiin, joka Hänestä oli monta sataa ajastaikaa ennen kirjoitettu.

Jos me nyt saarnaisimme tästä aasintammasta, joka osoittaa kuinka alhainen Siionin Kuningas oli, ei suruttomat ota Hänestä yhtään alhaisuuden esimerkkiä, että he alentaisivat itsensä. Kyllä suruttomat sen tähden tulevat komeilla hevosilla ja reillä kirkkoon.

Jos me saarnaisimme opetuslapsista, jotka hajottivat vaatteensa tielle aasintammalle poljettavaksi, niin ei suruttomat sen tähden rupea hajottamaan koreita vaatteitansa ja sillä tavalla osoittamaan kunniata Siionin Kuninkaalle. Me tiedämme kuitenkin, että ne opetuslapset, jotka hajottivat vaatteensa tielle, ne ovat kunniaa osoittaneet Siionin Kuninkaalle, mutta tämän aikaiset silkkihuorat eivät raski hajottaa koreuttansa tielle Siionin Kuninkaalle kunniaksi.

Jos me saarnaisimme suruttomain pahentumisesta, koska Hän otti ja pilasi heidän kaupansa, niin kaikki viinaporvarit, joiden kauppa on pilattu tämän herätyksen kautta, ne suuttuisivat vielä enemmän, kuin juutalaisten porvarit suuttuivat Nasareenukselle, joka tosin pilasi heidän kaupansa, koska Hän kaatoi heidän vaihetuspöytänsä ja rupesi heitä kovasti nuhtelemaan: *"Kirjoitettu on, minun huoneeni on rukoushuone, mutta te teette sen ryövärillen luolaksi."* Heitä antoi Jumala vihollisen haltuun. Heidän kirkkonsa poltettiin, heidän valtakuntansa hävitettiin,

heidän lapsensa surmattiin vihollisilta ja myytiin orjiksi niin kuin luontokappaleet. Ja kuitenkin ovat he niin paatuneet, etteivät he ota Siionin Kuningasta vastaan, mutta odottavat maallista vapahtajaa.

Ja minä luulen, että suruttomat täällä, jotka eivät ota Siionin Kuningasta vastaan, odottavat maallista vapahtajaa. He odottavat niin kuin juutalaiset sitä, joka jakaisi heille lohduksen pullosta. Semmoinen vapahtaja ei suinkaan haukkuisi heitä juopumuksen tähden eikä myös koreuden tähden. Mutta Jeesus haukkui parhaita miehiä seurakunnassa huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen siikiöiksi ja pilasi heidän kaupansa ja teki vielä lapset niin hulluiksi, että he rupesivat huutamaan Jumalan kunniaksi: *"Hoosianna Daavidin pojalle!"* Kyllä oli syytä fariseuksilla suuttua, koska Hän teki semmoisen rauhattoisuuden seurakunnassa.

Mutta sama meno tulisi vielä nytkin, jos Jeesus Nasareenus olisi täällä vaeltamassa. Kaikki suruttomat suuttuisivat Hänelle, ja sanoisivat: *"Tämä mies on vahingollinen seurakunnassa, meidän täytyy kantaa Hänen päälensä maaherran edessä, että Hän sekottaa kansaa, niin että muutamat tulevat Hänen oppinsa kautta hulluiksi, muutamat hajottavat vaatteensa tielle, ja muutamat huutavat temppelissä. Semmoinen elämä ei passaa ollenkaan, ota pois ja ristiinnaulitse Hänet!"* Semmoinen elämä tulisi, jos Nasareenus olisi täällä vaeltamassa ja saarnaamassa.

Se lasten huutaminen templissä teki fariseusten korville pahaa. Ja he sanoivat Nasareenukselle: *"Kuuletkos, kuinka nämä huutavat, mikset vaikaise heitä?"* Ja Hän sanoi heille: *"Jos nämät vaikenisivat, niin rupeaisivat kivet huutamaan."*

Ei olekaan enää monta, jotka huutavat. Jopa nyt kivienkin pitäisi ruveta huutamaan, koska lapset vaikenivat. Missä nyt ovat ne opetuslapset, jotka huutavat hoosiannaa Daavidin Pojalle. Missä ovat ne, jotka hajottavat vaatteensa tielle aasintamman

poljettavaksi? Missä on Siionin tytär, jonka pitää katsoman, koska Siionin Kuningas tulee siveänä, ratsastain aasintamman päällä? Nouse ylös, Siionin tytär ja mene ottamaan sinun Kuningastasi vastaan! Osoita Hänelle kunniaa ja nosta Hänelle kunnian portit sinun sydämässäsi, jonka kautta Hän saattaa kunniaa kulkea. Hajota koreuden traasut tielle aasintamman poljettavaksi.

Ei Hän olekaan koreana kulkenut. Ei Hän ole katsonut niitten päällekkään, jotka silkissä ja verassa tulivat kurkistelemaan, vaan niiden päälle Hän on katsonut, jotka päänsä hiuksilla kuivasivat omat saastaiset kyneleet

pois Hänen jalkainsa päältä. Niiden puoleen Hän on katsonut, jotka itkevät Hänen hautansa päällä. Siionin tytär, joka syttyy iloon, koska Siionin Kuningas tulee, valmistaa lamppunsa kyneleillä ja huokauksilla. Mutta koska Kuningas tulee, silloin kaikki silkkihuorat alkavat ulvoa, kun musta perkele tulee heitä noutamaan. Mutta Siionin tytär sytyttää lamppunsa palamaan, ja silloin hän tulee iloon ja alkaa huutaa: *"Hoosianna Daavidin Pojalle!"*

Jäljennös / Toivo Kastmanilta USA:sta / Seppo Leivon valokopiokokoelma /

TEKSTI: MATT. 21: 5 (ILTASAARNA)

Sanokaa Siionin tyttärelle, katso sinun Kuninkaasi tulee sinulle siveä, istuen aasintamman päällä.

Koska evankeliumin kirjoittaja muistelee, että Jeesus yhden kerran istui aasintamman päällä, kirjoittaa hän, että tämä asia tapahtui sitä varten, että niin oli kirjoitettu profeetalta Jeremialta: *”Sanokaa Siionin tyttärelle, katso, sinun Kuninkaasi tulee sinulle siveä, istuen aasintamman ja ikeenalaisen varsan päällä.”*

Siionin tytär on kristillinen seurakunta eli katuvaiset ja uskovaiset, jotka odottavat ja toivottavat, että Siionin Kuningas pian tulee omistamaan valtakuntansa ja lunastamaan Siionin tyttären vankeudesta, ja korottamaan hänet emännäksi ja drottningiksi Israelissa. Siionin tytär oli profeetta Jeremian aikana joutunut vangiksi tottelemattomuutensa ja uskottomuutensa tähden. Ja uskottomuuden tähden Siionin tytär oli rikkonut avioliittonsa, jonka Siionin Kuningas oli tehnyt hänen kanssansa, koska Herra profeetta Hesekielin sanan jälkeen löysi hänet veresänsä makaamasta, ja otti hänet ylös maasta ja pesi hänet puhtaaksi Jordanin virrassa ja sanoi: *”Sinun pitää elämän.”*

Mutta Siionin tytär oli rikkonut avioliittonsa ja tullut uskottomaksi, koska Egyptin huorimiehet saivat pusertaa hänen rintojansa. Nyt oli tämä Siionin tytär profeetta Jeremian aikana joutunut vangiksi uskottomuutensa tähden. Se vanha huora, Baabelin portto, rupesi häntä vaatimaan orjuuteen ja ankarasti hallitsemaan. Siinä vankeudessa tuli Siionin tytär murheelliseksi. Silloin rupesi profeetta Jeremia lohduttamaan tätä Siionin tyttäretänkaltaisella sanalla: *”Sanokaa Siionin tyttärelle, katso, sinun Kuninkaasi tulee sinulle siveä, istuen aasintamman päällä ja ikeen alaisen varsan päällä.”* Hän tahtoo sanoa sille murheelliselle Siionin tyttärelle: *”Älä itke! Katso, sinun Kuninkaasi tulee pian sinua lunastamaan Baabelin porton vankeudesta ja korottamaan sinut drottningiksi Israelissa.”*

Hengellisessä tarkoituksessa merkitsee tämä Siionin Kuninkaan sisälle tulo Jerusalemiin hengellistä sisälle tulemista katuvaisten, murheellisten ja huokaavaisten sydämeen, jotka odottavat Jerusalemin lunastusta ja uskovat profeetta Jeremian sanat, että Siionin Kuningas tulee pian lunastamaan epäuskon vangit Baabelin porton orjuudesta, jossa murheelliset ja katuvaiset epäuskon vangit huokaavat. Niille kuuluu tämä profeetta Jeremian lohduttavainen sana: *”Katso, sinun Kuninkaasi tulee sinulle siveä, istuen aasintamman päällä.”*

Sanokaa, te uskovaiset, sille murheelliselle Siionin tyttärelle: Katso, sinun Kuninkaasi tulee! Siionin Kuningas tulee lunastamaan murheellisiä, katuvaaisia ja huokaavaisia epäuskon vankeja, ja hajoita nyt sinun koreutesi tien päälle aasintamman poljettavaksi, ja huuda Siionin Kuninkaalle kunniaksi: Hoosianna, Daavidin Pojalle. Ja siunattu olkoon se, joka tulee Herran nimeen. Nouse, nouse, Siionin tytär. Mene ottamaan sinun Kuningastasi vastaan. Lankea Hänen eteensä maahan ja rukoile: Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 21: 1–9

1 Ja kuin he lähestyivät Jerusalemiä ja tulivat Betphageen öljymäen tykö, lähetti Jesus kaksi opetuslasta,

2 Sanoen heille: menkää kylään, joka on edessänne, ja te löydätte kohta aasintamman sidottuna, ja varsan hänen kanssansa: päästäkää ne ja tuokaat minulle.

3 Ja jos joku teille jotakin sanoo, niin sanokaat: Herra niitä tarvitsee, ja kohta hän laskee heidät.

4 Mutta tämä kaikki tapahtui, että täytettäisiin, mikä sanottu oli prophetan kautta, joka sanoo:

5 Sanokaat Zionin tyttärelle: katso, sinun Kuninkaas tulee sinulle siveä, istuen

aasintamman päällä ja ikeen alaisen aasin varsan päällä.

6 Niin opetuslapset menivät ja tekivät niinkuin Jesus heille käsenyt oli,

7 Ja taluttivat aasintamman ja varsan, ja panivat niiden päälle vaatteensa, ja istuttivat hänen niiden päälle.

8 Niin enin osa kansasta hajoitti vaatteensa tielle, ja muut karsivat oksia puista ja hajoittivat tielle.

9 Mutta kansa, joka edellä kävi, ja jotka seurasivat, huusivat, sanoen: hosianna Davidin Pojalle! kiitetty olkoon se, joka tulee Herran nimeen! hosianna korkeudessa!

9 Mutta kansa, joka edellä kävi, ja jotka seurasivat, huusivat, sanoen: hosianna Davidin Pojalle! kiitetty olkoon se, joka tulee Herran nimeen! hosianna korkeudessa!

Kristuksen sisälle tulemisesta Jerusalemiin oli ennen jo kirjoitettu profeetalta Jeremialta, ja se tarkoittaa hengellistä sisälle tulemista murheellisten, katuvaisten ja huokaavaisten sydämeen. Meidän täytyy varsin tehdä tämä erotus niitten välillä, jotka ovat tällä ajalla epäuskon vangiksi joutuneet, että muutamat tuntevat, kuinka raskas orjuus on omanvanhurskauden alla, ja kuinka suuri vaiva on olla epäuskon vankina, mutta muutamat eivät tunne yhtään vaivaa eli murhetta siinä orjuudessa. Ne saattavat olla iloiset maailmassa, vaikka tuntevat paatumuksen. Semmoisilla ei ole mitään hätää. Mutta toiset taas tuntevat onnettomuutensa ja sen tähden he huokaavat ja odottavat Siionin Kuningasta. Niille murheellisille, katuvaisille ja huokaavaisille epäuskon vangeille on profeetta Jeremia sanonut: Sanokaa Siionin tyttärelle: Katso, sinun Kuninkaasi tulee sinulle siveä, istuen aasintamman päällä ja ikeenalaisen varsan päällä.

Katselkaamme nyt, kuinka Siionin Kuningas tulee, ja mitä Siionin tytär tekee, koska Siionin Kuningas tulee. Ei kuudella hevosella ja

korealla vaunulla ajaen, vaan aasintammalla, joka on hiljainen, mutta kaikilta ylenkatsottu luontokappale, jolla ei viitsi kunniallinen talonpoika tulla kirkkoon. Ja koska varsa oli ikeenalainen eli harjoitettu hyvin nuorena kuormia kantamaan, siitä arvataan, että se oli työaasi, joka ei ollut harjoitettu juoksemaan, mutta kuormia kantamaan.

Näetkös, Siionin tytär, kuinka alhainen sinun Kuninkaasi on? Ei Hän tule kuudella hevosella, niin kuin muut maailman kuninkaas tulevat, vaan Hän tulee työaasin kanssa, joka on aivan hidas käymään. Semmoisen luontokappaleen päällä Hän istuu, jota maailman herrat ja komeat talonpojat laiskaksi koniksi haukkuvat. Sen tähden sanoo profeetta, että Hän tulee sinulle siveä. Se on: Hiljaisuudessa Hän tulee ja alhaisena Hän kulkee. Ei Hän aja hopusti, niin kuin muut maailman herrat tahovat hopusti ajaa. Ei Hän pieksä luontokappaleita, niin kuin maailman herrat ja kunnialliset talonpojat pieksävät ja roiskivat luontokappaleita, että se kuuluu neljänneksen päähän.

Jos sinulla on halu seurata Häntä, niin älä pelkää, että Hän ajaa niin hopusti, että sinä jäät. Mutta Hän istuu vasiten semmoisen työaasin päällä, joka on niin hidas käymään, että ontuvatkin jaksavat seurata. Muutoin olet sinäkin, Siionin tytär, niin laiska ja hidas Häntä seuraamaan, kuin tämä työaasin tamma on hidas käymään. Sinä olet niin hidas Siionin Kuningasta seuraamaan, että Hänen täytyy sinun hitautesi tähden ajaa laiskan konin kanssa, jota ei yksikään tällä ajalla panisi aisoihin. Kaikki siveät huorat pilkkaavat ja nauravat, kurkistelevat ja viskuttelevat ja saarnaavat keskenänsä: Laiska härkä ja pitkä matka, huono hevonen ja huono mies, publikaanien ja syntisten ystävä, kaikkien vilhenkien päämies.

Näin sinun Kuningastasi pilkataan sinun hitautesi tähden, Siionin tytär. Mutta vaikka Hän niin huonolla hevosella ajaa, on kuitenkin se työaasi onnellisempi muita aaseja,

jotka hopealla ja kullalla ovat varustetut, sillä tämä työaasi saa Kunnian Kuningasta kantaa, joka ei ole niin kova pieksämään juhtaansa, kuin se suuri noita, Bileam, joka pieksi juhtaansa armottomasti. Tämä Bileamin aasi näki kuoleman enkelin paljastulla miekalla seisovan, mutta sokea isäntä ei nähnyt kuolemaa.

2. Katselkaamme nyt toiseksi, kuinka Siionin tytär tekee, koska Kuningas tulee. Ne murheelliset, katuvaiset ja huokaavaiset sielut, jotka ovat ylönantaneet kaikki maailmassa siinä toivossa, että Jeesus tulee Israelin Kuninkaaksi, ja että he pääsevät Kristuksen kautta autuaalliseen tilaisuuteen, tulevat nyt iloisiksi, koska Jeesus istuu aasintamman päällä, sillä heillä on se usko, että Hän nyt omistaa valtakunnan ja tulee Kuninkaaksi heille. Tämä autuaallinen usko tekee heitä iloiseksi. He alkavat nyt huutamaan: Hoosianna, Daavidin Pojalle. He hajottavat koreutensa tien päälle aasintamman poljettavaksi. Ja siinä uskossa he levittävät vaatteensa tien päälle, että Siionin Kuningas antaa heille paremman koreuden jo täällä maan päällä, koska he tulevat tuomareiksi ja lautamiehiksi Messiaan valtakunnassa.

Ole nyt iloinen, Siionin tytär, koska näet, että sinun Kuninkaasi tulee siveänä, se on:

siveydessä, alhaisuudessa ja nöyryydessä. Hajoita nyt pian omanvanhurskauden räpäleet tien päälle aasintamman poljettavaksi. Kyllä Siionin Kuningas antaa sinulle paremmat vaatteet, koska Hän nyt tulee lunastamaan sinun sielusi Baabelin vankeudesta, ja korottamaan sinua drottningiksi ja ulosvalituksi emännäksi, että sinä saat kantaa kunnian kruunua ja valkeat vaatteet, koska Hän istuttaa sinut morsiamen istuimelle. Ja morsiamen piit palvelevat sinua ja panevat uudet vaatteet sinun päällesi.

Ole nyt iloinen, Siionin tytär. Katso, sinun Kuninkaasi tulee sinulle siveä, istuen aasintamman päällä. Korota sinun äänesi ja huuda imeväisten lasten kanssa: *"Hoosianna, Daavidin Pojalle, siunattu olkoon se, joka tulee Herran nimeen!"* Pian pääset sinä istumaan morsiamen istuimelle. Pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, kuinka ihana ja kaunis Jeesuksen morsian on, jonka Hän on lunastanut Baabelin vankeudesta omalla verellänsä. Iloitse ja riemuitse, sinä Siionin tytär. Pian pääset sinä Karitsan häitä pitämään Siionin vuorella ja Uudessa Jerusalemissa, nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 1 Ag:1)
/ Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: JES. 56: 7 [KATKOKSIA]

Herra on sanonut Jes. 56: 7: ”Minä ilahutan heitä minun rukoushuoneessani.”

[alku kateissa] --- sydämet, niin kuin Herra on sanonut Jes. 56: 7: ”Minä ilahutan heitä minun rukoushuoneessani.” Ja, sitä uskovaisten iloa ei voi suruton kansa kärsiä. Sen tähden Herra kysyy Jeremian 7: 11: ”Pidättekö siis tämän huoneen ryövärien luolana? Katso, kyllä minä sen näen, sanoo Herra.” Mutta uskooko nyt suruton kansa, että Herra näkee, kuinka he pitävät Hänen huoneensa ryövärien luolana ensiksi sen ilon tähden, jonka Herra antaa uskovaisillensa rukoushuoneessansa, niin kuin Hän luvannut on. Tätä iloa ei voi suruton kansa kärsiä. Ja sen ilon tähden suruton kansa pitää Hänen huoneensa ryövärien luolana.

Koska suruttomalla ei ole yhtään iloa Herran huoneessa, jonka hän muulloinkin ylenkatsoo, niin tulee hänelle paha tunto kristityn ilosta. Ja sen tähden katsoo hän Herran huonetta ryövärien luolaksi. Se muuttuu niin pirun silmissä, sillä se tekee paha hänen sydämeensä, se uskovaisten ilo. Mutta jos hattarat nauravat kirkossa, se on riettaan mielestä hauskaa. Se on niin kuin siirappi olis pantu hänelle suuhun. Ei rietas sano orjilensa: ”Älkää naurako Herran huoneessa.” Ei rietas sano niille, jotka nauravat Herran huoneessa: ”Menkää ulos nauramaan. Te teette syntiä. Te teette Herran huoneen ryövärien luolaksi, jos te siellä nauratte.” Vaan rietas nauraa vielä itse hattarain seurassa ja tekee hänen konstiansa, että hattarat rupeisivat nauramaan Herran huoneessa, että Herran nimi hyvin pilkattaisiin.

Mutta jos kristitylle tulee ilo Herran huoneessa, silloin tulee riettaalle karvas mieli. Silloin alkaa rietas väentelemään ruumistansa niin kuin palavain hiilten päällä olis istumassa. Viimein häätyy hänen ulos mennä Herran huoneesta. Ja pudistain päätänsä sanoo hän kirkon takana: ”Jo tuli Herran huone ryövärien luolaksi.” Mutta Herra kysyy niiltä,

jotka pahenevat uskovaisten ilosta: ”Pidättekö siis tämän huoneen ryövärien luolana? Katso, kyllä minä sen näen,” sanoo Herra.

Kyllä on tosin riettaalla paljon syytä valittaa, että Herran huone tuli ryövärien luolaksi, koska riettaalla ei ole enää rauhaa kirkossakaan, niin kuin ennen suruttomuuden aikana. Koska rietas istui kirkossa totisena ja urhoollisena, siveänä ja vanhan kristityn tavalla, nojaten päätänsä rintapuuta vasten, pyytäen unta ja odottaen, koska nyt sanotaan amen, että hän pääsis kirkkoryyppyä ottamaan pirun paskasta varsin kirkon takana. Silloin oli riettaan orjalla makea uni kirkossa, ja makea pirun paska kirkon takana. Mutta koska riettaan orjan tuntoa rupeivat katuvaisten kyyneleet polttamaan, ja vielä se hengellinen ilo, jonka kautta Herra on ilahuttava, ja on jo monta kertaa ilahuttanut uskovaisten sydämet huoneessansa, koska, sanon minä, Jumalan lasten ilo herättää kateuden ylös, niin että Jumalan lasten ilon kyyneleet putoavat niin kuin palavat hiilet hänen tuntonsa päälle, silloin ei ole enää hauska riettaan orjalla kirkossa istua.

Silloin Juudaalle tulee hoppu ulos menemään Herran huoneesta. Ja silloin hän pudistaa päätänsä ja valittaa kirkon takana: ”Jo tuli Herran huone ryövärien luolaksi. Ei paali enää kukaan kuulla Jumalan sanaa.” Ja onkos riettaallakin halu kuulla Jumalan sanaa? Miksei, koska hän pääsee sitä pilkkaamaan ja nauramaan. Silloin on riettaallakin hauska kuulla Jumalan sanaa. Niin kuin tässäkin kirkossa on moni riettaan huora hattaran nauruja päästänyt. Ja moni on tässä Herran huoneessa rakastanut unta, niin kuin Herra sanoo Hesekielin suun kautta: ”He rakastavat unta.”

Ja moni on tässä Herran huoneessa istunut kuurona ja mykkänä, niin kuin te nyt istutte.

Ja moni on kuullut Jumalan sanan humisevan niin kuin unen kautta, koska se meni yhdestä korvasta sisälle ja ulos toisen kautta, mutta ei tullut sydäntä kohti koskaan. Silloin on rietas istunut Herran huoneessa niin totisena ja urhoollisena, niin kuin vanha kristitty. Mutta koska katuvaisten kyyneleet rupesivat hänen tuntoansa polttamaan, silloin rupesi hän ahdistamaan ulos katuvaisia ulos kirkosta. Sillä riettaan orjat pahenevat Jumalan Hengen vaikutuksista. Mutta kyllä katuvaiset sielut pääsevät sen tähden vielä parempaan kirkkoon, kuin missä riettaan orjat istuvat kuurona ja mykkänä, ja muistelevat, ja hattaran nauruja nauravat.

Katuvaiset sielut otetaan morsiamen tavalla kirkkoon. Ja Herra ilahuttaa heidän sydämensä huoneessansa, niin kuin Hän on luvannut profeetta Jesajan 56: 7. Vaikka juomarit ja huorat, joita nyt on kirkko täynnä, ovat sen tehneet ryövärien luolaksi, niin kuin Jeesus on sanonut, koska Hän ratsastain aasin päällä, tuli Herran temppeleihin ja löysi siellä ostajia ja myyjiä kirkon ympärillä. Kyllä Herra sen tähden kuulee publikaanin huokauksia, vaikka hän seisoo taampana, ja fariseus keskellä kirkkoa. Mutta mitäs nyt rietas arvelee, koska hänen nimensä mainitaan kirkossa, ja vielä maalataan hänen haamunsa? Eikö hän nyt suutu ja sano: *”Koira tässä istukoon, koska ei saarnata evankeliumia.”*

Onkos tässä katuvaaisia, joille pitäis saarnattaman evankeliumia? Onkos nyt tässä särjetyitä sydämiä, joille pitäis saarnattaman lohdutusta? Onkos tässä murheellisia, joille pitäis saarnattaman armosta ja syntien anteeksisaamisesta? Onkopa tässä sairaita, jotka tarvitsevat Parantajaa? Minä näen, että kaikki suruttomat, jotka tässä istuvat, tulevat hyvin aikaan ilman armotta. Ei ole niillä hätä. Ei synti heitä polta, eikä Jumalan ankara vanhurskaus niitä paina helvettiin. Kyllä jaksavat vielä iloiset olla maailmassa ja nauraa. Kyllä jaksavat vielä muutamat juoda ja huorata. Ei olekaan miehillä hätää, eikä vaimoillakaan, jos tästä lähin ei tule hätä.

Ja semmoisillekos nyt pitää evankeliumi saarnattaman? Jopa sitte olis koko Raamattu nurin kääty, jos semmoisille pitäis evankeliumi saarnattaman, jotka jaksavat juoda, tapella, huorin tehdä ja varastaa. Jaksavat vielä pilkata totuutta. Joo, sitten vaan olis tämä Jumalan huone muuttunut ryövärien luolaksi, jos nyt vielä suruttomalle kansalle saarnattaisiin evankeliumi. Olis eri asia, jos täällä olis aivan sairaita, murheellisia, katuvaaisia, särjetyitä, alas painetuita, epäileväisiä, köyhiä, alastomia, itkeväisiä ja parkuvaisia, niin saarnattaisiin sairaille parannusta, murheelisille iloa, katuvaisille armosta saarnattaisiin. Särjetyille sieluille saarnattaisiin tämä suloinen evankeliumi, että särjetyä ruokoa ei Herra murena. Alaspainetuille saarnattaisiin tämä suloinen evankeliumi, että nöyrille antaa Hän armon. Epäileväisille saarnattaisiin tämä suloinen evankeliumi: *”Älä ole epäileväinen, vaan uskovainen.”* Köyhille saarnattaisiin kanssa evankeliumia Herran armovuodesta. Jos niitä olis täällä semmoisia, jotka ovat hengessä vaivaiset. Mutta ei olekaan monta semmoista täällä. Alastomille saarnattaisiin kanssa evankeliumi, että he saavat häävaatteita, jos he tulevat häihin. Itkeväisille saarnattaisiin myös tämä suloinen evankeliumi, että he saavat imeä Vanhemman rintoja, koska he tulevat niin lapsiksi, kuin ne lapsukaiset, joita Jeesus siunasi. Ja parkuvaisille saarnattaisiin myös se suloinen evankeliumi, että Taivaallinen Vanhin tulee pian noutamaan parkuvaisia lapsia tämän kylmän lattian päältä, koska he vielä nostavat valkiat, viattomat kätensä taivaaseen päin.

Mutta ei ole täällä nyt semmoisia sairaita, katuvaaisia, alaspainetuita. Ei ole täällä murheellisia, katuvaaisia, alastomia, itkeväisiä ja parkuvaisia lapsia. Sen tähden emme saarnaa evankeliumia, vaan ainoastansa tuomiota ja kirousta paatuneille. Kyllä Herra sen tähden kuulee niitten itkeväisten ja parkuvaisten ääntä, jotka ovat yhtenä saunaveden kanssa ulos viskatut, niin kuin Hän kuuli

Ismaelin äänen, jonka onneton palkkavaimo viskasi helmastansa pensaan alle. Kuule, Aabrahamin Jumala, sen parkuvaisen lapsen ääni, jonka tämä onnetoin äiti on viskannut helmastansa. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 21: 1–9

1 Ja kuin he lähestyivät Jerusalemia ja tulivat Betphageen öljymäen tykö, lähetti Jesus kaksi opetuslasta,

2 Sanoen heille: menkää kylään, joka on edessäanne, ja te löydätte kohta aasintamman sidottuna, ja varsan hänen kansansa: päästäkää ne ja tuokaat minulle.

3 Ja jos joku teille jotakin sanoo, niin sanokaat: Herra niitä tarvitsee, ja kohta hän laskee heidät.

4 Mutta tämä kaikki tapahtui, että täytettäisiin, mikä sanottu oli prophetan kautta, joka sanoo:

5 Sanokaat Zionin tyttärelle: katso, sinun Kuninkaas tulee sinulle siviä, istuen aasintamman päällä ja ikeen alaisen aasin varsan päällä.

6 Niin opetuslapset menivät ja tekivät niinkuin Jesus heille käsenyt oli,

7 Ja taluttivat aasintamman ja varsan, ja panivat niiden päälle vaatteensa, ja istuttivat hänen niiden päälle.

8 Niin enin osa kansasta hajoitti vaatteensa tielle, ja muut karsivat oksia puista ja hajoittivat tielle.

9 Mutta kansa, joka edellä kävi, ja jotka seurasivat, huusivat, sanoen: hosianna Davidin Pojalle! kiitetty olkoon se, joka tulee Herran nimeen! hosianna korkeudessa!

Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, että kunnian Kuningas tuli ratsastain aasin tamman päällä, että profeetan kirjoitus täytettäisiin. Ja kansa hajotti vaatteensa ja karsi oksia - - -

[2 sivun aukko]

- - - Ja minä luulen, että he huutavat vielä nykyin, jotka pitävät Häntä Kuninkaana.

Mutta ne, jotka pitävät Häntä vääränä profeettana, ne huutavat viiden päivän perästä: *"Ristiinnaulitse!"*

Raamatun tutkijat ovat löytäneet, että tämä ratsastaminen tapahtui palmusunnuntaina. Ja viis päivää jälkeen otettiin Jeesus kiinni. Sillä maailma nousi vilttiin, koska opetuslapset rupesivat huutamaan: *"Hoosianna Daavidin Pojalle!"* Kaikki lapsetkin kaduilla rupesivat huutamaan: *"Hoosianna Daavidin Pojalle!"* Siitä huutamisesta pahenivat maailmanherrat ja parhaat miehet seurakunnassa. He rupesivat varsin kysymään perään, mistä tämmöinen huuto tuli. Ja kävivät sen päälle, että Nasareenuksen pitää heitä vaikaiseman, sillä se lasten huutaminen pilasi fariseusten hartautta.

Meidän pitää siis tällä kerralla Jumalan armon kautta perään ajatteleman, **minkä tähden fariseukset pahenevat siitä lasten huudosta.**

Evankelista Matteus muistelee siinä samassa luvussa, kusta tämän päivän evankeliumi on otettu, että pappien päämiehet ja kirjanoppineet närkästyivät, koska he kuuluivat lapsien temppelissä huutavan: *"Hoosianna!"* Ja evankelista Luukas muistelee, että muutama fariseuksista kansan seasta sanoivat Jeesukselle: *"Mestari, nuhtele opetuslapsias."* Se on siis kaikille tietävä, että pappien päämiehet, kirjanoppineet ja fariseukset kansan seasta närkästyvät ja pahenevat opetuslasten huudosta temppelissä, ja vaativat, että Jeesus Nasareenus pitää nuhteleman opetuslapsiansa, ettei he sais niin kirkossa huutaa. Mutta me kuulemme taas, että Jeesus on sanonut niille, jotka närkästyvät ja pahenevat opetuslasten huudosta: *"Jos nämä vaikeenisivat, niin kivet rupeisivat huutamaan."* Ja Hän otti vielä yhden raamatunpaikan todistukseksi sanoen: *"Ettekö koskaan ole luke-neet, [että] lasten ja imeväisten lasten suusta olet sinä kiitoksen valmistanut?"*

Kaikki nämä asiat ovat niin totisesti tapahtuneet, että koko kansa tietää ensiksi, että

lapset ovat huutaneet temppelissä, ja toiseksi, että pappein päämiehet, kirjanoppineet ja fariseukset kansan seasta närkästyvät ja pahenevat siitä opetuslasten huudosta ja vaativat, että Jeesus Nasareenus pitää nuhteleman opetuslapsiansa, etteivät he saisi niin temppelissä huutaa. Ja kolmanneksi, että Jeesus on sanonut niille, jotka pahenevat siitä huudosta: *”Jos nämä vaikenisivat, niin kivet pitää huutaman.”* Muistakaa nyt, kaikki pappein päämiehet, kirjanoppineet ja fariseukset kansan seasta, muistakaa nyt, että niin on tapahtunut.

Meidän pitää nyt arveleman, minkä tähden niin on tapahtunut. Evankelista on sanonut, että se tapahtui sen tähden, että profeetan sana täytettäisiin. Ja tosin nyt on profeetan sana täytetty ensiksi, että Siionin tyttären Kuningas on tullut ratsastain aasin tamman päällä. Hän on tullut siveänä, ei sodan ja kapinan kautta, ei tulen ja miekan kautta, ei verenvuodatuksen kautta. Mutta siveydellä. Se on: rakkaudella ja Jumalan sanalla Hän on voittanut Siionin tyttären sydämen. Ja siitä on tullut opetuslasten huutaminen temppelissä, jonka tähden fariseukset närkästyvät ja vaativat, että Nasareenus pitää niitä nuhteleman ja vaikaiseman. Mutta Hän ei nuhtelee niitä, sillä Hän tietää, että Daavidi on kirjoittanut: *”Lasten ja imeväisten lasten suusta olet sinä kiitoksen valmistanut.”* Koska muut eivät huuda, niin lapset huutavat temppelissä. Ne imeväiset lapset, jotka vielä imevät Taivaallisen Vanhimman rintoja. Ne huutavat. Ja siitä huudosta pahenevat fariseukset. Ne suuttuvat, koska lapset ja imeväiset lapset antavat Jumalalle kunnian. Ja kuusi päivää jälkeen ne huutavat: *”Ristiinnaulitse!”*

Mutta yksi paikka ei ole kirjoitettu Raamatussa. Nimittäin, että fariseukset ovat ahdistaneet lapsia ulos temppelistä sen huutamisen tähden. Se merkitsee, ettei ole sen aikaiset fariseukset niin läpi pahanilkiset olleet, koska Raamattu täytettiin. Sillä sen aikaiset fariseukset olisivat kyllä saattaneet ulos ajaa niitä huutavaisia lapsia temppelistä, mutta

eivät he sitä tehneet, sillä ne olivat vielä vähän siveämmät. Mutta jälkeen on kyllä tapahtunut, että fariseukset ovat lapsia ahdistaneet ulos temppelistä. Se asia ei ole vielä kirjoitettu Raamatussa, mutta se pitää tästëdes kirjoitettaman jälkeen tulevaisille muistoksi, että fariseukset ovat ajaneet lapsia ulos temppelistä sen huutamisen tähden.

Kaikki muut asiat ovat jo ennen ylös kirjoitetut Raamatussa, niin kuin esimerkiksi se, että pappein päämiehet, kirjanoppineet ja fariseukset kansan seasta ovat närkästyneet. Ja se asia on myös kirjoitettu Raamatussa, että fariseukset ja papit ovat vaatineet, että Jeesus Nasareenus pitää nuhteleman opetuslapsia siitä huutamisesta. Mutta ei Hän ole sitä tehnyt, vaan Hän on sanonut: *”Jos nämä vaikenevat, niin kivet pitää huutaman.”* Mitähän fariseukset sanoisivat, jos kivet rupeisivat huutamaan? Jokohan ne hämmästyisivät?

Nyt pitää meidän vielä lyhyesti selittämän, minkä tähden fariseukset närkästyvät ja pahenevat siitä opetuslasten huudosta. Se on ensimmäinen syy, että lasten huutaminen tekee heille pahaa. Eivät he voi sitä lasten ääntä kuulla. Se lasten huutaminen pilaa heidän hartautensa. Ja toiseksi käypi se huutaminen fariseusten kunnian päälle. Koska nimittäin lapset huutamislansa antavat Jumalan Pojalle kunnian, tulee rietas sen kautta häväistyksi. Kateuden perkeleelle tulee paha omatunto, ja tekee hänelle ratki pahaa, niin ettei hän saata semmoista huutamista kuulla. Se kuuluu nimittäin riettaan korvissa niin pahanilkiseksi, jonka tähden hän sanoo, että se on kissan ääni. Fariseus on ennen harjaantunut kuulla huoran lauluja ja juomalauluja, jotka ovat niin suloiset hänen korvissansa, niin kuin enkelin veisu. Vaikka ne huoralaulut eivät ole prantätyt, mutta niitä sen tähden muistetaan paremmin, kuin joku virsi virsikirjassa. Huoralla on nimittäin hyvä muisto niitä huoralauluja veisaamaan, saati hän kerran niitä kuulee.

Mutta jos Jeesuksen morsian veisaa jonkun virren Jeesuksen rakkaudesta, niin kuuluu Jeesuksen morsiamen ääni niin kuin kissan ääni riettaan korvissa. Ja koska lapset ja imeväiset lapset, jotka vielä imevät Taivaallisen Vanhemman rintoja, huutavat Jumalan temppelissä: *"Hoosianna Daavidin Pojalle,"* varsin närkästyvät fariseukset siitä huutamisesta, sillä se tekee heille pahaa. Niin kuin muutamat koirat, joiden korvissa se lasten ääni kutisee, rupeevat haukkumaan, niin fariseukset myös pahenevat lasten ja imeväisten lasten huudosta ja parkumisesta. Ja kuitenkin kuuli Herra Jumala taivaassa sen parkuvaisen lapsen ääntä, jonka se onneton Hagar oli viskannut pensaan alle. Kuulee siis, Jumala taivaassa, lasten ja imeväisten lasten parkumista, niin kuin Daavidi on kirjoittanut.

Mutta moni raavas fariseus on niin kova ja armoton omalle lapselle, että hän kiroo, koska imeväinen lapsi parkuu, ja ärjyy, niin kuin karhu: *"Vie ulos sikiän parkumasta!"* Mitä sinä kova ja paatunut ihminen tiedät, mikä hätä lapsella on, koska hän parkuu? Taitaa sillä olla nälkä. Taitaa olla imemähalu. Ja sen tähdenkö lapsia vihaat, että ne parkuvat? Se on heidän luontonsa niin, että heidän täytyy huutaa, koska heille tulee nälkä ja jano. Heidän täytyy parkua Vanhemman perään. Ja se parkuminen kuuluu Vanhemman korvissa niin surkialta, että Hänen täytyy armahtaa parkuvaista lastansa ja antaa hänelle suuta. Ja antaa hänen imeä armoa vuotavaisista rinnoistansa ja kantaa häntä käsivarrella, ja lohduttaa häntä, ja pyyhkii hänen kyneleitänsä.

Mitäs sinä, raavas ihminen tiedät, mistä syystä lapset parkuvat? Sinulla ei ole mitään kaipuuta Vanhemman perään, joka olet jo aikaa Vanhemman rinnoista pois vieroitettu. Ja sinä olet vielä aikaa Vanhemman talosta luopunut. Olet niin varhain ja niin nuorena karannut pois Vanhemman talosta, ettet muista. Jos Vanhin tarjois sulle rintojansa,

niin sinä, raavas ihminen, sylkisit vaan ja sanoisit: *"Ei ne minulle kelpaa."*

Tämä nyt on oikea syy, minkä tähden fariseukset ovat suuttuneet lapsille, jotka huutavat temppelissä: *"Hoosianna!"* Heillä on koiran korvat. Se lasten ääni helisee ja kutisee heidän korvissans. Mutta koska nämä murhamiehet huutavat: *"Ristiinnaulitse!"* Silloin nauravat kaikki hattarat ja mettän perkeleet. Niin kuin tässäkin temppelissä ovat nauraneet, koska rietas kutkuttelee kainalon alta ja pusertaa heidän rintojansa. Ei ole vielä kuulunut, että yksikään fariseus olis moittinut sitä hattaran naurua, joka on nähty koko seurakunnan silmien edessä. Mutta lasten ääntä temppelissä pitävät he pahana.

Ei paali rietas olla rauhassa luolassansa, koska lasten ääni koskee sydämeen. Usein on tapahtunut, että fariseukset ovat häätäneet ulos mennä, niin kuin Juudas Herran ehtoollisen aikana. Mikäs heitä on ulos ajanut? Onkos Jumalan Henki ulos ajanut Herran ehtoollisen huoneesta? Ei ole Jumalan Henki, mutta juuri vihan perkele on heitä ulos ajanut.

Nyt ovat pappein päämiehet, kirjanoppineet ja fariseukset närkästyneet lasten huutamisen tähden. Ja fariseukset kansan seasta ovat ahdistaneet lapsia ulos Herran temppelistä, jota ei ole vielä ennen tapahtunut. Mutta kyllä lapset sen tähden huutavat, vaikka fariseukset närkästyvät. Lasten ja imeväisten lasten ääni kuuluu vielä, vaikka se tekee pahaa fariseusten korvissa. Ja minä luulen, että Herra Jumala taivaassa kuulee heidän huutonsa, jotka huutavat: *"Hoosianna Daavidin Pojalle!"* Herra Jumala taivaassa kuulee lasten ja imeväisten lasten ääntä, jos - - - / loppu kateissa/

Alkuperäinen (alku, keskiosa ja loppu kateissa) / Mf/Ms 37 Helsingin yliopiston kirjasto /

TEKSTI: SAK. 11: 4, 7

Näin sanoo Herra minun Jumalani: kaitse teuraslampaita. Zachar. 11: 4. Ja minä kaitsen teuraslampaita raadollisten lammasten tähden.

Jumala oli profeettain kautta usein ja monella muotoa varoittanut Israelin lapsia siitä onnettomuudesta, joka epäilemättä oli tuleva heidän päällensä heidän jumalattoman elämänsä tähden. Mutta ei nämät paatuneet lainanneet korviansa profeettain manauksille, eikä niin muodoin tehneet parannusta, vaan suutuit profeetoille: *”Ei Herra ole niin sanonut. Profeetat puhuvat tuuleen. Ei heillä ole Jumalan sanaa.”*

Tämän jumalattomuuden ja paatumuksen tähden tulit he valmiiksi teurastettaa eli hävitettää, niin kuin lihavat lampaat, joita Herra on aikonut hävittää. Profeetan Zacharian aikana oli jo Israelin suruton kansa valmis teurastettaa. Tämän onnettoman kansan hävitys ja loppu oli aivan liki. Sen aikaiset suruttomat ihmiset olit niin kuin ne lihavat lampaat, joita Herra on aikonut hävittää. Sen tähden Hän sanoi profeetalle: *”Kaitse teuraslampaita.”* Mutta ei ole kirjoitettu, kuinka hänen piti kaitseman teuraslampaita. Me arvaamme ainoastansa kaikista asian haa-roista, että yksi suruton kansa, joka juoksee avoimilla silmillä kadotukseen, on niin kuin teuraslampaat, joista toinen profeetta on sanonut, että he syötetään niin kuin teurastuspäiväksi. Ja kuka on, joka heitä lihavaksi tekee?

Ei suinkaan oikeat paimenet ole niitä lihavaksi tehneet, mutta vihollinen, joka on miestappaja, joka tahtoo ihmisiä surmata, se on teuraslampaita lihavaksi tehnyt. Ne ovatki jo merkityt teurastettaa, koska synnin mitta täytetään. Koska he tulevat oikein lihavaksi profeettain ja kristittyin verestä, silloin antaa Jumala heitä saatanan haltuun teurastettaa. Niin se kuitenkin kävi juutalaisille ennen kuin valtakunta hävitettiin, sekä silloin, koska pakanat veit heitä Babylonin vankeuteen, että myös silloin, koska juutalaisten valtakunta hävitettiin roomalaisilta.

Molemmilla kerroilla olit he niin kuin teuraslampaat, merkityt jo pedon merkillä, niin kuin Johannes heitä näki Ilmestyskirjassa. Kaikki, joilla ei ollut enkelin merkki heidän otsissansa, ne olit pedon merkillä merkityt.

Niin olit siis juutalaiset niin kuin teuraslampaat sekä profeetan Zacharian aikana, että myös Vapahtajan aikana, jonka tähden tämä Herran sana: Kaitse teuraslampaita, lykätään muutamilta Raamatun selittäjiltä Vapahtajan aikaan, joka myös kaitsi teuraslampaita. Se merkitsee, että hänen pitää saarnaaman niille niin kuin kuoleman vangeille, joita papit valmistavat kuolemaan. Se sana: *”kaitse teuraslampaita”*, on siis yksi käsky annettu profeetalle Zacharialle ja myös Vapahtajalle, että heille pitää saarnattaman erilaihin kuin niille raadollisille, jotka ovat laihat ja niin muodoin ei kelpaa teuraslampaksi. Niille teuraslampaille pitää saarnattaman niin kuin kuoleman vangeille.

Mutta me tiedämme, että muutamat kuoleman vangit ovat niin paatuneet, ettei he ota vastaan mitään Jumalan sanasta. Se on juuri harva kuoleman vanki, jonka papit saattavat niin valmistaa kuolemaan, että he tulevat valmiiksi. Sillä useimmat kuoleman vangit ovat niin paatuneet, ettei he tahdo tunnustaa pahoja tekojansa, vaikka rikosasia on jo täydellisesti viisattu oikeudessa vierasten miesten kautta ja tuomio on jo langennut heidän päällensä, yhtä hyvin ovat he niin paatuneet, ettei he tahdo papillekaan tunnustaa rikoksiansa. Ja koska pappi kehoittaa katumukseen, niin he pilkkaavat ja vastaavat: *”Ei ole tarpeellinen tunnustaa”*, ja papin he kutsuvat mustaksi perkeleeksi, joka heitä kehoittaa katumukseen.

Semmoiset kuoleman vangit ovat niin kuin teuraslampaat, joita väkisin temmataan mestauspaikalle: jolla on niin paksut niskat,

että neljäskunta täytyy päästä painaa pölylle. Mutta semmoiseksi on nyt Raamatussa maalattu yksi suruton ja paatunut kansa, jolle on Jumalan lakikirjasta luettu tuomio, ja ei vielä tahdo ottaa Jumalan sanaa vastaan. Jos yksi pappi kehoittaa heitä tunnustamaan pahoja tekojansa ja katumaan syntiänsä, niin he vastaavat: *"Ei Herra ole niin sanonut; profeetat puhuvat tuuleen; ei heillä ole Jumalan sanaa."* Semmoiset paatuneet katsovat papin mustaksi perkeleeksi, vihaavat opettajia ja kristityitä, jotka kehoittavat heitä katumukseen. Semmoiset ovat ne teuraslampaat. Ja koska Herra sanoo profeetalle Zacharialle: *"Kaitse teuraslampaita"*, niin se merkitsee: sinun pitää saarnaaman niille niin kuin paatuneille kuoleman vangeille, jotka ovat saaneet tuomion, mutta eivät vielä tahdo tunnustaa rikoksiansa, eikä katua syntiänsä.

Mitäs nyt opettaja saattaa semmoisille tehdä. Hän kaitsee heitä niin kuin teuraslampaita, mutta ei hän saata niin valmistaa heitä kuolemaan, että he tulisit valmiiksi, vaan hänen täytyy viimein sitoa mustan huivin heidän silmänsä eteen ja ylönantaa heitä pyövelin haltuun ja mennä pois murheellisella sydämellä. Jos joku kysyy papilta: *"minkälainen tunto sinulla on siitä kuoleman vangista?"* niin hänen täytyy sanoa: *"Ei ole toivoa hänen autuudestansa. Katumattomana ja paatuneena hän meni kuolemaan."*

Minulle on myös annettu Herralta tämä käsky: *"Kaitse teuraslampaita."* Ja minä kaitseen heitä raadollisten tähden. Tässä kuuluu olevan profeetan tarkoitus, niin ettei hän olis muutoin teuraslampaita kainnut, mutta raadollisten lammasten tähden. Kuinkas te nyt ymmärrätte nämät Raamatun sanat, te maailman viisaat, jotka aina sanotte: *"Kyllä me näemme itse kirjasta?"* Koska nyt Raamatun selittäjät sanovat niin, että nämät sanat kuuluvat erinomattain Vapahtajalle, joka kaitsee teuraslampaita raadollisten tähden. Mutta koska Raamatun selittäjät ei ole sanoneet, mitkä ne teuraslampaat ovat, ja minkä

kaltaiset ne raadolliset lampaat ovat, niin meidän täytyy siis kysyä maailman viisailta, jotka sanovat: *"kyllä me näemme itse kirjasta"*, kuinka ne ymmärtävät tämän paikan.

Luonnollinen järki sanoo näin: Koska ihmiset verrataan lampaksi, niin se on arvattava, että teuraslammasten kanssa ymmärretään semmoiset ihmiset, jotka kelpaavat Herralle, niin kuin myös ruotsalaisessa Raamatussa seisoo niistä lihavista lampaista, että Herra varjelee niitä, ja korjaa, vaikka suomalaisessa seisoo, että Herra hävittää net lihavat lampaat. Jos nyt olis oikein kääntö se paikka ruotsalaisessa Raamatussa, että Herra korjaa ne lihavat lampaat, niin seurais siitä, että lihavat lampaat ovat semmoiset ihmiset, jotka kelpaavat hyvin Herralle, niin kuin luonnollisessakin tarkoituksessa lihava lammas on ihmisten mielestä parempi kuin laiha lammas, joka ei kelpaa teuraslampaksi eli tappolampaksi. Mutta käännä nyt järki tämä vertaus lammasten päälle ja ajattele, jos sinä olisit yksi lammas ja sinulla olis se ymmärrys, että lihava lammas ensinnä tapetaan, mutta raadollinen lammas saa elää, niin sinä tahtoisit aina olla raadollinen lammas, sillä raadollinen lammas saapi elää.

Ja arvaa nyt maailman viisas, kumpi on paremmin ymmärtänyt alku Raamattua, se joka sanoi, että Herra korjaa lihavat lampaat, eli se, joka sanoi, että Herra hävittää lihavat lampaat. Mutta minä luulen, että se on itse ollut lihava lammas, joka sanoi, että Herra korjaa lihavat lampaat. Me ymmärrämme siksi, että ne lihavat lampaat ovat ne teuraslampaat, jotka ovat jo määrättyt tappolampaksi.

Koska nyt Raamatun selittäjät ovat sanoneet, että nämät Herran sanat Zacharian 11: 4 *"kaitse teuraslampaita"*, kuuluvat Vapahtajalle, niin pitää meidän tänä päivänä katseleman, kuinka Vapahtaja kaitsee teuraslampaita raadollisten lammasten tähden. Mutta onkos tässä nyt raadollisia lampaita, joitten tähden minun pitää teuraslampaita

kaitseman? Missä ovat nyt ne raadolliset lampaat, joita se Suuri Israelin Paimen surkuttelee? Missäs ovat ne viheliäiset ja raadolliset lampaat, joita se Suuri Israelin Paimen täytyy kantaa? Missäs ovat ne karitsat, joita Hän ruokkii rieskalla ja juottaa maidolla? Missäs ovat ne raukat, jotka ovat niin lamassa, ettei jaksa seurata laumaa? Missäs olette te raadolliset lampaat, joita lihavat lampaat ovat puskeneet? Onkos teillä niin huono laidun, ettette jaksa noudattaa teidän emäänne?

Minä tiedän, että Paimen surkuttelee teitä. Ei Hän jätä teitä tien päälle kuolemaan, vaan nostaa teitä ylös rapakko jänkästä, johon te uponneet olette, ja kantaa teitä sylissänsä ja juottaa teitä rieskalla, että te jaksaisitte seurata laumaa. Kuule Israelin Paimen raadollisten lammasten surkea ääni, koska he huutavat Sinun tykö. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 21: 1–9

1 Ja kuin he lähestyivät Jerusalemia ja tulivat Betphageen öljymäen tykö, lähetti Jesus kaksi opetuslasta,

2 Sanoen heille: menkää kylään, joka on edessänne, ja te löydätte kohta aasintamman sidottuna, ja varsan hänen kansansa: päästäkää ne ja tuokaat minulle.

3 Ja jos joku teille jotakin sanoo, niin sanokaat: Herra niitä tarvitsee, ja kohta hän laskee heidät.

4 Mutta tämä kaikki tapahtui, että täytetäisiin, mikä sanottu oli prophetan kautta, joka sanoo:

5 Sanokaat Zionin tyttärelle: katso, sinun Kuninkaas tulee sinulle siviä, istuen aasintamman päällä ja ikeen alaisen aasin varsan päällä.

6 Niin opetuslapset menivät ja tekivät niinkuin Jesus heille käsenyt oli,

7 Ja taluttivat aasintamman ja varsan, ja panivat niiden päälle vaatteensa, ja istuttivat hänen niiden päälle.

8 Niin enin osa kansasta hajoitti vaatteensa tielle, ja muut karsivat oksia puista ja hajoittivat tielle.

9 Mutta kansa, joka edellä kävi, ja jotka seurasivat, huusivat, sanoen: hosianna Davidin Pojalle! kiitetty olkoon se, joka tulee Herran nimeen! hosianna korkeudessa!

Tämän päivän evankeliumi on otettu Matt. 21 luvusta, jossa evankelista kirjoittaa, kuinka Jeesus ratsasti aasintamman päällä. Mutta Luukas on enemmän kirjoittanut tästä asiasta, josta me kuulemme, että Jeesus ajoi ulos templistä ostajat ja myyjät, kaatoi heidän vaihetuspöytänsä, ajoi ulos templistä kahdenjalkaisia ja nelijalkaisia luontokappaleita, jotka joit ja paskansit siellä. Ja kaikki lapset rupeisit huutamaan templissä: Hoosianna Daavidin pojalle. Silloin pahenit fariseukset siitä huudosta, mutta luontokappalten ammominen templissä ei tehnyt heille pahennusta, eikä myös fariseukset pahenneet ostajitten ja myyjäin humusta ja niitten kirouksista. Mutta kun lapset ja opetuslapset rupeisit Vapahtajan kunniaksi huutamaan templissä, silloin tuli fariseuksille korvapietos. Se lasten ääni teki heille pahaa.

Tämä Vapahtajan kiivaus osoittaa meille, kuinka Hän kaitsee teuraslampaita raadollisten lammasten tähden, sillä juutalaiset olit jo Vapahtajan aikana teuraslampaat. He olit paatumuksensa tähden liki loppuansa. Johannes sanoi heille: *”Jo on kirves pantu puitten juureen. Jumalan rangaistus on oven edessä.”* Mutta ei nämät paatuneet uskoneet, että het olit se hedelmätöin puu, jonka juureen kirves oli pantu. Ei he uskoneet, että he olit ne teuraslampaat, joita Jeesus kaitsi, koska Hän otti ruoskan ja ajoi ulos templistä tappolampaita

Katselkaamme siis Jumalan armon kautta, kuinka Jeesus kaitsee teuraslampaita raadollisten lammasten tähden.

Mutta jos tappolampaat tietäisit, että heitä on ylhäältä määrätty tappolampaiksi, ei ne

raukat rohkenis niin paljon puskea raadollisia.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Kutkas ovat ne teuraslampaat?**

Me ymmärrämme hyvin, että teuraslampaitten kanssa ymmärretään yksi surutoin ja paatunut kansa, jonka loppu ja hävitys on aivan lähellä. Niin oli Juudan kansa Zachariaksen aikana. Niin oli myös tämä kansa Vapahtajan aikana. Mutta ei ne uskoneet raukat, että loppu ja hävitys on niin liki. Ei he uskoneet, että he olit ne teuraslampaat, jotka olit jo Jumalalta tappolampaiksi määrättyt. Ja koskapa surutoin uskoo, että hänen loppunsa on niin liki? Mutta kuinkas nyt Paimen niitä teuraslampaita kaitsee? Joo, Hän ottaa ruoskan ja ajaa heitä ulos templistä ja sanoo: *”Kirjoitettu on: Minun huoneeni on rukoushuone, mutta te teette sen ryövärittien luolaksi.”*

Ja millä lailla nyt suruttomat ja paatuneet tekevät rukoushuoneen ryövärittien luolaksi? Jo, koska suruttomat tulevat rukoushuoneeseen, niin he pilkkaavat kristittyin kyneleet; nauravat vielä kirkossa, ja narreuttansa osottavat rukoushuoneessa. Muutamat siellä nurkkain takana lentävät niin kuin pisihaukat ja pyytävät hiiriä. Onkos tämä suruttomain elämä parempi kuin juutalaisten elämä, koska he pidit tappolampaita templissä ja teit kauppaa niiden kanssa? Mutta aivan ankarasti Vapahtaja niitä teuraslampaita hallitsi. Ei Hän puhu heille nöyryydessä. Ei Hän rukoile heitä ja sano: Rakkaat juutalaiset, älkää pitkö jumalatointa elämää templissä ja templin ympäri, vaan heittäkää nyt pois se jumalatoimien elämä ja tehkää parannus. Mutta Hän otti vaan ruoskan, ajoi heitä ulos kirkosta ja kaatoi viinaporvarein vaihetuspöydät. Eikö Hän silloin ollut ylpeydessä, koska Hän niin kävi juuri käsiksi, emme tiedä. Fariseukset kyllä kovin moittivat tätä Nasareenuksen kiivautta ja kysyivät, kenenkä luvalla sinä näitä teet? Kuka on antanut sinulle sen vallan, että sinä näin teet? Vielä ne

fariseukset pahenevat lasten huudosta templissä, niin kuin nämät fariseukset pahenevat Jumalan lasten äänestä kirkossa. Se lasten huutaminen kirkossa, se on niin ilkeä, ettei fariseukset viitti sitä kuulla.

Mutta katsekaamme, minkä tähden Vapahtaja niin ankarasti kaitsee ja hallitsee teuraslampaita, eli minkä tähden Hän on suruttomalle kansalle niin kova ja ankara. Minkä tähden Hän soimaa ja tuomitsee heitä ja haukkuu heitä huoruuden sukukunnaksi, kyykäärmeitten sikiäksi ja valkeaksi seinäksi? Tämän aikaiset suruttomat sanovat, että semmoinen haukkuminen ja tuomitseminen ei sovi mihinkään. Ihmiset vaan paatuvat sen kautta ja tulevat pahemmaksi. Niin ne tekevät. He paatuvat tuomion kautta ja tulevat pahemmaksi. Niin teit myös juutalaiset, ne paaduit Johannes Kastajan ja Vapahtajan tuomion kautta ja tulit viimein niin paatuneiksi, että he purit hampaitansa ja tukitsit korviansa, koska yksi kristitty Stefanus rupeis heitä soimaamaan sanoen: *”Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isänne, niin myös te.”* Ja Vapahtaja sanoi sen tähden heille: *”Täyttäkää teidän isänne mitan.”*

Nyt saattavat siis juutalaiset sanoa Johannes Kastajalle ja Vapahtajalle: Te olette meitä paaduttaneet teidän kovan tuomionne kautta. Te olette meitä tuominneet helvettiin, ja vastatkaat nyt meidän sieluimme edestä. Mutta olikos se niitten opettajain syy, että juutalaiset paaduit? Koska Raamattu sanoo, joka on paha, se tulkoon vielä pahemmaksi. Perkeleeksi pitää ihmisen tuleman. Mutta jos hän sen paatumuksen kautta tulit huomaitsemaan ja tuntemaan perkeleellisen luontonsa, niin tulit riettaalle hätä. Mutta paatuneitten sydän paisuu vaan päivä päivältä. Jota kauvemmin [he elävät] sen hirmuisemmaksi he tulevat. Viimein kääntää vihan perkele heidän silmänsä nurin, että he katsovat Jumalan saatanaksi ja saatanan Jumalaksi. Vapahtaja tulee paatuneitten silmissä samarialaiseksi, kansan häiritsijäksi ja

Jumalan pilkkaajaksi. Kristityt tulevat paatuneitten silmissä ylpeiksi, riettaiksi ja vääriksi profeetoiksi ja villihengiksi. Mutta huorat, varkaat, murhaajat, juomarit, kiroilijat ja tapelusmiehet tulevat rakkaiksi kristityiksi. Ja perkeleen apostolit tulevat parhaiksi papeiksi.

Katso, niin kaitsee Paimen teuraslampaita! Aivan ankarasti Hän heitä hallitsee. Ja minkä tähden Hän on sitte niin kova ja ankara niitä tuomitsemaan? Joo! Aivan raadollisten lammasten tähden Hän niin kovin tuomitsee teuraslampaita.

Toinen tutkistelemus: **Kutkas ovat ne raadolliset lampaat?**

Herra sanoi: *”Kaitse teuraslampaita.”* Ja minä kaitsen teuraslampaita raadollisten lammasten tähden. Tässä kuulemme me, ettei Paimen kaitsis teuraslampaita, jos ei olis niitä raadollisia lampaita, jotka tarvitsevat apua Paimenelta. Ilmanki nyt kaikki ymmärtävät, että teuraslammasten kanssa ymmärretään suruttomat ja paatuneet, jotka loppuansa lähenevät. Teuraslampaat eli tappolampaat ovat ne lihavat lampaat, jotka profeetan Hesekielin raamatussa sanotaan polkevan laidunta, eli ylönkatsovan Jumalan sanaa ja pilaavan lähteitä, se on sakramenttia.

Niin kuin esimerkiksi monta tässä seurakunnassa katsovat ylön Herran ehtoollista. Mutta ei ainoastansa se, että lihavat lampaat polkevat laidunta ja pilaavat lähteitä, vaan ne vielä puskevat niitä raadollisia lampaita, se on, he katsovat ylön katuvaaisia, pilkkaavat niitten kyöneleet ja vainoavat katuvaaisia sieluja hengellisen vihan kautta. Ja se puskeminen, se väärä oppi, jonka ne lihavat tappolampaat julistavat, koska he vääntävät ja kääntävät Jumalan sanaa väärään mieleen, jonka kautta suruttomat saavat vettä myllynsä päälle, yksinkertaiset eksytetään ja huikentelevaiset joutuvat epäilykseen, kummanko oppi on oikea, fariseusten eli Nasareenuksen oppi.

Kaikki nämät teuraslampaat ja tappolampaat pitää niin ankarasti ahdistettaman Jumalan sanan taka, ettei ole heillä tilaa niin vääntää ja kääntää Jumalan sanaa, että yksinkertaiset, katuvaaiset ja raadolliset, eli epäileväiset sielut eksytettäisiin sen väärän opin kautta siitä oikeasta armon järjestyksestä. Niin kuin täälläkin muutamat armonvarkaat vääntävät Lutherusta, että he sen kautta pääsisit kaatamaan tätä kristillisyyttä ja panemaan vääräksi koko autuuden perustuksen. Mutta Lutherus ei ole semmoinen mies, joka tämän kristillisyyden kaataa, vaan ne, jotka luulevat Lutherukselta saavansa puolta juopumukseen, tanssiin, koreuteen, synnintunnustuksen poistamiseen ja hengellisen ilon eli liikutusten vääräksi ja paaviksi panemiseen; ne lukevat Lutherusta niin kuin rietas Raamattua.

Ja semmoiset ovat ne tappolampaat, joita Paimen kaitsee niitten raadollisten lammasten tähden. Ja aivan ankarasti Hän näkyy niitä hallitsevan, koska Hän ajaa heitä ulos kirkosta ruoskan kanssa ja kaataa kauppiesten vaihetuspöydät, niin että rahat varisevat maahan. Ei olis Nasareenus muutoin tarvinnut taistella fariseusten ja kirjanoppienittein kanssa, jotka olit paatuneet, mutta niitten raadollisten tähden, niitten yksinkertaisten tähden, ja epäileväisten tähden, täytyi Hänen taistella ristin kanssa, että nämät käärmeen siemenet ei pääsis nurin kääntämään Raamattua ja väärän oppinsa kautta saattamaan yksinkertaisia epäilemään lie-neekö Jeesuksen Nasareenuksen oppi olla oikea oppi. Sen tähden Hän usein varoittaa opetuslapsiansa fariseusten hapatuksesta ja siitä väärästä opista, jonka he julistit yksinkertaiselle kansalle.

Hän kaitsee nyt, se Suuri Paimen, teuraslampaita raadollisten lammasten tähden. Ja näin meidänkin täytyy paimentaa teuraslampaita raadollisten lammasten tähden, sillä tässä on paljon niitä teuraslampaita, jotka polkevat laidunta ja pilaavat vesilähteitä, ja puskevat raadollisia lampaita vihalla, vainolla,

väärällä opilla ja Jumalan sanan ylönkatsoimisella. Muutamat ovat niin paatuneet, että he pilkkaavat Jumalan sanaa ja ylönkatsovat sakramenttia. Muutamat taas käyvät niin kuin Juudas Herran ehtoollisella vahvistamassa itseänsä kuolleella uskolla. Nämät kaikki ovat teuraslampaat, eli tappolampaat, merkityt pedon merkillä heidän otsissansa ja niin muodoin Jumalan tuomion alaiset, ei luomisessa tosin määrättyt tappolampaiksi, mutta vasta silloin määrättyt tappolampaiksi, koska he tulevat hyvin lihavaksi ja rupeevat polkemaan laidunta: ylönkatsovat ja väärinkäyttävät Jumalan sanan ja sakramentit, silloin on Jumala aikonut hävittää lihavat lampaat, mutta raadollisia lampaita säästetään. Ja Minä kaitsen teuraslampaita raadollisten lammasten tähden.

Missäs nyt olette, te raadolliset lampaat? Missä olette te murheelliset, epäileväiset, katuvaiset ja viheliäiset, jotka laman tähden ette jaks seurata Israelin Paimenta, koska Hän teitä suloisella äänellänsä kutsuu, ja surkeuden tähden armahtelee? Oletteko ruuan vaanuuden tähden niin raadollisiksi ja viheliäisiksi tulleet, että Paimenen täytyy teitä kantaa, koska ette jaks käydä? Hänen täytyy teitä juottaa, koska lihavat lampaat pilaaivat vesilähteitä. Hänen täytyy teitä syöttää, koska lihavat polkevat laidunta. Hänen täytyy teitä virvoittaa, koska te olette väsyneet. Hänen täytyy sitoa teidän haavojanne, koska hukka on kiskonut ja raatanut. Hänen täytyy

hakea teitä, koska te olette eksyneet. Hänen täytyy huutaa, koska hukat ulvovat. Hänen täytyy surkutella teitä, te raadolliset lampaat, koska te olette niin viheliäiset, ja niin surkeat Hänen silmissänsä. Teidän surkeutenne vaikuttaa niin paljon, että se Suuri Israelin Paimen armahtaa teitä, ei Hän raski teitä tappaa, vaikka kuinka huonot, raadolliset ja viheliäiset te olisitte.

Kuulkaat, raadolliset lampaat. Paimen huutaa, missäs te olette, raadolliset lampaat? Paimen vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita ja hakee raadollisia lampaita Siinain vuorella, Jordanin virran tykönä ja Punaisen meren rannalla huutain: raadolliset lampaat, missäs olette? Tulkaat pois Paimenen tykö, te viheliäiset lampaat, ei Paimen raski teitä tappaa, sillä ette ole kelvolliset teuraslampaksi, niin kuin ne lihavat lampaat. Hän freistaa vielä yhden talven teitä ruokkia, että Hän sais teitä viedä viheriöitsvälle niitylle, parhaalle laitumelle, koska kesä tulee, koska iankaikkisuuden kukkaiset rupeevat kasvamaan. Silloin pitää Hänen pesemän teidän villojanne lumivalkeaksi Jordanin virrassa ja varjeleman teitä kaikista pedoista, jotka täällä kuuluvat. Ja viimein pitää Hänen viemän teitä iankaikkisiin majoihin Saaronin laaksossa, ja pitää juottaman teitä elämän vedellä ja parantaman teidän haavojanne nyt ja iankaikkisesti. Aamen.

Jäljennös / Aunon kokoelma Kansallisarkisto Helsinki /

TEKSTI: ILM. 6: 12–13

Apostoli Johannes sanoo Ilmestyskirjassa: Ja minä näin, koska hän kuuden sinetin avasi, katso, niin tapahtui suuri maanjäristys, ja aurinko tuli mustaksi niin kuin karvasäkki ja kuu tuli kokonansa niin kuin veri, ja tähdet putoivat taivaasta maan päälle, niin kuin viikunapuu viikunansa varistaa, kuin hän suurelta tuulelta häilytetään.

Tämän suuren ihmeen näki Johannes tapahtuvan taivaassa, ja me luulemme, että nämät merkit ovat nyt tapahtumassa. Koska me otamme vaarin ajan merkeistä, niin me löydämme ensimmäiseksi, että suuri maanjäristys on tuleva maallisessa hallituksessa, toiseksi näemme me, että aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, ja kolmanneksi on kuu tullut niin kuin veri, ja neljänneksi tähdet putoavat taivaasta, niin kuin marjat viikunapuusta.

Kaikki nämät asiat ovat näinä aikoina tapahtumassa, ja joka tämän lukee, hän ymmärtäköön. Maanjäristys on hengellisessä tarkoituksessa yksi hirmuinen kapina ja verenvuodatus, joka on tapahtunut näinä aikoina, ja on vielä tapahtumassa, koska alamaiset nousevat esivaltaa vastaan ja kaatavat kumoon sen entisen maallisen hallituksen. Sillä maailma on nyt sillä rajalla, ettei maallinen hallitus enää pysy koossa, jos joku uskon muutos ei tule ihmisille. Kaikki tahtovat nyt herrana olla. Ei yksikään tahdo olla toisen ihmisen vallan alla, ei yksikään tahdo totella esivaltaa, vaan se lihallinen vapaus on kaikkein mielessä. Kuinkapa maallinen hallitus enää pysyy koossa, koska alamaiset tahtovat itse päätänsä myöten hallita, ja friherrana olla? He tekevät kapinata esivaltaa vastaan ja hävittävät sen maallisen hallituksen. Ja tämä on se suuri maanjäristys, jota Johannes näki.

Mutta semmoinen suuri kapina ja verenvuodatus, semmoinen suuri muutos maallisessa hallituksessa ei saattais niin pian tapahtua, ellei armon aurinko eli evankeliumin valkeus olis tullut mustaksi niin kuin karvasäkki. Ilmanki musta faari on koonnut kaikki keiturin karvat yhteen säkkiin. Ja koska sillä faarilla on aivan mustat keiturit, joitten nahkoja hän

on nivottanut, niin se on arvattava, että semmoinen säkki, joka on keiturin karvoja täynnä, on hyvin musta, erinomattain, koska itse säkki on mustunut pohjattomuuden pirtissä. Ja siihen mustaan säkkiin vielä pannaan mustain keiturein karvat. Ja mistäpä pohjattomuuden ruhtinaalla on valkiat keiturit enää? Senkaltaisen mustan karvasäkin kaltainen oli nyt aurinko, koska Johannes sen näki. Niin kuin näinä aikoina, koska kaikki kristillisyyden loppunut maan päällä, ja aivan suuri pimeys on tullut maan päälle.

Ei suinkaan maailman ihmiset näe, mistä tie menee taivaaseen, koska kristillisyyden aurinko on tullut mustaksi, niin kuin karvasäkki. Jos rietas olis siihen säkkiin koonnut valkiat villat, ei se olis niin musta. Mutta keiturin mustat karvat on hän siihen koonnut, ja pannut auringon eteen. Sen tähden aurinko on mustaksi tullut. Se tapahtui jo Mooseksen aikana, että aurinko tuli pimiäksi Egyptin maan ympäri. Mutta siinä paikassa, kussa Israelin lapset asuit, paistoi aurinko. Ja me toivomme, että vielä nytkin aurinko paistaa niissä paikoissa, kussa Israelin lapset asuvat, vaikka koko maailma olis pimeydessä. Mutta Johannes näki vielä, että kuu oli kokonansa niin kuin veri. Koska nimittäin aurinko tulee mustaksi, niin kuu kanssa muuttuu vereksi, sillä kuu on itsestensä pimeä. Mutta koska aurinko paistaa kuun päälle, silloin tulee kuutamo. Ja hengellisessä tarkoituksessa on kuu ihmisen järki, joka ylösvaalaistaa Jumalan sanasta. Mutta koska kaikki kristillisyyden loppunut, silloin tulee ihmisen järki veripunaiseksi, eli painetaan veressä, niin kuin arvattava on. Koska kaikki kristillisyyden loppuu maassa, silloin loppuu myös pelko

tulevaisesta edesvastauksesta, ja ihmiset rupeevat vuodattamaan verta niin kuin virtaa maan päälle.

Se on jo kerran tapahtunut, että ihmisen järki pääsi kerran valtiaaksi yhdessä valtakunnassa, ja kaikki Jumalan palvelus heitettiin pois, ja Raamattu pidettiin juttukirjana, niin että kuollut usko kanssa loppui, mutta paljas järki pidettiin aurinkona. Silloin rupeus veriki juoksemaan siinä valtakunnassa, ja ihmisiä tapettiin niin kuin sääskiä, ja rietas pääsi makkaroita tekemään. Mutta kyllä on sen kaltainen verenvuodatus vielä nytkin aivan liki, koska hirmuinen kapina ja keskinäinen sota tulee kaikissa valtakunnissa. Tämä hirmuinen elämä tulee siitä, että ulkonainen Jumalan palvelus myös ylönkatsotaan. Niin kuin pakanat täälläkin katsovat ylönsä kirkkoa ja Jumalan palvelusta, ja elävät niin kuin villi-i ihmiset. Semmoiset saattavat kyllä juoda, kirotta, tapella, huorata ja varastaa. Ja koska semmoiset verikoirat nousevat viltiin, tulee luonnollinen järki painetuksi lohikäärmeen vereen, joka on täynnänsä sappea. Siinä lohikäärmeen veressä tulee luonnollinen järki niin pimiäksi ja niin sekoitetuksi, että ne villi-i ihmiset, joiden verisuonissa lohikäärmeen musta veri kuohuu, sapella sekoitettu, tappavat, ei ainoastansa kristityitä, vaan myös sitä maallista esivaltaa. Ja viimein rupeevat he keskenänsä tappelemaan niin kuin hukan penikat.

Semmoiseksi tulevat ihmiset, koska aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, ja kuu on vereksi muuttunut. Koska kaikki kristillisyyden loppunut ja luonnollinen järki lohikäärmeen verellä sekoitetaan, silloin tapahtuu myös suuri maanjäristys. Se on: suuri kapina tapahtuu maailmassa, jonka kautta maallinen hallitus kukistetaan. Ja joka nyt ottaa vaaria ajan merkeistä, pitää arvaaman, että nyt on se aika, jonka Johannes näki Ilmestyskirjan 6. luku 12. ja 13. värssy. Mutta Johannes näki myös, kuinka tähdet putoisivat taivaasta, niin kuin marjat putoilevat viikunapuusta. Ja tämä asia on myös tapahtunut

näinä aikoina, sillä tähdet ovat hengelliset opettajat, jotka ovat langenneet pois armon taivaasta eli oikiasta kristillisyydestä, ja pudonneet maan päälle, se on: he ovat tulleet maailmallisiksi. Ei het ole enää hengelliset opettajat, mutta aivan maailmalliset, joiden sydän on, kokonansa tarttunut maailmaan. Semmoiset opettajat ei huoli oikiasta kristillisyydestä, vaan he saarnaavat niin Evanke-liumia, että kaikki pakanat kiittävät heitä hyväksi saarnamiehiksi. Ei semmoiset opettajat kelpaa heränneitten johdattajiksi; sillä yksikin kirkas tähti, joka loistaa armon Taivaalla, kelpaa yksinäisille matkamiehille ojennusnuoraksi. Mutta koska kaikki valkeus on kadonnut, koska koko aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, johon rietas on kaikki mustain keitureitten karvat koonnut; ja vielä kuu on muuttunut vereksi, ja kaikki kirkkaat tähdetkin putoilevat Taivaasta, niin ettei ole enää auringosta, eikä kuusta yhtään valoa eli ylösvalaistusta yksinäisille matkamiehille, eikä ole taivaassakaan yksikään kirkas tähti, joka johdattaa pimeydessä eksyväisiä Beethoveniin. Mistäs pitää silloin yksi murheellinen ja yksinäisyydessä kulkeva ihminen saaman ojennusta? Se tarvitsis olla täysi auringon paistet, ennen kuin ihminen näkee, mistä tie menee taivaaseen.

Kuinkas pitää murheelliset ja pimeydessä harhailevaiset sielut osaaman sitä kaitaista tietä, joka viepi elämään, koska ei taivaassakaan ole enää yksikään kirkas tähti, joka johdattaa murheellisia ja katuvaaisia sieluja Beethoveniin? Taitavat he eksyä pois oikiasta järjestyksestä. Taitavat yksinäiset kulki-jat tulla eksytetyksi niistä tien haaroista, joita peurat eli lehmät ja hevoiset ovat tehneet mettässä. Voi! Voi! niitä onnettomia raukkoja, jotka asuvat pakanan maassa, kussa aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, ja kuu on punaiseksi tullut, niin kuin veri, ja kaikki tähdet ovat pudonneet taivaasta, niin kuin marjat viikunapuusta. Niille ei ole yhtään valoa, ei auringosta, eikä

kuusta, eikä tähdistä. Niiden täytyy nyt istua pimeydessä hukkain ja jalopeurain keskellä.

Ja sinä yksinäinen kulkija, joka olet kulke-
massa sitä kaitasta tietä oikiata isänmaata
päin, kuinkas sinä luulet kostuvas iankaikki-
suuteen ilman auringotta, ilman kuutta, il-
man tähdittä? Koska nyt ei yksikään kirkas
tähti enää loista taivaan reunalla yksinäiselle
matkamiehelle, mistä hänen pitää siis näke-
män tietä, joka viepi elämään? Minä olen
kuullut 2. Moos. 10: 23, että kaikille Israelin
lapsille valkeus paistaa heidän asuinsijoi-
sansa, vaikka pimeys ja synkeys peittää koko
Egyptin maan. Eiköhän olis paras neuvo, että
yksinäiset kulkijat, jotka nyt vaeltavat pimey-
dessä ja kuoleman varjon laaksossa, antaisit
heidän sydämitänsä ympärileikata, jos he
sillä tavalla otettaisiin Israelin lasten seu-
raan, jotka nyt ovat lähtemässä Egyptin pa-
kanallisesta maasta vaeltamaan poikki Pu-
naista merta? Niille paistaa aurinko, vaikka
pimeys on koko Egyptin maassa.

Rukoilkaat, te yksinäiset kulkijat, että te pää-
sisitte Israelin lasten seuraan ennen kuin
tämä maailma hukkuu. Rukoilkaat, että te
pääsisitte kulkemaan Israelin lasten kanssa
poikki Punaista merta, ennen kuin kaikki pa-
kanat siinä hukkuvat, että tekin pääsisitte
veisaamaan Mooseksen ja Israelin lasten
kanssa toisella puolella merta. Isä meidän
jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 21: 25–36

*25 Ja merkit pitää oleman auringossa ja
kuussa ja tähdissä, ja maassa kansalla ah-
distus epäilyksen tähden. Ja meri ja aallot
pitää pauhaaman.*

*26 Ja ihmiset maassa pitää nääntymän
pelvon ja odottamisen tähden niitä, mitkä
maan piirin päälle tulevat; sillä taivaan
voimat pitää liikutettaman.*

*27 Ja silloin heidän pitää näkemän Ihmi-
sen Pojan tulevan pilvissä suurella voi-
malla ja kunnialla.*

*28 Mutta kuin nämät rupeevat tapahtu-
maan, niin katsokaat, ja nostakaat*

*pääanne ylös; sillä teidän lunastuksenne
silloin lähestyy.*

*29 Ja hän sanoi heille vertauksen: katso-
kaat fikunapuuta ja kaikkia puita.*

*30 Kun ne jo puhkeevat, niin te näette ja
itse teistänne ymmärrätte, että suvi on jo
läsnä.*

*31 Niin myös te, kuin te näette nämät ta-
pahtuvan, tietäkää, että Jumalan valta-
kunta on läsnä.*

*32 Totisesti minä sanon teille: ei tämän
sukukunnan pidä suinkaan hukkuman, sii-
henasti kuin nämät kaikki tapahtuvat.*

*33 Taivas ja maa on hukkuva, vaan minun
sanani ei pidä ikänä hukkaantumana.*

*34 Mutta kavahtakaat, ettei teidän sydä-
menne koskaan raskauteta ylönsyömi-
sestä ja juopumisesta ja elatuksen mur-
heesta, ja se päivä tulee äkisti teidän
päällemme.*

*35 Sillä se tulee niinkuin paula kaikkein
ylitse, jotka koko maan päällä asuvat.*

*36 Sentähden valvokaat ja aina rukoil-
kaat, että te mahdolliset olisitte kaikkia
näitä välttämään, jotka pitää tapahtu-
man, ja seisomaan Ihmisen Pojan edessä.*

Ne viimeisen ajan merkit, joista Vapahtaja
tämän päivän Evankeliumissa puhuu, rupee-
vat jo nähtävästi tapahtumaan. Joka ottaa
vaarin ajan merkeistä, saattaa niitä nähdä.
Mutta joka on itse sokia, hän ei näe niitä
merkkejä ennen kuin viimeinen loppu tulee.

**Katselkaamme siis, minkäkaltaiset merkit
net ovat auringossa, kuussa ja tähdissä, en-
nen kuin se suuri Herran päivä tulee.**

Ensimmäiseksi: **Minkäkaltaiset merkit ovat
auringossa?**

Toiseksi: **Minkäkaltaiset merkit ovat
kuussa?**

Kolmanneksi: **Minkäkaltaiset merkit ovat
tähdissä?**

Jolla on silmät nähdä, se nähköön! Amen!

Ensimmäiseksi: Me olemme jo äsken maininneet, **mitkä merkit tapahtuvat auringossa**, nimittäin se, että aurinko tulee mustaksi ja pimiäksi niin kuin karvasäkki. Ja mistäpä tämä pimeys tulee auringossa muusta kuin siitä, että kuu menee auringon eteen. Ei suinkaan aurinko tulisi mustaksi ja pimiäksi, ellei kuu menis auringon eteen. Se on huomaittu, että kuu on itsestensä pimiä, ja ainoastans silloin, koska aurinko paistaa kuun päälle, antaa kuu vähäisen valoa maailmalle. Ja silloin tulee kuutamoo. Mutta ei ihminen kuutamolla näe, mistä tie menee taivaaseen, sillä se tie on kaita, joka viepi elämään, ja harvat sen löytävät. Mutta sitä laviata tietä näkee hän kulkea kuutamolla. Ja tämä kuutamoo on hengellisessä tarkoituksessa se ylösvalaistus, joka tulee luonnollisesta järjestä. Mutta tämä kuutamoo ei kelpaa ollenkaan ylösvalaistukseksi niille, jotka kulkevat sitä kaitaista tietä, sillä niille pitää oleman täysi auringon valo, ennen kuin he näkevät, mistä tie menee Taivaaseen.

Sen tähden näki myös Johannes ilmoituksessa sen vaimon, joka huusi syntymävaijassa, puetetun auringolla ja polkevan kuuta jalkainsa alle. Luonnollinen järki pitää poljetaman jalkain alle jokaiselta, joka on huutamassa syntymävaijassa. Mutta jos luonnollinen järki pääsee Jumalan sanan eteen, eli jos ihminen alkaa Jumalan sanaa luonnollisella järjellä ymmärtämään ja selittämään, silloin tulee koko Raamattu nurin selitetyksi ja rietas antaa luonnollisen ihmisen järjelle väärän käsityksen kristillisyydestä, että oikia kristillisyyys tulee luonnollisen ihmisen mielessä hulluudeksi. Niin kuin Paavali sanoo: Luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä kuin Jumalan Hengen ovat, sillä ne ovat hänelle hulluus.

Se sama järki on se karvasäkki, jonka Johannes näki ilmestyksessä. Koska aurinko tuli mustaksi niin kuin karvasäkki, johon rietas äijä on koonnut kaikki mustat keiturin karvat, joita hän on nivottanut mustan keiturin nahoista, sillä ei nyt ole riettaalla enää

valkiat keiturit niin kuin ennen, vaan aivan mustat ja kirjavat keiturit, joilta hän nylkee nahan, ja tekee makkaroita. Niitä mustan keiturin karvoja on hän nyt tukkinut yhteen säkkiin, ja se sama karvasäkki on nyt se luonnollinen järki, joka selittää Jumalan sanaa aivan nurin, jonka kautta myös armon aurinko tulee mustaksi ja pimiäksi. Niin, että yksinäinen kulkija, jolla olis halu tietää, mistä tie menee taivaaseen, ei näe ollenkaan sitä kaitaista tietä, vaan sitä laviata tietä, jota suruttomat ja armonvargaat ovat löytäneet, sitä hän näkee sillä kuutamolla, joka hänessä, eli hänen luonnollisessa järjessänsä on. Ja nyt on jo armon aurinko tullut mustaksi niin kuin karvasäkki koko maailmassa. Nyt on jo luonnollinen järki päässyt Raamatun selittäjäksi; se on: kuu on mennyt auringon eteen, jonka kautta niin suuri pimeys on tullut maan päälle, ettei luonnolliset ihmiset näe ollenkaan vaeltaa sitä tietä, joka viepi elämään, vaan ainoastans sitä laviata tietä, joka viepi kadotukseen.

Rietas on kääntänyt luonnollisen ihmisen silmät nurin, niin että kaikki ne asiat, jotka kuuluvat oikiaan kristillisyyteen katsotaan hulluudeksi, taikaukseksi eli vääräksi opiksi. Rietas on kääntänyt suruttomain silmät niin nurin, että se luonnollinen pimeys, jossa maailman ihmiset vaeltavat katsotaan valkeudeksi, mutta kristillisyyden aurinko ja kirkkaus, se on riettaan tuohusvalkia. Niille on juopumus luvallinen, viinakauppa on luvallinen, koreus on luvallinen, ahneus on luvallinen, kirous ja valet on luvallinen. Juomarit ja viinaporvarit ovat nyt parhaat kristityt, huorat ovat morsiamen piit Vapahtajalle. Eikös ole aurinko tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, koska maailman ihmiset, suruttomat ja armonvargaat pidetään kristittynä, mutta oikiat kristityt kutsutaan vääräksi profetoiksi ja villihengiksi? Mutta niiden juomareitten ja viinaporvareitten järki on se karvasäkki, johon rietas äijä on koonnut kaikki mustan keiturin karvat, ettei he näe ollenkaan auringon valosta mitään. Paitsi net

harvat Israelin lapset, jotka näkevät aurin-gon heidän asuinsijoissansa, vaikka pimeys peittää koko sen suuren pakanallisen maan, ja synkeys kansan.

Toiseksi: Merkki on kuussa, joka on tullut veripunaiseksi, sillä kuu tulee punaiseksi siitä höyrystä, joka nousee ylös maasta, ja maan alta. Niin myös se hengellinen kuu tulee veripunaiseksi siitä höyrystä ja mustasta savusta, joka nousee pohjattomuuden pirtistä, se on: lihasta nousee semmoinen höyry eli paha henki, joka kääntää sen luonnollisen järjen nurin. Lihasta nousevat pahat himot ja halut, jotka sekoittavat ja pimittävät järjen. Lihasta nousee huoruuden himo, joka tekee huorat niin sokiaksi, että he tekevät jalkalapsia ja tulevat sen kautta köyhiksi. Lihasta nousee juopumuksen himo, joka tekee juomaria niin sokiaksi, että he panevat rukkansa ja vielä muita vaatteita pirun paskan edestä. Ahneus nousee peräsuolesta, ja se tekee viinaporvarit verikoiriksi, jotka imevät köyhäinhien ja vaivan. Ylpeys nousee järkeen ja vaikuttaa niin paljon, että kaikki tahtovat olla herrana, ei he tahdo palvella kohtuullisen palkan edestä. Huoruuden himo nousee järkeen, ja vaikuttaa siellä niin paljon, että kaikki huorat tahtovat olla koreat. Ja siihen koreuteen panevat he kaiken tienauksensa. Kunnia nousee järkeen ja vaikuttaa siellä niin paljon, että herrat ja kunnialliset talonpojat pitävät häitä, ja panevat niihin pitoihin kaikki, mitä he tienaaavat, ja köyhät pitää maksaman kalaasia.

Nämät lihalliset himot ja halut ovat se musta savu, joka nousee pohjattomuuden pirtistä ja tekee luonnollisen järjen ensinnä sokiaksi, niin että yksi luonnollinen ihminen ei ymmärrä, kuinka rietas tekee muutampia rikkaaksi viinakaupalla, ja muutampia köyhäksi huoruuden kautta, juopumuksen kautta, koreuden kautta ja laiskuuden kautta. Ja viimein, koska he tällä tavalla, kuin nyt sanottu on, tulevat köyhäksi ja traasuperkeleeksi, rupeevat he ryöväämään ja ryöstämään, ja kapinata tekemään esivaltaa vastaan, ja

sanovat: *”Jumala teki meitä köyhäksi, kyllä joutavat rikkaat ruokkia.”* Siinä paikassa ovat nyt kaikki köyhät maailmassa alkaneet koontua monet tuhannet joukottain ja huutamaan kaduilla ja kujilla: *”Maailman herrat ja rikkaat ovat syöneet meidän vaivamme. Niiden syy se on, että me olemme näin vaivaiseksi tulleet, ja heidän pitää jakaman omaisuutensa meille. Ja jollei he sitä tee, niin me ryöstämme heiltä väkisin.”*

Katso, näin huutavat traasuperkeleet: *”Maailman herrat juovat punaista viinaa, ja meitä he kieltävät juomasta pirun paskaa. Maailman herrat syövät nisuleipää, ja me tuskin saamme kaloleipää. Maailman herrat ovat silkissä ja verkavaatteissa. Meillä ei ole kangastakaan. Maailman herrat elävät herkuullisesti, ja me saamme nälkyä.”* Sen tähden sanovat traasuperkeleet, pitää heidän, nimitäin maailman herrat ja rikkaat, heidän pitää jakaman omaisuutensa meille, jotka olemme köyhät, sillä net ovat meidän vaivamme syöneet.

Mutta ei traasuperkeleet ajattele, ei he usko, että rietas teki heitä köyhäksi juopumuksen ja huoruuden kautta, laiskuuden ja ylpeyden kautta. Vaan he sanovat aina, että Jumala teki meitä köyhäksi. Viimein nousee semmoinen viha sapesta pääkalloon, että kaikki traasuperkeleet nousevat viltiin ja rupeevat ihmisiä tappamaan. Ja joka siinä kapinassa kuolee, se tulee autuaaksi. Niin luulevat nyt kaikki traasuperkeleet, että kun he antavat henkensä lihallisen vapauden sodassa, niin he tulevat autuaaksi. Eikös ole silloin itse rietas kääntänyt heidän silmänsä nurin, koska he luulevat voittavansa elämän ja autuuden sillä tavalla, että het sotivat lihallisen vapauden tähden? Ja jos he siinä sodassa tapetaan, niin he tulevat autuaaksi. Se usko nyt on kaikilla traasuperkeleillä, että he tulevat autuaaksi, jos he voittavat siinä sodassa. Ja jos he siinä sodassa tapetaan, niin he tulevat myös autuaaksi. Tämä on nyt se merkki, joka näkyy kuussa, eli luonnollisessa järjessä, että se on tullut veripunaiseksi.

Luonnollinen järki on annettu ihmiselle sitä varten, että ihminen sillä järjellä kuokkis peltoa, rakentais huonetta, laittais itsellensä ja muille ruokaa. Sitä varten on hänelle annettu järki, että hän sillä järjellä niin laittais elämänsä, että hän tulis ruumiin puolesta aikaan, ja ettei hän tulis muille ihmisille rasiukseksi. Ja jos joka ihminen, jolle on luomisen armosta annettu yksi terve ruumis ja täysi järki, ottais ja käyttäis sielun ja ruumiin voimat oikein, Luojan aivoituksen ja Jumalan sanan jälkeen, niin ei tulis monelle hätä ruumiinkaan puolesta, vaan tulisit kyllä ominensa aikaan, ja liikenis vielä muillekin antaa.

Mutta koska rietas ottaa ja sekoittaa sen luonnollisen järjen lihallisten himoin ja haluin kautta, silloin ei ihminen ajattele eteensä, kuinka hän tulis ominensa aikaan, vaan huora tekee jalkalapsia Jumalan päähän siinä uskalluksessa, että kyllä Jumala häntä ruokkii. Juomari tekee juopumuksen syntiä Jumalan päähän siinä toivossa, että Jumala häntä ruokkii. Laiskalla on se hyvä uskallus Jumalaan, että kyllä Jumala häntä ruokkii, vaikka hän makaa laiskana; Ja koska viimein ruoka loppuu, ja vaatteet loppuvat, silloin sanovat kaikki vaivaiset: *”Jumala teki meitä köyhäksi. Rikkaat pitää meitä ruokkimaan. Maailman herrat ovat syöneet meidän vaivamme, ja niitä pitää tapettaman. Meille pitää valta annettaman ja kruunu on velkappää meitä ruokkimaan.”*

Katso, sillä lailla nousee nyt kapina kansassa. Ja semmoinen verimerkki on nyt kuussa, että kapina ja verenvuodatus tulee maailmassa, ja sen kautta pääsee rietas makkaroita tekemään. Mutta tämä punainen verimerkki ei olis näkynyt kuussa, jos aurinko ei olis jo ennen tullut mustaksi niin kuin karvasäkki. Jos ei olis kaikki kristillisyyden loppunut maailmassa, niin olis luonnollinen järki paremmassa kunnossa, ja maallinen hallitus paremmissa voimissa. Mutta niin kuin maailma nyt on surkiassa pimeydessä, niin ei näe kansa mistä köyhyys on tullut. Ei ymmärrä

esivalta, mistä apu tulee. Ei ole mahdollinen, että maailma nyt pysyis koossa, koska rietas on päässyt irti. Jos joku muutos ei tule ihmisten uskossa ja elämässä, niin hajoo koko maallinen hallitus, ja maailman loppu lähennee. Mutta autuas on se palvelija, jonka Herra löytää valvomasta tultuansa. Kaikki Israelin lapset lähteköön ulos Baabelista ja turmeluksen kaupungista, ettei he huku pakanain kanssa, koska Jumalan vihan maljat vuodatetaan maan päälle.

Kolmanneksi: Vapahtaja sanoo tämän päivän evankeliumissa, että merkit pitää oleman auringossa ja kuussa ja tähdissä. Ja me olemme nyt osoittaneet minkä kaltaiset viimeisen ajan merkit nyt näkyvät auringossa ja kuussa. Meidän pitää myös katsoman, mitkä merkit näkyvät tähdissä. Johannes näki, että tähdet putoisit taivaasta niin kuin viikunapuu varistaa marjojansa, ja toisessa paikassa näki hän, että se ruskia lohikäärme veti kolmannen osan taivaan tähdistä pyrstöllänsä maan päälle. Sillä vaikka Vaimon Siemen on musertanut käärmeen pään, ei Hän ole sen tähden kuollut, vaan hän on aina elämässä. Ja kuinka suuri voima on sillä vanhalla lohikäärmeellä, kuuluu siitä, että hän vetää kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Tämä on tapahtunut ennen jo, että tähdet ovat pudonneet taivaasta, mutta erinomaistainnäinä aikoina ovat kaikki tähdet pudonneet taivaasta maan päälle. Se merkitsee hengellisessä tarkoituksessa, että kaikki hengelliset opettajat ovat tulleet maailmallisiksi, niin ettei enää ole monessa paikassa yksi kirkas Tähti taivaan reunalla, joka johdattaa yksinäiset kulkijat Beetlehemiin. Se on kyllä yksi kauhistavainen asia, että aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, ja että kuu on muuttunut vereksi, mutta se on vielä surkiampi, että tähdetkin ovat pudonneet taivaasta, niin, että murheelliset ja pitkän matkan päästä matkustavaiset ei näe aurinkoa, eikä kuuta, eikä tähtiä, vaan ainoastans synkeyttä. Ja musta pimeys peittää maan ja synkeys kansan. Niin ei tiedä enää

iankaikkisuuteen matkustavaiset ja yksinäisyydessä kulkevat, mistä tie menee tai vaaseen.

Se on jo yksi surkia asia, että aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, ja tarvitsit kuitenkin olla täysi auringon paiste, ennen kuin ihminen näkis sitä kaitasta tietä, joka viepi elämään. On sekin kovin ikävä, että kuu on tullut veripunaiseksi, vaikka ei yksikään näe kuutamolla kulkea iankaikkisuuteen. Mutta olis se kuitenkin hausempi, jos yksikään kirkas tähti ilmestyis taivaan reunalle, joka kävis matkustavaisten edellä, ja johdattais heitä Beetlehemiin. Mutta nyt ovat tähdet pudonneet taivaasta. Nyt ovat kaikki kynttilät sammuneet. Nyt on aurinko mustaksi tullut, nyt on kuu tullut niin kuin veri. Kuinka nyt pitää yksinäiset matkamiehet kostuman isänmaalle ja iankaikkisuuden ihannelle rannalle? Nyt täytyvät yksinäiset matkamiehet istua tien päällä pimeydessä, murheessa ja epäilyksessä hukkain ja jalopeurain keskellä. Jos yksi tiainenkaan rupeis visertämään yksinäiselle matkamiehelle, niin hän mielellänsä kuuntelis hänen äänensä. Mutta hattarat ja mettän perkeleet nauravat ja irvistelevät hänelle. Hukat ulvovat hänen ympärinsä, ja jalopeurat kiljuvat. O! viheliäinen matkamies. Monta vaarallista vaellan retkeä. Sinun täytyy nyt istua yksinäisyydessä ja pimeydessä tien päällä (*) ja huoata siihen asti, kuin aamurusko rupeis koittamaan. Ilmankin sinä odotat aamuruskon koittavan. Sinä olet ilmankin kuullut, että aurinko paistaa Israelin lapsille, vaikka pimeys peittää sen pakanallisen maan ja synkeys kansan.

Niin mene nyt Gosenin maalle ja rukoile Israelin lapsia, että Israelin Jumala ottais ja ympärileikkais sinun sydämes, että sinä pääsisit

Israelin lasten kanssa pakenemaan Egyptin synkiästä ja pakanallisesta pimeydestä, että pääsisit poikki Punaista merta, kussa viholliset hukkuvat, ja että sinä kostuisit Kaanaan luvutulle maalle, kussa maitoa ja hunajata vuotaa. Ja tekin, Israelin lapset, jotka olette lähteneet kulkemaan isänmaalle, koska pakanat ajavat teitä ulos huoneistansa ja vaativat teitä väkisin pakenemaan pois heidän valtakunnastansa; älkää ottako vanhaa hapatusta myötänne, vaan ottakaat uusi taikina ja happamatoin leipä. Ja älkää napisko Herraa vastaan, ettette kuolis tien päälle, sillä pitkä on matka Kaanaan maalle. Ja korven läpi pitää heidän vaeltaman ja monta javuutta kärsimän. Ja monet on väsyneet tielle. He ovat alkaneet muistamaan Egyptin lihapatoja, jonka tähden heille on tullut halu kuolla Egyptissä.

Mutta ne harvat sielut, jotka pysyvät vahvana kalliimmassa uskossansa loppuun asti, pitää viimein suuren vaivan kautta kostuman isänmaalle, kussa maito ja hunaja vuotaa. Siellä pitää heidän asuman ilossa, rauhassa, riemussa, ja veisaaman Zionin vuorella Jumalan temppelissä halleluja lakkaamatta. Amen.

Alkuperäinen (*)-merkkiin asti / SKHS Kollerin kokoelma N:o 64, 62f / Loppuosa jäljennöksestä, SKHS Kollerin kokoelma N:o 120 / Samassa kokoelmassa toinen jäljennös (N:o 102), jonka on Henry Koller kirjoittanut. Siinä ovat loppusanat erilaiset. Sen mukaan loppu kuuluisi näin: Mutta ne harvat sielut, jotka pysyvät vahvana loppuun asti heidän kalliimmassa uskossansa, pitää viimein suuren vaivan kautta kostuman isänmaalle, kussa rieskaa ja hunajata vuotaa. Ja siellä pitää heidän asuman ilossa ja rauhassa. Ja he saavat silloin palvella Jumalaa yötä ja päivää. Siellä ei tule enää aurinko mustaksi niin kuin karvasäkki, eikä kuu tule enää niin kuin veri, vaan siellä pitää aurinko oleman ylhäällä yötä ja päivää, ja kuu pitää kirkkaasti paistaman. Ja siellä pitää heidän veisaaman uutta virttä Siionin vuorella. Amen.

J a merkit pitää oleman auringossa ja kuussa ja tähdissä.

Vapahtaja puhuu tämän päivän evan-
liumissa viimeisistä ajan merkeistä, jotka ilmestyvät taivaassa, ennen kuin tämä maailma loppuu. Ja nämä merkit pitää oleman auringossa, kuussa ja tähdissä. Meidän pitää nyt ensinnä tietämän, että auringon kanssa ymmärretään hengellisessä tarkoituksessa kristillisyyden valkeus, joka on niin kuin aurinko niille, jotka matkustavat ijankaikkisuuteen. Jos tämä aurinko pimenee, silloin tulee hengellinen pimeys maan päälle, niin että matkustavaiset ei näe enää, mistä tie menee taivaaseen. Aurinko ei pimenis muutoin, mutta kuin kuu menee auringon eteen, silloin tulee aurinko pimeäksi. Mutta kuun kanssa ymmärretään hengellisessä tarkoituksessa se luonnollinen järki, joka on suurena esteenä niille, jotka aikovat katumuksen ja parannuksen tehdä.

Luonnollinen järki on sokea ja pimitetty synnin himoilta, niin kuin myös se luonnollinen kuu on itsestensä musta ja pimeä. Mutta tulee hänestä sen tähden vähäisen valoa, koska aurinko paistaa kuun päälle. Niin tulee myös siitä hengellisestä auringosta ylösvalaistus järjelle, että ihminen ymmärtää joltisesti järjellä toimittaa ne maalliset askareet ja niin asettaa elämänsä, että hän tulis tässä maailmassa joltisesti aikaan.

Mutta ei ihminen järjen viisaudella näe mistä tie menee taivaaseen. Järjen eli pääkallon tieto on se kuutamoinen, jonka himminlaisessa valossa ihminen näkee kulkea sitä laveata tietä, joka viepi kadotukseen. Mutta sitä kaitaista tietä ei näe kukaan kuutamoinen eli järjen viisaudella. Se pitää oleman täysi päivä, eli täydellinen ylösvalaistus Jumalan sanasta, ennen kuin ihminen näkee, mistä tie menee taivaaseen.

Me kuulemme profeetan, Joelin, kirjoituksesta, että aurinko tulee pimeäksi ja kuu punaiseksi ennen kuin se suuri Herran päivä

tulee. Nämät ovat ilman epäilemättä ne viimeisen ajan merkit, joita Vapahtaja tarkoittaa, koska Hän sanoo, että merkit pitää oleman auringossa ja kuussa ja tähdissä. Kristillisyyden aurinko tulee pimeäksi, koska kuu eli luonnollinen järki pääsee auringon eteen. Silloin ei näe kukaan, mistä tie menee taivaaseen. Mutta ei moni arvaa, että kuu on mennyt auringon eteen, koska aurinko tulee pimeäksi. Eikä moni arvaa, että luonnollinen järki on päässyt kristillisyyden eteen, koska armon aurinko tulee pimeäksi.

Nyt ovat vissimmästi viimeisen ajan merkit näkymässä auringossa, koska maailma on niin suuressa hengellisessä pimeydessä, ettei moni ihminen näe, mistä tie menee taivaaseen. Moni yönvalvoja freistaa kyllä vaeltaa ijankaikkisuuteen kuutamoinen eli järjen viisaudella. Mutta kuinkas hänen pitää kostuman sinne, koska hän ei näe kuutamoinen sitä kaitaista tietä, joka viepi elämään. Mutta se on vielä pahempi, koska kuu tulee punaiseksi, eli luonnollinen järki tulee niin pimitetyksi, ettei ihminen enää ymmärrä, kuinka hänen pitää elämätänsä asettaman, että hän tulis aikaan tässä maailmassa.

Vaikka ei kaikki ymmärrä, mistä syystä kuu tulee punaiseksi. Se tulee siitä höyrystä ja siitä savusta, jonka Johannes näki ilmestyksessä nousevan ylös syvyyden kaivosta, josta aurinko tuli pimeäksi: tämä musta savu se on, joka nousee syvyyden kaivosta ja tekee kuun punaiseksi, ettei ihmiset näe enää, kuinka heidän pitää tässä maailmassa tuleman aikaan.

Synnin höyry nousee syvyyden kaivosta, se on, syvimmästä maailman viisaudesta, ja sekoittaa sen luonnollisen järjen, ettei maallinen esivalta enää ymmärrä, kuinka yksi sokea ja pahankurinen kansa pitää pysymän alallansa. Silloin ylpeys, juopumus, ahneus, huoruus, koreus, kirous ja tyytymättömyys

pane alamaisia kapinan nostajiksi. Ihmiset yhdessä valtakunnassa rupeavat tappelemaan keskenänsä niin kuin nyt tapahtuu maailmassa. Silloin on suuri vika luonnollisessa järjessä, koska ihmiset yhdessä valtakunnassa ei pysy koossa, maallinen hallitus ei jaksakaan enää hallita kansaa. Parempi järki on niillä umpipakanoilla, jotka tottelevat sitä maallista esivaltaa ja ymmärtävät sen tarpeelliseksi, että maalliselle esivallalle pitää oleman alamaiset, muutoin hajoaa koko valtakunta ja raukenee tyhjiin.

Mutta ei se ole ainoastaan se luonnollinen ylpeys, joka sekoittaa sen luonnollisen järjen, vaan myös huoruus tekee järjen niin sokeaksi, että yksi huora ei ymmärrä, että hänelle tulee viimein hätä huoruuden tähden. Juopumuksen himo tekee myös ihmisen järjen niin sokeaksi, että yksi juomari ei ymmärrä itse, että hän tulee köyhäksi juopumuksen kautta.

Katso, tämä on se savu, joka nousee syvyyden kaivosta, nimittäin ne synnin himot, ja halut, jotka tulevat lihasta, jossa rietas on hallitsijana, ja se syvyyden kaivo on se maailmallinen viisaus, joka panee semmoisia syntiä luvalliseksi. Kuu, eli luonnollinen järki, tulee viimein niin pimeäksi, ettei ihminen ymmärrä, kuinka hänen pitää elämän, että hän tulis aikaan tässä maailmassa.

Mutta viimeisen ajan merkit näkyvät vielä tähdissä. Johannes näki ilmestyksessään monta tähteä putoavan taivaasta maan päälle, ja hän näki sen suuren lohikäärmeen pyrskylänsä vetävän kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Tähtien kanssa ymmärtää hengelliset opettajat, jotka osottavat syntisille, mistä tie menee taivaaseen. Koska aurinko ei paista, eikä kuu anna yhtään valoa yksinäiselle matkamiehelle, kuinka hän saattais vaeltaa, jos ei olisi joku tähti taivaan reunalla, joka osoittaa hänelle sitä kurssia, jota myöten hänen pitää vaelluksensa ojentaman, ettei hän joutuisi peräti eksymään

tässä pimeässä maailmassa. Parempi se on, jos yksikään tähti näkyy.

Mutta jos nyt tähdet putoavat taivaasta maan päälle, jos hengelliset opettajat tulevat niin maailmallisiksi, että he rupeavat maailman turhuutta seuraamaan, mistäs pitää sanan kuulijat silloin saaman ojennusta? Jos hänen oppinsa olisi vielä jonkunlainen, eli niin kuin Jumalan sanan jälkeen sopivainen, mutta hänen elämänsä olisi sitä oppia vastaan sotivainen, niin eläisit sanankuulijat opettajan esimerkin jälkeen: olisit jumalaiset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana; istuisit siivosti kirkossa ja tappelisit kirkon takana, siunaisit kirkossa ja tappelisit ja kiroaisit kirkon takana, itkisit kirkossa ja nauraisit kirkon takana, ja sanoisit: *"Niinpä tekee pap-piki, ilmanki se on oikein."* Semmoinen elämä tulee seurakunnassa, koska hengelliset opettajat tulevat maailmallisiksi, se on, tähdet putoavat taivaasta.

Valitettavasti on se suuri lohikäärme alkanut varsin kristikunnan alussa vetämään tähtiä taivaasta maan päälle. Ja Lutheruksen aikana oli hän visusti pudottanut kaikki tähdet taivaasta maan päälle. Eikä nytkään ole monta tähteä taivaassa, jotka ei ole pudonneet maan päälle. Juuri harva tähti näkyy nyt taivaan reunalla, jonka yksinäinen kulkija saattaa pitkällä silmällä nähdä. Mutta jos nekin harvat tähdet putoavat maan päälle, mistä pitää teidän saaman ojennusta, te köyhät matkamiehet, jotka yksinäisyydessä matkustain haette pimeydessä jotakuta merkkiä taivaasta, joka osoittaa teille tien Beetleheimiin?

Rukoilkaat sitä Suurta Taivaan Kuningasta, te taivaaseen matkustavaiset. Huoatkaat, te yksinäiset kulkijat ja rukoilkaat, ettei ne harvat tähdet, jotka näkyvät taivaan reunalla, ettei ne harvat tähdet, sanon minä, putoaisi maan päälle, ettekä joutuisi peräti pimeyteen ja eksyisitte pois kokonansa autuuden tieltä. Rukoilkaat, te yksinäiset kulkijat ja te köyhät matkamiehet, ettei lohikäärme

pääsis niitä harvoja tähtiä vetämään pyrstölänsä taivaasta maan päälle, jotka nyt osottavat teille tien autuuteen. Kuule valkeuden Isä köyhäin matkamiesten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 21: 25–36

25 Ja merkit pitää oleman auringossa ja kuussa ja tähdissä, ja maassa kansalla ahdistus epäilyksen tähden. Ja meri ja aallot pitää pauhaaman.

26 Ja ihmiset maassa pitää nääntymän pelvon ja odottamisen tähden niitä, mitkä maan piirin päälle tulevat; sillä taivaan voimat pitää liikutettaman.

27 Ja silloin heidän pitää näkemän Ihmisen Pojan tulevan pilvissä suurella voimalla ja kunnialla.

28 Mutta kuin nämät rupeevat tapahtumaan, niin katsokaat, ja nostakaat päänne ylös; sillä teidän lunastuksenne silloin lähestyy.

29 Ja hän sanoi heille vertauksen: katsokaat fikunapuuta ja kaikkia puita.

30 Kun ne jo puhkeevat, niin te näette ja itse teistänne ymmärrätte, että suvi on jo läsnä.

31 Niin myös te, kuin te näette nämät tapahtuvan, tietäkää, että Jumalan valtakunta on läsnä.

32 Totisesti minä sanon teille: ei tämän sukukunnan pidä suinkaan hukkuman, siihenasti kuin nämät kaikki tapahtuvat.

33 Taivas ja maa on hukkuva, vaan minun sanani ei pidä ikänä hukkaantuman.

34 Mutta kavahtakaat, ettei teidän sydämenne koskaan raskauteta ylönsyömisestä ja juopumisesta ja elatuksen murheesta, ja se päivä tulee äkisti teidän päällenne.

35 Sillä se tulee niinkuin paula kaikkein ylitse, jotka koko maan päällä asuvat.

36 Sentähden valvokaat ja aina rukoilkaat, että te mahdolliset olisitte kaikkia

näitä välttämään, jotka pitää tapahtuman, ja seisomaan Ihmisen Pojan edessä.

Pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tällä kerralla perään ajatteleman:

Ensiksi: **Mitkäs ovat viimeisen ajan merkit?**

Toiseksi: **Mitkäs ovat silloin hallitsevaiset synnit, joista yhden kristityn tulee itseänsä varoa?**

1. Vapahtaja sanoo, että merkit pitää oleman auringossa ja kuussa ja tähdissä. Niin kuin Jerusalemin hävityksen edellä nävyit moninaiset merkit taivaassa, niin pitää myös totisesti jo luonnollisille silmille näkymän merkit auringossa, kuussa ja tähdissä, että maailmanlapset myös saavat nähdä niitä merkkiä. Se tapahtuu heille varoitukseksi, vaikka ei ne sen tähden tahdo tehdä parannusta. Suruttomille tulee kyllä suuri pelko, niin kuin Vapahtaja todistaa, että ihmiset maassa pitää nääntymän pelvon ja odottamisen tähden niitä kuin maan piirin päälle tulevat. Mutta ei paatuneet ihmiset sen tähden tee katumusta ja parannusta, vaikka he pelkäävät sitä tulevaista vihaa vaan enemmän he paatuvat, jota enemmän vaivaa heidän päällensä pannaan. Johannes näki ilmesyksessä, että he purevat kieltänsä tuskan tähden, mutta yhtä hyvin pilkkaavat he Luojaansa.

Emme siis epäile, että nämät merkit auringossa, kuussa ja tähdissä pitää tuleman näkyville myös suruttomain silmissä. Mutta yksi kristitty, joka ottaa vaarin ajan merkeistä, näkee niitä merkkejä aikaa ennen kuin ne tulevat suruttomain silmäin eteen. Hän näkee auringon tulevan pimeäksi, koska kristillisyyden valkeus sammuu. Hän näkee, kuinka kuu menee auringon eteen. Koska järki pääsee kristillisyyden eteen, silloin pääsee järki sammuttamaan armon auringon. Koska kaikki elävän kristillisyyden ainet on loppunut, koska synnintunto on loppunut ja armontunteminen on loppunut, kiusaukset ovat loppuneet, pelko ja epäily loppuu,

silloin pääsee kuollut usko vahvistumaan; syntinen alkaa silloin syntiä tekemään armon päälle ja järki tekee synnit luvalliseksi. Juopumus tulee luvalliseksi, huoruus tulee luvalliseksi, ahneus tulee luvalliseksi, kirous tulee luvalliseksi, ja vielä tappelus tulee luvalliseksi.

Järki selittää raamattua niin, että vanhan Aatamin kotosynnit tulevat luvalliseksi. Ja yhtä hyvin uskoo semmoinen synnin orja, että armon ovi on auki hänelle, ja suuttuu vielä hirmuisesti, koska hänelle soimataan syntiä. Eikä tämä sokea raukka tunne sitä synniksi, että hän vihaa ja vainoaa kristityitä, jotka manaavat häntä parannukseen. Rietas on niin kääntänyt sokean raukan silmät nurin, että hän luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska hän vainoaa kristityitä.

Eikös ole tämä merkki auringossa ja kuussa yksi kauhistavainen merkki, koska ei ainoastansa paavin uskossa olevaiset piispat, vaan myös ne, jotka ovat Lutheruksen uskoa suullansa tunnustaneet, kantavat hengellistä vihaa Jumalan lapsille ja selittävät sokealla järjellensä Raamattua nurin, että se kristittyin vainoaminen tulee, ei ainoastansa luvalliseksi, vaan omantunnon vaatimiseksi. Omatunto vaatii maailmanlapsia vainoamaan kristityitä, eikä ne saa omantunnon rauhaa, ennen kuin he saavat imeä kristittyin verta. Niin pimeäksi tulee kristillisyyden auringo, koska kuu eli luonnollinen järki pääsee auringon eteen.

Minkäs tähden armon auringo tulee usein niin pimeäksi yhdelle kristitylle? Eikös ole se musta ja pimeä kuu, eli se sokea järki, joka peittää armon auringon, ettei se pääse paistamaan katuvaisten syntisen sieluun? Koska kuu pääsee auringon eteen, silloin tulee pimeys maan päälle kuudennesta hetkestä yhdeksänteen hetkeen asti. Vapahtaja oli pimeydessä kolme tiimaa, ja yhdeksännellä hetkellä huusi Hän: Eeli, Eeli, lama sabaktani? Sen pimeyden tähden, joka oli peittänyt Isän kasvot ainoan Pojan silmäin edestä,

tuli Vapahtajalle niin suuri tuska niitten jumalattomain lasten tähden, jotka laskit verta Taivaallisen Vanhimman verisuonista, ja huusit Jumalan rangaistusta itse päällensä, että Hänen täytyi huutaa ja valittaa, että Jumala, Isä, oli Hänen ylöns antanut pimeyden ruhtinaan ja verikoirain haltuun.

Ja niin täytyy myös yhden kristityn huutaa ja valittaa, että Jumala on ylöns antanut hänen pimeyden ruhtinaan haltuun, koska suuri pimeys tulee hänen päällensä. Mutta ei ole Jumala ylöns antanut sinua ijankaikkiseksi ajaksi, vaan ainoastansa yhden hetken antaa Hän sinun olla pimeydessä, että sinä rupeisit huutamaan: Eeli, Eeli, lama sabaktani.

Koska nyt semmoiset merkit näkyvät nyt auringossa, että aurinko tulee pimeäksi ja mustaksi, niin kuin nokiperkele olis ottanut nokea pohjattomuuden pirtistä ja maalannut sen kirkkaan auringon mustaksi. Ja niin on myös kuu tullut punaiseksi siitä savusta, joka nousee syvyyden kaivosta. Luonnollinen järki on itsestensä musta ja pimeä, ja niin kuin kuu, joka saapi valonsa auringosta, vaikka hänessä itsessä ei ole vähintäkään ylösvalaistusta, niin saapi myös ihmisen pimeä järki vähäisen ylösvalaistusta Pyhän Hengen vaikutuksista, jotka tuntuvat sydämessä.

Mutta minkäkaltaista ylösvalaistusta saapi sen ihmisen järki, jonka sydämessä rietas henki vaikuttaa? Senkaltaisesta sydäimestä saapi ihmisen järki sen ylösvalaistuksen, että tämä valkeus, joka nyt on ilmestynyt, ei ole muu kuin riettaan hengen tuohusvalkea, ja että tämä kristillisyyden on yksi villitauti. Mutta järki saapi myös ylösvalaistuksen maksasta ja pernasta, kussa kunnian ja omanvanhurskauden rietas on laittanut itsellensä majan. Järki saapi myös ylösvalaistuksen sapesta, kussa vihan perkele asuu, ja peräsuolesta, kussa ahneuden perkele asuu.

Kaikki nämät riettaan enkelit antavat järjelle sen ylösvalaistuksen, että kristillisyyden on ainoastansa yksi ihmeellinen taikaus. Ja silloin tulee kuu punaiseksi siitä savusta, joka

nousee syvyyden kaivosta. Luonnollinen järki tulee viimein niin sokeaksi lihan himoin ja haluin kautta, jotka nousevat maksasta, pernasta ja peräsuolesta, että huoruus muuttuu rakkaudeksi, juopumus muuttuu lääkitykseksi, ahneus muuttuu luvalliseksi elatuskeinoksi, viha muuttuu kiivaudeksi totuuden puolesta, koreus muuttuu ruumiin suojaksi, ja häpeällinen elämä muuttuu kunniaksi.

Koska nyt rietas on lihan himoin ja haluin kautta niin kääntänyt sokean raukan silmät nurin, että järki rupeaa katsomaan kaikki synnit luvalliseksi, silloin on kuu tullut punaiseksi. Ja semmoiset merkit ovat nyt näkyväiset tässä kuussa, että maailmanlapset pitävät kaikki synnit luvallisena, niin kuin juopumusta, huoruutta, pientä varkautta, kirousta, koreutta, ahneutta, ylpeyttä, tappelusta, petollisuutta ja muuta semmoista. Vieläpä maailman kunnia. Siitä ei ole yksikään tiennyt ennen, kuka sen on antanut ihmiselle. Kaikki ovat ennen olleet siinä uskossa, että Jumala on antanut ihmiselle kunnian. Ei kukaan ole aavistanutkaan, että rietas on antanut ihmiselle kunnian.

Katso! Semmoiset merkit ovat nyt aurin-gossa ja kuussa, että jokainen kristitty, joka niitä merkkejä näkee, saattaa kyllä ajatella, että viimeisen ajan merkit ovat nyt maailmassa, nimittäin: aurinko on pimeä, se on, kristillisyyden valkeus on sammunut, ja kuu on tullut punaiseksi: se on, luonnollinen järki on sekaantunut, ettei valtakuntain kuninkaikat ja päämiehet enää ymmärrä, kuinka heidän pitää hallitseman sitä raakaa ja yltynttä kansaa, että maailma pysyis koossa. Tähdistä ei ole paljon tietoa, onko niitä enää ollenkaan taivaassa. Ei ole kuitenkaan näkynyt moneen aikaan. Ilmanki lohikäärme on niitä vetänyt pyrstöllänsä ja pudottanut taivaasta maan päälle, koska juuri ihmeeksi joku harva tähti näkyy taivaassa, josta yksi köyhä matkustavainen ja yksinäinen kulkija saapi jonkun ojennuksen, sen verran juuri,

että hän näkee, minne päin hänen pitäis vaeltaman.

Mutta ne harvat tähdet, jotka näkyvät taivaan reunalla, ovat niin himmit sen savun tähden, joka nousee syvyyden kaivosta, että matkustavaiset, jotka kulkevat maata ja merta, täytyvät pitkillä silmillä katsoa niitä tähtiä, ennen kuin he saattavat niitä nähdä. Ja koska semmoinen tähti ilmestyy, joka kelpaa ojennusmerkiksi niille köyhille ja väsyneille matkamiehille, jotka kulkevat iankaikisuuteen, silloin sanovat maailman viisaat: *”Riettaan pyrstötähti nyt näkyi.”* Silmäkääntäjä on kääntänyt heidän silmänsä nurin. Koska he näkevät niitä pulloja, jotka uivat pabloviinassa, joka hyvin huiskutetaan, silloin tulevat he iloiseksi ja sanovat: *”Se on hyvä viina.”* Mutta koska he näkevät yhden tähden, joka johdattaa matkustavaisia Beetlehemiin, silloin he sanovat: *”Riettaan pyrstötähti se on.”*

Johannes näki lohikäärmeen vetävän pyrstöllänsä kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle, mutta nyt on lohikäärme korjannut kohta kaikki tähdet taivaasta, ja sen tähden on maailma tullut mustaksi ja pimeäksi, ettei ole monta henkeä, jotka näkevät, mistä tie menee taivaaseen. Pissihaukat, joilla ovat isot silmät pääkallossa, he rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, eikä niin muodoin ota ojennusta taivaan tähdistä. Sen tähden he lentävät pimeyden aikana huoneitten ympäri ja rääkkyvät. Niin myös hatarat ja mettän perkeleet liikkuvat pimeyden aikana, mutta päivän koitossa he pakenevat.

Semmoiset merkit näkyvät nyt taivaassa. Aurinko on tullut pimeäksi, ja se on juuri harva paikka maailmassa, jossa yksi pikkuinen syrjä näkyy auringosta. Kuu on punaiseksi tullut siitä savusta, joka nousee syvyyden kaivosta; ja lohikäärme vetää pyrstöllänsä kaikki tähdet taivaasta maan päälle. Jos joku muutos ei tule uskossa ja elämässä maailman ihmisille, niin tämä maailma pian hajoaa.

2. Koska Vapahtaja tämän päivän evankeliumin alussa puhuu viimeisistä ajan merkeistä, varoittaa Hän viimein opetuslapsiansa niistä synneistä, jotka erinomattain ovat hallitsevaiset silloin, koska viimeisen ajan merkit rupeavat näkymään. Kavahtakaat teitänne ylönsyömisestä, juopumuksesta ja elatuksen murheesta, ettei se päivä tule äkisti teidän päällenne.

Me näemme, että ylönsyöminen ja juopumus ovat maailmassa hallitsevaiset synnit. Maailman herrat käyvät edellä hyvillä esimerkeillä, ja talonpojat seuraavat perässä. Koska yksi ihminen syntyy, niin he palvelevat sitä jumalata, joka on peräsuolella. Jos ihminen kuolee, silloin taas palvellaan samaa peräsuolen jumalaa. Nimipäivät ja syntymäpäivät pyhitetään peräsuolen jumalalle huvitukseksi. Pyhäpäivät tehdään syömäpäiväksi, juomapäiväksi, tierauspäiväksi, kiruspäiväksi ja tappeluspäiväksi. Ja se näyttää niin kuin peräsuolen jumala saisi suurimman kunnian ja palveluksen maailman orjilta.

Onkos sitte Jumala luonut ihmisen tyhjää syömään ja paskantamaan, juomaan ja tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan? Vai mitä varten on ihminen luotu tähän maailmaan? Maailman herrat voitelevat kurkuansa vuotavalla pirun paskalla ja talonpojat seuraavat heidän esimerkkiänsä. Niin eletään nyt maailmassa ja sillä elämällä he luulevat kelpaavansa Jumalalle. Jos joku kristitty tulee maailmanlapsia soimaamaan senkaltaisesta elämästä, niin he suuttuvat ja purevat hampaitansa. Ei he saa tunnon rauhaa ennen kuin he saavat makkaroita tehdä kristittyin verestä. Mutta ei he näe makkaroita tehdä, ennen kuin he noutavat valkean helvetistä.

Se on myös arvattava, että sen kaltaisesta elämästä seuraa elatuksen murhe. Koska he ovat hyvin palvelleet sitä peräsuolen jumalata, menevät kaikki ajatukset siihen samaan paikkaan. Että se räkkäisi hyvin syödä ja juoda, täytyvät muutamat varastaa kruunua,

muutamat ottavat vaivaisilta ja kuluttavat rikkaille. Muutamat viinakaupalla ja muutamat vääryydellä freistaavat rikastua. Sen kaltaisen elämän perästä tulee köyhyys muutamille, erinomattain juomarille, huorille ja varkaille, joita rietas on tehnyt köyhiksi. Ja muutamille kokoontuu suuri maailman tavara, joita rietas on tehnyt rikkaiksi. Ja senkaltaisen väärän ja jumalattoman elämän perästä luulevat he olevansa valmiit astumaan taivaan valtakuntaan ilman katumuksetta, ilman parannuksetta, ilman uskotta, ilman rakkautta.

Eikös ole siis tarpeellinen kristityille kavahtaa itseänsä ylönsyömisestä, juopumuksesta ja elatuksen murheesta, ettei Herran päivä tulis yön äkisti hänen päällensä. Niin me toivomme, että ne harvat sielut, jotka ovat ennen pitäneet samankaltaista elämää, kuin nyt pidetään maailmassa, ovat Jumalan armon kautta nähneet, mihinkä sen kaltainen elämä viepi, täytyvät tästedes paremmin valvoa ja rukoilla sitä Suurta Ristinkantajata, että Hän varjelis heitä senkaltaisesta elämästä.

Entiset juomarit, entiset viinaporvarit, entiset huorat ja entiset varkaat muistavat ilman epäilemättä, kuinka heidän entinen elämänsä on ollut, niin kuin Paavali kirjoittaa kristityille: *"Muistakaa, että te olette pakanat olleet."* Muistakaa, että te olette ennen eläneet niin kuin nämät pakanat, jotka nyt kraakkuvat tässä kirkon ympäri. Mutta nyt te näette ja tunnette teidän sydämissänne sitä suurta Israelin Jumalan armoa, jonka kautta te olette niin kuin kekäleet helvetistä temmatut pimeydestä valkeuteen, ja saatanan vallan alta Jumalan tykö saatetut.

Nyt te näette, heränneet ja armoitetut sielut, mikä pohjatoiminta oli teille viholliselta valmistettu. Nyt te näette, mikä sanomatoiminta ilo teitä odottaa, jos te olisitte pysyväiset teidän kalliimmassa uskossanne loppuun asti. Olkaat siis valppaat ja valmiit rukoilemaan, että se Suuri Ristinkantaja, joka teissä hyvän

työn alkanut on, auttais teitä vielä viimeisessä hengen kilvoituksessa. Ja koska nämät luonnolliset silmät kiinni pannaan, ne

kirkkaat silmät aukenisit, jotka näkevät Jumalan ja kaikki pyhät enkelit. Aamen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

TEKSTI: LUUK. 21: 28

Koska nämät viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan, nostakaat silloin pääanne ylös, sillä teidän lunastuksenne silloin lähestyy.

Näillä sanoilla tahtoi Vapahtaja kehoittaa opetuslapsiansa uskomaan, että heidän lunastuksensa silloin lähestyy, koska viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan. Jeesuksen opetuslapset ovat aina odottaneet tuomion tulevan, koska heillä oli tuska maailmassa. Ja minä luulen, että kaikilla kristityillä on semmoinen toivominen ja odottaminen, koska heillä on tuska maailmassa. Mutta Jumala on viisaudessansa päättänyt, että veljesten luku pitää täytettämän, ennen kuin maailman loppu tulee, koska kristityt saavat niin paljon kärsiä maailmassa Jeesuksen nimen tähden.

Se on mahdollista ajatella, että kristityillä tulee kärsimättömyys, koska Kristus ei tule pian omiansa noutamaan pois tästä surun laaksosta. Ei kristityt silloin ajattele, että Jumalalla on muutamia sieluja, jotka Hän viisaudessansa näkee, että ne kääntyvät ja tulevat autuuden tuntemiseen. Ja koska kristityt odottavat tuomion pian tulevan ja huutavat alttarin alla: *”Herra mikset kosta meidän vertamme niille, jotka maan päällä asuvat!”* Silloin annetaan heille vastaukseksi, että heidän pitää odottaman vähän aikaa, siksi kuin veljesten luku täytetyksi tulee. Niiden veljesten tähden täytyy heidän odottaa vielä vähän aikaa, siksi kun veljesten luku täytetyksi tulee.

Taivaallinen Vanhin tahtoo vielä muutamia lapsia synnyttää niitten sijaan, jotka nuorena kuolivat. Hänen murheensa niiden tähden, jotka nuorena kuolivat, on suurempi kuin että joku raavas ihminen kuolee, ja Hänen murheensa ei lopu ennen kuin Hän saapi toisia sijaan, jotka istuvat Hänen sylissänsä ja imevät Hänen rintojansa ja ottavat Häntä ympäri kaulan ja halaavat Häntä. Silloin unhottaa Hän murheensa ja iloitsee niiden ylitse, jotka uudesta syntyivät. Odottakaat siis vähän aikaa, te piskuinen lauma, jotka

olette kilvoittelemassa kalliimmassa uskossanne, odottain teidän lunastustanne! Pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, kuinka kaunis Vapahtajan morsian nyt on, jos hän on valvomassa, jos hänellä on entinen kauneus, jonka hän oli saanut Yljältänsä, koska hän otettiin kirkkoon morsiamen tavalla. Ja koska nyt viimeisen ajan merkit on nähty taivaalla, niin nostakaat nyt päätänne, te Jeesuksen opetuslapset, ja rukoilkaat, että viimeisen ajan vaivat lyhettäisiin valittuin tähden. Kuule taivaan ja maan haltija murheelisten, katuvaisten, uskovaisten ja alaspainnettuin huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 21: 25–36

25 Ja merkit pitää oleman auringossa ja kuussa ja tähdissä, ja maassa kansalla ahdistus epäilyksen tähden. Ja meri ja aallot pitää pauhaaman.

26 Ja ihmiset maassa pitää nääntymän pelvon ja odottamisen tähden niitä, mitkä maan piirin päälle tulevat; sillä taivaan voimat pitää liikutettaman.

27 Ja silloin heidän pitää näkemän Ihmisen Pojan tulevan pilvissä suurella voimalla ja kunnialla.

28 Mutta kuin nämät rupeevat tapahtumaan, niin katsokaat, ja nostakaat pääanne ylös; sillä teidän lunastuksenne silloin lähestyy.

29 Ja hän sanoi heille vertauksen: katsokaat fikunapuuta ja kaikkia puita.

30 Kun ne jo puhkeevat, niin te näette ja itse teistänne ymmärrätte, että suvi on jo läsnä.

31 Niin myös te, kuin te näette nämät tapahtuvan, tietäkää, että Jumalan valtakunta on läsnä.

32 Totisesti minä sanon teille: ei tämän sukukunnan pidä suinkaan hukkuman, siihenasti kuin nämät kaikki tapahtuvat.

33 *Taivas ja maa on hukkuva, vaan minun sanani ei pidä ikänä hukkaantuman.*

34 *Mutta kavahtakaat, ettei teidän sydämenne koskaan raskauteta ylönkyömisestä ja juopumisesta ja elatuksen murheesta, ja se päivä tulee äkisti teidän päällemme.*

35 *Sillä se tulee niinkuin paula kaikkein ylitse, jotka koko maan päällä asuvat.*

36 *Sentähden valvokaat ja aina rukoilkaat, että te mahdolliset olisitte kaikkia näitä välttämään, jotka pitää tapahtuman, ja seisomaan Ihmisen Pojan edessä.*

Jeesus sanoi opetuslapsillensa: *”Koska nämät viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan, nostakaat päätänne ylös, sillä teidän lunastuksenne silloin lähestyy.”*

Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman: **Minkä tähden Jeesuksen opetuslasten pitää nostaman päätänsä ylös, koska viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan?**

Jeesuksen opetuslapset tuntevat välistä autuuden esimakua jo täällä armonajassa, koska he ovat Pyhällä Hengellä täytetyt. Mutta he ovat hirmuisesti ahdistetut sekä sisällisesti että ulkonaisesti. Ei ainoastansa maailman viha ja pilkka, mutta myös sisälliset viholliset, perkeleen kiusaukset ja monen kaltaiset ahdistukset heitä kiusaavat, joita ei surutoin ihminen tunne. Näitten vihollisten tähden tulevat Jeesuksen opetuslapset nopeiksi; koska Ylkä viipyy tulevat kaikki uneliaiksi.

On kirjoitettu, että opetuslapset makasivat murheen tähden yrttitarhassa, kussa Jeesus hikoili verta. Emme tiedä, oliko heillä hengellinen murhe siinä paikassa, mutta sittemmin tuli heille suuri murhe, koska Jeesus kuoli, ja tämä suuri murhe oli heille tarpeellinen, sillä heidän murheensa kääntyi iloksi, koska he näkivät Herran. Ja he täytettiin Pyhällä Hengellä helluntaipäivänä. Silloin oli heillä suuri voima saarnata evankeliumia kaikille. Mutta kun tuomio ei tullut niin pian kuin he

luulivat, niin he rupesivat kohta epäilemään autuudestaan, niin että Pietari kirjoittaa kristityille vähää ennen kuolemaansa: *”Jos hurskas tuskalla vapaaksi tulee, kussa sitte jumalatoimien ja syntinen näkyy?”* Ei ole siis ihme, että opetuslapset tulevat nopeiksi, koska Herra Jeesus taivaasta ei tule pian omiansa noutamaan tästä surun laaksosta. Mutta koska viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan, silloin he saavat nostaa päätänsä, sillä heidän lunastuksensa silloin lähestyy.

Jeesuksen opetuslapset ovat jo aikaa odottaneet tuomion tulevan, mutta kun tuomio ei tule niin pian kuin he itse tahtovat, niin rupeevat muutamat epäilemään Hänen tulemisestansa, niin kuin me kuulemme Pietarin epistolassa: *”Emmepä me ole kavaloita juttuja noudatelleet teille tiettäväksi tehdesämme meidän Herran Jeesuksen voimaa ja tulemistä.”* Näistä Pietarin sanoista kuuluu, että muutamat olivat alkaneet epäilemään Hänen tulemisestansa. Mutta kyllä Jeesus pian tulee noutamaan murheellisia opetuslapsiansa pois tästä maailmasta. Minä tiedän, että maailmassa on teillä tuska, mutta olkaat hyvässä turvassa, minä voitin maailman! Älkää istuko maata päin kallistettuna, vaan nostakaat päätänne ylös, koska viimeisen ajan merkit ilmestyvät taivaassa. Älkää maatko, te viisaat neitseet, koska Ylkä viipyy, sillä pian tulee huuto: Katso Ylkä tulee! Menkää ulos Häntä vastaan! Ilmankin teillä on vielä sen verran öljyä lampuissa, että lamput syttyvät palamaan, koska Ylkä tulee, vaikka tosin ei ole niin paljon, että liikenis antaa tyhmille, jotka ovat niin raskaaseen uneen nukkuneet, että heidän öljynsä on vuotanut maahan. Mutta kuitenkin taitavilla on niin paljon öljyä, että lamput syttyvät palamaan, koska huuto tulee.

Te morsiamen piijat! Onkos teillä öljyä lampuissa? Katsokaat perään, koska te makaatte ynnä tyhminä kanssa, vaikka teidän olisi pitänyt valvoman ja niitä tyhmiäkin huiskuttaman, jotka kuorsaavat synnin unessa!

Katsokaat perään, te morsiamen piiat, ettei öljy rupea teiltä puuttumaan, koska teillä niin vähän on, ettei liikene muille antaa!

Te olette nyt nähneet merkit taivaassa, jotka käyvät tuomion edellä. Merkit auringossa: armon aurinko on tullut mustaksi ja pimeäksi maailmassa; ainoastaan Goosenin maassa vielä paistaa aurinko. Kuu on tullut punaiseksi niin kuin veri, se merkitsee, että verenvuodatukselta tulevat maailmassa; kuoleman enkeli hävittää pakanain esikoiset. Ainoastansa Israelin lasten huoneissa, kussa Karitsan veri on pyyhitty pihtipieliin, ovat esikoiset elämässä. Merkit tähdissä: Lohikäärme on pyrstöllänsä vetänyt kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Ei ole enää monta tähteä taivaassa, jotka kelpaavat matkustavaisille ojennukseksi, koska he eksyvät. Nyt on siis viimeisen ajan merkit käsillä. Nostakaat päätänne, te Jeesuksen opeutuslapset, sillä teidän lunastuksenne lähestyy. Ei ole enää niin pitkä aika ennen kuin loppu tulee. Ei ole enää matkustavaisille ijan-kaikkisuuteen kuin yksi puoli neljännestä matkaa.

Jos väsyneet polvet rupeavat nääntymään, niin rukoilkaat sitä Suurta Ristinkantajaa, että Hän vahvistaisi nääntyneet polvet ja nostaisi väsyneet kädet, että he jaksaisivat vielä viimeisen puoli neljännestä katkaista. Pian pääsevät väsyneet luut lepäämään! Pian pääsette isänmaahan, kussa kynttilät palavat ja hääpöytä on valmis! Siellä saatte kaikkien autuaitten lasten kanssa pitää sitä suurta sapattia ja puhtaammalla ja pyhemällä kielellä veisata ylistys ja kiitosvirttä. Siellä on enkeleitten laulu ja sanomaton riemun ääni kaikilta autuailta sieluilta taivaassa.

Autuas on se, joka löydetään viisasten neitseitten seassa, joitten lamput ovat palamassa. He saavat Hänen kanssansa käydä sisälle hääsaliin. Siellä seisovat kaikki naurusuulla ja iloisilla silmillä ja huutavat ylistystä ja kunniaa ja kiitosta Jumalalle ja Karitsalle. Aamen, Jeesuksen nimeen.

Jäljennös / Kolarin kirkon arkiston kokoelmista / Oulun maakunta-arkisto /

Mitä te läksitte korpeen katsomaan? Ruokoako, joka tuulelta häilytetään? Taikka mitä te läksitte katsomaan?

Tainkaltaisen kysymyksen pani Vapahtaja sille sokealle kansalle, joka kurkistelemisen tähden juovatti Häntä. Tämä sokea kansa oli nimittäin lähtenyt korpeen katselamaan Johannesta, joka saarnais katuksesta ja parannuksesta. Ja Vapahtaja kysyi nyt kansalta: Mitä te läksitte korpeen katsomaan? Ruokoako, joka tuulelta häilytetään?

Luulettekos Johanneksen olevan niin pehmeän, niin kuin vitsan, joka häilyy sinne ja tänne maailman tuulesta? Kuinka te luulette, että Johannes on yksi huikentelevainen mies, jonka mieli kääntyy maailman tuulen jälkeen? Luuletteko, että Johannes sujuu, niin kuin ruoko maailman tuulen edessä sujuu? Luuletteko, että Johannes nöyryyttää ja kumartaa itsensä maailman edessä, että Hän palvelee maailman herroja eli saarnaa maailmalle mielisuosioksi?

Johannes Kastaja oli senkaltainen mies, joka uskalsi sanoa maailmalle totuuden. Hän oli kankea niin kuin puu maailmaa vastaan. Hän uskalsi sanoa maailman herroille: *”Te kyykäärmeen sikiät, kuka teitä neuvoi sitä tulevaista vihaa välttämään?”* Ja sen haukkumisen tähden suutuit kaikki siveät huorat hänelle ja panit häntä arestiin. Mutta se siveä huora, jota hän oli haukkunut, ei saanut omantunnon rauhaa ennen kuin hän sai Johanneksen pään vatin päälle. Sitte vasta sai tämä siveä huora omantunnon rauhan, koska hän pääsi leikkaamaan Johanneksen kaulan poikki.

Ja sama luonto näkyy vieläki olevan maailman siveillä huorilla. He suuttuvat hirmuisesti, jos joku haukkuis heitä siveiksi huoriksi, ja uhkaavat kunniansa perään kysyä. Rietas on antanut heille niin suuren kunnian, ettei he viitti kuulla huoran nimeä. Jos vaan huoraksi haukutaan, varsin rupeavat

käärmeen siemenet puikimaan sydämen juuressa. Mutta ei he tiedä sokeat raukat, kuka heille on kunnian antanut. Siveät huorat luulevat, että Jumala on antanut heille kunnian. Ei het ymmärrä, että maailma ja rietas on antanut heille kunnian. Vapahtaja on sanonut: *”Kuinkas te saatatte antaa kunnian Jumalalle, jotka otatte kunnian toinen toiseltanne?”*

Mutta sillä kuninkaallisella huoralla, jonka Johannes haukkui, sillä oli niin suuri kunnia, ettei hän saanut tunnon rauhaa riettaalta, ennen kuin hän pääsi leikkaamaan Johannekselta kaulan. Mutta koska hän rupeis maailman herroja haukkumaan kyykäärmeen sikiöiksi, silloin suutuit maailman herrat hirmuisesti ja sanoit: *”Sillä miehellä on perkele.”* Ja niin ne sanovat vielä nytki. Koska joku herännyt ihminen haukkuu maailman kunniallisia ihmisiä huoriksi ja varkaiksi, niin maailman ihmiset sanovat: *”Sillä miehellä on perkele. Sillä on noussut ylpeyden perkele päähän.”*

Johannes on vielä elämällensä suuttanut maailman herroja. Hän oli antanut kansalle pahan esimerkin, koska hän ei elänyt niin herkullisesti, kuin muut maailman herrat. Se teki myös pahaa viinaporvarille, ettei Johannes pannut viinaa suuhunsa. Vapahtaja puhui itse siitä Johanneksen elämänlaadusta ja sanoi juutalaisille: *”Johannes tuli, ei syönyt eikä juonut, ja te sanoitte: sillä miehellä on perkele.”* Vissimmästi viinaporvarit suuttuvat senkaltaiselle miehelle, joka ei maista viinaa. Semmoinen juomatoin mies pilaa heidän viina kauppansa. Jos nimittäin maakunta alkaa hänen esimerkkiänsä seuraamaan, niin loppuu viina kauppa. Ja sen kautta tulee viinaporvarille ja viinankeittäjille suuri vahinko. Ensiksi sen vuoksi, ettei yksikään osta pirun paskaa heiltä, ja toiseksi: ei anna ihmiset

itseänsä pettää viinaporvarilta, koska palo-viina ei ole sekoittanut järkeä.

Se oli vielä muutaki syytä, minkä tähden koreat ja siveät huorat olit suuttuneet Johannekselle. Hänellä olit niin huonot vaatteet, nimittäin yksi krouvi paita kamelin karvoista. Jos nyt ihmiset rupeaisit hänen esimerkiksiänsä seuraamaan, kuinka sitte kävis maailman siveille huorille, jotka pitävät kambritsi paitaa, että se olis pehmeä huorimiehille, koska ne tulevat viereen. Ja kuinkas kävis maailman porvareille, jotka kaikenlaisesta koreudesta ottavat ison voiton, millä he jaksavat häitä pitää ja punssia juoda?

Jos maakunta ottais Johanneksesta esimerkin ja heittäis pois koreuden, niin tulis maailman porvareille hätä. Heidän täytyis tuoda markkinoille aivan suoloja, joka on raskas kalu kuljettaa, ja josta ei tule niin iso voitto, että se räkkäis komeat kartanot rakentaa ja vieraspitoja laittaa, vaikka ei suinkaan täällä ole suoloista puute. Minä luulen, että talonpojat ovat näinä vuosina ostaneet niin paljon suoloja, että se räkkää vielä maailman herroilleki antaa. Kaiken tämän haukkumisen tähden, ja maailman ylönkatsomisen tähden, ovat maailman koreat herrat ja siveät huorat ja viinaporvarit suuttuneet Johannekselle, eikä suinkaan saa omantunnon rauhaa, ennen kuin he pääsevät leikkaamaan hänen kaulansa.

Nyt oli Johannes niin kankea maailmaa vastaan, niin kuin rautakanki, ja niin uppiniskainen, ettei hän säästännyt maailman herroja, vaan suolais heitä aikalailta, koska hän näki, että he olit mätänemässä huoruudessa, laiskuudessa, juopumuksessa, ahneudessa. Sen tähden sanoi Vapahtaja kansalle, joka oli lähtenyt korpeen katsomaan sitä miestä, jolla maailman herrat sanoivat olevan perkeleen: *”Mitä te läksitte korpeen katsomaan? Ruokoako, joka tuulelta häilytetään? Vai mitä te läksitte katsomaan?”* Sitä miestäkö te läksitte katsomaan, jonka mieli sujuu eli taipuu maailman tuulen jälkeen? Taikka mitä te

läksitte katsomaan: *”Ihmistäkö, joka pehmeitä kantaa?”* Niin koreaa maailman her-raakos te läksitte katsomaan? *”Taikka mitä te läksitte katsomaan: Profeettaako? Minä sanon teille: Tämä on jalompi kuin profeetta. Sillä tämä on se, josta kirjoitettu on: Katso minä lähetän minun enkelini sinun kasvois eteen, joka on valmistava sinun ties sinun etees.”*

Me kuulemme nyt näistä sanoista, että Johannes Kastaja on yksi Herran enkeli, joka valmistaa Vapahtajalle tien ihmisten sydämiin. – Jospa nyt Herra antais hänelle voimaa valmistaa tätä tietä, että kunnian Herra pääsis kulkemaan, sillä maailman tuisku ja rajuilma on ottaneet tien pois. Koska tien valmistaja tulee tietä valmistamaan Herralle, kohtaa hän aivan umpista. Ei siinä löydy muuta kuin hukan jälkiä. Kuitenki on se meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että tien pitää aukeneman, niin kauan kuin tien valmistaja rautalapiolla kaivaa lunta ja totuuden rautakangella kankoa kaikki loukkaus-kivet ylös, että kunnian Herra pääsee kulkemaan ylhäältä alaskäsin, pohjoisesta etelään ja idästä länteen.

Kaikki köyhät ja väsyneet matkamiehet, jotka istutte tien päällä ja odotatte kunnian Herraa, rukoilkaat sitä Suurta Ristinkantajaa, että Hän antais tien valmistajalle voimaa ja väkevyyttä hakkaamaan, kaivamaan, kankoamaan, vierittämään, kuokkimaan, kiskoimaan ja nostamaan karhakoita, pensaita, juurakoita, kiviä, kantoja, puita, lumikinoksia, että kunnian Herra pääsis kulkemaan, ja että ne köyhät ja väsyneet matkamiehet, jotka istuvat tien päällä ja odottavat kunnian Herraa, pääsisit Hänen kanssansa kulkemaan ijankaikkisuuteen. Kuule sinä Suuri ja Ylis-tetty Kunnian Kuningas köyhäin ja väsyneitten matkamiesten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 11: 2–6

2 Mutta kuin Johannes vankiudessa kuuli Kristuksen työt, lähetti hän kaksi opetuslastansa,

3 Sanomaan hänelle: oletko sinä se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman?

4 Niin Jesus vastasi ja sanoi heille: menkää ja sanokaat jälleen Johannekselle, ne mitkä te kuulette ja näette:

5 Sokiat saavat näkönsä, ja ontuvat käyvät, spitaliset puhdistetaan, ja kuurot kuulevat, kuolleet herätetään, ja köyhille saarnataan evankeliumi,

6 Ja autuas on se, joka ei pahene minusta.

Me kuulemme siitä ylösluetusta evankeliumista, että Johannes Kastaja oli vankeudessa lähettänyt kaksi opetuslasta kysymään Jeesukselta: Oletko sinä se tuleva eli pitääkö meidän toista odottaman? Tämä kysymys ei tullut Johanneksen oman epäuskon tähden, sillä Johannes oli saanut senkaltaisen vakuutuksen ylhäältä, että Jeesus Nasareenus oli totisesti se tuleva Vapahtaja; mutta Johanneksen omat opetuslapset arvelit siitä, onko Hän se tuleva, eli oliko Hän se Vapahtaja, josta oli niin paljon puhuttu Raamatussa. Vapahtaja käski Johannekselle sanoa, mitä he nähneet ja kuulleet olit: että sokeat saavat näkönsä, ontuvat käyvät, pitaliset puhdistetaan, kuolleet herätetään, ja autuas on se, joka ei pahene minussa.

Näitten sanain johdatuksesta **pitää meidän tällä erällä kysymän niiltä, jotka epäilevät, onko tämä kristillisyyys oikea, joka nyt on näissä paikoissa ilmestynyt, eli pitääkö meidän toista odottaman?**

Mitkäs ovat ne merkit, jotka todistavat, että tämä kristillisyyys on oikea?

Joo! yksi merkki on, että sokeat saavat näkönsä, toinen merkki on, että ontuvat käyvät, kolmas merkki on, että pitaliset puhdistetaan, neljäs merkki on, että kuolleita nostetaan ylös, ja viides merkki on, että köyhille saarnataan evankeliumi.

Me tiedämme, että niitä on monta, jotka epäilevät, onko tämä kristillisyyys oikea. Ei ainoastansa fariseukset, jotka näkevät paljon

vikoja kristittyin elämässä, niin kuin he silloin näit Vapahtajan elämässä paljon vikoja, mutta myös Johanneksen opetuslapset, jotka ei vielä ole luopuneet Johanneksesta, vaikka hän on tahtonut, että heidän pitää luopuman hänestä ja mennä Vapahtajan Jeesuksen tykö, ovat vielä arveluksessa, onkohan tämä se tuleva. Niitten uskon vahvistukseksi, jotka ovat arveluksessa, onko tämä kristillisyyys oikea, käsketään heitä katsomaan niitten voimallisten töitten päälle, jotka tapahtuvat.

Ensiksi: Sokeat näkevät. Kuinka monta niitä on, jotka ovat sokeana syntyneet, ei ole niin vakaisesti ylös kirjoitettu. Mutta sen me tiedämme, että niitä on koko iso joukko, jotka ennen ovat sokeana vaeltaneet 20, 30, 40, 50, ja 60 ajastaikaa, ja nyt ne näkevät. Sokeana ollessansa he vaelsit summia ijankaikisuutta kohti. Mutta he vaelsit silloin kadotuksen lavealla tiellä, sillä ei het nähneet, mistä tie menee taivaaseen. Mistäs sokea näkee sitä kaitasta tietä, joka viepi elämään? Hän vaelttaa sitä laveata tietä, josta koko maakunta kulkee, jota riettaan enkelit ovat valmistaneet tämän maailman jumalalle. Mutta ei sokea raukka näe sitä kaitasta tietä, joka viepi elämään.

Eikä ole yksikään sokeuden ja pimeyden aikana kysynyt toiselta: Tiedätkös, mistä tie menee taivaaseen? Sillä he ovat kaikki vaeltaneet yhtä ja samaa tietä. Ja vielä nytkin kuuluu olevan niillä sokeilla se usko, että kaikki tulevat yhteen paikkaan. Mutta ne harvat sielut, jotka Vapahtajan voiman kautta ovat saaneet silmänsä auki, saattavat nyt sanoa niin kuin se mies, joka oli sokeana syntynyt, mutta oli Vapahtajan voiman kautta näkeväksi tullut: Yhtä minä tiedän, sanoi hän, että minä olin sokea, mutta nyt minä näen. Tämä on nyt niille merkiksi, jotka epäilevät, lieneekö tämä olla oikea oppi.

Toinen merkki on se, että ontuvat käyvät. Vaikka ihmisen sokeat silmät avataan, että hän näkee, mistä tie menee taivaaseen, ei

siitä seuraa vielä, että hän jaksaa sitä tietä vaeltaa, koska hän on ontuva ja raajarikko. Monella on tosin silmät auki, mutta he ovat voimattomat vaeltamaan, koska jalat puuttuvat. Sen tähden he jäävät istumaan tien päälle. Näkevät kyllä, kuinka toiset menevät sivuti, mutta ei ole voimaa seuraamaan. Nämät väsyneet matkamiehet istuvat tien päällä ja huutavat ohitse käyväisille! Älkää jättäkö meitä! Mutta he vastaavat: Te olette ontuvat ja raajarikot, sen tähden ette jaksakäydä elämän tiellä. Miksette ole kontanneet armoistuimen eteen? Miksette huuda niin korkealla äänellä, että ääni kuuluu syvyydestä taivaaseen. Että se armollinen Herra Jeesus parantais teidän jalkojanne, että tekin pääsisitte muitten matkaan ennen kuin tuisku ja rajuilma ottaa pois tien, ennen kuin pimeys saavuttaa.

Kontatkaat te ontuvat ja raajarikot, kontatkaat armoistuimen eteen ja rukoilkaat sitä Suurta Ristinkantajata, että Hän parantais teidän jalkojanne, sillä Hän on sanonut: Ontuvat käyvät. Ja profeetan kautta sanoo Hän: Rammat hyppäävät niin kuin peurat. Ja Pietari ja Johannes paransit yhden kerjäläisen, joka oli jalvotoin ollut monta kymmentä ajastaikaa. Tämä pitää oleman merkiksi niille, jotka epäilevät, lieneekö tämä muutos olla oikea eli väärä.

Kolmas merkki on se, että pitaliset puhdistetaan, vaikka paljon on vielä niitä pitaalisia puhdistamatta; mutta sen me tiedämme vakaan, että kymmenen on puhdistettu. Koska Jeesus sanoi heille: menkää ja osottakaat teitänne papille, niin he käydessänsä tulit puhtaiksi. Ja ne kymmenen puhdistettua ovat myös osoittaneet itsensä papille ja ottaneet häneltä sen todistuksen, kuin Mooses on heille käsenyt.

Mutta sen pahempi, ei ole kaikki puhdistetut sielut tulleet takaisin kiittämään Jeesusta Hänen suuren armonsa edestä, sillä Vapahtaja kysyy: *”Eikö kymmenen puhdistettu, kussasta siis yhdeksän ovat?”* Ne ovat

vissimmästi tarttuneet maailmaan, ja ainoastansa yksi muukalainen, joka on huonoin kaikista, on tullut takaisin kiittämään Jeesusta. Kussasta siis ne yhdeksän ovat?

Missäs olette, te puhdistetut sielut? Jeesus kaipaa teitä. Hänellä on ikävä nähdä, koska te olette niin kiittämättömät, ettette maailmanrakkauden tähden jouda tulla takaisin maailmasta kiittämään Häntä kaikkien Hänen hyväin töittensä edestä. Muistakaat kuitenkin, että te olette kerran puhdistetut, ja se pitää oleman niille merkiksi, jotka epäilevät, onko tämä oppi oikea eli ei.

Neljäs tuntomerkki on se, että kuolleita herätetään ylös. Vaikka moni makaa vielä kuolleena ja raatona, ja on jo mätänemässä, ja madot kanssa kalvavat heitä, ne madot, joita tuonen koiraksi kutsutaan. Ja muutampi sokea raukka on koettanut pirun paskalla niitä matoja kuolettaa, mutta ei ne ole kuolleet vielä, vaikka hän itse makaa kuolleena ja raatona. Kuitenki on moni kuollut raato nostettu ylös kuolleen uskon haudasta ja on eläväksi tullut Jeesuksen voiman kautta.

Ja ne harvat sielut, jotka ovat eläväksi tulleet, seuraavat nyt Jeesusta elämän tiellä. Yksi on Lasarus, joka oli neljä vuorokautta maannut haudassa. Toinen on Nainin lesken poika, joka kannettiin ulos kuolleena. Kolmas on päämiehen tytär Kapernaumissa, josta Vapahtaja sanoi: Ei piika ole kuollut, mutta hän nukkuu. –Paitsi niitä, jotka Jeesuksen kuoleman kautta nostettiin ylös haudoistansa. Ja net olit kauan aikaa maanneet haudassa.

Mutta luonnollisen siveyden päämiehet, Joosef ja Nikodeemus, ei ole tulleet eläväksi, sillä he ovat panneet Jeesuksen ruumiin kuolleen uskon hautaan. Ja maailman herrat, Jeesuksen ristin viholliset, ovat panneet lukon haudan päälle, ettei Hänen opetuslapsensa varastais Häntä. Ja kuitenkin Hän nousi ylös, vaikka sotamiehet freistaavat vahdata hautaa. Mutta voimattomaksi tulevat

sotamiehet, koska Herran enkeli astuu alas taivaasta ja vierittää kiven haudan ovelta.

Tämä on myös tapahtunut niille merkiksi, jotka epäilevät, lieneekö tämä olla oikea oppi. Freistatkaat, freistatkaat, te maailman sotamiehet, pidättää Jeesuksen ruumista kuolleen uskon haudassa! Ette kuitenkaan jaksaa. Te menette kuoliaaksi, niin pian kuin Herran enkeli astuu alas taivaasta ja vierittää kiven haudan ovelta. Viimein häätty teidän valehdella, että opetuslapset varastit Hänen.

Viides merkki on se, että köyhille saarnataan evankeliumia. Ennen on saarnattu rikkaille evankeliumia, mutta nyt saarnataan köyhille evankeliumia. Ei tosin ole ennen näitä aikoja ollut paljon köyhiä. Ihmiset ovat ennen olleet rikkaammat, niin kauan kuin he jaksot hyvin varastaa. Mutta nyt on tullut paljon köyhiä, sitte kuin talon isäntä on saanut senkaltaisia koiria, jotka haukkuvat varkaille, ettei he paali enää varastaa. Nyt tulevat varkaat köyhiksi, koska tuonen koirat haukkuvat niin kovin, että varkaat häättyvät tuoda varastettua kalua takaisin. Enkä tiedä, mikä noita se on pannut manalaisia niitten varkaitten päälle, että heidän täytyy ilmoittaa Isännälle, mitä he ovat ennen varastaneet eli vääryydellä omistaneet.

Sitä pitävät kaikki viinaporvarit ihmeenä. Erinomattain ne, jotka pruuukaavat panna vettä viinaan, vaikka niitten kalu ei juda enää, sillä juomarille on tullut niin hyvä maku, ettei he ota suuhunsa muuta kuin puhdasta ja sekoittamatonta viinaa. Nyt ovat entiset varkaat tulleet niin köyhiksi, ettei heillä ole paljon mitään suuhun panemista. Ja niille köyhille saarnataan evankeliumia.

Kyllä tosin rikkaat tahtovat, että heillekin saarnattaisiin evankeliumia, mutta koska me tiedämme, millä lailla he ovat rikastuneet, nimittäin varastamisella, niin me tahdomme, että heidän pitää ensinnä kantaman takaisin kaikki, mitä he ovat varastaneet. Me tahdomme, että heidän pitää tuleman oikein

köyhiksi, viheliäisiksi, alastomiksi, alaspainetuiksi, rikkimurretuiksi ja hätääntyneiksi. Sitte vasta saarnataan evankeliumia heille.

Mutta muille, jotka ei ole janoovaiset, niille annetaan suoloja, että heille tulis jano. Jotka ei ole kerjäläiset, niille annetaan risuja, koska he kerjäävät, vaikka ei ole hätää. Tässä on paljon niitä, jotka tekevät itsensä köyhäksi ja vaivaiseksi, vaikka puoti on täynnä varastettua kalua. Ja semmoiset tahtovat, että heille pitää saarnattaman evankeliumia, mutta semmoisille keitureille pitää annettaman risuja pureskella.

Tässä on nyt viisi merkkiä eteen asetettu, jotka todistavat niille, jotka epäilevät, onko tämä se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman. Viisi merkkiä, joista epäileväiset saavat päättää, onko tämä oikea kristillisyytys eli pitääkö meidän toista odottaman. Me tiedämme, ettei kaikki pidä tätä kristillisyyttä oikeana. Fariseukset moittivat, että se on kokonansa väärä. Saddukeukset moittivat, että siinä puhutaan kuolleitten ylösnousemisesta. Lainoppineet moittivat, että siinä on rakkauden puutos. Pakanat luulevat, että se on villitauti. Nikodeemus myös ihmettelee, että ihmisen pitää uudesta syntymän.

Mutta ne sokeat, jotka nyt näkevät. Ne ontuvat, jotka nyt käyvät. Ne kuolleet, jotka nyt elävät. Ne pitaliset, jotka nyt ovat puhdistetut. Ja ne köyhät, joille nyt saarnataan evankeliumia. Ne tuntevat, että tämä on oikia oppi, ja rukoilevat vielä, että Vapahtajan oppi aina levenis, että ontuvat, sokeat ja raajarikot aina tulisit Hänen tykönsä, että pitaliset puhdistettaisiin, ja että kuolleet aina kuulisit Herran äänen. He rukoilevat, että köyhät, vaivaiset, alastomat, murheelliset, itkevät, isoovaiset, janoovaiset, viheliäiset ja alaspainetut saisit kuulla joka päivä sitä evankeliumia, joka saarnataan köyhille. Amen

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma Helsingin yliopistonkirjasto / Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

TEKSTI: MATT. 21: 32

Vapahtaja sanoi juutalaisille: Johannes tuli teidän tykönne vanhurskauden tiessä, ja ette häntä uskoneet; mutta publikaanit ja portot uskoit hänen: Mutta te, jotka sen näitte, ette sittekään parannusta tehneet, että te häntä olisitte uskoneet.

Näin sanoi Vapahtaja pappein päämiehille ja kirjanoppineille, koska he tulit Häneltä kysymään, kenenkä voimalla Hän oli alkanut ihmisiä opettamaan ja ihmeitä tekemään, ja kenenkä luvalla Hän viinaporvarien pöytiä rupeis kaatamaan. Pappein päämiehet ja kirjanoppineet tahdoit tietää, kuka oli Hänelle luvan antanut niin opettaa kansaa juuri vastaan muita pappeja. Silloin kysyi Hän taas takaisin pappein päämiehiltä, jos Johanneksen kaste oli Jumalasta eli ihmisistä tullut? Mutta ei pappein päämiehet tohtineet sanoa, että Johanneksen kaste oli ihmisistä, eli oman järjen tekemä, sillä papit tiesit, että kansa uskoit Johanneksen kasteen olevan Jumalasta tulleen. Mutta papit ei uskoneet sitä.

Koska nyt papit arvelit keskenänsä, kuinka heidän pitäis vastaaman, ettei he tulit johonkuhun järjen mukkaan solmituksi, sanoit he keskenänsä: jos me sanomme, että Johanneksen kaste oli taivaasta, niin sanoo Hän meille, miksette siis häntä uskoneet? Jos me taas sanomme: Se oli ihmisistä, niin me pelkäämme kansaa. Viimein täytyi heidän sanoa: Emme tiedä.

Niin sanovat myös tämän aikaiset fariseukset, koska heille pannaan senkaltainen kysymys eteen, josta olis pelko, että he joutuisit johonki järjen mukkaan, jos he vastaisit väärin, niin he panevat itsensä tietämättömyyteen ja sanovat: Emme tiedä. Ja sillä tietämättömyyden varjolla he luulevat pääsevänsä vapaiksi kaikesta edesvastauksesta. Mutta Vapahtaja kysyi heiltä siinä tarkoituksessa, että he solmeisit itsensä, sillä Vapahtaja tiesi hyvin, ettei pappein päämiehet pitäneet Johannesta oikeana opettajana, vaan vääränä profeettana.

Ja niin se kävis vielä nytki, jos Johannes nousis ylös ja rupeais saarnaamaan niin kuin hän silloin saarnais: Te kyykäärmeen sikiät, kuka on teitä neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa. Se kävis niin, että kaikki kirjanoppineet ja fariseukset rupeaisit häntä vihaamaan ja sanomaan: Ei tämä ole kuin muutampi väärä profeetta ja villihenki, joka haukkuu kunniallisia ihmisiä kyykäärmeen sikiöiksi. Jos vielä joku Nasareenus kysyis fariseuksilta: Olikohan Johanneksen kaste taivaasta? Niin he vastaisit ilmanki: Emme tiedä, elikä menisit ulos siitä kirkosta, kussa semmoisia saarnataan, että ihmiset ovat kyykäärmeen sikiöt, ja sanoisit vielä: *”Emme ole siihen laihin eläneet, että yksikään pappi eli väärä profeetta tarvitsee tulla meitä haukkumaan.”*

Ja tämän aikaiset fariseukset suuttuisit vielä enemmän, jos Nasareenus sanois heille: Johannes tuli teidän tykönne vanhurskauden tiessä, ja ette häntä uskoneet, mutta publikaanit ja portot uskoit hänen. Niin sanoisit tämän aikaiset fariseukset: Publikaanit ja portot! Se on: tulli hurtat ja huorat. Ne ovat juuri somat uskomaan hänen päällensä. Mutta met emme usko hänen päällensä. Jos vielä Nasareenus sanois heille: Vaikka te näitte, kuinka publikaanit ja portot uskoit Johanneksen, ette kuitenkaan tehneet parannusta, että te olisitte uskoneet häntä.

Tosin ovat tämän aikaiset kirjanoppineet ja fariseukset nähneet, kuinka portot ja publikaanit ovat uskoneet Johanneksen kasteen ja opin olevan taivaasta, ja ovat he myös nähneet, kuinka huorat ja varkaat ovat tehneet parannuksen. He ovat nähneet, kuinka pirun paska on vuotanut maahan, ja siitä on viinaporvarille tullut katumus, juomarille on tullut kauhistus. Sillä jos pirun paska ei olis

vuotanut maahan, ei olis viinaporvarille tullut katumus. Jos pirun paska ei olis vuotanut maahan, ei olis juomarille tullut kauhistus. Kyllä sen tähden isommat viinaporvarit kantavat vihaa sydämissänsä ja uhkaavat tappa sen villihengen ja väärän profeetan, joka ensin rupeis Jumalan viljaa pirun paskaksi kääntämään.

Kuitenki on sama mies vielä elämässä, ja aikoo vielä Jumalan viljaa pirun paskaksi kääntää. Vaikka se on kyllä yksi suuri ja kauhistavainen synti, että ihmisen pitää niin pilaa Jumalan viljaa, että se juuri pirun paskaksi muuttuu. Sitä ei olis yksikään tuhannen ajastaikaa tätä ennen uskonut, että Jumalan vilja piti juuri pirun paskaksi muuttuman. Mutta niin se on kuitenkin tapahtunut. Ja kirottu olkoon jokainen, joka Jumalan viljaa pirun paskaksi muuttaa. Ja kirottu olkoon jokainen, joka pirun paskaa suuhunsa panee, sillä paha henki haisee jokaisesta, joka pirun paskaa suuhunsa panee.

Mutta ei sen tähden isommat viinaporvarit lakkaa pirun paskaa kuljettamasta, vaikka heille on tullut katumus siitä, että pirun paska on maahan vuotanut. Eikä isommat juomarit lakkaa vielä lakkimasta sitä vuotavaa ja keitettyä pirun paskaa, vaikka muuttamat juomarit ovat kauhistuneet siitä, että semmoinen vilja on maahan vuotanut.

Ja ovat myös siviät huorat nähneet, kuinka julkiset huorat rupeisit parannusta tekemään, koska Johannes haukkui heitä, mutta ei siviät huorat usko vielä, että Johanneksen kaste on taivaasta, sillä siviät huorat seuraavat sen siviän huoran esimerkkiä, joka ei saanut omantunnon rauhaa, ennen kuin Johanneksen kaula leikattiin poikki. Miksis sydäntä ei paista nut? Olen minä kuullut yhden siviän huoran mainittavan, joka ei saanut tunnon rauhaa, ennen kuin hän sai vanhemman sydämen paistaa hiilusten päällä.

Ovat myös rehelliset varkaat nähneet, kuinka muuttamat julkiset varkaat ovat häyryneet tuomaan varastettua kalua takaisin

sen tähden, että yksi suuri noita on pannut eli nostanut manalaisia heidän päällensä. Mutta ei rehelliset varkaat vielä usko, että manalaiset nostetaan heidän päällensä kuoleman jälkeen, ellei täällä tule hoppu kantaan varastettua kalua takaisin.

Nyt ovat tosin kaikki suruttomat ja armonvarkaat nähneet, kuinka huorat ja varkaat, niin myös juomarit ja viinaporvarit ovat katumuksen ja parannuksen tehneet, mutta ei he vielä usko, että tämä Johanneksen kaste on Jumalasta. He tahtovat ilmanki nähdä tunnustähtiä taivaasta, ennen kuin he uskovat. Vasta silloin he taitaisit uskoa, jos he näkisit tulta ja tulikiviä satavan taivaasta.

Meidän uskomme on kuitenkin se, että vaikka siviät huorat anovat Johanneksen päätä vadin päälle, pitää kuitenkin Johanneksen saaman iloita siitä vielä vankeudessa, että sokeat näkevät, ontuvat käyvät, pitaliset puhdistetaan ja kuolleita nostetaan ylös Jeesuksen voiman kautta. Ja Johannes saattaa vielä vankeudessa iloita siitä, ettei ole hänen vaivansa hukkaan menneet, koska syntiset tulevat Jeesuksen tykö ja tulevat paratuksi Hänen armonsa kautta.

Niin menkää nyt sokeat raukat Silmätohtorin tykö ja ostakaat silmien voidetta. Ja te ontuvat, jotka olette tähän päivään asti ontuneet molemmin puolin, menkää Jeesuksen tykö, että Hän parantais teidän jalkojanne. Te pitaliset, tahdottekos tulla puhdistetuksi? Menkää nyt sen Suuren Parantajan tykö, että te tulisitte puhtaaksi. Ja te kuolleet raukat, jotka olette niin nuorena kuolleet ja vielä makaatte kuolleen uskon haudassa. Tahdottekos kuulla Herran äänen ennen kuin madot teitä syövät? Nouskaat ylös teidän haudoistanne, ennen kuin kivi pannaan haudan ovelle ja mullalla peitetään. Kuule, armollinen Herra Jeesus, sokiaian, ontuvain ja pitaalisten ääni, koska he huutavat Sinun tykö. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 11: 2–10

2 *Mutta kuin Johannes vankiudessa kuuli Kristuksen työt, lähetti hän kaksi opetuslastansa,*

3 *Sanomaan hänelle: oletko sinä se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman?*

4 *Niin Jesus vastasi ja sanoi heille: menkää ja sanokaat jälleen Johannekselle, ne mitkä te kuulette ja näette:*

5 *Sokiat saavat näkönsä, ja ontuvat käyvät, spitaliset puhdistetaan, ja kuurot kuulevat, kuolleet herätetään, ja köyhille saarnataan evankeliumi,*

6 *Ja autuas on se, joka ei pahene minusta.*

7 *Kuin he menivät pois, rupesi Jesus sanomaan kansalle Johanneksesta: mitä te läksitte korpeen katsomaan? ruokoako, joka tuulelta häälytetään?*

8 *Taikka mitä te läksitte katsomaan? ihmistäkö, vaetetettua pehmeillä vaatteilla? Katso, jotka pehmeitä kantavat, ne ovat kuningasten huoneissa.*

9 *Taikka mitä te läksitte katsomaan? Prophetaako? totisesti sanon minä teille: tämä on jalompi kuin propheta.*

10 *Sillä tämä on se, josta kirjoitettu on: katso, minä lähetän enkelini sinun kasvois eteen, joka on valmistava sinun ties sinun etees.*

Me kuulemme meidän pyhästä evankeliumistamme, että Johannes Kastaja oli vankeudessa, johon hänet oli heitetty sen siviän huoran tähden, joka ei saanut omantunnon rauhaa ennen kuin Johanneksen kaula leikattiin poikki. Siinä vankeudessa lähetti hän kaksi opetuslasta kysymään Jeesukselta: *”Oletkos sinä se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman?”*

Tämä kysymys kuuluu nyt näin: **Onkos tämä kristillisyyden oikea, eli pitääkö meidän toista odottaman?**

Moni surutoin on jo aikaa tahtonut kaataa tämän kristillisyyden ja sanoo: Ei se ole oikea.

Juutalaiset ei tahdo tunnustaa tätä kristillisyyttä oikeaksi. Viinaporvarit ovat hirmuisesti suuttuneet tälle kristillisyydelle, koska heidän kalunsa ei juda enää. Juomarit ei tykkää ollenkaan tästä kristillisyydestä, sillä he moittivat kovin, että Jumalan vilja kutsutaan pirun paskaksi. Siviät huorat ovat niin kovin suuttuneet tälle kristillisyydelle, että he tahtovat kaulan leikata siltä mieheltä, jonka he luulevat syyppäksi tämmöiseen villitykseen, sillä siviät huorat haukutaan nyt joka paikassa. Ei he saa enää maata rauhassa huorivoteessa.

Rehelliset varkaat myös moittivat, ettei tämä kristillisyyden ole oikea. Miksis muutamille varkaille tulee hoppu kantamaan varastettua kalua takaisin? Ilmanki on joku noita nostanut manalaisia heidän päällensä, että heidän täytyy kantaa varastettua kalua takaisin. Ja erinomattain ovat armonvarkaat eli tämän aikaiset fariseukset ja myös kirjanoppineet, eli maailman herrat suuttuneet tälle kristillisyydelle, sillä armonvarkaat ei tahdo kantaa takaisin varastetun kalunsa, jonka he ovat varastaneet Jumalalta. Koska he sanovat: *”meillä on Isä, Jumala”,* sanovat kristityt: *”te olette siitä Isästä perkeleestä.”* Ja silloin puihivat käärmeen siemenet sydämen juuressa, koska heitä ei oteta kristityksi.

Fariseukset näkevät niin paljon vikoja kristityin elämässä, ja sen tähden het ei saata uskoa, että tämä kristillisyyden on oikea. Kirjanoppineet, eli maailman herrat moittivat sitä, että kristityt ei kumarra itseänsä heidän edessänsä, ja että he tuomitsevat myös niitä helvettiin, jotka ovat muka niin kuin oppineet ja kunnialliset miehet. Ylimmäiset papit ei pidä tätä kristillisyyttä oikeana, koska kristityt haukkuvat vielä niitäkin ja vaativat parannusta.

Koska nyt semmoiset siviät ja kunnialliset miehet ja vaimot, niin kuin siviät huorat,

rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit ei pidä tätä kristillisyyttä oikeana, ja vielä sittenkin maailman herrat ja ylimmäiset papit sanovat, että tämä kristillisyyks on yksi riettaan hengen villitys ja väärä oppi, niin täytyy viimein Johanneksen, joka on ensinnä alkanut haukkumaan ihmisiä, ruveta puolittain epäilemään, onko tämä kristillisyyks oikea. Ei hän kuitenkaan itse tähtensä epäile, mutta muutampain opetuslasten tähden, jotka ei voi uskoa, että tämä kristillisyyks on oikea.

Nämät Johanneksen opetuslapset ovat heränneet Johanneksen lakisaarnoista sen veran, että heille on tullut muret sielun autuudesta, mutta koska net ei ole alkaneet seuraamaan Jeesuksen verisiä askeleita, eivät he ole tulleet evankeliumin valkeuteen eikä sovintoon Jumalan kanssa. Ja koska omavanhurskaus on päässyt valtaamaan heitä, freistaavat he omalla parannuksella ja lain vanhurskaudella tulla autuaaksi. Ja viimein he rupeevat epäilemään, onko tämä kristillisyyks oikea, koska het itse ei ole päässeet evankeliumin valkeuteen. Niiden tähden täytyy Johanneksen lähettää niitä epäileväisiä Jeesuksen tykö, että he saisit Hänen omasta suustansa kuulla, onko Hän se tuleva, se on: Onko tämä kristillisyyks oikea, eli pitääkö meidän parempaa odottaman?

Jeesus kääsee nyt näitä epäileväisiä Johanneksen opetuslapsia sanoa jälleen Johannekselle terveisiä, mitä he nähneet ja kuulleet olit Jeesuksen voimallisista töistä. Ja nyt se on kaikille nähtävä, että sokiat näkevät, ontuvat käyvät, pitaliset puhdistetaan ja kuolleita herätetään ylös. Ja autuas on se, joka ei pahene minussa, sanoo se siunattu.

Kyllä vissimmästi minä luulen, että Johanneksen opetuslapset näkevät kaikkia näitä ihmeitä tapahtuvan, että hengessä sokeat ovat saaneet näkönsä ja hengessä ontuvat ovat alkaneet käymään elämän tiellä. Ja hengessä pitaliset tulevat myös puhdistetuksi, koska he tulevat Jeesuksen tykö. Niin myös

hengessä kuolleet nostetaan ylös ja saavat hengen Jeesuksen sanan kautta. Mutta maailma pahenee kuitenkin Jeesuksen huonosta muodosta ja luulevat, että Hän on samariaanus ja että Hänellä on perkele.

Sillä vaikka he näkevät, että elämän muutos on tapahtunut, ja että yhteinen kansa on alkanut seuraamaan Jeesusta, vaikka he näkevät, että köyhille saarnataan evankeliumi, köyhät saavat apua sekä ruumiin että sielun puolesta, köyhäin lapset saavat oppia ja ruokaa, ei maailman orjat siitä tykkää ollenkaan, sillä maailman ja perkeleen orjat sanovat: *"Hän on riisunut seurakunnan alasti."*

Kukas on riisunut seurakunnan alasti, muu kuin perkele hänen orjainsa ja renkeinsä kautta. Perkele on riisunut maakunnan alasti viinaporvaritten kautta ja skoijaritten kautta. Kukas on riisunut maakuntaa, muu kuin juopumuksen perkele ja huoruuden perkele, ja koreudenperkele, ja ylpeyden perkele. Juudas rupeis nyt surkuttelemaan vaivaisia ja pitämään murhetta köyhistä. Saati Juudas ei saarnais omaan kukkaroonsa, koska hän rupeaa kysymään: Mihinkä kelpaa tämän voiteen haaskaus. Tämä lasi olis taittu myydä enempäin kuin kolmeen sataan penninkiin ja annettaa vaivaisille.

Katso, niin saarnaa Juudas, koska hän näkee yhden murheellisen ja katuvaisten sielun särkevän sen kauniin lasin ja vuodattavan kallista Narduksen voidetta. Kuinka nyt, Maria Magdaleena, koska sinä sydämes yksinkertaisuudessa tahdot vuodattaa kallista Narduksen voidetta Jeesuksen pään päälle, niin tulee Juudas vaivaamaan sinun tuntoasi sillä soimauksella, että sinä olet tehnyt väärin, koska sinä vuodatit kallista Narduksen voidetta Jeesuksen pään päälle. Juudas soimaa nyt sinua, Maria Magdalena, että sinä olet haaskannut vaivaisten osan, koska sinä olet vuodattanut kallista Narduksen voidetta Jeesuksen pään päälle.

Mutta älä huoli, sinä murheellinen vaimo, vuodata sinä sydämes rakkaus Jeesusta

kohtaan, särje se lasi, jossa sinä olet pitänyt tallella kallista Narduksen voidetta. Se on vuodatettu Jeesuksen hautaamiseksi. Se taitaa olla viimeinen kerta, kuin sinä olet vuodattamassa tätä kallista Narduksen voidetta Hänen päänsä päälle, koska Hän on vielä elämässä. Sillä jo ovat ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset, niin myös kansan vanhemmat heitäsä koonneet Kristusta vastaan, ja tätä kristillisyyttä vastaan, hävittääksensä Häntä.

Voitele siis, uskollinen sielu, Jeesuksen päätä kalliilla Narduksen voiteella ennen kuin Jeesus kuolee. Pian sinä saat istua Hänen hautansa päällä ja vuodattaa murheen ja kaipausten kyneleitä. Etkös näe jo, että Hän on kuolemassa kristittyin sydämessä. Pian jääpi ainoastansa muisto siitä orjantappuroilla kruunatusta Kuninkaasta kristittyin mieleen. Ja silloin rupeevat opetuslapset sanomaan: Me luulimme Hänen siksi, kuin Israelin lunastaman piti. Meillä oli ennen se usko, että tämä kristillisuus on oikea, mutta nyt me olemme jääneet orvoiksi ja uskoa paitsi.

Moni on jo alkanut valittamaan, ettei ole uskoa. Ja netkin, jotka ovat ennen uskoneet, valittavat, ettei ole uskoa. Kuinkapa usko on niillä, joiden Vapahtaja on kuollut, joiden Lunastaja on haudassa. Eihän ne jaksaa enää uskoa, joiden sydämessä Vapahtaja on kuollut. Ja jos niillä olis oikea murhekaan, jos he itkisit Jeesuksen haudan päällä, niin se olis mahdollinen, että se Ristiinnaulittu tulis vielä eläväksi. Mutta koska he valittavat, ettei ole uskoa, ei murhetta eikä kaipausta, kuinkapa Hän sitte virkoo enää?

Mutta kyllä sen tähden tämä kristillisuus oikea on, vaikka maailman orjat sanovat: Ei se ole oikea, koska papit, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat ei pidä sitä oikeana. Niinpä Johannes muistelee evankeliumissa, kuinka maailman herrat puhuvat keskenänsä, koska he arvelevat tästä kristillisyydestä, joka on tullut maailmaan Jeesuksen Nasareenuksen

kanssa. Maailman herrat arvelevat näin: Hänellä on perkele, ja Hän on mieletöin, mitä te Häntä kuuntelette? Mutta muut sanovat näin: Ei ne ole riivatun puheet, taitaako perkele sokian silmät avata. Joh. 10: 20 21.

Taas muistelee Johannes eri paikassa, mitä maailman herrat arvelevat tämän kristillisyyden alkajasta. He sanovat näin: Onko joku päämiehistä taikka fariseuksista uskoneet Hänen päällensä? Mutta tämä kansa, joka ei tiedä lakia, on kirottu. Joh. 7: 48. Ja nyt te kuulette, mitä ylimmäiset papit, kirjanoppineet, fariseukset ja maailman herrat tuumaavat tästä kristillisyydestä, joka on tullut maailmaan Jeesuksen kautta. He tuumaavat, ettei se ole oikea, koska ylimmäiset ei ole uskoneet Hänen päällensä. Mutta tämä kansa, joka ei tiedä lakia, on kirottu.

Jokos nyt uskotte, että tämä kristillisuus on oikea, koska se on juuri totisesti tapahtunut niin kuin apostoli Johannes on kirjoittanut? Sillä näin he saarnaavat, jotka ei usko tätä kristillisyyttä oikeaksi, että tämä kansa on kirottu, joka ei tiedä lakia. Mistäs kansa tietää, mikä laki herroilla ja ylimmäisillä papeilla on, koska he saattavat niin vääntää lain, että yksi Raamatun sana tulee pilkkaamiseksi, koska se tulee kristittyin suun kautta ulos. Mutta jos perkeleen apostolit vääntävät Raamatun sanat väärään mieleen, silloin on Jumalan sana oikea. Niin perkele selittää Raamattua, että se tulee luvalliseksi hypätä kirkon katon päältä alas maahan.

Ja tiedättekös, mikä kristillisuus on oikea maailman mielen jälkeen? Joo! Semmoinen kristillisuus, kuin nyt maailmassa pruukataan, nimittäin huoraaminen, juopumus, kiros ja tappelus kirkon takana: se on maailman kristillisuus. He veisaavat virsiä kirkossa, ja huoralauluja kirkon takana. He istuvat siivosti kirkossa, ja tappelevat kirkon takana. He ovat siviät kirkossa, ja huoraavat kirkon takana. He juovat Herran kalkista kirkossa ja perkeleen kalkista he juovat kirkon takana.

Semmoinen nyt on maailman kristillisuus. Ja senkaltaista kristillisyyttä nyt maailman herrat pitävät oikeana. Ja ylimmäiset papit oikein kiittävät sitä kristillisyyttä, joka nyt maailmassa harjoitetaan. He saarnaavat huorille: Rakkaat kristityt. Ja viinaporvareille: Rakkaat Jeesuksen ystävät. Kyllä te tulette autuaaksi, jos te elätte niin siivosti, kuin tähän asti on eletty. Olis minusta somempi, jos papit saarnaisit viinaporvareille: Rakkaat perkeleen ystävät! Juokaat ja tapelkaat hyvin, niin te tulette autuaaksi.

Mutta nyt minä päätän puheeni tällä kerralla. Jumala ja se Suuri Ristinkantaja, joka on kaikkein edestä hikoillut ja vuodattanut vertansa, vahvistakoon armollansa net harvat

sielut, jotka uskovat tämän kristillisyyden oikeaksi ja pyrkivät sen perään, että he voittaisit elämän kruunun. Sillä Johanneksen opetuslapset häätävät kuitenkin tulla Jeesuksen opetuslapsiksi, koska Johanneksen pää hakataan pois sen siviän huoran tähden.

Ja nyt te sokiats, ontuvat ja pitaliset, jotka olette tulleet paratuksi, ei minun, mutta Jeesuksen sanan kautta, muistakaat, millaiset te olette olleet, ettette toista kertaa tulisokiaksi, ontuvaksi ja pitaaliseksi, ettei viimeiset tulis pahemmaksi kuin ensimmäiset. Aamen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin Yliopistonkirjasto /

Minä Herra olen sinun kutsunut vanhurskaudessa avaamaan sokeain silmiä ja vankeja pelastamaan vankeudesta, ja tornista niitä, jotka pimeydessä istuvat.

Näin puhui Herran Henki profeetta Jesajan suun kautta Messiaksesta, eli siitä tulevaisesta Vapahtajasta, jonka Herra oli kutsunut vanhurskaudessa avaamaan sokeain silmiä ja vankeja pelastamaan vankeudesta, ja tornista niitä, jotka pimeydessä istuvat. Ja tämä profeetta Jesajan ennustus täytettiin silloin, koska meidän siunattu Vapahtajamme alkoi saarnaamaan suloista armon vuotta ja pelastamaan synnin vankeja. Silloin avasi Hän sokeain silmät ja kuuroin korvat, jonka kautta moni tuli näkemään, mistä tie menee taivaaseen. Mutta tämä profeetta Jesajan ennustus täytetään vielä nytkin. Koska Jeesuksen evankeliumi selkeästi ja puhtaasti saarnataan, niin tapahtuu vielä nytkin se suuri ihme, että hengellisen sokean silmät avataan ja kuuron korvat aukenevat, ja moni synnin ja epäuskon vanki irti päästetään riettaan kahleista. Mutta niin kuin silloin Vapahtajan aikana moni paheni eli tuli pahemmaksi evankeliumin saarnan kautta, niin se vielä nytkin tapahtuu, että moni pahenee Hänessä ja tulee pahemmaksi Hänen saarnansa kautta. Sillä Kristus on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan. Mutta kaikille niille, jotka Hänen ottivat vastaan, antoi Hän voiman Jumalan lapsiksi tulla.

Profeetta Jesajan ennustus on täytetty Vapahtajan aikana, ja vielä näinäkin aikoina täytetään se sama profeetallinen ennustus. Monen sokean raukan silmät avataan evankeliumin saarnan kautta. Monen kuuron korvat aukenevat tämän kristillisyyden kautta. Moni on tullut tuntemaan sokeutensa ja viheliäisyytensä. Moni on myös tullut pelastetuksi synnin, kuoleman ja perkeleen vallan alta. Mutta muutamat pahenevat siitä ja paatuvat. Se onkin tapahtunut Raamatun ennustuksen jälkeen, ja niin on tapahtunut

maailman alusta, ja niin tapahtuu maailman loppuun asti. Ei olisikaan tämä kristillisyyden oikea, jos maailma olisi meitä kiittänyt ja sanonut: *”Tämä on oikea kristillisyyden.”* Ei olisikaan enää vihollinen elämässä, jos hänen orjansa olisivat sanoneet: *”Tämä on oikea tie taivaaseen.”* Se on aina ollut oikean kristillisyyden tuntomerkki, että perkeleen apostolit ovat vihanneet ja vainonneet kristityitä.

Lohduttakaat itseänne sillä sanalla, te harvat Jeesuksen opetuslapset, jotka olette nähneet Jeesuksen suuria ja voimallisia töitä; jotka olette tunteneet sen suuren ja ihmeellisen muutoksen, jonka Jeesus on tullut matkaan saattamaan, että koska maailma teitä pilkkaa, vihaa ja vainoo tämän kristillisyyden tähden, niin se on tapahtunut Jumalan sanan jälkeen, ja entisten kristittyjen koettelemuksen jälkeen.

Mutta maailma on nyt hirmuisessa pimeydessä ja sokeudessa. Jumalan ankara vanhurskaus on nyt ilmestynyt taivaasta jokaisen päälle, joka pahaa tekee. Se suuri lohikäärme, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, on heitetty alas maan päälle pitäen suurta vihaa, tietäen hänellensä vähän aikaa olevan. Nyt on se hirmuinen aika, se hävityksen kauhistus, jonka profeetta Daniel näki, ja jonka myös meidän Vapahtajamme on ennustanut, että kansa nousee kansaa vastaan. Silloin tulee ruttotauti, sota ja veren vuodatus ja kapina. Sillä kristillisyyden aurinko on tullut mustaksi ja kuu punaiseksi, ennen kuin se suuri Herran päivä tulee, koska kaikki viimeisen ajan vihan maljat vuodatetaan maan päälle.

Mutta vaikka Egyptin pimeys peittää maan ja synkeys kansan, kuitenkin paistaa aurinko Goosenin maassa, kussa Israelin lapset asuvat. Koska nyt maailma on niin musta, kolo ja

kauhea, niin rukoilkaat, te harvat Jeesuksen opetuslapset, että Herra suuresta laupeudestansa antaisi köyhille matkustavaisille ijankaikkisuuteen jonkun pikkuisen tähden näkyä taivaan reunalla merkiksi ja ojenukseksi niille, jotka matkustavat Beetleheemiin. Sillä koska se suuri ja ruskia lohikäärme on pyrstöllänsä vetänyt kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle, niin ei ole enää monta tähteä, jotka paistavat taivaan laella. Rukoilkaat myös, että tämä hirmuinen aika lyhettäisiin valittuin tähden; sillä kristitytkin saavat kärsiä jumalattomain tähden tautia, nälkää ja ahdistusta ruumiin puolesta.

Mutta se Suuri Sotasankari, joka on luvannut olla apuna ja turvana niille, jotka Häntä avuksensa huutavat, Hän on myös sanonut: *”Särjettyä ruokoa minä en tahdo murentaa, ja suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa.”* Ah, sinä särjetty ruoko! Älä pelkää, että Herra sinua murentaa! Ja sinä suitseva kynttilän sydän! Ei Herra ole aikonut sinua sammuttaa. Niin puhalla nyt, Herra Jeesus, suitsevaisen kynttilän sydämen päälle, että se pääsisi syttymään ja valaisemaan niitä, jotka pimeässä huoneessa istuvat. Niin kauan kuin suitseva kynttilän sydän ei ole vielä sammunut, on meillä se toivo, että Herra Jeesus puhaltaa sen päälle Pyhällä Hengellensä, että se syttyy palamaan, että ne harvat sielut, jotka pimeydessä istuvat ja odottavat päivän koittavan, saisivat nähdä valkeuden. Kuule, sinä Suuri Ristinkantaja, joka olet tullut sokeain silmiä ja kuuroin korvia avaamaan ja vankeja pelastamaan vankeudesta! Kuule niiden murheellisten, hättääntyneiden ja alas painettuina huokaus, koska he huokaavat sinun tykösi nöyrällä ja katuvaisella sydämellä. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 11: 2–10

2 Mutta kuin Johannes vankiudessa kuuli Kristuksen työt, lähetti hän kaksi opetuslastansa,

3 Sanomaan hänelle: oletko sinä se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman?

4 Niin Jesus vastasi ja sanoi heille: menkää ja sanokaat jälleen Johannekselle, ne mitkä te kuulette ja näette:

5 Sokiat saavat näkönsä, ja ontuvat käyvät, spitaliset puhdistetaan, ja kuurot kuulevat, kuolleet herätetään, ja köyhille saarnataan evankeliumi,

6 Ja autuas on se, joka ei pahene minusta.

7 Kuin he menivät pois, rupesi Jesus sanomaan kansalle Johanneksesta: mitä te läksitte korpeen katsomaan? ruokoako, joka tuulelta häällytetään?

8 Taikka mitä te läksitte katsomaan? ihmistäkö, vaatetettua pehmeillä vaatteilla? Katso, jotka pehmeitä kantavat, ne ovat kuningasten huoneissa.

9 Taikka mitä te läksitte katsomaan? Prophetaako? totisesti sanon minä teille: tämä on jalompi kuin propheta.

10 Sillä tämä on se, josta kirjoitettu on: katso, minä lähetän enkelini sinun kasvoiseteen, joka on valmistava sinun ties sinun etees.

Niille sieluille ylösrakennukseksi, jotka eivät epäile ollenkaan, onko tämä kristillisyyden oikea eli ei, mutta enemmän epäilevät itsensä ja arvelevat, kuinka he pääsisivät sen Suuren Parantajan tykö, pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman, **kuinka sokeat näkevät, ontuvat käyvät, pitaliset puhdistetaan, kuolleita herätetään ylös, ja autuaat ovat ne, jotka eivät pahene Jeesuksessa.**

Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka sokeat näkevät. Tässä paikassa emme puhu siitä hengellisestä sokeudesta, joka on fariseuksilla, saddukeuksilla eli armonvarkailla ja tekopyhillä, jotka tässä kristillisyydessä eivät näe muuta kuin villitystä eli taikausta. Niiden silmät on maailman jumala puhkaissut ja kääntänyt nurin, ettei heidän pidä näkemän, vaikka he näkisivät, eikä kuuleman, vaikka he kuulisivat; sillä he luulevat kyllä näkevänsä, että tämä kristillisyyden kokonansa väärä, sen tähden, että hengellinen viha on antanut heille kirkkaat

silmät näkemään kristittyin vikoja. Semmoiset sanovat kyllä: *"Olemmeko me myös sokeat?"* Muutamat sanovat: *"Kyllä me näemme itse kirjasta."* Vaikka vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he tässä kristillisyydessä näkevät hengellistä ylpeyttä ja paavia. Niiden silmissä muuttuu oikea kristillisuus villitykseksi ja hirmuiseksi taikaukseksi. Se hengellinen valkea, jonka Vapahtaja tuli sytyttämään maan päälle, muuttuu heidän silmissänsä riettaan tuohusvalkeaksi. He näkevät taivaan helvetissä ja helvetin he näkevät taivaissa. Sen tähden sanovat he kristittyin liikutuksista kirkossa: *"Jos semmoiset villihenget ovat taivaan valtakunnassa, niin emme tahdo sinne tulla."* Semmoisten fariseusten ja kirjanoppineitten parhaat kristityt ovat juomarit ja viinaporvarit, ja lentävä huora on niillä Kristuksen morsian.

Emme puhu tällä kerralla niistä, jotka tällä tavalla, kuin nyt sanottu on, näkevät taivaan helvetissä ja helvetin taivaissa, vaan me puhumme nyt siitä hengellisestä sokeudesta, joka välistä tulee heränneitten päälle, koska he rupeavat epäilemään autuudestansa. Niillä on totinen halu autuaaksi tulla, ja he näkevät myös, mistä tie menee taivaaseen, mutta omanvanhurskauden rietas tekee heitä niin mahdottomiksi, etteivät he jaksa uskoa, eivät he jaksa rukoilla, eivätkä he jaksa kolkuttaa taivaan oven päälle. Viimein tulee heidän päällensä tässä epäuskon tilassa semmoinen sokeus ja pimeys, etteivät he näe enää Jeesuksen haavoja, eivät he näe veripisaroihin, jotka putoavat Hänen otsastansa Yrttitarhassa. Eivät he näe niitä verisiä askeleita Yrttitarhasta Golgatan mäelle. Eivät he näe rautanuloja käsissä ja jaloissa, koska he seisovat niin kaukana rististä. Viimein tulee heille itselle rautanaula sydämeen, eli salainen karte eläville kristityille, niin myös salainen pelko niistä, jotka ylön kovin muka pusertavat sydämen paisumuksia. Tämöinen sokeus on niillä epäuskon vangeilla. Ja nyt on kysymys tämä: kuinka semmoiset sokeat pitävät saaman näkönsä?

Opetuslapset Emmauksen tiellä olivat semmoisessa hengellisessä sokeudessa, etteivät he tunteneet Jeesusta, vaikka Hän kävi heidän kanssansa tiellä. Evankelista sanoo, että heidän silmänsä pidettiin. Mutta olikopa Jumalan Henki eli se murheen henki sitonut tämän mustan huivin heidän silmänsä eteen, ettei heidän olisi pitänyt tuntemaan Jeesusta? Minä ajattelen, että se oli epäuskon henki, joka peitti silmät. Ja me kuulemme, että heille tuli varsin ilo, koska silmät aukenivat ja he tulivat tuntemaan, että Jeesus, se ristiinnaulittu, oli vielä elämässä. Semmoisten sokeain silmät ei aukene muulla tavalla, kuin mitä Jeesus teki niille kahdelle opetuslapselle Emmauksen tiellä. Hän selitti heille Raamattua Kristuksen kärsimisestä ja soimasi heidän epäuskoansa: *"O, te tomppelit ja hitaat sydämestä uskomaan, mitä Mooses ja profeetat ovat kirjoittaneet Kristuksen kärsimisestä!"* Tällä tavalla avasi Hän heidän ymmärryksensä Raamatuita ymmärtämään. Ja viimein he tulivat Häntä tuntemaan leivän murtamisesta. Heidän silmänsä aukenivat siitä, niin kirjoittaa evankelista.

Te murheelliset opetuslapset Emmauksen tiellä! Te epäuskon vangit! Jeesus on kuollut teidän sydämässänne. Te olette myös niin sokeat, ettette tunne Jeesusta, vaikka Hän vaelttaa teidän keskellänne. Johannes Kastaja sanoi: *"Teidän keskellänne seisoo se, jota ette tunne, ja Hän selittää teille Raamattua Kristuksen kärsimisestä."* Epäuskon henki on peittänyt teidän silmännenne, ettette tunne sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Vapahtajaa. Älkää seisoko niin kaukana rististä, te epäileväiset sielut, vaan tulkaat likemmäksi, että te jaksaisitte eroittaa rautanulat käsissä ja jaloissa, eli rautanaulain haavat. Tulkaat likemmäksi, että te näkisitte, kuinka veripisarot putoavat Hänen pyhästä ruumiistansa maahan. Seisokaat kuitenkin niin liki kuin Johannes ja Maria, että te näkisitte, kuinka sotamiehet pistävät Jeesuksen kylkeen keihäällä, vaikka Hän on kuollut

teidän sydämissänne. Näkisitte kuitenkin, kuinka siitä haavasta vuotaa veri ja vesi.

Minä tiedän, ettei ole murheellisilla opetuslapsilla hauska, koska Jeesus on kuollut. Minä tiedän, että semmoiset itkevät ja parhuvat. Minä tiedän, että semmoisilla on suuri hengellinen murhe ja kaipaus Jeesuksen perään, mutta epäusko on niin suuri, että silmät pidetyt ovat, etteivät he tunne Jeesusta, vaikka Hän vaeltaa heidän keskellensä. Avaa nyt, Herra Jeesus, niiden sokeain raukkain silmät! Selitä heille Raamattua Jeesuksen kärsimisestä, ja murena heille leipää, että heidän silmänsä aukenisivat; jos he yhdessäkään silmänräpöksessä saisivat nähdä Sinua eläväksi, niin he tulisivat iloon. Ja me toivomme, että opetuslapset Emmauksen tiellä tulevat näkemään sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta niin pian kuin silmät aukenevat.

Toinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka ontuvat käyvät. Ontuvat ovat semmoiset, jotka eivät jaksa käydä oikein ja tasaisesti elämän tiellä. Eivät he ole semmoiset, jotka käyvät rohki kadoitukseen, eikä taas semmoiset, jotka vaeltavat rohki elämän tiellä, vaan he ontuvat molemmin puolin, niin kuin Israelin lapset Eliaan aikana, välistä palvelevat Jumalaa ja välistä Baalia; ovat kristityt kristittyin kanssa ja pakanat pakanain kanssa; ovat välistä jumaliset ja välistä jumalattomat; välistä he tekevät katumuksen ja välistä huoraavat. Semmoiset ovat ne kahden herran palvelijat, jotka ontuvat molemmin puolin. Ja ei ole tietoa, kumpiko herra niille viimein palkan maksaa.

Ei tarvitse pakanat tästä sanasta ilon ottaa, sillä pakanat eivät saata ontua sillä tiellä, jolla he ovat, ja se on kaikille tietty, kuka heille palkan maksaa. Ei tarvitse armonvarkaat eikä fariseukset tästä sanasta ilon ottaa, sillä fariseukset ovat pahimmat Jeesuksen ristin viholliset, ja ovat ne hurskaat, jotka eivät parannusta tarvitse. Mutta ontuvat tarvitsevat parannusta, ja sen tähden he tulevat

häihin. Mutta heillä on kovin hidas se kulkeminen, ja sen tähden meidän täytyy maalata heidän tilaisuutensa niin kuin se on. Mutta kuinka ja millä lailla Jeesus tekee niiden kanssa, jotka niin ontuvat? Hän sanoo tämän päivän evankeliumissa, että ontuvat käyvät. Meidän täytyy tässä paikassa tehdä eroituksen niiden välillä, jotka totisesti ontuvat, ja niiden, jotka tekevät itsensä ontuviksi. Niille, jotka totisesti ontuvat, tulee tämä ontuminen suureksi vaivaksi, ja heidän täytyy viimein tulla sen parantajan tykö, joka saattaa heidän jalkansa parantaa. Mutta ne, jotka tekevät itsensä ontuviksi, eivät tule parantajan tykö, sillä niillä on hyvät jalat ilmankin, ja juosten ne kostuvat helvettiin. Ja niille, jotka tekevät itsensä ontuviksi, niille rietas parhaiten nauraa, sillä ne ovat semmoiset narrit, jotka matkivat katuvaisia.

Kolmas tutkisteleminen: pitaliset puhdistetaan. Pitaliset ovat ne, jotka synnin pitaalisuudelta vaivataan niin kovin, että he seisovat taampana ja huutavat: *”Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme!”* Ja kaikki, jotka näin huutavat ja rukoilevat Jeesusta, tulevat puhtain, koska he menevät ja osottavat itsensä papille ja uhraavat Jumalalle, mitä Mooses on käskennyt. Mutta ei tule moni takaisin kiittämään Jeesusta. Sillä me tiedämme, että kymmenen on puhdistettu, mutta kuinka monta on nyt tullut takaisin kiittämään Jeesusta? Minä pelkään, että kymmenestä on yhdeksän mennyt maailmaan, ja siitä on riettaan enkeleillä suuri ilo. Riettaan enkelit sanovat näin: *”Kukas käski teidän mennä huutamaan ”Jeesus, Daavidin Poika!” Mitä paremmat te nyt olette niitä, jotka eivät ole huutaneet?”*

Älkää huoliko, riettaan enkelit! Teidän ilonne ei ole niin pitkälinen, mutta teidän vaivanne ei tule sen kautta huokeammaksi, vaikka kaikki kristityt menisivät takaisin maailmaan. Teidän pitää vielä korkeammalla äänellä huutaman helvetissä kuin mitä pitaliset ovat huutaneet. Mutta ei olekaan vielä kaikki kristityt menneet maailmaan. Yksi on vielä,

joka tulee kiittämään Jumalaa korkealla äänellä. Yksi on vielä, joka lankee maahan Jeesuksen jalkain juureen. Yksi on vielä, joka kastelee Hänen jalkojansa kyyneleillä. Ja niin kauan kuin yksi on, sanovat kaikki fariseukset: *”Jos semmoiset ovat taivaan valtakunnassa, niin emme tahdo sinne tulla!”* Ja se on myös tosi, että fariseukset eivät saata semmoisessa paikassa olla, kussa yksi puhdistettu sielu kiittää Jumalaa suurella äänellä, niin että jos ainoastansa yksi sielu pitää semmoista ääntä taivaan valtakunnassa, niin ei yksikään fariseus saata siinä olla. Ei yksikään surutoin, ei yksikään katumatoin saata siinä olla, kussa yksi puhdistettu sielu kiittää Jumalaa suurella äänellä. Sen tähden, jos semmoiset ovat taivaan valtakunnassa, niin täytyy kaikkien katumattomain, kaikkien suruttomain, kaikkien siviöitten ja armonvarkaitten mennä helvettiin, kussa on hauskempi elämä kuin taivaassa.

Neljäs tutkisteleminen osoittaa, kuinka kuolleita nostetaan ylös. Tämä on yksi merkki siihen, että tämä on tuleva, ja emme tarvitse toista odottaa. Että kuolleita herätetään ylös, se merkitsee, että ihmisiä herätetään ylös hengellisestä kuolemasta. Se on tapahtunut silloin sekä luonnollisesti että hengellisesti, mutta näinä aikoina se on tapahtunut ainoastaan hengellisesti. Muutamia ihmisiä on herätetty hengellisestä kuolemasta, ja nämä herätetyt sielut ovat saaneet nähdä päivän valkeuden. Yksi Lasarus on herätetty, jonka sisaret, Martta ja Maria, sanoivat hänen jo haisevan, ja he itkivät häntä paljon, niin kuin arvattava on. Koska yksi elävä ihminen tulee hengettömäksi hengellisen kuoleman kautta ja alkaa mätänemään, silloin tulee kristiveljille ja sisarille suuri murhe hänestä, erinomattain omaisille. Mutta vielä Jeesuskin itkee heidän kanssansa Lasaruksen haudan päällä, vaikka Hän on sanonut opetuslapsillensa, että Lasarus nukkuu; mutta täytyy Hänen viimein sanoa suoraan, että Lasarus on kuollut.

Katsokaat nyt, te Lasaruksen sisaret, kuinka Jeesus itkee teidän kanssanne teidän veljenne haudan päällä! Katso nyt, Maria, kuinka Jeesus itkee sinun kanssasi, koska sinun rakas veljesi on kuollut! Katso sinäkin Martta, kuinka Jumalan Poika itkee sinun kanssasi, vaikka sinulla on murhe monenlaisista, mutta yksi on sinulle tarpeellinen. Sinäkin hääräät maailman huushollin kanssa ja luulet siinä kyllä olevan, että sinä palvelet Jeesusta ruumiin puolesta. Mutta Maria palvelee Jeesusta kaikesta sielusta ja sydäimestä. Katsokaat tekin, juutalaiset, kuinka Jumalan Poika itkee Lasaruksen haudan päällä, vaikka teillä on niin kova sydän, ette saata yhtään kyyneltä vuodattaa teidän silmistänne! Ette saata surkutella niitä, jotka itkevät ja parkuvat. Ette saata murheellisia lohduttaa. Ette te saata itkeväisiä taluttaa Jeesuksen tykö, mutta pilkkaatte vain Jeesuksen ja Marian kyyneleitä.

Kerran pitää nämä kyneleet tuleman juutalaisille polttavaisiksi, koska he saavat nähdä Jumalan Pojan suurta voimaa herättämään kuolleita, juutalaisille ja Jeesuksen ristin vihollisille harmiksi. Sillä jota enemmän Jeesus herättää kuolleita, sen kauheammaksi ja hirmuisemmaksi tulevat juutalaiset vainoomaan Jeesusta. Se tekee niin pahaa vihollisen orjille, että Jeesus herättää kuolleita ylös hengelliseen elämään; sillä kansa rupeaa sen heräyksen jälkeen uskomaan Jeesuksen päälle. Siitä vasta tulee fariseuksille ja kirjanoppineille haava sydämeen, että yhteinen kansa tämän herätyksen kautta rupeaa uskomaan Nasareenuksen päälle, jonka he pitivät vääränä profeettana ja villihenkenä. Mutta Jumalan lapsille tulee suuri ilo sen kautta, että ihmisiä herätetään ylös hengellisestä kuolemasta. Erinomattain Lasaruksen sisarille tulee suuri ilo ja riemu siitä, kun he nyt näkevät, että heidän rakas veljensä, joka oli kuollut synnissä, heräyksen jälkeen atroitsee Jeesuksen kanssa taivaan valtakunnassa, jossa myös Lasaruksen omaiset saavat ilolla ja riemulla palvella heitä ijankaikkisesti.

Viides tutkisteleminen osoittaa, että köyhille saarnataan evankeliumi. Tämä on suurin armo, joka on tapahtunut, ja josta myös Johanneksen opetuslapset mahtoivat tulla vakuutetuiksi ja ylitsevoitetuksi siitä, että Jeesus on se tuleva, ettei heidän tarvitse toista odottaa. Johanneksen opetuslapset ovat heränneet Johanneksen lakisaarnoista. Mutta eivät he ole ymmärtäneet, että heidän pitää menemään Jeesuksen kouluun, kussa köyhille saarnataan evankeliumi.

Ennen tätä aikaa ovat papit saarnanneet rikkaille evankeliumia. He ovat myös saarnanneet evankeliumia siinä seurakunnassa, kussa ei ollut hengessä köyhiä ollenkaan. Ja myös tässä seurakunnassa on saarnattu aivan rikkaille evankeliumia. Katumattomille huorille ja varkaille on saarnattu niin suloinen evankeliumi, että siveät huorat rupesivat maitonsa laskemaan; ja juomarit ja viinaporvarit rupesivat käärmeen kyyneleitä vuodattamaan, koska pappi saarnasi heille evankeliumia ja kutsui heitä rakkaiksi kristityiksi ja rakkaiksi Jeesuksen ystäviksi! Silloin oli helppo tulla taivaan valtakuntaan, koska ei parannustakaan vaadittu juomareilta, huorilta ja varkailta, jopa sitten totista katumusta, ei ollenkaan. Mutta nyt saarnataan evankeliumi köyhille, murheellisille, epäileväsille, alas painetuille ja itkeväsille, joilla ei ole mitään muuta kuin omanvanhurskauden räpäpäleet, jotka polvien ympärillä riippavat.

Semmoisille köyhille nyt saarnataan evankeliumia, jotka ovat maailman sontatunkioksi tulleet, jotka ovat kunniattomiksi tulleet, joilla ei ole uskoa, eikä toivoa, eikä rakkautta, eikä hyviä töitä; mutta aivan syntiä, riettautta ja saastaisuutta. Semmoisille köyhille saarnataan evankeliumi, joitten haavoja koiratkin nuoleskelevat, ja kaikki perkeleet vihaavat ja ylönkatsovat, joiden päälle kaikki siveät huorat syljeskelevät, ja joille kaikki juomarit suuttuvat, ja kaikki viinaporvarit vihaavat ja villihengeksi haukkuvat. Semmoisille köyhille nyt saarnataan evankeliumi,

jotka ovat nälkään ja alastomuuteen kuolemassa, ja jotka tuntevat, että heidän täytyy helvettiin vajota. Semmoisille köyhille ei ole ennen tätä heräystä saarnattu evankeliumia, sillä ne olivat kaikki rikkaat. Juomarit ja huorat olivat rikkaat. Kirousmiehet ja tappelusmiehet olivat rikkaat. Kruununvarkaat olivat rikkaat ja jaksoivat maksaa sakon, ja olivat hyvät miehet vastaamaan itse tuomiopäivänä. Mutta nyt on moni tullut niin köyhäksi, ettei ole sakkorahaa, eikä tohdi itse vastata tuomiopäivänä, mutta aivan Edesvastaajan kautta Isän tykönä, aivan Edesvastaajan kautta.

Te köyhät ja vaivaiset, jotka olette tämän kristillisyyden kautta köyhtyneet, niin kuin maailma saarnaa. Te olette tämän kristillisyyden kautta köyhtyneet. Minä olen yksi armotoin mies, joka olen teitä riisunut alastomaksi! Minä olen tehnyt teitä köyhiksi! Niin saarnaavat nyt fariseukset, kirjanoppineet, viinaporvarit ja voiporvarit kantavat minun päälleni, että minä olen tehnyt heränneitä köyhiksi. O, joska niin olisi tosi, niin minä saattaisin rikastua teidän köyhyytenne kautta, sillä nyt saarnataan evankeliumi köyhille. Niille tarjotaan nyt suuri tavara sen edestä, kuin he ovat menettäneet. Niille annetaan nyt suuri koreus sen koreuden edestä, jonka he ovat kadottaneet. Niille köyhille annetaan nyt punainen viina pirun paskan edestä. Niille köyhille annetaan valkeat vaatteet silkkihuivin edestä, ja risti rintaan rintaneulan edestä, ja kointähti otsalehden edestä, ja kultasormukset käteen kivisormusten edestä, ja elämän kruunu korvareenkaan edestä. Sen tähden, te köyhät, iloitkaat ja riemuitkaat teidän köyhyydestänne ja ottakaat evankeliumi ilolla vastaan. Ja jos minä olen teitä köyhiksi tehnyt, niin Jeesus tekee teidät rikkaiksi. O, joska minä olisin saattanut teitä niin köyhäksi tehdä, ettei olisi yhtään omanvanhurskauden räpäpäälettä teidän päällänne, niin minä pääsisin rikastumaan teidän köyhyytenne kautta. Minä saattaisin kutsua kokoon kaikki

hengelliset juomarit ja sanoa: *"Juokaat nyt köyhäin hien ja vaivan. Tässä on se viinaporvari, joka teki vaimot ja lapset köyhäksi."* Mutta autuas on se, joka ei pahene tästä

kristillisyydestä, jossa köyhille saarnataan evankeliumi nyt ja ijankaikkisesti. Aamen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Ei terveet tarvitse parantajaa, mutta sairaat.

Näin vastasi Jeesus muutamille fariseuksille, jotka pitivät pahana, että Jeesus oli mennyt sisälle yhden publikaanin eli tullimiehen huoneeseen atrioitsemaan hänen kanssaan. Koska fariseukset sen näkivät, että Jeesus piti ystävällistä kanssakäymistä tullimiehen kanssa, joka oli huonoa ihmismassaa ja alhaisesta suvusta, niin tämä kävi heille kunnian päälle, niin että heidän täytyi kysyä Jeesuksen opetuslapsilta: *”Miksi teidän Mestarinne syö publikaanein ja syntisten kanssa?”* Se tahtoo sanoa: Ei Sinun sovi syödä niin huonoin ihmisten kanssa, jotka ovat tullivarkaats ja suuret syntiset; se sopisi paremmin, että Sinä söisit meidän kanssamme, jotka olemme siveät ihmiset ja synnittömät. Mutta ei saata Jumalan Poika syödä fariseusten kanssa, sillä Hän on ainoastaan syntisten tähden tullut maailmaan. Ei ole Jumalan Poika tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä parannukseen. Ennen Hän syöpi publikaanein ja syntisten kanssa, sillä ne täytyvät Häntä rakastaa, koska Hän on niin alhainen ja aterioitsee niin huonoin ihmisten kanssa.

Mutta fariseuksilla ei ole mitään syntiä, eikä Jumalan Poika ole saattanut tehdä heille mitään hyvää, jonka tähden he Häntä rakastaisivat, sillä ainoastaan se, jolle paljon syntiä on annettu anteeksi, rakastaa myös paljon. Mutta fariseuksille ei ole Jumalan Poika saattanut antaa yhtään syntiä anteeksi, sen tähden heillä ei myöskään ole yhtään rakkautta Häntä kohtaan, vaikka fariseukset itse luulevat, että he ovat Jeesuksen parhaimmat ystävät, ja vaativat, että Hän tulisi syömään ja juomaan heidän kanssaan. Mutta kuinka Jumalan Poika saattaa syödä fariseusten kanssa, jotka ovat kunnialliset, siveät ja synnittömät ihmiset? Ei Jumalan Pojalla ole niiden kanssa mitään tekemistä, sillä ne ovat terveet, eivätkä tarvitse Parantajaa. Mutta sokeat raukat, ontuvat, raajarikot, pitaliset ja

hengellisesti köyhät tarvitsevat Parantajaa. Ne ovat ne sairaat, joita Jumalan Poika on tullut auttamaan.

Fariseusten kalaaseissa ei löydy sairaita, niissä on ainoastaan terveitä ihmisiä, joilla on hyvä ruokalysti ja iso vatsa, jonne menee paljon herkullisia ruokia, jotka jaksavat hyvin saarnata ja passata peräsuolta ja juoda rommia, punssia ja paloviinaa. Fariseusten kalaaseissa löytyy armollisia paloviinapatruuneja, jotka juottavat janoovaisia sillä vuotavalla pirun paskalla, ja lohduttavat perkeleen ristin kantajia, niin että he jaksavat helposti kantaa perkeleen ristiä ja iloita riettaan hengessä. Koska riettaan henki täyttää sydämen, niin jaksavat riettaan orjat helposti kantaa perkeleen ristiä.

Fariseusten kalaaseissa löytyy myös kristillisiä jauhoporvareita, jotka korkohinnalla auttavat lähimmäistään ruumiin puolesta. Tainkaltaiset kristilliset jauhoporvarit osoittavat rakkautensa lähimmäistään kohtaan sillä, että he ottavat sitä suuremman hinnan kalustaan, jota suuremmassa hädässä lähimmäinen on. Ilmankin nämä kristilliset jauhoporvarit toivovat saavansa kuulla tuomiopäivänä Tuomarin sanovan heille: *”Rakkaat kristityt, minä isosin ja te ruokitte minun; minä janosin ja te juotitte minun; minä olin alasti ja te vaatetitte minun; minä olin sairas ja vankina, ja te tulitte minua auttamaan”*

Fariseusten kalaaseissa löytyy myös hengellisiä puoskareita, jotka suruttomuuden laastarilla parantavat omantunnon haavoja, eivätkä tarvitse tainkaltaiset sairaat, jotka suruttomuuden laastaria ovat saaneet hengellisiltä puoskareilta, mennä sen suuren Israelin Lääkäriin tykö, sillä ne ovat suruttomuuden laastarin kautta terveiksi tulleet, eivätkä tarvitse lääkäriä.

Fariseusten kalaaseissa löytyy myös kohtuullisia juomareita. Niissä löytyy myös siveitä

huorapukkeja ja huoria. Niissä löytyy myös hartaita rukoilijoita, jotka rukoilevat isänsä nimeen: *”Abba, rakas perkele.”* Niissä löytyy myös uskollisia kortin lyöjiä, jotka uskollisesti tekevät työtä perkeleen kunniaksi. Ne ovat jo aikaa tehneet katumuksen ja täytyvät usein valvoa puoliyöhön asti ja välistä aamuun asti, että armon aika kuluisi hopumasti. Ne ovat jo aikaa tehneet katumuksen, eivätkä enää tarvitse pitää yhtään murhetta omasta eikä lähimmäisen sielusta.

Ei ole siis ihme, että he joutuvat arvelemaan, millä tavalla he parhaiten saattaisivat kuluttaa armon aikaa. Onpa kortin lyöminen keveä työ, jolla nämä uskolliset perkeleen työntekijät parhaiten saattavat kuluttaa armon aikaa siihen asti, että piru tulee heitä noutamaan. Ja minä saan Jumalan sanan jälkeen lohduttaa teitä, te perkeleen uskolliset työntekijät, sillä että piru tulee teitä pian noutamaan täältä, ja kyllä hän sitten maksaa teille rihtin palkan teidän suuresta vaivastanne. Minä uskon rietas äijällä olevan niin suuren rakkauden teitä kohtaan, että hän tahtoo itse lyödä tulisia kortteja teidän kansanne siinä iankaikkisessa asumapaikassa, kussa te saatte iankaikkisesti nautita kaikkien perkeleitten ystävällistä kanssakäymistä, niin kuin te armon ajassa olette olleet hyvässä sovinnossa niitten kanssa.

Älkää sen tähden ottako päällenne väärää murhetta, vaikka armon aika näyttää liiaksi pitkältä teidän mielestänne, sillä kyllä rietas äijä tulee pian teitä noutamaan täältä. Olkaa ainoastaan tästedeskin yhtä uskolliset häntä kohtaan, kuin tähänkin asti, niin te saatte olla vakuutetut siitä, että kyllä rietas äijä on yhtä uskollinen, sillä hänellä on tulinen rakkaus teitä kohtaan. Fariseusten kalaaseissa löytyy myös pelimanni ja tanssijoita, jotka perkeleen kunniaksi soittavat ja tanssivat. Ja kaikki nämä mainitut ovat terveet ihmiset, jotka eivät tarvitse parantajaa.

Näistä pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta laveammalta puhuman. Mutta

me tahdomme ensin rukoilla sitä Suurta Israelin Lääkäriä niitten harvain edestä, jotka ovat sairaksi tulleet, että Hän tahtoo sitoa heidän haavojaan ja parantaa heidän tautejaan. Avaa, Herra Jeesus kaikkien sokeain raukkain silmät ja kuuroin korvat, päästä mykkäin kielet perkeleen kahleista! Päästä O' Herra Jeesus kaikki epäuskon vangit irralle, lohduta katuvaaisia ja murheellisia sieluja, täytä heidän sydämensä Pyhällä Hengellä, ja anna heidän kielensä pakahtua kiitokseen! Puhdista pitaliset, paranna ontuvain raukkain jalat, että he saattaisivat käydä sitä kaitaista tietä myöten! Anna Sinun evankeliumisi tulla saarnatuksi maailman loppuun asti köyhille, ja kuule murheellisten ja epäilyksen alaspainettuin huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 9: 11–12

11 Ja kuin Pharisealaiset sen näkivät, sanoivat he hänen opetuslapsillensa: miksi teidän Mestarinne syö Publikanien ja syntisten kanssa?

12 Mutta kuin Jesus sen kuuli, sanoi hän heille: ei terve tarvitse parantajaa, vaan sairaat.

Ylösluetun evankeliumin johduksesta tahdomme tällä hetkellä Jumalan armon kautta **katsella muutaman sorttisia terveitä ihmisiä, jotka eivät tarvitse parantajaa.**

Mutta olkaa nyt ääneti, kaikki sokeat raukat, kaikki ontuvat, kaikki kuurot, pitaliset ja kaikki köyhät; olkaa nyt ääneti, ettei niitten hartaus tulisi pilatuksi. Eivät terveet saata sitä kärsiä, että sokeat, ontuvat, kuurot, pitaliset ja kaikki kerjäläiset huutavat: Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme! Sitä eivät terveet kärsi kuulla, että sairaat huutaisivat avuksi sitä Suurta Israelin Lääkäriä. Eivät ne sitäkään kärsi, että joku pitalista puhdistettu tulisi kiittämään Jumalaa korkealla äänellä. Eivät ne sitäkään kärsi kuulla, että Jeesuksen opetuslapset huutavat hoosiannaa Daavidin Pojalle, koska kunian Kuningas tulee heidän tykönsä.

Eivät terveet sitä käsitä, että muutamia sairaita löytyy, jotka huutavat apua siltä Suurelta Israelin lääkäritä, taikka että joku puhdistettu sielu tulee kiitoksen haluun ja voimaan, että hän tulee Jumalaa kiittämään korkealla äänellä: Kaikki terveet fariseukset suuttuvat myös, koska armon lapset tempelissä huutavat hoosiannaa Daavidin Pojalle. Fariseukset ajattelevat niin, että kirkossa pitää kaikkien olla ääneti, eikä saa yksikään pilata toisen hartautta. Mutta saattavatko armon lapset olla ääneti, koska he näkevät, että kunnian Herra, Siionin Kuningas, tulee heidän tykönsä? Minä ajattelen, että ne täytyvät huutaa juuri ilosta ja itkeä rakkaudesta, että Siionin Kuningas tahtoo olla niin alhainen ja tulla heidän tykönsä. Vaikka heidän ei sovi istua kirkossa fariseusten keskellä, niin minä kuitenkin ajattelen, että ne porstuassakin näkevät Siionin Kuninkaan pikemmin kuin fariseukset, ja sitten he joutuvat juuri väkisin ilosta huutamaan, koska he näkevät, että nyt tulee Siionin Kuningas heidän tykönsä.

Mutta kaikki fariseukset kirkossa suuttuvat tästä huudosta. Se on kamala huuto heidän korvissaan. Koska armon lapset korkealla äänellä huutavat hoosiannaa Daavidin Pojalle, niin sanovat fariseukset: *"Mikä kissan ääni tämä on?"* Mutta mikäs ulvominen se on, jota fariseukset saavat kuulla helvetissä? Siellä saavat fariseukset ulvoa helvetin hukan kanssa.

Nämä fariseukset, jotka eivät kärsi kuulla armon lasten huutoa, ovat ne terveet, jotka eivät tarvitse parantajaa. Eivät tarvitse armolliset paloviinapatruunat yhtään parantajaa; eivät tarvitse muutaman sorttiset jauhoporvarit yhtään parantajaa; eivät tarvitse hengelliset puoskarit yhtään parantajaa. Ne ovat itse lääkärit, eivätkä saata sitä kärsiä, että joku tulisi heitä neuvomaan parannukseen. Eivät tarvitse kalaasien pitäjät yhtään parantajaa; eivät tarvitse herkulliset syömärit yhtään parantajaa; eivät tarvitse kohtuulliset juomarit yhtään parantajaa, eivät tarvitse

uskolliset kortin lyöjät yhtään parantajaa; eivät tarvitse siveät huorapukit eivätkä huorat yhtään parantajaa; eivät tarvitse iloiset pelimannit eivätkä tanssijat yhtään parantajaa.

Nämät mainitut ovat kaikki terveitä ihmisiä, eivät ne ole koskaan tulleet niin sokeiksi, että he tarvitsisivat ostaa itselleen silmänvoidetta. Järjen valossa he näkevät hyvin, mistä tie menee taivaaseen. Me näemme siis, että Paavali on valehdellut, joka kirjoittaa, ettei luonnollinen ihminen ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat, sillä ne ovat hänelle hulluus ja ei taida käsittää, sillä ne hengellisesti tuomitaan. Mutta fariseukset kyllä näkevät järjen valossa, mistä tie menee taivaaseen, eivätkä he tarvitse yhtään taluttajaa, sillä rietas taluttaa heitä sillä tavalla kadotuksen lavealla tiellä, joka on paljoa helpompi ja huokeampi, kuin se kaitainen ristin tie, jota kaikkien kristittyjen täytyy vaeltaa. Se lavea kadotuksen tie on lihalle ja verelle hauskeampi kuin se kaitainen tie, joka on lihalle ja verelle raskas ja vaivalloinen, eikä ole sen päällä juuri monta matkustavaista.

Mutta lavean tien päällä on lukematon joukko matkakumppaneita. Siinä juoksevat perkeleen nimen huutajat kilpaa helvettiin. Siinä istuvat herrat ja puoli herrat komeissa reissä ja ajavat helvettiin aika vauhdilla; siinä ajavat armolliset paloviinapatruunat ja krouvien pitäjät helvettiin; siinä ajavat kristilliset jauhoporvarit, jotka korkohintaa ottavat, helvettiin; siinä ajavat suruttomat papit ja osoittavat sokealle kansalle, mistä tie menee helvettiin; siinä ajavat laupiaat kalaasien pitäjät helvettiin; siinä ajavat herkulliset syömärit ja kohtuulliset juomarit helvettiin; siinä ajavat uskolliset kortinlyöjät helvettiin; siinä ajavat iloiset pelimannit ja tanssijat helvettiin; siinä ajavat fariseukset ja kirjanoppineet helvettiin; siinä ajavat kaikki maailman ystävät helvettiin, sillä Paavali kirjoittaa, että maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan, ja Vapahtaja sanoo: Voi teitä! koska kaikki ihmiset teitä kiittävät, sillä te olette saaneet teidän palkkanne.

Eivät ole nämä terveet ihmiset koskaan tulleet kuuroiksi. Vaikka eivät ne saata kuulla Jumalan ääntä sanassa ja omassa tunnossa, niin kyllä niillä sen tähden on korvat auki maailman huudolle; kyllä he sen tähden kuulevat, mitä maailma heille huutaa: *”Tule tänne tanssimaan silkkivaatteissa ruusuin päällä! Tule tänne huoraamaan perkeleitten kanssa!”* Kyllä ne sitä kuulevat koska perkeleet kuiskaavat heidän korviinsa: *”Rakkaat Jeesuksen ystävät! Huoratkaa meidän kanssamme! Ei Jumala pidä sitä pahana, että sinä meidän kanssamme huoraat, saati sinä vaan uskot ja siunaat itseäsi, koska sinä panet maata. Kyllä siinä on kyllä, että sinä luet joskus Jumalan sanaa ja käyt välistä kirkossa ja Herran ehtoollisella kerran tai kahdesti vuodessa. Jos sitten vielä olet vireä lukija ja kirkossa kävijä ja Herran ehtoollisen nautitsija, niin ovat asiat sitä paremmin sinun kanssasi, sinä tulet sitten epäilemättä autuaaksi.”*

Niin saarnaavat kaikki perkeleet, ja niin uskovat kaikki perkeleen orjat. Eivät ole nämä terveet ihmiset koskaan tulleet ontuviksi. Niillä on vielä niin terveet jalat, että ne jaksavat tanssia, koska perkeleet soittavat. Eivät ole nämä terveet ihmiset koskaan tulleet pitaalisiksi, ne ovat juuri puhtaat, niillä on kultasydän povessa, ja suruttomuuden laastarilla ne parantavat kaikki omantunnon haavat. Eivät ole nämä terveet ihmiset vielä tulleet köyhiksi, että ne tarvitsisivat armoa kerjätä. Eivät ne ole tehneet vääryyttä ketään ihmistä kohtaan. Eivät ne tee silloinkaan vääryyttä, koska he tullia varastavat. Ne sanovat: *”Ei tämä ole mikään varkaus; se on esivallan syy, joka on asettanut niin kovan lain, ettemme saa ottaa niin suurta voittoa kalustamme, kuin meillä olisi halu. Onko se meidän syyimme, että esivalta on asettanut niin kovan lain?”* —Niin lykkäävät fariseukset muitten ihmisten päälle ne ehdolliset synnit, joita he tekevät, mutta itse eivät fariseukset tee muuta kuin heikkouden syntiä. Koska he tullia varastavat, niin se on heikkouden synti; koska he korttia lyövät, niin se on

heikkouden synti; koska he huoraavat, niin se on heikkouden synti; koska he ottavat korkohintaa, niin se on heikkouden synti; koska he turhuuden markkinoilla huvittelevat itseään, niin se on heikkouden synti. Vaikka fariseukset silmin nähtävästi elävät kaikkinaisessa maailmallisessa turhuudessa, lihan himossa, silmäin pyynnössä ja elämän koreudessa, niin he tekevät yhtä hyvin aivan heikkouden syntiä. Sillä tavalla jaksavat fariseukset nauraa, koska heidän pitäisi itkeä.

Mutta voi teitä, jotka nyt nauratte, sillä teidän pitää kerran itkemän! Teidän pitää kerran näkemän, ketä te olette pistäneet, koska tämä kallis armonaika loppuu. Ja sen viattoman Jumalan Karitsan veri, jota te olette tallanneet jalkainne alla, alkaa polttamaan teidän omaatuntoanne, jollette armon ajassa rupea huutamaan Jumalan tykö niin kovin, että huuto kuuluu helvetin syvyydestä taivaaseen asti. Muutoin pitää teidän kerran saaman kuulla nämä hirmuiset sanat siltä vanhurskaalta Tuomarilta, jonka vihan te olette päällenne vetäneet: *”Menkää pois minun tyköäni, te kirottut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka perkeleelle ja hänen enkeilleen valmistettu on.”* Siellä saatte tanssia perkeleitten kanssa; siellä saatte uida siinä tulisessa järvässä, kussa teidän matonne ei pidä kuoleman ja teidän tulenne ei pidä ikänä sammuman.

Mutta jos täällä löytyy joku harva sairas, joka tarvitsee parantajaa, hän menköön sen Suuren Israelin Lääkäriin tykö, joka parantaa kaikkinaiset taudit ja sairaudet, niin kuin Hän tämän päivän evankeliumissa todistaa itsestään, että Hänen kauttansa saavat sokeat näkönsä ja ontuvat käyvät, pitaliset puhdistetaan ja kuurot kuulevat, kuolleet herätetään ja köyhille saarnataan evankeliumia. Te sairaat, jotka olette löytäneet apua sen Suuren Israelin Lääkäriin tykönä, ja olette saaneet pestä itseänne Karitsan veressä. Muistakaa, että se on kallis armo, kuin teille on tapahtunut. Kiittäkää Jumalaa sen pitaalisen miehen kanssa, joka puhdistettiin! Kiittäkää

Jumalaa korkealla äänellä tämän ansaitsemattoman armon edestä, että te olette saaneet pestä itseänne puhtaaksi Karitsan veressä. Ja niin kuin Jeesus on luvannut, niin saatte joka päivä uskon kautta pitää täällä ehtoollista Hänen kanssaan. Uskon kautta saatte joka päivä syödä ja juoda Hänen kanssaan, ja kunnian valtakunnassa saatte pitää sitä suurta Herran ehtoollista Hänen

kanssaan, ja saatte tanssia taivaan kultalattialla, koska Karitsan häät alkavat ja saatte veisata Siionin vuorella uutta virttä, ja saatte ylistää tapettua Karitsaa alati ja iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / Helsingin yliopistonkirjasto / Jäljennöksen lopussa lukee: "Kirjoitta uudesta ylös Herman Kitkijoki sinä vunna 1875. Markkinasaarna saarnattu Köngäisen niskassa sinä vuonna 1856." /

TEKSTI: 1. MOOS. 3: 15

Minä panen vainon sinun siemenes ja vaimon siemenen välille, ja vaimon siemen pitää rikkipolkeman käärmeen pään, ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän.

Tämä viha vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille pantiin varsin syntiinlankeemuksen jälkeen, ja tämä viha niiden välillä pysyy niin kauan kuin maailma seisoo. Tämä viha ilmoittaa itsensä siten, että murhaaja Kain, joka oli siitä isästä perkeleestä, tappoi veljensä Aabelin sen tähden, että Aabelin uhri kelpasi paremmin Jumalalle kuin Kainin uhri. Käärmeen siemenet purivat silloinkin, koska Mooses oli saarnaamassa. Usein Israelin lapset riitelit Mooseksen kanssa ja tahdoit kerran kivillä vatkata kuoliaaksi. Ja koska profeetat rupesivat saarnaamaan parannusta suruttomalle kansalle, silloin rupesivat taas käärmeen siemenet puikimaan. Käärmeen siemenet rupesivat profetoita vainoamaan. Ja koska Johannes Kastaja rupesi saarnaamaan: *”Te kyykäärmeitten sikiöt, kuka teitä neuvoi välttämään tulevaista vihaa”*, silloin aukaisivat kyykäärmeet kitansa ja sanoivat: *”Sillä miehellä on perkele”*, se merkitsee: ylpeyden perkele häntä hallitsee. Ja koska se siunattu vaimon siemen tuli mursertamaan käärmeen pään, silloin vasta alkoivat käärmeen siemenet vaimon siemenen verta imemään. Lohikäärme suuttui hirmuisesti vaimon siemenelle. Ja koska he olivat Kristuksen tappaneet, rupesivat he myös Hänen opetuslapsiansa tappamaan.

Näin käärmeen siemenet ovat vihanneet ja vainonneet vaimon siementä. Joka paikassa, kussa kristityitä on ilmestynyt, siinä on heitä vihattu ja vainottu maailman joukolta. Mitkäs nyt ovat ne käärmeen siemenet, jotka vihaavat vaimon siementä? Kaikki, jotka vihaavat, pilkkaavat ja ylönkatsovat kristityitä, ne ovat käärmeen siemenet ja oikeat kristityt ovat vaimon siemen. Sen tähden sanoo Herra 1. Moos. 3: 15: *”Minä panen vihan sinun siemenes ja käärmeen siemenen välille.”* Mutta tämä hengellinen viha on suruttomain

ja armonvarkaiden sydämessä niin salattu, etteivät he itse tunne, että vihan tähden he vainoovat kristityitä. Vaan koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia, luulevat he tekevänsä Jumalalle palveluksen. Niin on rietas kääntänyt heidän silmänsä nurin, että heidän pitää uskomana, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Se usko on ollut juutalaisilla, se usko on ollut pakanoilla, se usko on ollut paavilaisilla, että kristityt ovat vahingolliset valtakunnalle, ja sen tähden on heitä vainottu, ettei ole kukaan uskonut, että semmoiset ovat kristityt, jotka muita tuomitsevat, mutta itsensä pitävät hyvinä.

Me saamme kuulla tämän päivän evanゲliumissa, että Johannes Kastaja oli heitetty vankeuteen yhden huoran tähden; Israelin poika Joosef heitettiin myös vankeuteen yhden huoran tähden; yhden huoran tähden pilkattiin Vapahtajaa pitaalisen Siimonin huoneessa ja yhden huoran tähden kiusasivat fariseukset Jeesusta koetellaksensa, kuinka armollinen Hän huorille on. Ja huorain tähden saavat kristityt kärsiä pilkkaa ja häväistystä maailman joukolta, niin kuin Paavalin aikana rupesi yksi kristitty huoraamaan ja kristityt saivat sen huoran tähden kärsiä, vaikka Paavali käski sen huorimiehen ruumiin antaa saatanalle, että sielu pelastettaisiin. Me kuulumme siis, että Paavalilla oli se usko, että huorimiehen sielu pelastetaan, koska hänen ruumiinsa annetaan saatanalle.

Tätä Raamatun paikkaa ei pakanat ymmärrä, vaikka he pitävät itsensä viisaana. Mutta sen Suuren Israelin Paimenen, joka tuli etsimään sitä kuin kadonnut oli, publikaanein ja syntisten ystävän, sen suuren syömäarin ja juomarin, täytyi riettaan huoria korjata, jotka itkivät Hänen jalkainsa päällä. Hänen täytyy vielä nytkin katuvaisia huoria korjata, sen tähden, että katuvaiset huorat rakastavat

Häntä niin paljon. Kuule sinä publikaanein ja syntisten ystävä murheellisten ja katuvaisten huokaus! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 11: 2–10

2 Mutta kuin Johannes vankiudessa kuuli Kristuksen työt, lähetti hän kaksi opetuslastansa,

3 Sanomaan hänelle: oletko sinä se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman?

4 Niin Jesus vastasi ja sanoi heille: menkää ja sanokaat jälleen Johanneselle, ne mitkä te kuulette ja näette:

5 Sokiat saavat näkönsä, ja ontuvat käyvät, spitaliset puhdistetaan, ja kuurot kuulevat, kuolleet herätetään, ja köyhille saarnataan evankeliumi,

6 Ja autuas on se, joka ei pahene minusta.

7 Kuin he menivät pois, rupesi Jesus sanomaan kansalle Johannesesta: mitä te läksitte korpeen katsomaan? ruokoako, joka tuulelta häälytetään?

8 Taikka mitä te läksitte katsomaan? ihmistäkö, vaatetettua pehmeillä vaatteilla? Katso, jotka pehmeitä kantavat, ne ovat kuningasten huoneissa.

9 Taikka mitä te läksitte katsomaan? Prophetaako? totisesti sanon minä teille: tämä on jalompi kuin propheta.

10 Sillä tämä on se, josta kirjoitettu on: katso, minä lähetän enkelini sinun kasvoisetteen, joka on valmistava sinun ties sinun etees.

Tämän päivän evankeliumissa puhutaan Johannesesta, joka oli vankeudessa. Mutta ei moni surutoin tiedä, minkä tähden Johannes oli vankeuteen heitetty. Johannes oli se totuuden tunnustaja, joka on pahimmiten haukkunut suruttomia ja erinomattain maailman herroja heidän koreutensa ja komeutensa tähden. Koska kuningas Herodes sai kuulla sanomia hänestä, kutsui hän Johannesen tykönsä siinä mielessä, että Johannes laskisi hänen taivaan valtakuntaan. Mutta kuin Johannes rupesi soimaamaan

kuningasta huoruudesta, silloin suuttui kuningas Herodes Johanneselle ja pani hänen vankeuteen. Ilmankin tämä kunniallinen kuningas ajatteli, koska hän pani Johannesen vankeuteen: *”Kyllä minä opetan sinua haukkumaan kunniallisia ihmisiä huoruudesta.”* Mutta se kuninkaallinen huora suuttui hirmuisesti totuuden saarnaajalle. Herodes oli nimittäin ottanut veljensä vaimon huoraksi itsellensä. Mutta Johannes sanoi Herodekselle: *”Ei sinulla ole lupa häntä pitää, se on vastoin lakia.”* Siitä soimauksesta suuttui itse kuningas Johanneselle ja se kuninkaallinen huora suuttui vielä enemmän totuuden saarnaajalle.

Koska Johannes oli vankeudessa, teki kuningas Herodes pidon, niin kuin maailman herrain tapa on, ja kutsui paljon herroja siihen pitoon; ja koska viina nousi päähän, tuli sen edellä mainitun huoran tytär saliin tanssaamaan. Ja hän oli niin seppä tanssaamaan, että kuningas mielistyi häneen. Silloin käski kuningas sen tyttären anoa jotakin, vaikka puolen valtakunnasta, ja hän lupasi tehdä hänen anomuksensa jälkeen. Mutta se pikku huora ei tiennyt, mitä hänen piti anoman kuninkaalta. Vaan hän meni äidiltänsä kysymään, mitä hän anois. Ja kyllä oli vanha huora valmis neuvomaan tytärtänsä, mitä hänen piti anoman kuninkaalta, nimittäin Johannesen päätä vadissa. Koska kuningas Herodes sen kuuli, tuli hän murheelliseksi. Ei hän olisi tahtonut Johannesta tappaa, mutta hän oli pannut Johannesen vankeuteen siinä tarkoituksessa, että hän lakkaisi haukkumasta. Mutta kun hän oli luvannut tuolle tyttarelle mitä ikänä hän anois, täytyi hänen tehdä hänen anomuksensa jälkeen, ja hän antoi käskyn hakata Johanneselta kaulan.

Nyt te kuulette, minkä tähden totuuden saarnaaja Johannes heitettiin vankeuteen ja minkä tähden hän surmattiin. Se oli yksi kirottu pito, niin kuin kirjoitettu on meidän virsikirjassamme N:o 219: *”O pito kirottu kiukuinen, kussa veri viaton vuotaa.”* Ja kyllä on monta semmoista pitoa maailmassa, joissa

huorat ovat tanssanneet itsensä kuolemaan ja niiden huorain tähden on paljon viatonta verta vuodatettu maailmassa ja moni kristitty on niiden huorain tähden surmattu.

Meidän olisi sovelias tänä päivänä saarnata aivan Herodeksen huorasta, mutta ei se semmoinen saarna ole ylösrakentavainen muille kuin ainoastaan kristityille, joille evankelista Luukas on kirjoittanut tämän muisteluksen Herodeksesta ja hänen huorastansa; ja te taidatte kysyä, kuinka semmoinen saarna saattaa olla kristityille ylösrakentavainen? Minä tahdon selittää teille, minkä tähden evankelista Luukas kirjoittaa kristityille niin paljon Herodeksesta ja hänen huorastansa. Ensiksi sen tähden, että kristityt tahtovat tietää, minkä tähden semmoinen opettaja heitettiin vankeuteen ja minkä tähden hän surmattiin, jne. Toiseksi tahtoo evankelista osoittaa kristityille, minkä kaltainen mies Herodes oli, jota siihen aikaan kiitti maailma ja erinomattain ne maailman herrat, jotka söivät niissä pidoissa, joissa se pikku huora tanssasi niin kauniisti, että kuningas itse jäi tykkäämään hänestä.

Semmoisiin pitoihin maailman herrat tulevat mielellänsä ja maksavat rahan pelkästään sen tähden, että he saavat nähdä ja katsoa, kuinka somasti muutamat huorat tanssaavat. Maailman herrat tahtovat puolittain peittää Herodeksen vikoja syystä, kun he ovat niissä samoissa synneissä kiinni. Ei Herodeksen uskon veljet tohdi tuomita häntä sen synnin tähden, että hän pitää yhtä huoraa, sillä se on tullut luvalliseksi maailmassa, että pitää huoria. Ja toiseksi ei maailman herrat jaksa tuomita Herodesta sen tähden, että hän antoi hakata Johannekselta kaulan; sillä hänen täytyi siinä paikassa täyttää valansa. Mitä kuningas kerran lupaa, sen pitää tapahtuman. Mutta evankelista Luukas kauhistui, koska hän kirjoitti, minkä kaltainen mies Herodes oli. Ja kaikki evankelistat kirjoittavat, että Herodes antoi käskyn pöövellille hakata Johanneksen kaulan poikki. Ja niin he muistelivat, että Herodeksen huora

neuvoi tyttärensä anomaan Johanneksen päätä vadissa. Ja minkä tähden kaikki evankelistat Matheus, Markus ja Luukas kirjoittavat niin paljon siitä Herodeksen huorasta? Joo, sen tähden, että kristityt tarvitsevat tietää, minkä kaltainen huoran luonto on, että jokainen, joka häntä soimaa huoruudesta, saapi varoa henkeänsä. Sen tähden metkin saarnaamme Herodeksen huorasta, että muut huorat näkisit haamunsa hänessä.

Ja niin kuin evankelistat ovat tuominneet Herodeksen huoran vikapääksi Johannes Kastajan kuolemaan, niin kaikki muut huorat tuomitaan vikapääksi ijankaikkiseen kadotukseen, jossa he saavat tanssia piruin kanssa tulijärvässä. Johannes Kastaja, totuuden tunnustaja ja Kristuksen edellä juoksija, heitettiin vankeuteen huoran tähden ja tapettiin huoran tähden. Ja kaikilla kristityillä on se usko, että Johannes Kastaja on tullut autuaaksi, koska itse Vapahtaja on antanut hänelle todistuksen, että hän on jalompi kuin profeetta, ettei yksikään vaimosta syntynyt ole suurempi kuin hän. Mutta maailman joukko piti häntä villihenkenä ja sanoivat, että Johanneksella oli perkele. Ja minkä tähden he niin sanoivat? Sen tähden, että Johannes soimasi heitä synnistä ja tuomitsi heitä.

Sama viha on vielä nytkin suruttomain sydämessä niitä kohtaan, jotka nuhtelevat heitä synnistä. Sillä jos ei olisi viha sydämessä, niin he uskoisivat ja tekisivät parannuksen; mutta heidän pahuutensa tekee heitä sokeaksi, että he pitävät sen villihenkenä, joka nuhtelee heitä synnistä. Kaikki huorat olivat vihaiset hänelle ja kaikki maailman herrat olivat suuttuneet hänelle; sillä Johannes oli kankea niin kuin puu maailmaa vastaan. Ei hän pannut viinaa suuhunsa. Ei hän elänyt herkullisesti niin kuin maailman herrat, eikä hän pitänyt kanssakäymistä heidän kansansa.

Jos nyt semmoinen opettaja olisi saarnamassa maailmassa, niin totta kaiketi

suruttomat vihaisivat häntä. Kaikki maailman herrat soisivat hänen kuolevan ja sanoisivat: *”Sillä miehellä on perkele.”* Sillä kaikki ne, jotka itse ovat siitä isästä perkeleestä, luulevat, että totuuden saarnaajalla on perkele. Kuinkas moni maailman joukosta menisi nyt Johanneksen tykö tunnustamaan syntiänsä? Minä luulen, että kaikki suruttomat menisivät pilkkaamaan hänen saarnojansa ja nauraisivat, koska hän puhuisi heille vertauksilla. Mutta kyllä pilkkaamisen perästä tulee viha ja vihan perästä tulee paatus.

Ei ole silloin papit, fariseukset ja kirjanoppiineet saattaneet uskoa, että Johannes on Jumalasta. Mutta se usko on heillä ollut, että Johanneksella on perkele. Ja vaikka muutamat talonpojan säädystä ovat tulleet Johanneksen tykö tunnustamaan syntiänsä, niin ei ole sen tähden ollut monta, jotka olisivat oikein heränneet Johanneksen lakisaarnoista. Johanneksen opetuslapset ovat tulleet Jeesuksen opetuslapsiksi. Ja se oli Johanneksen tarkoitus, että kaikki laista heränneet pitää tuleman Jeesuksen tykö: *”Minä kastan teitä vedellä, mutta minun jälkeeni tulee Hän, joka kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella.”* Se on ollut myös minun tarkoitukseni, että suruttomat heräisivät ja tulisivat sen tykö, joka kastaa heitä Pyhällä Hengellä ja tulella. Mutta niin kuin silloin useimmat paatuivat Johanneksen kovasta lakisaarnasta, niin myös nytkin tapahtuu.

Olikos se Kastajan syy, että he paatuivat? Ei ollenkaan, mutta se oli heidän oma syynsä. Niin tuli paatus juutalaisille Vapahtajan kovasta tuomiosta; mutta oliko se saarnaajan syy, että he niin paatuivat? Ei, vaan he

itse paaduttivat sydämensä. Oli silloin muutamia, jotka Johannes oli kastanut ja jotka eivät tienneet Vapahtajasta mitään; niin nytkin on muutamia, jotka ovat heränneet laista, mutta ei ole tulleet Kristuksen tykö. Oli silloin myös muutamia, jotka rupesivat seuraamaan Kristusta, mutta menivät taas maailmaan, koska Hän sanoi muutamia kovia sanoja heille. Niin ovat nytkin muutamat alkaneet seuraamaan Kristusta, mutta ovat langenneet pois ja kääntyneet maailmaan.

Meidän toivomme on kuitenkin, etteivät ne harvat Jeesuksen opetuslapset, jotka ovat jättäneet kaikki ja seuranneet Kristusta, pidä kääntymän maailmaan, vaikka vielä Jeesus muutamaksi ajaksi kuolisi heidän sydämensänsä. Ne, jotka ovat todella alkaneet seuraamaan Kristusta, eivät pääse Hänestä niin erillensä, että he menevät varsin maailmaan, koska Jeesus kuolee, vaan heidän täytyy tulla murheelliseksi, heidän täytyy langeta epäilykseen, koska Jeesus kuolee. Ei heillä ole turvaa taivaaseen eikä maailmaan.

Siinä hengen hädässä täytyy heidän ruveta itkemään ja parkumaan. Silloin tulee Uskon Sankari, kuoleman ja helvetin ylitsevoittaja, lukittuin ovien kautta murheellisten opetuslasten tykö ja he saavat tuta, että Jeesus on vielä elämässä. Silloin tulee Jeesuksen opetuslapsille ilo Vapahtajan ylösnousemisesta. Mutta Herodeksen huora, jolle tuli ilo Johanneksen kuolemasta, saapi ulvoa helvetissä ja kaikki muut katumattomat huorat saavat ulvoa hänen kanssansa. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansalliskirjasto, Helsinki /

TEKSTI: JES. 42: 6–7 (ILTASAARNA)

Minä Herra olen sinun kutsunut vanhurskaudessa avaamaan sokeain silmiä ja vankeja pelastamaan vankeudesta ja tornista niitä, jotka pimeydessä istuvat.

Näin puhuu Herran Henki profeetta Jesajan suun kautta. Hän puhuu Messiaasta eli siitä tulevasta Vapahtajasta, jonka Herra oli kutsunut vanhurskaudessa avaamaan sokeain silmät ja vankeja pelastamaan vankeudesta. Tämä profeetta Jesajan ennustus tuli myös täytetyksi, kun meidän kallis Vapahtajamme ilmestyi maailmaan. Silloin avattiin sokiaim silmät ja kuuron korvat aukenivat ja moni epäuskon vanki pelastettiin pimeydestä, erinomattain apostolien aikana, koska uskavaiset sielut täytettiin Pyhällä Hengellä.

Mutta vielä nytkin tulee tämä profeetan ennustus täytetyksi, koska Jumalan sana niin saarnataan, että ihmiset heräävät. Silloin avataan sokeain silmät ja kuurojen korvat aukenevat, ja moni epäuskon vanki, joka on istunut pimeydessä, pääsee irti saatanan kahleista. Vaikka näinä aikoina ei moni herää enää, ja epäuskon vangit tahtovat katkaista Pyhän Hengen siteitä, että pääsisivät oikein irti kaikista omantunnon soimauksista. Kyllä me sen näemme, että epäuskon vangeille tulee hätä kuolemassa, mutta ei silloin ole helppo ylös nousta, koska omanvanhurskauden perkele freistaa parastansa ja tulee hirmuiseksi päällekkantajaksi ja tahtoo sammuttaa viimeisen uskon kipinän. Ja se on tietämätöin, kuka silloin tulee puhaltamaan suitsevaisen kynttilän sydämen. Herra on sanonut: *”Suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa, ja särjettyä ruokoa minä en tahdo murentaa.”* Mutta se on tietämätöin, onko epäuskon vangilla semmoinen sydän, että sitä saatetaan verrata suitsevaisen kynttilän sydämeen. Se on tietämätöin, onko omanvanhurskauden palvelijoilla särjetty sydän. Kovalta tuntuu sydän, joka on täynnänsä epäuskoa. Kuitenkin särkyy pikemmin kova sydän kuin pehmeä sydän, jota armonvargaat kantavat povessansa.

Mutta Herra on sanonut: *”Suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa, ja särjettyä ruokoa minä en tahdo murentaa.”* Ottakaa nyt vaarin näistä sanoista, te suitsevaiset kynttilän sydämet, ja sinä särjetty ruoko! Niin kauan kuin savu nousee suitsevaisesta kynttilän sydäimestä, saattaa Herran Henki puhaltaa sinun päälles. Jos se syttyy, niin se syttyy hopusti palamaan; jos se sammuu, niin se on kastunut tämän maailman rajuilmaasta. Ja sinä särjetty ruoko! Herra ei tahdo sinua murentaa.

Meidän pitää tänä päivänä perään ajatteleman, **kuinka ontuvat käyvät, sokeat näkevät, pitaliset puhdistetaan, kuolleita herätetään ylös, ja kuinka köyhille saarnataan evankeliumi.**

Mutta huutakaat nyt, te ontuvat, sokeat ja raajarikot, te pitaliset ja kuolleet, te kuurot ja mykät! Huutakaat niin korkealla äänellä, että Jeesus kuulee ennen kuin Hän sivuti menee. Hän on jo sivuti menemässä. Jotka nyt eivät huuda, ne jäävät istumaan pimeydessä. Pian menee Jeesus niin kauvas, ettei silmä näe eikä korva kuule.

Kukatiesi meidän kiittämättömyytemme tähden, meidän hitautemme tähden ja meidän laiskuutemme tähden menee Jeesus toiseen maailmaan, kussa Hänet paremmin otetaan vastaan kuin täällä. Kuule, sinä Johanneksen Ystävä, murheellisten opetuslasten huokaus! Isä meidän, joka olet taivaissa, jne.

EVANKELIUMI: MATT. 11: 2–10

2 Mutta kuin Johannes vankiudessa kuuli Kristuksen työt, lähetti hän kaksi opetuslastansa,

3 Sanomaan hänelle: oletko sinä se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman?

4 Niin Jesus vastasi ja sanoi heille: menkää ja sanokaat jälleen Johannekselle, ne mitkä te kuulette ja näette:

5 Sokiat saavat näkönsä, ja ontuvat käyvät, spitaliset puhdistetaan, ja kuurot kuulevat, kuolleet herätetään, ja köyhille saarnataan evankeliumi,

6 Ja autuas on se, joka ei pahene minusta.

7 Kuin he menivät pois, rupesi Jesus sanomaan kansalle Johanneksesta: mitä te läksitte korpeen katsomaan? ruokoako, joka tuulelta häälytetään?

8 Taikka mitä te läksitte katsomaan? ihmistäkö, vaatetettua pehmeillä vaatteilla? Katso, jotka pehmeitä kantavat, ne ovat kuningasten huoneissa.

9 Taikka mitä te läksitte katsomaan? Prophetaako? totisesti sanon minä teille: tämä on jalompi kuin propheta.

10 Sillä tämä on se, josta kirjoitettu on: katso, minä lähetän enkelini sinun kasvoisetteen, joka on valmistava sinun ties sinun etees.

Se kuuluu evankeliumista, niin kuin Johannes olisi ollut epäilyksissä Jeesuksen persoonasta, koska hän pani opetuslapsiansa kysymään: *”Oletko sinä se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman?”* Tämä Johanneksen kysymys merkitsee: *”Oletko sinä se ulosluvattu Vapahtaja, eli pitääkö meidän toista Vapahtajaa odottaman?”*

Tämä Johanneksen kysymys kuuluu nyt näin: **”Onko tämä oikea kristillisyyys, joka näinä vuosina on ilmestynyt pohjan maalla, eli pitääkö meidän parempaa kristillisyyttä odottaman?”**

Tämän kysymyksen päälle pitää meidän Jumalan armon kautta lyhyesti vastaaman.

Koska niin monenlaista kristinuskoa on maailmassa ollut ja vielä nytkin on, niin päättävät suruttomat, ettei ole tietoa, mikä usko olisi oikea. Mutta ne, jotka ovat jotakin koetelleet siitä autuaaksi tekeväisestä uskosta, täytyvät tunnustaa, ettei pakanan usko ole oikea. Ja

meidän täytyy myös tunnustaa, että yksi Jumala on oikea Jumala, yksi Vapahtaja on oikea Vapahtaja, niin myös täytyy yksi usko olla oikea ja autuaaksi tekeväinen. Koska moni tällä ajalla uskon tunnustaa ja kuitenkin uskon voiman kieltää elämällensä, niin tulee monelle yksinkertaiselle kristitylle mieleen, mikä usko viimein on oikea, koska muutamamat uskovat ja huoraavat, muutamat uskovat ja varastavat, muutamat uskovat ja ovat maailmassa kiinni.

Emme nyt puhu niistä, joita kristityt eivät ole koskaan saattaneet tunnustaa kristityiksi, semmoisilla ei ole oikeat kristittyin koettelemukset olleet, vaan me puhumme niistä, joita oikeat kristityt ovat kristityksi ottaneet, mutta jotka eivät pysyväiset olleet heidän uskossansa. Niistä on jo ensimmäisessä kristillisyydessä ollut paljon epäilystä, pitääkö kristittyin ottaman semmoisia langenneita seurakunnan yhteyteen ja tunnustaman kristityiksi. Muutamamat kristityt sanoivat jo silloin, että langenneita ei tarvitse ottaa seurakunnan yhteyteen, vaikka kummoisen katumuksen tekisivät. Mutta toiset kristityt ovat langenneita ottaneet seurakunnan yhteyteen, koska he ovat oikein katuvaiset olleet. Eikä ole ne langenneet muutoin jaksaneet uskoa, että Jumala on heidän syntinsä anteeksi antanut, ennen kuin kristityt ovat anteeksi antaneet. Kuitenkin ovat ensimmäiset kristityt oikean katumuksen langenneilta vaatineet.

Koska nyt Jumala on antanut niin suuren valan kristityille, että heillä on valta synnit anteeksi antaa ja pidättää, niin on jäänyt suurin epäily niistä, joita muutamat kristityt ovat kristityksi ottaneet ja muutamat ovat kaataneet. Emme tiedä, onko siis kristityillä ollut sokeus siinä paikassa, etteivät he ole oikein tunteneet, kuka on oikein katuvainen. Mutta me tiedämme, että pakanat, jotka mittaavat kristillisyyttä omanvanhurskauden ojennusnuoran jälkeen, eivät ota ketään kristityksi. Ja armonvargaat taas ottavat armonvarkaita kristityiksi. On siis yksi määrä ja yksi raja,

jossa oikea katumus pitää löytymän, nimitäin siinä paikassa juuri, kussa entinen kuollut usko on loppunut. Koska nimittäin opetuslapsilla loppui kaikki usko ja kaikki toivo, silloin oli heillä oikea katumus.

Jos me nyt tahdomme antaa vastauksen tämän kysymyksen päälle, onko tämä kristillisyyks oikea, eli pitääkö meidän parempaa kristillisyyttä odottaman, niin täytyy meidän ensin antaa tiettäväksi, että ensimmäiset kristityt ovat aina pitäneet niitä oikeina kristittyinä, jotka ovat henkensä antaneet Jeesuksen nimen tähden; mutta semmoinen koettelemus ei ole vielä ollut tässä kristillisyydessä. Toiseksi täytyy meidän tunnustaa, että meillä on semmoinen usko, että vielä nytkin löytyy tässä kristillisyydessä muutamia harvoja sieluja, jotka saattaisivat kyllä uhrata henkensä ja verensä Jeesuksen nimen tähden.

Koetelkaa nyt itseänne tämän ojennus nuoran jälkeen, jos teidän uskonne kestää siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, jos te

jaksaisitte noudattaa Jeesuksen verisiä askeleita, jos te jaksatte ottaa ilolla ja riemulla kuoleman vastaan Jeesuksen nimen tähden. Nyt ei ole muuta parempaa kristillisyyden tuntomerkkiä kuin ainoastansa tämä, että moni on tämän kristillisyyden kautta tullut siihen tilaan, että hän on saattanut ilolla ja riemulla jättää tämän maailman.

Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että moni kristillisyyden veli ja sisar seisoo nyt Siionin vuorella sadan ja neljän viidettäkymmenen tuhannen kanssa veisaten uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle, kiittäen tämän vähäisen valon edestä, joka on koittanut pohjan maalla. Kilvoitelkaa tekin kalliimmassa uskossanne loppuun asti, niin te pääsette pian kohtaamaan veljiänne ja sisarianne uskossa [siinä autuaallisessa paikassa], jossa tiaiset istuvat elävän viinapuun oksain päällä. Amen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Vapahtaja kysyi kerran juutalaisilta, mistä Johanneksen kaste oli? Mutta juutalaiset vastasivat: ”Emme tiedä.”

Me kuulemme näistä sanoista, jotka luetaan evankelista Matteuksen 21: 25, että juutalaiset eivät viitsi sanoa, mistä Johanneksen kaste oli, sillä he arvelivat keskenänsä: Jos me sanomme, että Johanneksen kaste oli taivaasta, niin Hän sanoo meille: Miksette siis uskoneet häntä? Jos me sanomme: Se oli ihmisistä, niin me pelkäämme kansaa, sillä kaikki pitivät Johanneksen profeettana.

Niin ajattelee juutalainen, ennen kuin hän vastaa semmoisiin kysymyksiin, minkä kautta hän joutuisi johonkuhun ansaan eli järjen mutkaan, jos hän vastaisi. Juutalainen pelkää, että hän tulee omilla sanoillansa solmituksi, jos hän rupeaisi semmoisiin kysymyksiin vastaamaan, jotka käyvät juutalaisen kunnian päälle. Ja minkäs tähden Jeesus Nasaretilainen rupesi järjen kysymyksillä juutalaisten tuntoa solmimaan?

Jos joku kristitty kysyisi juutalaisilta, mistä tämä heräys on tullut, niin rupeaisi luonnollinen järki räknäämään ja fundeeraamaan, kuinka hänen pitäisi vastaaman, ettei hän tulisi omilla sanoilla solmituksi. Ei luonnollinen järki tahdo uskoa, että tämä kaste on tullut Jumalasta. Mutta koska kansa on ruvennut uskomaan, että Johanneksen kaste on tullut Jumalan asetuksen jälkeen, niin ei viitsi maailman herrat julkisesti sanoa, että se on ihmisten juoni. Mutta jos he taas tunnustavat, että tämä Johanneksen kaste on tullut Jumalasta, niin he pelkäävät tuota jälkimäistä kysymystä: Miksette siis uskoneet häntä? Viimein häätävät maailman herrat ja ylimmäiset papit sanomaan: Emme tiedä, mistä tämä Johanneksen kaste on tullut. Ja tämän tietämättömyyden kautta he luulevat pääsevänsä sivuitse helvettiä.

Samaan tietämättömyyteen panevat he itsensä, koska kysymys tulee, mistä tämä

kristillisyyks on alkunsa saanut. Eivät maailman herrat ja suruttomat papit viitsi julkisesti sanoa, että tämä kristillisyyks on riettaan hengen vaikutus. Mutta ei ne tahdo sitäkään tunnustaa, että se on Jumalasta tullut, sillä he pelkäävät tuota jälkimäistä kysymystä: Miksette siis uskoneet häntä? Miksette usko, että se on oikein, mitä nyt saarnataan kristillisyydestä?

Mutta kuinka fariseukset saattavat sen uskoa, että tämä kristillisyyks on Jumalasta, koska luonnollinen järki ottaa niin kovin vastaan, että he pikemmin menisivät festniingiin, kuin että he tulisivat niin hulluksi, että he heittäisivät viinan ryyppäämisen, viina-kaupan, kirouksen, tappeluksen, ahneuden ja maailman ilon. Kristillisyyks tulee niin vastahakoiseksi ja kokonansa mahdottomaksi, että jos he tunnustaisivat tämän Hengen vaikutuksen olevan Jumalasta, he joutuisivat siinä samassa tuomitsemaan itsensä.

Jos kaikkien pitäisi tulla semmoiseksi, kuin Johannes Kastaja, joka niin hävyttömästi haukkui maailman kunniallisia ihmisiä kyykäärmeen sikiöiksi ja huoruuden siemeneksi, niin kääntyisi viimein koko maailma ylös alas käsin. Maailman herrat, fariseukset ja kuolleen uskon tunnustajat joutuisivat tuomitsemaan itsensä, jos he tunnustaisivat senkaltaisen miehen opin oikeaksi. Kun he räknäävät ja lukevat läksyjä, ja freistaavat sanonsa passata, etteivät he tulisi solmituksi, sanovat he viimein: Emme tiedä.

Ja tämä fariseusten luonto on niin merkillinen esimerkki niillekin, jotka nyt tekevät itsensä mykäksi, että se on paras neuvo luonnolliselle järjelle, koska hän muutoin ei pidä puoliaan, että hän panee itsensä mykäksi ja tietämättömäksi. Jos nimittäin joku kristitty kysyy maailmanlapsilta, onko tämä kristillisyyks Jumalasta vai ihmisistä, onko se Pyhän

Hengen vaikutus vai riettaan Hengen vaikutus, niin sanokoon luonnollinen ihminen: Emme tiedä. Sellaisella tietämättömyydellä he luulevat pääsevänsä ahtaasta paikasta.

Vaikka nyt juutalaisilla oli se sisällinen vakuutus, että Johannes Kastaja ei mahtanut olla oikea opettaja, koska hän haukkui maailman kunniallisia herroja niin hävyttömästi, eivät ne sen tähden yhteisen kansan tähden viitsi sanoa, että Johanneksen kaste on riettaan hengen vaikutus. On vissimmästi tämänaikaisilla fariseuksilla sama usko, kuin silloin, että tämä kristillisuus, joka nyt on ilmoittanut itsensä, ei ole Jumalasta, mutta että se on juuri riettaan hengen työ. Vaikka maailman herrat eivät viitsi sen yhteisen kansan tähden ilmoittaa ajatuksiansa.

On myös semmoisia armonvarkaita, jotka eivät saata muuta ajatella, kuin että tämä kristillisuus on juuri riettaan hengen vaikutus, koska armonvarkaita niin kovin ahdistetaan ulos lammashuoneesta. Mutta jos katsotaan sen päälle, mitä tämä kristillisuus on vaikuttanut, minkälaisen muutoksen se on matkaan saattanut sekä uskossa että elämässä, niin tulevat maailman ihmiset mykäksi. Eivät he tohdi sanoa, että semmoinen muutos uskossa ja elämässä on riettaan hengen vaikutus.

Mutta se haukkuminen ja tuomitseminen, joka oli aina Kastajan suussa, jonka kautta hän tuomitsi parhaat miehet seurakunnassa kadotukseen, se oli juutalaisten mielestä niin hirveä ja niin kauhistavainen, että semmoinen mies ei ole ollenkaan oikea profeetta, joka niin haukkuu ja tuomitsee kunniallisia ihmisiä kadotukseen. Onkos se oikea opettaja, joka sanoo kunniallisille ihmisille: Te kyykäärmeen sikiöt, kuka teitä on neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa? Ei se ole oikea opettaja, joka niin hirveästi haukkuu kunniallisia ihmisiä.

Tämän haukkumisen tähden eivät tahdo maailman herrat, eivätkä muut kunnialliset ihmiset tunnustaa, että Johanneksen kaste

on Jumalasta. Erinomattain olivat siveät huorat niin kovin suuttuneet Kastajalle, että ne tahtoivat hänen päänsä vadin päälle. Ja yhden siveän huoran tähden leikattiin Johanneksen kaula poikki. Semmoisen kiitoksen sai tämä totuuden tunnustaja sen aikaisilta ihmisiltä. Jos vielä nytkin tämä totuuden tunnustaja nousisi ylös kuolleista ja rupeaisi niin hävyttömästi haukkumaan kunniallisia ihmisiä, niin kuin hän silloin teki, kyllä näkisitte, mitä maailman ihmiset tekisivät hänelle. Juutalaisten päämiehet ajattelivat hänestä, että hän ei mahda olla oikea opettaja, joka siihen laihin haukkuu.

Ja niin ajattelevat vielä nytkin tämänaikaiset juutalaiset eli armonvarkaat, että semmoinen opettaja ei ole Jumalasta, joka haukkuu ja soimaa ihmisiä synnistä. Juutalaiset sanoivat nimittäin, että Johanneksella oli perkele, koska tämä totudentunnustaja ei elänyt niin kuin muut maailman herrat. Ei hän pannut viinaa suuhunsa, eikä syönyt niin herkulista ruokaa, kuin maailman herrat. Sen tähden sanottiin, että hänellä oli perkele. Ja kuka tiesi, jos semmoinen opettaja nyt ilmestyisi maailmassa, joka kovin lain kautta soimaisi maailman ihmisiä vääryydestä, kuinka paljon kiitosta hän saisi. Se on jo monessa paikassa nähty, että se, joka sanoo totuuden maailman ihmisille, se tulee maailman vihamieheksi. Joka soimaa suruttomia ihmisiä vääryydestä, se on heidän mielestensä pahempi, kuin itse vihollinen. Ei se ole siis ihme, että Johannes Kastajaa pidettiin vääränä profeettana, ja että juutalaiset olivat hänelle vihaiset.

Johannes Kastaja sanoo tämän päivän evankeliumissa, että hän on huutajan ääni korvessa, ja että hän oli tullut valmistamaan Herralle tietä. Meidän pitää tänä päivänä kuunteleman, kuinka tämä ääni huutaa, ja kuinka hän valmistaa Vapahtajalle tien ihmisten sydämiin. Koska me olemme ensinnä rukoilleet sitä Suurta Ristinkantajaa, joka Johanneksen jälkeen tuli, jonka kengän rihmoja Johannes ei ollut mahdollinen

päästämään, että Hän avaisi kuurojen korvat kuulemaan, mitä huutajan ääni huutaa korvessa, ja että Hän antaisi huutajalle voiman valmistamaan Herralle tien suruttomien ihmisten sydämiin. Ja me toivomme, että Hän kuulee kaikkien niiden rukoukset, jotka hengessä ja totuudessa rukoilevat: Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: JOH. 1: 19–28

19 Ja tämä on Johenneksen todistus, kuin Juudalaiset lähettivät Jerusalemissa papit ja Leviläiset kysymään häneltä: kukas olet?

20 Ja hän todisti ja ei kieltänyt, ja hän todisti, sanoen: en minä ole Kristus.

21 Ja he kysyivät häneltä: kukas siis? oletkos Elias? Hän sanoi: en. Oletkos propheta? Hän vastasi: en.

22 Niin he sanoivat hänelle: kukas olet? että me antaisimme niille vastauksen, jotka meidät lähettivät: mitäs sanot itses-täs?

23 Hän sanoi: minä olen huutava ääni korvessa: valmistakaat Herran tietä, niin kuin Jesaias propheta sanoi.

24 Ja jotka lähetetyt olivat, olivat Pharisalaisista.

25 Ja he kysyivät häneltä ja sanoivat hänelle: miksi siis sinä kastat, jos et ole Kristus, etkä Elias, etkä propheta?

26 Johannes vastasi heitä ja sanoi: minä kastan vedellä; mutta teidän keskellänne seisoo, jota ette tunne:

27 Hän on se, joka minun jälkeeni tulee, joka minun edelläni on ollut, jonka kengän rihmoja en minä ole kelvollinen päästämään.

28 Nämät tapahtuivat Betabarassa, sillä puolella Jordania, kussa Johannes kast.

Meidän pyhän evankeliumin johduksesta pitää meidän tällä hetkellä kuunteleman, **mitä huutajan ääni korvessa huutaa.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Hän huutaa: Valmistakaa Herralle tietä.**

Toinen tutkistelemus: **Hän huutaa: Minun jälkeeni tulee se, joka minun edelläni ollut on, ja jonka kengän rihmoja minä en ole mahdollinen päästämään.**

Antakoon se taivaallinen Herra Jeesus armonsa, että huutajan ääni korvessa kuuluisi kauas, niin että se tunkisi ihmisten sydämeen ja vaikuttaisi siellä totisen katumuksen ja parannuksen, silloin olisi tie valmistettu Herralle. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Mitäs huutajan ääni korvessa huutaa?** Hän huutaa: Valmistakaa Herralle tietä. Ensinnä, koska huutajan ääni rupesi huutamaan korvessa: valmistakaa Herralle tietä ja tehkää parannus, taivaan valtakunta on läsnä, koska, sanon minä, huutajan ääni rupesi niin huutamaan, olivat kaikki kuurot ja mykät. Muutamat sanoivat, että hänellä on perkele. Muutamat luulivat, että se on manalainen, joka niin huutaa. Se oli niin outo, se huutajan ääni, että he rupesivat kysymään, niin kuin me kuulemme tämän päivän evankeliumista: Kukas olet? Mikäs mies sinä olet, joka niin huudat? Ja miksi sinä kastat, koska et ole Kristus?

Se huutajan ääni kuului ensinnä maailman ihmisten korvissa, niin kuin koira olisi haukkumassa. Mutta koska he rupesivat kuuntelemaan, mitä se haukkuu, niin se kuului, niin kuin karhuille ja jalopeuroille hän olisi haukkumassa. Kyllä he sen kuulivat, ettei ole se koira jänikselle haukkumassa, mutta juuri karhuille ja metsän pedoille hän on haukkumassa, koska hän niin vihaisesti haukkuu. Kyllä he sen kuulivat, ettei se huutajan ääni ole mykkä koira. Niin kuin Herra soimaa muutamia profeetoita Vanhassa Testamentissa, että he olivat mykät koirat, jotka eivät hauku koskaan, vaikka he näkivät niin paljon armonvarkaita tulevan Isännän puotiin.

Mutta huutajan ääni korvessa ei suinkaan ollut mykkä koira. Kyllä hän jo haukkui karhuille ja jalopeuroille niin paljon, kuin hän saattoi. Muutamat koirat haukkuvat ainoastansa kerjäläisille, jotka käyvät ryysyissä,

joiden räpäleet riippaavat polvien ympäri. Mutta tämä koira haukkui enimmäiten niille, joilla olivat koreat vaatteet. Koska hän näki herroja, rupesi hän oikein vihaisesti haukkumaan: Te kyykäärmeen sikiöt. Niin kuuluvat hänen haukkumasanansa: Te kyykäärmeen sikiöt, kukas on teitä neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa? Jo on kirves pantu puitten juureen, jokainen puu, joka ei kanna parannuksen soveliaita hedelmiä, hakataan pois ja heitetään tuleen.

Mutta mitäs se auttaa, vaikka koira haukkuu karhulle? Enemmän semmoinen peto ärtyy ja paatuu koiran haukkumisesta. Varoittaa karhu ainoastansa perseensä, ettei koira pääsisi sen kautta puremaan, erinomattain semmoinen karhu, joka syö vuotavaa pirun paskaa, jolla hän vahvistaa luontonsa. Mutta vaikka karhu on niin urhoollinen ja rohkea peto, viipyy hän niin kauan koiran kanssa, että pahempi vihollinen, joka pensaan takana naakii, pääsee häntä ampumaan. Jos karhulla olisi se ymmärrys, että hän lähtisi varsin pakenemaan, koska koira rupeaa haukkumaan, niin saataisi hän mitämaks henkensä varjella. Mutta karhu on niin hullu, että hän suuttuu koiralle enemmän kuin viholliselle, joka hiipii puitten takana. Sen saman asian tähden pääsee ampumamies likemmäksi ja likemmäksi, sillä aikaa kuin karhu viipyy koiran kanssa. Karhu katsoo koiran pahemmaksi viholliseksi. Ei hän ymmärrä, että pahempi vihollinen on selän takana, joka ampuu luodilla läpi sydämen, ja sitten hän pääsee karhun nahkaa nylkemään ja hänen lihaansa keittämään ja kuuta paiseamaan.

Voi, voi, sinua, sokea raukka, joka et ymmärrä pelätä sitä, joka saattaa sinun henkesi tappaa viekkaudellansa. Sinä suutut niin kovin koiralle, ja se viha tekee sinut niin sokeaksi, ettet ymmärrä varjella henkeäsi siltä, jolla pyssy, keihäs ja nuolet ovat kädessä. Juuri niin kävi myös juutalaisille, jotka suuttuivat Kastajalle sen haukkumisen tähden. Heidän päällensä tuli jälkeen pahempi

vihollinen, joka hävitti heidän kaupunkinsa. Ja se vihollinen pääsi sillä tavalla heidän sie-lujansa paistamaan helvetissä.

Kohta viisaammat ovat jänikset ja eksyneet lampaat, jotka lähtevät jalkoin, koska koira rupeaa haukkumaan. Ei heillä ole semmoinen luonto, kuin karhuilla. Jänis lähtee pakenemaan, koska koira rupeaa haukkumaan. Aina hän löytää jonkun turvapaikan, joka koiran haukkumisesta pelästyy. Eksyväiset lampaat myös pelästyvät koiran haukkumisesta ja lähtevät juoksemaan Paimenen tykö, sillä ei koira tee lampaille mitään, mutta hän haukkuu ainoastansa ja ajaa lampaita Paimenen tykö. Ja Paimen pitää semmoisen lammaskoiran hyvässä arvossa, joka ajaa lampaita kotia. Jos joku paimenkoira olisi semmoinen, että se rupeaisi lampaita puremaan, niin viilataan häneltä hampaat poikki. Johannes Kastaja oli semmoinen lammaskoira, joka haukkui ihmisiä. Ja sillä haukkumisella hän sai muutamia kääntymään Vapahtajan tykö. Ne eksyneet lampaat Israelin huoneesta, joita se Hyvä Paimen oli tullut etsimään, niitä Johannes Kastaja ensinnä oli haukkunut, eli lain saarnaamisen kautta niin valmistanut, että he rupesivat uskomaan Vapahtajan päälle. Ei tosin hedelmä näkynyt heti Johanneksen lain saarnaamisesta, mutta hän oli kuitenkin vaikuttanut niin, että muutamat rupesivat uskomaan Vapahtajan päälle.

Tämän haukkumisen kautta on tämä huutajan ääni korvessa valmistanut Herralle tietä. Ja jos kaikki sen Taivaallisen Isännän koirat olisivat niin kiivaat haukkumaan varkaita, kuin tämä oli, vissimmästi rupeaisivat varkaat pelkäämään, ettei ole hyvä mennä varastamaan semmoisessa talossa, missä niin vihainen koira on. Mutta Herra valittaa jo Vanhassa Testamentissa, että muutamat profeetat ovat mykät koirat, jotka eivät hauku, vaikka he näkevät niin paljon varkaita. Varkaat pruuukaavat myös suostuttaa talon koiria lihalla eli leivällä, jota he

kantavat kainalon alla. Tällä tavalla saavat varkaat muutamia koiria vaikenemaan.

Mutta tämä huutajan ääni korvessa olisemoinen koira, joka ei antanut itseään suostuttaa lihakappaleilla taikka leipäpalasilla. Hän oli niin uskollinen Isännälle, että hän haukkui kahta kiivaammin, jota enemmän varkaat freistaisit häntä suostuttaa. Ja se on arvettava, että jos karhut ja pedot ovat vihaiset semmoiselle koiralle, joka pureskelee heitä perseen puolelta, kyllä ovat armonvarkaat vielä vihaisemmat semmoiselle koiralle, joka ei anna heidän varastaa rauhassa. Armonvarkaat suuttuvat niin kovin talon koirille, että sappikin puhkeaa. Mutta ei se auta. Armonvarkaille tulee viimein juuri sula hätä, koska he eivät pääse varastamaan. Armonvarkaat joutuvat paastoamaan, koska heidän varkautensa ei tahdo menestyä.

Mutta muutamat varkaat ovat niin viekkaat, että he varastavat päivällä, vaikka ihmiset ovat valveilla. Saati he saavat silmäin väliä, eli sillä aikaa, kuin ihminen kääntää selkensä, ovat he jo muutaman voilimpun näpänneet ja vatsaansa nielleet. Ja vaikka Isäntä kyllä kaipaa omaansa, ihmiset myös moittivat ja sanovat muutamalle varkaalle: Sinä olet kyllä yksi armonvaras. Mutta hän kieltää ja osoittaa käsiänsä ja kääntää itseänsä visiteerata. Välistä rupeaa hän myös itkemään ja sanoo: Viattomasti minua haukutaan. Armonvaras suuttuu välistä niin kovin, että käärmeen kyyneleet rupeavat vuotamaan hänen silmistänsä. Ja vaikka kaikki ihmiset tietävät, että hän on yksi päämestari varastamaan armoa, yhtä hyvin hän kieltää ja sanoo, että viattomasti häntä haukutaan.

Mutta vaara on, että varkaat kerran saavutetaan. Koska hengellinen viskaali tulee visiteeraamaan varkaitten puotia, koska se puhumaton vieras mies, joka on nähnyt heidän varkautensa, rupeaa todistamaan heitä vastaan, silloin täytyy heidän kantaa kaikki tyynni takaisin, mitä he ovat varastaneet. Ja se on aina nähty, että varkaat tulevat viimein

niin köyhiksi, että heidän täytyy kerjätä. Se olisi paras, että kaikki varkaat toisivat takaisin kaikki, mitä he ovat varastaneet, ennen kuin aurinko laskee, etteivät he joutuisi vasta helvetissä maksamaan takaisin, mitä he ovat varastaneet.

Toinen tutkistelemus: **Mitäs huutajan ääni vielä huutaa? Hän huutaa: Minun jälkeeni tulee se, joka minun edelläni ollut on, jonka kengän rihmoja minä en ole mahdollinen päästämään.** Niin kuin uskollinen talon koira, oli Johannes haukunnut niitä armonvarkaita. Mutta ei koira hauku sen tähden, että hän saattaa varjella Isännän kalua varkailta, mutta hän luottaa sen päälle, että Isäntä itse tulee varjelemaan omansa. Niin ei Johanneskaan omistanut itsellensä sitä kunniaa, että hän oli Kristus. Ainoastansa niin kuin Vapahtajan edesajaja, oli hän valmistanut Vapahtajalle tien. Hän tunsu niin muodoin, ettei hän ole mikään. Hänellä oli se nöyryys, ettei hän tahtonut itsellensä kunniaa. Mutta hän osoitti sormellansa Vapahtajan kaikille murheellisille, köyhille ja alaspainetuille, jotka hänen haukkumisensa kautta olivat syntiseksi tulleet.

Hän tunnusti siis, ei ainoastansa katuvoisille, mutta myös suruttomille, ettei hän ole itsensä mitään. Ettei kenenkään tarvitse hänen päällensä uskoa. Jos hän olisi omaa kunniantansa etsinyt, olisi hän saattanut pettää ihmisiä, jotka olivat jo alkaneet uskomaan, että hän oli Vapahtaja. Mutta hän tunnusti julkisesti, ettei hän ole mahdollinen Vapahtajan kengän rihmoja päästämään. Ja hänen tarkoituksensa oli ainoastansa, että ihmiset lain saarnaamisen kautta heräisivät synnin unesta, että he totisen katumuksen ja parannuksen kautta pakenisivat sen Parantajan tykö, joka saattaa heidän haavojaan parantaa.

Vaikka nyt maailmanlapset kuulivat Johannesen omasta suusta, ettei hän ole Vapahtaja eikä Elias, eikä profeetta, yhtä hyvin olivat he suuttuneet hänelle sen tähden, että

hän oli niin paha haukkumaan kunniallisia ihmisiä. Varkaat pruukaavat suuttua enemmän koiralle, kuin Isännälle. He arvaavat, että jos koira olisi mykkä, pääsisivät he varastamaan rauhassa. Sen tähden suuttuvat he enimmäiten koiralle, joka on kiivas haukkumaan. Tavallisen koiran haukkuminen kuuluu välistä peninkulman päähän, koska tyven on. Mutta jos on kova vastatuuli, niin ei kuulu koiran haukkuminen neljänneksen päähän.

Koska tämä talon koira rupesi haukkumaan, niin ei kuulunut hänen haukkumisensa kauas. Maailman kova tuuli vei hänen äänensä. Ja ne, jotka likimmäiset olivat, suuttuivat siitä haukkumisesta ja tukkivat korviensa, ja sanoivat keskenänsä: Mitä tuo koira haukkuu? Emme viitsi semmoista haukkumista kuunnella. Viimein tuli tyven, ja koiran haukkuminen rupesi kuulumaan edemmäksi. Ja ihmiset rupesivat viimein arvelemaan keskenänsä: Mitä tuo koira haukkuu? Vissimmästi siellä on joku karhu, eli muu metsän peto.

Mutta koska he rupesivat kuuntelemaan, ymmärsivät he, että varkaita hän myös haukkui, ei ainoastansa karhuille. Viimein tuli myös tämä haukkuminen kuninkaan korviin. Ja kuningas antoi tuoda tykönsä sen miehen, joka oli alkanut kunniallisia miehiä haukkumaan. Mutta tämä totuuden tunnustaja haukkui myös kuningasta sen tähden, että hän piti huoria. Ja sen soimauksen tähden heitettiin tämä totuuden tunnustaja torniin. Ja siellä leikattiin hänen kaulansa yhden huoran tähden. Ja kaikki siveät huorat sanovat

vielä nytkin: Se oli juuri soma hänelle, kukas käski haukkua?

Mutta niin kuin profeetat ovat haukkuneet, niin on Johannes Kastaja haukkunut, niin on myös Jeesus Nasareenus haukkunut ja vääröyden tähden soimannut syntisiä. Ja sen haukkumisen tähden on maailma heitä vihannut ja pilkannut, ja viimein tappanut. Sillä maailman ihmiset, erinomattain juutalaiset ja pakanat, kantavat hengellistä vihaa totuuden tunnustajille. Niin se on ollut ennen, ja niin se on vielä nytkin. Huorat, varkaat, juomarit ja viinaporvarit suuttuvat niin kovin huutajan äänelle, joka vaivaa heitä parannuksen huudolla, että he rupeavat janoamaan hänen vertansa. Ja koska he näin vihaavat ja vainoavat Jeesuksen opetuslapsia, luulevat he tekevänsä Jumalalle palveluksen. Mutta kerran he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Silloin taitaa olla hiljan ruveta parannusta ja katumusta tekemään, koska armonaika on sivuitse mennyt.

Mutta ne harvat sielut, jotka huutajan äänen kautta ovat heränneet ja tulleet totuutta tuntemaan, seuratkoon Kastajan esimerkkiä. Ja älkää ihmetelkö, että maailma teitä vihaa. Niin on maailma ennenkin vihannut kristittyitä, jotka ovat totuuden tunnustaneet. Mutta me toivomme ja rukoilemme, että se Suuri Ristinkantaja antaa ristinkantajille voimaa kärsimään kaikkinaisia vaivoja. Sen kautta koettelee Herra heidän uskonsa. Ja he pääsevät viimein iloitsemaan Jumalan seurakunnassa. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoeima / Kansallisarkisto Helsinki /

TEKSTI: MATT. 3: 2–6

Niinä päivinä tuli Johannes Kastaja ja saarnais Juudean korvessa. Ja sanoi: Tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on läsnä. Silloin tuli hänen tykönsä Jerusalemin ja koko Juudea ja kaikki maakunta Jordanin ympäri. Ja he kastettiin häneltä Jordanissa. Ja tunnustit heidän syntiänsä.

Me kuulemma näistä sanoista, jotka löytyvät kirjoitettuna Mattheuksen Evankeliumin 3. luvussa 2. 5. ja 6. värssyssä, ensiksi, että hän saarnais korvessa; toiseksi, että hän käski ihmiset parannuksen tehdä; kolmanneksi, että ihmiset tulit sinne hänen parannussaarnojansa kuulemaan ja antamaan itsensä kastaa; ja neljänneksi kuulemme me, että he tunnustit heidän syntiänsä. Meidän pitää nyt lyhyesti selittämän, minkä tähden nämät asiat tulit niin tapahtuneeksi.

Jos me nyt ensinnä otamme sen kysymyksen eteen: minkä tähden Johannes Kastaja rupeis saarnaamaan korvessa? Kussa ei ollut paljon ihmisiä, mutta mettän petoja, niin kuin hukat ja jalopeurat, hattarat ja mettän perkeleet, haikarat ja pissihaukat. Minkä tähden ei Johannes mennyt Jerusalemiin saarnaamaan, kussa on paljon väkeä? Minä luulen hänen saarnaavan korvessa sen tähden, että kaikki hattarat ja mettän perkeleet kuulisit oikiata Jumalan sanaa. Jos ei ne tee parannusta, niin ne kuuntelevat kuitenkin nostetuilla korvilla sitä outoa ääntä, joka mettässä huutaa, ja katsovat häntä isoilla silmillä niin kuin pissihaukat, ja kurkistelevat ja irvistelevät. Eikä semmoiset mettän elävät olekaan niin arat.

Mutta herrat Jerusalemin kaupungissa, net ei kärsi oikiata Jumalan sanaa kuulla; se kuuluu varsin siitä, että tietäjät idästä tulit Jerusalemin kaupunkiin kysymään, kussa se äsken syntynyt Juudan Kuningas on, niin hämmästyti itse kuningas, ja koko kaupunki hänen kanssansa. Ja sen sanan tähden pani se hirmuinen kuningas Herodes tappamaan viattomia lapsia Beetlehemissä.

Mutta Vapahtaja sanoo myös, että Jerusalemissa tapetaan kaikki profeetat. Siellä on

nimittäin niin paljon herroja, jotka ei kärsi oikiata Jumalan sanaa kuulla. Paremmiin hattarat ja mettän perkeleet kärsivät Jumalan sanaa kuulla, kuin maailman herrat. Jos mettän perkeleet irvistelevät huutajalle korvessa, jos pissihaukat kurkistelevat ja vään-televät niskoja, jos vielä hukan penikat ulvovat, koska he saavat lampaista hajua. Ei ne kuitenkaan tapa häntä niin kuin maailman herrat, jotka lain varjon alla tappavat profeetaita. Ja vielä pikemmin voipi joku mettän perkele kääntyä parannukseen Johanneksen saarnoista ja huutamisesta kuin maailman herrat, jotka purit hampaitansa ja tukitsit korviansa, koska joku kristitty sanoo näkevänsä Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikialla kädellä.

Siinä oli nyt oikia syy, minkä tähden Johannes Kastaja rupeis saarnaamaan korvessa. Ja hänen saarnansa ainet oli sisällepidoista tämä: tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on läsnä. Me arvaamme siis näistä sanoista, että parannus ei ole ainoastansa tarpeellinen tehdä, mutta sen pitää välttämättömästi tehtämän, ennen kuin taivaan valtakunta saattaa tulla. Niin muodoin pitää hattarat lakkaaman nauramasta, mettän perkeleet pitää heittämän pois syömästä vuotavata pirun paskaa, ja pissihaukat pitää heittämän pois lentämästä pimeydestä ja syömästä hiiriä. Niin myös pitää hukan penikat heittämän pois ulvomasta, jos he tahtovat taivaan valtakuntaan tulla. Sillä sinne ei pääse mitään saastuttavaa sisälle. Mutta ei ole hattarat ennen lakanneet nauramasta, ennen kuin huutajan ääni rupeis korvessa huutamaan. Eikä ole mettän perkeleet lakanneet syömästä pirun paskaa, ennen kuin se sama huutajan ääni rupeis huutamaan korvessa. Eikä ole hukan penikat heittäneet

pois ulvomasta ennen kuin se sama huutajan ääni rupeis kuulumaan korvessa. Sillä nämät kaikki rupeisit kurkistelemaan ja korviansa nostamaan pystyyn, koska huuto tuli korvessa. Se oli heidän mielestensä niin outo ääni, ettei he malttaneet olla kuuntelematta. Ja vaikka hattarat siinä irvistelit ja mettän perkeleet kiroisit ja pissihaukat väänitelit kaulaansa ja katselit takaperin, niin on kuitenkin muutampi osa heistä lakannut nauramasta ja irvistelemästä.

Mutta kyllä vielä on hattarat ja mettän perkeleet, jotka nauravat ja irvistelevät, koska huutajan ääni kuuluu korvessa, ja net ovat niin palttuneet, ettei ne tohdi enää tulla liki. He asuvat nyt heidän luolissansa niin kuin karhu pesässensä imien kynsiänsä. Laviamalla kirjoittaa evankelista, että maakunta meni kuuntelemaan Johanneksen lakisaarvoja ja annoit itsiänsä kastaa. Mutta mitä varten maakunta meni korpeen kuuntelemaan Johanneksen saarvoja? Olikohan heillä totinen halu kuulemaan Johannekselta, mistä tie menee taivaaseen, vai oliko heillä ainoastaan kurkistelemahalu?

Minä luulen enimmäksä osassa olleen enemmän kurkistelemisen halu kuin totista sielun hätää. Sillä jos maakunnalla olis ollut oikia halu iankaikkisen elämän perään ja oikia muret sielunsa autuudesta, niin olisit he ilman epäilemättä molemmilla korvilla kuulleet Johanneksen lakisaarvoja. Mutta he kuuntelit ainoastans toisella korvalla ja annoit hänen sanojansa mennä ulos toisen korvan kautta. Muutamat ylönsatsoit häntä ja muutamat suutuit hänelle sen hirmuisen haukkumisen tähden, ja muutamat sanoit, että Johanneksella on perkele. Kuitenkin tunnustit he syntiänsä ja annoit itsensä kastaa.

Tämä paikka ei ole sama tämän aikaisille suukristityille, jotka ovat sen ylösvalaistuksen saaneet helvetistä, ettei ihminen tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa. Ilmankin semmoiset armonvargaat luulevat, ettei ole

ennenkään vaadittu synnintunnustusta. Mutta me kuulemma nyt evankelistan Matteuksen edellä mainituista sanoista, että ne ihmiset, jotka annoit heitänsä kastaa, ne tunnustit myös syntiänsä. Olikohan se synnintunnustus salarippi, vai olikohan se julkinen synnintunnustus? Ei se ole missään paikassa kirjoitettu, että se olis ollut salarippi. Vaan me kuulemme jo Joosuan kirjassa 7. luvussa, että Vanhassa Testamentissa ei ole salarippi ollut, vaan Jumala on vaatinut, että salhaiset rikokset piti tuleman ilmi, niin kuin se mies, joka oli varastanut hopena ja vaatteita Jerikon kaupungista, häytyi tunnustamaan syntiänsä julkisesti, koko Israelin seurakunnan edessä. Niin on myös Daavidi tunnustanut huoruutensa julkisesti, ja niin on myös Johannes Kastaja vaatinut julkisen synnintunnustuksen niiltä, jotka kastettiin. Mutta armonvargaat tahtovat kunnian kanssa mennä taivaaseen, sillä he vaativat salarippiä niin kuin paavilaiset. Ja sen salaripin kautta he pääsevät kunnialla kulkemaan helvetin portista sisälle. Joosuan kirjassa 7. luvussa nähdään, että koko kansa tuli kirotuksi yhden salhaisen pahantekijän tähden, joka oli varastanut pakanallisesta kaupungista hopena ja koreita vaatteita, ja kätkenyt sen varastetun kalun kotoonsa. Niin ankara oli Jumalan vanhurskaus silloin vaatimaan synnintunnustusta. Jumala on silloin vaatinut, että salaiset rikokset pitää tuleman ilmi, ja että koko seurakunta pitää tietämän, minkä kaltaisen varas ja huora sinä olet.

Ne harvat sielut, jotka Johanneksen saarnain kautta ovat tulleet oikiaan synnin tuntemiseen ja ovat kastamisen jälkeen tunnustaneet syntiänsä, muistakoon, että Johanneksen kaste on yksi parannuksen kaste. Mutta ei ne sillä kasteella vielä pääse taivaan valtakuntaan, vaan heidät pitää vielä kastettaman Pyhällä Hengellä ja tulella. Sillä Johannes itse on sanonut: *”Minä kastan tosin vedellä parannukseen. Mutta se, joka minun jälkeeni tulee, Hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella.”* Monta on tosin kastettu

vedellä, mutta ei ole vielä moni kastettu Pyhällä Hengellä ja tulella, ja sen tähden häätyi Paavali toisen kerran kastamaan kaksitoista miestä, jotka olit Johanneksen kasteella kastetut, niin me näemme siis, ettei ihminen tule vielä autuaaksi Johanneksen kasteella, vaan hänet pitää kastettaman Pyhällä Hengellä ja tulella.

Niin rukoilkaat siis kaikki, jotka olette Johanneksen kasteella kastetut ja olette tulleet totiseen katumukseen ja parannukseen, että te tulisitte kastetuksi Pyhällä Hengellä ja tulella, että te tulisitte osalliseksi Jumalan lasten oikeudesta, että te saattaisitte huutaa valittuin lasten hengellä: Abba Rakas Isä meidän, joka olet taivaissa!

EVANKELIUMI: JOH. 1: 19–28

19 Ja tämä on Johanneksen todistus, kuin Juudalaiset lähettivät Jerusalemissa papit ja Leviläiset kysymään häneltä: kukas olet?

20 Ja hän todisti ja ei kieltänyt, ja hän todisti, sanoen: en minä ole Kristus.

21 Ja he kysyivät häneltä: kukas siis? oletkos Elias? Hän sanoi: en. Oletkos propheta? Hän vastasi: en.

22 Niin he sanoivat hänelle: kukas olet? että me antaisimme niille vastauksen, jotka meidät lähettivät: mitäs sanot itses-täs?

23 Hän sanoi: minä olen huutava ääni korvessa: valmistakaat Herran tietä, niin kuin Jesaias propheta sanoi.

24 Ja jotka lähetetyt olivat, olivat Pharisalaisista.

25 Ja he kysyivät häneltä ja sanoivat hänelle: miksi siis sinä kastat, jos et ole Kristus, etkä Elias, etkä propheta?

26 Johannes vastasi heitä ja sanoi: minä kastan vedellä; mutta teidän keskellänne seisoo, jota ette tunne:

27 Hän on se, joka minun jälkeeni tulee, joka minun edelläni on ollut, jonka kengän rihmoja en minä ole kelvollinen päästämään.

28 Nämät tapahtuivat Betabarassa, sillä puolella Jordania, kussa Johannes kasti.

Tutkintoainet: Minkä tähden fariseukset tahtovat tietää, mikä mies Johannes on?

Sen tähden ilmankin, että he pääsisit kantaan hänen päällensä, että hän on yksi villihenki; sillä ei fariseukset uskoneet, että Johannes on oikea opettaja, miksi hän on niin kova haukkumaan ja tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä? Fariseukset päättävät, että Johanneksella on perkele. Ensiksi sen tähden, että Johannes on niin kova elämän laadusansa. Ei ole hän niin kuin muut herrat herkullinen ja korea. Ei hän pane viinaa suuhunsa, ja maailman herrat niin kuin Jerusalemin papit, ja leviitat, jotka ovat fariseukset, saattavat jo siitä syystä sanoa, että Johanneksella on perkele, koska ei hän tahdo viinaa maistaa, joka heidän mielestensä on paras Jumalan siunaus. Ja koska Johannes ei pane viinaa suuhunsa, niin se on arvattava, että hän haukkuu juomareita ja viinaporvareita. Vaikka fariseukset ei olleet tosin juomarit, sillä he saatoit soimata Jeesusta Nasareenusta juomariksi ja syömäriksi, koska ei Hän eroittanut itseänsä muista ihmisistä ruuassa ja vaatteissa, vaan söi kohtuullisesti sitä ruuan laitosta, jota ihmiset Hänelle annoit, ja maistoi Herran Ehtoollisessa siitä viinapuun hedelmästä, jonka Hän oli siunannut siksi Pyhäksi ruuaksi ja juomaksi. Mutta ei Hänkään pannut sitä vuotavata pirun paskaa suuhunsa, jota tämän aikaiset juomarit latkivat. Se vuotava pirun paska on nyt niin makia mettänperkeleitten suussa, niin kuin se siunattu Viina Herran Ehtoollisessa on makia uskovaisten suussa. Mutta Johannes ei pannut sitäkään viinaa suuhunsa, joka viinapuun hedelmästä oli tullut, ja sen tähden Jerusalemin papit, leviitat ja fariseukset ei tykänneet hänestä.

Toinen syy, minkä tähden fariseukset ja Jerusalemin papit lastaisit Johannesta, oli se, että Johannes oli ruuassa ja vaatteissa huonompi vielä kuin yksi raaka talonpoika, sillä tämän

aikaiset talonpojat ei viittis niin huonoissa vaatteissa käydä kuin Johannes Kastaja, jolla oli vaate kamelin karvoista ja hihnainen vyö hänen vyönänsä. Mutta tämän aikaisilla talonpojilla on usein verkavaatteet niin kuin maailman herrat pruuukaavat pitää. Ei myös tämän aikaiset talonpojat tule niin huonolla ruualla aikaan kuin Johannes Kastaja, sillä hänen ruokansa oli heinäsiikat ja metsähunaja. Koska siis Johannes Kastaja oli näin huonoissa vaatteissa, niin ei yksikään maailman herroista saattanut kutsua häntä häihin eli pitoihin, ja tämä oli jo yksi syy, minkä tähden Jerusalemin papit, leviitat ja fariseukset ei saattaneet häntä pitää oikiana opettajana, vaan he pidit häntä vääränä profeettana ja villihenkenä, koska he sanoit, että Johannekella on perkele.

Ei semmoinen opettaja kelvannut maailman herroille kumppaniksi. Ei Jerusalemin papit ja fariseukset saata semmoisen kanssa tulla aikaan, joka on niin huonoissa vaatteissa, eikä myös pane viinaa suuhunsa. Ja kuinkapa Jerusalemin papit, leviitat ja fariseukset saattavat semmoista opettajaa pitää oikeana, joka haukkuu kunniallisia ihmisiä kyykäärmeen sikiöiksi. Jerusalemin papit, leviitat ja fariseukset suuttuvat senkaltaiselle koiralle, joka ei tee muuta kuin haukkuu parhaat miehet seurakunnassa. Sillä koska tämä huutavan ääni korvessa rupeis huutamaan parannusta kaikille, niin olivat kaikki kuurot ja mykät.

Muutamit sanoit, että hänellä on perkele, ja muutamit arvelit, että se on yksi manalainen, joka siellä huutaa. Se oli ensinnä niin outo tämä huutavan ääni korvessa, että papit ja leviitat ja fariseukset rupeisit kysymään: *"Kukas olet? Eli mikä mies sinä olet, joka niin huudat, oletkopa sinä Kristus?"* Niin kysyvät vielä tämän aikaiset fariseukset, koska Johannes alkaa huutamaan katumuksesta ja parannuksesta. *"Oletko sinä Vapahtaja? Oletkos sinä anteeksiantaja? Ja, miksi sinä itset teet?"* Se huutavan ääni kuului ensinnä, niin kuin yksi koira olis

haukkumassa. Koska nimittäin Jerusalemin papit ja leviitat ovat mykät koirat, niin kuin Jumala sanoo profeetan Esaiaan kautta. Niin saavat kaikki Jerusalemin papit ja fariseukset isot silmät, koska semmoinen opettaja tulee, joka ei ole mykkä koira. Mutta se kuului myös hänen haukkumisestansa, ettei hän haukkunut oravalle taikka jänikselle vaan karhuille ja jalopeuroille. Sillä hän haukkui niin vihaisesti, että jokainen saattoi arvata pelkästään haukunnan laadusta, ettei ne elävät ole jänikset eli oravat, joille tämä koira haukkuu, vaan juuri karhut ja mettän pedot. Kyllä he myös sen kuulit, ettei tämä ole mykkä koira, niin kuin muutamit Jerusalemin papit, vaan tämä huutajan ääni korvessa haukkui metsän pedoille niin hirmuisesti kuin hän saattoi.

Muutamit koirat haukkuvat ainoastansa kerjäläisille, joiden vanhat räpäleet riep-paavat polvien ympäri. Mutta tämä koira haukkui niille, joilla olit koreat vaatteet, ja koska hän näki herroja tulevan, rupeis hän oikein vihaisesti haukkumaan: *"Te kyykäärmeen sikiöt,"* jne. Näin kuuluvat hänen hauk-kusanansa: *"Jo on kirves pantu puitten juureen, jne."* Mutta mitä se auttaa, että koira haukkuu karhuille? Enemmän semmoinen peto ärtyy ja paatuu koiran haukkumisesta. Varoittaa hän ainoastans perseensä, ettei koira pääsis sen kautta puremaan, kusta vanha peto on hyvin arka, erinomattain semmoinen peto, joka syöpi vuotavata pirun paskaa ja jolla hän vahvistaa luontonsa. Mutta semmoinen mettän peto suuttuu pahemmin koiralle kuin viholliselle, joka puitten takana naakii, ja sen saman asian tähden pääsee vihollinen ampumaan häntä ja hänen nahkansa nylkemään.

Juuri niin kävi juutalaisille, jotka suuttuivat koirille, sekä Johannekelle että Vapahtajalle, ja tulit sen hengellisen vihan kautta niin sokiaksi, ettei ne ymmärtäneet enää varoittaa itsensä vihollisilta. Ensiksi tulit maalliset viholliset ja hävitit heidän ruumiitansa, ja se hengellinen vihollinen pääsi viimein

paistamaan heidän sielujansa helvetissä. Ja niin se käypi kaikkein niiden petoin kanssa, jotka suuttuvat koirille. He tulevat sen hengellisen vihan kautta sokiaksi ja yllyttävät vihollisia päällensä. Jokainen kansa, jokainen seurakunta ja jokainen ihminen, joka ei täällä ota vaarin huutajan äänestä ja tee parannusta, tulee tässä ajassa jo köyhäksi ja sitte iankaikkisuudessa onnettomaksi.

Kohta viisaammat ovat jänikset ja eksyväiset lampaat, jotka ei tappele koiran kanssa, vaan lähtevät pakenemaan johonkin turvapaikkaan. Ei heillä ole semmoinen luonto kuin karhulla, että he rupeisit koiralle suuttumaan. Jänis lähtee varsin pakenemaan koiran haukkumisesta, ja eksyväiset lampaat myös pelästyvät koiran haukkumisesta ja lähtevät juoksemaan Paimenen tykö, sillä ei koira tee lampaille vahinkoa, vaan hän ajaa heitä Paimenen tykö. Ja Paimen pitää semmoisen lammaskoiran hyvässä arvossa, joka ajaa lampaita kotia. Mutta jos joku lammaskoira olis semmoinen, että hän rupeis lampaita puremaan, niin häneltä fiilataan hampaat.

Johannes Kastaja oli yksi lammaskoira, joka oli kiivas haukkumaan sekä keitureita että lampaita. Mutta keiturit tekevät vastuksen koiralle ja rupeavat puskemaan. Niin teit myös juutalaiset, ne rupeisit puskemaan ja sen tähden ne paaduit enemmän ja enemmän, jota enemmän Johannes heille pani Jumalan ankaran vanhurskauden silmään eteen. Erinomattain oli se iso peto, Herodes, julma vihaamaan tätä totuuden tunnustajaa, ja hänen huoransa kohta pahempi, joka ei saanut tunnon rauhaa, ennen kuin hän sai leikata Johannekselta kaulan. Semmoinen katkera sappi on huorilla, että he kantavat kuolevaista vihaa totuuden tunnustajalle, joka heitä haukkuu huoruudesta. Mutta helvetissä taitavat perkeleet ruveta tanssaamaan huorain kanssa palavassa liekissä, ja siellä saavat huorat kuulla, kuinka kauniisti riettaan enkelit laulavat huoralauluja heille. Se saattaa olla oikia kissan ääni, jota kaikki

katumattomat huorat saavat kuulla helvetissä.

Johannes tosin oli kiivas haukkumaan maailman herroja ja maailman huoria. Mutta net olit niin paatuneet, ettei tullut hänen haukkumisestansa paljon hedelmätä ennen kuin vasta jälkeen apostolitten aikana, koska muutamat Johanneksen sanankuulijoista kastettiin Pyhällä Hengellä ja tulella. Ja niin muodoin oli Johannes niin huutanut korvessa, että muutamat, vaikka harvat, rupeisit huomaitsemaan heidän viheliäisyytensä. Hän oli niin haukkunut, että muutamat, vaikka harvat sielut, jotka olivat niin kuin eksyväiset lampaat, joita Vapahtaja tuli hakemaan Israelin huoneesta, peljästyit tämän koiran haukkumisesta, rupeisit pakenemaan Israelin Paimenen tykö.

Mutta maailman herrat ylönkatsoit häntä ja sanoit hänellä olevan perkeleen. He pidit ilmankin niin, että Johannes oli ylpeydessä ja että hän oli yksi väärä profeetta ja villihenki, joka niin hirmuisesti haukkui ja tuomitsi kunniallisia ihmisiä. Ja nyt tulevat Jerusalemin papit ja leviitat, joita Evankelista sanoo olevan fariseuksista, niin kuin he vissimmästi ovat semmoiset papit. He tulevat kysymään Johannekselta: *”Kukas olet? Oletkos sinä Kristus? Oletkos sinä Vapahtaja eli oletkos sinä anteeksi antaja? Vai oletko sinä yksi profeetta? Onkos Jumala pannut sinua opettajaksi ja tuomariksi meidän päällemme?”* Semmoisia kysymyksiä Jerusalemin papit ja fariseukset panevat Johannekselle. Ja missä tarkoituksessa he näitä kysyvät? Onkos se tarkoitus, että ne aikovat tunnustaa Johannesta senkaltaiseksi opettajaksi, joka on lähetetty Jumalalta valmistamaan Herralle tien? Vai onkos se tarkoitus, että maailman herrat aikovat parannuksen tehdä, koska he saavat kuulla, kuka eli mikä mies hän on? Minä luulen heidän tarkoituksensa olevan sen, että he saisit kantaa hänen päällensä maaherran eli raadin edessä, ja että he saisit jotakuta syytä hänen päällensä.

Johannes sanoi niille lähetyksiehille: *”Minä olen huutavan ääni korvessa. Valmistakaat Herran tietä.”* Ja sillä vastauksella antaa hän tiettäväksi, ettei hän ole Kristus eikä Elias, eikä profeetta, vaan yksi huutavan ääni korvessa. Koska hän ensinnä rupeis huutamaan korvessa, oli maailman tuuli vastaan, ettei hänen äänensä kuulunut kauas, mutta aikaa myöten rupeis huutajan ääni kuulumaan edemmäksi, ja jota enemmän hän huusi, sitä enemmän ihmisiä kokoontui kuulemaan, mikä huutaminen se olis.

Ja se on arvattava, koska yksi ihminen huutaa korvessa, niin vaarat ja pahdat vastaavat. Hänen huutonsa oli näin: *”Tehkääät parannus! Taivaan valtakunta on läsnä!”* Ja vaarat vastaavat: *”On läsnä!”* Mutta viimein rupeavat suruttomat huutamaan vuorille: *”Langetkaat meidän päällemme!”* Ja vaarat vastaavat: *”Meidän päällemme!”* Ja kukkuloille: *”Peittäkääät meitä!”* Ja kukkulat vastaavat: *”Peittäkääät meitä!”* Semmoinen huutaminen tulee viimein niille, jotka täällä armon ajassa eivät ole ottaneet vaarin huutavaisen huudosta. Kuinka monta ajastaikaa on jo huutajan ääni kuulunut tässäkin korvessa, eikä ole vielä moni ottanut vaaria hänen huudotansa. On vielä kuurot ja mykät, jotka ei kuule mitään. On vielä semmoisia mettän perkeleitä, jotka irvistelevät, ja semmoisia hukan penikoita, jotka ulvovat, vaikka muutammat sielut ovat sen huutavaisen äänen kautta löytäneet Jeesuksen ja tulleet Hänen opetuslapsiksensa, niin on kuitenkin vielä paljon mettän petoja ja pissihaukkoja, jotka lentävät hämyssä huoneitten ympäri ja kurkistelevat ja vääntelevät niskojaansa.

Huutavaisen ääni korvessa huutaa: *”Valmistakaat Herralle tietä!”* Tämä huuto on jo kuulunut monta ajastaikaa. Mutta ei ole vielä paljon tietä valmistettu Herralle. En tiedä, onko huutajan syytä, jonka piti valmistaman tätä tietä, vai onko maa niin kova ja kivinen, ettei rautakanki pysty. Me tiedämme, että Johannes Kastaja freistais kovan lain kautta valmistaa Herralle Jeesukselle tien ihmisten

sydämeen. Mutta ne olit niin kovat ja niin paatuneet, ettei tullut tie valmiiksi monen ihmisen sydämeen. Ja niin se näkyy olevan vielä nytkin. Koska tien valmistaja tulee rautakangella, kohtaa hän senkaltaisia isoja pahtoja, joita itse rietas on vetänyt sinne pohjattomuuden luolasta. Senkaltaisia pah-toja ei jaksakaan yksi eli kaksi eikä vielä kymmenen miestä kangoa ylös ja vierittää pois tien päältä. Ja se näyttää niin kuin menis tien rakentajan työ hukkaan, koska maailman tuuli ottaa tien pois sitä myöten kuin se aukenee. Jos tien valmistaja saapi jonkun kyynärän päivässä valmiiksi, niin ottaa rietas ja vierittää kiviä sijaan, niin että se näyttää siltä kuin täytyis meidän Herramme pyörtää takaisin, koska ei Hän pääse kulkemaan edeskäsin. Ja mikähän siinä mahtaa olla syynä, ettei Herra Jeesus enää pääse kulkemaan ihmisten sydämiin? Taitaa olla siinä syy, että huutajan ääni on langennut, ettei enää hattarat ja mettän perkeleet pakene. Vai onko siinä syy, että ne loukkauskivet, jotka nyt vielä jäljellä ovat, ne ovat niin isot, ettei kukaan jaksakaan niitä pois vierittää? Emme tiedä, mikä syy mahtaa olla siihen, ettei Herra Jeesus pääse enää kulkemaan. Mutta sen me näemme selkiästi, että pato on tullut tien päälle, ja sen padon on vihollinen ylösrakentanut. Ja koska ei Herra Jeesus pääse kulkemaan, niin ei pääse netkään harvat sielut kulkemaan Elämän tielle, jotka ovat lähteneet matkaan siinä autuaallisessa toivotuksessa, että he kostuisit pian Isänmaalle.

Moni istuu nyt tien päällä ja arvelee, pitääkö hänen vuovaaman aina edeskäsin, vai pitääkö hänen pyörtämän takaisin. Moni matkustavainen on myös väsynyt tien päällä, ja riettaan enkelit iloitsevat siitä, että muutammat matkamiehet pyörtävät takaisin siihen paikkaan, kussa hattarat ja pissihaukat ja mettän perkeleet asuvat. Voi, voi teitä, te väsyneet matkamiehet, jotka nyt rupeisitte istumaan tien päälle ja odottamaan siksi kuin tie tulee niin siliäksi, ettei enää minkään kaltaista vastusta pidä oleman! Miksette vaella

niin kauan kuin valkeus on? Miksette rukoile Kunnian Herraa, että Hän lisäis teille voimaa pyrkimään ja edeskäsin vuovaamaan, ettei pimeys teitä käsittäisi, ennen kuin te kostutte Isänmaalle.

Jos pimeys tulee ennen kuin te näette kynttilän loistavan Isänmaan kartanoissa, niin te eksytte koko tiestä, kadotatte sen kaitaisen tien, joka viepi elämään. Voi teitä, te väsyneet matkamiehet, jos te panette maata tien päälle ja nukutte siellä siihen asti, että pimeys tulee. Silloin jos te heräisitte jalopeuran kiljumisesta pimeyden aikana, niin ette tiedä enää, kuinka kaukana matkakumppanit ovat, ette tiedä enää, mistä tie menee taivaaseen, ja kuka tiesi huutajan ääni on mennyt niin kauas, ettei se silloin enää kuulu. Silloin täytyy teidän pyörtää takaisin onnettomaan maailmaan, joka on varastanut väsyneitten matkamiesten laukun sillä aikaa, kun he nukkuivat. Kuka teitä maailmassa kiittää, koska te sinne takaisin tulette? Kuka kiittää teitä helvetissä, koska te sinne kostutte? Riettaan enkelit siellä pilkkaavat ja sanovat: *"Ohoi! kuinka kävi reissu? Miksis pyörsit takaisin? Mikset seurannut niitä villihenkiä läpi ajan? Oliko hauska olla tuskassa ja omantunnon vaivassa?"* Katselkaat! Semmoisia riettaan enkelit saarnaavat niille onnettomille matkamiehille, jotka pyörtävät takaisin maailmaan ja helvettiin. Yhden ryyppyn siitä vuotavasta pirun paskasta he voivat antaa teille,

koska te tulette takaisin maailmaan. Ei ne muuta kyllä anna.

Ja katsokaat nyt, te väsyneet matkamiehet, kuinka huonossa tilassa ne raukat ovat, jotka pyörtävät takaisin. Jos niillä vielä kerran tulisi halu vaeltamaan elämän tiellä, niin on maailman tuuli ottanut tien pois, ja armon ovi on suljettu kiinni ja kaikki matkakumppanit ovat jättäneet, ja silloin täytyy heidän sanoa: *"Ei ne minulle kelpaa."* Niin katsokaat perään, te väsyneet matkamiehet, kuinka te kostuisitte päivän aikana Isänmaalle. Vielä on vähäisen valkeutta teidän keskellänne. Vielä on huutavaisen ääni korvessa, joka silloin on huutanut, koska te olitte kaikki kuurot ja mykät. Vielä edesajaja ja tien valmistaja Herralle Jeesukselle huutaa väsyneille matkamiehille: *"Älkääät väsykö tien päälle!"* Vai onko huutajan ääni niin langennut, ettei viimeiset enää kuule sitä? Pyrkikääät siis, te väsyneet matkamiehet, ja vaeltakaat Elämän tiellä niin kauan, kuin vähäisen valkeutta vielä on ja niin kauan kuin huutajan ääni korvessa vielä kuuluu. Pyrkikääät ja rukoilkaat väsymättömästi, että te kostuisitte ennen iltaa Isänmaalle, ennen kuin ovet suljetaan kiinni ja ennen kuin Ylkä menee hääsaliin Moriamensa kanssa. Amen.

Alkuperäinen osittain / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: AP. T. 13: 24 (ILTASAARNA)

Johannes saarnasi Jeesuksen tulemisen edellä kaikelle Israelin kansalle parannuksen kastetta. Mutta koska Johannes juoksun täyttänyt oli, sanoi hän: Kenenkä te luulette minun olevan?

Nämät sanat, jotka löytyvät kirjoitettuna Ap. t. 13: 24, ovat merkilliset sanat sen vuoksi, että Stefanus, ensimmäinen marttyyri, on puhunut niitä sanoja, koska hän oli kirkkolaikiin tämmätty, vaikka maailman raatiherrat katsovat ylönsä niitä sanoja, niin kuin he olivat Johannes Kastajan katsoneet ylönsä. Mutta meille kristityille on Stefanuksen todistus Johanneksesta sängen hyödyllinen kuulla, sillä Stefanus oli elävä kristitty, joka ei peljännyt henkeään, vaan hän uskalsi kyllä antaa semmoisen todistuksen maailmalle Johanneksesta, vaikka maailma oli sille haukkumiselle kovin suuttunut. Maailman herrat olivat kovin suuttuneet Johannekselle, että he kiroisivat häntä ja sanoivat, että Johanneksella on perkele.

Mutta ei ole Stefanus eikä muut kristityt katsoneet ylönsä Johannesta, vaikka hän oli ainoastansa yksi lain saarnaaja ja huutavan ääni korvessa, joka valmisti Herralle Jeesukselle tien ihmisten sydämiin. Sen tähden otti myös Stefanus Johannes Kastajan todistajaksi, ettei hän ole muuta tarkoittanut kuin mitä Johannes ennen oli saarnannut koko Israelin kansalle. Ja koska Johannes oli juoksun päättänyt, sanoi hän: *”Kenenkä te luulette minun olevan?”* Kansan seassa oli nimittäin arvelus Johanneksesta, lieneekö hän Kristus. Mutta ei Johannes ole koskaan sanonut: *”Minä olen Kristus”*, vaan on hän sanonut: *”Minä olen huutavan ääni korvessa; valmistakaat Herran tietä!”* Ei kristitytkään ole pitäneet Johannesta Jumalana, niin kuin muutamamat luulevat, vaan he ovat pitäneet häntä hengellisenä opettajana, joka huutamisellaan ja lain saarnalla on valmistanut Herralle Kristukselle tien ihmisten sydämiin. Ei ole Siis Johannes pitänyt itseään suurempana kuin hän on. Mutta niin kuin suruttomat ylönsä katsoivat Johannesta, niin he myös

ylönsä katsovat Jeesusta ja Hänen opetuslapsiaan, ja niin se nytkin tapahtuu.

Ei suruttomat huoli lain saarnaajasta sen tähden, että se haukkuu ja tuomitsee kunniallisia ihmisiä, eikä suruttomat huoli evankeliumin saarnaajasta, joka kehoittaa katuvaaisia ja epäileväisiä sieluja uskomaan. Mutta me kuulemme Stefanuksen todistuksesta ja Kristuksen omasta suusta, että kristityt ovat kiittäneet Johannesta totuuden tunnustajaksi ja hengelliseksi opettajaksi, joka on opettanut Jumalan tien totuudessa. Ei kristityt pahene Johanneksen lakisaarnasta, sillä he tuntevat lain saarnan tarpeelliseksi, ei ainoastaan suruttomille, vaan myös kristityille omantunnon heräykseksi ja synnin tuntemiseksi, niin myös ojennusnuoraksi jokapäiväisessä elämässä. Sen vuoksi Stefanus otti Johanneksen todistajaksi puheensa päälle, vaikka ei maailma sen tähden uskonut, että Johannes on hengellinen opettaja, koskapa he sanoivat, että Johanneksella on perkele. Me olemme nähneet kaikista maailman ihmisten menoista, etteivät he pitäneet Johannesta oikeana, eikä myös Kristusta. Eivät he tykkää lain saarnaajasta eikä myös evankeliumin saarnaajasta. Mutta kristityt pitävät molemmat tarpeellisena, sillä he tietävät, että molemmat ovat hyödyksi. Jos laki ei ole vaikuttanut ihmisessä totista katumusta, niin ei evankeliumikaan saata vaikuttaa totista uskoa. Jos lain saarnaaja ei ole valmistanut Herralle Jeesukselle tietä ihmisten sydämiin, niin ei pääse Siionin Kuningas kulkemaan ihmisten sydämiin.

”Kenenkä te luulette minun olevan?” Niin kysyi Johannes kansalta. Jos joku Johanneksen opetuslapsista olisi ollut niin hullu, että hän olisi uskonut, että Johannes on Kristus, niin hänen sanansa kuuluvat: *”En minä ole se, vaan minä olen huutavan ääni korvessa;*

valmistakaat Herralle Jeesukselle tietä!” Ja me uskomme, että kaikkien Jeesuksen opetuslasten, jotka ovat kuulleet Johanneksen parannussaarnoja, pitää todistaman, että Johannes on saarnannut totuuden syntisille, ja että hän on näyttänyt sormellaan Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit. Ja ne harvat sielut, jotka ovat ennen olleet Johanneksen opetuslapsina, mutta nyt ovat tulleet Jeesuksen opetuslapsiksi, pitää todistaman Stefanuksen kanssa, että Johannes on saarnannut kaikelle Israelin kansalle ja todistanut Hänestä, joka Johanneksen edellä ollut on, vaikka sokeat raukat eivät ole Häntä tunteet, ennen kuin Johannes näytti sormellansa Jumalan Karitsata, joka pois ottaa maailman synnit.

Ne harvat sielut, jotka nyt seuraavat Jeesuksen verisiä askeleita Yrttitarhasta Golgatan mäelle, pitää todistaman, että Johannes on oikein opettanut Jumalan tien totuudessa, ja että hän on näyttänyt katuvasille, murheellisille, epäileväisille ja epäuskoisille Jumalan Karitsata, joka pois ottaa maailman synnit. Ja nyt hän saattaa iloita niin kuin Yljän ystävä, että Ylkä on voittanut yhden morsiamen, joka on kyllä ruma maailman edessä, mutta kaunis Isän ja Pojan ja kaikkien enkeleitten edessä, sillä Jumalan Poika on kaunistanut köyhän morsiamensa, ja antanut hänelle uudet vaatteet ja kihlasormukset käteen ja kruunun päähän, jossa on kaksitoistakymmentä tähteä, ja sen tähden saattaa Hän nyt näyttää köyhän morsiamensa Isälle ja taivaan enkeleille, ja ne täytyvät ihmetellä, kuinka tämä rupinen huora, jonka päälle kaikki siveät huorat sylkevät, on niin kauniiksi tullut. Kuule nyt Sinä ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas köyhän morsiamen nöyrä rukous ja sydämellinen huokaus: Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: JOH. 1: 19–28

19 Ja tämä on Johanneksen todistus, kuin Juudalaiset lähettivät Jerusalemissa papit ja Leviläiset kysymään häneltä: kukas olet?

20 Ja hän todisti ja ei kieltänyt, ja hän todisti, sanoen: en minä ole Kristus.

21 Ja he kysyivät häneltä: kukas siis? oletkos Elias? Hän sanoi: en. Oletkos propheta? Hän vastasi: en.

22 Niin he sanoivat hänelle: kukas olet? että me antaisimme niille vastauksen, jotka meidät lähettivät: mitäs sanot itsensä?

23 Hän sanoi: minä olen huutava ääni korvessa: valmistakaat Herran tietä, niin kuin Jesaias propheta sanoi.

24 Ja jotka lähetetyt olivat, olivat Pharisalaisista.

25 Ja he kysyivät häneltä ja sanoivat hänelle: miksi siis sinä kastat, jos et ole Kristus, etkä Elias, etkä propheta?

26 Johannes vastasi heitä ja sanoi: minä kastan vedellä; mutta teidän keskellänne seisoo, jota ette tunne:

27 Hän on se, joka minun jälkeeni tulee, joka minun edelläni on ollut, jonka kengän rihmoja en minä ole kelvollinen päästämään.

28 Nämät tapahtuivat Betabarassa, sillä puolella Jordania, kussa Johannes kast.

Johanneksen todistus maailmalle on ylöskirjoitettu tämän päivän evankeliumissa, koska papit ja leviitat lähetit kysymään häneltä: ”Kukas olet?” Niillä oli se tarkoitus, että Johannes oli yksi villihenki, joka pitää lain varjon alla saatettaman pois, jos hän olis vastannut sillä lailla, että he olisit päässeet ottamaan häntä sanasta kiinni. Papit ja leviitat luulit Johanneksen olevan hengellisessä ylpeydessä, ja sillä väärellä luulolla kysyit he: ”Kukas olet?” Ja: ”Minkäkaltainen mies sinä olet?” Ja niin kuin fariseukset välimitten kysyit Jeesukselta, ”miksikä sinä itsiäs teet?” Eli niin kuin suruttomat välistä sanovat: ”Kristityt pitävät itsensä ylön hyvänä ja ylön korikiaksi se nousee, joka tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi.” Mutta Johannes tunsu heidän kavaluutensa ja antoi heille senkaltaisen

vastauksen, ettei he saattaneet hänelle mitään tehdä.

Meidän pitää siis Jumalan armon kautta perään ajatteleman, **minkäkaltainen Johanneksen todistus on itsestänsä, eli mitä yksi parannuksen saarnaaja ajattelee itsestensä.**

Suruttomat luulevat, että semmoisella on ylön korkiat ajatukset itsestensä, joka niin paljon haukkuu muita. He luulevat, että semmoinen mies on ylpeydessä. He sanovat, että parannuksen saarnaaja pitää itsensä ylön hyvänä ja katsoo muita ylön, koska hän nuhtelee maailmaa synnistä ja vaatii parannuksen. Mutta eipä ole vielä yksikään profeetta löytynyt, joka olis itsensä hyvänä pitänyt, vaikka maailma on niin sanonut ja ajatellut kaikista profeetoista Mooseksesta saakka.

Sillä Mooseksen aikana olit jo perkeleen orjat soimanneet Moosesta: *”Sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä.”* Ja me kuulemme taas Mooseksen kutsumuksesta, että Mooses oli aivan vastahakoinen, koska Jumala käski hänen mennä johdattamaan Israelin lapsia orjuuden huoneesta. Ei Mooses tahtonut ollenkaan siihen virkaan mennä, sillä hän arvais, että siitä tulee hänelle suuri vaiva, koska hänen pitää taisteleman yhden hillimättömän väen kanssa, josta ei tule kiitosta, mutta aivan vihaa, vainoa ja vastahakoisuutta. Semmoiseen virkaan ei mene yksikään viinaporvari, eikä myös voiporvari, sillä he sanovat: *”Pitäköön kukin itsestensä vaarin. En ole kenenkään neuvonantaja.”* Mutta kun Jumala suuttui Moosekselle hänen tottelemattomuutensa tähden, silloin täytyi hänen mennä. Ei auttanut enää laiskuuden ja vanhan Aatamin estelemiset. Mooses sai tuta Jumalan vihaa tunnossansa. Silloin täytyi hänen ruveta muille saarnaamaan. Ja niin se on myös käynyt kaikille muillekin, jotka ovat alkaneet muille saarnaamaan parannusta. Ne ovat siihen vaaditut, ja vastoin tahtoansa siihen virkaan pantut.

Mooses ja kaikki profeetat ovat ensinnä kovin panneet vastaan, koska käsky tuli ylhäältä, että heidän pitää saarnaaman muille parannusta. Mooses sanoi Herralle: *”Minulla on kankia kieli ja hidas puhe, ei minulla ole saarnaamavoimaa.”*

Katsokaat perään, te totuuden saarnaajat, jos teillä ei ole samankaltaiset esteet kuin Mooseksella. Jos te panette sen esteeksi, ettei ole semmoiset luonnolliset eikä hengelliset lahjat, että te saatatte johdattaa Israelin lapsia orjuuden huoneesta. Katsokaat perään miehet ja varoittakaa, ettei Jumalan viha vielä kerran syty, ja te saatte vielä kerran tuta Jumalan vihaa teidän tunnossanne siitä hengellisestä laiskuudesta, ettette viitsi enää haukkua, ei keitureita eikä hajallisia ja eksyväisiä lampaita. Oli kuitenkin Mooseksella semmoinen rakkaus kansalle, ettei hän tahtonut yksin mennä taivaan valtakuntaan.

Mutta tämä Mooseksen ja Johannes Kastajan virka on yksi koiran virka, ettei ole suinkaan hauska vanhalla Aatamilla olla koirana. Erinomattain koska keiturit puskevat koiria ja lampaat ovat hajallansa ja juoksevat suden perässä, silloin väsyvät viimein koiratkin. Koska Isäntä antaa koirille lientä ja luita, ajetaan heidät vielä ulos porstuaan haukkumaan varkaille.

Ettekös näe, että lampailla on parempi etu kuin koirilla, sillä lampaat lasketaan läättiin, koska se Suuri Paimen on koirainsa kanssa heitä koonnut? Mutta koirille annetaan lientä ja luita, ja ajetaan vielä ulos porstuaan haukkumaan varkaille. Ei ole siis koiran virka soma vanhalle Aatamille. Mutta älkääät sen tähden pistäkö sängyn alle, te keiturin koirat, ja te lammaskoirat, vaan olkaat virkut haukkumaan metsän eläviä, että Isäntä pääsee niitä ampumaan, ja keitureita, jotka tulevat varastamaan lammasten ruokaa, niin myös niitä hajallisia lampaita, jotka eivät ole pysyväiset laumassa, sekä syrjäläisiä, jotka pakkaavat laumasta erkaantumaa, että myös lihavia lampaita, jotka pakkaavat raadollisia

puskemaan, hyvin tietten, että teidän virkanne on yksi painava virka. Vaikka Paimen antaa teille ainoastansa lientä ja luita, kyllä Hän sen tähden pitää suuressa arvossa teitä, jos Hän välistä ajaa teidät ulos lämpimästä huoneesta haukkumaan varkaille. Me olemme kuitenkin vakuutetut siitä, että koska pakkainen tulee ja te rupeatte porstussa vinkumaan ja kynsimään oven päälle, sanoo Isäntä palvelijoillensa: *”Laskeaat koirat sisälle!”* Silloin saatte olla Isännän huoneessa ja levätä aamuun asti. Silloin te pääsette juuri sen valkian viereen, jonka Jeesus tuli sytyttämään maan päälle.

Mutta älkää ottako ruokaa lasten kädestä, älkää te koirat vahdatko ruokapalasia, joita lapset kantavat kädesssänsä, joita Vanhin on rakkaudesta niille antanut. Usein ne hulliiset pudottavat ruokansa sekä suusta, että kädestä, ja sitten he parkuvat. Mutta älkää vain näpätkö ruokaa lasten kädestä, vaan paremmin vinkukaat pöydän alla ja syökää niitä muruja, jotka putoavat Herran pöydältä. Jos lapset tahtovat koetella teidän korvianne, niin älkää purko, vaan vinkukaat lasten käsissä, sillä se on hiljainen koira, joka vinkuu lasten käsissä.

Nyt olemme osoittaneet, että Mooseksen, profeettain ja Johannes Kastajan virka on yksi koiran virka. Ei suinkaan ole hauska koirana olla, mutta koira on luotu haukkumaan. Ja me tiedämme, että tavallinen koira on hyödyllisempi Isännälle kuin iso laiska palvelija. Ja me tiedämme myös, että Isäntä pitää paljon yhdestä hyvästä koirasta, joka on virkku haukkumaan ja hajallisia lampaita kookoomaan, ja jolla on hyvä nokka haistamaan metsän eläviä.

Johannes Kastajan virka oli yksi koiran virka, ja me tiedämme vakaisesti, ettei hän ole ollut mykkä koira, niin kuin Jumala soimaa muutampia opettajia Vanhassa

Testamentissa profeetta Jesajan suun kautta: *”He ovat mykät koirat, eivätkä he hauku ketään.”* Sillä muutampi laiska koira on semmoinen, koska Isäntä kutsuu häntä kansansa haukkumaan, niin koira pistää sängyn alle ja luulee ilmankin, että hän nyt saapi siellä olla. Mutta me tiedämme, että semmoiset mykät koirat hirtetään, jotka ei hauku ketään. Mutta Johanneksesta todistavat kaikki evankeliumin kirjoittajat, Stefanus ja Pyhä Paavali, että hän on haukkunut niin kuin aikamies. Hän on saarnannut lakia parannukseksi ja omantunnon herätykseksi. Ja minä uskon, että kaikki Jeesuksen opetuslapset pitää todistaman minun kanssani, että semmoinen huutavan ääni tämän maailman korvessa on ollut sangen tarpeellinen, sillä hän on sen kautta valmistanut Herralle Jeesukselle tien ihmisten sydämiin. Ei olis moni vastaanottanut Jeesusta, ellei Johannes olis haukkumisellansa valmistanut ja sormelansa osoittanut Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit.

Ja nyt, te Jeesuksen opetuslapset, jotka olette ennen olleet Johanneksen opetuslapset, koska Johannes on näyttänyt teille Jumalan Karitsaa, niin seuratkaa nyt sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta. Seuratkaa Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarhasta Golgataan, ja seisokaat murheellisella sydämellä ristin kohdalla katsellen Hänen haavojansa, Hänen orjantappuroilla kruunattua päätänsä, Hänen lävistettyä kylkeänsä, että te pääsisitte silläkään hetkellä irti maailmasta, että kaikki maailman rakennukset kaatuisit maahan, ja pääsisitte viimein seuraamaan Häntä taivaaseen astumisen vuorelle, jossa te ilolla ja riemulla saatte kumartaa Häntä ja ylistää Hänen kirkiaa nimeänsä nyt ja iankaikkisesti, amen.

Jäljennös / Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakunta-arkisto / Jäljentänyt Gabriel Mutoslompolo v.1876 /

TEKSTI: MATT. 3: 13

Silloin tuli Jeesus Galileasta Jordaniin Johanneksen tykö kastettaa häneltä, mutta Johannes kielsi häneltä sanoen: ”Minä tarvitsen sinulta kastetta, ja sinä tulet minun tyköni.

Näissä Johanneksen sanoissa kuuluu olevan oikian kristityn tunnustus, koska hän tuntee itsensä mahdottomaksi kastamaan Jeesusta, niin kuin se vaimo, joka kasteli Vapahtajan jalkoja kyyneleillensä, tunsu, ettei hän ole mahdollinen, että hänen syntiset kyyneleensä putoaisit sen Pyhän jalkain päälle. Mutta ei hän malttanut sen tähden olla itkemättä, sillä rakkaus oli jo niin suuri Jeesusta kohtaan, ettei hän malttanut olla itkemättä. Omantunnon pakotus oli niin suuri, että hänen täytyi itkeä ja kastella Jeesuksen jalkoja katumuksen kyyneleillä. Mutta Johanneksen piti kastaa Jeesuksen pyhä ruumis kokonansa Jordanin virrassa. Ja hän tunsu siinä paikassa, ettei hän ole mahdollinen sitä tekemään, sillä hän tunsu itsensä niin suureksi syntiseksi, että hänen olisi tarvinnut tulla kastetuksi Jeesukselta ja sen kautta tulla puhdistetuksi saastaisuudestansa. Sen tähden sanoi hän Jeesukselle: ”Minä tarvitsen sinulta kastetta, ja sinä tulet minun tyköni.” Matt. 3: 13.

Moni suruton ajattelee, että Johannes taisi olla yksi salainen pahantekijä, koska hän tuli niin mahdottomaksi. Niin ajattelivat myös fariseukset, että Johanneksella on perkele, koska hän oli niin kova haukkumaan kunniallisia ihmisiä. Ja se haukkuminen ja tuomitseminen on suurin synti, mitä yksi herännyt ihminen saattaa tehdä maailman joukolle. Suruttomat ja armonvargaat sanovat varsin: ”Sillä on ylpeyden perkele.” Mutta me tiedämme, että Johanneksella oli totuuden henki, jota perkeleen joukko ei saata kärsiä, ja sille, jolla on totuuden henki, on rietas hirmuisesti suuttunut. Laki herättää hänessä kaiken himon. Rietas kiusaa häntä hirmuisesti, erinomattain sen tähden, että parannuksen saarnaaja saattaa heräyksen matkaan kansassa, jonka kautta vihollinen

menettää muutamia sieluja. Ja koska saatanan enkelit näin rusikoitsevat parannuksen saarnaajata, silloin nousee Jumalan lasten päällekkantaja häntä vastaan ja sanoo: ”Sinä olet mahdoton kastamaan Jeesusta katumuksen kyyneleillä.” Omanvanhurskauden perkele, joka on Jumalan lasten päällekkantaja yötä ja päivää, lykkää semmoisen väärän mahdottomuuden mieleen, että parannuksen saarnaaja tuntee itsensä mahdottomaksi kastamaan Jumalan Poikaa.

Tämä väärä mahdottomuus tuli myös Pietarin päälle, koska Jeesus tahtoi hänen jalkojansa pestä. Ja me tunnemme monessa paikassa, kuinka omanvanhurskauden perkele tuopi sen väärän mahdottomuuden myötänsä, ja tämä väärä mahdottomuus on semmoinen, että se panee vastaan Jumalan tahtoa. Ei tahdo semmoinen ihminen ollenkaan tehdä niin kuin Jumala vaatii, vaan se panee vastaan ja sanoo: ”Ei sinun pidä ikänä minun jalkojani pesemän.” Ja se sama väärä mahdottomuus pani myös Johanneksen tekemään vastoin Vapahtajan tahtoa, koska hän kielsi Häneltä kasteen sanoen: ”Minä tarvitsen Sinulta kastetta, ja Sinä tulet minun tyköni.” Vaikka nyt Johannes oli herännyt ihminen ja parannuksen saarnaaja, yhtä hyvin sai omanvanhurskauden perkele hänet horjattamaan siinä paikassa, sillä jos hänellä ei olisi ollut väärä mahdottomuus, niin hän olisi varsin tuntenut, että hän on velkapää kastamaan Jeesusta ilman tinkaamatta ja ilman arvelematta, niin kuin Aabraham, jonka uskoa ja kuuliaisuutta Jumala tahtoi koetella, meni varsin uhraamaan ainoan poikansa Jumalan käskyn jälkeen, vaikka tämä oli kokonansa vastoin luontoa, vastoin järkeä ja vastoin omantunnon lakia, että hänen nyt piti tappaman ainoan poikansa. Moni muu olisi arvellut, onko se oikea Jumala, joka käskee

ihmisen syntiä tekemään. Mutta Aabrahamilla oli niin vahva usko Jumalan päälle, ettei hän epäillyt ollenkaan, pitääkö hänen tuota tekemän eli ei, vaan hän meni varsin uhraamaan poikansa, ja osoitti sillä työllä uskonsa ja kuuliaisuutensa, jonka tähden hän usko-vaisten isäksi kutsutaan.

Mutta Johannes Kastaja oli niin omalta vanhurskaudelta kiusattu, että hän kielsi Jeesukselta kasteen, eikä saattanut niin muodoin olla kuuliainen ja alleantavainen. Johanneksen järki piti vastaan ja omavanhurskaus nousi päähän. Se väärä mahdottomuus rupesi saarnaamaan järjessä näin: *”Kuinka sinä olet mahdollinen kastamaan Jumalan Poikaa, joka olet itse syntinen ja tarvitset kastetta Häneltä?”* Katso, näin omavanhurskaus saarnaa järjessä, ja sen väärän mahdottomuuden kautta tulee yksi herännyt ihminen usein vastahakoiseksi Jumalan armovaikutuksille. Me ymmärrämme nyt hyvin, että se väärä mahdottomuus pani Pietarin vastustamaan. Ja kohta tuli Pietari sen väärän mahdottomuuden kautta osattomaksi Jeesuksen armosta. Kohta hän suljettiin pois sovinnosta.

Ottakaat nyt itsellenne esimerkki, te epäuskon vangit, jotka aina taistelette omanvanhurskauden kanssa ja siinä väärässä mahdottomuudessa soditte Jumalaa vastaan ja tahdotte tehdä Hänet valehtelijaksi. Ilmankin te näette nyt ja ymmärrätte hyvin, mitä se väärä mahdottomuus on vaikuttanut Johannes Kastajan järjessä ja mitä se sama väärä omavanhurskaus on vaikuttanut Pietarin järjessä. Miksi ette tee niin kuin Lutherus sanoo, että järjeltä pitää niska taitettaman ja silmät siltä pedolta puhkaistaman? Ei järjessä olisi mitään voimaa itsestensä, mutta kun omanvanhurskauden perkele nousee päähän, sitten tulee se väärä omavanhurskaus, joka vaikuttaa sen väärän mahdottomuuden, jonka kautta Pietari ja Johannes tulevat vastahakoisiksi. Eivät he tahdo enää olla Vapahtajalle kuuliaiset. Itseys tulee ulos suusta. Näitten pyhäin miesten erhetykset

pitää oleman muille heränneille esimerkiksi, kuinka rietas tahtoo seuloa heidän sielujansa niin kuin nisuja. Rukoilkaat sitä Suurta Ristinkantajata, että Hän osoittaisi teille Isän, joka vaikuttaa Pojassa ja Pyhän Henkensä kautta, että se omanvanhurskauden perkele, joka on Jumalan lasten päällekkantaja yötä ja päivää, tulisi alas heitetyksi taivaasta, että se väärä mahdottomuus, joka tahtoo katuvaaisia sieluja ulos sulkea taivaasta, tulisi lyödyksi, alas poljetuksi ja helvetin valkeassa poltetuksi, ettei hän jaksaisi enää liikuttaa katuvaisten mieltä ja heidän tahtoansa vääräksi.

Se vaimo, joka huusi syntymävaivassa, oli puetettu auringolla ja kuu hänen jalkainsa alla ja kruunu hänen päässänsä, jossa oli kaksitoistakymmentä tähteä, ja ruskea lohikäärme seiso vaimon edessä, että hän olisi poikalapsen syönyt, joka siitä vaimosta syntyvä oli, mutta Jumala otti poikalapsen tykönsä. Niin me toivomme, että uusi ihminen, joka siitä vaimosta syntyy, joka nyt syntymävaivassa huutaa, pitää nostettaman ylös tämän maailman kylmän lattian päältä, kussa hän nyt parkuu, ettei se ruskea lohikäärme, se omanvanhurskauden perkele ja se väärä mahdottomuus pääsisi häntä syömään eli nielemään. Kuule, O Mikael, sinä suuri lohikäärmeen voittaja ja käärmeen pään musertaja ja sen vanhan madon hävittäjä! Kuule sen huutavaisen vaimon ääntä, joka syntymävaivassa huutaa, ja ota poikalapsi ylös maailman kylmän lattian päältä! Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: JOH. 1: 19–28

19 Ja tämä on Johenneksen todistus, kuin Juudalaiset lähettivät Jerusalemista papit ja Leviläiset kysymään häneltä: kukas olet?

20 Ja hän todisti ja ei kieltänyt, ja hän todisti, sanoen: en minä ole Kristus.

21 Ja he kysyivät häneltä: kukas siis? oletkos Elias? Hän sanoi: en. Oletkos propheta? Hän vastasi: en.

22 Niin he sanoivat hänelle: kukas olet? että me antaisimme niille vastauksen, jotka meidät lähettivät: mitäs sanot itses-täs?

23 Hän sanoi: minä olen huutava ääni korvessa: valmistakaat Herran tietä, niin-kuin Jesaias propheta sanoi.

24 Ja jotka lähetetyt olivat, olivat Phari-sealaisista.

25 Ja he kysyivät häneltä ja sanoivat hä-nelle: miksi siis sinä kastat, jos et ole Kris-tus, etkä Elias, etkä propheta?

26 Johannes vastasi heitä ja sanoi: minä kastan vedellä; mutta teidän keskellänne seisoo, jota ette tunne:

27 Hän on se, joka minun jälkeeni tulee, joka minun edelläni on ollut, jonka ken-gän rihmoja en minä ole kelvollinen pääs-tämään.

28 Nämät tapahtuivat Betabarassa, sillä puolella Jordania, kussa Johannes kast.

Me kuulemme tämän evankeliumin lopussa Johanneksen tunnustavan mahdottomuu-tensa Vapahtajan kengän rihmoja päästä-mään. Tämä mahdottomuuden tunto on ol-lut myös muilla katuvaisilla sekä Vanhassa että Uudessa Testamentissa. Niin kuin esi-merkiksi Israel tunsu mahdottomuutensa, koska hän oli paossa veljensä vihan ja vainon tähden. Ja Daavid oli usein mahdottomuu-den tunnossa, niin kuin myös Johannes Kas-taja tunnusti mahdottomuutensa, jonka täh-den myös meidän virsikirjassamme sano-taan: *”Sun armohos, o Jumala, en ole mah-dollinen.”* Ja joka[isessa] hengellisessä kir-jassa vaaditaan, että katuvaisten pitää mah-dottomuutensa tunteman. Me arvaamme siis, että mahdottomuuden tunto seuraa synnin tuntoa. Mutta koska mahdottomuu-den tuntoa oikein tutkitaan ja koetellaan, niin me löydämme ja ymmärrämme, että rie-tas myös tekee katuvaisia mahdottomiksi vastaanottamaan armoa, jota Jumala tarjoaa heille. Siitä arvataan, että se mahdottomuus, jonka rietas ylös herättää katuvaisten

tunnossa, on väärä mahdottomuus. Mutta kun Jumalan sana taas toisaalta osoittaa, että Jumalan Henki myös vaikuttaa oikean mahdottomuuden tunnon, niin pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman ja tutkiste-leman, **mikä eroitus on oikean ja väärän mahdottomuuden välillä.**

Ensiksi: **Minkä kaltainen se väärä mahdot-tomuus on?**

Toiseksi: **Minkä kaltainen se oikea mahdot-tomuus on?**

Tässä paikassa tarvitaan hengellistä viisautta ja tarkka itsensä tunteminen, sillä ei vihollin-ole niin vaarallinen, koska hän tulee lo-hikäärmeen haamussa eli kiljuvan jalopeu-ran haamussa, mutta koska hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, silloin on rietas vaarallinen. Usein on heränneitten tunto niin himmi, ettei he voi kaikesti oikein eroit-taa, minkä verran mahdottomuutta omavan-hurskaus vaikuttaa, ja minkä verran Jumalan Henki vaikuttaa. Eivät he jaksa, sanon minä, niin paljon tutkistella Jumalan sanaa ja omia koettelemuksiansa Jumalan sanan valkeu-dessa, että he saisivat selvää omanvanhurs-kauden vaikutuksista, että he ymmärtäisivät, mikä mahdottomuus se on, jonka rietas ylös herättää järjessä, ja mikä mahdottomuus se on, jonka Jumalan Henki vaikuttaa tunnossa.

Ensiksi: **Minkä kaltainen on se väärä mah-dottomuus?** Se väärä mahdottomuus on omanvanhurskauden vaikutus järjessä. Koska omanvanhurskaus nousee maksasta ja pernasta päähän, vaikuttaa hän järjessä sen kaltaisia ajatuksia: *”Ei ole armoa toivomista-kaan. Helvettiin on keino.”* Siinä tilassa tulee ihminen mahdottomaksi ja vastahakoiseksi vastaanottamaan Jumalan armoa. Ei sem-moinen ihminen tahdo kuulla mitään ar-mosta puhuttavankaan. Ei hän tahdo siinä ti-lassa kuulla evankeliumia mainittavankaan, mutta lakia ja tuomiota. Me näemme myös Pietarin esimerkistä, ettei ihminen siinä ti-lassa tahdo antaa Vapahtajan pestä ja puh-distaa [hänen] jalkojansa. Se väärä

mahdottomuus vaikuttaa hänessä itseyn ja vastahakoisuuden ja uskottomuuden eli epäuskon hedelmät, jotka tulivat ulos Pietarin suusta, koska hän rupesi aivan vastustamaan Jeesusta. Hän teki semmoisen vastustuksen Vapahtajaa kohtaan, ettei ollut hänellä sillä kerralla kuuliaisuutta ja alentuvaisuutta ollenkaan. Se väärä mahdottomuuden tunto vaikutti myös Johannes Kastajan järjessä sen verran itseyyttä ja vastahakoisuutta, että hän kielsi Jeesukselta kasteen. Ei se ollut mikään muu kuin omavanhurskaus, joka sillä kerralla pisti päähän ja vaikutti järjessä sen kaltaisen mahdottomuuden, että siitä tuli vastahakoisuus ilmi.

Koska omavanhurskaus saattoi semmoisen miehen järjessä ylös herättää väärän mahdottomuuden, mitä hän sitten muitten heränneitten järjessä vaikuttaa? Se on koeteltu tässäkin kristillisyydessä, kuinka vastahakoiset muutamat katuvaiset ovat uskomaan, että Jumala on heille armollinen. Usein kuuluu tämä soimaus opetuslapsille Emmauksen tiellä: *”O, te tomppelit ja hitaat sydämestä uskomaan kaikkia niitä, kuin Mooses ja profeetat ovat Kristuksesta kirjoittaneet! Eikö Kristuksen pitänyt kaikkia näitä kärsimän teidän tähtenne, te katuvaiset ja epäileväiset sielut? Tahdotteko vielä Hänen vaivansa ylenkatsoa? Pitääkö nyt Jeesuksen vaivat menemän hukkaan teidän epäuskonne tähden ja teidän vastahakoisuutenne tähden?”*

Te olette ilmankin avanneet synnin puukolla Jumalan Karitsan verisuonia? Ja nyt tahdotte vielä Hänen verensä antaa hukkaan maahan vuotaa. Ettekös korjaa Jumalan Karitsan verta? Johannes Kastaja on sanonut: *”Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit.”*

Tämä veri ei huuda niin ankarasti kuin Aabelin veri huutaa, jos nyt murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset korjaavat Jumalan Karitsan verta. Mutta jos epäileväiset eivät korjaa Jumalan Karitsan verta, niin se huutaa ankarasti, se huutaa: *”Hukkaan menivät kaikki*

Jumalan Karitsan vaivat!” Ei ole Taivaallisella Vanhimmalla monta lasta, jotka konttaavat Hänen perässään, ei ole monta, jotka itkevät Hänen peräänsä; mutta vielä vähemmän on niitä, jotka makaavat Hänen helmasansa. Koska omanvanhurskauden perkele muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, silloin hän tulee totuuden saarnaajaksi ja saarnaa siellä järjessä katuvaistulle: *”Eipä sinulla ole oikea katumus. Eipä sinulla ole oikea synnituskka. Kuinka sinä saat armon, koska sinulla ei ole oikea katumus eikä suurempi synnituskka?”* Mutta niinpä Jumalan sana sanoo, ettei yksikään voi ansalta armoa katumuksella. Vaikka sinä itkisit verta, et vielä sittenkään jaksaisi ansaita autuutta. Mutta katumus pitää tapahtuman, ei sen tähden, että sillä voisi tienata armoa, mutta sen tähden, että Jumala asuu niiden tykönä, joilla yksi särjetty ja nöyrä henki on.

Omavanhurskaus vaatii myös puhdasta sydäntä, ja siinä paikassa hän pettää katuvaisia sieluja. Koska Jumala vaatii puhdasta sydäntä, ja rietas kans vaatii puhdasta sydäntä, niin joutuu yksi katuvaainen ja epäileväinen sielu pyörimään taivaan ja helvetin välillä. Yksi herännyt ihminen tuntee, ettei hänellä ole puhdas sydän, koska sydämestä tulevat ulos pahat ajatukset, huoruus, murhat, kauteus, viha, ahneus, maailmanrakkaus ja muuta semmoista, ja laki herättää hänessä kaiken himon, niin joutuu tämä viheliäinen ihminen taas epäilykseen, ja omavanhurskaus saarnaa järjessä: *”Eipä sinulla ole puhdas sydän. Kuinka sinä saatat tulla Jeesuksen tykö pahalla ja saastaisella sydämellä?”* Mutta Paavali saarnaa näin: *”Laki on kurittaja Kristuksen tykö, ei laki estä tulemast Kristuksen tykö, joka on saastaisten sydänten parantaja ja puhdistaja.”* Mutta omavanhurskaus estää tulemast Kristuksen tykö ja sanoo: Et sinä vielä ole puhdas.

Näin vaikuttaa nyt omanvanhurskauden perkele väärän mahdottomuuden, ja sen kanssa vaikuttaa se vastahakoisuuden, niin että semmoinen ihminen eli sikapaimen ei usko

enää Jumalan sanaa, mitä armoon tulee, mutta lain kirouksen ja tuomion, sen hän omistaa, ei armoa ollenkaan. Mutta usko nyt, sinä tuhlaajapoika; usko nyt, sinä syntinen vaimo; usko nyt, sinä halvattu ihminen, että sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi, ja älä enää ole epäuskoinen, vaan uskovainen.

Toinen tutkisteleminen: **Minkä kaltainen on se oikea mahdottomuus, jonka Jumala vaikuttaa?** Vastaus: hän on semmoinen kuin Israelin mahdottomuus, joka kilvoitteli sen tuntemattoman kanssa palavassa rukouksessa siihen asti, että aamurusko koitti. Ja silloin sanoi hän: *"En päästä minä sinua ennen kuin siunaat minua."* Daavid huusi syvyydestä korkeuteen. Ei oikea mahdottomuus epäile Jumalan armosta, mutta se antaa hartauden ja rukouksen voiman. Oikea mahdottomuus antaa sille syntiselle vaimolle hartauden ja rukouksen voiman kilvoittelemaan, pyrkimään, anomaan ja kolkuttamaan taivaan oven päälle. Mutta sitä ei omanvanhurskaiden perkele salli, sillä omavanhurskaus ottaa pois kaiken voiman ja halun, kun se pääsee hallitsemaan, ja tuopi semmoisen mahdottomuuden myötänsä, että kaikki voima ja hartaus loppuu. Ei jaksu semmoinen ihminen kilvoitella.

Mutta oikea mahdottomuus antaa Israelille voimaa kilvoittelemaan ja painiskelemaan

sen Tuntemattoman kanssa palavassa rukouksessa siihen asti, että aamurusko rupeaa koittamaan. Silloin sanoo hän Tuntemattomalle: *"En päästä minä Sinua, ennen kuin siunaat minua."* Tämä mahdottomuuden tunto oli myös Johanneksella, koska hän sanoi: *"En ole mahdollinen Vapahtajan kengän rihmoja päästämään."* Ja sama mahdottomuuden tunto oli sillä syntisellä vaimolla, joka kasteli Hänen jalkojansa katumuksen kyyneleillä ja pyyhki kyyneleet pois päänsä hiuksilla. Hän tunsu hyvin, että hänen syntiset kyyneleensä eivät ole mahdolliset puutoomaan sen Pyhän jalkain päälle. Se sama mahdottomuuden tunto oli myös Kananean vaimolla, joka tunsu, ettei hän ole parempi kuin penikka Jumalan lasten suhteen.

Semmoinen on se oikea mahdottomuuden tunto, jonka Jumalan henki katuvaisissa vaikuttaa. Se on autuaaksi tekeväisen uskon seurassa. Siinä on voima pyrkimään, kilvoittelemaan, huutamaan ja kolkuttamaan taivaan oven päälle. Semmoiset mahdottomat ovat mahdolliset saamaan armoa ja laupeutta. Niin kilvoittele nyt, Israel, ja painiskele sen Tuntemattoman kanssa siihen asti, että ijankaikkinen aamurusko koittaa. Amen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / Jonkun käsikirjoituksen mukaan tämä on 1856

Minä olen mahdotoin kaikkeen siihen armoon ja totuuteen, jonka sinä teit palvelijalles.

Näin sanoi Israel, koska hän oli hädässä ja ahdistuksessa veljensä tähden, joka tuli häntä vastaan, koska hän oli tulemassa takaisin Isän maalle. Jaakobille tuli siinä paikassa mahdottomuuden tunto, koska hän muisti, kuinka paljon Jumala oli häntä siunannut ruumiin ja sielun puolesta. Kuolema tuli myös liki hänelle, koska tuo paha Eesau uhkais veljensä hävittää. Siinä mahdottomuuden tunnossa hän painiskeli Tuntemattoman kanssa koko yön, ja voitti rukouksillansa Jumalan. Ja Jumala auttoi Jaakobia sillä lailla, että pakanan viha muuttui rakkaudeksi, ja hänen täytyi itkeä veljensä kaulassa, vaikka hän oli hirmuisen vihan ja murhan halun kanssa tullut.

Se on mahdollinen ajatella Jaakobin sieluntilaisuudesta, että hän tuli oikiaan mahdottomuuden tuntuun ensiksi sen tähden, että kuolema tuli liki hänelle, ja toiseksi sen tähden, että hän tunsu ja tunnusti, kuinka suuri armo oli hänelle tapahtunut. Molemmat, mahdottomuuden tunto ja armon tunto, mahtuvat kyllä yhden kristityn sydämeen, kussa oikia mahdottomuus on. Mutta väärä mahdottomuus ja armontunto ei mahdu yhteen sydämeen. Kaikille Vanhan Testamentin pyhille on tullut oikiata mahdottomuuden tuntoa, jonka Jumalan Henki on vaikuttanut. Mutta tällä ajalla tahtoo olla monella se väärä mahdottomuuden tunto, jonka se väärä omavanhurskaus vaikuttaa. Oikia mahdottomuuden tunto ei ahdistaa pois Jumalasta, vaan se hopittaa katuvaaisia Jumalan tykö. Mutta se väärä mahdottomuus, se ahdistaa pois Jumalasta, estää Herran ehtoollisesta, sekä panee muutampia hirttämään itsensä, niin kuin esimerkiksi Juudas. Mutta suruttomat ja armonvargaat ei tunne kumpaakaan, ei oikiata, eikä väärää mahdottomuutta. Ja sen väärän mahdottomuuden alla makaa yksi hirmuinen ylpeys, joka

merkitsee, ettei ole sydän särjetty. Ne tuntevat, ettei he ole mahdolliset Herran ehtoollisella käymään ja sanovat itsensä mahdottomaksi. Mutta siinä samassa väärässä mahdottomuudessa on semmoinen suuri ylpeys ja viha kristityille. He sanovat itsensä mahdottomaksi rippivieraaksi, mutta jaksavat yhtä hyvin pilkata kristityitä.

Kaikki katuvaaiset saavat kyllä tuta itsensä mahdottomaksi kaikkeen armoon ja laupeuteen, jonka Jumala heille osoittanut on erinomattain silloin, koska pakanat tulevat perkeleen voimalla ja suurella julmuudella heitä vastaan. Koska katuvaaiset ovat tulemassa takaisin pakanain maasta Isän maalle, silloin saavat katuvaaiset tuta ja koetella, kuinka mahdottomat he ovat kaikkeen armoon ja laupeuteen, jonka Jumala heille osoittanut on. Mutta älkää sen tähden peljästykö, te katuvaaiset ja Isän maalle pyrkiväiset, vaikka pakanat tulevat suurella vihalla ja julmuudella teitä vastaan, vaan painiskelkaat sen Tuntemattoman kanssa siihen asti, että Häntä voitatte rukouksillanne ja huokauksillanne. Ja tunnustakaat teidän hädisänne ja tuskissanne, kilvoitellen siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, mahdottomuuden tunnon alla: minä olen mahdotoin kaikkeen siihen armoon ja laupiuteen, jonka palvelijalles osoittanut olet. Mitämaks kuulee Herra teidän huokauksenne, koska te huudatte niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen, ja uskotte, että se Suuri Sotasankari, joka on kuoleman ja helvetin ylitsevoittanut, jaksaa vielä pelastaa teidän sielujanne, ei ainoastansa vihollisen kahleista, mutta myös kääntää pakanain sydämet niin, että viha muuttuu rakkaudeksi, ja he täytyvät itkeä teidän kaulassanne. Niin täytyi se suuri ja julma Eesau tehdä, hän täytyi itkeä veljensä kaulassa, vaikka hän oli

lähtenyt suurella vihalla ja julmuudella veljensä hävittämään.

Rukoilkaat siis kaikki oikiaan Isän maahan matkustavaiset, että Herra kääntäis pakanain sydämet, että heidän vihansa muuttuis rakkaudeksi, että heidän täytyis itkeä teidän kaulassanne. Ja niin paljon, kuin he ovat teitä ennen vihanneet, vainonneet ja pilkanneet, niin paljon täytyis heidän siunata teitä sen sijaan. Kuule, sinä Suuri Sotasankari, murheelisten, katuvaisten, ja hädässä olevaisten huokaukset, koska he painiskelevat sen Tuntemattoman kanssa koko yön, siihen asti, että aamurusko koittaa! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 1: 19–28

19 Ja tämä on Johenneksen todistus, kuin Juudalaiset lähettivät Jerusalemissa papit ja Leviläiset kysymään häneltä: kukas olet?

20 Ja hän todisti ja ei kieltänyt, ja hän todisti, sanoen: en minä ole Kristus.

21 Ja he kysyivät häneltä: kukas siis? oletkos Elias? Hän sanoi: en. Oletkos propheta? Hän vastasi: en.

22 Niin he sanoivat hänelle: kukas olet? että me antaisimme niille vastauksen, jotka meidät lähettivät: mitäs sanot itses-täs?

23 Hän sanoi: minä olen huutava ääni korvessa: valmistakaat Herran tietä, niin kuin Jesaias propheta sanoi.

24 Ja jotka lähetetyt olivat, olivat Phari-sealaisista.

25 Ja he kysyivät häneltä ja sanoivat hänelle: miksi siis sinä kastat, jos et ole Kristus, etkä Elias, etkä propheta?

26 Johannes vastasi heitä ja sanoi: minä kastan vedellä; mutta teidän keskellänne seisoo, jota ette tunne:

27 Hän on se, joka minun jälkeeni tulee, joka minun edelläni on ollut, jonka kengän rihmoja en minä ole kelvollinen päästämään.

28 Nämät tapahtuivat Betabarassa, sillä puolella Jordania, kussa Johannes kasti.

Tämän päivän evankeliumissa tunnustaa Johannes Kastaja, ettei hän ole kelvollinen Vapahtajan kengänrihmoja päästämään. Näiden sanain johduksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tällä armon hetkellä katseleman, **kuinka yksi totuuden saarnaaja tuntee itsensä mahdottomaksi Vapahtajan kengänrihmoja päästämään.**

Ensiksi: **Mikäs on oikian mahdottomuuden tuntomerkki?**

Toiseksi: **Mikäs on väärän mahdottomuuden tuntomerkki?**

Kaikki mahdottomat tulkoot mahdolliseksi! Kaikki mahdolliset tulkoot mahdottomaksi!

Ensiksi: **Mikäs on oikian mahdottomuuden tuntomerkki?** Kaikki Vanhan Testamentin pyhät ovat tunteneet itsensä mahdottomaksi kaikkeen siihen armoon ja laupiuteen, jonka Jumala heille tehnyt on. Johannes Kastaja viimeiseksi tunki ja tunnusti mahdottomuutensa Vapahtajan kengännauhoja päästämään. Meidän pitää siis uskomman, että yksi oikia mahdottomuuden tunto löytyy, joka on työläs eroittaa väärästä. Vanhalla Israelilla ei ollut väärä, mutta oikia mahdottomuuden tunto, koska hän painiskeli Tuntemattoman kanssa. Johannes Kastajalla oli myös oikia mahdottomuuden tunto, koska hän tunki itsensä mahdottomaksi Vapahtajan kengänrihmoja päästämään. Mutta Pietarilla oli väärä mahdottomuus, koska maailman kunnia pani häntä vastustamaan Vapahtajaa, eikä tahtonut ottaa puhdistuksen vastaan. Niin myös oli silloin Pietarilla väärä mahdottomuus, koska hän sanoi Jeesukselle: *”Herra, mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syn-tinen ihminen.”*

Koska me siis kaikkien kristittyin koettelemuksen jälkeen katselemme oikian ja väärän mahdottomuuden luontoa, niin me löydämme, että oikia mahdottomuuden tunto pakottaa hätäisiä ja katuvaaisia Kristuksen tykö, mutta väärä mahdottomuus ahdistaa

pois, eikä laske Jeesuksen tykö. Me ymmärrämme siis, että väärä mahdottomuus on riettaan hengen vaikutus. Se on omavanhurskaus, joka sen vaikuttaa, mutta oikia mahdottomuus on Jumalan Hengen vaikutus. Paavali sanoo, että laki on kurittaja Kristuksen tykö. Mutta omavanhurskaus ei laske Kristuksen tykö.

Toiseksi: **Mikäs on väärän mahdottomuuden tuntomerkki?** Se, kuin äsken sanottiin, ettei hän laske katuvaaisia Kristuksen tykö. Umpipakanat ja armonvargaat ei tunne kumpakaan mahdottomuutta, ei oikiaa eikä väärää mahdottomuutta. Mutta jokainen, jolla on yksi paha ja kalvava omatunto, alkaa tuntemaan itsensä mahdottomaksi rippivieraaksi. Ja tämä väärä mahdottomuus on omanvanhurskauden vaikutus. Näinä aikoina on ilmestynyt paljon mahdottomia rippivieraita, jotka sanovat itsensä mahdottomaksi, ja ei kuitenkaan ole oikiassa mahdottomuuden tunnossa.

Ei semmoisilla ole herännyt omatunto, vaan ainoastansa yksi paha ja kalvava omatunto, joka ei jaksu tuomita heitä helvettiin, vaan panee heidän lykkäämään oikian katumuksen siihen asti, että kuolema tulee päälle. Silloin he sanovat: Noutakaat pappi. Antakaat sakramenttia. Mutta ne raukat, jotka väärän mahdottomuuden tähden ei käy Herran ehtoollisella, ne tulevat armonvälikkapalten ylönkatsojaksi ja Kristuksen veren tallaaajaksi. Ne ei tahdo ottaa solmua tunnon päälle, ei ne tahdo tehdä parannuksen lupauksia, ne tahtovat juosta peurana metsässä. Kaikki poislangenneet ovat nyt mahdottomaksi rippivieraaksi tulleet, kaikki joiden tunto on vähäisen liikkunut laista, kaikki joiden tunto heräyksen jälkeen nukkui, ne ovat nyt mahdottomat rippivieraat, jotka ei vaivaa Jeesusta huudollansa eikä kuluta rippiviinaa. He kääntävät selkensä Herralle, mutta ei kasvojansa. Mutta koska hätä tulee, [niin he] sanovat: Nouse ja auta meitä!

Kukas tiesi, onko silloin Jeesus Nasareenus niin liki olemassa, että Hän kuulee heidän huutonsa ja valituksensa. On meillä vielä yksi esimerkki Raamatussa, joka osoittaa, että armonvargaat ei ole mahdottomat rippivieraat. Juudas oli aikainen armonvaras, joka meni Herran ehtoolliselle, niin kuin mikä vanha kristitty. Ei hän hävennyt antaa jalkojansa pestä, eikä hän hävennyt antaa Jeesukselle suuta. Niin käyvät myös armonvargaat tällä ajalla antamaan Jeesukselle suuta Herran ehtoollisessa, ja sanovat: *”En ole minä pettäjä.”* Kaiken ulkonaisen puhdistuksen he ottavat vastaan, mutta sydän jääpi puhdistamatta. Sen tähden sanoi Jeesus opetuslapsilensa: *”Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki.”*

Nyt on Israel ja Johannes Kastaja osoittanut meille, kuinka oikia mahdottomuus erotetaan väärästä mahdottomuudesta, koska se vanhempi veli Esau, joka oli pakana, rupeis vihaamaan ja vainoamaan Israelia sen siunauksen tähden, jonka Israel oli saanut Isältänsä. Silloin rupeis Israel tuntemaan itsensä mahdottomaksi kaikkeen siihen armoon ja laupiuteen, jonka Jumala oli osoittanut hänelle. Silloin hän painiskeli Tuntemattoman kanssa rukouksissa siihen asti, että voitti Jumalan, sydämen ahdistuksessa, kuoleman pelvossa. Niin myös te, pakanain maasta tulevaiset, Isän tykö matkustavaiset, koska pakanat tulevat suurella vihalla teitä vastaan, tuntekaat, kuinka te olette mahdottomat kaikkeen siihen armoon ja laupiuteen, jonka Jumala on tehnyt teitä kohtaan. Ja painiskelkaat sen Suuren Tuntemattoman kanssa koko yön, siihen asti, että aamurusko koittaa teidän sydämässänne, ja armon aurinko rupeaa nousemaan. Silloin saatte myös voimaa rukoilemaan pakanain edestä, ja sanomaan sille Tuntemattomalle: En minä päästä sinua, ennen kuin sinä siunaat minua. Ja näette Jumalan Karitsan, joka pois ottaa maailman synnit. Saatte taas tuta, että te olette kelvottomat Hänen kenkensä rihmoja päästämään. Ja tämä on se oikia mahdottomuuden tunto,

joka ahdistaa teitä Kristuksen tykö, etsimään armoa Häneltä. Ja minulla on se toivo, että se Suuri Ristinkantaja on vielä niin nöyrä ja alhainen, että hän pesee teidän jalkojanne, joitten päälle synnin tomu varisee joka päivä, että jalat matkustavaisilla tulisit oikein puhtaaksi, ennen kuin he astuvat hääsaliin.

Teillä on vielä niin kankia selkä, ettette voi sujua itse pesemään teidän jalkojanne. Ei jalat tule vielä sillä puhtaaksi, että te pyyhitte teidän jalkojanne kuusen havuilla, ennen kuin te astutte sisälle siihen saliin, vaan teidän täytyy antaa Jeesuksen pestä teidän

jalkojanne, koska Hän on niin nöyrä ja alhainen, että Hän palvelee teitä. Vaikka kuinka mahdotoin olet, Pietari, että Jumalan Poika pitää palveleman sinua, ei sinulla ole osaa Hänen kanssansa, ellet anna Hänen pestä sinun jalkojas. Silloin vasta tulet puhtaaksi ja mahdolliseksi astumaan siihen saliin, jossa Herran ehtoollinen pidetään. Isäntä on osoittanut teille suuren salin, raketun ja valmistetun. Siellä saatte syödä pääsiäislammasta Jeesuksen kanssa. Amen.

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 8) / Oulun maakunta-arkisto /

Jumala puhui muinen usein ja monella muotoa isille profeettain kautta. Näinä viimeisinä päivinä on hän meille puhunut poikansa kautta.

Näistä sanoista kuulemme me, että Jumala on usein ja monella muotoa puhunut ihmisille, ja antanut tiedon itsestänsä, ja viimein on Hän myös puhunut Poikansa kautta. Mutta se on tietämätöntä, jos ihmiset sen tähden tuntevat Jumalaa oikein. Jeesus, Jumalan Poika, jonka syntymäjuhla nyt pidetään, on vissimmästi antanut meille täydellisen tiedon Jumalasta, ja Hän on sanonut, että se on iankaikkinen elämä, että tuta Jumalaa, ja sen, jonka Hän lähetti, nimittäin Jeesuksen Kristuksen. Mutta se on sen tähden tietämätöntä, jos me nyt tunnemme Jumalaa oikein, ja sen, jonka Hän lähetti, nimittäin Jeesuksen Kristuksen.

Juutalaiset olivat myös opetetut Mooseksen ja profeettain kirjoitusten kautta. Heillä oli myös kouluja ja kirkkoja ja pappeja. Heille saarnattiin myös Jumalan sana joka sunnuntaina. Mutta eivätpä he sen tähden tunteet Jumalaa oikein. Ja vaikka Kristus oli maalattu heidän silmiensä eteen profeetoilta, eivätpä he sen tähden tunteet Häntä, koska Hän ilmestyi, sillä heillä oli aivan väärä luulo ja ajatus Hänestä. Juutalaiset odottivat nimittäin yhtä maallista Vapahtajaa. Ei heillä ollut sitä järkeä, että hengellinen Vapahtaja on tarpeellisempi kuin maallinen Vapahtaja. Ei ollut heillä sitä ymmärrystä, että synty se on, joka tekee ihmisen onnettomaksi. Sillä heidän sydämensä oli tarttunut maailmaan, ja niihin asioihin, jotka maailmassa ovat. Ja tämä maailmanrakkaus oli tehnyt heitä sokeaksi. Eivät he tunteet Jumalaa, vaikka Hän vaelsi heidän silmiensä edessä. Nyt luulevat myös tämänaikaiset suukristityt, että he tuntevat Jumalaa paremmin, kuin juutalaiset. Mutta se on tietämätöntä, jos he tuntevat Jumalaa oikein, vaikka Hänet on maalattu heidän silmiensä eteen, sillä se Jumalan tunteminen on monenlainen. Kyllä vissimmästi meille on

annettu parempi tieto, ja parempi oppi kuin juutalaisille. Meille on nimittäin parempi tilaisuus annettu sekä kuulemaan että oppimaan Jumalan sanaa. Meillä on niin paljon kirjoja, joista me saisimme valoa ja ylösvalitusta, jos me niitä kirjoja ostaisimme ja lukisimme. Mutta eipä näy olevan monella halu niitä kirjoja lukemaan, vaikka ne annettaisiin lahjaksi. Aivan maailmaan käsin on ihmisten mieli kääntynyt. Markkinoilta tuodaan palo viinaa, tuodaan hopeata, tuodaan koreutta. Mutta eipä moni tuo sieltä hengellisiä kirjoja. Ja niin se tapahtuu, että seurakunnassa, kussa Jumalan sana on saarnattu monta sataa ajastaikaa, on juuri musta pimeys, juuri selvä pakanallisuus. Ei ole siitä oikeasta kristillisyydestä paljon tietoa.

Kyllä ne sen tähden ovat mielestensä viisaat. He luulevat tuntevansa Jumalaa, vaikka Jumala on peräti tuntematon. Jumala sanoi jo muinoin profeetan Jesajan kautta Israelin lapsille: *”Härkä tuntee omistajansa, ja aasi isäntänsä seimen, mutta Israel ei tunne Jumalaansa.”* Se on: Ihminen ei tunne Luojaansa. Mitä silloin on saarnattu Israelin lapsille, se sopii vielä näihin aikoihin. Sillä vaikka moni nyt luulee tuntevansa Jumalaa paremmin kuin härkä tuntee Isäntänsä, niin se on vaara, että he tuntevat paremmin porojansa ja karjaansa kuin Jumalaa. Sillä jos he oikein tuntisivat Jumalaa, niin tulisi koko maailma muutetuksi. Koko ihmisen haamo ja elämän laatu tulisi erilaiseksi, jos Jumala nyt olisi oikein tuttu meiltä. Älkää uskoko, että se tuntee Jumalaa oikein, joka ei ole kristityksi tullut. Moni oppinut mies luulee tuntevansa Jumalaa sen tähden, että hän on lukenut paljon Raamatun kirjoituksia, ja tutkinut luonnon rakennusta, ja käyttänyt järkeänsä syvimmissä ajatuksissa. Mutta kyllä sen tähden yksinkertainen kristitty tuntee Jumalaa ja Vapahtajansa paremmin, kuin korkein

oppinut pakana. Sillä ihmisen mielessä ja ymmärryksessä saattaa olla suuri viisaus ja oppi, vaikka sydämessä on musta pimeys ja surkea sokeus.

Ihmisen mielen keinot ovat moninaiset, joita me tunnemme, niin kuin esimerkiksi muisti, järki, ymmärrys ja tahto, omatunto ja sydän. Jos nyt Jumalan sana pysyy pelkästään muistossa, mitä se vaikuttaa kristillisyyteen? Ei mitään. Jolla on hyvä muisto, saattaa kyllä lukea ulkoa katekismuskysymykset, virsikirjat, postillat, raamatunpaikat, eikä sen tähden tiedä Jumalasta mitään, koska järki ja ymmärrys ovat sumussa ja pimeydessä. Hän on yhtenä muistonsa kanssa yksi suuri pakana. Ja valitettavasti pysähtyy kristillisyyden näinä aikoina usein siihen ulkomuistoon. Ei se Jumalan tunteminen kostu ymmärrykseen ol- lenkaan.

Se on juuri harva, joka ymmärtää, mitä hän lukee. Ja niiden harvain seassa, jotka luulevat ymmärtävänsä Jumalan sanaa, ovat vielä harvemmat, joidenka Jumalan tunteminen on kostunut omaantuntoon ja sydämeen. Mitäs nyt vaikuttaa ymmärrys ja järki, koska omatunto on nukkumassa ja sydän on kylmä niin kuin rautakappale pakkasen aikana. Ei se ulkonainen tieto maksa mitään, koska omatunto ja sydän ovat vielä liikkumatta. Se ulkonainen tieto on yhtä kuin tyhjä, koska omatunto ja sydän ovat vielä luonnollisessa tilaisuudessa. Sen tähden sanon minä, että useimmat ihmiset tässä seurakunnassa tuntevat paremmin porojansa ja karjaansa kuin Jumalaa, vaikka he ovat opetetut Jumalan sanassa ja autuuden opissa. Sillä härkä tuntee omistajansa, ja aasi tuntee isäntänsä seimen, mutta Israel ei tunne Jumalaa. Ihminen ei tunne Luojaansa. Voi sitä syntistä kansaa, sitä pahanilkistä siementä, niitä vahingollisia lapsia, jotka Herran hylkäsivät ja Israelin pyhän pilkkasivat. He poikkesivat takaperin. Hamasta kantapäältä niin kiireeseen asti ei hänessä ole tervettä, vaan haavat ja sinimarjat ja veripahat, jotka eivät ole puserretut. Niin valitti Herra profeetan Jesajan

kautta Israelin seurakunnan ylitse, joka sokeudessaan vaelsi surkeassa pimeydessä ja kaukana autuuden tuntemisesta.

Mutta niinkös te luulette, että ainoastaan Israelin seurakunta oli niin surkiassa pimeydessä? Niinkös te luulette, että ihmiset silloin olivat pimeydessä, mutta nyt he ovat ylösvalaistut? Minä luulen, että niin kuin suurin osa silloin oli pimeydessä, niin ovat vielä nytkin useimmat pimeydessä. Ja niin kuin aasi ja härkä silloin tunsivat Isäntänsä paremmin kuin Israel tunsivat Luojaansa, niin se on vielä nytkin. Luontokappale kyllä tuntee sen, joka häntä ruokkii, mutta ihminen ei tunne Luojaansa ennen kuin Pyhä Henki ottaa pimeyden pois hänen sielustansa.

Tänä päivänä 1845 vuotta tätä ennen syntyi se Taivaallinen Ylösvalistaja, jonka tykönä aasi seiso ja härkäinen, ja nämä luontokappaleet tunsivat Luojaansa paremmin kuin me, jotka olemme järjen saaneet ja ymmärryksen. Jospa Hän valaisisi meidän pimeän järkemme, että Hänen oppinsa tulisi omaantuntoon asti, ja Hänen sovintonsa tunkisi sydämeen asti, ettemme enää tästedes vaeltaisi pimeydessä, niin kuin me tähän asti olemme pimeydessä vaeltaneet.

Ja niin kuin Herran kirkkaus ympärivalaisi paimenet puoliyön aikana, koska heille tuotiin sanomia taivaasta, että maailman Vapahtaja oli syntynyt, niin valaistoon myös Herran kirkkaus meidän pimeän sielumme, koska me tänä päivänä kuulemme sanomia taivaasta, siitä äsken syntyneestä Vapahtajasta. Kuulkoon se kolmiyhteinen Jumala meidän huokauksiimme, koska me nousemme ylös ja veisaamme kiitosvirren Vapahtajan kunniaksi. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 1: 1–14

1 Alussa oli sana, ja se Sana oli Jumalan tykönä, ja Jumala oli se Sana.

2 Tämä oli alussa Jumalan tykönä.

3 Kaikki ovat sen kautta tehdyt, ja ilman sitä ei ole mitään tehty, joka tehty on.

4 Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus,

5 Ja valkeus paistaa pimeydessä, jota ei pimeys käsittänyt.

6 Yksi mies oli lähetetty Jumalalta, jonka nimi oli Johannes:

7 Se tuli valkeudesta todistamaan, että kaikki uskoisivat hänen kauttansa.

8 Ei hän ollut valkeus, mutta hän oli lähetetty valkeudesta todistamaan.

9 Se oli totinen valkeus, joka valistaa kaikki ihmiset, jotka maailmaan tulevat;

10 Se oli maailmassa, ja maailma oli hänen kauttansa tehty, ja ei maailma häntä tuntenut.

11 Hän tuli omillensa, ja ei hänen omansa häntä ottaneet vastaan,

12 Mutta niille, jotka hänen ottivat vastaan, antoi hän voiman Jumalan lapsiksi tulla, jotka uskovat hänen nimensä päälle,

13 Jotka ei verestä eikä lihan tahdosta ei myös miehen tahdosta, mutta Jumalasta syntyneet ovat.

14 Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän seasamme, (ja me näimme hänen kunniansa niinkuin ainoan Pojan kunnian Isästä,) täynnä armoa ja totuutta.

Me kuulumme juhlapäivän evankeliumista ilosanomaa taivaasta, siitä äsken syntyneestä Vapahtajasta, joka on Herra Kristus Daavidin kaupungissa. Minä ilmoitan teille suuren ilon, joka kaikelle kansalle tapahtuva on. Tästä taivaallisesta joulusaarnasta kuulemme, että se taivaallinen vieras, joka tultuansa maailmaan oli niin köyhä ja niin ylenkatsottu, että Hänen täytyi syntyä tallissa luontokappaleitten keskellä, oli valmistava ihmisille suuren ilon.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, kutka ne ovat, jotka tämän suuren ilon tuntevat, ja kuinka tämä suuri ilo tuntuu, ja missä paikassa se tuntuu.

Me tiedämme vakaisesti, että se suuri ilo, jonka se äsken syntynyt Vapahtaja on valmistanut kaikelle kansalle, ei mahda olla maallinen ilo taikka lihallinen huvitus. Ei se mahda olla semmoinen ilo, joka tulee paloviinasta, taikka lihallisesta rakkaudesta, taikka maailman hauskuutuksista, vaan se on vissimmästi joku hengellinen ilo, jonka se taivaallinen sanansaattaja ilmoitti. Kysymys on siis se, jos me tunnemme sen ilon, josta enkeli puhui, vai olemmeko vielä sitä iloa paitsi.

Mikä ilo se siis mahtaa olla, josta enkeli puhui? Me tiedämme, että ilo tulee monesta syystä, muutamille tulee ilo sangen vähästä asiasta. Maailmanlapset erinomattain ovat iloiset ja nauravat, koska paloviina nousee päähän, koska joku kamala juttu heille muistellaan, koska he ovat tieraamassa. Muutamat myös iloitsevat toisen ihmisen vahingosta. Muutamat iloitsevat siitä, että he saattavat kavaluudella pettää yksinkertaisia, ja muutamat taas iloitsevat siitä, että toinen ihminen lankeaa syntiin. Niin kuin semmoiset ovat hyvin opetetut isältänsä, siltä riettaalta hengeltä, niin he ovat aina iloiset, niin kauan kuin se maallinen ilo kestää.

Mutta se ilo, josta enkeli puhui, ilmoittaa itsensä erinomaisella tavalla. Ei se ole niin kuin maailman ilo. Koska Jeesusken äiti tuli Elisabetin tykö, sanoi hän: *”Minun henkeni iloitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani.”* Mikäs asia se oli, jonka tähden Maria oli niin iloinen? Olikos hän päissä? Vai olikos hän ison tavaran löytänyt? Niin maailmanihmiset kyllä luulivat, koska he näkivät Pyhän Hengen vaikutuksia helluntaipäivänä, että opetuslapset olivat päissä. Sillä maailmanlapset eivät saata ymmärtää, mistä se ilo tulee, jonka Vapahtaja välistä ylösherättää yhden oikean kristityn sydämessä.

Tämän taivaallisen ilon tunsu ensinnä Maria, Jeesusken äiti, koska hän rupesi kiittämään ja ylistämään Jumalaa sen suuren armon edestä, että hänet katsottiin mahdolliseksi

kantamaan maailman Vapahtajan sydämensä alla. Ja sen saman ilon tunsivat myös paimenet, koska he palasivat laumansa tykö ylistäen ja kunnioittaen Jumalaa kaikesta siitä, kuin he nähneet ja kuulleet olivat siitä äsken syntyneestä Vapahtajasta. Ja koska ensimmäiset kristityt rupesivat puhumaan muilla kielillä, sen jälkeen kuin Henki antoi heidän puhua, niin luulivat muut ihmiset, että he olivat päissä.

Ja jos nyt maailmanihminen tulisi yhteen huoneeseen, jossa muutamat ihmiset itkevät ilosta, muutamat naureskelevat itseksensä, muutamat huokaavat, muutamat lankeavat horrokseen eli menehtyvät, muutamat veisaavat yhden kauniin virren, muutamat saarnaavat Jumalan armosta, ja toiset istuvat ristissä käsin ja kuuntelevat. Vissimmästi se näyttäisi oudolta, ja se ajatus nousisi ilman epäilemättä maailman ihmisen mieleen: *”Ovatko nämä ihmiset selvät? Vai ovatkos ne houraamassa?”* Niin oudolta näyttäivät Pyhän Hengen vaikutukset maailmallselle ihmiselle, että hänen täytyy ihmetellä ja kysyä niin kuin helluntaipäivänä kysyttiin: *”Mitäs luulet tämän olevan?”*

Tämä on nyt se ilo, jonka enkeli tuli ilmoittamaan paimenille. Se ilo, jonka piti tapahtuman kaikelle kansalle sen vastasyntyneen Vapahtajan kautta. Mutta toinen kysymys on se, jos senkaltaista iloa on nähty näissä paikoissa?

Me olemme kuulleet, että löytyy vielä senkaltaisia ihmisiä muutamissa paikoissa, niin kuin Tanskassa, Ruotsissa ja myös Suomen niemessä, joita pidetään hulluina sen tähden, että he pyhäpäivinä kokoontuvat johonkuhun paikkaan, kussa he saavat rauhassa olla maailmanlapsilta. Ja siellä he lukevat jonkun hengellisen kirjan, jonka tähden heitä kutsutaan lukijoiksi. Muutamat saarnaavat Jumalan armosta ja Pyhän Hengen vaikutuksista, jonka tähden heitä kutsutaan puhujiksi. Muutamat veisaavat jonkun

hengellisen laulun ja muutamat pitävät rukouksia.

Koska nyt maailmanlapset, jotka pitävät ilonsa joulupyhänä spelaamisella ja tanssimisella, korteilla ja juomingeilla, tieraamisella ja koreilemisella, koska nämä maailmanlapset, jotka ovat jo kyllikseen saaneet Jumalan sanasta, papin saarnasta, eivätkä luule enemmän tarvitsevansa, sillä he ajattelevat niin, että he tulevat autuaaksi vähemmällä lukemisella, jos jo tulevat. Ja jos autuus ei ole heille määrätty, niin ei auta enää lukeminenkaan. Koska, sanon minä, nämä maailmanlapset näkevät näitten erottavan itsensä heidän seurastansa ja kokoontuvan eri paikkaan lukemaan ja veisaamaan, niin muutamat siitä suuresta joukosta ihmettelevät, muutamat pilkkaavat ja kutsuvat heitä pilkkaamisen tähden pyhäksi, koska ne erottavat itsensä maailman humusta, eivätkä saata niin rohkeat olla, kuin se suurempi joukko, josta muutampi osa suuttuu sen tähden, että heitä manataan usein parannukseen.

Nyt minä kysyn teiltä, jotka olette viisaat, ja niin kuin apostoli sanoo, kärsitte kyllä, että joku lyö teitä poskelle, kumpi on parempi kristitty? Se joka kuluttaa pyhäpäivänsä lukemisella ja veisaamisella, eli se, joka istuu krouvipaikassa ja juo itsensä päihin? Kumpi on parempi kristitty? Se, joka saarnaa Jumalan armosta eli se, joka puhuu kaikkia maailman lapparia? Kumpi on teidän mielestänne likempänä taivaan valtakuntaa? Se, joka etsii senkaltaisia kumppaneita, joidenka kanssa hän saattaa puhua Jumalan valtakunnasta, eli se, joka hakee senkaltaisia kumppania, joidenka kanssa hän saattaa korttia lyödä ja tierata? Ja kumpi heistä saattaa ilolla jättää tämän maailman? Se, joka on etsinyt ilonsa Jumalan sanan tutkistelemisesta, lukemisesta ja rukouksissa, eli se, joka on ollut rohkea häääämään ja fästäämään maailman kanssa? On ollut viinassa usein pyhinäkin, on kironnut ja tapellut ihmisten kanssa, on kiiwas ollut kaipaamaan oikeutensa ulos, on

aina hyvän hinnan ottanut vaivastansa ja kalustansa?

Ka, semmoisia löytyy monta tässäkin seurakunnassa, joidenka taloissa juopuneita seisoo niin kuin sääskiä. Mutta kuinka monta niitä on, jotka manaavat syntisiä, että he heittäisit pois sitä joutavata elämän laatua, joka nyt pruukataan maailmassa, ja rupeaisivat toista ajattelemaan. Eipä niitä monta semmoista ole tässä seurakunnassa, jotka saarnaavat parannuksesta. Jotka iloitsevat Jumalan armosta. Jotka itkevät ilosta ja riemusta, taikka huokaavat omantunnon kalvamisen tähden.

Minä pelkään, että se suuri ilo, jonka enkeli lupasi tänä päivänä Vapahtajan kautta, ei ole vielä kostunut tähän seurakuntaan. Minä pelkään, että meidän kristillisyytemme on tyhjä varjo ja ulkokullaisuus. Se on petollisuus ja valhe, jolla ihmiset pettävät itsensä, että he ovat muka kristityt, koska he käyvät kerran, kahdesti ripillänsä, kumartavat polviensa alttarin vieressä ja tekevät parannuksen lupauksia siellä. He valhettelevat sielläkin, eikä tule se parannus koskaan tehdyksi. Niinkös te luulette, että totisen kristillisyyden ei pitäisi tuntuman jossakussa paikassa sielussa ja ruumiissa? Niinkös te luulette, että totisen kristillisyyden ei pitäisi näkymän elämän laadusta, ei pitäisi tuntuman silmistä ja katsannosta, ei pitäisi kuuluman ihmisen puheesta?

Lukekaa teidän kirjanne paremmin, niin te saatte nähdä, kuinka kristillisuus ilmoitti itsensä suurella ilolla ja riemulla, suurella voimalla ja rohkeudella puhumaan Jumalan valtakunnasta suurella uskalluksella armon tuntemisesta, suurella pelvolla ja vapistuksella synnistä, suurella surulla ja murheella armon kaipaamisesta. Niin kuin se totinen ja elävä kristillisuus vielä nytkin ilmoittaa itsensä, kussa se löytyy, välistä suurella ilolla ja riemulla, ja välistä taas suurimmalla murheella. Sillä synnin himo polttaa välistä kristityn sydäntä niin hirmuisesti, ettei ole ruokalysti

eikä nukkumarauha. Ei saata yksi kristitty, koska se murheellinen vuokko tulee, olla maailman ihmisten keskellä, vaan hänen täytyy paeta kauas sinne metsään, ja itkeä siellä itseksensä. Se on joku salainen synty, joka ahdistaa hänen sydäntänsä niin kovin, ettei hän jaksa elää. Se tulee niin suureksi tuskaksi ja vaivaksi, että sydän kohta halkeaa.

Tätä omantunnon poltetta ja sydämen ahdistusta valittaa jo Daavidi usein katumusvirssissäänsä. Hän valittaa, että hän itkee koko yön, että hän kastelee makauksiansa kyyneleillä. Kyllähän kristitty tuntee näitä Daavidin koettelemuksia, koska hän sanoo: *”Minä olen niin väsynyt huokauksista. Minä uitan minun vuoteeni yli yötä, ja kastan minun leposijani kyyneleilläni.”* Semmoisiin koettelemuksiin on kristitty hyvin opas. Mutta ei hänen tähden saata heittää itsensä juuri suruttomuuteen, taikka mitättömyyteen, vaan hänen täytyy aina kilvoitella siinä suuressa hengellisessä sodassa, niin kuin Israel painiskeli sen Tuntemattoman Miehen kanssa koko yön, eikä päästänyt Häntä, ennen kuin hän sai siunauksen. Niin täytyy myös yhden kristityn painiskella Jumalan kanssa rukouksessa, huokauksella, sydämen kilvoituksella, siihen asti, että taivas taas aukenee ja armon aurinko, joka oli synnin sumulta peitetty, rupee taas paistamaan pimeään sieluun. Sydän tulee yhtä äkkiä keveäksi. Murhe katoaa niin kuin sienellä olisi pyyhitty. Kukas otti pois sen kuorman, joka painoi sinun sydäntäsi? Se oli Tuntematon, jonka kanssa sinä painiskelit, Israel. Ei voi Jumalakaan kestää syntisen edessä, koska syntinen rupeaa ylen kovin kolkuttamaan taivaan portin päälle huokauksilla ja kyyneleillä. Jo täytyy ovenvartijan aukaista.

Älä ajattele, murheellinen sielu, että sinä olet hyljätty, vaikka se hengellinen susi tulee niin kuin kiljuva jalopeura, ja näyttää sinulle hampaitansa ja uhkaa sinun sielusi repiä kapaleiksi yhdellä haukkaamisella. Sillä se on juuri tämä hengellinen kilvoitus ja hirmuinen sota, josta sinä mahdat arvata, että sinä olet

oikealla tiellä. Sinä olet ristin kantamassa murheen laaksossa. Eihän perkele vaivaa niitä ollenkaan, jotka ovat hänen omansa. Kyllähän ne ovat aina iloiset. Ei niillä ole ikävä koskaan, mutta juuri harvoin, koska viina ja tupakka loppuu. Ja koska he saavat viinaa ja tupakkaa, niin he ovat taas iloiset.

Mutta kristityitten kanssa se koettaa vihollinen oikein taistella. Ei hän sen tähden voita paljon uhkauksillansa, vaikka hän kiskoo ja raataa omantunnon hellimmät paikat ja tekee sydämen oikein araksi. Kyllä ne haavat sen tähden paranevat, niin pian kuin Sieluin Parantaja tiputtaa muutamia armonpi-saroita niihin haavoihin.

Juuri puoliyön aikana, koska kuoleman mustat varjot häilyvät joka kantilta, aukenee taivas äkkiä, yksi ihmeellinen kirkkaus ympäri valaisee sinun pimeän sielusi, ja yksi taivaallinen sanansaattaja, joka paistaa niin kuin aurinko, tulee alas taivaasta. Minä, sanoo hän, minä ilmoitan murheellisille sieluille suuren ilon: *”Tulkaa katsomaan, vastasyntynyt lapsi makaa seimessä.”* Ja koska sinä menet sinne, niin se ihantelee sinulle. Mikäs lapsi se on, joka makaa tallissa luontokappalten keskellä? Se on sinun Vapahtajasi. Etkös näe, kuinka se ihantelee sinulle?

Maailmanlapset myös kuulevat, että yksi lapsi on syntynyt tallissa. Mutta koska siinä ei ole viinaa eikä muita herkkuja, sillä ei jaksa köyhät vanhemmat pitää ristiäisiä, niin kuin Karesuvannon rikkaat pitävät ristiäiset joulu-pyhinä kummilahjain tähden. Koska maailmanlapset, sanon minä, kuulevat, että yksi lapsi on syntynyt tallissa, mutta että siinä ei pidetä ristiäisiä ollenkaan, niin ajattelevat he: *”Ei se mahda olla maailman Vapahtaja se, joka tallissa syntyy, eipä sillä ole mitään. Ei sillä ole tavaraa. Ei sillä ole vaatetta. Ei sillä ole koreutta. Ei sillä ole hopeata. Ei sillä ole taloa. Ei sillä ole viinaryppyäkään antamista ihmisille. Näin köyhäkös maailman Vapahtaja on? Ei se ole mahdollinen. Se on ilmankin*

muutampi jalkalapsi.” Mutta siinä Hän kuitenkin on. Ei ole Hänellä parempi haamo.

Ei se taida kelvata teille Vapahtajaksi, jotka olette maailman perään ankarat, ja tavaran perään ahneet, rohkeat häääämään maailman kanssa, mutta kiivaat vastustamaan, jos vaivaisille apua teiltä anotaan. Kuinkapa se lapsi kelpaisi teille Vapahtajaksi, jotka olette hurskaat, siveät ja kunnialliset miehet kaikki? Paitsi muutamia, joidenka silmät ovat aukenemassa, jotka eivät tohdi enää niin rohkeat olla, kuin ennen on oltu. Jos niitä suljetaan pois, joidenka silmät ovat pikkuisen raollaan, että he näkevät sen verran juuri, että tämä elämä ei kelpaa, niin kuin nyt eletään maailmassa, että se tavallinen meno vie heitä juuri suoraansa helvettiin, niin on se suurempi joukko hyvin rohkea häääämään ja fästäämään maailman kanssa, niin kuin ei mitään enempää olisi. Sillä tässä juodaan, tässä tapellaan, tässä tehdään kauppaa, tässä pidetään ristiäisiä ja kraviaisia, tässä määrätään hinta hyvin kalusta ja vaivasta. Ei suinkaan omatunto huuda eikä soimaa jälkeä, että ylen paljon on otettu matkustavaisilta ja tarvitsevaisilta.

Seurakunnassa, kussa taloissa seisoo juopuneita yhtenä tuiskuna, kussa pyhäpäivä erinomattain käytetään juomapäiväksi ja hourauspäiväksi, ja tierauspäiväksi, kussa parikunnat tappelevat keskenänsä, muutammat ruuan päältä, muutammat viinaottingin päältä, kussa lapset puolen toista kyynärän pituudesta rupeavat jo itse isännäksi kasvamaan. Senkaltaisessa seurakunnassa, sanon minä, ei taida se lapsi kelvata Vapahtajaksi, joka tallissa makaa, jolla ei ole mitään antamista, muuta kuin huokaukset ja kyneleet, viha ja pilkka maailmalta.

Mutta maailman ruhtinas, jolla on kultakruunu päässä ja koreat vaatteet ja iso aarnihauta, ja viinakauha kädessä, ka se, se sopii paremmin kuninkaaksi. Itsepä hän on sanonut: *”Nämä kaikki annan minä sinulle, jos lankeet maahan ja kumarrat minua.”* Monta

on niitä, jotka palvelevat tätä maailman ruh-
tinasta sen tavarän tähden, jonka hän antaa
palvelijoillensa, lihan huvituksen tähden,
jonka hän sallii heidän nautita, kunnian täh-
den, jonka he saavat maailmalta, koreuden
tähden, jonka he kantavat ruumiinsa päällä,
herkkuin tähden, joita he saavat syödä, vii-
nin tähden, jota he saavat juoda.

Älä mene, murheellinen sielu, niidenseu-
raan, jotka niin elävät kuin tämä maailma nyt
elää. Et suinkaan sinä löydä sinun Vapahta-
jaasi siellä, kussa maailman suuri joukko sei-
soo ja pilkkaa sitä Ristiinnaulittua. Et sinä
löydä Jeesusta siinä paikassa, kussa maail-
manlapset ovat heittänsä koonneet tieraa-
maan ja iloa pitämään, vaan kussa kaksi eli

kolme ovat Jeesuksen nimeen tulleet yhteen
paikkaan, lukemaan ja veisaamaan, siinä
mahdat pikemmin löytää Vapahtajasi.

Ei Hän ole tullut pitämään iloa maailman
kanssa, vaan Hän ilmoittaa itsensä erinomat-
tain niille, jotka pitkästyvät yötä, ja odotta-
vat päivän koittavan heidän sydämissänsä.
Ne köyhät paimenet, jotka kaitsevat lau-
maansa tämän pimeän maailman korvessa,
ne saavat ensinnä kuulla enkelten sanomia
siitä äsken syntyneestä Vapahtajasta. Ne
murheelliset syntiset, jotka istuvat pimey-
dessä ja kuoleman varjossa, ne saavat Häntä
nähdä. Amen.

Alkuperäinen / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana
1:Bk5) / Oulun maakunta-arkisto

Eikö minun, joka muut saatan synnyttämään, pitäisi itse myös synnyttämän, sanoo Herra. Pitäiskö minun antaman muiden synnyttää, ja itse hedelmätöin oleman, sanoo sinun Jumalasi.

Jumalan armolupaukset tulevaisesta Vapahtajasta ilmoitetaan Vanhassa Testamentissa monenkaltaisilla vertauksilla, mutta sen aikaiset ihmiset ymmärsivät näitä armonlupauksia väärin. Koska Jumala profeettain kautta antoi Israelin lapsille armonlupauksia Vapahtajasta, ymmärsivät he näitä armonlupauksia väärin. Heillä oli se väärä usko, että Vapahtaja tulee maalliseksi kuninkaaksi, joka päästää heitä kaikesta maallisesta hädästä ja ruokkii heitä ilman. Nyt on monella luonnollisella ihmisellä se väärä usko, että Vapahtaja, joka on kristillisyytemme matkaan saattanut, tekee ihmisiä köyhäksi. Koska luonnollinen ihminen kuulee, että Vapahtaja vaatii oikean katumuksen ja parannuksen, niin luonnollinen ihminen uskoo, että hän tulee köyhäksi, koska hänen täytyy heittää pois niitä entisiä vääriä elatuskeinoja, joista hän ennen on saanut paljon maallista voittoa.

Koska nyt juutalaisilla oli se väärä usko, että Vapahtaja tekee heitä rikkaaksi, niin on monella luonnollisella ihmisellä näinä aikoina se väärä usko, että he tulevat köyhäksi kristillisyyden tähden. Niin väärin ymmärtävät luonnolliset ihmiset Jumalan armonlupauksia, koska he sokeudessaan katsovat ainoastansa näitä maallisia, eivätkä ymmärrä, että Vapahtaja tekee kristityitä rikkaiksi hengellisessä tarkoituksessa, jospa he vielä olisivatkin köyhät maallisessa tarkoituksessa. Mutta ei kristityt ole köyhät, koska he oikein käyttävät ruumiin ja sielun voimat. Synnistä tulee monelle köyhyys koska ihminen väärin käyttää Jumalan armolahjoja omaksi turmelukseksensa. Se, jolla ei ole rikkautta sydämessä, tulee pian köyhäksi. Mutta jolla on hengellinen tavara sydämessä, se on rikas, vaikka kuinka köyhä olisi.

Että ne sanat, joita me luemme Jes. 66:9, kuuluvat kristillisyyteen, on järkähtämätöin

totuus. Jumala sanoo mainitun profeetan kautta: Pitäiskö minun antaman muiden synnyttää ja itse hedelmätöin olla?

Nämät sanat kuuluvat osittain Vapahtajalle, niin kuin me kuulemme Jumalan Daavidin suun kautta puhuvan: Sinä olet minun rakas Poikani, tänä päivänä minä olen sinun synnyttänyt. Se merkitsee, että Jumala on synnyttänyt Poikansa iankaikkisuudessa. Mutta nämät sanat kuuluvat myös kristityille, koska Hän sanoo: Pitäiskö minun antaman muiden synnyttää ja itse hedelmätöin olla? Se merkitsee, että Jumala tahtoo synnyttää lapsia oman tahtonsa jälkeen. Oikeat kristityt ovat Jumalan lapset, joita Hän on synnyttänyt turmelemattomasta siemenestä, niin kuin myös Pietari sanoo lähetyskirjassansa: Jumala on synnyttänyt teitä turmelemattomasta siemenestä. Oikeat kristityt ovat syntyneet Jumalan turmelemattomasta siemenestä. Ja tämä turmelematoin siemen on Jumalan sana, jonka Jumala profeetta Jesajan kautta sanoo: Pitäiskö minun antaman muiden synnyttää ja itse hedelmätöin olla?

Me kuulemme siis, että Jumalalla on halu lapsia saada. Sitä varten on myös ihminen alusta luotu, että hän tulisi Jumalan lapseksi. Mutta syntiinlankeemuksen kautta vieraantui ihminen ja rupesi viettelijän perään juoksemaan. Me arvaamme itsestämme, kuinka kipeän haavan se tekee Vanhemman sydämeen, koska yksi viekas kälmi rupeaa viettelemään ja houkuttelemaan hänen lapsiansa huoruuteen, varkauteen ja juopumukseen. Ei maallinen vanhin soisi lapsillensa niin pahaa, että he tulisivat huoriksi ja varkaiksi ja pahantekijöiksi. Jos maallinen vanhin saapi ison haavan sydämeensä, koska joku viekas viettelijä viettelee ja houkuttelee hänen lapsiansa huoruuteen, varkauteen ja juopumukseen, niin mahdamme arvata, kuinka

kipeätä se tekee Taivaallisen Vanhimman sydämeen, että se viekas viettelijä vietteli Hänen nuorinta lastansa huoruuteen ja varkauuteen. Tämän kautta tuli ihminen, joka oli nuorin kaikista Jumalan lapsista, vietellyksi. Tämä nuorin ja rakkain lapsi tuli huoraksi, varkaaksi ja murhaajaksi, menetti kaiken kunniansa Jumalan ja enkeleitten edessä. Ei yksikään enkeleistä enää viitsinyt katsoa tämän huoran päälle. Kaikki enkelit ja Jumalan lapset rupesivat sylkemään ihmisen päälle, joka ei enää saattanut häpeäänsä peittää. Voi, voi, mikä suuri haava tuli Vanhimman sydämeen, koska Hänen nuorimmalle ja rakkaimmalle lapsellensa piti niin onnettomasti käymän, että hänen piti joutuman vihollisen kynsiin. Minkä tähden seisoo nyt Vanhin polvillansa ja huokaa niin raskaasti, että veren pisarat putoavat Hänen kasvoistansa? Minkä tähden matelee Taivaallinen Vanhin niin kuin mato maan tomussa ja itkee niin, että sydän tahtoo juuri haljeta? Tämä surkeus tulee Vanhimmalle siitä, että Hänen nuorimman lapsensa piti niin onnettomaksi joutuman. Mutta mitäs vaikuttaa Vanhimman kyneleet suruttoman ja paatuneen lapsen sydämessä? Muutamat lapset ovat niin kovat, että he pilkkaavat Vanhimman kyneleitä.

Tänä päivänä on Taivaallinen Vanhin tullut alas taivaasta näyttämään lapsillensa haavojansa, joita pahankuriset ja tottelemattomat lapset ovat tehneet Häneen. Annas nähdä, kuinka monta niistä lapsista liikkuu katumukseen, koska he saavat nähdä Hänen haavojansa. Vanhemman haavoista tulisi kyllä lääkitystä särjetyille sydämille, jos lapsilla olisi sen verran tuntoa, että Vanhemman haavat ja Vanhemman kyneleet jaksaisivat pehmitää ne kovat rinnat. Mutta, paratkoon Jumala! muutamilla lapsilla on rinta niin kova kuin rauta, ja sydän kylmä kuin jää, niin että Vanhemman kyneleet eivät polta heidän tuntoansa ennen kuin vasta iankaikkisuudessa. Ja silloin taitaa katumus olla ylöns hiljainen.

Meidän pitäisi nyt rukoileman niiden edestä, jotka pilkkaavat Vanhemman kyneleitä ja sylkevät Häntä vasten suuta, jos he kehtaisivat käydä hevosen tallissa katsomassa, kuinka suuressa köyhyydessä heidän Luojansa makaa heinäin ja olkien päällä luontokappalten keskellä. Mutta he eivät viitsi siellä käydäkään. Meidän pitäisi myös rukoileman niiden edestä, joiden tuntoa Vanhemman kyneleet ovat ruvenneet polttamaan, että heidän vaivansa vissimmästi lakkaisi, jos he antaisivat suuta sille lapselle, joka makaa tallissa ja ihantelee kaikille, vaikka on köyhä. Niiden edestä me myös rukoilemme, jotka ottavat tätä lasta syliinsä ja painavat Häntä sydäntään vasten. Meillä on se toivo ja uskallus, että Hän kuulee murheellisten huokaukset. Sen tähden me korotamme meidän sydämiämme veisaamaan enkeleitten korkean veisun: Ja katso, Herran enkeli seisoi heidän tykönänsä, ja Herran kirkkaus ympäri valaisi heitä ja he suuresti peljästyivät. Ja enkeli sanoi heille: *”Älkää peljätkö! sillä minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle”* Kuule meitä, rakas Isä, Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 2: 1–20.

1 Mutta niinä päivinä tapahtui, että käsky kävi ulos keisarilta Augustukselta, että kaikki maailma piti verolliseksi lasketta-

2 Ja tämä veronlaskemus oli ensimmäinen, joka tapahtui silloin, kun Kyrenius oli maaherra Syriassa.

3 Ja kukin meni kaupunkiinsa antamaan itsiänsä arvattaa.

4 Niin myös Joseph Galileasta, Natsaretin kaupungista, meni ylös Juudeaan, Davidin kaupunkiin, joka kutsutaan Betlehem, (sillä hän oli Davidin huoneesta ja suvusta)

5 Antamaan itsiänsä arvattaa, Marian, kihlatun emäntänsä kanssa, joka raskas oli.

6 Niin tapahtui heidän siellä ollessaan, että hänen synnyttämisensä päivät tulivat täytetyksi,

7 Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja kapaloitsi hänen ja pani seimeen, ettei heillä ollut siaa majassa.

8 Ja paimenet valvoivat siinä paikkakunnassa ja vartioitsivat yöllä laumaansa.

9 Ja katso, Herran enkeli seisoi heidän tykönsä ja Herran kirkkaus ympäri valaisi heitä, ja he suuresti peljästyivät.

10 Ja enkeli sanoi heille: älkää peljätkö! sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle:

11 Teille on tänäpäivänä syntynyt vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Davidin kaupungissa.

12 Ja tämä on teille merkiksi: te löydätte lapsen kapaloituna makaavan seimessä.

13 Ja kohta oli enkelin kanssa suuri taivaallisen sotaväen joukko, jotka kiittivät Jumalaa ja sanoivat:

14 Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, ja maassa rauha, ja ihmisille hyvä tahto!

15 Ja tapahtui, että enkelit menivät heidän tykönsä taivaaseen, niin ne paimenet puhuivat keskenänsä: käykäämme Betlehemiin ja katsokaamme sitä mikä tapahtunut on, jonka Herra meille ilmoitti.

16 Ja he tulivat kiiruhtain, ja löysivät Marian ja Josephin, niin myös lapsen, joka makasi seimessä.

17 Kun he tämän nähneet olivat, julistivat he sen sanoman, joka heille tästä lapsesta sanottu oli,

18 Ja kaikki, jotka sen kuulivat, ihmettelivät niitä, mitä heille paimenilta sanottu oli.

19 Mutta Maria kätki kaikki nämät sanat, tutkistellen sydämessänsä,

20 Ja paimenet palasivat, ylistäin ja kunnioittain Jumalaa kaikista, mitä he kuulleet ja nähneet olivat, niinkuin heille sanottu oli.

Jeesuksen syntymisen muiston johdosta luetaan joka vuosi yksi lyhykäinen muistelu Hänen syntymisestäänsä. Ja vaikka emme tiedä, mitä tämä muistelu vaikuttaa, koska ainoastansa muutamat köyhät paimenet menevät talliin katsomaan onko se tosi, että Marian lapsi on maailman Vapahtaja. Kuitenkin koettamme vielä kerran käydä tallissa katsomassa tätä lasta, vaikka minä arvaan hyvin, ettei moni viitsi sitä tehdä, sillä muutamat pelkäävät, että heidän koreat vaatteensa pilataan, jos he kävisivät siellä. Muutamat pitävät häpeänä katsoa sitä lasta, jonka äiti on niin köyhä, ettei hänellä ole ryppyjä antaa niille, jotka tekevät itsensä niin alhaiseksi, että käyvät tallissa. Mutta minä luulen, että semmoiset ihmiset, jotka ovat kunniansa menettäneet, eivät pidä sitä häpeänä, vaikka kuinka pilkattaisiin heitä maailmassa sen asian tähden. Jokainen, joka tulee sinne, saapi katsoa sitä Lasta, kuinka se ihantelee kaikille, ja saattaa myös kysyä Hänen äidiltänsä, minkä tähden maailman Vapahtaja on niin suuressa köyhyydessä syntynyt, että Hänen täytyy maata heinäin ja olkien päällä luontokappalten keskellä. Ei ole niin keveä sanoa, minkä tähden tämä Marian Poika on niin suuressa köyhyydessä syntynyt. Muutamat luulevat, ettei se ole niin köyhä, mutta se teki itsensä semmoiseksi. Mutta me tiedämme, että Maria oli niin köyhä, ettei jaksanut palkata itsellensä yösjää huoneessa ja sen köyhyyden tähden ei viitsinyt moni tulla katsomaan sitä lasta.

Ainoastansa paimenet, jotka olivat enkeleiltä kuulleet, että tämä Marian Poika oli maailman Vapahtaja, tulivat kiiruhtain Betlehemiin ja löysivät Marian lapsinensa makaavan seimessä. Mutta jos enkelit eivät olisi tulleet sen ilosanoman kanssa, että maailman Vapahtaja oli syntynyt, niin ei olisi yksikään tiennyt, mikä vieras se Marian Poika oli. Nyt saivat ihmiset tietää sen enkelitten kautta, ja tämä enkeleitten sanoma on julistettu kaiken maailman ympäri. Mutta

ainoastansa köyhät paimenet menevät katsomaan sitä lasta, joka makaa seimessä.

Minkäs tähden maailman herrat eivät mene sinne? He pelkäävät ilmanki, että hevosen sonta tarttuisi heihin, jos he menisivät talliin. Muut maailman herrat rupeaisivat moittimaan hajua ja että he ovat käyneet tallissa.

Minkäs tähden maailman rikkaat eivät mene sinne katsomaan sitä lasta? Sen tähden, että se on suuri häpeä käydä tallissa. Heidän päällensä lankeaisi maailman häpeä, jos muut ihmiset tulisivat tietämään, että he ovat siellä käyneet. Maailman ystävät rupeaisivat pilkkaamaan ja sanomaan: *”Jopa sinä kävit tallissa, mitäs siellä teit, hevosen sontapa sinussa haisee.”* Mutta ei moni köyhäkään viitsi käydä tallissa katsomassa sitä lasta, sillä se lapsi on niin köyhä, ettei tule mitään suuhun.

Maailman köyhät pakkaavat itsensä sinne, kussa maailman häät ja ristiäiset pidetään, mutta Vapahtajalla oli niin suuri köyhyys, koska Hän tuli tähän maailmaan, ettei ollut Hänen äidillensä varaa pitää ristiäisiä. Kutkas sitten käyvät hevosen tallissa? Ei muut kuin paimenet, jotka ovat valon saaneet ylhäältä ja ovat enkeleitten sanomia kuulleet. Nämä paimenet olivat metsässä yöllä. Hirmuinen pimeys oli heidän ympärillensä. Hukat ja jalopeurat kiljuivat luolissansa. Ne tahtoivat kiskoa ja raadella niitä lampaita, joita paimenet olivat kaitsemassa. Mutta se taivaallinen valkeus ja enkeleitten veisaaminen pelasti heitä. Hukat ja jalopeurat rupesivat pelkäämään ja pakenivat pois metsään, niin että paimenet uskalsivat jättää laumansa Jumalan haltuun sillä aikaa, kun he juoksivat Beetlehemiin katsomaan sitä kuin heille sanottu oli. Tämä juokseminen Beetlehemiin merkitsee hengellisessä tarkoituksessa, että kristitty ensimmäisen armonmerkin tuntemisesta ei tyydy siihen vielä, mitä hän kuulee enkeleitten suusta, vaan hän tahtoo vielä silmillänsä nähdä sitä siunattua lasta. Hän tahtoo sen ottaa syliinsä. Hän tahtoo suuta

antaa sille. Hän tahtoo nähdä kuinka Se ihan telee hänelle.

Mutta ei kaikki paimenet juokse Beetlehemiin katsomaan sitä Marian Poikaa. Muutamat paimenet eivät jouda lypsämästä ja keritsemästä lampaita [voidakseen] juosta Beetlehemiin. Muutamat eivät viitsi hevosen tallissa käydä. Muutamilla paimenilla on niin suuri maailman kunnia kuin herroilla ja rikkailla. Semmoiset paimenet rupeavat nylkemään lampaita yöllä ja hukka kiskoo toisesta syrjästä. He sanovat sitten isännälle, koska hän rupeaa lampaitansa kaipaamaan ja kysymään paimenilta: *”Missä ovat lampaat?”* — Emme tiedä. Hukka ilmankin on syönyt.

Muutamat paimenet nukkuvat ja sillä välin hajoavat lampaat. Mutta minkä tähden on tämä Marian Poika niin köyhä, että Hänen täytyy maata seimessä heinäin ja olkien päällä luontokappalten keskellä? Saattavatko hengessä köyhät luottaa Hänen päällensä, koska Hän on itse niin köyhä? Tämän kysymyksen tekee moni epäileväinen sielu, joka ei ole vielä nähnyt taivaan olevan auki eli kuullut enkeleitten sanomia, eli tuntenut vissiä armon merkkiä. Hän tekee itsellensä tämän kysymyksen, saatanko minä luottaa Hänen päällensä, koska minä olen itse näin köyhä ja Marian Poika on vielä köyhempi? Koska epäily pakkaa ihmisen päälle ja Hän rupeaa tuntemaan itsensä mahdottomaksi, silloin nousevat monenkaltaiset ajatukset ihmisen sydämeen. Välistä hän ajattelee: *”Jos minä tämmöisenä, nimittäin mahdottomana, tulen Jeesuksen tykö, niin ei Hän taida minusta huolia ennen kuin minä olen elämäni parantanut.”* Toinen ajattelee näin: *”En ole vielä oikeaa katumusta tehnyt.”*

Mutta senkaltaiset arvelukset ei tule koskaan siveöille eikä kuolleen uskon tunnustajille. Siveät huorat, siveät varkaat, siveät juomarit ja siveät tappelijat, ne ovat niin siveät ja hurskaat, etteivät ne tarvitse tallissa käydä katsomassa sitä lasta. Niin myös uskavaiset huorat, uskavaiset varkaat ja uskavaiset

juomarit ei tarvitse tallissa käydä katsomassa sitä lasta, sillä he uskovat ilman tuntematta ja rakastavat ilman näkemättä, vaikka heidän uskonsa on tyhjä pääkallossa. Koreat huorat, koreat varkaat ja koreat juomarit ne ei tarvitse tallissa käydä, ettei hevosen sonta tarttuisi heihin. Kyllä ne sen tähden kaivavat vanhan Aatamin likaa sormillansa, niin että haju tuntuu neljänneksen päähän. Mutta ei siitä mitään. Kaikki nämät käyvät komeasti sivu sitä paikkaa, kussa vastasyntynyt maailman Vapahtaja makaa.

Mutta heränneet sielut eivät malta katsomatta olla, erinomattain silloin, koska he ovat tunteneet jotakin armonmerkkiä ja niillä ovat moninaiset arvelukset siitä, pitääkö heidän valmistaman itsensä sinne elämän parannuksella. Minä luulen kuitenkin, että hengessä köyhät sielut ja oikein katuvaiset eivät malta olla käymättä, vaikka vielä luontokappalten sonta tarttuisikin heihin. Jos maailman kunnia on niin suuri, etteivät he viitsi käydä siellä, niin käykööt sitten krouvissa, käykööt tanssivuonossa, käykööt huorahuoneessa, käykööt kirousten huoneessa, käykööt varkaan huoneessa, käykööt vaikka kuninkaan linnassa, niin ei pidä vanhat ystävät moittimaan sitä huoruuden, varkauden, kirouksen ja juopumuksen pahaa hajua, joka semmoisissa paikoissa nousee päähän, sillä he ovat niin harjaantuneet lapsuudesta haistamaan kadotuksen hajua, että he juovat sitä kernaasti.

Mutta jos yksi kristitty käypi kerran tallissa katsomassa sitä köyhää lasta joka seimessä makaa, niin varsin rupeavat maailman vanhat ystävät moittimaan ja sanomaan: *”Missäs nyt olet käynyt? Hevosen sontapa sinusta haisee?”* Minä tiedän, että ne harvat sielut, jotka ovat oikein köyhät hengessä, eivät voi olla käymättä tallissa, kussa lapsukainen Jeesus makaa, vaikka kuinka soimattaisiin heitä, sillä he tahtovat nähdä, onko se niin kuin enkelit ovat sanoneet, että Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja makaa seimessä. Eivät ne pahene Hänen köyhydestänsä. Heillä on

se usko, että Hän saattaa heitä auttaa helvetistä, vaikka Hän on köyhä. Ei ainoastansa se, että Hän on ruumiin puolesta köyhä, sillä se osoittaa kristityille, mitä rikkaus ja kunnia maksaa, mutta se että Hän on ylenkatsottu, vihattu ja koirana pidetty koko maailmalta, että maailman viisaat sanovat, että Marian Poika on yksi jalkalapsi, että kuningas tahtoo Häntä tappaa ennen kuin se pääsee kasvaamaan, että maailman ihmiset kutsuvat Häntä vääräksi profeetaksi ja kansan häiritsejäksi.

Ne asiat todistavat juuri, että tämä Marian Poika on katuvaisten syntisten Vapahtaja. Sillä niin ovat profeetat ennustaneet, että Kristus tulee hyljättäväksi kaikilta maailman herroilta, rikkailta, viisailta ja voimallisilta. Eivät ne kannu vaaria Hänestä. Jos semmoinen maailman viha on langennut Jeesuksen päälle, joka on kristillisyyden alkaja. Mitäs parempaa saattavat sitten kristityt odottaa, jotka käyvät tallissa katsomassa sitä lasta. Ei olekaan uskottava, että kunnialliset ihmiset käyvät siellä. Ei katuvaistenkaan viitsi tallissa käydä ennen kuin kaikki maailman kunnia on heiltä riisuttu. He tarvitsevat jotakin armonmerkkiä nähdä, ennen kuin he rupeavat tallissa käymään katsomassa sitä lasta, joka seimessä makaa.

Käykäämme nyt Beetlehemiin ja katsokaamme, onko se tosi mitä enkelit ovat sanoneet, että maailman Vapahtaja makaa seimessä. Mutta ei se saa olla kunnian arka, joka käypi tallissa. Ei [se] saa peljätä, että hänen koreat vaatteensa rupeavat hevosen sonnalta haisemaan. Sillä maailman Vapahtaja on niin köyhä, että Hänen täytyy olla hevosen tallissa. Ei ole Hänellä sijaa majassa.

Niin köyhäksi tulee myös ihminen koska omatunto oikein herää. Hän tuntee, ettei hän ole mahdollinen käymään hevosen tallissa, kussa maailman Vapahtaja makaa. Kuitenkin täytyy hänen siellä käydä. Sillä koska hengellinen hätä pakottaa, täytyy hänen käydä siellä. Ei hän saa kuitenkaan rauhaa

ennen kuin hän pääsee näkemään sitä Lasta, joka seimessä makaa. Ei saa yksi katuvaainen syntinen rauhaa, ennen kuin hän on nähnyt sitä lasta ja suuta antanut Hänelle.

Käykää rohkeasti talliin te murheelliset sielut, ja antakaat suuta sille Lapselle, vaikka Hän on köyhä ja ylenkatsottu, vaikka maailman kuninkaat tahtovat Häntä tappa. Hän on kuitenkin teidän Vapahtajanne, ja jos te pääsisitte niin liki Häntä, että te saisitte Häntä nähdä, niin tulisi teille semmoinen ilo, että se entinen murhe ja kauhistus katoaisi pois. Käykää rohkeasti, te murheelliset sielut, ja älkää katsoko sitä, että te olette mahdottomat siellä käymään. Koska enkelit ovat sanoneet teille, että teidän pitää löytämän Vapahtajan seimessä, niin älkää viivytelkö. Te kuulitte kuinka suuri ilo tuli paimenille kaikesta siitä kuin he nähneet ja kuulleet olivat. He rupesivat muistelemaan kaikille ihmisille tästä lapsesta. Niin tapahtuu kaikille, jotka näkevät maailman Vapahtajan. Eivät he malta olla muistelematta, kuinka tämä kaunis lapsi ihantelee heille ja mikä sanomaton ilo heille tuli sen lapsen katsomisesta. Käykää rohkeasti Beetlehemiin, te köyhät paimenet! Käykää siellä sydämen ja ajatusten kanssa. Uhratkaa kiitosuhria sille lapselle, joka seimessä makaa, uhratkaa Hänelle teidän sydämenne! Se lapsi tahtoo ryöstää ihmisten sydämen maailmasta. Se on jo ryöstänyt monen ihmisen sydämen

maailmasta. Sitä ne pelkäävät maailman ihmiset, että se ihana lapsi tahtoo ryöstää heidän sydämensä, etteivät he saa enää rakastaa maailmaa. Sen tähden sanovat myös maailman viisaat, että Marian Poika on yksi jalkapoika. Muutamat arvelevat, että se on Joosefin poika.

Mutta se lapsen äiti, se puhdas neitsy, tietää paremmin kuin maailma, mistä se lapsi on tullut. Hän tietää, että se lapsi on Jumalan Poika. Ja sen tähden juuri, että se lapsi on Jumalan Poika, sen tähden kaikki hengessä köyhät ja murheelliset sielut käyvät siinä talissa, kussa tämä lapsi makaa. He menevät sinne hakemaan lääkitystä sairaalle sydämellensä. He käyvät siellä katsomassa, ja ainoastansa katsomisesta tulee heille semmoinen ilo, etteivät he malta olla muistelematta, että he ovat nähneet maailman Vapahtajan. Koska nyt joku kristitty, joka on tallissa käynyt, rupeaa muistelemaan maailman ihmisille mitä he ovat kuulleet ja nähneet, niin muutamat ihmettelevät, muutamat nauravat, muutamat irvistelevät ja muutamat suuttuvat ja sanovat: *”Se on hulluus.”* Mutta Maria kätki kaikki nämät sanat tutkistellen sydämessänsä. Ja ne, jotka seuraavat hänen esimerkkiänsä saavat viimein nähdä, mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut eikä kenenkään sydämeen ole astunut. Aamen.

Lähde: Sanomia Siionista 1896, 225–230, 244–249.

TEKSTI: JES. 66: 9

Eikö minun, joka muut saatan synnyttämään, pitäis myös itse synnyttämän? sanoo Herra. Pitäiskö minun antaman muitten synnyttää, ja itse hedelmätöin oleman? sanoo sinun Jumalas.

Näistä Jumalan sanoista kuulemme me, että Jumalalla myös on synnyttämisen halu, niin kuin Vanhan Testamentin vaimoilla oli suuri halu synnyttää, eli lapsia saada, että Jumalan kunnia täytettäisiin, koska Hän siunasi ensimmäisen parikunnan sanoen: *”Lisääntykää ja täyttäkää maata.”* Oli myös Aabrahamilla ja Iisakilla synnyttämisen halu, koska he rukoilivat Jumalata, että Hän antais heille lapsia. Ja tämä synnyttämisen halu on Luojalta istutettu kaikille luontokappaleille. Että nyt Vanhemman sydämen vaatimus täytettäisiin, on Jumala itsekin aikonut hedelmälliseksi tulla ja synnyttää puhtaan neitseen kautta Pojan kaikille Jumalan lapsille suureksi iloksi ja riemuksi.

Mutta riettaalle on siitä tullut kateus, että Jumalalla on Poika, ja hänellä ei ole.

Me tiedämme nimittäin, että perkele on, ei ainoastansa murhaaja ja valehtelija, mutta myös huora. Sen tähden hän ei saata synnyttää, vaan hän varastaa Aatamin lapsia ja opettaa heitä myös varastamaan, juomaan, kiroamaan, tappelemaan ja huorintekemään, että hän pääsis pilkkaamaan Jumalata, koska hän saattoi Jumalan lapsia väärälle tielle, josta myös Taivaalliselle Vanhimmalle tuli suuri muret, niin kuin se kirjoitettu on jo 1. Mooseksen kirjassa, että Jumala tuli murheelliseksi ja katui, että Hän oli ihmisen luonut.

Tämä Taivaallisen Vanhimman muret vaikutti niin paljon, että muutamat niistä lapsista rupeevat katumaan, että he ovat saattaneet Vanhimpansa murheelliseksi. Ja tämä lasten katumus vaikutti taas niin paljon, että he tulivat sovitetuksi Vanhimman kanssa. Mutta vihollinen, jolla ei ole yhtään lasta omasta takaa, muuta kuin mitä hän on varastanut eli vietellyt, ei hän tiedä millinen

Vanhimman sydän on. Hän arvais sen verran, että Jumalalle tulee muret siitä, koska kaikki Hänen lapsensa eksyvät väärälle tielle. Mutta ei vihollinen arvannut, että tästä Vanhemman murheesta piti tuleman sovinto niitten lasten kanssa, jotka katuvaishella sydämellä pakenevat Vanhimpansa tykö; vaan vihollinen ajatteli, ettei Taivaallinen Vanhin saata enää tunnustaa niitä lapsiksensa, jotka kerran ovat Hänestä luopuneet ja väärälle tielle eksyneet.

Sovintoasia on yksi suuri salaisuus, jota myös enkelit nähdä himoitsevat. Koska siis vihollisella ei ole yhtään lasta, niin ei hänellä ole Vanhimman sydän. Sen tähden hän ei saata arvata, millinen Vanhemman sydän on. Hän luulee ainoastansa tekevänsä Vanhimmalle surun ja mielikarvouden, koska hän saattaa kaikkia Hänen lapsiansa väärälle tielle. Mutta että tästä Vanhemman surusta ja murheesta piti tuleman sovinto niitten lasten kanssa, jotka katuvaishentänsä, sitä ei vihollinen arvannut; ja niin muodoin tuli hän petetyksi siinä asiassa. Mutta Jumalalla, joka on synnyttänyt Pojan ennen iankaikkisuutta, on Vanhimman sydän. Ja koska Hän vielä antoi ainoan Poikansa syntyä puhtaan neitseen kautta, tuli tämä suuri salaisuus ilmi, että Jumalan ainoa Poika tuli ihmiseksi. Tämän asian tähden sanoo Herra profeetta Jesajan kautta: *”Pitäiskö minun antaman muitten synnyttää ja itse hedelmätöin olla? sanoo Herra sinun Jumalas.”* Me kuulemme siis, että Taivaallinen Vanhin ei tahdo hedelmätöin olla, mutta Jumalan ja ihmisten vihollinen, hän ei tahdo hedelmälliseksi tulla, sillä hän on vanha huora. Ja me tiedämme, ettei yksikään huora tahdo hedelmälliseksi tulla.

Riettaan huorat kätkevät hedelmänsä, ettei yksikään huomaitais, millä tiellä he ovat. Muutamat huorat ajavat hedelmän ulos, ja

pirun paskalla tappavat hedelmänsä. Huoran lapset tulevat siis äpäräksi, jotka ei tiedä, kuka heidän isänsä on; mutta äpävät ei kärsi valkeutta, sillä heidän isänsä on heitä tehnyt pimeydessä. He rääkkyvät hämytessä metässä ja kaipaavat kastetta, mutta heidän isänsä, joka on heitä pimeydessä tehnyt ei tahdo heitä tunnustaa omaksensa. Sen tähden on Jumala heitä hyljännyt ijankaikkiseen pimeyteen heidän vanhempainsa kanssa, jotka ovat valehtelijat ja huorat.

Mutta Jumala on tunnustanut Poikansa omaksensa, koska Hän Daavidin suun kautta on tunnustanut: *”Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä olen minä sinun synnyttänyt.”* Ja joulupäivänä on Jumala enkelitten kautta tunnustanut Poikansa omaksensa. Ja silloin myös, koska Jumalan Poika kastettiin, on Jumala tunnustanut Poikansa. Ja monta kertaa jälkeen, niin kuin esimerkiksi kirkastamisen vuorella.

Mutta maailman herrat ei tahdo tunnustaa niitä lapsia omaksensa, joita he tekevät salavuoteudessa. Erinomattain jos se on yksi köyhä ja ylönkatsottu äiti, niin he kieltävät varsin pois omia lapsiansa, jos vielä äiti lapsen hädässä olis huutanut ja sanonut, kuka lapsen oikia isä on. Mutta yhtä hyvin ajavat perkeleen orjat sen äitin tunnustuksen valheeksi. Ja kuinkapa he saattavat tunnustaa niitä lapsia omaksensa, joita he ovat tehneet pimeydessä ja salavuoteudessa? Jos he tunnustaisit niitä lapsia omaksensa, niin he tulisivat kunnianttomaksi, ja muut herrat tulisivat tietämään, että he ovat huorat. Maailman kunnia ei laske heitä tunnustamaan semmoisia töitä, joita he ovat tehneet pimeydessä. Ja niistä ilmanki ovat muut huorimiehet ottaneet esimerkin, koska he kieltävät omia lapsiansa, joita he ovat tehneet salavuoteudessa. — On tässäkin seurakunnassa 67 henkeä, joilla ei ole isän nimeä. Ei yksikään tiedä, kuka niitten oikia isä on. Rietas on opettanut heitä kieltämään omia lapsiansa. Ilmanki valheen isä viimein tunnustaa niitä lapseksensa, jotka täällä kieltävät omia lapsiansa.

Jumala on julkisesti tunnustanut maailman edessä, että se neitseen Marian lapsi, joka on syntynyt hevoisen tallissa, on Hänen Poikansa, vaikka ihmiset luulit, että se on Joosefin poika. Mutta maailman siviät huorat ei ollenkaan viittineet tunnustaa sitä lasta omaksensa, joka on hevoisen tallissa syntynyt, ja jonka äiti on niin köyhä ja ylönkatsottu, ettei kukaan lainannut hänelle huonetta. Ei olis yksi kunniallinen talonpoika viittinyt tunnustaa, että hän on sen lapsen isä, joka niin huonossa paikassa syntynyt on. Mutta Jumala tunnusti sen köyhän ja ylönkatsotun neitseen Pojan omaksensa. Ei olekaan Jumalalla niin suuri kunnia kuin yhdellä kunniallisella talonpojalla, sillä Jumala on tunnustanut maailman edessä, että Hän on sen Pojan Isä, joka tänä päivänä on syntynyt hevoisen tallissa. Mutta maailman siviät huorat ei viittis sitä tunnustaa, sillä maailman herrat luulevat, että Marian Poika on huoran sikiä. Ei he sano tietävänsä, mistä tämä mies on tullut. He sanovat Vapahtajalle: Emme ole äpäranä syntyneet, me olemme vapaana syntyneet, meillä on Isä, nimittäin Jumala. Ja koska Vapahtaja sanoi heille: *”Te olette siitä isästä perkeleestä!”* Silloin rupeisit he kiviä poimaan. Ja kukapa olis tuota hirviätä sanaa viittinyt kuulla, että hän on siitä isästä perkeleestä. Joka siviä ja kunniallinen ihminen olis sen soimauksen pahaksi ottanut, koska yksi semmoinen ihminen, joka on pidetty vääränä profeettana ja kansan häiritsijänä tulis häntä soimaamaan, että hän on siitä isästä perkeleestä. Sillä ei kukaan tahdo olla perkeleen lapsi, vaikka kuinka olis perkeleen töitä tehnyt.

Mutta jokaisella suruttomalla ihmisellä on se aina mielessä, että jos hän ei ole Jumalan lapsi, ei hän ole perkeleen lapsikaan. Mutta me tiedämme, että perkeleellä ei ole yhtään lasta, jota hän olis itse synnyttänyt, eikä hän tahdo yhtään lasta synnyttää. Hän on niin kuin muukin huora, joka ei sois ollenkaan, että hänelle tulis lapsia. Sen tähden ovat myös riettaan huorat hedelmättömät. Ei he

tule raskaaksi, jos he vielä makaisit Pyhän Hengen vieressä joka yö. Mutta vaikka rietas itse on hedelmätöin, kyllä hän sen tähden varastaa niitä Aatamin lapsia, joilla ei ole risti rinnassa.

Sanotaan, että maahiset myös kapaloittevat lapsiansa, mutta ei kärsitä ristiä pantavan rinnan päälle, sillä Jeesuksen risti ahdistaa rintoja. Sen tähden ei tohdi maahisen tyttäret vaihettua niitä ihmisen lapsia, joiden rinnassa risti on. Mutta niitä lapsia he vaihettavat, joilla ei ole risti rinnassa. Mutta koska maahiset vaihettavat lapsia, panevat he omia lapsiansa sijaan. Ja ne maahisen lapset rääkkyvät yöt ja päivät, ja heillä on niin iso vatta, ettei he saa kyllänsä koskaan. Eiköhän ne kaikki ole maahisen lapset, jotka rietas on vaihettanut itsellensä, ja joilla on niin suuri vatta, että kaikki ajatuksetki menevät sinne, ja joilla on niin isot silmät, mutta ei kärsi valkeutta nähdä.

Pääasia näistä arveluksista on se, että rietas ei ole synnyttänyt yhtään poikaa. Sen tähden hän ei tiedä millinen Vanhimman sydän on. Mutta Jumala on tunnustanut, että Hän on sen Pojan Isä, joka tänä päivänä on syntynyt tallissa, vaikka moni herra ja myös talonpoika ei viitti tunnustaa niitä lapsia omaksensa, joita he salavuoteudessa tehneet ovat. Ja sen huoruuden ja valheen on valheen isä perkele heille opettanut. Ei he sentään viitti kuulla, että he ovat siitä isästä perkeleestä. Mutta sen me tiedämme, että Jumalalla on Vanhemman sydän, koska Hän on synnyttänyt Pojan.

Paetkaat siis Hänen tykönsä kaikki murheelliset orpolapset, joita perkele ja maailma on jättänyt alastomaksi parkumaan maailman kylmän laattian päälle. Paetkaat Hänen tykönsä, te murheelliset orpolapset, joita omat luonnolliset vanhemmat maailman kunnian tähden ovat viskanneet sontatunkioon. Nostakaat teidän kätenne ylös, ja parkukaat niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen asti. Siellä on Isä sillä Pojalla,

joka tänäpäivänä on syntynyt tallissa luontokappalten keskellä. Ja Hänellä on Vanhimman sydän. Ei Hän jaksa kuulla lapsiansa parkuvan nälässä ja vilussa maailman kylmän lattian päällä. Hän ottaa heitä syliinsä ja antaa heidän imeä armosta vuotavaisia rintojansa. Parkukaat, parkukaat, te murheelliset ja alastomat orpolapset, joita maailma ja rietas on jättänyt kylmän lattian päälle. Parkukaat niin kovin, että Taivaallinen Isä kuulee. Hänellä on Vanhemman sydän, mutta ei muilla. Hän armahtaa niitä, jotka rukoilevat Jeesuksen nimeen, Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 1: 1–14

1 Alussa oli sana, ja se Sana oli Jumalan tykönä, ja Jumala oli se Sana.

2 Tämä oli alussa Jumalan tykönä.

3 Kaikki ovat sen kautta tehdyt, ja ilman sitä ei ole mitään tehty, joka tehty on.

4 Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus,

5 Ja valkeus paistaa pimeydessä, jota ei pimeys käsittänyt.

6 Yksi mies oli lähetetty Jumalalta, jonka nimi oli Johannes:

7 Se tuli valkeudesta todistamaan, että kaikki uskoisivat hänen kauttansa.

8 Ei hän ollut valkeus, mutta hän oli lähetetty valkeudesta todistamaan.

9 Se oli totinen valkeus, joka valistaa kaikki ihmiset, jotka maailmaan tulevat;

10 Se oli maailmassa, ja maailma oli hänen kauttansa tehty, ja ei maailma häntä tuntenut.

11 Hän tuli omillensa, ja ei hänen omansa häntä ottaneet vastaan,

12 Mutta niille, jotka hänen ottivat vastaan, antoi hän voiman Jumalan lapsiksi tulla, jotka uskovat hänen nimensä päälle,

13 Jotka ei verestä eikä lihan tahdosta ei myös miehen tahdosta, mutta Jumalasta syntyneet ovat.

14 Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän seasamme, (ja me näimme hänen kunniansa niinkuin ainoan Pojan kunnian Isästä,) täynnä armoa ja totuutta.

Evankeliumin kirjoittaja on muistellut, että neitsy Maria synnytti Pojan, ja sen Pojan isästä ei ollut vakainen tieto. Muutamat luulit, että Joosef olis sen Pojan oikia isä, vaikka ei Maria häpiän tähden viittinyt sitä tunnustaa, mutta evankelistat ovat myös jättäneet meille sen muisteluksen, että Joosef tahtoi heittää morsiamensa Marian sen tähden, että hän oli tullut raskaaksi. Siitä arvataan, ettei Joosef ole tahtonut tunnustaa itsiänsä lapsen isäksi. Ja koska ei ainoastansa juutalaiset, vaan myös pakanat luulevat, että Marian Poika on äpärä eli huoran sikiä, täytyy meidän tällä hetkellä tutkistella, kuka on sen Pojan oikia isä, joka tänäpäpä on syntynyt tallissa, ja onko sen Pojan Isällä Vanhimman sydän? Ja siinä samassa pitää meidän myös kysymän perään, **kuka niitten isä on, joitten isän nimi ei löydy kirkonkirjassa?** Onkohan niillä isän sydän, eli hukan sydän, jotka ei tahdo tunnustaa lapsiansa omaksensa?

Meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä, joka on tunnustanut maailman edessä, että Hän on sen Pojan Isä, joka tallissa syntynyt on, tehköön kaikki neitseet hedelmälliseksi, rakkaaksi ja raskaaksi, että he synnyttäisit ja tunnustaisit maailman edessä, kuka sen uuden ihmisen oikia Isä on. Ja kaikki ne lapsukaiset, jotka turmelemattomasta siemenestä syntyneet ovat, tulisit tuntemaan, kuka heidän oikia Isänsä on.

Ensimmäinen kysymys: **Kuka on niitten isä, joitten nimiä ei löydy elämän kirjasta?** Niitten isä sanotaan olevan helvetissä, vaikka ne riettaan huorat, jotka ovat hänen kanssansa huoranneet, nämät huorat ei tiedä, kuinka ja koska he olisit riettaan kanssa maanneet. He ovat niin raskaasti nukkuneet, ettei he ole tunteneet, koska rietas olis heidän rintojansa pusertanut. Synnin unessa ovat he maanneet riettaan sylissä. Ja siinä unessa

ovat he myös hänen kanssansa huoranneet. Sanovat kyllä muutamat tyttäret, ettei heillä ole niin raskas uni, että kasakat saattaisit tehdä lapsen heille niin salaisesti, ettei heidän pitäis heräämän. Mutta me tiedämme, että rietas suostuttaa heitä unijuomalla, johonka on pantu käärmeen kuuta, pirun paskaa ja kuolleen uskon liivaa. Siitä on tullut niin raskas uni, ettei he tiedä enää tulevaisesta ilmasta mitään. Silloin pääsee rietas pusertamaan heidän rintojansa niin kuin Vapahtajan uskotoin morsian Israel antoi pusertaa rintojansa Egyptiläisen huorimiehille, ja teki huorin monen epäjumalan kanssa. Mutta tämänaikaiset huorat ei tiedä, että he ovat huoranneet riettaan kanssa. Vasta jälkeen, koska joku heistä herää, tuntevat he, että riettaan siemenet puikivat sydämen juuressa, siellä he puikivat niin kuin käärmeet, sammakon pojat ja liiskot. Silloin he rupeevat kyllä moittimaan, ettei taida olla oikiata laitaa heidän kanssansa, koska se niin oksennukselta kaivaa.

Mutta mitä se auttaa enää, koska käärmeen siemenet ovat päässeet juurtumaan sydämen juuressa? Sydän paisuu päivä päivältä, eikä se parane, vaikka verta lasketaan. Mutta jos ne jaksaisit matkustaa Kaanaan maalle, jos ne jaksaisit ristiänsä kantaa Golgatan mäelle, jos ne jaksaisit kontata Jeesuksen ristin juurelle, jos ne jaksaisit viimein avata suutansa, että Hän, se siunattu Vaimon Siemen, joka on musertanut käärmeen pään, sais tiputtaa yhden ainoan pisaran siitä punaisesta ja kalliista sovintoverestä heidän suuhuns, silloin voisit ne käärmeen siemenet, jotka puikivat sydämen juuressa, kuolla, eli tulla niin voimattomaksi, ettei he jaksais enää puikia ja paisuttaa sydäntä.

Lähtekäät siis Kaanan maalle, te riettaan huorat, jotka olette heränneet. Lähtekäät matkustamaan Beetlehemiin. Kantakaat ristiä Jerusalemin kaupungista Golgatan mäelle, kontakkaat Jeesuksen ristin juureen, ja avatkaat suutanne, että se siunattu Vaimon Siemen tiputtais yhden ainoan pisaran siitä

punaisesta ja kalliista verestä teidän suuhunne, että ne käärmeen siemenet, jotka puikivat sydämen juuressa ja kaivavat sydämen juurta ja imevät sydämestä verta, kuolisit ja palaisit helvetissä ynnä heidän isänsä kanssa, joka on kirottu iankaikkisesti.

Toinen kysymys: **Kukas niitten isä on, joitten nimiä ei löydy kirkon kirjassa?** Niitten isä on joku perkeleen poika, joka on käynyt faarinsa koulussa, ja on siinä koulussa oppinut huorin tekemään ja valehtelemaan, niin kuin itse vanha faari on murhaaja alusta ollut, ja valehtelija ja valheen isä, niin hän opetti myös poikiansa surmaamaan omia lapsiansa ja valehtelemaan, ettei he ole sen jalkalapsen eli äpärän isä, joka ei tiedä isänsä nimeä. Hattarat ja mettänperkeleet nauravat, koska heidän nimensä huudetaan, sillä heidän nimensä ei löydy kirkon kirjassa, eikä myös elämän kirjassa; mutta heidän nimensä on mettänperkele, he ovat vaimojen päälle niin kuin kiimakoirat, ja pahemmat vielä kuin kasakat.

Niitten seassa löytyy myös joku naaraspiru, joka tahtoo huorin tehdä monen mettänperkeleen kanssa. Mutta yksi naaraspiru, joka on yksi pohjatoimihuora, ei taida hedelmälliseksi tulla, eikä huora tahdo hedelmälliseksi tulla, vaan jos huoruudesta tulis hedelmä, niin hän ajaa hedelmän ulos elävällä hopiolla eli käärmeen nahalla, eli pusertavat rintojansa niin, että lapsi hänen kohdussansa surmataaan. Mutta muutamat ovat niin kunnialliset, ettei he tahdo ollenkaan tunnustaa, että he ovat huorin tehneet naaraspirun kanssa, vaan he kieltävät pois, ettei he ole semmoisia häpiällisiä töitä tehneet. Ja niin muodoin tulevat huorain sikiät äpärsiksi.

Onkos niillä vanhemman sydän, jotka kieltävät omia lapsiansa? Pois se! Vaan niillä on hukun sydän, karhun sydän, eli jalopeuran sydän, eli lohikäärmeen sydän, sillä lohikäärme ei kannu vaaria pojistansa. Hän panna muniansa hiedan sisälle ja jättää siihen. Kukas on siis niitten äpärsän isä, jonka nimiä ei löydy kirkon kirjassa? Niitten isä on

vissimmästi joku mettänperkele, ja niitten äiti on naaraspiru. Kaikki linnut taivaan alla elävät avioliitossa, mutta mettänperkeleet, ja hukat, ja siat, ja lohikäärmeet, ja naudat elävät erinänsä. Ja koirat ja velhot, net ei tule koskaan vihille. Sillä Ilmestyskirjassa sanoo, että koirat ja velhot ovat ulkona. Ja siellä he saavat ulvoa iankaikkisesti.

Kolmas kysymys: **Kukas on sen Pojan Isä, joka tänäpäivänä on syntynyt tallissa?** Muutamat arvelevat, että Joosef on sen Pojan isä, mutta Joosef ei ole saattanut tunnustaa itsensä sen Pojan isäksi, sillä Evankelista Matteus muistelee, että Marian ylkämies Joosef tahtoi heittää morsiamensa, koska hän tuli tietämään, että Maria oli raskaana. Ja minkä tähden Joosef tahtoi heittää kihlatun morsiamensa? sen tähden, että hän tiesi vakaan, ettei hän ole sen lapsen isä, joka Marian kohdussa oli. Kukas oli siis sen lapsen Isä? Juutalaiset ei uskoneet ollenkaan, että Jumala oli sen Pojan Isä, vaan he luulit, että perkele oli Hänen isänsä, sillä he sanoit sille miehelle, joka oli sokiana syntynyt, ettei he tiedä mistä se mies oli tullut, joka sokian silmät avais, mutta sen he luulit tietävänsä vakaan, ettei Hän ole Jumalasta.

Ja siinä samassa uskossa ovat vielä muutkin maailman viisaat, ettei Jeesus ole Jumalan Poika, mutta että Hänellä on isompi järki kuin muilla ihmisillä. Sen he antavat myöten. Mutta me kuulemme tämän päivän evankeliumista ja muista Raamatun paikoista, että Jumala on tunnustanut maailman edessä, että Hän on sen Pojan Isä, joka syntyi hevoisen tallissa luontokappalten keskellä. Mutta maailman herrat ei tunnusta sitä, eikä kunnialliset talonpojatkään viitti tunnustaa niitä lapsia omaksensa, joita he ovat salavuoteudessa tehneet.

Yhdellä kunniallisella talonpojalla on siis suurempi kunnia kuin Jumalalla, sillä yksi kunniallinen talonpoika ei tahdo häpeän tähden tunnustaa omia lapsiansa omaksensa. Mutta Jumala on tunnustanut, että se Poika, joka

syntyi tallissa, on Hänen Poikansa, vaikka juutalaisten herrat ei ole sitä uskoneet, eikä moni maailman herra sitä uskois, että sen köyhän ja ylönkatsotun neitseen Marian Poika on Jumalan Poika. Sen tähden ei viitti maailman herrat mennä hevoisen talliin katsomaan maailman Vapahtajaa, kussa se makaa heinäin ja olkein päällä köyhänä ja ylönkatsottuna, pilkattuna ja kirottuna maailman herroilta, jotka pelkäävät, että heidän verka ja silkkivaatteensa rupeisit haisemaan sonnalta, jos ne kävisit hevoisen tallissa katso-massa Jumalan Poikaa, jota he pitävät äpä-ränä.

Eikä myös kunnialliset talonpojat viitti käydä tallissa katsomassa tätä Marian Poikaa. Erinomattain semmoiset talonpojat, joilla on verkavaatteet ja verkarokit päällä, pelkää-vät, että jos he kävisit tallissa, rupeisit hekin haisemaan sonnalta ja tulisit apostolitten kaltaiseksi, jotka luettiin maailman sonta-tunkioksi. Mitäpä maailman herrat ja kunnialliset talonpojat huolivat semmoisesta Vapahtajasta, joka makaa seimessä heinäin ja olkein päällä luontokappalten keskellä? Hän on niin köyhä ja ylönkatsottu, ettei Hänellä ole sijaa ihmisten majassa, paljota vähem-min taitaa Hänellä olla sijaa ihmisten sydämissä.

Oli ilman epäilemättä Beetlehemissä kestickievarin talossa komiat pykningit, mutta kestickievari oli saanut maailman herroja vie-raaksi. Kuinkapa hän saattoi lainata yösjaa Marialle, joka oli paksuna, ja kukatiesi muu-tampi kulkeva huora?

Hänen täytyi siis mennä yösjaa hakemaan tallissa, kussa aasi ja härkäinen tunki Luojansa, niin kuin profeetta Jesaja kirjoittaa, että aasi ja härkä tuntevat isäntänsä seimen, mutta Israel ei tunne minua, sanoo Herra.

Koska nyt Jumalan Pojan äiti on niin köyhä ja ylönkatsottu, ettei kukaan maailman her-roista eikä kunniallisista talonpojista viitti katsoa hänen päällensä, sillä ei hänellä ole varaa pitää ristiäisiä ja kalaasia, niin kuin

maailman herrat ja kunnialliset talonpojat vaativat. Jerusalemin vaivaiset ja kerjäläiset-kään ei mene hevoisen talliin katsomaan Jumalan Poikaa ja maailman Vapahtajaa, sillä maailman vaivaisilla ja kerjäläisillä on usein Jumala peräsuoleessa. Ja Jumalan Pojan äiti on itse niin köyhä ruumiin puolesta, ettei hän jaksa vaivaisten rapavattaa täyttää. Niin ei yksikään maailmanlapsista mene katso-maan Jumalan Poikaa, vaan ainoastaan ne karjan paimenet, jotka olit valvomassa, koska muut olit nukkumassa. Niille ilmoitit Jumalan enkelit, että Herra Kristus Daavidin kaupungissa oli syntynyt, ja ne muut kiiruhti-vat Beetlehemiin katsomaan Vapahtajaa, ja juttelit kaikille, mitä he olit nähneet ja kuulleet siitä lapsesta. Mutta ainoastansa Maria katki ne sanat sydämeensä, mutta kaikki muut pidit niitä ilmoituksia jaarituksina.

Neljäs kysymys: **Onkos sillä Miehellä Vanhimman sydän, joka tunnustaa maailman edessä, että se köyhä ja ylönkatsottu lapsi, joka on syntynyt tallissa, on Hänen Poikansa?** On, Jumalan kiitos! Sillä Miehellä on Vanhimman sydän, ja niin palava rakkaus on sen Miehen sydämessä, että rakkaimman äidin sydän on kylmä niin kuin jää sen ylenpalttisen rakkauden suhteen, joka meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isän sydämessä on. – Ei olekaan vielä yksikään äiti antanut ainoan Poikansa kuolemaan huorain ja varkaitten edestä, niin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä on tehnyt. Katso nyt, rakas äiti, kuinka kylmä sinun sydämes on Taivaallisen Vanhimman sydämen suhteen. Sinun sydämes on, rakas äiti, kylmä niin kuin jää Taivaallisen Vanhimman sydämen suhteen. Sinun sydämes on niin kuin hukan sydän sen sydämen suhteen, joka Taivaallisen Vanhimman rinnassa vuotaapi verta. Sinä et antais lammastakaan kuolemaan huorain ja varkaitten edestä, jopa sitte ainoan Poikasti. Mutta Taivaallinen Isä on antanut ainoan Poikansa huorain ja varkaitten edestä.

Katso nyt, rakas äiti! kuinka huono ja kelvoton sinun rakkautes on Taivaallisen Vanhimman rakkauden suhteen. Sinulla on niin suuri maailman kunnia, rakas äiti, että jos yksi sinun lapsistas tulis huoraksi ja varkaaksi, niin sinun sydämes jäähtyis ja tulis kylmäksi. Sinä ajat sen onnettoman lapsen pois talostasi, etkä kärsi enää nähdä häntä silmäisti edessä. Et sinä viitti kuulla, että sinä olet huoran eli varkaan äiti. Mutta Taivaallisen Vanhimman sydän on vielä niilleki lapsille rakas, jotka ovat huoraksi ja varkaaksi tulleet. Hän on jo monta kertaa saanut kuulla, että Hänen lapsensa ovat huorat ja varkaat. Mutta Hänen sydämensä ei ole jäähtynyt vielä, eikä kylmäksi tullut, vaikka Häntä on haukuttu huorain ja varkaitten isäksi.

Tuntekaat, te maalliset vanhemmat, jos te jaksaisitte sen kärsivällisesti kantaa. Teidän rakkautes loppuu varsin, koska lapset tulevat huoraksi ja varkaaksi. Te ajatte pois semmoisia talostanne, koska te itse olette kunnialliset. Ette viitti semmoisia nähdä teidän silmäinne edessä. Mutta Taivaallinen Vanhin ottaa vielä niitäkin lapsia syliinsä, jotka ovat katuvaiset huorat, ja katuvaiset varkaat. Ja vaikka nämät jumalattomat lapset ovat Hänen kyyneleensä pilkanneet, yhtä hyvin antoi Hän ainoan Poikansa kuolemaan huorain ja varkaitten edestä.

Voi! Voi! sitä Taivaallisen Vanhimman rakautta, kuinka palava se on. Rietas luuli, että kaikki Taivaallisen Vanhimman lapset ajetaan pois, koska hän sai kaikkia heitä huorin tekemään ja varastamaan. Hän ajatteli, että Taivaallinen Vanhin ajaa semmoisia pois talostansa ijankaikkiseksi ajaksi. Mutta rietas

tuli tässä asiassa petetyksi, sillä riettaalla ei ole lapsia omasta takaa, muuta kuin mitä hän on ryöstänyt ja varastanut Jumalalta. Ja sen tähden on hän kokonansa tietämättömyydessä, kummoinen Vanhimman sydän on. Mistäpä rietas tuns Vanhemman sydäntä? koska hän ei ole koskaan synnyttänyt. Lohikäärme panee muniansa hietaan. Ja sinne hän ne jättää.

Siinä tuli siis vihollinen petetyksi, ettei hän tuntenut Taivaallisen Vanhimman sydäntä. Hän ei arvannut sitä, että Taivaallinen Vanhin saattaa sovitetuksi tulla lastensa kanssa, vaikka he ovat huorat ja varkaat, jos he tulevat nöyränä ja katuvaisella sydämellä kerjäämään armoa. Paetkaat siis, te katuvaiset huorat ja katuvaiset varkaat Taivaallisen Vanhimman tykö. Rientäkää Beetlehemiin katsomaan sitä köyhää lasta, joka makaa seimessä, hyljättynä, ylönkatsottuna, maailmalta pilkattuna ja ulos huoneesta vatkatuna, jolla ei ollut sijaa suruttomain ja katumattomain majassa.

Ottakaat Häntä huoneeseen, te hengessä köyhät paimenet, te murheelliset ja katuvaiset sielut. Härkä ja aasi, ottakaat Häntä huoneeseen, koska Hänellä ei ole sijaa ihmisten majassa. Lampaat ja karitsat, ottakaat Häntä huoneeseen. Tiaiset ja pulmukaiset, ottakaat Häntä huoneeseen. Pääskyiset ja kaikki pienet linnut, ottakaat Häntä huoneeseen, sitä ylönkatsottua lasta, joka makaa seimessä olkein ja heinäin päällä. Ottakaat Häntä teidän sydämenne huoneeseen, Aamen!

Jäljennös / lisäkki Poromaan jäljennöskirja / Junosuvanto /

TEKSTI: JES. 9: 5

Kansa, joka pimeydessä vaelsi, näki suuren valkeuden, ja jotka asuit kuoleman varjon maassa, niiden ylitse se kirkkaasti paistaa. Jes. 9: 1. Sillä meille on lapsi syntynyt, ja poika on meille annettu, jonka hartioilla herraus on, ja hänen nimensä kutsutaan Ihmeellinen, Neuvonantaja, Väkevä Jumala, Ijankaikkinen Isä, Rauhan päämies.

Profeetta Esaias on 9. luvussa 1. ja 5. värsyissä kirjoittanut ylös, mitä hän näki tapahtuvan Vapahtajan syntymän aikana. Hän näki ensinnä kansan vaeltavan hengellisessä pimeydessä. Ja Vapahtaja on jälkeen sanonut, että se, joka vaeltaa pimeydessä, ei tiedä, kuhunka hän menee. Se kansa, jonka profeetta Esaias näki vaeltavan pimeydessä, oli ensiksi Juudan kansa, eli Israelin sukukunta, jolla oli ulkonainen tieto siitä tulevaisesta Vapahtajasta. Mutta tämä ulkonainen tieto oli ainoastans järjessä eli pääkallossa. Jumalan sana oli heillä kyllä, mutta tämä Jumalan Sana oli ainoastans ulkomuistossa. Ei siitä tullut mitään valoa eli ymmärrystä.

Sydämessä oli senkaltainen Raamatunselittäjä, joka selitti kaikki hengelliset asiat nurin. Mitä profeetat olit kirjoittaneet siitä tulevaisesta Vapahtajasta, ymmärsit he kokonansa väärin. He luulit Vapahtajan tulevan maalliseksi kuninkaaksi, jonka sodalla piti paneleman kaikki pakanat allensa ja näkyväisellä tavalla hallitseman maailmaa. Niin suuri hengellinen pimeys oli niillä, jotka luit kyllä Jumalan sanaa, mutta rietas käänsi kaikki puukstaavit nurin. Juutalaiset pidit itsensä kristittyinä sen jumalanpalveluksen tähden, jonka Mooses oli heille laittanut. He olit ottaneet ulkonaiset armon merkit ruumiinsa päälle ympärileikkauksessa ja söit Pääsiäislammasta. Mutta tämä ulkonainen jumalanpalvelus ei auttanut heitä, koska sydän oli muuttumatta ja heidän jokapäiväinen elämänsä oli juuri pakanallinen elämä. Ahneus oli heidän kotosyntinsä. Ja huoruus. Mutta heidän juopumuksestansa ei ole niin paljon kirjoitettu.

Koska nyt Jumalan oma kansa oli niin suuressa hengellisessä pimeydessä, vaikka heillä

oli Raamattuja, kirkkoja, pappeja ja ulkonainen jumalanpalvelus, niin se on arvattava, että pakanat olivat vielä suuremmassa hengellisessä pimeydessä. Pakanain valtakunnissa oli juuri musta pimeys, ennen kuin Vapahtaja tuli maailmaan. Tämän hengellisen pimeyden näki profeetta Esaias 500 ajastakaa ennen sen hengellisen ylösvalaistuksen kautta, jonka hän oli saanut Herralta.

Mutta Vapahtajan aikana olivat kaikki papitkin hengellisessä pimeydessä. Se opettaja, joka näkee kansan vaeltavan pimeydessä ei ole peräti sokia. Hän on jo saanut vähäisen ylösvalaistusta ylhäältä. Mutta Vapahtajan aikana olit kaikki papit niin sokeat, ettei he nähneet, että kansa vaelsi pimeydessä. Mutta jos papit silloin olit niin sokeat, ettei he nähneet, että kansa vaelsi pimeydessä, vaikka heillä oli Raamatun tieto, kyllä taitavat vielä nytkin muutamat papit olla niin sokeat, ettei he näe ollenkaan, että kansa vaeltaa pimeydessä, ja muutamat papit ovat niin sokeat, että he katsovat valkeuden pimeydeksi ja pimeyden valkeudeksi, niin kuin Herra valittaa sen saman profeetan Esaiaksen kautta: Voi niitä, jotka pimeydestä valkeuden tekevät ja valkeudesta pimeyden.

Mutta se opettaja, joka näkee kansan vaeltavan pimeydessä, saapi myös nähdä, että se kansa, joka näin pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden. Sen näki profeetta Esaias hengessä. Ja hän näki myös, mistä valkeus tuli sille kansalle, joka pimeydessä vaelsi. Se valkeus tuli Vapahtajan kautta maailmaan, sillä profeetta puhuu tässä paikassa Vapahtajan syntymisestä, koska hän sanoo: Poika on meille syntynyt ja lapsi on meille annettu, jonka hartioilla herraus on. Profeetta Esaias näki niin muodoin, että valkeus tuli

maailmaan Vapahtajan kautta. Mutta itse Vapahtaja on jälkeen sanonut, että valkeus tuli maailmaan, mutta ihmiset rakastit enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Koska siis Vapahtaja syntyi, oli koko maailma pimeydessä. Kaikki ihmiset olit nukkumassa synnin unessa. Eikä ollut muita valvomassa, kuin muutamat paimenet, jotka vartioitsit heidän laumaansa. Mutta ei se ole kirjoitettu, mikä lauma se oli, jota he vartioitsit, jos se oli sikalauma eli keiturilauma, vai oli kohan se lammaislauma. Mutta valvomassa he kuitenkin olit. Se on tietämätöin, kuinka moni paimen nyt on valvomassa ja vartioitsemassa heidän laumaansa.

Koska kaikki muut nukkuvat, tahtovat myös paimenet tulla uneliaiksi, erinomattain ne paimenet, joilla on hukan turkki päällä, jossa he tarkenevat hyvin nukkua. Ne paimenet, jotka olit valvomassa, koska kaikki muut ihmiset olit nukkumassa, ne sait ensinnä nähdä sen suuren valkeuden, josta profeetta Esaias puhuu: Se kansa, joka vaelsi pimeydessä, näki suuren valkeuden. Mutta ne, jotka nukkuvat, ei näe mitään. Eikä sokeat näe mitään. Joka tahtoo nähdä sen suuren valkeuden, pitää valvoman niin kuin paimenet Beetlehemissä. Ja jolta silmät avataan, hän saattaa nähdä sen suuren valkeuden. Mutta ei sokeat näe valkeutta. Eikä nukkuva ihminen näe valkeutta.

Mutta me tiedämme, että hattarat ja pisisihaukat vihaavat valkeutta, niin myös maahiset ja manalaiset. Ei ne tohdi valkeuden aikana vaelttaa maan päällä. Niin myös huorat ja varkaat, jotka tekevät pimeyden töitä. Ne vihaavat valkeutta. Ja koska vartijat Siionin muurilla toivottavat päivän koittavan, niin odottavat huorat ja varkaat, että pimeyden aika tulis pian. Mutta muutamat ovat niin harjaantuneet pimeydessä vaeltamaan, ettei he tahdo valkeutta nähdä. He luulevat, että hengellinen pimeys on valkeus.

Mutta koska semmoiset hattarat ja pisisihaukat saavat nähdä valkeuden pimeyden aikana, luulevat he, että se hengellinen valkeus on riettaan tuohusvalkea. Muutamat pakenevat hopusta loisteen syrjältä niin kuin isot kalat. Mutta kärpäinen on niin hullu, että hän lentää juuri kynttilän liekkiin ja siellä palavat siivet. Sitte hän makaa selällänsä ja valittaa.

Niin se tapahtui Eevalle. Koska hän tahtoi niin viisaaksi tulla kuin Jumala, tuli hän tyhmäksi. Ja maailman viisaat, jotka tahtovat järjellä käsittää, mikä valkeus on, ovat juuri kärpäisen kaltaiset, jotka lentävät juuri kynttilän liekkiin, ja siellä palavat siivet. Ja sitte he makaavat selällänsä ja vaikeroitsevat.

Koska nyt se hengellinen valkeus on tullut maailmaan, niin kuin profeetta Esaias näki hengessä, että Poika on syntynyt ja lapsi on meille annettu, jonka hartioilla herraus on, joka on ihmeellinen Neuvonantaja ja rauhan päämies, niin tulis niiden, jotka ei vihaa valkeutta, rukoilla sitä suurta, ihmeellistä Neuvonantajata, että Hän varjelis meitä siitä hengellisestä pimeydestä, jossa kansa on vaeltanut siihen asti, kuin valkeus tuli maailmaan. Sillä ne, jotka vaeltavat pimeydessä, ei näe ollenkaan, kuhunka he vaeltavat. Ja ne paimenet, jotka ensinnä sait nähdä sen suuren valkeuden, saavat kyllä julistaa kaikki, mitä he nähneet ovat.

Ei meillä ole niin iso valkeus. Se valkeus kuin meillä on, taitaa olla suitsevaisen kynttilän sydämen kaltainen. Mutta Herra on sanonut: Suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa. Ja Herra Jeesu! Älä sammuta suitsevaista kynttilän sydäntä, ennen kuin päivä valkenee ja kointähti koittaa. Silloin saat sinä nähdä sen suuren valkeuden, jonka kaikki köyhät vartijat Siionin muurilla odottavat, ja kaikki yksinäiset kulkijat toivovat tulevan meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, joka meitä kaikkia on ihmeelliseen valkeuteens kutsunut. Amen.

EVANKELIUMI: JOH. 1: 1–14

1 *Alussa oli sana, ja se Sana oli Jumalan tykönä, ja Jumala oli se Sana.*

2 *Tämä oli alussa Jumalan tykönä.*

3 *Kaikki ovat sen kautta tehdyt, ja ilman sitä ei ole mitään tehty, joka tehty on.*

4 *Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus,*

5 *Ja valkeus paistaa pimeydessä, jota ei pimeys käsittänyt.*

6 *Yksi mies oli lähetetty Jumalalta, jonka nimi oli Johannes:*

7 *Se tuli valkeudesta todistamaan, että kaikki uskoisivat hänen kauttansa.*

8 *Ei hän ollut valkeus, mutta hän oli lähetetty valkeudesta todistamaan.*

9 *Se oli totinen valkeus, joka valistaa kaikki ihmiset, jotka maailmaan tulevat;*

10 *Se oli maailmassa, ja maailma oli hänen kauttansa tehty, ja ei maailma häntä tuntenut.*

11 *Hän tuli omillensa, ja ei hänen omansa häntä ottaneet vastaan,*

12 *Mutta niille, jotka hänen ottivat vastaan, antoi hän voiman Jumalan lapsiksi tulla, jotka uskovat hänen nimensä päälle,*

13 *Jotka ei verestä eikä lihan tahdosta ei myös miehen tahdosta, mutta Jumalasta syntyneet ovat.*

14 *Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän seasamme, (ja me näimme hänen kunniansa niinkuin ainoan Pojan kunnian Isästä,) täynnä armoa ja totuutta.*

Seuraavaisesti siitä, kuin esipuheessa sanottu on, pitäis meidän tällä hetkellä perään ajatteleman: **Kuinka Vapahtajan syntymän ja maailmaan tulemisen kautta se kansa, joka pimeydessä vaelsi, sai nähdä suuren valkeuden.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Kutkas tätä valkeutta vihaavat?**

Toinen tutkistelemus: **Kutkas kiittävät Jumalata tämän valkeuden edestä.**

Jumala ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä, joka tämän valkeuden on tuonut maailmaan Hänen ainoan Poikansa kautta, antakoon armonsa, että kaikki nukkuvaiset heräisit katsomaan maailman valkeutta, että kaikkein sokiain raukkain silmät aukenisit katselemaan maailman valkeutta, että kaikki pimeydessä olevaiset näkisit tätä valkeutta, ja että ne, jotka näkevät tämän valkeuden, aina pysyisit valkeudessa siihen asti, että ijankaikkinen valkeus tulee. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Kutka ja minkä kaltaiset elävät ne ovat, jotka vihaavat valkeutta.** Koska profeetta Esaias sanoo: Se kansa, joka vaelsi pimeydessä, näki suuren valkeuden, ja tykö panee nämät merkilliset sanat: sillä Poika on meille syntynyt ja lapsi on meille annettu, niin kuulee jokainen, että hän puhuu Vapahtajan syntymisestä.

Nyt pitäis jokaisen, joka pimeydessä vaeltaa, iloitseman valkeudesta ja rukoileman Valkeuden isää, että hän sais aina vaeltaa valkeudessa. Mutta Vapahtaja on itse sanonut, että ihmiset rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Minkä kaltaiset elävät ne siis ovat, jotka rakastavat pimeyttä? Ne ovat pissihaukat, hattarat ja mettän perkeleet, jotka ei kärsi valkeutta nähdä. Pissihaukat ovat yölinnut, jotka lentävät ilmassa pimeyden aikana ja pyytävät hiiriä, joita he nielevät nahkoinensa ja suolinensa. Heillä on niin iso kurkku, niin kuin Daavidi sanoo: Heidän kurkkunsa on avoin hauta, ja kielellänsä he lihakoitsevat.

Pissihaukalla on isot silmät pääkallossa, joilla hän katsoo aina takaperin, koska hän vääntele kaulaansa ja kurkistelee. Ei pissihaukka katso eteenpäin, mutta aivan takaperin hän kurkistelee. Senkaltaiset ovat ne yölinnut, jotka rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta. Niillä on vielä senkaltainen hirviä ääni niin kuin hattaran ääni. Hattarat nauravat pimeydessä ja irvistelevät valkeutta vastaan. Ei hattaratkaan kärsi valkeutta nähdä,

vaan he pakenevat kauvas valkeudesta pimeyteen ja asuvat heidän luolissansa.

Niin myös mettän perkeleet, jotka syövät vuotavata pirun paskaa ja kiroovat hirmuisesti, koska joku ihminen tulee valkeuden kanssa siihen luolaan, kussa mettän perkeleet asuvat. Mettän perkeleet ovat myös aikaiset huorat, ja sen tähden he vihaavat valkeutta. Me tiedämme nimittäin, että huorat ja varkaat ei kärsi, että joku ihminen tulee kynttilän kanssa heidän päällensä, koska he ovat huoraamassa ja varastamassa, sillä huoruus ja varkaus tapahtuu pimeydessä. Ei ne tohdi valkeudessa niitä pimeyden töitä tehdä. Jos huora saavutetaan puhtaan rietauden päältä, niin hän peittää silmiänsä ja luulee, ettei ihmiset näe häntä.

Varkaille tulee myös aikainen hoppu, jos joku ihminen tulee kynttilän kanssa heidän päällensä, koska he ovat varastamassa. Muutamat varkaat maalaavat itsensä mustaksi muodolta, ettei heitä tuntisi yksikään, jos vielä tulisit näkyville. Mutta kyllä jokainen, joka heitä näkee, arvaa, että he ovat varkaat, sillä varkaat vaeltavat pimeydessä. Ei ne tohdi varastaa niin kauan kuin valkeus on.

Muutamat varkaat vihaavat myös koiria, jotka haukkuvat, sillä he arvaavat, että Isäntä kuulee, koska koirat haukkuvat. Sen tähden ei ole hyvä varkaille varastaa niin kauan kuin uskollinen talon koira haukkuu. Sen haukkumisen kautta heräävät talon ihmiset ja rupeavat vahtaamaan omaansa. Muutamat varkaat ovat niin viekkaat, että he suostuttavat talon koiria lihapalaisella, jonka he kantavat kinalon alla. Mutta yksi uskollinen talon koira ei anna itseänsä suostuttaa lihapalaisella, vaan hän haukkuu kahta kiivaamasti, koska varkaat antavat hänelle lihapalaisia.

Mutta ei se ole ainoastans pissihaukat, hattarat ja mettän perkeleet, jotka rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, vaan myös maahiset ja manalaiset vaeltavat

pimeydessä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Maahiset asuvat maan alla ja kaivavat maata kynsillänsä ja luulevat siellä löytävänsä aarnihaudan, mutta koska heidän tavaraansa katsellaan valkeudessa, silloin nähdään, että heidän aarnihautansa ei ole muu kuin sysihauta.

Sanotaan myös maahisella olevan lapsia, mutta koska heidän lapsensa kapaloidaan, kieltävät he, ettei saa ristin merkkiä panna heidän rintansa päälle, sillä ne ovat Jeesuksen ristin viholliset. Ja sen tähden ei maahiset kärsi ristiä pantavan rintaan. Mutta maahiset tahtovat myös eläviä ihmisiä villitä tykönsä. Ja se on sangen vaarallinen, jos yksi elävä ihminen, joka vaeltaa valkeudessa, kuuntelee maahisen villitykset ja seuraavat maahisen tyttäriä maan alle. Sillä maahiset ei laske enää ihmistä ylös valkeuteen, koska he kerran saavat häntä suostumaan itseensä. Mutta jos yksi elävä ihminen ei maista mitään siitä ruoasta, jota maahisen tyttäret tarjoavat, niin täytyy heidän laskea sen elävän ihmisen ylös kolmen vuorokauden sisällä.

Manalaiset kanssa vihaavat valkeutta. He vaeltavat pimeyden aikana, peljättävät eläviä ihmisiä ja kummittelevat. Mutta ei ne tule jokaisen silmäin eteen. Vaan se, joka syöpi pirun paskaa hyvin, saapi niitä nähdä. Ei manalaiset tohdi tulla päivän aikana, eikä semmoinen ihminen, joka vaeltaa valkeudessa saa niitä manalaisia usein nähdä, sillä manalaiset ei tohdi tulla semmoisen ihmisen tykö, joka kynttilän kanssa valvoo. Mutta niin pian kuin kynttilä sammuu, rupeevat manalaiset seiniä kynsimään. Älkäät sammuttako teidän kynttiläanne, te yönvalvojat, vaan pankaat kynttilä kynttilänjalkaan, että se valaisee koko huoneen, sillä manalaiset ei tohdi tulla siihen huoneeseen, kussa kynttilä on palamassa.

Tämmöiset ovat ne elävät, jotka rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, nimittäin pissihaukat, hattarat ja mettän perkeleet, niin

myös maahiset ja manalaiset, joista Vapahtaja on sanonut, että he rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Toinen tutkisteleminen: **Katselkaamme nyt toiseksi, mitkä elävät ne ovat, jotka tahtovat valkeutta nähdä.** Profeetta Esaias on puhunut siitä kansasta, joka vaelsi pimeydessä ja näki suuren valkeuden, koska Vapahtaja syntyi maailmaan. Tämä kansa on kyllä vaeltanut pimeydessä, ja ei ole tiennyt, mihinkä käsin hän on vaeltamassa. Mutta se sama kansa, joka niin vaelsi pimeydessä sai kyllä nähdä sen suuren valkeuden, koska Vapahtaja syntyi. Mutta ei muut saattaneet nähdä tätä suurta valkeutta, kuin ne harvat sielut, jotka olit valvomassa. Sillä ei nukkua ihminen tiedä valkeudesta mitään, vaikka aurinko olis paistamassa. Mitäs se näkee, joka on nukkumassa? Ei se näe muuta kuin unta.

Mutta yön aikana ei ole moni ihminen valvomassa. Ainoastans ne paimenet, joista evankeliumissa on muisteltu, että he olit valvomassa ja vartioitsemassa heidän laumaansa, saivat ensinnä nähdä sen suuren valkeuden, koska Herran kirkkaus ympärivalaisi heitä, ja enkelit taivaasta tulit ilmoittamaan heille, että Vapahtaja oli syntynyt.

Vissimmästi olit myös Joosef ja Maria silloin valvomassa. Ja ne harvat sielut, jotka odotit Israelin lohduitusta. Esimerkiksi se vanha Simeon ja Hanna profetissa. Mutta muut kaikki olit nukkumassa. Kaikki papit olit nukkumassa. Kaikki herrat olit nukkumassa. Kaikki talonpojat olit nukkumassa. Koko maailma oli pimeydessä. Mutta ne harvat sielut, jotka olit valvomassa, ne sait nähdä sen suuren valkeuden. Mutta he hämmästyit

ensinnä, koska Herran kirkkaus ympärivalaisi heitä. Kuitenkin menit paimenet kiiruhtain Beetlehemiin katsomaan maailman Valkeutta. Ja he julistit kaikille, mitä he nähneet ja kuulleet olit siitä lapsesta, mutta Maria kätki ne sanat tutkistellen sydämessänsä.

Muut taisit pitää paimenten muistelukset hourauksena. Ja niin se taitaa vielä nytkin tapahtua, että usiammat pitävät paimenten joulusaarnaa joutavana ja lapparina. Ne, jotka nukkuvat, ei kuule, mitä paimenet puhuvat. Ja ne harvat sielut, jotka ovat valvomassa, menevät ilman epäilemättä Beetlehemiin katselemaan sitä taivaallista vierasta, joka makaa seimessä luontokappalten keskellä, sillä luontokappaleet tuntevat paremmin Luojaansa kuin suruttomat ja paatuneet ihmiset. Niin kuin Herra sanoo profetaan Esaiaksen kautta: Härkä tuntee isäntänsä, mutta Israel ei tunne minua, sanoo Herra.

Tuntekaat nyt Luojaanne, te härkä ja aasi. Ja te tiaiset ja pääskyiset ja satakieliset. Katsokaat, kuinka ihana ja kaunis tämä lapsi on, joka tuli meille vieraaksi ja opetti meitä, että meidän pitää tuleman lapsen kaltaiseksi ennen kuin me pääsemme taivaan valtakuntaan. Tuntekaat teidän Luojaanne, te harakat ja varikset. Mutta ei suinkaan varikset ja harakat tunne Häntä, eikä pissihaukat ja hattarat, vaan ainoastans tiaiset, ja pääskyiset ja satakieliset, jotka visertävät Luojaalle kiitosta sen valkeuden edestä, joka tuli maailmaan. Amen.

Alkuperäinen. (1 lehti puuttuu) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Jäljennös. SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Jäljennös. SKHS Kollerin kokoelma N:o 97 Kansallisarkisto Helsinki /

Härkä tuntee omistajansa ja aasi isäntänsä seimen, mutta Israel ei tunne, ja minun kansani ei ymmärrä.

Tässä profeetta Jesaja todistaa, että luontokappaleet paremmin tuntevat omistajansa kuin ihminen, sillä luontokappale ei ole peräti tunnoton. Se tuntee, kuka häntä vastaan on kova. Se tuntee myös, kuka häntä vastaan on hyvä. Mutta paatunut ihminen ei tunne Luojaansa. Ei paatunut ihminen tunne, kuka hänelle suo hyvää ja kuka hänelle tekee pahaa.

Juomari luulee, että viinaporvari tekee hänelle hyvää, koska hän ottaa juomarilta viimeisen tolpan vuotavasta pirun paskasta. Mutta sen juomari pitää pahimpana vihollisena, joka häntä haukkuu juopumuksen synnistä. Niin myös viinaporvari kiittää sen virkamiehen hyväksi, joka ei kannä häneltä sakkoa viinan myymisestä. Mutta se on pahempi kuin itse perkele, joka sakottaa juomaria ja viinaporvaria, että he viimein paltuisivat pilaamasta ja pahentamasta maakuntaa pirun paskallansa. Huora rakastaa huorapukkiansa, joka hänelle tekee jalkalapsia, ja sen kautta turmelee hänen maallisen ja taivaallisen onnensa. Mutta niitä hän vihaa, jotka pyytävät häntä estää huoruudesta. Moni huora suuttuu vanhimmalle, koska vanhin vetää häntä väkisin huorapukin alta.

Vargaat pitävät niitä parhaina ystävinä, jotka kätkevät heidän varastetun kalunsa, mutta niille vargaat aikovat kostaa, jotka heitä ilmoittavat. Kaikki paatuneet henget pitävät niitä parhaana ystävinä, jotka ovat avulliset synninteossa, mutta niitä ne vihaavat, jotka pyytävät estää heitä synnistä. Niitä ne rakastavat, jotka auttavat heitä pikimmiten helvettiin, mutta niitä ne vihaavat, jotka pyytävät estää heitä synninjuoksussa.

Luontokappaleella on myös parempi tunto, kuin suruttomalla ihmisellä, sillä luontokappale ei tee tuntoansa vastaan mitään. Hän

välttää vaarallisia paikkoja. Jos luontokappale tulee huonon jään päälle, niin hän pyörrä takaisin. Mutta ylpeä ihminen ei pyörrä takaisin. Ja erinomattain, koska vuotava pirun paska liottaa sydämen, tulee hän niin rohkeaksi, ettei kuolemakaan pelota häntä. Jos ketu tarttuu rautoihin, puree hän jalkansa poikki ja pelastaa sillä lailla henkensä, mutta suruton ihminen ei pure yhtään sormea, vaikka hän on vihollisen raudoissa kiinni. Luontokappale ei tee koskaan tuntoansa vastaan, mutta suruton ihminen tekee paljon syntiä tuntoansa vastaan, vaikka hänen tuntonsa on paksumpi kuin nautahärän vuota, niin ettei hän tunne mitään muuta synniksi, kuin juuri niitä grouvimpia varkauksia ja murhatöitä. Mutta tekee hän vielä semmoisia töitä, joita omatunto kieltää. Eikä paatunut ihminen ole semmoinen luontokappale, että se tottelee ruoskaa. Nautahärkä kuitenkin pakenee, koska häntä ruoskitaan. Mutta ihminen ei pakene synninteosta, vaikka häntä piiskataan ja sakotetaan.

Ei varas muista kauan, että hän on seisonut puolassa. Eikä huora muista kauan, että hän on kerran kirkon rangaistuksen kärsinyt. Ei juomari paltu juopumuksesta, vaikka hän sairastaa kauan aikaa jälkeen ja on nuopea, niin kuin paskaa olisi syönyt. Ei viinaporvari paltu viinan myymisestä, vaikka häntä kerran on sakotettu. Ja moni vannoo vielä itsensä helvettiin viinasakon tähden.

Koska nyt suruttomalla ihmisellä on niin paksu tunto ja niin paatunut nahka, ettei se tottele ruoskaa, sen tähden sanoo Herra sen saman profeetan Jesajan kautta: Mitä varten teitä enää lyödään, koska te aina harhaillette. Koko pää on sairas ja koko sydän on väsynyt. Hamasta kantapäätästä niin kiireeseen asti ei hänessä ole tervettä, vaan haavat ja sinimarjat ja veripahkat, jotka ei ole puserretut eikä sidotut eli öljyllä sivellyt. Minä luulen, että

luontokappaleet paremmin tuntevat Luojansa, kuin muutamat paatuneet ihmiset. Johannes näki hevosia taivaan valtakunnassa ja neljä eläintä, mutta ei hän nähnyt suruttomia ihmisiä, muuta kuin helvetissä puikivan. Ja hän näki myös, kuinka he kiroavat Luojansa, jota enemmän vaivaa he kärsivät.

Minkäs tähden te luulette Vapahtajan syntyneen tallissa? Evankelista on muistellut, ettei ollut Hänen köyhällä äidillensä sijaa majassa. Mutta kyllä Jumalan äidillä oli hauskeampi ja rauhallisempi yösiija tallissa kuin majassa eli kestikievarin talossa, kussa juomarit kiroavat ja tappelevat. Ei semmoisessa majassa ole hauska Jumalan äidillä olla, eikä myös hänen Pojallansa, kussa markkinaväki turhuuden markkinoilta päissä tultuansa juovat, kiroavat ja trallaavat, tappelevat ja pahaa menoa pitävät. Pian semmoisessa majassa poljetaan Jumalan äiti lapsinensa. Hauskeampi on Jumalan äidillä olla tallissa luontokappaleitten keskellä, kuin semmoisessa majassa, kussa ihmiset elävät pahemmin kuin luontokappaleet. Eivät luontokappaleet, vaikka he ovat järjettömät, tee Jumalan äidille pahaa. Ja ne luontokappaleet, jotka siinä ovat, tuntevat paremmin Luojansa, kuin ne paatuneet ihmiset, jotka majassa ovat.

Seisokaa nyt, luontokappaleet, ja kuunnelkaa, kuinka se vastasyntynyt Jumalan Poika itkee. Koska Hän tulee tähän syntiseen maailmaan alastomana ja turvattomana, ei yksikään ota Häntä majaan. Ei yksikään anna Hänelle suojaa. Ei kestikievari aja ulos juopuneita, jotka olisivat havilliset makaamaan paskahyysikässä, vaan niille hän antaa kamarinsa. Niille hän laittaa punssia. Ja vaikka ne kiljuvat ja trallaavat puoliyöhön asti, ei hän suutu niille. Mutta koska Jumalan äiti tulee köyhänä ja maailmalta ylönkatsottuna pyytämään yösiijaa, niin maailman kestikievari, joka on maailman herrain paras ystävä, käskää hänen mennä hevosen talliin. Ilmankin hän arvelee, että Jumalan äiti on yksi maailman huora ja yksi portto, joka on kulkenut Galileasta ja tulee nyt hänelle vaivaksi

synnyttämään huorasikiön hänen talossansa. Ei hän pidä vaivana kuulla juopuneitten kiroavan ja tappelevan talossansa. Mutta jos Jumalan Poika itkee, koska Hän syntyy tähän kylmään ilmaan, sitä hän pitää vaivana. Ja sen tähden hän käskää hänen mennä talliin. On kaunis kestikievari Beetlehemissä, joka ei ota Jumalan Poikaa majaan. Mutta jos itse perkele tulisi pyytämään yösiijaa, kyllä hän sille antaisi.

Nyt kuulevat luontokappaleet, kuinka Jumalan Poika itkee. Ja paremmat niillä ovat korvat kuulla, kuinka Jumalan Poika itkee ja valittaa, etteivät ihmiset ota Häntä majaan. Parempi rauha on myös Jumalan äidillä tallissa, kuin kestikievarin majassa, kussa juopuneet kiroavat ja trallaavat. Niin seisokaa nyt te, aasi ja härkänen, ja kuunnelkaa, kuinka Jumalan Poika itkee, koska Hän syntyy tähän kylmään ilmaan. Lakatkaa puremasta teidän olkianne ja kuunnelkaa pystyssä korvin, kuinka Jumalan Poika itkee kylmässä tallissa ja valittaa, että ihmiset ovat niin kovat, etteivät he ota Häntä majaan. Hengittäkää te Hänen päällensä ja lämmittäkää Häntä teidän hengellänne, ja huoatkaa teidän sydämestänne, koska ihmiset eivät huokaa. Ja koska te panette maata, niin pankaa ensinnä polvillenne ja taas huoatkaa, koska ihmiset eivät huokaa. Kukas tiesi se Suuri Luoja, joka makaa seimessä, kuulee teidän huokauksianne odottaen Jumalan lasten ilmestystä. Kuule myös Joosefin ja Marian huokaukset, sinä vastasyntynyt Juudan Kuningas. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 1: 1–14

1 Alussa oli sana, ja se Sana oli Jumalan tykönä, ja Jumala oli se Sana.

2 Tämä oli alussa Jumalan tykönä.

3 Kaikki ovat sen kautta tehdyt, ja ilman sitä ei ole mitään tehty, joka tehty on.

4 Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus,

5 Ja valkeus paistaa pimeydessä, jota ei pimeys käsittänyt.

6 Yksi mies oli lähetetty Jumalalta, jonka nimi oli Johannes:

7 Se tuli valkeudesta todistamaan, että kaikki uskoisivat hänen kauttansa.

8 Ei hän ollut valkeus, mutta hän oli lähetetty valkeudesta todistamaan.

9 Se oli totinen valkeus, joka valistaa kaikki ihmiset, jotka maailmaan tulevat;

10 Se oli maailmassa, ja maailma oli hänen kauttansa tehty, ja ei maailma häntä tuntenut.

11 Hän tuli omillensa, ja ei hänen omansa häntä ottaneet vastaan,

12 Mutta niille, jotka hänen ottivat vastaan, antoi hän voiman Jumalan lapsiksi tulla, jotka uskovat hänen nimensä päälle,

13 Jotka ei verestä eikä lihan tahdosta ei myös miehen tahdosta, mutta Jumalasta syntyneet ovat.

14 Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän seasamme, (ja me näimme hänen kunniansa niinkuin ainoan Pojan kunnian Isästä,) täynnä armoa ja totuutta.

Me kuulemme meidän pyhästä evankeliumistamme, että Joosef ja Maria tulivat Beetlehemiin veron eli henkikirjoituksen tähden, ja siinä matkassa syntyi Vapahtaja, ja pantiin seimeen, ettei ollut sijaa majassa. Ja muutamat paimenet kuuluivat enkeleiltä, että Vapahtaja oli syntynyt Beetlehemissä. Ja ne paimenet tulivat sinne ja löysivät Marian lapsinensa. Seuraavaisesti siitä, pitää meidän Jumalan armon kautta tällä kerralla perään ajatteleman, **minkä tähden Jumalan Pojalla ei ole sijaa ihmisten majassa, koska Hän syntyy tähän maailmaan**, eli minkä tähden Jumalan Poika makaa seimessä heinäin ja olkien päällä luontokappaleitten keskellä. Eli minkä tähden ihmiset eivät armahda Häntä ja ota Häntä majaan, ja minkä tähden he antavat Hänen olla kylmässä tallissa.

Evankelistat muistelevat, että Joosef ja Maria häädyit olemaan yötä tallissa, ettei ollut sijaa majassa. Mutta minkä tähden ei ollut

sijaa majassa? Sen tähden ilmankin, että siinä oli paljon muita vieraita. Ja ne vieraat olivat rikkaammat ja kunniallisemmat, kuin Joosef ja Maria. Maja oli kestikievarin talo. Ja kestikievari on velkapää vastaanottamaan vieraita ja palkan edestä laittamaan heille yösjän ja ruuan. Mutta kestikievari pruuksaa olla semmoinen mies, että hän ottaa kunniallisia vieraita ja maailman herroja majaan. Mutta köyhiä hän ei ota vastaan, sillä hän pelkää, ettei niillä ole rahaa, millä he maksavat edestänsä. Koska siis semmoiset köyhät vieraat tulevat kestikievarin taloon ja pyytävät huonetta, niin vastaa kestikievari: Ei ole majassa sijaa. Menkää hevosen talliin.

Ensinnä voi kestikievari kysyä Joosefilta ja Marialta, mistäs nämä vieraat tulevat? Ja he vastaavat: Galileasta, Nasaretin kaupungista. Silloin sanoo kestikievari: Tuleekos Nasaretista mitään hyvää? Jos Joosef ja Maria sanovat kestikievarille: Me olemme Daavidin suvusta, ja me olemme tulleet tänne veron maksamisen tähden, silloin sanoo kestikievari: Daavidin suku on niin köyhä, eivätkä ne ole paremmat kuin talonpojat. Menkää muualle. Jos Joosef sanoo kestikievarille: Tämä Maria on minun kihlattu emäntä ja hän on vähävoipainen, eikös isäntä olisi niin hyvä ja lainaisi meille huonetta, silloin sanoo kestikievari: Minä näen, että hän on paksuna. Kukas tohtii semmoisia kulkuhuoria ottaa huoneeseen? Ilmankin hän on tullut tänne synnyttämään ja salaamaan sikiönsä, etteivät ihmiset tietäisi, millainen huora se on. Jos Joosef vielä sanoo kestikievarille: Ei se ole huora. Minulle on unessa ilmoitettu, että se on Pyhästä Hengestä raskaaksi tullut, silloin suuttuu kestikievari ja sanoo: Pyhästä Hengestäkö nyt huorat tulevat raskaaksi? Kyllä nyt moni huora sanoo, että hän on tullut raskaaksi Pyhästä Hengestä, mutta eivät semmoiset ole muut kuin villihenget. Menkää talliin ja synnyttäkää siellä. Jos nyt Joosef kysyy: Mitkäs vieraat teillä on, koska majassa ei ole sijaa, silloin vastaa kestikievari: maa-herrat, voudit, herastuomarit, porvarit ja

muut maailman herrat. Ne ovat nyt korttia lyömässä salissa ja punssia juomassa. Ja ne tarvitsevat yön rauhan. Jos nyt Maria, sinun huorasi, synnyttää lapsen yöllä, niin se alkaa täällä parkumaan yöllä, ja ihmiset eivät saa nukkumarauhaa. Ei se passaa. Ja sitten hän sanoo kovin Joosefille: Mene huorasi kanssa, minne tahdot. Tässä majassa ei ole teille sijaa.

Niin muodoin täytyy Jumalan Pojan äidin mennä kylmään talliin synnyttämään Jumalan Pojan. Koska ihmiset eivät ota häntä majaan, niin täytyy hänen mennä luontokappaleitten tykö, jotka paremmin tuntevat Luojansa, kuin ihmiset.

Mutta nyt sanovat kaikki kestikievarit: Jos Jumalan äiti tulisi meidän taloomme, niin me ajaisimme ulos majasta kaikki herrat ja talonpojat, ja me ottaisimme hänet kiitollisuudella vastaan. Me sanoisimme punssiherroille: Menkää paskahyysikkään teidän pirun paskaanne juomaan. Tänne on tullut Jumalan Pojan äiti, ja hän tarvitsee rauhassa olla. Me sanoisimme juomareille, jotka ovat kokoontuneet pirttiin: Menkää helvettiin sen vuotavan pirun paskaanne kanssa ja juokaa ja kirotkaa ja tapelkaa siellä. Tänne on tullut Jumalan Pojan äiti, joka senkaltaista kirottua elämää ei kärsi, ja hän tarvitsee rauhassa olla.

Mutta minä sanon kaikille maailman kestikievareille, jotka vielä ovat siinä vanhassa juutalaisten uskossa, että jos Jumalan äiti tulisi heidän taloonsa niin kuin Maria, köyhänä, ylenkatsottuna ja raskaana, niin he sanoisivat niin kuin Beetlehemin kestikievari: Kuka on velvollinen vastaanottamaan kaikkia kulkulaisia. Menkää navettaan, eli menkää talliin, ja synnyttäkää teidän sikiönne siellä.

Jos me nyt kysyisimme, minkä tähden Jumalan Pojalla ei ole sijaa ihmisten majassa, niin meidän täytyy vastata niin kuin Johannes evankelista: Hän tuli omiansa tykö, mutta Hänen omansa eivät ottaneet Häntä vastaan. Jos me kysyisimme, minkä tähden

Jumalan Pojan täytyy olla hevosen tallissa, koska Hän syntyy tähän maailmaan, niin meidän täytyy vastata, niin kuin evankeliumin kirjoittaja: Ei ole sijaa majassa. Ihmiset ovat niin kovat, että he antavat Jumalan Pojan olla kylmässä tallissa. He antavat Hänen maata siellä heinäin ja olkien päällä luontokappaleitten keskellä.

Jos Jumalan äiti tulisi niin kuin suuri maailman drotningi, niin kaikki maailman herrat panisivat pois punssilasit ja menisivät ulos häntä vastaan, ja kumartaen rukoilisivat häntä. Jos Jumalan Poika olisi ollut Herodeksen linnassa, niin olisivat kaikki herrat tulleet sinne kumartaen rukoilemaan Häntä. Mutta Hän syntyi tallissa. Ettei kukaan lainannut Hänelle huonetta, sen tähden täytyi Hänen olla siinä kylmässä tallissa ja luontokappaleet ottivat Hänet vastaan, vaikka eivät ihmiset ottaneet Häntä vastaan. Nyt täytyy siis vastasyntyneen Jumalan Pojan olla kylmässä tallissa sillä aikaa kuin maailman ruhtinas on majassa paistamassa persettänsä prasun edessä ja punssia juomassa maailman herrain kanssa. Siellä ne kalaseeraavat salissa ja lyövät korttia. Mutta Jumalan Poika saa olla kylmässä tallissa. Ja kukas maailman herroista menee talliin kumartaen rukoilemaan Häntä, vaikka olisi vielä suurempi kuin Jumalan Poika? Ei maailman herroista yksikään menisi kumartaen rukoilemaan Häntä, vaan he sanoisivat: Ei Jumalan Poika ole niin köyhä, että Hänen pitää oleman tallissa. Eivät talonpojatkkaan menisi kumartaen rukoilemaan Häntä tallissa. He sanoisivat vain: Ei Jumalan Poika ole niin köyhä, että Hänen täytyy syntyä tallissa. Nikodeemuksen evankeliumissa seisoo niin, että kaikki herrat, ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset pitivät Jumalan Poikaa jalkalapsena. Ja niin pitivät vielä nytkin maailman herrat, että Hän on jalkalapsi. Joka paikassa, kussa Jumalan Poika itkee ja surkuttelee maailmanlasten kovuutta ja armottomuutta, etteivät he ota Häntä majaan, sanovat

maailman herrat: Se on jalkalapsi ja salavuoteudessa Hän on syntynyt.

Mutta ei maailman vaivaisetkaan tahdo mennä hevosen talliin kumartaen rukoilemaan Häntä, sillä Hän on niin köyhä, ettei maailman köyhät saa Häneltä mitään. Hänen äitinsä on vielä yksi muukalainen ja vieras maan päällä, jolla ei ole varaa pitää ristiäisiä. Ei ole kaloleipääkkään antamista niille vaivaisille, jotka muka nälän tähden tulisivat talliin katsomaan Jumalan Poikaa. Jos se olisi kuninkaan poika, eli jonkun rikkaan herran poika, niin menisivät kyllä vaivaiset sinne katsomaan Häntä, sillä he voisivat saada jotakin suuhunsa. Mutta Jumalan Pojan äidillä ei ole mitään antamista maailman vaivaisille, sillä hän on itse köyhä siitä maallisesta tavarasta. Ja jos hän rupeaisi tarjoamaan hengellisiä, niin pakenisivat maailman vaivaiset kauas ja sanoisivat: Jumalan Pojan äitikös semmoinen on? Ei se anna mitään vaivaisille. Hän vain haukkuu. Niin muodoin saa Jumalan Pojan äiti olla rauhassa Poikansa kanssa tallissa, ja Joosef kolmantena, siihen asti, että paimenet tulevat katselemaan Häntä.

Mutta ei sitä ole pantu kirjaan, mitkä paimenet ne olivat. Jos niillä oli lampaita eli keitureita, eli sikoja, joita he paimensivat. Se ainoastansa on merkitty, että he olivat valvomassa ja vartioimassa heidän laumaansa. Niille ilmestyi Herran enkeli, ja Herran kirkkaus ympärivalaisi heitä. Muutamat paimenet eivät jaksa valvoa yöllä, vaikka he tietävät, että paljon on hukkia metsässä. Ja sen tähden ei Herran kirkkaus ympäri valaise heitä. Ja mistäs semmoiset laiskat paimenet, jotka nukkuvat yöllä ja antavat laumansa kaikille pedoille raatelukseksi tulla, mistäs semmoiset paimenet tietävät, missä paikassa Jumalan Poika on syntynyt? Eivät semmoiset paimenet tiedä laumastansa mitään, jopa sitten Jumalan Pojasta.

Mutta ne paimenet, jotka valvovat yöllä ja vartioivat heidän laumaansa, saavat nähdä Jumalan Pojan, koska Herran kirkkaus

ympäri valaisee heitä. He saavat kuulla enkeliltä, missä Jumalan Poika makaa. He saavat kuulla sen suuren taivaallisen sotaväen veisaavan ja kiittävän Jumalaa, ja toivottavan maalle rauhaa ja ihmisille hyvän tahdon vastaanottamaan sen ylenkatsotun ja maailmalta hyljätyn, mutta Marialle ja Joosefille rakastetun Lapsukaisen, joka makaa heinäin ja olkien päällä luontokappaleitten keskellä. Ja luontokappaleet huokaavat, koska ihmiset eivät huokaa sen sydämen kovuuden ylitse, että ihmiset eivät armahda Häntä ja ota Häntä majaan, vaan antavat Hänen maata siinä kylmässä tallissa. Kuitenkin toivottavat taivaan enkelit niille koviille ja armottomille ihmisille hyvän tahdon vastaanottamaan Daavidin Pojan Vapahtajaksi.

Mutta ihmisillä ei ole koskaan hyvä tahto ollut vastaanottamaan sen kaltaista Vapahtajaa, joka seimessä makaa, vaan he ovat Häntä vihanneet ja vainonneet hamasta syntymästä asti. Maailman kuninkaat tahtovat Hänet tappaen varsin lapsuudessa, ennen kuin Hän pääsee suureksi tulemaan. Ja maailman herrat eivät huoli Hänestä, niin kauan kuin Hän makaa seimessä, vaan luulevat, että Marian Poika on jalkalapsi.

Kuitenkin tulevat ne paimenet, jotka ovat valvomassa ja vartioimassa heidän laumaansa pimeyden aikana, koska Herran kirkkaus ympäri valaisee heitä, ja he saavat kuulla enkelin suun kautta, että Vapahtaja on syntynyt, joka on Herra Kristus Daavidin kaupungissa. Ne paimenet, sanon minä, jotka ovat vartioimassa laumaansa, ne tulevat kiiruhtaen Beetlehemiin ja löytävät Jumalan Pojan makaavan seimessä. Mutta ne paimenet, jotka silloin ovat nukkumassa, eivät tiedä mitään Jumalan Pojan syntymisestä. Niin käykäämme nyt Beetlehemiin ja katsokaamme sitä, kuin tapahtunut on, jonka Herra meille ilmoitti. Käykäämme sinne katsomaan, jos se on tosi, että Jumalan Poika makaa seimessä heinäin ja olkien päällä luontokappaleitten keskellä. Käykäämme sinne katsomaan, jos se on tosi,

että ihmiset ovat niin kovat ja niin armottomat, että he antavat sen Vastasyntyneen Lapsukaisen maata kylmässä tallissa, kussa luontokappaleet huokaavat ja huokauslansansa lämmittävät Häntä, koska ihmiset eivät ota Häntä majaan.

On kyllä tosi, niin löytävät ne paimenet, jotka tulevat sinne. On kyllä tosi, että Jumalan Poika makaa seimessä yhdessä kylmässä tallissa. On kyllä tosi, ettei ole Hänellä sijaa ihmisten majassa. On kyllä tosi, että härkä ja aasi kuulevat, kuinka tämä Taivaallinen Lapsukainen itkee, koska Hän syntyy tähän kylmään ilmaan. Hän itkee ihmisten kovuuden ja armottomuuden tähden, jotka eivät ota Häntä majaan, vaan antavat Hänen maata kylmässä huoneessa ja itkeä siellä ja valittaa, ettei ole Hänelle annettu suojaa, koska Hän oli niin köyhä ja alaston.

Maailman herrat eivät ota Häntä majaan, sillä he eivät saa nukkumarauhaa, jos Hän rupeaa itkemään ja valittamaan heidän sydämensä kovuuden tähden. Ja sen saman syyn tähden eivät kestikievarit tahdo ottaa Häntä majaan, sillä heillä on niin paljon muita vieraita, jotka ovat kunniallisemmat kuin Jumalan Poika. Heillä ovat salit ja kamarit täynnä maailman herroja, jotka tarvitsevat nukkua rauhassa. Ja kestikievarin pirtissä on paljon talonpoikia, jotka siellä veronkantamisen aikana juovat ja trallaavat. Ei hän raski niitäkään ulos ajaa ja ottaa Jumalan Poikaa siihen majaan.

Eivät viinaporvarit ota Jeesusta majaan, sillä he häätyisit kaatamaan viinojansa maahan, jos he ottaisivat Jumalan Pojan majaan. Eivät maailman vaivaisetkaan huoli Jumalan Pojasta, sillä Hän on niin köyhä, ettei Hänellä ole mitään antamista vaivaisille muuta kuin evankeliumi. Ja vaikka tämän maailman vaivaiset luulevat, että Jumalan Poika on armollisempi heille kuin rikkaille, niin Hän on kuitenkin sanonut opetuslapsillensa, että teillä on aina vaivaiset, ja koska ikänänsä te tahdotte, niin te saatte antaa heille, mutta minä

en ole aina teillä. Tässä paikassa kuuluu niin kuin Vapahtaja tahtoi itsellensä saada sitä kallista narduksen voidetta, jota Juudas tahtoi antaa vaivaisille. Mutta jos tämä kallis narduksen voide olisi myyty 300 penninkiin ja annettu vaivaisille, niin olisivat kyllä maailman suruttomat vaivaiset kiittäneet Juudasta enemmän kuin Vapahtajaa, jolla ei ole mitään antamista.

Niin muodoin saa nyt Jumalan ja Marian Poika asua siinä kylmässä tallissa, koska ihmiset ovat niin armottomat ja kovat, etteivät he ota Häntä majaan. Siellä Hän saa nyt maata seimessä ja valittaa, että Hänellä on kylmä. Jos luontokappaleitten huokauksista ei tule lämpimämpi henki, joka Häntä hautoo, niin Hän saa kyllä ihmisten tähden olla siinä kylmässä huoneessa. Vai onkos tässä joku sielu, joka armahtaisi sitä vastasyntynyttä Jumalan ja Marian Poikaa ja ottaisi Hänet majaan? Onkos tässä yksikään, jonka sydän värisee ajatellessansa sitä sydämen kovuutta ja armottomuutta, jolla maailman ihmiset sulkevat ulos sen pikkuisen Marian Pojan majastansa? Onkos tässä yksikään, jolla olisi vielä sen verran sijaa majassa, että hän ottaisi ja armahtaisi sitä köyhää, ylenkatsottua ja parkuvaista Lasta, joka nyt makaa kylmässä huoneessa ja valittaa, etteivät ihmiset ota Häntä majaan, vaikka Joosef ja Maria ovat rukoilleet isäntää ja emäntää, ja pyytäneet huonetta, ei itse tähtensä, mutta Jumalan Pojan tähden, jolla ei ole huonetta?

Armahtakaa Häntä, te hengessä vaivaiset, te murheelliset ja epäileväiset sielut. Armahtakaa Häntä, ja ottakaa te Jeesus majaan, koska muut eivät ota Häntä. Ottakaa te Jumalan köyhä Poika majaan, ja kumartaen rukoilkaa Häntä, sillä luontokappaleet aina kumartavat polviensa Hänen edessänsä, ennen kuin he panevat maata, ja sitten huokaavat odottaen Jumalan lasten ilmestystä. Amen.

Jäljennös / Mieltisen kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Luetussa pyhässä evankeliumissa evankelista ja apostoli Johannes puhuu hengellisestä valkeudesta, joka syttyi maailmassa Vapahtajan syntymän kautta.

EVANKELIUMI: JOH. 1: 1–14

1 Alussa oli sana, ja se Sana oli Jumalan tykönä, ja Jumala oli se Sana.

2 Tämä oli alussa Jumalan tykönä.

3 Kaikki ovat sen kautta tehdyt, ja ilman sitä ei ole mitään tehty, joka tehty on.

4 Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus,

5 Ja valkeus paistaa pimeydessä, jota ei pimeys käsittänyt.

6 Yksi mies oli lähetetty Jumalalta, jonka nimi oli Johannes:

7 Se tuli valkeudesta todistamaan, että kaikki uskoisivat hänen kauttansa.

8 Ei hän ollut valkeus, mutta hän oli lähetetty valkeudesta todistamaan.

9 Se oli totinen valkeus, joka valistaa kaikki ihmiset, jotka maailmaan tulevat;

10 Se oli maailmassa, ja maailma oli hänen kauttansa tehty, ja ei maailma häntä tuntenut.

11 Hän tuli omillensa, ja ei hänen omansa häntä ottaneet vastaan,

12 Mutta niille, jotka hänen ottivat vastaan, antoi hän voiman Jumalan lapsiksi tulla, jotka uskovat hänen nimensä päälle,

13 Jotka ei verestä eikä lihan tahdosta ei myös miehen tahdosta, mutta Jumalasta syntyneet ovat.

14 Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän seasamme, (ja me näimme hänen kunniansa niinkuin ainoan Pojan kunnian Isästä,) täynnä armoa ja totuutta.

Hän puhuu ensin Sanasta, joka oli Jumalan tykönä. Tämä Sana ei ollut mikään Jumalan puhuma sana, eikä myöskään kirjoitettu sana, vaan Jumalaa itseään kutsutaan tässä Sanaksi. — Johanneksen viimeisinä

elinvuosina oli joitakin maailmanviisaita, jotka olivat tunnustavinaan kristillisyyttä, mutta he olivat itse asiassa luuloviisaita pakanoita, jotka yrittivät selittää Vapahtajan jumalallista luontoa. He väittivät, että Sana oli sama kuin järki ja tämä järki olisi jotakin muuta kuin Jumala itse. Mutta Johannes osoittaa, että Jumala itse oli Sana, eli Jumala ja Jumalan viisaus ovat yhtä. Sitten hän osoittaa, että kaikki on luotu Jumalan Sanan kautta, ja tällä Sanalla hän tarkoittaa Jumalan Poikaa, joka on maailman Vapahtaja. Siten myös Jumalan Poika on meidän Luojamme eli elämämme antaja. Hänessä oli elämä, toisin sanoen Hän oli itsessään elämä ja ylläpitää ihmisenkin elämän. Mutta on jo vaikeampi ymmärtää, kuinka tämä elämä on ihmisten valkeus. Luonnollinen elämä ei voi olla ihmisten valkeus, koska se ei tuota eikä sisällä mitään valaistusta.

Vaan hengellinen elämä on ihmisen valkeus, mutta hengellinen elämä on vielä salatumpi kuin luonnollinen elämä. Vielä ei kukaan ole voinut käsittää tai ymmärtää, mitä elämä on. Se on meille aivan käsittämätöntä, kuinka ihminen voi elää. Kuitenkin kaikilla ihmisillä on se usko, että Jumala ylläpitää ihmisen elämän. Ja tämä usko on varmasti hyvä, jos ihminen hoitaisi luonnollista elämänsä niin, että hän voisi vastata siitä Jumalan ja ihmisten edessä. Mutta useimmat ihmiset lyhentävät omaa elämänsä jumalattomuudellaan, he lyhentävät maallista elämänsä juopumuksella, haureudella, laiskuudella ja maallisilla huolilla, niin että vähän on ihmisiä, jotka eivät kuole ennen aikaansa.

Jos nyt luonnollinen elämä on niin ihmiseltä salattu, ettemme voi käsittää, mitä tämä elämä on ja kuinka voimme elää täällä maailmassa, niin hengellinen elämä on vielä

salatumpi järjeltä, joka ei voi käsittää, mitä se on ja mistä se koostuu. Mutta koska Johannes sanoo, että elämä on ihmisten valkeus, niin hän tarkoittaa varmasti hengellistä elämää, joka on valkeus eli totinen tieto Jumalasta, sillä ruumiillinen elämä ei ole mikään tieto. Mutta hengellinen elämä ei ole pelkkää tietoa vaan myös tunnetta, jonka ainoastaan hengellinen ihminen tuntee. Hengellinen elämä on valkeus eli totinen tieto armonjärjestyksestä, joka voi olla ainoastaan sillä, joka on kokenut hengellisen elämän vaikutuksia. Sen tähden luonnollinen ihminen hapuilee pimeydessä ja tietämättömyydessä totisesta kristillisyydestä. Hän ei tiedä, mitä totinen kristillisyyks on.

Edelleen hän sanoo, että valkeus paistaa pimeydessä ja pimeys ei ole sitä käsittänyt. Tässä hän tarkoittaa valkeudella hengellistä valkeutta, joka paistaa pimeydessä, mutta pimeydellä hän tarkoittaa hengellistä pimeyttä, joka on tietämättömyyttä Jumalasta ja hengellisistä asioista, tiedon puutosta totisen kristillisyyden olennosta. Niin kuin luonnollinen ihminen ei voi käsittää, mitä totinen kristillisyyks on, niin ei hän voi myöskään käsittää, mikä hengellinen valkeus pimeydessä paistaa. Sillä hän näkee hyvin, että hengellinen valkeus paistaa, mutta hän ei voi käsittää, mikä valkeus se on; hän ei voi käsittää, onko se perkeleen syyttämä valkeus vai onko se Jumalan syyttämä valkeus.

Gamaliel oli valistunein mies neuvostossa, kun tuli kysymys kristillisyydestä, mutta hän ei tiennyt, oliko se Jumalasta vai oliko se ihmisistä. Eivät juutalaisetkaan tienneet, oliko Johannes Kastaja Jumalasta vai ihmisistä. Ja kaikkialla, missä kristillisyyden valkeus syttyy, ovat pimeyden henget tietämättömiä siitä, mikä valkeus se on. Muutamat arvelevat, että kristillisyyks on kauhea eksytys, jota kukaan järjellinen ihminen ei voi vastaanottaa. Muutamat maailmanviisaat ovat väittäneet, että maailma olisi paljon onnellisempi, jos kristillisyyden haaveilu ei olisi tullut maailmaan. Toiset ovat väittäneet, että Jeesus

Nasaretilainen oli siveyden esikuva, joka tahtoi opettaa ihmisiä elämään siveästi ja järjellisesti. Toiset ovat väittäneet, että Jeesus Nasaretilainen oli pettäjä, joka halusi herättää huomiota ja houkutellessa tykönsä yksinkertaista kansaa. Toiset ovat väittäneet, että Kristuksella oli suurempi ymmärrys kuin muilla ihmisillä ja että sen vuoksi Häntä kutsutaan Jumalan Pojaksi, mutta ettei Hänkään silti ollut enempää kuin ihminen. Tästä maailman tavasta arvioida Vapahtajan persoonaa nähdään, että maailma ei ole voinut käsittää, mitä Hän oikeastaan tahtoi ja tarcoitti.

Sen tähden Hänen jaloin opetuslapsensa on kirjoittanut tämän päivän evankeliumissa, että valkeus tuli maailmaan mutta pimeys ei voinut sitä käsittää. Jos maailma on langettanut niin nurjia arvosteluja Vapahtajasta, kuinka kristitty voi odottaa maailmalta parempaa arvostelua? Jos he ovat kutsuneet Mestarin Belsebubiksi, miksi he kutsuvat Hänen opetuslapsiaan? Kristillisyyden valkeus on ollut kaikkina aikoina vihattava. Pimeyden henkien, jotka ovat tottuneet lapsuudesta asti elämään mustassa pimeydessä, täytyy osaksi pelätä valkeutta, osaksi vihata valkeutta. Mutta niillä, jotka asuvat pimeydessä, on suuri halu nähdä, mitä valkeudessa asuvat toimittavat. Vaikka pimeyden henget tekevät pimeyden töitä, he ovat kuitenkin saaneet kirkkaat silmät ja terävän näön näkemään kristittyjen vikoja.

Juutalaiset löysivät monia vikoja ja puutoksia Vapahtajan elämästä. Hengellinen viha oli antanut heille sen valistuksen, että Jeesus Nasaretilainen oli pettäjä, että Hänellä oli perkele. Johannes Kastajallakin oli perkele. Ja jokaisella, joka alkaa nuhdella ihmisiä heidän jumalattomasta elämästään, on perkele. Hän on pettäjä. Niin tuomitsee maailma. Juuri sen tähden, että valkeus tuli maailmaan, täytyy kaikkien kääntymättömien ja uudestisyntymättömien vihata valkeutta, koska heidän työnsä ovat pahat. Peittääkseen oman jumalattoman vaelluksensa

pimeyden henkien täytyy vihata kristillisyyden valkeutta, koska he pelkäävät, että heidän alhaiset ja häpeälliset työnsä tulevat päivänvaloon.

Kaikkina aikoina on ollut fariseuksia, jotka ovat hyvin terävänäköisiä kristittyjen elämän suhteen, ja näillä fariseuksilla on myös oma uskonsa, joka perustui Vapahtajan aikana Moosekseen, ja Lutherin aikana tämä kuollut usko perustui paavikuntaan, mutta meidän aikanamme fariseusten usko perustuu Lutherin kirjoituksiin. Niin arvelevat kaikki fariseukset ja armonvargaat, että heidän uskonsa on yhtäpitävä Lutherin uskon kanssa. Nämä mustat henget eivät voi myöskään kärsiä tai käsittää kristillisyyden valkeutta, koska perkele on uskotellut heille, että tämä valkeus on riettaan hengen tuohusvalkea. Sellaisille armonvarkaille perkele on muuttanut itsensä valkeuden enkeliksi, hän on uskotellut heille, että oikea valkeus on kipinä pohjattomuudesta. Ja sen tähden eivät armonvargaat tohdi tulla lähemmäksi tätä valkeutta, koska he pelkäävät pyhää valkeaa, jota Vapahtaja tuli sytyttämään maan päälle.

Moni karpänen pörisee sytytetyn kynttilän ympärillä, mutta muutamat karpäset lentävät suoraan kynttilänliekkiin, missä ne polttavat siipensä. Siinä ne sitten makaavat selällään ja potkivat. Mutta kaikki pimeyden henget vihaavat valkeutta, koska heidän pahat työnsä voivat tulla ilmi kristillisyyden valkeuden kautta. Kaikki varkaat ja huorat vihaavat valkeutta, kaikki viinaporvarit ja juomarit vihaavat valkeutta, siveät huoratkin vihaavat valkeutta, rehelliset varkaat vihaavat

valkeutta, raittiit juomarit vihaavat valkeutta, armonvargaat vihaavat valkeutta. Ainoastaan ne sielut, jotka on vapahdettu pimeyden valtakunnasta armon ja elävän uskon kautta, rakastavat valkeutta, joka palaa Beetlehemissä.

Mutta kuinka monta niitä on, jotka rakastavat tätä valkeutta? Ehkäpä vain Joosef ja Maria ja paimenet, jotka valvovat laumaansa. He rakastavat tätä valkeutta ja tulevat valkeuteen. Joosef ja Maria, jotka rakastavat tätä valkeutta, istuvat nyt yksinään seimen äärellä valvoen vastasyntyneen Vapahtajan vierellä ja odottaen Israelin lohdutusta. Huoaten he odottavat nousevan päivän koittoa. Kuitenkin täytyy Joosefilla ja Marialla olla vahva usko, sillä näyttää mahdottomalta, että alastomasta Lapsesta, joka nyt makaa seimessä heinien ja olkien päällä härkien ja aasien keskellä, tulee maailman valkeus ja maailman Vapahtaja. Näyttää aivan mahdottomalta meidän järjellemme, että Lapsesta, jota kuninkaat vihaavat ja vainoavat jo nuorena, tulee Israelin Kuningas ja että Hän levittää valtakuntansa yli koko maanpiirin. Mutta Jumala ei olisi Jumala, ellei Hän voisi tehdä ihmeitä. Sinusta näyttää tosin pimeältä, Joosef ja Maria, mutta ole kuitenkin kärsivällinen ja usko ja odota vähän aikaa, kunnes tämä Lapsi varttuu ja alkaa levittää oppiaan ympäri maata. Silloin saat nähdä, että Jumalan neuvot ovat ihmeellisiä. Tästä Lapsukaisesta, joka itkee seimessä, kasvaa Suuri Kuningas. (Amen)

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Kollerin kokooma / Kansallisarkisto Helsinki /

Luetussa pyhässä evankeliumissamme puhuu apostoli Johannes valkeudesta ja pimeydestä, koska hän sanoo, että valkeus valaisee pimeydessä, eikä pimeys ole sitä käsittänyt.

EVANKELIUMI: JOH. 1: 1–14

1 Alussa oli sana, ja se Sana oli Jumalan tykönä, ja Jumala oli se Sana.

2 Tämä oli alussa Jumalan tykönä.

3 Kaikki ovat sen kautta tehdyt, ja ilman sitä ei ole mitään tehty, joka tehty on.

4 Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus,

5 Ja valkeus paistaa pimeydessä, jota ei pimeys käsittänyt.

6 Yksi mies oli lähetetty Jumalalta, jonka nimi oli Johannes:

7 Se tuli valkeudesta todistamaan, että kaikki uskoisivat hänen kauttansa.

8 Ei hän ollut valkeus, mutta hän oli lähetetty valkeudesta todistamaan.

9 Se oli totinen valkeus, joka valistaa kaikki ihmiset, jotka maailmaan tulevat;

10 Se oli maailmassa, ja maailma oli hänen kauttansa tehty, ja ei maailma häntä tuntenut.

11 Hän tuli omillensa, ja ei hänen omansa häntä ottaneet vastaan,

12 Mutta niille, jotka hänen ottivat vastaan, antoi hän voiman Jumalan lapsiksi tulla, jotka uskovat hänen nimensä päälle,

13 Jotka ei verestä eikä lihan tahdosta ei myös miehen tahdosta, mutta Jumalasta syntyneet ovat.

14 Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän seasamme, (ja me näimme hänen kunniansa niinkuin ainoan Pojan kunnian Isästä,) täynnä armoa ja totuutta.

Näitten sanojen johdosta pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta ajatteleman, **kuinka hengellinen valkeus valaisee pimeydessä, mutta pimeys ei ole sitä käsittänyt.**

Kun Raamattu puhuu hengellisestä valkeudesta, niin sillä ei tarkoiteta ainoastaan oikeaa hengellisten asiain tietoa, vaan myös totista ja elävää kristillisyyttä. Pimeyden kanssa ei ymmärretä ainoastaan pimeyttä ymmärryksessä eli tiedon puuttumista Jumalasta ja Hänen tahdostaan, tietämättömyyttä totisesta kristillisyydestä, vaan pimeyden kanssa tarkoitetaan myöskin väärää kristillisyyttä eli kristillisyyden puutosta. Apostoli Johannes kutsuu Vapahtajan valkeudeksi, joka valaisee pimeydessä, koska Hän halusi valaista kaikki ihmiset, eli antaa heille totisen tiedon Jumalasta ja Hänen tahdostaan. Hän tahtoi näyttää heille, kuinka he tulisivat vapahdetuiksi perkeleen vallan alta ja sovitetuiksi Jumalan kanssa. Mutta tätä hengellistä valkeutta ei hengellinen pimeys saattanut käsittää. Sillä ne, jotka kuulivat Hänen sanansa, eivät ymmärtäneet siitä mitään, niin eivät edes Hänen omat opetuslapsensa saattaneet ymmärtää Hänen puhettansa, kun Hän puhui sovintokuolemastaan. Se oli heille pimeää puhetta. Kuinka Hänen vihollisensa voivat käsittää Hänen lähettämisensä tarkoituksen, kun eivät Hänen opetuslapsensakaan voineet ymmärtää Hänen opiansa ennen kuin he saivat valaistuksen Pyhältä Hengeltä? Hänen vihollisensa olivat erityisesti ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset, ja nämä luulivat omaavansa oikean hengellisen valkeuden, koskapa he olivat kirjanoppineet. Mutta kyllä Nikodeemuksesta nähtiin, minkä verran hän ymmärsi Vapahtajan oppia uudestisyntymisestä. Hän ei saattanut käsittää, kuinka vanha ihminen voi uudestisyntyä. Kuinka sitten ylimmäiset papit saattoivat käsittää Vapahtajan oppia sovinnosta, vanhurskauttamisesta uskon kautta Kristuksen päälle, kun heidän pahuutensa oli tehnyt heidät sokeiksi, niin kuin

Salomo todistaa. Kun ihmisen pahuus tekee hänet sokeaksi, niin hän ei saata käsittää vähintäkään niistä kappaleista, jotka kuuluvat totiseen kristillisyyteen. Sen ajan kirjanoppineet luulivat omaavansa oikean tiedon Jumalasta ja hengellisistä asioista, ja sen tähden he kysyivät: *”Olemmeko mekin sokeat?”* Mutta Vapahtaja vastasi heille: *”Jos te olisitte sokeat, niin ei teillä olisi syntiä, mutta nyt te sanotte ”me näemme”, ja sen tähden pysyy teidän syntinne.”* Se on, jos te tunnustaisitte teidän sokeutenne, niin te saattaisitte antaa opettaa teitä, mutta nyt te sanotte *”me näemme”*, ja sen tähden te pysytte uppiniskaisuudessaanne.

Myös nyt sanovat useimmat suruttomassa joukossa: *”Me näemme.”* Se tarkoittaa: *”Kyllä me tiedämme, kuinka ihminen tulee autuaaksi, mutta emme tee sen mukaan.”* Mutta se on useimmin oikean kristillisyyden tieto, joka puuttuu, sillä kun luonnollinen ihminen näkee hengellisen valkeuden eli elävän kristillisyyden vaikutuksia, silloin hän vasta tulee oikein umpisokeaksi. Sillä luonnollinen ihminen katsoo totisen ja elävän kristillisyyden haaveiluksi. Se tuli, jota Vapahtaja tuli syöttämään maan päälle, näyttää pimeyden hengille perkeleen tulelta. Umpisokea järki ei voi nähdä muuta kuin harhaoppia ja haaveilua jokaisessa heräyksen alussa. Siinä juuri on kirous, että kirjanoppineet ja fariseukset näkevät Jumalan helvetissä ja perkeleen taivaan valtakunnassa. He näkevät perkeleen Jumalan Pojassa, eli Jumalan Poika näyttää heistä pohjattomuuden henkilöiltä. Uskottoman joukon silmissä on kristillisyyden ulkokullaisuus ja haaveilu. Pyhän Hengen vaikutukset näyttävät juoppohulluudelta, ja kristityt näyttävät haaveilijoilta ja villihengiltä.

Tämä juuri on, mitä apostoli Johannes sanoo juhlapäivän evankeliumissa, että valkeus valistaa pimeydessä, mutta pimeys ei saattanut sitä käsittää. Mutta miltä nyt pimeys näyttää maailman silmissä? Joo, pimeys näyttää valkeudelta maailman silmissä.

Pimeys näyttää niitten silmissä, jotka ovat tottuneet oleskelemaan pimeydessä lapsuudesta asti, näitten pimeyden henkien silmissä näyttää pimeys hengelliseltä valkeudelta. Sillä pimeydellä ei tarkoiteta ainoastaan tietämättömyyttä totisen kristillisyyden vaatimuksista ja väärää käsitystä kristillisyyden todellisesta olemuksesta, vaan pimeydellä tarkoitetaan myöskin pimeyden töitä, jolta Paavali luettelee Gal.5:19 ja seuraavissa: *”Mutta lihan työt ovat julkiset, kuin on huoruus, salavuoteus, saastaisuus, haureus, epäjumalain palvelus, noituus, vaino, riita, kateus, viha, torat, eripuraisuus, eriseura, pahansuomuus, murha, juopumus, ylönsyömyys ja muut sen kaltaiset.”*

Tässä apostoli luettelee ei vähempää kuin neljänlaista huoruuden syntiä, joita pakanat harjoittivat, ja vielä nytkin kastetut pakanat harjoittavat. Tässä mainitaan epäjumalain palvelus, jota pakanat harjoittivat julkisesti, mutta jota vielä tänäänkin harjoittavat kaikki kastetut pakanat hengellisesti, se on, yhdellä on vatsa jumalanansa, toisella on tavaransa jumalanaan, jota hän yrittää enentää riitelemisellä ja petoksella. Jos noituutta ei harjoiteta nyt niin paljon kuin harjoitettiin pakanoitien keskuudessa, niin tahtoo kuitenkin taikausko riippua monessa pakanassa vielä tänä päivänä. Riita, kateus, viha, torat ovat kyllä yleiset meidän joukossamme, niin, vieläpä tappelu ja murha tapahtuu usein. Juopumus on yksi lihan töitten joukossa, joka on tullut yleisemmäksi meidän joukossamme kuin pakanoitien joukossa.

Mutta siinä juuri on perkeleen valta, että hän kääntää palvelijoittensa silmät nurin, niin että synti tulee luvalliseksi, niin kuin esimerkiksi viinakauppa tulee luvalliseksi elatuskeinoksi, vaikkakaan tätä elatuskeinoa ei yleisesti katsotakaan kunnialliseksi. Siveettömyys ei ole mikään synti sille sokealle joukolle, joka elää kuin luontokappaleet, sekä avioliitossa että avioliiton ulkopuolella. Yleppeyttä ja koreutta vaatetuksessa ei myöskään katsota miksikään synniksi. Lyödä

palloa ja pelata korttia sunnuntaina ei ole mikään synti, niin ajattelevat perkeleen palvelijat. Mutta kaikki nämä pimeyden henget, jotka elävät juopumuksessa, haureudessa ja kirouksessa, ahneudessa, kateudessa, takapuheessa, ylpeydessä, koreudessa, huvissa ja synnillisissä ajankuluissa, nämä pimeyden henget eivät voi käsittää valkeutta, koska he vihaavat valkeutta. Se on, he vihaavat totista kristillisyyttä, koska Pyhä Henki nuhtelee heitä heidän jumalattoman elämänsä tähden. Juuri siinä on juutalaisten hengellinen viha Kristusta kohtaan, että he tahtoivat tappaa Hänet, koska Hän oli tuominnut [heitä]. Ja kuitenkin sanovat tämän ajan armonvarkaat: *”Ei, Hän ei ole tuominnut ketään. Hän on luvannut taivaan valtakunnan kaikille sokeille kelmeille ja skorpiooneille.”* Mutta niin ei ole Luther opettanut, että kaikki tulevat autuaiksi. Se, jolla on kuollut usko pääkallossa, ajattelee, että saa juoda kohtuullisesti ja kirotta kohtuullisesti ja huorata kohtuullisesti ja tehdä viinakauppaa kohtuullisesti.

Mutta katso, semmoinen oppi ei ole pyhässä Raamatussa, vaan siellä lukee: *”Tehkääät parannus, taivaan valtakunta on aivan läsnä!”* Sinun pitää ensin tehdä parannus ja sitten rukoilla Jumalalta armoa, että saatat tehdä totisen katumuksen. Jos tahdot tulla autuaaksi, niin pitää sinun kanssasi käymän niin kuin opetuslapsien kävi. Ensin he tekivät parannuksen Johannes Kastajan saarnan jälkeen. Mutta mitään murhetta heillä ei ollut ennen kuin Vapahtajan kuoleman jälkeen. Heidän täytyi langeta toivottomuuteen ennen kuin he saattoivat saada elävän uskon. Ja niin on myös käynyt Lutherin, joka mietiskeli kaksi vuotta ennen kuin hän saattoi saada elävän uskon. Ja jos ei Luther olisi mietiskellyt, niin me olisimme tänä päivänä vielä paavin valtakunnassa. Mutta Lutherinko ainoastaan tarvitsi mietiskellä? Hänenkö ainoastaan tarvitsi tehdä totinen katumus ja

parannus? Jaa, semmoiselta se nyt näyttää luterilaisessa kirkossa. Meidän ei tarvitse mietiskellä, koska Luther on mietiskellyt tarpeeksi meidän kaikkien edestä. Meidän ei tarvitse langeta toivottomuuteen, koska Luther on ollut toivottomuudessa. Meidän tarvitsee ainoastaan uskoa ja olla maailman kaltainen, niin mehän tulemme autuaiksi. Me saamme kai varastaa ja uskoa, huorata ja uskoa, kirotta ja uskoa, pitää viinakauppaa ja uskoa, me saamme nyt elää niin jumalattomasti kuin tahdomme ja kuitenkin uskoa, että tulemme autuaiksi, koska Vapahtaja on tullut maailmaan vapahtamaan katumattomia syntisiä. Jaa, kaiketi on Jeesus tullut maailmaan vapahtamaan paatuneita ja katumattomia syntisiä, jotka eivät tarvitse mitään parannusta. Mutta murheelliset ja katuvaaiset, jotka huokaavat kuin publikaani, jotka itkevät kuin syntinen vaimo Simonin huoneessa, niitä ei Jeesus ole tullut vapahtamaan, koska he ovat haaveilijat ja villiuhnet, eli kerettilliset ja teeskentelijät.

Mutta me toivomme kuitenkin, että publikaani, joka huokasi, ja vaimo, joka itki, ja se katuvainen ryöväri, tulevat ensimmäiseksi taivaan valtakuntaan ja sitten murheelliset opetuslapset ja mietiskelevä Luther. Nämä ja ne, joilla on samat tunteet, samat koettelemukset, ja ne, jotka samalla tavalla ovat tulleet uskoon, saavat nähdä Jumalan pyhyiden, jos he kilvoittelevat ja sotivat loppuun asti. Mutta ei ole mikään helppo asia tulla autuaaksi. Suuren vaivan kautta pitää ihmisen elämään sisälle mennä. Älä luota nuoruutesi päälle, nuorukainen! Sinä voit pian maata haudassa. Älä luota harmaisiin hiuksiisi, sinä iäkäs! Harmaantuneella pääläellasi et voi ansaita muuta kuin iankaikkisen kuoleman, jos et ajoissa ajattele, mitä sinun rauhaasi kuuluu. [Amen.]

Jäljennös, ruotsinkielinen / Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: JES. 63: 1–2 (PÄIVÄSAARNA)

Kuka uskoo meidän saarnamme, ja kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan. Sillä hän nousee hänen edessään niinkuin vesa, ja niin kuin juuri kuivasta maasta, ei hänellä ole muotoa, eikä kauneutta; me näimme hänen, vaan ei ollut hänellä sitä muotoa, joka meille olis kelvannut.

Tässä puhuu profeeta Esaias Vapahtajasta niin kuin yksi surutoin ihminen, joka vasta on herännyt synnin unesta. Profeeta Esaias pnee itsensä suruttomain seuraan, ja tekee itsensä niiden vertaiseksi, jotka katsovat ylöns Vapahtajan. Me näimme Hänen, mutta ei Hänellä ollut sitä muotoa eli kauneutta, joka meille olis kelvannut. Niin ylönkatsottu oli Jumalan Poika tultuansa, ettei kenkään kehdannut katsoa Hänen päällensä. Kaikki pidit Hänen Joosefin poikana, siihen asti, että Pietari rupeis tunnustamaan uskonsa: *”Sinä olet elävän Jumalan Poika.”* Niin kuin Jumalan Poika oli ylönkatsottu ja huonona pidetty maailman joukolta, niin oli myös Hänen oppinsa ylönkatsottu ja vääränä pidetty. Joka paikassa, kussa evankeliumi siitä Ristiinnaulitusta saarnattiin, katsoit juutalaiset ja pakanat sitä oppia ylöns ja pidit vääränä. Ja koska he näit, minkä kaltaiset vaikutukset tulit siitä saarnaamisesta, sitte juutalaiset ja pakanat suutuivat vielä enemmän ja rupeisit kristityitä vihaamaan. Mutta he aloit ylöns hiljan niitä vainoomaan, ettei he enää saattaneet kaikkia hävittää. Sillä muotoa pääsi aina se ristin uskon villitys levenemään. Vanhat suomalaiset myös teit kovan vastuksen, koska yksi Ruotsin kuningas, pyhä Eerikki, tuli suomalaisille tarjoamaan tuota kristinoppia ja ristin uskoa heille. Sillä vanhat pakanat pidit sitä vääränä ja villityksenä. Niin muodoin sopii tämä profeetta Esaiaksen ennustus kaikille juutalaisille ja pakanoille.

Ei ollut Hänellä se muoto ja kauneus, joka olis meille kelvannut. Kelpaakos nyt Vapahtajan oppi pakanoille paremmin kuin ennenkään? Uskovatko nyt pakanat paremmin kuin ennenkään, että Jumalan Poika on syntynyt tallissa, ja että Hänen oppinsa on oikia ja autuaaksi tekeväinen? Eipä voi pakanat

vielä nytkään tykätä siitä Nasareenuksen opista, koska se saarnataan niin, että pois entinen pakanallinen usko, ja pois entinen pakanallinen elämä. Mutta kussa papit niin saarnaavat, että pakanat ei tarvitse sen tähden luopua vanhasta uskostansa, eikä muuttaa elämätänsä, vaikka he tulevat kristityiksi kasteen kautta, semmoiset papit ei tule pakanoilta vihatuksi eikä vainotuksi. Mutta kussa Kristuksen oppi niin saarnataan, että pois vanha usko, pois vanha elämä, joka tahoo Kristuksen kautta autuaaksi tulla, silloin ottavat pakanat kovin vastaan ja sanovat: *”Emme luovu vanhasta uskosta. Olkoon Kristus kristittyin Jumala. Mutta meillä on myös jumala, nimittäin vanha ukko, Väinämöinen ja Ilmarinen, ja pyhät pihlajat.”* Niin muodoin on Kristus ja Hänen oppinsa ylönkatsottu joka paikassa, kussa pakanat asuvat.

Tämän aikaiset pakanat sanovat niin kuin vanhatkin pakanat: *”Emme luovu uskostamme. Emme tiedä, mikä uusi oppi tämä on, joka nyt pakataan meidän päallemme. Ja emme itse ymmärrä, kutka näinä aikoina oikiat kristityt ovat. Ei kristityillä ole parempi elämä kuin pakanoillakaan.”* Yksi pakana on kirjoittanut jo toisella sadalla ajastajalla, että kristityt huoraavat niin paljon, ettei ole sanomista. Ja met emme luovu vanhasta uskostamme, niin sanovat kaikki pakanat, koska joku kristitty tulee heitä puhuttelemaan, eli kääntämään oikiaan kristinuskoon. Jos kristityt kuinka selittäisit pakanoille, että he sillä vanhalla uskolla ja sillä vanhalla pakanallisella elämällä menevät helvettiin, niin ei pakanat usko sitä, sanovat vaan: *”Emme luovu uskostamme. Ja pitäköön kukin vaarin itsensä.”*

Niin muodoin on Kristus vielä nytkin ylönkatsottu ja huonona pidetty. Niin kuin profeetta

Esaias kirjoittaa 53: 2 *”Ei Hänellä ole sitä muotoa eli kauneutta, joka meille olis kelvannut.”* Tässä panee profeetta itsensä juuri suruttoman pakanan vertaiseksi, juuri niin kuin hänki olis ollut niiden seurassa, jotka katsovat ylön Kristusta. Mutta hän tekee sen viekkaudella, että suruttomat paremmin uskoisit, että het katsovat ylön Kristusta, koska profeetta ei ole parempi kuin hetkään. Uskovatkos nyt pakanat, että het katsovat ylön Kristusta ja Hänen oppiansa siinä, kuin het katsovat ylön kristityitä? Koska Kristus niin saarnaa, että vanha usko pois, ja vanha pakanallinen elämä pois, jos he tahtovat autuaaksi tulla, silloin tekevät kaikki pakanat vastuksen ja sanovat: *”Emme luovu uskostamme, emme muuta elämäämme.”* Siinä on juuri syy, minkä tähden pakanat ei tahdo kristinuskoon tulla. He tahtovat pitää heidän vanhan uskonsa ja vanhan elämänsä. Ja tämä on nyt kaikille tiettävä, että Kristus on tullut juutalaisille pahennukseksi ja grekiläisille hulluudeksi. Moni maailman viisas on sanonut, että maailma olis paremmassa voimassa, jos se hullu kristinusko ei olis tullut maailmaan. Vaikka nyt se saarna rististä on tullut juutalaisille pahennukseksi ja grekiläisille hulluudeksi, täytyy meidän aina saarnata, niin kuin apostolit saarnaisit helluntapäivänä: *”Eroittakaat teitänne tästä pahasta suvusta.”*

Ja meillä on se toivo, että net harvat sielut, jotka uskovat, mitä paimenet saarnaavat joulupäivänä siitä äskensyntyneestä Juudan Kuninkaasta, joka istuu Daavidin istuimella, ne tulevat katsomaan sitä Lasta, joka on syntynyt tallissa, suuressa köyhyydessä. Siinä Hän makaa heinäin ja olkein päällä ihmisten kovuuden tähden. Ei ole Jumalan Pojalle sijaa ihmisten majoissa. Onkos täällä nyt kukaan, joka ottaa Jumalan köyhää Poikaa majoonsa? Onkos täällä yhtäkään, joka armahataa sitä köyhää Lasta ja ottaa Häntä majoonsa? Ei taida muita olla kuin Maria, Jeesuksen äiti, Joosefin kihlattu emäntä, joka Häntä ottaa syliinsä. Luontokappaleet aasi ja

härkä hautovat Häntä hengellensä, ja rukoi-levat Häntä huokauksillansa. Kuule sinä seimessä itkevä Jumalan Poika näiden luontokappalten huokaus, koska muut ei huokaa. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 2: 1–20.

1 Mutta niinä päivinä tapahtui, että käsky kävi ulos keisarilta Augustukselta, että kaikki maailma piti verolliseksi lasket-taman.

2 Ja tämä veronlaskemus oli ensimmäinen, joka tapahtui silloin, kun Kyrenius oli maaherra Syriassa.

3 Ja kukin meni kaupunkiinsa antamaan itsiänsä arvattaa.

4 Niin myös Joseph Galileasta, Natsaretin kaupungista, meni ylös Juudeaan, Davidin kaupunkiin, joka kutsutaan Betlehem, (sillä hän oli Davidin huoneesta ja suvusta)

5 Antamaan itsiänsä arvattaa, Marian, kihlatun emäntänsä kanssa, joka raskas oli.

6 Niin tapahtui heidän siellä ollessaan, että hänen synnyttämisenä päivät tulivat täytetyksi,

7 Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja kappaloitsi hänen ja pani seimeen, ettei heillä ollut sias majassa.

8 Ja paimenet valvoivat siinä paikkakunnassa ja vartioitsivat yöllä laumaansa.

9 Ja katso, Herran enkeli seisoi heidän tykönänsä ja Herran kirkkaus ympäri valaitsi heitä, ja he suuresti peljästyivät.

10 Ja enkeli sanoi heille: älkää peljätkö! sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle:

11 Teille on tänäpäivänä syntynyt vapah-taja, joka on Kristus, Herra, Davidin kaupungissa.

12 Ja tämä on teille merkiksi: te löydätte lapsen kapaloituna makaavan seimessä.

13 Ja kohta oli enkelin kanssa suuri taivaallisen sotaväen joukko, jotka kiittivät Jumalaa ja sanoivat:

14 Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, ja maassa rauha, ja ihmisille hyvä tahto!

Joulupäivänä saarnataan Vapahtajan syntymisestä. Mutta ei maailman herrat eikä myös kunnialliset talonpojat usko, että Jumalan Poika syntyi tallissa. Sen tähden he katsovat Häntä ylön ja arvelevat niin kuin nasaretilaiset: *”Eiköpä tämä ole Joosefin poika?”* Ja mistäs tietää Raamattua se, joka ei ole missään opissa käynyt? Koska nyt Jumalan Poika on niin ylönkatsottu varsin syntymässä, ettei yksikään ota Häntä majaan, niin täytyy meidän tällä kerralla perään ajatella, **kuka ensinnä on alkanut uskomaan, että Marian poika on Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja.**

Meidän täytyy tässä tutkinnossa ilmoittaa kaikille uskottomille, ettei yksikään saata kaikesta sydäimestä uskoa, että Marian poika on Jumalan Poika, ennen kuin Hänen sanansa pääsevät sydämeen vaikuttamaan jotakin tuntuvaista ja ylönluonnollista liikutusta. Niin oli tapahtunut Pietarille, joka oli ensimmäinen, joka tunnusti uskonsa, että se maailmalta vihattu ja ylönkatsottu kansan häiritsejä oli Jumalan Poika. Mistä nyt tuli Pietarille semmoinen usko, koska kaikilla muilla oli semmoinen usko, että Hän oli Joosefin poika?

Joo, siitä oli Pietarille tullut se usko, että joku Vapahtajan sana oli koskenut sydämeen ja vaikuttanut siellä jonkun tuntemisen. Se oli yksi Pyhän Hengen viima, joka hänessä vaikutti sen uskon, että Jeesus on Jumalan Poika. Sen tähden sanoi Jeesus Pietarille: *”Ei ole liha ja veri sinulle sitä ilmoittanut.”* Mutta ei ollut vielä silloin Pietarin tunto herännyt. Ja se usko, jota hän sillä kerralla tunnusti, ei ole autuaaksi tekeväinen, sillä se oli ainoastansa yksi kuollut usko, joka loppui, koska Jeesus kuoli. Ei hän jaksanut enää järjelläkään uskoa, että Jeesus oli Jumalan Poika.

Niin pitää kaikilta loppuman se vanha kuollut usko, ennen kuin elävä usko löytää sijaa ihmisen sydämessä. Mutta ennen kuin se vanha kuollut usko saattaa loppua, täytyy semmoinen hätä tulla kuin opetuslapsille tuli Vapahtajan kuoleman jälkeen, ettei ole enää turvaa taivaaseen eikä maailmaan. Vaikka nyt kaikki kastetut pakanat uskovat, niin kuin heitä on lapsuudesta opetettu, että Jeesus on Jumalan Poika, ei het sillä uskolla tule autuaaksi. Sillä perkeleet myös uskovat ja vapisevat. Mutta ei suruttomat vapise, vaikka he uskovat, sillä vihollinen on vahvistanut heidän sydämensä ja tehnyt heitä oikein rohkeaksi pilkkaamaan Jumalan Poikaa, ettei tule heille pelko ja vapistus armon ajassa. Vasta kuolemassa tulee muutamille pelko, että väärin käypi. Mutta silloin tuntevat he myös, että Jumalan Poika on niin kaukana, ettei Hän kuule heidän rukouksiansa. Onkos nyt täällä monta sielua, jotka kaikesta sydäimestä uskovat, että Marian poika on Jumalan Poika?

Jos niin saarnattaisiin, että kaikki pakanat saavat pitää heidän vanhan uskonsa ja elää siinä vanhassa pakanallisessa elämässä, niin taitaisit uskoa, että Jeesus on Jumalan Poika, ja että Hänen oppinsa on oikia. Mutta koska Hän saarnaa juutalaisille, että het ovat siitä isästä perkeleestä, vaikka het uskovat Hänen päällensä; ja grekiläisille, jotka tahtovat Häntä nähdä, sanoo Hän: *”Eikös ole 12 hetkeä päivässä, ja minun täytyy tehdä sitä työtä, jota Isä on pannut tekemään”*, josta kuuluu, niin kuin ei olis Jumalan Pojalla joutoa puhutella niitä, jotka tulevat kurkistelemaan, ja siinä mielessä vaan tahtovat nähdä Jeesusta, niin minä luulen, ettei juutalaiset eikä grekiläiset saata uskoa, että Hän on Jumalan Poika.

Juutalaiset olit siihen aikaan armonvargaat, sillä het omistit itsellensä Jumalan lasten oikeutta ja sanoit: *”Meillä on isä, Jumala. Emme ole äpäränä syntyneet.”* Grekiläiset olit pakanat, jotka pidit kristillisyyden hulluutena. Semmoiset ei saata uskoa, että Marian

poika on Jumalan Poika. Ei ole ihmeellinen, ettei moni ole uskonut, mitä paimenet saarnaisit siitä Pojasta ensimmäisenä joulupäivänä. Silloin oli Jumalan Poika vasta syntynyt.

Ei ole moni tämän heräyksen alussa uskonut, että tämä kristillisuus on oikia, koska valheen henki kuljetti niin paljon valheita heränneistä. Ja tämän maailman jumala oli sovainnut uskottomain taidot, että heidän pitää valheita uskomaa. Mutta se on ihmeellisempi, että nyt, koska kaikki pakanat ovat nähneet silmillänsä Jumalan Hengen vaikutuksia, he saattavat vielä pilkata Jeesuksen opetuslapsia ja sanoa: *”He ovat täynnänsä makiata viinaa. Het houraavat.”* Eli niin kuin Festus sanoi Paavalille: *”Sinä olet hullu, Paavali. Ja paljosta lukemisesta olet sinä hulluksi tullut.”* Ilmanki pakanat ovat kuulleet, kuinka maailman herrat saarnaavat, että nämät heränneet lukevat niin paljon kirjoja, että tulevat hulluksi.

Jos nyt heränneet lukevat joskus Jumalan sanaa, ei he tarvitse sitä katua, jos he lukevat niin kuin Maria, joka kätki kaikki nämät sanat sydämeensä. Mutta pakanat katsovat ylös Jumalan sanan ja sakramentit. Ja Herran huoneen katsovat ylös, jossa het välistä nauaravat ja vilkuilevat. Ne saavat vasta helvettissä lukea kirjaa. He saavat kuoleman jälkeen pitää kirkon menot. Freistaavat ilmanki parantaa, mitä ovat täällä summanneet.

Niin minä luulen, että Jumalan Poika saapi nälkää ja vilua kärsiä pakanain tähden. Ei he viitsi tulla hevoistalliin katsomaan, kuinka suuressa köyhyydessä ja vajavuudessa Hän on ihmisten kovuuden tähden, jotka ei ota Häntä majaan. Ei enkelitten joulusaarna kelpaa muille kuin paimenille, jotka menevät katsomaan sitä pikkuista Jumalan Poikaa. Ja vaikka nämät paimenet ilmoittavat kaikille, joita kohtaavat, kuinka enkelit ovat veisanneet joulupäivänä taivaallisella äänellä ja kiittäneet Jumalaa sen suuren armon edestä, että Jumala antoi ainoan poikansa tulla

maailmaan vapahtamaan kuoleman vankeja, jotka pimeydessä ja kuoleman varjossa istuvat, ei moni ihmisten lasten seassa ota vastaan Jumalan Poikaa.

Yksi pikkuinen vieras tuli taivaasta katsomaan, kuinka kuoleman vangit täällä elävät. Mutta ei ollut sijaa ihmisten majoissa. Ei yhtäkään löytynyt, joka olis armahtanut Häntä ja käskenyt Hänen tulla sisälle. Jumalan äitin täytyi mennä kylmään talliin synnyttämään Jumalan Poikaa. Se merkitsee, että luontokappaleet ottavat Jumalan Poikaa vastaan, mutta ei ihmiset. Luontokappaleet huokavat, mutta ei ihmiset huokaa heidän sydämensä kovuuden tähden. Ei ne tunne raukat, että heillä on yksi kova ja paatunut sydän, vaikka he ahdistavat Jumalan Pojan kylmään huoneeseen. Mutta maailman ruhtinaalla ja hänen palvelijoillansa on sijaa majassa, vaikka tulis kuinka paljon vieraita pimeyden valtakunnasta. Kyllä niillä on sijaa majassa. Mutta kuin yksi vieras tuli taivaasta, ei ollut enää sijaa majassa.

Nyt, aasi ja härkäinen, jotka olette saaneet Jumalan Pojan vieraaksi, hautokaat Häntä hengellänne ja lämmittäkää Häntä huokauksillanne. Minä luulen, että Jumalan Poika kuulee teidän huokauksianne, että te pääsette kantamaan Häntä, koska Hän tulee siviinä Uuteen Jerusalemiin ratsastain aasin tamman päällä. Ole iloinen, aasi, koska sinä saat kantaa Jumalan Pojan selässä. Ei Hän ole niin kova lyömään sinua kuin se suuri noita Bileam, jonka ruoskan alla sinä olet huokannut ja valittanut. Minä uskon, että Jumalan Poika kuulee sinun huokaukses, koska sinä olet huokannut sen sydämen kovuuden tähden, jolla se armotoin tyranni on sinua armottomasti pieksänyt ja yli sinun voimas raittanut. Minä uskon, että Jumalan Poika kuulee sinun huokaukses, aasi ja härkäinen, että sinä saat pian kantaa Jumalan Pojan, ja saat polkea sen koreuden päällä, jonka Siionin tyttäret hajoittavat tien päälle, koska Siionin Kuningas tulee. Silloin saat sinäkin, aasi, olla iloinen, koska sinä saat kantaa

Jumalan Pojan siihen Uuteen Jerusalemiin.
Sillä Jumalan Poika ei pieksä sinua niin ar-
mottomasti kuin se suuri noita Bileam. Ja

Jerusalemossa on olkia kyllä niin paljon kuin
sinä jaksat syödä. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisar-
kisto, Helsinki /

Luetussa pyhässä evankeliumissa apostoli Johannes puhuu Sanasta, joka tuli lihaksi.

EVANKELIUMI: JOH. 1: 1–14

1 Alussa oli sana, ja se Sana oli Jumalan tykönä, ja Jumala oli se Sana.

2 Tämä oli alussa Jumalan tykönä.

3 Kaikki ovat sen kautta tehdyt, ja ilman sitä ei ole mitään tehty, joka tehty on.

4 Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus,

5 Ja valkeus paistaa pimeydessä, jota ei pimeys käsittänyt.

6 Yksi mies oli lähetetty Jumalalta, jonka nimi oli Johannes:

7 Se tuli valkeudesta todistamaan, että kaikki uskoisivat hänen kauttansa.

8 Ei hän ollut valkeus, mutta hän oli lähetetty valkeudesta todistamaan.

9 Se oli totinen valkeus, joka valistaa kaikki ihmiset, jotka maailmaan tulevat;

10 Se oli maailmassa, ja maailma oli hänen kauttansa tehty, ja ei maailma häntä tuntenut.

11 Hän tuli omillensa, ja ei hänen omansa häntä ottaneet vastaan,

12 Mutta niille, jotka hänen ottivat vastaan, antoi hän voiman Jumalan lapsiksi tulla, jotka uskovat hänen nimensä päälle,

13 Jotka ei verestä eikä lihan tahdosta ei myös miehen tahdosta, mutta Jumalasta syntyneet ovat.

14 Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän seasamme, (ja me näimme hänen kunniansa niinkuin ainoan Pojan kunnian Isästä,) täynnä armoa ja totuutta.

Ja monet korkeasti oppineet ovat mietiskelleet tätä raamatunpaikkaa. He ovat nimittäin tahtoneet käsittää, kuinka Sana saattoi tulla lihaksi, mutta vielä he eivät ole kyenneet selittämään tätä raamatunpaikkaa niin selvästi, että kukaan yksinkertainen olisi voinut

käsittää sen. Meidän uskonkappaleisiimme kuuluu tosin, että Poika on syntynyt Isästä iankaikkisuudessa ja ajan täytyttyä Hän syntyi neitsyt Mariasta. Mutta kun me emme voi käsittää järjellämme luonnollista sikiämistä, kuinka voisimme silloin käsittää järjellämme yliluonnollisen syntymän ja yliluonnollisen sikiämisen. Mutta jo Johanneksen aikana oli joitakin oppineita, niin kutsutuita maailmanviisaita, jotka mietiskelivät kovasti tätä asiaa, kuinka Jumalan Poika oli syntynyt Isästä iankaikkisuudessa ja kuinka Hän sikisi Pyhästä Hengestä jne. Mutta miten kauan he sitten mietiskelivätkin tätä asiaa, niin he eksyivät, sillä he tahtoivat käsittää ensin ja uskoa sitten.

Näitä korkeasti oppineita maailman viisaita eli filosofejä vastaan Johannes kirjoitti evankeliuminsa, ettei väärä oppi eksyttäisi ja viettelisi kristityitä. Ja tämä väärä oppi oli ennen kaikkea se, ettei Jeesus Nasaretilainen ollut Jumala vaan ihminen, jolle oli annettu suurempi ymmärrys kuin muille ihmisille. Ja tätä suurempaa viisautta kutsuttiin Jumalan viisauksi eli Logokseksi, joka merkitsee sekä viisautta että järkeä. Apostoli Johannes kirjoitti evankeliuminsa näitä maailmanviisaita vastaan, jotka kielsivät Kristuksen jumaluuden, ja osoitti, että Sana eli Jumalan viisaus oli jo ennen luomista ja tämä Sana tuli nyt lihaksi.

Mutta tätä salaisuutta ei kukaan ihminen voi käsittää eli ymmärtää, vaan se riippuu siitä, uskotko sinä, että Hän on Jumalan Poika, syntynyt Isästä iankaikkisuudessa ja siinnyt Pyhästä Hengestä neitsyt Marian kohdussa. Tätä eivät juutalaiset uskoneet, vaan he uskoivat, että Hän oli Joosefin poika. Mutta apostoli Pietari oli ensimmäinen, joka alkoi uskoa, että Jeesus oli Jumalan Poika, ja siitä lähtien kaikilla kristityillä on ollut sama usko

kuin Pietarilla. Ja tätä uskoa on pidetty niin välttämättömänä kristityille, että joka ei uskonut, että Jeesus oli Jumalan Poika, julistettiin pannaan eli suljettiin ulos seurakunnasta. Häntä pidettiin turkkilaisena ja pakana.

Mutta mitä auttaa meitä nyt se usko, että Jumalan Poika on tullut ihmiseksi, että Hän on vaeltanut täällä maan päällä, että juutalaiset ovat syyttäneet Häntä pettäjäksi ja kapinoitsijaksi, että roomalainen maaherra Pontius Pilatus on tuominnut Hänet kuolemaan? Mitä auttaa tämä usko, jos se on ainoastaan pääkallossa? Saat kyllä uskoa, mitä apostolit ovat saarnanneet, että tämä Pontius Pilatoksen kuolemaan tuomitsema Juutalainen on tuomittu syyttömästi kuolemaan. Saat kyllä uskoa, että Hän kuoli todella ristillä, että Hän virkosi jälleen ja nousi kuolleista, vaikka nykyään on monta, jotka eivät usko sitäkään, vaan arvelevat elämän olleen kuitenkin jäljellä Hänessä, vaikka Hänestä tuli valekuollut.

Mutta mitä sinua auttaa tämä usko, että Hän kuoli todella ja virkosi jälleen, jos et usko tätä samalla mielenlaadulla ja samalla taivaan ilon esimaulla, jota opetuslapset tunsivat pääsiäisiltana, kun he näkivät Hänen seisovan jälleen elävänä heidän silmiensä edessä? Niin, vaikka uskoisitkin, että Häntä piinattiin ja Hänet ristiinnaulittiin sinun syntiesi tähden, ei tästä uskosta ole mitään hyötyä, jos elät edelleen kuin pakana. Sillä Vapahtajan viattoman kärsimisen ja kuoleman tarkoitus oli, että tämä kävisi niin sydämeesi, että sinä sen kautta kääntyisit ja uudestisyntyisit. Sillä ei sinulle voi olla mitään hyötyä siitä, jos uskot kaiken, mitä Kristuksesta on kirjoitettu, jollet tunne siitä havaittavaa muutosta omassa sydämessäsi, jos olet edelleen sama pakana kuin tähänkin saakka.

Sillä jos tutkit Jumalan Sanaa oikein, niin saat nähdä, että opetuslapset kokivat havaittavan muutoksen sinä aikana, kun Vapahtaja makasi haudassa. Ensin he lankesivat

epätoivoon. Heidän täytyi tässä tilassa itkeä ja parkua. Tämä toivoton murhe oli ensimmäinen muutos, jonka heidän sydämensä täytyi kokea ja tuntea. Tämä opetuslasten murhe ja epätoivo vastaa nyt katumusta ja synninsurua eli omantunnontuskaa, jonka Luther vaatii kaikilta kannattajiltaan, koska Lutherilla itsellään on ollut vakava synninsuru ennen kuin hän saattoi tulla uskoon. Vai oletteko te niin tyhmiä, ettette voi käsittää, että Luther on mietiskellyt ja juuri tämä Lutherin mietiskely oli synnä hänen kääntymiseensä ja uudestisyntymiseensä? Ja jollei Luther olisi mietiskellyt, niin me olisimme vielä tänäkin päivänä paavikunnassa. Tämä Lutherin mietiskely avasi ensin hänen silmänsä, niin että hän näki sen väärän autuuden perustuksen, johon paavikunta nojasi.

Saatte uskoa, että paavikunnassa vaaditaan myös kääntyminen, parannus ja uudestisyntyminen, samoin kuin luterilaisuudessa. Mutta on pienen pieni ero luterilaisen ja paavikunnassa vaaditun uudestisyntymisen välillä. Sillä Luther opettaa meille, että ihminen tulee vanhurskaaksi ja autuaaksi yksin uskon kautta ilman tekoja, mutta paavikunnassa harjoitetaan sitä oppia, että ihminen ei tule autuaaksi yksin uskosta ilman töitä, vaan että työt kuuluvat vanhurskauttamiseen. Tämä on juuri pääkappale paavikunnassa, että rakkauden täytyy olla uskon perustus, mutta tämä pieni ero opissa on kuitenkin niin suuri, että Lutherin oli mahdotonta tehdä sovintoa paavin kanssa. Niin, tämä pieni ero opissa on niin suuri, että kun Lutherin ystävät tahtoivat järjestää niin, että Luther tekisi sovinnon paavin kanssa, niin Luther kirjoittaa ystävilleen: *”Te olette ryhtyneet toimeen sovittaaksenne Lutherin paavin kanssa, mutta huomatkaa, etten minä voi sovittaa Kristusta Belialin kanssa.”*

Mutta tätä Lutherin oppia uskosta ei ole ymmärrettävä niin, että ihminen saisi elää niin kuin tahtoo ja vain uskoa tulevansa autuaaksi. Sillä Luther ei ollut sellainen mies, joka eli niin jumalattomasti kuin nykyään

luterilaisuudessa eletään, vaan Luther vaati ensin totisen parannuksen ja vilpittömän katumuksen synnistä, totisen kääntymisen ja uudestisyntymisen, jota kaikki lainopettajat vaativat, nimittäin oman parannuksen. Vaan Luther vaatii sellaisen uudensyntymisen, joka on tunnettava sydämessä. Hän vaatii sellaisen uskon, joka tekee ihmisen iloiseksi ja rohkeaksi kuolemassakin, sellaisen uskon, josta seuraa rakkaus, mutta jonka perustuksena ei ole rakkaus.

Luther ei ole opettanut: *”Tee vapaasti syntiä, kunhan vain uskot”*, vaan hän on opettanut: *”Usko ensin, niin voit voittaa synnin”*. Luther ei ole opettanut: *”Sinun ei tarvitse mietiskellä, sinun ei tarvitse olla murheissasi autuudestasi, kyllä tulet autuaaksi vähemmällä itkemisellä ja räähkymisellä.”* Sillä niin opettavat tämän maailman viisaat siveyden opettajat. *”Sinun ei tarvitse itkeä ja parkua kuten opetuslasten, sinun ei tarvitse mietiskellä, vaikka Luther on mietiskellyt. Vain tekopyhät arvelevat, että he voivat voittaa autuuden sellaisella itsekidutuksella. Ei, jos alat pelätä, ota ryyppy, niin kyllä murhe menee ohi. Toimi vain kunniallisesti ja rehellisesti, niin Jumala huolehtii kyllä lopusta. Niin, Jumala olisi väärä Jumala, jos Hän tuomitsisi rehellisiä ja nuhteettomia iankaikkiseen rangaistukseen. Niin! Kun teen jokaiselle oikein, niin ei minun tarvitse pelätä seurauksia.”* Niin ajattelee ja puhuu nykyisin moni, sekä oppinut että oppimaton.

Mutta niinhän pakanatkin ajattelivat. Siveyshän oli pakanoidenkin autuuden perustus. Kyllä pakanatkin tiesivät, että *”siveys palkitsee itse itsensä ja tulee yhä laveammin palkituksi”*. Mutta jos autuuteen ei tarvittaisi muuta kuin siveys, niin olisi helppoa tulla autuaaksi. Silloin kaikki siveät pakanatkin tulisivat autuaaksi, sillä pakanoiden joukossa on ollut varsin monia, jotka ovat eläneet siveämmin kuin ne kastetut pakanat, joita nykyisin kutsutaan kristityiksi. Kaikkia, jotka on kastettu, kutsutaan nykyisin kristityiksi.

Mutta kuinka monta niitä on, joita voi pitää totisina kristittyinä?

Muutoin jokainen voi käsittää, että jos autuuden saavuttamiseen ei tarvittaisi muuta kuin niin suuresti ylistetty siveys, mikä on sitä, että tekee oikein jokaiselle, niin ei Vapahtajaa tarvittaisi. Vain muutamat törkeät varkaat ja kelmit tarvitsisivat silloin armoa, koska he eivät ole välittäneet siveydestä ja velvollisuudesta. Sanalla sanoen: törkeimmät rikolliset olisivat ainoita, jotka tarvitsisivat armoa ja syntien anteeksiantamista. Ehkäpä Vapahtaja on tullut ainoastaan varkaiden ja kelmien tähden maailmaan?

Vai mitä arvelette? Ei kai Jumalan ainoan Pojan tarvitse syntyä köyhyydessä, tulla pilkattuksi, vaivatuksi, ristiinnaulituksi ja tapetuksi rehellisten, siveiden ja kunniallisten ihmisten tähden? Ei, ei ensinkään niiden tähden, jotka tekevät jokaiselle oikein ja elävät siveästi. Sellaisten rehellisten, siveiden ja kunnollisten ihmisten ei tarvitse paljon kursailla Herramme edessä. Sillä heillähän on varma ja vahva autuuden perustus itse siveydessä, joka palkitsee itse itsensä ja tulee vielä laveammin palkituksi.

Jos Herramme ei tahdo päästää heitä taivaan valtakuntaan, kun he tulevat hienoissa vaatteissa, silkissä, hevosten, vaunujen ja matkustajien kanssa, niin he tuntevat kyllä tien toiseen kartanoon, missä kaikki iankaikkisuuteen matkustavaiset otetaan huomaavaisesti ja hyvin kohteliaasti vastaan, missä talon isäntä ottaa vieraat vastaan hattu kädessä ja sanoo: *”Tervetuloa seurueeseen. Toivon, että ette kuulu niihin haaveilijoihin, jotka puhuvat Seimen Lapsesta, niihin haaveilijoihin, jotka huokaavat kuin luontokappaleet, jotka itkevät ja parkuvat kuollutta Juutalaista, jotka esiintyvät kristittyinä ja ovat vain ulkokullatuita?”* *”Me emme ole haaveilijoita”*, vastaavat ne, jotka ovat tehneet jokaiselle oikein ja eläneet siveästi. *”Me olemme rehellisiä ja kunnollisia ihmisiä; olemme täyttäneet velvollisuutemme*

vertaisiamme ja eläimiä kohtaan, ja toivomme, ettei kukaan voisi syyttää meitä mistään rikoksesta.” ”No, hyvä on”, sanoo isäntä, joka antaa kutsua itseään ”Luciferiksi”, mikä tarkoittaa valonkantajaa.

Minne ne nyt menevät, jotka puhuvat Seimen Lapsesta, ja ne, jotka kuvittelevat enkelien laulaneen heille, ja ne, jotka uskovat tämän Lapsen olevan Jumalan Pojan, ja ne, jotka uskovat tämän Lapsen olevan maailman Vapahtajan? Eivätkö yksinkertaiset paimenet tule häpeällisesti petetyiksi, kun he kuvittelevat kuulleensa enkelten laulua, kun he ovat kuulleet joutsenten laulua, kun he kuvittelevat köyhän kanan voivan tulla koko

maailman Luojan äidiksi, ja ilmoittavat sellaisia hulluuksia koko kaupungin väelle? Niin, minnepä sellaiset yksinkertaiset ihmiset menevät, kun he kuoleman kautta erkanevat täältä? Perkeleen vihan he ovat herättäneet, ja maailmanlapset eivät halua heitä lähelleen edes iankaikkisuudessa. Jumala pitää heistä huolen. Hän kätkee heidät rauhansa asuntoihin, missä he saavat kuulla vielä kerran enkelten laulua ja missä heidän sydämensä riemuitsee sanomattomasti Jumalan Pojasta, että Hänestä tuli heidän Vapahtajansa. Amen.

Alkuperäinen ruotsinkielinen / A. Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Sillä hän nousee ylös hänen edessänsä niin kuin vesa, ja niin kuin juuri kivistä maasta. Ei hänellä ole muotoa, eikä kauneutta; me näimme hänen, vaan ei ollut hänellä sitä muotoa, joka meille olis kelvannut. Hän oli kaikkein ylönkatsottava ja kaikkein halvin, kipua ja sairautta täynnä. Hän oli niin ylönkatsottu, ettei kenkään kehdannut katsoa hänen päällensä, sen tähden emme häntä minäkään pitäneet.

Profeetta Jesaja asettaa Jeesuksen meidän silmiemme (*) eteen Hänen ylönkatsotussa muodossans. Profeetta Jesaja näki monta saatua ajastaikaa ennen, kuin Vapahtaja syntyi, hän näki, kuinka [suuressa] köyhydessä Vapahtaja syntyi, ja kuinka ihmiset Häntä katsoit ylös ja pidit halpana miehenä, niin kuin vesa, joka maasta nousee. Ei Hänellä ollut sitä muotoa eli kauneutta, joka meille olis kelvannut. Profeetta panee nyt itsensä niiden seuraan, jotka katsovat ylös Jumalan Poikaa, ettei surutoin kansa pääsis sanomaan: *”Sinäkös olet parempi meitä?”* Profeetta tekee nyt itsensä suruttomaksi ja sanoo: *”Me näimme Hänen, mutta ei Hänellä ollut sitä muotoa eli kauneutta, kuin meille olis kelvannut.”* Sillä ensiksi Hän syntyi köyhydessä. Ei Hän ollut korkiasta suvusta. Toiseksi [Häntä] pidettiin äpäränä eli huoran lapsena. Kolmanneksi löyettiin Hänessä seitsemän syntiä, ja sen tähden ei kukaan saattanut uskoa Hänen oppiansa oikeaksi. Profeetta Esajas sanoo vielä laveammalta siitä tulevaisesta Vapahtajasta: *”Hän oli niin ylönkatsottu, ettei kukaan kehdannut katsoa Hänen päällensä.”* Mitä profeetta silloin on saarnannut ylönkatsomisesta, se on tullut täytetyksi, ei ainoastans Vapahtajan aikana, mutta myös meidän aikana on Jumalan Poika ylönkatsottu, vaikka kaikki suruttomat sanovat: *”Emme me katso ylös Häntä, vaan niitä me katsomme ylös, jotka sanovat itsensä kristityksi, ja ei kuitenkaan ole.”* Kuka tiesi, jos Jumalan Poika olis täällä vaeltamassa, niin kuin Hän silloin vaelsi ympäri maata ja haukkui ihmisiä, kukas tiesi, kuinka paljon me tykkäisimme Hänestä. Minä luulen, että

usiammat sanoisit: *”On Hänki muutampi väärä profeetta.”*

Nyt on nähty, mitä suruttomat arvelevat kristillisyydestä. Ensinnä, kuin tuo ympäri vaeltavainen opettaja rupeis opettamaan kansaa, rupeisit suruttomat Häntä seuraamaan. Mutta koska Hän heitti muutaman sanan, joka tuli vastoin järkeä, sanoit he: *”Tämä on kova sana. Kuka voi sen kuulla?”* Niin kuin silloin suruttomat katsoit Häntä ylös ja pidit kansan häiritsijänä, niin Hän pidettäisiin vielä nytkin suruttomilta. Sillä ei nytkään ole parempi elämä suruttomilla kuin silloin oli, koska Vapahtaja oli vaeltamassa maan päällä. Ei silloin ole juomaria ollut niin kuin nyt on. Ei ole evankelistat maininneet, että he olisit kohdanneet juomaria kaduilla eli huoneissa.

Jos silloin oli muutampia huoria, jotka heräis Vapahtajan saarnaamisesta, esimerkiksi Maria Magdalena, ei ole kuitenkaan niin paljon huoria silloin ollut kuin nyt on. Eikä tämän aikaiset huorat herää enää katumukseen, mutta paatumukseen ne heräävät. Jos silloin on ollut joku varas kansan paljoudessa, ei niin paljon ole silloin varkaita ollut kuin nyt on. Sen aikaiset ihmiset pyysit siivästi elää, vaikka he muutoin olit kiivaat vastustamaan ja tinkaamaan Kristuksen kanssa. Mutta nyt ei ole siveyttä eli kunniata enää suruttomassa kansassa. Nyt on kristillisyyden kovin ylönkatsottu ja pilkkana pidetty. Sen tähden kirjoittaa profeetta Esajas 53. luvussa Kristuksesta: *”Hän oli niin ylönkatsottu, ettei kenkään kehdannut katsoa Hänen päällensä.”* Ja jos semmoinen mies olis nyt meidän seassamme vaeltamassa, niin tulis Hän ylönkatsotuksi niin kuin silloin maailman

joukolta. Jos vielä tulisit suruttomat kurkiste-
lemaan ja ihmeitä katsomaan, mutta ei he
uskais, että semmoinen on Jumalan Poika.
Ainoastans muutamat sairaat taitaisit tulla
Hänen tykönsä apua pyytämään ruumiin
tautia vastaan. Mutta ei muut pitäisi Häntä,
muuta kuin suurena noitana. Jos joku harva
sielu tulis omantunnon vaivaan, niin kuin esi-
merkiksi Kananean vaimon tytär, joka vaivat-
tiin perkeleeltä, eli joku halvattu, joka on liki
kuolemata, jonka omatunto on herännyt.
Semmoiset taitaisit tulla Jeesuksen tykö,
mutta ei muut.

Nyt on saarnattu monta kertaa Jeesuksen
syntymisestä, mutta ei moni ole tullut katso-
maan sitä ylönkatsottua Jumalan Poikaa,
joka ei ole saanut sijaa ihmisten majassa.
Mutta taivaan enkelit veisaavat kuitenkin,
vaikka ihmiset ei veisaa: *”Kunnia olkoon Ju-
malalle korkeudessa ja maassa rauha, ihmi-
sille hyvä tahto.”* —Kuule, sinä pikkuinen Ju-
malan Poika, köyhäin paimenten rukous. Isä
meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 1: 1–14

*1 Alussa oli sana, ja se Sana oli Jumalan
tykönä, ja Jumala oli se Sana.*

2 Tämä oli alussa Jumalan tykönä.

*3 Kaikki ovat sen kautta tehdyt, ja ilman
sitä ei ole mitään tehty, joka tehty on.*

*4 Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten
valkeus,*

*5 Ja valkeus paistaa pimeydessä, jota ei
pimeys käsittänyt.*

*6 Yksi mies oli lähetetty Jumalalta, jonka
nimi oli Johannes:*

*7 Se tuli valkeudesta todistamaan, että
kaikki uskoisivat hänen kauttansa.*

*8 Ei hän ollut valkeus, mutta hän oli lähe-
tetty valkeudesta todistamaan.*

*9 Se oli totinen valkeus, joka valistaa
kaikki ihmiset, jotka maailmaan tulevat;*

*10 Se oli maailmassa, ja maailma oli hä-
nen kauttansa tehty, ja ei maailma häntä
tuntenut.*

*11 Hän tuli omillensa, ja ei hänen omansa
häntä ottaneet vastaan,*

*12 Mutta niille, jotka hänen ottivat vas-
taan, antoi hän voiman Jumalan lapsiksi
tulla, jotka uskovat hänen nimensä
päälle,*

*13 Jotka ei verestä eikä lihan tahdosta ei
myös miehen tahdosta, mutta Jumalasta
syntyneet ovat.*

*14 Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän seas-
samme, (ja me näimme hänen kunniansa
niinkuin ainoan Pojan kunnian Isästä,)
täynnä armoa ja totuutta.*

Jumalan Pojan syntyminen maailmaan on
suurin merkki taivaan alla, mutta ei ihmiset
ota Häntä majaan. **Katselkaamme siis,
minkä tähden suruttomat ihmiset ei ota
Häntä majaan.**

Koska Jumalan Poika syntyi maailmaan, niin
ei ollut muita, jotka saatoit ottaa Häntä ma-
jaan, kuin muutamat luontokappaleet. Oli
sen tähden monta siihen aikaan, jotka odotit
Messiasta tulevan, mutta väärässä tarkoituk-
sessa. He odotit nimittäin yhden maallisen
Vapahtajan, joka pelastais heitä pakanain
vallan alta. Mutta yhtä hengellistä Vapahta-
jaa ei kukaan ymmärtänyt odottaa, joka
heitä pelastais perkeleen vallan alta. Eipä
muita katuvaaisia sieluja ole siihen aikaan ol-
lut, kuin se vanha Simeon ja Hanna profet-
tissa, jotka odotit Israelin lohdutusta. Ja
Zacharias, Johannes Kastajan isä ja hänen
vaimonsa Elisabeth, ja Joosef ja Maria, Jee-
suksen äiti. Nämät harvat sielut odotit Juma-
lan valtakuntaa, mutta kaikki muut olit surut-
tomat. Mutta surutoin ihminen ei tunne,
että hän on perkeleen vallan alle joutunut.
Sen tähden hän ei ymmärrä odottaa eli kai-
vata yhtä hengellistä Vapahtajaa.

Ihmisen tarvitsee herätä ensinnä, ennen
kuin hän alkaa odottamaan eli kaipaamaan
yhtä hengellistä Vapahtajaa. Ja oikian he-
räyksen kautta tulee ihminen tuntemaan,
että hän on perkeleen vallan alle joutunut.
Hän tulee heräyksen kautta tuntemaan, että

hän joutuu helvettiin, että hän joutuu ijan-kaikkiseen vaivaan, jos Vapahtaja ei tule häntä auttamaan. Tämä on oikia syy, minkä tähden heränneet odottavat, ikävöitsevät ja huokaavat Vapahtajan perään, minkä tähden heränneet tulevat iloon, koska heille saarnataan se suloinen evankeliumi Kristuksesta, niin kuin myös taivaan enkelit veisaisit ilosta, koska syntisten Vapahtaja oli syntynyt maailmaan.

Mutta suruttomat ei saata iloita, ei Vapahtajan syntymisestä, eikä Vapahtajan ylösnousemisesta, vaan heillä on heidän ilonsa joulupäivänä. Nimittäin syöminen, juominen, tanssaaminen, kortinlyöminen, koreileminen, huorain perässä laukkominen. Se on suruttomain suurin ilo joulupäivänä, että he silloin söisit herkullista ruokaa, joisit makiata viinaa ja panisit koreat vaatteet päällensä. Ja jos joku rakentais tanssin, se vasta olis Vapahtajan syntymäpäivä hauska!

Ja tämän joutavan elämän tähden, maailman ilon tähden, lihan huvituksen tähden, syömisen ja juomisen tähden, niin myös koreuden ja tanssin ja kortinlyömisestä tähden ei ole Jumalan Pojalla sijaa heidän majoissans. Jumalan Poika saapi paremmin rauhaa luontokappalten seassa kuin suruttomain ihmisten keskellä. Mutta se on ihmeellisempi, että suruttomat ei usko, mitä paimenet saarnaavat Vapahtajan syntymisestä. Paimenet kuultivat enkeleiltä ensimmäisen joulupäivän saarnan siitä vastasyntyneestä Vapahtajasta, ja se vaikutti paimenten sydämessä niin paljon, että he menit varsin katsomaan, missä se vastasyntynyt Vapahtaja oli. Ja paimenet löysit myös sitä vastasyntynyttä Vapahtajaa makaavan seimessä. Ja ilman epäilemättä tunsit he siitä näkemisestä iloa, koska he julistit sen sanoman, kuin heille tästä Lapsesta sanottu oli.

Mitäs suruttomat nyt julistavat Vapahtajan syntymisestä, koska he tulevat kirkosta? Jokohan he nyt alkavat saarnaamaan kotona olevaisille, mitä he Jeesuksen syntymisestä

ovat kuulleet? Taitavat he saarnata hevoisista, lehmistä eli lampaista, eli saarnaavatko he maantien rakennuksesta? Lähtevät ilmanki joukottain ulos kirkosta, ennen kuin Jumalan palvelus on päätetty, ennen kuin Herran siunaus on luettu. Sillä vihollinen ei anna heille yhtään rauhaa Herran huoneessa, vaan hän ajaa heitä ulos Herran huoneesta, niin pian kuin mahdollinen on.

Menkää nyt sydämehenne ja katsokaat, onko Vapahtaja siellä syntynytkään. Minä luulen, että Hän on kuollut ja perkeleiltä tapettu. Niin kuin nyt uskottava on, ettei ole Jumalan Pojalla sijaa ihmisten majassa, paremmin jo luontokappaleet ottavat Häntä vastaan kuin suruttomat ihmiset. Sillä luontokappaleet huokaavat ja odottavat Jumalan lasten ilmoitusta, mutta suruttomat ei huokaa enää eikä odotakaan yhtään lunastusta, vaan ainoastans muutamat harvat sielut, jotka odottavat Israelin lohdutusta, niin kuin Simeon ja Hanna profetissa, ja kuka tiesi Zacharias ja Elisabeth, niin myös Joosef ja Jeesuksen äiti kuuntelevat mielellänsä, mitä enkelit ovat saarnanneet paimenille siitä Lapsesta. Se oli ensimmäinen joulupäivän saarna, jonka paimenet saivat kuulla. Ensimmäinen suloinen evankeliumi niille paimenille, jotka paimentavat ja vartioitsevat laumaansa pimeyden aikana, koska hukat ja muut pedot ulvovat hirviällä äänellä. Niin kuin täälläkin on paljon hukkia, jotka ei laumaa säästä, saati he pääsisit lampaita kiskomaan ja raatamaan. Mutta meidän toivomme on, että muutamat lampaat ovat Beetlehemmin laitumella, joita hukka ei ole vielä ennättänyt raiskata. Jos nyt kaikki paimenet menisit katsomaan, mitä Beetlehemmissä on tapahtunut, saattaisit he paremalla vireydellä paimentaa heidän laumaansa, ja huutaa niin korkialla äänellä Israelin vuorilla, että kaikki pedot peljästyisit ja pakenisit luolihinsa. Jos Beetlehemmin kestikievari ei ota Jumalan Poikaa vastaan, kyllä ottavat net, jotka huokaavat niin kuin luontokappaleet. Luontokappaleet hautovat

Jumalan Poikaa hengellensä, koska he siellä huokaavat.

Jos nyt suruttomat rupeisit huokaamaan niin kuin luontokappaleet, kyllä ottaisit Jumalan Poikaa majaan, ja kuuntelisit mielellänsä, kuinka Jumalan Poika itkee. Mutta nyt seisoo rietas sydämen oven edessä ja vahtaa, ettei pääsis kukaan sisälle muu kuin hän. Ja sen tähden ovat sydämet niin kovat ja paatuneet, ettei pääse Jumalan Poika siihen majaan, kussa rietas seisoo niin kuin väkevä ja haarniskoitu sotamies ja varjelee omansa. Kyllä me sen tiedämme, että kaikki ne suruttomat ja pois langenneet ottaisit Jumalan Poikaa vastaan, koska kuolema tulee. Mutta silloin on Jumalan Poika niin kaukana, ettei silmä näe, eikä korva kuule, kuinka Hän itkee ja surkuttelee niitä raukkoja, jotka silloin ei

ole ottaneet vastaan Häntä, koska Hän oli saapuvilla. Nyt saavat Joosef ja Maria olla yksin luontokappalten kanssa ja vastasyntynyt Jumalan Poika kolmantena. Siellä kuuntelevat luontokappaleet, kuin Jumalan pikkuinen Poika itkee. Siellä luontokappaleet huokaavat odottain Jumalan lasten ilmestystä. Ja meidän toivomme ja uskalluksemme on Jumalaan, että ne harvat sielut, jotka tänä päivänä huokaavat ynnä luontokappalten kanssa, pitää kerran, ja aivan pian, näkemän Hänen kirkkautensa Siionin vuorella, kussa enkelit veisaavat suloisella ja korkialla äänellä: *”Kunnia olkoon Jumalan korkeudessa, rauha maassa ja ihmisille hyvä tahto.”* Amen.

Alkuperäinen / SKHS, Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / (*) alku tähän asti kateissa. On ilmeistä, että tekstinä on käytetty tätä Jesajan kirjoitusta. /

Herra Jumala sanoi käärmeelle: ”Minä panen vainon sinun ja vaimon välille, ja sinun siemenes ja hänen siemenensä välille: Sen pitää rikki polkeman sinun pääs, ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän.”

Koska ihminen käärmeen viekkautta kautta lankeis syntiin, pani Jumala vihan vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille. Mutta Jumala antoi myös sen armollisen lupauksen, että Vaimon Siemen pitää musertaman käärmeen pään. Kuinka tämä viha on ilmoittanut itsensä, osoittaa koko Raamattu. Siitä saakka, kuin käärmeen siemenet rupeisit puikimaan, on viha ollut niitten välillä, ja se sama viha on vielä nytkin Vaimon Siemenen ja käärmeen siemenen välillä. Tämä viha tuli siitä, että vaimo tuli petetyksi käärmeeltä, ja käärmeen viekkautta kautta tuli vaimo itse ja hänen lapsensa onnettomaksi. Hänen täytyy nyt suuren vaivan kautta synnyttää. Johannes näki hänen huutavan syntymävaivassa, ja jos Jumala ei olis ottanut hänen Poikalapsensa tykönsä, niin olis se ruskia lohikäärme syönyt sen.

Mutta Johannes Kastaja oli kova haukkumaan niitä kyykäärmeen sikiöitä. Koska hän näki niitä, sanoi hän: *”Te kyykäärmeen sikiöt, kuka on teitä neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa?”* Ilmanki Johannes näki, kuinka suuri viha oli Vaimon Siemenen ja käärmeen siemenen välillä. Minä olen kuullut, että kyykäärmeen hännässä on yksi kulkuinen, joka kuuluu kauvas, koska hän konttaa maan päällä. Tämä kulkuinen on pantu ihmisen lapsille varoitukseksi. Ne ihmisen lapset, jotka ovat valvomassa, saattavat paeta, koska tämä kulkuinen kuuluu. Mutta ne raukat, jotka ei ole valvomassa, ei kuule tämän kulkuisen helisevän, ja niitä raukkoja pääsee kyykäärme pistämään, ja sen ihmisen sydän, joka on käärmeeltä pistetty, paisuu ja kuolee paisumuksissans, jos hän ei pääse oikiällä ajalla tohtorin tykö.

On myös yksi muu käärmeen sortti, joka suostuttaa tiaisia myrkyllisellä hajulla. Koska nimittäin yksi tiainen istuu oksan päällä, niin

tulee suostutuskäärme naakimalla ja laskee ulos ruumiistansa sen kaltaisen myrkyllisen hajun, jonka kautta tiainen tulee vimmaiseksi, ja menee suostutuskäärmeen suuhun.

On myös muu käärmeen sortti, kuusen pituudesta. Se makaa ruohossa ja vartioitsee ihmisten lapsia. Jos joku tulee häntä liki, käärii hän itsensä ihmisen ympäri ja pusertaa ihmisen luita rikki, ja sen jälkeen oksentaa hän liivaansa ihmisten raatoin päälle ja nielee sen kokonansa. Johannes näki myös ilmesyksessä, kuinka lohikäärme oksensi liivaansa sen vaimon päälle, joka oli Poikalasta synnyttänyt, mutta se vaimo pääsi pakenemaan korpeen. Se ruskia lohikäärme, joka saatanaksi ja perkeleeksi kutsutaan, joka koko maan piirin viettelee, oli ilman epäilemättä se sama hirmuinen elävä, joka puhuteli vaimoa paratiisissa ja sai häntä uskomaan, että hän tulee oikein viisaaksi, jos hän söis kielletyn puun hedelmästä. Tämän lohikäärmeen siemen on erinomattain vihainen Vaimon Siemenelle, joka hänen päänsä rikki musertaa. Jos Vaimon Siemen ei olis hänen päänsä rikki musertanut, olis hän aikaa hävittänyt ja raatanut ihmisen lapsia.

Mutta käärmeellä on niin sitkeä henki, ettei hän kuole, vaikka pää on poljettu rikki. Me kuulemma Ilmestyskirjasta, että lohikäärme veti pyrstöllänsä kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Ei ole siis monta tähteä taivaassa, jotka loistaisit taivaan laella ja osottaisit tietä yksinäisille matkamiehille kulkeissans yöllä ja pimeyden aikana ijankaikkisuuden rannalle.

Mutta Vaimon Siemen, joka on musertanut käärmeen pään, on näinä aikoina kantanut käärmeen siemenet muurahaisen pesään, ja siellä on käärmeen siemenillä yksi surkia hätä. Siellä he puikivat ja siellä he

vääntelevät itseänsä niin kuin madot kuumassa tuhassa. Mutta ei auta puikeminen. Jos he vielä muutampia muurahaisia syövät, niin toiset tulevat kahta kiivaammaksi kaluamaan käärmeitten luita. Mutta ei käärmeen siemenet sen tähden kuole varsin ennen kuin aurinko laskee.

Koska siis Herra Jumala pani vihan Vaimon Siemenen ja käärmeen siemenen välille, niin tulee meidän nyt ottaa vaaria siitä sodasta, joka tämän vihan kautta on tullut maailmaan. Mutta ei siinä maassa ole sota, kussa ei Vaimon Siementä olekaan. Mutta siinä paikassa käypi sota, kussa käärmeen siementä on paljon ja aivan harvat Vaimon Siemenet.

Minä olen kuullut vanhoja muistelevan, että käärmeen tokassa on yksi käärmeen kuningas, joka on isompi muita, ja sillä käärmeen kuninkaalla on yksi valkia ympyräinen kivi suussa, jonka hän vatkaa ilmaan, ja se ihminen, joka pääsis käärmeen kiveä saamaan, pitäis muka tuleman onnelliseksi. Mutta se on sangen vaarallinen, että antaa itsensä käärmeitten tokan sisälle, koska heitä on monta sataa koossa, kiiman aikana. Mutta me arvaamme, minkä tähden käärmeet suuttuvat sille ihmiselle, joka tahtoo kiven pois ryöstää. Siihen on kaikki käärmeen viekaus koottu. Jos hän mistantais viekkautensa ja kavaluutensa, tulis hän hulluksi, järki putois peräti. Mutta niin hulluksi ei tahdo käärme tulla, että hän rupeis katumuksen ja parannuksen tekemään. Koska nyt joku ihminen on ottanut käärmeen kuninkaalta viekkauden eli maailman viisauden kiven, silloin aukaisevat kaikki käärmeet suutansa, ja he karkaavat yksimielisesti sen ihmisen päälle, ja kolmen valkian läpi pitää sen ihmisen käymän ennen kuin käärmeet lakkaavat häntä vainoomasta. Tämä on yksi syy, minkä tähden käärmeen siemenet vihaavat vaimon siementä.

On se vielä toinen syy, minkä tähden käärmeen siemenet vihaavat Vaimon Siementä.

Vaimon Siemen on musertanut eli rikki polkenut käärmeen pään. Jos Vaimon Siemen ei olis rikki polkenut käärmeen pään, niin olis käärme syönyt Vaimon Siementä. Mutta koska Vaimon Siemen on rikki polkenut käärmeen pään, täytyy hänen nyt pyrstön kanssa liikkua, jolla hän vetää kolmannen osan taitvaan tähdistä maan päälle. Ja koska se ruskia lohikäärme seisoo sen vaimon vieressä, joka huutaa syntymävaivassa, on se hänen tarkoituksensa, että hän pääsis syömään sitä Poikalasta, joka siitä vaimosta syntyy. Mutta koska Jumala varjelee sitä Uutta Ihmistä, joka vaimosta syntynyt on, rupeaa käärme oksentamaan sitä myrkyllistä liivaa sen vaimon päälle, että hän hukuttais häntä kuolleen uskon liivalla. Mutta Jumala on vienyt sen vaimon korpeen, kussa ei ole niin paljon niitä käärmeen siemeniä. Ja meidän toivomme on, että Jumala varjelee sitä vaimoa, niin kauan kuin käärmeen kivi ryöstetään pois.

On myös käärme pistänyt Vaimon Siementä kantapäähän. Tämä käärmeen pistäminen tulee siitä vihasta, joka on Jumalalta pantu Vaimon Siemenen ja käärmeen siemenen välille. Mutta tämä pistäminen ei tee Vaimon Siemenelle niin suurta vahinkoa. Kuitenkin on sen ihmisen henki suuressa vaarassa, joka on käärmeeltä pistetty, sillä käärmeen myrkkyy paisuttaa ihmisen sydäntä, ja kuolema tulee, jos se käärmeeltä pistetty ihminen ei pääse tohtorin tykö oikiällä ajalla.

Luonnollisen ihmisen sydän on täynnänsä käärmeen myrkkyyä, mutta ei hän tunne sitä niin kauan kuin hän puoskii sydäntänsä vuotavalla pirun paskalla. Ei hän tunne, että sydän on täynnänsä myrkkyyä, ennen kuin tohtori antaa hänelle karvaita lääkityksiä. Silloin alkaa synnin myrkkyy polttamaan hänen sisälyksiänsä. Käärmeen myrkkyy on ottanut suruttoman tuntoa haisemaan ja mätänemään, mutta ei surutoin tunne sitä ennen kuin reikä tulee tuntuon. Mutta suruttoman tunto on paksumpi kuin nautahärän vuota. Ei semmoisen ihmisen tuntuon tule reikä,

vaikka Vanhemman kuumat kyneleet puotavat sen päälle. Hengelliset puoskarit pannaivat vielä suruttomuuden ploosteria tunnon päälle, ettei omantunnon haavat pitäis haiseman ja märkää vuotaman ennen kuin vasta ijankaikkisuudessa. Mutta oikia tohtori hakkaa ensinnä hengen miekalla sitä paksua tuntoa, että siihen tulis reikä. Sitte ottaa hän ja leikkaa terävällä raakaveitsellä sitä kuollutta ja mädännyttä lihaa, joka tunnossa on, ja sen jälkeen tiputtaa hän muutampia hunajan pisaroita omantunnon haavoihin.

Koska käärmeen myrkky on paisuttanut suruttoman ihmisen sydäntä, ottavat hengelliset puoskarit ja valuttavat hänen suuhunsa vuotavata pirun paskaa, mutta sen kautta tulevat sydämen paisumukset pahemmaksi. Mutta oikia tohtori ottaa lain vasaran ja kolkuttaa sen kivikovan sydämen päälle. Hän ottaa ja pistää sydämen paisumukset naskalilla, että märkä pääsis vuotamaan. Hän antaa käärmeeltä pistetylle ihmiselle karvainta lääkityksiä, että hän pääsis myrkyä ulos oksentamaan, ja koska myrkky näitten lääkitysten kautta alkaa karvastelemaan joka paikassa, sitte antaa tohtori hänelle voita ja hunajata.

Meidän pitäis nyt katseleman, kuinka käärmeen siemen vihaa Vaimon Siementä, mutta meidän täytyy ensinnä rukoilla sitä siunattua Vaimon Siementä, joka on rikki musertanut käärmeen pään, että Hän varjelis niitä heikkoja, jotka turmelemattomasta siemenestä syntyneet ovat, käärmeen siemenistä ja käärmeen myrkystä. Ja Vapahtaja on sanonut: *”Olkaaat viekkaat niin kuin käärmeet ja vaat niin kuin kyyhkyiset”*, niin Hän tarkoittaa vissimmästi, että meidän pitää varastaman käärmeen viekkautta, koska käärmeellä ja hänen siemenellensä on niin suuri viekaus ja kavaluus, että hän saattaa yksinkertaisia kyyhkyisen poikia pettää.

Sinä siunattu Vaimon Siemen! Auta kaikki murheelliset, katuvaiset ja alaspainetut, jotka turmelemattomasta siemenestä

syntyneet ovat, ettei käärmeen siemenet pääsis heitä turmelemaan eli myrkyllänsä painamaan. Kuule katuvaisten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 23: 34–39

34 Sentähden, katso, minä lähetän teille prophetat, ja viisaat, ja kirjanoppineet; ja niistä te muutamat tapatte ja ristiinnaulitsette, ja muutamat te pieksätte teidän synagogissanne, ja vainootte kaupungista kaupunkiin.

35 Että teidän päällemme pitää tuleman kaikki vanhurskas veri, joka vuodatettu on maan päälle hamasta vanhurskaan Abelin verestä niin Sakariaan, Barakiaan pojan vereen asti, jonka te tapoitte templin ja alttarin vaiheella.

36 Totisesti sanon minä teille: kaikki nämät pitää tuleman tämän suvun päälle.

37 Jerusalem, Jerusalem, sinä joka tapat prophetat ja kivillä surmaat ne, jotka sinun tykös lähetetyt ovat! kuinka usein minä tahdoin koota sinun lapses, niinkuin kana kokoo poikansa siipeinsä alle? ja ette tahtoneet.

38 Katso, teidän huoneenne pitää teille jäämän kylmille.

39 Sillä minä sanon teille: ette suinkaan minua tästedes näe, siihenasti kuin te sanotte: kiitetty olkoon se, joka tulee Herran nimeen!

Seuraavaisesti siitä kuin jo puhuttu on, pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman, **kuinka käärmeen siemen vihaa Vaimon Siementä, eli kuinka maailmanlapset vihaavat Jumalan lapsia.**

Antakoon Jumala, että muutampi sokia raukka näkis haamunsa niitten entisten pakanain luonnossa. Sillä ei käärme ole muuttanut luontoansa, vaikka hän on muuttanut nahkansa. Koska vanha nahka on kulunut, riisuu hän pois päältänsä sen ja pukee päälensä uutta nahkaa, joka on kahta lujempi. Puoskarit pruuukaavat antaa käärmeen nahkan niille vaimoille, jotka ovat lapsen

hädässä, siinä tarkoituksessa, että uusi ihminen pian syntyis. Ja huorat kanssa ottavat käärmeen suomua sisällensä siinä tarkoituksessa, että he ajaisit hedelmän ulos. Mutta me otamme sitä vanhaa käärmeen nahkaa, joka löytyy monessa paikassa maan päällä, osoittaaksemme niille, jotka ei tiedä vielä, että käärme muuttaa nahkansa, vaan ei muuta luontoansa, että hänellä on sama luonto kuin ennen.

Ensimmäinen viha Vaimon Siemenen ja käärmeen siemenen välillä ilmestyi varsin synnin lankeemuksen jälkeen, koska Kain rupeis vihaamaan veljeänsä [hänen] vanhurskaustensa tähden. Koska Jumala mielistyi Aabelin uhriin, niin suuttui Kain, ja hänen haamunsa muuttui vihan tähden. Niin Herra sanoi Kainille: *”Miksis olet vihainen. Ja miksi haamus muuttuu?”* Kain oli suuttunut veljellensä kristillisyyden tähden. Hänelle tuli paha mieli siitä, [että] Abel oli hurskaampi häntä. Hän ajatteli ilmanki: *”Tuo räkäsuu kläppikös nyt on parempi minua?”* Ja vaikka Jumala nuhteli häntä ja käski hallita vihaansa, ei kuitenkaan Kain saanut tunnon rauhaa ennen kuin hän tappoi veljensä. Sillä käärmeen siemenet ei kärsi ollenkaan, että Vaimon Siemen pitäis olla parempi heitä. Omanvanhurskauden veri nousee päähän, ja hengellinen viha muuttaa heidän haamunsa. Kain oli ensimmäinen, joka imaisi kristityn verta. Ja koska Jumala kysyi häneltä: *”Kussa on Habel, sinun veljes?”* niin hän vastais: *”En minä tiedä. Olenko minä veljenin vartija?”* Niin vastaavat vielä nytkin Kainin lihalliset veljet ja neppaimet, koska joku kristitty kysyy heiltä, missä on sinun veljesti. Niin he sanovat: *”Olenko minä veljenin vartija? Pitäköön kukin vaari itsestensä. En ole minä velvollinen neuvomaan ketään.”*

Paavali on kirjoittanut, että Aabrahamin poika palkkavaimosta on vihainen nuoremmalle pojalle, joka on vapaasta syntynyt. Niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt on, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt on, niin se vielä nytkin tapahtuu. Kuinka
198

käärmeen siemen vihaa vaimon siementä, osoittaa Esaun viha. Käärmeen siemenet rupeisit puikimaan Eesaun sydämessä, koska hänen veljensä Jaakob on saanut paremman siunauksen isältänsä. Eesau uhkais tappaa veljensä sen siunauksen tähden, mutta Jaakob pakeni veljensä edestä vieraalle maalle. Niin on moni kristitty häätyynyt pakenemaan vieraalle maalle, koska häntä on vainottu omassa maassa kristillisyyden tähden.

Kuinka käärmeen siemen on vihannut Vaimon Siementä, osoittaa myös Israelin lasten viha Joosefille. Joosef kantoi juoruja ja ilmoitti vanhemmalle, mitä Israelin pojat värkkäisit vanhemman selän takana. Tuostapa nousi yksi hirmuinen viha juorun kantaajalle ja unen näkijälle. Ja vielä nytkin suuttuvat suruttomat ihmiset hirmuisesti niille, jotka kantavat juoruja ja ilmoittavat heidän pahoja töitensä. Mitäs Israelin lapset teit Moosekselle, koska hän pani Jumalan ankaran vanhurskauden heidän silmänsä eteen? Parhaat miehet Israelin seurakunnassa kävit hänen henkensä päälle ja sanoit Moosekselle: *”Sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä.”* Maailman orjan mielestä on koko kansa pyhä, vaikka he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, kyllä ne sen tähden ovat pyhät ja hurskaat. Mutta jos Mooses alkaa heitä haukkumaan ja soimaamaan jumalattomasta elämästä, silloin alkavat parhaat miehet seurakunnassa sanomaan: *”Sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä.”* Nämät vanhan Aatamin sanat ovat niin totiset ja niin urhoolliset, että Kainin lihalliset veljet ja neppaimet sanovat: *”Amen. Se on tosi. Koko kansa on pyhä.”* Koska parhaat miehet seurakunnassa ovat huorat ja varkaat, juomarit ja viinaporvarit, silloin on riettaan orja valmis sanomaan: *”Koko kansa on pyhä.”* Ne ovat semmoiset kristityt, ettei saa Mooses heitä tuomita.

Jos Mooses alkaa semmoisia kunniallisia ihmisiä tuomitsemaan, niin sanovat seurakunnan parhaat miehet: *”Sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä.”* Vaikka nyt

seurakunnan parhaat miehet olit raskaat, ettei maa jaksanut heitä kantaa, niin kuin sananlasku on: *”Yhtä kiittämätöntä ihmistä ei jaksaa maa kantaa”*, niin nämät miehet, Kora, Datan ja Abiram vajoisit maan alle ja putoisit helvettiin elävänä, yhtenä ruumiin ja sielun kanssa, yhtä hyvin olit toiset valmiit sanomaan Moosekselle ja Aaronille, että he olit Jumalan miehiä surmanneet. Niillä oli se usko, että Mooses oli vajottanut Jumalan lapsia helvettiin.

Mutta katselkaamme aina, kuinka käärmeen siemen vihaa Vaimon Siementä. Koska Jumala lähetti profeetaita saarnaamaan parannusta Israelin lapsille, rupeisit he vihaamaan niitä, niin kuin Vapahtaja sanoo tämän päivän evankeliumissa: *”Katso, minä lähetän teille profeetat, ja viisaat ja kirjanoppineet, ja niistä te muutamit tapatte ja ristiinnaulitsette, ja muutamit te pieksätte teidän synagogissanne, ja vainootte kaupungista kaupunkiin.”* Minkä tähden ovat juutalaiset vainonneet profeetaita, jotka saarnaisit parannusta? Sen tähden ilmanki, että he olit väärät profeetat, jotka haukui Jumalan lapsia. Juutalaiset sanoit Vapahtajalle: *”Meillä on Isä, nimittäin Jumala. Emme ole äpärät.”* Koska nyt heillä on semmoinen usko, niin kuin kaikilla armonvarkailta pruukaa olla, että Jumala on heidän Isänsä, vaikka Vapahtaja sanoi heille: *”Te olette siitä isästä perkeleestä”*, kuinkas käärmeen siemenet saattavat semmoisia kuulla? Itse rietas luulee, että hän on enkeli. Ja rietaan enkeleillä on sama usko, että he ovat enkelit. Ei he sitä tunne, että he ovat siitä isästä perkeleestä.

Koska nyt profeetat rupeisit kunniallisia ihmisiä haukkumaan ja tuomitsemaan, silloin nousi vanha Aatami. Omanvanhurskauden musta veri nousi maksasta ja kunnian veri nousi pernasta. Käärmeen siemenet rupeisit puikimaan sydämen juuressa, ja niin rietas yllytti koiriansa lakkimaan kristittyin verta. Mutta profeetta Elias sanoi yhdelle kristittyin ja profeettain murhaajalle: *”Samassa paikassa, kussa koirat ovat lakkineet Nabotin*

verta, pitää heidän sinun vertastasi lakkiman.” Mutta tämä kristittyin vihollinen suuttui Elialle ja sanoi: *”Viholliseksi minua löysit?”* Niin katsovat vielä suruttomat ja armonvarkaat kristityitä vihollisiksi, jotka heille syntiä soimaavat. Armonvarkaat, jotka pitävät itsensä kristittynä ja luulevat, että ne ovat kristittyin vainoojat, jotka ei anna heille omantunnon rauhaa. Näin on käärmeen siemen vainonnut vaimon siementä.

Mutta käärme on nyt muuttanut nahkansa. Ennen Vanhassa Testamentissa oli käärmeellä vanha nahka. Hän vainois silloin profeetaita pakanain haamussa. Ja Vapahtajan aikana oli hän ottanut juutalaisen haamun päällensä. Mutta nyt on hän taas muuttanut nahkansa; hän on ottanut vanhan kristityn haamun päällensä, ja siinä haamussa hän nyt vainoo kristityitä. Ei ole tosin tietoa, koska rietas olis tullut kristityksi, mutta nyt hän vaelttaa kuitenkin vanhan kristityn haamussa. Hän on myös tullut papiksi, ja semmoisena hän nyt saarnaa evankeliumia niin suloisesti, että kaikki siviät huorat laskevat maitonsa. Vapahtajan ja apostolitten aikana tahtoi hän varjella sitä vanhaa Mooseksen uskoa, niin me kuulemme tämän päivän epistolasta, me kuulemme hänen kantavan kristittyin päälle, että *”Jeesus Nasareenus muuttaa säädyt, jotka Mooses meille antoi”*. Pakanat myös kannoit kristittyin päälle, että ne katsovat ylönsä sitä oikiata Jumalan palvelusta, ja tekevät yhden tapetun juutalaisen Jumalaksi. Koska Lutherus saarnais paavia vastaan, niin valitit paavilaiset, että Lutherus tahtoi muuttaa sitä vanhaa kristinuskoa, joka oli seisonut 1500 ajastaikaa.

Niin muodoin oli käärme silloin muuttanut nahkansa, ja tuli vanhan kristityn haamussa sotimaan sen vanhan kristinuskon puolesta, jonka muka Lutherus oli tullut muuttamaan, vaikka nyt Lutheruksen aikana ei ollut siitä vanhasta kristinuskosta kuin ainoastans Pyhä Raamattu jäljellä — kaikki muut kirjat olit paavilaisten omat väärät asetukset — kuitenkin tahtoi vihollinen vanhan kristityn

haamussa varjella niitä vanhoja paavilaisten asetuksia ja paavilaisten kirjoja, joita Lutherus tuli muuttamaan. Siitä syystä tuomitaan Lutherus paavilta niin kuin yksi väärä profeetta ja suuri noita, joka oli liitossa perkeleen kanssa. Koska käärme näin muuttaa nahkansa ja tulee vanhan kristityn haamussa varjelemaan sitä vanhaa kristinuskoa, silloin uskottaa hän palvelijoitansa, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka tahtovat muuttaa niitä vanhoja asetuksia, ja hävittää sen vanhan uskon. Me näemme epistolasta, kuinka kiivas vihollinen on sotimaan vanhan uskon puolesta, jonka kristityt tahtovat hävittää. Ja koska hän tulee vanhan kristityn haamussa varjelemaan niitä vanhoja säätyjä, joita juutalaiset, pakanat ja paavilaiset ovat järjellä, vihollisen mielisuosioksi, huomainneet, silloin kiivastuu rietas niin kovin totuuden puolesta, että hän puree hampaitansa ja tukitsee korviansa, ottaa kivet käteensä ja viskaa sen villihengen — Stefanuksen — päälle, joka tahtoo muuttaa säädyt, joita Mooses on antanut.

Koska käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa, silloin vuotaa myös käärmeen myrkkyy hampaista; sen tähden he kiristelivät hampaitansa. Nyt on käärme kolme kertaa muuttanut nahkansa. Ensimmäisen kerran riisui hän nahkansa Golgatan mäellä; hän tuli sinne niin kuin fariseus varjelemaan sitä vanhaa Mooseksen uskoa, jonka hän luuli kristillisyyden kautta menevän hukkaan. Toisen kerran riisui hän nahkansa roomalaisten pääkaupungissa; sinne hän tuli varjelemaan sitä vanhaa pakanan uskoa. Ja silloin hän oli julma tappamaan kristityitä. Kolmannen kerran riisui hän nahkansa Lutheruksen aikana. Hän tuli silloin niin kuin vanha kristitty varjelemaan sitä vanhaa kristinuskoa Lutherusta vastaan, joka tahtoi muka hävittää sen vanhan kristinuskon.

Ja nyt hän taas heti kohta riisuu nahkansa neljännen kerran. Hän tahtoo nyt tulla varjelemaan sitä vanhaa Lutheruksen uskoa, jonka muutamat kristityt, joita

haukkunimellä kutsutaan lukiaksi, körttiläiseksi ja villihengeksi, tahtovat muka hävittää. Ja millä nahalla ikänäns käärme on tullut auringon eteen, on hän vihannut Vaimon Siementä ja sanonut: *”Nahka nahasta ja kaikki kuin ihmisen takana on, antaa hän henkensä edestä.”* Koska nimittäin vihollinen ei pidä puoltansa järjellä, täytyy hänen ruveta kristityn nahkaan maailman lain voimalla. Maailman herrain ja ylimmäisten pappein päällekkäminen Pontius Pilatuksen edessä kuuluu aina. Erinomattain ovat juutalaisten ylimmäiset papit, pakanain ylimmäiset papit ja paavilaisten ylimmäiset papit, joita lohikäärme on vetänyt pyrstöllänsä taivaasta maan päälle, net ovat katkerimmat Jeesuksen ristin viholliset. Netpä ymmärtävät noutaa valkian helvetistä, millä he näkevät makkaroita tehdä kristittyin verestä.

Lutherus on kirjoittanut, että perkele saattaa saarnata evankeliumia paremmin kuin joku pappi. Ja se on kyllä uskottava, että semmoinen pappi saarnaa niin suloisesti, että kaikki siviät huorat laskevat maitonsa. Ei suinkaan semmoinen pappi hauku kunniallisia ihmisiä huoraksi ja varkaaksi. Ei hän hauku juomaria, koska hän on itse juomari. Ei hän soimaa huoria, koska hän on itse huora. Ei hän hauku viinaporvaria, koska hän pitää itse vähäisen viinakauppaa. Ei hän nuhtelee kirusmiehiä, koska hän itse kiroo. Ei hän nuhtelee tappelusmiehiä, koska hän itse tappelee. Ei hän soimaa niitä, jotka pitävät kalaasia ja turhia pitoja, hän tahtoo itse kanssa olla niissä. Ja kuinkapa perkele saattaa saarnata itseänsä vastaan? Ei hän saata itseänsä haukkua, mutta kristityitä, joita hän katsoo vääräksi profeetaksi ja villihengeksi, niitä semmoinen pappi haukkuu ja ulos ajaa huoneestansa. Mutta samassa paikassa, kussa koirat ovat nuolleet Nabotin verta, pitää koirat myös nuoleman kristittyin vainoojan verta. Monessa paikassa nousee nyt se raaka kansa viltiin ja tappaa herroja, pappia ja kuningasta viinaryypön edestä.

Tässä muutampana vuonna ammuttiin ylimäinen piispa Frankrikin pääkaupungissa, hän ammuttiin kansalta, joka oli yllytetty kapinata tekemään. Eikä ole niin pitkä alka siitä saakka, kuin se raaka kansa Ruotsin pääkaupungissa olit surmaamassa ylimmäistä piispa. Onkos ihmet, että se raaka kansa viimein yltyy ja nousee viltiin, koska tämä kansa on jätetty luonnollisessa tilaisuudessa ja hengellisessä pimeydessä, ilman nuhdetta. Kyllä semmoinen villi kansa saattaa viinaryypön edestä sekä herroja että pappia [tappaa].

Me olemme nyt katselleet, kuinka käärmeen siemen vihaa Vaimon Siementä. Kristittyin vainoojat ovat vuodattaneet kristittyin verta joka paikassa, kussa totinen kristillisyyt on ilmestynyt. Sen tähden sanoo myös Vapahtaja toisen joulupäivän evankeliumissa, että niitten päälle pitää tuleman kaikki vanhurskas veri, joka vuodatettu on maan päällä hamasta vanhurskaan Aabelin verestä niin Sakariaan Barakian pojan vereen asti. Tämä vanhurskas veri, joka oli vuodatettu Vanhassa Testamentissa, kaivattiin ulos juutalaisilta, koska heidän kaupunkinsa hävitettiin roomalaisilta. Niin myös kristittyin ja marttyyrein veri kaivattiin roomalaisilta, koska heidän valtakuntansa hävitettiin turkeilta ja pakanoilta. Viimein on myös kristittyin veri kaivattu ulos paavilaisilta, koska se suuri veren vuodatus tapahtui Frankriikissä vuonna 1793, ja vielä jälkeenkä vuonna 1848 ja 1849.

Mutta ei vielä ole kaikki verenvuodatus siihen loppunut. Vasta se nyt alkaa verenvuodatus maan päällä. Semmoiset ajan merkit rupeavat nyt näkymään, nimittäin merkit auringossa, kuussa ja tähdissä. Profeetan Joelin ennustuksen jälkeen pitää aurinko pimiäksi tuleman ja kuu punaiseksi ennen kuin se suuri Herran päivä tulee.

Käärmeen siemen on vihannut vaimon siementä maailman alusta niin tähän päivään, asti. Mutta ei ole vielä tämä viha loppunut. Sillä nyt on neljäs kerta, kuin se vanha mato

on muuttanut haamunsa. Nyt on hänellä uusi kiiltävä nahka, joka on hyvin liotettu pavaloiinassa ja parkittu pirun paskalla. Vanhat ei kelpaa enää muille kuin puoskarille ja huorille, jotka sen kanssa ajavat ulos hedelmänsä. Mutta uusi nahka se on kaunis ja kiiltävä, niin kuin kulta. Se kelpaa nyt kaikille niille lääkitykseksi, joilla on kultasydän. Moosoksen aikana korotettiin vaskikäärme korvessa, ja kaikki käärmeiltä pistetyt ihmiset tulit sen vaskikäärmeen katselemisen kautta terveeksi. Mutta nyt on käärmeen myrky paisuttanut maailman lasten sydämet, erinomattain niiden, joilla on kultasydän. Maailman hopiaseppä on tehnyt kultasydäntä, jota siviät huorat kantavat Saatanan kaularaudassa. Tällä kultasydämellä tulee rietas suostuttamaan Vapahtajan kihlattia morsianta, Siionin tytärtä, joka on kerran luvannut sydämensä Vapahtajalle, mutta antaa nyt pusertaa rintojansa egyptiläisten huorimiehiltä. Ja nyt tahtoo tämä hävitöin huora tulla Vapahtajan morsiameksi, vaikka hän rakastaa maailmaa ja antaa pirulle suuta, ja egyptiläisten huorimiehet pusertavat hänen rintojansa, ja kultasydän on hänellä povessa.

Ennen oli Siionin tyttäreillä kivisydän ja kova niin kuin timantti. Mutta nyt on piru antanut hänelle kultasydämen. Ja se sama mies on suostuttanut häntä unijuomalla, pirun paskalla ja kuolleen uskon liivalla, juopunut huoruuden viinasta, istuu hän nyt niin kuin Babelin portto leopardin päällä ja tahtoo, että Vapahtajan pitää ottaman häntä morsiameksi, koska hän on tullut niin vanhaksi, ettei hän kelpaa riettaalle huoraksi. On hän vielä tullut niin hävittömäksi, että hän näyttää häpyänsä Vapahtajan morsiamen piioille, jotka tahtovat musertaa hänen uskoittoa sydäntänsä osottain hänelle, kuinka Vapahtaja rakkaudesta häntä kohtaan on täytynyt kuolla; silloin nostaa hän hameensa morsiamen piioille ja sanoo: *"Katsokaat perseeseen!"* On kaunis Vapahtajan morsian.

Semmoiseksi hän tulee huoruuden viinasta. Unessa ilmanki on juonut sekoitusta, jonka puoskarit ovat sekoittaneet. Siinä on kuolleen uskon liiva ja käärmeen kuu ja karhun sappi ja jalopeuran sydän. Koska hän on tullut niin vanhaksi, ettei hän kelpaa enää riettaalle huoraksi, silloin tulee hän Vapahtajan tykö, täynnänsä riettautta ja saastaisuutta kantain pirun paskaa sydämässän, kuolleen uskon liiva vuotaa suusta ja omanvanhurskauden räkä vuotaa nenästä. Tällä haamalla luulee riettaan huora kelpaavansa Vapahtajalle. Koska kuolema tulee pusertamaan hänen uskotointa sydäntänsä, sanoo hän Vapahtajalle: *"Ota nyt minua morsiameksi,*

koska olet luvannut." Tämmöinen nyt on niitten suruttomain ja armonvarkaitten elämä. Ja jos niille ei tule totinen parannus ennen kuin armon ovi suljetaan, niin he saavat ulvoa ijankaikkisesti. Mutta se vaimo, joka huutaa syntymävaivassa, joka on puetettu auringolla ja kruunu päässä, jossa on kaksitoistakymmentä tähteä, kumartakoon polviansa ja rukoilkaan, ettei se ruskia lohikäärme, joka aina on vihannut Vaimon Sementä, ettei hän sais syödä sitä Poikalasta, joka häneltä syntynyt on. Amen.

Painotuote / Härnösandin maakunta-arkisto / Präntätty Eskon kostanuxella lainiosta. Präntätty W. R. Nygrenin tykönä Piitemisä 1851

Stefanus sanoi niille herroille, jotka istuit kirkkoraadissa: ”Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isänne, niin myös te. Ja raadin herrat, koska he sen kuulit, kävi se läpi heidän sydämensä, ja he kiristelit hampaitansa hänen [päällensä].

Me kuulemme näistä sanoista, kuinka maailmanlapset suuttuvat, koska yksi kristitty soimaa heitä, että he seisovat Pyhää Henkeä vastaan. Stefanus oli nimittäin yksi kristitty, joka ensinnä joutui tinkaamaan suruttomain kanssa kristillisyyden päältä. Ja nämät suruttomat seisoit sen päälle, että se vanha Moosesen usko, jossa he olit ylöskasvatetut, oli oikia usko, mutta se kristinusko, jota Jeesus Nasareenus oli alkanut ihmisille pakkaamaan, se oli väärä usko. Mutta ne suruttomat, jotka olit Alexandriinein ja Libertiinein synagoogasta, ei he voineet sitä viisautta vastaan seisoa ja sitä Henkeä, jonka kautta Stefanus puhui.

Koska nämät suruttomat ei kestäneet tinkaamisessa Stefanuksen kanssa, sääsit he muutamia miehiä, jotka sanoit: ”*Me olemme kuulleet hänen puhuvan pilkkasanoja Moosesta ja Jumalata vastaan.*” Se on nimittäin suruttomain vanha tapa, koska he tinkaamisessa ei kestä kristityn kanssa, rupeevat he valhettelemaan kristityn päälle, että he saisit jotakuta laillista syytä viedä häntä maalliseen oikeuteen. Niin teit ne suruttomat, jotka silloin tinkaisit Stefanuksen kanssa. He yllytit kansanvanhemmat eli lautamiehet tämmäämään häntä oikeuteen. He otit hänen kiinni ja veit häntä raadin eteen, ja kannoit hänen päällensä, asetit väärät todistajat valehtelemaan hänen päällensä ja sanoimaan: ”*Ei tämä mies lakkaa puhumasta pilkkasanoja tätä pyhää sijaa ja lakia vastaan.*” Silloin täytyi Stefanus puhua enemmän kristillisyydestä ja soimata niitä raatiherroja, että he seisovat Pyhää Henkeä vastaan. Mutta siitä soimauksesta nousi raatiherroille vanha Aatami; käärmeen siemenet rupeisit puikimaan sydämen juuressa. He kiristelit hampaitansa hänen päällensä ja ajoit häntä

ulos kaupungista. Ja koska Stefanus vielä näki Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikialla kädellä, silloin he suuttui vielä pahemmin. He huusit suurella äänellä, ja tukitsit korviansa. Ja hengellinen viha tuli niin hirmuiseksi, että he karkaisit kaikki niin kuin verikoirat Stefanuksen päälle ja kivitit häntä. Silloin vasta sait vihollisen orjat omantunnon rauhan, koska he pääsit makkaroita tekemään kristityn verestä.

Stefanus oli nimittäin ensimmäinen kristitty, joka tapettiin kristinuskon tähden. Ja vaikka tämänaikaiset suruttomat näkevät haamunsa niitten entisten kristittyin vainoojain peilissä, ei ne sen tähden usko, että he ovat Jeesuksen ristin viholliset, sillä vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin. He ovat saaneet sen vakuutuksen riettaalta, että kristityt ovat Jumalan ja ihmisten viholliset.

Niin kuin silloin, koska kristillisyyks ensinnä ilmestyi, maailman joukko suuttui hirmuisesti ja kiristelit hampaitansa, eikä saaneet tunnon rauhaa, ennen kuin he pääsit makkaroita tekemään kristittyin verestä, niin suuttuvat vielä nytkin maailman orjat hirmuisesti, koska kristityt rupeevat puhumaan kristillisyydestä. He purevat hampaitansa ja uhkaavat viedä kristityitä maalliseen oikeuteen. Muutamat ei malta odottaa siksi, kun maallinen oikeus tuomitsis kristityitä, vaan he täytyvät itse vanhan Aatamin lain jälkeen rangaista kristityitä halvoilla, nyrkillä ja sauvalla, että he saisit omantunnon rauhan. Kylähän tämänaikaiset suruttomat olisit jo aikaa tehneet makkaroita kristittyin verestä, jos he olisit niin viisaat kuin juutalaiset, jotka veit varsin Stefanuksen raadin eteen, ja asetit vielä muutamia miehiä väärin vannomaan, että hän oli pilkannut Jumalata.

Stefanus oli ilmanki pilkannut tämän maailman jumalata, jota maailman joukko palvelee, sillä tämän maailman jumala ei kärsi olenkaan, että hänen majesteettiansa pilkataan. Se tapahtui myös Eliaksen aikana, että Elias pilkkais Baalin papit ja käskei heidän huutaa korkialla äänellä, että heidän jumalansa kuulis. Mutta siitä suuttui Baalin palvelija Isebel, joka oli kuninkaan drottinki, ja uhkais varsin, että Eliaksen pää pitää kaulasta puutooman; josta me hyvin ymmärrämme, ettei maailman jumala anna itseänsä pilkata. Hän suuttuu hirmuisesti niille, jotka häntä pilkkaavat, ja panee palvelijoitansa vuodattamaan kristittyin verta. Sillä ei vihollisen orjat kärsi sitä, että heidän jumalansa pilkataan. Mutta ei vihollisen kamaripalvelijat näe vielä makkaroita tehdä kristityn verestä, ennen kuin he noutavat valkian helvetistä. Mutta ei olekaan helveti kaukana heidän t[alo]stans, kyllä he pian näppäävät valkian helvetistä, jolla he näkevät makkaroita tehdä.

Koska Stefanus [tapettiin kristillisyyden tähden], tapahtui se kristityn murhaaminen samalla tavalla kuin nyt. Ensinnä tuli tinka kristillisyydestä maailman joukon kanssa, jotka riitelit Stefanuksen kanssa siitä Jeesuksesta Nasareenuksesta, joka oli kristillisyyden alku. Mutta koska maailman orjat ei pitäneet puoltansa, eikä kestäneet Stefanuksen kanssa tinkaamisessa, suuttuit maailman orjat Stefanukselle ja tämmäisit häntä oikeuteen. Valheen kautta he yllytit esivaltaa tutkimaan tätä asiata, ja he löysit muutampia kuudenmarkan miehiä, jotka olit valmiit vannomaan sen päälle, että Stefanus oli pilkannut Jumalata. Ja Stefanus soimais vielä niitä maailman herroja, että he seisovat Pyhää Henkeä vastaan. Silloin nousi myös herr[ain] vanha Aatami. Riettaan eli käärmeen siemenet rupeisit niin kovin puikimaan sydämen juuressa, että he kiristelit hampaitansa. Silloin näki Stefanus Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikialla kädellä. Ja se teki riettaan orjille niin pahaa, että he tukitsit korviansa ja huusit täydellä kurkulla, että he pääsisit

kuulemasta semmoisia kauhistuksen sanoja, ja karkaisit yksimielisesti Stefanuksen päälle, ja ajoit häntä ulos kaupungista, että he pääsisit pian tappamaan häntä.

Ja me näemme nyt silmiemme edessä, kuinka pian maailman orjat ja saatanan joukko tekee makkaroita kristityn verestä, koska he noutavat valkian helvetistä. Ei he näe muutoin tehdä makkaroita kristittyin verestä, mutta kun he näppäävät valkian helvetistä, silloin saavat suruttomat ja maailman orjat sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristillisyyden on yksi ihmeellinen taikaus ja vililitauti. Ja kristityt itse ovat maailman mielestä väärät profeetat ja villihenget, jotka pitää tapettaman, sillä ei he anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Nyt koska Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa soimaa juutalaisia, että he tappavat profeetaita, ja vainoovat niitä, jotka Jumalalta lähetetyt ovat opettajaksi, pitäis meidän tällä hetkellä peräänajatteleman, **minkä tähden maailmanlapset ovat niin vihaiset niille, jotka heitä manaavat totiseen katumukseen ja parannukseen.**

Mutta se armollinen Vapahtaja, joka itse on vihattu maailmalta ja ylönkatsottu, pilkattu ja ristiinnaulittu, avatkoon sokiain raukkain silmät näkemään, ketä he vihaavat; ja antakoon kaikille Jeesuksen ristin kantajille kärsivällisyyttä, että he jaksaisit ilman napise-matta ja ilman suuttumatta kantaa maailman vihaa. Kuule, armollinen Vapahtaja kaikkien katuvaisten, murheellisten ja maailmalta alaspainettuin huokaus, koska he huokaavat niin kuin Stefanus: *”Herra Jeesus, ota minun henkeni, amen”* Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 23: 34–39

34 Sentähden, katso, minä lähetän teille prophetat, ja viisaat, ja kirjanoppineet; ja niistä te muutamat tapatte ja ristiinnaulitsette, ja muutamat te pieksätte teidän synagogissanne, ja vainootte kaupungista kaupunkiin.

35 Että teidän päällenne pitää tuleman kaikki vanhurskas veri, joka vuodatettu on maan päälle hamasta vanhurskaan Abelin verestä niin Sakariaan, Barakiaan pojan vereen asti, jonka te tapoitte templin ja alttarin vaiheella.

36 Totisesti sanon minä teille: kaikki nämät pitää tuleman tämän suvun päälle.

37 Jerusalem, Jerusalem, sinä joka tapat prophetat ja kivillä surmaat ne, jotka sinun tykösi lähetetyt ovat! kuinka usein minä tahtoin koota sinun lapses, niinkuin kana kokoo poikansa siipeinsä alle? ja ette tahtoneet.

38 Katso, teidän huoneenne pitää teille jäämän kylmille.

39 Sillä minä sanon teille: ette suinkaan minua tästedes näe, siihenasti kuin te sanotte: kiitetty olkoon se, joka tulee Herran nimeen!

Seuraavaisesti siitä, kuin jo puhuttu on, pitää meidän pyhän evankeliumin johdatuksesta Jumalan armon kautta peräänajattelman, **minkä tähden maailmanlapset ovat vihanneet ja vainonneet profeetaita Vanhassa Testamentissa, ja kristityitä Uudessa Testamentissa?**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Kuinkas maailmanlapset ilmoittavat vihansa?**

Toinen tutkistelemus: **Minkä syyn tähden he vihaavat ja vainoovat profeetaita ja kristityitä?**

Kolmas tutkistelemus: **Mitäs he sen vainoamisen kautta luulevat voittavansa?**

Me tiedämme, ettei ole maailman viha vielä loppunut. Ei ole vielä vihollisen peräsuoli täytetty kristittyin verellä. Mutta me tiedämme vakaisesti, että niiden sielut ovat Jumalan tykönä, joiden verta vihollisen koirat ovat lakkineet.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden maailma vihaa profeetaita ja kristityitä?** Sen tähden, että he haukkuvat kunniallisia ja siviöitä ihmisiä. Ei suinkaan maailma niitä

vihaa, jotka ei hauku. Ne saavat kyllä olla rauhassa. Mutta niitä maailma vihaa, jotka haukkuvat ja soimaavat siviöitä ihmisiä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä. Jumala pani profeetaita haukkumaan ja soimaamaan Vanhan Testamentin ihmisiä, mutta sen aikaiset ihmiset suutuit profeetaille sen haukkumisen tähden, ja karkaisit vihaisesti profeettain päälle. Sillä sen aikaiset ihmiset olit saaneet sen vakuutuksen riettaalta, että he olit eläneet siviästi ja jumalaisesti, ettei olis tarvinnut kukaan tulla heitä soimaamaan vääryydestä ja jumalattomasta elämästä. Vihollinen oli antanut Vanhan Testamentin ihmisille sen vakuutuksen, että profeetat olit väärät profeetat ja villihenget, jotka ei antaneet kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Koska profeetat ennustit vielä valtakunnalle paha, suutuit he vielä enemmän ja sanoit profeetalle: *”Sinä valehtelet. Ei ole Herra niin sanonut.”*

Sen haukkumisen tähden ja soimausten tähden suutuit sen aikaiset ihmiset niin hirmuisesti profeetaille, että heidän täytyi vuodattaa profeettain verta; jonka tähden Vapah-taja soimaa heitä tämän päivän evankeliumissa. Katso, minä lähetän teille profeetat ja viisaat, ja kirjanoppineet; ja niistä te muuttamat tapatte ja ristiinnaulitsette, ja muuttamat te pieksätte teidän synagoogissanne, ja vainootte kaupungista kaupunkiin. Mutta ne väärät profeetat, jotka ei ollenkaan haukkuneet kansaa, vaan saarnaisit suloisesti maailman ihmisille, ja lupaisit kaikille onnea ja autuutta, niitä ne kiitit hyväksi. Ei kukaan semmoisia profeetaita vihannut eli vainonnut. Mutta Herra valittaa profeetan Esajaksen kautta, että he ovat mykät koirat, ei he hauku ketään. Mutta mykät koirat hirtetään. Ei mykät koirat tee yhtään apua talon Isännälle. Koska varkaat tulevat varastamaan pimeyden aikana, pitäisit talon koirat haukkuman niin, että ihmiset heräisit. Mutta mykät koirat ei hauku ketään. Ja varkaat, jotka ovat sangen vihaiset koirille sen haukkumisen tähden, pääsevät kyllä varastamaan, koska

koirat ovat mykät. Ja juuri sen saman haukkumisen tähden olit sen aikaiset ihmiset vihauset profeetaille. Ja sen saman haukkumisen tähden suuttuvat vielä nytkin tämänaikaiset siviät ihmiset ja armonvargaat. Niille koirille he suuttuvat, jotka haukkuvat. Ei tämänaikaiset armonvargaat suutu niille mykille koirille, jotka ei hauku ketään. Mutta niille ne suuttuvat, jotka haukkuvat, sillä niitten koirain tähden ei pääse armonvargaat varastamaan. Vargaat tahtovat sen koiran hirttää, joka haukkuu. Mutta mykille koirille he antavat lihapalaisen, että he olisit aina mykät.

Niin kuin Vanhan Testamentin siviät ja kunnialliset ihmiset suutuivat profeetaille sen haukkumisen tähden, eikä saaneet omantunnon rauhaa ennen kuin he pääsivät niitä tappamaan, niin ovat myös uuden testamentin siviät ja kunnialliset ihmiset vihanneet kristityitä sen haukkumisen tähden, niin kuin me kuulumme äsken tämän päivän epistolasta. Ensinnä leikattiin Johannes Kastajan kaula poikki, koska hän oli haukkunut sen kuninkaallisen huoran. Se kuninkaallinen huora ei saanut omantunnon rauhaa, ennen kuin Kastajan pää kannettiin fatin päällä. Sen jälkeen tapettiin Vapahtaja sen haukkumisen tähden, koska Hän soimais seurakunnan parhaat miehet ulkokullatuksi ja kyykäärmeen sikiäksi, ja ennusti heidän valtakunnallensa paha.

Sitte rupeisitte juutalaiset ensinnä vihaamaan ja vainoamaan kristityitä sen haukkumisen tähden. Ensimmäinen kristitty, joka tapettiin kristillisyyden tähden oli Stefanus. Maailman herrat suutuivat hirmuisesti, koska Stefanus soimais heitä ja sanoi: *”Te seisotte aina Pyhäää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isänne, niin myös te.”* Sanokaan nyt, armonvargaat, oliko tämä sana haukkuminen, koska heidän piti tämän sanan tähden niin hirmuisesti suuttuman? Mutta se näyttää siksi, ettei tämän maailman jumala sallii palvelijoittensa kuulla yhtään ainoata Jumalan sanaa, jossa

olis totuutta, mutta valheita hän sallii heidän uskoa.

Koska juutalaisten valtakunta oli hävitetty pakanoilta, rupeisitte pakanat vainoamaan kristityitä sen saman haukkumisen tähden. Jos kristityt ei olis haukkuneet pakanoita, niin olisitte pakanat antaneet kristityille rauhan. Mutta koska kristityt ei malttaneet olla puhumatta, sen tähden suutuivat pakanat kristityille, ja rupeisitte heitä vainoamaan. Mutta jota enemmän kristityitä tapettiin, sen usiammaksi he tulit. Kristittyinä joukko tuli suuremmaksi, vaikka pakanat heitä tapoit. Kristityt lisääntyivät aina, vaikka kuinka hirmuisesti heitä piinattiin. Ja kristityt olit niin suuressa ilossa, ettei he paljon tunteneet kuolemankipua. Sitä ihmettelitte pakanat, että kristityt olit niin rohkiat ja iloiset kuoleman hetkellä. Ja joka kerta, kuin kristityitä oli tapettu, [tulit pakanat niin] voimallisesti liikutetuksi kristittyinä urhoollisuudesta, että heidän täytyi kääntyä kristillisyyteen.

Mutta muutamat pakanat sanoit, että kristittyinä rohkeus ja ilo kuolemassa tulee heidän irstaisuudestansa. Muutamat pakanat sanoit, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut. He ovat liitossa perkeleen kanssa, ja sen tähden ovat he niin rohkeat, irstaiset [ja] uppiskaisit. Ei he tottele esivaltaa ja heitä pois sen väärän uskon, joka heillä on. Pakanoilla oli se usko, että kristityt olit väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Sen haukkumisen tähden oli[t pakanat] suuttuneet, eikä niinmuodoin saaneet omantunnon rauhaa, ennen kuin he pääsivät makkaroitu tekemään kristittyinä verestä. Ja kymmenen kertaa he noudit valkian helvetistä.

Toinen tutkistelemus: **Kuinkas maailmanlapset ilmoittavat vihansa?** Ensiksi he ilmoittavat vihansa tinkamisessa. Niin me kuulemme tämän päivän epistolassa. He riitelit ensinnä Stefanuksen kanssa, ja toit edes järjen skäliä, että heidän uskonsa oli oikia usko. Mutta koska maailmanlapset ei

voineet vastaanseisoa sitä viisautta ja sitä Henkeä, jonka kautta Stefanus puhui, silloin he rupeisit lain voimalla ja valheen hengellä yllyttämään maailman herroja [kristittyin] päälle. Ja maailman herrat, jotka pikemmin noutavat valkian helvetistä, millä he näkevät makkaroita tehdä, ovat aina valmiit uskomaan valheita, ja tuomitsevat kristityitä sen lain jälkeen, jonka he ovat itse tehneet. Ei suinkaan yksinkertaiset tunne kaikki mu[t]kat laissa, vaikka hekin freistaavat vääntää oikeuden, koska piru otetaan edusmieheksi.

Mutta maailman herrat, ne saattavat oikeudesta tehdä vääryyden, ja vääryydestä he saattavat tehdä oikeuden, niin että kristityt tulevat lain rikkojaksi. Erinomattain koska kuuden markan miehet pääsevät vannaamaan, että niin ja niin on kristitty sanonut. Niinpä me kuulemme nyt tämän päivän epistolasta, että kristityn viholliset sääsit miehiä, ja asetit väärät todistajat sanomaan: *”Ei tämä mies lakkaa puhumasta pilkkasanoja tätä pyhää sijaa ja lakia vastaan. Sillä me olemme kuulleet hänen sanovan: ”Jeesus Nasareenus hävittää tämän sijan ja muuttaa säädyt, jotka Mooses meille antoi.”* Tämä todistus Stefanusta vastaan oli sula valet. Mutta mitäpä kuuden markan miehet huolivat? Kyllä ne todistavat vaikka mitä kristityin päälle. Ja maailman herrat pääsevät sitte lain jälkeen tuomitsemaan, että Stefanus on lain rikkonut ja pilkannut Jumalata. Ja sen asian tähden pitää hänen kuoleman.

Sillä lailla ovat juutalaiset ja pakanat ilmoittaneet vihansa kristityille. Mutta tämän aikaiset juutalaiset ja pakanat ei malta odottaa siksi, kun kristityt maailman lain kautta tuomitaan niin kuin Jumalan pilkkaajat, vaan he tahtovat varsin makkaroita tehdä, ennen kuin laki tuomitsee. Ei he malta odottaa siksi, kuin maailman herrat noutavat valkian helvetistä, vaan he tahtovat varsin nyrkillä ja sauvalla, kepillä ja halvoilla, käydä kristittyin päälle, että he pääsisit pian verta lakkimaan. Tämänäikaisilla pakanoilla on niin hoppu

verta lakkimaan, ettei he malta odottaa siksi kuin tuonen pata kiehuu. Aivan uutena nämät pakanat tahtovat syödä kristittyin lihaa ja lakkia kristityn verta. Vaikka profeetta Elias sanoi: *”Sinä samassa [paikassa], kussa koirat ovat lakkineet eli nuolleet Nabothin verta, pitää heidän nuoleman sinun vertasti.”* Se oli yksi kristittyin vihollinen, jolle profeetta Elias niin sanoi. Mutta ei hän uskonut, että tuonen koirat pitää lakkiman hänen vertansa. Eikä taida vielä nytkään kristittyin viholliset uskoa, että tuonen koirat pitää lakkiman heidän vertansa helvetissä niin kauan kuin he täällä lakkivat kristittyin verta.

Ottakaamme nyt vaari Vapahtajan sanoista tämän päivän evankeliumissa, koska Hän lukee tuomion niille, jotka vainoovat profeettaita ja vuodattavat niiden verta, että teidän päällemme pitää tuleman kaikki vanhurskas veri, joka vuodatettu on maan päällä hamasta vanhurskaan Aabelin verestä. Tässä kuulevat verikoirat tuomionsa, mutta yhtä hyvin he ulvovat, koska he saavat hajun kristittyin verestä. Ei nälkähukat malta, jos mikä olis, imemästä kristityn verta. Eikä ole vielä riettaan peräsuoli saanut kyllänsä. Kyllä he vielä tekevät makkaroita kristittyin verestä, ennen kuin maailma loppuu. Mutta vaikka kuinka hirmuisesti lohikäärme irvistelis niille kristityille, jotka tahtovat antaa hänelle tervasutin kyrsäksi, kuitenkin pitää heidän valmistaman lohikäärmeelle tervasta semmoiset lääkitykset, että hän pakahtuu, niin kuin Danielin aikana. Koska nimittäin pakanat Danielin aikana pidit lohikäärmeen jumalana, niin kuin he vielä nytkin pitävät lohikäärmeen jumalana, joiden sydämen juuressa käärmeen siemenet puikivat niin usein, kuin heitä manataan ja soimataan. Jos lohikäärmeelle ja hänen siemenellensä annetaan tervasuti kurkkuun, niin se pakahtuu. Ja kristityt, joiden verta lohikäärme ja hänen siemenensä ovat imeneet, pitää viimein iloitseman ja kiittämän Mikaelia, Ylimmäistä Enkeeliä, sen suuren voiton edestä, koska he, puetetut valkeilla vaatteilla, ja palmut

heidän käsissäsä, rupeevat veisaamaan Siionin vuorella kiitosta, kunniata ja ylistystä sille Suurelle Kuninkaalle: Amen, hallelujah. Silloin pitää se hävitöin Baabelin portto, joka on imenyt kristittyin verta, istuman hiillusten päällä keskellä pohjattomuutta ja huokaaman. Mutta hänen huokauksiansa ei kuule muu kuin maailman ruhtinas. [Amen]

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / Epäselvissä kohdissa on käytetty

tukena jäljennosta, joka sisältyy niihin papereihin, jotka takavarikoitiin Parka Heikiltä Kittilässä 1854. Jäljennosta säilytetään Härnösandin maakunta-arkistossa. Norrbottens läns landskansli D1:120 inkomna brev 1854. Tästä otetut kohdat on pantu hakasulkuihin. Toinen jäljennos samasta saarnasta löytyy myös Kolarin kirkonarkistossa säilytettävästä pienestä jäljennoskirjasta. Missään näistä kolmesta käsikirjoituksesta ei ole kolmatta tutkistelemusta erikseen, vaikka se on mainittu saarnan alussa.

Jumalan palvelija Mooses näki kerran kaksi miestä tappelevan. Ja hän sanoi väärintekijälle: ”Miksis löit lähimmäistäs? Mutta väärintekijä vastasi: ”Kuka sinun on asettanut meidän päämieheksemme ja tuomariksemme? Tahdotkos minunkin tappaa, niin kuin sinä tapoit egyptiläisen?

Tässä me kuulemme, mitä suruttomat vastaavat, koska yksi kristitty tahtoo soimata suruttomia vääryydestä. He vastaavat niin kuin tämä väärintekijä: ”Kuka sinun asetti tuomariksi meidän päällemme?” Mooses tahtoi asettaa riidan kahden miehen välillä, ja tämän hyvän työn edestä sai hän varsin kuulla pakanalta, mikä hirmuinen ylpeys asui pakanan sydämessä. Se sama Mooses sai jälkeen paljon taistella sen paatuneen Israelin joukon kanssa. Koska he olivat tulleet Sinain vuorelle, ja Jumala julisti heille lakinsa, rupeisit he rukoilemaan Moosesta, että hän puhuis Jumalan kanssa, ja Israelin lapset lupaisit kuunnella kaikki, mitä Mooses Jumalan puolesta heille saarnaa, mutta yhtä hyvin riitelit he Mooseksen kanssa, ja tämän vastahakoisuuden tähden aikoi Jumala hävittää koko sen paatuneen kansan. Mutta Mooses rukoili Jumalaa kansan edestä, ja Jumala kuuli Mooseksen esirukouksen, ja näytti selkiästi, että Mooses oli armollisempi kuin Jumala. Monta kertaa julmistui Jumalan viha heidän päällensä, mutta Mooses rukoili aina heidän edestänsä, ja tämän esirukouksen tähden tuli Jumala katumukseen ja katui sitä, että Hän oli uhannut hävittää kansan.

Kyllä armonvargaat sen tähden uskovat, että Jumala on armollisempi kuin ihminen. Armonvargaat luulevat, ettei ole Jumala niin kova tuomitsemaan kuin ihmiset. Mutta Mooseksen aikana oli Jumala ankarampi ja kovempi tuomitsemaan kuin ihminen, vaikka Mooses oli kova mies rankaisemaan niitä, jotka tanssaisit kultavasikan ympärillä. Mutta Jumala oli vielä kovempi. Ja armonvargaat pitäisit tästä esimerkistä päättämän, ettei Jumala ole niin armollinen suruttomille ja katumattomille, niin kuin he luulevat.

Oli myös siihen aikaan monta semmoista miestä Israelin seurakunnassa, jotka pidit itsensä viisaana ja rupeisit riitelemään Mooseksen kanssa, että hän teki ylön paljon, sillä he tuumaisit niin, että koko kansa on pyhä. Mutta mistäs nämät miehet tiesivät, että koko kansa on pyhä? Ja että Mooses teki ylön paljon, koska hän korotti itsensä tuomariksi kansan ylitse? Kyllä ne parhaat miehet seurakunnassa tiesit, että koko kansa on pyhä, ja ettei Mooses ole yksin pyhä. Mutta Mooses tiesi, että koko kansa oli yksi jumalatoimien ja kiittämätöiden kansa, jonka Jumala olisi jo aikaa hävittänyt, ellei Mooses olisi rukoillut kansan edestä. Kyllä nyt on monella suruttomalla miehellä se sama ajatus kuin niillä kolmella miehellä, Koralla, Datanilla ja Abiramilla, että koko kansa on pyhä, ja että Mooses tekee ylön paljon, koska hän muka teki itsensä tuomariksi heidän päällensä, jonka tähden moni sanoo nyt niin kuin silloin se tappelusmies: ”Kuka sinun on asettanut tuomariksi meidän päällemme?” Eli niin kuin Kora, Datan ja Abiram sanoit Moosekselle: ”Tahdotkos silmät puhkaista ihmisiltä?”

Mutta se taitaa olla niin, koska yksi ylpiä ja paatunut ihminen ei saa elää hänen pahan mielensä jälkeen, suuttuu hän niille, jotka häntä nuhtelevat vääryydestä, ja luulee, että tuo tekee ylön paljon, että hän korottaa itsensä tuomariksi ja tahtoo silmät puhkaista ihmisiltä. Vaikka itse rietas on puhkaissut luonnollisen ihmisen silmät ja tehnyt niin sokiaksi, ettei hän näe kahta sormeaa eteensä minnekkä hän vaelttaa. Ja koska Jumala pani Mooseksen ja profeetat nuhtelemaan semmoisia villihenkiä, niin ne pakanat rupeisit niitä miehiä vihaamaan ja vainoimaan. Ne luulit, että profeetat ovat väärät, jotka aina haukuit kunniallisia ihmisiä. Jokainen

profeetta alkoi saarnansa soimauksella ja tuomiolla, ja ei ole yhtäkään profeettaa ollut, joka ei ole tuominnut suruttomia ja paa-tuneita. Mutta ne ylpiät henget ovat aina kysyneet: *”Kuka sinun on asettanut tuomariksi meidän päällemme? Oletkos sinä Jumala, koska sinä tulet meitä tuomitsemaan?”*

Pakanoilla on se usko, ettei kukaan muu kuin Jumala saa tuomita. Ja koska kristityt tuomitsit pakanoita, eli julistit Jumalan tuomion heille, niin pakanat suutuivat kristityille ja rupeisit vainoomaan kristityitä. Sama usko oli myös juutalaisilla, ettei ole kristityt asetettu tuomariksi heidän päällensä. Juutalaiset kysyivät Vapahtajalta: *”Miksikäs sinä itsiäs teet?”* Ja koska Stefanus soimasi niitä raatiherroja sanoten: *”Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isännekin, niin myös tekin”*, niin he kiristelivät hampaitansa ja tukitsit korviensa. Ei het viitsineet kuulla, että het ovat vastaan seisijat. Ja tuota tekevät vieläkin Jeesuksen ristin viholliset. He suuttuvat kristityille niin kuin juutalaiset. He vainoovat niitä, niin kuin pakanat, ja tuo tappelusmiehen sana on aina mielessä: *”Kuka sinun asetti tuomariksi meidän päällemme?”* Ja Datanin toinen sana: *”Koko kansa on pyhä; kaikki ovat kristityitä, ei tarvitse soimata.”* Siinä nyt on perkeleen luonto maalattu meidän silmäimme eteen. Hamasta Aabelin verestä niin Sakariaan, Barakian pojan vereen asti pitää tämä tuleman niitten päälle, jotka ovat profeetaita ja kristityitä vainonneet, ja heidän pitää paatuman ja pureman hampaitansa ja tukitseman korviensa, siihen asti kuin loppu tulee.

Mutta net harvat sielut, jotka vanhurskauden tähden vainotaan, pitää näkemän Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikialla kädellä, ja iloitseman taivaan valtakunnassa, jos he pysyvät vahvana loppuun asti heidän kalliimassa uskossansa.

Meidän toivomme on, että jos viha ja vaino tulee kristillisyyden tähden, niin kuin arvatava on, ettei taida vihollinen säästää

kristityitä enemmän nyt kuin ennenkään. Niin olis meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että ne harvat sielut, jotka ovat totuuden tuntoon tulleet, ei pidä säästämisen henkeänsä, vaan antaman henkensä ja verensä sen orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan edestä, joka ei ole säästännyt yhtään ainoata veripisarata, jota Hän ei ole antanut vuotaa kadonneitten lammasten edestä. Hänen armonsa kautta saavat oikeat kristityt voimaa ja väkevyyttä kärsimään ja ulosseisomaan ruumiin vaivaa ja veren vuodatusta viimeiseen pisaraan asti. Kuule sinä ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas kaikkein vaivaisten ja alaspainettuihin huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 23: 34–39

34 Sentähden, katso, minä lähetän teille prophetat, ja viisaat, ja kirjanoppineet; ja niistä te muutamat tapatte ja ristiinnaulitsette, ja muutamat te pieksätte teidän synagogissanne, ja vainootte kaupungista kaupunkiin.

35 Että teidän päällemme pitää tuleman kaikki vanhurskas veri, joka vuodatettu on maan päälle hamasta vanhurskaan Aabelin verestä niin Sakariaan, Barakiaan pojan vereen asti, jonka te tapoitte templin ja alttarin vaiheella.

36 Totisesti sanon minä teille: kaikki nämät pitää tuleman tämän suvun päälle.

37 Jerusalem, Jerusalem, sinä joka tapat prophetat ja kivillä surmaat ne, jotka sinun tykösi lähetetyt ovat! kuinka usein minä tahdoin koota sinun lapses, niinkuin kana kokoo poikansa siipeinsä alle? ja ette tahtoneet.

38 Katso, teidän huoneenne pitää teille jäämän kylmille.

39 Sillä minä sanon teille: ette suinkaan minua tästedes näe, siihenasti kuin te sanotte: kiitetty olkoon se, joka tulee Herran nimeen!

Tämän päivän evankeliumissa soimaa Vapahtaja Jerusalemin asuvaisia siitä

profeettain vainoamisesta ja uhkaa Jumalan rangaistuksella, joka myös tuli tämän onnetoman kaupungin päälle lähes 30 ajastaikaa Vapahtajan kuoleman jälkeen, koska koko kaupunki hävitettiin ja heidän kirkkonsa poltettiin ja ihmiset tapettiin viholliselta. Seuraavaisesti siitä pitää meidän joka ainoan kristityn tällä hetkellä perään ajatteleman, **minkä tähden juutalaiset vihaavat ja vainoovat profeetaita, eli minkä tähden pakanat vainoovat kristityitä?**

Että juutalaiset vainoovat profeetaita, sen me kuulemma tämän päivän evankeliumista. Mutta minkä tähden he niitä vihaavat? Emme saata muuta syytä löytää kuin ainoastaan sen, että profeetat haukuit juutalaisia vääräksi, äpäräksi ja porton siemeniksi. Kaikki profeetat ja Johannes Kastaja ovat alkaneet saarnansa soimauksilla ja tuomiolla. Jumala pani profeetat vasiten haukkumaan ihmisiä, ja soimais vielä heidän pappejansa, että he ovat mykät koirat, ei he hauku ketään. Ja siitä haukkumisesta taisit juutalaiset suuttua profeetalle, sillä juutalaiset ajattelivat, ettei he ole semmoisia soimauksia ansainneet. Juutalaisilla oli nimittäin se usko, että Jumala on heidän isänsä, niin kuin he sanoit Vapahtajalle: *”Meillä on Isä, Jumala.”* Ei juutalaiset usko, että he ovat siitä isästä perkeleestä, vaan heillä on se usko, että Jumala on heidän isänsä.

Koska nyt profeetat tulevat soimaamaan ja haukkumaan juutalaisia äpäräksi niin sanovat juutalaiset: *”Emme ole äpäränä syntyneet.”* Koska profeetat sanovat juutalaisille: *”Riidelkääit teidän äitinne kanssa, te porton siemenet”*, niin suuttuvat juutalaiset ja sanovat: *”Ei ole Herra niin sanonut. Ei se ole Raamatussa.”* Jos Johannes sanoo juutalaisille: *”Te kyykäärmeen siemenet, kuka on teitä neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa?”* Niin sanovat juutalaiset: *”Sillä miehellä on perkele.”* Jos Vapahtala itse haukkuu juutalaisia huoruuden sukukunnaksi ja sanoo: *”Sinä olet korotettu taivaaseen asti. Mutta sinun pitää vajooman helvettiin asti.”* Niin

sanovat juutalaiset Vapahtajalle: *”Miksikäs sinä itsiäs teet; oletkos sinä Kristus, sen Jumalan Poika?”*

Ei nimittäin juutalaiset usko, että Jumalan Poika on semmoinen, että se haukkuu kunniallisia ihmisiä huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen siemeneksi, vaan he vaativat, että Jumalan Pojan pitäis heitä kiittämän ja aivan suloisia saarnaaman ja armoa heille luupaaman. Hänen pitäis vakuuttaman juutalaisia, että he tulevat ilman surutta ja ilman murhetta ja ilman katumusta taivaan valtakuntaan, saati he uskovat. Siitä haukkumisesta ja siitä soimaamisesta on nyt vaino tullut. Ei juutalaiset voi sitä kuulla, että he ovat äpärät ja porton siemenet ja siitä isästä perkeleestä, vaan he vaativat, että aivan evankeliumia ja aivan armoa heille pitää saarnattaman. Ja sitä samaa vaativat myös pakanat. Koska nimittäin kristityt tuomitsevat pakanoita ja sanovat, että pakanat ei tule sillä uskolla ja sillä elämällä autuaaksi, silloin suuttuvat pakanat kristityille ja sanovat: *”Tuommoiset koirat ja väärät profeetat tulevat meitä haukkumaan pakanoiksi. Ne pitää tappaman ja pois hävitettämän.”* Sillä pakanat luulevat, että heillä on oikia usko ja juutalaiset myös uskovat, että heillä on oikia usko. Ei ole nimittäin juutalaisilla niin julkinen jumalatoimien elämä kuin pakanoilla. Sillä pakanat juovat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Mutta juutalaiset, ja erinomattain fariseukset, välttävät niitä julmempia rikoksia, niin kuin julkista huoruutta ja julkista varkautta ja juopumusta. Mutta ahneus ja maailmanrakkaus ja ulkokullaisuus ja maailman kunnia ovat ne hallitsevaiset kotosynnit.

Me kuulemme yhdessä evankeliumissa, kuinka fariseus kiitti Jumalaa, ettei hän ole niin paha kuin muut ihmiset, nimittäin ryöväri, väärä, huorintekijä, eli niin kuin se katuvaivainen publikaani. Siitä me nyt kuulemme, minkä kaltainen fariseuksen usko on. Ei hän ole ryöväri, niin kuin publikaanit ja syntiset; ei hän ole väärä, että hän olis kellekään

väärin tehnyt; ei hän ole huorin tehnyt, että hän tarvitsis muutaman huorilapsen tunnustaa omaksensa, eli ottaa jonkun vanhan huoran vaimoksi. Mutta ei fariseus ole niin huono, kuin se katuvaivainen publikaani, joka oli kaikkia niitä syntiä tehnyt, joista fariseus oli vapaa. Se usko myös on fariseuksella, ettei tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa. Ja mitäpä syntiä olis fariseuksella tunnustettavana? Ei suinkaan synnit hänen tuntoansa vaivaa. Mutta hengellinen viha on fariseuksen sydämessä niin suuri, että se paisuttaa sydämen. Jos yksi profeetta soimaa häntä, varsin nousevat vanhan Aatamin karvat pystyyn, ja käärmeen siemenet puikuvat sydämen juuressa. Juutalaiset rupeisit usein ottamaan kiviä käteensä, joita he aikoivat vatkata Vapahtajan päälle.

Mutta tämän aikaiset juutalaiset ottavat halloja eli kirveitä ja puita, joilla he pieksävät kristityitä. Niin kuin entiset juutalaiset viskaisivat kiviä profeettain päälle. Kyllä juutalaiset sen tähden sanovat: *”Jos me olisimme olleet profeettain aikana, emme olisi niitä vainonneet.”* Mistäpä tuli se profeettain vainoaminen muusta kuin siitä hengellisestä vihasta ja käärmeen myrkystä, joka vielä nytkin paisuttaa juutalaisten sydämen, niin usein kuin profeetat haukkuvat ja soimaavat juutalaisia äpäräksi ja porton siemeneksi; eli niin usein kuin kristityt soimaavat heitä huoruuden sukunnaksi ja kyykäärmeen siemeneksi.

Se profeettain ja kristittyin vainoaminen sai alkunsa varsin ensimmäisestä ihmisestä, joka syntyi maailmaan. Koska se veljensä murhaaja Kain suuttui veljellensä Abelille sen tähden, että Abelin uhri kelpasi paremmin Herralle kuin Kainin uhri. Hän oli nimitäin niin kuin muutkin hänen lihalliset neppaimensa ylpiä ja itsestensä pitäväinen mies. Mutta Abel oli hiljainen mies. Abel oli siis kristitty. Mutta Kain oli pakana. Ja se pakana Kain rupeis varsin imemään kristittyin verta. Ja niin kuin pakanan hahmo muuttuu, koska käärmeen myrkky paisuttaa hänen sydämensä, niin myös Kainin hahmo muuttui

vihasta ja kateudesta. Herra sanoi Kainille: *”Miksis olet vihainen, ja miksi sinun hahmosi muuttuu?”*

Tämä nyt oli hengellisen vihan alku. Sen tähden sanoo myös Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa: *”Se vanhurskas veri haimasta sen vanhurskaan Abelin verestä pitää tuleman tämän sukukunnan päälle.”* Mutta kyllä Kainin lihalliset veljet ja neppaimet ovat vielä elämässä. Sillä Paavali sanoo: *”Niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se nytkin tapahtuu.”*

Mutta muutamat juutalaiset luulevat, että profeetat ne on ihmisten vainoojat. Koska profeetta Elias tuli sen pahan kuninkaan Ahabin tykö ja sanoi hänelle: *”Samassa paikassa, kussa koirat ovat lakkineet Nabotin verta, pitää heidän sinun vertasi lakkiman.”* Silloin sanoi se paha kuningas: *”Vihollisikos minun olet löytänyt?”* Se paha kuningas luuli, että profeetta oli häntä vainoamassa, koska hän ei antanut murhaajalle omantunnon rauhaa. Niinpä muutamat armonvarkaavat vielä nytkin luulevat, että kristityt ovat vainoojat, jotka aina haukkuvat ja soimaavat.

Kyllähän rietas antaa juutalaisille semmoisen uskon, että ne väärät profeetat ja villihenget vainoovat niitä kunniallisia ihmisiä. Ei ne enää saa juoda pirun paskaa rauhassa; ei ne saa huorin tehdä rauhassa; ei ne saa pitää viinakauppaa rauhassa; eikä ne saa punsia juoda rauhassa. Aina ne tulee haukkumaan ja rauhattomuutta tekemään. Vielä ne tulevat siunatuista ihmisiä kiroomaan. Niin kuin Pietari ja Paavali häädyit välistä paatuneita kiroomaan. Mutta rietas on välistä niin pyhä, ettei hän kärsi kirousta kuulla, erinomattain koska häntä kirotaan. Hän on niin pyhä, että hän kauhistuu ja siunaa itsensä, koska Jumala häntä kiroo. Sillä ei rietas tunne, että hän on yksi perkele, vaan hän pitää itsensä enkelinä, ja on suuttunut Jumalalle, joka semmoisen siviän miehen paiskais helvettiin. Niin suuttuvat myös siviät huorat, koska

heitä huoraksi haukutaan. Ja varkaat myös suuttuvat hirmuisesti, koska heitä haukutaan varkaaksi. Ja siinä on oikia syy, minkä tähden äpäret ja porton siemenet vainoavat profeetaita. He ovat nimittäin siviät huorat ja rehelliset varkaat; he ovat raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit. Ja koska profeetat soimaavat heitä huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta ja viinakaupasta, silloin he suuttuvat profeetoille ja sanovat: *"Kuka sinun pani tuomariksi meidän päällemme? Ja sinä teet ylö'n paljon, sillä koko kansa on pyhä. Ja tahdotkos vielä silmät puhkaista ihmisiltä? Ja miksi sinä itses teet? Ja oletkos sinä Kristus, sen siunatun Poika?"*

Niin haukkuvat juutalaiset ja pakanat, koska profeetat soimaavat heille syntiä. Yksi pakana sanoi Daavidille: *"Ulos, ulos, tänne verikoira!"* Ja toinen pakana sanoi Elialle: *"Viholliseksi minun olet löytänyt?"* Juutalaiset sanoit Johanneksesta, että sillä miehellä on perkele. Ja Vapahtajasta sanoit he: *"Sinä olet samaritaanus ja sinulla on perkele."* Ja koska Stefanus rupeis soimaamaan juutalaisia, kirstit he hampaitansa ja tukitsit korviansa ja ajoit hänet ulos kaupungista ja hänen kivillä surmaisit. Niin ovat entiset juutalaiset ja pakanat vainonneet profeetaita ja kristityitä. Ja niin he tekevät vielä nytkin. Mutta nyt sanovat tämän aikaiset juutalaiset: *"Emme ole vainonneet profeetaita. Mutta vääriä profeetaita emme kärsi."* Niin ovat myös entiset juutalaiset sanoneet: *"Jos me olisimme olleet profeettain aikana, emme olisi vainonneet heitä."* Ja kuitenkin he vainoisit Vapahtajaa ja Hänen opetuslapsiansa. Ja tämän aikaiset juutalaiset sanovat myös: *"Jos me olisimme olleet Vapahtajan aikana, emme olisi Häntä vihanneet, vaan me olisimme ottaneet Häntä ympäri kaulan ja antaneet Hänelle suuta."* Mutta mistäs juutalaiset tuntevat Vapahtajan?

Jos yksi maailman herra tulis heitä juottamaan pirun paskalla ja ruokkimaan heitä ilman, se olisi juutalaisten mielestä paras Vapahtaja. Semmoisen miehen pakanat pitävät

parhaana Vapahtajana, joka antaa heille vuotavaa pirun paskaa. Mutta se mies, joka heitä haukkuu ja tuomitsee, se on kansan häiritsijä ja väärä profeetta. Ei ne ole entiset juutalaiset uskoneet, että profeetat olivat oikiat profeetat, vaan ne on aina pitäneet heitä vääränä. Ne ovat sanoneet profeetoille: *"Ei ole Herra niin sanonut."* Yksi kuningas otti vielä ja poltti sen kirjan, jonka profeetta Jeremias oli antanut kirjoittaa kansalle varoitukseksi.

Ja kyllä maailman orjat vielä nytkin tahtoisit polttaa semmoisia kirjoja, jotka nuhtelevat heitä synnistä. Sillä ei juutalaiset usko, että net on oikiat kirjat, jotka uhkaavat Jumalan rangaistuksella. Mutta semmoiset kirjat, joista juutalaiset pääsevät varastamaan armoa, niistä ne tykkäävät.

Jos nyt yksi profeetta tulis ja rupeais juutalaisia soimaamaan huoruudesta ja vääryydestä, juopumuksesta ja viinakaupasta, niin he suuttuisit varsin ja sanoisit profeetalle: *"Ei ole Herra niin sanonut. Ja sinä olet villihenki, joka semmoisia saarnaat ja pahaa ennustat kansalle."* Vasta monta sataa ajastakaa jälkeen, koska nähtiin, että profeettain ennustukset kävivät toteen, rupeisit juutalaiset uskomaan, että profeetat ovat totuuden tunnustaneet. Mutta silloin oli hiljainen ruveta uskomaan, koska Jumalan rangaistus oli tullut heidän päällensä. Ja niin se käypi kaikille, jotka vihaavat ja vainoovat profeetaita. He rupeavat ylö'n hiljan katumuksen ja parannuksen tekemään.

Niin me näemme siis kaikista entisistä tapauksista, ettei ole juutalaiset ja pakanat pitäneet profeetaita ja kristityitä oikeana, vaan rietas on niin maalannut heille, että net on aivan väärät profeetat ja villihenget. Ei myös paavilaiset pidä Lutheruksen uskovaisia oikiana, vaan net on paavin mielestä aivan väärät profeetat ja villihenget. Ja niin on siis rietas kääntänyt heidän silmänsä nurin, ettei heidän pidä uskoman profeetaita eli Johannesta eli Vapahtajaa. Ja viimein on

vihollinen pannut juutalaisille ja pakanoille mieleen, että semmoisia saapi kyllä tappa, jotka ei anna kunniallisille ihmisille oman tunnon rauhaa.

Mutta minkä kaltainen rangaistus tulee niille, jotka vihaavat profeetoita ja vainoovat kristityitä? Sen me kuulemme tämän päivän evankeliumista, että *”teidän päällenne pitää tuleman kaikki vanhurskas veri, joka vuodatettu on maan päällä, hamasta vanhurskaan Aabelin verestä.”* Tässä kuulivat nyt profeettain ja kristittyin vainoojat, mikä hirmuinen rangaistus heitä odottaa. Koska Jumala antaa paatumuksen tulla heidän päällensä, niin ei ole enää katumuksen armoa, ja he tulevat viimein niin sokiaksi, että he rupeavat esivaltaa vastaan sotimaan, niin kuin juutalaiset, jotka nousit sen kaltaiseen ylpeyteen, että he yllytit roomalaiset päällensä, eikä anoneet armoa eli rauhaa, vaikka esivalta tarjosi. Niillä oli semmoinen vahva usko, että Jumala tulee nyt taivaasta sotimaan heidän puolestansa. Semmoinen usko ei ole kristityillä ollut, että Jumala tulee heidän ruumiinsa pelastamaan niitten kädestä, jotka vainosivat kristityitä heidän uskonsa tähden. Mutta kristityillä on aina ollut se usko, että jos he pääsisit kuolemaan Jeesuksen nimen tähden, niin he saisit marttyyrikuunun. Täsäpä nyt näkevät Jeesuksen ristin viholliset, mikä suuri eroitus on kristittyin ja juutalaisten välillä. Juutalaisilla oli niin vahva uskallus Jumalaan, että Jumala astuu alas taivaasta pelastamaan heitä vihollistensa kädestä. Mutta semmoinen usko ei ole koskaan kristityillä ollut, vaan kristittyin suurin halu on ollut, että jos Jumala katsois hanen mahdolliseksi jotakin kärsimään Jeesuksen nimen tähden, se Suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas antais hänelle voimaa ja väkevyyttä kärsimään kaikkia, mitä viholliset hänelle tekevät Kristuksen tähden.

Semmoinen usko on ollut entisillä kristityillä, ja niin kuin me toivomme, on se sama usko vielä nytkin muutamilla, vaikka harvoilla sieluilla, että Jumalan Poika, jonka Stefanus

näki kuolemansa hetkellä istuvan Jumalan oikialla kädellä, tulis heillekin avuksi armonsa voimalla, vahvistamaan heidän uskonsa, että he saattaisivat antaa henkensä ja verensä Kristuksen tähden.

Rietas on Jobin aikana sanonut: *”Nahka nahasta.”* Ja se on aina ollut riettaan luonto, että hän on ruvennut nahkaan, koska hän ei muutoin saattanut heitä ylitse voittaa. Emme usko, että hänellä nytkään olisi syytä säästää kristittyin nahkaa paremmin kuin ennenkään, jos ei hänellä olis maailmassa niin paljon verta vuodatettavana, että hän pääsee makkarointa tekemään. Vaikka kristityin veri on aina makiampi riettaan suussa kuin pakanan veri. Me olemme huomanneet, että kristityillä oli rauha, koska niin paljon ihmisten verta vuodatettiin Jerusalemin hävityksessä.

Ja nyt on riettaalla niin paljon fundeeraamista maailmassa, ettei hänellä taida olla joutoa katsomaan niitten harvain sieluin päälle, jotka täällä kaukaisessa pohjan maan loukossa asuvat. Jos vaan tämmöinen loukkaus olis tapahtunut suuremmassa maailmassa, kussa riettaan apostolit asuvat, kyllä hän olis jo aikaa kysynyt perään, kenenkä luvalla Nasareenus on ruvennut heidän vaihetuspöytiänsä kaatamaan. Mutta me olemme niin kaukana siitä isosta maailmasta, sen tähden ei ole rietas pitänyt meitä sen väärtinä, että hän olis meitä ruvennut tappamaan kristillisyyden tähden. Hän on ainoastaan näyttänyt hampaitansa.

Mutta me rukoilemme ainoastansa sitä veripunaista Kuningasta, joka on henkensä antanut meidän vaivaisten edestä, että Hän vahvistais meitä armollansa, jos vihollinen rupeais nahkaan, niin kuin hän on uhannut, että me jaksaisimme Hänen armonsa kautta, joka on heikoissa väkevä, miehuullisesti seisoa siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, ettemme kiellä meidän Vapahtajaamme, vaikka kuinka vihollinen puris meidän sydämemme ja kiskois nahkakappaleita meidän

ruumiistamme. Se Suuri Ristinkantaja on antanut pyhille marttyyreille valkiat vaatteet ja käskenyt odottaa siksi, kuin heidän veljeinsä luku täytetään, ja seisovat nyt Siionin

vuorella ja veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Amen.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Hän löysi hänen erämaassa ja hirmuisessa suuressa itkukorvessa. Hän vei hänen ympäröivä, hän opetti hänen ymmärtämään ja varjeli hänen niin kuin silmäteränsä. Niin kuin kotka kehoittelee pesänsä ja laukuelee poikainsa päällä, levittää siipensä, ottaa kunki heistä ja kantaa siipeinsä päällä, niin Herra yksinensä talutti häntä, ja ei ollut hänen kanssansa muuta Jumalata. Näin puhuu Herra 5. Moos. 32: 10–12

Minä löysin hänen erämaassa, hirmuisessa suuressa itkukorvessa, nimittäin Egyptin pakanallisessa orjuudessa, kussa ei ollut Israelille turvaa, ei taivaassa eikä maan päällä. Siellä oli se suuri itkukorpi, kussa vaimot ja lapset itkit monta kertaa yhden hirmuisen pakanan tähden, joka pakanallisuutensa julmuudessa pieksi ja nälytti heitä. Ei ollut niillä raukoilla mihinkään turvaa, sillä ei ollut silloin heillä itselläkään tietoa Israelin Jumalasta, sillä Jumalan sana oli niin kuin yksi vanha juttu, jota ei moni lukenut, ja paljon vähemmin he ymmärsit Jumalan armolliset lupaukset, sillä Jumala oli antanut heille sen armollisen lupauksen, että Hän tahtoo aikansa pelastaa heitä siitä suuresta itkulaaksoista, ja viedä heitä siihen maahan, josta maito ja hunaja vuotaa.

Mutta heillä oli ainoastansa kuollut usko ja turha luottamus. Jos joku olis siihen aikaan moittinut hänen omaa huonoa tilaisuutensa, niin ei hänellä kuitenkaan ollut voimaa puhua muille. Ei ollut voimaa valittaa, että pakanat jumalattomalla elämällensä uhkaisit ja rasitit Israelin lapsia.

Tässä surkeudessa ja hirmuisessa suuressa itkukorvessa löysi Herra sinun, Israel, ja opetti sinun ymmärtämään niitä lupauksia Kaanaan luvatussa maasta, joita Hän oli antanut Aabrahamille, lisakille ja Jaakobille.

Mikä olis sinusta tullut, Israel, jos sinä olisit kuollut siinä pakanallisessa maassa ja siinä onnettomassa tilaisuudessa, kussa ei ollut tietoa Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumalasta, mutta ainoastansa hirmuinen orjuus ruumiin ja sielun puolesta.

Ilmanki sinä muistat, Israel, kuinka monta kertaa sinä olet soimannut Moosesta, joka Jumalan pakottamisen kautta rupesi johdattamaan sinua Kaanaan maalle? Ilmanki sinä muistat, kuinka monta kertaa kärsimättömyys tuli sinun päälles vaelluksen alla korvessa, koska sinä sanoit Moosekselle: *”Eiköpä hautoja ollut Egyptissä, että sinä veit meitä korpeen kuolemaan?”*

Kuinkas olis käynyt, Israel, jos sinä olisit kuollut pakanan maassa suruttomuudessa, niin kuin sinun halus välistä on ollut? Olisitko tullut koskaan näkemään Kaanaan maata, jos olisit siinä suruttomuudessa kuollut ja siinä pakanallisessa maassa, kussa sinulla ei ollut yhtään tietoa Israelin Jumalasta, jos Herra ei olis opettanut sinua ymmärtämään, että sinä olit surkiassa ja viheliäisessä tilassa? Mutta Herra opetti sinua Mooseksen kautta ymmärtämään, että parempi maa ja taivas löytyy, jonka Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala oli luvannut murheellisille, katuvaissille ja pakanoilta ylönkatsotuille Israelin lapsille, jotka Herra löysi erämaassa, hirmuisessa suuressa itkukorvessa?

Nyt on Herra opettanut sinua ymmärtämään näitä kalliita armonlupauksia, joita Hän on antanut Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille siitä siunatusta maasta toisella puolella Jordania, josta maito ja hunaja vuotaa. Nyt Hän on opettanut sinua ymmärtämään, että parempi maa ja taivas löytyy Jordanin virran tykönä.

Nyt sinä tiedät, Israel, mihinkä sinun pitää pyrkimän, rientämän ja ikävöitämän, saati sinä et väsyisi tien päälle eli rupea napisemaan Moosesta vastaan, ettei tässä

korvessa ole joka paikassa otollista vettä eikä marjaa puussa. Herra on luvannut sinua kantaa, Israel, niin kuin kotka kantaa poikiansa siipeinsä päällä. Koska kotkalla on niin suuri rakkaus pojillensa, että hän ottaa poikansa ja kantaa siipeinsä päällä, miksei siis Herran pitäis kantaman sinua, Israel, jos sinä turvaat Häneen ja annat sielun ja ruumiin Herran haltuun ja huomaan, sillä Hän on luvannut varjella sinua niin kuin silmän terää.

Muista nyt, Israel, missä surkeassa sielun tilaisuudessa Herra sinun löysi siinä hirmuisessa suuressa itkun laaksossa, kussa sinä et nähnyt taivasta etkä maata, etkä silloinkaan nähnyt pohjattomuutta, että olisit häntä karttanut. Et sinä tiennyt mitään siitä maasta, joka on se oikia Isänmaa, vaan aivan sokeus ja pimeys oli joka haaralla. Ei ollut muuta ruokaa sielulle kuin vanha hapatus, pirun paska ja lihapadat. Mutta sitte kuin Herra sinun opetti ymmärtämään, että parempi maa ja taivas löytyy, jonka Hän oli luvannut Aabrahamille, lisakille ja Jaakobille ja heidän siemenellensä ijankaikkiseksi perinnöksi; ja Mooseksen kautta alkoi sinua johdattamaan Punaisen Meren rannalle. Silloin tuli sinulle hätä, Israel, ja silloin Herra otti sinun siipeinsä päälle, niin kuin kotka ottaa poikansa, ja sinä astuit uskossa Punaiseen Mereen, ja siinä hukuit ne viholliset, jotka ajoit sinua takaa; ja sinä pääsit toiselle puolelle Punaista Merta veisaamaan kiitosvirttä Herralle.

Muista nyt, Israel, sitä autuaallista hetkeä ja kuuntele, mitä Israelin Paimen saarnaa tämän päivän evankeliumissa: Kuinka usein olen minä tahtonut koota sinun lapses, niin kuin kana kokoo poikansa siipeinsä alle, mutta ette ole tahtoneet.

Vanhassa Testamentissa on Herra kotkan siivillä kantanut Israelin lapsia, mutta Uudessa Testamentissa kokoo Hän Israelin lapsia niin kuin kana kokoo poikansa siipeinsä alle, mutta ei ole moni tahtonut antaa itseänsä koota. Kanapoijat ovat

vaarinottamattomat. Ei ne ymmärrä peljätä vaarallisia paikkoja. Ei ne raukat näe kauvas, mistä haukka tulee. —Ja kotkan pojat ovat ylpeät. Ne luottavat yön varhain voimansa päälle. Kuinkas nyt on teidän kansanne, te kanan pojat? Joko nyt olette ottaneet suojanne ja turvapaikkanne kanan siipein alle? Jokos olette kuunnelleet Vanhemman kutsumusääntä? Oletteko kaikki ottaneet vaarin Vanhemman varoitusäänestä? Kyllä Vanhin kuitenkin näkee haukan kauvas.

Kootkaa nyt teitänne, kanan pojat, kootkaa teitänne kanan siipein alle, koska Hän on levittänyt siipensä ja varoittavaisella kutsumusäänellensä kutsuu! Kuulettekos, kuinka Taivaallinen Vanhin tänäkin päivänä huutaa ja valittaa: Kuinka usein olen minä tahtonut koota sinun lapses niin kuin kana kokoo poikansa siipeinsä alle. Rukoilkaat nyt, te kanan pojat, että Hän kokoais teitä kaikkia siipeinsä alle ja ottais teitä suojaansa ennen kuin haukka tulee teitä näppäämään! Kuule, sinä suuri kanan poikain Varjelija, koska kanan pojat parkuvat haukan kynsissä: Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 23: 34–39

34 Sentähden, katso, minä lähetän teille prophetat, ja viisaat, ja kirjanoppineet; ja niistä te muutamat tapatte ja ristiinnaulitsette, ja muutamat te pieksätte teidän synagogissanne, ja vainotte kaupungista kaupunkiin.

35 Että teidän päällemme pitää tuleman kaikki vanhurskas veri, joka vuodatettu on maan päälle hamasta vanhurskaan Abelin verestä niin Sakariaan, Barakiaan pojan vereen asti, jonka te tapoitte templin ja alttarin vaiheella.

36 Totisesti sanon minä teille: kaikki nämät pitää tuleman tämän suvun päälle.

37 Jerusalem, Jerusalem, sinä joka tapat prophetat ja kivillä surmaat ne, jotka sinun tykös lähetetyt ovat! kuinka usein minä tahdoin koota sinun lapses, niinkuin

kana kokoo poikansa siipeinsä alle? ja ette tahtoneet.

38 Katso, teidän huoneenne pitää teille jäämän kylmille.

39 Sillä minä sanon teille: ette suinkaan minua tästedes näe, siihenasti kuin te sanotte: kiitetty olkoon se, joka tulee Herran nimeen!

Me kuulimme meidän ylös luetussa pyhässä evankeliumissamme, kuinka Taivaallinen Vanhin ottaa vertauksen kanasta, jolla on toisesti Vanhemman sydän, ja saarnaa niinmuodoin kanasta, joka kokoo poikansa siipeinsä alle, koska kova rajuilma tulee. Koska nyt Taivaallinen Vanhin on ottanut tästä kanasta vertauksen osoittaaksensa, kuinka tämä pikkuinen lintu, jonka sydämen taipumus ilmoittaa itsensä suuressa rakkaudessa poikiansa kohtaan, kokoo heitä siipeinsä alle. Niin on Taivaallinen Vanhin tahtonut koota ihmisen lapsia siipeinsä alle, niin kuin kana kokoo poikansa siipeinsä alle, mutta ei ole kaikki tahtoneet tätä suojapaikkaa vastaan ottaa. **Tutkikaamme siis Taivaallisen Vanhemman sydäntä kanan sydämessä ja katselkaamme ensiksi, kuinka kana kokoo poikansa siipeinsä alle, ja toiseksi, kuinka Jeesus tahtoo koota lapsensa suojansa alle.** Jospa nyt kaikki kanan pojat kokoontuisit Hänen siipeinsä alle!

1. Kuinka kana kokoo poikansa siipeinsä alle. Kana on yksi lintu, jolla on täysi vanhemman sydän. Ja se vanhemman sydän ilmoittaa itsensä siinä, että hän kokoo poikansa siipeinsä alle. Kaikki ihmiset saattavat siinä katsella, millainen vanhemman sydän on. Ihminen on synnin kautta tullut niin turmelluksi, ettei hänellä ole semmoinen sydän, kuin muutamilla luontokappaleilla. Ei ole semmoinen rakkaus kuin kanalla, jolla on puhdas vanhemman sydän. Sillä koska Taivaallinen Vanhin tahtoo osoittaa lapsillensa, minkältaisella rakkaudella Hän tahtoo koota lapsiansa armollisen suojeluksensa alle, niin ei Hän ota vertausta luonnollisen

vanhemman sydäimestä. Ei Hän sano niin kuin Vanhassa Testamentissa: Taitaako vaimo lapsensa, kohtunsi sikiän rakkaansa, pois hyljätä, niin myös hältä sydämensä halun kieltää, virsikirja 292: 2, vaan Jeesus ottaa vertauksen kanasta, jolla on puhdas vanhemman sydän.

Ei ole nimittäin ihmisen sydän, niin kuin kanan sydän. Moni äiti kunnian tähden surmaa lapsensa ja viskaa kiviraunioon. Moni vanhin vihan tähden armottomasti pieksää lapsiansa, ja muutampi vanhin sen saman vihan tähden tekee lapsensa perinnöttömäksi. Mutta ei kana tapa poikiansa, eikä hän vihassa heitä pieksä eikä surmaa, vaan aina hän vaikealla rakkauden varoitus äänellä heitä kutsuu ja kokoo, eli ylös kasvattaa niitä näkyväisellä rakkauden taipumuksella. Erinkaltaisella äänellä kana kutsuu poikiansa ruualle, ja erinkaltaisella taas varoittaa niitä vaarasta, ja erinkaltaisella taas kutsuu heitä tykönsä. Kanan pojat taas pian oppivat ymmärtämään vanhemman ääntä. He ymmärtävät varsin, mikä on rakkauden ääni, mikä on pelvon ääni, mikä on varoituksen ääni, mikä on kova ääni, mikä on hiljainen ääni ja mikä kauhistuksen ääni.

Näettekö nyt vanhemmat, kuinka järjetön luontokappale on sata kertaa viisaampi ja toimellisempi poikainsa neuvomisessa ja ylöskasvattamisessa kuin ihminen, jolla ei enää ole puhdas vanhemman sydän. Ja jos jollakulla vanhemmalla oliski joku taipumuksen aine jäänyt, ei se kuitenkaan ole verrattava kanan sydämeen, jossa on puhdas se luonnon taipumus, mikä hänessä on.

Sillä ei kanan sydämessä ole kunnian perkele, eikä vihan perkele, niin kuin ihmisellä on. Jos inhimillisen vanhemman pitää neuvoman lapsiansa, niin on usein vanha Aatami seurassa. Jos lapset tekevät häpeällisiä töitä, jotka koskevat vanhemman kunniaan, niin ei ole enää muutaman vanhemman sydämessä armoa. Ymmärrättekös nyt, maalliset vanhemmat, minkä tähden Taivaallinen Vanhin

ei saata enää ottaa ihmisestä esimerkkiä, koska Hän tahtoo osoittaa rakkautensa lapsiansa kohtaan, mutta häättyy ottaa esimerkin järjettömistä luontokappaleista, joilla on puhtaampi vanhemman sydän kuin ihmisellä?

Ei ole Jeesus sanonut, että Hän on tahtonut koota sinun lapses, niin kuin yksi inhimillinen vanhin kokoo lapsiansa, vaan niin kuin kana kokoo poikiansa siipeinsä alle. Ei ole nimitäin ihmisellä enää oikia vanhemman sydän. Puhtaampi on vanhemman sydän kanalla kuin ihmisellä. Moni ajattelis, että ilmanki ihmisellä on parempi rakkaus lapsillensa kuin kanalla pojillensa, mutta ei se ole niin, vaan kanalla on suurempi ja puhtaampi rakkaus pojillensa, kuin ihmisellä lapsillensa.

Niin koloksi ja hirveäksi on ihminen tullut, ettei ole hänellä vanhemman sydän, sillä nyt me kuulimme tämän päivän evankeliumista, ettei saata enää Taivaallinen Vanhin ottaa esimerkkiä ihmisen sydäimestä, vaan juuri luontokappaleesta täytyy Hänen esimerkin ottaa, koska Hän tahtoo osoittaa meille, millinen se oikea vanhemman sydän on. Hävetkää jo, te järjelliset vanhemmat, koska järjettömillä luontokappaleilla on parempi ja puhtaampi vanhemman sydän kuin teillä!

Ja näin kana kokoo poikansa siipeinsä alle. Jos haukka on ilmassa, niin kanan pojat ei ymmärrä sitä pelätä, mutta kana kokoo poikansa siipeinsä alle ja viepi niitä jonkun ladon alle. Jos kana havaitsee jonkun jyvän maan päällä, niin hän kokoo niitä pojillensa. Jos joku vihollinen tulee, niin kana antaa varsin varoittavaisen äänen ja pakenee poikainsa turvapaikalle. Jos hän ei pääse pakenemaan, niin hän antaa henkensä poikainsa edestä.

Katsokaat taivaan lintuja, sanoo Jeesus, ei he kylvä eikä niitä, ja kuitenkin ruokkii Herra niitä. Katsokaat taivaan lintuja, kuinka suuri rakkaus niillä on, koska he antavat henkensä poikainsa edestä. Katsokaat, kuinka puhdas vanhemman sydän niillä on! Ei niillä ole maailman kunnia, joka panee muutampia ihmisiä

lapsiansa tappamaan. Ei niillä ole vanha Aatami, jonka kanssa muutamat vanhemmat pieksävät lapsiansa, ja sen kautta paaduttavat lapsiansa. Ei taivaan linnut käy poikainsa edellä jollakulla pahalla esimerkillä, niin kuin ihmiset. Taivaan linnut osottavat meille, kuinka huonoksi ja viheliäiseksi ihminen on tullut, mutta kuinka suuri rakkaus heillä on, koska Taivaallinen Vanhin ottaa heistä esimerkin ja osoittaa, kuinka kana kokoo poikansa siipeinsä alle, koska ihminen sitä vastaan on niin ruma ja perinpohjin turmeltu, ettei hänellä ole puhdas vanhemman sydän, vaikka vanhemman rakkauden pitäis olla suuremman ja puhtaamman kaikkea muuta rakkautta maan päällä.

Ei ole enää sekään paikka puhdas. Aivan se tahtoo olla kärsimättömyyden ja vanhan Aatamin kanssa sekoitettu se vanhemman rakkaus. Sen saavat vielä kristityt tuntea tykönänsä, ettei vanhemman sydän enää ole niin puhdas kuin taivaan linnuilla, josta siis nähdään, ettei ole yksikään paikka ihmisessä puhdas, mutta saastainen ja rietas joka paikka, kiireestä niin kantapähän asti. Sen tähden täytyy myös Pietarin sanoa: *”Jos hurskas tuskalla tulee autuaaksi, kussa siis jumalatoimien ja syntinen näkyy?”*

2. Ei ole siis mahdollinen tulla autuaaksi, jos ei Taivaallinen Vanhin saa koota meitä, niin kuin kana kokoo poikiansa siipeinsä alle.

Me kuulemme Hänen valittavan tämän päivän evankeliumissa: *”Kuinka usein olen minä tahtonut koota sinun lapses, niin kuin kana kokoo poikansa siipeinsä alle, mutta ette ole tahtoneet”*. Kanan pojat antavat itsensä koota. Kanan pojat tulevat kanan siipein alle, kuin kova pakkainen ja rajuilma on maailmassa. Kanan pojat tuntevat, ettei he tarkene muualla, mutta juuri emänsä siipein alle. Ei niillä raukoilla ole muuta turvapaikkaa, ei taivaassa eikä maan päällä. Onko teillä muuta turvapaikkaa, te kanan pojat, kuin paeta Vanhemman siipein alle, koska kova pakkainen, tuisku ja rajuilma tulee? Ei teillä taida olla niin paljon höyheniä, te

kanan pojat, että te tarkenisitte muualla, kuin juuri Vanhemman siipein alla.

Taivaallinen Vanhin on tahtonut koota sinun lapses, sinä vaivainen Jerusalem, niin kuin kana kokoo poikansa siipeinsä alle, mutta ette ole tahtoneet. Näin täytyy Hänen valittaa suruttoman ja paatuneen kansan ylitse, ettei he tahtoneet. Mutta kanan pojat ovat kuitenkin tahtoneet tulla kanan siipein alle. Kanan pojat, jotka ovat pienet ja pikkuiset, mahtuvat vielä hänen siipeinsä alle.

Kanan pojat, missäs olette? Kana kutsuu teitä. Tulkaat Hänen siipeinsä alle. Pakkainen nyt on maailmassa. Tuisku ja rajuilma tulee. Ei teillä ole höyheniä sen vertaa, että te tarkenisitte muualla kuin Hänen siipeinsä alla. Siellä on teillä suoja, kanan pojat, ja pääskyisen pojat, koska kylmä ilma tulee. Missäs teillä on suojapaikka muualla kuin Vanhemman siipein alla? Tulkaat pian, koska Hän tahtoo teitä koota siipeinsä alle, sillä nyt on pakkainen ja kova ilma maailmassa.

Nyt on se henki, jolla tuulessa valta on, nostanut kovan rajuilman maailmassa. Nyt ei ole kanan pojilla eikä pääskyisen pojilla turvaa missään. Mutta juuri Vanhemman siipein alle täytyy heidän paeta. Siellä on teillä lämmin. Siellä on teillä suoja. Tulkaat siis, kanan pojat, koska te kuulette, kuinka rakas Vanhin, jolla on vielä puhdas vanhemman sydän, kutsuu teitä suloisella äänellensä! Varoituksen ja hartauden äänellä tahtoo Hän koota teitä siipeinsä alle siihen asti, että teille kasvavat paremmat siivet, että te pääsette siirtymään tästä kylmästä ilmasta lämpimään ilmaan, kussa aurinko paistaa pään päällä, jossa ei ole sadetta eikä rajuilmaa, eikä pakkainen, niin kuin täällä. Siellä saatte istua elämän puun oksan päällä laulain ja visertäin kiitosta sille Suurelle Luojaalle, joka teille hengen antanut on. Amen. Halleluja.

Alkuperäinen, lähes täydellinen / Pajalan kirkonarkisto / Jäljennöksiä: 1 Laestadian Ag1, kirjoittanut Gustaf Leonard Laestadius / Oulun maakunta-arkisto / 2 li-sakki Poromaan jäljennöskirja /

Autuaat olette te, koska ihmiset vihaavat ja vainoovat teitä vanhurskaiden tähden ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan valhetellen minun tähteni. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he vainosivat profeetoita, jotka teidän edellänne olivat.

Näillä sanoilla kehoittaa Vapahtaja opetuslapsia uskomaan, että heidän palkkansa on suuri taivaassa, koska maailman ihmiset vihaavat ja vainoovat heitä vanhurskaiden tähden, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta heitä kohtaan valhetellen Jeesuksen nimen tähden. Mutta ei Jeesuksen opetuslapset ensin uskoneet, että heitä vainotaan Jeesuksen nimen tähden, vaan he luulivat, että Jeesus tulee maalliseksi kuninkaaksi, ja että he Kristuksen kautta pääsevät rikkaaksi ja maailman kunniaa saamaan.

Tällä ajalla ei ole ketään, joka uskoo, että hän kristillisyyden kautta pääsee rikastumaan ja maailman kunniaa saamaan. Mutta niitä on monta, jotka ovat niin hullut olleet, että jos he alkavat totisen katumuksen ja parannuksen tekemään, niin he tulevat köyhiksi. Mutta minä en usko, että yksikään on kristillisyyden kautta köyhäksi eli rikkaaksi tullut, mutta jumalatoimien elämä on paljon ihmisiä tehnyt köyhäksi.

Koska tämä heräys tapahtui, silloin ei ole yksikään ajatellut sen päälle, että maailman suruttomat ihmiset alkavat heränneitä vihaamaan ja vainoamaan vanhurskaiden tähden, mutta ei ollutkaan pitkä aika ennen kuin suruttomat rupesivat heränneitä vihaamaan. Jos heränneet olisivat olleet mykät koirat ja antaneet suruttomain mennä rauhassa helvettiin, olisivat he kukatiesi saaneet rauhan maailmalta. Mutta koska heränneet rupesivat puhumaan parannuksesta maailmalle, silloin suuttuivat maailman orjat. Lohikäärme rupesi hampaitansa näyttämään kristityille. Jos vielä perkeleen orjat eivät ole päässeet lain voimalla imemään kristittyin verta, niin kuin ensimmäisessä kristillisyydessä, niin on tarkoitus kuitenkin ollut hyvä. Mutta emme tiedä, mitä vielä tästedes

tapahtuu, jos lainoppineet ja fariseukset noutavat valkean helvetistä, millä näkevät makkaroita tehdä kristittyin verestä.

Mutta meillä on se toivo ja uskallus Jumalaa, että Hän vahvistaa kristittyin uskoa, että he jaksavat kärsiä kaikki ne vaivat, joita perkele ja maailma saattavat heidän päälensä. Me uskomme, että se Suuri Sankari, joka on itse sotinut kuoleman, perkeleen ja helvetin kanssa ja on hyvän kilvoituksen kilvoitellut, se Suuri Ristinkantaja, joka on ennenkin vahvistanut heikkomielisten sydämet, saattaa vielä nytkin vahvistaa nääntyneet polvet ja nostaa väsyneet kädet, että he jaksaisivat sotia ja kilvoitella siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa maailmaa, kuolemaa ja helvetin voimaa vastaan, hyvin tietäen, että tämän maailman vaivat eivät ole mitään sen suuren kunnian ja autuuden suhteen, joka heitä odottaa toisella puolen hautausta.

Autuaat olette te, koska ihmiset teitä vainoovat vanhurskaiden tähden ja puhuvat kaikkea pahuutta teitä vastaan valhetellen minun nimeni tähden. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he vainosivat profeetoita, jotka teidän edellänne olleet ovat. Katsokaat, valkeat vaatteet annetaan marttyyrikruunun voittajille ja palmut heidän käsiinsä. Rukoilkaat sitä Suurta Ristinkantajaa, jonka orjantappurakruunu on muuttunut kunnian kruunuksi, vaikka se on pilkaksi pantu päähän! Rukoilkaat, te Jeesuksen opetuslapset, jotka olette seuranneet Kristusta ja noudattaneet Hänen verisiä askeleitansa. Rukoilkaat, että Hän antaisi teille voimaa ja väkevyyttä sotimaan ja kilvoittelemaan urhoollisesti loppuun asti. Kuule meitä, Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 23: 34–39

34 Sentähden, katso, minä lähetän teille prophetat, ja viisaat, ja kirjanoppineet; ja niistä te muutamat tapatte ja ristiinnaulitsette, ja muutamat te pieksätte teidän synagogissanne, ja vainootte kaupungista kaupunkiin.

35 Että teidän päälenne pitää tuleman kaikki vanhurskas veri, joka vuodatettu on maan päälle hamasta vanhurskaan Aabelin verestä niin Sakariaan, Barakiaan pojan vereen asti, jonka te tapoitte templin ja alttarin vaiheella.

36 Totisesti sanon minä teille: kaikki nämät pitää tuleman tämän suvun päälle.

37 Jerusalem, Jerusalem, sinä joka tapat prophetat ja kivillä surmaat ne, jotka sinun tyköä lähetetyt ovat! kuinka usein minä tahdoin koota sinun lapses, niinkuin kana kokoo poikansa siipeinsä alle? ja ette tahtoneet.

38 Katso, teidän huoneenne pitää teille jäämän kylmille.

39 Sillä minä sanon teille: ette suinkaan minua tästedes näe, siihenasti kuin te sanotte: kiitetty olkoon se, joka tulee Herran nimeen!

Tämän päivän evankeliumissa soimaa Vaapahtaja Jerusalemin kaupungin asuvaisia profeettain vainoomisesta ja osoittaa, että vainoojain päälle pitää tuleman kaikki se vanhurskas veri, joka on vuodatettu maan päälle hamasta vanhurskaan Aabelin verestä. Ei ole hauskaa kristityille kuulla ja nähdä, että se vanhurskas veri, joka oli vuodatettu neljä tuhatta ajastaikaa, piti viimein tuleman niiden päälle, jotka viimeiset kristityin vainoojat olivat. Ei ole hauskaa kristityille kuulla ja nähdä, että heidän verensä vaikuttaa semmoisen hirmuisen rangaistuksen, että monen tuhannen pakanan veri vuodatetaan yhden kristityn veren kostoksi, koska vanhurskaan Aabelin veri piti vielä kostettaman neljätuhatta ajastaikaa jälkeen, se oli neljäskymmenes polvi Kainista.

Jos kristittyin vallassa olisi tämä ankara vanhurskaus, niin totta he säästäisivät pakanain verta, erinomattain, koska he kuulevat, että yhden vanhurskaan miehen veri kostetaan monen tuhannen pakanan verellä. Koska vanhurskaan Aabelin veri huutaa kosta murhaajain päälle, silloin tuhansittain pakanain verta vuodatetaan maan päälle, ja neljäskymmenes polvi Kainin sukukunnasta saapi kärsiä suuremman rangaistuksen.

Koska Jumala näin hirmuisesti rankaisee niitä, jotka kristittyin verta ovat imeneet, miltä meidän pitää ajatteleman niistä, jotka eivät ole meidän ymmärryksemme jälkeen vainonneet kristityitä, mutta eivät ole olleet kristittyin puolestakaan, koska heidän henkensä oli vaarassa? Nikodeemus ei ole vainonnut kristityitä, ei hän ole murhamiesten kanssa seurassa ollut, mutta ei hän ole puolestakaan ollut, koska hän olisi saattanut hänen henkensä varjella. Minä luulen, että Nikodeemus ja hänen uskonsa veljet ovat samassa luolassa kun muutkin Kristuksen murhaajat.

Koko Raamattu osoittaa, että Jumala kostaa hirmuisesti kristittyin verta hamasta vanhurskaan Aabelin verestä. Mutta ei kristityillä ole iloa siitä, että Jumala näin rankaisee ja ankarasti kostaa heidän vertansa, vaan siitä on kristityillä ilo, että Jumala on antanut heille uskon voimaa ja väkevyyttä, että he jaksavat kärsiä ja ulosseisoa kaikki vaivat, että he jaksavat niin paljon uskoa, että he saattavat henkensä ja verensä uhrata Jeesuksen nimen tähden, että he jaksavat iloiset olla vankeudessa, pimeydessä, kuoleman laaksossa ja haudan partaalla, että he saattavat mennä valkeaan Jeesuksen nimen tähden. Siinä on teille koettelemusta, te marttyyrin jälkiä kulkevaiset, te ristiinnaulitun ja orjantapuroilla kruunatun Kuninkaan seuraajat, jos te jaksatte seurata Hänen verisiä askeleitansa Golgatan mäelle eli Pääkallon paikalle. Mutta jos te nukutte yrttitarhassa, kussa Vanhin hikoilee verta, niin ette jaksaa siinä tilassa kyllä kauas seurata sitä Suurta

Ristinkantajata ennen kuin te olette valmiit kieltämään Jeesusta.

Ette ole vielä vereen asti kilvoitellen olleet syntiä vastaan, mutta sen me tiedämme, että oikeat kristityt eivät ole säästäneet eli rakastaneet henkeänsä kuolemaan asti. Apostolit ovat kiittäneet itseänsä autuaaksi, koska Herra katsoi heidän mahdolliseksi jotakin kärsimään Jeesuksen nimen tähden. Ja meidän toivomme on, että tässä löytyy muutamia, vaikka harvoja sieluja, jotka jaksaisivat jättää vanhemmat, lapset ja rakkaat puolisot Jeesuksen nimen tähden, jos he ainoastansa kilvoittelevat kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Ja älkää uskoko, että rietas jättää teitä kiusaamatta ja vainoomatta, sillä

hänen vihansa on hirvoinen niitä kohtaan, jotka rakastavat Jeesusta ja uskovat Hänen päällensä.

Kilvoitelkaat, että voittaisitte ijankaikkisen elämän kruunun. Ei olekaan enää kuolema kaukana. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksia maan päältä. Pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, kuka nyt olisi valmis astumaan kuoleman paikalle Jeesuksen nimen tähden! Joka ei rakasta henkeänsä kuolemaan asti, hän saapi ne valkeat vaatteet, joita marttyyrit ovat saaneet, ja kuoleman haavat tulevat kunnian merkiksi taivaan valtakunnassa. Amen.

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 8) / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: 1. JOH. 3:15

Jokainen, kuin veljeänsä vihaa, hän on murhaaja; ja te tiedätte, ettei yhdesäkään murhaajassa ole ijankaikkinen elämä pysyvä.

Mitä Johannes tässä kirjoittaa niistä, jotka vihaavat veljeänsä, on ijankaikkinen totuus, vaikkei ne, jotka veljeänsä vihaavat, tunne vihaansa, koska viha muuttuu totuudeksi. Sillä vihalla ymmärretään tässä paikassa erinomattain sitä hengellistä vihaa, joka läpi aikaa on ollut vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välillä siitä saakka, kuin Aatamin ensimmäinen poika Kain tappoi veljensä.

Ei niillä ollut riitaa maallisten kappalten päältä, mutta niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se vielä nytkin tapautuu. Kain oli nimittäin lihan jälkeen syntynyt. Hän oli käärmeen siemen. Hän oli ensimmäinen kristittyin vainooja. Ja hänen sukuntansa on vielä elämässä. Tämä kristittyin vainoaminen on pysynyt siitä saakka, kuin Kain tappoi veljensä, ja on pysyvä niin kauan kuin joku kristitty löytyy maailmassa.

Ja kutka ne ovat, jotka erinomattain vainoavat kristityitä? Huorat ja varkaat ovat ensimmäiset vainoamaan kristityitä, sitte juomarit ja viinaporvarit, sitte kiroilijat ja tappelusmiehet ja viimein suukristityt ja siveät. Kaikki nämät vihaavat ja vainoavat kristityitä.

Vanhassa Testamentissa ovat semmoiset ihmiset vainonneet profeetoita ja Uudessa Testamentissa ovat samankaltaiset ihmiset vainonneet kristityitä. Ja kaikki tämä viha ja vaino on tullut siitä, että profeetat ovat Jumalan puolesta haukkuneet ja soimanneet suruttomille syntiä. Sen haukkumisen tähden suutuit kaikki suruttomat profeetoille. Sen saman haukkumisen tähden tapettiin Johannes Kastaja, ja sen haukkumisen ja tuomitsemisen tähden ristiinnaulittiin myös Vapahtaja. Ja ei se ole niin ihmeellinen, että julkiset huorat ja varkaat vihaavat kristityitä sen haukkumisen tähden, mutta se on

ihmeellisempi, että myös siveät ihmiset suuttuvat kristityille.

Ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset olit mielestänsä siveät ihmiset, mutta nepä pahimmiten vihasit Vapahtajaa. Ja niin se näkyy vielä nytki olevan, että papit, kirjanoppineet ja fariseukset ovat pahimmat vainoamaan kristityitä. Se tulee siitä, että he ymmärtävät noutaa valkean helvetistä, eli kääntää maailman lain nurin, niin että se laki, joka on suruttomia vastaan tehty, tulee kristityille. Mutta Vapahtaja sanoo opetuslapsillensa: *”Jokainen, joka teitä tappaa, se luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen. Ja sitä he tekevät, ettei he tunne minua eikä Isää.”*

Saulus oli sokeudessansa kiivas vainoamaan Jumalan seurakuntaa, sillä hän oli saanut sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityt ovat villihenget, jotka muka tahdoit Mooseksen uskoa hävittää. Ja tämän aikaiset suruttomat sanovat, että kristityt tahtovat Lutheruksen uskoa hävittää. Mutta ei he tiedä raukat, mikä Lutheruksen usko on, ja mistä Lutheruksen usko on alkunsa saanut.

Tämän päivän evankeliumissa on Vapahtaja lukenut hirmuisen tuomion niille verimadoille, jotka ovat profeettain verta vuodattaneet. Ja se tuomio kuuluu kaikille Jeesuksen ristin vihollisille, sekä entisille verimadoille, että tämän aikaisille, jotka vielä nytki vainoavat Jumalan seurakuntaa ja sen kautta ilmoittavat vihansa Jumalata kohtaan. Kristityt saavat olla tuskassa, pelvossa ja ahdistuksessa niitten suruttomain tähden, jotka heitä vihaavat uskon tähden.

Mutta kristityillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että he pian pääsevät vihamiesten vainoamisesta, koska se Suuri Ristinkantaja tulee tuomitsemaan maailmaa. Silloin alkavat kristittyin viholliset, pilkkaajat ja

vastustajat ulvomaan ja kiristelemään hamppaitansa, koska he saavat nähdä ketä he pistäneet ovat. Katuvaiset ja uskovaiset pääsevät pian siirtymään kirkkaaseen ilmaan. Ja niin kuin Stefanus näki jo täällä Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikealla kädellä, niin saavat myös kaikki uskovaiset pian nähdä Jumalan Pojan istuvan voiman oikealla kädellä. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 23: 34–39

34 Sentähden, katso, minä lähetän teille prophetat, ja viisaat, ja kirjanoppineet; ja niistä te muutamat tapatte ja ristiinnaulitsette, ja muutamat te pieksätte teidän synagogissanne, ja vainootte kaupungista kaupunkiin.

35 Että teidän päällenne pitää tuleman kaikki vanhurskas veri, joka vuodatettu on maan päälle hamasta vanhurskaan Aabelin verestä niin Sakariaan, Barakiaan pojan vereen asti, jonka te tapoitte templin ja alttarin vaiheella.

36 Totisesti sanon minä teille: kaikki nämät pitää tuleman tämän suvun päälle.

37 Jerusalem, Jerusalem, sinä joka tapat prophetat ja kivillä surmaat ne, jotka sinun tyköä lähetetyt ovat! kuinka usein minä tahdoin koota sinun lapses, niinkuin kana kokoo poikansa siipeinsä alle? ja ette tahtoneet.

38 Katso, teidän huoneenne pitää teille jäämän kylmille.

39 Sillä minä sanon teille: ette suinkaan minua tästedes näe, siihenasti kuin te sanotte: kiitetty olkoon se, joka tulee Herran nimeen!

Tämän päivän evankeliumissa soimaa Jeesus juutalaisia profeettain vainoamisesta ja uhkaa hirmuisella tuomiolla. **Meidän pitää katseleman, mikä hirmuinen tuomio tulee niille juutalaisille, jotka vihaavat ja vainoavat profeetoita.**

Juutalaisille oli niin paljon saarnattu katumuksesta ja parannuksesta, että heidän olis jo aikaa pitänyt tekemän parannusta säkissä

ja tuhassa, mutta juutalaiset pahenit ja paaduit siitä parannuksen saarnasta, niin kuin myös täällä suruttomat paatuvat, jota enemmin heille saarnataan. Paatumus on tullut juutalaisille profeettain, Johannes Kastajan ja Vapahtajan saarnoista.

Mutta olikohan se profeettain ja opettajain syy, että juutalaiset paaduit? Niin luulevat juutalaiset, että profeettain syy se on, että he paatuvat, vaikka enin osa juutalaisista ei tunne paatumustansa. He luulevat, että nuo ovat väärät profeetat ja villihenget, ja sen tähden heidät pitää tapettaman ja hävitettämän; sillä juutalaiset ovat välistä sanoneet näin: *”Profeetat puhuvat tuuleen, ja niillä ei ole Jumalan sanaa.”*

Ja niin sanovat vielä nytki muutamat juutalaiset: *”Kristityt tulevat kirouksella ihmisten päälle. Eivät he puhu Jumalan sanan jälkeen.”* Mistä juutalaiset ymmärtävät Jumalan sanaa? He luulevat näkevänsä ja kysyvät: *”Olemmeko me sokeat?”* Vielä rietas skoulaa heitä, että heidän pitää valheita uskoman.

Jos huono vuosi tulee, niin pannaan profeettain päälle syy. Jos nälkä ahdistaa kansaa, niin profeetan pään pitää vastaaman. Eivät juutalaiset tahdo tunnustaa, että he ovat sen rangaistuksen ansainneet. Ja tämä on nyt oikea syy, minkä tähden juutalaiset vainoavat profeetoita ja kristityitä. Rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, niin että profeetat tulevat vääriksi ja juutalaiset oikeiksi. Kristityt muuttuvat villihengiksi ja suruttomat tulevat kristityiksi.

Niinmuodoin on maailman ruhtinas antanut juutalaisille oikeuden vainota profeetoita ja vihata kristityitä. Tämä vanhurskas veri on alkanut vuotamaan Aabelista asti, ja on läpi ajan vuotanut ja vuodatetaan vielä nytkin pakanain seassa. Mutta tämän vanhurskaan veren pitää kerran tuleman polttavaiseksi, koska silmät aukenevat. Vaikka ei suruttomain ja paatuneitten tunto herää enää armon ajassa. Niin näyttää kaikista heidän

raadistansa, että he menevät paatuneina helvettiin.

Niin kävi niille juutalaisille, jotka paaduit Johanneksen, Kristuksen ja apostolein aikana. Rietas teki heidät niin sokeiksi, että he nousit esivaltaa vastaan, jonka tähden esivalta rankaisi heitä hirmuisesti. Vaara on, ettei käy tämän aikaisille juutalaisille juuri samoin. Semmoiset ajan merkit ovat jo näkyneet, ja jos parannusta ei tule tälle paatuneelle kansalle, niin väärin käypi. Täällä ne juovat, täällä ne kiroavat, täällä ne varastavat, täällä ne huo-raavat, niin kuin Sodomassa ja Gomorrassa.

Täällä he pilkkaavat kristityitä ja ylenkatsovat sanaa ja armonvälikappaleita. Nälkä ja kallis aika rupeaa jo ahdistamaan köyhempiä. Eikö siis ole nähtävä, että Jumala on aikonut vuodattaa vihansa maljan maan päälle? Kristittyin pilkkaajat ja vastustajat saavat pian nähdä, mitä heidän paatumuksestansa seuraa. Kaikki vanhurskas veri, joka oli vuodatettu Vanhassa Testamentissa, hamasta vanhurskaan Aabelin verestä niin Sakarian, Barakian pojan vereen asti, tuli juutalaisten päälle Vapahtajan kuoleman jälkeen Jerusalemin hävityksessä.

Ja se vanhurskas veri, joka Uudessa Testamentissa on vuodatettu ensinnä pakanoilta ja sen jälkeen paavilaisilta, pitää myös kostoa saaman, sillä jota enemmän kristityitä vihataan ja vainotaan, sen suuremmaksi tulee paatumus suruttomassa kansassa, joka tämän vihan ja vainon tähden annetaan saatanan haltuun. Ei pilkkaajillakaan ole huokeampi kuin vastustajilla, jotka totuutta vastaan seisoivat, niille tulee sama tuomio.

Mutta ei olis maailman ruhtinaalla niin suuri voima hallita pakanoita, ellei hänellä olis voima kääntää suruttomain silmät nurin, niin että he katsovat kristillisyyden vääräksi ja oman suruttomuutensa he katsovat oikeaksi. Juutalaiset näit seitsemän syntiä Kristuksen elämässä ja sen tähden juutalaiset ei saattaneet uskoa Hänen oppiansa oikeaksi. Samaten he myös näit vikoja opetuslapsissa.

Sen tähden juutalaiset ei uskoneet heidän oppiansa oikeaksi.

Näinä aikoina on suruttomilla sama kirkkaus näkemään kristittyin vikoja. Ja kukas niille on antanut niin kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja? Ei kukaan muu kuin sama lasimestari, joka Kristuksen aikana antoi juutalaisille kirkkaat silmät näkemään Hänen vikojansa. Ja niin kauan kuin suruton ihminen näkee kristittyin vikoja, täytyy hänen pysyä paatumuksessansa.

Niin on nyt maailma vihannut ja vainonnut profeetoita, Kristusta ja Hänen opetuslapsiansa maailman alusta ja niin on maailma heitä vihaava niin kauan kuin maailma seisoo, että synnin mitta täytettäisiin, että kaikki verimadot puserrettäisiin etsikköpäivänä. Ja heidän täytyy viimein oksentaa ulos kaiken vanhurskaan veren, jonka he imeneet ovat, niin kuin kirjoitettu on tämän päivän evankeliumissa. Ja se vanhurskas veri, jonka he imeneet ovat, pitää polttaman heidän tuntoansa ijankaikkisesti. Stefanus oli ensimmäinen kristitty Uudessa Testamentissa, jonka vanhurskaan veren paatuneet vuodattit. He olit niin hirmuisesti suuttuneet Stefanukselle, että he purit hampaitansa ja tukitsit korviansa. Eikös suruttomat nyt ymmärrä, mikä hirmuinen viha heillä on Jumalaa kohtaan, koska he näkevät hahmonsa juutalaisten menetyksessä? Eikö suruttomat nyt mahda arvata olevansa Jeesuksen ristin vihollisia? Mutta se on kätkeyty heidän silmänsä edestä.

Kristityt tietävät kyllä, ettei maailma saata olla vihaamatta ja vainoamatta, mutta he tietävät myös, että se Suuri Uskonsankari saattaa niin vahvistaa heidän uskonsa siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, ettei perkele ja maailma saata heidän sieluansa vahingoittaa, vaikka perkeleen joukko ruumiin tappais. Jeesus sanoi opetuslapsillensa: *”Älkää peljätkö sitä, joka ruumiin tappaa, mutta peljätkää enemmän sitä, joka saattaa sekä ruumiin että sielun helvetissä hukuttaa.”* Ja

älkää iloitko siitä, että hirmuinen tuomio tulee niille, jotka teitä vainoavat, mutta

iloihkaa siitä, että teidän nimenne on elämän kirjaan kirjoitettu. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

TEKSTI: 2. TESS.2: 11–12.

Sen tähden on Jumala heille lähettävä väkevän eksytyksen, niin että he valheen uskovat, että ne kaikki tuomittaisiin, jotka ei totuutta uskoneet.

Me kuulemma, mitä pyhä Paavali sanoo toisessa epistolassa Tessalonikalaisten tykö toisessa luvussa ja yhdennessätoista värssyssä. Hän sanoo, että Jumala antaa muutampia uskoa valheita, että ne kaikki tuomittaisiin, jotka ei totuutta uskoneet. Ei tosin Jumala ole mielellänsä sallinut, että heidän pitää valheita uskomaa, mutta vihollinen se on, joka kehottaa orjiensa uskomaan valheita. Erinomattain semmoisia valheita, joita kristityistä kuljetetaan ympäri maailmaa.

Jumalan tahto on, että kaikki ihmiset kääntäisit itsensä Jumalan puoleen ja tulisit autuuden tuntemiseen, mutta vihollinen sallii orjiensa uskoa, että kristityt ovat villihenget ja väärät profeetat. Ja koska he valheita uskovat, joita pakanat kehräävät ja punovat kristityitten niskaan, kuinka saattaisivat he totuutta uskoa? Suruttomat ovat niin keviämielisiä, että he uskovat valheita. Ja se valhe, jonka he uskovat, on usein tullut omasta pääkallost. Jos suruttomat oikein käsittäis Jumalan sanaa, tulisit he ilman epäilemättä oikialle tielle ja lakkaisit uskomaasta valheita, joita rietas tuopi sydämen kautta pääkalloon. Mutta koska rietas valehtelee omassa heidän sydämässänsä, niin he uskovat enemmän niitä valheita, kuin Jumalan sanaa.

Juutalaiset olit väärinkäsittäneet profeettain ennustukset Kristuksesta ja tämä väärä käsitys tuli siitä, että rietas oli heille selittänyt Raamattua nurin. Se oli heidän oma lihallinen tahtonsa, joka niin väänsi heidän ajatuksensa nurin, niin kuin myös suruttomat näinä aikoina selittävät Raamattua nurin ja vääntävät väärään mieleen omaksi kadotukseksi. Vihollinen on ensinnä kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsoit Jeesus Nasareenuksen opetuksia ylönsä, sillä vihollinen maalais heille, että viimeinen villitys tulee

pahemmaksi kuin ensimmäinen, jos kansa alkaisi uskoa, että Hän nousi kuolleista.

Nyt luulevat kuolleen uskon tunnustajat, että heillä on oikea usko, ja että niillä on väärä usko, jotka vaativat oikian katumuksen, oikian kääntymyksen ja sydämen ja mielen muutoksen, ja että tämä sydämen ja mielen muutos pitää tapahtuman tuntuvaisesti, niin että yksi ihminen, joka on oikein kääntynyt eli senkaltaisen mielenmuutoksen tuntenut, pitää myös tietämän, kuinka, koska ja millä tavalla se on tapahtunut. Mutta armonvarka ei saata selittää, kuinka se on tapahtunut, sen tähden, että kääntymys ei ole vielä tapahtunut heidän kanssansa. Mutta koska heidän sydämensä on niin petollinen, että se valehtelee, uskovat he enemmän valhetta kuin totuutta. He uskovat, että he ovat jo kääntyneet, vaikka kääntymys ei ole koskaan tapahtunut. Ja koska he katumattomalla sydämellä omistavat itsellensä Jumalan armonlupauksia, luulevat he, että Jumala on heille armollinen, vaikka Jumalan sana osoittaa, että Jumala ei ole armollinen katumattomille, mutta ainoastans katuvaissille syntisille.

Myös luonnosta siviät ihmiset uskovat enemmän oman sydämensä valheita, kuin Jumalan sanaa. Heillä on se pakanallinen usko, että saattavat siviästi elää, vaikka Jumalan sana todistaa, ettei kääntynytään ihminen saata siviästi elää, jopa sitte yksi luonnollinen ihminen, joka juopi vääryyttä niin kuin vettä. Se on luonnollinen järki, joka opettaa heitä niin uskomaan, että koska he ei tunne yhtään vääryyttä tykönänsä, luulevat he myös olevansa vapaat vääryydestä. Ja sen vuoksi ei omatunto soimaa heitä, koska rietas on siveyden kautta peittänyt heidän syntiänsä. Mutta rietas saattaa myös armon kautta niin peittää syntiä, että ihminen tulee enkeliksi. Siinä tilaisuudessa loppuvat kaikki

synnit, kaikki kiusaukset, kaikki pahat ajatukset. Koska syntinen tulee enkeliksi, on rietas muuttanut itsensä valkeuden enkeliksi, ja jos syntinen siinä tilaisuudessa rupee uskomaan oman sydämensä päälle, eikä ota ojennusnuoraa Jumalan sanasta, niin uskoo hän valheen ja tulee petetyksi. Rietas peittää kaikki synnit aivan armolla.

Ihminen saattaa myös tulla petetyksi sillä tavalla, että hän armon merkin jälkeen ajattelee näin: Koska autuus tulee ainoastansa armosta, koska ihminen ei tienaa mitään siveydellä ja hyvillä töillä, niin on paras heittää pois kaikki hyvät työt, niin ettei ihminen tee pahaa, mutta ei myös hyvää. Se ihminen, joka on siinä tilaisuudessa, ajattelee: Syntiä minä en tahdo ehdollisesti tehdä, mutta en tee hyvääkään, koska minä en tienaa mitään. Ja semmoinen ihminen ajattelee vielä näin: Mitäs minä sillä tienaan, että minä rupean vaivaisia auttamaan ja ruumiini vaivaamaan niitten tähden, en minä sen kautta tule sen paremmaksi, koska armo kuitenkin annetaan ilman.

Mutta niissä ajatuksissa on taas vanha Aatami matkassa, ja on vielä muuttanut haamunsa niin kauniiksi, että, joka ei tunne vanhan Aatamin mutkia, on valmis ajattelemaan, että se on yksi enkeli, joka näin puhuu. Mutta varoita itsiäs, ihmisparka, että sinä sydämen valheita et rupea uskomaan, sillä Jumalan sana todistaa, että se, joka saattaa hyvää tehdä, mutta ei tee sitä, se tulee hänelle synniksi. Sillä vaikka et tienaa autuutta hyvillä töillä, pian sinä tienaat kadoituksen, jos et tee hyvää, koska sinä saatat.

Niin viekas on ihmisen sydän valehtelemään, että jos ihminen rupee niitä valheita uskomaan, eikä ota Jumalan sanasta ojennusnuoraa, sekä uskossa että elämässä, tulee hän vissimmästi petetyksi. Erinomattain valehtelee suruttoman tunto niin paljon, että hän panee oikeuden väärydeksi ja vääryyden oikeudeksi. Suruttoman tunto panee juopumuksen ja viinakaupan luvalliseksi,

mutta kristillisyyden hän katsoo taikaukseksi, vääräksi uskoksi, eli perkeleen vaikutukseksi.

Juutalaiset luulit, että Vapahtaja oli yksi vääriä profeetta ja yksi suuri noita, joka oli liitossa perkeleen kanssa. Ja pakanoilla oli se usko, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut. Mitäs tietää sokia raukka muuta tehdä ja puhua, koska silmäkääntäjä on kääntänyt hänen silmänsä nurin? Hän ei saata muuta ajatella kristillisyydestä, kuin mitä juutalaiset ja pakanat ovat jo ennen ajatelleet, että se on yksi ihmeellinen taikus, yksi pahan hengen villitys. Ja niin kuin juutalaiset ja pakanat muinen sanoit, että kristityt ovat Jumalan pilkkaajat ja jumalanpalveluksen ylönkatsojat, kunniallisten ihmisten viholliset, pahoilta hengiltä riivatut. Niin ajattelevat vielä nytkin kaikki kastetut pakanat ja sydäimestä ympärileikkaamattomat juutalaiset, että nämät kristityt, jotka nyt ovat ilmestyneet, ovat vääriä profeetat ja villikoirat, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Koska nimittäin luonnollinen ihminen katsoo luonnollisen tilaisuutensa kristillisyydeksi, täytyy hänen katsoa kristillisyyden taikaukseksi ja vääräksi opiksi. Niin kääntää vihollinen ihmisen silmät nurin, että pimeys tulee valkeudeksi, vääryys tulee oikeudeksi, kristillisyyden tulee taikaukseksi ja pakanallinen elämä tulee oikiaksi kristillisyydeksi. Tämä tulee siitä, että ihminen uskoo valheita. Ja Paavali sanoo: sen tähden on Jumala lähettänyt heille väkevän eksytyksen, niin että he valheen uskovat, että ne kaikki tuomittaisiin, jotka ei totuutta uskoneet, vaan vääryyteen suostuvat.

Me saamme kuulla tämän päivän evankeliumista, että **Vapahtaja on pantu muutamille lankeemiseksi ja muutamille nousemiseksi, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan.** Tämän asian pitää meidän laviammalta tutkisteleman, koska me olemme ylentäneet meidän sydämemme ja nostaneet meidän käsiämme korkeuteen rukoillen sitä nuorta, sitä

vanhaa, sitä ainoata ja sitä Suurta Ristinkantajata, että Hän varjeli nostetut lankeemisesta ja langenneita vajoamasta, murheellisia putoomasta epäilykseen, alaspainetuita kaatumasta iäiseen kadotukseen. Huokain nöyrästä ja katuvaisesta sydäimestä, että se armollinen Herra Jeesus varjeli kaikkia murheellisia, katuvaisia, särjetyitä, alaspainetuita, epäileviäisiä ja heikkomielisiä lankeemasta epäilykseen, että he paremmin tulisivat ylösnostetuksi, ylösraketuksi ja vahvistetuksi, ravituksi ja virvoitetuksi, huutain korkeuteen, että kaikki suruttomat, ylpiät ja korkiat tulisivat lyödyksi, aletuksi, alaspainetuksi, särjetyksi, nöyräksi, että hekin tulisivat tuntemaan totuutta. Kuule O! ihmeellinen armahtaja kaikkien murheellisten, katuvaisten, itkeväisten, särjettyin ja alaspainettuihin huokaukset. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 2: 33–40

33 Ja Joseph ja hänen äitinsä ihmettelivät niitä, joita hänestä sanottiin.

34 Simeon siunasi heitä ja sanoi Marialle, hänen äidillensä: katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan:

35 (Ja sinunkin sielu lävitse pitää miekan käymän:) että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin.

36 Ja Anna prophetissa, Phanuelin tytär, Asserin suvusta, se oli joutunut pitkälle ijälle ja elänyt miehensä kanssa seitsemän ajastaikaa neitsyestänsä,

37 Ja oli leskenä lähes neljäyhdeksättäkymmentä ajastaikaa, ja ei lähtenyt templistä, palvelemasta Jumalaa paastoissa ja rukouksissa yötä ja päivää.

38 Ja tämä tuli sillä hetkellä siihen ja kunnioitti myös Herraa, ja puhui hänestä kaikille, jotka lunastusta Jerusalemissa odottivat.

39 Ja sittekuin he olivat kaikki tehneet Herran lain jälkeen, palasivat he Galileaan, kaupunkiinsa Natsaretiin.

40 Mutta lapsi kasvoi ja vahvistui hengessä, ja täytettiin viisaudella, ja Jumalan armo oli hänen kanssansa.

Me kuolimme meidän pyhästä evankeliumistamme, mitä se vanha Simeon sanoi, koska hän näki maailman Vapahtajan: Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan. Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tällä hetkellä perään ajatteleman:

1:ksi kuinka Kristus on pantu lankeemiseksi niille, jotka kristillisyyden tähden paatuvat,

2:ksi nousemiseksi niille, jotka kristillisyyden kautta kääntyvät ja

3:ksi merkiksi, jota vastaan sanotaan.

Antakoon Jumala armonsa, että kaikki nämät asiat tulisivat kirikkaiksi meidän silmämme edessä, ja että suruttomat myös ymmärtäisit, kuinka he syöksevätkä kadotukseen, koska he sotivat Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan.

1. tutkisteleminen osoittaa, kuinka Vapahtaja on pantu lankeemiseksi niille, jotka kristillisyyden tähden paatuvat. Ei se olis paljon uskottava, että muutamat ihmiset paatuvat kristillisyyden kautta, mutta se on nähty silloin jo, koska Vapahtaja itse rupeis kristillisyydestä saarnaamaan, että juutalaiset paaduit, jota enemmän Vapahtaja heitä neuvoi. Ja mistäs se tuli, että juutalaiset paaduit, koska Vapahtaja rupeis heitä manaamaan ja neuvomaan oikiaan katumukseen ja parannukseen? Se tuli siitä, että Vapahtaja soimais heitä vääryydestä ja ulkokullaisuudesta.

Jos Vapahtaja olis rukoillut heitä ja sanonut: Rakkaat juutalaiset, rakkaat ristiveljet! Kääntykää ja tehkää parannus! niin olisit he pilkanneet Häntä ja sanoneet: Parantaja, paranna itsiäs! Etkös tiedä, että me olemme Aabrahamin lapset ja että meillä on yksi Isä, nimittäin Jumala! Me emme tarvitse niin paljon parannusta tehdä, sillä me olemme ennen jo hyvät. Me olemme lupauksen kautta

Jumalan lapset. Mutta koska Vapahtaja rupeis heitä soimaamaan ja haukkumaan ulkokullatuksi, kyykäärmeen sikiäksi, huoruuden sukukunnaksi, valkiaksi haudaksi, mahdoit juutalaiset suuttua senkaltaisesta haukkumisesta, erinomattain koska Hän sanoi heille: Te oletta siitä isästä perkeleestä. Ja koska Stefanus soimais heitä, että he olit sydämestä ympärileikkaamattomat, silloin he myös suuttuit niin kovin, että het tukitsit korviansa ja purit hampaitansa.

Juutalaisilla oli myös tarkka silmä näkemään vikoja Vapahtajan elämässä. Ensiksi oli Hän nuoska. Ei Hän pessyt käsiänsä, koska Hän meni syömään. Toiseksi oli Hän sapatin rikkoja, kolmanneksi oli Hän yksi suuri noita, joka ajoi ulos perkeleitä Belsebubin kautta. Nejännenksi oli Hän yksi väärä profeetta, yksi kansanhäiritsijä, joka opetti ihmisiä väärälle tielle. Viidenneksi otti Hän koiranruoskan ja ajoi pois kirkosta niitä ostajita ja myyjiä, jotka teit kauppa kirkon vieressä. Mutta suurin vika oli se, että Hän teki itsensä Jumalan Pojaksi. Eikös mahtaneet niin siviät ja hurskaat miehet kuin juutalaiset suuttua senkaltaiselle kulkulaiselle, joka kävi maakunnan ympäri ja haukkui kunniallisia ihmisiä?

Mutta nyt sanovat tämänaikaiset juutalaiset ja kastetut pakanat: Vaikka juutalaiset paaudit ja kannoit vihaa Vapahtajaa kohtaan, emme me tee niin. Jos Vapahtaja tulis meitä opettamaan ja neuvomaan, niin me antaisimme Hänelle suuta. Me ottaisimme Häntä ympäri kaulan. Me itkisimme Hänen kaulasans ja antaisimme Hänelle parasta viinaa kuin meillä on. Mutta minä pelkään, että jos Vapahtaja rupeis näitä kastetuita pakanoita haukkumaan ja soimaamaan niin kuin Hän silloin haukkui juutalaisia, totta he antaisit Hänelle korvapuustin, mutta ei suuta. He kirosit Hänelle ja sanoisit: Mene pois tästä paikasta, muutampi kulkulainen. Mene pois tästä haukkumasta kunniallisia ihmisiä. Ja jos et mene ja heitä haukkumasta ja

soimaamasta kunniallisia ihmisiä, niin me tappamma sinun.

Ei muutamat sokiats raukat tunne, että rietas ajaa heidän kanssansa niin kuin ajohärän kanssa. Koska he suuttuvat kristityille ja ukaavat kantaa maaherran Pontius Pilatuksen edessä, ettei kunnialliset ihmiset enää saa omantunnonrauhaa kirkkotien päällä. Ja mitäs he tietävät muuta tehdä, kuin suuttua ja vihata, koska ne väärät profeetat tulevat heitä haukkumaan siviäksi huoraksi, rehelliseksi varkaaksi, raittiiksi juomariksi ja kunnialliseksi viinaporvariksi. Semmoiset kristityt koirat pitäis pantaman festninkiin. Muutamats kiivastuvat niin kovin oikeutensa puolesta, koska heitä viattomasti haukutaan, että he kiroovat ja käskevät semmoisia mennä helvettiin, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnonrauhaa. Mutta ei ne sen tähden tunne, että he tämän hengellisen vihan tähden paatuvat.

Ja ne taas, jotka tuntevat, ettei taida olla oikiata laittaa heidän kanssansa, koska he niin kovin suuttuvat, sanovat kristityille: Teidän pitää vastaaman meidän sielumme edestä, koska te vasiten suututatte meitä. He tuntevat raukat, että he tämän hengellisen vihan tähden vajoovat vielä syvempään helvettiin, kuin he luonnostansa ovat. Mutta rietas, joka heissä asuu, potkaisee niin kovin totuutta vastaan, että sappi puhkee. Ja omanvanhurskauden musta veri nousee päähän, mutta ei he sen tähden pääse helvetin rautahäkistä eli mustan raution kaularaudasta. Kuinkapa he pääsevät irti saatanan rautaviljoista, koska hän on pannut niin lujat pangat päähän sen luonnollisen järjen kautta, että niskasuonet katkeisit, jos he rupeisit kankoomaan itsensä irti. Pikemmin he jo menevät päätänsä myöten helvettiin, kuin he rupeisit myöten antamaan, että rietas pidättää vanhan Aatamin korvista ja maailma hännästä. Tällä tavalla tulee nyt Vapahtaja lankeemiseksi kaikille niille, jotka kristillisyyden kautta suuttuvat ja paatuvat.

Toinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka Vapahtaja on pantu nousemiseksi niille, jotka oikian katumuksen ja parannuksen kautta kääntyvät oikiaan kristillisyyteen. Vaikka joka ihminen on luonnosta vihan lapsi ja sotii ensinnä Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan. Hän sotii vastaan niin paljon kuin hän jaksaa. On se kuitenkin tapahtunut ennen ja tapahtuu vielä nykyin, että muutamat ylitsevoitetaan ja täytyvät laskea itsensä allepäin, koska omatunto kristittyin haukkumisen kautta herää ja sydän tulee niin kipiäksi, ettei he jaksakaan enää sotia vastaan.

Paavali oli ensinnä kiivas vihaamaan ja vainoamaan kristityitä, mutta koska Jeesus huusi: Saul! Saul! miksis minua vainoot, sinun on työläs potkia tutkainta vastaan, tuli hän niin voimattomaksi, ettei jaksanut seisoa. Hän tuli siitä taivaallisesta leimauksesta umpisokiaksi, että hänen kumppaninsa täydtyivät taluttaa häntä. Luonnollinen järki oli Paavaliilla sokeuden tilassa niin suuri, että hän katsoi kristillisyyden vääräksi opiksi ja riettaan hengen vaikutukseksi. Ja koska hän oli niin vihainen kristityille, luuli hän tekevänsä Jumalalle palveluksen. Vainotessa ja vihatessa kristityitä oli hän niin sokia, että hän luuli tienaavansa autuuden sillä, että hän imi kristittyin verta. Mutta koska Jumalan ankara vanhurskaus leimahti hänen omassatunnossansa sen taivaallisen äänen kautta, joka huusi ylhäältä sanoen: Minä olen Jeesus, jota sinä vihaat! tuli hän äkkiä sokiaksi.

Niin kuin kala tulee sokiaksi loisteelta, niin tulee myös se ihminen yhtä äkkiä sokiaksi, joka ennen seurais sitä luonnollista järkeä, jonka kautta hän sokeuden tilassa oli niin ymmärtäväinen ja niin viisas, että hän luuli tietävänsä paremmin kuin joku pappi, mistä tie menee taivaaseen. Luonnollinen järki opettaa muutampia pakanalliseen uskoon: Elä siviästi ja lue viriästi, niin sinä tulet autuaaksi.

Mutta koska omatunto oikein herää, loppuu se luonnollinen järki peräti ja muut kristityt täytyvät häntä taluttaa. Se entinen viisas mies, joka ennen oli kiivas viinan puolesta sotimaan, täytyy viimein kysyä kristityiltä, kuinka hänen pitää autuaaksi tuleman. Paavali oli ennen kiivas vanhassa uskossansa ja oli täydellinen vakuutus hänellä, että se vanha juutalaisten usko, jossa hän oli opetettu, oli se oikia ja autuaaksitekevä usko. Mutta sen taivaallisen heräyksen jälkeen loppui se usko, ja uusi usko tuli sijaan katumuksen jälkeen.

Niin täytyy myös se vanha kuollut usko loppua, koska ihminen heräyksen jälkeen saapen sen ylösvaistuksen Pyhästä Hengeltä, että se entinen kuollut usko ei ole muuta kuin yksi turha luottaminen Jumalan päälle, yksi armon varastaminen, koska ihminen katumattomalla sydämellä omistaa itsellensä Jumalan armon lupauksia ja luottaa vielä sen päälle, että hän on siviästi elänyt. Mutta missä se on kirjoitettu, että katumattomille annetaan armo? Vanha Aatami ja luonnollinen järki kirjoittaa sen lain, että ilman katumuksetta, ilman muretta, ilman vaivatta tulee ihminen autuaaksi, saati hän elää siviästi ja luottaa Jumalan päälle. Mutta ei se ole muu kuin pakanan usko.

Lutherus, jonka uskossa me olemme ylöskasvatetut, on itse ollut katumuksessa ja epäilyksessä, ja hän vaatii ensinnä totisen surun ja murheen synnin ylitse ja toiseksi elävän uskon Kristuksen päälle. Mutta koskas armonvargaat ovat olleet katumuksessa? Koskas heillä on ollut se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on?

Vapahtaja sanoo, että suuren vaivan kautta täytyy ihmisen mennä elämään. Koskas armonvargaat ovat siinä vaivassa olleet? Vapahtaja sanoo: Koskas vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu. Mutta koskas armonvargaat ovat syntymävaivassa olleet? Se portti on ahdas ja tie kaita, joka viepi elämään. Koskas

armonvargaat ovat ahtaasta portista sisälle menneet?

Me kuulemme siis, että katumattomille on taivaan portti suljettu, mutta katuvaissille, murheellisille, itkeväisille, köyhille, alastomille, viheliäisille, särjetyille ja alaspainetuille, jotka ovat niin köyhäksi tulleet, ettei heillä ole muuta kuin kyyneleitä ja huokauksia, niille on Vapahtaja tullut nousemiseksi ja ylösrakennukseksi, virvoitukseksi, armon istuimeksi, sovinnoksi ja autuuden perustukseksi. Joilla on niin suuri tuska heidän syntinsä paljoudesta, että he häätävät konttaamaan ja tomussa vierittelemään ja huutamaan ja kolkuttamaan, että se armollinen Herra Jeesus, jota he sokeudessansa ovat vainonneet, vihanneet, pilkanneet ja ylönkatzoneet, tulis heille avuksi ja päästäis heitä perkeleen kahleista, vihasta, kateudesta, riettaudesta, juopumuksesta, ahneudesta, kirouksesta. Niille vaivaisille, hätääntyneille, ahdistetuille ja alaspainetuille tulee Vapahtaja nousemiseksi ja iankaikkiseksi autuudeksi.

Kolmas tutkisteleminen osoittaa, kuinka Vapahtaja on pantu merkiksi, jota vastaan sanotaan. Kristillisuus on sen kaltainen asia, jota vastaan on sanottu ja vielä nytkin vastaan sanotaan joka paikassa, kussa totinen kristillisuus ilmoittaa itsensä. Luonnollinen järki ottaa niin kovin vastaan, että se katsoo sen elävän kristillisyyden mahdottomaksi, taikaukseksi eli hulluudeksi. Koska Paavali rupeis puhumaan maailman herroille kuolleitten ylösnousemisesta, sanoi yksi korkia herra: Sinä olet hullu, Paavali, ja ylön paljon lukemisesta olet sinä hulluksi tullut.

Koska se on nähty, että se elävä kristillisuus on pidetty hulluutena ja taikauksena niin on paljon kristillisyyttä vastaan sanottu ja vielä

nytkin vastaan sanotaan erinomattain maailman viisailta, jotka luulevat, että maailma olis paljon onnellisempi, jos sitä hulluutta ei olis tuotu maailmaan. Ja vaikka yksinkertaiset eivät ole niin paljon fundeeranneet sen asian päälle, on kuitenkin kaikilla luonnollisilla ihmisillä vastaan sanomista paljon, koska he näkevät kuinka kristityt tulevat kristillisyyden kautta hulluksi. Luonnollinen järki ottaa niin kovin vastaan, että kaikki vanhan Aatamin karvat nousevat pystyyn, koska joku katuvaissielu on tuskassa ja oman tunnon vaivassa. Erinomattain pudistaa vanha Aatami päätänsä niin kuin vihainen nautahärkä, koska iso kivi päähän viskataan.

Niin pudistaa myös vanha Aatami päätänsä, koska hän näkee, kuinka se entinen elämä tulee heränneille vaivaksi, niin, että se makia paloviina tulee karvaaksi ja että muutamat häätävät kaatamaan paloviinaa maahan. Silloin ajattelee se vanha sokia raukka: Jumala varjelkoon minua ja minun lapsia niin hulluksi tulemasta, että minä rupeaisin Jumalan viljaa maahan kaatamaan. Jumala varjelkoon minua niin hulluksi tulemasta, että minä heittäisin juopumuksen, kirouksen ja tappe-luksen, huoraamasta ja viinakaupasta. Mutta jos kuinkakin kristillisyyttä vastaan sanotaan, niin se on kuitenkin meidän toivomme, että ne harvat sielut, jotka ovat kristillisyyden oikiaksi käsittäneet ja tulevaisen maailman suurta voimaa tunteneet, ei pidä luopuman siitä, eikä peljästyvän. Vaikka kaikki maailman koirat karkaisit heidän pääl-lensä, ja kaikki tuonen koirat haukkuisit, pitää heidän kuitenkin todistaman, että tämä on oikia tie taivaaseen. Amen.

Alkuperäinen osittain / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / Täydennetty jäljennöksestä SKHS Kollerin kokoelma N:o 120 / Kansallisarkisto, Helsinki /

Minulle on annettu mies Herra.

Niin sanoi Aatamin vaimo Eeva, koska hän synnytti ensimmäisen pojan, sillä hän ajatteli, että tämä nyt on se vaimon siemen, jonka piti rikki musertaman käärmeen pään, mutta ylön varhain Eeva rupeis saarnaamaan Vapahtajasta. Vaikka nyt Eeva oli uskonut Jumalan lupauksia siitä tulevaisesta Vapahtajasta, ja tämä Eevan usko tuli osittain siitä, että hän oli sen armollisen lupauksen saanut Jumalan omasta suusta, että vaimon siemen pitää musertaman käärmeen pään.

Osittain tuli myös Eevan usko siitä tuskasta, jonka hän joutui kärsimään synnyttäissään, niin kuin vielä nytkin monen vaimon usko vahvistetaan lapsen vaivassa. Kuitenki Raamattu osoittaa, että Eeva rupeis ylön varhain saarnaamaan Vapahtajasta, koska hän luuli, että ensimmäinen lapsi, joka vaimosta syntyi, oli se siunattu vaimon siemen, jonka piti rikki musertaman käärmeen pään.

Ja minkä tähden Eeva rupeis ylön varhain saarnaamaan Vapahtajasta? Joo! sen tähden, että hänellä oli yksi vahva kuollut usko, joka monessa vaimossa vaikuttaa niin paljon, että hän saarnaa Vapahtajasta, vaikka omatunto ei ole vielä herännyt. Jos Eevalla olis ollut oikea itsensä tunteminen, olis hän mahtanut arvata, ettei Vapahtaja tule senkaltaisesta pahasta siemenestä, kuin Aatamilla ja Eevalla oli jälkeen syntiinlankeemuksen, koska he vasta olit ulos ajetut paratiisista, ja molemmilla oli paha omatunto, sillä jokainen, joka pahalla tunnolla siittää, pitää tietämän, että vanhemman paha luonto tarttuu lapsille. Sen saattaa jokainen koetella, ei ainoastansa itsestensä, jos hänellä on lapsia, vaan myös Aatamin ja Eevan esimerkistä. Sillä Aatamilla ja Eevalla oli paha omatunto, koska heitä ajettiin ulos paratiisista. Ja varsinkin jälkeen siitettiin ensimmäinen lapsi, jolle tarttui vanhemman paha luonto.

Mutta koska molemmat vanhemmat saivat nähdä synnin vaikutuksia omissa lapsissansa, rupeis lasten pahuus koskemaan vanhemman sydämeen. Koska he näit, että omat lapset tulit heille suruksi ja mielikarvaudeksi, silloin tuli vanhemmille ilman epäilemättä muret omista lapsista, ja tämä muret vaikutti niin paljon, ettei vanhalla Aatamilla ollut niin suuri voima kuin ennen. Ja siitä syystä erinomattain tuli nuorempi poika Aabel hiljaisemmaksi, koska vanhan Aatamin sappi ei tippunut enää niin paljon kuin silloin, koska ensimmäinen lapsi siitettiin.

Vaikka tämä oppi perisyntistä vastaan sanotaan maailman viisailta, jotka ei usko, että turmelus on siemenessä. Kuitenki tiesi Daauid sen koska hän sanoo: Minä olen syntisestä siemenestä syntynyt, ja ne, jotka tarkasti tutkivat ihmisen turmeltua luontoa, pitää havaitseman, että vanhemmissa on syy, koska muutamat lapset ovat ylpeät ja muutamata hiljaiset, vaikka he ovat samoista vanhemmista syntyneet. Se tulee sen päälle, millä tunnolla ja millä luonnolla vanhemmat ovat olleet, koska lapset ovat siinneet. Jos vanhin on ollut vanhan Aatamin hallussa vähän aikaa ennen kuin lapsi on siinnyt, niin tarttuu sama paha luonto lapselle.

Tämä oppi perisyntistä ei ole mikään uusi oppi, vaikka se kovin vastaan sanotaan maailman viisailta, jotka ei usko, että perisyntiä on. Mutta tohtorit, jotka paremmin tutkivat ruumiin ja sielun rakennusta, tietävät hyvin, että turmelus tarttuu lapsille. Olis siis Eeva mahtanut arvata, että semmoisesta siemenestä ei tule Vapahtaja, joka on niin puhdas synnistä. Mutta Eevalla ei ollut itsensä tunteminen siinä asiassa, ja sen tähden rupeis hän ymmärtämättömyydestä ylön varhain saarnaamaan Vapahtajasta erinomattain siitä syystä, että hän uskoi yhden väärän Vapahtajan päälle. Hän luuli, että Kaini on se

siunattu siemen, joka piti rikki musertaman käärmeen päähän.

Meille on tänä päivänä evankeliumissa annettu toinen esimerkki yhdestä vaimosta, joka myös on saarnannut Vapahtajasta, nimittäin Hanna profetissa, mutta se vaimo ei ole uskonut yhden väärän Vapahtajan päälle niin kuin Aatamin vaimo Eeva. Tämä Hanna oli myös toisella tunnolla kuin Eeva, sillä Hannan tunto oli herännyt, mutta Eevan tunnosta emme tiedä, millinen se oli, koska hänellä ei ollut itsensä tuntemista. Me tiedämme nimittäin, että jokainen ihminen, jolla ei ole oikeata itsensä tuntemista, ei tunne myös oikeata Vapahtajata. Jos sen tähden semmoinen usko yhden väärän Vapahtajan päälle niin hän on itsepetollisuudessa. Mutta Hanna profetissa tunsikin oikein itsensä. Sen tähden hän tunsikin oikean Vapahtajan.

Hanna profetissa, sinä olet kauan aikaa ollut leskenä ja ilman epäilemättä kauan aikaa odottanut sitä autuaallista hetkeä, koska sinä saat nähdä maailman Vapahtajan. Nyt saat sinä saarnata Hänestä kaikille, jotka odottavat lunastusta Jerusalemissa. Nyt sanon minä, koska olet nähnyt Häntä omilla silmilläs, nyt saat sinä saarnata Hänestä. Ja niin kuin sinä olet vireästi rukoillut Jumalan temppelissä, että sinäkin saisit nähdä Maailman Valkeutta, niin rukoile nyt ilolla ja riemulla, että Jumalan Poika tulis tällä hetkellä kannetuksi temppeliin, että sinä saisit nähdä Hänen ja kantaa Häntä käsissä, ennen kuin sinä kuolet. Kuule, Isä meidän, joka olet tai-vaissa.

EVANKELIUMI: LUUK. 2: 33–40

33 Ja Joseph ja hänen äitinsä ihmettelivät niitä, joita hänestä sanottiin.

34 Simeon siunasi heitä ja sanoi Marialle, hänen äidillensä: katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan:

35 (Ja sinunkin sielu lävitse pitää miekan käymän:) että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin.

36 Ja Anna prophetissa, Phanuelin tytär, Asserin suvusta, se oli joutunut pitkälle ijälle ja elänyt miehensä kanssa seitsemän ajastaikaa neitsyestensä,

37 Ja oli leskenä lähes neljäyhdeksättäkymmentä ajastaikaa, ja ei lähtenyt templistä, palvelemasta Jumalaa paastoissa ja rukouksissa yötä ja päivää.

38 Ja tämä tuli sillä hetkellä siihen ja kunnioitti myös Herraa, ja puhui hänestä kaikille, jotka lunastusta Jerusalemissa odottivat.

39 Ja sittekuin he olivat kaikki tehneet Herran lain jälkeen, palasivat he Galileaan, kaupunkiinsa Natsaretiin.

40 Mutta lapsi kasvoi ja vahvistui hengessä, ja täytettiin viisaudella, ja Jumalan armo oli hänen kansansa.

Evankeliumissa on kirjoitettu, ei ainoastansa Simeonista, joka tuli valmiiksi kuolemaan Vapahtajan näkemisen kautta, vaan myös Hannasta, joka saarnais Kristuksesta kaikille niille, jotka Jerusalemissa odotit Israelin lunastusta. Me olemme ennen puhuneet sen vanhan Simeonin ennustuksista, jonka tähden se mahtais olla sovelias tällä kerralla puhua Hannasta. **Katselkaamme siis, kuinka Hanna profetissa saarnaa Kristuksesta kaikille niille, jotka Jerusalemissa odottavat Israelin lunastusta.**

Paljon niitä oli, jotka odotit Israelin lunastusta, mutta useimmat odotit ainoastansa yhden maallisen Vapahtajan, jonka piti lunastaman juutalaisia Roomalaisten vallan alta. Kaikki suruttomat odotit ainoastansa muutosta hallituksessa, koska heidän kuninkansa Herodes oli yksi julma tyranni, joka ei ainoastansa rasittanut kansaa raskailla veroilla, vaan myös tappoi paljon ihmisiä ja vuodatti viatonta verta. Sen tähden juutalaiset odotit yhden muutoksen hallituksessa, ja heillä oli semmoinen usko, että ulosluvattu

Vapahtaja eli Kristus piti pian tuleman heitä maallisten tyrannein alta vapahtamaan, sillä kaikki suruttomat tuntevat lihallista orjuutta, koska esivalta on kova ja ankara rasittamaan heitä, ja ne odottavat niin muodoin muu-
tosta hallituksessa.

Mutta suruttomat ei tunne yhtään vaivaa siitä hengellisestä orjuudesta. Ei ne raukat tunne, kuinka päätyranni perkele hopittaa heitä tulisen ruoskan kanssa helvettiin. Sen tähden suruttomat ei saata odottaa yhtä hengellistä Vapahtajaa, jonka pitää lunastaman kuoleman vankeja perkeleen vallan alta. Mutta vanha Simeon ja Hanna profetissa olit niitten harvain seassa, jotka odotit Israelin lunastusta hengellisesti. He tunsit nimittäin suuren vaivan ja rasituksen perkeleen päällekkarkamisesta.

Koska se on kirjoitettu Hannasta, ettei hän lähtenyt temppelistä palvelemasta Jumalata yöllä eikä päivällä, paastolla ja rukouksilla, niin se on arvattava, ettei hän pitänyt niin suurta muretta ruumiin elatuksesta. Mutta suurin muret oli hänellä siitä, kuinka hänen sielunsa tulis pelastetuksi. Hän oli siis katuva ja armaa etsiväinen sielu, joka oli tarttunut kiinni Jumalan armolupauksiin siitä tulevaisesta Vapahtajasta, mutta ei hän ollut vielä nähnyt Vapahtajaa. Kuitenki hän odotti Häntä pian tulevan. Ja koska Maria tuli temppeliin Poikansa kanssa ja sai nähdä sen vanhan Simeonin ottavan Lasta syliinsä ja kiittävän Jumalata, silloin tuli myös Hanna iloon, sillä hän uskoi, että se Lapsi on itse Vapahtaja.

Me saatamme sanoa vakaisesti, että Simeon ja Hanna olit heränneet ja katuvaiset sielut, ja että he uskoit vakaisesti sen luvatus Vapahtajan päälle. Erinomattain, koska Simeon oli saanut sen vakuutuksen Pyhäältä Hengeltä, ettei hänen pitänyt kuolemata maistaman, ennen kuin hän oli nähnyt Herran Kristuksen. Niillä on siis ollut totinen katumus ja toivo. Mutta vasta sillä hetkellä tulit he iloon, koska he saivat nähdä Kristusta. Ei Hanna

profetissa ole saattanut paljon saarnata Kristuksesta ennen kuin hän oli nähnyt Häntä.

Mutta kenelle hän nyt saarnaa Kristuksesta? Saarnaisko hän suruttomille Kristuksesta? Evankelista sanoo, että hän puhui niille, jotka Jerusalemissa odotit Israelin lunastusta, se on: katuvaishengellisille, epäileväisille, alaspainetuille, hengessä vaivaisille, joilla ei ollut yhtään iloa eli lohdutustaan päällä. Nämät katuvaishengelliset ja alaspainetut sielut odotit kyllä Israelin lunastusta, mutta ei ollut heillä yhtään iloa, koska se ulosluvattu Vapahtaja oli heille tuntematon.

Muutammat saatoit toivoa, että he saavat nähdä Kristusta ennen kuin he kuolevat. Mutta ei taitanut olla se toivo kaikilla, sillä viimeinen lupaus Kristuksesta oli annettu profeetta Malakian kautta. Ja siitä saakka oli jo neljä sataa ajastaikaa kulunut, ja ei vielä yhtään Messiasta eli Vapahtajaa tullut. Kyllä tosin juutalaiset vielä nytki odottavat Messiasta tulevan, vaikka se on yksi maallinen Vapahtaja, jota he odottavat, mutta ei näy olevan katuvaishengellisillä niin suuri pitkämielisyys ja kärsivällisyys, että he odottavat yön kauan lunastusta, ennen kuin he rupeavat epäilemään autuudestansa.

Koska Messias ei tule varsin heitä auttamaan siitä raskaasta elämästä, jossa heränneet ja katuvaishengelliset sielut ovat, tahtovat he nääntyä epäilyksen tähden ja rupeavat ajattelemaan, ettei auta enää pyrkiminen eli odottaminen, ja sitte heittävätkin itsensä hengelliseen laiskuuteen. Heittävätkin valvomasta ja rukoilemasta. Lakkaavat uskossa kilvoittelemasta ja kolkuttamasta. Ja sen hengellisen laiskuuden perästä tulee hengellinen nuokkuminen. Maailmanrakkaus panee vähittäin valvomaan maailmaan käsin, josta ei tule maailmenkaan Vapahtaja, jopa sitte hengellinen.

Näettekös nyt raskautetut sielut, jotka olette odottaneet Israelin lunastusta, ja ette ole vielä saaneet täydellistä lunastusta, näettekös, kuinka kiivaat juutalaiset ovat

odottamaan yhtä maallista Vapahtajaa, joka on kuitenkin yksi turha toivo. Juutalaiset ovat jo odottaneet 2000 ajastaikaa yhtä maallista Vapahtajaa, joka heille pitää ylösrakentaman uuden Jerusalemin. Ja ei ole vielä juutalaisten toivo sen tulevaisen Vapahtajan päälle loppunut.

Ja te murheelliset, te katuvaiset, te raskauteutetut sielut, jotka odotatte yhtä hengellistä Vapahtajaa, ette voi odottaa Israelin lunastusta yhden vuoden eli yhden kuukauden, eli yhden viikon, vaikka Hanna profetissa saarnaa teille, että Messias on jo tullut; että Hän ilmoittaa kohta kunniansa; että Hän tulee pian saarnaamaan kuoleman vangeille lunastusta. Ei ole vanha Simeon eikä myös Hanna profetissa lakanneet odottamasta Israelin lunastusta, vaikka viimeinen lupaus Hänestä oli annettu 400 ajastaikaa ennen.

Ja tämän alinomaisen odottamisen ja ikävöitsemisen tähden ovat Simeon ja Hanna saaneet nähdä Herran Kristuksen tempeleissä. Ja koska nyt se vanha Simeon ja Hanna profetissa saarnaavat Hänestä kaikille niille, jotka Jerusalemissa odottavat Israelin lohdutusta, joka ei ole tapahtunut ennen, koska kaikki juutalaiset Jerusalemissa odotit ainoastansa yhden maallisen Vapahtajan, joka ei tule koskaan, vaikka kuinka kauan odottaisit.

Niin uskokaat nyt, te harvat sielut, jotka Jerusalemissa odotatte Israelin lunastusta, uskokaat nyt, te murheelliset ja katuvaiset, että Messias on jo tullut, koska Simeon ja Hanna ovat Häntä nähneet. Uskokaat, te raskautetut ja huokaavaiset, että Kristus tulee pian lunastamaan kadotetut lampaat Israelin huoneesta, uskokaat, koska Simeon ja Hanna saarnaavat teille Kristuksesta, että Siionin Kuningas tulee pelastamaan teidän sielujanne tästä kuoleman laaksosta ja tyrannien orjuudesta, jotka vaivaavat ja rasittavat teidän sielujanne. Uskokaat, että juutalaisten turha toivo ja luottamus yhden maallisen Vapahtajan päälle on yksi perkeleen petos,

jolla hän kääntää heidän silmänsä nurin, että heidän pitää valheita uskoman.

Sillä kaikki juutalaiset, jotka nyt ovat elämässä, kuolevat heidän synnissänsä, ennen kuin heidän Vapahtajansa tulee. Ja ne raukat, jotka uskovat maallisen Messiaksen päälle, saavat vielä yhden onnettoman kuoleman. Sillä ei ne saa nähdä sitä maallista Vapahtajaa koskaan. Mutta Simeon ja Hanna, jotka odottavat yhtä hengellistä Vapahtajaa, ne saavat Häntä nähdä ennen kuolemata. Simeon oli saanut sen vakuutuksen Pyhäältä Hengeltä, ettei hänen pidä kuolemata mais-taman ennen kuin hän näkee Herraa Kristusta. Ja hän sai myös nähdä, ja tuli sillä näkemisellä valmiiksi kuolemaan.

Ei ole tosin kirjoitettu Hannasta, olisko hän saanut samankaltaisen vakuutuksen Pyhäältä Hengeltä, mutta hän odotti kuitenkin Israelin lunastusta vanhuuteen asti. Hän odotti. Hän ikävöitsi, hän rukoili hengen sanomattomilla huokauksilla. Ja tämä odottaminen ja ikävöitseminen vaikutti niin paljon, että hän sai nähdä Vapahtajansa. Ja sen näkemisen kautta tuli Hanna iloon ja rupeis puhumaan Messiaksesta kaikille niille, jotka Jerusalemissa odotit Israelin lunastusta.

Te harvat sielut, jotka Jerusalemissa odotatte Israelin lunastusta, älkääät väsykö odottamasta Israelin lunastusta, vaan olkaat Hannan kanssa lakkaamatta paastoomisessa ja rukouksissa siihen asti, että Siionin Kuningas tulee antamaan teille ijankaikkisen lunastuksen. Te murheelliset ja raskautetut sielut, tulkaat Hannan kanssa Herran temppeliin, sekä ne, jotka ovat vakuutuksen saaneet Pyhäältä Hengeltä, että myös ne, jotka ei ole saaneet. Kyllä Simeoni varsin tuntee Herran Kristuksen, joka on jo ennen saanut vakuutuksen. Ja siitä tulee myös Hanna tuntemaan Kristusta ja uskomaan.

Simeon tulee valmiiksi kuolemaan sen näkemisen kautta, ja Hanna profetissa alkaa saarnaamaan kaikille niille, jotka Jerusalemissa odottavat Israelin lunastusta. Ja uskokaat

nyt, te murheelliset, katuvaiset ja raskaute-
tut sielut, että Messias on tullut. Siionin Ku-
ningas on tullut kuoleman vankeja

lunastamaan ja suloista armovuotta saar-
naamaan Israelin vuorilla. Amen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto
Helsinki /

Jumala on antanut hänelle nimen, joka kaikkia nimiä suurin on, että Jeesuksen nimeen pitää kaikki polvet heitensä kumartaman, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat. Ja kaikki kielet pitää tunnustaman, että Jeesus Kristus on Herra Isän Jumalan kunniaksi.

Me kuulemme näistä Paavalin sanoista, että Jumala on antanut Pojalleen nimen, joka kaikkia nimiä suurin on. Ja Pietari kirjoittaa, ettei ole muuta nimeä taivaan alla, jossa meidän pitää autuaaksi tuleman. Mutta tämä korkea nimi enimmäen tulee turhaan lausutuksi maailman ihmisiltä, jotka sekoittavat Hänen korkean nimensä perkeleen nimen kanssa. Toisinaan he kiroavat ja toisinaan turhaan lausuvat. Vaikka syntinen ihminen ei ole mahdollinen Hänen korkeaa nimeään mainitsemaan muutoin, kun sydämen hartaudella, huokauksilla ja polvien kumartamisella, yhtä hyvin kantavat he keveämieleisesti Hänen korkeaa nimeään suussansa kaikissa maailman jaarituksissa, niin kuin ei siitä mitään enempää olisi. He luulevat ilmankin yhdentekeväksi panna Jeesuksen nimen perkeleen nimen rinnalle. Erinomattainkin ovat armonvarkaavat nopeasti mainitsemaan Hänen nimensä, koska he puhuvat maailman asioista. Koska he eivät viitsi joka aika perkeleen nimeä huutaa, ottavat he Jumalan nimen todistajaksi, eikä ne raukat itse huomaa, kuinka he turhaan lausuvat Hänen korkean nimensä.

Koska Jumala on antanut Pojalleen nimen, joka kaikkia nimiä suurin on, niin arvataan siitä, että tämä korkea nimi pitäisi mainittaman ainoastaan hengellisissä asioissa, rukouksissa ja Hänen sanansa tutkistelemisen alla, mutta ei maailman turhissa leikeissä. Kuitenkin sekoittavat muutamat suruttomat Hänen siunatun nimensä perkeleen nimen kanssa ja kantavat sitä suussa lihan huvitukseksi. Mutta ei ole Jumalan nimi niin halpa, että jokainen keveämielinen saattaa sen ilman synnittä mainita; mutta rietas, joka suruttomasti sydämet hallitsee ja niissä asuu, nauraa, koska ne, jotka Vapahtajan

pyhällä ja kalliilla verellä lunastetut ovat, pilkkaavat Hänen korkeaa nimeään. Hän tietää, että Jumala ei pidä sitä rankaisematta, joka Hänen nimensä turhaan lausuu, ja sen tähden sallii rietas henki heidän pilkata ja turhaan lausua, että hän saisi heitä Jumalan rangaistuksen alle. Koska he nimittäin pilkkaavat ja turhaan lausuvat Hänen korkean nimensä, saapi rietas sen kautta kunnian.

Paavali osoittaa edellä mainitussa paikassa, että Jeesuksen nimeen pitää kaikki polvet heitensä kumartaman, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat. Mutta me tiedämme hyvin, että tämä polvien kumartaminen Jeesuksen nimeen on myöskin ulkonainen tapa, joka ei vaikuta mitään, jos sydämen hartaus ei ole seurassa. Me olemme nähneet, että maailman herrat, joilla on koreat vaatteet ja kankeat polvet, eivät viitsi kumartaa polviaan Jeesuksen nimeen. He pelkäävät ilmankin, että komeat verkavaatteet kuluvat ylöns paljon, jos heidän pitäisi polviaan kumartaman joka kerta kuin synnintunnustus luetaan. Mutta ulkokullatut ja suukristityt kumartavat polviaan, vaikka sydän on kaukana hartaudesta ja ilkeimmästi paatunut.

Me arvaamme hyvin, että ne, jotka taivaassa kumartavat polviaan Jeesuksen nimeen, kumartavat myös sydämiään Hänen nimeensä. Ja ne harvat sielut, jotka Hänen ristiään kantavat maan päällä, kumartavat myös polviaan ja sydämiään Jeesuksen nimeen. Mutta niitten kumartaminen, jotka maan alla ovat, taitaa tulla riettaalle kunniaksi, koska nimittäin maahaiset ja mana laiset eivät kärsi Jeesuksen ristiä ollenkaan pantavan heidän lastensa päälle. He ovat nimittäin Jeesuksen ristin viholliset. He kantavat kyllä maailman ristiä, mutta Jeesuksen ristiä he pelkäävät ja

yhtä hyvin kumartavat he polviaan Jeesuksen nimeen; mutta eivät he kumminkaan pääse ylös maan alta, sillä he pelkäävät valkeutta. Ja minkä tähden he pelkäävät valkeutta? Joo sen tähden, että heidän työnsä ovat pahat. He kaivavat maata kynsillään ja luulevat siellä löytävänsä aarnihaudan; mutta kun tämä aarnihauta tulee valkeuteen, ei se ole muu kuin sysihauta.

Minä olen kuullut vanhoja muisteluksia niistä, jotka maan alla asuvat, että heillä on luonnollisessa tarkoituksessa samanlainen elämä kuin maailman ihmisillä; heillä on koreat verkavaatteet, komeat rakennukset ja herkullinen ruoka, jota he tarjoavat niille, jotka eksyvät maan alle. Mutta minä olen myös kuullut, että jos elävä ihminen maistaa heidän ruokaansa, se ei pääse enää ylös maan alta, vaan pysyy siellä ijankaikkisesti. Mutta heidän ruokansa, vaikka se näyttää kauniille ja maistuu makealta suussa, ei se ole kuitenkaan muu, kun vuotava pirun paska, jolla maahiset voitelevat suoliaan ja tulevat viimein näkemään manalaisia, jotka ovat vielä syvempään helvettiin vajonneet. Sanotaan myös maahiaisen tyttärillä olevan kauniin veisun, jolla he suostuttavat ihmisen poikia; mutta heidän veisunsa ei ole muu kuin huoruuden laulut ja viinalaulut. Hekin matkivat ihmisten tapoja siinä pimeydessä, kussa he ovat asumassa. He synnyttävät lapsia ja kastavat niitä, mutta eivät he kärsi ollenkaan, että risti pannaan rintaan. Heillä on se usko, että kaikki kastetut tulevat autuaaksi, vaikka ei ole ristin merkkiä rinnassa. Ja koska maahisen lapset kastetaan, kumartavat he kaikki polviaan Jeesuksen nimeen, joka tapa on otettu lainaksi kristityiltä. Mutta tämä polvein kumartaminen ei auta heitä, koska he ovat Jeesuksen ristin viholliset.

Minä olen myös kuullut vanhoja muisteluksia, kuinka maan alla olevaiset ihmiset ovat alkunsa saaneet. Koska meidän onneton äitimme Eeva oli pesemässä lapsiaan, tuli hänen Luojansa katsomaan, kuinka äiti pesee

lapsiaan; mutta Eevalla oli niin suuri kunnia, että hän kätki ne lapset pois, jotka olivat pesemättä, ja niitä hän osoitti Jumalalle, jotka olivat puhtaat. Silloin kysyi Jumala häneltä: *"Ovatko siinä kaikki sinun lapsesi?"* Eeva vastasi: *"Ovat."* Mutta Jumala sanoi hänelle: *"Mitä sinä olet kätkenyt Jumalan silmäin edestä, sen pitää oleman kätketty myös ihmisten silmäin edestä."* Niistä lapsista, joita meidän äitimme oli kätkenyt pois, tuli maahiset eli maan alla olevaiset, jotka vielä nytkin ovat pesemättä jääneet, sillä heillä on niin suuri kunnia, että he peittävät kaikki häpeälliset paikat sekä Jumalan että ihmisten silmäin edestä. Ja vaikka he sydämen kautta ovat mustat ja saastaiset, eivät he kuitenkaan vielä anna Vapahtajan pestä heidän sydämiään. Sen tähden sanoi myös Vapahtaja: *"Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki."*

Juudas myös oli yksi Jeesuksen opetuslapsista, joka kätki pahimmat paikat pois, koska muut opetuslapset rupesivat kysymään: *"Herra, kuka se on?"* Hän tiesi kyllä, että Vapahtaja tunsikin hänen pahat tekonsa, mutta hän ajatteli ilmankin, ettei tarvitse niitä maailmalle huutaa. Ja koska Vapahtaja antoi hänelle sen kastetun palan, meni häneen perkele. Ennen oli jo ahneuden perkele mennyt Juudas Iskariotin sydämeen, ja nyt meni sen kastetun palan jälkeen vielä vihan perkele hänen sydämeensä. Sillä kunnian rietas oli hänessä niin suuri, ettei hän tahtonut ollenkaan ilmoittaa muille opetuslapsille hänen kirotn sydämensä aivottua petollisuutta. Jos hän olisi tunnustanut itsensä pettäjäksi, olisi hän tullut kokonaan kunnianttomaksi, ja sen tähden hän ajatteli: *"Ei tarvitse maailmalle huutaa."* Niin ajattelevat kaikki ne Aatamin lapset, jotka ovat pesemättä jääneet: *"Ei tarvitse maailmalle huutaa."*

Voi onneton äiti raukka! Jos sinä olisit näyttänyt Jumalalle kaikki lapset niin mustana ja niin pesemättömänä kuin he olivat, niin ei olisi yksikään tullut peiteteksi maan alle, mutta sinä, onnetoin äiti, peitit lapsiasi Jumalan kasvoin edestä, ja niistä tuli peitettyt

ihmiset, jotka nyt asuvat maan alla; ja siellä kumartavat he polviensa Jeesuksen nimeen, mutta ovat kuitenkin pesemättä jääneet, koska he asuvat pimeydessä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. He ovat Jeesuksen ristin viholliset, koska he eivät suo ollenkaan, että ristin merkki pannaan rintaan. Ja kuinkapa he saattavat Jeesuksen ristiä kantaa, koska he peittävät kaikki häpiälliset paikat pois, ettei kukaan näkisi, kuinka mustat he ovat. He tahtovat nimittäin kunnian kanssa mennä taivaaseen.

Koska nyt Jumala on korottanut Poikansa ja antanut Hänelle nimen, joka kaikkia nimiä suurin on, että Jeesuksen nimeen pitää kaikki polvet heitensä kumartaman, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat, niin olisi meidän sovelias rukoilla kaikkein niitten edestä, jotka maan alla ovat, että he rupeaisivat kumartamaan polviensa ristin alla, että he ottaisivat Jeesuksen ristin päälle, että heidän täytyisi kumartaa polviaan ristin kuorman alla, että he pääsisivät ensin maan alta maan päälle ja viimein maan päältä taivaaseen.

Kuinka hauska mahtaa niillä olla kumartaa polviaan Jeesuksen nimeen, jotka asuvat taivaassa, jotka ovat jo päässeet ristin kuorman alta pois. Mutta niillä, jotka asuvat maan päällä, on suuri pakotus, että heidän täytyy kumartaa polviaan Jeesuksen nimeen, sillä he ovat ristin kantajat ja Jeesuksen risti sujuttaa heidän polviaan kumarrukseen. Mutta niitten sokeain raukkain edestä, jotka asuvat maan alla, eikä pääse sieltä ylös, vaikka he kumartavat polviaan, sillä he ovat Jeesuksen ristin viholliset, pitäisi meidän rukoileman, että he pääsisivät maan alta ylös maan päälle niin kuin meidän toivomme on, että ne harvat sielut pääsevät, jotka ottavat ristin rintaansa. Kuule sinä Suuri Ristinkantaja murheellisten, hätääntyneiden ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 2: 21

21 Ja kuin kahdeksan päivää kulunut oli, että lapsi piti ympärileikattaman, kutsuttiin hänen nimensä Jesus, joka niin oli enkeliltä kutsuttu jo ennen kuin hän sikisi äitinsä kohdussa.

Me kuulimme tämän päivän lyhykäisestä evankeliumista, että tämä päivä on Vapahtajan nimipäivä. Silloin pruuukaavat maailman herrat toivottaa toinen toiselleen onnea uudeksi vuodeksi. Mutta me tiedämme, että he toivottavat tyhjä maallista onnea, paremmasta onnellisuudesta ei ole kysymystäkään. Ne harvat sielut, jotka tuntevat, että tämä maallinen onni ei ole pysyväinen, pitäisivät toivottaa parempaa onnellisuutta kaikille niille, jotka eivät vielä tunne onnettomuuttaan, että he tämän vuoden sisällä, jos Herra suopi armonpäiviä, tulisivat tuntemaan onnettoman tilansa, ja että he sen jälkeen rupeaisivat kumartamaan polviaan Jeesuksen nimeen.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Kuinka ne kumartavat polviaan, jotka ovat maan alla?**

Toinen tutkistelemus: **Kuinka ne kumartavat polviaan, jotka ovat maan päällä?**

Kolmas tutkistelemus: **Kuinka ne kumartavat polviaan, jotka ovat taivaassa, Jeesuksen nimeen, joka on tänä päivänä ristitty Vapahtajaksi?**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Kuinka ne kumartavat polviaan, jotka ovat maan alla?** Apostolin sanain mukaan pitää kaikki polvet heitensä kumartaman Jeesuksen nimeen, niitten, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat. Niin paljon kuin me olemme kulleet, maahiset ja manalaiset eli sen kaltaiset luontokappaleet, jotka ovat kyllä ihmisen haamussa, mutta kuitenkin niin eri luontoiset, että elävä ihminen, jolla vielä elämä ja henki on, ei saata ilman kauhistusta niitä nähdä.

Erinomattain pelkäävät ihmiset niitä manalaisia, jotka ovat hengellisesti kulleet. Ja vaikka elävä ihminen ei haluais niitä nähdä,

tulevat he kuitenkin hänen silmänsä eteen aivan usein, kohtapa joka päivä. Koska nimittäin elävä ihminen on kauan aikaa elänyt aivan Pyhän Hengen viinasta, josta opetuslapset juopuivat helluntaipäivänä, tulee hän siihen tilaisuuteen, että hän näkee manalaisia, kuinka he irvistelevät niin kuin metsänperkeleet, nauravat niin kuin hattarat ja rääkkyvät niin kuin äpäret.

Mutta kaikki nämät manalaiset kaipaavat kastetta toisen kerran ja saada uuden nimen. He ovat kerran kastetut, nimittäin vedellä, mutta ei Pyhällä Hengellä ja tulella. Johannes Kastaja sanoi juutalaisille: *”Minä kastan teitä vedellä, mutta minun jälkeeni tulee se, joka kastaa Pyhällä Hengellä ja tulella.”* Se on merkillistä, että nämät manalaiset kaipaavat kastetta uudesta ja uutta nimeä, he tuntevat vissimmästi, että se ensimmäinen kaste ei auta heitä, koska he ovat rikkoneet kasteenliiton. Mutta he suuttuvat kuitenkin, jos elävä ihminen kutsuu heitä pakanaksi. Koska nyt elävä ihminen ei saata heille antaa Pyhän Hengen kastetta eikä uutta nimeä, jota ainoastaan Vapahtaja voipi antaa, täytyy hänen ruveta lyömään niitä manalaisia hengen miekalla eli lain vasaralla ja Aaronin sauvalla, että he pakeneisivat Vapahtajan tykö. Mutta he ovat niin kaukana Hänestä tuonelassa ja pimeyden varjon alla, etteivät tiedä, missä Vapahtaja on, eikä he usko, että tuo elävä ihminen tietää paremmin kuin manalaisetkaan, mistä tie menee taivaaseen. Kuitenkin he kumartavat polviaan Jeesuksen nimeen, vaikka he ovat maan alla. Mutta he kumartavat sillä tavalla, että sydän on rietaan hallussa ja ajatukset maailmassa, ja se polvien kumartaminen ei auta heitä maan alta.

Maahiset myös ovat maan alla, ja niillä sanotaan olevan karja ja huoneet niin kuin niilläkin, jotka maan päällä asuvat. Mutta ne tahtovat usein viedä toisen ihmisen omaisuutta sillä vuotavalla pirun paskalla, jota he tarjoavat toisilleen. Jos ihminen kääntää silmänsä, on maahinen silmänräpäyksessä vienyt

hänen omaisuutensa ja lapsensa maan alle. Tämä tulee siitä, että ihminen on unelias. Jos se ihminen, joka on maan päällä, jaksaisi aina valvoa omaisuutensa ylitse; jos hän aina olisi varustettu Jumalan sanalla; jos hän aina siunaisi itsensä maata pannessaan ja noustessaan, niin ei olisi maahisella valtaa viedä hänen lapsiaan ja omaisuuttaan.

Maahisen tyttäret vievät myös ihmisten lapsia ennen kastetta, jos ei ole ristinmerkki pantu lasten rintaan ja Jumalan sana pään alle. Nämä asiat todistavat, että niillä on suuri kateus ja ahneus, jotka asuvat maan alla, ja että niillä on suuri järki pääkallossa ja käärmeen viekkaus, että ne vihaavat niitä, joilla on risti rinnassa, ja että ne pelkäävät Jumalan sanaa ja sitä hengellistä rautaa, joka Pyhän Hengen tulella on teräväksi tehty. Maahiset ja manalaiset asuvat pimeydessä ja tekevät pimeyden töitä. He vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat; heillä on pimeyden valta, ja pimeydessä he liikkuvat.

Mutta kyllä he sen tähden ovat jumalaiset ja siveät, vaikka he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorintekevät ja varastavat. He kumartavat siis polviaan Jeesuksen nimeen, mutta tämä polvien kumartaminen ei auta heitä, koska rietas on saanut niin suuren vallan heidän ylitsensä, etteivät he suo ollenkaan ristiä pantavan rintaan. Niitten joukkoon, jotka ovat maan alla, kuuluvat myös äpäret, jotka rääkkyvät niin kuin lapset ja kaipaavat kastetta. Ei heille ole annettu nimeä, ja sen tähden he rääkkyvät. Manalaiset myös tahtovat kastetta uudestaan ja uuden nimen. Mutta me kuulemme Ilmestyskirjasta, ettei Vapahtaja anna uutta nimeä muille kuin niille, jotka voittavat, ja tämä uusi nimi on niin salainen, ettei yksikään muu ymmärrä, mitä se merkitsee, kuin se, joka sen saanut on.

Nouskaat ylös maan alta, te onnettomat manalaiset, ja ottakaat pyhä ristin merkki rintaanne, niin te saatte uuden nimen!

Toinen tutkistelemus: **Kuinka ne ihmiset kumartavat polviaan, jotka asuvat maan päällä?** Ne ihmiset, jotka ovat maan alla, kumartavat polviaan Jeesuksen nimeen ainoastaan tavan vuoksi ulkokultaisuudesta ja kuolleen uskon vahvistukseksi. He kumartavat polviaan Jumalan edessä, mutta sydämensä he kumartavat maailman ja perkeleen edessä. Mutta ne, jotka ovat maan päällä, kumartavat polviaan ristin kuorman alla. Koska heidän pitää ensin ottaman Jeesuksen ristin päälleen, täytyy heidän kumartaa polviaan Jeesuksen nimeen. Ja niin usein kuin he väsyvät ristin kuorman alla, täytyy heidän kumartaa polviaan, sillä eivät he muutoin jaksaisi nousta ylös semmoisen kuorman kanssa, jos he eivät kumartaisi polviaan joka kerta kuin heidän pitää nouseman ylös ja koska heidän pitää lähteä sitä kantamaan; sillä vaikka Jeesus on sanonut: *”Minun ikeeni on sovelias ja minun kuormanani on keveä”*, ei kuitenkaan ole Jeesuksen risti keveä vastalkavaisille, jotka eivät ole vielä harjaantuneet kantamaan. He huikentelevat sinne ja tänne niin kuin utamukka poro, jonka kaulaan ei ole vielä ijestä pantu. Toisinaan he hyppäävät ylös niin kuin peurat, ja lähtevät hopusti juoksemaan, että he muka pian pääsisivät paikalle; toisinaan taas panevat he maata niin kuin naudat, ja antavat itseänsä hyvin piiskata Pyhäältä Hengeltä, ennen kuin he rupeavat laidistamaan.

Muutamats viskaavat ristin kuorman törmään ja sanovat: *”Koira kantakoon tätä kuormaa! Jos vähemmällä vaivalla en pääse taivaaseen, niin olkoon ilman!”* Että tämä ristin kantaminen tulee monelle raskaaksi, tulee siitä, että oikea ristinkantaja tuskaantuu siitä, että maailman joukko on pannut hänet väkisin tätä Jeesuksen ristiä kantamaan. Jos Jeesus itse olisi pannut tämän ristin hänen päälleen, niin olisi ristinkantajalla se toivo, että hän pääsisi jotakin tienamaan, koska hän kostuu paikalle sen ristin kanssa. Mutta koska ristinkantaja sen huomaa, että maailman joukko on väkisin pannut hänen

kantamaan Jeesuksen ristiä, silloin tuskaantuu hän ja ajattelee, että maailman joukko olisi itse soma kantamaan semmoista ristiä, josta ei tule ikinään mitään. Ei maailma anna hänelle yhtään killinkiä siitä vaivasta, vaan pikemmin pilkkaa häntä, eikä myös Vapahtaja anna hänelle palkkaa siitä ristinkantamisesta, vaikka moni ristinkantaja niin luulee, että Vapahtaja antaa hänelle hyvän palkan eli iankaikkisen elämän ja autuuden sen edestä.

Mutta ei se ole niin. Ei tarvitse sinun ajatella, että sinä tienaat mitään sillä kantamisella; sillä sinä olet itse ristiinnaulinnut Vapahtajan, mutta ei Vapahtaja ole pannut ristiä sinun päällesi vaan maailman joukko, ja sinä olet maailman joukon kanssa ristiinnaulinnut Vapahtajan. Mitä sinä sitten tienaat ristin kantamisella? Et mitään. Se olisi eri asia, jos Vapahtaja olisi pannut ristinsä sinun päälles ja rukoillut sinua, sanoen: *”Rakas kristitty! Kanna sinä tämä risti tuonne Golgatan mäelle, minä olen niin väsynyt etten jaksa itse kantaa.”* Olisit sinä saattanut jotakin tienata, jos olisit vielä mennyt kuolemaan Hänen tähtensä ja Hän olisi saanut elää.

Mutta ei Vapahtaja ole sinua ristiinnaulinnut niin kuin sinä olisit ansainnut, vaan sinä olet Vapahtajan ristiinnaulinnut, ja sen hirmuisen työn edestä olet sinä ansainnut helvetin, mutta et palkkaa. Kuinka kauvas sinä pääset sitten tienamisella? Jaa, sinä pääset helvettiin. Mutta vaikka kuinka raskas tämä Jeesuksen ristin kantaminen olisi, niin et sinä tienaa sillä mitään. Ja kuitenkin pitää sinun Hänen ristiään kantaman, jos sinä tahdot kristityksi tulla, sillä Hän on itse sanonut: *”Joka ei tahdo ottaa ristiä päälleen ja seurata minua, ei hän ole minulle sovelias.”*

Nyt te ristin kantajat kuulette, kuinka teidän asianne on. Teidän täytyy kantaa Hänen ristiään, jonka maailman joukko on teidän päälleen pannut. Teidän täytyy kumartaa polviaanne Jeesuksen nimeen niin usein, kuin te

olette väsyneet, niin usein kuin te olette murheelliset ja alaspainetut, niin usein kuin te olette tuskassa, vaivassa ja epäilyksessä, niin kauan kuin te jaksatte Hänen ristiään kantaa, ja silloin erinomattainkin, koska ette jaksaki eli koska tämä Jeesuksen risti tulee niin raskaaksi, että teidän täytyy huokata ja henkeänne vetää.

Sitä varten on risti pantu rintaan, että teidän pitää ristin alla huokaaman, huutaman, konttaaman, pyrkimän, ikävöitsemän, ristissä käsin rukoileman ja polvianne kumartaman Jeesuksen nimeen.

Sillä ne, jotka maan alla ovat, kumartavat polviaan, ei suuren vaivan tähden, ei sydämen ahdistuksen tähden, ei synnin tuskan tähden, ei omantunnon vaivan tähden, ei maailman vihan ja vainon tähden, vaan ne kumartavat polviaan maailman tähden, luonnollisen köyhyyden tähden, haukkumisen tähden eli myös paloviinan puutoksen tähden, koska heillä on niin surkea hätä ja palava himo sen perään, että heidän täytyy kumartaa polviaan viinaporvarin edessä ja rukoilla maailman jumalan tähden, helvetin ruhtinaan tähden ja saatanan tähden, että viinaporvari armahtaisi heitä ja tiputtaisi jonkun käärmeen kyyneleen heidän suuhunsa siitä palavasta liekistä, siitä vuotavasta ja keitetystä pirun paskasta, joka sammuttaa heidän palavan himonsa ja taas sytyttää palaamaan.

Manalaiset kumartavat myös polviaan huorain edessä ja rukoilevat kyyneleillä ja huokauksilla, että se palava naaraspiru auttaisi heitä huoruuden perkeleen tähden ja antaisi heidän ratsastaa hänen päällensä. Vaikka juomareilla ja huorilla on kankeat polvet, koska heidän pitää kumartaman polviaan kirkossa ja tunnustaman syntiään, mutta kyllä he ovat nopsat kumartamaan polviaan viinaporvarin edessä ja naaraspirun edessä. Mutta älä huoli viinaporvari ja naaraspiru! Sinun täytyy viimein semmoisia armahtaa,

jotka polvillaan rukoilevat kyyneleillä ja huokauksilla.

Ottakaat te ristinkantajat heistä esimerkki. Oletteko te niin nopsat kumartamaan teidän polvianne Vapahtajan edessä? Oletteko te niin hartaat rukoilemaan teidän Jumalanne kyyneleillä ja huokauksilla kuin huorimiehet ja juomarit? Teidän polvenne taitavat usein olla kankeammat kuin riettaan [orjien] polvet, sillä rietas sujuttaa heidän polviaan, mutta heränneitten polvet hän tekee kankeaksi ja sanoo: *”Mitä se maksaa, että te kumarratte polvianne Hänen edessään; ei Hän kuitenkaan kuule teidän rukouksianne?”*

Kolmas tutkisteleminen: **Kuinka ne kumartavat polviaan, jotka taivaassa ovat?** Niitten polvet ei ole enää kankeat, sillä rakkaus on tehnyt ne pehmeiksi. Koska ristinkantajan pitää kumartaman polviaan, täytyy hänen kumartaa toisen polven ensin ja sen jälkeen toisen, ettei polvet menisi rikki, ja ettei hän yht’äkkiä putoaisi polvein päälle sen raskaan kuorman kanssa. Niin myös koska hänen pitää nouseman ylös, täytyy hänen ensin nostaa toisen jalan, sillä ettei hän jaksaki molempia jalkoja yhtä haavaa pudottaa maahan ja taas nostaa. Mutta ne, jotka taivaassa kumartavat polviaan Jeesuksen nimeen, saattavat kumartaa molemmat polvet yhtähaavaa, sillä heidän kuormansa on otettu pois.

Me kuulemme, että ne, jotka asuvat taivaassa, lankeevat kasvoilleen maahan ja rukoilevat Jumalaa sillä tavalla. Sillä he ovat niin keveät, koska risti on otettu pois. Rakkaus on niissä niin väkevä, että se pakottaa heitä rukoilemaan Jeesuksen nimeen. Kaikki pyhät ovat kumartaneet polviaan, mutta Vapahtaja on, ei ainoastaan kumartanut polviaan, vaan myöskin painanut kasvonsa maahan. Ihmisten synnit lankeesivat Hänen tuntosensa päälle. Ne, jotka taivaassa kumartavat polviaan Jeesuksen nimeen, lankeevat maahan ja rukoilevat Jumalaa.

Kaikki polvet, jotka heitäsä kumartavat Jeesuksen nimeen, pitäisi Uudenvuoden

päivänä kumartaman itseään haudan päällä. Sillä ei yksikään meistä tiedä, pitääkö meidän elämän tämän vuoden päähän. Kukastiesi, kutka jäävät enää tulevaksi vuodeksi kumartamaan polviaan Jeesuksen nimeen, koska niin paljon ihmisiä on kuollut, joissa mennä vuonna oli vielä elävä henki. Kumartakaat

teidän polvianne Jeesuksen nimeen, te harvat sielut, jotka vielä vaellatte elävänä maan päällä, että te saisitte pian kumartaa teidän polvianne taivaassa. Amen.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Minä ajattelen vanhoja aikoja ja entisiä vuosia; minä puhun minun sydämelleni ja minun henkeni tutkii, heittäneekö Jumala pois ijankaikkisesti ja ei yhtään armoa silleen osoittane? Onko Jumala unohtanut olla armollinen ja sulkenut laupeutensa vihansa tähden?

Näin ajattelee ja puhuu yksi katuvaainen ja epäileväinen sielu uudenvuodenpäivänä, koska se entinen elämä johtuu mieleen ja hänen syntinsä tulevat muistoon. Hän ajattelee niitä vanhoja aikoja ja entisiä vuosia, koska hän haaskais armon kallista aikaa ja eli suruttomuudessa. Hän ajattelee sitä aikaa, koska Herra rupeis häntä herättämään ylös synnin unesta. Ja tätä ajatellessa tulee myös mieleen kuolema, tuomio ja ijankaikkisuus. Silloin puhuu hän sydämellensä ja hänen henkensä tutkii, kuinka se olis mahdollinen, että Jumala olis hänelle armollinen ja pelastais hänen sielunsa ijankaikkisesta kuolemasta. Niitä ajatteli Daavid, koska hän kirjoitti 77. psalmissa: *”Minä ajattelen vanhoja aikoja ja entisiä vuosia. Minä puhun sydämelleni, ja minun henkeni tutkii, heittäneekö Jumala pois ijankaikkisesti ja ei yhtään armoa silleen osoittane.”*

Ja mikäs olis soveliaampi sekä nuorille että vanhoille, sekä rikkaille että köyhille, sekä kuninkaalle että kerjäläiselle, mikäs olis soveliaampi ajatella Uudenvuoden päivänä kuin niitä vanhoja aikoja ja niitä entisiä vuosia, koska ihminen ei ainoastans nuoruuden hulluudessa, mutta myös miehuuden iässä on niin pahoin elänyt. Ajattele nyt, surutoin raukka, niitä entisiä aikoja, koska Jumala sekä maallisen että hengellisen siunauksen kautta on alkanut herättämään syntisiä ylös synnin unesta, jos he ottaisit paremmin vaarin armon kalliista ajasta kuin tähän asti on otettu vaari. Sillä ei ole Jumala velkapää odottamaan suruttoman ihmisen parannusta ylön kauan, vaikka Hän antoi entisen maailman ihmisille sata ja kaksikymmentä ajastaikaa odottama-aikaa, jos he mitämaksen ajan sisällä tekisit parannuksen. Mutta eipä ne huolineetkaan siitä suuresta

armosta, vaan tulit pahemmaksi ja ei paremmaksi, niin että Herran täytyi viimein valittaa, että ihmisen pahuus on suuri maan päällä, ja silloin täytyi Hänen vedenpaisumuksen kautta hukuttaa heitä maan päältä.

Kukas tiesi, jos Herra nytkin olis antanut suruttomille tämän vuoden, joka nyt kulunut on, parannuksen ajaksi, ja ei ole vielä parannus tehty. Onko Hän vielä velkapää odottamaan toisen vuoden ja kolmannen, niin kauan kuin he rupeevat muistamaan niitä vanhoja aikoja ja ajattelemaan niitä entisiä armonpäiviä, joita he ovat turhaan kuluttaneet suruttomuudessa. Mutta ei se ole paljon odotettava, että he rupeisit niin ajattelemaan, niin kuin Daavidi edellä mainitussa psalmissa ajatteli, onkohan Jumala vielä armollinen, vai onko Hän peittänyt laupeutensa vihansa tähden. Vissimmästi täytyy yhden katuvaisen ja epäileväisen sielun niin ajatella, koska entinen aika johtuu mieleen, jonka hän on turhaan kuluttanut maailman turhuudessa.

Mutta ei suinkaan suruttomat epäile koskaan Jumalan armosta, eikä he ajattele niitä vanhoja aikoja ja niitä entisiä vuosia, kuinka he ennen ovat eläneet ja kuinka he nyt elävät, vaan he ajattelevat, kuinka heidän pitää edeskäsin elämän ruumiin puolesta. Kuinka heidän pitää rikastuman ja hyvin aikaan tuleman tässä maailmassa. Jos maailman orja muistelee niitä entisiä aikoja, niin hän muistelee ainoastans, kuinka hän silloin oli voittanut paljon, kuinka hänellä silloin oli hauskaa. Välistä hän muistelee omaa narreuttansa, kuinka hän saattoi pettää ihmisiä, kuinka hän oli luja, kuinka hän oli viisas ja toimellinen. Mutta ei hän suinkaan muistelee varkauttansa, huoruuttansa ja pahanilkisyyttänsä. Ei

hän muista, kuinka hirmuinen ja kauhistavainen hänen entinen elämänsä on ollut, sillä hän on mielestensä tehnyt enemmän hyvää kuin pahaa.

Mitäs juomari nyt ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ajatteleekos hän entisiä aikoja, kuinka pahoin hän on elänyt, kuinka hän on itse lyhentänyt itseltänsä armon päiviä, ja palvellut rietasta ajatuksilla, sanoilla ja töillä? Sitä hän ilmanki ajattelee, mistä hän nyt tänä päivänä sais paloviinaa, että hän pääsis taas houaamaan ja maailman iloa pitämään. Viinaglasissa hän tänä päivänä tekee parannuksen lupauksia, ettei hänen pidä koskaan niin hulluksi tuleman, että hän heittäis viinaa maistamasta.

Mitäs viinaporvari ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ilmanki hän ajattelee, kuinka monta sielua hän on hukuttanut menneenä vuonna ja kuinka monta henkeä hän viinalansa on saattanut helvettiin ennen määrättyä aikaa? Minä luulen viinaporvarin ajattelevan Uudenvuodenpäivänä, kuinka monta viina-astiata on kulunut menneenä vuonna ja kuinka paljon hän on sen päältä voittanut ja kuinka paljon viinaa hän nyt tarvitsee tänä vuonna.

Mitäs yksi katumaton huora ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ajattelee ilmanki, kuinka hän on menneenä vuonna elänyt niin kuin luontokappale ja ristiinnaulinnut Vapahtajan huoruudellansa? Minä luulen hänen ajattelevan, kuinka hänen pitää laittaman itsensä hyvin koreaksi, että hän kelpais riettaalle huoraksi. Hän nostaa ylös rintonsa, koettelee jalkojansa ja strykkää päättänsä, ja katselee haamuansa peilistä.

Mitäs yksi ahne ja rikas maailman orja ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ilmanki hän ajattelee, kuinka paljon vaivaisia hän on ruokkinut menneenä vuonna, ja kuinka monta riksiä hänen nyt pitäis antaman vaivaisille sen edestä, että hän on ennen ahneudellansa monta vaivaiseksi saattanut? Minä luulen hänen ajattelevan, kuinka

monta sataa riksiä hän tänä vuonna pitäis voittaman, jos hänen kruununvarkautensa menestyy ja kuinka monta vaivaista hänen pitää tämmäämän velasta, että hän sais oikeutensa ulos.

Mitäs yksi surutoin köyhä ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ilmanki hän ajattelee, kuinka rietas on tehnyt häntä köyhäksi juopumuksen kautta, huoruuden kautta, eli laiskuuden ja ylpeyden kautta, ja kuinka hän on tuhlanut ruumiin ja sielun tavarat, ja sen kautta ansainnut helvetin ja ijankaikkisen kadotuksen? Minä luulen hänen ajattelevan, mistä hän tänä päivänä sais voita peräsuoleensa.

Näitä ja muita sen kaltaisia suruttomat ajattelevat Uudenvuodenpäivänä. Mutta ei suinkaan se entinen kauhistava elämä johdu mieleen, eikä se ajatus tule heille, että tämä vuosi taitaa olla viimeinen vuosi, joka nyt kulunut on, jona Herra on suuresta armostansa odottanut parannusta heiltä, ja nyt on armon ovi suljettu tulevaisiksi vuodeksi, vaikka armonvaras sanoo: *”Kyllä armon ovi vielä on auki.”* Mutta eipä ollut armon ovi auki entisen maailman ihmisille; siitä päivästä saakka, jona Noak meni arkiin, suljettiin myös armon ovi kiinni, sillä ei Herra anna itseänsä pilkata.

Ja koska nyt valkeus on tullut maailmaan, ja kaikki suruttomat ovat nähneet, kuinka totinen katumus ja parannus tapahtuu, niin maa yksi hirmuinen edesvastaus niiden päällä, jotka nyt ei ota vaarin Jumalan armollisesta kutsumisesta, vaan pyrkivät aina edespäin paatumuksessansa.

Vapahtajan nimipäivänä pitäisit kaikki, jotka ovat kristityn nimen saaneet, muistaman niitä kalliita lupauksia, joita he ovat tehneet kasteessa, kussa heille annettiin nimi. Ja joiden nimi on kirjoitettu elämän kirjassa, pitäisit rukoileman sitä Suurta Viinamäen Isäntää, että Hän vielä vähän aikaa säästäis niitä hedelmättömiä puita, että he mitämaks rupeisit hedelmän kantamaan, koska Herra

sonnittaa heidän juurtansa. Kuule sinä Suuri Ristinkantaja kaikkein murheellisten, katuvaisten, heikkomielisten rukous. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 2: 21

21 Ja kuin kahdeksan päivää kulunut oli, että lapsi piti ympärileikkattaman, kutsuttiin hänen nimensä Jesus, joka niin oli enkeliltä kutsuttu jo ennen kuin hän sikisi äitinsä kohdussa.

Koska nyt Vapahtajan nimipäivänä uusi vuoden luku aljetaan, joka on 1851 Vapahtajan syntymisen jälkeen, ja se on tietämätöin, kuka meistä elää tämän vuoden loppuun asti, niin meidän pitäis tämän vuoden alussa perään ajatteleman, **kuinka monta tulevana vuonna näkevät valkeuden.**

Me tiedämme, että maailma nyt on surkiassa pimeydessä, ettei ole monta henkeä elämässä niiden suhteen, jotka makaavat haudassa. Ja ne, jotka makaavat haudassa, ei tiedä valkeudesta mitään. Vaikka kuinka kirkkaasti aurinko paistais heidän päällensä, ei he näe sitä, sillä he ovat tunnottomaksi tulleet. Mutta ei yksikään tiedä, missä tilaisuudessa heidän sielunsa on muut kuin net harvat sielut, jotka vielä vaeltavat valkeudessa. Ne tietävät, ettei suinkaan kuolleet ole hyvässä tilaisuudessa, sillä Daavidi sanoo: *”Kuka kiittää sinua tuonelassa?”*

Mutta ei suinkaan kuolleet itse tiedä, että he ovat kuolleet. Mitäs heidän pitää tietämän, jotka makaavat pimeässä haudassa. Heidän valkeutensa on sammunut ja se mato, joka ei koskaan kuole, kaluaa heidän luitansa. Herra osotti kerran profeetta Hesekielille kuolluitten luita, jotka olit hajotetut ympäri maailman, ja Herra kysyi häneltä, jos hän luuli, että ne kuolleet enää saavat hengen ja rupeevat elämään. Mutta ei profeetta sanonut tietävänsä. Me näemme myös paljon niitten kuolluitten luita, mutta emme tiedä, saavatko ne enää hengen. Se näyttää kohta mahdottomaksi meidän silmäimme edessä,

mutta Herran edessä ei ole mitään mahdollintoa.

Me sanoimme äsken, ettei ole monta henkeä elämässä niitten suhteen, jotka ovat kuolleet, sillä muutamat ovat maanneet kuolleen 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80 ajastaka, ja jota enemmän he makaavat kuolleen, sen enemmän he mätänevät. Ja viimein he tulevat niin koloksi, että yksi elävä ihminen ei vihti katsoa heidän päällensä. Yksi vanha mädännyt raato haisee niin pahoin, ettei elävä ihminen saata olla niissä paikoissa, kussa semmoinen mädännyt raato makaa kuolleen ja mädänneenä. Ja nämä kuolleet ovat tulleet niin koloksi, ettei elävät ihmiset saata muuta kuin surkutella heidän onnettomuuttansa, jotka ovat itsensä murhanneet, ja sitte kuoleman jälkeen vaeltavat pimeyden aikana ja kummittelevat ja pelättävät eläviä ihmisiä. He tulevat manalaiseksi, joilla ei ole yhtään rauhaa haudassakaan.

Vaikka me muutoin näemme, että kuolleet makaavat rauhassa eikä puhu yhtään sanaa, ja antavat myös muille kuolleille rauhan, mutta manalaiset ei anna eläville ihmisille rauhaa, vaikka he vihaavat valkeutta eikä tohdi valkeuden aikana vaeltaa. He pelkäävät valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Mutta pimeyden aikana pruukaavat manalaiset vaeltaa. Muutamat kynsivät seiniä ja muutamat ulvovat niin kuin hukan penikat ja muutamat parkuvat pimeyden aikana niin kuin äpärät. He kaipaavat kastetta ja kristityn nimen.

Mutta kukas saattaa manalaisille kasteen antaa? Kukas saattaa äpärälle kristityn nimen antaa? Ei kukaan, jolla elävä henki on, saata niille kristityn nimen antaa, sillä he ovat äpärät. Ja he ovat sillä lailla tulleet äpäräksi, koska vanha ihminen on tappanut sen uuden ihmisen alkua, ettei ole semmoinen huora vahdattu ihmisiltä, niin pääsi hän surmaamaan hedelmänsä. Maailman kunnian tähden tahtovat huorat salata heidän tilaisuutensa, ettei saa kukaan koetella heidän

vatsaansa eikä sydänsuonia. Itse he pusertavat vatsansa niin kovin, ettei maailma pitäis huomaitseman, missä tilaisuudessa he ovat. Ja koska syntymäaika tulee, menevät he navettaan, kussa ihmiset ei näe, ja siellä pimeydessä ja salaisuudessa pääsee vanha ihminen tappamaan sen uuden ihmisen alkua. Ja sen kaltaisista tulevat äpäret, jotka räähkyvät pimeyden aikana niin kuin lapset ja pelättävät niitä eläviä ihmisiä, ja kaipaavat kristityn nimeä. Mutta ei yksikään elävä ihminen saata niille kristityn nimeä antaa, sillä he ovat äpäret, ja ovat vanhalta ihmiseltä tapetut, ja kuuluvat manalaisten joukkoon, ja antakoon heille manalaiset kristityn nimen.

Me sanoimme jo äsken, ettei ole monta henkeä elämässä niitten suhteen, jotka makaaivat kuolleena. Mutta kuolema vartioitsee myös niitä, jotka nyt ovat elämässä. Ja se on sangen vaarallinen, jos net harvat sielut, jotka ovat elämässä, ei ymmärrä varoittaa henkeänsä. Sillä muutamat menevät sulaan, koska he ovat ylön rohkiet vaeltamaan jään päällä, eikä katto eteensä. Muutamat menevät koskeen ja hukkuvat siinä, koska he nukkuvat kosken niskassa. Semmoinen vahinko tulee usein uneliaisuudesta ja valvomattomuudesta.

Enkä ymmärrä minä, kuinka he saattavat olla niin huolimattomat, koska he kulkevat tervlastin kanssa ijankaikkisuuteen, vaikka he tietävät, että monta vaarallista paikkaa on, joita heidän pitäis ajalla välttämän. Muutamat eksyvät vaeltaissa sitä kaitaista tietä, ja joutuvat tienhaarioihin, eikä pääse ihmisten tykö yöksi, vaan kylmettyvät mettään, koska he ovat niin vähissä vaatteissa, ja tulevat viimein kaikille pedoille ruuaksi. Muutamat loukkaavat itsensä pahoin sen suuren loukkausikiven päälle, jonka maailman ruhtinas on vierittänyt Sinain vuorelta. Muutamat kompastuvat ja lankeevat veteen eli valkeaan ja hukkuvat sillä lailla. Muutamat, jotka ovat purjehtimassa tämän maailman lainehtivalla merellä, nostavat kaikki purjeet kovalla tuulella ja joutuvat niin muodoin

haaksirikosta kärsimään, koska het kovan ilman aikana ei pysy toivon ankkurissa kiinni. Muutamat kuolevat sillä lailla, että maailman puoskari antaa heille unijuomaa, koska he ovat kovassa tuskassa, ja niin he nukkuvat ijankaikkisesti.

Ja kuka saattaa luetella kaikki vaarat, jossa ihmisen henki on tässä maailmassa? Sen me tiedämme, ettei ole ihmisen henki lujan takana. Ja erinomattain sodassa kuolee paljon ihmisiä, koska vihollinen ei armahda ketään, ei nuoria eikä vanhoja. Ei vihollinen armahda vastasyntyneitä eikä imeväisiä, ja joka ei sodi vastaan, niitä hän viepi ijankaikkiseen vankeuteen.

Koska siis niin monta vaaraa on, kussa ihminen saattaa kadottaa henkensä, kuinka monta te luulette näkevän valkeutta tulevana vuonna? Se on tosi, että ihmisen henki ei ole hänen omassa vallassans, mutta ihminen on usein itse syyppää omaan kuolemahans, koska hän, niin kuin nyt sanottu on, vaelttaa huolimattomuudella tämän vaarallisen maailman läpitse, eikä katso eteensä, kuinka ja millä tavalla hän vaelttaa. Moni ihminen on niin rohkia, ettei hän ymmärrä varoittaa henkeänsä, vaikka hän tietää kyllä, että kuolema vartioitsee häntä joka askeleessa, joka silmänräpäyksessä, yhtä [hyvin] vaelttaa hän rohkiaasti ijankaikkisuuteen, eikä kysy sen perään, jos hän itse tulis syyppääksi omaan kuolemaans. Mikä suuri edesvastaus siitä tulee ijankaikkisuudessa?

Koska Jumala antoi meille hengen, niin hän antoi meille yhden suuren ja kalliin tavaran, jota meidän pitää kaikella muodolla varoittaman, ettemme kadottais sitä. Vaikka ihmisen henki ei ole hänen omassa vallassans, kuitenkin se on ihmisen ensimmäinen ja suurin velvollisuus vaelttaa varoituksella tämän vaarallisen maailman läpitse, ettei hän tulis syyppääksi omaan kuolemahans.

Emme me puhu niistä, jotka ovat vasiten surmanneet itsensä ja ovat jo kuolleena maanneet seitsemän ja kahdeksan kymmentä

ajastaikaa ja ovat jo mädänneet maan povessa, niistä ei ole yhtään toivetta, että he tulisit koskaan elämään. Emme me myöskään puhu niistä manalaisista, jotka vaeltavat pimeyden aikana ja pelättävät ihmisiä; ne rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Emme myöskään puhu niistä, jotka ovat äpäräksi tulleet ja semmoisena räähkyvät pimeyden aikana. Niitä on vanha ihminen syntyissä eli varsin syntymisen jälkeen tappanut, ja net ei ole koskaan Vanhemman rintoja imeneet, eikä semmoiset äpävät ole valkeutta nähneet.

Emme myöskään puhu niistä, jotka ovat kuoleena syntyneet ja siltänsä heitetyt kirkkomaan aidan ylitse. Mutta me puhumme niistä, jotka nyt ovat elämässä, kuinka vaarallinen niille on tämä heikko ja huikentelevainen elämä, monta vaarallista vaeltain tietä, jos het ei ota ja katso eteensä kulkiesansa ijanikaikkisuuteen. Kuinka he saattavat vastata henkensä edestä, jos he sen hukuttavat huolimattomuuden kautta, peräänkatsomattomuuden kautta, rohkeuden kautta, laiskuuden kautta, uneliaisuuden eli valvomattomuuden kautta, koettelemattomuuden kautta.

Moni sanoo, ettei hän pelkää kuolemata. Mutta minä luulen, että kuolema on peljättävä kaikille, jotka ovat ennen jo kuoleman vallassa olleet ja ovat siitä virkoneet. Ei niillä taida olla kuoleman pelko, jotka ei ole koettelleet, mikä kuolema on, eikä niillä kuolleilla ole kuoleman pelko, sillä he pelkäävät enemmän elämätä kuin kuolemata, niin kuin net onnettomat sielut, jotka surmaavat itsensä. Suurempi pelko niillä on elämästä kuin kuolemasta. He vihaavat omaa henkeänsä. Mutta ei Vapahtajan tähden, vaan sen tähden, että tämä uusi elämä tulee heille vaiaksi sen ristin kantamisen tähden. Ja he luulevat kyllä olevansa valmiit kuolemaan, koska he hirttävät itsensä suruttomuuden nuoralla.

Mutta jokainen, joka on kuolemasta päässyt elämään, kiittää vissimmästi Jumalata, joka on hänen henkensä varjellut, eikä hän enää halua kuolla. Semmoinen pelkää enemmän kuolemata kuin elämätä. Joka on suuttunut tähän elämään sen vaivalloisuudentähden, joka siitä seuraa, semmoinen kyllä rakastaa kuolemata, mutta kiittäneekö semmoinen Jumalata tuonelassa, koska hän on surmannut itsensä ja tappanut sen hengen, jonka Jumala hänelle antoi?

Älkääät surmatko itseänne, te elävät ihmiset. Älkääät vihatko sitä henkeä, jonka Jumala teille antoi, vaan rukoilkaat paremmin sitä Suurta Ristinkantajata, että Hän varjelis sen heikon hengen, joka teillä on, ettei teidän Vanhemmalle tulis muret teidän kuolemas-tanne, jos te oman tottelemattomuutenne kautta menette juuri ohukaisen jään päälle eli jos te hukutte kosken niskassa, eli jos te fästääte valkian kanssa ja niin muodoi poltatte itsiänne, jos te huolimattomuuden eli valvomattomuuden kautta putoatte veteen eli valkiaian, eli jos te kiikutte ylös korkian tempelin harjalle ja sieltä pudottuane taitatte teidän niskojanne, eli jos te menette synnin synkiään mettään ja eksytte siellä kauvas Vanhemman talosta. Silloin tulee Vanhemmalle suuri muret teidän kuolemas-tanne.

Hän on teitä suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt. Ja Hänelle tulee suuri muret teidän kuolemas-tanne, jos te oman huolimattomuutenne kautta hukutte. Voi, voi, kuinka suuri muret on tänäkin vuonna tullut niistä lapsista, jotka ovat nuorena kuolleet. Ne ovat raukat eksyneet pois Vanhemman talosta. Ja taivaalliselle Vanhim-malle on tullut suuri muret niistä sieluista, jotka sillä lailla ovat menettäneet henkensä ja vielä ristiveljet ja ristisisaret itkevät niiden haudan päällä.

Kuka tiesi, kuinka monta sielua [tänä] vuonna ovat valvomassa Vanhemman haudan päällä? Kukas tiesi, kuka silloin itkee

Maria Magdalenan kanssa Jeesuksen haudan päällä? Kukas tiesi, että Vanhin saa viimein itkeä lasten haudan päällä, jos ne onnettomat raukat ei rupea paremmin valvomaan ja varoittamaan henkeänsä? Älkää saattako teidän Vanhempaanne murheella

hautaan, vaan paremmin saattakaat Häntä ilolla taivaaseen öljymäellä ja iloitkaat odottain Hänen tulemistansa. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Pietari kirjoittaa, ettei ole muuta nimeä taivaan alla annettu, jossa meidän pitää autuaaksi tuleman, kuin tämä Jeesuksen nimi.

Ilman epäilemättä oli Pietari arvellut jonku muun vapahtajan löytyvän, joka saattais pelastaa ihmissukukunnan. Kun Pietari Vapahtajan kuoleman jälkeen oli epäuskossa ja epäilyksessä, rohkeni hän ajatella jonkun muun vapahtajan löytyvän, joka saattais pelastaa ihmissukukunnan hänen onnettomuudestansa. Mutta ei hän silloin ole löytänyt muuta nimeä, kuin ainoastansa tämän Jeesuksen nimen. Vaikka hän kovin epäili, ettei se taida olla oikea Vapahtaja, joka ei saata auttaa itseänsä kuolemasta ja vihollisten käsistä, ei hän kuitenkaan ole muuta nimeä löytänyt, kuin tämän Jeesuksen nimen. Jota enemmän hän ajatteli, sitä enemmän hän tuli vakuutetuksi siitä, ettei muuta nimeä löydy, jossa meidän pitää autuaaksi tuleman.

Nyt ei muut kuin maailman viisaat epäile, lie neekö tuo Jeesus Nasareenus ollut ainoa oikea mies, joka kelpaa Vapahtajaksi. Mutta siitä ainoastansa katuvaisilla on epäily, kuinka Jeesus saattaa semmoisia syntisiä vastaanottaa, ennen kuin he tulevat paremmiksi. Sitä epäilee moni epäuskon vanki, jos sopii uskoa Hänen päällensä ja jos uskaltaa omistaa Hänen ansiotansa ennen kuin parempi katumus, suurempi hartaus, kovempi omantunnon vaiva ja suurempi hätä Vapahtajan perään tulee.

Mutta me olemme nähneet, että semmoiset epäuskon vangit viimein löytävät vapahtajansa maailmasta, kuin eivät tule Vapahtajan tykö silloin, kuin he tuntevat huonoutensa ja mitättömyytensä. Oman vanhurskauden perkele väsyttää epäuskon vankeja ja ahdistaa heitä maailmaan, kuin eivät he usko silloin, koska Jeesus Nasareenus on saapuvilla. Viimein löytävät he parhaan ilonsa maailmassa, koreudessa, juopumuksessa, haureudessa ja hekumassa. Siinä tilassa löytävät he muun nimen eli muun vapahtajan, joka ei ole

niin pyhä ja vanhurskas, kuin Jeesus, eikä viitti nähdä niitä, jotka huokaavat; ei viitti kuulla niitä, jotka ulvovat; ei viitti katsoa niiden päälle, jotka ovat huonoissa vaatteissa.

Oletteko te löytäneet muuta nimeä, jossa teidän pitää autuaaksi tuleman? Oletteko löytäneet jonku muun vapahtajan taivaassa, maassa eli maan alla, joka saattaa teitä auttaa synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta? Koska kaikki Belialin ojat rupeavat juoksemaan ja kaikki syvyyden aallot rupeavat nousemaan ja pohjattomuuden meri rupeaa pauhaamaan ja syvyyden kaivo rupeaa kuohtumaan, oletteko silloin löytäneet muuta nimeä, kuin tämän Jeesuksen nimen? Minä luulen ja tunnustan, ettei katuvaiset, murheelliset ja alaspainetut sielut ole muuta nimeä löytäneet.

Mutta ne, jotka eivät ole katuvaiset eikä uskavaiset, ne löytävät muun nimen, jossa he luulevat tulevansa autuaaksi. He löytävät jonku muun vapahtajan, jonku ihmisen pojjan eli jonku naaraspirun, joka kelpaa heille vapahtajaksi. Huoruuden perkele kelpaa muutamille vapahtajaksi, koreus muutamille, maailman kunnia muutamille ja paloiviina muutamille, ja suuri tavara muutamille.

Tänä päivänä on Vapahtajan nimipäivä, ja ne harvat sielut, jotka ei löydä muuta nimeä taivaan alla, jossa heidän pitää autuaaksi tuleman, pitäisit Vapahtajan nimipäivänä kysymän Uuden Testamentin Ylimmäiseltä Papilta, jonka hallussa elämän kirkon kirjat ovat, heidän pitäis kysymän tänä päivänä, löytyykö heidän nimensä kirkon kirjassa, erinomattain siitä syystä, että apostoli Johannes kirjoittaa ilmestyskirjassa, että he ovat saaneet yhden nimen, jota ei tunne yksikään muu, kuin hän itse. Kuka tiesi, kuinka monen nimi tämän vuoden sisällä pyyhittään pois kirkon kirjasta.

Mutta se Suuri Nimen Kantaja, joka tänä päivänä on Vapahtajan nimen saanut, tukekoon horjuvaisia, vahvistakoon vapisevaisia, auttakoon köyhiä ja armoa tarvitsevaisia, että he vielä tämän vuoden jaksaisit katkaista! Kuule, Suuri Nimen Kantaja, niitten huokaus, jotka eivät vielä ole nimeä saaneet, ja älä pyyhi pois heidän nimeänsä ennen kuin he kuolevat eli toiseen valtakuntaan ilman pappintodistusta siirtyvät. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 2: 21

21 Ja kuin kahdeksan päivää kulunut oli, että lapsi piti ympärileikattaman, kutsuttiin hänen nimensä Jesus, joka niin oli enkeliltä kutsuttu jo ennen kuin hän sikisi äitinsä kohdussa.

Me kuulemme ylösluetusta evankeliumista, että lapsi, Jumalan ja Marian Poika, ympärileikattiin kahdeksantena päivänä ja Hänen nimensä kutsuttiin Jeesus, joka niin oli enkeliltä kutsuttu ennen kuin Hän sikisi äitinsä kohdussa.

Meidän pitää siis Jumalan armon kautta katseleman, **kuinka Jumalan Poika on saanut nimen ennen kuin Hän on siinnyt.**

Jumala on jo ijankaikkisuudessa valinnut ainoan Poikansa syntisten Vapahtajaksi, ja on antanut Hänelle nimen, joka on kaikkia nimiä suurin, että Jeesuksen nimeen pitää kaikki polvet heitäänsä kumartaman, niitten, jotka taivaassa, maan päällä ja maan alla ovat, ja kaikki kielet pitää tunnustaman, että Jeesus Kristus on Herra Isän Jumalan kunniaksi. Sen tähden on Hänelle annettu nimi tuhannen ajastaikaa ennen kuin Hän syntyi. Ja tämän nimen on Pyhä Henki antanut Daavidin suun kautta Hänelle, nimittäin Kristus, se on voideltu, niin kuin Paavali sanoo: *"Hän on voideltu Pyhällä Hengellä."*

Tämä nimi Kristus on siis annettu Vapahtajalle tuhannen ajastaikaa ennen kuin Hän syntyi, ja on Daavidin kautta tullut tutuksi kaikille juutalaisille. Mutta toinen nimi Jeesus on annettu enkeliltä, ennen kuin Hän

sikisi äitinsä kohdussa. Kyllä nyt kaikki kristityt uskovat, että tämä on niin tapahtunut, mutta maailman viisaat ei usko, että Marian Poika on saanut nimen ennen kuin Hän syntyi, niin kuin maailman viisaat ei usko, että Marian Poika on totisesti Jumalan Poika.

Maailman viisaat sanovat Marian olleen taikurin, hän on nähnyt unta ja omia uniansa uneksinut ja uskonut, ja siitä on nimi tullut. Mutta kristityillä on maailman alusta se usko ollut, että Jumala on antanut nimen kaikille ulosvalituille ja erinomattain niille, jotka Jumala on jo edeltäpäin nähnyt tulevan ulosvalituiksi välikappaleiksi saarnaamaan ja syntisiä johdattamaan katumukseen ja parannukseen, niin kuin esimerkiksi Mooses, profetat ja Johannes Kastaja, jolle annettiin nimi enkeliltä ennen kuin hän syntynyt oli.

Jumala on muuttanut muutampain pyhän nimet, joille pakanallinen nimi oli annettu, niin kuin Abram kutsuttiin Aabraham ja Jaakob sai nimen Israel, koska hän painiskeli Tuntemattoman kanssa. Saulus kutsuttiin Paulus, koska hän tuli kristityksi. Nämät ovat saaneet uuden nimen jo tässä maailmassa, mutta se, joka voittaa, on myös saava uuden nimen, ja tämä uusi nimi on kirjoitettu elämän kirjaan.

Tällä ajalla antavat vanhemmat lapsillensa pakanalliset nimet. Nimi tosin ei itsestäänsä vaikuta mitään pääasiaan, mutta me kuulumme nyt Jumalan muuttaneen pakanain nimet, koska joku merkillinen muutos on tapahtunut heidän sydämissänsä.

Pääasia on, että itsekukin muistais mitä varten hänelle nimi on annettu ja mitä hän sen nimen kautta luvannut on kasteessa.

Kuin Jumala antoi Jaakobille uuden nimen ja kutsui hänet Israeliksi, niin se merkitsi: Mies voitti Jumalan. Pietari merkitsee: pahta eli kallio. Kristiina merkitsee kristitty vaimo. Jos nyt jokainen olis nimensä jälkeen, niin Israelin pitäis voittaman Jumalan rukouksillansa. Pietarin pitäis oleman pahta, jonka päälle Kristus rakentaa seurakuntansa. Ja jokaisen,

jonka nimi on Kristiina, pitäisi oleman kristityn vaimon. Ja koska Kristus, josta kaikki kristityt ovat nimensä saaneet on voideltu, niin pitäis nyt kaikkien kristittyin Vapahtajan nimipäivänä muistaman, kuinka suuri ja pyhä tämä nimi on, ja kuinka paljon tämä nimi sisällänsä pitää, ja ruveta tästä edes niin valvomaan ja kilvoittelemaan, ettei tämä korkea nimi tulis pyyhityksi pois elämän kirjasta.

Kyllä on keveä sanoa, en ole kristitty, mutta raskaampi on tunnustaa itsensä kristityksi, sillä siinä tunnustuksessa tekee rietas monelle hädän. Heränneet saattavat tunnustaa syntinsä, vaikka ne kuinka rumat ja häpeälliset olisit, mutta koska heidän pitää tunnustaman itsensä kristityksi, siinä tekee rietas vastuksen, vaikka Paavali sanoo: Sydämen uskolla me vanhurskaaksi tulemme ja suun tunnustuksella me autuaaksi tulemme.

Muistakaa nyt kaikki kristityt, kuinka kallis ja painava tämä kristityn nimi on ja kuinka suuren vaivan kautta Kristus on ansainnut tämän korkean nimen teille, ja kuinka suuri edesvastaus teidän päällänne makaa. Jos te valvomattomuuden eli uneliaisuuden kautta niin käytätte itseänne, että tämä kaunis nimi pyyhitään pois elämän kirjasta, silloin antavat kaikki perkeleet teille yhden hirmuisen

nimen, joka mustassa kirjassa on kirjoitettu. Vaikka he kuinka haukkuisit teitä huoriksi, varkaiksi ja villihengiksi, ei se tee mitään, niin kauan kuin teillä on se vakuutus, että teillä on yksi kaunis, korkea ja kunniallinen nimi elämän kirjassa, mutta jos se nimi pyyhitään pois, niin te saatte yhden hirveän nimen, joka kaiken kunnian teiltä viepi.

Muistakaa myös, että Jumala on antanut Kristukselle nimen, joka kaikkia nimiä suurin on, että kaikki polvet pitää heitängsä Jeesuksen nimeen kumartaman, niitten, jotka taivaassa, maan päällä ja maan alla ovat. Ja kaikki kielet pitää tunnustaman, että Jeesus Kristus on Herra, Isän Jumalan kunniaaksi.

Ja koska nyt tänä päivänä alkaa uusi vuosi, jona maailman Vapahtaja on Vapahtajaksi nimitetty, niin pitäis jokaisen kristityn ajatteleman, että tämä on viimeinen vuosi hänelle, että hän pian pääsee pois tästä surun laaksoista, että hän pian pääsee kuulemaan sen uuden nimen, joka hänelle annettu on taivaan valtakunnassa, ja on isoilla puukstaveilla kirjoitettu elämän kirjaan. Amen.

1 jäljennös Rahtilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto / 2 jäljennös Tibergerin kopiokirja / Oulun maakunta-arkisto / 3 jäljennös Pellon kopiokirja / Helsingin yliopiston kirjasto /

Johannes Kastaja sanoi: Hänen viskimensä on hänen kädesssä ja hän perkaa riihensä ja kokoo nisunsa aittaansa, mutta ruumenet hän polttaa samumattomalla tulella.

Tämä vertaus kuuluu Vapahtajalle, joka tuli Johannes Kastajan jälkeen. Johannes näki, että Vapahtajalla oli viskin kädessä, jolla Hän perkaa riihensä. Mutta ei pakanat usko, että viskin on Vapahtajan kädessä. Eikä pakanat usko, että Hän perkaa riihensä, vaan he luulevat, että Jeesus on niin armollinen, ettei Hän viskaa ketään. He luulevat, että Hän korjaa myös ruumenet aittaansa. Tämä väärä luottamus Vapahtajan armon päälle on tullut siitä, että he pitävät sitä oikiata kristillisyyttä vääränä ja omia jaarituksia he uskovat. Rietas maalaa heidän silmänsä eteen senkaltaisia kuvia, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Ja silloin rupeevat riettaan orjat uskomaan, että katuvaiset ovat ruumenet, joita Riihen Perkaaja polttaa. Vihan perkele on ennenkin maalannut pakanain silmäin eteen samankaltaisia kuvauksia, joiden kautta kristityt muuttuvat pakanain silmissä vääräksi profeetoiksi ja villihengiksi. Ja siitä väärästä riettaan kuvasta on entiset pakanat saaneet sen väärän uskon, että oikia kristillisyyss on perkeleestä, josta siis seuraa, että pakanain oppi on oikia ja myös oikia usko. Lohikäärme muuttaa itsensä pakanain silmissä valkeuden enkeliksi, joka kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää. Pakanat katsovat fariseusten silmillä kristittyin päälle. He näkevät vikoja kristittyin elämässä, ja sen tähden ei pakanat usko, että Vapahtajan kädessä on viskin, jolla Hän perkaa riihensä, vaan he luulevat, että Vapahtajan kädessä on yksi kauha, jolla Hän kaataa maitoa ja hujajata suruttomain suuhun.

Mutta uskottekos nyt pakanat, että Vapahtajan kädessä on viskin, jolla Hän perkaa riihensä ja eroittaa ruumenet nisuista, koska Johannes on sen sanonut, ja on myös sen nähnyt, että Vapahtajan kädessä on viskin ja ei maitokauha. Mutta armonvarkaat sanovat

näin: Jos vielä viskin olis Vapahtajan kädessä, ei Hän kuitenkaan meitä viskaa. Mutta me kuulemme Johanneksen 8. luvussa, että Hän viskaa vielä niitäkin, jotka uskovat Hänen päällensä, niin kauan kuin totuus ei ole tehnyt heitä vapaaksi, sillä he ovat Jeesuksen ristin viholliset, vaikka he kuolleella uskolla uskovat Hänen päällensä. Nämät armonvarkaat sanovat: *"Meillä on Isä Jumala. Emme ole äpäret,"* mutta Jeesus sanoi: *"Te olette siitä Isästä perkeleestä."*

Näin Viskaaja viskaa ruumenet, mutta ei ne pakene, vaikka kuinka viskattaisiin. Sillä jyvät menevät kauvas, koska Viskaaja viskaa, mutta ruumenet putoavat juuri Viskaajan viereen. Ja minkä tähden ei ruumenet mene edemmäksi, vaikka Viskaaja viskaa? Kaikki ihmiset, jotka perkaavat riihensä, ymmärtävät kyllä sen veran, että ruumenet ovat keviät, ja sen tähden ne putoavat viskaajan viereen. Mutta itse ne ruumenet ovat tunnottomat, joita Viskaaja viskaa. Ei ne raukat ymmärrä, minkä tähden he putoavat Viskaajan viereen. Mutta ne, jotka laviammalta tämän riihen perkaamisen tutkivat, ovat aikaa jo käsitäneet, minkä tähden Viskaaja viskaa sekä jyvät että ruumenet. Hän viskaa niitä sen tähden, että ruumenet erkaantuvat jyvistä. Ei Riihen Perkaaja saa niitä erinänsä muulla lailla kuin viskaamisella. Ja koska Hän niitä viskaa, niin menevät jyvät kauvas Viskaajan kädestä sen tähden, että ne on rapeat ja raskaat. Mutta ruumenet putoavat Viskaajan viereen sen tähden, että ne ovat keviät.

Mutta ei ruumenet ainoastans sen keviän luonnon tähden putoa Viskaajan viereen. Jos ei olis se raskas ilma eli maailman tuuli, joka ottaa vastaan. Koska heidän pitää läpi maailman menemän, niin ottaa tämä raskas ilma vastaan, ettei ruumenet pääse läpi, vaikka Viskaaja viskaa heitä samalla voimalla kuin

jyviä. Ei se ole ainoastans keviämielisyys, joka vaikuttaa niin paljon, että ruumenet ei putoa edemmäksi Viskaajan kädestä, vaan se on tämä raskas ilma ja maailman tuuli, joka ottaa vastaan, ettei ruumenet pääse läpi tuulen ja ilman. Mutta ruumenet Hän polttaa sammumattomalla tulella. Koska Riihen Perkaaja on perannut riihensä ja viskanut kaikki, sekä ruumenet että jyvät, jolla viskaamisella Hän on saattanut niitä erinänsä, silloin Hän kokoaa nisut aittaansa, mutta ruumenet Hän polttaa sammumattomalla tulella. Nimittäin Kaanan maassa, kussa ei ole niin paljon polttopuita kuin täällä, siellä myös ruumenet poltetaan. Ja se on arvatava, että ruumenet ei sammuu ennen kuin ne palavat kaikki tuhaksi.

Kuulettekos nyt, ruumenet, mikä tuli palon valkia teitä odottaa vähän ajan perästä, vaikka te luulette, että Viskaaja teitäkin korjaa aittaansa! Mutta älkää ajatelko, ruumenet, että teitä korjataan, vaikka kuinka liki te putoisitte Viskaajan viereen. Mutta mitäpä meidän auttaa saarnata ruumenille, sillä ne on kuitenkin tunnottomat. Ei niissä ole henki, mutta jyvistä me pidämme, että niissä on henki niin pian kuin he viskaamisella erkaantuvat ruumenista. Mutta semmoiset jyvät, joita pakkainen on jo maitojyvänä pannut, niissä ei ole henki, eikä niitä voi Riihen Perkaaja saada erinänsä ruumenista. Ei niissä ole kuin tyhjä kuori, mutta ne jyvät, jotka viskaamisella erkaantuvat kauvas ruumenista, niissä me luulemme olevan yhden salatun hengen, vaikka se salattu henki, kuin niissä on, ei tule ilmi ennen kuin niitä idätetään. Silloin tulee se salattu ja kasvava henki ilmi, joka myös hedelmän saattaa. Minä luulen, että Riihen Perkaaja on jo freistannut idättää muutampia niistä jyvistä, joita Hän on viskaamalla saanut erinänsä ruumenista ja seulomalla eroittanut virneistä.

Riihen Perkaaja on sekä Johanneksen aikana että myös näinä aikoina idättänyt muutampia jyviä, ja minä luulen, että ne itävät, vaikka hitaasti. Mutta kyllä niitten seurassa

on paljon kelvottomia, jotka ei idä koskaan, vaikka Riihen Perkaaja kuinka freistais niitä idättää, sillä ne on semmoiset jyvät, joita halla on pilannut maitojyvänä, ja muutamat ovat kuka tiesi riihessä pilattu. Mutta niissä jyvissä on ilmanki salainen henki, jotka itävät, koska Isäntä idättää heitä. Ja jokainen jyvä, joka itää, kelpaa kyllä siemeneksi. Ja niin pian kuin siemen itää on hänessä jo kasvava henki, joka hedelmän saattaa. Vapahtajan aikana oli se usko, että nisujyvä pitää kuoleman, ennen kuin se hedelmän kantaa. Joh. 12:24. Mutta tämänaikaiset siementen tutkijat ei ole sitä käsittäneet, että nisunjyvä kuolee, vaan he luulevat, että se elää, koska se itää maassa. Kuitenkin on Vapahtaja sanonut: *”Ellei maahan pudonnut nisunjyvä kuole, niin se jää yksinänsä, mutta jos se kuolee, niin se tuo paljon hedelmätä.”*

Näistä sanoista ymmärretään, että nisunjyvän pitää kuoleman, ennen kuin se tuopi hedelmän. Ja totisesti on se nisunjyvä kuollut, josta Vapahtaja on puhunut. Ja sen kuoleman kautta hän tuli oikein hedelmälliseksi. Mutta muitten nisunjyvien pitää kanssa kuoleman, ennen kuin he saattavat oikein hedelmälliseksi tulla. Tämä on yksi suuri salaisuus, jota ei saata yksikään järjellensä käsittää. Kuitenkin se on uskottava, että silloin kuin nisunjyvä viskaamisen kautta on eroitettu ruumenista, silloin on hänessä jo yksi salattu henki, joka kuolee, koska jyvä itsekin loppuu, ja oras rupeaa näkymään, mutta ruumenissa ei ole henki, eikä semmoisissa jyvissä, joita pakkainen on pilannut jo maitojyvänä. Net ei idä, eikä niistä tule mitään hedelmätä. Koska me nyt olemme katselleet, kuinka Viskaaja perkaa riihensä, kuinka jyvät kaituvat kauvas Viskaajan kädestä, ja kuinka ruumenet heidän keviän luontonsa tähden putoavat juuri Viskaajan viereen ja kuitenkin poltetaan sammumattomalla tulella, pitäis meidän myös katseleman, kuinka paljon jyviä Riihen Perkaaja saapi riihestä.

Mutta ensinä meidän täytyy rukoilla siementen Herra, että Hän varjelis kaikkein

palvelijoittensa silmät siitä tomusta, joka nousee ruumenläjistä, koska Viskaaja viskaa. Sillä niissä on niin paljon tomua, että ihmiset pian tulevat siitä tomusta sokiaksi. Mutta meidän toivomme on myös se, että koska Riihen Perkaaja nyt on alkanut viskaamaan jyvät ja ruumenet, että Hän sais niitä erinänsä niin kuin te olette nähneet, että ruumenläjä on suurempi kuin jyväläjä. Kuitenkin on se meidän toivomme, että Riihen Perkaajan pitää saaman muutampia nisunjyviä koota aittaansa, vaikka ei tule tosin paljon sen suuren vaivan edestä, jota Hän on nähnyt niitten jyvien kylvämisessä, puimissa ja viskaamisessa.

Ja te harvat nisunjyvät, jotka olette Viskaajan kädestä kaituneet kauvas yhteen loukkoon siinä suuressa riihessä, odottakaat vielä vähän aikaa, siksi kuin Viskaaja on perannut riihensä, ja seulomisella erottanut virneet, silloin Hän korjaa teitä aittaansa, Ja muutamat teistä Hän eroittaa siemeniksi, idättää ja kylvää maahan tänäkin vuonna, sillä Hän on sanonut: *”Ellei maahan pudonnut nisunjyvä kuole, niin se jää yksinensä, mutta jos se kuolee, niin se tuo paljon hedelmätä.”* Joh.12: 24.

Kuule sinä Suuri Riihenperkaaja, sinä ruumenten ja siementen Viskaaja, mitä työmiehet rukoilevat: Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: MATT. 3: 13–17

13 Silloin tuli Jesus Galileasta Jordaniin Johanneksen tykö, kastettaa häneltä;

14 Mutta Johannes kielsi häneltä, sanoen: minä tarvitsen sinulta kastettaa, ja sinä tulet minun tyköni?

15 Niin vastasi Jesus ja sanoi hänelle: salli nyt; sillä näin meidän sopii kaikkea vanhurskautta täyttää. Ja hän salli hänen.

16 Kun Jesus kastettu oli, astui hän kohta ylös vedestä: ja katso, taivaat aukenivat hänelle, ja hän näki Jumalan Hengen tulevan alas, niinkuin kyyhkyyisen, ja tulevan hänen päällensä,

17 Ja katso, ääni taivaasta sanoi: tämä on se minun rakas Poikani, johonka minä mielistyin.

Tämän päivän evankeliumissa puhutaan Jeesuksen kasteesta, jota Hän ei ole tarvinnut, joka oli kastettu Pyhällä Hengellä ja tulella, mutta että Hän antais meille esimerkin, ettei kenenkään pidä ylenkatsoman niitä armonväliskappaleita, joita Jeesus on asettanut ihmisille muistutukseksi, että he siitä ulkonaisesta ruumiin puhdistuksesta rupeisit ottamaan vaaria siitä hengellisestä puhdistuksesta. Tutkistelkaamme siis Jumalan armon kautta, **kuinka Jumala sen hengellisen kasteen kautta pesee lapsiansa puhtaaksi siitä saastaisuudesta, joka heille on tarttunut äidin kohdussa.**

Ensimmäinen tutkisteleminen: **kuinka vanhin pesee lapsiansa syntymisen jälkeen.**

Toinen tutkisteleminen: **kuinka Pyhä Henki tulee taivaasta niitten päälle, jotka Hengessä kastetut ovat.**

Kaikki vanhimmat laittavat vasta syntyneille saunavettä ja hakevat jonkun kastajan, ettei lapsi kuolis kastamatta. Mutta pakanat ei huoli siitä, vaan he antavat lapsensa olla kastamatta monet ajat. Muutamat kastavat lapsiansa äidin kohtuun ennen kuin lapsi on syntynyt.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **kuinka vanhin pesee lapsiansa koska he syntyneet ovat.**

Kaikki lapset ovat tuoneet äidin kohdusta yhden erilikaisen saastaisuuden myötänsä, joka on heille tarttunut äidin kohdusta. Ei ne ole siis puhtaat, koska he syntyvät ennen kuin vanhin on pessyt heitä. Jeesus, se siunnattu Vaimon Siemen, oli ilman epäilemättä puhdas ennen jo, kuin Hän kastettiin Johannekselta, mutta Hän tahtoi kuitenkin esimerkillänsä osoittaa, että kaste on tarpeellinen kaikille, sillä Jumala sanoi profeetan Hesekielin kautta: sinun suku ei ole sinulta napaa leikannut, koska synnyit, niin et sinä myös saunoitettu vedellä, että olisit puhtaaksi tullut. Mutta minä kävin sinun ohitses, ja

näin sinun veressänsä makaavan ja sanoin sinulle: *"Sinun pitää elämän."* Se on vanha tapa, että vanhin, joka on suuren vaivan kautta synnyttänyt lapsia, laittaa saunaveden, jolla se vastasyntynyt pestään ja puhdistetaan siitä saastaisuudesta, joka on hänelle tarttunut äidin kohdussa. Ja vielä luontokappaleet, joilla myös on vanhimman sydän, nuolevat poikiansa, jonka kautta äidin rakkaus herätetään ylös. Jos nimittäin emä ei nuole vasikkaansa, niin saapi kuka ikänensä ottaa sen, eikä emä kaipaa häntä. Mutta jos emä nuolee sikiänsä, niin rakkaus herätetään sen nuolemisen kautta vanhimman sydämässä.

Tämä on nyt se peseminen, eli se kaste, jonka luontokappaleet antavat järjellensä. Mutta Israel, eli yksi lihallinen ja hengellinen huora, joka on vihaa kantanut sydämässään koko sen ajan, kuin hän on hedelmän kantanut sydämensä alla, joka on elinaikansa huorannut, mutta ei ole koskaan tahtonut hedelmälliseksi tulla: senkaltaisella huoralla ei ole vanhimman sydäntä. Hän jättää sikiänsä makaamaan veressänsä, eikä huoli navan leikkauksesta, eikä sikiänsä puhdistamisesta. Ja siinä surkiassa ja viheliäisessä tilassa löysi Herra tämän onnettoman lapsukaisen, koska Hän meni ohitse, ja Herra armahti tätä uutta ihmistä, jonka se vanha huora oli jättänyt makaamaan veressänsä, ja rupeis häntä korjaamaan, niin kuin yksi rakas vanhin korjaa lapsensa, joka vastasyntynyt on: Herra otti tätä onnetointa lasta ylös maasta, jossa hän makais veressänsä, ja rupeis korjaamaan ja puhdistamaan häntä siitä saastaisuudesta, laittoi hänelle saunavettä, pesi häntä puhtaaksi elämän vedellä, ja kääri hänen puhtaisiin liinavaatteisiin. Mutta ei tämä raukka pysynyt kauan puhtaana, ennen kuin hän taas sokaisi itsensä.

Vanhimmalla on joka aika suuri vaiva, koska Hänen pitää joka päivä pesemän ja korjaaman niitä raukkoja, jotka juoksevat joka päivä ulkona ja tahraavat itsensä maailman rapakossa. Muutamat hulliaiset kaivavat

sormillansa omia paskojansa ja muutamat tahraavat itsensä tämän mustan maailman rapakossa. Ja koska vanhin tahtoo heitä pestä niin muutamat parkuvat sen pesemisen tähden. Muutamat menevät piiloon, ettei vanhin saa heitä korjata, ja muutamat sanovat vanhimmalle: *"Ei sinun pidä ikänä pesemän minun jalkojani."* Näettekös nyt lapsukaiset mikä suuri vaiva on vanhimmalla, koska te olette niin huikentelevaiset ja vastahakoiset, että te pelkätte sitä puhdasta vettä, ja vielä olette parkumassa joka kerta, kuin vanhin tahtoo [teitä] pestä, ja sanotte vanhimmalle: *"Älä pane saippuuta silmiin, se karvastelee."* Kuinkas te luulette ilman saippuutta tulevanne puhtaaksi, jotka olette mustat kuin tattaraiset joka kerta kuin te tullette vanhimman silmäin eteen. Jos vanhin pesis teitä aamulla, niin ette suinkaan pysy puhtaana iltaan asti.

Voi, voi teitä, lapsi raukat, millaiset nuoskat luontokappaleet te olette. Ette suinkaan tiedä, kuinka mustat te olette. Ja koska vanhin tahtoo teitä pestä, niin te juoksette ulos maailmaan. Ette tahdokaan puhtaaksi tulla, vaan tahdotte mustana olla. Kuinkas nyt käypi, koska vieraat tulevat taivaasta ja te olette mustat kuin tattaraiset. Jo täytyy vanhimman panna teitä kellariin. Ette saakaan niitä enkeleitä nähdä, jotka tulevat tervehtelemään maata jouluaattona. Ette saa kuulla, kuinka kauniisti ne veisaavat: *"Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, ja maassa rauha ja ihmisille hyvä tahto!"* Katsokaat, Jumalan lapsukaiset, sitä Pikku Veljeä, joka makaa seimessä, kuinka puhdas ja valkiaverinen Hän on, mutta te olette vielä mustat ja saastaiset, paitsi niitä harvoja sieluja, joita Vanhin on saanut pestä elämän vedellä. Mutta kuinka kauan netkin pysyvät puhtaana. Niin pian kuin lapset pääsevät ulos maailmaan, rupeevat he kaalaamaan rapakkolantossa. Ja siellä aina mustuvat jalat, jos vielä muut paikat pysyisit puhtaana. Silloin tulee Vanhemmalle taas uusi vaiva pestä heidän jalkojansa, ja ei vielä kaikki anna pestä jalkojansa.

Muutamat kunnian kanssa taistelevat ja muutamat oman vanhurskauden alla makaa-
vat ja muutamat ulkokullaisuuden tähden
antavat pestä jalkojansa, mutta ei sydämi-
tänsä.

Koska nyt kaikki luontokappaleet nuolevat
heidän sikiöitänsä varsin syntymisen jälkeen,
ja ihmiset pesevät lapsiansa varsin syntymi-
sen jälkeen, niin se on arvattava, ettei Tai-
vaallinen Vanhin saata olla pesemättä lapsi-
ansa, joita Hän on suurella vaivalla ja veren
vuodatuksella synnyttänyt. Taivaallinen Van-
hin tahtoo pestä lapsiansa joka kerta kuin he
tahraavat itsensä maailman rapakossa. Minä
näin sinun veressäs makaavan, sanoo Herra,
ja ei ole sukulaiset napaa leikanneet. Tä-
mäpä tahtoo olla yksi paha vika, koska napa
on jäänyt leikkaamatta. Moni on kyllä synty-
nyt, mutta ei ole napaa leikattu, ja ei ole yk-
sikään oikein päässyt irti vanhasta ihmisestä,
ennen kuin napa on leikattu. Ja se napasuoni
näkyvä olevan koko vahva ja paksu ihmisen
lapsissa. Ei se ole niin hoikka kuin muutamilla
luontokappaleilla. Se on tosi, mitä Herra sa-
noo profeetan Hesekielin kautta, että napaa
ei ole leikattu niiltä, jotka rieppaavat kiinni
vanhassa ihmisessä. Ja kukas pitää navan
leikkaaman, koska sukulaiset ei ole leikan-
neet. Ei Mooses ole leikannut napaa, ei pro-
feetat ole leikanneet, eikä Johannes ole lei-
kannut. Sen tähden täytyy Herran itse leikata
navan, koska Hän menee ohitse ja näkee si-
nun veressäs makaavan. Hänen täytyy nyt
laittaa saunaveden ja kastajan, että lapsen
uusi nimi tule sisälle elämän kirkon kirjaan.

Mutta se seisoo myös, että kaikki, jotka an-
tavat itsensä kastaa, tunnustavat myös syn-
tinsä. Mutta Fariseukset ja kirjanoppineet ei
tahto tunnustaa syntiänsä, eikä semmoisilla
ole paljon mitään tunnustamista. Sen tähden
he ei tahdo kastetuksi tulla. He tahtovat olla
kastamatta. Ei he tahdo uuden syntymisen
peson kautta tulla puhdistetuksi heidän
luonnollisesta saastaisuudestaan. He sano-
vat, koska Vanhin tahtoo heitä pestä: *"Emme
me ole mustat, vaan puhtaat."* Ja sitte he

rupeevat itseänsä pesemään niin kuin kissat,
jotka ensinnä nuolevat kynsiänsä ja sitte
stryykäävät nokkaansa. Kyllä fariseukset tar-
vitsevat aikaisen ison saunaveden saada,
mutta ne pelkäävät sitä kylmää vettä. Net
pelkäävät myös, että saippuata pannaan sil-
miin, sillä se karvastelee. Mutta joka tahtoo
puhtaaksi tulla, ei hänen auta pelkääminen,
että vesi on kylmä, ja että saippuata pan-
naan silmiin. Kyllä sen tähden pahanilkiset si-
kiöt parkuvat sen saunan tähden ja sanovat
Vanhimmalle: *"Älä pane saippuata, se kar-
vastelee."* Mutta Vanhimman täytyy ottaa
muutampia juuri väkisin pesoon, ja sitte he
parkuvat, sillä se peseminen ja puhdistami-
nen on semmoinen prässä, ja kuitenkin täy-
tyy Vanhimman pestä ja puhdistaa lapsiansa.
Muutoin het ei tule koskaan puhtaaksi.

Paljon on Johanneksen aikana pesty eli kas-
tettu lapsia Jordanin virrassa. Paljon on myös
jäänyt kastamatta. Vapahtaja sanoi opetus-
lapsillensa: *"Te olette puhtaat, ette kuiten-
kaan kaikki."* Sillä Hän tiesi pettäjänsä. Ja to-
sin Juudas ei ole sydäimestä puhdas, vaikka
hän ottaa vastaan sen ulkonaisen puhdistuk-
sen. Hän antaa pestä jalkojansa. Hän menee
niin kuin mikä vanha kristitty Herran Ehtool-
liselle. Hän antaa vielä suuta Jeesukselle,
jota ei muut kristityt ole tohtineet tehdä.
Muut katuvaist antavat Jeesuksen jalvoille
suuta ja pesevät Hänen jalkojansa kyynelei-
länsä, mutta Juudas se uskaltaa antaa Va-
pahtajalle suuta. Ei ole Juudaalla häpiätä.
Mitäpä hän huolii, joka luulee olevansa paras
kristitty ja Jeesuksen ystävä. Ja niin tekevät
myös Juudaan veljet ja lihalliset neppaimet.
He ottavat kaikenlaisen puhdistuksen, mikä
jo maailmassa löytyy. He käyvät ripillä. He
antavat jalkojansa pestä. He antavat Jeesuk-
selle suuta, mutta petollisella sydämellä. Ja
sen tähden on rietas saanut niin suuren val-
lan heidän ylitsensä, että koska tunto viimein
herää [heidän] huomattessansa, että he ovat
viattoman veren pettäneet, ottaa omanvan-
hurskauden rietas ja hirttää heitä, sillä ei ne
raukat tohdi enää mennä sen

orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan tykö anomaan anteeksi. Niin se käypi kaikille Juudaan veljille, jotka seuraavat Jeesusta petollisella sydämellä, [jotka] tahtovat olla Jumalan ja maailman ystävät. Senkaltaiset juovat Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä.

Toinen tutkisteleminen: **kuinka Pyhä Henki tulee kyyhkyläisen haamalla niiden päälle, jotka Jordanin virrassa kastetut ovat.** Kylmä on vesi Jordanin virrassa, mutta puhdas ja kirkas. Jos se ensinnä vilustaa, niin se jälistä kuumentaa ja lämmittää kylmät sydämet. Se pyhä valkea, jonka Jeesus tuli sytyttämään palaa ilman epäilemättä Jordanin virran rannalla. Vissimmästi saavat kaikki, jotka Jordanin virrassa kastetut ovat, Pyhän Hengen, joka sytyttää sydämet palavaksi, jos he muutoin ottavat Häntä vastaan. Sillä Pyhä Henki on se kyyhkyinen, se kaunis lintuinen, joka tulee avatusta taivaasta alas niiden päälle, jotka Jordanin virrassa kastetut ovat. Tämä rakas lintuinen toi Noakille lehtikappaleen arkkiin todistukseksi, että Jumalan viha oli loppunut. Ja tämä rakas lintuinen tulee vielä nytkin niitten päälle, jotka uuden syntymisen peson kautta ovat kastetut Jordanin virrassa. Me toivomme, että se Kyyhkyinen, joka tuli alas taivaasta ja istui Jeesuksen päälle, koska Hän oli kastettu, lentää vielä meidän ylitsemme. Ja olis kyllä halu istua pään päällä, jos me olisimme puhdistetut Jordanin virrassa. Mutta net on harvat sen suuren joukon suhteen, joitten pään päälle tämä Taivaallinen Lintu istuu.

O! Rakas Lintuinen, tule alas taivaasta. Tule istumaan meidän eli niitten päälle, jotka kastetut ovat Jordanin virrassa. Tule, tule, pyhä Kyyhkyläinen. Tule istumaan pään päälle ennen kuin taivaan ovi kiinni suljetaan. Tule, tule pyhä Kyyhkyinen, ennen kuin mustat linnut syövät net pyhät siemenet, joita siementen Herra on kylvänyt. Tule alas taivaasta, rakas Kyyhkyinen, ja istu niiden päälle, jotka kastetut ovat Jordanin virrassa, että sinä opettaisit kastetuista lapsia muistamaan sitä

pyhää liittoa, jonka he kasteessa tehneet ovat, koska taivas aukeni ja he kuulit äänen taivaasta puhuvan: *"Tämä on minun rakas Poikani, johon minä mielistyin."*

Kyllä on tämä Lintuinen usein lentänyt meidän ylitsemme korkian katon alla, ja lentää vielä nytkin. Jos täällä olis joku sielu, joka olis kastettu Jordanin virrassa, että Hän pääsis istumaan sen päälle. Mutta kuka tiesi Hän on jo väsynyt lentämästä, koska ei ole maan päällä sijaa, johon Hän pääsis istumaan, sen tähden, että se suuri synnin tulva on vielä peittänyt maan. Niin täytyy tämän pyhän Lintuisen lentää ylös taivaaseen ja jättää meitä vaivaisia istumaan kiroton maan päällä. Ojentakaat siis kätenne ja pyytäkää kiinni tämä pyhä Kyyhkyinen, ennen kuin se menee ylös taivaaseen. Pyytäkää ja kiinni ottakaat tätä pyhää Lintua, joka on lentämässä teidän ylitsenne ja etsii sijaa maan päällä, johon Hän pääsis istumaan. Älkää laskeko Häntä menemään pois, te harvat sielut, jotka olette kastetut Jordanin virrassa ja olette tunnustaneet syntiänne. Älkää päätäkö Häntä teidän käsistänne, te harvat sielut, jotka olette Johannekselta kastetut Jordanin virrassa, jossa kokoontuu monenlaista kansaa Johanneksen tykö.

Mutta ei tämä pyhä Kyyhkyinen istu fariseusten ja kirjanoppineitten päälle, eikä katumattomain huorain ja varasten päälle, eikä viinaporvaritten ja juomatraasuin päälle, joitten suusta pirun paska haisee, mutta niitten päälle Hän tulee avatusta taivaasta, jotka murheella tunnustavat syntiänsä, sillä se on se pyhä Lintuinen, joka tuopi teille tuoreen öljyyn lehtikappaleen suussansa ja antaa niille harvoille sieluille, jotka arkissa odottavat synnin tulvan pyörtämistä, niille tämä pyhä Lintuinen antaa sen autuaallisen toivon, että jos he vielä kärsivällisyydellä odottavat muutampia päiviä, niin he pääsevät pian astumaan sen uuden maan päälle, jossa

**punainen viinapuu kasvaa, jonka hedelmiä
he saavat syödä Jumalan paratiisissa. Amen.**

1. Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto, Kuoksun kopio-
kirja / Oulun Maakunta-arkisto / 2. Jäljennös / Pekka

Raittilan arkisto / Oulun Maakunta-arkisto / 3. Jäljen-
nös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Hel-
sinki /

Minä tosin kastan vedellä parannukseen, mutta se, joka minun jälkeeni tulee, on väkevämpi minua, jonka kenkiä en minä ole kelvollinen kantamaan; hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella, jonka viskin on hänen kädesssä ja hän perkaa riihensä, ja kokoo nisunsa aittaansa, mutta ruumenet polttaa hän sammumattomalla tulella.

Johannes Kastaja tunnustaa tässä paikassa, että hän kastaa vedellä parannukseen. Mutta ei Johannes ole sanonut, että sillä kasteella te tuletta autuaaksi, vaan hän on sanonut: *”Minun jälkeeni tulee se, joka kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella.”* Mutta ei moni kestä siinä höyryssä.

Koska Vapahtaja tulee Johanneksen jälkeen kastamaan Pyhällä Hengellä ja tulella, rupee vanha Aatami paisumaan siitä hengestä, jonka piru on laskenut vanhan Aatamin nokkaan. Vanha Aatami pelkää, että hän palaa siinä tulella, jonka Vapahtaja on tullut sytyttämään maan päälle. Sen tähden ei tule moni kastetuksi Pyhällä Hengellä ja tulella, vaikka hän on kastettu Johanneksen kasteella parannukseen. Sillä Johannes sanoi: *”Tehkää parannus, taivaan valtakunta on läsnä.”* Ei hän ole sanonut: *”Te olette jo taivaan valtakunnassa”*, vaan hän on sanonut: *”Minä kastan teitä vedellä parannukseen. Mutta Vapahtaja, joka minun jälkeeni tulee, Hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella.”*

Että Johanneksen kaste on tarpeellinen, se näkyy siitä, että Jeesus itse pyysi häneltä kastetta. Mutta Johanneksen kaste ei ole vielä autuaaksi tekeväinen. Se näkyy siitä, että Paavali kastoi kaksitoista miestä, jotka ennen olit kastetut Johannekselta. Moni on myös näinä aikoina Johanneksen kasteella kastettu ja muutamat niistä, jotka Johanneksen kasteella kastetut ovat, ovat alkaneet parannusta tekemään.

Mutta muutamat ei muista ollenkaan, että he ovat parannukseen kastetut. Ei he muista sitäkään, ovatko he kastetut lainkaan. Jos he muistaisit niitä painavia lupauksia, joita he ovat kasteessa tehneet, niin he rupeisit

vissimmästi ajattelemaan, kuinka monta kertaa he ovat kasteensa liiton rikkoneet, ja kuinka monta kertaa he ovat pirun kusella kastetut. Jos he olisit siinä ensimmäisessä kasteessa vähäisen kastuneet, niin on piru pian kuivannut heitä valkian edessä niin, että siitä ensimmäisestä kasteesta ei ole märkääkään enää jäljellä.

Mutta siitä toisesta kasteesta, jossa rietas on heitä kastanut kusellansa; siitä on vielä joka paikka märkänä, ei ainoastans kädet ja pää, mutta koko ruumis on kastunut, hamasta kiireestä niin kantapähän asti ovat he kastuneet pirun kusessa. Ja ei se ole ainoastans pirun kusi, jossa rietas on heitä toisen ja kolmannen kerran kastanut, mutta siinä on myös pirun paska ollut seurassa, joka haisee neljänneksen päähän. Ja siitä pirun paskan hajusta ei tule kukaan puhtaaksi ennen kuin hän kastetaan Pyhällä Hengellä ja tulella. Mutta se olis parempi ollut, jos he olisit terällä kastetut kuin pirun paskalla, sillä terällä ei ole niin paha haju kuin pirun paskalla.

Me sanoimme äsken, että monta on kastettu Johanneksen kasteella parannukseen, mutta harvat ovat vielä alkaneet parannusta tekemään, vaikka taivaan valtakunta on läsnä. Mutta niiden harvain seassa, jotka ovat alkaneet parannusta tekemään, ovat vielä harvemmat, jotka ovat kastetut Pyhällä Hengellä ja tulella. Ja sen tähden on Vapahtajalla Hänen viskimensä Hänen kädesssä, ja Hän perkaa riihensä, ja nisut Hän kokoo aittaansa, mutta ruumenet Hän polttaa sammumattomalla tulella.

Niin sanoo Johannes, että Hän perkaa riihensä. Mutta me tiedämme, että se Mies, joka perkaa riihensä, Hän viskaa sekä

ruumenet että jyvät siitä yhteisestä läjästä, jossa ruumenet ja virneet ja nisujuvät sekaisin makaavat. Ja vaikka Hän viskaa ruumenet ja jyvät samalla voimalla, ei ruumenet koidu edemmäksi vaan ne putoovat juuri Viskaajan viereen. Ja moni sokia ajattelee, että ruumenet on paras kalu, jotka putoovat Viskaajan viereen. Ja ruumenet itse luulevat, että Riihen Perkaaja korjaa heitä aittaansa. Mutta ei Hän ole luvannut koota ruumenet aittaansa, vaan niitä Hän polttaa sammumattomalla tulella.

Mutta jyvät Hän kokoo aittaansa, vaikka he lentävät niin kauvas Viskaajan kädestä. Jyvät ovat niin raskaat, ettei maailman tuuli saata niitä vastustaa, koska Viskaaja heitä viskaa, mutta ruumenet ovat niin keveät, sen tähden he putoovat Viskaajan viereen. Sillä maailman tuuli vastustaa. Ja niin kuin ruumenet putoovat juuri Viskaajan viereen, niin pakkaavat myös suruttomat ja armonvarkaat Vapahtajan ympäri niin kuin sääsket, ettei hätäiset pääse likikään sen suruttoman väen tähden, jotka ympäri seisovat ja lykkäävät kyynärpäillänsä Vapahtajaa. Ei niillä ole ymmärrystä pelätäkään, vaikka Vapahtaja on heidän Luojansa. Armonvarkailla on niin suuri rakkaus Vapahtajaa kohtaan, että he ottaisit Häntä ympäri kaulan ja antaisit Hänelle suuta.

Mutta hätäiset ja sairaat ja raajarikot ja pitäliset huutavat taampana ja kerjäävät Vapahtajalta armoa. Nämät hätäiset ja sairaat ja raajarikot ovat vissimmästi ne jyvät, joita Hän viimein korjaa aittaansa. Mutta armonvarkaat, jotka seisovat Vapahtajan ympäri niin kuin sääsket, ne ovat ruumenet, jotka putoovat Viskaajan viereen, ja he sanovat joka aika makaavansa Jeesuksen ristin juuressa.

Mutta heidän elämänsä osoittaa, että he makaavat perkeleen ristin juuressa. Rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat omanvanhurskauden Vapahtajaksi, ja sen tähden sanovat he: *”Me olemme joka*

aika Vapahtajan verisissä haavoissa.” Mutta ne ovat lohikäärmeen verisissä haavoissa, ja lohikäärmeen veressä semmoiset armonvarkaat ovat puhdistetut, joiden sydän paisuu siitä hengestä, jonka piru on laskenut heidän nokkaansa, koska he suuttuvat kristityille ja ajavat heitä ulos huoneistansa, ja puhdistavat tuntoansa niin kuin se kuninkaallinen huora, joka vuodatti Johanneksen verta ja sai omantunnon rauhan sen verenvuodatuksen kautta. Niin saavat myös tämän aikaiset armonvarkaat omantunnon rauhan, koska he vuodattavat kristityn verta. Se on lohikäärmeelle makia suussa, mutta kyllä se jälkeen karvastelee vattassa.

Meidän pitäis tänä päivänä koetteleman, missä virrassa Vapahtaja on kastettu ja missä virrassa Hänen opetuslapsensa ovat kastetut, ja millä vedellä perkeleen opetuslapset ovat kastetut. Mutta ne harvat sielut, jotka ovat nähneet taivaat aukenevan ja Pyhän Hengen kyyhkyyisen haamalla lentävän Vapahtajan päälle, rukoilkoon nyt, että kaikki, jotka ovat Johanneksen kasteella kastetut, tulisit myös Pyhällä Hengellä ja tulella kastetuksi, että he tulisit perin pohjin puhtaaksi kaikesta pirun paskan hajusta ja kaikesta saastaisuudesta ja kaikesta riettaudesta, että he kelpaisit Jumalan Pojalle morsiameksi. Kuule, rakas Isä, niitten lasten huokaus, jotka parkaisevat, koska he syntyvät ja putoovat alastomana tämän maailman kylmän lattian päälle. Amen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 3: 13–17

13 Silloin tuli Jesus Galileasta Jordaniin Johanneksen tykö, kastettaa häneltä;

14 Mutta Johannes kielsi häneltä, sanoen: minä tarvitsen sinulta kastettaa, ja sinä tulet minun tyköni?

15 Niin vastasi Jesus ja sanoi hänelle: salli nyt; sillä näin meidän sopii kaikkea vanhurskautta täyttää. Ja hän salli hänen.

16 Kun Jesus kastettu oli, astui hän kohta ylös vedestä: ja katso, taivaat aukenivat hänelle, ja hän näki Jumalan Hengen

tulevan alas, niinkuin kyyhkyisen, ja tulevan hänen päällensä,

17 Ja katso, ääni taivaasta sanoi: tämä on se minun rakas Poikani, johonka minä mielistyin.

Me kuulemme tämän päivän evan geliuudessa, että Jeesus kastettiin Jordanin virrassa, jonka kautta Hän osotti, että kaste on pyhä toimitus ja armon työ, jota ihmiset ei tarvitse kieltää eli muuttaa. Ei tosin Vapah-taja itse tarvinnut pesemistä eli puhdistusta, joka oli puhtaana syntynyt. Mutta ihmisen lapset ei ole puhtaana syntyneet, ja sen tähden tarvitsevat he kastetta eli uuden syntymisen pesoa, että he tulisit puhtaaksi kaikesta riettaudesta ja saastaisuudesta, joka heitä seuraa hamasta äidin kohdusta. **Katselkaamme siis, kuinka Vanhin saunoo lapsiansa kasteessa ja uuden syntymisen pesossa.**

Me tiedämme, että lapset ei ole puhtaana syntyneet. Heille on nimittäin äitin kohdusta tarttunut semmoinen riettaus ja saastaisuus, joka on kyllä valkia olevanansa, mutta on kuitenkin saastaisuus eli semmoinen viero ainet, joka ei saa kuivettua ihoon, jonka tähden vanhemmalla on ensimmäinen työ, että vastasyntynyt lapsi tulis pestyksi ja saunotuksi ja puhdistetuksi siitä riettaudesta ja saastaisuudesta, joka on tarttunut lapsen ihoon äitin kohdusta.

Ja koska nyt lapsi ensimmäisen kerran saunotaan, niin katso Vanhin sen perään, että se tulis puhtaaksi joka paikasta, ei ainoastans korvan takaa, mutta myös kainalon alta. Ja koska lapsi niin on pesty ja puhdistettu, sitte vasta käärii Vanhin häntä puhtaisiin liina-vaatteisiin, ja sitte Hän panee rintansa lapsen suuhun ja harjoittaa häntä imemään.

Mutta ei lapsi pysy kauan puhtaana, vaikka hän ensimmäisen kerran on saunottu. Pian hän taas sokaisee itsensä ja Vanhemmalle tulee uusi vaiva korjata häntä. Mutta ei Vanhin väsy korjaamasta, pesemästä ja ruokkimasta lastansa niin kauan kuin hän elää. Ei

Hän väsy vielä valvomasta ja rukoilemasta hänen ylitsensä niin kauan kuin lapsi on vielä elämässä, sillä Vanhimman sydämessä on niin paljon rakkautta, ettei Hän pidä siitä väivasta mitään, saati Hänellä on se toivo, että siitä lapsesta tulis Vanhemmalle ilo vanhalla iälläns.

Mutta jos lapsi kuolee, silloin tulee vanhemmalle yksi sydämellinen muret, erinomattain jos lapselle on tullut yksi onnetoin kuolema, eli jos lapsi hukkuu siinä järvässä, joka palaa tulesta ja tulikivestä, eli jos lapsi putoo syvyyden kaivoon, joka on mainittu Ilmestyskirjassa, eli jos lapsi palaa helvetin valkiassa. Silloin tulee Vanhemmalle yksi suuri ja katkera muret niistä lapsista, jotka onnetoman kuoleman kautta surmaavat itsensä, eli muutoin kuolevat metsään eli pedoilta tape-taan. Ja vissimmästi tänä vuonna on suuri muret tullut Vanhemmalle, koska niin paljon lapsia on kuollut, niin kuin te tiedätte.

Te harvat lapsukaiset, jotka oletta vielä elämässä. Ettekös näe nyt, kuinka kyyneleet vuotavat Taivaallisen Vanhimman silmistä niitten onnettomain lasten ylitse, jotka onnetoman kuoleman kautta ovat pois tulleet, osittain viholliselta tapetut, osittain ovat he eksyneet metsään, ja siellä ovat he pedoilta raadelluksi tulleet? Muutampi on pudonnut valkiaan ja siellä palanut ja muutampi on pudonnut syvyyden kaivoon ja siellä hukkunut.

Ja te harvat lapsukaiset, jotka vielä elämässä oletta, ette tottele Vanhemman käskyjä, ette varoita itseänne kaivosta, fästäätte vielä valkian kanssa, ja synnin terävällä puukolla juoksetta edestakaisin, vaikka Vanhin on kieltänyt ja sanonut: *"Alkääät fästätkö valkian kanssa, älkääät juosko terävällä puukolla, ja älkääät menkö kaivoon!"*

Mitä varten on siis Vanhin teitä suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt? Mitä varten on Hän teitä saunonut, korjannut ja imettänyt, jos Hänen pitää viimein orvoksi ja lapsettomaksi tuleman? Ei ole enää yksikään, joka imee Hänen rintojansa ja

nauraa suloisella suulla Synnyttäjällensä, ei yksikään, joka heliällä äänellä huutaa: *"Abba, rakas Isä!"*

On sekin yksi onnetoin tapa, että jos vanhemmat ja voimallisemmat lapset lykkäävät toisiansa niin, että he lankeevat ja loukkaavat itsensä pahoin. Vanhin on pannut vanhempia lapsia peräänkatsomaan niitä avuttomia, ja korjaamaan ja ruokkimaan, koska heille tulee nälkä. Mutta ei niillä ole niin tarkka valvominen huonompain ylitse kuin pitäis oleman, sillä vanhemmat lapset kamppailevat usein keskenänsä, ja sen kautta tulevat ne pienemmät ja avuttomat unhotuksi, ja vihollinen pääsee nauramaan, koska pienet ja avuttomat lapset tulevat pois, josta Vanhemmalle tulee suuri muret.

Muistakaat vaan, te vanhemmat lapset, ettei ole Vanhin pannut teitä hukan penikoita ruokkimaan, vaan Hän on pannut teitä vartioitsemaan ja ruokkimaan teidän pienempiä veljiänne sillä aikaa, kuin Hän itse on poissa!

Nyt pitäis meidän laveammalta tutkisteleman, kuinka suuri vaiva tulee Vanhimmalle korjatessa niitä pahankurisia lapsia, jotka ovat mustat niin kuin tataraiset, vaikka he ovat kerran puhdistetut.

Niitä on monta pesty ja korjattu ensimmäisessä saunassa, mutta koska nämät pahankuriset lapsukaiset tulevat sen väärtiksi, että he saattavat ulkona juosta, menevät he rapakkolanttoon ja tarpoivat siellä. Muutamat menevät sontatunkion päälle ja tahraavat itsensä siellä. Ja muutamat menevät hyysikän penkin alle ja saastuttavat itsensäsiellä.

Koska nyt nämät pahanilkiset lapset tulevat sisälle, ovat he taas tahranneet itsensä rapakossa ja sonnassa ja Vanhemmalle tulee taas uusi vaiva korjata ja pestä heidän jalkojansa. Eikä kaikki annakaan mielellänsä pestä itseänsä. Muutamat sanovat: *"Ei sinun pidä ikänänsä minun jalkojani pesemän!"*

Vanhimman täytyy kohta väkisin ottaa heitä pesoon. Mutta ne, jotka ovat hyysikän

penkin alla pirun paskaa kynsillänsä kaivaneet ja vielä suuhunki panneet, netpä vasta nuoskat ja kauhistavaiset ovat Vanhemmalle nähdä. On sekin välistä tapahtunut, että joku hulliainen panee oman jälkensä suuhun, mutta se vasta on kauhistavainen lapsi, joka on vuotavata pirun paskaa kaivanut kynsillänsä, ja vielä suuhunsaki sitä pahoin haisevata kalua pannut.

Kuinkas pitää Vanhemman semmoisen nuoskan ja kauhistavaisen lapsen korjaaman? Ei semmoinen paha haju lähe sillä, että vedellä pestään. Sillä jos se olis ainoastans kynsillänsä pirun paskaa kaivanut, niin se olis mahdollinen saada sen hajun pois saunottamisella. Mutta kuin se on vielä suuhunki pannut sitä vuotavata pirun paskaa, niin se on vielä suurempi vaiva Vanhemmalle, että saada semmoisia puhtaaksi.

Arvatkaat nyt, te nuoskat ja pahankuriset lapset, mikä suuri vaiva tulee Vanhimmalle, koska Hänen pitää korjaaman teidän paskojanne ja pesemän teidän jalkojanne, koska te oletta kahlanneet rapakkolantossa ja tahranneet itsenne sonnassa. Muutamat lapset ovat vielä niin häijyt ja pahankuriset, ettei he tahdo antaa pestä itseänsä. Ja koska Vanhin ottaa heitä väkisin ja pesee heitä puhtaaksi, niin he parkuvat ja potkivat vastaan. Muutamat pakenevat ulos, koska Vanhin tahtoo heitä puhdistaa. Ja muutamat sanovat: *"Ei sinun pidä ikänänsä minun jalkojani pesemän."*

Katsokaat nyt, pahankuriset lapset, mikä suuri vaiva tulee Vanhemmalle, koska te aina kahlaatte rapakossa ja tahraatte itseänne sonnassa. Hän on jo kerran pesnyt teitä puhtaaksi kasteessa, mutta ette kauan pysyneet puhtaana.

Taas Hän pesi teitä toisen kerran uuden syntymisen pesossa, mutta te oletta aina mustat niin kuin tataraiset. Joka kerta, kuin vieraat tulevat taivaasta katsomaan Jumalan lapsia, ovat he mustat, ja Vanhemman täytyy heitä pestä ja puhdistaa. Vanhemmalle tulee suuri

häpiä teistä. Koska Hänen pitää näyttämän teitä niille vieraille, jotka tulevat taivaasta, niin Hänen täytyy sanoa: *”Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki.”*

Kutkas nyt ovat puhtaat, koska vieraat tulevat taivaasta? Astukaat edes ja näyttäkää teidän haamunne. Vanhin on ensinnä pesnyt teitä puhtaaksi kasteessa, mutta ette kauan pysyneet puhtaana, pian te sokaisitte itseänne. Taas Hän muutampia puhtaaksi pesi uuden syntymisen peson kautta. Mutta ei ne kauan pysyneet puhtaana. Muutamat ovat jo tahranneet itsensä sonnassa, ja muutamat ovat pirun paskaa kaivaneet kynsillänsä, ja muutamat ovat pirun paskaa hysikän penkin alla pistäneet suuhun. Ja net ei taida enää koskaan puhtaaksi tulla, vaikka kuinka Vanhin freistais heitä puhdistaa. Ja muutamat ovat kahlanneet rapakossa, jonka tähden Vanhin täytyy pestä heidän jalkojansa. Mutta ei kaikki tahdo mielellänsä antaa jalkojansa pestä.

Kuitenkin ovat ne puhtaat, jotka jo pestyt ovat, ja ei tarvitse muuta kuin että ainoastans jalat pestään, ja niin he ovat kokonansa puhtaat. Mutta kuinkas monta niitä on, jotka ovat kokonansa puhtaat, koska jalat vielä pestään? Niitä ei taida olla enempi kuin yksitoistakymmentä. Juudas kuitenkaan ei ole puhdas, vaikka vielä jalatkin olisit pestyt. Juudaan sydän on vielä jäänyt pesemättä, vaikka hän on yksi kahdestatoistakymmenestä. Ja näkyy myös hänen haamustansa, että hän on sydämen kautta musta, eli lohikäärmeen veressä puhdistettu.

Koska saatana meni häneen sen kastetun palan jälkeen, täytyi hänen mennä ulos Herran Ehtoollisen huoneesta ja paeta pois opetuslasten seurasta. Ja niin tekevät kaikki Juudaan lihalliset veljet ja neppaimet. He pakevat pois muitten opetuslasten seurasta ja menevät pimiään maailmaan. Vihan perkele ja ahneuden perkele ajaa heitä ulos. Ja koska he tulevat ylimmäisten pappein tykö, voitelevat he kurkkuansa vuotavalla pirun

paskalla, ja ovat ilmanki puhtaat sydäimestä. He ovat puhdistetut lohikäärmeen veressä, ja sen tähden menee saatana heihin sen kastetun palan jälkeen.

Kyllä on Taivaallisen Vanhimman kyyneleet heidänkin edestänsä vuotaneet, kyllä on Taivaallisen Vanhimman veri heidänkin edestä vuodatettu. Kyllä ovat saaneet Häneltä hyvän varoituksen, mutta ei he ole ottaneet Hänestä vaaria. Ei ole reikä tullut tuntoon, vaikka Vanhimman veri on tippunut heidän tuntoonsa päälle monta kymmentä ajastaka. Ei ole haavaa tullut sydämeen, vaikka Vanhemman kuumat kyyneleet ovat pudonneet korkeudesta heidän sydämensä päälle.

Mitäs auttaa kylmä vesi heitä, koska käärmeen liiva ja käärmeen myrkky on tarttunut ihoon? Ei semmoiset paatuneet tataraiset tule puhtaaksi kylmällä vedellä, eikä vielä kuumalla vedellä, vaan heidän pitäis juuri poltettaman ja hiedalla hierottaman ennen kuin käärmeen vanha nahka tulis valkiaksi. Mitäs auttaa, että Vanhin pesee lapsiansa sekä kasteessa että uuden syntymisen pesossa, koska net ei pysy puhtaana, ei yhtään hetkeä? Jos ne pysyisivät sisällä ja lukisit kirjaa, niin he voisit jonkun ajan olla puhtaana. Mutta he juoksevat ulkona maailmassa, ja siellä he kahlaavat rapakossa, ja Vanhemmalle tulee taas uusi vaiva pestä heidän jalkojansa. Ja koska he vaeltavat elämän tiellä teloja myöten, silkahtavat he ja astuvat rapakkoon. Muutamat vajoavat niin kuin nauta levään, ja siinä he makaavat. Näettekös nyt, lapsirukat, mikä suuri vaiva tulee Taivaalliselle Vanhimmalle, koska Hänen pitää myötäänsä pesemän teidän jalkojanne ja korjaaman teitä?

Ja kukas tiesi kuinka puhtaat te nyt oletta, koska vieraat tulevat taivaasta pitämään häitä morsiamen kanssa. Kukas tiesi, jos Vanhin tohtii ilman pesemättä osoittaa lapsiansa niille vieraille, jotka tulevat taivaasta pitämään häitä morsiamen kanssa? Kukas tiesi, kuinka puhtaat jalat ovat, jos vielä muut

paikat olisit puhtaat? Joka kerta, kuin te vaelatte tämän syntisen maan päällä, mustuvat jalat, ja synnin tomu tarttuu, koska teidän pitää vaeltaman pyhityksen tiellä. Jos vielä muut paikat olisit puhtaat, jalat kuitenkin ovat mustat.

Kukas tiesi, kuinka ne vieraat, jotka tulevat taivaasta, saattavat tanssata teidän kansanne taivaan salissa Karitsan häissä, koska teillä on niin mustat jalat, että te mustutatte sitä puhdasta ja valkiata lattiata, joka on kiiltävä niin kuin kulta? Niillä vierailta, jotka tulevat taivaasta, ovat valkiat jalat ja punaiset tanssikengät. Mutta teillä on vielä mustat jalat niin kuin te olisitte rapakkolantossa kahlanneet.

Antakaat siis pestä teidän jalkojanne ennen kuin vieraat tulevat taivaasta pitämään häitä, että te saattaisitte tanssata heidän kanssansa Karitsan häissä, kultaisen lattian päällä. Vaikka ette ole oppineet niin kauniisti tanssaamaan kuin ne vieraat, jotka tulevat taivaasta, kuitenkin ottavat ne teitä rinkiin tanssaamaan, saati teidän jalkanne olisit puhtaat. Meidän uskomme on, että se on tosi, mitä Hän on sanonut: *”Joka pesty on, hän ei tarvitse muuta, vaan että ainoastans jalat pestään, ja niin hän on kokonansa puhdas.”* Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

[VAJAA]

Saarna kasteesta

[alku kateissa] - - - ti, etteivät ruumenet kelpaa viskaajalle ruuaksi. Ja vaikka Pohjan maalla, kussa on polttopuita ilmankin viljalti, ei polteta ruumenia. Mutta Kaanaan maalla, kussa ei ole niin paljon polttopuita kuin täällä, siellä poltetaan ruumenia.

Nyt on kysymys tämä: Kutkas ovat ruumenet? Eivät armonvarkaats tahdo omistaa itselensä tätä paikkaa Raamatusta. Mutta me kuulemme kaikista asianhaaroista, että ne ovat ruumenet, sillä armonvarkaats ovat likimmäiset Jumalalle, niin kuin ruumenet ovat likimmäiset viskaajalle. Ja niin kuin ruumenet eivät pakene ollenkaan edemmäksi, vaikka riihenperkaaja viskaa niitä samalla voimalla kuin nisuja, niin armonvarkaats eivät pakene sen Suuren Viskaajan kädestä, vaikka Hän niitä viskaa. Ja minkäs tähden he eivät pakene? Sen tähden, että tuuli vastustaa. Nämä ruumenet eivät pakene, vaikka heitä viskataan.

Mutta älä huoli, koska Viskaaja kerkiää viskaamasta, saavat ruumenet nähdä, mihinkä heitä viimein viskataan. Ei Hän ole vielä kerinnyt viskaamasta. Mutta aika tulee, että Hän alkaa mittaamaan, paljonko Hän on saanut jyviä pellostansa. Ja silloin Hän polttaa ruumenet sammumattomalla tulella. Mihinkäs virneet pannaan, joita viskaamalla ei saateta erottaa jyvistä? Pannaanko niitä jyvään kanssa sekaisin aittaans? Ei suinkaan, sillä niistä tulee paha maku elolle, jos heitä jauhetaan sekaisin nisujyvään kanssa. Mutta minä luulen, että seulomalla erotetaan virneet jyvistä. Ja sillä lailla puhdistetaan nisut. Vaikka Kaanaan maassa ei kasva niin paljon virneitä kuin täällä, kussa pelto ei ole vielä korjattu. Mutta ei suinkaan se Suuri Riihen-Perkaaja, josta Johannes puhuu, syö virneitä eikä kalhoita, vaan puhdasta eloa tahtoo Hän syödä.

Suuri Riihenperkaaja on perkaamassa riihensä, ja ruumenet, joita paljon on, eivät pakene kauas Viskaajan kädestä, niin niiden harvain sielujen, joita Riihen Perkaaja on saanut työmieheiksi ja apulaisiksi siinä riihen perkaamisessa, pitäisi rukoilla siementen Herraa, että he saisivat päiväpalkkansa, ei rahassa, mutta elossa, että koska siementen puutos tulee, heillä olisi siemeniä pantavaksi maahan, joka on puhdas virneistä. Sillä vaikka tänä vuonna on saatu vähäsen pellostasta, kuka tiesi pahat vuodet tulevat, koska ei ole mitään pantavavaksi riiheen, eikä mitään perkaamista. Niin kuin te muistatte ennen olleen.

Jos nyt ette säästä pahan vuoden varaa tulevaiseksi ajaksi, niin ei ole viimein siementäkään omasta takaa. Ja millä sitten kylvetään, koska siemenet loppuvat? Älkää syöttäkö eloanne hevosille ja luontokappaleille, vaan säästäkää, säästäkää vaivaisille, jotka nääntyvät nälässä. Sillä ne tarvitsevat paremmin eloa kuin hevoset ja keiturit, joille pitää annettaman risuja pureskella.

Nyt me korotamme sydämemme huokauksilla sen Suuren Riihenperkaajan tykö, joka kokoaa nisut aittaansa, mutta ruumenet polttaa Hän sammumattomalla tulella, että Hän lainaisi meille siementä, puhdasta ja virneetöntä, että me saisimme Hänen esimerkinsä jälkeen kylvää Hänen pyhän siemensensä peltoon, ja että ne siemenet putoaisivat hyvään maahan. Kuule sinä Suuri Siementen Herra köyhäin peltomiesten rukous: Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: MATT. 3: 13–17

13 Silloin tuli Jesus Galileasta Jordaniin Johanneksen tykö, kastettaa häneltä;

14 Mutta Johannes kielsi häneltä, sanoen: minä tarvitsen sinulta kastettaa, ja sinä tulet minun tyköni?

15 Niin vastasi Jesus ja sanoi hänelle: salli nyt; sillä näin meidän sopii kaikkea vanhurskautta täyttää. Ja hän salli hänen.

16 Kun Jesus kastettu oli, astui hän kohta ylös vedestä: ja katso, taivaat aukenivat hänelle, ja hän näki Jumalan Hengen tulevan alas, niinkuin kyyhkyyisen, ja tulevan hänen päällensä,

17 Ja katso, ääni taivaasta sanoi: tämä on se minun rakas Poikani, johonka minä mielistyin.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa puhutaan Vapahtajan kasteesta, joka tapahtui Jordanin virrassa. Mutta me tiedämme, ettei olisi Vapahtaja tarvinnut kastetta, joka ilman kastetta oli puhdas ja synnitön. Kuitenkin tahtoi Hän esimerkillensä pyhittää tämän pyhän toimituksen, että se tuli pyhäksi sakramentiksi. Sillä me olemme kaikki synnistä siemenestä syntyneet, ja tarvitsemme uudensyntymisen peson kautta tulla puhdistetuksi siitä saastaisuudesta ja synnin loasta, joka on tarttunut ihoon äidin kohdusta.

Me puhumme nyt siitä hengellisestä kasteesta, joka tapahtuu Pyhällä Hengellä ja tulella. Koska vastasyntynyt ihminen kastetaan Pyhällä Hengellä ja tulella, tulee hän puhdistetuksi siitä synnin saastaisuudesta, joka on tarttunut ihoon äidin kohdussa. Me olemme tosin ennen vedellä kastetut ja siinä kasteessa ylös otetut Jumalan armoliittoon. Mutta tämä kaste ei saata meitä puhdistaa synnin saastaisuudesta, koska me olemme jälkeen rikkoneet kasteen liiton ja saastuttaneet meidän sielumme vuotavalla pirun paskalla ja vanhan Aatamin sonnalla. Piru on paskantanut meidän päällemme. Ja siitä pirun paskasta nousee semmoinen haju, ettei Taivaallinen Vanhin saata ottaa meitä syliinsä, ennen kuin Hän pesee vasta uudesta syntyneitä puhtaaksi siitä synnin saastaisuudesta Pyhällä Hengellä ja tulella.

Kyllä vissimmästi suruttomat luottavat paljon sen päälle, että he ovat kerran kastetut vedellä. Mutta eivät ne sokeat raukat tiedä,

että piru on jälkeen monta tuhatta kertaa paskantanut heidän päällensä. Ja että he ovat niin hirmuisesti sokaisseet itsensä paskalla ja vanhan Aatamin sonnalla, etteivät he enää tyhjä tunne pirun paskaa sisältä. Niin kuin sika usein seisoo paskahyysikän alla, niin seisoo myös luonnollinen ihminen pirun paskahyysikän alla, eikä moiti ollenkaan, että piru laskee vuotavan ja vetelän sontansa hänen päällensä. Moni hengellinen sika aukaisee vielä suunsa ja ottaa makealla himolla vastaan, mitä rietas perseestänsä laskee. Ei suinkaan hengellinen sika laita laiduntansa, koska hän seisoo pirun paskahyysikän alla ja syö pirun paskaa ja vanhan Aatamin sontaa.

Moni hengellinen sika pitää sitä vuotavata pirun paskaa makeana, vaikka hänellä olisi parempaa ruokaa tarjona. Mutta ei hän huoli siitä paremmasta ruoasta, niin kauan kuin se vuotava pirun paska vuotaa pirun perseestä. Nyt tahtoo semmoinen hengellinen sika tulla Taivaallisen Vanhimman syliin semmoisena, paskassa ja sonnassa, niin kuin hän on. Ei hän ole ainoastansa ulkonaisesti sokaistu, mutta pirun paska on painanut hänen lihansa, ettei se kelpaa muille kuin pirulle paistiksi. Ei semmoinen tule puhtaaksi sillä, että häntä on kerran kastettu vedellä, sillä hän on, niin kuin Paavali kirjoittaa kreetalaisista, pesty sika, joka menee taas tahraamaan itsensä loassa.

Ja kyllä moni luulee, että semmoinen sika, joka kerran pesty on, ja on jälleen tahrannut itsensä loassa, tulee sillä hyväksi, että pirun paska kravataan pois ulkoiselta puolelta. Mutta koska pirun paska on painanut hänen lihansa, niin hän ei tule hyväksi sillä, että häntä kravataan sonta ulkonaisesti. Vaikka skaltattaisiin kuumassa vedessä, ei hän vielä tule puhtaaksi. Kuinkapa hän tulee sillä pessolla puhtaaksi, koska pirun paska on painanut hänen lihansa ja verensä, ettei muu kuin piru ja tuonen koirat lystännä hänen lihaansa syödä. Hänet pitää siis kastettaman Pyhällä Hengellä ja tulella, ennen kuin hän saattaa Jumalalle kelvata.

Sen tähden sanoi myös Johannes: *”Minä kastan tosin vedellä, mutta minun jälkeeni tulee se, jonka kengännauhoja minä en ole kelvoinen päästämään. Hänen pitää kastaman teitä Pyhällä Hengellä ja tulella.”* Vapahtaja sanoi myös itse: *”Minä tulini sytyttämään tulta maan päälle.”* Ja tämä hengellinen tuli on se valkeus, jota maailman orjat pelkäävät. Se valkea, jonka Vapahtaja sytytti, näkyi niin kuin viileskellyt kielet helluntaipäivänä. Mutta maailmanlapset pelkäävät sitä valkeata, ja luulevat, että se on riettaan hengen tuohusvalkea. He luulevat itsensä puhtaaksi, koska he ovat vedellä kastetut, eivätkä niin muodoin tahdo tulla kastetuksi Pyhällä Hengellä ja tulella.

Mutta ei suinkaan yksikään tule osalliseksi taivaan valtakunnasta, joka ei ole kastettu Pyhällä Hengellä ja tulella. Koska joka ihminen, joka kahden jalan päällä käypi, on kasteen jälkeen sokaissut ja tahrannut itsensä synnin loassa, ja pirun paskalla pilannut itsensä, kuinkas saattaa Taivaallinen Vanhin ottaa sen kaltaisia syliinsä ilman puhdistamatta? Ottaakos teistä yksikään sitä lasta syliinsä, joka on sokaissut itsensä? On paskaa kaivanut kynsillensä ja vielä suuhun pannut sontaa, ja hieronut kaikki vaatteensa paskalla. Ei yksikään vanhin ota sen kaltaista syliin, ennen kuin hän on ensinnä korjannut sen. Ja te näette, mikä suuri vaiva tulee Vanhimmalle siitä korjaamisesta.

Mutta muutamat lapset eivät tahdo antaa itseänsä korjata. He riestävät kyllä Vanhimmalla syliin semmoisena kuin he ovat, nimittäin sokaistuna. Mutta jos Vanhin tahtoo heitä korjata ensinnä, niin he parkuvat, potkivat ja kynsivät. Eikä saa Vanhin korjata muutamia lapsia sen tähden, että he potkivat vastaan ja parkuvat, niin kuin mikä suuri rangaistus olisi, koska heitä korjataan. Juuri niin tekevät myös vanhan Aatamin lapset, koska Taivaallinen Vanhin tahtoo Pyhällä Hengellä ja tulella kastaa eli korjata ja puhdistaa heidän sydämiänsä siitä pirun paskasta, jolla he ovat sokaisseet ja tahranneet

itsensä lapsuudesta saakka. He parkuvat ja puikivat vastaan, koska Vanhin ottaa heitä kiinni korjataksensa heitä. Ja muutamat pakenevat ulos ja karkaavat, koska Vanhin tahtoo heitä korjata, ja sanovat niin kuin Pietari: *”Ei sinun pidä ikänänsä minun jalkojani pesemän.”* Niin pakenevat vanhan Aatamin lapset, koska Taivaallinen Vanhin tahtoo korjata pirun paskaa heidän sydämistänsä. Se on heidän mielestään niin suuri prässä, että tulla korjatuksi. Ennen he pikemmin käyvät paskassa ja sonnassa, kuin että he antaisivat Vanhemman korjata itseänsä.

Mutta se on arvattava, että pirun paska on niin pahoin haiseva kalu, ettei se lähde paljaalla vedellä, vaikka Vanhin on kerran heitä pessyt vedellä kasteessa. Kyllä pirun paska vielä haisee. Ja olisi sittenkin parempi, jos he pysyisivät puhtaana, koska Vanhin on heitä pessyt. Mutta niin kuin Paavali kirjoittaa, että pesty sika hieroo itsensä loassa, niin tekevät kaikki hengelliset siat. He hierovat ja tahravat itsensä loassa, etteivät he pirun paskan tähden tunne. Hamasta kiireestä niin kantapäähän asti, kirjoittaa Jesaja, ei ole hänessä tervettä paikkaa, vaan sinimarjat ja veripahat, jotka eivät puserretet ole. Ja pahoin haisevat haavat peittävät koko hänen ruumiinsa. Ja semmoisena, nimittäin täynnänsä sontaa ja pirun paskaa, tahtovat nyt vanhan Aatamin lapset hypätä Taivaallisen Vanhimmalla syliin ilman korjaamatta.

Ja koska Vanhin tahtoo ensinnä korjata heitä, niin he pakenevat. Ja muutamat, joita Taivaallinen Vanhin alkaa korjaamaan, parkuvat ja potkivat, ja vääntelevät ruumistansa. Ilmankin on hauskenpi pirun paskassa käydä, kuin että tulla korjatuksi. Me sanoimme äsken, ettei pirun paska lähde paljaalla vedellä, vaan Pyhällä Hengellä ja tulella pitää ihmisen sydän korjattaman. Ja ne harvat lapset, jotka antavat itsensä korjata, tuntevat itsensä palavaksi, koska Taivaallinen Vanhin rupeaa puhdistamaan heidän sydämiänsä hengellisellä tulella.

Daavid sanoo: *”Minun sydämeni on palava minussa.”* Ja opetuslapset Emmauksen tiellä sanoivat: *”Eikö meidän sydämemme palanut meissä?”* Sydän tuntuu palavaksi, koska Taivaallinen Vanhin on puhdistanut häntä Pyhällä Hengellä ja tulella. Tämä pyhä valkea, jota Vapahtaja tuli sytyttämään maan päälle, on sammunut maailmassa sen hirmuisen höyryn tähden, joka nousee pohjattomuuden pirtistä. Rietas pääsi vielä kusemaan ja paskantamaan siihen pyhään valkeaan. Niin se sammutti sen pyhän valkean, jonka Vapahtaja tuli sytyttämään. Ja ei ole mikään niin paha sammuttamaan tätä pyhää valkeata ihmisen sydämessä, kuin se vuotava pirun paska, jonka hän laskee perseestänsä niitten sikain suuhun, jotka pitävät sitä makeana. Semmoisia ei saata Vanhin puhdistaa.

Myös nekin onnettomat ja sokeat raukat, joita Vanhin freistaa Hengellä ja tulella puhdistaa, parkuvat ja kärsimättömyyden tähden potkivat vastaan, koska Vanhin on heitä korjaamassa. Ja kuitenkin menee moni niistäkin, niin kuin pesty sika, toisen kerran hieromaan itsensä loassa ja kaivamaan pirun paskaa. Ja vaikka kuinka Vanhin freistaa lapsiansa korjata, ja Hengellä ja tulella puhdistaa, eivät he kuitenkaan tule koskaan niin puhtaaksi kaikesta pirun paskan hajusta, ettei tunnu enää mitään hajua heissä. Kuitenkin täytyy Taivaallisen Vanhimman ottaa niitä syliinsä, joita hän on kasteen puhtaalla vedellä pessyt, Pyhällä Hengellä ja tulella puhdistanut, ja vielä pyhällä suitsutuksella savustanut. Hänen täytyy, sanon minä, ottaa niitä syliinsä, jotka itkevät ja parkuvat Hänen peräänsä. Hänen täytyy antaa heidän imeä virvoituksen rinnoista, ja sen jälkeen antaa heille suuta, että he vaikenisivat ja leppyisivät.

Mutta muutamat pahankuriset lapset tahtovat aina istua Vanhemman sylissä. He parkuvat myötäänsä, niin pian kuin Vanhin laskee heitä pois sylistä. Eivät he tahdo antaa sen vertaa aikaa Vanhemmalle, että Hän valmis-
taisi muille lapsille ruokaa. Mutta me

tiedämme, että nuorin lapsi on Vanhemmalle rakkain. Sen tähden, että hän on kauris, mutta heikko ja kelvoton, eikä saata itseänsä auttaa. Eivät ole vanhemmat lapset niin rakkaat Vanhemmalle, kuin se nuorin lapsi, joka on vastasyntynyt, jonka Vanhin on vasta pessyt ja puhdistanut uudensyntymisen pessolla. Jonka Hän on kääriinnyt puhtaisiin liinavaatteisiin. Jonka suuhun Hän tiputtaa muutamia pisaroita armoa vuotavaisista rinnoistansa, koska se on niin kelvoton, ettei hän saata imeä.

Mutta vanhemmat lapset, joista muutamat tuskin saattavat käydä puuta myöten, muutamat juoksevat ulkona, ja muutamat ovat niin kuin käskyläiset Vanhemmalle. Ne eivät ole enää niin rakkaat Vanhemmalle. Eikä Hän jouda niitä enää sylissä kantamaan joka aika. Erinomattain ne, jotka ovat sillä iällä, että he kelpaavat Vanhemmalle käskyläiseksi. Ne eivät saa usein istua Vanhemman sylissä eli syödä rieskaa. Vaikka Hänen täytyy usein antaa niille, jotka ovat heikot uskossa, Hänen täytyy niille antaa rieskaa, niin kuin Paavali kirjoittaa kristityille: *”Rieskalla olen minä teitä ruokkinut, koska vahvempaa ruokaa ette kannu.”* Koska nyt Vanhin käskee heidän katsoa perään, mitä ne muut lapset tekevät maailmassa, niin he menevät ja löytävät muutamia pirun paskaa kaivamasta hysyikän alla. Ja käskyläiset sanovat: *”Mitäs te siellä pirun paskaa kaivatte? Vanhin käski teidän tulla sisälle. Hän tahtoo teitä pestä ja puhdistaa. Onkos teistä makea se pirun paskan haju, koska te aina tahraatte siinä itseänne, vaikka te olette kerran pestyt?”*

Mutta ne maailmanlapset, jotka pitävät hauskana, että kaivaa pirun paskaa ja syödä sitä, suuttuvat niille käskyläisille ja sanovat: *”Katso perseeseen! Jokopa sinä olet puhdas? Ilmankin sinä olet taas tullut tänne juoruja kantamaan. Jos et anna minulle omantunnon rauhaa, niin minä annan sinulle selkään.”*

*Minä annan valituksen maaherralle, että
sinä haukut kunniallisia ihmisiä.” - - -*

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto / Oulun maakunta-
arkisto /

Profeetta Elisa sanoi yhdelle pakanalle, joka oli pitalinen: **Mene ja pese sinuas Jordanin virrassa. Mutta tämä pakana Naeman suuttui profeetalle ja sanoi: "Eikö vedet Syyriassa ole kaikkia Israelin vesiä paremmat?"**

Tämä esimerkki osoittaa meille, että kaikki pakanat suuttuvat, koska heille pannaan senkaltainen työ eteen, josta järki loukkaantuu. Pakana Naeman oli kuullut, että Israelissa pitäisi löytymän profeetta, joka saattaa kaikenlaisia tauteja parantaa. Koska nyt Syyriassa ei löytynytäkään sitä, joka olisi saattanut parantaa pitali tautia, niin päätti tämä pakana mennä profeetta Elisan tykö, mutta hän ajatteli, että profeetta panee kätensä hänen päällensä ja lukee joitakin noitain läksyjä, niin kuin noidat pruukaavat tehdä.

Mutta kuin profeetta Elisa ei tullutkaan kauniilla sanoilla puhuttelemaan, vaan käski hänen mennä pesemään itseänsä Jordanin virrassa, silloin suuttui pakana profeetalle ja sanoi: *"Eiköpä Syyriassa ole parempi vesi, kuin Jordanissa?"* Profeetan sana vaikutti pakanan sokeassa järjessä semmoisen vastahakoisuuden, niin kuin jos joku kristitty täällä olis sanonut jollekulle pakanalle, että hänen pitää ruveta peräsuolesta parannusta tekemään. Ja minä luulen, että kaikki pakanat olisivat suuttuneet profeetalle sen sanan tähden.

Luonnollinen ihminen luulee, että kristityn pitäisi häntä puhutteleman kauniilla ja suloisilla sanoilla, niin kuin te itse tiedätte, milliset arvelukset teillä olit kristillisyydestä, koska tämä heräys ensin tuli kuulluksi. Jos kristillisyyden laatu olis semmoinen ollut, että suloiset evankeliumin saarnat olisit vaikuttaneet oikean heräyksen, niin olisivat tosin kristityt ja pakanat ottaneet teitä ympäri kaulan. Mutta Johannes saarnais Juudean korvessa synnin synniksi, ja Jordanissa hän kastoi ja saarnais pyhät fariseukset kyykäärmeen sikiöiksi, ja ilmoitti hänen jälkeensä tulevan sen, joka hänen edellensä on ollut, joka kastaa Pyhällä Hengellä ja tulella.

Niin me nyt ymmärrämme, miksi kaste eli kastaminen Jordanissa piti oleman voimallinen lääkitys kaikille pitalisille, jotka tahtoivat synnin pitalista puhtaaksi tulla. Mutta ei pakana ymmärrä, että siinä vedessä pitäis oleman senkaltainen voima terveeksi tekemään pitalisia. Kuitenki tuli se pakana Naeman paratuksi pitalisuudestansa, kuin hän ensimmäisen kerran oli kastanut itsensä Jordanissa.

Me mahdamme nyt kysyä, niin kuin Lutherus: *"Kuinka vesi taitaa niin korkeat asiat matkaansaattaa?"* Vesi on senkaltainen aine, jonka kautta ruumiin saastaisuus pestään ja puhdistetaan. Mutta koska kysymys tulee synnin pitalisuudesta, joka ulottuu sieluun asti, silloin tulee järki sokeaksi, jos hän tahtoo ymmärtää, kuinka kaste vaikuttaa syntein anteeksisaamisen. Tämä ei ole semmoinen asetus, että järki sen käsittää, mutta uskolla täytyy meidän ottaa se vastaan. *"Joka uskoo ja kastetaan, se tulee autuaaksi, mutta joka ei usko, se kadotetaan"*, jos hän vielä kymmenen kertaa olis kastettu.

Meidän pitää tänä päivänä katseleman, kuinka Vapahtaja kastetaan. Mutta ne harvat sielut, jotka katsovat, kuinka Vapahtaja kastetaan, nostakoot silmänsä ja katsokoot, jos taivas aukenee ja jos Pyhä Henki tulee hänen päällensä niin kuin kyyhkynen, ja arvatkoot siitä, että jos ei kastetun päälle Pyhä Henki tule, niin ei kaste vaikuta mitään.

Rukoilkaa kaikki kastetut, että Pyhä Henki tulisi teidän päällenne, että jaksaisitte uskoa, sillä kaste saattaa syntein anteeksi saamisen ja antaa ijankaikkisen elämän kaikille niille, jotka uskovat. Kuule kasteen asettaja, katuvaisten huokaus: Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 3: 13–17

13 Silloin tuli Jesus Galileasta Jordaniin Johanneksen tykö, kastettaa häneltä;

14 Mutta Johannes kielsi häneltä, sanoen: minä tarvitsen sinulta kastetta, ja sinä tulet minun tyköni?

15 Niin vastasi Jesus ja sanoi hänelle: salli nyt; sillä näin meidän sopii kaikkea vanhurskautta täyttää. Ja hän salli hänen.

16 Kuin Jesus kastettu oli, astui hän kohta ylös vedestä: ja katso, taivaat aukenivat hänelle, ja hän näki Jumalan Hengen tulevan alas, niinkuin kyyhkyisen, ja tulevan hänen päällensä,

17 Ja katso, ääni taivaasta sanoi: tämä on se minun rakas Poikani, johonka minä mielistyin.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa kuulumme, että Jeesus tuli Johanneksen tykö ja pyysi kastetta. Hän, jolla ei yhtään syntiä ollut, tosin ei tarvinnut kasteen kautta saada synnit anteeksi, mutta Hän tahtoi antaa syntisille esimerkin ja pyhittää tämän sakramentin.

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katselemaan kasteen hyödytystä ja tarpeellisuutta, kuin Lutherus sanoo, että kaste saattaa syntein anteeksi saamisen, vapahattaa kuolemasta ja perkeleestä ja antaa ijankaikkisen elämän kaikille niille, jotka uskovat.

Meidän pitää nyt katselemaan:

1. Millä lailla kaste saattaa syntein anteeksi saamisen;
2. Kuinka kaste vapahtaa kuolemasta ja perkeleestä, ja
3. Kuinka kaste antaa ijankaikkisen elämän kaikille niille, jotka uskovat.

1. Kaste saattaa syntein anteeksi saamisen. Onko nyt kaikki kastetut saaneet synnit anteeksi? Eivät kaikki kastetut sitä usko, ja nekin, jotka uskovat, tahtovat usein olla huikeentelevaiset uskossa ja elämässä. Ne ei tahdo olla pysyväiset liitossansa. Ja

muutamat luottavat sen uuden syntymisen päälle, joka on tapahtunut kasteessa. Mutta ne harvat sielut, jotka ovat kastetut, ei ainoastansa vedellä, mutta Pyhällä Hengellä ja tulella, saavat uskoa, että he uuden syntymisen pesossa ovat saaneet kaikki synnit anteeksi ja tulleet Jumalan lapsiksi.

2. Kuinka kaste vapahtaa kuolemasta ja perkeleestä. Ne, jotka pysyvät siinä kasteen liitossa Pyhän Hengen uudistuksen kautta, valvomisen kautta, sodan ja kilvoituksen kautta, saattavat olla vapahdetut hengellisestä kuolemasta ja myös ijankaikkisesta kuolemasta, jos he pysyvät uskossansa vahvana loppuun asti. Kaste vapahtaa myös uskovaisia perkeleestä, ettei ole perkeleellä yhtään valtaa niitten päälle, jotka Jumalan armon kautta voittavat perkeleen ja maailman kiusaukset.

3. Kuinka kaste antaa ijankaikkisen elämän kaikille niille, jotka uskovat ja Jumalan armon kautta ovat tulleet vakuutetuiksi syntein anteeksi saamisesta, sillä kussa syntein anteeksi antamus on, siinä on myös elämä ja autuus. Ja kuin Raamattu sanoo, että vanhurskas elää uskostansa, niin on arvattava, ettei yksikään muu elä uskostansa, kuin se, joka totisen parannuksen ja elävän uskon kautta on tullut vanhurskautetuksi. Siinä on ijankaikkinen elämä, että vanhurskas elää uskostansa.

Mitä kaste merkitsee? Että vanha Aatami pitää jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta upotettaman ja kuoletettaman. Tämä Lutheruksen selitys on myös kristityille juuri tarpeellinen muistaa, sillä vanha Aatami tahtoo myös kristityillä tulla ulos valvomattomuuden kautta. Jos vanha Aatami ei tule upotetuksi ja kuoletetuksi Jordanin virrassa jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta, tulee hän pian herraksi. Moni on vanhan Aatamin tähden kadottanut uskonsa ja mennyt helvettiin.

Nyt on Taivaallinen Vanhin pesemässä lapsiansa Jordanin virrassa, että he tulisivat

puhtaiksi siksi kuin vieraat tulevat taivaasta. *"Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki."* Menkää nyt kaikki mustat tataraiset Jordannin virtaan ja antakaa Vanhemman pestä ja puhdistaa teidän sielujanne, sillä ette kuitenkaan omalla pesemisellä tule miksikään. Mutta älkää parkuko, te hulliaiset, sen tähden että Vanhin pesee teitä kylmällä vedellä ja panee vielä saippuata silmiin, sillä ette kuitenkaan muutoin tule puhtaiksi. Vanhin tahtoo, että Hänen lapsensa pitää oleman puhtaat. Ei Hän saata mustia näyttää vieraille.

Tulkaa pesemään teitänne, että Taivaallinen Vanhin saattais näyttää teitä vieraille, jotka tulevat taivaasta. Kuka tiesi vieraat pian tulevat taivaasta. Pian pääsette elämän virrassa saunomaan, että tulisitte valkeiksi ja puhtaiksi ja kiiltäviksi niin kuin enkelit. Amen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma Kansallisarkisto / Helsinki /

Minä saan nähdä häntä, mutta en nyt, minä katselen häntä, vaan en läsnä. — Tähti nousee Jaakobista, ja valtikka Israelista.

Näin puhui yksi pakanallinen noita, joka oli kutsuttu Israelin seurakuntaa kiroamaan, mutta Jumalan voimallisten liikutusten kautta täytyi siunata. Hän näki myös kaukana, tulevaisessa ajassa Vapahtajan kuvailevan hänen silmäinsä edessä, vaikka tämä näkeminen oli niin himmi, ettei hän saattanut erottaa maallisen valtakunnan taivaan valtakunnasta. Hän näki niin kuin sumussa, että tähti nousee Jaakobista, ja valtikka Israelista. Mutta mikä tähti tämä oli, ja millinen valtikka se oli, sitä hän ei saattanut selittää. Jos me otamme muut Raamatun paikat ojennukseksi, niin me löydämme, että tähti on hengellisessä tarkoituksessa yksi hengellinen valo, joka osoittaa matkustavaisille, mistä tie menee taivaaseen, koska he vaeltavat pimeyden varjossa. Ja jos tämä tähti ei johdattais matkustavaisia ijankaikkisuuteen, niin he eksyisit.

Että tämä tähti nousi Jaakobista, se merkitsee, että hengellinen valkeus tuli maailmaan Jaakobin sukukunnasta; koska nimittäin kaikki pakanat Vanhassa Testamentissa olit kokonansa pimeydessä, oli aina Jaakobin sukukunnassa yksi pikkuinen valo, vaikka harvat ihmiset otit siitä valosta vaaria.

Se valtikka, jonka Bileam näki, merkitsee yhden hengellisen valtakunnan, joka on alkunsa saanut Israelista. Mutta kaikki nämät asiat olit niin kaukana hänen näyssänsä, että hän tunnustaa: *”Minä saan nähdä Häntä, mutta en nyt, minä katselen Häntä, vaan en läsnä,”* ja luetaan nämät Bileamin sanat 4. Mooseksen kirjassa 24. luvussa. Tämä pakanallinen noita oli muutoin tullut kiroilemaan Israelin seurakuntaa, mutta koska hän tuli likemmäksi ja katseli heidän kauneuttansa, täytyi hänen siunata Israelin seurakuntaa, vaikka hän oli tullut kiroilemaan heitä.

Se on tapahtunut monelle, joka sanoman kautta on kuullut jotaki kristillisyydestä, että hän on tullut kiroilemaan heitä, mutta koska hän on katsellut kristillisyyttä likempää, on hänen häätynyt sanoa, niin kuin se noita Bileam: *”Siunattu olkoon se, joka sinua siunaa ja kirottu olkoon se, joka sinua kiroaa.”* Niin kuin Bileam oli lähtenyt kotoa matkaan kiroilemaan Israelin seurakuntaa, niin on moni maailman noita lähtenyt matkaan kiroilemaan ja pilkkaamaan kristityitä. Mutta koska hän on katsellut kristillisyyttä likempää, on hänen ajatuksensa kristillisyydestä muuttunut, ja sen saman miehen, joka aikoi kristityitä kiroilla, on häätynyt siunata heitä.

Koska luonnollinen järki pitää luonnollisen tilaisuutensa kristillisyytenä, katsoo hän sen oikean kristillisyyden taikaukseksi ja riettaan hengen vaikutukseksi. Ja koska sanoma kristillisyydestä kulkee edemmäksi, panee rietas yhdelle sanalle kymmenen valetta lisäksi; sillä tavalla kuuluvat kristillisyyden vaikutukset hirmuiseksi luonnollisen ihmisen korvissa, niin että luonnollinen ihminen ei saata muuta ajatella kristillisyydestä, kuin mitä rietas henki panee häntä uskomaan, että kristillisyyden on yksi ihmeellinen taikus. Mutta koska luonnollinen ihminen, joka oli lähtenyt matkaan kiroilemaan kristityitä, tulee likemmäksi ja katselee kristillisyyden luontoa ja kristillisyyden vaikutuksia, tulee hänelle se vakuutus, ettei ole väärsti kiroilla kristityitä. Vaikka tämä kristillisyyden valo on ensin niin himmi, että se näyttää niin kuin pikkuinen tähti taivaan reunalla, kuitenkin on Jumalan Henki jo vääntänyt sokean raukan mieltä toisaalle, koska hänen, joka tuli kiroilemaan Israelin seurakuntaa, häätty siunata heitä.

Mutta moni maailman ihminen on niin pautunut, että jota useamman kerran hän näkee kristityitä, sen enemmän hän kiroilee heitä. Tämä hengellinen viha tulee useimmin niille,

jotka ovat mielestensä siveästi eläneet. Koska heidän siveyttään laitetaan, suuttuvat he niin kovin, että he rupeavat kiroilemaan ja sadattelemaan. Niin tekevät myös armonvargaat, koska heidän uskonsa laitetaan. He suuttuvat kaikille niille, jotka tahtovat heidän uskonsa koetella.

Se elävä kristillisyyks tulee niin vastahakoiseksi ja niin hirmuiseksi siveille ja armonvarkaille, että he pikemmin menevät päättänsä myöten helvettiin, kuin että he rupeaisit katumuksen ja parannuksen tekemään. Pikemmin kääntyvät jo umpipakanat eli senkaltaiset ihmiset, jotka ovat hyvin krouvisti eläneet, kuin ne siveät ja oikeat armonvargaat, joiden autuuden perustus on pääkallossa. Sillä umpipakanat havaitsevat vähän ajan perästä, että heidän elämänsä ei ole suinkaan kristillinen elämä, ja tulee heille kristittyin kanssapuheesta pian se vakuutus, että he senkaltaisella elämällä vissimmästi menevät kadotukseen, jos muutosta ja parannusta ei tule. Mutta siveät huorat ja rehelliset varkaat, jotka ei tunne ollenkaan vikojansa, ne suuttuvat niin kuin tuhka, koska heitä soimataan huoruudesta ja varkaudesta, sillä heidän kunniansa on niin suuri, että he menevät kunniansa kanssa helvettiin. Sen tähden sanoo myös Vapahtaja, että moni pakana tulee idästä ja lännestä istumaan Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa, mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen.

Ne miehet idästä, jotka tulit pitkän matkan päästä etsimään sitä vastasyntynyttä Vapahtajaa, olit myös pakanat, ja yksi outo tähti johdatti heitä Beetlehemiin; mutta Jerusalemin asuvaset, joilla oli parempi tieto siitä tulevaisesta Vapahtajasta, ei menneet sinne, vaikka he kuulit, että tähti oli nähty.

Niin se tapahtuu vielä nytki, että umpisurutomat kääntyvät pikemmin oikean kristillisyyden puoleen, kuin muutamat suukristityt, jotka asuvat kirkon vieressä ja kuulevat Jumalan sanaa joka sunnuntai. Mutta sen

suurempi edesvastaus tulee niille, jotka kuulevat usein Jumalan sanaa, eivätkä sen tähden mene Beetlehemiin etsimään ja kumartamaan sitä vastasyntynyttä Juudan Kuningasta.

Ei ole joka aika sen Kuninkaan tähti taivaan reunalla loistamassa. Mutta näinä aikoina on Hänen tähtensä alkanut paistamaan pohjan maassa, niin kuin se sama tähti silloin paisti idän maassa. Se sama tähti oli silloin niin kuin tien osoittaja niille, jotka pimeyden aikana vaelsit. Ja se sama tähti pitäis vielä nytki oleman tien osoittajana kaikille, jotka sydämen hartaudella etsivät Vapahtajaa.

Ottakaat siis vaari taivaan tähdistä, te köyhät matkustavaiset, jotka vaellatte monta vaarallista retkeä sumun ja myrskyilman lävitse, ottakaat vaari taivaan tähdestä, koska pimeyden aika tulee, koska maailman tuuli tulee tuiskun kanssa ja ottaa pois tien, ettei tolaa tunnu. Ottakaat vaari taivaan tähdistä, koska taivas mustuu ja aurinko mustan pilven takana on pimeäksi tullut. Ottakaat vaari taivaan tähdistä, koska tie loppuu, ja te joudutte yötä olemaan metsässä hukkein ja jalopecurain keskellä. Ottakaat vaari taivaan tähdistä ja rukoilkaat, että Herra pian antais armiaan aurinkonsa paistaa niille, jotka pimeyden laaksossa istuvat. Ja me toivomme ja uskomme, että Hän kuulee kaikkien murheellisten, itkeväisten ja viheliäisten rukouksen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 2: 1–12

1 Koska siis Jesus syntynyt oli Betlehemissä Juudan maalla, kuningas Herodesen aikaan, katso, tietäjät tulivat idästä Jerusalemiin ja sanoivat:

2 Kussa on se syntynyt Juudalaisten kuningas? sillä me näimme hänen tähtensä idässä, ja tulimme häntä kumartaen rukoilemaan.

3 Kuin kuningas Herodes sen kuuli, hämmästyti hän ja kaikki Jerusalem hänen kanssansa,

4 Ja kokosi kaikki ylimmät papit ja kirjanoppineet kansan seassa, ja kyseli heiltä, kussa Kristuksen syntymän piti.

5 Ja he sanoivat hänelle: Betlehemissä Juudan maalla; sillä niin on prophetan kautta kirjoitettu:

6 Ja sinä Betlehem Juudan maassa, et sinä ole suinkaan vähin Juudan pääruhtinasten seassa; sillä sinusta on tuleva se Ruhtinas, jonka minun kansaani Israelia pitää hallitseman.

7 Silloin kutsui Herodes tietäjät salaa, ja tutkisteli visusti heiltä, millä ajalla tähti ilmestyi,

8 Ja lähetti heidät Betlehemiin, ja sanoi: menkää ja kysykää visusti lapsesta, ja kuin te löydätte, niin ilmoittakaat minulle, että minäkin tulisin ja kumartaisin häntä.

9 Kun he olivat kuninkaan kuulleet, menivät he matkaansa, ja katso, tähti, jonka he olivat nähneet idässä, kävi heidän edellensä, niinkauvan kuin hän edellä käyden seisautti sen paikan päälle, jossa lapsi oli.

10 Kun he tähden näkivät, ihastuivat he sangen suurella ilolla,

11 Ja menivät huoneeseen, löysivät lapsen äitinsä Marian kanssa, maahan lankeivat ja rukoilivat häntä, ja avasivat tavaransa, ja lahjoittivat hänelle kultaa ja pyhää savua ja mirhamia.

12 Ja Jumala kielsi heitä unessa Herodeksen tykö palajamasta; ja he menivät toista tietä omalle maallensa.

Me kuulimme meidän pyhästä evankeliumistamme, että tietäjät idästä tulit hakemaan ja kumartaen rukoilemaan sitä äsken syntynyttä Juudan Kuningasta. Ja yksi outo tähti, joka oli ilmestynyt taivaalle, oli heille tien osoittajana. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta perään ajatteleman: **kuinka Jumala johdattaa pakanoita Vapahtajan tykö.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Pakanat idästä tutkivat taivaan tähtiä, ja niitä tutkeissansa ilmestyy heille yksi outo tähti.**

Toinen tutkistelemus: **Tämä outo tähti on heille tien osoittajana.**

Antakoon se armollinen Herra Jeesus, jonka tähti nyt on ilmestynyt, että kaikki pakanat rupeaisit seuraamaan tätä tähteä, joka osoittaa heille tien Beethleheemiin.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Pakanat idästä tutkivat taivaan tähtiä.** Se on harva ihminen, joka oikein tutkii taivaan tähtiä. Ne ihmiset, joitten tavara on maan povessa, katsovat alaskäsin, eivätkä niinmuodoin jouda silmiänsä nostaa taivaaseen. Sillä he hakevat niin ahkerasti sitä aarnihautaa, jossa he luulevat löytävänsä ison kätketyn tavarän, ettei he muista silmiänsä nostaa ylöskäsin. Ja vaikka useimmat ihmiset hakevat sitä aarnihautaa, joka yhteisen luulon ja vanhan muisteluksen jälkeen pitäis löytymän maan povessa, eivät ne kuitenkaan löydä sitä, sillä manalaiset eli maanhaltia on kätkenyt sen luultun tavarän maan alle.

Jos joku olis semmoinen lumooja, joka saattais maanhaltian kanssa puhua, niin sanotaan senkaltaisen saavan sen ison tavarän, jonka muut ihmiset turhaan etsivät. Mutta vaikka maanhaltian tavara kiiltää niin kuin kulta maan alla, koska se tuodaan ylös maan alta, ja auringon paisteessa katsellaan, ei se ole muu kuin sysihauta. Niinmuodoin tulevat kaikki ne ihmiset petetyksi, jotka hakevat sitä kätkettyä tavaraa maan alta. Mutta ne harvat ihmiset, jotka hakevat sitä kätkettyä tavaraa taivaassa, ne pruuukaavat aina katsoa ylöskäsin, vaikka muut maailman ihmiset sanovat, että ne on hullut, jotka hakevat aarnihautaa taivaassa.

Tapahtuu myös välistä niin, että ne, jotka hakevat sitä kätkettyä tavaraa taivaassa, lankeavat johonkuhun kuoppaan, koska he käydessä katsovat aivan ylöskäsin. Mutta vaikka riettaan enkelit pääsevät nauramaan, koska yksi taivaaseen katsova ihminen lankee, ei

he sen tähden saata estää häntä nousemasta ylös. Jos se taivaaseen silmiänsä nostava ihminen ja tähtien tutkija käypi tasaisesti ja tunnustelee jalvoillansa, missä kuopat ovat, ei hänen pitäis niin usein lankeeman, ja hänestä ei pitäis oleman riettaan enkeleille niin paljon nauramista.

Koska nyt, niin kuin sanottu on, tietäjät idästä eli tähtien tutkijat rupeavat nostamaan silmänsä taivaaseen, ilmestyy heille yksi outo tähti, joka maailman alusta jo on ollut taivaan reunalla, vaikka ihmiset eli tähtien tutkijat ei ole ennen sitä nähneet, koska se on ollut kätkeytyneenä muitten tähtien takana, eli jos vanhat ihmiset ei ole ymmärtäneet pitkän silmän kautta katsoa niitä tähtiä. Kuinka ikänänsä tämä asia on, se ainoastansa on vissi ja tosi, että tietäjät idästä ovat äkänneet yhden oudon tähden. Ja siitä he arvaavat sen vanhan uskon jälkeen, että yksi suuri ja voimallinen Kuningas on syntynyt maailmaan.

Ja sen tähden johdatuksen jälkeen lähtevät he matkustamaan idästä, pitkän matkan päästä, sinne käsin, kuhunka tähti taivaalla jutaa. Kuinka kaukana tietäjitten syntymäpaikka on Beetlehemistä arvataan siitä, että muutamat maanmittaajat ovat räknänneet, että he ovat vaeltaneet koko vuoden ennen kuin he kostuit Jerusalemiin.

Jos nyt ihminen vaeltaa kolme peninkulmaa päivässä, joka käypi hitaasti, niin on tietäjitten syntymäpaikka ollut lähes 300 peninkulmaa Beetlehemin kaupungista, voipi vielä olla edempänä. Koska evankelista ei ole kuullut sen maakunnan nimeä, kusta tietäjät tulit, niin se on arvattava, että näitten tietäjitten syntymäpaikka on ollut niin kaukana Jerusalemista, ettei ole korva kuullutkaan sen maakunnan nimeä. Yhtä hyvin läksit nämät tietäjät vaeltamaan siitä synkiästä ja paksun sumun sisällä olevaisesta pakanallisesta maasta. He läksit vaeltamaan niin pitkän matkan päästä, ettei he tienneetkään tämän matkan päätä.

Mutta se ihmeellinen tähti oli heille taluttajana eli tien osoittajana. Ei he kuitenkaan osanneet ojeti Beetlehemisiin, vaan he eksyit Jerusalemin kaupunkiin, kussa he luulit löytävänsä sen kuninkaallisen lapsen, jonka tähti oli näkynyt. Ei ne siellä tosin löytäneet sitä Kuningasta, jota he hait, mutta he sait siellä sen ylösvalaistuksen, ettei ole Vapahattajan eli Kristuksen syntymäpaikka siellä, vaan Beetlehemissä.

Meidän tulee nyt muistaa, että Jerusalemin kaupungissa, johonka tietäjät eksyit, asuu ensiksi maailman kunnia, toiseksi omaparannus ja kolmanneksi kuollut usko. Maailman kunnia on se kuningas Herodes, joka rupeis pelkäämään, koska tietäjät rupeisit puhumaan sen äsken syntyneen Kuninkaan tähdestä. Herodes ja kaikki maailman herrat hänen kanssansa rupeisit pelkäämään, että heidän kunniansa menee hukkaan, jos se Kuningas pääsee kasvamaan ylös.

Herodes, eli maailman kunnia, rupeis sitte kysymään kuolleen uskon papeilta, jotka ovat lukeneet Raamattua, missä Kristuksen syntymän piti. Herodes oli ainoastansa kuullut mainittavan siitä Kristuksesta, että se piti tulla maailmaan, mutta ei hän ollut sen laveammalta tutkinut Raamattua. Mutta kuolleen uskon papit ovat tutkineet Raamattua, ja ne tietävät kyllä sen paikan, kussa Kristuksen syntymän pitää, mutta ei ne mene sen tähden itse sinne katselemaan Häntä, sillä maailman kunnia estää ja oma parannus eli se ulkonainen siveys myös estää: ei ne viitti niin huonossa ja ylönkatsotussa paikassa käydä, vaikka he nyt kuulevat tietäjiltä, että Kuningas on syntynyt.

Jos he vielä puolittain uskovat, että Beetlehemissä on Kristus syntynyt, ei ne kuitenkaan mene sinne sen tähden, ettei maailman kunnia laske heitä. Ja oma parannus kanssa on esteenä. Vieläpä se Herodes eli itse maailman kunnia, se tahtoo varsin tappaa Vapahattajan. Ja sen vuoksi hän tutkistelee visusti, millä ajalla se tähti on ensin ilmestynyt,

ja käskee vielä tietäjien tiedustella, kuka se on ja mikä lapsi se on. Hän sanoo kyllä suulla, että hän tahtoo myös tulla kumartamaan sitä lasta, mutta sydämesssä hän aikoo sen tappa.

Semmoinen on nyt maailman kunnia. Ja vaikka kuolleen uskon papit ja kirjanoppineet eivät itse mene Beetlehemiiin, sanovat he kuitenkin kuninkaan käskyn jälkeen, missä Kristuksen syntymän piti. Se tieto Raamatusta, jonka tietäjät saavat kirjanoppineitten kautta, on vissimmästi hyvä heille. Mutta maailman kunnia ottaa myös siitä sen päätöksen, että jos semmoinen lapsi, jonka syntymäpaikka on Raamatussa kirjoitettu, pääsee kasvamaan ylös, niin mistantavat kaikki maailman herrat kunniansa, jonka tähden he päättävät salaisesti tappa sen, ennen kuin se kasvaa suureksi.

Toinen tutkistelemus: **Se outo tähti, jonka tietäjät näkevät jutavan taivaalla, on heille tien osoittajana Beetlehemiiin.** Se on selkeällä todistuksella muisteltu evankeliumin kirjoittajalta, että tähti kävi edellä ja seisautti sen paikan päälle, kussa Maria oli lapsinensa. Josta siis arvataan, että jos tähti ei olis heitä johdattanut, ei he olis osanneet Beetlehemiiin.

Mutta vaikka nämät tietäjät eli tähtimiehet näit tähden, ei ole se kirjoitettu evankeliumissa, että muut ihmiset näit sen. Ainoastansa tähtimiehet, jotka tutkivat tähtiä näit sen ja ymmärsit, että se oli yhden suuren Kuninkaan tähti. Niin se on vielä nytki, että ainoastansa ne, jotka tutkivat tähtiä, saattavat nähdä Vapahtajan tähteä. Ja jos tätä ihmeellistä tähteä ei olis, niin eksyisit vissimmästi kaikki ne, jotka lähtevät etsimään Vapahtajaa.

Mutta tämä tähti, joka niin kirkkaasti paistaa taivaan laella, on aina tien osoittajana kaikille köyhille matkustavaisille, jotka lähtevät pakanallisuuden synkeydestä, ja niin kaukaa, kuin ihminen ensinnä, koska hän lähtee matkaan katumuksen ja parannuksen tielle,

tuntee olevansa Beetlehemistä, kuitenkin viimein kostuu siihen luvattuun maahan monen vaaran ja kiusauksen läpi kulkeissansa. Jos tämä tähti ei olis tienosoittajana, niin hän vissimmästi eksyis vielä pahemmin kuin nämät tietäjät, jotka luulit Jerusalemin kaupungissa löytävänsä Vapahtajan, vaikka he siellä löysit ainoastansa Vapahtajan viholliset, nimittäin: Maailman kunnian, Herodeksen, joka tahtoo sydämessä tappa sen vastasyntyneen Vapahtajan, ja kuolleen uskon tunnustajat, jotka tietävät kyllä Raamatun todistuksen jälkeen Vapahtajan syntymäpaikan, mutta ei sentähden mene itse Beetlehemiiin, vaan asuvat aina siinä kaupungissa, kussa meidän Herramme tapettu on.

Jos nyt tämä Kristuksen kointähti sammuis, eli mustan pilven takana peitettäisiin, mikä olis silloin köyhille matkustavaisille turvana, koska he vaeltavat yöllä ja pimeyden aikana monta vaarallista retkeä, kussa maailman kova tuuli, tuisku ja rajuilma ottaa pois tien, joka ilmanki on soukka ja raskas kulkea. Mikäs olis näille köyhille matkustavaisille turvana, jos tämä tähti, joka on ilmestynyt taivaan reunalle, sammuis eli katoais, koska julmat pedot ja jalopeurat kiljuvat molemmin puolin, ja maahisen tyttäret petollisella kauseudella houkuttelevat ja kutsuvat väsyneitä matkamiehiä tykönsä ja lupaavat kaikenlaisia herkkuja ja hyvät makaukset ja makean unen.

Älkäätkuunnelko, te väsyneet matkamiehet, mitä maahisten tyttäret viskuttelevat teidän korviinne. Ne antavat teille unijuomaa, jos te menette heidän kanssansa, ja sitte he ryöstävät teidän niestanne ja teidän tavaranne. Parempi on maata kiven ja kovan kallion päällä ja odottaa siihen asti, että aamurusko rupeaa koittamaan teidän sydämässänne, kuin mennä maahisen tykö.

Ja mikä olis väsyneille matkamiehille turvana, jos tämä tähti katoais, koska hengelliset jalopeurat rupeavat kiskomaan ja raatamaan epäilyksen kautta niin kuin karhu, joka

ensin ahdistaa peljästyneitä jänkkään ja siellä kiskoo ja raataa, mutta ei jaksu sen tähden raataa jänkästä ylös vetää. Minä tiedän, että väsyneet matkamiehet eivät pääse siivuitse epäilyksen suota, mutta jos toinen ihminen vielä enemmän painaa sitä, joka jo on vajoamassa, niin hän tekee vissimmästi enemmän, kuin mitä Vapahtaja ja apostolit ovat tehneet.

Muutammat tekevät sen hyvällä tarkoituksella, mutta ei hengellisen viisauden jälkeen. Niille köyhille ja väsyneille matkamiehille on siis se tähti, joka taivaassa loistaa, paras tienosoittaja, ja joka sitä tähteä seuraa, ei pitäis koskaan niin kovin eksymän, ettei hän viimein kostu Beetleheimiin. Ottakaat siis vaari taivaan tähdistä, te väsyneet matkamiehet, ja älkäätkö koskaan kadottako tätä tähteä silmistänne, sillä se johdattaa teitä

Beetleheimiin. Sillä pitkä on matka Kaanan maalle ja lyhykäinen on armon aika, ja se tie, joka viepi elämään, on ahdas, ja monta vaarallista paikkaa on tien päällä.

Jos köyhät matkustavaiset kadottavat Vapahtajan tähden, niin he eksyvät tienhaaroihin. Ottakaat siis vaari taivaan tähdistä, te väsyneet matkamiehet. Älkäätkö väsykö valvomasta ja kilvoittelemasta. Älkäätkö katsokaat maata päin, vaan katsokaat ylös käsin, kusta tähti tulee. Ja seuratkaa tähteä, niin te kostutte Beetleheimiin, kussa se äsken syntynyt Israelin Kuningas makaa. Ja uhratkaa Hänelle teidän sydämenne kultaa ja mirhamia, ja pyhää savua Kuninkaalle otolliseksi lahjaksi ja hyväksi hajuksi. Ja kumartaen rukoilkaa Häntä nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

TEKSTI: ILM. K. 2: 26–28. (ILTASAARNA)

Jeesus se ensimmäinen ja viimeinen: joka voittaa ja minun tekoni hamaan loppuun asti pitää, sille minä annan voiman pakanain ylitse, ja hänen pitää heitä rautaisella vitsalla hallitseman; ja minä annan hänelle kointähden.

Tässä paikassa on se ensimmäinen ja viimeinen luvannut antaa voittajalle voiman pakanoitten ylitse, että hänen pitää hallitseman heitä rautaisella vitsalla ja viimein saaman kointähden. Mitäs nyt pakanat tuumaavat, koska voittajalle annetaan se voima, että hänen pitää heitä hallitseman rautaisella vitsalla?

Pakanat tuumaavat ensiksi, niin kuin yksi mies sanoi Moosekselle: *”Kuka sinun pani tuomariksi meidän päällemme?”* Pakanat sanovat niin kuin ne väärät viinamäen rakentajat: *”Emme tahdo tätä hallitsijaksi.”* Mutta kuinka kauan he potkivat vastaan? Täytyy heidän kuitenkin viimein sujuttaa niskansa sen voittajan ikeen alle, joka heitä hallitsee rautaisella vitsalla. Sillä pakanat eivät pääse pakoon, koska voittaja tulee, vaikka he silloin pakenevat, koska voittaja tahtoo heitä hallita rautaisella vitsalla. Muutamat potkivat vastaan niin paljon kuin he riettaan voimalla jaksavat. Mutta ei auta sotiminen vastaan eikä vanhan Aatamin mukitteleminen, koska se Suuri Sotasankari tulee ja sotii heidän kanssansa suunsa miekalla.

Muutamilla sotamiehillä on ruostunut miekka kädessä, mutta sillä Suurella Sotasankarilla on miekka suussa, nimittäin se kaksiteräinen miekka, joka Paavalin todistuksen jälkeen on voimallinen ja väkevä, ja käypi lävitse luitten ja ytimien. Mutta pakanoille on rietas takonut rintarautoja niin ettei se kaksiteräinen miekka voi pystyä kaikkien pakanoitten rintoihin. Sillä heillä on kova otsa ja paatunut sydän; eivät he ota kuritusta vastaan. Kuitenkin se Suuri Sotasankari on voittanut muutamia pakanoita, joita Hän nyt hallitsee rakkauden rautaisella ruoskalla ja on luvannut vielä, että se, joka sotii urhoollisesti Hänen puolestansa ja voittaa, hänen pitää hallitseman pakanoita

rautaisella vitsalla, ja kointähti annetaan rintaan, joka on taivaallisen kunnian merkki. Mutta pakanat eivät usko sitä, että niille, jotka sotivat urhoollisesti Vapahtajan puolesta, annetaan vielä semmoinen kunnianmerkki rintaan.

Pakanat luulevat, että he saavat kunniamerkin, mutta ei kristityt. Pakanat sotivat urhoollisesti maailman ruhtinaan puolesta ja luulevat voittavansa kunniankruunun. Mutta palavan kruunun he taitavat voittaa, koska se on kerran heidän tuntoansa kalvava kuinka he eläneet ovat. He luulevat saavansa kunniamerkin rintaansa koska he sotivat vihollisen puolesta, mutta häpeällisen polttomerkin he taitavat saada, koska rietas polttorautansa kanssa alkaa heitä merkitsemään. Murhaajan polttomerkki, varkaan ja huoran polttomerkki pannaan heidän päkalloon. Pedon polttava merkki pannaan heille rintahan.

Niin se käypi niille sotamiehille, jotka sotivat vihollisen puolesta ja luulevat saavansa kiitoksen ja kunnian maailman jumalalta, mutta häpeän ja kirouksen he saavat palkaksi. Kyllä ne ovat kunnialliset maailmassa, jotka täällä sotivat vihollisen puolesta. Täällä he saavat vuotavata pirun paskaa palkaksi. Ja koska tämä vuotava pirun paska paiskataan tunnon päälle, niin tulee heidän tuntonsa paksuksi niin kuin nautahärän vuota. Eikä semmoinen tunto tunne mitään muuta kuin helvetin tulta.

Mutta Mikaelin enkelit, jotka sotivat totuuden puolesta, pitää hallitseman pakanoita rautaisella vitsalla ja he saavat kointähden rintaan, joka on taivaallisen kunnian merkki. Sillä näin sanoo se ensimmäinen ja viimeinen, joka on A ja O, alku ja loppu: *”Joka voittaa ja minun tekoni hamaan loppuun asti*

pitää, sille minä annan voiman pakanoiden ylitse, ja hänen pitää heitä hallitseman rautaisella vitsalla, ja minä annan heille kointähden.” Tämä kointähti on yksi kunnianmerkki, joka muutoin käypi auringon edellä. Koska aamurusko koittaa, kointähti nousee taivaan rannalle ennen kuin aurinko nousee, josta yönvalvojat arvaavat, että päivä tulee. Vaikka ei nyt ole tosin monta, jotka valvovat yöllä, koska niin raskas uni pakkaa vielä herränneidenkin päälle, etteivät he jaksa valvoa siihen asti, että kointähti nousee, joka on valkeuden ja kunnian merkki. Jos nyt valkea syttyisi kaupunkiin, niin ei ole yhtään yönvalvojaa, joka huutaa, että valkea on irti. Jos varkaat tulisivat kaupunkiin, niin ei ole yönvalvojaa, joka huutaa: *”Varkaat tulevat, tulkaat kiinniottamaan!”* Ei ole koiriakaan, jotka haukkuvat.

Kuitenkin ovat ne harvat sielut, jotka vielä jaksavat valvoa, siinä autuaallisessa toivossa, että kointähti nousee taivaan reunalla, että aamurusko koittaa, että aurinko, joka on vielä maan takana, nousee vähän ajan perästä; ja me kuulemme myös tämän päivän evankeliumista, että yksi outo tähti ilmestyi niille matkamiehille, jotka tulivat pitkän matkan päästä hakemaan sitä äsken syntynyttä Juudan Kuningasta. Eiköhän ole, tämä ihmeellinen tähti vielä taivaassa loistamassa niille, jotka tulevat pitkän matkan päästä Beetlehemiiin.

Kyllä on tosin paljon tähtiä pudonnut taivaasta. Se ruskea lohikäärme on vetänyt kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Mutta se kointähti, joka johdatti matkustavaisia Beetlehemiiin, pitäisi vielä oleman taivaassa, jos Beetlehemiiin matkustavaiset näkisivät sen, jollei niin ole, että he ovat valvooneet jo niin kauan, että synnin uni painaa silmät umpeen. Me olemme nähneet, että muutamat yönvalvojat ovat jo väsyneet, ja muutamat matkamiehet ovat vaipuneet tien päälle ja vaikka nyt pissihaukat lentelevät ja riettaat nauravat heidän ympärillensä ja pääskysset paskantavat heidän silmihinsä,

jotka ovat panneet maata juuri pääskysen pesän alle, ei kuitenkaan kaikki ole vielä nukkuneet. Ei tarvitse manalaisten eikä metsänperkeleiden siitä vielä iloita, että kaikki matkustavaiset, jotka huutavat korvessa, ovat väsyneet ja nukkuneet tien päälle. Sillä minä tiedän vakaisesti, että muutamat ovat jo kostuneet Beetlehemiiin ja muutamat ovat aina matkustamassa, vaikkapa se matkustaminen käypikin hitaasti.

Niille matkustavaisille, jotka ovat lähteneet pitkän matkan päästä Beetlehemiiin hakemaan sitä vastasyntynyttä Juudan Kuningasta, niille loistaa vielä se ihmeellinen tähti, joka nousee vähän ennen kuin aurinko, ja on niille ojennusmerkiksi pantu, jotka valvovat yöllä ja vaeltavat pitkän matkan päästä Beetlehemiiin.

Te tietäjät idästä ja Beetlehemiiin matkustavaiset! Älkää kadottako tätä tähteä teidän silmistänne, vaan rukoilkaat aina valkeuden Isää, joka on tämän tähden teille ilmoittanut, että tämä taivaallinen tähti olisi aina taivaassa loistamassa ja johdattamassa teitä oikealle tielle, että te jaksaisitte aina valvoa ja katsella tätä tähteä, joka kulkee teidän edellä ja on pantu ojennusmerkiksi niille, jotka valvovat yöllä ja matkustavat Beetlehemiiin. Sillä jos tämä tähti putoaisi taivaasta, niin te joutuisitte hukkaan valvomaan ja hukkaan vaeltamaan; ette tietäisi enää mistä tie menee taivaaseen eli Beetlehemiiin. Kumartakaat polvianne, te väsyneet matkamiehet, ja huutakaat korvessa niin korkealla äänellä, että valkeuden Isä kuulee teidän huokauksianne, ja rukoilkaat, että Hän sen kointähden kautta, joka vielä loistaa taivaassa, johdattaisi teitä oikealle tielle. Kuule, o rakkauden kointähden Herra Jeesu Kriste, väsyneitten matkustavaisten huokaus! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 2: 1–12

1 Koska siis Jesus syntynyt oli Betlehemissä Juudan maalla, kuningas Herodesen aikaan, katso, tietäjät tulivat idästä Jerusalemiin ja sanoivat:

2 Kussa on se syntynyt Juudalaisten kuningas? sillä me näimme hänen tähtensä idässä, ja tulimme häntä kumartaan rukoilemaan.

3 Kuin kuningas Herodes sen kuuli, hämmästytti hän ja kaikki Jerusalemin hänen kanssansa,

4 Ja kokosi kaikki ylimmät papit ja kirjanooppineet kansan seassa, ja kyseli heiltä, kussa Kristuksen syntymän piti.

5 Ja he sanoivat hänelle: Betlehemissä Juudan maalla; sillä niin on prophetan kautta kirjoitettu:

6 Ja sinä Betlehem Juudan maassa, et sinä ole suinkaan vähin Juudan pääruhtinastien seassa; sillä sinusta on tuleva se Ruhtinas, jonka minun kansaani Israelia pitää hallitseman.

7 Silloin kutsui Herodes tietäjät salaa, ja tutkisteli visusti heiltä, millä ajalla tähti ilmestyi,

8 Ja lähetti heidät Betlehemiin, ja sanoi: menkää ja kysykää visusti lapsesta, ja kuin te löydätte, niin ilmoittakaat minulle, että minäkin tulisin ja kumartaisin häntä.

9 Kuin he olivat kuninkaan kuulleet, menivät he matkaansa, ja katso, tähti, jonka he olivat nähneet idässä, kävi heidän edellensä, niinkauvan kuin hän edellä käyden seisautti sen paikan päälle, jossa lapsi oli.

10 Kuin he tähden näkivät, ihastuivat he sangen suurella ilolla,

11 Ja menivät huoneeseen, löysivät lapsen äitinsä Marian kanssa, maahan lankeivat ja rukoilivat häntä, ja avasivat tarvaransa, ja lahjoittivat hänelle kultaa ja pyhää savua ja mirhamia.

12 Ja Jumala kielsi heitä unessa Herodeksen tykö palajamasta; ja he menivät toista tietä omalle maallensa.

Meidän pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä tutkisteleman, **kuinka Jumala tähden kautta johdattaa pakanaita Betlehemiin Jeesuksen tykö.**

1. tutkisteleminen: **Missä pakanat ovat silloin, koska tähti ilmestyy?**

2. tutkisteleminen: **Minkä tähden he eksyvät Jerusalemiin?**

3. tutkisteleminen: **Kuinka he viimein löytävät Jeesuksen?**

Jospa nyt kaikki tietäjät lähtisivät idästä pitkän matkan päästä etsimään sitä äskensyntynyttä Juudan Kuningasta. Jospa kaikkien silmät tulisivat niin kirkkaiksi, että he näkisivät sen tähden, joka johdattaa matkustavaisia Betlehemiin. Mutta ei se ole odotettava, että kaikki näkisivät sitä tähteä; sillä ainoastansa tähtein tutkijat saavat nähdä, mikä tähti tämä on. Mistäpä ne tuntevat tähtiä, jotka eivät katso taivaaseen koskaan, vaan katsovat aina maata päin olkoon päivä tahi yö.

1. tutkisteleminen: **Kuinka kaukana ovat pakanat Betlehemiin, koska Vapahtajan tähti ilmestyy?** Muutamat luulevat, ettei Betlehem ole kaukana pakanain maasta. Semmoiset pakanat erinomattain, jotka nukkuvat sekä yöllä että päivällä, luulevat, että päivässä ihminen kostuu Betlehemiin. Mutta ne, jotka ovat jälkeen tätä matkaa kulkeneet, jota tietäjät kulkivat, ovat arvelleet, että vähimmässäkin laskussa on kolmesataa peninkulmaa pakanain maasta, kusta tietäjät tulivat. Ei ole siis niin lyhykäinen matka kuin muutamat pakanat luulevat. Ja muutamat pakanat eivät arvele mitään matkasta, vaan he sanovat: ”Kyllä me kostamme Betlehemiin yhtä hyvin kuin tietäjätkin.” Kuka tietää, kuinka moni sinne kostuu?

Minä pelkään, että ne pakanat, jotka eivät lähde heti matkaan, kun tähti ilmestyy, saavat kuolla pakanain maassa. Kyllä tosin on tämä Vapahtajan tähti jo aikaa paistanut taivaassa, mutta ei ole vielä muut kuin tietäjät lähteneet matkaan. Ja mistäpä muut kuin tietäjät eli tähtein tutkijat havaitsevat sitä outoa tähteä? Ovat ne muutamat pakanat nähneet riettaan tuohusvalkean loistavan alimmaisessa taivaassa, ja silloin he ovat

huutaneet: *"Katso, tässä on Vapahtajan tähti!"* Koska rietas äijä panee tervaksia ja kuivia puita palamaan, niin luulevat muuttamat pakanat, että se on aikainen valkeus, ja sanovat: *"Ka! Se on tähti, joka loistaa niin kauas ympäri maailman."* Ja se on tosi, että riettaan tuohusvalkea on aikainen praasu, joka ympärivalaisee koko maailman.

Mutta Vapahtajan tähti on niin pikkuinen, ettei yksikään pakana näe sitä luonnon silmillä, vaan tähtein tutkijat, joilla on semmoinen lasi eli pitkä silmä, net havaitsevat sen. Ja varsin kuin tietäjät sen havaitsevat taivaassa, arvaavat he, että yksi Suuri ja Voimallinen Kuningas on syntynyt, joka on hallitseva pakanoita rautaisella ruuskalla. Ja heti tulee tietäjille halu näkemään sitä uutta Kuningasta, mutta he tietävät myös, että sinne on pitkä matka ja vaivalloinen tie. Kuitenkin he lähtevät matkaan ja Vapahtajan tähti käypi heidän edellensä, sillä se on liikuvainen tähti. Ei se ole niin kuin pohjanaula, joka aina pysyy yhdessä paikassa.

Koska nyt tietäjät idästä lähtevät matkaan, täytyy heidän sanoa hyvästi kaikille pakanoille, jotka siinä maassa ovat ja asuvat. Heidän täytyy sanoa hyvästi kaikille maailman ystäville ja juomakumppanille ja kaupakumppanille ja huorakumppanille ja tie-rauskumppanille. Heidän täytyy sanoa hyvästi rakkaille vanhemmille, puolisoille ja lapsille, vaikka kuinka surkea se on jättää omaisia ja sukulaisia maailmaan. Mutta vaikka kuinka rakkaimmat vanhemmat rukoilevat heitä ja rakkaat puoliset ottavat heitä ympäri kaulan ja itkevät heidän kaulassansa sanoen: *"Älkää rakkaat veljet ja sisaret jättäkö meitä tähän maailmaan, älkää lähtekö niin kauas hakemaan sitä äsken syntyntä Kuningasta, onpa meillä hyvä olla tässä syntymämaassa, kussa on viinaa ja leipää kyllä."* Silloin vastaavat tietäjät idästä: *"Meidän täytyy lähteä pois tästä synkeästä pakanain maasta, sillä meille on ilmestynyt yksi outo tähti taivaassa, joka merkitsee, että taivaallinen Kuningas on syntynyt Juudan*

maalla" ja silloin myös tietäjät vuorostansa ottavat vanhimpiansa ja lapsiansa ympäri kaulan, itkevät heidän kaulassansa ja sanovat: *"Rakkaat vanhemmat, rakkaat veljet ja sisaret, lähtekää meidän kanssamme Beethoveniin! Älkää jääkö tähän synkeään maailmaan, kussa onnettomuus joka haaralta kohtaa teitä ja kussa ei ole mitään iloa eli hengellisesti riemullinen olla. Seuratkaat meitä Beethoveniin, rakkaat veljet ja sisaret, kussa me saamme kumartaen rukoilla sitä Suurta Iloruhtinasta ja Riemun Kuningasta ja Ristinkantajata."* Mutta he vastaavat: *"Emme seura teitä."* Ja sitte het sanovat hyvästi. Ja niinmuodoin jäivät vanhat maailman ystävät, jotka ovat olleet juomakumppanit ja huorakumppanit ja muut sen kaltaiset maailman ystävät pilkaton vielä niitä, jotka lähtemässä ovat sille pitkälle matkalle Beethoveniin.

2. tutkistelemus: **Kuinka pakanat viimein löytävät Jeesuksen?** Silloin tulevat tietäjät pitkän vaelluksen jälkeen Jerusalemiin, johon he taitamattomuuden tähden eksyvät. Sillä he luulevat löytävänsä taivaan Kuninkaan pääkaupungissa ja kuninkaan linnassa. Mutta Jumala sallii heidän niin eksyä, että he saisivat siellä paremman tiedon siitä taivaallisesta Kuninkaasta. Ja koska he viimein saapuvat Jerusalemiin, niin rupeavat he kysymään: *"Kussa on se äsken syntynyt Juudan Kuningas? Sillä me näimme Hänen tähtensä idässä ja tulimme kumartaen rukoilemaan Häntä."*

Siitä kysymyksestä hämmästyti kuningas ja koko Jerusalemin kaupunki. Sillä siinä kaupungissa ei ole kukaan ajatellut, että semmoinen sanoma pitää tuleman pakanain kautta, vaikka Raamatussa on kirjoitettu, että pakanat, jotka eivät ole Jumalaa etsineet eli tunteneet, pitää tuleman kaukaa, ja Jumalan kansa, jolla kyllä on nimi kristillisyydestä, ei pidä Häntä löytämän.

Oli myös niillä suukristityillä syytä hämmästyä, sillä itse kuningas oli tappanut

appivaarinsa, vaimonsa ja kaksi poikaa sekä monta tuhatta ihmistä oli hän julmuudessansa hävittänyt. Siinä kaupungissa oli paljon ylimmäisiä pappeja, jotka saarnasivat evankeliumia tulevaisesta Vapahtajasta. Mutta he saarnasivat Jumalan sanan aivan nurin, koska he selittivät profeettain ennustuksia Vapahtajasta aivan maailman muodon jälkeen. Eivät he haukkuneet ihmisiä, niin kuin profeetat, eikä he soimanneet kansaa synnistä ja jumalattomasta elämästä, vaan lupasivat kaikille ja erinomattain itsellensä onnea ja autuutta Kristuksen valtakunnassa.

Jerusalemien kaupungissa oli myös jumalatoimien kansa, huorat, varkaat, juomarit, viinaporvarit, kiroilijat ja tappelusmiehet. Ahneus ja omavanhurskaus oli heidän kotosyntinsä; koreat vaatteet ja komeat huoneet olivat heillä. Mutta ei kuitenkaan siellä kuulunut niin hirmuinen elämä kuin nyt kuuluu kaupungeissa ja suruttomissa seurakunnissa. Ei siellä ole juopuneita kuulunut, niin kuin täällä, eikä kirousta ja tappelusta niin kuin täällä. Yksi huora tuotiin Vapahtajan tykö, mutta jalkalapsista ei ole mainittu mitään evankeliumissa. Vireät he olivat kirkossa käymään. He tulivat sinne kaukaa, ja sapatin rikkomuksesta ei kuulunut, vaan Jerusalemien asuvaset olivat paljon paremmat elämässä kuin suruttomat täällä. Ja kuitenkin hämmästyivät sekä kuningas että kansa, koska se sanoma tuli, että Vapahtajan tähti on nähty idästä. Eipä suruttomat täällä hämmästy, vaikka kristillisyyden tähti on nähty kyllä täällä. Vielä suruttomat jaksavat pilkata.

Mutta katselkaamme, mitä maailmallinen kuningas teki, koska hän sai kuulla, että Kristuksen tähti oli ilmestynyt. Ensin hän hämmästy; sillä hän rupesi pelkäämään, että jos Kristus oli tullut maailmaan, niin Hän ottaisi pois kuninkaalta vallan ja kunnian. Sitte hän kysyi papeilta missä Kristuksen syntymän piti. Kuningas ei ole itse tutkinut Raamatuita. Sen tähden hänen täytyy kysyä papeilta hengellisiä asioita. Ja kyllä tosin papit tietävät, missä Kristuksen pitää syntymän,

mutta eivät he sen tähden mene Beetleheemiin katsomaan Kristusta, vaan he saarnavat ainoastansa Raamatun jälkeen Kristuksen syntymisestä Beetlehemissä, josta myös tietäjät saavat paremman tiedon siitä asiasta. Mutta kuningas kysyy tietäjiltä, millä ajalla Kristuksen tähti oli ilmestynyt, että hänkin tulisi rukoilemaan uutta Kuningasta. Mutta sillä kuninkaalla taisi olla muu tarkoitus. Me tiedämme, etteivät maailman herrat tahdo rukoilla Häntä, mutta pikemmin he tahtovat tappaa Häntä; sillä he pelkäävät, että jos Kristus tulee heitä hallitsemaan rautaisella ruuskalla, niin kuin Hän hallitsee pakanoita, niin maailman herrat kadottavat valtansa.

Me olemme nähneet, että maailman herrat tutkivat ja kysyvät tietäjiltä, millä ajalla ja millä tavalla Kristuksen tähti on ensinnä ilmestynyt. He sanovat ensiksi, että hekin tahtovat rukoilla Kristusta. Mutta vähän ajan perästä he ilmoittavat, mikä heillä on mielessä, nimittäin, että he tahtovat pikemmin tappaa kuin kunnioittaa rukouksella Kristusta, ja hävittää kristillisyyden, ennen kuin se pääsee levenemään. Kuningas Herodes aikoi tappaa sen uuden juutalaisten Kuningaan, ja sen tähden hän kysyi tietäjiltä, millä ajalla tähti oli ilmestynyt.

Mutta se suuri turmeluksen kaupunki myös hämmästy, koska sen asuvaset saa vat kuulla, että Vapahtajan tähti on ilmestynyt. Ja minkäs tähden he hämmästyvät? Joo, sen tähden, että jos tulee muutos ihmisten uskossa ja elämässä kristillisyyden kautta, niin viinaporvarit köyhtyvät, huorat eivät saa enää huorata, juomarit eivät saa enää juoda pirun paskaa, tanssit ja pelit loppuvat; kaikki ilo loppuu. Riettaan orjat suuttuvat Kristukselle, joka on pilannut juutalaisten ja pakanain vanhan uskon, ja tuonut kristillisyyttä maailmaan. Kas, siinä on oikea syy, minkä tähden ihmiset turmeluksen kaupungissa hämmästyvät, koska he kuulevat, että Vapahtajan tähti on nähty.

Mutta se on pahempi, että maailman herrat eivät tunne kuka se on, joka semmoisen muutoksen matkaan saattaa. Eivät he tiedä, kuka on Kristus ja kuka ei ole. Eivät he tiedä, kuka on kristitty ja kuka ei ole. Kyllä he varsin tappaisivat Hänen, jos he tuntisivat, kuka se on. Sillä eivät maailman herrat pidä Kristusta Vapahtajana eikä Jumalana, mutta vääränä profeettana ja kansan häiritsijänä; ja sen tähden eivät maailman herrat tiedä, kuka on Kristus. Varsin he tappaisivat Hänen, jos he tietäisivät, kuka on Kristus. Eikä suruttomakaan tiedä näinä aikoina, kuka on Kristus ja kuka ei ole; vaan he luulevat, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget.

Jos Herodes olisi uskonut, että Kristus on Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja, niin ei hän olisi halunnut Häntä tappa. Mutta hän luuli, että Kristus, eli se luvattu Vapahtaja, tulee kuninkaaksi ja ottaa pois häneltä kuninkaallisen hallituksen, ja sen tähden hän tahtoi tappa Hänen. Ja jos juutalaiset olisivat uskoneet, että Jeesus on Jumalan Polka, niin eivät he olisi tahtoneet tappa Häntä. Mutta he pitivät Jeesusta vääränä profeettana ja kansan häiritsijänä, sen tähden he kantoivat Hänen päällensä maaherran edessä.

Jos nyt suruttomat uskoisivat, että nämä heränneet ovat kristityt, niin eivät he tohtisi heitä pilkata ja vihata. Mutta niin kuin fariseukset ja kirjanoppineet pitivät Jeesusta Nasareenusta vääränä profeettana ja kansan häiritsijänä, niin pitävät myös ne suruttomat, jotka täällä ovat, heränneitä vääränä profeettana ja villihenkinä. Ja sen tähden suruttomat eivät tahdo seurata kristityitä Beetlehemiin, vaan he tahtovat pysyä turmeluksen kaupungissa, sillä vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että heidän pitää näkemän villitystä ja ylpeyttä kristityissä. Tämän maailman jumala on uskottomain taidot sovaisnut niin, että heidän pitää valhetta uskoman.

Koska siis heränneet sanovat: *”Me näimme Vapahtajan tähden”*, niin suruttomat ensin hämmästyvät. He pelkäävät, että Kristus tulee pakanoita hallitsemaan rautaisella ruuskalla. Mutta tämän ensimmäisen hämmästyksen jälkeen varastavat he armoa Jumalalta ja sanovat: *”Meillä on Isä Jumala, emme ole äpäränä syntyneet.”* Ja niin he seisahtuvat turmeluksen kaupunkiin sekä papit että leviitat, armonvarkaat ja siveät ihmiset, juumarit ja viinaporvarit, huorat ja varkaat. Ei yksikään seuraa teitä Beetlehemiin kumartaen rukoilemaan Kristusta.

3. tutkisteleumus: Niin täytyy teidän siis yksin mennä Beetlehemiin, te tietäjät idästä. Teidän täytyy jättää papit ja leviitat Jerusalemiin ja mennä yksin Beetlehemiin sen kirkkaan tähden johdatuksella, joka edellä käypi ja osoittaa teille tien, vaikka kuinka pimeä aika olisi. Vaikka kuinka sumuinen ja paksu ilma olisi, ei teidän kuitenkaan auta panna maata tien päälle ja odottaa siksi kuin kuningas ja papit tulee perässä. Kukatiesi mikä niillä on mielessä. Ne taitavat pahoja ajatuksia kantaa

Vapahtajaa kohtaan, vaikka he sanovat: *”Menkää ja kysykää visusti lapsesta, että minäkin tulisin ja kumartaisin Häntä.”* Kukatiesi mikä semmoisella kuninkaalla on mielessä, joka sanoo suullansa: *”Minä myös tulen kumartamaan Häntä.”* Sillä taitaa olla hengellinen viha sydämessä ja murhan mieli, vaikka hän sanoo, että hänkin tahtoo tulla kristityksi.

Me olemme jälkeen nähneet, että moni kuningas ja maailman herra on niin sanonut, että hän tahtoo tulla kumartamaan Kristusta, mutta yhtä hyvin on hän murhannut viattomia lapsia ja uudestisyntyneitä Kristuksen tähden. Minkäs kaltainen kristillisyyttä semmoisella on, joka sanoo uskovansa Jeesuksen päälle ja tahtoo kumminkin tappa Hänen? Ja koska hän ei tiedä, kuka Kristus on, tappa häntä summia viattomia ja uudestisyntyneitä lapsia.

Älkää sanoko, tietäjät, semmoiselle murhaajalle, kuka on Kristus. Älkää ilmoittako murhaajalle, kuka on kristitty, vaan sanokaa ainoastaan Marialle, Hänen äidillensä, ja Joosefille, että te olette lähteneet pakanallisesta maasta pitkän matkan päästä ja Kristuksen tähti on teillä ollut johdattajana. Sanokaat Marialle, että te olette jättäneet rakkaat ystävät ja langot Kristuksen tähden. Te olette jättäneet kaikki juoma- ja huorakumppanit pakanain maassa. Te olette jättäneet rakkaat vanhemmat ja puoliset ja olette lähteneet pitkän matkan päästä etsimään sitä äskensyntyntä Kuningasta.

Ja ette kadu, että te olette niin monta yötä valvoneet ja niin monta vaarallista tietä vaeltaneet ja niin suuren vaivan kärsineet, koska te viimein olette kostuneet Beetlehemiiin. Vaikka vanhat ystävät ja juomakumppanit ovat teitä pilkanneet ja omat sukulaiset ovat teitä vihanneet, koska te lähditte pakanain maasta etsimään Kristusta. Kaikki vaivat ja vastoinkäymiset ei ole mitään sen ilon ja autuuden suhteen, kuin te tunnette, koska te viimein saatte nähdä Herran ja uhrata teidän lahjojanne, nimittäin kultaa ja pyhää savua, se on ruokauhri ja kiitosuhri.

Ja nyt te harvat sielut, jotka olette nähneet Kuningaan tähden ja sen johdatuksella

lähteneet pitkän matkan päästä Beetlehemiiin, etsimään sitä äsken syntyntä Juudan Kuningasta! Älkää väsykö tiellä ennen kuin te kostutte sinne. Sillä monta on lähtenyt matkaan, mutta muutamat ovat väsyneet tiellä ja muutamat ovat pyörtäneet takaisin pakanain maalle. Muutamat ovat jääneet Jerusalemin kaupunkiin. Ja ne tietäjät idästä, jotka pyörtävät takaisin, eivät saa koskaan nähdä sitä äskensyntyntä Kuningasta. Ja ne, jotka väsyvät tien päälle, tulevat kaikille pedoille ruuaksi.

Mutta ainoastansa ne harvat sielut, jotka noudattavat sitä taivaallista tähteä ja sen johdatuksesta vaeltavat yöllä, vaikka kuinka pimeä olisi maailma ja katsovat tarkasti ylös taivaaseen sen tähden päälle, joka käypi teidän edellänne, ne ainoastansa kostuvat Beetlehemiiin, jossa he löytävät sen äskensyntyneen Juudan Kuningaan heinäin ja olkien päällä, köyhän ja ylönkatsotun äidin helmassa ihantelevan ja ojentavan viattomat kätet väsyneille matkamiehille. Uhratkaat, te rakkaat tietäjät idästä, uhratkaat Kuningalle sydämen kultaa, mirhamia ja pyhää savua, se on, kiitos kunnia ja ylistys iloisemalla äänellä nyt ja iankaikkisesti, amen.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki

TEKSTI: 4. MOOS. 24: 15–17

Näin sanoo Bileam Beirin poika, näin sanoo se mies, jonka silmät avatut ovat. Sen sanoo se, joka kuulee Jumalan puheen, ja se, jolla Ylimmäisen tieto on, joka näkee Kaikkivaltiaan ilmestyksen, joka lankee maahan, ja hänen silmänsä avataan: Minä saan nähdä Hänen, mutta en nyt: minä katselen Häntä, vaan en läheltä. Tähti nousee Jakobista, ja valtikka tulee Israelista.

Nämät ovat sen pakanallisen noidan sanat, joka oli pakanalliselta kuninkaalta kutsuttu kiroamaan Israelin seurakuntaa Mooseksen aikana. Mutta hänen täytyi siunata heitä, koska korkeampi voima rupeis häntä puserutamaan. Ja se on tapahtunut vielä jälkeen, että yksi pakana ja ylpiä kuningas Saul lähti vihassansa matkaan vainoomaan yhtä kristittyä Daavidia, mutta hänen täytyi profeteerata, koska Jumalan Henki pakotti häntä. Niin myös lisäksi poika Esau, joka oli suuttunut Jaakobille sen siunauksen tähden, jonka hän oli saanut isältänsä. Tämä Esau oli lähtenyt vihassa matkaan hävittämään veljeensä Jaakobia, mutta Jaakobin rukoukset vaikuttivat niin paljon, että Esaun täytyi itkeä veljensä kaulassa, koska korkeampi voima rupeis hänen sydäntänsä puserutamaan. Ja sille pakanalliselle noidalle, Bileamille, kävi niin kuin Esaulle. Hänen täytyi siunata Israelin seurakuntaa, vaikka hän oli lähtenyt matkaan kiroamaan heitä.

Ja niin on tapahtunut monelle Jeesuksen ristin viholliselle, joka on lähtenyt matkaan pilkkaamaan ja kiroamaan kristityitä, että hänet on tiellä kiinni otettu, koska suurempi voima on alkanut sydäntä puserutamaan. Moni Jeesuksen ristin vihollinen on lähtenyt matkaan pilkkaamaan kristityitä, mutta hänen on täytynyt viimein siunata heitä, koska hän näki, että net on siunatut Jumalalta. Ja silloin täytyi hänen niin kuin Esaun itkeä kristittyin kaulassa eli niin kuin Bileam siunata Israelin seurakuntaa.

Sama hengen pakotus tuli myös Saulille, joka oli kristittyin vainooja. Koska hän oli lähtenyt matkaan kiinniottamaan kristityitä, tuli hän tiellä kiinni otetuksi. Vapahtajan kirkkaus ympärivalaisi häntä, ja hän tuli ensinnä siitä

kirkkaudesta sokeaksi, mutta hänen täytyi viimein ruveta uskomaan, että kristityt, jotka maailman joukolta katsottiin vääriksi profetoiksi ja villihengiksi, olit Jumalan lapset.

Koska nyt tämä hengellinen pakotus tuli pakanalliselle noidalle Bileamille, täytyi hänen siunata Israelin seurakuntaa, vaikka hän oli lähtenyt matkaan kiroamaan heitä. Silloin puhui hän edellä mainitut sanat, jotka löytyvät kirjoitettuna 4. Mooseksen kirjan 24. luvussa, 15, 16 ja 17 värssyissä. *”Näin sanoo se mies, jonka silmät avatut ovat. Sen sanoo se, joka kuulee Jumalan puheen, ja se, jolla Ylimmäisen tieto on, joka näkee Kaikkivaltiaan ilmestyksen: Minä saan nähdä Hänen, mutta en nyt: minä katselen Häntä, vaan en läsnä. Tähti nousee Jaakobista ja valtikka tulee Israelista.”*

Se tapahtui tälle noidalle, niin kuin monelle, jolta silmät avataan, että hän näkee Vapahtajan kaukana, vaan ei läsnä, ennen kuin se kirkas tähti nousee Jaakobista, joka osoittaa hänelle tien Betlehemiin. Joka ihminen tuntee ensimmäisessä heräyksessä, että hän on kaukana Vapahtajasta, vaikka hän tahtois Vapahtajan tykö tulla. Mutta synti eroittaa vastaheränneitä Vapahtajasta, niin kuin yksi Profeetta kirjoittaa: *”Synti eroittaa teitä Jumalasta.”*

Jos nyt yksi vastaherännyt ihminen rupeaisi varsin seuraamaan sitä tähteä, joka nousee Jaakobista, voisi hän pikemmin päästä Vapahtajan tykö, mutta ei omavanhurskaus laske niin hopusti katuvaisia sieluja Vapahtajan tykö. Vaikka yksi katuvaainen sielu seuraa mielestään sitä tähteä, jonka Bileam näki nousevan Jaakobista, ei hän kuitenkaan pääse ojetei Vapahtajan tykö, koska hän, niin

kuin tämän päivän evankeliumi osoittaa, ek-syi Jerusalemin kaupunkiin, ja siellä peljätti suruttomia maailman herroja ja kuolleen uskon tunnustajia yhdellä kysymyksellä, jonka hän panee heidän eteensä, nimittäin, jos he tietävät missä paikassa maailman Vapahtajan piti syntymän.

Nyt näki Bileam kyllä Vapahtajan kaukana, koska hän sanoi: *”Minä saan nähdä Hänen, vaan en nyt. Minä katselen Häntä, vaan en läsnä.”* Hänellä oli niin kuin yksi toivo, että hän pääsee näkemään Häntä, vaikka Hän nyt oli kaukana. Ja tämä toivo on kaikilla heränneillä sieluilla, erinomattain ensimmäisessä heräyksessä, että he pääsevät viimein näkemään Vapahtajaa, vaikka Hän silloin on kaukana, koska synnit eroittavat heitä Jumalasta.

Se on kyllä tosi, mitä heränneet tuntevat silloin, koska silmät avataan sen verran, että he näkevät syntinsä. Se on tosi, että Vapahtaja on vielä kaukana. He näkevät Häntä, vaan ei läsnä, sillä he tuntevat, että synnit eroittavat heitä Jumalasta. Mutta eivät he varsin ymmärrä, mikä synty se on, joka eroittaa heitä Jumalasta. He tuntevat kyllä huoruuden syntiä, varkauden syntiä ja juopumuksen syntiä. He tuntevat vihaa, kateutta, ylpeyttä, kirousta ja muuta senkaltaista julkista synnin laatua, ja luulevat, että net synnit eroittavat heitä Jumalasta, ja niitten syntein tähden on Vapahtaja niin kaukana. Mutta eivät he ymmärrä, että omavanhurskaus, se on, epäusko, eroittaa heitä Jumalasta; eivät he voi käsittää, että omanvanhurskauden tähden on Vapahtaja niin kaukana. Kuitenkin on heillä yksi toivo, että he saavat nähdä Hänen, vaan ei läsnä.

Ja me kuulemme myös tämän Bileamin puheesta, että hän rupeis toivottamaan itselensä yhtä autuaallista kuolemata, koska hän sanoi: *”Minun sieluni kuolkoon vanhurskasten kuolemalla, ja minun loppuni olkoon niin kuin heidän loppunsa.”* Mutta ei suinkaan umpisokealla ole senkaltaiset puheet, kuin

tällä Bileamilla, joka oli kyllä lähtenyt matkaan kiroamaan Israelin seurakuntaa, mutta häntä kohtasi tien päällä Jumalan enkeli paljastetulla miekalla. Sen näki luontokappale, vaikka se sokia Bileam ei nähnyt, ennen kuin hänen silmänsä avattiin. Tämä enkeli oli ilman epäilemättä kuoleman enkeli, ja se paljastettu miekka enkelin kädessä oli sama miekka, josta Paavali puhuu Hebr. 4: 12. *”Jumalan sana on elävä ja voimallinen, ja terävämpi kuin joku kaksiteräinen miekka.”* Ja koska tämä miekka pannaan rintaa kohti, niin pitää tuleman haava vanhan Adamin sydämeen, sillä Vapahtaja sanoi Saulille: *”Sinun on työläs potkia tutkainta vastaan.”*

Mutta muutamat paatuneet henget, joille musta rautio on takonut rintarautoja, ovat niin lujat potkimaan totuutta vastaan, ettei pysty Jumalan kaksiteräinen miekka heidän rintoihinsa. Ja sen tähden he pysyvät paatumuksessansa aina kuolemaan asti, ettei Jumala ja se Suuri Sankari taita heidän niskaansa, ennen kuin viimeinen sota tulee Mikaelin ja lohikäärmeen välillä.

Nyt pitäisit kaikki, jotka näkevät Vapahtajan kaukana, vaan ei läsnä, ruveta seuraamaan sitä tähteä, joka nousee Jaakobista, että se sama tähti johdattaisi heitä Betlehemiin. Ja ne harvat sielut, jotka näkevät Vapahtajan läsnä, pitäisit rukoileman sitä Suurta Ristinkantajata, että Hän aukaisisi kaikkein sokeain raukkain silmät näkemään sitä tähteä, joka nousee Jaakobista; että kaikki Jeesuksen ristin viholliset, jotka ovat vihassansa lähteneet matkaan, kiroamaan Israelin seurakuntaa, kohtaisit kuoleman enkelin tien päällä paljastetulla miekalla, että heidän täytyis siunata heitä ja sanoa, niin kuin Bileam: *”Kuinka minä saatan kirota sitä, jota ei Jumalakaan kiroa? Kuinka minä sitä sadattelen, kuin ei Herrakaan sadattele?”*

Älkää kirotko vaan Jumalan seurakuntaa, te pakanalliset noidat, jotka olette muutoin valmiit kiroamaan, kuin rietas potkaisee teidän paatuneessa sydämessänne, erinomattain,

koska te olette voidelleet suolianne vuotavalla pirun paskalla. Silloin pakanat ovat rohkeat pilkkaamaan Jumalan seurakuntaa ja sadattelemaan. Mutta se Suuri Noita, joka on pannut kaikki varkaat kantamaan takaisin varastettua kalua, pankoon vielä mana laiset niitten päälle, jotka eivät ole taipuneet tuomaan takaisin, mitä he ovat varastaneet, ja tuonen koirat pitää niin haukkuman, että heidän täytyy lakata varastamasta! Kuulokoon nyt se Suuri Ristinkantaja köyhäin ja murheellisten matkamiesten huokauksen, koska he vaeltavat pitkän matkan päästä Betlehemiin seuraten sitä tähteä, joka heitä johdattaa. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 2: 1–12

1 Koska siis Jesus syntynyt oli Betlehemissä Juudan maalla, kuningas Herodesen aikaan, katso, tietäjät tulivat idästä Jerusalemiin ja sanoivat:

2 Kussa on se syntynyt Juudalaisten kuningas? sillä me näimme hänen tähtensä idässä, ja tulimme häntä kumartaen rukoilemaan.

3 Kuin kuningas Herodes sen kuuli, hämmästyi hän ja kaikki Jerusalem hänen kansansa,

4 Ja kokosi kaikki ylimmät papit ja kirjanoppineet kansan seassa, ja kyseli heiltä, kussa Kristuksen syntymän piti.

5 Ja he sanoivat hänelle: Betlehemissä Juudan maalla; sillä niin on prophetan kautta kirjoitettu:

6 Ja sinä Betlehem Juudan maassa, et sinä ole suinkaan vähin Juudan pääruinten seassa; sillä sinusta on tuleva se Ruhtinas, jonka minun kansaani Israelia pitää hallitseman.

7 Silloin kutsui Herodes tietäjät salaa, ja tutkisteli visusti heiltä, millä ajalla tähti ilmestyi,

8 Ja lähetti heidät Betlehemiin, ja sanoi: menkää ja kysykää visusti lapsesta, ja kuin te löydätte, niin ilmoittakaat minulle, että minäkin tulisin ja kumartaisin häntä.

9 Kuin he olivat kuninkaan kuulleet, menivät he matkaansa, ja katso, tähti, jonka he olivat nähneet idässä, kävi heidän edellensä, niinkauvan kuin hän edellä käyden seisautti sen paikan päälle, jossa lapsi oli.

10 Kuin he tähden näkivät, ihastuivat he sangen suurella ilolla,

11 Ja menivät huoneeseen, löysivät lapsen äitinsä Marian kanssa, maahan lankesivat ja rukoilivat häntä, ja avasivat tavaransa, ja lahjoittivat hänelle kultaa ja pyhää savua ja mirhamia.

12 Ja Jumala kielsi heitä unessa Herodesen tykö palajamasta; ja he menivät toista tietä omalle maallensa.

Pyhästä Evankeliumista kuulemme, että tietäjät idästä tulit rukoilemaan sitä äsken syntynyttä Juudan Kuningasta. He tulit ensinnä Jerusalemin kaupunkiin, kussa kuningas hämmästyi, ja koko kaupunki, koska he kuulit, että yksi voimallinen kuningas oli syntynyt. Mutta siellä saivat tietäjät kuulla, missä Kristuksen syntymän piti. Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman:

- 1. Minkätähden tietäjät eksyit Jerusalemin kaupunkiin?**
- 2. Minkä tähden herrat Jerusalemin kaupungissa hämmästyit? Ja**
- 3. Minkätähden papit ja kirjanoppineet eivät menneet Betlehemiin, vaikka he tiesit Raamatusta, että Kristus pitää siellä syntymän?**

Mutta antakoon Herra armonsa, että tietäjät idästä, jotka ovat lähteneet pitkän matkan päästä hakemaan sitä äskensyntynyttä Juudan kuningasta, antakoon Herra armonsa, ettei nämät matkustavaiset koskaan kadotaisi sitä tähteä, joka heitä johdattaa. Amen!

- 1. Minkätähden tietäjät idästä eksyvät Jerusalemin kaupunkiin, koska he olit lähteneet matkaan hakemaan Vapahtajaa? Ensiksi**

sentähden, että yksi vastaherännyt ihminen ei tiedä juuri paikkaa, kussa Vapahtaja syntyy, ennen kuin hän kuulee Jumalan sanasta. Se outo tähti eli hengellinen valkeus, joka ilmestyi taivaan reunalla, antoi heille sen vakuutuksen, että yksi Vapahtaja pitäis löytymän, mutta missä paikassa Hänen piti syntyvän, ei ollut heille tiettävä ennen kuin he saivat kuulla Raamatusta. Ei ollut näillä tietäjillä Raamatun tietoa.

Ja koskapa yksi luonnollinen ihminen tutkii Raamattuita? Vaikka Vapahtaja sanoi juutalaisille: *"Tutkikaat Raamattuita, sillä ne todistavat minusta."* Mutta ei jouda yksi kastettu pakana tutkia Raamattua, sillä hänellä on muuta tekemistä. Sunnuntaina ei ole joutoa ollenkaan lukea Jumalan sanaa. Hänen täytyy silloin juoda pirun paskaa ja juosta raittia, korttein kanssa fästätä, tierata huorain kanssa, eli pitää viinakauppaa. Sillä muotoa ei ole joutoa ollenkaan lukea Jumalan sanaa. Muutoin sanovat myös kastetut pakanat: *"Joka ylöns paljon lukee niitä hengellisiä kirjoja, se tulee hulluksi ja villihengeksi."* Sen tähden ajattelee hän, että parempi on juoda ja tapella, kirota ja huorain kanssa fästätä eli pitää pitoja ja viinakauppaa sunnuntaina, kuin lukea kirjaa. Koska nyt senkaltaisen ihmisen omatunto herää, on hän sitä tarpeellista Raamatun tietoa paitsi, eikä niin muodoin tiedä varsin, missä hänen pitää löytävän Vapahtajan.

Se outo tähti, joka nousee Jaakobista, eli se hengellinen valkeus, joka tulee kristillisyyden kautta, antaa hänelle sen vakuutuksen, että Vapahtaja nyt on syntynyt maailmaan. Mutta ei sokia raukka tiedä, missä paikassa hänen pitää Vapahtajansa löytävän, ennen kuin hän saapi kuulla Raamatusta. Hän luulee ensinnä, että Vapahtaja löytyy Jerusalemin kaupungissa, eli kuninkaan linnassa, kussa on niin paljon viisaita. Hän luottaa niitten päälle, jotka ovat enemmän lukeneet kuin hän, että heidän pitäisi paremmin tietävän kuin nämät väärät profeetat ja villihenget, mikä oikia kristillisyyden on. Maailman

kunnia kanssa antaa hänelle sen vakuutuksen, ettei suinkaan Vapahtaja ole niin huonossa paikassa, kuin nämät villihenget sanovat. Sen tähden eksyy yksi vastaherännyt ihminen Jerusalemin kaupunkiin, kussa on paljon herroja ja maailman viisaita, ja paljon pappeja, jotka tutkivat Raamattuita. Mutta ei suinkaan maailman herrat tiedä, missä Vapahtaja syntyy, vaan heidän täytyy laittaa pappein kokouksen ja kysyä niiltä, jos he tietävät, missä Vapahtajan syntymän pitää.

Jos joku kysyy maailman viisailta: Mikä on oikia kristillisyyden, niin he vastaavat: *"Elä siveästi, niin sinä tulet autuaaksi!"* Mutta se on yksi suuri kysymys, jos maailman viisaat elävät itse niin siviästi, että ihminen saattaisi ottaa heidän siveytensä esimerkiksi. – Jos taas kysytään maailman viisailta, missä maailman Vapahtaja pitäis löytymän, niin he vastaavat: Järjessä se on: ei suinkaan ihmisen tarvitse muuta uskoa, kuin mitä hän järjellä hyvin ymmärtää. Ei järki-ihminen usko kaikkein pappein valheita. Mitä papit saarnaavat, että ihmisen pitää uskomman, vaikka ei hän ymmärrä, se on tyhjä taikus! Niin saarnaavat maailman viisaat, että tivunnin eli kymmenysten tähden ovat papit vanginneet sitä jumalallista järkeä, ettei ihminen saa ajatella ja puhua vapaasti, mitä hän tahtoo hengellisissä asioissa. Papit ovat palkan tähden uskottaneet sitä yksinkertaista kansaa, ettei ihminen saa hengellisissä asioissa uskoa muuta, kuin mitä Raamattu sisällänsä pitää.

Mutta näin sanovat maailman viisaat: Ne jotka Raamattua ovat kirjoittaneet, olit taikurit, he uskoit ilman tutkimatta kaikkia vanhoja juttuja ja taikauksia. Joka tunsu luonnon salaiset voimat ja luonnon vaikutukset, sai yksinkertaisia uskomaan, että hän saattaa ihmeitä tehdä. Ja niistä muisteluksista on muka Raamattu kokoon pantu! Ja vielä sanovat maailman viisaat näin: Jeesuksella Nazareenuksella oli suurempi järki ja viisaus kuin muilla ihmisillä, ja sen vuoksi Hän kutsutaan Jumalan Pojaksi. Hän oli oppinut Egyptissä

kaikenlaisia luonnollisia konstia, ja niitä ope-
tuslapset uskoit ihmetyöksi.

Mutta ei moni talonpoika mene maailman
viisasten uskoon siinä asiassa, vaan he usko-
vat sillä kuolleella uskolla, kuin heillä on, että
Jeesus on totisesti Jumalan Poika ja maail-
man Vapahtaja. Mutta ei tämäkään usko
auta heitä kauas autuuden tiellä, jollei heille
tule totinen kääntymys ja parannus, niin
myös totinen halu Vapahtajan perään ja
elävä usko sydämeen.

Mutta kyllä suruttomat talonpojat suostuvat
maailman herrain uskoon muutamissa pai-
koissa. Koska esimerkiksi kysytään yhdeltä
maailman herralta, minkä perustuksen
päälle hän rakentaa autuutensa toivon, niin
hän vastaa varsin: Se on yksi asia, joka ei
kuulu muille. Se on minun ja Jumalan välillä.
Ja pitäköön kukin vaarin itsestensä, ei se vaa-
ranna [eli koske] muita, eikä tarvitse maail-
malle huutaa, mikä autuuden perustus itse-
kullakin on, ei ihmiset ole sydämen tutkijat.
Jumala se on, joka tutkii sydämet ja koette-
lee munaskuut. Ei ihmiset ole syntein an-
teeksi antajat! Näitä ja muita suruttomuus-
den esteitä tuovat maailman herrat edesvas-
taukseksi, koska joku kristitty tahtoo tietää,
mikä autuuden perustus heillä on.

Ja sitä samaa hokevat myös suruttomat ta-
lonpojat, ettei tarvitse kukaan tulla heidän
sydäntänsä tutkimaan ja vanhaa Aatamia
kaivamaan. Vanhan Aatamin sydän on niin
arka, ettei hän kärsi koskettavan siihen. Il-
manki siinä on pirun paskaa ja vanhan Aata-
min sontaa siveyden seassa, ja sen tähden ei
tahdo yksi siviä ja kunniallinen ihminen sitä
ilmoittaa maailmalle.

**2. Minkä tähden maailman herrat hämmäs-
tyvät, koska he kuulevat, että Vapahtajan
tähti on nähty?** Sen tähden he hämmästy-
vät, että joku muutos tulee hallituksessa, jos
se olis tosi, että Kristuksen eli Messiaksen
valtakunta nyt olis lähestymässä. Kuningas
pelkäsi, että Kristus kukistaa hänen kunin-
kaallisen istuimensa maahan, vaikka se oli

turha pelko. Jos hän arvaisi, minkä kaltainen
kuningas Kristus on, niin hän mielellänsä
soisi semmoisen miehen tulevan maailmaan,
joka tekee ylpiät alamaiset hiljaisiksi ja kunin-
kaalle uskolliseksi.

Mutta rietas oli kääntänyt hänen silmänsä
nurin. Hän luuli Kristuksen tulevan maal-
liseksi kuninkaaksi ja sen tähden hän aikoi
tappaa Hänen ennen kuin Hän pääsis isoksi
kasvamaan. Maailman herrat myös häm-
mästyit, sillä he pelkäisit, että Kristus tulee
muuttamaan säädyt ja oikeudet, jotka Moo-
ses oli heille antanut. Niin puhuit ne väärän
valan tekijät, jotka todistit Stefanusta vas-
taan. Ja ylimmäiset papit sanoit Vapahtajan
aikana: *”Tämä ihminen tekee paljon ihmeitä.
Jos Hän saa niin olla, niin uskovat kaikki Hä-
nen päällensä, ja Roomalaiset tulevat ja ot-
tavat tämän valtakunnan allensa.”* He pelkäi-
sit niin muodoin, että heidän valtakuntansa
menee hukkaan, jos Kristuksen oppi pääsis
levenemään.

Koska maailman herrat tähän asti ovat elä-
neet kansan hulluudesta, niin he pelkäävät,
että kristillisuus pilaa heidän kauppansa ja si-
sälletulonsa. Jos ihmiset heittävät pois riite-
lemästä laissa, mistäs tulee herroille voitto?
Jos kansa lakkaa juomasta ja tappelemasta,
mistäs maailman herrat saavat sakkorahaa?
Jos ihmiset ei osta enää viinaa, koreutta ja
muuta turhuutta, mistäs tulee viinaporva-
rille varaa laittaa pitoja ja rakentaa koreat
kartanot ja ostaa komeat hevoiset?

Kyllä on maailman herroilla syytä hämmäs-
tyä siitä sanomasta, että yksi outo tähti on
nähty taivaassa. Jos se nyt on tosi, mitä tie-
täjät idästä sanovat, että Kristus on syntynyt
maailmaan, niin tulee kaikille maailman her-
roille vahinko. Kuninkaat, ruhtinaat, kaikki
suuret ja pienet herrat pelkäävät senkal-
taista sydämen ja mielen muutosta. He häm-
mästyvät jo siitä sanomasta, että tietäjät
ovat nähneet Vapahtajan tähden, sillä he ar-
vaavat, ettei ole maailman herroilla niin
hauska elää Kristuksen valtakunnassa kuin

perkeleen valtakunnassa. Perkeleen valtakunnassa saavat nimittäin maailman herrat elää sen sokean väen kanssa, kuinka he tahtovat. Mutta Kristuksen valtakunnassa täytyy heidän imeä kristittyin verta, koska he muutoin ei saa omantunnon rauhaa. Ei suinkaan maailman herrat saa omantunnon rauhaa, ennen kuin he pääsevät makkaroita tekemään kristittyin verestä. Mutta ei he näe vielä monessa paikassa tehdä makkaroita kristittyin verestä, ennen kuin he noutavat valkean helvetistä.

Se raaka surutoin kansa ei hämmästy niin kovin siitä sanomasta, että Kristus on syntynyt maailmaan, sillä köyhempi väki luulee ensinnä, että Kristus ruokkii heitä ilman. He tahtovat väkisin tehdä Hänen kuninkaaksi. He seuraavat Häntä muutaman ajan kurkistelemisen tähden, mutta koska Hän joskus heittää heille jonkun kovemman sanan, luopuvat he Hänestä, ja viimein he rupeevat huutamaan: *”Ristiinnaulitse!”* — paitsi niitä harvoja sieluja, jotka surulla ja murheella seuraavat Häntä Golgatan mäelle.

3. Minkä tähden suruttomat papit ja kirjanoppineet eivät mene tietäjitten kanssa Betlehemiin, vaikka he tietävät Raamatusta, että Kristuksen piti siellä syntymän? Sen tähden ilmanki he jäävät Jerusalemiin, että he ovat laiskat käymään. He arvaavat, että heille tulee siitä suuri vaiva, jos heidän pitäisi nyt ruveta tietäjiä seuraamaan, jotka vaeltavat yöllä katsellen sitä tähteä, jota ei näe muut kuin ne tietäjät, joilla on pitkä silmä, jolla he näkevät. Ja me olemme kuulleet muutampia pappeja tuumaavan niin, että tämä vaellus Betlehemiin tietäjitten kanssa tulee ylöns raskaaksi ja vaivalloiseksi heille. Ennen he luopuvat pois koko papin virasta, ennen kuin he rupeevat tietäjitten kanssa vaeltamaan Betlehemiin.

Suruttomat papit ovat ennen istuneet punssi klasin kanssa kortti pöydällä ja lyöneet korttia skoijaritten ja viinaporvaritten kanssa. Ja maailman herrain kanssa ovat he pitäneet

juominkia ja pitoja. Jos heidän pitäisi seuraa tietäjiä, täytyis heidän jättää kortti kirjat ja punssi klasit maailman herroille, skoijarille ja viinaporvarille. Ja täytyis heidän vielä valvoa yöllä ja pitkän silmän kautta katsella sitä tähteä, joka johdattaa katuvaaisia, murheellisia ja pitkän matkan päästä kulkevia matkamiehiä, jotka tulevat kaukaa pakanan maasta, ja suurella halulla ikävöitsevät nähdä sitä äsken syntynyttä Juudan kuningasta. Ei suinkaan ole tämä tähti niin iso, että joka ihminen sen näkee luonnollisilla silmillä, vaan siihen tarvitaan hyvä kiikari eli pitkäsilmä, jolla tähtimiehet katselevat tähtiä. Mutta suruttomat papit turmeluksen kaupungissa pikemmin luopuvat virastansa kuin he rupiaisit kurkistelemaan taivaaseen ja katselemaan sitä tähteä, joka johdattaa katuvaaisia, murheellisia ja pitkän matkan päästä matkustavia, synnin pakanallisesta maasta matkustavia matkamiehiä.

Niin täytyy teidän yksin kulkea yöllä pimeyden aikana, te väsyneet matkamiehet! Mutta Jumalan armon kautta pitää teidän viimein kostuman, niin me toivomme, teidän pitää kostuman siihen siunattuun paikkaan, kussa maailman Vapahtaja makaa heinäin ja olkein päällä luontokappalten keskellä, yhden köyhän ja ylönkatsotun äitin helmassa. Jos te aina otatte vaaria siitä pienestä tähdestä, joka nousi Jaakobista ja hänen kulkeamisestansa itäisestä maasta, pitää teidän viimein kostuman suuren vaivan kautta ja moneen vaaran läpi siihen kaupunkiin, kussa Jumalan äitillä ei ole sijaa ihmisten majoissa, mutta luontokappalten keskellä, jotka paremmin tuntevat Luojansa kuin yksi paha ja paatunut ihminen.

Paljon on tähtiä taivaassa, mutta yksi on se pikkuinen tähti, joka johdattaa väsyneitä matkamiehiä Betlehemiin. Mutta ei moni näe sitä, eikä moni tutki taivaan tähtiä. Ainoastansa tietäjät idästä tutkivat niitä, ja heidän silmänsä eteen ilmaantuu tämä tähti, jota muut ei näe.

Mitästä merkitsee tämä outo tähti, joka nyt on ilmaantunut taivaan reunalle? Te tietäjät idästä, tiedättekös, mitä merkitsee tämä tähti, jonka te näitte idässä ensimmäisen kerran koittavan? Te arvasitte varsin, että nyt on maailman Vapahtaja syntynyt. Mutta voi kuinka kaukana Hän oli vielä teistä, koska te ensimmäisen kerran rupesitte vaeltamaan synnin pakanallisesta maasta Kaanaan maahan. Ja sitte, kuin te tulitte Jerusalemiin ja luulitte löytävänne Vapahtajan kuninkaan linnassa, – kuinka kovin te silloin tulitte petetyksi! Mutta siellä vasta kuulitte sen kaupungin nimen, kussa Kristus piti syntymän. Papit ja kirjanoppineet tietävät kyllä paikan Raamatusta, mutta ei ne kuitenkaan seuraa teitä. Teidän täytyy siis yksin vaeltaa tämän vaivalloisen maailman lävitse ja aina kurkistellen taivaaseen, katsellen sitä pientä tähteä, joka käy teidän edellänne ja näyttää teille, mistä tie menee Betlehemiin.

Älkää kadottako tätä tähteä teidän näöstänne, vaikka kuinka pimeä olisi. Teidän pitää viimein kostuman paikalle, jos vaan

seuraatte sitä tähteä. Ja koska te viimein kostutte sinne, kussa se Taivaallinen Vieras makaa, niin kumartakaat silloin polvianne Herran Jeesuksen nimeen ja antakaat suuta Hänen jalvoillensa, ja uhratkaat teidän lahjanne, kultaa, mirhamia ja pyhää savua: Se on — kiitos ja kunnia rakkaalle Pojalle, joka makaa heinäin ja olkein päällä luontokappalten keskellä yhden köyhän äitin helmassa. Hän itkee siinä kylmässä huoneessa, koska ihmiset ovat niin kovat ja armottomat, ettei ota Häntä huoneeseen.

Mutta antakaat te tietäjät idästä Hänen köyhälle äitillensä kultaa ja pyhää savua, että hän saattaisi paremmin holhoa Jumalan Poikaa, ja älkää enää menkö Jerusalemiin, kussa murhaajat asuvat, vaan pyörtäkää teidän oikiaan Isän maahanne, johon minä uskon teidän kostuvan Jumalan Pojan suuren voiman kautta! Muistakaat aina sitä ihanaa Jumalan Poikaa, joka on Marian helmassa. Aamen.

Jäljennös. Kollerin kokoelma N:o 96 / Kansallisarkisto, Helsinki /

Minä etsein yöllä minun vuoteessani, jota minun sieluni rakastaa. Minä etsein häntä, mutta en löytänyt. Nyt minä nousen ja käyn kaupungin ympäri kaduilla ja kujilla ja etsin, jota minun sieluni rakastaa.

Näitä sanoja on Salomo kirjoittanut Korkean Veisun 3. luvussa ja sen 1. ja seuraavissa värssyissä. Me otamme niistä sanoista yhden esimerkin siihen, kuinka yksi armoa etsiväinen sielu etsii Vapahtajaansa, kaivatessansa Hänen armollista läsnäoloansa. Mutta Raamatun tutkijat luulevat, että tämä Salomonin Korkea Veisu puhuu ainoastansa siitä luonnollisesta rakkaudesta, joka on miehen ja vaimon välillä. Ja muutamat luulevat, että Salomo siinä paikassa puhuu siitä rakkaudesta, joka on Vapahtajan ja uskovaisten välillä.

Se on meille työläs ymmärtää, mikä rakkaus siinä on maalattu. Me tiedämme ainoastansa, että Jumala monessa paikassa Raamatussa vertaa seurakunnan morsiameksi, ja ottaa vertauksen avioliitosta.

Toisinaan ottaa Hän myös vertauksen siitä rakkaudesta, joka on vanhempain ja lasten välillä, vaikka ei kummassakaan tarkoituksessa ole ihmisen rakkaus täydellinen, ja niin kuin se pitäisi oleman. Että nyt syntinen paremmin ymmärtäisi, minkä kaltaisella rakkaudella Jumala ja Vapahtaja rakastaa syntisiä, ja mikä rakkaus vaaditaan Vapahtajan morsiamelta, otetaan tässä paikassa vertaus siitä rakkaudesta, joka on avioliitossa, kussa aina toiselle tulee ikävä, koska toinen puoliso on pois lähtenyt.

Minä etsein yöllä minun vuoteessani, jota minun sieluni rakastaa, mutta en löytänyt. Niin kuin rakastajalla on palavampi rakkaus yöllä kuin päivällä, ja suurempi kaipaus, jos hänen rakastajansa on poissa, niin on kristityllä suurempi kaipaus Vapahtajan perään yöllä, koska hän yksinäisyydessä saattaa paremmin ajatella sen ainoan päälle, jota hän rakastaa. Mutta suurempi kaipaus hänellä on, jos hänen ystävänsä on poissa. Silloin

täytyy hänen ajatuksissansa nousta ylös hakemaan sitä kumppania, jota hänen sielunsa rakastaa.

Tämä esimaalaus kuuluu erinomattain niille katuveisille sieluille, jotka usein kaipaavat rakastajaansa. Ei se kuulu kuolleen uskon tunnustajille, jotka aina sanovat olevansa Vapahtajan helmassa, vaikka siitä ei ole niin varmaa tietoa, kenenkä helmassa he makavat, koska niillä ei ole koskaan murhetta eikä iloa. Ei ole kuitenkaan Jeesuksen opetuslapsilla aina se vakuutus, että Jeesus on aina heidän kanssansa, koska Hän erkaantui heistä monta kertaa ja jätti heidät yksin soutuamaan meren aalloissa. Mutta kyllä opetuslapset aina kaipasivat Hänen armollista läsnäoloansa, niin kuin pieni lapsi, joka on totunut istumaan vanhemman sylissä, rupeaa heti parkumaan, koska vanhin panee hänen istumaan maailman kylmälle lattialle siksi aikaa, kun hän valmistaa ruokaa muille lapsille. Mutta ei lapsella ole sitä ymmärrystä, että vanhin ei jouda joka aika kantamaan häntä sylissänsä.

Niin erkaantui myös Vapahtaja usein opetuslapsista, ja meni yksinänsä metsään, kussa Hän oli rukouksissa, ja ajatteli myös yksinäisyydessä, mitä Hänen pitää saarnaaman ihmisille. Ja silloin oli opetuslapsilla suurin kaipaus ja ikävä odottaminen Vapahtajan perään, kun Hän oli poissa. Mutta eivät he sen tähden tohtineet soimata Häntä ja sanoa niin kuin pahankuriset lapset: *”Miksis jätit meidät?”*

Semmoinen on oikean kristityn vaellus maailmassa, ettei hän aina saa istua Vapahtajan sylissä. Ja kukatiesi, jos se olisi kaikille lapsille hyödyllinen, että istua myötäänsä vanhimman sylissä. Muutamat lapset kyllä parkuvat hirmuisesti, niin pian kuin vanhin laskee

heitä sylistänsä istumaan lattialle. Mutta minkä tähden ei vanhin mielisty siihen? Minkä tähden vanhin kiittää sitä lasta hiljaiseksi, joka on kärsivällinen ja odottaa siksi, kuin vanhin kerkiää ottamaan häntä syliinsä?

Ottakaat siitä esimerkki, te itkeväiset ja parkuwait lapset, jotka aina olette parkumassa, niin pian kuin Vanhin laskee teitä sylistänsä! Olkaat kärsivälliset ja odottakaat siksi, kuin Vanhin kerkiää ottamaan teitä syliinsä. Te tulette kukatiesi ylpeiksi, jos te aina istutte Vanhimman sylissä. Parkuvat lapset ja kärtyisät nulikat ne ovat, jotka aina tahtovat istua Vanhimman sylissä. Te saatte kyllä kaivata Häntä, koska Hän on poissa, mutta ette saa kärtyisät olla ja suuttua Vanhimmalle, vaikka Hän joskus panee teitä istumaan lattialle. Kukatiesi kuinka rakkaat te silloin olette Vanhimmalle, koska Hän istuu verisaunassa ja hikoilee verta teidän tähtenne? Kuinka ahkerat te silloin olette valvomaan ja rukoilemaan, ettette joutuisi kiusaukseen?

Mutta mitä meidän pitää ajatteleman niistä lapsista, jotka sanovat aina istuvansa Vanhemman sylissä? Jokohan ne ovat unta rakastamassa, ja sanovat aina imevänsä Vanhimman rintoja? Eivätköhän ne ole unissa sitä tekevinänsä? Olemme kyllä nähneet muutamia lapsia unessa imevän kieltänsä. Semmoiset lapset, jotka unessa imevät kieltänsä, luulevat kyllä, että Vanhimman rinta on suussa, vaikka ei olekaan. Jokohan semmoiset eivät ole riettaan sylissä makamassa? Omaa sylkeänsä he kuitenkin nielevät. Mutta kyllä semmoiset uskovat, että Vanhimman rinta on suussa, vaikka se ei olekaan. Jos heille pannaan tervasuti suuhun, niin he vaan irvistelevät. Eivät he herää sen tähden unestansa.

Olen minä nähnyt semmoisiakin luontokappaleita, jotka imevät omia rintojansa; mutta se on hyvin ryöttä luontokappale. Eikä ole paljon uskottava, että järjellinen ihminen rupeaisi omia rintojansa imemään, mutta minä olen semmoisiakin kohdannut. Ja he luulevat

ilmankin, että he makaavat Vapahtajan rintoilla, koska he omia tyhjiä rintojansa imevät. Mutta meidän puheemme alku oli siitä rakkaudesta, joka panee murheellisen ja rakastavaisen sielun kaipaamaan rakastajaansa. Ja tämä kaipaus ei ole ihmeellinen. Sillä rakkaus on senkaltainen taipumus, että se panee kaipaamaan sitä rakastettua, koska se on poissa.

Ilman rakkautta ei yksikään ihminen elä; mutta se tulee sen päälle, mitä ihminen rakastaa. Muuan rakastaa maailmaa, vaikka hän luulee rakastavansa Vapahtajaa. Ei ole vielä meidän rakkautemme missään paikassa koeteltu. Mutta niin minä pelkään, että armonvargaat kuitenkin rakastavat maailmaa ja omaa lihaansa enemmän kuin Vapahtajaa. Miksi niille ei tule murheksaan, eikä senkaltainen kaipaus Vapahtajan perään kuin heränneillä ja katuvaisilla sieluilla, jotka joskus tulevat sairaaksi rakkaudesta, niin kuin Salomo kirjoittaa Korkean Veisun 2: 5 *”Minä olen sairas rakkaudesta”*? Mutta ei armonvarkaille tule semmoinen rakkaus, vaan ainoastansa Vapahtajan morsiamelle tulee joskus senkaltainen rakkaus. Ja jos hän yöllä herää ja kaipaa rakastajaansa, niin hänen täytyy nousta ylös etsimään Häntä.

Että se armollinen Vapahtaja toisinaan menee pois ja antaa uskovaisten etsiä Häntä, siitä on meille tämän päivän evankeliumissa annettu merkillinen esimerkki, koska vanhemmat etsivät Häntä kolme päivää, ennen kuin he viimein löysivät Hänen temppelessä. Mutta tämä etsiminen ei olisi tapahtunut, jos he olisivat aina pitäneet Jeesusta silmäinsä edessä. Kuitenkin sanoo Hän opetuslapsillensa: *”Se on teille hyödyllinen, että minä menen pois. Ellen minä mene pois, niin ei Lohduttaja Pyhä Henki tule teille.”* Siitä me kuulemme, että se on opetuslapsille tarpeellinen, että Vapahtaja menee pois muutamaksi ajaksi, muutoin ei tule Lohduttaja Pyhä Henki.

Etsikää nyt Jeesusta, te murheelliset vanhemmat, koska te olette kadottaneet Hänen. Te luulette ilmankin löytävänne Hänen tuttavain ja lankoin seassa. Mutta ei Hän ole niitä seurannut, vaan Hän on. Jumalan tempelissä, siinä paikassa, kussa ette uskokaan. Koska te olette juhlapäivän tavan jälkeen tulleet kirkkoon, niin on Jeesus seurannut teitä sinne. Mutta te olette usein maailman tavan jälkeen menneet ulos kirkosta ennen kuin Herran siunaus on luettu, ja siitä syystä te olette kadottaneet Hänen.

Etsikää, etsikää Jeesusta, te murheelliset vanhemmat. Paraiten te löydätte Hänen viimein opettajain keskeltä. Älkää soimatko Häntä sen tähden, että teille muka on tullut vaivaa siitä etsimisestä; vaan kätkekää paremmin niitä sanoja sydämeenne, ja rukoilkaat viimein, että se armollinen Herra Jeesus tulisi teidän kanssanne kotia, että Hän seuraisi teitä kirkosta kotipaikkoihin, ja ettette enää koskaan kadottaisi Häntä teidän silmistänne. Kuule sinä nuorukainen, Herra Jeesus, murheellisten vanhimpain huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 2: 42–52

42 Ja kuin hän kahdentoistakymmenen ajastajan vanha oli, menivät he Jerusalemiin juhlapäivän tavan jälkeen.

43 Ja kuin ne päivät olivat kuluneet, siinä kuin he palasivat, jäi poikainen Jesus Jerusalemiin: jota ei Joseph ja hänen äitinsä huomanneet,

44 Vaan luulivat hänen olevan seurassa. Ja he kävivät yhden päivän matkan, ja etsivät häntä lankoin ja tuttavien seassa.

45 Ja kuin ei he häntä löytäneet, palasivat he Jerusalemiin, etsien häntä.

46 Ja tapahtui kolmen päivän perästä, että he löysivät hänen templissä istuvan opettajain keskellä, kuultelevan heitä ja kysyvän heiltä.

47 Ja kaikki, jotka hänen kuulivat, hämmästyivät hänen ymmärrystänsä ja vastauksiansa.

48 Ja kuin he hänen näkivät, niin he hämmästyivät, ja hänen äitinsä sanoi hänelle: Poikani, miksis meille näin teit? katso, sinun isäs ja minä olemme murehtien etsineet sinua.

49 Ja hän sanoi heille: mitäs te minua etsitte? ettekö tienneet, että minun pitää niissä oleman, jotka minun Isäni ovat?

50 Ja ei he ymmärtäneet sitä sanaa, jonka hän heille sanoi.

51 Ja hän meni alas heidän kanssansa ja tuli Natsaretiin, ja oli heille alamainen. Ja hänen äitinsä kätki kaikki nämät sanat sydämeensä.

52 Ja Jesus menestyi viisaudessa ja ijässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä.

Tämän pyhän evankeliumin johdolla pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä tutkisteleman: **missä paikassa murheelliset vanhemmat löytävät Jeesuksen, koska he ovat Hänen kadottaneet.**

1. tutkisteleminen: **Minkä tähden vanhemmat kadottavat Jeesuksen?**

2. tutkisteleminen: **Missä paikassa he Hänen löytävät?**

Etsikää, etsikää Jeesusta siihen asti kuin te löydätte. Oma teidän synne on, että te olette Hänen kadottaneet.

1. tutkisteleminen: **Minkä tähden vanhemmat ovat kadottaneet Jeesuksen?** Huono valvominen on ollut näillä vanhemmilla. Eivät he ole pitäneet Jeesusta silmänsä edessä. Ensiksi he ovat tulleet kirkkoon ainoastaan juhlapäivän tavan jälkeen. Eivät he ole tulleet kirkkoon sen tähden, että he saisivat jonkun valaistuksen ja ylösrakennuksen sielullensa. Vaan he ovat tulleet sen tähden, että juhlapäivän tapa tulisi täytetyksi, ettei pappi saataisi heitä soimata siitä, etteivät he ole kirkossa käyneet, vaikka eivät suruttomat vanhemmat huoli siitäkään soimauksesta. Vaikka vielä sakotettaisiin rukouspäivän väärinkäytöstä, niin eivät muutamat vanhemmat vielä huoli siitäkään, vaan he

suuttuvat vielä papille, joka heidän on ilmi antanut, ja nimismiehelle, joka heidän päälensä on kantanut, että he niin harvoin tulevat kirkkoon.

Ja koska heitä soimataan siitä, että he ylönskatsovat jumalanpalvelusta, vastaavat he: *”Ei meillä ole joutoaikaa joka pyhä käymään kirkossa. Meidän täytyy valvoa sen ylitse, ettei työ tulisi estetyksi. Pitäiskö meidän joka pyhä käydä kirkossa, ja jättää lapset kuolemaan nälkään ja viluun? Milläs sitte verot maksetaan kruunulle, jos työ lakkautetaan kotona? Emme me niin hullut ole, että me kirkon tähden jätämme talojamme kylmille.”* Niin puhuu vanha Aatami. Ja nämät vanhan Aatamin sanat ovat niin totiset olevinansa, ettei itse rietas saata niitä jäävätä eli laiminlyödä.

Muutamat suruttomat vanhemmat tulevat kaksi tahi kolme kertaa vuodessa kirkkoon, eikä he silloinkaan ota Jeesusta myötänsä, vaan he ottavat sen sijaan pirun paskaa myötänsä. He tulevat komeilla hevosilla, maalaetuilla reillä, ja ajavat hirmuisella vauhdilla kilpaa riettaan kanssa. He roiskivat luontokappaleita hirmuisesti, ja huutavat: *”Pois tieltä saatana!”* Jos joku köyhä matkustavainen tulee heitä vastaan, niin hän ajattelee *”Mikäs suuri maailman herra tämä nyt on, joka tulee tämmöisellä vauhdilla ajaen, niin kuin maailman ruhtinas, kulkusilla ja monen perkeleen avuksi huutamisella?”* Ja koska semmoinen herrasväki tulee kirkkoon, verkavaatteissa, silkkihuveissa, floorihameissa ja kultasormuksissa, käyvät he niin komeasti, että tuskin muutamat mahtuvat kirkon ovesta sisälle.

Erinomattain koska kirkossa haukutaan, pysähtyvät muutamat herrat ja rouvat porstuaan, kuuntelevat siellä, nauravat ja irvistelevät, koska riettaan orjan haamu maalataan kirkossa, ja sanovat viimein: *”Ei siitä papista lähde mitään, ei se saarnaa muuta kuin lapparia ja juoruja. Se haukkuu ja paaduttaa ihmisiä.”* Mutta semmoinen pappi, joka juopi

pirun paskaa maailman herrain kanssa, ja saarnaa kirkossa suloisesti ja kaikille pukeille ja sioille lupaa taivaan valtakunnan, ja huutaa: *”Rakkaat kristityt! Rakkaat Jeesuksen ystävät! Kyllä tulette autuaaksi!”* Ka, se on oikea pappi! Mutta koska murheelliset ja katuvaiset sielut tulevat semmoisen papin tykö, tiuskaa hän ja sanoo: *”Mikäs ulvominen se on?”*

Mutta emme tällä kerralla puhu niistä, jotka eivät ota Jeesusta mukaansa kirkkoon tullessansa, vaan me puhumme niistä, jotka ottavat Jeesuksen myötänsä, ja yhtä hyvin kadottavat Hänen. Semmoiset vanhemmat tulevat kyllä kirkkoon juhlapäivän tavan jälkeen, mutta heidän sydämensä taitaa olla maailmassa kiinni, vaikka he itse ovat kirkossa. Viollinen tarjoaa heille unta kirkossa. Ja sillä aikaa, kun he istuvat siellä ja nuokkuvat, kadottavat he Jeesuksen. Eivät he muista, että Jeesus katoaa yhdessä silmänräpäyksessä, koska silmät menevät hortoon. Muutamilla vanhemmilla on myös hoppu lähtemään kirkosta, ennen kuin Herran siunaus on luettu. Mutta Jeesus jääpi viimeiseksi, ja murheelliset vanhemmat eivät arvaa, että Hän on jäänyt kirkkoon, kussa Hänellä on niin hauska olla, koska tiaiset ja pulmuset visertävät siellä heliällä äänellä, veisaten Hänelle kiitosta, niin kuin uutta virttä olisivat veisamassa Siionin vuorella.

Mistä te nyt löydätte Jeesuksen, te murheelliset vanhemmat, koska te uneliaisuuden, valvomattomuuden ja maailmanrakkauden tähden olette kadottaneet Hänen kirkkomatkalla? Ennen te tulitte kirkkoon ilman Jeesusta, koska vuotava pirun paska oli vielä makea teidän suussanne, ja kaikki vanhan Aatamin tavat olivat silloin luvalliset. Nyt te tulette kirkkoon ilman pirun paskaa, ja poikainen Jeesus seuraa teitä kirkkoon. Mutta sinne Hän jääpi ilman tietämättä; sillä te olette ensiksi tulleet kirkkoon ainoastansa juhlapäivän tavan jälkeen, ettei pappi pääsisi teitä soimaamaan, että te olette laiskat kirkossa käymään.

Ja toiseksi olette te myös kirkossa istuneet ruumiin kanssa, mutta ajatukset ovat lentäneet ympäri maailman, ja vielä päälliseksi on vihollinen tarjonnut teille unta, ja silmät menevät hortoon. Sillä välin katosi poikainen Jeesus teidän silmistänne, ettette saattaneet Häntä pitää silmäinne edessä. Ja silloin te vasta kaipasitte Häntä, koska Hän oli jo poissa. Etsikää, etsikää nyt, murheelliset vanhemmat, etsikää nyt Jeesusta, ennen kuin Hän katoaa peräti pois teidän sydämistänne!

2. tutkisteleminen: **Mistä pitää murheelliset vanhemmat löytämän Jeesuksen?** Se on arvattava, että kaipaus tulee Jeesuksen perään, koska vanhemmat, jotka ovat saaneet tämän suuren lahjan Jumalalta, kadottavat Hänen. He ovat ennen suruttomuuden tilassa pitäneet Jeesuksen halpana, eivätkä ole Häntä niin suuresti kaivanneet, koska maailma oli heille rakas ja kallis. Silloin he saivat lohdutuksen ja virvoituksen pullosta, kaikissa heidän hädissänsä ja tuskissansa. Mutta nyt ei kelpaa tämä lohdutus enää murheellisille vanhemmille, vaan heidän täytyy hakea Jeesusta, koska he ovat Hänen kadottaneet.

Ei auta enää se keino, että he voitelevat kurkkuansa vuotavalla pirun paskalla, koska sydän on kipeä. Niin tekevät vielä nytkin maailman puoskarit, jotka pelkäävät, että koiratauti tarttuu heihin, jos he menevät siihen paikkaan, kussa on paljon koiria. He voitelevat kurkkuansa ja suoliansa vuotavalla pirun paskalla. Ja hengelliset puoskarit valuttavat sokean raukan suuhun sitä vuotavaa pirun paskaa, ja sanovat vielä: *”Tämä on hyvä lääkitys niille, joilla sydän on kipeä.”* Ja kyllä on rietas monta kertaa puoskinut itseänsä ja muita senkaltaisella vuotavalla pirun paskalla. Mutta se keino ei auta enää, koska murheelliset vanhemmat ovat jo Jeesuksen kanssa tulleet kirkkoon, ja sitte kadottaneet Hänen. Heidän täytyy hakea Häntä murheella epäilyksen kanssa. Heidän täytyy kysellä tuttavain ja lankoin seassa, jos he ovat

nähneet Jeesusta. Mutta eivät he ole nähneet Häntä. Ei Hän ole niiden kanssa pyörtänyt maailmaan takaisin, vaan Hän on jäänyt kirkkoon, kussa Hänen on niin hauska olla, koska tijaiset ja pulmuset visertävät siellä. Vaikka varikset ja harakat raakkuvat tässä kirkon ympärillä, ja syövät linnun suolia, niin ei kuitenkaan Jeesus pakene kirkosta sen tähden, vaan istuu siellä ja kuuntelee tijaisia, kuinka kauniilla ja heliällä äänellä ne visertävät kiitosta sille suurelle Luojaalle sen ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heidän pesistänsä.

Pyörtäkää takaisin, te murheelliset vanhemmat, Jumalan temppeliin. Jos ette löydä Jeesusta tuttavain ja lankoin seassa, niin te löydätte Hänen Jumalan temppelissä. Kukastiesi Hän istuu siellä opettajain keskellä ja kuuntelee heitä. Te etsitte Häntä joka paikassa maailmassa, tuttavain ja lankoin seassa, mutta ette suinkaan löydä Häntä muualta kuin Jumalan temppelistä. Mutta ne vanhemmat, jotka eivät koskaan kadota Jeesusta silmistänsä, missä paikassa he luulevat Hänen olevan? Sanovat kyllä muutamat, etteivät he ole koskaan kadottaneet Häntä. Ja kuinka he saattavat kaivata Häntä, koska he aina pitävät Hänen silmäinsä edessä?

Mutta minä pelkään, että armonvargaat ovat semmoiset, että he luulevat aina olevansa Jeesuksen kanssa, vaikka Hän on kaukana heistä. Ei kuitenkaan Joosef ja Maria saattaneet niin tarkasti valvoa kuin tämänaikaiset armonvargaat, jotka eivät kaipaa Jeesusta koskaan, eikä valita koskaan, että he ovat Hänen kadottaneet. Ja arvaattekos, hyvät ihmiset, minkä syyn tähden nämät armonvargaat eivät kaipaa Häntä koskaan? Sen syyn tähden ilmankin, etteivät he ole koskaan Häntä kadottaneet. Kuinkas ne saattavat kadottaa Hänen, jotka sanovat aina makaavansa Jeesuksen ristin juuressa.

Jospa niin olisi tosi kuin he sanovat. Mutta minä pelkään, että he makaavat perkeleen ristin juuressa, koska he suuttuvat

kristityille, ja kantavat niitä kohtaan hengellistä vihaa. Ei ole vielä kuulunut, että yksikään oikea kristitty olisi kantanut vihaa sydämessänsä niitä kohtaan, jotka häntä soimaavat näkyvaisistä synneistä. Mutta tämän aikaiset armonvarkaat paisuvat muodolta niin kuin makkarat, koska heitä soimataan niistä synneistä, joita he ennen tehneet ovat. He jaksavat vielä kieltää ja valehdella niitä häpeällisiä töitä, joita he ovat tehneet. Ja sillä muodolla he makaavat, omassa luulossansa, Jeesuksen ristin juuressa, vaikka he itse työssä makaavat perkeleen ristin juuressa, ja imevät jonkun naaraspirun rintoja, koska he luulevat Jeesuksen rintoja imevänsä. Mutta omanvanhurskauden, sen mustan tattarilaisen rintoja he imevät niin kauan kuin he jaksavat vielä valehdella ja niitä häpeällisiä töitä kieltää, joita ihmisetkin tietävät, jopa sitten niitä, joita eivät ihmiset tiedä. Ja sillä muodolla ne eivät sano kadottavansa Jeesusta koskaan. Kuinkas he saattavat Häntä kadottaa, koska he pitävät aina perkeleen poikaa silmänsä edessä, jonka he luulevat Jumalan Pojaksi.

Sanotaan, että maahisen tyttäret vaihettavat ihmisen lapsia ennen kastetta, koska Jumalan sana ei ole vielä pantu rintaan. Maahisen tyttäret ottavat sitten ihmisen lapsen, ja panevat oman lapsensa sijaan. Tämä maahisen lapsi on niin hirveä ja sillä on niin iso vatsa, ettei se koskaan saa kylläänsä. Semmoinen on myös yksi armonvaras. Hänellä on niin suuri peräsuoli, ettei se tule koskaan täytetyksi, vaikka kuinka paljon kristittyin verta siihen valettaisiin.

Armonvarkaalla on se oma luulo, että hän makaa joka päivä Jeesuksen ristin juuressa; ja sen tähden ei hän kaipaa Jeesusta koskaan. Ei semmoiselle tule ikävä eikä kaipaus Jeesuksen perään koskaan, sillä hän ei saata kadottaa sitä luultua vapahtajaansa, joka hänellä on pääkallossa, vaikka rietas on sydämessä isäntänä. Ja silloin armonvaras makaa perkeleen ristin juuressa, koska kristityt vaativat häneltä totuutta. Se tekee vanhalle

Aatamille ratki paha, että hänen pitää sanoman totuuden ja ilmoittaman riettaan konspteja. Kunnian rietas panee hänen vielä valehtelemaan ja kieltämään pois niitä häpeällisiä töitä, joita ihmiset tietävät. Ja sen kautta hän luulee tekevänsä Jumalalle kunnian, mutta hän tekee riettaalle kunnian.

Moni tunnustaisi kyllä pahoja töitensä, mutta kunnian rietas sanoo: *”Mitäs sinä semmoisia maailmalle huudat; ne ovat Jumalan ja minun välillä jo aikaa sitten sovitetut. Mitäs se muihin koskee?”* Ahneuden perkele, joka asuu peräsuolella, tulee myös kunnian riettaalle avuksi, ja sanoo: *”Jos sinä tunnustat vääriä tekojasi, niin sinä joudut maksamaan ja sovittamaan niitä niille, joille olet väärin tehnyt.”* Ahneuden perkele pani Juudaan ottamaan rahaa ylimmäisiltä papeilta; kunnian rietas pani hänen kieltämään ehtoollisessa, ettei hän ole pettäjä, ja vihan perkele, joka meni häneen kastetun palan jälkeen, hopitti häntä täyttämään sitä paha aikomustaan.

Ja semmoinen armonvaras nyt antaa Jeesukselle suuta joka kerta, kuin hän käypi Herran ehtoollisella ja sanoo: *”Terve Rabbi!”* Kukatiesi vaikka käy viimein armonvarkaille niin kuin Juudaalle, koska silmät viimein aukenevat, että hänen täytyy tuoda vääryyden rahat takaisin, ja heittää temppeleihin, eikä sitenkään saa oman tunnon rauhaa. Omantunto haukkuu ja polttaa vielä jälkeen niin kovin, että hänen täytyy mennä ulos ja hirtittää itsensä.

Nyt näette, te murheelliset vanhemmat, jotka murehtien etsitte Jeesusta, ettei teidän asianne ole niin kuin armonvarkaiden, jotka eivät koskaan kaipaa Jeesusta, eikä saata Häntä kadottaa. Sillä ei Jeesus ole koskaan heidän kanssansa ollut, vaan rietas on heille maalannut Jeesuksen kuvan pääkallossa. Mutta te murheelliset vanhemmat, joita Jeesus totisesti on seurannut kirkkoon, vaikka te valvomattomuuden tähden olette Hänen kadottaneet! Teillä on nyt suuri murhe ja

kaipaus Hänen peräänsä. Teidän täytyy pelvolla ja vapistuksella etsiä Häntä. Teidän täytyy viimein pyörtää takaisin samaan paikkaan, kussa te viimeksi näitte Hänen. Jumalan temppelissä te viimein löydätte Hänen, istuvan opettajain keskellä. Mutta älkää sen tähden soimatko Häntä, että Hän on tehnyt teille suuren vaivan siinä etsimisessä, vaan soimatkaa itseänne, ettette paremmin ole pitäneet Häntä teidän silmäinne edessä. Ja koska te viimein löydätte Hänen Jumalan temppelissä, niin ottakaat Hänet myötänne kotia, ja rukoilkaat Häntä, että Hän pysyisi aina teidän kanssanne, teidän talossanne,

maata pannahanne ja noustessanne, ja kantaisanne Hänen ristiänsä; erinomattain, että Hän antaisi teille voimaa ja väkevyyttä kärsimään kaikkinaisia vaivoja viimein, koska kuolema tulee, että Herra Jeesus auttaisi teitä vielä viimeisessä hengenvetämisessä, ettei vihollinen saisi ryöstää teidän uskoanne eli kadottaa teidän kruunuanne. Huutakaat ja kolkuttakaat silloin niin voimallisesti, että taivaan ovi aukenee. Amen.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki

Keaikkena sinun elinaikanas pidä Jumala silmäis edessä ja sydämässä, ja karta ettes mihinkään syntiin mielisty, ja Jumalan käskyjä vastaan tee.

Se vanha Tobias neuvoi tällä lailla poikaansa, mutta koska kristityt tuskin saattavat pitää Jumalata silmäinsä edessä ja sydämässänsä, niin saattaa yksi surutoin ihminen vielä vähemmin pitää Jumalata silmäinsä edessä, vaikka muutampi kuolleen uskon tunnustaja luulee, että hän saattaa pitää Jumalaa silmäinsä edessä ja vielä sydämässänsä. Mutta se on rietas, joka armonvarasta tällä lailla pettää.

Se nähdään tämän päivän evankeliumista, ettei Jeesuksen vanhemmatkaan saattaneet niin pitää Jeesusta silmäinsä edessä, ettei olis kadottaneet Häntä. Kuinka siis yksi surutoin ihminen ja armonvaras saattaa niin Jeesusta pitää silmäinsä edessä, kuin tässä neuvotaan. Se paikka on juuri mahdoton, koska ei kristittykään saata niin valvoa, että Jumala olis aina hänen silmäinsä edessä. Mutta me tiedämme, että yksi surutoin ihminen pitää aina maailman silmäinsä edessä. Ei taida Jumala olla usein mielessä, ja sydämässä ei ole Jumala koskaan niin kauan kuin ihminen elää suruttomuudessa. Mistäs Jumala pääsee semmoisen ihmisen sydämeen, joka on täynnänsä riettaita henkiä. Jos yksi surutoin ihminen etsis Jeesusta Herran temppelissä, mutta hän hakee Häntä tuttavain ja lankoin seassa, nimittäin semmoisessa seurassa, josta Jumala on kaukana.

Juomari hakee Vapahtajaa viinaporvarin talossa, ja huora hakee Vapahtajaa rikkaan miehen talossa, mutta kirkossa ei ollenkaan. Sen tähden semmoiset tulevat harvoin Jumalan sanaa kuulemaan. He katsovat Jumalan palvelusta ylös ja Herran ehtoollista. Ja sanovat: *”Kyllä meillä on kirjoja kotona, josta me näemme Jumalan sanaa; jos sen jälkeen elämme, emme tarvitse epäillä, ettemme tule autuaaksi.”*

Nämät ovat vanhan Aatamin estelemiset, joilla hän helpottaa vaivaansa, ettei tarvitsis kuluttaa aikaansa kirkkoreissussa. Erinomattain koska kirkossa haukutaan ja kotona kiitetään, ottaa vanha Aatami turvansa kirjaan ja ajattelee, että parempi Jumalan sana on kirjoissa kuin kirkossa. Ja tämän uskonsa päälle ottaa vielä vanha Aatami vahvistuksen Raamatusta. Koska nimittäin Vapahtaja sanoi Samarian vaimolle, ettei heidän pidä rukoileman Samarian vuorella, kussa yksi kirkko oli, eikä Jerusalemissa, kussa toinen kirkko oli, vaan kaikissa paikoissa, kussa kaksi eli kolme ovat koossa Jeesuksen nimeen, siinä on Jeesus keskellä. Siitä ottaa nyt vanha Aatami itsellensä sen uskon, ettei hänen tarvitse rukoilla Jumalata kirkossa, koska hänellä on parempi Jumalan sana kotona.

Mutta Daavidi ei tyytynyt vielä siihen, että hänellä oli Raamattu kotona, vaan hän riensi Herran kartanoihin, niin kuin pääskynen rientää pesään poikainsa tykö, ja sanoo, että lintu on löytänyt huoneen ja pääskynen pesänsä, koska hän pääsi Alttarin tykö. Daavidilla oli niin hauska olla Herran huoneessa, että hän tahtoi olla oven vartijana. Daavidi oli Israelin kuningas, eikä sen tähden pitänyt huonona virkana, että olla oven vartijana Herran huoneessa, mutta nyt ei tahdo moni olla oven vartijana Herran huoneessa.

Koska ihmiset ei paali istua rauhassa kirkossa, täytyy heidän ulos pakata. Muutamat istuvat kuumain hiilten päällä, joita musta rautio panee heidän perseensä alle. Muutamat häätyvät ulos mennä, koska Jumalan sana rupeaa heidän tuntoansa polttamaan. Muutamat pakkaavat ulos Herran huoneesta sentähden, ettei he paali rauhassa istua siellä, koska rietas kutkuttaa ja kuiskuttelee heidän lihassansa. Ja muutamat taas häätyvät mennä ulos kirkosta voitelemaan suoliansa vuotavalla pirun paskalla.

Semmoisessa kirkossa, kussa vihollinen ajaa orjiansa ulos menemään ennen kuin saarna on loppunut, siellä on ovenvartijalla suuri prässi, koska hänen pitää aukaiseman kirkon ovea kaikille niille, joita rietas ajaa ulos kirkosta ennen kuin Jumalan palvelus on päätetty. Ilmanki vihollinen pelkää, että heille tulee kaatumavika, jos he istuisit rauhassa kirkossa ja kuuntelisit saarnaa. Sen tähden ajaa hän niitä ulos, jotka häntä palvelevat.

Mutta ne taas, joita vihollinen ei laske kirkkoon ollenkaan, lukevat ympyriäistä kirjaa kotona, jossa musta maisteri selittää heille Raamattua sillä lailla, että juopumus tulee luvalliseksi, huoruus tulee luvalliseksi, viina-kauppa tulee luvalliseksi, kirous ja tappelu tulee luvalliseksi.

Lutherus on kirjoittanut, että vihollinen saattaa kyllä saarnata evankeliumia paremmin kuin joku pappi. Ja siinä kirkossa, kussa rietas on saarnaamassa, istuvat kaikki siveät huorat rauhassa, kaikki rehelliset varkaat itkevät rakkaudesta, käärmeen kyyneleet vuotavat armahtavaisten viinaporvarien silmistä, raittiit juomarit tulevat niin jumalisiksi, että he kumartavat polviansa viinaporvarin edessä varsin kuin he tulevat ulos kirkosta, ja pistävät ulos kielensä ulos suusta, niin kuin riettaan ajohärkä, ja sanovat: *"Yksi pisara, yksi pisara, rakas Jeesuksen ystävä! Yksi pisara!"* Viinaporvari on juomarin mielestä rakas Jeesuksen ystävä, mutta raittiuden saarnaaja on juomarien ja viinaporvarien mielestä yksi perkeleen ystävä, koska hän estää Jumalan lapsia nautitsemasta viinaa, joka on Jumalan vilja.

Koska nyt riettaalla on paljon tekemistä Herran huoneessa, kuin hän panee muutampia ulos menemään, jotka ovat sisälle tulleet, ja muutampia taas ei laske kirkkoon ensinkään, niin se on arvattava, että hän tahtois polttaa kaikki ne kirkot, joissa Jumalan sanaan saarnataan, että sanankuulijoille tulee rauhatoimiatunto. Eli jos muutamille tulee hengellinen ilo ja riemu, niin alkaa rietas

kateudesta käärmeen kyyneleitä vuodattamaan. Katuvaisten kyyneleet polttavat myös hänen tuntoansa. Ja erinomattain, jos armonpenikat rupeevat vinkumaan, silloin hyppää rietas ylös penkistä, ja menee aika kyytiä ulos kirkosta, ja kaikki hänen palvelijansa seuraavat häntä, sillä armonpenikat sekoittavat häntä, ettei hän paali kuunnella, mitä pappi saarnaa.

Rietas on muutoin tarkka kuulemaan, jos häntä haukuttaisiin kirkossa huoraksi eli varkaaksi, että hän pääsis jälkeen kunniansa perään kysymään. Mutta ei hän paali sitä kuulla, kuin armonpenikat alkavat vinkumaan. Sentähden on paras neuvo, että kaikki riettaan hengen palvelijat menevät ulos kirkosta siksi kuin toinen pappi tulee, joka saarnaa niin kauniisti ja niin suloisesti, että kaikki siveät huorat pääsevät itkemään ja kaikki raittiit juomarit pääsevät nauramaan, ja kaikki kunnialliset viinaporvarit pääsevät iloitsemaan. Silloin pääsevät myös kaikki hävyttömät ja katumattomat huorat taivaan valtakuntaan, mutta katuvaiset, murheelliset, alaspainetut, ristinkantajat, hengellisessä köyhyydessä huokaavaiset tuomitaan helvettiin.

Rientäkääät siis, niin kuin Daavidi sanoo, pulmukaiset ja satakieliset, rientäkääät, pyrkikääät, ikävöitkääät, kiiruhtakaat pesään turvaipaikkaan. Paetkaat armonpenikat Herran kartanoihin. Tulkaat ennen kuin semmoinen armonjakaja tulee, joka antaa koirille liininkiä ja lapsille viskaa ruotoja. Me toivomme ja rukoilemme, että Kuin pienet lintuiset, Kyll' kiiruust' rientävät, Jäll' poikains' tykö pesään, Jonk' tehneet ovat vesaan; Niin myös opettajans' Näkevät iloissans', Lain Herran seuratuksi Ja sodan voitetuksi, Jost' paha suunsa tukkee, Ja autuus kansalle kulkee, viimein, koska se suuri Herran päivä tulee, pitää ovenvartijan laskeman sisälle niitä, jotka murheellisella ja särjetyllä sydämellä kolkuttavat kirkon oven päälle. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 2: 42–52

42 *Ja kuin hän kahdentoistakymmenen ajastajan vanha oli, menivät he Jerusalemiin juhlapäivän tavan jälkeen.*

43 *Ja kuin ne päivät olivat kuluneet, siinä kuin he palasivat, jäi poikainen Jesus Jerusalemiin: jota ei Joseph ja hänen äitinsä huomanneet,*

44 *Vaan luulivat hänen olevan seurassa. Ja he kävivät yhden päivän matkan, ja etsivät häntä lankoin ja tuttavien seassa.*

45 *Ja kuin ei he häntä löytäneet, palasivat he Jerusalemiin, etsien häntä.*

46 *Ja tapahtui kolmen päivän perästä, että he löysivät hänen templissä istuvan opettajain keskellä, kuultelevan heitä ja kysyvän heiltä.*

47 *Ja kaikki, jotka hänen kuulivat, hämmästyivät hänen ymmärrystänsä ja vastauksiansa.*

48 *Ja kuin he hänen näkivät, niin he hämmästyivät, ja hänen äitinsä sanoi hänelle: Poikani, miksis meille näin teit? katso, sinun isäs ja minä olemme murehtien etsineet sinua.*

49 *Ja hän sanoi heille: mitäs te minua etsitte? ettekö tienneet, että minun pitää niissä oleman, jotka minun Isäni ovat?*

50 *Ja ei he ymmärtäneet sitä sanaa, jonka hän heille sanoi.*

51 *Ja hän meni alas heidän kanssansa ja tuli Natsaretiin, ja oli heille alamainen. Ja hänen äitinsä kätki kaikki nämät sanat sydämeensä.*

52 *Ja Jesus menestyi viisaudessa ja ijässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä.*

Evankelista Luukas muistelee tämän päivän evankeliumissa, että Jeesuksen vanhemmat olit tulleet kirkkoa vasten Jerusalemiin, ja siellä he kadotit Jeesuksen, jota he rupesit etsimään tuttavain ja lankoin seasta, mutta viimein he löysit Hänet kirkosta.

Näitten sanain johdattuksesta pitää meidän tällä hetkellä peräänajattelman: **Mistä**

vanhempien pitää löytämän Jeesuksen, koska he ovat Hänet kadottaneet.

Antakoon Jumala, että kaikki ne vanhemmat, jotka murehtien etsivät Jeesusta, löytäisivät Hänet Herran temppelistä, koska he turhaan etsivät Häntä maailmassa tuttavain ja lankoin seassa.

Rakkaat vanhemmat! Te olette suruttomuuden tilassa kadottaneet Jeesuksen. Annas nähdä, mistä te Hänet löydätte, koska te heränneessä tilassa kaipaatte Häntä. Te olette kadottaneet Hänet kirkkoreissussa, koska te suruttomuuden tilassa tulitte juhlapäivän tavan jälkeen kirkkoa pitämään. Te olette suruttomuuden tilassa tulleet kirkkoon ainoastansa juhlapäivän tavan jälkeen. Ei sitä varten, että te Herran huoneessa saisitte ylösvaistuksen teidän sieluillenne, vaan sitä varten, että te vanhan tavan jälkeen saisitte ylösrakennusta teidän vatsallenne.

Te olette suruttomuuden tilassa tulleet kirkkoon huvittamaan teidän silmiänne koreudella ja maailman turhuudella, ja näyttämään teidän epäjumalianne maailmalle: Komeat ja lihavat hevoiset, elolla syötetyt, maalatut reet, verkavaatteet, ja silkkihuivit päässä, hopeapiiput suussa, kello plakkarissa ja viinaflasku kainalon alla. Tämä komeus ja koreus on seurannut teitä kirkkoon juhlapäivän tavan jälkeen, että maailma näkis, kuinka rikkaat ja kauniit te olette. Jos joku köyhä matkustavainen olis kohdannut teitä kirkkotien päällä, ja ei olis tuntenut, mitä herrasväkeä te olette, koska te tulitte ajain kulkusilla ja ruoska kädessä huutain: *”Pois saatana tien päältä!”* olis hän ajatellut: *”Mikä herrasväki tämä on, joka tuommoisella faartilla ajaa. Ne ovat kaikki korkeat maailman herrat. Minun pitää lakin ottaman päästä ja kumartaman heidän edessänsä:”*

Jos yksi raaka talonpoika tulis Ruotsista ja kohtais niin paljon herroja kirkkotien päällä, ajattelis hän: *”Tässpä on paljon herroja, jotka tulevat kauniilla siunauksella kirkkoon. He kiroavat vielä kirkkotien päällä ja*

valmistavat sydämensä pirun paskalla, että he saattaisit hyvin hartaudella palvella jumaliansa.”

Ennen kuin kirkossa on sanottu amen, lappavat he ulos kirkosta. Heille tulee niin kova nälkä kirkossa maailman jumalan armon perään, ettei he jouda odottamaan Herran siunausta, vaan heidän täytyy saarnan keskellä mennä ulos ottamaan kirkko ryyppyä, joka paremmin sammuttaa heidän janonsa armon perään, kuin Jumalan sana ja se siunattu viina.

Semmoisella elämällä ovat suruttomat vanhemmat kadottaneet Jeesusta, ja liiatenki kirkkoreissussa, koska he ensiksi tulevat kirkkoon ainoastansa juhlapäivän tavan jälkeen, ja sitte siinä reissussa palvelevat sitä jumalata, joka on peräsuolella, mutta ei sitä Jumalata, jota vasten he ovat tulleet kirkkoon. Pyhä päivä tehdään juomapäiväksi, kiruspäiväksi, tierauspäiväksi, tanssipäiväksi, tapeluspäiväksi, viinakauppapäiväksi. Sillä niin on eletty tässäki paikassa juuri kirkon vieressä, niin kuin syvimässä helvetissä. Ja niin eletään vielä nyt, että kirus ja juopumus ja kadotuksen humu kuuluu neljänneksen päähän.

Onkos ihmet, että suruttomat vanhemmat senkaltaisella elämällä kadottavat Jeesuksen. Annas nähdä, mistä he sen löytävät, koska he viimein rupeavat kaipaamaan Häntä. Koska suruttomat vanhemmat heräävät synnin unesta, huomaitsevat he, että he ovat kadottaneet Jeesuksen, ja silloin he rupeavat murehtien etsimään Häntä. Mutta ei he varsin arvaa, mistä heidän pitää etsimän Jeesusta. He luulevat löytävänsä Hänet tuttavain ja lankoin seassa.

Mutta arvaattekos, te murheelliset, mistä paikasta teidän pitää etsimän Jeesusta, koska te olette kadottaneet Hänet? Suruttomuuden tilassa ette ole kaivanneet Jeesusta, sillä teidän Vapahtajanne oli silloin maailmassa: viinaflaskussa, arkussa, peräsuolella; mutta koska omatunto heräis,

rupeisitte vasta kaipaamaan Jeesusta, ja nyt te etsitte Häntä tuttavain ja lankoin seassa. Mutta turhaan te etsitte Häntä niiden tuttavain seassa, jotka ei ole Häntä nähneet. Ja arvaatteko viimein, mistä teidän pitää Jeesuksen löytämän?

Ette ole suruttomuuden tilassa etsineet Häntä Herran temppelissä, mutta viinaporvarin talossa. Silloin oli teillä hoppu lap-pamaan ulos kirkosta viinaporvarin tykö. Ette malttaneet odottaa Herran siunausta; teillä oli hoppu lukemaan ja kuulemaan perkeleen siunausta krouvissa.

Koettakaat viimein hakea Jeesusta Herran temppelissä. Kukatiesi Hän löytyy siellä, kussa ette luulekaan. Daavidi kirjoittaa, itsestänsä että lintu löysi huoneen ja pääskynen pesänsä Herran huoneessa. Minä olen nähnyt, että varikset ja harakat joskus rakentavat pesänsä kellotapuliiin, mutta minä olen myös nähnyt, että pääskysset rakentavat pesänsä kirkkoon, ja tiaiset rakentavat pesänsä elävän viinapuun rakoihin.

Jos te, murheelliset vanhemmat, etsitte Jeesusta, niin älkää hakeko Häntä semmoisten tuttavain ja lankoin seassa, jotka ei ole nähneet Häntä, vaan freistatkaat viimein hakea Häntä temppelistä. Mitä maks on Hän jäänyt kirkkoon, koska te menitte ulos maailmaan. Te saatte kyllä hämmästyä, jos te löydätte Jeesuksen sieltä, kussa ette toivoneetkaan. Mutta älkää sen tähden toruko Häntä, että Hän on tehnyt liikaa vaivaa, sillä se on teidän oma huolimattomuutenne, ettette ole aina pitäneet Jeesusta teidän silmäinne edessä. Koska teillä oli niin suuri hoppu lähteä ulos kirkosta maailmaan, silloin jäi Jeesus kirkkoon. Ja se on oma teidän synne, että te olette kadottaneet Jeesuksen. Mutta te panette Jeesuksen syyksi, että te olette Hänet kadottaneet.

Voi! Voi! kuinka te olette sen tähden sokeat, te murheelliset vanhemmat. Miksette pitäneet Jeesusta aina teidän silmäinne edessä? Nyt te haette Jeesusta joka paikassa,

tuttavain ja lankoin seassa. Nyt te kaipaatte Jeesusta, koska tunto on herännyt? Nyt te luulette, että Jeesus teki teille niin suuren vaivan, koska te itse huolimattomuutenne kautta olette Hänet kadottaneet.

Kärsimättömyys panee teidät soimaamaan Jeesusta, että Hän on tämän vaivan teille saattanut, että te olette jo niin ja niin kauan murehtien etsineet Häntä. Mutta te olette niin tyhmät ja taitamattomat hengellisissä asioissa, ette ymmärtäneet, että Jeesuksen täytyy olla niissä, kuin taivaallinen Isä on Hänen päällensä pannut.

Kuulkaat nyt, te murheelliset vanhemmat, jotka olette kadottaneet Jeesuksen ja murehtien etsitte Häntä. Tiedättekö, mistä teidän pitää löytämän Hänet? Te olette kirkko-reissulla kadottaneet Hänet suruttomuuden tilassa. Teidän täytyy nyt heränneessä tilassa pyörittää takaisin Jumalan temppeliin ja etsiä Jeesusta sieltä.

Te murheelliset ja epäileväiset, jotka olette ruvenneet kaipaamaan Jeesusta, mistäs pitää teidän hakeman Häntä? Te katuvaiset ja raskautetut, mistä pitää teidän löytämän Jeesuksen? Te onnettomat vanhemmat, jotka oman huolimattomuutenne kautta olette kadottaneet Jeesuksen, mistä pitää teidän kohtaaman Hänet? Voi, voi, onnettomat sielut, jotka olette kadottaneet Jeesuksen, ja nyt murheellisella ja vertavuotavalla sydämellä haette Häntä. Mistä pitää teidän löytämän Hänet?

Lankoin ja tuttavain seasta te haette, mutta ei net ole nähneet Häntä. Ei ole muuta neuvoa kuin että te pyörrätte takaisin Jumalan temppeliin. Ja siellä te kohtaatte Hänet. Mutta jos te vielä kerran löytäisitte Hänet, niin ottakaat Hänet myötänne kotianne, ja älkää enää kadottako Häntä teidän silmistänne.

Pyörtäkää siis takaisin, te murheelliset vanhemmat, koska Jeesus on kadonnut teiltä. Pyörtäkää takaisin Herran kartanoihin, niin kuin Daavidi, koska hän oli murheellinen,

pakeni Herran alttarin tykö, ja veisaa siellä, että lintu on löytänyt huoneen ja pääskyinen pesänsä, koska hän pääsi pakenemaan Herran huoneeseen. Pyörtäkää siis takaisin Herran huoneeseen, te murheelliset sielut, kaipaissanne Jeesusta. Pyörtäkää takaisin, te pienet lintuiset, te pääskyiset ja pulmukaiset, satakieliset ja västäräkit.

Rientäkää, pyrkikää, ikävöitkää, kiiruhtakaat teidän pesäanne, koska ukkoinen Siinain vuorella kovin pauhaa. Kätkekää teidän elävän viinapuun rakoihin, koska haukka ajaa takaa. Jos yksi tiainen parkuu haukan kynsissä, niin kaikki tiaiset ajavat häntä takaa; tahtoisivat kyllä pelastaa sen onnettoman sielun, joka parkuu haukan kynsissä, mutta eivät he voi, sillä haukka on suuri, mutta tiaiset ovat pienet lintuiset. Kuitenki surkuttelevat he sitä onnetointa raukkaa, joka parkuu haukan kynsissä. Niin kuin kuningas Daavidi veisaa 84. psalmissa: *"Kuin pienet lintuiset Kyll' kiiruust' rientävät, Jäll' poikans' tykö pesään, Jonka tehneet ovat vesaan, Niin sielun' alttaris' tykö Ain' halaa, Jumal, pyynnöss'."*

Kuinkas tämä Daavidin koettelemus passaa suruttomille, jotka rientävät maailman perään. Muutamat rientävät viinaporvarin tykö ja siellä löytävät parhaan ilonsa. Muutamat rientävät huoran tykö, ja siellä löytävät parhaan ilonsa. Eipä niillä ole hauska ollenkaan kirkossa olla, erinomattain, koska ne pienet lintuiset, jotka, niin kuin Daavidi sanoo, löytävät pesänsä Herran huoneessa, alkavat veisaamaan ja visertämään kiitosta sille Suurelle Luojalle ensimmäisen säteen edestä, joka heitä herättää heidän pesissänsä.

Ettekös ole kuulleet, kuinka pääskyiset visertävät heidän pesissänsä, koska aurinko nousee? Mutta te istutte kuurona ja mykkänä Herran huoneessa. Taidatte soimata Jeesusta, että Hän teki teille suuren vaivan, koska teidän pitää hakeman Häntä temppelissä. Mutta ei suruttomat löydä Vapahtajaansa temppelissä, mutta maailmassa he

luulevat löytävänsä Vapahtajan. Vaan katu-
vaiset, murheelliset, epäileväiset, jotka to-
della hakevat Jeesusta, koska he tuntevat,
että Hän on kadonnut pois, ja myös armoite-
tut sielut, koska he valvomattomuuden
kautta ovat kadottaneet Jeesuksen, ne voi-
vat löytää Hänet Herran temppelissä, jossa
Hän mielellänsä asuu, ja kuuntelee, kuinka
pääskyiset ja tiaiset ja satakieliset visertävät
heidän äänellänsä.

He veisaavat kiitosta sille Suurelle Luojalle
ensimmäisen säteen edestä, joka heitä he-
rätti unesta. Koska armon aurinko nousee
taivaan reunalla, silloin he veisaavat, ja sil-
loin he kiittävät tämän valkeuden edestä,
joka on tullut, ja sanovat: Amen! Halleluja!
Kiitos, kunnia ja ylistys sille Suurelle Luojalle
ja Karitsalle, joka oli kuollut, ja katso, Hän
elää uskovaisten sydämissä. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma Helsingin yliopiston-
kirjasto /

SAARNA YLJÄSTÄ JA MORSIAMESTA [KATKOKSIA]

[alku kadoksissa] - - - surkiaan tilaan. Miks olet alkanut epäilemään Vapahtajan rakkaudesta? Oletkos löytänyt Hänestä jotakin petosta taikka rakkauden puutosta? Sinussa taitaa löytyä petos. Sinussa taitaa löytyä rakkauden puutos. Älä epäile ollenkaan, sinä Vapahtajan ulosvalittu morsian, sillä Veriylkä on sinut ostanut omaksensa, ei kullalla eikä hopiolla, vaan Hän on maksanut sinun edestäsi oman kalliin verensä, joka on vuotanut Hänen sydämestänsä. Hänen sydämensä on haljennut rakkaudesta sinua kohtaa ristin päällä. Tahdotkos vielä epäillä autuudestasi, sinä Vapahtajan ulosvalittu morsian.

Nyt on jo aika nousta ylös luonnollisen voimattomuuden vuoteesta, sillä aamurusko on alkanut koittamaan armontaivaan syrjällä. Älä makaa enää, sillä nyt on jo aika unesta nousta. Yö on kulunut ja päivä on tullut. Nouse ylös, Vapahtajan morsian. Katso sinun Veriylkäsi seisoo sinun vieressäsi ja on juuri menemässä sinun sydämeesi. Nosta ylös hengen silmät ja katsele Hänen veristä hikeänsä, Hänen vannejansa [raipaniskujen aiheuttamia palkoja] ja naarmujansa, Hänen orjantappuraista kruunuansa, Hänen vertavuotavia haavojansa ja Hänen läpi pistettyä kylkeänsä.

Kaikki katuvaiset, kaikki murheelliset, kaikki epäileväiset sielut, nostakaa ylös hengen silmät ja katselkaa Veriylkää, joka teidän sielujanne rakastaa ja tälläkin hetkellä seisoo verisenä teidän vieressä. Uskokaa, että Hän on teidän syntienne tähden ristiinnaulittu, kuoletettu ja haudattu. Uskokaa myös, että Hän on teidän vanhurskautenne tähden kolmantena päivänä noussut ylös haudasta, ja että Hän elää ja teidän pitää myös elämän. Teidän pitää ihastuman, koska saatte nähdä, että Jumalan Poika on särkenyt kuoleman kahleet. Ei ole helvetin ruhtinas jaksanut pidättää elämän Herraa haudassa.

Nyt saatte iloita ja riemuita, sillä teidän sielujenne Rakastaja seisoo elävänä teidän

keskellänne ja teidän sydämässänne. Nyt saatte sanoa niin kuin Vapahtajan ulosvalittu morsian: *”Koska minä löysin [Hänet], jota minun sieluni rakastaa, niin minä tartuin Häneen ja en tahdo Häntä laskea, siihen asti, että minä Hänen saatan minun äitini huoneeseen, minun äitini kammioon.”* Nyt saatte halata Hänen jalkojansa ja juoda Hänen kanssansa rakkauden ja ilon makeata viinaa. Eikä pidä tämä viina puuttuman niin kauan kuin te jaksatte uskoa, että se ristiinnaulittu ja ylösnoussut Herra Jeesus rakastaa teitä vielä yhtä paljon kuin Hän on teitä ennen rakastanut.

Me rukoilemme nyt sinua, Herra Jeesus, joka olet uskon alkaja ja päättävä, että kaikki murheelliset tulisivat tällä hetkellä lohdutetuksi, että kaikki epäuskoiset tulisivat uskovaisiksi, että kaikki vähäuskoiset valvoisivat paremmin ja rukoilisivat yrttitarhassa ja Golgatan mäellä, ja että Vapahtajan köyhä morsian saisi mennä sisälle hääsaliin, koska Karitsan häät, niin kuin me toivomme, pian aljetaan. Kuule kaikkien niitten huokaus, jotka hengessä ja totuudessa sinua rukoilevat, Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 2: 42–52

42 *Ja kuin hän kahdentoistakymmenen ajastajan vanha oli, menivät he Jerusalemiin juhlapäivän tavan jälkeen.*

43 *Ja kuin ne päivät olivat kuluneet, siinä kuin he palasivat, jäi poikainen Jesus Jerusalemiin: jota ei Joseph ja hänen äitinsä huomanneet,*

44 *Vaan luulivat hänen olevan seurassa. Ja he kävivät yhden päivän matkan, ja etsivät häntä lankoin ja tuttavien seassa.*

45 *Ja kuin ei he häntä löytäneet, palasivat he Jerusalemiin, etsien häntä.*

46 *Ja tapahtui kolmen päivän perästä, että he löysivät hänen templissä istuvan opettajain keskellä, kuultelevan heitä ja kysyvän heiltä.*

47 Ja kaikki, jotka hänen kuulivat, hämmästyivät hänen ymmärrystänsä ja vastauksiensa.

48 Ja kuin he hänen näkivät, niin he hämmästyivät, ja hänen äitinsä sanoi hänelle: Poikani, miksis meille näin teit? katso, sinun isäs ja minä olemme murehtien etsineet sinua.

49 Ja hän sanoi heille: mitäs te minua etsitte? ettekö tienneet, että minun pitää niissä oleman, jotka minun Isäni ovat?

50 Ja ei he ymmärtäneet sitä sanaa, jonka hän heille sanoi.

51 Ja hän meni alas heidän kanssansa ja tuli Natsaretiin, ja oli heille alamainen. Ja hänen äitinsä kätki kaikki nämät sanat sydämeensä.

52 Ja Jesus menestyi viisaudessa ja ijässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä.

Meidän ylösluetun pyhän evankeliumin johdattuksesta tahdomme tällä armon hetkellä katsella, **missä paikassa etsiväiset sielut pitää Jeesusta löytämän.**

Me katselemme ensiksi, kuinka Jesus valvomattomuuden kautta kadotetaan, ja toiseksi, missä paikassa hänet löydetään.

Uskon alkaja ja päättäjä, Herra Jesus, osoitakoon itsensä ensin verisenä ja sitten elävänä ja ylösnousseena kaikille niille, jotka eivät ole häntä koskaan vielä löytäneet, mutta halajavat häntä katsella hengen silmillä. Hän lohduttakoon armollisella läsnä-olemisellansa kaikki murheelliset ja alas painetut sielut. Hän särkeköön Mooseksen sauvaa. Hän kutsukoon tällä hetkellä tykönsä kaikki raskautetut ja työtä tekeväiset. Hän virvoitakoon ja eläväksi tehköön kaikki särjetyt sydämet ja hajottakoon armon aurinkonsa paisteella uskovaisten sydämistä kaiken epäilyksen pimeyden, Aamen.

Ensimmäinen tutkistelemus osoittaa, kuinka Jesus valvomattomuuden kautta kadotetaan. Niin puhuu meidän evankeliumimme Joosefista ja Mariasta, etteivät he

huomanneet, koska poikainen Jesus jäi Jerusalemiin. Ne olivat siis huolimattomat katsomaan perään, oliko Jesus heidän seurassansa elikkä ei. Niillä oli niin hoppu päästä kotia kirkkoreissulta, etteivät he joutaneet ottamaan vaaria poikaisesta Jeesuksesta, joka niin muodoin jäi yksin opettajien keskelle kuuntelemaan heitä ja kysymään heiltä. Se ei ole ylöskirjoitettu minkä kaltaiset opettajat nämä olivat. Olivatko ne suruttomat vai hengelliset opettajat. Mutta jos he olivat suruttomat opettajat, niin me arvaamme hyvin, että Hän meni temppeleihin osoittaakseen heille, että he olivat nurin käsitäneet koko Raamatun, ja olivat sen tähden sokeat taluttajat sille sokealle kansalle, niin kuin tämän aikaiset suruttomat papit, jotka saarnaavat rauhaa ja Jumalan suloista armoa katumattomille ja pakanoille, ja kristittyin vainoojille. Mutta katuvaisille he saarnaavat: *”Te olette alkaneet houraamaan. Teillä on pää sekaintunut. Vähemmällä vaivalla ihminen tulee autuaaksi. Ei ole tarpeellinen niin vaivata itseään ilman aikaa, sillä ei Jumala katso meidän heikkouttamme. Hänen Poikansa on kaikki sovittanut.”*

Tämä nyt ilmankin on oikea saarna Raamatun jälkeen. Ilmankin pitää tällä tavalla ihmisiä herätettämän ylös synnin ja suruttomuuden unesta. Niin on tässäkin seurakunnassa suruttomuuden aikana saarnattu suloista evankeliumia kaikille yhteisesti, vaikka ei ole ollut yhtään tietoa katumuksesta. Synnin tunnosta ja tunnustuksesta ei ollut silloin yhtään tietoa, eikä myöskään lähimmäisen sovittamisesta. Mutta kyllä olivat kaikki hyvät kristityt ja rakkaat Jeesuksen ystävät. Kyllä luvattiin kaikille armoa ja syntein anteeksi antamista ilman katumuksetta, ilman synnin murhetta, ilman armon kerjäämistä.

Mutta nyt on monen sokean raukan silmät auenneet tässäkin seurakunnassa näkemään sekä helvetin syvyyden, joka on edessä kaikille katumattomille, että myös Jeesuksen armahtavaista sydäntä katuvaista ja peljättyneitä syntisiä kohtaan. Moni kuolleen uskon

tunnustaja on tullut näkemään sielunsa vaaraa ja ettei sen kaltainen usko ole autuaaksi tekeväinen. Moni synteinsä ylitse murheellinen on löytänyt sen rauhan ja levon omalle tunnollensa, joka kaiken ymmärryksen ylitse käy. Moni epäuskon kahleilla vangittu on päästetty irti. Moni riettaan orja on tullut osalliseksi Jumalan lasten vapaudesta. Ja moni, joka ennen on huoannut tämän maailman murheesta, nauraa nyt tuntiessaan sen tulevaisen maailman voimaa.

Mutta emme saa unohtaa, että muutamat ovat uudesta alkaneet rakastamaan niitä syntejä, joita he ennen ovat kauhistuneet. Ja tämä on tapahtunut hengellisen huolimattomuuden kautta. Ne ovat heittäneet pois uskon kilvoituksen. Ne ovat väsyneet katso-masta uskon alkajan ja päättäjän Herran Jeesuksen päälle, ja ovat sen sijaan alkaneet tämän maailman kanssa häääämään. Onkos sitten ihme, että he synniltä voitetaan, koska he eivät ole varustetut uskon kilvellä, jolla he saattaisivat kaikki sen ruman tuliset nuolet sammuttaa?

Hengellisen huolimattomuuden kautta on epäusko päässyt kasvamaan sydämessä, ja sitä myöten on Jeesus eli Jumalan armon tunteminen kadonnut pois sydäimestä, jonka tähden he ovat alkaneet huvittelemaan itseänsä lihan himoissa, silmäin pyynnössä ja elämän koreudessa, jolla tämän maailman ruhtinas pyytää heitä lohduttaa sen hengellisen ilon kadottamisesta.

Voi, voi teitä, onnettomat raukat! Kuinkas luulette teillenne viimein käyvän? Ettekö pelkää, että viimeiset tulevat teille pahemmaksi kuin ensimmäiset? Saatatteko löytää rauhaa levottomille sieluillenne missään muualla kuin Jeesuksen tykönä? Ei ole teille muuta neuvoa, jos tahdotte autuaaksi tulla, kuin että alkaa etsimään Jeesusta, joka on teidän sydämistänne kadonnut pois, alkaa etsimään Häntä niin kuin Joosef ja Maria. Älkää viipykö, sillä vaarallista on, että hiljainen teitä viimein saavuttaa.

Anokaa Jumalalta apua, niin teille annetaan. Etsikää Jeesusta, niin te Hänet löydätte. Kol-kuttakaat taivaan oven päälle, niin se auke-nee teille. Ja sen yksinkertaisen uskon kautta saatte nähdä Herran Jeesuksen elävänä teidän omissa sydämissänne, ja teidän pitää sil-loin ihastuman niin kuin opetuslapset ihastuivat, että he näkivät Herran.

Toinen tutkisteleminen osoittaa missä paikassa etsiväiset sielut pitää Jeesusta löytämän. Hän vastaa itse tämän päivän evan-geliumissa Joosefille ja Marialle, jotka olivat Häntä etsineet koko päivän lankoin ja tutta-vain seassa: *”Mitästä te minua etseitte? Ettekö te tienneet, että minun pitää niissä ole-man, jotka minun Isäni ovat.”* Ei yksikään löydä Jeesusta luonnollisten lankoin ja tutta-vain seassa. Ei Hän tyydy olemaan maailman joukon seurassa. Ainoastaan niissä tahtoo Hän olla, jotka Hänen Isänsä ovat. Hän tah-too täyttää mitä Hänen Isänsä on Hänen päällensä pannut. Se on Hänen virkansa, että saarnata köyhille evankeliumia ja että pelas-taa syntisiä saatanan kahleista.

Sen tähden ei Hän tyydy olemaan missään muualla kuin siellä, kussa katuvaiset syntiset ovat koossa. Niitten seurassa Hän tulee Her-ran temppeliin sisälle. Ja joka paikkaan Hän tulee, kussa katuvaiset ja uskovaiset ovat koossa. Mihinkä Hänen opetuslapsensa ko-koontuvat, siellä on Hän myös heidän seas-sansa. Sen tähden pitää katuvaiset ja epäile-väiset etsiä Jeesusta niissä paikoissa, kussa Jeesuksen äiti Maria ja Hänen sisarensa ovat koossa.

Tässä temppelissä istuu nyt Maria, Jeesuk-sen äiti, kantain Jumalan Poikaa sydämes-sänsä. Tässä istuu monta Jeesuksen veljeä ja sisarta. Sen tähden me saatamme vakaisesti tietää, että myös Jeesus itse on tässä läsnä. Sinä Maria, joka olet katsottu mahdolliseksi kantamaan Jumalan Pojan sinun omassa sydämessäsi. Valvo tämän tavaran ylitse, ettet sitä ikänä kadottaisi. Ja kaikki Jeesuksen vel-jet ja sisaret. Katsokaa kunnian Herraa, joka

on omalla verellensä ja viattomalla kuolemallansa teitä pelastanut saatanan kynsistä. Hän seisoo nyt elävänä ja kirkastettuna teidän keskellänne. Ja teidän omissa sydämissänne tahtoo Hän osoittaa itsensä elävänä, että kaikki epäily loppuisi, että saisitte ihas-tua kunnian Herran katselemisesta, kuinka

kirkkaasti Hänen haavansa paistavat niin - - -
[loppu hävinnyt].

Jäljennös / Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakunta-arkisto / N:ot 442,443,444 puuttuvat tästä. Nämä Kollerin kokoelmaan sisältyvät käsikirjoitukset ovat suurelta osin tuhoutuneita ja siksi lukukelvottomia. /

Ja Herra Sebaoth tekee kaikille kansoille tällä vuorella lihavan pidon, selkiästä viinasta, rasvasta ja ytimeistä ja puhtaasta viinasta.

Ne hengelliset lahjat, joita Herra lupaa kaikille kansoille, verrataan tässä paikassa semmoisiin herkkuihin, joista ihminen parhaiten tykkää, nimittäin viinaan ja ytimeen, jotka ovat makiat ihmisen suussa. Pidoissa laitetaan parhaat herkut, jotka maassa löytyy, ja näistä otetaan nyt vertaus, koska Herra tahtoo osoittaa, mikä hyvä kristillisyydestä tulee. Hengellinen viina annettiin opetuslapsille helluntaipäivänä, koska he, täytetyt Pyhällä Hengellä, rupeisit voimallisesti saarnaamaan uusilla kielillä. Hengellinen viina annetaan vielä nytkin muutamille uskoivaisille, koska he saavat tuta hengellisen ilon. Ja nämät hengelliset juomarit saavat välistä maistaa makiata viinaa tällä vuorella.

Tämän maailman viinaporvarit sekoittavat viinaa veden kanssa ja ottavat maksun, ei ainoastaan viinasta, mutta myös vedestä, eikä sen tähden tunne, että he ovat pilanneet Jumalan viljaa. Mutta he sanovat, että he tekevät sen rakkaudesta, ettei hullut juomarit tappaisi itsensä väkevällä viinalla, koska nimittäin juomarit ei saata määrää pitää ja juoda kohtuullisesti, vaan niin pian kuin he pääsevät makuun, juovat he viinaa niin kuin vettä, vaikka kuinka väkevä viina olis. Sen tähden, sanovat maailman viinaporvarit, täytyy heidän panna vettä viinaan, ei ahneuden tähden eikä suuremman voiton tähden, mutta rakkauden tähden lähimmäistä kohtaan.

Onkos tosi, että viinaporvarit panevat vettä viinaan rakkauden tähden lähimmäistä kohtaan? Minä olen kuullut juomaria kovin moittivan sitä, että heidän pitää ostaman viinaporvarilta vedensekaista. Ja vaikka juomareilla on jo melkein paksu omatunto, jotka ostavat ja juovat sen kaltaista veden sekoitusta, mutta paksumman minä luulen viinaporvaritten omantunnon olevan, jotka kehtaavat vettä panna viinaan ja vedestä vielä

maksun ottaa. Ilmanki heillä on omatunto paksumpi kuin nautahärän vuota, koska juomaritten vaimoin ja lasten kyyneleet ei pidä polttaman heidän tuntoansa. Ei tule reikä viinaporvaritten omaantuntoon, vaikka kaikki juomarit kantavat heidän päällensä, että he ovat pilanneet Jumalan viljaa vedellä, ja ottaneet maksun vedestä.

Mutta jos maailman viinaporvarilla on paksu omatunto, ei suinkaan ole muutamilla hengellisillä viinaporvareilla ohuempi taikka arempi omatunto, koska hekin kehtaavat panna vettä viinan sekaan. Vaikka heidän viinansa ei ole ostettu eikä omassa viinakattilassa keitetty, vaan lahjaksi annettu, niin kuin Jumala sanoo sen edellä mainitun profeetan Esaiaksen kautta: *”Tulkaa ja ostakaa ilman rahatta ja ilman hinnatta viinaa ja rieskaa”*, yhtä hyvin kehtaavat muutamat hengelliset viinaporvarit panna, ei ainoastans vettä viinan sekaan, vaan paiskaavat vielä siihen pirun paskaa, ettei yksikään oikia ihminen saata semmoista pirun paskan sekoitusta juoda. Mutta kyllä on tämä manalaisten sekoitus makiä niiden suussa, jotka ovat niin paljon pirun paskaa syöneet ja juoneet, että he ovat mistantaneet kaiken makunsa, niin kuin muutampi vanha houkka, joka ei enää tunne ruuan makua.

Niin juovat kaikki kuolleen uskon vanhat houkat sitä manalaisten sekoitusta, jota hengelliset viinaporvarit valuttavat sokian raukan suuhun, vaikka siinä sekoituksessa ei paljon tunnu viinan maku, mutta ainoastans vuotava pirun paska, omalla vedellä sekoitettu. Ja koska semmoista kuolleen uskon sekoitusta annetaan ihmisille joka kerta, kuin he tulevat kirkkoon, tulevat he uneliaiksi ja nukkuvat niin makiään uneen, ettei he tiedä taivaasta eikä helvetistä mitään.

Mutta nyt sanoo Herra profeetta Esaiaksen kautta, että Hän tällä vuorella aikoo laittaa kaikille kansoille ison pidon ja siellä Hän antaa heille selkiätä ja puhdasta viinaa, niin myös ydintä ja rasvaa. Jospa nyt kaikki kansat kokoontuisit Siionin vuorelle ja ottaisit semmoisia herkkuja vastaan ja söisit rasvaa ja ydintä ja joisit itsensä päihin siitä makiasta viinasta, joka ei ole sekoitettu ei vedellä eikä kuolleen uskon liivalla eikä vuotavalla pirun paskalla, mutta selvä ja puhdas viina, niin kuin se on tullut viinakuurnasta ja siitä viinamarjasta, joka on kasvannut siitä elävästä viinapuusta. Minä pelkään ainoastans, että niihin pitoihin, joita Herra on valmistanut Siionin vuorella, ei tule muut kuin muutamat nälkävieraat ja hengelliset kerjäläiset, jotka ei ole maistaneet Jumalan viljaa siitä saakka, kuin he viimein olit häissä. Silloin he kyllä söit ydintä ja rasvaa ja joit puhdasta ja sekoittamatointa viinaa. Mutta ei ole joka päivä hääpäivä. Kerjäläiset saavat silloin syödä ydintä ja rasvaa ja voita ja hunajaa, koska he istuvat hääpöydässä, mutta sillä välillä saavat he paastota ja kaloleipää pureskella.

Älkää syökö ylön rutosti, te kerjäläiset ja nälkävieraat, koska te tuletta hääpöydälle, vaan syökää sen verran kuin morsian pruuksaa syödä, koska hänellä on kruunu päässä ja kihlasormukset joka sormen päällä. Hän syöpi niin vähän, että muut vieraat luulevat hänen nälkyvän, mutta ei hänellä olekaan niin kova nälkä, sillä hän elää rakkaudella. Hän on vielä niin ujo, ettei hän tohdi paljon katsoa ylkämiehensä päälle ihmisten aikana. Mutta yöllä ja yksinäisyydessä hän ei mene pois ylkämiehensä kaulasta jos mikä olis. Muutampi keviämielinen ja ulkokullattu osottaa ihmisten aikana paljon rakkautta miehellsä, että ihmiset näkisit, kuinka rakas hän on miehellsä. Mutta koska ihmiset ei näe, menee hän vielä riettaan syliin, ja on omassa huoneessa niin kuin naaraspiru miestänsä kohtaan. Ihmisten aikana hän antaa suuta sille miehelle, jonka kans hän on

vihitty, mutta koska mies on poissa, antaa hän suuta riettaalle.

Semmoinen on muutampi kaunis, joka on valan tehnyt alttarin edessä ja ottanut sormuksia vastaan mieheltäns, mutta on sydämensä antanut riettaalle. Rukoilkoon nyt morsian, koska häät pidetään, ettei vihollinen pääsis häntä viekkaukellans villimään uskottomuuteen, eli kylmäkiskoisuuteen ylkäänsä kohtaan. Rukoilkoon morsian, että Herra Jeesus, joka yksin saattaa veden viinaksi muuttaa, antais armostansa yhden pisaran vuotaa siitä selkiästä, puhtaasta viinasta sen köyhän ja maailmalta ylönkatso-tun morsiamen suuhun, että rakkaus olis aina pysyväinen, ei ainoastans maallisten parikuntain välillä, mutta myös sen taivaallisen, sen suuren ja Veripriiskotun Ylkämiehen, Jeesuksen ja hänen köyhän morsiamensa välillä. Kuule, o taivaallinen Kuningas, kaikkein niitten murheellisten ja hätääntyneitten rukous, jotka sinun perääs huutavat: Isä meidän, joka olet taivaassa jne.

EVANKELIUMI: JOH. 2: 1–11

1 Ja kolmantena päivänä olivat häät Galilean Kaanassa, ja Jesuksen äiti oli siellä;

2 Niin Jesus ja hänen opetuslapsensa kutsuttiin myös häihin.

3 Ja kun viina puuttui, sanoi Jesuksen äiti hänelle: ei heillä ole viinaa.

4 Jesus sanoi hänelle: vaimo! mitä minun on sinun kanssas? ei minun aikani ole vielä tullut.

5 Hänen äitinsä sanoi palvelijoille: mitä hän teille sanoo, se tehkää.

6 Niin siellä oli kuusi kivistä vesiastiaa pantuna Juudalaisten puhdistamisen tavon jälkeen, ja kukin veti kaksi eli kolme mitta.

7 Jesus sanoi heille: täyttäkää vesiastiat vedellä. Ja he täyttivät ne ylen täyteen.

8 Ja hän sanoi heille: pankaat nyt sisälle ja viekää edeskäyväälle. Ja he veivät.

9 Mutta kuin edeskäypä maisti sitä vettä, joka viinaksi tullut oli, (eikä tietänyt, kusta

se tuli, mutta palveliat tiesivät, jotka veden ammensivat,) kutsui edeskäypä yljän, 10 Ja sanoi hänelle: jokainen antaa ensisti hyvää viinaa, ja kuin juovutaan, niin sitte huonompaa: sinä kätkit hyvän viinan tähän asti.

11 Tämä on ensimmäinen tunnustähti, jonka Jesus teki Galilean Kaanassa, ja ilmoitti kunniansa. Ja hänen opetuslapsensa uskoivat hänen päällensä.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta ja seuraavaisesti siitä kuin jo puhuttu on, pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta perään ajatteleman, **mistä köyhälle häävälle tulee hääviina.**

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Minkä tähden ne pitää naiman, jotka ovat niin köyhät, ettei he jaksa hääviinaa ostaa?**

Toinen tutkisteleminen: **Koska hengessä köyhät naivat, kutsuvat he Jeesusta häihin.**

Kolmas tutkisteleminen: **Jeesus laittaa köyhälle häävälle parasta viinaa.**

Antakoon se armollinen Herra Jeesus armonsa, että kaikki hengessä köyhät parikunnat, jotka ovat kutsuneet Jeesusta häihin, saisit Häntä pitää vieraana niin kauan kuin häät seisovat täällä, ja sitte taivaassa ijan-kaikkisesti. Amen.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Minkä tähden ne pitää naiman, jotka ovat niin köyhät, ettei ole varaa hääviinaa laittaa?** Ilman epäilemättä oli se parikunta köyhä, joka oli häitä laittanut Galilean Kaanaassa, sillä rikkailta ei puutu viina koskaan. Rikas parikunta laittaa jo edeltäpäin niin paljon viinaa, ettei se pitäis kesken puuttuman. Mutta köyhä parikunta ei jaksa yhtä haavaa niin paljon viinaa ostaa, ja sen tähden tulee viinan puutos ennen kuin nälkävieraat kylläntyvät. Nyt lykätään siis tämä kysymys eteen, minkä tähden ne pakkaavat naimiseen, joilla ei ole varaa viinaa laittaa?

Muutamat arvelevat, että köyhät pakkaavat naimiseen huoruuden tähden, eli lihan

himon tähden, ja muutamat ylpeyden tähden, ettei he vihti palvella kohtuullisen palkan edestä. Ja koska köyhät palvelijat ei saa niin ison palkan, kuin he luulevat ansaitsevansa, tulee heille halu isännäksi ja emännäksi tulla ajatellen, että vaiva se on aina olla toisen ihmisen orjana. Ottavat niin muodoin itsensä irti palveluksesta ja rupeevat osittain herrustelemaan, osittain porvarin virkaa pitämään, osittain naimaan ja häitä pitämään. Ja koska he tällä tavalla köyhtyvät, sanovat he: *"Jumala teki meitä köyhäksi."*

Muutamat, jotka oikein koreaksi laittavat itsensä, menevät spelaamaan ja tanssamaan, ja koska lihan himo nousee maailman ilon ja paloviinan kautta, menevät he yöllä tanssin päälle huoraamaan. Ja sen jälkeen, koska jalkasikiät syntyvät, menevät he yhteen niin kuin luontokappaleet, vaikka ei ole mitään, minkä päälle he naivat. Koska nyt lapsia tulee paljon ja köyhyys saavuttaa, sanovat he: *"Jumala teki meitä köyhäksi."* Hän on juuri soma kantamaan kaikkein synnit, sekä huoruuden, koreuden, laiskuuden ja juopumuksen synnit.

Jos me taas puhuisimme hengellisestä köyhyydestä ja kysyisimme, minkä tähden hengessä köyhät pakkaavat naimiseen, vaikka heillä ei ole varaa hääviinaa laittaa, niin meidän tulee merkitä, että hengessä köyhät pakkaavat hengelliseen naimiseen rakkauden tähden, sillä rakkaus pakottaa heitä naimaan ja häitä pitämään, vaikka he ovat niin köyhät, ettei ole vaatettakaan ruumiin päällä, paitsi muutampia traasuja, jotka riep-paavat kupein ympäri. Ja niiden traasuin eli räpäleihin tähden, joilla he muka freistaavat peittää pahemmat eli häpiällisemmät paikat, haukkuvat tuonen koirat hirmuisesti heille. Eikä tuonen koirat lakkaa haukkumasta, vaikka sen kaltaiset kerjäläiset uhkaavat sauvalla lyödä heitä. Mutta kahta pahemmin he haukkuvat ja tahtovat vielä purra kerjäläisten jalkoja. Mutta jos kerjäläiset olisit juuri alastomaksi riisutut, ei olis tuonen koirilla niin paljon haukkumista.

Nyt lykätään taas tämä kysymys eteen niiltä, jotka ovat rikkaat: *"Semmoisetkos kans pakkaavat naimiseen, joilla ei ole mitään, millä he alastomuutensa peittävät?"* Joo! Ne pakkaavat naimiseen, vaikka ei ole vaatetta ruumiin päällä eikä suojaa kovaa ilmaa vastaan.

Toinen tutkistelemus: **Hengessä köyhät kutsuvat Jeesusta häihin.** Vaikka niillä ei ole varaa hääviinaa laittaa nälkävieraille, tekevät he kuitenkin häitä, ja koska viina puuttuu, sanoo Jeesuksen äiti: *"Ei ole heillä viinaa."* Ikävä tulee sekä parikunnalle että häävieraille, koska viina peräti puuttuu. Mutta mitäs tietävät tehdä? Yhdellä köyhällä parikunnalla ei ole varaa viinaa ostaa. Jos Herra Jeesus ei armahda tämän köyhän parikunnan päälle, niin saavat he ilman hääviinaa olla. Mutta joku keviämielinen taitais kysyä, eikö hän tämä parikunta olis ilman viinaa tullut aikaan? Ei suinkaan, sillä viina lämmittää sydämen ja ylös herättää rakkauden. Jos viina ei olis tullut laitetuksi, olis heidän täytynyt juoda kylmää vettä, josta sydän myös tulee kylmäksi.

Ja jos aviopuolisoin sydän on kylmä, niin pääsee avioliiton perkele parikunnan väliin. Muutamat luulevat, että avioliiton perkele makaa sängyn alla. Mutta ei se ole tosi. Avioliiton perkele makaa nimittäin peräsuolessa. Ja jos sydän vielä kylmenee sen tähden, ettei ole heillä rakkauden viinaa, joka heidän sydämensä lämmittää, niin pääsee avioliiton perkele vielä sydämeen ja tekee siellä niin paljon, että kaikki ilo loppuu. Ja jos Herra Jeesus ei olis laittanut tälle köyhälle parikunnalle parasta viinaa, olis heille käynyt niin kuin kaikille muille, jotka ei ole kutsuneet Jeesusta häihin, että avioliitto on muuttunut helvetiksi maan päällä.

Muutamat parikunnat ovat kyllä rikkaat ja laittavat niin paljon paloviinaa häissä, että kaikki häävieraat juopuvat. Mutta yhtä hyvin pääsee avioliiton perkele heidän väliinsä. Koska nimittäin paloviina nousee päähän, ovat he tappelemassa ja tukkaa kiskomassa.

Eikä ne sokiats raukat ymmärrä, mistä avioliiton perkele on päässyt heidän väliinsä. Niin se käypi sille parikunnalle, joka ei ole kutsunut Jeesusta häihin, koska he menit yhteen. He häätyvät juomaan paloviinaa, jonka kautta tulee riita, tora ja tappelus parikunnan välille. Mutta se parikunta, joka on niin köyhä, ettei ole varaa hääviinaa laittaa, heidän täytyy kutsua Jeesusta vieraaksi, joka yksistänsä saattaa veden viinaksi muuttaa. Koska nimittäin parikunta tulee niin köyhäksi, että heidän täytyy rukoilla Jeesusta laittamaan itsellensä hääviinaa, silloin pakenee avioliiton perkele. Ja Jeesus, joka on avioliiton enkeli, sovittaa riitaiset parikunnat rakkauden hääviinalla, joka lämmittää heidän sydämensä ja tekee heitä iloiseksi. Jokainen, joka maistaa siitä viinasta, jonka Jeesus tekee vedestä, hän syttyy rakkaudesta. Mutta se, joka juopi siitä viinasta, jonka rietas on keittänyt vaskikattilassa, hän ei saata rakastaa muuta kuin maailmaa ja omaa lihaansa. Hän vihaa puolisoitansa ja lapsiansa, joita hänen pitäis rakastaman, ei ainoastans luonnollisella, mutta myös kristillisellä rakkaudella.

Kolmas tutkistelemus: **Jeesus laittaa köyhälle parikunnalle parasta viinaa.** Me olemme arvauksen jälkeen panneet, että tämä parikunta oli köyhä, koska viina niin pian loppui. Mutta he olit ilman epäilemättä sukua Jeesukselle ja Hänen äitillensä, jos ei ruumiin puolesta niin vissimmästi hengen puolesta. Jeesus lukee sukulaiseksi niitä, jotka tekevät Isän tahdon, joka on taivaassa. Mutta hengessä köyhät ovat erinomattain rakkaat Vapahtajalle sen tähden, että sen kaltaiset parikunnat, jotka ovat hengessä köyhät ja alaspainetut, täytyvät kutsua Jeesusta häihin.

Sillä Jeesus on itse ruumiin puolesta köyhä, eikä Hänellä ole mitään antamista häöpöydälle. Mutta koska hätä tulee viinasta, nimittäin sen kaltaisesta viinasta, joka kovat rinnat pehmittää ja kylmät sydämet lämmittää, silloin ottaa Hän ja muuttaa veden viinaksi.

Ei sen tähden, että vieraat juovuttaisiin, vaan sen tähden, että Hän ilmoittais kunniansa. Niin todistaa evankeliumin kirjoittaja, että Jeesus tällä merkillä ilmoitti kunniansa ja Hänen opetuslapsensa rupeisit uskomaan Hänen päällensä.

Se on siis vissi ja tosi, että ne parikunnat, jotka kutsuvat Jeesusta häihin, saavat maistaa sitä parasta viinaa, jonka Ylkä on säästänyt viimeiseksi. Se on sen kaltainen viina, joka lämmittää kylmät sydämet, sytyttää palavan rakkauden parikuntain välillä, ottaa pois vihan ja kateuden ja sovittaa riitaiset parikunnat, ja muuttaa vihan rakkaudeksi. Sen kaltaista viinaa pitäis ne parikunnat maistaman, joidenka väliin avioliiton perkele on päässyt paloviinan kautta, joka on tehnyt monen parikunnan aviokäskyn katkeraksi, joka on saattanut monta vaimoa itkemään ja parkumaan ja valittamaan kovaa onneansa, että hänen piti joutuman niin onnettomaan naimiseen. Vaikka usiammat vaimot ovat itse syypäät siihen, että miehet tulevat juomariksi. Sillä koska vaimo on niin kuin naaspiru kotona, täytyy miehen tulla juomariksi ja karhuksi ja koiraspiruksi paloviinan kautta.

Mutta ei kumpikaan näe, että rietas panee heitä riitelemään ja tappelemaan ennen kuin silmät aukenevat. Mies kantaa vaimon päälle ja vaimo miehen päälle niin kauan kuin he ovat molemmat sokeudessa ja riettaan hallussa. Mutta jos he kerran tulisit niin hengessä köyhäksi, että heidän täytyis valittaa

hätänsä Vapahtajan edessä ja kutsua Häntä vieraaksi, vissimmästi hekin saisit maistaa sitä parasta viinaa, jonka ylkä on säästänyt viimeiseksi. Mutta mistäs sokiat parikunnat ymmärtävät, [että] se on kristillisyyden puutos, joka tekee heidän elämänsä katkeraksi ja vaivalloiseksi. He luulevat, että avioliiton perkele makaa sängyn alla, mutta se makaa flaskussa ja peräsuolessa, eikä lähde pois ennen kuin avioliiton enkeli tiputtaa sydämeen yhden pisaran siitä parhaasta viinasta, jonka ylkä on säästänyt viimeiseksi. Luonnollinen rakkaus on niin kuin vesi, joka ei löydä sydäntä ennen kuin tämä vesi viinaksi muuttuu kristillisyyden kautta.

Kaikki parikunnat, jotka ei ole kutsuneet Jeesusta häihin, ovat saaneet koetella, että paloviina ei tuo rakkautta, mutta eripuraisuutta parikunnan välillä. Mutta se viina, jonka Jeesus on tehnyt vedestä, se on paras viina, jonka Ylkä on säästänyt viimeiseksi. Se on puhdas, sekoittamaton viina, joka vasta on tullut viinakuurnasta, ja on tehty niistä punaisista viinamarjoista, jotka kasvavat Elävässä Viinapuussa. Tämä viina lämmittää kylmät sydämet ja kovat rinnat pehmittää ja vaikuttaa rakkauden. — Rukoilkaat, te köyhät juomarit, että se Rikas Viinaporvari, joka veden viinaksi muuttaa, että Hän säästäis parasta viinaa viimeiseksi, että te pääsisitte iloitsemaan ja riemuitsemaan Karitsan häissä nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki

Kaikki janoovaiset tulkaat vetten tykö, tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaat, ostakaat ja syökää; tulkaat, ostakaat ilman rahatta ja ilman hinnatta, viinaa ja rieskaa.

Tässä paikassa kuuluu Jumala lupaavan nälkävieraille viinaa ja rieskaa ilman rahatta ja ilman hinnatta. Se tulee nyt sen päälle, jos he viittivät tulla ostamaan ilman rahatta ja ilman hinnatta viinaa ja rieskaa. Minä olen nähnyt, että muutamat köyhät ovat niin komeat, ettei he viitti kerjätä. Ennen he nälkään kuolevat, ennen kuin he menevät kerjäämään.

Me kuulemme myös yhdessä evankeliumissa siitä väärästä huoneenhaltijasta, ettei hän viittinyt kerjätä, koska hän sanoi: *”En minä jaksa kaivaa, ja häpeän minä kerjätä.”* Tästä paikasta kuuluu, että kunnia estää muuttamista kerjäämästä. Pikemmin he rupeavat varastamaan, että he sillä tavalla eläisit, niin kuin tämä väärä huoneenhaltija, joka rupeis herransa pettämään. Ensiksi hän haaskais herransa hyvyden, ja sitte vielä opetti herransa velkamiehet kirjoittamaan 50 sadan sijaan ja muuttamaan velkakirjoja. Ja sen tähden ne velkamiehet, joiden velka on jäänyt maksamatta, aikovat korjata häntä ijankaikkisiin majoihin.

Mutta kukas tiesi, mihinkä majahan he viimein häntä korjaavat, koska he huomaitsevat, että he saavat maksaa velkaansa ijankaikkisesti juuri sen väärän huoneenhaltijan tähden, joka opetti heitä vääryydellä velkaansa vähentämään, eikä opettanut heitä armoa kerjäämään Herralta, että se velka olis tullut pois pyyhityksi. Mutta he teit niin, kuin se väärä huoneenhaltija käski, ja sen tähden saavat he nyt maksaa heidän velkaansa ijankaikkisesti.

Se olis ollut parempi, jos se väärä huoneenhaltija olis opettanut herransa velkamiehiä kerjäämään, mutta kuinkapa hän saattaa heitä opettaa kerjäämään, koska hän itse ei viitti kerjätä. Pikemmin hän opettaa heitä

varastamaan, kuin kerjäämään. Sillä se kerjääminen käypi kovin kunnian päälle. Me kuulemme myös tuhlaajapojan käytöksistä, ettei hänkään mennyt varsin isänsä luokse, vaikka köyhyys oli tullut päälle, vaan hän meni ensin yhden porvarin tykö siinä maakunnassa. Ja se sama porvari pani hänet sikoja paimentamaan.

Tällä tuhlaajapojalla oli siis vähempi kunniaa, kuin sillä väärällä huoneenhaltijalla, mutta kyllä hänessäki oli niin suuri kunnia, että jos hän ei olis tuntenut Vanhemman sydäntä, olis hän pikemmin syönyt rapaa sikain ruuhesta ja paimentanut sikoja elinaikansa, kuin että hän olis mennyt isänsä tykö.

Mutta väärällä huoneenhaltijalla kuuluu olevan niin suuri maailman kunnia, ettei hän suinkaan olis ruvennut sikoja paimentamaan, koska hän ei viittinyt kaivaa eli kuokkia peltomaata. Ennen kuin semmoinen komea huoneenhaltija rupeaa peltomaata kaivamaan eli kerjäämään, ennen hän opettaa velkamiehiä vähentämään velkaansa, ettei olis herralla niin paljon kaipaamista, koska etsikonaika tulee. Mutta sikoja hän ei rupea ollenkaan paimentamaan.

Tuhlaajapojan täytyi sen tehdä, vaikka se on katsottu melkein huonoksi työksi, ettei viittis yksi kunniallinen talon trenki ruveta sitä tekemään; juuri kunnian tähden. Sillä kukas viittis sitä kuulla, että toiset kunnialliset miehet kutsuvat häntä sikapaimeneksi. Sen pitää oleman juuri kerjääjä poika eli semmoinen traasuperkele, joka rupeaa sikoja paimentamaan. Ja hänen pitää oleman melkein suuressa hädässä ennen kuin hän menee sikoja paimentamaan.

Mutta vaikka nyt tuhlaaja poika on häätynyt sitä tekemään, ei tarvitse nämät luontokappaleet ajatella, että väärä huoneenhaltija

rupeaa heitä paimentamaan, joka on niin komea, ettei viitti kaivaa, ja on niin kunniallinen, ettei hän viitti kerjätä. Mutta tuhlaajapojan täytyy paimentaa sikoja muutaman ajan, siihen asti, että hätä kärkee hänen nousta ylös ja mennä isänsä tykö. Ei hänen olis tarvinnut sitä tehdä, jos hän olis varsin mennyt Isänsä tykö, koska hän oli kaiken omansa tuhlanut. Mutta kunnia oli hänessä niin suuri, ettei hän viittinyt varsin mennä semmoisena traasu perkeleenä Isänsä tykö; ennen hän tahtoi itse jollakulla lailla tienata ruokaa. Mutta se porvari, jonka palveluksessa hän on, se sama porvari on niin ahne, ettei hän anna sikainkaan ruokaa palkaksi. Se porvari pelkää, että siat kupsottelevat, jos tuhlaajapoika söis heidän kanssansa.

Nouse nyt ylös, sinä tuhlaajapoika, ja rupea ajattelemaan, kuinka monella palvelijalla sinun Isäs huoneessa on parempi tilaisuus kuin sinulla tässä vieraassa maassa, kussa ei anneta sikainkaan ruokaa syödä. Kuinkas monta ajastakaakaan eli kuukautta sinä olet jo palvellut sitä porvaria, joka pani sinut palvelemaan sikojansa? Etkös ole vielä väsynyt, raukka, paimentamasta niitä sikoja? Minä kuulen, että Isä on laittanut häitä sinulle ja muille traasuperkeleille, jotka tulevat Hänen tykönsä niin huonona ja viheliäisenä, kuin he ovat.

Minä kuulen Vanhemman sydämen kaipaavan sinua onnetointa raukkaa, joka karkaisit pois Isän talosta, tuhlaamaan ja haaskaamaan omaisuutes porttoin kanssa vieraalla maalla. Minä kuulen Vanhemman sydämen kaipaavan sinua ja tappavan syötetyn vasikan sinun tähtes, ja laittavan juhlaaotteet valmiiksi, siksi kuin tuhlaajapoika tulee. Minä kuulen Vanhemman sydämen kaipaavan sinua ja odottavan, koska se onnetoin tuhlaaja poika tulee traasusena ja räpäleissä, mustana ja kunniattomana, nälässä ja vilussa.

Isä on nyt laittanut häitä, kussa semmoiset nälkävieraat saavat nautita viinaa ja rieskaa, koska Hän sanoo profeetan Esaiaksen

kautta: *”Tulkaat ja ostakaat ilman rahatta ja ilman hinnatta viinaa ja rieskaa.”* Nouse siis ylös onnetoin raukka ja mene Isäs tykö ja sano: *”Isä! Minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapsekses kutsuttua, vaan anna minun olla niin kuin yksi huonoin sinun palvelijoistas.”*

Nouse, nouse, onnetoin poika, ja mene pian ennen kuin kaikki rakkaus jäähtyy Vanhemman sydämessä, ennen kuin Vanhin kuolee murheesta ja odottamisen tähden. Koskas Hän saapi kuulla sanomia siitä onnettomasta pojasta, joka meni niin kauvas vieraalle maalle, ettei Vanhemman korvat enää kuule sanomiakaan siitä raukasta? Nouse, nouse, tuhlaaja poika, ja mene traasu perkeleenä Isäs tykö, että sinun silmäs saisit vielä kerran nähdä Vanhemman kasvot, ennen kuin sinä kuolet. Jaa, kuule nyt, armollinen Isä taivaassa, tuhlaajapojan huokaus: Isä meidän, joka olet taivaissa!

EVANKELIUMI: JOH. 2: 1–11

1 Ja kolmantena päivänä olivat häät Galilean Kaanassa, ja Jesuksen äiti oli siellä;

2 Niin Jesus ja hänen opetuslapsensa kutsuttiin myös häihin.

3 Ja kun viina puuttui, sanoi Jesuksen äiti hänelle: ei heillä ole viinaa.

4 Jesus sanoi hänelle: vaimo! mitä minun on sinun kanssas? ei minun aikani ole vielä tullut.

5 Hänen äitinsä sanoi palvelijoille: mitä hän teille sanoo, se tehkää.

6 Niin siellä oli kuusi kivistä vesiastiaa pantuna Juudalaisten puhdistamisen jälkeen, ja kukin veti kaksi eli kolme mitta.

7 Jesus sanoi heille: täyttäkää vesiastiat vedellä. Ja he täyttivät ne ylen täyteen.

8 Ja hän sanoi heille: pankaat nyt sisälle ja viekää edeskäyväälle. Ja he veivät.

9 Mutta kuin edeskäypä maisti sitä vettä, joka viinaksi tullut oli, (eikä tietänyt, kusta

se tuli, mutta palveliat tiesivät, jotka veden ammensivat,) kutsui edeskäypä yljän, 10 Ja sanoi hänelle: jokainen antaa ensisti hyvää viinaa, ja kuin juovutaan, niin sitte huonompaa: sinä kätkit hyvän viinan tähän asti.

11 Tämä on ensimmäinen tunnustähti, jonka Jesus teki Galilean Kaanassa, ja ilmoitti kunniansa. Ja hänen opetuslapsensa uskoivat hänen päällensä.

Me kuulimme tässä pyhässä evankeliumissa, että Jeesus oli kutsuttu häihin ja että viina loppui kesken ja Hänen äitinsä sanoi: *”Ei heillä ole viinaa.”* Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä pyhällä hetkellä tutkisteleman: **Mistä köyhälle häävälle tulee viinaa, koska viina loppuu?**

Se näyttää kyllä, niin kuin viina olis loppunut Kananean häissä; mutta me toivomme, että Maria, Jeesuksen äiti, ilmoittaa sen Pojalensa ja sanoo sitte palvelijoille: *”Mitä Hän teille sanoo, se tehkää!”*

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Minkä tähden hääviina on niin pian loppunut?**

Toinen tutkisteleminen: **Jeesus muuttaa veden viinaksi, ja**

Kolmas tutkisteleminen: **Maailman tavallisuuden jälkeen säästetään huonompi viina viimeiseksi, mutta Kananean häissä tulee paras viina viimeiseksi.**

Mutta vieraitten pitää odottaman niin kauan kuin palvelijat ammentavat vettä ja kantavat edeskäyvälle. Sillä edeskäypä ei tiedä, mistä se viina on tullut, mutta että se on hyvä viina, jonka Jeesus on laittanut, sen hän tuntee, jos hän viittii maistaa siitä viinasta, jonka palvelijat kantavat hänen tykönsä.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Minkä tähden on hääviina niin pian loppunut?** Emme tiedä minkä tähden se on niin pian puuttunut, mutta sen me tiedämme, että sitä on ollut vähäisen viinaa Kananean häissä. Ennen kuin se rupeis puuttumaan, on muutamat vieraat juovuksissa olleet, mutta nyt koska se rupeis

puuttumaan, valittaa Maria, sanoen: Ei heillä ole viinaa. Vaikka Maria itse ei ole pahin juomari, suopi hän kuitenkin mielellänsä, että häävieraat joisit ja tulisit iloisiksi.

Jos se on tosi, mitä Syyrakki sanoo, että viina ilahuttaa sydämen, niin vissimmästi Maria oli sen verran koetellut viinan voimasta ja mitä viina vaikuttaa, koska se tulee sydämeen, että hän olis mielellänsä suonut, että vierailta olis sen verran viinaa ollut, että he olisit tulleet iloisiksi. Sillä Marialla on sangen ikävä nähdä, että viina pitää niin pian puuttuman.

Viina vaikuttaa sitä, että vieraat tulevat iloisiksi ja niille tulee saarnaamalysti. He tulevat puheliaiksi, koska viina lämmittää sydämen. Ja muutamat rupeavat tanssaamaan, koska viina nousee päähän. Muutamille tulee niin palava rakkaus viinasta, että he itkevät toinen toisensa kaulassa aivan rakkaudesta. Ja muutamat ilmoittavat sydämen salaisimmat asiat, koska he ovat viinassa; jonka tähden vanha sananlasku on, että *”viina on vakainen”*.

Sen me olemme nähneet, että opetuslapset tulit oikein puheliaiksi helluntaipäivänä, koska he olit täynnänsä makeata viinaa. Sen tähden juuri se käypi kovin Marian kunnian päälle, että viina piti niin pian puuttuman Kananean häissä. Vissimmästi on viina puuttunut, sillä ei ole häävieraat enää puheliaat. Häävieraat istuvat nyt mykkänä ja katsovat murheella ja raskaalla mielellä toinen toisensa päälle. Ei häävieraat jaks enää iloiset olla, koska viina on loppunut. Ei he jaks hypätä ja tanssata, koska ei viina ilahuta sydäntä. Ei heillä ole palava rakkaus, koska ei ole viinaa, joka ilahuttaa ja lämmittää sydämen.

Sanalla sanottu: Se on kaikille vieraille juuri ikävä istua häöpöydässä ilman viinatta. Ja muutamat vieraat, jotka ovat kutsutut häihin, rupeavat jo katumaan, että häät pidetään ilman viinatta. Muutamille tulee niin ikävä istua siinä, että he rupeavat jo heti

kohta menemään pois. Ja moni on jo tosin varkaisin mennyt ulos häähuoneesta. Mutta pahalla tunnolla semmoiset vieraat menevät jonku viinaporvarin tykö, joka antaa heille muutamanlaista viinaa, vedellä sekoitettua. Sillä ei viinaporvarit raski juomarille antaa puhdasta ja selkeätä viinaa, vaan he antavat semmoista veden sekoitusta, joka väkevän ja selkeän viinan suhteen on niin kuin plaisku.

Ja minä luulen, että kaikki semmoiset vieraat, jotka ei viitti istua häähuoneessa siihen asti, että Jeesus laittaa parasta viinaa viimeiseksi, saavat nyt juoda plaiskua, johon viinaporvari sen paremman maun tähden on oman kusensa pannut. Ja semmoinen vesi-viina eli plaisku taitaa olla makea niitten suussa, jotka ovat niin paljon juoneet sitä vuotavata pirun paskaa, että he ovat kaiken makunsa kadottaneet.

Semmoiset vieraat ei laita laiduntansa, vaikka minkälainen viina annettaisiin heille kirkossa ja Herran Ehtoollisessa. Vaikka vielä vuotava pirun paska olis pantu oikean viinan sekaan, kyllä he sen hyvällä tunnolla ja makealla suulla nielevät. Ei suinkaan pirun paskan korjaajat sido huiviansa suun eteen, vaikka pirun paska haisee heidän omasta suustansa, vaan he ottavat hyvällä mielellä vastaan sitä veden sekoitusta ja plaiskua, jota viinaporvari heille antaa, ja sanovat: *”Tämä on hyvää viinaa, ei tämä ole plaiskua.”*

Mutta minä toivon, että oikeat vieraat Kanaan häissä, jotka eivät ole vielä pirun paskan tähden makuansa pilanneet, ja ovat kerran maistaneet vähäisen siitä puhtaasta ja selkeästä viinasta, ei taida mennä viinaporvarin tykö pyytämään hänen plaiskuansa, vaan he sanovat viinaporvarille: *”Jos sinä tahdot meille antaa viinaa, niin anna siitä puhtaasta ja selkeästä viinasta, mutta ei sitä taida olla. Ja jos ei ole, niin anna suolojakaan. Suola on kuitenkin parempi kuin sinun plaiskusti, sillä me olemme niin kuin lampaat harjaantuneet nuolemaan suolavettä paime-
nen kädestä.”*

Mutta meidän piti kysymän perään, minkä tähden viina puuttui Kanaan häissä. Me kuulemme nimittäin Marian valittavan: *”Ei heillä ole viinaa.”* Ja se on tosi, että viina on puuttunut, mutta kenenkä on syy, että viina on puuttunut? Taitaa olla niin köyhä ylkä, ettei ole varaa laittaa niin paljon viinaa kuin juomarit tarvitsevat. Vai onkos niin huono edeskäypä, ettei hän pidä vaaria siitä, kuinka paljon viinaa tarvitaan?

Minun täytyy tunnustaa sekä yljän, että morsiamen edessä, että edeskäypä on ollut laiska ja huolimaton vaarin ottamaan viinan kulusta, mutta minä toivon, että edeskäypä Jumalan armon kautta laskee lasiin enemmän ja enemmän siitä parhaasta viinasta, jota ylkä on säästännyt viimeiseksi, koska edeskäypä ensin saapi maistaa, kuinka makea se viina on, jonka palvelijat tuovat kaimosta. Sillä ei edeskäypä tiedä, mistä semmoinen makea viina on tullut. Mutta sen verran hän tuntee, että se on paras viina, vaikka hän, joka on ruokaa laittamassa hääväelle, ei saa niin paljon juoda siitä viinasta, kuin häävieraat juovat. Erinomattain semmoiset vieraat, jotka ovat oikeat juomarit.

Ei edeskäypä, sanon minä, saa juoda niin paljon, että hän kaatuu, sillä hänen pitää laittaman niin, että kaikki vieraat saavat määrätyn osansa sekä ruuasta että juomasta. Hänen pitää maistaman ensin kaikenlaisesta ruuasta, onko se parhaaksi suolainen, että vieraat saattavat sen syödä. Jos hän tuntee, että siinä on ylöns vähän suoloja, niin hänen täytyy panna lisää suoloja.

Ja siinä ruuan raadissa ja ruuan maistamisessa kuluu hänen aikansa niin, ettei hän saa istua herrana hääpöydässä, vaan hänen täytyy olla köökissä palvelijoitten kanssa ja katsoa perään, että jokainen räätti tulis somasti laitetuksi, että se kelpais vieraille. Ja koska kaikki vieraat ovat saaneet kyllänsä, niin syököön edeskäypä lasten ynnä palvelijoitten kanssa. Ja Vapahtaja kysyi: *”Kumpi on suurempi, joka atrioitsee, taikka se, joka*

palvelee? Eikö se ole suurempi, joka atrioitsee? Mutta minä olen teidän keskellänne niin kuin se, joka palvelee.

Toinen tutkisteleminen: **Viina on tosin puuttunut, ja ei ole yksikään, joka menee hakemaan lisää. Kuinkas nyt käypi vieraille, koska viina on loppunut?** Maria! Sinä, joka olet kantanut Jumalan Poikaa sydämes alla ja olet tuntenut sitä taivaallista iloa silloin jo, koska sinä tulit raskaaksi Pyhästä Hengestä, ja olet sanonut: *”Minun sieluni iloitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani;”* ethän sinä viitti nähdä, että vieraat Kananean häissä istuvat niin kuin tarhapöllöt mykkänä ja liikku-mattomana; vaan sinä morsianpiika, tahtoisit kyllä, että vieraat pitäisit iloiset olla, erinomattain koska Vapahtaja on sanonut: *”Ei hääväki saata paastota, niin kauan kuin ylkä on heidän kanssansa.”* Sinun täytyy nyt valittaa Herran Jeesuksen edessä siitä viinan puutteesta, joka on tällä köyhällä hääväellä, ja sanoa: *”Ei heillä ole viinaa”*. Mutta se kuuluu Hänen vastauksestansa, ettei Hän pitänyt tätä Marian anomusta oikein somana: *”Vaimo! Mitä minun on sinun kanssas? Minun aikani ei ole vielä tullut.”*

Onkos sitte niin, ettei Jeesus tahdo vielä ilmoittaa Hänen jumalallista voimaansa? Vai onkos Hänen tahtonsa niin, että vieraat saavat olla häissä ilman viinatta? Minä luulen, että Marian anomusta Hän ei saata hyljätä, vaikka kuinka somatoin tämä anomus on, että Hänen pitää nyt varsin laittaman köyhälle hääväelle viinaa; sillä vaikka ennen on pidetty viinaa häissä, ei ole nyt kuitenkaan viinaa pidetty moneen aikaan.

Mutta Maria uskoi kuitenkin, että Jeesus ei saata kieltää. Vaikka se on kohta somatoin asia, niin kuin minä luulen, maailman tähden, joka juoruaa niin paljon viinasta ja juopumuksesta Kananean häissä, vaikka ei ole kirjoitettu, että he olit juopuneet. Kuitenki käski Hän ammentaa vettä kiviastioihin ja kantaa sisälle edeskäyväälle. Minkä tähden palvelijat kantavat vettä kiviastioissa? Ja

koska nämät palvelijat tulevat sisälle, on tämä vesi paras viina! Se on ihmeellinen, että vesi ulkona ei ole muu kuin vesi, mutta niin pian kuin he tulevat edeskäyvän tykö, on tämä vesi muuttunut viinaksi.

Se on tapahtunut Jeesuksen voiman kautta. Mutta ei edeskäypä tiedä, mistä se viina on tullut, vaan hän luulee, että ylkä on sitä viinaa jollakulla tavalla laittanut. Ja koska edeskäypä maistaa sitä vettä, joka Jeesuksen voiman kautta on viinaksi muuttunut, niin hän tuntee varsin, että se on parastalaita viinaa. Ei se ole semmoista plaiskua, jota hengelliset viina porvarit tarjoavat vieraille Kananean häissä. Eikä se ole vuotavaa pirun paskaa, jota itse rietas on kurastanut, jota metsän perkeleet lakkivat, jolla he voitelevat suoli-ansa ja pitävät makeana. Se vuotava pirun paska on metsänperkeleitten paras viina.

Mutta ei metsänperkeleet ole Kananean häissä, eikä semmoiset hattarat ja manalaiset, jotka pimeydessä nauravat, ja kiroavat kirkon ympäri; vaan Kananean häissä ovat Jeesuksen opetuslapset, niin kuin Pietari, Jaakobi, Johannes ja Nathanaeli, niin myös Maria Jeesuksen äiti, joka on morsianpiikana, ja muut vaimot, jotka ovat Jeesusta seuranneet. Ne rupeavat nyt vasta uskomaan Jeesuksen päälle, koska he saavat maistaa sitä viinaa, jota Jeesus on vedestä tehnyt.

Kolmas tutkisteleminen: **Minkä tähden edeskäypä sanoi ylkämiehelle: jokainen antaa ensin hyvää viinaa ja kuin juovutaan, niin sitten huonompata?** Edeskäypä ihmettelee, minkä tähden muissa häissä annetaan ensin hyvää viinaa, ja kuin juovutaan, annetaan huonompi viina vieraille. Mutta Kananean häissä annetaan ensin huonompi viina ja paras viina säästetään viimeiseksi. Ja se on tosin ihmeteltävä asia, minkä tähden se niin on. Mutta niin on asia tapahtunut, ja minä luulen, että kaikki ne vieraat, jotka kutsutut ovat Kananean häihin, ovat saaneet sen

koetella, että huonompi viina annetaan ensin ja paras viina säästetään viimeiseksi.

Mutta ei ole kaikilla vierailta semmoinen kärsivällisyys, että he istuisit häähuoneessa siihen asti, että paras viina tuodaan eteen, vaan muutamat vieraat menevät pois häähuoneesta ennen kuin he ovat maistaneet viinaa. Ja muutamat menevät silloin, koska viina on loppunut; he korjaavat luitansa ja sanovat: *"Koirra täällä istukoon, kussa ei anneta parempaa viinaa."*

Moni on jo korjannut luunsa ja mennyt ulos häähuoneesta, ja ne taitavat olla ne vanhat leilit, joista Vapahtaja sanoo: *"Ei yksikään pane uutta viinaa vanhaan leiliin,"* sillä vanha leili ei kestä, koska siihen pannaan uusi viina, vaan se menee rikki ja uusi viina vuotaa pois siitä vanhasta leilistä, joka on ravistunut. Mutta uusi viina pannaan uusiin leileihin, ja niin he pysyvät molemmat tallella.

Niin syökää nyt vieraat ja juokaat hyvin, niin kauan kuin hääpäivät räkkäävät. Syökää ja juokaat viinaa ja rieskaa, sillä päivät tulevat,

joina ylkä otetaan pois, ja silloin hääväki joutuu paastoamaan, koska ei ole enää edeskäypä, joka laskee uutta viinaa uusiin leileihin. Ja koska viina puuttuu, silloin tulee hääväelle ikävä. Kukas viimein laittaa köyhälle hääväelle viinaa, koska viina puuttuu?

Meidän toivomme on, että Jeesus on vielä elämässä. Jos olis joku Maria, joka rukoilis Jeesusta ja valittais: *"Ei heillä ole viinaa!"* taitais olla mahdollinen, että Jeesus Marian rukouksen tähden muuttais veden viinaksi, että häävieraat tulisit iloisiksi ja puheliaiksi, ettei tarvitsis mykkänä istua, niin kuin useimmat nyt istuvat mykkinä, vaikka ei ole viina vielä peräti puuttunut. Kukas tiesi, koska sanansaattaja tulee kutsumaan häävieraita taivaallisiin häihin, kussa he saavat pitää häitä ijankaikkisesti. Siellä ei viina puutu koskaan. Siellä saavat häävieraat olla iloiset joka päivä. Amen!

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto / Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

TEKSTI: JOH. 2: 3 (PÄIVÄSAARNA)

Ei heillä ole viinaa.

Näin sanoi Jeesuksen äiti, koska viina puuttui Kaanaan häissä: *”Ei heillä ole viinaa.”* Ja niin kaikki juomarit sanovat, koska viina on loppunut, jos joku kunniallinen vieras tulee taloon: *”Ei meillä ole viinaa tarjoomista vieraalle.”*

Tämä viinan puutos kävi kovin Marian kunnian päälle. Mutta Jeesus sanoi äitillensä: *”Vaimo! Mitä minun on sinun kanssa?”* Tästä Vapahtajan vastauksesta kuuluu, ettei Hän pitänyt somana tätä Marian anomusta, sillä Hänen äitinsä ei arvannut oikein, koska maailman kunnia pani häntä vaatimaan Pojaltansa semmoisia, jotka ei ole soveliaat. Ja ne, jotka [puolustavat viinaa]* ja pitävät sen parhaana sielun ruokana, mahtaisit jo tästä Vapahtajan kovasta vastauksesta arvata, että tämä Marian valitus ei ollut Vapahtajan mielen jälkeen. Se on nimittäin yksi kova vastaus: *”Vaimo! Mitä minun on sinun kanssa?”* Jos nyt joku juomari tulis Vapahtajan tykö ja sanois: *”Ei ole viinaa, ja minulla on kova jano!”* Mitä Hän vastais? Jokohan Hän rupeis tekemään juomarille viinaa?

Mutta minä luulen, ettei ole vielä yksikään juomari mennyt Jeesuksen tykö rukoilemaan, että Hän tekis heille viinaa, eli että Hän sammuttais heidän surkian himonsa viinan perään. Hengelliset juomarit täytyvät kyllä mennä Jeesuksen tykö valittamaan, ettei ole viinaa, mutta luonnollinen juomari ei koskaan. Onkos yksikään juomari mennyt Jeesuksen tykö rukoilemaan, että hän sais viinaa? Minä olen nähnyt, että kaikki juomarit menevät viinaporvarin tykö ja rukoilevat häntä ja sanovat viinaporvarille: *”Rakas Jeesuksen ystävä!”* Mutta ei juomarit mene Jeesuksen tykö ennen kuin omatunto herää.

Koska viinasynti ja muut synnit alkavat juomaritten tuntoa polttamaan, silloin häätävät muutamat juomarit mennä Jeesuksen tykö, koska se entinen juopumus on tullut heille

kauhistukseksi. Mutta ei ennen mene yksikään juomari Jeesuksen tykö anomaan viinaa. Se on totinen tosi. Mutta vihollisen tykö he kyllä menisit, jos hän olis persoonallisesti nahkoinens ja karvoinens mittaamassa paloviinaa. Vaikka vihollisen ei tarvitse tosin itse seisoa viinatynnyrin vieressä mittaamassa niin kauan kuin uskolliset palvelijat löytyvät vielä maan päällä.

Mitäs merkitsee tämä vastaus: *”Mitä minun on sinun kanssa?”* Onkos se hyvä merkki siihen, että Jeesus rakastaa viinaa ja suopi kyllä juotavan? Minä kuulen, että nämät Jeesuksen sanat ovat nuhtelevaiset, että Hänen oma äitinsä ei saanut mitään kiitosta, mutta soimausta tämän sanan tähden: *”Ei ole heillä viinaa.”* Niin ne sanat kuuluvat minun korvisani, niin kuin niissä olis Jumalan ankara vanhurskaus kaikille niille, jotka valittavat, että viina on puuttunut. Vaikka se pohjattomuuden juoma, paloviina, ei ole vielä puuttunut tässä seurakunnassa, eikä taida puuttua, ennen kuin kaikki juomarit rupeevat huutamaan piinasijassa rikkaan miehen kanssa: *”O, Isä Aabraham, lähetä Lasarus kastamaan sormensa pää veteen, että hän jäähdyttäs minun kieleni, sillä minä surkiasti vaivataan tässä liekissä!”* Siihen asti ilmanki tämän aikaiset juomarit säästävät katumuksensa, että he saavat nähdä viinakauhistuksen. Ja silloin he vasta taitaisit uskoa, että paloviina on pohjattomuuden juoma, niin kuin jo monessa paikassa meidän valtakunnassa on saarnattu.

Meidän pitää tänä päivänä perään ajatteleman, **mitä varten se siunattu viina on tehty, joka on Kaanaan häissä tehty.**

Mutta meidän täytyy ensinnä Marian kanssa valittaa, että se hengellinen viina, josta opetuslapset juovuit helluntaipäivänä, on puuttunut. Jos joku Maria olis, joka rohkenis mennä Jeesuksen tykö valittamaan: *”Ei ole*

heillä viinaa.” Mitä maks Hän muuttais Marialle tänä päivänä veden viinaksi, että vieraat Kaanaan häissä pääsisit iloitsemaan. Kuule siis, sinä armollinen Herra, joka yksin saatat veden viinaksi muuttaa, köyhän hääväen rukous. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 2: 1–11

1 Ja kolmantena päivänä olivat häät Galilean Kaanassa, ja Jesuksen äiti oli siellä;

2 Niin Jesus ja hänen opetuslapsensa kutsuttiin myös häihin.

3 Ja kun viina puuttui, sanoi Jesuksen äiti hänelle: ei heillä ole viinaa.

4 Jesus sanoi hänelle: vaimo! mitä minun on sinun kanssas? ei minun aikani ole vielä tullut.

5 Hänen äitinsä sanoi palvelijoille: mitä hän teille sanoo, se tehkää.

6 Niin siellä oli kuusi kivistä vesiastiaa pantuna Juudalaisten puhdistamisen tavon jälkeen, ja kukin veti kaksi eli kolme mitta.

7 Jesus sanoi heille: täyttäkää vesiastiat vedellä. Ja he täyttivät ne ylen täyteen.

8 Ja hän sanoi heille: pankaat nyt sisälle ja viekää edeskäyväille. Ja he veivät.

9 Mutta kuin edeskäypä maisti sitä vettä, joka viinaksi tullut oli, (eikä tietänyt, kusta se tuli, mutta palveliat tiesivät, jotka veden ammensivat,) kutsui edeskäypä yljän,

10 Ja sanoi hänelle: jokainen antaa ensisti hyvää viinaa, ja kuin juovutaan, niin sitte huonompaa: sinä kätkit hyvän viinan tähän asti.

11 Tämä on ensimmäinen tunnustähti, jonka Jesus teki Galilean Kaanassa, ja ilmoitti kunniansa. Ja hänen opetuslapsensa uskoivat hänen päällensä.

Meidän pyhän evankeliumin johduksesta pitää meidän tällä hetkellä tutkisteleman, **mikä viina se oli, joka vedestä muuttui.**

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Olikohan se paloviina?**

Kaikki luonnolliset juomarit luulevat, että se oli paloviina. Mutta muutamat hengelliset juomarit luulevat, että se oli hengellinen viina. Mutta met emme usko kumpaakaan, sillä ei kumpikaan viina siihen aikaan vielä löytynyt. Paloviina ei löytynyt ollenkaan koko Vanhassa Testamentissa, sen tietävät nyt kaikki papit, kaikki kirjanoppineet, kaikki maailman viisaat, niin ettei yksikään paloviinan kiittäjä, eli viinaporvari, eli myös juomari ole saattanut viisata, että paloviina olis löytynyt missään, ennen kuin koira turkki huomaisi sen konstin ensimmäiseksi muutamia satoja ajastakoja tätä ennen. Ainoastans muutamat tyhmät juomarit, jotka ei saata lukea historiankirjoja, luulevat, että paloviina oli Kananean häissä. Muutamat taas arvelevat, että se on yhtä mitä ihminen juopi, olipa se paloviina eli messuviina. Mutta eipä ole yhtä, koska suurimmat juomarit ei saata vielä kuitenkaan uskoa, että paloviina kelpaa rippiviinaksi.

Mikäs nyt estää juomaria uskomasta, että paloviina ei kelpaa rippiviinaksi? Eiköhän hän ole yksi salainen tunto, joka sanoo: *”Ei paloviina ole siunattu kalu.”* Mutta jos paloviina ei ole siunattu, vissimmästi se on kirottu, koska se on pilattu Jumalan vilja. Kaikki muu elatuksen ainet on Jumalalta siunattu ihmisille ruuaksi, mutta paloviina ei ole koskaan siunattu, sillä ei se kelpaa kelleen ruuaksi. Ei se sammuta nälkää, ei se sammuta janoa.

Ja mikä se on muu kuin kirottu kalu, joka niin suuren pahenuksen on matkaan saattanut maailmassa? Ja niin paljon syntiä on viinassa tehty, ettei yksikään ihminen saata niitä luetella. Ja niin paljon kyyneleitä on paloviinan tähden vuotanut viattomien lasten silmistä, että jos ne kyynelet olisit kaikki kootut yhteen ammeeseen, niin hukkuisit kaikki juomarit ja viinaporvarit ainoastans viattomien lasten kyyneliin, ilman vaimoin ja puolisojen kyyneleitä, joista tulisi yksi pikkuinen järvi, jos nekin olisit kaikki kootut. Ja jos kaikki se veri, joka paloviinan tähden on vuodatettu, olis

koottu yhteen astiaan, niin hukkuisit kyllä kaikki juomarit ja viinaporvarit siihen. Mutta ei vielä usko juomarit ja viinaporvarit, että he hukkuvat kyöneleihin ja vereen, vaan he uskovat aina, että paloviina on Jumalan siunaus, vaikka elo paloviinan tähden tulee niin tyriiksi, ettei köyhempi väki jaksaa lunastaa yhden jauholeiviskän itsellensä ja lapsillensa. Sen tähdenpä tulee Jumalan rangaistus maailman päälle, sota, tauti, nälkä ja veren vuodatus. Koska ne suruttomat ihmiset maailmassa niin jumalattomasti elävät, puolisoitten, köyhäin vaimoin ja viattomain lasten kyöneleet rupeevat nyt ankarasti huutamaan kosta maasta. Ja se viaton veri, joka on vuotanut viinan tähden, alkaa myös huutamaan niin ankarasti, niin kuin Abelin veri. Ne seitsemän vihan maljaa vuodatetaan nyt maailmassa, ja siitä vihanmaljasta pirstuu myös muutampi palava pisara tänne saakka. Vaikka se on kirjoitettu, että jumalattomat ei tee parannusta, vaikka he purevat kieltänsä tuskan tähden ja kiroovat Luojaansa.

Kuulkaat nyt, suruttomat raukat, jotka aina oletta siinä uskossa, että Jumala on armollinen, vaikka kuinka ihmiset pilkkaisit Häntä jumalattomalla elämällänsä. Lukekaat nyt Jerusalemin hävityksestä ja katsokaat, onko Jumala ollut armollinen juutalaisille, joka oli Jumalan oma kansa. Niin pian kuin kristityitä rupeis tulemaan, jotka palvelit Jumalata Hengessä ja totuudessa, niin paaduit juutalaiset, ja heidän valtakuntansa loppui. Niin pian kuin roomalaisten valtakuntaan pääsi kristillisuus, tuli pakanoille paatumus ja hirmuinen viha. Mutta tämä hirmuinen valtakunta loppui myös pian. Villi-ihmiset tulit idästä ja lännestä, etelästä ja pohjoisesta, ja kukistit koko sen suuren ja voimallisen valtakunnan, jonka profeetta Daniel näki näyssä. Eiköhän nytkin ole tullut muutampain voimallisten valtakuntain loppu? Maailma on niin syvään turmelukseen vajonnut erinomattain paloviinan kautta, ettei ole määrissä. Ja kaikki juomarit uskovat vielä nytkin, että paloviina on paras Jumalan siunaus ja sielun ruoka. Mutta eipä ole yksikään

juomari saattanut viisata, että paloviina oli Kaanaan häissä.

Toinen tutkistelemus: **Olikos hengellinen viina Kaanaan häissä?**

Muutammat kristityt ovat niin arvelleet, että Kaanaan häissä oli hengellinen viina. Mutta ei ole kukaan saattanut senkään viisata, että siinä oli hengellinen viina. Sillä ei ollut vielä silloin Pyhä Henki vuodatettu opetuslasten päälle. Mutta se oli juuri selvä puun hedelmän viina, jota me messuviinaksi eli rippiviinaksi kutsumme. Ja tämä viina on myös siunattu kalu, sillä Jeesus on itse sen kaltaista viinaa siunannut, koska Hän asetti Herran Pyhän Ehtoollisen. Mutta nyt sanovat juomarit, jotka ei tahdo rakkaasta paloviinasta luopua: *”Se on yhtä mitä ihminen juopi, olkoon paloviina eli messuviina.”* Mistäs sen tiedät, juomatraasu, että se on yhtä? Messuviina on siunattu ja on luotu tautia vastaan, niin kuin Paavali kirjoittaa Timoteukselle. Mutta paloviina ei ole siunattu. Ja mikä ei ole siunattu, se on kirottu. Mutta messuviina ei ole sitä varten siunattu, että kaikki joisit sitä ilman aikaansa, vaan sairaille se on asetettu muutamissa taudeissa, lapsenvuoteessa, ja niin edespäin, sillä terve ihminen ei tarvitse lääkityksiä. Sillä messuviina on myös vahingollinen, jos ihminen rupeais sitä ilman aikaansa juomaan, ja ilman tarvetta. Sen me näemme Noakin esimerkistä, joka sen kautta tuli omilta lapsilta pilkatuksi. Ja Noak joutui viinan tähden kiroomaan poikansa. Osoitettiin silloin jo, mitä juopumus vaikuttaa, nimittäin lapset viinan tähden pilkkaavat vanhempiansa ja vanhemmat viinan tähden kiroavat lapsiansa.

Jos nyt messuviina, joka kuitenkin on Jumalalta siunattu lääkitykseksi, vaikuttaa semmoisia kauhistavaisia töitä, mitä sitte paloviina vaikuttaa, joka ei ole siunattu sen tähden, että se on pilattu Jumalan vilja? Se on Jumalan viljasta tullut, mutta ei se kelpaa ruuaksi. Ei se sammuta nälkää, ei se sammuta janoa, mutta mielen viepi ja terveyden pilaa. Kuinka moni juomari on jo kuollut ennen aikaansa paloviinan tähden? Kuinka

moni iso juomari on jo ollut manalaisissa tämän kirotn paloviinan tähden? Kuinka moni on tehnyt viinassa murhan, jota hän ei olisi tehnyt ilman viinatta? Ei ole yksikään synti maailmassa, jota viinassa ei ole tehty. Ja tuota pohjattomuuden juomaa ne lakkivat, jota ei koira laki! Onkos kumma, että semmoiset kuolevat ennen aikaansa? Ja menevät siihen järveen, joka palaa tulesta ja tulikivistä. Siellä he saavat huutaa rikkaan miehen kanssa: *”O, Isä Aabraham! Lähetä Lassarusta kastamaan sormensa pää veteen, että hän jäähdyttäs minun kieleni, sillä minä kovin vaivataan tässä liekissä!”* Mutta kohtuullinen juomari sanoo: *”Maista vähäisen! Ei se tee mitään. Juotiinpa viinaa Kananean häissä.”*

Me kuulemme usein, että riettaan orja selittää Raamattua niin kuin itse rietas, koska hän toi semmoisen Raamatun paikan eteen, jonka kautta se tulis luvalliseksi hypätä temppelein harjalta maahan. Kyllä rietas lukee Raamattua enemmän kuin joku pappi. Mutta missä tarkoituksessa hän lukee? Joo, siinä tarkoituksessa, että hän saisi ihmisiä pettää ja kristillisyyttä kaataa ja tehdä synnin luvalliseksi. Siinä tarkoituksessa lukevat kohtuulliset juomarit Raamattua, että he saisit viinan luvalliseksi, että he pääsisit kristityitä pettämään, että he pääsisit niin kuin riettaan enkelit iloitsemaan kristittyin lankeemisesta.

Ja joka niin lukee Raamattua niin kuin kohtuulliset juomarit lukevat, kyllä hän löytää Raamatusta luvallisuutta, ei ainoastans viinalle, mutta myös huoruudelle ja varkauudelle. Sillä Mooses oli murhaaja, Daavidi oli huora ja murhaaja, Pietari teki väärän valan, Maria Magdalena oli huora ja Noak oli juomari, ja Lootin tyttäret annoit isällensä viinaa, ja Vapahtaja maistoi myös itse viinaa. Kas tällä tavalla nyt tulevat kaikki synnit luvalliseksi, ja aivan Raamatun sanoilla tehdään ne synnit luvalliseksi. Mutta lue ensin Raamattua siinä mielessä, että sinä saisit silmän voidetta, että sinä näkisit, mistä tie menee taivaaseen, ja tule sitte puolustamaan viinaa Raamatun sanoilla, jos tarkenet.

Muutoin on nähty, että kaikki kohtuulliset juomarit menevät helvettiin yhtenä pääjuomaritten kanssa, sillä kaikki kohtuulliset juomarit ovat Jeesuksen ristin viholliset ja kristillisyyden vastustajat. Sanalla sanottu, kaikki, jotka tällä ajalla Raamatun sanoilla puolustavat paloviinaa eli muuta väkevää juomaa, saavat kyllä janossa olla rikkaan miehen kanssa helvetissä.

Mutta ne harvat sieiut, jotka juovat Pyhän Hengen viinaa, josta opetuslapset olit juopuneet helluntaipäivänä, ei niillä ole halu enää maistaa paloviinaa eli muuta väkevää juomaa. Ja semmoisille on Jeesus muuttanut veden viinaksi Kaanaan häissä, sillä net kutsuvat Jeesusta häihin, koska he menevät avioliittoon. Ja tämän köyhän hääväen edestä valittaa Maria, ettei heillä ole viinaa. Ei ne saata iloita, koska hengellinen viina puuttuu. Ei ne saata riemuita, koska viina on loppunut. Ei ne saata kiittää, koska viina on loppunut. Mene nyt Maria, sinä siunattu vaimo, joka olet kantanut Jumalan Poikaa rintaisi alla, ja olet kerran sanonut: *”Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani.”* Mene nyt valittamaan Jeesukselle, että viina on köyhältä hääväeltä loppunut. Ja rukoile siinä uskossa, että vaikka Jeesus ensinnä antaa sinulle kovan sanan vastaukseksi, ei Hän saata kuitenkaan olla auttamatta. Ja te palvelijat, kaikki, mitä Hän teille sanoo, se tehkää.

Ammentakaaat vettä elävän veden lähteestä kiviastioihin, kyllä se viimein muuttuu makiaksi viinaksi ennen kuin te kostutta sisälle. Ammentakaaat kiviastioihin, ja täyttäkää ne ylöns täyteen, sillä net ovat ne kovat sydämet, jotka ovat kiviastiat, mutta pian myös särkyvät, ja silloin alkaa makia viina ylitse vuotamaan. Ja kaikki hengelliset juomarit, joille Ylkä on säästännyt parasta viinaa viimeiseksi, saavat silloin iloita ja riemuita iankaikkisesti Karitsan häissä. Amen, halleluja.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / *Nämä hakasuluissa olevat sanat on lisätty tekstiin, koska käsikirjoituksesta on alimmainen rivi kulunut melkein kokonaan lukukelvottomaksi.

Niin Jeesus ja Hänen opetuslapsensa kutsuttiin häihin.

Apostoli Johannes kirjoittaa tämän päivän evankeliumissa, että Jeesus ja Hänen opetuslapsensa kutsuttiin Kaanaan häihin. Ei ole Johannes kirjoittanut mitään siitä parikunnasta, oliko se kristillinen parikunta, mutta me arvaamme ja uskomme, että se oli kristillinen parikunta, sillä pakanat eivät ole koskaan pruukanneet kutsua Jeesusta häihin. Meillä on myös semmoinen usko, että tämä parikunta ei ole alkanut avioliittoonsa väärästä päästä niin kuin tämän aikaiset pakanat pruukaavat tehdä.

Mutta nyt on ainoastansa yksi asia, joka painee meitä epäilemään, onko semmoinen avioliitto Jumalasta, joka pilaa parikunnan kristillisyyttä koska molemmat ovat kristityt ja molemmat ovat kutsuneet Jeesusta häihin. Kuitenkin on huomattu ja koeteltu, että luonnollinen rakkaus tahtoo pilata heidän kristillisyytensä sillä tavalla nimittäin, että niin pian kuin joku kristitty tytär alkaa ihmisen poikaa rakastamaan, moittivat kristityt, että hänen kristillisyydessänsä on joku vika. Muutamat alkavat pelkäämään ja kiertämään kristityitä ja muutamat alkavat välttämään kristittyin kokouksia ja tulevat näkymättömiksi ja muutamat alkavat suruttomia rakastamaan ja tulevat sen kautta suruttomaksi. Tämä ei ole niin suuresti ihmeteltävä, että tyttäret tulevat suruttomiksi ja pakanoiksi, koska he alkavat suruttomia rakastamaan. Mutta sitä minä olen ihmetellyt, että kristitty saattaa pakanaa rakastaa ja semmoista, jonka hän itsekin pitää pakana. Ja ainakin on lihan rakkaus suurempi kuin persoonan rakkaus.

Me tiedämme kuitenkin, että persoonan, se on, sydämen rakkaus, pitää olla avioliitossa. Mutta lihan rakkaus on päässyt vallan päälle, koska ei katsota perään, millainen se ihminen on luontonsa puolesta ja sydämen puolesta, jonka kanssa yhteen joutuu koko elämän ajaksi. Sydämen rakkaus ei pidä

pilaaman kristillisyyttä, kussa puhdas sydämen rakkaus on, mutta lihan rakkaus pilaa kristillisyyden. Ei ole puhdas omatunto siinä, kussa lihan rakkaus on vallan päällä. Semmoinen rakkaus tekee muutamia tyttäriä ujoiksi ja kunnia kasvaa sitä myöten kuin lihan rakkauskin. Mutta koska avioliitto on itsestäänsä kunniallinen, Jumalalta sääetty ja asetettu, niin ei pitäisi siinä oleman mitään häpeällistä, jota pitäisi salattaman tai kiellättämän, koska Lutherus on niin koetellut, että avioliitto on pyhä liitto, koska se Jumalan sanan jälkeen tapahtuu.

Mutta lieneekö semmoinen avioliitto ollut Jumalasta, joka pilaa kristillisyyden. Minä epäilen, että semmoinen avioliitto ei taida olla Jumalasta, vaan huoruuden perkele on semmoisen naimisen matkaan saattanut, ja siinä ei ole Jeesusta kutsuttu häihin. Kutsukaat nyt Jeesus häihin, kaikki pariskunnat, jotka olette naineet eli tästedes menette avioliittoon, sillä muutoin menette molemmat onnettomuuteen. Minä uskon, että Jeesus tulee häihin, koska Häntä kutsutaan, ja ajaa avioliiton perkeleen pois. Mutta ei Jeesus tule kutsumatta häihin. Ja tämä avioliiton enkeli pakenee pian pois, jos et ole valvomassa kielesi ylitse, jopa sitte vanhamies saapi tykätä mitä hän tahtoo.

Meidän pitäisi vielä laveammalti puhuman niistä, jotka ovat Jeesuksen kutsuneet häihin, mutta meidän pitää ensin rukoileman, että kaikki parikunnat, jotka eivät ole vielä kutsuneet Jeesusta häihin, rupeisivat tänä päivänä rukoilemaan, että Jeesus tulisi häihin, ja niiden, jotka ovat kutsuneet Jeesusta häihin, pitäisi myös rukoileman, että Jeesus viipyisi enemmän aikaa heidän tykönänsä, siihen asti, kuin se suuri ehtoollinen pidetään. Kuule sinä Suuri Ehtoollisen Pitäjä ja Hengellisen Viinan Laittaja köyhän hääväen huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 2: 1–11

1 Ja kolmantena päivänä olivat häät Galilean Kaanassa, ja Jesuksen äiti oli siellä;

2 Niin Jesus ja hänen opetuslapsensa kutsuttiin myös häihin.

3 Ja kun viina puuttui, sanoi Jesuksen äiti hänelle: ei heillä ole viinaa.

4 Jesus sanoi hänelle: vaimo! mitä minun on sinun kanssas? ei minun aikani ole vielä tullut.

5 Hänen äitinsä sanoi palvelijoille: mitä hän teille sanoo, se tehkää.

6 Niin siellä oli kuusi kivistä vesiastiaa pantuna Juudalaisten puhdistamisen tavon jälkeen, ja kukin veti kaksi eli kolme mitta.

7 Jesus sanoi heille: täyttäkää vesiastiat vedellä. Ja he täyttivät ne ylen täyteen.

8 Ja hän sanoi heille: pankaat nyt sisälle ja viekää edeskäyväille. Ja he veivät.

9 Mutta kuin edeskäypä maisti sitä vettä, joka viinaksi tullut oli, (eikä tietänyt, kusta se tuli, mutta palveliat tiesivät, jotka veden ammensivat,) kutsui edeskäypä yljän,

10 Ja sanoi hänelle: jokainen antaa ensisti hyvää viinaa, ja kuin juovutaan, niin sitte huonompaa: sinä kätkit hyvän viinan tähän asti.

11 Tämä on ensimmäinen tunnustähti, jonka Jesus teki Galilean Kaanassa, ja ilmoitti kunniansa. Ja hänen opetuslapsensa uskoivat hänen päällensä.

Pyhän evankeliumin johduksesta pitää meidän tällä hetkellä katselemaan, **kuinka onnelliset ne parikunnat ovat, jotka saavat Jesuksen vieraaksi häihin.**

Ei ole, sen pahempi, moni parikunta tähän asti kutsunut Jeesusta häihin. Useimmat parikunnat ovat kutsuneet rietasta häihin, koska he ovat alkaneet huoruudella avioliittoa tekemään, mutta ei puhtaalla sydämen rakkaudella. Useimmat ovat alkaneet avioliittonsa niin kuin luontokappaleet, mutta ei niin kuin Jumalan luomat ihmiset.

Semmoiset eivät ole ollenkaan kutsuneet Jeesusta häihin, mutta rietasta he ovat kutsuneet häihin. Sen tähden ei ole moni parikunta oikein onnellinen heidän avioliitonsansa, vaikka muutamat ovat nyt vasta huomanneet, että väärää miestä he ovat kutsuneet häihin, ja ovat päässeet sovintoon, koska he rupesivat Jeesusta kutsumaan häihin.

Mutta ei ole juuri monta parikuntaa, joka olisi päässyt täydelliseen sovintoon; koska vaimo tahtoo, mutta mies on vastaan, erinomattain semmoiset miehet, jotka ovat ulkokultaisuudellansa pettäneet kristityitä tyttäriä, ovat tehneet itsensä katuvaiseksi, ovat tehneet kalliita lupauksia, mutta eivät ole niitä lupauksia pitäneet, vaan ovat tulleet perkeleeksi ja saatanaksi. Ja vaimot, jotka eivät ole uskoneet kristittyin varoituksia, saavat nyt katua niin kauan kuin he elävät, ja kuka tiesi moni on sen kautta kadottanut uskonsa ja tullut onnettomaksi ajassa ja ijan-kaikkisuudessa. Jeesus on paennut pois, ja avioliiton perkele on päässyt väliin.

Älkää syyttäkö kristityitä, te onnettomat, jotka olette saaneet perkeleen mieheksi, vaan syyttäkää itseänne, jotka olette suostutuskäärmeen laskeneet sydämeenne, helmaanne, ja se hirmuinen huoruuden perkele on ollut teidän omassa lihassanne. Minä sanon kaikille, jotka tällä lailla menevät avioliittoon, että Jeesusta ei ole kutsuttu häihin, ja koska kristityt menevät niiden kanssa avioliittoon, jotka tulevat niin kuin suostutuskäärmeet ja tekevät itsensä katuvaiksi, ja lupaavat parannusta tehdä, koska huoruuden perkele pakottaa heitä naimaan, ja kristityt tyttären uskovat semmoisia narreja ja menevät semmoisten kanssa sitomaan itsensä kiinni ja ottavat vasiten maailman ristin päällensä ja saavat jälkeen katua hulluutensa kukatiesi ijankaikkisesti. Ja eivät he ole silloin kutsuneet Jeesusta häihin, kun he menivät naimaan. Jeesus pakenee pois niin pian kuin huoruuden henki pääsee sydämeen.

Meidän täytyy nyt ruveta haukkumaan semmoisia kristityitä, jotka eivät paremmin valvo sydämensä ylitse, vaikka he ovat jo aikaa luopuneet oikeasta uskosta ennen kuin he tarttuvat huoruuden perkeleen ansaan. Me olemme nyt lyhyesti osoittaneet kristityille, kuinka onnettomaksi ne tulevat, jotka eivät ole kutsuneet Jeesusta häihin, koska he rupeavat naimaan. He ovat semmoiset, jotka menivät suostutuskäärmeen suuhun, ja alkavat naimaan niin kuin luontokappaleet, mutta ei niin kuin ihmiset.

Mutta minä uskon, että muutamat parikunnat ovat kutsuneet Jeesusta häihin, vaikka niiltäkin viina puuttuu. Mutta jos Maria rukoilee Jeesusta, niin Hän laittaa kyllä parikunnalle parasta viinaa juuri silloin, kun se on puuttunut. Ei tarvitse kukaan toivoa, että viina ei pitäisi koskaan loppuman, ja rakkaus ei pitäisi loppuman, mutta kuin Jeesus on kutsuttu häihin, niin Hän laittaa parasta viinaa köyhälle parikunnalle, että kaikki juomarit tulevat puheliaiksi, koska viina nousee päähän. Me tiedämme vakaisesti, että kaikki ne parikunnat, jotka ovat kutsuneet Jeesusta häihin, saattavat joltisesti avioliitossaan onnelliset olla, vaikkapa ei mikään ilo ole tässä puuttuvaisuudessa täydellinen.

Kuitenkin, koska kristityt ei malta olla naimatta, ei vainon aikana, eikä myös näinä aikoina, pitäisi kaikkein, jotka siihen painavaan avioliittoon menevät, ennen kaikkia kutsuman Jeesus häihin. Ja koska rakkauden viina puuttuu, rukoileman ja valittaman, ettei ole viinaa. Kutsukaat nyt Jeesus häihin kaikki, jotka olette menneet siihen painavaan

avioliittoon, että koska viina puuttuu, Hän laittaisi parasta viinaa. Hän saattaa ainoastansa veden viinaksi muuttaa ja kylmyyden palavaksi rakkaudeksi. Ja muistakaat, että tämä maallinen ja luonnollinen rakkaus on puuttuvainen, jos Jeesus ei ole aina häissä laittamassa parasta viinaa.

Ja kun viimein kuolema eroittaa parikunnan, niin pääsee toinen ennen kuin toinen siihen suureen ehtoolliseen pitämään Karitsan häitä. Mutta ei ole silläkään pitkä aika, joka jääpi jälkeen, ennen kuin hänkin pääsee Karitsan häihin, kussa rakastavaiset puoliset, vanhemmat ja lapset, jotka täällä armon ajassa ovat hyvän uskon kilvoituksen kilvoitelleet, saavat rakastaa toinen toistansa puhtaalla rakkaudella ja nautita sitä parasta viinaa, jota se Suuri Ylkä on säästänyt viimeiseksi.

Siinä on teidän päämaalinne, te rakastavaiset! Siinä on se kunnian päivä, sinä Jeesuksen morsian, jona elämän kruunu pannaan sinun päähäsi. Siinä on taivaan drotninki iloisena niin kuin Maria, joka sanoi: *”Minun sieluni iloitsee Jumalassa, Vapahtajassani!”* Siinä pannaan uusi viina uusiin leileihin, jotka eivät enää ravistu koskaan. Uusi viina pannaan kiviastioihin, jotka eivät vuoda, ja edeskäypä, joka täällä maistaa sitä punaista viinaa, joka vedestä tullut on, saapi sanoa Yljälle: *”Jokainen antaa ensiksi hyvää viinaa, ja kun juovutaan, niin sitte huonompaa. Sinä kätkit hyvän viinan tähän asti.”* Amen

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 8) / Oulun maakunta-arkisto /

[VAJAA]

Saarna kristillisestä nöyryydestä.

[Alku kateissa] vahingollista kalua, jotka maailmanlapset tuovat seurakunnan sisälle, ja jolla he imevät köyhäin hien ja vaivan. Silloin suuttuvat maailmanlapset kristityille, jotka raittiuden saarnaamisella pilaavat heidän kauppansa ja vievät heidän siunauksensa. Ja vaikka he jo aikaa ovat myyneet esikoisen osan yhden gryynivellin edestä, ottavat he kuitenkin vihan siitä, että kristityt neuvomisellansa vievät heidän siunauksensa. Eikä tämä Esaun viha lakkaa, vaikka Jaakob pakenee vieraalle maalle, vaan hän nousee julmuudessaan ja lähtee suurella väellä matkaan hävittämään Jaakobia.

Vanhan Aatamin karvat, jotka olit hänellä jo syntyissä, nousevat pystyyn, koska hän kuulee, että Jaakobi on tulemassa. Hän tuli suuressa vihassa, ja aikoi suuressa julmuudessa repiä veljensä kappaleiksi. Mutta yksi voimallisempi mies tuli tien päällä ja käänsi hänen mielensä. Kukas esti Eesaun täyttämästä hänen pahan aikomuksensa? Kukas jäähdytti hänen sydämensä? Kukas otti pois vihan ja koston pyynnön hänen sydämestänsä, ja kukas pakotti häntä itkemään Jaakobin kaulassa?

Tämän suuren muutoksen Esaun sydämessä olit Jaakobin rukoukset vaikuttaneet. *”Minä olen mahdoton kaikkeen siihen armoon ja kaikkeen siihen totuuteen, jonka sinä teit palvelijalles. Auta siis minua veljeni Esaun kädessä.”* Niin sanoi Jaakobi, koska hän suuressa ahdistuksessa painiskeli Jumalan kanssa rukouksella, ja pyysi Häneltä siunauksen sanoen: *”En päästä minä Sinua, ennen kuin sinä siunaat minua.”* Niin saattaa yhden hurskaan miehen rukous vaikuttaa niin paljon, että totuuden ja kristillisyyden vihamiehet täytyvät viimein itkeä rakkaudesta kristittyin kaulassa, vaikka he ensinnä ottavat kovin vastaan ja ovat vihaiset sen siunauksen tähden, jonka he sokeudessaan luulevat

mistantaneensa kristittyin saarnaamisen ja neuvomisen kautta.

Se on jo ennen maailmassa tapahtunut sen kaltainen suuri ihme, että ihminen on haamunsa muuttanut ja tullut pedoksi, niin kuin kuningas Nebukadnezar. Ja on vielä sekin tapahtunut sen suuren Noidan kautta, joka saattaa veden viinaksi muuttaa ja vihan rakkaudeksi kääntää, että hukkakin muuttaa haamunsa ja tulee ihmiseksi. Mikä suuri muutos pitää tapahtuman ihmisen kanssa, ennen kuin hän, joka on luonnosta niin kuin hukka, tulee hiljaiseksi kuin lammas. Se arvaetaan tyhjä Eesaun esimerkistä, vaikka yksi luonnollinen ihminen ei tiedä mitään siitä merkillisestä muutoksesta, koska hän julmuudessaan lähtee matkaan niin kuin Eesau joukkonsa kanssa hävittämään veljensä.

Kuitenkin tulee hukkakin ihmiseksi, koska yksi suurempi Herra rupee häntä taastamaan ja hänen luontonsa muuttamaan, niin kuin se tapahtui Eesaulle, joka oli pahalla aikomuksella lähtenyt matkaan, mutta Jaakobin rukoukset ja kyneleet vaikuttivat niin paljon, että hukan sydän otettiin pois Eesaun rinnasta, ja hänen täytyi itkeä rakkaudesta Jaakobin kaulassa.

Tämä suuri muutos Eesaun kanssa tapahtui sen Tuntemattoman Miehen voiman kautta, joka painiskeli Israelin kanssa toisella puolella Jordania. Ja jos kaikki Israelin oikeat sukulaiset, jotka ovat suuren vaivan kautta jutamassa isänmaalle, olisit niin kiivaat painiskelemaan sen Tuntemattoman Miehen kanssa, niin kuin se vanha Israel, koska hän oli suuressa hädässä ja sydämen ahdistuksessa vanhemman veljensä julmuuden tähden, totta he saisit siunauksen siltä Tuntemattomalta ja vielä paremman siunauksen, kuin mitä he ovat sokealta isältänsä saaneet. Saisit he vielä senkin nähdä, että vainoojan

sydän muutetaan sen tuntemattoman voiman kautta, ja viha kääntään rakkaudeksi. Antakoon siis se Tuntematon, joka painiskeli Israelin kanssa, että kaikki murheessa olevaiset matkamiehet, jotka ovat isänmaalle juttamassa, saisit voiman painiskelemaan Hänen kanssansa ja voittamaan sydämen hartaudella. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 8: 5–13

5 *Mutta kuin Jesus meni Kapernaumiin, tuli sadanpäämies hänen tykönsä, ja rukoili häntä,*

6 *Ja sanoi: Herra! minun palveliani sairastaa kotona halvattuna, ja kovin vaivataan.*

7 *Jesus sanoi hänelle: minä tulen ja parannan hänen.*

8 *Niin sadanpäämies vastasi ja sanoi: Herra, en ole minä mahdollinen, että sinä tulet minun kattoni alle; vaan sano ainoasti sana, niin palveliani paranee.*

9 *Sillä minä olen myös ihminen toisen vallan alla, ja minun allani on sotamiehiä, ja sanon tälle: mene! ja hän menee, ja toiselle: tule! ja hän tulee, ja palvelialleni: tee tämä! ja hän tekee.*

10 *Kuin Jesus tämän kuuli, ihmetteli hän, ja sanoi heille, jotka seurasivat: totisesti sanon minä teille: en ole minä löytänyt senkaltaista uskoa Israelissa.*

11 *Mutta minä sanon teille: monta tulevat idästä ja lännestä, ja pitää Abrahamin, Isaakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa istuman.*

12 *Mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen: siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.*

13 *Ja Jesus sanoi sadanpäämiehelle: mene, ja niinkuin sinä uskoit, niin sinulle tapahtukoon. Ja sillä hetkellä parani hänen palveliansa.*

Tutkinto kristillisestä nöyryydestä. Ensimmäinen askele kristillisyyden tiellä, koska ihminen on oppinut tuntemaan viheliäisyytensä, on yksi nöyrä alentaminen, joka

ilmoittaa itsensä siinä, että ihminen tuntee itsensä mahdottomaksi senkaltaisessa huonossa tilassa lähestymään sitä kaikkein Pyhintä ja vanhurskasta. Syntinen ajattelee usein heränneessä tilassansa, ettei hän ole mahdollinen ollenkaan kääntämään ajatustiansa sinne käsin, koska hänessä on niin paljon syntiä ja paljon riettautta. Tämä oman mahdottomuuden tunteminen, tämä nöyrä alentuminen Jumalan edessä on vissimmästi se kristillisyyden alku, jonka Vapahtaja löysi sadanpäämiehen tykönä, koska Hän sanoi: *”En ole löytänyt sen kaltaista uskoa Israelissa.”* Tämä mahdottomuus eli oman mahdollisuuden puutos tuntuu myös näissä sadanpäämiehen sanoissa: *”Herra! En ole mahdollinen, ettäs tulet minun kattoni alle, vaan sano ainoastans yksi sana, niin minun palvelijani paranee.”*

Tämä sadanpäämies oli siis oikein nöyräksi tullut Jumalan edessä, ja jos joka armoa etsiväinen sielu tulis niin nöyräksi Jumalan edessä, että hän niin kuin Israel, eli niin kuin tämä sadanpäämies, eli niin kuin Kananean vaimo, häätyis tunnustamaan mahdottomuutensa sekä Jumalan, että ihmisten edessä, totta hän pikemmin pääsis vaivastansa rauhaan. Mutta vaikka kaikki heränneet ihmiset tuntevat ja tunnustavat mahdottomuutensa ja valittavat, että heissä on niin paljon syntiä, ettei he ollenkaan ole mahdolliset saamaan armoa. Kuitenkin makaa tämän ulkonaisen mahdottomuuden alla niin paljon omaa vanhurskautta kätkeytynä, että he tämän käärmeen tähden ei tohdi tulla Vapahtajan likikään.

Erotus kristillisen nöyryyden ja oman vanhurskauden välillä on niin fiini, että yksi herännyt sielu saapi välistä taistella monta ajastaikaa omanvanhurskautensa kanssa, vaikka hän tyhmydessänsä luulee, että se on hänen mahdottomuutensa, joka estää häntä tulemastakin armoistumisen eteen. Mutta ei mahdottomuus koskaan estä katuvaista tulemastakin armoistumisen eteen. Kyllä he mahdottomuutensa tähden saattaisit

polvillansa kuitenkin sinne käsin kontata ja hiljaksens kulkea murheen laaksossa siihen asti, että he pääsevät kolkuttamaan sen ahtaan portin päälle rukouksilla ja kyyneleillä ja huokauksilla.

Mutta se on juuri omavanhurskaus, joka mahdottomuuden muodossa panee itsensä poikkipuolen tietä, että yksi köyhä matkustavainen ei pääse edes eikä takaisin. Ei se ole turhaan sanottu Vapahtajalta, että se portti on ahdas ja tie kaita, joka viepi elämään, ja harvat sen löytävät. Se on yksi tien haara, joka usein eksyttää murheellisia ja katuvaaisia sieluja. Koska he nimittäin tuntevat itsensä mahdottomaksi, niin he kätkevät silmiänsä Ristinkantajan päällekkatsannosta, niin kuin jänis välistä pistää päätänsä pensaan sisälle, ja luulee olevansa kätketyn, koska hänen silmänsä ovat peitettyt. Mutta ei se konsti auta sinua, murheellinen sielu, että sinä peität silmäsi Vapahtajan kasvoin edestä. Kyllä Hänen tarkka silmänsä näkee sinun alastomuutes yhtä hyvin.

Ei se ole muu kuin omavanhurskaus, joka tämän kaltaiset ajatukset lykkää sinun sydämees. En saata minä tällä haamulla tulla Vapahtajan silmäin eteen. Minä olen musta ja alaston. Minussa on niin paljon riettautta ja saastaisuutta. En tohdi minä näin huonona tulla Vapahtajan silmäin eteen. No! Jos pidät häpeänä näyttää sinuas sen kaltaisena kuin sinä olet Vapahtajalle, niin mene sitten kaulistelemaan itsiäs. Niin tekevät myös maailman huorat, koska he tahtovat suositella maailman herroja, pahimmat ja häpiällisimmät paikat he peittävät koreudella. Pesevät itsensä huoruuden viinalla, että he muka tulisit punaiseksi. Kurkistelevat peilissä ja tälläävät itsensä oikein somaksi, että he tulisit kauniiksi maailman silmäin edessä. Niin tekevät myös hengelliset huorat, koska he peittävät pahimmat paikat siveydellä, panevat omanvanhurskauden hametta ympärillensä, voitelevat omantunnon haavoja suruttomuuden ploosterilla, ja sydämen

haavat paikkaavat kuolleen uskonsa kanssa, ja sillä haamalla he tunkevat itsensä hässäliin.

Mutta jos sinä olet kerjäläinen, niin älä muuta haamuasi. Jos sinä olet raadollinen ja köyhä, älä tee itseäs rikkaaksi. Jos sinä olet alaston, älä peitä alastomuuttas. Jos sinun sielusi on täynnä vertavuotavia haavoja, älä peitä niitä haavoja suruttomuuden ploosterilla, vaan tule semmoisena kuin sinä olet armoistuimen eteen. Älä pidä häpiänä kerjätä, koska sinulla ei ole mitään omasta takaa, millä sinä peittäisit alastomuutes, taikka tappaisit nälkääs, taikka parantaisit haavojas, niin sinun täytyy aivan kerjäämisellä elää, muutoin sinä hukut viheliäisyydessäs.

Mutta tämä kerjääminen on vanhalle Aatamille raskas ja vastahakoinen työ. Hän on harjaintunut ennen kaupalla elämään ja omalla työllä tienaamaan ruokaa ja vaatteita. Ja koska semmoinen kunniallinen mies on tuhlannut omansa, niin pitää hän häpiänä niin alentaa itsensä, että hän rupeis aivan kerjäämisellä ja muihin ihmisten armosta henkensä elättämään. Pikemmin hän rupee väärät räkningit kirjoittamaan, niin kuin se väärä huoneenhaltija, joka sanoi Herransa velkamiehille: *”Ota kirjas, istu pian ja kirjoita viisikymmentä. Tee synty vähemmäksi kuin se on.”*

Niin tekevät väärät huoneenhaltijat, jotka neuvovat ihmisiä, kuinka heidän pitää räkningin tekemän Jumalan kanssa. He sanovat Herransa velkamiehille: *”Ota kirjas, istu pian ja kirjoita viisikymmentä.”* Tee synnin velka vähemmäksi kuin se on ja ajattele näin: Jos olisin jotakin velaksi ottanut, olen kalua tuonut kanssa. Jos olisin väärin tehnyt, kyllä minä olen paljon hyvää tehnyt sitä vastaan. Jos minä olisin joskus kironnut ja tapellut, kyllä minä olen veisannut ja siunannut enemmän. Jos minä olisin viinakaupalla voitannut, kyllä minä olen vaivaisia ruokkinut sitä vastaan.

Niin seppä on vanha Aatami tekemään räkninkiä Jumalan kanssa, että se tulee kuitti omassatunnossa, erinomattain, koska se väärä huoneenhaltija, eli semmoinen opettaja, joka ei tahdo loukata tahi paltuttaa maailman ihmisiä lain kovuudella, että joku sielu heräis ja totisen katumuksen tekis, vaan sitä vastaan kiittää seurakuntaansa ja saarnaa aivan suloisesti suruttomalle joukolle, ja tukkii väkisin armon kalkin sokian raukan suuhun, eli sekoittaa armon hunajata synnin myrkyllä, josta tulevat madot vataan, valuttaa unijuomaa molemmista korvista suruttoman syntisen aivoon, että hän

nukkuis iankaikkisesti. Joka niin neuvoo syntisiä tekemään räkninkiä Jumalan kanssa, että se tulis kuitti omassatunnossa, kyllä visimmästi semmoista kaupparenkiä kiitetään maailmalliselta kauppaväeltä, joka aina velaksi ottaa, mutta harvoin ajattelee sen päälle, kuinka tämä synnin velka pitää maksettaman. Mutta minkä kaltaisen kiitoksen sen kaltainen väärä huoneenhaltija viimein saa [loppu kateissa]

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki

Katso, sinun pitää kutsuman pakanat, joita et sinä tunne, ja ne pakanat, jotka ei sinua tunteneet, pitää juokseman sinun tykö's Herran sinun Jumal-as tähden ja Israelin Pyhän tähden, joka sinua kaunisti.

Jumala osotti profeetalle Esajakselle, kuinka pakanat kääntyvät pikemmin oikiaan kristillisyyteen kuin ne nimikristityt, jotka ovat Jumalan sanassa opetetut. Israelin seurakunnalle oli Jumala erinomattain luvannut siunauksen Messiaan kautta. Mutta ne omistit näitä armon lupauksia ilman totista katumusta ja parannusta. He otit itsellensä suruttomuuden ainetta niistä lupauksista, niin kuin armonvargaat näinäkin aikoina sanovat: *"Kyllä armon ovi on meillekin auki"*, vaikka he pilkkaavat Jumalata jumalattomalla elämäläns. He luottavat Jumalan armon päälle, mutta ei he tahdo katumuksen tehdä.

Juutalaisilla oli semmoinen usko, että koska heillä oli parempi tieto Jumalasta kuin pakanoilla, pitäis heidän sen ulkonaisen palveluksen tähden tuleman autuaaksi ja pakanat tuomituksi. Mutta Jumala osottaa monessa paikassa sekä Vanhassa että Uudessa Testamentissa, että pakanat tulevat pikemmin autuaaksi kuin semmoiset suukristityt, joilla on Raamattu pääkallossa, vaikka net ei tiedä oikiasta katumuksesta mitään. Semmoisille suukristityille ja fariseuksille, jotka vihaavat totista kristillisyyttä, sanoo nyt profeetta Esajas 55: 5, että *"net pakanat, jotka ei Sinua tunteneet, pitää juokseman Sinun tykö's."* Se merkitsee, että pakanat, joilla ei ole paljon tietoa Jumalasta, tulevat kuitenkin Vapahtajan tykö, koska he saavat kuulla Hänen äänensä.

Tämä profeetan ennustus tuli myös täytenyksi Vapahtajan aikana; ja vielä nytkin täytetään se sama ennustus, että umpipakanat kääntyvät pikemmin kristillisyyteen kuin ulkokullatut ja suukristityt, joilla on hyvä ulkonainen tieto kristillisyyden rakennuksesta, mutta heidän elämänsä ei ole ollenkaan kristillisen elämän kaltainen. Koska he tunnustavat suulla, mitä sydän kieltää, eli koska he

ovat jumalaiset kirkossa, mutta jumalattomat kotona; koska he lukevat ja veisaavat kirkossa, mutta kiroavat ja tappelevat kotona.

Tämä kahden kertainen elämä, jumalisuus ja jumalattomuus, on kuolleen uskon hedelmä. Se seuraa siitä kuolleesta uskosta, joka seisoo ainoastans pääkallossa. Ja tämä kuollut usko on puukstavin jälkeen oikein, mutta ei sillä ole henkeä. Ei se ole sydämessä. Sydän on kuolleen uskon tunnustajilla muuttumaton ja liikkumaton. Mutta Paavali sanoo, että puukstavi kuolettaa, mutta henki eläväksi tekee. Jos nimittäin kuolleen uskon tunnustajat eläisit sen tiedon ja uskon jälkeen, kuin heillä on, niin ei olis meillä niin paljon sanomista. Mutta ei he elä uskonsa jälkeen, vaan heidän elämänsä on heidän uskoansa vastaan sotivainen. Sen tähden sanoo myös Vapahtaja opetuslapsillensa: *"Kaikki, mitä kirjanoppineet ja fariseukset käskävät teidän tehdä Mooseksen lain jälkeen, se tehkää, mutta älkää tehkö heidän töittensä jälkeen."*

Fariseuksilla ja kirjanoppineilla saattaa siis muutamissa paikoissa olla oikia oppi, jos he saarnaavat ainoastans Raamatun jälkeen, eikä pane omastansa mitään. Mutta koska he panevat vanhan uskon säädyt Jumalan sanan rinnalle, silloin sanoo Vapahtaja, että he ottavat pois painavimmat paikat laista, eli niin kuin tämän aikaiset fariseukset ja kuolleen uskon tunnustajat ottavat pois painavimmat paikat armonjärjestyksestä, niin kuin katumuksen, kääntymyksen ja uudesta syntymisen, ja sen sijaan saarnaavat ainoastans uskosta ja rakkaudesta ja siveydestä, jotka kyllä ovat tarpeelliset ja hyvät.

Mutta usko ilman oikiata katumusta on yksi kuollut usko, ja rakkaus ilman uudestasynnymistä on ainoastans koiran rakkaus: välistä

he suuta antavat ja välistä he tappelevat, välistä ottavat ympäri kaulan ja välistä he pistävät puukolla. Semmoinen usko ja semmoinen rakkaus ei ole muu kuin Jumalan pilkkaminen. Mutta nyt sanovat kuolleen uskon tunnustajat, että se, joka antaa viinaryypön yhdelle väsyneelle matkamiehelle, se osoittaa lähimmäisellensä rakkautta, mutta se, joka tulee haukkumaan ja soimaamaan tuttuja ja tuntemattomia, sillä ei ole rakkautta ollenkaan.

Mutta luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat, sen tähden katsoo hän viinaryypön rakkauden merkiksi, ja soimauksen pitää hän pahana. Vaikka se on jälkeen huomaittu, että yksi viinaryyppö, annettu juomarille, on vaikuttanut ruumiillisen, hengellisen ja ijankaikkisen kuoleman, vaikka juomari on sokeudessaan kiittänyt ja siunannut sen hyvän ystävän, joka kehoitti häntä syntiä tekemään ja auttoi häntä sielunsa tappamaan. Mutta sen hän kirois ja pieksi, joka tahtoi häntä estää syntiä tekemästä. Se on usein tapahtunut, että maailman sokia joukko kiittää sen opettajan, joka kirkossa kaataa heidän suuhunsa unijuomaa, ja kotona opettaa heitä esimerkillensä juomaan, kiroamaan ja tappelemaan, mutta sille he ovat vihaa kantaneet, joka on heitä haukkunut ja soimannut jumalattomasta elämästä. Viinaporvaria ja juomaripappia he ovat kiittäneet, mutta totuuden tunnustajia he ovat vihanneet. Niin se on tapahtunut ennen ja niin se tapahtuu vielä nytkin joka paikassa, kussa kuollut usko on pääkallossa ja perkeleen usko sydämessä.

Sitä vastaan ovat umpipakanat, jotka ennen ei ole kuulleet Vapahtajan nimen mainittavan, ottaneet sanan ilolla ja suurella halulla vastaan, koska he ovat saaneet jonkunlaisen tiedon kristillisyydestä. Sen tähden sanoo profeetta Esajas edellä mainitussa paikassa: *”Pakanat, jotka ei sinua tunteneet, pitää juokseman sinun tykösi Herran, sinun Jumalasi tähden ja Israelin Pyhän tähden, joka sinua kaunisti.”*

Profeetan ennustus on myös täytetty tämän päivän pyhässä evankeliumissa, kussa me saamme kuulla, että kuninkaan mies, joka oli umpipakana, uskoi Vapahtajan päälle, vaikka juutalaiset ei uskoneet, joilla oli Jumalan sana ja parempi tieto siitä tulevaisesta Vapahtajasta, joka oli heille profetoilta maallattu. Ja vielä he pidit itsensä Jumalan lapsena ja olit niin pyhät ja hurskaat, ettei he käyneetkään pakanallisen miehen huoneessa, siinä pelvossa, että pakanallisuus kuka katesi tarttuu heille. Mutta kyllä oli heillä tarkka silmä näkemään vikoja Vapahtajan ja Hänen opetuslastensa elämässä. Niin on myös tämän aikaisilla juutalaisilla tarkka silmä näkemään vikoja yhden kristityn elämässä, vaikka he itse nielevät rautakiiskiä ja kuurnitsevat hyttysiä.

Meidän pitää tänä päivänä laviammalta tutkisteleman, **minkä tähden umpipakanat pikemmin kääntyvät kristillisyyteen kuin ulkokullatut ja suukristityt.**

Mutta se Suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, joka on kaikkia kutsunut valkeuden osallisuuteen Hänen oppinsa ja ihmetöittänsä kautta, elämänsä ja kuolemansa kautta, Hänen hengellisen tuskansa ja verihikensä kautta, piinansa ja virensä vuodattamisen kautta, tehköön ne harvat sielut rikkaaksi, autuaaksi ja hedelmälliseksi armonsa kautta, jotka tulevat Hänen tykönsä köyhänä ja alaspainettuna, murheellisena ja rikki muserrettuna, viheliäisenä ja maailmalta pois heitetynä, pyytämään, anomaan, rukoilemaan ja kerjäämään yhtä ainoata armon pisarata verta vuotavihin sydämiin. Amen. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: MATT. 8: 5–13

5 Mutta kuin Jesus meni Kapernaumiin, tuli sadanpäämies hänen tykönsä, ja rukoili häntä,

6 Ja sanoi: Herra! minun palveliani sairastaa kotona halvattuna, ja kovin vaivataan.

7 *Jesus sanoi hänelle: minä tulen ja parannan hänen.*

8 *Niin sadanpäämies vastasi ja sanoi: Herra, en ole minä mahdollinen, että sinä tulet minun kattoni alle; vaan sano ainoasti sana, niin palveliani paranee.*

9 *Sillä minä olen myös ihminen toisen vallan alla, ja minun allani on sotamiehiä, ja sanon tälle: mene! ja hän menee, ja toiselle: tule! ja hän tulee, ja palvelialleni: tee tämä! ja hän tekee.*

10 *Kuin Jesus tämän kuuli, ihmetteli hän, ja sanoi heille, jotka seurasivat: totisesti sanon minä teille: en ole minä löytänyt senkaltaista uskoa Israelissa.*

11 *Mutta minä sanon teille: monta tulevat idästä ja lännestä, ja pitää Abrahamin, Isaakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa istuman.*

12 *Mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen: siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.*

13 *Ja Jesus sanoi sadanpäämiehelle: mene, ja niinkuin sinä uskoit, niin sinulle tapahtukoon. Ja sillä hetkellä parani hänen palveliansa.*

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman, **minkä tähden umpipakanat pikemmin kääntyvät oikiaan kristillisyyteen kuin ulkokullatut ja suukristityt.**

Tämä sadanpäämies oli umpipakana. Se arvataan Vapahtajan sanoista: *”En ole minä sen kaltaista uskoa löytänyt Israelista”*, josta me kuulumme, ettei ollut tämä sadanpäämies Israelin sukukunnasta, vaan hän oli pakanallisesta suvusta. Ja juutalaisilla oli se usko, ettei pakanat ollenkaan saa yhtään osaa niistä armolupauksista, kuin olivat heille annetut. Sadanpäämies oli siis juutalaisten uskon jälkeen kokonansa suljettu pois Jumalan armon osallisuudesta, ensiksi sen tähden, että hän oli pakana, toiseksi sen tähden, ettei hän ollut Jumalan armoliittoon ylös otettu ympärileikkauksen kautta, ja

kolmanneksi sen tähden, ettei sadanpäämies tiennyt mitään Raamatusta, jonka päälle juutalaisten usko piti olla perustettu.

Mutta tämä pakana oli ilman epäilemättä kuullut paljon puhuttavan siitä ihmeellisestä miehestä Jeesuksesta ja Hänen jumalallisuudesta voimastansa kaikenlaisia tauteja parantamaan, josta tämä pakana teki sen päätöksen, ettei se ole ihminen, joka sen kaltaisia voimallisia töitä tekee. Hän tuli siis tyhjä kuulon jälkeen vakuutetuksi siitä, että Vapahtajalla on Jumalan voima, ja että niin kuin palvelijat ja sotamiehet kuuntelevat sadanpäämiehen käskyjä, niin ovat myös kaikki luonnon voimat, taudit ja pahat henget Vapahtajalle kuuliaiset. Sadanpäämies ajatteli näin: *”Niin kuin minun, joka olen toisen miehen vallan alla, täytyy tehdä, mitä korkia esivalta käskää, ja niin kuin sotamiehet ja palvelijat täytyvät kuunnella, mitä minä heille sanon, niin täytyy myös luonnonvoimat, taudit ja henget olla Jumalan Pojalle kuuliaiset. Ja minä vaivainen en ole mahdollinen, että Jumalan Poika tulee minun kattoni alle.”*

Tämä sadanpäämies oli niin nöyrytetty, että hän tunsu mahdottomuutensa vastaanottamaan Jumalan Pojan huoneeseens. Ja oli hänellä myös se vahva luottamus, että Jumalan Pojalla on niin suuri voima, ettei Hän tarvitse muuta kuin sanoa yhden sanan, niin hänen palvelijansa tulee terveeksi. Vaikka nyt sadanpäämies oli pakana, vaikka hänellä ei ollut yhtään vakinaista tietoa kristillisyydestä taikka armonjärjestyksestä, oli hän tyhjä kuulon jälkeen ruvennut uskomaan, että Jeesuksella on Jumalan voimaa auttamaan ja parantamaan tautia, oli hän myös tullut niin nöyryytetyksi ja niin mahdottomaksi omissa silmissäns, ettei hän tuntenut itsensä mahdolliseksi ottamaan Jumalan Poikaa huoneeseens. Sen tähden sanoi Vapahtaja, ettei Hän ole sen kaltaista uskoa löytänyt Israelissa.

Mutta juutalaiset, erinomattain kirjanoppi-neet ja fariseukset ei tahtoneet ollenkaan tunnustaa Jeesuksen jumalallista voimaa,

vaikka heillä oli parempi tieto Jumalasta ja autuuden järjestyksestä kuin sadanpäämiehellä. Mutta heillä oli niin suuri itseys ja suuri omavanhurskaus, ettei he saattaneet tuta mahdottomuuttansa. Ei juutalaiset millään tavalla olleet tämän sadanpäämiehen kaltaiset mahdottomuuden tuntemisessa taikka nöyryydessä, että he olisit nöyryyttäneet itsensä Jeesuksen edessä, eli tunteneet mahdottomuutensa vastaanottamaan Jumalan Poikaa huoneeseens.

Juutalaiset olivat niin siviät ja niin hurskaat, ettei he tunteneet tarvitsevansa hävetä töitänsä eli kerjätä armoa. Ja sen ulkonaisen tiedon ja sen ulkonaisen palveluksen tähden luulit he olevansa paljota paremmat kuin pakanat. He luulit olevansa likimäiset Jumalalle sen tähden, että he olit Aabrahamin suvusta syntyneet, että he olit ympärileikkauksen kautta ulkonaisen kristillisyyden merkin saaneet, ja vielä sittekin oli heillä kirjoja, kirkkoja, pappia, pyhäpäiviä, rukouksia, sakramenttia, niin kuin meillä nyt on kirkkoja ja jumalanpalvelusta ja kristillisyyden oppia ja kastetta ja rippikäymistä ja rippikoulua ja rukouksia ja ulkonaista tietoa. Ilmanki met olemma sen tähden paljota paremmat ja hurskaammat ja jumalisemmat kuin pakanat, joilla ei ole mitään sen kaltaista ulkonaista tietoa eikä kastetta eikä rippikäymistä eikä Jumalan sanaa, eli kristillisyyden ainetta. Ilmanki met olemma joksikin paremmat kuin mustat pakanat, joilla ei ole mitään tietoa kristillisyyden rakennuksesta.

Niin me luulemme kuitenkin, että me olemme paremmat kuin pakanat, että meille pitäis parempi sija ja parempi ruoka laitettaman taivaan valtakunnassa kuin turkille ja pakanoille. Mutta me kuulemme tämän päivän evankeliumista, että monta tulevat idästä ja lännestä istumaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa, mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Niin me luulemme, että me olemme paremmat kuin turkit [ja] pakanat ja että meillä pitäis oleman parempi oikeus astumaan taivaan valtakuntaan kuin

mustilaisilla. Mutta me kuulimme nyt tämän päivän evankeliumissa, että pakanalla oli parempi usko, suurempi nöyryys ja syvempi synnin tunto kuin ulkokullatuilla ja suukristityillä, jotka pidit itsensä Jumalan lapsena sen ulkonaisen palveluksen tähden.

Valtakunnan lapset ovat ne suuret herrat ja parhaat miehet seurakunnassa, jotka luottavat sen ulkonaisen palveluksen päälle, jotka ei ole niin suuret syntiset, että tarvitsevat tehdä totisen katumuksen ja parannuksen. Nämät valtakunnan lapset ovat ensiksi luonnosta siviät ihmiset, jotka ei ole niin suuret syntiset, että he tarvitsevat syntiänsä katua, toiseksi kuolleen uskon tunnustajat, jotka ainoastans suulla tunnustavat julmasti paljon syntiä päällensä, vaikka ei löydä yhtään ainoaa syntiä, joka heidän tuntoansa vaivais. Nämät armonvarkaajat ovat varastetulla armolla peittäneet kaikki synnit, ja he uskovat, että Jumala on jo aikaa anteeksi antanut kaikki heidän syntinsä, vaikka totinen katumus ei ole koskaan tapahtunut.

Koska Vapahtaja eli joku Hänen opetuslapsiansa soimaa fariseuksia ulkokullatuksi ja suukristityksi, silloin nousee heidän sydämessänsä yksi katkera hengellinen viha Vapahtajalle ja Hänen opetuslapsillensa. Ja tämä hengellinen viha tekee ulkokullatuita niin sokiaksi, että he katsovat niitä vääräksi profeetaksi, jotka soimaavat ihmisten synnit. Mutta niitä fariseukset ja ulkokullatut kiittävät, jotka lupaavat Jumalan armon kaikille pukille ja keiturille. Ja sen tähden ei tule luonnosta siviät eikä armonvarkaajat oikiaan synnin tuntoon. Ja kuinkas he saattaisit tulla oikiaan synnin tuntoon, jotka peittävät ja kieltävät syntiänsä?

Koska nyt luonnollinen siveys ja kuollut usko makaa fariseusten omassatunnossa niin kuin pato ja he sen ulkonaisen jumalanpalveluksen tähden pitävät itsensä Jumalan lapsena, vaikka heidän elämänsä on kokonansa kristinoppia vastaan sotivainen, niin se on arvatava, että he sotivat Vapahtajan oppia vastaan kaikella voimalla, ja sen hengellisen [vihan] tähden, jota he kantavat sydämessänsä

sekä Vapahtajalle että Hänen opetuslapsilensa. Tämä hengellinen viha vajottaa heitä vielä syvempään helvettiin, niin että he tämän hengellisen vihan tähden kiroavat, uhkaavat ja pieksävät kristillisyyden tunnustajia ja imevät kristittyin verta. Kuinkas semmoiset kristillisyyden viholliset saattaisit kääntyä ja uudesta syntyä, jotka niin kovin vihaavat kristityitä? He sulkevat itseltänsä taivaan oven.

Sitä vastaan saattaa yksi umpipakana pikemmin kääntyä oikiaan kristillisyyteen kuin fariseukset, ulkokullatut ja suukristityt. Sillä pakanalla ei ole se ulkonainen palvelus, eikä pakana saata sen päälle luottaa, että hän on ennen jo kristitty. Ei pakanoilla ole se kuollut usko, joka makaa niin kuin silkkihuivi aivon ympäri ja niin kuin pumpulivillat sydämen ympäri. Pakanoilla on ainoastans yksi jäniksen nahka rinnan päällä, joka lämmittää heidän sydämitäns. Se on luonnollinen siveys, jota pakanat pitävät autuuden perustuksena.

Koska nyt pakanat saavat kuulla jotakin Vapahtajan jumalallisesta voimasta, tulevat he pian ylitsevoitetuksi ja vakuutetuksi siitä, että net epäjumalat, joita he ennen palvelit, ei ole muu kuin kivikappaleet. Ja koska pakanat saavat kuulla jotakin armon järjestyksestä, tulevat he pian ylitsevoitetuksi siitä, ettei heidän siveytensä ole kelpaava Jumalan edessä. Pakanat tulevat siis pian tuntemaan viheliäisyytensä ja mahdottomuutensa, josta myös seuraa synnin tunto ja sydämellinen katumus. Ja koska umpipakanoilla ei ole se kuollut usko, joka estää ulkokullatuita ja suukristityitä tulemasta oikiaan synnin tuntoon, niin tulee myös pakanain usko sen elävän Jumalan päälle, koska se kerran syttyy, se tulee oikein vahvaksi ja eläväksi niin kuin tämän sadanpäämiehen usko, josta Vapahtaja sanoi, ettei Hän ole sen kaltaista uskoa löytänyt Israelista. Ja myös sen pakanallisen Kananean vaimon usko, jonka Vapahtaja kiitti. Niin myös Samarian vaimon usko, jonka Vapahtaja puhutteli Jaakobin kaivon

vieressä; ja se Samarian vaimo pidettiin puolipakanana.

Nämät esimerkit todistavat siis, että umpipakanat kääntyvät pikemmin oikiaan kristillisyyteen kuin fariseukset eli ulkokullatut ja suukristityt, joilla on se ulkonainen palvelus ja kuollut usko, jonka kautta he luulevat olevansa ennen jo kristityt, ennen kuin he ovat kääntyneet ja uudesta syntyneet. Me tulemme näistä asioista puhumaan, koska me olemme kuulleet, kuinka suuressa hartaudessa ne ihmiset ovat, jotka näinä aikoina kääntyvät umpipakanallisuudesta kristillisyyteen. Kuinka suurella ilolla ne ihmiset vastaan ottavat Jumalan sanaa, ja kuinka suurella hartaudella ne kiittävät Jumalata sen suuren armon edestä, että he ovat tulleet autuuden tuntemiseen. Net ihmiset tekevät meille häpiän, vaikka asuvat niin kaukana, ettemme koskaan tule heitä näkemään. Ovat he kuitenkin meille esimerkkinä, kuinka umpipakanat pikemmin kääntyvät kristillisyyteen kuin net ihmiset, joille evankeliumi on saarnattu monta sataa ajastaikaa, eikä ole vielä kääntyneet oikiaan kristillisyyteen.

Myös met, eli meidän esivanhemmat ovat pakanallisesta suvusta syntyneet ja ovat vaeltaneet mykkäin epäjumalten tykö, ovat palvelleet ristikantoja siihen asti, että evankeliumin valo rupeis tänne asti ehtimään. Mutta jos ihmiset täällä sen ulkonaisen opin kautta lakkaisit palvelemasta kiviä ja puita, rupeisit he sen sijaan palvelemaan muita epäjumalita. Ja me saatamme sanoa, että sitte, kuin se ulkonainen kristinoppi tuli tänne asti, on paljon syntiä ilmestynyt uudesta, josta meidän esivanhempamme ei tienneet mitään.

Vaikka he olit pakanat, ei he olleet kuitenkaan juomarit; vaikka he uhraisit epäjumalille tietämättömyydestä, ei silloin ollut niin paljon varkaita kuin nyt on ilmestynyt; jos he palvelit saivoja, ei het pitäneet kuitenkaan viinakauppaa; jos heillä oli joku naarasjumala, ei he kuitenkaan pitäneet niin paljon huoria kuin nyt pidetään; ja jos he olit hartaat epäjumalten palveluksessa, ei he

kuitenkaan kironneet niin paljon kuin nyt. Eikä he olleet ulkokullatut niin kuin nyt. Ei ne palvelleet kahta herraa niin kuin nyt palvelaan. Sen tähden voipi heille tulla niin kuin Sodoman ja Gomorran miehille, joista Vapahtaja sanoo, että he tulevat tuomitsemaan tätä sukukuntaa, sillä jos heille olis niin paljon Jumalan sanaa saarnattu kuin meille, olisit he jo aikaa säkissä ja tuhvassa tehneet katumuksen. Jos nyt on muutamille sieluille tullut parempi kristillisyyden tunto ja parempi elämä, niin se on tapahtunut Jumalan suuren voiman ja sanomattoman laupiuden kautta, joka ei ole sallinut meitä kaikkia kuolla siinä luonnollisessa sokeudessa ja suruttomuudessa, vaan on antanut muutamia, vaikka harvoja sieluja herätä ylös synnin unesta ja tulla parempaan valoon kuin mitä ennen sumuisessa ja mustassa pimeydessä on nähty.

Ja pitäis meidän aina rukoileman sitä suurta, sitä korkiata ja sitä ristiinnaulittua Herraa, että Hän vielä antais armiaan aurinkonsa paistaa niillekin, jotka maan alla ovat, vaikka he maan päällä käyvät. Ja ettei se pikkuinen tähti, joka meille on ilmestynyt taivaan reunalla, katois ennen kuin aamu tulee ja aurinko rupee paistamaan. Ettei se pikkuinen kipinä, joka on tänne asti lentänyt, pääsis sammumaan. Jos Pyhä Henki puhaltaa sen päälle, niin me toivomme, että hengellinen valkia syttyy ja paistaa niille, jotka pimeydessä istuvat. Sillä ikävä on istua pimeydessä ja odottaa aamuruskon koittavan, erinomattain täällä pohjan maalla, kussa yö on niin pitkä ja pohjoistuuli niin kylmä.

Jos hengellinen valkia sammuu, niin rupeevat vielä hukat ulvomaan ja jalopeurat kiljumaan ja paukut lentämään mustan raution ahjosta, josta myös kipinät lentävät Jumalan lasten silmiin ja tekevät heitä sokiaksi, jos het ei varoita itsensä. Koska nimittäin pohjattomuuden musta rautio vetää tulipunaisen rautansa helvetin ahjosta, niin lentävät paukut ja kipinät ympäri kaiken maailman. Ja

joka seisoo likimpänä, se tulee varsin sokiaksi, koska kipinät lentävät silmiin.

Maailma on nyt pannut poikiensa mustan raution oppiin. Mutta te harvat sielut, jotka olette paenneet pois hänen pajastansa, älkää menkö enää mustan raution pajaan, ettei kipinät ja tulipunaiset paukut lentäis silmiin, ja te tuletta vielä toisen kerran sokiaksi. Varjelkoon Herra Jeesus teidän silmiänne kipinöistä, jotka paukkuvat pohjattomuuden ahjosta.

Moni on näinä aikoina tullut toisen kerran sokiaksi, vaikka hänen silmänsä olit jo kerran Jeesuksen voimalla ylösvalaistut. Moni on mennyt takaisin ja langennut suruttomuuteen, ja tullut seitsemän kertaa pahemmaksi kuin hän ennen oli. Musta pimeys peittää maan ja synkeys kansan.

Mutta te harvat sielut, jotka olette nähneet, minkä tuskan ja vaivan synty myötänsä tuopi, rukoilkaat sitä Suurta Ristinkantajata, että Hän varjelis teitä armonsa kautta, ettette joutuis kiusaukseen. Ja niin kuin tämä sadanpäämies, josta evankeliumissa puhutaan, uskoi Jeesuksella olevan jumalallista voimaa parantamaan hänen palvelijatansa, niin pitää meidän myös vahvasti uskomon, että Jeesus saattaa vielä tänäkin päivänä parantaa hengessä sairastavaisia, murheellisia ja katuvaaisia, maailmalta vainotuita, niin kuin Hän on luvannut auttaa kaikkia, jotka Häntä avuksens huutavat.

Kuule siis, armollinen Vapahtaja, niiden huokaukset, jotka tuntevat itsensä mahdottomaksi vastaanottamaan Jumalan Poikaa huoneeseensa, ja kuitenkin uskovat, että Hän yhdellä sanalla parantaa sairasta ja särjettyä sydäntä. Sillä Hän on itse sanonut: *”Särjettyä ruokoa minä en tahdo murentaa ja suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa.”* Ja Herra Jeesus, älä särje, älä sammuta suitsevaista kynttilän sydäntä. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma N:o 3b / Kansallisarkisto, Helsinki

Herra kiitti sadanpäämiestä, joka sanoi: *”Minä olen toisen vallan alla”, ja Herra sanoi: ”En ole minä löytänyt senkaltaista uskoa Israelissa.*

Tässä sadanpäämiehen uskossa löydämme me totisesti nöyryyden esimerkkiä, joka ei pitänyt vaivana olla toisen ihmisen vallan alla. Vaikka se on vaiva vanhalle Aatamille olla toisen ihmisen vallan alla, kuitenkin on se totisen uskon tuntomerkki, että olla ilman napisematta toisen ihmisen vallan alla.

Mutta eipä nyt ole maailma semmoinen, että joku tahtois mielellänsä olla toisen ihmisen vallan alla. Ei ainoastansa suruttomat tahdo friiherrana olla, mutta myös muuttamat kristityt tahtovat friiherrana olla, sillä se tulee vanhalle Aatamille vaivaksi palvelulla. Eipä nyt moni tosin tahdo olla toisen ihmisen vallan alla, vaikka Herra kiitti sen miehen uskoa, joka sanoi: *”Minä olen myös ihminen toisen vallan alla.”* Ja Herra sanoi: *”En ole minä löytänyt senkaltaista uskoa Israelissa.”*

Ja kuka tiesi, löytyykö nytkään sen kaltaista uskoa Israelissa. Me tiedämme nimittäin, että ylpeys on nyt vallassa maan päällä. Kaikki tahtovat nyt friiherrana olla. Ei yksikään tahtois palvelulla. Lapset ei tahdo palvelulla vanhempiansa, vaikka itse meidän Herramme ja Vapahtajamme on palvelut vanhempiansa kolmekymmentä ajastaikaa. Hän tahtoi nimittäin maksaa heidän vaivansa ja niin muodoin kaikkea inhimillistä vanhurskautta täyttää, ennen kuin Hän rupeis tivaallista vanhurskautta täyttämään.

Mutta tämän aikaiset lapset tahtovat itse miehenä olla, ennen kuin ne pääsevät kahden jalan päälle. Eikä se ole ihme, että suruttomat niin tekevät, joilla ei ole omatunto parempi kuin nautahärällä, mutta kristityt myös tahtovat friiherrana olla. Kuka tiesi, löytääkö Jeesus nyt senkaltaista uskoa Israelissa, kuin sadanpäämiehellä, joka sanoi: *”Minä olen myös ihminen toisen vallan alla?”*

Tämä toisen ihmisen alla oleminen tulee vanhalle Aatamille suureksi vaivaksi. Moni

ajattelee siis: *”Minä olen jo ollut toisen ihmisen vallan alla, minä tahdon nyt olla vapaa.”* Muutampi friiherra ottaa itsellensä suojaan ja puolustusta tästä Jumalan sanasta: *”Älkäätko olko ihmisten orjat.”* Muutampi panee sen esteeksi: *”Minä en saata täyttää palvelupaikkaa oikein, sen tähden minä en saata palvelulla.”* Mutta ei semmoiset sanat ole muu kuin vanhan Aatamin estelemiset, sillä koska sinä palveluksessa teet kaikki, mitä sinä voit ja ymmärrät, niin sinä olet vapaa omantunnon soimauksista; mutta jos sinä olet laiska ja huolimaton, niin sinua syystä nuhdellaan.

Minä pelkään, ettei Jeesus enää löydä senkaltaista uskoa Israelissa, joka oli sadanpäämiehellä, sillä hän tunnusti itsensä mahdottomaksi ottamaan Jeesusta vastaan huoneeseensa, vaikka hän oli uskollisesti palvelut esivaltaa ja piti vielä semmoisen murheen palvelijastansa, niin kuin omasta lapsesta. Kussapa nyt on semmoiset ihmiset, jotka mielellänsä ja ilman napisematta ovat toisen ihmisen vallan alla ja palvelevat uskollisesti lähimmäistensä Herran tähden.

Ja kussapa nyt löytyy senkaltaisen isäntä, joka niin pitää murheen palvelijastansa, niin kuin omasta lapsesta, että hän menee monta peninkulmaa hakemaan apua palvelijalle sairaudessans? Maailma on nyt niin yltynyt ja paisunut, ettei moni tahdo olla toisen ihmisen vallan alla, vaan kaikki tahtovat friiherrana olla. Ei moni tahdo toista palvelulla, ja sen ylpeyden ja lihallisen vapauden tähden menee myös usko monelta, niin että se on tietämätöin, löytäiskö nyt Herra senkaltaista uskoa Israelissa, kuin sadanpäämiehellä.

Ei ole kuitenkaan lihallinen vapaus oikean uskon hedelmä, vaan sen lihallisen vapauden alla makaa itseys, ylpeys ja maailmanrakkaus, ja kuka tiesi makaa vielä huoruus sen

saman vapauden alla. Ei ole kuitenkaan huoruus kaukana, koska köyhät palvelijat pakkaavat naimiseen ja tahtovat naimisen kautta tulla friiherroiksi. Ei ole siinä semmoinen usko kuin sadanpäämiehellä, joka sanoi: *”Minä olen ihminen toisen vallan alla.”* Ja me tiedämme, että sadanpäämiehen palvelus on vielä kovempi ja raskaampi kuin joku muu palvelus, sillä sotamies pitää osottaman semmoisen kuuliaisuuden esivallalle, että jos esivalta käskää hänen mennä semmoiseen paikkaan, kussa hengenvaara on, niin täytyy hänen mennä.

Ei auta sodassa sanoa: *”En mene sinne, kussa minua tapetaan”*, vaan kussa kuolema liki on, sinne pitää sotamiehen menemän. Siinä tosin tarvitaan semmoinen usko, jota Herra ei ole löytänyt, eikä taida vielä löytää monessa paikassa Israelissa. Niiden sotamiesten suhteen on muitten palvelijain tilaisuus niin kuin herrain päivät, sillä ei niiden tarvitse mennä semmoiseen paikkaan, kussa heitä tapetaan. Ja kuitenkin on niin huono usko monella, että ihmispelko saattais häntä orjalliseen tilaisuuteen, jos hän menis palvelukseen. Se ei ole oikean uskon hedelmä, vaan se on ylpeyden, laiskuuden ja huoruuden hedelmä.

Nyt koska kovat ajat on edessämme ja itsevaltaisuus tahtoo olla monen tykönä, täytyy Jumalan viimein niin rangaista maailmaa, että monen ylpeän miehen täytyy tulla vihollisen orjaksi, koska hän ei ole ymmärtänyt kiittää sen vapauden edestä, kuin hänelle on tullut kristillisyyden kautta, koska kaikilla kristityillä on semmoinen laki, ettei pidä oleman yhtään orjaa kristittyin seassa. Mutta joka sodassa voitetaan, tulee vihollisen orjaksi, niin hengellisessä kuin maallisessa sodassa.

Rukoilkaat, kaikki kristityt, ettei Herra niin rankais meitä sodalla, että me tulisimme vihollisen orjaksi, koska Hän on antanut kaikille kristityille vapautensa. Erinomattain on Hän omalla kalliilla verellänsä lunastanut

meitä hengellisestä orjuudesta, ettemme tarvitse olla perkeleen vallan alla, jos me Hänen armonsa kautta sodimme vihollisia vastaan miehuullisesti, urhoollisesti ja uskollisesti, uskon kilvellä ja hengen miekan kanssa oikealla ja vasemmalla puolella varustetut, sillä nyt on kovat ajat edessämme sekä ruumiin että hengen puolesta.

Pian koetellaan Stefanuksen usko. Pian tulee Herra omiansa noutamaan, pian tulee Herra etsimään semmoista uskoa Israelissa, kuin sadanpäämiehellä oli. Kuule siis sadanpäämiehen rukous. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 8: 5–13

5 Mutta kuin Jesus meni Kapernaumiin, tuli sadanpäämies hänen tykönsä, ja rukoi häntä,

6 Ja sanoi: Herra! minun palveliani sairastaa kotona halvattuna, ja kovin vaivataan.

7 Jesus sanoi hänelle: minä tulen ja parannan hänen.

8 Niin sadanpäämies vastasi ja sanoi: Herra, en ole minä mahdollinen, että sinä tulet minun kattoni alle; vaan sano ainoasti sana, niin palveliani paranee.

9 Sillä minä olen myös ihminen toisen vallan alla, ja minun allani on sotamiehiä, ja sanon tälle: mene! ja hän menee, ja toiselle: tule! ja hän tulee, ja palvelialleni: tee tämä! ja hän tekee.

10 Kun Jesus tämän kuuli, ihmetteli hän, ja sanoi heille, jotka seurasivat: totisesti sanon minä teille: en ole minä löytänyt senkaltaista uskoa Israelissa.

11 Mutta minä sanon teille: monta tulevat idästä ja lännestä, ja pitää Abrahamin, Isaakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa istuman.

12 Mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen: siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

13 Ja Jesus sanoi sadanpäämiehelle: mene, ja niinkuin sinä uskoit, niin sinulle

tapahtukoon. Ja sillä hetkellä parani hänen palveliansa.

Meidän pyhän evankeliumimme johdattuksesta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman ja tutkisteleman, **löytäneekö Herra senkaltaista uskoa Israelissa, kuin sadanpäämiehellä.**

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Mitkä olit oikean uskon tuntomerkit sadanpäämiehen vaelluksessa?**

Toinen tutkisteleminen: **Löytäneekö Herra nyt senkaltaista uskoa Israelissa?**

Me toivomme ja rukoilemme, että Herra löytäis senkaltaista uskoa Israelissa, joka kaikissa koettelemuksissa kestäis, ja vielä viimeisessä kuoleman kilvoituksessa. Amen.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Mitkä ovat ne uskon hedelmät ja tuntomerkit, jotka osoittavat, että sadanpäämiehellä oli oikea usko?** Ensimmäinen tuntomerkki oli se, että hän piti semmoista muretta palvelijastansa niin kuin omasta lapsesta, sillä ei moni isäntä tee sitä tällä ajalla. Moni isäntä panee palvelijansa pois huoneesta, koska palvelija sairastaa, eikä jaksakaan enää isännälle työtä tehdä. Eikä moni isäntä tällä ajalla mene kauas hakemaan lääkityksiä palvelijalle, koska palvelija sairastaa, vaan useimmat isännät antavat palvelijansa maata sairasmaan niin kuin koiran penikan ilman auttamatta ja ilman holhoamista.

Mutta sadanpäämies meni varsin, kuin hän kuuli, että Jeesus Nasareenus oli tullut siihen maakuntaan. Hän meni rukoilemaan sitä Taivaallista Parantajata tämän sairaan palvelijansa edestä, että hän tiesi, että maalliset lääkitykset ei enää auta tässä paikassa. Siinä osoitti sadanpäämies uskon hedelmät, ja senkaltaiset uskon hedelmät, joita emme löydä monessa paikassa Israelissa. Sillä jos muutamat isännät mitämaks hakevat maallisia lääkityksiä sairaalle palvelijalle, mutta harva isäntä menee ojeti Jeesuksen tykö rukoilemaan palvelijansa edestä, vaikka se on kristittyin velvollisuus niin tehdä.

Toinen tuntomerkki oli se, että tämä sadanpäämies tunsikin mahdottomuutensa: *”En ole mahdollinen, ettäs tulet minun kattoni alle.”* Joku muu, kuolleen uskon tunnustaja ja armonvaras sanois tässä paikassa: *”Jospa Jeesus tulis minun kattoni alle, minä ottaisin Häntä ilolla vastaan ja tarjoaisin Hänelle parasta viinaa, kuin minulla on.”* Mutta eipä sadanpäämies saattanut niin turha ja keveämielinen olla, että hän olis katsonut Jeesusta vertaiseksi, jonka syntinen ihminen saattaa kutsua kotiansa, vaan sadanpäämies tunsikin, että Jumalan Poika ei ole ihmisen vertainen. Hän tunsikin, että syntinen luontokappale ei ole mahdollinen ottamaan Jumalan Poikaa syntisen kattonsa alle. Vaikka Jumalan Poika oli niin alhainen, että Hän olis kyllä tullut syntisen luontokappaleen katon alle, jos hän ei olis muutoin uskonut, että hänen palvelijansa paranee.

Mutta sadanpäämiehellä oli semmoinen usko, että Jeesuksen sana vaikuttaa niin paljon kaukana olevaisille kuin läsnä olevaisille. Sadanpäämies tunsikin, että Jumalan Poika on kaikkivaltias Jumala ja kaikissa läsnä olevainen. Ja tämä usko ei ollut vielä monella Israelissa siihen aikaan. Joku taitais tästä sadanpäämiehen mahdottomuudesta löytää epäuskon ainetta, koska hän ei tohtinutkaan ottaa Jeesusta vastaan kattonsa alle. Ja olisiko semmoinen mahdottomuudessa olevainen ihminen saattanut ilolla ottaa Jumalan Poikaa vastaan tuomiolla, koska hän ei tohtinut ottaa Häntä vastaan huoneeseen?

Mutta meidän täytyy tässä paikassa tehdä yhden vakinaisen eroituksen oikean ja väärän mahdottomuuden välillä, sillä oikeassa mahdottomuudessa on oikea usko, joka osoittaa itsensä sillä lailla, että Jeesuksen sana vaikuttaa niin paljon, kuin itse Jeesus läsnä olevainen. Semmoinen usko oli nyt sadanpäämiehellä, että yksi sana Jeesuksen suusta vaikuttaa niin paljon, kuin itse Jeesus läsnäolemisellansa. Mutta väärä mahdottomuus vaikuttaa niin paljon epäuskoa, että ihmiset eivät usko sanaa, vaan he tahtovat

että itse Jeesus ruumiinsa kanssa pitäis tuleman heidän tykönsä ja paneman kätensä heidän päällensä.

Sillä lailla epäuskoiset kiusaavat Vapahtajaa, niin kuin esimerkiksi Jairus, joka ei uskonut, että Jeesus saattaa hänen tyttärensä parantaa, koska se oli jo kuollut. Ja kyllä vielä moni katuvaan kiusaa Jeesusta paljon epäuskollansa, koska hän ei usko sanaa, ei usko, että sana vaikuttaa niin paljon kuin itse Jeesus läsnä olevaisena.

Siinäpä nyt sadanpäämies osoitti uskonsa, koska hänellä oli semmoinen vakuutus, että yksi sana vaikuttaa niin paljon, kuin itse Jeesus läsnä olevainen. Mutta sadanpäämies osoitti myös uskonsa sillä sanalla: *”Minä olen myös ihminen toisen vallan alla.”* Me tiedämme vakaisesti, että ne, jotka ei tahdo olla toisen ihmisen vallan alla, ovat ylpeydessä ja rakastavat sitä lihallista vapautta. Ne tahtovat friiherrana olla. Ei semmoisilla ole oikeata uskoa, jos he vielä tunnustaisit uskonsa, sillä oikean uskon hedelmä on nöyryys ja alleantaminen.

Yksi uskovainen sielu saattaa olla orjana ruumiin puolesta, ja kuitenkin vapaa hengen puolesta. Juutalaiset sanoit Vapahtajalle: *”Me olemme vapaana syntyneet, ja emme ole kenenkään orjat olleet.”* Juutalaiset kerskaisit siitä, ettei he olleet ruumiin puolesta kenenkään orjat, ja kuitenkin myytiin heidät orjiksi pakanoille, koska valtakunta hävitettiin, sillä he olit hengen puolesta synnin orjat, vaikka he kerskaisit vapaudestansa.

Mutta jos Jumalan Poika olis saanut tehdä heitä vapaaksi synnin orjuudesta, niin he olisit vielä ruumiinki puolesta vältäneet orjuutta. Mutta he olit niin ylpeät, että he yllytit Roomalaisia päällensä. Jos he olisit ottaneet kristillisyyttä vastaan, olis heidän valtakuntansa ollut pysyväinen. Mutta he vainoitsit kristityitä ja tulit niin ylpeäksi, ettei he enää totelleet ketään.

Saavat myös tämän aikaiset friiherrat ottaa niistä esimerkkiä ja ajatella perään, kuinka

juutalaisille kävi, jotka sanoit: *”Me olemme vapaana syntyneet, ja emme ole kenenkään orjat olleet.”* Mutta ei niillä ollut oikea usko, vaikka he niin pidit, että heillä oli oikia usko. Mutta sadanpäämiehellä oli oikea usko, koska hän sanoi: *”Minä olen toisen vallan alla.”* Ja Herra sanoi: *”En ole senkaltaista uskoa löytänyt Israelissa.”*

Toinen tutkistelemus: **Löytäneekö Herra enää senkaltaista uskoa Israelissa?** Emme tiedä, jos Hän löytää, mutta sen me tiedämme, että moni tulee idästä ja lännestä istumaan Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa, ja valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

Ei taida Herra näinä aikoina löytää senkaltaista uskoa Israelissa, joka kestäis koettelemuksessa, paitsi niitä harvoja sieluja, jotka ovat, niin kuin tämä sadanpäämies, tulleet mahdottomaksi ottamaan Jumalan Poikaa kattonsa alle. Ja siinä mahdottomuuden tilassa kuitenkin uskovat vahvasti, että Jeesuksen sana vaikuttaa niin paljon, kuin Jeesus itse ruumiillisella läsnäolemisellansa. Se oli sadanpäämiehen usko, että Jeesuksen yksi sana on niin voimallinen, kuin Hän itse.

Ja jos kaikki katuvaat, murheelliset ja epäileväiset jaksaisit uskoa, niin kuin tämä sadanpäämies, että Jeesuksen yksi sana on niin voimallinen, kuin Jeesus itse, parantamaan sairaita, niin totta he pian tulisit terveiksi. Mutta ei ole kaikilla semmoinen usko kuin sadanpäämiehellä. Sillä suruttomat ei usko ollenkaan, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä. Ja heränneet kanssa tahtoitsit nähdä ihmeitä ja tunnustähtiä, ennen kuin he jaksavat uskoa, että Jeesus sanalla parantaa heidän sydämensä. Vaikka nyt on annettu profeetan Joonan merkki kaikille epäuskoisille, jotka tahtovat nähdä ihmeitä ja tunnustähtiä. Niin on Jeesus itse sanonut, että muuta merkkiä ei pidä annettaman

niille epäuskoisille, kuin ainoastansa profeetan, Joonan, merkki.

Niin katsokaat nyt profeetan, Joonan, merkkiä, te epäuskoiset, ja ottakaat vaari sadanpäämiehen uskosta, te epäileväiset, koska te epäuskon tähden tulette sairaaksi, koska sydän epäuskon tähden tulee kovaksi, vastahakoiseksi, riettaaksi, ilkeäksi, niin uskokaat, että yksi sana Jeesuksen suusta vaikuttaa niin paljon kuin Hän itse.

Koska omanvanhurskauden perkele raataa teidän sydämiänne ja teidän tuntoanne, niin uskokaat silloin, niin kuin sadanpäämies, että yksi sana Jeesuksen suusta ajaa kaikki perkeleet pois ja parantaa sydämen haavoja, muutoin täytyy Hänen sanoa: *”En ole löytänyt senkaltaista uskoa Israelissa.”* Jolla on semmoinen usko, että yksi sana Jeesuksen suusta vaikuttaa niin paljon, kuin Hän itse, vissimmästi hän tuntee myös autuaallisen voiman siitä yhdestä sanasta, joka Jeesuksen suusta lähtee.

Ja me uskomme totisesti, että vaikka moni uskovainen tuntee itsensä mahdottomaksi vastaan ottamaan Jeesusta kattonsa alle, yksi sana Jeesuksen suusta pitää hänessä vaikuttaman niin paljon, kuin itse Herra Jeesus ruumiillisella läsnä olemisellansa. Ja moni

uskovainen pitää tuleman idästä ja lännestä istumaan Aabrahamin, lisäksi ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa, vaikka hän tuntee itsensä mahdottomaksi vastaan ottamaan Jumalan Poikaa kattonsa alle.

Niin sano siis ainoastansa yksi sana, armollinen Herra Jeesus, sinä Suuri Ristinkantaja, sinä sairaitten parantaja ja epäileväisten lohduttaja, niin tulee minun sydämeni terveeksi ja minun tuntoni puhdistetuksi, ja kaikki ruumiin ja sielun vaivat loppuvat. Ja meidän vakuuksemme on, että moni on jo sen yhden sanan kautta tullut idästä ja lännestä istumaan Aabrahamin, lisäksi ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa, vaikka Herra ei ole tosin löytänyt senkaltaista uskoa Israelissa, kuin Hän löytää niiden tykönä, jotka tuntevat itsensä mahdottomaksi ottamaan Jeesusta kattonsa alle.

Mutta ne uskovat kuitenkin sen yhden sanan Jeesuksen suusta vaikuttavan terveyden sairaalle sydämellensä ja haavoitetulle tunnollensa. Mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys. Amen.

Alkuperäinen (alkulehti puuttuu) / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto / 1 jäljennös / lisäksi Poromaan jäljennöskirja / 2 jäljennös (alku puuttuu) / Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto /

Sinun virtas pauhaavat kovin, niin että yksi syvyys pauhaa tässä ja toinen siellä; kaikki sinun vesilainees ja aaltos käyvät minun ylitsemi.

Näin valitti kuningas Daavid, koska hänen sielunsa oli hukkumaisillansa epäilyksen aalloissa. Ja kuka on se kristitty, joka ei ole epäilyksen aalloissa ollut ja joka hetki peljännyt, että hänen sielunsa hukkuu niiden aaltoin sisällä, koska yksi syvyys pauhaa täällä ja toinen syvyys siellä. Koska epäilyksen syvyys pauhaa niin kuin pohjaton koski sen yksinäisen sielun sydämessä, ja maailman viha ja pilkka pauhaa toisella puolella, silloin ajattelee yksinäinen matkustavainen, joka on soutamassa eli purjehtimassa synnin himojen ja halujen lainehtivalla merellä epäilyksen aalloissa taistellussansa, kohta hukkumallansa, hän ajattelee, ettei hän pääse koskaan toiselle puolen Jordania.

Mutta Daavid, joka oli usein tämän kaltaisessa hengellisessä hädässä ollut, käänsi aina ajatuksensa Jumalan tykö, vaikka hänkin ajatteli, koska epäilyksen aallot rupesivat käymään hänen päänsä yli, että Jumala oli hänen hyljännyt. Kuitenkin täytyi hänen viimein tunnustaa, ettei epäileväisillä ja murheellisilla ole turvaa muualla kuin ainoastaan Jumalan, heidän Vapahtajansa tykönä. Koska nimittäin yksi syvyys pauhasi täällä ja toinen siellä, luuli hän itsensä hyljättyksi Jumalalta. *”Minä sanoin pikaisuudessaani: Minä olen sinun silmäisi edestä sysätty pois, kuitenkin kuulit sinä rukoukseni äänen, koska minä sinun tykö huusin.”* Psalmi 31:23. Ja monessa paikassa valittaa hän, että hän on hyljätty Jumalalta. Mutta yhtä hyvin täytyi hänen viimein tunnustaa, että Jumala oli häntä auttanut hädästä.

Näistä Daavidin koettelemuksista, jotka ovat kristittyin omat koettelemukset, tulemme me oppimaan ja saarnaamaan, ettei Jumala ole hyljännyt ihmistä, mutta ihminen on hyljännyt Hänet, koska ihminen on jossakin hädässä eikä enää jaksaa uskoa, että Jumala häntä auttaa hädästä. Me emme ymmärrä,

minkä tähden Jumala antaa omain lastensa joutua maalliseen ja hengelliseen hätään. Mutta me ymmärrämme ainoastaan sen veran, että jos ihmisellä ei olisi niin paljon itseyyttä, omaavanhurskautta, ei hänen pitäisi lankeeman epäilykseen yhden koettelemuksen tähden, jonka Jumala panee hänen päälensä. Mutta kärsimättömyys on myös niin suuri, että koska hän ei saa varsin tahtonsa jälkeen, mitä hän luulee tarvitsevansa, niin rupeaa hän varsin ajattelemaan, että kaikki on hukassa. Jos hän ei pääse enkeliksi tulemaan, niin lykkää omavanhurskaus häntä epäilykseen ja panee hänen ajattelemaan, että Jumala on hänen hyljännyt. Ei Vapahtaja huoli semmoisista, jotka niin pahat ovat.

Muutamit määräävät Jumalalle, kuinka suuri katumus heille pitää tuleman. Ja jos tämä katumus ei tule niin hopusti ja sillä lailla kuin he itse määräävät, niin nousee taas omavanhurskaus päähän ja sanoo: *”Ei Jumala ole sinusta huolimassa, koska sinulle ei tule semmoinen tuska kuin muutamilla on.”* Koska Jumala taas panee jonkun tuskan ja vaivan hänen päällensä, tulee taas kärsimättömyys ja sanoo: *”Ei Jumala sinusta huoli, koska Jumala niin kovin kurittaa.”* Niin häällyväinen on ihminen, koska hänen pitää soutaman maailman tuulessa ja kiusausten aalloissa, että hän luulee ihan hukkuvansa. Jos Vapahtaja vähän nukkuu haahdessa, tulee opetuslapsille semmoinen hätä, että he pelkäävät hukkuvansa. Ei heillä ole sitä ymmärrystä, ettei yksikään heistä huku niin kauan kuin Jeesus on haahdessa.

Mutta opetuslapsilla on usein niin heikko usko ja luottamus Vapahtajan päälle, että he kadottavat kaiken toivonsa niin pian kuin maailman tuuli vähän kovemmin puhalttaa kiusausten lainehtivalla merellä, eli koska epäilyksen aallot rupeavat kovemmin nousemaan ja sisälle lyömään, rupeavat he varsin

valittamaan, koska ”*yksi syvyys pauhaa tässä ja toinen siellä, ja kaikki sinun aaltos käyvät minun ylitseni.*”

Niin kuin Daavid oli kaikissa näissä aalloissa uinut, niin saapi myös jokainen sielu, joka on sen heikon uskon haahdessa soutamassa ijankaikkisuuden rannalle, hän saapi niin kuin Daavid olla suuressa vaarassa epäilyksen aalloissa, jossa sielun tilaisuudessa hän niin kuin Daavid luulee olevansa hyljättynä Jumalalta. Jos tämä epäileväinen sielu saataisi ajatella, että Vapahtaja on hänen turvansa, vaikka kuinka kovin maailman tuuli pauhaisi, ei hän olisi niin epäileväinen ja niin pelkuri, että hän hukkuu. Mutta uskon puutos tulee usein niille murheellisille sieluille, jotka ovat oikein heränneet. Niillä on uskon puutos, jotka ovat oikein tunteneet pahautensa ja heikkoutensa. He luulevat, ettei Vapahtaja huoli semmoisista, jotka tuntevat itsensä niin pahaksi, niin ilkeäksi ja niin pahankuriseksi.

Mutta suruttomat eivät lankee koskaan epäilykseen niin kauan kuin heillä on väärä autuuden perustus. Suruttomat ovat niin rohkeat, ettei heillä ole pelkoa ajallisesta eikä ijankaikkisesta kuolemasta, sillä ensiksi luottavat he sen päälle, että kuolema on vielä kaukana ja että he ennättävät vielä toisen katumuksen ja parannuksen tehdä ennen kuin kuolema tulee. Muutamat ovat niin siveästi eläneet, etteivät he tarvitse niin paljon syntiänsä katua. Armonvarkaille ei tule katumusta siitä syystä, että he ovat jo aikaa katumuksen tehneet ja kristityiksi tulleet.

Mutta heränneelle ja katuvaaiselle sielulle tulee usein epäily ja sen epäilyksen kanssa pelko, ettei hän ole oikealla tiellä, koska sydän on niin paha ja ilkeä ja niin paljon pahoja ajatuksia ja synnin kiusauksia kuohuu sieltä ylös. Silloin ajattelee hän, että ei Vapahtaja huoli semmoisesta, joka on niin kuin itse rietas. Omavanhurskaus nousee päähän ja salpaa hengen, ettei hän pääsisi Vapahtajan tykö ennen kuin sydän tulee hyväksi. Ei

omavanhurskaus tahdo olla katuvaainen perkele, vaan hän tahtoo olla katuvaainen enkeli, ja semmoisena tulla Vapahtajan tykö. Ja koska hän ei tule katuvaiseksi enkeliksi, lankee hän epäilykseen, tekee tyhjäksi kaikki Jumalan lupaukset ja koko autuuden asian tekee hän mahdottomaksi ja rupeaa pelkäämään, että hänen sielunsa ainakin menee hukkaan ja ettei Vapahtajalla ole enää voimaa eikä tahtoa häntä auttamaan. Tämä epäily ja uskon puutos tulee siitä, ettei hän tahdo tulla katuvaaisena syntisenä Jeesuksen tykö ja semmoisena vastaanottaa armoa.

Me saamme kuulla tämän päivän evankeliumista, että opetuslapset rukoilivat apua Vapahtajalta, koska he luulivat hukkuvansa. Ja vaikka heidän pelkonsa tuli ainoastaan epäuskosta, tahdomme kuitenkin kehoittaa kaikkia epäileviäsiä sieluja, jotka pelkäävät, että he hukkuvat epäilyksen aalloissa, seuraamaan opetuslasten esimerkkiä ja ruveta huutamaan Vapahtajan perään niin usein kuin pelko ja epäily tulee, että he hukkuvat synnin ja kadotuksen lainehtivalla merellä, kussa maailman tuuli on paha ja kiusausten aallot nousevat pään ylitse ja maailman rajuilma tahtoo kaataa heidän heikon uskonsa laivan.

Rukoilkoon kaikki heikkomieliset ja heikkouskoiset, että Herra Jeesus nousisi ja asettaisi rajuilman, että he pääsisivät hengissä katorannalle. Niin kuin me uskomme ja toivomme, että niin kauan kuin Herra Jeesus on laivassa, niin kauan kuin Herra Jeesus on niiden murheellisten, katuvaisten, epäileväisten ja heikkomielisten seurassa, ei pitäisi kuitenkaan haaksirikko tapahtuman. Vaikka ne heikkouskoiset pelkäävät, että heidän sielunsa hukkuu. Nouse siis armollinen Herra Jeesus ja auta niitä heikkouskoisia opetuslapsia, jotka taistelevat epäilyksen aalloissa ja maailman kovassa tuulessa soutavat, ja kuule heidän huokauksensa, koska he herättävät sinut ylös hätähuudon kanssa. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 8: 23–27

23 Ja kuin hän oli haahteen astunut, seurasi häntä hänen opetuslapsensa.

24 Mutta katso, suuri ilma nousi merellä, niin että haaksi aalloilta peitettiin. Mutta hän makasi.

25 Niin tulivat hänen opetuslapsensa ja herättivät hänen, ja sanoivat: Herra, auta meitä, me hukumme.

26 Ja hän sanoi heille: te heikkouskoiset, miksi te olette pelkurit? Niin hän nousi ja asetti tuulen ja meren, ja tuli juuri tyveneksi.

27 Niin ihmiset ihmettelivät, sanoen: millainen tämä on? sillä tuulet ja meri ovat myös hänelle kuuliaiset.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta perään ajattelman, **minkä tähden Jeesuksen opetuslapset niin kovin pelkäävät, koska kova ilma ja tuuli nousee merellä.**

1. tutkistelemus: **Mistä tulee heille se pelko, vaikka he tietävät, että Jeesus on laivassa?**

2. tutkistelemus: **Mitä he tekevät, koska he pelkäävät hukkuvaansa?**

Antakoon se armollinen Herra Jeesus armonsa, että kaikki ne opetuslapset, jotka kovassa tuulessa ja rajuilmassa purjehtivat heikon uskon laivassa, kostuisivat terveenä rantaan ennen kuin epäuskon aallot täyttävät heidän laivansa.

1. tutkistelemus: **Mistä tulee opetus lapsille semmoinen pelko, koska he tietävät kuitenkin, että Jeesus on laivassa?** Maailmanlapset ovat kovin rohkeat purjehtimaan synnin ja maailman lainehtivalla merellä, vaikka kuinka suuret aallot kävisivät yli heidän laivansa, ja vaikka näkyväiset vaaralliset paikat olisivat edessä, niin eivät he pelkää sen tähden haaksirikkoa, vaan he levittävät kaikki lihan himojen ja halujen purjeet maailman tuulelle. Ja koska maailman kova tuuli puhalttaa niiden päälle, menee heidän laivansa

aika vauhtia palavain himojen ja halujen aalloissa pohjattomuuteen. Eivät maailmanlapset koskaan souda vastaan maailman tuulta, vaan mihinkä ikänä maailman tuuli kääntyy, sinne he myös kääntävät keulansa, jos vielä maailman tuuli puhaltaisi helvetin luolasta, kyllä ne miehet sinnekin purjehtivat.

Mutta Jeesuksen opetuslapset eivät tohdi niin rohkeasti purjehtia maailman lainehtivalla merellä, erinomattain, koska he näkevät kuinka maailman lasten laivat molemmin puolin särkyvät ja aaltojen alle uppoavat ja viimein pohjattomuuteen vajoavat yhtenä lastin kanssa. Sen tähden täytyy Vapahtajan opetuslasten soutaa vastatuulella, sen tähden myös ei heillä ole paljon koskaan myötätuuli tässä maailmassa. Ja vaikka heidän kulkemisensa on hidas, koska heidän aivan vastatuulta pitää soutaman, olisi se kuitenkin mahdollista, että he päivän koittaessa kostuvat Punaisen meren yli, jos olisi löyhempi tuuli.

Mutta nyt nousee semmoinen kova tuuli ja raju ilma juuri keskellä merta. Maailman tuuli puhalttaa niin kovin, että meri seisoo yhtenä tuiskuna, epäilyksen aallot nousevat niin korkealle, että heikkouskoinen ei näe taivasta eikä maata, koska haaksi joutuu niiden aaltojen keskelle, ja meripedot, eli se suuri valaskala, joka nieli profeetta Joonan vatsaansa, aukaisevat kitansa ja odottavat, koska nyt haaksi täytetään epäilyksen aalloilta, niin että he pääsisivät nielemään epäileväisten ja heikkomielisten sielut. Ja se on vielä pahempi, että koska Jeesuksen opetuslapset näin soutavat maailman tuulta vastaan lihallisten himojen ja halujen lainehtivalla merellä, epäilyksen aaltoin keskellä, viepi tuuli heidän laivansa takaperin, vaikka he pyytävät pyrkiä edeskin. Ei se ole siis ihme, että he viimein rupeavat pelkäämään, että heikon uskon laivansa uppoaa aaltoihin ja särky.

Mutta soutakaa, soutakaa rohkiasti, Jeesuksen opetuslapset, ettei maailman kova tuuli

ja rajuilma veisi teidän laivaanne johonkukaan palavaan koskeen, johonka maailmanlapset purjehtivat täydellä vauhdilla. Mutta mistä Jeesuksen opetuslapsille tulee semmoinen pelko ja ahdistus, vaikka itse Herra Jeesus on laivassa? On Hän kyllä laivassa, mutta Hän on nukkumassa, ja Jeesuksen opetuslapset eivät raski varsin herättää Häntä huudolla. Ensiksi he kokevat omalla voimalla potkia maailman tuulta vastaan, jos mahdollinen olisi, että he soutamalla pääsisivät iankaikkisuuden ihanalle rannalle. Kuinka he pääsevät ilman Jeesuksen avutta? Koska maailman tuuli rupeaa viemään heidän laivaansa takaperin, mutta ei edeskäsin, niin tuntevat ja todistavat Jeesuksen opetuslapset, että maailman tuuli, synnin virta ja kiusausten rajuilma viepi heidän laivaansa takaperin.

Viimein nousevat myös epäilyksen aallot niin korkealle, että ne rupeavat täyttämään heikkouskoisten ja heikkomielisten laivan. Silloin tulee heille suuri pelko ja epäily, että heidän sielunsa hukkuvat epäilyksen aalloissa ja että kaikki heidän työnsä ja vaivansa on hukassa eli turha. Tämä pelko tuli ensiksi epäuskosta, että vaikka itse Herra Jeesus on heidän kansansa laivassa ja he tietävät sen hyvin. Mutta niin kauan kuin Hän on nukkumassa, eivät he usko, että Hän näkee, missä hengen hädässä he ovat. Eivät he usko, sanon minä, että Hän saattaa pelastaa heidän sielunsa niin kauan kuin Hän on nukkumassa. Omavanhurskaus ja kunnia estävät heitä varsin huutamasta, koska tuulenpuuska tulee. He kokevat ensin omalla voimallansa taistella tuulen ja aaltojen keskellä siihen asti, että juuri väsyvät, ja silloin, koska kaikki oma voima on loppunut, rupeavat he pelkäämään, että heidän sielunsa hukkuu.

Tämmöinen tuska ja vaiva on Jeesuksen opetuslapsilla soutaissa maailman tuulta vastaan. Eivät Jeesuksen opetuslapset viitsi herättää Jeesusta yhden sydämellisen rukouksen kanssa ennen kuin kaikki oma voima on loppunut. Ihminen on semmoinen elävä,

ettei hän saata itseänsä nöyryyttää Jumalan edessä ennen kuin viimeinen hätä pakottaa häntä; Jumala on hänellä hätävarana. Ei hän viitsi kerjätä armoa Jeesukselta ennen kuin kaikki oma voima on loppunut. Ja erinomattain, koska Jeesus on nukkumassa laivassa, koska Hän ei ole kantamassa ihmistä niin kuin pientä lasta, niin luulevat opetuslapset, ettei Jeesus saata heitä auttaa ennen kuin Hän herää. Se tulee opetuslasten heikkoudesta, että vaikka he olivat nähneet niin monta esimerkkiä Vapahtajan jumalallisesta voimasta, yhtä hyvin rupesivat he pelkäämään, että he hukkuvat, vaikka Jeesus oli samassa laivassa, juuri vieressä yhtä hyvin pelkäsivät he, että heidän sielunsa hukkuu.

Tässä on nyt meidän silmäimme eteen pantu yksi elävä esimerkki opetuslasten heikkoudesta huikentelevaisuudesta ja epäuskosta, joka aina tahtoo seurata heitä niin usein kuin he joutuvat maailman tuulta vastaan souttamaan ja kiusausten rajuilmaan kovin taistelemaan, niin että he rupeavat varsin epäilemään, jos vanha Aatami joutuu jotakin vaihua kärsimään, eli jos laiva ei mene niin hopenasti maailman tuulta vastaan kuin he tahtovat, rupeavat he varsin pelkäämään, että hukkuminen tulee, vaikka Jeesus on laivassa. Mutta koska Hän on nukkumassa, niin opetuslapset eivät jaksaa uskoa, että Hän jaksaa heitä auttaa. Epäusko on niin suuri, että he pelkäävät joka aaltoa, josta vahto pirskahtaa heidän päällensä. Yksi vähäinen puuska maailmalta saattaa heitä pelkäämään, että he menevät pohjattomuuteen. Jos nyt Jeesus olisi etempänä, että opetuslapset joutuisivat taistelemaan tuulen kanssa omalla voimalla, kuinka sitten kävisi, koska heillä on semmoinen pelko, vaikka Jeesus on laivassa?

2. tutkisteleminen: **Mitäs nyt Jeesuksen opetuslapset tekevät, koska semmoinen tuuli ja rajuilma nousee merellä?** He huutavat: *"Herra auta meitä, me hukumme!"* Meidän toivomme on, että Jeesus on valvomassa, ja jos Hän ei ole joka hetki valvomassa, koska Hän on väsynyt taistelemasta juutalaisten ja

pakanain kanssa, niin se on meidän toivomme, että Herra herää, koska opetuslapset huutavat: *"Auta meitä, me hukumme!"* Ei ole murheellisilla ja epäileväisillä muuta neuvoa kuin huutaa Jeesuksen tykö, että Hän heräisi. Sillä nyt on jo kova ilma noussut maailman lainehtivalla merellä. Nyt on rietas suuttunut Jeesuksen opetuslapsille. Nyt on se henki, jolla maailman tuulessa valta on, tullut kovan rajuilman kanssa hävittämään sitä piskuista laivaa, jossa Jeesuksen opetuslapset soutavat maailman tuulta vastaan.

Rakas Vapahtaja, oletkos valvomassa? Sinun opetuslapses, ne harvat sielut, jotka sinua seuraavat Galileasta, ovat hädässä. Nouse ylös, rakas Jeesus, ja auta heitä joka kerta, kun kova tuuli nousee merellä. Joka kerta, kun se henki, jolla maailman tuulessa valta on, nostaa kovan ilman maailman lainehtivalla merellä, täytyy sinun opetuslastesi, niitten harvojen sielujen, jotka ovat sinua Galileasta seuranneet, huutaa Sinun tykö: *"Herra, auta meitä, me hukumme!"* Ja tämän huutamisen vaikuttaa se maallinen ja hengellinen hätä, jossa he ovat. Ja koska Jeesus nousee, niin Hän syystä soimaa heidän epäuskoansa. Sillä jos heillä olisi aina se usko ja luottamus Jeesuksen päälle, että Hän saattaa heitä auttaa, vaikka kuinka kova ilma nousisi merellä, vaikka kuinka korkeat aallot kävisit heidän ylitsensä, jos, sanon minä, opetuslapsilla olisi siinä se usko ja luottamus Jeesuksen päälle, vissimmästi he saattaisivat suuremmalla voimalla taistella maailman tuulen kanssa.

Mutta he ovat heikkouskoiset ja pelkurit, ja sen tähden Jeesus soimaa heitä. Jos muutampi ei tule varsin enkeliksi, niin lankee hän epäilykseen. Koska muutampi ei saa niin suurta tuskaa ja omantunnon vaivaa kuin hän itse määrää, niin tulee omavanhurskaus ja sanoo: *"Ei Jeesus ole laivassa. Ei Hän ole nukkumassakaan haahdessa."* Jos muutampi ei saa ilmoituksia taivaasta, niin sanoo omavanhurskaus: *"Ei Jeesus ole laivassa."* Koska muutampi tuntee kiusauksia armonmerkin

jälkeen, niin sanoo omavanhurskaus: *"Ei Jeesus ole laivassa."* Kyllä me olisimme hyvät kristityt kaikki, jos ei nousisi kova tuuli ja rajuilma koskaan merellä. Jos ei olisi kiusauksia ja vastuksia hänellä elämän tiellä. Jos aina olisi hyvä sää ja myötätuuli merellä, niin me olisimme hyvät kristityt kaikki.

Mutta koska meidän pitää soutaman vastatuulta ja taisteleman niitten aaltoin kanssa, joita rietas ylös nostaa, niin tulevat Jeesuksen opetuslapsille epäilykset ja peljästykset. Välistä maailma, ja välistä rietas pilaa meidän kristillisyytemme, niin ettemme näe muuta kuin kuolemata ja helvettiä meidän silmiemme edessä. Ei silloin ole muuta turvaa kuin huutaa: *"Herra, auta meitä, me hukumme!"*

Mutta maailmanlapset purjehtivat rohki iankaikkisuuteen, huutavat: perkele ja saatana, sivuitse mennessänsä. Juovat pirun paskaa ja pilkkaavat Jeesuksen opetuslapsia, ja sanovat: *"Te olette hullut, jotka ette tohdi purjehdita niin kuin me."* Vieläpä maailman laivassa on itse rietas perämiehenä, joka on tehnyt heitä niin sokeiksi, ettei heidän pidä näkemän sitä synnin virtaa, joka viepi heitä siihen palavaan koskeen. He ryyppäävät pirun paskaa ja trallaavat, koska he lähtevät ulos haminaasta, ja koska he tulevat uneliaaksi, panevat he maata ja antavat perämiehen laskea karille. Ja siinä särkyy heidän laivansa.

Muutamat hukkuvat varsin, ja muutamat vajoavat pohjattomuuden aalloissa. Muutamilla näkyvät vain kädet ja pää ylhäällä, ja silloin he kyllä huutavat Jeesuksen opetuslapsille, joita he ovat ennen pilkanneet. He huutavat viimeisessä hengen hädässä: *"Rakkaat Jeesuksen ystävät, tulkaat meille avuksi!"* Mutta Jeesuksen opetuslapset vastaavat: *"Se on hiljainen hätä, koska ette ennen ole huttaneet."*

Niin soutakaat siis, te murheelliset Jeesuksen opetuslapset, ja huutakaat Jeesukselle: *"Herra, auta meitä, me hukumme!"* Ja silloin

nousee Hän ja Hän asettaa meren ja ilman,
ja tyven tulee.

Ja Herra Jeesus, ole köyhäin opetuslasten
turva vielä viimeisessä hengen kilvoituk-
sessa. Ja anna heidän kostua

iankaikkisuuden rauhan haminaan. Amen.
Jeesus siihen auttakoon. Amen.

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 8) / Oulun Maakunta-arkisto /

Sinun virtas pauhaavat kovin, niin että yksi syvyys pauhaa tässä ja toinen siellä. Kaikki sinun vesilainees ja aaltos käyvät minun ylitsemi.

Näin valittaa kuningas Daavid, koska hänen sielunsa oli hukkumallansa epäilyksen aalloissa. Ja kuka on se kristitty, joka ei ole usein epäilyksen aalloissa uinut sekä peljännyt, että hänen sielunsa hukkuu niiden aaltojen sisällä, koska yksi syvyys pauhaa tässä ja toinen syvyys siellä. Koska synnin ja epäilyksen syvyys pauhaa niin kuin pohjattomuuden koski yksinäisen sielun sydämessä, ja maailman viha ja pilkka pauhaa toisella puolella, silloin ajattelee yksinäinen matkustaja, joka on soutamassa eli purjehtimassa synnin himojen ja halujen lainehtivalla merellä ja epäilyksen aalloissa taistelllessansa on kohta hukkumallansa, hän ajattelee, ettei hän pääse koskaan toiselle puolen Jordania. Mutta Daavid, joka oli usein tämänkaltaisessa hengellisessä hädässä ollut, käänsi aina ajatuksensa Jumalan tykö, vaikka hänkin välistä ajatteli, koska epäilyksen aallot rupesivat käymään hänen päänsä yli, että Jumala oli hänen hyljännyt. Kuitenkin täytyi hänen viimein tunnustaa, ettei epäileväsillä ja murheellisilla ole turvaa muualla kuin ainoastaan Jumalan, heidän Vapahtajansa tykönä. Koska nimittäin yksi syvyys pauhasi tässä ja toinen syvyys siellä, luuli hän itsensä hyljättyksi Jumalalta. *”Minä olin sinun silmäisi edessä hyljätty pois, kuitenkin kuulit sinä minun rukoukseni äänen, koska minä sinun tykö huusin.”* Psalm. 31.23. Ja monessa muussa paikassa valittaa hän, että hän on hyljätty Jumalalta. Mutta yhtä hyvin täytyi hänen tunnustaa, että Jumala oli häntä auttanut kaikesta hädästä.

Näistä Daavidin koettelemuksista, jotka ovat kaikkein kristittyin omat koettelemukset, tulemme me tuntemaan ja oppimaan, ettei Jumala ole hyljännyt ihmistä, mutta ihminen on hyljännyt Jumalan, koska hän on jossakin hädässä eikä enää jaksaa uskoa, että Jumala häntä auttaa hädästä. Me emme voi

ymmärtää minkä tähden Jumala antaa omaan lastensa joutua hengelliseen ja maalliseen hätään. Mutta me ymmärrämme ainoastaan sen verran, että jos ihmisellä ei olisi niin paljon omaavanhurskautta, ei hänen pitäisi lankeeman epäilykseen koettelemuksen tähden, jonka Jumala panee hänen päällensä. Mutta kärsimättömyys on myös niin suuri, että koska hän ei saa tahtonsa jälkeen, mitä hän luulee tarvitsevansa, niin rupeaa hän heti ajattelemaan, ettei Jumala enää huoli hänestä. Jos * hän ei pääse enkeliksi tulemaan, niin lykkää omavanhurskaus häntä varsin epäilykseen ja panee häntä ajattelemaan, että hän on hyljätty Jumalalta. Ei Vapahtaja huoli semmoisista, jotka niin pahat ovat. Muutamat määräävät Jumalan eteen, kuinka suuri katumus heille pitää tuleman. Ja jos tämä katumus ei tule niin hopusti ja sillä tavalla kuin he itse ovat päättäneet, niin nousee taas omavanhurskaus päähän ja sanoo: *”ei Jumala ole sinusta huolimassa, koska sinulla ei ole tullut semmoinen tuska kuin muutamilla on.”* Jos Jumala taas panee jonkun tuskan ja vaivan hänen päällensä, tulee taas kärsimättömyys ja sanoo: *”ei Jumala sinusta huoli, koska Jumala niin kovin kurittaa.”*

Niin häälyväinen ja horjuvainen on ihminen, koska hänen pitää soutaman maailman tuulissa ja kiusausten aalloissa, että hän luulee varsin hukkuvansa. Jos Vapahtaja vähäisen nukahtaa haahdessa, niin tulee opetuslapsille semmoinen hätä, että he pelkäävät hukkuvansa. Ei heillä ole sitä ymmärrystä, ettei yksikään heistä huku, niin kauan kuin Vapahtaja on haahdessa, mutta opetuslapsilla on usein niin heikko usko ja luottamus Vapahtajaan, että he kadottavat kaiken toivonsa niin pian kuin maailman kova tuuli vähän kovemmin puhaltaa kiusausten lainehtivalla merellä, eli koska epäilyksen aallot rupeavat

kovemmin nousemaan ja sisälle lyömään, rupeavat he varsin valittamaan: *”Yksi syvyys täällä pauhaa ja toinen syvyys siellä ja kaikki sinun aaltos käyvät minun ylitseni”*.

Niinkuin David oli kaikissa näissä aalloissa ollut, niin saapi myös jokainen sielu, joka on sen heikon uskon haahdessa soutamassa iankaikkisuuden rannalla. Hän saapi, niin kuin David, olla suuressa vaarassa epäilyksen aalloissa, jossa sielutilassa hän, niin kuin David, luulee olevansa hyljättynä Jumalalta, mutta jos tämä epäileväinen sielu saattais ajatella, että Vapahtaja on kuitenkin hänen turvansa, ehkä kuinka kovin maailman tuuli pauhaa, ei hän olis niin epäileväinen ja niin pelkuri, että hän hukkuu. Mutta uskon puutos tulee usein niille murheellisille katuvaissieluille, jotka ovat oikein heränneet. Niillä on uskon puutos, jotka oikein tuntevat pahuutensa ja heikkoutensa. He pelkäävät, ettei Vapahtaja huoli semmoisista, jotka tuntevat itsensä niin kovin pahaksi, niin ilkiäksi ja niin pahankuriseksi.

Mutta suruttomat ei lankee epäilykseen niin kauan kuin heillä ovat väärät autuudenperustukset. Suruttomat ovat niin rohkeat, ettei heillä ole pelkoa, ei ajallisesta eikä iankaikkisesta kuolemasta, sillä ensiksi he luottavat sen päälle, että kuolema on vielä kaukana ja he ennättävät vielä totisen katumuksen ja parannuksen tehdä ennen kuin kuolema tulee. Muutamat ovat niin siveästi eläneet, ettei heidän tarvitse niin paljon syntiänsä katua.

Armonvarkaille ei tule epäily siitä syystä, että he ovat jo aikaa katumuksen tehneet ja kristityksi tulleet. Mutta yhdellä heränneellä ja katuvaissielulle tulee usein epäily ja sen epäilyksen kanssa tulee se pelko, ettei hän enää ole oikealla tiellä, koska sydän on niin paha ja niin ilkeä ja niin paljon pahoja ajatuksia ja synnin kiusauksia kuohuu sieltä ylös. Silloin ajattelee hän: *”ei suinkaan Vapahtaja tämmöisestä huoli, joka on niin kuin itse rietas.”* Omavanhurskaus nousee sen

kaltaisen sielun päähän ja salpaa oven, ettei hänen pitäisi pääsemän Vapahtajan tykö ennen kuin sydän tulee hyväksi.

Ei omavanhurskaus tahdo olla yksi katuvaainen perkele, vaan hän tahtois olla yksi katuvaainen enkeli, ja semmoisena tulla Vapahtajan tykö. Ja koska hän ei tule katuvaiseksi enkeliksi, lankee hän epäilykseen, tekee tyhjäksi niitä entisiä armonmerkkiä, katsoo autuuden asian mahdottomaksi, rupee pelkäämään, että hänen sielunsa ainaki menee hukkaan, ja ettei vapahtajalla ole enää voimaa eikä tahtoa häntä auttamaan.

Tämä epäily ja uskon puutos tulee siitä, että hän omanvanhurskauden tähde ei tahdo katuvaaisena syntisenä tulla Vapahtajan tykö ja semmoisena vastaan ottaa armoa.

Me saamme kuulla tämän päivän evankeliumista, että opetuslapset rupesit rukoilemaan apua Vapahtajalta, koska he luulit hukkuvansa. Ja vaikka heidän pelkonsa tuli ainoastansa epäuskosta, tahdomme me kuitenkin kehottaa kaikkia epäileväisiä sieluja, jotka pelkäävät, että he hukkuvat, seuraamaan opetuslasten esimerkkiä ja ruveta huutamaan Vapahtajan tykö, niin usein kuin epäily ja pelko tulee, että he hukkuvat synnin ja kiusausten lainehtivalla merellä, kussa maailman tuuli on kova ja kiusausten aallot käyvät heidän ylitsensä ja maailman rajuilma tahtoo kumoon kaataa heidän heikon uskonsa laivan. Rukoilkoon kaikki heikkomieliiset ja heikkouskoiset, että Herra Jeesus nosis ylös ja asettais tuulen ja rajuilman, että he pääsisit henkensä kanssa rannalle. Niin kuin me uskomme ja toivomme, että niin kauan kuin Herra Jeesus on niitten murheellisten katuvaisten, epäileväisten ja heikkouskoisten matkassa, ei pitäis kuitenkaan haaksirikko tapahtuman, vaikka ne heikkouskoiset pelkäävät, että heidän sielunsa hukkuu.

Nouse ylös siis armollinen Herra Jeesus ja auta niitä heikkouskoisia opetuslapsias, jotka taistelevat aaltoin ja tuulien kanssa ja

kuule heidän huokauksensa, koska he huutavat sinun tykö. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 8: 23–27

23 Ja kuin hän oli haahteen astunut, seuraivat häntä hänen opetuslapsensa.

24 Mutta katso, suuri ilma nousi merellä, niin että haaksi aalloilta peitettiin. Mutta hän makasi.

25 Niin tulivat hänen opetuslapsensa ja herättivät hänen, ja sanoivat: Herra, auta meitä, me hukumme.

26 Ja hän sanoi heille: te heikkouskoiset, miksi te olette pelkurit? Niin hän nousi ja asetti tuulen ja meren, ja tuli juuri tyveneksi.

27 Niin ihmiset ihmettelivät, sanoen: millainen tämä on? sillä tuulet ja meri ovat myös hänelle kuuliaiset.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman, **minkä tähden Jeesuksen opetuslapset niin kovin pelkäävät, koska kova ilma ja vastatuuli nousee merellä.**

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Mistäs tulee heille se pelko, vaikka he tietävät, että Vapahtaja on samassa laivassa?**

Toinen tutkisteleminen: **Mitäs he tekevät, koska he pelkäävät hukkuvansa?**

Antakoon se armollinen Herra Jeesus armonsä, että kaikki ne opetuslapset, jotka kovassa tuulessa ja rajuilmassa purjehtivat heikkouskoisen haahdessa, kostuisit terveenä rantaan ennen kuin epäilyksen aallot täyttävät heidän laivansa. Aamen.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Maailman lapset ovat hyvin rohkiat purjehtimaan synnin ja maailman lainehtivalla merellä, vaikka olis kuinka kova ilma, vaikka kuinka suuret aallot kävisit koko laivan ylitse ja vaikka näkyväiset vaarat olisit edessä, ei he sentähden pelkää haaksirikkoa, vaan he levittävät kaikki lihan himoin ja haluin purjeet. Ja koska maailman kova tuuli puhaltaa niitten päälle, menee heidän laivansa aika jutoa palavain himoin ja

haluin aalloissa pohjattomuuteen. Ei he koskaan vuovaa vastatuulta soutaa, vaan mihinkä ikänäns maailman tuuli kääntyy, sinne he myös kääntävät keulansa, jos se vielä puhaltais helvetin luolasta.

Mutta Jeesuksen opetuslapset ei tohdi niin rohkia purjehtia maailman lainehtivalla merellä. Erinomattain, koska he näkevät, kuinka maailman lasten laivat molemmin puolin särkyvät ja aalton alle uppoavat ja viimein pohjattomuuteen vajoavat yhtenä lastin kanssa. Sen tähden täytyvät Vapahtajan opetuslapset soutaa vastatuulta, sillä ettei heillä ole paljon koskaan myötätuuli tässä maailmassa. Ja vaikka heidän jutonsa on hidas, koska heidän aivan vastatuulessa pitää soutaman, olis se kuitenkin mahdollinen, että he viimein päivän koittaissa kostuisit punaisen meren ylitse, jos se olis löyhempi tuuli, mutta nyt nousee semmoinen kova tuuli ja rajuilma juuri keskellä merta. Maailman tuuli puhaltaa niin kovin, että meri seisoo yhtenä vesituiskuna. Epäilyksen aallot nousevat niin korkialle, että se heikkouskoinen ei näe taivasta eikä maata, koska haahti joutuu niitten aalton keskelle ja meri pedot eli se valaskala, joka nieli profeetan Joonan vatsaansa, aukaisevat kitansa ja odottavat, koska nyt haahti täytetään epäilyksen aalloilta, niin he pääsisivät nielemään epäileväisen ja heikkouskoisen sielun.

Ja se on vielä pahempi, että koska Jeesuksen opetuslapset näin soutavat maailman tuulta vastaan lihallisten himoin ja haluin lainehtivalla merellä ja epäilyksen aalloissa, viepi tuuli ja aalto heidän laivansa takaperin, vaikka he riestävät edeskäsin. Ei se ole siis ihmet, että he viimein rupeavat pelkäämään, että heikko uskon laiva jyskähtää johonkuhun kallioon ja haaksirikko tapahtuu. Mutta soutakaat, soutakaat rakkaat Jeesuksen opetuslapset, ettei maailman kova tuuli ja rajuilma veis teidän laivaanne johonkuhun palavaan koskeen, johonka maailman lapset purjehtivat täydellä faartilla.

Mutta miksis Jeesuksen opetuslapsille tulee semmoinen pelko ja semmoinen hengellinen hätä, vaikka itse Herra Jeesus on matkassa. On se kyllä, mutta hän nukkuu, ja Jeesuksen opetuslapset ei raski häntä varsin herättää. Ensinnä he kokevat omalla voimalla rientää edeskäsin, jos mahdollinen olis, että he pääsisit poikki meren, mutta kuinka he pääsevät ilman Jeesuksen avutta, koska niin kova tuuli rupee viemään koko sen laivan takaperin. Jeesuksen opetuslapset soutavat kaikesta voimasta maailman kovaa tuulta vastaan, mutta maailman tuuli ja kiusausten rajuilma on niin kova, että he jutavat takaperin, mutta ei edeskäsin. Niin tuntevat ja niin todistavat Jeesuksen opetuslapset, että maailman tuuli, virta ja rajuilma viepi heidän laivansa takaperin. Viimein nousevat myös epäilyksen aallot niin korkialle, että ne rupeavat täyttämään heikkouskoisen laivan. Silloin tulee heille suuri pelko, että heidän sielunsa hukkuu epäilyksen mereen, ja että kaikki heidän työnsä ja vaivansa on turha.

Tämä pelko ja tämä hengellinen hätä tulee ensiksi epäuskosta, että koska Herra Jeesus on itse heidän kanssansa, ja he tietävät hänellä olevan voimaa auttamaan kaikkia häntäntyneitä, jotka hänen tykönsä huutavat, ei he usko hänen tietävän eli näkevän, että he ovat hädässä, koska hän on nukkumassa. Itseys ja kunnia estää heitä varsin huutamasta, koska tuuli puuska tulee. He kokevat omalla voimalla taistella tuulen ja aalton kanssa siihen asti, että juuri vaipuvat, ja silloin vasta, koska kaikki voima on loppunut, rupeavat he pelkäämään, että heidän sielunsa hukkuu.

Tämmöinen tuska ja tämmöinen vaiva on Jeesuksen opetuslapsilla soutaissa maailman tuulta vastaan, koska sitä vastaan maailman lapset purjehtivat myötätuulessa ja levittivät kaikki purjeet ja pilkkaavat vielä Jeesuksen opetuslapsia ohitse mennessä sanoten heitä hulluksi, jotka semmoisessa tuulessa luulevat kostuvansa rauhan haminaan. Vieläpä maailman lapsilla on itse rietas

perämiehenä, joka on heidän silmänsä nurin kääntänyt, ettei heidän pidä näkemän sitä hengellistä vaaraa eli sitä maailman koskea, johonka he tyyräävät aika faartilla. He ryyppävät, kiroavat ja trallaavat koska he lähtevät ulos haminasta ja koska he tulevat ulomaksi, panevat he maata ja antavat perämiehen laskea karille, ja siinä särkyy heidän laivansa ja vajoo viimein pohjaan. Muutamat hukkuvat varsin, muutamilla tyhjä pää ja kädet ovat ylhäällä, muutamat uivat syvyyden päällä. Kaikki he huutavat viimeisessä hengen hädässä Jeesuksen opetuslapsille, joita he ennen ovat vihanneet ja pilkanneet. He huutavat kadotuksessa niin kauan kuin pää on ylhäällä: *”rakkaat Jeesuksen ystävät! Tulkaat avuksi.”* Mutta Jeesuksen opetuslapset vastaavat: *”se on hiljainen huutaa, koska pää on veden alla ja tyhjä sormennenät näkyvät ylhäällä.”* Miksette huutaneet silloin, koska me huusimme teille: *”kääntykää, kääntykää, palaitkaat, te menette palavaan koskeen. Silloin te pilkkasitte meitä ja vihasitte ja kirositte ja sanoitte meitä hulluksi, jotka emme tyyränneet samaa kurssia kuin te. Olkaat nyt siinä, sillä emme saata teitä auttaa, koska ette ole ennen hyvää neuvoa vastaanottaneet.”*

Toinen tutkisteleminen: **Mitäs tekevät Jeesuksen opetuslapset, koska he viimein hädästyvät?** He huutavat Jeesuksen tykö ja sanovat: *”Herra auta meitä, me hukumme.”* Koska he ovat ensin koetelleet, mitä he voivat omalla voimalla sotia tuulta ja aaltoja vastaan, tulee heille viimein semmoinen tuska ja vaiva, että heidän kuitenkin täytyy herättää Jeesuksen ja pyytää häneltä apua.

Sitä olis pitänyt heidän varsin tehdä, koska merellä nousi semmoinen kova ilma, mutta se luottaminen oman voiman päälle, itseys, omavanhurskaus ja maailman kunnia on estänyt heitä sitä tekemästä ennen kuin viimeinen hätä tulee.

Ihminen on semmoinen elävä, ettei hän saata nöyryyttää itseänsä Vapahtajan edessä

ennen kuin kova hätä pakottaa häntä. Ei hän viitsi kerjätä armoa Vapahtajalta ennen kuin kaikki voima on loppunut. Ja erinomattain koska Vapahtaja on nukkumassa haahdessa, koska hän ei ole kantamassa ihmisen sielua niin kuin pientä lasta, niin luulevat opetuslapset, ettei Jeesus saata heitä auttaa ennen kuin hän herää. Opetuslasten heikkoudesta se tuli, että vaikka he olit nähneet niin monta esimerkkiä Vapahtajan Jumalallisesta voimasta, he yhtä hyvin rupesit pelkäämään, että he hukkuvat. Ja vaikka Jeesus oli itse samassa laivassa, niin muodoin juuri vieressä, yhtä hyvin pelkäsit he, että heidän sielunsa hukkuu.

Tässä on nyt meidän silmäimme eteen pantuiksi elävä esimerkki opetuslasten heikkoudesta, huikentelevaisuudesta ja epäuskosta, joka aina tahtoo seurata heitä, niin usein kuin he joutuvat maailman tuulta vastaan soutamaan ja kiusausten rajuilman kanssa sotimaan, että jos vanha aatami joutuu vähäisen vaivaa kärsimään, eli jos haahti ei mene niin hopusti vastatuulella kuin he tahottavat, varsin rupeavat he pelkäämään, että haaksirikko tapahtuu, että aallot täyttävät heidän laivansa, ja että he vajoovat pohjaan. Vaikka Vapahtaja on siinä vieressä, yhtä hyvin tulee heille semmoinen pelko ja vapistus, niin kuin Vapahtaja ei vois heidän henkensä varjella. Mutta epäusko tekee sen, että he pelkäävät joka aaltoa, josta vähäisen vahti purskahtaa heidän päällensä. Yksi vähäinen vastus eli tuuli puuska maailmalta saattaa heitä pelkäämään, että kaikki tyyni on hukassa.

Jos nyt Vapahtaja joutuis vähän edemmäksi ja opetuslapset joutuisit taistelemaan ilman Vapahtajatta maailman vastatuulella, kuinka se sitten kävis, koska heille tulee semmoinen pelko, vaikka Vapahtaja on vieressä. Vapahtajalta täytyy heidän pyytää apua joka kerta, kuin kova tuuli nousee merellä. Joka kerta koska kiusaukset ja epäilykset nousevat päähän, täytyy heidän huutaa Vapahtajan tykö. Ja jos heillä aina olis se uskallus ja

luottamus Vapahtajan päälle, että hän saattaa heitä auttaa, vaikka kuinka kova ilma nousis merellä, vaikka kuinka korkiat aallot kävisit heidän ylitsensä, vaikka kuinka kova vastatuuli puhaltais. Jos, sanon minä, opetuslapsilla aina olis se vahva usko ja luottamus, ettei heidän sielunsa mene hukkaan, vaikka monenkaltaiset vastukset kohtaavat heitä elämäntien päällä, niin olis heillä rauhallinen elämä.

Mutta kärsimättömyys tahtoo vaivata heitä niin pian kuin vastukset kohtaavat elämän tiellä. Koska muutampi ei pääse enkeliksi tulemaan, niin lankee hän epäilykseen ja ajattelee: *"että kaikki tyyni on hukassa."* Koska muutampi ei saan niin suurta tuskaa, kuin hän itsellensä määrää, niin lankee hän epäilykseen ja ajattelee: *"kaikki on hukassa."* Koska muutampi ei saa ilmoituksia taivaasta, niin kuin hän tahtoo, lankee hän epäilykseen ja ajattelee: *"kaikki on hukassa."* Koska muutampi ei pääse niin hopusti armonmerkkiä näkemään, lankee hän epäilykseen ja ajattelee: *"kaikki on hukassa."* Koska muutampi tuntee vielä synnin kiusauksia armonmerkin jälkeen, lankee hän epäilykseen ja ajattelee: *"kaikki on hukassa."* Ja koska itsekukin ei saa aina oman tahtonsa jälkeen, ajattelee hän: *"kaikki on hukassa."*

Kyllä me kaikki vissimmästi olisimme hyvät kristityt, jos ei olis vastuksia ja kiusauksia elämäntiellä, mutta koska meidän pitää soutaman vastatuulella ja taisteleman niitten aaltain kanssa, se tulee vanhalle aatamille vaivaksi. Välistä ihmiset pilaavat meidän kristillisyytemme, että me jäämme tyhjäksi kaikesta armontuntemisesta ja hengen liikutuksista. Välistä synnin kiusaukset pilaavat meidän kristillisyytemme, ettemme näe muuta kuin syntiä. Välistä epäily turmelee meidän kristillisyytemme, ettemme näe muuta kuin helvetin. Silloin tulee vanha aatami kärsimättömäksi ja ajattelee: *"kaikki on hukassa, kaikki kristillisyytys meni hukkaan ja Vapahtaja on nukkumassa, ei se näe missä hädässä me olemme."* Soutakaat, soutakaat hyvät

opetuslapset vasta tuulessa, rajuilmassa ja epäilyksen aalloissa, kyllä näette, että teidän täytyy viimein herättää Vapahtajanne rukouksilla, huutamisella, huokauksilla ja parkumisella: *"Herra Jeesus auta meitä, me*

hukumme." Ei Vapahtajalla ole niin raskas uni, ettei hän kuule, koska lapset parkuvat. Ja hän nousee ja asettaa tuulen. Aamen.

Alku Uudesta Postillasta * merkkiin asti ja loppu käsin kirjoitettu jäljennös Aunon kokoelma Kansallisarkisto, Helsinki.

TEKSTI: JOB. 38: 11.

Herra asetti merelle rajan ja sanoi: tähän asti pitää sinun käymän ja ei edemmäksi. Tässä pitää sinun aaltos asettuman.

Me kuulemme näistä sanoista, että Jumala on asettanut meren aalloille yhden määrän ja rajan, jonka ylitse ne ei pääse kulkemaan, ja jos tämä raja ei olis pantu meren aalloille, upottaisit he kaikki, mitä maan päällä on.

Mutta ei tämä sana ole ainoastansa siitä luonnollisesta merestä sanottu, vaan se on erinomattain siitä hengellisestä merestä eli pohjattomuuden meren aalloista puhuttu, joka löytyy jumalattoman ihmisen sydämessä. Tämä pohjaton meri kuohuu alinomaisella pauhaamisella synnissä ja pahudessa, eikä siinä ole tyven paljon koskaan. Ja se on työläs sana, kuka oli nostanut tuulen ja aallot merellä, koska opetuslapset olit soutamassa ja luulit hukkuvansa. Olikohan Jumala sen nostanut, eli se henki, jolla tuulessa valta on, emme tiedä sana.

Mutta sen me tiedämme vakaisesti, että ne pohjattomuuden aallot, jotka vierivät jumalattoman ihmisen sydämessä, ei ole nostetut Jumalalta, vaan se henki, jolla maailman tuulessa valta on, on ilman epäilemättä nostanut tuulen jumalattoman ihmisen sydämessä, jossa pohjattomuuden aallot pauhaavat niin kuin palava koski. Ja se näyttää niin kuin niille aalloille ei olis pantu yhtään määrää.

Koska nimittäin tämä pohjaton meri rupeaa kuohumaan, tulevat kaikki ylpeät ja riettaat sanat ulos suusta. Erinomattain kuohuu pohjattomuuden valkea vaahto ulos niitten suusta, jotka kantavat vihaa sydämessänsä kristityille, joitten he soisit hukkuvan pohjattomuuden meressä. Vaikka ne jumalattomat ja kääntymättömät, jotka siinä meressä rohkeasti purjehtivat, ovat itse siinä hukkumassa, mutta ei ne siitä huoli, saati he saisit kristityitä hukkumaan.

Niin suuri kateus on riettaan enkeleillä, ettei he omasta sielusta kannu vaaria, saati he saisit kristityitä vahinkoon. Vaikka nyt useimmat ihmiset tällä ajalla, jotka kantavat hengellistä vihaa sydämissänsä, tuntevat kyllä, että heidän täytyy semmoisessa tilassa, kuin he nyt ovat, hukkuu ijankaikkisesti. Mutta ei ne sentähden malta mieltänsä eivätkä ymmärrä, että tämä paatumus tulee siitä vihasta, jota he kantavat sydämessänsä, ja vielä laskevat ulos suun kautta, koska he luulevat kristittyjen tulevan vahinkoon.

Silloin jumalattomat pääsevät iloitsemaan, koska kristityt ahdistetaan maailmalta. Koska Jeesuksen opetuslapset ovat hukkumallansa lainehtivan meren aalloissa, silloin riettaan enkelit pääsevät nauramaan. Mutta kuka tiesi, kuinka kauan he nauravat, ennen kuin heille itselle tulee hätä. Vaikka se näyttää meidän silmäimme edessä, niin kuin ei olis jumalattomille yhtään määrää pantu, kuitenkin täytyy meidän uskoa, että Jumala on asettanut lainehtivan meren aalloille yhden määrän ja sanonut: *”Tähän asti pitää sinun käymän ja ei edemmäksi; tässä pitää sinun aaltos asettuman.”*

Niin myös ihmisten pahuus ei pääse ylitse sen määrän, jonka Jumala on asettanut, vaikka se kuohuu välistä hirmuisesti, ja tulee kanssa ulos sydäimestä, niin kuin valkea vaahto meren aalloista. Sillä Daavidi on kirjoittanut, että heidän kurkkunsa on avoin hauta, ja kielellänsä he liehakoitsevat. Sillä jumalattomat ja Jeesuksen ristin viholliset luulevat, että Jeesuksen opetuslapset nyt hukkuvat lainehtivan meren aalloissa, koska se henki, jolla tuulessa valta on, on nostanut meren ja ilman, jossa Jeesuksen opetuslapset tuskalla soutuivat. Mutta niin kauan kuin Jeesus on laivassa, ei ole Jeesuksen opetuslapsilla hätää, vaikka Hän on nukkumassa. Hän saattaa pian olla ylhäällä, koska

Jeesuksen opetuslapset hädässänsä huutavat: *"Herra, auta meitä! Me hukumme!"*

Mutta riettaan enkeleille ei tule yhtään hätää niin kauan, kuin he jaksavat juoda ja tapella, huorin tehdä ja varastaa. Ei ole niillä hätä, niin kauan kuin he jaksavat kristityitä panetella, ja niin kuin sotamiehet tarjota Kristukselle etikkata, sapella sekoitettua. Sillä me tiedämme jo vanhasta Raamatun koettelemuksesta, että Jeesuksen ristin viholliset iloitsevat kristittyin vahingosta.

Mutta kerran tulee myös se aika, että he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat, sillä vaikka tämän maailman jumala nyt on sovaissut uskottomitten taidot, että heidän pitää valheita uskomon. Sentähden he valehtelevat niin paljon, että he uskovat itseksi valheitansa, ja tulevat sen kautta petetyksi. Ja häpeällisesti tulevat ne sokeat raukat petetyksi, jotka iloitsevat kristittyin vahingosta ja luulevat, että se pieni laiva, jossa Jeesuksen opetuslapset suurella pelvolla ja vapistuksella soutavat maailman lainehtivan meren alloissa, he luulevat, sanon minä, että tämä pieni laiva pian hukkuu epäilyksen alloissa. Mutta jos vielä se henki, jolla tuulessa valta on, olis tämän kovan tuulen ja ilman nostanut, emme kuitenkaan epäile, että Jeesuksen opetuslapset siinä tuulessa hukkuvat, niin kauan kuin Jeesus on laivassa. Jos Hän vielä olis siinä laivassa nukkumassa, on kuitenkin se meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että Jeesus herää niin pian, kuin opetuslapset hädässänsä huutavat: *"Herra auta meitä! Me hukumme."* Silloin nousee Hän asettamaan tuulen ja ilman, ja tyven tulee.

Huutakaat nyt, te Jeesuksen opetuslapset, jotka olette suuren vaivan kautta soutamassa tämän maailman lainehtivalla merellä. Jos teillä Jeesus on laivassa, niin kuin meidän toivomme on, että Hän on laivassa, niin huutakaat teidän hädässänne! Mitä maks Hän herää asettamaan tämän kovan tuulen ja ilman, jonka se henki, jolla tuulessa

valta on, on ylös nostanut. Kuule, sinä Suuri Tuulen ja Ilman Asettaja hätääntyneitten ja peljästyneitten huuto! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 8: 23–27

23 Ja kuin hän oli haahteen astunut, seurasivat häntä hänen opetuslapsensa.

24 Mutta katso, suuri ilma nousi merellä, niin että haaksi alloilta peitettiin. Mutta hän makasi.

25 Niin tulivat hänen opetuslapsensa ja herättivät hänen, ja sanoivat: Herra, auta meitä, me hukumme.

26 Ja hän sanoi heille: te heikkouskoiset, miksi te olette pelkurit? Niin hän nousi ja asetti tuulen ja meren, ja tuli juuri tyveneksi.

27 Niin ihmiset ihmettelivät, sanoen: millainen tämä on? sillä tuulet ja meri ovat myös hänelle kuuliaiset.

Meidän ylös luetun pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta tutkisteleman ja katselemaan:

1. Kuka on tämän kovan ilman nostanut merellä, ja

2. Mitä maailman joukko olis tehnyt, jos Jeesuksen opetuslapset olisit hukkuneet.

Me toivomme kuitenkin, että Jeesuksen opetuslapset niin huutavat hädässänsä, että Jeesus herää asettamaan tuulen ja meren, ennen kuin opetuslapset hukkuvat.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Kuka on tämän kovan ilman nostanut?** Me kuulemme meidän pyhästä evankeliumistamme, että Jeesus asetti tuulen, ja alkuraamatussa eli alkukielessä seisoo niin, että Hän nuhteli tuulta. Jos tämä kova ilma olis nostettu Jumalalta, ei olis Jumalan Poika tohtinut nuhtelemisella asettaa tuulta, mutta rukoilemisella. Jos Jumala olis nostanut tämän kovan tuulen, niin olis Jumalan Poika rukoillut Isäänsä, että tämä kova ilma asettuis. Mutta koska Hän nuhteli sitä kovaa tuulta ja ilmaa, niin se on arvattava, että tämä kova tuuli ja ilma ei ollut

Jumalalta. Mutta se henki, jolla tuulessa valta on, joka myös Jobin aikana nosti semmoisen tuulispään, että huonet kukistui, jossa Jobin lapset olit, se sama henki oli ilman epäilemättä nostanut tämän kovan tuulen ja ilman. Vaikka muutamat kuolleen uskon tunnustajat luulevat, että ylöen suuri valta annetaan riettaalle, jos hän vielä nostaistuulen ja ilman merellä.

Armonvargaat luulevat, ettei ole riettaalla mitään valtaa maan päällä. Mutta Paavali kirjoittaa kuitenkin selkeästi siitä hengestä, jolla tuulessa valta on, joka myös epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa. Ja jos sillä hengellä ei ole niin suuri valta luonnollisessa ilmassa, mutta maailman tuulessa on totisesti niin suuri valta sillä hengellä, joka epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa, että hän saattaa kyllä kovan tuulen ja ilman nostaa tämän maailman lainehtivalla merellä hukuttaaksensa Jeesuksen opetuslapsia. Jos ei heillä olis Jeesus nukkumassa laivassa, joka saattaa asettaa tämän kovan tuulen ja ilman, niin pian, kuin opetuslapset hätähuudolla herättävät Häntä.

Kyllä totisesti kaikki riettaan enkelit soisit, että opetuslapset hukkuisit tässä kovassa tuulessa ja ilmassa, ja soisit vielä, että Jumala olis nostanut tämän kovan tuulen ja ilman. Ei riettaan enkelit viitti kuulla, että se henki, jolla tuulessa valta on, olis tämän ilman nostanut; sillä siitä seuraa ainoastansa se päätös, että rietas tahtoo hukuttaa Jeesuksen opetuslapsia, mutta ei Jumala.

Mutta Jeesuksen ristin vihollisilla on se usko, että Jumala on tämän kovan ilman nostanut ja sen tähden päättävät he, että Jumala on niille suuttunut, mutta ei rietas. Jos nimittäin rietas olis suuttunut Jeesuksen opetuslapsille, niin kuin hän on totisesti niille suuttunut, niin olis Jeesuksen ristin vihollisilla syy epäillä, ettei ole sitte Jumala suuttunut Jeesuksen opetuslapsille. Vaikka ne vainoojat, jotka luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he Jeesuksen opetuslapsia

tappavat, ovat aina olleet siinä uskossa, että Jumala on niille suuttunut, koska maailma on suuttunut, ja ovat siitä tehneet semmoisen päätöksen, että Jumala myös vihaa heitä, koska maailma heitä vihaa. Mutta Jumalan sana taas ottaa siitä paikasta niin kovin vastaan, ettei riettaan enkelitkään saata niin vääntää ja punoa Raamatun sanoja, että Jumala myös vihaa niitä, joita maailma vihaa. Sillä maailma ei ole koskaan saattanut rakastaa kristityitä, vaan joka paikassa, kussa totinen kristillisuus on ilmoittanut itsensä, siinä on myös viha ja vaino tullut maailmalta.

Ja sen tähden on myös tämän maailman jumala suuttunut Jeesuksen opetuslapsille; ja se henki, jolla maailman tuulessa valta on, hän on tämän kovan tuulen ja ilman nostanut, ja hän on myös se sama henki, joka epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa vihan ja vainon kristityitä kohtaan. Ja niille tulis totisesti suuri ilo, jos nyt Jeesuksen opetuslapset tässä kovassa ilmassa hukkuisit. Mutta ei tarvitse Jeesuksen ristin viholliset ylöen varhain iloita, sillä Jeesus on vielä laivassa. Ja jos Hän vielä olis nukkumassa, kyllä Hän saattaa vielä pian herätä asettamaan tämän kovan tuulen ja ilman. Vaikka niillä raukoilla on semmoinen epäusko, että he pelkäävät. Mutta minulla on kuitenkin se usko, että Jeesus herää, niin pian kuin he hädässänsä huutavat.

Ja minä tiedän vakaisesti, että he huutavat, ja uskon myös, että Jeesus kuulee heidän huutonsa ja herää ja nousee ylös asettamaan tämän kovan tuulen ja ilman, jonka se henki on nostanut, jolla maailman tuulessa valta on. Ja minä toivon, että Jeesuksen opetuslapset pitää terveenä kostuman toiseen rantaan, joka on toisella puolella merta. Ja pauhatkoon sitte maailman tuuli tämän maailman lainehtivalla merellä niin paljon kuin hän tahtoo.

Toinen tutkisteleumus: **Mitäs maailman joukko olis tehnyt, jos Jeesuksen opetuslapset olisit hukkuneet?** Me arvaamme hyvin, että maailman joukko pääsis suureen iloon,

jos Jeesuksen opetuslapset hukkuisit tässä kovassa ilmassa, jonka vihollinen on nostanut heidän päällensä. Mitäpä vihollisen orjat enemmän toivottavat, kuin että hukkuminen tulis niille, jotka suurella pelvolla ja vapistuksella soutavat vastoin maailman tuulta. Sillä vihollisen orjat ei pelkää koskaan, että he hukkuvat tämän maailman lainehtivalla merellä, sillä heillä on ensiksi suuri laiva, jolla he purjehtivat maailman tuulta myöten, ja toiseksi on heille maailman tuuli myötäinen. Mutta Jeesuksen opetuslapsilla on ensiksi pieni laiva, ja toiseksi on maailman tuuli vastaan. Sen tähden on aina maailman joukolla semmoinen iloinen toivo, että Jeesuksen opetuslapsille tulee pian hätä ja hukkuminen.

Mitäs nyt tekisit maailman orjat, jos Jeesuksen opetuslapset olisit hukkuneet siinä kovassa ilmassa? Mitäpä he tekisit muuta kuin joisit hyvin kraviaisia, niin kuin heidän tapansa on. Jos nimittäin yksi ihminen syntyy, niin he ovat valmiit juo maan ristiäisiä. Jos yksi ihminen kuolee, niin he juovat kraviaisia. Siinäpä näkyy parhaiten, että he pitävät vatsansa jumalana. Ja minä olen huomannut, että maailmanlapset aina kokoontuvat juomaan, koska he luulevat jotakin hyvää voitavansa. He juovat ilosta edeltäpäin, ennen kuin ne ovat voittaneet sitä hyvää, jota he toivovat. Sillä ei maailmanlapset muuta iloa tunne, kuin sitä lihan huvitusta, vaikka Paavali sanoo: *”Joka lihassa kylvää, pitää lihastansa niittämän turmelusta.”* Niin minä luulen, että maailman orjat kokoontuisit juomaan kraviaisia, jos Jeesuksen opetuslapset olisit hukkuneet siinä kovassa ilmassa, jonka vihollinen on nostanut.

Siinä on heidän ilonsa, mutta aivan lyhykäinen ilo, sillä Jumalan kaksiteräinen miekka leimahtaa nyt maailman ylitse. Ja kukas on nyt nostanut tämän kovan ilman maailmassa? Jos Jumala on sen nostanut, niin olispa nyt maailmalle annettu muistutus Jumalan vihasta. Olispa nyt tila ruveta ajattelemaan perään, kuinka tähän asti on eletty

maailmassa: ilossa, turhuudessa, haureudessa, hekumassa, juopumuksessa, ahneudessa, vihassa ja kateudessa. Kukas tiesi, ettei maailmalle tule vielä suurempi hätä kuin Jeesuksen opetuslapsille, jotka kyllä pelkäävät, että hukkuminen tulee, ja sen tähden herättävät Jeesusta hätähuudollansa. Mutta maailman orjat ei ymmärrä peljätä pitää, vaikka nyt Jumala olis suuttunut maailmalle ja sen tähden rankaisee sodalla, näljällä ja taudilla.

Juutalaisilla oli niin suuri uskallus Jumalaan, koska vihollinen oli jo piirittänyt heidän kaupunkinsa, että he tulit ylpeämmäksi, jota liikkemäksi kaupungin hävitys tuli. Juutalaiset luulit, että Jumala ihmeellisellä tavalla heitä pelastaa vihollisten väkiryntäköltä. Mutta kristityillä ei ollut semmoinen turha luottamus Jumalan päälle, sillä he pakenit henkensä kanssa pois turmeluksen kaupungista. Sillä he tiesit hyvin, että Jumala oli sille kaupungille suuttunut, jonka asuvaset olit vuo-dattaneet pyhän ihmisten verta ja vainonneet kristityitä.

Nyt me päätämme tämän tutkistelemisen sillä toivotuksella, että kaikki kääntymättömät ja uudestasyntymättömät ottaisivat vaaria ajan merkeistä, joista juutalaiset ei ole tah-toneet ottaa vaaria. Koska meri ja ilma pauhaa maailmassa, ja kansa nousee kansaa vastaan, eiköhän silloin ole semmoiset ajan merkit, jotka osottavat, että joku suuri muutos tulee maailmassa. Jospa se muutos tapahtuis ensinnä sydämessä ja sitte vasta ilmassa! Mutta meidän toivomme on, että se suuri tuulen ja ilman asettaja, joka on yhdellä sanalla asettanut tuulen ja meren, saattaa vielä nytki asettaa sen kovan tuulen ja ilman, jonka vihollinen on nostanut hukuttaaksensa Jeesuksen opetuslapsia. Niin kauan kuin Jeesus on laivassa, vaikka vielä olis nukkumassa, ei pidä Jeesuksen opetuslapsilla oleman hätä, sillä he herättävät Häntä huudollansa. He huutavat hädäsänsä: *”Herra, auta meitä! Me hukumme.”*

Luulettekos te suruttomat pakanat, että Jeesus on niin raskaasti nukkumassa, ettei Hän kuule opetuslastensa huutoa? Niinkös te luulette, että Jeesus ei herää enää unesantansa? Älkää vain ajatelko teidän sydämissänne, te Jeesuksen ristin viholliset, että Jeesuksen opetuslapset hukkuvat tässä kovassa ilmassa, jonka vihollinen on nostanut heidän päällensä. Ennen te hukutte teidän synneissänne, kuin Jeesuksen opetuslapset. Jos vielä epäilyksen aallot välistä lyövät heidän ylitsensä, jonka tähden myös Jeesus soimaa heitä, koska he ovat niin heikkouskoiset, mitä heidän siihen tulee? Ei teidän tilaisuutenne tule paremmaksi sen kautta, että opetuslapset semmoisessa ilmassa pelkäävät hukuvansa, sillä sananlasku on, että *"kaikki*

ovat viisaat maalla, koska merellä vahinko tapahtuu."

Mutta soutakaat, soutakaat, te harvat sielut, jotka olette Jeesuksen kanssa laivassa. Soutakaat ja huutakaat: *"Herra, auta meitä! Me hukumme."* Ja Hän nousee ylös ja asettaa tuulen ja ilman, ja teidän pitää terveenä kostuman toiseen rantaan, joka on toisella puolella merta. Ja siellä pitää teidän veisaaman uuden virren Jumalalle ja Karitsalle. Amen! Halleluja!

Alkuperäinen (osa) / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto / Alkuperäinen (1 lehti) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Jäljennös /SKHS Aunon kokoelma Kirkkopostillan kirjapainokäsikirjoitus / Kansallisarkisto Helsinki /

Sinun virtas pauhaavat kovin, niin että yksi syvyys pauhaa siellä ja toinen täällä, ja kaikki sinun aaltos ja lainees ja aaltos käyvät minun yliseni.

Daavid valittaa katumuksessansa, että yksi syvyys pauhaa siellä, ja toinen täällä, ja kaikki sinun aaltos ja lainees käyvät minun ylitseni. Minä ajattelen, että kaikki katuvaiset sielut ovat samassa koettelemuksessa olleet kuin Daavid, koska hän oli katumuksessansa hukkumaisillansa epäilyksen aalloissa, jonka tähden hän kirjoittaa katumusvirressänsä: *”Yksi syvyys pauhaa siellä, ja toinen täällä,”* eikä moni ymmärrä, mitkä syvyudet ne ovat katuvaisten ympäri, jotka niin pauhaavat.

Mutta me ymmärrämme hyvin, että ne ovat epäilyksen aallot, jotka niin pauhaavat. Koska katuvaiset sielut joutuvat tämän maailman lainehtivalle merelle soutamaan iankaikkisuuden ihanaa rantaa päin, silloin nostaa omanvanhurskauden perkele yhden kovan tuulen ja ilman. Silloin nousevat epäilyksen aallot korkealle. Yksi syvyys pauhaa siellä, ja toinen täällä.

Omantunnon tuomio on yksi syvyys, joka pauhaa hirmuisesti heränneessä omassatunnossa. Ja epäusko on toinen syvyys. Ja epäilyksen aallot käyvät hänen ylitsensä. Tässä hädässä on Daavid ollut, ja siinä samassa hädässä ovat kaikki Jeesuksen opetuslapset, koska he soutavat tämän maailman lainehtivalla merellä epäilyksen aalloissa. Sen paikan on Daavid koetellut. Ja kaikki katuvaiset sielut tuntevat sen paikan, kussa yksi syvyys pauhaa siellä ja toinen täällä, ja epäilyksen aallot käyvät heidän ylitsensä.

Tässä hädässä olivat myös Jeesuksen opetuslapset, ensiksi luonnollisesti, koska he rupeivat pelkäämään, että he hukkuvat Tiberiaan eli Genetsaretin merellä, ja toiseksi hengellisesti Golgatan mäellä, kussa he näkivät Jeesuksen kuolevan. Silloin lankesivat he syvään epäilykseen ja rupesivat pelkäämään kuolemaa, tuomiota ja iankaikkisuutta. Se on

semmoinen paikka, jota ei saata yksikään katuvaisten välttää, vaikka kuinka hän vuovais.

Se tapahtuu joskus kaikille Jeesuksen opetuslapsille, että he joutuvat soutamaan maailman tuulta vastaan tämän maailman lainehtivalla merellä, kussa se henki, jolla maailman tuulella valta on, nostaa semmoisen kovan tuulen ja ilman hukuttaaksensa heitä epäuskon aalloissa. Mutta se on heidän oma epäuskonsa, joka panee heitä pelkäämään, vaikka ei pitäisi oleman mitään hätää, niin kauan kuin Jeesus on laivassa heidän kanssansa. Sillä vaikka Hän nukkuu laivassa, ei Hän sen tähden ole voimattomaksi tullut. Mutta opetuslasten epäusko vaikuttaa niin paljon, että he rupeavat pelkäämään ja luulevat hukkuvansa. Kuitenkin hätä pakottaa heitä huutamaan niin kovin, että Jeesus herää. Ja silloin Hän sanansa voimalla asettaa tuulen ja meren.

Te Jeesuksen opetuslapset, jotka olette soutamassa tämän maailman lainehtivalla merellä epäilyksen aalloissa, kussa yksi syvyys pauhaa siellä, ja toinen täällä, ja kaikki epäilyksen aallot käyvät teidän päänne ylitse. Älkää peljätkö, että te hukutte, niin kauan kuin Jeesus on laivassa. Muistakaa, että Daavid on samassa hädässä ollut, ja hän on siinä hädässä huutanut syvyydestä korkeuteen. Huutakaa tekin syvyydestä korkeuteen ja herättäkää Jeesusta. Ei Jeesuksella ole niin raskas uni, kuin teillä on ollut yrttitarhassa. Huutakaa niin, että Jeesus herää. Hän on väsynyt huutamasta parannusta suruttomille. Kuule siis, sinä Suuri Tuulen, Ilman ja Meren Haltia hätäntyneitten opetuslasten huuto. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 8: 23–27

23 Ja kuin hän oli haahteen astunut, seurasi häntä hänen opetuslapsensa.

24 *Mutta katso, suuri ilma nousi merellä, niin että haaksi aalloilta peitettiin. Mutta hän makasi.*

25 *Niin tulivat hänen opetuslapsensa ja herättivät hänen, ja sanoivat: Herra, auta meitä, me hukumme.*

26 *Ja hän sanoi heille: te heikkouskoiset, miksi te olette pelkurit? Niin hän nousi ja asetti tuulen ja meren, ja tuli juuri tyveneiksi.*

27 *Niin ihmiset ihmettelivät, sanoen: millainen tämä on? sillä tuulet ja meri ovat myös hänelle kuuliaiset.*

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, **kuinka opetuslapset herättävät Jeesusta hätähuudollansa, koska he ovat hädässä ja hukkumaisillansa epäuskon aalloissa.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden Jeesus nukkuu, koska opetuslapset ovat hädässä tämän maailman lainehtivalla merellä?**

Toinen tutkistelemus: **Minkä tähden opetuslapset pelkäävät hukkuvansa, vaikka Jeesus on laivassa heidän kanssansa?**

Kolmas tutkistelemus osoittaa, kuinka opetuslapset herättävät Jeesusta hätähuudollansa.

Meidän toivomme on, että Jeesus ei ole niin raskaasti nukkumassa, ettei Hän kuule opetuslasten huutoa, vaikka Hän on väsynyt huutamasta parannusta paatuneille syntisille. Meidän pitää ensiksi katseleman, minkä tähden Jeesus nukkuu, koska opetuslapset ovat hädässä tämän maailman lainehtivalla merellä.

Emme tiedä, minkä tähden Hän niin raskaasti nukkuu, koska opetuslapset ovat hädässä. Mutta inhimillisen luonnon jälkeen täytyi Hänen viimein väsyä huutamasta parannusta suruttomille syntisille, koska Hän on jo niin monta ajastaikaa huutanut kuuroille ja mykille, eikä ole vielä parannusta

tullut monelle. Jos yksi syntinen vaimo on tullut itkemään Hänen jalkainsa päälle, jos yksi kuuro ja mykkä on alkanut kuulemaan Hänen sanaansa, jos yksi halvattu ihminen on kannettu Hänen tykönsä ja saanut syntinsä anteeksi, jos muutaman sokean raukan silmät ovat avatut näkemään, mistä tie menee taivaaseen, ei siinä ole vielä kymmenes osa niistä, jotka vielä vaeltavat sokeana, kuurona, mykkänä ja halvattuna iankaikkisuuteen. Jos kymmenen pitalista miestä on puhdistettu ja yhdeksän kymmenestä on mennyt takaisin maailmaan, ei siinä ole vielä mitään sen suhteen, kuin vielä tarvitsisivat parannusta ja puhdistusta. Nyt on Jeesus väsynyt huutamasta parannusta suruttomille syntisille. Ja sen tähden Hän nukkuu, koska opetuslapset epäuskonsa tähden ovat hädässä tämän maailman lainehtivalla merellä ja pelkäävät hukkuvansa epäilyksen aalloissa.

Toinen tutkistelemus: **Minkä tähden opetuslapsilla on semmoinen pelko, vaikka he tietävät, että Jeesus on laivassa?** Se pelko tulee heidän epäuskostansa. Sillä jos heillä olisi oikea ja elävä usko Jeesuksen päälle, ei olisi semmoinen pelko, että he hukkuvat, vaikka Jeesus on samassa laivassa. Mutta epäusko se on, joka semmoisen pelvon vaikuttaa, erinomattain koska Jeesus on nukkumassa. Jos Jeesus olisi valvomassa, saattaisi heillä olla parempi uskallus ja turva Häneen. Mutta Hän on nukkumassa, eikä taida kaikki opetuslapset arvata, minkä tähden Jeesus on niin väsynyt. Hän on kovin väsynyt huutamasta parannusta suruttomille ja tarvitsisi kyllä levätä.

Mutta niin kuin Daavid sanoo: Yksi syvyys pauhaa siellä ja toinen täällä. Ja opetuslapset eivät anna Jeesukselle nukkumarauhaa, vaan he huutavat hädässänsä, koska he pelkäävät hukkuvansa epäilyksen aalloissa. Tämän pelvon ja vapistuksen vaikuttaa se hirvittävä epäusko, joka ei lakkaa vaivaamasta heitä, niin kauan kuin he ovat soutamassa tämän pahan maailman lainehtivalla merellä.

Nyt on Jeesus väsynyt huutamasta parannusta paatuneille ja Hänen tarvitsisi kyllä vähän aikaa levätä. Mutta ne epäuskoiset opetuslapset eivät anna hänelle nukkumarauhaa. Ne huutavat hädässänsä ja herättävät Jeesusta surkealla huudollansa. Ja mitäs he tietävät tehdä, koska he pelkäävät niin kovin, että he hukkuvat epäilyksen aalloissa? He ovat nimittäin omalla voimallansa kauan aikaa taistelleet aaltojen kanssa, ja maailman kova tuuli on pahoin väsyttänyt heitä.

Kolmas tutkisteleminen: **Nyt täytyy teidän huutaa, te väsyneet ja kuoleman pelvossa olevaiset opetuslapset.** Jos minä en olisi nähnyt, minkälaisessa pelvossa ja ahdistuksessa te olette, niin minä sanoisin teille: *”Älkää vaivatko Jeesusta teidän huudollanne,”* sillä Hän on väsynyt huutamasta parannusta syntisille ja tarvitsisi kyllä inhimillisen luonnon jälkeen levätä. Mutta teidän epäuskonne vaikuttaa niin paljon, ettei Hän saa teidän tähtenne nukkumarauhaa. Miksi te vaivaatte niin kovin Jeesusta, vaikka te

tiedätte hyvin, että Hän on väsynyt huutamasta parannusta syntisille?

Mutta teidän epäuskonne. Voi, voi, teidän epäuskonne, kuinka suuren vaivan se tekee Jeesukselle! Jos teillä olisi uskoa sinapin siemenen verran, niin te antaisitte Jeesuksen levätä vähän aikaa, koska Hän on väsynyt huutamasta parannusta paatuneille syntisille. Nyt täytyy teidän epäuskonne tähden huutaa ja herättää Jeesusta. Ja me tiedämme myös, että Jeesus herää, koska opetuslapset hädässä huutavat. Ja totisesti Jeesus herää asettamaan tämän kovan ilman, jonka vihollinen on nostanut heidän päälensä. Herättäkää Jeesusta huudollanne, te hädässä olevaiset, ja sanokaa: *”Herra, auta, me hukumme!”* Ja totta. Ilman Häntä me hukumme. Mutta Hänen armonsa kautta me pääsemme toiseen rantaan, joka on toisella puolella Punaista merta. Ja siellä me saamme vasta nähdä ihmeitä. Amen.

1. Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / 2. Jäljennös / Merikallion kokoelma / Oulun maakuntaarkisto /

TEKSTI: HESEK. 21: 13 (PÄIVÄSAARNA) [VAJAA]

Sillä Hän on heitä koetellut, vaan mitä se auttaa, jollei ylön katsova vitsa tule.

Profeetta Hesekiel saarnaa näin Israelin suruttomalle kansalle, jonka Jumala oli usein koetellut ja antanut maalliseen hätään tulla, että he sen koettelemuksen kautta he räisivät synnin unesta. Mutta profeetta sanoo: *”Mitä se auttaa, että Jumala heitä koettelee, koska he katsovat Jumalan armollista kuritusta ylön eli paatuvat kurituksen kautta?”* Se sana *”jollei ylönkatsova vitsa tule”* on työläs ymmärtää, mutta Raamatun selittäjät luulevat sen ylönkatsotun vitsan olevan ihmisten omassa povessa. Koska nimittäin Jumala koettelee ja kurittaa suruttomia maallisten vastoinkäymisten kautta, katsovat he sen kurituksen ylön, niin kuin lapset katsovat ylön vanhemman ja paatuvat, jos hän ylön pienellä ja kelvottomalla vitsalla heitä kurittaa. Sillä muutamat paatuneet lapset sanovat vanhemmalle: *”Piekse jo oikein, että se tuntuu! Mitäs näin pienellä vitsalla kuritat?”* Tämä on se ylönkatsottu vitsa. [kaksi luku-kelvotonta riviä -]

Se näyttää kyllä niin kuin olisit juutalaiset katsoneet ylön Jumalan maallista kuritusta, koska Hän pieksi heitä ylönkatsotulla vitsalla. Ei vaikuttanut heissä sota, nälkä, tauti ja kovat ajat, ei vaikuttanut heissä maanpakoisuus ja vankeus. Jos he joskus tulit siihen ulkonaiseen synnin tunnustukseen: *”Me olemme rikkoneet meidän isäimme kanssa”* ja rupeisit viimein uskomaan, että profeetat on saarnanneet oikein, ei tämä synnintunnustus vielä tullut sydäimestä, että siitä olis oikia katumus tullut. Ja vaikka he viimein rupeisit uskomaan, että profeetat ei ole puhuneet tuuleen, ei he kuitenkaan niin ymmärtäneet profeettain kirjoituksia Messiaksesta eli siitä tulevaisesta Vapahtajasta, että he olisit uskoneet yhden hengellisen Vapahtajan päälle, vaan sitä maallista onnea, rikkautta, kunniata ja hyviä päiviä he luulit voitavansa sen luvatus Vapahtajan kautta.

Niin on kohta joka surutoin ihminen paatunut, koska maalliset vastoinkäymiset tulevat, jolla Jumala heitä koettelee ja kurittaa, että he rupeisit katumaan syntiänsä ja hakemaan tavaroita, joita koi ei syö eikä varkaat kaiva ja varasta. Koska juuri kuoleman hätä tulee, tunnustavat he, että he ovat huonolla tiellä, ja että kristityt on oikein saarnanneet. Mutta mistäs surutoin ihminen silloin ottaa lohduksen, koska hän on kaikkena elinaikanansa elänyt suruttomuudessa ja pilkannut kristityitä, niin kuin suruttomat juutalaiset pilkkasit profeetoita sanoen: *”Profeetat puhuvat tuuleen. Ei heillä ole Jumalan sanaa.”*

Kyllä kaiketi suruttomat juutalaiset rupeisit uskomaan profeetaita heidän kuolemansa jälkeen, mutta miksis silloin ei uskoneet, koska profeetat olit vielä elämässä? Miksi silloin katsoit ylön Jumalan vitsausta, koska oli vielä katumuksen armo? Niin se käypi vielä nytkin suruttomille ja pois langenneille, että he saavat kyllä huokata kuoleman kivuissa: *”Minä olen huonolla tiellä. Ei Jumala kuule minun rukouksiani. Minun täytyy mennä siihen paikkaan, josta ei tulla jälleens.”* Näin on täytynyt moni surutoin näinäkin aikoina huokata ja valittaa kuolinvuoteella: *”Meidän elämämme on lyhykäinen ja vaivalloinen, ja koska me tulemme pois, niin ei tulla jälleens.”* Eli niin kuin Salomo matkii heidän puheutensa: *”Me olemme vahingollisia retkiä vaeltaneet. Ei meille ole vanhurskauden aurinko koittanut.”*

Tämä tulee siitä, että suruttomat ovat silloin ylönkatsoneet Jumalan sanaa ja sakramenttia, koska heitä on kutsuttu parannukseen. He ovat silloin nauraneet ja pilkanneet kristityitä, koska heidän olis pitänyt itkemän ja parkuman. He ovat silloin ylönkatsoneet Jumalan armollista kuritusta, koska etsikon aika on ollut. Sen tähden täytyy heidän kuoleman aikana valittaa, että Jeesus on

kaukana ja ettei Jumala enää kuule heidän rukouksiansa. Nyt olis vielä aika nousta ylös synnin unesta. Nyt olis vielä aika ruveta huutamaan ja kolkuttamaan armon oven päälle. Nyt olis vielä yksi lyhykäinen armonaika. Jos suruttomat ja armonvarkaats ottaisit paremmin vaarin armonajasta kuin tähän asti on otettu, koska äkilliset kuolemantapaukset ovat kuuluneet myös tässä seurakunnassa, ja voimallinen parannuksen huuto on kuulunut muutampain kuolevaisten suusta.

Jumala on myös ulkonaisesti vitsallansa kurittanut maakuntaa, jollei ole tämä ”ylönkatsottu” vitsa ylöni pieni, ettei se vaikuta mitään paatuneitten suolissa, että Jumalan täytyy sanoa, niin kuin muinen profeetan Hesekielin suun kautta: ”Hän on heitä koetellut, mutta mitä se auttaa, jollei ylönkatsova vitsa tule?” Ylönkatsottu vitsa on tämä maallinen kuritus ollut sekä Vanhassa että Uudessa Testamentissa. Ei ole moni sen kautta alennut. Ylpeys on jo Mooseksen aikana ollut hirvittävä, koska ihmisen lapset aina napisit Moosesta vastaan, joka oli näkyväinen heidän silmänsä edessä. Mutta Jumalata vastaan se kuitenkin on kansan napiseminen, sillä Jumalan viha julmistui, koska ylpeyden henget toruit Mooseksen kanssa, ja muuttamat putoisit elävänä helvettiin nahkoinensa ja karvoinensa.

Samuelin aikana rupeis se ylpiä kansa ylönkatsomaan Samuelia, joka oli Jumalan profeetta. Silloin sanoi Herra: ”Ei ne ole sinua ylönkatsoneet, mutta minua net on ylönkatsoneet.” Eliaksen aikana rupeis se jumalatoimikuningas Ahab soimaamaan Eliasta, että hänen tähtensä olit nöyrät ajat tulleet. Eiköhän vielä nytkin saatanan joukko ole siinä uskossa, että kristittyin tähden Jumala rankaisee maata nöyrällä ja kalliilla ajalla, ja kristillisyyden tähden on köyhyys tullut. Kyllä he saavat kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat. [*** Se kristittyin [vainooja] Nero syytytti [kaupun]gin palama[an ja] sanoi pakana[Iliselle] kansalle, että [kristityt] syytytit kaupun[gin]. Kaikki näm[ät surut]toman kansa[n

kau]histavaiset te[ot ovat] kirjoitetut ylöns tämän]aikaisille suru[ttomil]le ja paatuneil[le kau]histavaiseksi e[simerkiksi,] /ettei myös maallise[ssa hädäss]ä, opetuslap[set saattavat kuitenkin [h]uudollansa he[rättää] Jeesus-ta. -la, kos-***]

Te Jeesuksen opetuslapset, huutakaat te kuitenkin Jeesuksen perään kaikissa teidän hädissänne ja tuskissänne. Herättäkää Häntä ylös hätähuudollanne, koska kuoleman pelko tulee, koska epäilyksen aallot rupeevat täyttämään sitä pientä laivaa, jossa te olette soutamassa ijankaikkisuuden rannalle. Huutakaat niin korkialla äänellä, että Jeesus herää. Minä uskon, ettei ole Jeesus niin syvään uneen nukkunut, ettei Hän kuule hätäantyneitten opetuslasten huokaus[ta], koska he sanovat Hänelle: ”Herra, auta meitä!” Minä uskon, että Hän nousee asettamaan lainehtivan meren suuret aallot, ja Hän asettaa tuulen ja meren armonsa voimalla. Kuule, sinä Suuri Tuulen ja Meren Asettaja, peljäsytneitten opetuslasten huokaus. Isä meidän, joka olet taivaissa, jne.

EVANKELIUMI: MATT. 8: 23–27

23 Ja kuin hän oli haahteen astunut, seuraivat häntä hänen opetuslapsensa.

24 Mutta katso, suuri ilma nousi merellä, niin että haaksi aalloilta peitettiin. Mutta hän makasi.

25 Niin tulivat hänen opetuslapsensa ja herättivät hänen, ja sanoivat: Herra, auta meitä, me hukumme.

26 Ja hän sanoi heille: te heikkouskoiset, miksi te olette pelkurit? Niin hän nousi ja asetti tuulen ja meren, ja tuli juuri tyveneksi.

27 Niin ihmiset ihmettelivät, sanoen: millainen tämä on? sillä tuulet ja meri ovat myös hänelle kuuliaiset.

Tämän päivän evankeliumista kuulemme, että Jeesuksen opetuslapset olit hädässä ja luulit hukuvansa, vaikka Jeesus oli laivassa. Mikä ylösrakennus mahtaa nyt siitä tulla Jeesuksen ristin vihollisille? Jos me nyt

saarnaisimme suruttomille, että Jeesuksen opetuslapset olit epäuskoiset, että he luulit hukkuvansa, vaikka Jeesus oli laivassa, niin muutamat suruttomat pääsevät sen kautta vahvistamaan sitä väärää järjestystä, kuin heillä on, että opetuslapset olit pelkurit, että he pelkäisit kuolemata. *”Eipä net olleet valmiit kuolemaan, niin kuin muutamat heränneet ovat kerskanneet, että het on valmiit.”*

Niin saarnaavat ne suruttomat, jotka ovat oikein rohkiat pilkkaamaan kristityitä. *”Pelkäsitpä opetuslapset kuolemata, vaikka Jeesus oli laivassa. Eipä niillä ollut niin suuri rohkeus kuolemata vastaan kuin muutamilla kristityillä, jotka sanovat itsensä valmiiksi.”* Meidän täytyy siihen vastata niin, ettei ole koskaan ollut niin suuri rohkeus kristityillä kuin muutamilla paatuneilla, jotka menevät päätänsä myöten kuolemaan, vaikka kuinka vaarallinen paikka olis. Sillä ei paatuneet pelkää kuolemata ennen kuin he juuri sulaan putoavat. Se on nähty monta kertaa, että paatuneet ei pelkää kuolemata, vaikka mikä vaarallinen paikka olis, sillä niillä on niin suuri voima ja itse päällensä luottamus, ettei he pelkää mitään. Ei heillä ole pelko kuolemata, eikä ole heillä pelko Jumalasta, eikä myös vihollisesta.

Mutta ei Jeesuksen opetuslapsilla ole koskaan semmoinen jalo rohkeus kuin muutamilla paatuneilla on. Sillä Jeesuksen opetuslapset näkevät kyllä, kussa vaarallinen paikka on. Ei he mene prameudellansa ja ylpeydellensä näkyväiseen vaaraan. Toiseksi merkitään nyt, että Jeesuksen opetuslapset avuksensa huutavat Jeesusta hengen hädässä, mutta jumalattomat kiroavat, koska joku vahinko tapahtuu. Ja jos vielä joku surutoin rupeaa huutamaan Jeesuksen perään kuoleman hädässä, ei hän kuitenkaan huuda niin, että Jeesus kuulee. Ja millä uskalluksella hän mahtaa huutaa Jeesuksen perään, joka on Jeesusta kaikkena elinaikanansa pilkannut ja ylönkatsonut? Se katumaton ryöväri rupeis kuoleman hädässä rukoilemaan Jeesusta, mutta se rukous tuli pilkkaamiseksi, vaikka ei

ollut pilkkaamamieli. Ja minkä tähden se rukous tulee pilkkaamiseksi? Sen tähden, ettei hän uskonut Jeesuksen päälle. Sillä hän sanoi: *”Jos sinä olet Kristus, niin auta itseäs ja meitä.”*

Ei auta siis suruttomia ja paatuneita se väärä usko, että kuin Jeesuksen opetuslapset pelkäisit kuolemata silloin, ei ole net muut kuin villihenget ja hengellisessä ylpeydessä, jotka sanovat itsensä valmiiksi, sillä ei ollut vielä silloin Jeesuksen opetuslapset valmiit kuolemaan. Vaikka muutamat armonvargaat tällä ajalla ottavat opetuslapsia kristityksi ennen Vapahtajan kuolemata, mutta se on kokonansa turha luulo, jolla armonvargaat lohduttavat itsensä, koska he kuolleella uskolla nojaavat opetuslasten uskon päälle, joka oli ennen Vapahtajan kuolemaa.

Armonvargaat tuntevat, että opetuslasten kristillisyyttä oli saman kaltainen kuin armonvarkailta pruukaa olla. Niillä oli kostonpyyntö, niin kuin armonvarkailta. Niillä oli maailma kokonansa sydämessä, niin kuin armonvarkailta pruukaa olla. Niillä oli sydän muuttumaton, niin kuin armonvarkailta. Ei niiden opetuslasten katumuksesta ole mitään kirjoitettu ennen kuin Jeesus kuoli. Vasta Vapahtajan kuoleman jälkeen on opetuslapsille tullut sydämellinen muret. Ja tämä muret valmisti heidän sydämitänsä vastaan ottamaan Jeesuksen ylösnousemisen voimaa. Mistäs tulee nyt armonvarkaille semmoinen ilo kuin Jeesuksen ylösnouseminen vaikutti heissä? Armonvarkailta on hankasydämet, jotka ei tunne muretta Jeesuksen kuolemasta eikä tunne iloa Hänen ylösnousemisestansa.

Älkää luottako, suruttomat ja armonvargaat, sen päälle, että Jeesuksen opetuslapset pelkäisit kuolemata, sillä ne olit vielä suruttomat silloin. Ei ne olleet vielä kristityt, sillä ne samat Jeesuksen opetuslapset menit jälkeen ilolla kuolemaan, koska vaino tuli kristittyin päälle. Silloin ei peljänneet opetuslapset kuolemata. Silloin oli kuollut usko

loppunut, ja elävä usko oli tullut sijaan. Silloin oli kuoleman pelko loppunut. Silloin oli Herra Jeesus vahvistanut heidän uskonsa, että saatoit ilolla ja riemulla kuolla Jeesuksen nimen tähden.

Nyt ovat kaikki suruttomat ja armonvarkaast saaneet kuulla, että opetuslapsilla ei ole ollut elävä usko silloin, koska he pelkäisit kuolemata, mutta vasta jälkeen tuli heille elävä usko, koska he sait Pyhän Hengen. Ja me olemme kuulleet, että kuoleman pelko katois vainon aikana. Silloin he menit ilolla kuolemaan Jeesuksen nimen tähden. Eikä myös niillä kristityillä, jotka taudin kautta [ovat] kuolleet, ole kuoleman pelko ollut, vaan net on ottaneet kuoleman enkelin vastaan ilolla ja riemulla. Niin kuin myös näinä aikoina muutamat kristityt ovat nähtävästi ilolla kuolleet, jota ei suruttomatkään saata kieltää.

Mutta suruttomain kuolemasta on jäänyt semmoinen tunto, että muutamilla ei ole tuntokaan herännyt kuolinvuoteella, ja muutamilla on tunto herännyt, mutta ei jaksaneet uskoa, että he olisit tunteneet armoa. Usiammat ovat valittaneet, ettei Jumala kuule heidän rukouksiansa; heidän on täytyntä tuomita itsensä kuolinvuoteella. Ja se omantunnon tuomio ei ole tainnut muuttua kuoleman jälkeen. Harvat ovat päässeet altaasta portista sisälle, joille Jumala on antanut katumuksen armoa pitkällisen sairastamisen kautta. Ja ne raukat, jotka ovat armon tilasta langenneet, niille on tullut vielä raskaampi tuomio kuolinvuoteella. Net ei ole saattaneet heräämättömällä tunnolla mennä ijankaikkisuuteen, ei ne ole saattaneet entisiä Jumalan Hengen töitä kaataa, mutta he ovat tunnustaneet tämän kristillisyyden oikiaksi, vaikka he ovat tuominneet itsensä.

Ajatelkaat nyt perään, kaikki suruttomat ja armonvarkaast, niin myös pois langenneet, kuinka lyhykäinen tämä armonaika on ja kuinka pian se loppuu. Vaikka kuinka

onnellinen olis ihminen tässä maailmassa, ei hän saa kuitenkaan nautita tämän maailman hyvyttä kauan. Hänen täytyy jättää kaikki, mikä hänelle on rakas ja kallis maailmassa, olkoon tavara, ilo eli hekuma, hänen täytyy net kaikki jättää ja lähteä pitkälle matkalle. Mikäs ilo hänelle tulee ijankaikkisuudessa, koska rakkaimmat kappaleet jäävät tähän maailmaan, ja hän itse lähtee toiseen maailmaan, ja ei ole armonajassa koonnut sen kaltaisia tavaroita, joita koi ei syö, eikä varkaat kaiva ja varasta. Jos muuta helvettiä ei olis, täytyy hänen kuitenkin olla alinomaisessa murheessa, tuskassa ja köyhydessä, koska hän tulee tyhjänä ja paljaana ijankaikkisuuteen. Ja rakkaimmat kappaleet ovat jääneet tähän maailmaan, joita hän ei saa ikänänsä takaisin.

Katsokaat, mikä hätä tuli opetuslapsille, vaikka Jeesus oli laivassa, mutta ei ollut vielä sydämessä, koska sydän oli tarttunut maailmaan. Niille tuli silloin kova pelko kuolemasta sen tähden, että heillä oli väärä usko, vaikka se oli puukstavin jälkeen oikia usko. Sillä niillä oli semmoinen usko, että Jeesus oli Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja, jonka piti Israelin lunastaman pakanain vallan alta ja kaikesta maallisesta hädästä. Mutta ei tämä usko saattanut heitä valmistaa kuolemaan, sillä se oli ainoastans yksi luulousko, ja vielä sittekin väärä, koska he luulit Vapahtajan kautta voittavansa maailman tavaroita, kunniaa ja hyviä päiviä.

Semmoiseen uskoon menisit mielellänsä kaikki suruttomat ja armonvarkaast. Jos heille saarnattaisiin semmoinen evankeliumi, että Kristuksen kautta te voitatte suuren tavarain ja kunnian maailmassa, niin pakanat menisit varsin siihen uskoon. Mutta jos niin saarnattaisiin suruttomille, että Kristuksen kautta te tulette vihatuksi ja vainotuksi maailmalta, siihen uskoon ei mene yksikään kääntymätöin ihminen. Vaikka se on tosi, mitä Jeesus sanoo opetuslapsillensa: *”Etsikää ensinnä Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttansa, niin kaikki nämät teille annetaan.”*

Sillä rietas se on, joka tekee ihmisiä köyhäksi. Ja kaikki ihmiset tulisivat hyvin aikaan elatuksen puolesta, jos he käyttäisivät ruumiin ja sielun voimat oikein nuoruudesta saakka. Mutta oikiat kristityt ei rukoile enemmän Jumalalta, kuin että jokapäiväinen leipä olisi, sillä he tuntevat, että tämä [[maallinen tavara ei auta heitä kauvas, vaikka kuinka paljon olisi. Sen tähden ei ole opetuslapset heluntaipäivän jälkeen huolineet maallisesta tavarasta. Vaikka Simon noita tarjois Pietarille rahaa, että hänki sais Pyhän Hengen lahjan, mutta ei Pietari huolinut.

Meillä on toivo ja uskallus Jumalaan, että oikiat Jeesuksen opetuslapset, jotka kääntymättömässä tilassa pelkäävät kuolemata, vaikka Jeesus on laivassa, pitää kääntymisen ja uuden syntymisen jälkeen, koska ovat Pyhän Hengen saaneet, tuleman valmiiksi kuolemaan, niin että he saattavat sanoa Jobin kanssa: *”Minä tiedän minun Lunastajani elävän.”* Ja Paavalin kanssa: *”Minä halajan eritä täältä ja olla Kristuksen kanssa, joka paljon parempi on.”*

Niin on meidän toivomme, että vaikka maailma kovin pakkaa kristitynki sydämeen, ja

epäilyksen aallot tahtovat upottaa sen pienen laivan, jossa Jeesus makaa, jossa opetuslapset soutavat, pitää heidän kuoleman kauhistuksessa herättämän Jeesusta hätähuollansa. Ja Jeesus nousee ylös ja asettaa tämän maailman tuulen ja nuhtelee epäilyksen aallot], että tulee tyven lainehtivalla merellä, ja epäilyksen aallot asetetaan. Ja Jeesuksen opetuslapset pääsevät soutamaan rauhan haminaan, joka on toisella puolella merta, jossa he saavat levätä ja nautita Jeesuksen armollista läsnä olemista, ja kuulla joka päivä Hänen opetuksiansa ja nähdä niitä suuria ihmeitä, joita Hän tekee kansassa. Ja viimein saavat he veisata siinä uudessa Jerusalemissa Hoosianna Daavidin Pojalle. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma N:o 24 / Kansallisarkisto, Helsinki /

[[kaksinkertaisten hakasulkujen väli]] loppupuolella on hävinnyt käsikirjoituksesta [=yksi lehti]. Se osa on otettu Häklin julkaisusta ”LLL: SAARNOJA”.

Käsikirjoituksessa [*****] -merkkien väli on lehdellä, josta on repeytynyt 2/3 pois. Sulkeissa oleva kirjoitus on ”arvelua”.

Pyhä Pietari kirjoittaa kristityille, että he ovat uudestisyntyneet, ei katoavaisesta, vaan katoamattomasta siemenestä, nimittäin elävästä Jumalan sanasta, joka iankaikkisesti pysyy.

Ja niistä Jumalan sanoista pitää meidän otta-
man vaarin, sillä me olemme myös uudesti-
syntyneet siitä turmelemattomasta sieme-
nestä, joka tähän peltoon on kylvetty.

Vaikka tämä peltopalanen, joka on pohjan
maalla, ei taida niin hedelmällinen olla, kuin
se pelto, joka on Kaanaan maalla, kussa pa-
ras pelto satakertaisen hedelmän kantaa, on
se ainoastaan tietävä asia, että turmelemat-
tomat siemenet ovat kylvetyt, ja niistä tur-
melemattomista siemenistä ovat ne harvat
sielut jälleen syntyneet, jotka syntyneet
ovat. Mutta vaikka siementen Herra on kyl-
vänyt hyvän siemenen peltoonsa, on myös
vihamies kylvänyt ohdakkeita siihen samaan
peltoon. Hän on kylvänyt niitten ohdakkeit-
ten siemeniä ihmisten maatessa. Vihamies
on sen tehnyt kateudesta. Ei vihamies tosin
voita mitään siitä, että hän kylvää ohdak-
keita siihen peltoon, johon siementen Herra
on turmelemattoman siemenen kylvänyt.
Mutta ei vihamies kysy sen perään, mitä hän
voittaa, saati hän saattaisi vahinkoa tehdä
toiselle.

Ahneuden luonto on se, ettei hän ilman mak-
sutta tee mitään. Mutta kateuden henki ei
katso sen perään, mitä hän voittaa, saati hän
saattaisi vahinkoa tehdä toiselle. Sen tähden
on myös vanhassa Ruotsin laissa iso rangai-
sus määrätty sille, joka kylvää ohdakkeita toi-
sen miehen peltoon, jos vain saatettaisiin vii-
sata, että hän on sen tehnyt. Mutta ei suin-
kaan vihamies ota päähänsä, että hän on
semmoisen vahingon tehnyt, sillä me nä-
emme, ettei vihamiehen palvelijakaan ota
mitään päähänsä, joka olisi paha, vaan he
kieltävät aina ja peittävät pahoja tekojansa.
Ensiksi maallisen oikeuden edessä, ja vielä
hengellisen oikeuden edessä.

Niin sanovat huorat ja varkaat, koska heitä
tämmätään oikeuteen: *"Sinun pitää viisaa-
man"*, ja *"tuokaa vieraat miehet"*. Ja koska
he tulevat hengelliseen oikeuteen, sanovat
varkaat: *"Ei tarvitse maailmalle huutaa."* Ei
suinkaan rietas ota päällensä yhtään syntiä.
Eikä hänen palvelijansa ota päällensä syn-
tejä, joita he tehneet ovat.

Koska nyt vihamies on kylvänyt ohdakkeita
Jumalan peltoon, ja sen hän on tehnyt ihmisen
maatessa, eli koska kaikki ihmiset olivat
nukkumassa, niin olisi paras neuvo ruveta
tästedes valvomaan, ettei vihamies pääsisi
aina tästedes kylvämään enemmän ohdak-
keita Jumalan peltoon. Minä tiedän, ettei
rietas tohdi silloin kylvää ohdakkeita, koska
ihmiset ovat valvomassa. Mutta jos vielä ne-
kin, joita Isäntä eli siementen Herra on pan-
nut vartijaksi, rupeavat nukkumaan, niin
kuin tähän asti on nukuttu, kyllä sitten viha-
mies pääsee kylvämään ohdakkeita nisujen
sekaan.

Ne harvat nisunjyvät, jotka nyt ovat kasva-
massa ohdakkeitten seassa muistakoon, että
he ovat turmelemattomasta siemenestä
syntyneet, vaikka he ovat joka haaralta oh-
dakkeilta ahdistetut, ettei pääse aurinko niin
paistamaan heidän päällensä, kuin tarvitsisi,
jotta ne harvat maitojyvät, jotka nyt näkyvät
Jumalan pellossa, pääsisivät kypsymään ja
hedelmän kantamaan.

O, armollinen Isä taivaan, joka olet hyvän,
painavan ja turmelemattoman siemenen
kylvänyt peltoon, muistuta niitä harvoja mai-
tojyviä, jotka nyt näkyvät ohdakkeitten se-
assa, muistuta heitä heidän turmelematto-
masta luonnostansa, että he ovat turmele-
mattomasta siemenestä syntyneet. Ja vaikka
kuinka ohdakkeilta ahdistetut, eivät kuiten-
kaan vielä tukahdutetut, kantaisivat sen

verran hedelmää, että siementen Herra saisi jotakin vaivansa edestä pellostansa, ettei Hänen tulevana vuonna tarvitsisi hakea siementä muualta, jos pakkanen ei pane peltoa, jossa nämä maitojyvät ovat aina kasvamaassa. Niin kuin se on vaarallinen täällä pohjan maalla, kussa on sadetta kyllä ja kastetta myös joltisesti, mutta harvoin auringonpistettä. Että armollinen Herra Jeesus varjelsi näitä maitojuviä lumisateesta, rakeista ja rajuilmasta, että he pääsisivät kypsymään, ennen kuin syyspakkanen tulee. Kuule, sinä Suuri Siementen Kylväjä, köyhäin, isoovaisen ja väsyneitten peltomiesten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 13: 24–30

24 Toisen vertauksen pani hän heidän eteensä, sanoen: taivaan valtakunta on ihmisen vertainen, joka kylvi hyvän siemenen peltoonsa.

25 Mutta ihmisten maatessa tuli hänen vihollisensa ja kylvi ohdakkeita nisuin sekaan, ja meni pois.

26 Mutta kuin oras rupesi kasvamaan ja hedelmän kantoj, silloin näkyivät myös ohdakkeet.

27 Mutta perheen isännän palvelijat tulivat ja sanoivat hänelle: Herra, etkös hyvää siementä kylvänyt peltoos? kusta siis sillä on ohdakkeet?

28 Niin sanoi hän heille: vihamies sen teki. Mutta palvelijat sanoivat hänelle: tahdotkos, että me menemme ja kokoomme ne?

29 Mutta hän sanoi: en, ettette ohdakkeita kootessanne myös tempaisi ynnä heidän kanssansa nisuja pois.

30 Sallikaat molemmat kasvaa elonaikaan asti; ja elon-ajalla sanon minä elomiehille: kootkaat ensin ohdakkeet, ja sitokaat heitä lyhteisiin poltettaa, mutta nisut kootkaat minun aittaani.

Me kuulemme tästä pyhästä evankeliumista, että yksi ihminen kylvi hyvän siemenen peltoonsa, mutta ihmisten maatessa tuli vihamies ja kylvi ohdakkeita, ja palvelijat

tahtoivat hävittää ohdakkeet, mutta eivät saaneet lupaa Herralta. Seuraavaisesti siitä, pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, **kuinka kylväjä kylvää hyvän siemenen, ja minkä tähden palvelijat tahtovat niitä ohdakkeita nykiä? Ja minkä tähden Herra ei salli sitä tehdä?** Mutta herättäköön se Suuri Siementen Herra kaikki ihmiset valvomaan, ettei vihamies pääsisi ohdakkeita kylvämään, niin kuin hän on tähän asti kylvänyt.

1. Palvelijat! Te olette nähneet, että Herra on näinä aikoina kiskonut peltomaata pohjan maalla, kussa ennen ei ole freistattu peltomaata valmistaa lyhykäisen kesän tähden, niin myös kylmän ilman tähden, ja likellä olevaisten tuntuereitten tähden, koska ei ole ollut toiveita kasvusta. Mutta me näemme, että siementen Herra on viisauressansa edeskatsonut tämän peltopalasen soveliaaksi, koska Kaanaan maassa ei kasva muuta, kuin orjantappuroita ja ohdakkeita, kussa on saatu ennen satakertainen hedelmä. Mutta nyt on Kaanaan maa joutunut uuruukoon [eli rappiolle] peltomiesten huolimattomuuden kautta.

Eikä ole Saksan maassakaan parempi peltomaa, vaikka siellä oli Lutheruksen aikana jonkunlainen. Mutta nyt on paras peltomaa mustan pakanan riikissä, kussa ennen ei ollut peltomaata ollenkaan. Ja se näyttää siksi, niin kuin siementen Herra olisi päättänyt kylvää siihen maahan, kussa peltoa ei ole ennen pruukattukaan. Koska Herran pelto muissa paikoissa makaa mahona peltomiesten laiskuuden ja huolimattomuuden tähden, jotka ovat antaneet Herran pellon mennä rappiolle. Kussa ennen on ollut Herralla pelto, siinä on nyt aivan orjantappuroita ja ohdakkeita, joista rietas äijä tekee prasun. Koska hän, niin kuin Raamattu todistaa, käy ympäri karkeita paikkoja, etsii lepoa, eikä löydä, täytyy hänen välistä paistaa persettänsä valkean edessä, johonka hän panee ne orjantappurat ja ohdakkeet, jotka nyt kasvavat pellossa.

Ja vaikka nyt Jumalan pelto on mahona sekä Kaanaan maassa, että myös Saksan maalla ja joka paikassa, kussa ennen on ollut peltoa. Vaikka orjantappurat ja ohdakkeet kasvavat joka paikassa, kussa ennen on kasvanut nisunjyviä, niin kuitenkin vihamies kylvää ohdakkeita Jumalan peltoon, kussa hän näkee olevan muutamia nisunjyviä itämässä. Ja sen hän tekee aivan kateudesta, sillä ei vihamies voita mitään siitä, että hän pilaa toisen pelton. Mutta se ilo, jonka vihamies saa toisen miehen vahingosta, kehottaa häntä siihen.

Kateuden henki iloitsee aina toisen ihmisen vahingosta. Jokohan sitten kateuden henki asuu maksassa eli peräsuolella. Mutta sen me olemme nähneet, että ilo tulee kateuden hengelle, koska toiselle tulee vahinko. Ja sen tähden tulee myös riettaan enkeleille ilo kristittyjen lankeamisesta. Jos vaan yksi kristitty kompastuisi, niin varsin tulee riettaan enkeleille ilo siitä. Ja he pääsevät sitten sanomaan: *”Katso, tuommoiset ovat kristityt!”*

Mutta ei suinkaan vihamies saisi niin paljon ohdakkeita kylvää Jumalan peltoon, jos ihmiset olisivat valvomassa. Mutta eivät he jaksavalvoa. Siinä on syy. Vapahtaja sanoo nimitäin tämän päivän evankeliumissa, että vihamies tuli ihmisten maata. Eivät he olleet valvomassa. Valitettavasti on hän jo kylvänyt paljon ohdakkeita tänä vuonna Jumalan peltoon. Muutoin olisi tämä peltopalanen koko kaunis. Mutta vihamies on jo keväällä kylvänyt ohdakkeet, varsin kuin hyvä siemen oli pantu maahan. Ja nyt, koska oras rupesi näkymään, ovat ohdakkeet itäneet. Ja me näemme, että ne ohdakkeet, jotka kasvavat pellossa, ovat paljon isommat ja lihavammat, kuin muissa paikoissa.

Kussa on karkea maa ja kivistö, siinä ovat orjantappurat ja ohdakkeet pienemmät. Mutta ne ohdakkeet, jotka kasvavat pellossa, ovat isot ja paksut, ja ovat kohta sen miehen pituiset, joka niitä on kylvänyt. Ja ne ovat sangen vahingolliset pellossa, sillä ne ottavat niin ison sijan, ja ne tukahduttavat vielä sen

hyvän siemenen. Ja ne harvat maitojyvät, jotka turmelemattomasta siemenestä syntyneet ovat, eivät pääse oikein kasvamaan ja kypsyymään niitten kirottujen ohdakkeitten tähden.

2. tutkistelemus: Ei ole siis ihme, että palvelijat tahtovat koota ohdakkeita pellost, ennen kuin ne pääsevät kasvamaan, mutta ei Isäntä salli sitä, sillä he saattaisivat ynnä ohdakkeitten kanssa temmata myös nisuja, ja se olisi vahingollista.

Palvelijoilla olisi kyllä halu niitä vahingollisia ruohoja temmata ja poisjuurittaa, mutta Isäntä on heitä kieltänyt sitä tekemästä, ettei vahinko tulisi nisunjyville sen kautta. Sillä ei ole pelto niin kuin naurismaa, eli perunamaa, josta ihmiset korjaavat vesiheiniä ilman vahingotta. Mutta pelto, kussa nisunjyvät ovat kasvamassa, tulisi poljetuksi, jos palvelijat rupeaisivat nykimään ohdakkeita. Sen tähden, koska palvelijat kysyivät Isännältä: *”Tahdotkos, että me menemme ja kokoamme ne?”* sanoi Isäntä heille: *”En, ettette ohdakkeita kootessanne tempaisisi myös nisuja ynnä heidän kanssansa.”* Ei sen vuoksi, etteivät palvelijat saata erottaa ohdakkeita nisuista, vaikka nämä ovat kyllä ensin nisun kaltaiset, niin että se palvelija, joka ei ole oppinut tuntemaan ja erottamaan ruohoja, saattaisi kyllä tapaturmaisesti temmata nisuja ohdakkeitten juuressa. Mutta senkin tähden, että pelto poljetaan, jos palvelijat rupeaisivat sieltä ohdakkeita kiskomaan ylös, ja että nisut kanssa taitamattomuuden kautta temmattaisiin. Sen tähden on Herra kieltänyt palvelijoitansa, ettei saa palvelijat mennä kiskomaan ohdakkeita ennen kuin elonaika tulee.

Mutta ei ole Herra kieltänyt palvelijoitansa niitä ohdakkeita kokoamasta, jotka kasvavat pellon syrjällä, sillä niistä tulevat pahat siemenet, joita maailman tuuli lennättää peltoon. Ja niitten ohdakkeitten poisjuurittamisessa pitäisi palvelijoitien olla oikein kiivaita, niin kuin me näemme Joosuan kirjasta.

Mutta ei ole palvelijoilla niin suuri halu siihen, että hävittää niitä ohdakkeita, jotka kasvavat pellon pyörtänöllä.

Muutamit palvelijat tahtovat aivan niitä ohdakkeita temmata, jotka kasvavat pellossa nisujen keskellä. Mutta siinä taitaa olla heillä vähäsen ymmärtämättömyyttä, koska he eivät ymmärrä niin siivosti temmata ohdakkeita, etteivät nisut myös tulisi temmatuksi ynnä ohdakkeitten kanssa. Te kuulette nyt, hyväntahtoiset palvelijat, ettei se ole Isännän tahto, että teidän pitää kokoaman ohdakkeita pellostä ennen kuin elonaika tulee, vaikka teillä on halu kyllä niitä ohdakkeita koota, jotka kasvavat pellossa. Mutta Isäntä vastasi: *”En, ettette ohdakkeita kootessanne tempaisi ynnä heidän kanssansa nisuja pois. Malttakaa siis, palvelijat, ja sallikaa kasvaa molemmat elonaikaan asti. Ja elonaikana sanon minä elomiehille: Kootkaa ensin ohdakkeet ja sitokaa heitä lyhteisiin poltettaviksi, mutta nisut kootkaa minun aittaani.”* Me kuulemme, että elomiehet eivät ole samat miehet kuin ne palvelijat, jotka tahtovat temmata ohdakkeita pellostä.

Nyt me olemme siis ymmärtäneet, että siementen Herra on kylvänyt hyvän siemenen peltoonsa. Mutta vihamies tuli yöllä ihmisten maatessa ja kylvi ohdakkeita samaan peltoon. Sitä ei olisi vihamies saattanut tehdä, jos ihmiset olisivat olleet valvomassa. Mutta eivät he ole jaksaneet niin valvoa, ettei vihamies olisi päässyt pahaan siementä kylvämään. Mutta koska nyt palvelijat ihmettelevät, mistä nämä ohdakkeet ovat tulleet, täytyy Isännän sanoa heille, että vihamies sen teki. Ja koska ne samat palvelijat näkevät, että ne ohdakkeet, joita vihamies on kylvänyt, tekevät suuren vahingon pellolle, niin tahtovat nämä palvelijat koota niitä ohdakkeita pellostä. Mutta Isäntä kieltää nyt heitä kokoamasta. Ei ole Isäntä kieltänyt heitä kokoamasta niitä ohdakkeita, jotka kasvavat pellon pyörtänöllä.

Nyt on kysymys tämä, kuinka paljon nisuja Isäntä viimein saa tästä pellostä, joka tähän näinä aikoina on kylvetty. Vissimmästi tulisi perheen Isännälle ilo, jos nämä maitojyvät, jotka ohdakkeitten seassa kasvavat, pääsisivät kypsymään, niin saisi hänkin kerran maistaa uutista siitä pellostä, joka on pohjan maalla kasvanut. Mutta pohjan maalla on sangen kylmä ilma ja lyhykäinen kesä, ja harvoin auringonpaiste.

Pelto kasvaa kyllä hopusti, ja joutuu täällä pikemmin kuin Kaanaan maassa sen valkeuden tähden, joka täällä on yötä päivää, erinomattain Johanneksen aikana, koska sitä vastaan yö ja pimeys on enemmän aikaa Kaanaan maassa. Ne ihmiset, jotka ovat valvomassa, näkevät täällä lukea kirjaa Johanneksen aikana, mutta Kaanaan maassa ei näe kukaan lukea kirjaa. Ja tämä valkeus tekee niin paljon, että pelto on täällä joutuisampi kuin Kaanaan maassa. Mutta Kaanaan maa on kuitenkin sen kaltainen maa, josta voita ja hunajaa vuotaa. Ja sen tähden on se maa ollut hedelmällisempi kuin Saksan maa.

Vaikka nyt pelto Kaanaan maassa on mahona, saatiin apostolien aikana satakertainen hedelmä parhaasta pellostä. Mutta täällä, kussa kesä on lyhykäinen ja harvoin aurinko paistaa, saadaan välistä neljänjä välistä viidenkertainen hedelmä. Ja kylväjä saa välistä olla tyytyväinen, jos hän saa siemenenkään takaisin. Eivätkä jyvät täällä ole niin painavat kuin Kaanaan maalla. Mutta se on kuitenkin parempi tyhjää, koska siementen Herra on saanut tänäkin vuonna maistaa uutista siitä pellostä, joka on kasvanut pohjan maalla.

Jos ei pakkänen pane peltoa, niin on meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että ne harvat maitojyvät, jotka nyt ovat kasvamassa Herran pellossa, tulisivat hedelmällisiksi siksi kuin elonaika tulee, että Herra tultuansa löytäisi muutamia nisunjyviä. Mutta rukoilkaamme siementen Herraa, että Hän antaisi enemmän kastetta taivaasta, ja että

Hän sen kasteen lisäksi antaisi armollisen aurinkonsa paistaa tämän peltopalasen päälle, että se tulisi hedelmälliseksi, että Hän varjellisi maitojyviä lumisateesta, rakeista ja rajuilmasta, ettei pakkanen panisi peltoa ennen kuin elomiehet tulevat niittämään, ja ettei

vihamies saisi enää tulla yöllä ihmisten maatessa pilaamaan tätä peltoa, jossa oras on alkanut viheriöitsemään. Amen.

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 1) / Oulun maakunta-arkisto /

Eloa on paljon, mutta työväkeä on vähän. Rukoilkaat siis elon Herraa työväkeä lähettämään eloonsa.

Kun Herra Jeesus vaelsi läpi Herran peltoa, joka tosin oli täynnä rikkaruohoa, näki Hän hyvin, kuinka vähän yksi työmies saattaa toimittaa pellolla, joka oli niin pitkä ja leveä, ettei yksikään ihminen voinut nähdä sen päätä. Tämä pelto oli tosin jo ennen profeettojen kyntämä ja muokkaama, mutta Vapahtajan aikana melkein umpeen kasvanut rikkaruohoja. Johannes Kastaja yritti puhdistaa rikkaruohon pois, mutta hän saattoi ainoastaan valmistaa Herralle tien sen suuren pellon läpi, joka oli täynnä orjantappuraa ja ohdaketta. Ei siis ihme, että Herra, joka nyt kävi sen suuren pellon läpi sitä tietä, jonka Kastaja oli valmistanut, näki sen olevan aivan anteeksiantamatonta, että pellon viljely oli niin laiminlyöty ja huonosti hoidettu, kun melkein koko pelto oli kasvanut umpeen rikkaruohoista. Sen tähden sanoi Hän opetuslapsillensa: *”Eloa on paljon, mutta työväkeä vähän. Rukoilkaat siis elon Herraa lähettämään uskollista työväkeä eloonsa.”*

Se on epäilemättä pellon viljelijäin syy, että pelto on täynnä orjantappuraa ja ohdaketta, sillä vaikka maaperä saattaa olla kova ja raskas muokata, on kuitenkin nähty, ettei ahkeran työmiehen vaiva jää kokonaan palkitsematta. Siinä luvatussa maassa oli maa tosin hedelmällisempi kuin täällä kylmässä pohjolassa, missä aurinko ei milloinkaan ole niin korkealla taivaalla kuin luvatussa maassa. Ja taivaan kaste on täällä pohjolassa aika vähäinen, vastoin sitä, mitä se oli Kaanaan maassa. Ahkera työmies saattoi Kaanaan maassa saada kolmekymmentäkertaisen sadon huonommasta maasta ja kuusikymmentäkertaisesti paremmasta maaperästä ja vieläpä satakertaisen sadon parhaimmasta maasta. Mutta täällä kylmässä pohjolassa saa pellon viljelijä kiittää Jumalaa, jos hän saa leikata kahdeksan tai yhdeksänkertaisen sadon parhaasta maaperästä, muutoin hän

saa olla tyytyväinen neljän- ja viidenkertaiseen satoon. Ja välistä hän ei saa mitään koko pellostaan. Joko on peltomaa niin kova, ettei se voi kantaa mitään hedelmää, tai sitten on siemen niin huono, ettei se voi itää, tai sitten pelto paleltuu yöpakkasessa, tai sitten saa peltomies vain pitkää olkea jyvien ja ytimien sijasta.

Apostoli Pietari kylvi helluntaipäivänä ja sai korjata enemmän kuin satakertaisen sadon. Mutta silloin olikin saapuvilla erinomainen siemenvilja, ja meidän tulee myöskin muistaa, että pelto oli jo toisten työntekijöiden muokkaama ennen häntä, niin kuin meidän Vapahtajamme todistaa, että toiset ovat työtä tehneet ennen teitä ja te saatte niittää. Mutta paljon riippuu myös siemenviljasta, sillä jos kylväjällä on huono siemen, niin ei voi odottaa mitään runsasta satoa. Jotkut pellon viljelijöistä ovat niin huolimattomia, etteivät puhdistaa siemenviljaa, vaan kylvävät [sen] peltoon niin likaisena, kuin se siemen on, jota ei milloinkaan ole seulottu. Semmoiset pellonviljelijät kylvävät itse rikkaruohoja peltoonsa. Onkos sitten ihmeellistä, että heidän peltonsa on täynnä rikkaruohoa?

Se, joka ostaa siemenviljansa muilta, ei koskaan voi olla varma vuodentulostaan, jos hän ei ensin idätä sitä omassa sydämessään. Mutta parasta kuitenkin olisi, jos peltomies voisi saada siemenen omasta pellostaan, jonka tulee olla puhdistettu ja vapaa rikkaruohosta. Muutoin ei ole yhtään peltoa, joka olisi täysin rikkaruohoton. Sen saattoi nähdä jo apostolien aikana. Olkoon siemen, vaikka kuinka puhdas ja vapaa rikkaruohon siemenistä, niin voi rikkaruohon siemen tulla muualta. Maailman tuuli saattaa kuljettaa rikkaruohon siemenen Herran peltoon. Niin on asianlaita ohdakkeen siementen kanssa, jotka ovat hyvin kevyet. Ne seuraavat tämän maailman ilmojen ja tuulen mukana.

Mutta vaikka ei tuuli puhaltaisi yhtään maailmasta, niin voi vihollinen tosin kylvää rikkaruohoja Herran peltoon, kun ihmiset nukkuvat. Sen me kuulemme kohta tämän päivän evankeliumista. Kun ihmiset nukkuvat, juuri silloin saa vihollinen tilaisuuden kylvää rikkaruohoja Herran peltoon. Mutta minkä tähden pitää ihmisten nukkua, kun he tietävät, että vihollinen valvoo? Ja juuri silloin, kun ihmiset nukkuvat, juuri silloin saa vihollinen tilaisuuden kylvää rikkaruohon siemenet Herran peltoon! Jos yksikään olisi valveilla ja pitäisi Herran peltoa silmällä, ei vihollinen saisi tilaisuutta kylvää rikkaruohoa Herran peltoon. Mutta kun kukaan ei ole valveilla, kuinka silloin käy?

Joo, se käy niin, että vihollinen tulee ja kylvää rikkaruohoa. Mutta miksi sitten kaikkien pitää olla unen raskauttamat? Ettekös näe, että vihollinen vaanii pellon takana hämärässä? Ettekös näe, että hänellä on säkki täynnä rikkaruohon siemeniä? Ettekös näe, että hän tahtoo tehdä kylväjälle vahinkoa ja tehdä kylväjän vaivan ja työn turhaksi? Ja kuitenkin te nukutte! Ei yhtään ihmistä ole koko pellolla, joka jaksaa valvoa. Ei ole totisesti ihmeellistä, että pelto on täynnä rikkaruohoja, kun kaikki ihmiset makaavat ja nukkuvat synnin unessa.

Jos täällä on joku sielu, joka on valveilla, niin hän valvokoon nyt peltoa, ettei vihollinen saisi tilaisuutta kylvää vielä enemmän rikkaruohoja kuin hän on kylvänyt. Mutta ei siinä kyllä, että Herran pelto on täynnä orjantappuroita ja ohdakkeita, joita vihollinen on kylvänyt, kun kaikki ihmiset ovat jättäytyneet unen valtaan, mutta myös siemen näyttää olevan kelvoton, vaikka pyhä siemen aina ja kaikkina aikoina on ollut puhdas ja hedelmällinen. Sillä taivaallisella siemenellä on aina elinvoima ja itävyys itsessään, kun se kylvetään oikein, ja on puhdistettu kaikista rikkaruohon siemenistä. Mutta kun se joutuu huonoihin käsiin, niin voi puhdas siemen pilaantua ja sekoittua kaikenlaisten

rikkaruohon siementen kanssa, joka pilaa koko siemenviljan.

Niin me kuulemme puhuttavan Uudessa Testamentissa, että fariseukset olivat pilanneet puhtaan Jumalan sanan ihmissäntöjen kanssa. Ja niin oli sama puhdas Jumalan sana pilattu paavin valtakunnassa ihmismetkuilla, ja sen tähden se ei voinut kantaa mitään hedelmää maan päällä. Luther puhdisti rikkaruohon siemenet pois vehnästä, mutta aikojen kuluessa on se taivaallinen siemen taas tullut sekoitetuksi rikkaruoholla ja ihmisjuonilla, ja sen tähden se ei saata kantaa mitään hedelmää.

Nyt siis vaaditaan Herran pellon tähden, että siemenen pitää olla puhdas ja vapaa rikkaruohon siemenistä. Toiseksi vaaditaan, että peltomaa pitää kyntää syvemmltä kuin mitä tähän asti on tapahtunut. Sillä ne, jotka nyt kyntävät peltoa, ovat ainoastaan tonkineet pinnan ylös, mutta eivät ole jaksaneet kaivaa syvemmltä. Väärä huoneenhaltija sanoi sen tähden: *”En jaksaa minä kaivaa ja häpeän minä kerjätä.”* — Ja miksi ei hän jaksanut kaivaa? — Koska hän ei ollut tottunut semmoiseen raskaaseen työhön. Raskas on laiskurin kaivaa maata. Raskas on hienon herran kerjätä. Mieluummin hän antaa Herransa velkamiesten väärentää velkakirjat ja kirjoittaa viisikymmentä sadan sijaan, kuin että hän ottaisi ja lähtisi kaivamaan maata Herran pellossa, ja sen lisäksi lähtisi kerjäämään kalliit siemenet siementen Herralta saadakseen edes joitakin puhtaita siemeniä, jotka on puhdistettu ja seulottu siinä suuressa riihessä, josta Johannes Kastaja sanoo: *”Hän perkaa riihensä, ja ruumenet Hän polttaa sammumattomalla tulella, mutta nisut Hän kokoo aittaansa.”* Jos missään niin täällä on Herran pelto täynnä orjantappuroita ja ohdakkeita. Täällä on vihollinen saanut kylvää rikkaruohonsa pelkäämättä ainuttakaan valvovaa ihmistä. Täällä saavat hengelliset siat mellastaa vapaasti Herran pellolla; sen tähden pelto näyttää sikohaalta.

Tänä päivänä, jos kuulette Herran äänen, älkää paaduttako sydäntänne! Se on Herran ääni, joka päivän pyhässä evankeliumissa sanoo, että vihollinen kylvi rikkaruohoa Herran peltoon sillä aikaa, kun ihmiset makasivat. Sillä jos joku ihminen olisi valvonut Herran peltoa, ei vihollinen olisi uskaltanut tulla niin julkisesti kylvämään rikkaruohoa Herran peltoon. Mutta koska kaikki ihmiset olivat nukumassa, uskalsi hän tehdä semmoisen tihutyön. Nyt on ihmisten korkea aika herätä synnin unesta. Nyt on palvelijoiden korkea aika valvoa Herran peltoa. On parempi, että palvelijat valvovat kuin että he sitten tahtovat repiä ylös rikkaruohon, sillä semmoinen rikkaruohon repiminen on Jumalan käskystä tapahtunut Joosuan aikana, mutta nyt se ei käy päinsä, koska rikkaruoho on saanut juurensa niin syväälle.

Mutta jos täällä on joku kristitty sielu, joka kantaa huolta siitä, että Herran pelto on niin kasvanut umpeen rikkaruohoista; että

Herran viinämäki on niin maahan tallattu; että orjantappurat ja ohdakkeet ovat kuin kuusimetsä maan päällä; hän notkistakoon polvensa Jeesuksen nimeen, ja huutakoon siementen Herraa avuksi, että Hän lähettäisi uskollisia työntekijöitä eloonsa, että Hän opettaisi väärää huoneenhaltijaa kaivamaan syvemmältä Herran peltoa, ja myöskin kerjäämään jonkun kapan nisuja siemeneksi Herran peltoon; että Hän pitäisi palvelijansa valvomassa, ettei vihollinen saisi tilaisuutta kylvää rikkaruohoa Herran peltoon; että siementen Herra saisi edes jonkun nisujuvän korjata aittaansa. Kuule, Herra, köyhien työntekijöitten rukous, jotka tekevät työtä sinun vainiollasi ja odottavat sadetta taivaasta ja huokaavat yöksi taivaan kastetta ja päiväksi armon auringon paistetta, ettei Herran pelto kokonaan kasvaisi umpeen orjantappuroita. [Amen.]

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki

Mitä siis olis enempi minun viinamäelleni tekemistä, jota en minä hänessä tehnyt ole? Miksi hän kantoi pahoja marjoja, koska minä odotin hänen viinamarjoja kantavan?

Se Suuri Viinamäen Isäntä valittaa profeetta Esaiaksen kautta 5. luvussa, kuinka Hän on tehnyt työtä ja kostantanut paljon viinamäensä päälle, mutta ei ole saanut paljon otollista hedelmää hänestä nautita kaiken vaivansa edestä. Hän on kaivanut kravia hänen ympärillensä, ettei eläimet pääsis sinne polkemaan ja paskantamaan.

Hän on siihen vielä istuttanut parhaat viinapuut, jotka Kaanan maassa löytyvät, ja rakensi myös siihen tornin, ja pani sinne viinakuurnan, jossa viinamarjoja puserretaan ja makeaksi viinaksi tehdään; ja odotti sen viinamarjoja kantavan, mutta se kantoi pahoja marjoja, orjantappuroita ja ohdakkeita. Sen tähden uhkaa viinamäen Isäntä, että Hän heittää pois koko sen viinamäen, koska Hän ei saa vaivastansa mitään. *”Hänen aitansa pitää otettaman pois; hänen muurinsa pitää särjettämän, että hän tallattaisiin.”* Koska nimittäin viinamäen aita otetaan pois, niin pääsevät eläimet sinne polkemaan ja paskantamaan. Kaikki pukit ja keiturit, jotka muutoinki ovat pahat hyppimään yli aidan, pääsevät sinne raiskaamaan. Näin pitää käymän sen viinamäen kanssa, joka niin hedelmätöin on, vaikka niin paljon työtä hänessä tehty on. Viimein sanoo viinamäen Isäntä, *”ettei kenkään pidä hänessä leikkaaman eli kaivaman, vaan ohdakkeita ja orjantappuroita pitää hänessä kasvaman; ja tahdon pilviä kieltää satamasta hänen päällensä;”* ja silloin tulee koko viinamäki autioksi.

Nämät vertaukset löytyvät kirjoitettuna profeetta Esajan viidennessä luvussa. Ja siinä on myös yksi lyhykäinen selitys annettu, mitä nämät vertaukset merkitsevät.

Jumalan viinamäki on kristillinen seurakunta, jossa Hän sanan ja sakramenttien kautta tekee työtä ihmisen sydämen päälle,

että se tulis hedelmälliseksi ja kaikkiin hyviin töihin soveliaaksi. Mutta ihmiset ovat niin pahat, ettei Jumala saa yhtään iloa eli siunausta työstänsä.

Ja koska ihmiset ei tee katumusta ja parannusta, täytyy Jumalan viimein ottaa pois aidan, eli ulkonaisenki Jumalan palveluksen ja sanan, jonka kautta viinamäki tallataan. Ne ihmiset, joilla ei ole Jumalan sanaa ja ulkonaista Jumalan palvelusta, tulevat viimein pakanaksi ja luontokappaleeksi, huoraksi ja varkaaksi ja juomariksi. Ja silloin he polkevat ja paskantavat Jumalan viinamäessä eli kristillisessä seurakunnassa.

Koskei ihmisillä ole yhtään hollia, eli sisällistä omantunnon estettä, joka estäis heitä turmelemasta itseänsä, tulevat he viimein villihengiksi eli mettän perkeleiksi, jotka riitelevät, tappelevat, juovat, kiroavat, varastavat ja huoraavat, pilkkaavat Jumalan sanaa ja ylönkatsovat armonvälikappaleita. Ei huoli enää kirkosta eikä Jumalan palveluksesta ja pitävät kristillisyyttä joutavana. Semmoiset ovat ne eläimet ja ne luontokappaleet, jotka polkevat ja paskantavat Jumalan viinamäessä, koska aita otetaan pois.

Kristillisuus on se aita, jonka Jumala on rakentanut seurakunnan ympäri. Ja se kivimuuri on se elävä usko, joka on rakettu kalliion, Kristuksen, päälle. Mutta koska kristityt rupeavat lankeamaan pois siitä elävästä uskosta ja tekemään paha, silloin he kantavat pahoja marjoja. Sen tähden aikoo Jumala hajoittaa ensin sen kivimuurin, eli sen elävän kristillisyyden, ja Hän ottaa vielä pois aidan eli sen ulkonaisen kristillisyyden. Sitte pääsevät eläimet polkemaan ja paskantamaan Jumalan viinamäessä. Sillä koska kivimuuri on pois otettu, ei ole enää yhtään hollia siinä

ulkonaisessakaan aidassa. Keiturit kuitenkin hyppivät sen yli.

Nyt on kivimuuri jo aikaa hajonnut. Jumala alkoi jo Vanhassa Testamentissa rakentamaan kivimuuria viinämäensä ympäri. Mutta koska Hän ei viinämäestänsä saanut muuta kuin pahoja marjoja, otti Hän sen kivimuurin pois, ja jätti sen ulkonaisen aidan, eli sen ulkonaisen palveluksen, joka oli juutalaisilla.

Taas alkoi viinämäen Isäntä rakentamaan kivimuuria Vapahtajan aikana, ja se seisoi lähes kolmesataa ajastaikaa, mutta viinämäki rupeis taas kantamaan pahoja marjoja. Silloin otti Isäntä kivimuurin pois, ja jätti vielä sen ulkonaisen aidan seisomaan.

Taas rakensi viinämäen Isäntä Lutheruksen aikana sen saman kivimuurin ylös, mutta ei se ollut kauan pysyväinen. Vihollinen hajotti sen pian. Nyt on ainoastansa se ulkonainen aita jäljellä, ja se on jo lahonnut, ettei ainoastansa keiturit hyppää sen yli, vaan myös sika nostaa nokallansa aidakset ja menee sisälle. Ja koska sika on tehnyt reijän, tulevat muut luontokappaleet perässä ja paskantavat viinämäessä.

Jos nyt viinämäen Isäntä ei rupea taas rakentamaan uutta aitaa ja kivimuuria viinämäensä ympäri, niin tulee pian se aika, jota on ennustettu Esajaksen kautta edellä mainitussa paikassa, että viinämäen Isäntä hajottaa sekä kivimuurin että aidan, ja tekee viinämäen autioksi. Ei anna enää kastettakaan taivaasta, joka merkitsee katuvaisten kyyneleitä. Hän ottaa pois viinakuurnan, jossa Hän alkoi viinamarjoja painaa ja pusertaa.

Jumalan vihan viinakuurna on se hengellinen ulkonainen ja sisällinen kuritus, jonka kautta Jumalan lapset koetellaan. Mutta Jumala koettelee ainoastansa heidän uskoansa ulkonaisella vainolla ja sisällisellä sydämen ahdistuksella. Tämä hengellinen kuritus on viinakuurna.

Mutta pahoja ihmisiä ei saata Jumala sillä lailla kurittaa, sillä ei he ota kuritusta vastaan. Koska nyt viinämäen Isäntä on alkanut rakentamaan kivimuuria ja vahvaa aitaa viinämäensä ympäri ja kravia kaivamaan ja kiviä pois korjaamaan siinä toivossa, että Hän sais kerrankaan hyvää hedelmää nautita vastansa, niin se on arvattava, että siihen tarvitaan paljon työväkeä, jota viinämäen Isäntä on mennyt ulos palkkaamaan.

Mutta paljon on vielä niitä, jotka seisovat joutilasna turulla, vaikka he saattaisit kyllä työtä tehdä Jumalan viinämäessä. He panevat sen kyllä syyksi, ettei kenkään ole palkannut heitä. Mutta koska nyt viinämäen Isäntä on tullut vielä iltapuoleen palkkaamaan työväkeä, täytyy niittenki mennä työhön, jotka ovat koko päivän seisoneet joutilaina. Sillä ne laiskat raadot, jotka ei mene koskaan työhön, ei saa mitään, vaan saavat syödä kynsiänsä, koska ilta tulee.

Ne harvat sielut, jotka ovat kantaneet päivän kuorman ja helteen, älkööt napisko Isäntää vastaan, ettei he saa suurempaa palkkaa kuin ne, jotka tulevat hiljain työhön; vaan paremmin rukoilkoon minun kanssani viinämäen Isäntää, että Hän menis aina palkkaamaan enemmän työväkeä viinämäkeensä, että he jaksaisit paremmin korjata tätä viinämäen paikkaa, joka on jäänyt korjaamatta, että he jaksaisit paremmin isoja ja raskaita kiviä kangota ylös ja vierittää pois viinämäen lihavimmasta maasta, että he jaksaisit suuren vaivan kautta kaivaa kravia, rakentaa kivimuuria, ja semmoisen aidan ylösnostaa, ettei enää keiturit ja koirat eli muut luontokappaleet pääsis sisälle polkemaan ja paskantamaan, että ne harvat oksat, jotka ovat istutetut Elävään Viinapuuhun, tulisit hedelmällisiksi ja kantaisit punaisia viinamarjoja, joista tulee Isännälle makea viina, koska Hän heitä viinakuurnassansa pusertaa.

Me toivomme, että viinämäen Isäntä, joka nyt on tullut hakemaan viinamarjoja, löytäis jonkun marjan, joka olis kypsynyt, ja makea

Hänen suussansa, koska Hän tätä ennen ei ole löytänyt muuta kuin pahoja marjoja, kiviä oksia ja polttiaisia. Kuule viinamäen Isäntä niitten huokaukset, jotka raskaassa työssä ovat! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 20: 1–16

1 Sillä taivaan valtakunta on perheenisännän vertainen, joka varhain huomeneltain läksi ulos palkkaamaan työväkeä viinamäkeensä.

2 Ja kuin hän oli sopinut työmiesten kanssa päiväpenningistä, lähetti hän heidät viinamäkeensä.

3 Ja hän meni ulos liki kolmannella hetkellä, ja näki muita seisovan turulla joutilaina,

4 Ja sanoi heille: menkäätekä viinamäkeen, ja mitä kohtuullinen on, minä annan teille. Niin he menivät.

5 Taas hän meni ulos liki kuudennella ja yhdeksännellä hetkellä, ja teki myös niin.

6 Mutta yhdellätoistakymmenennellä hetkellä läksi hän ulos, ja löysi muita joutilaina seisomasta, ja sanoi heille: miksi te tässä kaiken päivän joutilaina seisotte?

7 He sanoivat hänelle: sillä ei ole kenkään meitä palkannut. Hän sanoi heille: menkäätekä minun viinamäkeeni, ja mitä kohtuus on, pitää teidän saaman.

8 Mutta kuin ehto tuli, sanoi viinamäen isäntä perheensä haltialle: kutsu työväki, ja maksa heidän palkkansa, ruveten viimeisistä ensimmäisiin asti.

9 Ja kuin ne tulivat, jotka liki yhdellätoistakymmenennellä hetkellä tulleet olivat, saivat he kukin penninkinsä.

10 Mutta kuin ensimmäiset tulivat, luulivat he enemmän saavansa; ja he myös saivat kukin penninkinsä.

11 Ja kuin he saivat, napsivat he perheenisäntää vastaan,

12 Sanoen: nämät viimeiset ovat yhden hetken työtä tehneet, ja sinä teit heidät

meidän verraksemme, jotka olemme kantaneet päivän kuorman ja helteen.

13 Niin hän vastasi ja sanoi yhdelle heistä: ystäväni, en tee minä sinulle vääryyttä; etkös sopinut minun kanssani määrätystä penningistä?

14 Ota se, mikä sinun tulee, ja mene matkaas; mutta minä tahdon tälle viimeiselle antaa niinkuin sinullekin.

15 Vai enkö minä saa tehdä minun kalustani mitä minä tahdon? taikka katsotkos sentähden karsaasti, että minä hyvä olen?

16 Niin viimeiset tulevat ensimmäisiksi ja ensimmäiset viimeisiksi. Sillä monta ovat kutsutut, mutta harvat valitut.

Meidän pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän tänä päivänä perään ajatteleman: **kuinka työväki tekee työtä viinamäessä.**

Ensimmäiseksi: **Missä siivossa on viinamäki, koska ensimmäiset työmiehet sinne tulevat?**

Toiseksi: **Missä siivossa on viinamäki, koska viimeiset tulevat työhön?**

Kolmanneksi: **Minkä tähden ensimmäiset napisevat, koska viinamäen Isäntä ei anna heille suurempaa palkkaa, kuin viimeisille?**

Me toivomme, että viinamäen Isäntä panee perheen haltijansa katsomaan perään, kuinka työväki tekee työtä viinamäessä. Sillä jos perheen haltija ei katso väen perään, rupeavat he laiskottelemaan ja maatapanemaan puolenpäivän aikana siinä luulossa, ettei Isäntä tiedä, kuinka he tekevät työtä, koska perheen haltija ei jouda aina olla ruuskan kanssa hopittamassa laiskoja työmiehiä.

Ensimmäiseksi: **Minkä kaltaisessa siivossa on viinamäki, koska ensimmäiset työmiehet tulevat työhön?** Me kuulumme äsken profeetta Esajaksen kirjoituksesta, että viinamäki on huonossa siivossa, koska perheen Isäntä menee varhain aamulla palkkaamaan työväkeä viinamäkeensä. Hän valitti silloin

jo, että Hän on tehnyt paljon työtä tämän viinamäen päälle, saattaaksensa häntä hedelmälliseksi ja viinamarjoja kantavaksi, mutta se kantoi aivan pahoja marjoja, jotka ovat karvaat Isännän suussa. Joka kerta kun Hän tulee maistamaan marjoja, täytyy Hänen sylkeä heitä ulos suustansa.

Silloin täytyi Hänen heittää pois koko sen viinamäen. Ja vaikka viinamäen Isäntä oli ennen jo rakentanut kivimuurin viinamäen ympäri ja kaivanut kravia ja nostanut korkean aidan, ettei keiturit ja muut luontokappaleet pääsis sinne syömään viinapuun vesoja ja paskantamaan, niin hajotti vihollinen sekä kivimuurin että myös kravit ja viinakuurnan. Tämä on tapahtunut Isännän suostumuksella. Koska nimittäin Isäntä ei saanut mitään vaivastansa, täytyi Hänen antaa koko sen viinamäen vihollisen haltuun.

Koska siis ensimmäiset työmiehet tulit työhön, oli tämä viinamäki täynnänsä orjantappuroita ja ohdakkeita. Kivimuri oli hajotettu. Kravit olit täytetyt rapakolla ja sonnalla. Viinakuurna oli poijessa. Keiturit olit syöneet viinapuun vesat. Sika oli nokallansa nostanut aidan, joka myös oli lahonnut. Luontokappaleet olit siellä polkeneet ja paskantaneet. Pissihaukat, hattarat ja mettän perkeleet olit rakentaneet pesänsä torniin, joka myös oli kaatumallansa. Ja koko viinamäki oli autioksi tullut Herran sanan jälkeen.

Huono siivo oli tässä viinamäessä, koska ensimmäiset työntekijät tänne tulit. Heidän täytyi ensinnä ruveta pirun paskaa korjaamaan pois viinapuun kannoista. Heidän täytyi korjata kravia, jotka olit rapakkoa ja son-
taa täynnänsä. Heidän täytyi purkaa sen aidan, joka oli lahonnut. Sikoja ja keitureita heidän täytyi ajaa pois viinamäestä.

Hattarat ja mettän perkeleet, jotka kiroisit ja nauroit työmiehille, tulit ylönsä liki pyhää val-
kiaa, jonka Perheen Haltija oli sytyttänyt, koska Hän sanoi: *"Minä olen tullut sytyttämään valkiaa maan päälle."* Tätä valkian liekkiä pidit hattarat ja mettän perkeleet

kamalana. He tulit sinne kurkistelemaan. Ja siinä he poltit karvojansa.

Koska nyt työmiehet, joita Isäntä oli palkannut, rupeisit kirveellä hakkaamaan viinapuun kantoja, jotka olit lahonneet, ja sirpillä leikkaamaan orjantappuroita, ja rautakangella kankoamaan kiviä, ja terävällä miekalla karsimaan kuivetuista puita, ja luodeilla ampu-
maan pissihaukkoja, jotka olit pesänsä rakentaneet torniin, silloin rupeisit myös äpä-
rät pakenemaan viinamäestä. Ja pikku tiaisit rupeisit sen sijaan rakentamaan pesänsä tor-
niin, ja viinapuun vesat rupeisit hopummasti kasvamaan.

Ja vaikka ne harvat viinamarjat, jotka ovat viinamäessä kasvamassa, ei ole vielä kypsyneet, ennen kuin Herra antaa enemmän kas-
tetta taivaasta, ja antaa armon auringon paistaa aamusta ehtooseen asti, on kuitenkin se meidän toivomme, että viinamäen Isän-
nän ei pidä turhaan etsimän punaisia viina-
marjoja, niin kuin Hän muinen haki marjoja viikunapuusta ja häätyi silloin kirota tämän hedelmättömän puun. Ah Herra! Älä vielä ki-
roa näitä hedelmättömiä puita, äläkä varsin karsi hedelmättömiä oksia ennen kuin au-
rinko laskee!

Toiseksi: **Millainen siivo on Herran viinamäessä, koska viimeiset työmiehet tulevat työhön?** Ei ole silloinkaan kaikki paikat korjatut. Vaikka ensimmäiset, jotka tulevat varhain aamulla, saavat raskasta työtä tehdä ja päivän kuorman ja helteen kantaa, kyllä on vielä paljon tekemistä niillekki, jotka tulevat ilta-
puoleen työhön, sillä ne ovat seisoneet tu-
rulla kauan aikaa joutilaina. Ja koska per-
heen Isäntä kysyy: *"Miksi te seisotte koko päivän joutilasna?"*, vastaavat he, *"ettei kenkään ole palkannut meitä."*

Se saattaa kyllä olla niin, ettei kenkään ole teitä palkannut. Mutta olisikohan Isäntä ajanut teidät pois, jos te olisitte tulleet ilman palkkaamatta työhön? Taitaa olla oma lais-
kuus ja huolimattomuus, ettei kukaan ole teitä palkannut. Ei kukaan ota niitä työhön,

jotka ovat laiskat ja vielä päälliseksi tyhvät. Ja semmoiset laiskat ja tyhvät työmiehet, jotka ensinnä nukkuvat aamupäivän, ja vielä puolipäivän aikana tahtovat nukahtaa, ne vaativat erinomattain, että heille pitää annettaman iso palkka ja liininki joka aterialle. Ei niille kelpaa kaloleipä.

On totisesti sekin esteenä, ettei kenkään ole heitä palkannut. Josta laiskat työntekijät ottavat sen vakuutuksen itsellensä, ettei tarvitse kenenkään tulla työhön ilman palkkaamatta. Mutta jollakulla tavalla pitää ilmanki laiskan työntekijän peittämän vikojansa, sillä tämä kysymys: *”Miksi te tässä seisotte koko päivän joutilasna?”* ei suinkaan ole laiskoille kiitos ja kunnia, vaan se on yksi soimaus niille, jotka ei mene työhön ilman palkkaamatta.

Ei ole laiskalla halu mennä työhön ennen kuin hänelle luvataan iso palkka. Kuitenkin täytyy viinamäen Isännän käskeä niitäkin työhön, jotka ovat seisonet kauan aikaa joutilasna, sillä Isännällä on niin paljon työtä, että Hänen täytyy ottaa kaikki, jotka siihen työhön kelpaavat työmieheksi. Koska nämä viimeiset työmiehet tulevat, silloin on ensimmäiset jo tehneet paljon työtä, niin kuin Vapahtaja sanoo opetuslapsillensa: *”Te olette menneet muiden työhön. Muut ovat tehneet työtä, ja te saatte niittä.”* Mutta jos nämä viimeiset tekevät suuremmalla vireydellä työtä kuin ensimmäiset, saavat he myös päiväpalkkansa, sillä viinamäessä tulevat viimeiset ensimmäisiksi ja ensimmäiset tulevat viimeisiksi.

Ei tarvitse vaan suruttomien omistaa itsellensä näitä sanoja ja ajatella, että hekin tulevat ensimmäisiksi, koska he lykkäävät katumuksensa viimeiseksi, sillä me tiedämme, että yksi surutoin ihminen omistaa itsellensä semmoisia paikkoja Raamatusta, jotka ei sovi hänelle ollenkaan. Koska yksi surutoin ihminen kuulee, että viimeiset tulevat ensimmäisiksi, ottaa hän siitäkin suruttomuuden ainetta ja ajattelee, että hän tulee

ensimmäiseksi taivaan valtakunnassa, vaikka hän säästää katumuksensa ja parannuksensa viimeiseksi.

Ka! Semmoisia rietas maala sokean raukan mieleen. Koska surutoin ihminen pannaan Raamattua selittämään, niin se on yhtäkuin pukki pantasiin kryptimaan haltijaksi. Mitä varten on aita pantu kryptimaan ympäri? Arvaavatkos pukit ja keiturit sen? Kyllä kaiketi pian tulis selvä yrttitarhasta, jos pukit ja keiturit laskettaisiin sinne. Mutta ei ole viinämäki heitä varten tehty, vaan se on rakettu sitä varten, että viinapuun marjat ja oksat ja vesat pitää kasvaman ja viheriöitsemän, joista viinamäen Isännän pitää saaman punaista viinaa, koska Hän rakentaa viinakuurnan, jossa Hän pusertaa viinamarjoja ja laskee nuorta viinaa uusiin leileihin.

Kasvakaat, kasvakaat, te viinapuun vesat! Kasvakaat, kasvakaat, te hedelmälliset oksat! Kasvakaat, kasvakaat, te punaiset viinamarjat! Pian teitä leikataan ja pannaan viinakuurna, koska Perheen Haltija sanoo: *”Minä sotkun viinakuurnan yksinäni, ja ei yksikään kansasta minun kanssani. Miksi ovat sinun vaattees niin punaiset, ja sinun pukus niin kuin viinakuurnan sotkujan.”* (Es. 63: 2–3).

Kolmanneksi: **Minkä tähden ensimmäiset työmiehet napisevat Isäntää vastaan, koska heidän palkkansa ei ole suurempi kuin jälkimmäisten?** Se on työläs sanoa, minkä tähden he napisevat. Mutta jos me otamme muutamia paikkoja Raamatusta esimerkiksi, niin me löydämme, että Sebedeuksen pojat tahdoit tulla parhaaksi kristityksi, elikkä suurimmaksi taivaan valtakunnassa sen tähden, että he olit ensimmäiset apostolit, joita Vapahtaja oli kutsunut opetuslapsiksi.

Mutta ei viinamäen Isäntä katso sen perään, kuka on ensiksi alkanut työtä tekemään, vaan Isäntä katsoo sen perään, kuka suuremmalla hartaudella ja vireydellä on tehnyt työtä. Vaikka ensimmäiset työmiehet ovat kantaneet päivän kuorman ja helteen, ovat

kärsineet paljon tuskaa ja vaivaa kristillisyyden tähden, ovat tulleet pilkatuksi ja vainotuksi maailmanlapsilta. Jos he ovat taas jälkeen istuneet laiskana eli nuokkuneet puolenpäivän aikana, niin ei ole heidän työstänsä karttunut suurempaa etua Isännälle, kuin niitten työstä, jotka tulit iltapuoleen.

Sillä ne ovat suurella hartaudella ja kiivauksella kantaneet kiviä muuriin ja aidaksia aidan rakennukseksi, ja kravia kaivaneet ja pirun paskaa korjanneet pois viinamäestä, jota ei moni tahdokaan tehdä. Tuskin yksi komea piika viitsii lampaan paskoja korjata, joka on kuitenkin puhdas. Mutta pirun paskaa hän ei korjais ollenkaan, jos vielä kultasydän annettaisiin palkasta. Tätä nuoskaa työtä on viimeisten työmiesten häätynyt toimittaa. Ja sen tähden ovat kaikki hattarat ja mettän perkeleet vihaiset heille.

Mutta ensimmäiset ovat tyytymättömät, koska viimeiset saavat saman verran palkkaa kuin ensimmäiset. Vanhimmat kristityt tahdovat enemmän valtaa ja kunniata voittaa kuin vasta-alkavaiset. Mutta se on tietämätöin, jos vanhat kristityt ovat Jumalan edessä niitten vertaiset, jotka ensimmäisessä kiivauksessa ja hartauksessa tekevät työtä Herran viinamäessä, eli freistaavat voittaa jonku sielun taivaan valtakunnalle.

Kristillisyyden laatu on senkaltainen, että viimeiset tulevat ensimmäisiksi ja ensimmäiset tulevat viimeisiksi. Ei ainoastansa ne, jotka tahtovat parhaaksi kristityksi tulla, niin kuin esimerkiksi Sebedeuksen pojat, joutuvat viimeiseksi, koska he ei saata juoda sitä kalkkia, jonka Vapahtaja on juonut, vaan myös ne, jotka luulevat olevansa paremmat muita, niin kuin esimerkiksi Pietari, lankeavat pian kiusaukseen.

Mutta suruttomat luulevat, että he tulevat ensimmäisiksi taivaan valtakunnassa, koska he muka ovat paremmat kuin ne, jotka tunnustavat Jeesuksen suurta voimaa syntisiä auttamaan ja parantamaan, ja kerskaavat

itseänsä, että he ovat pyhät ja hurskaat. Heränneet ja armoitetut ovat suruttomain mielestä hengellisessä ylpeydessä, koska he sanovat, että heillä on omatunto herännyt, että he ovat Jumalan lapset, ja vielä päälliseksi tuomitsevat suruttomia. Mutta suruttomat ovat nöyrät, jotka ei pidä itseänsä kristittynä.

Mutta minäs sitte suruttomat pitävät itsensä, koska ei he pidä itseänsä kristittynä? Eikä he pidä itseänsä Jumalan lapsina, eikä pidä itseänsä perkeleen lapsinakaan. Sillä siitä sanasta he suuttuvat niin kovin, että he rupeavat kepin ja puukon kanssa liikkumaan. Taitavat ne sitte olla enkelit, koska he ei ole Jumalan lapset eikä perkeleen lapset.

Mutta me kuulemme tämän päivän evankeliumissa, että suruttomille ei kuulu mitään koko tämän päivän evankeliumista, paitsi niitä pahoja marjoja, orjantappuroita ja ohdakkeita, joita profeetta Esajas on maininnut. Sillä suruttomat ei ole työmiehet Jumalan viinamäessä, vaan perkeleen viinamäessä. Sen tähden, että he tekevät työtä pimeyden ruhtinaalle. Mutta heränneet ja armoitetut, ne tekevät työtä Jumalan viinamäessä, koska he manaavat ja neuvovat suruttomia parannukseen.

Heränneet ja armoitetut sielut ovat ensimmäiset ja viimeiset, jotka tekevät urhoollisesti työtä sen päälle, että tämä viinämäki, joka nyt on huonossa siivossa, tulis korjatuksi ja ylösraketuksi, että viinamäen Isäntä sais viimein maistaa punaisia viinamarjoja, koska Hän tulee toisti hakemaan hedelmätä viikunapuusta, ettei Hänen häätyis vielä toista kertaa kirota tätä hedelmätöntä viikunapuuta, ja että viinamäen rakentajalla olis muutampia punaisia viinamarjoja panemista pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Jeesus sanoi juutalaisille: Yhdellä oli viikunapuu hänen viinamäessänsä istutettu. Ja hän tuli etsein hedelmätä hänestä, ja ei löytänyt. Niin hän sanoi viinamäen rakentajalle: katso, minä olen kolme vuotta tullut ja etsinyt hedelmätä tästä viikunapuusta, ja en löydä. Hakkaa hänet pois. Mitä hän myös maata turmelee? Mutta hän vastais ja sanoi hänelle: Herra, anna hänen vielä tämä vuosi olla, niin kauan kuin minä kaivan hänen ympärinsä ja sonnitan, jos hän sittekään hedelmän tekis, jollei, niin hakkaa hänet pois.

Tämä vertaus siitä hedelmättömästä puusta on Vapahtajalta edestuuotu yhdeksi merkiksi, kuinka monta ajastaikaa viinamäen Isäntä säästää niitä hedelmättömiä puita, ennen kuin Hän käskää hakata pois. Ja me arvaamme kaikista asiain haaroista, että tämä hedelmätöin puu oli tuore puu, sillä ei kuivia puita kukaan säästä niin kauan puutarhassa. Mutta niin kauan kuin yksi viikunapuu pysyy tuoreena ja kantaa lehtiä ja kukkaisia, tahtoo viinamäen Isäntä säästää sen siinä toivossa ja odottamisessa, että jos tämä viikunapuu mitämaks tulis hedelmälliseksi.

Mutta ei viinamäen Isäntä ylön kauan säästä sitä hedelmätöntä viikunapuuta, sillä me kuulemme, mitä Johannes Kastaja sanoo: *”Jo on kirves pantu puitten juureen. Jokainen puu, kuin hyviä hedelmiä ei kannu, hakataan pois ja heitetään tuleen.”* Mutta me kuulemme myös tästä vertauksesta, joka on edespantu Luukkaan 13. luvussa, että viinamäen Isäntä oli kolme vuotta etsinyt hedelmätä siitä viikunapuusta, mutta ei löytänyt. Ja silloin Hän sanoi viinamäen rakentajalle: *”Hakkaa hänet pois. Mitä hän myös maata turmelee?”* Mutta Viinamäen Rakentaja rupeis rukoilemaan, että Herra säästäis sen vielä yhden vuoden, sanoen: Herra, anna hänen vielä tämä vuosi olla, niin kauan kuin minä kaivan hänen ympärinsä ja sonnitan.

O! Ihmeellinen Rakentaja, kuinka armollinen sinä olet ja kärsivällinen tämän hedelmättömän puun kanssa. Vaikka tämä puu seisoo tiellä ja turmelee maata, yhtä hyvin tahdot sinä vielä kaivaa sen ympäri ja sonnittaa. Mutta jos tämä puu ei kannu hedelmää viimein, koska se saapi vielä seisoa yhden

vuoden, niin se välttämättömästi hakataan pois ja heitetään tuleen.

Näin armollinen on Viinamäen Rakentaja sille tuoreelle viikunapuulle, että Hän säästää sen kolme ajastaikaa, ja vielä neljännenkin, siksi kuin Hän saapi kaivaa sen ympäri ja sonnittaa. Mutta älköön kuiva puu ottako itsellensä yhtään väärää toivoa tästä tuoreesta viikunapuusta, sillä Vapahtaja on sanonut: Jos tämä on tapahtunut tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa puussa tapahtuu?

Moni kuiva puu luulee, että häntäki säästetään, koska tuoretta puuta ei ole hakattu. Mutta älä ole siinä toivossa, sinä kuivettunut puu, että sinua säästetään, vaan sinua hakataan ensi tilassa. Sillä sinä olet jo aikaa valmis palamaan. Rietas tarvitsee ilmanki polttopuita pohjan maalla, kussa on niin pitkä talvi, ja pakkainen monta kuukautta. Kuinkapa muutoin rietas äijä tarkenis täällä, jollei olis polttopuita mettässä?

Mutta ei hänkään ota tuoretta puuta ensimmäiseksi polttopuiksi, sillä tuore puu ei ole niin hyvä palamaan kuin kuiva puu. Mutta kuivat karhakat ja katajat, niitä hän ottaa ensimmäiseksi polttopuiksi. Ei tarvitse siis kuivan puun ajatella, että häntä säästetään kolme eli neljä ajastaikaa, niin kuin tuoretta puuta säästetään. Mutta tuore puu hakataan myös pois, jos se nyt ei rupea hedelmätä kantamaan, koska viinamäen Isäntä tulee neljännen kerran, eikä löydä hedelmätä.

Vapahtaja puhuu myös niistä mädänneistä puista, jotka häijyjä hedelmiä kasvavat. Ja semmoiset puut, jotka rupeavat onnesta

mätänemään, niitä ei ole viinamäen Isäntä koskaan säästännyt. Herra valittaa myös muutamassa paikassa Raamatussa, että Hän on paljon työtä tehnyt viinamäen päälle, eikä ole löytänyt muuta kuin karvaita marjoja.

Ja kyllä on semmoisia täälläkin. Mutta niistä viinapuun oksista, jotka kantavat karvaita marjoja, sanoo Hän Ilmestyskirjassa, että Hän panee niitä karvaita marjoja Jumalan vihan viinakuurnaun. Ja veri siitä viinakuurnasta pitää juokseman kuudenkymmenen vakomitan päähän, koska Hän pusertaa niitä karvaita viinamarjoja vihansa viinakuurnassa.

Herra puhuu myös muutamassa Raamatun paikassa, että korkiat puut pitää aleneman ja matalat puut pitää ylenemän. Sillä korkeat puut estävät auringon paistamasta matalan puun päälle. Sen tähden aikoo Herra alentaa ne korkeat puut. Koska kova tuuli puhalttaa, kaatuvat ensinnä korkeat puut, vaikka kuinka paksut he olisit. Mutta mädännyt puu, joka karvaita marjoja ja häijyjä hedelmiä kantaa, hakataan pois ja heitetään tuleen.

Koska nyt tämän päivän evankeliumissa puhutaan viinamäestä, kussa on sekä viinapuita että viikunapuita, pitäisi kaikkien työntekijäin viinamäessä rukoileman sitä Suurta Viinamäen Isäntää, että Hän vielä tämän vuoden säästäisi niitä hedelmättömiä puita, niin kauan kuin he pysyvät tuoreena, että se Suuri Viinamäen Rakentaja kaivais kravia heidän ympärinsä ja sonnittais heitä, että he mitämaks tulisit hedelmälliseksi.

Ja sinä hedelmätöin viikunapuu: Muista sinäkin kerran, että tämä nyt on kolmas vuosi, jona viinamäen Isäntä on tullut hakemaan sinusta hedelmän, sinä hedelmätöin viikunapuu. Viinamäen Isäntä on jo sanonut Viinamäen Rakentajalle: Hakkaa hänet pois, miksi hän myös maata turmelee? Mutta se armollinen Viinamäen Rakentaja on nyt rukoilemassa sinun edestäs, että sinua säästettäisiin vielä tämän vuoden. Jos et tule tämän

vuoden sisällä hedelmälliseksi, niin sinut hakataan pois. Muista nyt se, sinä hedelmätöin viikunapuu.

Ja sinä armollinen Viinamäen Rakentaja: Rukoile vielä tämän hedelmättömän viikunapuun edestä, että häntä säästettäisiin vielä yhden vuoden. Kuule armollinen Viinamäen Rakentaja murheellisten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 20: 1–16

1 Sillä taivaan valtakunta on perheenisäntän vertainen, joka varhain huomeneltain läksi ulos palkkaamaan työväkeä viinamäkeensä.

2 Ja kuin hän oli sopinut työmiesten kanssa päiväpenningistä, lähetti hän heidät viinamäkeensä.

3 Ja hän meni ulos liki kolmannella hetkellä, ja näki muita seisovan turulla joutilaina,

4 Ja sanoi heille: menkäätekä tekin viinamäkeen, ja mitä kohtuullinen on, minä annan teille. Niin he menivät.

5 Taas hän meni ulos liki kuudennella ja yhdeksännellä hetkellä, ja teki myös niin.

6 Mutta yhdellätoistakymmenennellä hetkellä läksi hän ulos, ja löysi muita joutilaina seisomasta, ja sanoi heille: miksi te tässä kaiken päivän joutilaina seisotte?

7 He sanoivat hänelle: sillä ei ole kenkään meitä palkannut. Hän sanoi heille: menkäätekä tekin minun viinamäkeen, ja mitä kohtuus on, pitää teidän saaman.

8 Mutta kuin ehto tuli, sanoi viinamäen isäntä perheensä haltialle: kutsu työväki, ja maksa heidän palkkansa, ruveten viimeisistä ensimmäisiin asti.

9 Ja kuin ne tulivat, jotka liki yhdellätoistakymmenennellä hetkellä tulleet olivat, saivat he kukin penninkinsä.

10 Mutta kuin ensimmäiset tulivat, luulivat he enemmän saavansa; ja he myös saivat kukin penninkinsä.

11 Ja kuin he saivat, napisivat he perheenisäntää vastaan,

12 Sanoen: nämät viimeiset ovat yhden hetken työtä tehneet, ja sinä teit heidät meidän verraksemme, jotka olemme kantaneet päivän kuorman ja helteen.

13 Niin hän vastasi ja sanoi yhdelle heistä: ystäväni, en tee minä sinulle vääryyttä; etkös sopinut minun kanssani määrätystä penningistä?

14 Ota se, mikä sinun tulee, ja mene matkaas; mutta minä tahdon tälle viimeiselle antaa niinkuin sinullekin.

15 Vai enkö minä saa tehdä minun kalustani mitä minä tahdon? taikka katsotkosentähden karsaasti, että minä hyvä olen?

16 Niin viimeiset tulevat ensimmäisiksi ja ensimmäiset viimeisiksi. Sillä monta ovat kutsutut, mutta harvat valitut.

Me kuulumme evankeliumista, kuinka viinamäen Isäntä palkkais työväkeä viinamäkeens aamusta iltapäivään asti. Ja me näemme auringosta, että nyt on jo iltapäivä ja viimeiset ajat. Ei taida enää olla pitkä aika, ennen kuin ilta tulee. Mutta yhtä hyvin seisovat vielä muutamat joutilasna turulla ja sanovat: Ei kenkään ole palkannut meitä. Ja viinamäen Isäntä sanoo heille: Menkäätkin tekin minun viinamäkeeni. Ja mikä kohtuullinen on, pitää teidän saaman. Annas nähdä, mitä he nyt tekevät, koska viinamäen Isäntä on palkannut heitä.

Me olemme ennen puhuneet työmiehistä viinamäessä. Ja koska nyt työmiehet ovat tehneet työtä, pitäis meidän tällä erällä katseleman: Mikä hedelmä nyt tulee viinamäestä, ja minkäkaltainen hedelmä se on.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Tuleekos paljon hedelmää viinamäestä.**

Toinen tutkistelemus: **Minkäkaltainen on se hedelmä, joka nyt on kasvamassa viinamäessä.**

Jospa se Suuri Viinamäen Isäntä löytäis jonkunlaisen hedelmän, koska Hän tulee hakemaan. Hän valittaa nimittäin profeetan kautta, ettei Hän ole ennen löytänyt muuta kuin karvaita marjoja. Mutta nyt Hän odottaa parempaa hedelmätä kuin ennen. Amen!

Ensimmäinen tutkistelemus: **Tuleekos paljon hedelmätä viinamäestä?** Emme tiedä vielä, ennen kuin kaikki viinapuun oksat leikataan. Ei ole vielä moni viinamarja kypsynyt, ja raaka marja ei maistu miltään. Kyllä on meidän mielestämme muutamat viinamarjat koko hyvässä alussa, jos he saisit kasvaa rauhassa. Mutta varikset ja harakat tahovat pilata viinapuun oksia. Ei he tosin saata niitä viinamarjoja syödä, mutta ne paskantavat niiden päälle. Ja kuka on se ihminen, joka saattaa semmoisia marjoja syödä, joiden päälle varikset ja harakat ovat paskantaneet. Ja minä luulen, että itse piru on niitä pannut viinamäkeen pilaamaan marjoja.

On myös semmoiset madot, joita tuonen koiraksi kutsutaan, jotka kaluavat viinamarjoja ja tekevät paljon vahinkoa. Mutta minä luulen, että se perhoinen, jonka sikiät tuonen koirat ovat, ei pitäis enää muniman niin paljon kuin ennen viinamäessä. Se on yksi iso ja maailman mielestä kaunis perhoinen, josta ne madot tulevat, jotka tuonen koiraksi kutsutaan. Tämä on se mato, joka ei koskaan kuole, josta on kirjoitettu Ilmestyskirjassa. Sillä se kalvaa heidän tuntoansa ijankaikkisesti, jotka täällä ei ole istutettu siihen totiseen viinapuuhan.

Mutta myös niitä viinapuun marjoja ja viinapuun lehtiä tahtoo tämä sama mato kalvaa, ennen kuin marjat ovat kypsyneet. Mutta jota enemmän viinapuun oksat imevät nestettä Viinapuusta, sitä pikemmin ne kypsyvät. Ja silloin ei lystännä enää sitä matoa kalvaa heitä. Mutta ei ole vielä monta viinamarjaa kypsynt. Sen tähden tuonen koirat kalvavat heitä. Mutta meidän toivomme on, että ne marjat, jotka nyt ovat kasvamassa viinamäessä, pitäisit pian kysymän,

jos Herra antaa vielä enemmän kastetta tai-vaasta ja antaa armollisen aurinkonsa pais-taa.

Mutta sen pahempi, net marjat, jotka nyt ovat kasvamassa Jumalan viinamäessä, ei tule kaikki täydelliseksi. Muutamat pilataan madoilta, muutamain päälle varikset ja harakat paskantavat. Muutampia marjoja pakkainen panee, ja niin muodoin menee yksi osa viinamarjoista hukkaan. Viinamarjan kukkaiset ovat kyllä kauniit Johanneksen aikana, mutta koska elon aika tulee ja viinamarjan oksat leikataan, silloin nähdään, ettei olekaan niin monta marjaa, kuin alusta oli kukkaisia.

Jos te menisitte lukemaan niitä kukkaisia, jotka Johanneksen aikana olit kauneim-massa kukoistuksessa, niin te näkisitte, että tuskin puoli niistä kantaa hedelmän. Ei ole elokuussa niin monta marjaa, kuin Johan-neksen aikana oli kukkaisia. Mistäs se tulee? Se tulee siitä, että kevätpakkainen pani muu-tampia kukkaisia, ja muutampia varhainen sadet pilais. Sillä kukkaisten luonto on senkaltainen, ettei yksikään hedelmä tule niistä ilman siementä.

Koska nyt kukkainen on kauneimmassa ku-koistuksessa, silloin on niissä senkaltainen siemen, josta kukkainen tulee hedelmäl-liseksi. Ja tämä siemen on kaikissa kukkai-sissa, olkoon viinamarjan kukkainen, eli hillan kukkainen, eli pellon kukkainen. Jos nyt sadet tulee kukoistuksen aikana, niin pila-taan kukkainen sillä lailla, että sadet ottaa pois siemenen kukkaisesta. Ja semmoiset kukkaiset ei tule hedelmälliseksi, vaan tyhjä kuori jääpi.

Koska te näette senkaltaisia tähkäpäitä, joissa tyhjä kuori on, niin tietäkää, että vesi-sadet on kukoistuksen aikana ottanut pois siementä, joka kaikissa kukkaisissa on. Ja näin menee paljon niistä siemenistä huk-kaan, joita siementen Herra on alusta maa-han kylvänyt. Viinamarjan kukkaiset ovat myös vilun arat, niin kuin hillan kukkaiset, ja

sen tähden menee myös sen kautta huk-kaan, yksi osa kukoistuksen aikana ja toinen osa elon aikana, niin että harvat viinamarjat viimein jäävät viinamäen Isännälle.

Vaikka viinamäen Isäntä on niin paljon työ-väkeä palkannut kravia kaivamaan ja myös viikunapuitten juuria sonnittamaan, ja kukkaisten juurta kastelemaan, yhtä hyvin me-nee Hänen vaivansa hukkaan, jos nyt täst-edes ei tule enempi hedelmää viinamäestä kuin tähän asti on tullut. Ja kyllä vihollinen iloitsee siitä, että viinamäen Isännän vaiva menee hukkaan. Mutta viinamäen Isäntä tu-lee murheelliseksi siitä, ja kaikki uskolliset työntekijät Jumalan viinamäessä itkevät, koska he näkevät, kuinka paljon niistä viina-marjan kukkaisista menee hukkaan, jotka Jo-hanneksen aikana olivat kauneimmassa ku-koistuksessa.

Toinen tutkisteleminen: **Minkäkaltaiset ovat ne punaiset viinamarjat, jotka viimein jää-vät?** Herra on ennen Vanhassa Testamen-tissa valittanut, ettei Hän ole löytänyt muuta kuin karvaita marjoja viinamäestäns. Ja kuka tiesi, minkäkaltaiset ne viinamarjat ovat, jotka nyt ovat kasvamassa. Mutta ei ne ole vielä oikein kypsyneet.

Mutta me toivomme, että jos Herra antaa ar-mollisen aurinkonsa paistaa ja karsii hedel-mättömät oksat pois, että aurinko pääsee paremmin paistamaan niiden oksain päälle, jotka hedelmän kantavat, että heidän pitää runsaamman hedelmän kantaman, koska Herra heitä puhdistaa, niin kuin Hän luvan-nut on, että Hän tahtoo heitä puhdistaa, jotka hedelmän kantavat. Niin me toi-vomme, että ne harvat viinamarjat, jotka täällä ovat kasvamassa, pitää tuleman Her-ralle otolliseksi, koska he viimein kypsyvät. Me toivomme, että Herran pitää maistaman viinapuun hedelmästä, joka pohjan maalla on kasvanut.

Kasvakaat siis, te punaiset viinamarjat! Kasvakaat ja kypsykää, ennen kuin pakkainen tulee. Pian tulee kuoleman enkeli

leikkaamaan viinapuun oksat. Kaikki viinamarjat, jotka silloin ovat karvaat marjat niin kuin hevoisen puolat, ja käärmeen puolat, ja sian puolat, niitä panee viinamäen Isäntä vihansa viinakuurnaan ja pusertaa heitä, niin että veri siitä Jumalan vihan viinakuurnasta juoksee kuudenkymmenen vakomitan päähän.

Mutta se Suuri Viinamäen Rakentaja, joka on suuren vaivan kautta palkannut työväkeä viinamäkeensä, ja kaivanut kravia ja sonnittanut viikunapuitten juurta, varjelkoon net

harvat marjat, jotka nyt ovat kasvamassa, jotka ovat istutetut siihen totiseen viinapuuhan, jonka sydämestä he imevät nestettä. Varjele heitä lumisateesta, pakkaisesta ja rajuilmasta, että he pääsisit kypsymään ennen kuin elon aika tulee, että viinamäen rakentajalla olis muutampia punaisia viinamarjoja panemista pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta. Kuule, sinä Suuri Viinamäen Isäntä, niitten työmiesten rukous, jotka rakassa työssä ovat, amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

TEKSTI: 3. MOOS. 24: 1–2

Herra puhui Moosekselle sanoen: ”Käske Israelin lasten tuoda sinulle selkeätä öljyyn öljyä, puserrettua ulos, valaistukseksi, joka aina pitää lampuissa sytytettynä oleman.”

Jumala oli Vanhassa Testamentissa asettanut sen kaltaisen jumalanpalveluksen Israelin lapsille, että heidän piti silmillänsä näkemän ja korvillansa kuuleman ja sormillansa koetteleman ja kielellänsä maistaman jotakin luonnollista välikappaletta, että he paremmin muistaisivat Jumalaa. Mutta huono oli muisto heillä, niin kuin nytkin näkyy olevan huono muisto suruttomalla kansalla siitä, mitä Jumalaa koskee.

Yksi luonnollinen välikappale oli lamppu, jonka piti palaman pimeyden aikana seurakunnan majassa eli kirkossa, joka siihen aikaan oli vain pikkuinen huone, jota kannettiin mukana joka paikassa, missä Israelin seurakunta vaelsi. Ja tämä palava lamppu Jumalan huoneessa eli luonnollinen ylösvalaistus eli valkeus kirkossa merkitsi, että Jumala on aina valkeudessa, ja seurakunnan eli Jumalan kansan, jonka majassa lamppu palaa, pitäisi niin valvomassa oleman, ettei uskon lamppu pääsisi sammumaan.

Mutta tämä surutoin kansa ei huoli nyt siitä uskon lampusta, vaan katsoo ainoastaan luonnollista lampua. Niin nytkin suruttomat katselevat kynttilöitä, jotka kirkossa palavat, mutta eivät huoli siitä kynttilästä, joka pitäisi ylösvalaiseman heidän pimeään sielunsa. Heidän mielestänsä on kaunista nähdä, kun kynttilät palavat kirkossa, mutta se hengellinen valkea on heidän mielestänsä niin kuin riettaan hengen tuohusvalkea. Sitä hengellistä valkeata he pelkäävät ja vihaavat ja tahtoisivat sammuttaa, jos vaan saattaisivat. Niin myös ovat Israelin lapset mielellänsä suoneet, että lamppu palaa kirkossa koko yön.

Mutta hengellinen valkea oli aina vihattavana, sillä sen kautta tulivat pahat ja häpeälliset työt ilmi. Mooses ja profeetat

ilmoittivat heidän pahat työnsä ja niiden sielussa oli aina uskon lamppu palamassa, mutta se lamppu oli niin kuin riettaan hengen tuohusvalkea sokean ja pimitetyn kansan mielestä. Eivät he viitsineet sitä valkeaa nähdäkään, niin kuin nytkin surutoin kansa, joka luonnollisesti pimeydessä vaeltaa, vihaa valkeutta ja rakastaa pimeyttä, sillä heidän työnsä ovat pahat. Huorat ja varkaat vihaavat valkeutta ja rakastavat pimeyttä. Eivät he tohdi huorata ja varastaa siinä huoneessa, jossa kynttilät palavat. Jos joku tulee kynttilän kanssa siihen huoneeseen, jossa huorat ja varkaat ovat, niin he tahtovat heti sammuttaa kynttilän. Lamppu seurakunnan majassa Jumalan asetuksen jälkeen piti palaman koko yön. Sen piti oleman seurakunnassa todistukseksi, että uskon lamppu oli palamassa Mooseksen ja profeettain sydämessä, vaikka pimeys oli muutoin joka paikassa.

Tämän päivän evankeliumissa puhutaan lampusta, jolla morsiamen piit vastaanottavat Ylkää. Mutta muutaman lampussa ei ole öljyä ja sen tähden heidän lampunsa sammuvat. Meidän pitää laveammalta puhuman niistä lampuista, mutta rukoilkaamme valkeuden Isää, että Hän antaisi meidän ymmärtää, mitä nämä lamput merkitsevät. Kuule, Taivaallinen Ylkä, köyhän morsiamen huokaus! Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: MATT. 20: 1–16

1 Sillä taivaan valtakunta on perheenisännän vertainen, joka varhain huomeneltain läksi ulos palkkaamaan työväkeä viinamäkeensä.

2 Ja kuin hän oli sopinut työmiesten kanssa päiväpenningistä, lähetti hän heidät viinamäkeensä.

3 Ja hän meni ulos liki kolmannella hetkellä, ja näki muita seisovan turulla joutilaina,

4 Ja sanoi heille: menkäätekä tekin viinamäkeen, ja mitä kohtuullinen on, minä annan teille. Niin he menivät.

5 Taas hän meni ulos liki kuudennella ja yhdeksännellä hetkellä, ja teki myös niin.

6 Mutta yhdellätoistakymmenennellä hetkellä läksi hän ulos, ja löysi muita joutilaina seisomasta, ja sanoi heille: miksi te tässä kaiken päivän joutilaina seisotte?

7 He sanoivat hänelle: sillä ei ole kenkään meitä palkannut. Hän sanoi heille: menkäätekä tekin minun viinamäkeen, ja mitä kohtuus on, pitää teidän saaman.

8 Mutta kuin ehto tuli, sanoi viinamäen isäntä perheensä haltialle: kutsu työväki, ja maksa heidän palkkansa, ruveten viimeisistä ensimmäisiin asti.

9 Ja kuin ne tulivat, jotka liki yhdellätoistakymmenennellä hetkellä tulleet olivat, saivat he kukin penninkinsä.

10 Mutta kuin ensimmäiset tulivat, luulivat he enemmän saavansa; ja he myös saivat kukin penninkinsä.

11 Ja kuin he saivat, napsivat he perheisäntää vastaan,

12 Sanoen: nämät viimeiset ovat yhden hetken työtä tehneet, ja sinä teit heidät meidän verraksemme, jotka olemme kantaneet päivän kuorman ja helteen.

13 Niin hän vastasi ja sanoi yhdelle heistä: ystäväni, en tee minä sinulle vääryyttä; etkös sopinut minun kanssani määrätystä penningistä?

14 Ota se, mikä sinun tulee, ja mene matkaas; mutta minä tahdon tälle viimeiselle antaa niinkuin sinullekin.

15 Vai enkö minä saa tehdä minun kalustani mitä minä tahdon? taikka katsotkosentähden karsaasti, että minä hyvä olen?

16 Niin viimeiset tulevat ensimmäisiksi ja ensimmäiset viimeisiksi. Sillä monta ovat kutsutut, mutta harvat valitut.

Luetun evankeliumin johdosta pitää meidän perään ajatteleman, **minkä tähden tyhmäin neitseitten lampuissa ei ole öljyä.**

Tyhmät neitseet ovat ilman epäilemättä semmoiset kristityt, jotka me armonvarkaiksi kutsumme, joiden omatunto on vähäisen liikkunut, mutta ei sinne asti, että pahat ja häpeälliset työt olisivat ilmi tulleet. Ne ovat semmoiset armonvarkaat, jotka sanovat: "Ei tarvitse kukaan syntiä maailmalle huutaa." Niiden synnit ovat siis salatut pimeydessä ja kunnian takana, mutta he ovat kuitenkin omistaneet varkain Jumalan armonlupauksia, ja niillä on siis usko luja niin kuin pahta. Mutta koska huuto tulee, se on, koska kuolema alkaa pusertamaan heidän sydäntänsä, näkevät he, että heidän lampunsa sammuvat, eli he tuntevat, etteivät he jaksa uskoa. Silloin vahtaavat he kristittyin päälle toivoen, että he jaksaisivat heidän lampunsa sytyttää palamaan. Mutta mistäs tulee niille se voima, koska viisaat ja tyhmät makaavat sekaisin? Ei jaksa kristityt sytyttää tyhmäin lampuja, koska niillä viisailla ei ole enempi öljyä, kuin mitä he itse tarvitsevat.

Ei ole siis nämä tyhmät neitseet semmoiset umpi- ja törkisuruttomat, jotka seisovat kokonansa pimeydessä ulkona ja kurkistelevat glasireijistä [eli ikkunoista], kuinka häitä pidetään, vaan ne tyhmät neitseet ovat semmoiset armonvarkaat, joilla on jotakin kristillisyyden varjoa. Ja on niillä muutamanlaisia koettelemuksiakin, mutta eivät ne kuitenkaan (*) sovi kristittyin kanssa.

Katsokaat nyt perään, te tyhmät neitseet, kuinka teille käypi, koska huuto tulee! Teidän lampunne sammuvat, vaikka teillä on usko niin kuin rauta, silloin kun ei ole mitään hätää. Mutta koska huuto tulee, niin silloin alkaa usko puuttumaan. Silloin sanovat he viisaille: "Antakaat meille teidän öljystränne, sillä meidän lampumme sammuvat!"

Semmoiset armonvargaat hankkivat kristityitä tykönsä kuolinvuoteessa toivoen, että he saattaisivat niin puhutella heitä, että he pääsisivät uskomaan. Mutta ei niillä ole semmoinen sydän kuin suitseva kynttilän sydän, joka syttyy palamaan, kun joku voimallinen henki puhalttaa sen päälle. Semmoinen sydän on viisailla neitseillä, että se on niin kuin suitseva kynttilän sydän, jota Herra ei ole aikunut sammuttaa.

Mutta armonvargaan sydän on kova alta, vaikka se on pehmeä päältäpäin; sillä ei ole lamppu sammunut. Mutta rietas on sytyttänyt heihin vihan kristityitä vastaan, kuten kaikille on tunnettua, että semmoiset armonvargaat eivät sovi kristittyin kanssa. Eivät he tule kristittyin kokouksiin, ei he tahdo kanssakäymistä pitää kristittyin kanssa. Totisesti he kantavat rautanaulaa sydämesänsä, joka viimein ruostuu. Uskon he tunnustavat, mutta uskon voiman he kieltävät.

He pitävät semmoista luuloa, että hekin ovat samassa huoneessa, ja he odottavat Yljän tulemistä. Mutta koska huuto tulee, havaitsevat he, ettei ole öljyä lamputissa. Ei se usko kestä kuolemassa, vaikka se oli ennen vahva kuin rauta. Mutta ne raukat eivät tiedä, että se on kuollut usko.

Ei suruttomat tarvitse sen tähden iloita, että armonvarkaille käypi väärin, sillä paatuneet menevät rohki helvettiin ja sanovat: *”Emme tahdo ulkokullatuiksi tulla. Emme sano itseämme paremmiksi kuin olemme.”* Ja olkoon se heidän kerskauksensa. Maailman ruhtinas kiittäköön teitä sen totuuden edestä! Ja teidän pitää kerran näkemän, ketä te olette pistäneet! Mutta se Suuri Ylkä on pian tuleva suurella kunnialla eroittamaan lampaat vuohista. Amen.

Jäljennös / Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakunta-arkisto / (*) -merkistä alkaen Uuden Postillan mukaan, koska loppuosa on kadonnut.

Pyhä Paavali kirjoittaa kristityille: **Te olette Jumalan pelto ja rakennus.**
Ja monessa paikassa Raamatussa ver-

rataan ihmisen sydän peltoon, jonka päälle Jumalan Henki tekee työtä, että se tulisi hedelmälliseksi ja kantaisi taivaan valtakunnalle jonkun hyvän hedelmän.

Mutta peltomaa on monenlainen, ja monen kaltaiset ovat ne pellon viljelyyn kuuluvaiset aseet ja välikappaleet, joilla pelto kuokitaa, käännetään ja korjataan. Eikä pellossa kasva ainoastansa ne siemenet, jotka siihen kylvetään, vaan Jumalan pellossa kasvaa myös orjantappuroita ja ohdakkeita. Joku paikka pellostä on kova, karkea maa ja kivistö, johon ei pysty rautakanki. Joku peltomaa on pehmeämpi, joku tuore, jossa paljon roskaa kasvaa seurassa. Ja joku paikka on kuiva hietamaa, joka ei tunne höystöä.

Jos me nyt ottaisimme tämän Jumalan pellon tutkinnon alle, niin ensinnä tarkastetaan peltomaa, toiseksi katsotaan, minkä kaltaiset peltomiehet ovat, ja kolmanneksi kysytään perään, minkä kaltainen vuosi on tullut. Mutta ei ole joka hietämäki, eikä myös joka rapakkojänkkä sovelias peltomaaksi. Ihmiset valitsevat parhaat paikat peltomaaksi, koska uusi talo rakennetaan. Mutta vaikka kuinka valitaan peltomaa, ei ole yksikään peltomaa niin hyvä, ettei se tarvitse kyntämistä, kääntämistä ja korjaamista, ennen kuin se tulee hedelmälliseksi.

Joku peltomaa on niin kova ja niin kankea, että siihen tarvitaan rautakanki, ennen kuin ne isommat kivet saadaan liikkumaan. Ja joka rupeaa kivistöön peltomaata kiskomaan, saapi kyllä raskasta työtä tehdä ja rautakankea usein liikuttaa, eikä sen tähden tule syllän vertaa maata päivässä korjatuksi. Mutta koska semmoinen maa on kerran korjattu, tulee siihen paras peltomaa, jos Jumala antaa kastetta taivaasta. Mutta kuivina vuosina ei tule sen kaltaiseen maahan mitään. Parempi vuosi tulee tuoreeseen

maahan, koska kuiva kesä on. Mutta tuoreessa maassa kasvaa myös paljon vesiheiniä, paljon ohdakkeita ja orjantappuroita, jotka tukahduttavat sen hyvän siemenen. Ja koska paljon vettä sataa taivaasta, kasvaa tuoreessa maassa ainoastansa olkia ja vesiheiniä.

Muutamat peltomiehet koettavat myös peltoa kuokkia aivan rapakkojänkkään. Mutta siinä on vielä suurempi vaiva, kuin vuoren kukkulalla peltoa tehdä. Kuitenkin on välistä jänkkään tullut pelto, koska ensinnä syvät ojat kaivetaan, että jänkkä pääsee kuivamaan, ja sammal poltetaan, ja kiviä vedetään pohjaan. Ja jos semmoinen pelto, joka jänkkään on tehty, rupeaa kasvamaan, niin se antaa runsaasti hedelmää. Ei kuitenkaan pohjan maalla ole usein tullut satoa jänkkäpellostä, sillä ilma on pohjan maalla kylmä ja raskas. Mutta jos se Suuri Luoja antaa armonaurinkonsa paistaa pitemmän ajan, olisi se mahdollinen, että jänkkäkin tulisi hedelmälliseksi.

Mutta paras peltomaa on Siionin vuorella, joka ei ole ylen korkea, eikä taas ylen matala, eikä myös ylen tuore. Sillä profeetta Jesaja sanoo, että vuoret ja kukkulat pitää alennettaman, ja laaksot pitää korotettaman, ja mitä tasoittamatta on, pitää tasoitettaman ja silittettämän. Mutta se pelto, joka on jänkkässä, on vilun arka. Joka on korkean vuoren kukkulalla, tahtoo kuivettua. Joka on tuoreessa ja lihavassa maassa, siinä on paljon orjantappuroita ja ohdakkeita. Mutta se pelto, joka on Siionin vuorella, antaa satakertaisen hedelmän.

Mitä ilmaan tulee, jossa pelto pitää kasvan ja viheriöitsemän, niin me kuulemme 1. Kuningasten kirjasta 19: 11, ettei Herran Henki ole kovassa tuulessa, eikä maanjäristyksessä, eikä tulenliekissä, mutta hienossa tuulen hyminässä. Hiljainen tuuli on siis

paras ilma pellolle. Koska armon kaste sataa taivaasta, ja sen päälle tulee auringonpaiste, niin pelto parhaiten kasvaa. Mutta täällä pohjan maalla ei ole usein auringonpaistetta. Kuitenkin kasvaa pelto hiljalleen pilvisäällä, ja myös yöllä kasvaa täällä pelto sen valon tähden, joka on pohjan maalla kesällä, erinomattain Johanneksen aikana.

Mutta vaikka millainen peltomaa on, ei se anna kuitenkaan hedelmää ilman viljelemättä. Ja se tulee paljon sen päälle, kuinka peltomiehet viljelevät peltomaata. Laiskat peltomiehet eivät viitsi oikein viljellä maata, vaan he kuokkivat vain päältäkäsin ja siihen kääntymättömään maahan he viskaavat muutamia siemeniä, joita he ovat ostaneet maailman porvarilta. Eivätkä ne harvat siemenet, joita he ovat näin ostaneet maailman porvarilta, ole juuri puhtaat, eikä kaiketi itäväiset, eikä virneistä puhtaat. Ja koska he ovat laiskat viljelemään peltomaata, eivät he ole saaneet siementäkään omasta pellostaan, vaan joutuvat ostamaan siementä maailman porvarilta, eivätkä ne siemenet ole juuri puhtaat, vaan ne ovat sekoitetut orjantappurain, ohdakkeitten ja nokulaisten siementen kanssa, niin että koko pelto, joka sen kaltaisilla siemenillä kylvetään, tulee täytetyksi orjantappuroilla ja ohdakkeilla.

Ei ole siis ihme, että semmoisten peltomiesten pellossa kasvaa aivan orjantappuroita ja ohdakkeita. Ja koska heidän pitää niittämän, eli leikkaaman peltoansa, saavat he syödä kynsiänsä, koska orjantappurat ja ohdakkeet, joitten siemenet he itse ovat kylväneet, pistelevät heidän sormiansa. Joka tahtoo jotakin pellostaan saada, katsokoon ensinnä perään, että hän saisi ostaa puhtaat siemenet, koska hän omasta pellostaan ei ole saanut siementäkään. Ja vaikka peltomiehellä olisivat kuinka hyvät siemenet, eivät ne idä sen tähden, jos hän on niin laiska, ettei hän viitsi kuokkia, kääntää ja korjata peltomaata. Niin kuin se väärä huoneenhaltija, joka sanoi: *”En jaksa minä kaivaa,”* niin sanovat myös laiskat

peltomiehet: *”En jaksa minä kaivaa peltomaata.”*

Mutta oikean peltomiehen täytyy kuokkia ja kaivaa, ja kääntää ja kyntää, ja sillittää peltoansa, että hän saisi siemenet vajoamaan siihen maahan, joka näin suurella vaivalla valmistettu on. Eikä sen tähden saa peltomies odottaa, että joka siemen itää, sillä maa on Herralta kirottu synnin tähden. Ja koska sinä häntä viljelet, sanoi Herra sille langenneelle ihmiselle, koska sinä viljelet tätä syntistä maata, ei sen pidä antaman sinulle hedelmää sinun työsi ja vaivasi jälkeen, vaan orjantappuroita ja ohdakkeita pitää hänen sinulle kantaman.

Jos siemenet heitetään kääntymättömään maahan, niin ne makaavat siellä itämättä ja kasvamatta. Ja taivaan linnut syövät niitä paljastetuista siemenistä. Mutta laiskalle se on suuri vaiva, että ruveta maata kuokkimaan. Joku laiska ajattelee, ettei pellostaan tule mitään, vaikka hän tekisi työtä sen päälle. Mutta se on varsin valhe. Sillä ei missään paikassa löydy niin huonoa peltomaata, joka ei tule hedelmälliseksi viljelemisen kautta.

Jos nyt joku pahta olisi niin suuri, ettei peltomies jaksa sitä liikuttaa rautakangella, niin täytyy peltomiehen jättää se, eli polttaa tullella, että se haurastuisi ja särkyisi. Ei muutammat isot kivet tee muuta vahinkoa, kuin ainoastansa sen, että kaikki siemenet, jotka kylvettäessä putoavat sen kaltaisen pahennuskiven päälle, menevät hukkaan.

Mutta vaikka kuinka ankarasti ja toimellisesti tehtäisiin työtä Jumalan pellossa, ei tule kuitenkaan mitään, jos ei tule sovelias ilma sekä niille, jotka pellon työssä ovat, että myös pellon kasvannoksi. Paavali todistaa, ettei se ole mikään, joka kylvää, eikä se, joka kastaa, mutta Jumala, joka kasvun antaa. Jonka tähden olisi tarpeellista rukoilla siementen Herraa, että Hän lähettäisi uskollisia työntekijöitä eloonsa, että Hän antaisi pellon kasvannoksi tarpeellisen ilman, että Hän antaisi

kastetta taivaasta itäväisille ja kasvaville siemenillensä, että Hän pelästyttäisi kaikki mustat linnut pellostansa, että Hän tekisi vahvan aidan joka peltopalasen ympäri, etteivät keiturit ja naudat pääsisi peltoa raikaamaan. Että Hän varjelisi maitojuviä pakkasesta, lumisateesta ja rajuilmastasta. Että Hän kokoaisi nisut aittaansa elon aikana.

O, Siementen Herra! Varjele tämä peltopalanen rakeista ja rajuilmastasta. Varjele maitojuvat pakkasesta, ja anna armosi auringon paistaa niiden päälle, että he pääsisivät kasvamaan ja valmiiksi tulemaan, ennen kuin talvi tulee. Kuule, Siementen Herra, köyhien peltomiesten rukous. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 8: 4–15

4 Mutta kuin paljo kansaa kokoontui, ja he riensivät jokaisesta kaupungista hänen tykönsä, sanoi hän vertauksella:

5 Kylväjä meni ulos siementänsä kylvämään; ja kuin hän kylvi, lankesi muutama tien oheen, ja se tallattiin, ja taivaan linnut söivät sen.

6 Ja muutama lankesi kivistöön, ja kuin se tuli ylös, kuivettui se, ettei ollut märkyyttä.

7 Ja muutama lankesi orjantappuroihin, ja orjantappurat ynnä kävivät ylös ja tukahduttivat sen.

8 Ja muutama lankesi hyvään maahan, ja kuin se kävi ylös, teki se satakertaisen hedelmän. Kun hän tämän sanoi, huusi hän: jolla on korvat kuulla, se kuulkaan.

9 Niin hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä, sanoen: mikä olis tämä vertaus?

10 Niin hän sanoi: teille on annettu tuta Jumalan valtakunnan salaudet, mutta muille vertausten kautta, ettei heidän sitä pitäis näkemän, vaikka näkisivät, eikä ymmärtämän, vaikka he kuulisivat.

11 Mutta tämä on vertaus: siemen on Jumalan sana.

12 Mutta jotka tien oheen, ovat ne, jotka kuulevat; sitte tulee perkele ja ottaa

sanan heidän sydämestänsä, ettei he uskoisi ja vapaaksi tulisi.

13 Mutta jotka kivistöön, ovat ne, kuin he kuulevat, ottavat he sanan ilolla vastaan; ja ei heillä ole juurta, hetkeksi he uskovat, ja kiusauksen ajalla lankeevat pois.

14 Mutta se mikä orjantappuroihin lankesi, ovat ne, jotka kuulevat, ja menevät pois, ja tukahutetaan surusta, rikkautesta ja elämän hekumasta, eikä kannan hedelmää.

15 Mutta jotka hyvään maahan, ovat ne, jotka sanan kuulevat ja kätkevät hyvällä ja toimellisella sydämellä, ja saattavat hedelmän kärsivällisyydessä.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä katsoman peltomaata, jossa on neljänlaista maan sorttia.

- 1. Yksi osa siitä pellostasta on poljettu.**
- 2. Toinen on kova, niin kuin kivistö.**
- 3. Kolmas osa on täynnänsä orjantappuroita.**
- 4. Neljäs osa on hyvä maa.**

Me rukoilemme siementen Herraa, että se osa siemenistä, joka putosi hyvään maahan, pääsisi itämään ja viheriöitsemään, ja hedelmälliseksi tulemaan, että siementen Herra saisi jotakin vaivansa edestä.

1. Ensimmäinen osa siitä suuresta pellostasta on poljettu. Sillä kussa paljon väkeä on, siinä poljetaan myös pelto. Viero väki vaelttaa läpi peltoa. Eikä tämä viero väki, joka on ihmisen sydämessä, kysy sen perään, kenenkä pelto se on, vaan ne vaeltavat edestakaisin. Ja se on arvattava, että jos joku siemen kylvettäessä putoaa sen maantien päälle, niin edestakaisin kulkeva väki polkee sen. Ja taivaan linnut syövät vielä lopun niistä siemenistä, jotka putoavat tien päälle.

Tämä viero väki, jotka vaeltavat edes takaisin ihmisen sydämessä, ovat ne joutavat maailman ajatukset, jotka käyvät edestakaisin ihmisen mielessä. Nämä joutavat

ajatukset, joita luonnollisen ihmisen sydän on täynnä, polkevat sitä hyvää siementä, jota Vapahtaja on sanansa kautta kylvänyt, niin että niiden sanain voima menee hukkaan. Sillä koska ihmisen sydän on täynnä niitä joutavia maailman ajatuksia, niin ei luonnollinen ihminen jouda kuuntelemaan Jumalan sanaa. Ja se on vielä pahempi, että luonnollinen ihminen ei huomaakaan, että ajatukset ovat maailmassa, vaikka ruumis istuu kirkossa. Pikemmin jo Jumalan sana tarttuu seinään, kuin semmoisen ihmisen sydämeen, jonka ajatukset ovat hajallansa. Vaikka spörmålissa [eli katekismuksessa] sanoo, että meidän pitää ajatuksia pitämän koossa, koska Jumalan sanaa saarnataan eli luetaan.

Mutta kuinkas luonnollinen ihminen saattaa niitä ajatuksia pitää koossa, jotka ovat niin hajallaan, ja juoksevat ympäri maata ja merta. Välistä ovat kaupungissa, välistä ruidassa [eli aitassa], välistä navetassa. Ja välistä silmätkin lentävät niin kuin tulinen liekki huorain päälle. Jumalan sana menee niin kuin mikä hyminä pään ylitse, eli yhdestä korvasta sisälle ja toisen korvan kautta ulos, ei sydäntä kohti koskaan. Ja mitkäs ovat nämä joutavat ajatukset muu, kuin perkeleen ja maailman joukko, jotka polkevat Jumalan peltoa. Ne tekevät sydämen kovaksi ja tunnottomaksi, niin ettei tämä siunattu siemen pääse itämään. Ja tämä vihollisen joukko, joka niin polkee Jumalan sanaa, ajaa muutamia menemään ulos kirkosta keskellä saarnaa.

Ja ovatko kaikki tulleet saarnan tähden? Eikös ole yksi osa tullut pilkkaamaan ja nauramaan, eli kurkistelemaan, löytyykö kirkossa kauniita huoria. Muutamat siveät huorat tulevat kirkkoon osoittamaan kauneutensa. Muutamat pakkaavat ulos maailmaan, ennen kuin Herran siunaus on luettu. Ja sen tähden ei tule heille yhtään siunausta, ei sanan kuulemisesta, ei kirkossa käymisestä, eikä Jumalan sanan lukemisesta, sillä maailma on heille rakkaampi, kuin Herran

siunaus. Ilmankin Jumalan sana polttaa heidän tuntoansa, että he istuvat kirkossa niin kuin palavain hiilten päällä. Mikäs se on muu, kuin perkele ja hänen joukkonsa, joka ei kärsi oikeata Jumalan sanaa kuulla? Muutamat eivät tohdi tulla kuuntelemaan, sillä riettaan siemenet rupeavat puikimaan sydämen juuressa, koska joku Jumalan sana tulee sydäntä kohti. Koska vaaksiaiset eli ampiaiset eivät saa rauhaa pesässäsä, tulevat he ulos joukoittain ja ampuvat silmiin.

Mutta mustat linnut, jotka lentävät pellon ympäri, syövät vielä lopun niistä siemenistä, jotka putoavat tien oheen, niin että joku ihminen ei tiedä mitään koko armonjärjestyksestä, koska kuolema tulee. Ulkonainen muisto ja ymmärrys loppuu niin visusti pois, ettei ole mitään, koska kuolema tulee. Ei hän tiedä silloin, mistä tie menee taivaaseen. Ja ne mustat linnut, jotka täällä ovat noukkinneet ja poimineet Jumalan sanaa hänen korviansa ja hänen sydämeästensä, ne samat mustat linnut seuraavat heitä iankaikkisuuteen. Ne samat mustat linnut, jotka täällä ovat nokkansa pistäneet suruttomain korviin ja sieltä syöneet joka ainoan jyvän siitä pyhästä siemenestä, ne samat mustat linnut rupeavat iankaikkisuudessa vaivaamaan heidän korviansa hirmuisella räökkymisellensä. Koska ihmisen sydän on kova kuin kivi ja liukas kuin kaljamaa, ja kylmä niin kuin jää, silkahtavat kaikki Jumalan sanat sydämen sivuitse ja tarttuvat pikemmin seinään, kuin muutaman ihmisen sydämeen.

2. Toinen osa siitä suuresta pellostä, johon Vapahtaja kylvää siunatun siemenensä, on niin kuin kivistö, jonka päällä on vähäisen multaa. Sen verran juuri, että siemen pääsee itämään. Mutta kun se kävi ylös, kuivettui se, ettei ollut märkyyttä. Tämän kivistön kanssa ymmärretään, niin kuin Vapahtaja itse selittää, sen kaltaiset ihmiset, jotka ensinnä ottavat sanan ilolla vastaan, mutta kiusauksen ajalla lankeavat he pois. Se merkitsee, että he ensinnä suostuvat kristillisyyteen, mutta eivät ole pysyväiset. Niiden sydän ei ole juuri

peräti kova päältä käsin, mutta sydämen perustus on niin kova, ettei [sana] pääse juurtumaan.

Monella on päällinen puoli sydäimestä niin pehmeä, että he itkevät, koska kauniisti saarnataan, mutta suuttuvat, koska totuus heille saarnataan. Jos he vielä joskus pääsisivät niin kuin heräyksen alkuun, pahenevat he, koska joku sisällinen eli ulkonainen kiusaus kohtaa, eli jos he joutuisivat jotakin kärkeen kristillisyyden tähden, ottaa maailmanrakkaus ja tempaa heitä yhtäkkiä maailmaan. He kieltävät pois, niin kuin Pietari, etteivät he tunne Jeesusta.

Moni kaunis nuorukainen itkee niin paljon, koska hän ensimmäisen kerran astuu Jeesuksen alttarin eteen, ja tekee niin kauniita parannuksen lupauksia, että vanhemmatkin rupeavat toivomaan hänestä hyvää. He rupeavat uskomaan, että tuosta nuorukaisesta taitaa tulla vanhemmille ilo vanhuudessansa. Mutta ne kauniit lupaukset unhotetaan pois, ja ne ihanat katumuksen kyneleet jäävät siihen. Ne kuivuvat maailman tulessa, koska se kaunis nuorukainen rupeaa häääämään maailman kanssa. Rupeaa leikkitelemään huorien kanssa, rupeaa suostumaan maailman iloon. Jo rupeaa pirun paskakin kelpaamaan. Jo rupeavat kirouksetkin kuulumaan. Ja rakkaat vanhemmat, puoliset ja lapset, saavat hänen tähtensä surua ja mielikarvautta kärsiä.

Jos vanhemmat vielä manaavat häntä sen kaltaisesta jumalattomasta elämästä, niin käskee hän heidän pitää suunsa kiinni ja sanoo: *"En olekaan enää teidän vastauksenne päällä, älkää pitkö minusta vaaria. Itse minä vastaan."* Katso, niin menee sen kauniin nuorukaisen katumus hukkaan. Ja siinä on nyt teille kiitos, vanhemmat, sen edestä, että te olette vaivaa kärsineet ja valvoneet hänen ylitsensä, ja rukoilleet hänen edestensä.

Monta kertaa ajattelit sinä, rakas vanhin, koska sinä kumarsit polviasi kehdon edessä

ja panit rakkaudesta vuotavaisia rintojasi hänen suuhunsa: Tästä lapsesta tulee minulle ilo vanhuuden iällä. Tästä lapsesta minä toivon, että minä saan nähdä häntä taivaan valtakunnassa veisaavan enkeleitten kanssa Siionin vuorella Mooseksen ja Karitsan virttä. Mutta surkeasti sinä tulit petetyksi, vanhin rukka. Katso. Näin, rakas vanhin, kuivettuu se siunattu siemen kivistön päällä, sillä ei ollut siinä juurta, eikä ollut siinä märkyyttä. Eivät ole ne ensimmäiset liikutukset ja nuoruuden kyneleet tuoneet niin paljon kastetta taivaasta, että tämä siunattu siemen olisi päässyt juurtumaan.

Kuolleen uskon tunnustajat itkevät usein, koska heille saarnataan niin kauniisti ja niin suloisesti, että siveät huorat rupeavat maitonsa laskemaan, mutta kiusauksen ajalla he lankeavat pois. Niitten kyneleet putoavat niin kuin rakeet kaljamaan päälle. Mutta niitä on vielä toinen osa armonvarkaita, joidenka omatunto on kerran herännyt, ja ovat myös sen heräyksen päälle ensimmäisiä armon merkkejä tunteneet, ja ovat ottaneet itsellensä suruttomuuden ainetta niistä, ajatellen, että he ovat jo täydelliset kristityt, koska he kerran ovat ottaneet sanan ilolla vastaan. Mutta siementen Herra sanoo: Ei heillä ole juurta, ja kiusauksen ajalla he lankeavat pois.

Muutamat opetuslapset seurasivat Jeesusta niin kauan, kuin Hän saarnasi heille yhteisesti kristillisyydestä. Mutta niin pian, kuin Hän heitti heille jonkun kovemman sanan, joka tuli vanhaa Aatamia kohti, käänivät he selkensä Hänelle ja sanoivat: *"Tämä on yksi kova sana, kuka voi sitä kuulla."* Kyllä me olimme kaikki hyvät kristityt, jos ei olisi kiusauksia elämän tiellä, ja vanha Aatami pääsisi nahkoineen ja karvoineen taivaan valtakuntaan. Vanha Aatami on paha pilaamaan meidän kristillisyytemme. Koska vanha Aatami saa olla rauhassa, eikä kukaan kaiva häntä, silloin on vanha Aatami koko hyvä kristitty mielestensä. Mutta sanan puhumatta tulee joku maailman kiusaus, eli joku

pistää neulalla vanhan Aatamin ihoon, jo nousee vanha Aatami, niin kuin karhu pe-
sästä, ja sanoo: ”*Sinäkös tulet minua haukku-
maan?*”

Joka näin on pannut maata ensimmäisten ar-
monmerkkien päälle, sanoo sitten: ”*Minulla
oli koko hyvä kristillisyyden alku, mutta tuo
väärä profeetta ja tuo villihenki pilasi minun
kristillisyyteni.*” Ja siitä saakka tuli sydän ilke-
äksi, kovaksi, riettaaksi. Joku alkaa vast-
uudesta pilkkaamaan Kristusta ja ristiin-
naulitsemaan Jeesusta. Joku lankeaa epä-
ilykseen ja tekee kaikki entiset Jumalan Hen-
gen vetämiset tyhjäksi. Joku varastaa niin
paljon armoa, että hän tulee synnittömäksi.
Ei tahdo omavanhurskaus olla riettaan kal-
tainen. Ei hän tahdo olla katuvainen perkele,
mutta katuvainen enkeli.

Katso, näin pilataan monen kristillisuus. Sie-
men on kyllä kauniisti itänyt, mutta se kui-
vettui pois, ettei ollut juurta. Ja tosin on pal-
jon niistä pyhistä siemenistä mennyt huk-
kaan sen hengellisen kuivuuden kautta.
Moni on ollut alkuheräyksessä suuressa har-
taudessa. Mutta niistä on muutama osa
mennyt takaisin maailmaan. Muutamat ovat
pahentuneet toisten kristittyjen puheesta.
Muutamille on tullut pahempi ja ilkeämpi sy-
dän, kuin ennen. Muutamille on tullut suu-
rempi epäily kuin ennen, ja muutamat ovat
tulleet hyväksi ja niin rikkaaksi rakkaudessa,
ettei synty enää vaivaa heidän tuntoansa. Ne,
jotka ovat tulleet vielä pahemmaksi ja il-
keämmäksi kuin ennen, epäilevät kovin tilas-
tansa, etteivät he taida olla oikealla tiellä.
Mutta ne, jotka ovat hyväksi tulleet, ja syn-
nittömäksi, luulevat nyt vasta oikean kristilli-
syyden voittaneensa. Kukas tiesi, kuinka
kauan he pysyvät siinä hyvässä tilassa, ennen
kuin taas tulee joku pilaamaan heidän kristil-
lisyytensä.

Me tiedämme, että Pietari ennen lankee-
mustansa luuli olevansa hyvä kristitty ja
suuri uskon sankari, ja niin rikas rakkaudesta,
että hän aikoi mennä kuolemaan Vapahtajan

kanssa. Mutta se kävi Pietarille niin somatto-
masti, että ylimmäisen papin piijat pilasivat
hänen kristillisyytensä, ja hänen täytyi
mennä ulos itkemään katkerasti.

**3. Kolmas paikka siinä suuressa pellossa, jo-
honka myös siemenet putoavat, on ilman
epäilemättä tuore ja lihava maa.** Ja siinä pi-
täisi pellon hyvin kasvaman. Mutta siinä on
niin paljon orjantappuroita ja ohdakkeita,
jotka tukahduttavat sen hyvän siemenen.
Siinä on kyllä olki ja kuori, mutta ei ole ruuan
ainetta kuoressa. Vapahtajan selityksen jäl-
keen ovat orjantappurat ja ohdakkeet ela-
tuksen murhe, maailmanrakkaus ja hekuma,
josta ei tahdo moni luopua. Kristinusko vaa-
tii, että ihmisen pitää pääsemän irti maail-
masta. Kuitenkin nähdään, että maailman-
rakkaus tahtoo varastaa sydämen Vapahta-
jalta. Se tahtoo olla suurena esteenä elämän
tiellä vielä niillekin, jotka ovat täydellä to-
della pyrkimässä siihen suureen päämaaliin,
että he pääsisivät iankaikkisuuden ihanalle
rannalle.

Maailmanrakkaus on sellainen salainen vi-
hollinen, joka tulee naakimisella heränneit-
ten päälle. Ja vielä armoitetuita sieluja tah-
too maailmanrakkaus estää valvomasta ja
pyrkimästä autuaalliseen iankaikkisuuteen.
Ja se on niin fiini, ettei moni huomaa, ennen
kuin hän on maailmassa kiinni. Muutamat
luulevat kyllä, että he ovat irti maailmasta,
mutta tämä luulo taitaa olla petollinen niin
kauan, kuin itsensä tunteminen ei ole tullut
oikein kirkkaaksi ja eläväksi. Kuinkapa siinä
olisi oikea itsensä kieltäminen, kussa ei ole
oikea itsensä tunteminen? Ne, jotka syövät
valmista ja elävät muitten kustannuksella,
luulevat enimmästi, että he ovat irti maail-
masta. Mutta anna heidän itse koettaa elää
maailmassa, anna heidän itsensä tienata ja
omalla vaivallansa hakea elatusta maasta,
niin saavat he nähdä, kuinka paljon he ovat
irti maailmasta.

Ja mikäs estää köyhiä tulemasta kristityksi?
Eiköpä se ole peräsuolen murhe, joka

heitäkin vaivaa niin hirmuisesti, että kaikki ajatukset menevät siihen. Kaikki himot ja halut tulevat siitä samasta peräsuolesta. Kaikki pyrkimiset ja tarkoitukset menevät siihen, sillä se on pohjaton hauta, joka ei tule koskaan täytetyksi. Ja jos rikkaalla on suuri vaiva sisälle mennä elämään, vaikka hänellä ei pitäisi olla murhetta vatsastaan, koska hänellä on jyvää laari harjallansa ja rahakimppu arkussa. Ei ole köyhälläkään keveämpi päästä ahtaasta portista sisälle, sillä vaikka hänellä on hoikka paikka puodissa ja tyhjä paikka arkussa, ei ole sen tähden köyhän peräsuoli soukempi, mutta se on kohta pitempi vielä kuin rikkaalla on. Ja sen tähden ei voi köyhälläkään tulla niin pieneksi sydämen kautta, että hän mahtuisi äimän silmästä sisälle taivaan valtakuntaan.

Keveämpi on kamelin mennä äimän silmästä läpi, kuin rikkaan tulla taivaan valtakuntaan. Mutta ei ole köyhällä helpompi mennä taivaan valtakuntaan sen pitkän peräsuolen tähden, joka venyy perässä. Köyhällä on niin suuri murhe vatsastansa, että se hengellinen tahtoo jäädä. Ja jos kristityt eivät jaksaa joka aika täyttää heidän peräsuoltansa, niin ottavat he kristillisyyden pois.

Nämä ovat nyt ne orjantappurat ja ohdakkeet, jotka tukahduttavat sen hyvän ja siunatun siemenen ihmisten sydämissä. Voi, voi, kuinka paljon niistä siunatuista siemenistä menee hukkaan Jumalan pellossa. Ensiksi sen poljetun ja poljettavan tien päällä, kussa se siunattu siemen ei pääse itämään, toiseksi sen kovan kivistön päällä, kussa siemen kyllä itää, mutta kuivettuu pois, ettei hänellä ole juurta. Ja kolmanneksi siinä peltomaan paikassa, joka ei ole korjattu, jossa niin paljon on orjantappuroita ja ohdakkeita, jotka tukahduttavat sen hyvän siemenen. Katso, niin menee peltomiehen vaiva ja ne pyhät siemenet hukkaan. Ja Siementen Herra ei taida saada monta nisunjyvää koota aittaansa, koska elonaika tulee.

4. Mutta on sen tähden yksi peltomaan paikka, jossa ne pyhät siemenet kasvavat ja viheriöitsevät ja kantavat hyvän ja toivotetavan hedelmän. Jos nyt olisi neljäs osakaan siitä suuresta pellostasta, joka olisi hyvä ja hedelmällinen maa, niin olisi kylväjällä joku toive, ettei hänen vaivansa mene peräti hukkaan. Koska hän on nyt ensinnä kuokkinut, sitten kaivanut oja, sitten rautakangella kangennut ylös niitä pienempiä pahtoja, joita hän jaksaa liikuttaa. Sillä ei taida maksaa vaivaa, että hän rupeaisi niitä isoja pahtoja ammuttamaan. Sitten vielä kyntänyt ja kääntänyt maata, korjannut ja silittänyt. Sitten vielä kylvänyt ja niitä siunatuista siemeniä mullan alle peittänyt. Jos nyt, sanon minä, neljäs osa siitä suuresta pellostasta tulisi hyväksi ja hedelmälliseksi maaksi, niin ei olisi peltomiehen vaiva peräti hukkaan mennyt. Vaikka emme tiedä vielä, minkä verran riihestä tulee, koska nyt ensinnä ruumenet poltetaan ja virneet seulomisella erotetaan pois, ja oljet annetaan eläimille, minkä verran nisunjyviä sitten jää. Mutta kyllä siementen Herra sen tietää.

Meidän toivomme on, että ne harvat maitojyvät, jotka siitä turmelemattomasta siemenestä syntyneet ovat, pitää kasvaman ja viheriöitsemän iankaikkisuuden ihanalla rannalla, kussa pyhät peltomiehet pitää sanoman: Tämä on hyvä ja kaunis pelto, josta siementen Herra voi saada muutamia nisunjyviä koota aittaansa, jos Herra antaa enemmän kastetta taivaasta ja antaa armollisen aurinkonsa paistaa, jos Herra varjelee näitä maitojyviä pakkasesta, lumisateesta, rakeista ja rajuilimasta, jos Herra ajaa pois pellostansa ne mustat linnut, jotka noukkivat ja poimivat siemeniä pellostasta, jos Herra ei sido riittä tappavan härän suuta kiinni, niin on meidän toivomme, että Hän saa muutamia nisunjyviä korjata aittaansa. Että koska vieraat tulevat taivaasta siinä suuressa elokuussa, hän saattaa näyttää niille muutamia nisunjyviä, jotka ovat kasvaneet tässä pohjan maalla, tässä

kylmässä ilmassa, kussa armon aurinko harvoin paistaa pellon päälle.

Mutta kylmä ilma usein tulee luoteesta. Ja niistä rapakkojänkistä, jotka pellon takana ovat, nousee välistä semmoinen kylmä höyry, ettei näy enää aurinkoa eikä kuuta, eikä tähtiä, ei taivasta, eikä maata, mutta ai-noastansa sakea ja kylmä ilma.

Jos Kaanaan maalla, kussa aurinko välistä seisoo melkein pään päällä, tulee satakertainen hedelmä parhaasta maasta ja 30-kertainen hedelmä huonommasta, niin täällä tuskin tulee seitsemän eli kahdeksankertainen hedelmä parhaasta pellostä, ja välistä ei tule enempää kuin nelinkertainen hedelmä hyvästä maasta.

Ah, Herra Jeesus, sinä Suuri Kylväjä ja Tai-vaallinen Peltomies, kuinka vähän sinä saat hedelmää sinun suuren vaivasi edestä. Mutta älä väsy kuitenkaan vielä kylvämästä ja kastamasta peltopalasta, niin kauan kuin vielä aurinko ylhäällä on, ettei kaikki maanviljelys peräti loppuisi pohjan maalla. Kuule köyhäin peltomiesten huokaus, jotka ovat raskaassa työssä, jotka ovat kantaneet päivän kuorman ja helteen, jotka toivovat saavansa muutaman kapin nisunjyviä palkasta, amen, ja sitten elämän iankaikkisuudessa. Amen!

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma & Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

TEKSTI: 1. MOOS. 3: 17 (PÄIVÄSAARNA)

Herra sanoi Aatamille: ”Kirottu olkoon maa sinun tähtesi.

Me kuulemme näistä sanoista, että Herra on kironnut maata ihmisen tähden, sillä ei Hän vielä silloin raskinut kirotta ihmistä sen armollisen lupauksen tähden, jonka Hän antoi vaimolle, että vaimon siemen pitää musertaman käärmeen pään. Mutta se oli kuitenkin yksi hirmuinen rangaistus, että Hän kirois maata ihmisen tähden. Ei ole siis ihminen niin kaunis Jumalan silmäin edessä kuin suruttomat luulevat. Jos yksi syntinen ihminen ajattelis, koska hän polkee tätä syntistä maata, että maa on hänen tähtensä kirottu, ei hän tohtis niin rohki astua tämän kirotun maan päällä. Mutta tämä Jumalan kirous ei vaikuta mitään paatuneitten tunnossa. Silloin Aatami kantoi vaimonsa päälle, niin kuin suruttomain tapa on. He kantavat toinen toisensa päälle, että he tulisit itse syyttömäksi. Siinä määrässä oli nyt Adam, koska Jumala kirois maata hänen tähtensä. Hänellä oli yksi paha omatunto. Ei niin muodoin tullut hänelle vapistus ja kauhistus Jumalan kirouksen tähden.

Muutammat armonvargaat siunaavat itsensä, koska kristityt kiroavat, mutta ei ole Adam saattanut siunata itsensä, koska Jumala kirois. Eikä taas Adam ollut niin pyhä, kuin muutammat tekopyhät, jotka ei kärsi kirousta kuulla, koska kristityt lukevat semmoisia paikkoja Raamatusta, jossa kirous on. Mutta jos he itse kiroavat vihassa ja kiukussa, se ei ole synty. Aatami oli sillä tunnolla, kuin ne pruuukaavat olla, jotka ovat kristillisyydestä eli armon tilasta langenneet pois. Ei ole heillä Jumalan rauhaa, eikä maailmassakaan ole lepoa, mutta pahalla ja kalvavalla tunnolla he vaeltavat pitkin tietä. Ei Aatami tohtinut siunata, koska Jumala kirois. Ei hän ollut niin pyhä, että hänelle olis tullut kauhistus Jumalan kirouksesta, niin kuin muutammat tekopyhät kauhtuvat kristittyin kirouksista, vaan niin kuin mikä kuuro ja mykkä kuunteli hän, koska Jumala kirois maata hänen tähtensä.

Ei se vaikuttanut hänessä ei katumusta eikä uskoa.

Mitäs nyt ajattelevat suruttomat, koska he kuulevat, että Jumala on kironnut maata heidän tähtensä? Onkos se Jumalan kirous armon merkki vai onkos se vihan merkki? Te sanotte ilmanki: ”*Ei ole Jumala meidän tähtemme kironnut maata, mutta Aatamin tähden, joka syntiin lankeis.*” Onko sitte esivanhin yksin syntinen ja lapset ovat viattomat? Jumala on aikonut rangaista vanhinten synnit lasten päälle kolmanteen ja neljänteen polveen. Ja koska nyt maa on kirottu ihmisen tähden, pitäis tämäkin kirous tuleman kauhistukseksi kaikille, jotka polkevat tätä syntistä maata, jos heillä olis semmoinen tunto, että kirous eli siunaus koskis. Mutta koska omatunto on paksu ja paatunut, silloin ei koske siihen mikään, ei siunaus eikä kirous. On kuitenkin kirjoitettu, että Noakin isä on tuntenut vaivaa maan kirouksesta, ja pitäis kyllä kaikille ihmisille tuleman kauhistus tästä Jumalan kirouksesta, sillä maa on kirottu, vaikka kuinka armonvargaat siunaisit itsensä, koska Jumala kiroo. Ei tule maa enää paremmaksi ihmisten siunaamisella. Mutta on se vielä toinen maa, jota suruttomat ei tunne, joka ilman epäilemättä on kirottu, niin kauan kuin siinä kasvaa orjantappuroita ja ohdakkeita. Se on hengellinen maa, johon kylvetään kyllä siemen. Mutta harvat siemenet itävät. Se on suruttoman ihmisen sydän, joka on niin kova, ettei siihen pysty mikään. Nyt on jo monta ajastaikaa saarnattu katumuksesta ja parannuksesta, mutta suruttomat ei ole vielä alkaneet katumusta ja parannusta tekemään.

Hengellinen maa on vielä pahemmin kirottu kuin se luonnollinen maa, sillä luonnollisesta maasta tulee aina joku hedelmä, koska ihminen sitä viljelee. Mutta hengellisestä maasta ei tule mitään, vaikka sitä viljellään. Ei olis uskottapaa, että yhdessä seurakunnassa, kussa

sitä hengellistä maata niin paljon on kuokittu ja haravoitu, pitäis vielä oleman niin paljon orjantappuroita ja ohdakkeita juuri keskellä peltoa, niin kuin esimerkiksi juomarit, huorat, viinaporvarit, panettelijat, mitkä net on muut kuin orjantappurat ja ohdakkeet keskellä Jumalan peltoa. Meidän täytyy sanoa niin [kuin] profeetta Esaias: "O, joska minä pääsisin sotimaan orjantappurain ja ohdakkeitten kanssa!" Tässä seurakunnassa on paljon niitä, jotka tuomitsevat itsensä, he tunnustavat siis itsensä kirotuksi maaksi, mutta ei hae kuitenkaan siunausta Vaimon Siemenestä. Ei net hae parempaa siementä peltoonsa. Muutamat taas ei tunnusta itsensä tuomituksi, vaikka he tekevät syntiä armon päälle. Ja se on työläs sanoa, kumpi niistä on kovempi maa, ne jotka tunnustavat itsensä tuomituksi ja kirotuksi maaksi, eli ne, jotka ei tunnusta itsensä tuomituksi. Jos ensimmäiset rupeisit hakemaan siunausta siitä Siunatusta Vaimon siemenestä, olis toi mahdollinen, että he tulisit siunatuksi. Mutta ne jälkimmäiset ei saata hakea parempaa siementä, jotka ei saata tunnustaa itsensä tuomituksi ja kirotuksi.

Nyt pitäis meidän tänä päivänä katselemaan neljänlaista peltomaata, joka tässä pellossa on, josta Jeesus tämän päivän evankeliumissa on saarnannut. Jos me saattaisimme niin selkiästi selittää itsekutakin maan laatua, että itsekukin tuntis itsensä, mikä maan sortti hän on. Mutta se Suuri Siementen Herra, joka siunatuita siemeniä viskaa joka paikkaan, kussa maan tapa[ista] on, vaikka enin osa siemenistä menee hukkaan, osottakoon nyt paikan, kussa siemenet parhaiten itävät, ja kuinka niitä pitäis kylvämän, että he itäisit. Kuule Siementen Herra köyhän peltomiesten huokaus. Isä meidän.

EVANKELIUMI: LUUK. 8: 4–15

4 Mutta kuin paljo kansaa kokoontui, ja he riensivät jokaisesta kaupungista hänen tykönsä, sanoi hän vertauksella:

5 Kylväjä meni ulos siementänsä kylvämään; ja kuin hän kylväi, lankesi muutama

tien oheen, ja se tallattiin, ja taivaan lintu söivät sen.

6 Ja muutama lankesi kivistöön, ja kuin se tuli ylös, kuivettui se, ettei ollut märkyyttä.

7 Ja muutama lankesi orjantappuroihin, ja orjantappurat ynnä kävivät ylös ja tukahduttivat sen.

8 Ja muutama lankesi hyvään maahan, ja kuin se kävi ylös, teki se satakertaisen hedelmän. Kuin hän tämän sanoi, huusi hän: jolla on korvat kuulla, se kuulkaan.

9 Niin hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä, sanoen: mikä olis tämä vertaus?

10 Niin hän sanoi: teille on annettu tuta Jumalan valtakunnan salaudet, mutta muille vertausten kautta, ettei heidän sitä pitäis näkemän, vaikka näkisivät, eikä ymmärtämän, vaikka he kuulisivat.

11 Mutta tämä on vertaus: siemen on Jumalan sana.

12 Mutta jotka tien oheen, ovat ne, jotka kuulevat; sitte tulee perkele ja ottaa sanan heidän sydämestänsä, ettei he uskoisi ja vapaaksi tulisi.

13 Mutta jotka kivistöön, ovat ne, kuin he kuulevat, ottavat he sanan ilolla vastaan; ja ei heillä ole juurta, hetkeksi he uskovat, ja kiusauksen ajalla lankeavat pois.

14 Mutta se mikä orjantappuroihin lankesi, ovat ne, jotka kuulevat, ja menevät pois, ja tukahutetaan surusta, rikkaudesta ja elämän hekumasta, eikä kannan hedelmää.

15 Mutta jotka hyvään maahan, ovat ne, jotka sanan kuulevat ja kätkevät hyvällä ja toimellisella sydämellä, ja saattavat hedelmän kärsivällisyydessä.

Koska meidän Vapahtajamme saarnais neljänlaisesta peltomaasta, ei ollut siinä suuressa joukossa monta henkeä, jotka olisit ymmärtäneet monta sanaa siitä saarnasta. Opetuslapset olit jo monta ajastaikaa käyneet Jeesusen koulussa, mutta ei nekään ymmärtäneet tätä vertausta. Moni surutoin

sanoo kyllä ymmärtävänsä, mitä tämä vertaus sisällänsä pitää. Mutta kuinkas luonnollinen ihminen ymmärtää niitä, kuin Jumalan Hengen ovat. Ennen kuin joku saattaa tämän evankeliumin oikein ymmärtää, tarvitsee hän Pyhän Hengen ylösvalaistuksen.

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta selittämän tämän päivän evankeliumia neljänlaisesta peltomaasta sen jälkeen, kuin itse Vapahtaja on sen selittänyt, koska me katselemme neljänlaista peltomaata, eli neljänkaltaista sanankuulijata.

Ensimmäinen osa on umpisurutoin, jotka putoisit tien oheen.

Toinen osa on semmoisia, joiden omatunto on herännyt, ja ovat tunteneet vähän armosta, sillä he otit sanan ilolla vastaan, mutta kuin kiusaukset tulivat, lankeisit he pois ja menit maailmaan.

Kolmas osa on niitä, jotka pitävät aina sitä kristillisyyden tapaa, mutta maailma on niin rakas, ettei he raski luopua maailmasta, ja

Neljäs osa on semmoisia, jotka on totisesti kristityt, ja pysyvät uskossansa loppuun asti.

Ensimmäinen osa siemenistä putois tien oheen, ja se tallattiin ja taivaan linnut söit sen. Itse Vapahtaja on selittänyt tämän vertauksen sillä lailla, että se poljettu tie on sen kaltaiset sanankuulijat, jotka kuulevat, sitte tulee perkele, ja ottaa sanan pois heidän sydämistänsä, ettei he uskois ja vapaaksi tulisi. Tässä kuuluu nyt selkiästi, että ne, joiden sydämestä perkele ottaa sanan pois varsin eli sitä myöden kuin he kuulevat, ei ole heränneet, sillä jos he olisit heränneet, niin he uskoisit kuitenkin niitä sanoja, jotka sopivat heille, nimittäin Jumalan lain uskoisit he totiseksi, jonka vaikutuksia joka herännyt ihminen tuntee omassa tunnossans, koska hän on tullut siihen tilaisuuteen, että omatunto tuomitsee häntä.

Jokainen, sanon minä, joka tuomitsee itsensä, uskoo kyllä, että hän on Jumalan

vihan alla ja lain kirouksen alla ja että hänen semmoisessa tilassa täytyy mennä helvettiin. Mutta ei umpisurutoin usko sitä, että hän on Jumalan vihan ja lain kirouksen alla, sillä surutoin sanoo tavallisesti näin: *”Kyllä on armon ovi auki minulle niin kuin teille”*, ja sen uskon päällä hän huoraa, juopi ja tappelee, pitää viinakauppaa ja pilkkaa kristityitä. Ei semmoinen ihminen ole herännyt, joka ei ole vielä seisahtanut synnin juoksussa, ei ole alkanut ulkonaistakaan parannusta teemmään. Ainoastansa se sana *”perkele ottaa sanan pois heidän sydämistänsä”* saattaa meitä arvelemaan, jos olis Jumalan sana jo päässyt semmoisen ihmisen sydämeen. Mutta ei ole ainakaan semmoinen ihminen herännyt, jonka sydämestä perkele ottaa sanan pois sitä myöten kuin hän kuulee.

Ei ole semmoinen ihminen herännyt, joka pahalla tunnolla ja vielä vastoin tuntoansa juopi, kiroo, tappelee, huorin tekee ja varastaa, pilkkaa [ja] vastustaa kristityitä. Vaikka me saattaisimme tehdä sen eroituksen suruttomien välillä, että muutampi pitää syntiänsä luvallisena ja muutampi taas ei pidä syntiänsä luvallisena, mutta tekee niitä yhtä hyvin ja vastoin tuntoansa. Se, joka pitää syntiänsä luvallisena, on niin kuin viattomuuden tilassa, niin kuin yksi hulliainen, joka ei tiedä vielä, mikä synti on, ja se joka tekee syntiä vastoin tuntoansa, tietää jo, mikä synti on, mutta ei pidä hänestä sen enempiä. Molempain sydämestä ottaa perkele sanan pois, ettei he uskois ja vapaaksi tulisi. Kyllä vissimmästi perkele saattaa vielä heränneittenki sydämestä ottaa sanan pois, jos herännyt ihminen menee takaisin suruttomuuteen ja alkaa taas elämään niin kuin ennen.

Mutta me panemme nyt semmoisia toiseen osaan, joka kuuluu näin: ne, jotka kivistöön, ovat ne, jotka, koska he kuulevat, ottavat he sanan ilolla vastaan, ja ei heillä ole juurta, hetkeksi he uskovat ja kiusauksen ajalla lankeevat he pois. Tähän osaan kuuluu nyt semmoisia ihmisiä, jotka ovat ei ainoastans

heränneet laista, mutta myös evankeliumin kautta tulleet ensimmäisiin armonmerkkeihin saakka, sillä ei kukaan saata sanan ottaa ilolla vastaan, ellei hän ole jo tuntenut jotakuta iloa evankeliumin armolupauksista.

Mutta siitä ottaa myös moni ylön varhain lohdutuksen itsellensä ajatellen, että hän on jo täydellinen kristitty, vaikka sydämen perustus on vielä kova ja särkymätöin. Semmoinen ihminen on jo nähnyt, mistä tie menee taivaaseen. Hän on ollut ahtaassa portissa, ja se ahdas portti on ollut raollansa, niin että hän on nähnyt, mikä ilo on taivaan valtakunnassa. Mutta ei hän ole vielä päässyt itse sisälle. Koska hän otti sanan ilolla vastaan, silloin hän jo rupeis uskomaan, mutta tyhjä hetkeksi; koska sisälliset eli ulkoiset kiusaukset rupeisit tuntumaan, lankeis hän pois siitä. Muutampi oli niin tarttunut maailmaan, ettei hän jaksanut sovittaa lähimmäistänsä. Ei niin muodoin päässyt risuaidan ylitse. Muutampi tarttui kunnian taakse. Ei jaksanutkaan tunnustaa niitä pahempia paikkoja, ja rupeis sitte jälkeen sanomaan: *”Ei ole tarpeellinen kaikkia tunnustaa. Ei ole tarpeellinen maailmalle huutaa.”*

Muutampi väsyi ristiä kantamasta. Koska suruttomat rupeisit häntä pilkkaamaan Kristuksen eli kristillisyyden tähden, otti hän Mattinsa koulusta ja ajatteli: *”Kyllä minä sen tähden olen kristitty, vaikka en ole koirana ihmisten päällä.”* Muutampi heitti pois valvomasta ja uskossa kilvoittelemasta, ja tuli sen kautta suruttomaksi ja armonvarkaaksi tunnustain itsensä kristityksi entisten armonmerkkien päällä. Kaikki nämät ovat kyllä heränneet ja armonmerkkiä tunteneet, koska he otit sanan ilolla vastaan, mutta ei ollut juurta, ei ollut märkyyttä, joka merkitsee suru ja muret, ja kuuluvat niin muodoin toiseen osaan. Mutta sydämen perustus on kova niin kuin kivistö ja kankia uskomaan. Sen tähden he lankeevat pois kiusauksen ajalla, ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset.

Kolmas osa, joka orjantappuroihin lankeis, ovat ne, jotka kuulevat ja menevät pois ja tukahutetaan surulta, rikkaudelta ja elämän hekumasta, eikä kannu hedelmätä. Tässä osassa ovat kaikki mieluiset, myötäväiset ja halulliset, aina oppivaiset, mutta ei koskaan totuuden tuntuun tulevaiset. Tahtoisit kyllä autuaaksi tulla, mutta ei raskis maailmasta luopua; pitäis kyllä pitämän muretta sielun autuudesta, mutta maailman muret on suurempi; Jumalan sana on olevanansa rakas, mutta maailma on vielä rakkaampi. Niitten joukossa saattaa olla semmoisia, jotka ei ole koskaan kristityksi tulleet, mutta on aina siitä hienoa huolta ja sitä pehmiätä kristillisyyttä. Niitten joukossa saattaa myös olla semmoisia, jotka ovat totisesti kristityksi tulleet, mutta ovat jälkeen valvomattomuuden kautta ja huonomman kilvoituksen kautta joutuneet kahden maa ilman väliin, ja tulleet kahden herran palvelijaksi. Maailmanrakkaus on ensinnä päässyt sydämeen, ja sen jälkeen maailman muret, maailman mielisyyt ja elämän hekuma, erinomattain nuorella väellä, joka alkaa keviämielisyyden kanssa ja päättyy naimisen kanssa, jos ei vielä huoraaminen olis tapahtunut ennen naimista. Siihen tulee vielä koreus luvalliseksi.

Tämä on kolmannen osan tuntomerkki, joka orjantappuroihin lankeis, ja orjantappurat ovat ne edellä mainitut maailman suru, rikkaus ja elämän hekuma, jotka tukahuttavat sen hyvän siemenen eli kristillisyyden. Ja tämä on nyt niin selvä paikka, että suruttomat pitäisit ymmärtämän, ettei ihminen pääse maailman kanssa taivaaseen. Mutta ei ne raukat tunne, että he olisit kiinni maailmassa, sillä maailmanrakkaus on yksi viekas ja monelle tuntematon perkele, joka tahtoo ilmoittaa itsensä monen kaltaisen luvallisuuden varjolla.

Ja pitää oleman vielä kristityilläkin tarkka valvominen, jos heidän pitää tunteman kaikkia hänen mutkiensa. Mutta vaikka kuinka tämä kristillisyyden asia selitettäisiin suruttomille,

ei ne kuitenkaan saa sitä pääkalloon, jopa sitte sydämeen, että he ovat vihan lapset ja ijankaikkisen tuomion alaiset. Opetuslapset kysyt kerran Vapahtajalta, minkä tähden Hän saarnaa aivan vertausten kautta kansalle. Silloin Hän vastais niin kuin tämänkin päivän evankeliumissa. Teille on annettu tuta taivaan valtakunnan salaudet, mutta muille vertausten kautta, ettei heidän pitäisi sitä näkemän, vaikka he näkisit, eikä kuuleman, vaikka he kuulisit.

Mutta suruttomat tätä paikkaa ei usko, vaan he sanovat näkevänsä, vaikka he ovat sokiat, he sanovat ymmärtävänsä, vaikka ei ymmärrä. Eipä Vapahtaja ole niin sanonut, että surutoin ymmärtää Hänen vertauksiansa, vaan se kuuluu näistä äsken mainituista sanoista niin, ettei he ymmärrä, vaikka vielä suoraan saarnattaisiin, kuinka se on kristillisyyden kanssa. Paljonkos nyt surutoin kansa ymmärtää tämän päivän evankeliumista? Ymmärtäneekö surutoin kansa, kutka ovat tien oheen, kutka ovat kivistön päälle ja kutka ovat orjantappuroihin, vaikka nyt on selitetty, että umpisuruttomat on niin kuin poljettu tie, kussa riettaan enkelit marssivat yötä ja päivää; että kivistön kanssa ymmärretään sen kaltaiset ihmiset, jotka ovat heränneet ja armonmerkkiin saakka tulleet, ja siitä pyörtäneet suruttomuuteen; että orjantappurat ovat maailmanrakkaus, maailman tavara ja elämän hekuma, jonka kautta moni kristitty menettää kristillisyyden. Muutamat kadottavat uskonsa Juuri niitten orjantappurain tähden, ja muutamat kantavat kristityn uskon, vaikka ovat niin kovin maailmassa kiinni kuin suruttomat.

Meidän pitäis puhuman vähäisen siitä hyvästä maasta, joka teki satakertaisen hedelmän. Arvaavtkos suruttomat, mikä hedelmä se oli? Muutamat luulevat, että tämä hedelmä olis siveys, puhtaus, nöyryys, kunniallisuus, alhaisuus ja niin edespäin. Niin kuin siviät ihmiset vaativat, että kristityn pitäis oleman hyvin nöyrän maailman edessä, sen pitäis oleman niin siviän ja kunniallisen,

että hän ottais kaikki kunnialliset vieraat viinalla ja punsilla vastaan. Jos nimittäin kristitty olis niin ylpiä kuin Johannes Kastaja, joka haukkui kunniallisia ihmisiä kyykäärmeen sikiäksi, niin sanoisit varsin maailman siviät ihmiset: *"Semmoinen ei ole kristitty, mutta se on juuri riettaasta."* Mutta olemme ymmärtäneet Johanneksen saarnoja niin, että [hän] teki hedelmän taivaan valtakunnalle juuri sillä haukkumisella, jonka kautta muutamat rupeisit heräämään ja syntiänsä tunnustamaan. Mutta se on mahdotoin suruttoman uskoa, että se on paras kristittyin hedelmä se Johanneksen haukkuminen ja Jumalan ankaran vanhurskauden julistaminen. Ja koska sinä tulet tuomiolle, niin ei kysytä sinulta, oletko siviästi elänyt maailmassa, oletkos ollut nöyrä ja alhainen, oletkos ollut kunniallinen ja vastaanottanut vieraita? Oletkos ollut hyvä auttamaan vaivaisia? Mutta tuomiossa kysytään, oletko monta sielua saattanut taivaan valtakuntaan? Oletkos auttanut Jeesusta, koska Hän on ollut tarvitsevainen; oletkos korjannut Jeesuksen köyhiä veljiä, koska ne maailman vihan ja vainon tähden olit hädässä?

Siinä nyt on sen hyvän maan hedelmä. Sillä Juudaalla on murhe vaivaisista, kuinka ne tulisit autetuksi, mutta ei hänellä ole yhtään muretta siitä, kuinka Jeesus tulis autetuksi vihollisten kysistä. Tämä muret tuli Juudaalle ylön hiljain. Koska Juudaan omatunto heräis, silloin rupeis hänki puhuttelemaan vihollisia, että he laskisit viattoman irti, koska hän sanoi: *"Minä pahasti tein, että minä viattoman veren petin."* Mutta se oli hiljainen. Ei hänen sanansa enää vaikuttanut mitään, ja niin se käypi kaikille, jotka viattoman veren petit, ne saavat katua hulluudensa ijankaikkisesti.

Ja nyt sinä hyvä maa, pikkuinen peltopalainen, joka satakertaisen hedelmän kannat. Missä ikänäns sinä olet ohdakkeitten ja orjantappurain keskellä. Ole kuitenkin siunattu, vaikka koko maa on kirottu. Sinun hedelmäs Kaanaan maassa, kussa maito ja

hunaja vuotaa, olkoon satakertainen, vaikka vielä pohjan maassa olet ainoastans neljäkertainen.

Ole siunattu niin kuin Gosenin maa ja Hermonin vuori ja Saaronin laakso. Ne nisujuvat, jotka sinussa on, kootaan elon aikana aittaani ja siementen Herra käypi ilman epäilemättä usein kynttilän kanssa aitassa katselemassa, kuinka monta nisujuvää on siemenlaarissa. Koska vieraat tulevat taivaasta, osoittaa hän jyväläänsä niille vieraille ja sanoo: *”Tässä on kaikki nisujuvat, jotka minä olen saanut*

hyvästä maasta. Orjantappurat ja ohdakkeet olen minä polttanut ja ruumenet olen minä polttanut sammumattomalla tulella. Mutta näitä nisujuvia olen minä koonnut aittaani. Ja niitä minä säästän siemeneksi, sillä minä olen heitä koetellut ja minä olen vakuutettu siitä, että he itävät ja kantavat satakertaisen hedelmän siinä siunatussa maassa, josta rieskaa ja hunajata vuotaa nyt ja iankaikkisesti”, amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansalisarkisto Helsinki /

Kuka uskoo meidän saarnamme ja kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan?

Profeetta Esajas valittaa, ettei kukaan usko hänen saarnaansa, sillä ne ihmiset, joille hän saarnais, olit paatuneet, ettei he viittineet kuulla Jumalan sanaa, koska se saarnattiin niin, että se tuli järkeä vastaan. Ja kaikki sen aikaiset profeetat valittavat, ettei sen aikaiset ihmiset ole uskoneet, mitä profeetat saarnaisit.

Vasta profeettain kuoleman jälkeen rupeisit muutamat uskomaan, että profeetat olit saarnanneet oikein, koska he näit, että profeettain ennustukset kävit toteen. Niin myös Vapahtajan aikana ei moni uskonut Hänen saarnaansa oikeaksi. Ja koska Lutherus rupeis saarnaamaan parannusta paavilaisille, ei moni uskonut hänen saarnaansa ja oppiansa oikeaksi, vaan häntä pidettiin villihenkenä. Mutta Lutheruksen kuoleman jälkeen pääsi hänen oppinsa levenemään laveammalle. Niin on ollut kaikilla hengellisillä opettajilla syytä kysyä, niin kuin profeetta Esajas kysyi: *”Kuka uskoo meidän saarnamme?”* Me olemme huomanneet, että muutamat vasta kuolinvuoteella uskovat meidän saarnamme, ja useimmat ovat silloin häätyneet tunnustamaan, että oikein on saarnattu.

Mutta ei se tunnustus ole auttanut heitä, koska he ei ole uskoneet ennen. Muutamat ovat uskoneet meidän saarnamme jonkun ajan, mutta kuin maailman kiusaukset tulevat, ovat he lakanneet uskomasta. Ei sekään uskominen auttanut heitä, vaan tuli suuremmaksi tuomioksi, koska kuolema rupeis heidän sydämiänsä ahdistamaan. Muutamat uskovat saarnan oikeaksi, mutta ei tee sen jälkeen.

He lykkäävät parannuksensa vuodesta vuoteen ja päivästä päivään, siihen asti, että tulee hiljaiseksi. Ja silloin heidän täytyy sanoa: *”Ei ne minulle kelpaa.”* Muutamat tuntevat, ettei he jaksa niin paljon uskoa, että he tulisivat vapaaksi. Meidän täytyy siis kysyä, niin kuin

profeetta Esajas: *”Kuka uskoo meidän saarnamme ja kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan?”*

Emme tiedä, kuka viimein uskoo meidän saarnamme, mutta niin kuin profeetat ovat saarnanneet, vaikka ei kukaan ole heidän saarnaansa uskonut, niin täytyy myös meidän saarnata, vaikka ei kukaan enään uskois. Sillä me olemme vakuutetut siitä, että se aika kerran tulee, että täytyy uskoa, koska silmät aukenevat, että oikein on saarnattu, että tie taivaaseen on heille näytetty. Ja o! joska he uskoisit täällä armonajassa, ennen kuin armon ovi kiinni suljetaan. Ja koska me tänä päivänä freistaamme selittää Vapahtajan saarnaa neljänlaisesta peltomaasta, niin me rukoilemme, että se Suuri Uskon Alkaja ja Päättäjä lainais meille oikean ymmärryksen, että jokainen tulis ymmärtämään, missä peltomaassa hän on.

Ne harvat sielut, joilla on korvat kuulemaan, ovat ilman epäilemättä ymmärtäneet, että siinä suuressa pellossa, johon siementen Herra on kylvänyt siunatuista siemeniä, on monenlaista peltomaata, jossa enin osa niistä kylvetyistä siemenistä menee hukkaan. Ei ole tietoa, saapiko Hän siemeniäkään takaisin, koska pakkainen on pannut peltoa.

Rukoilkaat, te peltomiehet, että se Suuri Siementen Herra, joka on hyvät siemenet kylvänyt, varjelis peltoa, että siemenet pääsisit itämään ja hedelmän kantamaan, ettei vihamies pääse ihmisten maatesa niin paljon ohdakkeita kylvämään, että ne tukahuttavat nisuja. Sillä nyt on nähtävä, että orjantappurat ja ohdakkeet tukahuttavat pellon, ettei ole enää monta nisujuvää jäljellä. Ja vielä netki siemenet, jotka tänä vuonna on harvoissa paikoissa tulleet, taitavat olla niin huonoja, ettei ne idäkään, vaikka kylvettäisiin.

O siementen Herra, varjele meitä, ettei kaikki siemen menis hukkaan. Varjele peltoa pakkaiselta, lumisateelta ja rajuilmalta, että ne harvat nisujyvät, jotka sinä olet siemeneksi säästännyt, itäisit ja hedelmän kantaisit, ettei siemen pääsis loppumaan, sillä jos vielä siemen loppuu kaikilta, niin me olemme hukassa. Kuule siementen Herra, köyhäin peltomiesten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 8: 4–15

4 Mutta kuin paljon kansaa kokoontui, ja he riensivät jokaisesta kaupungista hänen tykönsä, sanoi hän vertauksella:

5 Kylväjä meni ulos siementänsä kylvämään; ja kuin hän kylvi, lankesi muutama tien oheen, ja se tallattiin, ja taivaan lintu söivät sen.

6 Ja muutama lankesi kivistöön, ja kuin se tuli ylös, kuivettui se, ettei ollut märkyyttä.

7 Ja muutama lankesi orjantappuroihin, ja orjantappurat ynnä kävivät ylös ja tukahduttivat sen.

8 Ja muutama lankesi hyvään maahan, ja kuin se kävi ylös, teki se satakertaisen hedelmän. Kun hän tämän sanoi, huusi hän: jolla on korvat kuulla, se kuulkaan.

9 Niin hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä, sanoen: mikä olis tämä vertaus?

10 Niin hän sanoi: teille on annettu tuta Jumalan valtakunnan salaudet, mutta muille vertausten kautta, ettei heidän sitä pitäis näkemän, vaikka näkisivät, eikä ymmärtämän, vaikka he kuulisivat.

11 Mutta tämä on vertaus: siemen on Jumalan sana.

12 Mutta jotka tien oheen, ovat ne, jotka kuulevat; sitte tulee perkele ja ottaa sanan heidän sydämestänsä, ettei he uskoisi ja vapaaksi tulisi.

13 Mutta jotka kivistöön, ovat ne, kuin he kuulevat, ottavat he sanan ilolla vastaan; ja ei heillä ole juurta, hetkeksi he uskovat, ja kiusauksen ajalla lankeavat pois.

14 Mutta se mikä orjantappuroihin lankesi, ovat ne, jotka kuulevat, ja menevät pois, ja tukahutetaan surusta, rikkaudesta ja elämän hekumasta, eikä kannata hedelmää.

15 Mutta jotka hyvään maahan, ovat ne, jotka sanan kuulevat ja kätkevät hyvällä ja toimellisella sydämellä, ja saattavat hedelmän kärsivällisyydessä.

Me kuulumme meidän luetusta pyhästä evankeliumista, että Vapahtaja saarnais kansalle neljänlaisesta peltomaasta, mutta kansa ei ymmärtänyt mitään koko siitä vertauksesta. Ei opetuslapsetkaan ymmärtäneet, mikä vertaus tämä oli, mutta niillä oli halu ymmärtää Jumalan valtakunnan salaisuudet. Sen tähden he kysyit Vapahtajalta, mitä tämä vertaus hengellisessä tarkoituksessa merkitsee.

Jos siinä suuressa kansan paljoudessa, joka silloin oli koossa, olis ollut joku ihminen, joka olis uskonut, että siinä vertauksessa oli Jumalan sanaa, niin olis epäilemättä joku niistä kysynyt, kuinka tämä vertaus on ymmärrettävä hengellisessä tarkoituksessa. Mutta me ymmärrämme, että suruttomat ihmiset ei pidä semmoisia vertauksia muuna kuin lapparina ja juttuna, joissa ei yhtään totuutta eli Jumalan sanaa ole.

Ainoastansa opetuslapsilla oli halu tietää ja ymmärtää, mikä vertaus tämä olis. Ja niille myös Jeesus selittää tämän vertauksen. Koska nyt Jeesus itse on selittänyt tämän vertauksen opetuslapsillensa, tahdomme me tämän selityksen johdatuksesta laveamalta ulos selittää ne **painavimmat kappaleet, jotka oikeaan kristillisyyteen kuuluvat, koska me Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä puhumme neljänlaisesta peltomaasta.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä kaltaiset ne ihmiset ovat, joiden sydän on niin kuin poljettu tie, jossa se siunattu siemen menee kokonansa hukkaan?**

Toinen tutkistelemus: **Minkä kaltaiset ihmiset ne ovat, joiden sydän on niin kuin kivistö, jossa se siunattu siemen kuivettu pois?**

Kolmas tutkistelemus: **Minkäkaltaiset ovat ne ihmiset, joidenka sydän on niin kuin peltomaa, jossa orjantappurat tukahuttavat peltoa.**

Neljäs tutkistelemus: **Minkä kaltaiset ne ovat, joidenka sydän on niin kuin hyvämaa?**

Tätä taivaallista peltomaata tutkeissamme pitäis kaikki oikeat peltomiehet rukoileman siementen Herraa, että joku jyvää putoais hyvään maahan ja että se kantais siunatun hedelmän.

Ensimmäiseksi: **Minkä kaltaiset ihmiset ne ovat, joidenka sydän on niin kuin poljettu tie, jossa se siunattu siemen ei pääse itämään?** Ne ovat Vapahtajan selityksen jälkeen semmoiset ihmiset, jotka kuulevat, sitte tulee perkele ja ottaa sanan pois heidän sydämistään, ettei he uskois ja vapaaksi tulis. Tässä kuulemme me, että perkele, jota verrataan linnuksi, ottaa sanan pois suruttomain sydämeistä, ettei Jumalan sana niin muodoin vaikuta mitään semmoisessa sydämessä, josta vihollinen ottaa sanan pois.

Perkele verrataan tässä paikassa taivaan linnuksi, joka lentää ympäri maailman ja syöpi ne siemenet sisällensä, jotka kylvetään tien oheen. Ne siemenet ensin tallataan, se on, ne joutavat ajatukset, jotka lentävät edes ja takaisin, ne tallaavat ja polkevat Jumalan peltoa. Ei jouda semmoinen ihminen tarkasti kuulemaan Jumalan sanaa, jonka ajatukset lentävät ympäri maailman. Ja kuka se on, joka niitä lennättää? Ei se ole muu kuin rietas, joka niitä ajatuksia lennättää ympäri maailman, myös silloin, koska Jumalan sanaa saarnataan.

Yksi herännyt ihminen saapi usein tuta, kuinka vihollinen tahtoo lennättää ajatukset ympäri maailman kesken saarnaa, mutta

surutoin ihminen ei tunne sitä, että perkele ottaa sanan pois hänen sydämeästään, sillä hän istuu kuurona ja mykkänä Herran huoneessa. Jumalan sana menee niin kuin hyminää päälle, eli yhdestä korvasta sisälle ja toisen kautta ulos, ettei jää mitään koko saarnasta, ei muistoon, ei järkeen, eikä ymmärrykseen, jopa sitte tuntuu eli sydämeen ei ollenkaan tartu mitään.

Kuinka suruttoman tunto saattaa herätä, koska perkele ottaa pois sanan hänen sydämeästään sitä myöten kuin se saarnataan? Taivaan mustat linnut poimivat ja nokkivat niitä siunatuista siemenistä sitä myöten, kuin ne kylvetään. Ei surutoin ihminen olekaan tullut Herran huoneeseen sitä varten, että hän nyt tarkasti kuuntelee, että hän saisi siitä jonkun ylösvalaistuksen sielullensa. Mutta niin kuin Vapahtajan aikana suurin joukko oli tullut kurkistelemaan, niin myös nytki enin osa suruttomista kokoontuu kirkkoon kurkistelemaan ja koreuttansa näyttelemään.

Ei he ole sillä mielellä tulleet, että he ottavat sanan sydämen halulla vastaan. Ei he ole siinä mielessä tulleet, että sana pääsis heissä vaikuttamaan omantunnon heräystä eli totista katumusta, vaan suurin osa on tullut ilman aikojansa. Muutamat on tulleet pilkkamaan ja nauramaan, muutamat on tulleet vartioitsemaan, mistä he pääsisit kiinni tarttumaan niin kuin fariseukset Vapahtajan aikana. Ei ole siis ihme, että perkele ottaa pois sanan heidän sydämeästään, ettei he uskois ja vapaaksi tulis.

Toiseksi: **Minkä kaltaiset ne ovat, joiden sydän on niin kuin kivistö, jossa se siunattu siemen kuivettu pois, ettei ollut märkyyttä?** Itse siementen Herra on selittänyt tämän paikan näin: että ne on senkaltaiset ihmiset, jotka, koska he kuulevat, ottavat he sanan ilolla vastaan, ja ei heillä ole juurta. Hetkeksi he uskovat ja kiusauksen ajalla lankeavat he pois.

Tämä paikka kuuluu niille, jotka ensiheräyksessä ottavat sanan ilolla vastaan, niin kuin

me olemme nähneet täällä tapahtuvan. Moni on ottanut sanan ilolla vastaan, koska hänelle saarnattiin evankeliumia niin, että sana tuli eläväksi. Kaikki sielustansa murhetta pitäväiset, kaikki murheelliset ja katuvaiset, ottavat sanan ilolla vastaan, koska heille saarnataan evankeliumia siitä ristiinnaulitusta Vapahtajasta. Sana tulee eläväksi heidän sydämässään ja he tulevat iloon.

Se on nyt nähty ja kuultu täällä, että monelle on niin käynyt. He ovat myös hetkeksi uskoneet, mutta kiusauksen ajalla ovat he langenneet pois. Vapahtaja sanoo vertauksessa, ettei heillä ollut märkyyttä. Ja selityksessä sanoo Hän, ettei heillä ole juurta. Märkyyden kanssa ymmärretään yksi sydämellinen murhe, joka oli sillä syntisellä vaimolla, joka tuli itkemään Jeesuksen jalkain päälle pitaalisen Simonin huoneessa.

Tämä sydämellinen murhe synnin ylitse ei ole muutamilla heränneillä ollut, vaan ainoastansa yksi kuoleman pelko, joka on pakoittanut heitä ottamaan evankeliumin saarnaa uskosta ilolla vastaan. Mutta semmoinen usko ei ole pysyväinen toiseksi siitä syystä, ettei heillä ole juurta. Se on meidän tutaksemme niin ymmärrettävä: ei heillä ole omatunto oikein herännyt, eli jos se on vielä joskus herännyt, ei ole kuitenkaan tämä tunnon heräys ollut pysyväinen, niin että he olisivat pysyneet valvomisessa ja kilvoituksessa maailmaa ja omaa lihaa vastaan.

Ei ole siis heillä ollut senkaltainen märkyys eli senkaltainen murhe, kuin opetuslapsilla, jotka itkit ja paruit Vapahtajan kuoleman jälkeen. Eikä heillä ole semmoinen juuri ja omantunnon heräys kuin Paavalilla, eli Daavidilla ja Lutheruksella. Me saatamme myös arvella, jos Vapahtaja olis tässä paikassa tarkoittanut semmoisia, jotka ovat pehmeät päältäkin, mutta sydän on alapäin niin kova kuin karkea maa ja kivistö.

Siinä myös siemenet itävät, koska evankeliumia saarnataan Kristuksesta, sillä semmoiset myös ottavat sanan ilolla vastaan, mutta

kiusauksen ajalla lankeavat he pois. Niitten sydän ei ole särjetty sydän. Se on alta kova, vaikka se on päältä pehmeä. Semmoiset itkevät kyllä, koska suloisesti saarnataan, mutta nauravat kanssa, koska keveämielisyys on hallitsija. Ja jos joku kristitty rupeaa syvemmältä heidän sydämiänsä kaivamaan, tulee itsekkyyks ylös, ja sitte he sanovat: Tuo villihenki pilais Pyhän Hengen työtä minussa.

Mutta kuin Vapahtaja sanoo: Hetkeksi he uskovat, täytyy meidänki uskoa, että Hän tarkoittaa senkaltaisia ihmisiä, jotka ovat totisesti heränneet ja ovat ilolla ottaneet evankeliumin saarnaa vastaan, mutta ei ole märkyyttä, eli senkaltaista sydämellistä murettä kuin Daavidilla, opetuslapsilla ja muilla katuvaaisilla. Eikä niillä ole juurta, eli senkaltaista omantunnon heräystä, joka ilmoittaa itsensä valvomisessa, itsensä kieltämisessä ja kilvoituksessa syntiä vastaan. Sen tähden he lankeavat kiusauksen ajalla pois.

Semmoisia esimerkkiä on täällä paljon, jotka ovat hetkeksi uskoneet ja kiusauksen ajalla langenneet pois. Ja mikä on heitä langettanut? Ei muu kuin huoruus, maailmanrakkaus ja maailmanmielisyys, maailman kunnia ja itseys ja ahneus. O! Joska nämät raukat huomaisit vielä armon ajassa, kuinka huonossa tilassa he ovat. *”Muista kustas langennut olet, ja tee ensimmäisiä töitä!”*

Kolmanneksi: **Minkä kaltaiset ihmiset ne ovat, joiden sydän on niin kuin pelto, jossa orjantappurat tukahuttavat nisuja?** Itse Simenten Herra on selittänyt tämän paikan näin: *”Mutta ne, kuin orjantappuroihin lankeesit, ovat ne, jotka kuulevat ja menevät pois, ja tukahutetaan surulta, rikkaudesta ja elämän heikumasta, eikä kannu hedelmätä.”* Tässä maalataan meidän silmäimme eteen senkaltaisia ihmisiä, jotka pitävät sitä ulkonaista kristillisyyden tapaa ja tunnustavat uskoa, mutta sydän on niin maailmassa kiinni, ettei he millään tavalla pääse maailmasta irti.

Ei ainoastansa maailman murhe, joka saattaa kuoleman matkaan. Maailman murhe on niin kuin painajainen heidän päällensä ja painaa heitä maahan. Mutta myös rikkaus ja maailman tavara on heidän mielessänsä yötä ja päivää. He tahtoisit ensin koota maailman tavaroita ja sitte vasta parannuksen tehdä. Ja kolmas synti, joka heitä estää katumuksesta ja uskosta, on elämän hekuma, niin kuin naiminen ja muuta senkaltaista.

Elämän hekuma estää nuoria totisesta kristillisyydestä, ja maailman murhe estää köyhiä tulemasta autuuden tuntemiseen. Rikkaat taas rikkautensa tähden ei pääse irti maailmasta. Mutta kaikilla niillä on olevansa huolta sielun autuudesta. Ei ne ole rohki suruttomat, jotka juovat, kiroavat, huoraavat ja tappelevat, vaan ne ovat semmoiset, jotka matkivat kristillisyyden tapaa.

Sillä siinä pellossa, kussa orjantappurat tukahuttavat nisuja, siinä on olkia, mutta tähkää ei ole muu kuin kuori. Ulkonainen kristillisyyden tapa heillä on, mutta sydämessä ei ole totuutta. Ei ole oikeata katumusta, vaikka vielä kävisit kokouksissa. Ja niitä on aivan paljon täälläki, joilla on olevinansa huolta sielun autuudesta, mutta ei ole sielun autuus sydämen asiaksi tullut.

Voi! kuinka monessa paikassa se siunattu siemen menee hukkaan, ja kuinka vähän siementen Herra saapi vaivoistansa. Koska me katselemme ensin sitä suurta maailman joukkoa, joidenka sydän on niin kuin poljettu tie, joissa Jumalan sana ei vaikuta mitään, ei sen verran, että seisahtaisit synnin juoksussa ja rupeaisit sielustansa muretta pitämään, ja toiseksi katselemme niitä, jotka hetkeksi uskovat ja kiusauksen ajalla lankeavat pois, ja kolmanneksi niitä, jotka maailman murheen tähden, rikkauten tähden ja elämän heikuman tähden tukahutetaan orjantappuroilta, niin ei jää enää monta henkeä eli monta sielua, jotka totisesti hedelmän kantavat taivaan valtakunnalle. Ei saa siementen Herra

monta nisujuvää koota aittaansa elon aikana.

Nyt on vielä semmoinen aika, että maailman murhe pakkaa väkisin kristittyin sydämeen. Ja vaikka kuoleman enkeli on paljastetulla miekalla seisomassa kansan ylitse, niin kuin Daavidi näki hänen seisovan paljastetulla miekallansa taivaassa, ja niin kuin Johannes näki sen saman kuoleman enkelin istuvat hii-renkarvaisen orhiin päällä, yhtä hyvin jaksavat ihmiset elää suruttomuudessa ja julkisessa jumalattomuudessa, jolla he pilkkaavat Luojaansa. Mutta koska kuolema tulee, silloin he kyllä tuntevat onnettomuutensa, mutta silloin on aika hiljaiseksi mennyt. Heidän täytyy viimein tuomita itsensä ja tunnustaa, että he ovat huonolla tiellä olleet. Mutta ei auta enää huutaminen ja kolkuttaminen, koska armon ovi on kiinni pantu. Niin kuin moni kuolevainen on näinä aikoina valittanut: Ei Jumala enää kuule minun rukouksiani.

Ajatelkaat nyt perään, kaikki suruttomat, poislangenneet ja maailman surulta, rikkautelta ja elämän heikumalta tukahutetut, kuinka vähä teillä on armon aikaa, ja kuinka pitkä ijankaikkisuus on, ja kuinka kalliisti lunastetut sielut menevät hukkaan teidän suruttomuutenne tähden, teidän jumalattomuutenne tähden ja teidän vastahakoisuutenne tähden.

Vapahtaja on tämän päivän evankeliumissa maalannut teidän silmäinne eteen itsekunni tilaisuutta, että teidän pitäis tunteman itseänne ja näkemän, missä pellossa te olette. Mutta kuin perkele ottaa sanan pois sydäimestä sitä myöten kuin se saarnataan, ei ole toivoa, että semmoiset heräisit, ennen kuin jos kuolemassa, koska ei ole enää armon aikaa, eikä katumuksen armoa. Niin kuin monelle kuolevaiselle on tänäki vuonna tapahtunut, ettei ole katumuksen armoa ollut niille, jotka äkkinäisen kuoleman kautta ovat maailmasta pois temmatut ijankaikkisuuteen. O Jeesu, ann' välttää harhoja teitä!

Neljänneksi: **On vielä neljäs osa siitä suuresta pellostä, joka hyväksi maaksi kutsutaan, jossa se siunattu siemen tekee satakertaisen hedelmän.** Mutta ei ole tämä paikka niin ymmärrettävä, että neljäs osa ihmisistä tulee autuaaksi, sillä ei ole apostoleitten aikanakaan ollut neljäs osa ihmisistä, jotka ovat kristityksi tulleet, eikä ole vielä nytkään neljäs osa ulkonaiseen kristinoppiin tulleet, paljota vähemmin niitä, jotka totisesti autuaaksi tulevat.

Mutta me uskomme kuitenkin, että löytyy vielä yksi osa Jumalan pellossa, jotka totisesti hedelmän kantavat. Ja ne on totisesti katuvaiset ja uskovaiset, jotka Vapahtajan selityksen jälkeen sanan kuulevat ja kätkevät hyvällä ja toimellisella sydämellä, ja saattavat hedelmän kärsivällisyydessä. Se on merkittävä, että ne saattavat hedelmän kärsivällisyydessä. Ja me tiedämme myös, että kärsivällisyys tarvitaan, ennen kuin oikea hedelmä tulee.

Tässä pahassa maailmassa pitää oleman suuri kärsivällisyys, ennen kuin kristillisyyden tulee pysyväiseksi. Moni on kärsimättömyyden kautta kadottanut oikean uskon hedelmän. Moni on valittanut, että kärsimättömyys oli pilannut hänen uskonsa. Ja se onki tosi, että moni on kärsimättömyyden kautta kadottanut uskonsa. Mutta meidän

toivomme on, että niitä on vielä muutampia sieluja, jotka saattavat hedelmän kärsivällisyydessä. Niitä on vielä muutampia, vaikka harvoja sieluja, jotka kantavat Jeesuksen ristiä kärsivällisyydessä.

Ja ne harvat sielut, jotka saattavat hedelmän kärsivällisyydessä, pitäisit nyt rukoileman sitä Suurta Ristinkantajata, että Hän tulis heille avuksi ja vahvistais heidän jäseniänsä, koska ne rupeavat väsymään. Että Hän vuodattais Pyhän Hengen viinasta muutampia armon pisaroita, koska heidän polvensa rupeavat nääntymään ristin kuorman alla. Että he jaksaisit aina edespäin saattaa hedelmän taivaan valtakunnalle kärsivällisyydessä. Että he jaksaisit sotia ja kilvoitella heidän kalliimassa uskossansa loppuun asti. Että he viimein pääsisit kärsivällisyyden hedelmän nautintoon taivaan valtakunnassa, kussa kaikki kärsiminen loppuu, kussa Herra pyyhkii heidän kyneleensä pois ja antaa heille elämän kruunun. Siellä saavat ne harvat sielut, jotka täällä ovat saattaneet hedelmän taivaan valtakunnalle kärsivällisyydessä, nautita hedelmää elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa, nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Ja Jeesus sanoi: ”Minä tulin tuomiolle tähän maailmaan, että ne, jotka ei näe, pitää näkemän, ja ne, jotka näkevät, pitää sokeiksi tuleman.”

Evankelista Johannes kirjoittaa evankeliuminsa yhdeksännessä luvussa, että Vapahtaja oli tehnyt yhden ihmisen näkeväiseksi, joka oli sokeana syntynyt ja sokeana vaeltanut kolmekymmentä ajastaikaa. Sen asian tähden suutuit fariseukset ja kirjanoppineet Vapahtajalle, joka oli sokean miehen silmät avannut, ja sanoit Hänen olevan syntisen eli jumalattoman ihmisen.

Mutta fariseukset suutuit myös sille miehelle, joka oli sokeana syntynyt; sillä koska fariseukset rupeisit tutkimaan sitä miestä, jonka silmät olit avatut, kysyt he häneltä, minkäkaltaisen miehen hän luuli sen olevan, joka oli hänen silmänsä avannut, ja se mies tunnusti uskovansa Jeesuksen olevan profeetan. Vaikka se mies oli sokeana syntynyt, eikä niinmuodoin tuntenut yhtään puustavia kirjassa, niin oli hänellä kuitenkin parempi tieto kristillisyydestä kuin fariseuksilla ja kirjanoppineilla. Se mies, joka oli sokeana syntynyt, arvasi omasta koettelemuksesta eli sydämensä tuntemisesta, ettei Jumala kuule syntisiä, ja että sillä miehellä, joka saattoi sokean silmät avata, oli suuri Jumalan voima.

Mutta fariseukset ja kirjanoppineet olit Vapahtajalle kovin suuttuneet sen haukkumisen tähden. Ja se hengellinen viha teki heitä niin sokeiksi, että he sanoit Hänen olevan syntisen eli suuren pahantekijän. Välistä arvelit he Hänellä olevan perkeleen, vaikka muutamat sanoit: ”*Taitaako perkele sokean silmät avata?*”

Tämän hengellisen sokeuden tähden sanoi Vapahtaja, että ne, jotka ei näe, pitää näkemän, ja ne, jotka näkevät, pitää sokeiksi tuleman. Luonnollinen ihminen luulee aina, että hänellä ovat silmät, että hän näkee paremmin kuin kristityt, mistä tie menee taivaaseen. Hän luulee, että hänellä on parempi tieto kristillisyydestä, kuin näillä

heränneillä. Hän ajattelee, että heränneet ihmiset, joiden silmät Vapahtaja on avannut, ovat hulluiksi tulleet, ja että he ovat pahoilta hengiltä riivatut. He katsovat siis kristillisyyden vääräksi ja ihmeelliseksi taikaukseksi. Ja kristityt ovat heidän mielestensä kirottu joukko, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta tämä maailman ihmisten väärä usko tulee siitä hengellisestä vihasta, joka tekee heitä sokeiksi, niin kuin fariseukset ja kirjanoppineet ei tunteneet pahempaa miestä maailmassa kuin Jeesus Nasarenius, joka soimais heitä vääryydestä, niin ei löydä maailman sokea joukko pahempia ihmisiä, kuin nämät heränneet ihmiset. Mutta se tulee siitä hengellisestä vihasta, joka tekee suruttomat sokeiksi.

Sentähden sanoo myös Vapahtaja, että ne, jotka näkevät, pitää tuleman sokeiksi. Niin kuin kala tulee sokeaksi loisteessa, niin tulee myös luonnollinen ihminen umpisokeaksi sen taivaallisen valon kautta, joka kristillisyyden kautta ilmaantuu. Silmäin Tohtori saattaa parhaiten ymmärtää, minkä tähden kala tulee sokeaksi loisteessa.

Mutta sen me olemme nähneet, että koska loiste tulee äkkiä kalan päälle, tulee hän niin sokeaksi, ettei hän näe mitään. Mutta isommat ja vanhat kalat, jotka ovat vähän edempänä niin kuin loisteen syrjällä, ne pakenevat henkensä kanssa valkeudesta pimeyteen, sillä he pelkäävät valkeutta. Niin pelkää myös vanha Aatami sitä hengellistä valoa, ja pakenee henkensä kanssa pimeyteen, kussa hän on harjaantunut uimaan lapsuudesta saakka.

Paremmiin kala näkee pimeydessä, kuin loisteessa. Luonnollinen järki näkee paremmin luonnollisessa pimeydessä, kuin kristillisyyden valossa, mikä on oikein ja mikä väärin.

Mutta koska kristillisyyden valo paistaa silmiin, tulee hän niin sokeaksi, ettei hän ollenkaan ymmärrä, mikä on oikein ja mikä on väärin. Hän tulee niin sokeaksi, että hän katsoo kristillisyyden riettaan hengen vaikutukseksi ja luonnollisen tilaisuutensa, joka on hengellinen pimeys, katsoo hän kristillisyydeksi.

Ja koska luonnollinen ihminen suuttuu niin kovin kristityille, että sappi puhkeaa, silloin rupeaa hän imemään kristittyin verta. Eikä omatunto sano hänelle, että se on väärin, vaan hengellinen viha antaa hänelle sen väärän vakuutuksen, että se on oikein, että kristityitä pitää vihattaman ja pieksettämän.

Siinä tarkoituksessa sanoo Vapahtaja, että ne, jotka näkevät, pitää sokeiksi tuleman. Se on: ulkokullatut ja suukristityt, joilla on paras ulkonainen tieto ja iso järki, ne pitää sokeiksi tuleman kristillisyyden kautta. Mutta sokeat, se on: yksinkertaiset, joilla ei ole niin iso järki, net pitää näkemän millinen oikea kristillisuus on. Mutta luonnollinen järki ottaa niin kovin vastaan, että hän pudistaa nyrkiänsä ja sanoo: sekö on oikea kristillisuus, joka tekee ihmisen sokeaksi? Eiköpä ihmisen pitäisi saaman paremmat silmät elikkä paremman ymmärryksen ja paremman ylösvalaistuksen kristillisyyden kautta?

Joo, semmoiset silmät, jotka kärsivät katsoa sitä valkeutta, joka kristillisyydessä loistaa, ne tulevat kirkkaammaksi kristillisyyden kautta. Mutta semmoiset silmät, jotka ovat paloviinasta punaisiksi tulleet, eli huoruuden tähden vajonneet silmäin kuoppaan, eli hengellisen vihan tähden vertyneet, eli ahneuden tähden kuivettuneet, sanalla sanottu, jolla silmät ovat niin kuin pissihaukalla, joka parhaiten näkee pimeydessä: ne tulevat sokeiksi sen valon kautta, joka pimeydessä loistaa.

Niin myös isot kalat, jotka uivat siinä luonnollisessa pimeydessä, ne tulevat sokeiksi kristillisyyden loisteessa. Ei ne kärsi nähdä valkeutta ja sen tähden ne pakenevat niin

hopusti kuin saattavat loisteen syrjästä siihen luonnolliseen pimeyteen, kussa he ovat harjaantuneet uimaan. Vapahtaja sanoo, että he rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Ei ne tohdi tulla valkeuteen, ettei heidän töitään nähtäisi.

Jokainen, joka paha tekee, se pelkää ja vihaa valkeutta, sillä kristillisuus, joka on se hengellinen valkeus, ilmoittaa huorat ja varkaat. Ne mistantavat kunniansa kristillisyyden kautta. Sen tähden ovat huorat ja varkaat valkeuden eli kristillisyyden viholliset. Niin myös juomarit ja viinaporvarit, kiroilijat, tappelusmiehet, ahneet, maailman tavaran rakastajat, kaikki manalaiset ja kummitukset, ja pahat henget, jotka pimeydessä liikkuvat, pakenevat, koska päivä valkenee.

Kaikki hukat ja pedot, jotka yöllä kiskovat ja raatavat lampaita, menevät luolihinsa, koska aurinko rupeaa paistamaan maan päälle. Niin myös pissihaukat, jotka yöllä pyytävät saalista, pakenevat pois, koska päivä valkenee. Kaikki ne pimeyden elävät, jotka ei kärsi valkeutta nähdä, ovat nyt vahtaamassa ja odottamassa, koska aurinko laskee, ja koska tämä pikkuinen valo katoais, joka nyt on ilmaantunut, että he pääsisit taas pyytämään ihmisten sieluja ja syömään heidän omaisuuttansa viinakaupallansa.

Mutta me toivomme, ja rukoilemme valkeuden Isää, että Hän avaisi kaikkein sokeain silmät, jotka istuvat tien päällä ja kerjäävät, että hekin saisit nähdä, millainen valkeus on. Niin kuin Hän avasi sen miehen silmät, joka oli sokeana syntynyt, ja sen miehen silmät, joka istui tien päällä ja kerjäsi, niin Hän vielä nytki avaa kaikkein sokeain silmät, jotka huu-tavat: *"Jeesus, Daavidin poika, armahda minun päälleni, että minä saisin näköni!"*

Kaikki sokeat rukoilkaan ja kaikki hengessä köyhät rukoilkaan, ja kaikki vaivaiset rukoilkaan, että ne, jotka ovat saaneet näkönsä, ei tulisi jälleen sokeiksi, ja että kaikki, jotka ovat vielä sokeat, saisit näkönsä, että he

näkisit vaeltaa ijankaikkisuuteen. Kuule, o, Daavidin Poika, sen sokean raukan huudon, joka istuu tien vierellä kerjäten. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 18: 31–43

31 Ja hän otti tykönsä ne kaksitoistakymmentä, ja sanoi heille: katso, me menemme Jerusalemiin, ja kaikki pitää täyttämän mitkä prophetailta Ihmisen Pojasta kirjoitetut ovat.

32 Sillä hän annetaan ylös pakanoille, ja pilkataan, ja häväistään, ja syljetään.

33 Ja kuin he ovat hänen ruoskineet, tappavat he hänen, ja kolmantena päivänä on hän nouseva ylös.

34 Ja ei he mitään näistä ymmärtäneet. Ja tämä puhe oli heiltä niin peitetty, ettei he ymmärtäneet, mitä sanottiin.

35 Niin tapahtui, kuin hän Jerikoa lähestyi, että yksi sokia istui tien vieressä kerjäten,

36 Ja kuin hän kuuli kansan käyvän ohitse, kysyi hän, mikä se olis?

37 He sanoivat hänelle: Jesus Natsarealainen tästä meni.

38 Ja hän huusi ja sanoi: Jesus, Davidin Poika, armahda minua!

39 Niin ne, jotka menivät ohitse, toruivat häntä vaikenemaan. Mutta hän huusi sitä enemmän: Davidin Poika, armahda minua!

40 Niin Jesus seisahti ja käski häntä taluttaa tykönsä. Ja kuin hän lähestyi, kysyi hän häneltä,

41 Sanoen: mitäs tahdot, että minun pitää sinulle tekemän? Hän sanoi: Herra, että minä näköni jälleen saisin.

42 Ja Jesus sanoi hänelle: ole näkevä! sinun uskos autti sinua.

43 Ja hän sai kohta näkönsä, ja seurasi häntä, ja kunnioitti Jumalaa. Ja kaikki kansa, jotka sen näkivät, kiittivät Jumalaa.

Tämän päivän evankeliumissa on sekä luonnollinen, että hengellinen sokeus maalattu silmäimme eteen. Se mies, joka huusi: *”Jeesus, Daavidin Poika!”* oli luonnosta sokea. Mutta opetuslapset olivat myös hengellisessä sokeudessa, koska Vapahtaja ilmoitti edessä seisovan kärsimisensä, eikä ne uskooneet.

Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä puhuman siitä hengellisestä sokeudesta.

Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka ihminen on tullut sokeaksi.

Toinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka tämä sokea raukka pitää saaman näkönsä.

Me seuraamme Jeesusta, muttei meidän pidä toruman sitä sokeata miestä, koska hän huutaa Vapahtajan perään, sillä jos hän tuntee sokeutensa, että hän sokeuden tähden on tullut kerjäläiseksi, ei hän lakkaa huutamasta, vaikka häntä torutaan. Se seisoo nimittäin evankeliumissa, että jota enemmän tätä sokeata miestä kiellettiin huutamasta, sen enemmän hän huusi: *”Daavidin Poika, armahda minun päälleni!”*

Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka tämä sokea raukka on sokeaksi tullut. Me olemme kuulleet, että tämä sokea raukka on sokeana syntynyt, ja jos hänen vanhempansa olisit täällä, niin he saattaisit todistaa, että hän on sokeana syntynyt, niin kuin hukan penikka. Mutta jos hän vielä ei oliskaan sokeana syntynyt, niin on hän kuitenkin jälkeenpäin umpisokeaksi tullut, koska rietas on kääntänyt hänen silmänsä nurin, niin että kaikki puustavit kirjassa ovat ylösalaisin käätyt, vaikka sokea raukka luulee oikein ymmärtävänsä niitä asioita, jotka kuuluvat kristillisyyteen.

Mutta koska rietas on kääntänyt sokean raukan silmät nurin, katsoo hän oikean kristillisyyden riettaan hengen vaikutukseksi eli taidokseksi, mutta sen luonnollisen tilaisuuden katsoo hän oikeaksi kristillisyydeksi. Hän

nojaa itsensä sen päälle, että hän on siveästi elänyt, vaikka hän oliski vähäisen juomari, viinaporvari, huorintekijä. Vaikka hän olis tyyris ja ahne voittamaan maailman tavaraa. Hän ottaa vaivaisilta ja kuluttaa rikkaille. Hän kiroaa, ja tappelee ihmisten kanssa.

Mutta kyllä hän sen tähden on siveästi elänyt. Ei suinkaan omatunto soimaa häntä juopumuksesta, kirouksesta, tappeluksesta, eikä myös tunto soimaa häntä huoruudesta ja ahneudesta, sillä rietas on niin kääntänyt hänen silmänsä nurin, ettei hän näe syntiänsä. Mutta kyllä hänellä on tarkka silmä näkemään vikoja kristittyin vaelluksessa, vaikka hän itse juopi, kiroilee ja tappelee, huorin tekee ja varastaa: ei se tule omantunnon päälle.

Mutta kristittyin puheet ja soimaukset, ne tulevat niin suureksi vaivaksi sokean raukan tunnon päälle, ettei hän saa omantunnon rauhaa, ennen kuin hän on kristittyin verta imenyt. Ja kuinkapa hänen omat kauhistavaiset työnsä tulisit tunnon päälle, koska rietas on kätkenyt häneltä kaikki synnit ja peittänyt kaiken riettauden siveyden peiton alle, eli kuolleen uskon liivalla pesnyt hänen sydämensä puhtaaksi.

Jos nimittäin tämä sokea raukka ei olis niin siveästi elänyt, että hän saattais sen päälle luottaa, että Jumalan pitää maksaman hänen hyvät työnsä ijankaikkisuudessa, niin ottaa hän ja varastaa armoa ja ajattelee, ettei kaikki vääryys lankee ainoastansa hänen päällensä, koska koko maailma on elänyt samalla tavalla. Hän ottaa myös siitä väärän lohdutuksen, että jos hänen pitää menemän helvettiin, kyllä muut tulevat perässä.

Ilmanki tulee huokeammaksi oleminen helvetissä, kuin on paljon kumppania. Riettaalle tulee niin surkea ja polttava kateus, jos muut olisit paremmat häntä. Sen tähden täytyy hänen panna kristittyin päälle kaikki ne synnit, joissa hän itse on kiinni, ja vielä pahemmat ja julmemmat. Esimerkiksi, että kristityt ovat Jumalan pilkkaajat ja riettaan palvelijat,

jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Siinäpä se parhaiten näkyy, kuinka sokea suruton ihminen on, koska hänen mielestään kaikki Pyhän Hengen vaikutukset ovat riettaan hengen vaikutukset. Niin ajattelit kuitenkin ne siveät juutalaiset, että Vapahtaja aukaisi sokean raukan silmät noituudella ja perkeleen avulla. Ne sanoit, että Hänellä oli perkele, ja että hän oli liitossa perkeleen kanssa.

Sama ajatus on vielä nytki kaikilla riettaan palvelijoilla, jotka ovat sokeana syntyneet, niin kuin hukan penikat, ja joiden silmät rietas on kääntänyt nurin. Heillä on vielä nytki se usko, että kristityt ovat riettaan hengen palvelijat ja yksi kirottu joukko, Jumalan ja ihmisten viholliset, jotka ai anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Hengellinen viha on tehnyt heitä niin sokeiksi, että he janoovat kristittyin verta. Sillä tavalla saavat riettaan palvelijat omantunnon rauhaa, koska heillä on se usko, että kristityt ovat riettaan palvelijat.

Jos nyt kristityt ovat riettaan palvelijat, niin maailmanlapset ovat Jumalan palvelijat. Jos kristityt ovat hullut, niin maailmanlapset ovat viisaat. Jos kristityt ovat koirat, niin suruttomat ovat enkelit. Senkaltaisen päätöksen he tekevät, että kristityillä on väärä usko. Siitä seuraa siis, että armonvarkailla on oikea usko. Sen päätöksen kautta tulevat juomarit, viinaporvarit ja tappelusmiehet kristityiksi, mutta ne, jotka soimaavat ihmisiä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, ne ovat väärät profeetat.

Ja jos maailman lain voimalla ei pääse kristittyin verta imemään, niin freistataan nyrkillä, valheen ja panettelemisen kautta, uhkausten ja kirousten kautta, lyömisen ja pieksämisen kautta, että sillä tavalla tulis omantunnon rauha. Mutta jota enemmän sokea raukka suuttuu ja pieksää, sen syvempään helvettiin hän putoaa.

Nyt tuntee luonnollisesti sokea ihminen, että häneltä näkö puuttuu, mutta hengellisesti sokea luulee näkevänsä, hän luulee tietävänsä, mistä tie menee taivaaseen. Ja hän suuttuu oikein kovin, jos joku sanoo hänelle, että hän on sokea, ja että hän siinä sokeudessaan vaeltaa sulaan.

Vapahtaja sanoi juutalaisille: jos te oli sitte sokeat, ei olis teillä syntiä. Jos tet tuntisitte teidän sokeutenne, niin ette rientäisi niin rohkeasti kadotukseen. Mutta nyt te sanotte näkeväanne, sentähden on teidän syntinne pysyväinen.

Jos luonnollinen ihminen tuntis sokeutensa, ei hän olis niin rohkea vihaamaan ja pilkkaamaan kristillisyyttä. Mutta juuri se asia, että luonnollinen ihminen luulee näkevänsä eli tietävänsä, mistä tie menee taivaaseen, juuri se usko, että hänellä ovat silmät, vaikka hän on sokea, se tekee tämän sokean raukan rohkeaksi kiroamaan, juomaan, tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan, viinakauppaa pitämään ja kristityitä pilkkaamaan. Ja koska hän semmoisia töitä tekee, silloin on hän mielestensä hyvä kristitty ja siiveä mies ja kunniallinen raatiherra, sillä hän on hyvin kiitetty maailmalta. Mutta kristityt, jotka soimaavat häntä huoruudesta, ahneudesta, kirouksesta, tappelusta ja viinakau-pasta, ne ovat hänen mielestensä kirottu joukko, koska ne ei anna tämän sokean raukan mennä rauhassa helvetiin.

O, sinä sokea raukka! Osta itselles silmävoidetta, että sinä tulisit ensin tuntemaan, että olet sokeana syntynyt ja sokeana vaeltanut tähän päivään asti. Jos sinä tulisit niin sokeaksi, että sinä joutuisit istumaan tien vieressä ja kerjätä, niin sinä häätyisit viimein ruveta huutamaan: *"Jeesus, Daavidin poika! Armahda minun päälleni!"* Mutta nyt sinä huudat sokeudessaan maailman ruhtinasta avukses joka kerta kuin sinä suutut.

Toinen tutkisteleminen: **Kuinka pitää tämä sokea raukka saaman näkönsä?** Jos hän ensin huomaisis, että hän on sokeana syntynyt ja

että hän sokeudessaan menee kadotukseen. Mutta siitä hän lujasti tinkaa, ettei hän ole sokea. Fariseukset sanoit Vapahtajalle: *"Olemmeko me sokeat?"* Jos sokea raukka ensin tulis ylitse voitetuksi siitä, että hän on sokea; mutta hän tinkaa kovin vastaan, ettei hän ole sokea. Ja maailman ruhtinas vahvistaa häntä siinä uskossa, että hänellä ovat kirkkaat silmät.

Mitä hän näkee, koska hän sanoo näkevänsä? Joo, hän näkee taivaan valtakunnan helvetissä. Hän näkee puhtauden riettau-dessa ja siunauksen kirouksessa. Hän näkee elämän vettä viinapikarissa. Hän näkee armelaisuuden ahneudessa. Hän näkee Jumalan helvetissä ja perkeleen taivaan valtakunnassa. Ja oman kuvansa hän näkee riettaan peilissä, ja se on niin kaunis kuin enkeli.

Itsensä hän myös näkee taivaan valtakunnassa, mutta kristityt näkee hän helvetissä. Näin kirkkaat silmät ovat hukan penikalla, koska hän on hukan luolassa. Ja koska nyt kristillisyyden valkeus paistaa hänen silmiinsä, tulee hän umpisokeaksi niin kuin kala loisteessa. Silmät seisovat pääkallossa niin kuin pissihaukalla, muttei hän näe kristillisyydessä muuta kuin riettaan hengen vaikutuksia. Jos nyt kirkas leimaus tulee taivaasta ja hirmuinen ääni: *"Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat. Sinun on työläs potkia tutkainta vastaan!"*, silloin tulee hän, niin kuin Paavali, umpisokeaksi. Paavali tuli myös sokeaksi siitä valosta, joka oli kirkkaampi kuin aurinko. Ja koska hän tuli näin umpisokeaksi Kristuksen kirkkaudesta, niin täytyi kumppanit taluttaa häntä.

Näin se käypi kaikille, joiden silmiin Kristuksen kirkkaus äkkiä paistaa. He tulevat ensin juuri sokeiksi. Se merkitsee, että se entinen luonnollinen järki kadotetaan. Ennen oli hänellä iso järki, ja sillä luonnollisella järjellä rupesi hän kristityitä vihaamaan. Luonnollinen järki sanoi näin: Jumala ja minun omatuntoni vaatii, että minun pitää lyömän ja pieksämän ja vainoaman kristittyin lahkokuntaa, sillä he

ovat kirottu joukko. Ne ovat Jumalan ja ihmisten viholliset.

Mutta koska hän Kristuksen kirkkauden tähden tulee sokeaksi, eli koska luonnollinen järki menee hukkaan kristillisyyden tähden, silloin täytyy hänen sanoa, niin kuin se vanha Tobias: *"Mikä ilo pitää minulla oleman, jonka täytyy pimeydessä istua, enkä saa päivän valoa nähdä?"*

Tässä sielun tilaisuudessa on nyt se sokea raukka, joka istuu tien vieressä ja kerjää. Hän on juuri sokea. Se on arvattava, ettei ole semmoisella ihmisellä hauska, jonka täytyy pimeydessä istua. Mutta koska hän saapi kuulla, että Vapahtaja on siinä liki vaeltamassa, korottaa hän äänensä ja huutaa: *"Jeesus, Daavidin Poika, armahda minun päälleni!"*

Mutta se suuri joukko, joka seuraa Jeesusta kurkistelemisen tähden, eli sen oudon opin tähden, eli sen maallisen voiton tähden, jonka he luulevat voittavansa Vapahtajan kautta, ne toruvat sitä sokeata miestä vaikeemaan. Ei ne pidä häntä sen väärinä, että Vapahtajan pitäisi hänen tähtensä pysähtymän. Se suuri joukko, joka seuraa Jeesusta kunnian tähden eli maailman voiton tähden, taikka kurkistelemisen tähden, ne ovat ulkokullatut, suukristityt ja armonvargaat, jotka ei viitsi kuulla, että yksi sokea raukka huutaa Vapahtajan perään, jonka he pitävät suurena profeettana niin kauan kuin Hän ruokkii heitä ilman.

Ne ottavat sen pahaksi, että herännyt ihminen, joka on tullut sokeutensa tuntemaan, huutaa Jeesuksen perään. Ne toruvat häntä vaikeemaan. Mutta jota enemmän maailman joukko kieltää tätä sokeata miestä huutamasta, sitä kiivaammasti hän huutaa. Hän huutaa kaikesta voimasta. Hän huutaa niin korkealla äänellä, että sokean raukan ääni viimein tulee Vapahtajan korviin.

Ja vaikka maailman joukko, jotka kuolleen uskon tähden luulevat olevansa likimmäiset Vapahtajalle, toruvat sinua, o viheliäinen ihminen, joka olet sokeaksi tullut jo äidin kohdussa, ja tämän sokeuden tähden olet tullut niin köyhäksi ja vaivaiseksi, että sinun täytyy istua tien vieressä ja kerjätä.

Vaikka ulkokullatut ja armonvargaat kieltävät sinua huutamasta Jeesuksen perään, älä sen tähden lakkaa huutamasta, sinä sokea ja viheliäinen ihminen, vaan huuda, sinä sokea raukka, niin korkealla äänellä, että sinun äänes kuuluu ylitse kaiken maailman humun. Vaikka se suuri maailman joukko humisee Vapahtajan ympäri ja toruu sinua vaikenemaan, älä sinä kannaa vaaria heidän uhkauksiansa, vaan huuda kaikesta voimasta ja kaikesta sielusta ja kaikesta sydäimestä, että Herra Jeesus armahtais sinua sokeata raukkaa, ja antais sinulle näön, että sinäkin pääsisit näkemään maailman valkeutta.

Huuda, huuda, sinä sokea raukka, ennen kuin Jeesus sivuitse menee ja koituu niin kauas, ettei sokean raukan ääni enää kuulu edemmäksi pohjattomuutta! Huuda, huuda, sinä sokea raukka. Jos Vapahtaja ei kuule varsin, niin huuda vielä korkeammalla äänellä! Älä vaikene, vaikka maailman joukko sinua toruu ja kieltää huutamasta. Mutta huuda siihen asti, että Herra Jeesus seisoo ja kysyy sinulta: *"Mitä sinä tahdot?"* Sinun anomukses on, että sinä saisit näkös. Se on niin suuri vaiva olla sokeana ja istua pimeydessä ja kerjätä.

Huuda siis, sinä sokea raukka, ja huuda niin korkealla äänellä, että se kuuluu koko maailman joukon humun ylitse! Silloin tulee Jeesus ja kysyy: *"Mitä sinä tahdot, että minun pitää sinulle tekemän?"* Ja sinä vastaat: *"Että minä saisin näköni!"* Ja Jeesus sanoo: *"Ole näkevä. Sinun uskos vapahti sinun!"* Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

TESKTI: 1. KOR. 2: 14

Pyhä Paavali kirjoittaa, että luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat.

Kuinka tyhmä yksi luonnollinen ihminen on ymmärtämään niitä hengellisiä asioita, osotetaan myös tämän päivän evankeiumissa. Koska Vapahtaja rupeis puhumaan opetuslapsillensa kärsimisestänsä ja kuolemastansa, niin oli tämä puhut peitetty, ja ei he ymmärtäneet siitä mitään. Opetuslapset olit jo monta ajastaikaa * käyneet Jeesuksen koulussa, mutta kuitenkin olit he ymmärryksen puolesta niin sokeat, ettei he vielä ymmärtäneet mitään kristillisyyden pääkappaleista.

Kuitenkin sanovat tämän aikaiset fariseukset: *"Kyllä me näemme itse kirjasta."* Mitäs te näette kirjasta, fariseukset? Joo, sitä te näette kirjasta, että Nasareenus on kansan häiritelijä; että kristityt ovat villihenget. Sitäkös te näette kirjasta? Ei ole yksikään kirja, vaikka kuinka pieni olis, joka ei tuomitse suruttomia helvettiin. Almanakka on melkein pieni kirja, eikä siinä ole monta Jumalan sanaa, mutta vielä netkin sanat tuomitsevat suruttomia, sillä siinä puhuu luonnollinen tohtori niistä ruumiin ja sielun vioista, jotka tulevat juopumuksesta. Mutta ei surutoin ihminen usko, mitä taitavimmat lääkärit todistavat, vaan he sanovat: *"Ei tohtorit ole jumalat. Ei ne ymmärrä paremmin kuin met, mikä ruumiille terveellinen on."* Niin se tulee todeksi, mitä Vapahtaja sanoi juutalaisille: *"Jos minä maallisia teille sanoisin, ja ette usko, kuinka te uskoisitte, jos minä taivaallisia teille sanoisin?"*

Luonnollinen ihminen on niin sokia hengellisissä asioissa, ettei hän näe kahta sormeaa eteensä. Mutta kyllä hän sen tähden luulee näkevänsä kauvas, sillä fariseukset sanoit Vapahtajalle: *"Olemmeko me sokiat?"* Niin sanovat kaikki fariseukset. Ja vielä tyhmit talonpojat, jotka ovat niin kuin vastasyntyneet nautahärän vasikat, kehtaavat tingata niiden kanssa, jotka ovat enemmän koetelleet

sekä maallisissa että hengellisissä asioissa. Niillä on semmoinen koulumestari helvettissä, joka antaa heille semmoisen ylösvalaistuksen, että vuotava pirun paska on terveellinen sekä ruumiille että sielulle. He tulevat sen kautta viisaaksi, rikkaaksi, iloiseksi ja autuaaksi. He tulevat pirun paskassa voimalliseksi, rakkaaksi ja jumaliseksi. Ja koska he ovat siinä höyryssä, joka nousee pohjattomuuden pirtistä, saavat he myös armonmerkkiä nähdä erinomattain huoran perseessä.

Katso, nämät nyt ovat parhaat kristityt, jotka juovat ja kiroovat ja tappelevat markkinan aikana, ja sitte näkevät armon merkkiä, ei ainoastans pirun perseessä, jonka he siellä nuolevat, mutta myös huoran perseessä näkevät he armon merkkiä. Koska semmoiset miehet tulevat täällä jo vaivaiseksi ja traasuperkeleeksi, sanovat he: *"Jumala teki meitä köyhäksi. Ei meille ole parempi onni Jumalalta suotu."* Näin tulee Jumala pilkatuksi ja häväistyksi maailman sokialta joukolta. Ei niillä raukoilla ole sen verran ymmärrystä, että laittaisit itsellensä maallista elatusta, vaikka he ovat saaneet Jumalalta terveen ruumiin ja sielun. Kuinka he sitte ymmärtäisit niitä hengellisiä asioita, koska he maallisia ei ymmärrä käyttää sen verran, että he tulisit ominensa aikaan.

Meidän pitää evankeliumin johdatuksesta puhuman laviammalta **sekä maallisesta että hengellisestä sokeudesta**, koska me olemme ensinnä huutaneet Jeesuksen Nasareenuksen perään, joka tästä on sivuti menemässä, että Hän pysähtyis vähän aikaa ja aukaisis sokian raukan silmät, joka istuu tien vieressä ja huutaa: *"Jeesus, Daavidin Poika! Armahda minun päälleni, että minä saisin näköni!"* Kyllä on moni sokia raukka istumassa tien vieressä ja huutamassa, vaikka surutoin väki toruu häntä vaikenemaan.

Mutta enempi on niitä, jotka ei huuda ollenkaan, vaikka he kuulevat, että Jeesus Nasareenus sivuti menee.

Ja kukas tiesi, kuinka kauan Jeesus Nasareenus on kuuluvissa. Kukas tiesi Hän on jo niin kauvas mennyt, ettei Hän kuule enää, kuinka sokia raukka huutaa. Sillä muutamat sokiat raukat kuulevat kyllä humun siitä väestä, joka kurkistelemisen tähden juovattaa Jeesusta Nasareenusta, mutta ei ne sen tähden huuda. Ja muutamat kuulevat kyllä, että Jeesus Nasareenus on sivuti menemässä, mutta ei netkään sokiat raukat huuda, ennen kuin Jeesus on niin kauvas mennyt, ettei Hän kuule enää heidän surkian huutonsa. Niin huuda nyt, sokia raukka, ennen kuin Jeesus menee sivuti ja koituu niin kauvas, ettei Hän kuule enää sinun huutoas. Huuda nyt, sokia raukka, koska Hän on vielä kuuluvissa, ennen kuin Hän meidän kiittämättömyytemme tähden menee niin kauvas, ettei kuulu enää sokian raukan huuto. Jeesus Daavidin Poika, armahda sokian raukan päälle ja avaa hänen silmänsä, että hän sais näkönsä, ennen kuin ijankaikkinen sokeus lankee hänen päällensä! Kuule, sinä Suuri Silmäin Tohtori, kaikkein sokiaien raukkain huuto. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 18: 31–43

31 Ja hän otti tykönsä ne kaksitoistakymmentä, ja sanoi heille: katso, me menemme Jerusalemiin, ja kaikki pitää täyttämän mitkä prophetailta Ihmisen Pojasta kirjoitetut ovat.

32 Sillä hän annetaan ylön pakanoille, ja pilkataan, ja häväistään, ja syljetään.

33 Ja kuin he ovat hänen ruoskineet, tappavat he hänen, ja kolmantena päivänä on hän nouseva ylös.

34 Ja ei he mitään näistä ymmärtäneet. Ja tämä puhe oli heiltä niin peitetty, ettei he ymmärtäneet, mitä sanottiin.

35 Niin tapahtui, kuin hän Jerikoa lähestyi, että yksi sokia istui tien vieressä kerjäten,

36 Ja kuin hän kuuli kansan käyvän ohitse, kysyi hän, mikä se olis?

37 He sanoivat hänelle: Jeesus Natsarealainen tästä meni.

38 Ja hän huusi ja sanoi: Jeesus, Davidin Poika, armahda minua!

39 Niin ne, jotka menivät ohitse, toruivat häntä vaikenemaan. Mutta hän huusi sitä enemmän: Davidin Poika, armahda minua!

40 Niin Jeesus seisahti ja käski häntä taluttaa tykönsä. Ja kuin hän lähestyi, kysyi hän häneltä,

41 Sanoen: mitäs tahdot, että minun pitää sinulle tekemän? Hän sanoi: Herra, että minä näköni jälleen saisin.

42 Ja Jeesus sanoi hänelle: ole näkevä! sinun uskos autti sinua.

43 Ja hän sai kohta näkönsä, ja seurasi häntä, ja kunnioitti Jumalaa. Ja kaikki kansa, jotka sen näkivät, kiittivät Jumalaa.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa on meille eteen pantu sekä luonnollinen että hengellinen sokeus. Ensiksi olit opetuslapset hengellisessä sokeudessa, koska se puhe Jeesuksen kärsimisestä oli niin peitetty heiltä, ettei he ymmärtäneet siitä mitään. Toiseksi oli myös luonnollinen sokeus sillä miehellä, joka istui tien vieressä ja kerjäisi. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä pyhällä hetkellä puhuman **luonnollisesta ja hengellisestä sokeudesta.**

Ensimmäinen tutkistelu: **Mistäs luonnollinen sokeus on tullut, ja kuka sen saattaa parantaa?**

Toinen tutkistelu: **Mistäs hengellinen sokeus on tullut, ja kuka sen saattaa parantaa?**

Jeesus Nasareenus, joka nyt on sivuti käymässä, auttakoon kaikki sokiat raukat, että he saisit näkönsä ennen kuin ijankaikkinen pimeys tulee heidän päällensä. Amen.

Ensiksi: **Mistä luonnollinen sokeus tulee?** Muutamat sokiats raukat kantavat Jumalan päälle, että Hän on syy siihen, että muutamat syntyvät sokiana. Mutta opetuslapsilla oli se usko, että luonnollinen sokeus on yksi synnin rangaistus, vaikka he arvelit, kumpiko oli semmoisen hirmuisen synnin tehnyt, josen sokian raukan vanhemmat, eli se mies, joka oli sokiana syntynyt. Mutta Vapahtaja osotti heille, että tämä luonnollinen sokeus oli tullut sen tähden, että Jumalan kunnia ilmoitettaisiin. Ei kuitenkaan Vapahtaja ole kieltänyt, ettei sokeus tule synnistä ja perkeleestä, mutta Hän sanoi ainoastans sen verran, ettei vanhemmat eikä se mies itse ole jonkun erinomaisen synnin tehnyt, josta tämä sokeus olis pitänyt seuraaman.

Mutta me puhumma nyt siitä luonnollisesta sokeudesta, joka on luonnollisen ihmisen järjessä, koska hänen pitää oleman niin sokia, ettei hän näe, mistä köyhyys ja vaivalloisuus tulee. Koska Jumala on antanut ihmisille terveen ruumiin ja täyden järjen, niin ymmärtää myös luonnollinen järki, joka ei ole peräti sokiaksi tullut, että kaikki ihmiset, jotka ovat täydellä järjellä luodut ja terveen ruumiin saaneet, pitäisit tuleman ominensa aikaan, jos he olisit lapsuudesta saakka oikein käyttäneet ruumiin ja sielun voimat. Mutta synti ja perkele eli lihan himot ja halut, joita yksi luonnollinen ihminen seuraa, ovat niin sekoittaneet sen luonnollisen ihmisen järjen, ettei hän ymmärrä, kuinka hänen pitää tuleman aikaan tässä maallisessa elämässä. Muutamat luulevat, että kuningas ja esivalta on syy siihen köyhyyteen, joka nyt on joka paikassa maailmassa. Muutamat taas arvelevat, että pappi on syy siihen köyhyyteen, joka on tässä seurakunnassa. Muutamat taas sanovat, että tämä heräys on matkaansaattanut tämän köyhyyden, koska heränneet rupeisit kulkemaan niin paljon kristillisyyden tähden, eikä pysy kotona ja tee työtä.

Mutta perkeleen päälle ei tohdi moni kantaa, että hän on tämän köyhyyden matkaan

saattanut. Sillä muutamat köyhät sanovat, että Jumala teki meitä köyhäksi, ja muutamat ottavat itse synn päällensä, mutta perkeleen päälle ei moni raski kantaa. Mutta minä luulen ja tiedän kanssa, että perkele se on tehnyt muutampia niin sokiaksi, että luonnollinen järki sekaantui lihan himoin ja haluin kautta, joita rietas on heissä ylös herättänyt ja vaikuttanut. Ja he itse, jotka ovat niitä perkeleen yllytyksiä seuranneet, muutamat juopumuksen kautta, muutamat huoruuden kautta, muutamat ylpeyden kautta, ovat köyhäksi tulleet. Muutampia on kunnian perkele tehnyt sokiaksi, koska he kunnian tähden ovat nuorempana raataneet ruumistansa ja pilanneet terveytensä. Semmoiset tulevat keski-ikässä kivulloseksi ja sanovat sitte: *”Jumala otti meiltä terveyden.”* Jumala onki soma kantamaan kaikkein synnit. Ja mitä perkele on tehnyt, sen edestä saapi Jumala kantaa syytä.

Kantakaat nyt Jumalan päälle, kaikki traasuperkeleet, ja sanokaat: *”Jumala teki meitä köyhäksi.”* Miksette sano: *”Jumala teki meitä juomariksi. Jumala teki meitä huoraksi. Jumala teki meitä varkaaksi. Jumala teki meitä kivullisiksi. Jumala teki meitä sokiaksi, ettemme tuota ymmärtäneet, että juopumuksesta pitää seuraaman köyhyys ja kivullisuus. Emme ymmärtäneet, että huoruudesta pitää seuraaman köyhyys.”* Kantakaat nyt Jumalan päälle, kaikki traasuperkeleet, ja sanokaat: *”Jumala on syyppää kaikkeen siihen köyhyyteen, joka meidän päällemme on tullut. Mutta perkele on viatoin.”* Niin sanovat maailman herrat: *”Ei perkele ole siihen syyppää, mutta tämä villitys, joka on tehnyt maakuntaa hulluksi. Ja tuo kansan häiritsijä, joka on riisunut maakunnalta koreuden.”* Minä luulen, että jos tämä heräys ei olis tullut, olis pian koko maakunta vajonnut viinatynnyrin sisälle.

Mutta kukas nyt aukaisee sokian raukan silmät, koska perkele on synnin kautta tehnyt muutampia niin sokiaksi, ettei he vielä ymmärrä, mistä köyhyys ja vaivalloisuus tulee?

Joka on sokiaksi tullut, ei hänellä ole muuta neuvoa, kuin että hänen täytyy kerjätä. Mutta jos sokia raukka sais näkönsä, niin hän saattais mitämaks työtä tehdä, niin että hän tulis ominensa aikaan. Eikös ole Vapahtaja sanonut: *”Etsikää ensinnä Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttans, niin kaikki nämät maalliset teille annetaan.”* Mutta huoruuden perkele ja maailmanrakkaus on tehnyt monta toisen kerran sokiaksi, niin että he tarvitsis huutaa: *”Jeesu, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme!”* Sillä ei ainoastans pakanat seuraa lihan himoja, jotka panevat heitä ensinnä huoraamaan ja sitte naimaan tyhjän päälle, josta seuraa köyhyys, ja lapset saavat kärsiä nälkää ja alastomuutta vanhempain huoruuden tähden; niin kuin Herra sanoo Mooseksen kautta, että lapset pitää kärsimän vanhempainsa huoruuden tähden.

Mutta myös heränneet, ja kukas tiesi myös kristityt, rupeisit matkimaan pakanain tapoja siinä paikassa, kussa heidän pitäis välttämän huoruuden himoja, ja sen kautta tulee nyt Kristuksen nimi pilkatuksi pakanain seassa. Eiköhän huoruuden perkele ole semmoisia toisen kerran sokiaksi tehnyt, ja paskantanut tunnon päälle? Ei suinkaan pääskyiset ole paskantaneet niiden silmiin, niin kuin he paskansit Tobian silmiin, josta hän tuli sokiaksi. Mutta juuri rietas on paskantanut niiden silmiin, ja sen kautta he tulit sokiaksi.

Huutakaat, sokiat raukat, ennen kuin Jeesus Nasareenus menee sivuti, että te saisitte näköne, ennen kuin ijanikaikkinen sokeus tulee.

Toinen tutkisteleminen: **Mistäs tulee hengellinen sokeus, ja kuka saattaa sen parantaa?** Evankeliumissa on meille näytetty, kuinka sokiat opetuslapset olit, koska he olit peräti ymmärtämättömät siitä Jeesuksen kärsimisestä, ettei he saattaneet ollenkaan ymmärtää Jeesuksen sovintokuolemata tarpeelliseksi, joka nyt on pääasia meidän kristillisyydessämme. Mutta tämä hengellinen

sokeus oli myös tullut perkeleestä, joka maailmanrakkauden kautta oli niin pimittänyt heidän ymmärryksensä, ettei he saattaneet uskoa sen mahdolliseksi, että Jeesuksen piti kärsimän ja kuoleman jumalattomain lastensa tähden. Ja vaikka kaikki profeetat ovat niin kirjoittaneet, että Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän ja sen jälkeen kunniaansa sisälle menemän, ei kuitenkaan opetuslapset sitä uskoneet, ennen kuin vasta jälkeen, kuin se oli tapahtunut. Eikä he vielä sittekään ymmärtäneet tätä sovintoasiata ennen, kuin Hän ylösnousemisensa jälkeen avais heidän ymmärryksensä Raamatuita ymmärtämään.

Tässä nyt on kaikille suruttomille yksi esimerkki, kuinka sokia yksi luonnollinen ihminen on, koska kysymys tulee painavista pääkappaleista kristillisyydessä. Mutta vaikka suruttomat sanovat: *”Kyllä me nyt tiedämme sen asian paremmin kuin opetuslapset”*, mutta salattu on vielä Jeesuksen sovintokuolema kaikille, jotka ei ole itse sydämessän koetelleet tämän suuren salaisuuden, jonka myös enkelit halajavat nähdä; salattu on tämä asia kaikilta, jotka ei ole itse koetelleet, kuinka ihminen vanhurskautetaan Jeesuksen sovintokuoleman kautta. Mutta kuinka sokia raukka näkee, mistä tie menee taivaaseen? Jos tämä asia oli salattu opetuslapsilta, jotka kuitenkin näit Jeesuksen silmäinsä edessä joka päivä, kuinka paljota enemmän on se salattu niiltä, jotka ei ole nähneet Häntä, ei Getsemanessa, eikä Golgatan mäellä? Mutta suruttomat sanovat kuitenkin: *”Kyllä me näemme itse kirjasta.”* Mitäs te näette? Muutampia kirjavia priimuja. Se on kaikki. Muutoin te näette pyhän hengen viinaflaskussa. Ja armonmerkkiä te näette huoran perseessä. Voi, voi sokeat raukat! Mitä te näette! Koska rietas maalaa teidän silmäinne eteen kuvia, niin te näette perkeleen taivaassa ja Jumalan te näette helvetissä. Koska rietas on kääntänyt sokian raukan silmät nurin, niin hän katsoo jumalansa alimmaisessa taivaassa, joka antaa hänen juoda, kirotta ja tapella, huorin tehdä ja varastaa. Ja jos

TEKSTI: TOB. 2: 11 [KATKOKSIA]

Tobias tuli sokeaksi pääskyisen pesän alla nukkuessaan.

--- ei ainoastans silloin, koska he elävät, vaan myös kuoleman jälkeen. Koska nyt Tobias tätä rakkauden työtä osottaissa kristityille, oli väsynyt ja pani maata, paskansi pääskyinen hänen silmiinsä, ja hän tuli sen kautta sokiaksi, niin kuin se vielä nytkin tapahtuu, että moni on tullut sokiaksi, koska hän on pannut maata juuri pääskyisen pesän alle. Moni on sen kautta tullut niin sokiaksi, ettei ole enää saattanut nähdä taivaan valkeutta, ja on joutunut sokeudessa istumaan.

Koska nyt Tobias odotti kuolemata, käskei hän poikansa mennä hakemaan itsellensä yhden uskollisen kumppanin johdattajaksi ja neuvonantajaksi tämän maailman vaarallisissa retkissä, jotka olit vielä nuorelle Tobialle tuntemattomat. Ja hän löysi yhden kauniin nuorukaisen, joka tarjoi itsensä kumppaniksi, ja koska tämä nuorukainen tuli sisälle, tervehdelti hän sitä vanhaa Tobiasta ystävällisesti ja sanoi: *"Jumala antakoon sinulle ilon."* Mutta vanhalla Tobiaksella oli niin ikävä olla sokeudessa, ettei hän toivonutkaan enää saavansa nähdä taivaan valkeutta. Mutta nuorukainen lohdutti häntä ja sanoi: *"Ole kärsivällinen, Jumala sinua pian auttaa."* Ne sanat luetaan Tobiaksen kirjan viidennessä luvussa.

Emme tiedä, kuka on sen Tobiaksen elämäkertaa kirjoittanut, sillä koska se suuri kirjan tutkinto oli, hyljättiin Tobiaksen kirja pois Raamatusta ja pantiin apokryfaan, erinomattain siitä syystä, että enkeli siinä kirjassa tuli valehtelijaksi, koska hän sanoi Tobialle, että hän on siitä Israelin suvusta syntynyt. Emme tiedä, onko enkeli valehdellut, vai onko kirjoittaja valehdellut enkelin päähän. Mutta sen me tiedämme, että moni on tullut sokiaksi niin kuin Tobias, pääskyisen paskantamisesta. Koska nimittäin yksi kristitty nimeltäns panee maata ja rupeaa nukkumaan juuri pääskyisen pesän alle, vissimmästi pääskyinen tekee semmoisen miehen

sokiaksi. Sillä pääskyinen alkaa visertämään varsin, kuin aurinko koittaa; hän kiittää Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka herättää häntä hänen pesässäns. Joka nyt panee maata pääskyisen pesän alle ja alkaa siellä nukkumaan, vaikka kuinka hyvää työtä olis tehnyt, vaikka kuinka paljon kristittyin raatoja olis korjannut, kyllä hän sen tähden tulee sokiaksi, koska hän makaa juuri pääskyisen pesän alla.

Ja me uskomme kyllä, että moni kristitty, joka on pannut maata pääskyisen pesän alle, on tullut sokiaksi sen kautta, että hän ei ole valvonut. Sillä se on mahdollin uskoa, että yksi kristitty, joka on valvomassa, saattaa olla niin ymmärtämätöin, että hän panee maata pääskyisen pesän alle, ja rupee siellä nukkumaan. Emme sen tähden epäile Tobian kristillisyydestä, vaikka hän oli niin kuin muu valvomatoin ja ymmärtämätöin. Mutta Tobialle tuli sangen ikävä, koska hän ei saattanut taivaan valkeutta nähdä. Ja pitäis muille kanssa samaan laihin tulla ikävä, koska he ovat sokiaksi tulleet, mutta eipä näy tulevan oikiata muretta niillekään, jotka tuntevat sokeutensa. Sillä muutamat alkavat vihaamaan niitä pääskyisen poikia, joista he luulevat sokeuden tulleen. Ja muutamat ei pidä vaivana olla sokeudessa Muutamat epäilevät niin kuin Tobias, ettei taida enää olla mahdollinen hakea silmänvoidetta, että he saisit vielä kerran nähdä taivaan valkeutta. Ne, jotka kantavat hengellistä vihaa pääskyisille, joista he luulevat tulevan alun sokeuteen, ei taida enää

[käsikirjoituksessa aukko]

kiittäin Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka paistaa heidän päällensä; ei se ole niiden syy, Tobias, että sinä olet sokiaksi tullut, vaan se on oma syy, että sinä panit maata pääskyisen pesän alle ja rupeisit siinä unta näkemään. Mutta usko nyt Tobias, mitä

enkeli sanoo sinulle, ole kärsivällinen, Jumala sinua pian auttaa, jos vielä karvastelee kalan sappi, jonka enkeli on arvannut parhaaksi lääkitykseksi ja silmän voiteeksi, sillä jos sinä tunsit, kuinka onnetoin sinä olet, jonka pimeydessä istuman pitää ja taivaan valkeutta et saa siinä sokeudessa nähdä, niin sinä et huolis, vaikka vielä lohikäärmeen sappi paiskattaisiin silmiin, saati sinä sen kautta tulisit näkeväiseksi ja saisit vielä kerran nähdä taivaan valkeutta.

Istu nyt sokeudessa, Tobias, ja huokaa: *”Mikä ilo minulla oleman pitää, jonka pimeydessä istuman pitää, ja taivaan valkeutta en saa nähdä!”* Mutta sinun pitää myös uskomman, mitä enkeli sanoo: *”Ole kärsivällinen, kyllä Jumala sinun pian auttaa.”* Kuule nyt, taivaan Jumala, niitten sokia in huokaus, jotka nöyrällä ja katuvaisella, ja särjetyllä sydämellä huutavat: *”Jeesu, Daavidin Poika, armahda minun päälleni!”* Isä meidän, joka olet taivaissa.

EVANKELIUMI: LUUK. 18: 31–43

31 *Ja hän otti tykönsä ne kaksitoistakymmentä, ja sanoi heille: katso, me menemme Jerusalemiin, ja kaikki pitää täyttämän mitkä prophetailta Ihmisen Pojasta kirjoitetut ovat.*

32 *Sillä hän annetaan ylönpakanoille, ja pilkataan, ja häväistään, ja syljetään.*

33 *Ja kuin he ovat hänen ruoskineet, tappavat he hänen, ja kolmantena päivänä on hän nouseva ylös.*

34 *Ja ei he mitään näistä ymmärtäneet. Ja tämä puhe oli heiltä niin peitetty, ettei he ymmärtäneet, mitä sanottiin.*

35 *Niin tapahtui, kuin hän Jerikoa lähestyi, että yksi sokia istui tien vieressä kerjäten,*

36 *Ja kuin hän kuuli kansan käyvän ohitse, kysyi hän, mikä se olis?*

37 *He sanoivat hänelle: Jesus Natsarealainen tästä meni.*

38 *Ja hän huusi ja sanoi: Jesus, Davidin Poika, armahda minua!*

39 *Niin ne, jotka menivät ohitse, toruivat häntä vaikenemaan. Mutta hän huusi sitä enemmän: Davidin Poika, armahda minua!*

40 *Niin Jesus seisahti ja käski häntä taluttaa tykönsä. Ja kuin hän lähestyi, kysyi hän häneltä,*

41 *Sanoen: mitäs tahdot, että minun pitää sinulle tekemän? Hän sanoi: Herra, että minä näköni jälleen saisin.*

42 *Ja Jesus sanoi hänelle: ole näkevä! sinun uskos autti sinua.*

43 *Ja hän sai kohta näkönsä, ja seurasi häntä, ja kunnioitti Jumalaa. Ja kaikki kansa, jotka sen näkivät, kiittivät Jumalaa.*

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä siunatulla hetkellä katseleman, **minkä tähden se sokia raukka, joka istuu tien vieressä kerjäten, on niin kiivas huutamaan Jeesuksen perään, vaikka surutoin väki toruu häntä vaikenemaan.**

Me arvaamme hyvin, että kristityt ei kiellä ketään huutamasta Jeesuksen perään, mutta suruttomat, jotka seisovat niin kuin sääsket Jeesuksen ympäri, ne toruvat sitä sokia miestä vaikenemaan. Net ei kärsi, että joku sokia eli raajarikko eli pitalinen huutais Jeesuksen perään.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden on se sokia raukka niin kiivas huutamaan Jeesuksen perään, vaikka surutoin väki toruu häntä vaikenemaan?** Minä luulen hänen huutavan ensiksi sen tähden, että hänelle on ikävä olla sokiana. Sokeus on tullut hänelle suureksi vaivaksi. Hän on kyllä ynnä muitten ontuvain ja raajarikoin kanssa kutsuttu häihin, mutta ei hän näe, mistä tie menee taivaaseen. Halu olis tulla näkeväiseksi, että hänki sais kerran nähdä taivaan valkeutta, mutta ei hän ilman taluttajata kostu Jeesuksen tykö, jonka perään hän huutaa. Tähän paikkaan kuuluu nyt, mitä drottningin kamaripalvelija sanoi Filippukselle, koska hän luki Raamatusta Vapahtajasta, kuinka Hän

menee kuolemaan niin kuin lamma, joka teurastetaan, ja Filippus kysyi: *”Ymmärrät-kös, mitä sinä luet?”*, vastais kamaripalvelija: *”Kuinka minä ymmärrän, koska ei ole johdat-tajaa.”*

Tunsi hänki sokeutensa, ja sen tähden pääsi hän valkeuteen, koska hän sai silmän-voidetta. Mutta fariseukset ei[vät] tunne so-keuttansa ja sen tähden ne sanovat Vapah-tajalle: *”Olemmeko mekin sokiak?”* Ja niitä on monta, jotka sanovat: *”Olemmeko mekin so-kiak? Kyllä me itse näemme kirjasta. Emme tarvitse yhtään koulumestaria, joka selittää.”*

Mutta tämä sokia raukka, joka istui tien vie-ressä kerjäten, tunsi kyllä, kuinka suuri vaiva se on, että olla sokiana. Vaikka emme tiedä, mistä se sokeus oli hänelle tullut, koska ei ole pantu kirjaan. Saattaa olla mahdollinen, että tämä sokia raukka oli ennen nuorempana ol-lut näkeväinen.

Moni on tässä seurakunnassa ollut näkeväi-nen ja on tullut sokiaksi. Moni on toisen ker-ran tullut sokiaksi, joka on ennen ollut näke-väinen. Ja muutamat kantavat kristittyin päälle, että net on syy-päät siihen. Mutta minä ajattelen, että jos Tobias alkaa kanta-maan pääskyisten päälle, että [net] on syy-päät siihen sokeuteen, niin hän kantaa vää-rin, sillä kukas käski hänen panna maata juuri pääskyisten pesän alle? En usko minä, että yksikään kristitty, joka on valvomassa, panee maata pääskyisten pesän alle. Mutta koska uni pakkaa niin väkevästi hänen päällensä, silloin hän panee maata nukkumaan pääs-kyisten pesän alla.

Onkos sitte pääskyisten syy, että tuo tulee sokiaksi? Älä kann. Tobias, pääskyisten päälle, vaan syytä itsiäs. Hengellinen sokeus tulee kristityille tällä lailla; koska niillä ei ole valvominen eikä itsensä tunteminen, tulee omanvanhurskauden perkele ja omistaa it-sellensä Jumalan armoitit ja saarnaa sitte kristittyin mielessä tällä lailla: *”Näin ja näin paljon sinä olet koetellut. Ei olekaan muut kristityt niin paljon koetelleet, kuin sinä.”* Jos

ei ole sitte tuolla niin tarkka itsensä tuntemi-nen, kuin yhdellä kristityllä pitäis oleman, niin ottaa hän huomaitsematta vastaan, mitä tuo omavanhurskaus ja omarakkaus hä-nelle tarjoo. Ei ole hänellä sillä hetkellä sitä ymmärrystä, että hän sanois riettaalle: *”Kyllä sitte. Mitä minä olen koetellut, ei net ole si-nun eikä minun töitäni, mutta Jumalan net ovat. Eikä ole Jumalan sanassa käsketty mi-nun omistaa muuta kuin Kristuksen vanhurs-kautta, joka on kokonansa omaa vanhurs-kautta vastaan.”*

Sillä omavanhurskaus tarjoo myös kristityille yhtä ja toista Jumalan vaikutuksista. Hän tar-joo heille koettelemukset, tuntemiset, liiku-tukset, ja käskee niitä omistaa. Hän tarjoo viimein rakkautta niin kuin Pietarille ennen lankeemusta. Ja omavanhurskaus on vielä niin viekas, ettei hän silloin tarjoo kristityille syntiä, koska hän tarjoo heille hyvää. Mutta jos tuo ei ota hyvää vastaan riettaan kädestä, sitte hän tarjoo niin paljon syntiä, kuin mah-dollinen on saada kokoon, ja tekee kaikki Ju-malan Hengen vaikutukset tyhjäksi. Sitte hän alkaa näin saarnaamaan: *”Et sinä ole kos-kaan herännyt. Ei sinulla ole oikiata katu-musta ollut. Mitä sinäki enää huudat Jeesuk-sen perään, sokia raukka?”* Jos omavanhurs-kaus ei saata juuri kaikki tyhjäksi tehdä,

[käsikirjoituksessa aukko]

helvetti tärisee. Ja niin hän saarnaa maail-malle ja kaikille riettaan enkeleille: *”Nämät villihenget ottavat minulta kristillisyyden pois ja haukkuvat armonvarkaaksi ja saar-naavat vastoin Raamattua, että minä rakas-tan maailmaa enemmän kuin Jumalata. Mutta minä en tottele ketään, enkä huoli ih-misistä, vaan minä menen ojeti Jumalan tykö.”*

Semmoinen hirmuinen kristitty tulee viimein pyhäksi ja synnittömäksi, ja tulee viimein niin sokiaksi, ettei hän näe enää muuta kuin hyvän itsessäns, vaikka on sarvi kyljessä kris-tityitä vastaan, vaikka on iso rautanaula sy-dämessä. Ei hän sitä tunne. Pahalla tunnolla

hän kiertää kristityitä, eikä tahdo niitten seuraan tulla, mutta rakentaa itsellensä eriseuraa, ja pitää eri jumalanpalvelusta.

Katso, tällä lailla pilataan muutampain kristittyin kristillisuus. Ja sillä lailla on moni sokiaksi tullut. Ja sitte he sanovat näin: *”Se on kristittyin syy, että me olemme tämmöiseksi tulleet.”* Mutta ei se ole semmoinen sokea, joka istuu tien vieressä ja huutaa, vaan se on semmoinen, joka tuntee sokeutensa, ja on ikävä, jollen sokeus tulee suureksi vaivaksi, ja on suuri halu, että hän pääsis vielä kerran valkeutta näkemään. Mutta ei jaksakaan itse käydä Jeesuksen tykö ilman taluttajata. Hän on istunut sokeudessansa kuka tiesi, kuinka kauan, ja on kuullut sanoman kautta paljon puhuttavan Jeesuksesta Nasareenuksesta, kuinka monen sokian silmät Hän on avannut, mutta ei ole sokeudessansa itse päässyt Jeesuksen tykö. Ja kuinkapa semmoinen pääsee Jeesuksen tykö, koska hän on kaukana Hänestä. Mutta nyt kuulee hän humun siitä väen paljoudesta, joka kurkistelemisen tähden juovattaa tuota Jeesusta Nasareenusta, ja niin pian kuin hän saapi kuulla, että Jeesus Nasareenus tästä sivuti meni, alkaa hän huutamaan: *”Jeesu, Daavidin Poika, armahda minun päälleni!”* Ja surutoin kansa ei kärsi sitä, että tuo sokia raukka huutaa Jeesuksen perään, vaan toruu häntä vaikenemaan. Tämä huutaminen tekee pahaa suruttomille [ja arm]onvark[aille]. Mutta tämä sokia raukka ei lakkaa huutamasta Jeesuksen perään, vaikka kuinka surutoin kansa toruis häntä vaikenemaan, vaan sitä enemmän hän huutaa: *”Jeesu, Daavidin Poika, armahda minun päälleni!”*

Nyt pitäisi kaikki sokiat raukat huutaman, ennen kuin Jeesus sivuti menee, sillä ei Hän jouda olemaan kauan yhdessä paikassa. Ja

erinomattain Nasaretissa, kussa ei yksikään usko Hänen päällensä, ei Hän siellä saata olla. Mutta Jerikon kaupungissa Hän on vaeltanut, kussa Zacheus heräis ja lupais maksaa neljänkertaisesti, mitä hän on väärin tehnyt. Ja tämän sokian raukan Hän myös kohtais tien päällä Jerikoon. Mutta ei Hän ole kauan siellä, ennen kuin Hän lähtee muualle, kussa Hän[et] paremmin otetaan vastaan kuin täällä.

Nyt olis paras, että kaikki sokiat huutaisit, ennen kuin Hän lähtee niin kauas, ettei enää kuulu eikä näy. Kuka tiesi meidän kiittämättömyytemme tähden lähtee Jeesus pois ja menee muualle, kussa Häntä paremmin otetaan vastaan. Huutakaat siis, kaikki sokiat, koska Hän on vielä kuuluvissa, ennen kuin Hän menee niin kauvas, ettei korva enää kuule, ei silmä enää näe, ei sydän enää tunne, eikä yksikään enää ajattele, että Daavidin Poika on täällä vaeltanut ja parannusta huutanut ja yhden sokian raukan silmät avannut. Huutakaat nyt, kaikki sokiat, kaikki ontuvat, kaikki raajarikot, kaikki pitaliset, kaikki punaista tautia sairastavaiset, huutakaat, kaikki sairaat, kaikki murheelliset ja katuvaiset, epäileväiset, epäuskoiset! Huutakaat: *”Jeesu Daavidin Poika! Armahda meidän päällemme!”* Huutakaat ennen kuin Jeesus menee niin [kauas] -[käsikirjoituksesta repeytynyt pala lehdestä pois] että Jeesus Nasareenus tästä sivuti meni.

Ja sinä sokia kerjäläinen, joka olet niin korigiällä äänellä huutanut, että Jeesus on sinua kuullut, ja käsenyt taluttaa tykönsä, ja avannut sinun silmäs, että sinä [saisit] nähdä tai[vaan] valkeu[tta] nyt j[ai] iankaikkisesti] A[men.]

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

TEKSTI: 1. PIET. 5: 8.

Olkaat raittiit ja valvokaat, sillä teidän vihollisenne perkele käypi ympäri, niin kuin kiljuva jalopeura, etsein ketä hän nielis.

Tässä paikassa ilmoittaa Pietari kristityille, kuinka vihollinen käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsein ketä hän saisi niellä. Ja niin kuin silloin oli, niin se nytki tapahtuu. Me näemme, että perkele nytki käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän saisi niellä. Ilmanki nälkähukka on kuolemassa nälkään, koska hän niin kuin kiljuva jalopeura vaeltaa karkeitä paikkoja etsein lepoa eikä löydä.

Missä ikänänsä hän saapi hajun lampaista, siellä hän ulvoo, koska hän ei pääse varsin mieltänsä myöten kiskomaan ja raatamaan lampaista. Hukan penikoilla on sama luonto kuin emähukalla: ne raatavat lampaista, missä ikänänsä kohtaavat niitä. Me tiedämme, että hukan penikat syntyvät sokeana, ja niin kauan kuin he ovat sokeana, imevät he naarashukan nisiä. Ei he siinä sokeudessa vielä saata raataa karitsoita. Mutta niin pian kuin he saavat silmät, rupeavat he vartioitsemaan lampaista. Mutta niin kauan kuin paimen varjelee lampaista, saavat suden penikat nälkyä ja ulvoa heidän luolassansa.

Mutta nyt on se aika tullut, josta Pietari kirjoittaa, että vihollinen käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsein ketä hän nielis. Ja nyt rupeaa vihollinen kiljumaan ja hampaitansa näyttämään. Ei hän kiusaa ainoastansa sisällisellä sodalla kristityitä, vaan vielä ulkonaisesti panee hän joukkonsa käymään ympäri.

Ne ovat suden penikat, muutamat isommat, muutamat pienet, jotka ovat alkaneet käymään ympäri joukottain. Sillä yksinäinen susi pelkää, jos paimen huutaa metsässä, mutta kuin niitä on monta joukossa, silloin ei he pelkää enää ihmistä, vaan tulevat rohki päälle. Ei sen tähden suden penikat saata tehdä suurta vahinkoa lampaille, mutta kuin isommat sudet tulevat, silloin he saattavat

kyllä raataa lampaista, jos se Suuri Israelin Paimen ei varjele lampaitansa.

Mutta Pietari kirjoittaa myös edellä mainitussa paikassa, nimittäin 1. Piet. 5:8, kristityille, ja neuvoo heitä, millä tavalla heidän pitää sotiman perkelettä vastaan. Hän sanoo nimittäin näin: *”Olkaat raittiit ja valvokaat.”* Sillä jos ei kristitty ole raitis ja valvo, niin tulee vihollinen hänen päällensä, niin kuin kiljuva jalopeura, ja raataa hänen tuntoansa, ja ottaa vielä hengenki pois.

Me tiedämme, että raitis on semmoinen, joka ei maista viinaa, ja me olemme nyt kuulleet Pietarin suusta, että kristityn pitää olla raitis. Niinmuodoin ovat kaikki juomarit kaukana kristillisyydestä. Valvominen näkyy olevan kristityillä huononlainen. Jos he välistä valvovat, niin tulee uni kanssa. Kyllä kristityt saattavat joltisesti välttää niitä ulkonaisia vihollisia, mutta niitä salaisia vihollisia ei saata nämät kristityt niin hyvin välttää, sen tähden, että he ovat usein uneliaat. Erinomattain pakkaa uni silloin, koska heidän pitää valvoman yrttitarhassa.

Maailmanrakkaus näkyy olevan yksi paha ja viekas perkele naakimaan heidän päällensä. Ja koska he ovat tiellä yrttitarhaan, tulee heidän välillensä riita, kuka heistä näkyis suurin olevan. Mutta ei Juudas ole siinä seurassa. Hän on mennyt kokonansa ylimmäisten pappein, kirjanoppineitten ja fariseusten joukkoon. Niitten kanssa on hän sopinut. Ja ilmanki he antavat hänelle sen määrätyn summan, koska hän nyt on mennyt hopittamaan heitä, että he tulisivat pian ottamaan sitä kansan häiritsijätä kiinni, ennen kuin Hänen oppinsa pääsee levenemään, ettei viimeinen villitys tulis pahemmaksi kuin ensimmäinen.

Koska nyt semmoinen aika on, niin kuin Pietari kirjoittaa, että perkele käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän nielis,

niin pitäisit nyt kaikki kristityt ruveta paremmin valvomaan ja rukoilemaan sitä Suurta Ristin Kantajata, joka on myös kiusattu perkeleeltä, että Hän sotis niitten puolesta siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, koska se kiljuva jalopeura tulee heidän päällensä. Sillä nyt on se suuri lohikäärme, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, hirmuisesti suuttunut Vaimon Siemenelle.

Nyt hän vartioitsee, koska se vaimo, joka huutaa syntymävaivassa, on Poikalapsen synnyttänyt, että hän pääsis sitä ylösnielämään. Mutta Jumala ottaa sen Poikalapsen tykönsä ja varjelee sitä vaimoa siitä kuolleen uskon liivasta, jonka lohikäärme oksentaa hänen päällensä. Sillä tämä vaimo on päässyt pakenemaan korpeen, jossa lohikäärme ei tule hyvin aikaan, vaikka siinä korvessa on paljon niitä pienempiä käärmeitä, jotka pistävät Israelin lapsia ja Vaimon Siementä kantapäähän.

Niin olkaat siis raittiit ja valvokaat, te harvat sielut, jotka olette matkustamassa tämän maailman korven läpi Isänmaahan. Vaikka se kiljuva jalopeura käypi ympäri etsein, kenen hän sais niellä, ei hän voi teille mitään tehdä, niin kauan kuin se Suuri Sotasankari sotii teidän puolestanne.

Mutta älkää riidelkö tiellä yrttitarhaan. Ja älkää nuokkuko yrttitarhassa, kussa Taivaallinen Vanhin hikoilee verta. Kukatiesi kuinka kauan te saatte levätä, ennen kuin Juudas tulee joukkonsa kanssa ja antaa Jeesukselle suuta. Silloin te taidatte nousta ylös unesta ja paeta pois, jollei niin ole, että te aiotte seurata Häntä ylimmäisen papin saliin.

Älä anna itseäs kiusaukseen, Pietari, älä mene ylimmäisen papin saliin, niin kauan kuin sinulla on semmoinen usko, että sinä kiellät Jeesuksen. Älä mene ylimmäisen papin palvelijain keskelle tinkaamaan, ennen kuin sinä tulet paremmin tuntemaan itseäs. Kukatiesi he pilaavat sinun kristillisyytes, ja sinä joudut valehtelemaan maailman edessä.

Herra katsoo sinun päälles, Pietari. Ja muista nyt Herran sanat: *”Ennen kuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmasti minut kiellät.”* Ja koska sinä muistat Herran sanat, niin sinun täytyy mennä ulos itkemään katkerasti. Kuule, sinä Suuri Sotasankari, murheellisten ja katuvaisten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 4: 1–11

1 Silloin vietiin Jesus hengeltä korpeen kiusattaa perkeleeltä.

2 Ja kuin hän oli paastonnut neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, sitte hän isosi.

3 Ja kiusaaja tuli hänen tykönsä ja sanoi: jos sinä olet Jumalan Poika, niin sano, että nämät kivet leiviksi tulevat.

4 Mutta hän vastasi ja sanoi: kirjoitettu on: ei ihminen elä ainoasti leivästä, mutta jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee.

5 Silloin otti perkele hänen kanssansa pyhään kaupunkiin, ja asetti hänen templin harjalle,

6 Ja sanoi hänelle: jos sinä olet Jumalan Poika, niin laske sinus alaspäin; sillä kirjoitettu on: hän antaa käskyn enkeleillensä sinusta, ja he käsissä kantavat sinun, ettet joskus jalkaas kiveen loukkaa.

7 Niin Jesus sanoi hänelle: taas on kirjoitettu: ei sinun pidä kiusaaman Herraa sinun Jumalaas.

8 Taas vei hänen perkele sangen korkialle vuorelle, ja osoitti hänelle kaikki maailman valtakunnat ja niiden kunnian,

9 Ja sanoi hänelle: nämät kaikki minä annan sinulle, jos sinä lankeat maahan ja rukoilet minua.

10 Niin sanoi Jesus hänelle: mene pois, saatana! Sillä kirjoitettu on: Herraa sinun Jumalaas pitää sinun kumartaman, ja häntä ainoaa palveleman.

11 Silloin jätti hänen perkele; ja katso, enkelit tulivat ja palvelivat häntä.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa puhutaan vihollisen kiusauksista. Ja kuin vihollinen ei malttanut olla kiusaamatta Jumalan Poikaa, niin se on arvattava, että hän kiusaa muitaki Jumalan lapsia hirmuisesti. Mutta se on ihmeellisempi, että vihollinen tohti ruveta kiusaamaan Jumalan Poikaa. Että vihollinen kiusaa kristityitä, se ei ole ihmeellinen, sillä hänellä on se toivo, että saada heitä lankeamaan, niin kuin Jobin kirjasta näkyy.

Ja niin vihollisen orjat vielä nytki luulevat, että kristityt luopuvat Jumalasta, niin pian kuin vihollinen saapi luvan koskea heidän nahkaansa. Mutta ei ole kiusaaja oikein tuntenut Jumalan Pojan luontoa, koska hän rohkeni mennä Häntä kiusaamaan. Sillä jos hän olis tuntenut Jumalan Pojan luonnon, niin ei hän olis mennyt ollenkaan Häntä kiusaamaan. Hänen olis pitänyt arvaaman, että se on turha työ ruveta Jumalan Poikaa kiusaamaan. Mutta se näyttää niin, ettei ole tämä maailman päämies oikein viisas, koska hän menee semmoisia töitä tekemään, josta ei tule voittoa eikä iloa, vaan ainoastansa häpeätä.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, kuinka vihollinen kiusaa Jumalan lapsia. Ensimmäiseksi peräsuolen murheen kautta eli maailmanrakkauden kautta. Toiseksi maailman kunnian kautta. Ja kolmanneksi itseyden eli omanvanhurskauden kautta.

Ottakoon kaikki Jumalan lapset vaarin kaikista riettaan kiusauksista, sillä ei rietas ole niin löyhä mies, että kristityt saattavat häntä ylönkatsoa, vaikka hän tekee itsensä niin huonoksi välistä, ja niin kelvottomaksi, niin kuin yksi nälkä susi, joka vierittelee ja piehtaroitsee kartanolla, koska hän tahtoo talon penikoita viekkauksella houkutellessa. Älkäätkö menkö vaan suden päälle, te talon penikat, vaikka kuinka heikoksi ja voimattomaksi susi itsensä tekee.

Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka vihollinen kiusaa Jumalan lapsia peräsuolen murheen kautta eli

maailmanrakkauden kautta. Jumalan Poika oli paastonnut neljäkymmentä päivää, eikä tuntenut nälkää, niin kauan kuin Hän oli syvissä ajatuksissa, mistä Hänen pitää alkaman parannusta saarnaamaan. Ja me olemme nähneet, että muutamilla katuvaivaisilla on sama henki, kuin Jumalan Pojalla, joka vietiin hengeltä korpeen, se on yksinäisyyteen, kussa he saisit olla rauhassa maailman humusta ja maailman turhuudesta, eikä ole siinä tilassa katuvaivaisilla ruuan halua, koska he ovat niissä syvissä ajatuksissa ja katumuksen murheessa.

Niin oli myös Jumalan Pojalla halu yksinäisyyteen mennä, kussa Hän sais rauhassa olla niissä syvissä ajatuksissa, kuinka ja millä tavalla Hänen piti alkaman parannusta saarnaamaan ja ihmisten sieluja lunastamaan. Ja koska Hän oli niissä syvissä ajatuksissa, unhotti Hän myös sen luonnollisen ruuan, eikä tuntenut nälkää moneen aikaan.

Mutta koska Hän oli näin paastonnut neljäkymmentä päivää, rupeis viimein luonnollinen nälkä tuntumaan. Ja silloin tuli kiusaaja Hänen tykönsä ja sanoi: *”Jos sinä olet Jumalan Poika, niin sano, että nämät kivet leiviksi tulevat.”* Siinäki kiusauksessa oli vihollisella kahtalaista päämaalia. Ensiksi tahtoi hän peräsuolen murhetta Hänessä ylösherättää, että hän sillä murheella saattais sekoittaa Hänen ajatuksensa ja kääntää Hänen murheensa pois taivaallisista maallisiin asioihin.

Niin on vihollinen saattanut sekoittaa monen katuvaivaisen sielun ajatukset, koska hän lykkää peräsuolen murheen mieleen tainkaltaisten ajatusten kautta: *”Kuinkas nyt tulet aikaan, koskas näin rupeisit houraamaan?”* Ja maailman orjat vielä sanovat sille katuvaivaiselle sielulle: *”Se lukee niin paljon kirjoja, että hän tulee hulluksi. Nyt se heittää vielä työnteon pois ja rupeis houraamaan niitten villihenkein kanssa.”* Ja vielä sanovat maailman orjat: *”Silläkö ihminen elää, että hän käypi metsässä syvissä ajatuksissa ja puhuu parannuksesta? Ei se passaa.”*

On se kuitenkin yksi aika, jona katuvaiset ei jaksa niin paljon työtä tehdä, eikä ole ruuan halukaan. Mutta kiusaaja on saattanut monen katuvaisten sielun ajatukset sekoittaa, ja peräsuolen murheen kautta hajottaa sen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on. Ja on se vielä kristityillekki tarjonnut maailmanrakkautta ja peräsuolen murhetta, jonka kautta hän on saanut monta horjumaan ja takaisin lankeemaan.

Nyt ajatteli kiusaaja, joka on saanut niin monta katuvaista ja armoitetuista huikentelemaan ja pyörimään sinne ja tänne maailman perään, jonka kautta hän on pilannut heidän kristillisyytensä. Kiusaaja, sanon minä, ajatteli näin: *”Eiköhän Jumalanki Pojalla ole peräsuolen murhetta, koska Hänelle on tullut nälkä, ja ruokaa ei ole saapuvilla.”* Mutta siitä paikasta tulit kiusaajalle semmoiset vastaukset, ettei ollut hänellä tilaa mihinkään. Vapahtaja löi häntä hengen miekalla, niin ettei kiusaaja tohtinut enää kiusata Jumalan Poikaa siitä paikasta. Se on kirjoitettu: *”Ei ihminen elä ainoastansa leivästä, vaan jokaisesta sanasta, kuin Jumalan suusta lähtee.”*

Niin on myös koeteltu, että katuvaiset sielut elävät Jumalan sanalla puolittain. Erinomattain silloin, koska he ovat niissä syvissä ajatuksissa ja oikean katumuksen murheessa. Mutta ei näy enää kristityt olevan niin halulliset tutkimaan Jumalan sanaa. Saati ei vihollinen sais heitä johonki tien haaraan sen kautta. Vaiva on vanhalle Aatamille itse tutkia Jumalan sanaa. Vanha Aatami tahtoo ilman valmista syödä.

Siitä syystä täytyi Paavalin kirjoittaa kristityille: *”Sillä te, joitten jo aikaa piti opettajat oleman, tarvitsette taas, että teille opettamme ensimmäiset puustavit Jumalan sanan opista, ja olette tulleet niiksi, jotka tarvitsevat rieskaa, eikä vahvaa ruokaa.”* (Hebr. 5: 12). Ja oli se vielä toinen syy, minkä tähden kiusaaja käski Jumalan Pojan tehdä leipää kivistä. Jos Jumalan Poika olis ruvennut

tekemään vihollisen käskyn jälkeen kivikakkuja, olis Hän pian ruvennut tykkäämään itsestänsä ja ajattelemaan: Olempa minä jotaki, joka saatan tehdä leipää kivistä.

Mutta ei tarvitse kristityn myöntyä ollenkaan siihen, mitä vihollinen käsksee, vaikka olis kuinka synnitön ja viatoin työ, sillä jos hän tekis pienemmässä asiassa niin kuin vihollinen käsksee, kyllä hän tekis pian isompiaki. Jos vihollisen orja sanoo: *”Maista vähän punaista viinaa, ei se tee mitään,”* niin älä maista ollenkaan, sillä hän pääsee sitte jälkeen sanomaan: *”Jopa sekin viatoin mies joi viinaa.”* Mitäs tarvitsee kristityn ruveta vihollisen käskyn jälkeen tekemään semmoista työtä, josta ei ole vakaista tietoa, josko se on oikein taikka väärin?

Toinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka vihollinen kiusaa Jumalan lapsia maailman kunnian kautta. Jos peräsuolen paikka on yksi luja paikka, jonka kautta vihollinen on saanut monta horjumaan, niin ei ole maailman kunnia vähempi kiusaus. Koska vihollinen vei Vapahtajan temppelein harjalle ja käski Hänen laskea itsensä alas sieltä, niin se oli hänen tarkoituksensa, että Vapahtajan piti osoittaman maailmalle Jumalallisen voimansa, että ihmiset paremmin uskoisit Hänen päällensä.

Mutta ei Vapahtaja siihen myöntynyt, sillä Hän ei tahtonutkaan maailman turhaa kunniaa. Ei ole tosin vihollinen saanut kristityitä voimalla pramaamaan, mutta on se vielä toinen paikka, jonka vihollinen tarjoaa muutamille kristityille, nimittäin se kristittyin kunnia eli paras kristillisyyden päämies

Tämä kristittyin kunnia on yksi temppelein harja, johon omanrakkauten ja omanvanhurskauden perkele korottaa muutampia. Ja siitä syystä soimataan Siionin tytärtä

Hesekielin 16. luvussa, sanoen: *”Sinä uskalsit kauneutes.”* Sinä rupesit tykkäämään itses-täs. Mitä maailman kunnia muutoin mat-kaansaattaa katuvaisten ja kristittyin mie-lessä, on usein selitetty. Ja minä uskon, että kristityt tuntevat hänen kavaluutensa sekä synnintunnustuksessa että myös puhumisen asiassa.

Suruttomia panee maailman kunnia painis-kelemaan ja kilpaa tekemään työtä, jonka kautta he pilaavat terveytensä ja tulevat keski-iässä kivulloisiksi, koska he nuoruudessa ovat kunnian ja prameuden tähden raataneet ruumistansa. Muutamat maailman kunnian tähden pitävät ristiäisiä ja kra-iviaisia. Muutamat rakentavat komeat pykin-git, ostavat komeat hevoiset, laittavat verka-vaatteet ja silkkihuivit, ja sen kautta tuhlaa-vat omansa.

Mutta kaikkein suurin maailman kunnia on herroilla, jotka hallitsevat muita, ja tahtovat koko maailman allensa. Tämä oli se korkea vuori, johon kiusaaja vei Vapahtajan. Hän ajatteli, että Jumalan Pojalla pitäis olla suurin valta maan päällä, että kaikki kuninkaat ja korkeat herrat pitäisit kumartaman heitensä hänen edessänsä. Se sama kunnian paikka on maailman herroissa niin suuri, että he maailman kunnian tähden tekevät vaikka mitä, saati he tulevat korotetuksi.

Mutta ei nyt kristityillä ole semmoista kiu-sausta, että he tahtoisit maailman herraksi tulla, vaikka monella näkyy olevan se her-raskristillisyyden mielessä, ja muutamat tahto-vat friiherrana olla. Siihen ei ole paljon maa-ilman kunnia kuuluvainen, mutta laiskuus ja lihallinen vapaus, ettei he tahtois toisen ih-misen orjat olla, niin kuin juutalaiset sanoit Vapahtajalle: *”Em me ole kenenkään orjat ol-leet, me olemme vapaana syntyneet.”*

Tämän lihallisen vapauden perään juoksee nyt koko maailma. Kaikki tahtovat herraksi tulla. Ja kukatiesi missä paikassa viimein semmoiset friiherrat pääsevät herraksi tulemaan. Minä pelkään, että ne, jotka tahtovat

friiherrana olla maailmassa, saavat viimein helvetissä herrustella. Mutta rietas tekee muutampia syntiä luvalliseksi Jumalan sanan kautta, sillä hän toi Raamatusta todistuksia, että se on luvallinen hypätä kirkon harjalta maahan.

Siitä kuuluu nyt, että rietas on lukenut Raamattua. Ja jos kristityt ei ole tarkat tutki-maan Raamattua, että he saattaisit varsin tuoda riettaalle toisen paikan Raamatusta vastaukseksi, niin hän tekis heille hädän. Va-pahtaja toi varsin toisesta paikasta semmoi-sen vastauksen, ettei kiusaaja päässyt mihin-kään.

Kolmas tutkisteleminen osoittaa, kuinka vi-hollinen itseyden kautta kiusaa Jumalan lapsia, ja omanvanhurskauden kautta. Erinomattain, koska hän ei saa kristityitä myöten antamaan eli suostumaan johonku-hun synnilliseen tekoon, niin muuttaa hän itsensä valkeuden enkeliksi ja sanoo katuva-i-sille: *”Sinussa on niin paljon riettautta, kuin-kas sinä tuommoisena saatat tulla Vapahta-jan tykö? Ei hän ota semmoisia vastaan, jotka ovat täynnänsä riettautta ja saastai-suutta.”*

Vapahtajaa ei saattanut omanvanhurskau-den perkele niin paljon kiusata, sillä Hän oli kaikesta sisällisestä ja ulkonaisesta synnistä vapaa. Mutta katuvaaisia ja kristityitä hän kiu-saa hirmuisesti, erinomattain, koska niillä ei ole aina sitä ymmärrystä, että he saattaisit tuta, mitä omavanhurskaus heissä vaikuttaa. Koska omavanhurskaus muuttaa itsensä val-keuden enkeliksi ja lykkää katuvaisten mie-leen tainkaltaisia ajatuksia: *”Jumala vaatii puhdasta sydäntä, mutta sinulla ei ole puh-dasta sydäntä. Sen tähden et tarvitse aja-tella, että sinä senkaltaisena kelpaisit Juma-lalle.”* Ja sillä tavalla hän estää katuvaaisia tu-lemasta sen Suuren Parantajan tykö, joka saattaa heidän sydämensä puhdistaa. Ja koska vielä kristityille tulevat pahat ajatuk-set, himot ja halut, niin panee hän niitä ajat-telemaan: Nämät pahat ajatukset tulevat

sydämeistä. Kuinka siis sydän saattaa olla puhdas, koska kaikkea pahuutta sieltä kuuuu? Ja siitä syystä rupeavat kristitytki epäilemään tilastansa. Mutta rietas ampuu palavia nuolia sydäntä kohti, ja siitä tulevat ne pahat ajatukset.

Katsokaat nyt, te harvat sielut, jotka sydämen halulla, pelvolla ja vapistuksella seuraatte sen Suuren Ristinkantajan verisiä askeleita, ja raskautetulla sydämellä katselette sitä ristiinnaulluttua ja orjantappuroilla kruunnattua Kuningasta, katsokaat, kuinka vihollinen on kiusannut Jumalan Poikaa, vaikka Hän oli hurskas ja viatoin kaikesta synnistä. Mitä hän sitte tekee teille, jotka olette vielä monessa paikassa horjuvaiset ja molemmin puolin ontuvaset, osittain valvomattomuuden kautta, osittain maailmanrakkauden kautta, koska vihollinen on rohjennut kiusata Jumalan Poikaa, josta hänellä ei olis pitänyt oleman toivoa jotaki voittaaksensa, kuinka paljon enemmän hän kiusaa teitä, jotka olette vielä monessa paikassa puuttuvaset ja huikentelevaiset.

Mutta vaikka vihollinen aina on pyytänyt seuloaksensa teidän sielujanne niin kuin niusuja, sillä toivolla, että hän voittaa kristityitä ulkonaisten ja sisällisten kiusausten kautta, ja että he tulevat Juudaan kaltaisiksi kaikki, niin meillä on vielä se toivo ja uskallus Jumalaan, ettei riettaan enkeleille pidä tuleman iloa kristittyin lankeemisesta, niin kauan kuin se Suuri Sotasankari on elämässä, joka on kaikki kiusaukset ylitsevoittanut. Hän sotii niitten sieluin puolesta, jotka Hänen päälensä jaksavat uskoa, vaikka maailman ruhtinas, perkele, käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsein kenen hän nielis.

Ehkä vielä tämä kiljuva jalopeura kiskois ja raatais kristittyin ruumista, pitää hänen kuitenkin harmilla ja suurella vihalla näkemän Jumalan lasten kuolevan ilolla ja riemulla, ja suurella rohkeudella antavan henkensä Jumalan haltuun. Koska sitä vastaan kristittyin

vainoojat ja vihamiehet täytyvät tunnustaa kuoleman hetkellä, että helvettiin on reissu.

Ei rietas kiusaa orjiansa, jotka häntä uskollisesti palvelevat. Kyllä hän antaa heidän mennä rauhassa helvettiin. Minkä tähden hänen pitäis kiusaaman ystäviänsä? Ei ole kuulunut vielä, että suruttomat ja armonvarkaat olisit valittaneet, että vihollinen heitä kiusaa. Mutta kaikki pyhät ovat kiusatut. Kaikki heränneet ja armoitetut sielut ovat kiusatut. Kaikki, jotka ei tahdo vihollisen mieltä noutaa, tulevat kiusatuksi.

Lutherus on valittanut, kuinka rietas häntä on kiusannut, mutta vihollisen orjat, ne saavat olla rauhassa kaikista kiusauksista. Ja armonvarkaat saavat myös olla rauhassa vihollisen kiusauksista. Mutta kristityt, joille rietas on suuttunut, niille rietas ei anna yhtään rauhaa. Niitä hän freistaa keittää ja paistaa. Niitten sydämet hän haavoittaa.

Sentähden kirjoittaa pyhä Paavali kristityille: *”Pukekaat päällemme kaikki Jumalan sotaaseet, että te perkeleen kavalia päällekar kaamisia voisitte vastustaa. Niin seisokaat vyötetyt kupeista totuudella, ja vanhurskauden rintaraudalla puetetut. Mutta kaikissa ottakaat uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki ruman tuliset nuolet. Ja ottakaat päähänne autuuden rautalakki, ja hengen miekka, joka on Jumalan sana.”* (Ef. 6: 11–17).

Tässä on se jalo apostoli osottanut kaikki ne sotaneuvot, joilla yksi urhoollinen Jeesuksen Kristuksen sotamies pitää olla varustettu. Ja kaikki nämät sotaneuvot tarvitaan nyt, koska vihollinen on alkanut hirmuisesti karkaamaan kristittyin päälle. Nyt tarvitsee jokainen, joka tahtoo autuaaksi tulla ja henkensä pelastaa, olla varustettu sekä maailmaa vastaan, joka on alkanut vihaamaan ja vainoamaan Jeesuksen opetuslapsia, ja omaa lihaa vastaan, josta rietas ampuu nuoliansa.

Mutta se Suuri Sotasankari, joka on ylitsevoittanut perkeleen voiman, tukekoon nääntyneitä polvia, vahvistakoon väsyneitä käsiä,

ylösnostakoon langenneita, pankoon viinaa ja öljyä haavoihin, ja typeyttäköön verta, koska haavat tulevat sydämeen, ja olkoon niitten parantaja, jotka makaavat sairasna. — Kuule, sinä Suuri Sotasankari, kaikkein viheliäisten ja alaspainettuina huokaus, ja

lunasta vielä kaikki köyhät vangit, että he saisit kiittää Sinua ijankaikkisesti siinä uudessa Jerusalemissa. Amen!

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

Poikani, jos sinä tahdot olla Jumalan palvelija, niin valmista sinuas kiusaukseen.

Näistä Syyrakin sanoista kuuluu, että jokainen, joka tahtoo olla Jumalan palvelija, saapi valmistaa itsensä kiusaukseen, sillä ei ole kuulunut vielä, että maailmanlapset kiusataan perkeleeltä. Ei löydy yhtään ainoaa esimerkkiä Raamatussa, että rietas olis kiusannut omiansa, jotka häntä uskollisesti palvelevat. Mutta Jumalan lapsia hän kiusaa hirmuisesti, niin kuin Jobia, Daavidia, Luthrusta, ja vielä Jumalan Poika kiusattiin perkeleeltä, josta me siis näemme ja ymmärrämme, että Syyrakki on vähäisen koetellut, koska hän kirjoittaa pojallensa toisessa luvussa ja ensimmäisessä värssyssä: *"Poikani, jos tahdot olla Jumalan palvelija, niin valmista sinuas kiusaukseen."* Tästä kuuluu niin kuin Syyrakin poika ei olis vielä tuntenut mitään perkeleen kiusauksia. Ja me tiedämme, että suruttomat ei tiedä paljo mitään perkeleen kiusauksista, sillä ei vihollinen tahdo niitä kiusata, jotka häntä uskollisesti palvelevat ajatuksilla, sanoilla ja töillä.

Kyllä tosin suruttomat pitävät sen suurena kiusauksena, koska paloviina loppuu, eli koska joku hevoinen tulee pois, eli koska heillä on griina lapsi, eli koska joku vahinko eli vastoinkäyminen tapahtuu maailmassa. Mutta ei tämä ole se kiusaus, josta Syyrakki puhuu pojallensa, vaan se on yksi hengellinen ja sisällinen kiusaus, josta Syyrakki tässä puhuu. Sen kaltaisia sisällisiä kiusauksia synnin orjalla ei ole, sillä kaikki suruttomat sanovat näin: *"Ei meillä ole riettaan kanssa mitään tekemistä."* Ja me tiedämme ja uskomme myös totisesti, että suruttomilla maailman orjilla ei ole riettaan kanssa mitään tekemistä, sillä net ei tunne riettaan kiusauksia. Ja minkä tähden rietas pitäisi niitä kiusaaman, jotka häntä uskollisesti palvelevat? Kyllä rietas niille antaa siivon rauhan.

Mutta Jumalan lapsia perkele kiusaa hirmuisesti, niin kuin kaikki pyhät valittavat. Ja koska vihollinen ei antanut Jumalan Pojalle rauhaa, mutta rohkeni myös Häntä kiusata, mitä hän sitte tekee muille Jumalan lapsille, joita hän luulee voittavansa, niin kuin hän myös on muutampia voittanut, esimerkiksi Daavidin, koska hän meni Batseban tykö ja teki huorin, niin myös silloin, koska hän ylytytti Daavidia lukemaan kansaa; silloin saatana nousi Israelia vastaan, ja lykkäis Daavidille mieleen, että hänen piti lukeman kansa. Mutta Daavidille tuli omantunnon vaiva siitä synnistä ja totinen katumus, koska profeetta Nathan soimais häntä, ja sen tähden Jumala antoi hänelle sen synnin anteeksi. Koskas nyt perkele sillä lailla kiusaa suruttomia? En ole minä kuullut suruttomia valittavan, että vihollinen heitä kiusaa. Mutta heränneet ja kristityt valittavat kovin, että vihollinen ei anna heille yhtään rauhaa.

Koska nyt asia niin on, että vihollinen ei kiusaa suruttomia, vaan ainoastans heränneitä ja kristityitä, niin saavat nyt kaikki suruttomat ja armonvarkaats ottaa tämän tuntomerkkin itsellensä, että heillä ei ole mitään tekemistä perkeleen kanssa, sillä he ovat juuri perkeleen ja maailman rintalapset, ja istuvat niin kuin hiljaiset lapset riettaan sylissä, eli täyttävät niin uskollisesti kaikki riettaan aivoitukset, ettei ole riettaalla yhtään syytä, minkä tähden hänen pitäis omia lapsiansa kiusaaman. Eikä maailmanlapset tunne muita perkeleen vaikutuksia kuin ainoastans vanhan Aatamin voimaa, ja huoruuden vaikutuksia, joita he kuitenkin pitävät luvallisenä. Vanha Aatami muuttuu totuuden saarnaajaksi heidän mielessänsä ja huoruus muuttuu rakkaudeksi. Ahneus muuttuu luvalliseksi elatuksen keinoksi, juopumus tulee taivaalliseksi iloksi, ja paloviina muuttuu lääkitykseksi, kunnia muuttuu

hyväntahtoisuudeksi, ja omavanhurskaus si-
veydeksi. Ei olis rietas niin voimallinen surut-
tomassa kansassa, jos hän ei muuttais its-
ensä valkiuden enkeliksi, niin kuin esimer-
kiksi hengellinen viha muuttuu omantunnon
vaatimiseksi. Vanha Aatami muuttuu totuu-
den saarnaajaksi, omavanhurskaus muuttuu
Jumalan vanhurskaudeksi ja kunnian rietas
muuttuu Jumalan kunniaksi.

Koska nyt Jumalan Pojan kiusauksista on kir-
joitettu tämän päivän evankeliumissa, josta
maailman suruttomat ihmiset ei tiedä mi-
tään, niin pitää meidän tänä päivänä selittä-
män, mitkä viholliset net ovat, jotka estävät
suruttomia katumuksesta. Sillä samat kiu-
saukset tulevat kaikille heränneille ja kristi-
tyille, joista tämän päivän evankeliumissa on
kirjoitettu, ja samat kiusaukset voittavat su-
ruttomia, vaikka ei ne niitä tunne. Me nä-
emme, että enkelit palvelevat niitä, jotka
riettaan kiusauksia voittavat. Taivaan enkelit
iloitsevat, koska Jumalan Poika on voittanut
perkeleen kiusauksia. Taivaan enkelit iloitse-
vat, koska kristityt voittavat kiusauksia. Tai-
vaan enkeleille tulee ilo yhdestä syntisestä,
joka hänensä kääntää ja parantaa. Jos joku
syntinen tänäkin päivänä kääntäisi itsensä
parannukseen, niin tulis taivaan enkelille
suuri ilo hänestä.

Me toivomme ja rukoilemme, että Jumalan
Poika, joka on tänä päivänä voittanut kaikki
vihollisen kiusaukset, rukoilee niiden harvain
sieluin edestä, jotka suuressa kiusauksessa
ovat, koska Hän on kiusattu niin kuin mekin,
kuitenkin ilman synnittä. Kuule sinä Suuri
Kiusausten Voittaja niiden huokaukset, jotka
suuressa kiusauksessa ovat Isä meidän, joka
olet taivaissa.

EVANKELIUMI: MATT. 4: 1–11

*1 Silloin vietiin Jesus hengeltä korpeen
kiusattaa perkeleeltä.*

*2 Ja kuin hän oli paastonnut neljäkym-
mentä päivää ja neljäkymmentä yötä,
sitte hän isosi.*

*3 Ja kiusaaja tuli hänen tykönsä ja sanoi:
jos sinä olet Jumalan Poika, niin sano, että
nämät kivet leiviksi tulevat.*

*4 Mutta hän vastasi ja sanoi: kirjoitettu
on: ei ihminen elä ainoasti leivästä, mutta
jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta
lähtee.*

*5 Silloin otti perkele hänen kanssansa py-
hään kaupunkiin, ja asetti hänen templin
harjalle,*

*6 Ja sanoi hänelle: jos sinä olet Jumalan
Poika, niin laske sinus alaspäin; sillä kirjoj-
itettu on: hän antaa käskyn enkeleillensä
sinusta, ja he käsissä kantavat sinun, ettet
joskus jalkaas kiveen loukkaa.*

*7 Niin Jesus sanoi hänelle: taas on kirjoj-
itettu: ei sinun pidä kiusaaman Herraa si-
nun Jumalaas.*

*8 Taas vei hänen perkele sangen korkialle
vuorelle, ja osoitti hänelle kaikki maail-
man valtakunnat ja niiden kunnian,*

*9 Ja sanoi hänelle: nämät kaikki minä an-
nan sinulle, jos sinä lankeat maahan ja ru-
koilet minua.*

*10 Niin sanoi Jesus hänelle: mene pois,
saatana! Sillä kirjoitettu on: Herra sinun
Jumalaas pitää sinun kumartaman, ja
häntä ainoaa palveleman.*

*11 Silloin jätti hänen perkele; ja katso, en-
kelit tulivat ja palvelivat häntä.*

Me kuulemme ylösluetusta evankeliumista,
kuinka Jeesus vietiin Hengeltä korpeen kiu-
sata perkeleeltä. Mutta koska me olemme jo
ennen osoittaneet, ettei ole suruttomilla sen
kaltaisia kiusauksia kuin heränneillä ja kristi-
tyillä, jotka tuntevat saman kaltaisia kiusauk-
sia kuin Kristus, niin emme saata surutto-
mille selittää näitä Kristuksen kiusauksia niin
että se tulis heille ylösrakennukseksi. Sillä su-
ruttomat pitäisit ensinnä heräämän, ennen
kuin he saattaisit tuta samankaltaisia kiu-
sauksia kuin Kristus on tuntenut. Muutamat
suruttomat luulevat, että rietas heitä kiusaa,
koska kristityt tulevat heitä tuomitsemaan.
He sanovat, että maailma heitä vihaa, koska

kristityt osottavat heille Jumalan ankan vanhurskauden. Vielä armonvargaat kantavat kristittyin päälle, että he ovat kristittyin vainoojat, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Kristityt ei anna armonvarkaita mennä rauhassa helvettiin; he pilaavat armonvarkaan pehmiätä sydäntä ja kehoittavat lähimmäistensä vihaan, jonka kautta armonvargaalle tulee yksi paha ja kalvava omatunto, hänelle tulee yksi paha ja kalvava sydän kristittyin tuomion kautta, niin ettei armonvaras jaksa enää uskoa, että hän semmoisessa tilassa ja semmoisella sydämellä pääsee taivaaseen. Semmoisia kiusauksia suruttomat tuntevat niissä paikoissa, kussa löytyy muutampia kristityitä, jotka ei anna suruttomille omantunnon rauhaa. Rietas kääntää heidän silmänsä nurin, että he katsovat kristityitä kiusaajaksi ja kristittyin vainoojaksi.

Mutta siinä paikassa, kussa ei ole kristityitä ollenkaan, siinä paikassa ei ole semmoisia kiusauksia suruttomilla. Semmoisessa paikassa saavat kaikki suruttomat mennä rauhassa helvettiin. Löytyy niitä muutampia suruttomia, jotka kiusataan perkeleeltä tällä lailla: koska kunnia ja omavanhurskaus varjelee jonkun siviän huoran työllisestä huoruudesta, jos siinä tilaisuudessa joku kiusaaja tulee ja tahtoo häntä kiusata huoruuteen, niin sotii tämä siviä huora sen kaltaisia kiusauksia vastaan, ja käskee narria pois mennä, jotka tukkivat viereen. Muutampi siviä huora kysii ja tukistelee niitä narria, jotka tahtovat häntä huoruuteen, ja sitte ajattelee hän, että hän on voittanut yli sen kiusauksen. Mutta kenenkä voimalla hän semmoisen kiusauksen on voittanut? Moni on heräyksen jälkeen tunnustanut, että kunnia on häntä varjellut huoruudesta, ja pelko köyhyydestä, jos tulis sikiä. Mutta ei tämä ole semmoinen kiusaus, josta puhutaan tämän päivän evankeliumissa, sillä ei kiusaaja ole sanonut Kristukselle: *”Mene huoramaan!”* eli *”mene nyt varastamaan, mene nyt juomaan ja tappelemaan”*, sillä rietas

arvaa, ettei Jumalan Poika ole semmoinen kuin Absalom, joka meni julkisesti ja koko Israelin silmien edessä huoraamaan, koska yksi riettaan orja käski hänen niin tehdä.

Mutta kiusaaja pani sen kaltaisia kiusauksia Kristukselle, joissa ei olis itsestensä syntiä ollut, jos Jumala olis käsenyt niitä tehdä, esimerkiksi ensimmäinen kiusaus: *”Sano, että nämät kivet leiviksi tulevat.”* Ei luonnollinen järki ymmärrä sen synniksi, että luullisella tavalla sammuttaa nälkensä, jos vielä kivistä eli savesta tehtäisiin leipä. Mutta se olis tullut synniksi sillä lailla, että rietas olis päässyt soimaamaan ja sanomaan: *”Jopa sinä teit niin kuin rietas käski.”* Ja siitä olis tullut riettaalle suuri ilo, jos Jumalan Poika olis tehnyt niin kuin rietas käski.

Me näemme ainoastans tässä seurakunnassa, kuinka suuri ilo tulee riettaan enkeleille, jos joku kristitty tekis niin kuin he käskivät. Jos joku kristitty esimerkiksi maistais isoa viinaa eli kirkkoviinaa viinaporvarin käsken jälkeen, niin on tuo valmis huutamaan maailmalle: *”Jopa yksi kristitty ryyppäs viinaa, ja tuommoiset ovat kristityt!”* Mutta jos surutoin ryyppäis korttelin eli puoli kannua paloviinaa eli rommia yhtä haavaa, ei siitä mitään. Ja kuinkapa viinaporvarin hyvä tarjous tulee suruttomalle ja armonvargaalle kiusaukseksi; ei se ole mikään kiusaus hälle, joka pitää juopumisen luullisena ja tarpeellisena. Mutta kristityn varoitus juomarille, ettei pidä juomarit taivaan valtakuntaa perimän, se sana tekee juomarille paha. Sillä rietas lykkää hänelle mieleen, että tuo villihenki tulee häntä estämään nautitsemasta Jumalan viljaa.

Niin myös yksi hävitöin huora, koska vanhemmat tahtovat häntä estää huoruudesta, niin suuttuu hän vanhemmille ja katsoo heitä kiusaajaksi, jotka tahtovat hänen estää nautitsemasta lihan huvitusta, mutta kiusaajaansa ja huorakumppaniansa hän rakastaa, joka häntä hopittaa helvettiin. Tämmöiset ovat suruttoman kiusaukset. Net ovat

Jumalan puolesta ja vanhinten puolesta ja kristittyin puolesta varoitukset, rakkauden manaukset, mutta yksi sokia synnin orja katsoo niitä kiusaukseksi. Koska vanhemmat vetävät huoraa huorivuoteesta, katsoo huora vanhempansa viholliseksi, joka tahtoo häntä estää huoruudesta. Ja koska vanhin kurittaa muutampia lapsia varkaudesta, suuttuvat ne pienet varkaat vanhemmalle, joka estää heitä varkaudesta.

Semmoisille huorille ja varkaille tulevat vanhemmat ja kristityt kiusaajaksi, sillä ne estävät niitten huorien ja varkaiden onnellisuutta ja autuaallista lihan huvitusta, jota ne rakastavat, ja jossa synnin harjoituksessa he löytävät ilonsa ja autuutensa. Semmoiset ovat suruttoman kiusaukset. Jumala muuttuu heidän silmissänsä kiusaajaksi, vanhemmat muuttuvat kiusaajaksi, esivalta muuttuu kruunun varkaitten kiusaajaksi, kristityt muuttuvat armonvarkaitten kiusaajaksi. Kaikki, jotka tahtovat estää suruttomia syntisiä synnin juoksusta, tulevat kiusaajaksi. Ja niille suruttomat suuttuvat, jotka tekevät työtä heidän parannuksensa päälle.

Mutta oikiat kiusaajat, net on parhaat ystävät. Niin on esimerkiksi varkaan paras ystävä se, joka hänen varastetun kalunsa kätkee; huoran paras ystävä on se, joka häntä huoruuteen kiusaa, ja viinaporvari on juomarin paras ystävä, joka hänen viinahimonsa sammuttaa. Semmoiset kiusaajat, jotka tekevät monta sielua onnettomaksi ja auttavat suruttomia pikaisesti onnettomuuteen, niitä yksi surutoin synnin orja ei pidä kiusaajana, mutta auttajana ja parhaana ystäväenä.

Ei sovi meidän selittää suruttomille, kummoiset kristittyin kiusaukset ovat, sillä ei ne kumminkaan ymmärrä, vaikka niitä selitetäisiin. Mutta yhden siviän ihmisen kiusaukset meidän pitäis vähäisen selittämän. Yksi siviä ihminen tahtoo kaikella muodolla välttää niitä grouvimpia syntiä, ja sen tähden hän välttää myös semmoisia syntiä, joiden kautta hän tulis kunniattomaksi. Yksi

kohtuullinen juomari maistelee vähäisen, kunnian tähden. Mutta ei niin paljon, että se liikuttais mieltä. Mutta ei kohtuullinen juomari ymmärrä, että hän tulee juomarille kiusaajaksi ja omille lapsille pahennukseksi, ja tekee niitä helvetin lapsiksi pahemmin kuin hän itse on.

Yksi siviä huora välttää myös kaikella muodolla, ettei hän sekaantuis lihalliseen työhön. Mutta ei hän muitakaan estä siitä synnistä, sillä ei siviä huora tahdo koiran ja väärän profeetan nimen kantaa. Jos joku hyvä ystävä tarjoo kohtuulliselle juomarille enemmän kuin mitä hän tuntee hyvin kantavansa, silloin tuntee hän kiusauksia siitä, mutta sotii aina niitä kiusauksia vastaan, ja niin kuin hän luulee voittavansa kaikkia kiusauksia, niin myös siviä huora sotii huoruuden kiusauksia vastaan. Mutta ei hengen miekalla eikä uskon kilvellä. Mutta kynsillä kynsii, jalvoilla potkii, hampailla puree kiusaajaansa ja sillä lailla hän luulee voittavansa kaikkia kiusauksia. Mutta yhtä hyvin antaa hän itsensä allepäin, koska tulee semmoinen kiusaaja, joka on hyvin viekas, joka tulee friiarin haamalla ja varastaa ensinnä sydämen, viimein saapi hän tehdä siviän huoran kanssa kaikki, mitä hän tahtoo. Sen kaltaisia kiusauksia vastaan ei ole siviällä huoralla sota, eikä sota-aseita, ja saavat vielä kristityt tyttäret varoittaa itsensä niistä vääristä profeetoista, jotka tulevat heidän tykönsä lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaiset sudet. Sillä semmoiset tekevät itsensä katuvaiseksi, murheelliseksi, nöyräksi, ja kristityt tyttäret tulevat sen kautta petetyksi, sillä semmoiset narrit varastavat pian sydäntä, ja saavat pian suostumaan tekoihinsa. Moni on jo sillä tavalla tullut petetyksi kiusaajalta.

Varoittakaat sydämenne, te harvat sielut, jotka tunnetta sen ruman tuliset nuolet. Pan-kaat uskon kilpi nuolia vastaan, ja lyökäät hengen miekalla, sillä vihollinen käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän sais niellä. Ei ole vihollinen niin vaarallinen, koska hän tulee jalopeuran haamalla eli

karhun haamulla. Mutta koska hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, silloin hän on myös kristityille sangen vaarallinen. Sen tähden minä sanon vielä, varoittakaat sydämenne, te harvat sielut, jotka tunnette perkeleen kavaluutta, varoittakaat sydämenne, ettei se viekas kiusaaja pääsis varastamaan teidän sydämenne ja sen kautta sais teitä ansaan. Ei ole vihollinen niin vaarallinen, koska hän tarjoo kristityille vihaa, vainoa, häväistystä, kuolemata. Mutta koska hän tarjoo hyvää, silloin hän on vaarallinen.

Kyllä vihollinen aina välistäpäin avaa kristityille pohjattomuuden, ja antaa sieltä tulla semmoisen myrkyllisen savun, että he läkähtyisit. Mutta aina on kristityillä yksi pikkuinen reikä, yksi ahdas portti, josta he pääsevät pakenemaan Elävän Viinapuun rakoihin, koska ukkoinen Siionin vuorella kovin pauhaa. Mutta riettaan orjilla ei ole pakenemavaraa. Koska heille tulee hätä, niin heidän täytyy pysyä paikallans, heidän täytyy sanoa: *"Ei ne minulle kelpaa."* Riettaan enkelit tulevat jumalattomia palvelemaan, ja heidän ruumiinsa saatetaan kunniallisesti hautaan, mutta heidän sielunsa saatetaan myös kunniallisesti helvettiin. Mutta köyhän

Lasaruksen sielu viedään enkeleiltä Aabrahamin helmaan.

Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka täällä kiusataan, ylönkatsotaan ja häväistään, pitää pian pääsemän kaikista kiusauksista ja kaikista vaivoista, koska se Suuri Sotasankari, joka tänä päivänä on ylitse voittanut kaikkia perkeleen kiusauksia, ja vielä ristin päällä huutanut: *"Eli, Eli, Lama Sabaktani!"* pitää tuleman avuksi niille harvoille sieluille, jotka täällä kiusataan, häväistään, vihataan ja ylönkatsotaan, koska he kantain Jeesuksen ristiä noudattavat Jeesuksen verisiä askeleita Yrttitarhasta Golgatan mäelle. Siellä saavat Jeesuksen karitsat levätä Jeesuksen ristin kohdalla katsellen niitä verisiä haavoja, joista sovintoveri vuotaa, ja viimein Siionin vuorella veisata kiitosta voitosta, koska kaikki kiusaukset loppuvat, ja kaikki kyynelleet pyyhitään pois, ja kaikki perkeleet pakenevat pohjattomuuteen. Silloin pitää autuaallisten iloääni kuuluman taivaaseen. Ja taivaan enkelit tulevat niitä palvelemaan, jotka täällä perkeleiltä kovin kiusataan. Amen. Ja Jumalan lasten päällekkantaja pitää vaikeneman. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma N:o 76 / Kansallisarkisto, Helsinki /

Kristus on lain loppu, niille vanhurskaudeksi, jotka uskovat.

Pyhä Paavali puhui näitä sanoja omasta koettelemuksesta ja Raamatun todistuksen jälkeen, että ihminen tulee vanhurskaaksi uskon kautta Jeesuksen Kristuksen päälle, ei lain töiden kautta, ei omalla parannuksella eikä siveydellä, vaan ainoastans uskon kautta. Josta siis ymmärretään, että ne, jotka luulevat tulevansa autuaaksi lain kautta, eli omalla parannuksella, tulevat sangen kovin petetyksi.

Mutta koska Kristus on lain loppu ja täyttämys niille vanhurskaudeksi, jotka uskovat, niin löydämme me sen todeksi, mitä Pyhä Paavali muutoin kirjoittaa, että laki ei saata eläväksi. Ei tule ihminen lain kautta autuaaksi, vaan uskon kautta Jeesuksen Kristuksen päälle. Laista tulee synnin tunto, mutta ei laki anna uskoa eikä rakkautta. Jos siis ihminen tahtoo autuaaksi tulla, niin täytyy hänen uskoa, ei ainoastans, että hän luonnostansa on yksi vihan lapsi, vaan myös, että hän uskon kautta tulee vanhurskaaksi luettavaksi. Ei hän tule vanhurskaaksi lain töiden kautta, eikä lain kirouksen kautta.

Se on pääsumma Lutheruksen uskosta, ettei ihminen saa omantunnon rauhaa siveydellä, eli omalla parannuksella. Eikä herännyt ihminen saa omantunnon rauhaa lain kirouksesta eli omantunnon soimauksista. Ei saata ihminen maksaa syntiänsä katumuksellansa, vaikka kuinka suuri tuska olis, vaan jos ihminen ei tahdo kokonansa vajota helvettiin, niin täytyy hänen myös uskoa, että armo löytyy katuvaissille, että uskon kautta tulee ihminen vanhurskaaksi luettavaksi, ja Vapahtajan ansion kautta sovitetuksi, ja hänen verensä kautta puhdistetuksi. Sen suhteen sanoa apostoli Paavali 9. luvussa Roomalaisten tykö, että Kristus on lain loppu ja täyttämys niille vanhurskaudeksi, jotka uskovat.

Tämän painavan totuuden täytyy meidän panna niiden silmäin eteen, jotka lain kautta

ovat särjetyksi tulleet. Ei niille, jotka kuolleen uskon kautta ovat väärän lohdutuksen itselensä ottaneet, vaan niille, jotka lain kirouksen kautta ovat helvettiin painetut. Lain tarkoitus on, että suruttoman syntisen sydän pitää tuleman särjetyksi. Mutta evankeliumin tarkoitus on, että yksi nöyrä ja särjetty sydän pitää saaman lohdutusta. Lain tarkoitus on, että ihmisen pitää tuntemaan ja katumaan syntiänsä; mutta evankeliumin kautta pitää yhden katuvaissan syntisen tuntemaan armoa. Lain tarkoitus on, että reikä pitää tuleman suruttoman ihmisen omaan tuntoon; mutta evankeliumin tarkoitus on, että armon ja ilon öljy pitää vuodatettaman oman tunnon haavoihin. Lain kirouksen kautta pitää ihminen painettaman helvettiin ja evankeliumin kautta nostettaman ylös. Laki vaikuttaa omantunnon poltetta ja sydämen ahdistusta, mutta evankeliumi antaa omalle tunnolle rauhan sen sovinnon kautta, joka Jeesuksessa Kristuksessa tapahtunut on.

Laki tekee ihmisen sydäntä kovaksi ja kylmäksi, elikä ihminen tulee lain kautta tuntemaan, että hänellä on kivisydän. Mutta evankeliumin kautta on Jumala luvannut ottaa pois kivisen sydämen heidän lihastansa. Jos siis laki vaikuttaa kauhistuksen synnistä, niin evankeliumi vaikuttaa armon ja rakkauten. Jos siis Jumalan laki on voimallinen leikkaamaan sydämen paisumuksia niin terävällä miekalla, niin on myös evankeliumi voimallinen sydämen haavoja parantamaan. Laki leikkaa, evankeliumi parantaa. Laki polttaa, evankeliumi jäähdyttää. Laki kiskoo omantunnon haavat, evankeliumi sitoo. Laki kaivaa myrkkyyä ulos ihmisen sydäimestä, evankeliumi antaa voita ja hunajata syödä.

Mutta suruttomat ihmiset ovat niin fiinit, että he tahtoisit aina makioita syödä. He nielevät mielellänsä voita ja hunajata, mutta niitä karvaita lääkityksiä he sylkevät ulos suustansa. He tahtoisit aivan suloisia sanoja

kuulla, mutta lain kovuutta ei he vihti kuulla. Minkä tähden he tahtovat aivan armoa, aivan makeutta? Sen tähden, että hunaja on makeampi kuin koiruoho ja sokeri on makeampi kuin suola. Mutta jos hunaja sekoitetaan myrkyllä, niin tulevat madot vatsaan, ja koko ruumis mätänee. Ihminen on niellyt käärmeen myrkyä äitinsä maidossa. Jos nyt vielä sokeri ja hunaja annetaan sille, joka on täynnänsä myrkyä, niin tulee siitä sekoituksesta kuoleman tauti. Mutta oikia tohtori antaa ensinnä niitä karvaita lääkityksiä niille, jotka ovat myrkyä sisällensä nielleet, että he pääsisit purkamaan ja oksentamaan, ja sitte vasta antaa hän rieskaa.

Mutta määrää pitää oleman sekä antamisessa että ottamisessa, että lääkitykset ei tule sairalle vahingoksi. Jos sairas on ottanut niitä karvaita lääkityksiä vastaan, jos ne karvaat lääkitykset ovat vaikuttaneet niin paljon kuin tarpeellinen on, niin pitää hänelle annettaman vähäisen viinaa ja rieskaa. Mutta ei ennen kuin oksennuslääkitykset ovat vaikuttaneet. Meidän täytyy oksennuslääkityksiä antaa niin kauan kuin ihmiset ovat myrkyä täynnänsä. Mutta niille, jotka ovat purkaneet ja oksentaneet myrkyä ulos, täytyy meidän antaa vähäisen viinaa ja rieskaa, koska me eteen asetamme muutampia sanoja uskosta.

Meille annetaan tänäpäpä evankeliumissa sovelias tila puhumaan siitä **vanhurskaudesta, joka tulee uskosta, joka on pääsumma Lutheruksen oppissa.**

Mutta kuollut usko on näinä aikoina niin juurtunut muutampain ihmisten pääkalloon, että meidän täytyy priimuja tehdä välillä kuolleen ja elävän uskon. Auttakoon Herra, että me saattaisimme näitä priimuja tehdä terävällä veitsellä, ja antakoon kaikille herränneille sieluille tarkan silmän näitä uskon priimuja eroittamaan. Anna myös kuuroille ja mykille hyvät korvat kuulemaan mitä Johannes viskutteli Jeesuksen korvaan: *”Herra, kuka se on, joka sinun pettää?”* *”Se, jolle*

minä kastetun palan annan.” Ja sen palan jälkeen meni häneen perkele. Pane myös kätesi sen haavan päälle, joka rupeis verta vuotamaan, koska Pietari veti miekan ulos tupesta ja hakkais oikian korvan pois. Mitä Pietari kiivaudessaansa hakkaa, sen täytyy Jeesuksen parantaa. Amen. Kuule murheellisten sydänten huokaukset Sinun nimes tähden. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 15: 21–28

21 Ja Jesus läksi sieltä ja poikkesi Tyron ja Sidonin maan ääriin.

22 Ja katso, Kanaanean vaimo, joka niistä maan ääristä oli tullut, huusi häntä, sanoen: Herra, Davidin poika, armahda minua: minun tyttäreni vaivataan hirmuisesti perkeleeltä.

23 Mutta ei hän sanaakaan häntä vastannut. Niin hänen opetuslapsensa tulivat ja rukoilivat häntä, sanoen: eroita häntä sinustas; sillä hän huutaa meidän jälkeemme.

24 Niin hän vastaten sanoi: en ole minä lähetetty, vaan kadotettu in lammasten tykö Israelin huoneesta.

25 Mutta se tuli ja kumarsi häntä, sanoen: Herra, auta minua.

26 Niin hän vastaten sanoi: ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.

27 Niin se vastasi: totta Herra, syövät kuitenkin penikatkin niistä muruista, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat.

28 Silloin Jesus vastaten sanoi hänelle: oi vaimo, suuri on sinun uskos, tapahtukoon sinulle niinkuin sinä tahdot. Ja hänen tyttärensä tuli sillä hetkellä terveeksi.

Kanaanean vaimo oli pakana, eikä tiennyt paljon mitään juutalaisten uskosta, mutta sanoman kautta oli hän kuullut paljon mainittavan siitä ihmeellisestä miehestä, joka saattoi auttaa kaikkia sairaita. Ja tyhjä sanoman kautta oli hän ruvennut uskomaan, että Jeesus oli voimallinen kyllä auttamaan hänen tyttärensä perkeleen vaivaamisesta. Hänellä oli vielä niin vahva usko, että Jeesus ei laske

niitä auttamatta, jotka ovat kiivaat pyytämään apua Häneltä.

Ottakaamme nyt tästä Kananean vaimosta esimerkki, kuinka penikat syövät muruja ja tulevat kyllä ravituksi, eli kuinka pakanat, joilla ei ole niin paljon tietoa kristillisyydestä, ovat hartaammat pyytämään armoa Jeesukselta kuin ulkokullatut ja suukristityt, joille Jumalan sana ja armon lahjat on niin runsaasti jaetut, eli kuinka yksinkertaiset ovat hartaammat kristillisyydessä kuin korkiasti oppineet, eli kuinka köyhät kerjäläiset tyytyvät, koska he saavat pikkuisen armoa tuta ja maistaa.

Kananean vaimo tiesi hyvin, ettei hänellä ollut yhtään oikeutta saamaan armon muruja Vapahtajalta. Hän tiesi hyvin, että hän oli pakana sekä opin että uskon vuoksi. Hän tunnusti, että hän muitten kristittyin suhteen ei ollut parempi kuin penikka. Ja Vapahtaja heitti myös hänelle sen kaltaiset kovat ja peljättäväiset sanat, että hän olis varsin lakanut huutamasta Hänen peräänsä, jos hänen uskonsa olis heikompi ollut. Mutta vaikka hän sukunsa puolesta oli pakana ja myös opin puolesta pakana, oli hän kuitenkin sydämen puolesta nöyrä ja särjetty, uskon puolesta luja, toivon puolesta vahva, rakkauden vuoksi palava ja rukouksissa lakkaamaton, kiivas huutamaan Jeesuksen perään.

Koska siis Vapahtaja vastais hänen rukouksiinsa kovilla sanoilla ja sanoi: *”Ei sovi ottaa lasten ruokaa ja heittää penikoille”*, tunnusti tämä vaimo, ettei hän ole parempi kuin penikka niitten suhteen, jotka istuvat pöydällä ja syövät niin kuin herrat kaikenlaisia herkuja. Hän tunnusti itsensä mahdottomaksi saamaan osan Jeesuksen armosta. Ja tämä mahdottomuuden tunteminen on ensimmäinen tuntomerkki, että ihminen on nöyryytetty, ja huonoksi tullut omissa silmissäns. Koska ihminen rupee tuntemaan, että hän on elänyt niin kuin pakana, ja ettei hän muitten kristittyin suhteen ole parempi kuin koira, joka istuu pöydän alla ja hakee niitä

muruja, jotka kristittyin pöydältä putoavat, silloin on hän kyllä nöyryytetty.

Mutta luonnollinen siveys ei saata tunnustaa itsensä pakanaksi muitten kristittyin suhteen, sillä luonnollinen siveys ei löydä itsensä pakanan hahmoa, ei hän tunne, että hän on pakana, vaikka hän olis kuinka siviä. Kananean vaimo oli pakana ja tunsikin itsensä semmoiseksi, hän piti itsensä koirana, joka on tytyväinen muruilla. Mutta luonnollinen siveys ei pidä itsensä koirana, vaan hän katsoo kristityitä koiraksi, jotka aina haukkuvat häntä. Turkit ja pakanat kutsuvat kristityitä koiraksi, mutta itsensä he pitävät Jumalan lapsena. Ja minkä tähden turkit ja pakanat kutsuvat kristityitä koiraksi? Sen tähden ilman ki, että he itse ovat siviästi eläneet. Siveys on niin lujasti tarttunut pääkalloon, ettei yksikään mahda soimata heitä vääryydestä.

Myös kristilliset turkit ja kristilliset pakanat katsovat kristityitä koiraksi, mutta itsensä he pitävät Jumalan lapsina. Ja mitkähän ovat kristityt maailman edessä muu kuin koirat, jotka syövät muruja ja haukkuvat maailman siviöille ihmisille. Niin myös kuolleen uskon tunnustajat, jotka omistavat itsellensä Jumalan armon lupauksia ilman oikiata katumusta, ei ne ole ne penikat, jotka istuvat pöydän alla ja syövät muruja, vaan ne ovat isot herrat, jotka istuvat pöydän päällä ja kalaseeraavat. He juovat armoa, ei lusikalla, vaan pokalilla.

Koskapa varkaalla ei ole viljasti syödä ja juoda, joka ilman vaivatta on Jumalan viljaa saanut? Ei suinkaan varas säästä niin kauan kuin varastettu kalu räkkää. Mutta jos armonvarkaita saavutetaan juuri vereksen työn päältä, silloin tulee hätä. Ja jos huora löydetään juuri puhtaan riettauden päältä, silloin peittää hän silmiänsä. Niin se käypi armonvarkaille, koska heitä saavutetaan. He jäävät paljaaksi. Nyt istuvat armonvarkaat pöydän päällä ja kalaseeraavat, mutta talon penikat istuvat pöydän alla ja syövät muruja.

Koska ihminen oikein herää ja rupee syntiänsä tuntemaan, silloin tulee hän ensinnä mahdolltomaksi, hän tulee pakanaksi, vaikka hän ennen oli mielestensä kristitty. Viimein tulee hän koiraksi ja penikaksi, vaikka hän ennen oli olevinans siviä ihminen ja hyvässä kunniasa pidettävä. Mutta ei se ole niin keviä yhdelle siviälle ihmiselle, että riisua pois päältänsä siveyden, joka kiiltää maailman edessä ja ruveta tunnustamaan entisiä kauniita töitä, joita hän ennen on peittänyt siveyden peiton alle. Eikä armonvarkaille ole juuri keviä, että tuoda takaisin, mitä he ovat varastaneet.

Joka aivan varkaudella on elänyt, ei raski kantaa takaisin varastettua kalua ennen kuin fiskaali tulee ja ottaa kaikki tyynni, mitä hän on varastanut. Ei ole niin keviä yhdelle kunnialliselle ihmiselle, että tulla koiraksi ja penikaksi ja ruveta syömään muruja.

Mutta koiran kaltaiseksi täytyy ihmisen tulla ennen kuin hän vihtii muruja syödä. Kanaan vaimo piti itsensä penikkana, koska hän sanoi: *”Ja totta Herra, syövät kuitenkin penikat niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoovat.”* Jos nyt penikat olisit aina tytyväiset niihin muruihin, jotka Herran pöydältä putoovat, niin saattaisit he mitämaks tulla aikaan ilman vinkumata. Mutta useammat penikat ei tahdo tyytyä siihen, että he saavat muruja, vaan he tahtoisit enemmän sitä laita. Ja koska heidän Herransa sanoo: *”Sinun pitää tyytymän minun armohoni”*, niin rupeevat penikat vinkumaan ja tahtomaan vielä enemmän.

Niin tekevät myös lapset, koska he ovat saaneet yhden sokeripalaisen, tahtovat he vielä enemmän ja rupeevat parkumaan sen sokerin perään. Mutta me tiedämme, että ylön paljon sokeria ei ole terveellinen lapsille, ja jos raavas ihminen rupee aivan makioita syömään, tulevat hampaat pilatuksi. Ei ole armo jokapäiväinen ruoka. Siitä annetaan ainoastans murut ja pisarat. Kaloleipä on paras ruoka yhdelle raskaan työn tekijälle.

On myös nähty, että jos penikoille annetaan ylön paljon ruokaa, tulevat he laiskaksi, eikä vihti enää haukkua varkaille. Niin muodoin pitää armonnälkäiset penikat tytymän muruihin, jotka putoavat Herran pöydältä. Jos penikat ei malta istua pöydän alla ja odottaa siihen asti, että isäntä pudottaa muutaman murun, jos he tytyttömyyden tähden rupeevat ylön kovin vinkumaan, niin sanoo Isäntä: *”Tiedä huutia ja ole vaiti!”* Jos penikat hyppäävät pöydän päälle ja rupeevat voilimppuun, niin heitä pieksetään. Jos penikat rupeevat varastamaan, niin heitä hirtetään.

Älkää varastako armoa, te armonpenikat, vaan istukaat siivosti pöydän alla ja odotta-kaat niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoovat. Älkää napisko, vaikka teille jaetaan armo muruittain. Yksi armonmuru on jo iso herkku niille, jotka ovat nälässä. Muutammat armonpenikat ei saa ollenkaan maistaa armoa ennen kuin he ovat syöneet luita ja ruotoja. Tälle Kanaan vaimolle heitettiin luita ja ruotoja, koska Vapahtaja vastais hänen huokauksiansa aivan kovilla sanoilla: *”Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.”*

Ei ole koskaan niin kovat sanat heitetty yhdelle katuvaiselle syntiselle, yhdelle armoa anovaiselle sielulle, mutta tällä vaimolla oli niin suuri uskallus Vapahtajan armoon, että hän piti yhtä hyvin päälle anomuksissansa. Ei hän vielä palttunut siitä, että häntä haukuttiin koiraksi juutalaisten suhteen, joilla oli lupauksen kautta lasten oikeus, vaan hän tunnusti itsensä koiraksi. Eikä hän tahtonutkaan lasten leipää ryöstää, vaan hän tahtoi ainoastans istua pöydän alla ja syödä muruja, jotka Herran pöydältä putoavat. Tämän mahdolltomuuden tunnon alla oli myös yksi suuri nöyryys, yksi vahva uskallus, ettei Jesus hylkää koiria eli nälkäpenikoita, jotka istuvat pöydän alla ja vahtaavat niitä muruja, jotka putoavat Herran pöydältä.

Pitäis meidänki tuleman niin nöyräksi kuin tämä vaimo. Meidän pitäis tuleman penikan

kaltaiseksi, jotka aina istuvat pöydän alla ja kerjäävät muruja. Mutta minä olen nähnyt, että muutamat penikat tällä ajalla hyppäävät pöydän päälle ja haukkaavat voilimppua. Ei he tahdo olla tyytyväiset niillä muruilla, jotka Herran pöydältä putoavat. He tahtoisit aina uida armossa. Ei heille tahdo kelvata kaloleipä, mutta voileipä. Meillä pitäis olla liininki joka päivä.

Sananlasku on: koska hiiri on kylläntynyt, niin tulevat jauhot karvaaksi. Minä luulen kuitenkin, että kaloleipä on paras ruoka yhdelle raskaan työn tekijälle. Jokapäiväinen risti on kaloleipä ja jokapäiväinen rukous on kaloleivän höysty. Kärsivällisyys on kristityn rieska. Jos hän välistä joutuis suureen ahdistukseen, koska hän eli hänen lapsensa surkasti vaivataan perkeleeltä, silloin täytyy hänen tulla penikaksi, istua pöydän alla ja kerjätä muutampia armon muruja. Mutta ei armonmurut ole jokapäiväinen ruoka.

Mutta armonvargaat ne syövät viljasti sitä varastettua kalua. Ei perkele heitä vaivaa epäilyksen ja kiusausten kanssa. Ei heillä ole omantunnon vaivaa. Ei he killais koiraksi tulla ja muruja kerjätä. Koiran nimi on haukunimi. Ei armonvargaat tahdo kunniaansa mistantaa Vapahtajan tähden. Ja luonnollinen siveys on niin tyytyväinen siveytens kanssa, ettei hän tahdo parempaa kristillisyyttä saada kuin mikä hänellä on. Ei luonnollinen siveys tahdo koiraksi tulla ja syödä muruja. Mutta koiraksi sinun pitää tuleman ensinnä maailman edessä, joka kristityitä pitää koirana sen tähden, että he haukkuvat maailman ihmisille; ja myös Jumalan edessä täytyy sinun tulla penikan kaltaiseksi, joka syöpi muruja.

Ei se ole oikia kerjäläinen, joka tahtoo kokonaisen leivän, eikä ota vastaan muruja. Sillä muutampi kerjäläinen on niin suurellinen, ettei hän ota vastaan muruja, vaan rupee haukkumaan antajata ja sanoo: *”Näitä muruja sinä annat minulle, joita itse et kehtaa syödä. Mutta kokonaisen leivän et raski antaa.”* Ei koira kuitenkaan katso ylön muruja. Kyllä koiralle kelpaa, vaikka kuinka pikku hituinen olis. Mutta muutampi kerjäläinen ei otakaan vastaan muruja, vaan tahtoo kokonaisen leivän. Ja jos antajalta ei liikene kokonaisen leivän antaa kaikille kerjäläisille, niin viskaa muutampi kerjäläinen niitä muruja takaisin antajalle ja sanoo: *”Syö itse niitä muruja, koska enemmän et raski antaa.”*

Semmoinen on ihminen, koska hänki rupeaa armoa kerjäämään. Hän on aina pahempi kuin koira. Sillä koiralle kelpaa pikku hituinen, mutta armonkerjäläisille ei kelpaa pikku hituinen, vaan heille pitäis annettaman kokonainen leipä. Koira osoittaa kuitenkin kiittolisuutensa antajalle muruin edestä, mutta ihminen ei tahdo kiittää muruin edestä, vaan jos kokonainen leipä annetaan, sitte vasta.

Mutta Kananean vaimo osoittaa, että oikia kerjäläinen pitää tuleman penikan kaltaiseksi, joka ei laita muruja eikä katso ylön pikku hituisia. Ja kuitenkin täytyi Vapahtajan sanoa tälle vaimolle: *”O, vaimo! Sinun uskos on suuri”*, josta me saatamme päättää, että oikia ja elävä ja autuaaksi tekevä usko saattaa kyllä löytyä sen ihmisen tykönä, joka ei ole syönyt enemmän kuin muruja, vaikka hänellä ei ole niin kirkaat armonmerkit kuin muilla. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Hyvästijättösaarna Kaaresuvannon seurakunnalle.

TEKSTI: AP. T. 20: 25–27.

Ja nyt, katso, minä tiedän, ettette silleen saa nähdä minun kasvojani, kaikki te, joittenka kautta minä olen vaeltanut ja Jumalan valtakuntaa saarnannut. Sen tähden minä todistan teille tänä päivänä, että minä olen viatoin kaikkein verestä, sillä en minä ole estänyt itseäni ilmoittamasta teille kaikkea Jumalan neuvoa.

Koska pyhä Paavali oli lähtemässä Jerusalemiin, kussa hän tiesi paljon kärsimistä ja vastahakoisuutta odottavan häntä, piti hän Efesiläisten seurakunnan päämiehille erosaarnan. Ja tästä Paavalin erosaarnasta olen minä ottanut muutampia sanoja, jotka sopivat kaikille opettajille erosaarnan aineeksi, jos kaikki olisit niin uskollisesti työtä tehneet Jumalan seurakunnassa, kuin Paavali. Mutta minä en saata omistaa kaikkia näitä Paavalin sanoja, sillä minä tunnen, että minä olen kelvoton palvelija ollut sen suuren heikkouden ja köyhyyden tähden, joka minussa on.

En ole saattanut niin ylösrakentaa Jumalan seurakuntaa kuin minun olisi pitänyt tehdä. Jos siis Jumala olis jotaki hyvää minun kauttani hänen seurakuntansa ylösrakennukseksi vaikuttanut, niin se on tapahtunut sen korkeamman voiman kautta, joka on saattanut muutampia sieluja sille tielle, jota he ei ennen tunteneet. Mutta muutamat sanat Paavalin erosaarnasta taitaisit sopia näihin aikoihin. Koska hän ensin oli sanonut seurakunnan valituille, ettei he enää saa nähdä hänen kasvojansa tässä maailmassa, rupeis hän maanamaan heitä, että he ottaisit itsestänne vaarin. Ja viimein sanoi hän: Sillä minä tiedän minun lähtemiseni jälkeen tulevan teidän sekaanne hirmuiset sudet, jotka ei laumaa säästä.

Nämät Paavalin sanat taitavat käydä toteen. Jos ennen on ollut hirmuiset sudet, jotka ei ole säästäneet laumaa, kyllä taitavat minun lähtemiseni jälkeen tulla vielä hirmuisemmat sudet, jotka ei suinkaan säästä laumaa. Nämät hirmuiset sudet kiskovat ja raatavat laumaa joka paikassa, kussa he saavat tilaa. Ei

suinkaan susi säästä laumaa, missä haamussa hän ikänänsä kulkee, olkoon ihmisen, karhun, ketun eli käärmeen haamussa. Mutta silloin on susi peljättävä, koska hän tulee enkelin haamussa.

Ihmiset luulevat, että susi on peljättävä, koska hän tulee suden haamussa eli käärmeen haamussa, mutta silloin on hän vaarallinen, koska hän tulee ihmisen haamussa, ja vielä vaarallisempi on susi, koska hän tulee enkelin haamussa. Sillä aina saattaa lammas itseänsä varjella niistä, jotka ovat julkiset totuuden viholliset. Mutta koska itse saatana muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, silloin ei ole hyvä välttää häntä.

Me otamme vielä muutampia sanoja lainaksi Paavalin erosaarnasta, jotka kukatiesi sopivat meille. Hän sanoo nimittäin seurakunnallensa näin: *”Ja itse teistänne nousevat miehet, jotka vääryyttä puhuvat, vetääksensä pois opetuslapsia peräänsä.”* Ja minä myös pelkään sitä samaa, että itse teistänne nousevat miehet, jotka vääryyttä puhuvat, ja sen kautta vetävät yksinkertaisia peräänsä. Kaikki nämät Paavalin sanat löytyvät kirjoitettuna apostolitten tekoraamatussa 20. luvussa.

Nyt minä sanon niin kuin Paavali sanoi seurakunnallensa, koska hän piti erosaarnansa: Minä tiedän minun lähtemiseni jälkeen teidän sekaanne tulevan hirmuiset sudet, jotka ei laumaa säästä. Nämät hirmuiset sudet ovat jo ennen kiskoneet ja raataneet Jumalan seurakuntaa. Ja nyt he ainoastansa vahaavat, koska paimen lähtee pois, että he pääsisit niin kuin ennenki raatamaan niitä heikkoja lampaista, jotka ei voi itse vastustaa

sen ruman tulisia nuolia, eikä voi henkensä kanssa paeta, koska ei heillä ole yhtään maan päällä, jonka turviin he juoksisit eli pakenisit, koska susi alkaa heitä takaa ajamaan.

Mutta ei ainoastansa nämät hirmuiset sudet, joittenka verinen kita on jo auki, jotka kissan eli pissihaukan silmillä vahtaavat, kussa he löytäisit jonkun heikkomielisen eli jonkun heikkouskoisen sielun, että he saisit sen ylösnieillä, vaan myös itse teistänne, sanoo Paavali, nousevat miehet, jotka vääryyttä puhuvat ja vetävät opetuslapsia peräänsä. Tämän asian tähden ajattelee moni heikkouskoinen sielu: kuinka pitää nyt ne orpolapset aikaan tulla, jotka jäävät niin kuin lampaat, joilla ei paimenta ole. Kukas pitää heitä ruokkiman, koska he itkevät nälässä ja parkuvat köyhyyden tähden. Mihinkä pitää köyhät ja viheliäiset lampaat pakeneman, koska ne hirmuiset sudet aukaisevat kitansa ja tahtovat heitä ylösnieillä?

Mihinkä paikkaan pitää tiaiset ja pääskyisen pojat pakeneman, koska haukka ajaa heitä takaa? Ja kuka pitää heitä auttaman hengellisestä kuolemasta, koska he parkuvat haukan kynsissä? Mihinkä pitää murheelliset, köyhät ja alaspainetut sielut pakeneman, koska hengellinen susi alkaa epäilyksellä kiskomaan, koska synnin kuorma painaa katuvaisia helvettiin, ja ei ole yhtään neuvonantajaa, joka saattais heitä neuvoa eli hyvällä sanalla lohduttaa, eli armon sanalla puhutella, eli armon pisaran heidän suuhunsa tiputtaa, eli sydämen haavoihin öljyä vuodattaa, eli omantunnon haavoja sitoa, eli vertavuotavain sydänten verta tyypeyttää, joka viheliäisten ja vapisevaisten lammasten sydäimestä vuotaa, joita susi on kiskonut ja raatanut?

Ei ole näillä köyhillä, viheliäisillä, alastomilla ja alaspainetuilla orpolapsilla, jotka maailman kylmällä lattialla vilussa ja nälässä parkuvat, ei ole näillä alastomilla raukoilla muuta turvaa kuin ylösnostaa vapisevaiset kätensä taivasta kohden ja huutaa niin

korkealla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen, että se armollinen Herra Jeesus, joka on kaikkein köyhäin orpolasten oikea Isä, ylösnostais näitä turvattomia ja alastomia raukkoja maailman kylmän lattian päältä, että Hän heitä pesis puhtaaksi elämän vedellä, ottais heitä syliinsä ja opettais heitä Hänen armosta vuotavaisia rintojansa imeämään, ei kuitenkaan niin hopusti, että armon maito menee väärään kurkkuun, vaan sitä myöten, kuin nämät heikot raukat jaksavat niellä.

O, rakas Vanhin, kuinka paljon verta on vuotanut Sinun sydäimestäs, koska Sinä näitä alastomia raukkoja synnyttäissä kumarsit polvias ja notkistit kasvojas maata päin ja huokasit niin raskaasti, että sydän tuskan tähden halkeis. Mutta jota suurempi tuska on Vanhemmalla ollut, sitä suurempi on Vanhemman rakkaus vastasyntyneitä kohtaan. Jota enemmän on verta vuotanut Vanhemman sydäimestä, sitä palavammaksi tulee Hänen rakkautensa niitä alastomia raukkoja kohtaan, jotka parkuvat maailman kylmän lattian päällä.

Sen Suuren Luojan haltuun annan minä tänä päivänä kaikki köyhät, viheliäiset, alastomat ja alaspainetut sielut, jotka minun huutoni kautta olisit heränneet, eli jotka minun maanamiseni kautta olisit huomainneet, ettei se entinen elämä ole oikea elämä ollut. Eli jos joku minun haukkumiseni kautta olis pyörtänyt sen Suuren Paimenen tykö. Minä annan myös niitä Jumalan haltuun, jotka tämän haukkumisen tähden ovat suuttuneet, ja minä sanon heille, niin kuin Paavali ennen mainitussa erosaarnassansa, että minä olen viatoin kaikkein verestä, ettei pidä yhdenkään niistä miehistä, jotka minua tämän haukkumisen tähden vihaavat, saattaman soimata minua tuomiopäivänä, etten minä ole varoittanut heitä, eli sanonut heille, missä surkeassa tilassa heidän sielunsa on, jos ei parannusta tule.

Ja nyt me alamme kaikki huutamaan, niin kuin Kananean vaimo, joka oli armon penikka, jos me niin kuin hän, olisimme tyytyväiset armon muruihin, jotka Herran pöydältä putoavat. Älkäätkin vinkuko ylön paljon, te armon penikat, vaan istukaat, odottakaat, vahdatkaat ja haistelkaat. Jos joku muru putois Herran pöydältä, niin olkaat tyytyväiset siihen, vaikka ei olis enempi kuin yksi ainoa muru. Anna siis, o armollinen Herra, muutamia muruja pudota Sinun pöydältä, että nämät köyhät nälkäpenikat heittäisit vinkumasta. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 15: 21–28

21 Ja Jesus läksi sieltä ja poikkesi Tyron ja Sidonin maan ääriin.

22 Ja katso, Kanaanean vaimo, joka niistä maan ääristä oli tullut, huusi häntä, sanoen: Herra, Davidin poika, armahda minua: minun tyttäreni vaivataan hirmuisesti perkeleeltä.

23 Mutta ei hän sanaakaan häntä vastannut. Niin hänen opetuslapsensa tulivat ja rukoilivat häntä, sanoen: eroita häntä sinustas; sillä hän huutaa meidän jälkeemme.

24 Niin hän vastaten sanoi: en ole minä lähetetty, vaan kadotettu in lammasien tykö Israelin huoneesta.

25 Mutta se tuli ja kumarsi häntä, sanoen: Herra, auta minua.

26 Niin hän vastaten sanoi: ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.

27 Niin se vastasi: totta Herra, syövät kuitenkin penikatkin niistä muruista, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat.

28 Silloin Jesus vastaten sanoi hänelle: oi vaimo, suuri on sinun uskos, tapahtukoon sinulle niinkuin sinä tahdot. Ja hänen tyttärensä tuli sillä hetkellä terveeksi.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä hetkellä katseleman:

1:ksi kuinka penikat istuvat pöydän alla ja vahtaavat muruja.

2:ksi kuinka penikat vinkuvat, koska he ei saa niitä muruja niin hopusti kuin he tahtovat.

3:ksi kuinka penikat tappelevat yhden murun päältä.

4:ksi kuinka penikat kaipaavat sitä, joka heitä on ruokkinut, koska hän lähtee pois.

Antakoon se armollinen Herra Jeesus armonsa, että kaikki armon penikat olisit tyytyväiset niihin muruihin, jotka Herran pöydältä putoavat, ja ettei armon penikat keskenensä tappelisi.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Kuinka penikat istuvat pöydän alla ja vahtaavat muruja.**

Hävyttömät koirat, erinomattain ne isot Jatunin hurtat, jotka ovat harjaantuneet varastamaan ja ihmisten verta lakkimaan, ei malta odottaa siihen asti, että murut pöydältä putoavat, vaan ne hyppäävät varsin pöydälle ja näppäävät sieltä koko voilimpun. Ja jos ei ole ketään perään katsomassa, nielevät he sen voilimpun niin kuin tyhjän. Ja älä mene enää ottamaan voita koiran perseestä, jos hän on ennättänyt sen niellä.

Semmoiset Jatunin hurtat, jotka juovat lientä siitä kattilasta, jossa rietas on ihmisten lihaa keittänyt, ja muutamat kulkukoirat, jotka syövät hiiriä ja vuotavata pirun paskaa, ei malta odottaa muruja, vaan he varastavat ruokaa juuri ihmisten käsistä. Ja jos Vanhin ei ole lastensa vieressä, ryöstävät nämät hävittömät koirat ruokaa lasten käsistä, jonka tähden Vapahtaja sanoi Kananean vaimolle: ”Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.”

Lasten ruoka on se armo, jonka Jumala on luvanut Israelin katuvaisille lapsille ja Abrahamin hengelliselle siemenelle. Mutta muutamat maailman herrat, jotka pitävät suuremmissa arvossa koiriansa kuin omia lapsiansa, antavat koirille liininkiä, mutta nälyttävät lapsia. Orpolapset ovat kyllä surkuteltavassa tilassa, joilla ei ole ketään, joka heille antais ruokaa, koska he nälässä parkuvat.

Mutta ne lapset vasta surkuteltavat ovat, joilla on semmoinen förmyntäri, joka rakastaa enemmän koiria kuin lapsia. Ja joilla on niin kova sydän, että hän antaa koirille liininkiä ja lapsille ruotoja. Voi, voi teitä, te onnettomat orpolapset, jos teille pitää tuleman niin kova förmyntäri, että hän tuhlaa teidän omaisuutenne ja antaa koirille sokeria ja siirappia, ja teille hän antaa ruotoja.

Mutta katsokaamme vielä, kuinka penikat istuvat pöydän alla ja vahtaavat. Vaikka Vapahtaja sanoi Kananean vaimolle: Ei ole sovelias ottaa lasten ruokaa ja heittää penikoille, oli kuitenkin tällä pakanallisella vaimolla sen verran ymmärrystä, että hän tunsin sen olevan kova sana hänelle. Jos tämän vaimon usko olis ollut heikompi, olis hän vissimmästi palttunut rukoilemasta, koska hän verrattiin penikaksi. Mutta hänen uskonsa oli niin vahva, ettei hän vielä lakannut rukoilemasta, vaikka Vapahtaja haukkui häntä koiraksi.

Hän tunsin itsensä penikaksi. Hän tunsin sydämensä, ettei hän ollutkaan parempi kuin koira niiden suhteen, jotka olit lapsen oikeuden saaneet. Koska yhdellä katuvaisella sielulla on suuri nöyryys ja niin suuri mahdottomuus, että hän ei pidä itseänsä koiraa parempana Jumalan lasten suhteen, silloin on senkaltainen katuvainen sielu tullut armon penikaksi, joka istuu pöydän alla ja vahtaa ja odottaa, koska joku pikku palainen eli armon muru putoais pöydältä. Vaikka ei olis kuin pikku hitunen, kyllä penikka sen korjaa. Ei nälkäpenikka ole niin kranttua, kuin isot lihavat hulmit, jotka näppäävät voilimpun pöydältä ja nielevät armoa niin kuin sudet, vaikka ei heillä ole nälkä.

Toinen tutkisteleminen: **Nyt meidän pitäis kuunteleman, kuinka armon penikat vinkuvat.** Nimittäin koska heillä on kova nälkä, ja sen makean ruuan haju, joka Herran pöydältä haisee makeasti nokkaan, niin tulevat armon penikat kärsimättömiksi ja rupeavat vinkumaan, ja tämä vinkuminen merkitsee,

että heillä on kova nälkä ja surkea ruuan halu. He malttavat ensin vähän aikaa ja makaavat ääneti pöydän alla, mutta viimein tulee kärsimättömyys ja he rupeavat vinkumaan sen kovan nälän tähden.

Koska nyt armon penikat alkavat vinkumaan, sanoo Herra ensin: *”Olkaat vaiti ja odotta-kaat siksi kuin lapset ovat syöneet, ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.”* Mutta armon penikat vinkuvat yhtä hyvin ja kerjäävät, ja nuolevat Herransa käsiä ja panevat päänsä Herransa polvelle. Ja jos he saattaisit puhua, niin he vissimmästi sanoisit, että penikat syövät niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoavat.

Yksi syy, minkä tähden ei Herra anna armon penikoille niin paljon ruokaa, on se, että ne koirat, jotka syövät ylönsä paljon, tulevat laiskaksi haukkumaan, eikä niinmuodoin kelpaa lammaskoiraksi. Kyllä kaikki armon penikat söisit niin paljon kuin vatsaan mahtuu, jos he saisit. Mutta vanhasta koettelemuksesta on jo tietty, että ne koirat, jotka ovat ylen suuressa viljassa, joita hyvin ruokitaan, ei ole niin virkut haukkumaan kuin ne, joita vähän nälytetään. Ja semmoiset koirat, jotka armon varkaudella elävät, ei hauku ketään. Ei he seuraakaan paimenta metsään, vaan he vahtaavat ainoastansa semmoisia paikkoja, kussa he pääsisit varastamaan.

Ja suden tappamia raatoja varaskoirat syövät perseeseensä, ja purevat he vielä eläviä karitsoita metsässä, jotka ovat laumasta jääneet eli jänkkään vajonneet, eli muutoin viikaan tulleet ja raajarikoksi joutuneet. Kyllä sen tähden armonpenikat saavat niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoavat, jos he ovat kärsivälliset ja odottavat siihen asti, että lapset ovat saaneet osansa, sillä Vapahtaja sanoo: Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.

Ja kaikki ne pakanat, jotka ei vielä ole saaneet Jumalan lasten oikeutta, ovat penikat, ja niille penikoille annetaan muruja, jos he ainoastansa tuntisit itsensä semmoiseksi.

Mutta muutamat ovat hävyttömät penikat, jotka ei ollenkaan tyydy muruihin, vaan hypäävät pöydälle ja tahtovat itse syödä lasten ruokaa. Semmoisille hävyttömille koirille sanoo Isäntä: *”Tietäkää huutia ja odottakaat siihen asti kuin te saatte, sillä ei ole sovelias ottaa lasten ruokaa ja heittää penikoille.”*

Ja tämän kanssa ymmärretään tässä paikassa se armo, jonka Jumala on luvannut katuvaissille ja uskovaisille sieluille, jotka ovat Aabrahamin lapset ja Israelin lapset lupauksen jälkeen. Mutta penikat ovat pakanat, joilla ei ole paljon tietoa kristillisyydestä, vaan heillä on niin kuin Kananean vaimolla yksi suuri mahdottomuuden tunteminen ja alinomainen huutaminen Vapahtajan perään, ja yksi vahva usko ja luottamus eli vakuutus, että ei Vapahtaja saata olla auttamatta heitä, jotka ovat hädässä, vaikka kuinka huonosta ja pakanallisesta suvusta he olisit syntyneet, ja jotka tuntevat itsensä niin mahdottomiksi, ettei he ole paremmat kuin koirat Israelin lasten suhteen.

Tämä pakanallinen vaimo oli ainoastansa kuulon jälkeen ruvennut uskomaan Vapahtajan päälle, sillä ei hänellä ollut vähintäkään tietoa Raamatusta, vaan ainoastansa mitä hän oli kuullut naapureiltansa Israelin lapsilta. Mutta tämä vaimo on meille esimerkkinä, että pakanoilla on usein vahvempi usko kuin niillä kirjanoppineilla, jotka luottavat päänsä tiedon päälle, vaikka sydän on muuttumaton ja liikkumaton.

Kolmas tutkistelemus: **Meidän pitää nyt katseleman, kuinka armon penikat tappelevat muruin päältä.** Se tapahtuu, sen pahempi, usein, että penikat rupeavat tappelemaan yhden murun päältä, jonka talon isäntä heittää penikoille. Ja tämä penikkain tappelus ei ole ollenkaan soma. Silloin ne penikat, jotka ovat kiivaat tappelemaan, mistantavat usein sen palaisen eli sen murun, jonka päältä tapelu tuli.

Ei ainoastansa siinä tule heille vahinko, että talon isäntä häätöy vitsalla kurittaa niitä

penikoita, jotka niin keskenänsä tappelevat ja siinä polkevat lapsia ja kaatavat ruoka-asioita, vaan myös Jatunin hurtat pääsevät sillä välillä, kuin penikat tappelevat, ryöstämään ja varastamaan sen ruokapalaisen, jonka isäntä oli antanut penikoille.

Jos armon penikoilla ei olis kateutta ja ylpeyttä, niin olis itsekukin tyytyväinen siihen muruseen ja siihen hituseen, jonka isäntä antoi hänelle, mutta kateus tekee niin paljon, että armon penikat rupeavat tappelemaan ja sitte pääsevät Jatunin hurtat voiton päälle. Jatunin hurtat sanovat näin: *”Kyllä meitä sauvalla hosutaan sen tappeluksen tähden, mutta tappelevatpa nuo armon penikatki keskenänsä, vaikka he ovat niin pienet.”*

Voi teitä, te armon penikat, jos ette voi riitelemättä ja tappelematta olla! Koska ei ole enää yhtään kousin pitäjää, niin tulevat Jatunin hurtat teidän päällenne ja repivät teitä kappaleiksi, vielä ryöstävät teiltä niitä muruja, kuin te saitte Herran pöydältä. Kyllähän te olette nähneet, kuinka yksi penikka laskee itsensä armon alle, koska yksi iso hurttia karkaa hänen päällensä. Mutta jos kaikki penikat yksimielisesti karkaisit yhden ison hurtan päälle, voisit he kukatiesi henkensä pitää.

Mutta jos penikat rupeavat keskenänsä tappelemaan, niin tulevat Jatunin hurtat samaan kimppuun. Ja niin kuin koirain tapa on: joka kerran alle joutuu, sen päälle kaikki karkavat, olkoon se viatoin eli syypää. Yksi pään ja toinen hännän puolesta purevat, kiskovat ja raatavat sitä raukkaa, joka alle on joutunut. Ja sen tähden sanon minä teille jo edeltäpäin, te armon penikat: Jos ette ole sovinnossa, niin tulevat Jatunin isot hurtat ja tekevät teistä lopun. Pitäkää aina muistossa, mitä Vapahtaja sanoi opetuslapsilensa ennen kuin Hän jätti heidät: Uuden käskyn minä annan teille, että te rakastaisitte teitänne keskenänne.

Neljäs tutkistelemus: **Meidän pitää viimeiseksi katseleman, kuinka armon**

penikat kaipaavat sitä, joka heitä on ruokkinut. Mutta tämä paikka on niin hellä, ettei sitä ole hyvä mainita. Että penikat kaipaavat sitä, joka heitä on ruokkinut, se nähdään siitä, että he istuvat tien vieressä ja odottavat ja katsovat sinnepäin, kuhunka heidän ruokkijansa meni, ja ikävöitsevät ja vaikealla äänellä surkuttelevat. Mutta ilmanki yksi Isä taivaassa kuulee heidän äänensä ja ruokkii heidän sielujansa, koska nälkä tulee.

Kukapa on tähänkään asti ruokkinut ja ylöspitänyt heidän sielunsa, muu kuin se taivaallinen Herra Jeesus, joka kuulee kaikkein köyhäin, viheliäisten ja alaspainettuin huokaukset. Ja mihinkäpä muualle on orpolasten turva, kuin sen taivaallisen Isän tykö, joka on Isä kaikkein ylitse, kuin Isän nimellä mainitaan taivaassa ja maan päällä.

En suinkaan minä ole heitä ruokkinut eli ylöspitänyt, vaan se, joka kaarneen pojat ylöspittää, se antaa myös pääskyisille ja tiaisille heidän elatuksensa. Armon penikat vinkuvat ensin, koska he kaipaavat sitä, joka heitä ruokkinut on, mutta viimein he menevät johonkin loukkoon, panevat päänsä toinen toisensa päälle ja vinkuvat siellä. Minä toivon kuitenkin, että taivaallinen Armahtaja, joka antoi Kananean vaimolle muutampia armon muruja, armahtaa myös näitä armon penikoita, ja antaa heille jonku palaisen, niin kuin myös kova nälkä käskää heitä itse alkaa hakemaan jotaki syötävätä.

Ja koska nyt lähestyy se aika, että meidän pitää erkaantumana, että minun täytyy mennä, kuhunka Isäntä on määrännyt, nimittäin muita varkaita haukkumaan, niin täytyy minun jättää nämät armon penikat Isän haltuun siinä uskalluksessa, ettei Hän anna heidän nälkään kuolla. Sillä jos Hän antaa ruuan kaarneen pojille, koska he alkavat Hänen tykönsä huutamaan, vissimmästi Hän antaa ruuan tiaisille ja pääskyisen pojille ja armon penikoille, koska he nälän tähden vinkuvat.

Jääkäätsi hyvästi Isän haltuun, kaikki armon penikat. Jääkäätsi hyvästi, kaikki tiaiset ja

pääskyisen pojat. Se armollinen Herra Jeesus varjelkoon teitä haukan kynsistä ja ruokkikoon teitä hyttyisillä. Jääkäätsi hyvästi, Jeesuksen karitsat, jotka Ylimmäinen Paimen on temmannut raatelevaisen suden hampaista. Herra Jeesus viekөөn teitä parhaalle laitumelle ja ruokkikoon teitä parhailla vainioheillä, koska talvi tulee.

Jääkäätsi hyvästi, te pienet maitojyvät, jotka olette vielä kasvamassa Jumalan pellossa. Antakoon siementen Herra hyvän ja soveliaan ilman, että tulisitte täytetyksi ruoalla, ennen kuin pakkainen tulee, että te tulisitte kauniimmaksi eloksi ja nisun jyväksi, joita elomiehet kokoavat aittaan.

Varjelkoon Elon Herra tämän pikku peltopalaisen lumisateesta ja rajuilmasta, ettei pakkainen panis näitä maitojyviä ennen kuin elonaika tulee!

Jääkäätsi hyvästi, te vastasyntyneet lapset, joita se Taivaallinen Vanhin on vasta synnyttänyt suurella tuskalla ja veren vuodatuksella. Jääkäätsi hyvästi, te vasta syntyneet lapset, jotka makaatte ja parutte tämän maailman kylmän lattian päällä. Nostakoon Vanhin teitä ylös tämän maailman kylmän lattian päältä, peskөөn puhtaaksi elämän vedellä ja käärikөөn puhtaisiin liinavaatteisiin ja painakoon teitä rintaansa vasten, pankoon rintansa parkuvaisten lasten suuhun, että he heittäisit parkumasta ja ilolla katselisit synnyttäjänsä päälle.

Jääkäätsi hyvästi, kaikki talvitiaiset ja kesäpääskyiset. Se Taivaallinen Vanhin, joka antaa kaarneen pojille ruokaa oikealla ajalla, koska he Hänen tykönsä huutavat, antakoon teille maitoa, voita ja hunajata, koska teille nälkä tulee, ja suojelkoon teitä ja varjelkoon kaikki pienet tiaiset haukan kynsistä.

Jääkäätsi hyvästi, te pulmukaiset ja satakieliset, jotka olette yksinäiselle matkamiehelle laulaneet ja visertäneet kalliissa puussa. Antakoon Jumala armonsa, että minäkin saisin kuulla pulmukaiset ja satakieliset visertävän Jumalan ja Karitsan edessä taivaan

valtakunnassa, ja Elämän Puussa veisaavan uutta virttä!

Rukoilkaat te myös minun edestäni, joka olen niin kuin yksinäinen lintu oksan päällä, että se armollinen Herra Jeesus antais minulle voimaa ja rohkeutta huutamaan kaikille eksyväsille matkamiehille, että he pyörtaisit takaisin elämän tielle, ja kaikille

murheellisille ja alaspainetuille, että he nostaisit päätänsä ylös synnin unesta ja huutaisit: *"Herra Jeesus, armahda meidän päällemme!"* Amen.

Yllä on noudatettu lähes kokonaan Kirkkopostillaa, mutta muutama kohta on otettu jäljennöksistä. Alkuperäistä käsikirjoitusta ei ole tallella.

Kuinka kauan sinä, Herra, peräti minut unohdat? Kuinka kauan sinä peität kasvosi minulta? Kuinka kauan minä neuvoa pidän sielussani ja ahdistetaan sielussani joka päivä?

Näin valittaa katuvaainen sielu, kun hän sydämensä ahdistuksessa etsii apua Herralta, eikä saa lohdutusta niin hopusta, kuin hän luulee tarvitsevansa. Kuningas Daavid oli sen saanut koetella, kuinka ikävä on katuvaisella sielulla olla murheessa ja epäilyksissä ja ei saada yhtään todistusta Herralta, onko Hän armollinen tai vihainen, onko Hän hyljännyt hänet ijankaikkiseksi ajaksi, tahi onko Hän vielä ottava hänet armoonsa. Tämän epäilyksen tähden valittaa kuningas Daavid 13. psalmissa, joka myös löytyy suomalaisessa virsikirjassa 31. virressä: *”Voi Herra, kuinka kauan mun tahdot unhottaa? Kuin ka kauan kasvot armaat minulta peräti salata?”*

Varmasti ovat kaikki katuvaaiset sielut saaneet koetella, kuinka ikävä se on, kun Herra on kääntänyt kasvonsa pois ja ei enää anna yhtään vastausta eli todistusta eli vakuutusta armostansa. Silloin saavat katuvaaiset sielut huutaa ahdistuksessansa ja ei yksikään vastaa. He saavat kolkuttaa taivaan oven päälle ja ei yksikään avaja. Mutta ei ole Herra sen tähden hyljännyt katuvaaisia sieluja, vaikka he itse niin luulevat, vaan Hän koettelee ainoastans heidän uskonsa ja kärsivällisyytensä. Mutta ei he malta odottaa siksi, kuin he saavat heidän määrätyn osansa, vaan he alkavat kärsimättömyyden [tähden] valittamaan, että Herra on heitä hyljännyt.

Niin kuin pahankuriset lapset ei malta odottaa siksi, kuin heille annetaan, vaan rupeevat itse näppäämään ruokaa pöydältä. Eli jos vanhin antaa heille vitsaa siitä varastamisesta, alkavat he anomaan ja tahtomaan: yksi huutaa siellä: *”Anna mulle!”* Ja toinen huutaa täällä: *”Anna mulle!”* Niin tekevät myös ne pahankuriset vanhan Aatamin lapset, koska heille tulee nälkä ja jano vanhurskauden perään. Silloin rupeevat muutamat itse omistamaan itsellensä armoa. Mutta jos

he ovat sille määrälle kuritetut varkaudesta, ettei he tohdi enää varastaa muitten ihmisten läsnä ollessa, silloin alkavat he huutamaan ja valittamaan, että Herra on heitä hyljännyt ijankaikkiseksi ajaksi, ja ettei Jumala enää huoli heistä.

Me olemme kuitenkin nähneet monta esimerkkiä vanhemman rakkaudesta, ettei hän tee ketään osattomaksi, vaikka hän sanoo niille lapsille, jotka tulevat niin kuin penikat kaaran ympäri ja rupeevat itse sormillansa krapsaisemaan ruokaa, silloin toruu vanhin lapsiansa ja sanoo: *”Tietäkää! huutia ja odotakaat siksi, kuin teille annetaan!”* Minä olen nähnyt, että yksi vanhin, joka suuren vaivan kautta on tuonut ruokaa mettästä eli järvestä, koska hän tulee kotia, ennen kärsii itse nälkää ennen kuin hän antais lapsiansa nälkyä. Sen tähden on myös se Taivaallinen Vanhin, se Suuri Ristinkantaja, kärsinyt nälkää ja janoa, että pahankuriset ja tottelemattomat lapset saisit nälkäänsä ja janonsa sammuttaa. Hän on kärsinyt alastomuutta, että alastomat huorat saisit koreat vaatteet kantaa taivaan valtakunnassa. Taivaallinen Vanhin on itse antanut itsensä vankeuteen, että köyhät vangit, nimittäin varkaat ja ryövärit, pääsisit irti perkeleen rautaviljoista. Hän on antanut itsensä ruoskittaa, ettei rietas sais Hänen köyhiä ja alastomia lapsia ruoskia ijankaikkisesti. Hän on antanut itsensä ristiinnaulita, ettei pimeyden ruhtinas sais Hänen lapsiansa ristiinnaulita.

Mutta yhtä hyvin, vaikka katuvaaiset sielut tietävät Jumalan sanasta, millinen Taivaallisen Vanhimman sydän on, tahtovat he kärsimättömyyden tähden valittaa niin kuin Daavid, koska hän oli katumuksessa: *”Voi Herra, kuinka kauan mun tahdot unhottaa; kuink’ kauan kasvot armaan mult’ perät’ salata?”* Mutta armonvarkaat eivät valita koskaan,

että Herra on heitä hyljännyt. Ja minkäs tähden net ei valita niin kuin Daavidi ja niin kuin muut katuvaiset valittavat, että Herra on peittänyt kasvojansa? Sen tähden armonvarkaat ei valita, että Herra on heitä hyljännyt; he ovat nimittäin varastaneet armoa ja Kristuksen vanhurskautta. Ei he ole saaneet, mutta itse omistaneet.

Jos te ottaisitte vaaria niistä lapsista, jotka itse ottavat kaapista voita ja leipää, niin te näkisitte, ettei ne ole ruuan hädässä, koska muut parkuvat nälässä. Silloin istuvat varkaat siivosti yhdessä loukossa sanan puhumatta. Ja ne sokiat vanhemmat, jotka ei arvaa, että tuo on varas, sanoo toisille lapsille: *”Katsokaat, kuinka hiljainen tuo lapsi on, joka istuu siivosti ja ei puhu mitään. Mutta teillä on aina hätä peräsuolissa ja hoppu syömään, koska makia ruoka haisee nokkaan!”* Mutta mikäs hätä sillä on, joka varastaa voita ja leipää kaapista? Kyllä semmoinen on fiini ruuan aikana, koska muut vinkuvat. Yksi istuu täällä ja huutaa niin kuin olis nälkään kuolemassa: *”Anna minulle!”* Toinen huutaa siellä: *”Anna minulle!”* Mutta varkailla ei ole hätä. Arvaattakos, hyvät ihmiset, minkä tähden varas on niin hiljainen ruuan aikana? Minä olen nähnyt, minkä tähden muutamat ovat niin grantut ruuan aikana. He ovat varastaneet voita kaapista. Ja sen tähden semmoiset ovat niin fiinit, ettei heille kelpaa enää kaloleipä ja piimä, vaan se pitää olla nisuleipä ja voita. Kukas tiesi, ettei niillekin kerran tule hätä peräsuolesa, jotka tällä ajalla lastaavat Jumalan viljaa.

Mutta tämän päivän evankeliumissa on meille annettu yksi esimerkki, kuinka yksi hädässä olevainen sielu huutaa Vapahtajan perään, eikä lakkaa huutamasta, vaikka Vapahtaja antaa kovat sanat vastaukseksi. Se pitää oleman kaikille murheellisille, katuvaisille ja epäileväisille sieluille esimerkiksi, ettei Vapahtaja sen tähden ole hyljännyt heidän rukouksiansa, vaikka Hän toisinansa vähäisen koettelee heidän uskonsa ja antaa heidän huutaa, niin kauan kuin armon aika on.

Kumartakaat nyt polvianne, kaikki murheelliset vanhemmat, joiden lapset vaivataan perkeleeltä ja huutakaat Jeesuksen perään siihen asti, että Hänen täytyy auttaa teitä. Ja pitäkääät päälle rukouksessa siihen asti, että apu tulee! Älkääät väsykö huutamasta, vaikka koko maailma toruis teitä vaikenemaan! Kuule taivaallinen Isä ja sinä Suurin Ristinkantaja hätäntyneitten rukoukset! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 15: 21–28

21 Ja Jesus läksi sieltä ja poikkesi Tyron ja Sidonin maan ääriin.

22 Ja katso, Kanaanean vaimo, joka niistä maan ääristä oli tullut, huusi häntä, sanoen: Herra, Davidin poika, armahda minua: minun tyttäreni vaivataan hirmuisesti perkeleeltä.

23 Mutta ei hän sanaakaan häntä vastannut. Niin hänen opetuslapsensa tulivat ja rukoilivat häntä, sanoen: eroita häntä sinustas; sillä hän huutaa meidän jälkeemme.

24 Niin hän vastaten sanoi: en ole minä lähetetty, vaan kadotettu in lammasten tykö Israelin huoneesta.

25 Mutta se tuli ja kumarsi häntä, sanoen: Herra, auta minua.

26 Niin hän vastaten sanoi: ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.

27 Niin se vastasi: totta Herra, syövät kuitenkin penikatkin niistä muruista, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat.

28 Silloin Jesus vastaten sanoi hänelle: oi vaimo, suuri on sinun uskos, tapahtukoon sinulle niinkuin sinä tahdot. Ja hänen tyttärensä tuli sillä hetkellä terveeksi.

Kanaanean vaimo oli pakana sekä syntymisen että opin puolesta. Sen tähden opetuslapset, jotka pidit itsensä kristittynä, rukoilivat Vapahtajaa sanoen: *”Eroita häntä sinustas, sillä hän huutaa meidän jälkeemme!”* Ei kuitenkaan Vapahtaja käsenyt hänen pois mennä. Eikä Hän kieltänyt sitä pakanallista vaimoa huutamasta, mutta antoi kovat sanat

vastaukseksi. Tässä evankeliumissa olisi monta tutkinnon ainetta, mutta me freistaamme nyt Jumalan armon kautta perään ajatella, **minkä tähden Vapahtaja ei eroittanut tämän pakanallisen vaimon itsestensä, vaikka opetuslapset tahtoivat.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden opetuslapset tahtoivat tämän vaimon lykätä?** Sen tähden, että tämä vaimo oli pakana. Mutta eikös opetuslapset mahtaneet tutkia häntä ja kysyä, mikä häntä pakotti niin huutamaan Jeesuksen perään? Jos hänellä oli totisesti häntä, niin kuin hän itse suullansa ilmoitti, koska hän sanoi: *”Minun tyttäreni hirmuisesti vaivataan perkeleeltä.”* Niin olis heidän velvollisuutensa ollut, että tutkia häntä. Mutta ei he sitä tehneet, vaan he tahtoivat häntä lykätä pois Vapahtajan seurasta sen tähden, että hän oli pakana. Ei he sitä ajatelleet, että yhden hädässä olevaisen pakanan täytyy huutaa Jeesuksen perään, vaikka kuinka lykkättäisiin opetuslapsilta.

Ja oli se kuka tiesi vielä joku muu asia, minkä tähden opetuslapset tahtoivat tämän pakanallisen vaimon ahdistaa pois Vapahtajan seurasta. Ensiksi oli heillä se usko, että Vapahtajan armo ei kuulu pakanoille, vaikka kuinka katuvaiset ja armoa tarvitsevat he olisivat. Toiseksi olivat opetuslapset, niin kuin likimmäiset Vapahtajalle, alkaneet pitämään paljon itsestensä ja ylönkatsomaan pakanoita. Ei heillä vielä ollut sen kaltainen rakkaus, joka olis vaatinut heitä neuvomaan pakanoita totiseen katumukseen ja parannukseen, vaan heillä oli sen kaltainen itseys ja omarakkaus, joka ilmoitti itsensä siinä, että he tahtoivat itse olla likimmäiset Vapahtajalle, ja pakanoita lykkätä ulommaksi. Usein tuli myös heidän välillensä riita, kuka heistä näkyis suurin olevan.

Koska nimittäin vanha Aatami pääsee kristityksi tulemaan, silloin tulee hän parhaaksi kristityksi, eikä kärsi enää katuvaisia sieluja huutavan Jeesuksen perään. Semmoinen huutaminen tekee parhaalle kristitylle

pahaa. Ja sen tähden sanoit opetuslapset Vapahtajalle: *”Eroita häntä pois itsestäs, sillä hän huutaa meidän jälkeemme!”* Jos opetuslapset olisivat silloin tunteneet pahuutensa, niin olis heidän täytynyt tunnustaa, että he ovat itse juuri riettaan kaltaiset. Sillä ei suinkaan ole yksi kristitty parempi kuin itse rietas, jos hän ainoastans tuntee perkeleellisen luontonsa.

Mutta jos hän rupee hyväksi tulemaan, silloin hän tahtoo lykätä katuvaaisia sieluja Vapahtajan seurasta. Ei hän enää kärsi itse tuomiota, mutta katuvaaisia hän silloin tuomitsee. Ja katuvaisten sielun huutaminen Jeesuksen perään tekee semmoiselle parhaalle kristitylle pahaa. Hän sanoo silloin Vapahtajalle: *”Eroita häntä pois itsestäs, sillä hän huutaa meidän jälkeemme!”* Minä en saata muuta ymmärtää, kuin että Kananean vaimo oli suuremmassa hädässä kuin opetuslapset, vaikka Kananean vaimo oli pakana. Mutta opetuslapsille oli tarttunut vähäisen fariseusten hapatusta. Sillä fariseukset olivat niin pyhät, ettei he menneet pakanan huoneeseen eikä tervehtineet häntä. He luulivat, että pakanat pilaavat heidän kristillisyytensä, jos he pitäisivät kanssakäymistä heidän kanssansa. He soimaisivat myös Vapahtajaa, että Hän meni syntisten tykö ja söi heidän kanssansa.

Mutta niin pyhäksi ei ole vielä yksikään oikia kristitty tullut, että hän ylönkatsoo pakanoita, sillä hän tuntee, että hän itse on pahempi vielä kuin pakana sen sisällä olevaisen turmeluksen tähden. Ja sen tähden yksi kristitty ei lykkää ollenkaan katuvaaisia pakanoita Jeesuksen seurasta, vaan enemmän hän kehoittaa heitä huutamaan kaikesta sydäimestä Jeesuksen perään, että he tulisivat autetuksi. Mutta semmoiset pakanat, jotka tulevat pilkkaamaan totuutta ja vastaan seisomaan kristillisyyttä, niitä Jumalan Henki nuhtelee kristityn suun kautta, ja panee katumattomille Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion heidän silmäinsä eteen, jos he kuulevat eli ei.

Toiseksi: Emme me niin suuresti ihmettele, että opetuslapset tahdoit tämän katuvaisten vaimon lykätä Jeesuksen seurasta, sillä he olit vielä itse siinä tilassa, ettei he tunteneet oikein omaa huonouttansa ja viheliäisyytensä. Mutta se oli ihmeellisempi, että Vapahtaja kanssa teki itsensä kovaksi tätä vaimoa kohtaan. Sillä Hän oli ensinnä ääneti eikä vastannut häntä mitään, vaikka vaimo huusi ja rukoili apua.

Moni katuvaisten sielu ajattelee, koska hän rukoilee ja huokaa, eikä saa yhtään vastausta eli todistusta Jeesukselta, että Vapahtaja on hyljännyt häntä ijankaikkiseksi ajaksi. Mutta luulettekos, te katuvaisten sielut, että Vapahtaja oli hyljännyt tätä vaimoa, koska Hän oli ääneti eikä vastannut häntä mitään? Ei tämä pakanallinen vaimo sen tähden lakannut huutamasta, vaikka hän varsin ei saanut vastausta, vaan hän tuli aina likemmäksi ja rukoili hartaammasti.

Niin pitäis yhden hädässä olevaisen sielun huutaman ja rukoileman useammin ja hartaammin, vaikka hän ei saa varsin vastausta Vapahtajalta. Mutta muutamat heittävät pois huutamasta ja kolkuttamasta taivaan oven päälle, koska he varsin ei pääse sisälle. Ja muutamat ajattelevat niin kuin yksi laiska ihminen, joka ei vihti pidättää itsensä jään syrjästä, koska hän on pudonnut sulaan: *”Ei kukaan kuule minun huutoani tässä. Sen tähden se on parempi, että minä lasken itseni pohjaan. Eli tulkoon Taivaallinen Vanhin vetämään minua ylös tästä kadotuksesta, jos Hän minusta huolii.”* Mutta kukas sinun sielusti perii, jos sinä lasket sinuas pohjaan? Taidat sinä ajatella, että Jumala pitää vastamaan sinun sielus edestä, jos ei apu tule varsin, koska sinä huudat.

Vaikka sinä omalla voimallas et pääse ylös, koska sinä oman huolimattomuutes tähden olet pudonnut sulaan, mistäs tiedät, ettei apu tule, jos sinä ainoastans pidätät sinuas jään syrjästä ja huudat niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen. Vissimmästi

Taivaallinen Vanhin kuulee sinun äänes, sinun huokaukses ja kyönelees, jos sinä olet ahkera pyytämään, rukoilemaan ja huutamaan Jeesuksen perään. Mutta jos sinä omanvanhurskauden tähden lasket sinuas pohjaan ja ajattelet: *”Tulkoon nyt Vanhin vetämään minua ylös, jos Hän minusta huolii”*, silloin sinä vissimmästi vajoat pohjaan, ja siellä sinä hukut. Mutta niin kauan kuin pää on ylhäällä, pitää sinun huutaman ja kolkuttaman, sillä Vapahtaja tahtoo kuitenkin sinua auttaa, vaikka Hän välistä tekee itsensä mykäksi, ei vastaa mitään.

Ei ole vielä kyllä siinä, että tämä vaimo sai huutaa Jeesuksen perään ilman vastauksetta, mutta vielä suuremman koettelemuksen alle tuli hänen uskonsa, koska Jeesus viimein vastais aivan kovilla sanoilla: *”Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.”* Ei ole Vapahtaja koskaan heittänyt niin kovat sanat yhdelle murheelliselle ja hädässä olevaiselle sielulle. Mutta tälle vaimolle Hän heitti niin kovat sanat, että se näytti niin kuin olis Hän tahtonut ajaa häntä pois tykönsä. Ja moni muu olis kyllä palttunut siitä kovasta sanasta ja langennut epäilykseen ajatellen, ettei Vapahtaja enää minusta huoli, koska Hän vastaa niin kovilla sanoilla.

Mutta tällä vaimolla oli semmoinen usko, joka kesti. Vapahtaja tahtoi ainoastans koetella hänen uskonsa. Mutta olisitkopa opetuslapset saattaneet ryöstää hänen uskonsa, jos he olisit saaneet häntä lykätä niin kuin heidän halunsa oli? Minä luulen, että hän olis tullut kahta kiivaammaksi huutamaan, rukoilemaan ja pyytämään apua Vapahtajalta.

Tähän kuuluvat myös Paavalin sanat: *”Minä tiedän, kenenkä päälle minä uskon, ja olen vahva siitä, ettei elämä eikä kuolema, eikä enkelit eikä vallat eikä väkevyydet saata minua eroittaa siitä rakkaudesta, joka Jeesuksessa Kristuksessa on.”* Mutta tässä paikassa tulee iso riita elävän ja kuolleen uskon välillä.

Sillä Paavalin usko oli ilman epäilemättä elävä ja niin vahva, ettei kukaan saattanut hänen uskonsa ryöstää. Mutta Pietarin usko oli myös olevanansa niin vahva ennen lankeemusta, että hän aikoi mennä kuolemaan Vapahtajan kanssa. Mutta kiusauksen aikana tuli Pietarin usko niin heikoksi, että hän rupeis vannomaan ja sadattelemaan itsensä.

Se oli merkillinen, että ylimmäisen papin palvelijat pilaisit Pietarin kristillisyyttä, vaikka hän vähäisen ennen oli olevanansa yksi suuri uskon sankari. Mutta Kananean vaimon usko oli niin suuri, ettei itse Vapahtajakaan jaksanut hänen uskonsa särkeä. Koska hän kuuli, mitä tämä vaimo vastasi, täytyi hänen antaa hänelle todistuksen: *"O vaimo, suuri on sinun uskos! Tapahtukoon sinulle niin kuin sinä tahdot!"* Nyt pitäisit kaikki murheelliset, katuvaiset ja hengellisesti vaivaiset ottaman itsellensä yhden lohdullisen ja ylösrakentavaisen * esimerkin tästä Kananean vaimosta. Kaikki murheelliset vanhemmat, joiden lapsia vielä vaivaa perkele, pitäisivät huutaa ja huoata: *"Jeesus, Daavidin Poika, armahda meitä!"* Kaikki tämän vaimon kaltaiset armonpenikat pitäisivät tyytymän armon muruihin, jotka putoavat Jeesuksen pöydältä.

Tämä murheellinen vaimo oli tyytyväinen armon muruihin. Hän oli niin kuin armon penikka tyytyväinen, vaikka hänelle annettiin ensiksi luita, ei hän lakannut kuitenkaan huutamasta eikä rukoilemasta, vaikka hän sai kovat sanat vasta ukseksi. Hän tunsi itsensä

mahdottomaksi tulemaan Vapahtajan armoon osalliseksi. Hän tunnusti, ettei hän ole parempi kuin koira muitten kristittyjen suhteen. Vaan tämä armon penikka ei vielä lakannut vinkumasta, vaikka hän sai kuulla niin kovat sanat vastaukseksi. Hänen uskonsa oli niin suuri, ettei hän lakannut rukoilemasta, vaikka itse Vapahtaja rupesi häntä ajamaan pois vertauksellaan.

Ja minä olen vakuutettu, että jos kaikki hädässä olevat olisivat niin kiivaat kuin tämä vaimo huutamaan ja kolkuttamaan taivaan ovelle, niin varmaankin se aukenisi heille. Vaan useimmat on omavanhurskaus niin alas painanut, etteivät he jaksaa huutaa niin kovin, vaikka suuri hätä on, ja muutamat ovat niin laiskat pyytämään ja rukoilemaan, ja sen tähden heitä ahdistetaan pois. Eivät kaikki tahdo koirana ja armon penikkana olla, eivätkä kaikki tahdo olla tyytyväisiä armon muruihin.

Katsokaat nyt, te katuvaiset sielut, kuinka tämä vaimo aikoi olla tyytyväinen aivan muruihin, mutta te tahdotte syödä lasten leipää! Olkaat nyt tekin tyytyväiset muruihin, niin toiste antaa Herra teille kokonaisen leivän, kun te tulette siihen maahan, jossa voita ja hunajaa on, ja odottakaa kärsivällisyydellä pöydän alla siihen asti, kuin teille annetaan. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / *merkistä loppuun käsikirjoituksesta kadoksissa. Täydennetty III-postillan mukaan.

Kananean vaimo huusi: Herra, Daavidin Poika! Armahda minun päälleni, minun tyttäreni vaivataan hirmuisesti perkeleeltä!

Me kuulemma näistä sanoista, että Kananean vaimon tytär vaivattiin hirmuisesti perkeleeltä. Ja monta muuta ihmistä vaivattiin perkeleeltä Vapahtajan aikana, mutta ei ole yksikään Raamatun selittäjä freistannut selittää, mikä se mahtaa olla, koska ihminen vaivataan perkeleeltä, eli millä lailla ihminen tässä armon ajassa saattaa tulla vaivatuksi perkeleeltä. Muutamat maailman viisaat sanovat, ettei sitä perkelettä olekaan. Ja useimmat piispat, papit ja raamatunselittäjät ovat siinä uskossa, ettei perkele enää vaivaa ketään. Jos perkele on Vapahtajan aikana vaivannut muutampia ihmisiä, niin se on [olul] silloin se. Mutta ei nyt enää perkele vaivaa ketään. Ja kohta kaikki suruttomat, joiden tunto ei ole koskaan herännyt, ne sanovat: *"Ei meillä ole perkeleen kanssa mitään tekemistä."*

Ja kyllä se on tosi, ettei perkele vaivaa niitä, jotka häntä uskollisesti palvelevat. Mutta niitä hän vaivaa hirmuisesti, jotka heräävät ja Jumalan armon kautta hänestä luopuvat. Siinä tilassa oli se Kananean vaimon tytär, joka vaivattiin hirmuisesti perkeleeltä. Hän oli herännyt Vapahtajan saarnaamisesta. Ne hirmuiset huoruuden ja varkauden synnit olit tulleet tunnon päälle. Omanvanhurskauden perkele, joka usein heränneitä vaivaa, oli sille tyttärelle suuttunut, tietäen hänellä vähän aikaa olevan. Omanvanhurskauden perkele tunsu luonnossans, että hänen täytyy nyt pian lähteä ulos siitä lämpimästä majasta, koska Jumalan Poika oli niin liki. Perkele otti kaikki voimansa avuksi vaivataksensa sitä tytärtä ennen kuin hän ulos läksi.

Niin teki perkele muidenki kanssa, jotka tulit liki Jeesuksen persoonaa. Hän freistais niitä oikein vaivata ennen kuin hän ulos meni, sillä riettaalle tulee oikein ikävä, koska hänen täytyy ulos mennä siitä majasta, kussa hän on niin monta ajastaikaa asunut. Koska

nimittäin rietas henki lähtee ihmisestä, vaeltaa hän karkeita paikkoja, etsii lepoa ja ei löydä. Ja muutampi rietas henki, jonka nimi oli Legio, rukoilee Jumalan Poikaa, että hän sais mennä sikalaumaan, koska hänen täytyy ulos lähteä ihmisestä. Se tapahtuu vielä nytkin, koska rietas henki on Jumalan voiman kautta ulos lähtenyt kristittyin sydäimestä, että rietas on mennyt hengelliseen sikalaumaan ja hän ajaa heitä hirmuisella faartilalla pohjattomuuteen.

Eipä nyt ole täällä kukaan, joka vaivataan perkeleeltä. Se näyttää nyt niin kuin kaikki suruttomat olisit sovinnossa perkeleen kanssa. Ja mitäpä ne ovat muuta kuin sovinnossa hänen kanssansa, jotka häntä uskollisesti palvelevat ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Jotka juovat, kiroovat, varastavat ja huoraavat, net on ilman epäilemättä sovinnossa riettaan kanssa. Samaten myös armonvarkaat ja omanvanhurskauden palvelijat, jotka ovat ulkopuolta heidän elämästän vähäisen parannelleet, mutta sisältä ovat raatelevaiset sudet. Ei rietas henki semmoisia vaivaa, jotka häntä sydämellä ja mielellä palvelevat, vaikka ulkonaiset jäsenet ei ole annetut saatanan haltuun. Tässä on paljon niitä, jotka ovat sen suuren juopumuksen heittäneet pois, mutta pikku piiskainen on luvallinen ja punssiglasi. Niiden jäsenet ovat vielä saatanan hallussa. He palvelevat rietasta ei ainoastans sydämellä ja mielellä, mutta myös jäsenillä. Ja Paavali sanoo: *"Älkäänt antako kuolevaisia jäsenitä synnin palvelukseen."*

On niitäkin, jotka ei vihti julkisesti varastaa, mutta ottavat suuren voiton vaivastans ja kalustans, koska he pääsevät saamaan. Ei niitäkään rietas vaivaa, sillä he palvelevat häntä sydämellä ja mielellä ja vielä ruumiin jäsenillä. On niitäkin, jotka ei vihti julkisesti huorata, mutta koreus on luvallinen. Ei rietas niitä vaivaa.

Sanalla sanottu: koska vihollinen saapi jonkun paikan sielusta ja ruumiista hallita, niin hän lakkaa vaivaamasta. Mutta jos omatunto herää ja Jumalan Poika tulee niin liki, että Hänen sanansa rupeaa heränneitten sydämessä vaikuttamaan ja eläväksi tulemaan, silloin tulee riettaalle hätä. Silloin alkaa hän heränneitä vaivaamaan ja sydäntä raatamaan, sillä hän tietää hänellensä vähän aikaa olevan, että täytyy paeta pois majastansa ja ruveta karkeita paikkoja vaeltamaan, kussa hän etsii lepoa eikä löydä.

Niin oli nyt asia Kananean vaimon tyttären kanssa. Tytär oli herännyt Jeesuksen saarnaamisesta. Huoruuden ja varkauden synnit olit tulleet tunnon päälle. Omanvanhurskaiden perkele rupeis häntä hirmuisesti vaivaamaan ja hän vieritteli omantunnon vaivassa. Tämän tyttären valittaminen ja vaikeroitseminen omantunnon vaivassa teki äitin sydämelle pahaa, ja sen tähden tuli hän huutamaan: *”Herra, Daavidin Poika, armahda minun päälleni! Minun tyttäreni vaivataan hirmuisesti perkeleeltä.”* Kristityt saisit nyt ruveta huutamaan Jeesuksen perään, että Hän armahtais kaikkia niitä tyttäriä, jotka vaivataan perkeleeltä. Ja meidän toivomme on, [että] Jumalan Poika armahtaa heitä pian ja ajaa perkeleen ulos.

Mutta net raukat, jotka ei tunne, että perkele heitä vaivaa, sen tähden, että heidän tuntonsa ei ole herännyt. Niitten edestä pitäis kristittyin rukoileman, että perkele alkais kaikkia suruttomia vaivaamaan, että he rupeisit omantunnon vaivassa huutamaan ja vaikeroitsemaan, niin kuin [on] kirjoitettu, että rietas huusi ihmisen suun kautta: *”Oletkos tullut meitä vaivaamaan ennen aikaa, sinä Ylimmäisen Poika?”* Rukoilkaat kaikki katuvaiset ja uskovaiset, että kaikille perkeleille tulis niin suuri hätä, että he rupeaisit huutamaan näitten ihmisten suun kautta, jotka tässä huoneessa istuvat kuurona ja mykkänä. Kuule Daavidin Poika murheellisten, katuvaisten ja uskovaisten huokaus. [Isä meidän jne.]

EVANKELIUMI: MATT. 15: 21–28

21 Ja Jesus läksi sieltä ja poikkesi Tyron ja Sidonin maan ääriin.

22 Ja katso, Kanaanean vaimo, joka niistä maan ääristä oli tullut, huusi häntä, sanoen: Herra, Davidin poika, armahda minua: minun tyttäreni vaivataan hirmuisesti perkeleeltä.

23 Mutta ei hän sanaakaan häntä vastannut. Niin hänen opetuslapsensa tulivat ja rukoilivat häntä, sanoen: eroita häntä sinustas; sillä hän huutaa meidän jälkeemme.

24 Niin hän vastaten sanoi: en ole minä lähetetty, vaan kadotettu in lammasten tykö Israelin huoneesta.

25 Mutta se tuli ja kumarsi häntä, sanoen: Herra, auta minua.

26 Niin hän vastaten sanoi: ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.

27 Niin se vastasi: totta Herra, syövät kuitenkin penikatkin niistä muruista, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat.

28 Silloin Jesus vastaten sanoi hänelle: oi vaimo, suuri on sinun uskos, tapahtukoon sinulle niinkuin sinä tahdot. Ja hänen tyttärensä tuli sillä hetkellä terveeksi.

Me kuulimme nyt ylös luetusta evankeliumista, että Kananean vaimo huusi Vapahtajan perään, että hänen tyttärensä vaivataan hirmuisesti perkeleeltä, ja että opetuslapset rukoilivat Jeesusta: *”Eroita häntä pois tyköös, sillä hän huutaa meidän jälkeemme.”* Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman:

Ensiksi: **Minkä tähden tällä ajalla harvat vaivataan perkeleeltä.**

Toiseksi: **Minkä tähden niin harvat tällä ajalla huutavat Jeesuksen perään.**

Kolmanneksi: **Minkä tähden muutamat ei vihti kuulla niitä, jotka huutavat Jeesuksen perään.**

Että Herra sanan kanssa lainais meille oikian ymmärryksen, sitä rukoilemme, kuule meitä, laupias Herra Jumala.

Ensiksi: **Minkä tähden niin harvat tällä ajalla vaivataan perkeleeltä?** Me kuulemme monessa evankeliumissa, että moni Vapahtajan aikana vaivattiin perkeleeltä. Miksis perkele tällä ajalla ei vaivaa ketään? Onkos nyt kaikilta suruttomiltakin kaikki perkeleet ulos ajetut? Minä katson siksi, ettei ole vielä monelta perkeleet ulos ajetut. Ja niidenkin sydämiin, joista perkele oli kerran ulos ajettu, on seitsemän pahempaa perkelettä sisälle mennyt. Ja se tulee siitä, ettei vaikuta enää Jumalan sana heräyksen, ei umpisuruttomissa eikä pois langenneissa, sillä he ovat niin kuin Johanneksen ja Vapahtajan aikana paatuneet, ettei Jumalan sana pääse sydämeen vaikuttamaan heräystä.

Jos ihmiset ei olis niin paatuneet, kyllä sana vaikuttais vielä heräyksen. Kyllä heräyksen kautta kaikki perkeleet rupeisit huutamaan ihmisten suun kautta, jos omatunto pääsis heräämään. Kyllä tulis riettaalle hätä. Kyllä huutaisit ihmiset Jeesuksen perään ja kyllä menisit taas muutamit perkeleet sikalaumaan, ja muutamit menisit vaeltamaan karkeita paikkoja. Mutta nyt ei ole rietas monelle suuttunut, sillä kaikki suruttomat, kaikki armonvargaat, kaikki omanvanhurskauden palvelijat ja kaikki armosta pois langenneet ovat nyt sovinnossa perkeleen kanssa ja palvelevat häntä uskollisesti.

Mutta silloin, koska kuolema tulee, nousevat kaikki perkeleet luolastansa ja alkavat kuolevaisia vaivaamaan. Mutta silloin taitaa olla Jumalan Poika kaukana, ettei silmä näe eikä korva kuule Häntä, koska paras armon aika on sivuitse mennyt, ja ei ole sokiat raukat huutaneet, koska Jeesus Nasareenus sivuitse meni.

Minä olen paljon ajatellut ja tutkinut, minkä tähden niin harvat tällä ajalla vaivataan perkeleeltä ja minkä tähden niin harvat huutavat Jeesuksen perään. Mutta en ole löytänyt

muuta syytä kuin [että] Jumalan Henki on väsynyt nuhtelemasta maailmaa kristittyin kautta, ja suruttomat ovat paatuneet Jumalan sanan kuulemisesta, niin kuin juutalaiset paaduit Johanneksen ja Vapahtajan tuomitsemisesta. Ei laki vaikuttanut heräyksen, ei evankeliumi vaikuttanut uskon, ei Johanneksen kovat uhkaukset vaikuttaneet pelvon, ja jos ne olisit uskoneet, mitä heille sanottiin, että loppu tulee, hävitys tulee, niin he olisit tyhjä pelvon tähden tehneet parannusta.

Mutta ei he uskoneet yhtään sanaa Johanneksen ja Vapahtajan saarnasta, koska he ennustit loppua koko valtakunnalle. Mutta yhtä hyvin oli niillä niin vahva usko Jumalan päälle, että Jumala ei paiskaa heitä helvettiin, että Messias tulee heitä auttamaan. Miksei tullut Messias paatuneita auttamaan? Ja niin se on vielä nytkin. Suruttomilla on usko niin kuin pahta, että het tulevat autuaaksi, ja kristityt menevät helvettiin. Suruttomat panevat nyt kristityille synnit tunnon päälle, jotka ovat heitä paaduttaneet. Ottavatkos nyt kristityt sen synnin päällensä, että het ovat suruttomia paaduttaneet? Minä luulen, että kristityt saavat ottaa sen synnin päällensä, että ovat ylöns vähän paaduttaneet suruttomia, sillä nyt makaavat kaikki perkeleet rauhassa suruttomain sydämessä. Ei nyt kuulu enää kukaan valittavan, että perkele häntä vaivaa.

Heräyksen alussa olit kristityt kiivaat haukkumaan ja tuomitsemaan suruttomia. Silloin tulit kaikki perkeleet rauhattomaksi ja rupeisit muutampia hirmuisesti vaivaamaan. Mutta nyt ei perkele enää vaivaa ketään. Ja mistäs se tulee? Joo, siitä se tulee, että kaikki perkeleet saavat nyt olla rauhassa.

Se on nähty jo Vapahtajan aikana, että perkeleet rupeisit muutampia ihmisiä vaivaamaan, ja ne, jotka näin vaivattiin perkeleeltä, ne rupeisit huutamaan Vapahtajan perään, ja ne tulit pelastetuksi perkeleen vallan alta, ja net tulit kristityksi. Esimerkiksi Maria Magdaleena, jonka sydäimestä Jeesus oli

seitsemän perkelettä ulos ajanut, ja Kanaan vaimon tytär, jota perkele rupeis hirmuisesti vaivaamaan, koska omatunto heräis Jumalan sanan kautta, jonka hän kuuli Kristuksen suun kautta. Se sama tytär tuli myös pelastetuksi perkeleen vallan alta. Ja niin pitäis nyt tapahtuman kaikille, jotka tahtovat pelastetuksi tulla. Heidän pitäis heräämän Jumalan sanan kautta, joka saarnataan kristityiltä, joilla Jumalan Henki on. Sitte alkais perkele heitä vaivaamaan, ja heidän täytyis ruveta omantunnon vaivassa huutamaan: *"Jeesu, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme!"* Mutta ei kuulu nyt vaivatuin huutaminen.

Toiseksi: **[Minkä tähden tällä ajalla niin harvat huutavat Jeesuksen perään?]**

Se tulee siitä, ettei ihmiset herää enää. Ja kuinkapa ne heräävät, koska paatumus on tullut. Jos ne heräisit, kyllä perkele alkais heitä vaivaamaan. Kyllä tulis huuto Jeesuksen perään. Kyllä tulisit perkeleen vallan alta pian pelastetuksi. Kyllä pääsisit iloon. Kyllä loppuis heiltä kuollut usko, ja elävä usko tulis siihen. Mutta kuin ihmiset ei herää, ei perkele suruttomia vaivaa, eikä niinmuodoin ole heillä hätä, minkä tähden heidän pitäis huutaman Jeesuksen perään, eikä niin muodoin tule pelastetuksi perkeleen vallan alta. Tämä on totinen sana.

Kolmanneksi: **Mutta minkä tähden muutama ei kärsi kuulla, että joku ihminen huutaa Jeesuksen perään?** Se tulee siitä, että heillä on itsellä vielä perkele sydämessä. Tuo huutaminen tekee heille pahaa sen tähden, että perkele ei kärsi semmoista huutamista kuulla. Koska yksi sika parkuu kuoleman hädässä, niin toiset kanssa parkuvat. Koska yksi ihminen huutaa omantunnon vaivassa, niin toiset myös huutavat, jotka samassa hädässä ovat. Mutta koska yksi ihminen huutaa Jeesuksen perään, niin suuttuvat kaikki perkeleet, sillä he tietävät heillensä vähän aikaa olevan. Koska sokia raukka huusi: *"Jeesu, Daavidin Poika, armahda minun päälleni",*

silloin kaikki sokiat perkeleet suutuivat sille huutajalle ja toruit häntä vaikenemaan.

Samaten myös opetuslapset, koska tuo vaimo rupeis huutamaan *"Herra, Daavidin Poika"*, suutuivat kaikki perkeleet, jotka vielä olit opetuslasten sydämessä, ja ne perkeleet panit nämät sanat opetuslasten suuhun: *"Eroita häntä pois tyköäs, sillä hän huutaa meidän jälkeemme!"* Muutamat raamatunselittäjät sanovat, että se oli esirukous, että opetuslapset rukoilivat Jeesusta, että Hän auttais tuota vaimoa. Mutta sen sieluntilaisuuden jälkeen, jossa opetuslapset silloin olit, se sana *"eroita häntä pois tyköäs"* ei ole esirukous, mutta lykkääminen. Heidän tarkoituksensa oli, että Jeesus käskis hänen mennä pois huutamasta. Sillä fariseuksen hapatus sopii kyllä kuolleen uskon kanssa. Eikä ollut silloin vielä muuta uskoa opetuslapsilla kuin juuri selvä kuollut usko. Ja me olemme nähneet, että kaikki, joilla on kuollut usko, pahelevat niin kuin fariseukset pahenit lasten huutamisen tähden temppelessä.

Ja nyt kuulevat kaikki suruttomat, kaikki paatuneet, kaikki armonvargaat ja kaikki pois langenneet, he kuulevat, että Kanaan vaimon tytär oli herännyt, että huoruuden ja varkauden ja tottelemattomuuden synnit olit tulleet tunnon päälle, ja sen heräyksen tähden rupeis perkele häntä vaivaamaan. Mutta se tytär tuli myös pelastetuksi perkeleen vallan alta Jeesuksen voiman kautta ja hänen äitinsä esirukouksen kautta. Niin rukoilkaat nyt kaikki suruttomat, että Jumalan Poika herättäis teidän tuntonne, että teille tulis hätä Jeesuksen perään, koska perkele alkaa teitä vaivaamaan, että te häytyisitte huutamaan: *"Jeesu, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme!"* niin Hän ajais ulos perkeleitä teidän sydämestänne, ja te tulisitta pelastetuksi perkeleen vallan alta. Sitte saattaisitta tulla Lutheruksen uskoon. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelmasta / Kansallisarkisto, Helsinki /

Ensimmäisessä Samuelin kirjassa 17. luvussa on ylös kirjoitettu, että Daavid löi filistealaisen, sen suuren julman miehen, Goljatin, joka oli väkevä ja haarniskoitu. Ja Israelin vaimot veisaisit kiitos ja ilovirttä sanoen: "Saul löi tuhannen, mutta Daavidi löi kymmenen tuhatta."

Siitä paikasta me nyt kuulemma, että Daavid, vaikka oli pikkuinen ja viholliselta ylönkatsoottu mies, voitti sen suuren vihollisen, sillä Daavidi sanoi Goljatile: *"Sinä tulet minun tyköni miekalla, keihäällä ja kilvellä, vaan minä tulen sinun tykösi Herran Sebaothin, Israelin sotaväen Jumalan nimeen, jonka sinä pilkanut olet. Tänäpäni antaa Herra sinun minun käsiini, että minä lyön sinun ja otan sinun pääs sinulta pois ja annan filistealaisten sotaväen ruumiin tänäpäni taivaan linnuille ja kedon pedoille. Ja koko tämän seurakunnan pitää ymmärtämän, ettei Herra auta miekan ja keihään kautta, sillä sota on Herran."*

Tässä kuulevat myös kaikki Goljatin uskonveljet, jotka tulevat Israelin Jumalan sotaväkeä pilkkaamaan, luottain niin [kuin] Goljat miekkansa ja keihäänsä päälle, ettei Herra auta semmoisia miehiä, jotka tulevat pilkkaamaan elävän Jumalan sotaväkeä, vaikka kuinka he olisit varustetut puukoilla ja hajoilla ja haarniskoidut, se on, rintarautoilla varustetut.

Daavid uskalsi haukkua ympärileikkaamattomia filistealaisten sotamiestä, ja tämä uhkaus ja haukkuminen tapahtui kuitenkin uskalluksella Jumalaan. Ja kovan lakisaarnan kanssa alkoi myös Johannes Kastaja valmistamaan Herralle Jeesukselle tien ihmisten sydämiin. Niin myös Vapahtaja itse haukkui juutalaisia huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiäksi. Mutta ne, jotka ovat laiskat koirat, ei he voi haukkua. Ja mitäs isäntä tekee semmoisella koiralla, joka ei hauku koskaan? Minä luulen, että mykät koirat hirtetään.

Ne harvat sielut, jotka ovat huomainneet, että talo ei tule ilman koiratta aikaan, rukoilkaan sitä suurta, sitä korkiata ja rikasta talon

Isäntää, että Hän, joka ruokkii sekä koiria että varkaita, koska he tulevat kerjäämään yhden ruokapalaisen Häneltä, auttais minua vaivaista ja armonvarkailta vihattua koiraa, että minä olisin, niin kuin uskollinen talon koira, virkku haukkumaan varkaille, ettei he minun laiskuuteni kautta pääsis varastamaan armon tavaroita sen taivaallisen Isännän puodista, jonka varkauden kautta net sokiak raukat joutuisit kärsimään ijankaikkisen häpiän ja rangaistuksen mustan raution rautaviljoissa.

Mutta myös, jos mahdollinen olis, että minä kelpaisin lammaskoiraksi, koska ylpiät lampaat rupeavat ylön hopusta juoksemaan, hajaantumaa ja laidunta polkemaan ja laihempia puskemaan, että minä saattaisin niitä paimentaa ja koossa pitää siihen asti kuin Ylimmäinen Paimen rupee niitä korjaamaan lammasläättiin, koska aurinko laskee ja ovi kiinni pannaan. Silloin jäävät keiturit ja pukit ulkoiselle puolelle määkymään. Mutta se Suuri Israelin Paimen, joka kokoo karitsat syliinsä ja ruokkii heikkoja rieskalla ja sitoo haavoitetuita ja kantaa eksyneitä olallaan laumansa tykö, virvoittakoon vapisevaisia, nostakoon alaspainetuita, kantakoon väsyneitä, ruokkikoon isovaisia, tuetkoon horjuvaisia, ja sitokoon vertavuotavaisten haavat, ja varjelkoon kaikkia heikkomielisiä suden hampaista. Kuule kaikkien murheellisten ja katuvaisten rukous. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 11: 14–28

14 Ja hän ajoi ulos perkeleen, joka oli mykkä. Ja tapahtui, kuin perkele oli ajettu ulos, niin mykkä puhui ja kansa ihmetteli.

15 Mutta muutamat heistä sanoivat: hän ajaa ulos perkeleitä beelsebubun, perkeliiden päämiehen kautta.

16 Mutta muut kiusasivat häntä ja anoiivat häneltä tunnustähteä taivaasta.

17 Mutta että hän tiesi heidän ajatukseensa, sanoi hän heille: jokainen valtakunta, joka erkanee itsiänsä vastaan, se tulee kylmille, ja huone lankee huoneen päälle.

18 Jos myös saatana on erinnyt itsiänsä vastaan, kuinka hänen valtakuntansa on seisovainen? että te sanotte minun perkeleitä belsebubin kautta ajavan ulos.

19 Mutta jos minä perkeleitä belsebubin kautta ajan ulos, kenenkä kautta teidän poikanne niitä ajavat ulos? Sentähden heidän pitää oleman teidän tuomarinne.

20 Mutta jos minä Jumalan sormella perkeleitä ajan ulos, niin tosin on Jumalan valtakunta teidän tykönnö tullut.

21 Kuin väkevä haarniskoitu kotonsa varjelee, niin hänen omansa ovat rauhassa.

22 Mutta kuin häntä väkevempi tulee ja voittaa hänen, niin hän ottaa pois kaikki hänen sota-aseensa, joihin hän turvasi, ja jakaa hänen saaliinsa,

23 Joka ei ole minun kanssani, se on minua vastaan, ja joka ei minun kanssani kokoo, hän hajoittaa.

24 Kuin rietas henki lähtee ihmisestä, niin hän vaeltaa karkeitä paikkoja, ja etsii lepoa; ja kuin ei hän löydä, niin hän sanoo: minä palajan minun huoneeseni, josta minä läksin.

25 Ja kuin hän tulee, löytää hän sen luudilla lakaistuksi ja kaunistetuksi.

26 Silloin hän menee ja ottaa kanssansa seitsemän muuta häntä pahempaa henkeä, ja kuin he sinne tulevat, asuvat he siellä: ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmiksi kuin ensimmäiset.

27 Ja tapahtui, kuin hän näitä sanoi, korrutti yksi vaimo kansan seasta äänensä ja sanoi: autuas on se kohtu, joka sinun kantanut on, ja ne nisät, joitas imit.

28 Niin hän sanoi: ja tosin, autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja kätkevät sen.

Vapahtaja sanoo tämän päivän pyhässä evankeliumissa: *”Koska väkevä haarniskoitu varjelee kotonsa, niin hänen omansa pysyvät rauhassa. Mutta koska häntä väkevempi tulee, niin Hän ottaa hänen sota-aseensa pois, joihin hän turvais, ja jakaa hänen saaliinsa.”* Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman ja tutkisteleman, **kuinka se väkevä haarniskoitu varjelee kotonsa ja kuinka se väkevempi voittaa hänen ja jakaa hänen saalistansa.**

Ensimmäinen tutkistelemus osoittaa, kuinka se väkevä haarniskoitu varjelee kotonsa.

Toinen tutkistelemus osoittaa, kuinka se väkevempi ottaa hänen sota-aseensa pois ja jakaa hänen saalistansa.

Antakoon Jumala armonsa ja siunauksensa tähän suureen hengelliseen sotaan, joka nyt on aljettu sen väkevän haarniskoidun ja sen väkevemmän Sotasankarin välillä, että se väkevä haarniskoitu jo tänä päivänä sais ison haavan ja että se väkevempi pian voittais häntä ja jakais hänen saalistansa.

Ensimmäinen tutkistelemus osoittaa, kuinka se väkevä haarniskoitu varjelee kotonsa ja kuinka hänen omansa pysyvät rauhassa niin kauan kuin he saavat olla rauhassa eli siihen asti, kuin se väkevempi tulee. Mutta meidän täytyy ensinnä selittää niille, jotka ovat sen väkevän haarniskoidun palveluksessa, että tämä väkevä haarniskoitu, josta Vapahtaja puhuu, ei ole muu kuin maailman ruhtinas, eli se vanha lohikäärme, joka nyt on pääsnyt irti maailmassa, ja on astunut alas maan päälle, pitäin suurta vihaa tietäen hänellensä vähän aikaa olevan. Hän on nyt saanut niin suuren vallan maailmassa, että hänen alamaisensa tappavat toinen toisensa niin kuin Raamatussa on ennustettu. Ja jos ei tule joku muutos maailmassa, niin se pian hajoo, ja maailman loppu tulee.

Ja ne sota-aseet, joiden päälle maailman ruhtinas luottaa, on ensiksi hengellinen pimeys, kristillisyyden puutos kaikissa säädöissä, ja toiseksi se luonnollinen ylpeys eli lihallinen vapaus, jota kaikki perkeleen alamaiset tahtovat itsellensä. Ja tämä luonnollinen ylpeys tekee niin paljon, ettei ihmiset enää ole esivallalle alamaiset, vaan itse kukin tahtoo herrana olla ja oman lakinsa jälkeen elää. Ja koska esivalta tahtoo heidän itsevaltaisuutensa estää, tekevät he kapinata esivaltaa kohtaan, niin että herrat käyvät kuninkaan päälle, talonpojat herrain päälle, palvelijat isännän päälle, ja lapset vanhempain päälle. Ja koska net ei saa elää heidän pahan tahtonsa jälkeen, panee vihollinen heitä tappamaan toinen toisensa, niin että herrat tappavat kuninkaita ja keisaria, talonpojat tappavat herroja, palvelijat tappavat talonpoikia, ja lapset tappavat vanhempiansa, ja joka väkevämpi on, se tappaa heikompia. Ja sillä tavalla saapi se väkevä haarniskoitu, joka alusta oli miestappaja, hän pääsee makkaroita tekemään ja nuoleskelemaan ihmisen verta.

Niin tekee hän niissä valtakunnissa, kussa kaikki kristillisuus on pois juuritettu, eli kussa kristillisuus on muuttunut taikaukseksi eli ulkokullaisuudeksi ja taikaukseksi. Niissä paikoissa taas, kussa joku kristillisyyden kipinä on syttynyt, yllyttää maailman ruhtinas palvelijoitansa vihaamaan kristityitä. Hän yllyttää palvelijoitansa kantamaan kristittyin päälle, että he ovat yksi kirottu joukko, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Maailman ruhtinas yllyttää palvelijoitansa puukolla slahtaamaan kristityitä, haloilla pieksämään, nyrkillä eli sauvalla lyömään, että hän silläkään tavalla pääsisi makkaroita tekemään ja imaisemaan kristittyin verta, sillä me tiedämme, että kristittyin veri on erinomaisen makea koirankuonolaisen suussa ja kristittyin liha on hänelle makea syödä.

Niin tekee se väkevä haarniskoitu maailman ruhtinas, joka nyt on saanut koko maailman

allensa. Ja ne sota-aseet, joitten päälle hän täällä luottaa, ovat koreus ja prameus, juopumus ja huoruus, paloviina ja viinakauppa. Koska nimittäin maailmanlapset eivät saa omantunnon rauhaa kristityiltä, jotka manaavat oikeaan katumukseen ja parannukseen ennen kuin kuolema ja tuomio tulee, silloin nostaa vihollinen semmoisen vihan palvelijainsa sydämissä, että he rupeavat kiroamaan ja pilkkaamaan kristityitä. Ja kun he pilkkaamisella, kiroamisella ja hengellisellä vihalla eivät voita mitään, niin rupeavat he siitä harmista juomaan paloviinaa, että he silläkään tavalla saattaisivat kuolettua omantunnon kalvamisen. Mutta jota enemmän he juovat ja vihastuvat, sen syvempään helvetiin he vajoavat.

Se väkevä haarniskoitu on valitettavasti varjellut kotonsa tähän päivään asti ja hänen omansa ovat pysyneet rauhassa, nimittäin juopumuksessa, kirouksessa ja tappelussa, koreudessa, haureudessa ja hekumassa. Erinomattain pysyvät hänen omansa rauhassa, koska heillä on ollut se usko tähän asti, että ulkonainen siveys ja ulkokullaisuus eli kuollut usko pelastavat heitä helvetin kadotuksesta, vaikka he elävät niin kuin luontokappaleet ja kuolevat niin kuin luontokappaleet. Kyllä sillä tavalla pysyvät riettaan omat rauhassa, koska he saavat olla niin rauhassa, ettei yksikään vaivaa heitä parannuksen huudolla, eikä yksikään tee heille omantunnon rauhattomuutta, että he rupeaisivat tuntemaan, missä huonossa ja viheliäisessä tilassa he ovat.

Kyllä vissimmästi riettaan omat ovat rauhassa, koska he makaavat siveyden peiton alla ja luulevat, että he ovat siveästi eläneet, koska he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja viinakauppaa pitävät, ja väerrydellä voittavat, ja vielä sittenkin käyvät riipillä niin kuin mitkä murheelliset ja katuvaiset syntiset. He käyvät siellä varastamassa armoa, että he saattaisivat oikein rohkeasti pilkata sitä kaikkein pyhintä. Sillä koska rietas on uskottanut heitä, että se ulkonainen

jumalanpalvelus ja ripilläkäyminen ovat jo itsestensä ansaitsevaiset, vaikka heidän koetoelämänsä olis kuinka ryöttä ja kelvoton, kyllä vissimmästi vihollinen sillä ulkokullaisuudella nukuttaa heidän omantuntonsa ja viepi heitä juuri kauniisti helvettiin. Rietas on vielä sen kuolleen uskon kautta kääntänyt heidän silmänsä nurin, niin että he lukevat kaikki hengelliset kirjat nurin, ja sillä tavalla pettävät itsensä.

Nämät ovat siis ne parhaat sota-aseet, joihin se väkevä haarniskoitu tällä ajalla luottaa, nimittäin luonnollinen siveys ja kuollut usko. Ja nämät ovat vielä niin sekoitetut luonnollisen ihmisen pääkallossa, että mitä siveydestä puuttuu, se paikataan armolla, jota suruttomat ja katumattomat omistavat itsellensä ilman vähintäkään katumuksen ja parannuksen merkkiä.

Toinen tutkisteleminen: **mutta koska väkevempi tulee, niin Hän ottaa ne sotaaseet pois, joihin se väkevä haarniskoitu turvais.** Tähän asti ovat kyllä hänen omansa pysyneet rauhassa niin kauan kuin hänellä olit ne sota-aseet, joihin hän turvais, nimittäin ne sota-aseet, joista me äsken puhuimme, se on, luonnollinen siveys ja kuollut usko. Mutta nyt tulee se väkevempi ryöstämään nämät sota-aseet pois. Vaikka maailman ruhtinas on niin haarniskoitu kuin se suuri Goljat, jolla oli vaskesta paita, vaskesta kilpi, vaskesta lakki, vaskesta sukat, yhtä hyvin oli yksi paikka ruumiista auki, ja siihen paikkaan, nimittäin pääkalloon, mittais Daavidi, ja osais kanssa juuri somalle paikalle.

Mutta kenenkä voimalla rupeis Daavidi sotiin sen hirmuisen Goljatin kanssa? Ei suinkaan hän voittanut Goljatia omalla voimalla. Mutta hän tuli Israelin Jumalan voimalla, sen Väkevämmän Sankarin, joka heikkoja väkeväksi tekee. Vaikka nimittäin se väkevempi, josta tämän päivän evankeliumissa puhutaan, on itse Vapahtaja, joka viattomalla piinallansa ja kuolemallansa on maahan kaatanut sitä haarniskoitua maailman ruhtinasta,

ja jakanut hänen saalistansa, on hän kuitenkin heikkoin välikappalten kautta, sekä ennen, että jälkeen sotinut maailman joukkoa vastaan, joka on tahtonut hävittää ja tyhjäksi tehdä Hänen verensä voiman. Mutta Jumala on heikoissa väkevä, ja heikot tulevat Hänen kauttansa väkeväksi. Minä tiedän, että se väkevä haarniskoitu maailman ruhtinas ja helvetin musta rautio on takonut palvelijoihensa rautarintoja, ettei se hengellinen miekka pysty varsin heihin, vaikka panis sen juuri rintaa kohti.

Mutta Daavidi, vaikka hän on ylönkatsottava mies, on ennen jo harjaintunut kiviä vatkaamaan pilkkaan. Jos hän nyt tulee uskalluksella Jumalaan, voipi hän vielä osata Goljatin pääkalloon, joka ei ole vaskella eikä raudalla varustettu, sillä vaikka hänellä on vihollisen rautalakki päässä, ei otsa ole sillä peitetty. Minä luulen, että Daavidi, vaikka on pikkuihin miehen Goljatin suhteen, minä luulen, että hänen pitää voittaman sen suuren ja hirmuisen vihollisen, joka on jo monta päivää pilkannut elävän Jumalan seurakuntaa, vaikka vihollinen nyt ensinnä pilkkaa sen ylönkatsottun miehen, joka tulee ainoastans Mooseksen sauvalla. Vihollinen uhkaa ensinnä ja sanoo: *”Tulepas tänne, minun pitää antaman sinun lihasti taivaan linnuille ruuaksi.”* Kuitenkin putoo Goljat maahan, koska Daavid heittää yhden kiven Goljatin pääkalloon.

Se pääkallon paikka on auki juuri otsan kautta. Se on yksi paikka, jota armonvargaat ja luonnosta siveät ihmiset ei ole saattaneet vihollisen rautalakilla niin hyvin peittää. Luonnollinen järki on kyllä olevanansa vahva, mutta ei se ole niin vahva, että se kestää ylönsä kauan, [jos] joku osais sitä kohti viskata muutampia kivikappaleita kahdesta Mooseksen kivitaulusta. Mutta sydän on muutamilla niin haarniskoitu ja niin rintaudalla varustettu, että siihen ei pysty Jumalan kaksiteräinen miekka. Mutta kuoleman miekka se pystyy ja se tekee kuoleman haavat.

Kuitenkin on se meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että Daavidi, se maailmalta ylönkatsottu mies, pitää Jumalan armon kautta tekemän reijän sen ison ja haarniskoidun miehen pääkalloon, ja Israelin sotajoukko pitää voittaman ja Siionin tyttäret

pitää veisaaman voiton virttä Siionin vuorella ja sanoman: *"Saul on lyönyt tuhannen, mutta Daavid löi kymmenentuhatta."* Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: HEBR. 6: 4–6

Sillä se on mahdolloin, että ne, jotka kerran valaistut ovat ja sitä taivaallista lahjaa maistaneet, ja ovat Pyhästä Hengestä osalliseksi tulleet, ja maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevaisen maailman voimaa, jos he lankeavat pois, että he vastauudesta parannukseen uudistettaisiin, jotka toistamiseen itsellensä Jumalan Pojan ristiinnaulitsevat ja pilkkana pitävät.

Nämät sanat ovat yksi kauhistavainen tuomio niille, jotka lankeavat pois kristillisyydestä ja alkavat vastauudesta ristiinnaulitsemaan Vapahtajaa. Paavali sanoo: *”Se on mahdolloin, että he parannukseen uudistettaisiin.”* Nimittäin ne, jotka ovat armon tilassa olleet. Ei he saatakaan enää parannusta tehdä, sillä he paatuvat niin kovin, että he rupeavat pilkkaamaan kristillisyyttä ja Vapahtajaa. Ja sitä heidän täytyy tehdä vastoin tuntoansa, koska rietas henki on saanut niin suuren vallan heidän päällensä, että hän panee heitä vastoin tuntoansa pilkkaamaan ja ristiinnaulitsemaan Jumalan Poikaa.

Koska nimittäin yksi umpisokea ihminen suuttuu kristityille, niin hän tekee sen tyhmyydestä, niin kuin Pietari todistaa Apostolitten Teoissa, koska hän soimais juutalaisia Vapahtajan murhaamisesta: *”Te teitte sen tyhmyydestä.”* Ei heillä ollut parempi tunto eli parempi mieli. Koska he huusit *”ristiinnaulitse”*, niin he luulit tekevänsä oikein. Niin myös yksi surutoin ihminen, joka ei ole vielä koskaan herännyt, koska hän pilkkaa kristillisyyttä, luulee hän tekevänsä oikein; sillä ei hän ole saanut vielä sitä ylösvalaistusta Pyhäältä Hengeltä, että se on yksi suuri ja kauhistavainen synty pilkata kristillisyyttä.

Mutta koska yksi paatunut ihminen, joka ei ole ainoastansa kerran herännyt, vaan myös armoon tullut, ja sitte jälkeen langennut paatumukseen, koska semmoinen ihminen alkaa vastauudesta ristiinnaulitsemaan Vapahtajaa ja pilkkaamaan kristillisyyttä, silloin hän tekee tuntoansa vastaan ehdollista syntiä. Sillä hän on tuntenut tulevaisen maailman voimaa. Hän on tullut osalliseksi Pyhästä Hengestä. Hän on maistanut sitä hyvää sanaa. Hän tietää siis, että kristillisyyks on

oikea, mutta yhtä hyvin panee rietas häntä sotimaan vastaan ja pilkkaamaan kristillisyyttä. Tämä on nyt se kauhistavainen synty, joka kutsutaan synniksi Pyhää Henkeä vastaan. Mutta ei umpisokea ihminen saata vielä tehdä syntiä Pyhää Henkeä vastaan. Ei semmoinen ihminen tiedä Pyhästä Hengestä mitään. Hän ei ole vielä tullut osalliseksi Pyhän Hengen vaikutuksista. Koska semmoinen pilkkaa kristillisyyttä, niin hän tekee sen sokean ja väärän tunnon jälkeen, kuin hänellä on, sillä ei hänellä ole parempi tieto.

Mutta koska yksi ihminen, joka kerran oli ylösvalaistu, ja on jo armoa tuntenut, lankeaa takaisin paatumukseen, niin hän tekee syntiä Pyhää Henkeä vastaan, jos hän alkaa kristillisyyttä pilkkaamaan. Ja me kuulemme Vapahtajan omasta suusta, että synty Pyhää Henkeä vastaan ei tule anteeksi annetuksi, ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa.

Tähän paikkaan kuuluvat siis Paavalin edellään mainitut sanat, jotka löytyvät kirjoitettuna Hebr. 6: 4 9. Että senkaltainen sielun tilaisuus, joka tässä paikassa on ulospantu, on täydellinen paatumus, siitä olemme me täydellisesti vakuutetut. Ja semmoiset paatuneet henget ovat myös näyttäneet haamunsa kristittyin seassa. Nimittäin senkaltaiset paatuneet, jotka olit kerran armoitetut.

Mutta löytyvät myös semmoiset paatuneet, joiden tunto on kerran herännyt, mutta ei sinne asti, että he olisit armoitetuiksi tulleet. Semmoiset saattavat myös paatua, koska he lankeavat takaisin suruttomuuteen ja alkavat toistamiseen ristiinnaulitsemaan Vapahtajaa ja pilkkaamaan kristillisyyttä. Senkaltaiset tekevät myös tuntoansa vastaan, ja siinä samassa tekevät he syntiä Pyhää Henkeä

vastaan, sillä ne olit myös saaneet oikean ylösvaistuksen Pyhältä Hengeltä, mutta ei he ole sen tiedon eli sen tunnon ja ymmärryksen jälkeen tehneet, koska he panevat entisiä koettelemuksiansa riettaan hengen vaikutukseksi, vaikka he tietävät hyvin, että se oli Pyhä Henki, joka oli heissä hyvän työn alkanut.

Mutta yksi surutoin ihminen saattaa myös langeta paatumukseen, ja siinä paatumuksessa tekee hän syntiä Pyhää Henkeä vastaan, koska hän puhuu ja tekee tuntoansa vastaan, vaikka tunto kieltää. Niin kuin esimerkiksi fariseukset, jotka tuntoansa vastaan sanoit Vapahtajan ulosajavan perkeleitä Belsebubin voimalla. Vaikka heidän tuntosansa ei ollut koskaan herännyt, oli heillä kuitenkin se tunnon todistus, että Vapahtaja tekee sen Jumalan voimalla.

Mutta heillä oli hengellinen viha sydämessä Vapahtajaa kohtaan. Ja tämä vihan perkele panee heitä omaa tuntoa vastaan pilkkaamaan Pyhän Hengen vaikutuksia. Tämä oli siis yksi luonnollinen paatumus. Ja paatumus, olkoon armoitettu, eli heränneitten, taikka suruttomain paatumus, tulee kuitenkin synniksi Pyhää Henkeä vastaan, koska se puhkeaa ulos tuntoa vastaan sen kaltaisiin kauhistavaisiin sanoihin ja töihin, että se kuin on Pyhän Hengen vaikutus, selitetään riettaan hengen vaikutukseksi.

Silloin on ihminen jo paatunut, koska hän vihan tähden eli kateuden tähden puhuu tuntoansa vastaan. Eikä se ihminen ole kaukana paatumuksesta, joka ahneuden tähden eli maallisen voiton tähden tekee jotaki tuntoansa vastaan, niin kuin Juudas Iskariot. Mutta ei Pietari ollut silloin paatumuksessa, koska hän pelvon tähden kielsi vastoin tuntoansa, ettei hän tunne Jeesusta. Eikä Daavidikaan ollut paatumuksessa, koska hän lankeis armon tilasta ehdollisen synnin kautta. Omantunto oli nimittäin nukkumassa silloin, ja tämä nukkunut omantunto pani synnin luvalliseksi. Mutta kuinka raskas katumus tuli

hänelle tämän lankeemuksen jälkeen, se nähdään hänen katumusvirsistänsä. Ei tarvitse yhdenkään kristityn ottaa Daavidista esimerkkiä synnin teossa, mutta Daavidin katumus sopii kyllä kaikille katuvaisille esimerkiksi.

Ja jos yksi ihminen olis herännyt laista, ja muutaman ajan seisonut lain alla, ja sittemätäne siinä Pyhän Hengen verkossa, niin että hän menee takaisin suruttomuuteen. Se ihminen ei ole vielä paatunut, jos hän taas uudesta herää. Mutta raskaammaksi vaan tulee hänelle se jälkimäinen heräys, ja suurempi tulee epäily, koska hän on hyljännyt sen ensimmäisen ennättäväisen armon. Meidän kallis Vapahtajamme osoittaa, kuinka onneton se ihminen on, jonka sydäimestä rietas henki oli kerran lähtenyt. Jos ihminen taas ottaa häntä vastaan, niin sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset.

Rukoilkaat sitä Väkevämpää Sotasankaria, te harvat sielut, joiden sydäimestä rietas henki on ulos lähtenyt sen Suuren Sotasankarin voiman kautta, että Hän seisoi aina ovenvartijana teidän sydämenne oven edessä, ettei se rietas, joka ennen on asunut teidän sydämissänne, pääsis takaisin tulemaan. *”Valvokaat ja rukoilkaat, ettette joutuis kiusauksiin.”*

Voi, kuinka onnettomat te olette nyt ja ijan-kaikkisuudessa, jos vihollinen, joka on kerran ulosajettu teidän sydämeistä, pääsis vielä toisen kerran asumaan siellä. Silloin teidän viimeiset menonne tulisit pahemmaksi kuin ensimmäiset. Mutta ole sinä Väkevä Sotasankari ovenvartijana, joka olet uskovaisten sydämet omalla kalliilla verellä puhdistanut. Ole sinä Suuri Israelin Paimen ovenvartijana, ettei vihollinen pääsis enää tulemaan entiseen huoneeseen. Kuule, sinä Väkevä Sankari, kaikkein murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 11: 14–28

14 Ja hän ajoi ulos perkeleen, joka oli mykkä. Ja tapahtui, kuin perkele oli ajettu ulos, niin mykkä puhui ja kansa ihmetteli.

15 Mutta muutamat heistä sanoivat: hän ajaa ulos perkeleitä beelsebubun, perkeliiden päämiehen kautta.

16 Mutta muut kiusasivat häntä ja anoivat häneltä tunnustähteä taivaasta.

17 Mutta että hän tiesi heidän ajatuksensa, sanoi hän heille: jokainen valtakunta, joka erkanee itsiänsä vastaan, se tulee kylmille, ja huone lankee huoneen päälle.

18 Jos myös saatana on erinnyt itsiänsä vastaan, kuinka hänen valtakuntansa on seisovainen? että te sanotte minun perkeleitä belsebubin kautta ajavan ulos.

19 Mutta jos minä perkeleitä belsebubin kautta ajan ulos, kenenkä kautta teidän poikanne niitä ajavat ulos? Sentähden heidän pitää oleman teidän tuomarinne.

20 Mutta jos minä Jumalan sormella perkeleitä ajan ulos, niin tosin on Jumalan valtakunta teidän tykönnö tullut.

21 Kun väkevä haarniskoitu kotonsa varjelee, niin hänen omansa ovat rauhassa.

22 Mutta kuin häntä väkevämpi tulee ja voittaa hänen, niin hän ottaa pois kaikki hänen sota-aseensa, joihin hän turvasi, ja jakaa hänen saaliinsa,

23 Joka ei ole minun kanssani, se on minua vastaan, ja joka ei minun kanssani kokoo, hän hajoittaa.

24 Kun rietas henki lähtee ihmisestä, niin hän vaeltaa karkeitä paikkoja, ja etsii lepoa; ja kuin ei hän löydä, niin hän sanoo: minä palajan minun huoneeseni, josta minä läksin.

25 Ja kuin hän tulee, löytää hän sen luudilla lakaistuksi ja kaunistetuksi.

26 Silloin hän menee ja ottaa kanssansa seitsemän muuta häntä pahempaa henkeä, ja kuin he sinne tulevat, asuvat he

siellä: ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmiksi kuin ensimmäiset.

27 Ja tapahtui, kuin hän näitä sanoi, korotti yksi vaimo kansan seasta äänensä ja sanoi: autuas on se kohtu, joka sinun kantanut on, ja ne nisät, joitas imit.

28 Niin hän sanoi: ja tosin, autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja kätkevät sen.

Meidän Vapahtajamme osoittaa tämän päivän evankeliumissa, kuinka onnettomaksi se ihminen tulee, jonka sydämeen rietas henki pääsee toisen kerran asumaan, vaikka hän oli kerran ulos lähtenyt. Vapahtaja sanoo, että ”sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset.”

Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä **katselemaan yhden poislangenneen kristityn onnetointia ja surkeata sielun tilaisuutta.**

Varjelkoon se armollinen Herra Jeesus niitä sieluja lankeamasta pois armosta, jotka kerran ovat siihen tilaisuuteen tulleet; ja vahvistakoon niitä heikkoja ja vapisevaisia, ettei vihollinen pääsis heitä seulomaan.

Kaikille heränneille ja armoitetuille sieluille karttamiseksi on Herra sallinut muutampia mennä takaisin suruttomuuteen, ja vielä paatumukseen langeta, niin kuin esimerkiksi se Juudas, joka ahneuden tähden petti Vapahtajan. Me sanomme, että se on tapahtunut Jumalan sallimisesta, että muutamat opetuslapset kauhistuisit, pelkäisit ja surkutelisit sitä onnetointia sielua, joka kerran oli ylösvalaistu ja siihen painavaan virkaan kutsuttu, vaikka se on tietämätöin, oliko hänen tuntuksa koskaan oikein herännyt, koska hän saattoi niin pian langeta pois hänen kutsumisestansa ja ruveta rietasta palvelemaan.

Saattoikopa Juudas sanoa, että muut opetuslapset ovat pilanneet hänen kristillisyytensä armottomalla tuomiolla ja lykkäämisellä? Kyllä se on tosi, että he rupeisit tutkistelemaan keskenänsä, kuka heistä olis niin

hävitöin ja niin kiittämätöin, että hän menis rahan ahneuden tähden semmoista kauppaa tekemään. Mutta kyllä oli saatana jo parhaaksi pilannut hänen kristillisyytensä, ennen kuin se tutkinto tuli. Ja koska saatana oli pilannut hänen kristillisyytensä, kyllä hän saattoi itselleki Vapahtajalle suuttua sen kastetun palan tähden.

Mutta Pietari oli kiivas tutkimaan, että Vapahtajan pettäjä tulis ilmi. Ja Johannes kanssa kysyi salaa Vapahtajalta Pietarin anomuksen jälkeen, kuka se on. Mutta Juudas saattoi vielä silloin ulkokullaisuudella pettää muita opetuslapsia, sillä hän teki kanssa itsensä kristityksi ja rupeis opetuslasten tapoja matkimaan, ettei he silloin saattaneet hänestä mitään päättää. Mutta kyllähän Juudas nyt jälkeen on ilmoittanut itsensä. Ei saattanutkaan Juudas kauan istua opetuslasten seurassa, koska vielä vihan perkele meni häneen sen kastetun palan jälkeen.

Tuossa nyt on muille opetuslapsille yksi kauhistavainen esimerkki, kummoiseksi ihminen tulee, koska rietas henki tulee toisen kerran ihmisen sisälle. Jos Juudas ei olis niin hopusti hirttänyt itseänsä, kyllä hän olis alkanut vihaamaan ja vainoamaan muita opetuslapsia, niin kuin hänen lihalliset veljensä ja neppaimensa nyt tekevät. Emme tiedä sanoa, oliko Juudaan tunto oikein herännyt koskaan, mutta sen me tiedämme, että hän on käynyt Vapahtajan koulua, ja että hän on tuntenut Jumalan ennättäväisen armon. Ettei hän tuntemattomuuden tähden ole langennut takaisin, vaan se on juuri niin kuin Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa on selittänyt: *”Koska rietas henki lähtee ihmisestä jne.”*

Nyt on se rietas henki, joka oli kerran ulos lähtenyt Juudaan Simonin Iskariotin sydäimestä, ottanut seitsemän pahempata henkeä, ja ne on menneet hänen sydämeensä. Ensin meni ahneuden perkele, sitte meni kunnian rietas, ja se pani häntä kieltämään syntiänsä. Sen jälkeen meni vihan perkele

häneen sen kastetun palan jälkeen, ja pani häntä ulosmenemään juuri syövä keskissä. Ei hän malttanut enää odottaa siksi kuin virsi, eli kiitos ruuan jälkeen olis veisattu. Hänelle tuli nimittäin hoppu täyttämään murhatyötänsä.

Niin tekevät myös Juudaan lihalliset veljet ja neppaimet. Ei ne lue mitään, koska he kerkiävät syömästä, vaan varsin kuin he syövät sen viimeisen kastetun palan suuhunsa, nousevat he ylös ja lähtevät ulos. Me olemme monta kertaa nähneet, kuinka Juudaan lihalliset veljet ja neppaimet saavat hopun ulos lähtemään, koska vihan perkele ajaa heitä ulos.

Muutamat kantavat salaista vihaa lähimmäisellensä, eikä viitsi puhua mitään, ennen kuin paloviinan perkele tulee vihan perkeleelle avuksi, sitte vasta he purkavat ulos kaiken vihansa. Siitä arvataan, ettei yksi perkele jaksa niin hopusti ajaa ihmistä työhön, mutta kuin toinen ja kolmas tulee avuksi, sitte vasta tulee hoppu riettaan orjalle. Ei hän malta enää odottaa siksi, kuin sovelias aika tulee, vaan läpi tulen ja veden pitää riettaan orjan marssiman sinne, kuhunka rietas häntä pakottaa.

Koska me nyt olemme nähneet, kummoiseksi se ihminen tulee, jonka sydämeen rietas henki pääsee toisen kerran, nimittäin hän tulee seitsemän kertaa pahemmaksi kuin hän ennen oli. Niin me ymmärrämme hyvin, minkä tähden Vapahtaja sanoo tämän päivän evankeliumissa: *”Koska rietas henki lähtee ihmisestä jne.”* Se on niin juuri puustavin jälkeen ymmärrettävä, kuin Vapahtajan sanat tässä kuuluvat, että rietas henki, joka ennen oli ihmisen sydämessä, ottaa seitsemän pahempata henkeä avuksi, koska hän yksin ei luule jaksavansa ihmisen ruumista liikuttaa pahaa tekemään.

Ihmisen ruumis on raskaanlainen riettaalle liikuttaa työhön. Sen tähden ahneuden henki ei jaksanut yksin hopittaa Juudasta työhön, mutta koska vihan perkele tuli

avuksi, silloin tuli Juudaalle hoppu. Ja koska yhdessä ihmisessä on monta tuhatta rietasta henkeä, silloin ei raudatkaan pidätä häntä. Mutta riettaalle tulee suuri tuska ja vaiva, koska hänen pitää ihmisen lihallisesta sydäimestä ulos lähtemän. Hän huutaa silloin surkeasti: *”Jeesu! Ylimmäisen Jumalan Poika, oletkos tullut meitä vaivaamaan ennen aikaa?”*

Niin huusit ne kuusi tuhatta henkeä Gadarenein kaupungin tykönä, jotka sanoit, että heidän nimensä on legio, se merkitsee kuu-situhatta. Ja vielä nytki huutavat riettaan henget ihmisen suun kautta. Koska Jumalan elävä sana pääsee niin leikkaamaan ihmisen sydäntä, että hänelle tulee omantunnon vaiva, silloin on Vapahtaja ulosajamassa ne riettaat henget, jotka ihmisessä ovat. Mutta ennen kuin he lähtevät ulos ihmisestä, freistaavat he häntä oikein piinata, jonka tähden muutamat suruttomat ihmiset luulevat, että omantunnon vaiva on riettaan hengen vaikutus.

Mutta ei se ole niin kuin sokeat raukat luulevat, vaan se on Pyhä Henki, joka ajaa ulos perkeleitä ihmisen sydäimestä. Ja silloin he vainoavat ihmistä, ennen kuin he ulos lähtevät. Sillälailla kirjoittavat evankelistat Matteus, Markus ja Luukas. Mutta koska nyt rietas henki lähtee ulos ihmisestä, vaeltaa hän karkeita paikkoja, etsii lepoa, eikä löydä. Se merkitsee, että riettaalle tulee kovin ikävä, koska hänen pitää nyt oleman ilman lihatta. Hän freistaa usein koetella, eikö hän taas pääsis siihen entiseen huoneeseen, kusta hän läksi.

Yksi herännyt ja armoitettu ihminen tuntee silloin kiusauksia, koska rietas ampuu nuoliansa ja tahtoo sisälle tulla entiseen majaan. Mutta jos yksi kristitty ei tunne enää kiusauksia, niin se merkitsee, että tunto on nukkumassa, ja silloin on rietas henki valmis naakimaan ihmisen päälle. Mutta koska yksi kristitty tuntee paljon kiusauksia, silloin on vihollinen suuttunut. Hän tahtoo silloin

haavoittaa hänen sydäntänsä ja raataa hänen tuntoansa.

Jos nyt ihminen ei ole ahkera valvomaan ja rukoilemaan, niin tulee vihollinen niin kuin varas yöllä ja ottaa seitsemän pahempata henkeä myötänsä, ja menee siihen entiseen majaan asumaan. Ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset. Nyt viittii vihollinen asua siinä lämpimässä huoneessa, joka on luudilla lakaistu ja kaunistettu. Ei se ole niin täynnä pirun paskaa kuin ennen, koska rietas tulee toisen kerran sinne, mutta ei se taida kauan olla puhtaana, ennen kuin rietas taas paskantaa sinne. Sillä ei hänellä ole joutoa ulkona käydä paskalansa, vaan kussa hän syöpi, siinä hän myös paskantaa.

Koska nyt yhdelle kristitylle niin tapahtuu, että hän lankee pois armosta, silloin on rietas henki päässyt toisen kerran ihmisen sydämeen. Ja silloin tulee riettaan enkeleille ilo kristityn lankeemisesta. He rupeavat silloin maailmalle huutamaan: *”Katso, tuommoiset ovat kristityt!”* Ja koska yksi Juudas lankee pois muitten opetuslasten seurasta, niin luulevat riettaan enkelit, että kaikki Jeesuksen opetuslapset tulevat Juudaan kaltaiseksi.

Mutta ei ole vielä kaikki kristillisyyden hukkaan mennyt, vaikka yksi Juudas on hirttänyt itsensä. Kyllä vielä on yksitoistakymmentä jäljellä, jotka saarnaavat evankeliumia. Mutta minä luulen, että riettaan enkelit rupeisit ylönsä varhain iloitsemaan yhden kristityn lankeemisesta, sillä me tiedämme, että Vapahtaja on vielä elämässä, joka on lähettävä Pyhän Henkensä, joka nuhtelee maailmaa synnin, vanhurskauden ja tuomion tähden. Vaikka on moni pahentunut sen kovan sanan tähden ja luopunut Jeesuksesta, on vielä muutampia, vaikka harvoja sieluja, jotka kilvoittelevat heidän kalliimmassa uskossansa ja odottavat Israelin lohduitusta.

Vaikka maailma, perkele ja oma liha ahdistaa hirmuisesti niitäkin harvoja sieluja, jotka vielä kilvoittelevat, on kuitenkin se meidän

toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että se Suuri Sotasankari, joka on sitä haarniskoitua vihollista ylitse voittanut ja jakanut hänen saaliinsa, pitää tuleman väsyneille matkustavaisille avuksi ja vahvistaman väsyneet jalat ja virvoittaman nääntyneet polvet ja lohduttaman heikkomielisiä, että he jaksaisit vielä vähän aikaa sota ja kilvoitella, sillä pian loppuu tämä sota ja kilvoitus. Pian pääsevät väsyneet matkamiehet tämän vaivalloisen maailman lävitse siihen suureen kaupunkiin, kussa se väkevämpi, joka on haarniskoidun vihollisen ylitsevoittanut, asuu taivaallisen sotaväen kanssa, ja siellä he saavat katsella niitä sota-aseita, joita se väkevämpi on ryöstänyt viholliselta, koska Hän rupeis jakamaan hänen saaliinsa.

Sotikaat vielä vähän aikaa, te Mikaelin enkelit, ja kilvoitelkaat, te hengelliset sotamiehet. Pian tulee se viimeinen sota ja kilvoitus, kussa se Väkevempi Sotasankari tulee voittamaan ja vihollisen saalista jakamaan. Sotikaat vielä vähän aikaa, te Mikaelin enkelit, pian tulee se suuri Herran päivä, jona kaikki sota ja meteli loppuu ja kaikki viholliset pakenevat, ja kaikki urhoolliset Jeesuksen Kristuksen sotamiehet saavat kointähden, se on: kunnianmerkin rintaan ja elämän kruunun päähän, ja valkeat vaatteet. Ja silloin pääsevät he lepäämään ja rauhaa pitämään ijan-kaikkisesti. Amen.

Lähde: Kirkkopostilla 1876 / käsikirjoitusta ei ole löydetty /

TEKSTI: PSALMI 31: 12, 14, 19. (PÄIVÄSAARNA)

Minä olen pilkaksi tullut kaikille minun vihamiehilleni, sillä minä kuulen monen häväistyksen, että jokainen karttaa minua. He pitävät keskenänsä neuvoa minusta ja tahtovat ottaa minun henkeni minusta. Jumalattomat tulkoon häpeään ja vaietkoon helvetissä. Tulkoon mykäksi väävät suut, jotka puhuvat vanhurskasta vastaan kovasti ylpeydestä ja ylenkatseesta.

Näin puhuu Kristus Daavidin suun kautta. Ja Daavid on myös saanut itse koetella, kuinka hän oli kaikkien jumalattomien pilkan alle joutunut. Eivät jumalattomat voi olla pilkkaamatta, vaikka he luulevat, että oikein he siinä tekevät, koska he pilkkaavat kristityitä. Daavid oli myös usein joutunut pilkan alle kristillisyyden tähden, niin kuin me kuulemme näistä edellä mainituista sanoista: *”Minä kuulen monen häväistyksen, että jokainen karttaa minua. He pitävät keskenänsä neuvoa minusta ja tahtovat ottaa minun henkeni.”*

Nämä sanat sopivat erityisesti Kristukselle, joka on tullut pilkatuksi ja häväistyksi kailta. Mutta kyllä on Daavid myös tullut pilkatuksi suruttomilta kristillisyyden tähden, niin kuin me kuulemme monessa paikassa Samuelin kirjassa. Ja joka paikassa, missä kristityitä on, siinä myös pilkkaajat ovat. Ja kuuluu myös Daavidin edellä mainituissa sanoissa, että pilkkaajat eivät vaikene ennen kuin helvetissä, sillä hän sanoo: *”Jumalattomat tulkoon häpeään ja vaietkoon helvetissä.”*

Semmoinen on ollut Daavidin usko, että Jumalattomat eivät lakkaa pilkkaamasta ennen kuin helvetissä. Ja kuinka semmoiset lakkaavat pilkkaamasta, ennen kuin he putoavat helvettiin? Silloin he vasta tuntevat, että tämä kristittyjen pilkkaaminen on suurin synti, mitä jo yksi suruton ihminen tekee. Mutta eivät he silloin suruttomuuden aikana tunne sitä synniksi. Ei olekaan muu synti niin kauhea, kuin tämä kristittyjen pilkkaaminen. Ja me olemme nyt nähneet niin monta esimerkkiä, kuinka kaikki suruttomat joutuvat anomaan tämän pilkkaamisen synnin anteeksi, koska tunto herää. Vaikka useimmat

suruttomat tällä ajalla säästävät katumuksensa kuolemaan asti, sillä niillä on niin suuri halu pilkata kristityitä, etteivät he malta olla pilkkaamatta, vaikka mikä olisi.

Mutta kaikki suruttomat, jotka tällä armon ajalla makaavat tautivuoteessa, joutuvat kutsumaan kristityitä tykönsä, että he saisivat niiltä anoa anteeksi, mitä he ennen ovat suruttomuuden aikana pilkanneet ja vastustaneet. Tämä esimerkki osoittaa ainoasiansa, mitä Daavid on sanonut, että häntä pilkataan lakkaamatta. Kyllä he lakkaavat pilkkaamasta helvetissä. Mutta mitäpä siitä, vaikka he nyt lakkaavat helvetissä. Ei heidän tilaisuutensa tule sen kautta paremmaksi. Eivät he sen tähden pääse helvetistä, vaikka he siellä lakkaavat pilkkaamasta totuutta, sillä tämänkin synnin pitää kalvaman heidän tuntoansa iankaikkisesti, jollei heillä täällä armon ajassa tule totinen katumus ja anteeksi anomus.

Tämän päivän evankeliumissa ovat taas fariseukset freistanneet oikein pilkata Kristusta, koska he sanovat: *”Hän ajaa ulos perkeleitä Belsebubin, perkeleitten päämiehen kautta.”* Samat riettaan hengen vaikutukset ovat silloin olleet fariseuksilla, kuin nyt on kristillisyyden pilkkaajilla. He luulevat, että kristillisyyden pilkkaaminen on riettaan hengen vaikutus. Mutta eivät he sitä tunne, että pilkkahenki on riettaan hengen vaikutus. Eivät he sitä tunne, että hengellinen viha on Belsebubin vaikutus. Koska he pilkalla ilmoittavat vanhan Aatamin vaikutuksia, silloin he ajavat ulos perkeleitä Belsebubin voimalla.

Meidän pitää nyt katseleman, kuinka suruttomat pilkkaavat kristityitä, ja pahalla tunnolla vastustavat heitä, vielä muutamata

vastoin tuntoansa. Ja he saavat tämän pilkkaamisen tähden samankaltaisen lopun, kuin juutalaisetkin, sillä tässä on paljon fariseuksia, jotka pahalla tunnolla pilkkaavat ja vastustavat kristityitä. Ja he joutuvat vasta helvetissä lakkaamaan pilkkaamasta, koska he joutuvat itse pilkan alle. Siellä, nimittäin helvetissä, pilkataan kaikki katuvaisten kyyneleet. Sieltä ajetaan ulos kaikki, jotka huokaavat. Mutta pilkkaajat: juomarit, kiroilijat, huorat, huorimiehet ja tappelusmiehet ovat parhaat miehet pimeyden valtakunnassa.

Semmoisia miehiä ja vaimoja rietas kiittää ja ylistää, mutta katuvaaisia hän ei viitsi nähdä silmiensä edessä. Ne, jotka täällä Jumalan sanalla ajavat perkeleitä ulos, pilkataan, häväistään, vihataan ja vainotaan fariseuksilta, niin kuin itse Kristus. Ja jos he kutsuivat mestaria Belsebubiksi, mitäs he sitten tekevät Hänen opetuslapsillensa?

Rukoilkoon ne harvat sielut, jotka ovat alkaneet puhumaan, sitten kun mykkä perkele on ulos ajettu, että Jeesus ajaisi ulos, ei ainoastansa sen mykän hengen, joka on alkanut muutamia kristityitä vaivaamaan, vaan myös nuhtelisi, ja tukkisi pilkkaajien suun kiinni, osoittaen, kuinka perkeleen valtakunta hajois ja tulisi kylmille, jos toinen perkele rupeaisi toista perkelettä pois ajamaan.

Kuule, sinä Suuri Henkien Kurittaja ja Pahojen Henkien Ulosajaja, katuvaisten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 11: 14–28

14 *Ja hän ajoi ulos perkeleen, joka oli mykkä. Ja tapahtui, kuin perkele oli ajettu ulos, niin mykkä puhui ja kansa ihmetteli.*

15 *Mutta muutamat heistä sanoivat: hän ajaa ulos perkeleitä beelsebubun, perkeliiden päämiehen kautta.*

16 *Mutta muut kiusasivat häntä ja anoivat häneltä tunnustähteä taivaasta.*

17 *Mutta että hän tiesi heidän ajatuksensa, sanoi hän heille: jokainen valtakunta, joka erkanee itsiänsä vastaan, se*

tulee kylmille, ja huone lankee huoneen päälle.

18 *Jos myös saatana on erinnyt itsiänsä vastaan, kuinka hänen valtakuntansa on seisovainen? että te sanotte minun perkeleitä belsebubin kautta ajavan ulos.*

19 *Mutta jos minä perkeleitä belsebubin kautta ajan ulos, kenenkä kautta teidän poikanne niitä ajavat ulos? Sentähden heidän pitää oleman teidän tuomarinne.*

20 *Mutta jos minä Jumalan sormella perkeleitä ajan ulos, niin tosin on Jumalan valtakunta teidän tyköenne tullut.*

21 *Kuin väkevä haarniskoitu kotonsa varjelee, niin hänen omansa ovat rauhassa.*

22 *Mutta kuin häntä väkevampi tulee ja voittaa hänen, niin hän ottaa pois kaikki hänen sota-aseensa, joihin hän turvasi, ja jakaa hänen saaliinsa,*

23 *Joka ei ole minun kanssani, se on minua vastaan, ja joka ei minun kanssani kooko, hän hajoittaa.*

24 *Kuin rietas henki lähtee ihmisestä, niin hän vaeltaa karkeita paikkoja, ja etsii lepoa; ja kuin ei hän löydä, niin hän sanoo: minä palajan minun huoneeseni, josta minä läksin.*

25 *Ja kuin hän tulee, löytää hän sen luudilla lakaistuksi ja kaunistetuksi.*

26 *Silloin hän menee ja ottaa kanssansa seitsemän muuta häntä pahempaa henkeä, ja kuin he sinne tulevat, asuvat he siellä: ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmiksi kuin ensimmäiset.*

27 *Ja tapahtui, kuin hän näitä sanoi, korotti yksi vaimo kansan seasta äänensä ja sanoi: autuas on se kohtu, joka sinun kantanut on, ja ne nisät, joitas imit.*

28 *Niin hän sanoi: ja tosin, autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja käteivät sen.*

Tämän päivän evankeliumissa osoittavat maailman lapset, mitä he tuumaavat Kristuksesta, koska he sanovat, että Hän ajaa ulos

perkeleitä Belsebubin, perkeleitten päämiehen, voimalla. Mutta Vapahtaja kysyy nyt, kenenkä voimalla juutalaisten lapset ajavat ulos perkeleitä.

Juutalaisten ja erityisesti fariseusten opetuslapset olivat noidat, jotka ajoivat ulos perkeleitä perkeleitten avulla. Niin kuin vielä nytkin on suruttomalla kansalla se usko, että noidat saattavat manalaisia eli pahoja henkiä ulos ajaa. Mutta ei ollut fariseuksilla se usko, että heidän lapsensa ajavat ulos perkeleitä Belsebubin voimalla, vaan juutalaisilla oli se usko, että Jumalan voiman ja sanan kautta noidat ajavat ulos perkeleitä.

Niin kuin vielä nytkin on suruttomalla kansalla se usko, että Jumalan sanalla noidat ajavat ulos manalaisia. Ja sen tähden suruttomat aina noutavat jonkun noidan ajamaan pois manalaisia. Eivät suruttomat ole koskaan uskoneet, että noidat perkeleen voimalla ajavat pois manalaisia ihmisen päältä. Nämä noidat pitää nyt oleman fariseusten tuomarit, sillä kaikki fariseukset uskovat, että noidat ovat Jumalasta, mutta Jumalan Poikaa he pilkkaavat sillä tavoin, että Hän ajaa ulos perkeleitä Belsebubin voimalla.

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katseleman, **kenenkä voimalla fariseusten lapset ajavat ulos perkeleitä.**

Me tiedämme nimittäin, että fariseukset ovat ensimmäiset miehet hakemaan noitia, koska manalaiset tulevat heidän päällensä. Koska Saul oli tottelemattomuutensa kautta saattanut Jumalan Hengen murheelliseksi, silloin pakeni Jumalan Henki, yksi paha henki Herralta rupesi häntä vaivaamaan. Se oli yksi paha ja kalvava omatunto, joka on yksi paha henki Herralta, joka rupesi Saulia vaivaamaan. Tämä paha ja kalvava omatunto tulee usein niitten päälle, jotka ovat ennen tunteet Jumalan Hengen vaikutuksia, ja sitten menevät takaisin tottelemattomuuden kautta ja alkavat pahalla tunnolla kristityitä vastustamaan, niin kuin kuningas Saul, joka ei ainoastansa vastustanut profeetta

Samuelia, mutta myös rupesi vaivaamaan Daavidia, joka oli kristitty. Ja viimeisessä hähdässä meni hän noita ämmän tykö kysymään neuvoa.

Niin tekevät vielä nytkin suruttomat. Ensinnä he vastustavat kristityitä, ja sitten he rupeavat heitä vaivaamaan. Ja viimein he hakevat noidilta apua, koska manalaiset tulevat heidän päällensä. Eikös tämä nyt ole kaikilta tiettävä, kenenkä voimalla nyt noidat ajavat manalaisia pois ihmisten päältä? Noidat sanovat, että Jumalan sanalla he ajavat pois manalaisia. Ja suruttomat uskovat sen. Eivätpä fariseukset uskoneet, että heidän lapsensa ajavat ulos perkeleitä Belsebubin voimalla.

Jos nyt fariseusten lapset ajavat ulos perkeleitä Jumalan sanalla, jonka he kääntävät nurin, ja sillä tavoin pilkkaavat Jumalan nimen, niin pitää näitten fariseusten lasten oleman heidän tuomarinsa. Me tiedämme nimittäin, että fariseusten lapset kääntävät Jumalan sanaa nurin, koska he lukevat noituuden lukuja, ja siitä Jumalan pilkkaamisesta tulee perkeleille semmoinen ilo, että hän lähtee ulos ihmisestä ja menee muistelemaan Belsebubille, kuinka Jumala nyt tuli pilkatuksi. Eikö se mahda olla suurin jumalanpilkka, koska noidat kääntävät Jumalan nimen ja Jumalan sanan nurin, ja sillä konstilla ajavat perkeleitä ulos?

Mutta eivät fariseukset sen tähden usko, että Belsebubin voimalla he ajavat perkeleitä ulos. Mutta minä luulen, ettei ainoastansa fariseukset itse aja perkeleitä ulos Belsebubin voimalla, vaan myös heidän lapsensa. Koska nimittäin se henki, joka epäuskisissa lapsissa vaikuttaa, nimittäin omanvanhurskauden perkele ajaa ulos muita perkeleitä, silloin luulee fariseus, että tämä tapahtuu Jumalan voimalla. Fariseus hallitsee muita pienempiä perkeleitä omalla vanhurskaudella. Omavanhurskaus varjelee muutamia fariseuksia huoruudesta ja julkisesta vääryydestä. Ja sitten fariseus ajattelee, että

Jumala häntä varjeli huoruudesta ja varkaudesta.

Omavanhurskaus on perkeleitten päämies. Hän hallitsee muita pienempiä perkeleitä. Ja sen jälkeen kunnia. Ja molemmat muuttavat itsensä valkeuden enkeliksi. Koska nyt kunnia ja omavanhurskaus varjelee fariseuksia huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, kirouksesta ja tappeluksesta, ja niin edespäin, silloin luulee fariseus, että Jumala on varjellut häntä. Ja kuitenkin on hän sotinut omanvanhurskauden eli Belsebubin voimalla niitä himoja vastaan, etteivät ne ole häntä voittaneet. Mutta ei ole moni saattanut tällä ajalla Belsebubin voimalla niitä grouvimpia lihan himoja hallita, sillä useimmat ovat langenneet semmoisiin synteihin, niin kuin huoruuden, varkauden, koreuden, tappeluksen ja muihin karkeisiin synteihin.

Koska nyt Kristus sanallansa semmoisia perkeleitä ulos ajaa, silloin varjelee omanvanhurskauden perkele fariseuksia katumuksesta ja parannuksesta, etteivät he saata muuta tehdä, kuin pilkata Kristusta ja Hänen opetuslapsiansa. Belsebubin voimalla he ajavat Pyhän Hengen pois, eli saattavat Jumalan Hengen murheelliseksi, niin että Jumalan Henki pakenee murheellisella sydämellä, eikä niin muodoin pääse vaikuttamaan fariseusten lahkokunnassa senkaltaista murhetta, joka Jumalan mielen jälkeen on.

Tämän asian selitys löytyy myös tämän päivän evankeliumissa. Koska väkevä haarniskoitu varjelee kotonsa, niin hänen omansa ovat rauhassa. Tämä väkevä haarniskoitu on erinomattain omavanhurskaus, joka nyt hallitsee muutamia fariseuksia tässä seurakunnassa, ja varjelee heitä huoruudesta, juopumuksesta, varkaudesta, kirouksesta ja muista karkeista synneistä. Mutta ensin osa suruttomia, jotka ovat vielä jäljellä tässä seurakunnassa, joutuvat panemaan syntiä luvalliseksi, niin että kohtuullinen juopumus on luvallinen ja koreus on luvallinen. Ja koska Jumalan Henki huutaa parannusta

Kristittyjen suun kautta, silloin muutamat pilkkaavat ja sanovat kristityitten ajavan ulos perkeleitä Belsebubin voimalla. He sanovat, että Jumalan Hengen vaikutus on riettaan hengen vaikutus. Muutamat taas eivät malta olla suuttumatta. Ja muutamat freistaavat lain voimalla vahinkoon saattaa kristityitä.

Tällä tavoin väkevä haarniskoitu varjelee kotonsa, että hänen omansa pysyvät rauhassa. Eivätkä muutamat lakkaa pilkkaamasta ja vastustamasta, ennen kuin helvetissä. Vielä ne raukat, jotka ovat tunteneet tulevaisen maailman voimaa, ovat tulleet seitsemän kertaa pahemmaksi, kuin umpisuruttomat, jotka eivät ole mitään tunteneet. Siitä on Vapahtaja puhunut tämän päivän evankeliumissa: *”Koska rietas henki lähtee ihmisestä, vaeltaa hän karkeita paikkoja ja etsii lepoa.”* Se on yksi levoton henki, joka ei löydä lepoa mistään. Ja kun hän ei löydä, sanoo hän: *”Minä palajan minun huoneeseeni, josta minä läksin.”* Ja kun hän tulee, löytää hän sen luudilla lakaistuksi ja kaunistetuksi.

Tässä paikassa maalataan nyt poislangenneen sielun tilaisuus. Sille riettaalle hengelle, joka lähtee ihmisestä vaeltamaan karkeita paikkoja, nimittäin ihmisen lihassa, koska hänet on ulos ajettu sydäimestä, tulee ikävä olla poissa ihmisen sydäimestä, kussa hän sai olla herrana ja hallita koko ihmisen. Rietas henki on semmoinen levoton henki, joka ei tule aikaan ilman lihatta ja ilman verettä. Jos hänet ajetaan ulos lihasta, niin hän menee sikalaumaan, niin kuin nyt kaikille nähtävä on, että rietas on mennyt sikalaumaan, koska hänet on ajettu ulos muutamien ihmisten sydämistä. Ja nyt hän panee niitä hengellisiä sikoja hopusti menemään siihen pohjattoomaan järveen.

Koska nyt tämä rietas henki näin vaeltaa karkeita paikkoja, etsii lepoa ja ei löydä, niin hän sanoo: *”Minä palajan jälleen siihen majaan, josta minä läksin.”* Ja koska hän tulee, löytää hän sen luudilla lakaistuksi ja puhdistetuksi. Nimittäin tämä vanha maja, jossa rietas

henki on ennen asunut, on puhdistuksen kautta tullut luudilla lakaistuksi ja puhdistetuksi. Ei se ole niin ryöttä ja nuoska, kuin ennen suruttomuuden aikana. Ja kun ei Jeesus ole ovenvartijana kristittyjen sydämessä, niin pääsee rietas henki helposti sisälle.

Se on sen pahempi tapahtunut monelle, että rietas henki on valvomattomuuden kautta päässyt toisen kerran kristittyjen sydämeen. Ja sen riettaan pitää oleman kaikille kristityille esimerkiksi, kuinka onnettomasti on niille käynyt, jotka valvomattomuuden kautta ovat laskeneet riettaan hengen toisen kerran majaan, koska he näkevät, minkä kaltaiseksi kauhistukseksi ne ovat tulleet, jotka toisen kerran ottivat semmoisia kestiä majaan. Ne ovat nyt tulleet seitsemän kertaa pahemmaksi, kuin ennen ovat olleet, sillä rietas henki ottaa seitsemän itseänsä pahempaa henkeä kanssansa, ja menee siihen majaan asumaan. Ja vaikka se on silloin luudilla lakaistu ja puhdistettu, koska rietas henki toisen kerran sinne tulee, ei se pysy monta tiimaa puhtaana sen jälkeen, sillä ne seitsemän pahempaa henkeä tekevät sen majan seitsemän kertaa pahemmaksi, kuin se ennen suruttomuuden aikana oli.

Ei ole niillä poislangenneilla enää kunniaakaan, eikä luonnollista siveyttä. Vielä heiltä loppuu luonnollinen järki, niin että siveätkin perkeleet kauhistuvat heidän elämäänsä. Näin se käy niille, jotka pitävät sydämensä ovea auki maailmalle ja riettaalle. Mutta mikä ilo nyt on suruttomilla heistä, jotka ovat pois langenneet? Me tiedämme, että riettaalla on semmoinen luonto, että niin kauan kuin yksi hurskas ihminen löytyy Gomorran kaupungissa, ei ole riettaan orjilla rauhaa. Mutta sinne he pakkaavat väkisin kurkistelemaan, ja tekevät väkivaltaa sen miehen huoneen päälle, ja tulevat viimein niin sokeaksi, etteivät he löydä oveakaan.

Meidän pitäisi nyt katseleman, kuinka se väkevempi voittaa sen haarniskoidun miehen. Se väkevempi on Kristus, joka on sanallansa

voittanut muutamia sieluja, ja pelastanut heidät sen väkevän haarniskoidun vihollisen vallan alta. Tässä kuuluu nyt, ettei ole vihollinen niin löyhä mies, että häntä saa ylenkatsoa. Koska Vapahtaja sanoo, että hän on väkevä ja haarniskoitu, se on, rintaraudalla varustettu, niin se on hyvin arvattava, ettei rietas ole niin voimaton, kuin muutamat kuolleen uskon houkat luulevat hänen olevan. Semmoiset eivät tunne riettaan voimaa, jotka sanovat: *”Ei meillä ole riettaan kanssa mitään tekemistä.”* Mitäpä ne sokeat raukat tuntevat vihollisen voimasta, jotka eivät ole hänen kanssansa sotimassa. Ne makaavat itse riettaan helmassa, jotka sanovat: *”Ei meillä ole riettaan kanssa mitään tekemistä.”*

Mutta kristitty saa tuta ja koetella, mikä hirmuinen voima riettaalla on. Hän on väkevä ja haarniskoitu, rautapaidalla varustettu. Ja hän tuntee hyvin, mistä ihmisen sydän on avoin, koska hän ampuu nuoliansa. Nyt me tiedämme hyvin, kuinka se väkevempi on tämän haarniskoidun voittanut. Jumala on ensinnä lähettänyt Johannes Kastajan valmistamaan tietä Herralle. Ja tämän valmistuksen hän teki, koska hän rupesi kovaa lakia saarnaamaan, josta muutamat heräsivät ja rupeivät seuraamaan Kristusta. Ja ne harvat sielut, jotka murheellisella ja katuvaisella sydämellä seisovat ristin kohdalla, näkevät, kuinka Mikael sotii lohikäärmeen kanssa. Ne saattavat tulla pelastetuiksi sen väkevän ja haarniskoidun vallan alta.

Mutta kuinka monta niitä on, jotka ovat pelastetut ja vapahdetut hänen palveluksensa? Kaksi toistakymmentä, joista yksi on pois vilpistynyt, ja muutamat vaimot, jotka ovat Häntä Galileasta seuranneet. He käyvät sen Suuren Ristinkantajan perässä ja itkevät ja parkuvat. Ja yksi ristinkantaja, jonka päälle maailmanjoukko on pannut Jeesuksen ristin, että hänen piti sen ristin Jeesuksen jälissä kantaman, jonka tähden Jeesus pääsi kääntämään itsensä niitten murheellisten vaimojen puoleen, jotka itkivät ja parkuivat.

Niin monta, kuin silloin oli siinä suuressa vihollisen joukossa, sen verran taitaa vielä nytkin olla niitä murheellisia sieluja, jotka seuraavat sitä Suurta Ristinkantajaa ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta. Yksi ristinkantaja, jonka päälle kaikki maailman huorat sylkevät. Yksitoistakymmentä apostolia ja muutamat vaimot, joitten seassa Maria Magdalena ja Maria, Jeesuksen äiti, ja Salome ja Johanna. Siinä nyt ovat kaikki ne harvat ulosvalitut sielut, jotka murheellisella ja

vertavuotavalla sydämellä seuraavat sitä Suurta Ristinkantajaa yrttitarhasta Golgatan mäelle. He noudattavat Hänen verisiä askeleitansa ja ovat valmiit antamaan henkensä ja verensä Jeesuksen nimen tähden. He saavat viimein valkeat vaatteet, ja palmut käsisänsä veisata Mooseksen ja Karitsan virttä Siionin vuorella. Amen.

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 1 Ag: 1)
/ Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: GAL.4: 22,23,29

Rakkaat veljet, kirjoitettu on: Aabrahamilla oli kaksi poikaa, yksi palkkavaimosta ja yksi vapaasta. Mutta joka palkkavaimosta oli, se oli lihan jälkeeseen syntynyt; ja joka vapaasta oli, se oli lupauksen kautta. Mutta niin kuin se silloin, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se nytkin tapahtuu.

Pyhä Paavali osoittaa tässä paikassa, että ne ihmiset, jotka lihan jälkeen syntyneet ovat, vihaavat niitä, jotka Hengen jälkeen syntyneet ovat. Ja tämä maailman ihmisten viha on tullut ilmi maailman alusta. Koska Kain ja Abel toiti uhria Jumalalle, vihastui Kain veljellensä sen tähden, että Abelin uhri kelpais paremmin kuin Kainin uhri. Jumala varoitti Kainia siitä hengellisestä vihasta ja sanoi: *”Miksi sinun haamus muuttuu”*, ja käski hänen sotia syntiä vastaan. Mutta Kain ei jaksanut sotia syntiä vastaan, vaan viha syttyi niin kovin Kainin sydämessä, että hän tappoi veljensä. Ja minkäs tähden Kain suuttui niin kovin veljellensä? Sen tähden, että Aabelin lahja oli Jumalalle otollisempi kuin Kainin lahja.

Sitä ei voi yksi luonnollinen ihminen kärsiä, että heränneitten lahjat ovat Jumalalle otolliset, sillä luonnollinen ihminen on mielestensä niin siviästi elänyt, ettei kukaan mahda häntä soimata vääryydestä. Ja koska rietas on kääntänyt hänen silmänsä nurin, katsoo hän elävän kristillisyyden riettaan hengen vaikutukseksi, mutta luonnollisen tilaisuutensa katsoo hän kristillisyydeksi. Luonnollinen ihminen luulee, että hänen elämänsä pitäis kelpaaman Jumalalle.

Jos nyt yksi herännyt ihminen rupee soimaan suruttomia vääryydestä, niin he suuttuvat niin kovin, että sappi puhkee. Käärmeen siemenet rupeevat puikimaan sydämen juuressa. He purevat hampaitansa niin kuin juutalaiset teit Stefanukselle. He uhkaavat kantaa maaherralta Pontius Pilatukselle sen kansan häiritsijän päälle, joka on opettanut ihmisiä, ruveten Galileasta niin tähän asti. Ja tämä hengellinen viha kristityille ei lopu ennen kuin he saavat imeä kristittyin verta ja makkaroita tehdä. Veljensä

murhaaja Kain on vielä elämässä, ja vaikka Jumala on varoittanut häntä ja sanonut: *”Miksi sinun haamus muuttuu”*, ei hän sodi kuitenkaan syntiä vastaan. Sillä vihollinen ajaa häntä tappamaan veljensä.

Niin teki Kain ja niin teit juutalaiset profetaalle ja Vapahtajalle, niin teit pakanat kristityille, niin ovat paavilaiset vihanneet ja vainonneet kristityitä. Ja joka paikassa, kussa elävä kristillisyyden liikkuu, siinä liikkuvat myös käärmeen siemenet. Muutamat nyrkillä ja sauvalla pieksevät kristityitä, muutamat puskevat niin kuin nautahärät, muutamat purevat hampailla niin kuin keiturit, muutamat freistaavat lain voimalla hävittää ja pois juurittaa kristillisyyden. Erinomattain fariseukset ja kirjanoppineet etsivät väärää todistusta ja valhetta ja vääntävät oikeuden, että he saattaisit yllyttää esivaltaa vainoomaan kristityitä. Ja tämä hengellinen viha tulee siitä, että he katsovat kristillisyyden vaikutuksia riettaan hengen vaikutuksiksi. Kristityt ovat heidän mielestensä yksi kirottu joukko, joka pitäis hävitettävän ja pois juuritettavan maasta. Koska nimittäin kristityt ei anna suruttomille omantunnon rauhaa, rupeevat käärmeen siemenet puikimaan sydämen juuressa. Rietas ottaa ja kääntää heidän silmänsä nurin, niin että he katsovat kristillisyyden hulluudeksi ja taikaukseksi, mutta sen luonnollisen elämänsä pitävät he kristillisyytenä. Ja koska he hengellisen vihan tähden vainoovat kristityitä, luulevat he tekevänsä Jumalalle palveluksen.

Tämän hengellisen vihan tähden sanoo Paavali, että *”niin kuin silloin se, kuin lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se nytkin tapahtuu.”* Ja se on tapahtunut joka paikassa, kussa

hengen jälkeen syntyneet ihmiset löytyvät, että suruttomat ja kastetut pakanat, jotka lihan jälkeen syntyneet ovat, aina vihaavat ja vainoovat kristityitä.

Ottakaat nyt vaari ajan merkistä, te heränneet sielut, ja katsokaat ylös taivaaseen, koska teidän lunastuksenne lähestyy. Vihollinen käypi ympäri niin [kuin] kiljuva jalopeura ja etsii, ketä hän sais niellä. Älkää peljestykö, vaikka hän aukaisee veripunaisen kitansa ja näyttää hampaitansa kaikille, jotka hengessä ja totuudessa Jeesuksen nimen avuksensa huutavat. Ei vihollinen ole voittanut mitään vainoomisen kautta. Jota enemmän hän on imenyt kristittyin verta, sen suuremmaksi on kristittyin joukko tullut. Katkerimmat totuuden viholliset ovat itse tunnustaneet, että kristittyin veri on niin kuin myrkykky lohikäärmeelle. Jota enemmän lohikäärme imee kristittyin verta, sen suuremmaksi tulee hänen tuskansa. Kristittyin veri on makia lohikäärmeen suussa, mutta karvastelee jälkeen vattassa.

Meidän toivomme on, että Herra Jeesus vahvistaa net harvat sielut armollansa, joiden silmät tämän sodan kautta ovat aukene-massa, että he ottaisit vaarin armonajasta ja että he rukoilisit sitä Suurta Ristinkantajata, sitä orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, että Hän varjelis heitä sen hengellisen suden hampaista, että Jeesuksen veren voima tulis eläväksi heidän sydämissäns, että he jaksaisit seisoa siinä suuressa hengellisessä sodassa, joka nyt [on] alkanut. Sillä nyt on se suuri ja hirmuinen lohikäärme avannut veripunaisen kitansa. Hän on heitetty alas taivaasta ja on pudonnut maan päälle pitäin suurta vihaa tietäen hänellensä vähän aikaa olevan.

O, joskas se armollinen Herra Jeesus tänäpäpä avais kaikkein sokiain silmät näkemään ja kuuroin korvat kuulemaan, missä surkiassa ja viheliäisessä tilassa he ovat, jos totinen parannus ei tule. Me rukoilemme sitä Suurta Ristinkantajata, joka kaikkein

synnit on päällensä ottanut, että Hän vahvistais väsyneitten matkamiesten polvet, että he jaksaisit kantaa Jeesuksen ristiä Golgatan mäelle, että he kostuisit konttaamisellakaan Hänen ristinsä juureen, että se armollinen Herra Jeesus tiputtais muutaman armonpi-saran niiden suuhun, joilla yksi nöyrä ja sär-jetty sydän on. Kuule kaikkein nöyräin, vihe-liäisten ja alaspainettuun rukous! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 6: 1–15

1 Sitte meni Jesus Galilean meren ylitse, joka on Tiberiaan,

2 Ja häntä seurasi paljo kansaa, että he näkivät hänen merkkinsä, joita hän teki sairaisissa.

3 Niin Jesus meni ylös vuorelle ja istui siellä opetuslastensa kanssa.

4 Ja lähestyi pääsiäinen, Juudalaisten juhla.

5 Kuin siis Jesus nosti silmänsä ja näki tulevan paljon kansaa tykönsä, sanoi hän Philippukselle: kusta me ostamme leipiä näiden syödä?

6 (Mutta sen hän sanoi, kiusaten häntä: sillä hän tiesi, mitä hän tekevä oli.)

7 Vastasi Philippus häntä: kahdensadan penningin leivät ei täytyisi heille, että kukin heistä vähänkin sais.

8 Sanoi yksi hänen opetuslapsistansa hänelle: Andreas, Simon Pietarin veli:

9 Tässä on poikainen, jolla on viisi ohrasta leipää ja kaksi kalaista; vaan mitä ne ovat näin paljolle?

10 Mutta Jesus sanoi: asettakaat kansa atrioitsemaan, ja siinä paikassa oli paljo ruohoa. Niin atrioitsi lähes viisituhatta miestä.

11 Ja Jesus otti leivät, kiitti ja antoi opetuslapsille, mutta opetuslapset jakoivat atrioitseville, niin myös kaloista niin paljo kuin hän tahtoi.

12 *Mutta kuin he ravitut olivat, sanoi hän opetuslapsillensa: kootkaat murut, jotka jäivät, ettei mitään hukkuisi.*

13 *Niin he kokosivat ja täyttivät kaksitoistakymmentä koria muruilla, viidestä ohraisesta leivästä, jotka niiltä liiaksi olivat, jotka atrioitsivat.*

14 *Kuin siis ne ihmiset sen merkin näkivät, minkä Jesus teki, sanoivat he: tämä on toisesti se Propheta, joka maailmaan tuleva oli.*

15 *Kuin Jesus ymmärsi, että he tahtoivat tulla ja väkivallalla tehdä hänen kuninkaaksi, meni hän pois taas vuorelle yksinänsä.*

Evankelista Johannes muistelee tämän päivän evankeliumissa, että Jeesus ruokki viisituhatta miestä viidellä leivällä [ja] kahdella kalalla, jonka tähden ne ihmiset, jotka olit tällä ihmeellisellä tavalla ravitut, tahtoivat väkivallalla tehdä Jeesusta kuninkaaksi. Josta me ymmärrämme, että surutoin väki tahtoo kyllä sen kaltaisen miehen kuninkaaksi, joka ruokkii heitä ilman. Mutta se tekee heidän yhtä, jos Jumala eli perkele ruokkii heitä, saati he saavat vattansa täytetyksi. Sillä se surutoin väki, jonka Jeesus oli ruokkinut viidellä leivällä ja kahdella kalalla, rupeisit taas toisena päivänä juovattamaan Häntä; ilman ki he luulit, että Hän taas ruokkii heitä ilman. Mutta Jeesus sanoi heille: *”Ette sen tähden etsi minua, että te uskoisitte sanan, jonka minä teille sanonut olen, vaan sen tähden te tulitte minua etsimään, että te olette eilen ravitut.”*

Me kuulemme näistä Vapahtajan sanoista, ettei nämät ihmiset juovattaneet Vapahtajaa sen tähden, että he saisit oikian ylösvalaistuksen siitä ainoasta tarpeellisesta, vaan sen tähden he rupeisit Häntä juovattamaan, että Hän kerran oli heitä ruokkinut. Ja jos Vapahtaja olis joka päivä ruokkinut heitä ilman, kyllä ne olisit Häntä seuranneet vaikka toiseen maailmaan.

Mutta niin pian kuin Vapahtaja puhui heille muutaman kovan sanan, joka koski vanhalle Aatamille, käänseit he varsin selkensä Vapahtajalle ja sanoit: *”Tämä on yksi kova sana. Kuka voi sen kuulla?”* Ja jos vielä nytkin joku rikas maailman herra tulis, joka ruokkis surutointa väkeä ilman, kyllä näkisitte, kuinka maailman ihmiset juoksisit joukottain hänen peräänsä ja huutaisit täydellä kurkulla: *”Hoo-sianna, Daavidin Poika. Kiitetty olkoon tämä Hyvä Herra, joka ruokkii meitä ilman.”*

Mutta jos tulis semmoinen Herra, joka antais heille Jumalan sanaa ja soimais heitä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä ja tahtois heitä kääntymään ja parannuksen tekemään, kyllä näkisitte, kuinka he rupeisit suuttumaan ja huutamaan: *”Ota pois, ristiinnaulitse! Tämä ei ole mahdollinen elämään maan päällä, joka ei anna meille omantunnon rauhaa!”* Onkos kummempata kuultu? Hän tahtoo, että meidän pitää kääntymän ja parannuksen tekemän. Onkos kummempaa miestä nähty? Hän rupee laittamaan meidän elämäämme ja sanoo, että me olemme kastetut pakanat, vaikka me olemme kunnialliset ihmiset, ja siviästi eläneet ja ripillä käyneet ja kirkossa itkeneet. Mikä mies se on, joka siihen laihin haukkuu kunniallisia ihmisiä, ja tuomitsee vielä siviöitä ja kunniallisia ihmisiä helvettiin, jos totinen katumus ja parannus ei tule?”

”Semmoinen Herra, joka saarnaa siihen laihin, että ihmiset tulevat niin hulluksi, että he rupeevat katumuksen ja parannuksen tekemään, semmoinen mies ei ole mahdollinen elämään maan päällä.” Niin sanoit juutalaiset: *”Meillä on laki, ja meidän lakimme jälkeen pitää Hänen kuoleman, sillä Hän on tehnyt itsensä Jumalan Pojaksi.”* Sitä ei saata yksi surutoin ihminen kärsiä, että yksi kääntynyt ihminen tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Jos kristityt myös tunnustaisit itsensä perkeleen lapsiksi ja kiittäisit suruttomia Jumalan lapsiksi, niin rupeisit kaikki suruttomat nauramaan ja sanomaan: *”Ja se on oikein. Kristityt ovat perkeleen lapset, mutta*

me olemme Jumalan lapset. Ja me luulemme, että semmoinen kristillisuus, joka nyt on näissä ilmestynyt, ei ole muu kuin riettaan hengen vaikutus.” Niin ne luulit juutalaisetkin, koska Vapahtaja rupeis soimaamaan heitä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä: *”Sinä olet samaritaanus ja sinulla on perkele.”*

Juutalaiset olisit kyllä kiittäneet Häntä, jos Hän olis kiittänyt heitä ja rukoillut heitä ja sanonut: *”Rakkaat kristityt. Te olette Jumalan lapset. Te olette siviästi ja kunniallisesti eläneet maailmassa. Te olette niin paljon hyvää tehneet Jumalalle ja ihmisille, että teidän täytyy saada kiitoksen ja kunnian Jumalalta taivaan valtakunnassa. Te olette niin siviät ja hurskaat, ettei taivaan enkelit ole paremmat.”* Jos Vapahtaja olis niin kiittänyt ja ylisittänyt sen aikaisia ihmisiä ja vielä päälliseksi ruokkinut heitä ilman, totta vaan olisit hekin kiittäneet Häntä ja sanoneet: *”Suuri kiitos, hyvä Herra kaiken hyvän edestä.”* Mutta koska Vapahtaja rupeis soimaamaan heitä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, niin nousit vanhan Aatamin karvat pystyön. Ja he rupeisit varsin käymään Hänen henkensä päälle ja sanomaan: *”Sinulla on perkele.”*

Kyllähän luonnolliset ihmiset katsovat Pyhän Hengen vaikutuksia riettaan hengen vaikutukseksi, koska silmän kääntäjä on kääntänyt heidän silmänsä nurin. He lukevat Raamatua aivan nurin ja selittävät lihallisen mielensä jälkeen. Rietas kanssa selittää Raamatua, mutta hän selittää Raamatua sillä tavalla, että se tulee luvalliseksi hypätä kirkon katosta alas. Ja hänen palvelijansa selittävät Raamatua sillä lailla, että kaikki kotosynnit tulevat luvalliseksi. Ei ainoastans juopumus ja kirous tule luvalliseksi, vaan myös ahneus, koreus ja tappelus tulevat luvalliseksi luonnollisen ihmisen mielessä, koska Raamattu niin ymmärretään ja selitetään, ettei ole toinen katumus ja parannus tarpeellinen. Muutamat suruttomat antavat suulla myöten, että totinen katumus ja parannus on

tarpeellinen, mutta ei sillä tavalla kuin nyt saarnataan.

Mutta kuinka? Joo, sillä tavalla ilmanki, että toinen puoli sydäimestä annetaan maailmalle ja toinen puoli Vapahtajalle. Sillä tavalla tahtoo luonnollinen ihminen tehdä parannusta, ettei hän tarvitsis missään hädässä taikka ahdistuksessa olla, ei tarvitsis mitään antaa vaivaisille. Jos Vapahtaja elikä perkele ruokkii häntä ilman, se tekee hänelle yhtä, saati hän saapi vattansa ja lihallisia himojansa täytetyksi.

Luonnollinen järki kouluttaa häntä niin, että hänen pitää parannuksen tekemän, mutta sillä tavalla kuin maailma on ennen pruukanut tehdä katumuksen ja parannuksen, että koska hän kotipaikoissa on kironut, tapellut, juonut ja vääryydellä koonnut tavaroita, ja sillä tavaralla ostanut itsellensä koreuden, rakentanut komeat kartanot ja laittanut itsensä ja talonsa niin komeaksi, että hän suurella kunnialla saattais vastaanottaa maailman ruhtinasta, tulee hän sitte suurella kunnialla ja suurella komeudella Herran huoneeseen ja siellä hän istuu niin kuin maaherra komeasti, siviästi ja urhoollisesti. Ja vaikka hän on tullut kirkkoon tunnustamaan itsensä vaivaiseksi syntiseksi, joka ei muuta ole ansainnut kuin helvetin ja ijankaikkisen katumuksen, ovat kuitenkin hänen polvensa niin kankiat, ettei ne suju ollenkaan kumarrukseen.

Hän ajattelee ilmanki, ettei suuret herrat tarvitse kumartaa polviansa Jumalan edessä. Suuret herrat ei vihti kumartaa polviansa Jumalan edessä, koska synnintunnustus lueetaan, sillä he pelkäävät, että verkavaatteet kuluvat yön paljon, jos heidän pitäis lankeeman polvillensa. Ei he sitä pelkää, että reikä tulee omaantuntoon, jos heidän pitäis kumartaman polviansa Jumalan edessä, vaan he pelkäävät, että koreat vaatteet kuluvat ja mustuvat. He luulevat pääsevänsä taivaaseen yhtenä koreuden kanssa.

Jos me sillä lailla teemme katumuksen ja parannuksen, ettemme tarvitse polviamme-kaan kumartaa, koska me rukoilemme Jumalalta synnit anteeksi, niin me pääsemme kaikki taivaaseen. Emme tarvitse kumartaa polviamme Jumalan edessä. Emme tarvitse kyynelillä ja huokauksilla kerjätä armoa, vaan me saatamme istua niin kuin maailman korkiat herrat penkissä ja sanoa Jumalalle: *”Jos me olemme rikkoneet sinua vastaan, niin sinä olet velvollinen antamaan anteeksi.”* Ne siviät miehet ja koreat vaimot, joiden koreat vaatteet kuluvat ja hieraantuvat, jos he lankeisit polvillensa Jumalan edessä, ne saattavat sanoa Jumalalle: *”Emme me tarvitse sinua niin paljon palvella. Itse me olemme vastaamassa, jos mikään vahinko tapahtuu sielulle.”* Ne saattavat vielä sanoa Taivaalliselle Vanhimmalle, joka makaa polvillansa ja hikoilee verta Yrttitarhassa näiden paatuneitten lasten tähden, jotka pilkkaavat Vanhempansa kyneleet. Nämät paatuneet lapset, jotka makaavat riettaan sylissä ja nauravat Taivaalliselle Vanhimmalle, koska Taivaallinen Vanhin makaa polvillansa ja itkee ja huokaa niin raskaasti, että sydän halkee. Niin sanovat paatuneet lapset: *”Mitä sinä tarvitset murheessa olla meidän tähtemme. Et suinkaan meidän tähtemme ole niitä haavoja saanut. Itte ilmanki olet tehnyt itselles niitä haavoja.”*

Koska me sillä tavalla teemme katumuksen, silloin me saatamme sanoa Vapahtajalle: *”Met olemme siviät ja kunnialliset. Ei sinun tarvitse olla murheessa ja tuskassa meidän tähtemme. Itse me vastaamme, jos vahinko tapahtuu sielulle.”* Eiköpä ole katumus ja parannus tapahtunut tässä seurakunnassa sillä lailla, että ihmiset ovat itkeneet kirkossa, koska niin kauniisti on saarnattu, että luonnolliset taipumukset ovat liikkuneet. Silloin ovat käärmeen kyneleet vuotaneet kirkossa, mutta kirkon takana on kironneet ja nauraneet; kirkossa ovat jumalaiset olleet ja jumalattomat kirkon takana, kirkossa ovat veisanneet ja kirkon takana juomalauluja

laulaneet, kirkossa ovat siunanneet ja kirkon takana ovat kironneet. Eiköpä semmoinen Jumalan palvelus kelpaa hyvin Jumalalle, koska kirkossa palvellaan Jumalata ja kirkon takana annetaan kunnia maailman herralle; alttarin edessä annetaan suuta Vapahtajalle ja kirkon takana annetaan suuta Baalille. Eiköpä semmoinen Jumalan palvelus ole Jumalalle otollinen?

Mutta nyt sanovat tämän aikaiset siviät huorat ja rehelliset varkaat ja kunnialliset viinaporvarit, he sanovat näin: *”Tänkaltaisen haukkumisen kautta paatuvat ihmiset ja puutoovat vielä syvempään helvettiin kuin he luonnostansa ovat.”* Ja luonnollinen järki todistaa vielä päälle, että tänkaltainen saarna on tullut juuri riettaan hengen akatemiasta. Niin kuin juutalaiset sanoit Vapahtajalle: *”Sinä olet Samaritaanus ja sinulla on perkele”*, niin sanovat myös tämän aikaiset juutalaiset jokaiselle, joka saarnaa niin totuuden ihmisille, että joku sielu rupee heräämään: *”Sinä olet samaritaanus ja sinulla on perkele.”*

Mutta niin se on ennenki tapahtunut, että kaikki Jeesuksen ristin viholliset paatuvat, koska niin saarnataan, että käärmeen siemenet rupeevat puikimaan sydämen juuressa. Juutalaiset tukitsit korviansa ja purit hampaitansa, koska Stefanus sanoi heille: *”Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan. Niin kuin teidän isänne, niin myös tet.”* Ei suinkaan ole ihmet, jos sen kaltaiset ihmiset, jotka ovat lapsuudesta saakka imeneet synnin myrkkyä äitinsä maidolla, rupeevat oksentamaan ulos suustansa etikkata ja sappea, koska heille annetaan karvaita lääkityksiä. Hengelliset puoskarit antavat sokeria ja siirappia yhdelle ihmiselle, joka on täynnänsä käärmeen myrkkyä. Mutta oikiat tohtorit antavat ensinnä karvaita lääkityksiä, että se ihminen, joka on tapaturmaisesti niellyt myrkkyä, pääsis oksentamaan ulos sitä myrkkyä, ja sitte vasta annetaan hunajan pisarat sairaalle.

Hengelliset puoskarit panevat suruttomuuden ploosteria omantunnon haavain päälle, ettei omantunnon haavat pidä haiseman ja märkää vuotaman ennen kuin vasta ijankaikkisuudessa. Mutta oikiat tohtorit leikkaavat ensinnä terävällä raakaveitsellä sitä kuollutta lihaa, joka on mädännyt omantunnon haavain päällä, ja sitte vasta tiputtavat he hunajan pisarat niihin vertavuotaviin haavoihin. Jos joku sielu täällä löytyis, jonka omantunnon haavat ovat verta vuotaneet sitte, kuin Pyhä Henki on leikannut pois sitä kuollutta ja mädännyttä lihaa, joka on kasvanut suruttomuuden ploosterin alla omantunnon haavain päälle, jonka puoskarit ovat panneet, olkoon minulle avullinen ja pidättököön näitten sokiain raukkain päätä sillä aikaa, kuin Pyhä Henki leikkaa raakaveitsellä sitä kuollutta ja mädännyttä lihaa, joka on kasvanut omantunnon haavain päälle sen suruttomuuden ploosterin alla, jonka hengelliset puoskarit ovat panneet, ja rukoilkaan minun kanssani sitä Suurta Ristinkantajata, että Hän avais näitten sokiain raukkain silmät, jotka ovat istuneet pimeydessä ja kuoleman varjon laaksossa hamasta

pienuudesta niin tähän päivään asti, että hekin saisit nähdä, millinen valkeus on, ennen kuin aurinko laskee.

Taivaallinen Kuningas, joka niin vähällä ruualla on ruokkinut viisituhatta miestä, viidellä leivällä ja kahdella kalalla, saattaa vielä tänä päivänä ruokkia vaivaisia, isoovaisia ja janoavaisia, jos heillä on nälkä. Mutta nämät vaivaiset ei tunne nälkää ennen kuin he ovat vaeltaneet korvessa. Ei ne tunne nälkää ennen kuin kaikki niesta on loppunut, jota maailman jumala on heille valmistanut. Mutta jos he rupeisit seuraamaan Jeesusta korpeen, jos he siellä joutuisit nälkymään, niin he kiittäisit kyllä, jos he saisit yhden suupalaisen, yhden pikku hituisen Jeesuksen siunauksesta ja Hänen armostansa, millä he pääsisit nälkää tappamaan. Ne harvat sielut kuitenkin syövät semmoista kuin on, jotka isooovat ja janoovat vanhurskautta ja sovinto-armoa Jeesuksessa Kristuksessa nyt ja ijan-kaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma N:o 5 / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: 1. SAM. 8: 5.

Israelin lapset sanoit Samuelille, tee meille Kuningas, joka meitä hallitsee.

Tämä anomus osoittaa heidän uskonsa, että he luulit paremmin tulevansa aikaan kuninkaan hallituksen alla, kuin yhden tuomarin kanssa. Profeetta Samueli, joka oli ollut kauan aikaa tuomarina Israelissa, oli tullut vanhaksi ja hänen poikansa ei kelvanneet tuomariksi, sillä he otit lahjoja ja väänsit oikeutta. Sen tähden he rupeisit vaatimaan kuningasta, joka heitä tuomitsee. Ei Jumala enää kelvannut heille kuninkaaksi, sillä ihmiset ei saata olla tyytyväiset Jumalan hallituksen kanssa, koska he tekevät väärin, eikä ymmärrä, että he tekevät vääryyttä.

Israelin lapset rupeisit jo Mooseksen aikana riitelemään Jumalan kanssa, koska Hän oli pannut heidän päällensä sen rangaistuksen, että heidän piti vaeltaman edestakaisin korvessa heidän kärsimättömyytensä tähden. Silloin rupeisit he napisemaan Jumalaa vastaan ja sanomaan: *"Minkä tähden Herra meitä johdattaa siihen maahan, jossa meitä tapetaan?"*

Ja vielä jälkeen matki yksi profeetta heidän puhuttansa, koska he sanoit: *"Ei Herra tee oikein meidän kanssamme."* Siitä ymmärrettään, ettei ihminen tyydy siihen, että Jumala häntä tuomitsee, vaan enin osa suruttomasta kansasta tahtoo yhden maallisen kuninkaan tuomariksi, jonka he näkevät silmäinsä edessä. Siitä arvataan, ettei Jumala kelpaa suruttomalle kansalle tuomariksi.

Mutta maailman jumala kelpais paremmin heille kuninkaaksi ja tuomariksi, sillä hän ensin yllyttää heitä paha tekemään, ja sitte antaa heidän elää oman pahan tahtonsa jälkeen. Semmoinen kuningas, joka kansan mieltä noudattaa niin kuin Pilatus, se on suruttomalle paras kuningas.

Sentähden tuli profeetta Samuel murheeliseksi, koska yksi surutoin kansa tahtoi kuningasta. Hän arvais, että kansa siinä paikassa teki omalle seljällensä vitsan, että he

tulevat orjaksi, että he tulevat rasitetuksi raskaalla verolla, että he otetaan sotamiehiksi ja tapetaan sodassa. Mutta ei se vaiva maksanut mitään sen kunnian suhteen, että heillääki nyt on muka kuningas niin kuin muillakin valtakunnilla.

Mutta Jumala sanoi profeetta Samuelille: *"Ei he ole sinua ylönkatzoneet, mutta minua he ovat ylönkatzoneet."* Ei Jumala enää kelvannut heille kuninkaaksi. Niin se kävis vielä nytki, jos Jumala olis maan päällä ja alkais tuomiota pitämään, niin sanoisit kaikki suruttomat: *"Ei tämä Herra tee oikein meidän kanssamme. Hän on ylön kova ja ankara tuomitsemaan."*

Mutta jos maailman ruhtinas tulis kuninkaaksi, joka kansan mieltä noudattaa niin kuin Pilatus, niin sanoisit kaikki suruttomat: *"Tämä on hyvä kuningas. Ei se ole paha ranskaisemaan ja tuomitsemaan."* Se on hyvä kuningas, joka tekee niin kuin surutoin kansa vaatii. Nähdään ainoastansa maallisesta esivallasta, minkäkaltainen usko kansalla on. Jos kruunun palvellija ei ole kova sakoittamaan juomareita ja viinaporvareita, niin sanovat kaikki juomarit ja viinaporvarit: *"Ei se ole paha sakottamaan ihmisiä."*

Mutta jos kruunun palvelija kantaa semmoisia oikeuteen, jotka ovat lainrikkojat, niin sanovat kaikki juomarit ja viinaporvarit: *"Tämä on väärä ja pahanilkinen tuomari, joka ihmisten omaa viepi."* Ja luulettekos te, että Jumala nyt kelpais tuomariksi maailmalle? Ei ensinkään. Jos semmoinen kuningas tulee, joka ainoastansa oikeuden päälle katsoo, niin sanovat kaikki: *"Se on väärä tuomari."* Mutta jos maailman ruhtinas tulee, joka antaa suruttoman kansan elää pahan tahtonsa jälkeen, niin sanovat kaikki: *"Tämä on hyvä tuomari, ei se ole paha sakottamaan."*

Me kuulemme tämän päivän evan geliumissa, että kansa tahtoi tehdä Jeesusta

kuninkaaksi, koska he näit Hänen ruokkivan ilman viisituhatta miestä. Mutta missä tarkoituksessa he tahdoit tehdä Jeesusta kuninkaaksi? Epäilemättä siinä tarkoituksessa, että Hän ruokkis heitä ilman. Semmoinen olis soma suruttomalle kansalle, joka ruokkis heitä ilman.

Sillä ei surutoin kansa siihen tyydy, että Jumala on luonut elatusaineita, niin kuin eloa, eläimiä, kaloja, lintuja ja muuta elatusainetta, josta ihminen työn ja vaivan kautta saapi elatusta, mutta jos Jumala viskais paiseita tiaisia suuhun ja ruokkis juuri ilman vaivatta, sitte vasta olis Jumala hyvä Jumala. Ja semmoinen mies kelpais kyllä suruttomalle kansalle kuninkaaksi, joka noudattais kansan mieltä niin kuin Pilatus ja ruokkis heitä ilman.

Meidän pitää Jumalan armon kautta laveamalta katselemaan **minkäkaltainen mies kelpais maailmanlapsille kuninkaaksi, ja minkäkaltainen kelpais kristityille Kuninkaaksi.**

Mutta se Suuri Kuningas, joka tänä päivänä on ruokkinut viisituhatta miestä viidellä leivällä ja kahdella kalalla, ruokkikoon nyt ne viisituhatta sielua, jotka ovat ilman ruoatta tulleet, jotka ovat niin kuin tarvitsevaiset, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, jotka nälkään kuolevat, jos ei tule ravituksi Jeesukselta.

Vaikka muutamat ovat tulleet kaukaa aivan kurkistelemisen tähden, muutamat kuulemaan Jumalan sanaa, muutamat ihmeitä näkemään, kuitenkin ruokitaan heitä ilman, että he paremmin uskoisit, että Jeesus on Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja. Opetuslapset pannaan jakamaan ruuan ainetta, että kaikki tulisit ravituksi, muutoin jäisit muutama ilman ruoatta. Kuule taivaan Kuningas niitten huokaus, jotka ilman ruoatta nääntyvät, ilman leivättä nälkään kuolevat, joilla ei ole mitään ainetta sielun ravinnoksi. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 6: 1–15

1 Sitte meni Jesus Galilean meren ylitse, joka on Tiberiaan,

2 Ja häntä seurasi paljo kansaa, että he näkivät hänen merkkinsä, joita hän teki sairaisissa.

3 Niin Jesus meni ylös vuorelle ja istui siellä opetuslastensa kanssa.

4 Ja lähestyi pääsiäinen, Juudalaisten juhla.

5 Kuin siis Jesus nosti silmänsä ja näki tulevan paljon kansaa tykönsä, sanoi hän Philippukselle: kusta me ostamme leipiä näiden syödä?

6 (Mutta sen hän sanoi, kiusaten häntä: sillä hän tiesi, mitä hän tekävä oli.)

7 Vastasi Philippus häntä: kahdensadan penningin leivät ei täytyisi heille, että kukin heistä vähänkin sais.

8 Sanoi yksi hänen opetuslapsistansa hänelle: Andreas, Simon Pietarin veli:

9 Tässä on poikainen, jolla on viisi ohrasta leipää ja kaksi kalaista; vaan mitä ne ovat näin paljolle?

10 Mutta Jesus sanoi: asettakaat kansa atrioitsemaan, ja siinä paikassa oli paljo ruohoa. Niin atrioitsi lähes viisituhatta miestä.

11 Ja Jesus otti leivät, kiitti ja antoi opetuslapsille, mutta opetuslapset jakoivat atrioitseville, niin myös kaloista niin paljo kuin hän tahtoi.

12 Mutta kuin he ravitut olivat, sanoi hän opetuslapsillensa: kootkaat murut, jotka jäivät, ettei mitään hukkuisi.

13 Niin he kokosivat ja täyttivät kaksitoistakymmentä koria muruilla, viidestä ohraisesta leivästä, jotka niiltä liiaksi olivat, jotka atrioitsivat.

14 Kuin siis ne ihmiset sen merkin näkivät, minkä Jesus teki, sanoivat he: tämä on totisesti se Propheta, joka maailmaan tulla oli.

15 *Kuin Jesus ymmärsi, että he tahtovat tulla ja väkivallalla tehdä hänen kuninkaaksi, meni hän pois taas vuorelle yksinänsä.*

Surutoin kansa tahtoo Jeesusta tehdä kuninkaaksi, mutta Jeesus ei tahdo tulla heille kuninkaaksi. Meidän pitää siis Jumalan armon kautta tutkisteleman:

Ensiksi: Minkä tähden surutoin kansa tahtoo Jeesusta kuninkaaksi, ja

Toiseksi: Minkä tähden Jeesus ei tahdo tulla heille kuninkaaksi.

Se on ihmeellinen, että surutoin kansa pakkaa Jeesusta kuulemaan, vaikka tämä kansa, joka on tullut kurkistelemaan, ei ymmärrä paljon mitään Hänen saarnoistansa. Koska Jeesus saarnaa aivan vertausten kautta, menee Hänen sanansa niin kuin hyminä pään ylitse, ei he ymmärrä siitä mitään. Jeesuksen opetuslapset kysyvät, koska ymmärrys puuttuu. He tahtovat tietää, mitä ne vertaukset merkitsevät. Mutta surutoin kansa ei kysy sen perään, mitä vertaukset sisällänsä pitävät, vaan he kurkistelevat ja ihmettelevät ja tyhmistyvät ja arvelevat, mitä se mahtaa olla?

Niin kuin surutoin kansa seisoo Jeesuksen ympärillä niin kuin sääsket, niin surutoin kansa myös uskoo, että he ovat parhaat Jeesuksen ystävät. He ovat niin tyhmit, ettei he ymmärrä peljätä Jumalan Poikaa. He lykkäävät Häntä kynäspäällä ja luulevat, että Hän korjaa heitä iankaikkisiin majoihin. Ei ole siis ihme, että suruttomat tahtovat Jeesusta kuninkaaksi, koska he luulevat, että Hän ruokkii heitä ilman, ja että he ovat Jeesuksen ystävät.

Vähän lukua siitä, että he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorintekevät ja varastavat, ja viimein huutavat *"ristinnaulitse!"* Se ei tule heille mieleen ollenkaan, kuinka he elävät, saati he saavat elää oman pahan tahtonsa jälkeen ja syödä ruokaa ilman vaivatta. Ka! Semmoinen mies olis soma kuninkaaksi suruttomille, ei ainoastansa sen vuoksi, että

hän ruokkii heitä ilman, vaan myös sen tähden, että he saisit elää oman mielensä jälkeen.

Suruttomat luulevat, että Jeesus on niin armollinen, että Hän antaa heidän elää niin kuin he itse tahtovat. He luulevat, että Jeesus olis niin armollinen, jos Hän tulis kuninkaaksi, ettei Hän sakottais ketään, eikä tuomitsis ketään. Ja jos joku tulee Hänen tykönsä ja sanoo: *"erota minua riitaveljestäni"*, niin sanoo Jeesus: *"Ihminen, kuka minun pani tuomariksi teidän välillenne?"* Jos fariseukset tuovat Hänen eteensä muutaman huoran, kiusataksensa Häntä, niin Hän sanoo: *"En minä tuomitse sinua."* Tuosta päätävät nyt suruttomat, ettei Jeesus tuomitse ketään. Mutta ei surutoin kansa ymmärrä, ettei Jeesus saata niin kuin yksi maallinen tuomari ruveta suruttoman kansan joutavia asioita kuuntelemaan, koska muutamat riitelevät huoransa kanssa, ja muutamat hevoisten päältä riitelevät, ja muutamat sontakunkion päältä riitaantuvat.

Mutta maailman ruhtinas, joka ensin yllyttää kansaa lakia käymään, ja sitte sanoo niin kuin isänsä murhaaja Absalom: *"Jospa minä pääsisin tuomariksi tässä maakunnassa, kyllä minä pian antaisin asiamiehille oikeuden."* Tuli kuka hyvänsä asian kanssa, kyllä oli mies valmis sanomaan: *"Sinun asiasi on aivan oikea, mutta ei ole kuka sinun asiasi toimittaa kuninkaan edessä."*

Semmoinen tuomari olis juuri soma tuomariksi suruttomalle kansalle, joka vanhemman verellä maailman kunnian voittaa ja sanoo kaikille asiamiehille: *"Sinun asiasi on aivan oikea."* Mooses oli urhoollinen tuomari, mutta ei hän jaksanut istua koko päivää ja tuomita yhtä surutointa kansaa, joka joutuvan päältä riiteli, vaan hänen täytyi appensa neuvon jälkeen asettaa muita tuomareiksi.

Mutta suruttomat tahtoisit ainaki Jeesusta kuninkaaksi ja tuomariksi, sillä he luulevat, ettei Hän tuomitse ketään tässä maailmassa luonnollisesti, niin kuin maailman tuomarit

tuomitsevat. Mutta hengellinen tuomari Hän on, joka tuomitsee kaikki hengellisesti. Tuomitsee Hän vielä senki, joka sontatunkion päältä riitelee veljensä kanssa. Mutta Hän tuomitsee niin, ettei kukaan tyydy siihen tuomioon. Sillä semmoinen tuomari, joka tuomitsee molemmat asiamiehet juuri sen tähden, että he riitelevät joutavan päältä, semmoinen ei kelpaa maailman orjille tuomariksi.

Mutta rietas, ka! se on soma tuomariksi suruttomalle kansalle. Se sanoo kaikille asiamiehille, olkoon kuka hyvänsä: *"Sinun asiasi on aivan oikea"* ja *"tämmää häntä lakiin."* Sillä maailman ruhtinas voittaa paljon, koska surutoin kansa riitelee ja lakia käypi. Hän voittaa paljon sieluja tämän riidan kautta. Ja kaikki väärät tuomarit tienaaavat paljon, koska surutoin kansa riitelee keskenänsä. Kaikki väärät asianajajat tienaaavat paljon kansan hulluudesta. Ja kuitenkin luulevat suruttomat, että Jeesus on niin armollinen, ettei Hän tuomitse ketään.

Mutta jos nyt kaksi veljestä tulisit Jeesuksen tykö ja sanoisit: *"tuomitse meidän välilämme,"* niin Hän sanois: *"ihminen! kuka minun on pannut tuomariksi teidän välillänne?"* Mutta tyytyvätkö suruttomat siihen, että Jeesus ei tuomitse ollenkaan maallisia asioita? Eli tyytyvätkös suruttomat siihen, että Jeesus tuomitsee molemmat asiamiehet juuri sen tähden, että he joutavan päältä riitelevät? Ei. Minä luulen, että surutoin kansa ei tyydy siihen, että tuomari ei tuomitse ollenkaan, eli tuomitsee molemmat asiamiehet sen riidan tähden, joka on juuri joutava, ja viepi molempain sielut helvettiin.

Toinen tutkistelemus: **Katselkaamme nyt minkä tähden Jeesus ei tahdo tulla suruttoman kansan kuninkaaksi.**

Me arvaamme hyvin, että surutoin kansa ei ole vielä muuttanut luontoansa, vaikka tämä surutoin kansa seuraa Jeesusta ulkonaisesti, ja tulevat Jeesuksen tykö kurkistelemisen tähden, ja luulevat olevansa Jeesuksen

parhaat ystävät. Kuitenki on heidän tarkoituksensa, että he Jeesuksen kautta voittavat maailman tavaraa ja kunniaa, ja onnellisen hallituksen Messiaksen valtakunnassa, koska Jeesus on niin armollinen, ettei Hän tuomitse ketään.

Tulkoon nyt kaikki huorat ja varkaat, tulkoon kaikki juomarit ja viinaporvarit, tulkoon kaikki kiroilijat ja tappelusmiehet, tulkoon kaikki, jotka urhoollisesti palvelevat rietasta ja maailmaa ajatuksilla, sanoilla ja töillä, tulkoon nyt kaikki riettaan orjat tekemään Jeesusta kuninkaaksi. Hän ruokkii heitä ilman ja antaa heidän juoda ja tapella, huorin tehdä ja varastaa, sillä Hän on niin armollinen, ettei Hän tuomitse ketään. — Jokohan Jeesus ottaa voidetta ja kruunun päähän riettaan orjilta ja huutaa maailmalle: *"Minä olen maailman kuningas?"*

Minä luulen, että Jeesus antaa sen kunnian riettaalle ja menee pois metsään, eroittaa itsensä pois semmoisen joukon seurasta. Ja jos maailman joukko tulee Häntä vielä toisena päivänä hakemaan, täytyy Hänen sanoa: *"Ette minua seuraa sanan tähden, kuin minä olen teille sanonut, mutta sen tähden te etsitte minua, että te eilen tulitte ravituksi."*

Mitäs surutoin kansa siihen arvaa, että Jeesus pakenee heidän seurastansa, eikä tahdo tulla heille kuninkaaksi? Eiköhän se mahda olla yksi merkki siihen, että maailman ruhtinas on heille soma kuninkaaksi. Ja jos häntä tulee kuninkaasta, niin menköön surutoin kansa hakemaan ja tehköön maailman ruhtinaan, riettaan, kuninkaaksi. Kyllä hän ottaa kruunun päähänsä ja antaa huutaa, minä olen maailman kuningas, minä olen se suuri ruhtinas, jota koko maailma palvelee.

Mutta Jeesus ei tahdo tulla suruttoman kansan kuninkaaksi. Minkä tähden? Joo, sen tähden, että he vähän ajan perästä ristiinnaulitsevat Häntä. Jos he vielä Palmusununtaina huutavat *"hoosianna Daavidin pojalle"*, niin he huutavat Pitkänäperjantaina *"ota pois, ristiinnaulitse!"* Semmoinen on

maailman joukko. Jos he saavat elää juopumuksessa ja hekumassa, niin he ottavat Jeesusta kuninkaaksi.

Mutta jos Hän nuhtelee heidän jumalatointa elämäntänsä ja haukkuu heitä huoruuden sukunnaksi, silloin he suuttuvat.

Koska surutoin kansa huutaa *"ristiin nauhitse"*, niin Pilatus kysyy: *"Pitääkö minun ristiinnaulitsemien teidän kuninkaanne?"* sen tähden Jeesus ei tahdo tulla heille kuninkaaksi, että heillä ilmanki on yksi kuningas ja maailman herra, joka heitä hallitsee, nimitäin maailman ruhtinas, joka on maailman isäntä ja päänherra. Me kuulimme hänen sanovat Jeesukselle: *"Kaiken maailman minä annan sinulle, jos sinä palvelet minua."*

Ilmanki hän on siis maailman herra, ilmanki hän hallitsee koko maailmaa, koska hän kutsutaan maailman päämieheksi. Vaikka suruttomat tahtovat tehdä Jeesusta kuninkaaksi, ja ovat siinä uskossa, että Jeesus on heidän kuninkaansa. Mutta ei se ole niin, vaan maailman ruhtinas on heidän kuninkaansa, ja hän hallitsee maailmaa.

Mutta kuitenkin on Jeesus Kuningas, niin kuin Hän itse on tunnustanut. Koska Pilatus kysyi Häneltä *"niin sinä olet kuningas"*, vastasi Hän: *"Minä olen Kuningas, sitä varten minä olen tullut maailmaan, että minä totuuden tunnustan. Jokainen siis joka totuudesta on, hän kuulee minun ääneni."*

Tässä kuulevat nyt kaikki suruttomat, että Jeesus on Kuningas, mutta ei Hän ole suruttomain kuningas. Sillä koska surutoin kansa tahtoo Jeesusta tehdä kuninkaaksi, niin Hän menee pois yksistänsä metsään, eikä tahdo tulla semmoisten pakanain kuninkaaksi, jotka ei kuitenkaan tottele Häntä. Vaan olkoon maailman ruhtinas heidän kuninkaansa, niin kuin hän tähän asti on ollut.

Kuitenki on Jeesus Kuningas. Arvaavatkos nyt suruttomat, kenenkä Kuningas Hän on? Ei suruttomat usko, että Jeesus on kristittyin Kuningas, sillä profeetat sanovat, että

Kristus hallitsee pakanoita rautaisella ruoskalla. Ei nämät pakanat mahda olla kristityt, koska Kristus on niin kova, että Hän hallitsee heitä rautaisella ruoskalla. Mutta nämät pakanat, joita Kristus hallitsee rautaisella ruoskalla, taitavat tulla kristityksi sen kautta, että Kristus hallitsee heitä rautaisella ruoskalla.

Ja tämä rautainen ruoska on omantunnon vaiva, joka tulee niitten pakanain päälle, jotka antavat itsensä kurittaa. Tämä rautainen ruoska on yksi hirmuinen sana, ja se ilmoittaa, ettei ole Kristus niin armollinen, kuin pakanat luulevat. Mutta pakanat luulevat, että rietas niitä vaivaa, jotka tulevat omantunnon vaivaan. Ei he usko, että Kristus sillälaililla hallitsee pakanoita rautaisella ruoskalla.

Mutta me olemme nyt nähneet, että se rautainen ruoska, jolla Kristus hallitsee pakanoita, on yksi armollinen kuritus ja isän vitsa, jolla Taivaallinen Vanhin kurittaa niitä, jotka ottavat kuritusta vastaan. Taivaallinen Vanhin kasvattaa muutampia ylös ihmiseksi armollisella kurituksella. Ja jotka tulevat tämän isällisen kurituksen kautta niin nöyräksi, että he antavat suuta Isän vitsalle, niitä ottaa Vanhin syliinsä ja antaa heille suuta, ja antaa heidän imeä armoa vuotavaisia rintojansa, ja pyyhkii heidän kyyneleensä, ja ruokkii heitä rieskalla. Tällä tavalla tulee Kristus kristittyin Kuninkaaksi, ja Hän hallitsee heitä viimein rakkauden rautaisella ruoskalla.

Mutta ei suruttomat ymmärrä, että Kristus on semmoinen Kuningas, joka hallitsee pakanoita rautaisella ruoskalla, vaan he luulevat, että Kristus on niin armollinen, että Hän antaa pakanoitten elää oman pahan tahtonsa jälkeen. Huorat ja varkaat luulevat, että Kristus on niin hyvä ja armollinen, ettei Hän kurita ketään rautaisella ruoskalla. Juomarit ja viinaporvarit luulevat, että Kristus ruokkii heitä ilman vaivatta. Kaikki traasuperkeleet luulevat, että he tulevat rikkaiksi Kristuksen valtakunnassa. Sen tähden he tahtovat

tehdä Häntä kuninkaaksi. Mutta viimein he huutavat: *"Ristiinnaulitse!"*

Nyt näkevät kaikki suruttomat juutalaiset, että Jeesus ei tahdo tulla suruttoman kansan kuninkaaksi. Ja kuinkapa Jeesus kelpaisi suruttomalle kansalle kuninkaaksi. Ei he elä kuitenkaan Kristuksen lain jälkeen. Mutta maailman ruhtinas saapi olla suruttomain juutalaisten kuningas, niin kuin he ovat jo ennen olleet sen maailman ruhtinaan valtakunnassa, joka on niin armollinen, ettei hän tuomitse ketään, vaikka kuinka jumalattomasti elettäisiin.

Älkää uskoko, että maailman päämies on kova tuomitsemaan niitä, jotka häntä palvelevat. Huorat ja varkaat ovat semmoisen herran parhaat ystävät. Juomarit ja viinaporvarit saavat vapaasti elää maailman ruhtinaan valtakunnassa. Kiroilijat ja tappelusmiehet ovat maailman ruhtinaan parhaat ystävät. Se on myös paras kuningas suruttomalle kansalle. Mutta Kristus ei tahdo tulla semmoisen suruttoman kansan kuninkaaksi, sillä he huutavat kuitenkin vähän ajan perästä: *"Ristiinnaulitse!"*

Kristus on tullut kristittyin Kuninkaaksi sillä tavalla, että Hän on omalla verellensä voittanut, ostanut ja lunastanut heitä synnin, kuoleman ja perkeleen vallan alta. Hän on lunastanut niitä vankeja, joita maailman ruhtinas oli vangiksi ottanut. Hän on voittanut heidän sielujansa omalla kalliilla verellensä.

Ja nyt, kalliisti lunastetut sielut, nimittäin ne harvat sielut, jotka ovat rautaisella ruuskalla Kristuksen valtakunnassa kuritetut, ja totisen katumuksen kautta valmistetut vastaanottamaan Kristuksen armoa ja rakkautta, taivaan Kuningas on voideltu Kuninkaaksi teille. Hän on ruokkinut viisituhatta miestä viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Aivan vähällä olette te ravitut, eli vähäinen aine on ollut, josta niin suurelle väelle on tullut ravinto.

Se vähäinen alku on Jeesuksen siunauksen kautta kasvanut opetuslasten käsissä, niin että kaikki, joilla hengellinen nälkä on ollut, ovat ravintonsa saaneet. Ottakaat nyt, te ravitut sielut, Jeesusta Kuninkaaksi, ja rukoilkaat kaikesta sydäimestä, ettei Hän jättäis teitä, niin kuin Hän on suruttomia jättänyt ja mennyt yksinensä korkealle vuorelle.

Minun toivoni on, että jos Hän vähäksi ajaksi jättäis opetuslapsiansa soutamaan tämän maailman lainehtivalla merellä, niin minä olen vakuutettu, että Hän tulee taas murheellisten opetuslasten tykö yöllä, koska taivas ja maa on pimeä. Koska te olette epäilyksen aalloissa hukkumallanne, silloin juuri tulee Jeesus käyden veden päällä, ja astuu pieleen laivaan. — Mutta Pietari, jos sinä astut syvyyteen, niin ole uskollinen, niin pian kuin sinun uskos puuttuu, rupeat sinä vajoamaan. Ja muut opetuslapset, älkää peljästykö, vaan ottakaat Jeesusta venheeseen, pian te pääsette toiseen rantaan, pian pääsette iankaikkisuuden ihanalle rannalle, jonka loppua ei ole. Voidelkaa Jeesusta Kuninkaaksi, ja minä uskon, että Hän on Kuningas, nimittäin teidän Kuninkaanne, jotka olette seuranneet Jeesuksen verisiä askeleita, ja olette aikoneet seurata, ja seuraatte vissimmästi sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, jos te olette pysyväiset teidän kalliimmassa uskossanne loppuun asti.

Silloin koska te tulitte Kristuksen valtakuntaan Jeesuksen armon kautta, silloin on Kristus tullut teille Kuninkaaksi ja te Kristuksen alamaisiksi. Ja koska se suuri Herran päivä tulee, ottaa Hän uskollisia alamaisiansa kunnian valtakuntaan, jossa Kristus Jeesus hallitsee nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: JOH. 6: 27. (AAMUSAARNA KÖNGÄSESSÄ V. 1854)

Älkää tehkö sitä ruokaa, joka on katoavainen, vaan sitä ruokaa, joka pysyy iankaikkiseen elämään, jonka Ihmisen Poika teille antava on. Sillä Isä Jumala on sen valmistanut.

Evankelista Johannes on kirjoittanut kuudennessa luvussa, että paljon imisiä oli koontunut Jeesuksen tykö, että he näkivät Hänen merkkinsä, kuin hän teki sairaisissa. Se ihmisjoukko oli siis kokoontunut ainoastansa kurkistelemisen tähden, mutta ei sen tähden, että he saisivat valistusta sielullensa. Kuitenkin antaa Jeesus heille ruokaa, koska he ilman ruuatta olivat lähteneet matkaan. Sillä heillä oli semmoinen tyhmyys ja taitamattomuus, etteivät ymmärtäneet ottaa maallista ruokaa matkaansa. Ja koska Vapahtaja olisi tahtonut heille antaa hengellistä ruokaa, niin eivät he saattaneet sitä vastaan ottaa. Sen tähden täytyi hänen antaa heille maallista ruokaa, koska heillä oli totinen tarve.

Tästä Vapahtajan armeliaisuudesta ottavat nyt suruttomat paljon armoa itsellensä ja sanovat: *”ruokkipa Vapahtaja silloin suruttomia, eikö hän meitä myös ruokkisi?”* Kyllä totisesti hän ruokkii ja ylläpitää hukan penikoi-takin. Ja kaarneen pojat, jotka hänen tykönsä huutavat, saavat elatuksensa. Mutta kuinkas hukanpenikat kiittävätkä häntä sen edestä, että hän heitä ruokkii? Me kuulemme Johanneksen evankeliumista, että se suruton kansa, jota Jeesus oli ruokkinut, tuli taas toisena päivänä tahtomaan ruokaa ilman vaivatta. Mutta silloin sanoi Jeesus heille: *”Totisesti sanon minä teille, ette te etsi minua sen tähden, että te näitte ihmeen, vaan että te saitte leipää syödä ja olette ravitut”*. Näistä Vapahtajan sanoista kuulemme me, että suruton kansa tulee Vapahtajan tykö peräsuolensa tähden, mutta ei sielunsa ylösrakennukseksi, eikä sanan tähden, jota hän heille saarnaa. Sen tähden sanoi hän heille *”Älkää tehkö sitä ruokaa, joka on katoavainen, vaan sitä, joka on pysyväinen iankaikkiseen elämään”*.

Mutta eipä suruton kansa viitsi semmoisia sanoja ottaa korviinsa. Eivät he huoli siitä ruuasta, joka on pysyväinen iankaikkiseen elämään. Sillä sama Johannes evankelista kirjoittaa, että he rupesivat tinkaamaan Jeesuksen kanssa, koska hän tarjosi heille kristillisyyttä. He sanoivat nimittäin Jeesukselle näin: *”Mitä ihmettä siis sinä teet, että me näkisimme ja uskoisimme sinun päällesi?”*

Tästä suruttoman kansan kysymyksestä kuuluu nyt, ettei suruton kansa tyydy vielä siihen, että Jeesus ruokkii heitä ilmaiseksi, vaan he tahtovat vielä erinomaisia merkkejä nähdä. Ja sama luonto näkyy olevan vielä nytkin suruttomalla kansalla. Eivät he vielä sitä pidä ihmeenä, että Jeesus täyttää heidän peräsuolensa, vaan he tahtovat suurempia merkkejä nähdä. Niin kuin esimerkiksi tämän aikaiset suruttomat vaivaiset, koska he tulevat kristityn tykö vaatimaan ruuan apua, jos kristitty ei jaksaa heidän peräsuoltansa täyttää, niin paljon kuin he tahtovat, käyvät he kristillisyyden päälle ja sanovat: *”Mikäs kristitty se on, joka ei anna vaivaisille ruokaa?”* Vaikka nyt kristityt antavat mitä heiltä liikenee ja vielä enemmänkin kuin mitä liikenee, niin ei suruttomat vaivaiset vielä siihenkään tyydy, vaan he tahtovat suurempia merkkejä nähdä, ennen kuin he uskovat, että kristillisyyks on oikea.

Kun Juudalaiset kerran tulivat anomaan merkkiä taivaasta, vastasi Jeesus: *”Tämä nurja ja huorintekijä sukukunta tahtoo merkkiä nähdä, mutta sille ei anneta muuta merkkiä, kuin profeetta Joonan merkki.”* Jos suruttomat hengellisen vihan tähden kantavat kristittyjen päälle, että he ovat väärät profeetat ja villihenget, niin silloin saavat suruttomat nähdä profeetta Joonan merkit. He saavat nähdä, kuinka se suuri valaskala

nielee profeetta Joonan ruumiin, ja kuitenkin on Joonan henki elämässä.

Tätä ei maailman joukko pidä ihmeenä, että Joonas vielä valaskalan vatsassa huutaa Herran tykö. Eivät suruttomat ymmärrä, että se on suurin merkki, kun kristittyjen henki elää, vaikka heidän ruumistansa vaivataan. Eivät suruttomat ymmärrä, että se on suurin ihme, kun kristityitä vihataan ja vainotaan uskonsa tähden maailmassa, ja kuitenkin pysyvät uskossansa. Tämän kristittyjen urhoolisuuden ja kärsivällisyyden pitivät pakanat ylpeytenä, irstaisuutena ja uppiniskaisuutena, ja sanottiin, että kristityt ovat sellaiset villihenget, jotka eivät tottele esivaltaa. Mutta tämä kristittyjen usko ja kärsivällisyys vainon alla, on suurin merkki ja ihme, mikä on taivaan alla tapahtunut. Ja kuitenkin pakanat sanovat: *”Ei se, kristittyjen rohkeus kuolemassa, ole muu kuin hengellinen ylpeys ja paatumus.”*

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katselemaan, **minkä kaltaisia merkkejä ja ihmeitä suruton kansa tahtoo nähdä, ennen kuin se usko.**

Mutta niin kuin opetuslasten käskettiin koota muruja, jotka olivat liiaksi jääneet atrioitsevilta, niin me myös toivomme, että he kokoavat visusti niitä muruja, jotka ovat jääneet entisestä kristillisyydestä. Vaan he [suruttomat] antavat niitä muruja koirille ja sanovat: *”koira syököön muruja, ei nyt ole se kristillisyyt mikä silloin [oli].”* Mutta se suuri Ristinkantaja, joka silloin on ruokkinut viisituhatta miestä viidellä leivällä ja kahdella kalalla, ruokkikoon ja ravitkoon niitä miehiä, jotka ovat näljän tähden kokoontuneet Jeesuksen opetuksia kuulemaan, niin kuin me toivomme, että opetuslapset ovat koonneet niitä muruja, jotka ovat entisestä kristillisyydestä jääneet.

Kuule taivaan Kuningas, kuinka kaarneen pojat huutavat sinun tykösi ja myös tiaiset, pulmuset ja satakieliset, jotka ovat kauan aikaa paastonneet ja ilman ruuatta olleet,

huutavat nyt: *”rakas taivaallinen Isä, anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme”*. Aamen. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: JOH. 6: 1–15

1 Sitte meni Jesus Galilean meren ylitse, joka on Tiberiaan,

2 Ja häntä seurasi paljo kansaa, että he näkivät hänen merkkinsä, joita hän teki sairaisissa.

3 Niin Jesus meni ylös vuorelle ja istui siellä opetuslastensa kanssa.

4 Ja lähestyi pääsiäinen, Juudalaisten juhla.

5 Kun siis Jesus nosti silmänsä ja näki tulevan paljon kansaa tykönsä, sanoi hän Philippukselle: kusta me ostamme leipiä näiden syödä?

6 (Mutta sen hän sanoi, kiusaten häntä: sillä hän tiesi, mitä hän tekävä oli.)

7 Vastasi Philippus häntä: kahdensadan penningin leivät ei täytyisi heille, että kukin heistä vähänkin sais.

8 Sanoi yksi hänen opetuslapsistansa hänelle: Andreas, Simon Pietarin veli:

9 Tässä on poikainen, jolla on viisi ohrasta leipää ja kaksi kalaista; vaan mitä ne ovat näin paljon?

10 Mutta Jesus sanoi: asettakaat kansa atrioitsemaan, ja siinä paikassa oli paljo ruohoa. Niin atrioitsi lähes viisituhatta miestä.

11 Ja Jesus otti leivät, kiitti ja antoi opetuslapsille, mutta opetuslapset jakoivat atrioitseville, niin myös kaloista niin paljo kuin hän tahtoi.

12 Mutta kuin he ravitut olivat, sanoi hän opetuslapsillensa: kootkaat murut, jotka jäivät, ettei mitään hukkuisi.

13 Niin he kokosivat ja täyttivät kaksitoistakymmentä koria muruilla, viidestä ohraisesta leivästä, jotka niiltä liiaksi olivat, jotka atrioitsivat.

14 *Kuin siis ne ihmiset sen merkin näkivät, minkä Jesus teki, sanoivat he: tämä on toisesti se Propheta, joka maailmaan tullewa oli.*

15 *Kuin Jesus ymmärsi, että he tahtoivat tulla ja väkivallalla tehdä hänen kuninkaaksi, meni hän pois taas vuorelle yksinänsä.*

Me kuulemme meidän pyhästä evankeliumistamme, että Jesus on ruokkinut viisituhatta miestä viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Ja me kuulimme myös, että se kansa, joka oli tullut Jeesuksen tykö kurkistelemaan, tahtoi tehdä hänen kuninkaaksi. Mutta Jesus meni pois, eikä tahtonut tulla kuninkaaksi suruttomalle kansalle. Seuraavaisesti pitää meidän siitä ajatteleman ja tutkisteleman.

1:nen tutkistelemus: **Minkä tähden suruton kansa tahtoo Jeesusta kuninkaaksi?**

2:nen tutkistelemus: **Minkä tähden Jesus ei tahdo tulla suruttomalle kansalle kuninkaaksi?**

Että, suruton kansa tahtoo tehdä Jeesusta kuninkaaksi, sen olemme nyt kuulleet tämän päivän evankeliumista. Mutta minkä tähden he tahtovat tehdä Jeesusta kuninkaaksi? Se on ihmeellistä, että suruttomatkin tahtovat Jeesusta kuninkaaksi, vaikka he palvelevat toista miestä, ja vaikka suruton kansa ei tahdo uskoa hänen päällensä. Vaikka he varsin tinkaavat häntä vastaan, jos hän jotakin puhuisi heille Jumalan valtakunnasta, yhtä hyvin tahtovat he häntä kuninkaaksi. Minä luulen, ettei suruttomat tahdo Jeesusta tehdä kuninkaaksi minkään muun tähden, kuin juuri peräsuolensa tähden. Sillä suruttoman ihmisen ajatukset, himot ja halut menevät peräsuoleen. Ja koska heillä on semmoinen usko, että Jesus ruokkii heitä aina ilman, niin he tulevat ja seisovat niin kuin sääsket hänen ympärillensä ja lykkäävät häntä kynäspäillensä. Mutta koska hän puhuu heille jonkun sanan jumalallisesta olennostansa, niin he tinkaavat hänen kanssansa

ja sanovat: *”Minkä kaltaisia merkkejä sinä teet, että me näkisimme ja uskoisimme sinun päällesi”*. Eivät he vielä usko, että Jeesuksen voima on suuri, vaikka he näkivät, kuinka Jesus on heitä ruokkinut ja yllä pitänyt. Mutta eivät suruttomat pidä sitä ihmeenä, että Jesus heitä ruokkii, vaan he tahtovat suurempia merkkejä ja tunnustähtiä nähdä, ennen kuin he uskovat.

Nyt tahtoo suruton kansa tehdä Jeesuksen kuninkaaksi. Mutta eivät he tahdo häntä kuunnella ja palvella, vaan he tahtovat elää heidän oman pahan tahtonsa jälkeen. Sillä suruton kansa ei tyydy vielä siihen, että Jesus heitä ruokkii, vaan he tahtovat, että hänen pitää antaman heidän pitää vanhan uskonsa, jossa he saavat elää niin kuin he itse tahtovat. Ei hän saa heitä haukkua, ei hän saa heitä tuomita, vaikka he juovat ja tappelevat, huoraavat ja ovat maailman perään ankarat. Ei Jesus saa heitä sentähden soimata.

Kuinka se nyt olisi? Jos huorat ja varkaat tekisivät Jeesuksen kuninkaaksi, ja hän vaatisi, että heidän pitäisi tekemän parannuksen, niin he sanoisivat heti: *”emme me tahdo semmoista miestä kuninkaaksi, joka meitä haukkuu ja tuomitsee, vaan semmoisen me tahdomme, joka antaa meidän elää rauhassa meidän oman tahtomme jälkeen, sillä me olemme vapaana syntyneet ja emme ole kenenkään orjat olleet. Pitääkös meidän sottoman perkeleen ja maailman kanssa ja antaman meidän vapautemme pois yhdelle kansanhäiritsijälle, joka käskää meidän antaa kaiken omaisuutemme vaivaisille ja seurata häntä kuolemaan. Mitäs me siitä saamme, että me ylenannamme kaikki ja seuraamme häntä sotaan. Emme me niin hullut ole, että rupeamme houraamaan. Mutta sillä ehdolla me otamme hänen kuninkaaksemme, jos hän ruokkii meitä ilmaiseksi ja antaa meidän olla vaivaamatta ja haukkumatta. Jos hän antaa meille maailman kunniaa, niin me tahdomme olla hänen alamaisensa. Mutta jos hän rupeaa meitä haukkumaan ja*

tuomitsemaan, niin me heti luovumme hänestä.” – Kuitenkin se on ihmeellistä, että suruton kansa tahtoo Jeesusta kuninkaaksi, vaikka he palvelevat rietasta. Katumattomat huorat luulevat, että Jeesus on heidän kuninkaansa; katumattomat varkaat luulevat, että Jeesus on heidän kuninkaansa; katumattomat juomarit luulevat, että Jeesus on heidän kuninkaansa; viinaporvarit luulevat, että Jeesus on heidän kuninkaansa. Eivät he ensinkään sitä usko, että he ovat isästä perkeleestä, niin kauan, kuin he tekevät perkeleen töitä.

Jos Vapahtaja olisi nyt vaeltamassa maan päällä, niin te näkisitte, kuinka suruttomat kokoontuvat hänen ympärillensä niin kuin sääsket, kun sitä vastaan katuvaiset tuskin tohtivat tulla Jeesuksen lähellekään. Me olemme nähneet, kuinka suruttomat silloin seisoisivat Jeesuksen ympärillä niin kuin sääsket. Mutta katuvaiset ja hätäiset seisovat taampana ja huutavat: *”Jeesus, rakas mestari, armahda meidän päällemme!”* Ei suruton kansa ymmärrä hävetä. Mutta Pietari tunsi kuitenkin kerran, ettei hän ole mahdollinen Jumalan Pojan vieressä olemaan, koska hän lankesi hänen jalkojensa juureen ja sanoi: *”Mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen.”*

Koska suruton kansa on tuntenut itsensä mahdottomaksi olemaan Jumalan Pojan vieressä? Suruttomat tukkivat ja tunkevat itsensä ihan viereen, aivan kuin he olisivat Jeesuksen parhaat ystävät. Jos he ymmärtäisivät hävetä ja peljätä Jumalan Poikkaa, niin he seisoisivat taampana ja antaisivat katuvaisille sijaa. Mutta eivät ne raukat ymmärrä hävetä.

Onkos nyt Jeesus huoruuden valtakunnassa, koska hävyttömät huorat tahtovat maata Vapahtajan sylissä. Kauniit ilmankin ovat riettaan huorat, koska he kantavat verka-vaatteita ja silkkihuiveja ja osoittavat kauneuttansa maailmalle ja tulevat sitten semmoisella kauneudella antamaan suuta

Jeesukselle Herran alttarin edessä ja tekevät siellä sellaisia kauniita uskollisuuden lupauksia, että he pysyvät uskollisina kuolemaan asti. Kuinka kauan he sitten muistavat valansa? Kirkon oveen asti varmaankin. Ja nyt tahtovat kaikki katumattomat huorat, että Jeesuksen pitää oleman heidän kuninkaansa. Samoin myöskin varkaat vannovat Jeesuksen alttarin edessä, että he ovat uskolliset kuolemaan asti. Vaan kun he tulevat pimeyteen, niin he alkavat varastamaan. Tahtovatkos sitten juomarit ja viinaporvarit perkelettä kuninkaaksi? Ei suinkaan, vaan Jeesus on heidän kuninkaansa, niin he luulevat.

Kauniitpa nyt ovat Jeesuksen alamaiset, huorat, varkaat, juomarit, viinaporvarit, kiroilijat, tappelusmiehet, valapattoiset, väärän valan tekijät ja kuuden markan miehet. Ne tulevat nyt ja tahtovat väkisin tehdä Jeesuksen kuninkaaksi. Mutta Jeesus ei tahdo tulla semmoisten ihmisten kuninkaaksi, ennen kuin he kääntyvät ja uudestisyntyvät. Kyllä se on tosi, että Jeesus on huorain ja varasten kuningas. Mutta ei hän ole sellaisten kuningas, jotka vielä pilkkaavat hänen kyyneleitänsä ja tallaavat hänen vertansa. Vaan hän on sellaisten kuningas, jotka ovat suuta antaneet hänen jaloillensa, niin kuin esimerkiksi se huora, joka pesi hänen jalkansa kyyneleillä ja antoi suuta hänen jaloillensa. Semmoiset riettaan huorat makaavat Vapahtajan sylissä.

Jeesus on siis huorain ja varkaiden kuningas. Mutta ei hän tahdo olla siveäin huorain kuningas. Ei hän tahdo olla rehellisten varkaiden kuningas. Ei hän tahdo olla raittiin juomarin kuningas, eikä hän saata olla armollisen viinaporvarin kuningas, sillä ne tekevät perkeleen töitä. Kuinkas saattaa Vapahtaja olla niiden kuningas, jotka eivät tottele häntä ollenkaan, jotka seuraavat lihansa himoja ja tahtovat elää oman pahan tahtonsa jälkeen?

Saattaakos Vapahtaja olla huorain ja varasten kuningas, koska he niin tahtovat?

Saattaakos hän olla juomarien ja viinaporvareiden kuningas? Ei ollenkaan. Mutta kyllä huorat ja varkaat tahtovat niin. He tahtovat väkisin tehdä hänet kuninkaaksi. Mutta olkoon perkele heidän kuninkaansa! Olkoon huoruuden perkele huorien kuningas; olkoon ahneuden perkele varkaiden kuningas; olkoon juopumuksen perkele juomarien kuningas. Mutta Jeesus ei saata olla semmoisten ihmisten kuningas, jotka juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Mutta katuvaisten ja uskovaisten kuningas hän tahtoo olla, ja kristittyin kuningas, eli semmoisten ihmisten kuningas, kuin Maria Magdaleena ja muut opetuslapset, jotka itkivät ja parkuivat pääsiäispäivänä ja niin kuin opetuslapset Helluntaipäivänä, jotka puhuivat uusilla kielillä Jumalan voimallisista töistä. Kyllä suruton kansa pian tyhmistyy sen kaltaisesta humusta ja ymmärtää hyvin, että jos Kristus on kristittyjen kuningas, niin ei hän sitten ole suruttoman kuningas. Sillä suruton kansa vihaa Natsareenuksen lahkokuntaa, eikä tahdo ollenkaan uskoa, että ne ovat oikeat Jumalan lapset.

Mutta miksi siis suruton kansa ainakin tahtoo väkisin tehdä Jeesuksen kuninkaaksi, vaikka se ei tahdo sellaista parannusta ja katumusta tehdä kuin Jumala vaatii? Ei suruton tahdo totella häntä. Ja jos Jeesus panee heille jonkun paikan eteen, joka käypi heidän tunnollensa, niin sanovat he varsin: *"Minkä kaltaisia merkkejä sinä siis teet, että me näkisimme ja uskoisimme sinun päällesi?"* Ei suruton kansa sitä pidä ihmeenä, että Jeesus on heitä ihmeellisellä tavalla ruokkinut, mutta he tahtovat vielä suurempia merkkejä nähdä ennen kuin he rupeavat uskomaan. Minä luulen, että suruton kansa tahtoo Jeesusta kuninkaaksi siitä syystä, että he saisivat hänen varjonsa alla juoda, tapella, huorin tehdä ja varastaa, että he voisivat peräsuolensa täyttää, että he saisivat hänen varjeluksensa alla pahaa elämää pitää ja syntiä tehdä hänen armonsa päälle. Niin kuin pahankuriset lapset tahtovat ruokaa ja

vaatteita vanhimman talosta, vaikka he eivät tottele vanhimpia ollenkaan, niin tahtoo myös suruton kansa ruokaa Jeesukselta, mutta eivät he tahdo totella häntä. Eivät he tahdo palvella häntä. Eivät he tahdo Jeesukselle tehdä mitään työtä, vaan aivan itsellensä. Itse he tahtovat tienata itsellensä autuuden. Mutta Jeesus ei tahdo olla sellaisten kuningas, sillä he huutavat kuitenkin, kun suuttuvat: *"ristiinnaulitse!"* Pilatus, vaikka hän on pakana, kysyy Juudalaisilta: *"Pitääkö minun ristiinnaulitsemman teidän kuninkaanne?"*

Me kuulemme siis, ettei Jeesus tahdo olla semmoisten ihmisten kuningas, jotka eivät tottele häntä kuitenkaan. Sen tähden täytyy hänen mennä yksinäisyyteen ja paeta korpeen, niin että omatkin Jeesuksen opetuslapset joutuvat olemaan erotettuna hänestä suruttomien tähden. Koska Jeesus pakenee maailman joukon tähden vuorelle, niin silloin saavat Jeesuksen opetuslapset soutaa vastatuulella. Eivät he tiedä missä Jeesus on. Mutta kuitenkin on Jeesus heidän turvansa. Koska pikkuinen laiva rupeaa vajoamaan, niin silloin tulee Jeesus puoliyön aikana, käyden veden päällä, sillä vedet kantavat hänen. Ja vaikka Pietari epäuskon tähden kohta vajoaa syvyyteen, niin täytyy hänen kuitenkin huutaa: *"Herra, auta minua, minä hukun!"* Ja niin pian kuin Jeesus ottaa häntä kädestä, rupeavat vedet häntä kantamaan. Huuda nyt Pietari: *"Herra auta minua, minä hukun!"* Koska sinä epäuskon tähden rupeat vajoamaan syvyyteen, niin huuda kaikesta voimasta: *"Herra Jeesus auta minua, minä hukun!"* Kuinka usein on Pietari rohkeutensa tähden hukkumallansa epäilyksen aalloissa! Kuinka usein tahtoo vihollinen saattaa hänen sielunsa hukkaan! Mutta se suuri Auttaja tahtoo auttaa Pietaria ja kaikkia katuvaisia poikki sillattoman virran iankaikkisuuden ihanalle rannalle, kussa voittajien laulu soi iankaikkisesta iankaikkiseen. Aamen.

Lähteet: Uusi Postilla 1897. Selvästi muutetut sanat korjattu oletettuihin alkuperäisiin sanoihin.

Koska he olivat ravitut, sanoi Jeesus opetuslapsillensa: ”Kootkaat murut kuin jäivät, ettei mitään hukkuisi.

Tämän päivän evankeliumissa löytyvät nämät sanat kirjoitettuna. Ensi katsannossa emme saa niistä sanoista muuta käsitystä, kuin ainoastaan yhden esimerkin, kuinka yhden uskollisen talonhaltijan pitää katsoman perään, ettei mitään Jumalan siunauksesta menisi hukkaan. Sitä haukutaan visuksi ja ahneeksi, joka niitä jääneitä ruojoja kokoo suuhunsa eli johonkin astiaan. Mutta ei taida yksikään näinä aikoina tohtia sanoa, että Jeesus oli visu ja ahne, koska Hän käski opetuslastensa koota niitä jääneitä muruja. Mutta oli siinä jotakin muuta alla, jota kaikkein talon emäntäin ja talon piikain pitäisi panna tuntonsa päälle. Koska nimittäin piiat rikkaan miehen talossa kaatavat velliinloppuja maahan ja lakaisevat leipäruojoja rikkaläjään ajatellen, että rikkaan miehen talossa riittää ruoka; saavat semmoiset piiat viimein syödä olkia, koska oma nokka tulee eteen. Ja se taitaa olla heille muistutukseksi, kuinka he ennen ovat haaskaaneet Jumalan viljaa ja vielä maahankin kaataneet, koska he rikkaan miehen talossa palvelivat.

Nyt on Jeesus näillä sanoilla ”kootkaat muruja” tahtonut opettaa rikkaan miehen piikoja, että heidän pitää katsoman perään, ettei mitään Jumalan viljasta tulisi haaskaaksi. Sillä semmoisille piioille on usein tullut semmoinen ruuan vaanuus, että heidän on täytynyt syödä olkia ja petäjää ennen kuin he kuolevat. Jos nimittäin isäntä on soimannut heitä sen kaltaisesta ruuan haaskaamisesta, ovat he tavallisesti vastanneet: ”Kyllä rikkaan miehen talossa riittää. Emme ole velkapaät nuolemaan kaaroja.”

Mutta onkos sitte Vapahtaja visu, koska Hän käskää opetuslasten koota muruja? Emme tiedä, onko Hän juuri visukaan. Mutta ei Hän suo, että mitään Jumalan viljasta menisi hukkaan, olkoon se sitten maallista tai hengellistä viljaa. Koska nimittäin opetuslapset

rupesivat kerran epäilemään, kuinka he tulevat aikaan, koska ei ollut leipä valmistettu toiseksi päiväksi, ja heidän ajatuksensa rupesivat elatuksen murheen tähden pyörimään sinne ja tänne, muistuttaa Jeesus heille, kuinka monta leipäkoria sinäkin päivänä oli koottu, koska viisituhatta miestä oli ravituksi tullut viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Se oli yksi tarkoitus, minkä tähden Jeesus käski koota muruja, että heidän piti muistaman, kuinka vähällä ruualla Jeesus saattaa ruokkia paljon väkeä, koska sitä ruuan ainetta ei haaskata.

Me muistamme vielä sitä aikaa, koska ruuan ainetta oli vaanasti meidän maassamme ja kansa oli tullut kaukaa kuulemaan Jeesusta, eikä ollut niestaa laukussa, mutta nälkä ja jano vanhurskauden perään; kuinka silloin nälkävieraat ruokittiin aivan vähällä ruuan aineella. Mutta se aika taitaa vielä tulla, että opetuslapset saava koota muruja siitä entisestä kristillisyydestä, koska kansa on ravituksi tullut. Se on ilman epäilemättä Vapahtajan tahto, että kansa, joka on tullut ilman niestatta kuulemaan Häntä, pitää ravituksi tuleman, etteivät he ruuan vaanuuden tähden nääntyisi tien päälle. Mutta se kuuluu myös olevan Hänen käskynsä opetuslapsille, että koota muruja sitten kun kansa on ravituksi tullut, ettei mitään menisi hukkaan. Sillä ei kansalla ole sitä ymmärrystä, että he rupeaisivat muruja kokoomaan ja säästämään siksi, kun toiste tulisi hengellistä nälkää. Koska kansa on kylläntynyt, menee hän pois ilman siunaamatta ja ilman kiittämättä ja jättää muruja syömäpaikalle.

Sen tähden annetaan käsky opetuslapsille, että heidän pitää kokooman muruja siitä ruuasta, kuin niille liiaksi on, jotka syövät, ettei mitään hukkuisi. Sillä kuka tiesi, että se aika vielä tulee, että rikkaan miehen piiat, jotka ovat joskus ennen kantaneet

leipäruopuja rikkaläjän päälle, saavat syödä olkia ja petäjätä, koska oma nokka tulee eteen. Ja silloin heidän pitää muistaman, että he ovat ennen haaskasti pitäneet Jumalan viljaa.

Kootkaat nyt, opetuslapset, muruja tulevaisen ajan varaksi, ettei mitään hukkuisi. Sillä se aika taitaa pian tulla, että Ylkä otetaan pois, ja silloin joutuu hääväki paastoamaan. Kootkaat muruja, jotka liiaksi ovat niiltä, jotka aterioitsevat, sillä se aika taitaa pian tulla, että oma nokka tulee eteen, koska rikkaan miehen piit saavat syödä olkia ja petäjätä. Silloin pitää teidän muistaman, että te olette ennen, koska teillä oli viljaa, kaataneet vellinloppuja maahan, ja kantaneet leipäruopuja rikkaläjän päälle.

Kootkaat muruja, te Jeesuksen opetuslapset, että joku armonpenikka saisi syödä niitä muruja, jotka putoavat Herran pöydältä. Kootkaat muruja, että kun kovat ajat tulevat ja suuri ruuan vaunuus maan päälle tulee, olisi leipäkorissa murujakaan entisestä viljasta. Kootkaat muruja, että joku armonpenikka tulis niillä ravituksi, koska kovat ajat tulevat.

Jeesus menee taas vuorelle yksinensä paahten sitä surutointa kansaa, joka tahtoo väkisin tehdä Häntä maalliseksi kuninkaaksi. Ja te Jeesuksen opetuslapset joudutte yöllä pimeyden aikana soutamaan poikki merta, kussa vielä kova ilma nousee ja Jeesus on kaukana. Rukoilkaat, te harvat sielut, että Jeesus pian tulisi teille kumppaniksi, että te kostuisitte terveinä poikki meren ijankaikkisuuden ihanalle rannalle. Kuule sinä suuren väen ruokkija ja taivaallinen hengen ylöspitäjä, murheellisten, katuvaisten ja epäileväisten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 6: 1–15

1 Sitte meni Jesus Galilean meren ylitse, joka on Tiberiaan,

2 Ja häntä seurasi paljon kansaa, että he näkivät hänen merkkinsä, joita hän teki sairaisissa.

3 Niin Jesus meni ylös vuorelle ja istui siellä opetuslastensa kanssa.

4 Ja lähestyi pääsiäinen, Juudalaisten juhla.

5 Kun siis Jesus nosti silmänsä ja näki tulevan paljon kansaa tykönsä, sanoi hän Philippukselle: kusta me ostamme leipiä näiden syödä?

6 (Mutta sen hän sanoi, kiusaten häntä: sillä hän tiesi, mitä hän tekemä oli.)

7 Vastasi Philippus häntä: kahdensadan penningin leivät ei täytyisi heille, että kukin heistä vähänkin sais.

8 Sanoi yksi hänen opetuslapsistansa hänelle: Andreas, Simon Pietarin veli:

9 Tässä on poikainen, jolla on viisi ohrasta leipää ja kaksi kalaista; vaan mitä ne ovat näin paljolle?

10 Mutta Jesus sanoi: asettakaat kansa atrioitsemaan, ja siinä paikassa oli paljon ruohoa. Niin atrioitsi lähes viisituhatta miestä.

11 Ja Jesus otti leivät, kiitti ja antoi opetuslapsille, mutta opetuslapset jakoivat atrioitseville, niin myös kaloista niin paljo kuin hän tahtoi.

12 Mutta kuin he ravitut olivat, sanoi hän opetuslapsillensa: kootkaat murut, jotka jäivät, ettei mitään hukkuisi.

13 Niin he kokosivat ja täyttivät kaksitoistakymmentä korja muruilla, viidestä ohrasta leivästä, jotka niiltä liiaksi olivat, jotka atrioitsivat.

14 Kun siis ne ihmiset sen merkin näkivät, minkä Jesus teki, sanoivat he: tämä on totisesti se Propheta, joka maailmaan tuleva oli.

15 Kun Jesus ymmärsi, että he tahtoivat tulla ja väkivallalla tehdä hänen kuninkaaksi, meni hän pois taas vuorelle yksinensä.

Meidän ylösluetussa pyhässä evankeliumissa on kirjoitettu, että Jeesus on siihen aikaan ruokkinut lähes viisituhatta miestä

viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Ja kun tämä väen paljous oli näin vähällä ravituksi tullut, käskee Jeesus opetuslastensa koota muruja. Ja surutoin kansa tahtoi väkisin tehdä Hänen kuninkaaksi. **Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta koota muruja siitä ensimmäisestä kristillisyydestä, koska me katselemme:**

1: ksi **Kummoinen se ensimmäinen kristillisyyden on ollut?**

2: ksi **Kummoinen se nyt on?**

Antakoon Jumala niille tarkat silmät, jotka kokoovat muruja, ettei mitään hukkuisi siitä Jumalan viljasta, josta kansa on ravituksi tullut.

Ensimmäinen tutkistelu: **Kummoinen se ensimmäinen kristillisyyden on ollut?** Vähästä aineesta on ensinnä kristillisyyden alkunsa saanut. Koska se Kristuksen tähti ensinnä ilmestyi taivaan reunalla, oli koko maailma surkeassa sokeudessa ja pimeydessä. Ja ainoastansa muutamille paimenille Beetlehemissä ympärivalaisi se taivaallinen kirkkaus, ja tietäjät idästä, jotka näkivät sen kointähden, vaelsivat pitkän matkan päästä sen tähden johdatuksella ja tulivat Beetlehemiin ja löysivät siellä maailman Vapahtajan makaavan heinäin ja olkien päällä. Niillä tietäjillä oli siis vahva usko, koska he uskoivat vasten kaikkia maailman koettelemuksia, että niin vähästä aineesta piti semmoinen suuri asia tulla.

Ei ihmisen järki voi käsittää, kuinka yksi köyhä lapsi, joka makasi seimessä heinäin ja olkien päällä, piti oleman maailman Vapahtaja. Mutta koska Jumala on saattanut tyhjistä luoda koko maailman, vissimmästi Hän on saattanut vähästä aineesta tehdä suuret asiat. Mutta perkele ja maailma on jo varsin kristillisyyden alusta tahtonut tehdä tyhjäksi Jumalan aikomuksia. Maailman ruhtinas on tahtonut varsin pieneydestä hävittää Kristusta.

Minkä kaltainen on silloin ollut maailman kristillisyyden, koska kristillisyyden alkunäkökohdat

maailmaan? Kristillisyyden on silloin ollut huonolla rajalla. Papit juomarit, kansa oli yksi osa juomareita, yksi osa viinaporvareita, yksi osa varkaita, yksi osa huoria. Viinapäissä mentiin Herran ehtoolliselle, juotiin Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä. Ja koska heräys tapahtui, tultiin monesta paikasta kurkistelemaan ja ihmeitä näkemään, ja arvelivat keskenänsä: *”Mitäs luulet tämän olevan?”* Mutta niin kuin kärpänen lenneskelee kynttilän ympäri ja viimein lentää juuri kynttilän liekkiin, niin myös surutoin väki koontui, koska äkisti humaus tapahtui.

Ja opetuslapset, eli ne harvat sielut, jotka ensinnä olivat seuranneet Kristusta, saivat Pyhän Hengen lahjan, rupesivat puhumaan uusilla kielillä. Silloin tyhmistyi se surutoin kansa. Ja muutamat pilkkasivat opetuslapsia, mutta muutamat saivat pistoksen sydämeen ja rupesivat kysymään: *”Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?”* Siihen aikaan olivat Pietari ja Johannes voimalliset saarnaamaan evankeliumia ja niiden joukossa, jotka uskoivat, oli yksi sydän ja yksi sielu.

Kyllä tosin Pietari ensinnä saarnasi kovan lain, koska hän soimasi juutalaisia Vapahtajan murhaajiksi. Mutta he olivat sen soimauksen hyvin ansainneet. Ja me luulemme ja uskomme ja tiedämme ja olemme myös koetelleet, että kristillisyyden alkunäkökohdat on ollut oikea, vaikka jälestä ilmestyi riita opetuslasten välille erinomattain lain pitämisestä, jossa riidassa Pietari kanssa oli kiivas. Vaikka hän viimein rupesi kahteen laihin elämään, kuitenkin oli hänellä tarkka itsensä tunteminen, koska hän kehoittaa kristityitä valvomiin, ja tunsikin myös, ettei ole helppo tulla autuaaksi, koska hän kirjoittaa kristityille: *”Jos hurskas tuskalla tulee autuaaksi, missä sitten jumalatoiminta ja syntinen näkyy.”* On hän myös tuntenut, mitä rietas vaikuttaa ihmisessä, koska hän kirjoittaa kristityille, että vihollinen käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsien ketä hän saisi niellä.

Kaikkia näitä kiusauksia on Pietari tuntenut. Ja Pietari kantaa sen tähden taivaan valtakunnan avaimia, että hänellä on itsensä tunteminen, ja tuntee myös parhaiten muitten sydämet. Vaikka Paavali häätyi kerran nuhtelemaan Pietaria siitä kahdenkertaisesta elämän laadusta, koska hän rupesi ontumaan molemmin puolin ja vaatimaan, että Moosesen laki pitää kaikin puolin täytettämän.

Emme me voi uskoa, että Pietari tämän kautta tahtoi kristittyin päämieheksi tulla, vaikka hän ensi heräyksessä, koska Pyhä Henki vuodatettiin, oli kristittyin päämies ja sananpitäjä, niin kuin myös Johannes hänen rinnallansa oli seurakunnan pylväs. Jos Pietarilla olivat taivaan valtakunnan avaimet, niin oli taas Johannes Vapahtajan rakkain opetuslapsi. Jos Pietari oli se pahta, jonka päälle Vapahtaja rakensi seurakuntansa, niin makasi Johannes Jeesuksen rinnalla ehtoollisessa. Jos Pietari on saarnannut voimallisesti helluntaipäivänä suruttomalle väelle, niin on Johannes saarnannut rakkaudesta.

Ja ei ole muille kristityille tullut arvelusta heidän kristillisyydestänsä, koska he molemmat olivat kristittyin johdattajat autuuteen. Mutta korinttilaisille tuli tinka, kuka niistä apostoleista olisi paras opettaja, koska yksi sanoi: *"Minä olen Paavalin"*; toinen sanoi: *"Minä olen Kefaksen"*; kolmas sanoi: *"Minä olen Apollon"*; ja neljäs sanoi: *"Minä olen Kristuksen opetuslapsi."* Tämän kaltaisesta riidasta, joka oli juuri joutava, nuhteli Paavali korinttilaisia kovin.

Tämmöinen on ollut se ensimmäinen kristillisuus. Ja me tiedämme, että oikea on ollut kristillisyyden alku. Vähästä on tämä suuri asia lähtenyt matkaan. Aivan vähällä on suuri väen paljous ravituksi tullut. Ja nyt on tullut käsky opetuslapsille, että heidän pitää muruja kokoaman, ettei mitään menisi hukkaan. Sillä me tiedämme vakaisesti, että semmoiset talon piijat, jotka kantavat muruja rikkaläjän päälle, saavat viimein syödä olkia ja petäjätä, koska oma nokka tulee eteen.

Kootkaat muruja, ettei mitään hukkuisi! Kootkaat muruja ensimmäisestä kristillisyydestä ja muistakaat, kuinka silloin on ollut kansalla nälkä ja jano vanhurskauden perään. Silloin kansa on tullut ilman evästä ja ilman niestatta, ja on kuitenkin aivan vähällä tullut ravituksi. Ei ole silloin tosin ollut rasvaa ja ydintä ja maitoa ja hunajata, mutta kova leipä ja on sitäkin vaanasta ollut. Ja on kuitenkin kansa ravituksi tullut. Mutta kun kansa on ravituksi tullut, niin se nousee ylös ilman kiittämättä, ilman siunaamatta, ja jättää muruja syömäpaikalle. Ei kansalla ole sitä ymmärrystä, että hän rupeaa muruja kokoamaan siitä ruoasta, kuin liiaksi on jäänyt.

Mutta opetuslapset saavat Jeesukselta käskyn, että heidän pitää kokoaman muruja, ettei mitään hukkuisi. Jos opetuslapset eivät kokoaa muruja, ei suinkaan kansa niitä muruja rupea kokoamaan. Sillä väki, joka syönyt on, nousee tavallisesti ylös ilman kiittämättä, ilman siunaamatta ja jättää muruja syömäpaikalle ajatellen, että kyllä talon piijat saavat niitä muruja koota. Näettekös nyt talon emännät ja talon piijat, minkä tähden Jeesus on käskenyt opetuslasten koota muruja ettei mitään hukkuisi?

Te taidatte ajatella, ettei ole tarpeellinen koota muruja, että rikkaan miehen talossa ei tule hätä ruoasta. Mutta vanha koettelemus todistaa, että semmoiset talon piijat, jotka muruja kantavat rikka läjän päälle, saavat syödä olkia ja petäjätä, koska oma nokka tulee eteen. Me olemme nähneet, etteivät rikkaan miehen piijat tahdo ylös kauan palvella siinä talossa, kussa on Jumalan viljaa ja Jumalan siunausta yltäkylä. Vaan he tahtovat naida, ja joutuvat sen naimisen kautta omaa ruokaa syömään. Ja silloin saavat katua, että he ovat ennen vellinloppuja kaataneet maahan ja leipäruopoja kantaneet rikkaläjään. Moni talon piika on niin tehnyt, koska hän oli viljassa, mutta kiittäis kyllä, koska oma nokka tulee eteen, jos hänellä olis niitä muruja talalla, joita hän ennen on haaskannut, koska hän joutuu paastoamaan ja vielä nälkää ja

puutosta ja vajavaisuutta kärsimään, silloin kiittäisi hän kyllä, jos kaikki ne murut olisivat leipäkoriin kootut, joita hän ennen on kanta-nut rikkaläjään.

Niin ruvetkaat nyt kokoamaan muruja, te Jeesuksen opetuslapset, ettei mitään hukkuisi siitä Jumalan viljasta, josta kansa on ravituksi tullut. Sillä me arvaamme hyvin, ettei kansa rupea muruja kokoamaan. Kansa on Mooseksen aikana ollut semmoinen, että se istui syömään ja nousi mässäämään. Ja Vapahtajan aikana oli kansa semmoinen, että se tahtoi Jeesusta väkisin tehdä kuninkaaksi ja rupesivat Häntä vielä toisenakin päivänä hakemaan. Mutta Jeesus sanoi heille: *”Ette sanan tähden minua etsi, mutta sen tähden, että te olette eilen ravitut.”* Näistä sanoista kuuluu, minkä tähden suruttomat etsivät Jeesusta, nimittäin maallisen ruuan tähden. He luulevat, että Jeesus ruokkii heitä ilman, ja sillä ehdolla he ottaisivat Häntä kuninkaaksi. Mutta jos Hän sanoo heille jonkun kovemman sanan, niin he kääntävät Hänelle selkensä ja menevät tiehensä.

Mutta meillä on se toivo, että Jeesuksen opetuslapset, jotka ovat ruuan jakajat ja joiden käsissä leipä lisääntyy Jeesuksen siunauksen kautta niin, että vähästä aineesta monta tuhatta tulee ravituksi, kokoovat muruja, ettei mitään hukkuisi. Sillä se aika on tulemassa ja tulee pian, että he saavat kiittää, jos he saisivat murujakaan siitä entisestä viljasta.

Me näemme, että kovat ajat ovat edes-sämme. Kansa nousee kansaa vastaan, sota, tauti, nälkä ja ahdistus tulee kansalle. Ja koska Ihmisen Poika tulee, löytäneekö Hän

uskoa maan päällä? Moni sanoo uskovansa, mutta koska koettelemus tulee, silloin alkaa usko puuttumaan. Kootkaat muruja siitä ensimmäisestä kristillisyydestä, te Jeesuksen (*) opetuslapset. Kootkaat muruja, ettei mitään hukkuisi, sillä hääväki joutuu pian paastoamaan. Ja muistakaat, kuinka monta leipäkoria te olette koonneet, ettei maailmanrakkaus pääsisi varastamaan teidän sydämiänne, ja te joutuisitte maailman murheen tähden epäilemään, ettei Jeesus pidä enää murhetta teistä. Muistakaat, että meidän elämämme aika täällä surun laaksossa on lyhykäinen ja vaivaloinen, ja ettei ole tämän nykyisen ajan vaivat mitään sen ylönpalttisen ilon ja riemun suhteen, joka odottaa niitä, jotka kalliimmassa uskossansa pysyvät vahvana loppuun asti. Ja rukoilkaat sitä suurta leivän ja ruuan jakajaa, että te saisitte syödä leipää taivaan valtakunnassa, siinä suuressa ehtoollisessa taivaan hääsälissa, kussa itse (*) Herra Jeesus, ehtoollisen jakajana ottaa leivän, kiittää ja jakaa taivaan leipää kaikille, jotka täällä isoovat ja janoovat vanhurskautta. Siellä makaa Johannes Jeesuksen helmassa ja nojaa päätänsä Jeesuksen rintoja vastaan. Siellä saapi Maria Magdaleena vuodattaa kallista narduksen voidetta Jeesuksen pään päälle, ja ei yksikään toru eli napise häntä. Siellä saa Pietari, Jaakob ja Johannes katsella Häntä taivaallisessa kirkkaudessa ja rakentaa kolme majaa: Isälle, Pojalle ja Pyhälle Hengelle, ja sanoa: *”Tässä on meidän hyvä olla.”* Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma N:o 77 / Kansallisarkisto, Helsinki / Jäljennös / (*) -merkkien välinen teksti puuttuu yllämainitusta käsikirjoituksesta, jossa on aukko. Täydennetty lisäksi Poromaan jäljennöskirjasta (Junosuvanto).

TEKSTI: JOH. 8: 48

Emmekö sano oikein, että sinä olet samaritaanus ja sinulla on perkele.

Niin sanoit juutalaiset Vapahtajalle, koska Hän rupeis kovemmin krapaamaan ja nuhtelemaan heitä vääryyden ja ulkokullaisuuden tähden. Ei semmoiset voineet kärsiä, että Hän haukkui heitä ulkokullatuiksi ja kyykäärmeen sikiöiksi. He olit ottaneet vihan siitä, että Vapahtaja niin kovin nuhteli heitä ja tuomitsi heitä.

Juutalaiset suutuivat ensin Johannekselle, joka haukkui heitä ja sanoi seurakunnan parhaille miehille: *”Te kyykäärmeen sikiät, kuka teitä on neuvonut sitä tulevaista vihaa välttämään?”* Mutta vielä pahemmin suutuivat juutalaiset Vapahtajalle, koska Hän soimasi heitä ulkokullatuiksi ja huoruuden sukukunnaksi. Koskapa huora ei suutu niille, jotka häntä huoraksi haukkuvat?

Ei yksikään suutu niin kovin varkauden soimauksesta, kuin varas itse. Muutamat suuttuvat niin kovin, koska heitä soimataan huoraksi ja varkaaksi, he suuttuvat niin kovin, että sappi puhkeaa ja silloin he tulevat mustaksi muodolta niin kuin mustilaiset. Juutalaiset suutuivat niin yhdelle kristitylle, Stefanukselle, että he purit hampaitansa ja tukitsit korviansa. Näin suuttuvat vielä nytki tämänaikaiset juutalaiset ja kastetut pakanat, koska heitä soimataan huoraksi ja varkaaksi.

Koska Vapahtaja sanoi juutalaisille: *”Te olette siitä isästä perkeleestä,”* niin puhkes sappi. Omanvanhurskauden musta veri nousi päähän. Vanha hapatus rupes käymään, ja sydän rupes paisumaan, kynnet rupesit syyhymään, ja he rupesit kiviä poimiimaan, ja aijoit vatkata Hänen päällensä. Mutta tämän aikaiset juutalaiset sanovat: *”Jos Jeesus olis meidän seassamme vaeltamassa, emme suinkaan saattais vihastua, emme saattais muuta kuin itkeä ja rukoilla Häntä. Me olisimme kiittäneet Häntä kyyneleillä, joka on meille niin paljon hyvää tehnyt.”*

Mutta kuinka te kiitätte Häntä, jos Hän rupeaa teitä haukkumaan huoraksi ja käärmeen siemeneksi ja juomareiksi? Sen edestä vissimmästi muutamat juutalaiset kiittävät Vapahtajaa, että he saavat huorin tehdä ja varastaa. Muutamat kiittävät Häntä sen edestä, että he saavat juoda ja tapella, muutamat sen edestä, että heidän viinakaupansa on hyvin menestynyt.

Kyllä kaiketi jokainen kiittää Jeesusta sen edestä, että hänen vääryytensä on menestynyt. Varas myös kiittää Jumalata sen edestä, että hänen varkautensa on hyvin menestynyt ja ettei häntä ole saatu varkaudesta kiinni. Hän luulee nimittäin, että Jumala on häntä auttanut varastamaan, varkautensa kätkemään ja rangaistusta välttämään. Niin myös huora, koska hän on työnsä salamykkydessä täyttänyt, kiittää Jumalata sen edestä, ettei kukaan ole hänen riettauttansa nähnyt. Juomarit ja viinaporvarit kiittävät molemmat Jumalata sen edestä, että he ovat väärän valan kautta päässeet viinasakosta. Kyllä he sen tähden, vaikka he täällä ovat soinnossa, taitavat viimein ruveta soimaan toinen toistansa helvetissä.

Niin kiittävät tosin kaikki jumalattomat ihmiset Jumalata sen edestä, että Hän on sallinut heidän vääryytensä menestyä. Mutta vähemmin he kiittäisit, jos Jumala itse tulis soimaamaan heitä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä. He rupeaisit sitte sanomaan Jumalalle: *”Jaa! Et sinä ole Jumala, koska sinä haukut kunniallisia ihmisiä. Sinä olet samaritaanus ja sinulla on perkele, koska sinä et anna ihmisille omantunnon rauhaa. Sinä olet itse rietas, koska et tee muuta kuin tuomitset siveöitä ihmisiä helvettiin.”*

Mutta jos maailman ruhtinas tulis ja sanois hänen palvelijoillensa: Te olette Jumalan lapset, te olette aina hyvät olleet ja rehelliset olleet. Ei teissä ole vääryyttä koskaan ollut, te

olette paljon hyvää tehneet maailmassa, ette ole koskaan väärin tehneet; siihen vain kaikki mielistyisit ja semmoista herraa kaikki kiittäisit ja ylistäisit. Mutta semmoinen koirari, joka menee maakunnan ympäri ja haukkuu kunniallisia ihmisiä, ei se ole oikea ihminen: se on samaritaanus ja sillä on perkele. Hän pitää itsensä Jumalan Poikana, mutta ei hän Jumalan Poika ihmisiä soimaa vääryydestä. Ilmanki Jumalan Poika antaa maailman kunniallisille ihmisille omantunnon rauhan. Eihän Jumalan Poika mahda maailman herroja tuomita. Aivan rukoilemisella ja suuloisilla sanoilla Hän puhuttelee siveöitä ihmisiä. Ei Hän koskaan suututa ihmisiä lain kuvuudella.

Mutta mitäs sen vanhan Simeonin sanat merkitsevät, koska hän sanoi: *”Tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa?”* Luonnollinen järki ajattelee näin: Ei suinkaan ihmiset putoa helvettiin Vapahtajan kautta. Moni maailman ihminen sanoo nytki vielä: *”Ei se ole kristillisyyden, jonka kautta ihmiset suuttuvat.”*

Koska nimittäin kristityt suuttavat vanhan Aatamin arkaa luontoa ja maailmanlapset sen kautta rupeavat uhkaamaan ja kiroamaan kristityitä, silloin tuntevat he, että he kristillisyyden kautta putoavat vielä syvempään helvettiin, ja sanovat sitte kristityille: *”Teidän tähtenne olemme me suuttuneet, kironneet ja uhanneet teitä, ja teidän pitää vastaaman meidän sieluimme edestä, jos me putoamme helvettiin.”*

Niin taitavat myös juutalaiset sanoa Vapahtajalle: *”Sinä olet suuttanut meitä haukkumisella, sinä olet tehnyt meitä vihaiseksi soimausten kautta, ja me olemme sinun opetukses ja sinun haukkumises kautta tulleet pahemmaksi ja vihaiseksi. Sinä olet tehnyt meille mielikarvouden. Sinä olet meiltä ryöstänyt omantunnon rauhan, ja sinun tähtes olemme me pudonneet vielä syvempään helvettiin. Sen tähden pitää sinun vastaaman meidän sieluimme edestä.”*

Mutta Simeon on sanonut, että tämä Marian poika on pantu monelle lankeemiseksi. Se on: Moni lankee kristillisyyden tähden vielä syvempään helvettiin, sillä kristillisyyden on senkaltainen, että se, joka sen kautta ei tule ylösnostetuksi helvetistä, sen pitää kristillisyyden kautta lankeeman. Se on: hänen pitää suuttuman, hänen pitää vihastuman, hänen pitää pureman hampaitansa vihan tähden, hänen pitää kiroaman ja uhkaaman kristityitä, hänen pitää imemän vattansa täyteen kristittyin verta. Sillä tavalla kypsyvät verenimijöitten sielut, siihen asti, että rietas rupeaa heitä poimimaan niin kuin myrkyllisiä marjoja lypsinkiuuluun.

Mutta kuolleen uskon tunnustajat, ne ei raski suuttuttaa ketään Jeesuksen tähden, eli kristillisyyden tähden. Ne lypsävät luonnollisten taipumusten nisät niin näppärästi, että kuolleen uskon liiva ja luonnollisen rakkauten maito rupeaa itsestensä vuotamaan. Ne pusertavat kyynelten raksat niin näppärästi, että käärmeen kyneleet rupeavat itsestensä vuotamaan.

Nämät kyneleet putoilevat välistä niin kuin rakeet kaljaman päälle. Mutta sinne ne kyneleet jäävät, mihinkä ne putoavat. Ei niiden kautta tosin yksikään suutu, mutta ei tule myös yksikään sydän niiden kautta pehmeäksi taikka kovemmaksi, vaan kaikki pysyvät sillä rajalla, kuin he äidin kohdusta syntyneet ovat. Ei kuolleen uskon kautta tule yksikään helvetistä nostetuksi ylös, eikä myös syvempään paikkaan paiskatuksi.

Ja sitä ne maailman suruttomat ihmiset tahtovat, että kaikki tyynni putoaisit yhtäläiseen helvettiin. Jos vaan yksikään rupeais kiikkumaan ylös helvetistä, varsin tulee maailmanlapsille suuri kateuden polte sekä maksassa että pernassa. He rupeavat irvistelemään ja karsaasti katsomaan niitten päälle, jotka ojentavat kättänsä Vapahtajalle ja huutavat: Armahda minun syntisen päälleni.

Käärmeen siemenet rupeavat puikimaan sydämen juuressa, koska kristityt pistelevät

vanhan Aatamin sydänsuoneen. Riettaalle tulee iso haava sydämeen, koska joku sielu pääsee hänen kynsistänsä. Sanovat kyllä muutamat pimeyden henget: Anna meidän mennä rauhassa helvettiin. Mutta kristityt ei anna omantunnon rauhaa maailman ihmisille sen tähden, että maailmanlapsille tulis iso voima soimaamaan kristityitä jälistäpäin, että he ovat antaneet heidän nukkua surutomuudessa.

Jos yksi juopunut ihminen nukkuu venheessä kosken niskassa, ja toiset rannalla nauravat sille, joka on hukkumassa, mitäs sanoisit ihmiset semmoisille? Ne sanoisit: Te olette antaneet sen ihmisen hukkuu. Nauraneet olette, koska näitte ihmisen olevan hengen hädässä ja ette huutaneetkaan: nouse ylös sinä juopunut ihminen! Yksi juopunut ihminen makaa ja kuorsaa, vaikka huonet on palamassa. Jolla on hukan sydän, sanoo: *"Nukkukoon ja palakoon vain, ei ole parempi kalukaan."*

Mutta jos joku ihmisten ystävä menis sinne ja rupeais huutamaan sen juopuneen korvaan: Nouse ylös Herran tähden, huonet on palamassa! Silloin rupeaa vanha Aatami tukkaa kiskomaan ja nyrkillä lyömään herättäjänsä, ja sanoo: *"Etkös anna ihmiselle nukkumarauhaa?"* Niin sanovat myös hengellisesti kuolleet ihmiset, koska joku kristitty tahtoo heitä herättää: *"Etkös mene pois ja anna minulle omantunnon rauhaa. Anna minun rauhassa mennä kadotukseen."*

Kyllä sen tähden sama juopunut ihminen rupeaa soimaamaan kristityitä, koska hänen nahkansa kuumenee: *"Te näitte kyllä minun vaivaisen sieluni putoavan helvettiin, mutta te olitte silloin mykät koirat. Vastatkaa nyt minun sieluni edestä!"* Niin muuttuvat ajatukset, koska silmät aukenevat. Mutta hiljainen on huutaa, koska kaikki tulevat kuuroiksi. Hiljainen on puhua, koska kaikki tulevat mykäksi.

Juutalaisten kiukusta Jeesusta kohtaan täytyy meidän tänä päivänä puhua, jos

mahdollinen olis, että joku juutalainen ottais itsellensä varoituksen siitä, kuinka katkera viha on luonnollisen ihmisen sydämessä Vaapahtajaa kohtaan. Rukoilkaan kaikki Jumalan lapset niitten paatuneitten sieluin edestä, jotka vielä kiukussa vihaavat Jeesusta ja Hänen opetuslapsiansa. Rukoilkaan niin kuin itse Herra Jeesus meitä opettanut on: *"Isä anna heille anteeksi, sillä ei he tiedä, mitä he tekevät."* Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 8: 46–59

46 Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden? jos minä sanon teille totuuden, miksi ette usko minua?

47 Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat; sentähden ette kuule, ettette Jumalasta ole.

48 Niin vastasivat Juudalaiset ja sanoivat hänelle: emmekö me oikein sano, että sinä olet Samarialainen, ja sinulla on perkele?

49 Jesus vastasi: ei minulla ole perkele, vaan minä kunnioitan minun Isääni, ja te häpäisette minua.

50 En minä etsi omaa kunniaani, yksi on, joka sitä kysyy ja tuomitsee.

51 Totisesti, totisesti sanon minä teille: joka kätkee minun sanani, ei hänen pidä näkemän kuolemaa ijankaikkisesti.

52 Niin Juudalaiset sanoivat hänelle: nyt me ymmärsimme, että sinulla on perkele. Abraham on kuollut ja prophetat, ja sinä sanot: joka kätkee minun sanani, ei hänen pidä maistaman kuolemaa ijankaikkisesti.

53 Oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on? ja prophetat ovat kuolleet: miksi sinä itses teet?

54 Jesus vastasi: jos minä itsiäni kunnioitan, niin ei minun kunniani ole mitään: minun Isäni on se, joka kunnioittaa minua, jonka te teidän Jumalaksenne sanotte.

55 Ja ette tunne häntä, mutta minä tunnen hänen: ja jos minä sanoisin, etten

minä häntä tuntisi, niin minä olisin valehtelia kuin tekin; mutta minä tunnen hänen ja kätken hänen sanansa.

56 Abraham teidän isänne iloitsi, nähdäkseen minun päiväni; hän näki sen, ja ihastui.

57 Niin Juudalaiset sanoivat hänelle: et sinä ole vielä viidenkymmenen ajastajan vanha ja olet nähnyt Abrahamin?

58 Jesus sanoi heille: totisesti, totisesti sanon minä teille: ennenkuin Abraham olikaan, olen minä.

59 Niin he poimivat kiviä, laskettaaksensa häntä. Mutta Jesus lymyi ja läksi ulos templistä, käyden heidän keskeltänsä; ja niin hän pääsi ulos.

Me kuulumme evankeliumista, kuinka vihaiset juutalaiset olit Vapahtajalle, koska Hän tahtoi heitä neuvoa parannukseen. Ja koska tämä juutalaisten viha vielä on katkera niille, jotka sanovat maailman orjille: *”Teidän isänne on perkele”*, niin meidän tarkoituksemme on, että tällä hetkellä perään ajatella, **mistä tämä viha tulee, jonka maailman ihmiset oksentavat Jeesuksen päälle.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Tuleeko juutalaisten viha sydäimestä, eli tuleeko se viha sapesta.**

Toinen tutkistelemus: **Jos se viha tulee sydäimestä, niin se saattaa sovinnon kautta muuttua rakkaudeksi. Mutta jos se tulee sapesta, niin se pysyy iankaikkisesti.**

Mutta ei se ole meidän syy, jos tämän tutkimuksen alla muutamat putoavat syvempään, ja muutamat nostetaan ylös. Minä luulen, että ne, joiden viha tulee sydäimestä, pitäisit huomaitseman erhetyksensä ja ruveta tästedes Jeesusta etsimään. Mutta se hyvä Isä, joka antoi ainoan Poikansa meidän edestämme, koska me vielä Hänen vihollisensa olimme, saattaa yksistänsä Eesaun vihan muuttaa rakkaudeksi. Koska Jaakob painiskeli koko yön sen Tuntemattoman kanssa, sanoi hän viimein, koska aamurusko rupeisi

koittamaan: En laske minä sinua, ennen kuin siunaat minua.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Tuleeko juutalaisten viha Jeesusta kohtaan sydäimestä, eli tuleeko tämä viha sapesta?** Minä luulen sen vihan tulevan sapesta. Miksis se on niin katkera? Ja miksis tämä viha ei lopu koskaan? Juutalaiset olit kovin suuttuneet Jeesukselle sen sanan tähden erinomattain, että Hän oli ennen kuin Aabraham. Se merkitsee, että Jeesus oli Jumalan Poika. Mutta tämä juutalaisten viha kesti vielä Jeesuksen kuoleman jälkeen.

Muu viha asettuu kuoleman jälkeen, koska riitakumppani katoa pois, mutta juutalaisten viha oli niin katkera, että se pysyi vielä Jeesuksen kuoleman jälkeen. Ei juutalaiset kärsineet kuulla sitä nimeä. Jeesuksen nimi oli heille pahempi kuin vihollisen nimi. He purit vielä hampaitansa, koska Stefanus sanoi: Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan. Ja Paavalin tahdoit juutalaiset repiä kappaleiksi, koska hän oli kääntynyt kristillisyyteen.

Tulikohan tämä hengellinen viha sydäimestä eli sapesta? Sapesta vissimmästi. Sillä se viha, joka tulee sydäimestä, leppyy kerran, koska se saatetaan sovittaa. Mutta sappi ei tule koskaan paremmaksi. Sappi on senkaltaisen astia, johon maksasta tulee päällinen omastavanhurskaudesta ja on mustan veren ulosveto. Siihen kokoontuu kaikki hengellinen viha ja kateus, eli kaikki se myrky, jonka käärmä sylki ihmisen sisälle. Se hengellinen viha on niin katkera, että he rupeavat niin kuin hukat imemään ihmisten verta. Eikä niitten viha lopu koskaan, jotka sylkevät myrkkynsä kristittyin päälle.

Juutalaisten viha Jeesusta kohtaan oli niin suuri, että he katsoit Hänen suurimmaksi pahantekijäksi ja ihmisten viholliseksi. Silmäkääntäjä oli kääntänyt heidän silmänsä nurin. He katsoit oikeuden vääryydeksi ja vääryyden oikeudeksi. Mitä Vapahtaja teki Jumalan voimalla, sen juutalaiset sanoit tapahtuvan perkeleen voimalla. Pyhän Hengen

vaikutukset katsottiin perkeleen vaikutukseksi. Kristillisyyks oli pakanain mielestä yksi ihmeellinen taikaus.

Eipä ole nytkään se perkeleen viha juuri kaukana. Vielä nytki syytty muutamain sokeain raukkain viha kristityille, jotka ei anna ihmisille omantunnon rauhaa. Tuleekohan tämä viha sydämeestä, eli tuleeko se sapesta? Sa-pesta vissimmästi. Siinä on nimittäin niin paljon sappea ja katkeruutta, että muutamat tulevat juuri mustaksi muodolta. Sydän paisuu niin kovin, että he rupeavat sadattelemaan, koska vanha Aatami ei saa nukkua rauhassa.

He rupeavat kiroamaan kristityitä ja näyttämään heille hampaitansa. Jos näillä hukun penikoilla olis valta, jo olisit he aikaa lakkinneet kristittyin verta. Mutta ei ole heille vielä se valta annettu. Kuitenki osottavat he, kuinka musta ja katkera sappi heillä on, koska he rupeavat uhkaamaan ja karsaasti katsomaan kristittyin päälle. Fariseusten vanha hapatus rupeaa käymään yhdestä sanasta, joka vanhaan Aatamiin koskee.

Käärmeen siemenet rupeavat puikimaan sydämen juuressa, koska joku kristitty koettelee vanhan Aatamin sydänsuonia. Omanvanhurskauden musta veri nousee päähän, koska heidän siveyttänsä laitetaan. Käärmeen myrkkä sapella sekoitettuna rupeaa vuotamaan nenästä ja suusta, koska joku kristitty koskee maksaan eli pernaan. Kunian paikka vetää itsensä kokoon ja rupeaa karvastelemaan, koska pernan päälle pannaan totuuden suoloja.

Heidän maksansa tulee mustaksi ja paisuu, koska joku kristitty tahtoo omanvanhurskauden verta pusertaa ulos. Tämmöinen on nyt Jeesuksen ristin vihollisten viha ja katkeruus kristityille. He tahtovat ristiinnaulita ja elävältä polttaa totuuden todistajia. Heillä on sappi isompi kuin sydän, ja sen tähden on myös heidän vihansa katkera ja karvas.

Juutalaisten katkera viha Jeesusta kohtaan pysyi vielä Hänen kuolemansa jälkeen. He

olit vielä pahemmat kuin nälkäiset hukat. Jota enemmin he imit kristittyin verta, sen kovemmaks tuli heidän janonsa. Näin teit myös pakanat. He vihasit ja vainosit kristityitä tulella ja miekalla, eikä sen tähden heidän vihansa loppunut. Koska juutalaiset ja pakanat olit siinä uskossa, että kristityt olit Jumalan pilkkaajat ja pahoilta hengiltä riivatut, niin täytyi heidän hävittää kristityitä niin kuin ihmisten vihollisia.

Koska juutalaiset ja pakanat katsoit kristillisyyden taikaukseksi ja riettaan hengen vaikutukseksi, niin tuli tämä kristittyin vainoaminen pyhäksi velvollisuudeksi. Se tuli omantunnon vaatimuksesta. Niin ovat kuitenkin jälkimäiset vainoamiset ja paavilaisten viha muuttunut omantunnon asiaksi. Omantunto on vaatinut heitä hävittämään sitä kirottua joukkoa, joka ei anna ihmisille omantunnon rauhaa.

Silmänkääntäjä on kääntänyt heidän silmänsä nurin, koska kuolleen uskun tunnustajat luulevat, että heillä on oikea usko, niin tulee kristittyin usko vääräksi. Koska luonnosta siveät ihmiset ovat Jumalan lapset, niin ovat kristityt perkeleen lapset. Koska kuollut usko on kristillisyyks, niin on elävä usko yksi ihmeellinen taikaus. Koska viinhenki on Pyhän Hengen vaikutus, niin tulee oikea kristillisyyks perkeleen vaikutukseksi.

Se usko oli kuitenkin juutalaisilla, että Vapah-taja oli noita, ja Hänellä oli perkele. Ja perkeleen avulla Hän niitä ihmeitä teki. Ja sama usko on vielä nytki monella, että kristillisyyks on perkeleen vaikutus, että kristityt ovat perkeleen apulaiset. Sillä tavalla kääntää silmäin kääntäjä ihmisten silmät nurin, että viha ja katkera sappi tulee omantunnon vaatimisesta. Jokainen siis, joka Jeesuksen opetuslapsia vihaa, luulee sillä tekevänsä Jumalalle palveluksen. Ja senkaltainen viha ja kristittyin vainoaminen ei lopu koskaan, niin kauan kuin maailma seisoo.

Toinen tutkisteleemus: **Jos juutalaisten viha Jeesusta kohtaan tulee sydämeestä, niin se**

on mahdollinen, että se viha muuttuu viimein rakkaudeksi. Me olemme tässä ylemmänä maininneet, että jos ihmisillä on suurempi sappi kuin sydän, niin tulevat Jeesuksen ristin viholliset iankaikkisiksi vihollisiksi niin kuin juutalaiset, jotka vielä nytki ovat Jeesuksen ristin viholliset. Mutta jos viha tulee sydäimestä eikä sapesta, niin se on mahdollinen, että viha muuttuu rakkaudeksi, niin kuin Eesaun viha yhtenä päivänä muuttui rakkaudeksi. Ja Saulus, joka ensin oli Jeesuksen ristin vihollinen, tuli viimein itse ristin-kantajaksi.

Semmoiset Jeesuksen ristin viholliset, jotka ensin suuttuvat kristityille, mutta jälkeen katuvat, ei ole ilman syytä suuttuneet, eikä ilman syytä katuneet, sillä jokainen ihminen on luonnostansa Jeesuksen ristin vihollinen. Jokainen ihminen sotii ensin vastaan. Ei yksikään ole mieluinen siihen, ennen kuin luonnollinen ylpeys alenee. Mutta kyllä moni tekee itsensä mieluiseksi, että hän valheen kautta pääsis ostamaan itsellensä omantunnon rauhaa.

Mutta sarvettomat keiturit ei ole paljon paremmat kuin ne sarvipäiset, sillä sarvettomat tahtovat pakata itsensä lammashuoneeseen ikkunasta. Vaan koska he ei pääse ikkunasta, rupeavat he muualta pakkaamaan. Mutta jokainen, joka ei tule ovesta lammashuoneeseen, hän on varas ja ryöväri. Kuitenki saattavat semmoiset Kristuksen ristin viholliset, jotka Pitkänäperjantaina huutavat: *"ristiinnaulitse"*, Helluntaina saada pistoksen sydämeen Pietarin saarnasta.

Kaikki ovat ensin Kristuksen ristin viholliset, ennen kuin vanhan Aatamin nahka on nyljetty. Ja tämä viha kristityille tulee juuri sydäimestä. Mutta joilla sydän on suurempi kuin sappi, saattavat viimein kääntyä, sillä sydän on se valtakappale, joka sovintoa vastaan ottaa. Ja sydän saattaa aina, vaikka kuinka kova ja paisunut se ensin on, kovan lyömisen kautta viimein tulla taulaksi. Mutta sappi, koska se puhkee, rupeaa

kuvottamaan, ja ihminen rupeaa oksentamaan paljasta viheriäistä sappea. Ja tämä oksennus on karvas kuin myrkkyy ihmisen suussa.

Ottakaat siveyden vettä ja viruttakaat teidän kurkkunne, kaikki te, jotka olette sylkeneet sitä karvasta sappea kristittyin päälle! Jeesus ei tahtonut juoda etikkata, joka oli sapella sekoitettu. Ei kristitytkään saata juoda vihan ja katkeruuden etikkata, joka on sapella sekoitettu.

Ne tuonen koirat, jotka ovat katkeruuden sappea oksentaneet kristillisyyden päälle, saavat viimein itse oksennuksiansa lakkia, koska heillä muuta syömistä ei ole. Rietas keittää heille soosia lihan päälle, koska he rupeavat kristittyin lihaa syömään. Ja koska he rupeavat kristittyin verta juomaan, panee rietas sitä vuotavata pirun paskaa sekaan, että tämä maalavelli maistuis makealta.

Ei ole tuonen koirat krantut maun päältä. Kyllä he syövät vanhan Aatamin jäljet, koska heille tulee nälkä. Mutta niille, joilla sydän on suurempi kuin sappi, vaikka he ensin sydäimestä vihaavat kristityitä, tulee kuitenkin joku muutos. Koska sydän kovin pieksetään, he saattavat Jumalan armon kautta tulla ristin kantajaksi.

Vaikka sydän välistä tuntuis kovaksi, välistä kylmäksi, välistä kuumaksi, välistä paisuneeksi, välistä kuolleeksi, yhtä hyvin tulee se viimein taulaksi, joka syttyy yhdestä kipinästä, jonka Jeesus iskee, koska Hän sanoo: Minä olen tullut sytyttämään valkean maan päälle, ja mitä minä enemmän tahtoisin, kuin että se jo palais. Tämä pyhä valkea syttyy pian, koska ihmisten sydän on taulaksi tullut, vaikka siinä on kyllä työtä, ennen kuin se pehmeäksi tulee. Niinmuodoin saattavat ne, joilla sydän on kova, olla oikealla tiellä. Mutta ne, joittenka sydän ei paljon tunne, ne ovat vielä juutalaiset ja Jeesuksen ristin viholliset. Juutalaisten viha Jeesusta kohtaan on yksi muikea etikka, katkeruuden sapella sekoitettu. Ja se etikka, joka on sapella

sekoitettu, ei ole ainoastansa muikea, vaan se on katkera ja karvas niin kuin myrkky.

Semmoista juomaa tarjoavat Jeesuksen ristin viholliset kristityille, koska he tulevat jotaki heiltä pyytämään. Katkerimmat Jeesuksen ristin viholliset tarjoavat kristityille vihansa riettaan sapella sekoitettuna. Mutta senkaltainen juoma on niin muikea ja karvas, ettei kristityt saata sitä juoda. Mutta riettaan enkelit kyllä juovat sitä muikeata ja karvasta juomaa, joka on riettaan sapella sekoitettu. He nuolevat vielä huuliansa ja sanovat: Makeapa oli tämä faarin juoma. Mutta vaara on, että se viimein karvastelee vatsassa, koska se on heidän tuntoansa kalvava, kuinka he eläneet ovat. Käärmeen myrkky on täällä makea, mutta karvaaksi se taitaa tulla, koska se on heidän tuntoansa kalvava, kuinka he eläneet ovat.

Syökää, syökää, te hukan penikat kristittyin lihaa. Ei olekaan huomenna niin lihava keitos edessä! Lakkikaat lämmintä verta, te hukan penikat, ei olekaan huomenna semmoista lientä padassa. Raatakaat hyvin kristittyin ruumista, kyllä rietas keittää teille soosia lihan päälle. Juokaat vielä vuotavaa pirun paskaa päälle. Kyllä rietas rauhoittaa teidän tuntoanne helvetissä. Oksentakaat ulos riettau-den etikkata, vihan ja katkeruuden sapella sekoitettuna, ja tarjotkaa tämä riettaan

sekoitus Vapahtajalle ja Hänen opetuslapsil-lensa.

Niin kuin te ennen olette tehneet, niin tehkää aina edespäin! Juokaat, kiroilkaat ja tapelkaat, niin te tulette autuaaksi. Imekää kristittyin verta, kyllä rietas imee teidän rintojanne helvetissä. Purkaat hampaita, koska kristityt teitä manaavat katumukseen ja parannukseen. Kyllä rietas antaa teille sokeria ja siirappia helvetissä. Juokaat pirun paskaa, kyllä rietas antaa teille palkan helvetissä. Tehkää huorin, niin te saatte kaivaa huoran persettä helvetissä. Kyllä siellä on joku naaraspuru, joka kusee teille suuhun, koska sininen liekki tulee ulos suusta ja nenästä. Varastakaat hyvin armoa täällä, kyllä tuonen koirat ovat mykät helvetissä. Pitäkää viina-kauppaa, kyllä rietas antaa teille hyvän palkan helvetissä.

Se hengellinen viha on se käärmeen myrkky, joka tippuu lohikäärmeen hampaista, koska hän pistää Vaimon Siementä kantapäähän. Ilmanki lohikäärmeen pojat ovat hyvillensä, koska he rupeavat makkaroita tekemään kristittyin verestä! Noutakaat pian valkeaa helvetistä, että te näkisitte paremmin tehdä makkaroita. Mutta muistakaa vain, että Aabelin veri huutaa kosto! Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Koska kuningas Daavidin täytyi lähteä pakenemaan Jerusalemin kaupungista poikansa Absalomin tähden, tuli yksi perkeleen opetuslapsi haukkumaan häntä, ja kiroamaan Daavidia näillä sanoilla: **”Ulos, ulos! Tänne, sinä verikoira, sinä Belialin mies!”**

Näistä sanoista me kuulemme, kuinka suruttomat kiroavat ja haukkuvat kristityitä, koska heidän pitää sotiman jumalansa puolesta. Rietas panee heille semmoiset sanat suuhun, ettei kukaan kestä heidän kanssansa, koska he alkavat oikein haukkumaan ja tuomitsemaan kristityitä helvettiin. Ja koska he sanovat lähimmäisellensä vihassa ja kiuksussa: *”Ulos, ulos tänne, sinä verikoira,”* silloin he luulevat sanovansa Jumalan totuuden. Se oli yksi mies Saulin suvusta, joka sillä tavalla haukkui Daavidia, eikä ainoastaan haukkunut häntä ja kironnut, vaan paiskeli myös kiviä Daavidin puoleen, niin kuin kirjoitettu on hänestä 2. Samuelin kirjassa 16. luvussa ja 7. värssyssä.

Ilmankin tämä mies oli kristitty, koska hän haukkui kuningasta. Mutta Daavid ei vastannut hänelle mitään, vaikka häntä haukuttiin verikoiraksi. Muutamat sanovat: *”Minun täytyy suuttua, koska viattomasti haukutaan.”* Mutta ei Daavid suuttunut sille miehelle, vaikka hän niin hävyttömästi haukkui. Mutta yksi muu mies suuttui ja sanoi: *”Pitääkö tämän kuolleen koiran kiroileman minun herraani kuningasta? Minä menen ja lyön häneltä pään pois.”*

Tässä oli nyt kaksi miestä, joista toinen kauteuden tähden haukkui kuningasta, ja toinen tahtoi kostonpyynnöstä hengen ottaa haukkumamieheltä. Mutta Daavid ei suuttunut ollenkaan sille miehelle, joka häntä haukkui verikoiraksi, vaan siitä tuli Daavidille paha mieli, että toinen mies Daavidin puolesta tahtoi lyödä sen haukkujan pään pois. Daavid sanoi sille miehelle: *”Anna hänen kirota, Herra on sen sanonut.”* Tässä on meille annettu esimerkki, kuinka kristitty kärsii suruttoman kirouksia ja soimauksia. Mutta jos kristitty soimaa suruttomia, silloin he

tahtovat suuttua niin kuin Aabelin murhaaja Kain. Eivät he ainoastansa suutu, vaan he laskevat ulos vihan perkeleen ja alkavat sitten kiroilemaan ja sadattelemaan sanoen: *”Ulos, ulos! Tänne verikoira! Ja haas, tule lyömään jos tohdit!”* Se mies, joka kiroi Daavidia, paiskeli kiviä Daavidin puoleen ja viskeli multaa niin kuin vihainen nautahärkä.

Minä olen tämän miehen tuonut esimerkiksi tämänaikaisille riettaan orjille, kuinka heidän pitää sanoman, koska he suuttuvat kristityille. Sillä tämänaikaiset suruttomat ovat niin tyhmät, koska heidän pitää haukkuman ja kiroaman kristityitä, etteivät he osakaan oikein haukkua. Mutta tämä mies, joka haukkui Daavidia, oli vähän paremmin oppinut mustan maisterin koulussa, kuinka hänen piti sanoman, että se muka tulisi rintaa kohti. Ja hänen lihalliset veljensä ja neppaimensa saavat nyt oppia uskonsa veljeltä, kuinka heidän pitää sanoman kristityille, koska he tulevat heitä soimaamaan. Heidän pitää sanoman näin: *”Ulos! Ulos! Tänne verikoira!”* Ja jos kristitty ei huoli vielä siitä, niin pitää heidän ottaman kiviä ja viskaaman multaa kristittyjen päälle ja sanoman: *”Ulos! Ulos! Tänne verikoira!”* Vaikka se on tosi, että tämänaikaiset suruttomat huutavat oman nimensä niin kuin varis, ja haukkuvat itseänsä, koska he kutsuvat kristityitä verikoiraksi. Sillä ei kukaan ole niin suuri verikoira, kuin muutamat suruttomat ja paatuneet henget, jotka latkivat kristittyjen verta. Ja semmoinen verikoira oli myös se mies, joka haukkui Daavidia verikoiraksi. Mutta ei hän tuntenut sitä, että hän oli itse verikoira, koska hän paiskeli kiviä ja viskeli multaa Daavidin päälle.

Katsokaa nyt teidän uskonveljeänne, te Siimei Geran pojan lihalliset veljet ja

neppaimet. Te luulette ilmankin, ettei ole Vanhassa Testamentissa olleet sen kaltaiset uskonsankarit kuin te olette. Mutta on kyllä muutamia ollut, jotka ovat juoneet, kironneet ja tapelleet, huorin tehneet ja varastaneet. Ja yksi heistä oli Siimei, Geran poika, joka haukkui Daavidia verikoiraksi ja kiroili häntä, ja paiskeli kivet hänen päällensä. Hän oli aikainen sotasankari ja kiivas jumalansa puolesta haukkumaan Daavidia. Ja yhtä hyvin täytyi hänen muutaman ajan perästä tulla Daavidilta anteeksi anomaan, että hän oli silloin suuttunut, haukkunut ja uhannut Daavidia.

Kuinkas nyt on käynyt niille, jotka ensinnä ovat vihassansa viskoneet kiviä ja multaa Daavidille? Kuinkas nyt on käynyt niille, jotka kirosivat ja uhkasivat Daavidin lihan antaa taivaan linnuille ruuaksi? Eikös ole filistealaisten sotasankari Goljat pudonnut maahan? Ja Siimei, Geran poika on häätynyt anteeksi anomaan, ja kaikki sotasankarit ovat paenneet luoliinsa. Mutta kyllä vielä on muutamia perkeleen sotamiehiä, jotka freistaavat jumalansa puolesta sotia.

Ovat vielä muutamat keiturit ja pukit, jotka freistaavat puskea, niin kuin profeetta Daniel näki ilmoituksessa sen ison keituripukin puskevan neljään ilmaan. Mutta sen ison pukin sarvi putosi päästä. Ja sen pedon sarvet, jonka Johannes näki ilmestyksessä, ovat myös pudonneet. Sillä pedolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, ja nekin sarvet ovat pudonneet.

Se on minusta kumma, koska ne sarvipäiset elävät, jotka nyt freistaavat puskea, ei ole huomanneet, kummoinen haamu heille on maalattu Raamatussa. Ne eivät ole arvanneet, että ne sarvet, joilla ne puskevat lampaita, ovat jo aikaa pudonneet päästä. Ja kaikkien, jotka puskevat, täytyy viimein pudottaa sarviensa. Ja koska sarvet putoavat keiturilta, niin hän puree hampailla toisen korvat. Ja koska sarvet putoavat hirvaan päästä, freistaa hän vielä koparoilla tapella.

Mutta kaikkien näitten luontokappaleitten, jotka niin puskevat, purevat ja koparoilla tappelevat, täytyy viimein mennä hukan perseeseen. Sillä vaikka heillä on sarvet päässä, joilla he puskevat lampaita, eivät he tohdi kuitenkaan vastustaa hukkaa, vaan niin pian kuin he näkevät suden tulevan, lähtevät he jalkoin. Ja mihinkäs he juoksevat? Ei heillä ole ymmärrystä, että he lähtisivät paimenen tykö, vaan aivan metsään he laukkaavat. Mutta yhtä hyvin hukka saavuttaa. Ettekös näe, kuinka tyhmit te olette, te sarvipäiset luontokappaleet? Te puskette lampaita ja karitsoita, jotka eivät tee teille mitään vahinkoa, mutta hukkaa ette vastusta ollenkaan, vaikka teillä on isot sarvet päässä. Ja te puskette myös koiria, jotka tahtovat teitä ajaa paimenen tykö. Mutta hukkaa ette vastusta ollenkaan, vaikka teillä on isot sarvet päässä. Mitä varten on siis nämä sarvet teille annettu, koska ette niiden kanssa puske hukkia, jotka tahtovat teitä syödä, mutta lampaita vaan puskette ja karitsoita?

Mutta puskekaa, puskekaa! Kerran sarvet putoavat päästä. Silloin täytyy teidän langeta polvillenne niin kuin peura hangen aikana, koska vihollinen ajaa häntä takaa, eikä jalatkaan enää auta. Silloin täytyy teidän kerjätä armoa viholliselta, koska ennen ette ole kerjänneet armoa Jumalalta. Mutta ei suinkaan vihollinen anna teille armoa, vaan hän kiskoo ja raataa teidän tuntoanne siihen asti, että veri truiskuu nenästä ja suusta. Niin kävi juutalaisille, jotka vihasivat ja vainosivat Vapahtajaa ja Hänen opetuslapsiansa, ja viimein häätö heidän kerjätä armoa viholliselta. Mutta ei tullut enää armoa, koska armon ovi oli jo suljettu.

Meidän pitää nyt tänä päivänä katseleman, mitä hengellinen viha vaikuttaa ihmisen sydämessä, eli kuinka käärmeen siemenet puikevat sydämen juuressa, koska Vapahtaja tahtoo juutalaisia opettaa ja neuvoa totiseen katumukseen ja parannukseen. Mutta ruukoilkaamme ensinnä sitä Suurta Ristinkantajaa, että Hän antaisi kaikille katuvoiville ja

armoitetuille sieluille Daavidin kärsivällisyyttä, joka ei suuttunut ollenkaan, vaikka vihemies häntä haukkui verikoiraksi, vaan antoi hänelle anteeksi kaikki väärät soimaukset.

Kuulkoon se armollinen Vapahtaja kaikkien niiden rukouksen, jotka rukoilevat Häntä hengessä ja totuudessa. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 8: 46–59

46 Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden? jos minä sanon teille totuuden, miksi ette usko minua?

47 Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat; sentähden ette kuule, ettette Jumalasta ole.

48 Niin vastasivat Juudalaiset ja sanoivat hänelle: emmekö me oikein sano, että sinä olet Samarialainen, ja sinulla on perkele?

49 Jesus vastasi: ei minulla ole perkele, vaan minä kunnioitan minun Isääni, ja te häpäisette minua.

50 En minä etsi omaa kunniaani, yksi on, joka sitä kysyy ja tuomitsee.

51 Totisesti, totisesti sanon minä teille: joka kätkee minun sanani, ei hänen pidä näkemän kuolemaa ijankaikkisesti.

52 Niin Juudalaiset sanoivat hänelle: nyt me ymmärsimme, että sinulla on perkele. Abraham on kuollut ja prophetat, ja sinä sanot: joka kätkee minun sanani, ei hänen pidä maistaman kuolemaa ijankaikkisesti.

53 Oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on? ja prophetat ovat kuolleet: miksi sinä itset teet?

54 Jesus vastasi: jos minä itsiäni kunnioitan, niin ei minun kunniani ole mitään: minun Isäni on se, joka kunnioittaa minua, jonka te teidän Jumalaksenne sanotte.

55 Ja ette tunne häntä, mutta minä tunnen hänen: ja jos minä sanoisin, etten minä häntä tuntisi, niin minä olisin

valehtelia kuin tekin; mutta minä tunnen hänen ja kätken hänen sanansa.

56 Abraham teidän isänne iloitsi, nähdäkensä minun päiväni; hän näki sen, ja ihastui.

57 Niin Juudalaiset sanoivat hänelle: et sinä ole vielä viidenkymmenen ajastajan vanha ja olet nähnyt Abrahamin?

58 Jesus sanoi heille: totisesti, totisesti sanon minä teille: ennenkuin Abraham olikaan, olen minä.

59 Niin he poimivat kiviä, laskettaaksensa häntä. Mutta Jesus lymyi ja läksi ulos templistä, käyden heidän keskeltänsä; ja niin hän pääsi ulos.

Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, kuinka juutalaiset häväisevät Jumalan Pojan ja sanovat Hänellä olevan perkeleen. Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tällä hetkellä perään ajatteleman, **kummallako perkele on, Jumalan Pojalla eli juutalaisilla, jotka Häntä haukkuvat.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Onkos Jumalan Pojalla perkele, niin kuin juutalaiset soimaavat?**

Toinen tutkistelemus: **Onkos niillä perkele, jotka vihaavat Vapahtajaa ja Hänen opetuslapsiansa?**

Jospa nyt se armollinen Vapahtaja ajaisi ulos kaikki perkeleet tästä huoneesta Hänen sanansa voimalla, niin me toivomme, että perkeleitten häätty ulos mennä, sillä riettaan enkelit eivät jaksu kuulla Jumalan sanaa, koska se tulee rintaa kohti. Ennen he jo ulos lähtevät. Amen. Se on tosi.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Onkos Jumalan Pojalla perkele?** Niin luulevat juutalaiset, jotka itse ovat pyhät. Ilmankin juutalaisilla on Pyhä Henki, koska he sanovat Jumalan Pojalle: ”Sinulla on perkele.” Mutta minä luulen, että juutalaisilla on perkele sekä mak-sassa että pernassa ja myös peräsuoleessa, ja kuka tiesi vielä sapessa. Sillä sapesta kuitenkin tippuu se hengellinen viha, joka yhtenä

kuolleen uskon liivan kanssa vuotaa heidän suustansa, koska he oksentavat ulos myrkynsä kristittyjen päälle. Mitä varten he muutoin olisivat niin kiivaat kiviä poimiin, jollei niin olisi, että vihan perkele, joka asuu sapessa, olisi tullut ulos sapesta ja pääsyt sydämeen? Mutta me näemme, että juutalaiset luulevat Vapahtajalla olevan perkeleen. Mistäs juutalaisille on se usko tullut, että Jumalan Pojalla on perkele? Siitä ilman on tullut se usko, että he katsovat oman kuvansa peilistä, ja luulevat sen kuvan olevan toisen ihmisen kuvan. Koska nimittäin kissa näkee kuvansa peilissä, alkaa se varsin ärisemään, sillä hän luulee, että se on toinen kissa, joka nyt tulee häntä kynsimään.

Niin luulee myös vanha Aatami, koska hän näkee kuvansa Jumalan peilissä, että tuo on toinen vanha Aatami, joka nyt tulee hänen päällensä. Ja sama luonto on myös riettaalla, joka luulee vielä nytkin olevansa enkeli, vaikka hän ylpeyden tähden ja omanvanhurskauden tähden on muuttunut perkeleeksi. Hän luulee, koska hän katsoo kuvansa peilissä, että tuossa nyt on toinen perkele, joka häntä vihaa, vaikka hän on itse se pääperkele, jonka kuvan hän näkee peilissä. Jumalan Poika oli niin kuin kirkas peili, jonka valkeus ei pysy itsessä, vaan se valkeus, jonka Hän on saanut auringon valosta, leimahtaa takaisin. Ja siinä peilissä, joka on kirkas niin kuin aurinko itse, saavat nyt kaikki kissat ja koirat ja hukan penikat katsella haamunsa. Mutta niin kauan, kuin rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsoo kissa haamunsa toiseksi kissaksi, joka nyt rupeaa häntä kynsimään. Aatami katsoo haamunsa toiseksi Aatamiksi, joka hänelle irvistelee.

Ja rietas, joka pitää itsensä enkelinä, katsoo haamunsa perkeleeksi Jumalan peilissä. Ilman sitä on rietas suuttunut Jumalalle, joka niin hurskaan ja siveän miehen tuomitsi helvettiin. Sen tähden pitää rietas Jumalaa vihollisena ja itsensä hän pitää enkelinä. Ei suinkaan rietas olisi suuttunut Jumalalle, jos

Jumala ei olisi häntä tuominnut helvettiin. Mutta sama usko kuuluu nyt olevan juutalaisilla kuin riettaalla. Koska nimittäin Jumalan Poika oli heitä tuominnut heidän ulkokullaisuutensa ja tekopyhyytensä tähden, jonka alla yksi hirmuinen vääryys makasi kätkeytynä, niin suuttuivat juutalaiset Jumalan Pojalle ja sanoivat: *"Sinä olet samaritaanus ja sinulla on perkele."* Mutta ei se ollut ainoastansa sen aikaisilla juutalaisilla viha sapessa Vapahtajaa kohtaan, vaan tämänaikaisilla juutalaisilla ja kastetuilla pakanoilla kuuluu olevan vielä katkerampi viha ja iso sappi. Niin kuin heillä taitaa olla vielä isompi peräsuoli. Sillä koska heille sanotaan, että heidän pitää alkaman parannusta tekemään peräsuolesta, suuttuvat he hirmuisesti ja aikovat makkaroita tehdä kristittyjen verestä.

Mistäpä tulee vihan alku muusta, kuin peräsuolesta? Koska Vapahtaa soimasi juutalaisia eli fariseuksia: *"Te syötte leskien huonetta"*, niin se sana koski peräsuoleen. Ja sen tähden he suuttuivat ja arvelivat, ettei se ole Jumalan Poika, joka haukkuu, soimaa ja tuomitsee kunniallisia ihmisiä helvettiin. Ei se ole muu, kuin väärä profeetta ja kansanhäiritsijä, joka menee kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään ihmisiä soimaamaan. Ja vielä lähettää opetuslapsiansa ympäri maailman ihmisiä opettamaan aivan väärälle tielle. Niin päättivät siis juutalaiset, että semmoinen kulkulainen ei ole Jumalan Poika, vaan yksi väärä profeetta ja kansanhäiritsijä, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Heidän täytyi viimein sanoa niin kuin musta faari oli heitä kouluttanut: *"Sinä olet samaritaanus ja sinulla on perkele."* Kummallako nyt on perkele, Vapahtajalla eli juutalaisilla?

Toinen tutkistelemus: **Onkos juutalaisilla perkele?** Ei, vaan ilmankin niillä on Pyhä Henki, koska he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Mutta eivätkään suinkaan juutalaiset semmoiset ole. Eivätkään suinkaan juutalaiset ole juomarit, vaikka he ovat kohtuulliset ja raittiit juomarit.

Kuinkapa juutalaiset ovat juomarit, jotka saattavat vielä Vapahtajaa soimata juomariksi? Eivät myös juutalaiset olleet huorat, sillä koska yksi katuvainen huora tuli sen pitalisen Siimonin huoneeseen itkemään, ja kyyneleet putosivat Vapahtajan jalkain päälle, ihmettelivät fariseukset, ettei Hän ajanut ulos sitä huoraa itkemästä ja huokaa-masta siellä, kussa herrat olivat syömässä. Eivätkä myös juutalaiset ole varkaat ja ryövärit, sillä vaikka Vapahtaja soimasi heitä, että he syövät leskien huonetta ja opettavat lapsia sanomaan "*korbaan*", se on: "*vanhempien osa annetaan Jumalalle*", niin me kuulemme kuitenkin, kuinka kauniilla rukouksella fariseus kiitteli Jumalaa, ettei hän ole niin paha kuin muut ihmiset, nimittäin väärä, ryöväri, huorintekijä.

Mutta eivät suinkaan juutalaiset pidä enää viinakauppaakaan. Sillä vaikka he pitivät kauppaa kirkon vieressä, koska Vapahtaja kaatoi heidän vaihetuspöytiänsä kumoon, ei suinkaan siellä ole viinakauppaa mainittu. Ja niin muodoin ovat juutalaiset siveämmät ja jumalisemmat, kuin joku muu ihminen on. Kuinka siis se sana sopii heille, koska Vapahtaja sanoo: "*Te olette siitä isästä perkeleestä!*"? Eiköhän Vapahtaja silloin ollut hengellisessä ylpeydessä, vai oliko vanha Aatami noussut, koska Hän niin sanoi niille juutalaisille, jotka Hänen päällensä uskoivat? Vapahänet tappaa. Mutta he kielsivät sen.

Niin muodoin ovat juutalaiset viattomat Vapahtajan kuolemaan. Eivät juutalaiset ole varastaneet, eivätkä huorin tehneet. Eivät ne ole kironneet eivätkä tapelleet. Eivät ne ole juomarit eivätkä viinaporvarit. Eivät ne ole mitään paha tehneet, josta Jumala saattaa heitä tuomita. Ja sen tähden suuttuvat juutalaiset kovin, koska heitä viattomasti haukutaan ja tuomitaan. Koska Vapahtaja heitä soimaa ulkokullatuksi, huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiöiksi, niin täytyy juutalaisten suuttua kovin ja kysyä: "*Miksikä sinä itsesi teet? Oletkopa sinä Jumalan Poika, joka niin hävyttömästi haukut kunniallisia*

ihmisiä? Et suinkaan ole muu kuin yksi Samaritaaanus, ja sinulla on perkele."

Jopa nyt juutalaiset rupesivat itse tuomitsemaan, vaikka he sanovat usein: "*Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi.*" Ilmankin maailman jumala on antanut heille oikeuden tuomita, koska he suuttuvat. Sillä muutoin he kyllä puhuvat ystävällisesti. Mutta jos he suuttuvat, silloin he käskevät lähimmäisensä mennä helvettiin. Jos hän varsin ei mene helvettiin, niin he ottavat kiviä ylös maasta, eli hakevat puita eli halkoja, joilla he antavat selkään semmoiselle miehelle, joka ei anna heille omantunnon rauhaa. Eli viimein tämmävät häntä oikeuteen ja kantavat maaherran Pontius Pilatuksen edessä, että hän on väärä profeetta, kansanhäiritsijä, eli semmoinen villihenki, joka kulkee kylästä kylään ja kehottaa kansaa, ruveten Galileasta niin tähän asti.

Kummalla nyt on perkele, juutalaisilla eli Vapahtajalla? Eivät juutalaiset tahdo tunnustaa, että heillä on perkele. Eikä niillä ole perkele, jotka juovat ja tappelevat. Eikä niillä ole perkele, jotka huorin tekevät ja varastavat. Kristityt ne ovat. Niin kuin ennen on saarnattu kirkossa: "*Rakkaat kristityt, rakkaat Jeesuksen ystävät.*" Ja nyt on huomattu, että ne rakkaat kristityt olivat huorat ja varkaat. Mutta ne siveät ihmiset, jotka eivät ole koskaan juoneet, kironneet ja tapelleet, lie-neekö niillä perkele? Mutta se on mahdoton, kuinkapa niillä on perkele, jotka ovat niin siveästi eläneet, ettei yksikään synti ole tehty, joka heidän tuntoaan kalvaa. Paljon vähemmän niillä on perkele, joilla on niin vahva usko, että he makaavat joka päivän ristin juuressa, ja saattaisivat kyllä antaa Vapahtajalle suuta.

Mutta kelläs viimein se perkele on, jonka juutalaiset sanoivat olevan Vapahtajalla? Eiköpä niillä ole perkele, jotka seuraavat Vapahtajan esimerkkiä ja marssivat kylästä kylään saarnaamassa ja haukkumassa kunniallisia ihmisiä huoraksi ja varkaaksi? Ne

haukkuvat aivan niitä siveitä ihmisiä, jotka eivät ole kellekään tehneet vääryyttä. Johannes haukkui fariseuksia, jotka olivat siveät ja koreat. Ja sen tähden sanoivat nämä koreat ja siveät ihmiset, että Johanneksella on perkele. Mutta kummalla oli nyt perkele, Johanneksella eli fariseuksilla? Minä luulen, että fariseuksilla oli perkele, vaikka he luulivat Johanneksella olevan. Ja koska nyt kaikki suruttomat luulevat, että kristityillä on perkele, jotka eivät anna siveille ja kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa, mutta haukkuvat myötäänsä ja soimaavat niin kuin Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa soimaa juutalaisia, etteivät he usko, vaikka Hän sanoo heille totuuden.

Niin pitäisi kristityitten myös seuraaman Vapahtajan esimerkkiä ja sanoman suruttomille totuuden, vaikka suruttomat eivät usko, sillä kerran tulee se aika, että heidän täytyy uskoa. Kuitenkin ovat kaikki profetat, Johannes Kastaja ja itse Vapahtaja, ja kaikki apostolit, opetuslapset ja kristityt puhuneet maailman suruttomille ihmisille totuuden, vaikka he tämän totuuden saarnaamisen kautta ovat tulleet maailman vihamiksi ja vainoamiksi, niin kuin kaikkia kristityitä vielä nytkin vihataan totuuden tähden. Mutta Jeesus on sanonut: *”Autuaat olette te, koska he vihaavat ja vainoavat teitä valhetellen minun nimeni tähden. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he ovat profetoita vainonneet ennen teitä.”* Ihmisen pahuus on niin suuri, että he suuttuvat totuuden saarnaajille. Rietas ei kärsi, että häntä soimataan ja tuomitaan.

Te Jeesuksen opetuslapset, seuratkaa teidän Herraanne ja Mestarianne totuuden

tunnustuksessa, ja älkää väsykö. Seuratkaa Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarhasta Golgatalle, ja älkää väsykö tien päälle kantaessanne Hänen ristiänsä, sillä ensimmäisen ristinkantajan nimi on mainittu elämäkirjassa. Ja meidän toivomme on, että viimeisen ristinkantajan nimi pitää myös mainittaman elämäkirjassa. Noudattakaa sen Suuren Ristinkantajan verisiä askeleita, ja älkää pelätkö heidän uhkauksiansa, vaan saarnatkaa rohkeasti ja urhoollisesti totuutta maailman suruttomille. Ja saarnatkaa köyhille evankeliumia, nimittäin semmoisille köyhille, jotka ovat murheelliset, katuvaiset, alapainetut, maailman hylkäämät. Koska te sen teette, niin te Jumalan armon kautta voitatte muuttaman sielun taivaan valtakunnalle.

Ja koska taivaallinen Kuningas tulee tekemään tiliä palvelijoittensa kanssa, silloin tulee se palvelija, joka on kymmenen leiviskää voittanut, ja on sanova hänelle: *”Oikein, sinä uskollinen palvelija. Vähässä olit sinä uskollinen. Mene Herrasi iloon!”* Ja silloin menee se palvelija, joka on kymmenen leiviskää voittanut, Herran iloon. Ja siellä saavat ne palvelijat, jotka ovat uskollisesti työtä tehneet Herran viinamäessä, heidän ansaitun palkkansa, ruveten viimeisestä niin ensimmäisiin asti. Totuuden saarnaajat, ja totuuden tunnustajat saavat iankaikkisuudessa sen suuren palkan, joka kaikille työntekijöille viinamäessä luvattu on. He saavat siellä levätä heidän työstänsä ilossa, riemussa, rauhassa, nyt ja iankaikkisesti, amen!

Alkuperäinen (vajaa) / Aunon kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki / Jäljennökset: Kollerin kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki / Iisakki Poromaan jäljennöskirja (vajaa) Junosuvannossa /

TEKSTI: JOH. 8:46 (PÄIVÄSAARNA)

Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden? Jos minä sanon teille totuuden, miksette minua usko?

Tämän kysymyksen pani Jeesus juutalaisille, koska nämät totuuden vihemiehet tahtoivat kaataa Hänen oppinsa ja häväisivät Hänen persoonaansa. Ja niin kuin Vapahtaja kysyi juutalaisilta, *”kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden?”*, niin saattaisi myös yksi kristitty kysyä juutalaisilta: *”Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden?”* Vaikka ei tosin yksi kristitty saata niin elää, että maailman orjat ei löytäisi hänessä vikoja, sillä ei Vapahtaja itse ole saattanut elää niin vakaisesti maailmassa, että Hän olisi maailmalle kelvannut. Kuinka siis yksi kristitty saattaa niin vakaisesti vaelttaa maailman läpitse, että hän saattaisi maailmalle kelvata?

Kuitenkin saattaa yksi kristitty kysyä juutalaisilta: *”Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden?”* Koska yhden kristityn omatunto todistaa, että hän on tahtonut edesauttaa kristillisyyden, että hän on sanonut maailman ihmisille totuuden. Koska omatunto todistaa, että hän on puhdistanut tuntoonsa ja tehnyt kaikille oikeuden, saattaa hän kyllä vapaalla tunnolla kysyä: *”Kuka teistä nuhtelee minua synnistä? Jos minä sanon teille totuuden, miksette minua usko?”*

Mutta ei maailmanlapset tyydy siihen, että kristitty puhdistaa tuntoonsa, vaan se, kuin on kristityn velvollisuus tehdä, katsotaan maailman joukolta suurimmaksi synniksi. Juutalaiset soimaisivat Vapahtajaa hengellisestä ylpeydestä, koska he sanoivat Hänelle: *”Miksikäs itsiäs teet?”* ja *”oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on?”* Juutalaisten mielestä oli Johannes Kastaja ylpeydessä, ja Kristus oli hengellisessä ylpeydessä, ja kaikki juutalaiset luulevat vielä nykyin, että oikiat kristityt ovat hengellisessä ylpeydessä, koska he nuhtelevat maailmaa synnin tähden. Jos nyt Vapahtaja ei saattanut maailmalle kelvata, kuinka siis kristityt saattaisivat maailmalle kelvata? Jos

fariseukset ovat löytäneet paljon vikoja Vapahtajan elämässä, kuin[ka] paljon enemmän he löytävät vikoja kristittyin elämässä?

Ei olekaan muuta odottamista yhdellä kristityllä kuin vihaa ja vastahakoisuutta maailmalta. Ei olisikaan kristillisyyden oikia, jos käärmeen siemen ei vihaa Vaimon Siementä. Kuitenkin saattaa kristitty vapaalla tunnolla kysyä juutalaisilta: *”Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden? Ja jos minä sanon teille totuuden, miksette minua usko?”*

Ottakoon maailman orjat sen kysymyksen vastaan minä hyvänsä, mutta koska kristityn omatunto on puhdas, niin hän saattaa kyllä vapaalla tunnolla niin kysyä juutalaisilta: *”Kuka teistä nuhtelee minua synnistä?”* Kyllä me sen tiedämme, että juutalaiset löytävät julmasti paljon vikoja kristityn elämässä. Fariseuksilla on niin kirkkaat silmät näkemään vikoja kristityn elämässä. Ei fariseukset kannata vaaria muitten ihmisten vioista, mutta kristittyin vioista he tekevät räkinä.

Jos muut ihmiset juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, ei siitä mitään. Fariseukset nauravat vaan ja sanovat: *”Ei se ole niin vaarallinen. Ei ne ole muu kuin heikkouden synnit.”*

Mutta jos yksi kristitty erhetty, varsin huutavat fariseukset: *”Ota pois, ristiinnaulitse!”* *”Meillä on laki, ja meidän lakimme jälkeen pitää Hänen kuoleman, sillä Hän teki itsensä Jumalan Pojaksi.”* Eikös ole ihmeellinen, että fariseukset tekevät katumuksen kristittyin synneistä, mutta omista synneistä ei ole mitään katumista. Niin kuin fariseukset löysivät seitsemän syntiä Vapahtajassa, niin myös tämän aikaiset fariseukset löytävät seitsemän syntiä kristityissä.

Ensimmäinen synti on hengellinen ylpeys, toinen on haukkuminen ja kiroaminen, kolmas tuomitseminen, neljäs synti on liikutus,

viides on laiskuus, kuudes että he pitävät itsensä hyvänä, seitsemäs itsensä kerskaaminen ja se suurin synty kaikista, että he pitävät itsensä Jumalan lapsena. Siitä fariseukset tyhmistyvät, että kristityt pitävät itsensä Jumalan lapsena. Sitä ei voi fariseukset kuulla, että joku ihminen tekee itsensä Jumalan Pojaksi.

Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, kuinka juutalaiset tinkaavat Jeesuksen kanssa ja soimaavat Häntä hengellisestä ylpeydestä sanoen: *”Oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on”* ja *”miksikä sinä itsiäs teet?”* Ja toisessa raamatunpaikassa on kirjoitettu, että juutalaiset tinkaisit Jeesuksen opetuslasten kanssa puhdistuksesta. Ja taas apostolitten teoissa on kirjoitettu, että he riitelit Stefanuksen kanssa. Tämä hengellinen riita Jeesuksen ja Hänen opetuslastensa kanssa on aina joka paikassa, kussa oikia kristinusko ilmestyy. Ja koska maailman lapset ei pidä puoltansa tinkaamisessa, kantavat he kristittyin päälle maallisessa oikeudessa, ensin maaherran Pontius Pilatuksen edessä ja kirkkoraadin edessä, ja kristityt saavat kärsiä ruumiin rangaistusta kristinuskon tähden.

Riettaan orjat iloitsevat siitä, että kristityt saavat kärsiä ja luulevat sillä voittavansa kiitoksen ja kunnian maailmassa, koska he rauhoittavat tuntoansa kristittyin verellä. Ei ole riettaan orjan tunto kylläksi puhdistettu lohikäärmeen veressä, vaikka he saattavat melkein puhtaalla tunnolla huutaa: *”Ota pois, ristiinnaulitse, ja tulkoon Hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle!”* Näin huutavat juutalaiset, koska he vuodattavat Jumalan Pojan verta. Ja niin huutavat vielä nytkin tämän aikaiset juutalaiset, koska he vuodattavat kristittyin verta: *”Tulkoon Hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle!”* Ja tämä huuto murhamiesten suusta on tullut taivaallisen Kuninkaan korviin. Murhamiesten kauhia huuto on kuulunut taivaaseen asti. Jumala on antanut heidän judoa verta Hänen vihamaljastansa. Verikoirat

ovat lakkineet kristittyin verta ja nuolevat vielä huuliansa. Mutta kerran taitaa tulla jano verihurtille, ja ei ole silloin tietoa, mistä he saavat vettä.

Meidän pitää tänäpäpä perään ajatteleman ja tutkisteleman, **kuinka juutalaiset riitelevät Jeesuksen kanssa ja häväisevät Häntä.**

Mutta se Suuri Kuningas, joka näkee heidän kiukkunsa, antakoon kaikille Jeesuksen opetuslapsille kärsivällisyyden kantamaan kaikki maailman häväistykset ja vainoamiset siihen asti, että kaikki maailman viha loppuu, koska sotamiehet saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Ei ole opetuslapset yli hänen Mestariansa. Jos he ovat kutsuneet Häntä Belzebub, perkeleitten päämieheksi, mitä he sitten tekevät Hänen opetuslapsillensa?

Meidän toivomme on, että se suuri hengellinen riita pian loppuu, koska se suuri kaupunki, jossa Jeesus ja Hänen opetuslapsensa murhataan, koska se suuri Babylon kukistetaan maahan ja kaikki kivetkin maahan jätetään, ja ei jää enää kiveä kiven päälle, silloin tulee Jumalan Karitsan veri heidän ja heidän lastensa päälle, ja he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Jeesus rukoili vielä ristin päällä murhamiestensä edestä, ja niin rukoilevat vissimmästi vielä kaikki oikiat Jeesuksen opetuslapset, että se Suuri Veren Kostaja antais vielä armon ajassa huomata, ketä he pistäneet ovat. Kuule siis, rakas Taivaallinen Isä, kaikkein murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 8: 46–59

46 Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden? jos minä sanon teille totuuden, miksi ette usko minua?

47 Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat; sentähden ette kuule, ettette Jumalasta ole.

48 Niin vastasivat Juudalaiset ja sanoivat hänelle: emmekö me oikein sano, että sinä olet Samarialainen, ja sinulla on perkele?

49 *Jesus vastasi: ei minulla ole perkele, vaan minä kunnioitan minun Isääni, ja te häpäisette minua.*

50 *En minä etsi omaa kunniaani, yksi on, joka sitä kysyy ja tuomitsee.*

51 *Totisesti, totisesti sanon minä teille: joka kätkee minun sanani, ei hänen pidä näkemän kuolemaa ijankaikkisesti.*

52 *Niin Juudalaiset sanoivat hänelle: nyt me ymmärsimme, että sinulla on perkele. Abraham on kuollut ja prophetat, ja sinä sanot: joka kätkee minun sanani, ei hänen pidä maistaman kuolemaa ijankaikkisesti.*

53 *Oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on? ja prophetat ovat kuolleet: miksi sinä itses teet?*

54 *Jesus vastasi: jos minä itsiäni kunnioitan, niin ei minun kunniani ole mitään: minun Isäni on se, joka kunnioittaa minua, jonka te teidän Jumalaksenne sanotte.*

55 *Ja ette tunne häntä, mutta minä tunnen hänen: ja jos minä sanoisin, etten minä häntä tuntisi, niin minä olisin valehtelia kuin tekin; mutta minä tunnen hänen ja kätken hänen sanansa.*

56 *Abraham teidän isänne iloitsi, nähdäkseen minun päiväni; hän näki sen, ja ihastui.*

57 *Niin Juudalaiset sanoivat hänelle: et sinä ole vielä viidenkymmenen ajastajan vanha ja olet nähnyt Abrahamin?*

58 *Jesus sanoi heille: totisesti, totisesti sanon minä teille: ennenkuin Abraham olikaan, olen minä.*

59 *Niin he poimivat kiviä, laskettaaksensa häntä. Mutta Jesus lymyi ja läksi ulos templistä, käyden heidän keskeltänsä; ja niin hän pääsi ulos.*

Me kuulumme nyt meidän ylösluetusta pyhästä evankeliumista, kuinka juutalaiset riitelevät Jeesuksen kanssa ja haukkuvat Häntä Samaritaanukseksi ja sanovat, että Hänellä on perkele. Tästä riidasta arvataan, kuinka

katkera viha on juutalaisten sydämessä Jeesusta kohtaan. Ja tämä hengellinen viha ei ole vielä loppunut. Niin kauan kuin maailma seisoo, pysyy myös juutalaisten viha Jeesusta ja Hänen opetuslapsiansa kohtaan. Juutalaisten sukukunta on vielä elämässä. Ja vaikka he nyt ovat niin kuin muukalaiset kristittyin seurassa, ei he kuitenkaan tahdo luopua heidän vanhasta uskostansa ja tulla kristinuskoon, sillä he luulevat, että Jeesus Nasareenus on yksi Samaritaanus ja kansan häiritsijä eli yksi väärä profeetta, joka oli liitossa perkeleen kanssa. Juutalaiset sanovat vielä nytkin, että se kansan häiritsijä Nasareenus on noituudellansa ja viekkauksellansa saanut sen hullun kansan puoleensa niin kuin juutalaisten ylimmäiset jo silloin arvelit keskenänsä: *”Ei ole kukaan ylimmäisistä uskonut Hänen päällensä, mutta tämä kansa, joka ei tunne lakia, on kirottu.”* Sama usko on vielä nytkin juutalaisilla, että tämä kansa on kirottu, joka usko Jeesuksen päälle.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, mistä tämä riita on alkunsa saanut, ja kuinka tämä riita viimein loppuu.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Mistä tämä riita on alkunsa saanut?**

Toinen tutkistelemus: **Koskas tämä riita loppuu?**

Ensiksi: **[Mistä tämä riita on alkunsa saanut?]** Juutalaiset ovat aina kiivaat riitelemään Jeesuksen kanssa. Ja me luulemme, että tämä riita on alkunsa saanut siitä, että tuo Nasareenus on alkanut ensinnä pahoin haukkumaan juutalaisia huoruuden sukunnaksi, ulkokullatuksi ja kyykäärmeen sikiäksi. Juutalaiset ovat mielestänsä siviät ja kunnialliset ihmiset, joita ei sais kukaan haukkua huoraksi ja kyykäärmeen sikiäksi, vaikka ei ole tietoa, onko yksikään heistä huoruudesta vapaa, koska he menevät ulos niin pian kuin Jeesus Nasareenus sanoo: *”Joka on vapaa, heittäköön ensimmäisen kiven.”* Heidän omatuntonsa todistaa ilmanki, ettei juutalaiset ole huoruudesta vapaat,

vaikka he vasiten kiusaavat Nasareenusta, että he saisit syytä Hänen kanssansa.

Kuitenkin nousee hengellinen viha siitä Nasareenuksen haukkumisesta, ja vaikka he panevat muita syytä eteen, minkä tähden he kantavat Hänen päällensä, on kuitenkin se pääasiana alla, että Hän on heitä haukkunut huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeitten sikiäksi. Ei ole tosin entiset juutalaiset niin sanoneet, että Jeesus Nasareenus on heitä haukkunut. Mutta tämän aikaiset juutalaiset on sitä ilmoittaneet monta kertaa, että se on oikia syy, minkä tähden ne vihaavat Nasareenusta, että Hän on heitä haukkunut ja tuominnut. Ja kuinkapa yksi kunniallinen ihminen saattaa kärsiä semmoista hävitöintä haukkumista. Juutalaiset sanovat Nasareenukselle: *"Meillä on Isä, Jumala."* Ja siitä sanasta kuuluu nyt, että juutalaiset omistavat itsellensä lasten oikeutta Isän huoneessa. Ei net ole niin huonot kuin kristityt luulevat. Juutalaiset ovat, ei ainoastansiviä ja kunnialliset, vaan heillä on vielä semmoinen usko, että Jumala on heidän Isänsä, vaikka Nasareenus sanoo, että juutalaiset ovat siitä isästä perkeleestä. Mutta se on yksi hävitöin haukkuminen.

Minkä tähden piti Hänen niin hirviästi haukkuman juutalaisia ja sanoman: *"Te olette siitä isästä perkeleestä"*? Siitä on tämä hengellinen riita alkunsa saanut. Ja vaikka nyt juutalaiset suuttuvat siitä haukkumisesta, ei ne malta olla itse haukkumatta, niin kuin me kuulemme tämän päivän evankeliumista: siellä juutalaiset haukkuvat hirmuisesti Jeesusta Nasareenusta. Vaikka muutamat juutalaiset ovat niin pyhät, ettei he kärsi kirousta kuulla, yhtä hyvin päästävät he itsekin perkeleen omasta suustansa ja sanovat Nasareenukselle: *"Sinä olet Samaritaanus ja sinulla on perkele"*, ja kahdesti vielä kiroisit. Mutta ei se kirous tule juutalaisille synniksi.

Me ymmärrämme siis, että tämä hengellinen riita on saanut alkunsa siitä Nasareenuksen haukkumisesta. Siitä nousi juutalaisille

hengellinen viha, ja nyt he oksentavat ulos käärmeen liivaa Hänen päällensä. Nyt he antavat Hänelle hirviät nimet, haukkuvat Häntä Samaritaanukseksi ja kansan häiritsijäksi, he haukkuvat Häntä viettelijäksi ja viimein he haukkuvat Häntä perkeleeksi. Mutta mikäs asia se nyt on, jonka tähden he haukkuvat Häntä? Joo! Yksi asia on se, että Hän hengellisen ylpeyden tähden nousee ylön korkialle ja pitää itsensä ylön hyvänä. Se kuuluu heidän puheestansa, että he pitävät Häntä yli-piänä, koska he kysyvät, *"oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Aabraham, joka kuollut on"* ja *"miksikäs sinä itsiäs teet?"*

Se sama ajatus kuuluu vielä nytkin olevan juutalaisten mielessä, että kristityt ovat ylpeydessä ja että he pitävät itsensä ylön hyvänä. Vaikka kristityt tuntevat itsensä niin huonoksi, että heidän täytyy usein epäillä autuudestansa, yhtä hyvin käyvät juutalaiset sen päälle, että kristityt pitävät itsensä ylön hyvänä. Miksis he tuomitsevat juutalaisia? Joo, se on tosi, että kristityt tuomitsevat juutalaisia niin kauan kuin juutalaiset häväisevät Kristusta ja kantavat vihaa sydämessäns Jeesusta kohtaan. Niin kauan kuin juutalaiset sotivat heidän väärän uskonsa puolesta ja eroittavat itsensä koko kristikunnasta, niin kauan täytyy meidän tuomita heitä, sillä he menevät kuitenkin väärällä uskollansa helvettiin. Ei juutalaiset tosin pahenna kristityitä heidän oppinsa ja uskonsa puolesta, sillä ei kristityt ole enää niin hullut, että he menisit juutalaisten uskoon, paitsi muutampi, jotka huoruuden tähden menevät juutalaisten uskoon, että he pääsisit juutalaisten tyttären kanssa naimaan.

Mutta muutoin on näinä aikoina paljon arveltu herrainpäivillä, pitääkö juutalaisille annettaman oikeutta asumaan kristittyin seurassa. Koska nimittäin juutalaiset ottavat korkoa rahastansa, ja moni köyhä kristitty tulee sen kautta pantatuksi, niin arvelevat muutamat, että semmoiset ei pitäisi koko kristittyin seurassa asuman. Mutta kuin kohta kaikki herrat ja vielä papitkin ovat

juutalaisten puolesta, niin saavat korkorahan ottajat vielä asua kristittyin seurassa.

Toinen tutkisteleminen: **Kuinka tämä riita viimein loppuu?** Me näemme ja kuulemme päivän pyhästä evankeliumista, että juutalaisten riita Vapahtajan kanssa loppui sillä tavalla, että juutalaiset rupeisit poimimaan kiviä, joilla he tuumaisit Vapahtajan kivittää kuoliaaksi, mutta Hän lymyi itsensä ja pääsi sillä kerralla hengissä heidän kynsistänsä. Niin katkera viha on juutalaisten sydämessä, että heidän viimein täytyy käsiksi käydä, koska he muutoin ei pidä puoliansa tinkämisessä. Mitäpä tietävät nuo vihollisen orjat tehdä muuta kuin ruveta kiviä poimimaan, eli niin kuin tämän aikaiset juutalaiset, halkoja poimimaan eli keppiä ottamaan ja sillä antamaan kristittyin selkään.

Jos kristityt yhtä hyvin pääsevät pakenemaan, niin täytyy juutalaisten freistata lain voimalla vainoomaan kristityitä. Ei juutalaiset muutoin saa tunnon rauhaa, mutta juuri Jeesuksen verellä heidän täytyy puhdistaa tuntoansa. Ei ole vielä juutalaisten tunto kyliksi puhdistettu lohikäärmeen veressä, heidän täytyy nyt kristittyin veressä ruveta puhdistamaan tuntoansa. Eikä juutalaiset vielä saaneet oikiata tunnon rauhaa, vaikka Jeesus oli kuollut ristin päällä. Vielä Hänen kuolemansa jälkeen sanoit he Pilatukselle: *"Herra, me muistamme sen viettelijän sanovan eläissänsä: kolmen päivän perästä minä nousen ylös, käske siis varjeltaa hautaa kolmanteen päivään asti."* Vielä on juutalaisilla pelko, että opetuslapset varastavat Hänen ruumiinsa ja sanovat kansalle: *"Hän nousi ylös."* Ja niin tulee viimeinen villitys pahemmaksi kuin ensimmäinen. Niin valpas on vihollinen valvomaan.

Mutta kuinkas nyt Jeesuksen opetuslapset valvovat? Jaksavatkos ne raukat valvoa sydämensä ylitse, ettei pääsis vihollinen naakimaan heidän päällensä? Me näemme heidän taistelevan unen kanssa, koska heidän pitää valvoman ja rukoileman, ettei joutuis

kiusaukseen. Me näemme heidän makaaavan, koska Jeesus seisoo polvillansa ja rukoulee. Me näemme heidän vertavuotavalla sydämellä seisovan ristin kohdalla eikä tohtivan avata suutansa. Me näemme heidän koossa lukittuin ovien takana. Mutta vihollinen valvoo kyllä ja panee sotamiehiä vartioitsemaan hautaa, ettei pääsis Jeesus nousemaan ylös.

Niin kuin maailma on vihannut ja ylönkatsonut Kristusta, niin vihataan myös Hänen opetuslapsiansa. Jos Mestari on kutsuttu Beelzebub, miksikä Hänen opetuslapsensa? Jos juutalaiset haukkuvat Jeesusta Samaritaanukseksi, miksikä Hänen opetuslapsensa haukutaan? Jos juutalaiset sanovat Jeesukselle: *"Sinulla on perkele"*, mitä he sitte tekevät Hänen opetuslapsillensa? Jeesus pääsi välistä juutalaisten kynsistä, koska Hän meni pois ja lymyi itsensä. Niin ovat myös Hänen opetuslapsensa lymyneet itsensä luolihin ja rakoihin, koska juutalaiset ja pakanat tulit suurella perkeleen voimalla heidän päällensä.

Ja niin täytyvät vielä nytkin Jeesuksen opetuslapset lymyä itsensä, koska juutalaiset tulevat kiviä viskaamaan heidän päällensä. Heidän täytyy usein paeta perkeleen joukon edestä, heidän täytyy paeta yhdestä kaupungista toiseen. Ja koska het ei pääse enää pakenemisella, silloin täytyy heidän antaa ruumiinsa saatanan haltuun, että sielu pelastettaisiin. Mutta meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat seuranneet Jeesusta Galileasta, pitää myös seuraaman Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarhasta Golgatan mäelle.

Jos maailma häväisee Kristusta ja haukkuu Häntä Samaritaanukseksi ja kansan häiritsejäksi, yksi on, joka Hänen kunniatansa etsii ja kysyy. Jos maailma haukkuu Jeesuksen opetuslapsia vääräksi profeetaksi ja villihengeksi, yksi on taivaassa, joka heidän kunniaansa etsii. Ei ole vielä yksikään kristitty saatanut niin elää, että maailma olis häntä

kiittänyt. Mutta kuolleen uskon tunnustajat ja armonvarkaavat, ne kiitetään maailmalta. Ne kiitetään vielä pakanoilta. Kaikki pakanat sanovat armonvarkaalle: *”Ka se on kristitty. Ei se tuomitse ketään, vaan se lupaa kaikille ijankaikkisen elämän ja autuuden, saati he uskovat.”* Mutta kristitty, se on villihenki, se on väärä profeetta, se on kansan häiritsijä, se on perkelten apostoli, se on Nasareenuksen joukkoa. Mitäs kiitosta on Kristus saanut maailmalta? Koskas kristityitä on maailmassa kiitetty? Ei koskaan.

Nyt me päätämme tämän riidan Kristuksen ja juutalaisten välillä, sillä juutalaiset ovat jo poimineet kiviä laskettauksensa Häntä. Ne aikovat jo varsin paikalla kivittää Häntä. Ei ne kaikki juutalaiset malta odottaa siksi, kuin laki tuomitsee, vaan tahtovat varsin paikalla tappaa Häntä. Mutta rietas on tehnyt heitä sokiaksi, ettei juutalaiset ymmärrä, mihinkä paikkaan Nasareenus pääsi pakenemaan. Vielä Hän opettaa muutaman kerran tempelissä, vaikka juutalaiset ovat jo aikaa Hänen tuominneet hengiltä pois.

Mutta ei juutalaiset saa omantunnon rauhaa ennen kuin he pääsevät Kristuksen verta vuodattamaan. Ja sama hengellinen viha kuohuu juutalaisten sydämessä Jeesuksen opetuslapsia kohtaan. Mutta meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka näin vanhurskauden tähden vihataan ja vainotaan maailmalta, pitää pian näkemän Jumalan kunnian niin kuin Stefanus, ensimmäinen marttyyri, näki Jumalan Pojan istuvan voiman oikialla kädellä. Saavat myös kaikki oikiat kristityt, jotka vanhurskauden tähden häväistään, he saavat nähdä pian sen suuren kunnian, sen suuren Ristinkantajan istuvan voiman oikialla kädellä. Ja ne maailmalta

ylönkatsotut Jeesuksen opetuslapset, jotka täällä häväistään, vihataan ja haukutaan vanhurskauden tähden, saavat nähdä sen suuren kunnian, joka heille on valmistettu taivaassa: neljäkolmattakymmentä istuinta, ja kruunut niiden päässä.

Ja net, jotka täällä ovat kristityitä pilkanneet, saavat silloin istua alaspäin alimmaisessa taivaassa, kussa ei pohjaa ole. Ja silloin Jeesuksen ristin viholliset joutuvat ijankaikkisen häpiän alle. Kristittyin pilkkaajat pilkataan itse helvetissä, kristittyin vainoojat vainotaan itse helvetissä, kristittyin ylönkatsojat ylönkatsotaan itse helvetissä, kristittyin murhaajat murhataan itse helvetissä. Kivet, joita he poimivat Kristusta vastaan, poimitaan siellä perkeleiltä juutalaisia vastaan. Halvot, joita he viskaavat kristityille, pitää viskattaman helvettiin ja polttopuuksi tuleman Beelzebubille.

Vaikka siis juutalaisten riita Kristuksen kanssa ei lopu ennen kuin juutalaiset poimivat kiviä, kuitenkin pääsee Kristus heidän kynsistänsä ja opetuslapset saavat vielä vähän iloita Hänen kanssakäymistänsä. Niin kauan kuin juutalaiset riitelevät Nasareenuksen kanssa, saavat opetuslapset olla rauhassa. Mutta Kristuksen ylösnousemisen ja taivaaseen astumisen jälkeen rupeevat juutalaiset vainoomaan Jeesuksen opetuslapsia. Silloin annetaan heille Pyhän Hengen voima, että he jaksavat urhoollisesti sotia ja Kristuksen nimen tähden kärsiä maailman vihaa. Silloin he saavat kuoleman hetkellä nähdä taivaan aukenevan ja Jumalan Pojan istuvan voiman oikialla kädellä nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Ja heidän pitää sinä yönä syömän pääsiäislampaan lihaa tulella paistettua ja happamatointa leipää; katkerain ruohoin kanssa pitää heidän sen syömän.

Koska Herra Jumala Mooseksen kautta vei Israelin lapsia Egyptin orjuudesta, käski Hän heidän syödä pääsiäislammasta muistoksi, kuinka ihmeellisesti Herra oli heitä pelastanut pakanallisesta orjuudesta. Mutta he unhotit pian sen suuren armon, jonka Herra oli heille osottanut. Lihallisesta orjuudesta tahdoit he mennä lihalliseen vapauteen. He söit kyllä joka vuosi pääsiäislammasta, mutta eipä ne muistaneet joka kerta, kuin he söit pääsiäislammasta, kuinka suuren armon Herra oli heille osottanut, koska Hän pelasti heitä pakanallisesta orjuudesta. Myös meille, sanoo Paavali, on pääsiäislammasta uh-rattu meidän edestämme, jota meidän pitää syömän, ei vanhassa hapatuksessa, vaan vakuuden ja totuuden happamattomassa taikinassa.

Mutta vanha hapatus tahtoo seurata myös Israelin lapsia, sillä ei he kauan muista sitä laupiutta, jonka kautta Herra on heitä auttanut hengellisestä orjuudesta. Pakanat ei syö pääsiäislammasta muutoin, mutta jos joku pakanallinen pappi tulee uhraamaan vasikan ja kauristen lihaa, silloin pakanat syövät ja juovat epäjumalan kunniaksi. Mutta ei suinkaan pakanoilla ole happamaton leipä, vaan he syövät vanhan Aatamin hapatusta pirun paskalla sekoitettuna, ja he luulevat sen kautta tulevansa autuaaksi. Mutta he syövät ja juovat itsellensä tuomion ja kadotuksen.

Siitä vanhasta hapatuksesta tulevat muikiat limput, joka on pakanain pääsiäisleipä. Ja koska vanhan Aatamin hapatus rupee käymään, vuotaa hän ulos kaukalosta. Mutta ei pakanat pidä siitä mitään, että taikina käypi siitä vanhasta hapatuksesta. Kyllä heille kelpaa vanha hapatus pääsiäisleiväksi, ja vuotava pirun paska on pakanan suussa makiampi kuin viina. Mutta kyllä pakanat saavat kerran nähdä, mitä pirun paska ja vanha hapatus vaikuttaa heidän suolissansa. Niille

tulee ensiksi vilutauti ja vapistus, koska heidän pitää astuman Jumalan tuomion eteen; ja yksi ihmeellinen muistottomuus, koska Jumalan Poika soimaa heitä armottomuudesta. Ei he ole muistavanansa, koska he olisit Häntä nähneet hädässä olevan, ja ei ole Häntä auttaneet.

Niille pakanoille, jotka pitävät pääsiäisjuhlaa, ei happamattomassa taikinassa, vaan vanhassa hapatuksessa, niille tulee myös umpitauti, koska heidän pitää maailmasta pois lähtemän, ettei he saata tarpeitansa tehdä. Ja tämä hengellinen umpitauti vaikuttaa niin paljon, että heidän täytyy ijankaikkisesti kuolla, vaikka muutamat hengelliset puoskarit luulevat, että happamaton leipäpalainen pitää auttaman heitä ijankaikkisesta kuolemasta. Mutta koska he ovat koko heidän elinaikansa pitäneet pääsiäisjuhlaa vanhassa hapatuksessa ja pirun paskalla puoskineet itsensä, kuinka he saattavat yhdellä happamattomalla leipäpalaisella tulla paratuksi heidän umpitaudistansa.

Juudas otti vastaan sen kastetun palan, jonka Vapahtaja hänelle antoi, mutta sen kastetun palan jälkeen meni häneen perkele. Ei Juudas tullut paremmaksi, mutta pahemmaksi sen kastetun palan jälkeen. Ja niin se vielä nytkin tapahtuu, että Juudaan lihalliset veljet ja neppaimet, jotka tulevat osalliseksi Herran ehtoollisesta, syövät ja juovat itsellensä tuomion, koska heihin menee perkele sen kastetun palan jälkeen. Ei he paali enää istua Herran ehtoollisen huoneessa muitten opetuslasten seurassa, sillä vihan perkele ja kunnian perkele ajaa heitä ulos Herran ehtoollisen huoneesta.

Mutta Israelin lapset syövät pääsiäislammasta makian eli happamattoman leivän kanssa ja vielä katkerain ruohoin kanssa. Sillä se happamaton leipä merkitsee, että

Israelin lapsille tulee semmoinen hoppu pakenemaan siitä pakanallisesta orjuudesta, että se leivän ainet, jota he myötänsä kantavat, ei jouda happenemaan, eikä ole niin muodoin vanha hapatus siinä happamattomassa taikinassa, jonka he myötänsä kantavat. Mutta heidän täytyy syödä pääsiäislammasta katkerain ruohoin kanssa. Se merkitsee, että katkeralla mielellä he syövät pääsiäislammasta.

Mutta mistäs heille tulee katkera mieli? Israelin lapsilla pitäis oleman hyvä mieli, koska he pääsevät pakenemaan orjuuden huoneesta. Mutta kuitenkin tulee monelle paha mieli siitä, että heidän täytyy nyt jättää Egyptin lihapadat, ja sen tähden on muutamille tullut halu pyörtämään takaisin Egyptiin. Muutamille tulee paha mieli siitä, että heidän pitää vaeltaman korvessa niin monta ajastaikaa. Mut ta ne Israelin lapset, joilla on jonkun lainen tunto, ne tulevat murheeliseksi katsellessansa, kuinka se viatoin karitsa ilman syytä tapetaan ja kuinka katkera tämä karitsan kuolema on, koska synnin puukolla verisuonet avataan, ja vielä karitsan suu tukitaan kiinni, että valitusääni ei pidä kuuluman.

Ei se ole nautahärkä, joka tapetaan. Ei se ole hevonen, joka tapetaan. Mutta se on yksi viatoin karitsa, joka ei ole vielä yhtään lasta puskenut. Semmoinen karitsa, joka ei ole kelleen pahaa tehnyt, se tapetaan nyt, ja synnin puukolla verisuonet avataan ja karitsan veri vuotaa maahan. Semmoiset murhaajat vielä paistavat karitsan lihaa tulessa ja sitte syövät. Niin ovat Israelin lapset tehneet. Ja vaikka se on tapahtunut Jumalan asetuksen jälkeen, pitäis heidän kuitenkin tunteman, että tämä viatoin karitsa ei ole tehnyt mitään pahaa, minkä tähden hänen pitäis tapettaman. Pitäis heidän tunteman, jos heillä tunto on, että karitsalla on henki, että häntä ilman syytä tapetaan, ja että kuolema on katkera karitsalle ja että ihminen on pahempi kuin hukka, koska hän saattaa yhden viattoman karitsan tappaa.

Katkerain ruohoin kanssa pitää Israelin lapset syömän pääsiäis lammasta ja katkeralla mielellä, jolla semmoinen tunto on. Mutta jolla on hukan tunto, se syöpi myös pääsiäislammasta niin kuin hukka. Meidän edestämme on myös pääsiäislammas teuras-tettu, sanoo Paavali. Se on Jumalan Karitsa, jonka me olemme tappaneet silloin, koska meillä hukan tunto oli, ja olemme Häntä paistaneet helvetin tulella niin kuin pääsiäislammasta paistetaan, ja olemme synnin puukolla Hänen verisuoniansa poikki leikanneet ja Hänen vertansa vuodattaneet. Nyt meidän pitäis ruveta syömään pääsiäislammasta katkerain ruohoin kanssa ja katkeralla tunnolla, ei vanhassa hapatuksessa, vaan happamattoman leivän kanssa. Ja meidän toivomme on, että oikiat Israelin lapset syövät tätä Jumalan Karitsan lihaa katkeralla tunnolla, joka pitäis tuleman sen viattoman Karitsan tappamisesta. Ja pitäis heidän muistaman, kuinka katkera kuolema on Jumalan Karitsalla ollut, ja ei Hän ole avannut suutansa valittamaan syntisten julmuutta, mutta niin kuin lammas, joka on ääneti keritsijänsä alla, on Hän antanut itsensä taluttaa kuolemaan.

Katsokaat nyt Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit, kuinka te olette Häntä armottomasti ja ilman syytä tappaneet ja paistaneet. Ja koska te olette jo Häntä tappaneet ja paistaneet, vissimmästi täytyy teidän syödä Hänen lihaansa ja ja juoda Hänen vertansa. Ettei sovi kuitenkaan hukan tappamaa lihaa heittää hukille, vaan parempi on sitä syödä katkeralla mielellä kuin viskata koko sen tapetun Jumalan Karitsan ruumiin hukan penikoille. Korjaavat kuitenkin ihmiset hukan tappamia raatoja, jopa sitte mitä he itse tappavat, sen he syövät makiasti.

Hukka näki kerran ihmisiä tappavan lampaita; niin hän sanoi heille: *"Kyllä te nyt olette yksimieliset siinä työssä, mutta jos minä olisin yhden lampaan tappanut, niin te olisitte vasta siunanneet minua."* Ja kyllähän saattaa nyt hukka soimata ja tuomita niitä, jotka ovat Jumalan Karitsan tappaneet.

Mutta heille pitäis sen tähden tämä murhaaminen tulla tunnon päälle, jos heillä olis sen kaltainen tunto. Mutta oikiat Israelin lapset, joita Herra on Mooseksen kautta pelastanut orjuuden huoneesta, syövät pääsiäislamasta happamattoman leivän ja katkerain ruohoin kanssa muistain sitä hyvää työtä, jonka Herra heille tehnyt on, koska murhaenkeli meni sivuti heitä ja tappoi pakanoita. Kuule Israelin lasten huokaus Punaisen meren rannalla. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: 1. KOR. 11: 23–29

23 Sillä minä olen sen Herralta saanut, jonka minä myös teille annoin. Sillä Herra Jesus, sinä yönä, jona hän petettiin, otti leivän,

24 Ja kiitti, mursi ja sanoi: ottakaat, syökää! tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne murretaan: se tehkää minun muistokseni;

25 Niin myös kalkin ehtoollisen jälkeen ja sanoi: tämä kalkki on se Uusi Testamentti minun veressäni; se tehkää, niin usein kuin te juotte, minun muistokseni.

26 Sillä niin usein kuin te syötte tästä leivästä ja juotte tästä kalkista, pitää teidän Herran kuoleman julistaman, siihenasti kuin hän tulee.

27 Sentähden joka kelvottomasti syö tästä leivästä ja juo Herran kalkista, se on vika-pää Herran ruumiiseen ja vereen.

28 Mutta koetelkaan ihminen itsiänsä, ja niin syökään tästä leivästä ja juokaan tästä kalkista.

29 Sillä joka syö taikka juo kelvottomasti, hän syö ja juo tuomion itsellensä, ettei hän Herran ruumista eroita.

Pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, **kutka ovat mahdolliset ja mahdotomat rippivieraat.**

Ensiksi: **mahdolliset ovat mahdottomat.**

Toiseksi: **mahdottomat ovat mahdolliset.**

Ensiksi: Koska meidän kallis Vapahtajamme asetti tämän pyhän ehtoollisen, oli 12 rippivierasta, jotka tulit osalliseksi Herran ehtoollisesta, mutta yksi niistä oli mahdotoin rippivieras. Tämä rippivieras ei tuntenut itsensä mahdottomaksi, vaikka hän sai varoituksia. Juudas ei tuntenut itsensä mahdottomaksi, vaikka kukkaro oli kaulassa ja kuka tiesi 30 hopiapenninkitä, joita hän oli vastaanottanut Jeesuksen vihollisilta, helisit Juudaan kukkarossa, koska hän astui Herran pöydälle. Ilmanki hän meni Herran ehtoolliselle oman vastauksensa päälle. Niin sanovat kuitenkin Juudaan lihalliset veljet ja neppaimet, koska heitä varoitetaan, että he menevät oman vastauksensa päälle.

Niinmuodoin pääsee pappi vapaaksi kaikesta edesvastauksesta, nimittäin sen kaltainen pappi, joka ei varoita ketään mahdottomasta rippikäymisestä, vaan laskee kaikki keiturit ja pukit Herran pöydälle ilman varoittamatta. Sen kaltainen pappi pääsee nyt vapaaksi kaikesta edesvastauksesta, koska Juudaan veljet ja neppaimet astuvat rohkiasti edes Herran pöydälle syömään ja juomaan itsellensä tuomion ja kadotuksen. Jos nimittäin pappi varoittaa Juudaan veljiä mahdottomasta rippikäymisestä, niin he vastaavat: *”Oman vastauksen päälle me käymme, ei se ole papin vastauksen päällä, jos vahinko tulee sielulle, vaan itse me vastaamme.”* Kukas tiesi, kuka viimein joutuu vastaamaan niidenki sieluin edestä, jotka rohkiasti astuvat edes Herran pöydälle, vaikka pappi on heitä varoittanut? Ei semmoiset kuitenkaan tunne itsensä mahdottomaksi. Ilmanki he ovat mahdolliset, koska semmoinen pappi tulee, joka ei varoita ketään. Ja silloin tulevat he taas mahdottomaksi, koska pappi varoittaa heitä.

Niin on nyt tapahtunut tässä seurakunnassa, että kaikki mahdottomat rippivieraat tulevat mahdolliseksi, koska semmoinen pappi tulee, joka ilman varoittamatta laskee kaikki pukit ja keiturit Herran ehtoolliselle. Mutta koska heitä varoitetaan jollakulla sanalla, silloin he tulevat mahdottomaksi. Löytyy myös

semmoisia rippivieraita tässä seurakunnassa, jotka käyvät Herran ehtoollisella oman vastauksensa päällä niin kuin Juudas, ja semmoiset taitavat olla parhaita rippivieraita. Ne tuntevat itsensä mahdolliseksi, vaikka hengellinen viha kuohuu sydämessä ja käärmeen siemenet puikivat sydämen juurissa. Eikä ne laita laiduntansa, vaikka itse perkele ripittäis heitä vuotavalla pirun paskalla.

Koska semmoiset rippivieraat kääntävät selkensä alttarille, menevät he muutaman armollisen viinaporvarin tykö ja rukoilevat häntä sanoen: *”Rakas Jeesuksen ystävä! Tiputa nyt muutampia pisaroita minun suuhuni, sillä minulla on kova jano.”* Se olis somempi, jos semmoinen traasuperkele sanois viinaporvarille: *”Rakas perkeleen ystävä! Tiputa muutampia pisaroita minun suuhuni siitä vuotavasta pirun paskasta, että minun kieleni jäähtyis, sillä minulla on kova jano perkeleen vanhurskauden perään!*

Mutta ei suinkaan juomari usko, että yksi armollinen viinaporvari on perkeleen ystävä, vaan juomarilla on se usko, että viinaporvari on Jeesuksen ystävä, ja sillä uskolla hän luulee tulevansa autuaaksi. Muutamat mahdottomat rippivieraat sanovat näin: *”En minä ole mahdollinen käymään Herran ehtoollisella, sillä minä olen yksi suuri syntinen.”* Mutta kuin kysytään perään, mikä synty heidän tuntoansa vaivaa, niin he sanovat: *”Ei ole tarpeellinen tunnustaa.”*

Viimein huomataan, ettei ole mahdottomuus, joka heitä estää Herran ehtoollisesta, vaan yksi salainen ylpeys, osittain viha papille, joka ei laske heitä ripille ilman tutkimatta, osittain pelko Pyhän Hengen rihmoista, että jos he tekisit jotakuta parannuksen lupausta Herran ehtoollisessa, niin tulis solmu tunnon päälle. He tulisit niin kuin sidotuksi siihen lupaukseen.

He tuntevat suuren edesvastauksen tulevan valehtelemisestä ja sen kaltaisesta lupauksesta, jota het ei ole aikoneet täyttää. Sen

tähden he ajattelevat, että suurempi edesvastaus tulee, jos het käyvät Herran ehtoollisella ja tekevät siellä parannuksen lupauksia, jotka ei tule täytetyksi, mutta vähempi muka edesvastaus on, koska he juoksevat mettässä ja irtaimena niin kuin hukat ja peurat, eikä tule koskaan Herran pöydälle. Semmoinen usko niillä on, että suurempi edesvastaus tulee niille, jotka tekevät parannuksen lupauksia ja ei saata niitä täyttää kuin niille, jotka ei tee yhtään lupausta, ja kuitenkin tekevät semmoista parannusta, joka riettaalle kelpaa. Mutta ei suinkaan rietas sen tähden estä heitä käymästä ripillä, että heille tulis keviämpi edesvastaus tuomiopäivänä, vaan sen tähden hän estää, ettei tulis joku solmu tunnon päälle.

Hengellinen hukka pelkää kovin niitä rihmoja ja sanoo orjillensa: *”Älä ota pangaa päähän. Sinä olet vapaa mies. Ei kukaan saata sinua väkisin pakottaa Herran ehtoolliselle. Mitä sinä rupeat tuntoasti sitomaan sen kaltaisilla lupauksilla, joita et saata täyttää. Sinä tulet orjaksi, jos sinä lupaat itsiäs Vapahtajalle. Et sinä saa enää huorata, et saa enää juoda ja tapella, jos sinä teet parannuksen lupauksia, et sinä saa kristityitä pilkata eli lyödä, jos sinä teet semmoisia lupauksia.”* Ja viimein sanoo rietas orjallensa: *”Älä tee veikkonen yhtään lupausta, vaan elä siviästi ja lue viriästi, niin sinä tulet autuaaksi.”*

Niin muodoin pääsee nyt vihollisen orja vapaaksi kaikesta edesvastauksesta, koska hän juoksee niin kuin peura mettässä, eikä ota yhtään pangaa päähänsä eli solmua tunnon päälle. Ja silloin hän on mahdotoin rippivieras, koska hän tietää, että pappi varoittaa häntä muutamalla sanalla, mutta tulee yhtä hyvin mahdolliseksi, koska semmoinen pappi tulee, joka laskee pukit ja keiturit taivaan valtakuntaan. Ja se vasta on oikein mahdollinen, joka menee oman vastauksensa päällä Herran ehtoolliselle ja sanoo: *”Itse minä vastaan, jos vahinko tulee sielulle.”* Niin teki myös Juudas. Hän oli paras rippivieras koko siinä joukossa, sillä hän sai

varoituksen, ja kävi kanssa niin kuin mies Herran ehtoolliselle, ja tuli autuaaksi niin kuin mies.

Ja tehkää te myös niin, te Juudaan uskon veljet. Astukaat vaan rohkiasti Herran pöytään, vaikka pappi varoittaa. Ja älkää vaan uskoko, että Juudas on pudonnut helvettiin sen varoituksen tähden, vaan uskokaat päälle, että Juudas on taivaassa ja muut ovat helvetissä, erinomattain Pietari, joka oli niin kiivas tutkimaan, kuka oli pettäjä. Miksi Pietari ei antanut Juudaalle tunnon rauhaa? Minkäs tähden Pietari oli niin kiivas tutkimaan ja perään kysymään, kuka oli pettäjä? Ja niin myös Johannes, joka Pietarin anomuksen jälkeen rupeis kysymään itseltä Vapahtajalta: *”Herra, kuka se on?”* Niiden tähden häytyi Vapahtaja antamaan Juudaalle sen kastetun palan, ja sen jälkeen meni hänen perkele.

Ottakaat nyt Juudaan sielu vastauksenne päälle, koska te olette häntä suuttumaan saattaneet. Ettekös nyt arvaa, sinä Pietari ja Johannes, että Juudas kantaa teidän päälenne perkeleen edessä, että te olette syyvät hänen kadotukseensa, koska ette malttaneet olla tutkimatta, kuka on pettäjä? Ilmanki te arvaatte, että Juudas on viatoin, vaikka hän menee ulos Herran ehtoollisen huoneesta ennen kuin kiitosvirsi on veisattu. Ettekös mahtaneet arvata, että Juudas, jolla on kukkaro kaulassa, meni ulos auttamaan vaivaisia? Enemmän Juudas on vaivaisia auttanut kuin sinä Pietari ja Johannes.

Miksipä siis Juudas ei pitänyt olla mahdollinen rippivieras? Ei hän pitänyt itsensä mahdollimana, koska Jeesus rupeis opetuslasten jalkoja pesemään. Ilmanki hän oli sitte mahdollinen, koska hän ei tuntenut itsensä mahdollimaksi? Niin luulevat kuitenkin ylimmäiset papit, niin myös kirjanoppineet ja fariseukset, että Juudas oli mahdollinen, koska hän vielä tunnustaa syntinsä heille. Ilmanki he saattavat hyvällä omalla tunnolla ripittää häntä ilman tutkimatta. Niin minä

luulen, että he saattavat sen tehdä. Ja he antavat myös Juudaalle ja hänen uskonsa veljille Herran ehtoollisen ilman epäilemättä ja ilman tutkimatta, sillä he tietävät, että lukkari on tutkinut heitä. Niin muodoin ovat kaikki Juudaan uskon veljet mahdolliset, mutta muut ovat koirat. Erinomattain Pietari ja Johannes, jotka ovat niin kiivaat tutkimaan ja perään kysymään, kuka on pettäjä.

Toinen tutkistelemus: **Mahdottomat rippivieraat ovat mahdolliset**, ei kuitenkaan kaikki, sillä muutamat luulevat, että mahdottomuus on heille tullut, koska het ei käy Herran ehtoollisella, vaikka se on ainoastans yksi salainen ylpeys ja pelko niistä Pyhän Hengen rihmoista, ettei he tahdo parannuksen lupauksia tehdä, josta tulis niin kuin solmu tunnon päälle. Semmoiset mahdottomat rippivieraat tuntevat, ettei sovi heidän mennä semmoisena tekemään parannuksen lupauksia niin kauan kuin he synnin juoksussa elävät niin kuin peurat mettässä. He pelkäävät silloin niitä Pyhän Hengen rihmoja.

Mutta oikia mahdottomuuden tunto tulee heränneille ja armoitetuille, koska he näkevät itse tykönänsä paljon riettautta ja saastaisuutta, ja vielä sitte tuntevat hengellistä laiskuutta, valvomattomuutta ja rakkauden puutosta. Silloin karistaa omanvanhurskauden perkele heidän päällensä ja tuopi heidän mieleen semmoisen mahdottomuuden, ettei he tohdi astua Herran ehtoolliselle, vaikka nälkä ja jano on Kristuksen vanhurskauden perään.

Siinä sielun tilaisuudessa ovat mahdottomat rippivieraat mahdolliset, ei kuitenkaan itsensä, vaan Jumalan armon kautta, joka tarjotaan heille. Sillä ei ontuvat, sokiak ja raajarikot ole ansainneet sitä armoa, että heitä kutsutaan häihin, eikä het ole mahdolliset siihen, mutta sen tähden täytyy Kuningas kutsua semmoisia siihen suureen ehtoolliseen, ettei Hän ole saanut parempia vieraita. Eikä Hän vihti sen tähden juuri luontokappaleille antaa niitä herkkuja, joita Hän on

laittanut. Sen tähden täytyy Hänen kutsua siihen suureen ehtoolliseen ontuvat, sokiat ja raajarikot, joilla ei ole mitään antamista hääpöydälle.

Mutta siihen huoneeseen tulevat myös semmoiset vieraat, joilla ei ole häävaatteita. Ja koska Kuningas kysyy semmoisilta: *”Ystäväni, kuinka tänne tulit, ja ei ole häävaatteita”*, niin het vaikenevat. Olis kyllä halu tulla autuaaksi, mutta ei ole halu riisutuksi tulla kaikesta ahneudesta, kunniaista ja omasta vanhurskaudesta, että häävaatteet mahtuisit päälle. Niin ovat siis mahdolliset vieraat mahdottomat ja mahdottomat vieraat ovat mahdolliset.

Ja nyt minä sanon teille, että mahdolliset vieraat ovat kyllä kutsutut siihen suureen ehtoolliseen, mutta net ei tahdo tulla. Sen tähden kutsutaan nyt aivan mahdottomia vieraita, nimittäin ontuvat, sokiat ja raajarikot, joilla ei ole mitään antamista hääpöydälle. Ja koska he tulevat, niin ontuva taluttaa sokiaata ja sokia kantaa raajarikon. Mutta hitaasti he

kulkevat elämän tiellä. Muutamat konttaavat ja muutamat halvatut kannetaan Vapah-tajan tykö. Mutta kaikilla on mustat jalat, koska he tulevat, sillä vaikka ei ole niin pitkä matka Betaniasta Uuteen Jerusalemiin, varisee kuitenkin synnin tomu heidän jalkainsa päälle. Mutta muutamat ei tahdo antaa jalkojansa pestä sen väärän mahdottomuuden tähden.

Niin tulkaat siis hopummasta, te mahdottomat vieraat, te sokiat, ontuvat ja raajarikot! Tulkaat hopummasta ennen kuin ovet kiinni pannaan. Pian, pian tulee ilta, pian sytytetään lamput. Ja silloin pannaan häähuoneen ovet kiinni. Silloin saavat net, jotka ei ole oikialla ajalla kostuneet häähuoneeseen, ne saavat seisoa pimeydessä ja kolkuttaa, ne saavat huutaa, mutta ei yksikään avaja. Ja viimein täytyy heidän mennä ijankaikkiseen pimeyteen. Amen.

Alkuperäinen SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Niin juutalaiset napsit sitä, kuin hän sanoi: minä olen se leipä joka taivaasta tuli alas.

Johannes on kirjoittanut evankeliumissa, mikä pahennus tuli juutalaisille, koska Jeesus rupeis ensimmäisen kerran puhumaan Herran ehtoollisesta. Juutalaisten järki otti niin kovin vastaan, että he rupesit napsimaan, mutta myös opetuslapset pidit sen kovana puheena koska Hän ensimmäisen kerran puhui lihansa syömisestä ja verensä juomisesta. Ja siitä ymmärretään, että luonnollinen ihminen ei tahdo eikä saata uskoa niitä asioita, jotka menevät yli hänen järkeänsä, mutta valheita hän kyllä uskoo.

Jos me nyt ottaisimme kaikki Raamatun paikat tutkistellaksemme, joissa on jotakin kirjoitettu Herran ehtoollisesta niin ei vielä sitenkään uletu ihmisen järki sinne asti, että hän käsittäis jotakin tästä Herran ehtoollisen suuresta salaisuudesta. Sillä se on yksi suuri salaisuus, kaikelta ymmärrykseltä salattu. Niin kuin juutalaisten järki loukkaantui silloin siitä sanasta, niin on monen järki jälkeenki loukkaantunut siitä samasta puheesta. Muutamamat ovat sen ymmärtäneet rakkauden ateriaksi ainoastansa, niin kuin se ei mitään muuta merkitsis, kuin ainoastansa sen, että kristityt kokouksissansa ovat pitäneet yhden rakkauden aterian Vapahtajan kuoleman muistoksi.

Mutta se pääsiäislampaan syöminen oli jo Vanhassa Testamentissa yksi salaisuuden asia, joka ei ole ainoastansa yhden merkillisen asian muistoksi pantu, niin kuin Israelin lapset sinä yönä pelastettiin Egyptin orjuudesta, koska Herra käski Mooseksen asettaa pääsiäislampaan. Ei se ole ainoastansa yksi muistoateria, vaan siinä on joku salaisuus, joka vaatii uskoa, koska se piti oleman yksi viatoin karitsa. Jos se olis ainoastansa yksi muisto ateria, niin olis ilman epäilemättä joku muu ruoka siihen kelvannut. Mutta sen piti oleman viattoman karitsan lihan. Niin kuin tämä viatoin karitsa merkitsi jo silloin

Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit.

Se on jo itsestensä merkillinen asia, että luontokappaleen veri on parempi kuin saippua puhdistamaan ihmisen ruumista. Niin kuin maailman komeat fröökinit ovat sen koetelleet, että kädet tulevat valkeammaksi ja puhtaammaksi verellä kuin saippualla; joka pesee kätensä verellä, se tulee oikein puhtaaksi. Sen ovat maailman huorat koetelleet, joilla pitää oleman puhtaat ja valkeat kädet, että he kelpaisit hyvin maailmalle.

Mutta Jerusalemin tyttäret ei ole vielä huomainneet, että viattoman karitsan veri ottaa kaikki verenviat pois. Sillä Herra sanoo profeetan kautta: *”Jos sinä ottaisit paljon saippuata, ja pesisit sinuas lipeällä, kuitenkin sinun häpys näkyy minun edessäni.”* Ensimmäinen kysymys on siis tämä: Minkä tähden maailman huorilla pitää oleman niin valkeat kädet, ja Jerusalemin tyttärillä ei ole valkeat kädet, vaikka he pesevät itsensä saippualla ja lipeällä? Joo! Siinä on syy, että maailman huorat pesevät käsiänsä luontokappaleen verellä, mutta Jerusalemin tyttäret ei pese itseänsä viattoman karitsan verellä, vaan saippualla ja lipeällä, ja kuitenkin näkyy heidän saastaisuutensa.

Koska pääsiäislammasta teurastettiin, otettiin virheetöin karitsa, ja sen karitsan veri priiskotettiin pihtipieliin, että murhaenkeli menis sivuitse Israelin lasten huonetta. Pelkääköhän murhaenkeli karitsan verta? Se näyttää niin kuin hän pelkäis karitsan verta. Tämä on myöskin yksi ymmärtämätöin asia, niin kuin seki on käsittämätöin, minkä tähden veri on parempi kuin saippua puhdistamaan mustia käsiä. Tämä on ainoastansa yksi luonnollinen koettelemus, joka osottaa, että ihmisen täytyy uskoa paljon, jota hän ei ymmärrä.

Mitä nyt Herran ehtoolliseen tulee, niin ovat maailman viisaat, ja papit ja kirjanoppineet tutkineet, millä tavalla ihminen saattaa syödä Jeesuksen ruumista ja juoda Hänen vertansa, mutta ei ne ole sitä ymmärtäneet. Ja niin kuin juutalaiset sanoit: *”Kuinka tämä taitaa antaa meille lihansa syödä.”* Niin sanovat myös kaikki maailman viisaat: *”Ei se ole muu kuin yksi vertaus. Yksi muistoateria se on.”*

Mutta Lutherus ei ole tyytynyt siihen. Hän tahtoo sanoa näin: *”Ei ole se tyhjä vertaus; ei se ole niin kuin muutamat sanovat, että se siunattu leipä merkitsee Kristuksen ruumista, – niin kuin Vanhassa Testamentissa pääsiäis-lammas merkitsi Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit. Mutta nyt on se oikea Pääsiäislammas uhrattu meidän edestämme, eikä se ole paljas vertaus, vaan se on totisesti niin tapahtunut; ja nyt me syömme Hänen lihaansa, ja juomme Hänen vertansa.”*

Mutta siinäpä järki ottaa vastaan: järki puuttuu peräti, koska ei ole muuta kuin leipä ja viina näkyväinen, eikä siinä ole yhtään maikua lihasta ja verestä. Ja Lutherus panee niin, että sen pitää jokaisen rippivieraan totisesti uskomana, että siinä on Kristuksen ruumis ja veri, vaikka ei ole muuta kuin leipä ja viina, mitä sinä näet ja maistat. Siinä on järjen sotkua ollut Lutheruksen aikana, erinomattain, koska Paavi sanoi: että leipä ja viina muuttuu Kristuksen ruumiiksi ja vereksi; ja reformertat sanovat, että leipä ja viina merkitsee Kristuksen ruumista ja verta. Mutta Lutherus sanoi, että se on Kristuksen ruumis ja veri.

Mutta jota enemmän tätä salaisuutta tutkitaan järjellä, sen suurempi pimeys tulee, ja jos kristityillä ei olis semmoinen usko, että rippivieraat totisesti tulevat osalliseksi Kristuksen ruumiista ja verestä, niin he hukkuisit kaikki tyyni järjen viisaudessa. Meidän pitää Jumalan armon kautta uskossa tutkimaan tätä suurta salaisuutta, että me saattaisimme sen uskolla vastaanottaa ja sydämeen kätkeä.

Mutta se Suuri Ehtoollisen Pitäjä, joka kaikki salaisuudet näkee ja ymmärtää, tehköön tämän päivän rippivieraat mahdolliseksi vastaanottamaan näitä siunatuista lahjoista, nöyrällä, särjetyllä ja uskovaisella sydämellä, ettei he tulis vikapääksi Herran ruumiiseen ja vereen: menköön Juudas ulos sen kastetun palan jälkeen, ja menköön muut opetuslapset seuraamaan Jeesuksen verisiä askeleita Golgataan, että he paremmin muistaisit mitä varten Herran ehtoollinen on asetettu. Kuulokoon se Suuri Ehtoollisen Pitäjä murheellisten opetuslasten huokaukset. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: 1. KOR. 11: 23–29

23 Sillä minä olen sen Herralta saanut, jonka minä myös teille annoin. Sillä Herra Jesus, sinä yönä, jona hän petettiin, otti leivän,

24 Ja kiitti, mursi ja sanoi: ottakaat, syökää! tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne murretaan: se tehkää minun muistokseni;

25 Niin myös kalkin ehtoollisen jälkeen ja sanoi: tämä kalkki on se Uusi Testamentti minun veressäni; se tehkää, niin usein kuin te juotte, minun muistokseni.

26 Sillä niin usein kuin te syötte tästä leivästä ja juotte tästä kalkista, pitää teidän Herran kuoleman julistaman, siihenasti kuin hän tulee.

27 Sentähden joka kelvottomasti syö tästä leivästä ja juo Herran kalkista, se on vikapää Herran ruumiiseen ja vereen.

28 Mutta koetelkaan ihminen itsiänsä, ja niin syökään tästä leivästä ja juokaan tästä kalkista.

29 Sillä joka syö taikka juo kelvottomasti, hän syö ja juo tuomion itsellensä, ettei hän Herran ruumista eroita.

Meidän pyhän evankeliumin johdatuksesta ja seuraavaisesti siitä kuin jo puhuttu on, pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman. **”Mikä ruumis meille annetaan Herran ehtoollisessa?”**

Ensimmäiseksi: **Onko se [se] ruumis, joka oli ennen Vapahtajan kuolemaa?**

Toiseksi: **Taikka se ruumis, joka oli haudassa?**

Kolmanneksi: **eli se ruumis, joka oli ylösnousemisen jälkeen.**

Antakoon se Suuri Ehtoollisen Jakaja armonsa, että ne harvat sielut, jotka jäävät Herran ehtoollisen huoneeseen sitte kuin Juudas on ulos mennyt, saisit tuta ja koetella mikä ruumis se on, jonka he leivän ja viinan alla nautitsevat.

Ensimmäiseksi: Että, se on Herran ruumis, joka meille annetaan, siitä emme epäile, mutta minkä kaltainen ruumis se on, siitä ei ole vielä paljon arveltu. Ei ole maailman viisaat, eikä papit, eikä kirjanoppineet tutkineet, mikä ruumis se on, joka meille annetaan Herran ehtoollisessa, jos se on semmoinen ruumis, joka oli Vapahtajalla ennen kuolemaa, vai onko se ruumis, joka oli haudassa Vapahtajan kuoleman jälkeen, eli se ruumis, joka on Hänellä ylösnousemisensa jälkeen?

Se ruumis, joka oli ennen kuolemaa, oli kuolevainen, ja se ruumis, joka oli haudassa, oli kuollut, mutta se ruumis, joka on ylösnousemisen jälkeen, on kuolematoin. Minkäkaltaista ruumista tahtoisit nyt rippivieraat syödä? Sanokoon tunto, mikä ruumis olis paras syödä. Minä arvaan, ettei yksikään tahtois syödä sitä ruumista, joka makaa haudassa, joka on kuollut liha, erinomattain, koska Vapahtaja on itse sanonut Johanneksen evankeliumissa (6: 63.) *”Henki on se, joka eläväksi tekee; ei liha mitään auta.”*

Jos nyt olis rippivierailla tarjona ensiksi se ruumis, joka oli ennen kuolemaa, ja toiseksi se ruumis, joka makaa haudassa, ja kolmanneksi se ruumis, joka on ylösnousemisen jälkeen, ja annettaisiin puukko itseksinkin rippivieraan käteen, ja sanottaisiin: *”Leikkaa nyt kappale mistä ruumiista sinä tahdot, joko siitä kuolevaisesta ruumiista, tahi kuolleesta ruumiista, eli kuolemattomasta ruumiista. Ja*

ota myös vähän verta mistä ruumiista sinä tahdot, joko kuolevaisesta ruumiista tahi kuolleesta ruumiista, eli kuolemattomasta ruumiista.”

Jos sanottaisiin vielä kaikille rippivieraille: *”Jeesus on käsenyt teidän leikata Hänen ruumiistansa kappaleen kunki, ja juoman vähän kunki Hänen verestänsä”,* sillä lupauksella, että *”se joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on ijankaikkinen elämä.”* (Joh. 6: 54). Ja taas Hän on sanonut v. 53 samassa luvussa: *”Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo Hänen vertansa, niin ei ole elämä teissä.”* Nyt on siis kahtalaista tarjousta, ensiksi jos he rupeavat raatamaan Jeesuksen ruumista, ja leikkaamaan kappaleen kuki Hänen ruumiistansa ja syömään sen, niin on heillä ijankaikkinen elämä; mutta jos ei he tahdo raataa Jeesuksen ruumista, eikä syödä Hänen lihaansa, niin heillä on ijankaikkinen kuolema tarjona.

Minä arvelen, että muutamat rippivieraat sanoisit niin kuin juutalaiset: *”Kuinka tämä taitaa antaa meille lihansa syödä?”* (Joh. 6: 52). Suruttomat sanoisit varsin: *”Emme ole vielä niin nälässä, että me tarvitsisimme ihmisen lihaa syödä: ei muut kuin villihenget syö ihmisen lihaa.”* Mutta jos nyt suruttomat rupeaisit uskomaan, mitä Vapahtaja on sanonut: *”Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo Hänen vertansa, niin ei ole elämä teissä.”* Silloin, sanon minä, jos he rupeaisit uskomaan näitä Vapahtajan sanoja, tulis heillekki arvelus: *”Jokohan meidänki pitää syömään Ihmisen Pojan lihaa?”* Vaikka ei muutamilla suruttomilla tule halu syödä Ihmisen Pojan lihaa, ennen kuin vasta kuolinvuoteella. Muutamat ovat nimittäin niin arat, ettei he tahdo syödä Ihmisen Pojan lihaa, niin kauan kuin he löytävät muuta lihaa, joka on makeampi kuin Ihmisen Pojan liha.

Mutta nyt tulee taas rippivieraille kolme tarjousta: Minkäkaltaisesta ruumiista te tahdotte leikata lihaa syödäkseen? Tahdottekos sitä ruumista syödä, joka on elävä, mutta

kuolevainen, eli siitä ruumiista, joka makaa haudassa, taikka siitä kuolemattomasta ruumiista. Minä arvaan, että suruttomilla taitaa olla niin arka tunto, ettei he rupea elävän ihmisen ruumista raatamaan; ei he muista kuitenkaan vielä, kuinka ja koska he olisit Jeesuksen pyhää ruumista raataneet, vaikka he välistä raatavat elävän ihmisenki ruumista, erinomattain koska he suuttuvat, ei he usko kuitenkaan vielä, että he ovat Jeesuksen ruumista raataneet; sillä he sanovat: *”Sotamiehet ovat raataneet, mutta me emme ole raataneet.”*

Jos siis suruttomat välttämättömästi pitää syömän Ihmisen Pojan lihaa, niin ei he elävän ihmisen lihaa kuitenkaan rupea syömään, sillä heillä on semmoinen tunto, ettei he saata muutoin kuin vihassa leikata ihmisen lihaa. Välttämättömästi rupeaisit siis suruttomat tuota kuollutta ruumista raatamaan: siitä he leikkaisit kappaleen kuki ja söisit, mutta mistä he saisit verta, koska kaikki veri on jo vuotanut maahan, ja sotamiehet ja juutalaiset ovat sen tallanneet. Niille taitais käydä niin kuin Paavilaisille, jotka ei anna rippivieraille verta ollenkaan, vaan ainoastansa ruumista: Kuollutta lihaa he syövät, ja siitä he tulevat osalliseksi.

Mutta elävä ruumis se kuitenkin on, joka Herran ehtoollisessa nautitaan senkaltaisilta rippivierailta, jotka ei ole itse hengellisesti kuolleet. Elävä ruumis se on, vaikka suruttomat ei saattais elävää ruumista raataa muutoin kuin vihassa; silloin koska vanhan Aatamin voima kovin liikkuu sydämessä, silloin saattavat kyllä suruttomat elävän ihmisen ruumista raataa, mutta muutoin ei. Mutta me olemme nähneet monta esimerkkiä suruttomista, ettei he mene ollenkaan syömään Ihmisen Pojan lihaa, koska perkeleen voima kovin liikkuu sydämessä, eli koska rippihartaus pilataan, silloin on heillä halu muuta lihaa maistaa, joka on makeampi kuin Ihmisen Pojan liha.

Mutta nyt tulee kysymys, koska Jeesus on sanonut: *”Joka syö minun lihaani ja juo minun vertani, hänellä on ijankaikkinen elämä.”* Minkäkaltaista ruumista heränneet tahtoisit syödä? Oliskohan heillä semmoinen tunto, että he saattaisit vielä elävän ihmisen ruumista raataa? Jos sanottaisiin heränneille, teidän pitää syömän Ihmisen Pojan lihaa ja juoman Hänen vertansa, mutta onkos semmoinen tunto, että te saattaisitte elävän Ihmisen Pojan ruumista raataa, niin he sanoisit kaikki: *”Kyllä me olemme Häntä jo raataneet.”*

Mutta mistäs teille tulee se Ihmisen Pojan liha, jonka teidän pitää syömän, jos ette korjaa mitä te olette raataneet.

Hukka se on, joka ei tahdo syödä, mitä hän on raatanut, niin kauan kuin hänellä on vielä joku elävä henki raatamatta. Mutta ihmisen täytyy korjata mitä hän on raatanut. Ja jos ei hän sitä tee, niin hän on pahempi kuin hukka. Mutta minä tiedän, että heränneet ei tahdo kuollutta lihaa syödä, sen tähden täytyy heidän syödä sitä elävää Jumalan Pojan lihaa, jossa vielä henki on, vaikka muutamain tunto ottaa kovin vastaan.

Tässä paikassa tulee iso sota perkeleen kanssa, sillä omanvanhurskauden perkele sanoo heränneille, koska he aikovat mennä Herran ehtoolliselle: *”Jokos taas menet Herran ruumista raatamaan, niin kuin ennenki olet tehnyt.”* Ja moni rippivieras peljästy niin kovin tästä perkeleen soimauksesta, ettei hän tohdi mennä syömään Jumalan Pojan lihaa, sillä rietas seisoo kirkkotien päällä, ja sanoo rippivieraille: *”Jokos taas menet Herran ruumista raatamaan?”* Mutta mitäs silloin sanoo omatunto, koska rietas näin soimaa? Joo, omatunto sanoo näin: *”Se on pahempi kuin hukka, joka ei korjaa mitä hän on raatanut.”* Koska sinä olet Herran ruumista raatanut, niin täytyy sinun myös korjata sen ja syödä, sillä näin sanoo Vapahtaja: *”Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo Hänen vertansa, niin ei ole elämä teissä.”* (Joh. 6: 53.)

Nyt me tiedämme siis vakaisesti, että heränneet ei tahdo syödä sitä kuollutta lihaa, joka haudassa makaa. Mutta kummasta ruumiista he tahtovat syödä, siitä kuolevaisesta eli siitä kuolemattomasta. Armoitetut sielut saavat myös arvella, kummasta ruumiista he tahtoisit syödä? Kuolevaisesta taikka kuolemattomasta ruumiista. Ja kaikki sanovat visimmästi: *”Kuolemattomasta ruumiista minä tahtoisin syödä.”* Jaa! Kuolemattomasta. Mutta mitäs Herran asetussanat sisällänsä pitävät? Siinä sanoo Herra: *”Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan.”* Ei Hän ole niin sanonut: *”Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annettu on”*, vaan Hän sanoo, että se annetaan kuolemaan.

Ja näistä sanoista kuuluu nyt, että se on se ruumis, joka annetaan kuolemaan; niin muodoin se kuolevainen ruumis. Mutta mikäs on se ruumis, joka annetaan ulos kuolemaan? Eiköhän se ole sovintouhri; vaikka Paavilaiset sanovat: *”Ei se ole sovintouhri”*, ja maailman viisaat sanovat: *”Vertaus se on, ei se ole mikään muu”*. Ja muutamat sanovat: *”Muistoateria se on. Ei siinä ole mitään muuta, kuin että opetuslapset pitää muistaman, että Jeesus on kuollut heidän tähtensä.”*

Mutta niinpä Herra itse sanoo: *”Tämä on minun vereni, joka teidän ja monen edestä vuodatetaan, syntein anteeksi antamiseksi.”* Ei Hän sano, että se on vuodatettu muistoksi, mutta syntein anteeksi antamiseksi. Ei se ole syntein anteeksi saamiseksi, mutta syntein anteeksi antamiseksi, niin että synnit Jumalan puolelta anteeksi annetaan tämän veren vuodattamisen kautta. Mutta syntein anteeksi saaminen tulee vielä sen päälle, jos opetuslapset ottavat tätä tarittua armoa vastaan. Niin muodoin on Kristuksen ruumis ja veri sovintouhri, ja Herran ehtoollinen on yksi sovintoateria, ei se ole ainoastansa yksi muistoateria, mutta sovintoateria. Ja sen tähden on suuri edesvastaus kaikilla suruttomilla, jotka tulevat sovintoaterialle

sopimaan Jumalan kanssa, vaikka ei ole mitään sovittamista.

Jos nimittäin Jumala kysyy heiltä: *”Ystäväni, kuinka tänne tulit, ja ei ole häävaatteita,”* niin he vaikenevat. Jos Hän kysyy: *”Ystäväni, mitä varten sinä tulet?”* niin ei ole siinäkään vastausta mitään. He tulevat suuta antamaan Jeesukselle, vaikka he opastavat vihollisia Jeesuksen tykö. Ei ole siis Herran ehtoollinen ainoastansa yksi muisto Herran kuolemasta, eikä myös ainoastansa yksi rakkauten ateria, johon kristityt kokoontuvat rakkautta sytyttämään keskenänsä, vaan niin kauan kuin kristityt ovat syntiset, ja monessa asiassa puuttuvaliset, tarvitsevat he saada synnit anteeksi, sillä näin sanoo se Suuri Ehtoollisen Pitäjä: *”Tämä on minun vereni, joka teidän ja monen edestä vuodatetaan syntein anteeksi antamiseksi.”*

Vissimmästi annetaan siis katuvaivaisille synnit anteeksi Herran ehtoollisessa, jos heillä on semmoinen usko, että he saavat synnit anteeksi. Mutta suruttomat ja katumattomat ei saa syntiänsä anteeksi Herran ehtoollisessa, vaikka he kuinka uskoisit, että he saavat siellä synnit anteeksi, siellä he vasta raatavat Jeesuksen ruumista, eikä vihollinen soimaa heitä koskaan siitä raatamisesta, vaan hän kehoittaa heitä menemään Herran ehtoolliselle, ja sanoo katumattomille: *”Älä pelkää, että sinä olet mahdotoin, joka olet Jeesuksen paras ystävä. Et sinä ole koskaan Jeesuksen ruumista raatanut, niin kuin nämät heränneet raatavat. Sinä olet aina istunut rippihartaudessa Herran ehtoollisessa. Sinä olet aina nojannut päätäsi Jeesuksen rintaa vasten. Ja vaikka nämät heränneet soimaavat sinua huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, viinakaupasta, ahneudesta, kirouksesta, vihasta, kateudesta, koreudesta, ylpeydestä, petollisuudesta, ja kaikenlaisista synneistä, joita et ole koskaan eläissäs tehnyt, itse ne on semmoiset; mutta ilmanki sinun omatuntos todistaa, että sinä olet kaikista niistä viaton. Ja mitä ne vielä soimaavat sinulle, että sinä olet juonut Herran kalkista ja perkeleen*

kalkista yhtenä päivänä, se ei ole tosi, il-manki sinä näet itse kirjasta eli Jumalan sa-nasta, että paloviina on paras Jumalan siu-naus, mitä jo maassa löytyy. Eihän Jumala kiellä tarpeellista ruokaa nautitsemasta; joka parasta Jumalan viljaa haukkuu pirun pas-kaksi ja perkeleen kalkiksi, se on itse perke-leestä.”

Katso, niin saarnaa rietas suruttomille ja ka-tumattomille; mutta katuvaisille hän sanoo näin: *”Jokos taas menet Kristuksen ruumista raatamaan? Ja semmoisena perkeleenäkö nyt menet Herran ehtoolliselle?”* Joo! sem-moisena perkeleenä täytyy sinun mennä Kristuksen ruumista raatamaan; sillä jos et sinä korjaa mitä sinä olet raatanut, niin sinä olet pahempi kuin hukka. Sinun täytyy syödä Ihmisen Pojan lihaa, ja juoda Hänen vertansa. Sinä olet tosin raatanut Kristuksen ruumista, mutta sinun täytyy nyt syödä Hänen lihaansa ja juoda Hänen vertansa, että sinulla olis ijankaikkinen elämä, että sinä eläisit matkalla ijankaikkisuuteen.

Sinä olet raatanut juuri elävän Jumalan Pojan ruumista, mutta nyt täytyy sinun myös syödä, juuri elävän Jumalan Pojan lihaa, ja juoda elävän Jumalan Pojan verta. Niin kuin villi-ihmiset syövät elävän ihmisen lihaa ja juovat elävän ihmisen verta, ja sanovat sen olevan makean, niin täytyy teidän, joita maailman siveät ihmiset haukkuvat villihengeksi, syödä elävän Jumalan Pojan lihaa, ja juoda elävän Jumalan Pojan verta, ei uutena eikä keitettyinä, mutta helvetin valkean edessä paistettuna, niin kuin pääsiäislammas ynnä katkerain ruohoin kanssa, että se pikemmin sulais teidän ruumiissanne, ja antais voimaa pakenemaan pois Egyptin orjuudesta, koska pakanat ajavat Israelin lapsia ulos huoneis-tansa, ja Israelin lapset joutuvat niinmuo-doin paastoamaan, ja happamattoman lei-vän ainetta kantamaan.

Pääsiäislammas oli Vanhassa Testamentissä sama, kuin Herran ehtoollinen meillä. Paa-vari sanoo, että *”Pääsiäislammas on uhrattu*

meidän edestämme, joka on Kristus.” Pääsi-äislammas on yksi karitsa ilman viatta. Pääsi-äislammas teurastettiin. Ja Jumalan Karitsa on myös teurastettu. Ne ihmiset, jotka söit pääsiäislampaan, olit itse sen karitsan ruu-miin raataneet. Niin myös me olemme Kris-tuksen ruumista raataneet. Pääsiäislampaan liha paistettiin valkean edessä. Niin myös Kristuksen, sen viattoman Karitsan liha on paistettu helvetin valkean edessä. Pääsiäis-lammas syötiin happamattoman leivän kanssa. Niin myös Kristuksen ruumis syö-dään happamattoman leivän kanssa.

Israelin lapset söit pääsiäislampaan matka-vaatteissa, vyötetyt kupeista, kengät jalassa, sauva kädessä, valmiit matkustamaan luvatuille maalle. Niin myös kristityt pitää oleman matkavaatteissa, koska he syövät Kristuksen lihaa, vyötetyt kupeista, kengät jalassa, sauva kädessä, valmiit matkustamaan uu-teen Jerusalemiin, niin kuin olis tämä pyhä ateria viimeinen ateria maailmassa. Synnin orjalle pitäis tämä pääsiäislammas oleman viimeinen ateria synnin orjuudessa, epäile-väisille ja epäuskon vangeille pitäis tämä ate-ria oleman viimeinen ateria epäuskon van-keudessa, uskovaisille pitäis se oleman vii-meinen ateria maailmassa. Niin kuin ruoka ylöspitää ruumiin hengen, ja antaa jäsenille voiman, niin myös se hengellinen ruoka, joka on Jumalan Pojan hengellinen liha, antaa sie-lulle voiman valvomaan, rukoilemaan, kil-voittelemaan, pyrkimään ja ikävöitsemään sen ijankaikkisen elämän perään.

Siihen oikeaan Isänmaahan ovat siis oikeat Israelin lapset valmiit matkustamaan, koska he oikeassa ja autuaallisessa uskossa syövät pääsiäislampaan. Ja olkoon se viimeinen ate-ria maan päällä. Sillä ruoalla pitää heidän elämän siihen asti, kuin se täytetään Juma-lan valtakunnassa, koska he saavat istua Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin kanssa pöy-dässä, siinä suuressa ehtoollisessa taivaassa.

Siinä istuu myös se Suuri Ehtoollisen Pitäjä taivaassa ja kunnian kruunu päässä, jakain

ehtoollista uskollisille opetuslapsille. Siellä sanoo se Suuri Ehtoollisen Jakaja: *"Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annettu on, tämä on minun vereni, joka teidän edestänne vuodatettu on."* Siellä ei ole enää Juudas, joka pettää, mutta Pietari, Jaakobus ja Johannes, Filippus, Andreas ja Tuomas, joka huutaa: *"Minun Herrani ja minun Jumalani."* Siellä on Bartolomeus ja Mattheus, Jaakob Alfeuksen poika, ja Simon Kananealainen, ja vaimot, jotka ovat Jeesusta seuranneet Galileasta, Maria Magdalena, Salome, Johanna, ja Maria Jeesuksen äiti.

Ne istuvat taivaan valtakunnassa siinä suudessa ehtoollisessa, ja veisaavat kiitosvirttä ehtoollisen jälkeen. He veisaavat siinä uudessa Jerusalemissa kiitosta Jumalalle ja Karitsalle; mutta Juudas ei ole niitten seurassa,

jotka kiittävät, vaan hän on niitten seurassa, jotka kiroavat itseänsä ja Luojaansa. Ja Jeesuksen ristin viholliset saavat silloin ulvoa helvetissä, jotka ei ole täällä kiitosvirttä veisanneet.

Nyt sinä Suuri Ehtoollisen Jakaja! Pidä ehtoollista niitten opetuslasten kanssa, jotka seuraavat sinun verisiä askeleitas, Yrttitarhasta Golgatan mäelle, ja herätä heitä ylös koska synnin uni pakkaa heidän päällensä, että he näkisit sinun verisen hikes, ja kuulisit sinun rukoukses, koska sinä makaat polvillas ja rukoilet taivaallista Isää. Ja vahvista heitä sinun armollas, että he viimein tulisit osalliseksi siitä suuresta ehtoollisesta taivaassa, jossa he saavat veisata kiitosvirttä nyt ja iankaikkisesti. Amen!

Lähde: Kirkkopostilla 1876

TEKSTI: LUUK. 22: 15–16 (ILTASAARNA)

Minä olen halulla halajanut syödä tätä pääsiäislammasta teidän kanssanne, ennen kuin minä kärsin, sillä minä sanon teille, en minä suinkaan enää siitä syö siihen asti, kuin se täytetään Jumalan valtakunnassa.

Koska meidän kallis Vapahtajamme istui syömään tätä pääsiäislammasta, tiesi Hän vakaisesti, että se on viimeinen ateria maan päällä. Jos, sanon minä, rippivierailla olis senkaltainen ajatus, koska he syövät tätä pääsiäislammasta, ettei he syö enää muuta ruokaa maan päällä, ennen kuin se täytetään taivaan valtakunnassa. Mutta monella tahtoo olla viimeinen ateria kaukana, koska he istuvat ja syövät pääsiäislammasta. Sillä muutamat tahtovat olla niin kiinni maailmassa, ettei het saata ajatella, että se on viimeinen ateria maan päällä. Jos kaikki rippivieraat ajattelisivat, että se on viimeinen ateria, jota he nautitsevat maan päällä, niin he olisivat paremmin valmiit astumaan iankaikkisuuteen ja istumaan Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää. Mutta vihollinen jatkaa armonaikaa ja lykkää rippivieraille mieleen, ettei Herran ehtoollinen ole viimeinen ateria maan päällä. –Ainoastansa muutammat sairaut, jotka makaavat kuoleman edessä, täytyvät niin ajatella, että se on viimeinen ateria. Mutta ei kaikki ole sen tähden valmiit astumaan iankaikkisuuteen, vaikka he tuntevat, että se on viimeinen ateria. Sillä maailma on niin rakas, että se panee heitä toivomaan, että he paranevat vielä tähän maailmaan. Ja se toivo sais olla pois kailta sairailta, sillä se on sangen vahingollinen sielulle. Mutta se toivo pitäis olla tautivuoteella, että he paranevat tulevaan maailmaan, koska kuolema on oven edessä, ja että ne pääsevät Kaanaan luvattuun maahan syömään happamatointa leipää ja juomaan viinapuun hedelmistä, joka on Jumalan paratiisissa.

Olettekos nyt valmiit astumaan Jumalan valtakuntaan? Olettekos valmiit istumaan

pöydässä Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin kanssa? Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että Hän on suuresta armostansa valmistanut muutampia sieluja, ja valmistaa vielä viimeisessä ateriassa, koska Hän sanoo: *”Minä olen halulla halajanut syödä tätä pääsiäislammasta teidän kanssanne, ennen kuin minä kärsin.”*

Uskokaat nyt, Jeesuksen opetuslapset, että tämä on viimeinen ateria, jota te syötte Hänen kanssansa. Uskokaat nyt, että te pääsette pian syömään sen uuden, Hänen Isänsä valtakunnassa, ei murheen kanssa, eikä katterain ruohoin kanssa, niin kuin täällä, mutta ilon ja riemun kanssa. Ehtoollisen vieraat juopuvat viinasta, joka on tämän viinapuun hedelmistä vuotanut. Rukoilkaat, te Jeesuksen opetuslapset, että se kalkki, jossa on elävän viinapuun hedelmä, siunattaisiin, ja sanottaisiin: *”Tämä on Uuden Testamentin veri, se on Jeesuksen veri, joka teidän ja monen edestä vuodatetaan syntein anteeksi saamiseksi.”* Kuule, sinä ensimmäinen ja viimeinen Herran Ehtoollisen Suuri Jakaja, murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: 1. KOR. 11: 23–29

23 Sillä minä olen sen Herralta saanut, jonka minä myös teille annoin. Sillä Herra Jesus, sinä yönä, jona hän petettiin, otti leivän,

24 Ja kiitti, mursi ja sanoi: ottakaat, syökää! tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne murretaan: se tehkää minun muistokseni;

25 Niin myös kalkin ehtoollisen jälkeen ja sanoi: tämä kalkki on se Uusi Testamentti minun veressäni; se tehkää, niin usein kuin te juotte, minun muistokseni.

26 Sillä niin usein kuin te syötte tästä leivästä ja juotte tästä kalkista, pitää teidän Herran kuoleman julistaman, siihenasti kuin hän tulee.

27 Sentähden joka kelvottomasti syö tästä leivästä ja juo Herran kalkista, se on vika-pää Herran ruumiiseen ja vereen.

28 Mutta koetelkaan ihminen itsiänsä, ja niin syökään tästä leivästä ja juokaan tästä kalkista.

29 Sillä joka syö taikka juo kelvottomasti, hän syö ja juo tuomion itsellensä, ettei hän Herran ruumista eroita.

Ylös luetussa tekstissä käskee Paavali rippivieraitten koetella itsensä, ennen kuin he menevät Herran ehtoolliselle. Meidän pitää siis Jumalan armon kautta perään ajatteleman, **kuinka rippivieraat pitää koetteleman itsensä, ennen kuin he menevät Herran ehtoolliselle.**

Ensimmäinen koettelemus: Onkos rippivierailta puhdas omatunto? Suruttomat rippivieraat käyvät Herran ehtoollisella puhdistamattomalla omallatunnolla. Ei he ole sovittaneet riitaveljiänsä. Muutamilta on rietas vienyt muiston, ettei he muista, kelle he olisivat väärin tehneet. Muutamat saattavat muistaa niitä krouvimpia rikoksia, mutta ei he tahdo puhdistaa tuntoansa. Ei he sovita väärintekojansa, vaan luulevat, että Jumala antaa heille synnit anteeksi, vaikka he eivät sovi riitaveljeänsä. Sen tähden he syövät ja juovat itsellensä tuomion. Sillä meillä on selvä Jumalan sana sen päälle, ettei Jumala anna syntiä anteeksi [niille], jotka ei tahdo sovittaa riitaveljeänsä. Heränneet tahtovat puhdistaa tuntonsa ja sovittaa riitaveljensä, vaikka muutamat tahtovat mutkitella, koska he sanovat: *”Sovittaa pitää, mutta ei ennen kuin tunto vaatii.”* Mutta niillä ei olekaan tunto oikein herännyt. Mikäs tunto se on, joka ei sitä vaadi, kuin Jumalan sana vaatii? Mutta jos kunnia ja ahneus paskantavat tunnon päälle, silloin loppuu tunnosta voima vaatimaan sitä, kuin Jumalan sana vaatii.

Mutta minä sanon teille: Jos ette ole puhdistaneet tuntoanne, niin ei auta Herran ehtoollinen, eikä usko, että synnit ovat anteeksi annetut.

Toinen koettelemus: **Onkos rippivierailta oikia ja autuaaksi tekeväinen usko?** Koska Paavali sanoo: Koetelkaat teitänsä, jos te olette uskossa, niin tulee toinen kysymys. Kuinkas tämä uskon koettelemus tapahtuu?

Moni kantaa nyt kristityn uskoa, vaikka ei ole tietoa, koska hän on tullut oikiaan uskoon. Ja muutamat tosin tietävät, koska he on kristityn uskon saaneet, mutta ei he tiedä, kuinka ja koska tämä usko olis kuolleeksi uskoksi muuttunut. Siinä on riettaalla yksi fiini verkko, jolla hän pyytää kristittyin sieluja, koska yksi elävä kristitty ei pidä itse havaitseman eli tunteman, kuinka elävä usko muuttuis kuolleeksi uskoksi. Niin kuin me me näemme Daavidin lankeemisesta, ja sen palvelijan, joka kiristi kanssapalvelijatansa kurkusta. Sillä palvelijalla oli totisesti semmoinen usko, että hänen velkansa oli pyyhitty pois. Ja kaikki kristityt täytyvät tunnustaa, että se palvelija oli saanut syntinsä anteeksi. Mutta kuinkas käypi viimein? Kaikki kanssapalvelijat täytyvät kantaa hänen päällensä ja ilmoittaa Kuninkaalle, kuinka tämä palvelija tehnyt on. Ei hän taida itse raukka tuntea, että hän on langennut armontilasta, ennen kuin hän toisen kerran saisi tuntea kovan tuomion. Koska nimittäin kanssapalvelijat rupesivat moittimaan, että hän ei ole enää armontilassa, silloin nousi hänen sydämesänsä itsekkäisyys. Hän alkaa vastustamaan ja eriseuraa rakentamaan. Ei hän sovi enää kristittyin kanssa. Viimein tulee iso rautanaula sydämeen kristityitä kohtaan, jota jokainen raukka ei itse tunne.

Koska nyt tämä oman uskon koettelemus on niin hämärä, ettei moni kristittykään saata itseänsä koetella, josko hän on uskossa, niin olisi paras neuvo, että hän antaisi itsensä semmoisen kristityn koeteltavaksi, jonka hän uskoo vakaisesti kristityksi. Sillä

koettelemus todistaa, ettei kristitytkään voi niin hyvin nähdä omia vikojansa, kuin toinen kristitty.

Kolmas koettelemus: **Onkos rippivierailta totinen halu autuaaksi tulla?** Tämä on yksi hämää paikka. Sillä kaikki sanovat, että heillä on halu autuaaksi tulla. Mutta ei kaikilla ole oikeaa hätää. Ja me tiedämme, ettei ole muilla oikea halu, kuin niillä, joilla on totinen hätä, kuin niillä totisesti katuvaisilla, joiden omatunto ei ole ainoastansa oikein herännyt, vaan myös pysyy niin herätettynä, että he tietävät, mistä yksi eli toinen, kolmas eli seitsemäs vihollinen tulee. Niille tekee itse saatana hädän. Sillä jos sinä tunnet, mitä huoruuden perkele sinussa vaikuttaa, etkä tunne mitä ahneuden ja kunnian perkele vaikuttaa, niin sinä olet silmäpuoli kristitty. Jos sinä taas tunnet, mitä kuusi perkelettä sinussa vaikuttaa, mutta et tunne, mitä seitsemäs perkele vaikuttaa, niin sinä saatat ehkä sotia kuutta vastaan, mutta seitsemäs seulo sieluasi niin kuin nisuja. Tämä seitsemäs perkele tekee katuvaisille hädän. Ja sentähden täytyy heidän paeta sen Suuren Ristin kantajan tykö, ja huutaa apua joka kerta, kuin omanvanhurskauden perkele alkaa heitä ahdistamaan eli upottamaan epäilyksen aaltoihin. Semmoisilla hätäisillä, joita omanvanhurskauden perkele tahtoo kokonansa sulkea ulos taivaan valtakunnasta, on totinen hätä pelastetuiksi tulla perkeleen vallan alta.

Mutta ei niillä ole yhtään hätää, joita perkele ei vaivaa. Ne sanovat tosin, muutamat kuitenkin, ettei heillä ole uskoa ja etteivät he jaksaa uskoa, vaikka halukin olisi. Mutta ei semmoisilla ole sen tähden oikea halu, koska vihollinen ei ole ottanut pois kaikkea väärää toivoa. Semmoisille tulee surkia hätä, koska joku kristitty tahtoo niin kuin puoliväkisin tahtua heitä Kristuksen tykö. Niille tekee rietas hädän juuri siinä paikassa, kussa heidän pitäisi uskoman ja uskonsa tunnustaman. Nämät ovat ne suuremmat koettelemukset, jotka pitäisi mahdollisilla rippivierailta oleman. Ja meidän toivomme on, että katuvaiset ja hädässä olevaiset tuntevat nämät paikat, vaikka eivät he kaikki saata niitä selittää. Mutta se Suuri Ehtoollisen Jakaja tehköön mahdolliset rippivieraat mahdottomiksi ja mahdottomat mahdollisiksi, että ne, jotka ilman häävaatteita tulevat häähuoneeseen, sidotaan käsistä ja jaloista. Mutta riettaan vangit pääsevät irti kuoleman kahleista, että he pääsisivät viimein siihen suureen ehtooliseen istumaan Aabrahamin, lisäksi ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää nyt ja iankaikkisesti. Amen.

1 Jäljennös / lisäksi Poromaan jäljennöskirja / Junosuando / 2 Jäljennös (loppuosa puuttuu) / Kolarin kirkonarkiston kokoelmista. Jäljentänyt Johan Petter Naimakka v.1870 /

Minä olen halulla halainnut syödä tätä pääsiäislamasta teidän kanssanne ennen kuin minä kärsin, sillä minä sanon teille: En suinkaan minä sitä syö siihen asti, kuin se täytetään Jumalan valtakunnassa.

Näin sanoi meidän kallis Vapahtajamme opetuslapsillensa, koska Hän istui syömään viimeisen aterian maan päällä. Hän tiesi kyllä, että se on viimeinen ateria, mutta me emme tiedä, koska viimeinen ateria tulee. Kukas tiesi aivan pian se tulee meillekin, se viimeinen ateria. Jospa me silloin olisimme valmiit astumaan iankaikkisuuteen. Jospa me olisimme mahdolliset istumaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää.

Se ajatus pitäisi oleman kristityillä, että se on viimeinen ateria maan päällä, koska he syövät Pääsiäislamasta, etteivät he enää syö muuta ruokaa maan päällä, ennen kuin se täytetään taivaan valtakunnassa. Mutta monella tahtoo olla viimeinen ateria kaukana, koska he istuvat syömään Pääsiäislamasta, sillä muutamat ovat niin kiinni maailmassa, etteivät he saata ajatella, että se on viimeinen ateria maan päällä.

Jos kaikki rippivieraat ajattelisivat, että se on viimeinen ateria, jota he nauttivat maan päällä, niin he olisivat paremmin valmiit astumaan iankaikkisuuteen ja istumaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää. Mutta vihollinen jatkaa armon aikaa ja lykkää rippivieraitten mieleen, ettei Herran ehtoollinen ole viimeinen ateria maan päällä. Ainoastansa muutamien sairaitten, jotka makaavat kuoleman edessä, täytyy niin ajatella, että se on viimeinen ateria. Ei auta enää lykätä edemmäksi, koska kuolema seisoo oven edessä. Silloin täytyy uskoa, että nyt on viimeinen ateria. Mutta eivät kaikki ole sen tähden valmiit astumaan iankaikkisuuteen, vaikka he tuntevat, että se on viimeinen ateria, sillä maailma on niin rakas, että se panee heitä toivomaan, että he paranevat vielä tähän maailmaan. Ja se toivo saisi

olla kyllä poissa kaikilta sairailta, sillä se on sängen vahingollinen sielulle. Mutta se toivo ei pitäisi olla erinomattain, koska kuolema on oven edessä. Mutta se toivo on kristityillä, että he paranevat toiseen maailmaan, siihen tulevaan maailmaan, kussa he saavat sen oikean terveyden, ja että he pääsevät pian Kaanaan luvatululle maalle syömään happamatonta leipää ja juomaan Elävän Viinapuun hedelmästä, joka on Jumalan para-tiisissa.

Olettekos nyt, matkamiehet, valmiit astumaan Jumalan valtakuntaan? Olettekos valmiit istumaan pöydässä Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa? Meillä on se uskallus Jumalaan, että Hän on suuresta laupeudestansa valmistanut muutamia harvoja sieluja, ja valmistaa vielä heitä viimeisessä ateriasa, kussa Hän sanoo: *”Minä olen halulla halainnut syödä tätä pääsiäislamasta teidän kanssanne, ennen kuin minä kärsin.”* Uskottekos nyt, te Jeesuksen opetuslapset, että tämä on se viimeinen ateria, jota te syötte Hänen kanssansa? Uskottekos nyt, että te pääsette pian syömään sen uuden Hänen Isänsä valtakunnassa, ei murheen kanssa, ei katkerien ruohojen kanssa, niin kuin täällä, mutta ilolla ja riemulla, kussa ehtoollisen vieraat juopuvat viinasta, joka on Elävän Viinapuun hedelmästä vuotanut.

Rukoilkaa, te Jeesuksen opetuslapset, että se kalkki, jossa on Elävän Viinapuun hedelmä, siunattaisiin ja sanottaisiin: *”Tämä on Uuden Testamentin veri, tämä on Jeesuksen veri, joka teidän ja monen edestä vuodatetaan, syntien anteeksiantamiseksi.”* Kuule sinä ensimmäinen ja viimeinen, Suuri Ehtoollisen Jakaja murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: 1. KOR. 11: 23–29

23 Sillä minä olen sen Herralta saanut, jonka minä myös teille annoin. Sillä Herra Jesus, sinä yönä, jona hän petettiin, otti leivän,

24 Ja kiitti, mursi ja sanoi: ottakaat, syökää! tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne murretaan: se tehkää minun muistokseni;

25 Niin myös kalkin ehtoollisen jälkeen ja sanoi: tämä kalkki on se Uusi Testamentti minun veressäni; se tehkää, niin usein kuin te juotte, minun muistokseni.

26 Sillä niin usein kuin te syötte tästä leivästä ja juotte tästä kalkista, pitää teidän Herran kuoleman julistaman, siihenasti kuin hän tulee.

27 Sentähden joka kelvottomasti syö tästä leivästä ja juo Herran kalkista, se on vika-pää Herran ruumiiseen ja vereen.

28 Mutta koetelkaan ihminen itsiänsä, ja niin syökään tästä leivästä ja juokaan tästä kalkista.

29 Sillä joka syö taikka juo kelvottomasti, hän syö ja juo tuomion itsellensä, ettei hän Herran ruumista eroita.

Ylösluetussa tekstissä käskee Paavali rippivieraitten koetella itseänsä, ennen kuin he menevät Herran Ehtoolliselle. Meidän pitää Jumalan armon kautta perään ajatteleman, **kuinka rippivieraitten pitää koetteleman itseänsä, ennen kuin he menevät Herran Ehtoolliselle.**

Ensimmäinen koettelemus: **Onko rippivierailta puhdas omatunto?** Suruttomat rippivieraat käyvät Herran Ehtoollisella puhdistamattomalla tunnolla. Eivät he ole sovittaneet riitaveljiänsä. Muutamilta on rietas vienyt muistin, etteivät he muista kelle he olisivat väärin tehneet. Muutamat saattavat muistaa niitä krouvimpia rikoksiansa, mutta eivät puhdistu tuntoansa, eivätkä tahdo sovittaa väärintekojansa, vaan he luulevat, että Jumala antaa heille synnit anteeksi, vaikka he eivät ole sovittaneet väärintekojansa. Sen

tähden he syövät ja juovat itsellensä tuomion. Sillä meillä on selvä Jumalan sana sen päälle, ettei Jumala anna niille syntejä anteeksi, jotka eivät sovita riitaveljiänsä.

Heränneet tahtovat puhdistaa tuntuonsa ja sovittaa riitaveljensä, vaikka muutamat tahtovat mutkitella, koska he sanovat: ”Sovittaa pitää riitaveljensä, mutta ei ennen kuin tunto vaatii.” Mutta niillä ei olekaan tunto oikein herännyt. Mikäs tunto se on, joka ei vaadi samaa kuin Jumalan sana vaatii? Mutta jos kunnia ja ahneus paskantavat tunnon päälle, silloin tunnosta katoaa voima vaatimaan sitä, kuin Jumalan sana vaatii. Ja minä sanon teille, jos ette ole puhdistaneet tuntoanne, niin ei auta Herran ehtoollinen eikä usko, että synnit ovat anteeksi annetut.

Toinen koettelemus: **Onkos rippivierailta oikea ja autuaaksi tekeväinen usko?** Koska Paavali sanoo: Koetelkaa teitänsä, jos te olette uskossa, niin tulee toinen kysymys: Kuinka tämä uskon koettelemus tapahtuu? Moni kantaa nyt kristityn uskoa, vaikka ei ole tietoa, koska hän olisi oikeaan uskoon tullut. Ja muutamat tietävät, kuinka ja koska he ovat kristinuskon saaneet, mutta eivät he tiedä, kuinka ja koska tämä usko olisi kuolleeksi uskoksi muuttunut. Siinä on riettaalla yksi fiini verkko, jolla hän pyytää kristittyjen sieluja. Koska yksi elävä kristitty ei pidä itse havaitseman, kuinka elävä usko muuttuu kuolleeksi uskoksi, niin kuin me näemme Daavidin lankeemuksesta, ja sen palvelijan, joka kiristi kanssapalvelijatansa kurkusta. Sillä palvelijalla oli totisesti semmoinen usko, että hänen velkansa on pyyhitty pois. Ja kaikkien kristityitten täytyy tunnustaa, että se palvelija oli totisesti saanut syntinsä anteeksi.

Mutta kuinkas kävi? Kaikkien kanssapalvelijoiden täytyy viimein kantaa hänen päälensä ja ilmoittaa Kuninkaalle, kuinka tämä palvelija tehnyt on. Ei hän taida itse raukka tuntea, että hän on langennut armontilasta, ennen kuin hän saa toisen kerran kuulla

kovan tuomion. Koska nimittäin kanssapalvelijat rupeavat moittimaan, ettei hän enää ole armon tilassa, silloin nousee hänen sydämestensä itseys. Hän alkaa vastustamaan ja eriseuraa rakentamaan. Ei sovi enää kristittyjen kanssa. Viimein tulee iso rautanaula sydämeen kristityitä vastaan, jota sokea raukka ei itse tunne. Koska nyt tämä uskon koettelemus on niin himmeä, ettei moni kristittykään saata itseänsä koetella, jos hän on uskossa, niin on paras neuvo, että he antaisivat itsensä semmoisen kristityn koettelemuksen alle, jonka he uskovat vakaisesti kristityksi. Sillä koettelemus todistaa, ettei voi kristittykään nähdä omia vikojansa niin hyvin, kuin toinen kristitty.

Kolmas koettelemus: **Onkos rippivierailla totisesti halu autuaaksi tulla?** Tämä paikka on myös yksi himmi paikka, sillä kaikki sanovat, että heillä on halu autuaaksi tulla, mutta ei sen tähden ole kaikilla oikeata hätää. Ja ei ole taas muilla oikeata hätää, kuin totisesti katuvaisilla, joitten tunto ei ole ainoastansa oikein herännyt, mutta myös pysyy herätetynä, että hän näkee, mistä ensimmäinen, toinen, kolmas eli seitsemäs vihollinen tulee. Niille tekee itse vihollinen hädän. Sillä jos sinä tunnet, mitä huoruuden perkele sinussa vaikuttaa, etkä tunne, mitä ahneuden eli kunnian perkele sinussa vaikuttaa, niin sinä olet silmäpuoli kristitty. Jos sinä taas tunnet, mitä kuusi perkelettä sinussa vaikuttaa, mutta et tunne, mitä seitsemäs perkele sinussa vaikuttaa, niin sinä saatat mitämaks sotia kuutta vastaan, mutta seitsemäs seulo sinun sieluasi niin kuin nisuja. Nämä seitsemän perkelettä tekevät katuvaisille sieluille hädän. Sen tähden täytyy heidän paeta sen Suuren Ristinkantajan tykö, ja huutaa joka kerta, kuin Jumalan Poika tulee näkyville, eli joka kerta kuin omanvanhurskauden

perkele alkaa heitä ahdistamaan eli upottamaan heitä epäilykseen. Semmoisilla hätäisillä, joita omanvanhurskauden perkele tahtoo kokonansa sulkea taivaan valtakunnasta, niillä on totinen hätä pelastetuksi tulla perkeleen vallan alta.

Mutta ei niillä ole yhtään halua, joita ei perkele vaivaa. Ne sanovat, muutamat kuitenkin, ettei heillä ole uskoa, ja etteivät he jaksa uskoa, vaikka olisi halu. Mutta ei semmoisilla ole sen tähden oikeata haluakaan, koska vihollinen ei ole ottanut pois heiltä kaikkea väärää toivoa. Ja semmoisille tulee surkea hätä, koska joku kristitty tahtoo niin kuin puoli väkisin taluttaa heitä Kristuksen tykö. Niille tekee rietas hädän juuri siinä paikassa, kussa heidän pitää uskoman ja uskonsa tunnustaman.

Nämä ovat ne suurimmat koettelemukset, jotka pitäisi mahdollisilla rippivierailla olla. Ja meidän toivomme on, että katuvaiset ja hädässä olevaiset tuntevat näitä paikkoja, vaikka eivät he kaikkia saata selittää. Mutta se Suuri Ehtoollisen Jakaja tehköön mahdolliset rippivieraat mahdottomiksi, ja mahdotomat mahdollisiksi, että ne, jotka ilman häävaatteita tulevat häähuoneeseen, sidotaan käsistä ja jaloista. Mutta riettaan vangit pääsisit irti kuoleman kahleista ja että he pääsevät viimein siihen suureen ehtoolliseen kaikkein valittujen häävierasten kanssa istumaan Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin kanssa, ja syömään taivaan leipää ja juomaan sitä makeata viinaa, joka vuotaa siitä Elävästä Viinapuusta, joka seisoo keskellä paratiisia, ja veisaamaan kiitosta sille Suurelle Ehtoollisen Valmistajalle nyt ja iankaikisesti, amen.

1 Alkuperäinen: 2 lehteä Helsingin yliopistonkirjasto / E°I4-6b (** ***) / 2 kpl jäljennöksiä / Pekka Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: 1. KOR. 11: 27–29

Sentähden, joka kelvottomasti syö tästä leivästä, ja juo Herran kalkista, se on vikapää Herran ruumiiseen ja vereen. Mutta koetelkoon ihminen itsensä, ja niin syököön tästä leivästä, ja juokoon tästä kalkista. Sillä joka kelvottomasti syö taikka juo, hän syö ja juo tuomion itsellensä, ettei hän eroita Herran ruumista.

Näitä sanoja kirjoittaa Pyhä Paavali kristityille Korintossa, jossa muutamat olit alkaneet pakanain tavalla nauttimaan Herran ehtoollista. Niin kuin moni vielä nytki astuu Herran pöydälle kelvottomasti syömään ja juomaan, ilman koettelematta, mitä varten tämä korkea atria on asetettu.

Moni tulee Herran pöydälle, niin kuin kotka raadolle, syömään ja juomaan Herran pyhää ruumista ja verta, ilman katumuksetta, ilman uskotta, ilman rakkautta, ilman sopivaisuutta. Muutamat tulevat ainoastansa tavan vuoksi syömään ja juomaan, ei erottain Herran ruumista, ja menevät samanlaisena pakanana Herran huoneesta, kuin sinne tullesaki olit.

Muutamat taas ylönkatsovat armon välikappaleita ja pitävät itsensä mahdottomana rippivieraana, niin kauan kuin papin muutos tulee. Ja koska semmoinen Ehtoollisen jakaja tulee, joka ei kysy ollenkaan perään, kuka on pettäjä, silloin tulevat kaikki pakanat ja Juudaan veljet mahdolliseksi rippivieraaksi. Muutamat eivät käy ollenkaan Herran Ehtoollisella, ettei tulis solmua tunnon päälle, sillä he tuntevat, ettei heidän elämänsä sovi niitten lupausten kanssa yhteen, joita heidän pitää tekemän Herran alttarin edessä. He tahtovat peurana juosta metsässä, ja luulevat, ettei ole niin suuri edesvastaus niillä, jotka ei ole parannuksen lupauksia koskaan tehneet.

Mutta se on tietämätöin, kummalle viimein tulee suurempi edesvastaus. Koska yksi menee mahdottomana eli kelvottomana Herran Pyhälle Ehtoolliselle ja tekee siellä parannuksen lupauksia, joita hän ei ole aikunut pitää eli täyttää. Toinen menee vahvistamaan

uskoansa kovalla ja katumattomalla sydämellä. Kolmas menee ainoastansa tavan vuoksi, ja neljäs ei mene ollenkaan Herran Ehtoolliselle, vaan katsoo armon välikappaleet ylön, ja ottaa sen väärän luulon itsellensä, että keveämpi edesvastaus on niillä, jotka ei käy ollenkaan Herran ehtoollisella, kuin niillä, jotka käyvät.

Minä luulen, että armon välikappalten ylönkatsojat saavat viimein ulvoa samassa luolassa, kuin ne, jotka ei katso ylön armon välikappaleita, mutta ottavat Juudaan tavalla kastetun palan vastaan. Se on yksi suuri erhetys ja väärä luulo, joka panee muutampia ylönkatsoimaan armon välikappaleita juuri siitä syystä, että keveämpi edesvastaus on niillä, jotka ei käy ollenkaan, kuin niillä, jotka käyvät Juudaan tavalla, eli niillä, jotka käyvät vahvistamassa kuollutta uskoansa.

Vaikka nämät mahdottomat rippivieraat sanovat: *”Emme ylönkatso armon välikappaleita, mutta mahdottomuuden tähden emme tahdo käydä,”* se on varsin valhe, että mahdottomuus estää niitä käymästä, jotka ainoastansa odottavat papin vaihetusta. Semmoiset ovat ainoastansa papin tähden mahdottomat, mutta ei synteinsä tähden. Koska senkaltainen pappi tulee, joka ilman tutkimatta laskee pukit ja keiturit taivaan valtakuntaan, silloin tulevat kaikki riettaan orjat mahdolliseksi. Ja koska semmoinen pappi tulee, joka varoittaa Juudasta, silloin tulevat kaikki riettaan orjat mahdottomaksi.

Mutta ei nekään ole paremmat, jotka ei käy ollenkaan Herran ehtoollisella, olkoon Paavali eli Kaifas pappina. Sillä semmoiset ei ole tosin oikeassa mahdottomuuden tunnossa, mutta niillä on niin suuri ylpeys ja ylönkatse,

ettei he tahdo mennä ollenkaan tekemään parannuksen lupauksia, ettei tulis solmua tunnon päälle, koska he tuntevat, ettei ole heidän elämänsä semmoinen, että se kannattais mennä semmoisia lupauksia tekemään, joita ei ole aikomus pitää eli täyttää.

Hauskempi on peuroilla irtaimena juosta kuin hihnan päässä riippua ja vääntyä. Joka ei tahdo tehdä parannuksen lupauksia, ei sillä ole halua autuaaksi tulla. Semmoinen on niin rakas synnille, ettei hän tahdo perkeleestä luopua. Ja senkaltaiset ovat muuttamat mahdollittomat rippivieraat. He rakastavat niin paljon niitä vanhoja kotosyntejensä, ettei he tahdo perkeleestä luopua, ja sen tähden he katsovat yön armon välikappaleita.

Muuttamat käyvät kyllä Juudaan tavalla Herran ehtoollisella, mutta petollisella sydämellä, eli senkaltaisella aikomuksella, että he täyttävät pahan aikomuksensa, vaikka he saavat varoituksen. He luulevat, ettei tule vahinkoa Jeesukselle eikä kristityille, vaikka he kantavat Juudaan kukkaroa kaulassa. Muuttamat ovat niin sokeat, ettei he tunne ollenkaan Herran ehtoollisen painoa. Vaikka he ovat huorat ja varkaat, käyvät he yhtä hyvin Herran Ehtoollisella ja varastavat sieltä armoa ja luulevat, että Vapahtaja on heille armollinen, vaikka he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat.

Semmoiset pilkkaavat Vanhimman kyyneleet ja tallaavat Hänen verensä. Kaikki nämät mahdollittomat ja mahdolliset rippivieraat syövät ja juovat itsellensä tuomion ja kadotuksen, nimittäin ensiksi ne mahdollittomat rippivieraat, jotka ei käy ollenkaan Herran ehtoollisella siitä syystä, että he rakastavat syntiä niin paljon, ettei he raski luopua perkeleestä ja hänen menoistansa. Ja tuntevat kuitenkin, että heidän elämänsä on vastoin Jumalan sanaa, ettei kannata senkaltaisella sydämellä mennä parannuksen lupauksia tekemään.

Toiseksi senkaltaiset rippivieraat, jotka ovat ainoastansa papin tähden mahdollittomat, ja tulevat yhden suruttoman papin kautta mahdolliseksi. Kolmanneksi senkaltaiset rippivieraat, jotka astuvat rohkeasti Herran pöydälle Juudaan kukkaro kaulassa, eikä tahdo luopua rakkaista kotosynneistä. Eli tuntevat syntiänsä luvalliseksi, ja luvallisuuden varjon alla niitä harjoittavat.

Kaikki nämät mahdollittomat ja mahdolliset rippivieraat syövät ja juovat itsellensä tuomion ja kadotuksen, ei erottain Herran ruumista. Senkaltaisia nyt Pyhä Paavali neuvoo ensimmäisessä lähetykskirjassa Korintilaisille 11:27, joita meidän pitää laveammalta katselemaan, koska me ensin rukoilemme sitä Suurta Ehtoollisen Jakajaa, joka antoi itsensä uhriksi meidän synteimme edestä, että Hän opettais meitä tuntemaan, kutka ovat mahdolliset rippivieraat ja kutka ovat pettäjät.

Oikeat Jeesuksen opetuslapset tulevat aina murheelliseksi, koska he kuulevat Jeesuksen omasta suusta, että *”yksi on pettäjä,”* ja olis aina keveämpi uskoa, että joku sielu tulis autuaaksi, jos ainoastansa joka kahdestoistakymmenes rippivieras olis pettäjä. Mutta paratkoon Jumala! Näinä aikoina ei taida olla kuin joka kahdestoistakymmenes mahdollinen rippivieras.

O, Taivaallisen Ehtoollisen Jakaja, kuule kaikkein mahdollittomain rippivierasten nöyrä rukous, koska he murheellisella ja ahdistetulla sydämellä huutavat sinun tykö. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: 1. KOR. 11: 23–29

23 Sillä minä olen sen Herralta saanut, jonka minä myös teille annoin. Sillä Herra Jesus, sinä yönä, jona hän petettiin, otti leivän,

24 Ja kiitti, mursi ja sanoi: ottakaat, syökää! tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne murretaan: se tehkää minun muistokseni;

25 Niin myös kalkin ehtoollisen jälkeen ja sanoi: tämä kalkki on se Uusi Testamentti

minun veressäni; se tekkää, niin usein kuin te juotte, minun muistokseni.

26 Sillä niin usein kuin te syötte tästä leivästä ja juotte tästä kalkista, pitää teidän Herran kuoleman julistaman, siihenasti kuin hän tulee.

27 Sentähden joka kelvottomasti syö tästä leivästä ja juo Herran kalkista, se on vika-pää Herran ruumiiseen ja vereen.

28 Mutta koetelkaan ihminen itsiänsä, ja niin syökään tästä leivästä ja juokaan tästä kalkista.

29 Sillä joka syö taikka juo kelvottomasti, hän syö ja juo tuomion itsellensä, ettei hän Herran ruumista eroita.

Meidän pyhän tekstimme johduksesta pitää meidän Jumalan armon kautta peräänajattelman: **Kutka ovat mahdolliset ja mahdottomat rippivieraat.**

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka ei käy ollenkaan Herran ehtoollisella?**

Toinen tutkisteleminen: **Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka papin tähden ei käy rippillä, mutta tulevat mahdolliseksi, koska surutoin pappi tulee ripittämään heitä?**

Kolmas tutkisteleminen: **Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka käyvät usein Herran ehtoollisella ja kuitenkin vihaavat kristityitä?**

Neljäs tutkisteleminen: **Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka käyvät Herran ehtoollisella petollisella sydämellä, se on, Juudaan kukkaro kaulassa?**

Tutkistelkoon nyt opetuslapset, kuka on pettjä. Juudas tahtoo kristityn kunnian kantaa.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka ei käy ollenkaan Herran Ehtoollisella?** Se on työläs sanoa, onko ne mahdolliset, koska he pitävät itsensä mahdottomana. Mutta minä luulen, että heidän mahdottomuutensa muuttuu pian ylpeydeksi ja ylenkatseeksi, koska he rakastavat syntiä, ja niitten syntein tähden ei tahdo armon välikappaleita vastaanottaa.

He tuntevat nimittäin, ettei kannata käydä Herran Ehtoollisella senkaltaisella elämällä. He pelkäävät, ettei solmua tulis tunnon päälle, jos he joutuisit parannuksen lupauksia tekemään.

Sentähden ovat he poissa Herran ehtoolliselta, ettei tulis solmua tunnon päälle, jos he kävisit Herran Ehtoollisella tekemässä parannuksen lupauksia, joita he ei aijo pitää. Hauskempi niillä on juosta peurana metsässä, kuin ottaa Pyhän Hengen rihmaa päähänsä ja nääntyä siinä. Jos semmoiset miehet tekevät parannuksen lupauksia Herran alttarin edessä, olisit he sidotut lupaukseen, ja omatunto pääsis joskus kalvamaan, ettei semmoiset kalliit lupaukset tule koskaan täytesyksi.

Ehkä ennen nuorempana on tehty samankaltaisia kalliita lupauksia Jeesuksen alttarin edessä, jotka ei ole koskaan tulleet täytesyksi, mutta vähän lukua siitä, mitä ennen on luvattu. Ne lupaukset on olleet ja menneet. Eihän Jumala ainakaan muista niitä lupauksia, joita nämät mahdottomat vieraat ovat luvanneet silloin, koska he seisoit ensimmäisen kerran Jeesuksen alttarin edessä. Ilmanki Jumala on ne jo aikaa unhottanut.

Kuinkas luulette, te mahdottomat rippivieraat, jotka ette tohdi enää tulla Herran pöydälle tekemään parannuksen lupauksia. Onkos Jumala unhottanut ne entiset lupaukset, joita te olette tehneet silloin, koska te ensimmäisen kerran seisoitte Herran alttarin edessä? Koska te olette itse aikaa unhottaneet ne ensimmäiset rakkauden ja uskollisuuden lupaukset, ilmanki Jumala on myös ne unhottanut?

Mutta minä luulen, että Jumala on netki lupaukset ylöskirjoittanut muistokirjaansa, ja on viimein kysyvä teiltä, te mahdottomat rippivieraat, koska ja millä tavalla ne lupaukset ovat tulleet täytetyksi? Vaikka te nyt vältätte Herran ehtoollista ja luulette sillä tavalla pääsevänne helpommalla ja huokeammalla edesvastauksella, kukatiesi jos ei omatunto

rupea viimein soimaamaan teitä, että te olette eläneet niin kuin peurat metsässä ja ylönskatseoneet armon välikappaleet.

Toinen tutkistelemus: **Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka ainoastansa papin tähden ovat mahdottomiksi tulleet?** Emme tiedä, mikä synty heillä on tunnon päällä, mutta suussa on heillä se usko, että kirkossa saarnataan väärä oppi, ja että he sen tähden ei saata istua kirkossa, eikä mennä Herran Ehtoolliselle, koska semmoinen pappi saarnaa, joka heidän syntiänsä huutaa maailmalle.

Mutta jos semmoinen pappi tulee, joka ei tutki sanallakaan rippivieraita, vaan laskee kaikki vanhat pakanat ripille ilman varoittamatta, silloin he tulevat mahdollisiksi rippivieraiksi. Ja semmoisen suruttoman papin kautta pääsevät kaikki vanhat pakanat taivaan valtakuntaan. Vaikka Juudaalle väärin kävi, joka myös vuovasi suruttomain pappein kautta tulla autuaaksi, mutta ei tämän aikaiset Juudaan veljet ota hänestä esimerkkiä, vaan he tukkivat ainaki siitä väärästä reiästä sisälle ja löytävät sen kautta kuoleman ja kadotuksen.

Mutta ei suinkaan näillä Juudaan veljillä ole semmoinen kalvava omatunto kuin Juudaalla, sillä Juudas tunnusti syntiänsä papille, mutta ei suinkaan Juudaan veljet tunnusta syntiänsä papille, ennen kuin viimeisessä hengen vetämisessä. Ja silloin on jo Vapahtaja ei ainoastansa tuomittu, mutta Hän on jo kuollut. Kukas sitte antaa heille synnit anteeksi, koska suruttomat papit, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset, sanovat Juudaan veljille: *”Mitä meidän siihen tulee? Katso itseäs.”*

Vaarallinen on, että ne muutamat raukat, jotka papin tähden ovat mahdottomaksi tulleet, ja suruttoman papin kautta tulevat mahdolliseksi, menevät samaa tietä kuin Juudas. Ja jos tunto viimein herää, koska he saavat huomaita, kuinka paljon Jeesus saapi kärsiä heidän tähtensä, niin käypi heille niin kuin Juudaalle, että omanvanhurskauden

perkele saapi niin suuren vallan heidän ylitensä, että hän hirttää heitä.

Kolmas tutkistelemus: **Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka käyvät Herran ehtoollisella, ja vihaavat kristityitä?** Ei ne ole mahdolliset rippivieraat, sillä semmoiset pilkkaavat julkisesti Vanhimman kyyneleet. Ne ovat niitten lasten kaltaiset, jotka aina riitelevät toisten kanssa ja kynsivät ja repivät tukkaa, ja kuitenkin tahtovat vanhimman sylissä istua. Saattaakos vanhin semmoisia rakastaa, jotka ei tee muuta kuin pahaa toisille lapsille? Ne ovat niin kuin se äpärä Ismael, joka tuli hirveäksi Saaran silmissä, koska hän vihas nuorempaa veljeänsä, joka hengen jälkeen syntynyt oli.

Mitäs Raamattu sanoo? *”Aja palkkavaimo poikinensa ulos, sillä ei palkkavaimon pojan pidä perimän vapaan pojan kanssa.”* Ne, jotka usein käyvät ripillä ja kuitenkin kantavat vihaa kristityille, ne ovat oikeat äpäret, jotka ei sovi ollenkaan Jumalan lasten kanssa yhteen, ja luulevat yhtä hyvin, että he saavat armon ja syntein anteeksi saamisen Herran ehtoollisessa. Mutta perkele se on, joka semmoisille rippivieraille synnit anteeksi antaa. Ulkokullaisuudellansa he käyvät Herran Ehtoollisella, ja rietas tekee heitä niin sokeaksi, että he uskovat itse, että he ovat oikeat kristityt, vaikka muutamat sanovat suulla: *”Emme ole kristityt, mutta ne, jotka tunnustavat itseensä kristityksi, ovat ylöns korkealle tulleet.”*

Me tiedämme vakaisesti, että äpäret ei saata ollenkaan sopia lasten kanssa. Aina niitten välillä tulee riita, sillä äpäret ei saata tunnustaa itseänsä oikean isän lapseksi. Eikä äpäret tiedä, kuka heidän oikea isänsä on. Eikä saata Vanhinkaan niitä maailman edessä tunnustaa lapseksensa. Mutta ne Hän tunnustaa maailman edessä lapseksensa, jotka ovat aviovuoteesta tulleet.

Ei suinkaan äpäret saa mitään Vanhimman talosta, vaikka ne raukat luulevat, että Vanhin antaa heille salaisesti, jota maailma ja

muut lapset ei tiedä. Mutta mitä sanoo Raamattu: *”Aja pois palkkavaimo poikinensa, sillä ei hänen pidä perimän vapaan pojan kanssa.”* Jo täytyvät kaikki äpäret, kaikki ulkokullatut, kaikki suukristityt, kaikki kuolleen uskon tunnustajat, joilla ei ole mitään perimistä Vanhimman talosta, mennä pois, koska perintöjako tulee, sillä ei heillä ole lasten oikeutta. Ja ei semmoiset äpäret saatakaan tunnustaa itseänsä Jumalan lapseksi.

Jos he vielä tunnustaisitki niin kuin juutalaiset: *”me olemme Aabrahamin lapset,”* ei he kuitenkaan saata viisata sitä, että he ovat aviovuoteesta tulleet. Jos äpäret sanoisit kymmenen kertaa: *”meillä on Isä Jumala, ei ole Jumala meitäkään hyljännyt, kyllä on meilläki armon ovi auki”*, niin sanoo Raamattu: *”Aja pois palkkavaimo poikinensa, sillä ei palkkavaimon pojan pidä perimän vapaan pojan kanssa.”*

Ei ole siis ne rippivieraat mahdolliset, jotka käyvät kyllä usein Herran ehtoollisella, mutta vihaavat sen tähden kristityitä. Semmoiset rippivieraat ovat vasta oikeat äpäret, jotka tahtovat vielä lasten leipää syödä, ja luulevat sen kautta tulevansa autuaaksi, että he varastavat armoa joka kerta kuin he menevät ripille vahvistamaan uskoansa. Ja kuitenkin käärmeen myrkky tippuu hammasten raosta niin usein kuin he aukaisevat suutansa. Semmoiset äpäret ovat vielä huonommat kuin ne ensimmäiset, jotka ei käy ollenkaan Herran ehtoollisella.

Neljäs tutkisteleminen: **Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka tulevat Herran pöydälle petollisella sydämellä eli Juudaan kukkaro kaulassa?** Niitä on monta, jotka siinä paikassa seuraavat Juudaan jälkiä. He tietävät kyllä, että heillä on väärä raha kukkarossa, mutta ei raski rakkaasta maailmasta luopua. He ajattelevat ilmanki niin kuin Juudas: *”Ei se tee mitään, että meillä on rahaa kukkarossa. Ei sen kautta tule Vapahtajalle vahinkoa.”*

Mutta omalle sielulle taitaa tulla suurin vahinko, koska väärä raha on niin rakas, ettei

raskita siitä luopua. Ahneuden perkele oli ensimmäinen, joka meni Juudas Iskariotin sydämeen. Ja vihan perkele meni häneen sen kastetun palan jälkeen. Ja viimein meni häneen omanvanhurskauden perkele, joka ajoi hänet puuhun hirttämään itsensä.

Kukatiesi, jos ei tule sama tuomio hänen veljillensä, jotka käyvät kukkaro kaulassa, ja tietävät kyllä, että väärä raha on takana, eikä tahdo puhdistaa tuntoansa. Kukatiesi, ettei käy heille niin kuin Juudaalle, jos tunto viimein herää, koska he näkevät Jeesuksen tuomitukseksi, että he heittävät silloin väärät rahat templiin, eikä saa sittenkään omantunnon rauhaa, mutta omavanhurskaus panee heitä hirttämään sielunsa.

Niin on käynyt monelle, joka on väärä rahoja kantanut siihen asti, että Jeesus on tullut maailmalta tuomitukseksi. Omatunto on saanut niin suuren vallan tuomita. Omanvanhurskauden perkele on saanut niin suuren vallan päällekkantaa, että heidän on täytyntä kuolinvuoteella sanoa, niin kuin kirjoitettu on: *”Ei ne minulle kelpaa.”* *”Huono reissu on edessä, mutta nyt on hiljanen.”* – Niin se käypi niille, jotka käyvät Juudaan kukkaro kaulassa.

Nyt me olemme luetelleet niitä, jotka käyvät Herran ehtoollisella, ja niitä, jotka ei käy. Ja me olemme niin arvelleet, että neljänlaisista rippivieraista ei kukaan ole mahdollinen, jolla on edellä mainitut tuntomerkit. Mutta joku taitaa tässä kysyä: *”Kuka on viimein mahdollinen?”* Se, joka on totisesti mahdollinen, se on totisesti mahdollinen. Tässä tulee meille Pietarin mahdollisuus silmäin eteen. Me tiedämme, että Pietarin päälle tuli semmoinen mahdollisuuden tunto, koska Jeesus tahtoi hänen jalkojansa pestä, ja tämä mahdollisuus vaikutti hänessä niin paljon, että hän rupeis vastustamaan, koska hän sanoi: *”Ei sinun pidä ikänänsä minun jalkojani pesemän.”* – Mutta me olemme jälkeen huomainneet, että tämä oli väärä mahdollisuus, joka usein heränneitäki vaivaa, vaikka he tuntevat, että se väärä mahdollisuus

estää heitä tulemasta Jeesuksen tykö, että Hän sais heitä puhdistaa. Yhtä hyvin tahtoo omavanhurskaus heitä estää tulemasta Jeesuksen tykö, että Hän sais pestä heidän jalkajansa.

Moni katuvaime aikoo mennä Herran pöydälle, mutta ei mene, vaikka hän on aikunut, koska se väärä mahdollisuus lankee hänen päällensä. Ja semmoinen vaikutus on juuri riettaan hengen vaikutus. Me sanomme siis Pietarille: *”Jos sinä et anna jalkojasti pestä, niin ei sinulla ole osaa eikä arpaa Jeesuksen kanssa.”* Jos sinua vaivaa mahdollisuuden tunto, niin sinä olet mahdollinen saamaan puhdistusta, sillä ei se ole oikea mahdollisuuden tunto, joka estää katuvaime etsimästä puhdistusta. Vaan se on oikea mahdollisuus, joka pakottaa katuvaime etsimään puhdistusta, koska he rupeavat tuntemaan, ettei heillä ole osaa eikä arpaa Jeesuksessa ilman puhdistusta.

Ja se pitää oleman kaikille katuvaimeille merkiksi, että väärä mahdollisuus se on, joka tekee muutampia Jeesuksen opetuslapsista niin kankeaksi ja niin vastahakoiseksi ottamaan vastaan puhdistusta. Sillä myös armoitetut kristityt tarvitsevat joka päivä saada jalkansa pestyksi, sen tähden, että synnin tomu varisee heidän jalkainsa päälle, koska he käyvät avojalkaisin tämän syntisen maan päällä.

Anna nyt pestä jalkasti, Pietari, ja älä ole vastahakoinen. Sinä tulet osattomaksi Jeesuksen armosta, jos sinä et anna pestä jalkojasti. Et sinä ole Jeesuksen opetuslapsi, jos et anna jalkojasti pestä. Kuinka sinä muutoin saatat käydä kultaisen lattian päällä siinä uudessa Jerusalemissa, jos jalat ei ole puhtaat? *”Ja joka kerran peesty on, ei hän tarvitse muuta, kuin että ainoastansa jalat pestään, ja niin hän on kokonansa puhdas.”*

Rukoile nyt Pietari, että Jeesus pesis sinun jalkasti, sillä paljon on synnin tomu varissut maailmasta, vaikka et ole vaeltanut edemmäksi kuin Betaniasta Jerusalemiin. Kyllä tarvitset pesemistä, vaikka sinä väärän mahdollisuuden tähden et tahdo antaa jalkojasti pestä. Kohta sinä jäät osattomaksi sen väärän mahdollisuuden tähden. Kohta, kohta, jäät osattomaksi, jos et anna jalkojasti pestä, sillä puhtaat jalat tarvitaan, jos sinun pitää avojalkaisin vaeltaman siinä uudessa Jerusalemissa, kussa kadut kiiltävät puhtaasta ja kalliista kullasta. Puhtaat jalat tarvitaan, jos sinun pitää vaeltaman puhtaan lattian päällä Karitsan hääsälissa, kussa morsiamen piit hyppelivät ja Siionin tyttäret tanssivat. Siellä pitää oleman puhtaat jalat kaikilla, sillä taivaan Isäntä ei kärsi, että lattia pilataan. Amen.

Lähde: Kirkkopostilla 1876

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: JOH. 6: 54

Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä ja minä olen herättävä hänen viimeisenä päivänä.

Koska meidän Vapahtajamme puhui näitä sanoja, arvelivat juutalaiset: *”Kuinka hän taitaa antaa lihansa meille syödä”*. Silloin lisäsi Vapahtaja nämä sanat: *”Ellette syö ihmisen Pojan lihaa ja juo Hänen vertansa, niin ei ole elämä teissä”*.

Näiden sanain johdosta pitää meidän katso-
man ensin, **kuinka Kristus antaa meille li-
hansa ja verensä**.

Toiseksi, **kuinka meidän pitää syömän ja
juoman niistä**.

Kristus on antanut lihansa meille sillä lailla, että hän on sen antanut kaikkeen suureen kärsimiseen, köyhyyteen, ylenkatseeseen ja pilkkaan, häväistykseen ja vihdoin ristiin-
naulittaa, niin kuin virressä veisaamme: *”Kauhiast’ annoit ruumiis pyhän piestä, lyödä, haavoittaa”* – ja näin on sielun ruoka meille valmistettu ja paistettu hirveässä tulessa. Sitten on hän antanut verensä siinä kärsimisessä vuotaa hamasta ympärileikkaamisesta niin siihen asti, kun hänessä henki oli ristin päällä; ja vielä sen jälkeen, koska hän jo oli päänsä kallistanut ja totisesti kuollut, otti yksi sotamiehistä keihään ja avasi hänen kylkensä, josta vuosi veri ja vesi, että Raamattu täytettäisiin, joka sanoo: Hänen sydämensä halkee laupeudesta, ja ettei yksikään enää epäilisi, ettei hän ole totisesti kuollut. Se on tapahtunut, niin kuin Vapahtaja itse selitti opetuslapsillensa kirjoituksia; niin piti Kristuksen kärsiä ja nousta ylös. Sillä lailla on nyt Vapahtaja antanut lihansa ja verensä koko maailmalle elämäksi, niin kuin hän sanoo: *”Minun pitää antaman lihani maailman elämän edestä.”*

Nyt on kysymys, kuinka meidän pitää tästä syömän ja juoman. Se nyt ei muulla lailla tapahdu kuin uskossa, nimittäin, että me otamme hänen itsensä sydämeemme sellaisena kuin hän itsensä meille antanut on

Vapahtajan oma in sanain mukaan: *”Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan, tämä on minun vereni, joka teidän edestänne vuodatetaan, eli Uuden Testamentin kalkki minun veressäni.”* Testamentti ei mikään muu ole kuin armo eli lahja, jota ei ole kukaan työllään ansainnut eikä anneta mistään velasta. Tämä Vapahtajan ruumis ja veri on iankaikkinen testamentti. Ei kuitenkaan yksikään saa tästä osaa, joka ei sitä uskolla ota vastaan, niin kuin Luther on sen selittänyt: Se sana: Teidän edestänne annettu ja vuodatettu, vaatii aivan uskollista sydäntä. Joka sen niin uskoo kuin sanat kuuluvat eikä siitä epäile eikä anna minkään itseänsä häiritä, hän oikein syöpi Vapahtajan lihaa ja juopi hänen vertansa ja hän on elävä iankaikisesti ja hänen on Kristus herättävä viimeisenä päivänä iankaikkiseen elämään. Ei tässä auta mikään työ eli valmistus kuin ainoastaan usko Jeesukseen, koska kysymys on, kuinka iankaikkinen elämä saadaan. Se elämä saadaan jo täällä armonajassa, niin pian kun ihminen uskoo epäilemättä. Ja tämä on iankaikkinen elämä, että he Sinun ainoan totisen Jumalan tuntisivat ja jonkas lähetit, Jeesuksen Kristuksen. Älköön siis yksikään muusta järjestyksestä luulko iankaikista elämää saavansa kuin tässä, nimittäin uskolla Kristuksen lihaa syödä ja hänen vertansa juoda.

Vaan tämä asia on kokonaan peitetty niille, jotka heräämättöminä vaeltavat kuolleessa uskossa ja turhassa toivossa. He luulevat itsensä niiksi, jotka jo vanhurskauden tehneet ovat, vaikka he eivät koskaan ole tunteneet nälkää eli janoa Jeesuksen ruumiin eli veren perään eivätkä koskaan tulleet niin lähelle ristiä, että he olisivat nähneet hengessä, kuinka ihmisen Poika ristinkuolemassa valmistetaan ruuaksi ja juomaksi kaikille murheellisille, epäileväsille, väsyneille ja

särjetyille sydämille, jotka hänessä isoovat ja janoovat iäistä elämää; sitä vähemmin ovat he nähneet, että itse kukin meistä on synneillään Jeesuksen ristiinnaulinnut.

Käykää nyt te särjetyt sydämet niin lähelle ristiä, että te voitte syödä Hänen ruumistansa ja juoda Hänen vertansa ylösnousemiseksi kuolleista. Ne ovat oikein syöneet Jumalan ja ihmisen Pojan lihaa ja juoneet hänen kallista sovintovertansa, joiden sydämiin on Jumalan rakkaus eli Pyhä Henki vuodatettu. Olkaamme nyt priiskotetut sovintoverellä syntein anteeksisaamiseksi uskon kautta, että tulisimme eläviksi ja eläisimme iankaikkisesti, jotka muutoin uskossa pysyvät loppuun asti.

Herra, joka on lihansa ja verensä antanut meidän elämämme edestä, auttakoon meitä uskossa voittamaan kaikkia ruman tulisia nuolia, joita hän ampuu sydäntämme kohti maailman valtamereltä, ettemme pelkäisi kuolemaa, kun se tulee vieraaksemme, että se suuri ristinkantaja herättää meitä viimeisenä päivänä; verinen Vanhin on täyttävä

lupauksensa niille, jotka syövät hänen lihansa ja juovat hänen verensä. Ja sinä armollinen Pyhä henki, sinä kaunis kyyhkynen ja taivaan sanan saattaja, joka lohdatat köyhät sydämet, tule alas sielumme majaan, ennen kun mustat linnut syövät Jumalan sanan siemenet, ettei hauta saattaisi meitä murheelliseksi, vaan että me täällä olisimme murheelliset Jumalan mielen jälkeen.

Oikeat rukoilijat ovat tosin saaneet maistaa jo tulevaisen elämän voimaa. Siitä kiittävät he Herraa Jeesusta ja hänen taivaallista Isäänsä Pyhässä Hengessä, joka on heitä loppuun asti varjeleva kaikesta rajuilmasta, joka puhaltaa heidän päällensä tässä synkeässä korvessa: Armollinen Isä on lapsiaan varjeleva hamaan kuolemaan asti, jonka tähden he veisaavat elävässä toivossa: *"Sijaa, jos aika se autuas pian joutis, kun Jeesus meit' omians' täältä pois noutais, ja kaiken vaivan juur' armosta aivan iankaikkisesks' iloks' taivaassa jälleen muuttais."* Aamen.

Armonsanoma 1904 No 12

[KATKOKSIA]

Meidän pitää tänä päivänä tutkisteleman, kuka se on, joka Vapahtajan pettää, koska me otamme tutkintoaineeksi rippivieraat.

[alku kateissa] Koska nyt katuvainen syntinen, joka vasta laihin on lähtenyt ulos synnin orjuudesta, joutuu suureen ahdistukseen vihollisen tähden, joka sotaväelänsä ahdistaa häntä Punaisen meren rannalle, silloin nostaa Mooses Jumalan käskyn jälkeen sauvansa Punaisen meren ylitse ja sanoo: *”Tämän meren ylitse pitää sinun käymän. Israel, astu rohkeasti Punaiseen mereen, sillä sen meren kautta on sinulla valmistettu tie. Jos vihollinen on niin hullu, että hän tulee perässä, niin hän hukkuu yhtenä väkensä kanssa.”*

Tämän ihmeellisen pelastuksen tähden Egyptin orjuudesta, asetettiin pääsiäislammas muistoksi heille. Ja sen saman pelastuksen tähden hengellisestä orjuudesta on myös meille asetettu yksi pääsiäislammas eli Herran ehtoollinen, jota kaikki oikeat Israelin lapset, katuvaiset ja armoitetut sielut, pitää syömän, vyötetyt kupeista, kengät jalassa, sauva kädessä, valmiit yöllä pakenemaan orjuuden huoneesta, kantaen Uuden Testamentin happamatonta leipää myötänsä. Ja sydämen oven pihtipieltä pitää heidän pyyhkimän pääsiäislampaan verellä, että murhaenkeli kävisi sivuti niitä huoneita, joissa Karitsan veri näkyy.

Vaikka nyt yhdellä heränneellä sielulla tulee niin hoppu lähtemään pois orjuuden huoneesta, ettei hän jouda riisua itseänsä eli panna maata, kuitenkin katuvi vihollinen, että hän on laskenut katuvaisia sieluja palvelimesta häntä. Hän kokoaa siis hopusta väkensä ja lähtee katuvaisen sielun perään siinä tuumassa, että saada häntä pyörtämään takaisin. Katuvainen sielu joutuu silloin suureen ahdistukseen, koska vihollinen ahdistaa toiselta puolelta, ja toiselta puolelta vastaa Punainen meri, johonka katuvainen sielu ei tohdi astua ennen kuin Mooses nostaa sauvansa ja sanoo: *”Astu rohkeasti*

Punaiseen mereen, Israel! Et sinä huku siinä, koska Jumala on valmistanut sinulle tien.” Mutta vihollinen hukkuu siinä Punaisessa meressä.

Moni katuvainen on niin arka, ettei hän tohdi astua Punaiseen mereen. Ja koska vihollinen ahdistaa toiselta puolelta ja meri vastaa toiselta, ja luonnollinen järki sanoo sen mahdottomaksi, että Punainen meri pitää häntä varjeleman viholliselta, rupeaa kärsimättömyys häntä vaivaamaan. Ja halu olisi pyörtää takaisin Egyptiin eli synnin orjuuteen, jos vihollinen olisi armollinen ja antaisi hänelle sen lupauksen, ettei hänen pidä kovin raatan hänen tuntoansa epäilyksen kautta. Mutta vihollinen on itse niin hullu, että hän tahtoo väkivallalla ahdistaa ja sodalla voittaa heränneitä. Ei hän saata ajatella, että se on heränneille sieluille mahdollinen käydä Punaisen meren ylitse. Koska nyt johdattaja nostaa sauvansa Punaisen meren ylitse ja sanoo: *”Astu rohkeasti Punaiseen mereen, niin sinä tulet pelastetuksi.”* Silloin tulee vihollinen niin sokeaksi, että hän myös astuu Punaiseen mereen, ja siinä hän hukkuu. Mutta ei ole vielä katuvainen sielu Kaanaan maassa, vaikka hän on ensimmäisen armonmerkin kautta päässyt vihollisen uhkauksista.

Koska yksi herännyt ihminen pääsee pakoon vihollisen päällekkarkauksista, rupeaa hän ylen varhain lupaamaan itsellensä hyviä päiviä, eikä ajattele sen perään, että hänen täytyy vaeltaa korvessa monen vaaran ja sodan lävitse, ja sen vaelluksen alla kärsiä nälkää ja janoa. Kärsimättömyyden tähden täytyy hänen vaeltaa korvessa edestakaisin siihen asti, että vanha ihminen kuolee ja uusi ihminen tulee sijaan, joka viimein pääsee Kaanaan luvatulle maalle. Kärsimättömyyden tähden kuolivat kaikki vanhat tien päälle,

sillä vanha ihminen ei ole mahdollinen tulemaan Kaanaan maan sisälle.

Meidän pääsiäislammas on se uhrattu Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit. Hänen kauttansa tulevat heränneet ja katuvaiset sielut lunastetuksi Egyptin orjuudesta, synninpalveluksesta, ja saavat Herran ehtoollisesta uuden rakkauden pantin tämän lunastuksen päälle, että heidän pitää houpusta lähtemän orjuuden huoneesta puoliyön aikana matkustamaan joutuisasti Punaisen meren ylitse, [ja] maailman korvessa nälkää ja vilua kärsiä.

Jumala ruokki Israelin lapsia korvessa manalla, joka taivaasta satoi. Kärsimättömyyden tähden täytyi heidän vaeltaa edestakaisin maailman korvessa siihen asti, että vanha ihminen kuolisi ja uusi ihminen pääsisi luvattuun maahan. Auttakoon se Suuri Taivaan Kuningas näitä matkustavaisia, että he koutuisivat ilman napisematta siihen luvattuun maahan, johonka he ovat matkustamassa, että he viimein saisivat rauhassa syödä pääsiäislampaan Kaanaan maassa, ja levätä iankaikkisesti. Kuule meidän anomuksemme, sinä Suuri ja kaikessa iankaikkisuudessa ylisnettävä Taivaan Kuningas, amen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: 1. KOR. 11: 23–29

23 Sillä minä olen sen Herralta saanut, jonka minä myös teille annoin. Sillä Herra Jesus, sinä yönä, jona hän petettiin, otti leivän,

24 Ja kiitti, mursi ja sanoi: ottakaat, syökäät! tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne murretaan: se tehkää minun muistokseni;

25 Niin myös kalkin ehtoollisen jälkeen ja sanoi: tämä kalkki on se Uusi Testamentti minun veressäni; se tehkää, niin usein kuin te juotte, minun muistokseni.

26 Sillä niin usein kuin te syötte tästä leivästä ja juotte tästä kalkista, pitää teidän Herran kuoleman julistaman, siihen asti kuin hän tulee.

27 Sentähden joka kelvottomasti syö tästä leivästä ja juo Herran kalkista, se on vika-pää Herran ruumiiseen ja vereen.

28 Mutta koetelkaan ihminen itsiänsä, ja niin syökään tästä leivästä ja juokaan tästä kalkista.

29 Sillä joka syö taikka juo kelvottomasti, hän syö ja juo tuomion itsellensä, ettei hän Herran ruumista eroita.

Meidän pyhän evankeliumimme sisällepito on lyhyesti tämä, että Paavali panee Herran ehtoollisen ensimmäisille kristityille samalla tarkoituksella, kuin hän itse oli saanut Herralta, nimittäin, että se siunattu leipä on Herran ruumis, ja se siunattu kalkki on Hänen verensä. Koska nyt Paavali ei ole katsonut tarpeelliseksi selittää tätä suurta salaisuutta, niin emme mekään saata sen paremmin selittää, kuin että Herran ehtoollinen, eli Vapahtajan ulos annettu ruumis ja vuodatettu veri on yksi sovintouhri meidän syntiemme edestä. Ja että se on täydellinen uhri, osoittaa pyhä Paavali joka paikassa hänen lähetykskirjoissansa.

Mutta kuinka täydelliset rippivieraat ovat, jotka tämän sovintouhriin kautta pitää sovittaman, se on toinen kysymys. Me kuulemme, että yksi kahdestatoista kymmenestä oli ottanut pestirahan Jeesuksen vihollisilta, koska hän meni Herran pöytään. Ja moni rippivieras taitaa vielä nytkin kantaa kolmekymmentä hopeapenninkiä pakkariissa, koska hän tulee Herran pöytään. Meidän pitää tänä päivänä tutkisteleman, **kuka se on, joka Vapahtajan pettää, koska me otamme tutkintoaineeksi rippivieraat.**

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Kuka se on, joka Jeesuksen pettää?**

Toinen tutkisteleminen: **Se on se, jolle Jeesus kastetun palan antoi.**

Kolmas tutkisteleminen: **Sen palan jälkeen meni häneen perkele.**

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Kuka se on? Tämän kysymyksen päälle ei tahtonut Jeesus**

vastata. Mutta me arvaamme, että se, joka peittää vikojansa, eikä tahdo tunnustaa syntiänsä, on ensimmäinen, joka pettää Vapahtajansa. Pettäjä tahtoi tehdä itsensä viattomaksi, koska hänkin kysyi, niin kuin kaikki muut: *”Olenko minä se?”* Mutta kuinkas hän saattoi tulla viattomaksi, koska hän oli ottanut pestirahaa vihollisilta?

Ensimmäinen tuntomerkki on se, että pettäjä ei tahdo tunnustaa itseänsä semmoiseksi. Hän tahtoo olla viaton, vaikka hän on yksi suuri skälmi. Me tiedämme, että luonnollinen siveys ja kuollut usko tahtovat molemmat peittää vikojansa. Eivät he tahdo tunnustaa syntiänsä, vaikka heidän väärytensä olisi kuinka nähtävä. Yhtä hyvin tahtovat he itsensä syyttömäksi tehdä. Luonnollinen siveys ei kärsi ollenkaan sitä, että hänen elämänsä laitetaan. Hän suuttuu ja närkäsyy, jos joku rupeaa hänen pakkariansa kaimaan. Ei hän tahdo tunnustaa, että hän on ollut päissä, että hän on kironnut, että hän on tapellut, että hän on maailman kunniaa pyytänyt, että hän on ahne. Mutta jos joku panee hänen silmiensä eteen näitä syntejä, niin hän suuttuu ja kiroaa kristityitä, jotka eivät anna hänelle omantunnon rauhaa.

Kyllä sen tähden tämä Juudas istuu niin kuin enkeli Jeesuksen pöydän tykönä. Kastaa Hänen kanssansa vatiin, vaikka hän on pestirahan ottanut Jeesuksen vihollisilta. Minkä tähden tahtoo Juudas kieltää syntiänsä? Minkä tähden tahtoo hän muitten opetuslasten kanssa vatiin kastaa? Sen tähden ilmanikin, etteivät muut opetuslapset tulisi tietämään, minkälainen mies hän on. Vähän siitä, että Jeesus tietää, mitä hän kantaa povessansa, saati muut eivät tulisi sitä tietämään. Älä huoli, Juudas. Yksi vierasmies on näkemässä, joka saattaa kyllä sanoa, kuinka paljon rahaa sinä olet ottanut juutalaisilta.

Sinä olet nyt siveä ja viaton, koska sinä istut Herran pöydän tykönä ja syöt Herran ruumista ja juot Hänen verensä. Mutta annas nähdä, koska sinä olet ulos mennyt tästä

paikasta, menetkö sinä katsomaan Vapahtajan veripisaroita, kuinka ne putoavat Hänen kasvoistansa maahan.

Vai menetkö sinä vihollisten tykö sanomaan: *”Antakaa yksi viinaryyppy suuhun, ja tulkaa perässä. Minä osoitan teille parhaan paikan, kussa te saatte Hänet kiinni ottaa.”* – Minä arvaan hyvin, että Juudas, joka muitten silmien edessä on niin kuin enkeli, ei malta kauan tässä olla, ennen kuin hän lähtee ulos sylkemään, kiroamaan ja tappelemaan, viinaa ryypäämään ja varastamaan.

Mutta älä huoli. Jos sinä, Juudas, kerran et saa nähdä Jeesusta tuomituksi sinun väärän kauppasi tähden, jos sinä et saa kerran nähdä, että sinä olet viattoman veren pettänyt, silloin taitavat ne rahat, joita sinä olet vähällä vaivalla voittanut, ruveta sinun omaatuntoasi polttamaan. Ja silloin taitaa olla hiljain katua, koska asia ei tule enää takaisin tehdyksi, vaikka sinä silloin heität takaisin kaikki ne rahat, joita sinä olet vääryydellä voittanut. Ei omatunto sen tähden lakkaa sinua polttamasta, vaan sinun elämäsi pitää tuleman niin raskaaksi, että sinun täytyy mennä ulos hirttämään itsesi, jos parannus ei tule, ennen kuin Jeesus on tuomittu.

Toinen tutkistelemus: **Kuka se on, jolle Jeesus kastetun palan antoi?** Olet monta kertaa istunut Jeesuksen vieressä ja ottanut Hänen kädestänsä sen kastetun palan, rakkauden merkin ja viimeisen varoituksen, että sinä kerran hämmästyisit ja rupeaisit kantamaan vääryydellä saadut rahat takaisin, ennen kuin Jeesus tuomitaan kuolemaan. Mutta turhaan olet sinä näitä rakkauden merkkejä vastaanottanut. Turhaan ovat kuolevaisen Vanhemman viimeiset sanat tulleet sinua kohti. Turhaan on Hän murheelliseksi tullut ja huoannut sinun tähtesi. Turhaan on Hän rukoillut ja varoittanut sinua, että sinä kerran lakkaisit siitä pahasta aikomuksesta.

Mutta pahdan päälle ovat Vanhimman kyneleet pudonneet. Suun antamisella olet sinä pettänyt Hänet. Eivät Vanhemman

kyyneleet ole vaikuttaneet sinun sydämes-
säsi mitään kipua. Sinä saat nähdä, mitä Van-
hemman kyyneleet maksavat, koska ne ru-
peavat sinun tuntoasi polttamaan. Vaikka se
on hiljain katuja, koska Jeesus on tuomittu.
Myöhäistä on vääryyden rahat tuoda takai-
sin, koska perkeleen joukko on saanut Va-
pahtajan kynsiinsä. Mene nyt ylimmäisten
pappien tykö ja sano heille: *”Minä pahasti
tein, että minä viattoman veren petin.”*

Minkä kaltaisen lohdutuksen sinä saat vii-
mein maailmanherroilta, koska omatunto
herää ja väärät rahat rupeavat sinun tun-
toasi polttamaan? Mene nyt sanomaan
heille: *”Minä pahasti tein, koska minä ryy-
päsini paloviinaa teiltä, vaikka minä olin Her-
ran kalkista ennen juonut.”* Niin sinä saat
kuulla, mitä he vastaavat. *”Katso itseäsi,
mitä se meihin tulee?”* Itse olet ryyppännyt.
Itse olet kironnut. Itse olet tapellut. Itse olet
vähällä vaivalla paljon rahaa voittanut. Itse
olet väärän valan tehnyt. Itse olet suuta an-
tanut Vapahtajalle. Emme suinkaan me ole
sinua siihen vaatineet. Katso itseäsi. Ka, sem-
moisen lohdutuksen sinä saat maailmanher-
roilta, koska väärät rahat rupeavat sinun
tuntoasi polttamaan. Mene nyt hirttämään
itsesi ja sano sitten maailmanruhtinaalle,
niin kuin sinä sanoit Jeesukselle: *”Terve,
Rabbi, hyvää päivää, herra!”*

Kolmas tutkisteleminen: **Ja sen palan jälkeen
meni häneen perkele.** Juudas oli muutoin
hyvä mies, mutta sitä hän ei voinut kärsiä,
että se kastettu palanen tarttui kurkkuun.
Jos Jeesus olisi antanut hänelle korvapuus-
tin, se ei olisi tehnyt hänelle mitään. Mutta
se kastettu palanen teki hänelle oikein pa-
haa, sen vuoksi nimittäin, että se koski per-
naan. Ei yksikään ole niin kunnian arka, kuin
siveät varkaat ja siveät huorat. Varkauden

soimaus tekee heille oikein pahaa. Niin se
palanen teki pahaa Juudaalle, koska hän
luuli, että Jeesus sen kautta ilmoitti hänet.
Hän tahtoi nimittäin kunniansa pitää kunnii-
allisten ihmisten keskellä.

Ja kukas ei tahdo kunniaansa pitää tallella?
Se on kaikkien suruttomien ihmisten luonto,
että oli hän kuka hyvänsä, joka olisi varasta-
nut, huorin tehnyt eli ihmisiä pettänyt, viina-
kauppaa pitänyt eli päissä ollut, eli vääryy-
dellä voittanut, niin eivät he tahdo kuiten-
kaan kunniallisten ihmisten keskellä oikeaa
nimeänsä kuulla. Vaan kunniallinen raati-
herra ja kunniallinen tratööri ja hyvä herra, ar-
mollinen herra, rehellinen mies, siveä vaimo,
vaikka oli Juudas. Kyllä hän olisi hyvänä pitä-
nyt, jos joku olisi sanonut hänelle: *”Rakas
Jeesuksen ystävä,”* vaikka hän oli perkeleen
apostoli. Yksi tuli kerran Jeesuksen tykö ja sa-
noi Hänelle: *”Hyvä mestari.”* Jeesus vastasi ja
sanoi hänelle: *”Miksis minua hyväksi kutsut.
Ei kenkään ole hyvä, muu kuin Jumala.”* Ei Va-
pahtaja tahtonut tätä kunniaa itsellensä ot-
taa, että Hän oli hyvä. Mutta kyllä varkaat ja
huorat sen kunnian kuulevat mielellänsä,
että he ovat hyvät, siveät ja rehelliset.

Mahtoi semmoinen kunniallinen mies, kuin
Juudas, suuttua, koska se kastettu palanen
tarttui kurkkuun. [katkos -] Minä tiedän va-
kaisesti, että jos tämän aikaiset Juudaan vel-
jet saisivat yhden kastetun palan Herran eh-
toollisen päälle, he menisivät varsin ulos kir-
kosta ja sanoisivat vielä jälkeen Vapahtajal-
lensa: *”Ei täällä puhuta enää yhtään Juma-
lan sanaa, haukutaan tyhjä kunniallisia ihmisi-
ä.”* Joka sanoo totuuden suruttomille, se
haukkuu [loppu kateissa]

Jäljennös (osia puuttuu) / Martti Miettisen kok. Kan-
sallisarkisto, Helsinki /

Joka syö minun lihani, ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä, ja minä olen herättävä hänet viimeisenä päivänä.

Koska meidän Vapahtajamme puhui näitä sanoja, arvelivat juutalaiset, kuinka hän taitaa antaa lihansa meille syödä. Silloin lisäsi Vapahtaja nämä sanat: *”Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, niin ei ole elämä teissä.”*— Näiden sanojen johduksesta pitää meidän katsoman **ensiksi, kuinka Kristus antaa meille lihansa ja verensä, ja toiseksi, kuinka meidän pitää syömän ja juoman niistä.**

Kristus on antanut meille lihansa siten, että Hän on sen antanut kaikenlaiseen kärsimiseen, köyhyyteen, ylenkatseeseen, pilkkaan, häväistykseen ja vihdoinkin ristiinnaulittavaksi, niin kuin virressä veisaamme: *”Kauhiast annoit ruumiis pyhän, piestä, lyödä, haavoittaa.”*

Sillä Hän on antanut verensä vuotaa siinä kärsimisessä hamasta ympärileikkauksesta niin siihen asti, kuin Hänessä henki oli ristin päällä. Ja vielä sen jälkeen, koska Hän jo oli päänsä kallistanut ja totisesti kuollut, otti yksi sotamiehistä keihään ja avasi Hänen kylkensä, että Raamattu täytettäisiin, joka sanoo: *”Hänen sydämensä halkeaa laupeudesta,”* ja ettei yksikään enää epäilisi, etteikö Hän ole totisesti kuollut. Se on tapahtunut, niin kuin Vapahtaja itse selitti opetuslapsilensa kirjoituksia: *”Niin piti Kristuksen kärsiä ja nousta ylös.”* Sillä tavoin on nyt Vapahtaja antanut lihansa ja verensä koko maailmalle elämäksi, niin kuin Hän sanoi: *”Minun pitää antaman lihani maailman elämän edestä.”*

Nyt on kysymys, kuinka meidän pitää tästä syömän ja juoman. Se ei nyt tapahdu muulla tavoin, kuin uskossa, nimittäin, että me otamme Hänet itsellemme sinä, kuin Hän on itsensä meille antanut, Vapahtajan omien sanojen mukaan: *”Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan. Tämä on minun vereni, joka teidän edestänne*

vuodatetaan, eli sen Uuden Testamentin kalkki minun veressäni.” Testamentti ei ole mikään muu, kuin armo, eli lahja, jota ei ole toinen millään työllä ansainnut, eikä anneta mistään velasta.

Joka velasta taikka työstä annetaan, sitä ei kutsuta testamentiksi. Mutta tämä Vapahtajan ruumis ja veri on iankaikkinen testamentti.

Ei kuitenkaan yksikään saa tästä osaa, joka ei sitä uskolla ota vastaan. Niin kuin Lutherus on selittänyt katekismuksessa: *”Se sana, teidän edestänne annettu ja vuodatettu, vaatii erinomattain uskovaista sydäntä. Joka sen niin uskoo, kuin sanat kuuluvat, eikä niitä epäile, eikä anna minkään itseänsä häiritä, hän syö Vapahtajan lihaa ja juo Hänen vertansa oikein, ja hän on elävä iankaikkisesti. Ja hänet on Kristus herättävä viimeisenä päivänä iankaikkiseen elämään. Ei tässä auta mikään työ eli valmistus, kuin ainoastaan usko Jeesuksen päälle.”*

Koska kysymys on, kuinka iankaikkinen elämä saadaan. Se elämä saadaan jo täällä armonajassa, niin pian kuin ihminen uskoo epäilemättä. Ja tässä on iankaikkinen elämä, että he sinut, ainoan totisen Jumalan tuntisivat ja sen, jonka sinä lähetit, Jeesuksen Kristuksen. Älköön siis yksikään muussa järjestyksessä luulko iankaikkista elämää saavansa, kuin tässä, nimittäin uskolla Kristuksen lihaa syödä ja Hänen vertansa juoda. Se on totinen tosi.

Olkoon ihminen itse mielestensä vaikka kuinka pyhä ja hurskas, rehellinen, kunniallinen, murheellinen, nöyrä ja katuvainen, niin hän pysyy kuitenkin hengellisessä kuolemassa niin kauan, kuin hän ei ole syönyt uskossa Kristuksen ruumista ja juonut Hänen vertansa. Sillä se pysyy totena, mitä Vapahtaja on sanonut: *”Ellette syö Ihmisen Pojan*

lihaa ja juo Hänen vertansa, niin ei ole elämä teissä.” Samaa Vapahtaja tarkoitti sanoessaan Nikodeemukselle: ”Ellei joku synny vedestä ja Hengestä, niin ei hän taida Jumalan valtakuntaan sisälle tulla.” Samaa tarkoitti Vapahtaja myös sanoessaan: ”Joka ei ovesta tule sisälle lammashuoneeseen, vaan astuu siihen muualta, se on varas ja ryöväri.”

Kyllä armonvargaat sen tähden sanovat: *”Ei Jumalalta saata armoa varastaa.”* Eipä kyllä taida varastettu armo peittää armonvargaan syntiä tuomiopäivänä, mutta kyllä armonvaras saattaa pettää itsensä surkeasti varastulla armolla. Se on: kuolleella uskolla ja väärällä toivolla. Sen me tiedämme, ettei armonvaras tiedä sanoa, koska hän olisi syönyt Kristuksen lihaa ja juonut Hänen vertansa. Eikä armonvaras ole koskaan ollut hengellisessä nälässä ja janossa, sillä hän imee ruokaa omista rinnoistansa, eikä niin muodoin nälkä häntä koskaan saavuta. Eikä armonvaras myöskään tiedä sanoa, koska hän on uudestisyntynyt ja kuinka se tapahtuu. Ei hän myöskään tiedä, koska hän on päässyt ovesta sisälle lammashuoneeseen. Ja sen tähden on hän armonvaras. Ja sinä hän pysyy.

Armonvaras luottaa rukoustensa päälle, pyhän ja siivon elämänsä päälle, kirjanlukemisen ja kirkossa käymisen päälle. Ja sen tähden hän luulee kelpaavansa Jumalalle. Armonvaras luottaa myös oman nöyryytensä päälle ja myötäkäymisen päälle, ja hyvän tuntonsa päälle. Ja erinomattain rakkautensa päälle. Ja siihen peitoksi vielä panee Jumalan armon, jota hän uneksii itsellensä.

Muutampi on niin nöyrä mielestensä, että kohta pakahtuu halki totuutensa puolesta, jos hän kuulee kristityn ihmisen tunnustavan itsensä Jumalan lapseksi ja autuaaksi. Sillä hän pitää sitä jumalanpilkkana, niin kuin juutalaiset. Koska Vapahtaja sanoi: *”Jumalan Poika minä olen,”* niin ylimmäinen pappi repäisi vaatteensa ja sanoi: *”Mitä me silleen todistuksia tarvitsemme. Hän on pilkannut*

Jumalaa. Te olette sen kuulleet Hänen omasta suustansa.”

Niin se käy vielä nytkin maailmassa, että väärä nöyryys pidetään oikeana nöyryytenä, ja oikea nöyryys hengellisenä ylpeytenä, taikka suurena jumalanpilkkana. Sillä kaikki omassa vanhurskaudessa olevaiset ihmiset tuntevat sen verran syntiä ja puutosta itsensänsä, eli kristillisyydessänsä, etteivät he tohdi juuri tunnustaa olevansa Jumalan poikia. Eikä ihminen ennätä niin kauas siinä omassa vanhurskaudessaan, että hän tuntisi täydellisesti saattavansa täyttää lain eli Jumalan kymmenen käskyä. Eikä myöskään omassa vanhurskaudessa oleva armonvaras tunne niin paljon syntiä itsessään, että hänen täytyisi kokonaan epäillä autuudestaan.

Mutta oikeat Jumalan lapset tuntevat varsin semmoiset itsevanhurskaat, ja tuomitsevat heitä helvettiin oman pyhyytensä kanssa. Mutta tuota ei saata fariseus kärsiä, sillä se on hänen mielestensä toinen hirmuinen synti, jonka hän näkee oikeissa Jumalan lapsissa. Sillä semmoinen hengellinen ihminen tuomitsee tosin kaikkia, vaan ei häntä kuukaan tuomitse. Mutta ei fariseus eli armonvaras, taikka luonnollinen ihminen, ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat, sillä ne ovat hänen mielestensä hulluus, eikä taida niitä käsittää, sillä ne hengellisesti tuomitaan. Armonvaras sanoo, ettei hän tohdi ketään tuomita, ja Vapahtaja on kieltänyt tuomitsemasta, koska Hän sanoi: *”Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi.”* Kyllä armonvaras sen tähden itse tuomitsee kristityitä ja sanoo, että kristityillä on perkele sydämessä. Mutta itse hän on mielestensä kokonaan irti perkeleestä, eikä perkele kiusaakaan häntä koskaan.

Kristittyjen kolmas hirmuinen synti on armonvargaan mielestä hengellinen ilo ja tanssi eli hyppy. Sitä ei saata armonvaras nähdä. Se tekee hänelle niin pahaa, että hänen täytyy kohta ottaa halko käteensä, eli raataa tukasta semmoisia hulluja, ja hän

sanoo: *"Hyppimälläkös nyt taivaaseen men-
nään? Itse rietas on niillä päässyt lihaan."*
Vaikka Raamattu sanoo, että silloin pitää
nuoret ynnä vanhain kanssa iloiset oleman ja
menemän niitten kanssa, jotka ilossa hyp-
päävät. Profeetta Jeremian 31. luku.

Ehkä nyt nämä kolme erinomaista ominai-
suutta kristityillä ihmisellä ovat armonvar-
kaalle ja koko kääntymättömälle maailmalle
peräti vastahakoiset, itsensä tunnustaminen
Jumalan lapseksi ja uskottoman maailman
tuomitseminen, ja hengellinen ilo ja riemu
Pyhässä Hengessä, ovat ne kuitenkin oikeat
Jumalan lapsen tuntomerkit ja todistus siitä,
että se jolla ne ovat, on oikea ja totinen kris-
titty ja Jumalan lapsi jo täällä maan päällä.
Ne ovat oikein syöneet Jumalan ja Ihmisen
Pojan lihaa, ja juoneet kallista sovintoverta,
jonka kautta Jumalan rakkaus, eli Pyhä
Henki, on vuodatettu heidän sydämiinsä. Ne
ovat priiskoitetut sydäimestä sovintoverellä
uskon kautta. Ja ne ovat tulleet eläväksi, ja
elävät iankaikkisesti, jos he muutoin pysyvät
uskossa loppuun asti.

Herra, joka on lihansa ja verensä antanut
heidän elämänsä edestä, auttakoon heitä ja
vahvistakoon heitä siinä uskossa voittamaan
kaikki väärät ja petolliset, vietteleväiset opit,
niin myös kaikki perkeleen, maailman ja li-
han yllytykset ja kiusaukset, että he taitaisi-
vat itse kuolemassa olla rohkeat ja pelkää-
mättömät, ja lujassa toivossa lähteä tästä

maailmasta, ettei heitä haata murheelliseksi
tekisi. Niin että Herra Jeesus täyttää Hänen
armollisen lupauksensa, niin kuin Hän on lu-
vannut: *"Joka syö minun lihani ja juo minun
vereni, hänellä on iankaikkinen elämä, ja
minä olen herättävä hänet viimeisenä päi-
vänä."*

Tämän ovat uskovaiset ihmiset jo itse koetel-
leet monta kertaa, että se antaa heille elä-
män ja vanhurskauden. Siitä kiittävät he Her-
raa Jeesusta ja Hänen taivaallista Isäänsä jo
täällä armonajassa, ja osoittavat velvollista
kuuliaisuutta Lunastajallensa ja Vapahtajal-
lensa, joka on heidän nälkäisiä sielujansa ra-
vinnut omalla ruumiillansa, ja virvoittanut
heidän väsyneet jäsenensä elämän vedellä.
Ja se on meidän toivomme ja uskalluksemme
Jumalaan, ettei Hän anna minkään pahan
voittaa Hänen omiansa, freistatkoon perkele
ja maailman sokea joukko parastansa. Ei
pidä heidän kuitenkaan mitään voittaman,
sillä Herra Jeesus antaa Häneen uskoville
voiton synnin ja maailman ylitse. — Kyllä ne
harvat uskovaiset pian pelastetaan pois tästä
pahasta maailmasta, jossa heidän täytyy so-
tia perkelettä ja hänen alamaisiansa vastaan.
Ja: Oi, jos aika se autuas pian joutuis', ja
Herra Jeesus meitä omians' pois noutais', ja
kaiken vaivan, juur' armost' aivan, iankaik-
kiseksi iloksi taivaan jäll' muuttais'. Amen.

Jäljennös (osia puuttuu) / Lainion museon kopiokirja /

Totisesti hän kantoi meidän sairautemme, ja meidän kipumme hän säilytti päällensä. Mutta me pidimme hänen Jumalalta rangaistuna, piestynä ja vaivattuna. Vaan hän oli haavoitettu meidän pahain tekoimme tähden ja meidän synteimme tähden on hän hosuttu. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olis, ja hänen haavainsa kautta olemme me paratut.

Seitsemän sataa ajastaikaa ennen näki profeetta Esajas hengessä ihmisten synnit makaavan Vapahtajan omantunnon päällä, ja osoittaa tässä paikassa selkiästi, että meidän tähtemme eli meidän synteimme tähden on Hän tämän vaivan kärsinyt, vaikka me pidimme Hänen Jumalalta rangaistuna ja vaivattuna. Emme tahtoneet ensinnä uskoa, että me olimme meidän Vanhempamme murhaajat, vaan me luulimme, että Jumala oli tämän suuren vaivan pannut Vapahtajan päälle. Ja siinä uskossa ovat vielä kaikki siviät ihmiset ja kuolleen uskon tunnustajat, että Jumala pani tämän rangaistuksen Vapahtajan päälle, mutta ei ihmiset. He tulisivat ylönpahaksi ja jumalattomaksi, jos he rupeisivat tuntemaan, että he ovat Vanhempansa murhaajat. Heiltä nyljettäisiin kaikki siveys ja kuollut usko, jos he rupeisivat tunnustamaan, että he ovat tappaneet Synnyttäjänsä, murhanneet Vanhempansa ja imeneet Hänen vertansa.

Me luulemme nimittäin, että Jumala oli pannut tämän rangaistuksen Vapahtajan päälle, että me pääsisimme vapaaksi siitä synnistä, ettemme ole tappaneet meidän Isäämme. Mutta profeetta Esajas osoittaa nyt tässä paikassa, että se on yksi väärä usko, jos me rupeamme niin ajattelemaan, että Jumala Isä oli meille suuttunut ja aikoi tuomitua meitä helvettiin meidän ansiomme jälkeen, mutta ei raaskinut sen tähden kaikkia ihmisiä hävittää, vaan löi sitä vastaan vihansa Poikansa päälle, että Hänen vihansa leppyis.

Mutta tämä usko tulee siitä, että luonnosta siviät ei tahdo ottaa sen hirmuisen synnin päällensä, että he ovat surmanneet Synnyttäjänsä. Jos he sen synnin ottaisivat päällensä, niin menis kaikki heidän siveytensä hukkaan.

Kuolleen uskon tunnustajat ovat mielestänsä niin rakkaat Vapahtajalle, että he uhkaavat niin kuin Pietari mennä kuolemaan Vapahtajan kanssa. He pettävät itsensä tällä kuolleella uskolla, sillä ei he kuitenkaan tahdo mistantaa yhden äyrinkään omaisuudesta kristillisyyden levittämiseksi.

Kuolleen uskon tunnustajat ovat mielestänsä niin rakkaat Vapahtajalle, erinomattain, koska paloviina lämmittää heidän sydämitänsä, että he ottaisit Jeesusta ympäri kaulan, jos Hän tulis näkyville.

Mutta ei he sen tähden tahdo antaa yhden tolpan vaivaisille Jeesuksen tähden. Viinaporvarit ovat niin rakkaudesta palavat Vapahtajaa kohtaan, että he uhraavat kirkolle kiitollisuuden kyneleitä sen edestä, että Jeesus on antanut heidän viinakauppansa menestyä.

Mutta jos Vapahtaja tekis viinaporvarille niin kuin Hän kerran teki muutamille kauppamiehille, koska Hän otti ruoskan ja ajoi heidät pois kirkosta yhtenä luontokappalten kanssa ja kaatoi heidän pöytänsä maahan, niin rupeisivat viinaporvarit sanomaan Vapahtajalle niin kuin nämät porvarit: *”Kenenkä luvalla sinä meidän rahojamme kaadat maahan? Ja kenenkä luvalla sinä meidän viinakauppamme pilaat? Ja sen tähdenkös sinä ihmisiä tuomitset helvettiin, että he pyytävät jotakin henkeensä luvallisella kaupalla?”*

Juomarit myös turhaan lausuvat Jeesuksen nimen, koska he ottavat pirun paskaa suuhun ja ovat niin rakkaat Vapahtajalle, että he itkisivat Hänen kaulassansa, jos Hän tulis näkyville, mutta jos Vapahtaja käskis heidän kaataa viinan maahan ja tuomitsis heitä helvettiin juopumuksen tähden, niin rupeisivat he

sylykseen Jeesuksen päälle ja sanoisit näin: *”Yhden ryyppön tähdenkös sinä tuomitset meitä helvettiin? Kyllä me saatamme Jumalata kiittää paloviinan edestä, ja ripillä käydä mahdollisesti, vaikka me juomme, kiroomme ja tappelemme jälkeen. Kyllä Jumala on armollinen. Ihminen on heikko, ei hän jaksa sotia himojansa vastaan.”*

Kyllä minäkin löydän sen mahdolliseksi, että pakanat kiittävät Jumalata sen edestä, että he saavat elää heidän oman mielensä myöten. He rakastavat Vapahtajata sen edestä, että he saavat huorin tehdä ja varastaa juuksissa olla ja tapella. He saattavat ajatella, että rakastavat Jumalata, vaikka he tekevät perkeleen töitä. Saattavat he vielä senki ajatella, että Jumala pani rangaistuksen Poikansa päälle, että ihmiset saisit rankaisematta olla, ja yhtä hyvin palvella perkelettä. Ja sen tähden on se luonnolliselle järjelle mahdotoin ajatella, että me olemme saattaneet Vanhemmalle tämän tuskan ja vaivan meidän jumalattoman elämämme kautta.

Mutta jos Vapahtaja olis näkyväisellä tavalla ollut meidän seassamme, jos Hän olis ruvennut meitä haukkumaan ja soimaamaan, niin kuin Hän soimais juutalaisia kyykäärmeen sikiksi, valkiaksi seinäksi ja huoraksi, mitäs me luonnollisessa tilassamme olisimme tehneet Hänelle? Me olisimme kantaneet Hänen päällensä maaherralle. Me olisimme sanoneet niin kuin juutalaiset, että Hän sekoittaa kansaa väärällä opilla, eikä anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

On vielä nytki nähty, että vanha ihminen ei kärsi soimauksia kuulla. Vanhan Aatamin karvat nousevat pystyyn, koska häntä soimataan vääryydestä. Vanha Aatami on niin siviä, että varkaan nimi ja huoran nimi saattaa häntä itkemään ja valittamaan, että häntä viattomasti soimataan. Yhdestä sanasta potkaisee vanha Aatami ja tulee ulos kurkusta nahkoinens ja karvoinens. Ja koska hän ei kärsi varkaan nimeä kuulla eikä

huoran nimeä, kuinka hän saattaa kuulla, että hän on Vanhempansa murhaaja?

Ei ole suurempaa pahantekoa nähty maailmassa, kun Vanhemman murhaaminen. Mutta luonnollinen siveys ja kuollut usko ei saata tuta itsensä Vanhemman murhaajaksi. Sen tähden sanoo myös profeetta Esajas: *”Me pidimme Hänen Jumalalta rangaistuna, piestynä ja vaivattuna.”* Me siviät ihmiset luulimme, että Jumala oli tämän rangaistuksen pannut Vapahtajan päälle. Emme me saattaneet ajatella, että me siviät ihmiset olimme tämän vaivan Hänelle saattaneet. Emme uskoneet, että me olemme Synnyttäjän rintoja purreet ja Hänen silmiänsä kynsineet ja Hänen rintaansa polkeneet ja Hänen sydämensä synnin terävällä veitsellä pistäneet.

Nyt makaa Vanhin siellä kuoleman kivuissa huokain, ja vähän tuokempana seisovat ne siviät lapset ja nauravat Vanhemman viimeisille huokauksille ja sanovat: *”Ittesti olet kynsinyt. Itte sinä pahuuttas itket.”* Ottavat vielä nämät siviät huorat ja rehelliset varkaat ja viattomat murhaajat lämmintä vettä helvettiin kattilasta ja rupeevat pesemään itsensä puhtaaksi Vanhemman verestä, joka murhattaissa pirskahti Vanhemman sydäimestä heidän otsansa päälle, ja sanovat: *”Viatoim olen minä tämän vanhurskaan miehen vereen.”* Onkos mahdollinen, [että] semmoiset Vanhemman murhaajat pitää saaman anteeksi?

Se murhaaja, jonka päälle Vanhemman veri on murhattaissa pirskonut, ei saata itsensä puhdistaa vedellä, mutta jos hän pesis itsensä viattomain lasten veressä, saattais hän kuka tiesi puhtaaksi tulla. Profeetta Esajas sanoo, että Hänen haavainsa kautta olemme me paratut. Nimittäin, jos Vanhemman kyyneleet rupeevat meidän tuntoamme polttamaan, niin tulee meille lääkitys Vanhemman haavoista.

Meidän pitäis tänä päivänä kysymän tohtorilta, mikä lääkitys niille olis hyvä, joidenka

omaatuntoa Vanhemman kyyneleet ovat ruvenneet polttamaan; ja mistä meidän pitää löytämän sen kaltaista saippuaa, jolla ne pestään puhtaaksi, jonka otsaan ja käsiin Vanhemman veri on pirskonut.

Mutta, rakas Vanhin, huokaa vielä yhden kerran, että me saisimme kuulla, että viimeinen huokaus on huokannut armoa ja anteeksiantamusta sinun murhaajilles! Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 23: 32–56

32 Niin vietin myös hänen kanssansa kaksi muuta pahantekiää surmattaa.

33 Ja kuin he siihen siaan tulivat, joka Pääkallon paikaksi kutsutaan, siinä he hänen ristiinnaulitsivat ja ne pahantekiät, yhden oikialle ja toisen vasemmalle puolelle.

34 Niin sanoi Jesus: Isä, anna heille anteeksi, sillä ei he tiedä, mitä he tekevät. Ja he jakoivat hänen vaatteensa ja heittivät niistä arpaa.

35 Ja kansa seisoi ja katseli, mutta päämiehet pilkkasivat häntä heidän kanssansa ja sanoivat: muita hän vapahti, vapahtakaan itsensä, jos hän on Kristus, Jumalan valittu.

36 Ja huovit myös pilkkasivat häntä, menivät ja kokottivat hänelle etikkaa,

37 Ja sanoivat: jos olet Juudalaisten kuningas, niin vapahda itse sinus.

38 Oli myös hänestä päällekirjoitus Grekan, Latinan ja Hebrean puustaveilla kirjoitettu: Tämä on Juudalaisten kuningas.

39 Niin yksi pahantekiöistä, jotka ripustetut olivat, pilkkasi häntä ja sanoi: jos sinä olet Kristus, niin vapahda sinus ja meitä.

40 Mutta toinen vastasi ja nuhteli häntä sanoen: etkö sinäkään Jumalaa pelkää, ettäs olet yhdessä kadotuksessa?

41 Ja tosin me olemme oikein siinä, sillä me saamme meidän töidemme ansion

jälkeen; mutta ei tämä mitään pahaa tehnyt.

42 Ja sanoi Jesukselle: Herra, muista minua, kuin tulet valtakuntaas.

43 Niin Jesus sanoi hänelle: totisesti sanon minä sinulle: tänäpäpä pitää sinun oleman minun kanssani paradisisssa.

44 Ja se oli lähes kuudes hetki, ja pimeys tuli kaiken maan päälle, hamaan yhdeksänteen hetkeen asti.

45 Ja aurinko pimeni, ja templin esivaate repesi kahtia,

46 Ja Jesus huusi suurella äänellä ja sanoi: Isä, sinun käsiis minä annan henkeni. Ja kuin hän sen oli sanonut, antoi hän henkensä.

47 Mutta kuin sadanpäämies näki, mitä tapahtui, kunnioitti hän Jumalaa ja sanoi: tosin oli tämä ihminen hurskas.

48 Ja kaikki kansa, joka sinne katselemaan meni, kuin he näkivät, mitä siellä tapahtui, löivät rintoihinsa ja palasivat kotiansa.

49 Mutta kaikki hänen tuttavansa seisovat taampana ja vaimot, jotka häntä Galileasta seuranneet olivat, näkivät nämät.

50 Ja katso, raatimie, nimeltä Joseph, joka oli jalo ja hurskas mies,

51 Joka ei ollut mieltynyt heidän neuvoonsa ja tekoonsa, syntynyt Arimatiassa, Juudalaisten kaupungissa, joka myös itse odotti Jumalan valtakuntaa:

52 Tämä meni Pilatuksen tykö ja anoi Jesusuksen ruumista,

53 Ja otti sen alas ja kääri liinavaatteesen ja pani sen hautaan, joka kallioon hakattu oli, johonka ei yksikään ennen pantu ollut.

54 Ja se oli valmistuspäivä, ja sabbati lähestyi.

55 Niin vaimot seurasivat jäljestä, jotka hänen kanssansa tulleet olivat Galileasta, ja katselivat hautaa, ja kuinka hänen ruumiinsa pantu oli.

56 *Mutta he palasivat ja valmistivat hyvähajuisia yrttejä ja voiteita; vaan sabatina he lepäsivät lain käskyn jälkeen.*

Koska nyt lapset ovat murhanneet Isänsä ja Synnyttäjänsä, niin he ovat ilmanki kauniit muodolta, täynnänsä verta, joka on pirskonut heidän päällensä Vanhemman sydäimestä, koska he olit polkemassa Hänen rintojansa. Jos tämä veri pääsee kuivumaan, ja päällekkantaja tulee näkemään niitä merkkiä, niin ottaa hän vieraat miehet taivaasta ja sanoo heille: *"Katsokaat hyvät ihmiset! Isä on murhattu, ja näiden päälle on verimerkit tarttuneet. Eiköhän nämät ole Isänsä murhanneet?"*

Vieraat miehet todistavat, että niin on. Sitte ottaa se hengellinen fiskaali ja panee net murhaajat rautoihin ja sanoo: *"Näistä raudoista ette pääse ennen kuin te olette teillatut."* Ja hän viepi heitä ijankaikkiseen vankeuteen.

Mutta se murhattu Vanhin rupee taas hengittämään ja nousee ylös vuoteesta ja sanoo hengelliselle päällekkantajalle, koska hän tulee kärjäpaikalle: *"Sinä olet tämmännyt näitä kärjäoikeuteen, niin kuin Vanhemman murhaajat, ja sinä seisot sen päällä, että heidän pitää elävältä poltettaman. Mutta katso ensinnä perään, kuinka sinä saatat viisata, että he ovat kaikki sen kaltaisen rangaistuksen ansainneet."*

Päällekkantaja sanoo: *"Koska minä otin nämät murhaajat kiinni vereksen työn päältä, olivat kaikilla veriset merkit heidän otsasansa ja heidän käsissänsä. Ja sen saattavat nämät vieraat miehet todistaa. Sillä niin monta kuin heitä on, niin monta on mulla vieraita miehiä, yksi vieras mies kunkin päälle."* Silloin sanoo Tuomari: *"Onkos ne verimerkit kaikkein otsissa?"* Vieraat miehet sanovat: *"Ne verimerkit olivat kaikkein otsissa, koska hengellinen fiskaali otti heitä kiinni. Mutta emme tiedä, kuinka tämä asia on, sillä muuttamat ovat nyt puhtaat."* Sitte kysyy taas fiskaali - - - [katkos käsikirjoituksessa] - - - joita

he murhattaissa ovat nauraneet ja kironneet, rupeevat viimein murhaajitten rintoja ahdistamaan; niin samat huokaukset levittävät rintoja. Mutta toiset Vanhempansa murhaajat olivat täynnä Vanhemman verta, koska he tuotiin oikeuden eteen. Ja nämät verijäljet olivat kuivuneet ihoon, sillä he olit huutaneet: *"Tulkoon Vanhemman veri meidän ja meidän lastemme päälle!"* Niiden omatunto oli niin paksu, että he olit tallanneet sovintoverta jalkainsa alle. Ei heille tullut omantunnon poltetta armon ilmassa. Vasta helvetissä rupeis Vanhemman kyyneleet heidän tuntoansa polttamaan. Vanhemman viimeiset huokaukset, joita he olit nauraneet ja pilkanneet armon ilmassa, rupeisit vasta helvetissä kovin vaivaamaan ja ahdistamaan heidän rintojansa.

Mutta kaikki enkelitkin ihmettelit, kuinka Vanhemman veri saattaa murhaajitten sydäntä puhdistaa, sillä tämä sovinto on yksi suuri salaisuus, jota myös enkelit halajavat nähdä. Se on myös ihmeteltävä, että Vanhemman veri Vanhemman verellä puhdistetaan. Se on yksi käsittämätöin asia, että Vanhemman kyyneleet polttavat omaatuntoa, ja jäädyttävät. Vanhemman huokaukset ahdistavat rintoja ja levittävät. Vanhemman haavat särkevät sydäntä ja parantavat sydämen haavoja.

Nämät asiat ovat niin vastatusten, että se hengellinen päällekkantaja, joka muutoin on seppä vääntämään oikeutta, ei saattanut käsittää, kuinka Vanhemman murhaajat pääsevät vapaaksi kaikesta rangaistuksesta, vaikka on täysi skäli heidän päällensä. Jumalan lasten päällekkantaja vaatii aina, että Vanhemman murhaajat pitää elävältä poltettaman. Mutta Vanhin rukoilee heidän edestänsä sanomattomilla huokauksilla ja sanoo: *"Isä anna heille anteeksi, sillä ei net tiedä, mitä he tekevät."* Mutta ne paatuneet lapset, jotka pilkkaavat Vanhemman kyyneleet ja tallavat sovinnon verta ja huutavat rohkiaasti: *"Tulkoon Hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle!"* Niiden päälle on

Vanhemman veri pirskonut, mutta nämät pesevät itsensä viattomuuden vedellä, eikä sen tähden tule puhtaaksi. He pesevät itsensä siveydellä ja tulevat sen kautta siviäksi, mutta ei sovitetuksi.

Sillä Vanhemman kyyneleet ei polta heidän tuntoansa, Vanhemman huokaukset ei ahdistista heidän rintojansa, eikä he tahdo tunnustaa, että he ovat Vanhempansa murhaajat. Vaikka se Vanhemman veri, joka on pirskonut heidän päällensä, on kuivunut ihoon. Nämät sovinto veren pilkkaajat ovat vielä puhdistamattomat. He katsovat sangen karsaasti niiden päälle, jotka ovat puhdistetut, ja sanovat: *”Te olette Jumalan pilkkaajat, jos te pidätte itsenne parempana meitä. Jos me elävältä poltetaan, niin samaan paikkaan tekin joudutte. Jos me olemme Vanhemman murhaajat, kyllä tekin olette. Jos me olemme pilkanneet Vanhemman kyyneleet, kyllä tekin olette pilkanneet. Jos me olemme nauraneet Vanhemman viimeisille huokauksille, kyllä tekin olette.”*

Ei nimittäin sovittamattomat ihmiset vihti kuulla, että joku olis parempi heitä. He olisit kyllä tyytyväiset, jos vaan kaikki putoisit helvettiin. Mutta jos joku Jeesuksen opetuslapsista rupeis puhumaan sovintoveren voimasta puhdistamaan ja eläväksi tekemään, silloin potkaisee käärmet heidän lihassansa. Koska Vanhemman kyyneleet ei ole koskaan polttaneet heidän tuntoansa, ei Vanhemman huokaukset ole koskaan ahdistaneet heidän rintojansa, ei Vanhemman haavat ole koskaan haavoittaneet heidän omia sydämitänsä, niin luulevat he, että kaikki muut ovat paatuneet niin kuin hetkin. Kateus tekee, ettei he sois muillekaan parempaa etua kuin itsellensä. Sen tähden katsovat he mahdottomaksi, että muut olisit paremmat.

Luonnosta siviät ihmiset perustavat autuutensa siveyden päälle ja katsovat mahdottomaksi, että juomarit, varkaat ja huorat pitää pääsemän Jumalan valtakuntaan sivuti heitä. Kuolleen uskon tunnustajat ovat

katumattomalla sydämellä omistaneet Jumalan armolupauksia. He luottavat sen ulkonaisen jumalanpalveluksen päälle, käyvät kirkossa ja Herran ehtoollisella ja sanovat, että Jumala on armollinen. Ei Hän vaadi mahdottomia. Mutta missäs se on kirjoitettu, että Jumala on armollinen katumattomille?

Juutalaiset olit armonvarkaat. He omistit itsellensä niitä Jumalan armonlupauksia, joita Jumala oli antanut Aabrahamille. Mutta koska Vapahtaja rupeis soimaamaan heitä heidän ulkokullaisuutensa tähden, nousi semmoinen viha Häntä kohtaan, että he tapoit kunnian Herran. Käärmeen siemenet rupeisit varsin liikkumaan ja puikimaan heidän sydämissänsä, koska Vapahtaja ja Hänen opetuslapsensa vaadit uskon hedelmitä. Niin tekevät myös tämän aikaiset juutalaiset, koska heille soimataan, että he ovat armonvarkaat. He rupeevat suuttumaan, käärmeen siemenet rupeevat puikimaan sydämen juuressa.

Kuolleen uskon tunnustajilla on niin vahva usko, että he aikovat kuolla Jeesuksen kanssa, ja niin palava rakkaus, että aikovat ottaa Vapahtajaa ympäri kaulan, jos he kohtaisit Häntä. Mutta jos joku koeteltu kristitty rupee soimaamaan heidän ulkokullaisuutensa, ovat he kohta valmiit tukkaa kiskomaan ja silmät kynsimään. Niin minä luulen, että tekisit sitä samaa Vapahtajalle, jos Hän rupeis soimaamaan heitä.

Ulkokullatut ja suukristityt sanovat: *”Jos Vapahtaja olis meidän silmäimme edessä, me olisimme Hänelle niin rakkaat ja niin hyvät. Me itkisimme Hänen kaulassansa, me antaisimme Hänelle suuta ja rukoilisimme Häntä.”* Mutta minä luulen, että nämät rakkauden ja uskollisuuden kyyneleet muuttuisit kyykäärmeen kyneleiksi varsin, jos Vapahtaja rupeis sano maan heille totuuden. Ne, jotka kuolleen uskon tilassa luulevat olevansa Vapahtajan parhaat ystävät, rupeisit sanomaan niin kuin juutalaiset: *”Sinä olet Samaritaanus ja sinulla on perkele.”*

Sillä me tiedämme, että sama sokia joukko, joka palmusunnuntaina huusi hoosianna Daavidin pojalle, huusi pitkänäperjantaina *”ristiinnaulitse”*. Sekä luonnollinen siveys että kuollut usko on semmoinen, että se pettää itsensä.

Heillä palaa katkera viha Vapahtajalle, vaikka he luulevat olevansa rakkaat Hänelle. Ja tämä katkera viha tulee ulos kurkusta niin pian kuin joku kristitty rupeaa sydänsuonia koettelemaan. Mutta niin pian kuin omantunto herää, rupee ihminen tuntemaan, että hän on Jeesuksen ristin vihollinen. Koska hän joutuu itse Jeesuksen ristiä kantamaan, tulee hänelle kärsimättömyys ja paha mieli. Ei hän killais tätä ristiä kantamaan, vaikka hän ennen kuolleen uskon tilassa oli valmis suuta antamaan Jeesuksen ristille. Koska Jeesuksen risti tulee heränneelle ihmiselle vaivaksi, niin luulevat kuolleen uskon tunnustajat, että he ovat jo sitä ristiä kantaneet. Ei he tiedä itse, että he ovat Jeesuksen ristin viholliset.

Sen lapsilta murhatun Vanhemman veri on tänäpänä pirskonut kaikkein jumalattomitten lasten päälle, mutta ei se ole vielä pirskonut jokaisen lapsen sydämeen. Muutamille on tämä Vanhemman veri pirskonut vaatteitten päälle. Muutamilla käsiin ja muutamilla otsaan, ja muutamille sydämeen. Ne lapset, joidenka vaatteet ovat verellä pirskotetut, kiroovat Vanhempansa viimeiset huokaukset ja sanovat: *”Jos kristillisyyks ei olisi ollenkaan, niin tulis maailma paremmin aikaan.”* Ne lapset, joille Vanhemman veren pisarat ovat käsiin tarttuneet, pesevät itsensä puhtaaksi viattomuuden vedellä ja sanovat: *”Viatoin olen minä tämän vanhurskaan miehen vereen.”* Ja kuitenkin he lukevat maailman kunnian tähden tuomion Vapahtajalle.

Ne lapset, joiden otsaan Vanhemman veri on pirskonut, luulevat olevansa Vapahtajan parhaat ystävät, vaikka he ovat Jeesuksen ristin viholliset. Heillä on kuollut veri otsassa ja kuollut usko pääkallossa ja he pilkkaavat

Vanhemman kyyneleet. Ne lapset, joidenka omaantuntoon Vanhemman veri on pirskonut, niille on tullut omantunnon poltetta ja omantunnon rauha. Sillä sovintoveri polttaa katuvaaisia ja jäädyttää uskovaisia. Net lapset, joiden sydämeen Vanhemman veri on pirskonut, niille tulee sydämen ahdistus ja sydämen virvoitus. Sovinnon veri vaikuttaa sydämen ahdistusta katuvaiaisissa ja sydämen virvoitusta uskovaisissa. Tämä kahdenkertainen voima sovintoveressä on yksi suuri salaisuus, jota myös enkelit halajavat nähdä.

Mutta perkele tuli sen kautta petetyksi. Hän yllytti lapsia murhaamaan Vanhempansa, polkemaan Hänen rintojansa, kynsimään Hänen silmänsä, pistämään Hänen sydämensä, sillä hän tiesi hyvin, että Vanhemman veri polttaa surkiasti niiden omaatuntoa, jotka ovat Vanhempansa murhaajat. Mutta ei hän arvannut, että Vanhemman veri jäädyttää omantunnon poltetta, sovittaa ja virvoittaa sydäntä. Ei hän käsittänyt, että Vanhemman veri on kuuma ja kylmä, polttava ja jäädyttävä, katkera ja makia. Ei hän tiennyt, että se on myrkky hänelle ja lääkitys katuvaisille. Hän oli nähnyt, että Vanhemman murhaajille tulee viimein katumus ja tuska, mutta sitä hän ei arvannut, [että] se sama veri parantaa sydämen haavoja.

Sen tietämättömyyden kautta tuli perkele petetyksi. Hän tiesi, että Vanhemman veri polttaa niitä suruttomia ja paatuneita, jotka tekevät katumuksen vasta helvetissä, mutta ei hän sitä tiennyt, että se nostaa ylös helvetistä niitä, jotka katuvat armon ilmassa. Ja sen tähden on nyt perkeleellä yksi hirmuinen vaiva, koska hän tämän sovintoveren kautta mistansi yhden osan seurakunnastans. Kateus ja ahneus tekee sen, että hänelle tulee paha mieli, koska hänen saaliinsa väheni. Jokainen, joka tahtoo autuaaksi tulla tämän veren kautta, muistakoon, että Jeesuksen verellä on kahdenkertainen voima,

poltta[maan] ja jäähdyttämään, haavoittamaan ja parantamaan. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: Ps. 22: 17

Kristus sanoi kivuissansa Daavidin suun kautta, että hän oli koirilta ahdistettu.

Vaikka Daavidi siinä 22 psalmissa puhuu niin kuin itsestänsä, koska hän oli viholiselta vainottu. Ei kuitenkaan kaikki paikat siinä psalmissa sovi Daavidille, koska hän puhuu siitä, kuinka kädet ja jalat olit lävistetyt. Hän sanoo vielä, että he heitit minun hameestani arpa. Net sanat ei kuulu Daavidille, vaan Vapahtajalle, jonka kädet ja jalat lävistettiin rautanauloilla, ja sotamiehet heitit Hänen hameestansa arpa. Muutamat evankeliumin [kirjoittajat] ovat siis siitä Daavidin psalmista ottaneet todistuksen sen päälle, kuinka tehtiin Vapahtajalle. Daavid valittaa nimittäin siinä 22. psalmissa, että verikoirat ahdistavat Häntä joka haaralta, ja nämät sanat kuuluvat sekä Daavidille että myös Vapahtajalle, ja me tiedämme, että verikoirat ei vaikene ennen kuin he saavat lakkia verta.

Mutta jokohan kaikki verikoirat ovat kyllänsä saaneet verta lakkia? Minä pelkään, että ne verikoirat, jotka olit Daavidin aikana, haukuit vielä tuhannen ajastaikaa jälkeen Vapahtajan päälle. Ja niitten penikat ovat vielä elämässä. Sanotaan, että koirat ja kissat ärisevät, koska he näkevät haamunsa peilissä. Ja se on kyllä uskottava, että he niin tekevät, sillä heidän haamunsa ei suinkaan ole kauris. Mutta he luulevat, että heidän haamunsa peilissä on toinen koira, ja sille he mielestänsä suuttuvat. Ei he ymmärrä, että se on heidän oma haamunsa, jonka he näkevät ja katsovat eri koiraksi. Meidän pitäis panna ison peilin kissain ja koirain silmäin eteen, että he joskus tuntisit itsensä, jos he viimein tulisit huomaitsemaan, että heillä on sama haamu kuin niillä verikoirilla, joista Daavidi puhuu 22. psalmissa, että he ahdistavat joka haaralta Vapahtajaa. Erinomattain olit nämät koirat kokointuneet Vapahtajan ympäri ja olit silloin kiivaat lakkimaan

Vapahtajan ja kristittyin verta. Mutta ei ne pääsneet irti.

Jumala on nostanut semmoisen aidan verikoirain ja lammasten välille, ettei koirat ole vielä saattaneet kiskoa lampaita mieltänsä myöten, ja siitä on koirilla ja hukan penikoilla paha mieli, ettei he vielä ole päässeet raatamaan lampaita. Mutta kukas tiesi, koska isot hurtat saavat hajun lampaista, mitä he viimein tekevät.

Kuitenkin on profeetta Elias sanonut sille pahalle kuninkaalle, joka vainois profeetaita: *"Samassa paikassa, kussa koirat ovat lakkineet Nabotin verta, pitää heidän sinun vertasti lakkiman."* Emme me nyt puhu Tobiaksen koirasta, joka oli iloinen, koska hän tuli kotia. Emmekä nyt puhu niistä koirista, jotka ajavat eksyväiset lampaat Paimenen tykö, vaan me puhumme nyt niistä koirista, joita Daavid näki ahdistavan häntä ja Kristusta. Ne ovat villikoirat, joilla on hukan luonto. Ei ne saata haukkua, mutta ulvovat vaan, koska paimen varjelee lampaitans. Ei ne tule haukkumisella, mutta naakivat vaan sen päälle, jonka he aikovat syödä.

Vieläpä tuonen koirat, jotka kaluavat lehtiä elämän puusta. Ei ne lakkaa kaluamasta ennen kuin he saavat lakkia verta. Ja nämät tuonen koirat lakkaavat varsin haukkumasta, koska he saavat lakkia Karitsan verta. Tuonen koirat raatavat heränneitten tuntoa ja pakottavat heitä menemään Jeesuksen ristin juureen. Mutta koska tuonen koirille annetaan lakkia verta, joka Jumalan Karitsan sydäimestä vuotaa, silloin lakkaavat tuonen koirat haukkumasta.

Olis kyllä hyvä asia, jos kaikki verikoirat, joista Daavid kirjoittaa edellä mainitussa paikassa, olisit niin sidotut pimeyden kahleilla, ettei he pääsis irti kiskomaan ja raatamaan Jeesuksen lampaita, jotka tänä päivänä,

kantain Jeesuksen ristiä, seuraavat sitä Suurta Ristinkantajata Golgatan mäelle murheellisella ja verta vuotavalla sydämellä, valittain, että pimeyden ruhtinaalla on niin suuri valta maan päällä, että hän saattaa yllyttää kaikki verikoirat haukkumaan ja kiskomaan ja raatamaan Jeesusta ja Hänen lampaitans. Sillä nämä verikoirat, joista Daavid on puhunut 22. psalmissa, ovat piirittäneet sitä ristiinnaulittua Kuningasta joka haaralta. Niiden penikat ovat vielä elämässä, ja pimeyden ruhtinas yllyttää koiriansa kiskomaan ja raatamaan karitsoita, ja vielä sittekin tuonen koirat haukkuvat, kiskovat ja raatavat heidän tuntoansa, jotka murheelliset ovat synteinsä tähden. Niiden ruumiita, jotka murheellisella ja vertavuotavalla sydämellä seuraavat sitä Suurta Ristinkantajata Golgatan mäelle, niiden ruumiita saatanan verikoirat kiskovat ja raatavat maailman lain voimalla.

Jos se armollinen Herra Jeesus ei armahda heidän päällensä, ja tiputtais muutampia hunajanpisaroita heidän tuntoonsa ja heidän haavoitettuihin sydämiinsä, huokain ja ruokailen heidän edestänsä sanomattomilla huokauksilla, olisit he iankaikkisesti kadotetuksi tulleet. Mutta kiitetty olkoon se Suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, joka tänä päivänä antoi itsensä ristiinnaulittua ja saatanan koirilta raadelluksi tulla, että kaikki pienet ristinkantajat ja kaikki murheelliset sielut tulisivat virvoitetuksi Hänen verensä kautta.

Sinä murheellinen Maria Magdaleena ja sinä Jeesuksen äiti, älä itke, ole hyvässä turvassa, sinun syntis annetaan sinulle anteeksi. Koska sinä sekoitat katumuksen kyyneleet Jeesuksen kalliilla verellä, tulevat sydämen haavat paratuksi. Ja sinä uskollinen opetuslapsi, jota Jeesus rakastaa, sinä olet nähnyt omilla silmilläs, kuinka maailman sotamiehet pistävät keihään Jeesuksen sydämeen, josta vuosi veri ja vesi, että Raamattu täytettäisiin, joka sanoo: *”He saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat.”* Ja kerran tulee se aika, että kaikki

Jeesuksen ristin viholliset saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat.

Koska nyt kaikki on täytetty ja Jumalan vihan malja on juotu ja Jeesus sen kaltaisella huu-dolla on henkensä antanut ylös Isänsä käsiin, niin olis paras neuvo, että kaikki kansa, joka on tullut Jeesuksen ristin tykö, muutamat pilkkaamaan, muutamat ristiinnaulitsemaan, ja muutamat Hänen vaatteensa jakamaan, muutamat tarjoamaan Hänelle etikata sapella sekoitettuna, ja muutamat Hänen sydämeensä pistämään keihäällä. Se olis paras neuvo, että he löisit rintojansa ja menisit huokauksilla ja sydämen ahdistuksella kotia.

Mutta ne harvat sielut, jotka seisovat Jeesuksen ristin vieressä, eikä tohdi avata suutansa maailman humun tähden, kumartakoon polviensa Jeesuksen ristin juureen ja rukoilkaan nöyrällä ja katuvaisella sydämellä, että se kallis veri, joka on tänä päivänä vuotanut Jeesuksen sydäimestä, parantais sydämen haavat.

Me toivomme, että kaikki murheelliset, katuvaiset ja alapainetut saavat lohdutuksen sydämeen niin pian kuin he kostuvat Jeesuksen ristin juureen, ja sen päälle me sanomme amen, ja huokaamme Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 23: 32–56

32 Niin vietiin myös hänen kanssansa kaksi muuta pahantekiää surmatta.

33 Ja kuin he siihen siaan tulivat, joka Pääkallon paikaksi kutsutaan, siinä he hänen ristiinnaulitsivat ja ne pahantekiät, yhden oikialle ja toisen vasemmalle puolelle.

34 Niin sanoi Jeesus: Isä, anna heille anteeksi, sillä ei he tiedä, mitä he tekevät. Ja he jakoivat hänen vaatteensa ja heittivät niistä arpaa.

35 Ja kansa seisoj ja katseli, mutta päämiehet pilkkasivat häntä heidän kanssansa ja sanoivat: muita hän vapahti, vahtakaan itsensä, jos hän on Kristus, Jumalan valittu.

36 Ja huovit myös pilkkasivat häntä, menivät ja kokottivat hänelle etikkaa,

37 Ja sanoivat: jos olet Juudalaisten kuningas, niin vapahda itse sinus.

38 Oli myös hänestä päällekirjoitus Grekan, Latinan ja Hebrean puustaveilla kirjoitettu: Tämä on Juudalaisten kuningas.

39 Niin yksi pahantekijöistä, jotka ripustetut olivat, pilkkasi häntä ja sanoi: jos sinä olet Kristus, niin vapahda sinus ja meitä.

40 Mutta toinen vastasi ja nuhteli häntä sanoen: etkö sinäkään Jumalaa pelkää, ettäs olet yhdessä kadotuksessa?

41 Ja tosin me olemme oikein siinä, sillä me saamme meidän töidemme ansion jälkeen; mutta ei tämä mitään pahaa tehnyt.

42 Ja sanoi Jesukselle: Herra, muista minua, kuin tulet valtakuntaas.

43 Niin Jesus sanoi hänelle: totisesti sanon minä sinulle: tänäpäpä pitää sinun oleman minun kanssani paradisisa.

44 Ja se oli lähes kuudes hetki, ja pimeys tuli kaiken maan päälle, hamaan yhdeksänteen hetkeen asti.

45 Ja aurinko pimeni, ja templin esivaate repesi kahtia,

46 Ja Jesus huusi suurella äänellä ja sanoi: Isä, sinun käsiis minä annan henkeni. Ja kuin hän sen oli sanonut, antoi hän henkensä.

47 Mutta kuin sadanpäämies näki, mitä tapahtui, kunnioitti hän Jumalaa ja sanoi: tosin oli tämä ihminen hurskas.

48 Ja kaikki kansa, joka sinne katselemaan meni, kuin he näkivät, mitä siellä tapahtui, löivät rintoihinsa ja palasivat kotiansa.

49 Mutta kaikki hänen tuttavansa seisoi taampana ja vaimot, jotka häntä Galileasta seuranneet olivat, näkivät nämät.

50 Ja katso, raatimie, nimeltä Joseph, joka oli jalo ja hurskas mies,

51 Joka ei ollut mieltynyt heidän neuvonsa ja tekoonsa, syntynyt Arimatiassa, Juudalaisten kaupungissa, joka myös itse odotti Jumalan valtakuntaa:

52 Tämä meni Pilatuksen tykö ja anoi Jesuksen ruumista,

53 Ja otti sen alas ja kääri liinavaatteesen ja pani sen hautaan, joka kallioon hakattu oli, johonka ei yksikään ennen pantu ollut.

54 Ja se oli valmistuspäivä, ja sabbati lähestyi.

55 Niin vaimot seurasivat jäljestä, jotka hänen kanssansa tulleet olivat Galileasta, ja katselivat hautaa, ja kuinka hänen ruumiinsa pantu oli.

56 Mutta he palasivat ja valmistivat hyvänhajuksia yrtejä ja voiteita; vaan sabbatina he lepäsivät lain käskyn jälkeen.

Meidän pyhä evankeliumi ja koko Kristuksen piinan historia osoittaa, kuinka vihollinen ylltytti koiriansa Vapahtajan päälle, niin kuin Daavid näki hengessä tuhannen ajastaikaa ennen kuin se tapahtui. Ja koska myös kaikki profeetat ovat ennustaneet, että Vapahtaja tulee vihattavaksi kaikilta, jotka vaeltavat Hänen ristinsä vihollisena, niin tulee meille sovelias tila perään ajattelemaan, **kuinka vihollinen ylltyttää koiriansa Vapahtajan päälle.**

1. Minkä tähden vihollinen ylltyttää koiriansa Vapahtajan päälle?

2. Mitäs vihollinen voitti siitä, että hän ylltytti koiriansa Vapahtajan päälle?

1. Vihollisen koirat ovat kaikki suruttomat, kääntymättömät ja uudesta syntymättömät, jotka ei ole vielä vapaaksi ostetut perkeleen vankeudesta. Pimeyden ruhtinas on niitä sitonut kiinni maailmaan synnin palavilla himoilla, niin kuin vihainen koira sidotaan rautaviljoilla seinään. Mutta me kuulemme Vapahtajan kiusauksista, että perkele pitää itsensä kaiken maailman herrana, koska hän lupais Vapahtajalle koko maailman, jos Vapahtaja olis alkanut häntä rukoilemaan.

Mutta Vapahtaja sanoi: *"Mene pois, saatanana!"*

Siitä päivästä saakka suuttui maailman päämies Vapahtajalle ja Hänen opetuslapsilensa. Pimeyden ruhtinas laski irti koiriansa ja yllytti niitä haukkumaan, kiskomaan ja raatamaan Jeesusta ja Hänen lampaitans. Erinomattain ovat ne isot hurtat vihaiset Vapahtajalle, nimittäin ne saatanan hurtat, jotka ovat vihaiset Vapahtajalle siitä syystä, ettei he saa rauhassa raataa Hänen lampaitans. Se on yksi hengellinen viha, joka pakottaa heitä vihaamaan Jeesusta. Nämät isot hurtat kiskovat ja raatavat Jeesuksen lampaita maailman lain voimalla. – Että saatanan penikat haukkuvat, se ei ole niin vaarallinen, mutta ne isot hurtat, koska ne pääsevät irti ja alkavat lain voimalla kiskomaan ja raatamaan Jeesuksen ruumista. Ne saatanan verikoirat ei tyydy ennen kuin he saavat verta lakkia Jeesuksen ruumiista.

Koska nimittäin Vapahtaja tahtoi niitä sieluja pelastaa, joita maailman ruhtinas oli ryöstänyt, silloin suuttui hän ja yllytti koiriansa Vapahtajan päälle. Ja koska Vapahtaja rupeus niitä koiria ajamaan pois Mooseksen sauvalla, yltivät he enemmän vielä. Sillä semmoinen on koiran luonto, jota enemmän ihminen sauvalla uhkaa, sen suuremmaksi ja julmemmaksi tulee koiran viha. Ja koska niin paljon on yhdessä joukossa, jotka karkaavat ihmisen päälle, saapi ihminen varoittaa henkeänsä.

Ne villikoirat, joita Daavid näki Vapahtajan ympäri, ovat Hänen pyhän ruumiinsa kiskoneet ja raataneet. Ja heidän tuntonsa ei saanut rauhaa, ennen kuin he pääsivät lakkimaan Hänen vertansa. Mutta mitäs vihollinen luuli voittavansa, koska hän yllytti kaikki koiransa Vapahtajan päälle? Hän luuli ilmanki, että Vapahtaja ei tohdi tulla helvettiin lunastamaan niitten sielut, jotka huutavat syvyydestä taivaaseen. Hän ajatteli, ettei Vapahtaja tohdi astua alas helvettiin päästämään ne fangit irti, joita maailman ruhtinas on

ryöstänyt Jumalan valtakunnasta ja fangiksi ottanut. Sen tähden laski pimeyden ruhtinas kaikki maailman koirat irti ja yllytti heitä haukkumaan, kiskomaan ja raatamaan Jeesuksen ruumista.

Mutta maailman päämies tuli siinä petetyksi, sillä Jumalan Karitsan veri on niin kuin myrky kaikille hukille ja koirille. Se polttaa heidän sisällyksiänsä, mutta haavoitetuille ja särjetyille sydämille on Jumalan Karitsan veri yksi taivaallinen lääkitys. Ja vihollinen ei kärsi niitä, jotka ovat saaneet muutaman pisaran siitä verestä. Hän on niille sangen vihainen ja ajaa heitä pois helvetistä ja sanoo: *"Mene pois, katuvaainen perkele! Mene pois huokaamasta ja itkemästä! En viihtä minä semmoisia nähdä, jotka itkevät ja huokaavat."*

Ehkä nyt maailman villikoirat kiskovat ja raatavat Jeesuksen ruumista ja vielä niitäkin vihaavat, jotka konttaavat Jeesuksen ristin juureen, ei kuitenkaan maailman päämies jaksa niitä murheellisia ja katuvaaisia sieluja estää konttaamasta Jeesuksen ristin juureen. Sillä murheellisten ja katuvaisten kyyneleet polttavat hänen tuntoansa niin kovin, että rietas ajaa heitä pois helvetistä ja käskää heidän mennä taivaaseen itkemään ja huokaamaan.

Me näemme tässä jo, kuinka paha se tekee suruttomille, että murheelliset sielut itkevät ja huokaavat. Katuvaisten kyyneleet polttavat suruttoman ihmisen tuntoa. Siitä me arvaamme, että vihollinen ei vihti ollenkaan nähdä semmoisia, vaan ajaa heitä pois tykönsä. Mutta ei vihollinen tahdo mielellänsä mistantaa niitä sieluja, jotka pakenevat Jeesuksen ristin juureen. Omanvanhurskauden perkele tahtoo heitä estää konttaamasta sinne. Mutta yhtä hyvin ne konttaavat, ne pienet lapset, jotka ei jaksa käydä. Ja niin pian kuin nämät murheelliset ja raskautetut sielut pääsevät Jeesuksen ristin juureen, tiputtaa Hän muutampia pisaroita Hänen haavoistansa. Silloin perkele suurella vihalla ja tuskalla pakenee, ja kaikki hukan penikat

ulvovat vihasta, ettei he pääse kiskomaan ja raatamaan Jeesuksen lampaita.

Mutta [niin] kuin silloin kaikki pohjattomuuden koirat olit vihaiset Vapahtajalle ja Hänen opetuslapsillens, niin ovat he vielä nytkin vihaiset Jeesuksen lampaille ja tahtoisit kyllä syödä heitä, jos heille olis se valta annettu. Ja kuka tiesi, mitä he viimein tekevät? Jos net isot hurtat saavat hajun lampaista, tulevat he pian tänne kiskomaan ja raatamaan, ja silloin saavat muut koirat myös sammuttaa haulunsa, koska he lakkivat kristittyin verta.

2. Mitäs on vihollinen voittanut siitä, että hän on yllättänyt koiriansa Vapahtajan päälle?

Ei mitään. Suurempi tuska ja vaiva on tullut hänelle. Saatanan hurtat ovat kiskoneet ja raataneet Vapahtajan ruumista. He ovat lakkineet verta. Mutta tämä veri on yksi kuolettava myrkkä, joka polttaa heidän sisällyksiäns ijankaikkisesti. Koska nimittäin sovintoveri on yksi taivaallinen lääkitys sairaille, murheellisille, katuvaisille ja alaspainetuille, itkeväisille ja kaipaavaisille, saattaa sama sovintoveri yhden hirmuisen tuskan ja vaivan katumattomille ja Jeesuksen ristin vihollisille, jotka tätä kallista verta tallaavat jalvoillansa. Riettaan enkelit tulevat kipeäksi kateudesta, koska he näkevät armoitettuja sieluja ilossa olevan. Juutalaiset purit hampaitansa, koska Stefanus huusi: *”Minä näen taivaat avoinna ja Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikialla kädellä.”*

Niin ulvovat hukan penikat, koska he näkevät lampaita, eikä pääse heitä kiskomaan ja raatamaan. Mitäs on siis vihollinen voittanut, koska hän ylltytti koiriansa Vapahtajan päälle? Ei mitään, mutta itselle on tullut sen kautta suurempi tuska ja vaiva. Viha ja kateus polttaa hänen tuntoansa ijankaikkisesti. Koska hän mistantaa muutampia sieluja, hänelle tulee iso haava sydämeen, koska ne, jotka ovat uskolliset palvelijat olleet, karkaavat pois hänen palveluksestansa ja rupeevat parempaa Herraa palvelemaan. Siitä tulee riettaan enkeleille paha mieli, että vanhat

uskolliset palvelijat luopuvat pois hänen palveluksestansa.

Maailman ruhtinas suuttuu hirmuisesti, koska yksi hänen palvelijoistansa tulee tottelemattomaksi. Jopa sitte, koska monet tuhannet antavat vanhalle isännälle pestin takaisin ja antavat itsensä sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan alle. Riettaalle nousi siitä niin suuri kateus, että hän oksentaa paljasta sappea Vapahtajan päälle. Hän puree hampaitansa ja vapisee vihasta, koska hänen vanhat alamaisensa ottavat hänestä eron ja pakenevat Jeesuksen tykö.

Tämän hirmuisuuden osoittaa pimeyden ruhtinas kaikille niille, jotka Vapahtajan sovintokuoleman kautta pääsevät perkeleen vallan alta. Mutta niitä hän ei vihaa, jotka uskollisesti palvelevat häntä. Mitäs on maailman päämies voittanut, koska hän ylltytti kaikki maailman koirat Vapahtajan päälle? Ei mitään muuta kuin tuskaa ja vaivaa itselensä. Ja kaikki nämät koirat, jotka ovat kiskoneet ja raataneet Vapahtajan ruumista, ovat nyt helvetissä. Mutta niitten villikoirain penikat ovat vielä elämässä ja niillä on suuri halu purra ja syödä Jeesuksen lampaita. Erinomattain ovat ne isot hurtat, joita musta rautio on ruokkinut ja ylöskasvattanut, ne ovat hukan kaltaiset. Jos ne saavat hajun lampaista, tulevat he pian kiskomaan ja raatamaan lammasten ruumista. Itse lammasten Paimen on sanonut: *”Älkää sitä peljätkö, joka ruumiin tappaa, eikä voi sielua tappaa.”*

Maailman koirat ja saatanan hurtat ovat ennen syöneet ja raataneet Jeesuksen ruumista. Ne ovat myös vihassa raataneet Jeesuksen lampaita ja nämät Jeesuksen lampait ei ole säästäneet omaa henkeänsä kuolemaan asti. He ovat suurella ilolla ja riemulla seuranneet sitä Suurta Ristinkantajata kuolemaan. He ovat antaneet verensä vuotaa Jeesuksen nimen tähden. Ja tämän uskon ja rakkauden tähden ovat he saaneet elämän kruunun.

Me rukoilemme siis sitä Suurta Ristinkantajata, sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, joka tänä päivänä on antanut verensä vuotaa niiden viheliäisten ja kadotettuun lammasten edestä, että Hän tipputtais muutaman pisaran Hänen armoa vuotavaisista rinnoistansa murheellisten sydämiin, että he sen kautta virvoitetuksi tulisit ja pysyisit heidän kalliimmassa uskossansa, että he ilman pelkäämättä tunnustaisit maailman edessä Jeesuksen Kristuksen voimaa ja kunniaa, että he seisoisit miehuullisesti siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa ja antaisit verensä vuotaa Jeesuksen nimen tähden.

Me toivomme ja rukoilemme sitä Suurta Ristinkantajata, että Hän antais heikkomielisille

voimaa ja kärsivällisyyttä kantamaan Hänen ristiänsä kuolemaan asti, jos maailman koirat ja saatanan isot hurtat rupeevat kiskomaan ja raatamaan Jeesuksen lampaita; että se veripriiskottu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas vahvistais heikkoja, ruokkii isovaisia, sitoo haavoitetuita ja virvottaa vapisevaisia karitsoita, koska he huutavat hädässä Hänen tykönsä. Kuule rakas Vapah-taja kaikkein murheellisten ja hätääntyneiden rukous, sinun verisen piinas ja kuolemas tähden. Amen.

Painotuote 1851 / Härnösandin maakunta-arkisto / "Tämä saarna on prääntätty Anders Jonsson Ungan kostanuxela." Piitemisä 1851. Prääntätty W. R. Nygrenin tykönä.

Vanha Israel sanoi lapsillensa: ”Te saatatte minun harmaat karvani murheella hautaan.”

Tämä vanhemman soimaus on tapahtunut kaikille jumalattomille lapsille muistutukseksi, jotka jumalattoman elämänsä kautta saattavat vanhempansa harmaat karvat murheella hautaan. Ei suinkaan Israelin lapset silloin muistaneet, mikä suuri murhe tuli vanhemmalle, kun he myivät veljensä Joosefin pakanoille vihan, kateuden ja ahneuden tähden. He ajattelivat, että Joosef oli tehnyt heille pahoin, koska hän kantoi juoruja ja muisteli vanhalle isällensä sitä paha elämää, jota Israelin pojat pidit vanhimman seljän takana niin pian, kuin he pääsivät vähän ulommaksi vanhimman silmien edestä, ja sitte vielä rupeis uniansa muistelemaan. Niitten juoruihin ja unien tähden olit Joosefin veljet ensinnä suuttuneet hänelle.

Ja vielä nytkin suuttuvat sen vanhurskaan Joosefin jumalattomat veljet, koska hän kantaa juoruja heidän päällensä, ja muistelee vielä uniansa, ja ilmoittaa heidän pahuutensa vanhimmalle, sillä eivät jumalattomat lapset tahdo tunnustaa heidän pahoja töitensä vanhemmalle, vaan he tahtovat niitä peittää ja salata, ettei vanhin saisi tietää, millaiset he ovat. Mutta koska Joosef rupeaa juoruja kantamaan ja vanhimmalle ilmoittamaan heidän pahoja tekojansa, niin silloin Israelin jumalattomat lapset suuttuvat Joosefille ja käyvät hänen henkensä päälle, ja tahtovat hänen tappaen vihan ja kateuden tähden, koska Israel rakastaa tuota vanhurskasta Joosefia enemmän kuin muita lapsiansa. Käärmeen siemenet rupeavat puikimaan sydämen Juuressa. Hengellinen viha panee heitä tappamaan eli myymään veljensä pakanoille, että he saisit omantunnon rauhan.

Näin tekevät vielä nytkin kaikki jumalattomat lapset niin pian, kuin joku rupeaa heidän päällensä kantamaan. Ei he silloin suutu, koska ei yksikään kanna heidän päällensä,

mutta niin pian, kuin joku ilmoittaa vanhimmalle, mitä he siellä vanhimman seljän takana tekevät, varsin nousee heillä hengellinen viha. Varsin rupeavat [käärmeen siemenet puikimaan sydämen juuressa]. Mutta eivät ne jumalattomat lapset arvaa, mikä suuri murhe tulee vanhemmalle siitä, kun he ensin pitävät jumalatoimintaa elämää ja sitten vielä tappavat veljensä, [ja se, joka ei koskaan] ole vielä vanhemman sydäntä haavoittanut, saatetaan pois, ja myydään ilman syytä pakanoille orjaksi. Eiköhän ole vanhimman syytä valittaa ja soimata näitä jumalattomia lapsia, niin kuin se vanha Israel: ”Te saatatte minun harmaat karvani murheella hautaan.”

Eikö semmoiset lapset ole vanhempansa murhaajat, jotka sillä lailla elävät, että vanhin, joka heitä on ruokkinut ja ylöskasvattanut, täytyy viimein murheella mennä hautaan? Mitäs ajattelette, te pahankuriset ja jumalattomat lapset? Olettekos siihen laihin eläneet, te jumalattomat ja uppiniskaiset lapset, että Taivaallinen Vanhin on saattanut ilolla ja riemulla kuolla siinä autuaallisessa uskalluksessa, että Hän kohtaa lapsiansa taivaan valtakunnassa, jossa Hän saisi ijankaikisesti iloita ja riemuita heidän kanssansa siinä uudessa Jerusalemissa, jossa kaikki itku ja valitusääni loppuu?

Vai oletteko te sillä tavalla eläneet, että Vanhimman täytyy murheella ja kauhistuksella mennä hautaan, sillä hirmuisella ajatuksella, että kaikki Hänen lapsensa syöksevät itsensä ja Vanhimpansa murheella hautaan?

Ajatelkaat nyt perään, te paatuneet ja kirottu henget, kuinka te olette eläneet siitä saakka, kuin te rupesitte konttaamaan tämän maailman lattian päällä, olettekos niin eläneet, että maallinen ja taivaallinen vanhin on saattanut ilolla ja riemulla kuolla? Vai olettekos siihen laihin eläneet, että

molemmat, sekä maallinen että taivaallinen vanhin on täytynyt kyneleillä ja huokauksilla valittaa, että nämät jumalattomat ja paatuneet lapset ovat saattaneet vanhimpansa harmajat karvat murheella hautaan? Taivaallinen Vanhin kuitenkin valittaa, että Hän on ylöskasvattanut lapsia, mutta eivät he ole ottaneet kuritusta vastaan, sillä he ovat kovakorvaiseksi tulleet. Ja maallinen vanhin valittaa myös, niin kuin Israel: *”Te saatatte minun harmajat karvani murheella hautaan.”*

Se on myös kirjoitettu, että Daavidille tuli suuri murhe niitten jumalattomain lasten tähden, jotka kävit vanhimpansa hengen päälle. Ja moni muu vanhin on täytynyt valittaa niin kuin se vanha Israel: *”Te saatatte minun harmajat karvani murheella hautaan.”* Mutta jos vielä moni maallinen vanhin on niin sokia, ettei hän näe lapsiansa vaeltavan väärällä tiellä, vaikka muutamat hänen lapsistansa ovat huorat, ja muutamat ovat varkaat, ja muutamat juomarit, ei kuitenkaan Taivaallinen Vanhin ole niin sokia, ettei Hän näe, kuinka Hänen lapsensa menevät päättänsä myöten helvettiin, jotka ei tottele olenkaan Hänen rakkaita manauksiansa, eikä huoli kurituksestakaan, että he tekisit totisen katumuksen ja parannuksen, vaan pilkkaavat Vanhimpansa kyneleitä ja saattavat Hänen murheella hautaan.

Se on kirjoitettu [1. Moos. 6: 6], että Jumala katui tehneensä ihmisen maan päälle, koska hänen pahuutensa tuli niin hirmuiseksi. Ja Hän tuli murheelliseksi sydämässensä. Mutta jumalattomat ja paatuneet lapset ei huoli siitä, että Vanhimmalle tulee murhe heistä. Koska he niin pahoin käyttävät itsensä, että Hänen täytyy murheella ja kauhistuksella mennä hautaan. Vaan enemmän paatuneet lapset yltyvät ja pilkkaavat Vanhinnan kyneleitä. Muutamat paatuneet lapset sanovat murheelliselle Vanhimmalle: *”Tule meitä lyömään, jos tohdit!”* eli: *”Tulokoon Hänen verensä meidän, ja meidän lastemme päälle!”* Muutamat panevat Hänen

ruumiinsa kauniisti hautaan, ja sanovat: *”Emme ole meidän Vanhimpamme saattaneet murheella hautaan, vaan rakkaudella ja siveydellä olemme Hänen korjanneet.”*

Muutamille tulee kova murhe Vanhinnan kuoleman jälkeen, koska heille johtuu mieleen, kuinka he ovat olleet tottelemattomat Häntä kohtaan, ja saattaneet Hänen murheelliseksi heidän jumalattoman elämänsä kautta. Ja ne harvat sielut, jotka tulevat murheelliseksi Vanhemman kuoleman jälkeen, istuvat nyt Hänen hautansa päällä ja huokavat: *”Me olemme jumalattomat olleet. Me olemme monta kertaa saattaneet meidän Vanhimpamme murheelliseksi. Me olemme saattaneet Hänen murheella hautaan. Me olemme Taivaallisen Vanhinnan murhaajat. Me olemme sen tappaneet, joka on meitä suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt. Me olemme Hänen syösseet helvetiin, joka on meitä ruokkinut ja ylöskasvattanut. Sen tähden meidän täytyy nyt itkeä ja huoata. Mutta ei Hän kuule enää meidän huokauksiamme.”*

Kuka tiesi, mitä Hän tekee, te murheelliset opetuslapset? Vaikka te olette saattaneet Hänen murheella hautaan, vaikka Hän nyt makaa maan povessa, kukas tiesi, että Hän vielä kuulee teidän huokauksenne. Kukas tiesi, ettei katuvaisten, murheellisten ja alastomien lasten kyneleet herätä Häntä ylös haudasta. Jos te ainoastansa huudatte niin korkialla äänellä, että se kuuluu syvyydestä korkeuteen, niin pitää teidän näkemän, että se Suuri Ristinkantaja on vielä elämässä, vaikka te luulette Hänen kuolleeksi. Kuule sinä ristiinnaulittu ja kuoletettu Vapahtaja, murheellisten ja katuvaisten huokaus, Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 23: 32–56

32 Niin vietiin myös hänen kanssansa kaksi muuta pahantekijää surmattaa.

33 Ja kuin he siihen siaan tulivat, joka Pääkallon paikaksi kutsutaan, siinä he hänen ristiinnaulitsivat ja ne pahantekijät,

yhden oikialle ja toisen vasemmalle puolelle.

34 Niin sanoi Jesus: Isä, anna heille anteeksi, sillä ei he tiedä, mitä he tekevät. Ja he jakoivat hänen vaatteensa ja heittivät niistä arpaa.

35 Ja kansa seisoi ja katseli, mutta päämiehet pilkkasivat häntä heidän kansansa ja sanoivat: muita hän vapahti, vapahtakaan itsensä, jos hän on Kristus, Jumalan valittu.

36 Ja huovit myös pilkkasivat häntä, menivät ja kokottivat hänelle etikkaa,

37 Ja sanoivat: jos olet Juudalaisten kuningas, niin vapahda itse sinus.

38 Oli myös hänestä päällekirjoitus Grekan, Latinan ja Hebrean puustaveilla kirjoitettu: Tämä on Juudalaisten kuningas.

39 Niin yksi pahantekijöistä, jotka ripustetut olivat, pilkkasi häntä ja sanoi: jos sinä olet Kristus, niin vapahda sinus ja meitä.

40 Mutta toinen vastasi ja nuhteli häntä sanoen: etkö sinäkään Jumalaa pelkää, ettäs olet yhdessä kadotuksessa?

41 Ja tosin me olemme oikein siinä, sillä me saamme meidän töidemme ansion jälkeen; mutta ei tämä mitään pahaa tehnyt.

42 Ja sanoi Jesukselle: Herra, muista minua, kuin tulet valtakuntaas.

43 Niin Jesus sanoi hänelle: totisesti sanon minä sinulle: tänäpäpä pitää sinun oleman minun kanssani paradisisa.

44 Ja se oli lähes kuudes hetki, ja pimeys tuli kaiken maan päälle, hamaan yhdeksänteen hetkeen asti.

45 Ja aurinko pimeni, ja templin esivaate repesi kahtia,

46 Ja Jesus huusi suurella äänellä ja sanoi: Isä, sinun käsiis minä annan henkeni. Ja kuin hän sen oli sanonut, antoi hän henkensä.

47 Mutta kuin sadanpäämies näki, mitä tapahtui, kunnioitti hän Jumalaa ja sanoi: tosin oli tämä ihminen hurskas.

48 Ja kaikki kansa, joka sinne katselemaan meni, kuin he näkivät, mitä siellä tapahtui, löivät rintoihinsa ja palasivat kotiansa.

49 Mutta kaikki hänen tuttavansa seisovat taampana ja vaimot, jotka häntä Galileasta seuranneet olivat, näkivät nämät.

50 Ja katso, raatimie, nimeltä Joseph, joka oli jalo ja hurskas mies,

51 Joka ei ollut mieltynyt heidän neuvonsa ja tekoonsa, syntynyt Arimatiassa, Juudalaisten kaupungissa, joka myös itse odotti Jumalan valtakuntaa:

52 Tämä meni Pilatuksen tykö ja anoi Jesuksen ruumista,

53 Ja otti sen alas ja kääri liinavaatteesen ja pani sen hautaan, joka kallioon hakattu oli, johonka ei yksikään ennen pantu ollut.

54 Ja se oli valmistuspäivä, ja sabbati lähestyi.

55 Niin vaimot seurasivat jäljestä, jotka hänen kanssansa tulleet olivat Galileasta, ja katselivat hautaa, ja kuinka hänen ruumiinsa pantu oli.

56 Mutta he palasivat ja valmistivat hyvänhajuisia yrtejä ja voiteita; vaan sabbatina he lepäsivät lain käskyn jälkeen.

Koska jumalattomat lapset ovat saattaneet Vanhimpansa murheella hautaan, niin pitäis meidän nyt katseleman, kuka heistä herättää Hänen ylös.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Kutkas ovat Vanhimpansa murhaajat?**

Toinen tutkisteleminen: **Kukas herättää Hänen ylös?**

Me odotamme, että Vanhimman murhaajat ja Hänen kyyneltensä pilkkaajat pitää kerran huomaitseman, ketä he ovat pistäneet. Jos ei tässä, niin tulevaisessa maailmassa kuitenkin, rupeavat Vanhimman kyneleht

polttamaan heidän tuntoansa. Mutta silloin on hiljainen katumus.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Kutkas ovat Vanhimman murhaajat ja Hänen kyynelensä pilkkaajat?** Kaikki jumalattomat lapset, sekä pienet, että suuret, jotka käyvät ja konttaavat maan päällä. Ei ainoastansa juutalaiset, jotka huusit *"ristiinnaulitse"*, vaan myös se pakana Pilatus, joka pesi kätensä puhtaaksi ja sanoi: *"Viatoin olen minä tämän vanhurskaan miehen vereen."* Niin kuin moni pakana vielä nytkin tahtoo tuntoansa puhdistaa väärällä valalla, ettei hän ole syyppää Vapahtajan kuolemaan. Mutta ei ole tästä Vanhimman murhaamisesta [yksikään] vapaa, olkoon juutalainen eli pakana, sillä kaikki ovat siinä murhassa osalliset olleet.

Muutamat ovat Hänen kiinni ottaneet. Muutamat ovat Hänen päällensä väärällä valalla todistaneet. Muutamat ovat Hänen päällensä kantaneet. Muutamat ovat Hänen tuominneet kuolemaan. Muutamat ovat Häntä rusikoilla pieksäneet, ja muutamat ovat Häntä pilkanneet. Muutamat ovat orjantapuraista kruunua vääntäneet, ja muutamat ovat huutaneet *"ristiinnaulitse!"* Muutamat ovat Hänen ristiinnaulinneet. Muutamat ovat Hänen kylkeensä pistäneet. Ja muutamat taas, jotka eivät ole Häntä vihanneet eikä vainonneet, ovat kuitenkin pettäneet Hänen, niin kuin esimerkiksi Juudas Iskariot, jonka lihalliset veljet ja neppaimet ovat vielä elämässä ja ne, jotka eivät ole Häntä pettäneet ja ristiinnaulinneet, ne ovat vissimmästi kieltäneet Häntä.

Mutta Joosef ja Nikodeemus tahtovat Pilatuksen kanssa puhdistaa itsensä, etteivät he ole suostuneet muitten tekoon ja neuvon. Mutta onkos nämät miehet menneet Vapahtajan puoleen? Onkos yksikään heistä puhunut Pilatukselle, sanoen: *"Tämä on hurskas mies ja Jumalan Poika."* Eipä ole kuulunut, että he olisit puhuneet yhtään sanaa Jeesuksen viattomuudesta ja vanhurskaudesta. He ovat silloin olleet mykät koirat, koska heidän

olis pitänyt haukkuman saatanan joukkoa. Mutta ei maailman kunnia ole silloin myöten antanut, sillä he pidit omaa henkeänsä rakkaampana, kuin Vapahtajan henkeä. Ja sen tähden ovat myös nämät siviät miehet suljetut pois niitten harvain sieluin luvusta, jotka silloin itkit ja paruit, koska kaikki muut olit ilossa ja rauhassa.

Nyt, koska kysymys tulee, kutka ovat Vanhimman murhaajat, niin meidän täytyy tunnustaa totuuden, että kaikki jumalattomat lapset ovat Hänen saattaneet murheella hautaan. Ei yksikään ole siitä murhaamisesta vapaa. Mutta muutamat ei tahdo sitä syntiä päällensä ottaa. Esimerkiksi se pakana Pilatus, joka pesi itsensä puhtaaksi vedellä ja sanoi: *"Viatoin olen minä tämän vanhurskaan miehen vereen."* Ei semmoinen pakana saata katua, että hän on tuntoansa vastaan ja juutalaisten anomuksen jälkeen väärän tuomion kirjoittanut. Itsepä hän on sanonut Jeesukselle: *"Etkös tiedä, että minulla on valta sinua ristiinnaulita ja valta sinua päästää?"* Koska sinulla on valta, sinä pakanallinen tuomari, mikset tuominnut sitte tuntosti jälkeen oikiaa tuomiota?

Jos saatanan joukko tahtoo Jeesuksen ja kristittyin verta imeä, kyllä Pilatus on valmis tuomitsemaan heidän anomuksensa jälkeen kuolemaan niitä, jotka totuuden tunnustavat. Ei taida senkaltaisille miehille tulla katumusta, jotka eivät ota syytä päällensä, vaan lykkäävät syyn muitten päälle.

Mutta ei suinkaan Joosefille ja Nikodeemukselle tule syntiä katumavertaa, jotka ei ole suostuneet muitten juutalaisten tekoihin ja neuvon. Ja ovat vielä omalla kulutuksella kunniallisesti saattaneet Jeesuksen ruumiin kuolleen uskon hautaan. Ennen Juudaalle tulee katumus, kuin Joosefille ja Nikodeemukselle, vaikka Juudaan katumus ei auttanut häntä, koska hän hirtti itsensä. Jos siis Joosef ja Nikodeemus ovat taivaan valtakunnassa, kyllä kaiketi muutkin siviät ihmiset pääsevät sinne ilman katumuksetta. Ja mitäpä heillä

on katumista? Enemmän net on tehneet hyvää kuin pahaa Vapahtajalle. Heidän pitäis saaman kiitoksen Vapahtajalta, mutta ei tuomiota. Siinä uskossa ovat Nikodeemuksen uskon veljet, että Jeesus on maksava heille tuhanteen kertaan siitä hyvästä työstä, että he ovat saattaneet Hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan.

Toinen tutkisteleminen: **Koska kaikki jumalattomat lapset ovat murheella saattaneet Vanhimpansa hautaan, kuka Hänen siis herättää ylös?** Se on kirjoitettu, että Jumalan voiman kautta Hän nousi ylös. Mutta Jumala on vissimmästi kuullut murheellisten, katuvaisten ja alastomien orpolasten huokaukset, koska he rupeisit Vanhimman kuoleman jälkeen itkemään ja parkumaan ajattellessansa, kuinka suuren vääryyden he ovat tehneet, koska het ovat jumalattoman elämänsä kautta syösseet Vanhimpansa helvettiin, niin että Vanhimman täytyi valittaa: *”Minun Jumalani, miksis minun ylön annoit!”*

Koska nyt se Suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas aukaisee rintojansa, ja osoittaa paatuneille lapsille haavojansa, sanoen: *”Katsokaat, te jumalattomat ja onnettomat lapset! Näitä haavoja olen minä saanut teidän tähtenne. Te olette syösseet teidän Vanhimpanne helvettiin. Ettekös vielä tule katumaan teidän syntejänne, ja anteeksi anomaan teidän vääryytenne?”* Silloin seisovat muutamat ja pilkkaavat Vanhimpansa kyöneleet, ja sanovat: *”Et suinkaan meidän tähtemme ole niitä haavoja saanut. Itse ilmanki olet loukannut itseäs. Me olemme siveästi eläneet, emmekä ole sinua koskaan haavoittaneet.”*

Muutamit surkuttelevat Häntä ja sanovat: *”Voi juutalaisia, millaisen miehen he ovat tappaneet!”* Eivät nekään sokeat raukat tunne sitä, että heidän pitäisi itkemän itseänsä ja lapsiansa. Eivät myöskään ne vaimot, sanon minä, jotka surkuttelevat Vapahtajan

onnettomuutta, ymmärrä itseänsä surkuttella, vaikka heidän pitäisi muistaman kuolevaisen Vanhimman viimeisiä sanoja: *”Te Jerusalemin tyttäret, älkääät minua itkekö, vaan itkekääät itseänne ja lapsianne.”* Mutta ne opetuslapset, jotka itkevät ja parkuvat kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnäolentoa, kuuleekos Jumala niitten huokauksia? Kuinkas luulette, te Vanhimman murhaajat, kuuleekos Vanhin niitten huokauksia, jotka itkevät Hänen hautansa päällä? Minä uskon, että Vanhimman sydämessä on niin paljon [rakkautta, että] ei kuolema eikä [helvetti] jaksaa Häntä salvata. Luulettekos murheelliset lapsukaiset, että Vanhin kuulee teidän huokauksenne haudassa? Uskottekos, murheelliset opetuslapset, että kuolema laskee Hänen ylös lohduttamaan teitä?

Niin minä toivon, että ne murheelliset ja epäileväiset opetuslapset, jotka nyt itkevät ja parkuvat kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnäolentoa, pitää näkemän vielä keran sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan elävänä. [Minä uskon, että Jeesus kuulee heidän huokauksensa].

Mutta niiden jaarituksia Hän ei kuule, jotka panevat pakanalliset sotamiehet vartioitsemaan hautaa. Sillä muutamat Vanhimman murhaajat eivät tule murheelliseksi sen tähden, vaikka Vanhin kuolee, vaan he katsovat Häntä niin kovin ylön, että he kusevat ja paskantavat Hänen hautansa päällä. Ne iloitsevat Hänen kuolemastansa. Mutta heidän vihansa pysyy vielä Vanhimman kuoleman jälkeen. He pelkäävät, [että Hän tulee haukkumaan heitä kyykäärmeen sikiöiksi ja huoruuden sukukunnaksi, jos Hän pääsee nousemaan ylös haudasta. Mutta viimein he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Amen]

Jäljennös / Kolarin kirkonarkiston kokoelma / Alku ja loppu kateissa. Täydennetty Uudesta Postillasta ja käsikirjoitusrepaleitten reunoissa oleviin kirjaimenosiin ja omaan päättelyyn turvautuen. Omat päättelyt ovat hakasuluissa.

(ILTASAARNA)

Tämän päivän pyhä ehtoosaarnan teksti käsittelee Vapahtajan hautaamista, jota on tapana tarkastella monella tavalla.

Useimmissa postilloissa ja kristillisyyden kirjoissa sanotaan, että Kristus on pyhittänyt meidän hautamme rauhan asumasijaksi, niin ettei meidän enää tarvitse pelätä kuolemaa. Mutta se riippuu siitä, missä mielentilassa ihminen vaeltaa iankaikkisuuteen. Oikein uskovalle kristitylle ei hauta saata olla pelättävä. Mutta kuinka moni nykyään on oikein uskova kristitty? Ja kuinka monet ne ovat, jotka jättävät maailman ilolla?

Jos me tarkkaavaisuudella katselemme kuolevaisten poismuuttoa, niin me huomaamme, että useimmilla ei ole mitään halua kuolla, ja ainoastaan suurin maallinen kurjuus saattaa yhden ja toisen raukan kohdalla herättää kuoleman kaipauksen, koska semmoisella raukalla on se kuvitelma, että kuolema tekee lopun heidän maallisesta kurjuudestaan. Mutta mikä häntä iankaikkisuudessa odottaa, sitä hän ei tiedä. Hänen täytyy jättäytyä kuoleman haltuun, koska hän ei voi siitä päästä. Mutta yleensä on melko vähän ihmisiä, jotka totisesti saattavat kuolla ilolla, koska heidän uskonsa Jumalaan ja Vapahtajaan enimmäkseen järkkyy viimeisessä silmänräpäyksessä.

Se johtuu kuolleesta uskosta, joka on vahva terveyden päivinä, mutta tulee heikommaksi ja heikommaksi, kun kuolema tulee lähelle. Niin kävi apostoli Pietarin lankeemuksen edellä. Hän luuli olevansa uskonsankari, kun hän vakuutti, että hän menisi kuolemaan Vapahtajan kanssa. Mutta kiusauksen hetkellä hänellä ei ollut mitään uskoa, ei mitään oikeaa rakkautta Vapahtajaa kohtaan, koskapa hän kielsi Hänet. Tämä olkoon muille esimerkiksi, ettei kukaan luottaisi kuolleeseen uskoonsa, sillä kuolleella uskolla ei yksikään ihminen saata tulla autuaaksi.

Katselkaamme nyt kuollutta uskoa Vapahtajan haudalla. Tässä on huomattava ensin, että Joosef ja Nikodeemus edustavat luonnollista siveyttä, joka hautaa Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan. Joosef ja Nikodeemus olivat nimittäin paljon muitten ihmisten edellä vanhurskaudessa, rakkautessa ja jumalanpelossa. He eivät olleet suostuneet Vapahtajan kuolemaan. Mutta he eivät myöskään olleet ottaneet Vapahtajaa puolustettavakseen, kun Hän vastasi oikeudessa Pontius Pilatuksen edessä, sillä jos Joosef ja Nikodeemus olisivat sanoneet yhden ainoan sanan Vapahtajan puolustukseksi, niin ei olisi Pilatus uskaltanut tuomita Vapahtajaa kuolemaan, koska Joosef ja Nikodeemus tunsivat lain. Pilatus, joka jo etukäteen tiesi, että ylimmäiset papit ja kirjanoppineet olivat kantaneet Jeesuksen päälle kateudesta, olisi joutunut lähemmin tutkimaan, mistä syystä juutalaiset vihasivat Jeesusta Nasareenusta, jos ne kunnialliset raatiherrat, Joosef ja Nikodeemus, olisivat vaatineet, että maaherran on kuultava juutalaisia valalla.

Mutta Joosef ja Nikodeemus eivät tohtineet avata suutansa, kun Vapahtajan henki oli vaarassa. Tässä näemme yhden esimerkin, kuinka pitkälle luonnollinen siveys saattaa mennä jumalanpelossaan ja rakkaudessaan Vapahtajaa kohtaan. Luonnollinen siveys tekee ihmisen sen verran jumaliseksi, ettei hän tahdo vihata Vapahtajaa. Se, jolla on luonnollinen siveys autuuden perustuksena, ei toki tahdo ristiinnaulita Vapahtajaa, mutta semmoinen ihminen ei myöskään tahdo kärsiä mitään pilkkaa Vapahtajan tähden. Hän ei halua tulla maailmanjoukon ylönkatsomaksi ja vihaamaksi rakkautensa tähden Vapahtajaa kohtaan. Jos semmoinen ihminen ei huuda ”ristiinnaulitse”, niin ei hän myöskään

huuda niin kuin katuvaivain ryöväri: *"Tämä ei ole tehnyt mitään pahaa!"*

Mutta Vapahtajan kuolleele ruumiille saattaa luonnollinen siveys osoittaa niin paljon kunniaa, että hän panee Hänet kuolleen uskon hautaan. Sillä kukaan ei vihaa Joosefia ja Nikodeemusta Vapahtajan hautaamisen tähden, mutta jos jompikumpi ottaisi Vapahtajan puolustettavakseen, kun Hän vielä on elämässä, silloin saisi hän pian kuulla muilta herroilta: *"Oletko sinäkin Hänen opetuslapsensa? Tahdotko sinäkin tulla semmoiseksi haaveilijaksi ja villihengeksi, joka kulkee ympäri maata ja haukkuu kunniallisia ihisiä?"* Mutta ennen kuin Joosef ja Nikodeemus ottavat vastaan sitä vihattua nimeä *"lukijainen"*, *"haaveilija"*, eli *"kerettiläinen"* ja *"villihenki"*, ennen antavat he Pilatuksen tuomita Vapahtajan kuolemaan. Sillä Joosef ja Nikodeemus luulevat tulevansa autuaaksi sillä, että he panevat Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan.

Mutta ei näy missään kohdassa Raamatussa, että Joosef ja Nikodeemus olisivat tulleet kristityiksi. Niin oppineitten miesten nimistä eivät evankelistat olisi vaienneet, jos he olisivat tulleet kristittyjen seurakuntaan ja vaikuttaneet kristillisyyden levittämiseksi.

Mutta Joosef ja Nikodeemus eivät koskaan tulleet totiseen kristillisyyteen. He eivät koskaan kääntyneet ja uudestisyntyneet. He eivät koskaan tulleet osallisiksi Pyhän Hengen vaikutuksista. Heillä ei koskaan ollut mitään totista, näkyväistä katumusta synnistä. Ja kuinka niin siveät ja jumaliset miehet saattaisivat saada oikean katumuksen synnistä? Hehän olivat osoittaneet Vapahtajalle enemmän hyvää kuin pahaa. He olivat elämän aikana rakastaneet Häntä, ja kuolemassa haudanneet Hänet. Vielä on monia Nikodeemuksen uskonveljiä, jotka uskovat, että Joosef ja Nikodeemus ovat saaneet periä autuuden sen tähden, että he hautasivat Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan.

Mutta kaikki oikeat kristityt ovat saaneet sen vakuutuksen, että Joosef ja Nikodeemus ovat vielä potkimassa helvetissä, juuri sen tähden, että nämä kunnialliset, hyväntahtoiset ja siveät herrat hautasivat Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan. Ja vaikka Jeesuksen oikeat opetuslapset saarnaavat kaikkialla, että Vapahtaja nyt on noussut ylös kuolleista, ja nyt on korkea aika kaikkien hengellisesti kuolleitten nousta ylös hengellisestä kuolemasta ja alkaa elää uutta uskon elämää, niin kuitenkin pitävät kuolleen uskon saarnaajat tätä oppia haaveiluna ja kerettiläisyytenä, mikä pitää hävitettämän juurineen tulella ja miekalla.

Me näemme Kristuksen piinan historiasta, että Jeesuksen oikeat opetuslapset saivat suuren murheen Vapahtajan kuoleman kautta. Tämä opetuslasten murhe pitäisi kaikkien tuntea ja kokea, jotka tunnustavat kristinoppia. Mutta suruttomassa joukossa ei ole mitään murhetta, joka on Jumalan mielen jälkeen. Meidän pitää sen tähden saattaa Vapahtaja murheella hautaan, koska suruton joukko ei tunne mitään murhetta, vaan pikemminkin iloa Vapahtajan kuolemosta.

Maria Magdalena, sinun sydämesi tahtoo murtua murheesta sen tähden, että maailman joukko, joka on kaiken elävän kristillisyyden vihollinen, ristiinnaulitsi ja tappoi ainoan ystäväsi, joka sinulla oli maailmassa. Mutta sinä et tunne vielä kaitselmuksen sallimusta. Sinun murheesi saattaa olla välttämätön ja hedelmällinen sille taivaalliselle, jonka Vapahtaja on istuttanut sinun sydämeesi. Sinun pitää sen tähden itkeä ja parkua sitä onnettomuutta, joka on sinua kohdannut hapuillessasi muitten opetuslasten tavoin pimeydessä ja oikeaa sovintoa käsittelemättä, ja unelmoi taivaan valtakunnasta maan päällä, joka kuitenkin piti voitettaman Vapahtajan veren kautta, ja itkulla ja parannuksen kyyneleillä. Me toivomme, että sinun parannuksen kyyneleesi putoavat kuoleman kylmän rinnan päälle ja polttavat häntä niin,

että hänen täytyy päästää ylös se ristiin-
 naulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kunin-
 gas kuolleen uskon haudasta, niin että Hän
 tulee eläväksi sinun sielullesi. Kuule, O lau-
 pias Isä, murehtivien opetuslasten ja Magda-
 lenan huokaus: Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 23: 32–56

32 Niin vietiin myös hänen kanssansa
 kaksi muuta pahantekijää surmatta.

33 Ja kuin he siihen siaan tulivat, joka
 Pääkallon paikaksi kutsutaan, siinä he hän-
 nen ristiinnaulitsivat ja ne pahantekiät,
 yhden oikialle ja toisen vasemmalle puo-
 lelle.

34 Niin sanoi Jesus: Isä, anna heille an-
 teeksi, sillä ei he tiedä, mitä he tekevät. Ja
 he jakoivat hänen vaatteensa ja heittivät
 niistä arpaa.

35 Ja kansa seisoi ja katseli, mutta pää-
 miehet pilkkasivat häntä heidän kans-
 sansa ja sanoivat: muita hän vapahti, va-
 pahtakaan itsensä, jos hän on Kristus, Ju-
 malan valittu.

36 Ja huovit myös pilkkasivat häntä, me-
 nivät ja kokottivat hänelle etikkaa,

37 Ja sanoivat: jos olet Juudalaisten ku-
 ningas, niin vapahda itse sinus.

38 Oli myös hänestä päällekirjoitus Gre-
 kan, Latinan ja Hebrean puustaveilla kir-
 joitettu: Tämä on Juudalaisten kuningas.

39 Niin yksi pahantekiöistä, jotka ripuste-
 tut olivat, pilkkasi häntä ja sanoi: jos sinä
 olet Kristus, niin vapahda sinus ja meitä.

40 Mutta toinen vastasi ja nuhteli häntä
 sanoen: etkö sinäkään Jumalaa pelkää,
 ettäs olet yhdessä kadotuksessa?

41 Ja tosin me olemme oikein siinä, sillä
 me saamme meidän töidemme ansion
 jälkeen; mutta ei tämä mitään pahaa teh-
 nyt.

42 Ja sanoi Jesukselle: Herra, muista mi-
 nua, kuin tulet valtakuntaas.

43 Niin Jesus sanoi hänelle: totisesti sa-
 non minä sinulle: tänäpänä pitää sinun
 oleman minun kanssani paradisisissa.

44 Ja se oli lähes kuudes hetki, ja pimeys
 tuli kaiken maan päälle, hamaan yhdek-
 sänteen hetkeen asti.

45 Ja aurinko pimeni, ja templin esivaate
 repesi kahtia,

46 Ja Jesus huusi suurella äänellä ja sanoi:
 Isä, sinun käsiis minä annan henkeni. Ja
 kuin hän sen oli sanonut, antoi hän hen-
 kensä.

47 Mutta kuin sadanpäämies näki, mitä
 tapahtui, kunnioitti hän Jumalaa ja sanoi:
 tosin oli tämä ihminen hurskas.

48 Ja kaikki kansa, joka sinne katsele-
 maan meni, kuin he näkivät, mitä siellä
 tapahtui, löivät rintoihinsa ja palasivat
 kotiansa.

49 Mutta kaikki hänen tuttavansa seisoi-
 vat taampana ja vaimot, jotka häntä Ga-
 lileasta seuranneet olivat, näkivät nämät.

50 Ja katso, raatimie, nimeltä Joseph, joka
 oli jalo ja hurskas mies,

51 Joka ei ollut mieltynyt heidän neu-
 voonsa ja tekoonsa, syntynyt Arimatiassa,
 Juudalaisten kaupungissa, joka myös itse
 odotti Jumalan valtakuntaa:

52 Tämä meni Pilatuksen tykö ja anoi Je-
 suksen ruumista,

53 Ja otti sen alas ja kääri liinavaatteesen
 ja pani sen hautaan, joka kallioon hakattu
 oli, johonka ei yksikään ennen pantu ollut.

54 Ja se oli valmistuspäivä, ja sabbati lä-
 hestyi.

55 Niin vaimot seurasivat jäljestä, jotka
 hänen kanssansa tulleet olivat Galileasta,
 ja katselivat hautaa, ja kuinka hänen ruu-
 miinsa pantu oli.

56 Mutta he palasivat ja valmistivat hy-
 vänhajuksia yrtejä ja voiteita; vaan sab-
 batina he lepäsivät lain käskyn jälkeen.

Luetun pyhän tekstimme johdosta pitää mei-
 dän tällä pyhällä hetkellä seuraaman sitä

ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta haudalle Maria Magdalenan kanssa tarkastellen, **kuinka luonnollisen siveyden esikuvat, Joosef ja Nikodeemus, hautaavat Vapahtajan kuolleen uskon hautaan.**

Meidän tarkoituksemme tällä tutkistelemisellä voi pitkänäperjantaina olla sisäinen kaipaaminen ja ikävä, että ensimmäisessä sopivassa tilaisuudessa saamme voidella Hänen ruumiinsa hyvänhajuisilla yrteillä estääksemme, jos mahdollista, mätänemisen omassa sydämessämme. Sillä siellä makaa Vapahtaja haudattuna kuolleen uskon alla, joka nyt on ollut vallitsemassa useita satoja vuosia.

Luonnollisen siveyden esikuvat, Joosef ja Nikodeemus, ovat haudanneet kristillisyyden perustajan kuolleen uskon hautaan. Että Joosef ja Nikodeemus ovat siveyden esikuvat, sen näkee koko heidän elämästään, ja vieläpä evankelistan täytyy tunnustaa, että he olivat oikeamieliset miehet. Edellinen oli kunniallinen mies ja raatiherra, nimittäin Joosef Arimatiasta. Jälkimmäinen oli yksi juutalaisten ylimmäisistä, opettaja Israelissa ja kirjanoppinut. Muttei kumpikaan sen tähden ollut kääntynyt ja uudestisyntynyt, sen saattaa havaita Nikodeemuksen keskustelusta Vapahtajan kanssa uudestisyntymisestä. Nikodeemus katsoi olevan mahdollonta vanhalle ihmiselle syntyä uudesti. Ja kaikki, jotka ovat yhtä siveästi eläneet kuin Nikodeemus, pitävät uudestisyntymistä mahdottomana, koska ainoastaan lapset voivat uudestisyntyä. Mutta Vapahtaja sanoo, ettei kukaan saata tulla taivaan valtakuntaan ilman uudestisyntymistä.

Kuinka Joosef oli käsittänyt uudensyntyminen opin, siihen ei ole kiinnitetty huomiota, mutta luultavasti Joosefilla oli sama käsitys uudestisyntymisestä kuin Nikodeemuksella. Se on, hän piti semmoista syntymistä mahdottomana. Myöhemmin aikoina ei kai ole uskallettu väittää, että uusisyntyminen olisi aivan mahdoton, mutta yksi osa on selittänyt

uudensyntymisen niin, että sillä ymmärrettään mielen muutosta, mikä jokaisen, vieläpä aikuisen ihmisen, pitäisi kokea. Mutta semmoisen mielenmuutoksen tarvitsivat ainoastaan suuret rikolliset, eivät siveät ja hyväntahtoiset ihmiset, jotka ovat kaiken ikänsä eläneet jumalisesti.

On siis aika harvoja ihmisiä, jotka ovat saaneet sen vakuutuksen, että myös vanhan ihmisen on uudestisyntytävä, eli läpikäytävä semmoinen näkyväinen mielenmuutos, joka heti, eli yhdessä hetkessä siirtäisi ihmisen taivaan valtakuntaan. Mutta juuri semmoiset siveät ihmiset hautaavat nyt Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan.

Opetuslapset eivät uskalla haudata Vapahtajan ruumista, koska he suuressa murheessaan ja toivottomuudessaan olivat kadottaneet kaiken uskon, kaiken pelastumisen toivon. Ei heillä ollut enää mitään Vapahtajaa, jonka armoon ja laupeuteen he saattaisivat luottaa. He olivat jättäneet työnsä, talonsa ja kotinsa seurataksaan Vapahtajaa taivaaseen, ja maailmanlapset olivat jo tehneet pilaa opetuslapsista heidän intonsa tähden kulkea ympäriinsä saarnaamassa. Maailman joukko oli kai enemmän kuin kerran nauranut opetuslapsille heidän hulluutensa tähden, koska he jättivät talonsa ja kotinsa ainoastaan Vapahtajaa seurataksaan. Maailman joukko, joka ei saata jättää taloa ja kotia Vapahtajan tähden, se sokea maailman joukko oli kai useammin kuin kerran sanonut opetuslapsille, niin kuin Taalainmaan mies, kun hän kuuli, että opetuslapset suuren kalansaaliin saatuaan jättivät kalat ja seurasivat Kristusta, Taalainmaan mies sanoi, kun hän tuli ulos kirkosta, että opetuslapset olivat hulluja jotka ylönnantoivat kalat ja seurasivat Kristusta.

Ja moni maailman orja varmasti olisi samaa mieltä Taalainmaan miehen kanssa, että opetuslapset tosiaan olivat hulluja, jotka jättivät kalat. Olisi ollut paljon järkevämpää suolata saalis, joka oli rannalla kuin jättää

koko kalaläjä rannalle koppakuoriaisille ja raatokärpäksille. Koska Vapahtaja oli sanonut opetuslapsille *"te olette maan suola,"* niin olisi opetuslasten totisesti pitänyt suolata kalansaalis, jos heillä olisi ollut jotakin suolaa. Mutta siihen aikaan opetuslapsilla oli niin suuri puute suolasta, etteivät he saattaneet suolata yhtään kalaa, ja sen tähden heidän täytyi jättää saalis mätänemään. Niin pitkän ajan jälkeen on nyt koko kalaläjä mädäntynyt, niin ettei enää maksa vaivaa suolata saalista. Vaikka opetuslapsilla vielä olisi totuuden karvasta suolaa siroteltavaksi sen mädäntyneen kalaläjän päälle, eivät ainakaan suuret kalat tulisi paremmiksi, koska suola ei tehoa niihin.

Kun nyt opetuslapset suolan puutteen takia joutuivat jättämään kalat ja seuraamaan Kristusta, silloin oli heillä se toivo, että he saisivat seurata Vapahtajaa taivaan valtakuntaan. Mutta nyt, kun Vapahtaja tuli ristiinnaulituksi ja tapetuksi, katosi kaikki toivo pelastuksesta. Maailman hylkäämänä ja Vapahtajan hylkäämänä täytyy heidän nyt itkeä ja parkua suuressa toivottomuudessaan. Heidän oli nyt aivan mahdoton haudata Vapahtajan ruumis kuolleen uskon hautaan. Kuinka ne toivottomat opetuslapset saattaisivat haudata Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan? Hehän olivat menettäneet kaiken uskon, kaiken toivon ja luottamuksen Vapahtajaan. Heidän oli siis aivan mahdoton haudata Vapahtajan ruumista kuolleen uskon hautaan.

Mutta maailman siveyden esikuville on aika helppo haudata Jeesuksen ruumis kuolleen uskon hautaan. Se, jolla on siveys pääkallossa, ei voi koskaan langeta toivottomuuteen, sillä siveä ajattelee aina näin: *"Miksi ihmisen pitää langeta toivottomuuteen. Ei Jumalan sanassa missään sanota, että kristityn pitää langeta toivottomuuteen. Sehän on aivan päinvastoin meidän kristillisissä kirjoisamme, että on suuri synti epäillä Jumalan armosta."* *"Se, joka lankeaa toivottomuuteen, ei saata luottaa Jumalan armoon ja*

laupeuteen. Ja Luther sanoo, että epäusko on suurin synti Vapahtajaa kohtaan. Mistä siis on se oppi tullut, että Vapahtajan opetuslasten täytyy joutua toivottomuuteen ennen kuin he saattavat tulla elävään uskoon? Sen täytyy varmasti olla perkeleen oppi, että ihmisen täytyy langeta toivottomuuteen ennen kuin hänestä saattaa tulla oikea kristitty. Se on syntisten syöksemistä pohjattomuuteen, mutta ei heidän auttamistaan pohjattomuudesta ylös."

Kyllä! Niin se on, rakas Nikodeemukseni! Sinun pitää syöstä pohjattomuuteen! Sinun pitää langeta toivottomuuteen samalla tavalla kuin Jeesuksen opetuslasten. Mutta sinä et tahdo tulla toivottomuuteen. Ja mikset halua tulla toivottomuuteen, rakas Nikodeemukseni? Joo siksi, että sinulla on niin paljon siveyttä pääkallossa. Sinulla on niin vahva usko Jumalaan, ettet sinä saata hukkoa kaikessa iankaikkisuudessa. Sinulla on niin paljon rakkautta Vapahtajaa kohtaan, ettet säästä vaivaa etkä rahoja haudataksesi Hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan. Mistä olet, armollinen herrani, saanut niin paljon siveyttä? Kuka on antanut semmoisen uskon ja semmoisen rakkauden sinulle?

Joo, saatana on antanut sinulle sen vahvan kuolleen uskon. Saatana on antanut sinulle sen väärän rakkauden. Miksi et milloinkaan ole kääntynyt ja uudestisyntynyt? Mikset ole milloinkaan tullut Jeesuksen opetuslasten kanssa yhteen kristittyjen kokouksissa? Ja miksi myös jälkeen, kun Jeesuksen opetuslapset olivat niin innokkaat saarnaamaan siitä ylösnousseesta Vapahtajasta, miksi sinä, rakas Nikodeemukseni, et koskaan ole saarnannut siitä nyt ylösnousseesta Vapahtajasta? Joo, siksi, ettet koskaan ole uskonut Vapahtajan päälle, et ole koskaan rakastanut Häntä, et ole koskaan itkenyt Hänen jalkojensa päällä, et ole koskaan joutunut toivottomuuteen Hänen kuolemansa tähden, et ole koskaan halunnut erottaa itseäsi maailmasta ja ylimmäisistä papeista ja tulla siihen pieneen joukkoon, joka istuu

kokoontuneena lukittujen ovien takana murheessa ja toivottomuudessa. Ei, koskaan et tahdo tulla niin hulluksi kuin opetuslapset, joiden täytyi joutua toivottomuuteen ennen kuin kuollut usko saatettiin hävittää.

Nyt ovat papit, kirjanoppineet ja fariseukset kantaneet viattoman päälle maallisen tuomarin edessä. Nyt on maailman joukko huutanut *"ristiinnaulitse"*, ja maallinen tuomari, se pakanallinen maaherra on joutunut tuomitsemaan viattoman kuolemaan tehdäkseen raivoisalle maailmanjoukolle mieliksi. Maailman siveyden esikuvat, Joosef ja Nikodeemus ovat haudanneet Jeesuksen ruumiin kuolleen uskon hautaan, ja Jeesuksen lohduttomat opetuslapset ovat langenneet toivottomuuteen, koska he ovat menettäneet kaiken toivon Vapahtajan ylösnousemisesta kuolleen uskon haudasta.

Lohduton Maria Magdalena istuu nyt vähän matkan päässä haudasta ja tarkastelee Jeesuksen haudan tilaa. Hänen tarkoituksensa on vielä kerran saada voidella sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun

Kuninkaan ruumis murheen, kaipauksen ja puhtaan rakkauden hyvänhajuisilla yrteillä estääkseen vielä vähäksi ajaksi pyhän ruumiin mätänemisen. Etkö sinä, Maria, voi kyyneleilläsi ja huokauksillasi herättää taivaallista Kuningasta ylös kuolleen uskon haudasta? Etkö voi kyyneleilläsi ja huokauksillasi taivuttaa hengellisen kuoleman jääkylmää rintaa murtumaan, avaamaan porttinsa ja päästämään sen Pyhän ylös kuolleen uskon haudasta, jossa Hän nyt on maannut haudattuna kolmesataa vuotta.

Ja Maria, jos sinulla olisi usko kuin sinapin siemen, niin sinä saisit nähdä, että hengellisen kuoleman jääkylmä rinta murtuisi sinun kyynelistäsi. Kaikki toivottomat ja riutuneet Jeesuksen opetuslapset, jotka olette lukittujen ovien takana, jos teillä olisi toivon kipinä, että päivä koittaa, niin tulee Maria sen teille uskomattoman sanoman kanssa, että Vapahtajan pyhä ruumis on poissa haudasta. [Amen]

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Ja he annoit minulle sappea syödäkseni ja etikkaa juodakseni minun janosani.

Kristus valittaa Daavidin suun kautta, että maailma antaa Hänelle karvasta juomaa, nimittäin sappea ja etikkaa. Ja evankeliumin kirjoittajat Matteus, Markus, Luukas ja Johannes ovat kirjoittaneet, että sotamiehet ovat tarjonneet Ristiinnaulitulle etikkaa sapella sekoitettuna. Se on senkaltainen muikea ja karvas juoma, jota Hän ei saattanut juoda.

Ei ole kirjoitettu, oliko se karhun sappi, eli kalan sappi, eli nautahärjän sappi, mutta sappi, olkoon ihmisen eli luontokappaleen, on aina karvas. Eikä ole kuulunut, että senkaltainen juoma on muille ihmisille tarjottu, mutta Kristukselle ovat maailman sotamiehet tarjonneet etikkaa sapella sekoitettuna. Se on maailman viha, joka on tullut lohikäärmeen sapesta, sillä sapessa asuu vihan perkele. Ja muutampi ihminen suuttuu niin kovin, että hän oksentaa viheriäistä sappea.

Lohikäärmeen sapesta tippuu myös se hengellinen viha, joka on ulostullut käärmeen siemenestä, sillä käärmeen siemen vihaa Vaimon Siementä, ja vielä nytki tippuu lohikäärmeen sapesta se hengellinen viha, joka ilmoittaa itsensä maailmassa Kristusta ja Hänen opetuslapsiansa kohtaan. Mutta ei Hän tahtonut juoda sitä muikeata juomaa, jota maailman ja perkeleen sotamiehet Hänelle tarjoavat.

Vielä nytki tarjoavat perkeleen sotamiehet kristityille etikkaa sapella sekoitettuna. Ja se hengellinen viha, joka aina on ollut maailmassa kristityitä kohtaan, on ilman epäilemättä tippunut lohikäärmeen sapesta. Kyllä on lohikäärmeellä ja hänen siemenellensä iso sappi. Sen tähden muutamat käärmeen siemenet suuttuvat niin kovin kristityille, että he oksentavat viheriäistä sappea niitten päälle. Ja tämä sappi on se hengellinen viha,

jonka käärmeen siemenet oksentavat kristityin päälle.

Mutta niin kuin Kristus ei saattanut juoda sitä muikeata juomaa, joka oli sapella sekoitettu, niin ei saata kristitytkään mielellänsä juoda sitä hengellistä vihaa, jota maailman ja perkeleen sotamiehet heille tarjoavat, mutta heidän täytyy kuitenkin maistaa sitä muikeata juomaa, joka on sapella sekoitettu.

Tobiaksen kirjassa on kirjoitettu, että enkeli käski sen nuoremman Tobiaksen ottaa kalan sappea ja voidella sokean isänsä silmät, ja niin hän myös teki. Ja koska hän oli voidellut sokean raukan silmät sapella, niin se ensin karvasteli, mutta vähän ajan perästä aukenit sokean raukan silmät.

Niin muodoin kelpaa kalan sappi silmänvoiteeksi niille, jotka ovat sokeaksi tulleet siitä syystä, että pääskyiset ovat paskantaneet silmiin. Ja minä olen nähnyt, että monen sokean raukan silmät ovat avatut sen voiteen kautta, joka on tullut omasta sapesta. Niin on myös moni tullut havaitsemaan omasta turmeluksesta ja siitä vihasta, joka on lohikäärmeen sapesta tippunut, siitä on moni tullut havaitsemaan, kuinka huonossa tilaisuudessa hän on.

Ja moni sokea raukka on siitä samasta sapesta saanut silmänsä voidelluksi ja ylösvalaistuksi, että hän on saattanut nähdä, kuinka huonossa tilassa hän on. Jos sappi ei olis ollut niin kuin silmäinvoide, olis kyllä moni sokea raukka vielä nytki istunut sokeudessa, eikä olis tiennyt, että hän on perkeleen hallussa.

Niinmuodoin kelpaa kyllä sappi silmäinvoiteeksi monelle, erinomattain semmoisille, jotka ovat sokeaksi tulleet siitä syystä, että pääskyiset ovat paskantaneet heidän silmiinsä, koska he panit maata ja rupeisit nukkumaan juuri pääskysen pesän alla. Mutta

juomaksi ei kelpaa sappi, eikä taida yksikään olla, joka mielellänsä juopi etikkata, sapella sekoitettuna, vaikka maailman sotamiehet senkaltaista muikeata juomaa usein tarjoavat Kristukselle ja Hänen opetuslapsillensa, sillä se on kirjoitettu, ettei Hän tahtonut juoda.

Minä tiedän, että Jeesuksen ristin vieressä on vielä paljon sotamiehiä, jotka tarjoavat Hänelle etikkata sapella sekoitettuna. Mutta Jeesuksen ristin vieressä seisoo myös muutamia murheellisia opetuslapsia, jotka katselevat surkeudella Hänen päällensä. Siellä seisoo myös muutamia murheellisia vaimoja, jotka itkevät ja parkuvat katsellesansa Hänen vaivaansa. Mutta ei ne raukat saata Häntä auttaa, eikä ne tohdi paljon mitään puhua semmoisen joukon keskellä, joka pilkkaa ja häväisee sitä ristiinnaulittua.

Se on yksi ainoa ihminen, joka on avannut suutansa puhumaan Jeesuksen viattomuudesta. Ja se ihminen on itse ristiinnaulittu. Se on yksi katuvaan ryöväri, joka ensin rupeis nuhtelevaan toista hänen pilkkaamisensa tähden, vaikka maailmanlapset katsovat sen vääräksi, että yksi syntinen nuhtelee toista, ja vielä senkaltainen syntinen, joka ei ole vielä kristityksi tullut.

Mutta niin on tapahtunut silloin, että yksi ryöväri nuhteli toista, ja sai sen nuhtelemisen kautta senkaltaisen rohkeuden puhumaan Vapahtajan viattomuudesta ja vanhurskaudesta, että hän rohkeni viimein rukoilla sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, että Hän auttais häntä ijankaikkisen kuoleman pimeydestä. Sillä se katuvaan ryöväri nuhteli ensin toista, joka rukouksellansa pilkkasi sitä ristiinnaulittua. Sen jälkeen puhui hän Vapahtajan vanhurskaudesta ja viimeiseksi rukoili hän Jeesusta, sanoen: *"Herra, muista minua, koska tulet valtakuntaasi"*

Mutta suruttomat katsovat sen vääräksi, että toinen ryöväri nuhtelee toista. Jos nimitäin yksi katumaton ryöväri pilkkaa sitä

ristiinnaulittua rukouksellansa, ja yksi katuvaan ryöväri nuhtelee häntä, sanoen: *"Et sinäkään pelkää Jumalata, vaikka olet samassa kadotuksessa,"* silloin sanovat tämän aikaiset ryövärit katuvalle: *"Pidä suus kiinni, et sinä ole parempi minua, et ole vielä itsekään tullut kristityksi. Kuinka sinä nuhtelit minua, joka olet vielä pahempi huora ja varas kuin minä."*

Semmoisia vastauksia antavat tämän aikaiset ryövärit katuvalle, ja siinä vastauksessa on riettaan sappi tippumassa. Mutta he sotiivat niin paljon Jumalan puolesta, että haamukin muuttuu niin kuin Kainilla. Ja oman vanhurskauden musta veri nousee päähän. Mutta ei he sitä tunne, että he ovat vielä julmemmat, kuin se katumaton ryöväri, joka otti toisen nuhdetta vastaan hiljaisuudella. Mutta ei hän ollutkaan niin paatunut, kuin tämänaikaiset ryövärit, jotka ei kärsi puhuttavan totuutta, mutta valhetta ne kyllä kuuntelevat mielellänsä.

Meidän pitäisi tänä päivänä katselemaan, kuinka veri tippuu Vapahtajan haavoista, kuinka Hän huutaa suuressa ahdistuksessa: *"Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit?"* Jos olis joku murheellinen opetuslapsi, joka saattais tämän surkeuden katsella niin murheellisella sydämellä, että sydän tulis särjetyksi ja rikkimurretuksi Kristuksen kärsimisestä.

Jos olis joku murheellinen Maria Magdalena, joka nyt seisoo ristin kohdalla, särjetyllä sydämellä, katsellen sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, vertavuotavan ja verisaunassa istuvan syntisten tähden, niin he saattaisit siitä saada suuremman murheen ja ahkeruuden pyrkimään, rientämään ja konttaamaan Hänen ristinsä juureen, että joku pisara siitä kalliista sovintoverestä tippuis heidän tuntonsa päälle ja sydämeen, puhdistukseksi ja ijankaikkiseksi autuudeksi, ettei kaikki Vanhemman veri hukkaan vuotais tämän syntisen maan päälle. Kuule, sinä Suuri Ristinkantaja ja

orjantappuroilla kruunattu Kuningas, murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 23: 32–56

32 Niin vietiin myös hänen kanssansa kaksi muuta pahantekijää surmatta.

33 Ja kuin he siihen siaan tulivat, joka Pääkallon paikaksi kutsutaan, siinä he hänen ristiinnaulitsivat ja ne pahantekiät, yhden oikialle ja toisen vasemmalle puolelle.

34 Niin sanoi Jesus: Isä, anna heille anteeksi, sillä ei he tiedä, mitä he tekevät. Ja he jakoivat hänen vaatteensa ja heittivät niistä arpaa.

35 Ja kansa seisoj ja katseli, mutta päämiehet pilkkasivat häntä heidän kanssansa ja sanoivat: muita hän vapahti, vahtakaan itsensä, jos hän on Kristus, Jumalan valittu.

36 Ja huovit myös pilkkasivat häntä, menivät ja kokottivat hänelle etikkaa,

37 Ja sanoivat: jos olet Juudalaisten kuningas, niin vapahda itse sinus.

38 Oli myös hänestä päällekirjoitus Grekan, Latinan ja Hebrean puustaveilla kirjoitettu: Tämä on Juudalaisten kuningas.

39 Niin yksi pahantekiöistä, jotka ripustetut olivat, pilkkasi häntä ja sanoi: jos sinä olet Kristus, niin vapahda sinus ja meitä.

40 Mutta toinen vastasi ja nuhteli häntä sanoen: etkö sinäkään Jumalaa pelkää, ettäs olet yhdessä kadotuksessa?

41 Ja tosin me olemme oikein siinä, sillä me saamme meidän töidemme ansion jälkeen; mutta ei tämä mitään pahaa tehnyt.

42 Ja sanoi Jesuselle: Herra, muista minua, kuin tulet valtakuntaas.

43 Niin Jesus sanoi hänelle: totisesti sanon minä sinulle: tänäpäpä pitää sinun oleman minun kanssani paradisisa.

44 Ja se oli lähes kuudes hetki, ja pimeys tuli kaiken maan päälle, hamaan yhdeksänten hetkeen asti.

45 Ja aurinko pimeni, ja templin esivaate repesi kahtia,

46 Ja Jesus huusi suurella äänellä ja sanoi: Isä, sinun käsiis minä annan henkeni. Ja kuin hän sen oli sanonut, antoi hän henkensä.

47 Mutta kuin sadanpäämies näki, mitä tapahtui, kunnioitti hän Jumalaa ja sanoi: tosin oli tämä ihminen hurskas.

48 Ja kaikki kansa, joka sinne katselemaan meni, kuin he näkivät, mitä siellä tapahtui, löivät rintoihinsa ja palasivat kotiansa.

49 Mutta kaikki hänen tuttavansa seisovat taampana ja vaimot, jotka häntä Galileasta seuranneet olivat, näkivät nämät.

50 Ja katso, raatimie, nimeltä Joseph, joka oli jalo ja hurskas mies,

51 Joka ei ollut mieltynyt heidän neuvoonsa ja tekoonsa, syntynyt Arimatiassa, Juudalaisten kaupungissa, joka myös itse odotti Jumalan valtakuntaa:

52 Tämä meni Pilatuksen tykö ja anoi Jesusuksen ruumista,

53 Ja otti sen alas ja kääri liinavaatteesen ja pani sen hautaan, joka kallioon hakattu oli, johonka ei yksikään ennen pantu ollut.

54 Ja se oli valmistuspäivä, ja sabbati lähestyi.

55 Niin vaimot seurasivat jäljestä, jotka hänen kanssansa tulleet olivat Galileasta, ja katselivat hautaa, ja kuinka hänen ruumiinsa pantu oli.

56 Mutta he palasivat ja valmistivat hyvänhajuisia yrtejä ja voiteita; vaan sabbatina he lepäsivät lain käskyn jälkeen.

Jeesuksen ristin vieressä seisovat ensimmäiseksi sotamiehet, jotka pakanallisen tuomarin käskyn jälkeen Häntä ristiinnaulitsivat, toiseksi se ohitse käyväinen kansa, joka Häntä pilkkaa ynnä niiden ylimmäisten

pappein kanssa, kolmanneksi muutamat murheelliset opetuslapset ja vaimot, jotka Hänen päällensä ovat uskoneet. Katselkaamme siis näiden sanain johduksesta: **Mitä varten ja millä tunnolla tämä monenkaltainen kansa on tullut Golgatan mäelle katselemaan sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta?**

Ensimmäiseksi: **Mitä varten ovat sotamiehet sinne tulleet?**

Toiseksi: **Mitä varten on se surutoin kansa tullut sinne?**

Kolmanneksi: **Millä tunnolla ovat opetuslapset ja vaimot sinne tulleet?**

Jospa nyt se ristiinnaulittu Herra Jeesus huutais niin korkealla äänellä, että sadanpäämies ja kaikki pilkkaajat löisit rintojansa ja menisit kotiansa murheellisena ja pelvon kanssa.

Ensimmäiseksi: **Mitäs varten ovat sotamiehet tulleet Gogatan mäelle?** He ovat tulleet ristiinnaulitsemaan Jeesusta. Nämät sotamiehet ovat nimittäin maailman herran käskyläiset. Yksi suuri maailman herra on juutalaisten anomisen tähden tuominnut Jeesusta kuolemaan. Tämä maailman herra on saanut sen vallan Jeesuksen ylitse, että hän tuomitsee Häntä kuolemaan. Mutta mistäs on Pilatus saanut semmoisen vallan Vapahtajan ylitse?

Jeesus sanoi Pilatukselle: *”Ei sinulla olis yhtään valtaa minun ylitseni, ellei se olisi sinulle annettu ylhäältä.”* Näistä Vapahtajan sanoista kuuluu, niin kuin Jumala olis antanut pakanalliselle tuomarille sen vallan, että hän saapi tuomita. Mutta kukatiesi kuka eli mikä Jumala oli käsenyt sen pakanan tuomita vastoin tuntoansa yhden viattoman miehen kuolemaan. Kyllä tosin Jumala on sallinut sen, että Pilatus saapi tappaa ruumiin. Sekä Jumalan Pojan, että kristittyin ruumiin saapi rietas maallisen tuomarin kautta tappa. Mutta ei ole Jumala käsenyt yhden pakanallisen tuomarin vastoin tuntoansa tuomita

yhden viattoman miehen kuolemaan, vaan Jumala on sanonut tuomarille: *”Tuomitkaa Herralle oikea tuomio!”*

Siinä teki vihollinen itsellensä suuremman vaaran, koska hän vaikutti niin paljon Pilatuksen mielessä, että hän maailman kunnian tähden tuomitsi vastoin tuntoansa yhden viattoman ihmisen kuolemaan. Vihollinen luuli sen kautta tekevänsä Jumalalle suuren vahingon, mutta hän teki itsellensä suuren vaivan. Maailman herrat sanovat, että heillä on valta ristiinnaulita ja heillä on valta päästää. Mutta heillä ei olis yhtään valtaa, ellei se olis annettu ylhäältä. Ja se valta, joka heille on annettu ylhäältä, sen maailman herrat käyttävät väärin, ja saavat sitä suuremman tuomion.

Mutta sotamiehet ovat maailman herrain käskyläiset. Ne tulevat ristiinnaulitsemaan Jeesusta. Ja niitten kädet ovat veriset. Jeesuksen veri on priiskunut heidän päällensä. Mutta se on polttava heidän tuntoansa iankaikkisesti; sillä ne ovat perkeleen käskyn jälkeen vuodattaneet Vanhimman verta, ja vieurat miehet pitää vannoman siinä suuressa oikeudessa, että heidän käsissänsä on Vanhemman veri nähty ja he ei saata pestä itseänsä puhtaaksi siitä verestä, vaikka he noutaisit vettä syvyyden kaivosta. Sotamiehet ovat myös tallanneet Jeesuksen verta jalvoilansa ja he jättävät veriset askeleet jälkeensä. Se verinen jälki vuottuu helvettiin asti. Annas nähdä, kuka heidän jalkojansa pesee puhtaaksi helvetissä?

Toiseksi: **Mitä varten on se surutoin kansa tullut Golgataan?** Evankelistat muistelevat, että ohitse käyväiset pilkkaisit sitä Ristiinnaulittua. He väntelivät päätänsä ja sanoit: *”Voi sinua, jalosti sinä jaotat Jumalan tempelin, ja kolmena päivänä sen jälleen rakennat.”* Nämät perkeleen opetuslapset olivat väärin kääntäneet Jeesuksen sanoja, niin kuin he vielä nytki näppäivät jonku sanan kristityn suusta ja kääntävät sen väärin, niin he olit

myös silloin näpäneet jonku sanan Vapahtajan suusta, jonka päällä he ratsastit.

Ja nyt riettaan enkelit pääsit iloon, koska he mielestensä saatoit Vapahtajan valehtelijaksi. Se oli niin kuin sokeri olis pantu heille maksaan ja pernaan. Mutta kyllä vielä pitää tämä valhe kerran karvasteleman sekä mak-sassa että pernassa, koska riettaan enkelit saavat nähdä, ketä he ovat pilkanneet ja kenenkä sanat he ovat väärään mieleen vääntäneet. Ei se ole ihmeellinen, että raaka kansa tulee pilkkaamaan sitä Ristiinnaulittua, koska heillä ei ole mieltä lusikan vertaa. Mutta koska vielä pappein päämiehet, kirjanoppineet ja vanhemmat tulevat pilkkaamaan sitä Ristiinnaulittua, se on ihmeellisempi.

Pietari saarnas sille raaalle kansalle, joka oli huutanut *"ristiinnaulitse"*: Te teitte sen tyhmyydestä. Mutta pappein päämiehet, kirjanoppineet ja vanhemmat, joilla pitäis oleman parempi mieli ja parempi ymmärrys, ei tehneet sitä tyhmyydestä, vaan juuri pahanilki-syydestä. He pääsit nyt oksentamaan ulos sappea ja käärmeen myrkyä sen miehen päälle, jonka he olit ennen jo hampaillansa purreet ja viekkaalla kielellensä pistäneet.

Ja ovatkopa pappein päämiehet, kirjanoppineet ja vanhemmat paremmat kuin se sokea ja raaka pakanallinen kansa, joka pilkkaa sitä Ristiinnaulittua? Netpä vasta ymmärtävät noutaa valkeaa helvetistä, jolla he näkevät makkaroitte tehdä kristittyin verestä. Se raaka pakanallinen kansa, joka on niin tyhmä kuin vastasyntynyt vasikka, joka on vasta looriin pudonnut, mitäs semmoinen kansa ymmärtää maailman laista eli maailman viisaudesta?

Mutta pappein päämiehet, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat, katso, ne ymmärtävät, kuinka ja millä tavalla heidän pitää saaman Jumalan Pojan Jumalan pilkkaajaksi. Ne samat miehet ymmärtävät, kuinka heidän pitää saaman Stefanusta lain rikkojaksi. Ja ne ymmärtävät vielä nytki parhaiten, kuinka

heidän pitää saaman Jumalan Hengen vaikutuksia riettaan hengen vaikutuksiksi.

Mitä tuo raaka pakanallinen kansa ymmärtää muuta kuin kiljua ja huutaa: *"Ristiinnaulitse!"* Vaikka on verkarokissa ja silkkiha-meessa yksi raaka talonpoika, ei hän kuitenkaan ymmärrä muuta, kuin nyrkillä ja puukolla eli kirveellä ja halvoilla sotia perkeleen puolesta kristityitä vastaan. Ja semmoisia saattaa kristitty mahdollisesti välttää. Mutta pappein päämiehet, kirjanoppineet ja vanhemmat, jotka ovat niin kuin parhaat miehet seurakunnassa, niitä ei saata kristitty välttää, joka jo tahtoo puhtaan omantunnon jälkeen elää.

Sillä niillä ovat semmoiset lain koukut, joilla he punovat ja vääntelevät sitä maallista lakia, että kristityn pitää tuleman lain rikkojaksi, vaikka kuinka viatoin hän olis. Ja sitte vasta, koska he ensin ovat saaneet Kristuksen tuomitukseksi lain voimalla, niin tulevat heki pilkkaamaan sitä Ristiinnaulittua ja sanomaan: *"Jos Hän on Israelin Kuningas, niin auttakoon itseensä ja astukoon alas rististä, ja me uskomme Hänen."*

Kyllä on rietas pappejansa koulunnut, kuinka heidän pitää Jumalan Poikkaa pilkkaaman. Ja tämän pilkan on Daavidi ilmoittanut 69. Psalmissa 21. v. *"Pilkka särkee minun sydämeni, ja vaivaa minua. Minä odotan, jos joku armahtais, ja ei ole kenkään, ja lohduttajata, vaan en ketään löydä."*

Kukapa nyt olis, joka armahtais sitä Ristiinnaulittua, eli tohtis puhua yhtään sanaa sen viattoman miehen puolesta, koska Hänen omat opetuslapsensa ovat mykät, ja Nikodeemus on mykkä, joka kuitenkin tuntee maailman lain, niin hyvin kuin muut maailman herrat. Mitäpä hän huolii Jeesuksesta, koska Hänen henkensä on vaarassa. Ei Nikodeemus tahdo loukata maailman herrain mieltä. Ei taida siis olla yksikään muu, joka tohtii puhua Vapahtajan viattomuudesta, kuin yksi katuvainen ryöväri, joka on itse

ristiinnaulittu. Mutta mitäs hänen sanansa vaikuttaa semmoisen joukon keskellä?

Onkos nyt teillä halu pilkata kristityitä, te Si-mei Keran pojat? Onkos teillä halu lakkia kristityn verta, te siveät huorat ja te raittiit juomarit? Antakaat tekin kuolevaiselle Vanhemmalle etikkaa sapella sekoitettuna, että te pääsisitte oikein iloon, koska kuolevainen Vanhin tuskan tähden huutaa: *"Eeli, Eeli! Lama sabaktani!"*

Kyllä pilkkaajat pääsevät vielä kerran pilkkaamaan kuolevaista Vanhinta, ennen kuin Hän kuolee. Ja siinä on kyllä riettaan enkeleille ilo, joka kuuluu helvettiin asti, että he saavat huutaa: *"Pidäs! Katsokaamme, jos Elias tulee Häntä päästämään!"*

Kolmanneksi: **Mitäs varten ovat Jeesuksen opetuslapset tulleet Golgatan mäelle?** Onkos teillä se usko, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas saattaa teitä auttaa teidän murheestanne ja teidän epäilyksestänne? Te olette tulleet murheellisella sydämellä Golgatan mäelle. Onkos teillä se usko, että Hän saattaa auttaa teitä teidän vihollistenne kädestä, nimittäin synnistä, kuolemasta, helvetistä ja perkeleen vallan alta?

Ja sinä murheellinen Maria Magdalena! Jaksatkos vielä uskoa, että sinun pitää vielä näkemän sitä Ristiinnaulittua elävänä? Jaksatkos uskoa, että sinun pitää ottaman Hänen polviensa ympäri, että sinun pitää vielä antaman suuta Hänen jalvoillensa ja kasteleman Hänen jalkojansa rakkauden kyyneleillä? Ja sinä Pietari, joka ennen olet ollut niin vahva uskomaan, että olet aikonut mennä kuolemaan Hänen kanssansa? Kuinkas nyt on, sinun uskos kanssa, Pietari, koska se näyttää niin kuin koko maailma olis hyljännyt ja ylönantanut sinun Vapahtajas kuolemaan, ja vielä olet kuullut Hänen huutavan: *"Minun Jumalani! Miksis minun ylönannoit?"* Luuletkos enää näkevä Häntä elävänä?

Niin se näyttää teidän käytöksestänne niin kuin teidän uskonne olis puuttunut. Te

murheelliset opetuslapset, se näyttää niin kuin teidän toivonne olis mennyt hukkaan. Te olitte alkaneet seuraamaan Jeesusta ja jättäneet maailman turhan menon siinä toivossa, että te sen Suuren ja Väkevän Jumalan Pojan avulla saisitte istua taivaan valtakunnassa ja tuomita kahtatoista Israelin sukukuntaa. Mutta nyt taisi kaikki teidän toivonne Messiaksen valtakunnasta mennä hukkaan.

Ei nyt taida muilla olla se usko kuin katuvaivalla ryövärillä, että tämä ristiinnaulittu ja maailmalta vihattu Jeesus Nasareenus saattaa teitä auttaa helvetistä. Mutta se taitaa olla teille kaikille tarpeellinen, että te joudutte muutaman ajan olemaan surussa ja murheessa, että te tulisitte tuntemaan, kuinka suuri vaiva se on, että olla ilman Vapahtajata.

Eikös siinä ole suuri vaiva, että olla niin kaukana Vapahtajasta, nimittäin tässä maailmassa, ja Vapahtaja on toisessa maailmassa? Jokos nyt on teidän Vapahtajanne toisessa maailmassa? Mitäs te tunnette, te murheelliset opetuslapset, jotka tänäpänä olette tulleet katselemaan Hänen haavojansa? Mitä sinä tunnet, Johannes, joka ennen nojasit päätäs Jeesuksen rintoja vasten Herran ehtoollisessa? Jokos nyt kuoli sinun Vapahtajas? Ja sinä murheellinen Maria Magdalena, joka ennen vuodatit kallista Narduksen voidetta Hänen päänsä päälle, onkos nyt sinun Vapahtajas kuollut? Jokos olet valmistamassa hyvänhajullisia yrttejä voidellakses Häntä? Vai oletkos ensin sapatin lepoa pitämässä?

Minä näen, että opetuslapset ovat murheelliset kyllä, mutta heidän Vapahtajansa on niin kuin toisessa maailmassa, ja sen tähden he ovat epäileväiset ja niin kuin lukittu ovien takana. Vanhin on haudassa, ja lapset on kohta unhottaneet ensimmäisen rakkautensa. Vanhin on jättänyt ison tavarain, mutta lapset ei sovi perinnön jaossa. Se olis paras, että te menisitte ensin itkemään

Vanhemman haudan päällä siihen asti, että aamurusko koittaa.

Kukatiesi, mitä Maria Magdalenan kyyneleet vaikuttavat? Jos ne ei herätä Häntä ylös, niin ei muittenkaan kyynelet vaikuta mitään. Mutta me toivomme, että enkeli tulee taivaasta ja vierittää kiven haudan ovelta, ja Maria Magdalena pitää niin kauan itkemän,

että hän saapi ottaa ympäri Hänen polviensa ja suuta antaa Hänen jalvoillensa. Silloin pitää ilon ja riemun kyyneleet vuotaman sinun silmistäs ja sinun pitää sanoman: *"Rabboni, minun Herrani!"* Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

Jos he nämät tekevät tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa tapahtuu?

Vapahtaja sanoi niille vaimoille, jotka itkit ja paruit, koska sotamiehet veit Häntä siihen paikkaan, kussa Hänet piti ristiinnaulittaman: *”Jos he nämät tekevät tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa tapahtuu?”*

Vapahtaja oli se tuore puu, joka olis pitänyt vielä seisoman ja hedelmätä tekemän taivaan valtakunnalle. Mutta ei vihollisen orjat ole sallineet tämän puun seisoa ja kasvaa, sillä tämä tuore puu oli tiellä, ettei vihollinen saanut vedättää kuivia puita mieltänsä myöten. Tuore puu ei tosin pala valkeassa, mutta tämä tuore puu oli tiellä, ettei vihollinen saanut mieltänsä myöten vedättää kuivia puita. Sen tähden hän pani orjansa hakkaamaan tätä tuoretta puuta, että hän sais mieltänsä myöten vedättää kuivia puita polttopuiksi itsellensä. Sen tähden sanoi Vapahtaja niille vaimoille, jotka surkuttelit Häntä: *”Jos he nämät tekevät tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa tapahtuu?”*

Totisesti oli tämä tuore puu suurena esteenä, koska vihollinen oli vedättämässä kuivia puita ja vetämässä niitä valkeaan. Vapahtaja oli nimittäin itse se tuore puu, joka oli vihollisen tiellä. Ja niin kauan kuin tämä tuore puu oli tiellä, niin kauan ei vihollinen paalinut mieltänsä myöten kuivia puita vedättää valkeaan. Sen tähden pani hän nyt trenkinsä hakkaamaan tätä tuoretta puuta, että tie aukenis paremmin, ja hän saattais mieltänsä myöten vedättää kuivia puita.

Ja se kuuluu selkeästi Vapahtajan sanoista, ettei Jumala ole tämän puun hakannut, vaan juuri vihollisen orjat ovat sen tehneet, koska Hän sanoo: Jos he nämät tekevät tuoreessa puussa, nimittäin vihollisen orjat niin tekevät. Ne hakkaavat sen tuoreen puun, vaikka on kielletty laissa, ettei saa hakata tuoretta puuta sitä varten, että niitä poltettaisiin tervahaudassa.

Mutta mitäpä vihollisen orjat siitä huolivat. Ne hakkaavat tuoretta puuta, vaikka on juurakoita ja tervaksia metsässä, jotka palavat hyvin tervahaudassa. Ettekö usko, että tämä tuoret puu hakataan juuri sen tähden, että se oli tiellä, koska rietas äijä piti vedättämän kuivia puita.

Koska nimittäin rietas vaelttaa karkeita paikkoja, etsii lepoa eikä löydä, silloin hänelle tulee ikävä, erinomattain siitä syystä, että hän on ajettu ulos majastansa, jonka tähden hän yöttyy välistä metsään, ettei kaikki ota häntä enää majaan. Sillä muutamat ovat näinä aikoina havainneet, että hän on vaivasen kaarakumppani, erinomattain siinä majassa, kussa hän ennen on ollut. Jos he ottaisit hänet toisen kerran majaan, niin kuin moni on jo tehnyt, niin hän syöpi heitä kylmille. Sen tähden ovat muutamat alkaneet varoitamaan, ettei rietas pääsis enää majaan asumaan. Sentähden on rietas vaeltaissansa karkeita paikkoja välistä yötynyt metsään, ja siellä hän tarvitsee polttopuita, joista hän tekee aikasen praasun. Mutta koska tämä tuore puu oli tiellä, niin suuttui rietas sille tuoreelle puulle ja pani trenkinsä hakkaamaan tätä tuoretta puuta, ettei se enää olis tiellä. Ja niin on rietas tehnyt joka aika. Hän on aina pannut trenkinsä hakkaamaan muutamia tuoreita puita, jotka ovat tiellä, että hän sitte sais kuivia puita vedättää mieltänsä myöten. Hän sais kyllä vedättää niitä kuivia puita, jotka tässä kirkon ympäri ovat, joista ei ole enää toivoa, että he tulisit hedelmällisiksi.

Mutta se tuoret puu, joka olis vielä kantanut paljon hedelmätä taivaan valtakunnalle, jos se olis saanut seisoa ja kasvaa enemmän aikaa, se oli nyt tiellä. Ja sen tähden rietas pani trenkinsä hakkaamaan Häntä pois, että tie helvettiin aukenis paremmin, ja että rietas äijä sais ilman esteettä vedättää kuivia puita valkeaan. Sitä Jerusalemin tyttäret itkit ja

surkuttelit. Mutta Jeesus kielsi heitä itkemästä Häntä ja käski heidän itkeä itseänsä ja lapsiansa, *”sillä jos he nämät tekevät tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa tapahtuu.”*

Totisesti valittaa mahdamme, että vihollinen aina tahtoo niitä tuoreita puita hakata, ei sen tähden, että ne kelpaavat hänelle poltto-
puiksi, mutta sentähden, että jokainen tuoret puu, kuin hyviä hedelmiä kantaa, on tiellä, ettei vihollinen saa mieltänsä myöten niitä kuivia puita vedättää. Jeesus oli se tuore puu, joka oli hedelmän kantanut taivaan valtakunnalle. Siinä puussa ei ollut ainoastansa lehtiä ja kukkaisia, vaan myös hedelmälliset oksat, jotka olit siihen totiseen viinapuuhan istutetut.

Koska nyt vihollisen orjat hakkaisit tätä tuoretta puuta, jonka olis pitänyt vielä seisoman ja hedelmän kantaman taivaan valtakunnalle, niin ajatteli moni, että oksat kanssa kuivaisit ja tulisit hedelmättömiksi. Semmoinen usko oli riettaan orjilla, että koska tuoret puu hakataan, niin oksat kanssa kuivettuvat. Mutta vihollinen räknäsi tässä paikassa väärin, sillä tämän hedelmällisen puun oksat rupesit vasta hedelmän kantamaan, koska puu oli kaatunut maahan.

Ja on se vielä joskus muualla nähty, että tuoreen puun oksat puhkeavat ja tekevät lehtiä, vaikka puu on kaatunut. Tämä on juuri vastoin luontoa. Ja ihmisen järki ei voi käsittää, kuinka oksat pitäisit puhkeaman ja lehtiä kantaman, vaikka itse puu on kaatunut. Tämä ihme ei saata tapahtua kiroton puun kanssa, joka varsin kuivaa, vaikka ei hän ole hakattu. Mutta tämän Siunatun Puun oksat tulevat hedelmälliseksi, vaikka puu itse on hakattu, sillä ne ovat istutetut siihen Totiseen Viinapuuhan ja imevät siitä nestettä.

Tämä puu on niin raskas, ettei rietas jaksa vedättää häntä, vaikka hän on pannut trenkinsä hakkaamaan häntä. Mutta ajatelkaat nyt perään, te itkeväiset ja parkuvaliset vaimot, mikä kuivassa puussa tapahtuu, koska vihollisen orjat näin tekevät tuoreen puun

kanssa. Ajatelkaat perään, te itkeväiset ja parkuvaliset vaimot, mikä hirmuinen kuumuus pitää tuleman helvetissä, koska kaikki kuivat puut hakataan pois ja heitetään tuleen.

Jos tuoreessa puussa on yksi kasvava henki, joka hänessä vaikuttaa hyvän hedelmän kasvannon, jonka tähden tuoret puu ei pala valkeassa, mikä sitte kuivassa puussa tapahtuu, joka on valmis syttymään yhdestä kipinästä, joka lentää siitä suuresta valkeasta, jonka rietas on pannut palamaan? Ajatelkaat perään, mikä hirmuinen kuumuus on siinä suuressa pätsissä, johonka maailman ruhtinas, Nebukadnezar, on pannut niin paljon puita, että neki sotamiehet, joitten piti viskaaman elävän Jumalan palvelijoita, Sadrakia, Mesakia ja Abednegoa. Ne sotamiehet kuolit kuumuudesta, mutta elävän Jumalan palvelijat ei palaneet siinä suuressa pätsissä, sillä valkea ei pystynyt heihin.

Ajatelkaat perään, te itkeväiset ja parkuvaliset vaimot, mikä kuivassa puussa tapahtuu, koska tuorettakaan puuta ei ole vihollisen orjat säästäneet. Ja koska me tänä päivänä katselemme, kuinka tuoreen puun kanssa tehdään, jonka vihollisen orjat vihoissansa hakkaavat, vaikka sen olis pitänyt vielä vähän aikaa seisoman ja hedelmän kantaman taivaan valtakunnalle. Niin muistakaamme aina, että se tuore puu on kantanut hedelmän siinä suuressa viinamäessä. Hän on kantanut senkaltaisen hedelmän, josta kaikki työmiehet viinamäessä saavat virvoitusta heidän janossansa.

Antakoon nyt tämä tuore puu, joka on se totinen viinapuu, josta kaikki kuivat oksat karsitaan pois, ja kaikki hedelmälliset oksat puhdistetaan, että he runsaamman hedelmän kantaisit. Antakoon se tuore puu, se totinen viinapuu, josta kaikki hedelmälliset oksat imevät nestettä, että ne harvat sielut, jotka tänä päivänä murheellisella ja vertavuotavalla sydämellä seuraavat sitä ristiinnaulitua ja orjantappuroilla kruunattua

Kuningasta Golgatan mäelle, saisit pian nähdä Hänen kirkkautensa taivaassa. Kuule sinä ristiinnaulittu Kuningas katuvasen ryöväriin rukous. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 23: 32–56

32 Niin vietiin myös hänen kanssansa kaksi muuta pahantekiää surmattaa.

33 Ja kuin he siihen siaan tulivat, joka Pääkallon paikaksi kutsutaan, siinä he hänen ristiinnaulitsivat ja ne pahantekiät, yhden oikialle ja toisen vasemmalle puolelle.

34 Niin sanoi Jesus: Isä, anna heille anteeksi, sillä ei he tiedä, mitä he tekevät. Ja he jakoivat hänen vaatteensa ja heittivät niistä arpaa.

35 Ja kansa seisoivat ja katseli, mutta päämiehet pilkkasivat häntä heidän kanssansa ja sanoivat: muita hän vapautti, vapauttaakaan itsensä, jos hän on Kristus, Jumalan valittu.

36 Ja huovit myös pilkkasivat häntä, menivät ja kokottivat hänelle etikkaa,

37 Ja sanoivat: jos olet Juudalaisten kuningas, niin vapahda itse sinus.

38 Oli myös hänestä päällekirjoitus Grekan, Latinan ja Hebrean puustaveilla kirjoitettu: Tämä on Juudalaisten kuningas.

39 Niin yksi pahantekijöistä, jotka ripustetut olivat, pilkkasi häntä ja sanoi: jos sinä olet Kristus, niin vapahda sinus ja meitä.

40 Mutta toinen vastasi ja nuhteli häntä sanoen: etkö sinäkään Jumalaa pelkää, ettäs olet yhdessä kadotuksessa?

41 Ja tosin me olemme oikein siinä, sillä me saamme meidän töidemme ansion jälkeen; mutta ei tämä mitään pahaa tehnyt.

42 Ja sanoi Jesukselle: Herra, muista minua, kuin tulet valtakuntaas.

43 Niin Jesus sanoi hänelle: totisesti sanon minä sinulle: tänäpäpä pitää sinun oleman minun kanssani paradisisa.

44 Ja se oli lähes kuudes hetki, ja pimeys tuli kaiken maan päälle, hamaan yhdeksänteen hetkeen asti.

45 Ja aurinko pimeni, ja templin esivaate repesi kahtia,

46 Ja Jesus huusi suurella äänellä ja sanoi: Isä, sinun käsiis minä annan annan henkeni. Ja kuin hän sen oli sanonut, antoi hän henkensä.

47 Mutta kuin sadanpäämies näki, mitä tapahtui, kunnioitti hän Jumalaa ja sanoi: tosin oli tämä ihminen hurskas.

48 Ja kaikki kansa, joka sinne katselemaan meni, kuin he näkivät, mitä siellä tapahtui, löivät rintoihinsa ja palasivat kotiansa.

49 Mutta kaikki hänen tuttavansa seisoivat taampana ja vaimot, jotka häntä Galileasta seuranneet olivat, näkivät nämät.

50 Ja katso, raatimie, nimeltä Joseph, joka oli jalo ja hurskas mies,

51 Joka ei ollut mieltynyt heidän neuvonsa ja tekoonsa, syntynyt Arimatiassa, Juudalaisten kaupungissa, joka myös itse odotti Jumalan valtakuntaa:

52 Tämä meni Pilatuksen tykö ja anoi Jesusuksen ruumista,

53 Ja otti sen alas ja kääri liinavaatteeseen ja pani sen hautaan, joka kallioon hakattu oli, johonka ei yksikään ennen pantu ollut.

54 Ja se oli valmistuspäivä, ja sabbati lähestyi.

55 Niin vaimot seurasivat jäljestä, jotka hänen kanssansa tulleet olivat Galileasta, ja katselivat hautaa, ja kuinka hänen ruumiinsa pantu oli.

56 Mutta he palasivat ja valmistivat hyvänhajuisia yrtejä ja voiteita; vaan sabbatina he lepäsivät lain käskyn jälkeen.

Jos jollakulla sielulla olis halu seurata Jeesuksen verisiä askeleita Golgatan mäelle ja katsella Hänen verisiä haavojansa, niin ottaakoon ristin päällensä ja kantakoon sen Jeesuksen jälissä. Maailman hirmuisuutta me

olemme nähneet, kuinka se puhkeaa ulos sanoihin. Vaimoin kyneleet me olemme nähneet, jotka itkit ja paruit, koska senkaltainen opettaja, joka oli heidän sydämitänsä ruokkinut elämän sanalla, piti maailman vihan tähden otettaman pois. Juutalaisia on nähty, jotka hengellisen vihan tähden janoisit Kristuksen verta. Maaherra on nähty, joka maailman kunnian ja paatuneitten ihmisten tähden tuomitsi yhden vanhurskaan miehen kuolemaan, vastoin tuntoansa. Sotamiehet on nähty, jotka ristiinnaulitsit kunnian Herran ja annoit Hänelle etikkaa sapella sekoitettua. Tässä paikassa olis paljon puhumista maailman paatumuksesta ja verta janoavaisesta vihasta Jeesusta kohtaan, joka ei ole vielä sammunut.

Mutta puhukaamme tällä kertaa ainoastansa Vapahtajan kärsimisestä ja kuolemasta, niitten sieluin ylösrakennukseksi, jotka ei vielä ole kostuneet Jeesuksen ristin juureen, koska me Jumalan armon kautta katselemme **Jeesuksen verisiä haavoja**.

Ensimmäiseksi: **Kuka on niitä haavoja tehnyt?**

Toiseksi: **Mitä nämät haavat vaikuttavat?**

Taivaallinen Vanhin on saanut kuoleman haavoja jumalattomain ja paatuneitten tähden. Hän aukaisee nyt rintojansa ja osoittaa kaikille paatuneille haavojansa ja sanoo: *”Katsokaat paatuneet henget näitä haavoja. Paatuneitten tähden minä olen niitä saanut. Eikö nämät haavat saata liikuttaa paatuneitten sydämet?”* Mutta muutamat sylkevät Vanhemman kasvoihin ja sanovat: *”Meidän tähtemmekö niitä haavoja olet saanut? Itse ilmanki olet loukannut itseäs.”* Niin sanovat paatuneet lapset, koska Vanhin osoittaa heille haavojansa. Mutta Jeesuksen opetuslapset tulevat sängen murheelliseksi niitten haavain katselemisesta. Jospa nyt kaikki kansa, joka on tullut katselemaan sitä ristiinnaulittua, löisit rintoihinsa ja menisit murheellisena kotia!

Ensimmäinen tutkistelemus: **Kuka on Vanhimmalle niitä verisiä haavoja tehnyt?** Kristuksen piinan historiassa on kirjoitettu, että ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat ovat heitänsä koonneet ja pitäneet neuvoa, kuinka he Jeesuksen kavaluudella kiinni ottaisit ja tappaisit. Niillä oli siis yksi kuolettavainen viha sydämessä Jeesusta kohtaan.

Mutta ei ne raukat tunteneet, että perkele oli heissä ylösherättänyt ja sytyttänyt tämän hengellisen vihan, vaan he luulit, että Jeesus oli yksi kansan häiritsijä ja yksi Jumalan pilkkaaja, jonka heidän täytyi kaikella muotoa hävittää. Näin oli siis rietas kääntänyt nurin heidän silmänsä, että heidän täytyi uskoa, että Jeesus Nasareenus oli yksi Samariaanus, ja että Hänellä oli perkele.

Mutta kuinka rietas saattaa niin nurin kääntää parhaiten miesten silmät, että Jumalan Poika muuttuu heidän silmissänsä perkeleeksi? Ajatelkaat nyt perään, kuinka vihollinen saattaa niin nurin kääntää ihmisten silmät. Onkos nyt semmoiset ihmiset elämässä, joitten silmät vihollinen on kääntänyt nurin? Kaikki paatuneet luulevat, ettei rietas saata heidän silmiänsä niin nurin kääntää, että he rupeaisit vihaamaan Jeesusta ja Hänen opetuslapsiansa.

Mutta sama hengellinen viha, sama jano kristittyin veren perään on vielä nyt ki suruttomain sydämessä. Sama pilkkaama henki ja sama murhahuuto: *”Ristiinnaulitse!”* kuuluu vielä nyt ki joka paikassa, kussa Kristuksen Henki vaikuttaa elävän kristillisyyden. Sillä Taivaallisen Vanhimman verinen muoto ei vaikuta heissä murhetta ja surkuttelemista, vaan enemmän se vaikuttaa paatumista.

Koska surutoin kansa tulee Pääkallon paikalle, vääntelevät he päätänsä ja pilkkaavat sitä Ristiinnaulittua ja sanovat: *”Astukoon alas rististä, niin me uskomme Hänen päälensä.”* – Kuka nyt on ristiinnaulinnut Vapahtajan? Kutka ovat Taivaallisen Vanhimman

murhaajat? Juutalaiset ilmanki, joilla oli viha sydämessä.

Mutta minä luulen, että samat juutalaiset ovat vielä elämässä. Juomarit, viinaporvarit, huorat, varkaat, kirousmiehet ja tappelusmiehet ovat vielä nytki ne juutalaiset, jotka huutavat: *"Ota pois! Ristiinnaulitse Häntä."* Niillä on hengellinen viha sydämessä. Niillä on tappamamieli, ja helvetin valkea palaa heidän paatuneissa sydämissänsä. Mutta ei ne raukat sitä tunne, sillä rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin.

Niin kuin entiset juutalaiset katsoit Jumalan Pojan Jumalan pilkkaajaksi, niin nämät juutalaiset katsovat kristityitä Jumalan pilkkaajaksi. Entiset juutalaiset katsoit Jumalan Pojan kansan häiritsijäksi, niin nämät juutalaiset katsovat kristityitä kansan häiritsijöiksi. Entiset juutalaiset häväisit Jumalan Poikkaa sanoen: *"Sinä olet Samaritaanus, ja sinulla on perkele."* Niin nämät juutalaiset häväisevät Jeesuksen opetuslapsia sanoen: *"Sinä olet pahempi kuin vihollinen, koska et anna minulle omantunnon rauhaa."* Entiset juutalaiset kiusasit Jeesusta yhden huoran kanssa, jonka he toit hänen eteensä. Niin tekevät myös tämän aikaiset juutalaiset: huoran kautta he tahtovat saada kristityitä ansaan.

Mitä nyt Taivaallisen Vanhimman haavain katseleminen on vaikuttanut niissä, jotka ovat tulleet Pääkallon paikalle katselemaan sitä Ristiinnaulittua? Onkos näitten haavain katseleminen vaikuttanut juutalaisten sydämessä murheen, surkutteleamisen ja armahtamisen? Ovatko nyt juutalaiset katumuksessa? Pilatus luuli, että Jeesuksen surkea muoto piti liikuttaman juutalaisten kovaa sydäntä armahtamiseen, koska hän toi Jeesuksen ulos ja sanoi heille: *"Katsokaat ihmistä!"*

Mutta ihmisen sydän on pahempi kuin hukan sydän, koska helvetin valkea on syttynyt. Juutalaiset näit kyllä sen Suuren Ristinkantajan ja Orjantappuroilla Kruunatun Kuninkaan verisissä haavoissa, ja veri tippui Hänen pyhästä ruumiistansa ja otsastansa. Mutta ei

mitään armoa tuntunut juutalaisten sydämissä, vaan he huusit täydellä kurkulla: *"Ota pois, ristiinnaulitse!"*

Onkos nyt tämänaikaiset juutalaiset armollisemmat? Jokohan ne rupeaisit surkuttelemaan yhtä kristittyä, joka joutuis kärsimään nälkää ja alastomuutta kristillisyyden tähden? Minä luulen heidän sanovan niin kuin entiset juutalaiset: *"Muita Hän on auttanut, mutta itseensä Hän ei saata auttaa."* Muutamia salaisia opetuslapsia sanotaan evankeliumissa olleen Jeesuksella, jotka ei olleet suostuneet juutalaisten tekoon ja neuvoon, joiden seurassa taitavat olla Joosef ja Nikodeemus. Miksikä ei ne miehet ole ennen tulleet Maaherran tykö, ennen kuin Jeesus on kuollut? Minkä tähden he ovat mykät olleet, koska heidän sanansa olis vaikuttanut niin paljon, ettei maaherra olis tohtinut väärin tuomita?

Jos nämät miehet olisit ennen puhuneet, koska Jeesus oli elämässä, kukatiesi mitä se olis vaikuttanut. Mutta maailman kunnia ja ihmisten pelko taisi olla niillä miehillä niin suuri, että he annoit sanan puhumatta maaherran tuomita yhden vanhurskaan miehen kuolemaan. Missä nyt on Joosefin ja Nikodeemuksen rakkaus Jeesusta kohtaan? Maailman kunnia ja ihmisten pelko on tainnut lopettaa kaiken rakkauden.

Vaikka he kuulevat, kuinka käärmeeen myrky tippuu juutalaisten suusta, ei nämät siveät miehet silloin puhu mitään Jeesuksen viattomuudesta. Ei ne muuta tee, kuin kuuntelevat ja istuvat mykkänä. Tässä on monta Nikodeemusta, jotka ovat istuneet kuurona ja mykkänä, koska juutalaiset purkavat kaiken vihansa kristittyin päälle. Ja kuitenkin saattavat ne miehet olla siinä uskossa, että he tulevat Jeesuksen kuoleman kautta autuaksi, koska he korjaavat Hänen ruumiinsa hautaan.

Ei ole nimitetty evankeliumissa, että Jeesuksen haavain katseleminen olis vaikuttanut sydämellisen murheen Joosefin ja

Nikodeemuksen sydämessä. Ja niinmuodoin on Jeesus ylönannettu kaikilta. Ei ole yksikään, joka puhuu maailmalle jonku sanan Hänen viattomuudestaan. Viimein täytyy Hänen huutaa korkealla äänellä: *”Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit!”*

Katsokaat nyt, paatuneet henget, mitä te olette tehneet Taivaalliselle Vanhimmalle. Te olette ensin valehdelleet Hänen päällensä, että Hän on kansan häiritsijä ja Jumalan pilkkaaja. Te olette huutaneet: *”Ristiinnaulitse!”* Te olette Häntä häväisseet ja kutsuneet Samaritaanukseksi. Nyt te näette Hänen surkeassa hädässä olevan. Te kuulette Hänen huutavan ja valittavan, että Jumala on Hänet ylönantanut. Mutta vielä te jaksatte pilkata Taivaallisen Vanhimman kyyneleet jumalattoman elämäne kautta, juopumuksella, kirouksella, koreudella ja pilkkaamisella, ahneudella, vihalla ja kiukulla.

Hengellinen viha on palamassa sydämessä. Helvetin valkea on syttynyt omaan poveen, vaikka ette tunne. Mutta koska kuolema alkaa pusertamaan paatuneita sydämiä, silloin silmät aukenevat. Silloin he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Mutta silloin taitaa tulla hiljainen katumus, koska ette ennen ole katselleet Vanhemman haavoja murheellisella ja katuvaisella sydämellä. Katsokaat nyt, Vanhimman murhaajat! Katsokaat nyt, Vanhimman kyynelten pilkkaajat! Katsokaat, mitä teidän vihanne on vaikuttanut.

Toinen tutkisteleminen: **Mitä Taivaallisen Vanhimman haavain katseleminen on vaikuttanut?** Ei mitään paatuneitten sydämissä, muuta kuin pilkkaama halua. Niin me kuulemme Kristuksen piinan historiasta, että vihollisen joukolla tuli oikein suuri pilkkaama voima, koska he näit, että Jeesus oli ylönannettu Jumalalta ja ihmisiltä. Ne olit ennenki pilkanneet Häntä, mutta ei niin julkisesti, koska Hän oli opettamassa templissä. Mutta nyt, koska Hän oli kiinni otettu, silloin vihollisen voima pääsi irti.

Kaikki verikoirat karkasit Hänen päällensä. Miekka kävi Hänen sielunsa läpitse, että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin. Eiköstä nyt ole samat esimerkit edessä? Jos joku kristitty ahdistetaan maailmalta, silloin tulevat kaikki salaiset ajatukset ilmi. Ei ole enää monta, jotka puhuisit hänen puolestaan, jotka pitäisit pahana, että kristitty joutuu kärsimään. Ei ole monta, jotka rohkenevat puhua totuuden paatuneille. Niin vähän on Vanhimman haavain katseleminen vaikuttanut.

Ei ole muita, jotka surkuttelisit Häntä, kuin muutampia vaimoja ja muutampia murheellisia opetuslapsia, jotka katselit niitä haavoja murheellisella ja särjetyllä sydämellä. Voi! Voi! paatunut maailma! kuinka sinä olet vajonnut syvään turmelukseen, koska sinä saatat katsella näitä Vapahtajan haavoja ilman liikkumatta, ilman surkuttelemista sinun onnettomuuttas.

Ei ole kauheampi synti tapahtunut, kuin tämä Taivaallisen Vanhimman murhaaminen, jossa kaikki ovat osalliset, sekä suuret että pienet. Mutta ei ole sen tähden moni, joka nyt seisoo ristin kohdalla ja katselee tätä murhatyötä kauhistuksella. Ei ole muita, jotka surkuttelevat kovaa onneansa, kuin muutamat murheelliset vaimot ja opetuslapset, jotka nyt pidetään hulluna maailmalta.

Niissä on Jeesuksen haavain katseleminen vaikuttanut murheen, jota he ei saata salata. Ja niitä maailma ylönkatsoo niin kovin, että he pidetään hulluna, ja jos he puhuisit jonkun sanan maailmalle Kristuksen viattomuudesta ja katumuksen tarpeellisuudesta, niin he saavat varsin kuulla, että he ovat puhuneet Moosesta vastaan, ja vedetään pian maailmallisen raadin eteen.

Nyt juomarit pidetään viisaina. Jeesuksen murheelliset opetuslapset pidetään hulluna. Viinaporvarit ovat kunnialliset maailmassa. Jeesuksen murheelliset opetuslapset häväistään ja ylönkatsotaan. Huorat pidetään

kunniassa, mutta Maria Magdalena ei tohdi avata suutansa.

Mitä nyt vaikuttavat Taivaallisen Vanhiman haavat? Ei mitään paatuneitten sydämissä, ei mitään. Koska he ovat aikansa pilkanneet ja nauraneet, menevät he iloa pitämään viinan ja juopumuksen, huoraamisen, kiroamisen ja panettelemisen kanssa. Mutta Jeesuksen murheeliset opetuslapset ei tohdi semmoisen joukon sisällä liikkua. Heidän täytyy kätkeä kyyneleitensä.

Kuinka surkea on tämä Jeesuksen haavain katseleminen niille murheellisille ja maailmalta ylönkatsotuille sieluille, jotka semmoisen joukon keskellä ei tohdi avata suutansa. Voi, voi, sinua! Sinä murheellinen Maria Magdalena, kuinka sinun kyynelees ylönkatsotaan ja pilkataan, koska sinä vertavuotavalla sydämellä katselet niitä haavoja, joita Jeesus on saanut rakkautensa tähden köyhää seurakuntaansa kohtaan, koska Hän antoi sielunsa lunastukseksi, antoi ruumiinsa sotamiehille, että sinun sielus pelastettaisiin kadotuksesta. Kuinka se kävi niin kuin miekka sinun sielus lävitse, sinä Maria, Jeesuksen äiti, koska sinä näit Jumalan Pojan ris-tin päällä suuressa vaivassa ja kuulit Hänen huutavan: Minun Jumalani, miksis minun ylön annoit!

Ja sinä Johannes, joka olet, nojaten päätäs Jeesuksen rintaa vasten, maannut Hänen

helmassansa Herran ehtoollisessa. Mitä sinä nyt tunnet sydämessäs, koska sinä näet Jumalan Pojan kuoleman kilvoituksessa. Sinä näet sotamiehen pistävän keihään Hänen kylkeensä. Minä ajattelen, että tämä Jeesuksen haavain katseleminen vaikuttaa senkal-taisen murheen opetuslasten sydämissä, joka tuopi kyllä epäilyksen myötänsä, mutta myös kiskoo sydämen irti maailmasta ja valmistaa sydämen vastaanottamaan Pyhän Hengen voimaa.

Olkaat nyt koossa, te harvat Jeesuksen opetuslapset! Itkekäät ja parkukaat, koska Jeesus kuolee! Se on teille tarpeellinen, että te tulisitte kerran tuntemaan, kuinka te olette kiittäneet Häntä Hänen hyväin töittensä edestä. Maailmanrakkaus on käsittänyt opetuslasten sydämet, sen tähden kuoli Jeesus, ja he jäit Häntä kaipaamaan ja murehtimaan, koska Hän oli kuollut. Mutta muistakaat kuitenkin, te murheelliset sielut, ettei Jeesus ole kuollut ijankaikkisesti. Jos te ainoastansa jaksatte niin kauan itkeä, että Jumala kuulee teidän huokauksenne ja herättää sen Suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan ylös, silloin te saatte ilolla ja riemulla tuta Hänen armollista läsnäolento-ansa. Silloin tulee lohduttaja Pyhä Henki, joka teille muistuttaa kaikki, mitä Hän ennen sanonut on. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Apostoli Paavali puhuu apostolein tekojen 13. luvussa ja 29. jakeessa juutalaisten vihasta ja kiukusta Vapahtajaa kohtaan, kun hän sanoo: Vaikka he eivät löytäneet hänestä yhtään syytä, mikä olisi ansainnut kuoleman, anoivat he kuitenkin maaherralta, että hänet piti tapettaman; ja sen jälkeen kun he olivat täyttäneet kaiken sen, mitä hänestä oli raamatussa kirjoitettu, panivat he hänet hautaan.

Apostoli ei tee tässä mitään erotusta niiden juutalaisten välillä, jotka olivat syyllisiä Vapahtajan kuolemaan, ja niiden, jotka hautasivat Hänet. Kuulostaa siltä, kuin apostoli olisi pitänyt heitä kaikkia toistensa kaltaisina, nimittäin niitä, jotka aiheuttivat Hänen kuolemansa sekä niitä, jotka hautasivat Hänet. Evankelista sanoo kuitenkin, että Joosef oli vanhurskas mies ja kunniallinen raatiherra, joka ei ollut suostunut Vapahtajan kuolemaan. Kaiken lisäksi hän oli vielä Vapahtajan salainen opetuslapsi. Nikodeemus oli jopa rohjennut puolustaa Vapahtajaa maailman vainoa vastaan, vaikka hänestä ei ollutkaan miestä puolustamaan Jeesusta enempää kuin mitä hänen oma kunniantuntonsa salli.

Tapahtui näet niin, kun ylimmäiset papit alkoivat pilkkaamaan Nikodeemusta hänen salaisesti Vapahtajalle osoittamansa mieltymyksen tähden, ettei hän uskaltanut ottaa Vapahtajaa puolustettavakseen. Hänen rakkautensa Vapahtajaan ei riittänyt sen kauemmas, kuin mitä oman kunnian varjeleminen myöten antoi. Kun koko maailman viha oli kohdistunut Vapahtajaan, niin oli todella vaarallista asettua Hänen puolustajakseen maailman vääriä syytöksiä vastaan. Sitä, joka tosissaan tahtoi puolustaa Vapahtajaa maailman jumalattomia syytöksiä vastaan, epäiltäisi helposti kerettiläisyydestä. Hänen epäiltäisiin langenneen puhtaasta Mooseksen opista. Juutalaisten ylimmäiset olivat saaneet sen ajatuksen Vapahtajasta, että Hän oli samarialainen ja että Hänellä oli perkele. Synnä siihen oli se, että Vapahtaja oli nuhdellut heitä ulkokullaisuudesta ja jumalattomasta elämästä. Kaikkia, jotka nyt tahtoisivat asettua sellaisen

miehen puolustajiksi maailman vihaa vastaan, epäiltiin osallisuudesta Jeesus Nasaretilaisen kerettiläisyytenä ja eksytyksinä pidettäviin oppeihin.

Mutta monet tahtovat nyt tunnustaa Nikodeemuksen kristityksi, vaikka apostolein teoissa hänen nimeään ei koskaan mainita kristittyjen seassa. Ettei Nikodeemus ollut mikään kristitty silloin, kun hän kävi Jeesuksen luona öisin, nähdään siitä, ettei hän ollut uudestisyntynyt, eikä myöskään uskonut Jeesusta Jumalan Pojaksi, vaan piti Häntä ainoastaan Jumalan lähettämänä opettajana.

Mutta, sanovat nyt Nikodeemuksen uskonveljet, hänhän on voinut tulla kristityksi myöhemmin, vaikka hänestä ei sen enempää ole kirjoitettukaan, kuin se, että hän auttoi Joosefia hautaamaan Vapahtajan kuolleen ruumiin. Mutta mistä sellainen usko tulee, että Nikodeemus tuli kuitenkin autuaaksi, vaikka hän ei koskaan ottanut osaa kristittyjen kokouksiin? Siitä se usko tulee, että nykyään on monta, jotka eivät ole päässeet Nikodeemusta pitemmälle kristillisyydessään. He lienevät salaisia Jeesuksen opetuslapsia. He ovat mieltyneet siihen hyvään, mitä kristillisyydellä on saatu aikaan, mutta he eivät uskalla julkisesti puolustaa kristillisyyden tunnustajia pahan maailman soimauksia vastaan. Ja kuitenkin tämä on vähintä, mitä Vapahtaja vaatii jokaiselta kristityltä. Hän vaatii heitä puolustamaan kristillisyyden tunnustajia maailman jumalattomia soimauksia vastaan, sillä Vapahtaja itse sanoo: Jokainen, joka tunnustaa minun nimeni ihmisten edessä, hänen nimensä minä tunnustan Isäni edessä. Mutta Nikodeemuksella ei ollut rohkeutta puolustaa Vapahtajaa, sillä hän

pelkäsi, että maailma sysäisi hänet pois luotaan. Hän tahtoi olla maailman ystävä. Hän ei voinut kärsiä yhtään pilkkaa Jeesuksen nimen tähden.

Nyt kaikki ne, joilla on sama usko kuin Nikodeemuksella, ovat kuitenkin sitä mieltä, että Nikodeemus on tullut taivaan valtakuntaan. Mutta mitä tietä Nikodeemus on tullut taivaan valtakuntaan? Onko täällä ketään, joka voi todistaa, että Nikodeemus on tullut kristityksi? Onko hän tullut kristittyjen kokoukseen? Onko hän tullut sisälle ahtaasta portista? Onko Nikodeemus tehnyt parannuksen ja uudestisyntynyt? Kyllä niitä nykyisin on paljon, jotka tahtovat seurata Nikodeemusta. Monet tahtovat salaa olla Jeesuksen opetuslapsia, mutta he eivät tahdo kärsiä mitään Jeesuksen nimen tähden. He eivät tahdo liittyä maailmanjoukkoon. He eivät tahdo luopua maailman kunniasta. He eivät tahto kärsiä yhtään pilkkaa Jeesuksen nimen tähden. Sellaista kristillisyyttä on nykyään kaikkialla. Ei ole ensinkään vaikea seurata Nikodeemusta sinne asti, mihin hänen siveytensä ja jumalanpelkonsa ulottuu: hautaamaan Vapahtaja sen jälkeen kuin Hän on kuollut. Tämä on helposti tehty. Mutta on vaikeampi puolustaa Häntä Hänen eläessään.

Seuraamme tänään Vapahtajaa haudalle. Mutta keskuudessamme ei moni itke Marian kanssa. Moni ei murehdi Vapahtajan kuolemaa. Ei moni valita sitä, että kristillisyyden on haudattu kuolleen uskon hautaan.

Maria! Täydellä syyllä itket Vapahtajan aivan liian varhaista kuolemaa. Täydellä syyllä itket sitä, että kristillisyyden on laskettu kuolleen uskon hautaan. Maria, uskotko sinä, että Vapahtaja koskaan enää tulee eläväksi? Uskotko sinä, että Kristus vielä tulee eläväksi meidän sydämissämme? Voi sinua, Maria! Sinä itket ja murehdit, ja epäilet. Mutta Jumalan voima on suuri ja tutkimaton. Kristillisyyden haudalla sinun on täysi syy itkeä. Mutta meidän tulee toivoa, että päivä

koittaa, että ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on nouseva ylös voittovoimallaan. Meidän tulee kuitenkin langeta polvillemme Jeesuksen haudalla ja huota: Isä meidän jne.

TEKSTI: 6. AHTI. EVANKELIUMI: LUUK. 23: 32–56

32 Niin vietiin myös hänen kanssansa kaksi muuta pahantekiää surmattaa.

33 Ja kuin he siihen saaan tulivat, joka Pääkallon paikaksi kutsutaan, siinä he hänen ristiinnaulitsivat ja ne pahantekiät, yhden oikialle ja toisen vasemmalle puolelle.

34 Niin sanoi Jesus: Isä, anna heille anteeksi, sillä ei he tiedä, mitä he tekevät. Ja he jakoivat hänen vaatteensa ja heittivät niistä arpaa.

35 Ja kansa seisoi ja katseli, mutta päämiehet pilkkasivat häntä heidän kanssansa ja sanoivat: muita hän vapahti, vapahdakaan itsensä, jos hän on Kristus, Jumalan valittu.

36 Ja huovit myös pilkkasivat häntä, menivät ja kokottivat hänelle etikkaa,

37 Ja sanoivat: jos olet Juudalaisten kuningas, niin vapahda itse sinus.

38 Oli myös hänestä päällekirjoitus Grekan, Latinan ja Hebrean puustaveilla kirjoitettu: Tämä on Juudalaisten kuningas.

39 Niin yksi pahantekiöistä, jotka ripustetut olivat, pilkkasi häntä ja sanoi: jos sinä olet Kristus, niin vapahda sinus ja meitä.

40 Mutta toinen vastasi ja nuhteli häntä sanoen: etkö sinäkään Jumalaa pelkää, ettäs olet yhdessä kadotuksessa?

41 Ja tosin me olemme oikein siinä, sillä me saamme meidän töidemme ansion jälkeen; mutta ei tämä mitään pahaa tehnyt.

42 Ja sanoi Jesuselle: Herra, muista minua, kuin tulet valtakuntaas.

43 Niin Jesus sanoi hänelle: totisesti sanon minä sinulle: tänäpäpä pitää sinun oleman minun kanssani paradisissa.

44 Ja se oli lähes kuudes hetki, ja pimeys tuli kaiken maan päälle, hamaan yhdeksänteen hetkeen asti.

45 Ja aurinko pimeni, ja templin esivaate repesi kahtia,

46 Ja Jesus huusi suurella äänellä ja sanoi: Isä, sinun käsiis minä annan henkeni. Ja kuin hän sen oli sanonut, antoi hän henkensä.

47 Mutta kuin sadanpäämies näki, mitä tapahtui, kunnioitti hän Jumalaa ja sanoi: tosin oli tämä ihminen hurskas.

48 Ja kaikki kansa, joka sinne katselemaan meni, kuin he näkivät, mitä siellä tapahtui, löivät rintoihinsa ja palasivat kotiansa.

49 Mutta kaikki hänen tuttavansa seisovat taampana ja vaimot, jotka häntä Galileasta seuranneet olivat, näkivät nämät.

50 Ja katso, raatimie, nimeltä Joseph, joka oli jalo ja hurskas mies,

51 Joka ei ollut mieltynyt heidän neuvoonsa ja tekoonsa, syntynyt Arimatiassa, Juudalaisten kaupungissa, joka myös itse odotti Jumalan valtakuntaa:

52 Tämä meni Pilatuksen tykö ja anoi Jesusuksen ruumista,

53 Ja otti sen alas ja kääri liinavaatteeseen ja pani sen hautaan, joka kallioon hakattu oli, johonka ei yksikään ennen pantu ollut.

54 Ja se oli valmistuspäivä, ja sabbati lähestyi.

55 Niin vaimot seurasivat jäljestä, jotka hänen kanssansa tulleet olivat Galileasta, ja katselivat hautaa, ja kuinka hänen ruumiinsa pantu oli.

56 Mutta he palasivat ja valmistivat hyvänhajuisia yrtejä ja voiteita; vaan sabbatina he lepäsivät lain käskyn jälkeen.

Meidän tulisi nyt luetun tekstimme johdosta seurata Vapahtajaa haudalle ja tarkastella

murheellisten naisten kanssa, **kuinka maailman siveyden perikuvat, Joosef ja Nikodeemus panevat Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan.**

Siinä yhteydessä meidän on huomattava miehet, jotka hautaavat ruumiin, käärinliinat, hyvänhajuiset yrtit, ja hauta, sekä lopuksi ne, jotka ovat murheissaan. Tekstissä ei puhuta mitään hautajaisista, joten voimme pitää itsestään selvänä, ettei siihen aikaan ollut olemassa sellaista synnillistä käytäntöä.

Miehet, jotka panivat Vapahtajan ruumiin hautaan, olivat totisesti siveyden perikuvia. Heillä ei ollut syntiä omillatunnoillaan. Siitäkään ei puhuta mitään, että heillä olisi ollut lainkaan murhetta Vapahtajan kuolemasta. Mutta koska luonnollinen siveys oli heidän autuudenperustuksenaan, niin he pitivät Vapahtajaa siveyden opettajana, joka opetti ihmistä elämäänsä siveästi ja ansaitsemaan autuuden siveyden harjoituksella. Joosef ja Nikodeemus olivat siis jumalasia ja hurskaita, sikäli kuin siveys ja jumalanpelko voivat kelvata Jumalalle. Mutta koska heidän siveytensä ja jumalanpelkonsa olivat myös heidän autuudenperustuksenaan, niin heillä ei voinut olla lainkaan sitä murhetta, mikä opetuslapsilla oli. He eivät myöskään voineet uskoa, että Vapahtaja oli Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja, eivätkä sitä, että Hän oli oikea Messias. Opetuslapset uskoivat tämän Vapahtajan kuolemaan asti, mutta silloin heidän uskonsa loppui. Siitä syystä opetuslasten oli langettava epätoivoon.

Mutta Joosef ja Nikodeemus eivät voineet langeta epätoivoon Kristuksen kuoleman vuoksi, sillä he eivät uskoneet Häntä siksi, joka vapahtaisi heidät kaikista synneistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Sitä nämä siveät ihmiset eivät voineet koskaan tuntea, että he olivat perkeleen vallassa. Heille oli siinä kyllin, että he luottivat siveyteensä, ja nyt he tahtoivat ansaita iankaikkisen autuuden tällä hyvällä työllä, jonka he osoittivat

Vapahtajan ruumiille. Nikodeemus uskoi joka tapauksessa, että Jeesus oli Jumalan lähettämä opettaja. Sellaisen opettajan muistolle osoitettu viimeinen palvelus oli suuri ansio, jota Jumala ei voinut jättää palkitsematta. Mutta juuri tämä kuviteltu siveys panna Vapahtajan kuolleen uskon hautaan. Vapahtaja ei koskaan voi tulla eläväksi sellaisessa sydämessä, jonka autuuden perustuksena on siveys.

Käärinliina, johon Vapahtajan ruumis kiedotaan, on kyllä valkoinen ja kaunis. Se loistaa maailman silmille. Se on: Siveys on kiitettävä, ja sitä maailma ylistää. Siveys olikin kaikkein korkeinta, mitä pakanat voivat saavuttaa töillään. He väittivät, että sen, joka on elänyt siveästi maailmassa, pitäisi tulla autuaaksi. Mutta kuinka moni nykyaikana voi elää yhtä siveästi kuin Joosef ja Nikodeemus? Ehkä ei edes yksi tuhannesta. Kuitenkin juuri tämä kuviteltu siveys vahvistaa ihmistä hänen kuollessa uskossaan. Sillä sen, joka elää siveästi, on mahdotonta epäillä autuudestaan. Hän ei koskaan voi katua syntejään. Kuinka hän voi katua syntejään, kun hänellä on siveys peruukissaan?

Hauta, mihin maailman siveyden perikuvat panevat Vapahtajan ruumiin, on louhittu kalliioon. Se on vahva kuin vuori. Siveys on saanut tämän kuolleen uskon haudan niin vahvaksi, ettei kukaan voi heikentää sitä. Ei itse kuolemakaan voi ryöstää pois kuollutta uskoa siveältä ihmiseltä. Mutta juuri sellaiset siveyden perikuvat ovat nyt haudanneet Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan. Sitä paitsi ylimmäiset papit ovat pitäneet siitä huolta, että maallinen valta on pannut sotamiehiä haudan vartijoiksi, niin etteivät Kristuksen opetuslapset saisi tilaisuutta viedä Kristuksen ruumista pois kuolleen uskon haudasta. Nämä sotamiehet koettavat estää Kristuksen ylösnousemista kuolleen uskon haudasta. He ovat jopa sinetöineet haudan maallisen lain sinetillä, niin ettei kukaan saa nostaa kiveä pois. Kukaan ei saa nostaa siveyden kiillotettua kiveä pois.

Kukaan ei saa ottaa pois käärinliinaa, jolloin joku murehtiva Maria Magdalena saisi katella niitä haavoja, jotka Vapahtaja on saanut rakkautensa vuoksi.

Ainoa lohtu, mikä nyt on jäljellä sureville, on viimeinen voitelu, minkä he toivovat saavansa tehdä kuolleen ystävälleen. Mutta tämä viimeinenkin rakkauden osoitus näyttää tulevan estetyksi, sillä siveyden kiillotettu kivi on niin raskas, etteivät heikot naiset usko kykenevänsä ottamaan sitä pois haudan ovelta. Vaikka Joosefin ja Nikodeemuksen tarkoitus ei olisikaan estää surevia naisia antamasta Jeesukselle viimeistä voitelua, niin ylimmäiset papit ovat kuitenkin pitäneet siitä huolta, että kuolleen uskon hauta, jossa Vapahtaja nyt on haudattuna, on sinetöity maallisen vallan sinetillä, eikä yksikään Jeesuksen surevista ystävistä pysty murtamaan tätä sinettiä. Ja ylimmäiset papit ovat vielä päällisiksi anoneet maalliselta valalta vartijaa, jotta kukaan ei koskisi kuolleen uskon hautaan.

Tästä eivät surevat naiset tiedä mitään. He eivät yksinkertaisuudessaan tiedä, että Vapahtajan viholliset ovat panneet maailmallisen vallan sotamiehet vartioimaan kuolleen uskon hautaa, jotta kukaan Jeesuksen ystävistä ei voisi nostaa siveyden kiillotettua kiveä pois haudan päältä. Kukaan ei voi antaa viimeistä voitelua Vapahtajan ruumiille. Kukaan ei voi vuodattaa kaipauksen kyyneleitä ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan haudalla. Jos joku Jeesuksen murheellinen ystävä toivoisi vielä kerran saavansa antaa viimeisen voitelun Jeesuksen ruumiille, niin maallisen vallan sotamiehet paljastaisivat pian murhaavat miekkansa ja ärjyisivät sureville: *”Te ette saa seistä tässä jumalanpilkkajaan haudalla ulvomassa! Koko maailma piti Häntä teeskentelijänä ja kapinallisena. Mitä tekemistä teillä on tässä Hänen haudallaan? Te ette saa seistä tässä ulisemassa.”*

Jokseenkin näin sotamiehet voivat sanoa sureville. Mutta nyt naiset eivät tiedä, että ylimmäiset papit ovat anoneet vartijoita maailmalliselta vallalta, jotta Vapahtajan ruumis siten pysyisi kuolleen uskon haudassa. He eivät tiedä, että kuolleen uskon hauta on maallisen vallan sinetillä sinetöity. He eivät tiedä, että parkuminen Jeesuksen haudalla on kokonaan kielletty. Kaikki, mitä surevat tietävät Jeesuksen haudasta, on se silmin nähtävä kokemus, että maailman siveyden perikuvat ovat kaikessa hyväntahtoisuudessaan peittäneet haudan siveyden kiillotetulla kivellä. Ja tämä kivi on niin raskas, etteivät Jeesuksen surevat ystävät usko olevansa kyllin voimakkaita vierittämään sitä pois.

Totisesti on siveyden kiillotetun ja sileän kiven vierittäminen kuolleen uskon haudalta vaikea tehtävä muutamalle heikolle naiselle. Jeesuksen surevilla ystävillä olisi halu kerran vielä saada katsella niitä tuoreita haavoja, joita taivaallinen Ylkä on saanut rakkautensa vuoksi köyhää morsiantaan kohtaan. Heillä on palava halu vielä kerran saada vuodattaa viimeinen voiteltu näihin haavoihin. Mutta kuka vierittää raskaan kiven haudalta? Kuka tulee Jeesuksen sureville ystäville avuksi ja vierittää siveyden raskaan kiven haudalta? Ja jos tämä kivi olisi vieritetty pois, niin Jeesuksen haavat tulisivat vielä kerran kaiken maailman nähtäviksi. Kaikki Hänen murhaajansa näkisivät Vapahtajan tuoreissa haavoissa hirveän murhatyönsä. Kaikki Hänen vihollisensa saisivat niissä nähdä hirmuisen vihansa Sovittajaa kohtaan. He saisivat nähdä palavan halunsa murhata oman Luojansa, jonka he ovat syösseet helvettiin.

Vapahtajan ja elävän kristillisyyden viholliset ovat murhanneet Isänsä hirvittävällä tavalla. Ja vihollisten kädet ovat vieläkin veriset. Veri tippuu vieläkin verisestä keihäästä, jolla he avasivat Hänen kylkensä. Veritahrat näkyvät yhä heidän vaatteissaan. He eivät ole vielä pesseet puhtaiksi käsiään tämän Isänmurhan jälkeen. Pilatus tahtoo pestä kätensä

puhtaiksi vanhurskaan miehen verestä. Mutta hänen omatuntonsa on vielä viattoman veren tahraama. Miten sitten Vapahtajan vihaissimmat viholliset, ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja farisealaiset, voisivat tulla puhdistetuiksi tästä viattomasta verestä? Miten sotamiehet, jotka ovat olleet sokeana työkaluna vihollisten käsissä, saavat kätensä puhdistetuiksi viattomasta verestä? Ei koskaan tässä maailmassa. Ei koskaan iankaikkisuudessa. Kirottu pitää sen suvun oleman, joka on Isänmurhaa tehdessään tahrannut itsensä Hänen verellään, eikä kuitenkaan tule katumukseen eikä tunnusta tekoaan, ei koskaan kadu rikostaan, ei koskaan itke iankaikkista onnettomuuttaan, ei koskaan huokaa sokeutensa tähden, ei koskaan huuda: *"armoa, armoa, anteeksiantamusta, armahdusta,"* vaan huutaa sen sijaan: *"Ristiinnaulitse",* ja *"Hänen verensä tulkoon meidän ja meidän lastemme päälle!"*

Te murheelliset Jeesuksen ystävät murhaajien keskellä, ristin vihaajien keskellä, kristillisyyden vainoojien keskellä. Kuka vierittää raskaan kiven teidän sydämistänne, sen raskaan kiven, jonka maailman siveät herrat, Joosef ja Nikodeemus ovat panneet haudalle? Kuka avaa teidän sydämässänne sen haudan, missä orjantappuroilla kruunattu Kuningas vielä makaa haudattuna? Olisi suuri lohtu teille, jos te vielä kerran saisitte katsella niitä tuoreita haavoja, joita Vapahtaja on saanut rakkautensa vuoksi. Olisi pieni helpotus teidän tuskallenne, jos saisitte vielä kerran vuodattaa viimeisen voitelun niihin tuoreisiin haavoihin. Mutta, voi! Väärän siveyden kivi on painavana haudalla. Hautaa ei voi avata ennen kuin tämä omavanhurskaus vieritetään pois.

Mitä olivat Joosef ja Nikodeemus? Oman vanhurskauden palvelijoita, jotka vierittivät painavan kiven kuolleen uskon haudalle. Tämä omavanhurskaus on vieläkin painavana kivenä surevien opetuslasten sydämissä. Ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on haudattuna tämän

omanvanhurskauden alla, jota kukaan muu ei voi nostaa, kuin Herran enkeli taivaasta. Jeesuksen murheelliset ystävät eivät siitä syystä voi uskoa, että Hän on vielä nouseva ylös ja tuleva eläväksi heidän sydämissään, koska omavanhurskaus on painavana kivenä Vapahtajan haudalla. Mutta oi, jos kuitenkin joku vierittäisi pois tuon raskaan kiven, niin että Vapahtajan hauta aukenisi, niin että Jeesuksen murheelliset ystävät saisivat vielä kerran katsella Hänen tuoreita haavojaan ja vuodattaa niihin viimeisen voitelun. Se huojentaisi kuitenkin heidän tuskaansa. Se olisi pieni lohdotus murheeseen.

Moni Jeesuksen murheellisista ystäväistä ei ole vielä voinut käsittää, mistä tämä haudan päällä oleva raskas kivi on tullut, joka painaa heidän sydämiään niin kovin, etteivät he voi katsoa tuoreita haavoja Jeesuksen ruumiissa. He eivät pysty vierittämään kiveä pois voidakseen vuodattaa viimeisen hyvänhajuisen voitelun Vapahtajan haavoihin. Omavanhurskaus painaa heitä. Väärä siveys, väärä kunnia, peittää Vapahtajan haavat. Ettekö te näe, te murheelliset Jeesuksen ystävät, kuinka omanvanhurskauden palvelijat, Joosef ja Nikodeemus, vierittävät raskaan omanvanhurskauden kiven Vapahtajan haudalle.

Näettekö sinne kauas, missä istutte haudan kohdalla, kuinka nämä omanvanhurskauden palvelijat luulevat ansaitsevansa Jumalan armon ja iankaikkisen autuuden vierittämällä tämän kiven kuolleen uskon haudalle? Mutta mitä he ansaitsevat, koska teidän sydämenne joutuu musertumaan tämän kuorman painosta? Olisi ollut paljon parempi, jos nämä omanvanhurskauden palvelijat olisivat jättäneet haudan auki, sillä silloin joku Jeesuksen murheellinen opetuslapsi olisi voinut katsella tuoreita haavoja Vapahtajan ruumiissa, ja vuodattaa niihin hyvänhajuisen voiteen.

Mutta omanvanhurskauden palvelijat ovat nyt vierittäneet raskaan

omanvanhurskauden kiven haudalle, ja näin he ovat saattaneet Jeesuksen surevat ystävät suureen ahdistukseen. Nyt heidän pitää langeta epätoivoon, koska he eivät voi saada avuksi ketään voimakkaampaa miestä, joka vierittäisi pois kiven haudalta. Ja sen vuoksi he sanovat valittavin sydämin: *”Kuka vierittää kiven haudalta?”* Niin, sitähän te saatte kysyä, te murheelliset Jeesuksen ystävät!

Kuka vierittää raskaan kiven teidän sydäntenne haudalta, missä Taivaallinen Ystävä on haudattuna, haavoitettuna, raadeltuna ja elottomana teidän sydämissänne, niin kauan kuin omanvanhurskauden marmorikivi kätkee Hänen haavansa teiltä. Voi, te murheelliset Jeesuksen ystävät. Ei mikään mahti taivaassa, maan päällä eikä maan alla voi estää teitä menemästä Vapahtajan haudalle. Ei mikään mahti taivaassa, maan päällä eikä maan alla voi estää teitä itkemästä ja murehtimasta sitä onnettomuutta, mikä kohtasi maailman tuomittua sukua, kun elävän Jumalan Pojan, meidän elämämme alun ja lopun, omat lapset murhasivat ja sööksivät Hänet helvettiin.

Teidän heikkojen naisten on mahdotonta vierittää kiveä, jonka omanvanhurskauden palvelijat ovat panneet haudalle. Sen sijaan on teidän kyyneltenne, teidän huokaustenne ja rukoustenne kutsuttava elävän uskon enkeli taivaasta. Vain hän voi nostaa raskaan kiven haudalta. Vain hän voi vierittää pois omanvanhurskauden teidän sydäntenne haudalta. Vain hän voi julistaa rauhan ja autuuden sanomaa teille. Ja sen sijaan, että saisitte katsella kuollutta, elotonta ruumista haudassa, saattekin katsoa elävää Jumalaa, joka tervehtii teitä rauhalla ja siunauksella. Silloin teidän ei enää tarvitse ensinkään huolehtia kivistä, ruumiista eikä voitelusta. Näette Hänen tuoreet haavansa kuitenkin elävässä ruumiissa: naulain reiät näette Hänen käsissään ja jaloissaan. Hänen haavoitettu otsansa, veriset merkit orjantappurakruunusta, eivät ole parantuneet. Mutta keskellä Kristuksen ristin vihollisia teidän pitää palata

pois haudalta peläten ja vavisten, ja julistaa murheellisille opetuslapsille, jotka vielä itkevät ja parkuvat epäuskossa ja epätoivossa, että ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunnattu Kuningas, Suuri Ristinkantaja, Jeesus Kristus, elää, ja Hän on luvannut näyttää haavansa kaikille epäileväisille.

Tämän hautauksen pitää oleman toivona kaikille murheellisille Jeesuksen ystäville, tai vaallisena toivona niille, jotka murehtivat

Jeesuksen haudalla, että Hän on vielä kerran nouseva kuolleen uskon haudasta ja ilmentyvä elävänä heille. Rakastakaa Häntä kuolemaan asti, amen! Mutta vihollisille, Isänmurhaajille, on tämä puhe Kristuksen hautaamisesta ja ylösnousemisesta tuleva pahennukseksi, eikä heidän vihansa kristillisyyden julistajia kohtaan ole koskaan sammuva. Amen

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

(ILTASAARNA)

Saarna Kristuksen hautaamisesta.

TEKSTI: 6. AHTI. EVANKELIUMI: LUUK. 23: 32–56

32 Niin vietiin myös hänen kanssansa kaksi muuta pahantekijää surmattaa.

33 Ja kuin he siihen siaan tulivat, joka Pääkallon paikaksi kutsutaan, siinä he hänen ristiinnaulitsivat ja ne pahantekiät, yhden oikialle ja toisen vasemmalle puolelle.

34 Niin sanoi Jesus: Isä, anna heille anteeksi, sillä ei he tiedä, mitä he tekevät. Ja he jakoivat hänen vaatteensa ja heittivät niistä arpaa.

35 Ja kansa seisoi ja katseli, mutta päämiehet pilkkasivat häntä heidän kanssansa ja sanoivat: muita hän vapautti, vapautakaan itsensä, jos hän on Kristus, Jumalan valittu.

36 Ja huovit myös pilkkasivat häntä, menivät ja kokottivat hänelle etikkaa,

37 Ja sanoivat: jos olet Juudalaisten kuningas, niin vapahda itse sinus.

38 Oli myös hänestä päällekirjoitus Grekan, Latinan ja Hebrean puustaveilla kirjoitettu: Tämä on Juudalaisten kuningas.

39 Niin yksi pahantekiöistä, jotka ripustetut olivat, pilkkasi häntä ja sanoi: jos sinä olet Kristus, niin vapahda sinus ja meitä.

40 Mutta toinen vastasi ja nuhteli häntä sanoen: etkö sinäkään Jumalaa pelkää, ettäs olet yhdessä kadotuksessa?

41 Ja tosin me olemme oikein siinä, sillä me saamme meidän töidemme ansion jälkeen; mutta ei tämä mitään pahaa tehnyt.

42 Ja sanoi Jesukselle: Herra, muista minua, kuin tulet valtakuntaas.

43 Niin Jesus sanoi hänelle: totisesti sanon minä sinulle: tänäpäpä pitää sinun oleman minun kanssani paradisisa.

44 Ja se oli lähes kuudes hetki, ja pimeys tuli kaiken maan päälle, hamaan yhdeksänteen hetkeen asti.

45 Ja aurinko pimeni, ja templin esivaate repesi kahtia,

46 Ja Jesus huusi suurella äänellä ja sanoi: Isä, sinun käsiis minä annan henkeni. Ja kuin hän sen oli sanonut, antoi hän henkensä.

47 Mutta kuin sadanpäämies näki, mitä tapahtui, kunnioitti hän Jumalaa ja sanoi: tosin oli tämä ihminen hurskas.

48 Ja kaikki kansa, joka sinne katselemaan meni, kuin he näkivät, mitä siellä tapahtui, löivät rintoihinsa ja palasivat kotiansa.

49 Mutta kaikki hänen tuttavansa seisoivat taampana ja vaimot, jotka häntä Galileasta seuranneet olivat, näkivät nämät.

50 Ja katso, raatimie, nimeltä Joseph, joka oli jalo ja hurskas mies,

51 Joka ei ollut mieltynyt heidän neuvonsa ja tekoonsa, syntynyt Arimatiassa, Juudalaisten kaupungissa, joka myös itse odotti Jumalan valtakuntaa:

52 Tämä meni Pilatuksen tykö ja anoi Jesusuksen ruumista,

53 Ja otti sen alas ja kääri liinavaatteesen ja pani sen hautaan, joka kallioon hakattu oli, johonka ei yksikään ennen pantu ollut.

54 Ja se oli valmistuspäivä, ja sabbati lähestyi.

55 Niin vaimot seurasivat jäljestä, jotka hänen kanssansa tulleet olivat Galileasta, ja katselivat hautaa, ja kuinka hänen ruumiinsa pantu oli.

56 Mutta he palasivat ja valmistivat hyvänhajuisia yrtejä ja voiteita; vaan sabbatina he lepäsivät lain käskyn jälkeen.

Luetun pyhän tekstimme johdosta tulee meidän tällä Herralle pyhitetyllä hetkellä

tarkastella, **kuinka Joosef ja Nikodeemus hautaavat Kristuksen ruumiin. Siinä yhteydessä huomataan ensiksi henkilöt, jotka suorittavat hautauksen ja toiseksi hautajaisvieraat.** (Tutkielma)

1. Ensimmäinen osa tarkasteluamme koskee henkilöitä, jotka suorittivat hautauksen, nimittäin Joosefia ja Nikodeemusta. Mitä nyt ensiksi tulee Joosefiin, niin evankelista Matteus kertoo, että Joosef oli Jeesuksen opetuslapsi. Evankelista Markus kertoo, että Joosef oli kunniallinen raatiherra, joka myös odotti Jumalan valtakuntaa. Evankelista Luukas kertoo, että Joosef oli hyvä ja hurskas mies, joka ei ollut suostunut toisten päätökseen eikä tekoihin. Apostoli Johannes kertoo, että Joosefkin oli Jeesuksen opetuslapsi, kuitenkin salaa juutalaisten pelon tähden.

Jos me nyt teemme yhteenvedon näistä evankelistojen kertomuksista Joosefista, niin me huomaamme, että hän oli kunniallinen raatiherra, että hän oli hyvä ja hurskas, että hän oli salainen Jeesuksen opetuslapsi, ja että hän odotti Jumalan valtakuntaa. Apostoli Paavali sitävastoin ei tee mitään eroitusta niiden välillä, jotka ristiinnaulitsivat Vapahtajan eikä niiden, jotka hautasivat Hänet. Paavali sanoo nimittäin eräässä puheessa, joka on kirjoitettuna Apostolein tekojen 13. luvussa, että juutalaiset täytettyään kaiken sen, mitä Kristuksesta oli kirjoitettu, ottivat Hänet alas ristiltä ja panivat Hänet hautaan. Paavali ei siis ajattele mitään hyvää Joosefista eikä Nikodeemuksesta, koska hän panee heidät murhaajien kanssa samaan joukkoon. Jos Paavali olisi nimittäin pitänyt heitä veljinä, niin ei hän suinkaan olisi sekoittanut heitä murhaajien sekaan.

Meidän pitää siis jäädä epävarmuuteen siitä, minkälainen käsitys meille jää Joosefin ja Nikodeemuksen kristillisyydestä. Nykyaikana on nimittäin paljon niitä, jotka uskovat täydellä varmuudella, että Joosef ja Nikodeemus ovat taivaan valtakunnassa, ja että he

ovat tulleet autuaiksi sillä uskolla, mikä heillä oli, kun he panivat Vapahtajan ruumiin hautaan, koska evankelistat antavat heistä niin hyvän todistuksen. He kertovat nimittäin, että Joosef oli hyvä ja hurskas, sekä lisäksi salainen Jeesuksen opetuslapsi, joka odotti Jumalan valtakuntaa. Hän ei ollut hyväksynyt toisten juutalaisten neuvonpitoa eikä tekoja. Tämä todistus Joosefin persoonasta on tosin hyvä papintodistus oikeasta vaelluksesta. Se on todistus, jonka pitäisi päteä myös Jumalan edessä.

Ajatellaan, että Jumalan ei pitäisi voida tuomita sellaista miestä, joka on saanut niin hyviä todistuksia kristityiltä. Mutta nyt on juuri siitä kysymys, onko sellainen mies kuin Joosef todellakin ollut kristitty, eli onko hän tehnyt parannuksen ja syntynyt uudesti samalla tavalla kuin opetuslapset uudestisyntyivät.

Lutherin opin mukaan ei nimittäin riitä se, että ihminen on luonnostaan hyvä ja hurskas, sillä on olemassa monta pakanaa, joita voidaan kutsua hyviksi ja hurskaiksi, vaikka he eivät sen vuoksi ole lainkaan kristittyjä. Ei sekään riitä, että ihminen on salainen Jeesuksen opetuslapsi, eli että ihminen on maailman huomaamatta totisen kristillisyyden kannattaja, sillä Vapahtaja ei hyväksy salaista kristillisyyttä, vaan jos sinä todella olet oikea kristitty, niin sinun pitää panna kynttiläsi pöydälle, eikä vakan alle. Jos sinä todella olet oikea kristitty, niin sinä et saa kaivaa leiviskääsi maahan, vaan sinun pitää tehdä sillä kauppaa, muutoin leiviskä otetaan sinulta pois.

Nykyään monet ylimmäiset papit opettavat sellaista oppia, että koska profeetta Elias ei tiennyt mitään niistä seitsemästä tuhannesta sielusta, jotka eivät olleet vielä suuta antaneet Baalille, niin voi vielä tänäänkin löytyä monta seitsemää tuhatta sielua, joista eivät papit, ei maailma, eivätkä toiset kristityt tiedä mitään. Ja nämä salaiset opetuslapset olisivat nyt ylimmäisten pappien mielestä *”niitä maan hiljaisia,”* jotka eivät huuda

kaduilla, eivätkä kerskaile kristillisyydestään, niin, eivät edes pidä itseään kristittyinä, joilta niin ollen puuttuu *”suun tunnustus.”*

Näiden pitäisi nyt ylimmäisten pappien mielestä olla oikeita kristittyjä, joista eivät papit, ei maailma, eikä toiset kristityt tiedä mitään. Ja kuitenkin on muuan ylimmäinen pappi Ruotsissa, piispa Tegnér, yhdessä kirkkopuheessa lausunut, että ne, jotka pitävät *”salaisista kokouksista,”* ja ovat niin ollen *”lukittujen ovien takana olevien opetuslasten kaltaisia,”* ovat valekristittyjä, koska he eivät uskalla tulla päivän valoon kristillisyytensä kanssa, vaan pysyttelevät erossa maailmasta. Keitä nyt tulee pitää Kristuksen salaisina opetuslapsina, joko Joosefia ja Nikodeemusta tai opetuslapsia lukittujen ovien takana?

Tiedetään vakaisesti, että ne samat opetuslapset, jotka Vapahtajan kuoleman jälkeen pysyttelivät lukittujen ovien takana, tulivat julki Helluntaipäivän jälkeen. He tulivat julki sekä ylimmäisille papeille että maailmalle. Ja kaikki, jotka eivät kuuluneet tähän pieneen joukkoon, vihasivat heitä. Ja papit vihasivat heitä kaikkein eniten. Mutta sellaisia kristittyjä, joista eivät papit eikä maailma tiedä, voidaan syystä sanoa *”valeurikiksi,”* koska he eivät koskaan käy kristittyjen kokouksissa, eivät koskaan avaa suutansa puolustaakseen kristillisyyttä, eivät koskaan tule julki — eivät edes papille kuolinhetkellään. Sellaisia kristittyjä olivat Joosef ja Nikodeemus. Ei Paavali eikä Luther ole voinut tunnustaa heitä kristityiksi veljiksi.

Mutta koska kristillisyyden pääasia on parannuksen tekeminen, vanhurskauttaminen ja uusisyntyminen, niin voidaan syystä kysyä Joosefin uskonveljiltä, onko heillä se käsitys, että Joosef oli uudestisyntynyt, koska häntä sanotaan hyväksi ja hurskaaksi? Se ei riitä, että Joosef ei ole hyväksynyt toisten neuvonpitoa eikä tekoja. Se ei riitä, että ihminen ei vihaa eikä vainoa kristittyjä, vaan ihmisen pitää rakastaa heitä. Sanotaan kyllä Joosefin kaivanneen Jumalan valtakuntaa, minkä

pitäisi todistaa, että hän ei vielä ollut tullut sen sisälle.

Mutta nyt on myös monia, jotka tuntevat, ettei heidän sielunsa laita ei ole erikoisen hyvä, ja he ovat niin ollen vakuuttuneita siitä, etteivät he vielä ole taivaan valtakunnassa, ja sen tähden kaipaavat taivaan valtakuntaa. Mutta tämä kaipuu ei vielä riitä, sillä itse kaipuu voi hävitä, kun Kristus kuolee. Niin näyttää käyneen Joosefille ja Nikodeemukselle. Kristus nimittäin sanoo yhdelle opetuslapselleen: *”Monet tahtovat käydä sisälle ahtaasta portista, mutta eivät voi päästä sisälle, koska he eivät kolkuta ennen kuin Isäntä on lukinnut oven”* — ja silloin on liian myöhäistä. Joosef saattoi siis olla armoa etsiväinen, mutta sellainen armoa etsiväinen, jolla oli omavanhurskaus autuuden perustuksena. Ja sellaisen on suorastaan mahdotonta päästä ahtaasta portista sisälle. Moni on nimittäin kutsuttu heräyksen kautta, mutta harvat ovat armoitetut eli valitut.

Kaikki, mitä nyt on sanottu Joosefin kristillisyydestä, osoittaa, että hän oli *”luonnostaan hyvä ja hurskas,”* mutta ei vanhurskautettu, armoa etsiväinen, muttei armoitettu; salainen opetuslapsi, mutta ei koskaan julkinen. Varmaa on, että jos Joosef ja Nikodeemus olisivat ottaneet jonkin verran osaa kristillisyyden levittämiseen ja evankeliumin saarnaamiseen, olisivat heidän nimensä tulleet mainituiksi Apostolein Teoissa. Mutta näistä kunniallisista raatiherroista ei mainita sanaakaan Kristuksen kuoleman jälkeen. Ja mitä Nikodeemuksen evankeliumissa on kirjoitettu, sitä kristityt ovat kolmannella vuosisadalla pitäneet satuna.

2. Meidän tulee nyt toiseksi katsella hautajaisvieraita, jotka olivat läsnä hautauksen tapahtuessa. Siinä yhteydessä huomataan ensiksi, että Vanhassa Testamentissa ei puhuta koskaan mistään hautajaisista. Sen vuoksi eivät myöskään Joosef ja Nikodeemus voineet pitää mitään hautajaisia, vaikka

heillä oli varaa siihen. Mutta meidän pakanalliset esi-isämme pitivät hautajaisia: syötiin ja juotiin isän kuolleen mullan päällä. Ja siitä on tullut pakanallinen tapa pitää hautajaisia.

Mutta Vanhassa Testamentissa vainajan jälkeen jääneet murehtivat kuolleita vanhempiin, opettajiin, sukulaisiin ja omaisiin. Tämä suru oli kuitenkin täysin luonnollinen, ja sydämelle opettavainen, jos ajatus siinä yhteydessä kohdistui omaan kuolevaisuuteen, jos usko parempaan elämään tämän perästä siinä yhteydessä vahvistui ja toivo autuaallisesta jälleennäkemisestä elävöityi: silloin se oli autuus keskellä surua, lohdutus murheessa, jumalinen kaipaus saada pian eritä täältä ja päästä omien isiensä luo ja enkelien kantamina Aabrahamin helmaan. Mutta tämä suru ei antanut mitään ylösrakennusta vatsalle.

Kristuksen hautaamisen hetkellä olivat vain muutamat surevaiset vaimot läsnä. Nämä vaimot murehtivat poismennyttä ystäväänsä ja opettajaansa, jonka suusta he olivat saaneet kuulla niin monia armollisia ja lohduttavia kehotuksia. He murehtivat sydämen pohjasta Vapahtajan kuolemaa, koska he rakkastivat Häntä sydämen pohjasta asti. Mutta meidän päivinäme ei kukaan murehdi Vapahtajan kuolemaa. Ei ainoaakaan ystävää ole parkumassa Hänen haudallaan. Kukaan ei vuodata parannuksen kyyneleitä Hänen kuolleen multansa päällä. Se tulee siitä, että kristillisyyden on nyt kuollut. Mutta tietäkää, että se, joka ei murehdi Vapahtajan kuolemaa, hän ei saa iloa Vapahtajan ylösnousemisesta. Aamen!

Jäljennös, ruotsinkielinen, Upsalan yliopiston kirjasto.
UUB T 219

Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itse kanssansa.

Koska pyhä Paavali tahtoi selittää sen suuren ja ihmeellisen salaisuuden, joka Vanhassa Testamentissa oli esimaalattu sovintouhriilla, nimittäin lammasten, vasikkain ja kauristen uhraamisella, niin osoittaa hän, että Kristus oli Uuden Testamentin sovintouhri, jonka kautta katuvaiset syntiset saavat syntinsä anteeksi, ja että kristityt paremmin käsittäisivät, kuinka tyyris ja kallis tämä sovinto on, kirjoitti hän ensimmäisille kristityille nämät painavat sanat: Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman kanssansa.

Sovinto on senkaltainen asia, jota ei yksikään ymmärrä, muut kuin se, joka tuntee itsensä sovitetuksi. Kaikki ihmiset ovat tunnustaneet sovintoa tarpeelliseksi, mutta ei ole moni arvannut, kuinka sovinto pitäis tapahtuman. Sen tähden ovat myös pakanat uhranneet

epäjumalille sovintouhria, koska he luulit, että epäjumalat olit heille suuttuneet.

Muutammat ovat uhranneet eläimiä, ja muutammat ovat uhranneet omia lapsiansa epäjumalille. Myös juutalaiset uhraisit paljon niin kuin sovinnoksi heidän synteinsä edestä. Mutta vaikka Jumala oli Mooseksen kautta käskennyt heidän uhrata jokavuotisia sovintouhria erinomattain yhtenä päivänä, joka kutsuttiin sovintopäiväksi, kuitenkin osoittaa pyhä Paavali, että nämät uhrit ei saattaneet sovittaa ihmisiä Jumalan kanssa eli pois ottaa heidän syntiänsä ja antaa heidän omalle tunnollensa rauhaa. — Mutta Kristus, joka on kerran uhrannut itsensä sovintouhriksi meidän synteimme edestä, hän on sovittanut ihmisiä Jumalan kanssa.

Alkuperäinen / Raittilan arkisto (Laestadiana 1) / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: VIIS. K. 5:1–5 (PÄIVÄSAARNA)

Silloin vanhurskas seisoo suurella rohkeudella niitä vastaan, jotka häntä ahdistaneet ja hänen työnsä hyljänneet ovat. Koska he sen näkevät, niin he hämmästyvät sangen hirmuisesti ja tyhmistyvät sitä autuutta, jota ei he toivoneet, ja puhuvat toinen toisellensa ja katuivat ja huokaavat henkensä ahdistuksessa ja sanovat: ”Tämä on se, jonka me ennen pidimme nauruna ja pilkkasananlaskuna. Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä ja hänen loppunsa häpeänä, kuinka hän nyt on luettu Jumalan lasten sekaan?”

Kuningas Salomo muistelee Viisauden kirjan 5. luvussa, kuinka maailmanlapset hämmästyvät, kun he näkevät, kuinka rohkea vanhurskas ihminen on kuoleman hetkellä, ja kuinka hän ilolla ja autuuden tunnolla menee kuolemaan; kun sitä vastaan maailmanlapset, jotka ovat rohkeat pilkkaamaan kristityitä, menevät kuolemaan kuten häpiälliset koirat, jotka ovat varastaneet ja varkauden tähden isännältä pieksetyt.

Salomo tahtoo siis osoittaa minkäkaltaiset ajatukset tulevat suruttoman ihmisen mieleen, koska hän on lähtemässä pois tästä maailmasta. Ja siinä kuoleman kilvoituksessa johtuu muistoon, kuinka hän ennen pilkkasi kristityitä ja piti heitä nauruna, vaikka hän näki millä ilolla ja autuuden tunnolla kristitty kuolee. Silloin tulevat senkaltaiset ajatukset suruttoman mieleen, joita Salomo on kirjoittanut Viisauden kirjan 5. luvussa, josta tämänaikaiset suruttomat ja paatuneet ihmiset saavat kuulla, kuinka heidän lihalliset veljet ja neppaimet silloin jo ovat pilkanneet ja vihanneet kristityitä. Mutta ne samat kristityin pilkkaajat ja vihamiehet ovat viimein häätyneet häpeällä ja kauhistuksella tunnistamaan: ”*Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä ja hänen loppunsa häpeänä; kuinka hän nyt on luettu Jumalan lasten sekaan? Sen tähden olemme me eksyneet oikealta tieltä ja vanhurskauden kynttilä ei ole meille valistanut, eikä vanhurskauden aurinko meille koittanut. Me olemme kaikki käyneet vääriä ja vahingollisia teitä, ja olemme vaeltaneet harhoja retkiä; mutta Herran teitä emme ole tietäneet.*”

Kuulettekos nyt, te Kainin lihalliset veljet ja neppaimet, kuinka niille entisille kristillisyyden pilkkaajille on käynyt? Niille on käynyt niin onnettomasti, että heidän on täytynyt viimein tunnustaa, että he ovat aivan vääriällä tiellä olleet, ja etteivät he ole tunteneet Herran tietä ja ettei vanhurskauden aurinko ole koskaan heille koittanut. Teidän kaltaiset ihmiset ovat olleet jo Salomon aikana, jotka ovat olleet rohkeat pilkkaamaan kristityitä. Ja kuningas Salomo, joka oli paha kuuntelemaan juoruja, joista hän joskus teki koko pitkän saarnan, on kirjoittanut, ja, niin kuin minä luulen, kirkossa matkinut niiden sanoja, jotka ensin kokoontuivat juomaan ja siinä päitänsä panivat yhteen ja lukevat niitä läksyjä, joita vanha vaari panee heidän lukemaan kristityille.

Tahdottekos kuulla, kuinka vanha vaari eli helvetin musta rautio opettaa lapsiansa lukemaan kauniit siunaukset kristityille? Ensinnä koska he kokoontuvat viinaa juomaan, sanovat he näin: ”*Me tahdomme täyttää meitämme parhaalla viinalla ja voiteella. Älkäämme unhottako kevätukkasia!*” Koska nyt viina nousee päähän, rupeavat he arvelemaan, kuinka heidän pitää nyt tekemän kristityille. He sanovat näin: ”*Väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa, ja asettaa itsensä meidän töitämme vastaan ja nuhtelee meitä, että me syntiä teemme lakia vastaan ja soimaa meidän menomme synniksi. Hän sanoo tuntevansa Jumalan ja kehuu, että hän on Jumalan Poika.*”

Kuunnelkaa nyt kaikki Kainin neppaimet, kuinka kuningas Salomo on matkinut teidän sanojanne ja pannut teidän ajatuksenne

kirjaan. Surutoin joukko pitää sen pahana, että vanhurskas nuhtelee heitä pahuudesta ja vääryydestä. Koska vanhurskas vielä sanoo, että hän on Jumalan Poika, niin se vasta koskee jumalattoman maksaan ja pernaan. Käärmeen siemenet rupeavat vasta oikein puikimaan suruttoman sydämessä, kun vanhurskas sanoo, että hän on Jumalan Poika. Juutalaiset pitivät sen pilkkana, että Vapahtaja tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi.

Kyllä rietas soisi mielellänsä, että kaikki olisivat perkeleen pojat. Mutta jos vaan joku kristitty tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, niin heti nousee semmoinen viha ja kiivaus Jumalan puolesta, että surutoin joukko rupeaa kiiviä poimimaan kuten Salomo on heidän sanansa matkinut: *”Me tahdomme häntä tuomita häpeälliseen kuolemaan. Jos hän on toinen Jumalan Poika, niin Hän auttaa häntä”*. Näitä on Salomo kirjoittanut Viisauden kirjan toisessa luvussa, niin kuin hän olisi nähnyt, kuinka juutalaiset tekivät Vapahtajalle. Ja niin tekevät vielä nytkin suruttomat kristityille.

Suruttomain pitäisi tuntemaan kuvansa näistä Salomon sanoista. Koska joku kristitty tulee neuvomaan suruttomia, niin ensin he pilkkaavat ja viimein suuttuvat ja uhkaavat niitä tappa. Mutta se sama kuningas Salomo muistelee myös samassa paikassa, mistä tämä surkea sokeus tulee suruttomille. Hän kirjoittaa nimittäin näin: *”Heidän pahuutensa on heitä sokeiksi tehnyt.”* (Viisauden kirja 2: 21.)

Vaikka nyt tämä jumalatoimijoukko näin pilkkaa ja vihaa kristityitä, niin kumminkin, koska he näkevät vanhurskaan rohkeuden kuoleman hetkellä, tyhmistyvät he. Ja viimein koska kuolema rupeaa kovin heidän rintojansa pusertamaan, tulee heille itselle hätä. Ja silloin rupeavat suruttomat raukat tunnustamaan niin kuin Salomo tässä edellimmäisessä paikassa kirjoittaa: *”Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhjänä ja hänen loppunsa häpeänä. Mutta me olemme kaikki*

käyneet vääriä ja vahingollisia teitä, mutta Herran teitä emme tietäneet.”

Maailmanlapset ovat myös ankarat tavarankunnian ja koreuden perään. Mutta Salomo muistelee, mitä he ajattelevat, kun kuolema tulee. He arvelevat silloin näin: *”Mitä auttoi meitä meidän koreutemme? Mitä hyödytti meitä rikkaus ja ylpeys? Kaikki ovat menneet ohitse niin kuin varjo.”* Niin se tulee ja niin se käypi maailman orjille viimein, koska silmät kerran aukenevat. Silloin he kyllä näkevät, että he ovat itse olleet hullut, vaikka he luulivat kristityitä hulluiksi. He tulevat tuntemaan, että he olivat itse väärässä, vaikka he pitivät kristityitä väärinä profeettoina. Olisi kyllä hyvä ja toivottava, että kaikki suruttomat ja sokeat raukat tulisivat täällä armon ajassa huomaamaan, että vanhurskauden aurinko ei ole heille koskaan koittanut. Sen kautta olisi mahdollista, että joku sielu pääsisi ylös synnin ja hengellisen kuoleman haudasta, johon siveys ja kuollut usko ovat panneet Vapahtajan ruumiin.

Ja sinä murheellinen Maria Magdaleena, joka olet niin paljon kyyneleitä vuodattanut Jeesuksen haudalla, joista muutamat ovat pudonneet hautaan, käännypä ja katso kuka se on, joka seisoo sinun takanasi! Onko se yrttitarhan haltija, tahi onko se maanhaltija, vai onko se haudasta ylösnousnut Jeesus? Katso perään, jos Hänessä näkyy haavoja, jos näkyy naulain reikiä, jos näkyy haava kyljessä: niin se on toinen mies, kuin mitä sinä luulet. Se taitaa olla itse Taivaan Haltija, mutta ei kryyti maan haltija, joka seisoo vieressä, jonka sinä näet kuolleitten sijassa, ja katso, Hän elää! Sinun kyyneleesi ovat niin paljon vaikuttaneet, että kuolema häätyi antamaan takaisin sinun Vapahtajasi. Sinun kyyneleesi ovat niin paljon vaikuttaneet, että ne rupesivat niin kovin ahdistamaan ja polttamaan kuoleman kovia rintoja, että sen täytyi sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan laskea ylös kuolleen uskon haudasta.

Juokse nyt, uskollinen vaimo, murheellisten ja epäileväisten opetuslasten saliin ja sano heille terveisiä Jeesukselta Nasareenukselta, ja että he saavat nähdä Hänen Galileassa. Jos he uskovat sinua tai ei, niin sano kuitenkin sellaisia terveisiä, että sinä olet Hänen nähnyt ja kumarra nyt polvesi Herran Jeesuksen puoleen ja rukoile sitä Ristiinnaulittua, että Hän ilmoittaisi itsensä pian murheellisille, katuvaissille, epäileväisille ja maailmalta ylönsäksotuille opetuslapsille, koska he ovat niin epäileväiset, etteivät usko sinun sanaasi, vaikka sinä sanot heille, että Jeesus on elämässä. Kuule sinä ristiinnaulittu, kuolemasta ylösnostettu ja taivaaseen menevä Herra Jeesus murheellisten ja epäileväisten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MARK. 16: 1–8

1 Ja kuin sabbatti kulunut oli, osti Maria Magdalena ja Maria Jakobin ja Salome hyvänhajullisia voiteita, tullaksensa voitelemaan häntä.

2 Ja tulivat haudalle ensimmäisenä sabbatin päivänä sangen varhain auringon noustessa.

3 Ja puhuivat keskenänsä: kuka meille vierittää kiven haudan ovelta?

4 Ja kuin he katsoivat, näkivät he kiven vieritetyksi; sillä se oli sangen suuri.

5 Ja kuin he olivat hautaan menneet sisälle, näkivät he yhden nuorukaisen istuvan oikealla puolella, joka oli vaatetettu pitkällä valkialla vaatteella; ja he hämmästyivät.

6 Mutta hän sanoi heille: älkäät hämmästykö! te etsitte Jesusta Natsarealaista, joka ristiinnaulittu oli. Hän nousi ylös, ei hän ole täällä: katso siaan, kuhunka he hänen panivat;

7 Mutta menkää ja sanokaat hänen opetuslapsillensa ja Pietarille, että hän käy teidän edellänne Galileaan: siellä te hänen näette, niinkuin hän sanoi teille.

8 Ja he menivät nopiasti ulos ja pakenivat haudalta; sillä vapistus ja suuri

hämmästyys oli heidän päällensä tullut, ei he myös kellenkään mitään sanoneet; sillä he pelkäsivät.

Meidän pitää tällä hetkellä Jumalan armon kautta perään ajatteleman: **mitä maailmanlapset ja Jeesuksen opetuslapset ajattelevat, koska he saavat kuulla, että Jeesus on nousnut ylös?**

1. tutkistelemus: **Mitä maailmanlapset tekevät, koska he saavat kuulla, että Jeesus on nousnut ylös?**

2. tutkistelemus: **Mitä opetuslapset arvelevat, koska he saavat kuulla, että Jeesus on nousnut ylös?**

Antakoon armollinen Herra Jeesus armonsa kaikille epäileväisille, että he rupeaisivat uskomaan, että Herra on totisesti nousnut ylös.

1. tutkistelemus: **Mitä maailmanlapset sanovat, koska he saavat kuulla, että Jeesus on nousnut ylös?** He sanovat, että opetuslapset ovat Hänen varastaneet. Koska nimitäin maailmanlapset eivät tahdo uskoa, että Jeesus on nousnut ylös, niin he antavat sotamiehille paljon rahaa ja opettavat heitä valehtelemaan, että opetuslapset tulivat yöllä ja varastivat Hänen. Maailmanlapset pelkäävät, että viimeinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen, jos kansa rupeaa uskomaan, että Jeesus on nousunut ylös.

He pelkäävät, että Hän tulee taas haukkumaan heitä ulkokullatuiksi, huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiöiksi. Ja tuota haukkumista eivät he viitsi kuulla. Juuri haukkumisen tähden he olivat Hänen päällensä kantaneet, ja sen saman haukkumisen tähden he olivat Hänelle suuttuneet. Mutta koska he näkivät Hänen kuolevan ristin päällä, sai heidän tuntonsa rauhan; sillä he ajattelivat, ettei Hän enää tule haukkumaan heitä. Kuitenkin oli heillä se salainen pelko, että vaikka Nasareenus itse ei tule haukkumaan heitä omalla suullansa, taitavat kumminkin opetuslapset tulla haukkumaan ja soimaamaan maailman surutointa joukkoa

siitä hirmuisesta murhasta, että he ovat tapaneet kunnian Herran. Sen tähden panivat he pakanallisen uskon sotamiehiä vartioitsemaan hautaa, kun sitä ennen luonnollisen siveyden edustajat Joosef ja Nikodeemus olivat siivosti panneet Jeesuksen ruumiin haudata; vieläpä peittivät kuolleen uskon haudan luonnollisen siveyden sileällä ja poleerattulla kivellä, seilasit he vielä sen kiven kuolleen uskon sinetillä, ja panit sen vanhan pakanallisen uskon sotamiehiä vartioitsemaan hautaa, ettei se viettelijä enää pääsisi ylös kuolleen uskon haudasta.

Mutta koska pakanallisen uskon sotamiehet eivät jaksaneet pidättää Jeesusta haudassa, sillä pakanallisen uskon sankarit menivät kuoliaaksi, koska elämän enkeli tuli taivaasta ja vieritti luonnollisen siveyden kiven haudan ovelta, niin rupesivat kaikki armonvargaat pelkäämään, että jos se sanoma pääsee levenemään, että Nasareenus on nousnut haudasta, tulee viimeinen villitys pahemmaksi kuin ensimmäinen. Sen tähden annettiin pakanallisen uskon sotamiehille paljon rahaa, ja opetettiin valehtelemaan, että opetuslapset tulivat yöllä ja varastivat Hänen.

Pakanallisen uskon tunnustajat ovat nyt maailman viisaat, jotka aina sanovat, ettei Jeesus ole nousnut ylös. Ja moni maailman ihminen on vielä nytkin siinä uskossa, ettei Jeesus ole nousnut ylös. Muutamat näistä sotamiehistä tunnustavat kuitenkin hyvälle ystävilleen, että rietas on opettanut heitä valehtelemaan. Heidän täytyi nimittäin tunnustaa, että he kerran menivät kuoliaaksi ja joutuivat omantunnon vaivaan, koska Herran enkeli vieritti luonnollisen siveyden sileän kiven kuolleen uskon haudalta. Mutta ahneus ja maailmanrakkaus pani nyt heidät valehtelemaan, ettei se ollut mikään, mutta sen viettelijän opetuslapset tulivat yöllä ja varastivat Jeesuksen ruumiin. He tulivat muka yöllä, kun sotamiehet nukkuivat synnin unessa, ja varastivat ruumiin pois. Sillä maailman sotamiehet freistaavat kyllä, niin paljon kuin he jaksavat, varjella kuolleen

uskon hautaa, he freistaavat pidättää tuota ruumista, ettei pääsis Kristus elämään.

Mutta ei heidän voimansa kestä, koska Herran enkeli tulee taivaasta ja vierittää luonnollisen siveyden kiven haudan ovelta, silloin menevät sotamiehet kuoliaaksi. Mutta eivät ne kauan muista, että Herran enkeli on heitä kurittanut, koska maailman herrat saavat heitä kynsiinsä, ja juottavat ensinnä pirun paskalla ja lupaavat paljon rahaa jos he valehtelevat, niin silloin ottavat sotamiehet rahan, mutta eivät kumminkaan saata peräti kieltää tuota ihmeellistä tapausta, jonka tähden salainen usko ja sanoma kulkee kansassa, että sotamiehet ovat ottaneet rahan. Mutta ei surutoin kansa sittenkään herää.

Koska nimittäin kristinusko ilmestyy kansan seassa opetuslasten saarnan kautta, silloin vasta nousee hengellinen viha kristityitä vastaan. Fariseukset ja kirjanoppineet lähettävät sotamiehet ottamaan opetuslapsia kiinni ja laahaamaan oikeuden eteen. Kuolleen uskon tunnustajat suuttuvat hirmuisesti, koska opetuslapset todistavat Jeesuksen ylösnousemisesta. Ja he soimaavat julkisesti opetuslapsia sanoen: *”Tahdotteko te sen miehen veren saattaa meidän päällemme?”* He uhkaavat vielä kovemmalla rangaistuksella, jos eivät opetuslapset lakkaa saarnaamasta evankeliumia sen miehen nimeen. Ja muutamat kantavat niin suurta vihaa Jeesuksen opetuslapsille, että he tahtovat repiä heitä kappaileiksi.

Niin suuren pahennuksen on kristillisyyden matkaan saattanut maailmassa, että muutamat maailman viisaat ovat sanoneet, että maailma olisi paremmassa tilassa, jos se villioppi ei olisi tullut maailmaan. Joka kerta, kun opetuslapset puhuvat Jeesuksen ylösnousemisesta, rupeavat käärmeen siemenet puikimaan niiden sydämissä, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset. Mutta jota julmestä vihollisen joukko suuttuu kristityille, sitä kiireemmästi putoavat vihollisen orjat helvettiin. Pakanat pelkäävät, että heidän

vanhat jumalansa tulevat kelvottomiksi, jos tämä sanoma Jeesuksen ylösnousemisesta pääsee levenemään. He kokoontuvat joukkoihin, ja huutavat täydellä kurkulla: *”Suuri on Efesiläisten Diana!”* Se on yksi naaraspiru, jota he pitävät jumalana. Se sama naaraspiru, jonka nimi on Diana, on opettanut heitä huoraamaan, juomaan, kiroamaan, varastamaan ja kristityitä vihaamaan.

Maailman herrat, fariseukset ja kirjanoppi-neet eivät siis syyttä pelkää tuota Nasareenuksen oppia. Ja minkä tähden he opettavat sotamiehiä valehtelemaan? Niin, sen tähden, että kansa ei uskoisi ollenkaan, että Jeesus Nasareenus on nousnut ylös. Sotamiehet, jotka ovat kerran menneet kuoli-aaksi, eivät kauan muista Herran voimaa. Ne ovatkin pahimmat puhumaan tuntoansa vastaan ja valehtelemaan; semmoiset sotamiehet ovat myös pahimmat vihaamaan kristityitä. Mutta yhtä hyvin pääsee kristillisyyden levenemään opetuslasten kautta.

Kyllä vielä nytkin annettaisiin sotamiehille paljon rahaa, jos sotamiehet saattaisivat osoittaa, että opetuslapset ovat varastaneet Jeesuksen. Mutta kuinkas he sen saattavat osoittaa, kun yleinen sanoma kulkee kansan seassa, että sotamiehet valehtelevat. Sen tähden on nyt yhteinen kansa siinä kahdenkertaisessa arvelussa, pitääkö heidän uskomman vai eikö. Vaikkapa nyt kaikki kristityt uskovat, niin ei juutalaiset kuitenkaan vielä usko, eikä myöskään pakanat usko, että Jeesus on nousnut ylös kuolleen uskon haudasta.

2. tutkistelemus: **Mitä Jeesuksen murheelliset opetuslapset tekevät, koska vaimot sanovat, että Jeesus on nousnut ylös?** He epäilevät ensinnä ja katsovat vaimoin muistelukset hourauksiksi. Koska Jeesus kuoli ristin päällä, loppui kaikki opetuslasten usko ja toivo Vapahtajasta, jota he olivat seuranneet, ja jonka päälle he ennen olivat usko-neet. Mutta heidän entinen uskonsa oli ainoastaan kuollut usko. He uskoivat yhden

maallisen kuninkaan päälle niin kuin juutalaisetkin. Mutta jokaisella kastetulla pakanalla on se usko, että Vapahtajan kautta hän elää; mutta ei hän kuitenkaan sen uskon kautta tule autuaaksi, sillä hänellä on semmoinen usko, että Vapahtajan kautta hän pääsee rikastumaan ja maailman kunniaa voittamaan, sillä hän uskoo yhden maallisen Vapahtajan päälle, mutta hengellisestä Vapahtajasta hän ei tiedä mitään.

Semmoinen usko oli opetuslapsilla, että he uskoivat maallisen Vapahtajan päälle, mutta hengellisestä Vapahtajasta ei ollut heillä mitään tietoa. Vaikka nyt tämä usko ei juuri ole väärä, että Jeesuksen kautta meidän maallinen henkemmekin ylläpidetään, mutta se on ainoastaan vatsan ympäri se usko. Ei se ole sielun ympäri. Kyllähän luontokappaleet sen uskovat, että Jumala on heidät luonut, ja että Jumala on heitä ylläpitänyt; mutta emme tiedä, vaikuttaako semmoinen usko mitään sielun autuudeksi.

Semmoinen usko oli opetuslapsilla, että he voittavat maailman tavaraa ja kunniaa Jeesuksen Nasareenuksen kautta. Mutta koska Jeesus kuoli, meni se toivo hukkaan; ja koska he Jeesuksen kuoleman kautta menettivät uskonsa, lankesivat he epäilykseen. Ja nyt vasta ilmestyy se hirmuinen epäusko, joka makaa kätkeytyneenä sydämen pohjassa, vaikka muutoin usko on vahva, niin kauan kuin ei ole mitään hätää. Siitä nähdään nyt, että hirmuinen epäusko makaa kätöksessä kuolleen uskon alla, ja että kaikki armonvarkaat ja kaikki kuolleen uskon tunnustajat ovat hirmuisessa epäuskossa, niin kauan kuin he luottavat ainoastaan maallisen Vapahtajan päälle. Mutta niin pian kuin tämä maallinen Vapahtaja kuolee, tulee heidän epäuskonsa näkyville. Ei ole enää uskoa sinapin siemenen vertaa.

Niin se tapahtuu kaikille, jotka luottavat ainoastaan maallisen Vapahtajan päälle. He lankeavat epäilykseen, koska maailman turva tulee pois, ja luulevat, että he ovat

kokonansa hukassa. Koska ihminen herää synnin unesta, ja tulee oikein tuntemaan syntinsä, jotka karvastelevat joka paikassa, ja vajottavat hänen helvettiin, silloin loppuu se vanha kuollut usko, jolla hän ennen suruttomuuden tilassa omisti itselleen Jumalan armolupauksia, vaikka hän eli julkisessa jumalattomuudessa, nimittäin juopumuksessa, haureudessa, ahneudessa, vihassa, kateudessa, koreudessa ja maailmankaltaisuudessa, tottelemattomuudessa ja pilkkäämisessä.

Niitä, jotka luottavat Jumalan armoon ja elävät kuitenkin synnissä, kutsutaan armonvarkiksi, sillä he omistavat itselleen Jumalan armolupauksia, vaikka totinen parannus ja katumus ei ole koskaan tapahtunut. Semmoiset ovat kuolleen uskon tunnustajat, jotka luottavat maallisen Vapahtajan päälle, ja luulevat, että Jeesus siunaa heidän maallisen työnsä ja vaivansa, että he tulevat aikaan hyvin tässä maailmassa, mutta hengellisestä Vapahtajasta ei ole mitään tietoa. Koska semmoisille armonvarkaille tulee maallinen hätä, eli koska heidän maallinen turvansa pettää, silloin loppuu myös kaikki uskallus Jumalaan, ja he lankeavat niin suureen epäilykseen, etteivät he usko enää mitään. Niin se tapahtuu myös, koska ihmisen omatunto oikein herää ja entiset väärät autuuden perustukset kaatuvat, silloin loppuu kaikki uskallus Jumalaan, ja entinen kuollut usko puuttuu, ja entinen maallinen Vapahtaja kuolee.

Ja nyt, koska semmoisen syntisen enimmäen tarvitseisi uskoa, että Jeesus on vielä elämässä, ei ole hänellä enää uskoa, ei ole enää toivoa, eikä ole uskallusta. Sen sijaan ilmestyy nyt niin suuri epäusko, että kaikki vaimojen todistukset Jeesuksen ylösnousemisesta näyttävät hourauksilta. Koska ihminen joutuu samankaltaiseen murheeseen kuin opetuslapset, valmistetaan kyllä tämän murheen kautta ihmisen sydän vastaanottamaan ylösnousemisen armoa, mutta epäusko on niin vahva, ettei hän tahdo uskoa, mitä vaimot todistavat Jeesuksen

ylösnousemisesta. Vapahtaja on siinä epäilyksen tilassa kaukana, juuri kuin toisessa maailmassa. Tämä epäusko tulee siitä, että omavanhurskaus nousee päähän, ja järjen kautta saarnaa koko sen ylösnousemisen mahdottomaksi.

Koska nyt Maria Magdaleena ja muut vaimot tulevat sen ilosanoman kanssa, että Vapahtaja on nousnut ylös, näyttävät heidän muistelmansa hourauksilta, niille murheellisille ja epäileväisille sieluille, jotka eivät ole vielä mitään tunteneet ylösnousemisen armosta. Niin suuri epäusko on niillä murheellisilla opetuslapsilla, etteivät he usko mitään, ennen kuin he näkevät omilla silmillänsä. Mutta me kuulemme, että Vapahtaja soimasi heidän epäuskoansa ja sydämensä kankeutta, etteivät he uskoneet niitä, jotka olivat nähneet Hänen elävänä. Tästä Vapahtajan soimauksesta ymmärretään, ettei epäusko ole Jumalasta, ja ettei se opetuslapsi ole kiitettävä, joka ei usko, ennen kuin näkee.

Eikä Tuomaankaan tarvitse kerskata, että Jeesus on käskenyt hänen pistää sormensa naulain reikään; sillä se on tapahtunut ainoastaan hänen epäuskonsa ja sydämensä kankeuden tähden. Mutta jos hän olisi uskonut ilman tätä merkkiä opetuslasten todistuksen kautta, niin ei olisi Vapahtajan tarvinnut soimata häntä. Nyt te näette, murheelliset opetuslapset, minkä kaltaisen epäuskon omanvanhurskauden perkele järjen kautta teissä vaikuttaa, jonka kautta te joudutte kiusaamaan tätä Ristiinnaulittua, että Hänen täytyy soimata teitä epäuskonne ja sydämenne kankeuden tähden. Te näette, että te epäuskonne kautta kiusaatte Jeesusta, ja kukaties saatatte Hänen murheelliseksi.

Uskokaat nyt, mitä Maria Magdaleena ja muut vaimot ovat teille sanoneet Jeesuksen ylösnousemisesta! Uskokaat nyt, te murheelliset ja epäileväiset sielut, että Jeesus on elämässä! Uskokaat nyt, että te vähän ajan perästä saatte nähdä Herran! Mutta jos ette

usko, niin täytyy teidän vielä olla murheessa ja epäilyksessä. Teidän täytyy vielä epäuskon tähden itkeä ja parkua, kukatiesi kuinka kauan. Jos ette usko, niin tulee Jeesukselle ikävä, ja te suljette itsenne ulos taivaan valtakunnasta, kuten uskomattomat juutalaiset, jotka eivät uskoneet ollenkaan, että Jeesus on nousnut ylös. Uskokaat, te sielut, että

Jeesus saattaisi tulla teidän tyköenne iloisella sydämellä, ja antaa teille rauhansa! Uskokaat, uskokaat, että Herra Jeesus tulee pian näyttämään itsensä teille, ja Hän ottaa teitä pian tästä murheesta taivaaseen. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Pappein päämiehet sanoit Pilatukselle: Herra, me muistamme sen viettelijän sanoneen eläissänsä: kolmen päivän perästä minä nousen ylös. Käske siis varjeltaa hautaa kolmanteen päivään asti, ettei hänen opetuslapsensa tulis yöllä, ja varastais hänen ja sanois kansalle: Hän nousi kuolleista; ja niin viimeinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen.

Nämät fariseusten sanat löytyvät kirjoitetuna Matteuksen evankeliumissa, ja me kuulemme näistä sanoista, mikä pelko on maailman herroilla. Ei heillä ole se usko, että Jeesus nousee vielä ylös kuolleista, eli kuolleen uskon haudasta, vaan heillä on pelko, että opetuslapset sanovat kansalle: Hän nousi ylös. Vielä he antavat Jeesukselle senkaltaisen nimen: He kutsuvat Hänen viettelijäksi, ja ennen olit he kutsuneet Häntä kansan häiritijäksi.

Siitä kuuluu hyvin, missä arvossa he pitävät Häntä. Hengellinen viha tekee heitä niin sokeaksi, että heidän täytyy antaa totuuden tunnustajille häpeälliset nimet. Ja jota enemmän he saattaisit heidän päällensä myrkyänsä oksentaa, sen parempi se olis. Semmoinen on niitten luonto, jotka kantavat hengellistä vihaa sydämessään Jeesusta kohtaan. Ei he tiedä, kuinka heidän pitäis Häntä häväisemän ja pilkkaaman. He tulevat siis Pilatuksen tykö kantamaan Jeesuksen päälle vielä kuoleman jälkeen ja sanovat: Herra, me muistamme sen viettelijän sanoneen, kolmen päivän perästä minä nousen ylös. Käske siis varjelemaan hautaa kolmanteen päivään asti.

Pitävätkö nyt fariseukset Häntä paremmassa arvossa? Minä luulen, että fariseukset pitävät Häntä vielä nytkin samassa arvossa kuin ennen, vaikka tämän aikaiset fariseukset luulevat olevansa Vapahtajan parhaat ystävät. Mutta heidän elämänsä näyttää, että he ovat siitä isästä perkeleestä. Koska he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorintekevät ja varastavat, silloin ovat fariseukset Vapahtajan parhaat ystävät. Mutta ne, jotka tekevät katumusta ja parannusta, ne taitavat olla perkeleen ystävät.

Niin luulee ja ajattelee yksi sokea maailma. Ne luulevat, että juomarit ja viinakauppiaat ovat ensimmäiset taivaan valtakunnassa. Sen jälkeen tulevat siveät huorat ja rehelliset varkaat, mutta viimeiseksi tulevat kristityt, joita körttiläis-nimellä haukutaan. Ja koska ne on haukkuneet tämän kristinuskon alkajan ja päättäjän viettelijäksi ja kansan häiritijäksi, niin ei se ole ihmeteltävä, jos he kutsuvat Hänen opetuslapsiansa körttiläisiksi ja villihengiksi.

Vapahtaja on itse sanonut: Ei ole opetuslapsi yli mestariansa. Jos he ovat haukkuneet mestaria Belsebubiksi, kyllä vissiin Hänen opetuslapsensa saavat saman nimen. Kuitenki pelkäävät fariseukset ja kirjanoppineet, että Hänen opetuslapsensa varastavat Hänet yöllä ja sanovat kansalle: Hän nousi ylös. Se kuuluu siis olevan fariseusten ja kirjanoppineitten usko, ettei Hän ole noussut ylös, vaikka Hän on jo eläissänsä sanonut niin: Kolmen päivän perästä minä nousen ylös. Mutta fariseusten usko on se, että opetuslapset varastavat Hänet yöllä.

Sentähden he menevät pakanallisen tuomarin tykö ja anovat häneltä, että hän panis sotamiehiä varjelemaan kuolleen uskon hautaa, ettei Jeesus pääsis nousemaan ylös. Kyllä vissimmästi pakanalliset sotamiehet koettavat kuolleen uskon hautaa varjella. Mutta vaikka fariseukset ja kirjanoppineet lukitsevat tätä hautaa järjen sinetillä, ei ne jaksakaan pidättää Häntä haudassa. Hän nousee ainaki ylös.

Mutta ei Hän nouse maailmalle ylös, vaan opetuslapsille ja uskovaisille Hän nousee, ja sen kautta on maailman mielestä jälkimäinen villitys tullut pahemmaksi kuin

ensimmäinen. Sillä sen jälkimäisen villityksen kautta ovat muutamat, vaikka harvat sie-lut, alkaneet uskomaan, että Jeesus on totisesti noussut ylös. Ja se asia tekee maailman orjille paha, koska nämät opetuslapset aloit niin kovin pauhaamaan, ettei saa maailman orjat nukkumarauhaa.

Kyllä vissimmästi maailman herrat ja pappein päämiehet koettavat ja ovat koettaneet aina varjella kuolleen uskon hautaa, johon luonnollinen siveys, Joosef ja Nikodeemus, ovat Hänet panneet. Koittakoot vielä fari-seukset ja kirjanoppineet järjen sinetillä sei-lata sen suuren kiven, jonka siveyden miehet ovat panneet haudan päälle. Koittakoot myös sotamiehet niin varjella hautaa, ettei Jeesus pääsis nousemaan ylös.

Mutta yhtä hyvin Hän pääsee ylös ja tulee eläväksi, koska enkeli taivaasta vierittää si-veyden kiven haudan ovelta. Nyt istuu enkeli siveyden kiven päällä, ja sinä Maria Magda-lena et tarvitse enää pitää muretta siitä, kuka sinulle vierittää kiven haudan oven päältä. Sinä et tarvitse muuta kuin itkeä hau-dan partaalla siihen asti, että se ristiin-aulittu ja nyt ylösnoussut Herra Jeesus tu-lee kysymään sinulta: Vaimo, mitäs itket, ke-täs etsit? Kyllä sinä saat itkeä haudan par-taalla niin kauan kuin sinä itket rakkaudesta ja kaipauksen kyyneleitä. Mutta ei sinun pidä etsimän elävät kuolleitten seasta.

Ja nyt sinä murheellinen Maria Magdalena, käännä sinuas sen ristiinraulitun ja orjantap-puroilla kruunatun Vapahtajan puoleen. Lan-kee polvilles Hänen eteensä ja rukoile sitä Suurta Ristinkantajata, että Hän aukaisis si-nun sokean raukan silmät, että sinä et luulis Häntä yrttitarhan haltiaksi, vaan että sinä tuntisit Hänet oikein, siksi Ristiinraulituksi ja Ristinkantajaksi.

Kuule siis, sinä ristiinraulittu ja haudasta ylösnostettu elämän ja kuoleman Herra. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MARK. 16: 1–8

1 Ja kuin sabbatti kulunut oli, osti Maria Magdalena ja Maria Jakobin ja Salome hyvänhajullisia voiteita, tullaksensa voite-lemaan häntä.

2 Ja tulivat haudalle ensimmäisenä sabbat-tin päivänä sangen varhain auringon noustessa.

3 Ja puhuivat keskenänsä: kuka meille vie-rittää kiven haudan ovelta?

4 Ja kuin he katsoivat, näkivät he kiven vieritetyksi; sillä se oli sangen suuri.

5 Ja kuin he olivat hautaan menneet si-sälle, näkivät he yhden nuorukaisen istu-van oikealla puolella, joka oli vaateitettu pitkällä valkialla vaatteella; ja he häm-mästyivät.

6 Mutta hän sanoi heille: älkää hämmäs-tykö! te etsitte Jesusta Natsarealaista, joka ristiinraulittu oli. Hän nousi ylös, ei hän ole täällä: katso siaan, kuhunka he hä-nen panivat;

7 Mutta menkää ja sanokaat hänen ope-tuslapsillensa ja Pietarille, että hän käy teidän edellänne Galileaan: siellä te hä-nen näette, niinkuin hän sanoi teille.

8 Ja he menivät nopiasti ulos ja pakenivat haudalta; sillä vapistus ja suuri hämmäs-tys oli heidän päällensä tullut, ei he myös kellenkään mitään sanoneet; sillä he pel-käsivät.

Tämän päivän pyhän evankeliumin johda-tuksesta ja seuraavaisesti siitä, kuinka evan-keliumin historiassa kirjoitettu on, pitää mei-dän Jumalan armon kautta tällä pyhällä het-kellä tutkisteleman **Jeesuksen ylösnouse-mista**.

Ensimmäiseksi: **Kukas on vierittänyt kiven haudan ovelta?**

Toiseksi: **Kukas on sanonut, että Jeesus on ylösnoussut?**

Kolmanneksi: **Kukas on itkenyt haudan par-taalla?**

Neljänneksi: **Kukas on Hänen ensiksi nähnyt ylösnousseeksi?**

Jospa nyt kaikki sotamiehet menisit kuoliaaksi, koska enkeli astuu alas taivaasta. Me toivomme myös, että murheellisen ja katuvaaisen Magdalenan silmät avataan, koska hän istuu haudan partaalla, että hän tuntee sitä ristiinnaulittua Vapahtajaa eläväksi, ettei hänen tarvitse enää etsiä eläviä kuolleitten seasta.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Kukas on vierittänyt kiven haudan ovelta?** Herran enkeli on astunut alas taivaasta ja vierittänyt siveyden kiven haudan ovelta, jonka siveät miehet, Joosef ja Nikodeemus ovat siihen panneet. Tämä siveyden kivi on kyllä ulkopuolelta siileä, mutta alainen puoli on melkein grouvi. Ja se on vielä niin raskas, että vaimot ei jaksa häntä vierittää haudan ovelta. Sen tähden täytyy heidän arvella keskenänsä: Kuka meille kiven vierittää haudan ovelta?

Mutta Herran enkeli nostaa sen kiven pois ja istuu itse sen päälle. Ja pakanalliset sotamiehet menevät kuoliaaksi, koska enkeli astuu alas taivaasta. Ei ne jaksa enää sotia, vaikka he ovat sitä varten tulleet, että heidän pitää varjeleman kuolleen uskon hautaa, ettei Jeesus pääsis siitä ylös.

Jeesus on maannut siinä haudassa siitä asti kuin juutalaiset ja pakanat ovat Hänet ristiinnaulinneet jumalattomalla elämällänsä. Hän on maannut kuolleen uskon haudassa siitä asti kuin siveyden miehet, Joosef ja Nikodeemus otit Hänet alas rististä. Vaikka nämät siveyden miehet ei ole ristiinnaulinneet Jeesusta, niin kuin juutalaiset, Pilatus ja pakanalliset sotamiehet, ovat ne kuitenkin maailman kunnian tähden olleet mykät koirat, koska heidän olis pitänyt haukkuman maailman herroja ja sitä surutointa joukkoa siitä hirmuisesta ja kauhistavaisesta Vapahtajan murhasta.

Mutta ei ole yksikään julkisesti tahtonut tunnustaa, että Jeesus on viatoin, muu kuin se katuvainen ryöväri, jonka tähden hän sai

armon ja autuuden lupauksia. Mutta Joosef ja Nikodeemus ovat silloin olleet mykät koirat, koska heidän olis pitänyt haukkuman Jeesuksen murhamiehiä. Miksi he silloin ei menneet Jeesuksen puoleen, koska Jeesus oli elämässä? Ei he silloin ole puhuneet yhtään sanaa Jeesuksen viattomuudesta ja vanhurskaudesta. Vaan Jeesuksen kuoleman jälkeen ovat he menneet Pilatuksen tykö ja anoneet häneltä lupaa, että he saisit haudata Jeesuksen ruumista. — He ovat niin muodoin osoittaneet rakkautensa Vapahtajan kuolleelle ruumiille, mutta ei elävälle Jumalan Pojalle. Ja sen tähden he ovat niin paljon hyvää tehneet Vapahtajan ruumiille, ettei he tarvitse katua, että ovat silloin mykät olleet, koska heidän olis pitänyt puhuman maailmalle, juutalaisille ja sille pakanalliselle tuomarille, että Jeesus ei ole mitään pahaa tehnyt.

Kukas silloin pani suun kiinni, koska heidän olis pitänyt sanoa totuuden murhamiehille? Ei taida kukaan tulla sillä elämällä autuaaksi, että hän panee Jeesuksen ruumista siveyden peitolla kuolleen uskon hautaan, eikä kehtaa maailman kunnian tähden puhua Vapahtajan murhamiehille.

Toinen tutkisteleminen: **Kukas on sanonut, että Jeesus on ylösnoussut?** Koko maailma tietää, että Jeesus on kuollut ristin päällä. Mutta ei tämä tieto auta maailmaa helvetistä, koska maailma ei tahdo uskoa, että Jeesus on ylösnoussut. Ja kuinkas maailma saattaa sen uskoa, koska Jeesuksen omat opetuslapset ei ole saattaneet sen uskoa, ennen kuin he omilla silmillä näit Hänen? Kukas on nyt sanonut, että Jeesus on ylösnoussut? Joo! Enkelit ovat ensin sanoneet vaimoille: Miksi te eläviä kuolleitten seasta etsitte? Ei Hän ole haudassa, vaan Hän nousi ylös. Ja vaimot sen puolittain uskoit, nimittäin ne vaimot, jotka olit seuranneet Jeesusta Galileasta.

Mutta ei opetuslapset ole uskoneet, ennen kuin he itse sait nähdä Herran. Ei ole Maria

Magdalenakaan uskonut, ennen kuin hän näki, mutta hän on ensin ilmoittanut opetuslapsille, ettei Jeesus ole haudassa enää. Ja opetuslapset, Pietari ja Johannes, ovat myös juoksemalla tulleet haudalle. Mutta Johannes, joka oli nuorempi, juoksi nopeammin ja tuli ensin haudalle, ja kurkisteli. Mutta Pietari tuli jälistöpäin, ja alkoi katselemaan käärinliinoja ja hikiliinaa. Mitäs Pietari löysi nyt kuolleen uskon haudasta, koska hän sinne hyppäis?

Ei mitään muuta kuin käärinliinat. Ja ne taitavat vielä olla siinä haudassa. Ei olekaan muuta merkkiä jäänyt Vapahtajasta kuolleen uskon hautaan kuin ainoastansa käärinliinat ja hikiliinat. Ja niitä nyt kuolleen uskon tunustajat palvelevat.

Ei he tunne sitä, että Vapahtaja on ylösnoussut, vaan he koettelevat aina niitä liinoja, ja sitte he uskovat. Mutta mitäs he uskovat? Joo! Sitä ne uskovat, ettei ole Jeesuksen ruumis haudassa. Mutta sitä ne ei usko, että Jeesus nyt on ylösnoussut ja on elämässä usko-vaisten sydämessä.

Mutta eikös sotamiehet ole ilmoittaneet maailman herroille ja ylimmäiselle papille, kuinka asia on tapahtunut heidän kansansa? Ovat kyllä sotamiehet muistelleet, mutta ei maailman herrat kuitenkaan usko, että Jeesus on noussut ylös, vaan he tahtovat sen asian tehdä turhaksi, koska he antavat sotamiehille rahaa ja opettavat heitä valehtelemaan. Ylimmäiset papit ja kirjanoppi-neet tahtovat kaikella muodolla estää, ettei semmoinen usko tulis kansalle, että Jeesus on ylösnoussut kuolleen uskon haudasta.

Ja kyllähän pakanalliset sotamiehet tekevät, niin kuin maailman herrat käskivät. Ei suinkaan ne ala sanomaan kansalle, että Jeesus on ylösnoussut, vaan niin kuin heitä on opetettu valehtelemaan, niin he myös valehtelevat vastoin tietoansa ja vastoin tuntoansa, vaikka he ei tiedä vakaan, onko Hän noussut eli ei. Mutta sen verran he tietävät, että enkeli tuli taivaasta, ja että he menit kuoliaaksi,

ja että ruumis oli kadonnut. Mutta ei he sitäkään sano kansalle, vaan he sanovat niin kuin heitä on opetettu valehtelemaan, että opetuslapset tulit yöllä ja varastit Häntä.

Kolmas tutkistelemus: **Kukas on itkenyt haudan partaalla?** Maria Magdalena on itkenyt Jeesuksen haudan partaalla, ja minä luulen, että hän on vielä itkemässä siellä. Jos minä oikein tunnen häntä, niin minä luulen, että hän itkee rakkauden ja kaipauksen kyyneleitä. Mutta hänen silmänsä ovat niin peitetyt, että hän katsoo Vapahtajaansa yrttitarhan haltiaksi. Ei hän tunne Jeesusta, vaikka hän itkee Hänen peräänsä. — Eikös se ole ihmeellinen, että yksi murheellinen ja Jeesuksen perään ikävöitsevä sielu ei pidä tunteman Jeesusta, vaikka Hän seisoo vieressä. Kyyneleet vuotavat niin runsaasti, ettei hän näe sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, vaan luulee Häntä yrttitarhan haltiaksi.

Mitäs siis väärä maailman murhe vaikuttaa sokean raukan sydämessä, koska vielä tämä Jeesuksen rakkaudesta särjetty ja kaipauksesta, murheesta ja ikävöitsemisestä alaspainettu sielu ei pitänyt tunteman Häntä, joka oli verensä vuodattanut hänen ja muitten katuvaisten lunastukseksi.

Voi! Voi! Sinä murheellinen Maria Magdalena! Miksis sinä nyt istut Jeesuksen haudan partaalla murheellisena ja alaspainettuna, rikkimurrettuna, itkein kaipaissas Jeesuksen ruumista. Etkös jo ole kuullut enkelin suusta, että Jeesus on ylösnoussut. Miksis sinä vielä etsit eläviä kuolleitten seasta? Käännä sinuas haudasta taapäin. Katso, se ristiinnaulittu ja haudasta ylösnoussut Herra Jeesus seisoo elävänä sinun vieressä ja kysyy sinulta: Vaimo, mitäs itket? Ketäs etsit?

Sinun pitää nyt omalla suulla tunnustaman, että sinä etsit Jeesusta. Että sinun sydämes halu ja ikävöitseminen palaa Jeesuksen perään. Mutta et sinä tunne Jeesusta, vaikka Hän seisoo sinun vieressä, sillä sinä et usko, että Hän on nyt ylösnoussut, vaan sinä luulet

aina, että Hän on kuollut. Kuitenki olet sinä puhtaalla sydämellä rakastanut Häntä. Ja sinun murhees ja sinun kyynelees vaikuttavat niin paljon, että Hänen täytyy ilmoittaa itsensä sinulle.

Neljäs tutkisteleminen: **Kukas ensin näki Jeesusta elävänä, ja kukas näki Hänen viimeiseksi?** Murheellinen Maria Magdalena seisoo eli istuu ja itkee niin kauan haudan partaalla, että se ristiinnaulittu Herra Jeesus täytyy tulla hänen silmänsä eteen, ja se pitää oleman merkiksi kaikille murheellisille ja Jeesuksen perään ikävöitseville.

Vapahtajan kuoleman jälkeen loppui opetuslasten usko. Ei he jaksaneet enää uskoa, että Hän oli ylösnoussut. Ja tämä epäusko tahtoo vielä vaivata opetuslapsia, koska synty, maailma ja perkele tappaa heidän Vapahtajansa. Silloin nousee omavanhurskaus päähän, koska he tuntevat, että Jeesus synnin tähden kuoli heidän sydämässään. Ei he enää jaksa uskoa, että Jeesus on elämässä, koska perkeleen joukko on Hänen ristiinnaulinneet.

Mutta senkaltaisille murheellisille ja epäileväisille opetuslapsille ilmoittaa nyt se ristiinnaulittu Vapahtaja itsensä ja sanoo: *"O, te tomppelit ja hitaat uskomaan, mitä profheetat Hänestä puhuneet ovat!"* Ja Hän selittää

heille kirjoituksia. Ja he alkavat vähitellen ymmärtämään Jumalan sanaa. Ja vaikka ei ne tunne vielä sitä Ristiinnaulittua, alkavat he kuitenkin rakastamaan Häntä.

Kuunnelkaa nyt tekin, murheelliset opetuslapset, kuinka Hän selittää teille kirjoituksia. Kuulkaat ja ymmärtäkää, te tomppelit ja hitaat sydäimestä uskomaan, että teidän sydämenne tulis palavaksi rakkaudesta, että teidän täytyis rukoilla Häntä, koska te tullette liikkemäksi kylää, johonka te olette vaeltamassa: Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo on joutunut ja päivä on laskenut.

Älkää laskeko sitä Tuntematointa Raamatun selittäjää, vaikka Hän teeskelee itsensä edemmä käymään. Älkää laskeko Häntä, te murheelliset ja epäileväiset opetuslapset, vaan vaatikaat Häntä tulemaan teidän kanssanne kylään, johon te olette matkustamassa. Mitämaks aukenevat teidän silmänne, niin että te tullette tuntemaan Häntä leivän murtamisesta. Mutta älkää panko maata sinne, vaan menkää ja ilmoittakaat tämä ilosanoma muille opetuslapsille, jotka ei ole vielä nähneet Häntä. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

(SUOMENNOS)

Pitkäperjantaina jätimme me opetuslapset suureen murheeseen, ja Maria Magdalena murehti kaikkein enimmin.

Syy opetuslasten murheeseen oli se, että heillä ei Vapahtajan kuoleman jälkeen ollut enää mitään Vapahtajaa, mihin he luottaisivat. Ennen oli heillä ollut se usko, että Jeesus oli maailman Vapahtaja. Mutta Hänen kuolemansa jälkeen eivät he saattaneet uskoa, että Hän oli maailman Vapahtaja. He lankesivat silloin aivan epätoivoon.

Nyt ajattelee moni, jolla on kuollut usko pääkallossa: *”Jos minä olisin ollut opetuslasten paikalla, en varmasti olisi langennut toivottomuuteen. Sillä Jumala Isähän ei ollut vielä kuollut, vaikka Poika oli kuollut. Opetuslapsilahan oli se usko, että Jumala Isä oli elämässä. Miksi heidän siis piti langeta toivottomuuteen? Heidän olisi pitänyt panna kaikki uskonsa ja luottamuksensa Häneen.”*

”Sehän on suuri synti”, sanovat kuolleen uskon saarnaajat, *”että epäilee Jumalan armosta. Ihmisen ei koskaan pidä tulla niin hulluksi, että hän lankeaa toivottomuuteen.”*

Mutta jos nyt opetuslapset olisivat säilyttäneet vanhan uskonsa, se on, jos heillä olisi ollut sama usko kuin juutalaisilla, että se luvattu Vapahtaja ei ollut vielä tullut maailmaan, niin eivät he milloinkaan olisi saaneet elävää uskoa. Että opetuslapsilla oli kuollut usko aina Vapahtajan kuolemaan asti, se nähdään koko heidän elämästensä. Ennen kaikkea riippuivat heidän sydämensä kiinni maailmassa. He eivät ajatelleet ollenkaan kuolemaa ja tuomiota, vaan he ajattelivat enemmän maallista onneaan kuin iankaikista autuuttaan. He olivat myös jättäneet työnsä tullakseen rikkaita ja mahtaviksi herroiksi maailmassa, koska he uskoivat, että Jeesus Nasaretista tulisi Israelin kuninkaaksi. Hänen kauttaan he saisivat korkeat virat, ja tulisivat korotetuiksi herroiksi.

Sen tähden nousi heidän välilleen riita, kuka heistä olisi suurin. Tässä riidassa ei ollut se

kysymys, kuka heistä olisi paras kristitty, vaan he riitelivät kunniasta ja arvostuksesta maailmassa, kuka nyt saisi tulla maaherraksi, kuka saisi tulla piispaksi, jne. Mutta vaikka heillä oli kuollut usko pääkallossa, niin eivät he kuitenkaan koskaan epäilleet autuudestaan, sillä heillä oli se usko, että kaikki, jotka uskovat Vapahtajaan, tulevat kyllä autuaksi. Mutta nyt kun Vapahtaja oli kuollut, ei heillä enää ollut mitään maallista Vapahtajaa, jonka päälle he olisivat toivoneet. Heillä oli ennen ollut vahva usko, mutta Vapahtajan kuoleman jälkeen heillä ei ollut mitään uskoa. He lankesivat niin muodoin toivottomuuteen. He rupesivat nyt itkemään ja parkumaan.

Mutta tämä murhe ja toivottomuus oli heille aivan tarpeellinen, sillä jos he eivät olisi lanneet toivottomuuteen, niin ei elävä usko olisi koskaan syttynyt heissä. Pyhässä Raamatussa on monta paikkaa, jotka todistavat, että ihmisellä täytyy olla murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, ennen kuin hän saattaa vastaan ottaa Pyhän Hengen ja tulla oikeaksi kristityksi. Vapahtaja oli ennen monta kertaa sanonut, että opetuslapsille tulisi murhe. Hän sanoi nimittäin hyvästijättösaarnassaan: *”Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee. Te tulette murheelliseksi, mutta teidän murheenne käännetään iloksi.”* Ja samassa hyvästijättösaarnassaan sanoi Hän: *”Teille on hyödyllinen, että minä menen pois. Sillä jos en minä mene pois, ei Lohduttaja tule teidän tykönnne.”* Tässä näyttää Vapahtajan tarkoitus olevan, että opetuslasten täytyy yhden ajan kaivata Häntä kovin. Ja se, mitä Vapahtaja on sanonut opetuslapsistaan, sen Hän on sanonut kaikista, jotka tahtovat tulla totiseen ja elävään kristillisyyteen. Niin ollen meidän on tarpeen tuntea opetuslasten elämää ennen Vapahtajan kuolemaa, heidän murhettansa

Vapahtajan kuoleman jälkeen ja heidän iloaan Hänen ylösnousemisensa jälkeen.

Opetuslasten elämä ennen Vapahtajan kuolemaa ei mitenkään ollut kristillinen, mutta Vapahtajan täytyi kärsiä heidän heikkouttaan. Ensinnäkin heillä oli väärä käsitys kristillisyydestä. He hapuilivat hengellisessä pimeydessä ja hengellisessä sokeudessa. He eivät ymmärtäneet kirjoituksia. Sen tähden täytyi Vapahtajan ylösnousemisensa jälkeen avata heidän ymmärryksensä silmät ymmärtämään kirjoituksia. Heillä ei ollut myöskään ollut mitään murhetta, joka on Jumalan mielen jälkeen. He eivät tunteneet Vapahtajan sovintokuolemaa. Sitä paitsi olivat heidän sydämensä kokonaan kiinni maailmassa. He olivat täynnä ylpeyttä ja itserakkautta.

Ja vieläpä kostonhimo ja maailman kunnia oli heissä niin suuri, että he vielä tiellä Getsemaneen kiistelivät ylimmästä sijasta Messiaan valtakunnassa.

Opetuslasten koko elämä ennen Vapahtajan kuolemaa ei siis ollut yhtään parempi kuin mitä kuolleen uskon saarnaajilla nyt tavallisesti on. Sillä opetuslapset saarnasivat myös sillä ajalla evankeliumia, mutta heidän saarnallaan ei ollut mitään vaikutusta ihmisten sydämissä. Toisin kävi helluntaipäivänä, koska Pietari oli saanut Pyhän Hengen. Silloin Pietari saarnasi niin voimallisesti, että monta tuhatta ihmistä heräsi synnin unesta. Hänen sanankuulijansa saivat silloin pistoksen sydämeensä.

Mitä Pietari oli saarnannut ennen kääntymistään, oli enimmäkseen vain lörpöttelyä ja tyhjää tuulenpieksentää. Ja se Jumalan sana, jonka Paavali saarnasi ennen kääntymistään, saattoi sopia suruttomalle kansalle, mutta kristityille oli hänen saarnansa perkeleen oppi. Kuinkapa Paavali olisi ennen kääntymistään saattanut saarnata Kristuksen evankeliumia? Niin kauan kuin hänellä oli hengellinen viha kristityille, piti hän kristityitä haaveilijoina, kerettiläisinä ja villihenkinä, jotka piti hävitettämän tulella ja miekalla. Perkele

oli kääntänyt hänen silmänsä nurin, niin että hän piti fariseusten oppia oikeana oppina, mutta kristittyjen oppia hän piti perkeleen oppina. Fariseusten ja kirjanoppineitten uskoa hän piti autuaaksitekevänä uskona, mutta kristittyjen uskoa hän piti haaveiluna ja taikauskona. Ja sen tähden hänen täytyi vainota kristityitä. Hänen omatuntonsa ei voinut saada [rauhaa] ennen kuin hän sai vuodattaa verta kristittyjen suonista.

Ja vielä tänä päivänä on sen perkeleellisen joukon viha kristillisyyttä kohtaan niin suuri, että kun käärmeenmyrkyä kihisee heidän suonissaan, eivät he voi saada mitään oman tunnonrauhaa, ennen kuin he ovat saaneet vuodattaa verta kristittyjen suonista. Mutta niin kauheassa pimeydessä, missä suruton joukko on, eivät he vielä näe päästää verta kristittyjen suonista, ennen kuin he saavat noutaa valkean pohjattomuudesta.

Nyt väittävät monet kuolleen uskon saarnaajien joukossa, että opetuslapsilla oli elävä usko ennen Vapahtajan kuolemaa. Ja tämän väittämän tahtovat kuolleen uskon saarnaajat vahvistaa erinäisillä Raamatun sanoilla, kuten esimerkiksi Vapahtajan sanoilla Pietarille: *"Autuas olet sinä, Simon Joonaan poika, sillä liha ja veri ei ole sitä ilmoittanut."* Siis Pietarilla olisi ollut silloin jo elävä usko, kun hän tunnusti, että Kristus oli Jumalan Poika. Mutta kuinka se sopii yhteen Pietarin senhetkisen sisäisen tilan kanssa, koska Vapahtaja heti sen jälkeen kutsui Pietarin saatanaksi, joka oli Hänelle esteeksi?

Olikohan Pietari todellakin kristitty, kun Vapahtaja kutsui häntä saatanaksi, joka tahtoi vietellä Häntä pahuuteen? Mutta koko Pietarin elämä osoittaa Pietarin olleen suukristityn siihen aikaan, ja että hänellä oli kuollut usko. Mutta syy, miksi kuolleen uskon saarnaajat tahtovat omistaa opetuslapsille elävän uskon, on se heikkous, että he puhuvat omaan pussiinsa, eli oman vanhan Aataminsa puolesta, jonka he tahtovat päästää taivaan valtakuntaan nahkoineen ja

karvoineen, se on, ilman parannusta, ilman katumusta, ilman pyhitystä.

Opetuslapset eivät vielä tienneet siitä murheesta, joka on Jumalan mielen jälkeen, he eivät vielä olleet tunteneet kipua ja tuskaa, jonka pitää edeltää uudestisyntymistä. He eivät myöskään tunteneet suurta syntiturmelustaan ja perkeleen valtaa. Kuinka heillä tässä sokeassa tilassa saattoi olla elävä usko? ”Joo”, sanovat kuolleen uskon saarnaajat, ”kyllä heillä kuitenkin oli elävä usko. Sillä hänen uskoivat, että Jeesus oli Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja. Ja sehän on selvästi luettavissa aapiskirjassa, että joka uskoo ja kastetaan, hän tulee autuaaksi, mutta joka ei usko, hänet tuomitaan. Siis pitäähän sen, joka lankeaa toivottomuuteen, mennä helvettiin, mutta joka uskoo, hänen pitää tuleman autuaaksi.”

Vai niin, hyvä herra armonvaras! Kyllä sinulla on vahva usko Vapahtajaan, ja kyllä sinä saatat uskoa, että tulet autuaaksi, ilman katumusta, ilman parannusta, ilman sitä murhetta, joka on Jumalan mielen jälkeen. Ilman pyhitystä, katumattomalla ja paatuneella sydämellä, täynnä itserakkautta, kunnianhimoa ja ylpeyttä, täynnä vihaa, ahneutta ja kateutta ajattelee nyt vanha Aatami astuvansa taivaan valtakuntaan. Itse on vanha Aatami niin iso ja niin leveä, että hän tuskin mahtuu sisälle kirkon ovesta; kuinka semmoisen pitää tuleman ahtaan portin läpi?

Kaikki nykyään uskovat tulevansa autuaaksi, viinaporvarit, juomarit, tappelusmiehet, huorat ja pettäjät. Mutta on vaikea tietää, mihin nämä kaikki saadaan mahtumaan taivaan valtakunnassa. Ja mitä he kaikki taivaan valtakunnassa tekevät. Mahdollisesti ajattelee viinaporvari mitata paloviinaa taivaan valtakunnassa. Ja juomari vissiin ajattelee ottaa ryypyn taivaan valtakunnassa. Huora luultavasti saa maata Vapahtajan morsiusvuoteessa taivaan valtakunnassa? Mutta jos kaikki nämä kunnialliset ihmiset eivät itke ja paru täällä armonajassa, niin minä pelkään,

että he saavat itkeä ja parkua iankaikkisuudessa.

Opetuslasten täytyi itkeä ja parkua, koska Vapahtaja makasi haudassa. Mutta maailmalla oli saatanan riemu ja vahingonilo Vapahtajan kuolemasta. Ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset pitivät luultavasti juhliä, pelasivat korttia, tanssivat ja joivat punssia ilosta sen tähden, että nyt tulisi kristillisestä haaveilemisesta loppu, kun se suuri kerettiläismestari oli ristiinnaulittu ja tapettu. Mutta he eivät tienneet, että Jumalan Henki nyt vasta teki työtä opetuslasten sydämissä sen murheen kautta, joka on Jumalan mielen jälkeen. Maailmanlapset eivät arvanneet, että nämä haaveilijat pitivät nyt kousta lukittujen ovien takana, että he myöhemmin esiintyisivät lukijaissaarnaajina. Ellivät nämä haaveilijat olisi olleet toivottomuudessa pitkäperjantaista pääsiäispäivään, niin ei luultavasti olisi tullut mitään kristillisyyden haaveilua.

Vielä on monta ihmistä maailmassa, joilla on se usko, että kristillisuus on pilannut koko ihmiskunnan. He väittävät, että maailma olisi ollut paljon onnellisempi, jos kristillisuus ei milloinkaan olisi tullut maailmaan. He väittävät, että pakanat elävät suurimmassa onnessa, koska he palvelevat uskollisesti epäjumalinaan, ja heillä on aina omantunnon rauha. Siksi ei milloinkaan kuulla, että pakana mietiskelee, eli että hänellä on omantunnon vaiva, eli että hän on langennut epätoivoon. Ja sama asia huomataan myös kastetuitten pakanoitten joukossa. Ei heidän kuulla milloinkaan itkevän ja parkuvan onnetonta tilaansa. Heidän ei koskaan kuulla valittavan, että he kaipaavat Vapahtajan armollista läsnäoloa. Ei koskaan pitäisi kuulla heidän valittavan uskon eli rakkauden puutosta. Ei pitäisi kuulla kastetuilla pakanoilla olevan vähintäkään huolta tulevaisuudestaan eli pelkoa iankaikkisuudesta. Vaan kunhan he saavat vatsansa täytetyksi täksi päiväksi, niin on kaikki hyvin.

Toisin olivat olosuhteet opetuslasten kohdalla. Heidän täytyi itkeä ja parkua, kun he kaipasivat Vapahtajaansa. He vajosivat epätoivoon Vapahtajan kuoleman jälkeen. Mutta juuri tämä murhe ja tämä epätoivo oli heille tarpeellinen, koska heidän omarakautensa ja heidän ylpeytensä tuli kaadetuksi tämän murheen kautta. He saivat tämän hengellisen murheen kautta vastenmielisyyden maailmaa kohtaan. Ja eiköpä semmoinen murhe ole tarpeellinen jokaiselle, joka tahtoo tulla vapahdetuksi Vapahtajan ylösnousemisen kautta. Maria Magdalena, sinun sydämesi täytyy murtua murheesta, ennen kuin saat nähdä sen ristiinnaulitun Kuningaan elävänä. Puhtainkaan rakkaus ei voi taivuttaa kuoleman kylmää rintaa antamaan sinulle sitä taivaallista Ylkää, mutta sinun kyyneleitäsi ja sinun huokauksiasi ei kuolema ja helvetti voi sietää.

Katuvaisten kyyneleet ja huokaukset tunkeutuvat läpi kuoleman jääkylmän rinnan. Kuolema ei voi pitää sitä orjantappuroilla kruunattua Kuningasta. Se Suuri Ristinkantaja ei voi saada sijaa helvetissä, koska Jumalan Pojan läsnäolo pohjattomuudessa tulee suureksi vaivaksi pohjattomuuden ruhtinaalle. Perkeleelle itselle tulee omantunnon vaiva, kun Jumalan Poika näyttää hänelle haavojansa, jotka Hän on saanut rakkautensa tähden. Perkeleen täytyy silloin ajaa

Hänet ulos helvetistä ja päästää vapaaksi ne vangit.

Mutta usein huomataan, että katuvaisten kyyneleet putoavat niin kuin hehkuvat hiilet hengellisen kuoleman päälle, ja perkele, joka ei koskaan kadu omaa tekoansa, ei voi kärsiä katuvaisten kyyneleitä. Hän, joka on tottunut kuulemaan huoramusiikkia, ajattelee, että katuvaisten nyyhkyttäminen kuulostaa kissan naukumiselta. *”Minä en kestä nähdä semmoisia ihmisiä silmiäni edessä, jotka itkevät ja huokaavat kuin luontokappaleet.”* Sen tähden täytyy perkeleen ja hänen enkeleitensä ajaa pois katuvaisten helvetistä ja pyytää heitä menemään taivaaseen.

Mutta Jumalan isällinen sydän halkeaa armahtamisesta ja säälistä Maria Magdalena kohtaan, joka itkee Vapahtajan haudalla. Hän murehtii Ylkäänsä, joka on saanut niin monta haavaa rakkautensa tähden. Perkele tahtoi pitää huoransa, ja Jumalan Pojan täytyi vapauttaa morsiamensa omalla verellänsä. Silloin täytyi Taivaallisen Isän armahdattaa sitä köyhää, murheellista, katuvaista ja itkeväistä morsianta, ja herättää Poikansa kuoleman unesta, ja pyytää Häntä lohduttamaan murehtivaa morsiantaan. Ja hän saa nyt nähdä Hänet elävänä. Aamen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Ettekö tiedä, että vähä hapatus pilaa koko taikinän? Peratkaat sen tähden se vanha taikina, että te tulisitte happamattomaksi; ja pitäkäämme pääsiäisjuhlaa, ei vanhassa hapatuksessa, vaan puhtauden ja totuuden happamattomassa taikinassa.

Pyhä Paavali ottaa tässä paikassa vertauksen taikinasta, jonka Israelin lapset kannoivat myötensä, koska heille tuli kova hoppu pakenemaan Egyptin orjuudesta, ettei he ennättäneet leipää tehdä taikinasta. Heidän täytyi kantaa uutta taikinaa myötensä, ja syödä happamainta leipää. Ei ennättänyt silloin taikina käymään eli happenamaan, koska viholliset karkasivat heidän päällensä, vaan heidän täytyi yöllä lähteä matkaan, kantain uuden ja happamattoman leivän ainetta myötensä.

Siitä happamattomasta taikinasta otti nyt pyhä Paavali vertauksen, ja kirjoittaa kristityille (1 Kor. 5): Etkö tiedä, että vähä hapatus pilaa koko taikinän? Kuinka monessa seurakunnassa pidetään vielä Pääsiäisjuhlaa vanhassa hapatuksessa? Kuinka monessa paikassa on vielä vanha hapatus perkaamatta jäänyt?

Myös täällä on kaikki ihmiset pitäneet Pääsiäisjuhlaa vanhassa hapatuksessa, ja vielä nyt syövät kaikki pakanallisuudessa olevaiset ihmiset hengellistä leipää, joka on hapanut ja muikeaksi tullut. Vaikka pääsiäislammas on uhrattu, vaikka nyt Jumalan Karitsa on tapettu, ja kaikki, jotka Kristukseen kastetut ovat, pitäis nyt perkaaman sitä vanhaa taikinata, joka vuotaa ulos kaukalosta, ja pitämän pääsiäisjuhlaa, ei vanhassa hapatuksessa, mutta puhtauden ja totuuden happamattomassa taikinassa; yhtä hyvin rakastaa moni sitä vanhaa hapatusta, jota hän on harjaantunut syömään lapsuudesta saakka.

Mutta kaikki, jotka ovat Israelin sukukunnasta, nousevat ylös yöllä perkaamaan sitä vanhaa hapatusta, ja happamainta leivän ainetta valmistamaan, koska heidän täytyi paeta pois siitä pakanallisesta maasta. Mutta

muutamat tahtovat kantaa vanhaa hapatusta myötensä, ja siitä vähästä hapatuksesta tulee koko taikina muikeaksi. Niille sanoo Paavali ensimmäisessä lähetyksirjassansa Korinttilaisille: Peratkaat se vanha hapatus, että te tulisitte happamattomiksi.

Me arvaamme hyvin, että synti on se vanha hapatus, joka pilaa koko taikinän. Jos synti pääsee hallitsemaan, niin muuttuu koko kristillisuus ulkokullaisuudeksi ja kuolleeksi uskoksi. Kristillisuus on senkaltainen aine, joka verrataan taikinaksi, mutta synti ja vanha Aatami verrataan hapatuksiksi. Erinomattain sekaseuraisuus ja väärä järjestys, joka sisälänsä pitää itsejden ainetta, se on paha pilamaan kristillisyyden ainetta.

Nyt sanoo Paavali, että vähä hapatus pilaa koko taikinän. Jos itseys ja maailmanrakkaus pääsee hallitsemaan, niin pilataan koko kristillisuus. Paavali neuvoo siis kristityitä perkaamaan sitä vanhaa hapatusta, että he tulisit happamattomiksi. Valitettavasti tahtoo se vanha hapatus pilata koko taikinän, jos kaukalo, jossa vanha hapatus on ollut, ei ole oikein pesty ja puhdistettu.

Muutamat leivän tekijät ovat laiskat ja nuokat. Ei he katso perään, kuinka puhdas kaukalo on, koska he panevat siihen uuden ja happamattoman ruuan ainetta. Se on heidän mielestensä suuri vaiva, että perata sitä vanhaa hapatusta. He panevat siis uuden ja happamattoman ruuan ainetta siihen vanhaan kaukaloon, josta ei ole vielä vanha hapatus pois kravattu. Ja vaikka he sitä vanhaa hapatusta tahtovat välttää, pilataan kuitenkin koko taikina, koska kaukalo ei ole kravattu ja puhdistettu, ennen kuin uusi taikina sotkeaan.

Se on vanhan Aatamin aine, joka pilaa muuttampain kristillisyyttä, koska itseys nousee kristityitä vastaan, ja vielä salainen karte. Siitä tulee siis eripuraisuus ja eri armonjärjestys, eri usko, vaikka ei pitäis oleman enempi kuin yksi tie taivaaseen. Mistä siis eripuraisuudet tulevat? Joo! Vanha hapatus on tarttunut kaukaloon, vaikka Paavali sanoo: Peratkaat se vanha hapatus, että te tulisitte happamattomiksi.

Mutta laiska ei viitsi kravata sitä vanhaa hapatusta ja puhdistaa kaukaloa. Laiska ja nuoska ämmä panee jauhoja kaukaloon, vaikka vanha hapatus on tarttunut ja kuivettunut siihen. Koska siis uusi taikina sotetaan, tulee vanha hapatus ja pilaa koko taikinan, ja leivän aine tulee muikeaksi. Ja se leipä, joka senkaltaisesta aineesta tehdään, tulee muikeaksi. Mutta senkaltainen leipä ei kelpaa rippileiväksi. Ja senkaltainen muikea leipä syödään pakanoilta pääsiäisjuhlanä. Mutta oikeat Israelin lapset valmistavat pääsiäisjuhlaaksi happamatointia leipää, joka ei ole muijennut. Ja sen tähden neuvoo pyhä Paavali Korinttilaisia perkaamaan vanha hapatus, että he tulisit happamattomiksi.

Kuinka täällä ennen on sotkettu uusi taikina vanhassa hapatuksessa, on kaikille tiettävä. Mutta nyt on tarpeellinen, että vanha hapatus perataan pois kaukalosta ennen kuin uusi taikina sotketaan. Ennen ovat leivän tekijät olleet laiskat ja nuoskat. Uusi taikina on sotkettu vanhassa hapatuksessa. Ja tämä vanha hapatus on vuotanut yli. Sitä ovat nuoskat leivän tekijät taas kaivaneet ylös ja panneet yhtenä paskan kanssa kaulakoon. Se leipä, joka senkaltaisesta hapatuksesta on pais-tettu, ei ole kelvannut koirille eikä sioille ruuaksi, mutta kyllä ei ole kastetut pakanat moittineet sitä vanhaa hapatusta. Kyllä on vanha hapatus kelvannut heille pääsiäisleiväksi, vaikka kuinka muikeata ja hapannutta se oli.

Ja vielä nytki kelpaa vanha hapatus pääsiäisleiväksi sille, joka ei ole harjaantunut

happamatointia leipää syömään. Yksi nuoska ihminen kaivaa ensin pirun paskaa kynsilänsä, ja niillä samoilla kynsillä, joilla hän on pirun paskaa kaivanut, sotkee hän leivän ainetta vanhassa hapatuksessa. Ja koska tämä vanha hapatus rupeaa käymään ja ylitsevuotamaan, kaivaa hän mustilla kynsillä uutta taikinaa kaukaloon yhtenä paskan kanssa. Ja tuosta vanhasta hapatuksesta tekee hän mustat muikeat limput pääsiäisleiväksi.

Vieläköhän ihmiset syövät vanhaa hapatusta? Vieläkö heille kelpaa se muikea leipä, jota musta leivän tekijä on paistanut pohjattomuuden uunissa? Näkyy vielä kelpaavan vanha hapatus kaikille niille, jotka pitävät pirun paskaa herkkuna. Niille kelpaa vanha ja muikea hapatus pääsiäisleiväksi. Mutta ne harvat sielut, jotka ovat Israelin sukukunnasta, ja ovat lähteneet hopusti pakenemaan Egyptin orjuudesta, kantavat uutta leivän ainetta myötänsä korpeen, jättävät vanhan hapatuksen Egyptin maalle, ja syövät happamatointia leipää matkustaissa ynnä pääsiäislampaansa kanssa, joka on uhrattu heidän edestänsä, jonka luita ei pidä rikottaman.

Te harvat ulosvalitut Israelin sukukunnasta, jotka kuivilla kengillä pääsette poikki punaista merta, ja suuren vaaran kautta vaelatte korvessa kantaen uutta ja happamatointia taikinata siihen asti, että mannaa rupeais satamaan taivaasta, peratkaat se vanha hapatus teidän sydämistänne. Jättäkää egyptiläisille pirun paska, jotka sitä mielellänsä juovat. Jättäkää pakanoille se muikea hapatus pääsiäisleiväksi, jota he mielellänsä syövät; ja syökää happamatointia leipää, että te tulisitte happamattomiksi. Ja pitäkää pääsiäisjuhlaa, ei vanhassa hapatuksessa, vaan totuuden ja rakkauden happamattomassa taikinassa.

Me toivomme, että Israelin ulosvalitut pääsevät viimein Kaanan maalle, vaikka suuren tuskan ja vaivan kautta, koska kaikki pakanat

hukkuvat punaisen meren aalloissa. Peratkaat siis se vanha hapatus, te harvat sielut, jotka olette lähteneet ulos Egyptin orjuudesta, ja syökää happamatoin leipä, siihen asti, että mannaa sataa taivaasta.

Älkää napisko Moosesta vastaan, te väsyneet matkamiehet, sillä hänen täytyy Herran käskyn jälkeen johdattaa teitä Siinain vuoren kautta. Teidän täytyy vaelttaa korvessa teidän kärsimättömyytenne tähden. Ja kaikki egyptiläisten lihapadat pitää jäämän. Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee. Ja tämä opetuslasten itkeminen ja parkuminen tulee siitä surusta, joka Jumalan mielen jälkeen on, koska he kaipaavat Jeesuksen armollista läsnäolentoa.

Koska Jeesuksen murheelliset opetuslapset näkevät, kuinka heidän Vapahtajaansa piinataan ja vaivataan maailmalta, täytyy heidän itkeä ja parkua. Mutta heidän murheensa kääntään iloksi, koska he saavat nähdä Häntä jälleen. Kuka tiesi tänä päivänä, tänä iltana ilmoittaa Herra Jeesus itsensä murheellisille opetuslapsille. Kuka tiesi tänä päivänä saavat he nähdä Herran.

Koska me nyt Jumalan armon kautta pidämme pääsiäis juhlaa: muutamat vanhassa hapatuksessa, muutamat totuuden ja kristillisyyden happamattomassa taikinassa, niin on mieli peräänajatella, **kuinka Jeesuksen murheelliset opetuslapset, jotka katumuksen ja kaipauksen kyneleillä kastavat pääsiäisleipänsä, antavat Vapahtajalle vähän mesileipää, koska Hän ilmoittaa itsensä heille.**

Antakoon Jumala ja se Suuri Ristinkantaja, joka tänä päivänä on noussut ylös kuolluista, että kaikki murheelliset opetuslapset, jotka juutalaisten pelvon tähden ovat lukittuina ovien takana istuneet, saisit tänä päivänä ensin kuulla ja viimein omilla silmillä nähdä, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on vielä elämässä. Kuule, siis, armollinen Herra Jeesus, murheellisten ja itkeväisten opetuslasten

huokaus, ja tule pian heidän tykönsä, ennen kuin Aurinko laskee. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MARK. 16: 1–8

1 Ja kuin sabbatti kulunut oli, osti Maria Magdalena ja Maria Jakobin ja Salome hyvänhajullisia voiteita, tullaksensa voitelemaan häntä.

2 Ja tulivat haudalle ensimmäisenä sabbatin päivänä sangen varhain auringon noustessa.

3 Ja puhuivat keskenänsä: kuka meille vierittää kiven haudan ovelta?

4 Ja kuin he katsoivat, näkivät he kiven vieritetyksi; sillä se oli sangen suuri.

5 Ja kuin he olivat hautaan menneet sisälle, näkivät he yhden nuorukaisen istuvan oikealla puolella, joka oli vaateitettu pitkällä valkialla vaatteella; ja he hämmästyivät.

6 Mutta hän sanoi heille: älkää hämmästykö! te etsitte Jesusta Natsarealaista, joka ristiinnaulittu oli. Hän nousi ylös, ei hän ole täällä: katso sias, kuhunka he hänen panivat;

7 Mutta menkää ja sanokaat hänen opetuslapsillensa ja Pietarille, että hän käy teidän edellänne Galileaan: siellä te hänen näette, niinkuin hän sanoi teille.

8 Ja he menivät nopiasti ulos ja pakenivat haudalta; sillä vapistus ja suuri hämmästyys oli heidän päällensä tullut, ei he myöskellenkään mitään sanoneet; sillä he pelkäsivät.

Me kuulemme meidän luetusta pyhästä evankeliumista, että ne vaimot, jotka varhain aamulla menit haudan tykö voitelemaan Jeesuksen ruumista, kuulit enkelin suun kautta, että Vapahtaja oli noussut ylös kuolluista. Ja muista evankelistain muisteluksista kuulemme me, että Maria Magdalena oli se, joka ensimmäiseksi näki Vapahtajan ylösnousseksi, mutta Tuomas viimeiseksi. Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta peräänajatteleman, **kuinka Jeesuksen opetuslapset saavat**

nähdä Vapahtajan ylösnouseeksi, mutta ei kaikki yhtähaavaa.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden maailmanlapset ei saa nähdä Jeesusta Hänen ylösnousemisensa jälkeen?** sen tähden maailmanlapset ei saa nähdä Jeesusta Hänen ylösnousemisensa jälkeen, että he ovat Häntä ristiinnaulinneet, ja soisit vielä mielellänsä, että Jeesus olis ijankaikkisesti kuollut.

Maailmanlapset pelkäävät, että opetuslapset tulevat yöllä ja varastavat Jeesuksen ruumiin, ja sanovat jälkeen kansalle, että Hän nousi ylös. Sen tähden anovat he maaherralta sotamiehiä vartioitsemaan ja varjelemaan hautaa, ettei Vapahtaja pääsis nousemaan ylös. He pelkäävät nimittäin, että viimeinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen, jos kansa rupeais uskomaan, että Vapahtaja on noussut ylös. Koska nimittäin herroilla ja ylimmäisillä papeilla on se usko, että Jeesuksen oppi on yksi villitys, että se on yksi ihmeellinen taikus eli villitauti, jonka kautta ihmiset tulevat hulluksi, niin se on arvattava, että maailman herrat ja ylimmäiset papit anovat maaherralta sotamiehiä varjelemaan hautaa, ettei Jeesuksen oppi pääsis levenemään, jos kansalle se usko tulis, että Hän on noussut ylös.

Ei tosin maailman herrat sitä usko, että Jeesus on noussut ylös, mutta he pelkäävät, että opetuslapset tulevat yöllä varastamaan Jeesuksen ruumista, ja sitte jälkeen sanovat kansalle, että Hän nousi ylös. Maailman herrat pelkäävät ainoastansa, että jälkimäinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen, jos yhteinen kansa rupeais uskomaan, että Vapahtaja on noussut ylös.

Ensiksi on rietas kääntänyt heidän silmänsä nurin sen hengellisen vihan kautta, jonka he kantavat sydämissänsä Jeesusta kohtaan, että he katsovat Jeesusta kansan häiritsijäksi ja vääräksi profeetaksi, joka neuvoo ihmisiä väärälle tielle. Toiseksi on vihollinen antanut heille sen uskon, että Jeesuksen oppi on yksi villitys, joka tulee vielä pahemmaksi, jos

ihmiset rupeaisit uskomaan, että Hän on noussut ylös. Maailman herrat ja ylimmäiset papit ovat siis ensiksi ristiinnaulinneet Jeesusta. Ja toiseksi pyytävät he estää, ettei Hänen oppinsa, jonka he pitävät villityksenä, pääsis levenemään. Ja sitä he luulevat voitavansa maailmallisen esivallan kautta.

Koska he pelkäävät, että kristillisyyden, jonka he pitävät villityksenä, pääsee levenemään opetuslasten kautta, anovat he maaherralta sotamiehiä varjelemaan hautaa, eli pidättämään Jeesuksen ruumista, ettei se pääsis ylös. Kuinkas Vapahtaja saattaa ilmoittaa itsensä niille, jotka vihaavat Häntä ja Hänen oppiansa, vihaavat kristillisyyttä, vihaavat myös Hänen opetuslapsiansa ja kristityitä? Ei maailman suruttomat ja paatuneet ihmiset tahdo Jeesusta nähdä. Ja jos Hän ilmoittais itsensä heille, niin he karkaisit yksimielisesti Hänen päällensä ja tappaisit Hänet vasta uudesta.

Mutta Joosef ja Nikodeemus, saivatkos he nähdä Jeesusta Hänen ylösnousemisensa jälkeen? Eipä ole missään paikassa kirjoitettu, että nämät miehet olisit nähneet Häntä, vaikka nämät miehet olit Jeesuksen opetuslapset, kuitenkin salaa juutalaisten pelvon tähden. Ja vaikka he osoitit rakkautensa Vapahtajaa kohtaan, koska he korjasit Hänen ruumiinsa hautaan, niin ei Hän kuitenkaan ilmoittanut itseänsä heille, sillä niillä miehillä oli ainoastansa luonnollinen siveys autuuden perustuksena.

Mistä se tulee, ettei Vapahtaja ilmoittanut itseänsä niille siviöille ja hurskaille miehille, jotka olit vielä omalla kustannuksella korjanneet Hänen ruumiinsa hautaan? Nämät miehet olit tehneet hyvää Jeesukselle, ja luonnollinen järki katsoo sen kohtuulliseksi, että Hänen olis pitänyt kiittämän heitä sen hyvän työn edestä ja sanoman: Suuri kiitos sen hyvän työn edestä! Mutta ei ole missään kirjoitettu, että Vapahtaja olis kiittänyt heitä sen hyvän työn edestä.

Me arvaamme nyt, minkä tähden Jeesus ei ole ilmoittanut itseänsä Joosefille ja Nikodeemukselle. Ne olit ensiksi luonnosta siveät ihmiset, mutta tämä luonnollinen siveys oli myös autuuden perustus heillä. Ei heillä ollut senkaltainen luottamus Vapahtajan päälle, kuin opetuslapsilla. Nämät miehet uskoit ainoastansa, että Vapahtaja oli yksi suuri opettaja, eli lähetetty Jumalalta opettajaksi, niin kuin Nikodeemus itse tunnusti, koska hän tuli Jeesuksen tykö yöllä.

Mutta ei nämät miehet uskoneet, että Jeesus oli Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja. Toiseksi olit he Jeesuksen opetuslapset, kuitenkin salaa juutalaisten pelvon tähden. Maailman kunnia oli näillä miehillä rakkaampi kuin Vapahtaja. Jos he olisit julkisesti tunnustaneet itsensä Jeesuksen opetuslapsiksi, olisit he tulleet pilkatuksi ja vihattavaksi maailman herroilta. Nämät miehet ajattelit niin kuin moni nytkin sanoo: Pitäköön kukin vaarin itsestensä, ei tarvitse maailmalle huutaa.

Mutta Vapahtaja ei taida semmoisia tunnustaa oikeaksi opetuslapseksi, jotka maailman kunnian tähden pitävät kristillisyyden salatuna, eikä tohdi tunnustaa maailman edessä, että he ovat Jeesuksen opetuslapset. Vaikka he muutoin olisit luonnosta siveät ja hurskaat, vaikka he muutoin tekisit Jeesukselle ja Hänen opetuslapsillensa hyvää, ei he kuitenkaan tule kristittyin seuraan, ja heidän nimensä ei löydy elämän kirjassa.

Nämät miehet, Joosef ja Nikodeemus, olit siis luonnosta siveät ja hurskaat miehet. He olit vielä Jeesuksen opetuslapset, kuitenkin salaa juutalaisten pelvon tähden. He osotit myös rakkautensa Jeesusta kohtaan, koska he omalla kustannuksella korjaisit Jeesuksen ruumista hautaan. Mutta maailman kunnia esti heitä julkisesti tunnustamasta kristillisyytensä, ja sen tähden olit he Vapahtajaa paitsi. Ei Jeesus ilmoittanut itseänsä heille, eikä kristitytkään saattaneet tunnustaa Joosefia ja Nikodeemusta kristityksi.

Ja koska vielä nytki löytyy senkaltaisia ihmisiä, jotka tahtovat maailman kunnian tähden salata heidän ajatuksiansa kristillisyydestä, jotka sanovat: ei tarvitse maailmalle huutaa, ja pitäköön kukin vaarin itsestensä, niin minä luulen, että Joosef ja Nikodeemus ovat vielä nytki elämässä, jotka ovat luonnosta siveät ja hurskaat. He ovat vielä olevinansa Jeesuksen opetuslapset, mutta maailman kunnian tähden ei viitsi ilmoittaa kristillisyyttänsä, ei kristityille, jotka ei ota salakristityitä seuraansa, ei myös maailmalle, joka ei kärsi semmoisia, jotka julkisesti menevät kristittyin puoleen.

Mutta minä pelkään, että Joosef ja Nikodeemus ei saa koskaan nähdä Jeesusta Hänen ylösnousemisensa jälkeen, sillä heidän nimensä ei ole mainittu kristittyin luvussa. Minkä tähden Vapahtaja ei tullut kiittämään heitä sen hyvän työn edestä, jonka he osotit Hänelle? Luonnollinen järki katsoo sen mahdolltomaksi, että Joosef ja Nikodeemus pitäisit oleman helvetissä. Mutta missä he ovat sitte, koska he täällä armon ajassa ei ole tulleet kristityksi?

Ja minkä tähden he ovat pois suljetut kristittyin luvusta, vaikka he olit hurskaat miehet ja salaiset Jeesuksen opetuslapset? — Sen tähden, että maailman kunnia oli heille rakkaampi kuin Vapahtaja. Ei luonnosta siveät ihmiset tahdo mistantaa kunniaansa Jeesuksen tähden. He tahtovat kunnian kanssa mennä taivaaseen. Ei he tahdo niin hulluksi tulla kuin opetuslapset, jotka itkit ja paruit kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnäolemistä.

Toinen tutkistelemus: **Kukas ensin näki Vapahtajan?** Maria Magdalena. Mitä hyvää oli hän tehnyt Vapahtajalle? Ei mitään. Minkä tähden Vapahtaja ilmoitti itsensä Marialle ensimmäiseksi? — Sen tähden ilmanki, että Marialla oli suurin muret ja suurin hätä Vapahtajan perään. Minkä tähden sai Maria Magdalena ensimmäiseksi nähdä Jeesusta, joka ei ole mitään hyvää tehnyt Hänelle,

mutta Joosef ja Nikodeemus olit niin paljon hyvää tehneet Hänelle, eikä saaneet mitään vaivoistansa?

Eiköhän Vapahtajan pidä kiittämän niitä, jotka tekevät Hänelle hyvää? Joosef ja Nikodeemus olit tehneet senkaltaista hyvää työtä Jeesusta kohtaan, jota ei moni ihminen olis tehnyt. Kuinka moni ihminen olis nyt ottanut sen vaivan päällensä, jota nämät miehet otit päällensä? Omalla kustannuksella ne miehet panit Jeesuksen ruumista hautaan. Omalla rahalla he ostit liinaa ja myrrhamia lähes sata naulaa. Heille tuli koko iso kustannus siitä hautaamisesta, eikä sen tähden Vapahtaja tullut heidän tykönsä kiittämään heitä sen hyvän työn edestä.

Mutta Maria Magdalena, joka ei ole mitään hyvää tehnyt Vapahtajalle, sai sen suuren armon tuta, että hän ensimmäiseksi sai nähdä sitä ristiinnaulittua Vapahtajaa. Siitä arvaataan, ettei Vapahtaja huoli ihmisten hyvistä töistä, mutta katumuksen ja kaipauksen kyyneleet maksavat enempi Vapahtajan silmissä, kuin monet hyvät työt, joita yksi luonnosta siveä ihminen tekee.

Emme saata sanoa, että Marian kyyneleet ansaitit tätä suurta armoa, vaan Jeesuksen armahtavainen sydän ei voinut, ei jaksanut, ei kestänyt enää salata itseänsä. Yksi murheellinen sydän vaikutti niin paljon, että Vapahtajan täytyi ilmoittaa itsensä. Katso murheellinen sielu, mistä tie menee taivaaseen! Se menee murheen laaksosta ahtaan portin kautta: Kyyneleillä ja huokauksilla täytyy sinun avata taivaan ovea.

Kolmas tutkisteleminen: **Kukas viimeiseksi näkee Jeesusta ylösnousseeksi?** Uskotoin Tuomas, joka ei usko, mitä muut opetuslapset todistavat. Kaikki muut opetuslapset olit jo nähneet Herran, mutta Tuomas oli vielä jäänyt näkemättä, koska hän epäuskonsa tähden ei tahtonut ollenkaan uskoa muitten opetuslasten todistuksia. Kuitenki tapahtui hänelle se suuri armo, että Vapahtaja osotti hänelle haavojansa. Tässä näet sinä

epäileväinen sielu, että Vapahtaja ilmoittaa itsensä, ei ainoastansa murheellisille, katuvaisille ja alaspainetuille, vaan myös epäileväisille: Vaikka epäusko on yksi suuri synty, joka usein vaivaa katuvaisia ja saattaa heitä epäilemään Jumalan armosta.

Mutta kuollut usko on vielä pahempi. Sen kautta tuli Pietari ja myös muut opetuslapset petetyksi, sillä kuollut usko on välistä niin vahva olevinansa, ettei itse kuolema jaksanut sitä särkeä. Niille, jotka makaavat epäuskossa ja epäilyksessä, on Vapahtaja niin armollinen, että Hän osoittaa niille haavojansa, ja heidän täytyy viimein uskoa. Mutta kuolleen uskon tunnustajat, jotka ilman katumuksetta ja ilman parannuksetta omistavat itsellensä Jumalan armolupauksia, niille on perkele armollinen.

Kyllä vihollinen niitä säästää ja armahtaa, jotka kuolleessa uskossa elävät. Ei ne koskaan epäile autuudestansa. Mutta niitä hän kiusaa ja ahdistaa epäilyksen kanssa, jotka Vapahtajan piinan ja kuoleman tähden itkevät ja parkuvat. Niitä murheellisia ja katuvaisia sieluja panee vihollinen epäilemään, ettei Vapahtaja olekaan elämässä. Niille murheellisille opetuslapsille on vihollinen suuttunut. Ei vihollinen kärsi ollenkaan, että Jeesuksen murheelliset opetuslapset itkevät ja parkuvat kaipaussansa Jeesuksen armollista läsnäolentoa.

Mutta Jeesuksen murhamiehille on perkele armollinen. Niille hän lupaa hyvän palkan helvetissä, jotka imevät kristittyin verta. Niille Jeesuksen ristin vihollisille antaa maailman jumala pirun paskaa ja vanhaa hapatausta pääsiäisleiväksi. Mutta nämät maailman ystävät ei saa nähdä Jeesusta, eikä luonnosta siveät ihmiset, Joosef ja Nikodeemus, vaan ainoastansa ne harvat sielut, jotka itkevät ja parkuvat kaipaussansa Jeesuksen armollista läsnäolentoa: Maria Magdalena ensimmäiseksi ja Tuomas viimeiseksi, joka epäuskon tähden ei ole muitten opetuslasten todistuksia uskonut.

Tämä raukka on vielä epäuskossa ja epäilyksessä. Ei hän jaksa vielä uskoa, että Jeesus on ylösnoussut, mutta murhe kuitenkin on, ja suuri kaipaus Jeesuksen perään. Jos omavanhurskaus ei olis hänessä niin suuri, jos hän ymmärtäis, kuinka paljon hän kiusaa sitä Ristiinraulittua epäuskollansa, niin vissimmästi hänki uskois, että Herra on totisesti noussut ylös, ja tulis hänelleki ilo Jeesuksen ylösnousemisesta.

Mutta meillä on semmoinen toivo, että Tuomaalle näytetään Jeesuksen kunnia, ja että hänen täytyy viimein uskoa. Armollinen Herra Jeesus, ilmoita itseäs murheellisille opetuslapsille, ennen kuin aurinko laskee. Osoita heille haavoja, että he uskoisit, että sinä olet se ristiinraulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas! Puhalla heidän

päällensä, että he saisit Pyhän Hengen! Avaa heidän ymmärryksensä Raamatuista ymmärtämään!

Ja te murheelliset opetuslapset, jos Jeesus anoo teiltä ruokaa, niin antakaat Hänelle vähän mesileipää. Ei taidakaan olla teillä muuta ruokaa Päsiäis pyhänä, kuin vähän mesileipää, joka on happamatoin ja puhtaasta aineesta tehty. Olkaat vakuutetut siitä, että Herra Jeesus, joka on tänä päivänä osoittanut itsensä teille, ja anonut teiltä ruokaa, antaa teille taivaallista mesileipää, koska te pääsette Hänen kanssansa astumaan ylös taivaaseen ja olemaan Hänen kanssansa ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

(PÄIVÄSAARNA, SUOMENNOS)

Meidän pyhän päiväsaarnan tekstimme johdosta pitää meidän Jumalan armon kautta tarkasteleman happamatonta pääsiäistaikinaa, josta Paavali puhuu tekstissä.

TEKSTI: 1. KOR. 5: 6–8

6 Ei ole teidän kerskauksenne hyvä: ettekö te tiedä, että vähä hapatus kaiken taikinan hapattaa?

7 Sentähden peratkaat se vanha taikina, että te olisitte uusi taikina, niinkuin te happamattomat olette; sillä meidän pääsiäislampaamme on meidän edestämme uhrattu, joka on Kristus.

8 Sentähden pitäkäämme juhlaa, ei vanhassa hapatuksessa, eikä pahuuden ja vääryyden hapatuksessa, vaan vakuuden ja totuuden happamattomassa taikinassa.

Mutta kun hän samassa mainitsee vanhan hapatuksen, niin emme voi ohittaa sitäkään, vaan meidän täytyy myös puhdistaa pois se vanha hapatus, joka vieläkin usein tahtoo paisua yli äyräitensä vanhan ihmisen sydämessä. Meidän Vapahtajamme puhuu fari-sealaisten hapatuksesta, ja Paavali kirjoittaa kristityille: *”Ettekö tiedä, että vähä hapatus kaiken taikinan hapattaa?”* Taivaan valtakunta verrataan myös vaimoon, joka otti vähän hapatusta ja sekoitti taikinaan, kunnes koko taikina happani.

Koska nämä raamatulliset puheenparret ja vertaukset ovat pimeät ja melkein käsittämättömät niille, jotka eivät tunne kristillisyyden luonnetta ja laatua, niin pitää meidän vähän lähemmin selittää, mitä hapatuksella ja happamattomalla taikinalla tarkoitetaan. Kun Israelin lasten piti lähteä pois Egyptistä, saivat he käskyn syödä pääsiäislampaan, joka oli kuvaus Jumalan Karitsasta, joka pois ottaa maailman synnit. Tämä pääsiäislammas piti syödä happamattoman leivän kanssa, koska taikina ei saanut käydä.

Kaikki tämä merkitsee kristillisyyden asiassa, että ihmiselle, joka jättää vanhan orjuuden

maan, syntisen maailman, ei jää aikaa antaa vanhan hapatuksen käydä, vaan hänen pitää lähteä mitä suurimmalla kiireellä pois maailmasta, se merkitsee, ihmisellä, joka herää synnin unesta ja alkaa vaelttaa iankaikkisuuden eli siihen luvattuun maahan, ei ole aikaa niin paljon ajatella maailmaa, että vanha hapatus ehtisi tulla käymistilaan. Se tarkoittaa, että maailmanrakkaus ei saa ylivaltaa hänen sydämessään. Katuvaiselle syntiselle ei jää aikaa ajatella maailmallisia, hänen pitää enemmän ajatella hengellisiä. Mutta koska herännyt ihminen ei niin pian vapaudu maailmanrakkaudesta, niin tämä maailmanrakkaus tahtoo seurata ihmistä tielle luvattuun maahan. Sen tähden sanoo Paavali: *”Puhdistakaa pois vanha hapatus!”*

Tämän Paavali kirjoittaa kristityille. Sillä eivät pakanat välitä perata vanhaa hapatusta, he tahtovat pitää tallella hapatuksensa, maailmanrakkautensa, ahneutensa, kateutensa, vanhat tapansa ja käyttöksensä, ja vieläpä ennakkoluulonsa tahtoo pakana säilyttää. Mutta Israelin lapset, se on, kristityt, joutuvat perkaamaan pois vanhan hapatuksen, joka on omavanhurskaus, maailmankunnia, omanvoitonpyynti, kateus, viha, kiukku, joka myös kutsutaan vanhaksi Aatamiksi. Edelleen täytyy kristityn puhdistaa vanha hapatus ulos sydäimestään, niin kuin huoruuden pahe, juomisen tapa eli paloviinan himo, kostonpyyntö ja muut paheet, jotka seuraavat vanhaa ihmistä.

Mutta nyt ei vanhaa hapatusta voida peräti puhdistaa ihmissydäimestä. Sitä työtä vissimmästi kristitty tekee, että hapatus tulisi pois puhdistetuksi, erityisesti silloin, kun hänen pitää murtaa eli tehdä itsensä valmiiksi jättämään – kuten Israelin lapset – pakanuuden, pakenemaan pois pakanallisesta maasta ja alkamaan vaelluksensa siihen luvattuun

maahan. Silloin ei taikinalle jää aikaa käydä, koska egyptiläiset pakanat ahdistavat joka puolelta ja ajavat ulos Israelin lapset taloistaan ja kodeistaan. Heidän pitää silloin ottaa mukaan uuden leivän aineen, happamattomana, ja syömän pääsiäislampaansa happamattoman leivän kanssa, semmoisen ruuan aineen kanssa, joka on totisesti terveellisempi ja enemmän ravitseva kuin vanha hapatus, joka kuohuu yli äyräittänsä pakanoitten kaapimattomissa taikinakaukoissa.

Kun nyt pääsiäislammas on viimeinen ateria pakanuudessa ja ensimmäinen ateria vaeluksen aikana luvattuun maahan, niin pitää Israelin lasten syömän tämän pääsiäislampaan yhdessä happamattoman leivän ja katkerien yrttien kanssa, se tarkoittaa, katkeralla murheella; se on hengellinen murhe, joka on sekä raskas että katkera. Pääsiäislammas, se on, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit, on sovintouhri, jonka viaton veri puhdistaa eli ottaa pois synnin saastan.

Tiedetään, että se, joka käsittelee verta, saa mitä valkeimmat kädet. Tämä pesuaine ei ole niin yleisesti tunnettu, mutta on paljon hienoja mamselleja, jotka pesevät kätensä verellä saadakseen oikein valkeat kädet. Mutta pääsiäislampaan veri pitää myös priiskottaa sydämen oven pihtipieliin, koska murhanenkeli pelkää verta eikä tohdi tunkeutua siihen huoneeseen, joitten pihtipielissä hän näkee verta. Perkele on tosin miehentappaja alusta. Mutta kuten kaikki murhaajat paljastuvat veritahrojen perusteella, jotka murhan aikana roiskuvat heidän päällensä, niin myös on kaikkien murhaajien pakko ensimmäiseksi puhdistaa itsensä kaikista veritahroista, jotka saattavat herättää epäilykset tehdystä murhatoimista. Useimmiten on veritahra paljastanut murhaajan, ja sen tähden täytyy murhaajan pelätä verta, koska veritahrat ilmoittavat murhaajan.

Murhanenkeli ei uskalla sen tähden tulla semmoisiin taloihin, joiden ovien pihtipielet ovat sivellyt verellä. Pääsiäislampaan verellä on siis kaksi ominaisuutta, nimittäin se on puhdistusaine, se ottaa synnin lian pois, ja toiseksi se sulkee sielujen murhaajan ulos, eli murhanenkelin, joka lyö pakanat.

Kun nyt pakanat ahdistavat kaikilta puolilta, ja ajavat Israelin lapset ulos taloista ja kodeista, niin täytyy Israelin lasten ottaa mukaan uuden leivän aineen eli sen happamattoman taikinan ja puhdistaa pois pakannallinen hapatus sydämistään. Meidän Vapahtajamme on myöskin varoittanut opetuslapsiaan farisealaisesta hapatuksesta, joka on ulkokullaisuus, mutta Hän ei ole koskaan varoittanut heitä pakanoitten ulkokullaisuudesta, sillä pakanat eivät osaa ulkokullailla. Pakanat menevät tietien tahtoen helvettiin. Ja koska pakanat ovat sängen vihaiset kristityitä kohtaan, niin myös ne egyptiläiset pakanat olivat vihaisia Israelin lapsille, niinmuodoin eivät pakanat voi sopia ollenkaan kristittyin kanssa.

Pakanat ovat niin vakavat ja rehelliset jumalanpalveluksessaan, etteivät he saata teeskennellä, eli palvella jotakin toista Jumalaa suulla kuin mitä he palvelevat sydämellä. He palvelevat tämän maailman jumalaa kaikesta sydäimestä, ajatuksilla, sanoilla ja töillä. He palvelevat paloviinanjumalaa ja huoruuden jumalaa, he palvelevat kaupan eli ahneuden jumalaa ja kiroilun jumalaa, he palvelevat ukkosen jumalaa eli kiukkua. Viha ja kateus ovat myös maalatut pakanoitten jumalien sekaan, niin myös kostonhimo ja hengellinen viha, joka vaikuttaa, että pakanat janoavat kristittyjen verta. Kaikki turkit ja pakanat ovat salaisesti ja sisimmästään ilkeät, vihamieliset ja katkerat kristityille. Ja koska tämän maailman jumala on sokaissut uskottomien mielet, että he uskovat valheita, niin on turkeilla se usko, että heidän jumalansa on oikea Jumala. Niin myös pakanoilla on se usko, että heidän jumalansa, nimittäin huoruuden jumalatar,

paloviinanjumala, kauppajumala ym. ovat oikea Jumala.

Mutta Israelin Jumala eli kristittyin Jumala on pakanoille täysin tuntematon. Ja koska tässä ympärillä on sekä turkkeja että pakanoita, mutta melko harvat kristityt, niin ei voi olla niin ihmeellinen, että nämä pakanat ylenkatsovat kristityitä ja kutsuvat heitä kristityiksi koiriksi, niin kuin myös näitten pakanoitteen on vihattava ja kirottava kristityitä saatanan roskaväeksi, jotka ylönkatsovat tämän maailman jumalia.

Sata vuotta Kristuksen kuoleman jälkeen kutsuttiin kristillisyyttä hirveäksi haaveiluksi. Ja vielä tänään täytyy [heidän] pitää kristillisyyttä hirveänä haaveiluna. Ja koska pakanat pitävät itsensä oikean Jumalan palvelijoina se on, oikeina luterilaisina, niin täytyy kristittyjen olla haaveilijoita, kerettiläisiä ja Jesuiittoja, eli vääriä profeettoja, jotka pitäisi ajaa pois maasta, eli piestä ja tappaa. Ja koska pakanat palvelevat tämän maailman jumalaa vilpittömyydellä, sekä sanoilla että teoilla, niin ei heitä voi kutsua ulkokullatuiksi. Sitä vastoin on kaikkien turkkien ja pakanoitteen sokeassa järjessä semmoinen vakuutus, että kristityt ovat ulkokullattuja, koska he eivät niin julkisesti saata pilkata Jumalaa kuin pakanat tekevät.

Kun pakanat katsovat ylen ja pilkkaavat kristillisyyttä ja pitävät sitä riettaan työnä, niin eivät kristityt voi tehdä sitä samaa, ja sen tähden pakanat kutsuvat kristityitä ulkokullatuiksi, haaveilijoiksi ja villihengiksi. Semmoiseksi on perkele maalannut elävän kristillisyyden kaikkina aikoina, että hänen uskollisten seuralaistensa on uskottava itsensä oikeiksi luterilaisiksi ja Jumalan lähimmiksi ystäviksi.

Jos ei perkele olisi uskotellut turkeille ja pakanoille, että heillä on oikea, autuaaksitekevä usko, niin he kyllä paremmin tutkisivat kristillisyyden perustuksia. He joutuisivat epäilykseen, onko turkkien ja pakanoitteen kristillisyyks se oikea kristillisyyks. Mutta

perkele pitää kyllä siitä murheen, että hänen uskolliset palvelijansa eivät joutuisi mihinkään tarpeettomaan mietiskelyyn, eli epäilykseen autuudestaan. Heitä pidettäisiin hulluina, jos he alkaisivat mietiskellä, kuten Luther mietiskeli.

Niin siis ajattelevat pakanat, että kristityt ovat saatanan roskaväkeä, jotka eivät anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Kristittyjen katsotaan myös olevan hengellisesti ylpeät, koska he tuomitsevat pakanoita. Heidän mielestään ei kristityillä ole mitään valtaa tuomita maailmaa. Niin kuin perkele ei milloinkaan saata tunnustaa, että Jumala on oikea tuomari, niin eivät myöskään riettaan uskolliset seuralaiset saata tunnustaa, että kristityt ovat oikeudenmukaiset tuomi-ossaan.

Mitä lopulta tulee vertaukseen vaimosta, joka otti vähäisen hapatusta ja sekoitti koko taikinaan, niin on meidän Vapahtajamme tahtonut sen kautta selvittää kristillisyyden luonnetta, että se haluaa levittäytyä. Kristillisyyks on nimittäin tarttuva aine, joka levittäytyy enemmän ja enemmän. Mutta tämän tartunnan kanssa on niin kuin muittenkin tarttuvien tautien kanssa, että yksi osa saattaa varjeltua tartunnasta, erikoisesti ne, jotka ovat saastuneet perkeleellisistä myrkyksekoituksista, niin kuin ahneudesta ja hengellisestä vihasta, heihin ei voi kristillisyyks tarttua, koska käärmeen myrkyks suojelee heitä kristillisestä tartunnasta. Erytisesti on se kirottu perkeleen juoma, paloviina, yksi hyvä aine hengellistä tartuntaa vastaan.

Se on myös vastaansanomaton totuus, että vähä hapatus kaiken taikinan hapattaa. Mutta nämä sanat on apostoli kirjoittanut kristityille, sen tähden hän myös kehottaa heitä puhdistamaan pois vanhan hapatuksen, joka on se vanha synnin saastaisuus. Jos se saa levitä kristittyjen joukossa, niin se turmelee koko kristillisyyden.

Nyt pitäisi siis niiden harvojen sielujen, joilla on tosi kysymyksessä kristillisyytensä

kanssa, ensin puhdistaa vanha hapatus, joka vieläkin saattaa riippua heidän sydämesseen, ja sitten pitää pääsiäistä puhtauden ja totuuden happamattomassa taikinassa. Jos penseys saa ottaa vallan kristittyjen sydämissä, niin heistä tulee pian mykät koirat, jotka eivät hauku mitään. Sitten tulee maailman kaltaisuus, valvomattomuus sydämensä ylitse, joka lopulta ilmoittaa itsensä sanoissa ja töissä.

Perkeleellä on tarkka katse. Niin kuin muut kotkat, hän näkee nokihiukkasen kristittyjen silmissä, ja tätä hiukkasta hän katsoo suurenuslasilla. Jos hän saa pienenkin syyn kristittyjen päälle, niin hän on heti valmis esiintymään syyttäjänä heitä kohtaan ja sanomaan: *”Minä olen kunniallinen ja oikeamielinen mies. En tiedä mitään kanssani. Omatuntoni on puhdas kuin kulta. Mutta minä ja ystäväni emme saa mitään oman-tunnonrauhaa näiltä kristityiltä koirilta. En halua olla missään tekemisissä heidän*

kanssaan, mutta oman-tunnon rauha pitää minun saada talossani. Sen tähden täytyy minun kantaa heidän päälleen tuomioistuinten edessä. Heidän pitää saaman vastata julkeutensa tähden.”

Ei ole perusteetonta, että perkelettä kutsutaan Jumalan lasten syyttäjäksi [joka syyttää heitä] yötä ja päivää. Mutta meidän pitää toivoa, että kristittyjen Jumala, jolla on isän sydän, mieluummin ottaa itse päällensä kristittyjen viat ja puutokset, niin kuin Hän on antanut perkeleen käsitellä omaa Poikaansa kuten ryöväriä. Hän on myös se, nimittäin se Suuri Sovittaja, joka joutuu kärsimään niitten vikojen takia, joita kristityt varomattomuudessaan tekevät, ja sen tähden täytyy heidän lakkaamatta rukoilla: *”Herra, älä tuomitse palvelijaasi, sillä sinun edessäsi ei yksikään elävä ole vanhurskas.”* [Amen.]

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: 1. KOR. 5: 6–7 [KATKELMA]

Vanhan hapatuksen perkaamisesta.

- - - Israelin sukukunnasta syntynyt, on ruvennut pelkäämään henkensä kanssa. Apostoli Paavali neuvoo kuitenkin niitä ensimmäisiä kristityitä perkaamaan sitä vanhaa hapatusta, ettei koko taikina happanis. *”Ettekös te tiedä”*, sanoi hän, *”että vähän hapatusta pilaa koko taikinan?”* Minä katton pyhän Paavalin neuvoa tarpeelliseksi myös meille. Että jokainen, joka on ruvennut pakenemaan Egyptin orjuudesta, ottais happamatointa taikinaa myötänsä ja jättäis sitä vanhaa hapatusta egyptiläisille, sillä vähän hapatusta pilaa koko taikinan.

Täällä on ennen vanha hapatus käynyt, ja moni on vielä kiinni siinä vanhassa hapatuksessa. Monen vanhan ihmisen sydämessä on vanha hapatus käynyt ja käypi vielä niin hopusta, että taikina kuohuu yli. Tämä vanha hapatus on tullut niin muikiaksi, että se on niin kuin etikka (ja sappi). Mutta uusi taikina on happamaton niin kauan kuin vanha hapatus ei ole sekaantunut siihen. Mutta vähän hapatusta pilaa koko taikinan. Koska uusi taikina pannaan kaukaloon, josta vanha hapatus ei ole skravattu pois, niin rupee myös se uusi taikina vähän ajan perästä käymään ja happenamaan. Apostolin tarkoitus on, että vanha taikina, joka on tarttunut kaukaloon, pitää skravattaman pois, ennen kuin uusi taikina siihen pannaan.

Tätä vanhaa taikinaa olemme me freistanneet korjata kaukalosta, koska se on tullut niin muikiaksi, että se karvastelee suussa, ja pusertaa myös niiden kyyneleet, jotka sitä maistelevat. Mutta minä pelkään, että joku osa siitä vanhasta hapatuksesta on vielä jäänyt kaukaloon, ja että se pilaa koko taikinan, jos se ei tule visusti pois peratuksi, ei niin ymmärtäväksi, että ihminen saattais itse kaukalonsa kravata, että hän tulis enkeliksi, mutta niin pitäis vanha hapatus skravattaman, ettei sormet tarttuisi vanhaan ja muikiaan hapatukseen, koska uusi ja happamaton taikina

sotketaan. Jos kaukalossa on niin paljon sitä vanhaa ja muikiata hapatusta, että sormetki tarttuvat siihen, ei ole silloin hyvä. Jos semmoisessa kaukalossa uusi ja happamaton taikina sotketaan, niin happenee vielä se uusi taikina. Ja se leipä, joka semmoisesta taikinasta leivotaan, tulee niin kovaksi, ettei hampaat siihen pysty. Se tulee niin muikiaksi, ettei ihminen vihti sitä syödä.

Se on nyt Paavalin tarkoitus, että se vanha hapatus pitää perattaman pois kaukalosta. Ja koska me syömme pääsiäislamasta, joka meidän edestämme on uhrattu, pitää meidän syömän happamatointa leipää, että me tulisimme happamattomaksi. Suruttomat ihmiset syövät aina sitä vanhaa hapatusta, eikä he moiti, vaikka se olis kuinka muikia. Syövät he vielä uutenakin sitä vanhaa hapatusta, vaikka se tarttuu sormiin. He nuolevat sormiansa, eikä sen tähden irvistele, sillä vanha hapatus on heidän suussansa oikein makia. He ovat niin harjaintuneet lapsuudesta saakka. Mutta jos heille tarjotaan happamaton leipä, niin he sylkevät sen ulos suustansa ja sanovat: *”Ei se meille kelpaa.”* Muutamain ihmisten maku on niin pilaantunut, että muikia hapatus maistuu makialta, mutta happamaton leipä tulee karvaaksi.

Meillä olis paljon puhumista siitä vanhasta hapatuksesta, kuinka se on ottanut koko taikinan käymään maailman kaukalossa, muutamissa paikoissa niin hopusti, että taikina kuohuu yli, muutamassa paikassa niin hitaasti, että vanha hapatus kuivettuu kaukaloon. Mutta koska täällä on myös semmoisia ihmisiä, jotka tahtovat pääsiäislamasta syödä happamattoman leivän kanssa, niin täytyy meidän antaa niille rieskaa, jotka tarvitsevat rieskaa, ja niille hunajata, jotka tarvitsevat hunajata, ja niille hapatusta, jotka syövät hapatusta, ja niille sappea, jotka ovat täynnänsä sappea, että itsekukin luontokappale sais ruokaa sen jälkeen, kuin hänellä on

voima nielemään. Imeväisille lapsille täytyy meidän antaa sokeririepua siihen asti, että he saattavat itse imeä. Mutta raavaille annetaan vahvempi ruoka.

Me kerroitamme vielä Paavalin sanoja siitä vanhasta hapatuksesta, että me saattaisimme pääsiäislamasta syödä happamatoman leivän kanssa. Sillä meille on yksi pääsiäislammas uhrattu meidän edestämme, joka on Kristus. Tätä pääsiäislamasta syövät kaikki opetuslapset, jotka ovat puhdistetut sydämen kautta. Ja meidän toivomme on, että nekin tulisivat puhdistetuksi, jotka ei vielä puhtaat ole. Me rukoilemme meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isää, että Hän antais kaikille murheellisille ilon ja rauhan, että kaikki, jotka vielä epäilevät, saisit tänäpäpä nähdä Herraa, että kaikki epäuskoiset saisit pistää sormiansa Jeesuksen haavoihin, että se murheellinen Magdalena saisit tänäpäpä ottaa Hänen polviansa syliin, että murheen kyyneleet muuttuisit ilon kyyneleiksi, sillä ei Jumala tahdo yhdenkään syntisen kuolemata, vaan se on Hänen korkein halunsa, että jokainen, jolla elämä ja henki on, kääntäis itsensä Hänen puoleensa ja tulis autuuden tuntemiseen, sen sovinnon kautta, joka meille Vapahtajan kärsimisessä on valmistettu. Me tiedämme, että Vapahtaja ilmoitti itsensä niille murheellisille opetuslapsille pääsiäispäivänä, ja me toivomme, että Hän ilmoittaa itsensä vielä nytkin kaikille niille, joilla yksi nöyrä ja särjetty sydän on. Sen päälle me nyt nousemma ylös ja veisaamma kiitosvirren.

Kuinka Vapahtaja kuolee ja taas nousee ylös ihmisen sydämessä? Vapahtaja kuolee ihmisen sydämessä, koska synnit tappavat Häntä. Ei surutoin ihminen tunne, että hänen syntinsä ovat tappaneet Vapahtajan, mutta koska omatunto herää, saapi syntinen nähdä, että Vapahtaja on kuollut ihmisten syntein tähden. Koska Pietarilla ja muilla opetuslapsilla oli kuollut usko pääkallossa, lupaisit he itsellensä maailman kunniata, tavarata ja hyviä päiviä Vapahtajan kautta,

mutta koska Vapahtaja kuoli heidän synteinsä tähden, meni kaikki heidän toivonsa hukkaan. He olivat jättäneet maallisen elatuksensa ja ruvenneet seuraamaan Jeesusta siinä toivossa, että he tulisivat virkamieheksi ja maaherraksi, koska Vapahtaja tulee kuninkaaksi. Mutta siinä tulit he suuresti petetyksi, koska Vapahtaja kuoli. Moni luonnollinen ihminen luottaa myös Vapahtajan päälle, niin kauan kuin hänellä on se luulo, että hän Vapahtajan kautta pääsee rikastumaan ja maailman kunniata voittamaan. Hän kiittää Vapahtajaa sen edestä, että hän [on] saanut terveyden, tavarain ja omaisuuden, ja rukoilee Vapahtajaa, että hän sais vielä enemmän sitä maallista kunniata ja omaisuutta, jota hän pitää tavarainansa. Sillä kuolleella uskolla saattaa myös varas kiittää Vapahtajansa sen edestä, että hänen varkauksensa on lykästynyt, ja ettei hänen varkauksensa ole tullut ilmi. Yksi huora saattaa myös kiittää Vapahtajaa sen edestä, ettei kukaan ole nähnyt häntä huoruuden työssä. Ja yksi juomari kiittää Vapahtajansa sen edestä, ettei häntä ole sakoitettu. Niin myös viinaporvari, koska hän saattaa vanhoa itsensä puhtaaksi viinasakosta, kiittää Vapahtajaa sen edestä, ja antaa vielä kirkolle yhden tolpan viinauhriksi, että hänen viinakauppansa aina kävis varteen. Yksi maailman sotaherra kiittää Jumalata sen edestä, että hän on paljon ihmisiä tappanut sodassa. Ja yksi porvari kiittää myös Jumalata kaikesta sydäimestä, että hän on paljon rahaa vääryydellä voittanut. Mutta kaikki nämät kiitokset, vaikka ne syntisen mielestä kuuluvat Jumalalle, tulevat kuitenkin riettaalle hyväksi, joka heitä on opettanut semmoisia töitä tekemään.

Mutta koska omatunto herää, ja Vapahtaja syntein tähden kuolee, silloin menee kaikki se toivo hukkaan, että hän Vapahtajan kautta on saanut varastaa ja huorin tehdä, juoda ja vääryydellä voittaa. Sillä herännyt omatunto sanoo hänelle, ettei Vapahtaja, vaan juuri itse rietas on ollut hänelle avullinen sekä varkaudessa, että huoruudessa,

juopumuksessa ja viinakaupassa. Hän tuntee nyt, ettei hän ole Vapahtajan avulla kätkenyt varkautensa ja salannut huoruutensa. Eikä hän ole Vapahtajan avulla välttänyt viinasakkoa, vaan riettaan hengen avulla on hän varastanut ja varkautensa kieltänyt. Saman miehen avulla on hän viinakauppaa tehnyt ja viinakauppansa kieltänyt. Maailman ruhtinaan avulla on hän päässä ollut ja päässä olemisen oikeudessa kieltänyt.

Sanalla sanottu, koska omatunto herää, löytää hän itsensä petetyksi kaikin puolin. Se Vapahtaja, jonka päälle hän on luottanut, ei ole Jeesus, vaan maailman ruhtinas. Ja koska hän on kiittänyt Jeesusta suulla, on hän sydämellä kiittänyt maailmanruhtinasta. Mahtaa nyt Vapahtaja semmoisella elämällä kuolla hänen sydämestänsä. Itse hän on tappanut Vapahtajan, vaikka hän luuli sokeudessans, että hän oli rakastanut Häntä. Mutta nyt, koska Vapahtaja näin kuolee heränneen ihmisen sydämessä, tulee hänelle suru [ja] mure, ensiksi siitä, että hän on Vapahtajansa syntein kautta tappanut, ja toiseksi siitä, ettei hän saata uskoa enää, että Vapahtaja olis hänelle armollinen. Ei hän saata enää uskoa, että Vapahtaja pitää vielä nouseman ylös hänen sydämestänsä. Luonnollinen järki ottaa kovin vastaan, koska hänelle sanotaan evankeliumin kautta, että näin piti Kristuksen kärsimän ihmisten syntein tähden, ja taas tuleman ihmisen sydämeen.

Omavanhurskaus ottaa vielä kovemmin vastaan, koska heränneelle sanotaan, että Vapahtaja on armollinen katuvaisille ja antaa synnit anteeksi. Silloin sanoo omavanhurskaus: *"Ei suinkaan. Ei armo tule jumalattomille, vaan hurskaille."* Vaikka nyt Raamattu sanoo toisin, että armo tulee jumalattomille, mutta ei hurskaille, tinkaa kuitenkin omavanhurskaus vastaan ja sanoo: *"Ei se ole niin, mutta näin: hurskaille tulee armo, mutta ei jumalattomille."* Luonnollisen ihmisen korvissa kuuluu se sana peräti nurin, että hurskaille ei tule, vaan jumalattomille tulee

armo. Sillä luonnollinen ihminen on aina harjautunut niin ajatella, että hurskaille tulee armo ja jumalattomille rangaistus.

Mutta Jumalan oikeudessa tuomitaan juuri vastoin kuninkaan lakia. Kuninkaan lain jälkeen tulee hurskaille armo ja kiitos, mutta jumalattomille tulee rangaistus ja kuolema. Mutta Jumalan oikeudessa tuomitaan niin, että hurskaille, nimittäin katumattomille, tulee ijankaikkinen rangaistus, mutta jumalattomille, nimittäin katuvaisille, tulee armo. Luonnollinen järki katsoo semmoisen tuomion kokonansa vääräksi ja ajattelee niin, että se on väärä oppi. Ei luonnollinen järki ymmärrä, että kaikki pyhät ja hurskaat, jotka Raamatussa mainitaan, ovat armon kautta tulleet pyhäksi ja hurskaaksi, mutta ei oman ansionsa kautta. Armon kautta tulevat jumalattomat hurskaaksi ja syntiset pyhäksi, mutta itsehurskaat, siviät ja tekopyhät saavat mennä kadotukseen yhtenä siveytensä kanssa, jos totinen katumus ja parannus ei tule heillekin armon ajalla.

Koska yksi herännyt ihminen rupee uskomaan, että Vapahtaja on vielä elämässä, silloin nousee Jeesus ylös kuolluista ja tulee hänen silmäinsä eteen. Silloin tulee heränneelle sielulle uusi elämä. Niin kuin hän ennen oli murheessa, niin kääntään nyt hänen murheensa iloksi. Uskon kautta tulee hän uudeksi luontokappaleeksi ja Jumalan lapseksi. Uskon kautta saapi hän paremman voiman sotimaan ja ylitsevoittamaan hengellisiä vihollisia ja synninkiusauksia. Sovinon veri on niin kuin myrky viholliselle. Se pääsiäislammas, joka on uhrattu meidän edestämme, on voimallisempi kuin jalopeura. Se vanha lohikäärme ei tohdi katsoa sen tapetun Karitsan päälle. Kyllä on lohikäärme muutoin julma ja hirmuinen kiskomaan ja raatamaan lampaita, mutta Jumalan Karitsan edestä täytyy hänen paeta. Koko maailma tärisee, koska lohikäärme liikuttaa häntäänsä. Koko helvetti vapisee, koska hän vierittelee tulijärvessä. Mutta Karitsa, joka tapettu oli, saattaa häntä vapisemaan.

Yksi ihmeellinen asia, että lohikäärme pelkää yhtä Tapettua Karitsaa. Lohikäärme nielee kyllä jalopeuran, mutta tätä Tapettua Karitsaa hän ei tohdi koskea. Mitäs lohikäärme pelkää Karitsasta? Pelkää ilmanki, että Karitsan veri tarttuu suuhun ja rupee siellä polttamaan hänen sisällyksiänsä. Sovintoveri on nimittäin yksi polttava myrky lohikäärmeen sydämessä. Mutta murheellisille ja särjetyille sydämille on se sama veri yksi taivaallinen lääkitys ja hunaja sydämen haavoille. Yksi ainoa pisara sovintoverestä ottaa kaiken synnin kivun ja tuskan pois katuvaisten sielun sydäimestä. Tuonen koirat lakkaavat varsin haukkumasta, koska Karitsan veri näytetään heille. Ei he kärsi hajuakaan sovintoverestä.

Mikä nyt on sanottu sovintoveren voimasta sydämen haavoja parantamaan, se ei kuulu muille kuin katuvaistille ja särjetyille sydämille. Kuollut usko kyllä lakkii sovinnon verta alati, mutta siitä tulevat hänelle madot vataan. Luonnollinen siveys ei tarvitse sovinnon verta nuolla, sillä hän on ilmanki sovinnossa Jumalan kanssa, koska omatunto ei soimaa häntä mistäkään. Mutta kuollut usko, joka aina luottaa sen armon päälle, jonka hän on varastanut, millä oikeudella hän mahtaa lukea Jeesuksen sovintokuolemata itsellensä hyväksi, koska hän elämänsä kautta joka päivä ristiinnaulitsee Vapahtajan vasta uudesta ja tekee Kristuksen synnin palvelijaksi? Ei ole sovintoveri niin halpa, että se kelpaa kaikille sioille ja keiturille ruaksi.

Mahtavat kuolleen uskon tunnustajat tätä ajatella, että jos Vapahtajan ansio pitää heille kelpaaman synnin peitteeksi, niin pitää ensinnä yksi muutos tapahtuman heidän kanssansa, yksi muutos, joka kutsutaan katumukseksi ja kääntymykseksi ja uudeksi syntymiseksi. Mutta koska tämä asia ei ole vielä tapahtunut heidän kanssansa, niin täytyy heidän olla ulompana taivaan ovea, vaikka kuinka paljon armoa he nielisit. Koska he ovat täynnänsä myrkyä ja vielä siihen syvät hunajata, niin tekee tämä sekoitus niin paljon, että synnin myrky ei polta, mutta

mädännyttää vaan sisällyksiä, ja saattavat syntiset suruttomaksi. Semmoisille pitäis ensinnä annettaman karvaita lääkityksiä, että he pääsisit purkamaan ja oksentamaan.

Hengelliset puoskarit panevat suruttomuuden ploosteria omantunnon haavain päälle ennen kuin se kuollut ja mädännyt liha, joka siellä haisee, on leikattu pois terävällä raaka-veitsellä. Hengelliset puoskarit antavat myös sokeria ja hunajata yhdelle ihmiselle, joka on täynnänsä myrkyä, mutta se neuvo ei kelpaa ollenkaan, vaan oikeat tohtorit leikkaavat ensinnä sitä kuollutta ja mädännyttä lihaa omantunnon haisevista haavoista, ja sitte vasta panevat terveellisen ploosterin haavain päälle. Ja jos he kohtaavat yhden ihmisen, joka on täynnänsä synnin myrkyä, niin antavat he ensinnä karvaita lääkityksiä, että sairas pääsis purkamaan ja oksentamaan, ja sitte vasta antavat he vähäisen viinaa ja rieskaa, että se paha maku lähtis pois suusta.

Nyt luulevat kyllä armonvargaat, että he ovat Jumalan lapset, vaikka het ei tiedä, kuinka ja koska he olisit katumuksessa olleet, eli kuinka ja koska Vapahtaja olis kuollut heidän sydämessänsä, ja koska Hän olis eläväksi tullut. Joosef ja Nikodeemus olivat myös Jeesuksen opetuslapset, kuitenkin salaa juutalaisten pelvon tähden. Heillä oli niin suuri maailman kunnia, ettei he tohtineet ilmoittaa itsensä, sillä he pelkäisit, että muut maailman herrat olisit heitä vihanneet ja pilkanneet Jeesuksen nimen tähden. Mutta vaikka he teit hyvää työtä Jeesusta kohtaan, koska he omalla kustannuksella korjaisit Jeesuksen ruumista kunniallisesti hautaan, eipä sen tähden ole missään mainittu, että he olisit kristittyin luvussa olleet, taikka Pyhän Hengen lahjasta osalliseksi tulleet. Ei se myös ole mainittu, että Jeesus olis kiittänyt heitä sen hyvän työn edestä.

Moni tahtoo vielä nytkin hyvää tehdä Jeesukselle Hänen kuolemansa jälkeen. Mutta ei he sen tähden tahdo mennä kristittyin

seuraan eli julkisesti tunnustaa itsensä Jeesuksen opetuslapseksi, ettei heitä pilkattaisi maailman herroilta ja vanhoilta ystäviltä. Mutta minä pelkään, että Joosef ja Nikodeemus, jotka ei tahdo kunniansa mistantaa kristillisyyden tähden, saavat olla ulkona, koska Ylkä menee hääsaliin morsiamensa kanssa. Kyllä kaiketi olis hyvä olla Jeesuksen opetuslapsena, jos siinä ei olis vaivaa. Jos ihminen sais kunniansa pitää maailman lasten keskellä. Ja jos muuta ei tarvitsis kuin tehdä Jeesukselle hyvää Hänen kuolemansa jälkeen, vissimmästi moni ostais itsellensä oikeuden taivaan valtakunnasta. Mutta koska kysymys tulee siitä, mikä suuri tuska ja vaiva on Jeesuksen opetuslapsilla Vapahtajan kuolemasta, ja mikä suuri ilo Hänen ylösnousemisestansa, silloin sanovat Joosef ja Nikodeemus:

”Me olemme haudanneet Jeesuksen ruumista siveyden puhtaisiin liinavaatteisiin. Me olemme ostaneet kuolleen uskon yrttiä lähes sata naulaa. Me olemme peittäneet haudan hengellisen kuoleman kivellä, ja me luulemme Jeesuksen maksavan meidän hyviä töitä tuhanteen kertaan.”

Mutta missäs on teidän todistuksenne, että te oletta oikiat Jeesuksen opetuslapset? Onkos teidän nimenne kirjoitettu elämän kirjaan? Aleksanderin ja Ruffin isä vaadittiin väkisin Jeesuksen ristiä kantamaan, ja sen kantamisen alla mistansi hän kunniansa, ja sen tähden on hänen nimensä mainittu elämän kirjassa. Joosef ja Nikodeemus teit hyvää Jeesukselle Hänen kuolemansa jälkeen, mutta heidän nimensä ei ole mainittu jälkeen kristittyin luvussa. Ja vaikka he odottavat Jeesukselta tuhanteen kertaan maksoa

vaivansa edestä, ei he ole vielä kiitostakaan saaneet Häneltä. Mutta maailmalta he voivat saada sen kunnian, että he ovat hyvän työn tehneet.

Niin muodoin näkyvät siveyden hyvät työt olevan kelvottomat Jumalan edessä, vaikka me luulemme, että Jumalan pitäis muistaman meidän vaivamme ja maksaman meidän hyviä töitä. Mutta eipä Vapahtaja kiittänytkään Joosefia ja Nikodeemusta, vaikka het teit hyvää Hänelle

Hänen kuolemansa jälkeen. Se vaimo kyllä sai sen hyvän lupauksen, joka teki hyvää Häntä kohtaan eläissäns, että se hyvä työ pitää mainittaman hänen muistoksensa joka paikassa, kussa tämä evankeliumi saarnataan. Mutta tämä vaimo teki hyvää Jeesusta kohtaan kaikesta sydämestä, ja hänen työnsä tuli elävästä uskosta. Tämä vaimo oli antanut koko sydämensä Vapahtajalle.

Mutta Joosef ja Nikodeemus teit hyvää luonnollisen siveyden taipumuksesta, ja jos heillä oli joku rakkaus Jeesukselle, ei he kuitenkaan rakastaneet Jeesusta kaikesta sydämestä. Heidän sydämensä oli vielä kiinni maailmassa. Heillä oli niin suuri maailman kunnia, ettei he tohtineet mennä Jeesuksen puoleen, koska Hän oli elämässä. Tämä oli syy, minkä tähden Jeesus ei kiittänyt heitä.

Minä pelkään kohta, että monen sydämen ajatukset ovat vielä kiinni maailmassa, vaikka hän olis muutampia armonmerkkiä tuntenut. Sillä ei sydän pääse niin pian irti maailmasta, vaikka hän olis vähäisen kurtuttu. Me tahtoisimme niin muodoin tehdä -

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / Alku ja loppu kateissa /

Katso, minun palvelijani, minä häntä tuen, ja minun valittuni, jossa minun sieluni mielistyi. Minä olen hänelle minun henkeni antanut, hänen pitää oikeuden saattaman pakanoille. Ei hän huuda, eikä riitele, ja hänen ääntänsä ei kuulla kaduilla. Särjettyä ruokoa ei hänen pidä murentaman, ja suitsevaista kynntilän sydäntä ei pidä hänen sammuttaman.

Profeetta Esajas puhuu 42. luvussa Vapahtajasta, jolle Jumala oli antanut henkensä, että Hänen pitää oikeuden saattaman pakanoille. Se merkitsee, että Hänen pitää opettaman pakanoita tuntemaan oikeutta ja välttämään vääryyttä. Vaikka muutamat pakanat ovat niin paatuneet, ettei he ota opetuksia vastaan, vaikka kuinka heitä opetettaisiin, sillä pakanoilla on toinen koulumestari omassa povessa, joka opettaa heitä vastustamaan oikeaa oppia.

Mutta profeetta Esajas on sanonut, että Kristuksen pitää saattaman oikeuden pakanoille. Hänen pitää opettaman pakanoita ymmärtämään oikeutta, ettei pakanat pääsis sanomaan, ettei kukaan ole meitä opettanut. Tästä Raamatun paikasta on evankelista Matteus ottanut todistuksen, kuinka Vapahtaja on elänyt ja vaeltanut maailmassa.

Mutta maailman joukko luulee myös saavansa puolustusta tästä Raamatun paikasta, koska nimittäin profeetta sanoo, ettei Hän huuda, eikä riitele, ja Hänen ääntänsä ei kuulla kaduilla, niin saavat suruttomat sen käsityksen, että heränneet huutavat kaduilla, koska he neuvovat suruttomia parannukseen. Suruttomat ottavat vielä tämän Raamatun paikan todistukseksi, ettei sovi kaduilla huutaa, koska profeetta on sanonut, ettei Vapahtaja ole niin huutanut, kuin nämä heränneet huutavat. Ja siitä päättävät maailmanlapset, ettei tarvitse kukaan maailmalle huutaa, vaan pitäköön kukin takansa, mitä hän on saanut, sillä ei ole Vapahtajakaan huutanut kaduilla.

Niin päättävät nyt vihollisen orjat, että tämä Raamatun paikka on kokonansa heränneitä vastaan. Sillä heränneet muka huutavat

kaduilla ja kujilla, mutta eipä ole Vapahtaja huutanut. Mutta me näemme Matteuksen evankeliumista, ettei ole evankeliumin kirjoittaja siihen laihin ymmärtänyt tätä Raamatun paikkaa kuin maailman joukko ymmärtää.

Profeetan tarkoitus on ollut, ettei Vapahtaja ole huutanut niin kuin maailmanlapset huutavat, koska viina nousee päähän. Maailman juopuneet ihmiset huutavat kaduilla ja kujilla, koska he tulevat ulos viinaporvarin huoneesta. He huutavat silloin heidän juomalaulujansa ja huoralauluja. He huutavat kaduilla ja kujilla: *”Perkele ja saatana!”* He ulvoivat välistä niin kuin hukan penikat. Mutta Vapahtaja ei ole niin huutanut kaduilla, kuin juopuneet huutavat, vaan Hän on saarnannut Jumalan sanaa maailman ihmisille. Ja siitä ovat maailmanlapset suuttuneet Hänelle.

Mutta jos yksi kristitty tahtoo seurata Vapahtajan esimerkkiä ja saarnata Jumalan sanaa maailman suruttomalle väelle, silloin sanoo maailman ihminen: *”Ei tarvitse maailmalle huutaa, pitäköön kukin vaarin itsensä.”* Ja surutoin ottaa vielä todistuksen Raamatusta sanoen: *”Ei ole Vapahtajakaan huutanut kaduilla.”*

Ja se on tosi, ettei ole Vapahtaja huutanut kaduilla, niin kuin maailmanlapset huutavat, koska paloviina nousee päähän. Mutta kyllä on Vapahtaja niin huutanut kaduilla ja huoneissa, että syntiset ovat saaneet kuulla, mihinkä paikkaan he joutuvat, jos totista katumusta ja parannusta ei tule.

Koska juopuneet huutavat kaduilla heidän jaarituksiansa ja heidän juomalaulujansa, sitä maailmanlapset ei pidä kummana.

Mutta jos yksi kristitty alkaa suruttomille muistuttamaan kuolemaa ja sitä edesvas-tausta, joka tulee katumattomille ja käänty-mättömille, sitä he pitävät pahana ja sanovat heränneille: *”Ei ole Vapahtaja huutanut ka-duilla, niin kuin te huudatte.”*

Mutta kukas enemmän on huutanut paran-nusta kuin Vapahtaja? Ja sentähden ovat maailman ihmiset Hänelle suuttuneet ja vi-haa kantaneet, niin kuin maailman joukko vielä nytki suuttuu kristityille, koska he seu-raavat Vapahtajan esimerkkiä ja saarnaavat suruttomille Jumalan sanaa. Sitä maailman ihmiset ei kärsi kuulla. Mutta juopuneita he kyllä kärsivät kuulla, sillä juopuneet huutavat sitä, jota kaikki suruttomat mielellänsä kuu-levat.

Mitä profeetta Esajas sanoo Vapahtajasta: *”Särjettyä ruokoa ei Hänen pidä murenta-man ja suitsevaista kynttilän sydäntä ei Hä-nen pidä sammuttaman,”* sitä Raamatun paikkaa omistavat armonvarkaats itsellensä, vaikka se ei kuulu muille kuin katuvaisille. Koska armonvarkaille julistetaan Jumalan ankara vanhurskaus, silloin he omistavat itsellensä Jumalan armoa ja sanovat: *”Jumala on armollinen, ei Hän meitäkään pane kado-tukseen: Särjettyä ruokoa ei Hänen pidä mu-rentaman, ja suitsevaista kynttilän sydäntä ei pidä Hänen sammuttaman.”*

Mutta onkopa yksi surutoin ihminen särjetty ruoko, jolla on sydän niin vahva, kuin jalo-peuran sydän. Onkos hän suitseva kynttilän sydän? Yksi särjetty ruoko on hengellisessä tarkoituksessa yksi särjetty sydän. Mutta onkopa suruttomalla ja katumattomalla yksi särjetty sydän? —Suitseva kynttilän sydän merkitsee, että uskon lamppu on sammunut. Mutta kuollut usko on niin vahva, ettei jaska muu kuin Vapahtajan kuolema sitä ryöstää.

Vapahtajan kuoleman kautta puuttui ope-tuslasten kuollut usko. Ennen oli heillä vahva usko, mutta Vapahtajan kuoleman kautta loppui se entinen kuollut usko, ja epäusko tuli sijaan. Ei he enää uskoneet mitään.

Silloin olit he suuressa epäilyksessä, ja silloin oli heidän sydämensä niin kuin yksi suitseva kynttilän sydän. Mutta koskas suruttomille ihmisille tulee niin suuri epäily, että he epä-levät autuudestansa?

Kaikilla armonvarkailta on niin vahva usko, ettei he suinkaan epäile autuudestansa. Mutta ei he sen tähden tohdi sanoa itseänsä valmiiksi kuolemaan. Kuinkas saattaa yksi su-rutoin ja katumatoin ihminen omistaa itsel-lensä niitä Raamatun paikkoja, jotka ei kuulu hänelle vaan ainoastansa katuvaisille sie-luille? Joo! Tällä tavalla hän saattaa, koska hän varastaa armoa ja ajattelee näin: *”Minä olen katuvaainen”,* vaikka katumus ei ole kos-kaan tapahtunut. *”Minulla on särjetty sy-dän”,* vaikka sydän ei ole särkynyt. *”Minun sydämeni on niin kuin särjetty ruoko”,* vaikka se on vahva niin kuin kallio. *”Minun uskoni on niin heikko, että se on niin kuin suitseva kynt-tilän sydän,”* vaikka usko on niin vahva, ettei muu kuin kuolema saata sitä ryöstää.

Katso, tällä tavalla saattaa yksi surutoin ihmi-nen omistaa itsellensä niitä Raamatun paik-koja, jotka kuuluvat heränneille ja katuvai-sille. Mutta ne Raamatun paikat, jotka kuu-luvat suruttomille, niitä hän viskoo herän-neille. Koska profeetta sanoo: *”Ei Hän huuda kaduilla”,* niin kuin juopuneet huutavat, niin ottavat maailmanlapset siitä todistuksen ja sanovat: *”Ei Vapahtaja ole huutanut kaduilla, niin kuin heränneet huutavat.”* Ja kuitenkin on Vapahtaja saarnannut parannusta kaduilla.

Mutta suruttomat tuumaavat näin: *”Vaikka Vapahtaja oliski saarnannut parannuksesta kaduilla, ei saa muut sen tähden niin tehdä.”* Vaikka Raamattu osoittaa joka paikassa, että yhden kristityn pitää seuraaman Vapahtajan esimerkkiä ja elämän niin kuin Hän on elä-nyt, ei surutoin joukko anna sitä myöten, vaan se tahtoo, että kaikki pitää oleman yh-denkaltaiset: Jos suruttomat menevät hel-vettiin, niin kristityt tulevat perässä. Mutta jos kristityt tulevat autuaaksi, niin maailman-lapset kanssa tulevat autuaaksi. Semmoinen

on maailman lasten usko, että kristityt ja suruttomat ovat yhdessä ja samassa kadotuksen kuopassa, ja ettei yksikään ole parempi toista.

Meidän pitää tänä päivänä perään ajatteleman, **mikä eroitus on opetuslasten ja juutalaisten välillä?** Eli mikä eroitus on Jeesuksen ristin vihollisten ja kristittyin välillä, koska me murheellisella sydämellä lähdemme käymään Emmauksen kylään tutkistelemaan niitä ihmeellisiä tapauksia, jotka näinä aikoina tapahtuneet ovat.

Meidän toivomme on, että se särjetty ruoko, josta profeetta Esaias puhuu, on yksi särjetty sydän, jota se armollinen Vapahtaja ei tahdo murentaa, ja se suitseva kynttilän sydän, yksi pieni uskon kipinä, jota Hän ei ole tahtonut sammuttaa. Älä sammuta kynttilän sydäntä, rakas Vapahtaja. Älä sammuta, vaan puhalla sen päälle, että se syttyis palamaan ja antais valoa niille murheellisille opetuslapsille, jotka istuvat pimeydessä ja odottavat päivän koittavan!

Sinä suitseva kynttilän sydän, älä sammu! Sinä pieni uskon kipinä, älä katoa! Sinä särjetty ruoko, älä murene! Sinä murheellinen sydän, älä murene! Sillä Kynttilän Tekijä on sanonut: *”Suitsevaista kynttilän sydäntä en tahdo sammuttaa.”* Älä sammuta, Taivaallinen Kynttilän Sytyttäjäl! Älä sammuta suitsevaista kynttilän sydäntä, ennen kuin aurinko nousee! Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 24: 13–35

13 Ja katso, kaksi heistä meni sinä päivänä yhteen kylään, joka oli Jerusalemissa kuudenkymmenen vakomitan päässä, Emaus nimeltä,

14 Ja puhuivat keskenänsä kaikista niistä, mitkä tapahtunut oli.

15 Ja tapahtui heidän puhuissansa ja tutkistellessansa keskenänsä, että Jesus itse heitä lähestyi ja matkusti heidän kanssansa.

16 Mutta heidän silmänsä pidettiin, ettei he häntä tunteneet.

17 Niin hän sanoi heille: mitkä puheet ne ovat, joita te pidätte keskenänne käydesänne, ja olette murheelliset?

18 Niin vastasi yksi, Kleopas nimeltä, ja sanoi hänelle: oletkos ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka et tiedä, mitä siellä näinä päivinä tapahtui?

19 Ja hän sanoi heille: mitä? He sanoivat hänelle: Jeesuksesta Natsarealaisesta, joka oli väkevä propheta töissä ja sanoissa, Jumalan ja kaiken kansan edessä.

20 Kuinka meidän ylimmäiset papit ja päämiehet antoivat ylös hänen kuoleman kadotukseen, ja ristiinnaulitsivat hänen.

21 Mutta me luulimme hänen siksi, joka Israelin piti lunastaman. Ja paitsi kaikkia näitä on jo kolmas päivä tänäpäpä, kuin nämät tapahtuivat.

22 Mutta myös muutamat vaimot meistä ovat meitä peljättäneet, jotka varhain aamulla tulivat haudalle,

23 Ja kuin ei löytäneet hänen ruumistansa, tulivat he ja sanoivat, että he enkeleinkin näyn nähneet olivat, jotka sanoivat hänen elävän.

24 Ja muutamat niistä, jotka meidän kanssamme olivat, menivät haudalle ja löysivät niinkuin vaimot olivat sanoneet; mutta ei he häntä nähneet.

25 Ja hän sanoi heille: oi te tomppelit ja hitaan sydäimestä uskomaan niitä kaikkia, mitä prophetat puhuneet ovat!

26 Eikö Kristuksen pitänyt näitä kärsimän ja kunniaansa käymän sisälle?

27 Ja hän rupesi Moseksesta ja kaikista prophetaista, ja selitti heille kirjoitukset, jotka hänestä olivat.

28 Ja he lähestyivät kylää, johonka he menivät, ja hän teetteli itsensä edemmä käymään.

29 Ja he vaativat häntä, sanoen: ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut; ja hän meni olemaan heidän kanssansa.

30 Ja tapahtui, kuin hän atrioitsi heidän kanssansa, otti hän leivän, kiitti, mursi ja antoi heille.

31 Niin heidän silmänsä aukenivat ja he tunsivat hänen. Ja hän katosi heidän edestänsä.

32 Ja he sanoivat keskenänsä: eikö meidän sydämemme meissä palanut, kuin hän tiellä meitä puhutteli ja selitti meille kirjoitukset?

33 Ja he nousivat sillä hetkellä ja palasivat Jerusalemiin, ja löysivät ne yksitoistakymmentä koossa ja ne, jotka niiden kanssa olivat,

34 Jotka sanoivat: Herra on totisesti nousut ylös ja ilmaantui Simonille.

35 Ja he juttelivat heille, mitä tiellä tapahtunut oli, ja kuinka hän heiltä oli tuttu leivän murtamisessa.

Opetuslapset Emmauksen tiellä ilmoitit tämän päivän evankeliumissa, millainen usko heillä oli ollut ennen kuin Vapahtaja kuoli. Ja heidän puheestansa kuuluu myös, että heidän uskonsa oli loppunut. Mutta koska heidän silmänsä aukenit ja he tunsit Vapahtajan leivän murtamisesta, tuli heille taas se usko, että Vapahtaja oli elämässä. Meidän pitää nyt ottaman näistä opetuslapsista esimerkin ja perään ajatteleman:

Ensimmäiseksi: **Minkälainen usko oli näillä opetuslapsilla, koska Vapahtaja oli elämässä?**

Toiseksi: **Mikä usko oli heillä Vapahtajan kuoleman jälkeen?**

Kolmanneksi: **Mikä usko oli heillä Vapahtajan ylösnousemisen jälkeen?**

Me toivomme, että Vapahtaja tulee kumppaniksi niille murheellisille opetuslapsille, jotka vaeltavat Emmauksen kylään, ja selittää heille Raamattua, ja että he tulevat Häntä tuntemaan leivän murtamisesta.

Ensiksi: **Minkäkaltainen usko oli näillä opetuslapsilla, ennen kuin Vapahtaja kuoli?** Heillä oli se usko, että Hänen piti lunastaman

Israelin, ei perkeleen vallan alta, mutta keisarin vallan alta. Opetuslapsilla oli se tarkoitus, että Vapahtaja tulee heille kuninkaaksi, ja että he pääsevät Hänen kauttansa rikastumaan ja herroiksi tulemaan. Heillä oli maailma mielessä niin kauan, kuin he olit siinä kuollessa uskossa. Ei he sitä ajatelleet, että he kristillisyyden tähden mistantavat tavaran ja kunniansa, vaan he luulit voittavansa maallisen tavarän ja kunnian kristillisyyden kautta.

Sama usko on vielä muillaki kuolleen uskon tunnustajilla, että he kristillisyyden kautta voittavat tavarän ja kunnian. Ei yksikään siinä tilassa usko, että hän kristillisyyden tähden mistantaa kunniansa ja omaisuutensa. Ei niillä raukoilla johtunut mieleen, että yksi hengellinen Vapahtaja oli tarpeellisempi kuin maallinen Vapahtaja. Ja mistä ne tiesit silloin, että he olit perkeleen alamaiset? He pidit ainoastansa vaivana ja häpeänä olla yhden pakanallisen esivallan alamaiset ja maksaa pakanoille veroa. Se kävi kovin heidän kunniansa päälle, että heidän piti vielä palveleman yhtä pakanallista esivaltaa ja maksaman pakanoille veroa.

Opetuslapset pidit itsensä jo silloin kristittyinä. Ja kuinkas se sopii, että yksi kristitty pitää palveleman pakanoita ja maksaman veroa? Eiköhän se olis somempi, että pakanat maksaisit kristityille veroa? Niin ajattelevat vielä nytki kaikki kuolleen uskon tunnustajat, jotka pitävät itsensä kristittyinä, vaikka ei he tohdi sen tähden tunnustaa itseänsä Jumalan lapsiksi. He valittavat, että vero on raskas, että laki on kova, että hallitus on väärä. He tahtoisit päästä vapaaksi siitä raskaasta verosta.

Ei he sitä tunne, että perkeleen vero on vielä raskaampi kuin kuninkaan eli keisarin vero. Riettaalle he maksavat mielellänsä veron, mutta maalliselle kuninkaalle he ei tahdo maksaa veroa. Ja jos senkaltainen herra tulis, joka lupais heille vapauden kaikesta verosta ja ulosteosta, niin myös ruokkis heitä, ja

antais heille viinaa, se kelpais heille Vapahtajaksi ja sen päälle he uskoisit.

Mutta senkaltainen herra, joka haukkuu ja soimaa vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, ja vielä päälliseksi kantaa viinaporvareitten päälle, ja juomareitten päälle, kantaa kruunun varkaitten päälle, ja huorain päälle, semmoinen herra olis heidän mielestänsä pahempi kuin itse vihollinen. Jos nyt kuningas eli keisari olis vielä pakana, niin sanoisit kaikki: *”Onkos yksi kristitty velkapää maksamaan pakanoille veroa?”* Ei, vaan yksi kristitty pitää oleman vapaa kaikesta verosta, ja pakanat pitäisit maksaman veron, mutta ei kristityt pakanoille.

Semmoinen usko oli nyt opetuslapsilla, että Vapahtaja tulee Israelia lunastamaan pakanain vallan alta, mutta ei perkeleen vallan alta. Ja mistäpä he silloin vielä tiesit, että he olit perkeleen vallan alla? Ei suinkaan ne ihmiset tunne, että he ovat perkeleen vallan alla, jotka juovat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Ne luulevat, että Jumala on heille armollinen. Mutta maallinen laki, joka semmoisia rankaisee, on kova ja väärä. Ja semmoinen hallitus, joka antais kaikkien huorien ja varkaitten elää rauhassa, se olis vasta hyvä hallitus. Koska nyt opetuslasten sydän oli kokonansa kiinni maailmassa, odotit he senkaltaista Vapahtajaa, joka pelastais heitä pakanain vallan alta, ja tekis heitä tuomareiksi ja herroiksi.

Toiseksi: **Mikä usko oli näillä opetuslapsilla Vapahtajan kuoleman jälkeen?** Ei heillä ollut mitään uskoa. He uskoit ennen sen Vapahtajan päälle, jonka kautta he luulit voittavansa maailman tavaran ja kunnian. Mutta koska Vapahtaja kuoli, loppui heidän uskonsa peräti. Ei he saattaneet enää uskoa sen entisen Vapahtajan päälle. Ja vaikka heidän uskonsa oli ennen olevanansa niin vahva, ettei kuolemakaan olis saattanut heidän uskonsa ryöstää, tuli heidän vanha uskonsa viimein niin heikoksi, ettei ollut

toivoakaan enää, että he tässä maailmassa saavat nähdä Herraa.

Ja siitä nähdään siis, että sen entisen vanhan kuolleen uskon alla, joka on olevanansa vahva ja särkymätöin, makaa yksi salainen epäusko, joka ei tule ilmi, ennen kuin se maallinen Vapahtaja kuolee. Tässä kuolevaisessa ilmassa luottavat kaikki kääntymättömät ihmiset yhden väärän Vapahtajan päälle. He luottavat yhden katoavaisen ja kuolevaisen Vapahtajan päälle. He luulevat voittavansa tavaraa ja kunniaa Vapahtajan kautta. He kiittävät kauniilla rukouksilla, koska he saavat rauhassa palvella sitä jumalaa, joka on peräsuolessa.

Yksi varas myös saattaa kiittää Jumalaa sen edestä, että hänen varkautensa on menestynyt, ja ettei kukaan ole nähnyt häntä varastamassa. Yksi huora saattaa myös kiittää Jumalaa sen edestä, ettei kukaan ole saavuttanut häntä puhtaan riettauden päältä. Mutta mikäs Jumala se on, jota katumattomat huorat ja katumattomat varkaat rukoilevat? Onkohan se Jumala taivaassa eli helvetissä? Minä pelkään, että suruttomain ja katumattomain Jumala on helvetissä. Mutta sen Vapahtajan päälle ne parhaiten luottavat, joka heitä ruokkii ja ylöspitää. Sen Vapahtajan päälle viinaporvarit parhaiten luottavat, joka on opettanut heitä viinakauppaa pitämään ja vääryydellä voittamaan. Ja se jumala, joka opettaa heitä viinakauppaa pitämään, on peräsuolessa.

Huorat ja juomarit luulevat, että Jumala teki heitä köyhäksi, koska he lihan himon tähden ovat haaskanneet omansa. Ei he usko, että se jumala, joka teki heitä köyhäksi, on peräsuolessa, vaikka rietas on opettanut muutamia vääryydellä rikastumaan, ja muutamia tehnyt köyhäksi.

Niin tyhmä on yksi luonnollinen ihminen, että hän luulee Vapahtajan kautta voittavansa tavaran ja kunnian. Mutta koska nyt tämä maallinen Vapahtaja kuolee, silloin loppuu kaikki usko. Koska omatunto herää,

rupeavat synnit ristiinnaulitsemaan Vapahtajaa. Vapahtaja ristiinnaulitaan ihmisten sydämessä syntein tähden. Ja silloin kuolee se Vapahtaja, jonka päälle ihmiset ovat ennen luottaneet, ja epäusko tulee sijaan.

Mihinkäs nyt on murheellisilla opetuslapsilla turva, koska Vanhin kuoli, jolta he luulit saavansa elatusta? Orpolasten täytyy nyt nälkään kuolla. Milläs pitää heidän elämän, koska se Vapahtaja kuoli, jonka päälle he olit luottaneet? Ja maailma on tullut hirveäksi, sydän on tullut murheelliseksi, ihmiset ovat ruvenneet vihaamaan, synnit rupesit karvas-telemaan, vihollinen rupes päälle käymään.

Ei maailmaan ole turvaa enää, eikä taivaaseen, koska Vapahtaja kuoli. Nyt taitaa tulla vasta hätä opetuslapsille, koska usko loppui, rakkaus loppui, siveys loppui, ja rukoukset lopuit. Jos Vapahtaja ei tule pian opetuslasten tykö, niin he kuolevat murheesta ja epäilyksestä. Mutta ei kuitenkaan Jeesus saata murheellisia opetuslapsiansa antaa hukkaa epäilyksessä, vaan silloin, koska suurin hätä on, tulee Hän selittämään Raamattua heille. Ja viimein Hän ilmoittaa itsensä heille. He tuntevat Hänet leivän murtamisesta.

Kolmanneksi: **Minkäkaltainen usko on Jeesuksen opetuslapsilla ylösnousemisen jälkeen?** Yksi elävä usko ja vakuutus Jumalan armosta ja syntein anteeksi saamisesta. Ei kuitenkaan ole tämä usko niin vahva, kuin se entinen kuollut usko, koska he luulit Vapahtajan kautta voittavansa maailman tavaran ja kunnian. Vaan se elävä usko on usein heikko, ja suuren sodan kanssa yhdistetty, niin että opetuslapset Jeesuksen ylösnousemisen jälkeen vaeltavat hopusti ilmoittamaan muille opetuslapsille, että Herra oli heiltä tuttu.

Siinä uskossa, joka tulee opetuslapsille ylösnousemisen jälkeen, on ensiksi suuri pelko ja hartaus, toisinansa murhe ja kaipaus, välistä ilo ja riemu Pyhässä Hengessä, toisinansa kovat kiusaukset ja epäilykset. Ja mitkä vielä ovat elävän uskon tuntomerkit? Yksi suuri

halu ilmoittaa muille opetuslapsille heidän koettelemuksiansa ja puhua kristillisyydestä.

Ennen, kuolleessa uskossa, ei ole puhuttu mitään kristillisyydestä. Ja vaikka Vapahtaja silloin puhui paljon kärsimisestensä, niin ei he silloin ymmärtäneet mitään sovinnosta, katumuksesta ja uudesta syntymisestä. Silloin on ollut ainoastansa yksi turha luottamus sen Vapahtajan päälle, jonka kautta he luulit voittavansa maailman tavaran ja kunnian. Ja niin kuin kuolleessa uskossa on yksi suuri hengellinen sokeus, niin he ymmärsit Jumalan sanan aivan väärin. He käsittivät Raamatun nurin ja luulit sen ulosluvatun Vapahtajan tulevan maalliseksi kuninkaaksi, vaikka profeetat olit puhuneet hengellisestä Vapahtajasta.

Ja vaikka Vapahtaja oli puhunut monta kertaa kuolemastansa, ei he sitä puhetta ymmärtäneet. Ja niin se vielä nytki tapahtuu kaikille kuolleen uskon tunnustajille, että he kääntävät Jumalan sanaa nurin: aivan maallisiin mikä kuuluu hengellisiin. Mutta Vapahtajan kuoleman jälkeen tulee opetuslapsille suuri murhe. Koska tunto herää on Vapahtaja ristiinnaulittu ihmisen sydämessä syntein paljouden tähden. Ja silloin tulee heränneille suuri halu kuulla, kuinka Jumalan sanaa selitetään. Se tuntematon vieras, joka selittää murheellisille sieluille Jumalan sanaa Kristuksen kärsimisestä, on heränneille sieluille rakas. He rupeavat Häntä rukoilemaan: *”Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut.”*

Te murheelliset opetuslapset Emmauksen tiellä, jotka vaellatte Jeesuksen kanssa, vaikka teidän silmänne ovat murheen ja epäilyksen tähden pidetyt, ettette tunne Häntä, ruvetkaat nyt hartaasti rukoilemaan sitä Tuntemainta Raamattuun Selittäjää, että Hän menis teidän kanssanne kylään, koska armon aurinko on laskenut, ennen kuin se suuri hengellinen pimeys tulee. Rukoilkaat sitä Tuntemainta

Matkakumppania, että Hän menis teidän kanssanne kylään, johonka te olette pyrkimässä.

Kukas tiesi, teidän murheen ja epäilyksen tähden pidetyt silmänne avataan Emmauksen kylässä. Kukas tiesi, jos te tulisitte tuntemaan sitä ristiinnaulittua Vapahtajaa leivän murtamisesta. Rukoilkaat sitä Tuntemainta Matkakumppania, että Hän avais sokean raukan silmät ymmärtämään Raamattua, koska Hän selittää teille Mooseksen ja profeettain kirjoitukset Kristuksen kärsimisestä, kuolemasta ja ylösnousemisesta.

Rukoilkaat, te köyhät ja väsyneet matkamiehet, te murheelliset ja maailmalta ylönkatso-
nut opetuslapset sitä Tuntemainta Raamattuun Selittäjää, ettei Hän jättäis teitä murheeseen ja epäilykseen, koska armon

aurinko on laskenut ja kuoleman ehtoo on joutunut; vaan että se Tuntematoin Matkakumppani seurais teitä kylään, ja olis teidän kanssanne, koska se hengellinen pimeys tulee teidän päällenne, koska ette enää näe vaeltaa edemmäksi.

O! Sinä Tuntematoin Raamattuun Selittäjä! Avaa kaikkein sokeain raukkain ymmärrys. Selitä kaikille murheellisille ja epäileväisille opetuslapsille Mooseksen ja profeettain kirjoituksia Kristuksen kuolemasta ja ylösnousemisesta, että heidän sydämensä tulis palavaksi, että heidän silmänsä viimein aukenisit, ja he tulisit sinua tuntemaan leivän murtamisesta. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Filippus sanoi yhdelle pakanalle, joka oli lukemassa raamattua: Ymmärrät-kös, mitäs luet? Ja hän vastais: kuinka siis minä taidan ymmärtää, ellei joku minua johdata?

Yksi juutalainen eli pakana, Etiopian drottningin kamaripalvelija, oli tullut Jerusalemiin apostolitten aikana, ja siellä hän oli ostanut itsellensä Raamatun kirjan. Hän oli myös kuullut jotaki puhuttavan kristillisyydestä, niin kuin uskottava on, että siihen aikaan paljon arveltiin siitä kristinopista, jota maailman orjat pidit vääränä, ja ainoastansa ne harvat sielut, jotka olit itse koetelleet uskon voimaa, pidit oikeana.

Drottningin kamaripalvelija oli siis ostanut itsellensä Raamatun kirjan, ja hän istui vauvussa ja luki Raamattua, ei siinä tarkoituksessa, että hän sais synnille puolustusta, eikä hän lukenut Raamattua siinä tarkoituksessa, että hän saattais kaataa kristillisyyttä, niin kuin muutamat näinä aikoina tekevät. He lukevat Raamattua ja muita kirjoja siinä mielessä, että he pääsisit kaatamaan kristillisyyttä ja vastustamaan kristityitä.

Sillä siinä mielessä lukee myös perkele Raamattua, että hän pääsis väantämään Jumalan sanaa väärään mieleen. Ja sama koulumestari opettaa myös orjiansa väänteleämään ja väärin ymmärtämään Jumalan sanaa omaksi kadotukseksensa. He hakevat Jumalan sanasta synnille puolustusta, ja selittävät Raamattua niin kuin itse rietas. Ja jota enemmän he lukevat, sen sokeammaksi he tulevat, ja sanovat: *”Olemmeko me sokeat?”*

Mutta tämä mies luki Raamattua siinä tarkoituksessa, että hän sais oikean ylösvalaistuksen. Mutta hänen täytyi tunnustaa, ettei hän ymmärtänyt, mitä hän luki. Niin se taitaa käydä monen juutalaisen ja monen pakanan kanssa, että he lukevat Raamattua, eikä ymmärrä, mitä he lukevat. Tälle äskentulle miehelle oli kuitenkin tullut halu, että hän pääsis ymmärtämään, koska hän rukoili

Filippusta, että hän selittäis hänelle sen Raamatun paikan, jonka hän oli lukemassa.

Mutta moni juutalainen on mielestensä niin viisas, ettei hän tahdo yhtään selitystä kuulla. Sillä juutalaiset ja pakanat luulevat niin ymmärtävänsä Raamattua, ettei he tahdo kuulla, kuinka Jeesuksen opetuslapset selittävät Raamattua. Tämän aikaiset juutalaiset sanovat näin: *”Kyllä me itse näemme kirjasta. Ei teidän tarvitse meille selittää mitään.”* Mutta ei tämä mies kuitenkaan sanonut ymmärtävänsä, mitä hän luki. Hän tunnusti siis sokeutensa siinä asiassa.

Mutta eipä tämän aikaiset juutalaiset tunnusta sitä, ettei he ymmärrä Raamatusta mitään, vaan he sanovat: *”Kyllä me itse näemme kirjasta.”* He sanovat siis niin kuin juutalaiset: *”Olemmeko myös me sokeat?”* Silloin sanoi Vapahtaja: *”Jos te olisitte sokeat, niin ei olis teillä syntiä, mutta nyt te luulette näkeväanne, sen tähden teidän syntinne pysyy.”* Niin sanoi Vapahtaja niille juutalaisille. Ja niin täytyy meidän sanoa niille mustilaisille, jotka täällä sotivat totuutta vastaan ja sanovat: *”Kyllä me itse näemme kirjasta.”*

Mutta mitäs sokeat raukat näkevät, jotka ovat sokeana syntyneet ja sokeana vaelta- neet 20, 30, 40, 50, 60 ja 70 ajastaikaa. Ei ne näe omaa kadotustansa, mutta kristityn elämässä he kyllä näkevät vikoja, niin kuin sen aikaiset juutalaiset näit vikoja Vapahtajan ja opetuslasten elämässä. Sama lasimestari, joka silloin oli lasisilmät juutalaisille laittanut, on vielä tämän aikaisille juutalaisille laittanut senkaltaiset lasisilmät, joilla he näkevät hyvin opetuslasten vikoja. He sanovat näkevänsä Raamatusta, että huoruus ja juopumus on luvallinen. Kuka tiesi varkaus ja viina- kauppa myös tulee luvalliseksi, koska semmoiset miehet tutkivat Raamattua, joiden

silmät rietas on kääntänyt nurin, että heidän pitää uskoman valheita ja vihaaman toututta.

Semmoisille miehille, jotka selittävät Raamattua niin kuin rietas, on Pietari kirjoittanut näin: *”Taitamattomat ja huikentelevaiset turmelevat Paavalin kirjoituksia, niin kuin muutki Raamatut omaksi kadotukseksensa.”* Mitä semmoiset pakanat ymmärtävät Raamatusta, koska he elävät vastoin Raamattua ja puhuvat vastoin Raamattua. He saavat semmoisen käsityksen Raamatusta, että Vapahtaja on väärä opettaja ja kansan häirit-sijä, joka ajaa ulos perkeleitä Belsebubin kautta. Parempi olis, että he tunnustaisit sokeutensa niin kuin tämä kamaripalvelija, josta alkupuhe oli. Hän tunnusti Filipukselle, ettei hän ymmärrä, koska ei ole johdattajaa.

Mutta kyllä fariseukset ja kirjanoppineet ymmärtävät, että se on Jumalan pilkkaaminen, koska Jeesus tunnusti itsensä Jumalan lapseksi. Ja samankaltaisen ylösvalaistuksen ovat tämän aikaiset fariseukset saaneet Raamatusta, että se on Jumalan pilkkaaminen, koska yksi kristitty tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Mutta muutamat sokeat raukat ei tahdo tunnustaa, että he ovat sokeat ja ymmärtämättömät. Muutamat taas tuovat järjen skäliä edes ja sanovat näin: *”Ei se ole niin suuri ihme, että me emme ymmärrä Raamattua, koska opetuslapset ei ymmärtäneet vielä kirjoituksia, vaikka he olit niin monta ajastaikaa käyneet Vapahtajan koulussa.”*

Mutta miksis he sanovat siis: *”Kyllä me näemme itse kirjasta.”* Mitäs he näkevät kirjasta, jotka ovat sokeana syntyneet niin kuin hukan penikat? Se on kyllä tosi, ettei opetuslapsetkaan vielä ymmärtäneet kirjoituksia ennen kuin Vapahtaja avais heidän ymmärryksensä. Mutta suruttomat ei tahdo tunnustaa, että he ovat ymmärtämättömät, vaan he luulevat ymmärtävänsä, vaikka he ymmärtävät kaikki asiat nurin. Siinä pääsee

rietas selittämään heille kaikki nurin ja sitte he sanovat: *”Kyllä me itse näemme kirjasta.”*

Mutta paras neuvo olis, että kaikki sokeat raukat tunnustaisit sokeutensa ja ymmärtämättömyytensä, niin kuin drottningin kamaripalvelija. Se olis paras neuvo, että he rupeaisit rukoilemaan sitä Suurta Ristinkantajata, että Hän avais kaikkein sokein raukain silmät näkemään ja kuuroin korvat kuulemaan, mistä tie menee taivaaseen. Sillä ei ole moni ennen näitä aikoja ymmärtänyt kirjoituksia, ennen kuin se Suuri Raamatun Selittäjä on ruvennut Mooseksesta ja profetoista selittämään murheellisille opetuslapsille Emmauksen tiellä, kuinka Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän ja jälleen kunniaansa menemän.

Ja te murheelliset opetuslapset Emmauksen tiellä, rukoilkaat sitä Suurta Raamatun Selittäjää, että Hän olis teidän kanssanne, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut. Kuule sinä Tuntematon Raamattu Selittäjä murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 24: 13–35

13 Ja katso, kaksi heistä meni sinä päivänä yhteen kylään, joka oli Jerusalemissa kuudenkymmenen vakomitan päässä, Emaus nimeltä,

14 Ja puhuivat keskenänsä kaikista niistä, mitkä tapahtunut oli.

15 Ja tapahtui heidän puhuissansa ja tutkistellessansa keskenänsä, että Jesus itse heitä lähestyi ja matkusti heidän kanssansa.

16 Mutta heidän silmänsä pidettiin, ettei he häntä tunteneet.

17 Niin hän sanoi heille: mitkä puheet ne ovat, joita te pidätte keskenänne käydes-sänne, ja olette murheelliset?

18 Niin vastasi yksi, Kleopas nimeltä, ja sanoi hänelle: oletkos ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka et tiedä, mitä siellä näinä päivinä tapahtui?

19 Ja hän sanoi heille: mitä? He sanoivat hänelle: Jesuksesta Natsarealaisesta, joka

oli väkevä propheta töissä ja sanoissa, Jumalan ja kaiken kansan edessä.

20 Kuinka meidän ylimmäiset papit ja päämiehet antoivat ylöns hänen kuoleman kadotukseen, ja ristinnaulitsivat hänen.

21 Mutta me luulimme hänen siksi, joka Israelin piti lunastaman. Ja paitsi kaikkia näitä on jo kolmas päivä tänäpäpä, kuin nämät tapahtuivat.

22 Mutta myös muutamat vaimot meistä ovat meitä peljättäneet, jotka varhain aamulla tulivat haudalle,

23 Ja kuin ei löytäneet hänen ruumistansa, tulivat he ja sanoivat, että he enkeleinkin näyn nähneet olivat, jotka sanoivat hänen elävän.

24 Ja muutamat niistä, jotka meidän kanssamme olivat, menivät haudalle ja löysivät niinkuin vaimot olivat sanoneet; mutta ei he häntä nähneet.

25 Ja hän sanoi heille: oi te tomppelit ja hitaan sydäimestä uskomaan niitä kaikkia, mitä prophetat puhuneet ovat!

26 Eikö Kristuksen pitänyt näitä kärsimän ja kunniaansa käymän sisälle?

27 Ja hän rupesi Moseksesta ja kaikista prophetaista, ja selitti heille kirjoitukset, jotka hänestä olivat.

28 Ja he lähestyivät kylää, johonka he menivät, ja hän teetteli itsensä edemmä käymään.

29 Ja he vaativat häntä, sanoen: ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut; ja hän meni olemaan heidän kanssansa.

30 Ja tapahtui, kuin hän atrioitsi heidän kanssansa, otti hän leivän, kiitti, mursi ja antoi heille.

31 Niin heidän silmänsä aukenivat ja he tunsivat hänen. Ja hän katosi heidän edestänsä.

32 Ja he sanoivat keskenänsä: eikö meidän sydämemme meissä palanut, kuin

hän tiellä meitä puhutteli ja selitti meille kirjoitukset?

33 Ja he nousivat sillä hetkellä ja palasivat Jerusalemiin, ja löysivät ne yksitoistakymmentä koossa ja ne, jotka niiden kanssa olivat,

34 Jotka sanoivat: Herra on totisesti nousut ylös ja ilmaantui Simonille.

35 Ja he juttelivat heille, mitä tiellä tapahtunut oli, ja kuinka hän heiltä oli tuttu leivän murtamisessa.

Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, kuinka tomppelit ja hitaat sydäimestä opetuslapset ovat uskomaan, mitä profeetat puhuneet ovat. Ja sen tähden rupeis Vapahtaja Mooseksesta ja profeetoista selittämään heille kaikki kirjoitukset, kuin Hänestä olit. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä tutkisteleman: **Minkä tähden opetuslapset ovat niin tomppelit ja hitaat uskomaan kirjoituksia.**

Meidän toivomme on, että se Suuri Raamatun Selittäjä avaa heidän ymmärryksensä Raamattua ymmärtämään, niin kauan kuin he tiellä ovat, että he viimein rupeavat tuntemaan Häntä leivän murtamisesta.

Vapahtaja sanoi juutalaisille: *”Tutkikaat Raamattua, sillä ne todistavat minusta.”* Mutta juutalaiset lukevat Raamattua niin kuin itse rietas ja sanovat kristityille: *”Kyllä me itse näemme kirjasta.”* Mitäs te näette kirjasta, juutalaiset ja suruttomat pakanat? Näette ilmanki, että Vapahtaja on yksi kansan häirit-sijä ja yksi suuri noita, joka ajaa ulos perkeleitä Belsebubin voimalla. Mitäs te vielä näette kirjasta, te juutalaiset ja suruttomat pakanat? Te näette ilmanki kirjasta, että tämä kristillisyyden oppi, joka on saanut alkunsa Jeesuksesta Nasareenuksesta, on yksi perkeleen oppi, ja sen tähden teidän täytyy kantaa maaherran Pontius Pilatuksen edessä, että Hän opettaa kansaa, ruveten Galileasta niin tähän asti.

Ja mitäs te vielä näette kirjasta, te juutalaiset ja suruttomat pakanat, koska te sanotte itse

näkevänne kirjasta, mistä tie menee taivaaseen? Ilmanki sen näette kirjasta, että juopumus ja viinakauppa on luvallinen, koska te olette löytäneet niin paljon vikoja Vapahtajan ja opetuslasten elämästä, että te saatatte soimata Häntä juopumuksesta ja sanoa: *"Katsokaat mikä syömäri ja juomari ihmisen tämä on, publikaanein ja syntisten ystävä."* Pankaat vielä lasi silmät nokan päälle, nimittäin ne lasi silmät, joita maailman kuuluisa lasimestari on teille tehnyt. Silloin tulevat puukstavat isommiksi. Te näette silloin paljon vikoja opetuslasten elämässä, ja saatatte sanoa Jeesuksen opetuslapsille niin kuin te ennen jo olette sanoneet Mestarille: *"Sinä olet samaritaanus ja sinulla on perkele."*

Mistäs on juutalaisille tulleet niin kirkkaat silmät näkemään vikoja kristittyin elämässä? Aivan kirjasta he näkevät, kuinka nämät kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille oman tunnon rauhaa. Mutta juomarit, huorat, varkaat ja viinaporvarit, katso, ne ovat kristityt, jotka saavat niin paljon kärsiä uskonsa tähden.

Sama usko on myös armonvarkailla, jotka ovat kirjasta nähneet, että katumus ja parannus on tarpeellinen, mutta suuttuvat yhtä hyvin katuvalisille, jotka vaativat oikeata katumusta. Käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa, koska armonvarkalle sanotaan tuomio. Hänellä on senkaltainen Raamatun selittäjä povessa, joka osoittaa hänelle, että Pyhän Hengen vaikutus on riettaan hengen vaikutus. Se sama Raamatun selittäjä osoittaa armonvarkalle, että yksi katuva sielu on yksi väärä profeetta ja villihenki, joka pitää huoneesta ulos vedettämän ja kepillä pieksettämän.

Juutalaiset ovat niin pyhät ja niin hurskaat, ettei he mene pakanan huoneeseen, eikä ne tervehtele häntä. Mutta yhtä hyvin he kantavat vihaa Vapahtajalle ja poimivat kiviä, koska Hän soimaa heitä ulkokullaisuudesta.

Juutalaiset sanovat: *"Meillä on Isä nimittäin Jumala"*, mutta aikovat tappaa Vapahtajan, koska Hän sanoo: *"Te olette siitä isästä perkeleestä."* Ja vaikka he kantavat hengellistä vihaa sydämässensä Vapahtajalle ja aikovat Häntä tappaa, yhtä hyvin sanovat he: *"Kukaa aikoo sinua tappaa?"*

Ei sokeat raukat tunne, että heillä on viha sydämässä. Vaikka he poimivat kiviä ja ottavat halkoja, yhtä hyvin sanovat he: meillä on rakkaus sydämässä, me makaamme joka päivä Jeesuksen ristin juuressa. Kuka tiesi, kenenkä ristin juuressa he makaavat, koska käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa. Mutta kyllä he sen tähden sanovat näkevänsä kirjasta, mistä tie menee taivaaseen.

Senkaltainen rakkaus on juutalaisilla ja armonvarkailla, että he huutavat Palmusununtaina: *"Hoosianna Daavidin Pojalle!"* Ja pitkänä perjantaina he huutavat: *"Ota pois, ristiinnaulitse!"* Ja senkaltaisen ylösvalaistuksen he ovat saaneet raamatusta, että murhaaja Barabbas pitää laskettaman irti, mutta Jeesus pitää hukutettaman.

Ja jos Filippus tulee kysymään heiltä: *"Ymmärrätkös, mitä luet?"* niin he sanovat: *"Kyllä me itse näemme kirjasta."* Näkevät kyllä kirjasta sen verran, että juopumus ja kiros on luvallinen, huoruus ja varkaus on luvallinen, ahneus ja viinakauppa on luvallinen, Vapahtajan murhaaminen ja kristittyin vainoaminen on luvallinen. Mutta opetuslasten saarnaaminen, se on luvaton. Synnin soimaus ja tuomio, se on vastoin Raamatua, vaikka kaikki profeetat ovat soimanneet ja tuominneet.

Sen verran ymmärtävät juutalaiset Jumalan sanasta, että oikea katumus ja omantunnon vaiva on riettaan hengen vaikutus. Mutta jos yksi juomari oksentaa ulos Herran ruumista ja verta yhtenä paloviinan kanssa, se on Pyhän Hengen vaikutus. Semmoisen ylösvalaistuksen saavat nyt juutalaiset ja armonvarkaat Raamatusta, että hengellinen viha ja

kristittyin pilkkaaminen on oikea totuus. Ja jos he noutavat valkean helvetistä, saavat he senkaltaisen ylösvalaistuksen, että he näkevät makkaroita tehdä kristittyin verestä.

Mutta nyt voivat juutalaiset ja pakanat kysyä, kuinka Jeesuksen opetuslapset ymmärtävät raamattua, koska Hän soimais heitä sanoen: *”O, te tomppelit ja hitaat sydämestä uskomaan, mitä profeetat ovat puhuneet!”* Eipä nekään ymmärtäneet Raamattua paremmin kuin me. Ja jos me emme usko, mitä nämät villihenget meille puhuvat Raamatusta, niin eipä ne opetuslapsetkaan uskooneet, mitä profeetat ovat puhuneet Vapahtajasta, koska Hänen häytyi soimata heitä epäuskosta.

Tässä paikassa luulee nyt yksi surutoin ihminen saavansa vettä myllynsä päälle. Jos vain joku vika havaitaan kristittyin uskossa eli elämässä, niin varsin saavat riettaan enkelit iloa siitä, sillä he luulevat, että Jeesuksen opetuslapset ovat täydelliset varsin, kuin he rupeavat konttaamaan. Mutta ei ole asia niin kuin riettaan enkelit luulevat, sillä Jeesuksen opetuslapsissa taitaa olla paljon puutosta vielä sekä uskossa että ymmärryksessä ja elämässä. Mutta ei suinkaan Jeesuksen opetuslapset sitä kiellä, että he ovat hitaat uskomaan ja huonot ymmärtämään, mitä profeetat ovat kirjoittaneet Hänestä.

Mutta ei Jeesuksen opetuslapset pilkkaa Jumalan sanaa, koska yksi tuntematon vieras heille selittää, niin kuin Jeesus oli heille silloin vielä tuntematon, koska heidän silmänsä pidettiin murheen ja epäilyksen tähden. Jos opetuslapset olisit olleet niin kuin tämänaikaiset suruttomat, olisit he sanoneet sille Tuntemattomalle Raamatun Selittäjälle: *”Mitä sinun tarvitsee meille puhua? Itsellä meillä on kirja. Ja siitä me näemme.”*

Mutta eipä fariseukset ja kirjanoppineet nähneet, vaikka oli Raamattu kädessä. He suutuit vain Jeesukselle, koska Hän otti ja selitti heille yhden paikan Raamatusta, joka passais heille. He ajoit Hänet ulos kirkosta ja

rupesit syöksemään Häntä pahdan ylitse. Semmoinen hirmuinen faarti tuli vanhalle Aatamille, koska yksi paikka tuli kohti. Mutta ei opetuslapset kuitenkaan suuttuneet Raamatun Selittäjälle, vaikka Hän oli tuntematon heille, vaan enemmän he rupesit rakastamaan Häntä, koska Hän selitti heille kirjoituksia.

Ja vissimmästi soisit kaikki oikeat Jeesuksen opetuslapset, että joku selittäis heille Raamattua. Sillä ensin ovat he ymmärryksen puolesta huonot ymmärtämään, ja sitte vielä hitaat sydämestä uskomaan kaikkia niitä, kuin profeetat ovat Hänestä puhuneet. Tämä ymmärtämättömyys tulee siitä, että heidän omassa sydämessään on yksi väärä Raamatun selittäjä. Se on maailmanrakkaus, joka kääntää heille Raamatun sanat nurin, ettei he voi ymmärtää, kuinka Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän ja jälleen kunniaan sisälle käymään.

Opetuslapset tunnustit uskonsa: *”Me luulimme Hänen siksi, kuin Israelin lunastaman piti.”* Mutta se oli ainoastansa yksi kuollut usko niin kauan, kuin heidän Vapahtajansa oli elämässä, mutta koska heidän Vapahtajansa kuoli, niin ei he jaksaneet enää uskoa, vaan lankeisit epäilykseen. — Kuinkas nyt on teidän kanssanne, te Jeesuksen opetuslapset, jotka vaellatte Emmauksen tiellä ja olette murheelliset? Ei ole teillä yhtään turvaa maailmaan, jonka te olette jättäneet. Mutta se näyttää niin kuin teillä ei olis yhtään oikeata turvaa taivaaseenkaan, koska teidän Vapahtajanne on kuollut. Kuinkas pitää teidän tuleman aikaan, koska ei ole yhtään turvaa, ei taivaassa eikä maan päällä, eikä maan alla? Yksi Tuntematon Raamatun Selittäjä vaeltaa teidän kanssanne ja soimaa teitä: *”O, te tomppelit ja hitaat uskomaan, mitä profeetat kirjoittaneet ovat. Eikö Kristuksen pitänyt kaikkia näitä kärsimän ja jälleen kunniaansa sisälle menemän?”* Tämä Tuntematon Raamatun Selittäjä avaa teidän ymmärryksenne Raamattua ymmärtämään, ja te tunnutte jotakuta rakkautta Häntä

kohtaan, vaikka teidän silmänne ovat peitettyt, ettette tunne Häntä. — Rukoilkaat siis, te murheelliset opetuslapset, että tämä Tuntematon Raamattu Selittäjä menis teidän kanssanne kylään, johon te olette menemässä, sillä ehtoo on joutunut ja aurinko on laskenut. Se Tuntematon Ystävä, joka selittää teille Raamattuita, on yksi hauska kumppani teidän murheessanne. Koska te olette epäilyksessä, koska Vapahtaja on kuollut teidän sydämissänne, ja ei ole enää yhtään turvaa, ei taivaassa eikä maan päällä, eikä maan alla, silloin on Raamattu Selittäjä teille yksi hauska kumppani, joka tekee teidän sydämenne palavaksi. Kuka tiesi te tullette Häntä tuntemaan leivän murtamisesta, koska te tullette kylään.

Rukoilkaat sitä Tuntematointa Raamattu Selittäjää, te murheelliset opetuslapset Emmauksen tiellä, että Hän seurais teitä kylään, ja sanokaat: *”Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu, ja armon aurinko pian laskee. Pian loppuu tämä armon aika. Pian tulee pimeys. Ole meidän kanssamme, sinä Tuntematon Raamattu Selittäjä ja seuraa meitä kylään!”*

Ja meidän toivomme on, että se armollinen, vaikka monelle Tuntematon Ystävä ja Raamattu Oikea Selittäjä kuulee murheellisten, epäileväisten ja maailmalta hyljättyin opetuslasten anomuksen ja rukouksen, ja menee heidän kanssansa kylään, ja että heidän silmänsä aukenevat. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelmat / SKHS Kansallisarkisto ja yliopistonkirjasto Helsinki /

Opetuslapset Emmauksen tiellä tulit tuntemaan Jeesusta eläväksi leivän murtamisesta, mutta ei Hän pysynyt kauan heidän silmiensä edessä.

Ja he sanoit keskenänsä: *”Eikö meidän sydämemme palanut meissä, koska Hän selitti meille kirjoituksia, ja emme tunteneet Häntä?”* —Tämä asia on tapahtunut ei ainoastansa niille opetuslapsille, jotka olit Emmauksen tiellä, vaan muille murheellisille sieluille esimerkiksi, kuinka tompellit ja hitaat sydäimestä he ovat uskomaan, mitä Jumalan elävä sana eteen asettaa Kristuksen kärsimisestä. Sillä vaikka nämät opetuslapset olit lukeneet paljon Kristuksen kärsimisestä, ei he vielä ymmärtäneet tätä salaisuutta, kuinka Jeesus Jumalan Poika piti kärsimän helvetin tuskaa ja vaivaa syntisten lunastukseksi.

Ja sama ymmärtämättömyys vaivaa vielä muita opetuslapsia, vaikka he ovat käyneet Jeesuksen koulussa. Koska he lukevat Jeesuksen kärsimisestä, saavat he usein huomata, että he ovat tompellit ja hitaat uskomaan, mitä profeetat, evankelistat ja apostolit ovat Hänestä kirjoittaneet. Sillä vaikka he sen kuulevat, että Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän, ei he kuitenkaan saata niin elävällä tunnolla käsittää korkeuden, leveyden ja pituuden Jumalan rakkaudesta, ennen kuin he tulevat tuntemaan Häntä eläväksi sydämissään.

Valitettavasti täytyy moni herännyt ihminen valittaa hitauttansa uskomaan, mitä profeetat, evankelistat ja apostolit ovat kirjoittaneet Kristuksen kärsimisestä. Sillä keviästi he uskovat, mitä on kirjoitettu Hänen Jumalallisesta voimastans luonnon ja armon valtakunnassa; keviästi he uskovat, että [Hän] on luonut meitä ja antanut meille hengen ja kaikki, mitä me hengen ylöspitämiseksi tarvitsemme. Mutta että Hän, joka on Jumala ja itse Luoja, on kärsinyt helvetin tuskan ja vaivan jumalattomien lasten tähden, sitä ei usko yksikään maailman viisas, ei yksikään joka omalta vanhurskaudelta hallitaan, ei

yksikään luonnosta siviä, ei yksikään herännyt ihminen, jonka sydän ei ole palava, niin kuin opetuslasten sydän Emmauksen tiellä, koska Jumalan sana heille selitetään. Ja vielä sittekin, vaikka heidän sydämensä tulee palavaksi, koska se Ristiinnaulittu Henkensä voimalla antaa heille oikian ymmärryksen, ovat heidän silmänsä pidetyt, ettei he saata tuta Häntä siksi, ennen kuin joskus leivän murtamisesta, eli haavainsa osoittamisesta.

Opetuslapset Emmauksen tiellä tulit ensinnä palavaksi sydäimestä, koska se Tuntematon rupeis heille kirjoituksia selittämään Kristuksen kärsimisestä. Mutta heidän silmänsä olit pidetyt, ettei he Häntä tunteneet; vasta silloin, koska Hän rupeis heidän kanssansa syömään, aukenit heidän silmänsä, ja leivän murtamisesta tulit he Häntä tuntemaan. Visimmästi on leivän murtaminen, joka tapahtuu Herran Ehtoollisessa, se on yksi välikappale, jonka kautta se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas aukaisee niitten murheellisten ja epäileväisten opetuslasten silmät, että he tulevat tuntemaan Häntä ja Hänen verensä voimaa, jos he tarkasti ja ylösvalaistuilla silmillä katselevat Hänen päällensä. Mutta heidän silmänsä ovat usein niin pidetyt murheen ja epäilyksen tähden, että heidän täytyy valittaa hitauttansa uskomaan, vaikka heidän sydämensä tulevat palavaksi Emmauksen tiellä, koska kirjoitukset Kristuksen kärsimisestä oikein selitetään.

Mutta yhtä hyvin tahtoo epäusko usein tehdä heidän silmänsä niin sokiaksi, ettei he tunne Jeesusta elävällä tunnolla ennen kuin joskus leivän murtamisesta. Vieläpä net, jotka käyvät Herran Ehtoollisella Juudaan tavalla, semmoiset ei epäile koskaan, heillä on niin vahva usko Vapahtajan päälle, ja sanovat, ettei Vapahtaja kuole koskaan heidän sydämistensä. Mutta ne murheelliset opetuslapset Emmauksen tiellä kaipaisit

Jeesuksen armollista läsnäolentoa. Heidän Vapahtajansa oli kuollut. Ei he jaksaneet enää uskoa, että Jeesus tulee heidän tykönsä tuonelasta. Ja semmoiset opetuslapset ei saata niin keviästi uskoa, että Jeesus on vielä elämässä, ennen kuin Hän ilmoittaa itsensä, ja opetuslapset tulevat Häntä tuntemaan elävällä tunnolla leivän murtamisesta.

Valitettavasti tulevat suruttomat rippivieraat Emmauksen kylään aivan katumattomalla sydämellä, ilman murhetta. Ei he puhukaan keskenänsä siitä ristiinnaulitusta Jeesuksesta Nasareenuksesta, joka oli väkevä profeetta Jumalan ja ihmisten edessä, vaan suruttomat rippivieraat puhuvat merestä, maasta ja ilmasta, kaupasta ja maanpruukista, he puhuvat lehmistä ja lampaista — ja hevoisista on suurempi muret kuin Vapahtajasta. Ja koska semmoiset kostuvat Emmauksen kylään, katsovat he karsaasti sen päälle, joka heille on selittänyt kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä. Ei he sano Hänelle: *”Ole meidän kanssamme, sillä päivä on laskenut”*, vaan he sanovat pikemmin: *”Semmoinen Raamatun selitys tekee ihmiset hulluksi. Emme viihtä kuulla semmoisia. Meillä on järki. Emme tarvitse sen parempaa selitystä, kuin me itse hyvin ymmärrämme.”*

Mutta murheelliset opetuslapset, joidenka sydämet tulevat palavaksi, koska se Tuntematoin Vieras selittää heille kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä, ne rukoilevat Häntä: *”Ole meidän kanssamme, sillä päivä on laskenut.”* Ja semmoiset opetuslapset katsovat tarkasti Hänen päällensä, koska Hän ottaa leivän ja kiittää. Ne tulevat viimein tuntemaan Häntä leivän murtamisesta.

Jospa nyt kaikki murheelliset opetuslapset, jotka puhuvat keskenänsä siitä ristiinnaulitusta Jeesuksesta Nasareenuksesta, tulisit tuntemaan Häntä leivän murtamisesta. Sillä ei maailmanlapset saa Häntä nähdä koskaan Hänen ylösnousemisensa jälkeen, vaan ainoastansa murheelliset, katuvaiset ja maailmalta ylönkatsotut, joilla ei ole mikään turva

maailmassa, ne saavat Häntä nähdä ylösnousneeksi. Kuule siis sinä ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 24: 13–35

13 Ja katso, kaksi heistä meni sinä päivänä yhteen kylään, joka oli Jerusalemissa kuudenkymmenen vakomitan päässä, Emaus nimeltä,

14 Ja puhuivat keskenänsä kaikista niistä, mitkä tapahtunut oli.

15 Ja tapahtui heidän puhuissansa ja tutkistellussansa keskenänsä, että Jesus itse heitä lähestyi ja matkusti heidän kanssansa.

16 Mutta heidän silmänsä pidettiin, ettei he häntä tunteneet.

17 Niin hän sanoi heille: mitkä puheet ne ovat, joita te pidätte keskenänne käydesänne, ja olette murheelliset?

18 Niin vastasi yksi, Kleopas nimeltä, ja sanoi hänelle: oletkos ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka et tiedä, mitä siellä näinä päivinä tapahtui?

19 Ja hän sanoi heille: mitä? He sanoivat hänelle: Jeesuksesta Natsarealaisesta, joka oli väkevä propheta töissä ja sanoissa, Jumalan ja kaiken kansan edessä.

20 Kuinka meidän ylimmäiset papit ja päämiehet antoivat ylöns hänen kuoleman kadotukseen, ja ristiinnaulitsivat hänen.

21 Mutta me luulimme hänen siksi, joka Israelin piti lunastaman. Ja paitsi kaikkia näitä on jo kolmas päivä tänäpäpä, kuin nämät tapahtuivat.

22 Mutta myös muutamat vaimot meistä ovat meitä peljättäneet, jotka varhain aamulla tulivat haudalle,

23 Ja kuin ei löytäneet hänen ruumistansa, tulivat he ja sanoivat, että he enkeleinkin näyn nähneet olivat, jotka sanoivat hänen elävän.

24 Ja muutamat niistä, jotka meidän kanssamme olivat, menivät haudalle ja löysivät niinkuin vaimot olivat sanoneet; mutta ei he häntä nähneet.

25 Ja hän sanoi heille: oi te tomppelit ja hitaan sydämestä uskomaan niitä kaikkia, mitä prophetat puhuneet ovat!

26 Eikö Kristuksen pitänyt näitä kärsimän ja kunniaansa käymän sisälle?

27 Ja hän rupesi Moseksesta ja kaikista prophetaista, ja selitti heille kirjoitukset, jotka hänestä olivat.

28 Ja he lähestyivät kylää, johonka he menivät, ja hän teeteli itsensä edemmä käymään.

29 Ja he vaativat häntä, sanoen: ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut; ja hän meni olemaan heidän kanssansa.

30 Ja tapahtui, kuin hän atrioitsi heidän kanssansa, otti hän leivän, kiitti, mursi ja antoi heille.

31 Niin heidän silmänsä aukenivat ja he tunsivat hänen. Ja hän katosi heidän edestänsä.

32 Ja he sanoivat keskenänsä: eikö meidän sydämemme meissä palanut, kuin hän tiellä meitä puhutteli ja selitti meille kirjoitukset?

33 Ja he nousivat sillä hetkellä ja palasivat Jerusalemiin, ja löysivät ne yksitoistakymmentä koossa ja ne, jotka niiden kanssa olivat,

34 Jotka sanoivat: Herra on totisesti nousut ylös ja ilmaantui Simonille.

35 Ja he juttelivat heille, mitä tiellä tapahtunut oli, ja kuinka hän heiltä oli tuttu leivän murtamisessa.

Meidän pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tällä hetkellä perään ajatteleman, **kuinka se ristiinnaulittu Jeesus Nasareenus ilmoittaa itsensä murheellisille opetuslapsille Emmauksen tiellä.**

Ensiksi: minkä tähden murheelliset opetuslapset ei tunne Häntä kirjoitusten selityksestä?

Toiseksi: minkä tähden he rupeevat Häntä rakastamaan, vaikka Hän on heille tuntematon?

Kolmanneksi: minkä tähden he leivän murtamisesta erinomattain tuntevat Häntä?

Meidän toivomme on, että murheelliset opetuslapset tulevat tuntemaan sitä ristiinnaulittua Jeesusta Nasareenusta eläväksi, koska he kostuvat Emmauksen kylään. Amen.

1. Murheelliset opetuslapset ei mahda tuta sitä Ristiinnaulittua ainoastans kirjoitusten selityksestä, sillä heidän silmänsä ovat niin pidetyt eli murheelta peitettyt, ettei he saata tuta Häntä siksi. Se Tuntematon, joka selittää heille kirjoituksia siitä ristiinnaulitusta Jeesuksesta on vissimmästi yksi hauska kumppani, mutta ei he vielä siitä tunne, että se on itse Jeesus, joka heille selittää kirjoituksia. Ja kyllä he tarvitsevat vielä kuulla Raamatun selityksiä Kristuksen kärsimisestä, sillä vaikka he ovat ennen lukeneet niitä Raamatun selityksiä ja kuulleet monta paikkaa Raamatusta Kristuksen kärsimisestä, ei he ole niitä kirjoituksia ymmärtäneet ennen kuin he hengellisessä murheessa rupeisit kaipaamaan sitä Ristiinnaulittua, joka oli kuollut.

Niin kauan kuin opetuslapset ovat kuolleessa uskossa, ovat he tyhmät ja ymmärtämättömät. Ei he ymmärrä paljon mitään Raamatusta, vaikka he ovat olevanansa viisaat. He luulevat, että he ymmärtävät oikein, mutta ei he ymmärrä muuta kuin väärin kaikki, mitä he lukevat. Rietas selittää heille kirjoituksia nurin. Mutta niin pian kuin kuollut usko loppuu ja raskas hengellinen muret tulee, silloin kaipaavat he Jeesusta. Ja silloin on yksi oikia Raamatun selittäjä tarpeellinen ja hauska kumppani, vaikka kuinka tuntematon Hän olisi. Se on, sanon minä, hauska kumppani yhdelle murheelliselle Jeesuksen

opetuslapselle, joka hänelle selittää kirjoituksia Emmauksen tiellä, sillä sen selityksen kautta ylösvalaistaan se sokia ja pimiä järki, joka ennen luonnollisessa tilassa ei ymmärtänyt muuta kuin maallisia.

Sen saman selityksen kautta tulee murheellisten opetuslasten sydän palavaksi, he rupeavat rakastamaan sitä Tuntematointa Kirjoitusten Selittäjää, ja ei he enää tahdo erkaantua Hänestä. Mutta se raskas muret tekee heitä niin sokiaksi, ettei he tunne, kuka se on, joka heille selittää kirjoituksia. Ja epäusko on niin suuri, ettei he tunne ollenkaan sitä Ristiinnaulittua, vaikka Hän vaeltaa heidän kanssansa tiellä.

Katso nyt, murheellinen sielu, mikä se on, joka pitää sinun silmästi, ettet saata tuta Häntä eläväksi. Se on epäily, se on epäusko, joka pitää sinun silmästi. Se on oma järki, joka sanoo: *"Ei saata Jeesus enää eläväksi tulla. Se Ristiinnaulittu on kuollut ja mennyt niin kauvas tuonelaan, ettei Hän kuule enää minun rukouksiani. Ja me luulimme Hänen siksi, kuin Israelin piti lunastaman."* Niin puhuvat murheelliset ja epäileväiset. Me luulimme, että Jeesus, se väkevä profeetta, piti lunastaman meitä ja vihollisten vallan alta pelastaman. Mutta nyt emme saata enää Hänen päällensä uskoa, koska Hän on kuollut, ja niin kauvas koitunut tuonelaan, ettemme saa enää Häntä nähdä, emme saa enää Hänen armonsa voimaa tuta, emme saa olla Hänen kanssansa Israelin eli Messiauksen valtakunnassa. Ja kukas pitää nyt lunastaman meitä vihollisten vallan alta, koska Jeesus on kuollut. Meidän täytyy nyt olla ilman Vapahtajata, ja viholliset tappavat ainaski meidän sielujamme, emme tule enää koskaan Jumalan valtakuntaan.

Näitä epäilyksen ajatuksia lykkää rietas usein katuvaisten ja murheellisten opetuslasten mieleen, koska he ovat vaeltamassa siitä suuresta turmeluksen kaupungista Emmauksen kylään, kussa he etsivät yksinäisyyttä, kussa he saisit rauhassa arvella jotakin siitä

Ristiinnaulitusta, jonka he luulevat olevan niin kaukana, ettei he saa Häntä nähdä enää. Ja vaikka nyt Jeesus vaeltaa niiden keskellä, jotka ovat suuressa murheessa ja epäilyksessä Vapahtajan kuoleman tähden, ovat kuitenkin heidän silmänsä pidetyt, ettei he tunne Häntä.

Tämä katuvaisten ja murheellisten opetuslasten suuri sokeus tulee siitä, että he ovat niin tompellit ja hitaat uskomaan, mitä profeetat ovat kirjoittaneet Kristuksen kärsimisestä. He ovat kyllä monta kertaa lukeneet profeettain kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä, mutta ei he ole sitä ymmärtäneet. Ei he ole uskoneet, että Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän syntisten tähden, ja sitte menemän Hänen kunniaansa.

He ovat kuolleessa uskossa luulleet, että he tulevat Hänen kauttansa autuaaksi, mutta ei het ole sitä uskoneet, että Hänen täytyi kärsiä helvetin tuskan ja vaivan jumalattomain lastensa tähden. Ei ole ennen suruttomuuden tilassa, sanon minä, ei ole heillä ollut niin elävä synnin tunto, että he olisit tunteneet sen tarpeelliseksi, että Kristuksen täytyi kuolla jumalattomain lasten tähden, jotka kauhastavaisen elämänsä kautta ovat saattaneet Vanhempansa harmajat hiukset murheella hautaan, niin että taivaallinen Vanhin on täytynyt kuolla murheesta.

Mutta vielä murheellisessa ja katumuksen tilassa ovat he niin taitamattomat, ettei he tunne itsensä niin suureksi syntiseksi, että he ovat syökseneet Häntä helvettiin. Ei he sitä tunne ennen kuin Hän itse selittää heille kirjoituksia. Sitte vasta rupesivat he uskomaan, että Kristuksen täytyi kaikkia näitä kärsiä jumalattomain lastensa tähden.

2. Minkä tähden murheelliset opetuslapset rupeavat rakastamaan sitä tuntematointa miestä, joka heille selittää kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä? Kyllä oli Vapahtaja ennen jo selittänyt näille opetuslapsille profeettain kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä, mutta ei he silloin vihtineet kuulla

semmoisia Raamatun selityksiä, sillä he olit silloin synnin unessa. Ei he silloin ymmärtäneet ollenkaan tarpeelliseksi Kristuksen kärsimistä. Pietari vielä suuttui Vapahtajalle, koska Hän rupeis puhumaan kuolemastansa.

Ja niin on joka surutoin ihminen. Koska puhutaan Kristuksen kärsimisestä, niin hän ajattelee, ettei se ole tarpeellinen, että Kristuksen pitää kuoleman. Erinomattain armonvarkaatsuuttuvat, jos joku tahtoo heille sanoa, että Vapahtajan pitää kuoleman pois heidän tunnustans, ja että [heidän] pitää mistantaman Jeesusta, niin he sanovat: *”Emme luovu Hänestä, vaikka mitä tekisitte.”* Ja niin oli myös Pietarin usko ennen [hänen] lankeemustansa, ettei hän erkane Jeesuksesta, vaikka vielä kuolis. Niin kuin Pietari silloin ei vihtinyt kuulla Jeesuksen kuolemasta ja kärsimisestä mitään, niin ei muutkaan armonvarkaatsu vihti kuulla, että heidän Vapahtajansa pitää kuoleman, ja että heidän täytyy erkaantua siitä Vapahtajasta, jonka päälle he väärällä luottamisella nojaavat.

Ja koska armonvarkaille sanotaan: *”Teidän pitää itkemän ja parkuman”*, niin he sanovat: *”Minkä tähden meidän pitää itkemän? Emme me Vapahtajasta erkane.”* Mutta vaikka nyt armonvarkaatsu ei vihti kuulla mitään Kristuksen kärsimisestä, kyllä tulee keran se aika, että he kuuntelisivat mielellään profeettain kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä, koska omatunto herää. Ja olis heille tarpeellinen kyllä, että se Vapahtaja, jonka päälle he katumattomalla sydämellä uskovat, kuolis, että he tulisivat murheelliseksi, että he rupeisivat itkemään ja parkumaan. Silloin taitais se mies olla tarpeellinen, joka rupeis heille niin selittämään profeettain kirjoituksia, että sydän tulis palavaksi.

Ja vissimmästi täytyy heidän ruveta rakastamaan sitä tuntematointa miestä, joka selittää heille kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä. Sillä murheellisille, katuvaisille, epäileväisille ja armoa kaipaavaisille menevät kaikki ne profeettain kirjoitukset Kristuksen

kärsimisestä makiaan, koska sydän sen kaltaisten selitysten kautta tulee palavaksi. Silloin he rupeevat rakastamaan sitä, joka heille oikein selittää Jumalan sanaa, että se tulee eläväksi, ja palavaksi saattaa sydämen. Silloin alkavat he rukoilemaan: *”Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut.”*

Rukoilkaat nyt, te murheelliset opetuslapset Emmauksen tiellä, että se Tuntematoin, se Suuri Raamatun Selittäjä avais teidän ymmärryksenne niin kauvan kuin olette vielä tiellä, ja koska te tulette likemmäksi kylää, johon te olette vaeltamassa, niin rukoilkaat sitä Tuntematointa, ja vaatikkaat Häntä seuraamaan kylään sanoen: *”Ole meidän kanssamme, sinä Suuri ja Hengellinen Kirjoitusten Selittäjä, ja tee meille oikein kirkkaaksi profeettain kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä, että me kuulisimme, että me ymmärtäisimme, että me käsittäisimme, että me viimein tuntisimme meidän sydämässämme tämän painavan totuuden, että Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän ja kunniaans sisälle menemän. Ole meidän kanssamme, rakas Vapahtaja, sillä päivä on laskemassa ja ehtoo joutuu.”*

Älä anna murheellisia ja katuvaisia opetuslapsia mennä ilman sinutta siihen kylään. Älä jätä näitä raukkoja yksistänsä tien päälle, vaan seuraa heitä kylään, että he tulisivat viimein tuntemaan sinua eläväksi ja sinun autuaaksi tekeväistä voimaas sydämässän ennen kuin he kuolevat murheesta ja armon kaipauksesta. Ole meidän kanssamme, rakas kumppani, joka olet selittänyt meille kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä. Kukas tiesi, kuinka kauan tämä armon aurinko vielä on ylhäällä. Pian taitaa nyt aurinko laskea ja elämän ehtoo joutuu. Niin kauan kuin Hän vaeltaa teidän kanssanne tiellä, selittää Hän teille kirjoituksia, mutta jos Hän erkaantuu teiltä ennen kuin te tulette Emmauksen kylään, niin ette tule Häntä tuntemaan eläväksi. Rukoilkaat siis te murheelliset opetuslapset, että se tuntematoin Selittäjä tulis

teidän kanssanne kylään. Ja vaatikaat Häntä tulemaan teidän kanssanne, sanoen: *”Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja aurinko on laskenut.”*

3. Kuinkas nyt murheelliset opetuslapset tulevat tuntemaan Jeesusta eläväksi? Vissimmästi ovat heidän sydämensä tulleet palavaksi, koska he kuulevat senkaltaisia selityksiä Kristuksen kärsimisestä, jotka käyvät sydämeen ja ylösherättävät rakkauden sitä miestä kohtaan, joka heille niitä Raamatun paikkoja selittää. Mutta ei he vielä tiedä, kuka se on, eikä het vielä usko, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu kuningas on ylösnousnut. Mutta koska he tulevat kylään ja rupeevat siellä syömään, katsovat he tarkasti Hänen päällensä, kuinka Hän vanhan tavan jälkeen ottaa leivän ja siunaa. Silloin aukenevat heidän silmänsä ja he tuntevat leivän murtamisesta, että se on itse Herra Jeesus, joka siellä istuu. Mutta ei Hän kauvan ole niin näkyväisellä muodolla heidän silmänsä edessä.

Mutta tämä Vapahtajan tunteminen leivän murtamisesta tapahtuu ainoastans murheellisille ja epäileväisille, jotka itkevät ja parkuvat kaipaissans Jeesuksen armollista läsnäolentoa. Mutta suruttomille ja armonvarkaille ei ollenkaan tule Vapahtaja eläväksi. Ei Joosefille eikä Nikodeemukselle tule Jeesus eläväksi, sillä het ovat siviät miehet. Ei ne tarvitse murheessa olla ja epäilyksessä Jeesuksen kuoleman tähden. Ja ylimmäiset papit, fariseukset, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat, jotka ovat Häntä vihanneet ja kantaneet maaherran edessä, että Hän on kansan häiritsijä ja väärä profeetta, niille ei tule Jeesus koskaan silmäin eteen. Eikä heillä ole koskaan halu, että heidän pitäis näkemän Jeesusta elävänä, sillä jos Hän tulis heidän silmiensä eteen, niin he varsin tappaisit Hänen.

Mitäs nyt Jeesuksen murheelliset opetuslapset ajattelevat, koska Jeesus vaeltaa heidän kanssansa ja selittää heille kirjoituksia?

Mitäs ne jälistäpäin arvelevat ne murheelliset Jeesuksen opetuslapset, koska Jeesus vaeltaa heidän kanssansa enemmän aikaa tuntemattomana kuin tuttavana. Ilmanki he jälistäpäin arvelevat keskenänsä: *”Eikö meidän sydämemme palanut meissä, koska Hän tiellä meitä puhutteli ja selitti meille kirjoitukset?”*

Saapi kyllä moni Jeesuksen opetuslapsi jälistäpäin ihmetellä tyhmyyttänsä ja uskottomuuttansa, ettei hän ennen ole saattanut tulla tuntemaan ylösnousemisen voimaa, vaikka niin paljon on hänelle selitetty Jumalan sanaa. Mutta niin tomppelit ja hitaat uskomaan näkyvät olevan muutamat opetuslapset, erinomattain semmoiset, jotka erkaantuvat muitten opetuslasten seurasta, ja menevät etsimään lohdutusta yksinäisyydessä. He ovat niin tomppelit ja hitaat uskomaan, että vaikka Jeesus itse niin selittää heille kirjoituksia, että heidän sydämensä tulevat palavaksi, ei he vielä tunne ylösnousemisen voimaa, ennen kuin heidän silmänsä aukenevat leivän murtamisesta.

Hävetkääät nyt tyhmyyttänne ja sokeuttanne, koska ette ole ennen jo tunteneet ja uskoneet, että Jeesus on totisesti ylösnousnut, vaikka niin paljon on selitetty Mooseksen ja profeettain kirjoituksia Jeesuksen kärsimisestä, kuolemasta ja ylösnousemisesta. Hävetkääät nyt teidän sydämenne kankeutta uskomaan kaikkia niitä kuin profeetat puhuneet ovat. Hävetkääät nyt, te epäileväiset ja sanokaat: *”Eikö meidän sydämemme palanut meissä, koska Hän tiellä meitä puhutteli, ja selitti meille kirjoitukset?”*

Mutta nouskaat nyt pian ylös ja menkääät julistamaan kaikille murheellisille sieluille, jotka ei ole nähneet sitä Ristiinnaulittua ylösnousneeksi, ja jutelkaat niille, kuinka Jeesus on teiltä tuttu leivän murtamisesta. Jos he uskovat eli ei, niin jutelkaat kuitenkin heille, mitä teille on tapahtunut tiellä. Sillä muutamat ovat vielä niin suuressa epäuskossa, ettei he usko ollenkaan, että Jeesus on

ylösnousnut. Mutta jutelkaat kuitenkin, te Emmauksen kylän opetuslapset, jutelkaat niille muille murheellisille ja epäileväisille sieluille, että Jeesus on teiltä tuttu leivän murtamisesta. Kukas tiesi syttyy heillekin

joku elävän uskon kipinä sen muisteluksen kautta. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Ei hurskaille ole laki pantu, vaan väärille ja tottelemattomille, jumalattomille ja syntisille, pakanallisille ja kelvottomille, isänsä tappajille [ja äitinsä tappajille], miehen tappajille, huorin tekijöille, miesten kanssa makaajille, ihmisten varkaille, valehtelijoille, valapattoisille, ja mitä muuta sen kaltaista sitä terveellistä oppia vastaan on.

Me kuulemme näistä sanoista, ettei laki ole pantu hurskaille, eli niille, jotka armosta ovat vanhurskautetut, vaan ainoastans niille, jotka Jumalan lain polkevat ja ylitsekäyvät, niin kuin Paavali tässä paikassa luettelee niitä syntiä, jotka siihen aikaan olit vallan päällä. Vaikka hän toisessa paikassa on luetellut monta muuta syntiä, jotka tavallisesti tehdään maailmassa. Hurskaat, se on kristityt eli armoitetut sielut, täyttävät Jumalan lain sillä lailla, ettei he ehdollisesti riko käskyjä.

Mutta ei kristityt saata Jumalan lain täyttää sydämen taipumuksilla eikä vielä ajatuksillaan. Suruttomat ei täytä yhtään puukstavia Jumalan laista niin, että se tulis hengellisesti täytetyksi. Sillä he tekevät joka päivä ehdollisia syntiä. Ja vaikka hurskaat ei saata hengellisesti täyttää Jumalan lain, sillä laki on hengellinen, mutta ihminen on lihallinen ja synnin alle myyty, niin kuin Paavali todistaa itsestänsä. Kuitenkin tahtoo kristitty sydämen halulla elää Jumalan tahdon jälkeen, että Jumalan laki ei tulis hänen kauttansa rikotuksi. Kuitenkin täytyy hänen tuta sen sisällisen turmeluksen, joka hänessä on, mutta freistaa kaikella muodolla välttää syntiä, ettei hän vihottais Jumalata ja ristiinnaulitsis Vapahtajan uudesta himoilla ja haluilla. Hän sotii Jumalan avulla syntiä vastaan, ettei synti pääsis hallitsemaan hänen kuolevaisissa jäsenissänsä.

Sen tähden sanoo Paavali 1. Tim. 1: 9, 10: Ei laki ole pantu niille hurskaille, jotka ahkeroitsevat sitä, kuinka Jumalan laki tulis täytetyksi. Mutta jumalattomille se on pantu, jotka polkevat Jumalan lain jalkainsa alle. Ja niin kauan kuin jumalattomia löytyy, täytyy meidän saarnata lain. Mutta se tulee heille

vaivaksi, sillä jota enemmän he varastavat armoa, sen enemmän he tahtovat evankeliumia kuulla, että he pääsisit ilman katumuksetta ja ilman parannuksetta taivaan valtakuntaan, sillä laki nuhtelee armonvarkaita synnin tähden.

Mutta ei armonvarkaat tahdo syntiseksi tulla, vaan he tahtovat syntiänsä peittää ja salata. He tekevät vielä julkiset ehdolliset synnit luvalliseksi. Jos on joku himo, jota vastaan het ei jaksa sotia, niin he ajattelevat: *”Jumala on armollinen, ja ihminen on heikko, ei hän jaksa kaikkia lihan himoja vastaan sotia.”* Ja jos armonvarkaat vielä välttäisit niitä julmempia rikoksia maallisen rangaistuksen tähden, niin hän tekee kuitenkin vapaaehtoisesti sen kaltaisia syntiä, joita maailman laki ja sokia järki ei katso synniksi, niin kuin esimerkiksi kohtuullinen viinan ryyppääminen, kohtuullinen huoraaminen ja kohtuullinen varastaminen. Kaikki, mitä kohtuullinen on, sen tekee armollinen armonvaras.

Semmoinen sanoo nyt, että hän makaa joka päivä Jeesuksen ristin juuressa, vaikka hän makaa perkeleen ristin juuressa, koska hän uskoo ja tappelee, hän uskoo ja makaa miesten kanssa, hän uskoo ja pilkkaa kristityitä, hän uskoo ja suuttuu kristityille, hän uskoo ja maistaa pirun paskaa, hän uskoo ja ahnehtii maailman tavaroita, hän uskoo ja makaa laiskana, hän uskoo ja syöpi muitten ihmisten vaivaa. Hän uskoo, että Jumala on hänelle armollinen; ja niin kuin hän itse ei tahdo lakia kuulla, niin hän antaa myös muille armoa. Sillä omavanhurskaus ei tahdo tuomiota kuulla, mutta armoa vaan.

Nyt todistaa Paavali siinä edellä mainitussa paikassa, että laki ei ole pantu vanhurskaille,

vaan syntisille, se on, sen kaltaisille, jotka Jumalan lain polkevat. Mutta armonvarkaat saattavat kyllä omistaa vielä tämänkin paikan Raamatusta, koska rietas selittää heille Jumalan sanaa nurin. Armonvarkaat, sanon minä, saattavat omistaa tämän paikan itselensä ja sanoa: *”Me olemme uskon kautta vanhurskautetut. Me makaamme joka päivä ristin juuressa. Met emme tarvitse enää lakia, sillä Paavali sanoo, ettei laki ole pantu hurskaille, vaan syntisille.”*

Kuulettekos nyt, kuinka rietas selittää teille Raamattua? Hän selittää niin taitavasti Raamattua, että katumattomat huorat ja katumattomat varkaat pääsevät taivaan valtakuntaan. Koska nimittäin yksi katumatoin huora saapi tästä Raamatun paikasta kiinni, sanoo hän: *”Minulle ei kuulu laki, sillä minä olen uskon kautta vanhurskaaksi tehty, ja Paavali sanoo, ei ole laki hurskaille pantu, vaan syntisille. Minä en tahdo toisen kerran kaivaa itsenin lakiin. Minä olen evankeliumin kautta vapaa synnistä, ja minä en ota enää tuomiota vastaan.”*

Mutta jos nyt sinun elämäs on Jumalan lakia vastaan sotivainen, kuinka sinä pääset tuomiosta? Jos vanha Aatami on niin suuri, että se potkii ja hyppää joka kerta, kuin kristityt tahtovat sinua koetella? Ilmanki silloin olet paras kristitty, koska sinulla on vahva usko, ja epäusko sydämessä, koska sinulla on palava rakkaus, ja hengellinen viha sydämessä, silloin sinä pääset sanomaan niille, jotka sinua nuhtelevat synnistä: *”Ei ole laki pantu hurskaille vaan syntisille.”* Mutta minä ajattelen, että laki on pantu vielä semmoisille syntisille, jotka omanvanhurskauden kautta ovat hurskaaksi tulleet, vaikka he luulevat, että he ovat Kristuksen vanhurskauden kautta vanhurskautetuksi tulleet.

Koska omavanhurskaus pääsee jutamaan armon eteen, silloin tulee sydän araksi laista. Ei semmoinen enää kärsi kovaa puhetta. Ja kuinkapa paras kristitty kärsii, että huonommat tulevat häntä nuhtelemaan synnistä.

Paras kristitty suuttuu varsin, jos räkäsuokläpit tulevat häntä haukkumaan. Hän sanoo varsin: *”Te tulette minua haukkumaan ja lakiin painamaan. Ettekö te tiedä, ettei laki ole pantu hurskaille, mutta syntisille?”*

On kyllä niinkin. Mutta minä ymmärrän näitä Paavalin sanoja sillä lailla, että laki on pantu niin hyvin hurskaille syntisille kuin jumalattomille. Ja katuvaistalle ainoastans on evankeliumi pantu lohdutukseksi, virvoitukseksi ja ylösrakennukseksi, jonka tähden minä myös manaan ja kehoitan niitä, jotka omanvanhurskauden tähden makaavat epäilyksen suossa niin kuin hengelliset naudat, että heidän pitäis ruveta nostamaan jalkojansa ja vuovaamaan, että he pääsisit ylös rapakkojänkästä, ennen kuin aurinko laskee.

Kuule Israelin Paimen niitten murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 20: 19–31

19 *Kuin siis sen sabbatin päivän ehtoo oli, ja ovet olivat suljetut, jossa opetuslapset kokoontuneet olivat Juudalaisten pelvon tähden, tuli Jesus ja seisoi heidän keskelänsä ja sanoi heille: rauha olkoon teille!*

20 *Ja kuin hän sen sanonut oli, osoitti hän heille kätensä ja kylkensä. Niin opetuslapset ihastuivat, että he näkivät Herran.*

21 *Ja Jesus taas sanoi heille: rauha olkoon teille! niinkuin Isä minun lähetti, niin minä myös lähetän teidät.*

22 *Ja kuin hän nämät sanonut oli, puhalsi hän heidän päällensä ja sanoi heille: otta-
kaat Pyhä Henki:*

23 *Joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan, ja joille te ne pidätte, niille ne ovat pidetyt.*

24 *Mutta Toomas, yksi kahdestatoistakymmenestä, joka kaksoiseksi kutsutaan, ei ollut heidän kanssansa, kuin Jesus tuli.*

25 *Niin muut opetuslapset sanoivat hänelle: me näimme Herran. Mutta hän sanoi heille: ellen minä näe hänen käsissänsä naulan reikää, ja pistä sormeani*

naulain siaan, ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko.

26 Ja kahdeksan päivän perästä olivat opetuslapset taas sisällä, ja Toomas heidän kanssansa. Niin Jesus tuli, kuin ovet suljetut olivat, ja seisoi heidän keskelänsä, ja sanoi: rauha olkoon teille!

27 Sitte sanoi hän Toomaalle: pistä sormes tänne, ja katso minun käsiäni, ja ojenna tänne kätes, ja pistä minun kylkeeni, ja älä ole epäuskoinen, vaan uskovainen.

28 Toomas vastasi ja sanoi hänelle: minun Herrani ja minun Jumalani!

29 Jesus sanoi hänelle: ettäs näit minun, Toomas, niin sinä uskoit: autuaat ovat ne, jotka ei näe, ja kuitenkin uskovat.

30 Niin teki myös Jesus monta muuta merkkiä opetuslastensa nähden, jotka ei tässä kirjassa ole kirjoitetut.

31 Mutta nämät ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että te saisitte elämän uskon kautta hänen nimeensä.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, **kuinka Jeesus osoittaa itsensä murheellisille opetuslapsille.**

Ensiksi: **Kymmenelle, jotka ovat koossa.**

Toiseksi: **Tuomaalle, joka ei ole paikalla.**

Niin me toivomme, että he tulevat iloiseksi, koska he näkevät sitä Ristiinnaulittua eläväksi, vaikka yksi uskotoin Tuomas ei tahdo uskoa ennen kuin hän näkee.

Ensiksi: **Jeesus osoittaa itsensä ensiksi niille kymmenelle, jotka ovat lukituitten ovien takana** juutalaisten pelvon tähden, sillä he pelkäävät, että juutalaiset ottavat heitä kiinni ja tappavat heitä. Mutta Jumala on niin edeskatsonut, ettei juutalaiset saa heitä tappaa niin kauan kuin opetuslapset pelkäävät. Juutalaiset luulevat, ettei opetuslapset tohdi enää saarnata evankeliumia, koska heidän Mestarinsa on tapettu. Eikä tohdikaan

opetuslapset puhua kelleen kristillisyydestä niin kauan kuin he ovat murheessa ja epäilyksessä. Vaikka taivaallinen Isä heitä tällä lailla kurittaa murheen ja epäilyksen kanssa, ei he vielä tohdi maailmalle puhua mitään ennen kuin he saavat sen vakuutuksen, että Jeesus on elämässä.

Mutta nyt ilmoittaa se ristiinnaulittu Vapahtaja itsensä murheellisille ja epäileväsille opetuslapsille. Hän tulee sisälle, vaikka sydämen ovi on vielä suljettu maailman pelvon tähden. Ei he näe Jeesusta ulkona, vaan sisällä juuri sydämen kamarissa he näkevät Häntä. Hän ilmoittaa itsensä akkiä heidän silmänsä eteen, ja pian Hän myös katoo heidän silmänsä edestä. Mutta opetuslapset ihastuvat, koska he näkevät Herran. Ennen he olit kovassa murheessa ja epäilyksessä, mutta nyt tulee heille ilo, ja he saavat siinä samassa Pyhän Hengen voimaa, sillä Jeesus sanoo heille: *”Ottakaat Pyhä Henki. Joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan, ja joille te net pidätte, niille ne pidentään.”*

Mutta ei suinkaan juutalaiset ja pakanat usko, että Jeesuksen opetuslapsille on se valta annettu, että he saattavat synnit anteeksi antaa, vaan juutalaiset ja pakanat luulevat, että Jumala yksin antaa synnit anteeksi. Ja tämän synnin anteeksi saamisen luulevat he saavansa ilman katumuksetta, ilman parannuksetta ja ilman elävää uskoa. He luulevat vaan, että Jumala on heillekin armollinen, vaikka he ensinnä ristiinnaulitsevat Vapahtajaa ja sitte vielä vihaavat ja vainoovat Jeesuksen opetuslapsia. Yhtä hyvin luulevat juutalaiset ja pakanat, että Jumala on heille armollinen. Ja tämän kuolleen uskon kanssa he menevät helvettiin.

Mutta jos juutalaiset ja pakanat ei usko, että Jeesuksen opetuslapsilla on valta synnit anteeksi antaa, paljota vähemmän he uskovat, että Jeesuksen opetuslapsilla on valta synnit pidättää. He sanovat nimittäin näin: *”Ei teillä yhtään valtaa ole tuomita meitä. Me*

olemme siviät ja kunnialliset ihmiset. Me olemme kunnialla vaeltaneet tähän päivään asti. Ei tarvitse kukaan tulla meitä soimaan, että me olemme huorat ja varkaat.” ”Mutta te olette väärät profeetat ja villihenget, jotka ette anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.” Niin saarnaa yksi kunniallinen raatiherra ja herra vanha Aatami, joka ei tahdo alentaa itsensä Jumalan edessä. Hän luulee, ettei ole Jeesuksen opetuslapsilla valtaa häntä tuomita, ja sen tähden hän lykkää itsensä Jumalan tuomion alle.

Mutta millä uskalluksella hän tulee tuomion eteen, koska hän täällä jo pelkää Jeesuksen opetuslapsia ja pakenee niin kuin jänis, vaikka ei yksikään aja häntä takaa? Ilmanki hän ottaa muutaman viinaryypön, että hän tulee rohkiammaksi puhumaan, koska hän tulee Jumalan tuomion eteen. Mutta ensin hän kantaa kristittyin päälle maaherran Pontius Pilatuksen edessä, ettei nämät väärät profeetat anna hänelle omantunnon rauhaa, ja sitte hän menee maailman jumalan tykö rukoilemaan, ettei hän koskaan tulisi niin hulluksi kuin nämät väärät profeetat ja villihenget, jotka välistä huokaavat niin kuin luontokappaleet, ja välistä ovat ilossa. Taitaa olla rietas, joka heissä vaikuttaa omantunnon vaivaa. Mutta Pyhä Henki vaikuttaa maailman orjan mielessä ilon, koska palo-viina nousee päähän.

Ilmanki taivaan valtakunnassa on paloviina ja kauniit tyttäret niin kuin turkin raamattu sanoo. Semmoinen usko on turkilla, että taivaan valtakunnassa on paloviina ja kauniit tyttäret. Ja kaikki ne, jotka turkin uskossa ovat, kutsuvat kristityitä koiraksi sen haukkumisen tähden. Sillä ei turkit ja koirankuonolaiset tiedä Vapahtajasta mitään. Mutta yksi on Jumala, ja taivaan valtakunnassa on viina ja kauniit tyttäret. Mikä on paras ilo tässä maailmassa, se on myös paras ilo taivaassa.

Yksi huora, joka on huorimpiesten kans maannut täällä, saapi enkelit kans maata taivaan valtakunnassa. Yksi köyhä juomari, joka on täällä juonut pirun paskaa, saapi juoda punaista viinaa taivaan valtakunnassa. Yksi kunniallinen viinaporvari, joka on täällä armahtanut juomatraasuja ja antanut heille pirun paskaa ilman rahatta ja ilman hinnatta, pääsee taivaan valtakunnassa korkiampaan viinaporvarin virkaan. Ja se näkyy olevan turkin ja koirankuonolaisten usko, että kaikki lihan huvitus täällä on taivaan ilo siellä; kaikki kirous täällä on siunaus taivaan valtakunnassa; kaikkalainen huoruus täällä on rakkaus taivaan valtakunnassa. Joka on hyvin korea täällä, saapi vielä suuremman koreuden taivaan valtakunnassa.

Semmoinen on turkkilaisten usko, ja juutalaisten on kohta siihen samaan malliin. Erinomattain on se yksi uskon kappale juutalaisten uskossa, että joka hyvin vihaa ja vainoo Jeesuksen opetuslapsia, se tekee Jumalalle palveluksen. Ja jota enemmän koirankuonolainen imee kristittyin verta täällä, sen enemmän makkaroita hän saapi syödä taivaan valtakunnassa.

Koska nyt juutalaiset, turkit ja pakanat ovat niin vihaiset Jeesuksen opetuslapsille, erinomattain sen haukkumisen tähden, niin se on arvattava, ettei juutalaiset eikä turkit eli pakanat usko, että Jeesuksen opetuslapsilla on valta synnit anteeksi antaa ja pidättää, vaan niillä juutalaisilla, turkilla ja pakanoilla on se usko, että Jeesuksen opetuslapset ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Kuitenkin on Jeesuksen opetuslapsilla se valta, että he saattavat synnit anteeksi antaa katuvaistille ja pidättää katumattomilta. Sillä Jeesus on itse sanonut, joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan, ja joilta te ne pidätte, niiltä ne ovat pidetyt.

[Toiseksi: **Tuomalle, joka ei ole paikalla**]
Mutta ei kaikki opetuslapset ole

pääsiäisiltana koossa, koska Jeesus ensimmäisen kerran ilmoittaa itsensä. Yksi Juudas on silloin jo hirttänyt itsensä, ja se uskotoin Tuomas on omia reissujansa kulkemassa. Epäusko ja epäily panee häntä vaeltamaan sinne ja tänne maailman korvessa, kussa ei ole lepoa eikä rauhaa missään. Kuitenkin on Tuomas niin uskotoin, ettei hän usko ollenkaan, että Jeesus on elämässä, vaikka kymmenen vierasta miestä todistavat ja sanovat: *"Me näimme Herran."* Ja kuinkapa Tuomas uskoo, että Jeesus on elämässä, koska omavanhurskaus on saanut niin suuren vallan hänen päällensä, että hän makaa niin kuin hengellinen nauta epäuskon levässä, eikä enää liikuta jalkaansa ennen kuin toinen ihminen nostaa häntä päästä, ja toinen ruoskalla piiskaa.

Taitaa olla siinä syy, että häntä on niin huonossa ruuassa pidetty, että hän on mennyt lamaan, niin kuin ne seitsemän laihaa nautaa, jotka söit ne seitsemän lihavata, eikä vielä tuntunut heissä, että he olit jotakin syöneet. Semmoiset hengelliset naudat, jotka huonon ruuan tähden ovat menneet lamaan, makaavat levässä, eikä vuovaakaan sieltä ylös nousta, ennen kuin ihmiset tulevat avuksi. Mutta yksi hengellinen nauta, joka huonon ruuan tähden on mennyt lamaan, ettei ole hänessä muuta kuin nahka ja luut, on kuitenkin niin raskas, ettei kymmenen miestä jaksa häntä levästä kangota ylös, koska tämä hengellinen nauta ei vuovaa itse ollenkaan ylös. Vaan sillä lailla saadaan yksi hengellinen nauta parhaiten ylös, koska yksi nostaa päästä ja toinen ruoskalla piiskaa, että naudan täytyy itsekin ruveta vuovaamaan.

Nouse nyt ylös levästä, hengellinen nauta, ja älä makaa siellä laiskana. Sinä kuolet viimein siinä, jollet rupea itsekin nostelemaan jalkojasti ja riestämään ylös. Tuomas oli tosin yksi hengellinen nauta, jota kymmenen miestä freistaisit nostaa ylös epäilyksestä, mutta ei ne jaksaneet häntä liikuttaa, ennen kuin Vapahtaja itse tuli ja nosti häntä ylös

epäilyksestä. Mutta me tiedämme, että Tuomaan epäusko ei ole Pyhän Hengen vaikutus, vaan se on omanvanhurskauden rietas, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi niille heränneille, ja lykkää mieleen sen kaltaisia ajatuksia, ettei he usko ollenkaan, että Jeesus on vielä elämässä, ennen kuin he saavat pistää sormiansa naulain reikään.

Pistä nyt sormes naulain reikään, sinä epäuskoinen Tuomas. Mutta etpä sinä pistänyt-kään. Taisi tulla häpiä, jos sinä olisit mustilla sormilla ruvennut kaivamaan Vapahtajan haavoja. Mikset pistänyt sinä uskotoin Tuomas? koska sinulla on niin surkia epäusko, ettet ole aikonut uskoa, ennen kuin sinä saisit pistää sormesti naulain reikään. Mikset pistänyt, koska Jeesus käskee, että viimein uskoisit?

Mutta mustatpa sinulla on sormet. Et sinä tohdikaan niillä mustilla sormilla pistää. Etpä sinä uskaltanut niillä saastaisilla sormilla ruveta Jeesuksen verisiä haavoja koettelemaan. Niillä sormilla olet sinä ennen niin paljon syntiä tehnyt ja pirun paskaa kaivanut. Ja niillä samoilla sormilla olet ennen varastanut. Olet niillä vielä kynsinyt ihmisiä. Niillä sormillakos sinä menet Jeesuksen haavoja koettelemaan? Etpä tohtinut, Tuomas, pistää sormias naulain reikään, vaan sinun täytyy viimein ilman pistämättä uskoa, että Jeesus on vielä elämässä. Sinun täytyy uskoa, vaikka et tahdo. Mitäs nyt olet voittanut epäuskollas? Et mitään muuta kuin suuren häpiän.

Meidän toivomme on, että Tuomaan veljet, jotka ovat samankaltaisessa epäuskossa, ottaisit yhden hyödyllisen ja ylösrakentavaisen esimerkin itsellensä Tuomaan epäuskosta, ettei he epäuskollansa saattais Vapahtajaansa murheelliseksi. Sillä Jeesus on monta kertaa soimannut opetuslapsiansa epäuskon tähden, ja erinomattain Tuomasta, joka ei aikonut uskoa, ennen kuin hän pistäis sormiansa naulain reikään. Lutherus sanoo, että

epäusko on suurin synti, joka heränneiltä tehdään.

Niin katsokaat nyt, te epäileväiset ja epäuskoiset. Katsokaat nyt niitä haavoja, joita te olette saattaneet Jeesukselle teidän synneillänne ja epäuskollanne, koska Jumalan Poika aukaisee rintojansa murhamiehillensä ja osoittaa heille haavojansa ja sanoo heille: *”Katsokaat, onnettomat sielut, näitä haavoja olen minä saanut teidän tähtenne. Pistäkää nyt sormianne näihin haavoihin, että te viimein uskoisitte, että minä olen teidän tähtenne kuollut, että te pääsisitte elämään.”*

Mutta epäuskoiset sanovat: *”Et suinkaan meidän tähtemme.”* Mutta pistäkää nyt

sormianne, te katuvaiset, epäileväiset ja epäuskoiset, pistäkää nyt sormianne naulain reikään, jos teillä se rohkeus on, eli menkää loukkoon häpeämään teidän epäuskonne tähden, ja sanokaat niin kuin Tuomas: *”Minun Herrani ja minun Jumalani.”* Tuomas, se olet sinä, joka mahdottomuuden tähden et jaksa uskoa, vaikka olis halu. Pistä sormias naulain reikään ja koettele haavoja, joita se Suuri Ristinkantaja on saanut sinun tähtesti. Älä ole epäuskoinen, vaan uskovainen. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: JOH. 20: 25

Ellen minä näe hänen käsissänsä naulain reikiä ja pistä sormiani naulain sijaan ja pistä käteni hänen kylkeensä, en minä usko.

Näin surkiassa epäilyksessä on Tuomas, yksi kahdestatoistakymmenestä Jeesuksen opetuslapsesta, joka kaksoiseksi kutsutaan. Hän oli niin uskoton niin kuin se seisoo Johanneksen Evankeliumin 20. luvussa ja 25. värssyssä, ettei hän tahtonut uskoa, että Jeesus oli noussut ylös kuolleista, vaikka kymmenen vierasta miestä todistit ja sanoit: *”Me näimme Herran.”* Tuomas on semmoinen mies, ettei hän tahdo uskoa ennen kuin hän pistää sormiansa naulain reikiin. Mutta kuka tiesi kuinka puhtaat sormet ovat Tuomaalla, koska hän aikoo pistää sormiansa Vapahtajan haavoihin. Minä pelkään, ettei Tuomaalla ole niin puhtaat sormet, että hän ilman häpeämättä saattaa sormiansa pistää.

Tuomas on sormillansa ennen jo kaivanut pirun paskaa ja vanhan Aatamin sontaa, ja sitten jälkeen, koska hän rupeis seuraamaan Vapahtajaa, on hän omanvanhurskauden rakkajänkässä tahrannut itsensä, ja semmoisilla sontasormilla hän aikoo Vapahtajan haavoja kaivaa. Kuka tiesi, jos Tuomas tohtii semmoisia sormia pistää Vapahtajan haavoihin. Mutta ei Tuomaskaan saata muutoin tulla puhdistetuksi, ennen kuin hän pesee sormiansa Vapahtajan haavoissa eli veressä. Tuomas on muutoin nautain kaltainen, joka omanvanhurskauden tähden on vaipunut epäilyksen suohon, jossa hän nyt on tarpomassa, ja omanvanhurskaus on niin raskauttanut hänen luontonsa, ettei hän pääse siitä ylös, ennen kuin joku tulee häntä piiskamaan.

Tämä hengellinen nauta on niin lamassa, ettei hänellä ole muuta kuin nahka ja luut sen huonon ruuan tähden, niin kuin naudat, ja ajattelee: *”Tulkoon nyt Taivaallinen Vanhin ja vetäköön meitä ylös tästä suosta, jos Hän meistä huolii!”* Semmoinen hengellinen nauta oli Tuomas, joka ei tahtonut uskoa, vaikka kymmenen vierasta miestä todistit,

että Vapahtaja oli ylösnoussut. Mitä nyt ihmiset tekevät naudan kanssa, koska hän makaa laiskana levässä, eikä nosta jalkaansa, eikä vuovaa ensinkään siitä ylösnousta? Ei ihmiset jaksu vetää semmoista laiskaa raatoa ylös, koska hän ei itse vuovaa ollenkaan, vaan heidän täytyy ruoskalla tätä laiskaa raatoa piiskata siihen asti, että hänen täytyy ruveta vuovaamaan. Ei suinkaan omavanhurskaus vähene ennen kuin se piiskataan ulos. Suuren tuskan ja vaivan kautta täytyy ihmisen sisälle mennä elämään.

Muut opetuslapset rupeisit tarjoamaan Tuomaalle armoa, koska he sanoit: *”Me näimme Herran.”* Mutta Tuomas ei uskonut ollenkaan, että Jeesus oli vielä elämässä. Ja niin sanovat kaikki, joita omavanhurskaus on painanut epäilykseen: *”Ei Jumalan armo kuulu meille. Muille se on. Emme usko ennen kuin me näemme.”* Mutta kuolleen uskon tunnustajat, kyllä ne uskovat, että ne pääsevät taivaaseen ilman katumusetta, ilman parannuksia, ilman muretta ja ilman vaivatta. Ja mikä on heidän uskoissa, joille rietas on antanut kaikki synnit anteeksi? Ei suinkaan synnit paina heitä kadotukseen, niin kuin epäileväiset sielut luulevat, että synnit painavat heitä kadotukseen.

Mutta ei epäileväiset sitä usko, että omavanhurskaus painaa heitä kadotukseen, vaan he luulevat, että synti painaa heitä kadotukseen. Mutta armonvargaat omistavat itsensä armonlupauksia. He luulevat, että Jumala on heille armollinen, vaikka katumus ei ole koskaan tapahtunut. He luottavat sen päälle, että Vapahtaja on maksanut heidän syntiänsä, ettei heidän tarvitse enää katuaakaan syntiänsä. Mutta opetuslasten esimerkki osoittaa, kuinka suuri epäusko makaa kätkeytynä sen kuolleen uskon alla. Ennen oli heillä niin vahva usko, että he aikoivat mennä kuolemaan Vapahtajan kanssa.

Mutta Vapahtajan kuoleman jälkeen tuli niin suuri epäusko, ettei he uskoneet ollenkaan muitten ihmisten todistuksia Vapahtajan ylösnousemisesta. Mistä tuli tämä epäusko heille, vaikka ennen oli niin vahva usko Vapahtajan päälle? Se tuli siitä, että se entinen usko oli yksi kuollut usko. Heidän entinen uskonsa oli puukstavin jälkeen oikia, mutta se oli kuollut. Ei siinä ollut henkeä, eikä oikiata uskon hedelmätä. Sillä niillä oli kunnianpyyntö ja koston pyyntö ja maailmanrakkaus. He luulit Vapahtajan kautta voittavansa maailman kunniaa ja herrautta.

Ja siinä kuolleessa uskossa makaa nyt koko maailma alaskaivettuna. Myös Lutheruksen seurakunnassa elävät ihmiset niin kuin pakanat. He juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, ja yhtä hyvin luottavat he Jumalan armon päälle. He sanovat: *"Jumala on armollinen. Kyllä Hän antaa meille iankaikkisen elämän ja autuuden, saati me uskomme."* Ja kuka on antanut armonvarkaille niin vahvan uskon, että katumattomat huorat ja katumattomat varkaat pitää tuleman autuaaksi ilman surutta, ilman muretta ja ilman kääntymyksettä? Rietas ilmankin on antanut heille semmoisen vahvan uskon.

Ja suruttomat papit ovat vielä sen uskon vahvistaneet, koska he saarnaavat katumattomille niin kuin katuvaisille. He saarnaavat armonvarkaille niin kuin armoitetuille. He tietävät, että kirkko on täynnä armonvarkaita, eikä sen tähden hauku niitä. He valuttavat armoa sokian raukan suuhun. Ja vaikka koko seurakunta olis hengellisessä sokeudessa, sanovat he: *"Rakkaat kristityt, rakkaat Jeesuksen ystävät, kyllä te tulette autuaaksi, ei teidän tarvitse niin suurta murhetta pitää teidän sielustanne. Jeesus on kaikki maksanut."*

Koska hengelliset puoskarit panevat suruttomuuden ploosteria omantunnon haavain päälle, silloin pääsee rietas puoskimaan heidän sydämiänsä. Se tulee niin pehmiäksi, että käärmeen kyyneleet vuotavat heidän silmistänsä ja kuolleen uskon liiva vuotaa eli

valuu heidän suustansa, koska hengelliset puoskarit voitelevat heidän maksansa ja pernansa vuotavalla pirun paskalla ja antavat heille fariseusten vanhaa hapatusta pääsiäisleiväksi.

Silloin rupeavat uskon hedelmät näkymään, koska armonvarkaavat tulevat ulos kirkosta. Silloin rupeavat he kirkon seinän takana purkamaan kaikkia niitä makioita, joita he ovat kirkossa nielleet, nimittäin kuolleen uskon liivan siveyden siirapilla sekoitettuna. Ja anna minä sanon, mikä kuolleen uskon hedelmä on. Se on juopumus, kirous, huoruus, varkaus, viinakauppa, koreus ja kateus, lakia käymiset ja tappelukset. Katso, semmoinen on nyt sen kuolleen uskon hedelmä!

Mutta ne ovat ilmankin sen tähden oikiat Lutheruksen uskavaiset. Ei ilmankaan niille ole koiran tauti tarttunut, jotka ovat jumaliset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana, siunaavat kirkossa ja kiroavat kirkon takana, ovat siveät kirkossa ja huoraavat kirkon takana, uhraavat kirkossa ja varastavat kirkon takana, ovat raittiit kirkossa ja juopuneet kirkon takana. Juovat Herran verta kirkossa, mutta pirun paskaa kirkon takana. Pitävät hengellistä kauppaa kirkossa ja viinakauppaa kirkon takana. Nämät kaikki ovat oikiat Lutheruksen uskavaiset.

Mutta katuvaiset sielut, jotka itkevät syntiänsä ja maksavat vääryytensä lähimmäiselle, lakkaavat juopumuksesta, kirouksesta ja tappeluksesta, net ovat villihenget. Mutta jotka pitävät viinakauppaa, net ovat viisaat, mutta net ovat hullut, jotka sen kaupan pois heittävät. Jotka tekevät jalkalapsia, net ovat viisaat ja tulevat heti kohta taivaan valtakuntaan, saati he pääsevät kirkkoon, mutta net ovat hullut, jotka semmoisia töitä katuvat.

Maailma on aina vihannut kristityitä. Pakanat ovat sanoneet, että kristillisuus on yksi ihmeellinen taikus, ja turkit kutsuvat kristityitä koiraksi. Juutalaiset, turkit ja pakanat vihaavat kristityitä ja kantavat heidän päälensä, että het ovat yksi kirottu joukko. He

tahtovat maailmallisen lain kautta estää, ettei kristillisyyden pääsis levenemään. Erinomattain ovat pakanat vihaiset kristityin opettajalle, jonka he luulevat saattavan niin paljon pahennusta tehdä, että ihmiset luopuvat heidän vanhasta uskostaan ja rupeavat houraamaan. Ja koska vielä maailman herroilla on se usko, että kristillisyyden vahingollinen valtakunnalle, niin olis tarpeellinen, että ne harvat sielut, jotka ovat kristillisyyden voimaa tunteneet sydämessään, huokaisit ja rukoilisit sitä Suurta Ristinkantajata, jonka päälle ylimmäiset papit kannoivat, että Hän oli kansan häiritsijä, että Hän antais meille voimaa kärsimään maailman lasten vihaa ja vainoa, jos se vanha lohikäärme rupeaa vanhan tapansa jälkeen oksentamaan ulos myrkyllisen liivansa sen vaimon päälle, jonka Johannes kuuli huutavan taivaassa syntymävaivassaan. Kuule armollinen Vapahtaja meidän huokauksemme ja katso armollisesti köyhän seurakuntas päälle, koska se vanha lohikäärme aukaisee veripunaisen kitansa pitäen suurta vihaa tietäen hänellänsä vähän aikaa olevan. Amen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 20: 19–31

19 *Kuin siis sen sabbatin päivän ehtoo oli, ja ovet olivat suljetut, jossa opetuslapset kokoontuneet olivat Juudalaisten pelvon tähden, tuli Jesus ja seisoi heidän keskelänsä ja sanoi heille: rauha olkoon teille!*

20 *Ja kuin hän sen sanonut oli, osoitti hän heille kätensä ja kylkensä. Niin opetuslapset ihastuivat, että he näkivät Herran.*

21 *Ja Jesus taas sanoi heille: rauha olkoon teille! niinkuin Isä minun lähetti, niin minä myös lähetän teidät.*

22 *Ja kuin hän nämät sanonut oli, puhalsi hän heidän päällensä ja sanoi heille: ottaakaat Pyhä Henki:*

23 *Joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan, ja joille te ne pidätte, niille ne ovat pidetyt.*

24 *Mutta Toomas, yksi kahdestatoista-kymmenestä, joka kaksoiseksi kutsutaan, ei ollut heidän kanssansa, kuin Jesus tuli.*

25 *Niin muut opetuslapset sanoivat hänelle: me näimme Herran. Mutta hän sanoi heille: ellen minä näe hänen käsissänsä naulan reikää, ja pistä sormeani naulain siaan, ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko.*

26 *Ja kahdeksan päivän perästä olivat opetuslapset taas sisällä, ja Toomas heidän kanssansa. Niin Jesus tuli, kuin ovet suljetut olivat, ja seisoi heidän keskelänsä, ja sanoi: rauha olkoon teille!*

27 *Sitte sanoi hän Toomaalle: pistä sormes tänne, ja katso minun käsiäni, ja ojenna tänne kätes, ja pistä minun kylkeeni, ja älä ole epäuskoinen, vaan uskovaainen.*

28 *Toomas vastasi ja sanoi hänelle: minun Herrani ja minun Jumalani!*

29 *Jesus sanoi hänelle: ettäs näit minun, Toomas, niin sinä uskoit: autuaat ovat ne, jotka ei näe, ja kuitenkin uskovat.*

30 *Niin teki myös Jesus monta muuta merkkiä opetuslastensa nähden, jotka ei tässä kirjassa ole kirjoitetut.*

31 *Mutta nämät ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että te saisitte elämän uskon kautta hänen nimeensä.*

Tämän päivän evankeliumissa annetaan meille yksi merkillinen esimerkki epäuskosta, josta meidän tulee vaarin ottaa, koska me Jumalan armon kautta otamme tutkinoksi **Tuomaan epäuskoa.**

1:ksi Tuomaan usko ennen kuin Vapahtaja kuoli.

2:ksi Tuomaan usko Vapahtajan kuoleman jälkeen.

3:ksi Tuomaan usko Vapahtajan näkemisen jälkeen.

1:ksi [Tuomaan usko ennen kuin Vapahtaja kuoli.] Tuomaan usko on vahva niin kauan

kuin Tuomas usko sen Vapahtajan päälle, jonka kautta Tuomas luuli voittavansa maailman tavaran ja kunnian. Ei Tuomas silloin epäile autuudestansa niin kauan kuin se maailman Vapahtaja on elämässä, jonka kautta Tuomas pääsee rikastumaan ja maailman kunniaa voittamaan. Jos Tuomas ei tule maaherraksi, niin saattaa Tuomas tulla porvariksi Messiaksen valtakunnassa. Niin kauan kuin kuollut usko on Tuomaan pääkallossa, saattaa hän vielä tulla viinaporvariksi eli patruuniksi Messiaksen valtakunnassa. Sillä ei viinaporvarin virka ole huono virka niin kauan kuin viinakauppa menestyy.

Tuomas saattaa viinakaupalla voittaa sen verran rahaa, että hän ostaa itsellensä maata taivaan valtakunnassa. Ei hän epäile autuudestansa niin kauan kuin juomarit löytyvät, jotka panevat hänelle kaikki, mikä hengen takana on, vaikka vielä juomareitten vaimot ja lapset itkisit nälässä. Vaikka he vielä kantaisit hänen päällensä oikeuden edessä. Vaikka he kiroisit ja haukkuisit häntä. Ei hän vielä pelkää, että hänelle tulee oman tunnon vaiva helvetissä, sillä ei hän ole tarjonnut viinaansa juomarille. Itsepä he ovat ostaneet. Ja syyttäköön itseänsä, jos he juopumuksen kautta tulevat köyhäksi ja traasu-perkeleeksi.

Jos tulee yksi köyhä matkustavainen ja lankee polvillensa viinaporvarin edessä ja anoo kyöneleillä ja rukouksilla yhden pisanan siitä vuotavasta pirun paskasta sanoen: *"Mulla on yksi surkia nälkä ja vilu, anna rakas Jeesuksen ystävä, yksi pisara siitä Jumalan siunauksesta, joka saattaa minun sieluni virvoittaa"*, niin on viinaporvari niin armollinen, että hän antaa, mitä juomari tahtoo.

Juomari on taas niin rakas viinaporvarille, että hän riisuu rukan päältänsä ja lahjoittaa sen viinaporvarille. Mutta Tuomas ei epäile ollenkaan autuudestansa, niin kauan kuin kuollut usko vahvistaa häntä helvettiä vastaan. Vaikka hän pitäis huoria ja tekis jalkalapsia, ja vannois vielä oikeuden edessä,

ettei net ole hänen, sillä rietas antaa huorimiehille sen uskon, että huoruus on rakkaus. Ja huorat myös ovat kristityt, vaikka he kaatavat kusikiuluja Vapahtajan morsiamen piikain päälle. Varkaat myös uskovat Vapahtajan päälle ja luulevat, ettei heille käy pahemmin kuin muille.

Ja niitten huorain, varkaitten ja viinaporvareitten usko on niin vahva, ettei he epäile yhtenäkkään päivänä autuudestansa. Heillä on siis paljon vahvempi usko kuin perkeleillä. Sillä perkeleet myös uskovat, mutta he vapisevat. Mutta siviät huorat ei vapise koskaan, eikä rehelliset varkaat, taikka raittiit juomarit eli kunnialliset viinaporvarit. Ei he vapise muuta kuin vihasta, koska käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa, ja käärmeen myrky rupeaa vuotamaan maksasta ja pernasta. Silloin muutamat koirankuonolaiset vapisevat.

Mutta Tuomaan usko on vielä vahvempi kuin pahta, koska hän käypi maailman koulussa ja tulee papiksi. Siinä hän saarnaa niin suloisesti, että hän itkee yksin, jos vielä koko seurakunta naurais. Hän on siinä kuollessa uskossa paras keiturin paimen. Välistä hän voitelee kurkkuansa vuotavalla pirun paskalla, ja kuolleen uskon liiva vuotaa hänen suustansa, ja omanvanhurskauden räkä tippuu hänen nokastansa. Koska hän rupeaa heroittamaan keiturin sydäntä suloisella keiturin äänellä, laskevat he maitonsa.

Mutta rietas on kääntänyt hänen silmänsä nurin. Hän katsoo nimittäin keiturit lampaaksi, ja lampaat ovat hänen sokiassa miellesänsä niin kuin hukan penikat. Ylimmäiset papit ja kirjanoppineet kannoit Vapahtajan päälle, että Hän oli kansan häirtsijä ja väärä profeetta. Rietas oli antanut heille sen vakuutuksen, että Vapahtaja oli liitossa perkeleen kanssa. He luulit, että kristillisyyden oli riettaan hengen vaikutus ja yksi saatanan oppi.

Vihollinen oli antanut heille kirkkaat silmät näkemään paljon vikoja Vapahtajan ja

opetuslasten elämässä. Ja se sama silmän kirkkaus näkemään vikoja kristittyin elämässä tahtoo vielä nytkin seurata tämän aikaisia herroja ja kunniallisia talonpoikia. Koska seurakunta on ollut hengellisessä sokeudessa, silloin ovat he kiittäneet seurakuntaa ja sanoneet: *”Hyvät kristityt kaikki.”* Koska joku heräys on tapahtunut yhdessä seurakunnassa, silloin ovat he valittaneet, että yksi ihmeellinen taikaus on tullut seurakunnan ihmisille. Yksi kansan häiritsijä on sekoittanut kansaa väärällä opilla.

Koska seurakunnan ihmiset riitelit laissa, ei yksikään herra eli talonpoika moittinut sitä. Ei yksikään pappi valittanut siihen aikaan, että sen eli sen seurakunnan ihmiset elävät riidassa ja eripuraisuudessa. Mutta jos ihmiset yhdessä seurakunnassa rupeavat sovittamaan kaikki riidat ja eripuraisuudet keskenänsä, silloin sanovat kaikki herrat ja kunnialliset talonpojat: *”Tässä seurakunnassa on yksi hirmuinen riita ja eripuraisuus. Ei saa kunnialliset ihmiset enää rauhaa kirkkotien päällä.”*

Koska seurakunnan pappi oli juomari, silloin oli kaikkien herrain ja viinaporvarien omatunto rauhassa. Ei yksikään kantanut hänen päällensä, että hän sekoitti kansaa. Mutta koska pappi saarnaa viinaa ja juopumusta vastaan, silloin valittavat kaikki herrat ja kunnialliset talonpojat: *”Tämä pappi sekoittaa kansaa väärällä opilla, sillä ihmiset tulevat niin hulluksi, että he lakkaavat viinaa juomasta, kiroamasta ja tappelemasta ja lakia käymästä. Huorat ja varkaat tulevat niin hulluksi, että he tunnustavat syntiänsä ja rupeavat katumaan. Varkaat tulevat niin hulluksi, että he kantavat varastettua kalua takaisin, ja maksavat vääryyden ilman laittaa.”*

Ilmankin on joku noita nostanut manalaisia heidän päällensä ja on noituudellansa pannut varkaita viemään varastettua kalua takaisin. Juomarit tulevat myös niin hulluksi, että he heittävät pois juopumuksen ja menevät raittiuden seuraan. Siitä tulee

viinaporvarille levoton omatunto ja paha mieli. Herrat ja kunnialliset viinaporvarit häytyvät kantamaan sen kansanhäiritsijän päälle, joka semmoisen sekoituksen on matkaan saattanut seurakunnassa. Ennen oli seurakunnassa oikia Lutheruksen usko, koska ihmiset joit paloviinaa, tappelit, kiroisit ja teit huoruutta, varastit kruunua ja kävit lakia.

Mutta nyt on yksi väärä oppi tullut seurakuntaan, koska ihmiset ovat tulleet niin hulluiksi, että katuvat syntiänsä, parantavat entisiä vikoja ja puhuvat kristillisyydestä. Ja manaavat vielä herroja parannusta tekemään. Mutta herrat ja muutamat kunnialliset talonpojat ovat niin siviästi eläneet, ettei he tarvitse yhtään parannusta tehdä. Ja sen tähden heidän täytyy kantaa sen kansanhäiritsijän päälle, jonka he luulevat sypääksi tähän sekoitukseen. Ei ne saa omantunnon rauhaa ennen kuin he maailman lain voimalla pääsevät estämään ja pois maasta hävittämään sitä vahingollista eriseuraa, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

2:ksi [Tuomaan usko Vapahtajan kuoleman jälkeen.] Me olemme nyt nähneet, ettei Tuomas epäile ollenkaan autuudestansa, niin kauan kuin se maailman Vapahtaja on elämässä, jonka kautta hän luuli voittavansa maailman tavaran ja kunnian. Eikä muutkaan saata epäillä autuudestansa, niin kauan kuin he uskovat sen Vapahtajan päälle, joka heidän rapavatsansa täyttää. Eli niin kauan kuin ihmisellä on se usko, että hän Vapahtajan kautta voittaa ainoastansa sitä maallista siunausta, niin kauan on hänen uskonsa kuollut. Mutta niin pian kuin se maallinen Vapahtaja kuolee, tulee Tuomaalle suru ja murhe siitä, ettei hän enää saata luottaa sen Vapahtajan päälle, joka on kuollut; sillä niin pian kuin tunto herää, tuntee ihminen, ettei maailma enää auta häntä, silloin rupeaa hän kaipaamaan Vapahtajaa, koska Hän on poissa. Suruttomuuden tilassa on ihmisellä niin vahva usko, ettei hän epäile ollenkaan autuudestansa. Ja kuinkapa hän silloin taitaa epäillä,

koska hänen Vapahtajansa on maailmassa? Hänen ainoa tavaransa on maailmassa. Paras ilo ja huvitus on maailmassa. Eihän ihminen suruttomuuden tilassa pidä murhetta sielun autuudesta, vaan ainoastansa ruumiin huvituksesta.

Mutta koska tunto herää, rupeaa hän kaipaamaan sitä hengellistä hyvyyttä, jota hän suruttomuudessa on haaskannut ja halpana pitänyt. Mutta silloin on se Vapahtaja kuollut, jonka päälle hän ennen on luottanut. Ja sitä hengellistä Vapahtajaa hän ei ole tuntenut. Mistä hän nyt ottaa Vapahtajan, koska maailma on hänet hyljännyt, ja synnit painavat häntä kadotukseen. Omavanhurskaus nousee päähän ja luonnollinen järki sanoo: *”Joka on kuollut, se on kuollut. Ei se nouse ylös enää, koska minun Vapahtajani on kuollut syntein tähden ja haudattu kuolleen uskon haudassa. Ei se tule enää eläväksi minun tunnossani ja minun silmäini eteen, ja minun täytyy mennä kadotukseen. Ei auta enää vuovatakaan.”*

Niin päättää nyt luonnollinen järki, koska tunto on herännyt. Ja Tuomas, joka ennen suruttomuudessa oli niin vahva uskossansa, ettei hän koskaan epäillyt autuudestaan, makaa nyt heräyksen jälkeen niin kuin nauti epäilyksen suossa ja ajattelee: *”Tulkoon nyt taivaallinen Vanhin vetämään minua ylös, jos Hän minusta huolii.”* Mitäs pitää tehtävän semmoisen nautin kanssa, joka makaa levässä, eikä huoli ollenkaan nostetuksi tulla?

Se pitää piiskattaman rautaisella ruuskalla, piiskata, piiskata siihen asti, että hänen täytyy ruveta vuovaamaan, pyrkimään, ylösriestämään, (*) huutamaan ja kolkuttamaan. Jos sinä, epäileväinen Tuomas, olisit suurella hengellisessä hädässä, niin sinun täytyis huutaa niin surkialla äänellä, että ääni kuuluis helvetin syvyydestä taivaaseen. Mutta ei taida sulla olla oikia hätä, koska sinä mukitteleet ja sanoit: *”Ellen minä pistä sormiani naulain reikiin, en minä usko.”* Onpa hänellä

ennen ollut vahva usko. Ethän sinä ennen ollut suruttomuuden tilassa epäilyksessä sinun sielun autuudesta. Silloin sinä olet varastanut ja uskonut, sinä olet huorin tehnyt ja uskonut, että Jumala on armollinen. Sinä olet kironnut ja uskonut, tapellut ja uskonut, juopunut ja uskonut, nauranut ja uskonut. Sinä olet ennen pilkannut Vanhimman kyöneleitä ja uskonut. Kyllä silloin oli helppo uskoa, koska rietas oli sinulle armollinen. Mutta koska rietas on sinulle suuttunut, silloin et tahdo uskoa enää, että Jumala ottaa katuvaisia perkeleitä vastaan.

3:ksi **[Tuomaan usko Vapahtajan näkemisen jälkeen.]** Hengelliset puoskarit valuttavat sokian raukan suuhun sokeria ja siirappia, koska joku puolihäntä ihminen tekee itsensä murheelliseksi. Hengelliset puoskarit pakkaavat kaikille pukeille ja sioille armoa ja sanovat: *”Sinun pitää uskoman. Vapahtaja on ylös noussut.”* Mutta yksi epäileväinen Tuomas ei ota sitä armoa vastaan, jota Jeesuksen opetuslapset hänelle tarjoavat. Ei hän usko, mitä he ovat todistaneet Jeesuksen ylösnousemisesta. Kuinka hän sitte uskois, jos suruttomat papit rupeisit häntä vakuuttamaan Jumalan armosta?

Mutta yksi herännyt ihminen, joka on epäilyksessä, ei ota armoa vastaan ihmisiltä. Sillä koska suruttomat kysyvät, oletko sinä anteeksi antaja, niin se merkitsee, että omavanhurskaus on vääntänyt heidän mielensä nurin. Ei he siis usko, että muu kuin Jumala saattaa synnit anteeksi antaa. Ja vaikka nyt muut opetuslapset rupeisit uskoa tarjoamaan Tuomaalle, ei hän kuitenkaan uskonut ennen kuin hän sai itse nähdä. Niin pistä nyt, uskotoin Tuomas, jos sinulla se rohkeus on, pistä nyt sormesti naulan reikään. Mutta katso vaan sinä perään, ettei sormet passassa ole, koska sinä menet Vapahtajan haavoja koettelemaan. Pitäispä sen tähden puhuaat sormet olemassa Tuomaalla ennen kuin hän menee niitä pistämään Jeesuksen haavihin.

En usko minä, että Tuomas uskaltaa juuri sormiansa pistää naulan reikään. Mutta puh- taaksi hän ei saata tulla muutoin, jollei hän tule pestyksi Jeesuksen veressä. Vaikka nyt Tuomas on niin epäileväinen ja niin uskoton, ettei hän tahdo uskoa, vaikka kymmenen opetuslasta sanovat hänelle: *”Me näimme Herran,”* on kuitenkin se meidän toivomme, että muutaman ajan perästä tulee se ristiin- naulittu Herra Jeesus vielä Tuomaan silmien eteen, ja silloin täytyy hänen uskoa, että se Ristiinnaulittu on vielä elämässä. Mutta jo- kohan Tuomas tohtii pistää sormiansa nau- lain reikään.

Mutta hänen täytyy hävetä uskottomuut- tansa ja hämmästyä, koska hän ei ole

uskonut, vaikka kymmenen vierasta miestä on todistanut, että Jeesus on ylösnoussut. Pistä nyt sormiasti naulain reikään, Tuomas, jos tahdot, eli pane kätes suuhun ja mene häpeämään. Jokos uskot, Tuomas, että Herra on ylösnoussut? Jokos uskot, että sinä olet autuas ajassa ja iankaikkisuudessa? Jo- kos sinä uskot, että sinun Vapahtajas elää? Vai tahdotkos pistää sormiasti naulain rei- kään? Älä huoli, pistä! Pistä! Noh, mikset pis- tänyt, Tuomas?

Alkuperäinen ja jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / (*) Tähän asti alkuperäinen. Tästä loppuun jäljennöstä.

TEKSTI: 2. KUN. 6: 25–33.

Siihen aikaan, koska Samarian kaupungissa oli suuri nälkä, tapahtui, että yksi vaimo oli nälän tähden keittänyt poikansa ja syönyt sen; mutta toinen vaimo ei antanut poikaansa tappaa. Koska Samarian eli Israelin kuningas sai kuulla sen kauhistuksen, että vaimo oli nälän tähden keittänyt ja syönyt poikansa, suuttui hän profeetalle Elisalle, joka oli Jumalan puolesta luvannut, että Israelin kansa pitää tuleman pelastetuksi vihollisen sodalta. Ja kuningas luuli, että profeetta oli valehdellut, sen tähden hän aikoi tappaa profeetan. Mutta profeetta Elisa sanoi Israelin vanhimmille: ”oletteko te nähneet, kuinka se murhamiehen poika on lähettänyt ottamaan minun päätäni pois? Silloin tuli kuninkaan sanansaattaja profeetan tykö, ja sanoi: ”Katso, tämä paha tulee Herralta, mitä minä enää odotan Herraa?”

Luonnollinen ihminen odottaa Herraa niin kauan, kuin hänelle kaikki hyvin käy, mutta koska Herra ei tule pian auttamaan, sanoo hän: *”Mitä minä enää odotan Herraa?”* Se tahtoo sanoa: Ei Jumalalta tule mitään. Ja sitte hän rupeaa vihaamaan niitä, jotka ovat häntä kehoittaneet odottamaan apua Jumalalta. Niin ajatteli tuo paha kuningas, että se oli profeetan syy, että niin suuri nälkä tuli kaupunkiin, että vaimo keitti ja söi poikansa.

Mutta profeetta antoi taas Jumalan puolesta yhden armollisen lupauksen, että Herra totisesti pelastaa kaupungin, ja että eloa toisena päivänä myydään hyvin halpaan. Mutta kuninkaan päämies ei uskonut Jumalan lupauksia profeetan suun kautta, vaan sanoi: *”Katso, jos Herra tekis vielä akkunat taivaaseen, kuinka se tapahtuis?”* Niin sanoi profeetta kuninkaan päämiehelle: *”Katso, sinun silmilläs pitää sinun sen näkemän, mutta ei sinun pidä siitä syömän.”* Ja niin tapahtui profeetan Elisan ennustuksen jälkeen, että kuninkaan päämies sai nähdä silmillänsä Jumalan viljaa, mutta ei hän saanut maistaa, sillä hän poljettiin kansalta kuoliaaksi. Nämät asiat ja tapaukset seisovat kirjoitettuna 2. Kuningasten Kirjassa 6. ja 7. luvussa.

Moninaiset ovat epäuskon vaikutukset, niin kuin tämä kuninkaan päämies osotti epäuskonsa julkisesti, koska hän sanoi: *”Katso, tämä paha tulee Herralta, mitä minä enää odotan Herraa?”* Se kuuluu olevan kärsimättömyys ensimmäinen epäuskon hedelmä.

Koska ihminen ei saa mieltänsä myöten, tulee hän kärsimättömäksi ja suuttuu Jumalalle. Ei hän suutu riettaalle, joka teki hänen onnettomaksi, vaan Jumalalle hän suuttuu, joka ei auta niin pian kuin ihminen tahtoo. Ei tämä paha kuningas suuttunut viholliselle, joka piiritti kaupungin ja nälytti ihmisiä, vaan Jumalan palvelijalle hän suuttui, joka oli Jumalan puolesta luvannut apua hänelle. Ja koska nälkä ahdisti kansaa niin kovin, että muutampi tunnotoin vaimo keitti ja söi poikansa, niin kuningas vihastui profeetalle, niin kuin hän olis syyppää ollut siihen, että vihollinen piiritti kaupungin. Vai oliko profeetta syyppää siihen, että se tunnotoin vaimo söi poikansa nälän tähden? Niin ilmanki luuli se paha kuningas, että Jumalan palvelija oli syyppää kaikkeen onnettomuuteen ja viheliäisyyteen, kuin kansalle tapahtui.

Koska rietas kääntää uskottomain silmät nurin, alkavat he kantamaan kristittyin päälle, että Jumala niitten tähden rankaisee pakanoita. Vaikka muutamilla suruttomilla on se usko, että kristittyin tähden säästetään maailmaa. Mutta kuin vielä pakanoilla on se usko, että Jumala varjelee heitä kaikesta onnettomuudesta, ei kristittyin tähden, mutta muutoin pakanain siveyden tähden, sillä pakanoilla on semmoinen usko, ettei pakanat ole pahemmat kuin kristityt. Ja pakanat ei pidä kristityitä ollenkaan ihmisenä, niin kauan kuin kristityt tuomitsevat pakanoita. Mutta jos kristityt lakkaisit tuomitsemasta

pakanoita, ja alkaisit juomaan, huoraamaan ja tappelamaan pakanoitten kanssa, sitte vain pakanat uskoisit, että kristityt ovat oikeat ihmiset. Ja pakanain viha loppuis varsin, jos kristityille tulis sama usko ja sama elämä kuin pakanoilla on.

Profeetta Elisa oli nuhdellut Israelin kansaa jumalattomasta elämästä, ja kuningas oli myös vihainen hänelle. Kuitenki sai Jumalan palvelija elää niin kauan, kuin ulkonainen hätä oli, ja profeetta oli myös luvannut Jumalan puolesta, ettei viholliset pääse kaupunkia raiskaamaan. Mutta kaikki kärsivällisyys loppui, niin pian kuin yksi pahanilkinen ja tunnotoin vaimo tappoi poikansa ja söi sen nälän tähden. Kuninkaan järki loukkaantui siitä, ja nyt hän päätti sokealla järjellensä, että profeetta oli väärä profeetta, koska ei apua tullut pian profeetan lupauksen jälkeen.

Nyt piti hänen opettaman tuota väärää profeettaa, joka oli muka valehdellut, koska hän oli kehoittanut kuningasta ja kansaa odottamaan apua ylhäältä eikä tämä apu tullut niin pian, kuin kuningas toivoi. Sitte loppui kaikki kärsivällisyys, kaikki usko, kaikki toivo, ja se väärä profeetta, joka oli muka valehdellut, piti nyt ensin saaman hyvin ansaitun rangaistuksen. Mutta tuo pahanilkinen vaimo, joka semmoisen kauhistavaisen työn oli tehnyt, pääsi kaikesta rangaistuksesta.

Semmoinen on yhden pakanallisen ihmisen usko ja autuuden järjestys. Kristitty, joka kehoittaa parannukseen, pitää tapettaman, mutta se, joka tekee kauhistavaisia töitä, se pääsee kaikesta rangaistuksesta. Pakana suuttuu kristityille sen hyvän opetuksen edestä, mutta vihollisille hän ei suutu, eikä myös toisille pakanoille, jotka tekevät kauhistuksia. Tämä paha kuningas heitti kaiken vihansa profeetan päälle, joka oli viatoin, mutta sille murhaajalle hän ei suuttunut, joka oli poikansa keittänyt ja syönyt.

On se vielä toinen esimerkki kuninkaan päämiehen epäuskosta, joka osoittaa, ettei hän

uskonut ollenkaan, että Herra saattaa kansaa auttaa nälästä ja vihollisen ahdistuksesta. Tämä päämies osoitti nimittäin epäuskonsa myös sillä sanalla, kuin hän sanoi: *”Katso, tämä paha tulee Herralta, mitä minä enää odotan Herraa?”* Hän ajatteli ilmanki, ettei auta enää Herran päälle luottamus, koska Herra niin kovin rankaisee, että vanhimmat nälän tähden syövät lapsiansa. Mutta vielä toinen sana ilmoitti hänen epäuskonsa. Koska profeetta antoi hänelle sen lupauksen, että jauhot tulevat toisena päivänä niin halvaksi, ettei ole koskaan niin halpa ollut, niin sanoi kuninkaan päämies profeetalle: *”Katso, jos Herra vielä tekis akkunat taivaaseen, kuinka se tapahtuis?”*

Tämä oli ainoastansa yksi maallinen asia, ja niinmuodoin mahdollisempi kuin hengelliset asiat, jotka työläästi uskotaan. Vaikka moni sanoo, ettei ihminen voi ruumistansa uskoa Jumalan haltuun. Mutta kuinka hän sitte sielunsa uskoo, jos hän ruumistansa ei usko, joka on kuitenkin se halvempi osa ihmisestä? Kyllä sen tähden kaikki pakanat helposti uskovat molemmat, koska hätää ei ole, mutta hädän aikana ne ei usko kumpakaan.

Meidän pitää Jumalan armon kautta laiveammalta katseleman epäuskon vaikutuksia, ja kuinka hirmuisesti epäusko on juurtunut ihmisen sydämeen.

Mutta se Suuri Uskon Alkaja ja Päättäjä, joka on monta epäuskoista sielua pelastanut epäuskon ja epäilyksen suosta, vetäköön ja nostakoon niitä raukkoja epäilyksen suosta, jotka ovat vajoamassa kainaloihin asti. Ja sinä epäuskoinen Tuomas, pistä sormes naulain reikään, jos tohdit, eli peitä silmäsi ja mene häpeämään. Varoita vain, ettes kisko Jeesuksen haavoja uudesta, jos sinä rupeat mustilla sormilla kaivamaan Hänen haavojansa. Kuule sinä Suuri Uskon Alkaja ja Päättäjä epäileväisten huokaus. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: JOH. 20: 19–31

19 *Kuin siis sen sabbatin päivän ehto oli, ja ovet olivat suljetut, jossa opetuslapset kokoontuneet olivat Juudalaisten pelvon tähden, tuli Jesus ja seisoi heidän keskelänsä ja sanoi heille: rauha olkoon teille!*

20 *Ja kuin hän sen sanonut oli, osoitti hän heille kätensä ja kylkensä. Niin opetuslapset ihastuivat, että he näkivät Herran.*

21 *Ja Jesus taas sanoi heille: rauha olkoon teille! niinkuin Isä minun lähetti, niin minä myös lähetän teidät.*

22 *Ja kuin hän nämät sanonut oli, puhalsi hän heidän päällensä ja sanoi heille: otta-
kaat Pyhä Henki:*

23 *Joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan, ja joille te ne pidätte, niille ne ovat pidetyt.*

24 *Mutta Toomas, yksi kahdestatoista-kymmenestä, joka kaksoiseksi kutsutaan, ei ollut heidän kanssansa, kuin Jesus tuli.*

25 *Niin muut opetuslapset sanoivat hänelle: me näimme Herran. Mutta hän sanoi heille: ellen minä näe hänen käsissänsä naulan reikää, ja pistä sormeani naulain siaan, ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko.*

26 *Ja kahdeksan päivän perästä olivat opetuslapset taas sisällä, ja Toomas heidän kanssansa. Niin Jesus tuli, kuin ovet suljetut olivat, ja seisoi heidän keskelänsä, ja sanoi: rauha olkoon teille!*

27 *Sitte sanoi hän Toomaalle: pistä sormes tänne, ja katso minun käsiäni, ja ojenna tänne kätes, ja pistä minun kylkeeni, ja älä ole epäuskoinen, vaan uskova-*

vainen.

28 *Toomas vastasi ja sanoi hänelle: minun Herrani ja minun Jumalani!*

29 *Jesus sanoi hänelle: ettäs näit minun, Toomas, niin sinä uskoit: autuaat ovat ne, jotka ei näe, ja kuitenkin uskovat.*

30 *Niin teki myös Jesus monta muuta merkkiä opetuslastensa nähden, jotka ei tässä kirjassa ole kirjoitetut.*

31 Mutta nämät ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että te saisitte elämän uskon kautta hänen nimeensä.

Koska moni Tuomas vielä epäuskon kanssa taistelee, vaikka hän on totisesti Jeesuksen opetuslapsi, niin pitää meidän Jumalan armon kautta tällä kerralla perään ajatteleman ja tutkisteleman: **Minkä tähden Tuomas ei tahdo uskoa, että Jeesus on ylösnoussut, vaikka kymmenen vierasta miestä todistavat?**

Pistä nyt sormesti naulain reikään Tuomas, jos muutoin et tahdo uskoa.

Tuomas on totisesti nähnyt Jeesuksen kuolevan ristin päällä. Hän on seisonut muitten opetuslasten kanssa ristin kohdalla. Hän on itkenyt ja parkunut muitten opetuslasten kanssa. Tuomaan vanha usko on siis peräti loppunut. Ei hän jaksa enää uskoa, vaikka kuka sanois hänelle, että Jeesus on elämässä. Ei Tuomas usko, että muutkaan ovat nähneet Herran. Siinä nyt on yksi epäuskon hedelmä, että Tuomas ei usko mitakaan opetuslapsia olevan paremmassa tilassa. Ei hän usko, että muut opetuslapset ovat nähneet Herran.

Mutta missäs Tuomas silloin oli, koska Jeesus ensimmäisen kerran ilmestyi? Olikohan Tuomas silloin viinaporvarin talossa? Emme voi sitäkään uskoa, että hän oli viinaporvarin talossa, sillä Jeesuksen murhaajat ja sotamiehet pruuukaavat viinaporvarin talossa käydä pääsiäispäivänä. Onkohan sitte Tuomas naimisen raadissa, koska hän ei ole opetuslasten seurassa pääsiäispäivänä? Minä uskon, että Tuomaalla on niin suuri murhe Vapahtajan kuolemasta, ettei hän jaksa huorain perässä juosta. Sillä huorat, ja erinomattain ne siveät huorat, laittavat pääsiäispäivänä naimisia ja häitä. Mutta Jeesuksen murheelliset opetuslapset, jotka ovat katumuksessa ja epäilyksessä, ei jaksa sen tähden huorain perässä juosta pääsiäispäivänä.

Taikka olikohan Tuomas mennyt Nikodeemuksen tykö arvelemaan, mihinkä paikkaan Jeesuksen ruumis oli viety? Ei sekään ole uskottava, että Tuomas jaksoi käydä yhden sivään maailmanherran tykönä. Mutta joku maallinen reissu hänellä oli edessä, koska hän ei ollut muitten opetuslasten kanssa kristittyin kokouksessa.

Minä luulen, että Tuomas oli silloin vaeltamassa yksinäisyydessä, sillä hän oli tosin suuressa epäilyksessä, mutta hän oli semmoinen hengellinen nauta, joka tahtoo aivan yksin vaeltaa, ja yksin hakea tietä taivaan valtakuntaan. Ei semmoinen ihminen pysy opetuslasten seurassa, eikä hän pysy taas maailman joukossa; mutta tulee hän välistä kristittyin kokoukseen. Ja jos toiset opetuslapset puhuvat jotaki hänelle Kristuksen ylösnousemisesta, niin hän sanoo varsin: *”Ellen näe Hänen käsissänsä naulan reikää ja pistä sormeani naulain siaan, ja pistä kättäni Hänen kylkeensä, en minä usko.”*

Onnetoin olet Tuomas rukka, koska et usko ollenkaan, että muut opetuslapset ovat nähneet Herran. Et sinä usko heitäkään kristityksi. Et sinä usko, että muilla opetuslapsilla on elävän uskon kipinä. Et sinä usko, että muilla opetuslapsilla on nyt ilo sydämessä Kristuksen ylösnousemisesta, vaikka sinulla ei ole muuta kuin epäily, murhe ja epäusko. Voi! Voi! sinua Tuomas parka! Onnetoin sinä olet sen epäuskon kanssa, ja jos Jeesuksella ei olis niin suuri rakkaus sinua kohtaan, että Hän tahtoo vielä sinuaki siitä surkeasta epäuskon tilasta ylös vetää, niin sinä menisit pian sen epäuskosti kanssa helvettiin. Menisit pian Juudaan jälkiä seuraamaan. Ja jos sinä tietäisit, Tuomas parka, kuinka paljon sinä kiusaat Jeesusta epäuskollas, niin sinä menisit varsin loukkoon häpeämään.

Mutta nyt sanoo Tuomas: *”Minä tiedän, että Jeesus on totisesti kuollut, mutta en minä saata uskoa, että Hän on totisesti ylösnousut, vaikka sen kuka sanois minulle.”* Mutta tiedätkös, Tuomas, kuinka suuri vaiva on

Jeesuksella sinusta, sinun epäuskos tähden? Koska et saata eli tahdo uskoa, mitä muut opetuslapset todistavat Jeesuksen ylösnousemisesta, niin sinun surkea sielun tilas tulee Jeesukselle suureksi vaivaksi. Sinä kiusaat Jeesusta niin paljon epäuskollas, että sinä saatat Hänet murheelliseksi. Hänelle on jo tullut suuri murhe siitä onnettomasta Juudaasta, joka vilpistyi pois siitä piiskuisesta laumasta, ja sillä tavalla meni yksi onnetoin eksynyt lammas synnin metsään, ja tuli kaille pedoille ruuaksi.

Vielä Hänen piti saaman murhetta Tuomaasta, joka myös on joutunut murheeseen, ja kuitenkin rakastaa Häntä, ja tahtois uskoa, mutta ei kuitenkaan usko, sillä omavanhurskaus on noussut päähän ja saarnaa siellä järjessä: *”Ei ole Jeesus noussut ylös; ja ellen näe Hänen käsissänsä naulain reikää ja pistä sormeani naulain siaan, en minä usko.”* Ja minkä tähden et sinä usko, Tuomas, että Jeesus on ylösnoussut? Jaa, sen tähden sinä olet niin epäuskoinen, että sinulla on ylönsuuri järki pääkallossa. Omavanhurskaus ja itseys nousi päähän, ja sinä uskot nyt, mitä omavanhurskaus saarnaa järjessä. Mutta et sinä usko, mitä Raamattu todistaa; et sinä usko, mitä muut opetuslapset todistavat.

Uskotkos sinä, että muut opetuslapset ovat nähneet Herran? Et sinä taida sitäkään uskoa. Vai onko sinulla semmoinen tunto, että sinä et ole mahdollinen näkemään? Älä huoli, et sinä ole tosin mahdollinen näkemään, mutta sinun pitää kuitenkin näkemän, että viimein uskoisit, sillä muutoin sinä menet epäuskon kanssa helvettiin. Ja jos sinä tietäisit, Tuomas, kuinka paljon sinä kiusaat Jeesusta epäuskollas, niin sinä menisit varsin loukkoon häpeämään.

Mutta koska sinä olet uhannut, Tuomas, ettet usko ennen kuin sinä sormes pistät naulan siaan, niin koeppas nyt, Tuomas, kuinka rohkea sinä olet pistämään, koska Jeesus tulee ja käskee sinun pistää. Kukas tiesi, tohditkos sen tähden pistää, vaikkas

olet uhannut. Kuka tiesi ovatko sinulla niin puhtaat sormet, että sinä uskaltaisit niillä sormilla ruveta Vapahtajan haavoja koettelemaan. Katso perään, Tuomas, kuinka puhtaat sormet sinulla on, ennen kuin sinä menet Jeesuksen haavoja koettelemaan. Sinun pitää muistaman, Tuomas, ennen kuin sinä menet Jeesuksen haavoja sormillasti koettelemaan, sinun pitää muistaman, että sinä olet ennen niillä sormilla välistä vanhaa hapatusta sotkenut, ja välistä pirun paskaa kaivanut, ja kuka tiesi olet niillä sormilla huoranki persettä kaivanut. Ja nyt sinä olet aikonut niillä sormilla ruveta Jeesuksen haavoja kaivamaan. Kukas tiesi, Tuomas, tohditkos sen tähden pistää sormiasti naulain reikään.

Minä luulen, Tuomas, että sinun täytyy mennä loukkoon häpeämään, koska itse Herra Jeesus, se ristiinnaulittu, osoittaa sinulle haavojansa ja käskee pistää. Miksikä sinä et pistänyt, Tuomas? Älä ole epäileväinen vaan uskovainen. Kukas tiesi, kuinka monta kertaa se ristiinnaulittu Herra Jeesus on sinulle osoittamassa haavojansa, ennen kuin Hän astuu ylös taivaaseen, ja sinä jätät maan päälle ikävöitsemään ja huutamaan: *"Jeesus, Daavidin Poika!"* Kuuleeko Hän enää sinun huokauksias taivaassa, koska Hän on niin kaukana sinusta? Kuuleeko Hän enää katuvaisten ja epäileväisten huutoa, koska Hän on mennyt taivaaseen, ja on täällä jo osoittanut haavojansa epäileväisille sieluille, eikä ole uskoneet.

Kuinka monta kertaa on se Ristiinnaulittu osoittanut haavojansa niille raukoille, jotka epäuskon tähden istuvat pimeyden luolassa ja huokaavat. Kuinka monta kertaa on Hän jo soimannut epäuskon vankeja, jotka ei ole uskoneet, että Hän on ylösnoussut. Mutta aina ne raukat kiusaavat sitä Taivaallista Vanhinta. Aina ne saattavat Jeesusta murheelliseksi. Aina ne sulkevat itsensä ulos taivaan valtakunnasta. Aina ne tahtovat tehdä Jeesuksen opetuslapsia valehtelijaksi. Aina he antavat Jumalan Karitsan veren hukkaan maahan vuotaa. Kukas tiesi, kuinka monta

pisarata enää tippuu Jeesuksen haavoista. Kukas tiesi, jos ei ole jo viimeiset pisarat tippumassa syntisen maan päälle Jeesuksen haavoista.

Mistä sitte epäileväiset saavat puhdistuksen, koska kaikki Jumalan Karitsan veri loppuu? Hitaat ovat Jeesuksen murheelliset opetuslapset konttaamaan ristin juureen. Tomppelit ja hitaat ovat Jeesuksen murheelliset opetuslapset uskomaan kaikkia niitä, kuin profeetat ovat Hänestä kirjoittaneet. He ovat hitaat uskomaan, mitä Jeesus on ennen jo todistanut itsestensä. Kukas tiesi, kuinka monta kertaa se armollinen Herra Jeesus on enää osoittamassa teille haavojansa, te epäileväiset? Hän on jo monta kertaa osoittanut haavojansa maailmalle ja sanonut: *"Katso-kaat, paatuneet, minkäkaltaisia haavoja minä olen saanut teidän tähtenne."* Mutta maailma nauraa vain ja sanoo: *"Et suinkaan meidän tähtemme ole niitä haavoja saanut. Itse ilmanki olet loukannut itseäs."*

Nyt Hän vielä osoittaa murheellisille, katuvaistille ja epäileväisille ja maailmalta ylönkatsotuille haavojansa. Mutta ei nekään raukat voi uskoa, että Jeesus on niitä haavoja saanut heidän tähtensä. Ja jos he vielä sen uskovat, että Jeesus on heidän tähtensä niitä kuoleman haavoja saanut, niin ei he voi sitä uskoa, että Hän on kuolluista ylösnoussut, erinomattain Tuomas, joka tahtoo kaikki muut opetuslapset tehdä valehtelijaksi. Eikös se ole suuri synty ja häpeä, Tuomas, että sinä tahdot tehdä muita Jeesuksen opetuslapsia valehtelijaksi, jotka ovat todistaneet ja sanoneet: *"Me näimme Herran."* Miksikä et ole niitten todistuksia uskonut?

Pistä nyt sormes naulan siaan, jos et tahdo muutoin uskoa. Ojenna kätes ja pistä kylkeen, eli mene loukkoon häpeämään. Mutta etpä tohtinutkaan, Tuomas, pistää. Jokos täydyt ruveta uskomaan ilman pistämättä? Niin me luulemme, että sinun täytyy uskoa vastoin tahtoa, vastoin järkeäs, vastoin luontoa ja vastoin tuntoasti. Sinun täytyy

uskoa vastoin entisiä sanojas, ja sinun täytyy nyt epäuskon tähden mennä loukkoon häpeämään ja sanoman: *”Minun Herrani ja minun Jumalani!”*

”Että näit minun, Tuomas, niin sinä uskoit. Autuaat ovat ne, jotka ei näe, ja kuitenkin uskovat.” Aamen.

Lähde: Kirkkopostilla 1876.

Mutta teille, minun laumani, sanoo Herra, Herra: Katso minä tahdon tuomita lampaan ja lampaan välillä, ja oinasten ja kauristen välillä, eikä siinä kyllä ole, että teillä niin hyvä laidun on, ja jääneet teidän laitumistanne te jalvoillanne tallaatte, ja niin jalot lähteet juoda, että te jääneet jalvoillanne tallaatte? että minun lampaani pitää syömän sitä, kuin te olette jalvoillanne sotkeneet, ja pitää myös juoman sitä, kuin te tallanneet olette jalvoillanne. Sen tähden näin sanoo Herra, Herra heille: Katso minä tahdon tuomita lihavain ja laihaan lammasten välillä.

Me kuulemme näistä sanoista, että Herra aikoo tuomita lammasten välillä. Koska nimitäin lampaille on hyvä laidun, tulevat muuttamat lihaviksi, ja ne lihavat lampaat juoksevat ylös hopusti, jonka kautta laihat lampaat jäävät. Laihat lampaat saavat syödä jääneet, mitä lihavat lampaat ovat polkeneet. Herra sanoo myös, että Hän on antanut lampaille niin jalot lähteet juoda; mutta lihavat lampaat polkevat ja pilaavat myös niitä lähteitä, että laihat lampaat, joilla ei ole voimaa niin hopusti kulkemaan, täytyy juoda sitä, mitä lihavat lampaat ovat jalvoillansa pilanneet.

Herra valittaa myös siinä samassa paikassa, nimittäin profeetta Hesekielin 34. luvussa ja 21. värssyssä, että lihavat lampaat puskevat heikkoja. Ja sen tähden tahtoo Herra tuomita lihavain ja laihaan lammasten välillä. Että lihavat lampaat polkevat laidunta jalvoillansa, se on monessa paikassa nähty.

Mutta tämä polkeminen ei ole suinkaan hyvä. Sillä laihat lampaat, jotka eivät jaksaa niin hopusti juosta kuin lihavat lampaat, saavat syödä sitä, mitä toiset ovat polkeneet ja jalvoillansa pilanneet. Lihavat lampaat nykkivät sieltä ja täältä makeimpia ruohoja, ja jättävät huonompia ruohoja laihoille lampaille. Ja se on arvattava, että paimenen täytyy katsoa perään, etteivät laihat lampaat kupsottele ja jäisi peräti osattomiksi; sillä laihat lampaat ovat myös lampaat, vaikka he ovatkin laihat. Paimenen täytyy katsoa niiden perään, jotka heikot ovat, että hekin saisivat määrätyn osansa.

Mutta pukit ja keiturit tahtovat aina tukkia nokkansa ikkunasta eli seinän raosta, että he pääsisivät varastamaan lammasten ruokaa. Erinomattain ovat keiturit ahneet sen ruuan päälle, joka annetaan heikoille ja karitsoille. Mutta paimenella on vitsa kädessä, jolla hän lyöpi keitureita nokkaan, jos he tulevat varastamaan lammasten ruokaa. Keiturit kaidehtivat, että lampaille annetaan parempaa ruokaa kuin heille. Koska lampaille annetaan parempaa ruokaa, niin sanovat keiturit: *”Mitä paremmat nuo ovat meitä? Enempi meillä on maitoa kuin lampaille. Ei lampaille ole niin paljon maitoa kuin meillä.”*

Me tiedämme myös, että muuttamat paimenet pitävät keitureita juuri sen maidon vuoksi, jota keitureista lypsetään. Eivät muuttamat paimenet huoli lampaista ollenkaan. Muuttamat paimenet ruokkivat keitureita hyvin, mutta nälistyttävät lampaita. Muuttamat paimenet eivät kaitse lampaita ollenkaan, vaan ruokkivat itseänsä, niin kuin Herra valittaa saman profeetta Hesekielin kautta 34. luvussa: Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, että te annatte minun lampaani raatelukseksi ja minun laumani kaikille pedoille ruuaksi ja minun paimeneneni ei pidä lukua minun laumastani, vaan ovat senkaltaiset paimenet, jotka itseänsä ruokkivat, mutta minun lampaitani ei he tahdo ruokkia. Hesek. 34: 8.

Tämän huolimattomuuden tähden uhkaa Herra laiskoja ja huolettomia paimenia sanoen: *”Minä tahdon minun laumani heidän käsistänsä vaatia, ja tahdon heitä lopettaa, ettei heidän pidä enää paimenena oleman*

eikä itseänsä ruokkiman. Minä tahdon minun lampaani heidän suustansa temmata, ja ei ne pidä oleman heidän ruokansa.” Hesek. 34: 10

Herra osoittaa myös, kuinka laiskat paimenet tekevät. Hän sanoo: *”Heikkoja ette tue, sairaita ette paranna, haavoitettuja ette sido, eksyneitä ette palauta, kadonneita ette etsi; mutta kovin ja ankarasti hallitsette heitä.”* —Valitettavasti ovat tämän aikaiset paimenet juuri niin tehneet kuin Jumala tässä paikassa sanoo. Mutta ei he itse ymmärrä, että he ovat laiskat ja huolimattomat paimenet, jotka eivät tottele lampaista, vaan kovin ja ankarasti hallitsevat heitä. Ja kun kapa he saattaisivatkaan paimentaa lampaita, koska he niitä vihaavat ja keitureita rakastavat. He antavat keitureille parasta ruokaa mitä ladossa on, mutta lampaille he antavat mädännyttä luhtaa.

Kyllä vissimmästi keiturit tykkäivät paljon senkaltaisista paimenista, jotka antavat heille vainioheiniä. Mutta mitäs lampaat saavat, kun keitureita hyvin ruokitaan? Ne saavat nälkäytyä. Jos Ylimmäinen Paimen ei itse pitäisi murhetta lampaistansa, niin vissimmästi saisivat lampaat tämän aikaisten paimenten tähden nälkään kuolla.

Mutta Herra sanoo sen saman profeetan kautta: *”Minä tahdon itse pitää vaarin lampaistani, ja tahdon heitä etsiä ja parhaalle laitumelle viedä. Kadonneet tahdon minä etsiä ja eksyneet tallelle tuottaa, haavoitetut sitoa, heikkoja vahvistaa, lihavia ja väkeviä tahdon minä hävittää, ja kaitsen heitä toimellisesti.”* — Näistä sanoista me kuulemme, että lihavat lampaat hävitetään. Nyt on kysymys se, kutka ovat nämä lihavat lampaat? Ja mistäs heitä tunnetaan? Ne lihavat lampaat polkevat laidunta ja puskevat heikompia. Tässä vahtaavat keiturit ja sanovat: *”Me olemme huonot ja ylönkatsotut ja sen tähden ne puskevat meitä.”*

Älä mutkittele, varas. Et sinä ole heikko, [sinä] jolla ovat sarvet päässä. Meidän täytyy

sanoa, että keitureilla ei ole yhtään hätää niin kauan, kuin he jaksavat varastaa. Ei myös ole yksikään luontokappale niin paha puskemaan kuin keituri. Mutta se on heikko, joka tuskin jaksaa käydä Mutta paimen, joka tahtoo varjella niitä, jotka heikot ovat, hoputtaa heikkoja pehmeällä vitsalla, että hekin kostuisivat illaksi kotiin. Sillä jos laihat lampaat jäävät, niin tulee susi, ja raatelee heitä.

Mutta tämä hoputtaminen on eri asia, ja eri asia se lihavain lammasten puskeminen, johon myös keiturit sekoittavat itsensä. Niin kuin isot hurtat rukattavat tappelemaan siihen kimppuun, jossa penikat tappelevat, niin tulevat myös keiturit sinne puskemaan, missä lihavat lampaat puskevat heikompia. Minä olen nähnyt, kuinka lampaat ja keiturit tappelevat. Keituri nousee kahdelle jalalle; mutta lammas peräytyy ja puskee rintaan silloin kun keituri miehustelee kahdella jalalla. Siitä lampaan puskemisesta tulevat viimein keiturin rinnat kipeäksi. Ei se ole ihme, että keiturit puskevat lampaita; mutta sitä ei paimen kärsi, että lihavat lampaat puskevat heikompia ja polkevat karitsoita rapakkoon. Senkaltaisia tahtoo Herra hävittää.

On myöskin sellaisia sarvettomia keitureita, jotka eivät puske ollenkaan, sen tähden, kun sarvet ovat pudonneet; mutta eivät ne ole sen tähden lampaita, vaan keitureita. Ja sarvettomia keitureita pitävät ne hyvässä arvossa, jotka ruokkivat aivan keitureita ja sikojia.

Meille tulee sovelias tila tämän päivän evankeliumin johdosta puhumaan paimenista ja lampaista.

Mutta rukoilkaamme ensiksi Israelin Paimenta, että Hän varjelisi omia lampaitansa raatelevaisen suden hampaista, ettei susi pääsisi niitä kiskomaan ja raatelemaan. Sillä nälkähukka istuu nyt juuri lammasläätin takana ja janoo lammasten verta.

O, Israelin Paimen! Varjele näitä pieniä ja heikkoja lumisateesta, rajuilmaasta ja

raatelevaisen suden hampaista, ettei susi pääsisi näitä pieniä ja vapisevaisia karitsoita kiskomaan ja raatelemaan. Hae myös, oi Israelin Paimen, kadonneita lampaitasi ja kannu heitä laumaan. Tue myös niitä, jotka eivät jaksa käydä ja nosta heitä rapakkojännästä, etteivät he viluun ja nälkään kuolisi. Sido myös niiden haavat, joita hukka on kiskonut ja raadellut, ja anna heidän levätä lammashuoneessa. Ruoki heitä maidolla ja hunajalla siihen asti, että he virkoavat ja vahvistuvat. Ja opeta karitsoita imemään Sinun armoa vuotavaisia rintojasi. Kuule Israelin Paimen kaikkien viheliäisten, vapisevaisten ja heikkomielisten huokaukset. Isä meidän, joka olet taivaissa, jne.

EVANKELIUMI: JOH. 10: 11–16

11 Minä olen hyvä paimen: hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä.

12 Mutta palkollinen, joka ei ole paimen, eikä lampaat ole hänen omansa: kuin hän näkee suden tulevan, niin hän jättää lampaat ja pakenee; ja susi raatelee ja haaskaa lampaat.

13 Mutta palkollinen pakenee, sillä hän on palkollinen, eikä tottele lampaista.

14 Minä olen hyvä paimen, joka tunnen omani, ja minä tunnetaan myös omiltani,

15 Niinkuin Isä minun tuntee, ja minä tunnen Isän: ja panen henkeni lammasten edestä.

16 Minulla on myös muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta: ne pitää minun myös tänne saattaman: ja he saavat kuulla minun ääneni; ja pitää oleman yksi lammashuone ja yksi paimen.

Meidän pyhän evankeliumimme johdosta pitää meidän Jumalan armon kautta puhuman lampaista ja paimenesta.

Ensiksi: **palkollisesta, ja**

Toiseksi: **Hyvästä Paimenesta.**

Antakoon taivaallinen Herra Jeesus armonsa, että ne lampaat, joiden edestä se Hyvä Paimen on antanut henkensä,

tuntisivat Hänen äänensä ja seuraisivat Häntä läpi kaikkein vaarain ja kiusausten, tuskain ja vaivain. Amen

Ensimmäinen tutkistelemus osoittaa, kuinka palkollinen pakenee, koska hän näkee suden tulevan. Palkollinen on sellainen palkattu paimen, joka ainoastaan palkan tähden paimentaa lampaita. Mutta senkaltaisen paimen ei pidä vaaria lampaista. Sillä hän ajattelee, ettei hän ole vastuunalainen lampaista, kun vaan hän saapi määrätyn palkkansa. Hän antaa lampaiden mennä mihinkä vaan tahtovat, niin kuin Herra valittaa profeetta Hesekielin kautta: *”Minun lampaanit ovat hajotetut niin kuin ne, joilla ei paimenta ole, ja ovat kaikille pedoille ruuaksi tulleet ja käyvät eksesyksissä kaikilla vuorilla; ja ei ole ketään, joka heitä kysyy ja tottelee.”*

Keitureita on nyt joka paikassa. Niillä on niin paha haju, erinomattain rykimäaikana, ettei paimen saata olla siinä huoneessa, kussa nämä pahanilkiset luontokappaleet ovat, jotka syövät vanhan Aatamin sontaa ja nielevät vuotavata pirun paskaa, jota toisinaan oksentavat ulos ja sen oksennuksensa taas jälleen lakkivat. Eikä niiden paimenetkaan ole paremmat kuin ne luontokappaleet, joita he paimentavat; sillä he voitelevat kurkkunsa vuotavalla pirun paskalla ja makaavat sonnassa keiturein ja sikain kanssa. Mutta keiturit tykkäävät paljon senkaltaisista paimenista, jotka makaavat heidän kanssaan sonnassa, ja niille he laskevat maitonsa.

Mutta jos lammasten paimen ajaa pois keitureita varastamasta lammasten ruokaa, niin silloin rupeavat keiturit puskemaan. Sillä lammasten paimen antaa keitureille risuja pureskella ja eroittaa heitä lammashuoneesta. Ja se on vielä ihmeellisempi, että keiturein ja sikain paimenet eivät kärsi lampaita; sillä ne ovat niin harjaantuneet keiturein kanssa sonnassa ja loassa makaamaan, etteivät he saata enää eroittaa lampaita vuohesta. Rietas on niin kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat lampaat

hukiksi, mutta keiturit ovat heidän mielestensä kauniita luontokappaleita. Erinomattain ovat nulppokeiturit heidän mielestensä kauniita. Mutta nämät nulppokeiturit ovat vielä pahemmat varastamaan lammasten ruokaa, kuin sarvipäiset.

Tästä seuraa nyt, että keiturein paimen ei kelpaa lammasten paimeneksi, eikä lampaat saata sellaista ruokaa syödä, jota keiturein paimenet heittävät koirille ja sioille. Muutoin ovat kaikki keiturein paimenet palkollisia. Eivät ne pidä paljon vaaria keitureista, jopa siten lampaista, joita he vihaavat.

Nyt pitäisi meidän katseleman, kuinka palkollinen tekee, koska hän näkee suden tulevan. Vapahtaja sanoo, että palkollinen pakenee, koska hän näkee suden tulevan.

On arvattava, että senkaltainen paimen, joka ainoastaan palkan tähden paimentaa, ei viitsi varjella lampaista; sillä hän pelkää, että susi puree häntä, jos hän rupeaa sotimaan suden kanssa ja varjelemaan lampaista. Ja mitäpä tuo vihollinen tekee muuta kuin puree paimenta, koska hän ei saa lampaista haaskata.

Valitettavasti ovat muutamat paimenet niin sokeat, etteivät he näe kuinka susi raatelee lampaista. Koska nimittäin rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsovat he keiturit lampaiksi ja lampaat katsovat he hukiksi. Kuinkas semmoiset paimenet saattavat lammasten edestä sotia, jotka ovat itse raatelevaiset sudet. Joka, kerta kuin lammas tulee, sanovat he: *"Katso, tuossa tulee hukka!"*

Mutta ei Vapahtaja tässä paikassa puhu niistä, jotka vihaavat lampaista, vaan Hän puhuu niistä, jotka ovat niin pelkurit, etteivät he tohdi sotia hukan kanssa, vaikka he näkevät, kuinka hukka kiskoo ja raatelee lampaista. Se on myös tosi, että paimen, joka tahoo varjella lampaista hukan hampaista, ei saa rakastaa henkeänsä. Sillä hukan silmät vartioitsevat hänen päällensä; ja jos hukka ei pääse raatelemaan lampaista niin hän ulvoo.

Mutta meidän toivomme on, että se Hyvä Paimen, joka on antanut henkensä lammasten edestä, varjelee niitä harvoja lampaista, joita täällä on, suden hampaista ja että ne hukan penikat, jotka täällä vahtaavat lampaista ja paimenta, saavat viimein purra hampaitansa ja ulvoa ijankaikkisesti pimeyden luolassa.

Toinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka Hyvä Paimen antaa henkensä lammasten edestä? Se hengellinen susi on aina vihannut niitä, jotka ovat tahtoneet varjella lampaista. Mutta erinomattain vihainen oli hän sille Hyvälle Paimenelle, joka pani henkensä lammasten edestä. Mutta siinä hirmuisessa sodassa tylysiivät hänen hampaansa niin, että hengellinen susi ei enää jaksa raadella niitä lampaista, jotka tapetun Jumalan Karitsan verta ovat maistaneet ja sen veren kautta saaneet voimaa sotimaan susia vastaan.

Vapahtaja ilmoittaa itse minkä tähden se hyvä Paimen antaa henkensä lammasten edestä. Hän sanoo nimittäin, että lampaat ovat Hänen omansa ja Hän tunnetaan omiltaan. Hyvän Paimenen ja lammasten välillä on sellainen rakkaus, että lampaat seuraavat Paimenta ja tuntevat Hänen äänensä. Ja lampaat myös tuntevat toinen toisensa äänestä ja hajusta. Mutta ei kaikki lampaat ole niin kuuliaiset, että he varsin tulisivat Paimenen tykö. Muutamat lampaat ovat ylpeät ja ryöstäytyvät metsään; sen tähden panee Paimen koiransa ajamaan eksyväisiä lampaista laumaan. Paimen, jolla on paljon lampaista, ei tule ilman koiritta aikaan.

Vielä on asia siinä, kuinka koirat on opetettu. Muutamat koirat haukkuvat summia keskellä laumaa. Ne hajottavat enemmän kuin kokoovat. Muutamat menevät lauman eteen ja haukkuvat siellä; muutamat ovat mykkiä koiria, eivätkä hauku ketään. Mutta se on paras lammaskoira, joka haukkuu jällestä päin. Ilmankin isäntä laskee sen sisälle. Kun koira rupeaa porstuassa vinkumaan ja

ovea kynsimään, silloin sanoo isäntä: *”Laskekaa koira sisälle!”*

Koska keiturit tulevat varastamaan lammasten ruokaa, niin panee isäntä ajamaan keitureita pois, ja keiturit määkivät surkeasti, jos koira puraisee heitä perseestä. Mutta jos koira rupeaa puremaan lampaita, niin häneltä viilataan hampaat. Koirat ajavat lampaita ylpeyden kukkuloilta nöyryyden laaksoon. Jos lampaat kiikkuvat siveyden kedolta Siinain vuorelle, panee isäntä koiriansa ajamaan lampaita Siinain vuorelta Golgatan mäelle, kussa he saavat vähäisen levätä katsellessaan, kuinka se hyvä Paimen siinä suudessa sodassa antaa henkensä lammasten edestä. Golgatan mäellä priiskuvat muutamaiset pisarat sovintoverestä lammasten päälle. Ja susi, joka pelkää Jumalan Karitsan verta, ei tohdi liikuttaa lampaita niin kauan, kuin he lepäävät Golgatalla, sillä tapetun Jumalan Karitsan veri on hukalle kuolettavainen myrkkä. Jos tämä veri tarttuu hampaisiin, niin tylsyvät hukan hampaat, ja putoavat hänen suustansa. Jos Jumalan Karitsan veri menisi hukan suoliin, niin se polttaisi hänen sisällyksiänsä. Jo hajukin Jumalan Pojan verestä saattaa hänen ulvomaan. Sama luonto on myöskin hukan penikoilla. He ulvoivat surkeasti, jos he saavat hajun lampaista, joitten päälle Jumalan Karitsan veri on priiskunut. Susi on vihainen ei ainoastaan paimenille, vaan myöskin koirille, joita paimen on pannut ajamaan lampaita kokoon. Ei susi ole vihainen niille mykille koirille, jotka eivät hauku ketään. Mutta niille koirille, jotka ovat virkut haukkumaan, ovat kaikki hukan penikat sangen vihaiset, sillä niitten koirain tähden täytyy nälkähukan olla ilman lihatta. Ei nälkähukka pääse kiskomaan ja raatelemaan lampaita niin kauan kuin lammaskoira palauttaa eksyväisiä lampaita paimenen tykö. Koska nälkähukka ei pääse lampaita raatelemaan, täytyy hänen syödä aivan keiturin lihaa, joiden paimenet itse makaavat, koska keiturilauma on hajallansa.

Ei keitureitten paimenet viitsi paimentaa laumaansa, vaan he antavat keitureitten juosta ympäri vaaroja. Ainoastaan silloin, koska lypsinaika tulee, käyvät he keiturin kellon kanssa ja huutavat; ja silloin keiturit vastaavat määkimisellä, ja laskevat maitonsa, koska paimen antaa heille pirun paskaa ja muuta roskaa. Mutta jos keiturin paimen rupeaisi kuria pitämään, niin silloin rupeaisivat keiturit puskemaan. Mutta ei suinkaan keitureitten paimen anna henkeänsä keitureitten edestä. Ei hän rupea niiden tähden vaivaa näkemään, eikä hän niistä pidä paljon lukua, vaikkapa hän syöpi heidän kanssaan sitä vuotavata pirun paskaa ja makaa heidän kanssaan sonnassa. Sen tähden ei susi vihaa häntä.

Mutta lammasten Paimenta, joka koirainsa kanssa pitää lampaat koossa, kaikki hukan penikat vihaavat kovin. Ne tahtoisivat repiä Häntä kappaleiksi, jos se valta olisi heille annettu. Mutta meidän toivomme ja uskalluksemme on Jumalaan, että se Suuri Israelin Paimen, joka on antanut henkensä lammasten edestä, varjelee lampaitaan raatelevaisen suden hampaista. Hän ottaa niitä heikkoja ja vapisevia karitsoita syliinsä ja kaataa niitten suuhun lämmintä maitoa ja hunajan pisaroita. Niitä, joita hukat ovat haavoittaneet tai keiturit rapakkoon painaneet, niitä se Hyvä Paimen nostaa ylös ja kantaa lammasläättiin. Kadonneita lampaita Israelin huoneesta Hän etsii, ja eksyneitä tallelle tuottaa. Niiden haavoihin, joiden tuntoa hengellinen hukka on kiskonut ja raadellut, vuodattaa Hän öljyä, että ne paranevat.

Niiden harvain lammasten, joita se Suuri Israelin Paimen on löytänyt ja kantanut helmassaan, pitäisi nyt ruveta kantamaan villoja, koska se Suuri Israelin Paimen on antanut henkensä heidän edestään, ettei Hänen tarvitseisi heitä soimata tuomiopäivänä siitä, ettei Hän ole saanut lampailtaan suojaa silloin kun Hän oli alastoinna. Keiturin karvoista ei tule yhtään suojaa paimenelle. Ja

maito, jota keitureista lypsetään, kelpaa ainoastaan keitureitten paimenille.

Nyt pitäisi niiden lampaiden, joita se Suuri Israelin Paimen on hukan hampaista pelastanut, ruveta kantamaan villoja, sillä eivät ne ole tähän asti paljon villoja kantaneet. Ei muutamat tahdokaan koreuttansa menettää. He suojaavat itseänsä, vaan ei paimenta. He pelkäävät, että heille tulee vilu, jos he kadottavat koreutensa. Mutta minä pelkään, että jos lampaat ovat ylönsä kauan keritsemättä, rupeavat villat viimein putoamaan ja keiturin karvat kasvamaan.

Meidän täytyy nyt rukoilla sitä Suurta Israelin Paimenta, että Hän antaisi enemmän kastetta taivaasta ja antaisi armollisen aurinkonsa paistaa, että heidän villansa tulisivat lumivalkeaksi, jotka ennen ovat veriruskeat olleet. Koska lampaat saavat maistaa uutta ruohoa, joka on parhaalla laiumella, johon Israelin Paimen heitä on vienyt ja ettei heidän villansa tarttuisi tämän maailman orjantappuroihin ja ohdakkeihin, jotka kasvavat monessa paikassa, niin pitäisi heidän oikealla ajalla antaa itsensä keritä, ettei Israelin Paimenen tarvitsisi soimata lampaitaan tuomiopäivänä, niin kuin Hän sanoo niille, jotka ovat vasemmalla puolella: *”Minä olin alaston, ja ette minua vaatettaneet.”*

Olkaa nyt hyvässä turvassa, te Jeesuksen lampaat, joita se Suuri Israelin Paimen on omalla verellään ostanut, ja raatelevaisen suden hampaista temmannut. Olkaa hyvässä turvassa te Jeesuksen karitsat, joita se Hyvä Paimen on ottanut suojaansa ja ruokkinut laupiuden maidolla ja armonpisaroilla! Olkaa hyvässä turvassa, te vapisevaiset karitsat! Se Suuri Paimen, joka teitä on ottanut helmaansa, varjelee teitä lumisateesta ja rajuilmasta. Nostakoon Hän ja kantakoon lammasläätin, suojelkoon ja varjelkoon näitä heikkoja, viheliäisiä ja alaspainetuita karitsaita, painakoon heitä rintaansa vastaan ja opettakoon heitä imemään armoa vuotavaisia rintojaan, siihen asti, että he rupeavat

hyppäämään niin kuin peurat Siionin vuorella. Amen.

Jälkipuhe:

Me tahdomme näyttää keitureille, kuinka lampaat kantavat villoja. Koska heräys tapahtui Kaaresuvannon seurakunnassa, lähetettiin eräs herännyt mies Jukkasjärven seurakuntaan, kehottamaan Jukkasjärven asukkaita parannukseen. Kaaresuvannon heränneet antoivat matkarahaa, millä hän pääsi kulkemaan.

Mutta Jukkasjärven miehet olivat silloin niin viisaat, että he tiesivät paremmin, kuin Kaaresuvannon heränneet, mistä tie meni taivaaseen. Jukkasjärvellä oli silloin yksi osa seurakuntalaisia juomareita, toinen osa viinaporvareita ja kolmas osa vaivaisia. Mutta vuonna 1848 tuli koulu Lainion kylään, jossa muutamia köyhiä lapsia ruokittiin kruunun kustannuksella. Muutamat tulivat kouluun omalla kustannuksellaan, ja osa köyhistä lapsista ruokittiin koulun aikana heränneitten kustannuksella.

Sinä vuonna heräsi paljon ihmisiä Jukkasjärven seurakunnassa ja muutamia Pajalankin seurakunnassa. Ja ne, jotka heräsivät, rupeivat kauhistumaan heidän entistä elämänsä ja tulivat omantunnon vaivaan, rupeivat katumaan heidän syntejään ja elämänsä parantamaan. Mutta suruttomat sanoivat, että se on villija koiratauti. Heränneitten elämässä tuli suuri muutos. Entiset juomarit eivät panneet enää viinaa suuhunsa, ja entiset viinaporvarit kaatoivat viinansa maahan. Mutta suruttomat kauhistuivat sitä ja sanoivat: *”Se on suuri synti, että he panevat Jumalan viljaa maahan,”* — ja: *”Semmoisiako kristityt ovat?”*

Mutta lampaat rupeivat jo sinä vuonna kantamaan villoja. Kaaresuvannon, Jukkasjärven ja Pajalan heränneet antoivat Lainion kouluun 142 riksiä. Vuonna 1849 tuli koulu Kangosen kylään. Siihen kokoontui paljon lapsia. Muutamat köyhäin lapset ruokittiin kouluaikana kruunun kustannuksella, ja muutamat

heränneitten kustannuksella. Tuli sinne myös paljon ihmisiä omalla kustannuksellaan kuuntelemaan. Samana vuonna olivat Kaaresuvannon, Jukkasjärven ja Pajalan seurakunnan heränneet antaneet kouluun 344 riksiä, erittäin ne hopeat, viljat, sormukset ja koreat vaatteet, jotka sinä vuonna annettiin kouluun, joita ei kumminkaan saatettu heti myydä ja rahaksi käyttää. Heränneet olivat myös antaneet 145 riksiä kristillisyyden levittämiseen ja 120 riksiä vaivaisille. Mutta ei tämä ole vielä mitään sen suhteen, mitä ennen on kulunut viinaan. Kaaresuvannon seurakunnassa on ennen joka vuosi kulunut vähimmässäkin laskussa 1500 riksiä ja Jukkasjärven seurakunnassa lähes 2000 riksiä aivan viinaan. Ja ne rahat ovat juuri kuin valkiaan heitettyt.

Vuonna 1850 tuli koulu Tärännön kylään, jossa on 460 henkeä, vaikeivät Tärännön viisaat miehet ensin tahtoneet koulua vastaan ottaa, sillä he pelkäsivät, että koiratauti tarttuu heidän lapsiinsa. Mutta siellä oli muutamia heränneitä, jotka lupasivat ottaa vastaan 18 köyhää lasta, jotka kruunun kustannuksella ruokitaan kouluaikana. Muutamat herrat sanoivat: *”Kyllä tarvitsevat Tärännön miehet parannuksen tehdä; ne ovat niin jumalattomat, ettei muissa paikoissa ole niin jumalatointa väkeä kuin Tärännön kylässä.”* Vaikka tämä herrain tuomio oli puolittain

tosi, niin on kumminkin Vapahtajan tuomio vielä vakaisempi, koska Hän sanoo: *”Portot ja publikaanit käyvät teidän edellänne taivaan valtakuntaan.”*

Tärännön kylässä on siemen itänyt, jonka on kylväjä kylvänyt. Siellä on nyt paljo maitojyviä, ja meidän toivomme on, että siementen Herra saapi koota aittaansa muutamia maitojyviä, jos vaan ei pakkaneen pane peltoa ennen kuin maitojyvät kypsyvät. Lampaat ovat myös tänä vuonna kantaneet villoja. Heränneet ovat antaneet koululle 611 riksiä, josta vielä on tallella 346 riksiä tulevaksi vuodeksi, jos koulua jossakin paikassa tulisi pidetyksi. Pajalan vaivaisille on koottu vuoden ympäri 224 riksiä ja kristillisyyden levittämiseksi 180 riksiä, erittäin ne lahjat, joita heränneet ovat antaneet Kuttasen Pekalle, joiden summaa minä en tiedä. Niistä rahoista on yksi mies Lainion kylässä antanut 100 riksiä kouluun ja 100 riksiä kristillisyyden levittämiseksi.

Katso, näin lampaat kantavat villoja!

Mutta mitäs keiturit kantavat? Aivan pahoin haisevia karvoja, joita Israelin Paimen ei voi kärsiä. Mutta pirulle tulee niistä karvoista hyvä haju, koska ne rupeavat palamaan helvetin liekissä.

Painotuote / Painettu v. 1850 Nygrenin kirjapainossa Piitimessä /

TEKSTI: HES. 34: 23, 25 (ILTASAARNA)

Herra sanoo profeetan Hesekielin suun kautta 34. luvussa: ”Minä herätän heissä yhden ainokaisen paimenen, joka heitä ruokkii. Ja minä teen liiton heidän kanssansa ja minä tahdon hävittää kaikkia petoja maan päällä. Heidän pitää asuman pelkäämättä korvessa.”

Herra ilmoittaa profeetan Hesekielin suun kautta, että Hän tahtoo herättää yhden ainokaisen Paimenen, joka on heitä ruokkiva. Ja me arvaamme hyvin, että tämä Paimen on Vapahtaja, joka ruokkii lampaitans otollisella ruualla. Herra ilmoittaa myös siinä samassa paikassa, että Hän tahtoo hävittää kaikkia petoja, ettei heidän pidä enää raataman lampaita niin kuin he ennen ovat kiskoneet ja raataneet. Se ensimmäinen lupaus on kyllä täytetty.

Herra on herättänyt yhden ainokaisen Paimenen, joka kaitsee ja ruokkii lampaitans, ja Hän on vielä antanut henkensä lammasten edestä. Koska susi rupeis raatamaan lampaita, tuli yksi suuri sota Paimenen ja vihollisen välillä. Siinä hirmuisessa sodassa pääsi vihollinen raatamaan Jeesuksen ruumista, mutta Hänen henkensä tuli varjelluksi. Se hyvä Paimen on vielä elämässä, ja haavat näkyvät vielä

Hänessä. Mutta lampaat tulit varjelluksi. Vihollinen ei saata niille lampaille tehdä vahingota, jotka seuraavat Paimenta. Mutta ne eksyväiset lampaat, jotka ei pysy laumassa, vaan karkaavat mettään, niitä susi raataa. Niitä ei saata Paimen varjella raatelevaisen suden hampaista, sillä hukan penikat käyvät ympäri joka paikassa, kussa lampaat ovat. Jos joku sokia raukka eksyy pois laumasta, varsin ovat hukan penikat valmiit häntä syömään.

Me olemme kuulleet, kuinka hukan penikat ulvovat, koska he saavat hajun lampaista eikä pääse heitä kiskomaan ja raatamaan. Meillä on se toivo, että Herra lupauksensa jälkeen hävittää kaikki pedot maasta, että lampaat saisit olla rauhassa. Mutta ei vielä ole se aika tullut. Kyllä vielä on petoja joka

paikassa, jotka haluavat syödä lihaa ja lakkia verta. Ei nälkähukka tyydy ennen kuin hän saa lakkia lammasten verta. Kuitenkin on meillä se toivo, että Herra lupauksensa jälkeen hävittää niitä petoja, jotka kiskovat ja raatavat Jeesuksen lampaita.

Herra hävittää niitä petoja monella tavalla. Välistä Hän virittää rautoja [ja] panee jota-kuta kuollutta raatoa syötiksi. Vaikka hukka on niin viekas, ettei hän leikin syö niitä raatoja, joita hän on itse tappanut. Hän tahtoo aivan niitä eläviä lampaita syödä. Mutta Herra tappaa myös niitä petoja kaksiteräisellä miekalla. Ja koska Hän on miekalla pistänyt sydämeen, tulevat pedot niin voimattomaksi, ettei he jaksakaan enää kiskoa lampaita. Kuitenkin on muutamilla niin paksu ja paatunut nahka, ettei miekkakaan pysty niihin.

Lammasten paimen kaivaa muutamille pedoille ison kuopan ja peittää sen hengellisen viisauden risuilla. Sen kaltaiseen kuoppaan putoavat muutamit pedot, jotka ovat ylön rohkiat juoksemaan lammasten perässä. Kuitenkin ovat isot ja vanhat hukat niin viekkait, ettei he mene siihen kuoppaan, vaan kiertävät kaikkia niitä paikkoja, joissa hengen vaara olis. Ja jos lampaille olis semmoinen viisaus kuin maailman pedoilla, kyllä he visimmästi välttäisit niitä paikkoja, joissa vihollinen on virittänyt ansan. Mutta lampaille ei ole sitä viisautta, että he ymmärtäisit välttää niitä paikkoja, kussa vihollinen on kätkenyt itsensä. Muutamit karitsat ovat niin hullut, että he juoksevat hukan suuhun.

Mutta Herra tappaa myös muutampia petoja synnin myrkyllä. Koska nimittäin muutamit pedot ovat ylön ahneet lihan päälle, ja muutamit ylön rutosti lakkivat kristittyin verta, rupee synnin myrkyllä viimein polttamaan

heidän sisällyksiänsä. Ei Jumala ole antanut heille myrkkyä, vaan itse he ovat myrkkyä täynnänsä, ja koska he lakkivat verta, rupee se myrkky, joka heissä on, polttamaan heidän tuntoansa. Siitä tulevat muutamat pedot niin kipiäksi, ettei he jaksakaan enää verta lakkia. Mutta vaikka Herra näin vähitellen hävittää niitä petoja, jotka syövät lampaita, kyllä on monta petoa vielä elämässä, jotka vahtaavat lampaita ja odottavat, koska he pääsisit kiskomaan ja raatamaan Jeesuksen karitsoita. Jos itse Israelin Paimen ei varjelis lampaitans, kyllä maailman pedot pian pääsisit kiskomaan ja raatamaan heitä.

Herra on sanonut profeetan Hesekielin kautta: *”Minä tahdon itse ruokkia lampaitani. Minä etsin heitä niin kuin paimen etsii lampaitans, jotka laumasta kadonneet ovat. Minä vien heitä parhaalle laitumelle, ja kaitseen heitä toimillisesti.”* Tässä kuulet sinä eksynyt lammas, kuinka se suuri Paimen pitää murheen sinusta. Sinä juokset sinne ja tänne sienen perään. Sinä tahdot herkullisia syödä ja makioita juoda. Sinä karkaat usein metään, kussa hengellinen hukka tahtoo sinun sielusti tappaa. Sinä et ajattele perään, kuinka pian yksi eksynyt lammas hukalta raadellaan. Jos se Suuri Israelin Paimen ei olis pannut koiriansa perään ajamaan eksyväisiä lampaita laumansa tykö, niin olisit sinä jo aikaa ollut hukan perseessä.

Mutta Israelin Paimen tahtoo nyt itse ruokkia lampaitans ja koota heitä kaikkia yhteen lammashuoneeseen, kussa maailman pedot ei tule heitä kiskomaan ja raatamaan. Mutta siihen lammashuoneeseen ei lasketa keituria, jotka puskevat lampaita. Keiturit ovat nuoskat luontokappaleet. He syövät vuotavata pirun paskaa ja vanhan Aatamin sontaa. Semmoista nuoskaa ja Jumalan edessä pahoin haisevata rahvasta antavat keituritten paimenet näille sarvipäisille luontokappaleille, että he paremmin laskisit maitonsa. Ja kyllä tosin keiturit laskevat maitonsa semmoisille paimenille, jotka ruokkivat heitä hyvin vuotavalla pirun paskalla ja vanhan

Aatamin sonnalla, joka haisee neljänneksen päähän, koska se on keitetty luonnollisen järjen ruostuneessa kattilassa.

Muutamat keiturin paimenet lypsävät keiturin nisät niin näppärästi, että he saavat lypsinkiulun täyteen paljaita käärmeen kyyneleitä. Ja päällinen siitä keiturin maidosta, eli luonnollisten taipumusten rintamaito, on niin makia keiturin paimenten suussa, ettei keiturien paimen raski jättää luontokappaleitans sontanavettaan, vaan he makaavat itse yhtenä keituritten kanssa sonnassa. Ja kyllä keiturit tykkäävät paljon sen kaltaisesta paimenesta, joka makaa heidän kanssansa sonnassa.

Me sanoimme äsken, että lammasten Paimen ei laske keituria lammashuoneeseen, sillä keiturit ovat niin pahat varastamaan lammasten ruokaa. Hyvä Paimen eroittaa siis keituria lampaista. Ja keiturille Hän antaa risuja pureskella, mutta lampaille annetaan parempaa ruokaa, joka sopii heille. Keiturit ovat pahat puskemaan lampaita. Minä olen nähnyt, kuinka keituri tappelee lampaan kanssa. Keituri nousee kahden jalan päälle, ja on ensinnä kiivas puskemaan. Mutta lammas perääntyy, ja sillä aikaa kuin keituri miehustelee kahden jalan päällä, laukaa lammas keiturin rintoja. Siitä laukauksesta tulevat keiturin rinnat kipiäksi, eikä [keituri] jaksakaan enää puskea.

Koska nyt se Suuri Israelin Paimen on ruvennut eroittamaan lampaita vuohista, niin on mieli katsella tätä suurta eroitusta lammasten ja keituritten välillä. Me rukoilemme ensinnä, että se Suuri Israelin Paimen varjelis laumaansa vihollisen päällekarkeamisesta, että eksyväiset lampaat palajaisit Paimenen tykö, että raadolliset ja heikkomieliset tulisit autetuksi sen suuren voiman kautta, että Hän veis isoovaisia parhaalle laitumelle, että Hän johdattais janoovaisia vetten tykö, niin kuin Hän on luvannut korjata raadollisia ja ottaa vapisevaiset karitsat syliinsä. Sinä Israelin Paimen, älä jätä meitä maailman

korpeen nälkymään ja pedoilta raadelluksi tulemaan, vaan kaitse meitä totuuden torvella ja huuda niin korkialla äänellä, että kaikki pedot peljästyisit ja pakenisit luolihins. Kuule sinä Suuri ja Ylistetty Israelin Paimen katuvaisten, viheliäisten ja vapisevaisten lammasten ääni, koska he huokaavat sinun tykö. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: JOH. 10: 11–16

11 Minä olen hyvä paimen: hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä.

12 Mutta palkollinen, joka ei ole paimen, eikä lampaat ole hänen omansa: kuin hän näkee suden tulevan, niin hän jättää lampaat ja pakenee; ja susi raatelee ja haasaa lampaat.

13 Mutta palkollinen pakenee, sillä hän on palkollinen, eikä tottele lampaista.

14 Minä olen hyvä paimen, joka tunnen omani, ja minä tunnetaan myös omiltani,

15 Niinkuin Isä minun tuntee, ja minä tunnen Isän: ja panen henkeni lammasten edestä.

16 Minulla on myös muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta: ne pitää minun myös tänne saattaman: ja he saavat kuulla minun ääneni; ja pitää oleman yksi lammashuone ja yksi paimen.

Meidän pitäis tänä päivänä Jumalan armon kautta katseleman Jeesuksen lampaita.

Ensiksi: **Millinen luonto niillä on?**

Toiseksi: **Millinen ääni niillä on?**

Kolmanneksi: **Milliset villat niillä on?**

Ja siinä katselemuksessa täytyy meidän välistä mainita keituria, jotka aina tukkivat lammashuoneeseen. Mutta se Suuri Israelin Paimen pankoon koiriansa ajamaan pois keituria, ettei he pääsis varastamaan lammasten ruokaa ja varjelkoon laumansa kaikilta pedoilta, ettei he pääsis lampaita kiskomaan ja raatamaan. Taluttakoon eksyväisiä laumansa tykö, kantakoon heikkoja helmasansa, sitokoon haavoitettuita ja tiputtakoon muutampia hunajan pisaroita niiden

vapisevaisten ja heikkomielisten suuhun, että he lämpeisit ja virvoitetuksi tulisit. Amen.

Ensiksi: **Millinen luonto on Jeesuksen lampaila?** Jeesuksen lampaat ovat hiljaiset luontokappaleet, koska he saavat semmoista ruokaa, joka heille sopii. He makaavat silloin ja märehtivät. Mutta koska nälkä tulee, rupeevat he määkymään, erinomattain silloin, koska paimen tulee laskemaan heitä parhaalle laitumelle. Muutamat lihavat lampaat polkevat laidunta niin kuin Herra valitaa profeetta Hesekielin kautta, ja nämä lihavat lampaat ovat myös ylpiät, juoksevat kilpaan ja tahtovat rinnan käydä, nykivät sieltä ja täältä parhaat ruohot. Mutta laihat lampaat ei jaksaa niin hopusta juosta. Heidän täytyy toisten perässä kulkea, ja heidän täytyy syödä, mitä lihavat lampaat ovat jalvoillansa polkeneet. Kuitenkin täytyy paimenen katsoa niiden perään, jotka ovat heikot, ettei ne kupsottelis. Paimenen täytyy pehmiällä vittalla niitä hopittaa, että nekin kostuisit kotiin illaksi.

Mutta se ei ole minusta soma, että lihavat lampaat tahtovat kilpaan juosta. He tekevät sen kautta paimenelle suuren vaivan. Ei paimen saata heitä seurata ja jättää ne väsyneet raukat korpeen, jotka ovat laihat. Herra on myös aikonut hävittää niitä lampaita, jotka tulevat niin lihavaksi, ettei huonommat ja väsyneet raukat jaksaa niitä seurata. Se on myös huomaittu, että Jeesuksen lampaat pysyvät koossa sääsken aikana. Mutta koska tämä ulkonainen vaiva ei ole, tahtovat he hajaantua, yksi menee sinne ja toinen tänne.

Muutamat rupeevat puskemaan heikompia. Mutta paimen ei vihti nähdä, että lampaat puskevat toinen toistansa. Onpa siinä jo puskemista, koska keiturit pistävät nokkansa raosta ja rupeevat varastamaan lammasten ruokaa. Se luonto on Jeesuksen lampaila, että he sääsken aikana pysyvät hyvin koossa. Ja jos sääsket aina olisit imemässä lammasten verta, ei suinkaan lampaat hajaantuisi,

eikä joutais sääsken aikana ylpeillä, heidän täytyy pysyä koossa.

Mutta keitureilla on se luonto, että he ovat itse kukin erinänsä. Ei keiturit rakasta kumpania niin kuin lampaat. Ainoastans silloin, koska joku koira tulee, kokoontuvat he ja puskevat koiraa. Niillä keitureilla on yksi eri likainen paha haju, erinomattain rykimäaikana. Sappi, joka maksasta tippuu, painaa heidän lihaansa, ettei muu kuin piru saata heidän lihaansa syödä. Usein pukit tappelevat keskenänsä, ja koska net ei sovi puskemaan, purevat he toinen toisensa korvat hampailla. Semmoisia ei saata muu kuin hyvä koira pelättää varastamasta lammasten ruokaa.

Ei tosin lammasten paimen saata heitä paimentaa, ennen kuin heidän luontonsa muuttuu. Ja keituritten omat paimenet ei huoli paimentaa heitä, vaan he antavat luontokappaleittens juosta ympäri vaaroja; mutta koska lypsinaika tulee, käyvät he keiturin kellon kanssa mettässä ja huutavat, ja keiturit vastaavat määkymisellä ja laskevat maitonsa jos heille annetaan pirun paskaa. Keitureitten paimenet ei pidä lampaita ollenkaan, vaan ainoastans keituria sen maidon tähden. Rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin. He katsovat keiturit lampaksi, mutta lampaat ovat heidän mielestänsä hukat. Koska lammas tulee keiturin paimenen tykö, kääntää hän selkänsä ja ajaa pois tyköänsä ja sanoo: *”Sinä olet hengellisessä ylpeydessä.”*

Toiseksi: **Millinen ääni on Jeesuksen lampaille?** Ei niillä ole juuri suloinen ääni maailman lasten korvissa. Mutta keskenänsä he tuntevat toinen toisensa äänestä. Ja Paimen myös tuntee omia lampaitans, jotka kuulevat Hänen äänensä. Mutta hattarain korvissa on lampaan ääni sangen hirveä. Ja mettän perkeleet kiroovat ja pistävät sormiansa korvaan, että he pääsisit kuulemasta lammas- ääntä. Vaikka nyt muutamilla raavailla lampaille on grouvinlainen ääni maailman korvissa, ei kuitenkaan keiturin ääni ole niin

kaunis kuin lammasten ääni, sillä keiturin ääni on kohta äpärän äänen kaltainen. Se kuuluu niin surkialta, niin kuin aina olis hätä. Ja mikäpä niillä raukoilla on muuta kuin hätä peräsuoleessa, joka ei koskaan tule täytetyksi. Ja niillä on aina varastama halu, vaikka kuinka paljon ruokaa olis nokan edessä, kyllä ne sen tähden varastavat lammasten ruokaa. Keitureilla on semmoinen varastama luonto, ettei he malta olla varastamatta jos mikä olis.

Heillä on niin suuri kateus, että sappiki puhkee, koska lampaille annetaan parempi ruoka kuin keitureille. Keiturit kysyvät: *”Mitä paremmat nuot ovat meitä? Enempi maitoa meiltä tulee kuin lampailta.”* Jos ainoastans keiturille annettaisiin sama ruoka kuin lampaille, kyllä sitte olisit keiturit tytyväiset. Mutta se tekee pahaa keitureille, että heille annetaan risuja ja lampaille vainioheiniä. Mutta vaikka keiturit ja lampaat ovat yhdenkokoiset luontokappaleet, on niiden välillä niin suuri eroitus kuin valkeuden ja pimeyden välillä. Keiturilla on sarvet pystössä, mutta lampaille ei ole pystössä. Keiturilla on yksi paha haju, jota paimen ei voi kärsiä. Niillä on myös yksi pahanilkinen ääni, jota ei ihminen vihti kuulla.

Mutta lampaan ääni, jota hattarat ja mettän perkeleet ei vihti kuulla, on sen vuoksi grouvinlainen, että se kuuluu maailman lasten korvissa niin kuin karhun ääni. Kuitenkin tuntevat lampaat heitänsä keskenänsä äänestä, ja Paimen myös tuntee omia lampaitans äänestä. Niin myös lampaat tuntevat Paimenen ääntä. Ja tämä lammasten ääni on rakkauden ääni, vaikka kuinka se olis hirviä ja kauhistavainen hattarain korvissa. Koska yksi palkkapaimen ei anna lampaille otollista ruokaa, silloin antavat lampaat äänellensä tietäväksi, että heillä on nälkä. Ja lammasten ääni kuuluu edemmäksi kuin keiturin ääni.

Kolmanneksi: **Millinen villa on Jeesuksen lampaille?** Me kuulemma monessa paikassa Raamatussa, että katuvaisten synnit pitää

tuleman valkiaksi niin kuin villa, josta arvaataan, että Jeesuksen lampailla on valkiat villat. Mutta ei ole vielä kaikki mustat lampaat kantaneet valkiat karitsat. Mustat lampaat ja ruskiat ovat kyllä laumassa, mutta ei ne ole niin kauniit kuin ne lumivalkiat karitsat, joita Paimen kantaa helmassansa ja ruokkii omalla kädellensä.

Meidän täytyy tunnustaa, ettei ole vielä monta lammasta, jonka villat olisit lumivalkiaksi tulleet. Aivan ruskianlaiset ja harmajat ovat vielä nämät lampaat, jotka käyvät laiumella. Ei ole vielä niin paljon satanut, että kaikkien lammasten villat olisit lumivalkiaksi tulleet. Mutta me toivomme, että se Suuri Israelin Paimen antaa niin paljon sadetta taivaasta, että lammasten villat tulevat lumivalkiaksi, koska se Suuri Israelin Paimen viruttaa lampaita ja karitsoita Jordanin virrassa ja johdattaa laumaansa Siionin vuorelle. Ei ole tosin Paimen vielä monelta saanut villoja, jotka kelpaavat Hänelle. Mutta me toivomme, että villat rupeevat paremmin kasvamaan, koska se Suuri Israelin Paimen on itse ruvennut ruokkimaan lampaitans ja kaitsemaan karitsoita Siionin vuorella. Tähän asti ovat ne harvat sielut, jotka lampaiksi kutsutaan, kostuneet Golgatan mäelle, jossa Jumalan Karitsan veri on tippunut heidän päälensä. Ja Herra on sanonut, jos heidän syntinsä olisit veriruskeat, niin pitää heidän lumivalkiaksi tuleman. Mutta ei ole vielä se Suuri Israelin Paimen saanut paljon villoja lampaitans. Maailma tahtoo keritä villoja sitä myöten kuin he kasvavat.

Mutta ei nulpokeiturit pidä saaman yhtään iloa eli lohdutusta tästä sanasta, sillä keiturrilla ei ole villoja, vaan karvoja, jotka nivovat helvetissä. Riettaan enkelit iloitsevat kristityn lankeemuksesta ja sanovat: *”Katso, tuommoiset ovat kristityt.”* Jos yksi kristitty lankee, varsin saavat riettaan enkelit voidetta maksansa päälle, ja sanovat: *”Tuommoiset ovat kristityt.”* Mutta riettaan enkelin ilo kristittyin lankeemuksesta ei taida olla niin pitkällinen. Koska me siis sanomme,

ettei Israelin Paimen ole vielä saanut villoja lampailta, niin ei tarvitse riettaan enkelit siitä iloita, sillä ei ole vielä Paimen heittänyt ruokkimasta ja kaitsemasta lampaitans. Ei tarvitse hukan penikat ylön varhain iloita, että he nyt pääsevät kiskomaan ja raatamaan lampaita.

Ei tarvitse hattarat ja mettän perkeleet ylön varhain nauraa, sillä Israelin Paimen on vielä elämässä. Ja me toivomme, että Hän varjelee omia lampaitans lumisateesta, pakkaisesta ja rajuilmasta, jos vain lampaat pysyvät koossa, eivätkä mettään karkaa; Ei ainaskaan lampaat niin hullut ole, että he juoksevat hukan suuhun, koska he niin monta kertaa ovat haavoja saaneet. Ja mitä villaan tulee, niin se on meidän toivomme, että he rupeevat tekemään villoja niin pian kuin armon aurinko rupee paistamaan maan päälle. Jos se Suuri Luoja vielä kasteen antaa taivaasta, että uusi ruoho pääsis kasvamaan, silloin saavat lampaat ruokaa, koska Paimen viepi heitä parhaalle laiumelle. Silloin pitää heidän villansa tuleman lumivalkiaksi, ja karitsat pitää hyppäämän niin kuin peurat nöyryyden laaksossa. Taivaan enkelit iloitsevat heidän kauneudestansa ja sanovat: *”Nämät ovat Jeesuksen karitsat, jotka hukan suusta temmattut ovat sen Hyvän Paimenen voiman kautta.”*

Hattarat nauravat, koska he kuulevat lammasten ääntä. Mettän perkeleet kiroovat ja hukan silmät vartioitsevat teidän päälenne ja odottavat, koska he pääsisit kiskomaan ja raatamaan Jeesuksen lampaita. Riettaan enkelit iloitsevat kristityn lankeemisesta. Jos se Suuri Israelin Paimen ei varjele omia lampaitans vihollisen päällekkarkamisesta; niin he ovat kaikki hukassa.

Mutta meidän toivomme ja uskalluksemme on Jumalaan, että se Suuri Ristinkantaja, joka on henkensä antanut lammasten edestä, soitti vielä heidän puolestansa ja varjelee heitä lumisateesta, rakeista ja rajuilmasta ja vihollisen päällekkarkamisesta, että he saisit

rauhassa levätä nöyryyden laaksossa ja Keedarin majoissa, sillä Hän on luvannut itse pitää murheen lampaistans. Hän on luvannut viedä heitä parhaalle laitumelle ja antaa heidän juoda elävän veden lähteestä. Hän on luvannut korjata raadollisia, virvoittaa heikko-mielisiä, sitoa haavoitetuita ja kantaa vapi-sevaisia karitsoita sylissäns, ja tiputtaa hunajan pisaroita haavoitettuun sydämeen, että

heidän villansa tulisit lumivalkiaksi. Silloin hyppäävät karitsat niin kuin peurat Siionin vuorella ilosta ja riemusta veisaten Suurelle Luojalle kiitosta sen Tapetun Karitsan häissä. Amen, hallelujah, kiitos, kunnia ja ylistys olkoon ylimmäiselle Israelin Paimenelle nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: 2. SAMUELIN KIRJA 24: 17

Koska Daavid näki enkelin, joka kansaa löi, sanoi hän Herralle: ”Katso, minä olen syntiä tehnyt ja minä olen sen pahan tehnyt; mitä nämät lampaat ovat tehneet? Anna siis sinun kätesi olla minua vastaan ja minun isäni huonetta vastaan.”

Me kuulemme näistä sanoista, mitä katuvaisten sielu puhuu, koska muut ihmiset joutuvat hänen tähtensä kärsimään. Daavid oli nimittäin tehnyt suuren ja kauhistavaisen synnin Jumalaa vastaan, kun hän käski Joabin lukea kansan. Daavid tahtoi nimittäin tietää, kuinka paljon väkeä on hänen valtakunnassansa. Ja saatana oli lykännyt Daavidin mieleen, että hänen piti lukeman kansaa. Silloin tahtoi Herra osoittaa Daavidille, kuinka pian hän saattaa väen vähentää. Herra lähetti kuoleman enkelin lyömään ihmisiä ruttotaudin kautta; ja niin muodoin joutuivat alamaiset kärsimään Jumalan rangaistuksen kuninkaan ylpeyden tähden. Silloin rukoili Daavid, (1) että Jumalan rangaistus tulisi hänen päällensä, joka oli sen kauhistavaisen synnin tehnyt. Mutta ei Jumala kuullut hänen rukouksensa, vaan antoi rangaistuksen tulla kansan päälle, joka ei sillä kerralla ollut vikapää siihen syntiin.

Vissimmästi luonnollinen järki saattaisiin päätellä, että Jumala teki väärin, joka pani rangaistuksen alamaisten päälle, vaikka kuningas oli ylpeyden syntiin vikapää. Mutta Jumalan tuomiot ovat tutkimattomat. Ja ihminen ei saata luonnollisella järjellä muuta päätellä kuin että Daavidin olisi pitänyt kärsimän rangaistusta, joka oli synnin tehnyt. Mutta Jumala pani rangaistuksen kansan päälle, joka oli viatoin. Daavidilla oli kuitenkin suuri tuska ja ahdistus niin kauan kuin tämä rutto seisoi päällä. Sen tähden rukoili hän Jumalata, että Jumalan rangaistus tulisi hänen päällensä, joka ylpeyden tähden oli käskenyt luettaa kansaa. Mutta ei Jumala pannutkaan rangaistuksen hänen päällensä, vaan kansan päälle, joka oli viatoin. Daavidilla oli nimittäin semmoinen tunto, että se tuomitsi häntä. Sen tähden sanoi hän: ”Minä

olen syntiä tehnyt. Mitäs nämät lampaat ovat tehneet?” Ja emme tohdi sanoa, että Daavidilla oli väärä tunto, koska hän tuomitsi itsensä vikapääksi.

Mutta viinaporvarilla on väärä tunto, koska het ei tunne itsensä vikapääksi siihen syntiin, että he ovat viinallansa saattaneet monta sielua helvettiin ennen määrättyä aikaa. Juomarilla on väärä tunto, koska het ei tunne itsensä vikapääksi siihen syntiin, että vaimot ja viattomat lapset saavat kärsiä nälkää ja alastomuutta heidän tähtensä. Huorilla ja huorimiehillä on väärä tunto, koska het ei tunne itsensä vikapääksi siihen syntiin, että viattomat lapset saavat kärsiä vanhempain syntein edestä. Kaikilla niillä on väärä tunto, jotka käyvät pahoilla esimerkeillä lasten eli alamaisten edellä, eikä tunne ollenkaan itsensä vikapääksi siihen syntiin, että lapset ja alamaiset saavat vanhempain ja esivallan syntein edestä kärsiä.

Erinomattain on viinaporvarilla ja maailman herroilla tunto paksumpi kuin nautahärän vuota, koska he ovat ensinnä käyneet sokian kansan edellä pahoilla esimerkeillä, juoneet, kiroilleet ja tapelleet, huorin tehneet ja varastaneet, jonka tähden yksi sokia kansa on kehoitettu ja yllytetty samoja esimerkkiä seuraamaan. Eikä niille ole vielä tullut tuntoon, että kansa joutuu kärsimään heidän tähtensä sekä tässä että tulevaisessa maailmassa.

Daavidille tuli sängen suuri ahdistus ja oman tunnon vaiva, koska hän näki, kuinka alamaiset joutuivat kärsimään hänen ylpeytensä tähden. Mutta tämän aikaisille maailman herroille ei tule oman tunnon vaiva, vaikka kansa joutuu kärsimään heidän ylpeytensä tähden ja heidän pahain esimerkkiensä tähden. Sillä

sokia kansa on noudattanut Herrain esimerkkiä juopumuksessa, koreudessa, ylpeydessä, haureudessa ja hekumassa, ja sen kautta on kansa joutunut kärsimään köyhyyttä ja vajavuutta jo tässä maailmassa ja saavat vielä kärsiä omantunnon vaivaa helvetissä, jollei tässä armonajassa tule totinen katumus, kääntymys ja uusi syntyminen, ennen kuin armonaika loppuu.

Met olemme nähneet, kuinka kansa joutui kärsimään kuninkaan ylpeyden tähden, ja met emme saata käsittää, minkä tähden Jumala pani synnin rangaistuksen kansan päälle, vaikka Daavidi itse oli omantunnon vaivassa sen asian tähden ja suuressa ahdistuksessa. Kuitenkin on se tapahtunut kaikille esivallan miehille kauhistavaksi esimerkiksi, että he näkivät, mikä hirvittävä vaiva pitää tuleman heille helvetissä, jos heidän tunteensa ei herää täällä, niin kuin Daavidin tunto oli herännyt.

Se on mahdollinen ajatella, että Jumala sen tähden juuri armahti Daavidia, että hän oli katuva ja kerjäläinen, mutta kansa, jonka kuoleman enkeli löi ruttotaudilla, oli surutoin. Ja jos Herra olis tehnyt Daavidin rukouksen jälkeen ja pannut tätä rangaistusta Daavidin päälle, ei olis kuitenkaan kansa herännyt, sillä kansa olis sitte ajatellut, että Daavidi sai kärsiä töttensä ansion jälkeen, ja olis tämä surutoin kansa vahvistanut väärän uskonsa, että Daavidi oli pahantekijä ja kansa oli pyhä.

Mutta meillä on monta muuta esimerkkiä, jotka viisaavat, että alamaiset saavat kärsiä kuninkaan ylpeyden ja kunnian pyynnön tähden. Niin myös lapset saavat kärsiä vanhempien syntein tähden. Mutta se on myös toisaalta nähty, että kuningas saapi kärsiä alamaisten syntein tähden, ja vanhemmat saavat kärsiä lastensa syntein tähden. Niin kuin esimerkiksi Daavidi sai kärsiä paljon jumalattomien lastensa tähden.

Tämä asia ei ole niin ihmeellinen, sillä lapset ovat vanhemman pahasta lihasta ja verestä

alkunsa saaneet, ja vanhemman perisynti on seurannut lapsia syntymisestä saakka. Jos siis maalliset vanhemmat saavat kärsiä jumalattomien lastensa tähden, niin se on oikein ja kohtuullinen, sillä heistä on synnin juuri tullut.

Mutta koska nyt Jumala ja itse Luoja on joutunut kärsimään jumalattomien lastensa tähden, niin se on suurin vääryys, mikä maailmassa tapahtunut on. Jumalattomat lapset ovat syökseneet Luojansa helvettiin. Mitäs nyt ajattelette, te Vanhemman murhaajat? Te ajattelette ilmanki, että rakkaus on vielä jäänyt Vanhemman sydämeen, vaikka te olette laskeneet verta Vanhimman verisuonista? Te luulette ilmanki, että Taivaallinen Vanhin rakastaa vielä jumalattomia lapsiansa helvetissä, johon jumalattomat ja paatuneet lapset ovat Hänen syökseneet? Mutta ei Jumala anna itseänsä pilkata. Ei ole Vanhimman sydämessä niin paljon rakkautta, että Hän saattaa vielä niitäkin rakastaa, jotka ei ole ainoastans Vanhempansa murhaajat, mutta vielä Hänen kuolemansa jälkeen tallaat Hänen vertansa, ja paskantavat Hänen hautansa päälle.

Mutta jos vielä armoa ja rakkautta pitää löytymän Vanhimman sydämessä Hänen kuolemans jälkeen, niin se tapahtuu ainoastans niille lapsille, jotka nyt kumartavat polviensa Hänen hautansa päällä, jotka nyt itkevät ja huokaavat Hänen hautansa päällä, jotka nyt huutavat vaikiolla valitusäänellä: *”Taivaallinen Vanhin! Me olemme sinua murhanneet. Me olemme sinua tappaneet. Me olemme sinua helvettiin syökseneet”*. Nouse, nouse ylös, rakas Vanhin, ja kuule murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuihin huokaus! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 10: 11–16

11 Minä olen hyvä paimen: hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä.

12 Mutta palkollinen, joka ei ole paimen, eikä lampaat ole hänen omansa: kuin hän näkee suden tulevan, niin hän jättää

lampaat ja pakenee; ja susi raatelee ja haaskaa lampaat.

13 Mutta palkollinen pakenee, sillä hän on palkollinen, eikä tottele lampaista.

*14 Minä olen hyvä paimen, joka tunnen omani, ja minä tunnetaan myös omiltani,
15 Niinkuin Isä minun tuntee, ja minä tunnen Isän: ja panen henkeni lammasten edestä.*

16 Minulla on myös muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta: ne pitää minun myös tänne saattaman: ja he saavat kuulla minun ääneni; ja pitää oleman yksi lammashuone ja yksi paimen.

Koska ennen tämän evankeliumin sisälläpidosta on puhuttu, kuinka Hyvä Paimen antaa henkensä lammasten edestä, kuinka palkollinen pakenee, koska hän näkee suden tulevan, ja kuinka susi raatelee ja haaskaa lampaat, **pitäis meidän tällä kerralla puhuman niistä lampaista, jotka ei ole tästä lammashuoneesta, kuinka ja millä tavalla ne kuulisit Paimenen ääntä, että se tulis yksi lammashuone ja yksi Paimen.**

Vapahtaja sanoo nimittäin tämän päivän evankeliumissa, että Hänellä on vielä muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta, ja he saavat kuulla Hänen äänensä. Mutta se on tietämätöin, jos ne lampaat, jotka ei ole tästä lammashuoneesta, tulevat kaikki siihen yhteiseen lammashuoneeseen, vaikka he kaikki kuulevat Paimenen ääntä.

Ei tosin ole sillä hyvällä Paimenella niin paljon lampaita, ettei he kaikki mahdu yhteen lammashuoneeseen. Mutta jos ne lampaat, jotka ei ole tästä (2) lammashuoneesta, ovat harjaantuneet ulkona makaamaan, niin eivät ne taida olla juuri halullisetkaan varsin tulemaan lammashuoneeseen, vaikka se Hyvä Paimen kutsuukin heitä.

Koska lampaat harjaantuvat metsässä makaamaan, niin eivät ne sitten kovin kaipaaakaan lammashuonetta. Mutta sääskien aikana ja koska on paljon syöpäläisiä metsässä, silloin tulevat mielellään kaikki lampaat

läättiin. Mutta ei nyt olekaan paljon sääskiä ulkona, sen tähden makaavat ne lampaat ulkona, jotka eivät ole tästä lammashuoneesta. Keiturit kyllä tunkeutuisivat lammashuoneeseen, jos heitä vaan sinne laskettaisiin. Mutta mitäs keiturit tekevät lammashuoneessa? Eivät ne tee siellä muuta, kun puskevat vaan lampaita, ja sen tähden täytyy paimenen eroittaa heitä lammashuoneesta, ja panna johonkin saareen, etteivät nämä pahanilkiset luontokappaleet tekisi lampaille rauhattomuutta, he kun ilmankin ovat harjaantuneet hyppäämään (3) yli aidan. He syövät ja polkevat peltoa ja pilaavat kaikki, mitä siementen Herra on siihen kylvänyt. Ja kuitenkin tahtovat he tukkia lammashuoneeseen.

Mutta Paimen on aikonut eroittaa heitä lampaista, ja Hän on aikonut panna heitä ulkoonaiseen pimeyteen määkymään ja rääkymään niin kuin he täällä jo rääkyvät, koska koira puraisee heitä. Mutta niin pian kuin Paimen kutsuu lampaita tykönsä, tulevat keiturit ensimmäiseksi. He luulevat ilmanki, että Paimen antaa heille vainioheiniä ja suolavettä. Mutta se hyvä Paimen ei kärsi niitä pahanilkisiä luontokappaleita nähdä, sillä heillä on yksi paha haju, jota Paimen ei voi kärsiä. He syövät pirun paskaa ja vanhan Aatamin sontaa, ja sen tähden ajaa Paimen heitä pois tykönsä, ja panee heitä pimiään huoneeseen nälkymään ja määkymään ijan-kaikkisesti.

Koska nyt kaikki keiturit ja pukit ajetaan pois lammashuoneesta, täytyy meidän katsella niitä lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Niitä on se Hyvä Paimen aikonut saattaa tähän lammashuoneeseen, nimittäin siihen lammashuoneeseen, jossa Jeesuksen oikiat lampaat ovat.

Koska se hyvä Paimen on itse sanonut, minulla on myös muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta, niin meidän täytyy uskoa, että sillä hyvällä Paimenella on totisesti muita lampaita, jotka ei ole tästä

lammashuoneesta. Hän sanoo nimittäin eri paikassa, että Hän oli lähetetty kadonneitten lammasten tykö Israelin huoneesta.

Mutta ne muut lampaat, jotka ei ole Israelin huoneesta, saavat myös kuulla Hänen äänensä. Ja se on arvattava, että kaikki, jotka jo lampaat ovat, kuulevat sen Hyvän Paimenen äänen, ja tulevat Hänen tykönsä, jos ei juosten, kuitenkin konttaamisella lähestyvät Häntä. Ja silloin pitää tuleman yksi lammashuone ja yksi Paimen. Älköön vaan keiturit ajatelko, että heitä kans otetaan lammashuoneeseen. Sillä he tukkivat nokkansa joka raosta ja ikkunasta, ja tahtovat sisälle tulla, mutta ei he pääse kuitenkaan. Vaikka kuinka pimiä olis, luulen minä, että Paimen tuntee niitä äänestä ja vielä hajustakin. Mutta sokiat paimenet ei saata eroittaa lampaat hukistakaan, jopa sitte pukista ja keiturista, jotka määkyvät välistä niin kuin muutamanlaiset huonot ja kelvottomat lampaat, joiden villat on grouvit. Ja semmoiset villat ei maksa enemmän kuin puolen riksiä naula.

Me arvaamme hyvin, että ne lampaat, jotka ei ole tästä lammashuoneesta, ovat mitämaks nälkyneet. Ei niille ole vielä kasvaneet villat. Net ovat lamassa. Eivät ole paimenet niitä ruokkineet. Ja kuinkapa semmoiset paimenet ruokkivat lampaita, jotka ruokkivat keituria hyvin, mutta nälyttävät lampaita. Mutta meidän toivomme on, että Herra ruokkii itse lampaitansa, ja kutsuu niitäkin lampaita tykönsä, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Ja silloin pitää tuleman yksi lammashuone ja yksi Paimen. Koska itse se Hyvä Paimen on sanonut: *”Minulla on myös muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta,”* vissimmästi meidän täytyy uskoa, että niitä on. Niitä on ollut, ei ainoastans Vapahtajan ja apostolitten aikana, vaan vielä nytkin löytyvät muutamat lampaat, jotka ei ole tästä lammashuoneesta.

Mutta keiturit ei tarvitse luulla, että het ovat ne muut lampaat, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Kyllä kaiketi keiturit tahtoisit

niitä sanoja omistaa. Mutta lukekoon keiturit niitä sanoja, jotka löytyvät kirjoitettuna tuomiosunnuntain evankeliumissa ja omistakoon niitä. Siellä soimaa Ylimmäinen Paimen niitä vuohia, jotka seisovat vasemmalla puolella, ettei he ole vaatettaneet Häntä, koska Hän oli alastoin. Kuinkapa keiturin karvoista tulevat vaatteet Paimenelle? Vaikka keiturit pramaavat maidollansa ja sanovat: *”Enempi maitoa meillä on kuin lampailla.”*

Mutta ketäs ovat keiturit ruokkineet maidollansa? Ovatkos Jeesuksen karitsat imeneet teidän rintojanne? Me olemme nähneet, kuinka keiturit tekevät, koska joku karitsa tulee heidän rintojansa imemään. He puskevat ja potkivat karitsoita ja ei kärsi tulla likikään. Ei tarvitse siis keiturit ajatella, että he ovat ne muut lampaat, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Vaan ne muut lampaat ovat semmoiset lampaat, jotka ei ole vielä tulleet tähän lammashuoneeseen, mutta tulevat kuitenkin, koska he kuulevat Paimenen äänen. Ja niiden edestä, jotka ei ole vielä tulleet tähän lammashuoneeseen, pitää meidän ruokoileman kaikesta voimasta, että tulisit pian tähän lammashuoneeseen, ennen kuin ilta tulee, ennen kuin ovi suljetaan, ennen kuin valkeus sammuu ja ennen kuin aurinko laskee. Sillä nyt on jo ilta tulemassa, ja hukan penikat ovat vartioitsemassa, kusta he pääsisit kiskomaan ja raatamaan lampaita.

Olkaat siis valppaat ruokoilemaan, te harvat sielut, jotka olette tästä lammashuoneesta, että se Suuri Israelin Paimen, joka on etsinyt kadonneita lampaita Israelin huoneesta, varjelis teitä lumisateesta, rakeista ja rajuilmaasta, ja raatelevaisen suden hampaista (4) ja että nekin lampaat, jotka eivät ole tästä lammashuoneesta, tulisivat pian tähän lammashuoneeseen, ennen kuin ovi suljetaan kiinni.

Sillä ei ole Israelin Paimenella niin paljon lampaita, etteivät he mahtuisi yhteen lammashuoneeseen, jos he vaan eläisivät sovinnossa, ne harvat sielut, jotka ovat tästä

lammashuoneesta. Mutta jos he tulevat ylöns lihaviksi, niin silloin he ottavat isomman tilan, ja tahtovat kaksi lammashuonetta ja kaksi paimenta. Mutta olkoon hukka niiden paimen, jotka eivät mahdu tähän lammashuoneeseen. Ja palkkapaimen, joka pakee, koska hän näkee suden tulevan, olkoon niiden paimen, joilla on sarvet päässä ja keiturin karvat.

Mutta meidän toivomme on, että se Suuri Paimen, joka on antanut henkensä lammas-ten edestä, varjelee omia lampaitaan raatelevaisen suden hampaista, ja viepi heitä parhaalle laitumelle, ja johdattaa elävän

vesilähteen tykö. Hän antaa vapisevaisten karitsain imeä armoa vuotavaisista rinnoistaan, että he virvoitettuina rupeavat hyppi-
mään niin kuin peurat Sionin vuorella ja iloitsemaan Karitsan häissä. Silloin pesee Paimen karitsoita Jordanin virrassa, niin että heidän villansa tulevat lumivalkeaksi ja heidän maitonsa rupeaa vuotamaan heidän rinnoistaan ijanikaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen, osittain / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / Uusi Postilla 1897, puuttuvat kohdat. / (1) Alku tähän asti kirjoitettu UP:n mukaan. (2)-(3) Tämä väli UP:n mukaan. (4) Tästä loppuun UP:n mukaan.

Mutta Daavid sanoi Saulille: sinun palvelijas kaitsi isänsä lampaita; ja tuli jalopeura ja karhu, ja vei lampaan laumasta. Niin minä juoksin sen perässä ja löin sen, ja tempaisin sen ulos hänen suustansa. Ja kuin hän karkais minua vastaan, niin minä tartuin hänen partaansa, löin hänen ja tapoin.

Tämä jalo työ osoittaa, että Daavidilla oli voimaa ja rohkeus sotimaan jalopeurain ja karhuin kanssa, että hän varjeli lampaitansa. Mutta ei ole kaikilla lampaan paimenilla semmoinen rohkeus sotia jalopeurain ja karhuin kanssa kuin Daavidilla, vaan useimmat paimenet on semmoiset, että he pakenevat, koska susi tulee. Erinomattain palkka paimen, koska hän näkee suden tulevan, pakenee hän, ja antaa suden raataa lampaita.

Mutta Daavidilla oli semmoinen rohkeus, että hän meni sotimaan jalopeuran ja karhun kanssa, vaikka tämä oli sangen vaarallinen sota, sillä molemmat, sekä jalopeura että karhu, ovat hirmuiset pedot, jotka pian repivät paimenen, niin kuin te olette nähneet ja kuulleet. Jalopeura on senkaltainen peto, jonka voiman edessä ei mikään kestä. Jos hän karkaa ihmisen päälle, niin hän kiskoo ihmisen kappaleiksi.

Mutta jalopeura luottaa myös voimansa päälle, ja niinmuodoin ylönkatsoo ihmistä, ja sen tähden pääsi Daavidi lyömään häntä. Ei ole karhukaan juuri ylönkatsottava peto. Jonka päälle hän karkaa, pitää oleman hyvin varustettu, jos hänen pitää varjeleman henkeänsä. Mutta silloin, koska hän on juuri lampaan ottanut, eli muun luontokappaleen laumasta, sanotaan hänen luontonsa olevan semmoisen, ettei hän silloin karkaa paimenen päälle, jonka tähden paimen saapi välistä lyödä häntä. Ja tämä ilmanki on ollut Daavidin aikana yksi hiljainen jalopeura ja yksi hiljainen karhu, koska niiden kautta ei tullut Daavidille vahinkoa. Siitä tapauksesta teki nyt Daavidi sen päätöksen, että hän saattaa sen ympärileikkaamattoman filistealai senki tappaa, sillä ei hänkään ole pahempi eli julmempi kuin jalopeura ja karhu.

Ei taida olla monta semmoista lammaspaimenta, jotka juuri jalopeuran ja karhun kanssa rupeavat tappelemaan yhden lampaan tähden. Meidän Vapahtajamme sanoo tämän päivän evankeliumissa, että palkollinen pakenee, koska hän näkee suden tulevan. Ja niin se myös on tapahtunut, että palkollinen on aina paennut, koska susi on tullut raatamaan ja haaskaamaan lampaita. Muutampi paimen ei huoli ollenkaan lampaista. Muutampi vihaa lampaita ja rakastaa keituria. Muutampi on niin sokea, ettei hän saata eroittaa lammasta hukasta. Ja semmoinen paimen ei tottele ollenkaan lampaista, mutta ruokkii vain hyvin keituria, että hän sais hyvin maitoa. Muutampi näkee kyllä suden tulevan, mutta ei hän varjele lampaita, vaan antaa suden raataa ja haaskata lampaita.

Semmoiset ovat nyt palkolliset ja palkka paimenet, ei he rupea sotimaan jalopeurain ja karhuin kanssa, mutta antavat vain suden raataa ja haaskata lampaita. Daavidi oli ensimmäinen paimen, joka rupeis sotimaan jalopeuran ja karhun kanssa, ja saattoi niin muodoin lampaitansa varjella; ja tempais vielä muutaman lampaan jalopeuran hampaista. Mutta ei ole moni Daavidin jälkeen saattanut varjella lampaita suden hampaista, paitsi se Suuri Israelin Paimen, joka antoi itsensä sotaan sen julman pedon kanssa, ja saattoi omalla verellensä pelastaa muutampia, vaikka harvoja sieluja suden hampaista.

Se Suuri Israelin Paimen vaeltaa vielä raskaita, vaivalloisia ja verisiä askeleita Israelin vuorilla, Saaronin laaksossa ja Jordanin virran tykönä, huutain ja valittain, että kadonneet lampaat ei tahdo kuulla Hänen ääntänsä, vaikka Hän on niitä etsinyt murheella

ja ikävöitsemisellä sekä Vanhassa että Uudessa testamentissa. On Hän tosin muutamia löytänyt, mutta suurempi osa on vielä poissa. Ja ei ole tietoa, mistä Hänen pitää niitä raukkoja löytämän, jotka nyt ovat ekyksissä ja synnin erämaassa. Hukkaan taitaa Hänen vaivansa mennä. Hukkaan Hän joutuu huutamaan, etsimään ja ikävöitsemään, koska ei näy jälkiäkään, ei Siinain vuorella, ei Saaronin laaksossa, eikä Jordanin rannalla.

Viimein tulee pimeäksi tämä maailma, ja Hänen täytyy lakata hakemasta niitä kadonneita lampaita. Silloin tulee hukka, silloin tulee karhu, silloin tulee jalopeura, ja silloin tulevat kaikki maailman pedot kiskomaan, raatamaan ja haaskaamaan niitä raukkoja, jotka eivät ole antaneet itseänsä löytää päivän aikana; jotka eivät ole vastanneet, koska Paimen on huutanut.

O, Suuri Israelin Paimen, tässä on vielä paljon niitä kadonneita lampaita, jotka ei ole kuulleetkaan paimenen ääntä, ja jos muutamat olisit kuulleet, ei ole kuitenkaan vastanneet. On myös hukkia, karhuja, jalopeuroja ja muita petoja, jotka haaskaavat, raiskaavat ja raatavat lampaita. Missäs on nyt Daavidi, se uskollinen lammasten paimen, joka tempaa haavoitetuita jalopeuran suusta? Missäs on Israelin Paimen, joka vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita, etseissänsä niitä raukkoja, jotka kadonneet ovat? Minä toivon, että se Suuri Paimen varjelee niitä karitsoita, jotka kumartavat polviansa, koska imemä halu tulee, ja huokaavat nöyrällä ja särjetyllä sydämellä. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: JOH. 10: 11–16

11 Minä olen hyvä paimen: hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä.

12 Mutta palkollinen, joka ei ole paimen, eikä lampaat ole hänen omansa: kuin hän näkee suden tulevan, niin hän jättää lampaat ja pakenee; ja susi raatelee ja haaska lampaat.

13 Mutta palkollinen pakenee, sillä hän on palkollinen, eikä tottele lampaista.

14 Minä olen hyvä paimen, joka tunnen omani, ja minä tunnetaan myös omiltani, 15 Niinkuin Isä minun tuntee, ja minä tunnen Isän: ja panen henkeni lammasten edestä.

16 Minulla on myös muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta: ne pitää minun myös tänne saattaman: ja he saavat kuulla minun ääneni; ja pitää oleman yksi lammashuone ja yksi paimen.

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katseleman, kuinka palkollinen pakenee, koska hän näkee suden tulevan. Mutta Hyvä Paimen antaa henkensä lammasten edestä.

Antakoon se Suuri Israelin Paimen armonsa, että joku lammas pelastettaisiin suden hampaista!

Palkollinen on semmoinen paimen, joka näkee suden tulevan. Ei hän ole peräti sokea, niin kuin muutamat keiturin paimenet, jotka ei näe ollenkaan, että susi on laumassa. Mutta tämä palkollinen, josta Vapahtaja on puhunut, näkee suden tulevan. Hän näkee esimerkiksi, kuinka viinahukka haaska ja raataa seurakuntaa. Mutta ei hän tohdi antaa itseänsä sotaan viina hukan kanssa, sillä hän pelkää, että viinahukka tulee päälle. Ja mitäpä tuo tekee? Viinahukka tulee päälle, jos paimen tahtoo ryöstää jonkun sielun hänen suustansa. Viinahukka ei säästä paimenta, jos vaan paimen alkaa todella sotiin hänen kanssansa.

Mutta palkollinen, se on senkaltainen paimen, joka ei tottele lampaista, vaan paimentaa ainoastansa palkan tähden. Hän pakenee viina hukan edestä ja antaa viina hukan haaskaata ja raiskata seurakuntaa. Ei semmoinen paimen tohdi haukkua juomaria eikä viinaporvaria, vaan antaa heidän rauhassa juoda ja tapella, ettei hän tulis vihattavaksi seurakunnalta. Se on nimittäin kaikille tiettävä, että koska parhaat miehet seurakunnassa

ovat viinaporvarit, niin he suuttuvat kaikille, jotka pilaavat heidän kauppansa. Ja juomarit kantavat hengellistä vihaa niille, jotka heitä haukkuvat juopumuksesta.

Tätä viina hukan vihaa pelkää palkollinen ja pakenee. Ei hän tohdi puhua mitään juomariille eikä viinaporvarille, vaikka hän näkee kyllä, kuinka viinahukka haaskaa ja raiskaa seurakuntaa. Jos tulee huora susi seurakuntaan, niin taas pakenee palkollinen ja ajattelee, että huorasusi häntä tappaa. Kyllä tosin huora susi tulee päälle, jos paimen tahtoo häntä estää haaskaamasta ja raiskaamasta seurakuntaa. Me tiedämme, että huora susi tuli Johannes Kastajan päälle, sillä se kuninkaallinen huora oli niin kovin suuttunut Johannekselle, että hänen täytyi anoa Johanneksen päätä vadin päälle. Koska huora ei saa rauhassa himoansa täyttää, tulee hän mustaksi kasvoilta niin kuin naaraspiru ja vannoo kaikkein rumain henkein kautta, että hänen pitää kostaman.

Vaikka ei yksikään ihminen ole niin onnetoin ajassa ja iankaikkisuudessa kuin yksi vanha huora. Kuitenkin palaa hänen himonsa niin kuin helvetin valkia, ja sen himon tähden hän panee kaikki koreuteen, että hän kelpais huorapukille. Koska huoruuden perkele tulee seurakuntaan, silloin tulee paljon vaivaisia seurakunnan päälle. Ei ainoastans ne vanhat huorat, jotka pirun paskaa kantavat, vaan myös ne huoran siemenet, jotka käyvät ympäri maakuntaa ja kerjäävät.

Nämät huoran siemenet ei tiedä, kuka heidän oikia isänsä on. Vielä huoruuden perkele tuopi vaivaisia seurakunnan päälle semmoista, jotka lihan himon tähden naivat tyhjän päälle. Niillä on vahva usko Jumalan päälle, että kyllä Jumala ruokkii. Mutta ei Jumala ole luvannut ruokkia ilman välikappaletta. Ei ruoka tule tyhjistä. Mutta huoruuden perkele sekoittaa vielä järjen, että muutamat tulevat niin sokiaksi, ettei he näe kahta sormeaa eteensä, mihinkä tilaisuuteen he nyt antavat

itsensä, josta köyhyys pitää välttämättömästi seuraaman.

Kaikkia näitä näemme järjelläkin, mutta ei viinaporvarit eikä huorapukit siitä huoli, että he laittavat vaivaisia seurakunnalle ja auttavat lukemattomia sieluja helvettiin ennen määrättyä aikaa. Ne sanovat vaan: *”Vastatkoon kukin töittensä edestä, ja pitäköön kukin itsestänsä vaarin.”* Näitä näkee kyllä palkollinen. Hän näkee, kuinka viinahukka ja huoruuden susi hävittää seurakuntaa, mutta ei hän tohdi antaa itseänsä sotaan niiden kanssa. Ennen hän pakenee koko seurakunnasta, ennen kuin hän alkaa viina hukan kanssa sotimaan ja huorain kanssa taistelemaan, sillä hän tietää hyvin, että parhaat miehet seurakunnassa rupeavat häntä vihaamaan, jos hän alkais niitten kanssa sotia.

Jos tulee ahneuden perkele seurakuntaan, joka turhalla kaupallans viepi ulos viimeisen rovon seurakunnalta, niin taas pakenee palkollinen ja sanoo: *”Minä en rupea niiden kanssa sotimaan, jotka tuovat kauppalua seurakuntaan. Joka tahtoo silkkihuivia ostaa, niin ostakoon. En minä rupea niitä silkkihuoria haukkumaan. Ja ne jotka kräämiä tuovat seurakuntaan, tarvitsevat tienata kaupallansa.”* Vaikka nyt jokainen näkee ja ymmärtää vielä järjellensä, että silkkihuorat häätävät viimein syömän niitä madon paskoja, joita he nuorempana ovat ostaneet, johon he ovat ennen kaiken tienauksensa panneet, ei ne toiset silkkihuorat tule sen kautta viisaammaksi.

Muutammat silkkihuorat, jotka ovat ennen nuorempana käyneet verassa ja silkissä, saavat viimein käydä ryysyissä, saavat viimein käydä maantietä myöten ja kerjätä. Mutta ei toiset tule sen kautta viisaammaksi. Aina näkyvät silkkihuorat temppelissä, kaduilla ja kujilla. Aina näkyy semmoisia silkkihuoria, jotka näyttävät kauneutensa maailmalle, vaikka ei ole puhdasta lankaa paljaan ihon päällä, koska he tulevat Jumalan tuomion eteen.

Katso, näin nyt eletään maailmassa. Ja vaikka palkollinen näkee suden tulevan, ei hän puhu mitään, vaan antaa jokaisen elää niin kuin rietas käskee. Viinahukka, huorasusi ja koreudenperkele ovat kuitenkin näkyväiset. Ja jokainen, jolla järki on, pitäis ymmärtämän, että semmoiset synnit tuovat myötänsä taudin, köyhyyden, alastomuuden ja maallisen hädän jo tässä elämässä. Mutta Vapahtaja on sanonut: *”Jos minä maallisia teille sanon, ja ette usko, kuinka te uskoisitte, jos minä taivaallisia teille sanoisin?”*

Jos nimittäin palkollinen pakenee, koska hän näkee viinahukan tulevan, mitäs hän sitte tekee, koska hän näkee muita perkeleitä tulevan, jotka ovat näkymättömät ja ymmärtämättömät hänelle? Jos kunnian perkele tulee kutsumaan häntä pitoihin, niin kuin kraivaisiin, ristiäisiin ja häihin, silloin palkollinen ei ymmärrä paetakaan, vaan antaa itsensä kunnian perkeleen seuraan, syöpi ja juopi hänen kanssansa, ja sanoo: *”Ei Jumala kiellä viatonta iloa. Menipä Vapahtaja syömään pitaalisen Simonin huoneessa, joka oli fariseusten ylimmäinen. Söipä Vapahtaja publikanein ja syntisten kanssa. Eipä Hän ylönnkatsonut Jumalan siunausta, niin kuin nämät villihenget tekevät.”*

Vai niin! Onkos kirjoitettu missään Raamatussa, että silloin on pidetty ristiäisiä ja kraivaisia? Noh! sanovat nyt maailman orjat, jotka mielellänsä pitävät vatsansa jumalana ja palvelevat peräsuolen jumalata, kussa ikänäns annetaan tilaa. Jos ihminen syntyy, niin heidän pitää palveleman sitä. Jos ihminen kuolee, niin heidän pitää palveleman sitä samaa peräsuolen Jumalata. — Menipä Jeesus häihin! — Joo, miksei: koska häät pidettiin Jumalan pelvossa.

Mutta nyt pidetään häät sen jumalan kunniaksi, joka asuu alimmaisessa taivaassa. Nyt juodaan, kirotaan ja tapellaan häissä. Nyt huorataan ja tanssitaan häissä. Nyt perkele saapi kunnian, koska ihmiset naivat. Semmoisiin häihinkös Jeesus on kutsuttu

vieraaksi? Ei, vaan perkele semmoisiin häihin on kutsuttu. Ja se muuttaa Jumalan viljaa piron paskaksi. Niin kuin hän tähän saakka on opettanut ihmisiä pilaamaan Jumalan viljaa, niin hän tästedeskin opettaa heitä pilaamaan Jumalan viljaa.

Ja palkollinen, koska hän näkee viina hukan tulevan, niin hän pakenee. Koska hän näkee kunnian tulevan, niin hän menee seuraan. Ei suinkaan palkollinen sano kunnian perkeleelle: Mene pois, Saatana, eli tunnusta syntisi. Ei palkollinen sano ahneuden perkeleelle: Maksa vääriä tekojas! Ei palkollinen tohdi sotia yhdenkään pedon kanssa. Viinahukka saapi raiskata seurakuntaa. Ei palkollinen puhu mitään viinahukalle. Jos ahneuden perkele tulee nylkemään seurakuntaa, ei palkollinen puhu mitään. Jos kunnian perkele tulee raiskaamaan, ei palkollinen puhu mitään. Jos huoruuden perkele tulee saastuttamaan seurakuntaa, ei palkollinen puhu mitään. Jos koreudenperkele tulee haaskaamaan, ei palkollinen puhu mitään. Kaikki hukat saavat vapaasti ja ilman estettä haaskata lampaista. Ja koska hän näkee suden tulevan, niin hän pakenee.

Näin on tosi siis, mitä Vapahtaja on sanonut tämän päivän evankeliumissa, että palkollinen ei tottele lampaista. Mutta meidän toivomme on, että se Suuri Israelin Paimen on itse pitävä murheen lampaistansa kaikissa paikoissa, kussa he hajotetut ovat Israelin vuorilla. Sillä palkollisten tähden kyllä saavat kaikki pedot haaskata ja raataa lampaista. Ilmanki se Suuri Israelin Paimen pitää murheen lampaistansa ja viepi heitä parhaalle laitumelle, ja varjelee heitä suden hampaista, niin myös lumisateesta ja rajuilmastasta, että he saisit vähäisen aikaa levätä ristin kohdalla, Golgatan mäellä, ja viimein Siionin vuorella, kussa rammatt hyppäävät niin kuin peurat, ja karitsat iloitsevat ynnä emänsä kanssa ijankaikkisesti. Amen!

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

TEKSTI: 1. MOOS. 3: 16

Minä saatan sinulle suuren vaivan, koska siinnyt olet: sinun pitää kivulla synnyttämän lapsia.

Jumala pani tämän rangaistuksen vaimon päälle, että hänen pitää synnyttämän kivulla. Tämä syntymä vaiva tuli vaimolle synnin tähden. Jos vaimo ei olis syönyt kieltyn puun hedelmästä, olis hän saattanut ilman vaivatta synnyttää. Mutta synnin tähden tuli tämä syntymä vaiva hänen päälensä.

Tästä luonnollisesta syntymävaivasta on myös Vapahtaja ottanut vertauksen, koska Hän sanoi opetuslapsillensa: *”Koska vaimo synnyttää, on hänellä kipu, sillä hänen hetkensä tuli. Mutta koska hän on lapsen synnyttänyt, ei hän enää muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan.”* (Joh. 16: 21.)

Tässä puhuu Hän siitä hengellisestä syntymä vaivasta, joka tuli opetuslapsille Vapahtajan kuoleman kautta. Opetuslapsille tuli yksi suuri hengellinen murhe Vapahtajan kuoleman jälkeen, ja tämä suuri hengellinen murhe, eli syntymä vaiva on Jumalalta päälle pantu synnin lankeemuksen tähden. Sillä me kuulemme 1. Moos. 3. luvussa, että Herra pani ensiksi luonnollisen syntymä vaivan vaimon päälle sen tähden, että hän oli syönyt kieltyn puun hedelmästä.

Toiseksi otetaan tästä syntymä vaivasta vertaus, kuinka syntymä vaiva tulee Jeesuksen opetuslapsille hengellisessä tarkoituksessa, koska niille tulee hengellinen murhe. Vapahtaja sanoo nimittäin tämän päivän evankeliumissa: *”Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee. Te tulette murheelliseksi, mutta teidän murheenne kääntään iloksi.”* Jokainen opetuslapsi on saanut koetella, että se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, saattaa parannuksen autuudeksi, jota ihminen ei kadu. Jeesuksen opetuslapset ovat myös omasta koettelemuksesta saaneet tuta, että heidän murheensa kääntään

iloksi. Niin muodoin on se syntymä vaiva, joka synnin tähden pantiin Jumalalta vaimon päälle, myös pantu niitten päälle, jotka uudesta syntyvät.

Tästä syntymä vaivasta puhuvat kaikki profeetat, ja apostoli Johannes näki ilmestyksessä yhden vaimon, joka huusi syntymä vaivassa; jolla oli kruunu päässä. Hän oli puetettu auringolla ja kuu hänen jalkainsa alla. Kaikki nämät Raamatun paikat puhuvat siitä syntymä vaivasta, joka hengellisessä tarkoituksessa pitää tuleman Jeesuksen opetuslapsille. Mutta me tiedämme, että vaimon pitää ensiksi raskaaksi tuleman, ennen kuin syntymä vaiva saattaa hänelle tulla. Jumala sanoi nimittäin 1. Mooseksen kirjassa 3. luvussa: *”Minä saatan sinulle kivun, koska olet siinnyt.”* Josta myös seuraa, ettei tule syntymä vaivaa muille, kuin niille, jotka ovat siinneet eli raskaaksi tulleet.

Mutta maailman huorat ei tahdo raskaaksi tulla. He tahtovat huorin tehdä, mutta ei siitä. He tahtovat lihan himoja huvittaa, mutta ei he tahdo synnyttää. Kuinkas niille tulee syntymä vaiva, jotka ei tahdo raskaaksi tulla? Jumala valittaa profeetan Hesekielin kautta, että Israel on yksi hengellinen huora, joka teki huorin monen epäjumalan kanssa ja antoi egyptiläisten huorimiesten pusertaa hänen rintojansa. Niin on myös riettaan huora antanut riettaan pusertaa hänen rintojansa, ja on maannut riettaan sylissä monta ajastaikaa; ja on huorin tehnyt monen epäjumalan kanssa. Hän on niin monen kanssa tehnyt huorin, että hän viimein tuli hedelmättömäksi eli pohjattomaksi huoraksi.

Semmoinen pohjaton huora ei tule hedelmälliseksi, vaikka hän makais Pyhän Hengen vieressä joka yö. Ja kuinkapa semmoiselle tulis syntymä vaiva, joka on hedelmätöin? Ja

semmoiset hedelmättömät ja pohjattomat huorat ovat ensiksi maailman viisaat, jotka katsovat Pyhän Hengen vaikutukset riettaan vaikutukseksi. Rietas on niin kauan pusertanut heidän rintojansa, että ne ovat paatuneet. Rietas on niin kauan pitänyt heitä sylissänsä, että he ovat häneen suostuneet. Ja viimein, kun rietas oli kauan heitä suostutellut, sai hän heidät huoraamaan. Kuinkas nämä riettaan huorat saattavat tulla hedelmälliseksi, jotka ovat niin monen epäjumalan kanssa huorin tehneet, että he viimein tulit pohjattomaksi huoraksi?

Koska riettaan huorat tulevat vanhaksi, panee rietas heitä paskojansa kantamaan, jonka kautta he tulevat hävittömäksi huoraksi. Ja semmoiset kaatavat kusikiuluja Vapahtajan morsiamen piikain päälle. Mutta kyllä ne sen tähden ovat siveät ja koreat maailman edessä, ja suuttuvat vielä hirmuisesti, jos joku soimaa eli haukkuu heitä riettaan huoraksi. He aikovat kysyä kunniansa perään, jos joku heitä haukkuis huoraksi ja varkaaksi, sillä he tietävät itsensä viattomaksi. Rietas on tehnyt heitä viattomaksi, ja on antanut heille sen vakuutuksen, että he ovat viattomat.

Muutoin he tunnustavat itsensä suureksi syntiseksi, mutta Jumala on armollinen, nimittäin se maailman jumala, jota he ovat palvelleet. Maailman jumala on heille niin armollinen, että hän antaa synnit anteeksi ilman surutta, ilman murhetta, ilman katumuksetta. Ja koska rietas on antanut heidän syntinsä anteeksi, silloin he uskovat Vapahtajan päälle. He käyvät myös Herran ehtoolisella ja antavat siellä suuta Vapahtajalle, mutta kirkon takana he antavat suuta Baalille. He ovat jumaliset kirkossa, ja jumalattomat kirkon takana: siunaavat kirkossa ja kiroavat kirkon takana; juovat Herran kalkista kirkossa ja perkeleen kalkista kirkon takana; ovat siveät kirkossa ja huoraavat kirkon takana.

Semmoiset ovat vanhat kristityt. Ja semmoiset siveät ja kunnialliset ihmiset pidetään suuressa arvossa maailmassa. Ne ovat seurakunnan päämiehet, jotka luulevat olevansa Jumalan ystävät, koska he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, pitävät viina kauppaa, rakentavat komeat byggningit, ja tulevat herraksi verkavaatteissa. Semmoisilla siveillä ja kunniallisilla miehillä ei ole syntiä katumavertaa. Ja jolla ei ole syntiä katumavertaa, sen ei tarvitse murheellinen olla. Ei hän tule koskaan raskamieliseksi. Ei hän taida tulla raskautetuksi Pyhältä Hengeltä. Ja kuinkapa hänelle tulis syntymä vaiva, joka ei ole siinnyt?

Mutta Jeesuksen murheelliset opetuslapset ovat syntymä vaivassa, niin kauan kuin uusi ihminen syntyy. Mutta koska uusi ihminen syntynyt on, ei he enää muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan. Siitä hengellisestä syntymävaivasta puhuu nyt Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa. Hän sanoo nimittäin opetuslapsilensa: *”Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu”* – se on: teidän pitää itkemän ja parkuman – mutta koska hän on lapsen synnyttänyt, niin ei hän enää muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan. Se on: te tulette murheelliseksi, mutta teidän murheenne kääntään iloksi.

Niin on siis Vapahtaja tässä paikassa selittänyt, kuinka uusi syntyminen tapahtuu. Se tapahtuu surulla ja murheella, eli tuskalla ja vaivalla. Synnin tähden pantiin sekä luonnollinen että hengellinen syntymä vaiva ihmisen päälle. Mutta niin kuin sanottu on: hedelmättömille ei tule sytyvävaiva. Ja kuinkas niille tulis syntymävaiva, jotka ei ole koskaan siinneet eli raskaaksi tulleet. Pietari kirjoittaa kristityille, että he ovat turmelemattomasta siemenestä syntyneet. Ja niillä sanoilla antaa hän tiettäväksi, että ilman siemenettä ei taida kukaan tulla hedelmälliseksi.

Daavidi todistaa, että hän on syntisestä siemenestä syntynyt, se on: vanha ihminen,

joka on turmeluksen alle annettu, vanha ihminen on synnillisestä siemenestä syntynyt ja sen tähden pysyy vanha ihminen aina syntisenä, niin kauan kuin hän elää. Mutta uusi ihminen on turmelemattomasta siemenestä syntynyt, ja sen tähden ei pidä hänessä turmelusta oleman.

Ja koska nyt moni on turmelemattomasta siemenestä osalliseksi tullut, niin olis tarpeellinen koetella, kuinka moni on tässä paikassa raskaaksi ja hedelmälliseksi tullut siitä siemenestä, ettei joku huora, jolla on halu kätkeä tilaisuutensa, pääsis hedelmäänsä surmaamaan. Se on parempi, että kaikki juoru ämmät kylässä saavat tiedon siitä, kuinka moni on näinä aikoina raskaaksi ja hedelmälliseksi tullut siitä turmelemattomasta siemenestä, ettei heidän tarvitse niin paljon arvella, kuka sen uuden ihmisen oikia Isä on.

Ennen ei ole moni häpiän tähden vihtinyt tuota ilmoittaa, kuka oikia Isä on. Kukas tiesi, jos kaikki lapsen synnyttäjät ovat sitä oikein tienneet. Mutta nyt pitäis kaikki kunnia ryöstettämän pois niiltä, jotka ovat hedelmälliseksi tulleet turmelemattomasta siemenestä. Sillä ei he jaksakaan kaikki niin kovin puserataa itsensä, että se mahtuis kätköön. Minä annan sen hyvän neuvon kaikille, jotka ovat siinä siunatussa tilaisuudessa, että he ilmoittaisit itsensä ja sanoisit koko kylän väelle, kuka on tehnyt heitä raskaaksi ja hedelmälliseksi. Minä neuvon kaikkia Vapahtajan morsiamen piikoja, että he tunnustaisit kyöneillä ja huokauksilla, kuka heitä on tehnyt raskaaksi ja hedelmälliseksi.

Tunnustakaat, Jerusalemin tyttäret, tunnustakaat Siionin tyttäret, kuka sen uuden ihmisen oikia Isä on. Tunnustakaat kyöneillä ja huokauksilla, että te olette saaneet turmelemattomasta siemenestä hedelmän alkua, ja erinomattain, koska syntymä vaiva rupee kovin päälle käymään, huutakaat niin korkialla äänellä, että kaikki pirtti ämmät kuulevat. Sanokaat rohki, kuka oikia isä on. Ja älkäätkä tulko huoran tavalla kirkkoon, vaan

rukoilkaat uuden ihmisen oikiata Isää, että Hän, joka avioliiton lupauksen alla on tehnyt morsiamensa raskaaksi ja hedelmälliseksi sillä turmelemattomalla siemenellä, ottais teitä kirkkoon morsiamen tavalla, ja antais kihlasormusta kantaa ja panis kunnian kruunun päähän, koska te annoitte sydämenne Hänelle ijankaikkiseksi ajaksi. Kuule taivaallinen Ylkä, koska sinun köyhä morsian huutaa sinun nimes syntymävaivassa. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 16: 16–22

16 Vähän ajan perästä ja ette näe minua, ja taas vähän ajan perästä te näette minun; sillä minä menen Isäni tykö.

17 Niin muutamat hänen opetuslapsistansa puhuivat keskenänsä: mikä se on, kuin hän sanoo meille: vähän ajan perästä ja ette näe minua, ja taas vähän ajan perästä ja te näette minun, ja: minä menen Isän tykö?

18 Niin he sanoivat: mikä se on, kuin hän sanoo: vähän ajan perästä? emme tiedä, mitä hän puhuu.

19 Niin Jesus ymmärsi, että he tahtoivat kysyä häneltä, ja sanoi heille: sitä te kysytte keskenänne, että minä sanoin: vähän ajan perästä ja ette näe minua, ja taas vähän ajan perästä ja te näette minun.

20 Totisesti, totisesti sanon minä teille: teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee: te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne käännetään iloksi.

21 Kuin vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu, sillä hänen hetkensä tuli; mutta kuin hän on lapsen synnyttänyt, niin ei hän enään muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan.

22 Niin teillä on myös nyt murhe; mutta minä tahdon teitä jälleensä nähdä, ja teidän sydämenne on iloitseva, ja ei kenenkään pidä teidän iloanne teiltä ottaman pois.

Meidän pyhän evankeliumin johduksesta pitäis meidän tänä päivänä Jumalan armon kautta puhuman ja tutkisteleman: **kuinka Vapahtajan morsian, joka on turmelemattomasta siemenestä raskaaksi tullut, huutaa syntymä vaivassans.**

1. **Kuinka Vapahtajan morsian tulee hedelmälliseksi siitä turmelemattomasta siemenestä.**

2. **Kuinka Vapahtajan morsian käyttää itsensä siinä siunatussa tilaisuudessa.**

3. **Kuinka Vapahtajan morsian huutaa syntymävaivassans ja tunnustaa oikian Isän nimen.**

Antakoon Jumala siunauksen kaikille raskaille ja syntymä vaivassa olevaisille, että he jaksaisit kärsivällisyydellä kuormansa kantaa, ja että uusi ihminen onnellisesti syntyisi maailmaan.

Ensimmäiseksi: **Kuinka Vapahtajan morsian tulee hedelmälliseksi siitä turmelemattomasta siemenestä.** Koska apostoli Pietari kirjoittaa kristityille, että he ovat turmelemattomasta siemenestä syntyneet, ymmärtää hän sen turmelemattoman siemenen kanssa Jumalan Sanan, joka monessa paikassa verrataan siemeneksi. Mutta Vapahtaja itse kutsutaan Vaimon Siemeneksi, Abrahamin siemeneksi, Daavidin siemeneksi; josta siis arvataan, että turmelemattoman siemenen kanssa ymmärretään se Sana, joka tuli lihaksi, ja se sana, joka ihmisen sydämessä vaikuttaa yhden ihmeellisen muutoksen, eli uuden ihmisen alun.

Me tiedämme, ettei yksikään vaimo tule ilman siemenettä hedelmälliseksi. Niin myös Jumalan seurakunta, joka Raamatussa verrataan Vapahtajan morsiameksi, ei taida ilman siemenettä hedelmälliseksi tulla. Vapahtajan morsian tulee hedelmälliseksi, koska hän makaa Pyhän Hengen vieressä eli Vapahtajan sylissä. Hän vuodattaa silloin turmelemattoman siemenensä morsiamen sydämeen. Ja jos se ihminen, jonka sydämeen

tämä turmelematon siemen vuodatetaan, olis puhdas neitsyt, tulis hän varsin hedelmälliseksi. Mutta ei ole muu kuin neitsyt Maria puhdas neitsyt. Kaikki muut ovat riettaan huorat. Ja muutamat ovat niin monen kanssa huoranneet, että he ovat hedelmättömäksi tulleet.

Mutta niistä riettaan huorista täytyy Vapahtajan ulosvalita jonkun morsiameksi, joka tulee hedelmälliseksi Hänen pyhästä ja turmelemattomasta siemenestäns. Yksi rihti mies ei tahtois mielellänsä ottaa toisen miehen huoraa vaimoksi. Mutta Vapahtajan täytyy ottaa riettaan huora morsiameksi. Oletkos sinä ansainnut, riettaan huora, tätä suurta rakkautta? Oletkos sinä mahdollinen semmoisena istumaan Jumalan Pojan sylissä? Oletkos sinä mahdollinen, riettaan huora, kantamaan kunnian kruunua? Et suinkaan ole mahdollinen.

Onkos pitkä aika siitä saakka, kun sinä makasit riettaan sylissä ja nauroit niin kuin hattara, ja pilkkasit Taivaallisen Vanhemman kyyneleitä? Kuinkas nyt olet tullut Vapahtajan morsiameksi? Koska sinä makasit riettaan sylissä, silloin olit sinä kaunis maailman edessä. Kultaviljat kaulassa, kultasydän povessa, silkki hame päällä. Koska sinä et keltannut enää riettaalle huoraksi, otti Vapahtaja riettaan huoran morsiameksi. Riettaan enkelit syljit hänen päällensä ja sanoit: *”Tuommoinenkos on Jumalan Pojan morsian, joka niin hävittömästi haukkuu kunniallisia ihmisiä? Yksi paljastettu, rupinen ja vanha huora, täynnänsä haisevia haavoja, joista riettauden märkä vuotaa!”* Ei se kelpaa riettaalle huoraksi, jopa sitte morsiameksi Vapahtajalle, niin ajattelevat maailman siveät huorat, jotka luulevat itsensä kelpaavan Vapahtajan morsiameksi.

Nyt tulevat myös taivaan enkelit katsomaan, kuinka kaunis Vapahtajan morsian on. Paavali sanoo nimittäin, että sovinto on yksi suuri salaisuus, jota myös enkelit halajavat nähdä. Taivaan enkeleille tulee ilo yhdestä

syntisestä, joka hänensä kääntää ja parantaa. Kyllä hekin pitävät ihmeenä, että yksi riettaan huora pitää kelpaaman Jumalan Pojalle morsiameksi. Mutta hänen kauneutensa on siinä, että hän on niin murheellinen; että hän pesee Vapahtajan jalkoja kyynelillä; että hän antaa suuta Vapahtajan jalvoille; että hän rakastaa niin paljon; ja sen tähden hänelle niin paljon syntiä anteeksi annetaan.

Mutta vaikka nyt muutamat riettaan huorat tulevat hedelmälliseksi siitä turmelemattomasta siemenestä, älä usko, että niitä on monta, jotka pysyvät avioliitossans. Jumala käski yhden profeetan ottaa yhden huoran vaimoksi, ja profeetta rukoili häntä, että hän olis tyytyväinen yhden miehen kanssa. Mutta portto ei malttanut. Hän rakasti muita miehiä niin kuin ennen. Saattaakos yksi rihti mies rakastaa yhtä porttoa, joka on monen miehen huora? Ja semmoinen portto oli Israel.

Toiseksi: **Kuinkas Vapahtajan morsian tekee siinä siunatussa tilaisuudessa?** Se vaimo, joka on tullut hedelmälliseksi, sanotaan olevan siunatussa tilassa. Ja vissimmästi on Vapahtajan tuleva morsian siunatussa tilaisuudessa, koska hän on tullut hedelmälliseksi siitä turmelemattomasta siemenestä. Mutta tämän siunauksen kanssa seuraa myös yksi suuri vaiva. Herra sanoi vaimolle: *”Minä saat sinulle suuren vaivan, koskas siinnyt olet.”* Tämän vaivan alla tulee Vapahtajan morsian kärsimättömäksi ja raskasmieliseksi. Hän luottaa välistä yön paljon voimansa päälle. Muutamat ei tiedäkään, kuinka ja koska he olisit raskaaksi tulleet. He tuntevat ainoastans, että heillä on raskaampi luonto kuin ennen. He moittivat itse, ja kylän vaimot myös moittivat, ettei he ole entisellä luonnolla. Ja koska heillä ei ole vielä vakainen mies avioliiton kautta sidottu, tulee semmoinen raskas luonto häpiäksi. Ei he vihti ilmoittaa tilaisuuttansa kellekään.

Muutamat hengelliset huorat ajavat ulos hedelmänsä elävällä hopiolla, ottavat sisällensä käärmeen kuuta, pirun paskalla ja kuolleen uskon liivalla sekoitettuna, eli pusertavat vattansa niin kovin, ettei ihmiset näkis, missä tilaisuudessa he ovat. Ja tämä riettaan konsti on monesti tappanut Pyhän Hengen hedelmän.

Me sanoimme jo äsken, ettei huorat tahdo ollenkaan raskaaksi eli hedelmälliseksi tulla. He tahtovat ainoastans lihan himoja täyttää. Sen tähden he tekevät huorin monen epäjumalan kanssa ja kuitenkin he tahtovat Vapahtajan morsiamen nimen kantaa. He luulevat, että he rakastavat Jeesusta. Alttarin edessä he antavat Juudaan suuta Vapahtajalle, mutta kirkon takana he antavat suuta pirulle. He tulevat Jeesuksen alttarin tykö otamaan uuden pantin ja vakuutuksen sen päälle, että heidän pitää uskolliset oleman kuolemaan asti. Mutta kirkon takana ottavat he pirulta uuden pantin ja päätöksen, ettei he luovu hänestä koskaan. Ja koska he näkevät, että Vapahtajan morsian on niin murheellinen, että hän itkee ja huokaa Jeesuksen ristiä kantaissa, silloin ajattelevat riettaan huorat: Jumala varjelkoon minua niin hulluksi tulemasta. Koska Vapahtajan morsian on omantunnon vaivassa, silloin ajattelee riettaan huora: Ei tämä ole muu kuin riettaan hengen vaikutus. Itse ne tekevät itsensä semmoiseksi.

Mutta vaikka riettaan huorat ei tahdo ollenkaan raskaaksi eli hedelmälliseksi tulla, tahtuu se välistä, että he tulevat semmoiseksi vastoin tahtoansa. Sillä jokainen, jolla on hauska riettaan sylissä maata, seisoo ensinnä Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan. Ei hän tahdo ollenkaan repiä itseään irti riettaan kynsistä, vaikka Taivaallinen Vanhin seisoo polvillansa ja rukoilee, itkee ja huokaa, sanoen: *”Tule pois, veikkoinen. Älä makaa riettaan sylissä!”* Mutta ei ole riettaan huora kuulevinaan. Hän makaa vain riettaan sylissä ja nauraa; antaa riettaan pusertaa rintojansa koko maailman silmäin edessä. Ja siinä lihan

huvituksessa pilkkaa hän Taivaallisen Vanhemman kyneleitä ja sanoo murheelliselle Vanhemmalle: Haas! Tule minua lyömään, jos tohdit.

Mutta se tapahtuu välistä, että Taivaallinen Vanhin tempaa väkisin lapsensa riettaan alta, ja silloin tulee riettaan huoralle aikainen iso häpiä, niin että hänen täytyy peittää silmänsä Jumalan ja ihmisten edessä. — Ei ihminen tee vastusta ollenkaan, koska rietas rupee häntä maailman ja lihan rakkaudella suostuttamaan. Ei riettaan tarvitse häntä väkisin sänkyyn nostaa, vaan riettaan huora panee itse maata. Paljastaa itse rintojansa, nostaa itse hameensa, riisuu vielä paitansa, jos niin tarvitaan, ja sanoo riettaalle: Tule nyt viereen, jos sulla on halu.

Mutta koska Jumalan Poika tahtoo häntä morsiameksi, silloin on riettaan huora ujo. Ei riettaan huora laske Jumalan Poikaa likikään. Ei saa Jumalan Poika koskea käteen, jopa sitte rintaan. Koska Jumalan Poika alkaa häntä puhuttelemaan avioliitosta ja hääpidosta, silloin tulee riettaan huora välistä punaiseksi niin kuin maksa, ja välistä hän valkeenee niin kuin ruumis. Koska Jumalan Poika sanoo riettaan huoralle: Jos sinä tahdot tehdä avioliiton minun kanssani, niin sinun täytyy riisua itses alastomaksi; ja minä annan sinulle valkeat häävaatteet ja kunnian kruunun. Silloin suuttuu riettaan huora ja sanoo Taivaalliselle Yljälle: Pitääkö minun riisuman itseni alasti sinun ja koko maailman silmäin edessä? Sitä minä en tee, vaikka sais kolme taivasta palkaksi. En minä rupea kaikkia häpiällisiä paikkoja näyttämään maailmalle. En tahdo minä kunnianttomaksi tulla.

Kyllä olet riettaan kanssa maannut alastomana pimeydessä ja siveyden peiton alla, mutta et ole silloin häpiästä tiennyt mitään. Mutta koska Jumalan Poika vaatii, että sinun pitää riisuman itses alastomaksi kristillisyyden valkeudessa, koko maailman silmäin edessä, silloin olet sinä niin ujo, että sinä peität kasvojasi maailman kunnian tähden.

Mutta minä sanon sinulle, sinä riettaan huora. Et sinä koskaan saa häävaatteita, jos et riisu sinuas alastomaksi koko maailman edessä. Kyllä joutavat maailman siveät huorat nähdä, kuinka siveä yksi riettaan huora on, koska hän seisoo alastomana ja paljastetuna, rupisena ja täynnänsä haisevia haavoja Jumalan istuimen ja kaikkein pyhain enkelein silmäin edessä.

Maailman siveät huorat kysyvät: *”Semmoinenkos onki Jumalan Pojan morsian?”* Joo! Semmoinen se on. Ei se ole parempi kuin yksi naaraspiru. Ja sitte maailman siveät huorat rupeevat sylkemään hänen päälensä, ja sanovat: *”Mene helvettiin! Semmoinen naaraspirukos on Jumalan Pojan morsian?”* Joo! Semmoinen se on. Ei se ole sen kauniimpi. Maailman siveät huorat luulevat, että Jumalan Pojan morsiamen pitäis oleman kaunis eli enkelin kaltainen. Mutta ei se ole parempi kuin naaraspiru.

Mutta riettaan huora se se vasta on kaunis maailman edessä. Se on niin kaunis, että se kiiltää siveyden kullassa. Sillä on kultaviljat kaulassa ja kultasydän rinnan alla, kulta sormukset joka sormessa. Siihen vielä korvareunkaat, paljastetut rinnat, silkki rihmat, rintaudat. Kuinkapa he muutoin kelpaisit riettaalle huoraksi, jos ei olisi koreutta. Se on toisenlainen kuin Vapahtajan köyhä morsian, jolla ei ole mitään, millä hän alastomuutensa peittäis.

Kolmanneksi: **Kuinka Vapahtajan morsian huutaa syntymä vaivassans ja tunnustaa oikian Isän nimen.** Koska yksi riettaan huora, niin kuin nyt sanottu on, vastoin tahtoansa tulee hedelmälliseksi Pyhän Hengen turmelemattomasta siemenestä, silloin tulevat ne syntymä vaivat, joita Jumala synnin tähden pani synnyttäjille, luonnollisesti ja hengellisesti. Muutamat saavat enemmän aikaa käydä raskaana, murheellisena ja synnin kuormalta alaspainettuna, ennen kuin se aika tulee, että uuden ihmisen pitää syntyvän. *”Koska vaimo synnyttää, niin hänellä*

on kipu,” sanoo meidän Vapahtajamme. Ja tämän kivun selittää Hän opetuslapsillensa sillä tavalla, että se on yksi hengellinen tuska, jota oikiat Jeesuksen opetuslapset ei saata välttää. *”Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee.”*

Tämä itkeminen ja parkuminen tuli Jeesuksen opetuslapsille, koska he kaipaisit Jeesuksen armollista läsnäolentoa. Ja tämä muret, joka on tarpeellinen kaikille, on Jumalan miehen jälkeen, ja saattaa parannuksen autuudeksi, jota ihminen ei kadu. Se kutsutaan omantunnon vaivaksi, ja se on se hengellinen kipu, joka käypi uudensyntymisen edellä. Mutta niin pian kuin Jeesuksen opetuslapsille tulee muret ja itku, silloin tulee maailmalle ilo. Hattarat rupeevat nauramaan, koska Jeesuksen opetuslapset itkevät. Ja mettän perkeleen korvissa tämä opetuslasten parkuminen kuuluu niin kuin hukan ulvominen.

Koska katuvaisten kyyneleet polttavat surutoman tuntoa, silloin sanovat kuolleen uskon tunnustajat: Mikäs ulvominen se on? Ja mistäs ne sokeat raukat tietävät, minkä syyn tähden Jeesuksen köyhät opetuslapset itkevät. He luulevat, että riettaalta tulee

semmoinen tuska heränneille. Mutta koska he itse ulvovat viinaporvarin talossa, silloin he sanovat: Tämä on Pyhän Hengen vaikutus. Mutta maailman ilo ei ole pitkällinen. Koska nimittäin opetuslasten muret kääntään iloksi, silloin suuttuvat kaikki hattarat ja luulevat itsensä tulevan pilkatuksi.

Mutta huuda syntymä vaivassa, sinä Jeesuksen morsian. Huuda rohkiasti, itke, huokaa ja paru, niin että ääni kuuluu syvyydestä taivaaseen. Älä lakkaa huokaamasta ja parkumasta, ennen kuin Ylkämies tulee ja painaa sinua rintaansa vasten. Ota ympäri Hänen polviansa ja kumarra sinun polvias Jeesuksen nimeen ja sano: *”Ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas. Minä olen mahdotoin siihen armoon ja uskollisuuteen, jota minua vastaan tehnyt olet. Minä olen ennen pilkannut sinun kyyneleitäs ja tallannut sinun vertas. Minä olen mahdotoin nojaamaan päätäni sinun rintojas vastaan, mutta älä muista entistä, vaan ota nyt minut morsiamen tavalla kirkkoon ja vie minut kanssasi valtakuntaas.”* Amen!

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Vapahtaja puhuu tämän päivän evankeliumissa siitä uudesta syntymisestä, jonka pitää tapahtuman opetuslapsille Vapahtajan kuoleman kautta. Hän ottaa vertauksen luonnollisesta syntymisestä ja sanoo: ”Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu, sillä hänen hetkensä tuli.”

Me näemme kaikista asian haaroista, että se murhe ja sydämen kipu, jonka kautta uusi ihminen syntyy, ei ollut silloin vielä tapahtunut, vaikka muutamat luulevat, että opetuslapsilla oli silloin jo elävä usko, koska he tunnustit uskonsa, että Jeesus oli Jumalan Poika. Mutta kaikki kastetut pakanat saattavat sen tunnustaa, että Jeesus on Jumalan Poika, ja erinomattain semmoiset, joilla on kuollut usko pääkallossa. Mutta harvat taitavat olla, jotka ovat uuden syntymisen kivun tähden itkeneet ja parkuneet, niin kuin opetuslapset.

Jeesus sanoi: *”Teidän pitää itkemän ja parkuman.”* Ei ole Jeesus puhunut, eikä ole missään paikassa muisteltu, että opetuslapsilla olis katumuksen murhetta ollut ennen kuin Jeesus kuoli. Ja kuinkas ihminen saattaa ilman murhetta uudesta syntyä ja elävään uskoon tulla? Mutta se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, tuli opetuslapsille Vapahtajan kuoleman jälkeen. Silloin he itkit ja paruit, koska se näkyväinen Vapahtaja kuoli. Ja niin se pitäis tapahtuman kaikille, jotka aikovat kristityksi tulla. Heidän pitää itkemän ja parkuman, eli oikeassa katumuksen murheessa oleman, ennen kuin he saattavat uudesta syntyä, sillä ilman oikeaa hengellistä murhetta ei taida kukaan elävään uskoon tulla. Sen osoittaa Vapahtaja, koska Hän sanoo: *”Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu.”*

Vaimolla on suuri tuska synnyttämisen tähden, ja niin myös pitää oleman vanhalla ihmisellä tuska, ennen kuin uusi ihminen saattaa syntyä. Sen ovat kaikki oikeat Jeesuksen opetuslapset tunteneet. Vissimmästi täytyy vanhalla ihmisellä olla tuska, koska uuden ihmisen pitää syntymän. Mutta muutamilla on suurempi ja muutamilla vähempi kipu.

Kuitenki pitää kipu oleman, muutoin ei taida kukaan synnyttää. Ja koska Vapahtaja itse on ottanut esimerkin vaimon kivusta, niin se on nähtävä, ettei taida tämä kipu olla juuri keveä. Kyllä pitää vain semmoinen kipu tunteaman, muutoin ei taida syntyminen tapahtua.

Mutta koska nyt opetuslapset itkevät ja parkuvat, *”silloin maailma iloitsee.”* Ja se on nähty kaikissa paikoissa, kussa Jeesuksen opetuslapset itkevät ja parkuvat, siinä maailmanlapset iloitsevat. He pilkkaavat ja nauravat, koska he näkevät Jeesuksen opetuslapsia itkävän ja parkuvan. Mutta kukas tiesi, mikä semmoisesta pilkkaamisesta ja nauramisesta viimein seuraa. Kukas tiesi, jos ei viimein ijankaikkinen itku ja parkuminen tule perässä pilkkaajille ja naurama miehille. Jeesus on kuitenkin luvannut murheellisille opetuslapsille, että *”heidän murheensa kätään iloksi.”*

Mitäs luulette, pilkkaajat? Luuletteko, että teidän ilonne kestää kuolemassa ja helvettissä? Luuletteko enää jaksavanne pilkata, koska te näette itsenne kadotuksessa, ja Jeesuksen murheelliset opetuslapset iloitsevan taivaan valtakunnassa?

Silloin taitaa pilkkaajitten nauru ja leikki loppua. Mutta murheellisten opetuslasten murhe kätään iloksi, eikä kenkään ota heidän iloansa pois. Jos joku pilkkais yhtä vaimoa, joka on syntymä vaivassa, niin kaikki ihmiset sanoisit, että semmoinen pilkkaaja on siitä isästä perkeleestä. Mutta joka pilkkaa yhtä katuvaista sielua, joka huutaa syntymä vaivassa, se on vielä kauheampi. Se on juuri mustan hengen opetuslapsi. Kuitenki jaksavat vielä pimeyden henget pilkata. Mutta kuka tiesi, kuinka kauan he pilkkaavat, ennen kuin itku ja parkuminen tulee.

Sillä koska Jeesus sanoi opetuslapsillensa: *”Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee,”* niin se on arvattava, että maailma on iloinen ja nauraa, koska Jeesuksen opetuslapset itkevät. Tämä on tapahtunut silloin jo, eikä ole jälkeen tulevaiset ottaneet siitä vaaria, että niille entisille pilkkajille on käynyt väärin jo tässä elämässä, koska vihollinen tuli miekan kanssa heidän kaulainsa päälle ja vuodatti heidän verensä. Opetuslasten murhe on päälle pantu Jumalalta, ja on heille juuri tarpeellinen, sillä ilman tätä murhetta ei tule uusi ihminen syntytetyksi. Niin kuin vaimo ei saata ilman kivutta synnyttää, niin ei saata myös uusi syntyminen ilman vaivatta tapahtua.

Se on synnin tähden niin tapahtunut, sillä Jumala sanoi vaimolle varsin synnin lankeemuksen jälkeen: *”Minä saatan sinulle paljon tuskaa, koskas raskaaksi tulet. Sinun pitää synnyttämän lapsia kivulla.”* (1. Moos. 3: 16). Tämä luonnollinen kipu on tullut vaimon päälle synnin tähden, niin myös hengellinen kipu, koska ihminen on uuden syntymisen eli omantunnon vaivassa. Se on välttämättömästi yksi synnin rangaistus, mutta ei perkele vaikuta sitä, niin kuin muutamat hengelliset puoskarit luulevat, että omantunnon vaiva on perkeleestä, vaan se on Pyhän Hengen vaikutus. Se on yksi hengellinen kuritus, jonka kautta se Taivaallinen Vanhin tahtoo kutsua lapsiansa takaisin kadotuksen lavalta tieltä. Isän kuritus se on. Ja ilman tätä kuritusta ei taida kukaan nöyräksi tulla Jumalan edessä.

Mutta ei kaikki ota Isän kuritusta vastaan. Vaikka muutampia on pieksetty ja kuritettu, ovat he kuitenkin ylpeät ja pahankuriset. Ei hengellinen murhe jaksa niin nöyryyttää heitä Jumalan väkevän käden alla, että he tulisivat oikein nöyräksi ja särjetyksi Hänen edessänsä. Sillä jos he välistä itkevät ja parkuvat, niin he taas vähän ajan perästä ovat ylpeilemässä. Niin pahankuriset ovat muutamat lapset, ettei he ota kuritusta vastaan, vaikka kuinka usein kuritettaisiin.

Voi! kuinka raskas on Vanhimmalle semmoisia lapsia kurittaa, jotka ei ota kuritusta vastaan. Kuitenki on se meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että niin kauan kuin lapset ovat niin pienet, että he mahtuvat Vanhimman syliin, itkevät he joka kerta, kuin Vanhin heitä piiskaa, ja rientävät taas Vanhimman syliin, vaikka he ovat piiskatut. Mutta koska lapset pääsevät raavastumaan, rupeavat he vastustamaan ja paatuvat, jota enemmän Vanhin heitä kurittaa. Ja viimein tulevat he niin hirmuiseksi, että he kiroavat Luojaansa ja sanovat: *”Haas, tule lyömään, jos tohdit!”*

Nyt te murheelliset opetuslapset! *”Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee.”* Koska Vapahtaja kuolee ja katoaa teidän sydämestänne, silloin täytyy teidän itkeä ja parkua. Ei ole teillä muuta turvaa, eikä muuta lohdutusta, kuin itku ja kyyneleet, koska teidän Vapahtajanne menee pois ja jättää teitä orvoksi tähän maailmaan. Maailma iloitsee, ja pilkkaa teitä sen tähden, että te olette alkaneet seuraamaan Jeesusta. Teidän murheenne taitaa olla tarpeellinen, sillä te olette tähän asti olleet ilman murhetta. Mutta ette saa Pyhää Henkeä, ellei Jeesus mene pois vähäksi aikaa. Teidän pitää siis itkemän ja parkuman, koska Jeesus on pois mennyt. Mutta teidän pitää kerran näkemän sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan nousevan ylös haudasta. Niin kuin jo kymmenen opetuslasta ovat Hänet nähneet elävänä, niin pitää myös sen uskottoman Tuomaan näkemän Hänet viimeiseksi. Ja hänen täytyy silloin uskoa, vaikka hän nyt ei usko, ennen kuin hän pistää sormensa naulain reikään.

Rukoilkaat nyt, te murheelliset Jeesuksen opetuslapset, että se taivaallinen Herra Jeesus antais teille Pyhän Henkensä, joka aina johdattais teitä oikealla tiellä, että te painaisitte sydämeenne kuolevaisen Vanhimman viimeiset sanat. Koska maailma pilkkaa Hänen kyynleensä ja tallaa Hänen verensä, silloin seisovat Jeesuksen murheelliset

opetuslapset ristin kohdalla, ja Maria Magdalenä ja Jeesuksen äiti, ja se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti, he seisovat särjetyllä sydämellä katsellen Hänen verisiä haavojansa surkutellen Häntä. Mutta heidän murheensa kääntään iloksi, koska he saavat nähdä sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan ylösnousseksi kuolleen uskon haudasta. Silloin he saavat iloita, ja ei kenkään ota heidän iloansa pois.

Taivaaseen astumisen vuorella he saavat viimein kumartaen rukoilla Häntä, että murheellisten opetuslasten murhe pian kääntyisi iloksi, että he saisit elävillä silmillä pian katsella Häntä kasvoista niin kasvoihin. Kuule, sinä ristiinnaulittu ja ylösnostettu Israelin Kuningas murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän, joka olet taivaassa jne.

EVANKELIUMI: JOH. 16: 16–22

16 Vähän ajan perästä ja ette näe minua, ja taas vähän ajan perästä te näette minun; sillä minä menen Isäni tykö.

17 Niin muutamat hänen opetuslapsistansa puhuivat keskenänsä: mikä se on, kuin hän sanoo meille: vähän ajan perästä ja ette näe minua, ja taas vähän ajan perästä ja te näette minun, ja: minä menen Isän tykö?

18 Niin he sanoivat: mikä se on, kuin hän sanoo: vähän ajan perästä? emme tiedä, mitä hän puhuu.

19 Niin Jesus ymmärsi, että he tahtoivat kysyä häneltä, ja sanoi heille: sitä te kysytte keskenänne, että minä sanoin: vähän ajan perästä ja ette näe minua, ja taas vähän ajan perästä ja te näette minun.

20 Totisesti, totisesti sanon minä teille: teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee: te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne käännetään iloksi.

21 Kuin vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu, sillä hänen hetkensä tuli; mutta kuin hän on lapsen synnyttänyt, niin ei hän

enään muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan.

22 Niin teillä on myös nyt murhe; mutta minä tahdon teitä jälleensä nähdä, ja teidän sydämenne on iloitseva, ja ei kenenkään pidä teidän iloanne teiltä ottaman pois.

Meidän pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katselemaan: **Kuinka opetuslapset tulevat murheellisiksi, koska Jeesus pois lähtee, ja kuinka he tulevat iloisiksi, koska Hän tulee takaisin.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden tulevat Jeesuksen opetuslapset niin murheellisiksi, koska Jeesus pois menee?** – Ensin ne ei ymmärrä ollenkaan koko tätä puhetta, koska he ovat siinä kuollessa uskossa, ja luulevat ettei Jeesus mene koskaan pois. Silloin he arvelevat: mitä se on, kuin Hän sanoo meille: ”Vähän ajan perästä?” Emme tiedä, mitä Hän puhuu. Ja mistäpä semmoinen ihminen tietää, joka on vielä suruttomuudessa ja kokonansa maailmassa kiinni? Mitäpä semmoinen ihminen ymmärtää Jeesuksen pois menosta, joka ei ole vielä koetellut, kuinka se on, että olla ilman Vapahtajatta. Semmoinen ihminen luulee, että hän uskoo Vapahtajan päälle, vaikka aivan maailma on mielessä. Hän luulee Vapahtajan kautta voittavansa tavarain ja kunnian maailmassa.

Semmoinen usko oli vielä silloin opetuslapsilla, että he tulevat maaherraksi ja suureksi virkamieheksi, koska Vapahtaja tulee kuninkaaksi. Niin myös moni muu kuolleen uskon tunnustaja uskoo, että Jeesus niin siunaa hänen työnsä, että hän tulis hyvin aikaan tässä maailmassa. Mutta ei hän sitä ajattele, että tämä maallinen Vapahtaja otetaan häneltä pois, ja että hänen pitää kerran tuleman semmoiseen onnettomaan tilaan, ettei hän näe enää yhtään Vapahtajaa, ei taivaassa eikä maan päällä. Semmoinen kuolleen uskon tunnustaja ei ymmärrä ollenkaan Jeesuksen puhetta Hänen poismenostansa Isän

tykö, vaan hän rupeaa arvelemaan niin kuin opetuslapset: *”Mikä se on, kuin Hän sanoo: vähän ajan perästä? Emme tiedä, mitä Hän puhuu.”*

Jos yksi kristitty sanoo semmoiselle kuolleen uskon tunnustajalle: *”Vähän ajan perästä pitää sinun tunteman, ettei sinulla ole tuommoisessa suruttomassa ja katumattomassa tilassa Vapahtajan päälle luottamusta, eli senkaltaista uskoa, joka kestää kuolemassa,”* niin hän sanoo: *”Eikös minulla olekaan uskoa Vapahtajan päälle? En tiedä, mitä hän sanonee.”* Vähän ajan perästä pitää sinun tunteman, ettei ole sinulla yhtään Vapahtajaa, niin kauan kuin sinä väärällä uskolla luotat Hänen päällensä. Sinä olet aivan maailman ja oman voimas päälle luottanut, vaikka sinä luulet Vapahtajan päälle luottanees. Ei saata näkyväinen Vapahtaja sinun sieluas auttaa. Ja tämä näkyväinen Vapahtaja otetaan vähän ajan perästä pois. Silloin pitää teidän kaikkein itkemän ja parkuman, jotka ette ole vielä katumuksen murheessa olleet. Tätä puhetta ei ymmärrä yksi kuolleen uskon tunnustaja, vaan hän arvelee: Mikä se on, kuin Hän meille sanoo: *”Vähän ajan perästä?”* Emme tiedä, mitä Hän puhuu.

Mutta kyllä kerran tulee se aika, että heidän täytyy ymmärtää, mikä se on, *”vähän ajan perästä, ja ette näe minua”*. Koska se näkyväinen Vapahtaja otetaan pois, silloin ei ole enää helppo uskoa sen Vapahtajan päälle, joka on kuollut. Koska nimittäin ihmisellä on se kuollut ja turha luottamus yhden näkyväisen Vapahtajan päälle, niin kuin opetuslapsilla oli ennen kuin se hengellinen murhe tuli, niin on maailma mielessä. Hän uskoo silloin, että Jumala on niin siunannut hänen työnsä ja vaivansa, että hän on saanut kunnian ja tavaransa maailmassa. Mutta tämän uskon kautta tulee maailma niin rakkaaksi, ettei hän muista kuolemaa, tuomiota ja ijankaikkisuutta, vaan rakentaa itsellensä ijankaikkisia majoja maailmassa. Mutta koska tämä näkyväinen Vapahtaja tulee pois, silloin rupeaa usko puuttumaan. Ja koska näkyväinen

Vapahtaja kuolee, silloin tulee murhe, silloin tulee epäily. Eipä jaksaneet enää Jeesuksen opetuslapset uskoa mitään Vapahtajan kuoleman jälkeen, ennen kuin Hän tuli eläväksi.

Mistä tuli nyt opetuslapsille tämä murhe ja kova epäily Jeesuksen kuoleman jälkeen? Se tuli siitä, että he olit rakentaneet maallisen onnensa Hänen päällensä, mutta ei sielun autuudesta ollut mitään tietoa. Koska nyt tämä maallinen onni katois, ja kaikki heidän toivonsa rikkaudesta ja maailman kunniaasta meni hukkaan, silloin tuli murhe ja kaipaus hengellisen Vapahtajan perään. Mutta tässä murheessa oli niin suuri epäily, ettei he jaksaneet uskoa enää sen Vapahtajan päälle, joka ennen oli mielessä. He tunnustit myös uskonsa Emmauksen tiellä, sanoen: *”Me luuilimme Hänen siksi, jonka Israelin piti lunastaman.”* Mutta tämä usko oli nyt puuttunut. Ja niin pitää tapahtuman kaikille Jeesuksen opetuslapsille, että heidän uskonsa pitää puuttuvan Vapahtajan kuoleman kautta. Heidän pitää itkemän ja parkuman, koska Vapahtaja on kuollut.

Jeesus kuolee myös kristittyin sydämessä maailmanrakkauden kautta. Koska maailma tulee rakkaaksi ja kauniiksi kristittyin sydämessä, silloin kuolee Jumalan Poika. Ja silloin kuuluu tämä Jeesuksen sana: *”Vähän ajan perästä, ette näe minua.”* Mistäpä kristityt enää tuntevat Jeesuksen voimaa sydämissänsä, koska Hän maailmanrakkauden tähden on kuollut? Heidän täytyy tämän maailmanrakkauden tähden tulla murheelliseksi, koska Jeesus kuolee: Ei ole Jumalan Poika elämässä sen ihmisen sydämessä, kussa maailmanrakkaus on päässyt sydämen heraksi.

Senkaltainen oli opetuslasten tilaisuus silloin, koska Vapahtaja kuoli. Maailmanrakkaus oli sydämessä ja mielessä. Ja koska yksi rietas on päässyt sydämeen, kyllä muut seuraavat perässä. Vaikka nimittäin opetuslapsille tulee suuri murhe, koska he tuntevat, ettei ole Jeesus enää elämässä heidän

sydämissänsä, kuitenkin pysyy Jeesus kuoleena niin kauan kuin omavanhurskaus vaikuttaa heissä niin suuren epäuskon, ettei he jaksakaan uskoa, että se Vapahtaja, joka kerran kuollut on, pitää enää tuleman eläväksi.

Mutta maailmanlapset ei tiedä siitä murheesta mitään, sillä Jeesus sanoo tämän päivän evankeliumissa: *”Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee.”* Ja minkä tähden maailma iloitsee? Joo, sen tähden maailma iloitsee, että se väärä profeetta ja kansan häiritsijä nyt on kiinni otettu ja viety raatihuoneeseen. Siitä maailma iloitsee, että se sama mies, joka heitä ennen on haukkunut huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiöiksi, nyt heti kohta tuomitaan. Siitä syystä on maailma iloinen. Ja nyt he huutavat: *”Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!”* Ja niin kuin perkele silloin ylytytti orjiansa iloitsemaan Jeesuksen kuoleman tähden, niin hän panee nytkin orjiansa iloitsemaan, koska maailman herrat rupeavat vihaamaan ja vainoamaan Jeesusta ja Hänen opetuslapsiansa.

Silloin maailma iloitsee. Vieläpä netki, jotka ovat ennen ulkokullaisuudessa huutaneet *”Hoosianna”*, rupeavat pitkänä perjantaina huutamaan *”ristiinnaulitse!”* Sillä niin kauan kuin Hän oli opettamassa temppelissä, ei viittineet kaikki ilmoittaa vihaansa, mutta koska Hän oli viety raastuvan eteen, silloin tuli viha ulos. Silloin monen sydämen ajatukset ilmoitettiin. Mikäs nyt oli hätänä, koska kansan häiritsijä oli kiinni otettu. Nyt saavat Jeesuksen viholliset omantunnon rauhan: ei Hän ole enää haukkumassa huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiöiksi. Nyt saavat juomarit ja viinaporvarit mennä rauhassa helvettiin. Ei he ajattele, että tämän ilon perästä seuraa itku ja hammasten kiristys.

Voi niitä raukkoja, jotka iloitsevat ja nauravat omaa onnettomuuttansa! Mutta kyllä he saavat kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat. Vielä he huutavat Jumalan rangaistuksen päällensä. Vielä he haastavat Jumalan kosta

ylitsensä, koska he sanovat: *”Tulkoon Hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle.”* Se on: kyllä saapi Jumala rangaista meitä, jos Hän on viatoin. Jo oli rietas vahvistanut heidän uskonsa, ja kukapa vahvistaa heidän uskonsa muu kuin rietas, joka antaa lapsillensa kaikki synnit anteeksi, saati he pilkkaavat ja vaivaavat Kristusta. Ei suinkaan rietas rupea heille soimaamaan syntiä, jotka huutavat: *”Ristiinnaulitse!”* Sillä elävän kristillisyyden viholliset ovat riettaan parhaat ystävät. Ja minä luulen hänen antavan vuotavaa pirun paskaa vielä kuolemanki jälkeen palkaksi siitä, että he ovat kristityitä pilkanneet, vihanneet ja vainonneet.

Voi onnettomat raukat, jotka aina pilkkaavat ja nauravat, koska Jeesuksen murheelliset opetuslapset itkevät ja parkuvat. Eikös vielä Jeesuksen ja Hänen opetuslastensa kyyneleet rupea teitä polttamaan? Kuinkas luallette kestäväne kuolemassa ja tuomiopäivänä? Silloin pitää vain Jeesuksen murheellisten opetuslasten kyyneleet polttaman teidän tuntoanne ijankaikkisesti, jos ette lakkaa armon ajassa pilkkaamasta ja vainoamasta niitä, jotka huutavat teille parannusta.

Toinen tutkistelu: **Katselkaamme nyt, kuinka opetuslasten murhe kääntään iloksi.** Koska opetuslapset itkevät ja parkuvat Jeesuksen kuoleman tähden, silloin tuntevat nämät raukat, kuinka onnettomat he ovat ilman Vapahtajatta. Ei maailma enää huoli heistä, sillä he ovat sen väärän profeetan opetuslapset. Ja koska Jeesus on kuollut, ei heillä ole turvaa taivaaseen. Ja vaikka he ovat monta kertaa kuulleet niitä armollisia lupauksia, että Hän nousee ylös ja antaa heille Pyhän Hengen, mutta ei he jaksakaan enää uskoa niitä lupauksia, vaan lankeavat epäilykseen. Mutta tämän murheen ja sydämen ahdistuksen kautta valmistetaan sydän vastaan ottamaan sitä sanomaintoa iloa ja autuuden esimakua, koska Jeesus tulee eläväksi ja sanoo: *”Ottakaat Pyhä Henki, joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan.”*

Silloin kääntään opetuslasten murhe iloksi, ja ei kenkään enää ota heidän iloansa pois, vaikka he saavat välistä tuta, kuinka hirmuisesti perkele heitä kiusaa, niin kuin Pietari kirjoittaa kristityille: *”Jos hurskas tuskalla autuaaksi tulee, kussa sitte jumalatoimien ja syntien näkyä.”* (1 Piet. 4: 18). Se sama Pietari kirjoittaa myös kristityille, että *”perkele käyppi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsein ketä hän nielis.”* Näitä perkeleen kiusauksia on jokainen kristitty saanut koetella. Kuitenki täytyy opetuslasten näitten kilvoitusten ja kiusausten kautta perkeleen ja hänen joukkonsa kanssa, seurata Jeesuksen verisiä askeleita, kantain Hänen ristiänsä, ja kuitenkin iloiset olla toivossa, niin usein kuin se Suuri Ristin Kantaja katsoo leppyisesti heidän päälensä ja sanoo: *”Tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani (1) paratiisissa.”*

Vaikka ei ole tosin yhdellä kristityllä aina hauska, koska vihollinen karkaa hänen päälensä hirmuisesti ulkonaisten ja sisällisten kiusausten kautta, niin myös vihan ja vainon kautta. Kuitenki kääntään kristittyin murhe viimein iloksi, koska se Suuri Sotasankari antaa hänelle voiton vihollisten ylitse.

Nyt me olemme siis nähneet, kuinka Jeesuksen sanat ovat täytetyt, koska Hän sanoi opetuslapsillensa: *”Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee.”* Se on tapahtunut juuri niin kuin Jeesus on sanonut. Jeesuksen murheelliset opetuslapset ovat itkeneet ja parkuneet, ja maailma on niitä pilkannut ja nauranut. Vielä nytki saavat Jeesuksen murheelliset opetuslapset usein itkeä ja parkua maailman tähden, koska he näkevät, kuinka maailman orjat vihaavat ja vainoavat (2) Jeesusta.

Koska Hän syntein ja epäuskon tähden kuolee heidän sydämissänsä, silloin saavat Jeesuksen murheelliset opetuslapset itkeä ja parkua kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnä olemista. Silloin maailma pilkkaa ja nauraa Jeesuksen murheellisiä opetuslapsia. Maailmanlapset ja riettaan enkelit

pilkkaavat heidän kyneleitänsä. Mutta keran taitavat nämät katuvaisten kyneleet polttaa heidän tuntoansa, jotka pilkanneet ovat, ja he saavat viimein nähdä, ketä he pistäneet ovat.

Mutta opetuslasten murhe kääntään iloksi, koska se Suuri Ristin Kantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas tulee eläväksi heidän sydämissänsä, ja he saavat tuta Hänen armonsä vaikutuksia. Silloin he saavat myös tuta todeksi, mitä Jeesus on sanonut: *”Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu, sillä hänen hetkensä tuli, mutta koska hän on lapsen synnyttänyt, ei hän enää muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan.”*

Iloitkaat ja riemuitkaat, te murheelliset opetuslapset, koska te näette Herran. Ole iloinen, sinä murheellinen Maria Magdalena, koska sinä pääset tarttumaan Hänen jalokoihinsa. Ja halaa ilolla Hänen polviensa, ja mene ilolla muistelemaan opetuslapsille, että Herra on noussut ylös. Ja sinä uskotoin Tuomas! Pistä sormes naulain reikään, jos tohdit, eli pane kätes suuhun ja ole ääneti. Ja sinä Pietari, heitä sinuas mereen, ja ui rantaan, kussa Jeesus seisoo vastaan ottamassa sinua. Hän seisoo nyt ijankaikkisuuden ihannalla rannalla ja odottaa opetuslapsiansa, koska he tulevat.

Kuitenki kysyy hän: *”Simon, Joonaan poika, rakastatkos minua?”* Hän kysyy kaikilta, jotka ovat kieltäneet Hänet uskottomuudellansa: *”Simon, Joonaan poika, rakastatkos minua?”* Simon, Joonaan poika! Ole valmis vastaamaan. Jeesus kaippaa sulta rakkautta, joka ennen oli kylmänlainen ja häälyväinen. Nyt Hän tahtoo tietää, kuinka paljon kristityt Häntä rakastavat. Olkaat valmiit vastaamaan. Kukas tiesi maailmanrakkaus on niin paljon vaikuttanut, että te rupeisitte kieltämään Jeesusta maailman edessä. Mutta sanokaat nyt: *”Herra, sinä tiedät, että minä rakastan sinua.”* Ja olkaa tässä tunnustuksessa

pysyväiset viimeiseen hetkeen asti: *"Herra, sinä tiedät, että minä sinua rakastan."* Amen.

Alkuperäinen, lähes täydellinen / Aunon Kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto / (1)-(2) välinen alue täydennetty Kirkkopostillasta 1876 /

Totisesti, totisesti sanon minä teille: Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee. Te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne käännetään iloksi.

[Tätä murhetta, joka Jumalan mielen jälkeen on, ei yksikään särjetty] (1) sielu saata välttää. Joka tahtoo kristityksi tulla, niin käännetään tämä hengellinen murhe iloksi, koska yksi katuvainen sielu rupee uskomaan, että hänen syntinsä ovat anteeksi annetut. Mutta tämä murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, ei tule suruttomille ihmisille koskaan. Jos Jumala välistä panee heidän päällensä maallisen murheen, niin kuin Hän teki Israelin lapsille, eivät he sen tähden tee parannusta. Sillä maallinen murhe ja vastoinikäminen maailmassa alentaa vähäisen sitä luonnollista ylpeyttä, mutta juuri harva ihminen tulee sen maallisen murheen kautta oikein tuntemaan syntiänsä. Koska Jumala maallisen kurituksen kautta oli rangaissut Israelin lapsia, tuli heidän ylpeytensä sen kautta vähäisen lyödyksi, niin että he tunnustit, että he olit syntiä tehneet isäinsä kanssa, ja heitit sen ulkonaisen epäjumalitten palveluksen. Mutta ei he sen tähden tulleet oikein heränneeksi, paitsi muutampia sieluja, jotka maallisesta kurituksesta olit ottaneet esimerkin, kuinka suuressa turmeluksessa ihminen on.

Me näemme vielä nytkin, että maailman risti ei tee ihmistä kristityksi. Moni ihminen on niin köyhä maailmassa, ettei hän tiedä, mitä hänen pitää syömän. Mutta ei moni ihminen opi ruumiin köyhyydestä tuntemaan hengellistä köyhyyttä. Moni köyhä on ylpiä vielä, vaikka hänen täytyy aivan muitten armosta elää. Ei köyhyys jaksa vanhaa Aatamia taamata, ja luonnollista ylpeyttä hävittää. Moni on suuressa murheessa maailmassa, eikä sen tähden tule hänelle se hengellinen muret, joka Jumalan mielen jälkeen on. Moni on raadollinen ja alastoin maailmassa, eikä sen tähden tunne hengellistä alastomuutta. Muutamat köyhät ottavat vielä köyhyyden autuuden perustukseksi, ja luottavat sen

päälle, että he tulevat autuaaksi köyhyytensä tähden. Mutta jos maallinen rikkaus ei auta ketään autuuteen, ei taida köyhyyskään auttaa. —Sillä moni rikas ajattelee myös näin: Koska Jumala on antanut minulle näin paljon maallista siunausta, vissimmästi Hän on mielistynyt minuun. Ja niin muodoin tekee rikas sen päätöksen, että koska Jumala on katsonut häntä mahdolliseksi saamaan niin paljon tavaraa ja omaisuutta, vissimmästi Hän myös antaa taivaallista tavaraa. Mutta se on tietämätöin, ystävänä, kuka sinulle on antanut niin paljon omaisuutta. Sinä luulet, että Jumala on antanut. Mutta minä luulen, että maailman ruhtinas on antanut useimmille rikkaille tavarain ja omaisuuden. Mutta jos vielä Jumala olis antanut jollekulle, joka ei ole vääryydellä koonnut, et sinä sen tähden ole Jumalalle otollisempi, jos et tule kristityksi.

Kaikki köyhät ajattelevat luonnollisessa tilassa: Ilmankin Jumala antaa minulle paremman tavarain ja omaisuuden, koska Hän ei ole katsonut minulle maailman tavarata. Mutta tiedätköpä sinä, kuka sinun on köyhäksi tehnyt? Sinä lykkäät kaikki Jumalan päähän, vaikka sinä olet kuka tiesi itse syyppää siihen, että sinä olet köyhä, koska väärin olet käyttänyt ruumiin ja sielun voimat. Olet kuka tiesi haaskannut omaisuutes juopumuksen, koreuden ja laiskuuden kautta. Olet pilannut terveyden sen saman juopumuksen ja haureuden kautta, taikka prameuden ja kerskaamisen kautta. Ja sitten sinä sanot: Jumala teki minun köyhäksi tässä maailmassa, ilmankin Hän antaa minulle paremman tavarain toisessa maailmassa. Mistäpä sinä tiedät, kuka sinun on köyhäksi tehnyt? Minä luulen, että maailman jumala on tehnyt suruttomat rikkaaksi vääryydellä kaupalla. Ja muutamat hän on tehnyt köyhäksi juopumuksen,

koreuden ja laiskuuden kautta. Jos rikkaus ei kelpaa autuuden perustukseksi, ei suinkaan maallinen köyhyyskään kelpaa autuuden perustukseksi. Vaan molemmat, sekä rikkaat että köyhät pitää puikiman helvetissä, jos totinen katumus ja parannus ei tule.

Jos muutamille kelpaa rikkaus autuuden perustukseksi, ja muutamille köyhyys, kyllä visimmästi siveyskin kelpaa toisille autuuden perustukseksi, ja toisille kuollut usko, eli varastettu armo. Mutta jos maailman rikkailla ei ole muuta murettä, kuin tavaroista, ja jos maailman köyhillä ei ole muuta murettä, kuin ainoastans vattan ympäri, ei suinkaan siviöilläkään ole sitä murettä, joka Jumalan mielen jälkeen on, sillä heidän siveytensä on heille esteenä, ettei he taida synnin murheessa taikka katumuksessa olla. Mitäs heidän pitäis murehtiman, joilla on niin paljon vanhurskautta ja siveyttä omasta takaa, ettei he tarvitse kerjätä armoa?

Kyllä he sen tähden sanovat suulla, ettei he luota siveytensä päälle, mutta sen päälle he kuitenkin luottavat, koska heille ei kartu sen verran syntiä, että se olis katuma väärä. Ilmanki joku silmä näkee, koska ihminen on katumuksessa, että hänellä on murettä. Mutta mistä se muret tulee, se on maailmanlapsille tietämätöin. Maailmanlapset katsovat sen turhaksi ja tarpeettomaksi. Niin myös armonvarkaats, koska he näkevät jonkun ihmisen olevan murheessa, luulevat he, että se on yksi ihmeellinen taikus. Ei net tarvitse koskaan murheessa olla, jotka elävät varkaudella. Ei he tarvitse oikiassa katumuksessa olla, jotka ovat jo äitin kohdussa katumuksen tehneet. He luulevat, että he ovat jo aikaa katumuksen ja parannuksen tehneet, mutta ei he tiedä sen tähden, koska se oikia katumus olis tapahtunut. Kuitenkin omistavat he itsellensä Jumalan armon lupauksia, ja luulevat, että katuvaisten kyneleet ja huokaukset ovat yksi ihmeellinen taikus. Mutta kiroukset, tappelukset, juopumukset, ovat heidän mielestensä kristillisyyden tuntomerkit. Eikä ne sitä katso kummaksi, että

lohikäärmeen kyneleet vuotavat heidän omista silmistänsä, koska paloviina nousee päähän. Mutta sitä ne katsovat kummaksi, koska he havaitsevat jonkun kristityn itkevän eli huokaavan. Sitä he ihmettelevät, ettei kaikki ihmiset ole niin kuin armonvarkaats, maailman perään ankarat, juomarit ja huorat.

Kuitenkin on Jumala sanassansa totinen, koska Hän sanoo, että katuvaisten muret käättään iloksi. Jos maailman ilo viimein käättään murheeksi, niin on jo moni katuvaisten sielu saanut koetella sen totuuden, että se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, käättään viimein iloksi, koska nimittäin yksi murheellinen ja katumuksessa oleva sielu saapi sen autuaallisen vakuutuksen, että kaikki hänen syntinsä ovat anteeksi annetut, sen sovinnon kautta, joka Jeesuksen kuolemassa tapahtunut on. Ja me toivomme, että kaikki net sielut, jotka vielä murheessa ovat, pitää saaman sen saman vakuutuksen, että heidän entinen vääryytensä on anteeksi annettu. Vaikka vihollinen tahtoo estää muutamia tulemasta Vapahtajan tykö, koska hän omanvanhurskauden kautta lykkää mahdolltomuuden ja epäilyksen heidän sydämihins, ettei heidän pitäis uskoman, että Vapahtajan armo on vielä suurempi kuin ihmisen synnit. Me tiedämme nimittäin, ettei vihollinen soisi yhtään ainoata sielua vapahdetuksi tulla Vapahtajan armon kautta, vaan siveyden kautta, ja oman parannuksen kautta hän kyllä sois heidän vuovata, niin myös kuolleen uskon kautta. Sillä hän tietää aivan hyvin, että siveys ja oma parannus, ja kuollut usko ei tee hänelle pahaa, koska katuvaisten sielut eivät saa kuitenkaan oman tunnon rauhaa, vaikka he kuinka vuovaisit omalla parannuksella ja siveydellä välttää omantunnon soimausta ja kalvamista. Mutta armo, joka annetaan katuvaistille ilman ansiota, armo, joka kuolettaa omantunnon kalvamiset, armo, joka vuotaa sen tapetun Karitsan haavoista, se tekee viholliselle sangen ison haavan, koska hän sen kautta mistantaa

kaikki uskovaiset sielut, ja jääpi itse ulvo-
maan ulkoisella puolella lammashuonetta.

Meidän tarkoituksemme olis tänä päivänä
tutkistella, kuinka se murhe, joka Jumalan
mielen jälkeen on, käättään iloksi. Jos meille
olis se suuri armo annettu ylhäältä, että me
saattaisimme tämän asian katuvaisten ja
murheellisten opetuslasten lohdutukseksi ja
ylösrakennukseksi oikein selittää. Mutta me
toivomme kuitenkin, että se Suurin Ristin-
kantaja, joka on itse suurimmassa tuskassa
ja murheessa ollut meidän vaivaisten ja vihe-
liäisten syntisten tähden, lainais kaikille vai-
vaisille ja murheellisille sieluille voiman us-
komaan, huutamaan ja kolkuttamaan tai-
vaan oven päälle, että heidän murheensa,
joka kuitenkin keviä ja ajallinen on, pian
muuttuu iloksi ja riemuksi. Kuule kaikkein
murheellisten sydänten huokaus, sinä Tai-
vaallinen Ristinkantaja, Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 16: 16–22

*16 Vähän ajan perästä ja ette näe minua,
ja taas vähän ajan perästä te näette mi-
nun; sillä minä menen Isäni tykö.*

*17 Niin muutamat hänen opetuslapis-
tansa puhuivat keskenänsä: mikä se on,
kuin hän sanoo meille: vähän ajan pe-
rästä ja ette näe minua, ja taas vähän
ajan perästä ja te näette minun, ja: minä
menen Isän tykö?*

*18 Niin he sanoivat: mikä se on, kuin hän
sanoo: vähän ajan perästä? emme tiedä,
mitä hän puhuu.*

*19 Niin Jesus ymmärsi, että he tahtoivat
kysyä häneltä, ja sanoi heille: sitä te ky-
sytte keskenänne, että minä sanoin: vä-
hän ajan perästä ja ette näe minua, ja
taas vähän ajan perästä ja te näette mi-
nun.*

*20 Totisesti, totisesti sanon minä teille:
teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta
maailma iloitsee: te tulette murheellisiksi,
mutta teidän murheenne käännetään
iloksi.*

*21 Kuin vaimo synnyttää, niin hänellä on
kipu, sillä hänen hetkensä tuli; mutta kuin
hän on lapsen synnyttänyt, niin ei hän
enään muista vaivaansa ilon tähden, että
ihminen on syntynyt maailmaan.*

*22 Niin teillä on myös nyt murhe; mutta
minä tahdon teitä jälleensä nähdä, ja tei-
dän sydämenne on iloitseva, ja ei kenen-
kään pidä teidän iloanne teiltä ottaman
pois.*

Jeesus sanoo opetuslapsillensa: *”Teidän pi-
tää itkemän ja parkuman, mutta maailma
iloitsee. Te tulette murheellisiksi, mutta tei-
dän murheenne käättään iloksi.”* Niitten sa-
nain johdatuksesta pitää meidän tällä het-
kellä perään ajatteleman: **Kuinka opetuslas-
ten murhe käättään iloksi.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden
opetuslapset tulevat murheellisiksi?**

Toinen tutkistelemus: **Minkä tähden ope-
tuslasten muret käättään iloksi?**

Me toivomme ja rukoilemme, että kaikki,
jotka vielä nauravat maailman ilossa, tulisit
murheellisiksi, niin myös, että kaikki, jotka
vielä murheelliset ovat synnintuskan tähden,
tulisit iloiseksi. Niin kuin murhe ja ilo seura-
vat peräsiltänsä, ja ovat kristillisyyden aineet,
niin ei saata yksi kristitty olla murhetta paitsi,
eikä iloa paitsi.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden
tulevat Jeesuksen opetuslapset murheel-
liseksi?** –Sen tähden, että Jeesus lähtee pois
ja jättää heitä yksistänsä. Opetuslapsilla on
nimittäin se ajatus, koska he ovat surutto-
muuden tilassa, että Jeesus on aina ole-
massa heidän kanssansa. He luulevat, että
he Jeesuksen kautta saavat kunnian ja tava-
ran, ja omaisuuden maailmassa. He lupaavat
itsellensä hyviä päiviä, niin kauan kuin kuol-
lut usko on peittänyt heidän silmiänsä, ettei
he näe syntiänsä, eikä niin muodoin tunne,
että yksi hengellinen Vapahtaja on tarpeelli-
sempi kuin maallinen Vapahtaja. Niin kauan
kuin ihmisen sydän on kiinni maailmassa,
odottaa hän yhden maallisen Vapahtajan,

joka saattaa häntä hyvin onnelliseksi tehdä maailmassa. Ei hän siinä tilassa muista, että hän tarvitsee yhden hengellisen Vapahtajan, joka lunastaa hänen sielunsa helvetistä. Niin muodoin kiittää hän luonnollisessa tilassa Vapahtajaa sen edestä, että hän on saanut hengen, terveyden, omaisuuden, kunnian. Mutta ei hän kiitä sen edestä, että hän on saanut taivaallisia tavaroita, niin kuin katumusta, uskoa, rakkautta, omantunnon rauhaa. Kuinkas hän kiittäis sen edestä, jota hän ei kaipaakaan?

Opetuslapset olivat nyt siinä tilassa, että he tunnustit Jeesuksen olevan Jumalan Pojan ja maailman Vapahtajan, ei hengellisessä, vaan maallisessa tarkoituksessa. He odotit joka päivä, että Jeesus pian tulis kuninkaaksi, että he Hänen kauttansa tulisit virkamieheksi, maan herraksi, ja ruhtinaiksi, että he tämän Vapahtajan kautta pääsisit saamaan kunniaa, tavarata ja omaisuutta, että he saisit iloiset olla ja hyviä päiviä pitää tämän kuninkaan hallituksen alla. Mutta siinä väärässä luulossa tulit he sangen kovin petetyksi. Koska Vapahtaja nyt rupeis puhumaan kärsimisestänsä ja kuolemastansa: *”Vähän ajan perästä”* — sanoi Hän — *”ja ette näe minua.”* Siitä, ja juuri Vapahtajan kuolemasta tuli opetuslasten muret, koska kaikki heidän toivonsa maallisesta kunniaasta ja herraudesta meni hukkaan. Nyt ovat kaikki luonnolliset ihmiset samassa uskossa kuin opetuslapset, nimittäin, että he Vapahtajan kautta ovat saaneet, eli luulevat saavansa, tavarain, kunnian, omaisuuden ja muuta sen kaltaista hyvää, joka kuuluu tähän maalliseen elämään. Mutta ne hengelliset asiat, jotka kuuluvat oikeaan kristillisyyteen, esimerkiksi totinen katumus, elävä ja autuaaksitekeväinen usko, oikia kristillinen rakkaus, rukouksen voima, ja kärsivällisyys hengellisessä tuskassa, sitä yksi luonnollinen ihminen ei ymmärrä kaivata.

Koska nyt tämä maallinen Vapahtaja kuolee, eli koska luonnollisen ihmisen toivo maallisesta kunniaasta ja rikkaudesta menee

hukkaan Vapahtajan kuoleman kautta, joka tapahtuu omantunnon heräämisen kautta, silloin tulee hänelle yksi kova hengellinen muret ajattellessansa, kuinka turha ja kelvoton hänen entinen elämänsä on ollut, ja että hänen entinen uskonsa Vapahtajan päälle on ollut yksi petollinen varjo, yksi kuollut usko, jolla ihminen on pettänyt itsensä, koska hän on luottanut yhden maallisen Vapahtajan päälle, mutta hengellistä Vapahtajaa ei hän ole ymmärtänyt kaivatakaan. Silloin tulee hänelle yksi hengellinen muret, yksi surkia kaipaus ja ikävöitseminen sen Vapahtajan perään, jonka hän sokeudessaansa on pitänyt ainoastans maallisena, mutta ei hengellisenä Vapahtajana.

Se on nimittäin koeteltu, että yksi herännyt ihminen ei pidä enää suurinta muretta vattanut ympäri, vaan sielunsa ympäri, ja kuinka se tulis pelastetuksi. Hän on ennen pitänyt Jeesusta maallisena Vapahtajana ainoastans, jonka kautta hän luuli voittavansa maailman tavarata ja kunniaa. Mutta herätyksen jälkeen meni se toivo hukkaan, että hän Vapahtajan kautta tulis rikkaaksi ja herraksi. Nyt tuntee hän, että se Vapahtaja, jonka päälle hän sokeudessaansa on luottanut, on totisesti kuollut hänen sydämässän. Ei olekaan enää se Vapahtaja elämässä, jonka kautta hän luuli saavansa tavarain ja kunnian maailmassa. Ja se Vapahtaja, jonka kautta hän sais syntiänsä anteeksi, ja iankaikkisen elämän, ei ole vielä tullut eläväksi hänen sydämässän. Heränneessä tilassa tulee ihmiselle niin suuri epäusko, ettei hän tahdo uskoa, vaikka kuka sanois hänelle, että Vapahtaja on vielä elämässä. Moni herännyt ihminen on niin surkiassa epäilyksessä, ettei hän usko paljo Jumalan ja Vapahtajan olevan. Kyllä hän silloin uskoi Vapahtajan päälle, koska hänen pyytönsä menestyi. Koska hän sai paljon kaloja. Koska hänelle tuli hyvä vuosi. Koska hän pääsi ylös merestä eli koskesta hengen kanssa. Silloin hän kyllä kiitti Jeesuksen nimen. Ja niin se oli oikein ja kohtuullinen siunata Häntä. Mutta siunasipa hän

myös silloin, koska hän sai ryypätä palovii-
naa. Kiittipä hän myös silloin, koska hänen
viinakauppansa menestyi. Olipa hänellä sii-
hen aikaan vahva usko, että kaikki tämä siu-
naus tuli hänelle Vapahtajan kautta, vaikka
muutampi osa hänen siunauksestansa taisi
tulla riettaalle hengelle kunniaksi, mutta ei
Vapahtajalle. Mutta nyt, koska hän näkee
syntiänsä, ja se entinen elämä rupeaa kar-
vastelemaan hänen omassatunnossans, nyt
hän ei usko enää, että Vapahtaja löytyy. Ja
jos hän vielä uskois, että yksi Vapahtaja löy-
tyy, ei hän kuitenkaan vielä usko, että se on
hänen Vapahtajansa. Niin uskotoin on muu-
tampi ihminen heränneessä tilassa, ettei hän
usko, että Vapahtaja saattaa vielä hänenki
auttaa siitä hengellisestä hädästä.

Me puhumme tässä paikassa erinomattain
niille heränneille, joille tämä Vapahtajan
sana kuuluu: Teidän pitää itkemän ja parku-
man. Sillä armoitetut sielut ovat jo Vapahta-
jan löytäneet. Ei niillä ole niin suuri hätä: ne
saattavat jo itse lentää. Mutta heränneet, eli
ne opetuslapset, joille on tullut yksi suuri
hengellinen muret, joidenka Vapahtaja on
kuollut, vaikka Hän on elämässä, joidenka
ajatukset sekaantuvat epäuskon ja epäilyk-
sen kautta, ne tarvitsevat yhden johdatuk-
sen ja selityksen. Mistäs heille on tullut se
kova hengellinen muret? Siitä ilmanki, että
he ovat Vapahtajaa paitsi. Jeesus on kuollut.
Eli se Vapahtaja, jonka päälle he surutto-
muuden tilassa ovat väärin luottaneet. He pi-
dit Häntä maallisena Vapahtajana, koska
heillä oli suurin muret vattan ympäri. Mutta
nyt, koska heille on tullut suurempi muret
sielun autuudesta, nyt he epäilevät, ettei Va-
pahtajaa olekaan. Ja jos Hän vielä löytyis, ei
he usko Hänen voivan, saattavan eli tahto-
van heitä auttaa. He luulevat nimittäin, ettei
Vapahtaja huoli semmoisista, jotka ovat niin
suuret syntiset. Omavanhurskaus on heissä
niin suuri, että he freistaavat välistä omalla
parannuksella, välistä katumuksella ja kyy-
neleillä tienata itsellensä armoa. He tahtoisit
tulla enkeliksi, ja sitte vasta tulla Vapahtajan

tykö. Ei he vihti tulla Jeesuksen tykö semmoi-
sena kuin he ovat.

Vielä se maailma iloitsee, koska nämät ope-
tuslapset itkevät ja parkuvat. Ei maailman
orjat ymmärrä, mistä tämä muret tulee Jee-
suksen opetuslapsille. Muutamat luulevat,
että he tekevät itsensä semmoiseksi. Muuta-
mat pilkkaavat murheellisten opetuslasten
kyyneleet, ja sanovat: *"Kylläpä sinä olet
hurskas. Kristittykö sinäkin olet?"* Jos yksi
murheellinen opetuslapsi ääntäis jonkun sa-
nan suruttomain ihmisten varoitukseksi, että
he ottaisit paremmin vaarin armonajasta,
varsin suuttuu maailman ihminen ja sanoo:
*"Mene sinä nyt yksin taivaaseen, ja anna
meidän mennä rauhassa helvettiin!"* Niin
rohkia on maailman ihminen pilkkaamaan
Jeesuksen murheellisia opetuslapsia, että
hän oikein haastaa vihollisen päällensä, niin
kuin juutalaiset, jotka huusit: *"Tulkoon Hä-
nen verensä meidän ja meidän lastemme
päälle!"* Kyllä voivat kerran murheellisten
kyyneleet ruveta polttamaan heidän tunto-
ansa, koska se on heidän tuntoansa kalvava,
kuinka he eläneet ovat.

Toinen tutkistelemus: **Kuinka opetus lasten
murhe käättään iloksi?** Me olemme edelli-
sessä osassa tutkistelleet, mistä murhe tulee
Jeesuksen opetuslapsille, ja olemme me
siinä osoittaneet, että tämä murhe tulee Jee-
suksen kuolemasta. Vapahtaja on nimittäin
kuollut heidän sydämissäns. Ei he tunne kui-
ten, että Hän on elämässä siellä, ennen kuin
epäusko otetaan pois jonkun merkillisen
osotuksen kautta, josta he vakuutetaan siitä,
että Vapahtaja on vielä elämässä, ja että Hän
on totisesti noussut ylös kuolluista. Tämä Va-
pahtajan ylösnouseminen tapahtuu voimalli-
sesti muutampain ihmisten sydämissä. En-
keli tulee taivaasta ja vierittää kiven haudan
ovelta. Sillä koska Vapahtaja synnin tähden
on kuollut ihmisen sydämessä, niin tulevat
siveyden edusmiehet Joosef ja Nikodeemus,
ja hautaavat Hänen ruumistansa, ja panevat
vielä siveyden peitteen haudan päälle.

Koska nimittäin yksi murheellinen opetuslapseksi itkee ja parkuu Jeesuksen kuoleman tähden, niin tulevat vielä siveyden ajatukset ja sanovat näin: *”Et sinä ole vielä parannuksen tehnyt. Kuinkas sinä saatat tulla Vapahtajan tykö näin huonona ja näin saastaisena? Et sinä ole vielä mahdollinen saamaan armoa. Sinun pitää parantaman elämäs ensinnä.”* Niinmuodoin alkavat nyt Joosef ja Nikodeemus, eli siveyden ajatukset hautaamaan Jeesuksen ruumista, ja he panevat vielä yhden vahvan kannen haudan päälle. Ja tämä kansi on tehty aivan vahvasta siveydestä, joka on niin kiitävä maailman edessä, että myös maailmanlapset, eli julkiset Jeesuksen ristin viholliset, panevat seilinsä siveyden kiven päälle, sanoen: *”Jos siveys ei kelpaa Jumalan edessä, mikä pitää silloin kelpaaman?”* Se on kyllä ollut yksi vanha pakanallinen usko, että siveys on yksi vahva autuuden perustus. Ja vielä nytkin on tämä väärä autuuden perustus niin vahva muutamain ihmisten pääkallossa, että se makaa siellä niin kuin kivikansi Vapahtajan haudan päällä. Joka on haudannut Vapahtajan siveyden alle, hän on kaukana siitä ilosta ja siitä autuudesta, jonka Jeesuksen murheelliset opetuslapset tuntevat, koska rauhan enkeli tulee taivaasta ja vierittää siveyden kiven haudan ovelta.

Me mahdamme sanoa, että enkeli vierittää kiven haudan ovelta, koska heränneet sielut palttuvat siitä omasta parannuksesta, jolla he muutaman ajan ovat freistanneet rakentaa Vapahtajalle haudan. Ei Vapahtaja nouse ylös heränneitten sydämissä ennen kuin uskon enkeli vierittää tämän kiven haudan ovelta. Muutamat heränneet sielut eksyvät vielä siihen omanvanhurskauden mutkaan, ettei ole vielä oikia katumus tehty.

Tämä ajatus, joka estää muutamia katuvaisia tulemastakin Vapahtajan tykö, on meidän mielestämme Pietarin ja Johanneksen vertainen, jotka juoksit haudalle, ja rupeisit siellä etsimään Vapahtajan ruumista, vaikka Hän oli jo ylösnoussut. Löysitkö he

Vapahtajan ruumista siellä? Ei he löytäneet muuta kuin hikiliinat ja käärinliinat. Mutta heille tuli vasta jälkeen suurempi muret. Ja jos yksi herännyt ihminen rupee toivottamaan itsellensä vielä kovempaa tuskaa, kuin hänellä on, niin on se salainen ajatus sydämessä kätkeytyä, että hän sillä tuskalla tahtoo tienata jotakin Jumalan armosta. Mutta et suinkaan ansaitse armoa, murheellinen sielu, vaikka kuinka suuressa tuskassa sinä olisit. Et myös saata itse suurempaa katumusta tehdä, kuin mitä Pyhä Henki sinussa vaikuttaa. Mutta jos sinun katumukses on suurempi taikka vähempi, raskaampi taikka keviämpi, pidempi taikka lyhyempi, se ei tee niin paljon tähän kristillisyyden asiaan, saati sydän olis nöyräksi ja särjetyksi tullut, niin olet sinä valmis vastaanottamaan armoa, joka annetaan ilman, ei parannuksen tähden, ei myös katumuksen tähden, vaan Jeesuksen piinan ja kuoleman tähden, Hänen suuren tuskansa tähden, Hänen verisen hikiensä tähden, Hänen kyyneleittänsä tähden, Hänen huokaustensa tähden, Hänen korkian huutamaisensa tähden, Hänen haavainsa ja verenvuodattamisensa tähden. Ei minkään muun tähden.

Mutta älköön kuollut usko ja armonvaras pakatko itseensä lammashuoneeseen. Ei tämä suuri armo ole sinua varten, sinä katumatoihin henki, nukkuva omatunto, ja paatunut sydän. Sinä saat kyllä samalla riettaan hengen kunnialla mennä takaisin, jolla sinä olet tänne tullut. Mistä reiästä sinä olet pakkaamassa lammashuoneeseen, koska sinun haamusti näyttää, että sinun vanha Aatami on vielä niin suuri kuin sinä itse olet? Älä pakkaa ikkunasta, armonvaras, vaan tule ovesta, jos sinulla on totinen halu riestämään sisälle. Muista ainoastans Vapahtajan sanat, että *”se portti on ahdas ja tie kaita, joka viepi elämään, ja harvat sen löytävät.”* Mistä vai kusta reiästä sinä pakkaat, armonvaras? Kuolleen uskon kauttakos sinä aiot tulla taivaaseen? Vai siveyden kautta, eli köyhyyden kautta, maailman ristin kautta, eli lahjain

kautta vaivaisille? Ei sarvipäinen luontokappale koskaan lasketa lammasläättiin, vaan sarvet pois, keiturin karvat pois nivotaan, paksu nahka pois. Paisunut sydän leikataan raakaveitsellä. Nautahärän vuota poltetaan tuliraudalla, että reikä tulis omaantuntoon. Ja varsin koska reikä tulee omaantuntoon, lyöpi paha haju nokkaan siitä synnin höyrystä, joka nousee sydäimestä, niin kuin juomapadasta, kussa pirun paskaa on keitetty. Omantunnon haavat rupeevat haisemaan ja märkää vuotamaan, niin pian kuin reikä tulee omaantuntoon. Se kuollut ja mädännyt liha, joka on ollut peitettyä suruttomuuden laastarin alla, pitää leikattaman pois Jumalan lain terävällä raakaveitsellä. Ja sitten vasta, koska mädännyt ja kuollut liha on korjattu pois omantunnon haavoista, sitten vasta, koska omantunnon haavat karvastelevat, särkevät ja verta vuotavat, sitte vasta pannaan terveellinen lääkitys ja hunaja niiden haavain päälle.

Olkoon kaukana minusta se ajatus, että minä tahtoisin verekset ja vertavuotavat omantunnon haavat kiskoa ylös. Jumala varjelkoon minua sitä tekemästä. Mutta kuolleen uskon mädännyt liha, sen pitää leikattaman pois. Enkä minä tahdo ollenkaan niitä haavoja liikuttaa, jotka ovat jo paranneet sovintoveren kautta. Vaan minä tahtoisin, että ne omantunnon haavat, joita laki on leikannut, parattaisiin armon pisaralla, ja rakkauden hunajalla, ja elävän uskon öljyllä, että se entinen karvasteleminen ja särkeminen lakkais, se entinen tuska ja kauhistus katois, ja täydellinen ilo ja rauha tulis sijaan.

Se vissimmästi on Vapahtajan tarkoitus, koska Hän sanoo opetuslapsillensa: *”Teidän murheenne käättään iloksi, ja ei yksikään pidä ottaman teidän iloanne pois.”* Ei se ole

siis Vapahtajan tarkoitus, että opetuslasten murhe pitää lakkaamatta pysymän; vaan se on Hänen tahtonsa, että murhe pitää kääntymän iloksi. Ja niin se on myös tapahtunut kaikille armoitetuille sieluille, että heidän entinen murheensa on kääntynyt iloksi. Vaikka nyt tämä ilo ei mahda olla joka aika ja lakkaamatta yhtä voimallinen. Sillä opetuslapset ihastuit, että he näit Herran, mutta Pietari tuli vielä jälkeen murheelliseksi, koska Vapahtaja kysyi kolmannen kerran: *”Simon, Joonaan poika, rakastatkos minua?”* Ja olisi kopa juuri hyödyllinen, jos ihminen joka aika vaeltaisi auringon paisteessa? Ilmankin Jumala on niin laittanut, että yhdellä kristityllä pitää oleman välistä auringonpaiste, ja välistä pilvistä, ja välistä sadetta. Molemmat ovat kuitenkin tarpeelliset maan hedelmälle. —Jos aina olisi auringonpaiste, eikä sadetta koskaan, voisi joku hedelmä tulla matalamassa paikassa ja tuoreessa maassa. Mutta vuorilla ja kukkuloilla ei tulisi mitään. Jos aina olisi sadetta, voisi joku hedelmä tulla vuorilla ja kukkuloilla, mutta tuoreessa maassa tulisi vain olkia. Sen tähden on Jumala laittanut välistä sadetta, välistä auringonpaistetta, että molemmissa, sekä kukkuloilla että armonlaaksoissa pitäisi siemenen kasvaman ja hedelmälliseksi tuleman, se pyhä siemen, joka on kylvetty siltä Suurelta Kylväjältä. Ja tämä on tapahtunut sitä varten, ettei kukkulat pitäisi sanoman laaksoille: Te olette kelvottomat. Sillä laaksoissa on usein runsaampi tulo, vaikka ei ole niin rapea ja runsas. Eikä laaksot tarvitse sanoa kukkuloille: Te olette kelvottomat! (2) [Sillä Jumala tarvitsee molempia. Amen.]

Alkuperäinen ja jäljennös (alku ja loppu kateissa) / SHKS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / (1)-(2) Tämä väli on käsikirjoitusta.

Sinun pahuutes tähden sinua nuhdellaan, ja sinun tottelemattomuutes tähden sinua kuritetaan: ”niin tiedä ja näe, kuinka viheliäinen ja surkea se on, että hyljää Herran sinun Jumalas, ja et pelkää minua, sanoo Herra, Herra Zebaoth.”

Tässä Jeremian toisessa luvussa ja yhdeksännessätoista värssyssä kuulevat paatuneet ja tottelemattomat lapset, minkä tähden heitä kuritetaan. Paatuneet lapset luulevat il-manki, että syyttömästi heitä kuritetaan. Mutta me kuulemme nyt profeetta Jeremian edellä mainituista sanoista, että sinun pahuutes tähden sinua nuhdellaan, ja tottelemattomuutes tähden sinua kuritetaan. Jumala valittaa monessa paikassa, että Israelin lapset olit tottelemattomaksi tulleet, eivätkä he ottaneet kuritusta vastaan.

Kukas tiesi, onko nyt ihmisten lapset paremmaksi tulleet, kuin silloin vanhassa testamentissa, koska Taivaallisen Vanhimman täytyi aivan kovuudella kurittaa Israelin lapsia, nimittäin sodalla, näljällä ja taudilla, ja kuitenkin olit he niin paatuneet, ettei he ottaneet kuritusta vastaan. Ei he uskoneet, että Jumala pahuuden tähden niin kuritti, vaan he luulit, että Jumala heitä kuritti ilman syyttä. He sanoit myös usein: *”Ei Herra tee oikein meidän kanssamme.”* Jumala oli heidän mielestänsä ylön kova rankaisemaan, ja väärä tuomari, joka ei arvannut heidän hyviä töitänsä, vaan rankaisi siveitä ihmisiä ilman syyttä.

Ei Israelin lapset sen tähden tehneet parannusta, vaikka he niin kovin rangaistiin, mutta paaduit vain. He lakkaisit viimein julkisen epäjumalan palveluksen, koska Jumala oli niin kovin lyönyt heitä, ettei ollut enää voimaa potkia vastaan, mutta ulkokullaisuus ja sydämen pahuus tuli ainoastansa suuremmaksi Jumalan kurituksen kautta. Ei he alentaneet itseänsä Jumalan väkevän käden alla, vaikka muutamat tunnustit syntiänsä, ja lupaisit parannuksen tehdä, koska he Baabelin vankeuden jälkeen lakkaisit näkyväisiä epäjumalia palvelemasta. He menit sitte

ulkokullaisuuteen ja tulit tekopyhäksi, niin kuin fariseukset, jotka välistä rukoilivat turulla, että he nähtäisiin ihmisiltä.

Mutta onkopa nyt ihmiset tulleet paremmaksi kuin silloin, koska Jumalan täytyi kovuudella kurittaa heitä heidän tottelemattomuutensa tähden? Minä luulen, että tämän aikaiset ihmiset tulevat pahemmaksi Jumalan kurituksen kautta, mutta ei paremmaksi. Sillä Jumala on tosin joka aika kurittanut paatuneita taudilla, näljällä ja kalliilla ajalla, mutta ei ole sen kurituksen kautta tullut yhtään parannusta, ei ulkonaisessa elämässäkään. Ei ole yhden eli kahden katovuoden tähden vähennyt juopumuksen, koreuden tahi ylpeyden ja huoruuden synti, vaikka kuinka vaanasti olis ruokaa ollut maassa. Ei ole sen tähden ylpeys alennut, tahi koreus ja juopumus vähennyt. Kyllä ovat ihmiset katovuoden aikana jaksaneet juoda ja tapella, huorin tehdä ja varastaa. Ei ole kukaan ajatellut, että tämä rangaistus on tullut Jumalalta meidän tottelemattomuutemme tähden, ja meidän pahankurisuutemme tähden, vaan enemmän ovat ihmiset yltyneet, jota enemmän Jumala on heitä rangaissut näljällä ja kalliilla ajalla.

Jos tauti on tullut seurakuntaan, ja muuttamat ovat kaatuneet maahan, ei ole ylpeys ja koreus sen kautta alennut, vaan enemmän ovat toiset yltyneet pahuuteen, ja kironneet vielä, koska Jumala on heitä rangaissut. Pirun paskaa on juotu kuolleitten haudan päällä, ja lapset ovat riidelleet ja tapelleet vanhinten omaisuuden päältä. Ei ole kukaan malttanut mieltänensä, että tämä tauti taitaa olla yksi muistutus ylhäältä, että meidän pitää ajatteleman perään, mihinkä ihmisten sielut joutuvat tainkaltaisella jumalattomalla elämällä.

Minä olen nähnyt muutampien paatuneitten lasten pilkkaavan vanhimman kyyneleitä ja sanovan: *”Haas! Tule lyömään, jos tohdit!”* Niin ovat myös vanhan Aatamin lapset pilkanneet Taivaallisen Vanhimman kyyneleitä, ja sanoneet: *”Haas, tule lyömään, jos tohdit!”* Koska Vanhin on kurittanut heitä näljällä ja kalliilla ajalla, ovat he sanoneet niin kuin yksi talon poika, koska hän meni kirkkoon rukous päivänä: *”Tuota meidän pitää palvella, ja tämmöinen vuosi on tullut.”* Hänen tarkoituksensa oli ilman epäilemättä se, että Jumalaa sopis palvella, koska hyvä vuosi on tullut, mutta silloin ei tarvitsis Häntä palvella, koska huono vuosi tulee. Oli kuitenkin sillä miehellä se usko, että Jumala se on, joka antaa vuoden. Mutta ei ole kaikilla paatuneilla sitä uskoa, että Jumala antaa ja Jumala ottaa, vaan he luulevat, että ihminen itse ansaitsee sen työllänsä.

Niin me olemme siis nähneet, ettei ihminen tottele ruoskaa ollenkaan; vaikka hevoinen ja nauta härkä menee, kuhunka häntä ruoskalla pakotetaan. Mutta ihmisellä on niin paatunut nahka, että vaikka kuinka Jumala häntä rankaisee taudilla, näljällä ja verenvuodatuksella, ei hän kuitenkaan pakene sinne käsin, kuhunka Jumala tahtoo häntä viedä, vaan aivan oman mielensä jälkeen hän tahtoo elää, vaikka kuinka väärin elettäisiin. Sen tähden valittaa myös Herra profeetta Jesajan kautta 1: 3: *”Härkä tuntee omistajansa, ja aasi isäntänsä seimen, mutta Israel ei tunne, ja minun kansani ei ymmärrä.”* — Näin ovat ihmiset ylönkatsonneet Jumalan armollista kuritusta. Ei ole maallinen kuritus vaikuttanut heissä yhtään parannusta, sillä jota enemmän heitä on pieksetty, sen enemmän he ovat paatuneet.

Mutta Taivaallisen Vanhimman kädessä on myös toinen vitsa eli hengellinen kuritus, jolla Hän on saanut muutampia, vaikka harvoja sieluja, pakenemaan. Mutta ei moni ota tätäkään kuritusta vastaan. Sillä koska Jumala tahtoi henkensä kautta kurittaa Aatamin lapsia, niin kuin esimerkiksi Kainia, tuli

heille ensin kova pelko kuolemasta. Koska Herra kovin nuhteli Kainia, peljästyivät hän ja sanoivat: *”Minun rangaistukseni on suurempi, kuin että se on kannettava.”* Se merkitsee: minun syntini on suurempi, kuin että se annettaisiin anteeksi. Mutta eipä Kaini kauan muistanut tätä Jumalan Hengen nuhtelemista, vaikka hänelle ensin tuli niin suuri pelko kuolemasta, että hän luuli jokaisen häntä tappavan. Ja silloin tuli myös niin suuri epäily Kainille, ettei hän uskonut saavansa syntiänsä anteeksi.

Mutta eipä tämä pelko kauan pysynyt hänessä, sillä Kaini itse ja hänen lapsensa tulivat pahemmaksi ja pahemmaksi, niin että Jumalan täytyi sanoa: *”Ei minun Henkeni pidä nuhteleman ihmistä ijankaikkisesti, sillä hän on liha.”* Ja kuinkapa Jumalan Henki saattaa enää nuhdella ihmistä, koska ihminen paatuu sen nuhtelemisen kautta. Niin on silloin tapahtunut, ja niin tapahtuu vielä nytkin, että Jumalan Henki lakkaa nuhtelemasta, koska ihminen ei ota kuritusta vastaan. Jumalan Henki nuhteli silloin paatuneita sen vanhurskaan Noan suun kautta, mutta ei sen aikaiset jumalattomat ihmiset ottaneet hänen varoituksiansa vastaan.

Senjälkeen nuhteli Jumalan Henki Mooseksen kautta, mutta sen aikaiset miehet suuttivat vaan Moosekselle ja sanoivat: *”Mooseksen kauttakos Jumala ainoastansa puhuu?”* Ja muutamat sanoivat Moosekselle: *”Sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä.”* Niitten mielestä oli koko kansa pyhä, vaikka tämä kansa oli ylpeä, irstainen ja uppiniskainen. Vaikka he tanssaisivat kultavasikan ympärillä, niin kuin kirjoitettu on: *”Kansa istui syömään ja nousi mässäämään.”*

Jumalan Henki nuhteli maailmaa profeettain suun kautta, mutta tämän nuhtelemisen tähden suuttivat ihmiset profeetoille ja vainoivat heitä. Sitte nuhteli Jumalan Henki maailmaa Johannes Kastajan kautta, mutta maailman herrat sanoivat: *”Hänellä on perkele.”* Erinomattain olivat siveät huorat vihaiset

Johannekselle sen haukkumisen tähden, ja yksi kuninkaallinen huora ei saanut tunnon rauhaa, ennen kuin Johanneksen kaula leikattiin.

Viimein nuhteli Jumalan Henki maailmaa Vapahtajan kautta, mutta silloin sanoit viinamäen miehet: *”Katso, tämä on perillinen; tulkaat, tappakaamme Häntä, että me saisimme viinamäen omaksemme.”* (Mark. 12: 7). Ja niin he myös tekivät. He tapoit kunnian Herran. Ja koska Jumalan Henki viimein nuhteli maailmaa apostoleitten ja kristittyin suun kautta, silloin maailman suruttomat pakanat vasta paaduit, ja rupeisit imemään kristittyin verta.

Mutta ne harvat sielut, jotka Pyhänhengen nuhtelemisen kautta ovat tulleet huomaitsemaan, että se entinen jumalatoimelämä ei kelpaa, ottakoon Taivaallisen Vanhimman armollista kuritusta nöyryydellä ja kiitollisuudella vastaan, että Hän saisi heitä ylös kasvattaa ihmiseksi. Jos he tulisivat niin nöyräksi, että he antaisivat suuta Isän vitsalle, niin ottais Vanhin heitä syliinsä jälleen ja painais heitä rintojansa vastaan ja antais heille suuta ja pyyhki heidän kyynelensä ja pani heitä istumaan pöydällensä ja antais heille voita ja hunajaa sovinnoksi. Kumartaen polviaanne, te kuritetut lapset, joita Vanhin on vitsalansa opettanut tottelemaan, rukoilkaat Häntä, että Hän antais teille anteeksi kaikki rikokset ja synnit, joilla te olette Hänen mieltänsä loukanneet, ja Hänen sydämensä haavoittaneet. Kuule, rakas Vanhin, katuvaisten, murheellisten ja alapainettuina huokaus. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: JOH. 16: 5–14

5 Mutta nyt minä menen sen tykö, joka minun lähetti, ja ei teistä minulta kenkään kysy: kuhunkas menet?

6 Vaan että minä olen näitä teille puhunut, niin murhe täyttää teidän sydämenne.

7 Kuitenkin sanon minä teille totuuden: se on teille tarpeellinen, että minä menen

pois; sillä ellen minä mene pois, niin ei Lohduttaja tule teidän tykö. NE: mutta jos minä menen pois, niin minä hänen teille lähetän.

8 Ja kuin hän tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja vanhurskauden tähden, ja tuomion tähden.

9 Synnin tähden tosin, ettei he usko minun päälleni;

10 Mutta vanhurskauden tähden, että minä menen Isäni tykö, ja ettette minua silleen näe;

11 Mutta tuomion tähden, että tämän maailman päämies on tuomittu.

12 Minulla on vielä paljon sanomista, mutta ette voi nyt kantaa.

13 Vaan kuin se tulee, totuuden Henki, hän johdattaa teitä kaikkeen totuuteen; sillä ei hän puhu itsestänsä, vaan mitä hän kuulee, sitä hän puhuu, ja tulevaisia hän teille ilmoittaa.

14 Hän on minua kunnioittava; sillä hän ottaa minun omastani ja ilmoittaa teille.

Meidän pyhässä evankeliumissa sanoo Vapahtaja opetuslapsillensa: *”Koska Pyhä Henki tulee, niin Hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja vanhurskauden tähden, ja tuomion tähden.”*

Meidän pitää siis Jumalan armon kautta katseleman: **Kuinka Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja vanhurskauden tähden, ja tuomion tähden.**

Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, ettei Pyhä Henki nuhtelee Jeesuksen opetuslapsia, vaan Pyhä Henki on niitten lohduttaja, ja johdattaa heitä kaikkeen totuuteen. Opetuslasten sydän täytetään murheella, koska Jeesus menee pois, ja jättää heitä itkemään ja parkumaan, kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnä olentoa. Jos Pyhä Henki ei tulisi heille lohduttajaksi, koska Jeesus on poijessa, niin he vaipuisivat murheen ja ikävän tähden. Mutta koska Pyhä Henki lohduttaa heitä, ja antaa heille sen todistuksen,

että he ovat Jumalan lapset, vaikka maailma ja vihollinen tahtoo usein ryöstää heidän uskonsa, ja vajottaa heitä epäilykseen, kuitenkin antaa Pyhä Henki heille rohkeuden puhua siitä ristiinnaulitusta Vapahtajasta. Ja tämän rohkeuden tähden vihataan ja vainotaan Jeesuksen opetuslapset maailmalta.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden. Mikäs synti se nyt on, jonka tähden Pyhä Henki nuhtelee maailmaa?** Vapahtaja on itse sanonut, että *Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, tosin, ettei he usko minun päälteni.* Tässä kuulemme me, että Pyhä Henki nuhtelee maailmaa epäuskon tähden. Ja Lutherus on myös todistanut, että epäusko on suurin synti Vapahtajaa kohtaan.

Mutta armonvargaat, jotka ilman katumuksetta ovat omistaneet itsellensä Jumalan armonlupauksia, luulevat uskovansa Jeesuksen päälle, ja sanovat: *”Me uskomme Jeesuksen päälle. Me makaamme joka päivä Hänen ristinä juuressa. Ei Pyhä Henki nuhtelee meitä epäuskon tähden, mutta nämät heränneet, jotka ei puhu uskosta ja rakkaudesta koskaan, vaan aivan tuomiolla ja kirouksella tulevat ihmisten päälle, niillä ei taida olla paljon uskoa itsellä, ja sen tähden he tahtovat vielä muiltaki ryöstää sen uskon kipinän, joka heillä on.”*

Niin luulevat armonvargaat, että semmoisia se nyt Pyhä Henki nuhtelee sen synnin tähden, ettei he usko Jeesuksen päälle, ja sen tähden he ilmanki vinkuvat kirkossa. Mutta älä huoli, armonvaras, vaikka sinulla nyt on vahva usko, mutta kukas tiesi, kuinka vahva sinun uskos on, jos se tulis koettelemuksen alle. Jos armonvaraan tunto heräis, niin otettaisiin pois se kuollut usko, joka nyt on pääkallossa, ja silloin kävis hänelle niin kuin Pietarille, joka oli semmoinen uskon sankari, ennen kuin hänen uskonsa tuli koettelemuksen alle, mutta kiusauksen aikana puuttui kaikki.

Pyhä Henki nuhtelee nyt maailmaa, ja erinomattain armonvarkaita synnin tähden, sillä ei he usko Jeesuksen päälle, vaikka he itse luulevat uskovansa, mutta he imevät omia rintojansa, koska he luulevat Jeesuksen rintoja imevänsä. He makaavat perkeleen ristin juuressa, koska he luulevat olevansa Jeesuksen ristin juuressa. Rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, sen tähden he katsovat Pyhän Hengen vaikutukset riettaan Hengen vaikutuksiksi. Ja kristityt muuttuvat riettaan orjan silmissä villihengeksi. On juutalaisillaki ollut vahva usko Jumalan päälle, mutta yhtä hyvin ovat he vihanneet ja vainonneet kristityitä. Niin on vielä nytkin armonvaraan sydämässä yksi hengellinen viha.

Armonvaras vihaa kristityitä sen asian tähden erinomattain, että Pyhä Henki kristittyin suun kautta nuhtelee heitä synnistä. Pyhä Henki nuhtelee heitä kristittyin suun kautta juopumuksen tähden, kirousten tähden, ahneuden tähden, ylpeyden tähden ja vihan tähden, huoruuden ja koreuden tähden, jotka kaikki tulevat epäuskosta. Mutta siitä Pyhän Hengen nuhtelemisesta suuttuvat nyt suruttomat ja armonvargaat ja sanovat: *”Sinä olet ylpeydessä, sinä olet villihenki, koska et anna ihmisille omantunnon rauhaa.”*

Kuitenki tapahtuu armonvargaalle niin kuin sananlasku sanoo: *”Että varis huutaa omaa nimeänsä.”* Itse hän on ylpeydessä, ja luulee muut olevan. Itse armonvaras suuttuu, ja luulee muitten suuttuvan. Itse armonvaras on villihenki, ja luulee muitten olevan.

Toinen tutkisteleminen: **Pyhä Henki nuhtelee maailmaa vanhurskauden tähden, sillä Jumalan vanhurskaus on nyt ilmoitettu Jeesuksen kuoleman kautta.** Koska Jumala ei ole säästänyt ainokaista Poikaansa, vaan on antanut Hänen kärsiä sen synnin rangaistuksen, jonka meidän olis pitänyt kärsimän, niin on siis Jumala ilmoittanut ankaran vanhurskautensa. Mutta suruttomat ja

armonvarkaat ei huoli Jumalan vanhurskaudesta, vaan he puhuvat aivan armosta, ja luulevat, ettei Vanhimman sydämessä ole vihaa ollenkaan, vaan aivan rakkautta. Mutta että Vanhimman sydämessä on yksi hirmuinen viha syntiä vastaan, sen on Taivaallinen Vanhin itse ilmoittanut, koska Hän hikoili verta yrttitarhassa, ja antoi vielä verensä vuotaa viimeiseen pisaraan asti. Kuinkapa muutoin Jumalan ankara vanhurskaus olis tullut täytetyksi?

Koska Vanhin synnin tähden suuttuu tottelemattomille ja paatuneille lapsille, jotka pilkkaavat Hänen kyöneleensä ja sanovat: *"Haas! Tule lyömään, jos tohdit,"* mutta ei raaski sen tähden ajaa pois semmoisia kirouita huoria, varkaita ja murhaajia talostansa, niin sanovat armonvarkaat: *"Eipä olekaan Vanhimman sydämessä vihaa; ilmanki Hän olis jo aikaa ajanut meitä pois helvettiin, jos Hän olis meille suuttunut; mutta ei Hän olekaan meille suuttunut, vaikka me olemme huorat ja varkaat."*

Vai niin! Eikös olekaan Vanhin teille suuttunut? Mutta jos Hän ei olis teille suuttunut, niin ei Hänen olis tarvinnut itse kärsiä helvetin tuskaa ja vaivaa teidän tähtenne. Mutta Hän oli niin hirmuisesti suuttunut jumalattomille ja paatuneille lapsille, että jos rakkaus ei olis estänyt Häntä, olis Hän varsin antanut heidän mennä itse helvettiin. Jos Vanhimman sydämessä ei olis vihaa ollut, vaan aivan rakkautta, niin olis Hän ilman vaivatta saattanut antaa heille anteeksi heidän vääryytensä, mutta vihan tähden eli sen ankaran vanhurskauden tähden täytyi Hänen itse mennä helvettiin, johon jumalattomat ja paatuneet lapset ovat Hänet syösseet. Ja naurakaat nyt vielä päälle, koska te olette syösseet teidän Vanhimmanne helvettiin. Koska lapset tekevät pahaa toisessa talossa, niin joutuu vanhin maksamaan vahingon.

Mutta nyt nuhtelee Pyhä Henki maailmaa tämän vanhurskauden tähden. Vaikka nyt vahinko on maksettu, ja Jumalan ankara

vanhurskaus on täytetty Vapahtajan kuoleman kautta, ei vielä suruttomat ja paatuneet huoli siitä, vaan he nauravat vielä Hänen hautansa päällä, ja sanovat: *"Tulkoon nyt Vanhin pieksämään meitä, jos Hän on meille suuttunut."*

Vanhimman murhaajat kusevat ja paskantavat Hänen hautansa päällä, ja sanovat: *"Nouse nyt ylös ja syö, jos sinulla on nälkä."* Minä luulen, että itse rietas täytyis semmoisia nuhdella, ellei Pyhä Henki nuhtelis heitä. Mutta mitäs semmoiset paatuneet henget huolivat nuhteesta, enemmän ne paatuvat vain, ja sanovat, niin kuin ylimmäiset papit sanoit Juudaalle: *"Mitä meidän siihen tulee? Katso itseäs."*

Kolmas tutkistelemus: **Pyhä Henki nuhtelee maailmaa tuomion tähden, sillä tämän maailman päämies on tuomittu.** Nimittäin Vapahtajan kärsimisen ja kuoleman kautta on nyt maailman päämies tuomittu, vaikka se mies on niin suuri herra, ettei hän ota Jumalan tuomiota vastaan. Hänessä on niin suuri itseys ja hengellinen ylpeys, ettei hän saata tunnustaa itseänsä vikapääksi. Ei hän ota päällensä yhtään vääryyttä, vaan hän käypi aina sen päälle, että hän on se sama valkeuden enkeli kuin alusta. Ja koska hän ei ota syntiä päällensä, luulee hän, että Jumala on ylpeydessä, joka niin siveän ja hurskaan miehen paiskais helvettiin. Mutta hän on kuitenkin tuomittu, ja sen tuomion tähden on hän hirmuisesti suuttunut Taivaalliselle Vanhimmalle. Ei ainoastansa sen tähden, että Taivaallinen Vanhin on ajanut hänet pois talostansa, vaan myös sen tähden on rietas suuttunut, että Vanhin ei aja katuvaaisia sieluja pois talostansa, vaikka he ovat huorat ja varkaat.

Niin rietas, joka on Jumalan lasten päälle kantaja yötä ja päivää, soimaa Jumalaa vääryydestä ja sanoo: *"Minä olen vanhin lapsi, enkä ole sinua vastaan mitään vääryyttä tehnyt, vaikka sinä olet maailmalle huutanut, että minä olen miestappaja ja valheen isä,*

mutta sinä olet ajanut minut pois talostas ja käskenyt mennä helvettiin; ja tämä tuhlaaja-poika, joka on kaiken omansa tuhlanut porttoin kanssa, ja tulee niin kuin mikä traasuperkele takaisin, sen sinä otat ilolla vastaan. Se ei ole oikein tehty,” sanoo rietas.

Nyt sanoo Jumala riettaalle: Minä olen itse astunut alas helvettiin. Minä olen kärsinyt helvetin tuskan ja vaivan tämän tuhlaaja pojan edestä. Minä olen siis yhden suuren ja kalliin hinnan edestä lunastanut hänet perkeleen vallan alta. Mitäs nyt vielä kaipaat minulta? Ilmanki sinä olet rihti ja kunniallinen mies, vaikka olet suuri kälmi. Ilmanki sinä nyt tyydyt siihen hintaan, mitä sinä olet saanut.

Mutta rietas ei tyydy vielä siihen hintaan, vaan hän vaatii, että kaikki lapset pitää ajettaman pois Vanhimman talosta, vaikka Vanhin on niitten lunastukseksi maksanut riettaalle täydellisen hinnan. Ja tämän lunastuksen tähden ei ole enää riettaalla yhtään valtaa niitten Jumalan lasten päälle, jotka nyt ei anna itseänsä vasiten riettaan haltuun. Mutta maailmanlapset ei tahdo pyörtää takaisin perkeleen valtakunnasta, vaikka Taivaallinen Vanhin on maksanut heidän edestänsä täydellisen hinnan heidän sieluinsa lunastukseksi. He ovat niin vieraintuneet pois Vanhimman talosta, että he pitävät sen ryövärin oikeana isänä, joka heitä pienenä on vienyt oikean Vanhimman talosta. He ovat niin unhottaneet Vanhimman hyvyyden ja rakkauden, ettei he tunne Häntä enää.

Jos nyt Vanhin tulee vitsan kanssa, ja tahtoo heitä viedä kotia vihollisen talosta, niin he suuttuvat Vanhimmalle ja sanovat: *”Et sinä ole meidän oikea Isämme, kuin sinä tulet meitä piiskaamaan. Katso, tämä on parempi isä, joka ei piiskaa meitä koskaan.”* Niin sanovat maailmanlapset, koska he näkevät jonkun olevan omantunnon vaivassa: *”Ei Jumala piinaa lapsiansa sillä tavalla. Rietas se on, joka vaikuttaa semmoisen vaivan.”*

Vaikka nyt Raamattu sanoo monessa paikassa, *”ketä Hän rakastaa, sitä Hän kurittaa,”*

ei maailmanlapset kuitenkaan usko, että Jumala sillä lailla kurittaa, vaan he sanovat, että rietas se on, joka vaikuttaa semmoisia. Nyt nuhtelee Pyhä Henki maailmaa sen tähden, että ihmiset ei tahdo pyörtää takaisin Taivaallisen Vanhimman tykö, vaikka Hän on kalliilla verellensä lunastanut ja suurella tuskalla ja veren vuodatuksella heitä synnyttänyt. He tahtovat aina asua vihollisen talossa, vaikka maailman päämies on tuomittu, ettei hänellä olis yhtään valtaa yhdenkään sielun päälle, jos kaikki rupeaisit totisen katumuksen ja parannuksen kautta pyörtämään takaisin Vanhimman taloon.

Mutta maailmanlapset ovat niin kauan harjaintuneet palvelemaan rietasta, ettei he tahdo tulla takaisin Vanhimman tykö, jonka he ovat jo aikaa unhottaneet. Ainoastansa ne harvat sielut, jotka ottavat kurituksen vastaan, koska Pyhä Henki heitä nuhtelee omantunnon vaivan kautta, tulevat köyhänä, alastomana, ja traasuperkeleenä Vanhimman taloon, niin kuin se tuhlaaja poika, joka oli Isänsä tavaran tuhlanut ja kaiken omaisuutensa haaskannut porttoin kanssa, häätyi viimein tulla Isänsä tykö ja sanoa: *”Isä! Minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapsekses kutsuttua, vaan anna minun olla niin kuin yksi sinun huonoimmista palvelijoistas.”*

Katsokaat nyt, te harvat sielut, jotka olette Isän kuritusta tunteneet, koska Pyhä Henki teitä nuhteli synnin tähden ja vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Katsokaat, kuinka tuhlaaja poika otetaan ilolla vastaan Vanhimmalta, koska hän tulee nöyränä ja katuvaaisena Vanhimman taloon. Rukoilkaat te harvat, jotka olette semmoisena tulleet takaisin Vanhimman taloon, että Hän varjelsi teitä vihollisen kiusauksista, ettei vihollinen sais teitä viekkaudellansa suostuttaa menemään toisen kerran vihollisen taloon. Pysykää nyt kotona, lapsukaiset. Pysy nyt kotona, sinä tuhlaaja poika, äläkä mene toista

kertaa pois Isän talosta, ettei Vanhimmalle
tulis suurempi vaiva sinusta. Amen.

Alkuperäinen (1 lehti puuttuu) / Aunon kokoelma /
Helsingin yliopiston kirjasto / Täydennetty Kirkkopos-
tillasta 1876 /

Tulkaat ja palaitkaamme Herran tykö; sillä hän on meitä repinyt, hän myös meidän parantaa; hän on meitä lyönyt, hän myös meitä sitoo.

Profeetta Hoosea osoittaa, kuinka Jumalan isällinen kuritus tapahtuu ihmisen parannukseksi, koska ihminen ottaa Jumalan armollisen kurituksen vastaan. Jumala oli usein ja paljon kokenut kurittaa Israelin lapsia, välistä sodan kautta, välistä näljän kautta, mutta Hänen täytyi usein valittaa, ettei he ota kuritusta vastaan: Josta myös nähdään, ettei ihminen ole semmoinen luontokappale, että hän ottaa kuritusta vastaan. Paremmin nauti härkä pakenee ruoskan edessä, kuin ihminen.

Kuinka usein on Jumala kurittanut ihmisen sukukuntaa sodalla, näljällä ja kalliilla ajalla, mutta ei sen ulkonaisen kurituksen kautta ole parannusta tullut, vaan enemmän on ihmisen sukukunta paatunut, jota enemmän Herra on pieksänyt. Kuitenki kehoittaa profeetta Hoosea Israelin lapsia palajamaan Herran tykö sen kovan kurituksen jälkeen, jonka he sait ulkonaisesti kärsiä, koska heidän valtakuntansa hävitettiin ja heidän kaupunkinsa poltettiin ja enin osa kansasta tapettiin, ja jotka jääneet olit, vietiin vankina pakanan maahan.

Profeetta Hoosea kehoittaa kansaa palajamaan Herran tykö, ja ruveta Häntä palvelemaan uskollisemmin kuin ennen, koska hän saarnaa edellämainitussa paikassa: *”Palaitkaamme Herran tykö; sillä Hän on meitä repinyt, Hän myös meidän parantaa; Hän on meitä lyönyt, Hän myös meitä sitoo.”* (Hoosea 6: 1).

Jos nyt tämän aikaiset kristityt ottaisit näistä profeetan sanoista yhden ylösrakentavaisen esimerkin, ja ajattelisit, mitä hyvää työtä Herra on heille tehnyt, koska Hän on heitä lyönyt sekä ulkonaisella että hengen kurituksella: nimittäin ensiksi heräyksen kautta, koska Herra on heitä lyönyt omantunnon vaivan kautta sillä rautaisella ruoskalla, jolla

Kristus hallitsee pakanoita; ja myös ulkonaisen kurituksen kautta on Herra alkanut meitä kurittamaan. Jos kristityt ottaisit tästä armollisesta kurituksesta vaarin, ja palajaisit Herran tykö, ja uskoisit kaikesta sydäimestä sekä ruumiin että sielun Herran haltuun, ei tulis heille niin suuria kiusauksia, eikä pelkoa maallisesta hädästä.

Mutta epäuskon kanssa taistelevaiset ei jaksakaan niin paljon uskoa, että Jumala ulkonaisen kurituksen kautta vetää tykönsä ja tahtoo repiä heidän sydämiänsä irti maailmasta. Mutta niin kuin lapsi rientää vanhimman syliin, vaikka vanhin on häntä piiskannut, sillä hänellä ei ole turvaa muualle, niin täytyy myös yhden kristityn rientää Taivaallisen Vanhimman syliin joka kerta, kuin Isä on häntä kurittanut. Jos hän saattais vielä antaa suuta Isän vitsalle, ja kiittää hyvän kurituksen edestä, niin ottais Vanhin häntä syliinsä ja antais hänelle suuta, ja antais hänen imeä armoa vuotavaisista rinnoista. Tähän kehoittaa myös Hoosea 6: 1: *”Tulkaat ja palaitkaamme Herran tykö, sillä Hän on meitä repinyt, Hän myös meitä parantaa. Hän on meitä lyönyt, Hän myös meitä sitoo.”*

Ei ole kuitenkaan kristityillä muualle turvaa, kuin Taivaallisen Isän tykö. Ja koska nyt Vanhin on ruvennut kurittamaan tottelemattomia lapsiansa kalliilla ajalla, ja kristityt siinä saavat kärsiä ynnä pakanain kanssa puutosta ja vajavuutta, niin ei ole kristityillä muuta neuvoa, kuin että rientää Vanhimman syliin, niin kuin lapsi, joka piiskattu on, ja rukoilla, että nämät viimeisen ajan vaivat lyhettäisi valittuin tähden.

Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, ettei Hän pane raskaampaa kuormaa meidän päällemme, kuin mitä me jaksamme kantaa. Kuule sinä Suuri Taivaan ja Maan Hallitsija

murheellisten, katuvaisten ja hädässä olevaisten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 16: 5–14

5 *Mutta nyt minä menen sen tykö, joka minun lähetti, ja ei teistä minulta kenkään kysy: kuhunkas menet?*

6 *Vaan että minä olen näitä teille puhunut, niin murhe täyttää teidän sydämenne.*

7 *Kuitenkin sanon minä teille totuuden: se on teille tarpeellinen, että minä menen pois; sillä ellen minä mene pois, niin ei Lohduttaja tule teidän tykö. NE: mutta jos minä menen pois, niin minä hänen teille lähetän.*

8 *Ja kuin hän tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja vanhurskauden tähden, ja tuomion tähden.*

9 *Synnin tähden tosin, ettei he usko minun päälleni;*

10 *Mutta vanhurskauden tähden, että minä menen Isäni tykö, ja ettette minua silleen näe;*

11 *Mutta tuomion tähden, että tämän maailman päämies on tuomittu.*

12 *Minulla on vielä paljon sanomista, mutta ette voi nyt kantaa.*

13 *Vaan kuin se tulee, totuuden Henki, hän johdattaa teitä kaikkeen totuuteen; sillä ei hän puhu itsestänsä, vaan mitä hän kuulee, sitä hän puhuu, ja tulevaisia hän teille ilmoittaa.*

14 *Hän on minua kunnioittava; sillä hän ottaa minun omastani ja ilmoittaa teille.*

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa puhuu Jeesus pois menostansa Isän tykö, jonka tähden opetuslasten sydän täytetään murheella, mutta lupaa heille lohduttajan, joka johdattaa heitä kaikkeen totuuteen.

Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä armon hetkellä Jumalan armon kautta katseleman: **Kuinka opetuslasten sydän täytetään murheella, koska Jeesus aikoo heitä jättää.**

Ensimmäinen tutkistelemus osoittaa, kuinka opetuslapset tulevat murheellisiksi, koska Jeesus pois menee.

Koska opetuslapset ovat alkaneet seuramaan Kristusta siinä toivossa, että he Kristuksen kautta tulevat onnellisiksi maailmassa, niin se on arvattava, että he tulevat murheellisiksi, koska Hän pois menee. Se tapahtui silloin näkyväisellä tavalla, että Jeesus meni pois Isän tykö kuoleman kautta. Opetuslasten sydän oli silloin niin kovin kiinni maailmassa, ettei he saattaneet olla murehtimatta, koska heidän maallinen turvansa kuoli pois. Jeesus kuoli ja jätti opetuslapset suureen murheeseen. Tämä asia tapahtuu nyt sillä tavalla, että kuin kristityt ovat kiinni maailmassa, niin kuolee Jeesus heidän sydämissänsä, ja siitä tulee opetuslapsille murhe; eli niin kuin Vapahtaja sanoo evankeliumissa, heidän sydämensä täytetään murheella, koska he huomaitsevat eli tuntevat, että Jeesus on kuollut.

Opetuslasten sydän oli kokonansa maailmassa kiinni, koska Jeesus kuoli, mutta Hänen kuolemansa jälkeen tuli opetuslapsille yksi sydämellinen murhe, joka repäisi heidän sydämensä irti maailmasta, niin myös nytkin tapahtuu. Koska Jeesus kuolee kristittyin sydämessä maailmanrakkauden tähden, silloin tulee heille murhe ja suuri kaipaus Vapahtajan perään. Mutta jos ei tule murhe kristityille, koska he tuntevat, että Jeesus kuolee heidän sydämissänsä, silloin he menevät kokonansa maailmaan.

Valitettavasti on niin käynyt monen kanssa tällä ajalla, että Jeesus on kuollut kristittyin sydämessä, eikä ole tullut murhetta heille siitä kuolemasta, vaan ne on tyytyväiset olleet siihen kuolleeseen tilaan. Ei he ole itkeneet ja parkuneet kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnä olentoa. Ja heidän Vapahtajansa makaa nyt haudassa. Ja muutamat, jotka itkevät ja parkuvat Jeesuksen kuoleman tähden, ei jaksa enää uskoa, että Hän

nousee ylös. Semmoiset kurkistelevat kyllä hautaan, mutta ei he löydä sieltäkään.

Mitä se auttaa sinua, Pietari, että sinä hyp-pääät hautaan ja kaivat hikiliinoja, koska et jaksa uskoa, että Jeesus on elämässä, vaikka Hän on nähty vaimoilta. Mitäs arvellet Pie-tari, koska vaimoin Vapahtaja on elämässä, ja sinun Vapahtajas on vielä kuollut? Vaimot ovat ilossa, ja sinä olet murheessa. Vaimot uskovat, mutta sinä et usko, että Hän on elämässä. Koska sinä tiedät vakaisesti, että Jee-sus on kuollut sinun sydämessäs, mutta et tunne vakaisesti, että Hän on elämässä, vaikka sinä soisit, että Hän olis elämässä. Tä-män tiedon kanssa sinun täytyy mennä tuo-nelaan, vaikka sinä itket ja parut, vaikka olet kovin murheellinen, vaikka ihmettelisit ja ajattelisit järjelläs, kuinka Jeesuksen ruumis on haudasta pois tullut. Kaikki tämä ihmette-leminen, hautaan hyppääminen ja käärinlii-nain kaivaminen ei auta sinua autuuteen niin kauan kuin sinun Vapahtajas on kuollut. Vaikka sinä sen kovan murheen tähden et pääse maailmaan, mutta sinun suuren epä-uskos tähdet et pääse taivaaseen.

Toinen tutkisteleminen: **Kuinka pitää mur-heellisille opetuslapsille tuleman ilo Jeesuk-sen ylösnousemisesta?** — Me tiedämme va-kaisesti, että kaikille Jeesuksen opetuslap-sille on tullut murhe Jeesuksen pois me-nosta. Mutta tuleekos nyt kaikille ilo Hänen ylösnousemisestansa? Joo, kaikille, jotka ovat totisesti alkaneet seuraamaan Kris-tusta. Mutta tämä ilo ei tule kaikille yhtä haa-vaa. Maria Magdalena ensimmäiseksi, joka rakasti Jeesusta niin paljon pitaalisen Simo-nin huoneessa, joka oli niin paljon saanut an-teeksi, ja joka vuodatti kallista narduksen voidetta Hänen päänsä päälle. Tämä vanha huora saapi ensimmäiseksi tuta ja nähdä sitä Suurta Ristin Kantajaa ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta ylösnousseeksi.

Mutta älä sinä vanha huora ajattele, että sinä olet paras kristitty aina, vaikka sinä olet pääsiäis päivänä ensimmäiseksi saanut

nähdä Herran. Ei sinulla ole sitä hengen voi-maa, että sinä saatat parhaiten edes auttaa Kristuksen valtakuntaa. Et sinä ole se pahta, jonka päälle Kristus on aikonut rakentaa seu-rakuntansa, vaan Pietari on se pahta, jonka päälle Kristus on aikonut rakentaa seurakun-tansa, ja Johannes on se opetuslapsi, jota Jeesus rakastaa.

Ehkä sinä olet ensimmäinen, jolle Jeesus ilmoittaa itsensä, et sinä sen tähden ole paras kristitty. Vaikka nyt Pietari ja Johannes itke-vät ja parkuvat, ja sinä olet ilossa, kyllä Herra osoittaa itsensä niilleki, ja heidän murheensa loppuu. Sen kautta opetuslapset ihastuvat, koska he näkevät Herran.

Mutta Tuomas, joka kulkee vielä omia reis-sujansa, eikä pysy muitten opetuslasten kanssa kristittyin kokouksessa, milloinka hän tulee näkemään Kristusta? Minä luulen, ettei hän pääse näkemään Herraa, ennen kuin hän tulee opetuslasten kokoukseen. Jos Tuo-mas oleskelee yksin ja hakee Kristusta yksi-näisyydessä, jokohan Kristus tulee häntä ha-kemaan sieltä? Minä luulen, Tuomas, että si-nun täytyy ensin tulla kristittyin kokoukseen, ennen kuin Kristus tulee näyttämään haavo-jansa. Et suinkaan tule osalliseksi ylösnouse-misen armosta, ennen kuin sinä tulet seura-kuntaan. Vaikka kuinka lukisit kirjaa yksinäi-syydessä, ja pitäisit rukouksia kotona, et suinkaan siellä tule kristityksi. Mutta tule en-sin kristittyin kokoukseen, ja hae ensin seu-rakunta, ennen kuin sinä löydät Kristuksen. Ja meillä on se toivo, että Tuo maan, jolla on sydämellinen ja totinen murhe Kristuksen kuolemasta, pitää näkemän ja uskoman, että Jeesus on vielä elämässä, koska Hän tulee opetuslasten kokoukseen ja oleskelee niit-ten kanssa.

Mutta Nikodeemus ja hänen uskonsa veljet, jotka siveydellensä panevat Kristuksen ruu-miin kuolleen uskon hautaan, ja menevät suoraan Jumalan tykö, eikä tule noitten hul-luin huoneeseen, jotka itkevät ja parkuvat, vaikka he olisit kuinka nuhteettomat

maailman edessä, eikä ole suostuneet maailman joukon tekoon ja neuvoon, jotka huutavat: *"ristiinnaulitse"*, niille ei tule Kristus, ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa eläväksi, vaan heidän Vapahtajansa pysyy haudassa nyt ja iankaikkisesti. Ei heillä ole sydämellistä murhetta Jeesuksen kuolemasta, eikä iloa Hänen ylösnousemisestansa.

Mutta ne harvat sielut, jotka pysyvät koossa, itkevät ja parkuvat, koska Jeesus on kuollut,

kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnäolentoa, ne saavat tuta ylösnousemisen iloa. Ne saavat Pyhän Hengen. Ne saavat voiman saarnata evankeliumia kaikille luoduille, ja seuraavat Jeesuksen verisiä askeleita Siionin vuorelle, kussa he saavat nähdä sen Suuren Ristinkantajan, ja nautita autuutta Hänen katselemisestansa nyt ja iankaikkisesti. Amen!

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

TEKSTI: JAAK. 4: 3 [KATKOKSIA]

Te anotte ja ette saa, että te kelvottomasti anotte, että te teidän himoisanne sen kuluttaisitte.

Se jalo apostoli Jaakob nuhtelee tässä neljännessä luvussa ja kolmannessa värsyssä sen kaltaisia ihmisiä, jotka anovat Jumalalta ainoastans, mitä tähän maalliseen elämään kuuluu, mutta ei rukoile sitä, joka olis tarpeellisempi ja sielulle hyödyllisempi, nimittäin hengellisiä asioita, niin kuin uskoa, toivoa ja rakkautta. Joka on kiinni maailmassa, se anoo myös Jumalalta ainoastansa sitä maallista hyvyyttä, joka kelpaa ruumiin ylöspitämiseksi. Mutta sielun katoamatointa tavarata maallinen ihminen ei kaipaa.

Me tiedämme, että joka pakana kiittää, koska hän on saanu vattansa täytetyksi. Mutta ei jokainen kiitä Jumalata Sanan edestä, jonka hän [on] kuullut, uskon edestä, jonka hän [on] saanut, taikka rakkauden edestä, jonka hän on tuntenut. Suruttomat ihmiset, erinomattain kuolleen uskon tunnustajat, lukevat paljon rukouksia, vaikka on tietämätöin, tulevatko nämät rukoukset sydäimestä tahi vatsasta, koska he kumartavat polviensa ja kiittävät Jumalata monenkaltaisilla rukouksilla ja kiitoksilla niin kuin fariiseukset, jotka lukevat pitkät rukoukset, että he nähtäisiin ihmisiltä, kuinka jumalaiset het ovat, vaikka heidän elämänsä muutoin ei ole juuri jumalinen eli kristillinen. Koska he nimittäin toisen vuoron kiittävät, toisen vuoron kiroilevat, toisen vuoron siunaavat, toisen vuoron sadattelevat, toisen vuoron rukoilevat ja toisen vuoron tappelevat.

Niin saattavat myös varkaat kiittää Jumalata sen edestä, että heidän varkautensa on menestynyt. Ja juomarit myös siunaavat sitä myrkyllistä juomaa, joka heille saattaa kuoleman ennen määrättyä aikaa. Viinaporvarit myös rukoilevat Jumalata, että heidän kaupansa menestyis. Mutta se on tietämätöin, kuuleeko Jumala varkaitten, huorain ja juomareitten rukousta, koska he anovat sen kaltaisia [yksi lehti kateissa käsikirjoituksesta 728

tältä kohdalta] ja ilman vaivatta hän on saanut armoa. Nyt hän rukoilee Jumalata, että Jumala varjelis hänen uskonsa, ettei yksikään pääsis hänen kuolleen uskonsa ryöstämään. Kuuleeko Jumala semmoisia rukouksia? Kuulee vissimmästi se maailman jumala, joka kuolleen uskon kautta pettää ihmisiä. Kuulee vissimmästi se maailman ruhtinas, joka on opettanut armonvarkaat omistamaan itsellensä Jumalan armoa ilman oikiata katumusta.

Koska nyt rikas kiittää Jumalata sen edestä, jonka hän mammonan avulla on koonnut ja rukoilee aina, että Jumala vielä auttais häntä vääryydellä voittamaan, niin hän luulee, että hän on sydämellisen ja Jumalalle otollisen rukouksen lkenut. Koska köyhä, jolla suurin muret on vatsan ympäri, kiittää Jumalata sen edestä, että hän muiden vaivan kautta on saanut vatsansa täytetyksi, ja rukoilee aina, että hän sais vielä laiskana olla ja elää muiten ihmisten vaivasta, niin hän luulee, että hän on oikian ja Jumalalle otollisen rukouksen lkenut. Koska yksi varas kiittää Jumalata sen edestä, että hän on saanut varastaa rauhassa ja rukoilee aina Jumalata, että hänen varkautensa menestyis, ettei häntä saavutettaisi koskaan, niin jumala vissimmästi kuulee hänen rukouksensa, nimittäin se jumala, joka on opettanut häntä varastamaan.

Ja koska juomari siunaa Jeesuksen nimeen paloviinan tähden, joka yllyttää häntä kiroilemaan ja tappelemaan ja kiittää Jumalata sen kaltaisen kalun edestä, jonka kautta hän pilaa terveytensä, haaskaa omaisuutensa ja saattaa vaimonsa ja lapsensa köyhyyteen, silloin on hän mielestensä kauniisti kiittänyt ja sydäimestä rukoillut Jumalatansa. Mutta ei hän tiedä, sokia raukka, ketä hän kiittää ja ketä hän rukoilee.

Ja koska viinaporvari kiittää Jumalata sen voiton edestä, jonka hän viinakaupalla on saanut ja rukoilee aina Jumalata, että Hän siunais hänen kauppansa, silloin on hänkin yhden kauniin ja sielullensa ylösrakentavaisen rukouksen lukenut siinä hyvässä toivossa, että Jumala kuulee kaikkien juomaritten ja viinaporvaritten siunaukset, koska he pyytävät Jumalalta apua muita ihmisiä pettämään ja omia sielujansa tappamaan.

Koska taas siviät ihmiset kiittävät Jumalata sen edestä, ettei het ole niin pahat kuin muut ihmiset, niin se on arvattava, että heidän rukouksensa on sangen kaunis maailman edessä. Itse myös kukaties luulevat, että semmoinen rukous pitäis otollinen olla Jumalalle, vaikka Vapahtaja sanoo, että fariseuksen rukous ei saattanut häntä vanhurskauttaa, koska hän nimittäin kiitti itseänsä, mutta ei Jumalata.

Mutta kuolleen uskon tunnustajat, jotka niin paljon lukevat, niin kauniisti siunaavat, niin nöyrästi rukoilevat, niin kiivaasti kiittävät ruuan edestä, saattaakos yksikään sanoa, että heidän rukouksensa ei ole Jumalalle otollinen? On vissimmästi, jos se tulis nöyrästä ja särjetystä sydäimestä. Mutta koskas heidän sydämensä on särjetyksi tullut? Koskas het ovat totisen katumuksen ja parannuksen tehneet? Ei he tiedä itse, koska se olis tapahtunut. Ne lykkäävät aina viimeiseksi sen asian, joka pitäis tehtämän ensimmäiseksi. Ja niin muodoin ovat heidän rukouksensa otolliset maailman ruhtinaalle, joka on opettanut heitä armoa varastamaan.

Kaikille niille kuuluvat nyt nämät Jaakobin sanat: *"Te anotte ja ette saa, että te kelvottomasti anotte, että te teidän himoissanne sen kuluttaisitte."* Kenenkä rukoukset sitte kelpaavat Jumalalle, koska siveyden ja kuolleen uskon rukoukset ei kelpaa?

EVANKELIUMI: JOH. 16: 23–33

23 Ja sinä päivänä ette mitään kysy minulta. Totisesti, totisesti sanon minä teille:

mitä ikänä te anotte Isältä minun nimeeni, niin hän antaa teille.

24 Ette ole mitään minun nimeeni tähän asti anoneet: rukoilkaat, niin te saatte, että teidän ilonne olis täydellinen.

25 Näitä olen minä teille puhunut tapauksissa; mutta aika tulee, etten minä silleen puhu teille tapauksissa, vaan ilmoitan julkisesti teille minun Isästäni.

26 Sinä päivänä pitää teidän rukoileman minun nimeeni. Ja en minä sano teille, että minä rukoilen Isää teidän tähten:

27 Sillä Isä rakastaa itse teitä, että te minua rakastitte ja uskoitte minun Jumalasta lähteneen.

28 Minä läksin Isästä ja tulin maailmaan: taas minä jätän maailman ja menen Isän tykö.

29 Sanoivat hänen opetuslapsensa hänelle: katso, nyt sinä julkisesti puhut, ja et yhtään tapausta sano.

30 Nyt me tiedämme sinun kaikki tietävän, ja et sinä tarvitse, että joku sinulta kysyy, sentähden me uskomme sinun Jumalasta lähteneen.

31 Jesus vastasi heitä: nyt te uskotte.

32 Katso, aika tulee, ja nyt tuli, että te jokainen hajoitetaan omillensa, ja minun te yksinäni jätätte. En minä kuitenkaan yksinäni ole, sillä Isä on minun kanssani.

33 Näitä olen minä teille puhunut, että teillä minussa rauha olis. Maailmassa on teillä tuska; mutta olkaat hyvässä turvassa, minä voitän maailman.

Me saamme kuulla tämän päivän pyhässä evankeliumissa, kenen rukoukset kelpaavat, jos me ainoastans ottaisimme vaaria Vapahtajan sanoista, koska Hän opettaa opetuslapsiansa rukoilemaan Hänen nimensä kautta, nimittäin Hänen ansionsa tähden, Hänen viattoman piinans ja kuolemans tähden, kaiken sen tuskan ja vaivan tähden, jonka Hän on kärsinyt ja ulosseisonut meidän tähtemme. Mutta saattaako muu kuin yksi särjetty sydän sen kaltaisia huokauksia huoata,

jotka Jumalalle kelpaavat? Saattaakopa muu kuin yksi katuvaainen ja uskovainen sielu Hänen ansionsa päälle luottaa ja Hänen nimensä kautta rukoilla? Jos kuolleen uskon tunnustajat saattavat rukoilla suulla, ei he saata kuitenkaan huoata: *”Abba, rakas Isä!”* Sillä heidän sydämensä on sillä määrällä, ettei he tiedä, mistä sydän on, ei he tunne sydäntänsä, jos se olis kova taikka pehmiä, kylmä taikka palava, kipiä taikka tervet.

Meidän tarkoituksemme olis tänäpäpä tutkistella, kuka se on, joka saattaa nöyrällä ja särjetyllä sydämellä rukoilla Isää Jeesuksen nimen kautta. Jos Herra Jeesus antais ahdistetuille sydämille rukouksen voimaa, että heidän rukouksensa kuuluisit helvetin syvyydestä taivaaseen asti, valittuin lasten hengellä huokain Abba, rakas Isä! Isä meidän jne.

Edellisessä osassa olemme me puhuneet suruttomain rukouksesta. Nyt pitää meidän Jumalan armon kautta puhuman **heränneitten eli katuvaisten ja armoitetuin rukouksista osottain, kuinka katuvaaiset ja armoitetut rukoilevat Isää Jeesuksen nimen kautta.**

Mutta tässä tutkinnossa tulee meidän merkitä:

1. **Kovat sydämet.**
2. **Pehmiät sydämet.**
3. **Kylmät sydämet.**
4. **Palavat sydämet.**
5. **Paisuneet sydämet.**
6. **Särjetyt sydämet.**

Antakoon Jumala, että kovat sydämet tulisit pehmiäksi, kylmät palavaksi ja paisuneet särjetyksi.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Koska rukous tulee kovasta sydäimestä?** Se on ensimmäinen katumuksen merkki, että sydän tuntuu kovaksi. Se merkitsee, että Pyhä Henki on alkanut sen päälle kolkuttamaan lain vasaralla. Ei ihminen tunne luonnollisessa tilassa, millinen hänen sydämensä on. Muutamat

suruttomat luulevat, että heidän sydämensä on hyvä, muutamat luulevat, että se on pehmiä. Erinomattain luulevat kuolleen uskon tunnustajat ja tuntevat sydämensä pehmiäksi.

Koska niin saarnataan, että luonnolliset taipumukset voidellaan hunajalla eli varastetulla armolla ja kuolleen uskon voiteella, silloin rupeevat luonnolliset taipumukset vuotamaan silmistä niin kuin mikä makia siirappi. Ja kuolleen uskon liiva rupeaa vuotamaan suusta, erinomattain, koska paloviina nousee päähän ja pehmittää vanhan Aatamin sydäntä. Vaikka ne kyöneleet, jotka vuotavat vanhan Aatamin silmistä, ei ole muut kuin käärmeen kyöneleet, ne putoilevat niin kuin rakeet kaljaman päälle, eikä ne kyöneleet vaikuta mitään sydämen parannukseksi taikka mielen muutokseksi. Kyllä ihminen niiden tähden pysyy pakanana.

Mutta koska ihminen herää Pyhän Hengen kolkuttamisen kautta, silloin tuntuu sydän kovaksi ja kylmäksi. Ei hän saata enää itkeä, ei hän saata rukoilla, ei hän saata paljon huoatakaan. Mutta minä luulen, että se ihminen, jonka sydän on kova, on likempänä taivaan valtakuntaa kuin luonnollisen ihmisen pehmiä sydän, ei sen vuoksi, että hän kovalla sydämellä pääsis taivaan ovesta sisälle, mutta sen vuoksi, että hän on ruvennut tuntemaan sydämensä kovaksi, pahaksi ja ilkiäksi, jota hän ei ole tuntenut ennen.

Vaikka nyt ihminen siinä tilassa ei saata itkeä eikä valittuin lasten hengellä huutaa eli Jeesuksen nimen kautta oikein rukoilla, niin on hänellä kuitenkin yksi salainen huokaaminen ja ikävöitseminen, että se kova ja paha sydän tulis paremmaksi. Joka tuntee sydämensä kovaksi, pahaksi ja ilkiäksi, ei hän saata enää pettää itsensä sillä väärällä luulolla, että sydän on hyvä ja pehmiä. Ei hän saata enää siiveyden päälle luottaa, eikä taas varastaa armoa. Hän tuntee selkiästi, että hän sen kaltaisella sydämellä ei ole kelvollinen Jumalalle. Ja kuitenkin on hän likempänä Jumalaa

kuin suruttomuuden tilassa, sillä suruttomuuden tilassa luuli hän olevansa paras kristitty, paras ystävä Jumalalle ja Jeesuksen paras opetuslapsi.

Mutta heräämisen jälkeen, koska sydän tuntuu kovaksi, pahaksi ja ilkiäksi, saapi hän sen ylösvalaistuksen, että hän on vihannut Jumalata, mutta ei rakastanut. Hän on rakastanut maailmaa, mutta ei Jumalaa. Hän on ollut perkeleen paras ystävä, mutta ei Jumalan. Ja vaikka hän nyt heränneessä tilassa ei saata rakastaa Jumalata eikä valittuin lasten hengellä huutaa eikä Jeesuksen nimen kautta rukoilla sen vuoksi, että Vapahtaja on vielä sangen kaukana, on hän kuitenkin likempänä taivaan valtakuntaa kuin ennen, sillä väärät autuuden perustukset ovat häneltä pois ryöstetyt. Ei hän ole enää siviä, eikä hän saata uskoakaan, että Jumala huolii hänestä. Hän rupee jo tuntemaan - - -

[käsikirjoituksesta on kateissa yksi lehti tältä kohdalta, ensimmäisen tutkistelemuksen loppu ja toisen tutkistelemuksen alkuosa]

- - - syvyydestä taivaaseen, niin lukee myös Herra joka ainoan kyneleen, joka armoitetuin silmistä vuotaa. Ei huokaukset ole turhat, sillä ei huokaukset tule tyhjistä. Mutta ei kyneleekään ole turhat, koska ne vuotavat armoa kaipaavien silmistä. Sillä huokaukset ovat kaloleipä, ja kyneleet ovat kasteena ristinkantajalle.

Kolmas tutkistelemus: **Kuinka ja milliset rukoukset tulevat kylmästä sydäimestä?** Vaikka heränneet sielut valittavat, että sydän on kylmä, niin ei ole kuitenkaan sydämen kylmyys suruttomuuden tuntomerkki, vaan se on yksi niistä monen kaltaisista sydämen muutoksista, jotka seuraavat peräksiltänsä, ja merkitsee niin paljon, että syntinen tuntee, että sydän ei ole niin kuin se pitäis oleman. Mutta vaikka sydän ei ole niin lämmin, niin hyvä ja niin rakas kuin syntinen tahois, on se kuitenkin semmoinen kuin hän on, vaikka se syntisen mielestä ei ole soma, sillä määrällä, että se tarvitsee parannusta.

Syntinen tuntee, että kylmällä sydämellä ei ole hänellä rukouksen voimaa, eikä hartautta, eikä uskoa, eikä rakkautta. Kylmä sydän merkitsee, että vika siinä on, mikähän mahtaa?

Mutta kuollut usko, jolla on niin paljon uskoa ja niin paljon rakkautta ja niin paljon rukouksia, ettei yksi herännyt ihminen suita sitä luetella, onkos se koskaan valittanut, että hänellä on kylmä sydän ja kova sydän ja paha sydän? Emme me kuule kuolleen uskon tunnustajien koskaan valittavan, että heillä on vika sydämessä. Mutta sen met kuulemme heidän hokevan, että he uskovat Vapahtajan päälle, että he rakastavat Häntä ja että he saattavat rukoilla koska ikänäns. Ei niillä ole hätä koskaan sydämen kanssa. Ei niillä ole uskon puutosta, eikä rakkauden puutosta, eikä rukouksen puutos.

Ilhmeellinen, kuinka rikkaat he ovat. Koska joku muu kerjäläinen ei tunne tätä hengelistä rikkautta tykönänsä, vaan puutosta ja köyhyyttä kaikin puolin. Saati se ei ole varastettu kalu kaikki se usko ja rakkaus, jolla ne kerskaavat. Saati kuolleen uskon tunnustajat ei ole omia tyhjiä rintojansa imemässä, koska he luulevat, että Vapahtajan rintoja he ovat imemässä. Me seisomme sen päällä, että vaikka kylmässä sydämessä ei ole rukouksen voimaa, saattaa siinä olla joku toivo, että sydän kerran muuttuu ja tulee palavaksi. Sillä ei ihmisen sydän ole kädessä, että ihminen taitais sen paistaa niin kuin lihakappaleen valkian edessä. Mutta jos Jumala lämmittää sydämen armollansa, silloin se tulee lämmin. Kuolleen uskon tunnustajille on sanottu Ilmestyskirjassa: *"Et sinä ole kylmä etkä palava, mutta pensiiä. Sen tähden rupeen minä suustani oksentamaan [sinua] ulos."*

Neljäs tutkistelemus: **[Palavat sydämet.]** Koska sydän on palava, silloin tulevat palavat rukoukset, ja silloin on myös Vapahtaja aivan liki, vaikka yksi katuvaainen sielu ei aina näe Häntä eli tunne Häntä. Koska Vapahtaja kävi

kahden opetuslapsen keskellä Emmauksen tiellä ja selitti heille Raamattua, vaikka heidän silmänsä pidettiin, ettei he tunteneet Häntä, silloin sanoit he: *”Eikö meidän sydämemme palanut meissä, koska Hän selitti meille Raamattua, emmekä tunteneet Häntä.”* Monta kertaa se tapahtuu niin, että heränneen ihmisen sydän tuntuu palavaksi, ja silloin on Vapahtaja aivan liki olemassa, vaikka ihminen ei tunne Häntä. Palava sydän myötänsä tuopi hartauden, palavuuden, kiivauden. Ja jos silloin annetaan rukouksen voimaa, niin ovat myös rukoukset palavat.

Mutta ei ole joka aika rukouksen voimaa, vaikka sydän on palava. Kuitenkin merkitsee tämä sydämen tilaisuus yhtä hengellistä valkiaan, kiivautta ja hartautta, rohkeutta puhumaan. Palava sydän antaa suuren voiman soitimaan maailmaa vastaan. Jeesus sanoo tästä sydämen tilaisuudesta: *”Minä olen tullut sytyttämään valkian maan päälle, ja mitä minä enemmän tahtoisin kuin että se jo olis palamassa.”* Ja Johannes Kastaja sanoi: *”Minun jälkeeni tulee se, joka kistaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella.”* Opetuslapset Emmauksen [tiellä] olit vielä murheessa ja epäilyksessä, koska heidän sydämensä oli palava. Ei he vielä tunteneet Jeesusta, vaikka Hän kävi heidän keskellänsä ja selitti Raamattua.

Niin saattaa vielä nytkin monella murheellisella sielulla olla epäilystä, vaikka sydän on palava. Mutta miksi Vapahtaja ei ilmoittanut itsensä varsin heille, ennen kuin Hän oli selittänyt heille Raamatun? Vapahtaja tahtoo vissimmästi tämän esimerkin kautta antaa kaikille heränneille ja murheellisille opetuslapsille tietää, että heidän pitää tutkiman Jumalan sanaa ja ajatteleman niitä paikkoja erinomattain, jotka puhuvat Vapahtajan kärsimisestä, kuolemasta ja ylösnousemisesta, että he tulisit oikein ymmärtämään kaikki ne Raamatun paikat, jotka kuuluvat kristillisyyteen.

Että jos ainoastans suru ja murhe valtaa koko sydämen, ja ei tule mitään Jumalan sanasta

ymmärrykseen, niin pidetään murheellisten silmät epäilyksen tähden, ettei he tunne Vapahtajaansa, vaikka Hän on heillä aivan liki. He rupeevat niin kovin epäilemään Jumalan armosta, ettei Jumalan sana, joka heille selitetään, saata heidän epäuskoansa pois ottaa eli ylitse voittaa.

Omavanhurskaus ja luonnollinen järki tuopi sen epäuskon, että het ei saata enää uskoa, vaikka kuinka viisattaisiin heille Raamatun paikkoja, jotka osottavat, että Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän viheliäisten ja vaivaisten syntisten lunastukseksi. Siitä nähdään, että yksi herännyt ihminen saattaa olla suuressa murheessa kaipaissans Jeesusta, ja yhtä hyvin saattaa hän olla suuressa epäilyksessä, vaikka sydän on palava. Kuitenkin on hänellä siinä tilassa palavat huokaukset Jeesuksen perään ja palavat kyyneleet ja palava ikävöitseminen armon perään.

Viiides tutkisteleminen: **Kuinka ja millinen tilaisuus se on, koska sydän on paisunut?** Se on arvattava, että sydämen paisumuksesta tulee ylpeys, kärsimättömyys ja napiseminen. Ei hän siinä tilaisuudessa kärsi itseänsä eikä muita. Kaikilla suruttomilla on paisunut sydän, mutta ei suruttomat ihmiset tunne koskaan, että heillä on vika sydämessä. Vaikka sydän olis kuinka paisunut, vaikka sieltä kuohuis niin kuin juoma padasta suurelliset sanat, ylpiät käytökset, uhkaukset ja kiroukset. Ei luonnollinen ihminen pidä sitä pahana, että hän antelee ulos niin paljon kuin kurkkureiästä mahtuu. Eikä sen tähden omatunto soimaa häntä jälkeä. Vasta heränneessä tilassa rupeaa ihminen tuntemaan paisumuksen vikaa. Mutta vaikka tämä paisumuksen vika tulee hänelle suureksi vaivaksi, koska sydän nousee ylös rinnan alle ja tahtoo pakata ulos, ei hän saata sydämen paisumuksia itse parantaa.

Mutta jos sydämen paisumus tulee hänelle vaivaksi, vissimmästi hän haluaa ja pyrkii sen perään, että paisumuksen vika tulis paratuksi ja että hän tulis vapahdetuksi niistä

kiusauksista, niistä pahoista ajatuksista, joita yksi paisunut sydän myötänsä tuopi. Se on nimittäin se suuri eroitus suruttoman ja heränneen ihmisen välillä, että suruttoman ihmisen omatunto ei soimaa häntä koskaan, vaikka kuinka kova ja paisunut sydän olis. Mutta heränneen ihmisen omatunto soimaa alati sitä, ettei sydän ole oikiassa tilassa. Omatunto soimaa häntä sydämen kovuudesta, pahanilkisyydestä, paisumuksesta, ja sen tähden tuntee yksi herännyt ihminen, että jos Vapahtaja ei olis tullut maailmaan, olisit kaikki ihmiset kadotetuksi tulleet.

Ja koska nyt yhdellä katuvaisella sielulla tulee hätä sydämen kanssa, joka tuntuu välistä kylmäksi, välistä kovaksi ja välistä paisuneeksi, silloin on Vapahtaja vielä niin kaukana, vaikka Hän on vieressä, Hän on niin korkia, vaikka Hän on niin alhainen, Hän on niin pyhä, ettei syntinen tohdi Häntä kohti tulla. Mutta kuollut usko, se makaa joka päivä Vapahtajan helmassa. Se on Jeesuksen paras ystävä. Sillä ei ole sen kaltaisia kiusauksia, joilta heränneet vaivataan. Minkä tähden on kuolleen uskon tunnustajilla niin rauhallinen omatunto? Minkä tähden het ei valita koskaan perkeleen kiusauksia? Sen tähden ilmanki, että vihollinen antaa heitä olla rauhassa. Ei hän tahdo niitä kiusata, jotka ovat kokonansa hänen hallussa. Mutta heränneitä sieluja hän freistaa oikein keittää ja paistaa pahain ajatusten ja moninaisten kiusausten ja erinomattain epäilemisen kautta, että hän sais heitä pyörtämään lavealle tielle, että he heittäisit riestämästä ja vuo-vaamasta edespäin.

Kuudes tutkisteleminen: **[Särjetyt sydämet.]** Särjetyn sydämen huokaukset ovat Raamatun todistuksen jälkeen Jumalalle otolliset. Monessa paikassa Vanhassa Testamentissa puhuvat profeetat nöyrästä ja särjetystä sydäimestä, josta me arvaamme, että nöyräksi ja särjetyksi pitäis sydän tuleman ennen kuin yksi katuvaainen sielu saattaa oikein rukoilla ja [tulla] mahdollise[ksi] vastaan [ottamaan] armoa. Mutta kysymys on se, kuinka pitää

sydän särjetyksi tuleman. Koska se on välistä kova, välistä kylmä, välistä paha, välistä palava ja välistä paisunut, niin se on arvattava, että yksi herännyt ihminen niin monen kaltaisen muutoksen alla tuntee sydämensä tulevan kipiäksi ja alaspainetuksi, ettei hän tiedä viimein muuta neuvoa, kuin paeta Vapahtajan tykö ja pyytää Häneltä apua.

Tämä oli juuri Pyhän Hengen tarkoitus, että heränneelle pitää tuleman hätä, ettei hän pääse enää mihinkään sivu Vapahtajan. Omavanhurskaus on niin kauan piinannut heränneitä, että he viimein näkevät kuoleman ja kauhistuksen silmäinsä edessä, jos Vapahtajalta ei tule apu. Mutta ei heille tule oikia rukouksen voima ennen kuin viimeisessä hengen hädässä. He freistaavat ensin kiertää Vapahtajan. He tahtoisivat nimittäin tulla mahdolliseksi vastaanottamaan armoa. He tahtoisit tienata armon välistä omalla parannuksella, välistä katumuksella. Ja koska se ei käy lainhin, että ansaita armon, lankeavat he viimein epäilykseen ja ajattelevat, ettei ole mahdollinen enää vuovata, kun ihminen ei tule mahdolliseksi koskaan.

Mutta jos sinä, katuvaainen sielu, et tahdo vastaan ottaa armoa ilman, niin ole ilman, ja saat mennä kadotukseen. Jommankumman täytyy sinun tehdä, joko sinä menet kadotukseen eli lasket itses armon alle. Ei ole muuta neuvoa. Sen tähden ota vastaan armon armosta, mutta ei ansiosta.

Päätös. Kaikissa näissä muutoksissa, joita yksi herännyt ihminen tuntee, näemme me Pyhän Hengen vaikutuksia, paitsi epäilystä, joka ei ole Pyhän Hengen, vaan omanvanhurskauden vaikutus. Mutta se, että yksi herännyt ihminen tuntee sydämensä kovaksi, kylmäksi, palavaksi, ilkiäksi, pahaksi, paisuneeksi, häijyksi, vastahakoiseksi, ylpiäksi, vihaiseksi, irstaiseksi, se on kaikki maalattu Raamatussa.

Ja vaikka se on jo ennen koeteltu Vanhan Testamentin ihmisiltä, että ihmisen sydän on yksi viekas ja pahanilkinen kappale, että

ihmisen sydän on paha lapsuudesta saakka, että sydäimestä tulevat kaikki pahat ajatukset, ja niin edelleen, ei suinkaan olis ihminen sitä uskonut ennen kuin hän itse Pyhän Hengen vaikutuksen kautta saapi sitä tuta ja koetella. Se onkin Pyhän Hengen tarkoitus, että ihmisen pitää oman koettelemuksen kautta tunteman sydämensä. Ei hän muutoin olis uskonut, että ihminen on niin paha kuin hän on. Ei hän olis uskonut, että armon ja sovinnon kautta ainoastaan saattaa ihminen

autuaaksi tulla, jonka tähden Vapahtaja käski opetuslastensa rukoilla Isää Hänen nimensä kautta, joka on ansainnut katuvaissille ja särjetyille sieluille elämän, armon ja autuuden vaivallans, piinallans, tuskallans, kuolemallans ja ylösnousemisellans. Että me, joilla Hengen uutiset ovat, saisimme osan Hänen armostansa ostamatta ja ansaitsematta, ainoastaan uskon kautta. Amen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki

Koska joku rukoilee ja jälleen kiroilee, kuinka Herra kuulee hänen rukouksensa?

Tässä paikassa kirjoittaa Syyrakki niistä, jotka välistä rukoilevat ja välistä kiroilevat. Ja Syyrakki arvelee, kuinka Jumala niitä kuulis. Syyrakki kuuluu olevan epäilemässä, ettei taida Jumala niitten rukouksia kuulla. Hän puhuu myös niistä, jotka välistä paastoavat synteinsä tähden ja taas uudesta tekevät syntiä.

Niin kuin tällä maailman ajalla on muutamia, jotka välistä tekevät katumuksen ja välistä taas huoraavat eli varastavat. Ja Syyrakki kysyy viimein: Kuka niitten rukoukset kuulee? Ja meidän täytyy myös kysyä, kuka niitten rukoukset kuulee? Suruttomat luulevat, että tämä Raamatun paikka ei kuulu heille, jotka ei rukoile koskaan, eikä tee katumusta koskaan, mutta niille, jotka tulevat rukouksesta kiroamaan suruttomia ja katumuksen jälkeen tekevät syntiä, koska he haukkumisellansa kehoittavat suruttomia vihaan.

Ja se on tosi, että heränneet tuovat kirouksia Raamatusta, ja asettavat lain kirouksen heidän silmäinsä eteen, että suruttomat tulisit tuntemaan, että he ovat kirotut. Mutta jos tunto heräis, kyllä suruttomat ymmärtäisit paremmin, kelle tämä Raamatun paikka kuuluu, joka löytyy kirjoitettuna Syyrakin 34: 29-31, kussa hän sanoo: *”Koska joku rukoilee ja taas kiroilee, kuinka Herra kuulee hänen rukouksensa?”*

Se on tosi, että törki surutoin ei rukoile sitä Jumalaa, joka on taivaassa, jota hän ei tunne. Mutta fariseukset kuitenkin rukoilevat, ja kiroilevat myös, koska he lakkaavat rukoilemasta, ja niitä vastaan Syyrakki on kirjoittanut. Niin myös tämän aikaiset armonvargaat rukoilevat ja kiroavat vuorottain, ja niitä vastaan on Syyrakki kirjoittanut. Mutta vihollinen on uskottanut muutamia suruttomia, että kaikki heränneet ovat fariseukset, ja

kaikki kristityt ovat armonvargaat. Ja sitte saattavat nyt törki suruttomat sanoa: *”Me emme tahdo tulla ulkokullatukseksi niin kuin nämät heränneet. Emme sano itseämme paremmaksi kuin me olemme.”*

Ja siinä nyt on synnin orjan kerskaus, ettei hän ole ulkokullattu. Ei hän tahdo tulla paremmaksi kuin hän on. Koska törki suruttomat tahtovat mennä rohki helvettiin, niin ei auta heille tukkia tätä Raamatun paikkaa. Mutta fariseukset, jotka rukoilevat ja kiroavat myös, koska niin sopii, ja armonvargaat, jotka nousevat välistä yöllä rukoilemaan, vaikka he vihaavat kristityitä, ja välistä päästävät kirouksiakin, koska vanha Aatami nousee, ne kuitenkin saavat omistaa edellä mainittu Syyrakin sanat: *”Jos ihminen rukoilee ja jälleen kiroilee, kuinka Herra kuulee hänen rukouksensa?”* Jos ihminen paastoo synteinsä tähden, ja taas syntiä tekee, kuka kuulee hänen rukouksensa?

Surutoin kansa istuu syömään ja nousee mässäämään, mutta fariseukset pitävät rukouksia, ja taas alkavat kiroilemaan. He paastoavat ja taas syntiä tekevät. Kuka niitten rukoukset kuulee? Se jumala, joka on alimmaisessa taivaassa, nimittäin tämän maailman jumala. Mutta ei suinkaan se Jumala kuule varkaan rukousta, joka asuu korkeudessa. Jos vielä yksi huora rukoilee Jumalaa, ettei tulis lapsia hänen huoruudestansa, kuka jumala se on, joka kuulee hävittömän huoran rukouksen? Ei muu kuin itse rietas, joka opettaa lapsensa rukoilemaan, että joku vahinko tulis niille, joille he ovat suuttuneet.

Koska vihan perkele pääsee ihmisen sydämeen, silloin tulee ihmiselle koston pyyntö. Ja koska hän itse ei jaksa kostaa, rukoilee hän Jumalaa, että joku vahinko tulis vihamiehelle. Mutta me kuulemme opetuslasten menosta, että semmoinen rukous on

riettaalle, vaan ei Jumalalle otollinen. Koska opetuslapset vielä olit luonnollisessa sokeudessa, tuli heille koston pyyntö. He menit yhteen kaupunkiin ostamaan ruokaa, mutta koska he ei saaneet ruokaa rahan edestä, sanoit he Vapahtajalle: *”Herra, tahdotkos, niin me sanomme, että tuli tulee tivaasta ja kadottaa heidät, niin kuin Eliaski teki.”* Mutta Jeesus käänsi itsensä ja nuhteli heitä sanoen: *”Ette tiedä, minkä kaltaisen hengen lapsia te olette.”* (Luuk. 9: 54–55).

Siitä nähdään nyt, ettei opetuslapset vielä ymmärtäneet mitään siitä oikeasta kristillisyydestä, koska he koston pyynnön tähden toivotit lähimmäisellensä pahaa. Mutta kyllä moni armonvaras vielä nytkin rukoilee Jumalaa, että Jumala kostais niille, jotka tekevät hänelle väärin. Mutta ei kristitty rukoile niin, että niille kävis väärin, jotka häntä vihaavat, vaan hän rukoilee, että kaikille Jeesuksen ristin vihollisille tulis omantunnon vaiva täällä armon ajassa, ettei he joutuis omantunnon vaivaa kärsimään ijankaikkisuudessa.

Me kuulemme monesta paikasta Raamatusta, ettei kaikkinaiset rukoukset ole oikeat rukoukset, vaikka suruttomat sanovat: *”Kyllä Jumala kuulee meidän rukouksemme. Eihän Jumala meidänkään rukouksiamme hylkää.”* Kyllä vissimmästi Jumala kuulis heidän rukouksensa, jos he pyytäisit Häneltä semmoisia, jotka olisit heille soveliaat ja hyödylliset. Mutta koska he sokeudessa rukoilevat mahdottomia, kuinkas Jumala saattaa heidän rukouksiansa kuulla? Niin esimerkiksi yksi sokea raukka rukoilee näin: *”Jumala varjelkoon minua niin hulluksi tulemasta, kuin nämät heränneet ovat.”*

Missäs nyt on se Jumala, joka semmoisen rukoukset kuulee? Eiköhän se jumala ole helvetissä? Muutampi sokea raukka rukoilee näin: *”Jospa Jumala tekis niin hyvin, että kaikki nämät heränneet rupeaisit juomaan ja tappelemaan.”* Eiköhän semmoinen rukous ole riettaalle hyvin otollinen? Ja kyllä vissimmästi moni totuuden vihemies on niin

ajatellut, että hän antais vielä paljon kirkolle ja vaivaisille, jos minä eli muut heränneet tulisit juomariksi ja varkaaksi. Mutta me toivomme, että Jumala ei kuule semmoisia rukouksia, joita riettaan enkelit rukoilevat.

Kyllä kaiketi jokainen rukoilee, mutta millä tarkoituksella he rukoilevat, koska sydän on maailmassa kiinni ja riettaan siemeniä täynnä. Rietas kyllä kuulee niitten rukoukset, jotka hänen nimeänsä huutavat ja Jumalan nimen turhaan lausuvat. Koska yksi juomari tulee jumaliseksi ja katuvaiseksi viinassa, silloin hänki rukoilee jumalaansa ja siunaa sitä *”Jumalan lahjaa”*, joka tekee hänet iloiseksi. Mutta kuka jumala se on, joka juomarin rukoukset kuulee? Taitaa olla se jumala, joka asuu helvetissä. Mutta se Jumala, joka asuu korkeudessa, kauhistuu semmoisista rukouksista.

Yksi ihminen, joka on ruumiin puolesta väivainen, rukoilee myös Jumalaa. Ja sanotaan, että köyhä rukoilee Jumalaa usein, mutta ei rikas koskaan. Mutta minä luulen, että köyhä rukoilee usein sitä jumalaa, joka on peräsuolella, niin kauan kuin hän murehtii ainoastansa vatsaansa. Jos rikas ei rukoile Jumalaa, niin on sitä vastaan köyhän rukous riettaalle otollinen, niin kauan kuin köyhä palvelee häntä, sillä riettaalle kelpaavat molemmat, sekä rikkaan että köyhän rukoukset, niin kauan kuin he rukoilevat hänen miensä jälkeen. Sillä yksi köyhä huora ja rikas huora ovat molemmat riettaan huorat, niin kauan kuin he palvelevat häntä.

Yksi köyhä juomari ja rikas juomari ovat molemmat riettaan orjat, eikä ole niitten välillä muuta eroitusta, kuin ainoastansa se, että toinen, joka on rikas, saapi enemmän kunniaa maailmalta, ja saattaa kuka tiesi paremmin peittää pahuutensa maailman silmäin edestä, sillä yksi köyhä huora ja köyhä juomari on ylönkatsottu kaikilta.

Tämän päivän evankeliumissa neuvoo Vapahtaja opetuslapsiansa rukoilemaan Hänen nimeänsä. Ja me toivomme, että

opetuslasten rukous on Herralle otollinen, koska he rukoilevat Isää Jeesuksen nimeen. Ei olekaan opetuslapset saattaneet oikein rukoilla, ennen kuin he rupeavat rukoilemaan Isää Jeesuksen nimeen, se on Vapah-tajan kautta, joka heitä on kalliilla verellän-sä ostanut vapaaksi synnin, kuoleman ja perkeleen vallan alta. Vasta silloin, koska katuvaiset syntiset rupeavat tuntemaan, että he ovat perkeleen vallasta irti päästetyt sen kalliin sovinnon kautta, joka Jeesuksessa Kristuksessa tapahtunut on, rupeavat he rukoilemaan Jeesuksen nimeen, ja kaikki, mitä he silloin anovat, se annetaan heille.

Kumartakaat siis polvianne ja sydämiänne, te murheelliset ja maailmalta alaspainetut, synnin kuorman alla raskautetut, omantunnon vaivassa huutavaiset, perkeleen kiusauksissa olevaiset ja helvetin syvyydessä huokaavaiset, ristin juureen konttaavaiset, rukoillen Jeesuksen nimeen, että Hän antais teille ja kaikille väsyneille matkamiehille voimaa sotimaan ja ylivoittamaan perkeleen kiusauksia! Kuule, sinä Suuri, Voimallinen, Veripriiskoitettu ja Orjantappuroilla Kruunnattu Kuningas katuvaisten ja armoitettuin sieluin huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 16: 23–33

23 Ja sinä päivänä ette mitään kysy minulta. Totisesti, totisesti sanon minä teille: mitä ikänä te anotte Isältä minun nimeeni, niin hän antaa teille.

24 Ette ole mitään minun nimeeni tähän asti anoneet: rukoilkaat, niin te saatte, että teidän ilonne olis täydellinen.

25 Näitä olen minä teille puhunut tapauksissa; mutta aika tulee, etten minä silleen puhu teille tapauksissa, vaan ilmoitan julkisesti teille minun Isästani.

26 Sinä päivänä pitää teidän rukoileman minun nimeeni. Ja en minä sano teille, että minä rukoilen Isää teidän tähten

27 Sillä Isä rakastaa itse teitä, että te minua rakastitte ja uskoitte minun Jumalasta lähteneen.

28 Minä läksin Isästä ja tulin maailmaan: taas minä jätän maailman ja menen Isän tykö.

29 Sanoivat hänen opetuslapsensa hänelle: katso, nyt sinä julkisesti puhut, ja et yhtään tapausta sano.

30 Nyt me tiedämme sinun kaikki tietävän, ja et sinä tarvitse, että joku sinulta kysyy, sentähden me uskomme sinun Jumalasta lähteneen.

31 Jesus vastasi heitä: nyt te uskotte.

32 Katso, aika tulee, ja nyt tuli, että te jokainen hajoitetaan omillensa, ja minun te yksinäni jätätte. En minä kuitenkaan yksinäni ole, sillä Isä on minun kanssani.

33 Näitä olen minä teille puhunut, että teillä minussa rauha olis. Maailmassa on teillä tuska; mutta olkaat hyvässä turvassa, minä voitin maailman.

Meidän pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman.

Ensimmäiseksi: **Kuinka ja kenenkä nimeen maailmanlapset rukoilevat.**

Toiseksi: **Kuinka ja kenenkä nimeen Jeesuksen opetuslapset rukoilevat?**

Että se Suuri Ristin Kantaja, joka on opettanut opetuslapsiansa rukoilemaan Hänen nimensä, antais meille kaikille ymmärrystä, kuinka meidän pitää oikein rukoileman, ettemme rukoilis hänen nimensä kautta väärin, ja että me rukoilisimme Häntä sydämeistä, eikä ainoastansa kielellä ja suulla. Sitä me pyydämme. Kuule meitä, laupias Herra Jumala!

Ensimmäiseksi: **Kuinka maailmanlapset rukoilevat**, on meille näytetty monessa paikassa Raamatussa, mutta erinomattain siinä evankeliumissa, joka on yhdentenätoista sunnuntaina kolminaisuuden päivästä, kussa Vapahtaja muistelee, kuinka fariseus rukoilee. Hän kiittää Jumalaa sen edestä, ettei hän ole niin suuri syntinen kuin muut ihmiset. Ei hän ole ryöväri. Ei hän ole väärä. Ei hän ole

huorin tekijä. Ja kuinkapa fariseus olis varastanutkaan, koska hän ei ole ryöväri.

Tämän aikaiset fariseukset rukoilevat Jumalaa juuri saman kaltaisella tarkoituksella, vaikka vähän eri sanoilla. He tunnustavat nimittäin suulla, että he ovat suuret syntiset, mutta koska kysymys tulee siitä, kuinka ja millä tavalla he ovat niitä syntiä tehneet, ottavat he sanansa takaisin ja sanovat: en ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole huorin tehnyt, Jumalan kiitos! Tässä kuulet sinä, hyvä fariseus, kuinka kauniit sanat vihollinen panee sinun suuhun, ja kuinka kauniit rukoukset tulevat sinun sydäimestäs. Sinä kiität Jumalaa taas sen edestä, että Hän on varjellut sinua huoruudesta, varkaudesta ja vääryydestä. Ja erinomattain sinä kiität sen edestä, ettet sinä ole niin huono kuin tämä katuvaivainen publikaani.

Mutta se on vielä pahempi, että sinun täytyy mennä ulos kirkosta, koska publikaanin huokaukset rupeavat polttamaan sinun tuntoa ja pilaamaan sinun kristillisyytes. Sinä rupeat viimein rukoilemaan maailman Jumalaa, että hän varjelis sinua niin hulluksi tulemasta, että sinäkin rupeaisit niin raskaasti huokaamaan, kuin tämä publikaani. Ja koska sinä tulet ulos kirkosta, voitelet sinä kurkkusvuotavalla pirun paskalla, ettei publikaanin kaatumava vika tarttuis sinuun.

Semmoiset rukoukset ovat ilman epäilemättä kauniit, mutta mitä ne vaikuttavat fariseuksen parannukseksi, se on tietämätöin. Koska yksi siveä huora rukoilee Jumalaansa, ettei kukaan saavuttais häntä puhtaan rietauden päältä, silloin hän luulee, että Jumala kuulee hänen rukouksensa. Ja kyllä maailman jumala semmoiset rukoukset kuulee, sillä hän antaa huoralle rohkeuden peittämään syntiänsä ja näyttämään passinsa herränneille. Siellä on nimittäin kuitti sen päälle, että hän on saanut riettaalta kaikki synnit anteeksi, ja että hän on viatoin.

Yksi rehellinen varas rukoilee myös Jumalaansa, että hänen varkautensa menestyis, ja

ettei kukaan saavuttais häntä vereksen työn päältä. Ei varkaalla ole sitä pelkoa, että Jumala näkee hänen työnsä, sillä Jumala on hänen mielestensä sokea, joka on niin vanha. Eikä varkaalla ole sitäkään pelkoa, että rietas viepi juopumuksen kautta takaisin kaikki, mitä hän varkauden kautta sisälle tuopi. Mutta siitä on varkaalla suurin pelko, ettei ihmiset näkis häntä, jonka kautta hän tulis kunniattomaksi. Kyllä on varkaan rukous kaunis kuulla, koska hän sanoo: *”En ole varastanut, Jumalan kiitos!”* Mutta kuinka kaunis varkaan rukous on helvetissä, koska varkaus rupeaa hänen tuntoansa polttamaan, se on vielä tietämätöin.

Yksi kunniallinen viinaporvari rukoilee myös hartaasti, että Jumala siunais hänen kaupansa, että hänen kalunsa kulkis hyvin, ja että paljon ostettaisiin viinaa. Mutta kiroaa hän kanssa välistä, koska hänen kalunsa ei kulje enää. Semmoiset rukoukset tulevat kyllä sydäimestä, mutta mitä ne vaikuttavat viinaporvarin parannukseksi, se on tietämätöin. Mutta yhden köyhän juomarin rukous on kauniimpi kuin kaikki muut rukoukset. Sillä muut maailmanlapset rukoilevat ainoastansa ajatuksilla ja sydämellä, mikä heidän sisällinen halunsa on, mutta yksi köyhä juomari rukoilee myös kielellä ja suulla, koska hän lankee polvillensa viinaporvarin edessä ja valittaa, kuinka surkea hätä hänellä on.

Hän tulee myös katuvaiseksi viinassa, ja silloin hän itkee niin kuin hiljainen lapsi. Mutta mihinkä ne kyyneleet kuuluvat, se on kanssa tietämätöin. Se on työläs lukea kaikkia maailman lasten rukouksia. Sen me tiedämme vakaan, että ahneuden perkele opettaa muutampia rukoilemaan, että maailman tavara tulis aina enätyksi. Kateuden perkele opettaa muutampia rukoilemaan, että vahinko tulis lähimmäiselle. Kunnian perkele opettaa muutampia rukoilemaan, että he pääsisit herraksi tulemaan. Mutta tuskin on yksikään niin kiivas rukoilemaan kuin yksi huorimies, joka lankee polvillensa huoran eteen ja huokaa rakkaudesta. Mitä yksi

fariseus rukoilee ja kiittää, että hän on parempi kuin muut ihmiset, se ei ole mitään suhteen, kuin mitä yksi köyhä juomari rukoilee ja kiittää viinaporvaria, ja yksi huorimies huoraansa.

Mutta kaikki nämät kauniit rukoukset tulevat vissimmästi riettaalle kunniaksi. Minä olen nähnyt muutamain armonvarasten rukoilevan nöyrällä ja surkealla äänellä, ja erinomattain ihmisten aikana, niin kuin fariseusten tapa on, jotka itsepetollisuudessaan pitävät niin kauniita rukouksia, että yksi hengellisessä köyhyydessä oleva publikaani, jolla ei ole minkään väärtit rukoukset, saattais ajatella: jos minäki saattaisin niin kauniisti rukoilla, kyllä pian tulis reikä taivaaseen. Mutta mitäs vaikuttavat nämät kauniit rukoukset, joita yksi ulkokullattu fariseus lukee, koska hän rukouksesta menee krouvitupaan ja siellä lukee toisenlaiset siunaukset riettaalle kunniaksi?

Kyllä rietas sallii ihmisen olla jumalisen ja rukoilla, vaikka hän lukis koko rukouskirjan läpi, saati hän saapi sydämen hallita. Mutta jos sydämeen kosketaan, silloin suuttuu vihollinen ja sanoo: *”Oletkos tullut minua vaivaamaan ennen aikaa? Mitäs sydämestä kavat? Oletkos Jumalan Poika ja syntein anteeksi antaja, koskas syntiä minulta kysyt? En ole minä velkapää tunnustamaan syntiä semmoiselle kansan häiritsijälle, joka menee kylästä kylään ja huutaa maailmalle.”*

Katso, näin puhuu rietas, koska hänen luolaansa kosketaan. Ja silloin loppuvat pian kaikki kauniit rukoukset, ja tulevat kiroukset sijaan. Eiköhän tämä ole se onnetoin mielen laatu, joka maalataan Raamatussa, koska Syyrakki sanoo: *”Koska joku rukoilee ja jälleen kiroilee, kuinka Herra kuulee hänen rukouksensa?”* Ja Jaakob sanoo: *”Yhdestä suusta kiitos ja kirous tulee ulos.”*

Toiseksi: **Kuinka ja kenenkä nimeen Jeesuksen opetuslapset rukoilevat?** Ensimmäinen opetuslasten yhteinen rukous on ylös kirjoitettu Apostolein teoissa 4. luvussa 24 v.

Koska maailma oli ruvennut heitä vihaamaan Jeesuksen nimen tähden, tuli heille semmoinen hartaus ja suuri rukouksen voima, että se paikka, kussa he koossa olit, liikkui Jumalan suuresta voimasta. Mutta ei ole joka aika niin suuri hartaus ja niin suuri rukouksen voima Jeesuksen opetuslapsilla. Sillä välistä loppuu ulkonainen vaino, koska opetuslapset itse antavat maailmalle rauhan. Ei suinkaan silloin maailma vihaa heitä.

Usein saapi yksi herännyt ihminen tuta, että kaikki hartaus loppuu, usko loppuu, rakkaus loppuu, rukouksen voima loppuu, hengellinen murhe loppuu. Silloin tulee hänen päälensä yksi suuri hengellinen köyhyys ja hengellinen pimeys, että hänen täytyy epäillä itsestänsä, lieneekö hän oikealla tiellä. Kuitenki johdattaa häntä Pyhä Henki hengellisen köyhyyden lävitse, että hänen pitää tuntemaan, ettei ole korkeat liikutukset autuuden perustus, vaan ainoastansa Vapahtajan ansio.

Koska siis Jeesuksen opetuslapset ovat hengellisessä köyhyydessä, silloin he tuntevat, että rukoukset tulevat kylmästä sydämestä, ja ettei heidän rukouksensa ole paljon minkään väärtit. Kuitenki on meillä se toivo, että Jumala kuulee niitä huonoja rukouksia, vaikka ne ovat kelvottomat, eikä mitään ansaitsevaiset. Jos yhdellä kristityllä olisit aina hyvät ja kauniit rukoukset, tulis hän pian ylös rikkaaksi, ja rupeais rukoilemaan niin kuin kaksi Sebedeuksen poikaa, että he pääsisit istumaan toinen oikealla ja toinen vasemalla puolella Hänen valtakunnassansa. Kukas tiesi, jos ne saattavat sen kalkin juoda, jonka Jeesus on juonut, vaikka he tahtovat tulla parhaaksi kristityksi.

Mutta älköön suruttomat luulko, että Sebedeuksen pojat ovat eli pysyvät helvetissä. Vaikka semmoiset hirmuiset kristityt, joita vihollinen on vienyt temppelein harjalle, jotka kuurnitsevat hyttysiä ja nielevät kameleita, paiskaavat kristityitä kattilaan ja itse seisovat kannen päällä. Semmoiset hirmuiset

kristityt luulevat, että Sebedeuksen pojat ovat helvetissä sen tyhmän anomuksen tähden, ja sen taitamattoman rukouksen tähden, jota Vapahtaja ei ole kuullut. Vaan ne olit vielä silloin sokeat, ja ne pitää oleman kaikille armonvarkaille esimerkkinä, kuinka tyhmä yksi heräämätöin ihminen on rukoilemaan, koska hän ei ole saanut Pyhää Henkeä.

Hän rukoilee silloin niin kuin tyhmä lapsi, ja anoo semmoisia mahdottomia asioita, joita hän ei ole sovelias saamaan. Sebedeuksen pojat tahdoit tulla ylimmäiseksi herraksi Messiaksen valtakunnassa. Se on juuri suruttomain päämaali aina, että tulla herraksi, rikkaaksi ja kunnialliseksi. Ja koska talonpojalla ei ole oppia, että hän sen kautta pääsis herraksi, niin hän panee herras vaatteet päälensä, ja luulee itsensä herraksi, koska hän käypi verassa ja silkissä. O, sinä Baal! Sinä olet suuri jumala, eikä sinussa ole yhtään pe-tosta.

Meidän toivomme on, että oikeat Jeesuksen opetuslapset rupeavat tästälähin rukoilemaan Isää Jeesuksen nimeen, että kaikki polvet pitää heitänsä kumartaman Jeesuksen nimeen, niitten jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat, ja kaikkein kielet pitää tunnustaman, että Jeesus on Kristus Isän kunniaksi. Jeesuksen opetuslapsilla on

maailmassa tuska, mutta olkaat hyvässä turvassa, Jeesus on voittanut maailman. Ja tämän tuskan tähden täytyy heidän kumartaa polviansa Jeesuksen nimeen, ja huutaa korkealla äänellä, että se Suuri Ristin Kantaja, joka suurella tuskalla ja vaivalla on heidän sielujansa synnyttänyt turmelemattomasta siemenestä, joita Hän näinä viimeisinä aikoina on kylvänyt karkeaan maahan ja kivistöön, orjantappuroihin ja hyvään maahan, auttais murheellisia ja katuvaaisia kaikesta maallisesta ja hengellisestä hädästä, koska he rukoilevat Jeesuksen nimen kautta, ja valittuain lasten hengellä huutavat: Abba, rakas Isä!

Me uskomme, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä kuulee katuvaisten rukoukset, sillä Hänen Poikansa on sanonut: *”En minä rukoile maailman edestä, vaan niitten edestä, jotka minulle annoit.”* — Ja uskokaat nyt, te murheelliset opetuslapset, että Jeesus rukoilee teidän edestänne ja valmistaa teille majan Isän huoneessa, ja te pääsette pian sinne rukoilemaan ja kiittämään ijankaikkisesti, Amen! ja Hallelujah! ja Hoosianna! ja siunattu olkoon se, kuin tulee Herran nimeen! Amen!

Alkup. (loppulehti puuttuu) / Aunon kok. N:o 22 / HYK /

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: JAAK. 4: 3–4

Te anotte ja ette saa, että te kelvottomasti anotte, että te teidän himois-sanne sen kuluttaisitte. Te huorintekijät ja huorat, ettekö te tiedä, että maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan. Joka siis tahtoo maailman ystävä olla, hän tulee Jumalan vihamieheksi.

Tuo jalo apostoli Jaakob tuntuu olevan kiivas haukkumaan huoria ja huoramiehiä, niin myös niitä, jotka maailman ystävät tahtovat olla, osoittaen, että mitä semmoiset ihmiset anovat Jumalalta, eivät he saa, sillä he anovat kelvottomasti.

Me tiedämme vakaisesti, että Jaakobilla on ollut syytä haukkua, koska hän kirjoittaa: *”te huorintekijät ja huorat, ettekö te tiedä, että maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan”*. Tässä kuuluu, että Jaakob tarkoittaa, ei ainoastaan sitä lihallista huoruutta, joka on hirveä Jumalan ja kristittyjen edessä, mutta myöskin maailman ystävyyttä, joka on huoraaminen maailman kanssa. Kun semmoiset jotakin anovat Jumalalta, niin he eivät saa, sillä he anovat kelvottomasti.

Me arvaamme hyvin, mitä semmoiset huorat anovat Jumalalta. Ei suinkaan huora rukoile, että sikiö tulisi heidän huoruudestaan, vaan he päinvastoin rukoilevat, ettei sitä tulisi. Mutta ei Jumala siinä paikassa kuule kaikkein huorain rukouksia, vaan he saavat jalkasikiön vastoin tahtoaan ja rukouksiansa. Jos huorat olisivat niin viisaat, että he rukoisivat huoruuden perkelettä, että hän varjेलisi heitä miehen siemenestä, niin se voisi paremmin kuulla heidän rukouksiansa. Mutta huoratkin rukoilevat mielestään Jumalaa, ja siinä paikassa tulee Jumala hirmuisesti pilkattuksi. Sillä pyhät ihmiset ovat rukoilleet Jumalaa, että hän antaisi heille lapsia; ja Jumala on toisinaan kuullutkin heidän rukouksiansa. Mutta huora rukoilee, ettei huoruudesta tulisi lapsia.

Mitäs varas rukoilee, koska hän menee varastamaan? Niin, hän rukoilee, ettei kukaan näkisi hänen varkauttaan. Ja siinä taas

täytetään se Raamatun sana: *”Jumalattoman rukous on kauhistus Jumalan edessä”*. Jos vieraat miehet sattuvat kohtaamaan, niin rukoilee varas Jumalaa, että vieraat miehet kuolisivat, eli tulisivat jäävin alaisiksi. Ja kyllä varas uskoo, että Jumala varjelee häntä puolasta. Jos hän rukoilisi perkelettä, että hän varjेलisi häntä puolasta, niin se olisi mahdollinen, että ahneuden ja kunnian perkele varjेलisi häntä. Sillä me olemme nähneet, että kunnian perkele on varjellut muutamia fariseuksia julkisesta huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, tappeluksesta ja kirouksesta. Mutta ei jaksakaan kunnian perkele kaikkia varjella huoruudesta, varkaudesta ja muista törkeistä synneistä. Muutamien täytyy tulla huoriksi ja varkaiksi, ei auta mutkitteleminenkaan.

Jos me rupeaisimme näin tutkimaan, mitä suruton ihminen rukoilee, niin me huomaisimme, että aivan vastoin Jumalan sanaa hän rukoilee. Sillä ei suinkaan juomarikaan rukoile, että Jumala häntä varjेलisi juopumuksesta. Ja kuinka juomari sitä rukoilee, joka on vastoin hänen tahtoansa? Juomari pitää nimittäin juopumuksen luvallisena, ja paloviihan hän pitää lääkkeenä, vaikka ei ole mitään hätää. Onkopa hänellä vikaa eli tautia muualla kuin peräsuolella. Ja mitäs sitten kunniallinen viinaporvari rukoilee? Ilman epäilemättä, että hän saisi pirunpaskaa myydä, että paljon ostettaisiin, että tämä raittiuden saarna loppuisi, että kaikki raittiuden saarnaajat menisivät helvettiin, jotka villitsevät oikeita Lutheruksen uskovaisia heidän vanhasta uskostaan, joka oli niin elävä ja autuaaksi tekeväinen, ettei ole kuulunut missään, että juomarit ja huorat olisivat epäilleet autuudestaan. Ei ole kuoleman

hetkelläkään moni epäillyt autuudestaan, saati kuolevainen olisi kuollut ilman ripittä-mättä.

Nyt ovat siis huoran ja varkaan rukoukset kauhistavaiset. Mutta juomarin rukoukset, lienevätkö ne kauniimmat? Juomari kiittää vielä sitä jumalatonta viinapäissä, joka on semmoisen elämänveden luonut ja siunannut. Vaikka me tiedämme hyvin, että ahneuden perkele on opettanut perkeleen orjia piilaamaan Jumalan viljaa, jonka kautta kaikki köyhät saavat nälkiintyä ja kaikki juomari-miesten vaimot ja lapset saavat itkeä, koska hengellinen sika ottaa lasten leivän, ja panee omaan kurkkuunsa kaiken ansion. Tämä pirunpaska on nyt juomarien paras siunaus. Ja juomarien rukous taitaa olla paras rukous, koska hän rukoilee hartaasti: *"O' armollinen viinaporvari, armahda minua ja tiputa minun kieleni päälle muutamia pisaroita, sillä minulla on surkea jano!"* Kiittäkää nyt perkelettä kaikki juomarit ja viinaporvarit! Kiittäkää teidän jumalaanne, jonka nimi on "Bachus", se on "Viinajumala!" Kiittäkää häntä sen hyvän lahjan edestä, jonka te olette tässä maailmassa saaneet nautita, ja muistakaat, että te olette saaneet teidän hyvänne maailmassa. Ei olekaan toiste niin lihavaa kiitosta edessä, kun te tulette tuone-laan, ja rupeatte siellä huutamaan: *"O' Isä Abraham! Armahda meidän päällemme ja lähetä Latsarus kastamaan sormensa pääveteen, että hän jäähdyttäisi minun kieltäni, sillä minä kovin vaivataan tässä liekissä"*. Niin sanoo Isä Abraham: *"Poikani, muista, että sinä sait sinun hyväks eläissäsi"*. Sinä olet saanut juoda ja huorata, sinä olet saanut lihan himojasi täyttää, et olekaan muuta hyvää halannut. Muistakaat nyt se, kaikki te juomarit ja huorat, muistakaat, että te olette saaneet teidän osanne maailmassa, ja tyytykää siihen. Koska nyt juomarit ja huorat alkavat huutamaan helvetissä: *"minä kovin vaivataan tässä liekissä"*: niin ei maallinenkaan isä armahda lapsiansa. Ei luonnollin-kaan vanhin saata semmoisia lapsia auttaa,

jotka ovat jumalattoman elämänsä kautta joutuneet piinan sijaan. Siinä saavat juomarit juoda palavaa juomaa. Siinä saavat huorat huorata rietasten kanssa. Siinä saavat viinaporvarit mitata kannuittain ja ryyppyittäin vuotavaa pirunpaskaa. Siinä saavat varkaat kantaa varastettua kaluansa iankaikkisesti. Siinä saavat he kaikki rukoilla: *"Belsebub, ole meille armollinen, sinä helvetin kuningas, ja älä meitä niin kovin vaivaa!"*

Me kuulemme evankeliumista, että Jeesus käänsä opetuslastensa rukoilla Isää hänen nimeensä, ja antaa heille sen armollisen lupauksen, että kaikki mitä he rukoilevat Isältä hänen nimeensä, pitää heidän saaman. Mutta tämä armollinen lupaus on annettu ainoastaan Jeesuksen opetuslapsille. Ei se ole annettu juomareille ja huorille. Niille on viinaporvari antanut sen lupauksen, että kaikki mitä he rukoilevat pirun nimeen, pitää heidän saaman. Jos nimittäin juomari tulee viinaporvarin tykö ja sanoo: *"Rakas Jeesuksen ystävä, anna minulle pikku tilkkainen!"*, niin taitaa viinaporvari suuttua, ja sanoa: *"tuletkos minua sillä lailla pilkkaamaan"*. Vaikka nyt monella janoisella juomarilla on se autuaaksi tekeväinen usko, että viinaporvari on Jeesuksen paras ystävä, niin ei suinkaan juomareilla ole sitä uskoa, että viinaporvari on perkeleen paras ystävä. Kuitenkin on se tietämätöntä, jos viinaporvari viitsii sitä nimeä kuulla, että hän on Jeesuksen rakas ystävä, koska kaikki kristityt sen tietävät, että hän on perkeleen paras ystävä. Mutta minä ajattelen, että huorapukki on myöskin perkeleen paras ystävä, koska hän kiusaa ja viettelee toisia ihmisiä syntiin, ja varstaa toisien ihmisen sydämen ja kunnian ja sitten heittää siljoille (tantereelle), eikä ota omia lapsiansakaan omaan nimeensä. Niiden pitää viimein parkuman hänen korvissaan iankaikkisesti. Ne samat äpäret, joita hän on täällä viskannut pois tyköänsä, parkuvat hänen korvissaan iankaikkisesti.

Mutta Jumalan lapset, kun rupeavat parku-maan Jumalan korvissa, niin hän kuulee

heidän äänensä, niin kuin hän kuuli Ismaelin äänen korvessa, ja hänen pitää ottaman lapsiaan syliinsä, ja pitää paneman armoa vuotavaisia rintojaan heidän suuhunsa. Hänen pitää pyyhkimän kaikki heidän kyyneleensä pois, ja hänen pitää osoittaman heitä taivaan enkeleille, ja sanoman: *”nämä lapset olen minä suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt minun armoliitossani”*. Ja niitten lasten ääni pitää kuuluman tempelissä, koska he huutavat: *”Hoosiannaa Daavidin Pojalle!”* Sillä jos he vaikenisivat, niin kivet rupeaisivat huutamaan. Kuule siis armollinen Isä taivaassa, koska he nöyrällä ja särjetyllä sydämellä huutavat sinun tykösi valituin lasten äänellä: Abba rakas Isä, Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 16: 23–33

23 Ja sinä päivänä ette mitään kysy minulta. Totisesti, totisesti sanon minä teille: mitä ikänä te anotte Isältä minun nimeeni, niin hän antaa teille.

24 Ette ole mitään minun nimeeni tähän asti anoneet: rukoilkaat, niin te saatte, että teidän ilonne olis täydellinen.

25 Näitä olen minä teille puhunut tapauksissa; mutta aika tulee, etten minä silleen puhu teille tapauksissa, vaan ilmoitan julkisesti teille minun Isästani.

26 Sinä päivänä pitää teidän rukoileman minun nimeeni. Ja en minä sano teille, että minä rukoilen Isää teidän tähten:

27 Sillä Isä rakastaa itse teitä, että te minua rakastitte ja uskoitte minun Jumalasta lähteneen.

28 Minä läksin Isästä ja tulini maailmaan: taas minä jätän maailman ja menen Isän tykö.

29 Sanoivat hänen opetuslapsensa hänelle: katso, nyt sinä julkisesti puhut, ja et yhtään tapausta sano.

30 Nyt me tiedämme sinun kaikki tietävän, ja et sinä tarvitse, että joku sinulta kysyy, sentähden me uskomme sinun Jumalasta lähteneen.

31 Jesus vastasi heitä: nyt te uskotte.

32 Katso, aika tulee, ja nyt tuli, että te jokainen hajoitetaan omillensa, ja minun te yksinäni jätätte. En minä kuitenkaan yksinäni ole, sillä Isä on minun kanssani.

33 Näitä olen minä teille puhunut, että teillä minussa rauha olis. Maailmassa on teillä tuska; mutta olkaat hyvässä turvassa, minä voitin maailman.

Tämän päivän evankeliumissa opettaa Jeesus opetuslapsiansa rukoilemaan Isää hänen nimeensä. Mutta ei hän ole fariseuksia opettanut rukoilemaan, eikä muita suruttomia, jotka vihaavat Jeesuksen opetuslapsia. Mistäs me sitten otamme suruttomille rukouksen ainetta, koska Vapahtaja ei olekaan opettanut muita rukoilemaan, kuin hänen opetuslapsiaan. Kyllä me sen tiedämme, että fariseuksilla on kauniita rukouksia. Mutta Jeesuksen opetuslapsilla on usein huonoja rukouksia. Koska ei ole rukouksen voimaa, niin täytyy heidän sanoa Jeesukselle: *”Herra opeta meitä rukoilemaan.”* Mutta ei kirjanoppineet, eikä fariseukset tarvitse yhtään neuvonantajaa, joka opettaisi heitä rukoilemaan, sillä he saattavat itse ilman opettamatta rukoilla. Fariseuksella on aina rukouksen voimaa, mutta Jeesuksen opetuslapset ovat usein niin köyhät, ettei ole heillä rukouksia, vaan ainoastaan huokauksia. Ja niitä huokauksia ei fariseus voi kärsiä, sillä katuvaisten huokaukset kuuluvat fariseuksen korvissa niin kuin luontokappaleiden huokaukset. He sanovat, kun kuulevat katuvaisten huokaavan: *”Vielä ne huokaavat niin kuin luontokappaleet!”*

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, kuka on opettanut fariseuksia rukoilemaan, koska Jeesus ei ole opettanut heitä rukoilemaan?

1:nen tutkistelemus: **Kuka on opettanut fariseuksia rukoilemaan, koska Jeesus ei ole opettanut heitä?**

2:nen tutkistelemus: **Mitä fariseukset rukoilevat?**

3:mas tutkistelemus: **Kenenkä nimeen he rukoilevat?**

Jospa se suuri rukouksen pitäjä aukaisisi heidän silmänsä näkemään, kuinka turhat heidän rukouksensa ovat, niin kauan kuin he katsovat ylen publikaanin, niin kauan kuin synnit eivät raskauta heidän tuntoaan.

1:nen tutkistelemus: **Kuka on opettanut fariseuksia rukoilemaan?** Se jumala ilmankin, joka on varjellut fariseuksia synnistä. Fariseukset ovat oikein siveät ihmiset, jotka eivät ryövänneet, eli vääryydellä mitään voitaneet. Eivät he ole tehneet huorin; eivät he ole varastaneet; eivät he ole kironneet, eikä juoneet; eivät he ole tehneet sen kaltaista syntiä, joka käypi kunnian päälle, jos se tulee ilmi. Ei ole fariseuksilla mitään tekemistä perkeleen kanssa. Sillä he voittavat siveydellä kaikki perkeleen kiusaukset. Ja siinä uskossa ovat kaikki fariseukset, että Jumala on varjellut heitä synnistä. Sen tähden he myös kiittävät Jumalaa kauniilla rukouksilla joka kerta, kuin he tulevat temppeleihin, ja sanovat: *”Minä kiitän sinua Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, ryöväri, väärä ja huorintekijä, eli myös niin kuin tämä publikaani.”*

Semmoinen on fariseuksen rukous, se on kiitos Jumalalle, joka on häntä varjellut synnistä. Mutta mikä jumala se on, joka on fariseuksen varjellut synnistä. Kaikki fariseuksen veljet ja uskon sisaret sanovat: *”ei suinkaan perkele varjele ketään synnistä; enemmän perkele kehottaa ja yllyttää ihmistä syntiin, kuin että hän varjelisi ja estäisi.”* Mutta ei perkele ole hullu, niin kuin fariseukset luulevat. Joku perkele on krouvi ja ryöttä, esimerkiksi huoruuden perkele, joka panee muutamia luontokappaleiden kanssa huoraamaan. Mutta joku perkele on niin siveä ja kunniallinen, ettei hän viitsi katsoakaan vaimoväen päälle. Muuan perkele on niin ryöttä, että se panee muutamia pirunpaskaa kantamaan ja maistamaan. Mutta toinen perkele on niin kunniallinen, ettei se maista pirunpaskaa ollenkaan, mutta rommia. Tämä siveä perkele

on myös kunniallinen. Se panee muutamia ruokkimaan vieraita, rakentamaan komeat kartanot, ostamaan komeat hevoset ja reet. Jos vielä huoruuden perkele on välistä ryöttä ja hävytön, niin kyllä hän sen tähden on korea ja kaunis ulkoapäin. Jos juopumuksen perkele panee muutamia pirunpaskaa maistamaan, ja huoruuden perkele panee muutamia häpeällisiin menoihin, niin se sama perkele panee siveän huoran koreita vaatteita kantamaan.

Kyllä taas kunnian perkele saattaa muutamia varjella juopumuksesta, huoruudesta, varkaudesta, kirouksesta, tappeluksesta, vääryydestä ja muista karkeista synneistä, jotka käyvät kunnian päälle, jos ne tulisivat ilmi. Ja tämä kunnian perkele on vissimmästi varjellut fariseuksen uskonveljiä monista karkeista synneistä. Mutta koska nyt fariseuksella on semmoinen usko, että kunnia on Jumalasta, niin vissimmästi he mahtavat kiittää kunnian perkelettä, joka heitä on varjellut vääryydestä, huoruudesta, varkaudesta ja muista törkeistä synneistä. Sen tähden muutamat fariseukset sanovat: *”En ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole huorannut, Jumalan kiitos! En ole juomari, Jumalan Kiitos!”* Mutta ei fariseus usko ollenkaan, että perkele varjelee synnistä. Se tulee siitä, etteivät he tunne perkeleen luontoa, ja sen vaikutuksia. Jos he tuntisivat perkeleen vaikutuksia, niin vähemmän he kiittäisivät häntä. Mutta eivät he raukat tunne, mitä rietas vaikuttaa heissä. Sen tähden ovat he vakuutetut siitä, että oikea Jumala se on, joka on heitä varjellut synneistä, nimittäin vääryydestä, varkaudesta, huoruudesta, juopumuksesta ja kirouksesta. Mutta tuo publikaani, jota on fariseus ylenkatsonut, sitä ei ole kunnian perkele varjellut synnistä.

Jos me siis kysyisimme, kuka on opettanut fariseusta rukoilemaan? niin olisi vastaus: *”Sama vapahtaja, joka on varjellut häntä synnistä”*, nimittäin kunnian perkele ja omanvanhurskauden perkele. Fariseus on niin tyytyväinen sielunsa tilaan. Hän on niin

hyvä kristitty, ettei kukaan mahda häntä soimata vääryydestä. Ei suinkaan omatunto soimaa fariseusta synnistä. Ei fariseus ole niin raskasmielinen, kuin publikaani, eikä fariseus epäile autuudestaan, niin kuin publikaani. Ei fariseuksen tarvitse rukoilla Jumalalta anteeksi syntiänsä, sillä ei hänellä ole syntiä tunnon päällä. Mitkä synnit pitäisi hänen tuntoansa vaivaaman, joka ei ole semmoisia syntiä tehnyt, kuin tuo publikaani. Fariseus tekee vielä enemmän, kuin mitä Jumala vaatii ja on käsenyt. Me kuulemme fariseuksen sanovan: *"kahdesti viikossa minä paastoon ja annan kymmenykset kaikista kuin minulla on"*.

Kuulkaa nyt kaikki publikaanit ja syntiset! Fariseus paastoo, se merkitsee, että hän tekee katumuksen kahdesti viikossa. Paastoaminen on vanhoista ajoista ollut yksi katumuksen merkki, koska murhe synnin ylitse tuli niin raskaaksi, että kaikki ruokahalu loppui. Silloin oli oikea paastoaminen. Mutta fariseukset paastoavat, vaikka ei ole mitään murhetta synnin ylitse. He paastoavat, että ihmiset näkisivät, kuinka katuvaiset he ovat. Publikaanin raskaasta murheesta ei fariseus tiedä mitään. Ja koska fariseukset rupesivat paastoamaan, niin eivät he silloin pesseet silmiänsä, eikä pitäneet oikeita vaatteita, ei myös korjanneet itseänsä, että ihmiset näkisivät heidän katumuksensa.

Mutta me kuulemme Vapahtajan sanovan opetuslapsillensa, ettei heidän pidä muuttaman haamuansa paastoamisen tähden, vaan heidän pitää pesemän itsensä, juuri niin kuin se ei paastoaminen olisikaan, ettei koko paastoaminen muuttuisi ulkokullaisuudeksi. Mutta tämänaikaiset fariseukset paastoavat näin: Jos heille tulee ikävä, niin he hakevat lohdutuksen viinapullosta. Luuletteko te, että entiset fariseukset joiivat viinaa, kuin he olivat paastoamassa? Ei ollenkaan. Mutta tämänaikaiset fariseukset juovat pirunpaskaa, että kaikki katumuksen murhe loppuisi. Entiset fariseukset maksoivat kymmenykset kaikista, kuin heillä oli; mutta tämänaikaiset

fariseukset eivät maksa kymmenyksiä niistäkään, kuin heidän pitäisi maksaa, jopa sitten mintuista ja tulleista.

2:nen tutkistelemus: **Mitä fariseukset rukoi-levat?** Ei ole kuulunut, että fariseuksilla olisi mitään hätää, jonka tähden heidän olisi pitänyt rukoileman. Jos muutamilla olisi hätä ruumiin puolesta, niin ei he suinkaan sen tähden rukoile Jumalaa hengessä ja totuudessa, vaikka muutamat köyhät rukoilevat peräsuolensa hyväksi, ja luulevat, että Jumala parhaiten kuulee niitten rukoukset, jotka maallisen hädän tähde rukoilevat. Sanovat myös muutamat, että köyhä rukoilee usein Jumalaa, mutta rikas ei koskaan. Mutta me olemme kyllä huomanneet, että muutamat köyhät eivät rukoile Jumalaa ollenkaan, vaan rietasta, koska he suuttuvat sekä Jumalalle, että ihmisille sen köyhyyden tähden, joka heidän päällensä on tullut juopumuksen, huoruuden, ylpeyden, laiskuuden ja koreuden tähden. Silloin he jaksavat kyllä kiro-takin; ja se on usein heidän aamurukouksensa ja ehtoosiunauksensa. Mutta semmoinen rukous saattaa olla perkeleelle hyvin otollinen, mutta ei Jumalalle.

Mutta ei fariseus ole juuri köyhyyden tähden tullut templiin rukoilemaan. Sillä me näemme, että tämänaikaiset köyhät katsovat ylen Herran huonetta niin hyvin kuin rikkaatkin, ja sanovat vielä: *"Ei ole semmoisia vaatteita, millä me saattaisimme käydä kirkossa"*. Kuka tiesi, mistä viimein tulee köyhille semmoiset koreat vaatteet, että hekin saattaisivat istua kirkossa kunniallisesti, verkaturkeissa ja silkkihuiveissa? Jos he ajattelisivat, että Jumala ei katso ihmisen muotoa, vaan sydämen muotoa, niin ei suinkaan huonot vaatteet estäisi kirkosta. Kukatiesi, mikä koreus oli publikaanilla, koska hän tuli lyömään rintojansa. Ei hän tainnut olla niin koreissa vaatteissa, koska fariseus katsoi hänen ylen. Sen me tiedämme, ettei fariseus tullut maallisen köyhyyden tähden templiin, johon muutamat köyhät ei viitsi tulla huonoissa vaatteissa, mutta fariseus tuli paremmin

näyttämään ulkonaista koreuttaan ja siveytään, kukatiesi myös siinä mielessä, ettei kukaan pääsisi häntä soimaamaan, ettei hän ole kirkossa käynyt, eli että hän on rukouspäivän summannut; mutta oli hänellä kuitenkin joku tarkoitus, mikä sitten olikin. Ja mitä hän nyt rukoili templissä? Rukoiliko hän syntiään anteeksi Jumalalta? Ei kuulu mitään semmoisista. Mutta hän kiitti kuitenkin Jumalaa. Ja minkä edestä hän kiitti? Sen edestä varmaankin, että Jumala oli häntä varjellut synnistä. Se kyllä olisi ollut hyvä kiitos, jos Jumala olisi tosin saattanut varjella häntä synnistä. Mutta minä luulen, että perkele oli häntä varjellut niistä synneistä, joita hän luetelti, vaikka kaikki suruttomat luulevat, että Jumala oli häntä varjellut niistä synneistä, nimittäin vääryydestä, huoruudesta ja myös publikaanin huokauksista. Mutta minä sanon teille, ettei suinkaan Jumala, mutta juuri perkele se on, joka varjelee muutamia suruttomia törkeistä synneistä. Se on siveä perkele, eli kunnian perkele ja omanvanhurskauden perkele, joka varjelee muutamia huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, kirouksesta ja tappeluksesta. Erinomattain ne ihmiset, jotka eivät tahdo juuri pahimmat olla maailmassa, niitä kunnian ja omanvanhurskauden perkele kyllä varjelee muutamista synneistä. Ja semmoiset siveät ihmiset eivät saata publikaanin kaltaiseksi tulla. Sillä omanvanhurskauden perkele varjelee fariseuksia katumuksesta; se varjelee heitä huoruudesta, varkaudesta ja juopumuksesta ja myöskin katumuksesta. Omavanhurskaus panee heitä ylenkatsomaan niitä, jotka lyövät rintoihinsa ja huokaavat. Ja muutamat sanovat myös: *”publikaani! sinä oletkin törkeästi elänyt, kyllä sinä tarvitsetkin katumuksen ja parannuksen tehdä. Mutta sinä hyvä fariseus, joka olet syntiä välttänyt kaiken elinaikasi! Et ole varastanut, etkä huorannut! Sinä taidat olla ensimmäinen taivaan valtakunnassa? Sinä taidat olla niitten 99 hurskaan joukosta, jotka eivät parannusta tarvitse?”* Minä ajattelen, että kaikki

suruttomat, jotka eivät ole vielä heränneet, vaikka ovat niin paljon nähneet katuvaaisia publikaaneja, taitavat olla fariseusten lahkokuntaa, jotka eivät parannusta tarvitse. Vai katsovatko he niin kovin ylen publikaanin, että he sen tähden kiittävät Jumalaa, etteivät ole niin huonot, kuin tuo publikaani.

Kyllä on tosin tuo katuvaainen publikaani huono ihminen, joka on varastanut, kironnut, juonut, huorannut, tapellut ja vääryydellä toisen omaa itsellensä vetänyt! Kyllä on tosin tuo publikaani huono ihminen, joka on niin törkeästi elänyt! Mutta vielä huonomaksi hän on nyt tullut fariseuksen silmissä, koska hän seisoo juuri fariseuksen silmien edessä ja pieksää rintojansa. Sitä ei voi fariseus kärsiä ollenkaan. Jos nimittäin publikaani ei olisi tullut fariseuksen kanssa tempeliin; jos hän olisi pysynyt kotona ja elänyt niin kuin ennenkin synnissä, niin ei olisi fariseus puhunut mitään. Mutta koska hän tuli juuri tempeliin pieksämään rintojaan ja huokaamaan siellä, niin siitä pääsi fariseus vielä enemmän ylenkatsomaan häntä, ja fariseus sai vielä sen armon omanvanhurskauden perkeleeltä, että hän saattoi kiittää Jumalansa sen edestä, ettei hän ole niin huono kuin tuo publikaani. Nyt on fariseus omasta mielestään Jumalan paras ystävä. Ei hän ole ryöväri, ei hän ole väärä, ei hän ole huorintekijä, ei hän ole juomari! Kuka saattaa häntä soimata synnistä? Ei kukaan saata häntä soimata synnistä. Että fariseus ylenkatsoo publikaanin ja pitää häntä huonona ihmisenä, se ei ole vielä tullut fariseukselle synniksi. Sannalla sanottu, fariseus on niin pyhä ja hurskas ihminen, ettei hänen tarvitse rukoilla Jumalalta syntien anteeksisaamista. Ei hänen tarvitse huoata niin kuin publikaanin: *”Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni”*. Ei fariseus ole missään ruumiillisessa hädässä, että hänen tarvitsisi kerjätä armoa ihmisiltäkään. Ei hänen tarvitse muuta kuin kiittää Jumalaa sen edestä, että hän on varjellut häntä synnistä.

Ja se olisi kyllä hyvä kiitos, jos Jumala olisi häntä saattanut varjella synnistä. Mutta kun perkele on varjellut, niin ei ole mitään kiittämistä. Se merkitsee ainoastaan, että fariseus on niin sokea, ettei hän tunne ollenkaan, mikä on perkeleestä. Hän luulee, että Jumala on varjellut häntä synnistä, vaikka Jumalan henki ei ole koskaan saanut hänessä sijaa. Se jumala, jota hän kiittää, on juuri se musta

perkele, joka häntä on varjellut synnistä, nimittäin kunnian perkele ja omanvanhurskaiden perkele.

Meidän toivomme ja rukouksemme on, että se suuri Ristinkantaja kuulee publikaanin hätähuudon ja armahtaa häntä. Aamen.

Lähteet: Uusi Postilla 1897. Selvästi muutetut sanat korjattu oletettuihin alkuperäisiin sanoihin.

TEKSTI: MARK. 14: 33, 38

Koska Vapahtaja oli suuressa tuskassa ja vaivassa yrttitarhassa, rupesi hänen ensin vapisemaan ja kauhistumaan syntisten hirmuisuutta, ja siinä hengen hädässä rukoili hän itse, ja käski myös opetuslastensa valvoa ja ruukoilla, ettei he joutuis kiusaukseen.

Siitä ymmärretään, että rukous on taivaan valtakunnan avain, sekä maallisessa että hengellisessä hädässä. Ja rukoilematta ei tule mitään, kolkuttamatta ei aukene ovi, sillä Daavid huusi syvyydestä korkeuteen, koska hän oli hengellisessä hädässä, ja Vapahtaja rukoili polvillansa, koska Hän oli hengellisessä hädässä meidän synteimme tähden. Ja kaikki pyhät ovat rukouksissa löytäneet parhaan avun ja turvan kaikissa hädissä ja tuskissa.

Mutta ei kaikki syntiset rukoile Jumalaa siinä mielessä, että he tulisivat autetuksi siitä hädästä, josta heidän ensin pitäis tuleman autetuksi. Sillä se katumaton ryöväri rukoili myös hengen hädässä, mutta hänen rukouksensa tuli pilkkaamiseksi, koska hän ei tuntenut syntiänsä, vaan ainoastansa ruumiin vaijaa. Jos katumattomalla ryövärillä olis ollut joku hengellinen hätä, vissimmästi hän olis toisenlaisen rukouksen lukenut. Mutta hän ei tuntenut mitään hätää sielun puolesta, sillä hän oli surutoin, vaikka kuolema oli juuri silmien edessä.

Niin kuin tämä katumaton ryöväri rukoili, vaikka hän oli surutoin, niin rukoilevat vieläki muutamat suruttomat Jumalaa, vaikka heillä ei ole mitään hätää sielun puolesta. Sillä suruttomat ei tunne syntiänsä. Koska vihollinen on peittänyt heidän syntinsä, niin ei heille tule koskaan hätää synteinsä tähden, joita he peittävät ja kieltävät pois. Mutta yksi herännyt ihminen ei saata peittää eikä kieltää syntiänsä. Ja koska siis yksi herännyt ihminen rukoilee Jumalaa, niin hän rukoilee erinomattain hengellisessä hädässä.

Me näemme 2. Samuelin kirjasta 12. luvussa, mikä hätä tuli Daavidille, koska hän tahtoi syntiänsä peittää. Hän oli

salamyhkäisyydessä tehnyt huorin Barseban kanssa ja vielä laittanut niin, että Barseban mies tuli tapetuksi sodassa, eikä hänen omatuntonsa soimannut häntä siitä työstä, niin kauan kuin se oli peitetty maailmalta. Mutta Jumala uhkasi häntä profeetta Nathanin suun kautta, että oma hänen poikansa piti huorin tekemän Daavidin vaimoin kanssa valkeana päivänä. Ja Jumala sanoi Daavidille sen saman profeetan suun kautta: *”Sinä olet sen tehnyt salaisesti, mutta minä teen tämän koko Israelin edessä, ja auringon edessä.”* (2. Sam. 12: 12).

Kuinka sitte käypi huorille ja varkaille, jotka ovat pimeydessä ja salamyhkäisyydessä häpeällisiä töitä tehneet, koska aurinko rupeaa läpi paistamaan, ja koko maailma saapi tietää, mitä he ovat täällä värkänneet. He luulevat ilmanki, että kunnian kanssa he pääsevät taivaaseen. Mutta minä pelkään, että kunnian kanssa he pääsevät helvettiin, ja siellä vasta joutuvat ijankaikkisen häpeän alle. Koska he täällä peittävät syntiänsä, ettei kenenkään pitäis tietämän, kuinka he täällä eläneet ovat, saavat he viimein huutaa helvetissä niin korkealla äänellä, että koko helvetti tärisee: *”Katso, näin minä olen elänyt maailmassa. Näin minä olen huorin tehnyt, näin minä olen varastanut, näin minä olen paloviinaa juonut.”*

Ja sitte tulevat kaikki riettaan enkelit ja naaspirut häntä pilkkaamaan ja hänen tuntoansa raatamaan. Ja sitte rupeavat kaikki siiveät huorat tanssaamaan tulisessa järvässä. Kaikki rehelliset varkaat rupeavat kynsiänsä puremaan. Kaikki raittiit juomarit täytyvät juoda sitä sinistä tulen liekkiä, jolla he täällä ovat tuntoansa rauhoittaneet. Koreus ja kunnia rupeaa helvetissä polttamaan heidän tuntoansa. Niin paljon vaikuttaa siis

maailman kunnia, että ne, jotka täällä sanovat: *”Ei tarvitse maailmalle huutaa,”* saavat helvetissä huutaa niin, että kaikki riettaan enkelit ja naaspirut saavat kuulla, kuinka sinä olet elänyt. Se olis paras neuvo sinulle, ihmis parka, että sinä täällä tulisit kunniaattomaksi yhden totisen synnintunnustuksen kautta, että sinä totisen katumuksen kautta saisit kunnias takaisin taivaan Kuninkaalta, joka sinun tähtes on kunniaattomaksi tullut maailmassa.

Vaikka nyt se jalo apostoli Jaakob on sanonut lähetykskirjassansa 5: 16: *”Tunnustakaat toinen toisellenne teidän rikoksenne, ja rukoilkaat toinen toisenne edestä.”* – ei kuitenkaan tämän aikaiset siveät huorat ja rehelliset varkaat tahdo tunnustaa syntiänsä kenellekään, sillä he tahtovat pikemmin kunnian kanssa mennä helvettiin, kuin kunniaattomana eli huorana ja varkaana mennä taivaaseen.

Kuinkas he siis saattavat rukoilla toisen edestä, eli lähimmäisensä edestä, että hän tulis terveeksi? Jaakob panee nimittäin synnintunnustuksen ja esirukoukset lähimmäisen edestä niin kuin yhdessä järjestyksessä peräsiltänsä, osottain tämän järjestyksen kautta, että koska yksi katuvainen syntinen on niin paljon pieksetty omantunnon vaivan kautta, että hänen täytyy tunnustaa syntiänsä seurakunnan edessä eli kristityille, jotka sen kaltaisen synnintunnustuksen kautta ymmärtävät, ettei kunnian perkele jaksakaan peittää hänen syntiänsä. Koska, sanon minä, yksi katuvainen syntinen on niin paljon pieksetty, että hänen täytyy tunnustaa syntiänsä, silloin seuraa toinen osa Jaakobin manauksesta, jossa hän käskää rukoilla lähimmäisen edestä, että hän tulis terveeksi siitä hengellisestä taudista, jonka synty myötänsä tuopi.

Moni herännyt ihminen sairastaa omantunnon vaivassa niin kovin, että hänen täytyy valittaa, mutta ei kunnian perkele laske häntä tunnustamaan syntiänsä, ennen kuin yksi kova hengellinen hätä pakottaa häntä.

Muutampi saapi olla monta kertaa omantunnon vaivassa, ennen kuin hän tunnustaa syntiänsä. Niin luja on kunnian perkele peittämään syntiä, että muutampi ei tunnusta syntiänsä ollenkaan, vaikka hän on omantunnon vaivassa. Kunnian perkele ottaa vielä vihan perkeleen kumppaniksi. Koska nimittäin perkele meni Juudas Iskariotin sydämeen sen kastetun palan jälkeen, meni hän ulos syömäkeskissä ennen kuin kiitosvirsi oli veisattu. Se oli vihan perkele, joka pani hänet ulos menemään. Ja on vielä nytkin usein tapahtunut, että kunnian perkele ja vihan perkele panee muutampia ulos menemään siitä huoneesta, kussa kristityt käyvät kunnian päälle. Muutampia panee vihan ja ylpeyden perkele kristittyin verta imemään.

Mutta koska omatunto herää, ja synnit rupeavat syntisen tuntoa polttamaan sinne asti, että kunnian perkele ei jaksakaan enää syntiä peittää, silloin täytyy syntisen tunnustaa syntiänsä, ei ainoastansa niille, joita vastaan hän on rikkonut, mutta myös niitä syntiä täytyy hänen tunnustaa, joita ei yksikään ole tiennyt. Ja koska yksi katuvainen syntinen tämän synnintunnustuksen kautta on tullut kunniaattomaksi maailman edessä, niin saattaa hän kunniansa saada takaisin Vapahtajalta, jos hän nöyrällä ja särjetyllä sydämellä pakenee Hänen ristinsä juureen ja kerjää armoa.

Ja koska yksi katuvainen syntinen omantunnon vaivassa sairastaa sitä hengellistä tautia, käskää Jaakob kristityitä rukoilla hänen sielunsa edestä, että hän tulis terveeksi, sillä vanhurskaan rukous voi paljon, koska se totinen on. Ja vaikka maailmanlapset tyhmistyvät, koska he näkevät jonkun ihmisen olevan omantunnon vaivassa, ja arvelevat, että se on riettaalta hengeltä riivattu, muutamat tarjoavat paloviinaa ja muutamat tukkivat armoa, ja muutamat pilkkaavat, ja muutamat kiroavat, niin tahdomme me Jaakobin neuvon jälkeen kehoittaa niitä, jotka ovat omantunnon vaivassa, seuraamaan Vapahtajan esimerkkiä. Koska Hän oli siinä

suurella tuskalla ja vaivassa, lankesi Hän polvillensa ja rukoili: *”Abba, rakas Isä! Jos mahdollinen olis, että tämä kalkki kävis minun ohitseni!”* Ja käski myös opetuslastensa valvoa ja rukoilla Hänen kanssansa, vaikka synnin uni oli silloin niin raskas heidän päälänsä, ettei he jaksaneet valvoa.

Kuitenki toivon minä, että ne harvat sielut, jotka ovat valvomassa, rukoilevat itse edestänsä ja niitten edestä, jotka omantunnon vaivassa sairastavat sitä hengellistä tautia, että he tulisivat terveeksi, ei paloviinan kautta, vaan sen makean viinan kautta, josta Jeesuksen opetuslapset olivat päästyneet ensimmäisenä helluntai päivänä, koska maailman joukko sanoi: *”He ovat täynnänsä makeaa viinaa.”*

Tunnustakaat siis toinen toisellenne teidän rikoksenne, ja rukoilkaat toinen toisenne edestä, että te terveeksi tulisitte, sillä vanhurskaan rukous voi niin paljon, koska se totinen on, että se ristiinnaulittu Herra Jeesus kuulee niitten vanhurskusten rukoukset, jotka Hänen verensä kautta ovat vanhurskautetut. Jotka Hänen nimensä kautta rukoilevat, ja myös niitten rukous on Hänelle kelpollinen, jotka suuret syntiset ovat, koska he tulevat nöyrällä ja särjetyllä sydämellä. Siis huutakaat, kaikki te murheelliset ja alas painetut, rikki pieksetyt, haavoitetut ja hengessä vaivaiset, että se Suuri Ristin Kantaja auttais väsyneitä matkamiehiä, että he koutuisit ristin kanssa Golgatan mäelle. Kuule kaikkein murheellisten ja hätääntyneiden rukous: Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 16: 23–33

23 Ja sinä päivänä ette mitään kysy minulta. Totisesti, totisesti sanon minä teille: mitä ikänä te anotte Isältä minun nimeeni, niin hän antaa teille.

24 Ette ole mitään minun nimeeni tähän asti anoneet: rukoilkaat, niin te saatte, että teidän ilonne olis täydellinen.

25 Näitä olen minä teille puhunut tapauksissa; mutta aika tulee, etten minä silleen

puhu teille tapauksissa, vaan ilmoitan julkisesti teille minun Isästani.

26 Sinä päivänä pitää teidän rukoileman minun nimeeni. Ja en minä sano teille, että minä rukoilen Isää teidän tähten:

27 Sillä Isä rakastaa itse teitä, että te minua rakastitte ja uskoitte minun Jumalasta lähteneen.

28 Minä läksin Isästä ja tulini maailmaan: taas minä jätän maailman ja menen Isän tykö.

29 Sanoivat hänen opetuslapsensa hänelle: katso, nyt sinä julkisesti puhut, ja et yhtään tapausta sano.

30 Nyt me tiedämme sinun kaikki tietävän, ja et sinä tarvitse, että joku sinulta kysyy, sentähden me uskomme sinun Jumalasta lähteneen.

31 Jesus vastasi heitä: nyt te uskotte.

32 Katso, aika tulee, ja nyt tuli, että te jokainen hajoitetaan omillensa, ja minun te yksinäni jätätte. En minä kuitenkaan yksinäni ole, sillä Isä on minun kanssani.

33 Näitä olen minä teille puhunut, että teillä minussa rauha olis. Maailmassa on teillä tuska; mutta olkaat hyvässä turvassa, minä voitin maailman.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa opettaa Vapahtaja opetuslapsiansa rukoilemaan Isää Hänen nimensä kautta, jonka tähden myös tämä sunnuntai kutsutaan rukous sunnuntaiksi. **Meidän pitää siis pyhän evankeliumimme johduksesta Jumalan armon kautta puhuman rukouksesta.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Mitäs maailmanlapset rukoilevat?**

Toinen tutkistelemus: **Mitäs Jumalan lapset rukoilevat?**

[Ensimmäinen tutkistelemus:] **Maailmanlapset ja erinomattain armonvargaat rukoilevat myös Jumalaa. Mutta mitäs he rukoilevat?** Me kuulemme Vapahtajan omasta suusta, mitä fariseus rukoili, koska hän oli tullut temppeleihin rukoilemaan: *”Minä kiitän*

sinua, Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorin tekijä, taikka myös niin kuin tämä publikaani.” Niin rukoili fariseus. Ja vaikka tämän aikaiset fariseukset ei rukoile juuri näillä sanoilla, ovat kuitenkin heidän ajatuksensa saman kaltaiset.

Koska nimittäin joku kristitty kysyy heiltä: Oletkos sinä huora? vastaavat he: en ole, Jumalan kiitos, huora. Koska heiltä kysytään: Oletkos sinä varastanut? vastaavat he: en ole minä varas, Jumalan kiitos! Jos heiltä kysytään: Oletkos sinä juomari? vastaavat he: en ole, Jumalan kiitos, juomari! He kiittävät siis Jumalaa sen edestä, ettei he ole niin kuin muut ihmiset, huorat, varkaat ja juomarit. Mutta ei he sen tähden huomaitse, että he ovat lukemassa fariseuksen rukousta.

Usein päästää surutoin ihminen fariseuksen rukousta suustansa, koska nimittäin hänelle soimataan syntiä, niin kuin huoruutta, varkautta eli muuta senkaltaista, niin hän sanoo: *”En ole minä, Jumalan kiitos, senkaltaisia häpeällisiä töitä tehnyt. Jumala on varjellut minua sekä huoruudesta että varkaudesta.”* Mutta ei surutoin sen tähden huomaitse, että hän on lukemassa fariseuksen rukousta, koska hän niin kiittelee Jumalaa sen edestä, että Jumala on varjellut häntä sekä huoruudesta että varkaudesta. Sen luonnollisen siveyden kautta on rietas ottanut pois muiston, ettei hän muista ollenkaan, kuinka ja koska huoruus ja varkaus olis tapahtunut.

Muutamats tunnustavat, että ajatuksilla se on tapahtunut, mutta ei työllä, – vaikka ei paljon yksikään ole vapaa niistä synneistä. Niin kuin nyt eletään maailmassa, ovat vissimmästi kaikki sekä huorat että varkaat, ja ne synnit ovat tapahtuneet ei ainoastansa ajatuksilla, mutta juuri puhtaalla riettauden työllä, vaikka rietas on suruttomuuden tilassa peittänyt kaikki häpeälliset työt pois, ettei syntisen pitäis niitä muistaman ja katumman, ennen kuin vasta ijankaikkisuudessa.

Koska nyt suruttomat maailmanlapset lukevat huomaitsematta fariseuksen rukousta, jolla he maailman edessä kaunistelevat heidän jumalatointa elämäänsä, niin se on arvattava, minkäkaltaisia rukouksia he lukevat yksinäisyydessä. Sillä ei se ole ihmisen rukous, mitä hän lukee näin kirkossa eli ihmisten aikana, mutta se on ihmisen oikea rukous, jota hän lukee yksinäisyydessä, nimittäin sydämen halulla: eli mikä ihmisen halu ja tahto on, se on ihmisen rukous.

Me kuulemme Vapahtajan omasta muisteluksesta, että fariseuksen rukous on paljota kauniimpi kuin publikaanin huokaus. Ja minä olen nähnyt muutampia fariseuksia, jotka ovat siinä kuolleessa uskossa ja joilla on niin paljon rakkautta Vapahtajaa kohtaan, että he aikovat ottaa Häntä ympäri kaulan ja antaa Hänelle suuta. Heillä on niin kauniit rukoukset, ja niin suurella nöyryydellä ja hartaudella he rukoilevat, että jos publikaanilla olisit niin kauniit rukoukset, olis vissimmästi tullut reikä kirkon kattoon, ja vieläpä taivaaseenki olis tullut iso reikä.

Mutta vaikka nyt muutamilla fariseuksilla ovat niin kauniit rukoukset, kyllä ne sen tähden vihaavat Jeesusta ja Hänen opetuslapsiansa, ja ovat valmiit imemään kristittyin verta, niin pian kuin heille soimataan syntiä. Ja koska he ovat makkaroita tehneet kristittyin verestä, saattavat he taas mennä kirkkoon rukoilemaan ja kiittämään Jumalaa sen edestä, että he ovat kristityitä vihanneet ja veriin pieksäneet, ja että he tämän veren vuodatuksen kautta ovat saaneet omantunnon rauhan. Ei kärkeen siemenet lakkaa puikimasta sydämen juuressa, eikä Jeesuksen ristin viholliset saa omantunnon rauhaa, ennen kuin he saavat lakkia kristittyin verta.

Ja koska he ovat lakkineet kristittyin verta, tulevat he kirkkoon kiittämään Jumalaa sen hyvän työn edestä, ja vahvistavat vielä uskonsa Herran ehtoollisella ja rukoilevat vielä Jumalaa, että Hän varjelis heitä ja heidän lapsiansa niin hulluksi tulemasta, että he

rupeisit totista katumusta ja parannusta tekemään. Yksi juomari rukoilee Jumalaa, että hänellä räkkäis aina juoda, ettei paloviina koskaan puuttuis. Jos hän tämmätään lakiin juopumuksen tähden, rukoilee hän Jumalaa, ettei hän tulis sakkoo vetämään. Ja koska muu neuvo ei auta, vannoo hän itsensä helvettiin, että hän pääsis viina sakkoo maksamasta.

Yksi viinaporvari kiittää Jumalaa, joka on niin siunannut hänen kauppansa, että hän viinalansa on voittanut viimeisen tolpan yhdeltä köyhältä juomatraasulta. Ja vaikka juomarin vaimo ja lapset itkevät kotona nälässä, ei ne kyyneleet vaivaa viinaporvarin tuntoa. Mutta jos viina loppuu, se vaivaa hänen tuntoansa niin kovin, että hänen täytyy tehdä reissu kaupunkiin noutamaan lisää paloviinaa. Jos häntä sakotetaan viinan myymisestä, vannoo hän sielunsa helvettiin ja vapahtaa itsensä viina sakosta, ja uhkaa vielä kostaa päällekantajalle, ja sen työn päälle kiittää hän Jumalaa, joka häntä on varjellut vahingosta.

Yksi huora rukoilee Jumalaa, ettei häntä saavutettais huoraamasta, ja ettei tulis lapsia hänen huoruudestansa. Mutta jos huorimies tämmätään huoralta lakiin, panee huorimies sielunsa pantiksi riettaalle, ja vannoo itsensä vapaaksi, ettei hänen tarvitsis maksaa lapsen ruokkoa. Jos joku suuttuu lähimmäisellensä, rukoilee hän Jumalaa, että lähimmäiselle tulis vahinko ruumiin, hengen eli karjan puolesta.

Katso, tämmöiset ovat suruttoman rukoukset, ja jos näistä rukouksista ei tule reikää taivaaseen, niin tulee vissimmästi reikä pohjattomuuteen, että jos pohjattomuuden portti olis suljettuna, niin täytyis kuitenkin pohjattomuuden oven vartijan avata helvetin portin, koska siveät huorat, rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit niin hartaalla rukouksella kolkuttavat sen päälle, että helvetin portti särkyis tuhanneksi kappaleeksi, jos helvetin portin vartija ei vetäis

pian helvetin rautapuomia sivulle ja avais ovea näille raukoille, jotka tulevat monet tuhannet yhdessä joukossa ja kolkuttavat niin hartaalla rukouksella, ja huutavat vielä monet tuhannet perkeleet avuksensa.

Koska paloviina nousee päähän, silloin he huutavat: perkele ja saatana, joka on heidän jumalansa, jota he palvelevat yötä ja päivää. Mutta kyllä nämät riettaan palvelijat sen tähden tulevat kirkkoon lukemaan fariseuksen rukousta: *”Minä kiitän sinua Jumala, etten minä ole niin paha kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä, taikka niin kuin tuo publikaani, joka tuolla huokaa.”*

Menevät he vielä Herran ehtoolliselle ja antavat Juudaan suuta Vapahtajalle ja itkevät siellä käärmeen kyyneleitä ja tekevät parannuksen ja uskollisuuden lupauksia, mutta koska he tulevat ulos kirkosta, niin menevät juomarit ryypäämään paloviinaa, viinaporvarit menevät laskemaan sitä vuotavaa pirun paskaa glasiin, tappelusmiehet menevät kiroamaan ja tappelemaan, varkaat menevät varastamaan, ja huorat menevät huoraamaan kirkon takana. Ja tuota he tekevät vuodesta vuoteen siihen asti, että kuolema tulee ja pusertaa heidän sydämitänsä. Ja silloin he kutsuvat papin tykönsä ja käskvät hänen antaa heille sakramenttia. Ja silloin he luulevat olevansa valmiit astumaan taivaan valtakuntaan yhden joutavan ja jumalattoman elämän perästä.

Ka! Sillä tavalla on tähän asti eletty tässäkin seurakunnassa, ja sillä tavalla aikovat vielä suruttomat elää. Ei he meinaakaan katumusta ja parannusta tehdä. Pilkkaavat vain ja suuttuvat, jos joku sanoo heille, että tämän kaltainen elämä viepi vissimmästi kadotukseen, jos muutosta ja parannusta ei tule. Voi, surkea kauhistus! Koska rietas on saanut niin paljon valtaa, että hän ajaa heitä niin kuin sikalaumaa väylään Gadareenissä Gensaretin meren tykönä hukkumaan.

Toinen tutkistelemus: **Kuinkas Jeesuksen opetuslapset rukoilevat?** Koska fariseukset

rukoilevat Jumalaa niin kauniilla rukouksilla, kuin me äsken kuulumme, että he kiittävät Jumalaa, ettei he ole niin pahat kuin muut ihmiset, nimittäin väärät, ryövärit, huorin tekijät, eli niin kuin tämä publikaani. Niin luulevat tämän aikaiset fariseukset, jotka myös kiittävät Jumalaa sen edestä, että Hän on varjellut heitä huoruudesta, varkaudesta, murhasta ja muista grouveista synneistä. He luulevat, sanon minä, että Jeesuksen opetuslapsilla ovat vielä kauniimmat rukoukset kuin fariseuksilla. Mutta mitäs he nyt sanovat, koska me tunnustamme, että Jeesuksen opetuslapsilla ei ole paljon minkään väärät rukoukset?

Yksi oikea Jeesuksen opetuslapsi, joka käypi Pyhän Hengen koulussa, ei ole katumuksen aikana kuitenkaan parempi kuin publikaani, jolla ei ollut puoltakaan sen vertaa rukousta kuin fariseuksella. Publikaani ei jaksanut paljon mitään rukoilla, mutta ainoastansa huoa: Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni!

Se on kuitenkin ihmeellinen, sanoo fariseus, joka seisoo ja rukoilee niin urhoollisesti ja niin totisesti, eikös olekaan Jumalan lapsilla paremmat rukoukset, kuin nämät sanat: Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni? Ei ole veikkonen. Ei ole katuvaisilla sieluilla sen paremmat rukoukset, kuin mitä sinä tässä kuulet. Sillä ei Vapahtajallakaan ollut kauniimpia rukouksia, koska Hän oli siinä suuressa hengellisessä sodassa. Ei ollut Hänellä sen enempää rukoilemista, kuin ainoastansa kolme sanaa: Abba, Isä, jos mahdollinen olis, että tämä kalkki kävis minun ohitseni. Eikä ole Vapahtaja pitänyt rukousta ihmisten aikana kuin ainoastansa kolme kertaa. Mutta mitä Hän huokais yksinäisyydessä, sitä emme tiedä.

Ja mitä yksi katuvaainen sielu huokailee yksinäisyydessä, sitä emme tiedä. Mutta Paavali sanoo, että henki manaa hyvää meidän edestämme sanomattomilla huokauksilla. Ei ole nimittäin vielä yhdellä katuvaisella

sielulla oikea hätä, niin kauan kuin hänellä on kauniit rukoukset. Mutta koska kaikki usko pitää loppuman, kaikki rakkaus pitää loppuman, kaikki rukouksen voima pitää loppuman, niin että yksi katuvaainen sielu tulee juuri tyhjäksi kaikista hengellisistä lahjoista. Silloin vasta on hengellinen köyhyys käsissä.

Mutta fariseukset, joilla on ei ainoastansa siveyttä, vaan myös uskoa ja rakkautta niin paljon, että he saattavat ottaa Vapahtajaa ympäri kaulan ja antaa Hänelle suuta, ja niin kauniit rukoukset, että he saattavat rukouksillansa tehdä reiän taivaaseen. Fariseukset katsovat ylön publikaaneja, joilla ei ole kauniita rukouksia, vaan ainoastansa huokauksia, ja sanovat: *”Mikäs kristitty se on, joka ei saata rukoilla? Ei se ole mikään kristitty, joka ei saata rukoilla.”*

Mutta me saatamme myös kysyä fariseuksilta: Mikäs kristitty se on, jolla on kauniit rukoukset ja hirmuiset kiroukset, ja molemmat tulevat ulos yhdestä suusta? Mikä kristitty se on, jolla on kauniit rukoukset ja joka on niin rakas Vapahtajalle, että hän ottais Häntä ympäri kaulan ja antais Hänelle suuta, mutta on yhtä hyvin niin vihainen Vapahtajan veljille, että hän antaa heille korvapuustin ja pieksää heitä veriin? Semmoiset kristityt löytyvät nyt joka paikassa, jotka itkevät kirkossa, mutta nauravat kirkon takana, siunaavat kirkossa ja kiroavat kirkon takana, ovat siveät kirkossa, mutta huoraavat kirkon takana, juovat Herran kalkista kirkossa ja perkeleen kalkista kirkon takana, ovat rakkaat Vapahtajalle mutta tappelevat kirkon takana.

Semmoiset ovat ne kristityt, joilla on kauniit rukoukset ja pitkät siunaukset, ja runsaat kyyneleet. Mutta katuvaisilla sieluilla ei ole niitä. Joka on vaeltamassa kristillisyyden tiellä, tulee välistä niin köyhäksi ja tyhjäksi kaikista hengellisistä lahjoista, ettei hänellä ole uskoa eikä rakkautta, eikä rukouksia, eikä kyyneleitä, vaan ainoastansa syntiä, epäilyksiä, kiusauksia, sydämen ahdistusta ja vielä päälliseksi maailman lasten vihaa. Ja kaikki

nämät vastoin käymiset elämän tiellä pakottavat häntä joskus huokaamaan niin kuin publikaani: *"Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni."*

Me toivomme kuitenkin, että publikaanin huokaukset kuuluvat edemmäksi kuin fariseuksen kauniit rukoukset. Me toivomme, että niin kuin katuvaisten syntisen tuntoon on tullut iso reikä, jonka kautta hän on pudonnut maailman siveydestä synnin pohjattomuuteen, pitää myös hänen huokauksensa tekemän reiän taivaan kattoon, koska hän huokaa niin raskaasti, että koko helvetti tärisee, ja huutaa niin korkealla äänellä, että ääni kuuluu helvetin syvyydestä taivaaseen asti.

Ja silloin, koska hän Vapahtajan haavain kautta on ylösvedetty synnin pohjattomuudesta, pitää hänen rukoileman Isää Pojan nimeen, ja kaikki, mitä hän anoo Isältä sen ristiinnaulitun Vapahtajan nimeen, pitää hänen saaman. Vaikka publikaanin huokaukset ei ole niin kauniit kuin fariseuksen rukoukset, on Vapahtaja kuitenkin sanonut, että publikaani meni kotiansa hurskaampana kuin fariseus, josta hyvin arvataan, että publikaanin huokaus tuli kuulluksi taivaassa. Ja kaikki, mitä katuvaiset ja armoitetut sielut anovat Jeesuksen nimeen, sen he saavat, sillä he anovat sitä, jota Isä tietää heidän tarvitsevan.

Tämän aikaiset fariseukset rukoilevat, että Jumala varjelis heitä ja heidän lapsiansa niin hulluksi tulemasta, että he rupeaisit huokaamaan, niin kuin nämät publikaanit huokavat. Fariseukset rukoilevat, että he saisit aina elää suruttomuudessa ja kuolleessa uskossa. Mutta katuvaisten ja armoitettuin huokaukset kuuluvat kuitenkin taivaassa. He rukoilevat vielä niittenki edestä, jotka heitä vaivaavat, että näille Jeesuksen ristin vihollisille tulis pistos sydämeen ja iso reikä tuntoon, että se rupeais karvastelemaan ja verta vuotamaan, että he tulisit niin kipeäksi, että heidän täytyis lyödä rintoihinsa ja huoata niin kuin publikaani: *"Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni."*

Ja me uskomme, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä kuulee katuvaisten ja hätääntyneiden huokaukset, koska he rukoilevat Isää Jeesuksen nimeen, että saatanan valtakunta kaatuis maahan. Ja murheellisten opetuslasten ilo pitää tuleman täydelliseksi, koska he saavat nähdä sen ristiinnaulitun Kuninkaan astuvan ylös taivaaseen, ja siellä rukoilevan Hänen Isäänsä meidän edestämme. Amen!

Alkuperäinen (alku ja loppu puuttuvat) ja kopio / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Jos meillä ainoastans tässä elämässä on toivo Kristuksen päälle, niin me olemme viheliäisemmät kaikkia muita ihmisiä.

Pyhä Paavali todistaa tässä paikassa, mitä joka kristitty tuntee todeksi, että jos kristityillä ei olis se vakainen uskallus, että heille tulee parempi tilaisuus tämän vaivalloisen elämän perästä, niin olisit he huonommat ja viheliäisemmät kaikkia muita ihmisiä. Sillä maailman ihmisillä on aina parempi ja hauskempi elämä kuin kristityillä, sen vuoksi nimittäin, että kristityillä on aina suuri sota ja kilvoitus maailman, perkeleen ja oman lihan kanssa. Mutta suruttomalla ihmisellä ei ole ikävä koskaan [muulloin] kuin silloin, koska vastoinkäymiset tulevat maailmassa, eli myös silloin, koska tavara ja terveys puuttuu, ettei he jaks enää iloita ja hauskaa pitää maailmassa. Silloin tulee myös maailman orjalle ikävä.

Mutta hän ei tiedä mitään siitä sodasta ja kilvoituksesta, jossa yhden kristityn täytyy olla sekä sisällisesti että ulkoapäin. Sisällisesti on kristityllä yksi hirmuinen sota maailman, perkeleen ja oman lihansa kanssa, ulkoapäin yksi hirmuinen sota maailman kanssa, jossa maailman ihmiset pilkkaavat ja nauravat ja vastustavat ja vielä vainoovat häntä. Saapi kyllä yksi kristitty usein varoittaa henkeänsä, niin suuri viha ja vaino käypi maailmassa kristityin päälle. Kuinkas pitää siis yhden kristityn tuleman aikaan hengellisten ja maailmallisten vihollisten keskellä, jos hänellä ei olis se autuaallinen toivo ja vahva uskallus, että tämän vaivan ja rauhottomuuden perästä kerran tulee rauha ja lepo?

Koska siis pyhä Paavali oli luetellut kaikki, mitä hän oli saanut kärsiä kristillisyyden tähden, niin kirjoittaa hän nämät merkilliset sanat 1. Kor.15: 19: *”Jos meillä ainoastans tässä elämässä on toivo Kristuksen päälle, niin me olemme viheliäisemmät kaikkia muita ihmisiä.”* Ja vissimmästi olisit kristityt kaikkein huonoimmat ja viheliäisimmät luontokappaleet maan päällä, jos heillä ei

olis muuta iloa odotettavana kuin mitä maailma antaa. Saisit kyllä maailmanlapset nauraa kristityille ja kutsua heitä hulluiksi, jos muuta perustusta ei olis kristityillä kuin se ilo, jota maailma antaa. Jos kristityillä ei olis parempi ilo toivossa kuin se ilo, jota maailma antaa, niin olis heidän kyllä syytä sanoa niin kuin Paavali samassa paikassa matkii maailman ihmisten arveluksia: *”Syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna tulee kuolema.”*

Niin ajattelee maailman ihminen, jolla ei ole yhtään vakaista tietoa tulevaisen maailman ilosta: *”Syökäämme ja juokaamme; ei ole vissi tieto tulevaisesta elämästä, millinen etu meillä siellä on. Syökäämme ja juokaamme ja olkaamme iloiset niin kauan kuin tämä elämä räkkää. Ei ole tietoa, mikä ilo meille tulee kuoleman jälkeen.”* Ja niin se vielä arvelee maailman ihminen: *”Eihän Jumala mahda olla niin kova, että Hän kieltäis viatointa iloa.”* Ja viattomaksi iloksi maailman ihminen kutsuu sen kaltaisia lihan huvituksia, joita hän ei saata heittää. Niin pitävät huorat huoruuden synnin luvallisena; ja juomarit kutsuvat juopumuksen viattomaksi iloksi. Sanovat vielä muutamat, että ihminen tulee oikein jumaliseksi, koska viina ilahuttaa sydämen.

Miksei? Muutamat ihmiset tulevat niin jumaliseksi viinassa, että kyyneleet putoovat niin kuin rakeet maan päälle; ja luullaan tavallisesti, että ne kyyneleet, jotka putoovat juopuneitten silmistä, ovat katumuksen kyyneleet. Mutta yksi kristitty, joka on itse koe-tellut, kuinka katkerat oikian katumuksen kyyneleet ovat, ei saata muuta kuin kauhistua, koska hän näkee viinakyyneleitä juoksevan suruttoman ihmisten silmistä. Sillä kristityn luonto tuntee, että ne viinakyyneleet ei ole muu kuin lohikäärmeen kyyneleet. Kuitenkin luulevat maailmanlapset, että viinakyyneleet ovat katumuksen kyyneleet. Taitavat huoran kyyneleet myös olla katumuksen

kyyneleet. Sananlasku on, että pahankurinen vaimo ei lakkaa torumasta ennen kuin hän itkee. Lienevätköpä pahankurisuuden kyyneleet olla katumuksen kyyneleet. Tuskin se on uskottapa. Kuitenkin pruuakaavat maailmanlapset niin tehdä. He itkevät viinassa. He itkevät vihassa. Ja koska taas toinen vuoro tulee, ovat he nauramassa ja hauskaa pitämässä, kiroamassa ja tappelemassa. Ja sen tähden tulevat ne sanat todeksi, kuin Pyhä Paavali panee jumalattoman suuhun: *”Syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna tulee kuolema.”*

Jos nyt kristityillä ei olis muuta perustusta kuin ainoastans se maailman ilo, niin olisit he vissimmästi huonoimmat ja viheliäisimmät luontokappaleet maan päällä. Sillä kristityt ei saata maailman iloa nautita ja ovat niin muodoin sitä iloa paitsi, jota maailman ihmiset pitävät. He ovat niin palttuneet maailman ilosta, ettei he tohdi enää maistaa siitä ilojuomasta, josta maailmanlapset ottavat lohdutuksen itsellensä, koska heillä on muretta. Mutta toiseksi ovat myös kristityt usein sisälisessä murheessa ja sydämen ahdistuksessa omantunnon soimausten tähden, koska he tuntevat niin paljon syntiä tykönänsä, joista he tahtoisit vapahdetuksi tulla, mutta ei pääse. Ja kolmanneksi ovat kristityt pilkatut ja vihatut maailmanlapsilta, jotka ei anna kristityille rauhaa.

Jos nyt kristityillä ei olis muuta perustusta kuin ainoastans se ulkonainen etu, joka kristillisyydestä tulee, niin olisit he vissimmästi kaikkein huonoimmat luontokappaleet maan päällä, joidenka päälle maailmanlapset saisit sylkeä juuri vasta suuta. Ja sen tähden sanoo myös pyhä Paavali ensimmäisille kristityille Korintissa, jotka olit alkaneet epäilemään siitä tulevaisesta autuudesta: *”Jos meillä ainoastans tässä elämässä on toivo Kristuksen päälle, niin me olemme viheliäisemmät kaikkia muita ihmisiä maan päällä.”*

Meidän pitäis tänä päivänä perään ajatteleman, minkä päälle ne ihmiset luottavat,

jotka uskonsa tähden Vapahtajan päälle tulevat pilkatuksi ja vihattavaksi maailmalta.

Mutta nostakaamme ensinnä meidän sydämemme taivaaseen päin ja pyytäkäämme ylösvalaistusta sieltä, että saisimme oikian tiedon ja ymmärryksen Pyhän Hengen kautta. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MARK. 16: 14–20

*14 Viimein, kuin yksitoistakymmentä at-
rioitsivat, ilmestyi hän, ja soimasi heidän
epäuskoansa ja heidän sydämensä kan-
kiutta, ettei he uskoneet niitä, jotka nänen
nähteen olivat nousseeksi ylös.*

*15 Ja sanoi heille: menkäätkä kaikkeen maa-
ilmaan, ja saarnatkaat evankeliumia kai-
kille luoduille.*

*16 Joka uskoo ja kastetaan, se tulee autu-
aaksi; mutta joka ei usko, se kadotetaan.*

*17 Mutta nämä ovat ne merkit, jotka niitä
seuraavat, jotka uskovat: minun nimeni
kautta pitää heidän perkeleet ajaman
ulos, uusilla kielillä puhuman,*

*18 Käärmeet ajaman pois, ja jos he jota-
kin myrkkyä juovat, niin ei heille mitään
vahingoita; sairasten päälle pitää heidän
kätensä paneman, ja ne paranevat.*

*19 Ja Herra, sitte kuin hän oli heille puhu-
nut, otettiin ylös taivaaseen ja istui Juma-
lan oikialle kädelle.*

*20 Mutta he menivät ja saarnasivat joka
paikassa, ja Herra vaikutti heidän kans-
sansa ja vahvisti sanan seuraavaisten
merkkien kautta.*

**Tutkinto: Minkä päälle Jeesuksen opetus-
lapset luottaisit, jotka menit saarnaamaan
evankeliumia, vaikka Jeesus oli mennyt ylös
taivaaseen ja jättänyt heitä ilman turvatta
maan päälle?**

Koska opetuslapset rupeisit seuraamaan Jeesusta, oli heillä se väärä usko, että Jeesus tulee maalliseksi kuninkaaksi, ja opetuslapset Jeesuksen kautta luulit tulevansa maailmallisiksi herroiksi ja virkamiehiksi. He luulit Jeesuksen kautta voittavansa suuren

kunnian ja rikkauden maailmassa. Mutta tämä toivo meni kokonans hukkaan, koska Jeesus kuoli ristin päällä. Mutta Hänen ylönousemisensa jälkeen rupeisit he taas uskomaan, että Jeesuksen piti jälleen rakentaman Israelin valtakunnan. Kuitenkin meni sekin toivo hukkaan, koska Hän astui ylös taivaaseen ja jätti heitä maan päälle. He rupeisit siitä ajasta saakka ymmärtämään, ettei Jeesus koskaan tule maalliseksi kuninkaaksi, vaan hengelliseksi Kuninkaaksi.

Vaikka opetuslapset odotit aina, että Jeesuksen piti tulla takaisin taivaasta vähän ajan perästä, opetuslapset olit siinä uskossa, että viimeinen tuomio tulee ennen kuin he ennättäisit kuolla. Ja tämä oli yksi asia, minkä tähden opetuslapset pyörsit ilolla ja riemulla takaisin Öljymäeltä, eikä tulleet murheelliseksi enää, vaikka Jeesus jätti heitä maan päälle.

Nyt kysytään siis, mitä hyvää opetuslapset odotit itsellensä, koska he Jeesuksen taivaaseen astumisen jälkeen menit saarnaamaan evankeliumia, eikä saaneet sen vaivan edestä yhtään maallista etua, vaan saivat sitä vastaan kärsiä niin paljon tuskaa, vaivaa ja vastahakoisuutta maailmanlapsilta? Opetuslapset kutsuttiin sen aikaisilta ihmisiltä viettelijäksi ja vääräksi opettajaksi, jotka oman voittonsa tähden viettelit ihmisiä puoleensa ja eksytit sitä yksinkertaista väkeä siitä oikiasta Mooseksen uskosta luopumaan ja väärää oppia kuuntelemaan. Sen tähden olivat kirjanoppineet ja fariseukset kovin vihauset opetuslapsille ja tahdoit aivan lain kautta pois juurittaa joka ainoan hengen, joka kristityksi kutsuttiin. Minkä voiton ne luulit saavansa siitä, jotka olit jättäneet kaikkia elatuskeinoja ja tulit köyhäksi, vihattavaksi ja tapetuksi kristillisyyden tähden? Minkä päälle he luottaisit, jotka niin paljon sait kärsiä kristinuskon tähden? Jos senkaltaisia ihmisiä nyt ilmestyis maailmassa, jotka kävisit kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään ja rupeisit neuvomaan ihmisiä

kristillisyyteen, niin katsottaisiin heitä juuri hulluksi.

Pelkäävätpä maailmanlapset, että nekin tulevat hulluksi, jotka rupeevat kirjaa lukemaan ja sydämen hartaudella tutkimaan Jumalan sanaa. Maailmanlapset luulevat, ettei tarvitse ihmisen juuri paljon lukea. He luottavat järkensä päälle ja pitävät itsensä viisaana, ja kaikki, kuin ei mahdu heidän päähänsä, kattotaan hulluudeksi. Eikö sitte tule todeksi se sana, jonka apostoli Paavali kirjoittaa, että se sana rististä on yksi hulluus maailman viisaille? Ei ole ihmet, että se sana rististä pidetään hulluutena maailman viisailta, koska netkin, jotka ovat tyhmät ja taitamattomat, luulevat tietävänsä niin hyvin kuin joku pappi, kuinka autuaaksi tullaan. Jonka vanha Aatami on skoulunnut, selittää Jumalan sanan oman päänsä jälkeen; ja hänen ymmärryksensä jälkeen pitää ihmisen tuleman autuaaksi vähällä vaivalla, ilman oikiata katumusta, ilman elämän parannusta, saati hän välttää niitä julmempia rikoksia, ettei hän tule kiinni laissa. Se näkyy olevan perustuksena niillä, jotka ottavat viisauden luonnolliselta järjeltänsä ja ovat mielestäänsä viisaat, vaikka on kohdastansa sotivainen Kristuksen oppia vastaan.

Pyhä Paavali sanoo, että se sana rististä on grekiläisille hulluus ja juutalaisille pahennus. Tämä apostolin sana täytetään vielä näinkin aikoina. Grekiläiset olivat siihen aikaan maailman viisaat, jotka otit viisautensa luonnolliselta järjeltä, ja heidän uskonsa perustus oli luonnollinen siveys. Juutalaisilla oli kuollut usko pääkallossa ja heidän uskonsa perustus oli se, että laki piti täytettämän. Koska nyt Jeesuksen opetuslapset rupeisit saarnaamaan evankeliumia siitä ristiinnaulitusta Vapahtajasta, niin tuli se sana rististä juutalaisille pahennukseksi. He rupeisit vihaamaan Jeesuksen opetuslapsia, jotka tahdoit ryöstää heiltä heidän vanhan kuolleen uskonsa.

Nyt tahtovat tämän aikaiset viisaat ja suukristityt ajaa sen sanan rististä valheeksi.

Suukristityt, joidenka pääkallossa se kuollut usko on juurtunut, luottavat sen kuolleen uskonsa päälle ja luulevat tulevansa autuaaksi uskon kautta Jeesuksen Kristuksen päälle. Mutta ei he tahdo Jeesuksen ristiä kantaa; he tahtovat ilman vaivatta tulla taivaaseen. Ja jos joku kristitty tahtois kaivaa ulos kuolleen uskon heidän pääkallostansa, niin he suuttuvat varsin ja katsovat karsaasti kristittyin päälle, jotka tahtovat ryöstää heiltä heidän vanhan uskonsa. Mutta ne toiset taas, jotka luottavat siveytensä päälle, ei vihti kuulla sitä sanaa rististä, sillä maailman siviät ihmiset ei tarvitse katumuksessa olla eikä parannusta tehdä. Ja niin muodoin tulevat Jeesuksen opetuslapset pilkatuksi maailman viisailta ja vihattavaksi juutalaisilta.

Mutta minkäs päälle ne luottavat, jotka eivät paltu koskaan saarnaamasta evankeliumia ja puhumasta kristillisyydestä, vaikka heitä vihataan ja pilkataan sekä juutalaisilta, että grekiläisiltä? Grekiläiset sanovat, että kristillisyyden on yksi ihmeellinen taikaus. Juutalaiset sanovat, että se on yksi väärä oppi. Ja kaikki maailman joukko on siinä uskossa, että kristityt semmoisena, kuin he nyt ovat, painavat koko seurakunnan, tekevät rauhattomuuden ihmisille, eikä anna siviöille ja kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta jos kristityt ei anna ihmisille omantunnonrauhaa, niin pitäis maailman siviät ihmiset ja myös kuolleen uskon tunnustajat viisaaman, että heillä on oikia, elävä ja autuaaksi tekeväinen usko, joka osottaa itsensä eläväksi toisessa kristillisessä rakkaudessa.

Eli Lutheruksen opin jälkeen, jossa me olemme ylöskasvatetut, pitäis ihmisen tuleman kristityksi seuraavaisella tavalla: ensiksi totinen katumus, eli suru ja murhe synnin ylitse, josta myös elämän parannus alkaa; toiseksi elävä usko Kristuksen päälle; kolmanneksi kristillinen rakkaus ja hyvät työt, jotka vuotavat uskosta. Tämä on nyt yksi lyhykäinen armon järjestyks, joka ei ole otettu ilmasta, eikä luonnollinen järki ole sitä ulos ajatellut, vaan se armonjärjestyks on juuri

Pyhästä Raamatusta otettu ja sen päälle perustettu. Ja niin vahvistaa myös kristittyin oma koettelemus, että niin on Pyhä Henki heitä kurittanut, nuhdellut ja ylöskasvattanut ja ihmiseksi saattanut. Ja niin on saarnattu tässäkin paikassa, että luontokappaleet ja villi-ihmiset saattavat tulla ihmiseksi Pyhän Hengen skoulussa totisen katumuksen ja parannuksen kautta, jos he antaisit itsensä taluttaa, ja Pyhän Hengen johdattaa sinne käsin, kussa valkeus on.

Mutta muutamat luontokappaleet ovat utamukat [eli kesyttämättömät]. Ei Pyhä Henki saata niitä taluttaa ennen kuin he nääntyvät ja nälkyvät. Muutamilla on niin kankiat niskat, ettei he myötää ollenkaan sinne käsin, kuhunka ihminen tahtoo, vaan sinne käsin he riestävät ja rientävät, jossa hukat ovat. Mistäs luontokappale ja villi-ihminen ymmärtää, että hukka ensinnä kiskoo ja raataa sen luontokappaleen, joka irti juoksee mettässä? Mutta se, joka on rihmassa kiinni, varjelee henkensä. Ei hukka tohdi sen pariin ruveta, jonka hän näkee olevan rihmassa kiinni. Mutta mistäs sarvipäinen luontokappale sen tietää? Ei ole hänellä sitä järkeä, että hän saattais sen ymmärtää, että hukka ei tohdi sen pariin ruveta, joka on rihmassa kiinni? Ei luontokappaleilla ole sitä järkeä, että he saattais ymmärtää, kuinka hukka ensinnä kiskoo ja raataa sen luontokappaleen, joka irti juoksee mettässä? He luottavat jalkainsa päälle ja sarviensa päälle, mutta suutatelevat [eli törmäilevät] yhtä hyvin, vaikka ovat nopeat juoksemaan. Ja mitä sarviin tulee, niin se on yksi tietty asia, ettei järjettömät luontokappaleet saata niiden kanssa henkensä varjella, koska sydän on heillä niin arka, että he lähtevät varsin jalkein niin pian kuin he hajun tuntevat hukasta.

Jos he juoksisit paimenen tykö, niin olis heillä turvapaikka siellä. Mutta useimmat, sekä porot ja keiturit, juoksevat aivan mettään päin, koska hukka ajaa heitä takaa. Kuitenkin on se meidän toivomme ja uskalluksemme

Jumalaan, että lampaat, jotka tuntevat Paimenta, juoksevat Paimenen tykö, kussa he löytävät turvapaikan. Ja koska he tulevat Paimenen tykö verisenä ja peljätettynä, haavoissa ja vapisten, ottaa Paimen ja voitelee heidän haavojansa viinalla ja öljyllä, ja johdattaa heitä parhaalle laitumelle. Ja koska ilta tulee, laskee Paimen heitä lammashuoneeseen. Siinä uskalluksessa ovat myös Jeesuksen opetuslapset vaeltaneet läpi maailman ja ovat sen tähden Pyhän Hengen voiman kautta saarnanneet evankeliumia kaikille luoduille, vaikka heidän Kuninkaansa jätti heitä yksistensä maan päälle.

Jeesuksen opetuslapset ovat aina odottaneet tuomiota. Ja kaikki oikiat kristityt odottavat tuomiota. He odottavat enkelin

lupauksen jälkeen, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas tulee pian tuomitsemaan ja kostamaan niiden verta, jotka totuuden ja Jeesuksen Kristuksen tunnustuksen tähden ovat maailman orjilta ja perkeleen joukolta tapetut. He odottavat, koska he pääsevät vastaanottamaan sitä Taivaallista Ylkää, joka on omiansa korjaava pois maasta ja ottava kanssansa taivaaseen, kussa he saavat iloita Hänen kanssansa ijankaikkisesti. Aut' Jeesu, ett' aika se autuas pian joutuis, että ne harvat sielut, jotka sinun päällesti turvaavat, pääsisit pian sinun tykö. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: PSALMI 110: 1

Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikialle kädelleni siihen asti, kuin minä panen sinun vihollises sinun jalkais astinlaudaksi.

Kuningas Daavid näki hengessä Kristuksen jumalallista voimaa ja kunniaa ja kirjoittaa nämät merkilliset sanat 110. psalmissa. Ja Vapahtaja on itse todistanut (Matheuksen 22: 41–46) että nämät Daavidin sanat kuuluvat Kristukselle. Me näemme tässä yhden esimerkin, kuinka Vapahtaja selitti Raamattua. Davidi oli kirjoittanut paljon siitä tulevaisesta Vapahtajasta, mutta juutalaiset ymmärsit Raamattua väärin. He käänsit hengelliset asiat nurin. He luulit Vapahtajan tulevan maalliseksi kuninkaaksi. Ja samassa väärässä uskossa olit myös opetuslapset aina siihen päivään asti, kuin Vapahtaja otettiin ylös taivaaseen.

Tämä väärä usko tuli siitä, että he olit maailmassa kiinni. He tahdoit Vapahtajan kautta voittaa maailman tavaran ja kunnian. Ja sama usko on vielä nytkin kuolleen uskon tunnustajilla, että he Vapahtajan kautta saavat maallisen elatuksen ja terveyden. Ja tämä usko ei olis itsestensä väärä, jos he uskoisit vielä senki, että he ovat Jumalan viljaa väärin käyttäneet.

Mutta kuolleen uskon tunnustajat uskovat vielä enemmän kuin mitä Jumala sanassans luvannut on. He uskovat, että [he] tulevat autuaaksi kuoleman jälkeen, ilman katumuksetta, ilman parannuksetta, ilman kääntymistä, ilman uutta syntymistä. Mutta siinä uskossa he tulevat petetyksi, jos he sillä lailla ymmärtävät Jumalan armolupauksia, että katumattomat ja uudesta syntymättömät tulevat autuaaksi. Juutalaiset olit väärin ymmärtäneet profeettain kirjoituksia siitä tulevaisesta Vapahtajasta. Ja sen tähden he odotit sen kaltaista Vapahtajaa, jonka piti auttaman heitä kaikesta maallisesta hädästä ja tekemän heitä rikkaaksi maailmassa.

Tämä väärä usko tuli siitä, ettei he tunteneet syntiänsä. Ei he tunteneet, että he olit siitä

isästä perkeleestä, vaan he luulit olevansa Jumalan lapset, koska he sanoit: *”Meillä on Isä, nimittäin Jumala.”* Sama usko on myös tämän aikaisilla juutalaisilla, että he ovat Jumalan lapset, vaikka het ei tohdi sitä tunnustaa suulla, sillä yksi salainen epäusko makaa sen kuolleen uskon alla kätkeytynä. Mutta ei juutalaiset kärsi kuulla, että he ovat perkeleen lapset. Ja koska Vapahtaja soimaa heitä ulkokullatukseksi, huoruuden sikiäksi ja vääryyden sukukunnaksi, suuttuvat he hirmuisesti ja kantavat Hänen päällensä maaherran Pontius Pilatuksen edessä, että Hän on yksi kansan häiritsijä ja väärä profeetta.

Mutta ei juutalaiset tunne, että vihollinen pakottaa heitä suuttumaan ja kuolettavaista vihaa kantamaan Jeesukselle ja Hänen opetuslapsillensa, vaan he luulevat, että totuuden puolesta he ovat sotimassa. Koska vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, lukevat juutalaiset Raamattua nurin. He luulevat, että Jeesus Nasareenus tahtoo hävittää heidän vanhan uskonsa; että Hän muuttaa säädyt ja oikeuden, jonka Mooses on heille asettanut. He ovat niin kiivaat sotimaan uskonsa päältä, että he rupeevat kiviä poimaan ja niillä surmaamaan Stefanusta, joka puhui kristillisyydestä. Ja koska vihollinen on tehnyt heitä sokiaksi sen hengellisen vihan kautta, joka sydämessä kuohuu Jeesusta ja Hänen opetuslapsiansa kohtaan, luulevat he tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he pieksävät ja tappavat heitä kristillisyyden tähden.

Mutta Jumalan Henki on ilmoittanut Daavidille, kuinka Jeesuksen ristin viholliset tulevat Vapahtajan astinlaudaksi, koska hän sanoi 110. psalmissa: *”Herra sanoi minun Herralleni: ”Astu minun oikialle kädelleni siihen asti, että minä panen sinun vihollises sinun jalkais astinlaudaksi.”* Koska Vapahtaja astui ylös taivaaseen ja istui Jumalan oikialle

kädelle, pani Jumala Vapahtajan viholliset astinlaudaksi, se on, Jumala Isä teki heitä niin nöyräksi kristillisyyden kautta, että heidän täytyi langeta maahan Vapahtajan eteen ja antaa Hänen jalvoillensa suuta. Se on myös kirjoitettu Raamatussa, että Kristus hallitsee pakanoita rautaisella ruoskalla.

Ja tämä rautainen ruoska, jolla Kristus kurittaa pakanoita, ei ole muu kuin kristillisyyden, joka ensinnä alkaa katumuksella ja omantunnon vaivalla, koska Jumalan sana niin saarnataan, että se rupeaa sydämeen. Jumalan laki on se rautainen ruoska, jolla se taivaallinen Vanhin ensinnä piiskaa pakanallisia lapsia. Mutta muutamat ovat jo niin paatuneet, ettei he ota kuritusta vastaan. Se taivaallinen Vanhin freistais jo Vanhassa Testamentissa kurittaa heitä ulkonaisella vaivalla, välistä taudin kautta, välistä sodalla ja vankeudella, välistä näljällä ja kalliilla ajalla. Mutta jota enemmän heitä piiskattiin, sen enemmän he paaduit.

Viimein täytyi Taivaallisen Vanhimman ottaa sen hengellisen vittan käteensä ja ruveta kurittamaan heitä rautaisella ruoskalla, se on, omantunnon vaivalla. Ja tämän kurituksen kautta ovat muutamat pahankuriset lapset tulleet nöyryytetyiksi. He ovat häätäneet anomaan anteeksi. Heidän on täytynyt antaa Isän vittalle suuta ja tunnustaa rikoksiansa. Ja sillä lailla on se Taivaallinen Vanhin kostanut Vapahtajan vihollisia ja pannut heitä Vapahtajalle astinlaudaksi.

Me olemme nyt nähneet, kuinka se Taivaallinen Vanhin kurittaa lapsiansa eli kuinka Jumala kostaa Jeesuksen ristin vihollisia ja panna heitä Jeesuksen ikeen alle, koska Hän tekee heitä ristinkantajaksi. Ja niin kuin Taivaallinen Vanhin kostaa vihollisiansa, niin kostaa myös yksi kristitty kristillisyyden vastaanaseisijat hirmuisesti esirukouksilla ja rakauden manauksilla ja parannuksen huu-dolla.

Niin kuin Israel painiskeli sen Tuntemattoman Miehen kanssa koko yön siihen asti,

että aamurusko rupeis koittamaan, niin täytyy myös yhden kristityn painiskella sen Tuntemattoman Miehen kanssa siihen asti, että aamurusko rupee koittamaan. Israelin vanhempi veli Esau oli lähtenyt matkaan suurella vihalla ja aikoi hävittää veljensä sen siunauksen tähden, jonka hän oli saanut isältänsä. Mutta Jaakobin rukoukset vaikutit niin paljon, että Esau täytyi itkeä veljensä kaulassa.

Ottakaat siitä esimerkin, te Israelin lapset, Isänmaalle matkustavaiset, ja suuren vaivan kautta monta vaarallista vaeltain retkeä. Ennen kuin te kostutte Isänmaalle, tulee vanhempi veli suurella vihalla ja julmuudella teitä vastaan tahtoin teitä tien päällä surmata sen siunauksen tähden, jonka te olette saaneet teidän Isältänne. Mutta teidän kyynleet ja esirukoukset pitää vaikuttaman niin paljon, että teidän entiset vihamiehet täytyvät itkeä teidän kaulassanne, niin kuin Esau itki veljensä kaulassa.

Painiskelkaat siis sen tuntemattoman miehen kanssa toisella puolella Jordania, painiskelkaat kyynleillä ja huokauksilla siihen asti, että aamurusko rupee koittamaan. Ja älkää laskeko sitä Tuntemainta ennen kuin Hän siunaa teitä. Jaakobin rukoukset vaikuttavat niin suuren muutoksen Esaun sydämessä, että hänen täytyy itkeä veljensä kaulassa. Katso, niin kostaa yksi kristitty vihollisiansa. Jeesuksen ristin viholliset ja kristillisyyden vastaanaseisijat täytyvät viimein itkeä veljensä kaulassa, koska suurempi voima sujuttaa heidän niskansa Jeesuksen ikeen alle ja kaataa vihollisen sotasankaria maahan Vapahtajalle astinlaudaksi.

Ne opetuslapset, jotka pitkänä perjantaina itkit ja paruit katsellessansa sitä ristiinnaulitua ja orjantappuroilla kruunattua Kunin-gasta, syntisten tähden vertavuotavan, maailmalta pilkattavan ja vihollisen koirilta raadellun, ja sydämen tuskan tähden huutavan; ja se murheellinen Maria Magdalena, joka pääsiäispäivänä itki Jeesuksen haudan

päällä, nostavat tänä päivänä silmänsä ylös taivaaseen katsellen sitä samaa ristiinnaulitua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta kirkastettuna astuvan ylös korkeuteen, valmistamaan ystävillensä sijaa taivaan valtakunnassa.

Ei net ole enää niin murheelliset kuin ennen, koska Jeesus makais kuolleena haudassa. Erinomattain koska enkelit taivaasta ilmoittavat heille, että Jeesus tulee takaisin niin kuin he näit Hänen ylös menevän. Silloin he pyörtävät takaisin Öljymäeltä ilolla ja riemulla kiittäin ja ylistäin sitä Suurta Ristinkantajata sen suuren voiton edestä synnin, kuoleman ja helvetin ylitse, jonka kautta he ovat saaneet voimaa sotimaan ja ylitse voittamaan maailman kiusauksia. Kumartaen rukoilkaat Häntä, te Galilean miehet, ennen kuin te menette takaisin vuorelta saarnaamaan evankeliumia joka paikassa. Ja sano-kaat terveisiä niille murheellisille ja epäileväisille sieluille, jotka ei ole vielä kostuneet Jeesuksen ristin juureen, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on astunut ylös taivaaseen valmistamaan niille sijaa, jotka Hänen päällensä uskovat. Amen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MARK. 16: 14–20

*14 Viimein, kuin yksitoistakymmentä at-
rioitsivat, ilmestyi hän, ja soimasi heidän
epäuskoansa ja heidän sydämensä kan-
kiutta, ettei he uskoneet niitä, jotka nänen
nähtneet olivat nousseeksi ylös.*

*15 Ja sanoi heille: menkäätkä kaikkeen maa-
ilmaan, ja saarnatkaa evankeliumia kai-
kille luoduille.*

*16 Joka uskoo ja kastetaan, se tulee autu-
aaksi; mutta joka ei usko, se kadotetaan.*

*17 Mutta nämä ovat ne merkit, jotka niitä
seuraavat, jotka uskovat: minun nimeni
kautta pitää heidän perkeleet ajaman
ulos, uusilla kielillä puhuman,*

*18 Käärmeet ajaman pois, ja jos he jota-
kin myrkyä juovat, niin ei heille mitään*

*vahingoita; sairasten päälle pitää heidän
kätensä paneman, ja ne paranevat.*

*19 Ja Herra, sitte kuin hän oli heille puhu-
nut, otettiin ylös taivaaseen ja istui Juma-
lan oikialle kädelle.*

*20 Mutta he menivät ja saarnasivat joka
paikassa, ja Herra vaikutti heidän kans-
sansa ja vahvisti sanan seuraavaisten
merkkien kautta.*

Niille sieluille ylösrakennukseksi, jotka tänä päivänä katsovat ylös taivaaseen ja enkeliten lupauksen jälkeen odottavat Jeesusta tulevan taivaan pilvessä tuomitsemaan maailmaa, tahdomme me tällä hetkellä Jumalan armon kautta eteen asettaa seuraavaisten tutkistelemisen: **Mitäs Jeesuksen opetuslapset tekevät sillä aikaa kuin he odottavat tuomiota?**

Me tiedämme nimittäin, että Jeesuksen opetuslapset odottavat joka päivä viimeisen tuomion, sen lupauksen jälkeen, kuin heille annettiin enkeleiltä. Ja Vapahtaja itse oli antanut heille sen kaltaisia ennustavia lupauksia, että he saavat omilla silmillä nähdä Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvissä. Mutta koska Vapahtaja ei tullut takaisin taivaasta tuomitsemaan maailmaa niin pian kuin opetuslapset luulit, rupeisit muutamat pitkästy-mään Hänen tuloonsa, jonka tähden Pietari kirjoitti kristityille: *”Ei Herra viivyttä lupaus-tansa niin kuin muutamat sen viipyvän luulevat, vaan Hän on meidän kanssamme kärsiväinen, ja ei tahdo, että jonkun pitäis hukku-man, vaan että jokainen itsensä parannukseen kääntäis.”* (2. Piet. 3: 9)

Me kuulemme nyt, minkä tähden Jumala ei ole jo aikaa tuominut maailmaa. Hän odottaa vielä parannusta niiltä, jotka ei ole vielä tulleet autuuden tuntemiseen. Mutta kärsimättömyyden tähden huusit marttyyrit altarin alla: *”Herra, mikset tuomitse ja kosta meidän vertamme maan päällä?”* Tämän kärsimättömyyden tähden tahtoo moni Jeesuksen opetuslapsista pitkistyä [odottamasta] Hänen tuloonsa. Ja koska Herra ei

tule niin hopusta tuomitsemaan maailmaa, kuin opetuslapset luulevat, rupeavat muuttamat nuokkumaan ja maailmaa rakastamaan.

Koska nyt kaikilla opetuslapsilla on se toivo, että Herra tulee pian tuomitsemaan maailmaa, niin on tämä painava kysymys eteen asetettava: mitäs Jeesuksen opetuslapset tekevät sillä aikaa kuin he odottavat tuomiota? Me tiedämme, että maailmanlapset ei odota tuomiota. Niin kauan kuin he elävät suruttomuudessa, on kuolema ja tuomio kaukana heistä. Maailmanlapset elävät niin rohki jumalattomuudessa, niin kuin kuolema ja tuomio ei olis. He tahtovat ensinnä nautita tämän maailman hyvyyttä ja huvittaa itsensä ilossa, juopumuksessa ja hekumassa. He pitävät kalaasia, juovat paloviinaa, kokoontuvat vieraspitoihin ja kuluttavat aikansa kortinlyömisen, tanssin ja pelin kanssa. He hypäävät ja trallaavat, juoksevat huorain perään, kiroovat ja tappelevat, mässäävät ja fästäävät maailman hauskuuksissa, tieraavat ja pilkkaavat Jumalata.

Jos joku kristitty muistuttaa heitä siitä tuomiosta, joka edessä seisoo, niin muutamat pilkkaavat ja nauravat, muutamat suuttuvat ja kiroovat, muutamat pieksävät kristityitä kepillä ja halvoilla, ja muutamat siviät huorat näyttävät perseensä kristityille, ja muutamat freistaavat lain voimalla hävittää Jeesuksen opetuslapsia, ja muutamat ei saa omantunnon rauhaa ennen kuin he saavat imeä kristittyin verta.

Niin ovat maailmanlapset tehneet ennen Jeesuksen opetuslapsille ja niin he tekevät vielä nytkin. Erinomattain ovat ylimmäiset papit ja maailman herrat vihaiset Jeesuksen opetuslapsille, jotka saarnaavat evankeliumia joka paikassa, ja neuvovat ihmisiä parannukseen. Maailman herrat ovat niin siviästi eläneet, ettei he tarvitse yhtään parannusta tehdä. He ovat niin viisaat, että he ymmärtävät paremmin kuin tämä yksinkertainen kansa, mistä tie menee taivaaseen. He sanoit jo Vapahtajan aikana: *”Onkos*

yksikään ylimmäisistä uskonut Hänen päälensä, mutta tämä kansa, joka ei tiedä lakia, on kirottu.” Joh.7: 49. Ylimmäiset papit, fariseukset ja kirjanoppineet eli maailman herrat vievät Jeesuksen opetuslapsia oikeuteen ja kieltävät heitä saarnaamasta ja uhkaavat, jos he vielä kerran tulevat puhumaan siitä Jeesuksesta Nasareenuksesta, pitää heidän näkemän, mikä rangaistus heille tulee.

Mutta Jeesuksen opetuslapset saarnaavat aina kahta kiivaammasti. Ja tuota he tekevät niin kauan kuin maailma seisoo. He huutavat kaduilla, kujilla ja erinomattain temppelein ympäri, johon kaikki juuta laiset kokoontuvat, niin ettei herratkaan saa omantunnon rauhaa. Se on kirjoitettu tämän päivän evankeliumissa, että opetuslapset Kristuksen ylösnousemisen jälkeen taivaaseen, menit ja saarnasit joka paikassa, ja Herra vaikutti heidän kanssansa ja vahvasti sanan seuraavisten merkkein kautta.

Ja ne merkit, joilla Herra on vahvistanut sanansa, ovat vielä nytkin merkilliset, vaikka ei maailman sokia joukko sen tähden usko, että semmoiset merkit ovat tapahtuneet Kristuksen voiman kautta. Sillä vaikka Jeesuksen opetuslapset ovat vaikuttaneet paljon hyvää seurakunnassa, ovat kuitenkin maailman herrat niin sokiat, ettei he katso sen päälle, mitä tämä oppi on vaikuttanut, vaan he katsovat ainoastans tämän opin ja tämän saarnaamisen vääräksi sen tähden juuri, että vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin sen hengellisen vihan kautta, jonka he kantavat sydämässensä Jeesuksen opetuslapsia kohtaan.

Ensiksi ottaa luonnollinen järki niin kovin vastaan, koska Jeesuksen opetuslapset rupeavat saarnaamaan Jeesuksesta Nasareenuksesta ja Hänen opistansa, joka vaatii totisen katumuksen ja parannuksen, niin myös elävän uskon Vapahtajan päälle. Fariseusten vanha siveys ja omavanhurskaus tulee tämän kautta peräti laiminlyödyksi. Fariseukset, ylimmäiset papit ja kirjanoppineet,

eli maailman herrat, luulevat paremmin ymmärtävänsä Raamattua ja autuuden perustusta kuin yksinkertaiset ja talonpojat, jotka ei tunne kirkon lakia. Vielä se opetuslasten tuomitseminen tekee maailman joukolle niin pahaa, että maailman herrat juuri sen asian tähden suuttuvat ja uhkaavat maailmallisen lain kautta estää semmoisen hullun opin levenemästä.

Ei he siis katso sen päälle, minkä kaltaisen muutoksen tämä hullu oppi on vaikuttanut seurakunnassa, vaan koska he kerran ovat saaneet sen ymmärryksen riettaalta, että se on yksi vääriä oppi ja että kaikki ne, jotka siihen Nasareenuksen seuraan kuuluvat, ovat vääriä profeetat ja villihenget, Jumalan ja ihmisten viholliset, täytyy heidän vihata ja kirotta sekä sen miehen, joka alusta tätä vääriä oppia toi maailmaan, että myös niitä, jotka siihen uskoon menevät.

Jos nyt kuningas ja maaherra Pontius Pilatus löytävät, että ylimmäiset papit, fariseukset ja kirjanoppineet ilman syytä kantavat Hänen päällensä sen hengellisen vihan ja kateuden tähden, jonka itse rietas on sytyttänyt heidän sydämissänsä, ei ne korkiat valtaherat paali [eli rohkene] sen tähden tuomita omantuntonsa jälkeen sen humun ja huutamisen tähden, joka nousee alamaisilta maailman herroilta, jotka vihassansa huutavat: *"Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!"*

Jos vielä seuraavaiset merkit tapahtuvat, että vanhat juomarit tulevat raittiiksi, viinaporvarit kaatavat viinojansa maahan, huorat heittävätkin huoruuden, varkaat kantavat varastettua kalua takaisin, riitaiset parikunnat sopivat, vaivaiset saavat apua, köyhät lapset saavat ruokaa ja oppia, ei siitä muutoksesta mitään, sillä koko tämä uusi oppi on riettaan hengen petos.

Niin tuumaavat maailman herrat. Niin tuumaavat viinaporvarit, jotka vielä jäljellä ovat. Niin tuumaavat sokiät ja suruttomat papit. Sen tähden pitää kaikki ne, jotka tähän oppiin suostuvat, kirottaman, vihattaman ja

pieksettämän, nyrkillä ja sauvalla, puukoilla ja halvoilla tapettaman, ja maailman lain voimalla hävitettämän, että maailman herrat pääsisit taas iloitsemaan ja kalaasia pitämään, että viinaporvarit pääsisit taas rikastumaan, että juomarit pääsisit taas iloa pitämään, että huorat pääsisit taas hyppäämään ja tanssaamaan.

Onpa ennen ollut hauska seurakunnassa, koska pappi oli juomari ja antoi muita juoda rauhassa; koska kirkon takana oli krouvi, ja jokainen, jolle vilu tuli kirkossa, pääsi lämmittämään sydäntänsä vuotavalla pirun pas-kalla. Silloin pääsivät kaikki huorat kirkkoon ilman tutkimatta; kaikki juomarit pääsivät ripille ilman varoittamatta; kaikki kiroilijat ja tappe-lusmiehet tulit kristityksi yht' äkkiä; kaikki varkaat pidettiin kunniallisena miehenä; kaikki juomarit pidettiin parhaana miehenä Jumalan seurakunnassa; ja parhaat viinaporvarit pidettiin herrana. Silloin liikenä juoda, kirotta ja tapella varsin kirkon vieressä. Ja maailman herroilla oli koko iso tienaus kansan hulluudesta.

Mutta nyt ovat nämät vääriä profeetat pilanneet viinaporvaritten kauppaa ja juomari-itten iloa ja huorain huvitusta ja vanhain kristittyin kristillisyyttä ja maailman herrain kunniaa. Nyt haukutaan siviät huorat kirkotien päällä; rehelliset varkaat otetaan kiinni; raittiit juomarit soimataan ja kunnialliset viinaporvarit ei pääse enää kirkkoon ja hävittömät huorat ei oteta kirkkoon ilman katumuksetta. Onkos tämä muutos tullut ylhäältä eli alhaalta? Onkos se tullut Jumalasta taikka ihmisistä?

Maailman herrat luulevat, että se on yksi vääriä oppi, ja pakanat luulevat, että se on yksi ihmeellinen taikus. Ylimmäiset papit luulevat, että se on hengellinen ylpeys ja oma rakkaus. Juutalaiset luulevat, että se on riettaan hengen vaikutus. Viinaporvarit luulevat, että tämä muutos on tullut ahneudesta ja kateudesta. Korkiat maailman herrat luulevat, että se on hulluus. Ei yksikään

maailmanlapsista arvaa, mistä tämä hullu oppi on tullut. Paavali todistaa, että se sanarivistä on juutalaisille pahenukseksi ja grekiläisille hulluudeksi. Ja koska Paavali rupeis saarnaamaan ihmisten ylösnousemisesta kuolleista, sanoi yksi korkia herra: *”Sinä olet hullu, Paavali, ja ylönpaljosta lukemisesta olet sinä hulluksi tullut.”*

Vielä nytkin pitävät maailman viisaat kristillisyyden hulluutena, erinomattain, koska se ilmoittaa itsensä Hengen vaikutuksilla. He sanoit silloin jo, koska kristillisyyden ilmoitti itsensä maan päällä, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut. Ja kristittyin ilmoitukset katsottiin kokonansa hulluudeksi. Mutta Paavali todistaa, että mikä hulluus oli maailman edessä, sen on Jumala valinnut. Jos nyt se muutos, joka kristillisyyden kautta on tapahtunut maailmassa, katsotaan hulluudeksi maailman viisailta, niin se on arvattava, että se entinen pakanallinen elämä katsotaan viisaudeksi. Elikä näin: se entinen elämä olis pitänyt kelvata Jumalalle, koska se on kelvannut maailmalle. Ja moni maailmallinen viisas on sanonut, että maailma olis paljota paremmassa järjestyksessä ollut, jos tämä hullu kristinoppi ei olis tullut maailmaan.

Ja se on ihmeellinen, että kristillisyyden nimi ei ole jo aikaa unhotettu, koska kristillisyyden viholliset ovat niin voimalliset ja niin monen kaltaiset, koska sitä vastaan ne, jotka sen alusta saatoit matkaan, olit niin tuntemattomat ja niin maailmalta ylönkatsotut, ettei kukaan pitänyt heistä vaaria ennen kuin kristillisyyden pääsi levenemään. Silloin vasta huomaisi vihollinen, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas viepi hältä koko joukon ihmisiä. Ja silloin se freistais takoa rintaraudat maailman joukolle. Mutta galilealainen pääsi ainaski voiton päälle.

Mutta nyt on se vanha lohikäärme oikein hirmuisesti suuttunut, koska hän on ulos ajettu taivaasta ja heitetty maan päälle. Tieten hänellänsä vähän aikaa olevan, pitää hän nyt

suurta vihaa. Hän freistaa seuloa ja jauhoksi tehdä opetuslasten sieluja. Jos niiden puolesta ei olis voimallisempi Sotasankari, joka heitä varjelee, kyllä vissimmästi vihollinen pääsis pian seulomaan heidän sielujansa niin kuin nisuja.

Mutta se Suuri Sotasankari, joka tänä päivänä on astunut ylös taivaaseen ja istuu siellä Jumalan, Isän oikialla kädellä, on lähettänyt sieltä Pyhän Henkensä, joka nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden; rukoilee ja manaa hyvää meidän edestämme sanomattomilla huokauksilla. Se sama henki antaa Jeesuksen opetuslapsille voimaa saarnaamaan evankeliumia siinä suuressa turmeluksen kaupungissa ja huutamaan maailman suruttomalle joukolle, että Jumala on herättänyt ylös kuolleista Jeesusta Nasareenusta, jonka ylimmäiset papit, fariseukset ja kirjanoppineet yhtenä suruttoman joukon kanssa ovat ristiinnaulinneet.

Jos ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset pitävät sen pahana, että opetuslapset saarnaavat parannusta [ja] syntein anteeksi saamista Jeesuksen nimeen. Ei opetuslapset sen tähden vaikene huutamasta, vaikka fariseukset kieltävät, vaan he saarnaavat kahta kiivaammasti ja soimaavat, ei ainoastansa sitä raakaa kansaa, että he jumalattomalla elämällensä ovat tappaneet kunnian Herran, vaan opetuslapset soimaavat myös herroja siinä suuressa kirkkoradissa, että [he] seisovat aina Pyhää Henkeä vastaan.

Yksi osa siitä yhteisestä kansasta, joka on ennen jo kuullut Johannes Kastajan lakisaarvoja ja Vapahtajan vertaukset, rupeisit viimein uskomaan, että se entinen elämä ei kelpaa. Ja koska he saavat pistoksen sydämeen Pietarin saarnasta helluntaipäivänä, rupeevat he sydämen murheella kysymään: *”Te miehet ja veljet! Mitä meidän pitää tekemän?”* Näin ovat muutamat ihmiset

kääntyneet ja Pyhän Hengen voiman kautta muuttuneet.

Ja meillä on se toivo, että tämä kristillisyyks, joka opetuslasten saarnaamisesta ja parannuksen huudosta on alkunsa saanut, pääsee aina levenemään sitä myöten, kuin henki antaa opetuslapsille voimaa ja rohkeutta saarnaamaan evankeliumia ja tunnustamaan maailman edessä, että se vanha kristillisyyks, joka on kauan aikaa maannut kuolleen uskon haudassa ja siveyden peiton alla, on nyt herätetty ylös. Joka nyt ei usko, että valkeus on

tullut maailmaan, saapi viimein katua ijan-kaikkisesti, ettei hän ole etsikonaikaansa tuntenut.

Pyörtäkääts siis ilolla ja riemulla ylös astumisen vuorelta odottain Pyhän Hengen voimaa ja sanokaat terveisiä kaikille tiaisille ja pääskyisen pojille, että heidän Isänsä heitä ruokkii ja ylöspittää, ja että Jeesus on pian tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Koska Jeesus tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi ja sanoi: **tästedes pitää teidän näkemän Ihmisen Pojan istuvan voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvissä. Niin ylimmäinen pappi reväis vaatteensa ja sanoi: Hän on pilkannut Jumalata, mitä me enää todistusta tarvitsemme?**

Näistä sanoista kuulemme me, mikä hirmuinen viha nousee maailmanlapsilla koska Ihmisen Poika tunnustaa itsensä Jumalan Pojaksi. Ylimmäinen pappi repäis vaatteensa vihasta ja ihmettelemisestä, koska yksi Ihmisen Poika piti oleman niin rohkea, että Hän tohti tunnustaa itsensä Jumalan Pojaksi, ja aikoi vielä mennä ylös taivaaseen istumaan voiman oikealla kädellä. Se oli vasta yksi hirmuinen ylpeys ja Jumalan pilkkaaminen heidän mielestensä.

Mutta vielä nytkin loukkaintuu luonnollisen ihmisen järki hirmuisesti, koska joku ihmisen lapsi tohtii tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Semmoista ylpeyttä ei kärsi vihollisen joukko ollenkaan. Sillä vihollinen tahtoo olla kaikkein isä, sekä niitten, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat. Sen tähden hän ei kärsi, että joku räkäsuu kläppi tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, ensiksi siitä syystä, ettei hän usko sen olevan mahdollista, että joku riettaan orja taitais enää Jumalan lapseksi tulla, ja toiseksi katsoo hän sen hirmuiseksi ylpeydeksi, että yksi syntinen ihminen rohkenee tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi.

Varsin maailman orja tyhmistyy, ja sa noo: semmoinenkos nyt on Jumalan lapsi, yksi vanha huora, jonka päälle yksi kunniallinen maailman Herra ei viitsi katsoa. Erinomattain suuttuu yksi siviä perkele hirmuisesti, koska joku vanha huora eli varas tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Järki ottaa siinä paikassa vastaan, niin että siviä perkele kauhtuu ja tyhmistyy, ja sanoo: *”Nyt te kuulitte kuinka hän pilkkais Jumalaa,”* sillä yksi siviä perkele ei tohdi tunnustaa itseänsä Jumalan lapseksi.

Mutta ei hän taas usko, että muutkaan ovat paremmat häntä. Sen tähden hän katsoo

muuta huonompia ylö, niin kuin fariseukset katsoit publikaaneja ylö, eikä pitäneet kansakäymistä heidän kanssansa. Niin katsoo myös yksi vanha kristitty ylö niitä herräneitä, jotka nyt ovat ilmestyneet, ja sanoo: *”Ei net ole kristityt, jotka pitävät itsensä kristittyinä, vaan net on kristityt, jotka eivät huuda kaduilla, mutta pitävät kristillisyyden takanansa.”*

Kuulettekos nyt, fariseukset, millinen teidän kristillisyytenne on? Te sanotte sen pilkkaamiseksi, jos joku tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, joka on totisesti Jumalan lapsen oikeuden saanut, mutta se ei ole pilkkaaminen, koska te kahdenkertaisen elämän pidätte. Te olette jumalaiset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana. Niin kuin entiset fariseukset ja Jeesuksen ristin viholliset olivat jumalaiset kirkossa, ja jumalattomat kirkon takana, niin ovat myös tämän aikaiset fariseukset jumalaiset kirkossa, ja jumalattomat kirkon takana. He ovat siveät kirkossa, ja huoraavat kirkon takana, siunaavat kirkossa, ja kiroavat kirkon takana, juovat Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä.

Semmoiset ovat ne vanhat kristityt, jotka pitävät sen Jumalan pilkkana, jos joku kristitty tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. He kantavat vihaa sydämessänsä Jumalan lapsille, ja tämä hengellinen viha tekee heidät sokeaksi. Rietas kääntää heidän silmänsä nurin ja maalaa heidän silmänsä eteen senkaltaisia kuvia, joitten kautta Jumalan Poika tulee Jumalan pilkkaajaksi, ja kansan häiritsijäksi. Kristityt tulevat vääräksi profeetaksi ja villihengeksi fariseusten silmissä, mutta väärät profeetat tulevat hengelliseksi opettajaksi heidän silmissänsä. Mitäs sitte fariseukset tuumaavat, koska Ihmisen Poika istuu Jumalan oikealla kädellä: mitäs he ajattelevat,

koska he näkevät ihmisen lapsia, joita he ovat ylönkatsoneet ja pilkkana pitäneet, astuvan ylös taivaaseen ja istuvan voiman oikealla kädellä?

Me olemme merkinneet, kuinka suruttomat tekevät, koska joku kristitty sairastaa: suruttomat tulevat silloin vartioitsemaan, kuinka tuon sielun kanssa nyt käypi, jos hän elävän uskon kautta otetaan ylös taivaaseen, eli jos hän epäilyksen kautta vajotetaan helvettiin. Sitä suruttomat tulevat vartioitsemaan, koska hetkin tulevat katsomaan yhden kristityn kuolemaa. Ei ne raukat ajattele, että tämä kristitty, joka nyt saattaa ilolla kuolla, otetaan ylös taivaaseen, vaan he tulevat ainoastansa vartioitsemaan, jos kristityllä olis jotakuta epäilyksen ainetta kuolinvuoteella, että he pääsisit sitte huutamaan maailmalle: *”Eipä kestänytkään hänen uskonsa kuolemassa, vaikka hän piti itsensä kristittynä.”*

Mutta jos suruttomat katsoisit ensinnä Jumalan Pojan päälle, ja ajattelisit perään, minkä tähden Hänki huusi vähää ennen kuolemaansa. *”Minun Jumalani, minun Jumalani! Miksis minun ylönnöit”,* josta sen aikaiset suruttomat otit sen uskon itsellensä, että Eliasta Hän huutaa, niin vähemmin tämän aikaiset suruttomat tulisit kurkistelemaan kristityn kuolemaa siinä mielessä, että he pääsisit omaa väärää uskoansa vahvistamaan, ettei ole tämä kristillisyyden oikea, koska niillekin tulee epäily kuolemassa, jotka pitävät itsensä kristittynä. Ka! siinä mielessä tulevat suruttomat kurkistelemaan yhden kristityn kuolemaa, että he pääsisit kristillisyyttä kaatamaan, jos kristityllekin tulis epäily autuudestansa ennen kuin hän kuolee.

Mutta selittäköön ensinnä suruttomat, minkä tähden Jumalan Pojalle tuli semmoinen epäily, vähää ennen kuin Hän kuoli, että Hänen täytyi valittaa, että Jumala oli Hänen ylönantanut. Jos tammoinen epäily on tullut Jumalan Pojan päälle, vähää ennen kuin Hän kuoli, kyllä vissimmästi monelle kristityllekin saattaa tulla hätä

kuolinvuoteella, koska vihollinen karkaa niin väkevästi hänen päällensä epäilyksen kanssa, että hänen täytyy valittaa niin kuin Jumalan Poika, että Jumala on hänet ylönantanut, ja kuitenkin antaa Jumala armollisen aurinkonsa paistaa juuri kuoleman hetkellä, että hän saattaa autuaallisesti kuolla, koska sitä vastaan suruttomat ei saata kuoleman hetkellä huutaa niin kuin Jumalan Poika: *”Se on täytetty,”* sillä heidän täytyy kuoleman hetkellä tuomita itsensä helvettiin, ja tunnustaa, että he ovat huonolla tiellä.

Meidän pitää tänä päivänä katselemaan, kuinka Jumalan Poika astuu ylös taivaaseen, koska me ensin katselemme taivaaseen ja kumartaen rukoilemme sitä Suurta Kuningasta, että Hänen oikeat opetuslapsensa menisit ilolla ja riemulla taivaaseen astumisen vuorelta, saarnaamaan kaikille luoduille. Niin kuin meidän toivomme on, että Jeesuksen opetuslapset aina odottavat Jeesuksen tulevan taivaasta tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Kuule, sinä Ristiinnaulittu, kuolleista ylösnostettu, ja taivaaseen astunut Kuningas, opetuslasten nöyrä rukous, koska he kumartaen rukoilevat sinua taivaaseen astumisen vuorella. Ja tule pian takaisin tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MARK. 16: 14–20

*14 Viimein, kuin yksitoistakymmentä at-
rioitsivat, ilmestyi hän, ja soimasi heidän
epäuskoansa ja heidän sydämensä kan-
kiutta, ettei he uskoneet niitä, jotka hänen
nähtävät olivat nousseksi ylös.*

*15 Ja sanoi heille: menkäätkä kaikkeen ma-
ilmaan, ja saarnatkaat evankeliumia kai-
kille luoduille.*

*16 Joka uskoo ja kastetaan, se tulee autu-
aaksi; mutta joka ei usko, se kadotetaan.*

*17 Mutta nämä ovat ne merkit, jotka niitä
seuraavat, jotka uskovat: minun nimeni
kautta pitää heidän perkeleet ajaman
ulos, uusilla kielillä puhuman,*

*18 Käärmeet ajaman pois, ja jos he jota-
kin myrkkyä juovat, niin ei heille mitään*

vahingoita; sairasten päälle pitää heidän kätensä paneman, ja ne paranevat.

19 Ja Herra, sitte kuin hän oli heille puhunut, otettiin ylös taivaaseen ja istui Jumalan oikialle kädelle.

20 Mutta he menivät ja saarnasivat joka paikassa, ja Herra vaikutti heidän kansansa ja vahvisti sanan seuraavaisten merkkien kautta.

Se kuuluu meidän pyhästä evankeliumistamme, niin kuin olis ainoastansa yksitoista kymmentä ollut koossa koska Jeesus otettiin ylös taivaaseen, mutta muut evankelistat ovat todistaneet, että on muitakin opetuslapsia, jotka ovat nähneet Hänen astuvan ylös taivaaseen, ja Paavali on kirjoittanut, että Hän on nähty useammalta kuin viideltä sadalta opetuslapselta ylösnousemisensa jälkeen, joitten seurassa muutamat epäilit. Emme tiedä, onko kaikki net olleet silloin läsnä, koska Hänet otettiin ylös, vai ovatko ainoastansa ne sata ja kaksikymmentä silloin olleet, jotka varsin jälkeen olit koossa yhdessä huoneessa, koska Pietari rupeis puhumaan Juudaasta, joka oli pois vilpistynyt.

Mutta sen me tiedämme vakaisesti, ettei ole suruttomia ollut silloin, koska Jeesus astui ylös taivaaseen; ja me mahdamme myös kysyä: Minkä tähden suruttomille ei ole annettu tietoa opetuslasten kautta, että hekin olisit saaneet tulla katsomaan, koska Jeesus astui ylös taivaaseen? Mutta se näyttää niin kuin olis ainoastansa Jeesuksen opetuslapsille se armo annettu, että he sait nähdä Jeesusta Hänen ylösnousemisensa jälkeen. Kyllä vissimmästi suruttomat olisit tulleet kurkistelemaan, jos heille olis annettu tietoa, että Jeesus on siinä ja siinä paikassa. Mutta ei ole suruttomille annettu yhtään tietoa ennen kuin vasta jälkeen kuin apostolit rupeisit saarnaamaan kansalle, että Jeesus on ylösnoussut, että he ovat syöneet ja juoneet Hänen kanssansa ylösnousemisen jälkeen.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, minkä tähden suruttomille ei ole annettu

tietoa siitä paikasta, jossa Jeesus ilmoitti itsensä viidelle sadalle opetuslapselle.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Ei ole Jeesuksen opetuslapset tohtineet ilmoittaa maailman joukolla, ennen kuin he sait Pyhän Hengen.** Me arvaamme hyvin, että ne viisisataa opetuslasta, jotka ovat nähneet Jeesuksen Hänen ylösnousemisensa jälkeen, ovat saaneet apostolitten kautta tiedon, missä paikassa heidän piti oleman koossa, ja millä ajalla heidän piti oleman siinä paikassa, mutta kaikki nämät opetuslapset ovat niin uskolliset olleet, ettei he ole sitä asiaa ilmoittaneet maailmalle, vaikka kristityt näkyvät olevan niin huonot valvomaan kielensä ylitse, ettei he saata pitää yhtään salaisuutta takanansa, vaan ilmoittavat kaikki maailmalle, jos vielä olis kielletty, ettei he saa kaikkia ilmoittaa maailmalle, erinomattain semmoisia salaisuuksia, joitten ilmoittamisesta saattais tulla suuri vahinko kaikille kristityille yhteisesti ja asian omaiselle erinomaisesti.

Että suruttomat ei saata pitää yhtään salaisuutta takanansa, sen me olemme nähneet evankeliumista, jossa on kirjoitettu, että Vapahtaja sanoi usein heille: *"Katso, ett'es kellenkään sano."* Ja niin muodoin Hän kielsi heitä maailmalle huutamasta Jeesuksen hyviä töitä, siitä syystä erinomattain, ettei Jeesus tahtonut maailman turhaa kunniaa voittoa, ja toiseksi siitä syystä, ettei maailman herrat sais tietää kaikkia mitä Jeesus tekee sairaisissa. Mutta se on myös kirjoitettu niin evankeliumissa, että jota enemmän Hän kielsi ja haasti heitä sanomasta, sen enemmän he julistit, ja niin muodoin me olemme nähneet, että suruttomat ei malta olla sanomatta kaikkia, mitä he ovat käsittäneet Jeesuksesta ja tästä kristillisyydestä.

Mutta siitpä sait ylimmäiset papit, kirjan oppineet ja fariseukset syytä vainoamaan Jeesusta, koska suruttomat raukat aina julistit maailmalle, mitä Jeesus teki, vaikka Jeesus oli kieltänyt ja sanonut: *"Katso, ett'es kellenkään sano."* Koska nimittäin suruttomat

aina julistit maailmalle Jeesuksen töitä, nousi viimein kateus ylimmäisten sydämessä, koska he rupesit arvelemaan Lasaruksen ylösherättämisen jälkeen: *”Tämä ihminen tekee paljon ihmeitä, ja koko kansa juoksee Hänen perässensä. Katsokaa miehet mitä te aiotte tehdä Hänen kanssansa.”*

Jos neki suruttomat raukat, joille Jeesus teki hyvää, olisit olleet vaiti, niin kuin Jeesus käski, ei olis niin pian tullut vaino Jeesuksen päälle! Mutta jota enemmän Hän kielsi, sen enemmän he julistit, ja tämän julistamisen kautta nousi kateus ylimmäisten pappein, kirjan oppineitten ja fariseusten sydämessä. Mutta siinä paikassa olit Jeesuksen opetuslapset hyvin valvovaiset kielensä ylitse, ettei he ole sanoneet maailman joukolle, missä he saavat nähdä Jeesusta. Ja minkä tähden Jeesuksen opetuslapset ei ole sitä ilmoittaneet maailmalle? Joo siitä syystä, että he pelkäisit. Se on kirjoitettu evankeliumissa, ettei he kellenkään mitään sanoneet, sillä he pelkäisit. Mutta ainoastansa opetuslapsille he sanoit, ja kaikki opetuslapset saatoit kyllä niin pitää tämän salaisuuden takanansa, ettei maailman joukko saanut tietää, missä paikassa he saavat nähdä Jeesusta.

Mutta minkä tähden ei ole Jeesus ilmoittanut itseänsä maailman suruttomalle joukolle ylösnousemisensa jälkeen? Se näyttää niin kuin suruttomat olisit viimein uskoneet, että Hän on totisesti Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja, jos he olisit saaneet nähdä Hänet Hänen ylösnousemisensa jälkeen. Kuka tiesi olisitko suruttomat ja paatuneet paremmin uskoneet, vaikka heille olis näytetty. Niin on kirjoitettu Matteuksen evankeliumissa viimeisessä luvussa, että muutamat opetuslapsistaki epäilivät, mitä sitte surutoin joukko olis tehnyt, jos Vapahtaja olis ilmoittanut itsensä heille ylösnousemisensa jälkeen, olisitko he paremmin uskoneet?

Minä ajattelen, että he olisit vielä toisen keran Hänen tappaneet. Sillä perkeleen luonto on semmoinen, että hän vihastuu

hirmuisesti, jos hänen julmimmat murha työnsä ei menesty. Moni murhaaja on vuodattanut käärmeen kyyneleitä, koska se murhattava ihminen ei ole varsin kuollut. Ja niin se olis tapahtunut, jos ylimmäiset papit, kirjan oppineet ja fariseukset olisit nähneet sitä Nasareenusta opettavan temppeleissä vielä kuolemanki jälkeen, niin ne olisit suuttuneet ja viltiin nousseet, että he olisit varsin tappaneet sekä sen Manalaisen että Hänen sanankuulijoitansa. Näkyypä siitä, kuinka he suutuit Jeesuksen opetuslapsille, koska he Helluntai päivän jälkeen rupesit saarnaamaan kansalle Jeesuksen ylösnousemisesta, kuinka hirmuisesti ylimmäiset papit, kirjan oppineet ja fariseukset suutuit opetuslapsille siitä asiasta.

Mutta nyt tulee toinen tutkisteleminen, minkä tähden se surutoin kansa, ei ole katsottu mahdolliseksi näkemään Jeesusta Hänen ylösnousemisensa jälkeen, ja minkä tähden ei ole Jeesus antanut tietoa kansalle opetuslasten kautta, että siinä ja siinä paikassa, sinä ja sinä päivänä, saavat kaikki, jotka tahtovat nähdä Natsarenuksen, sen suuren kansanhäiritiän astuvan ylös taivaaseen? Minä ajattelen, että sillä suruttomalla kansalla on niin suuri kurkistelema halu, että he olisit kyllä kokoontuneet jokaisesta kaupungista, jos heille olis annettu tieto.

Mutta arvatkoot nyt suruttomat itse, minkä tähden heidän ei ole annettu nähdä sitä miestä, jonka he ovat itse tappaneet ja ristiinnaulinneet. Mieltikööt nyt itse ne suruttomat, minkä tähden se ristiinnaulittu Nasareenus, ei ole enää kuolemansa jälkeen osoittanut maailman joukolle haavojansa, niin kuin Hän osoitti niitä murheellisille opetuslapsille ja erinomattain sille epäileväiselle Tuomaalle. Minä luulen, että suruttomat olisit kaikki peljästyneet ja ajatelleet että se on yksi manalainen.

Niin kuin me olemme kuulleet, niin pelkäävät kaikki suruttomat manalaisia, vaikka he ovat itse elävät manalaiset, ja tulevat ilman

epäilemättä manalaiseksi kuolemansa jälkeen. Jollei heille tapahdu totinen kääntymys ja parannus täällä armon ajassa, niin kaikki suruttomat, kaikki ulkokullatut ja kaikki armonvargaat tulevat manalaiseksi kuolemansa jälkeen. Niin kuin he täällä jo pelkäävät niitä kuolleita ja manalaisia, niin he olisit peljänneet Nasareenusta, jos he olisit Hänet nähneet Hänen kuolemansa jälkeen. Ja jos he olisit huomainneet, että Hänellä on liha ja luut, niin ne olisit varsin tapaneet Hänet toisen kerran, ettei Hän kävis enää maan päällä ja kummittelis.

Tulipa vielä opetuslapsilleki semmoinen pelko, koska he ensimmäisen kerran näit Hänet ylösnousemisensa jälkeen, sillä he luulit hengen näkevänsä. He luulit, että se oli yksi manalainen, joka tuli heidän tykönsä. Mitä sitte suruttomat olisit ajatelleet, jos Nasareenus olis toisen kerran kuolemansa jälkeen saarnannut heille parannuksesta? Ne olisit varsin sanoneet: *”Se on yksi manalainen, joka on nostettu meidän päallemme.”* Ne olisit menneet noitia hakemaan, jotka saattaisit manalaiset pois heidän päältänsä. Vaikka rikkaalla miehellä helvetissä oli semmoinen usko, että hänen veljensä paremmin uskovat, jos joku kuolleista nousis ylös. Mutta ei se ole niin. Suruttomat ei usko, vaikka kuka tulis helvetistä muistelemaan, kummoinen elämä siellä on. Jotka ei usko Moosesta ja profeetoita, ei he usko, jos joku kuolleista nousis ylös.

Tässä on nyt pantu kaksi syytä, minkä tähden suruttomat ei ole mahdolliset näkemään Jeesusta Hänen ylösnousemisensa jälkeen. Ensimmäinen on se, että suruttomat ei usko, vaikka kuka nousis ylös kuolluista saarnaamaan heille parannuksesta ja katumuksesta. Suruttomat pelkäävät kovin kuolleita ja manalaisia, vaikka he itse ovat niin kuin elävät manalaiset, sillä heidän elämänsä on kuin manalaisten elämä helvetissä. Mutta toiseksi he tappaisit varsin Jeesuksen toisen kerran, jos he tulisit tuntemaan, että Hänellä on liha ja luut. Ei ole suruttomat ja maailman

orjat mahdolliset näkemään Jeesusta Hänen ylösnousemisensa jälkeen, koska heille ei ole tullut murhetta vielä Vapahtajan kuolemasta, vaikka heille on maalattu se ristiin-aulittu Vapahtaja silmäin eteen. Jos suruttomilla olis ollut tuntoa, niin heille olisi pitänyt tuleman murhetta Jeesuksen kuolemasta, mutta ei niillä ole tuntoa. Sen tähden he saavat nyt olla näkemättä, mutta kyllä he kerran saavat nähdä ketä he pistäneet ovat.

Nyt meidän vielä pitäis katseleman niitä merkkiä, jotka tulevat niille, jotka uskovat. Ensimmäinen merkki on se, että Jeesuksen nimen kautta perkeleitä ajetaan ulos. Tämä on silloin tapahtunut ja tapahtuu vielä nykyin, että perkeleitä ulos ajetaan ihmisistä Jumalan sanan kautta. Koska nimittäin heränneet ihmiset pääsevät uskoon, silloin ajetaan oman vanhurskauden perkele ulos sydäimestä, ja silloin alkavat myös uskovaiset puhumaan uusilla kielillä, vaikka ei nyt luonnollisesti niin kuin silloin, kuitenkin hengellisesti. He puhuvat Jumalan voimallisista töistä, ja siitä suuresta armosta, joka on heille tapahtunut.

Kolmas merkki on se, että heidän pitää käärmeitä ajaman pois; O! jospa kaikki kristityt tyttäret ajaisit pois niitä käärmeitä, jotka tulevat heidän tykönsä friiarin haamalla. Kyllä he saattaisit sen tehdä, se voima on heille annettu, mutta usein kantavat he käärmeen povessansa, ja sen kautta he tulevat petetyksi. Ja jos he jotakin myrkkyä juovat, niin ei se mitään vahingoita.

Tämä on silloin tapahtunut luonnollisesti, mutta nyt hengellisesti, että synnin myrkky ei saata enää uskovaisia vahingoittaa. Vaikka hengellistä vihaa usein kristityille tarjotaan, joka on se oikea käärmeen myrkky, jota lohikäärme oksentaa heidän päällensä, ei se tee vahinkoa uskovaisille. Vaikka lohikäärme kuinka oksentais myrkkyänsä uskovaisten päälle, ei se myrkky paisuta heitä, se on niin kuin ei koskiskaan uskovaisten sydämiin.

Viides merkki on se, että heidän pitää sairasten päälle paneman kätensä, ja he paranevat. Tämä merkki ei ole luonnollisesti tapahtunut näinä aikoina, mutta hengellisesti sekin tapahtuu, sillä kaikki, jotka oman vanhurskauden tähden sairastavat, pääsevät paranemaan, koska kristityt kehottavat heitä uskomaan sen Suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan päälle, joka on kaikkein edestä kärsinyt, ja kaikkein edestä ollut helvetissä, ja kaikkein edestä hikoillut verta, ja kaikkein edestä huutanut, ja kaikkein paatuneitten edestä itkenyt. Vaikka ei sen tähden nämät kyyneleet auta ketään kuin ei ota vaaria niistä armon ajassa. Ei ne auta, ellei ne samat kyyneleet tule polttavaiseksi armon ajassa. Ja ne lukemattomat veripisarot, jotka ovat tippuneet Hänen pyhästä ruumiistansa, tämän syntisen maan päälle, ei ne auta niitä, jotka aina tallaavat Hänen vertansa, ja pilkkaavat Hänen kyyneleitensä.

Nyt on se Suuri Ristinkantaja astunut ylös taivaaseen, valmistamaan opetuslapsille sijaa. Mutta kuinkapa Hän saattaa valmistaa ristin vihollisille sijaa, jotka pilkkaavat ja vastustavat myötäänsä? Niille perkele on valmistamassa sijaa tulijärvenä. Mutta niille harvoille sieluille, jotka seisovat ja katsovat ylös

taivaaseen Hänen mennessänsä Isänsä valtakuntaan, niille Hän on mennyt valmistamaan sijaa taivaan valtakunnassa, niille Hän lähettää myös Pyhän Henkensä, ja sen kautta heidät puetetaan voimalla saarnaamaan Jeesuksen ylösousemisesta ja taivaaseen astumisesta siihen asti, kuin Hän sieltä tulee tuomitsemaan eläviä ja kuolleita.

Niin pyörtäkää nyt ilolla ja riemulla ylösastumisen vuorelta te harvat opetuslapset, ja odottakaat Isän lupausta, kuin Jeesus teille sanonut on. Odottakaat siksi kuin viideskymmenes päivä täytetään, odottakaat siihen asti, kuin teidät puetetaan suuremmalla voimalla ylhäältä. Odottakaat siksi, kuin se lupaus täytetään, jonka enkelit ovat luvanneet, että Jeesus Nasareenus on niin tuleva taivaasta, kuin te näitte Hänen sinne menevänkin. Silloin saavat kaikki Jeesuksen ristin viholliset nähdä, ketä he pistäneet ovat. Ja kaikki opetuslapset, jotka täällä ovat uskollisesti tehneet työtä Herran viinamässä ja Jumalan seurakunnassa, saavat silloin heidän ansaitun palkkansa, sen määrätyn päiväpenningin! Amen.

1 Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / 2 Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 1 Bd: 8b) / Oulun maakunta-arkisto /

Apostoli Johannes sanoo lähetyskirjassa 3:13 ”Älkää ihmetelkö minun veljeni, jos maailma teitä vihaa, me tiedämme, että me olemme kuolemasta elämään siirretyt, sillä me rakastamme veljiä. Ei niin kuin Kain, joka pahasta oli ja tappoi veljensä. Ja minkä tähden hän tappoi hänen? Sillä hänen työnsä olit pahat, ja hänen veljensä vanhurskaat.”

Näitä on apostoli Johannes kirjoittanut ensimmäisille kristityille, koska maailma jorui heitä vainoamaan. Ja hän otti Kainista esimerkin, kuinka hän tappoi veljensä. Hän sanoo Kainin tappaneen veljensä sen tähden, että Kainin työt olit pahat ja hänen veljensä vanhurskaat. Ja tämä hengellinen viha on aina ollut Kainin lihallisille veljille tunto-merkkinä niin kauan kuin maailma on seisunut. Ei ole Kainin viha vielä loppunut. Kainin lihalliset veljet ja neppaimet kantavat aina hengellistä vihaa sydämessään.

Apostoli Paavali todistaa myös, että Abrahamilla oli kaksi poikaa, toinen oli palkkavaimosta ja toinen vapaasta. Mutta niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin vielä nytkin tapahtuu. Ei Kainikaan suuttunut veljellensä jonkun muun syyn tähden, mutta kristillisyyden tähden. Niin todistaa apostoli Johannes edellämainituissa sanoissa, että Kainin työt olit pahat, mutta hänen veljensä hurskaat.

Sitä ei vihti Kainin lihalliset neppaimet kuulla, että heidän työnsä ovat pahat, vaan he tahtovat näyttää, että kristityissä itnessä on syytä, minkä tähden heitä vihataan. Juutalaiset sanoit nimittäin Pilatukselle: ”*Ellei Hän pahantekijä olisi, emme olisi Häntä sinun haltuus antaneet.*” Mutta ei ne sen tähden muuta syytä Hänessä löytäneet kuin ainoastans sen, että Hän viettelee kansaa, ja että Hän kehoittaa kansaa, opettain koko Juudeassa, ruveten Galileasta hamaan tähän asti. Ja että Hän oli sanonut itsensä Jumalan Pojaksi.

Mutta perkeleen orja on semmoinen, koska hän kantaa esivallan edessä kristittyin päälle,

ei hän puhu puoltakaan sanaa totuutta, mutta valehtelee vaan kristittyin päälle niin paljon, että esivalta muka suuttuis tuolle kansan häiritsijälle, jonka päälle maailmanlapset kantavat. Niin esimerkiksi juutalaiset valehtelit ensinnä, että Hän viettelee kansaa. Mutta ei ne varsin sanoneet, millä lailla Hän vietti kansaa. Se kutsutaan myös kansan viettelijäksi, joka menee maakunnan ympäri ja valehtelee esivallan päälle, joka haukkuu esivaltaa kansan edessä ja valittaa, että hallitus on väärä, että yön raskas vero on pantu maakunnan päälle, ja muuta sen kaltaista. Sen kaltaiset kansan viettelijät ovat nyt monessa paikassa, ja ne yllyttävät sitä sokiata kansaa tekemään kapinata esivaltaa vastaan.

Mutta ei ole Vapahtaja eikä yksikään kristitty kehoittanut kansaa kapinata tekemään, vaan enemmän ne ovat kehoittaneet kansaa kuuliaisuuteen esivaltaa kohtaan. Juutalaiset kannoivat myös Jeesuksen päälle, että Hän oli kieltänyt kansaa veroa antamasta keisarille. Ilmanki he luulit, että maaherra nyt suuttuu Jeesukselle, koska he semmoisia asioita toit edes, jotka olit niin kuin keisarin asetuksia vastaan. Mutta eipä maaherra suuttunut, sillä hän tiesi, että ylimmäiset papit olit Hänen kateudesta yönantaneet. Sitte he vielä kannoivat Jeesuksen päälle, että Hän sanoi itsensä olevan Kuninkaan Kristuksen.

Mutta se oli kaikki valet, mitä he puhuit, sillä vaikka Jeesus oli tunnustanut itsensä Jumalan Pojaksi ja Kristukseksi, ei Hän kuitenkaan tahtonut maalliseksi kuninkaaksi tulla. Ja niin perkeleen lapset vielä nytkin valehtelevat kristittyin päälle, että esivalta rupeis kristityitä vainoamaan. Mutta ei juutalaiset ollenkaan ilmoittaneet Pilatukselle, minkä syyn

tähden he olit niin vihaiset Jeesukselle. Ei he sitäkään ilmoittaneet Pilatukselle, että Jeesus oli heitä haukkunut huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiäksi. Juutalaiset olit ainoastans Jumalan ja totuuden puolesta kiivaat, mutta tämän aikaiset juutalaiset ovat niin tyhmät, että he kantavat kristittyin päälle, että kristityt ovat niin pahat haukkumaan kunniallisia ihmisiä huoraksi ja varkaaksi.

Vaikka nyt sen aikaiset juutalaiset olit suuttuneet Vapahtajalle osittain siitä syystä, että Hän oli heitä haukkunut huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiäksi, ja oli vielä sanonut heille: *”Te olette siitä isästä perkeleestä.”* Semmoinen haukkuminen tekee kovin pahaa siviöille ja kunniallisille ihmisille, jotka ovat lapsuudesta harjaintuneet uskomään, että Jumala on heidän Isänsä. Se haukkuminen, sanon minä, koskee kovin suruttoman ihmisen maksaan ja pernaan, että hän on siitä isästä perkeleestä. Mutta ei sen aikaiset juutalaiset ilmoittaneet maaherralalle, että Vapahtaja oli heitä niin haukkunut, vaan he toit aivan sen kaltaisia valheita, jotka kuuluvat esivallan toimitukseen.

Vaikka juutalaisilla oli viha sapessa, ei he sitä ilmoittaneet esivallalle, vaan he olit olevansa kiivaat esivallan puolesta, ja myös Jumalan puolesta, koska he viimeiseksi toit niitä järjen skäliä edes, että Jeesus oli pilkanut Jumalata ja sanonut itsensä Jumalan Pojaksi. Sitä ei perkeleen orjat voi kärsiä, että kristityt tunnustavat itsensä Jumalan lapseksi, sillä pakanain tunto on semmoinen, ettei he sois muita olevan paremmassa tilassa kuin missä he itse ovat. Mutta Pilatuksella oli silloin parempi tunto kuin juutalaisilla, sillä hän pelkäis vielä enemmän, koska hän tämän puheen kuuli. Vaikka Pilatus oli pakana, eikä tiennyt mitään Raamatusta, oli hänellä kuitenkin sen verran ymmärrystä, ettei hän tahtonut tuomita Jeesusta ilman syytä.

Nyt on sama hengellinen viha syttynyt maailman lasten sydämiin kuin silloin oli Vapahtajaa kohtaan. Kainin lihalliset veljet ja nepaimet ovat suuttuneet veljellensä sen uhrin tähden. Ja niin kuin juutalaisilla oli viha sapessa, niin myös näkyy olevan tämän aikaisilla juutalaisilla viha sapessa, koska he rupeevat kantamaan kristittyin päälle, että he ovat kansan häiritsijät, että he sekoittavat kansaa väärällä opilla, tuomitsevat muita ja itsensä sanovat Jumalan lapseksi. Tuota tuomiota ei voi juutalaiset eikä kastetut pakanat kärsiä, jo heidän täytyy kantaa esivallalle ja valehdella kristittyin päälle, että he ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna enää kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta Johannes kirjoittaa kristityille, jotka aina ovat vainotut maailmalta: *”Älkää ihmetelkö, että maailma teitä vihaa. Sillä me tiedämme, että me olemme kuolemasta elämään siirretyt.”* Jos nyt kristityt pysyisit vahvana heidän kalliimmassa uskossansa ja olisit aina vakuutetut lapsenoikeudesta, vissimmästi he saattaisit hyvällä mielellä kantaa Jeesuksen ristiä kuolemaan asti ja tunnustaa rohkiasti koko maailman edessä, mikä uskon perustus heillä on.

Ja koska kaikki ajan merkit näyttävät, ettei perkele ja maailma taida enemmän nyt kuin ennen säästää niitä harvoja kristityitä, jotka totuuden tunnustavat ja Jeesuksen nimen ilmoittavat, niin olis paras neuvo, että ne harvat sielut, jotka totuudessa kiinni riippuvat, rukoilisit sitä Suurta Ristinkantajata, joka on kaikkein maailman lasten vihaa kantanut, että Hän vahvistais armollansa niitä totuuden tunnustajita, jotka Hänen nimensä julistavat, että he jaksaisit Hänen ristiänsä kantaa ja Hänen verisiä askeleitansa seurata Golgataan asti. Jos se armollinen Herra Jeesus olis katsonut meitä mahdollisiksi jotakin kärsimään Hänen nimensä tähden. Kuule, Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 15: 26–16: 4

26 Mutta kuin Lohduttaja tulee, jonka minä teille Isältä lähetän, totuuden Henki, joka Isästä käy ulos, se on minusta todistava.

27 Ja teidän pitää myös todistaman; sillä te olette alusta minun kanssani.

1 Näitä olen minä puhunut teille, ette pahenisi.

2 He panevat teitä pannaan. Ja aika tulee, että jokainen, joka teidät tappaa, se luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen.

3 Ja näitä he tekevät teille, ettei he tunne Isää eikä minua.

4 Vaan minä puhuin näitä teille, että kuin se aika tulee, te niistä muistaisitte, että minä teille sanonut olen; mutta en minä ole teille näitä alusta sanonut, sillä minä olin teidän kanssanne.

Vapahtaja ennustaa aivan kovaa vainoa opetuslapsillensa. Hän sanoo: *”He panevat teitä pannaan, ja aika tulee, että jokainen, joka teitä tappaa, se luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen.”*

Meidän pitää näitten sanain johdattuksesta Jumalan armon kautta perään ajatteleman, minkä tähden maailman ihmiset ovat niin vihaiset Jeesuksen opetuslapsille.

Me olemme kuulleet kirkon historiasta, että kaikki Jeesuksen opetuslapset ovat tapetut kristillisyyden tähden; yksi Johannes kuoli tautivuoteella. Sillä pakanat olit heittäneet häntä kiehuvaan öljykattilaan, mutta koska tämä kiehuva öljy ei tehnyt hänelle mitään, panit pakanat hänen yhteen saareen keskelle merta. Mutta ei hän sielläkään kuollut, vaan hän näki siellä sen ilmoituksen, jonka hän kirjoitti ylös kristityille lohdutukseksi ja vahvistukseksi heidän kalliimmassa uskossansa.

Koska nyt Jeesuksen opetuslapset olit tapetut, rupeisit pakanat vihaamaan ja vainoamaan kristityitä, ja tämä kova vaino seisoi päällä 300 ajastaikaa. Mutta tämän ajan perästä loppui se vaino, ja minkäs tähden se

loppui silloin? Ei suinkaan se vaino loppunut silloin siitä syystä, että kaikki pakanat olit kääntyneet kristillisyyteen, vaan siitä syystä se loppui, ettei kristityt enää niin kovin haukkuneet pakanoita. Kristityt itse rupeivat väsymään ja maailmaa rakastamaan. Lohikäärme veti kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Se merkitsee, että hengelliset opettajat tulit maailmalliseksi.

Kristittyin välillä tuli myös katkera kiivaus ja riita muutamissa uskon kappaleissa, ja ne, jotka kristittyin kokouksissa tuomittiin vääräksi, lykättiin pois niitten seurasta, jotka pidit itsensä oikiana uskon opissa. Mitä vihollinen ei ole voittanut sen ulkonaisen vainoamisen kautta, sen hän voitti kristittyin keskinäisen riidan kautta. Hän pääsi sen riidan kautta hajottamaan Jeesuksen lampaita, ja koska hän oli keskinäisen riidan kautta hajottanut seurakuntaa, rupeis hän niitä syömään. Koska nimittäin vihollinen näki, ettei hän saattanut hävittää kristityitä vainoamisen kautta, antoi hän heidän ruumiillensa rauhan. Nyt rupeisit päämiehet keskenänsä riitelemään, kuka heistä näkyis suurin olevan ja siinä riidassa pääsi viimein paavi nousemaan. Hän tuomitsi kaikki helvettiin, jotka hänen oppiansa vastaan puhuit, ja saarnais evankeliuminsa tulella ja miekalla.

Mutta Lutheruksen aikana sai paavin valtakunta ison haavan, koska monta valtakuntaa luovuit paavin uskosta ja menit Lutheruksen uskoon. Paavi tuomitsi myös Lutherusta helvettiin, mutta ei Lutherus mennytkään helvettiin, vaan hän otti ja poltti paavin tuomiokirjan. Mutta Lutheruksen kuoleman jälkeen rupeis paavi kovin vainoamaan niitä, jotka olit Lutheruksen uskossa, ja monta tuhatta tapettiin silloin uskonsa tähden. Paavi saarnais niin, että kaikki, jotka ovat Lutheruksen uskossa, ne ovat väärät profeetat ja villihenget.

Ja niin [kuin] juutalaiset ennen luulit tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tapoit Jeesuksen opetuslapsia, niin luuli myös paavi

tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska hän tappoi Lutheruksen uskon veljiä. Vihollinen oli kääntänyt juutalaisten, pakanoitten ja paavilaisten silmät nurin, he olivat saaneet sen väärän käsityksen, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Ja se hengellinen viha muuttui niin heidän tunnossans, että se oli omantunnon vaatimus, että niitä pitää tappaman.

Koska nyt Lutheruksen usko on muuttunut kuolleeksi uskoksi ja Lutheruksen oppi on monessa paikassa pilattu maailmallisten viisasten kautta, niin on vihollinen taas kääntänyt niitten silmät nurin, jotka suulla tunnustavat Lutheruksen opin oikiaksi, vaikka he ovat sydämen puolesta pakanat. Ja niin pian kuin kuolleen uskon tunnustajat saavat helvetistä sen ylösvalaistuksen, että tämä kristillisuus on väärä, rupeavat he tuumaamaan, että kaikki, jotka siinä uskossa ovat, ne ovat väärät profeetat ja villihenget, joita pitää maailman lain voimalla ahdistettaman. Mutta ei he näe vielä makkaroitte tehdä ennen kuin he noutavat valkian helvetistä. Ja mikä on se valkia, jonka he noutavat helvetistä? Se on se hengellinen viha, joka muuttuu omantunnon vaatimiseksi.

Koska rietas ei saa rauhaa luolassaan, rupee hän ärjymään ja ärisemään niin kuin karhu. Viimein tulee hän ulos karvoinens ja nahkoinens, ja silloin saavat pyytömiehet varoa nahkaansa. Sillä hengellinen susi on jo Jobin aikana osottanut luontonsa, koska hän sanoi Jumalalle: *"Nahka nahasta, ja kaikki, mikä ihmisen takana on, sen hän antaa henkensä edestä."* Vaikka nyt lohikäärmeen sikiät olisit halulliset ruveta kristittyin verta imemään, ovat he vielä estetyt jonkun korkeamman voiman kautta, ettei he ole vielä ruvenneet nahkaan, niin kuin heidän halunsa on ollut. Mutta kukas tiesi kuinka kauan vihollinen säästää Jeesuksen opetuslapsia?

Hän on alkanut jo silloin irvistelemään ja hampaitans näyttämään, koska Pietaria ja Johannesta nuhdeltiin kirkkoraadissa ja

kiellettiin saarnaamasta Jeesuksen nimeen. Mutta he sanoit jo silloin maailman herroille, että heidän täytyy enemmän totella Jumalata kuin ihmisiä. Mutta maailman herrat ja perkeleen apostolit ei tyydy vielä siihen, että he panevat Jeesuksen opetuslapsia pannaan ja pitävät heitä vääränä profeettana ja villihenkenä, vaan he tahtovat heitä tappaa. Jeesus sanoo tämän päivän evankeliumissa: *"Aika tulee, että jokainen, joka teidän tappaa, se luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen."*

Siinäpä seisoo maailman sokeus, että maailman herrat ja ylimmäiset papit luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia. Ja minkäs tähden heillä on semmoinen luulo? Joo, sen tähden, sanoo Jeesus, ettei he tunne Isää eikä minua. Ei he tunne Isää Hänen vanhurskaudessaansa, ei he tunne Jeesusta Hänen rakkaudessaansa. Jos he nimittäin tuntisit Isän ankarata vanhurskautta, niin heidän täytyis lakata vainoomasta ja tappamasta Jeesuksen opetuslapsia.

Mutta rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, he katsovat kristillisyyden ihmeelliseksi taikaukseksi ja villitaudiksi. Rietas maalaa heidän silmänsä eteen sen kaltaisia kuvia, jonka kautta kristillisuus tulee hirmuiseksi ja kauhistavaksi riettaan hengen vaikutukseksi. Ja tuosta ottavat he sen päätöksen, että kristityt ovat villihenget ja yksi kirottu joukko, joka pitää hävitettämän pois maasta. Ja koska hengellinen viha muuttuu kiivaudeksi, niin alkavat maailman orjat sotimaan jumalansa puolesta. Ja koska maailman päämies on uskottanut heitä, että heillä on oikia kristillisuus, niin alkavat he tulella ja miekalla varjelemaan sitä oikiata kristinuskoo, jonka he luulevat kristityitten hävittävän. Silloin sanoo rietas heille: *"Nahka nahasta,"* se on: *"Nylkekäät kristittyin nahka, niin he lakkaavat jaarittelemasta. Tämmitäkää heitä lakiin, niin he lakkaavat haukkumasta. Viekää heitä arestiin, niin he lakkaavat ulvomasta."*

Ka, siinä nyt on vainoomisen alku. Koska maailman orjat ei tunne Isää eikä Poikaa, niin he luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesusken opetuslapsia. Mutta me näemme, että maailman herrat ja

ylimmäiset papit yllytetään siihen kristittyin vainoomiseen sen kaltaisilta - - - [loppu ka-teissa]

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: MATT. 5: 11, 12.

Autuaat olette te, koska he pilkkaavat ja vainoavat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä näin he vainosivat profeettoja, jotka teidän edellänne olivat.

Tässä luvataan Jeesuksen opetuslapsille suuri palkka taivaassa, koska maailman ihmiset pilkkaavat ja vainoavat heitä ja puhuvat kaikkinaista pahuutta valhetellen Jeesuksen tähden. Me tiedämme, että kristityitä on vihattu maailman alusta, ja tämä viha pysyy niin kauan kuin maailma seisoo. Joka paikassa, kussa oikeat kristityt ovat olleet, siinä on heitä vainottu.

Ja jos ei heitä olis vainottu, niin olisit Vapahtajan sanat olleet turhat. Mutta niin kauas kuin silmä näkee ja korva kuulee, on tämä kristittyin vainoaminen ollut.

Mutta kussa oikeita kristityitä ei ole, siinä saavat kaikki armonvargaat olla rauhassa. Ei maailma ole koskaan vihannut niitä, jotka kristityn nimeä kantavat, ja elävät niin kuin pakanat. Ei maailma vihaa niitä, jotka juovat, varastavat ja huorin tekevät, kiroavat ja tappelevat. Semmoiset ovat rakkaat kristityt ja rakkaat Jeesuksen ystävät, saati he ovat kastetut.

Mutta niin pian, kuin joku tunnustaa itsensä kristityksi ja Jumalan lapseksi, varsin tulevat fariseuksille kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja, että he pääsisit kantamaan kristittyin päälle. Ja koska saatanan käskyläiset eivät ole mitään laillista syytä löytäneet, on heidän täytynyt valehdella kristittyin päälle, että he silläkään lailla pääsisit kristityitä sortamaan ja vahinkoon saattamaan. Siitä vasta arvataan, kuinka hirvittävä viha on maailman lasten sydämissä, koska vihollinen panee heitä valehtelemaan kristittyin päälle, että he pääsisit ainaki imemään kristittyin verta.

Mutta nyt sanoo Vapahtaja Matteuksen evankeliumin 5. luvun 11. ja 12. värssyssä: *”Autuaat olette te, koska he pilkkaavat ja*

vainoavat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni.” Se on murheelliselle ja maailmalta ylönkatsotulle Jeesuksen opetuslapselle suuri armon lupaus, joka saattaa ylöspitää hänen toivonsa, koska perkeleen voima karkaa hänen päällensä, ja ei yhtään ole koko maailmassa, joka saattaa hänet palavan uunin liekistä pelastaa. Silloin on se armollinen Herra Jeesus niin vahvistanut opetuslastensa uskon, ettei he ole peljänneet, ei maailmaa, eikä perkelettä, ei kuolemaa tahi helvettiä, vaan ovat saattaneet ilolla ja riemulla kuolla.

Ja niin me toivomme, että se armollinen Herra Jeesus vielä nytkin vahvistaa niitten harvain sieluin uskon, jotka joutuvat kärsimään pilkkaa, vainoa, nälkää, alastomuutta ja veren vuodatusta Jeesuksen nimen tähden. Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat vahvistetut heidän kalliimassa uskossansa, saattaisit vielä Jumalan armon kautta uhrata itsensä, uhrata ruumiinsa ja tavaransa, ja vielä henkensäki Jeesuksen nimen tähden, sillä koska se Suuri Ristinkantaja ei ole säästänyt yhtään ainoata veren pisaraa, jota Hän ei ole antanut vuotaa syntisten lunastukseksi, niin ei ole oikeat kristitytkään säästäneet henkeänsä Jeesuksen nimen tähden, vaan ovat antaneet ruumiinsa raataa, keittää ja paistaa, meren syvyyteen upottaa, pedoilta revittää, palavaan pätsiin heitettää. Ja se Suuri Luoja, se Suuri Ristinkantaja on niin vahvistanut heidän uskonsa, ettei he ole paljon tunteneet ruumiin vaivaa. Ja heidän omalla verellensä ja kuolemallansa ovat he seilanneet uskonsa, koska he saatoit ilolla ja riemulla kuolla Jeesuksen nimen tähden.

Onkos nyt monta sielua, jotka olisit halulliset jättämään itkeväiset puoliset, itkeväiset

lapset, itkeväiset veljet ja sisaret, ja mennä kuolemaan Jeesuksen nimen tähden? Ei ole niin monta, jotka saattaisit jättää rakkaat puoliset, rakkaat ystävät ja langot ja pienet lapset, ei ole niin monta, jotka saattaisit kiskoa itsensä irti heidän sylistänsä ja heidän kaulastansa ja mennä mestauspaikalle.

Mutta Jumalan kiitos, ei ole peräti loppunut se toivo, ettei se armollinen Vapahtaja saattais vielä niin armollinen olla, ja tehdä muutamia, vaikka harvoja sieluja, niin vahvaksi ja niin väkeväksi heidän kalliimmassa uskossansa, että he saattaisit jättää vanhimmat ja puoliset ja lapset, että he saattaisit kiskoa itsensä irti heidän kaulastansa ja mennä ilolla ja riemulla mestauspaikalle ja antaa henkensä ja verensä Jeesuksen nimen tähden.

Niin on meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että Hän saattais vielä vahvistaa niitten harvain sydämet armonsa voimalla ja autuuden tuntemisella, että he jaksaisit veripunaisen marttyyri puvun kanssa mennä taivaaseen ja sanoa taivaan enkeleille ja kaikille autuaallisille sieluille terveisiä niiltä uskovaissilta sieluilta, jotka vielä jäävät maan päälle odottamaan sitä autuaallista hetkeä, jona hekin pääsisit tervehtelemään enkeleitä ja niitä kalliisti lunastettuja sieluja, jotka veisaavat voiton virttä Karitsan häissä Siionin vuorella ja Uudessa Jerusalemissa, johon kaikki lunastetut sielut pyrkivät, rientävät ja ikävöitsevät: muutamat hopummasti, muutamat aivan hitaasti, ja muutamat aivan konttaavat.

”Autuaat olette te, kalliisti lunastetut sielut, koska maailman ihmiset pilkkaavat ja vainoavat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun nimeni tähden. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa. Sillä näin he vainoisit profeettoja, jotka teidän edellänne olit.” Jos profeettoja ei olisi ennen vainottu, jos Jeesusta ei olisi ennen tapettu totuuden tunnustamisen tähden, niin taitais olla Jeesuksen opetuslapsilla raskas uskoa,

että heillä on suuri palkka taivaassa odotettavana, koska he näin pilkataan, häväistään ja vaivataan heidän uskonsa ja kristillisyytensä tähden.

Mutta kun profeetat ovat käyneet ennen veripunaisen puvun kanssa taivaaseen, joitten veriset jäljet vielä vuottuvat elämän tiellä, ja sitte se Suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on sitä samaa elämän ja kuoleman tietä vaeltanut, jonka jalvoista veriset jäljet vielä verekseltä vuottuvat. Koska, sanon minä, Jeesuksen opetuslapset, ja ne harvat sielut, jotka niitten uskossa ovat, näkevät profeettain ja vielä sen Suuren Ristinkantajan veriset jäljet yrttitarhasta Golgatan mäelle, silloin saattavat he olla vakuutetut, että kaikkien, jotka niitä verisiä jälkiä seuraavat, pitää löytämän profeettoja ja sen Suuren Ristinkantajan taivaan valtakunnassa.

Niin seuratkaat nyt niitä verisiä askeleita, te harvat sielut, te ulosvalitut Jeesuksen opetuslapset, ja sinä ulosvalittu Kristuksen morsian, jonka se veripunainen Kuningas on omalla verellänsä ostanut pimeyden ruhtinaalta ja kuolemallansa päästänyt vankeudesta. Seuraa nyt, Siionin tytär, sinun Kuningastas ja sinun Vapahtajaas. Seuraa nyt Kristuksen ulosvalittu morsian Hänen verisiä askeleitansa, jotka vielä verekseltä vuottuvat!

Katso, Siionin tytär, kuinka veri on tippunut Hänen otsastansa ja Hänen kantapäästänsä joka askeleeseen, jolla Hän on polkenut tätä syntistä maata! Jos sinä niitä verisiä jälkiä seuraat, niin sinä vissimmästi löydät Hänet Siionin vuorella taivaallisen hääväen kanssa. Jos tahtoo välistä väsymys tulla, jos polvet rupeavat nääntymään ja kädet ja jalat rupeavat vapisemaan ristin kuorman alla, niin kumarra silloin polves Jeesuksen nimeen, ja huuda niin korkealla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen asti, ja rukoile, että se Suuri Ristinkantaja antais sinulle voimaa ja väkevyyttä, että sinä jaksaisit vielä noudattaa Hänen verisiä askeleitansa yrttitarhasta

Golgatan mäelle, jos vielä koko maailma ja kaikki helvetin voimat alkaisit liikkumaan, aina muistain niitä lohdullisia sanoja: *”Autuaat olette te, koska maailmanlapset pilkkaavat ja vainoavat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni. Illoitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa.”*

Kuule siis, sinä veripunainen Kuningas murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuina huokaus, koska he huokaavat sinun tykö. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 15: 26–16: 4

26 Mutta kuin Lohduttaja tulee, jonka minä teille Isältä lähetän, totuuden Henki, joka Isästä käy ulos, se on minusta todistava.

27 Ja teidän pitää myös todistaman; sillä te olette alusta minun kanssani.

1 Näitä olen minä puhunut teille, ette pahenis.

2 He panevat teitä pannaan. Ja aika tulee, että jokainen, joka teidät tappaa, se luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen.

3 Ja näitä he tekevät teille, ettei he tunne Isää eikä minua.

4 Vaan minä puhuin näitä teille, että kuin se aika tulee, te niistä muistaisitte, että minä teille sanonut olen; mutta en minä ole teille näitä alusta sanonut, sillä minä olin teidän kanssanne.

Meidän siunattu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on tämän päivän evankeliumissa ilmoittanut murheellisille opetuslapsillensa, kuinka maailma tekee heidän kanssansa, koska he rupeavat Jeesuksen askeleita noudattamaan. *”He panevat teitä pannaan, ja aika tulee, että jokainen, joka teitä tappaa, luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen.”*

Tämä ennustus on jo kymmenen kertaa täytetty, ensiksi juutalaisilta ja sitte pakanoilta, ja viimein paavilaisilta. Ja kymmenen kertaa kymmenen, se tekee sata kertaa. Ensimmäinen vaino alkoi Jerusalemissa, kussa

Stefanus ensimmäiseksi sai marttyyri kruunun, ja monta muuta totuuden tunnustajaa ensimmäisessä seurakunnassa. Sitte alkoi kristittyin vaino keisari Neron aikana, ja luetaan kymmenen julmempaa vainoamista, joissa monta tuhatta kristittyä ovat saaneet marttyyri kruunun, jotka nyt ovat valkeilla vaatteilla puetetut ja odottavat heidän osaveljiänsä, joitten luku ei ole vielä täytetty.

Viimein on paavin valtakunnassa ollut suuri vaino kristittyin päällä, jossa monta tuhatta kristittyä on tapettu, ja muutamat ovat elävältä poltetut. Ja sen pitää oleman Lutheruksen seurakunnalle todistukseksi, että niin monta sielua kuin on paavin valtakunnassa tapettu Lutheruksen uskon tähden, niin monta verinaarmua on Lutheruksen seurakunta saanut. Mutta se on ihmeellinen, että kuin paavin valtakunta nousi alkuseurakunnasta, alkoi hän itse vainoamaan kristityitä, ja se oli vielä ihmeellisempi, että Lutheruksen seurakunta rupeis kanssa vainoamaan kristityitä, vaikka he itse olivat niin paljon alusta saaneet kärsiä paavilaisilta.

Niin on kristityitä vainottu läpi ajan, ja siitä saakka, kuin ensimmäinen kristillisyyden rupeis ilmestymään. Juutalaiset ovat alkaneet vainoamaan kristityitä, sitte pakanat rupeis vainoamaan, ja koska pakanat lopuit, sitte rupeisit paavilaiset vainoamaan, ja koska paavilaiset väsyit, sitte rupeisit Lutherilaiset, ja kuka tiesi, kuka vielä alkaa vainoamaan kristityitä, ennen kuin viimeinen vaino tulee.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, kuinka Jeesuksen opetuslapset saavat kärsiä vihaa ja vainoa, pilkkaa ja häväistystä maailmalta, koska se aika on ollut, että jokainen, joka heitä on tappanut, luuli tekevänsä Jumalalle palveluksen.

Ensimmäinen tutkistelemus eli koettelemus: **Ovatkos ne olleet kristityt, jotka vainon aikana ovat menneet ilolla ja riemulla kuolemaan Kristuksen tähden?**

Toinen koettelemus: **Ovatkos ne kristityt, jotka vainon aikana eivät tohdi mennä kuolemaan Kristuksen tähden?**

Se Suuri Riihenperkaaja, jolla on viskin Hänen kädesssänsä, jolla Hän perkaa riihensä, on aina vainon aikana seulomisella eroittanut virneitä nisujyvistä, sillä se Suuri Riihenperkaaja on tahtonut puhtaana koota aittaansa nisujyviä. Ei Hän ole niin huolimaton, kuin muutamat talonpojat näinä aikoina, jotka panevat jyviä ja virneitä sekaisin jyvälaariin. Ja jotka niitä virneitä syövät, haisevat niin kuin pulmukaiset.

Ensimmäinen koettelemus: **Ovatkos ne oikeat kristityt, jotka vainon aikana menevät ilolla ja riemulla kuolemaan?** Pakanat ovat sanoneet, että kristittyin rohkeus kuoleman hetkellä on hirmuinen paatumus ja irstaisuus valtakunnan uskoa vastaan, ja hallitusta vastaan, joka pitää oleman selvä merkki siihen, että kristityt ovat korkeammassa mitassa riivatut pahoilta hengiltä, koska korkein ruumiin rangaistus ei ole vaikuttanut muutosta heidän uskossansa, eikä kuolemankaan pelko ole saattanut heitä ottamaan sanaansa takaisin ja anomaan anteeksi esivalalta heidän villitystensä.

Kuinka suuren hirmuisuuden ja julmuuden pakanat ovat ottaneet kristittyin urhoollisuudesta ja rohkeudesta kuolemaan uskonsa päälle, se on kirjoitettu 2. Makkaberein kirjassa 7. luvussa, kussa seitsemän veljestä uhrettiin peräsiltänsä pakanalliselta kuninkaalta heidän uskonsa tähden. Se pakanallinen kuningas suuttui hirmuisesti, koska ne veljekset ei hämmästyneet ollenkaan kuoleman julmuudesta, eikä totelleet sen pakanallisen kuninkaan käskyjä omantunnon ja uskon asioissa.

Niin ovat myös muut pakanalliset kuninkaatt ottaneet hirmuisen julmuuden kristittyin urhoollisuudesta ja rohkeudesta kuolemaan uskonsa päälle, esimerkiksi kuningas Nebukadnesar, koska kolme miestä, Sadrak, Mesak ja Abednego ei totelleet tätä pakanallista

kuningasta epäjumalan palvelukseen. Ja monta muuta esimerkkiä on marttyyri historiassa, joka osoittaa, kuinka hirmuisesti perkeleen orjat ovat suuttuneet kristityille, koska kristityt ei ole saattaneet kuunnella pakanallisen esivallan käskyä omantunnon ja uskon asioissa.

Perkele on antanut pakanoille sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristittyin rohkeus kuolemassa on ollut riivatun ihmisen merkki. Pakanat ovat saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityt olit niin hirmuisesti riivatut pahoilta hengiltä, ettei ollut ymmärrystä peljätä kuolemaa. Kristittyin rohkeus, urhoollisuus ja ilo kuolemassa on ollut hirmuinen irstaisuus ja uppiniskaisuus valtakunnan lakia ja valta kunnan uskoa vastaan. Kristityt ovat pakanain mielestä ylönkatsooneet pakanain uskoa, jumalanpalvelusta ja pakanain pyhimpiä asetuksia.

Niin ovat myös paavilaiset katsoneet kristittyin rohkeuden kuolemassa hirmuiseksi irstaisuudeksi valtakunnan uskoa vastaan. Koska kristityt ei ole tahtoneet uskostansa luopua, niin ovat paavilaiset ottaneet siitä semmoisen hirmuisuuden, että he ovat polttaneet kristityitä elävältä. Siinäpä vasta näkyy perkeleen voima maailmassa. Mutta kristittyin seassa on se ihminen aina pidetty parhaana kristittynä, joka on ilolla ja riemulla mennyt kuolemaan uskonsa tähden, joka vainon tähden ei ole luopunut uskostansa.

Ja me myös mahdamme kaikesta sydämestä sanoa, että se on totisesti kristitty, joka ei luovu kalliimmasta uskostansa, vaikka kuinka piinattaisiin, vihattaisiin ja vainottaisiin Jeesuksen nimen tähden: Johon kuuluu ei ainoastansa Vapahtajan omat sanat: *”Autuaat olette te, koska he pilkkaavat ja vainoovat teitä ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan valhetellen minun tähteni. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa,”* mutta myös Ilmestyskirjan suuret todistukset marttyyrein autuudesta todistavat, että jokainen kristitty, joka antaa

henkensä ja verensä Jeesuksen nimen tähden, on autuas ajassa ja ijankaikkisuudessa.

Saattavatkos pakanat mennä kuolemaan uskonsa tähden? Saattavatkos paavilaiset mennä kuolemaan uskonsa tähden? Ei ole kuulunut vielä, että pakanat olisit kuolleet uskonsa tähden, vaikka paavilaiset ovat väkisin vaatineet pakanoita kääntymään paavin uskoon, niin kuin esimerkiksi pyhä Erkki, yksi paavilainen kuningas Ruotsissa, joka tuli väkiryntäköllä suomalaisten päälle, pakottain heitä miekalla ja tulella kääntymään paavin uskoon. Mutta ei ole kuulunut, että vanhat suomalaiset olisit silloin antaneet henkensä pakanallisen uskonsa tähden.

Ja vaikka juutalaiset olit niin kiivaat uskossansa, että he paljastit niskansa Pilatukselle ja käskit hänen heitänsä tappa, mutta eipä ole Pilatus juutalaisia tappanut heidän uskonsa tähden, vaan heidän luonnollisen ylpeytensä tähden. Kyllä olemme senki pakanallisen sanan kuulleet, että kristityitä on tapettu, ei uskonsa tähden, mutta heidän ylpeytensä tähden, heidän irstaisuutensa tähden, heidän tottelemattomuutensa tähden esivaltaa kohtaan. Mutta se on varsin valhe, vaikka rietas niin maalaa pakanain silmäin eteen. Rietas on ennen jo maalannut ja vielä nytkin maalaa pakanain silmäin eteen semmoisia, että kristityt ovat pakanat, ne ovat väärät profeetat, ne ovat villihenget, ne ovat pahoilta hengiltä riivatut, ne ovat Jumalan ja ihmisten viholliset, ne ovat ylpeät, ne ovat uppiniskaiset, ne ovat tottelemattomat esivallalle, ne ovat irstaiset, ne ovat oikean Jumalan ylönkatsojat ja Jumalan pilkkaajat.

Kuinkapa muutoin olis saatana saattanut antaa orjillensa sen ylösvalaistuksen helvetistä, että jokainen, joka niitä tappa, luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen. Mutta kristityillä on taas se usko ollut, että jokainen, joka vainoaa toista ihmistä hänen uskonsa tähden, niin hän on siitä isästä perkeleestä.

Mutta kyllä pakanat kanssa luulevat, että kristityt heitä vainoavat. Viinaporvarit

luulevat, että kristityt heitä vihaavat ja vainoavat. Varkaat luulevat, että heitä vainotaan, koska he joutuvat seisomaan puolassa, ja siveät huorat vielä itkevät kiunniansa perään, koska heitä viattomasti haukutaan. Ja raittiit juomarit valittavat, että kristityt heitä vainoavat. Onkos kummempaa kuultu, että kristityt rupeisit viattomia ihmisiä vainoamaan? O, sinä vaivainen perkele, kuinka paljon sinun täytyy kärsiä ilman syytä! Kristityt on vainoojat, ei ne anna siveöille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta nyt tulee toinen koettelemus. Ovatkos ne kristityt, jotka vainon aikana kieltävät uskonsa? Siitä on paljon arveltu ensimmäisessä kristillisyydessä. Muutamat kristityt ovat sanoneet, että semmoisia ei tarvitse ottaa kristittyin seuraan, jotka vainon aikana ovat kieltäneet uskonsa, vaikka kuinka tekisit totisen katumuksen ja parannuksen.

Mutta toiset kristityt ovat ottaneet semmoisiakin kristityksi, jotka lankeemisen jälkeen ovat katumuksen tehneet. Me arvaamme hyvin, ei ainoastansa Vapahtajan sanoista, mutta myös kristittyin omasta koettelemuksesta, että ne huikentelevaiset sielut, jotka vainon aikana luopuvat uskostansa, ja kieltävät niin kuin Pietari tuntevansa Jeesusta, ei he ole vielä oikeaan ja autuaaksi tekeväiseen uskoon tulleet. Ei ne ole maailmasta irti päässeet.

Jeesus on sanonut: *”Joka rakastaa henkeänsä enemmän kuin minua, ei hän ole minulle sovelias.”* Ja kuinkapa hän olis Jeesukselle sovelias, joka maailmanrakkauden tähden luopuu uskostansa ja kieltää Jeesuksen kiusauksen aikana. Siinä on vasta koettelemus. Siinä on valkea, jossa kulta puhdistetaan. Moni on kristitty ollut mielestänsä, koska ei ole mitään hätää ollut kristillisyyden tähden, mutta koska semmoinen koettelemus on tullut eteen, että hänen pitää antaman ylönsä maallisen eli ruumiillisen elämänsä Jeesuksen tähden, on hän astunut takaperin

ja alkanut niin kuin Pietari vannomaan, ettei hän tunne Jeesusta.

Kyllä taisi Pietari niin ajatella, ettei hän kiellä Jeesusta sydämellä, vaikka hän suullansa kieltää maailman edessä. Mutta siinäpä onki paikka, että valehtelee sydämensä päälle ja valehtelee vielä Jumalanki päälle ja tekee omaatuntoa vastaan syntiä. Se on juuri ehdollinen synti, koska ihminen tekee eli sanoo jotakin tuntoansa vastaan. Jospa vielä ei olisi suurempi asia, kuin yksi hevoisen paska, lankee hän kuitenkin armosta, koska hän toisin sanoo, kuin mitä hän tietää toden olevan. Mutta erinomattain Kristin uskon tunnustamisessa, joka maksaa enemmän kuin kaiken maailman ilo.

Mutta ne, jotka näin kieltävät tuntemisensa niin kuin Pietari, ei ne raukat vielä ole tulleet totuuden tuntemiseen. Ei ne ole vielä kastetut Pyhällä Hengellä ja tulella. Ei ne ole vielä puhdistusvalkeassa olleet. On se ainoastansa yksi arvelus, joka mahdollisesti saattais tulla kristittyin koettelemuksen alle, nimitäin tämä arvelus, jos yksi ihminen, joka on seurannut kristityitä monta ajastaikaa, niin kuin Pietari oli seurannut Kristusta ja on suostunut kristinoppiin niin kuin Pietari, ja on vielä tuntenut mahdottomuuttansa niin kuin Pietari, mutta ei ole vielä tuntenut oikeata sielun murhetta, niin kuin Pietari oli vielä siitä tuntematoin, koska hän kielsi tuntemisensa.

Jos semmoinen ihminen saattaa juuri tuntosansa päälle sanoa, että hän oikein tuntee Jeesuksen, ei ainoastansa ulkonaisen muodon jälkeen, mutta myös sisällisen tuntemisen jälkeen. Jos, sanon minä, ihminen joka ei ole vielä tullut osalliseksi Pyhästä Hengestä, eikä ole maistanut tulevaisen maailman voimaa, jos semmoinen ihminen sanoo itsensä kristityksi, eikä olekaan, hän joutuu sitte Jumalan edessä valehtelemaan, jos hän tunnustaa vielä maailman edessä, että hän tuntee Kristuksen. Taitais hänelle olla parempi, että hän tunnustais maailman edessä

ainoastansa sen verran, mitä hän on tuntenut ja koetellut, ja tehköön sitte perkele hänen kanssansa, mitä hän tahtoo.

Jos perkeleen orjat tappavat hänet ainoastansa sen tunnustuksen tähden, että hän tunnustaa tämän kristillisyyden oikeaksi, niin saattais olla mahdollinen, että Pyhä Henki siinä paikassa lankeis hänen päällensä, ja hän sais semmoisen voiman ja semmoisen rohkeuden, että hän saattais mennä ilolla kuolemaan Jeesuksen nimen tähden. Semmoiset asiat ovat tosin tapahtuneet vainon aikana, niikuin me kuulemme marttyyrein historiasta, että moni pakana, joka ennen ei ole kuulunut kristilliseen seuraan, on kiinni otettu juuri siinä paikassa, kussa kristityitä on tapettu, ja on saanut äkkiä semmoisen voiman ylhäältä, että hän on tunnustanut itsensä kristityksi, ja on samassa vedetty pölkylle.

Semmoisia ihmeitä on se Suuri Luoja saattanut tehdä, ja ei ole kristitytkään enää epäilleet hänen autuudestansa. Mutta se sokea perkele, joka nyt on tullut maailman päälle, joka ennenki on heitä vaivannut, ei näe mitään niistä, kuin Jumalan Hengen ovat. Se sokea perkele, joka suruttomia taluttaa sitä laveaa tietä kadotukseen, ei usko ollenkaan, että Jeesuksen rakkaus pakottaa Hänen nimensä tunnustajia menemään valkeaan, jos niin vaadittaisiin, vaikka kauhistavainen on ensin ajatella, kuinka hirmuinen perkeleen joukko pitää oleman, ja mikä hirmuinen viha pitää oleman perkeleen lapsilla, koska he luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen siinä, koska he Jeesuksen opetuslapsia tappavat.

Mutta niin maailman orjat ovat tehneet maailman alusta. Ja niin he tekevät maailman loppuun asti. Vaikka nyt ei ole niin kova vaino niin kuin ennen on ollut, mutta joka paikassa, kussa oikea kristillisuus on, siinä on myös viha ja vaino, jos ei yhdellä niin toisella tavalla. Jos ei ole polttaminen niin kuin paaivin valtakunnassa, niin on muu rangaistus

pantu kristittyin päälle. Joku maasta pois ajetaan. Joku sakotetaan. Joku pannaan istumaan vedelle ja leivälle. Muutamat pannaan eli suljetaan pois Herran Ehtoollisesta ja seurakunnan yhteydestä. Ja kyllä aina löytyy perkeleen apostoleita joka paikassa, jotka kokevat valheita tuoda ja kantaa kristittyin päälle yhtä ja toista, vaikka emme saata valittaa, että meitä on vielä tähän asti pahoin vainottu.

Jokohan sitte Jumala on katsonut viisaudesansa, ettemme olis mahdolliset kärsimään kovempaa vainoa Kristuksen nimen tähden, vai onko Hän vielä säästämässä niitä harvoja sieluja, jotka saattaisit veripunaisen puvun kantaa, vai onko Hän katsonut viisaudesansa, ettei moni jaksaiskaan marttyyri kruunua kantaa.

Mutta jos semmoinen aika tulis, että se armollinen Herra Jeesus löytäis tarpeelliseksi koetella opetuslasten uskoa, niin meidän toivomme on, että Hän suuresta armostansa antais heille voimaa ja väkevyyttä kärsimään ja miehuullisesti seisomaan siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, varustetut autuuden rautalakilla, hengen miekalla ja uskon kilvellä, jolla he vastustavat sen ruman tuliset nuolet, hyvin tietten, että se Suuri Sotasekari on ennen meitä vaeltanut niitä raskaita ja verisiä askeleita yrttitarhasta

Golgatan mäelle, ja monta tuhatta sielua on ennen meitä noudattanut niitä verisiä jälkiä Golgatan mäelle, jotka nyt ovat valkeilla vaatteilla puetetut, ja palmut heidän käsissään, veisaavat uutta virttä Siionin vuorella Amen! Hallelujah!

Morsiamen piit, koreat ja kauniit, pyyhkivät verta heidän haavoistansa ja kyneleet heidän silmistänsä, jotka Kristuksen tähden ovat haavoitetut. Pienet enkelit, valkeat ja kiiltäväiset, valmistavat taivaan leipää elämän puusta niille, jotka Jeesuksen nimen tähden ovat nälkää kärsineet. Valkeat vaatteet annetaan niille, jotka Kristuksen tähden ovat alastomaksi riisutut. Ja Jeesuksen köyhälle morsiamelle, jonka päälle maailman koreat huorat ovat sylkeneet, annetaan kultainen kruunu päähän, ja kointähti rintaan, ja sormukset käteen, ja veripunainen puku pestään lumivalkeaksi. Ja Vapahtajan köyhä morsian, joka täällä armon ajassa on morsiamen tavalla kirkkoon otettu, istutetaan siellä morsiamen istuimelle, ja Vapahtajan morsiamen piit tanssaavat hänen ympärillensä taivaan puhtaan lattian päällä. Ja kaikki pyhät enkelit iloitsevat ja riemuitsevat heidän kanssansa, koska Karitsan häät pidetään. Ja pienet viattomat lapset huutavat Hoosianna, Daavidin Pojalle! Amen.

Lähde: Kirkkopostilla 1876

TEKSTI: JOH. 8: 40–41.

Jeesus sanoi juutalaisille: ”Mutta nyt te etsitte minua tappaaksenne, sitä ihmistä, joka totuuden on teille puhunut, jonka hän on Jumalalta kuullut. Te teette teidän isänne tekoja.” Niin he sanoit hänelle: ”Emme ole äpäränä syntyneet; meillä on yksi Isä, Jumala.”

Me kuulemme näistä Jeesuksen sanoista, jotka luetaan Johanneksen evankeliumissa, oikean syyn, minkä tähden juutalaiset tahdoit tappa Jeesuksen, nimittäin totuuden tähden, sillä perkeleen lapset ei kärsi totuutta kuulla. Käärmeen siemenet suuttuvat varsin niille, jotka sanovat heille totuuden. Sillä rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että heidän pitää uskoman valheita. Rietas on maalannut juutalaisten silmäin eteen semmoisia kuvia, joissa Jumalan Poika tulee viholliseksi, ja vihollinen muuttuu heille jumalaksi, jonka sanat he pitävät oikeana, mutta Jumalan totuuden he pitävät valheena ja väärinä soimuksina. Jos Jumalan Poika soimaa juutalaisia synnistä, nimittäin, että he tekevät heidän isänsä tekoja, niin he vastaavat: ”Emme ole äpäränä syntyneet, meillä on yksi Isä, Jumala.”

Tässä paikassa juutalaiset omistavat itsellensä Jumalan lasten oikeuden. Ei juutalaiset tahdo tunnustaa, että perkele on heidän isänsä. Niin kuin tämänkin aikaiset juutalaiset sanovat: ”Kyllä on armon ovi auki, ei se ole meiltäkään suljettu.” Siinä paikassa nyt juutalaiset eli suruttomat omistavat itsellensä yhden armon, joka ei kuulu heille, sillä ei ole Jumalan armoa luvattu suruttomille, paatuneille ja Jeesuksen ristin vihollisille, jotka kantavat hengellistä vihaa Jeesukselle ja Hänen opetuslapsillensa. Juutalaiset sanoit Jeesukselle: ”Emme ole äpäränä syntyneet.” Ja kuitenkin soimaavat profeetat juutalaisia, että he ovat äpärät, vaikka he omistavat itsellensä Jumalan lasten oikeuden.

Äpära on semmoinen, jota isä ei tahdo tunnustaa omaksensa. Mutta äpära kutsuu sen tähden isäksi sen, jonka hän luulee olevan isän sijassa. Ja mistäpä äpära tietää, kuka hänen oikea isänsä on. Jumala soimaa

juutalaisia profeettain suun kautta, että he ovat äpärät, nimittäin semmoiset äpärät, jotka ovat syntyneet huorivuoteesta. Niitten äiti on ollut huora. Vaikka hänellä on mies ollut, on hän kuitenkin huorannut jonku muun miehen kanssa. Ja semmoinen huora, joka on oikean miehen kanssa nainut, ei suinkaan rupea tunnustamaan, että hän on muitten kanssa huorannut. Ei hän tunnusta miehensä, eikä myös lapsillensa, ei hän tunnusta kelleen, että hän on huora.

Mistäs sitte äpära tietää, kuka hänen oikea isänsä on? Hän luulee, että hänen isänsä on se mies, jonka oikeat lapset tunnustavat isäksi. Sama usko oli myös juutalaisilla, että he ovat oikeat lapset, koska Aabraham ja profeetat olit Jumalan lapset. Ei juutalaiset muistaneet, että Jumala oli jo aikaa soimannut heitä huoran sikiöiksi. Ja sama usko on vielä nytkin tämän aikaisilla juutalaisilla, että Jumala on heidän isänsä, vaikka Jumala jo aikaa on hyljännyt heidät. Ja koskapa heidän äitinsä olis tunnustanut, että hän on huora?

Jumala on jo Vanhassa Testamentissa maalannut Israelin lasten silmäin eteen, kuinka Israel, se on seurakunta, oli Hänen ulosvalittu morsiamensa, jonka kanssa Hän oli avioliittoon mennyt. Mutta Hän valittaa monessa paikassa, että tämä kihlattu emäntä oli uskoton, ja antoi rintojansa pusertaa egyptiläisten huorimiehille. Semmoinen huora ei rupea suinkaan tunnustamaan lapsillensa, että he ovat äpärät. Mutta Isä, jonka kanssa se huora on avioliittoon mennyt, joka ei viitti huoran kläppiä nähdä silmäinsä edessä, Hän soimaa heitä usein äpäräksi. Mutta ei äpärat usko, että he ovat toisen isän lapset. Sen tähden sanoit juutalaiset: ”Emme ole äpäränä syntyneet.” Ja niin sanovat kaikki

armonvargaat: *”Emme ole äpäränä syntyneet, meillä on Isä, Jumala.”*

Mistä tiedätte nyt, että teillä on Isä, Jumala? Olettekos siitä turmelemattomasta siemenestä syntyneet? Paavali kirjoittaa: *”Niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se nytkin tapahtuu.”* Minkäs tähden hengellinen viha kuohuu suruttoman sydämessä aina, koska kristityt tulevat häntä puhuttelemaan? Minkäs tähden vanha Aatami nousee joka kerta, kun kristityt sanovat vanhalle Aatamille totuuden? Siitä murhaama halusta soimaa Vapahtaja juutalaisia, että he pyytävät Häntä tappaa, koska Hän sanoo heille totuuden.

Se on semmoinen paikka, että koska äpärät ja armonvargaat eroittavat itsensä Jumalan seurakunnasta ja välttävät kristittyin kanssakäymistä, vissimmästi heillä on silloin rautanaula sydämessä. He kantavat hengellistä vihaa sydämässänsä. Jumalan lapset ja äpärät ei mahdu yhteen huoneeseen. Niitten välillä on iso aita ylösnostettu, ja eri karsinassa he ovat kumpiki. Me tiedämme, että suruttomilla on sama ajatus kuin juutalaisilla: *”Emme ole äpäränä syntyneet, meillä on Isä, Jumala. Meille on armon ovi auki.”*

Mutta me kuulemme Jumalan sanasta, ettei ole armon ovi auki muille kuin katuvaissille sieluille, jotka sen päälle kolkuttavat kyneleillä ja huokauksilla. Kuinka siis armon ovi olis auki Jeesuksen ristin vihollisille, jotka kantavat vihaa kristityille ja pyytävät Jeesusta tappaa? Eipä ollut armon ovi auki juutalaisille, koska vihollinen tuli ja hävitti heidän kaupunkinsa ja poltti heidän kirkkonsa. Eipä ollut armoa enää, koska heidän häätyi rukoilla vihollisia. Kuinkas nyt olis armon ovi paremmin auki paatuneille kuin silloin?

Se on turha ajatus. Jos armonvargaat kuinka sanoisit: *”Meillä on Isä, Jumala,”* niin kauan kuin he kantavat vihaa Jeesukselle ja Hänen opetuslapsillensa ovat he vissimmästi perkeleen lapset. Minkä tähden Jeesus sanoi

juutalaisille: *”Te olette siitä isästä perkeleestä,”* vaikka juutalaisilla oli se usko, että Jumala oli heidän

Isänsä. Nyt on armonvarkailta semmoinen usko, että Jumala on heidän Isänsä, ja kuitenkin ovat he siitä isästä perkeleestä, ei ainoastansa julki suruttomat, niin kuin huorat ja varkaat, juomarit ja viinaporvarit, kiroilijat ja tappelijat, vaan myös semmoiset, jotka ovat vähäisen heränneet ja taas nukkuneet, jotka ovat ensimmäisistä armon merkeistä ottaneet itsellensä semmoisen turhan luulon, että he nyt ovat Jumalan lapset, vaikka ei ole sydämen muutosta tapahtunut.

Semmoiset ovat pahimmat Jeesuksen ristin viholliset, jotka sanovat makaavansa Jeesuksen ristin juuressa, vaikka he makaavat perkeleen ristin juuressa. Jotka luulevat, että he ovat Jeesuksen veressä puhdistetut, eikä ole kuin lohikäärmeen veressä puhdistetut. Ja semmoiset nyt puhuvat aivan Jeesuksesta, vaikka he vihaavat kristityitä. Muutamat tunnustavat itsensä kristityksi, eikä tule kristilliseen seurakuntaan. Ne ovat niin kuin ylisyrjäläiset ja alasyrjäläiset ja sivupuolensyrjäläiset, jotka ei suinkaan kannu hyvää sydäntä kristityille. Semmoiset sanovat kyllä: *”Meillä on yksi Isä, Jumala,”* mutta ne taitavat olla semmoiset äpärät kuin juutalaiset, jotka sanoit Vapahtajalle: *”Emme ole äpäränä syntyneet.”* – Mutta jos vanha ihminen olis tappanut hedelmänsä syntymisen jälkeen? Niistä tulevat äpärät, joita vanha ihminen on tappanut varsin syntymisen jälkeen.

Koska nyt on monen kaltaisia ihmisiä, jotka vihaa kantavat sydämessänsä kristityille, nimittäin ensiksi kastetut pakanat, jotka ei ole koskaan heränneet. Toiseksi puoliheränneet, jotka ovat ylönsä varhain munasta ulos tulleet eli kesken syntyneet. Kolmanneksi semmoiset äpärät, joita vanha ihminen on tappanut varsin syntymisen jälkeen. Ja nämä kaikki ovat tulleet Jeesuksen ristin viholliseksi, – niin pitää meidän tänä päivänä katseleman, kutka ja milliset ne ovat, jotka

luulevat tekevnsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia.

Mutta meidän pitää ensin rukoileman sitä Suurta Ristinkantajaa, että Hän antais Jeesuksen opetuslapsille voimaa ja väkevyyttä Hänen armonsa rikkauden jälkeen, että he jaksaisit kärsiä ja ulosseisoa maailman vihaa ja vainoa, että he jaksaisit uskossa sotia ja kilvoitella siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, että he voittaisit ijankaikkisen elämän kruunun ja veripunaiset vaatteet, Kristuksen veressä vanhurskautetut. Kuule, Taivaallinen Vanhin, murheellisten ja katuvaisten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 15: 26–16: 4

26 Mutta kuin Lohduttaja tulee, jonka minä teille Isältä lähetän, totuuden Henki, joka Isästä käy ulos, se on minusta todistava.

27 Ja teidän pitää myös todistaman; sillä te olette alusta minun kanssani.

1 Näitä olen minä puhunut teille, ette pahenis.

2 He panevat teitä pannaan. Ja aika tulee, että jokainen, joka teidät tappaa, se luulee tekevnsä Jumalalle palveluksen.

3 Ja näitä he tekevät teille, ettei he tunne Isää eikä minua.

4 Vaan minä puhuin näitä teille, että kuin se aika tulee, te niistä muistaisitte, että minä teille sanonut olen; mutta en minä ole teille näitä alusta sanonut, sillä minä olin teidän kanssanne.

Tämän päivän evankeliumissa on Vapahtaja ilmoittanut opetuslapsillensa, kuinka maailma vihaa ja vainoo Jeesuksen opetuslapsia, koska jokainen, joka heitä tappaa, luulee tekevnsä Jumalalle palveluksen. Ei olisikaan perkele maailmassa, jos Jeesuksen opetuslapset saisit rauhassa saarnata evankeliumia. Mutta se on vasta kolo ja kauhistavainen asia, koska pimeyden ruhtinaalla pitää oleman niin suuri valta maan päällä, että hän saattaa ensiksi herättää vihan ja vainon Jeesuksen opetuslapsia vastaan, ja tämän vihan

kautta kääntää orjainsa silmät nurin, että he luulevat tekevnsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia.

Siinä paikassa näyttää lohikäärme vasta luontonsa. Ja jos ne olisit tyhmet talonpojat, jotka näin vihaavat ja vainoavat Jeesuksen opetuslapsia, niin ei olis mitään sanomista. Eli jos ne olisit kastamattomat ja ympärileikkaamattomat pakanat, jotka ei ole mitään kristillisyydestä kuulleet, jotka niin hirmuisesti janoavat kristittyin verta. Mutta ne ovat semmoiset ihmiset, jotka ovat suurimman ylösvalaistuksen saaneet Jumalan sanasta, jotka lukevat ja tutkivat Raamattua läpi, nimittäin ylimmäiset papit, kirjanoppineet, fariseukset ja kansan vanhimmat eli parhaat miehet seurakunnassa, jotka rietas on niin sokeaksi tehnyt, että he katsovat kristillisyyden perkeleen vaikutukseksi, ja kristityt muuttuvat heidän silmissänsä vääriksi profeetoiksi ja villihengiksi.

Niitä on ollut muutampia kristityitä läpi ajan siitä saakka kuin kristillisyys ilmestyi maailmassa, mutta joka paikassa, kussa kristityitä on ilmestynyt, siinä on myös perkeleen joukko vihannut ja vainonnut kristityitä. Ja joka paikassa on kristityitä pidetty väärinä profeettoina ja villihenkinä. Ja jokainen, joka niitä on tappanut, se luuli tekevnsä Jumalalle palveluksen. Ei ole Lutheruksen valtakunnassa kristityitä juuri tapettu niin kuin Paavin valtakunnassa, mutta niitä on ajettu pois valtakunnasta, pantu vankeuteen, sakoitettu, ja monella tavalla vaivattu, niin että paavilaiset nyt soimaavat Lutheruksen uskon tunnustajia, ettei ole Lutheruksen uskovaiset paremmat kuin paavilaiset siinä vainoamisen asiassa.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, minkä tähden suruttomat ovat niin vihaiset kristityille, ja minkä tähden he luulevat tekevnsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia?

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden suruttomat vihaavat kristityitä?**

Toinen tutkistelemus: **Minkä tähden he luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia?**

Jospa nyt kaikki suruttomat näkivät haamuksensa tässä maalauksessa, että he kauhistuisivat, koska he kuulevat, kuinka Aabelin veri huutaa kostoa maasta veljensä murhaajan ylitse.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden maailmanlapset vihaavat Jeesuksen opetuslapsia? Eli minkä tähden perkeleen lapset vihaavat Jumalan lapsia?**

Kaikkien muitten kauhistusten yli, mitä jo perkeleen lapset tekevät, on tämä hengellinen viha suurin hirmuisuus ja suurin kauhistus, mitä jo perkeleen orjat tekevät maan päällä. Jos Jumala olis niin ankara rankaisemaan paatuneita, kuin Hän oli Mooseksen aikana, koska Hän aikoi hävittää koko kansan muutampain ylpeyden tähden, niin Hän olis jo aikaa hävittänyt kaikki mustat veri madot, jotka imevät kristittyin verta. Mutta Jumala on niin armollinen, että Hän antaa veren imijöitten imeä kristittyin verta siihen asti, että he halkeavat. Sillä niin on tapahtunut kaikissa valtakunnissa, kussa ne mustat verimadot ovat imeneet kristittyin verta, että ne ovat viimein haljenneet.

Niin kuin vihollinen halkaisi juutalaisia, niin on myös paavin valtakunnassa halaistu verimatoja, ja vihollinen on niin kovin pusertanut heidän suoliansa, että heidän on täytyntä ulos oksentaa ja ulos paskantaa kristittyin verta, niin ettei ole verimato kau an saanut nautita sitä verta, jota hän imenyt oli. Sillä niissä valtakunnissa, kussa kristityitä pahimmiten on vaivattu, siinä on suruttoman kansan väärä usko vahvistettu, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, ja sitte on viimein se raaka pakanallinen kansa nousut viltiin ja nostanut hirmuisen kapinan esivaltaa vastaan, ja ovat tappaneet kuninkaan, ja esivallan miehiä, ja maailman herroja. He ovat vuodattaneet ihmisten verta niin kuin virtaa.

Ja niin on rietas pusertanut heidän suoliansa kristittyin veren, jota he imeneet ovat, ettei ole jäänyt yhtään ainoata pisarata, jota ei ole heidän verisuonistansa ulos kaivettu. Näin on tapahtunut niissä valtakunnissa, kussa kristityitä on vainottu, vaikka he silloin luulit tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tapoit Jeesuksen opetuslapsia. Mutta he ovat jälkeen saaneet nähdä, mikä jumala se on, jolle he tehit palveluksen. Ja tämä kristittyin vainoaminen on aina saanut alkunsa talonpojan säädystä.

Koska nimittäin muutamat Libertinein synagogasta ja Kyreneusten ja Aleksandrinein synagogasta nousit riitelemään Stefanuksen kanssa, eikä voineet sitä viisautta vastaan olla ja sitä henkeä, jonka kautta hän puhui, niin he säädit miehiä, jotka sanoit: *”Me olemme kuulleet hänen puhuvan pilkkasanoja Moosesta ja Jumalaa vastaan.”* Koska suruttomat ei pitäneet puoltansa tinkaamisessa Stefanuksen kanssa, niin he hakivat kuuden markan miehiä ja toit kaikenlaisia valheita kristittyin päälle. Se seisoo toisen joulupäivän epistolassa, että he asetit väärät todistajat sanomaan: *”Ei tämä mies lakkaa puhumasta pilkkasanoja tätä pyhää sijaa ja lakia vastaan.”*

Ei suruttomat saattais tulla muutoin maailman lain voimalla kristittyin päälle, mutta he löytävät aina vääriä todistajia ja kuudenmarkan miehiä, jotka ilman palkatta todistavat väärin ja valehtelevat kristittyin päälle, ja niitten valheitten kautta yllyttävät esivallan miehiä kristittyin päälle. Ja ne taas vievät kristityitä ensin kirkkoraadin eteen, kussa välistä on joku viisas Gamaliel, joka ensin estää kristittyin vainon tällaisilla sanoilla: *”Israelin miehet, kavahtakaat itseänne, mitä te mielite tehdä näille miehille. Ja nyt minä sanon teille: ”Lakatkaa näistä miehistä ja sallikaat heidän olla, sillä jos tämä neuvo eli teko on ihmisistä, raukee se tyhjään, vaan jos se on Jumalasta, ette sitä voi tyhjäksi tehdä, ettette myös löytäisi sotineen Jumalaa vastaan.”* Ap. t. 5: 35, 38, 39.

Siinä nyt on teille peili, te kristittyin vainoojat, kuinka ennen on tapahtunut, ja niin on vielä näinäki aikoina tapahtunut. Mutta ei suruttomat sen tähden saa omantunnon rauhaa. Ei perkeleen joukko tyytynyt silloinkaan, ennen kuin Stefanus kivitettiin, ja sitte pääsi riettaan joukko oikein imemään kristittyin verta. Muutampi kristittyin vainooja otetaan voimallisesti kiinni, esimerkiksi Saulus, mutta siitä vasta juutalaiset suuttuvat hirmuisesti, koska paras sotasankari tulee kristityksi.

Toinen tutkistelemus: **Minkä tähden perkeleen joukkokunta luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia?** Sen tähden, että rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin. He ovat saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Paavalin evankeliumi oli juutalaisille pahennukseksi ja kreikkalaisille hulluudeksi. Pakanat sanoit, että kristillisyyden on yksi ihmeellinen taikaus. Pakanat sanoit myös, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut, koska he näkivät kristittyin liikutuksia. Kristillisyyden vaikutus muuttui pakanain silmissä riettaan hengen tuohusvalkeaksi. Katso, näin on rietas kääntänyt orjainsa silmät nurin. Koska oikea kristillisyyden muuttuu pakanain silmissä hirmuiseksi villitykseksi, niin saattaa rietas sillä lailla uskotella palvelijoillensa, että he tekevät Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia.

Kristittyin veri on lohikäärmeen suussa niin makea kuin siirappi, vaikka se karvastelee jälkeen vatsassa niin kuin myrky, että hänen häätty muutamissa valtakunnissa oksentaa ulos kristittyin verta, jota hän ennen on imenyt. Koska nimittäin perkeleen lahkokunta ensin valehtelee niin paljon kristittyin päälle, että hän saapi esivallan suuttumaan ja uskomaan valheita, mitä kuudenmarkan miehet todistavat, silloin pääsevät

ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset maailman lain voimalla vainoamaan kristityitä. Ja sen vainoamisen kautta vahvistetaan se raaka kansa heidän väärässä uskossansa, että kristityt ovat pahimmat ihmiset maan päällä.

Huorat ja varkaat ovat kristittyin suhteen niin kuin valkeuden enkelit. Se murhaaja ja ryövärei Barabbas anotaan sitte kansalta irti. Ja sen kautta saapi rietas niin suuren vallan kansan ylitse, että kapina, veren vuodatus ja keskinäinen sota ei ole kaukana siitä valtakunnasta, kussa kristityitä vainotaan, koska raaka kansa nousee viltiin. Ja niistä kristittyin vainoojista tulevat vasta oikeat villihenget, jotka ei säästä enää ei kirjanoppineita, ei fariseuksia, eikä suruttomia pappeja, eikä myös maailman herroja, niin kuin myös Jerusalemin hävityksen historiasta nähdään. Joka tämän lukee, hän ymmärtäköön!

Näin häätty mustan madon ja kristittyin veren imijän oksentaa ulos kristittyin verta, jota hän on ennen imenyt. Näin pusertaa vihollinen mustan madon suolia, että veri truiskuu molemmista päistä. Jumala on antanut kristittyin vainoojat saatanan haltuun, että he rupeavat keskenänsä sotimaan ja toiset toisiansa tappamaan, koska Jumalan ankara vanhurskaus panee heitä vihansa viinakuurnaamaan ja pusertaa karvaita viinamarjoja niin, että veri juoksee kuudenkymmenen vakomitan päähän. — Peljästykööt nyt kaikki mustat madot. Kauhistikoot kaikki veren imijät ja katsokoot, kuinka entisille kristillisyyden vainoojille on käynyt.

Te luulette, että te teette Jumalalle palveluksen, koska te tapatte Jeesuksen opetuslapsia. Mutta mikäs Jumala se on, jolle te teette palveluksen? Joo! Se on maailman jumala, se on se vanha mato, joka perkeleeksi ja saatanaaksi kutsutaan, joka koko maan piirin viettelee. Ja kutka enkelit ne ovat, jotka enimmiten vainoavat kristityitä? Joo! Siveät huorat, rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja armolliset viinaporvarit. Ne ovat parhaat perkeleen

ystävät, jotka sillä lailla luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, että he Jeesuksen opetuslapsia tappavat. Semmoisten ihmisten kautta tulee vainoamisen alku.

Ne taitavat olla Libertinein synagoogasta ja Kyreneusten ja Aleksandrinein synagoogasta, jotka ensin suuttuvat Stefanukselle. Koska nämät saatanan orjat ei pidä puoltansa tinkaamisessa Stefanuksen kanssa, niin he yllyttävät kansan, kirjanoppineita, fariseuksia ja ylimmäisiä pappeja kristittyin päälle. Ja sitte he hakevat kuudenmarkan miehiä todistajaksi, että Stefanus on puhunut lakia vastaan ja Mooseksen eli Lutheruksen uskoa vastaan.

Mikäs jumala se on, jota nämät verenimijät palvelevat, jotka luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia? Se taitaa olla se jumala, joka asuu alimmaisessa taivaassa, jossa palaa synnin tulikiven valkea, josta kristittyin

vainoojat noutavat valkean, millä he näkevät makkaroita tehdä kristittyin verestä.

Ettekö vielä ymmärrä, te kristittyin vainoojat, mikä hirmuinen vaiva teitä odottaa, koska kristittyin veren pitää polttaman teidän tuntoanne ijankaikkisesti, ja kristittyin kyynelten pitää vaivaaman teidän tuntoanne, ja kristittyin huokausten pitää soiman teidän korvissanne! Koska vanhurskaan Aabelin veri huutaa maasta kosta veljensä murhaajan ylitse, silloin pitää kaikkien Kainin lihallisten veljien ja neppainten kalvavalla tunnolla pakeneman Jumalan kasvoin edestä ja huutaman niin kuin se murhaaja, Kain: *”Minun rangaistukseni on suurempi, kuin että se olis kannettava.”* Ja niin saavat veljensä murhaajat huutaa kaikessa ijankaikkisuudessa: *”Minun rangaistukseni on suurempi, kuin että se olis kannettava!”* Amen

Lähde: Kirkkopostilla 1876

Minä tiedän minun lunastajani elävän, ja hän on tästä lähin maan päällä seisova. Ja vaikka vihdoin minun nahkani ja tämä ruumis lakastuu, saan minä kuitenkin minun lihassani nähdä Jumalan.

Koska se pyhä mies, Job, oli suuressa tuskassa ja vaivassa uskonsa koettelemuksen tähden, tahdoit muutamat maailman ystävät soimata häntä, että hän oli suuri pahantekijä, ja että Jumala oli pannut Jobin päälle tämän tuskan ja vaivan synnin rangaistukseksi, mutta ei uskon koettelemukseksi ja kärsivällisyyden esimerkiksi.

Mutta Job, joka tiesi itsensä viattomaksi niistä synneistä, joista maailmanlapset soimaisit häntä, vaikka hänellä muutoin oli herännyt omatunto ja kirkas synnintunto, hän pani kaikessa tuskassansa uskalluksensa Jumalaan ja toivoi saavansa nähdä Jumalan hänen lihassansa. Ja se suuri armo tapahtui myös hänelle, että hän sai nähdä Jumalan.

Tästä me kuulemme ensiksi, että maailmanlapset soimaavat Jumalan lapsia senkaltaisista synneistä, joita he itse tekevät, vaikka maailmanlapset ovat itse mielestensä hurskaat. Toiseksi: Koska Jumala panee jonkun tuskan ja vaivan Jumalan lasten päälle uskon koettelemukseksi ja kärsivällisyyden esimerkiksi, niin luulevat maailmanlapset, että Jumalan lapset ovat suuremmat syntiset kuin he, ja että Jumala pani semmoisen rangaistuksen heidän päällensä salaisten syntein tähden.

Se ajatus oli Jobin ystävillä, että Job oli suuri pahantekijä, koska Jumala niin kovin rankaisi häntä. Mutta me kuulemme sekä Jobin kirjasta että muista Raamatun paikoista, että Job on pantu kaikille pyhille kärsivällisyyden esimerkiksi, ja että Jumala salli tämän miehen tulla kiusatuksi perkeleeltä, osoittaaksensa sekä perkeleelle että maailmalle, että Jumalan lapsi ei luovu Jumalasta sen tuskan ja vaivan tähden, jonka hän joutuu välistä kärsimään, vaan enemmän vielä hänen uskonsa sen tuskan kautta vahvistuu, osittain

sen tähden, että Jumalan lapsi sen tuskan kautta tulee paremmin tuntemaan syntiänsä, osittain sen tähden, että hänen uskonsa tuskan ja vaivan kautta koetellaan, ja tulee koettelemuksen kautta vahvemmaksi.

Perkele tuli siis kovin petetyksi, koska hän luuli Jobin luopuvan Jumalasta sen tuskan kautta, jonka Saatana Jumalan sallimisen kautta oli hänelle saattanut. Rietas päätti niin, että jos Jumalan lapsi joutuu suuren tuskan ja vaivan alle, niin hän luopuu Jumalasta ja kadottaa kaiken toivonsa. Ja niin tekee tosin perkele itse, ja kaikki hänen opetuslapsensa. Jota enemmän heitä vaivataan, sitä enemmän he paatuvat. Koska vanhin tahtoo paatuneita lapsia kurittaa, niin he tekevät vastuksen, potkivat ja kynsivät kurittajaansa. Mutta perkeleen lapset luulevat, että Jumalan lapsilla on sama paatunut luonto kuin heillä. Mutta siinä tulee perkele itse ja hänen opetuslapsensa petetyksi: sillä Job tuli tuskan ja vaivan kautta enemmän syntiänsä tuntemaan. Hän tuli enemmän nöyryytyksi. Hän tuli tyhjäksi ja tomuksi, ja alastomaksi riisutuksi. Ja sen tähden häätyi hän kerjäämään armoa. Ja tämän koettelemuksen kautta tuli hänen uskonsa vahvistetuksi, ja hänen halunsa Vapahtajan perään palavammaksi. Minä tiedän minun Lunastajani elävän, ja että minun pitää minun lihassani näkemän Jumalan.

Näetkös nyt, rietas, kuinka tyhmä sinä ole armonjärjestyksessä, vaikka sinä maailman vuoksi olet viisas ja mestari tuhannessa konstissa. Sinä luulet, että Jumalan lapset luopuvat Jumalasta sen tuskan ja vaivan tähden, jonka sinä synnin kautta olet matkaan saattanut. Koska sinä pääset Jumalan lapsia piinaamaan ja vaivaamaan, niin sinä luulet, että heidän uskonsa loppuu, ja että heidän kärsivällisyytensä muuttuu paatumukseksi.

Mutta etpä sinä tunne vielä Jumalan lasten sydäntä. Et sinä ole vielä nähnyt, kuinka kuuliainen lapsi tekee, koska hän on kurituksen alla. Jota enemmän häntä kuritetaan, sitä enemmän hän riestää vanhemman syliin. Niin huutaa hyvä lapsi, koska häntä piiskataan: Äiti rakas! Anna anteeksi! Isä rakas! Anna anteeksi! Mutta paatunut lapsi pakenee, koska vanhin tahtoo häntä kurittaa, ja pilkkaa vielä vanhempansa kyyneleet, ja sanoo: *”Haas! Tule minua lyömään, jos tohdit!”* Ja jos vanhin hänet saavuttaa ja kurittaa, sanoo paatunut lapsi vanhemmalle: *”Tapa jo!”*

Niin tekee myös paatunut ihminen, koska Taivaallinen Vanhin häntä kurittaa. Hän pautuu enemmän ja enemmän kurituksen kautta. Ja viimein hän rupeaa kiroamaan Luojaansa ja pilkkaamaan Vapahtajaansa ja sanomaan. Ei Jumalasta tule mitään hyvää. Jumala on ylön kova ja ankara. Hän vaatii enemmän, kuin mitä ihminen saattaa kärsiä. Ja muutamat maailmanlapsista, joilla on kuollut usko pääkallossa, ja riettaan usko sydämessä, arvelevat niin, koska he näkevät jonkun ihmisen olevan hengellisessä tuskassa, että se on tullut riettaalta.

Mutta sokia ihminen joutuu usein puhumaan Raamattua vastaan, vaikka Jobin esimerkki osoittaa, että Jumala sallii lapsiensa tulevan kiusatuksi perkeleeltä, että perkeleen aivoitukset menisit hukkaan. Sillä mitäs perkele voitti Jobilta, koska hän Jumalan sallimisen kautta kiusais häntä niin suurella tuskalla ja vaivalla? Perkele luuli sen tuskan kautta saattavansa Jobia luopumaan Jumalasta, heittämään pois uskonsa Jumalaan ja saattaman Jobia epäilykseen. Mutta mitäs hän voitti? Jobin kristillisyyttä tuli sen suuren tuskan ja vaivan kautta hartaammaksi. Hänen uskonsa tuli vahvemmaksi ja hänen kärsivällisyytensä koetelluksi. Ja riettaan täytyi viimein häpiällä paeta pois.

Net maailman ihmiset, jotka ennen olit Jobin parhaat ystävät, rupeisit myös soimaamaan häntä hänen tuskassansa, että hän oli

salainen pahantekijä ja väärä profeetta, koska Jumala niin kovin rankaisi häntä. Niin katsovat vielä nytkin maailman sokiat ihmiset karsaasti sen ihmisen päälle, joka on tuskassa. Välistä he arvelevat, että hän tekee itsensä semmoiseksi. Välistä he sanovat, että se on tullut riettaalta. Välistä he taas arvelevat, että se tuskassa ja omantunnon vaivassa oleva ihminen on suuri pahantekijä. Sillä ei sokia ihminen saata niin ajatella, että omantunnon vaiva olis tarpeellinen kaikille, ja myös siviöille. Ei sokia ihminen koskaan voi ollenkaan ymmärtää sen kaltaisen tuskan ja vaivan olevan tarpeellisen muille, kuin ainoastaan suurille syntisille ja julkisesti Jumalattomille, jotka ovat kovin grouvisti eläneet.

Sen kaltainen usko oli Jobin ystävillä, jotka tulit häntä lohduttamaan, mutta rupeisit sen sijaan häntä soimaamaan ulkokullatuksi, niin kuin se, jolla oli paljon salaisia syntejä, vaikka hän maailman edessä teki itsensä jumaliseksi. Eikä se ole ensimmäinen eikä viimeinen kerta, että oikia kristitty saapi ulkokullatun nimen kuulla maailmanlapsilta, koska sitä vastaan ulkokullattu ja armonvaras saapi kristityn nimen maailmalta. Ei maailman sokia joukko ymmärrä, että tuska ja vaiva, ja perkeleen kiusaukset, ja epäilykset ja huokaukset seuraavat kristillisyyttä, niin hyvin kuin usko ja toivo, ja kärsivällisyys, ja ilo ja rauha Pyhässä Hengessä.

Ei perkele koskaan kiusaa niitä, jotka häntä uskollisesti palvelevat. Ei hän pane niiden päälle semmoista tuskaa ja vaivaa, kuin Jobin päälle. Kyllä rietas antaa omille palvelijoilensa omantunnon rauhan. Miksis hänen pitäis niitä kiusaaman tuskalla ja vaivalla, jotka häntä palvelevat? Vielä hän antaa niille hyvän palkan jo tässä maailmassa, nimittäin maailman ilon ja maailman tavaran ja lihan huvituksen ja maailman kunnian. Hän antaa heidän juoda rauhassa, kirota ja tapella rauhassa, varastaa ja huorin tehdä rauhassa. Hän antaa heille myös sen uskon, että he ovat siviästi eläneet, että he ovat oikiat kristityt, että Jumalan armo ja taivaan ilo kuuluu

erinomattain heille. Sitä vastoin uskottaa hän palvelijoitansa, että kristityt ovat Jumalan nimen pilkkaajat, väärät profeetat ja pahoilta hengiltä riivatut, koska heillä on semmoinen tuska ja vaiva, niin kuin Jobilla. Sillä eivät Jobin entiset ystävät uskoneet ollenkaan, että se suuri tuska ja vaiva, jossa Job oli, oli tullut Jumalan sallimisen kautta uskon vahvistukseksi, kärsivällisyyden osoittamiseksi, kristillisyyden kasvannoksi ja sielun ylösrakennukseksi. Vaikka maailman ystävät luulit, että tämä suuri tuska ja vaiva oli tullut Jobille hänen salaisen jumalattomuutensa tähden. Niin nurin käsittävät maailmanlapset niitä asioita, jotka kuuluvat okiaan kristillisyyteen.

Niin kuin se pyhä Job oli saanut sen autuaallisen vakuutuksen, että hänen piti lihassansa näkemän Jumalan, niin oli myös se vanha Simeon saanut sen vakuutuksen Pyhältä Hengeltä, ettei hänen pitänyt kuoleman näkemän, ennen kuin hän oli nähnyt Vapahtajan. Ja sama vakuutus annetaan vielä kaikille niille, jotka yksinäisyydessä odottavat Israelin lohdutusta, että heidän pitää näkemän Herran Kristuksen, ennen kuin he lähtevät pois maailmasta. Mutta siihen näkemiseen tarvitaan myös samankaltainen kärsivällisyys tuskassa, kuin Jobilla, samankaltainen odottaminen ja ikävöitseminen Israelin lohdutuksen perään, kuin Simeonilla.

Ne harvat sielut, jotka odottavat Israelin lohdutusta, ja joilla olis halu eritä täältä, jos he vaan ensinnä olisit saaneet sen autuaallisen vakuutuksen Pyhältä Hengeltä, ettei heidän pidä kuoleman näkemän, ennen kuin he saavat nähdä Herran Kristuksen, rukoilkoon kaikkein nöyriin, katuvaisten ja murheellisten kanssa, että he saisit nähdä, tuta ja koetella meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen suurta voimaa ja ilmoitusta sydämissäns, ennen kuin kuolema tulee. Ja sen jälkeen pääsisit autuaallisesti täältä eriämään meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen sovintokuoleman kautta. Amen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 2: 22–32

22 Ja kuin heidän puhdistuspäivänsä olivat täytetyt Moseksen lain jälkeen, veivät he hänet Jerusalemiin, asettaaksensa häntä Herran eteen,

23 (Niinkuin kirjoitettu on Herran laissa: kaikki miehenpuoli, joka ensin avaa äitinsä kohdun, pitää kutsuttaman Herralle pyhäksi,)

24 Ja uhrataksensa, niinkuin sanottu on Herran laissa, pari mettistä eli kaksi kyhkyläisen poikaa.

25 Ja katso, mies oli Jerusalemissa, jonka nimi oli Simeon: tämä oli hurskas ja jumalinen mies, odottain Israelin lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänessä.

26 Ja hänelle oli sanottu Pyhältä Hengeltä, ettei hänen pitänyt ennen kuolemaa näkemän, kuin hän näkis Herran Kristuksen.

27 Ja hän tuli Hengen kautta templiin. Ja kuin vanhemmat toivat lapsen Jesuksen sisälle, tehdäksensä hänen edestänsä lain tavan jälkeen,

28 Niin hän otti hänen syliinsä, ja kiitti Jumalaa ja sanoi:

29 Nyt sinä, Herra, lasket palvelias rauhaan menemään, sanas jälkeen;

30 Sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutes,

31 Jonka sinä valmistit kaikkein kansain eteen,

32 Valkeudeksi valistamaan pakanoita ja sinun kansas Israelin kunniaksi.

Meidän pyhän Evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman ja tutkisteleman: **Kuinka kristitty kuolee ilolla, koska hän on nähnyt maailman Vapahtajan.**

Me kuulemme, että se vanha Simeon oli valmis kuolemaan, koska hän oli nähnyt maailman Vapahtajan. Mutta hän oli yksi niitten harvain seassa, jotka odotit Israelin lohdutusta. Kyllä vissimmästi monet siihen aikaan

odotit Vapahtajan tulevan maailmaan, mutta he odotit maallista Vapahtajaa, joka auttais heitä maallisesta hädästä ja ruokkis heitä ilman. Maailman herrat odotit jonkun muutoksen hallituksessa, sillä suurin valta ja maallinen vapaus oli heiltä otettu pois. Heidän valtansa ja heidän kunniansa tuli sen kautta vähemmäksi, koska heidän täytyi olla pakanallisen esivallan alamaiset.

Maailman rikkaat odotit myös maallista vapahtajaa, koska se oli heidän mielestensä suuri häpiä, että heidän piti maksaman veroa yhdelle pakanalliselle esivallalle. He odotit sen tähden Messiasta, jonka he sokeudesans luulit tulevan kuninkaaksi heille, että hekin pääsisit paremmin herrustelemaan ja kuninkaan pöydältä syömään eli kalaasia pitämään.

Mutta erinomattain odotit maailman köyhät Vapahtajan pian tulevan, että hetkin pääsisit rikastumaan, sillä heillä oli vaivalloinen elämä maailmassa. Mutta jos Vapahtaja tulis, niin Hän ruokkis heitä ilman työtä ja ilman vaivatta, eli pääsisit he jakamaan rikkaitten omaisuutta keskenänsä. Kaikki he siis odotit sen luvatus Vapahtajan tulevan, ei sen tähden, että heillä oli pelko helvetistä, vaan sen tähden, että he pääsisit rikastumaan, herrustelemaan ja kalaasia pitämään, maailman kunniaa voittamaan ja laiskana makamaan. Ei het ajatelleet sen perään, että hengellinen Vapahtaja oli tarpeellinen. Ja mistäs he tiesit odottaa senkaltaista Vapahtajaa, joka olis vapahtanut heidän sielujansa synnin ja helvetin vallasta, eli jumalattomasta elämästä, iankaikkisesta kuolemasta ja helvetin vaivasta.

Mutta Simeon oli yksi niistä harvoista sieluista, jotka odotit Israelin lohdutusta hengellisessä tarkoituksessa. Se on sanoaksemme näin: Hän odotti hengellistä Vapahtajaa osittain siitä syystä, että hän tunsii tarvitsevansa sen kaltaisen Vapahtajan, joka jaksais hänen sielunsa pelastaa siitä iankaikkisesta pimeydestä ja hengellisestä vaivasta.

Mutta hän oli myös nähnyt, että senaikaisilla ihmisillä oli kauhistavainen ja hirvittävä elämä. Ja vaikka juutalaiset pitivät itsensä Jumalan lapsena, olit he vielä pahemmat kuin pakanat.

Se vanha Simeon näki, että jos muutos ei tulis uskossa ja elämässä, niin menis joka ainoa sielu hukkaan. Tämän asian tähden odotti hän hengellistä Vapahtajaa, jolla olis Jumalan voima ylös herättämään ihmisiä heidän suruttomuudestaan ja matkaan saattamaan muutoksen ihmisten uskossa ja elämässä. Vakaisesti tunsii myös se vanha Simeon, että hengellinen Vapahtaja on tarpeellisempi, kuin maallinen Vapahtaja. Ja mistäs hän päätti sen, että Messias on hengellinen Vapahtaja, koska kaikki muut luulit Messiaksen tulevan maalliseksi kuninkaaksi? Ei muutoin kuin Pyhän Hengen ylösvalaistuksen kautta. Koska nimittäin ihminen rupee epäilemään autuudestaan, silloin on hän jo tullut tuntemaan, että hän siinä onnettomassa tilassa ei tule aikaan ilman Vapahtajata, joka saattaa lunastaa hänen sielunsa iankaikkisesta kadotuksesta.

Suruttomuuden tilassa saattaa ihminen tulla aikaan, vaikka hän ei tietäis mitään Jumalasta ja Vapahtajasta. Mutta heränneessä tilassa lankeais hän varsin epäilykseen, jos hänelle ei olis sanottu, että yksi Vapahtaja löytyy. Ja vaikka herännyt ihminen näkee kirjasta, että Vapahtaja on sitä varten tullut maailmaan, että Hän pelastais niitä kadonneita lampaita Israelin huoneesta, synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta, ei hän jaksaa sen tähden uskoa, että hänen syntinsä ovat anteeksi annetut, ennen kuin hän näkee elikä tuntee, että hänen sielunsa on pelastettu Vapahtajan kärsimisen ja kuoleman kautta.

Se vanha Simeon oli ilman epäilemättä odottanut Israelin lohdutusta jo kauan aikaa, osittain sen lupauksen tähden, joka oli Raamatussa annettu, että Vapahtajan pitää tuleman, ennen kuin Israelin valtakunta loppuu,

osittain sen jumalattoman elämän tähden, joka oli Israelin valtakunnassa vallan saanut. Hän päätti entisistä tapauksista ja ajanmerkeistä, että joka kerta, kun jumalattomuus oli Israelin valtakunnassa vallan saanut, oli myös valtakunta loppunut. Sillä koska ihmiset tulevat niin ylpiäksi ja niin uppinkaiseksi, ettei maallinen esivalta saata enää heitä hallita, silloin ei pysy enää se valtakunta koossa. Ja saman kaltaiset ajanmerkit näkyvät myös nyt maailmassa, että Rietas on niin suuren vallan saanut ihmisten päälle, ettei maallinen esivalta tule toimeen riettaan joukon kanssa. Ja jos elävän uskon kipinä jossa kussa paikassa syttyy, niin se pilkataan ja ylönkatsotaan ja vihataan, niin kuin Simeonin aikana.

Ei ole siis ihme, että muutamat, vaikka harvat sielut, odottavat sen vanhan Simeonin kanssa Israelin lohdutusta. He odottavat Vapahtajan ilmestyvän: Ja ne, jotka ovat Pyhältä hengeltä saaneet sen sisällisen vakuutuksen, ettei heidän pidä kuolemata näkemän ennen kuin he ovat nähneet Herran Kristuksen, tulevat myös Pyhän Hengen vaikutuksen kautta temppeliin, kussa tämä pikkuinen Jumalan Poika kannetaan edes. He tulevat Pyhän Hengen vaikutuksen kautta kirkkoon, kussa tämä pikkuinen kristillisyyden alku on edes kannettu, ja silloin saattavat nämä murheelliset, katuvaiset ja alaspainetut sielut ilolla kuolla, koska he kauan aikaa odottain Israelin lohdutusta viimein saavat maailman Vapahtajaa sylissänsä kantaa ja sydämeen painaa.

Mutta eivät maailmanlapset usko, että tämä Marian poika on maailman Vapahtaja. Maailmanlapset eivät ota siitä Lapsesta vaarin niin kauan, kuin Hän on pieni. Mutta niin pian kuin tämä Lapsi kasvaa isommaksi ja Hänen oppinsa rupee leviämään monelle kannelle, niin rupeevat maailmanlapset arvelmaan, että mistä Hän on kotoisin ja mistä Hän on alkunsa saanut. Muutamat sanovat, että Hän on Joosefin poika. Muutamat taas sanovat, että Hän on väärä profeetta ja suuri

noita, joka on tehnyt liiton perkeleen kanssa. Muutamat sanovat, että Hän on kansanhäiritsijä, joka opillansa tekee ihmiset hulluiksi. Ei enää kelpaa paloviina niille ihmisille, jotka Häntä uskovat. Ei käy lainin viinakauppa. Ja nekin, jotka ennen olit seurakunnan parhaat miehet, joidenka oppi oli kaikille kelpaava, joutuvat niin ahtaalle, ettei moni enää huoli heistä, eikä usko enää heidän päällensä. Silloin suuttuvat maailman herrat kovin Marian Pojalle ja kantavat Hänen päällensä maaherra Pontius Pilatuksen edessä, että Hän on kansanhäiritsijä, että Hän sekoittaa ihmisiä väärällä opillansa ja opettaa ihmisiä väärälle tielle ruveten Galileasta.

Mutta mitä he voittavat, vaikka maaherra tuomitsee Jeesuksen kuolemaan? Hänen oppinsa levenee kuitenkin opetuslasten kautta. Ja sillä tavalla loppuu juutalaisten valtakunta. Koska he tulevat niin sokiaksi, että he rupeavat sen maallisen vapauden tähden tekemään kapinata esivaltaa vastaan, niin tulee keisari ja polttaa heidän kaupunkinsa. Jos he ottaisit vastaan Jeesuksen opin ja tulisit Kristityksi, ei suinkaan niin väärin kävis heille. Mutta he menevät itse päätänsä myöten helvettiin. Te näette nyt, jotka seisotte Jeesuksen oppia vastaan ja ette tahdo tunnustaa Hänen oppiansa oikiaksi, te kuulitte, kuinka se kävi juutalaisille, jotka olit niin kiivaat vihaamaan ja vainoamaan kristityitä. Te näette, että he tulit viimein niin ylpiäksi ja niin vihaisiksi. Ja sen vihan kautta tulit he niin sokiaksi, etteivät he enää pelänneet esivaltaa, kuolemaa eivätkä helvettiä. Viimein, koska kuolema oli juuri silmäin edessä, rupeisit he kerjäämään armoa, mutta se oli liian myöhäistä. Ja niin se käypi kaikille irstaisille, uppinkaisille ja paatuneille, jotka aina sotivat totuutta vastaan ja vihaavat kristityitä. Rietas saapi niin suuren vallan, että hän antaa ajaa heidän kanssansa niin kuin ajohärän kanssa, että he lankeavat viimein niskansa päälle ja saavat kauhian lopun.

Te harvat sielut, jotka odotatte Israelin lohdutusta ja olette Pyhän Hengen vaikutuksen

kautta tulleet temppeleihin etsimään teidän Vapahtajaanne, jos mahdollinen olis, että te kohtaisitte Häntä siellä, vaikka Hän ei ole kaukana meistä, niin kuin pyhä Paavali todistaa, sillä Hänessä me liikumme ja olen-
tomme saamme. Ei ole Vapahtaja aina temppeleissä, vaan silloin juuri, koska Maria tulee uhraamaan esikoisensa edestä ja terveytensä edestä pari mettistä ja kaksi kyyhkyläisen poikaa, silloin löydetään sen pikkuinen Jumalan Poika äitinsä sylissä. Ja se, joka kauan aikaa on odottanut Israelin lohdutusta ja maannut murheessa ja tuskassa ja epäilyksessä, voipi silloin kohdata Vapahtajan siellä, koska Marian puhdistuspäivät ovat täytetyt.

Onkos hän jo niin puhdistettu, että hän tohtis tulla temppeleihin uhraamaan kyyhkyläisen poikia. Me tiedämme nimittäin, että vanha ihminen ei ole kuollut, vaikka uusi ihminen on syntynyt. Mutta vasta uuden ihmisen syntymisen jälkeen rupeaa musta ja kuollut veri

vuotamaan vanhan ihmisen kohdusta, ja jos ei musta veri pääse ulos vuotamaan, niin tulee vanhalle ihmiselle kova polte. Ja se aika kutsutaan puhdistuspäiviksi, jona vanha ihminen puhdistetaan siitä mustasta verestä, joka hänessä on. Jos sinun puhdistuspäivät ovat täytetyt, niin kannu sinun Vapahtajas temppeleihin, jotta se vanha Simeon, Hanna ja muut vanhat, jotka ovat kauan aikaa odottaneet Israelin lohdutusta, ja sen odottamisen alla maanneet epäilyksessä, saisit kerran nähdä maailman Vapahtajan ja ottaa Hänet syliinsä ja sanoa niin kuin se vanha Simeon: Nyt sinä lasket palvelijas rauhaan menemään, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutes, jonkas olet kaikille kansoille valmistanut. Amen.

Alkuperäinen. Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto (Loppu kadonnut, täydennetty jäljennöksestä.) Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto /

[KATKOKSIA]

I sraelin lohdutuksen odottamisesta

[Ei Nikodeemus sano yhtään]1 sanaa, ei maailmanherroille eikä Pilatukselle. Sen kaltainen on luonnollisen ihmisen siveys, että hän antaa perkeleitten tappaa Jeesuksen, eikä puhu yhtään sanaa Vapahtajan puolesta. Ja semmoinen nyt pidetään parhaana kristittyinä maailmassa, joka ei puhu yhtään sanaa kristittyjen puolesta, mutta antaa perkeleitten tappaa kristityitä, antaa valhehdella kristityn päälle.

Koska nyt semmoinen siveä mies on kuolemaisillaan, sanoo hän lapsillensa: *"Eläkää siveästi, niin kuin minäkin olen elänyt, niin te tulette autuaaksi."* Ja koska maailmanlapset sen kuulevat, sanovat he: *"Se oli kaunis kuolema. Hän neuvoi vielä lapsiansa siveästi elämään."* Jos joku kristitty epäilee Nikodeemuksen autuaallisesta kuolemasta, niin sanovat kaikki Nikodeemuksen uskonveljet: *"Sinäkös kuolleitakin tuomitset? Et anna kuolleillekaan rauhaa. Sinäkös olet elävien ja kuolleitten tuomari?"*

Mutta tuomitsevatpa pakanat kristityitä vääräksi profeetaksi ja villihengeksi. Mistäs on pakanoille se oikeus tullut, että he saavat tuomita kristityitä? Ilmankin perkele on antanut heille sen vallan, että he saavat tuomita kristityitä kuolemaan. Ja jos he tuomitsevat kuolemaan, vissimmästi he tuomitsevat myös helvettiin. Sillä ei ole siveän pakanan mielestä mikään ihminen pahempi kuin kristitty, joka häntä haukkuu. Kristityitä on aina pidetty pahimpana ihmissorttina, mitä maailmassa löytyy. Kristityt ovat villihenget ja pahoilta hengiltä riivatut, saatanan kanssa liitossa, armottomat, ylpeät, irstaat, kapiannostajat ja helvetin lähetysmiehet.

Semmoinen tuomio tulee nyt kristittyjen päälle. Ja sen tähden pitää heidän kuoleman, että he tekevät itsensä Jumalan lapsiksi. Jos siis yksi siveä Nikodeemus on tullut autuaaksi, vaikka hän antoi saatanan hurttien

tappaa Vapahtajan ilman puhumatta, kyllä kaiketi muut siveät pakanat myös tulevat autuaaksi, saati he jaksavat riepata Nikodeemuksen rokin helmassa. Mutta jos Nikodeemus on pudonnut helvettiin, niin kuin katumaton Vapahtajan murhaaja, niin täytyy myös kaikkien Nikodeemuksen uskonveljien mennä hänen kanssansa helvettiin, vaikka kuinka siveästi he olisivat eläneet.

3. Katselkaamme vielä kolmanneksi, kuinka armonvaras kuolee. Armonvarkaan elämä ja kuolema on meille maalattu monessa paikassa Raamatussa. Mutta erinomattain Juudaan esimerkki osoittaa, että armonvaras käy usein Herran ehtoollisella, antaa pestä jalkojansa, ja antaa myös Vapahtajalle suuta, koska niin sopii. Juudas on käynyt Vapahtajan koulussa. Hän on kuullut Vapahtajan opetuksia. Hänellä on muutamia kristityn kottelemuksia, sillä hän pitää murhetta vaivaisista ja kantaa rahakukkaron kaulassa.

Siinä on armonvarkaan elämänlaatu erilainen kuin Nikodeemuksen, että armonvaras matkii kristittyjen tapoja. Jos muut opetuslapset puhdistavat tuntosansa, niin Juudas myös puhdistaa tuntosansa. Jos muut opetuslapset ylen antavat kaiken, mikä maailmassa on rakas, niin Juudas myös ylen antaa maailman ja seuraa Jeesusta. Jos muut opetuslapset saarnaavat evankeliumia, niin Juudas myös saarnaa: *"Tehkää parannus, taivaan valtakunta on läsnä."* Jos muut opetuslapset kysyvät jotakin Jeesukselta, niin Juudas myös kysyy: *"Herra, olenko minä pettäjä?"* Jos muilla opetuslapsilla on se usko, että Jeesus on Jumalan Poika, niin Juudaalla on sama usko. Ja hänen uskonsa on vielä vahvempi kuin muiden opetuslasten usko, sillä Juudaalla on semmoinen usko, ettei Jeesukselle tule mitään [vahinkoa], vaikka hän pettää [Jeesuksen]. Juudaalla on niin vahva usko, etteivät maailman herrat saada tehdä mitään Jumalan Pojalle.

Ensiksi Juudas erottuu muista opetuslapsista siinä, että hän pitää sen pahana, jos yksi kristitty vaimo vuodattaa kallista Nardusvoidetta Jeesuksen pään päälle, sillä se on Juudaan mielestä parempi, että se rahsumma, joka niin turhaan kulutetaan Jeesuksen kunniaksi, annettaisiin vaivaisille. Toiseksi Juudas menee ulos Herran ehtoollisen huoneesta ennen kuin kiitosvirsi on veisattu. Ei hän viitsi kuunnella Jeesuksen ero-saarnaa, sillä se perkele, joka menee häneen sen kastetun palan jälkeen, ajaa hänet ulos Herran huoneesta. Kolmanneksi Juudas antaa Vapahtajalle suuta, mitä muut opetuslapset eivät ole uskaltaneet tehdä.

Nämä ovat ulkonaiset armonvaraan tunte-merkit, jotka erottavat hänet Nikodeemuksesta. Ja Juudaan uskonveljet ovat vielä nytkin tavoissansa erotetut Nikodeemuksen uskonveljistä. Sillä Nikodeemuksen uskonveljet tulevat yöllä Jeesuksen tykö, mutta Juudas seuraa Jeesusta ja kristityitä julkisesti. Armonvaras tahtoo olla parhaiten kristittyjen seurassa ja varastaa niiden koettelemuksia.

Mutta ei ole Juudasparca nähnyt Jeesuksen hikoilevan verta. Ei ole Juudas nähnyt Jumalan Pojan kumartavan polviansa yrttitarhassa, missä hänen ja koko maailman synnit vajottivat hänet helvettiin. Ei ole Juudas nähnyt Jumalan Poikkaa ristin päällä, vertavuotavana, orjantappuroilla kruunattuna ja maailmalta pilkattuna niin myös Jumalalta ylen annettuna. Paljoa vähemmän on Juudas nähnyt Herran ylösnousemisen jälkeen. Kuitenkin on Juudaan tunto viimein herännyt, koska hän näki Jeesuksen tuomitukseksi.

Mutta armonvaraan tunto herää ylen hiljan. Ja koska tunto herää, niin tulevat ensiksi vääryyden rahat ylen raskaaksi. Ja koska tämä armonvaras ei viitsi syntiänsä tunnustaa Jeesuksen opetuslapsille, niin menee hän suruttomien pappien tykö, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset, ja tunnustaa niille syntiänsä siinä toivossa, että ne antavat

hänelle semmoisen lohdutuksen, että hän pääsee omantunnon vaivasta. Mutta eivät Jeesuksen viholliset saata sitä ihmistä lohduttaa, jonka omatunto on oikein herännyt. Sen tähden täytyy hänen tulla omanvanhurskauden kautta hirtetyksi.

Katsokaa nyt, Juudaan lihalliset veljet ja nepaimet, kuinka onneton kuolema armonvarkaalle tulee, jos tunto herää ennen kuolemaa. Mutta useimpien armonvarkaitten tunto nukkuu viimeiseen hetkeen asti. Ja silloin he kuolevat niin kuin häpeälliset koirat siinä kuolleessa uskossa. Voi, voi, suruton raukka, kuinka hirmuisesti sinä petät itseäsi sillä kuolleella uskolla. Parempi olisi, jos et koskaan olisi nähnyt kristillisyyttä silmiesi edessä.

4. Katselkaamme nyt neljänneksi oikean kristityn autuaallista kuolemaa. Evanke-liumissa on muisteltu, että vanha Simeon oli kauan aikaa odottanut Israelin lohdutusta, ja hän oli myös saanut sen lupauksen Pyhältä Hengeltä, ettei hänen pidä kuolemaa maistaman, ennen kuin hän oli nähnyt Herran Kristuksen. Tämä Hengen lupaus täytettiin myös kynttilänpäivänä, koska hän sai nähdä sen valkeuden, jonka Herra oli valmistanut kaikille kansoille.

Olettekos te vanhat saaneet sen kaltaisen lupauksen Pyhältä Hengeltä? Te seisotte nyt haudan partaalla, ja te tiedätte juuri vakaisesti, ettei ole enää monta ajastaikaa jäljellä, ennen kuin se mykkä ja puhumaton vieras tulee teitä noutamaan. Onkos teille annettu se lupaus Hengeltä, ettei teidän pidä kuolemaa maistaman, ennen kuin te olette nähneet Herran Kristuksen?

Paljon vanhoja oli Simeonin aikana Israelissa, mutta ei muille vanhoille ole semmoista lupaus annettu Hengeltä. Sillä eivät ole muut vanhat sydämen halulla odottaneet Israelin lohdutusta. Eivät muut vanhat ole pyrkinet ja ikävöineet Kristusta nähdä. Eivät muut vanhat ole sydämen hartaudella huoanneet ja rukoilleet sitä Suurta Israelin Kuningasta,

että he pääsisivät näkemään Herran Kristuksen ennen kuolemaa. Sillä muut vanhat ovat tainneet silloin odottaa lohdutusta viinaflaskusta, mutta ei taivaasta.

Tämä vanha Simeon oli jo kauan aikaa odottanut Israelin lohdutusta. Ja sen odottamisen tähden oli hän saanut tämän lupauksen Hengeltä, ettei hänen pidä kuolemaa maistaman, ennen kuin hän näkee Vapahtajan. Mutta ei moni vanha näinä aikoina odota Israelin lohdutusta. Muutamat vanhat eivät odota ollenkaan muuta kuin perkeleen valtakunnan lohdutusta. He odottavat sen kaltaista lohdutusta, että perkele tulisi pian ja tappaisi kaikki kristityt. Niin kuin riettaan enkelit iloitsevat kristityn lankeemuksesta, niin tulee kaikille riettaan orjille ilo, jos he näkisivät perkeleen tappavan kristittyjen ruumiin ja imevän kristityn verta. Siinä taitaa olla muutamille vanhoille paras autuuden perustus näinä aikoina, että he saisivat tehdä makkaroita kristittyjen verestä. Ei ole nimittäin pakanan veri niin makea riettaan suussa, kuin kristityn veri.

Mutta sinä, Simeon, joka olet jo kauan aikaa odottanut Israelin lohdutusta, koska sinä olet saanut sen lupauksen Pyhältä Hengeltä, joko sinä olet saanut sen autuaallisen toivon, että sinun pitää näkemän sinun Vapahtajasi, ennen kuin sinä kuolet. Niin älä nyt viivyttele. Älä hääriä maailman kanssa. Älä anna maailmanrakkauden estää sinua tulemasta siihen paikkaan, kussa sinä saisit nähdä sinun Vapahtajasi, ennen kuin sinä kuolet. Mutta jos sinulla on se toivo, että sinun ei pidä maistaman kuolemaa, ennen kuin sinä olet nähnyt Herran Kristuksen, niin tule usein Hengen vaikutuksesta temppeleihin.

Tule nyt, koska kynttilät vielä palavat seurakunnassa, kynttilänpäivänä. Mitämaks siellä on se puhdas neitsyt Maria Poikansa kanssa uhraamassa kyyhkysen poikia Herralle. Tule nyt, Simeon ja Hanna profetissa, katselemaan, kuinka Jumalan äiti kantaa Jumalan Pojan sylissänsä Herran temppeleihin ja uhraa

sydämensä lahjoja Herralle. Ja silloin sinä saat nähdä Jumalan Pojan puhtaan neitseen helmassa. Niin ota Häntä syliisi ja siunaa Häntä sanoen: *”Herra, nyt sinä lasket sinun palvelijasi rauhaan, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutesi, jonka valmistanut olet kaikelle kansalle.”* Totisesti mahdat sinä ilolla kuolla, Simeon, koska sinä olet nähnyt Jeesuksen ja kantanut Häntä sylissäsi.

Mutta tämänaikaisilla vanhoilla on kankeat jalat. Eivät he jaksa tulla Jumalan temppeleihin. Heillä on huonot silmät. Eivät he saata erottaa kuitenkaan, kuka on Jumalan Poika. Heillä on huonot korvat. Eivät he jaksa kuulla, mitä vanha Simeon puhuu siitä lapsesta, joka jouluna syntyi ja kynttilänpäivänä kannettiin temppeleihin. Ja muutamilla on niin kankea ja paatunut sydän, ettei ole yhtään hengen vaatimusta tulla temppeleihin.

Mutta ne harvat vanhat, jotka ovat saaneet sen taivaallisen vakuutuksen Pyhältä Hengeltä, ettei heidän pidä kuolemaa maistaman, ennen kuin he ovat nähneet Jeesuksen, tulevat Hengen vaatimisesta katselemaan Hänen valkeuttansa. Ja sitten he saattavat ilolla kuolla näillä sanoilla: *”Nyt sinä lasket sinun palvelijasi rauhaan menemään, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutesi, jonka valmistanut olet kaikelle kansalle.”*

Ja nyt, sinä vanha Simeon ja sinä Hanna profetissa, joka olet saanut sen vakuutuksen, ettei sinun pidä kuolemaa maistaman, ennen kuin sinä olet nähnyt Herran Kristuksen, ja sinä Maria, Jeesuksen äiti, joka olet tullut Herralle uhraamaan sydämesi lahjoja, koska sinä olet puhdistettu. Nyt saattaisit sinä ilolla kuolla, vaikka miekka kävisi sinun sydämesi lävitse. Simeon, Hanna ja Maria. Tulkaa ja katselkaa Jumalan Poikaa, ennen kuin te kuollette pois. Jos ette saa nähdä Jumalan Poikaa ennen kuolemaa, niin ei teidän autuutenne ole päälleluotettava. Mutta nyt, koska te näitte Hänet, niin on teidän autuutenne täydellinen.

Pyrkikää siis, te harvat sielut, joille on se Hengen vakuutus annettu, ettei teidän pidä kuolemaa maistaman, ennen kuin te olette nähneet Herran Kristuksen. Pyrkikää Hengen vaatimisesta niin lähelle, että te tulisitte näkemään Jumalan Pojan makaavan äitinsä sylissä ja ihantelevan. Ja kysykää Jumalan äidiltä, saammeko me ottaa tämän Taivaallisen Lapsukaisen syliin. Ja hän on vastaava: *"Saatte kyllä ottaa"*, saati ette loukkaisi Häntä, saati ette saattaisi Häntä itkemään, saati ette tekisi Häntä murheelliseksi, saati ette pudottaisi Häntä lattialle, koska ette ole

kukaties harjaantuneet kantamaan Jumalan Poikka sylissäanne.

Niin ottakaa nyt Jumalan Poika syliin, Simeon ja Hanna. Ja katsokaa Häntä, että te pääsisitte ilolla kuolemaan ja kuoleman lähetessä veisaamaan: *"Nyt sinä Herra lasket sinun palvelijasi rauhaan menemään, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutesi, jonka kaikelle kansalle valmistanut olet."* Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / 1 Alku kadonnut. Sulkumerkein erotetut sanat lisätty tähän eheyden vuoksi / 2 Tästä kohdasta on käsikirjoituksessa revennyt pala pois. Muutama sana siis puuttuu.

Minä tiedän minun Lunastajani elävän; ja hän on tästälähin maan päällä seisova; ja vaikka minun ruumiini lakastuu, saan minä kuitenkin minun lihassani nähdä Jumalan.

Koska se pyhä mies, Job, oli suuressa tuskassa ja vaivassa uskonsa koettelemuksen tähden, tahtoiti Jobin ystävät soimata Jobia jumalattomasta elämästä, vaikka hän oli ulkonaisesti näyttänyt itsensä hurskaaksi ja jumaliseksi. Niin kuin omanvanhurskauden palvelijoilla on tavallisesti se usko, että Jumala ei vaivaa lapsiansa sillä lailla ilman syytä. Omanvanhurskauden palvelijoilla on semmoinen usko, että jos kristitty joutuu jotakin kärsimään tässä maailmassa, kyllä hän on sen hyvin ansainnut.

Semmoinen usko oli Jobin ystävillä, että Job oli salainen pahantekijä, vaikka hänen ulkonainen elämänsä oli hurskas ja vilpittömä. Mutta Jobilla oli puhdas omatunto. Ei hän saattanut ottaa tuntonsa päälle semmoisia vääriä soimauksia omanvanhurskauden palvelijoilta, mutta otti turvansa Jumalaan, hyvin tietien, että ne, jotka tahtovat jumalisesti elää maailmassa, saavat paljon kärsiä maailmanlapsilta vanhurskauden tähden. Ja siinä samassa vahvistui Jobin usko, koska vielä ne parhaatki ystävät tulit väärellä soimulla hänen päällensä; siinä vahvistui Jobin usko; että vaikka vielä Jumala välistä sallii lapsiansa tulla kiusatuksi perkeleeltä uskon koettelemukseksi ja vahvistukseksi, on kuitenkin yksi Jumala taivaassa, joka näkee ja tuntee kristittyin vaivat, koska he vanhurskauden tähden vainotaan.

Sen vahvan uskalluksen päälle sanoi Job: Minä tiedän minun Lunastajani elävän, ja hän on tästälähin maan päällä seisova. Ja vaikka ruumis lakastuu; saan minä kuitenkin minun lihassani nähdä Jumalan. Tämä suuri armo tapahtui myös Jobille, että hän sai lihassansa nähdä Jumalan. Tästä me kuulemme ensiksi, että omanvanhurskauden palvelijat tahtovat soimata kristityitä senkaltaisista synnistä, joita he itse tekevät, vaikka

omanvanhurskauden palvelijat ovat itse mielestänsä hurskaat.

Toiseksi, koska Jumala panee jonkun tuskan ja vaivan kristittyin päälle uskon koettelemukseksi ja kärsivällisyyden esimerkiksi, niin luulevat omanvanhurskauden palvelijat, että kristityt ovat semmoisen rangaistuksen hyvin ansainneet. Muutamille tulee vielä ilo kristittyin vahingosta, koska kristityt saavat kärsiä uskonsa tähden ja omantunnon tähden.

Semmoinen luulo oli myös Jobin ystävillä, että Job oli yksi salainen pahantekijä, ettei Jumala olis muutoin sallinut Jobin tulla niin hirmuisesti kiusatuksi ja vaivatuksi perkeleeltä, ellei hän olis ollut suuri syntinen ja pahantekijä. Mutta me kuulemme sekä Jobin kirjasta että myös muista Raamatun paikoista, että Job on pantu kaikille pyhille kärsivällisyyden esikuvaksi, ja että Jumala on sallinut tämän miehen tulla kiusatuksi perkeleeltä, osoittaaksensa perkeleelle ja maailmalle, että yksi Jumalan lapsi ei luovu uskostansa, vaikka kuinka kiusattaisiin maailmalta ja perkeleeltä, vaan enemmän vielä kristittyin usko vahvistetaan senkaltaisen koettelemuksen kautta; osittain sen kautta, että kristitty tulee semmoisen koettelemuksen kautta tuntemaan paremmin itsensä, ja osittain sen tähden, että kristityn usko koettelemuksen kautta vahvistetaan.

Se omanvanhurskauden perkele, joka sanoi: nahka nahasta, ja kaikki mitä ihmisellä on, antaa hän henkensä edestä; tämä saatana luuli, että Job antaa vielä uskonsa hänelle, koska hän joutuu jotakin kärsimään vanhurskauden tähden. Ja perkele, joka on Jumalan lasten päällekkantaja, ajatteli niin, että Job luopuu uskostansa ja siunaa Jumalaa silmäin edessä, se on, pilkkaa Jumalaa, koska häntä

kovemmin kiusataan ja vaivataan uskonsa tähden. Ja niin luulevat vielä nytkin kaikki riettaan enkelit, että tämä kristillisuus on ai-noastansa ulkokullaisuus ja itsetehty pyhyys. Riettaan enkeleillä on sama tarkoitus, kuin sillä pääperkeleellä, joka kiusais Jobia, että jos nämätki heränneet, jotka tekevät ja sanovat itsensä kristityksi, jos he tulisit kiusatuksi ja joutuisit jotakin vaivaa kärsimään kristillisyytensä tähden, kyllä he lakkaisit pian ulvomasta ja ihmisiä haukkumasta, ja tulisit samankaltaisiksi kuin muutki maailman ihmiset.

Mutta riettaalla oli sama ajatus Jobista, että hän luopuu uskostansa ja tulee riettaan kaltaiseksi. Mitäs rietas voitti Jobista? Onkos rietas tuntenut oikein Jobin sydämen? Onkos rietas arvannut oikein, koska hän luuli, että Job palkan tähden pelkää Jumalaa, ja että Job on ulkokullattu ja tekopyhä? Jopa taisi rietas siinä paikassa tulla petetyksi ja valehtelijaksi. Kukas tiesi, kuinka käypi niille riettaan enkeleille, jotka näinä aikoina iloitsevat kristittyin lankeemisesta, ja kristittyin vahingosta, ja sanovat: nahka nahasta; kauniiksi ne tulevat nämät väärät profeetat, jotka sanovat itsensä kristityiksi. Anna heidän tulla vähäisen kiusatuksi, kyllä näet, että he rupeavat pilkkaamaan Jumalaa silmäin edessä.

Mutta älä ylöns varhain iloitse, riettaan enkeli, ei sinulle tule helpommaksi, vaikka kaikki kristityt tapettaisiin. Ei sinulle tule huokeammaksi vaiva helvetissä, vaikka kaikki kristityt lankeaisit ja tulisit sinun kaltaiseskes. Mutta riettaan ilo kristityn vahingosta on niin kirottu, kuin käärmeen kyyneleet ovat kirotut. Ei ole rietasta usein saavutettu valheesta, mutta siinä Jobin asiassa tuli rietas valehtelijaksi. Hän luuli Jobin luopuvan uskostansa ja tulevan riettaan kaltaiseksi, mutta rietas tuli valehtelijaksi. Kyllä sen tähden kaikki riettaan enkelit toivovat sitä samaa, kuin itse saatana on toivonut Jobista, että kristityt tulevat samankaltaisiksi, kuin he ovat. Ei he vielä ole lakanneet

toivomasta, vaikka he tietävät, että heidän isänsä, perkele, on Jobin aikana tullut valehtelijaksi.

Mutta kristityt saavat nyt yhden lohdullisen ja ylösrakentavaisen esimerkin Jobin uskosta ja kärsivällisyydestä, koska he näkevät, ettei kristitty sen tähden luovu uskostansa, vaikka hän tulee kiusatuksi perkeleeltä ja vaivatuksi ruumiin puolesta. Oikean kristityn usko vahvistetaan sen kautta, koska hän vanhurskauden tähden vainotaan. Hän saattaa silloin paremmalla uskalluksella kuin ennen sanoa omanvanhurskauden palvelijalle: Minä tiedän minun Lunastajani elävän, ja Hän on tästälähin maan päällä seisova. Ja vaikka vihdoin minun nahkani ja tämä ruumis lakastuu, saan minä kuitenkin minun lihassani nähdä Jumalan.

Ja niin kuin se pyhä Job oli saanut sen autuaallisen vakuutuksen, että hänen pitää lihassansa näkemän Jumalan, niin oli myös se vanha Simeon saanut sen vakuutuksen Pyhäältä Hengeltä, ettei hänen pitänyt kuolemata maistaman, ennen kuin hän olis nähnyt Herran Kristuksen. Ja sama vakuutus annetaan vielä kaikille murheellisille, katuvaisille ja epäileväisille sieluille, jotka odottavat Israelin lohdutusta, että heidän pitää näkemän Herran Kristuksen, ennen kuin he lähtevät pois maailmasta.

Mutta siihen näkemiseen tarvitaan samankaltainen kärsivällisyys tuskassa, kuin Jobilla, samankaltainen odottaminen ja ikävöittäminen Herran Kristuksen perään, kuin Simeonilla. Sillä ei kukaan saa Pyhäältä Hengeltä sitä vakuutusta, että hänen pitää lihassansa näkemän Jumalan, joka ei ole murheessa, katumuksessa ja uskossa odottamassa Israelin lohdutusta. Ja ne harvat sielut, jotka hengen köyhyydessä odottavat Israelin lohdutusta, ja joilla on sydämellinen halu, että he saisit nähdä Kristusta ennen kuolemata, saavat pian sen autuaallisen vakuutuksen Hengeltä, ettei heidän pidä kuolemata maistaman, ennen kuin he ovat lihassansa

nähneet Herran Kristuksen. Heidän pitää myös Hengen vaikutuksen kautta tuleman temppeeliin siihen liittoon, koska Herran Kristus kannetaan sinne.

Te murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset, olettekos nyt hengen köyhyydessä kauan aikaa odottaneet Israelin lohdutusta? Olettekos saaneet vakuutusta Pyhältä Hengeltä, että teidän pitää näkemän Kristuksen? Ja te harvat sielut, jotka olette nähneet Kristuksen ja kantaneet Häntä sylissä, rukoilkaat niin kuin se vanha Simeon: *”Herra, nyt sinä lasket palvelijas rauhaan menemään sanas jälkeen, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutes, jonka valmistit kaikkein kansain eteen valkeudeksi valistamaan pakanoita, ja kansas Israelin kunniaksi.”* Kuule, sinä Israelin Lohdutus, kaikkein murheellisten, katuvaisten, epäileväisten ja uskovaisten huokaus! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 2: 22–32

22 Ja kuin heidän puhdistuspäivänsä olivat täytetyt Moseksen lain jälkeen, veivät he hänet Jerusalemiin, asettaaksensa häntä Herran eteen,

23 (Niinkuin kirjoitettu on Herran laissa: kaikki miehenpuoli, joka ensin avaa äitinsä kohdun, pitää kutsuttaman Herralle pyhäksi,)

24 Ja uhrataksensa, niinkuin sanottu on Herran laissa, pari mettistä eli kaksi kyhkyläisen poikaa.

25 Ja katso, mies oli Jerusalemissa, jonka nimi oli Simeon: tämä oli hurskas ja jumalinen mies, odottain Israelin lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänessä.

26 Ja hänelle oli sanottu Pyhältä Hengeltä, ettei hänen pitänyt ennen kuolemaa näkemän, kuin hän näkis Herran Kristuksen.

27 Ja hän tuli Hengen kautta templiin. Ja kuin vanhemmat toivat lapsen Jesuksen sisälle, tehdäksensä hänen edestänsä lain tavan jälkeen,

28 Niin hän otti hänen syliinsä, ja kiitti Jumalaa ja sanoi:

29 Nyt sinä, Herra, lasket palvelias rauhaan menemään, sanas jälkeen;

30 Sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutes,

31 Jonka sinä valmistit kaikkein kansain eteen,

32 Valkeudeksi valistamaan pakanoita ja sinun kansas Israelin kunniaksi.

Evankelista Luukas on kirjoittanut tämän päivän evankeliumissa, että se vanha Simeon oli valmis kuolemaan, koska hän oli nähnyt Herran Kristuksen.

Seuraavaisesti siitä, pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, kuinka yksi kristitty lähtee ilolla pois maailmasta, koska hän on saanut nähdä maailman Vapahtajan.

Me kuulemme, että se vanha Simeon oli valmis kuolemaan, koska hän oli nähnyt maailman Vapahtajan. Mutta hän oli yksi niistä harvoista, jotka odotit Israelin lohdutusta. Moni odotti siihen aikaan Israelin lohdutusta, mutta he odotit yhtä maallista Vapahtajaa, jonka piti auttaman heitä kaikesta maallisesta hädästä. Maailman herrat, fariiseukset, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat odotit muutosta hallituksessa, sillä he olit joutuneet pakanallisen esivallan alle. Ja se oli heidän mielestensä suuri häpeä, että Jumalan kansalla piti oleman pakanallinen esivalta. Heidän valtansa ja heidän kunniansa tuli sen kautta vähetyksi, koska heidän täytyi olla yhden pakanallisen esivallan alamaiset. Maailman rikkaat odotit yhtä maallista Vapahtajaa, joka tulis heille kuninkaaksi, että hekin pääsisit kuninkaan pöydälle syömään ja herrustelemaan. Mutta erinomattain maailman köyhät odotit yhtä maallista Vapahtajaa pian tulevan, joka ruokkis heitä ilman.

Kaikki he siis odotit sitä luvattua Vapahtajaa tulevan, ei sen tähden että heillä olis pelko ollut helvetistä. Ei heillä ollut semmoista

tuntoa, että he ilman Vapahtajatta hukkuvat iankaikkisesti, vaan heillä oli semmoinen tarkoitus, että he tulevat kaikki herraksi ja rikkaaksi Messiaksen valtakunnassa. Heillä oli semmoinen toivo, että he pääsevät vapaaksi kaikesta verosta ja rasiuksesta Messiaksen valtakunnassa. Heillä oli semmoinen uskalus, että he kaikki pääsevät rikastumaan ja maailman kunniaa voittamaan, koska Messias tulee. Ei juutalaiset ajatelleet, että yksi hengellinen Vapahtaja olis tarpeellisempi ollut, kuin maallinen.

Ja mistäs he tiesit odottaa yhtä hengellistä Vapahtajaa, jotka olit ilmanki pyhät ja hurskaat. Ei niillä ollut epäilystä autuudestansa niin kuin katuvaisilla, ei niillä ollut pelkoa kuolemasta, tuomiosta ja iankaikkisesta kadotuksesta, niin kuin epäileväisillä pruukaa olla, sillä heillä oli semmoinen tunto, että koko kansa on pyhä, ja kaikki pääsevät Aabrahamin helmaan.

Mutta Simeon oli yksi niistä, jotka odotit lohdutusta hengellisessä tarkoituksessa. Hän odotti yhtä hengellistä Vapahtajaa, joka pelastais kansansa synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Hän tunsit tarvitsevansa yhden hengellisen Vapahtajan, ja näki myös, että koko valtakunta oli vajonnut synnin turmelukseen. Hän odotti semmoista Vapahtajaa, joka saattaa pelastaa ihmisten sieluja. Hän näki, että kansalla oli yksi hirmuinen ja jumalatoim elämä. Ja jos muutosta ei tulis pian kansan uskossa ja elämässä, niin menis joka ainoa sielu hukkaan.

Tämän asian tähden hän odotti yhtä hengellistä Vapahtajaa, jolla olis hengellinen voima ylös herättämään sen jumalattoman kansan heidän suruttomuudestansa ja matkaan saattamaan yhden muutoksen kansan uskossa ja elämässä. Ja mistäs oli se vanha Simeon saanut sen ylösvalaistuksen, että hengellinen Vapahtaja oli tarpeellisempi kuin maallinen Vapahtaja? Ja mistäs hän päätti sen, että Messias oli hengellinen Vapahtaja, koska kaikki muut odotit yhtä maallista

Vapahtajaa? Tämän ylösvalaistuksen oli hän saanut Pyhältä Hengeltä.

Niin kuin juutalaiset silloin odotit yhtä maallista Vapahtajaa, joka tekis heitä rikkaaksi ja herraksi, niin odottavat suruttomat vielä nytkin yhtä maallista Vapahtajaa, joka tekis heitä rikkaaksi ja herraksi, sillä suruttomat ei tunne, että he tarvitsevat yhden hengellisen Vapahtajan. Suruttoman ihmisen Vapahtaja on maailmassa. Siinä on hänen Jumalansa. Mutta yksi katuvaime ihminen lankeis varsin epäilykseen, jos hänelle olis sanottu, että yksi Vapahtaja löytyy, ja vaikka hän aina odottaa Vapahtajan ilmestystä, tarvitsee hän kuitenkin Pyhän Hengen vakuutuksia siitä, että hänen ei pidä kuolemata maistaman, ennen kuin hän on nähnyt Herran Kristuksen.

Joka ei ole semmoista vakuutusta Pyhältä Hengeltä saanut, hän ei taida Hengen vaikutuksen kautta tulla temppeliin juuri siihen liittoon, koska Kristusta kannetaan temppeliin. Vaikka kaikki suruttomat sanovat saaneensa semmoisen vakuutuksen, että heidänki pitää näkemän Kristuksen ennen kuin he kuolevat, mutta koska kuolema tulee, niin heidän täytyy silloin tunnustaa, että heidän täytyy mennä helvettiin. Mistäs oli siis se vakuutus tullut, että heidän pitää näkemän Kristuksen ennen kuin he kuolevat, koska heidän täytyy kuolinvuoteella tunnustaa, ettei he ole nähneet Kristusta?

Niin ovat kaikki suruttomat tunnustaneet kuolinvuoteella, että Kristus on kaukana heistä, ja että heidän täytyy ilman näkemättä Kristusta mennä iankaikkisuuteen. Se on tainnut olla väärä henki, joka ennen ilmoitti heille, että heidän ei pidä kuolemata maistaman, ennen kuin he näkevät Herran Kristuksen. Valheen henki kyllä saarnaa suruttomille näin: *”Ei ole Jumala meitä kadotusta varten luonut; kyllä mekin tulemme autuaaksi, jos Jumalan tahto on, että meidän pitää tuleman autuaaksi.”* Yksi pappi on niin kirjoittanut, että Jumala ei olis kaikkivaltias,

jos ei Hän jaksais vetää niitä ylös helvetistä, jotka sinne putoavat. Ja kaikki suruttomat uskovat, että se on vasta hengellinen pappi, joka niin saarnaa, että kaikki, jotka putoavat helvettiin, pääsevät sieltä ylös.

Jos hän olis niin kirjoittanut, ettei Jumala olis kaikkivaltias, jos Hän ei jaksais niitä vetää ylös helvetistä, jotka sinne putoavat tässä armon ajassa, niin se olis mahdollisempi uskoa hänen oppinsa, vaikka Raamattu osoittaa, ettei ole Jumala jaksanut kaikkia niitäkään vetää ylös, jotka tässä armon ajassa ovat pudonneet helvettiin. Juudas oli nimittäin jo tässä armon ajassa pudonnut helvettiin, koska omatunto heräis, mutta Juudas oli niin raskas, ettei Jumala jaksanut häntä ylös vetää, vaikka tuo on mahdotoin järjelle uskoa, että Jumala ei ole jaksanut Juudasta vetää ylös helvetistä, mutta niin se kuitenkin on tapahtunut. Mutta Pietarin jaksoi Jumala vetää ylös helvetistä. Muutamat suruttomat uskovat vielä Juudaankin olevan taivaan valtakunnassa, mutta ei kaikki suruttomat jaksata sitä uskoa.

Koska nyt asia niin on, että suruttomatki luulevat saavansa sen vakuutuksen Pyhältä Hengeltä, ettei heidän pidä kuolemata näkemän, ennen kuin he ovat nähneet Herran Kristuksen, niin on tarpeellinen tutkia henget, sillä sen päälle useimmat suruttomat perustavat autuutensa, että he ovat semmoisen vakuutuksen saaneet, ettei heidän pidä kuolemata maistaman, ennen kuin he näkevät Kristuksen. Ja se henki, joka heille on senkaltaisen vakuutuksen antanut, on ollut valheen henki, Koska heidän täytyy kuolinvuoteella tunnustaa, ettei he ole nähneet Kristusta ja että heidän täytyy ilman näkemättä Kristusta mennä iankaikkisuuteen, niin on tarpeellinen perään ajatella, millä tavalla se vanha Simeon oli saanut Pyhältä Hengeltä semmoisen vakuutuksen, että hänen pitää näkemän Kristuksen ennen kuin hän kuolee.

Ensiksi sanoo evankelista, että hän odotti Israelin lohdutusta. Vissimmästi oli se mies murheellinen, koska hän odotti lohdutusta. Ja hän oli niin murheellinen, ettei hän löytänyt enää lohdutusta maailmassa. Mutta ei suruttomat ole koskaan niin murheelliseksi tulleet, että he olisit epäilleet autuudensansa, sillä aina he ovat löytäneet jonkun lohdutuksen maailmassa. Muutampi on löytänyt lohdutuksen viinaflaskussa, muutampi on löytänyt lohdutuksen huoruudessa, muutampi ahneudessa eli raha-arkussa, muutampi koreudessa, muutampi maailman kunniaassa, eikä ole tullut suruttomille koskaan semmoista hätää, että kaikki lohdutus maailmasta olis loppunut. Mutta se vanha Simeon ei ole löytänyt lohdutusta maailmassa, koska hän rupeis odottamaan lohdutusta ylhäältä.

Siinä nyt on syy, minkä tähden suruttomat ei saa nähdä Kristusta. Ei heille tule koskaan semmoinen murhe, että kaikki lohdutus maailmasta loppuu. He odottavat aina, niin kuin juutalaiset, yhtä maallista Vapahtajaa, ja sen he voivat löytää maailmassa. Mutta katuvaiset, jotka ovat niin raskaassa murheessa, ettei löydy enää yhtään lohdutustaan päällä, rupeavat odottamaan Israelin lohdutusta taivaasta, ja siinä odotuksessa, siinä raskaassa huokauksessa saavat he joskus sen vakuutuksen Pyhältä Hengeltä, ettei heidän pidä kuolemata näkemän, ennen kuin he näkevät Herran Kristuksen.

Ja minä uskon, että jokainen, kuin on saanut semmoisen vakuutuksen Pyhältä Hengeltä, tulee myös Hengen vaikutuksen kautta Jumalan temppeliin juuri siihen liittoon, koska Kristus kannetaan sinNE: siinä saapi hän ottaa Jumalan Pojan syliinsä, ja Hänen äitinsä suopi myös mielellänsä, että semmoiset, jotka murheessa ja hengen köyhyydessä odottavat Israelin lohdutusta, saavat ottaa hänen Poikansa syliinsä ja katsella Hänen kirkkaita silmiänsä, Hänen suloista suutansa, Hänen lumivalkeita ja viattomia käsiänsä. Mutta suruttomat ei viittis ottaa Jumalan

Poikaa syliinsä, sillä he pitävät Häntä huoran sikiänä.

Onkos nyt täällä joku vanha Simeon eli joku Hanna profetissa, joka ottais Jumalan Poikaa syliinsä? Onkos täällä joku neitsyt Maria, joka saattais niin rakkaudella ja äitin sydämellä holhoa sitä ihanaista Jumalan Poikaa, joka nauraa äitin sylissä, koska hän puhuttelee Häntä? Ei taitais Jumalan äiti tohtia antaa Poikaansa semmoisille, jotka tahtovat murhata Häntä, eikä myös semmoisille, jotka epäuskon tähden niin kovin vapisevat, että he pudottavat hänen Poikansa maahan. Ei taitais Jumalan äiti tohtia antaa Poikaansa semmoisille, joilla on kylmät kädet niin kuin jää. Jumalan Poika varmahtais [eli säikähtäis], jos Hän semmoisen ihmisen kynsiin joutuis, jolla on kylmät kädet niin kuin jää. Eikä Jumalan äiti taitais tohtia antaa Poikaansa semmoisille ihmisille, joilla on kovat kädet, jotka ei saata omia lapsiakaan pitää. Mutta semmoisille Jumalan äiti mielellänsä antais Poikansa, jotka murheellisella ja

katuvaisella sydämellä odottavat Israelin lohdutusta ja ovat ennen jo saaneet semmoisen vakuutuksen Pyhältä Hengeltä, ettei heidän pidä kuolemata maistaman, ennen kuin he ovat nähneet Herran Kristuksen.

Tule nyt, vanha Simeon, jos sinulla on halu nähdä Kristusta ennen kuolemata. Tule nyt, Hanna profetissa, puhumaan Hänestä kaikille niille, jotka Jerusalemissa odottavat Israelin lohdutusta. Tule nyt, neitsyt Maria, Jumalan temppeleihin, koska sinun puhdistuspäiväsi ovat täytetyt. Tulkaat nyt, kaikki lapset Beetlehemistä, ennen kuin teitä surmataaan. Tulkaat nyt, kaikki tiaiset, kaikki pääskyiset ja kyyhkyläisen pojat, katselemaan sitä pikkuista Jumalan Poikaa, ja sanokaat: *"Nyt sinä, Herra, lasket palvelijas rauhaan menemään sanas jälkeen, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutes."* Amen!

Alkuperäinen (loppu kateissa) täydennetty Kirkkopostillasta 1876 / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

TEKSTI: DAN. 9: 26–27 [KATKOKSIA]

Ja kahden viikon perästä seitsemättäkymmentä surmataan Kristus, ja ei enää ole. Mutta hän monelle liiton vahvistaa yhdessä viikossa.

Jumala osoitti profeetta Danielille, mitä tulisi tapahtumaan Kristuksen aikana, nimittäin, että maailma tappaisi Kristuksen...

[1/3 sivusta puuttuu]

...kristillisyys olisi vähän aikaa. Kaiken tämän Danielnäki näyssä noin 600 vuotta ennen Kristuksen tuloa maailmaan, ja sanat ovat kirjoitettuina profeetta Danielin kirjassa, 9. luvun 26. ja 27. jakeessa. Jumala on myös muiden profeettojen kautta osoittanut, kuinka maailma ottaisi vastaan Vapahtajansa ja totisen kristillisyyden, nimittäin nurjuudella, vihalla ja [1/3 sivusta puuttuu] - maailma on kaikkina aikoina vihannut Kristusta ja totista kristillisyyttä, jonka Kristus perusti? Se tuntuu nyt meistä aivan käsittämättömältä. Minkä tähden juutalaisten piti ristiinnaulitsemalla Kristuksen ja vainoaman kristityitä?

Jos Kristus olisi ilmestynyt pakanoiden keskuudessa, joilla ei ole mitään tietoa totisesta Jumalasta, se näyttäisi vähemmän ihmeelliseltä, sillä kun apostoli Paavali saarnasi Ateenan pakanoille tuntemattomasta Jumalasta, niin he pilkkasivat häntä ja sanoivat: *"Mitä tämä lipilaari tahtoo sanoa?"*, ja muutamat sanoivat: *"Hän näkyy tahtovan utoja jumalia ilmoittaa"* (Apt. 17: 18).

Paavali tahtoi nimittäin saarnata pakanoille aivan uutta oppia, jota he eivät olleet koskaan ennen kuulleet. Eikä voinut olla kovin kummallista, että pakanat eivät tahtoneet kuulla uudesta opista, jota he pitivät vääränä oppina.

Mutta Vapahtaja ei saarnannut uutta oppia juutalaisille, vaan Hän saarnasi samaa oppia kuin ylimmäiset papit, mutta vain sillä erotuksella, että Hän ei selittänyt kirjoituksia aivan samalla tavalla kuin ylimmäiset papit. Ja kuitenkin Vapahtajaa vihattiin ja pilkattiin, vaikka Hän ei saarnannut uutta oppia vaan

ainoastaan selitti Raamattua vähän toisella tavalla kuin kirjanoppineet ja fariseukset. Minkä tähden juutalaisten sitten piti vihaaman Vapahtajaa? Niin! Sen tähden, että Hän tuomitsi heidät, sillä ellei Hän olisi tuominut heitä, niin ei kukaan olisi vihannut Häntä. Mutta kun Hän tuomitsi heidät ja tahtoi heidän tekevän totisen parannuksen, silloin nousi omavanhurskaus heidän pääkalloonsa. Silloin he halusivat hävittää Hänet, koska he uskoivat, että Hän oli väärä profeetta ja villihenki, joka saarnasi väärää oppia ja johdatti ihmisen väärälle tielle.

Mutta nyt moni on valmis sanomaan, että jos Kristus olisi elänyt meidän keskuudessamme, me emme olisi vihanneet Häntä, me olisimme ottaneet Hänet avosylin vastaan. Me olisimme uskoneet Häneen, juuri niin kuin me nytkin uskomme Häneen, vaikkamme näe Häntä silmillämme. Mahtaisikohan monikaan uskoa Häneen, jos Hän tulisi tuomitsemaan meitä? Sillä vaikka me olemme mielestämme eläneet niin jumalisesti ja kristillisesti, ettei Kristuksella olisi mitään syytä tuomita meitä, niin voisi kuitenkin olla niin, että Kristuksella olisi kirkkaamat silmät kuin meillä näkemään jumalatonta elämäämme, ja silloin Hänen täytyisi tuomita meidät. Ja silloin mekin olisimme valmiit huutamaan: *"Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!"* Sillä eivät juutalaiset ole suinkaan olleet meitä suurempia syntisiä, vaikka me olemme hyvin taipuvaisia pitämään juutalaisia suurimpina syntisinä, koska he ovat ristiinnaulinneet Vapahtajan. Mutta me olisimme epäilemättä tehneet samoin, jos Hän olisi tullut palvelijan haamussa tai ympäröivänsä lukijaissaarnaajana. Me olisimme heti ottaneet Hänet kiinni ja syyttäneet Häntä maaherran edessä, jos Hän olisi rojhennut kutsua meitä nurjaksi ja huorintekijäin sukukunnaksi tai jos Hän olisi kutsunut

meitä kyykkäärmeiden sikiöiksi. Me olisimme huutaneet vielä kovemmin kuin juutalaiset: *”Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!”* Ja juuri sen tähden, että Hän tuomitsi kunniallisia ihmisiä, juuri sen tähden Häntä vihattiin ja vainottiin. Juuri sen tähden Häntä syytettiin maaherran edessä, koska Hän oli kulkenut ympäri maata saarnaamassa ja tuomitsemassa kunniallisia ihmisiä.

Tämän Jumala osoitti Danielille ja muille profeetoille 400, 500, 600, 700 vuotta aikaisemmin, jotta Jeesuksen opetuslapset ja muut totiset kristityt uskoisivat Häneen, että Hän on luvattu Vapahtaja. Koska Hänen kävi niin kuin profeetat olivat ennustaneet, sen tähden Danielin 9. luvun 26. jakeessa lukee: *”Ja kahden viikon perästä seitsemättäkymmentä surmataaan Kristus, ja ei enää ole”*.

Tämän päivän evankeliumissa vanha Simeon julistaa samaa Kristuksesta, nimittäin että Hänet on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle ja merkiksi, jota vastaan sanotaan, toisin sanoen he eivät tahdo ottaa Häntä vastaan, ja tämä Simeonin profetia toteutuu vielä tänäkin päivänä. Sillä missä ikänä Kristusta tai oppia Kristuksesta, toisin sanoen totista kristillisyyttä saarnataan, siellä nähdään, että maailman suruton joukko hylkää Hänet. Hänestä tulee silloin merkki, jota vastaan sanotaan. Se merkitsee: maailman suruton joukko hylkää Hänet kokonaan ja väittää kuten juutalaiset, että se on väärä oppi ja että Hän viettelee kansaa. Mutta kun Kristuksesta saarnataan niin kuin juutalaiset saarnasivat Messiaasta eli luvata Vapahtajasta, että Hän on tuleva, mutta ei niin kuin Jeesus Nasaretilainen vaan aivan eri haamussa, suurena maallisena kuninkaana, auttajana ruumiillisesta hädästä, silloin sokea joukko uskoo, että se on oikea oppi. Sillä siihen aikaan kun Kristus tuli maailmaan ei kukaan valittanut hengellistä hätää, mutta ruumiillista hätää tunsivat monet.

Ainoastaan vanha Simeon ja kenties Hanna profetissa ja muutamat harvat heidän

lisäkseen, joilla oli armon nälkä, tunsivat hengellistä hätää. Niin lienee asianlaita nytkin. Onko täällä joku, joka on hengellisessä hädässä, onko täällä joku hengellisesti köyhä tai hengellisesti murheellinen, joka kaipaa Israelin lohdutusta? Onko täällä joku, joka on saanut parannuskamppailun aikana vakuutuksen Pyhältä Hengeltä, ettei hänen pidä maistaa kuolemaa ennen kuin hän on saanut nähdä Herran Kristuksen? Tulloon hän tänään Hengen kehotuksesta temppeleihin. Ehkä hän saa siellä katsella Herran Voideltua, ehkä hän saa siellä ottaa Jumalan Pojan syliinsä ja painaa Hänet sydäntään vasten, ja tuntea itsensä autuaaksi ja valmiiksi kuolemaan. Tule, Simeon, sinä joka olet sielunhädässä, epäuskossa ja epätoivossa ja juuri sen tähden odotat Israelin lohdutusta, odotat sitä autuaallista hetkeä, josta olet saanut aavistuksen, kun saat nähdä Jumalan Lapsen ja ottaa Sen syliin. Ja sinä, Hanna profetissa, älä sinäkään viivyttelä vaan tule kiireesti Jumalan pyhäkköön ja vuodata palavasta sydämestäsi rukous: Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 2: 22–32

22 Ja kuin heidän puhdistuspäivänsä olivat täytetyt Moseksen lain jälkeen, veivät he hänet Jerusalemiin, asettaaksensa häntä Herran eteen,

23 (Niinkuin kirjoitettu on Herran laissa: kaikki miehenpuoli, joka ensin avaa äitinsä kohdun, pitää kutsuttaman Herralle pyhäksi,)

24 Ja uhrataksensa, niinkuin sanottu on Herran laissa, pari mettistä eli kaksi kyhköläisen poikaa.

25 Ja katso, mies oli Jerusalemissa, jonka nimi oli Simeon: tämä oli hurskas ja jumalinen mies, odottain Israelin lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänessä.

26 Ja hänelle oli sanottu Pyhältä Hengeltä, ettei hänen pitänyt ennen kuolemaa näkemän, kuin hän näkis Herran Kristuksen.

27 *Ja hän tuli Hengen kautta templiin. Ja kuin vanhemmat toivat lapsen Jesuksen sisälle, tehdäksensä hänen edestänsä lain tavan jälkeen,*

28 *Niin hän otti hänen syliinsä, ja kiitti Jumalaa ja sanoi:*

29 *Nyt sinä, Herra, lasket palvelias rauhaan menemään, sanas jälkeen;*

30 *Sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutes,*

31 *Jonka sinä valmistit kaikkein kansain eteen,*

32 *Valkeudeksi valistamaan pakanoita ja sinun kansas Israelin kunniaksi.*

33 *Ja Joseph ja hänen äitinsä ihmettelivät niitä, joita hänestä sanottiin.*

34 *Simeon siunasi heitä ja sanoi Marialle, hänen äidillensä: katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan:*

35 *(Ja sinunkin sielus lävitse pitää miekan käymän:) että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin.*

Pyhän evankeliumimme johdatuksella pitää meidän tällä hetkellä tutkistella, kuinka Kristus on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan.

Tutkistelumme ensimmäinen osa osoittaa: kuinka Kristus on pantu lankeemiseksi katu-mattomille ja paatuneille.

Tutkistelumme toinen osa osoittaa, kuinka Kristus on pantu nousemiseksi katuvaisille.

Kolmas osa osoittaa, kuinka Kristus on pantu merkiksi, jota vastaan tämän maailman viisaat sanovat.

Mutta että Jumala antaisi Henkensä ja voimansa Sanan kanssa, kuule meitä, laupias Herra Jumala.

1. Että Kristus olisi pantu lankeemiseksi monelle Israelissa, sitä ei kukaan uskonut siihen aikaan, eikä nytkään voi kukaan muu uskoa

tätä kuin se, joka on nähnyt omilla silmillään, että elävän kristillisyyden kautta moni lankeaa syvemmälle paatumukseen kuin hän luonnostaan oli. Juutalaisista saattoi huomata, että he tulivat Kristuksen saarnan kautta seitsemän kertaa pahemmiksi kuin he ennen olivat. Sillä mitä enemmän Kristus saarnasi heille totisesta parannuksesta, sitä kiukkuisemmiksi ja vihaisemmiksi ja kiivaammiksi he tulivat Kristusta kohtaan. Sillä kun Kristus tahtoi ajaa nuhdesaarnallaan omanvanhurskauden perkeleen ulos, silloin omanvanhurskauden perkele rupesi nousemaan kahdelle jalalle kuin karhu ja potkimaan vastaan kaikin voimin.

Toisilla perkeleillä oli vähemmän voimaa sovitamaan Jumalan Henkeä vastaan, joka vaikutti Vapahtajan sanojen kautta, esimerkiksi paloviinan perkeleellä, joka oli jo Johannes Kastajan nuhdesaarnojen kautta lähtenyt enimmäkseen ulos seurakunnasta, sillä evankelistat eivät kerro missään, että Kristus tai Hänen apostolinsa olisivat tavanneet jonkun juovuksissa kaduilla.

Mutta omanvanhurskauden perkelepä ei tahtonut lähteä ulos fariseusten sydämistä, vaan hän potki vastaan kaikin voimin ja irvisteli aivan hirmuisesti Kristusta vastaan, sillä kristillinen oppi opetti, että omanvanhurskauden piti lähteä ulos ihmisestä ja Kristuksen vanhurskauden tulla sijaan. Mutta omanvanhurskaus ei tahtonut lähteä ulos kirjanoppineista ja fariseuksista. Sen tähden heistä tuli kristillisyyden kiukkuisimmat viholliset. He eivät voineet saada omantunnonrauhaa ennen kuin he saivat pois tieltä tuon vihatun lukijaisaarnaajan, joka häiritsti omantunnonrauhaa.

Tähän tuli lisäksi kateus, joka ei voinut kärsiä, että kansa uskoi Kristukseen. Tämä musta henki, nimittäin kateus, hallitsi heitä, kun he sanoivat: *”Tämä Mies tekee monta ihmettä. Jos annamme Hänen olla, niin kaikki uskovat Häneen ja roomalaiset tulevat ja otavat pois maamme ja kansamme.”* He

luulottelivat, että esivaltakin sekaantuisi asiaan. Huomaamme siis selvästi, että juutalaiset ja varsinkin kirjanoppineet ja fariseukset tulivat seitsemän kertaa kiukkuisemmiksi kuin he olivat ennen, ja tämä johtui juuri Kristuksen nuhdesaarnoista.

Mutta mikä tapahtui Kristuksen aikana, tapahtui myös Hänen kuolemansa jälkeen, kun Kristuksen opetuslapset alkoivat saarnata samalla tavalla kuin heidän Mestarinsa, nimittäin lakia katumattomille eli suruttomalle joukolle ja evankeliumia heränneille, minkä kautta Jumalan Henki sai sijaa joidenkin ihmisten sydämissä. Silloin kirjanoppineissa ja fariseuksissa heräsi viha ja kiivaus kristityitä kohtaan, kuten kertomus Stefanuksesta osoittaa meille. Fariseukset ja kirjanoppineet, jotka istuivat kirkkoneuvostossa, suutuivat niin Stefanuksen nuhdesaarnasta, että he kiristelivät hampaitaan vihasta ja tukitsivat korvansa, etteivät he kuulisi sellaista pilkkaa ja sellaista koiranhaukuntaa kuin he mielestään kuuluivat Stefanuksen nuhdesaarnassa.

Kas, tällä tavalla Kristus on pantu lankeemiseksi monelle Israelissa eli kristikunnassa. He tulivat nimittäin seitsemän kertaa kiukkuisemmiksi kristillisyyden kautta, ja tämän vanha Simeon näki, kun hän otti Siunatun Lapsen syliinsä. Hän näki hengessä, että moni Israelissa pahentuisi tästä uudesta opista, mikä ei kuitenkaan ollut uusi oppi, vaan se oli sama vanha oppi, jota Mooses ja profeetat olivat saarnanneet. Mutta juutalaisten korvissa kuulosti ikään kuin Kristus ja Hänen apostolinsa tahtoisivat saarnata uutta oppia, sillä he olivat aikoja sitten vannonneet kuolleeseen uskoon. Juutalaisilla oli siihen aikaan vahva kuollut usko pääkallossa, ja tämä kuollut usko oli niin luja, että he olivat valmiita menemään kuolemaan isiensä uskon puolesta.

Ja kuitenkin kuolleessa uskossa piili pelkkä omavanhurskaus. Tämä perkeleiden päämies muutti itsensä valkeuden enkeliksi

heidän mielikuvituksessaan. He kuvittelivat, että kristillisuus oli väärä ja kerettiläinen oppi, joka tahtoi tehdä Mooseksen valehtelijaksi, ja sen tähden Paavali kirjoittaa juutalaisista: *”Heillä on kiivaus Jumalan puoleen, mutta ei taidon jälkeen”* (Room. 10: 2). Kenellä oli suurempi kiivaus vanhan opin puolesta kuin juutalaisilla, ja kuitenkin tämän kiivauden oli herättänyt vain omanvanhurskauden perkele.

Ja kenellä oli suurempi kiivaus vanhan opin puolesta kuin paavilaisilla? Kun Luther alkoi saarnata totisesta kristillisyydestä, silloin nousi paavi Lutheria vastaan kuin karhu ja tahtoi polttaa tuhkaksi suuren lukijaissaarnaajan, joka häiritsti suruttoman joukon omantunnon rauhaa. Eiköhän niin voisi käydä tänäkin päivänä? Jos Jumalan Henki herättää jonkun miehen joukosta totiseen murheeseen sielustaan, jos hänen täytyy pitää vakava nuhdesaarna sokealle joukolle, joka kulkee kuin lampaat, joilla ei ole paimenta, niin sokea joukko joutuu heti silmitömän vihan valtaan sellaista miestä vastaan, joka häiritsee suruttoman joukon omantunnon rauhaa.

He ovat heti valmiita kiristelemään hampaitaan ja tukkimaan korviaan. Yksi sanoo: *”Tuletko sinä tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä?”* Toinen sanoo kuten Ateenan pakanat: *”Hän näkyy tahtovan utoja jumalia ilmoittaa.”* Kolmas sanoo kuten juutalaiset Kasta-jasta: *”Hänellä on perkele”* (Luuk. 7: 33). Tällä tavoin syntyy hengellinen viha sokeassa joukossa, joka juuri totisen kristillisyyden tähden tulee seitsemän kertaa pahemmaksi kuin se oli ennen.

Ja tässä tapauksessa Kristus on pantu lankeemukseksi monelle Israelissa, toisin sanoen: kristikunnassa nousevat kaikki perkeleet sellaista parannussaarnaajaa vastaan: paloviinan perkele, huoruuden perkele, kunian perkele ja varsinkin omanvanhurskauden perkele, joka on kaikkien näiden serkku. Siitä seuraa hengellinen viha, ja tämä tekee

heidät sokeiksi, niin että he näkevät totisessa kristillisyydessä vain kerettillisyyttä ja haaveilua, sillä omavanhurskaus ei voi sieittää, että joku tulee tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä. Katso, täällä tavoin Kristus on pantu lankeemiseksi monelle Israelissa. Moni pahentuu niin, että tahtoo sammuttaa vihansa Kristusta kohtaan kristittyjen veressä.

2. Katselkaamme nyt toiseksi, kuinka Kristus on pantu nousemiseksi monelle Israelissa. Evankelistojen kertomuksista voimme nähdä, ketkä ihmiset tulivat nostetuiksi kadotuksesta Kristuksen kautta: publikaanit ja syntiset, toisin sanoen suuret ja törkeät syntiset, heräsivät katumukseen ja murheeseen synneistään Johannes Kastajan ja Kristuksen nuhdesaarnojen kautta. Ja vaikka tämä heräys publikaanien ja syntisten joukossa ei ollut kovin vakava, ennen kuin Pietari piti helluntaipäivänä voimallisen nuhdesaarnansa kevytmieliselle joukolle, joka pilkkasi Pyhän Hengen vaikutuksia, silloin vasta he saivat pistoksen sydämeensä, mutta tämä suuri heräys ei olisi tapahtunut yhden nuhdesaarnan kautta, jollei heidän omatuntonsa olisi tullut jo ennen valmistetuksi Johannes Kastajan ja Kristuksen saarnojen kautta.

Mutta joka tapauksessa me näemme, että muutamat harvat sielut olivat vakavasti heränneitä jo Kristuksen saarnatessa, esimerkiksi Sakkeus ja se halvattu mies, jonka Jeesus paransi ja jolle Hän sanoi: *"Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi."* (Mark. 2: 5). Mutta erinomattain se vaimo, joka itki Jeesuksen jalkojen juuressa, oli vakavasti herännyt ja etenkin huoruuden synty painoi raskaasti hänen tuntoaan. Onko täällä joku sellainen vaimo, jonka omatunto on pakottanut hänet pesemään kyynelillään Jeesuksen jalkoja ja kuivaamaan niitä päänsä hiuksilla? Onko täällä joku halvattu, joka tahtoo antaa kantaa itsensä Jeesuksen luo ollessaan omantunnon vaivoissa ja sydämen ahdistuksessa?

Täällä on kyllä kaikkina aikoina kiroilijoita, tappelijoita, juomareita, huoria ja huorimiehiä, jotka ovat valmiita huutamaan: *"Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse."* Täällä on kyllä myös omavanhurskaita fariseuksia ja ulkokullaita, jotka ovat valmiita syyttämään kristityitä maaherran edessä. Täällä on juutalaisia, jotka sanovat: *"Meillä on Isä, nimittäin Jumala"* mutta pyytävät kuitenkin tappaa Kristuksen, koska heillä on kuollut usko päälalossa.

Johanneksen evankeliumin 8. luvun 30. jakeessa lukee, että monet juutalaiset uskoivat Häneen. Mutta millainen usko heillä oli, kun he alkoivat heti väitellä Hänen kanssaan ja vastustaa Hänen oppiaan. Koko seuraavissa jakeissa kuvastuu keskustelusta käy ilmi, että näillä juutalaisilla oli kuollut usko, vaikka he uskoivat Kristukseen. Mutta ei kuollut usko voi tehdä ihmistä autuaaksi. Kuollut usko on kuin pumpuli sydämen ympärillä, mutta tämän kuolleen uskon alla on perkele piilossa sydämen kuopassa. Siellä on vielä viha ja vaino totista kristillisyyttä kohtaan, siellä on riita ja kiivaus totisia kristityitä kohtaan. Jos siihen aikaan oli juutalaisia, jotka uskoivat Kristukseen ja kuitenkin riitelivät Kristuksen kanssa, niin on nykyäänkin sangen monta juutalaista, jotka uskovat Kristukseen ja vihaavat silti elävää kristillisyyttä sydämen pohjasta.

Mutta täällä ei ole luultavasti monta, jotka itkevät Jeesuksen jalkojen juuressa, ei monta Sakkeuksen kaltaista, jotka tahtovat maksaa vääryydellä saadun tavarankorvauksensa takaisin, ei monta halvaantunutta, joiden täytyy antaa kantaa itsensä Kristuksen tykö, kun he ovat sielunhädässä. Ja kuitenkin sellaisille katuvoimille, murheellisille, särjetyille, epätoivoisille sieluille Kristus on pantu nousemiseksi. Sellaisille Hän sanoo: *"Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi. Hän rakasti paljon, sen tähden hänelle annetaan paljon anteeksi."* (Luuk. 7: 47)

Katsokaa nyt, te murheelliset, te särjetyt, te epätoivoiset sydämet, katsokaa, että teidän tähtenne Kristus on hikoillut verta yrttitarhassa. Teidän tähtenne Hän on huutanut ristillä, teidän tähtenne Hän on myös noussut kuolleista, ja teidän sielujenne nostamiseksi epätoivon syvyyksistä Hän on saarnannut evankeliumia köyhille ja teidän edestänne hän rukoilee Isältään armoa ja armahdusta, mutta maailman edestä Hän ei rukoile.

3. Kolmanneksi Kristus on pantu merkiksi, jota vastaan sanotaan. Tätä merkkiä, nimittäin Kristusta ja Hänen oppiaan vastaan on sanottu paljon kaikkina aikoina. Eivät ainoastaan tämän maailman viisaat, joilla on paljon huomautettavaa itse oppia vastaan, vaan myös oppimattomat ovat sanoneet paljon totista kristillisyyttä vastaan, missä ikänä se on ilmestynyt ihmisten keskuuteen. Kun toinen kristillisuus ensin tuli maailmaan, juutalaiset pitivät sitä vääränä oppina ja pakanat pitivät kristillisyyttä hirveänä haaveiluna. Niin muodoin Kristus ja Hänen oppinsa saivat vastustusta joka taholta. Tämä on nyt merkki, jota vastaan sanotaan. Mutta me kuulemme vielä paljon sanottavan tätä merkkiä vastaan. Sillä heti kun joku ihminen herää jossakin seurakunnassa, perkeleen seuraajat ovat valmiit sanomaan vastaan ja pilkkaamaan. Heränneitä pidetään kaikkialla kerettiläisinä, haaveilijoina ja villihenkinä. Heillä ei ole odotettavanaan armoa perkeleeltä ja maailmalta. Mutta ne jotka pilkkaavat ja ivaavat tällä tavoin pyhiä asioita, saavat kerran nähdä, ketä he ovat pistäneet.

Perkeleen seuraajilla, jotka sanovat tätä merkkiä vastaan ja pilkkaavat Kristuksen Hengen työtä ihmissydämessä, näillä perkeleen seuraajilla ei ole, sanon minä, kovin pitkää iloa. Vaikka he tänään ja huomenna ja ylihuomenna kiroavat urhoollisesti ja juovat urhoollisesti ja tanssivat ja huvittelevat maailman tavalla, niin heidän täytyy kuitenkin pian astua siihen pimeään luolaan, jota kutsutaan haudaksi, pohjattomuudeksi, helvetiksi. Silloin he saavat kenties liian myöhään

havaita hulluutensa ja katua, mutta ilman toivoa lunastuksesta. Sillä mitä enemmän ihminen vastustaa ja pilkkaa niitä, jotka ovat murheellisia, sitä suuremman velan hän saa niskoilleen tuomiopäivänä, sitä useammat perkeleet pilkkaavat häntä pohjattomassa syvyydessä ja sanovat: *”Oletko lukijainen? Oletko haaveilija? Oletko katuvainen? Oletko pyhimys? Ehkä aiot astua yksin ylös taivaaseen?”*

Sellaista pilkkapuhetta katuvainen syntinen saa kuulla usein maailmassa. Ja jos hän on päässyt sinne asti kristillisyydessään, että hän tohtii tunnustaa uskonsa Kristukseen ja sanoo olevansa Jumalan lapsi. Silloin vasta maailma hämmästyä, niin kuin ylimmäinen pappi repäisi vaatteensa ihmetellessään Nasarettilaisen hengellistä ylpeyttä, kun Hän julkesi korottaa itsensä kaikkien muiden ihmisten yläpuolelle tunnustamalla olevansa Jumalan Poika.

Mutta niin korkealle täytyy kristityn kiivetä taivaan portailla eli niin kovasti täytyy hänen kolkuttaa taivaan portille, että se avataan. Silloin hän voi pelkäämättä tunnustaa maailmalle olevansa Jumalan lapsi, eikä silloin tee mitään, että maailma pilkkaa häntä. Kutsukoon maailma häntä kerettiläiseksi, haaveilijaksi tai villihengeksi tai hengellisesti ylpeäksi, se ei liikuta häntä, kun hän vain saa sen autuaallisen vakuutuksen, että hän on Jumalan lapsi.

Vanha Simeon oli kauan aikaa odottanut Israelin lohdutusta ja saanut sisällisen vakuutuksen eli autuaallisen toivon Pyhäältä Hengeltä, ettei hänen pidä maistaman kuolemaa ennen kuin hän on nähnyt Herran Kristuksen. Tämä hänen sydämellinen kaipauksensa ja autuaallinen toivonsa täyttyi, kun Maria, Jeesuksen äiti, kantoi Poikansa temppeliin. Silloin vasta hän tunsii olevansa valmis kuolemaan, kun hän sai nähdä Herran Kristuksen.

Niinpä ei kukaan, joka odottaa vakavasti Israelin lohdutusta, kukaan herännyt tai katuvainen syntinen ei voi olla valmis kuolemaan

ennen kuin hän saa nähdä Herran Kristuksen ja painaa Hänet sydäntään vasten. Sinne asti sinun täytyy kilvoitella, sinä vanha Simeon, että saat ensin lupauksen Pyhältä Hengeltä ja sitten odotat kärsivällisesti ja nöyrästi sydämellisellä kaipauksella ja rukouksella sitä autuaallista hetkeä, jolloin saat nähdä Herran Kristuksen. Sillä et sinä voi kuolla autuaallisella kuolemalla, jollet saa nähdä Herran Kristusta ja syleillä Häntä. Se merkitsee:

sinun täytyy tuntuvasti kokea armon voimaa sydämessäsi ennen kuin voit sanoa: *"Nyt sinä Herra lasket palvelijasi rauhaan menemään sanasi jälkeen, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutesi, jonka sinä valmistit kaikkien kansain eteen valkeudeksi valistamaan pakanoita, ja sinun kansasi Israelin kunniaksi."* Amen.

Alkuperäinen ruotsinkielinen / A. Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Mutta kuka voi hänen tulemisensa päivää kärsiä? Ja kuka voi seisoa, koska hän ilmaantuu?

Näin kirjoittaa profeetta Malakias tämän päivän epistolassa. Hän kirjoittaa Kristuksen tulemisesta, mutta hänen sanansa ovat niin hirmuiset, että kaikki pitäisit pelkäämän, että Kristus ei ole niin armollinen, kuin suruttomat ja armonvargaat luulevat. Kuka voi Hänen tulemisensa päivää kärsiä? Se on: kuka voi kestää Hänen edessänsä, koska Hän tulee?

Kaikki armonvargaat luulevat, että Kristus on niin armollinen, että Hän ei paiskaa ketään helvettiin. Mutta profeetta Malakian edellamanituista sanoista kuuluu hirmuinen kovuus olevan Kristuksella, koska hän epäilee, ettei moni taida kestää Hänen edessänsä. Sillä Hän on niin kuin hopiasepän tuli ja niin kuin pesijän saippua. Hän on istuva ja sulava ja sellittävä hopian. Hän on puhdistava ja hiuttava Leevin pojat niin kuin kullan ja hopian. Leevin pojat ovat Vanhan Testamentin papit, ja se kuuluu profeetan uhkaavaisista sanoista, että Kristus aikoo erinomattain pappia koetella, kuinka he ovat sokian kansan edellä käyneet väärällä opilla ja pahentavaisilla esimerkillä.

Me tiedämme myös evankelistain kirjoituksista, että Hän soimais ja nuhteli kovin ylimmäiset papit ja kirjanoppineet ja fariseukset, ja uhkais heitä hirmuisella tuomiolla ja rangaistuksella. Mutta jos ylimmäiset papit olisit saarnanneet kansalle oikian opin ja oikian järjestyksen, ei olis Kristus niin kovin tuominut pappia. Mutta surutoin kansa olis saanut kovan tuomion. Vaikka Kristus tuomitsi vielä sitä surutointa ja paatunutta kansaa ja suomalais ylipäin, koska heräys ei tullut monelle Hänen saarnastansa. Ja kuinkas me saatamme odottaa, että surutoin kansa pitää heräämän meidän saarnasta, koska itse Jumalan Poika ei jaksanut paatuneita herättää, joka oli niin voimallinen saarnaamaan parannusta suruttomalle kansalle.

Kuuluuhan siitä, että itse Jumala ei jaksu herättää paatuneita synnin unesta.

Johannes Kastaja oli jo muutaman vuoden saarnannut parannusta, eikä tullut sen parempaa heräystä, kuin mitä evankeliumin kirjoittajat Matteus, Markus ja Luukas muistelevat, että muutamat tunnustit syntiänsä ja annoit itsensä kastaa parannukseen. Ja ne, jotka heräisit Johanneksen parannussaarnoista, tulit Jeesuksen opetuslapseksi ja kävit koulussa. Mutta kuinkas monta niitä oli sen suuren väen paljouden suhteen, kuin kävi ja kuunteli Jeesuksen saarnoja?

On mainittu, että niitä oli 70 opetuslasta ja 12 apostolia, jotka aina seuraisit Häntä. Ja ei vielä netkään olleet oikein heränneet ennen kuin vasta Vapahtajan kuoleman jälkeen tuli niille oikia murhe, koska niillä ei ollut enää turvaa taivaaseen eikä maailmaan, mutta helvettiin täytyi heidän kääntää toivonsa. Semmoinen on oikia heräys, kuin opetuslapsilla oli Vapahtajan kuoleman jälkeen. Ei suinkaan heräys kelpaa, joka oli muutamille tullut Johannes Kastajan lakisaarnoista, että he tunnustit syntiänsä, niin kuin armonvargaat luulevat, ylipäin, eli yhdessä tyskyssä, vaikka meillä on se usko, että he tunnustit erittäin niitä tehtyjä syntiä, mutta ei ne siinä heräyksessä itkeneet eli parkuneet, niin kuin Jeesuksen opetuslapset teit pääsiäispäivänä, eikä yksikään saanut pistosta sydämeen, niin kuin muutamat Helluntai päivänä.

Semmoinen vasta oikia heräys on. Ei yksikään ennen sitä heräystä valittanut, että hänellä on sydän kova ja kipiä. Ei yksikään muu, kuin se syntinen vaimo pitaalisen Simonin huoneessa, joka itki Hänen jalkainsa päällä, ja kuka tiesi se halvattu ihminen, joka kannettiin Jeesuksen tykö, Sakkeus, joka lupais vääriä tekojansa maksaa neljänkertaisesti, ja Kananean vaimo, jolla oli niin vahva usko.

Kaikki muut, jotka huusit: Jeesus, Daavidin Poika, ja Jeesus, rakas Mestari, olit ainoastansa maallisessa hädässä ja maallisen hädän tähden he tulit Jeesuksen tykö. Mutta ei maallinen hätä ole, kuin juuri harvoin vaikuttanut oikian heräyksen. Ei ole siis ihme, että Kristus oli niin kova haukkumaan ja tuomitsemaan kohta koko kansan, niin kuin profeetta Malakias on kirjoittanut Kristuksesta monta sataa ajastaikaa ennen: Kuka voi Hänen tulemisensa päivää kärsiä? Kuka voi kestää Hänen edessänsä, koska Hän on niin kova tuomitsemaan?

Ei katumattomat syntiset saata seisoa Hänen edessäns, koska Hän tulee toisen kerran tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Ainoastans ne harvat sielut, jotka ovat tunteneet, ettei he saata seisoa Hänen edessäns omalla vanhurskaudella, ja ovat niin muodoin vanhan Simeonin kanssa odottaneet Israelin lohdutusta ja viimein saaneet ottaa Häntä syliinsä. Ne saattavat ilolla mennä kuolemaan.

Rukoilkaat kaikki Israelin Lohdutusta odottavaiset, että Hän tulis pian temppeliinsä, että te saisitte nähdä Herran Kristuksen, ennen kuin te menette kuolemata maistamaan. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 2: 22–32

22 Ja kuin heidän puhdistuspäivänsä olivat täytetyt Moseksen lain jälkeen, veivät he hänet Jerusalemiin, asettaaksensa häntä Herran eteen,

23 (Niinkuin kirjoitettu on Herran laissa: kaikki miehenpuoli, joka ensin avaa äitinsä kohdun, pitää kutsuttaman Herralle pyhäksi,)

24 Ja uhrataksensa, niinkuin sanottu on Herran laissa, pari mettistä eli kaksi kyhkyläisen poikaa.

25 Ja katso, mies oli Jerusalemissa, jonka nimi oli Simeon: tämä oli hurskas ja jumalinen mies, odottain Israelin lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänessä.

26 Ja hänelle oli sanottu Pyhäältä Hengeltä, ettei hänen pitänyt ennen

kuolemaa näkemän, kuin hän näkis Herran Kristuksen.

27 Ja hän tuli Hengen kautta templiin. Ja kuin vanhemmat toivat lapsen Jesuksen sisälle, tehdäksensä hänen edestänsä lain tavan jälkeen,

28 Niin hän otti hänen syliinsä, ja kiitti Jumalaa ja sanoi:

29 Nyt sinä, Herra, lasket palvelias rauhaan menemään, sanas jälkeen;

30 Sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutes,

31 Jonka sinä valmistit kaikkein kansain eteen,

32 Valkeudeksi valistamaan pakanoita ja sinun kansas Israelin kunniaksi.

Me kuulumme ylösluetusta pyhästä evankeliumista, että se vanha Simeon oli odottamassa Israelin lohdutusta, ja oli myös saanut Pyhäältä Hengeltä sen vakuutuksen, ettei hänen pitänyt kuolemata näkemän, ennen kuin hän näkee Herran Kristuksen. Meidän pitää siis katseleman, kuinka monta nyt odottavat Israelin lohdutusta.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Odottavatkos suruttomat Israelin Lohdutusta?** Ei, sillä Simeonin aikana ei ole kuulunut, että suruttomat olisit odottaneet yhtä hengellistä Vapahtajaa, mutta maallista Vapahtajaa he kyllä odotit, jonka he luulit tulevan pian päästämään heitä maallisesta hädästä.

Surutoin ihminen tuntee myös maallista puutosta ja vajavuutta, niin kuin tautia, köyhyyttä, orjuutta, rahan puutosta. Mutta ei hän usko, että tämä puutos tulee omasta hulluudesta ja oikean kristillisyyden puutoksesta. Ei hän usko, että rietas tekee hänet köyhäksi. Juutalaisilla oli semmoinen usko, että koska Messias tulee, niin Hän pelastaa heitä, ei ainoastansa roomalaisten vallan alta, vaan voittaa myös koko maailman alensa ja tekee kaikki traasuperkeleet rikkaaksi. Ja sitä samaa odottavat vielä tämän maailman suruttomat ihmiset, nimittäin yhtä maallista Vapahtajaa, joka olis niin

rikas, että suruttomat ei tarvitsis maksaa heidän velkojansa, vaan saisit kaikki ilman. Semmoinen Vapahtaja, joka ruokkis heitä ilman ja antais heidän juoda rommia, punssia ja viinaa niin paljon kuin kurkusta alas menis, se vasta olis aikaan hyvä Vapahtaja.

Koska Jeesus oli kerran ruokkinut viisituhatta miestä ilman, silloin tahtoi tämä surutoin kansa tehdä Häntä kuninkaaksi. Ei ole Simeonin aikana muut odottaneet Israelin lohdutusta, ei ole muut odottaneet yhtä hengellistä Vapahtajaa, kuin ainoastansa tämä Simeon ja Hanna profetissa. Ei muut odota yhtä hengellistä Vapahtajaa, kuin ainoastansa totisesti heränneet, jotka ei jaksu elää ilman Vapahtajatta. Niillä on surkea halu Vapahtajan perään. Ei ole tällä ajalla monta sie-lua, jotka kaikesta sydäimestä odottavat Israelin lohdutusta.

Toinen tutkistelemus: **Odottavatkos armonvargaat Israelin lohdutusta?** Ei, sillä heillä on se usko, että he ovat jo Vapahtajan löytäneet. Mutta minkä kaltaisen Vapahtajan he ovat löytäneet? Ei opetuslapsilla ollut mitään hätää ennen Vapahtajan kuolemaa, mutta he uskoit totisesti sen näkyväisen Vapahtajan päälle. He uskoit, että Hän tulee Israelin kuninkaaksi vähän ajan perästä. Mutta he olit niin maailmassa kiinni, ettei he saattaneet muuta toivoa eikä odottaa, kuin ainoastansa yhtä maallista Vapahtajaa, jonka kautta he pääsisit rikastumaan ja maailman herroiksi tulemaan.

Sillä uskolla tulit he armonvargaaksi, että he olit niin maailmassa kiinni, kuin tämän aikaiset armonvargaat, jotka ei tahdo vääriä tekojansa maksaa. Maailman kunnia on armonvarkailla niin suuri, ettei he tahdo syntiänsä tunnustaa, ei he tahdo lähimmäistensä

sovittaa. Sen tähden armonvargaat odottavat semmoista Vapahtajaa, joka laskee heidät taivaaseen tavarain ja kunnian kanssa. He luulevat, että he ovat jo löytäneet oikean Vapahtajan, mutta se on yksi väärä Vapahtaja, jonka päälle he uskovat, eikä he tunne Isää eikä Hänen Poikaansa. Ja kyllä kaikki suruttomat ja paatuneet menisit taivaaseen kunnian ja väärän tavarain kanssa, ettei kunnian perkele, eikä myös ahneuden perkele tarvitsis ulos lähteä sydäimestä.

Me näemme siis, ettei ole monta, jotka odottavat Israelin Lohdutusta. Ei muut kuin Simeon ja Hanna profetissa, ei muut kuin totisesti heränneet ihmiset, jotka tuntevat, että helvettiin on keino ilman Vapahtajata. Ne odottavat sitä autuaallista hetkeä, että he saisit nähdä Herran Kristusta ennen kuin he kuolevat. Muutamat suruttomat luottavat sen katumuksen päälle, joka heille pitäis tuleman, ennen kuin he kuolevat. Mutta tämä luottamus on yksi turha toivo, ja rietas on antanut heille sen vakuutuksen.

Mutta Simeonille oli Pyhä Henki sen vakuutuksen antanut, ettei hänen pidä näkemän kuolemata, ennen kuin hän oli nähnyt Herran Kristusta. Ja hän tuli Hengen vaikutuksesta siihen liittoon kuin Maria tuli lapsen kanssa kirkkoon ja hän sai nähdä Herran Kristusta. Ja tämän näkemisen kautta tuli hän valmiiksi kuolemaan.

Tule nyt Simeon ja Hanna, koska Kristus kannetaan temppeliin. Tule nyt katsomaan, kuinka kaunis Hän on. Tule katsomaan, ennen kuin sinä kuolet, että saattaisit ilolla kuolla, Jumalan Pojan katselemisesta. Amen.

Alkuperäinen (aukkoja) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Vaimon siemen pitää musertaman käärmeen pään.

Koska ihminen oli langennut syntiin, sai se Taivaallinen Vanhin ison haavan sydämeens, niin kuin maalliset vanhemmat, koska lapsi pistää itsensä veitsellä, ottavat he sen terävän raudan ja vatkaavat valkiaan. Niin otti myös Jumala sen terävän synnin veitsen, jolla Hänen nuorin lapsensa oli pistänyt itsensä kuoliaaksi, ja vatkas sen menemään helvetin valkiaan, ja rupeis parantamaan niitä myrkyllisiä haavoja armon öljyllä, koska hän itse joutui kärsimään helvetin tuskan ja vaivan onnettoman lapsensa edestä. Kyyneleet rupeisit vuotamaan Vanhemman silmistä, koska nuorin ja rakkain lapsi pisti itsensä kuoliaaksi synnin terävällä veitsellä. Hänen rakkautensa tälle nuorimmalle lapselle oli niin suuri, että Hänen täytyi itsemennä helvettiin lunastamaan lapsensa sieltä takaisin.

Mutta tämä hirmuinen tapaus ei tainnut muulloisin tapahtua, kuin Vaimon Siemenen kautta, joka oli samasta verestä ja lihasta syntynyt kuin se onnetoin lapsi, joka kuoli synnissä, koska hän oli tapaturmaisesti pistänyt synnin terävällä veitsellä omaan sydämeensä. Tämä Vaimon Siemen otti veitsen lapsen sydäimestä ja vatkais sen valkiaan, kussa käärmet oli palamassa. Siellä meni veitsi juuri käärmeen päätä kohti ja museri sen. Tämä terävä veitsi, jolla Jumalan nuorin ja rakkain lapsi pisti itsensä, kutsutaan synniksi. Käärmet oli oksentanut myrkkynsä haavaan ja sen tähden tuli se haava kuoleman haavaksi.

Mutta koska vaimon siemen pisti sillä samalla veitsellä käärmeen päähän, tuli käärmet sangen kovin haavoitetuksi, ja musta veri rupeis hänen päästänsä vuotamaan. Mutta yhtä hyvin, vaikka käärmeen pää on muserrettu, liikkuu vielä hänen pyrstönsä, jolla hän vetää kolmannen osan taivaan tähteistä. Tämän nuorimman lapsen tähden, joka oli itsensä pistänyt synnin terävällä

veitsellä, kävi yksi miekka Vanhemman sydämen läpitse, että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin.

Mutta se sovintoveri, joka rupeis vuotamaan Vanhemman sydäimestä, tippui niihin haavoihin, jotka synnin terävällä veitsellä olit tehdyt. Ja tämän sovintoveren kautta tulivat lapsen myrkylliset haavat puhdistetuksi siitä synnin myrkystä, jota käärmet oli siihen sylkenyt. Se Taivaallinen Vanhin, jollen tuli haava sydämeen nuorimman lapsen kuolemasta, löi vihansa käärmeen päälle, joka oli tämän onnettomuuden matkaan saattanut. Hän tuli itse Vaimon Siemeneksi, että Hän ihmisenä pääsis kostamaan käärmeelle hänen puremisensa.

Mutta käärmeen siemenen ja vaimon siemenen välillä on myös yksi katkera viha. Koska nimittäin ihminen piti tuleman niin onnettomaksi, että hänen piti kuoleman käärmeen viekkauksen kautta, otti Taivaallinen Vanhin ja kirois tätä maata. Hän määräis, mikä rangaistus tulee itsellekin, jotka olit synnissä osalliset olleet. Miehelle Hän pani raskaaman työn, vaimolle raskaan vaivan synnyttäissä ja käärmeelle, että hänen päänsä piti vaimon siemeneltä rikki muserrettaman. Ja viimein sanoi Vanhin: *”Minä panen vihan käärmeen siemenen ja Vaimon Siemenen välille.”* Tämä viha, joka on pantu Vaimon Siemenen ja käärmeen siemenen välille, ilmoittaa itsensä joka paikassa, kussa vaimon siemenet löytyvät. Siellä rupeevat myös käärmeen siemenet puikimaan, sillä vaimon siemenet ja käärmeen siemenet ei sovi ollenkaan yhdessä kohdussa. Käärmeen siemenet pitävät suurta vihaa Vaimon Siemenelle.

Käärmeen siemenet pelkäävät kovin sitä sovinnon verta, jolla vaimon siemenet ovat priiskotetut, sillä käärmeen hampaat ei pysty vaimon siemenelle, joka on varustettu uskon kilvellä. Käärmeen myrky ei tee vaimon

siemenelle kuoleman haavoja, koska Vanhemman veri on priiskunut lasten päälle. Tämän sovintoveren tähden ovat käärmeen siemenet niin vihaiset vaimon siemenille, että he sylkevät myrkkynsä niiden päälle. Käärmeen siemenille tulee niin suuri harmi, että sappikin puhkee. Mutta ei vaimon siemenet pidä siitä mitään. Käärmeen siemenet tietävät hyvin, että Vaimon Siemen on rikki musertanut käärmeen pään, ja sen tähden he ovat vaimon siemenille vihaiset.

Käärmeen siemenillä on yksi vanha sukuperä. He ovat samasta luonnosta kuin se musta ja ruskea lohikäärme, joka on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat kaikki asiat nurin. Koska vaimon siemenet ovat puhdistetut sen veren kautta, joka Vanhemman haavoista on priiskunut heidän päällensä, niin katsovat käärmeen siemenet tätä sovinnon verta vahingolliseksi myrkyksi, mutta synnin myrkyä pitävät kyykäärmeen sikiät makiana lääkityksenä. Ja koska he nielevät myrkyllistä juomaa, maistuu se maki-alta heidän suussansa, vaikka se karvastelee jälkeen vattassa.

Meidän pitäis vielä laviammalta puhuman tästä siunatusta Vaimon Siemenestä, koska me olemme ensin pyytäneet armoa Jumalalta, että Hän, jonka sydän on saanut niin syvän haavan nuorimman lapsensa kuolemasta, että Hänen täytyi mennä äitin kohtuun ja tulla Vaimon Siemeneksi, tekis kaikkia raskaita hedelmälliseksi, jotka Hänen Pyhästä siemenestä ovat raskaaksi tulleet, ja helpottais armon pisaralla niiden tuskat, jotka ovat syntymävaivassa. Kuule meidän huokauksemme, sinä siementen Herra. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 1: 26–38

26 Mutta kuudentena kuukautena lähetettiin enkeli Gabriel Jumalalta Galilean kaupunkiin, jonka nimi oli Nasaret,

27 Neitseen tykö, joka oli kihlattu miehelle, jonka nimi oli Joseph, Davidin huoneesta; ja neitseen nimi oli Maria.

28 Ja enkeli tuli sisälle hänen tykönsä ja sanoi: terve, armoitettu! Herra on sinun kanssas: siunattu sinä vaimoin seassa!

29 Mutta kuin hän näki hänen, hämmästyi hän hänen puheestansa ja ajatteli, millinen se tervehdys oli.

30 Ja enkeli sanoi hänelle: älä pelkää, Maria! sillä sinä löysit armon Jumalan tykönä.

31 Ja katso, sinä siität kohdussas ja synnyttät Pojan, ja sinun pitää kutsua hänen nimensä Jesus.

32 Sen pitää oleman suuren ja pitää kutsuttaman Ylimmäisen Pojaksi. Ja Herra Jumala antaa hänelle Davidin hänen isänsä istuimen,

33 Ja hänen pitää Jakobin huoneen kuninkas ijankaikkisesti oleman ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman.

34 Niin sanoi Maria enkelille: kuinka tämä tulee, sillä en minä miehestä mitään tiedä?

35 Ja enkeli vastasi ja sanoi hänelle: Pyhä Henki tulee sinun päälles ja Ylimmäisen voima varjoo sinun: sentähden myös se pyhä, joka sinusta syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi.

36 Ja katso, Elisabet sinun lankos siitti myös pojan vanhalla ijällensä, ja tämä on kuudes kuukausi hänelle, joka kutsuttiin hedelmättömäksi.

37 Sillä ei Jumalan edessä ole yhtään asiaa mahdotointa.

38 Niin sanoi Maria: katso, Herran piika! tapahtukoon minulle sinun sanas jälkeen! Ja enkeli läksi hänen tykönsä.

Se siunattu vaimoin seassa tuli raskaaksi Pyhäältä Hengeltä ja synnytti yhden pojan, niin kuin enkeli oli sanonut. Ja Maria uskoi enkelin sanat, vaikka luonnollinen järki tahtoi ensinnä tehdä tämän asian mahdottomaksi, koska ei Maria saattanut ymmärtää, kuinka se olis mahdollinen yhdelle vaimoihmiselle, että tulla raskaaksi ilman miehen avutta. Me otamme nyt siitä tapauksesta yhden

ylösrakentavaisen esimerkin, koska me Jumalan armon kautta perään ajattelemme, **kuinka Maria tulee raskaaksi Pyhältä Hengeltä ja synnyttää Pojan.**

Tämä ainet jaetaan moneen osaan:

Ensimmäinen tutkistelemus: **Siemenestä, josta hedelmän alku tuli.**

Toinen tutkistelemus: **hedelmästä äitin kohdussa.**

Kolmas tutkistelemus: **Syntymisestä, ja mikä siinä vielä tapahtuu sekä ennen että jälkeen.**

[Ensimmäinen tutkistelemus:] **Mistä siemenestä on tämä siunattu hedelmä alkunsa saanut?** Koska enkeli sanoi Marialle: *”Sinä siität kohdussas ja synnyttät pojan”*, rupeis Maria, joka tiesi itsensä vapaaksi miehestä, arvelemaan, kuinka se olisi mahdollinen hänen tulla hedelmälliseksi ilman siemenettä. Luonnollinen järki katsoi sen asian mahdottomaksi. Ja jos ihminen rupeis luonnollisen järjen ajatuksia seuraamaan, niin tulisit kaikki asiat mahdottomaksi, jotka kuuluvat kristillisyyteen. Koska luonnolliselle ihmiselle sanotaan, että hänen pitää tuleman raskaaksi Pyhältä Hengeltä, niin kysyy luonnollinen järki, kuinka se tapahtuu, sillä minä en tiedä miehestä mitään?

Luonnollinen järki on harjaantunut tutkimaan hengellisiä asetuksia luonnollisen rakennuksen jälkeen. Ja niin kuin kaikki elävä luonnon valtakunnassa saapi alkunsa siemenestä, niin katsoo myös luonnollinen järki sen asian mahdottomaksi, että joku ihminen tulisi hedelmälliseksi ilman siemenettä. Mutta Vapahtaja sanoo, että siemen on Jumalan Sana. Ja apostoli Johannes sanoo, että Sana tuli lihaksi. Ja Pietari sanoo, että te olette syntyneet turmelemattomasta siemenestä, nimittäin Jumalan sanasta.

Niin kuin nyt Maria tuli raskaaksi Pyhän Hengen vaikuttamisen kautta siitä turmelemattomasta siemenestä, niin tulevat myös muut ihmiset raskaaksi Pyhän Hengen

vaikuttamisen kautta siitä turmelemattomasta siemenestä, jos he kärsivät Pyhän Hengen niin liki tulevan, ettei maailman kylmä vesi pääse väliin. Jumalan sana vaikuttaa niin ihmeellisen muutoksen heränneitten ihmisten omassa tunnossa, että se tulee hedelmälliseksi, Hengen hedelmä rupee kasvamaan. Sana, vaikka se on vain ääni, tulee lihaksi, eli vaikuttaa yhden muutoksen myös ihmisen lihassa, että veret muuttuvat ja sydän tulee kipiäksi, koska uuden syntymisen vaivat rupeevat tuntumaan.

Mutta maailman huorat ei tule hedelmälliseksi miehen siemenestä. Eikä hengelliset huorat tule hedelmälliseksi Pyhän Hengen siemenestä. Ei yhteinen huora tule koskaan hedelmälliseksi, niin kauan kuin hän pitää kanssakäymistä monen kanssa. Ei tule hengellinen huora hedelmälliseksi niin kauan kuin hän tekee huorin monen epäjumalan kanssa. Kuinkas se tulis hedelmälliseksi Pyhän Hengen siemenestä, jonka sydämeen itse rietas on kylvänyt riettauden siemenet, kirouksen siemenet, ahneuden siemenet, vihan ja kateuden siemenet, haureuden ja juopumuksen siemenet, ja näistä riettaan siemenistä on maailman paatunut ihminen tullut hedelmälliseksi. Hän on siinnyt, ja synnyttänyt monta jalkalasta riettaan siemenestä. Muutamat ovat salamyhkäydessä syntyneet ja riettauden maidolla ylös kasvatetut. [- - - muutamat julkiset - - - käsikirjoituksessa katkos]

Toinen tutkistelemus: **Kuinka Pyhän Hengen hedelmä kasvaa äidin kohdussa?** Koska ihminen Pyhän Hengen vaikuttamisen kautta on tullut raskaaksi siitä turmelemattomasta siemenestä, joka on Jumalan sana, alkaa hän tuntemaan ihmeellisiä liikutuksia sydämesäns, niin kuin siellä olisi joku elävä Henki, joka liikkuu. Muutampi ihminen ei arvaa ensinnä, mikä se on, koska hänelle tulee ikävä ja omantunnon rauhattomuus. Ei moni ihminen tahdo ensinnä uskoa, että hän on tullut raskaaksi Pyhän Hengen siemenestä, koska nämä ensimmäiset liikutukset rupeevat

tuntumaan. Sen tähden freistaa myös muutampi kuolettaa sen salaisen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on.

Välistä koettelee hän paloviinan kanssa kuolettaa omantunnon kalvamiset. Välistä etsii hän muuta hauskutusta, että se murhe lakais. Välistä pistää luonnollinen järki jonkun mutkan, että se on tyhjä taikaus. Jolla siveys on autuuden perustuksena ollut ennen kuin omatunto heräis, rupee omantunnon räkinkiä muuttamaan ja ajattelee näin: *”Eihän Jumala mahda olla niin väärä, että Hän siviöitä ihmisiä hukuttais helvetissä.”* Luonnollinen siveys ajattelee vielä: *”En minä ole tosin täydellinen, mutta en minä ole pahempikaan muita ihmisiä. Moni on pahempi minua. Jos olisin jossakussa paikassa erhetynyt, olenpa minä vaivaisiakin ruokkinut. Kyllä Jumala näkee minun viattomuuteni ja maksaa minun rehellisyyteni.”* Nämät ovat siveyden ajatukset.

Jolla kuollut usko on autuuden perustuksena, rupee rukoilemaan Jumalata, ettei väärät profeetat ryöstäis hänen uskoansa pois, sillä hän tuntee, että hän tulee juuri paljaaksi, jos hänen uskonsa ryöstettäisiin pois. Muutampi suuttuu niin kuin tuhka niille kristityille, jotka ei anna hänelle omantunnon rauhaa. Vanha Aatami potkaisee niin kovin, että hän rupee puskemaan, ja näyttää hampaitans niille, jotka ei anna hänelle omantunnon rauhaa.

Tällä tavalla sotivat maailman ihmiset Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan ja tappavat Pyhän Hengen hedelmän elävällä hopialla. Mutta net ihmiset, jotka ei sodi vastaan, koska Pyhä Henki rupee heitä hedelmälliseksi tekemään, tulevat aina raskaammaksi ja raskaammaksi. Sydän tuntuu kovaksi ja kylmäksi. Ajatukset rupeevat menemään ristiin. Omavanhurskaus nousee päähän ja vjottaa niitä raskaita epäilykseen. He rupeevat viimein pelkäämään, että he kuolevat lapsenvuoteessa. Mutta tämä epäily tulee siitä, että omavanhurskaus pakottaa heitä

työtä tekemään omalla voimalla ja omalla parannuksella.

Kolmas tutkistelemus: **Kuinka uusi ihminen syntyy?** Koska syntymävaivat rupeevat tuntumaan, tahtoo muutampi synnyttäjä koota kaikki pirtti ämmät itsellensä avuksi ajatellen, että hän pääsee pikemmin erinäns Hengen hedelmästä, koska monta ämmää on koossa, vaikka usiammat näistä pirttiämistä ovat kelvottomat auttamaan. Synnyttäminen tapahtuu kuitenkin Jumalan armon kautta, jos synnyttäjä ainoastans on kärsivällinen ja odottaa synnyttämisen hetkeä. Mutta kärsimättömyys tahtoo vaivata useita, jotka ovat syntymävaivassa. Muutamat freistaavat puntarin koukulla vetää hedelmän ulos äitin kohdusta. Muutamat kiskovat käsistä ja jalvoista ja tappavat sillä tavalla hedelmän. Muutamat rupeevat veitsellä leikkaamaan Hengen hedelmätä, vaikka hedelmä on vielä elämässä.

Ei tyhvät pirtti ämmät arvaa sitä, että uusi ihminen syntyy, koska hänen aikansa tulee, ilman ihmisten avutta. Silloin ainoastans on joku tohtori tarpeellinen, koska hedelmä makaa poikki puolen ja salpaa itseltänsä tien. Silloin täytyy jonkun, joka on käynyt tohtorin koulua ja jolla muutoin on pienet ja pehmiät kädet, kääntää hedelmän, että se tulee oikiaksi.

Ompi vielä muutamat asian haarat tarpeelliset vaarin ottaa syntymisen jälkeen, osittain siitä, kuinka se vastasyntynyt lapsi pitää katsottaman perään, että se tulis ruokituksi äidin maidolla, osittain siitä, kuinka synnyttäjä tulis autetuksi ja korjatuksi. Sillä muutamat ovat lapsenvaivoissa koettelemattomat; he rupeevat uskomaan, että kaikki tuska ja vaiva on loppunut samassa kuin uusi ihminen syntyy. Ja sen kautta tulee moni synnyttäjä petetyksi, koska koettelemus kuitenkin todistaa, että jälkimmäiset vaivat tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset, erinomattain sen kaltaisilla, joilla syntyminen on tapahtunut keviästi. Ne poltot, jotka tulevat

syntymisen jälkeen, ovat usein kovemmat kuin ne ensimmäiset syntymävaivat.

Ja jos joku synnyttäjä luulee, että kaikki vaivat ovat loppuneet samassa kuin lapsi on syntynyt, hän tulee vissimmästi petetyksi. Onhan vielä vanhan ihmisen sisällä paljon sitä mustaa ja kuollutta verta, joka ei tule ulos ilman poltetta. Muutampi synnyttäjä on niin rohkea, että se nousee ylös lapsen vuoteesta ja rupee käymään ja raskasta työtä tekemään vuorokauden vanhana. Se hullu työ ja ajatoin rohkeus taitaa tulla monelle vahingoksi ja mielikarvaudeksi, koska hänen pitää jälkeen sairastaman monta ajastaikaa, ja tulee vielä kukatiesi iäksi päiväksi raajarikoksi.

Älkäätkä rukattako ylön varhain nousemaan ylös lapsenvuoteesta, vaan pankaa maata ja odottakaat terveyttä, siihen [asti], että te vahvistuisitte hengessä. Ei lapsi jaksa käydä ennen kuin vuoden päästä, ja täytyy hänen kontata muutaman kuukauden ennen kuin hän jaksaa itteksens seisoa. Minä pelkään, että me olemme ylön varhain nousneet ylös lapsenvuoteesta. Me olemme alkaneet käymään ennen kuin jalat kantavat. Ruumis on vielä heikko, ja kylmä ilma käypi etelästä ja pohjoisesta. Emme ole vielä saunassa käyneet, kussa meidän voimamme olis koeteltu.

Vaatteet ovat siltänsä likaiset ja tarvitsisit paljon saippuaa ennen kuin ne tulisivat puhtaaksi. Se verinen paita, joka on ollut päällä lapsenvuoteessa, on tarttunut ihoon. Sen tarvitsis vielä liottaa ja pestä. Moni on ruvennut pelkäämään sitä lapsenvuodetta, eikä tohdi enää mennä Ylkämiehensä tykö. Muutampi on kihloja ottanut taivaalliselta Yljältä, mutta antanut niitä takaisin, ja on ruvennut

makaamaan yhden vieraan kanssa, jolta ei ole kihloja saatu. Muutampi on ruvennut maailmaa rakastamaan, vaikka ei ole kihloja antanut takaisin Vapahtajalle. Se on muuttaman huoran luonto, että hän ottaa kihloja ja sormuksia monelta, eikä tiedä viimein, ketä hänen pitää rakastaman eli mieheksi ottaman.

Ei tämä kova sana sovi sille neitsylle, joka on Joosefin kihlattu morsian, koska Pyhä Henki tulee hänen päällensä, ja korkiamman voima ympäri varjoo hänen. Ei pidä Joosefin hylkäämään kihlattua morsiantansa, vaikka hän on tullut raskaaksi Pyhältä Hengeltä. Joka kantaa Vapahtajan rintainsa alla, ei ole hyljättävä, vaikka hän olis kuinka köyhä. Mutta moni kantaa riettaan siemenet kohdussa ja tahtoo niiden kanssa mennä Ylkämiestänsä halajamaan. Se on melkein hirviä työ. Sillä käärmeen siemenestä syntyvät käärmeen siemenet, jotka vainoovat Vaimon Siementä.

Se siunattu Vaimon Siemen, josta tänäpänä on saarnattu, on tullut käärmeen päätä rikki musertamaan. Ja tekis Jumala, että Hän saattais niin musertaa koko hänen ruumiinsa, että kaikki hänen suomunsa lentäisit valkeaan, ja hän itse paljaan ruumiinsa kanssa joutuis muurahaisten pesään. Sen me toivomme tapahtuvan, jos Vaimon Siemen pääsee kasvamaan ja hedelmälliseksi tulemaan. Mutta pääskyisen pojat saavat ruokaa armon ilmasta, jos he vaan avaavat suutansa ja nielevät, mitä Vanhin tuopi heille. Viimein pääsevät he lentämään. Amen.

Alkuperäinen) / SKHSKollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Jos nyt meidän evankeliumimme on peitetty, niin se on niille peitetty, jotka kadotetaan, joissa tämän maailman jumala on uskottomain taidot soaissut, ettei evankeliumin paiste heille pitäisi Kristuksen kirkkaudesta valistaman, joka on Jumalan kuva.

Me kuulemme näistä pyhän Paavalin sanoista, jotka löytyvät toisen Korinttilaiskirjan neljännessä luvussa, kolmannessa ja neljännessä värssyssä, että muutamat ovat syyttäneet Paavalia, että hänen evankeliuminsa on peitetty, se on sanoaksemme: Jos me oikein ymmärrämme, mitä se merkitsee, että Paavalin evankeliumi on peitetty – se merkitsee, että Paavali saarnaa niin syvältä, ettei ihmiset ymmärrä, mitä hän saarnaa. Koska nimittäin Paavali meni syvempään armonjärjestykseen ja puhui välistä vertausten kautta, niin sanoivat muutamat juutalaisten seurasta, että Paavalin evankeliumi on peitetty, se on niin käsittämätön, ettei ihmiset ymmärrä, mitähän saarnaa.

Mutta pyhä Paavali osoittaa nyt edellä mainitussa paikassa, että jos hänen evankeliuminsa on peitetty, niin se on niille peitetty, jotka kadotetaan; sillä tämän maailman jumala on soaissut uskottomain taidot, ettei evankeliumin paiste Kristuksen kirkkaudesta pitäisi heille valistaman. Ja koska nyt sama valitus kuuluu, että meidän evankeliumimme on peitetty erinomattain niille, joilla on iso järki pääkallossa, niin täytyy meidän sanoa niin kuin Paavali, että se on peitetty niille, jotka kadotetaan, sillä tämän maailman jumala on soaissut uskottomain taidot, ettei evankeliumin paiste pitäisi heille Kristuksen kirkkaudesta valistaman.

Se elävä kristillisuus on senkaltainen asia, että se on salattu ja peitetty maailman lapsille, jotka ei ole mitään koetelleet. Maailmanlapset ei saata muuta ajatella, kuin mitä luonnollinen järki opettaa. Ja luonnollinen järki saapi viisautensa riettaalta, joka asuu ihmisen lihassa. Sen tähden sanoo Paavali: että *”tämän maailman jumala on soaissut uskottomitten taidot, ettei evankeliumin*

paiste pitäisi heille valistaman.” Ja Lutherus sanoo: että *”luonnollinen järki on yksi peto, jolta silmät pitää puhkaistaman ja niskat taitettaman.”* Koska nimittäin se elävä kristillisuus ilmestyy jossakussa paikassa, ottaa luonnollinen järki niin kovin vastaan, että koko kristillisuus katsotaan hulluudeksi.

Ei luonnollinen ihminen saatakaan muuta ajatella, koska hän elää siinä uskossa, että ihmisen luonnollinen tilaisuus on oikia kristillisuus. Luonnollinen ihminen on harjaantunut uimaan luonnollisessa pimeydessä, niin kuin kala vedessä. Ja koska hän ei tiedä valkeudesta mitään, luulee hän, että se luonnollinen pimeys on valkeus. Luonnollinen ihminen on niin kuin pissihaukka, joka ei näy liikuvan auringonpaisteessa, mutta ainoastaan hämytessä ja pimeyden aikana se lentää edestakaisin ilmassa. Ei hänen silmänsä kärsi sen parempaa valoa, kuin mitä kuusta tulee.

Ja koska Raamatussa puhutaan kuusta, niin ymmärretään kuun kanssa se luonnollinen järki, jolla ei ole mitään valoa itsestänsä, sillä kuu on itsestänsä pimeä, eikä hänellä ole mitään valoa itsestänsä. Mutta koska aurinko paistaa kuun päälle, tulee meille kuutamo, jossa me näemme vaelttaa sitä laveata maantietä, jota myöten maailman viisaat vaeltavat. Mutta koska meidän pitää vaeltaman sitä kaitaista tietä, joka viepi elämään, silloin tarvitaan parempi valo kuin kuutamo, Niin on myös luonnollinen järki itsestänsä pimiä, mutta jos evankeliumin paiste valaisee meidän pimiän järkemme, niin on järjessä kuutamo, elikkä sen verran ymmärrystä, että me näemme, kuinka meidän pitää elämän tässä maailmassa, että me ruumiin puolesta tulimme aikaan. Sillä luonnollinen järki on itsestänsä pimiä, ettei se ymmärrä mitään. Koska tämän maailman jumala on soaissut

uskottomain taidot, eivät he ymmärrä sen vertaa, että juopumus ja huoruus tekee ihmisen köyhäksi ja kivulloseksi.

Vaikka Vapahtaja on sanonut: *”Etsikääät ensinnä Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttansa, niin kaikki nämät teille annetaan.”* Ei luonnollinen ihminen ymmärrä vielä sitä, että hän tulisi paljon paremmin aikaan tässä maailmassa, jos hän tulisi kristityksi. Mitäs pitää hänen siis ymmärtämän niistä hengellisistä asioista, koska hän on sokiana syntynyt, niin kuin hukan penikka. Mitä pitää hänen siis ymmärtämän niistä hengellisistä asioista, koska tämän maailman jumala on vielä sovaissut hänen taitonsa, että hän katsoo kristillisyydenkokonansa hulluudeksi ja villitaudiksi. Mitäpä sokia raukka saattaa muuta tehdä, kuin paeta pois valkeuden syrjästä ja lähteä uimaan niin kuin kala loisteensyrjästä pimeyteen, kussa hän on harjaantunut uimaan pienuudesta asti. Paremmin vielä pienet kalat kärsivät loistetta, mutta isot kalat ne pakenevat hopusta pimeyteen, sillä Vapahtaja sanoo: *”He rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat; eivät he tahdo tulla valkeuteen, ettei heidän töitensä laitettaisi.”*

Kyllä vissimmästi luonnollinen järki kärsii joltisesti evankeliumin paistetta, niin kauan kuin peite riippuu silmäinedessä, niin kuin Paavali sanoo, että peite riippuu heidän silmäinsä edessä, koska Mooseksen laki luetaan; mutta niin pian kuin peite otetaan pois, tulee hän umpisokiaksi. Niin kuin Paavali, koska se taivaallinen kirkkaus leimahti hänen päällensä, tuli varsin sokiaksi, niin tulee myös jokainen luonnollinen ihminen ensinnä umpisokiaksi, koska kristillisyyden kirkkaus äkistä leimahtaa hänen ylitsensä. Hän tulee niin sokiaksi, ettei hän näe ollenkaan vaeltaa ilman taluttajaa. Eikä suomi putoa ennen hänen silmistänsä, kuin Ananias, yksi Jeesuksen opetuslapsi, rukoilee hänen edestänsä. Koska Paavali oli luonnollisessa sokeudessa, oli hän niin kovin suuttunut kristityille, että hän vainosi Jumalan seurakuntaa. Ja

vaikka hän oli kirjanoppinut, luki hän kuitenkin Raamattua nurin, koska hän katsoi kristityitä vahingolliseksi eriseuraksi, joita hänen piti lain voimalla hävittää. Mutta koska se taivaallinen kirkkaus leimahti hänen päällensä, tuli hän ensinnä umpisokiaksi.

Niin se tapahtuu vielä nytkin, että kirjanoppineet ja fariseukset, jotka pitävät itsensä Jumalan lapsena, katsovat kristillisyyden kokonansa vääräksi, taikaukseksi eli villitaudiksi, jota heidän täytyy lain voimalla hävittää ja poisjuurittaa. Mutta yksinkertaiset, joilla ei ole niin suuri voima järjessä, osittain suuttuvat ja pieksävät kristityitä, osittain valehtelevat kristittyin päälle yhtä ja toista, osittain pelkäävät ja pakenevat loisteen syrjästä. Yksi osa ainoastans tulee niin sokiaksi, ettei he saata enää vaeltaa yhtään askelta ilman taluttajaa. Ja vaikka tämäkin evankeliumi on niin peitetty niiltä, joiden taitoa tämän maailman jumala on sovaissut, että jos me sanoisimme suoraan, kuinka heidän elämänsä on, niin suuttuisit he ja sanoisit, ettei he voi kärsiä semmoista hävytöntä haukkumista. Jos me taas puhumme vertausten kautta, kummoinen kristillisyyden on, niin he pitäisivät sen lapparina ja nauruna. Sillä ei luonnollinen ihminen ymmärrä niitä kuin Jumalan Hengen ovat.

Mutta meidän täytyy välistä haukkua, niin kuin se huutajan ääni korvessa, välistä vertausten kautta edestueda ne painavimmat paikat kristinuskossa, että jos mahdollinen olis, joku sana tarttuis seinään, jos ihmisten sydämiin ei tartu. Vaikka nyt meidänkin evankeliumimme on peitetty, ei ainoastans niiltä, jotka kadotetaan, vaan myös niille, jotka ovat halulliset kuulemaan, kuinka tämä kristillisyyden asia on, mutta ei tiedä vielä, mistä heidän pitäis alkaman parannusta tekemään, on se kuitenkin meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että Hän antaa niille harvoille kutsutuillesieluille oikian ylösvaalaistuksen, että hekin rupeaisit minun kanssani Herralle Jeesukselle tietä valmistamaan.

Ja vaikka tämä tie nyt on ensinnä aivan umpitie sen tuiskun ja rajuilmantähden, joka näinä aikoina on käynyt tämän seurakunnan ylitse, ei ainoastans kirkon vieressä, kussa maailman tuulion tuiskunnut ja semmoisia lumikinoksia koonnut, että Vapahtajan opetuslapset tuskin ovat päässeet Herran temppeleihin, joka käsillä rakettu on, jopa sittesen Jumalan temppeleihin, joka käsillä ei ole rakettu, jonka Herra Jeesus on ylösrakentava, jos tämä umpitie kirkon palvelijan ja Jeesuksen opetuslasten yhdistetyllä työllä tulis sen verran auki, että Herra Jeesus pääsis alkaamaan pyhän temppeleinsä perustusta laskemaan ihmisten sydämeen. Profeetta Daavid on kirjoittanut, että jos Herra ei rakenna huonetta, niin ne hukkaan työtä tekevät, jotka sen päälle rakentavat.

Rukoilkaat siis, kaikki ylösrakentajat minun kanssani, että se armollinen Herra Jeesus avais näitten sokiain raukkain silmät, jotka ovat sokiana syntyneet ja sokeudessa vaeltaaneet tähän päivään asti, että hekin saisit keran nähdä, kuinka kaunis valkeus on. Rukoilkaat myös sitä suurta Ristinkantajata, ja sitä orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, että Hän avais kaikkein kuuroin korvat kuulemaan, jotka ovat kuurona istuneet tässä Herran temppeleissä kaksi, kolme, neljä eli viisikymmentä ajastaikaa, eikä ole vielä kuulleet yhtään ainoata Jumalan sanaa, että se suuri Ristinkantaja auttais niitä väsyneitä matkamiehiä, jotka näännyvät synninkuorman alla, kantaissa Jeesuksen ristiä Golgatan mäelle, että Hän huojentais niitten vaivat, jotka ovat raskaaksi tulleet Pyhästä Hengestä, synnyttäissä ja tuskissansa huutain korkialla äänellä: Ah! armollinen Herra Jeesus! Kuule niitten viheliäisten, köyhäin, raadollisten ja alaspainettuina huokaukset, jotka raskaasti huokaavat kumarruksissa ja ristissä käsin, katsahdaita taivaaseen, niin kuin sinäkin, o! rakas Vanhin olet huoannut polvillasi ja kasvoillasi maata päin, koska paatuneitten lasten synnit rupeisit sinun tuntoasi polttamaan: Abba, rakas Isä! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 1: 26–38

26 *Mutta kuudentena kuukautena lähetettiin enkeli Gabriel Jumalalta Galilean kaupunkiin, jonka nimi oli Nasaret,*

27 *Neitseeseen tykö, joka oli kihlattu miehelle, jonka nimi oli Joseph, Davidin huoneesta; ja neitseeseen nimi oli Maria.*

28 *Ja enkeli tuli sisälle hänen tykönsä ja sanoi: terve, armoitettu! Herra on sinun kanssas: siunattu sinä vaimoin seassa!*

29 *Mutta kuin hän näki hänen, hämmästyi hän hänen puheestansa ja ajatteli, millinen se tervehdys oli.*

30 *Ja enkeli sanoi hänelle: älä pelkää, Maria! sillä sinä löysit armon Jumalan tykönä.*

31 *Ja katso, sinä siität kohdussas ja synnyttät Pojan, ja sinun pitää kutsua hänen nimensä Jesus.*

32 *Sen pitää oleman suuren ja pitää kutsuttaman Ylimmäisen Pojaksi. Ja Herra Jumala antaa hänelle Davidin hänen isänsä istuimen,*

33 *Ja hänen pitää Jakobin huoneen kuningas ijankaikkisesti oleman ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman.*

34 *Niin sanoi Maria enkelille: kuinka tämä tulee, sillä en minä miehestä mitään tiedä?*

35 *Ja enkeli vastasi ja sanoi hänelle: Pyhä Henki tulee sinun päälles ja Ylimmäisen voima varjoo sinun: sentähden myös se pyhä, joka sinusta syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi.*

36 *Ja katso, Elisabet sinun lankos siitti myös pojan vanhalla ijällänsä, ja tämä on kuudes kuukausi hänelle, joka kutsuttiin hedelmättömäksi.*

37 *Sillä ei Jumalan edessä ole yhtään asiaa mahdotointa.*

38 *Niin sanoi Maria: katso, Herran piika! tapahtukoon minulle sinun sanas jälkeen! Ja enkeli läksi hänen tykönsä.*

Evankelista Luukas muistelee tämän päivän evankeliumissa, että yksi enkeli Gabriel tuli ilmoittamaan neitsyelle Marialle, että hänen piti tuleman raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta ja synnyttämän Jumalan Pojan. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä pyhällä hetkellä Jumalan armon kautta tutkisteleman:

Kuinka yksi ihminen tulee raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta, ja kuinka se ihminen, joka Pyhän Hengen voiman kautta on tullut raskaaksi, kantaa Jumalan Pojan sydämensä alla, ja viimein, kuinka se pyhä uusi ihminen, joka hänestä syntyy, kutsutaan Jumalan lapseksi.

Antakoon se suuri Luoja armonsa, että kaikki, ne, jotka Raamatussa kutsutaan neitseiksi, jotka ei vielä tiedä miehestä mitään, eikä ole niin muodoin jalkalapsia synnyttäneet, tulisit tänäpäivänä raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta, ja että he, koska uuden syntymisen vaivat rupeavat tuntumaan, nojaisit päätänsä taivaallisen Ylkänsä rintaa vasten ja huutaisit tuskassansa Isän nimen.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Kuinka yksi neitsyt tulee raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta?** Neitset ovat semmoiset, jotka ei vielä tiedä miehestä mitään, jotka ei vielä ole naineet, eikä salavuoteudessa maanneet. Mutta ne ovat kuitenkin kihlatut yhdeltä mieheltä, joka on jo lapsuudesta saakka tahtonut heidän kanssansa avioliiton tehdä, ja on pitänyt heitä morsiamena siitä saakka, kuin kihlasormus annettiin kasteessa. Mutta enin osa niistä neitseistä, jotka sillä tavalla ovat avioliiton lupauksen alla ottaneet kihlasormuksia vastaan, ovat jälkeen riettaan sylissä maanneet, ja ovat antaneet rintojansa pusertaa egyptiläisten huorimiehiltä, ja ovat huorin tehneet epäjumalten kanssa, niin kuin profeetat kirjoittavat Israelista, joka piti muka oleman Jumalan morsian, mutta oli sillä tavalla saastuttanut itsensä huoruudessa, että yksi profeetta sai käskyn Jumalalta, että naida yhtä porttoa,

elikkä yhteistä huoraa, osoittaaksensa, kuinka mahdollin se on yhden rehellisen miehen rakastaa senkaltaista vaimoa, joka on yhteinen huora, ja on sen yhteisen huoruuden kautta tullut hedelmättömäksi.

Tässä paikassa taitaa olla monta senkaltaista porttoa, joka huoruuden tähden on tullut hedelmättömäksi. Tässä on monta, jotka makaavat riettaan sylissä, vaikka he ovat ottaneet kihlasormuksia taivaalliselta Yljältä, ja ovat yhtä hyvin antaneet suuta Baalille, ja rietas on pusertanut heidän rintojansa niin paljon, että rinnat rieppaavat niin kuin sadan ajastaikaisella ämmällä. Tässä on myös monta, jotka imevät omia rintojansa, niin kuin yksi ryöttä luontokappale. Ja muutamat ovat imeneet omia rintoja niin paljon, että veri tulee heidän rinnoistansa. Ja tätä verta he sylkevät taivaallisen Vanhimman kasvoihin, joka seisoo polvillansa ja rukoilee, että Hänen nuorin lapsensa, joka nyt makaa riettaan sylissä ja nauraa ja pilkkaa Vanhempansa kyyneleitä - taivaallinen Vanhin, sanon minä, seisoo polvillansa ja itkee ja rukoilee omaa lastansa, jonka Hän suurella tuskalla ja verenvuodatuksella on synnyttänyt, että hän pakenis pian riettaan sylistä ja menis taivaallisen Ylkänsä syliin, jolta hän on jo lapsena kihlattu. Mutta tämä riettaan huora nauraa vain ja pilkkaa Vanhimpansa kyyneleet ja sanoo Vanhimmalle: *”Haas! Tule lyömään, jos tohdit.”*

Kyllähän tämä riettaan huora on sentähden valmis antamaan suuta Vapahtajalle niin pian kuin hän tulee alttarin eteen. Ja rietas suopi kyllä, että hän antaa Vapahtajalle suuta, saati hän antaa riettaalle sydämen. – Mutta ehkä nyt tämä riettaan huora on valmis antamaan Vapahtajalle suuta, ja riettaalle sydämen, on se kuitenkin mahdollinen, että hän saattais tulla hedelmälliseksi Pyhältä Hengeltä, jos ei hän ole niin paljon huorannut, että hän on tullut peräti hedelmättömäksi. On myös enkeli nyt tullut ilmoittamaan sille neitseelle, joka on kihlattu miehelle avioliiton lupauksen alla, että

hänen pitää tuleman hedelmälliseksi Pyhän Hengen voiman kautta. Mutta riettaan huora ei mene Pyhän Hengen viereen ollenkaan makaamaan. Hän pelkää nimittäin, että jos hän tulis raskaaksi Pyhältä Hengeltä, niin täytyis hänen sanoa jäähyvästin riettaalle. Kuitenkin tapahtuu se niin muutamille, että he tulevat raskaaksi pyhältä Hengeltä vastoin tietoaansa ja vastoin tahtoaansa, vaikka ei he itse muista, kuinka ja koska he olisit Pyhän Hengen vieressä maanneet.

Koska nyt ihminen tulee raskaaksi Pyhältä Hengeltä, niin jääpi kaikki maailman ilo pois. Tanssit ja pelit [eli soitto] tulevat hirviäksi, juopumus ja huoruus tulevat kauhistukseksi, sydän tulee kovaksi ja ilkiäksi, omatunto rupee soimaamaan häntä, että hän, joka oli morsiameksi ostettu Vapahtajalle hamasta äidin kohdusta, on maannut riettaan sylissä ja siellä nauranut ja pilkannut Vanhempansa kyyneleet. Sille ihmiselle, joka on tullut raskaaksi Pyhästä Hengestä, tulee ensinnä kovin ikävä. Hän tulee niin raskasmieliseksi, ja se entinen elämä tulee niin koloksi ja kauhistavaiseksi, että hän tahtois vajota maan alle. Ja tämä murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, se on yksi vissi merkki siihen, että hän on tullut raskaaksi Pyhältä Hengeltä.

Vapahtaja sanoo opetuslapsillensa: *”Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee, mutta teidän murheenne käättään iloksi.”* Niin saattaa myös yksi katuvaainen sielu, koska hänen murheensa käättään iloksi, sanoa Marian kanssa: *”Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Jumalassa minun Vapahtajassani.”* Mutta muutamat hengelliset huorat, koska he tuntevat, että he ovat raskaaksi tulleet Pyhältä Hengeltä, ottavat ja kätkevät tilaisuutensa, ettei maailman siviät huorat huomaitse, missä tilaisuudessa he ovat. Niillä raskaiksi tulleilla on ensinnä niin suuri maailmankunniä, ettei he tahdo ilmoittaa kellekään, missä tilaisuudessa he ovat. Ei he ilmoita itseänsä maailmalle, ettei maailman häpiä lankeis heidän päällensä. Jos nimittäin maailman siviät huorat

huomaitsevat jonkun ihmisen olevan raskaana eli raskasmielisenä ja murheellisena, rupeavat he varsin pilkkaamaan sitä murheellista sielua, että koirantauti on tarttunut hänelle.

Mutta ei vasta-alkavaiset tohdi ilmoittaa itseänsä muille kuin heränneille, sillä vasta-alkavaiset pelkäävät, että suruttomat koettelevat sydänsuonia ja pusertavat heidän vatsaansa ylönsä kovin. Vanha Aatami on ensimmäisessä raskauden tilaisuudessa kovin arka sydämen ja vatsan kautta, että jos joku häneen koskee, rupee hän varsin pelkäämään, että häntä surmataaan. Muutamat hengelliset huorat, jotka ovat oikein hävittömät, koska he tuntevat itsensä raskaaksi, ottavat varsin ja tappavat Pyhän Hengen hedelmän elävällä hopiolla, jota hengelliset puoskarit antavat heille sisälle. He nielevät sitä vuotavaa pirun paskaa niin paljon, että Pyhän Hengen hedelmä kuolee ja mätänee, ja tulee ulos kohdusta yhden myrkyllisen hajun kanssa, joka oksennukselta kaivaa, koska yksi kristitty ihminen tulee kohti. Älkää tappako Pyhän Hengen hedelmää, te hengelliset huorat, sillä se on niin vaarallinen, että teidän oma henkenne menee siinä samassa. Ja hengellisille huorille pitää tuleman yksi hirmuinen omantunnon polte sen syyn tähden, että he ovat elävällä hopiolla ja vuotavalla pirun paskalla tappaneet Pyhän Hengen hedelmän. Vapahtaja sanoo, että huokiampi tulee Sodoman ja Gomorran miehille tuomiopäivänä, kuin juutalaisille, jotka ovat hengellisellä vihalla seisoneet Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan.

2. Tutkisteleminen: **Kuinka yksi ihminen, joka on tullut raskaaksi Pyhältä Hengeltä, kantaa Jumalan Pojan sydämensä alla.** Vaikka hengelliset huorat pyytävät joka lailla kätkeä hedelmänsä, sillä koska Pyhän Hengen hedelmä rupee kasvamaan, rupeevat myös maailman ihmiset moittimaan, ettei tuo ole enää yksinkertainen. Erinomattain rupeevat maailman siviät huorat pilkkaamaan sitä murheellista sielua, koska Pyhän Hengen

hedelmä rupee elämään. Mutta se maailman pilkkaaminen ei tee mitään sille raskaute-
 tulle sielulle, koska hän on tuntenut, että se
 Pyhä, joka hänestä syntyvä on, on tullut Py-
 hän Hengen vaikutuksen kautta. Ensinnä on
 vastaheränneillä niin suuri maailman kunnia,
 että he kätkevät hengellisen tilaisuutensa
 niin kuin Elisabeth salais itsensä lähes viisi
 kuukautta. Mutta mitä suuremmaksi Pyhän
 Hengen hedelmä kasvaa, sen rohkiammaksi
 he tulevat tunnustamaan maailman ihmi-
 sille, että he ovat sillä tiellä. Ei mahdu enää
 Pyhän Hengen hedelmä kätköön, koska se
 rupee elämään. Ja silloin loppuvat kaikki juo-
 makumppanit ja pakenevat. Kaikki tanssi-
 kumppanit irvistelevät. Kaikki maailman ys-
 tävät ottavat eronsa. Kaikki siviät huorat ru-
 peevat pilkkaamaan sitä murheellista sielua.
 Mutta anna heidän pilkata. Mitäs se maail-
 man pilkkaaminen tekee sinulle, o! murheel-
 linen sielu. Sinä olet kuitenkin tullut Jumalan
 morsiameksi, vaikka ennen olit riettaan
 huora. Anna heidän pilkata. Ei he ole niin
 kauan pilkkaamassa, ennen kuin he ovat ul-
 vomassa helvetissä. Anna heidän nauraa.
 Kyllä he pian purevat hampaitansa tulijär-
 vessä, jotka täällä pilkkaavat Jumalan mur-
 heellista morsianta.

Se tekee mailmanlapsille niin paha, koska
 he näkevät jonkun murheellisen sielun pake-
 nevan henkensä kanssa helvetistä, että he
 rupeevat ensinnä pilkkaamaan niitä mur-
 heellisia ja raskautettuja sieluja, joille on tul-
 lut senkaltainen murhe, joka on Jumalan
 mielen jälkeen. Ja koska riettaan palvelijat ei
 saata pilkkaamisella pelottaa murheellisia
 sieluja huutamasta Vapahtajan perään, ru-
 peevat he viimein suuttumaan ja uhkaa-
 maan ja kiroamaan ja pieksämään Vapahta-
 jan murheellisia opetuslapsia. Mutta älä pel-
 kää heidän uhkauksiansa, sinä murheellinen
 sielu, koska sinä olet vakuutettu siitä, että
 sinä olet raskaaksi tullut Pyhän Hengen vai-
 kutuksen kautta, ja että se murhe, joka si-
 nulla on, saattaa parannuksen autuudeksi,
 niin sinä mahdat iloita ja riemuuta Marian

kanssa, että sinä kannat kuitenkin Jumalan
 Pojan sydämes alla. Ja odota kärsivällisellä
 sydämellä siihen asti, että syntymäaika tu-
 lee, sillä se Pyhä, joka sinusta syntyvä on, pi-
 tää kutsuttaman Jumalan lapseksi. Rukoile
 nyt hartaasti Jumalata, sinä murheellinen
 sielu, että syntyminen kävis onnellisesti var-
 teen, ja että sinä saisit kerran nähdä sen uu-
 den ihmisen ihantelevan sinulle.

3. Tutkistelemus: **Kuinka se Pyhä, joka syn-
 tyvä on, pitää Jumalan lapseksi kutsutta-
 man.** Koska yksi herännyt ihminen on tullut
 raskaaksi Pyhästä Hengestä, saapi hän ras-
 kaana käydä monta kuukautta, ja välistä
 monta ajastaikaa, ennen kuin syntymävaivat
 rupeevat tuntumaan. Muutamit tahtovat
 kärsimättömyyden tähden hopittaa synnyt-
 tämisen työn, eikä tahdo odottaa siksi, kuin
 syntymäaika tulee. Mutta jos uusi ihminen
 kesken syntyy, tulee hän äpäräksi. Ja tämä
 hengellinen äpäri itkee niin kuin lapsi, eikä
 sen tähden ole lapsi vaan äpäri. Ja äpärit
 ovat ne, jotka ennen aikaansa syntyvät. Jo-
 kainen, joka ottaa ja varastaa Jumalan ar-
 moa, ennen kuin omatunto on herännyt, en-
 nen kuin sydän on särjetty, se tulee äpäriksi.
 Se puhuu kyllä niin kuin lapsi, ja hänellä ovat
 lapselliset ajatukset, mutta vanha aatami
 makaa vielä sydämen juuressa muuttumatta
 ja liikkumatta. Ja se merkitsee, ettei olekaan
 oikia katumus ollut, vaikka omatunto on vä-
 häisen liikkunut, ja sen ensimmäisen liiku-
 tuksen päälle on hän omistanut Jumalan ar-
 molupauksia, ja itsetehdyllä uskolla on hän
 rauhoittanut tuntuonsa.

Siitä tutaan yksi hengellinen äpäri, että hä-
 nellä on niin vahva usko ja niin suuri rakkaus,
 että hän aikoo varsin antaa suuta Vapahta-
 jalle. Siinä tilaisuudessa oli Pietari, koska hän
 aikoi mennä kuolemaan Jeesuksen kanssa,
 mutta kiusauksen aikana kielsi Vapahtajan.
 Ja siihen armonvarkauteen ovat hengelliset
 puoskarit avulliset. Koska nimittäin yksi puo-
 liherännyt ihminen luulee, että ensimmäiset
 omantunnon liikutukset ovat syntymävaivat,
 tulee hengellinen puoskari ja antaa hänelle

elävätä hopiata, eli jos se konsti ei auta, ottaa hän ja vetää puntarinkoukulla hengen hedelmän ulos äidin kohdusta. Ja sen kautta surmataaan usein sekä vanha että uusi ihminen. Tapahtuu se myös välistä, että uusi ihminen kuolee äitinsä kohtuun ja syntyy kuolleena. Ja siihen ovat usein hengelliset puoskarit avulliset. Senkaltaisella ihmisellä on ollut joskus joku liikutus. Hän on tullut kerran raskaaksi. Hän on kantanut Pyhän Hengen hedelmätä, mutta hengelliset puoskarit ovat niin paljon puoskineet näitä, että hengen hedelmä on kuollut. Se on loppunut siihen. Maailman ilo, elatuksen murhe ja hekuma on kuolettanut Pyhän Hengen hedelmän. Senkaltaisen ihmisen omatunto on joskus ollut levotoin, mutta se on loppunut siihen. – Ja se on arvattava, että joka kuolleena syntynyt on, ei se puhu mitään. Ei sillä ole henkeä.

Mutta meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka näinä aikoina ovat raskaaksi tulleet Pyhästä Hengestä, pitää Jumalan avun kautta syntymän uudesta, jos he vaan kärsivällisyydellä odottavat syntymäaikaansa. Jokainen, joka on raskaaksi tullut Pyhästä Hengestä, kantaa vissimmästi Jumalan Pojan sydämensä alla. *”Ja koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu.”* Mutta jos tämä vaimo, jonka apostoli Johannes näki Ilmestyskirjassa huutavan syntymävaivassa, auringolla puetettu, ja kuu hänen jalkainsa alla, ja hänen päänsä päällä kruunu, jossa oli 12 tähteä, kumartaa polviensa, koska syntymävaivat rupeevat kovin polttamaan, ja nojaten päättänsä Jeesuksen rintaa vasten, ottaa ympäri

Jeesuksen polvia molemmilla käsillä tuskasansa, ja huutaa Isän nimen niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu helvetin syvyydestä taivaaseen asti: Niin toivon ja uskon minä, että uuden ihmisen pitää Jumalan armon kautta syntymän. Ja vaikka se ruskia lohikäärme seisoo synnyttäväisen vaimon vieressä ja vahtaa, että hän sais niellä sen vastasyntyneen uuden ihmisen, on kuitenkin sen uuden ihmisen Isä ottanut sen vastasyntyneen Poikalapsen suojaansa, ja ottaa vielä nytkin armollisen varjeluksensa alle, jos me kaikki kristiveljet ja –sisaret pidämme palavat esirukoukset, sekä itse edestämme, että myös sen vaimon edestä, joka nyt on raskaaksi tullut Pyhästä Hengestä. Niin kuin Johannes näki hänen Ilmestyskirjassa huutavan syntymävaivassa, ja kumartaa polviensa ja nojaten Jeesuksen rintaa vasten, ja molemmilla käsillä ottavan Jeesuksen polvien ympäri. O! armollinen Vapahtaja: Anna Herra Jeesus armosi, että tämä vaimo saattais onnellisesti synnyttää sen Poikalapsen, ja varjele sitä uutta ihmistä, joka hänestä syntyvä on, ettei se ruskia lohikäärme sais häntä ylösniellä, niin kuin hän on uhannut. Ja me uskomme ja toivomme, että se ruskia lohikäärme, joka nyt oksentaa ulos kuolleen uskon liivaa sen vaimon päälle, joka syntymävaivassa on, pitää heitettämän ulos tai vaasta maan päälle hänen enkeleittensä kanssa. [Amen]

Jäljennös. Iisakki Poromaan kopiokirja./ Rickard Renlundin hallussa Junosuvannossa /

TEKSTI: ILM. 12: 1–2

Ja suuri ihme tapahtui taivaassa: vaimo oli puetettu auringolla ja kuu hänen jalkainsa alla, ja hänen päänsä päällä kruunu kahdestatoistakymmenestä tähdestä. Ja hän oli raskas, ja huusi syntymävaivassa, ja hänellä oli suuri vaiva synnyttää.

Apostoli Johannes näki tämän suuren ihmeen tapahtuvan taivaassa, jonka kanssa verrataan sekä uusi syntyminen ja kristillisen seurakunnan suuri vaino ja ahdistus maailmalta kristillisyyden tähden. Vapahtaja oli ennen jo sanonut opetuslapsillensa: *”Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu,”* jolla sanalla Hän antoi heille tiettäväksi, että vanha ihminen on suuressa tuskassa, koska uusi ihminen pitää syntymän. Johannes näki tämän uuden syntymisen tuskassa olevaisen vaimon huutavan niin kuin ne vaimot huutavat, jotka synnyttämisen vaivassa ovat. Niin myös on hengellisessä tarkoituksessa vanhalla ihmisellä suuri tuska, koska uusi ihminen syntymän pitää. Sen tähden näki Johannes, että tämä vaimo huusi syntymävaivassa ja hänellä oli suuri vaiva synnyttää.

Ei suinkaan uusi ihminen synny ilman vaivaa niin kuin muutamat huorat luulevat. Mutta sekä luonnollisen, että myös uuden syntymisen vaivat ovat synninlankeemuksen tähden Luojalta päälle pantut, niin kuin me kuulemme 1. Mooseksen kirjasta Jumalan sanovan vaimolle: *”Minä saatan sinulle suuren vaivan, koska siinnyt olet, ja suuren vaivan kautta pitää sinun synnyttämän.”* Mutta huorat pelkäävät syntymisen vaivaa, ja tahtovat ainoastans lihallisen himonsa täyttää, mutta ei he tahdo syntymisen vaivassa olla. Sen tähden he freistaavat niin pusertaa vatsansa, ettei yksikään ihminen huomaitis, missä tilaisuudessa he ovat. Ja muutamat huorat ajavat ulos hedelmänsä elävällä hoiolla eli käärmeen suomulla ja sanovat ihmisille: *”Ei minussa ole mitään ollut.”* Kunnian rietas panee heitä salaamaan tilaisuutensa, että he pääsisit tappamaan uuden ihmisen alkua varsin synnyttäissä, jos he ennen ei saata hedelmänsä surmata. Ja semmoiset

huorat, jotka usiamman kerran tappavat hedelmänsä, ei saata enää hedelmälliseksi tulla, vaikka he makaisit joka yö Pyhän Hengen vieressä.

Mutta me kuulemme edellä mainitusta Raamatun paikasta, joka löytyy kirjoitettuna Johanneksen Ilmestyskirjassa 12. luvussa, että se vaimo, joka huusi syntymävaivassa, oli puetettu auringolla, se on, kristillisyyden valkeus ympäri valaisi häntä, ja kuu oli hänen jalkainsa alla, se merkitsee, että hän polkee sitä luonnollista järkeä jalkainsa alla, ja kruunu oli hänen päänsä, jossa oli kaksitoistakymmentä tähteä, se on, kaksitoistakymmentä apostolia, jotka ovat kristillisyyden perustusta laskeneet. Mutta Johannes näki myös, että yksi ruskia lohikäärme seisoi sen vaimon edessä, joka oli synnyttämälänsä, että koska hän olis synnyttänyt, se olis syönyt hänen lapsensa.

Se suuri ruskia lohikäärme seisoo ja vartioitsee sinua, murheellinen ja katuvainen sielu, koska sinä olet uuden syntymisen vaivassa. Hän aikoo syödä sitä uutta ihmistä varsin, kuin se syntyy, niin kuin hän aikoi hävittää sen siunatun vaimon lasta, joka syntyi Beetlehemissä, koska hän pani sotamiehiänsä tappamaan lapsia Beetlehemissä. Niin hän aikoo myös sinun kanssas tehdä, sinä siunattu vaimo, jonka Johannes näki syntymävaivassa huutavan. Sinä olet raskautettu murheelta sen tuskan tähden, joka käypi uuden syntymisen edellä. Ja nyt aikoo vielä se ruskia lohikäärme syödä sitä Poikalasta, joka sinusta syntyvä on.

Pelkää, huuda ja vapise, sinä syntymävaivassa oleva vaimo! Jos se ruskia lohikäärme pääsee ylösnielemään sitä uutta ihmistä, joka sinusta syntyvä on, niin olet sinä

hukkaan vaivaa kärsinyt. Turhaan olet sinä puetettu auringolla, turhaan olet sinä kantanut kunnian kruunua, jossa on kaksitoistakymmentä tähteä. Turhaan olet sinä syntymävaivassa huutanut, jos sinä olisit niin onnetoin, että vihollinen pääsis sinun Poikalastas syömään. Mutta me toivomme ja rukouksemme sitä Suurta Ristinkantajata, joka sen uuden ihmisen oikia Isä on, että Hän varjelsi sitä uutta ihmistä lohikäärmeen hampaista.

Jos sinä raskaana oleva vaimo syntymävaivassa huudat sen oikian Isän nimen ja kumarrat polviasti Hänen eteensä, nojaten päätästi Jeesuksen rintaa vastaan ja ottain ympäri Hänen polviansa ja suuta antain Hänen jalvoillensa rukoulet kyneleillä ja huokauksilla, että Hän varjelsi sitä uutta ihmistä lohikäärmeen hampaista ja nostais häntä ylös tämän maailman kylmän lattian päältä ja kääris häntä puhtaisiin liinavaatteisiin ja pesis häntä puhtaaksi uuden syntymisen pesolla ja ottais sinua kirkkoon morsiamen tavalla, silloin et tarvitsis enää katua, että sinä olet raskaaksi tullut ja syntymisen vaivassa ollut, koska sinä saat sen autuaallisen vakuutuksen, että sinä olet Vapahtajan oma ja Hänen ulosvalittu morsian ijankaikkisesti. Kuule nyt, armollinen Herra Jeesu, sinun köyhän morsiamen huokaukset, koska hän syntymävaivassa huutaa sinun tykö. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 1: 26–38

26 Mutta kuudentena kuukautena lähetettiin enkeli Gabriel Jumalalta Galilean kaupunkiin, jonka nimi oli Nasaret,

27 Neitseen tykö, joka oli kihlattu miehelle, jonka nimi oli Joseph, Davidin huoneesta; ja neitseen nimi oli Maria.

28 Ja enkeli tuli sisälle hänen tykönsä ja sanoi: terve, armoitettu! Herra on sinun kanssas: siunattu sinä vaimoin seassa!

29 Mutta kuin hän näki hänen, hämmästyi hän hänen puheestansa ja ajatteli, millinen se tervehdys oli.

30 Ja enkeli sanoi hänelle: älä pelkää, Maria! sillä sinä löysit armon Jumalan tykönä.

31 Ja katso, sinä siität kohdussas ja synnyttät Pojan, ja sinun pitää kutsua hänen nimensä Jeesus.

32 Sen pitää oleman suuren ja pitää kutsuttaman Ylimmäisen Pojaksi. Ja Herra Jumala antaa hänelle Davidin hänen isänsä istuimen,

33 Ja hänen pitää Jakobin huoneen kuningas ijankaikkisesti oleman ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman.

34 Niin sanoi Maria enkelille: kuinka tämä tulee, sillä en minä miehestä mitään tiedä?

35 Ja enkeli vastasi ja sanoi hänelle: Pyhä Henki tulee sinun päälles ja Ylimmäisen voima varjoo sinun: sentähden myös se pyhä, joka sinusta syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi.

36 Ja katso, Elisabet sinun lankos siitti myös pojan vanhalla ijällänsä, ja tämä on kuudes kuukausi hänelle, joka kutsuttiin hedelmättömäksi.

37 Sillä ei Jumalan edessä ole yhtään asiaa mahdotointa.

38 Niin sanoi Maria: katso, Herran piika! tapahtukoon minulle sinun sanas jälkeen! Ja enkeli läksi hänen tykönsä.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, kuinka yksi ihminen tulee raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta ja synnyttää yhden pojan, joka Jumalan lapseksi kutsutaan.

Antakoon Jumala, että kaikki tulisit raskaaksi Pyhän Hengen voimasta ja synnyttäisit yhden Pojan, jonka oikia Isä on taivaassa. Ja tunnustakaan kaikki synnyttäissä, kuka sen uuden ihmisen oikia Isä on.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä kaltainen on se ihminen, joka tulee raskaaksi Pyhältä Hengeltä?**

Se ihminen, joka tulee raskaaksi Pyhältä Hengeltä, on kihlattu yhden miehen kanssa, joka on rakastanut häntä lapsuudesta saakka. Hän on jo kasteessa kihlattu sen Taivaallisen Ylkämiehen kanssa. Hän on jo pienenä luvannut sydämensä sille Taivaalliselle Ylkämiehelle. Mutta tämä kihlattu morsian on yksi uskotoin morsian. Hän rakastaa muita, vaikka hän on luvannut sydämensä yhdelle. Herra valittaa monessa paikassa Vanhassa Testamentissa, että Hänen uskotoin morsiamensa tekee huorin monien epäjumalten kanssa. Hän antaa rintojansa pusertaa egyptiläisten huorimiehiltä. Ja kyllä te arvaatte, milliseksi ne rinnat tulevat, joita huorimiehet saavat pusertaa. Kyllä te tiedätte, milliset huoran rinnat ovat. Ne ovat pehmiät niin kuin lehmän kusirakko. Ja vaikka huorat freistaavat rintaraudoilla nostaa rintojansa, yhtä hyvin ne rieppaavat niin kuin jauhopussit vattan päällä.

Oliskohan se mahdollinen, että yksi kunniallinen mies, joka on kihlannut itsellensä yhden puhtaan neitsyn morsiameksi, saattais enää rakastaa yhtä huoraa, joka on monen epäjumalan kanssa tehnyt huorin ja antanut rintojansa pusertaa huorimiehiltä? Ei se ole paljon uskottapa, että yksi kunniallinen mies saattaa ottaa semmoisen huoran vaimoksi, joka sillä lailla on saastuttanut itsensä. Joosef aikoi heittää kihlatun emäntänsä, koska hän näki hänen raskaaksi tulleen, ja hän tiesi itsensä viattomaksi. Ei hän aikonut ottaa toisen miehen huoran vaimoksi. Ja kukapa tuota vihtis tehdä? Jos kunnialliset miehet löytäisit puhdasta neitsyä, niin saisit kaikki huorat olla ilman miehettä. Mutta kussasta löytään puhdas, kussa puhdas ei ole? Koska kaikki ovat tulleet huoraksi, niin se olis somin, että itse kukin ottais huoransa. Ja niinmuodoin olis rietas velkapää ottamaan huoransa vaimoksi. Se naaraspiru, jonka rintoja hän on pusertanut, olis soma hänelle vaimoksi. Mutta me näemme, että riettaan orjat ei otakaan huoriansa vaimoksi, vaan ne tahtovat ainoastans huorata niiden kanssa.

Ja koska ne tulevat vanhaksi, ne riettaan huorat, saavat he pirun paskaa kantaa ulos maailmaan.

Mutta Taivaallinen Ylkä kantaa rakkautensa puhtaana, vaikka Hänen uskotoin morsiamensa on rakastanut epäjumalita ja huorin tehnyt heidän kanssansa. Yhtä hyvin täytyy Hänen rakastaa tätä riettaan huoraa ja ottaa häntä morsiameksi niin pian kuin hän luopuu perkeleestä ja kaikista hänen juonitansa. Mutta ei riettaan huora pääse riettaan sylistä ennen kuin hän tulee raskaaksi Pyhältä Hengeltä. Silloin suuttuu piru huoralensa ja tahtoo surmata hänen hedelmänsä.

Mutta ei pohjatoim huora tulekaan raskaaksi, vaan ainoastans semmoiset huorat tulevat raskaaksi, jotka ovat ensin luopuneet siitä oikiasta Ylkämiehestä, ja tosin huoranneet epäjumalten kanssa, mutta jälkeen katuvat, anovat entisiä rumia töitänsä anteeksi ja lupaaavat uudesta sydämensä ensimmäiselle Ylkämiehelle, joka otti heitä syliinsä silloin, koska he vielä olit puhtaana neitsynä. Tämämöinen on nyt se ihminen, joka tulee raskaaksi Pyhältä Hengeltä. Yksi hirviä ja ruma kappale Jumalan ja kaikkein enkelitten edessä.

Katselkaamme nyt toiseksi, kummoiseksi se ihminen tulee, joka on tullut raskaaksi Pyhältä Hengeltä. Ennen kuin ihminen tulee raskaaksi, on hän keviämielinen, niin kuin hattara. Hän pilkkaa niitä, jotka ilman miehettä ovat raskaaksi tulleet. Hän ihmettelee, kuinka se ja se ihminen on raskaaksi tullut. Ne keviämieliset tyttäret, jotka ei ole raskaaksi tulleet, arvelevat keskenänsä, kuka sen lapsen isä on, ja muuta sen kaltaista. Mutta se, joka on itse raskaaksi tullut, ei jaksa enää pilkata niitä, jotka ovat raskaat, vaan hänelle on niin kuin yksi lohdutus, ettei hän yksistänsä ole siinä tilaisuudessa. Jos nimittäin se ihminen, joka on tullut raskaaksi Pyhältä Hengeltä, olis aivan yksin siinä tilaisuudessa, niin lankeis kaikki maailman häpiä hänen päällensä.

Mutta se on vähän parempi, koska hän tietää, että muut tyttäret ovat saman kaltaiset kuin hän. Kuitenkin on kaikilla raskailla yksi salainen kuoleman pelko ja muret, kuinka heille käypi viimein. On heillä myös se pelko, että lapsen, eli sen uuden ihmisen oikia Isä ei ota heitä avioliittoon, vaikka hän on luvannut. Mutta ei teidän tarvitse pelätä, ettei Hän ota teitä avioksi, te harvat sielut, jotka olette vastoin tahtonne tulleet raskaaksi, sillä te olette kaikesta voimastanne vastustaneet, mutta te tulitte puolittain väkisin ylisevoitetuksi. Ja se mies, joka on teitä tehnyt raskaaksi, on puolittain viekkauksella ylitsevoittanut teitä, koska Hän alkoi suostuttamaan teitä ja palavalla rakkaudella halamaan. Avioliiton lupauksen alla Hän on tehnyt teitä raskaaksi. Mutta olkaat vakuutetut siitä, että Hän täyttää lupauksensa ja ottaa teitä avioksi, koska Hän kerkii häitä pitämään. Ei Hän ole semmoinen uskotoin ylkä kuin riettaan orjat, jotka ensinnä lupaavat ottaa tyttären vaimoksi, ja koska he saavat lihallisen himonsa täyttää, pettävät he sen raukan, joka oli niin keviämielinen ja hullu, että hän uskoi semmoisia skälmiä. Semmoiset varastavat ensinnä sydäntä, ja sitte he heittävät siljolle.

Mutta olkaat nyt hyvässä turvassa, te murheelliset ja raskautetut sielut. Se Taivaallinen Ylkä, joka nyt on alkanut teitä vastoin tahtonne suostuttamaan, ei ole niin petollinen kuin ne entiset, jotka ovat kauniita lupauksia antaneet, mutta ei ole mitään täyttäneet. Jos te ennen olette tulleet petetyksi maallisilta ylkämiehiltä, joita ei ole uskomista, vaikka he lupaavat, niin olkaat vakuutetut siitä, että se Taivaallinen Ylkä, joka on tehnyt teitä raskaaksi avioliiton lupauksen alla, ei suinkaan petä teitä, jos te ainoastans olisitte uskolliset Hänelle.

Mutta voi teitä, jos te vielä toisen kerran petätte Häntä, niin kuin te ennen olette rikkoneet niitä kalliita lupauksia ja tehneet väärän valan, koska te lupasitte antaa Hänelle sydämenne. Mutta yhtä hyvin annoitte sen

riettaalle. Voi, voi teitä, te raskautetut sielut, jos te vielä toisen kerran petätte Häntä, niin kuin muutamat ovat jo alkaneet luopumaan Hänestä, ja ovat alkaneet niitä entisiä huorimiehiänsä rakastamaan. Niin tietäkää, että sen kaltaisesta uskottomuudesta ei seuraa muu kuin ijankaikkiseksi ajaksi hyljätynsi tulla. Mutta ne harvat raskautetut sielut, jotka ovat avioliiton lupauksen alla raskaaksi tulleet, pitää tietävän, että se mies, joka sen uuden ihmisen oikia Isä on, pitää kyllä lupausiansa, ja ottaa teitä avioksi, koska Hän kerkii häitä pitämään.

Kolmanneksi: **Katselkaamme vielä viimeiseksi, kuinka se käypi yhdelle raskaalle ihmiselle, koska se uusi ihminen pitää syntymän.** Moni on silloin Siionin tyttären kaltainen, jonka profeetta sanoo huutavan ja valittavan ja hajottavan kätensä niin kuin se, joka ensimmäisen lapsen vaivassa on, eikä saata synnyttäessään pysyväinen olla. Vaikka moni tulee raskaaksi, ei kaikki sen tähden synny eläväksi, sillä muutamat syntyvät kuoleena, ja muutamat mätänevät äitinsä kohtuun, ja muutampia tappaa vanha ihminen varsin syntymisen jälkeen. Ja sen kaltaisista tulevat äpärät, jotka räähkyvät niin kuin lapset, eikä ole sen tähden lapset, vaan äpärät, jotka räähkyvät hämärässä ja pimeyden aikana, ja pelättävät eläviä ihmisiä, ja kaipaavat kristityn nimen.

Mutta ei yksikään elävä ihminen saata niille kristityn nimen antaa muut kuin manalaiset, jotka itse asustavat pimeyden valtakunnassa. Ne pitävät äpäriä kristittynä. Ei ole siis moni, joka syntyy uudesta oikein eläväksi ihmiseksi. Ja vielä niistä harvoista, jotka elävänä syntyvät maailmaan, moni kuolee kahden eli kolmen viikon vanhana. Ei taida Vanhemmalle tulla monesta ilo, vaikka Hän suuren tuskan ja veren vuodatuksen kautta on monta lasta synnyttänyt. Koska nämät lapset rupeevat kuolemaan, saapi Vanhin murheella kantaa heitä hautaan.

Ettekös näe, kuinka suuri ahdistus maailmassa on kristillisyyden tähden? Vapahtaja on ennen jo sanonut opetuslapsillensa: *"Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu."* Mutta näettekö, kuinka suuri muret tulee Vanhemmalle, koska ne lapset kuolevat, jotka ovat Hänen rintojansa imeneet, joita Hän on suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt? Ei ole enää monta, jotka Häntä Isäksi kutsuvat. Murheella Hänen täytyy saattaa muutampia lapsia haudata, jotka nuorena kuolevat. Mutta vihollinen iloitsee, koska Jumalan lapset kuolevat. Ja hän yllyttää vielä huoriansa tappamaan sen uuden ihmisen, että he pääsisit taas huoraamaan.

Kukas viimein istuu Vanhemman sylissä? Kukas viimein imee Hänen rintojansa ja konttaa

Hänen perässensä, koska muutamat raavastuvat ja muutamat nuorena kuolevat? Meidän toivomme on, että ne harvat ulosvalitut, jotka pysyvät heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti, pitää iloitseman Siionin vuorella, koska se Suuri Ristinkantaja pitää häitä morsiamensa kanssa. Silloin hyppäävät morsiamen piit niin kuin peurat ja riemuitsevat ijankaikkisesti. He veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle Siionin vuorella ynnä sadan ja neljän viidettäkymmentä tuhannen ulosvalitun kanssa ja syövät elämän puusta hedelmän, joka virvoittaa heitä heidän janossans nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: 2. KOR. 4: 3–4

Jos nyt meidän evankeliumimme on peitetty, niin se on niille peitetty, jotka kadotetaan, joissa tämän maailman jumala on uskottomitten taidot sovaisnut, ettei evankeliumin paiste heille pitäis Kristuksen kirkkaudesta valistaman, joka on Jumalan kuva.

Me kuulemme näistä pyhän Paavalin sanoista, jotka löytyvät kirjoitettuna toisessa lähetykskirjassa korinttilaisten tykö (4: 3, 4), että muutamat ovat syyttäneet Paavalia, että hänen evankeliuminsa on peitetty, se on, hänen evankeliuminsa on kaikilta suruttomilta niin peitetty, ettei luonnollinen järki ymmärrä siitä mitään. Koska nimittäin Paavali meni syvempään armonjärjestyksessä ja puhui välistä vertausten kautta, niin sanoit muutamat juutalaiset, että Paavalin evankeliumi on peitetty. Mutta hän osoittaa edellä mainitussa paikassa, että jos hänen evankeliuminsa on peitetty, niin se on niille peitetty, jotka kadotetaan. Sillä tämän maailman jumala on sovaisnut uskottomitten taidot, ettei evankeliumin paiste heille pitäisi Kristuksen kirkkaudesta valistaman.

Ja koska nyt sama valitus kuuluu, että meidän evankeliumimme on peitetty, erinomattain niille, joilla on iso järki pääkallossa, niin täytyy meidän sanoa niin kuin Paavali, että se on peitetty niille, jotka kadotetaan; sillä tämän maailman jumala on sovaisnut uskottomitten taidot, ettei evankeliumin paiste pitäis heille Kristuksen kirkkaudesta valistaman.

Elävä kristillisyys on sen kaltainen asia, että se on salattu ja peitetty maailmanlapsille, jotka ei ole mitään koetelleet. Maailmanlapset ei saata muuta ajatella kuin mitä luonnollinen [järki] opettaa.

Mutta luonnollinen järki saapi viisautensa riettaalta, joka asuu ihmisen lihassa. Sen tähden sanoo Paavali, että tämän maailman jumala on sovaisnut uskottomitten taidot, ettei evankeliumin paiste pitäisi heille valistaman.

Ja Lutherus sanoo, että luonnollinen järki on yksi peto, jolta silmät pitää puhkaistaman ja niskat taitettaman. Koska nimittäin se elävä kristillisyys ilmestyy jossakussa paikassa, niin ottaa luonnollinen järki niin kovin vastaan, että koko kristillisyys katsotaan hulluudeksi, taikaukseksi eli villitykseksi. Ei luonnollinen [ihminen] saata muuta ajatella kristillisyydestä, koska hän elää siinä uskossa, että ihmisen luonnollinen tilaisuus on oikia kristillisyys. Luonnollinen järki on harjaantunut uimaan siinä luonnollisessa pimeydessä niin kuin kala vedessä. Ja koska hän ei tiedä valkeudesta mitään, luulee hän, että se luonnollinen pimeys on valkeus. Mitä hän järjellänsä hyvin käsittää, sitä hän uskoo.

Ja koska Raamatussa puhutaan kuusta, niin ymmärretään kuun kanssa luonnollinen järki, jossa ei ole mitään valoa, sillä kuu on itsestänsä pimiä. Mutta koska aurinko paistaa kuun päälle, [niin tulee] meille kuutamo, jossa me näemme vaelttaa sitä laviata tietä, jota myöden maailman viisaat vaeltavat. Mutta koska meidän pitää vaeltaman sitä kaitasta tietä, joka viepi elämään, silloin tarvitaan parempi valo kuin kuutamo. Niin on myös luonnollinen järki itsestänsä pimiä. Mutta jos evankeliumin paiste valaisee meidän pimiän järkemme, niin tulee järjessä kuutamo, elikä sen verran ymmärrystä, että me näemme, kuinka meidän pitää elämän maailmassa, ja ruumiin puolesta tuleman aikaan. Sillä luonnollinen järki on itsestänsä niin pimiä, ettei se ymmärrä mitään.

Koska tämän maailman jumala on sovaisnut uskottomitten taidot, niin ei muutamat ymmärrä sen verran, että juopumus ja huoruus tekee ihmisen köyhäksi ja kivulliseksi, vaikka Vapahtaja on sanonut: *”Etsikää ensin Jumalan valtakunta ja Hänen vanhurskautensa,*

niin kaikki nämät teille annetaan.” Ei luonnollinen ihminen ymmärrä sen verran, että hän tulis paremmin aikaan tässä maailmassa, jos hän tulis kristityksi. Mitäs hän ymmärtää, joka ei ole mitään koetellut ja koska hän on sokiana syntynyt, ja tämän maailman jumala on vielä sovaisnut hänen taitonsa, että hän katsoo oikian kristillisyyden hulluudeksi. Erinomattain kirjanoppineet ja fariiseukset katsovat kristillisyyden vääräksi ja vihaavat kristityitä.

Mutta yksinkertaiset, joilla ei ole niin suuri voima järjessä, osittain tuntevat, että katumus ja parannus on tarpeellinen, mutta he lykkäävät parannuksensa vuodesta vuoteen ja päivästä päivään. Toinen osa menee rohki helvettiin ja kolmas osa makaa epäuskossa, ja vaikka tämä evankeliumi on peitetty niiltä, joiden taidot tämän maailman jumala on sovaisnut, että jos me sanoisimme suoraan, kuinka heidän elämänsä on, niin suuttuisit he ja sanoisit, ettei he voi hävitöntä haukkumista kuulla. Jos me saarnaisimme vertauksilla, niin he pitävät sen nauruna ja pilkkana, sillä ei luonnollinen ihminen ymmärrä niitä kuin Jumalan Hengen ovat. Mutta meidän täytyy kuitenkin saarnata, vaikka kuinka peitetty tämä evankeliumi olis niille, jotka kadotetaan, että jos mahdollinen olis, joku sana tarttuis seinään, vaikka suruttomain sydämihin ei tartu. Kuitenkin se on meidän toivomme, että Jumala, joka on valkeuden Isä, antaa katuvalaisille ja uskovaisille oikian ylösvaistuksen, että he ymmärtävät saarnan, joille tämä evankeliumi ei ole peitetty.

Meidän toivomme on, että oikiat Jeesuksen opetuslapset tekevät työtä sen päälle, että tie tulis Herralle valmistetuksi. Vaikka tämä tie on tuiskunut, ei ainoastaan sen temppelein ympäri, joka käsillä rakettu on, ettei voi moni kostua siihen, kuinkas he siis pääsevät siihen Jumalan temppeleihin, joka ei ole käsillä rakettu, jonka Herra Jeesus on ylös rakentanut? Kuningas Daavid on kirjoittanut, että jos Herra ei rakenna huonetta, niin ne hukkaan työtä tekevät, jotka sen päälle rakentavat.

Rukoilkaat siis kaikki ylösrakentajat, että se armollinen Herra Jeesus avais niitten sokia in raukkain silmät, jotka ovat sokiana syntyneet, ja vielä sokiana vaeltavat, että he saisit kerran nähdä, mistä tie menee taivaaseen. Rukoilkaat myös sitä orjantappuroilla kruunnattua Kuningasta, että Hän avais kuuroin korvat, jotka ovat kuuroina istuneet tässä Herran huoneessa monta kymmentä ajastaka, ja että Hän auttais väsyneitä matkamiehiä, jotka ovat väsymässä tien päällä, kantaisa Jeesuksen ristiä, että Hän huojentais niitten vaivaa, jotka ovat raskaaksi tulleet Pyhän Hengen kautta, ja huutavat syntymävai- vassa. Kuule sinä Suuri Ristinkantaja niitten huokaukset, jotka ovat raskaaksi tulleet Pyhän Hengen voiman kautta. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 1: 26–38

26 Mutta kuudentena kuukautena lähetettiin enkeli Gabriel Jumalalta Galilean kaupunkiin, jonka nimi oli Nasaret,

27 Neitseen tykö, joka oli kihlattu miehelle, jonka nimi oli Joseph, Davidin huoneesta; ja neitseen nimi oli Maria.

28 Ja enkeli tuli sisälle hänen tykönsä ja sanoi: terve, armoitettu! Herra on sinun kanssas: siunattu sinä vaimoin seassa!

29 Mutta kuin hän näki hänen, hämmästyti hän hänen puheestansa ja ajatteli, millinen se tervehdys oli.

30 Ja enkeli sanoi hänelle: älä pelkää, Maria! sillä sinä löysit armon Jumalan tykönä.

31 Ja katso, sinä siität kohdussas ja synnyttät Pojan, ja sinun pitää kutsua hänen nimensä Jeesus.

32 Sen pitää oleman suuren ja pitää kutsuttaman Ylimmäisen Pojaksi. Ja Herra Jumala antaa hänelle Davidin hänen isänsä istuimen,

33 Ja hänen pitää Jakobin huoneen kuningas ijankaikkisesti oleman ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman.

34 Niin sanoi Maria enkelille: kuinka tämä tulee, sillä en minä miehestä mitään tiedä?

35 Ja enkeli vastasi ja sanoi hänelle: Pyhä Henki tulee sinun päälles ja Ylimmäisen voima varjoo sinun: sentähden myös se pyhä, joka sinusta syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi.

36 Ja katso, Elisabet sinun lankos siitti myös pojan vanhalla iällänsä, ja tämä on kuudes kuukausi hänelle, joka kutsuttiin hedelmättömäksi.

37 Sillä ei Jumalan edessä ole yhtään asiaa mahdotointa.

38 Niin sanoi Maria: katso, Herran piika! tapahtukoon minulle sinun sanas jälkeen! Ja enkeli läksi hänen tykönsä.

Evankelista Luukas muistelee tämän päivän pyhässä evankeliumissa, että yksi enkeli Gabriel tuli ilmoittamaan neitseelle Marialle, että hänen piti tuleman raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta ja synnyttämän Jumalan Pojan. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä pyhällä hetkellä Jumalan armon kautta tutkisteleman, **kuinka yksi ihminen tulee raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta, ja kuinka se ihminen kantaa Jumalan Pojan sydämessänsä, ja kuinka se uusi ihminen, joka hänestä syntyy, kutsutaan Jumalan lapseksi.**

Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka yksi ihminen tulee raskaaksi.

Toinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka se uusi ihminen, joka hänestä syntyy, kutsutaan Jumalan lapseksi.

Ensiksi: **[Kuinka yksi ihminen tulee raskaaksi.]** Niin kuin neitsy Maria oli kihlattu miehen kanssa, niin on myös kaikki net, jotka kasteesta saakka kristityn nimen kantavat, kihlatut eli lupauksen kautta sidotut Kristukseen, joka on lapsuudesta saakka tahtonut heidän kanssansa ijankaikkiseen avioliittoon mennä. Myös suruttomat ovat kasteen kautta tähän avioliittoon sidotut, sillä he ovat luvanneet rakastaa Jumalata kaikesta

sydäimestä. Mutta suruttomat ovat se uskotoin morsian, josta niin paljon puhutaan Raamatussa. Tämä uskotoin morsian on tosin ulkonaisesti kihlattu yhden miehen kanssa, joka on häntä rakastanut lapsuudesta saakka.

Mutta uskotoin morsian ei ole rakastanut Ylkämiestänsä, jonka kanssa hän on kihlattu, vaan hän on rakastanut ja huorannut muiten kanssa. Hän on maannut niitten sylissä ja on antanut huorimiehiä pusertaa rintojansa, niin kuin tämä uskotoin morsian maalataan Hesekielin 16. luvussa. Hän on huorannut perkeleen ja maailman kanssa niin kuin profeetat kirjoittavat Israelista, joka vanhassa Testamentissa piti oleman Jumalan ulosvalittu morsian. Mutta tämä luonnollinen ja hengellinen huora oli niin paljon saastuttanut itsensä huoruudella, että yksi profeetta sai käskyn Jumalalta, että naida yhtä porttoa osottaaksensa, kuinka mahdotoin se on yhden miehen rakastaa sen kaltaista vaimoa, joka on yhteinen huora.

Tämän vertauksen kautta tahtoo Jumala osoittaa sille portolle, kuinka hirviä hän on Jumalan edessä. Ja tämä maailman portto, tämä riettaan huora on se surutoin ihminen, joka on tosin kasteessa luvannut rakastaa Jumalata kaikesta sydäimestä, vaikka hän on rikkonut avioliittonsa, ja huorannut muiden kanssa. Tässä paikassa taitaa olla monta porttoa, jotka ovat hirviäksi tulleet Jumalan silmien edessä, vaikka he ovat kauniit maailman edessä. Ovat ottaneet kihloja Kristukselta, mutta ovat suuta antaneet Baalille ja rietas on saanut pusertaa heidän rintojansa. On myös tässä monta armonvarasta, joka imee omia rintoja. Muutamat ovat niin paljon omia rintoja imeneet, että veri tulee heidän rinnoistansa, ja tätä verta he sylkevät Yljän kasvoihin.

Taivaallinen Ylkä seisoo polvillansa ja hikoilee verta tämän huoran tähden. Mutta se hengellinen huora makaa riettaan sylissä ja nauraa, koska se Mies, jonka kautta hän on

kihlattu, hikoilee verta. Ja kuitenkin on tämä hengellinen huora valmis antamaan Vapahtajalle suuta joka kerta kun hän tulee Jeesuksen alttarin eteen. Rietas suopi kyllä, että hänen huoransa antaa Jeesukselle suuta, saati hän itse saapi sydämen hallita.

Mutta vaikka nyt tämä riettaan huora on valmis antamaan Vapahtajalle suuta ja riettaalle sydämen, on se kuitenkin mahdollinen, että hän saattais tulla hedelmälliseksi Pyhän Hengen voiman kautta, jos hän ei olisi niin paljon huorannut monien epäjumalien kanssa, että hän on tullut hedelmättömäksi. Emme nyt puhu neitseestä Mariasta, joka ei ole semmoinen huora ollut kuin Israel, eli se uskotoin seurakunta, josta Raamatussa puhutaan, vaan me puhumme nyt siitä riettaan huorasta, joka on kasteessa kihlattu Vapahtajan morsiameksi, mutta on monta tuhatta kertaa tämän liiton rikkonut. Kuinka hänen kanssansa käypi viimein, koska kuolema tulee? Jos hän tulis hedelmälliseksi Pyhän Hengen voiman kautta, se on, omatunto heräis, jos hän joutuis katumaan syntiänsä, jos hän uskois, mitä Herran enkeli hänelle sanoo, niin hän tulis raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta.

Mutta ei moni enää usko, että hänen pitää uudesta syntymän. Koska yksi ihminen tulee raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta, niin jääpi kaikki maailman ilo pois. Koreus tulee hirviäksi, maailman turhuus tulee kauhiaksi, maailman ystävyys hyljätään, juopumus ja huoruus tulevat kauhistavaiseksi. Mutta sydän tulee raskaaksi ja kipiäksi ja murheelliseksi. Omatunto alkaa soimaamaan, että hän, joka oli kihlattu morsiameksi Vapahtajalle hamasta äidin kohdusta, on maannut riettaan sylissä ja pilkannut Vanhimman kyneleet.

Sille ihmiselle, joka on tullut raskaaksi Pyhän Hengen kautta, tulee ensinnä kovin ikävä. Hän tulee raskasmieliseksi, ja se entinen elämä tulee niin koloksi ja kauhistavaiseksi, että hän tahtois vajoamaan maan alle. Ja

tämä muret, joka on Jumalan mielen jälkeen, on yksi vissi merkki siihen, että hän on tullut raskaaksi Pyhäältä Hengeltä. Jeesus sanoo opetuslapsillensa: *"Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta teidän murheenne kääntään iloksi."* Niin saattaa myös yksi katuvainen sielu, koska hänen murheensa kääntään iloksi, sanoa Marian kanssa: *"Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani!"*

Mutta muutamat hengelliset huorat kätkevät tilaisuutensa, koska he tuntevat, että he ovat raskaaksi tulleet. Niillä on suuri maailman kunnia, että he freistaavat kaikella muodolla salata itsensä, ettei maailman siviät huorat pilkkaisi heitä. Ei he tohdi ilmoittaa itseänsä maailmalle, sillä he pelkäävät maailman pilkkaa. Jos nimittäin maailman siviät huorat huomaitsevat, että joku on raskaaksi eli raskasmieliseksi ja murheelliseksi tullut, rupeavat varsin pilkkaamaan häntä. Mutta ei muutamat tohdi ilmoittaa itsensä kristityille, sillä he pelkäävät, että kristityt ovat ylen kovat lykkäämään ja tuomitsemaan. Mutta älä pelkää, sinä, joka raskas olet, ilmoittamasta sinun tilaisuutes kristityille, sillä kristityt ei saata sinua tuomita, jos omatunto sinua tuomitsee. Jos olet murheessa ja epäilyksessä, eivät kristityt enää sinua hylkää, vaan he surkuttelevat sinua ja pyytävät sinua Kristuksen tykö johtaa.

Mutta muutamat ovat semmoiset, koska he tuntevat, että Pyhä Henki on tehnyt heitä raskaaksi, freistaavat he tuota salaista murhetta kuolettaa paloviinalla, eli maailman turhuudella ja keviämielisyydellä, että he pääsisit maailman iloon. Ne ovat semmoiset hengelliset ja hävittömät huorat, jotka freistaavat elävällä hopialla Pyhän Hengen hedelmän tappaa. Älkää tappako Pyhän Hengen hedelmätä, sillä se on niin suuri edesvastaus siitä, että oma sielu saattaa hukkoa sen kautta. Ja semmoisille pitää tuleman yksi hirmuinen omantunnon vaiva helvetissä, jotka Pyhän Hengen hedelmän tappavat, sillä Jeesus sanoo, että huokiampi tulee Sodoman ja

Gomorran miehille tuomiopäivänä kuin juutalaisille, jotka ovat niin paljon ihmeitä nähneet, ja joille on niin paljon saarnattu Jumalan valtakunnasta, ja ei ole ottaneet varoituksia vastaan.

Toinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka yksi ihminen, joka on raskaaksi tullut Pyhästä Hengestä, kantaa Jumalan Pojan sydämensä alla. Se, joka on raskaaksi tullut Pyhän Hengen voiman kautta, tulee raskasmieliseksi, murheelliseksi ja levottomaksi. Hän ei jaksakaan enää maailman kanssa fästätä. Ei hän saata maailman ilossa olla. Hän tahtois aivan yksinäisyydessä olla. Jos hän niin kuin Maria jaksais varsin uskoa, että hän on kantamassa Jumalan Pojan sydämensä alla, niin menis hän varsin jonkun kristityn tykö, niin kuin Maria meni Elisabethin tykö ja ilmoittais hänelle sydämensä tilaisuuden.

Mutta ei moni herännyt voi sitä uskoa, että hän kantaa Jumalan Pojan sydämensä alla, vaan muutamat luulevat, että se hengellinen muret ja tunnon levottomuus aavistaa kuolemata. Muutamat luulevat, että joku manalainen on nostettu hänen päällensä, ja muutamat luulevat, että vanha mato heitä rupeis vaivaamaan, eli että se on joku riettaan hengen vaikutus, jonka tähden muutamat rukoi-levat Jumalata, ettei heränneitten villitauti tarttuis heille, ja muutamat panevat noutamaan jonkun noidan pois saattamaan manalaisia heidän päältänsä. Muutamat neuvottavat juonia ja luulevat niiden kautta pääsevänsä manalaisista.

Ja ne, jotka näin ovat freistanneet puoskia sydämitänsä riettaan konstilla, juonilla, pirun paskalla eli maailman ilolla ja turhuudella, keviämielisyydellä eli koreudella, net on saattaneet Pyhän Hengen hedelmän tappa. Sillä ei ne ole uskoneet, että semmoiset vaikutukset, niin kuin muret, ikävä, raskas luonto, huokaukset ja sydämen ahdistus, on Pyhän Hengen vaikutukset, vaan rietas on antanut heille semmoisen luulon, että ne vaikutukset on manalaisista.

Mutta Maria ei uskonut, että tuo enkeli Gabriel on yksi manalainen, joka on tullut häntä kiusaamaan, vaan ainoastaan siinä paikassa otti järki vastaan, että hän tiesi itsensä vapaaksi miehestä, ettei hän ole työlliseen huoruuteen sekaantunut. Niin kuin moni siviä huora vielä nytkin todistaa viattomuutensa puolesta ja on kiivas seisomaan sen päällä, ettei hän ole huora, koska hän on miehestä vapaa. Mutta me tiedämme nyt, että vaikka neitsy Maria on miehestä vapaa, ei hän sen tähden ole niin pyhä lihan puolesta kuin paavilaiset sanovat, ja jos ei Maria olis tullut raskaaksi Pyhästä Hengestä, jos hän ei olis kantanut Jumalan Pojan sydämensä alla, ei hän olis oman pyhyytensä kautta tullut autuaaksi, vaan tätä suurta Jumalan armoa hänkin tarvitsi tuta ja koetella, niin kuin kaikki muut syntiset.

Mutta siinä oli neitsy Maria erinomainen, ettei hän enää järjellä sotinut kristillisyyttä vastaan, koska hän kuuli, että Pyhän Hengen voimalla hän tulee raskaaksi, vaan hän uskoi enkelin sanat, ja meni Elisabetin tykö, joka oli yksi kristitty, ja koska tämä kristitty puhutteli häntä, niin tuli Maria iloon. Katsokaat nyt, kaikki epäuskoiset, tämä esimerkki, katsokaat, kuinka Maria tuli iloiseksi, kuinka hän pääsi kaikista epäilyksen ajatuksista, koska yksi kristitty puhutteli häntä ja vahvisti hänen uskonsa.

Suruttomat sanovat: *”Ei ihmiset saata mitään tehdä autuuden asioissa.”* Jumalan tykö he menevät. Ei he tarvitse uskon ottaa ihmisiltä. Ja niin sanovat myös armonvarka. Ei he tarvitse kristittyin kautta mennä taivaaseen. Mutta minkäs tähden he tahtovat papin kautta mennä taivaaseen? Koska kuolema tulee heidän päällensä, sanovat he: *”Noutakaat pappi!”* On ainaski heillä olemassa semmoinen usko, että tuo saattaa jotakin vaikuttaa heidän sielunsa ylösrakennukseksi, erinomattain, jos se on semmoinen pappi, joka laskee heitä taivaan valtakuntaan ilman katumuksetta, ilman

parannuksetta, ilman sovittamatta vääriä tekojansa.

Semmoinen usko on suruttomilla, että surutoin pappi heitä auttaa taivaaseen, koska kuolema on liki. Ja se on juuri harva, joka sanoo kuolinvuoteella: *”Ei pappi saata minua auttaa, kyllä minä löydän Jumalata ilman hänettä.”* Mutta katsokaat nyt, kaikki suruttomat ja armonvarkaavat, kuinka se kävi Marian kanssa. Ensinnä hän ei uskonut enkelin saarnaa, sillä järki otti vastaan ja pani mahdottomaksi, ja koska enkeli ainaski vakuutti häntä, että hän tulee raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta, sitte hänen täytyi uskoa. Mutta ei [hän] vielä tullut hengelliseen iloon, ennen kuin Elisabeth puhutteli häntä ja vakuutti häntä. Siitä me näemme, että kristityn puhetti vaikutti hänessä enemmän kuin enkelin saarna. Ja sen tähden on Paavali niin rohkia, että hän tohti vielä kerskata itseänsä, koska hän todistaa, että jos enkeli taivaasta tulisi muuta evankeliumia saarnaamaan kuin mitä minä olen saarnannut, hän olkaan kirottu.

Ensinnä on vasta-alkavaisella niin suuri maailman kunnia, että he salaavat tilaisuutensa, niin kuin Elisabeth salais itsensä lähes viisi kuukautta. Sillä koska Pyhän Hengen hedelmä kasvaa, rupeevat ei ainoastaan kristityt, mutta myös maailman huorat alkavat moittimaan, että tuo ei ole enää yksinkertainen. Sitte tulevat siviät huorat pilkkaamaan tuota murheellista sielua, koska Pyhän Hengen hedelmä alkaa elämään. Mutta mitä suuremmaksi Pyhän Hengen hedelmä kasvaapi, sen rohkiammaksi tulevat he tunnustamaan. Ei mahdu enää Pyhän Hengen hedelmä kätköön, koska se rupeaa elämään, ja täytyy heidän sanoa hyvästi maailmalle, kaikki juomakumppanit pakenevat, kaikki maailman ystävät ottavat eronsa, kaikki siviät huorat alkavat pilkkaamaan Vapahtajan morsianta.

Se tekee maailman joukolle pahaa, koska he näkevät jonkun sielun pakenevan helvetistä. Sen tähden he freistaavat ensinnä

pilkkaamisella pelättää ja koska pilkkaaminen ei vaikuta mitään, niin he suuttuvat katuvaaisille, jotka huutavat Jeesuksen perään, ja toruvat vaikenemaan. Mutta älä pelkää heidän uhkauksiansa, sinä murheellinen sielu, koska sinä olet vakuutettu siitä, että sinä olet raskaaksi tullut Pyhän Hengen vaikutuksen kautta, ja että se muret, joka sinulla on, saattaa parannuksen autuudeksi. Sinä mahdat iloita ja riemuita Marian kanssa, että sinä kannat Jumalan Pojan sydämes alla, koska sinä Pyhän Hengen vaikuttamisen kautta olet raskaaksi tullut. Ja jos sinä uskoisit kristittyin puhetta, niin sinä tulisit iloon.

Mutta nyt on moni raskas ihminen niin epäuskoinen, ettei hän usko kristityn puhetta, niin kuin Maria uskoi Elisabethin puhetta. Moni on raskas, murheellinen ja katuvaainen, mutta koska kristitty kehoittaa häntä uskomaan, niin hän panee maata niin kuin laiska nauta ja sanoo: *”En ole oikein katuvaainen, ei ole omatunto oikein herännyt, ei ole Jumalan Poika sydämen alla.”* Mutta Maria uskoi enkelin saarnan Jumalan Pojasta. Hän uskoi, että Jumalan Poika oli siinnyt hänessä, vaikka se ei ollut vielä alkanut elämään. Ja koska Elisabeth vielä sanallansa vahvisti sen uskon, niin tuli Marialle ilo ja riemu. Siitä esimerkiksi pitäisit nyt kaikki epäuskon fangit ottaman vaaria, että Maria uskoi niin tapahtuvan kuin enkeli puhui, mutta vasta Elisabethin uskon saarnasta pääsi hän iloon. Jos nyt epäuskon fangit uskoisit mitä kristityt saarnaavat uskosta, niin pääsisit hekin iloitsemaan ja riemuitsemaan niin kuin Maria.

Kolmas tutkistelemus osoittaa, kuinka yksi ihminen, joka on Pyhästä Hengestä tullut raskaaksi, pitää synnyttämän, ja se Pyhä, joka hänestä syntyy, pitää Jumalan lapseksi kutsuttaman. Koska yksi ihminen on tullut raskaaksi Pyhästä Hengestä, se on, koska ihminen on herännyt ja katumukseen tullut, silloin on Jumalan Poika siinnyt. Silloin tulevat myös ne hengelliset syntymävaivat. Mutta muutamat käypi raskaana monta kuukautta ennen kuin uusi syntyminen tulee.

Mutta jos tämä uusi ihminen kesken synty, niin kuin Paavali saarnaa, niin hän kuolee pian.

Kesken syntyneet ovat semmoiset, joidenka omatunto ei ole oikein herännyt, ja ovat niin muodoin sitä pehmiätä katumusta tehneet, ovat joskus vielä jonkun armonmerkin tunteet ja siihen pysähtyneet. Semmoiset ei ole itsensä tuntemiseen tulleet. Ei ne tiedä, mikä synti on. Muutamat ovat kyllä oikialla ajalla syntyneet, mutta vanha ihminen on saanut tilan tappaa sen uuden ihmisen. Semmoiset tulevat äpäräksi, ja tämä hengellinen äpäritkee niin kuin lapsi, eikä sen tähden ole lapsi, mutta äpärit. — Äpärit kantavat kristityn uskon, eikä sen tähden sovi kristittyin kanssa, niillä on rautanaula sydämessä ja sen tähden he vihaavat kristityitä. Niillä on muutamantaisia koettelemuksia, joidenka päälle he nojaavat. Mutta omavanhurskaus on heillä autuuden perustus. Ja sen tähden on heidän uskonsa vahva niin kuin pahta. Ei kristityn usko ole niin vahva kuin armonvarkaiten usko. Mutta koska hätä tulee, silloin ei

ole armonvarkaalla uskoa sinapin siemenen vertaa. Muutamat juutalaiset uskoit Vapah-tajan päälle, niin kirjoittaa apostoli Johannes. Mutta he vastustit ja viha oli sydämessä, vaikka he pidit itsensä Jumalan lapsena. Niin on monella nytkin viha sydämessä, vaikka he kantavat kristityn uskon.

Mutta net harvat sielut, jotka ovat Pyhän Hengen kautta raskaaksi tulleet, kantavat Jumalan Pojan sydämensä alla, ja tulevat iloon, koska joku kristitty saarnaa uskosta niin kuin Elisabeth saarnais Marialle ja sanoi: *”Autuas olet sinä, joka uskoit.”* Silloin tuli Marialle ilo ja riemu sydämeen. Niin tulee vielä nytkin ilo ja riemu niille raskautetuille sieluille, jotka kantavat Jumalan Pojan sydämensä alla. He ovat iloiset toivossa, että Jumalan Poika, joka on Pyhän Hengen vaikutuksen kautta heidän sydämensä alla, pitää pian lunastaman niitä, jotka odottavat Israelin lunastusta. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: PS. 2: 7 (ILTASAARNA)

Sinä olet minun rakas Poikani. Tänä päivänä minä sinut synnytin.

SKuningas Daavid on ensimmäinen, joka on tuntenut Messiaan eli sen luvattun Vapahtajan Jumalan Pojaksi, koska hän kirjoittaa Hengen ilmoituksen jälkeen 2. psalmissa 7. värssyssä, kuinka Jumala, Isä, sanoi Pojallensa: *"Sinä olet minun rakas Poikani. Tänä päivänä minä sinut synnytin."*

Kaikki kristityt ovat jo kolme sataa ajastaikaa Vapahtajan maailmaan syntymisen jälkeen uskoneet, että Poika on syntynyt Isästä ennen iankaikkisuutta. Mutta tämä kristittyjen usko on suuri salaisuus, jota ei yksikään järjellensä käsittää taida, vaikka maailman viisaat ovat kaiken viisautensa ulos panneet ja järjellensä ajatelleet, kuinka tämän Jumalan Pojan syntymisen Isästä olisi pitänyt tapahtuman.

Muutamit maailman viisaat ovat sanoneet, että Jumala, Isä, ajatteli toisen samankaltaisen, kuin Hän itse oli, ja siitä ajatuksesta tuli Poika. Hän ajatteli vertaisensa, ja siitä ajatuksesta tuli toinen samankaltainen Jumala, kuin Hän itse oli. Mutta ei tämä ole muu, kuin järjen sotku. Me tiedämme, ettei yksikään ihminen synny toisen ajatuksen kautta, vaan siihen syntymiseen kuuluu luonnon vaikutuksen jälkeen yksi aine, joka on valmistettu ihmisen verestä. Raamatun todistuksen jälkeen on sekä miehellä että vaimolla siemen, josta uusi ihminen saa alkunsa.

Ei ole siis Poika syntynyt Isän ajatuksesta, mutta Hän on syntynyt Isän olennosta. Mutta koska luonnollinen syntyminen on suuri salaisuus, joka on kaikelta ymmärrykseltä kätkeyty, niin kuka sitten saattaa ymmärtää Jumalan Pojan syntymisen Isästä? Kuka saattaa järjellä käsittää Jumalan Pojan siittämisen Marian kohdussa? Se on mahdoton näitä yliluonnollisia asioita järjellensä tutkia, vaan ne pitää uskottaman. Lutherus on sanonut: *"Joka tahtoo järjellä uskonkappaleita käsittää, niin ei siitä tule mitään."*

Siinä on rietas pannut maailman viisaat säkiin, koska he tahtovat järjellä tutkia niin korkeita asioita, ja sitten vasta saattavat uskoa, mitä he järjellensä käsittävät. Ja mitä järki ei voi käsittää, sitä he eivät usko. Ja kuitenkin on luonnossa niin paljon vaikutuksia, joita ei yksikään maailman viisas ole järjellä käsittänyt, mitkä meidän täytyy uskoa.

Mutta jos maailman viisaat tahtovat ymmärtää ensin, ja sitten vasta uskoa, niin tahtovat epäuskon vangit tuntea ensin ja sitten vasta uskoa. Jos sinä nyt tahtoisit tuntea ensin, kuinka Jumalan Poika on syntynyt Isästä, ja kuinka Hän on siinnyt neitseeseen kohdussa ilman miehen apua, niin sinä saisit olla ilman uskoa ikäpäiväsi. Mutta jos sinä uskot, mitä maailman viisaat eivät usko, että Jeesus on Jumalan Poika. Jos sinä uskot, että Hän on syntynyt Isästä ennen iankaikkisuutta Raamatun jälkeen. Että Hän on syntynyt neitseestä Mariasta Raamatun jälkeen. Että Hän on kuollut ja ylösnoussut Raamatun jälkeen. Jos sinä uskot, että Hän nyt istuu Jumalan oikealla kädellä Raamatun jälkeen. Että Hän on tuleva pian tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, niin et sinä tosin vielä sillä uskolla pääse perkeleen vallan alta, sillä perkeleet myös uskovat, että Jeesus on Jumalan Poika, vaikka he vapisevat.

Mutta Jumala vaatii kuitenkin, että kaikkien, jotka tahtovat autuaaksi tulla, pitää uskomman niitä raamatunpaikkoja ensin, ennen kuin hän saattaa uskoa, että hän on lunastettu ja perkeleen vallan alta päästetty. Pietari oli ensimmäinen, joka rupesi uskomaan, että Jeesus on Jumalan Poika. Mutta eivät juutalaiset uskoneet sitä, eikä Nikodeemus uskonut, että hän on Jumalan Poika. Juutalaiset uskoivat, että Jeesus on Joosefin poika. Ja sama usko on vielä nytkin maailman viisailla, että Jeesus Nasareenus on Joosefin poika.

Mutta vaikka nyt Pietari tunnusti uskovansa, että Jeesus on Jumalan Poika, ei hän vielä sillä uskolla ainoastansa olisi tullut autuaaksi, mutta se oli kuitenkin oikean uskon alku. Ja sen vuoksi häntä kiitettiin autuaaksi, että se oli oikean uskon alku. Sillä ilman tätä Pietarin uskoa ei kukaan saata uskoa, että hän on lunastettu. Sillä ei kukaan ole niin houkka, että hän uskoo, että Joosefin poika kelpaa Vapahtajaksi. Mutta ei tämä usko ole vielä autuaaksi tekeväinen, sillä perkeleet myös uskovat, että Jeesus on Jumalan Poika, mutta eivät he usko, että he ovat lunastetut. Niin myös uskottomat, eli epäuskon vangit uskovat, että Jeesus on Jumalan Poika, mutta eivät he usko, että he ovat lunastetut.

Siinä nyt on se paikka, jossa uskottomat erkaantuvat kristityistä. Koska nyt tänä päivänä saarnataan Jumalan Pojan siittämistä puhtaan neitseen kohdussa, niin meidän täytyy se yksinkertaisesti uskoa, niin kuin neitsyt Maria on sen yksinkertaisesti uskonut, ja sen uskon kautta tullut iloiseksi. Jospa nyt kaikki puhtaat ja puhdistetut neitseet uskoivat, että Jumalan Poika on siinnyt ja syntynyt, ja eläväksi tullut ilman lihallista tahtoa, että he pääsisivät iloitsemaan, niin kuin neitsyt Maria on iloiseksi tullut, koska hän tuli lankonsa Elisabetin tykö. Meidän toivomme on, että se siunattu vaimon siemen musertaa käärmeen päin, joka kavaluudellansa petti vaimon, ja yllytti häntä syömään kielletyn puun hedelmästä. Hän sai kuoleman itsellensä, ja olisi sen kautta tullut iankaikiseksi ajaksi onnettomaksi, jos ei se siunattu vaimon siemen olisi rikkimusertanut käärmeen päätä. Kuule, sinä siunattu vaimon siemen, katuvaisten ja uskovaisten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 1: 26–38

26 Mutta kuudentena kuukautena lähetettiin enkeli Gabriel Jumalalta Galilean kaupunkiin, jonka nimi oli Nasaret,

27 Neitseen tykö, joka oli kihlattu miehelle, jonka nimi oli Joseph, Davidin huoneesta; ja neitseen nimi oli Maria.

28 Ja enkeli tuli sisälle hänen tykönsä ja sanoi: terve, armoitettu! Herra on sinun kanssas: siunattu sinä vaimoin seassa!

29 Mutta kuin hän näki hänen, hämmästyti hän hänen puheestansa ja ajatteli, millinen se tervehdys oli.

30 Ja enkeli sanoi hänelle: älä pelkää, Maria! sillä sinä löysit armon Jumalan tykönä.

31 Ja katso, sinä siität kohdussas ja synnyttät Pojan, ja sinun pitää kutsua hänen nimensä Jesus.

32 Sen pitää oleman suuren ja pitää kutsuttaman Ylimmäisen Pojaksi. Ja Herra Jumala antaa hänelle Davidin hänen isänsä istuimen,

33 Ja hänen pitää Jakobin huoneen kuningas ijankaikkisesti oleman ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman.

34 Niin sanoi Maria enkelille: kuinka tämä tulee, sillä en minä miehestä mitään tiedä?

35 Ja enkeli vastasi ja sanoi hänelle: Pyhä Henki tulee sinun päälles ja Ylimmäisen voima varjoo sinun: sentähden myös se pyhä, joka sinusta syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi.

36 Ja katso, Elisabet sinun lankos siitti myös pojan vanhalla ijällensä, ja tämä on kuudes kuukausi hänelle, joka kutsuttiin hedelmättömäksi.

37 Sillä ei Jumalan edessä ole yhtään asiaa mahdotointa.

38 Niin sanoi Maria: katso, Herran piika! tapahtukoon minulle sinun sanas jälkeen! Ja enkeli läksi hänen tykönsä.

Jumalan Pojan siittämistä ja syntymistä puhtaan neitseen kautta on paljon kirjoitettu Raamatussa sekä ennen että jälkeen Vapahtajan syntymisen. Ja maailman viisaat ovat paljon järkeänsä vaivanneet tutkistellesansa, kuinka tämän asian olisi pitänyt tapahtuman. Mutta ei tämä tutkistelu ole auttanut heitä, eikä muita. Vaan niin kuin luonnollinen sikiäminen ja syntyminen on

itsestensä käsittämätön ja kaikelta ymmärrykseltä kätkeyty salaisuus, kuinka paljon enemmän mahtaa Jumalan Pojan syntyminen olla maailman viisailta kätkeyty?

Me otamme ainoastaan yhden hyödyllisen ja ylösrakentavaisen esimerkin neitsyt Marian uskosta, koska me tällä kerralla katselemme, kuinka Jumalan ja Marian Poika on se siunattu Vaimon Siemen, joka on rikkimuserdannut käärmeen pään.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden neitsyt Maria katsottiin mahdolliseksi kantamaan Jumalan Poikaa sydämensä alla?**

Toinen tutkistelemus: **Minkä tähden Maria tuli iloiseksi, koska hänen lankonsa Elisabet häntä puhutteli?**

Antakoon Jumala armonsa, että kaikki neitset tulisivat hedelmällisiksi Pyhän Hengen voiman kautta ja synnyttäisivät uuden ihmisen, joka on Isän kaltainen.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden neitsyt Maria katsottiin mahdolliseksi kantamaan Jumalan Pojan sydämensä alla?**

Emme tiedä, mitä erinomaista pyhyyttä hänessä löydettiin. Emme tiedä, oliko hän parempi eli siveämpi tai puhtaampi kaikkia muita Siionin tyttäriä, jotka ennen ja jälkeen häntä ovat eläneet maailmassa. Mutta sen me kuulemme evankeliumista, että hän oli armoitettu. Sillä ei enkeli sanonut hänelle: *"Terve, siveä neitsyt,"* eli *"terve, pyhä neitsyt,"* eli *"terve, puhdas neitsyt,"* vaan hän sanoi: *"Terve, armoitettu!"* Se on kuitenkin kauniimpi ja kunniallisempi nimi, kuin *"siveä"* ja *"kunniallinen"* neitsyt. Se on vielä kauniimpi, kuin *"pyhä neitsyt,"* jonka nimen paavilaiset antavat Marialle.

Paavilaiset sanovat, että Maria on pyhä neitsyt, ja pysyvät lujina siinä käsityksessään, että Maria oli puhdas neitsyt sekä ennen, että jälkeen Vapahtajan syntymisen. Nyt on mitämaks joku siveä ja kunniallinen, mutta ei ole moni enää puhdas neitsyt. Ja pyhää ei löydy yhtäkään koko maan päällä. Mutta sen

pahempi, ei ole moni neitsyt armoitettu, vaikka niin paljon on herännyt ja suruttoomuuteen mennyt.

Me kuulemme evankeliumista, että Maria oli armoitettu, sillä enkeli sanoi hänelle: *"Terve, armoitettu!"* Ja siihen suureen päämaaliin pitäisi kaikkien, sekä kunniallisten että kunniamattomien, pyrkimän, että he tulisivat armoitetuiksi, jollei niin ole, että he ovat armoitetut ja armossa seisovaiset.

Mutta nyt tulee toinen kysymys: Olikos Maria armoitettu pyhyytensä tähden, vai olikos hän armoitettu sen siunatun siemenen tähden, joka hänestä tuleva oli? Koska ensimmäiselle vaimolle annettiin se armollinen lupaus, että Vaimon Siemenen pitää rikki mursertaman käärmeen pään, silloin luuli se ensimmäinen vaimo, että hänestä tulee se Siunattu Siemen. Mutta se oli hänellä turha luulo, koska hän ei arvannut, että pahasta verestä tulee paha siemen. Olikohan sitten Marialla parempi veri kuin Eevalla?

Me uskomme, että armoitetulla on puhtaampi veri, kuin ei-armoitetulla. Me uskomme, että Marialla oli luomisen armosta annetut erinomaiset luonnonlahjat, niin kuin hiljaisuus, kärsivällisyys, nöyryys ja kuuliaisuus, alistuminen Jumalan tahdon alle, niin myös raskasmielinen luonto, jonka kautta Pyhä Henki pääsi vaikuttamaan hengellistä murhetta omasta ja muitten sielujen autuudesta. Mutta ei sen tähden Maria ole armoitettu luomisen armon kautta ainoastaan, mutta sen Siunatun Siemenen tähden, jonka piti rikkimuserdaman käärmeen pään. Niin kuin Herra sanoi Aabrahamille: *"Sinun siemenessäsi pitää kaikki kansat maan päällä siunatuksi tuleman."*

Tämä siemen meni Aabrahamista Daavidiin asti. Ja Daavidista Mariaan asti. Se pyhä aine meni salatulla tavalla polvesta polveen Mariaan asti. Ja hänessä tuli tämä siemen eläväksi Pyhän Hengen voiman kautta, koska Sana, joka oli alusta Jumalan tykönä, tuli lihaksi. Tässä loppuu nyt kaikki tieto, kaikki

taito, kaikki ymmärrys ja kaikki järki. Mutta Johannes sanoo: *"Sana tuli lihaksi."* Nimitetään se sana, joka oli alussa Jumalan tykönä, tuli lihaksi. Kristityt ovat joskus ajatelleet, kuinka sana tuli lihaksi, koska Jumalan sana tuli eläväksi sydämessä. Minkä kaltaiset tuntemiset ja vaikutukset silloin tulivat? Eiköhän tämä ole yksi vertaus, joka osoittaa, kuinka sana tuli lihaksi. Ja tämä sana kutsuttiin Johannekselta kreikan kielellä *"logos"*, mutta latinaksi *"idea"*.

2. Katselkaamme nyt toiseksi, minkä tähden Maria tuli iloiseksi, koska hän tuli lankonsa Elisabetin tykö. Jos Marialle olisi jäänyt joku salainen epäily Jumalan Pojan siittämisestä, koska enkelin lupaukset olivat kokonaan hänen järkeänsä vastaan sotivaiset, niin loppuivat kaikki ne epäilykset, koska yksi kristitty, Elisabet, puhutteli häntä ja vakuutti häntä Kristuksen, eli sen luvatus Vapahtajan, lihaan tulemisesta. Elisabet täytettiin Pyhällä Hengellä varsin, kun Maria tervehti häntä. Ja Henki sanoi nyt Elisabetille, että Jumalan äiti oli nyt tullut häntä tervehtelemään. Elisabet tuli liikutuksiin ja huusi suurella äänellä, ja sanoi Marialle: *"Siunattu olet sinä vaimoin seassa, ja siunattu on sinun kohtusi hedelmä. Ja mistä se tulee, että minun Herrani äiti tulee minun tyköni? Ja autuas sinä, joka uskoit!"*

Tästä Elisabetin puheesta tuli Maria iloon ja rupesi kiittämään Jumalaa, sanoen: *"Minun sieluni suuresti ylistää Herraa, ja minun*

henkeni iloitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani!" Tässä näet, sinä murheellinen, katuva ja epäileväinen sielu, kuinka Jumala saattaa toisen kristityn kautta vahvistaa epäileväisten uskoa ja vaikuttaa niin paljon, että murheelliset tulevat iloon. Syytä on iloita, Maria, Joosefin kihlattu emäntä, koska sinä et tiedä miehestä mitään, ja kuitenkin olet siittänyt. Sinussa on se siunattu siemen, joka Vaimon Siemeneksi kutsutaan. Sinussa on se siunattu Vaimon Siemen, joka rikki mursertaa käärmeen pään. Sinä olet armoitettu, et siveytesi etkä pyhyytesi tähden, etkä puhautauden etkä nöyryyden tähden, mutta sen Siunatus Siemenen tähden, joka sinussa on.

Ja meidän uskomme on, että kaikki Marian Lapsen katsojat tulevat osalliseksi tästä Siemenestä, ja tulevat sen kautta siunattuun tilaan, koska he tulevat Pyhän Hengen voiman kautta raskaaksi. Mutta he pääsevät myös iloon, koska joku kristitty lanko vakuuttaa heitä siitä, että se Siunattu Siemen, joka heissä on, ei ole huorain siemen, mutta se siunattu Vaimon Siemen, joka rikki mursertaa käärmeen pään. Iloitse sinä, joka raskas olet Pyhän Hengen voiman kautta. Kaikki sukukunnat maan päällä pitää sinut autuaaksi tunnustaman, joka olet uskonut enkelin lupauksia. Ja sinun pitää itsekkin tuntemaan, että sinä olet autuas ajassa ja iankaikkisuudessa, koska sinä uskoit enkelin lupaukset. Amen.

Jäljennös / Iisakki Rovon kopiokirja / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 1 Ag:1) / Oulun maakunta-arkisto /

Meidän Vapahtajamme kysyi kerran opetuslapsiltansa: ”Kenenkäs ihmiset luulevat minun olevan?” Ja opetuslapset vastaisit: ”Muutamat pitävät sinua Eliaana, ja muutamat profeettana.” Niin hän kysyi taas opetuslapsiltansa: ”Mitäs te luulette minun olevan?” Ja Pietari vastais: ”Sinä olet elävän Jumalan Poika.”

Näistä arveluksista kuulemme me, että ne ihmiset, jotka näit Jeesusta Hänen lihansa päivinä, pidit monenkaltaista arvelusta Hänestä. He arvelit, mikä mies Hän olis. Muutamat luulit Hänen olevan profeetan Elian, ja muutamat luulit, että Hän on joku muu profeetta. Mutta Pietari oli saanut sen vakuutuksen, että Jeesus on elävän Jumalan Poika. Ja tämä usko oli annettu Pietarille ylhäältä, niin kuin me kuulemme Vapahtajan omasta suusta, koska hän sanoi Pietarille: *”Autuas olet sinä Simon Joonaan Poika, sillä ei liha ja veri ole sitä sinulle ilmoittanut.”*

Ja sen Pietarin tunnustuksen päälle perustavat nyt armonvarkaat heidän uskonsa, että Pietarilla oli silloin elävä usko. Mutta jos enempiä ei tarvittais autuuteen, kuin ainoastansa se Pietarin tunnustus, että Jeesus on Jumalan Poika, niin tulisit kaikki huorat ja varkaat autuaaksi. Sillä näinä aikoina ei kiellä kukaan, ettei Jeesus ole Jumalan Poika, paitsi muutampia maailman viisaita, jotka ei tahdo tunnustaa, että Jeesus on Jumalan Poika. Kaikki talonpojat ja kaikki juomarit ja viinaporvarit, kaikki huorat ja varkaat tunnustavat, että Jeesus on Jumalan Poika, mutta ei ne sillä suun tunnustuksella tule autuaaksi, sillä ei he kuitenkaan usko sitä sydäimestä, vaikka he niin sanovat suullansa, koska suruttoman elämä on semmoinen, että maailman jumala sopii paremmin jumalaksi, kuin se Jumala, joka asuu taivaassa, joka on heille tuntematon. Sillä jos he sydäimestänsä uskoisit Hänet elävän Jumalan Pojaksi ja uskoisit Hänen päällensä, ei he jaksais Häntä pilkata jumalattomalla elämällensä.

Pietarilla saattoi olla semmoinen tarkoitus silloin, että hän sen sydäimestä uskoi. Mutta Pietari tuli jälkeen petetyksi sen saman

uskon kautta, koska hän tunnusti, että hän on valmis kuolemaan Jeesuksen kanssa, eikä sen tähden ollut valmis. Silloin sai hän tuta ja koetella, ettei hänellä vielä ollut elävä ja autuaaksi tekeväinen usko, koska hänen uskonsa ei kestänyt koettelemuksia. Mutta vasta jälkeen sai hän yhden elävän ja autuaaksi tekeväisen uskon, koska hän sai Pyhän Hengen.

Mutta katselkaamme nyt, mitä kirjanoppi-neet ja fariseukset uskovat Jeesuksesta. He uskovat ensin, että Hän luonnollisen syntymisen puolesta on yksi jalkalapsi, ja yksi huoran sikiä, jonka Joosefi, yksi työmies Natsarettissä, oli tehnyt salavuoteudessa. Ja muutamat maailman viisaat, jotka pitävät itsensä oikein viisaana, luulevat myös, että Jeesus on Joosefin poika. Ja niin kuin huoran lapset ovat aina käpsät pahuuteen, niin oli myös Jeesus Nasareenus viekas ja kavala pettämään ihmisiä noituudellansa. Hän oli fariseusten mielestä yksi samaritaanus ja yksi kansan häiritsijä, joka oli noituuden konstia oppinut Egyptissä, kussa jo Mooseksen aikana oli noitia ja noidan oppia. Semmoinen usko oli silloin kirjanoppineilla ja fariseuksilla. Ja sama usko on vielä nytkin muutamilla maailman viisailla, jotka ei saata tunnustaa, että Jeesus on Jumalan Poika. Ilmanki hekin tulevat autuaaksi sillä uskolla, saati he uskovat.

Mutta mikä usko oli Nikodeemuksella, joka tuli yöllä Jeesuksen tykö? Ilmanki Nikodeemuksella oli oikea ja autuaaksi tekeväinen usko, koska hän tunnustaa omalla suullansa, että Jeesus oli lähetetty Jumalalta opettajaksi? Ilmanki Nikodeemus nyt uskoo, että Jeesuksen oppi on oikea oppi. Mutta siinä uudensyntymisen paikassa ei tahdo

Nikodeemus seurata Jeesuksen oppia, sillä Nikodeemus arveli: *”Taitaako vanha ihminen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä jälleen?”* Siinä on se ahdas paikka, jonka läpi Nikodeemus ei taida päästä. Ja siihen uudensyntymisen paikkaan taitavat myös kaikki Nikodeemuksen uskon veljet tarttua, sillä he ovat niin suuret ja paksut, ettei he mahdu siitä ahtaasta portista sisälle. Nyt on Pietarilla ja muilla opetuslapsilla oikea usko, mutta ei se ole elävä, ennen kuin he saavat Pyhän Hengen. Ja sen tähden ei auta meitä sen kaltainen usko, kuin Pietarilla on, ennen kuin me saamme Pyhän Hengen.

Ilmanki te näette kolmannesta uskonkappaleesta Lutheruksen katekismuksesta, ettei ihminen saata uskoa Herran Kristuksen päälle omasta voimasta ja ymmärryksestä, ennen kuin hän saapi Pyhän Hengen. Mutta koskas nyt suruttomat ovat saaneet Pyhän Hengen? Ovatkos he saaneet Pyhän Hengen helluntaina eli pääsiäispäivänä? Se näyttää niin kuin he olisit saaneet Pyhän Hengen markkinan aikana. Silloin he kuuluvat pitävän suuren ilon ja riemun huutamisella ja kiroomisella. Ja koska he ovat saaneet tämän suuren ilon ja riemun tuta pimeyden valtakunnassa, niin sitte he roiskivat juhtiansa ja huutavat: *”Pois tieltä, saatana ja perkele!”*

Mutta Maria on saanut Pyhän Hengen heti kuin Jumalan Poika sikisi. Maria on tullut iloon, koska hän tervehti lankoansa Elisabetiä. Hän on veisannut Jumalalle kiitoksen ja kunnian sanoen: *”Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Jumalassa, minun Vapahtajasani”*, sillä Maria tietää, että hän kantaa Jumalan Poikaa sydämensä alla. Hän tietää, että Jumalan Henki on hänessä vaikuttanut, että hän on tullut hedelmälliseksi. Jos vielä koko maailma sanois, että se on huoran sikiä, niin tietää Maria, ja kaikki kristityt tietävät, että se on Jumalan Poika. Vaikka Joosef ensin epäili morsiamen uskollisuudesta, kuitenkin uskoi hänki, että se on tullut Pyhän Hengen voimasta, koska enkeli ilmoitti sen hänelle.

Nyt Maria, Joosefin kihlattu morsian, maailma haukkuu sinua huoraksi ja sinun Poikaasi häväistään ja haukutaan huoran lapseksi; kuinka sinä saatat olla iloinen, koska sinä olet niin ylönkatsottu maailmalta? Mutta sinun sydämes iloitsee kuitenkin, ja riemuitsee Herrassa, koska sinä tiedät ja tunnet, että Jumalan Poika elää sinun sydämessäs. Haukkukoon maailma sinua huoraksi. Et sinä huoli siitä, koska enkeli taivaasta on ilmoittanut sinulle, että se Pyhä, joka sinussa on, kutsutaan Ylimmäisen Pojaksi. Niin kumarra sinun sydämes Herran Jeesuksen nimeen rukoilemaan, että Jumalan Poika aina eläis sinun sydämessäs. Jos vielä miekka kävis sinun sielus läpi, niin ruoile kuitenkin, että se Pyhä, joka sinussa on, nimittäin elävän Jumalan Poika, ottais sinua ylös taivaaseen, koska sinä kuolet. Kuule sinä elävän Jumalan Poika, köyhäin ja alaspainettu huokaus! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 1: 26–38

26 Mutta kuudentena kuukautena lähetettiin enkeli Gabriel Jumalalta Galilean kaupunkiin, jonka nimi oli Nasaret,

27 Neitseen tykö, joka oli kihlattu miehelle, jonka nimi oli Joseph, Davidin huoneesta; ja neitseen nimi oli Maria.

28 Ja enkeli tuli sisälle hänen tykönsä ja sanoi: terve, armoitettu! Herra on sinun kanssas: siunattu sinä vaimoin seassa!

29 Mutta kuin hän näki hänen, hämmästyi hän hänen puheestansa ja ajatteli, millinen se tervehdys oli.

30 Ja enkeli sanoi hänelle: älä pelkää, Maria! sillä sinä löysit armon Jumalan tykönä.

31 Ja katso, sinä siität kohdussas ja synnyttät Pojan, ja sinun pitää kutsua hänen nimensä Jesus.

32 Sen pitää oleman suuren ja pitää kutsuttaman Ylimmäisen Pojaksi. Ja Herra Jumala antaa hänelle Davidin hänen isänsä istuimen,

33 Ja hänen pitää Jakobin huoneen kuningas ijankaikkisesti oleman ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman.

34 Niin sanoi Maria enkelille: kuinka tämä tulee, sillä en minä miehestä mitään tiedä?

35 Ja enkeli vastasi ja sanoi hänelle: Pyhä Henki tulee sinun päälles ja Ylimmäisen voima varjoo sinun: sentähden myös se pyhä, joka sinusta syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi.

36 Ja katso, Elisabet sinun lankos siitti myös pojan vanhalla iällänsä, ja tämä on kuudes kuukausi hänelle, joka kutsuttiin hedelmättömäksi.

37 Sillä ei Jumalan edessä ole yhtään asiaa mahdotointa.

38 Niin sanoi Maria: katso, Herran piika! tapahtukoon minulle sinun sanas jälkeen! Ja enkeli läksi hänen tyköänsä.

Enkeli Gabriel on ilmoittanut neitsyt Marialle, että hänestä syntyy Jumalan Poika, mutta maailma ei usko, että Jeesus on Jumalan Poika. **Niin pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta katseleman, mitä itse kukin uskoo hänestä.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Mitä kirjanoppineet ja fariseukset uskovat hänestä?**

Toinen tutkistelemus: **Mitä Nikodeemus uskoo hänestä?**

Kolmas tutkistelemus: **Mitäs surutoin kansa uskoo hänestä?**

Neljäs tutkistelemus: **Mitäs opetuslapset ja vaimot uskovat hänestä?**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Mitäs fariseukset ja kirjanoppineet uskovat?** Että hän on Joosefin poika ja ennen avioliittoa salavuoteudessa tehty. Mistäs fariseukset ja kirjanoppineet ovat semmoisen uskon saaneet? Omasta koettelemuksesta ilmanki. He ovat nimittäin itse huorat, ja luulevat muut olevan samankaltaiset. He makaavat itse salavuodetta ja luulevat muutkin makaavan. Siinä on yksi rietas henki, joka on antanut

heille sen ylösvalaistuksen, että Jumalan Poika on jalkalapsi. Ja on se vielä toinen perkele, joka sen uskon heille vahvistaa. Se on vihan perkele. Koska nimittäin Jeesus heitä haukkuu huoruuden sukukunnaksi, suuttuvat kaikki siveät huorat ja sanovat: ”Sinä olet itse huoravuoteessa tehty, ja tulet meitä haukkumaan.” Koska hengellinen viha syttyy palamaan, saavat fariseukset sen ylösvalaistuksen helvetistä, että Jeesus Nasareenus on huoran sikiä, sillä fariseukset ja kirjanoppineet ei saata uskoa, että Jeesus on Jumalan Poika. Jos he uskoisit sen, että hän on Jumalan Poika, niin he uskoisit myös hänen sanansa ja oppinsa oikeaksi. Mutta hengellinen viha, se on, vihan perkele, antaa heille sen ylösvalaistuksen, että Jeesus on Joosefin, sen työmiehen poika, ja salavuoteudessa tehty.

Sama usko on vielä kirjanoppineilla ja fariseuksilla, että Jeesus Nasareenus on yksi jalkalapsi, joka oli noidan koulussa ollut Egyptissä, ja on ollut yksi suuri noita ja silmäkääntäjä. Ja opetuslapset olit tyhmät ja yksinkertaiset, jotka uskoit semmoisia noitouden konstia, ja luulit, että hän Jumalan voimalla niitä tekee. Niin kuin silloin fariseukset ja kirjanoppineet sanoit: Hän ajaa ulos perkeleitä Belsebubin voimalla, niin sanovat myös tämänaikaiset kirjanoppineet ja fariseukset, että kristillisyyden vaikutukset ovat perkeleestä, ja heränneet ovat pahoilta hengiltä riivatut, ja kristityt ovat väärät profetat ja villihenget.

Semmoisia kuvauksia rietas maalaa suruttoman silmäin eteen, koska oikean kristillisyyden vaikutukset muuttuvat vääräksi ja riettaan hengen vaikutukseksi. Koska kristillisyyden valkeus ilmestyy maailman silmäin edessä niin kuin riettaan hengen tuohusvalkea, ja se suuri muutos, joka tapahtuu ihmisen sydämessä, haukutaan maailmalta taikaukseksi, silloin on rietas kääntänyt maailman silmät nurin. Silloin muuttuu Kristus noidaksi ja Jumalan Poika muuttuu fariseusten ja kirjanoppineitten silmissä Joosefin

pojaksi. Ja se pyhä, joka sikisi neitsyt Marian kohdussa, muuttuu huoran lapseksi.

Kirjanoppineet ja fariseukset luulevat, että puhdas neitsyt on salainen huora, mutta huora kutsutaan nyt maailmassa "neitsyt". Ja onkos ainoastansa kirjanoppineet ja fariseukset siinä uskossa, että Jumalan Poika on Joosefin poika? Eiköpä surutoin kansa seuraa sitä samaa fariseusten oppia eli uskoa? Koska Kristus Jumalan Poika ilmoittaa hengellisen viisautensa, silloin sanoo surutoin kansa: *"Eiköpä tämä ole Joosefin, sen työmiehen poika? Ja mistäs tämä tietää Raamattua?"* Surutoin kansa seuraa fariseusten uskoa ja ajaa Jeesuksen ulos kirkosta, koska Hän tuopi semmoisia Raamatun paikkoja eteen, jotka tulevat rintaa kohti. Semmoinen usko on kirjanoppineilla ja fariseuksilla, ja myös suruttomalla kansalla, että Jumalan Poika on Joosefin poika, että se pyhä, joka sikisi Pyhän Hengen voiman kautta Marian kohdussa, on huoran siemen.

Toinen tutkistelemus: **Minkä kaltainen usko on Nikodeemuksella?** Ja minkä kaltaisen miehen hän luuli Jeesuksen olevan? Nikodeemus on kerran tunnustanut uskonsa, koska hän tuli Jeesuksen tykö yöllä. Hän ilmoitti silloin uskonsa, koska hän sanoi: *"Mestari, me tiedämme, että sinä olet lähettänyt Jumalalta opettajaksi."* Mutta tämä uskontunnustus ei ole semmoinen kuin Pietarin uskontunnustus: *"Sinä olet elävän Jumalan Poika."* Ja me ymmärrämme nyt Pietarin uskontunnuksesta, että Nikodeemuksen usko ei ole oikea usko. Sillä jos Nikodeemus tunnustaa Jeesusta Nasareenusta oikeaksi opettajaksi, niin ei se ole autuaaksi tekeväinen usko. Moni on yksi oikea hengellinen opettaja, mutta yksi ainoastansa on Jumalan Poika. Nikodeemus tunnustaa uskonsa, että Jeesus Nasareenus on oikea hengellinen opettaja, mutta ei se ole autuaaksi tekeväinen usko, koska hän ei usko kaikkia, mitä tämä hengellinen opettaja sanoo hänelle, esimerkiksi uudesta syntymisestä. Ja jos hän vielä uskois, että se on tarpeellinen, että

ihmisen pitää uudesti syntymän, ja ei kuitenkaan tule siihen uuteen syntymiseen, niin ei se auta häntä mitään.

Niinmuodoin on Nikodeemuksen usko osittain väärä usko, koska hänellä on eri usko kuin opetuslapsilla. Ei hän usko, että Jeesus on Jumalan Poika. Ja hänen autuutensa on perustettu ainoastansa luonnollisen siveyden päälle. Koska hän tulee hautaamaan Jeesuksen ruumista, on hän vakuutettu siitä, että Jumala maksaa hänen vaivansa. Ja sama usko on vielä nytkin Nikodeemuksen uskon veljillä, että Jumala maksaa hänen vaivansa, jos ihmiset ei maksa. Ja mitä ihmisen siveydestä puuttuu, sen Jumala armosta antaa. Ei se ole opetuslasten usko semmoinen. Luthe-ruksen usko on se, että he ovat velkapäät kaikkia näitä tekemään, ja vaikka ihminen teki aivan hyvää, niin on kuitenkin kaikki synti, mitä hän tekee luonnollisessa tilaisuudessa. Jos hän antaa kaikki omaisuutensa vaivaisille, niin se on synti, niin kauan kuin hän on kääntymättömässä ja uudesta syntymättömässä tilaisuudessa, ja jos ei hän anna mitään, niin se on vielä suurempi synti. Sanalla sanottu: Nikodeemus ja kaikki, jotka häntä seuraavat, menevät suoraan helvettiin.

Kolmas tutkistelemus: **Mitä surutoin kansa uskoo, ja minkäkaltaisen miehen he luulevat Jeesuksen olevan?** Muutamat uskovat, että Hän on Elias, ja muutamat uskovat, että Hän on profeetta. Mutta viimein ilmoittavat he uskonsa, koska ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset yllyttävät kansaa huutamaan: ristiinnaulitse. Silloin tulee heidän uskonsa ilmi. Jos herrat sanovat kansalle: Anokaat Barabbas irti, niin surutoin kansa anoo. Jos herrat sanovat kansalle: huutakaat *"ristiinnaulitse"*, niin surutoin kansa huutaa: *"Ristiinnaulitkaat!"* Semmoinen on suruttoman kansan usko. Mutta kyllä sen tähden on tällä suruttomalla kansalla kurkisteleva halu. Kansa kokoontuu jokaisesta kaupungista kuulemaan Jeesuksen opetuksia. He kokoontuvat kurkistelemaan. Se on heidän mielestänsä yksi ihmeellinen ja

erinomainen mies, joka niin saarnaa, että muutamat kansan seasta rupeevat huutamaan.

Mutta ei ole tämä surutoin kansa kokoontunut sen tähden, että he uskovat hänen opetuksensa oikeaksi, eikä sen tähden, että he tarvitsevat kuulla, mistä tie menee taivaaseen, vaan ainoastansa kurkistelemisen tähden on kansa tullut. Ja koska Jeesus Nasareenus antaa heille jonkun sanan, joka soitti heidän sokeaa järkeään vastaan, kääntävät he selkensä ja sanovat: *”Tämä on yksi kova puhut; kuka voi sitä kuulla?”* Ja niin muodoin menee tämä surutoin kansa helvettiin, jos ei tule tälle kansalle sama muutos kuin opetuslapsille helluntaipäivänä.

Silloin tuli surutoin kansa pilkkaamaan Pyhän Hengen vaikutuksia, mutta muutamat otettiin kiinni Pyhän Hengen voiman kautta, koska Pietari soimais heitä Vapahtajan murhaajiksi. Se puhe kävi läpi heidän sydämensä, ja he rupeisit pelvolla ja vapistuksella kysymään: *”Te miehet ja veljet! Mitä meidän pitää tekemän?”* Mutta suruttomat täytettiin vihalla ja kiivaudella sotimaan totuutta vastaan. Ja tämän hengellisen vihan tähden vajosit he vielä syvempään helvettiin. Vihan tähden purevat he hampaitansa ja janoavat kristittyin verta.

Neljäs tutkisteleminen: **Mitä opetuslapset ja vaimot uskovat Hänestä?** Pietari on tunnustanut uskonsa ja sanonut Vapahtajalle: *”Sinä olet elävän Jumalan Poika.”* Ja tämä uskon tunnustus on tullut Pietarin suusta, ennen kuin hän sai Pyhän Hengen. Tämä Pietarin usko on tosin oikea, mutta ei se ole autuaaksi tekeväinen ennen kuin Pyhä Henki tulee sydämeen ja vaikuttaa siellä elävän tuntemisen. Sillä kaikki armonvargaat uskovat

nyt, että Jeesus on Jumalan Poika, vaikka Jeesus on kokonansa tuntematon sydämessä. He uskovat ja pilkkaavat Hänen kyyneleitänsä. He uskovat ja tallaavat Hänen vertansa. He uskovat ja vihaavat kristityitä.

Pietarilla oli puukstavin jälkeen oikea usko, mutta uskon voima ja uskon hedelmä oli kaukana hänestä siihen asti, että Pyhä Henki tuli sydämeen ja teki hänen uskonsa eläväksi. Ka, sinne asti pitää jokaisen seurata Kristusta, että hän täytetään Pyhällä Hengellä ja voimalla, että hän saattaa elää ja kuolla uskonsa päälle, että hän jaksaa kilvoitella uskossa kuolemaan asti, että hän antaa henkensä ja verensä Jeesuksen tähden. Semmoinen usko oli Pietarilla helluntaipäivän jälkeen. Ja se sama oikea usko on kaikilla kristityillä, jotka ovat seuranneet Jeesuksen verisiä askeleita yrttitarhasta Pääkallion paikalle, hautaan, ja viimein ylösnousemiseen asti, että ylösnousemisen voima tulee eläväksi sydämessä, josta seuraa hengellinen ilo. Silloin opetuslapset ihastuit, että he näit Herran.

Juuri tämän ylösnousemisen paikassa täytetään Jeesuksen opetuslapset Pyhällä Hengellä ja he saarnaavat uusilla kielillä. Koska entinen kuollut usko muuttuu eläväksi, annetaan heille voimaa saarnata juutalaisille ja pakanoille elämän evankeliumia siitä Ristiinnaulitusta. Vaikka se sana rististä on juutalaisille pahennukseksi ja kreikkalaisille hulluudeksi, kuitenkin on nyt Galilealainen voittanut muutampia sieluja taivaan valtakunnalle, ja nämät sielut, jotka ovat harvat, iloitsevat ja riemuitsevat Karitsan häissä nyt ja iankaikkisesti. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Tehkää parannus ja antakaat jokainen teitänne kastaa Jeesuksen Kristuksen nimeen syntein anteeksi antamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Apost. t. 2: 38

Pietari saarnasi voimallisesti ensimmäisenä helluntaipäivänä sille suurelle ja sokealle kansan joukolle, jotka tulivat kurkistelemaan, kun humaus tapahtui äkisti taivaasta, koska Pyhän Hengen lahja annettiin ensimmäisille kristityille, ja he rupesivat kaikki puhumaan moninaisilla kielillä.

Silloin tyhmistyivät kaikki ja ihmettelivät, mikä ihmeellinen asia olikaan mahtanut tapahtua, koska semmoiset oppimattomat miehet rupesivat puhumaan aivan Jumalasta. Muutamat siitä suuresta joukosta arvelivat, että ne ihmiset, jotka saivat Pyhän Hengen lohdutuksen, olivat juovuksissa. Mutta Pietari sanoo heille: *”Ei nämät juovuksissa ole niin kuin te luulette, vaan tämä on se kuin sanottu on profeetta Joelin kautta, joka pitää tapahtuman viimeisinä päivinä: Minä tahdon vuodattaa minun Henkeni kaiken lihan päälle. Ja teidän poikanne ja tyttärenne pitää ennustaman ja teidän nuorukaisenne pitää näkyjä näkemän. Niin pitää siis kaiken Israelin huoneen tietämän, että Jumala on tämän Jeesuksen, jonka te ristiinnaulitsitte, Herraksi ja Kristukseksi tehnyt.”*

Mutta kun he tämän kuulivat, kävi se läpi heidän sydämensä, ja he sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: *”Te miehet, rakkaat veljet, mitä meidän pitää tekemän?”* Vaan Pietari sanoi heille: *”Tehkää parannus ja antakoon jokainen itsensä kastaa Jeesuksen Kristuksen nimeen, syntein anteeksi antamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan.”*

Vissimmästi se kävisi eli tuntuisi oudolta, jos jotkut ihmiset, jotka ennen ovat puhuneet aivan maailmasta, rupeaisivat äkkiä puhumaan aivan Jumalasta ja kristillisyydestä. Vissimmästi rupeaisivat maailman ihmiset ihmettelemään, mikä vimmaus niille on tullut; pää niillä on sekaantunut, vai ovatko ne päissään. Jommankumman maailman suuri

joukko arvelisi syyksi. Eivät he sitä saattaisi ymmärtää, että Pyhä Henki vaikuttaa niin voimallisesti muutamain ihmisten sydämessä, että niille tulee saarnatauti, että he nimittäin rupeaisivat ennustamaan niin kuin Herra on sanonut profeetta Joelin kautta: *”Teidän poikanne pitää ennustaman ja teidän nuorukaisenne pitää näkyjä näkemän.”*

Täällä pidetään jo ihmeenä sitä, jos joku juuri ihmeeksi rupeaisi eroittamaan itseänsä muitten joutavain ihmisten seuroista. Jos joku rupeaisi suuremmalla hartaudella kuin ennen tutkimaan Jumalan sanaa; jos joku istuu yksinäisyydessä ja huokaa; jos joku valittaa, että sydän on kipeä, eli jos joku alkaa puhumaan jotakin oikeasta kristillisyydestä ja manaamaan maailman suruttomia ihmisiä, etteivät he niin rohkeasti eläisi, niin pidetään semmoinen asia kummana. Muutamat sanovat: *”Pää sillä on sekaantunut.”* Muutamat luulevat, että se on pelkkää taikauskoa ja ulkokullaisuutta. Mutta jos ihmiset houraavat viinapäissä, niin sitä ei yksikään pidä kummana.

Kun pilkkaajat ovat koossa, muistelevat he kamaloita juttuja ja puhuvat riettaudesta; sitä nauretaan. Koska maailmanlapset oksentavat ulos suustaan kaikkea riettautta ja pahanilkisyyttä, joka sydämessä kiehuu, ki-roavat ja haukkuvat; sitä ei yksikään ihmettele, se on niin tavallista. Se on järki-ihminen, joka niin tekee. Mutta jos joku rupeaa puhumaan jotakin Jumalasta ja kristillisyydestä, se pidetään hulluna.

Olivatko sitten ensimmäiset kristityt hulluna, vai olivatko he päissään, koska he rupesivat puhumaan Jumalan suurista ja voimallisista töistä? Olisiko niiltä pää sekaantunut, koska he rupesivat saarnaamaan siitä ristiinnaulitusta Vapahtajasta ja Hänen suuresta voimastansa autuaaksi tekemään vaivaisia

syntisiä, jotka Hänen päällensä uskovat. Emme vielä ole nähneet semmoisia ihmisiä, jotka Pyhän Hengen voimalla liikutettuna saarnaavat aivan Jumalan armosta. Ei ole vielä täällä nähty semmoisia ihmisiä, jotka olisivat hulluiksi tulleet Pyhän Hengen liikutuksista. Me olemme nähneet monta tulevan hulluksi viinan juomisesta, maallisesta murheesta ja lihallisesta rakkaudesta, mutta Pyhän Hengen vaikutuksista ei ole yksikään, täällä kuitenkaan, hulluksi tullut.

Ei nyt Pyhä Henki enää vaikuta niin voimallisesti kuin ennen. Tuleeko se siitä, että ihmiset ovat niin järjelliset ja viisaat, etteivät he tarvitse ollenkaan Pyhän Hengen vaikutuksia tuntea, vaan että he tulevat kristityksi ilman Pyhättä Hengettä? Eiköhän se ole pikemmin merkki siihen, että oikea kristillisuus on loppunut ja kuollut usko tullut sijaan?

Me kuulumme Pietarin saarnasta sille suuralle joukolle, jotka saivat niin kuin pistoksen sydämeensä Pietarin saarnasta: *”Tehkääät parannus, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan.”* Tässä me siis kuulemme, ettei Pyhän Hengen lahjaa anneta muille kuin niille, jotka ovat oikean parannuksen tehneet. Me luemme, kuinka ensimmäisille kristityille tuli ihmeellinen ilo ja riemu Pyhän Hengen lahjan kautta. Ne tulivat rohkeiksi puhumaan Jumalan voimallisista töistä. Pelvolla ja vapistuksella he olivat koossa, rukouksissa ja leivän murtamisessa. Eivät he enää vaaria pitäneet maallisesta rikkaudesta. Eivät he huolineet eikä peljänneet ihmisten vainoa. He olivat iloiset kaikissa vaivoissa ja myös kuolemassa.

Tästä me ymmärrämme, että Pyhän Hengen lahjalla on erinomainen voima, voimallinen liikutus sydämessä, ihmeellinen muutos, joka tekee ihmisen erilaiseksi. Tästä suuresta ja ihmeellisestä muutoksesta eivät tämänaikaiset ihmiset tiedä paljon mitään. Vaan samassa tilassa, jossa he ovat syntyneet, pysyvät he aina siihen asti kuin kuolema rupeaa pusertamaan heidän kovia sydämiänsä.

Näistä tuntomerkeistä pitäisi meidän arvaaman, että Pyhän Hengen lahja oli jotakin erinomaista, yliluonnollista voimaa ja sydämen liikutusta, jota kääntymätöin ihminen ei saata ymmärtää muuksi kuin hulluudeksi.

Mutta mistä se tulee, että sen kaltaisia Pyhän Hengen voimallisia liikutuksia ei näy enää paljon missään? Eikös ole enää Pyhän Hengen lahjat tarpeelliset kristillisyydessä, vai olivatko ne voimalliset sydämen liikutukset ainoastaan ensimmäisille kristityille tarpeelliset, eikä muille ollenkaan? Me emme mahda arvata, minkä tähden Pyhän Hengen voimalliset vaikutukset ovat kohta loppuneet. Mutta ei se ole kuitenkaan Pyhän Hengen syy, että ihmisten sydän on niin lujasti tarttunut maailmaan, ja niin kankeaksi tullut, ettei Pyhän Hengen vaikutukset voi enää pystyä siihen.

Se on yksi pääasia, joka estää Pyhän Hengen tulemasta meidän sydämihimme, se on yksi pääsynti, joka estää meitä tulemasta oikeaan autuuden tuntemiseen. Se on epäusko eli se kuollut usko, jolla kääntymätöin ihminen omistaa itsellensä armolupauksia, vaikka sydän on entisellään, muuttumaton ja liikkumaton. Se totinen parannus, josta Pietari puhui, on vielä tekemättä. Sydän ei ole koskaan missään hädässä eli ahdistuksessa ollut. Se on paisunut luonnollisesta ylpeydestä, täynnä vihaa, ahneutta ja riettautta. Synnin myrkky on tehnyt sydämen kovaksi ja tunnottomaksi. Vanha Aatami makaa siellä liikkumatta nahkoineen ja karvoineen. Itse rietas on laittanut itselleen vuoteen siinä.

Kuinka Pyhä Henki mahtuu siihen? Siihen tulee kuollut usko ja se myrkyllinen sekoitus, joka on sekoitettu armosta ja riettaan hengen liivasta, jota vanha Aatami nielee sisälleen, koska hän nimittäin omistaa itselleen armolupauksia, vaikka parannusta ei ole koskaan tehty. Kuinka se sopii, että sekoittaa armon makeutta pirun myrkyllä, että olla kristitty suulla ja pakana sydämellä? Mutta juuri semmoiset ovat nyt tämänaikaiset ihmiset.

He ovat kristityt suulla ja pakanat sydämestä. Suukristityt eli kastetut pakanat ovat silmäin edessä suloiset, mutta viekkaat sydämestä; hyvin kunnialliset ja armottomat, ystävälliset ja vihaiset, puhtaat ja riettaat, siveät ja hävyttömät, rehelliset ja varkaat, raittiit ja juomarit, kuinka aina sopii. Toisinaan he siunaavat ja toisinaan kiroavat. Toisinaan he kiittävät ja toisinaan haukkuvat. Kuinka aina sopii.

Nämä kahdenkertaiset kristityt, suukristityt eli kastetut pakanat, tuntevat kyllä viinahengen vaikutuksia, mutta eivät Pyhän Hengen vaikutuksia. Joka heidän luonnollisia taipumuksia suostuttaa, se saapi heidät itkemään. Joka kamaloita juttuja muistelee, se saa heidät nauramaan. Joka heidän siveyttään laittaa, se saapi heidät suuttumaan.

Kuinka pitää Pyhän Hengen pääsemän sen kaltaiseen sydämeen, joka on kiinni maailmassa niin kuin rautanaula olisi lyöty seinään, ja joka on paisunut omassa vanhurskaudessa niin kuin maksa. Ei siinä ole Pyhän Hengen sijaa ennen kuin kaikki omavanhurskaus puserretaan ulos, kaikki siveys ahdistetaan ulos, kaikki kunniallisuus hävitetään, kaikki riettaus perataan ulos. Ja tämä ihmeellinen muutos pitää tapahtuman sillä tavalla kuin Pietari sanoo: *”Tehkää parannus, niin te saatte Pyhän Hengen lahjat.”*

Jospa tänä päivänä Pyhä Henki saattaisi liikuttaa meidän sydämiämme ja pehmittäisi meidän kovia rintojamme, koettaessamme selittää, mitä Pyhän Hengen vaikutuksilla ymmärretään. Antakoon Pyhä Henki meille valon, että pimeyden sumu hajoaisi sen tuulen puuskan kautta, joka tänä päivänä kuului niin kuin humaus taivaasta. O, Pyhä Henki meidän suo Sun sanas kuulla ett' se tuo, jne.

EVANKELIUMI: JOH. 14: 23–31

23 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: joka minua rakastaa, se pitää minun sanani; ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä, ja asumme hänen tykönänsä.

24 Joka ei minua rakasta, ei se minun sanojani kätke: ja se sana, jonka te kuulette, ei ole minun, vaan Isän, joka minun lähetti.

25 Näitä olen minä teille puhunut, ollessani teidän kanssanne.

26 Mutta Lohduttaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimeeni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teille kaikki, mitä minä teille sanonut olen.

27 Rauhan minä jätän teille, minun rauhani minä annan teille: en minä anna teille niinkuin maailma antaa. Älkään teidän sydämenne murheellinen olko, älkään myös peljätkö.

28 Te kuulitte minun sanovan: minä menen pois ja tulen jälleen teidän tykönnne. Jos te minua rakastaisitte, niin te tosin iloitsisitte, että minä sanoin: minä menen Isän tykö; sillä Isä on suurempi minua.

29 Ja nyt minä sanon teille ennen kuin se tapahtuu, että te uskoisitte, kuin se tapahtunut on.

30 En minä tästedes puhu paljon teidän kanssanne: sillä tämän maailman päämies tulee, jolla ei ole mitään minussa.

31 Mutta että maailma ymmärtäisi minun Isää rakastavan, ja niinkuin Isä minulle käski, niin minä myös teen. Nouskaat, lähtekäämme täältä!

Pyhä Henki ilmestyi ensimmäisenä helluntaipäivänä niin kuin humaus taivaasta, niin kuin suuri tuulispää olisi tullut, ja täytti koko sen huoneen, kussa he olivat istumassa. Ja tämä humaus taivaasta vaikutti ihmeellisen muutoksen niiden sydämissä, jotka olivat jo ennen Vapahtajan opetusten kautta valmistettu vastaanottamaan Pyhän Hengen armo-vaikutuksia. Ja he täytettiin kaikki Pyhällä Hengellä, nimittäin ne Jeesuksen opetuslapset, jotka olivat jo ennen totisen parannuksen kautta valmistetut.

Mutta siinä suuressa joukossa, jotka seisoi-
vat huoneen ympärillä, ei tämä humaus vaikuttanut muuta kuin ihmettelemistä. Sillä

koska he näkivät sen ihmeellisen voiman, ilon ja rohkeuden opetuslasten sydämissä ja kuulivat heidän kiittävän ja kunnioittavan Jumalaa moninaisilla kielillä, niin tyhmistyivät kaikki ja kysyivät keskenään: *”Mitäs luulet tämän olevan?”*

Niin se vielä nytkin tapahtuu. Koska suuri sokea joukko kuulee ja näkee oikean kristityn puheita ja ihmeellistä sielun voimaa, niin seisoo suuri maailman sokea joukko, kurkistelee ja ihmettelee, mikä se mahtaa olla. Sillä maailman ihmiset eivät ymmärrä mitään niistä vieraista kielistä, joilla kristitty puhuu. Koska hän nimittäin puhuu jotakin omasta koettelemuksestaan ja Pyhän Hengen armo-vaikutuksista, niin saavat maailman ihmiset isot silmät ja sanovat: *”He ovat täynnä makeaa viinaa. Se on juopunut, sen tähden se niin houraa!”*

Minkä kaltaista viinaa on kristitty juonut, koska hän on niin juopunut ilosta ja riemusta? Ja he puhuvat niin viisaasti, ettei heidän kieltänsä ymmärrä muu kuin toinen kristitty, joka on samankaltaisissa koettelemuksissa ollut. Sen verran me ymmärrämme varsin niistä tuntomerkeistä, kuin muistellaan Pyhästä Hengestä, ettei mahda olla oikea kristillisuus se sama kuin luonnollinen siveys, joka myös pidetään arvossa maailmassa, jonka päälle ihmiset usein luottavat täällä ajassa.

Eikä mahda oikea kristillisuus olla sama kuin ulkonainen kristillisuus, jolla muutamat tahovat paikata sitä reikää, joka luonnollisella siveydellä ei tule peiteteksi. Tämä ulkonainen kristillisuus seisoo siinä, että ihminen opettelee Jumalan sanaa lukemaan ja kristinuskon opinkappaleita joltisesti ymmärtämään, käypi Herran ehtoollisella, kuulee Jumalan sanaa ja omistelee itselleen Vapahtajan armolupauksia ja luulee tulevansa autuaaksi, koska hän elää siivosti, ei tee kellekään väärin ja käyttää itsensä niin kuin maailman siveäin ihmisten tapa on. Sen kaltainen luonnosta siveä ihminen ottaa Jumalan armosta

lisää mikä siveydestä puuttuu, ja ajattelee näin: *”Koska minä elän minun omantuntoni jälkeen siveästi ja rehellisesti niin kuin minua on opetettu Jumalan sanasta, en tee kellekään vääryyttä, vältän kaikkea riettautta ja pahennusta ja pidän itseni lujasti Jumalan tykö, niin minä luulen, että Jumalan pitää oleman minulle armollinen. Ja koska minun omantuntoni ei soimaa minua mistään, niin minä uskon ja toivon, että Jumala katsoo minun viattomuuttani ja rehellisyyttäni. Ja vaikka minä olen syntinen, niin toivon kuitenkin, että Jumala on armollinen ja antaa anteeksi, mitä minä olisin Häntä vastaan rikkonut.”*

Koska tämä on nyt luonnollisen siveyden ja kuolleen uskon tunnustus, ja jos nyt ei vaa-dita muuta oikeaan kristillisyyteen kuin ainoastaan se, että ihminen elää siivosti ja luottaa Jumalan armon päälle, niin ei olisi niin suuri konsti autuaaksi tulla. Sillä tavalla voisi melkein jokainen toivoa, että hän tulee autuaaksi. Mutta kuulepas nyt, mitä oikeat kristityt ajattelevat sen kaltaisesta uskontunnuksesta. He sanovat, että luonnollinen siveys ei ole muu kuin omavanhurskaus. Ja se luottaminen Jumalan armon päälle sen kaltaisessa kääntymättömässä tilassa ei ole muu kuin kuollut usko, eli joku luulo ja arvelus, joka seisoo ainoastaan mielessä ja ymmärryksessä, jota ihminen saattaa itselleen tehdä. Koko sinun kristillisyytesi seisoo tyhjässä muistossa ja ymmärryksessä, ei se ole koskenut omaantuntoon eikä sydämeen.

Mutta missä ovat ne omat koettelemukset, joita oikea kristitty on tuntenut? Missä ovat ne Pyhän Hengen vaikutukset ja ne pyhät sydämen liikutukset, jotka tulivat sen humauksen kautta taivaasta, joka sytytti hengellisen valkean opetuslasten sydämiin, joka liikutti kaikki sielun voimat ja nosti semmoisen rohkeuden, jalouden, pelvon ja vapistuksen yhdessä ilon ja riemun kanssa? Annas kuulla, missä ne autuuden tuntomerkit ovat, sinä, joka elät siveästi ja luotat Jumalan armon päälle ja luulet, että sinä tulet autuaaksi, jos

kuolet. Niin helpollako sinä luulet tulevasi autuaaksi? Ilman tuskatta ja vaivattako sinä hyppäisit taivaaseen? Vai niin! Eipä ole Vaaptaja niin sanonut.

Jos minä oikein muistan, niin on Jeesus sanonut, että suuren tuskan ja vaivan kautta pitää ihmisen elämään sisälle menemän. *”Se portti on ahdas ja tie on kaita, joka vie elämään, ja harvat sen löytävät.”* Kuulepas nyt, sinä maailman edessä loistava siveys! Koska sinä olet tehnyt sen parannuksen, jonka Pietari sanoi niin tarpeellisen olevan, ennen kuin Pyhän Hengen lahja annetaan? Taitaa se vielä olla tekemättä. Koskapa sinun sydämesi on ollut ahdistuksessa niin kuin Pietarin sydän, koska hänen täytyi mennä ulos porstuaan itkemään; eli niin kuin Daavid kasteli vuoteensa kyneleillä?

”Olenpa minä itkenyt”, vastaa se kuollut usko, *”olenpa minä itkenyt kirkossa ja pitänyt päätäni kaltossa alttarin edessä”*. Siinäkö se sinun parannuksesi olikin? Pianpa sinä pääsit synnin vaivasta! Mutta kuitenkin Jeesus puhuu opetuslasten uudestasyntymisestä näin: *”Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu. Ja niin pitää teidänkin itkemän ja parkuman.”* Tässä kuulet sinä, ettei siinä vielä kyllä ole, että sinä itket muutaman kerran kirkossa ja pidät päätäsi kaltossa, vaan sinun pitää itkemän niin, että vanhan Aatamin karvat rupeavat nivoamaan. Sinun pitää itkemän niin, että kaikki sinun siveytesi sulaa niin kuin lyijy, että sinun kuollut uskosi, joka ei ole muu kuin suruttomuuden laastari, rupeaa valumaan pois mielestä ja ymmärryksestä. Silloin rupeavat omantunnon haavat haisemaan ja märkää vuotamaan, sydän tulee oikein kipeäksi, vanha ihminen rupeaa valittamaan sen tuskan tähden, joka, tulee vaimolle synnyttämisen tähden ja puserretaan niin kovin, ettei jaksa enää huoatakaan.

Kah! Sille on vasta uudestasyntymisen aika tullut. Katso, tämä on se parannus, jonka Pietari sanoi olevan tarpeellisen ennen kuin Pyhän Hengen lahja luvattiin. Ja tämä on se

murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, ja saattaa parannuksen autuudeksi. Tämä on se ahdas portti, josta vanhan Aatamin täytyy pyörtää takaisin siveytensä ja kuolleen uskonsa kanssa. Sillä koska vanha Aatami tulee siihen ahtaaseen paikkaan, niin hän ajattelee näin: *”Jos vähemmällä tuskalla ja vaivalla en pääse, niin saapi jäädä.”*

Vanha Aatami ajattelee näin: *”Joo, minä olen koettanut parannuksen tehdä, mutta en minä saata.”* Mutta saatat sinä kuitenkin ylpeä olla, vaikka et saata parannusta tehdä. Saatat sinä kuitenkin kirotta, ja kuka tiesi juoda ja tapella, vaikka et saata parannusta tehdä. Saatat sinä suuttua kuitenkin ja vihaa kantaa; saatathan sinä pilkata ja panetella, ja hyvän hinnan määrätä vaivastasi ja kalustasi; saatat sinä haukkua myös ja viinakauppaa pitää, vaikka et saata parannusta tehdä. Kyllä sinä sen tähden olet siveä ja kunniallinen mies, vaikka et saata parannusta tehdä, ja vielä muut sen kaltaiset synnit ovat yksi osa sinun siveyttäsi, joista sinä et raski luopua. Sinä olet syntynyt niissä ja ylöskasvatettu niitten kanssa. Ne ovat sen kaltaiset asiat, joita sinä et pane omantuntosi päälle. Sinä luulet, että ne ovat kunnialliset työt kunniallisten ihmisten keskellä.

Älä huoli, tee sinä tili Jumalan kanssa niin kuin talonpoika tekee tilin porvarin kanssa. Jos minä olen jotakin velaksi ottanut, niin kyllä minä olen kalua sisälle tuonut sitä vastaan. Jos minä olisinkin vähän syyppää siinä asiassa, niin kyllä minä olen paljon hyvää tehnyt sitä vastaan. Kuinka sinä saatat parannuksen tehdä, joka olet niin seppä tiliä tekemään, että tulee kuitti omassa tunnossa. Ei sinua ole mikään kalvamassa, sinä saatat nyt hyvällä omallatunnolla kuolla, ja saatat vielä manata lapsiasi, että hekin eläisivät siveästi niin kuin sinä olet elänyt.

Mutta katsokaamme, kuinka Pyhä Henki tekee niitten kanssa, jotka eivät saata laskua tehdä Jumalan kanssa sen tähden, että syntivelka on tullut suureksi ja painavaksi

heidän omantuntonsa päällä, jonka tähden he tuntevat olevansa valmiit vajoamaan maan alle. Ja jotka omantunnon soimausten tähden tuskin jaksavat elää, niitten kanssa tekee Pyhä Henki suuren ihmeen, koska Hän tulee niin kuin humaus taivaasta ja pyyhkii kaikki synnit pois omastatunnosta niin kuin sumun, ettei jää enää muuta, kuin sula armon suloinen tunto sydämeen. Silloin paranevat kaikki omantunnon haavat. Kaikki sydämen paisumukset laskeutuvat. Kaikki entinen tuska ja vaiva muuttuu iloksi ja riemuksi. Se entinen epäileminen tulee visseydeksi, ja entinen pelko muuttuu rohkeudeksi; kaikki sielun voimat tulevat suuremmiksi ja jalommiksi. Se entinen kuuro ja mykkä saattaa jo puhua uusilla kielillä Jumalan voimallisia töitä.

Koska joku sen kaltainen äkkinäinen muutos tapahtuu jonkun ihmisen kanssa, niin tulevat maailmanlapset kurkistelemaan ja ihmettelevät, mikä se on. Paloviinaa ovat ilmankin juoneet ja ovat päissään. Mutta älä huoli, vaikka kristitty on juonut päihinsä siitä viinasta, joka tuli humauksen kautta taivaasta, niin ei hän tahdo sitä vaihettaa paloviinan kanssa, joka on maailman orjan paras ruoka. Jotakin täytyy sen kaltaisenkin sokean raukan niellä nälkäisiin suoliinsa, koska hän Jumalan Hengen vaikutuksista ei tiedä mitään.

Jeesus sanoi opetuslapsilleen: *”Minulla on muuta ruokaa, josta ette tiedä mitään.”* Pyhä Paavali, joka sen ymmärtäväisen Festuksen ymmärryksen jälkeen oli hulluksi tullut kirjan lukemisesta, toivotti, että kaikki olisivat niin onnelliset ja autuaat kuin hän, josta me mahdamme arvata, mikä Pyhän Hengen lahja on. Tässä me kynsimme ja kaivamme maata ja kuljemme neljällä jalalla, koska paloviina nousee päähän. Ja vatsan ympäri on suuri murhe. Mitäpä me sokeat raukat tiedämme muuta tehdä, jotka olemme sokeana syntyneet ja sokeana vaeltaneet lapsuudesta saakka, tietämättöminä niistä korkeista lahjoista, kuin meillä on tarjona, jos me vaan tietäisimme, mitä meidän rauhaamme sopii.

Ensimmäisten kristittyin elämästä, puheesta ja käytöksestä mahdamme ymmärtää, ettei ole elävä kristillisyyks tyhjä varjo, eli ylönpalttinen taikaus, niin kuin se silloin jo muutamille viisaille näkyi. Ja vielä se nytkin näyttää ylönpalttiseksi taikaukseksi kaikille niille, jotka ovat mielestään viisaat ja ymmärtäväiset. Vaan elävä kristillisyyks on jotakin suurta, korkeata ja ihmeellistä, joka tekee ihmisen suureksi, jaloksi, joka korottaa hänen yli kaiken maan ja taivaan, joka nostaa hänen ylös maan tomusta ja päästää hänen sydämensä irti niistä rautavitjoista, joilla saatana on lyönyt hänen kiinni maailmaan niin kuin olisi rautanaulalla seinään lyöty.

Mikä on maailman ihmisen pyrkiminen maailman tavaran ja kunnian perään muuta kuin saatanan rautavitjat, joilla hän on sitonut maailman orjan ajatukset, sydämen ja mielen, ettei pidä pääsemän irti ollenkaan tästä maailman murheesta ja loasta, jossa hän on syntynyt ja kasvatettu. Siinä hän kaivaa, siinä hän vierittelee ja hieroo itseään rapakkoon. Yksi on vangittuna ahneudelta, toinen lihan himolta, kolmas juopumukselta, neljäs ylpeydeltä, viides koreudelta, kuudes kunnian pyynnöltä.

Sitten tulevat riidat, torat, tappelukset, lainkäymiset ja eripuraisuudet. Jokainen ryöstää itselleen toiselta niin paljon kuin syliin mahtuu. Lapset tempaavat ruokaa vanhempainsa suusta. Eikös ole rietas lyönyt ihmisiä kiinni näillä synnin kahleilla! Ja näistä synnin kahleista tuli Jeesus päästämään vangituita sieluja, mutta eivät ne tahdo päästetyiksi tulla. Joka on syntynyt orjuudessa, ei se tahdo orjuudestaan vapaaksi tulla. Israelin lapset tahtovat pyörtää takaisin orjuuden maalle, kussa heillä oli lihapatoja. Ja eivät he tahtoneet tyytyä siihen ruokaan, jonka Jumala antoi korvessa. Se oli heidän mielestään ylön laihaa. Ja niin se on vielä nytkin.

Maailman sokea joukko ajattelee, koska hän kuulee, kuinka se elävä kristillisyyks tekee ihmisen jaloksi, rohkeaksi, vahvaksi, autuaaksi

ja iloiseksi Pyhän Hengen lahjan kautta, niin ajattelee maailman sokea joukko: *"Hyväpä meidän on semmoisena olla kuin me jo olemme. Onpa meillä viinaa ja kuuta, emme parempaa ruokaa tarvitsekaan, emme me raski maailmaa jättää ja sitä hauskuutta kuin maailmassa on; jos ihminen ei vähemmällä tuskalla ja vaivalla pääse taivaan valtakuntaan, niin on parempi semmoisenaan olla."*

Kas, sillä lailla rietas virittää ansansa maailmanlapsille! Sillä tavalla suostuttaa hän ensin lihan himoin kautta, tavarain ja hekuman kautta, vihan ja ahneuden kautta, prameuden ja koreuden kautta, juopumuksen ja haureuden kautta, kunnian ja rikkauden kautta, että hän viimein saisi viedä, keittää ja paistaa heidän sielunsa helvetin kattilassa. Ja ketä hän kerran on saanut rihmaansa, ei hän sitä enää laske leikin irti.

Koska joku syntinen Pyhän Hengen huomauksen kautta huomaa, että rietas on häntä taltuttamassa teurastuspaikalle ja alkaa pelvon ja vapistuksen tähden pidättelemään, vieläpä aikoo takaisinkin pyörtää, niin silloin vasta tulee aika sota lihan kanssa. Ei tahdo syntinen malttaa luopua niistä vanhoista harjoituksistaan. Ja rietas lykkää vielä sen kaltaisia viekkaita ajatuksia sille kaksimieliselle. Se tahtoo halventaa synnit, koska hän ajattelee näin: *"Ei ilmankaan ole niin vaarallinen, jos minä tuota tekisin; niinpä on maailman harjoitus ollut miksi minun pitää yksin ruveta eri tavalla elämään kuin muut?"*

Mutta taas tulee toinen vaikutus. Koska rietas on saanut ihmistä mieltään myöten taluttaa ja syntiä aina lisätään synnin päälle, niin rupeaa omatuntokin kalvamaan. Ja se on Pyhä Henki, joka heillä vaikuttaa tämän kaltaiset ajatukset: *"Kyllä näen, että tämä elämän laatu ei kelpaa enää jo täytyy ruveta minun sotimaan vastaan."* Sanottu ja päätetty. Mutta kun kiusaaja tulee, niin lankeaa tämä urhoollinen sotamies taas samaan rapakoon. Ei voi malttaa, jos mikä olisi, siitä synnistä, johon liha on tottunut.

Mutta arvaatko syntinen, minkä tähden sinä niin usein lankeat samaan syntiin, josta sinä olet niin monta kertaa palttunut? Se tulee siitä, että sinä sodit omalla voimallasi. Sinä käyt Jeesuksen ristin ohitse. Omavanhurskaus on siellä alla sydämen pohjassa, joka ei salli sinun ollenkaan kumartaa itseäsi tomuun. Selkä on vielä niin kankea, ettet saata kerjätä armoa, vaan sinä ajattelet näin: *"Jos minä saattaisin heittää sen synnin niin kyllä minä sitten voisin jollakin lailla aikaan tulla."* Entä sitte muut synnit? Mihinkä niitä kätket? Eikö sinulla ole muita syntejä ollenkaan, vaan ainoastaan se yksi, josta sinä olet palttunut?

Älä huoli! Koeta kaivaa ylös kaikki tyynni lihastasi. Sinun pitää alkaman tilin teon Jumalan kanssa siitä saakka kuin sinä rupesti muistamaan. Kaikki nuoruuden hulluus, kaikki lapsuuden tottelemattomuus, kaikki mielen ylpeys, koreus ja pahanilkiset ajatukset, kaikki kiroukset, joita olet suustasi päästänyt, kaikki juopumus, riettaus ja ahneus pane laskuun ja pane vielä kaikki siveytesi, rehellisyytesi ja kunniallisuutesi, joka sinussa on, samalle puolelle, kussa tietyt synnit ovat! Sitä vastaan saat nähdä, mitä sinulla on antamista. Sillä niin kauan kuin sinulla on vähän siveyttä, rehellisyyttä ja kunniaa omasta takaa et suinkaan pääse rauhaan.

Minkä tähden? Niin, sen tähden, että omavanhurskaus estää sinua tulemasta Jeesuksen tykö. Omavanhurskaudella sinä käyt Jeesuksen ristin ohitse. Et sinä tarvitse saada kaikkia armosta niin kauvan kuin sinulla on vähäisen omaa ansiota. Mutta mene sinä maailman orjalle sanomaan, jonka omatunto on nukkumassa, ja jolta rietas on silmät puhkaissut. Mene sanomaan hänelle, että kaikki hänen siveytensä on synti! Ei hän viitsi kuulakaan, vaan sanoo: *"Ilmankin Jumala näkee minun viattomuuteni ja tuntee rehellisyyteni."* Elä sitten sillä uskolla, sinä siveä ihmisen. Mene taivaaseen sen kanssa, jos saatat.

Nyt me olemme puhuneet siitä parannuksesta, joka Pietarin opetuksen mukaan pitää välttämättömästi tapahtuman, ennen kuin Pyhän Hengen lahja annetaan. Mutta se on arvattava, että senkaltainen parannus ei tule ihmisen omalla voimalla tehdyksi. Älä yritä itse parannusta tehdä, sinä pilaat sillä omalla yritykselläsi Pyhän Hengen armovaikutukset. Odota siihen asti, että humaus tulee taivaasta, ja kuuntele Pietarin saarnaa Vapahtajan murhaamisesta. Hän soimaa sinuakin, että sinä olet syypää Vapahtajan murhaan. Anna tämän Pietarin saarnan käydä sydämesi läpitse, äläkä mukittele ollenkaan, vaan

pane se synti myös omantuntosi päälle, että sinä olet murhannut Vapahtajan. Sillä kenen tähden on Jeesus murhattu? Ehkäpä varasten ja murhaajain tähden ainoastaan, mutta ei sinun tähtesi, joka olet siveä ihminen. Jos sinä mukitteleet tässä asiassa ja ajattelet, *"mitä muuta syntiä lienen tehnyt, en kumminkaan ole Jumalan Poikaa murhannut"*, niin sinä petät itsesi, josta petoksesta Jumala kaikkia kuolemattomia sieluja varjelkoon. Amen.

Jäljennös / Helsingin yliopiston kirjaston käsikirjoituskokoelmista. (Jäljennöksen lopussa lukee: " Johan Joanaan poika Mutoslompola 1854") /

TEKSTI: HES. 36: 26 JA 31.

Minä annan teille uuden sydämen, ja uuden Hengen annan minä teihin, ja otan pois teidän lihastanne kivisen sydämen, ja annan teille sydämen lihasta. Silloin teidän pitää ajatteleman teidän pahaa menoanne ja teidän töitänne, ettei ne hyvät olleet, ja teidän pitää itsellenne suuttuman teidän rikostenne ja teidän epäjumalan palveluksenne tähden.

Näin sanoo Herra Israelin lapsille profeetan Hesekielin kautta 36. luvussa, 26 ja 31 värsyissä, joista me kuulemme, että Hän aikoi pois ottaa kivisen sydämen heidän lihastansa ja antaa heille uuden Hengen. Ja koska he saavat tämän uuden Hengen, pitää heidän ajatteleman heidän pahan menonsa päälle. Heidän pitää suuttuman itsellensä rikostensa tähden.

Nämät profeetan sanat kuuluvat myös meille, sillä ei ole ihmisen luonto nyt erilainen kuin ennen. Me kuulemme profeetan sanoista, että Herra aikoi ottaa kivisen sydämen heidän lihastansa, josta me arvaamme, että ihmisellä on kivinen sydän, ennen kuin se otetaan pois hänen lihastansa. Mutta ei suruton ihminen tunne, että hänellä on kivisydän. Luonnollinen ihminen ei tunne ollenkaan sydäntänsä, mistä aineesta se on tehty. Sydän makaa luonnollisen ihmisen rinnassa niin kuin hengetön ja tunnoton kivi, joka ei tunne hyvää eikä pahaa niistä, kuin Jumalan Hengen ovat. Mutta koska ihminen herää, silloin rupeaa hän vasta tuntemaan, että hänellä on yksi kivisydän, joka ei liiku enempää kuin kivi uskoon ja rakkauteen, ennen kuin Jumala ottaa sen kivisydämen hänen lihastansa.

Mutta koska ihminen on sen kaltainen luonostansa, niin profeetta myös osoittaa, että koska Jumala antaa ihmiselle uuden sydämen ja uuden Hengen, silloin rupeaa hän ajattelemaan pahaa menoansa ja suuttumaan itsellensä rikosten tähden. Me tunnemme tässä paikassa ensimmäisiä Pyhän Hengen vaikutuksia lain kautta, josta katumus tulee. Jokainen, joka Pyhän Hengen vaikutuksia on tuntenut tykönänsä, muistaa hyvin sen ajan, koska hän oli suuttunut

itsellensä rikosten tähden. Ja tämä suuttuminen itsellensä olis kyllä tarpeellisempi, kuin se maailman ihmisten suuttuminen kristityille. Mutta me näemme, ettei maailman ihminen suutu itsellensä rikosten tähden, vaan hän suuttuu ihmisille eli kristityille, jotka häntä manaavat totiseen katumukseen ja parannukseen.

Mutta me kuulemme nyt profeetan sanoista, että ihmisen pitää suuttuman itsellensä ja ei muille. Koska nimittäin uusi Henki annetaan hänelle, silloin hän suuttuu itsellensä nimittäin pahain töitten tähden, joita hän on tehnyt. Koska nimittäin yksi herännyt ihminen on saanut sen uuden Hengen, alkaa hän ajattelemaan sen entisen pahan menonsa päälle. Mutta suruton maailman ihminen, jolla on vielä se vanha henki, joka haisee pahalta Jumalan edessä, ei hän ajattele entisen pahan menonsa päälle, vaan hän ajattelee sen päälle, mistä hänen vielä pitää saaman paloviinaa suuhunsa. Hän ajattelee sen päälle, mistä hänen pitää saaman vielä enemmän tavaroita kokoon, mistä hänen vielä pitää saaman huoruutta ja kuinka hänen pitää vihollisiansa kostaman.

Mutta koska ihminen rupeaa todella ajattelemaan entisen elämänsä päälle, ja suuttumaan itsellensä rikosten tähden, silloin jo on uusi ihminen eli Henki vaikuttamassa hänessä, vaikka hän ensinnä on kohta niin kuin tietämättömyydessä, mistä ne murheelliset ajatukset tulevat. Koska nyt ihminen, niin kuin sanottu on, rupeaa ajattelemaan entisen elämänsä päälle ja suuttumaan itsellensä rikostensa tähden. Silloin on hän visimmästi herännyt. Mutta ei ole vielä kivisydän pois otettu hänen lihastansa. Hän on

ainoastansa sille rajalle tullut, että hän tuntee itsellensä olevan kivisen sydämen.

Mutta ei hän saata sitä kivisydäntänsä muuttaa eli pois ottaa ennen kuin se tulee särjetyksi Pyhän Hengen voiman kautta. Mutta ei ole ihmisen kivisydän yhtäkkiä särjetty. Pyhä Henki saapi sen päälle työtä tehdä välistä monta aikaa ja ajastaikaa ennen kuin se saattaa armoa vastaan ottaa. Muutampain ihmisten sydän on niin kova, että se tulee kovemmaksi, jota enemmän sen päälle kolkutaan. Se nähdään juutalaisten esimerkiksi, joidenka sydän paatui, koska Johannes Kastaja ja sen jälkeen Vapahtaja rupeis heidän päällensä käymään soimauksilla ja Jumalan sanan voimalla. Juutalaiset suutuit, ei itsellensä niin kuin heränneet, vaan niille, jotka pyysivät heitä neuvoa parannukseen.

Sen kaltaiset paatumuksen esimerkit ilmestyvät vielä nytkin joka paikassa, kussa Pyhä Henki on liikkumassa. Kussa Jumalan laki saarnataan oikein maailman suruttomille ihmisille, kussa Jeesuksen opetuslapset soimaavat heitä, ja kussa kristityt puhuvat kristillisyydestä, siellä paatuvat muutamat niin kovin, että he purevat hampaitansa niin kuin juutalaiset teit Stefanukselle, ja rupeavat kantamaan maaherralle, että Jeesus on yksi kansan häiritsijä, ja että Hän sekoittaa kansaa väärällä opilla. Ja jos tämän aikaisilla juutalaisilla olis valta, vissimmästi olisit he jo aikaa kantaneet kristittyin päälle maaherralle, ettei väärät profeetat anna enää ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta Jumalan lupaukset profeettain kautta täytetään kuitenkin joka paikassa, kussa oikeat kristityt ilmestyvät, että Hän antaa uuden sydämen ja uuden Hengen kaikille niille, jotka totisen katumuksen ja parannuksen kautta tulevat Jeesuksen tykö rukoilemaan armoa ja sovintoa. Hän ottaa pois kivisydämen heidän lihastansa, jotka Pyhän Hengen kolkuttamisen kautta tulevat nöyräksi ja särjetyksi ja niin muodoin sovitetuksi Jumalan kanssa.

Vaikka muutamat kristillisyyden kautta paatuvat, niin se on kuitenkin sanottu Mooseksen kautta: *”Minä tahdon paaduttaa Faraon sydäntä, ettei hänen pidä laskeman Israelin lapsia eli kansaa.”* Ja Simeoni sanoi myös, koska hän siunais Marian lasta Jeesusta: *”Katso! Tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan.”* Ja pyhä Paavali sanoo myös, että se sana rististä on muutamille kuoleman hajuksi ja muutamille elämän hajuksi. Se merkitsee, että muutamat paatuvat kristillisyyden kautta ja lankeavat vielä syvempään helvettiin, ja muutamat nostetaan ylös.

Jos Jumala tänä päivänä antais meille uuden sydämen ja uuden Hengen, ja ottais kivisydämen meidän lihastamme. Koska me Jumalan armon kautta tutkistelemme **Pyhän Hengen vaikutuksia ja liikutuksia ihmisen sydämessä**, niin me pyydämme Pyhän Hengen ylösvalaistusta ja ihmeellistä voimaa kovat rinnat särkemään, särjetyitä virvoittamaan, haavoitetuita parantamaan, alas painetuita ylös nostamaan ja murheellisia ilahduttamaan meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 14: 23–31

23 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: joka minua rakastaa, se pitää minun sanani; ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä, ja asumme hänen tykönsä.

24 Joka ei minua rakasta, ei se minun sanojani kätke: ja se sana, jonka te kuulette, ei ole minun, vaan Isän joka minun lähetti.

25 Näitä olen minä teille puhunut, ollesani teidän kanssanne.

26 Mutta Lohduttaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimeeni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teille kaikki, mitä minä teille sanonut olen.

27 Rauhan minä jätän teille, minun rauhani minä annan teille: en minä anna teille niinkuin maailma antaa. Älkään

teidän sydämenne murheellinen olko, älkään myös peljätkö.

28 Te kuulitte minun sanovan: minä menen pois ja tulen jälleen teidän tyköne. Jos te minua rakastaisitte, niin te tosin iloitsisitte, että minä sanoin: minä menen Isän tykö; sillä Isä on suurempi minua.

29 Ja nyt minä sanon teille ennen kuin se tapahtuu, että te uskoisitte, kuin se tapahtunut on.

30 En minä tästedes puhu paljon teidän kanssa NE: sillä tämän maailman päämies tulee, jolla ei ole mitään minussa.

31 Mutta että maailma ymmärtäis minun Isää rakastavan, ja niinkuin Isä minulle käski, niin minä myös teen. Nouskaat, lähtekäämme täältä!

Evankeliumi Johanneksen 14. luku: 23. värssy. Seuraavaisesti siitä, kuin jo puhuttu on, ja meidän Pyhän Evankeliumin johdatuksesta, pitää meidän Jumalan armon kautta tällä hetkellä perään ajatteleman: **Kuinka Pyhä Henki Sanan kautta vaikuttaa totisen katumuksen, uskon ja rakkauden.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Pyhä Henki vaikuttaa katumuksen lain kautta.**

Toinen tutkistelemus: **Pyhä Henki vaikuttaa katumuksen uskon ja rakkauden Evankeliumin kautta (Votum).**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Pyhä Henki vaikuttaa totisen katumuksen lain kautta**, koska nimittäin laki saarnataan niin kuin [se] saarnattiin Siinain vuorella, nimittäin ukkosen äänellä. Silloin vaikutti Jumalan laki pelvon ja vapistuksen ihmisten sydämissä, niin että he pakenit pois Siinain vuorelta ja rupeisit pelkäämään kuolemata. Niin hirmuinen ja peljättävä on Jumalan ääni vielä tänäkin päivänä, koska korvat aukenevat, että yksi herännyt ihminen pelkää kuolemata, koska hän kuulee Jumalan ukkoisen äänellä julistavan lakinsa heränneessä omassa tunnossa.

Mutta suruttoman ihmisen korvat ovat paatuneet. Ei hän kuule mitään Jumalan laista ennen kuin Jeesus pistää sormiansa suruttomaiin korviin ja sanoo: *"Hefata!"* Se merkitsee: *"Aukene!"* Koska ihminen on luonnostansa kuuro ja mykkä, silloin sanoo hän lain saarnaajalle niin kuin kuningas Farao vastais Moosekselle: *"Kuka on se Herra, jonka ääntä minun pitää kuuleman?"* Kuningas Farao ajatteli niin kuin muutamat suuret Herrat näinäkin aikoina ajattelevat: Kyllä minä olen semmoisia herroja ennen nähnyt. Koska ihminen on itse suurin herra maan päällä, silloin elää hän oman lain jälkeen. Ei semmoinen herra kuin Farao kannaa vaaria Jumalan laista, sillä hän pitää itsensä Jumalan vertaisena.

Jos Mooses eli muu käskyläinen tulee sanomaan semmoiselle herralle: Näin sanoo Israelin Jumala: *"Laske minun kansani palvelemaan minua,"* niin vastaa Farao ja muut maailman herrat hänen kanssansa: *"Kuka on se Herra, jonka ääntä minun pitää kuuleman?"* Se merkitsee niin paljon: *"Kyllä minä olen sen kaltaisia herroja ennenkin nähnyt. Et sinä ole Jumala."*

Jos muutamat maailman herrat ei pidä itseänsä Jumalana, niin ne luulevat kuitenkin olevansa likimmäiset Jumalalle kunniassa, viisaudessa ja siveydessä, ettei kukaan tarvitse tulla heitä skouluamaan eli neuvoamaan. Ja semmoiset isot herrat, jotka ei pidä vaaria Jumalan eikä kuninkaan laista, niiden kanssa ei sovi muu kuin itse rietas, jota he palvelevat yötä ja päivää juopumuksella, kirouksella ja tappeluksella siihen asti, että kuolema tulee ja kiskoo rautakynsillä heidän paatuneen nahkansa ja ajaa heidän kansansa aika faartilla maailman ruhtinaan tykö, jota he ovat elinaikansa palvelleet ja kumartaneet.

Mutta ne harvat sielut, joidenka korvat aukenevat, koska Jeesus pistää sormiansa kuuron korvaan ja huutaa: *"Hefata!"* Koska ne saavat kuulla Jumalan lain ukkoisen äänellä

julistavan Siinain vuorella, se on, heränneessä omassa tunnossa, pelkäävät he sangen kovin ja rupeavat pelkäämään kuolemata, tuomiota ja iankaikkisuutta. He tuntevat nimittäin, ettei ne ole täyttäneet pienintäkään käskyä Jumalan laista. He tuntevat, ettei ne ole peljänneet eikä rakastaneet Jumalata. Mutta sitä vastaan ovat ne vihanneet Jumalata ja pilkanneet Hänen käskynsä lain ylitsekäymisen kautta. Ja koska he vielä kuulevat, mitä Jumala uhkaa, nimittäin: Kirottu olkoon jokainen, joka ei sitä tee kuin lakikirjassa seiso, rupeavat he tuntemaan lain kirouksen ja helvetin vaivan esimakua omassatunnossansa. Omatunto, joka on vieras mies, joka ei valehtele, koska se on oikein herännyt, rupeaa myös kantamaan heidän päällensä ja surkiasti polttamaan heidän sisällyksiänsä. Synti tulee niin kauhiaksi ja niin hirviäksi, että he tahtovat vajota maan alle, jos he pääsisit sillä tavalla pakenemaan pois Jumalan kasvoin edestä.

Mutta mihinkä ne pakenevat? Kuningas Daavid olis ilman epäilemättä hakenut itsellensä jonkun kätköpaikan, mihinkä hän pääsis pakenemaan, koska omatunto rupeis häntä soimaamaan kovin. Mutta ei hän semmoista paikkaa löytänyt, koska hän sanoo: *”Kuhunka minä sinun kasvot edestä pakenen. Jos minä astuisin ylös taivaiseen, niin sinä olet siellä. Jos minä majani helvetissä rakentaisin, katso! Sinä myös siellä olet.”* (Ps. 139: 7, 8). Älä pakene mihinkään, peljästyntä sielu, sinä ukkoiselta peljästyntä tiainen, vaan vedä siipiäsi, konttaa ja valita vaikiolla valitusäänellä, vaikeroitse, itke ja huokaa, niin että huokaukset kuuluvat helvetin syvyydestä taivaaseen asti. Mitä maks kuulee Taivaallinen Isä sinun huokauksesi ja tulee sinun tykö, ei ukkoisen äänellä, vaan pikku Karitsan haamalla tulee hän nuolemaan sinua, niin kuin emä nuolee poikansa.

Etkös usko, että Jumalan Karitsa saattaa sinua varjella hukun ja jalopeurain hampaista? Saattaa se kyllä, jos sinä, peljästyntä sielu, uskot, että tällä Karitsalla on niin suuri

voima, ettei vihollinen pääse sinuun koskaan niin kauan kuin Karitsa on sinun ja jalopeuran välillä. Mutta yksi herännyt ihminen tahtoo usein kiikkua Siinain vuorelle, vaikka siellä kuuluu ukkoinen ja leimaukset. Tähän omaan parannukseen pakottaa häntä omavanhurskaus, joka heränneen mielessä muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja sanoo: Et sinä ole mahdollinen saamaan armoa. Sinä olet niin suuri syntinen. Ei Jeesus ota sinua vastaan semmoisena, ennen kuin sinä olet parannuksen tehnyt.

Koska yksi herännyt ihminen viimein pakenee Siinain vuorelta, kussa niin kovat uhkaukset kuuluvat, löytää omavanhurskaus toisen mukan, johonka hän ahdistaa peljästyntä sieluja, ettei ne pääsis Vapahtajan tykö. Omavanhurskaus lukee tainkaltaisia ajatuksia murheellisen mieleen: Et sinä ole vielä oikaa katumusta tehnyt. Sinulle pitäis tuleman oikein kova katumus ja tuska. Niin viettelee viekkaasti vihollinen heränneitä, ettei heidän pitäis huomaitseman, kuinka hän viekottelee heidän kanssansa ja opastaa heitä tienaamaan armoa välistä parannuksella, välistä katumuksella, että he tulisit muka mahdolliseksi. Ei vihollinen sois heidän mahdollittomana tulevan armoistuimen eteen. Sillä se katuva sielu, joka tulee mahdollittomana Jeesuksen tykö, se pääsee pikemmin rauhaan. Ja vihollinen menettää sillä lailla saaliinsa.

Toinen tutkistelemus: **Pyhä Henki vaikuttaa uskon ja rakkauden Evankeliumin kautta.** Koska Jumala ukkoisen äänellä ja pitkäisen tulella ja leimauksella julistaa pyhän lakinsa Siinain vuorella, silloin leimahtaa Jumalan kaksiteräinen miekka heränneen ihmisen sydämessä. Syntinen peljästyntä kovin, koska hän tuntee, että Jumala on niin pyhä ja niin vanhurskas, ettei ihminen saata pienintäkään käskyä täyttää. Syntinen tuntee lain kirouksen ja lähtee pakenemaan, koska Jumalan pyhä laki kantaa niin kovin hänen päällensä ja omatunto on vielä vieraana miehenä, joka soimaa ja alas painaa häntä

helvettiin. Ei saa yksi herännyt ihminen tehdä niin kuin Israelin lapset, jotka teit itselensä kultavasikan jumalaksi ja rupeisit vasikan ympäri spellaamaan ja danssaamaan ja häitä pitämään, että he lihallisen huvituksen ja maailman ilon kautta pois päältänsä vierittäisit omantunnon kalvamiset ja Siinain vuoren leimaukset.

Niin tekevät tosin kaikki ihmiset, jotka pelkäävät, että se matkustaminen Kaanahan tulee ylen raskaaksi ja vaivalloiseksi, koska heidän pitää nälkää ja janoa kärsimän, koska omatunto liikahtaa vähäisen Jumalan lain uhkauksista ja ylösherättää heidän mielesänsä muutampia ajatuksia, että heidän jumalaton elämänsä ei taida olla oikia elämä. Varsin on vihollinen valmis pistämään toisen ajatuksen mieleen sanoen: Mistä tämä levottomuus nyt tulee? Miksi minulla pitäis oleman ikävä? Ei se ole ennen niin ollut. Ja taas pistää vihollinen yhden mukaan. Ei tammoinen vaivalloinen elämä sovi minulle. Ei se ole muu kuin rietas, joka näitten vääräin profeettain kautta tahtoo minun uskoni ryöstää ja omantunnon rauhan hävittää. Pois minusta kaikki perkeleen ajatukset, jotka estävät minua maailmasta ja maailman viatonta iloa nautitsemasta, jotka pelättävät minua entisestä vapaudesta.

Ovatpa ennen ihmiset autuaaksi tulleet sillä vanhalla uskolla, joka ennen on saarnattu niin voimallisesti, että ämmät itkit ja äijät tyhmistyit. Ja siihen aikaan juotiin palovii-naa, pidettiin viinakauppaa ja oli rauhallinen elämä. Mutta nyt on tullut rauhattomuus joka paikkaan näitten vääräin profeettain tähden, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Tämän päälle ottaa maailman orja ja vahvistaa tuntonsa palovii-nalla sanoen: Tässä on mies, joka ei pelkää lain uhkauksia, vaikka kuinka pauhais Jumala Siinain vuorella. Ja sitte hän pyörtää rohki-asti kultavasikan tykö ja sanoo niin kuin Kora,

Datan ja Abiram: *”Tyhjä sinun kauttakos Jumala puhuu?”* Eli niin kuin se väärä israeliitta sanoi Moosekselle: *”Kuka sinun pani tuomariksi meidän päällemme? Tahdotkos vielä silmät puhkaista ihmiseltä?”* Sillä tavalla saapi vihollinen muutampia orjia kuolettamaan omantunnon soimauksia ja pyörtämään takaisin.

Mutta ei herännyt ihminen saata niin tehdä. Ei hän pääse pyörtämään takaisin. Koska ukkoinen pauhaa Siinain vuorella, ja toiselta puolelta taas helvetti aukais kitansa uhkain häntä ylös niellä, jos parannus ei tule. Niin pakottaa häntä omavanhurskaus kiikkumaan ylös Siinain vuorelle siinä luulossa, että hän pyytää hakea Jumalata sieltä. Syntinen ajattelee nimittäin siinä heränneessä tilaisuudessa. Ei Jumala ota minua vastaan tämänmoisenä. Minun täytyy ensinnä parannuksen tehdä. Ja koska hänen pitää parannuksen tekemän, tuntee hän, että hän tulee pahemmaksi mutta ei paremmaksi. Jos hän vielä saattais joltisesti sen ulkonaisen elämänsä parantaa, niin jääpi kuitenkin sydän parantamatta. Tämä turha kankoaminen ja taistelemine sydämen kanssa tekee hänelle hädän. Koska hän tuntee, ettei hän taida sydäntänsä parantaa, lankee hän epäilykseen ja ajattelee, ettei ole mahdollinen enää vuovata. Hän luulee, että kaikki tyyppi on hukassa, koska hän itse ei saata parantaa itseänsä.

Koska nyt syntinen siinä epäilyksen tilassa freistaa ainaski ylöskäymistä tehdä Siinain vuorelle, silloin sanoo Jumala heränneelle: *”Älä tule tänne, sinä hukut, jos sinä pakkaat ylös Jumalan tykö Siinain vuorelle.”* Jumala on niin pyhä ja vanhurskas, ettei yksikään saata Hänen lakiansa täyttää ja siveyden kautta tulla vanhurskaaksi. [Amen].

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 1) / Oulun maakunta-arkisto / (Saarna loppuu luultavasti kesken, vaikka sitä ei jäljennöksestä näe. Teksti loppuu keskelle sivua.)

Huuda rohkeasti, älä säästä, korota äänes niin kuin basuuna, ja ilmoita minun kansalleni heidän ylitsekäymisensä, ja Jaakobin huoneelle heidän syntinsä.

Profeetta Jesaja sai Herralta tämän kovan käskyn, että hänen piti ilmoittaman kansalle heidän ylitsekäymisensä ja soimaaman heille heidän syntejensä. Ja kaikki muut profeetat ovat myös saaneet Jumalalta samankaltaisen käskyn soimata heille syntiä. Kaikki profeetat Vanhassa Testamentissa pantiin haukkumaan ja syntiä soimaamaan. Niin myös Johannes Kastaja, koska hän rupesi huutamaan korvessa, niin oli hänenkin ensimmäinen sanansa kova soimaus senaikaisille ihmisille. Vapahtaja itse ilmoitti kansalle heidän syntinsä, ja nuhteli heitä kovin ulkokultaisuudesta ja vääryydestä. Hän julisti heille Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion. Mutta siitä soimauksesta suuttuivat kaikki paatuneet profeetoille, Johannekselle ja Kristukselle. Muutamat purivat hampaitansa Stefanukselle ja tukitsit korviansa. Ei he vihittineet semmoisia soimauksia kuulla. Ja koska Pietari helluntaipäivänä oli saanut Pyhän Hengen voiman, soimasi hän tuota suru-tointa väkeä Vapahtajan murhaamisesta.

Siitä soimauksesta arvataan, että ihmiset eivät tunne syntiänsä ilman soimaamatta. Sillä luonnollisen ihmisen soikeus on niin suuri, ettei hän tunne pahuuttansa, ja koska häntä soimataan, luulee hän ensinnä, että viattomasti häntä soimataan. Sen tähden hän suuttuu hirmuisesti niille, jotka häntä haukkuvat. Senaikaiset ihmiset vainosivat profeettaita sen haukkumisen tähden, ja vielä nytkin puikivat käärmeen siemenet sydämen juuressa niin pian kuin tuomion sana pannaan paatuneitten eteen; ja hirmuinen hengellinen viha nousee niitä kohtaan, jotka suru-tointa väkeä soimaavat synnistä.

Mutta me näemme kaikista Raamatun todistuksista, että Pyhän Hengen virka on soimata synnistä suruttomia ja paatuneita, jotka ei tunne itseänsä syntiseksi ennen kuin Pyhä

Henki on saanut heitä nuhdella. Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Riettaan hengen virka on yllyttää ihmisiä paha tekemään ja sitten hän opettaa heitä peittämään syntiänsä. Mutta Pyhän Hengen virka on nuhdella maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Sen tähden sanoo Herra profeetta Jesajalle (luku 58: 1): *”Huuda rohkeasti ja älä säästä, korota äänes niin kuin basuuna, ja ilmoita minun kansalleni heidän ylitsekäymisensä, ja Jaakobin huoneelle heidän syntinsä.”*

Minkä tähden Herra pani profeettansa ilmoittamaan ihmisille heidän ylitsekäymisensä, ja soimaamaan heille heidän syntejensä? Sen tähden, että ihmiset soikeuden tilassa eivät tunne syntiänsä. Koska vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsovat he vääryyden oikeudeksi ja oikeuden vääryydeksi. Ennen syntiinlankeemusta uskotti vihollinen ihmistä, että Jumala kateuden tähden oli kieltänyt häntä syömästä kielletyn puun hedelmästä, ettei ihminen tulisi Jumalan kaltaiseksi, tietäen, mikä hyvä ja paha on.

Tämän käärmeen viekkauksen kautta tuli ihmiselle halu maistamaan. Hän luuli omennasta saavansa oikeaa hengellistä viisautta; mutta hän tuli sen kautta niin soikeaksi ja niin tyhmäksi hengellisissä asioissa, ettei hän tunne oikein mikä oikein eli väärin on, ennen kuin hän saapi Pyhän Hengen ylösvaistuksen omantunnon heräyksen kautta. Emme tiedä, onko rietas niin tyhmä, ettei hän tunne itseään perkeleeksi ja saatanaksi, mutta hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja tahtoo olla enkelin kaltainen, vaikka hän onkin itse perkele.

Mutta ihminen on kyllä luonnon tilassa niin sokea, ettei hän tunne itseään niin pahaksi kuin hän on ennen kuin Pyhä Henki valaisee hänen sokean mielensä. Ja vielä heränneessä tilassakin ovat muutamat synnit niin peitettyt, ettei hän ymmärrä itse, minkä kaltainen omavanhurskaus on. Tämän sokeuden tähden luulee luonnollinen ihminen, että häntä viattomasti haukutaan. Hän suuttuu hirmuisesti niille, jotka häntä soimaavat. Hän luulee, että ne tekevät itsensä hyväksi, koska ne soimaavat muita. Sen tähden ovat maailman suruttomat ja paatuneet aina vihaa kantaneet profeetoille, Johannekselle, Kristukselle, apostoleille ja kristityille sen haukkumisen tähden.

Ja tämä on nyt Pyhän Hengen virka, sillä rietas ei soimaa ketään. Ei viinaporvari soimaa juomaria, eikä huorimies soimaa huoraansa, ei varkaatkaan soimaa toinen toistaan niin kauan kuin he ovat yhdessä varastamassa. Mutta jos rietas suuttuu, niin silloin hänellä on kirkkaat silmät näkemään vikoja kristittyin elämässä. Hän näkee silloin sen kaltaisia vikoja, joita Jumalan Henki ei näe. Niinpä löysivät juutalaisetkin paljon vikoja Vapahtajan elämässä. Ja maailma löytää niin paljon syntiä kristityn elämässä, ettei itse vihollisenkaan ole niin paha maailman mielestä kuin kristitty on.

Hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Mutta sen nuhtelemisen tähden suuttuu nyt maailma hirmuisesti, sillä se luulee, että häntä viattomasti soimataan. Muutamat sanovat: *”Minun täytyy suuttua, koska minua viattomasti soimataan.”* Kukas muu nyt on viaton kuin siveä huora, jonka synnit rietas on peittänyt ja hänen viattomaksi tehnyt? Kukas muu on hurskas kuin rehellinen varas, jonka synnit rietas on tehnyt luvallisiksi? Kukas muu on kunniallinen kuin viinaporvari, joka armahtaa köyhää juomaria ja antaa hänelle vuotavaa pirun paskaa? Rakkauden tähden hän panee vettä viinan sekaan, ja

ottaa maksun ei ainoastaan viinasta, vaan myöskin vedestä.

Koska nyt semmoisia viattomasti haukutaan, silloin he suuttuvat hirmuisesti ja sanovat niille, jotka haukkuvat: *”Emme ole sen kaltaisia soimauksia ansainneet; me olemme tähän asti kunniallisesti vaeltaneet Jumalan ja ihmisten edessä; emme ole, Jumalan kiitos, varastaneet taikka huorin tehneet, ja ei tarvitse kenenkään tulla soimaamaan meitä vääryydestä.”*

Mitä siis merkitsee, että Jumala käskää profeetta Jesajan ilmoittaa heidän syntinsä? Oliko hän pahan hengen riivaama, vai oliko hän täytetty Pyhällä Hengellä, koska hän sanoi näin: *”Te Sodomian päämiehet, kuulkaat Herran sanaa, ottakaat korviinne meidän Jumalamme laki! Te Gomorran kansa! Hamasta kantapästä niin kiireeseen asti ei hänessä ole tervettä, vaan haavat ja sinimarjat ja veripahat, jotka ei ole puserretut, eikä sidotut, taikka öljyllä sivellyt.”*

Olikohan Pietari päissään, vai oliko hän Pyhällä Hengellä täytetty, koska hän ensimmäisenä helluntaipäivänä soimasi kunniallisia ihmisiä Vapahtajan murhaajiksi. Mutta tämän aikaiset siveät ihmiset luulevat, ettei Pyhän Hengen virka ole haukkua siveitä ja kunniallisia ihmisiä huoriksi ja varkaiksi, vaan se on pikemmin saatanan virka ja riettaan hengen vaikutusta. Ne ovat hengellisessä ylpeydessä ja omassa rakkaudessa paisuneet, jotka niin hävyttömästi haukkuvat ja vasiten kehoittavat ihmisiä vihaan, itsensä tekevät hyväksi ja muita tuomitsevat, itsensä sanovat valmiiksi astumaan taivaan valtakuntaan ja muita lykkäävät kadotukseen.

Tämä on paras vanhan Aatamin skäli [eli selitys], koska hän tulee ulos luolastaan karvoineen ja nahkoineen. Hän tahtoo, että Pyhän Hengen pitää häntä kiittämän ja ylistämän rakkaudella, niin kuin ne hengelliset puoskarit tekevät, jotka paiskaavat sokeria ja siirappia sokean raukan suuhun pirun paskalla sekoitettuna ja saarnaavat niin suloisesti, että

siveät huorat rupeavat itkemään ja käärmeeen kyyneleitä vuodattamaan. Mitä vaikuttavat nämä kyneleet, koska rietas pyyhkii siveyden ja armonvarkaan kyneleet pois niin pian kuin he tulevat raittiiseen ilmaan. Maailman tuuli on vienyt ja kuivannut kaikki ne kyneleet pois, jotka ennen ovat pudonneet niin kuin rakeet kaljaman päälle, koska niistä ei ole tullut yhtään totista katumusta ja parannusta. On juotu, kirottu, varastettu ja huorattu kirkon takana, vaikka kirkossa on itketty. Semmoiset kyneleet, joista ei seuraa totinen katumus ja parannus, ovat riettaalle otolliset, mutta ei Jumalalle.

Vapahtaja sanoo siinä evankeliumissa, joka on neljäntenä sunnuntaina pääsiäisen jälkeen, että Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Mutta tämän päivän evankeliumissa sanoo Hän opetuslapsilleen: *”Pyhä Henki opettaa teille kaikki, ja muistuttaa teille kaikki kuin minä teille sanonut olen.”* Me kuulemme siis, että Pyhällä Hengellä on monta virkaa. Hän nuhtelee maailmaa opetuslasten suun kautta; mutta opetuslapsille Hän opettaa ja muistuttaa kaikki, mitä Jeesus on sanonut. Pyhä Henki kutsutaan myös Lohduttajaksi niille, jotka ovat raskaassa murheessa ja epäilyksessä. Mutta maailma on niin kova ja paatunut, että se tarvitsee kuritusta ja nuhdetta. Opetuslapsilla taas on niin huono muisti, etteivät he muista, mitä Jeesus on heille sanonut ennen kuin Pyhä Henki muistuttaa heitä. Ja muuttamat murheelliset, katuvaiset ja lain alle alaspainetut tarvitsevat lohduttajan, joka johdattaa heitä Vapahtajan ristin juureen.

Olisi siis tarpeellinen rukoilla sitä suurta ja ylitse kaikkein kunnioitettavaa Isää, että Hän tänä päivänä lähettäisi meille Pyhän Hengensä nuhtelemaan maailmaa synnin tähden, ja muistuttamaan opetuslapsille kaikkia, mitä Jeesus on heille sanonut, ja lohduttamaan murheellisia, katuvaaisia ja epäileviä sieluja, jotka huokaavat lain alla niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat syvyydestä

taivaaseen asti. Kuule, Isä taivaassa, murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuihin huokaus, koska he sinua rukoilevat nöyrällä ja särjetyllä sydämellä: Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 14: 23–31

23 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: joka minua rakastaa, se pitää minun sanani; ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä, ja asumme hänen tykönänsä.

24 Joka ei minua rakasta, ei se minun sanojani kätke: ja se sana, jonka te kuulette, ei ole minun, vaan Isän joka minun lähetti.

25 Näitä olen minä teille puhunut, ollesani teidän kanssanne.

26 Mutta Lohduttaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimeeni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teille kaikki, mitä minä teille sanonut olen.

27 Rauhan minä jätän teille, minun rauhani minä annan teille: en minä anna teille niinkuin maailma antaa. Älkään teidän sydämenne murheellinen olko, älkään myös peljätkö.

28 Te kuulitte minun sanovan: minä menen pois ja tulen jälleen teidän tyköne. Jos te minua rakastaisitte, niin te tosin iloitsisitte, että minä sanoin: minä menen Isän tykö; sillä Isä on suurempi minua.

29 Ja nyt minä sanon teille ennen kuin se tapahtuu, että te uskoisitte, kuin se tapahtunut on.

30 En minä tästedes puhu paljon teidän kanssanne: sillä tämän maailman päämies tulee, jolla ei ole mitään minussa.

31 Mutta että maailma ymmärtäis minun Isää rakastavan, ja niinkuin Isä minulle käski, niin minä myös teen. Nouskaat, lähtekäämme täältä!

Seuraavaisesti siitä, kuin jo Pyhän Hengen vaikutustöistä puhuttu on, ja luetun evankeliumin johdosta, **pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman Pyhän Hengen virkaa:**

1:ksi nuhtelevan maailmaa synnin tähden.

2:ksi muistuttavan Jeesuksen opetuslapsille Jeesuksen opetuksia;

3:ksi lohduttavan murheellisia ja katuvaaisia sieluja.

Että, Pyhän Hengen virka menestyisi kaikissa kolmessa osassa, sekä nuhteessa, opetuksessa, että lohdutuksessa, ettei yksikään jäisi osattomaksi, sitä me pyydämme ja toivomme Pyhän Hengen saattavan toimittaa opetuslasten suun kautta, jotka ovat ensiksi saaneet Pyhän Hengen voiman.

1:ksi **Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden.** Meidän pitää nyt ensin katseleman, kuinka Pyhä Henki toimittaa virkansa, koska Hän nuhtelee maailmaa synnin tähden. Me kuulumme helluntaipäivän epistolasta, että maailman joukko tyhmistyi Pyhän Hengen ensimmäisistä voimallisista vaikutuksista. He arvelivat sinne ja tänne ja kysyivät toinen toiseltaan: *”Mitäs luulet tämän olevan?”* Mutta koska luonnollinen järki ei saattanut mitään käsittää Pyhän Hengen vaikutuksista, rupesivat he pilkkaamaan niitä miehiä, joiden sydämissä Pyhä Henki vaikutti ja sanoivat: *”He ovat täynnänsä makeata viinaa.”*

Se näkyy olevan ensimmäinen työ, josta suruttomat ottavat itseensä, koska he näkevät Pyhän Hengen vaikutuksia, että he pilkkaavat totuutta. Mutta Jumala ei anna itseään pilkata. Pyhä Henki rupesi varsin Pietarin suun kautta nuhtelemaan maailman joukkoa, ja tämä nuhteleva vaikutti niin paljon, että muutamat saivat piston sydämeensä. Se oli pilkkaajille kosto. Ja me toivomme, että moni pilkkaaja on vielä sen jälkeen saanut pistoksen sydämeensä, koska Pyhä Henki on alkanut häntä nuhtelemaan synnin tähden. Mutta muutamat pilkkaajat paatuvat koska Pyhä Henki heitä nuhtelee. He purevat hampaitaan hengellisen vihan tähden.

Rietas ei jaksa kauan pilkata ennen kuin hän suuttuu, ja silloin tulevat hänen silmänsä

keiturin silmäin kaltaisiksi. Jumala jo moitti Kainin haamua, koska tämä, itse hurskas mies, oli suuttunut veljeensä sen tähden, että Aabelin uhri kelpasi paremmin Jumalalle kuin Kainin uhri. Jumala rupesi nuhtelemaan Kainia sen hengellisen vihan tähden ja sanoi: *”Miksi sinun haamusi muuttui?”* Mutta ei Kain sen tähden katunut syntiään, vaan hengellinen viha sai vallan.

Niin muuttavat vielä nytkin riettaan orjat haamunsa, koska Pyhä Henki kristittyin suun kautta nuhtelee heitä synnistä. He katsovat karsaasti niiden päälle, jotka puhuvat parannuksesta ja niiden huuletkin venyvät niin kuin keväthevosen huulet. Mutta ei riettaan orjat itse tunne, että heillä on hengellinen viha, vaan he luulevat, että totuuden puolesta he sotivat.

Kuinka Pyhä Henki nuhtelee maailmaa, se kuuluu kaikista profeettain saarnoista ja Johannes Kastajan soimauksista, niin myös Vapahtajan soimauksista ja Pietarin saarnasta helluntaipäivänä, kussa hän soimasi sitä surutointa joukkoa, että he olivat tappaneet kunnian Herran. Jospa nyt joku olisi siinä joukossa niistä, jotka pitkänäperjantaina olivat huutaneet: *”Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!”* niin eivät ne kaikki kuitenkaan ole huutaneet suulla, jos he vielä sydämessä olisivat siihen suostuneetkin. Kuinkas saattoi Pietari soimata koko kansaa Vapahtajan murhaajiksi?

Moni armonvaras luulee nyt, että jos hän olisi elänyt Vapahtajan aikana, eli jos Vapahtaja olisi täällä ollut, niin olisi hän sata kertaa itkenyt Vapahtajan kaulassa, ja antanut Hänelle suuta. Mutta kuka tiesi, hyvä fariseus, kuinka paljon sinä olisit itkenyt, jos Vapahtaja olisi sinua nuhdellut juopumuksesta, ahneudesta, huoruudesta, koreudesta ja varkaudesta. Kukatiesi olisit sinä sylkenyt Häntä kasvoille ja kantanut Hänen päällensä maa-herra Pontius Pilatuksen edessä, että eräs kansanhäiritsijä ja väärä profeetta on tullut tänne kunniallisia ihmisiä haukkumaan

huoruuden sukukunnaksi, kyykäärmeen sikiöiksi ja ulkokullatuiksi.

Ei ole nimittäin missään paikassa kirjoitettu, että juutalaisilla olisi ollut pahempi elämä kuin täällä on ollut. Monessa asiassa olivat juutalaiset paljon siveämmät ja hurskaamat kuin täällä on oltu. Eivät juutalaiset ole juoneet ja tapelleet sunnuntaina, niin kuin nyt tehdään monessa paikassa. Eivät ne ole pitäneet viinakauppaa kirkon vieressä, niin kuin täällä on pidetty. Eivät ne ole viinaa myyneet sunnuntaina, niin kuin täällä myydään. Jos siinä kansan paljoudessa oli joku huora, joku varas ja joku ryöväri, niin ei se ole mitään sen suhteen, kuin täällä pienessä maakunnassa on ollut. Täällä on ollut monta kymmentä huoraa joka vuosi, jotka ovat tulleet ilmi, paitsi niitä salaisia, jotka vielä pimeydessä peitetyt ovat. Täällä on ollut monta sataa juomaria, jotka olisivat sakotetut, jos olisi päällekantajia ollut, niin on myös täällä monta sataa kruununvarasta, ja vielä enempi viinaporvareita, jotka ovat maakuntaa imeneet.

Ja jos täälläkin kaikki salaiset asiat tuotaisiin valkeuteen, niin saattaisivat juutalaiset kantaa tämän sukukunnan päälle ja sanoa: *”Te luulette, että me olemme tappaneet Vapahtajan, mutta oletteko te paremmat, jotka olette kristityn nimeä kantaneet lapsuudesta saakka, ja olette eläneet niin kuin pakanat, olette uskoneet Vapahtajan päälle, ja yhtä hyvin tehneet riettaan töitä.”*

Tämä Pyhän Hengen nuhteleva kuuluu erinomattain kastetuille pakanoille, jotka eivät vielä ole totista katumusta ja parannusta tehneet, vaikka niin paljon on huudettu joka tuvan nurkassa siitä asiasta, ja ovat vielä nähneet Pyhän Hengen vaikutuksia opetuslapsissa, ovat vielä nähneet, kuinka monelle on tullut pistos sydämeen Pietarin lakisaarnasta, eikä sittenkään vielä ole alkaneet katumusta, ja parannusta tekemään. Niille taitaa tulla sama tuomio, kuin on luettu juutalaisille Matt. 11: 20–24 ja Luukkaan 10: 13 ja

15: *”Huokeampi tulee Sodomian ja Gomorran kaupungeille, kuin tälle sukukunnalle. Jos Sodomassa ja Gomorrassa senkaltaisia voimallisia töitä olisi tapahtunut, niin he olisivat aikaa säkissä ja tuhvassa katumuksen tehneet.”*

Mutta myös niiden harvain sielujen, jotka Pietarin kovasta soimauksesta ovat saaneet pistoksen sydämeensä, pitäisi muistaman, millainen heidän entinen elämänsä on ollut; niin myös kuinka ja millä tavalla Pyhä Henki on heitä nuhdellut; minkäkaltaisella vitsalla taivaallinen Vanhin on heitä piiskannut ennen kuin he rupesivat tuntemaan syntiään. Sillä jos heränneet sielut unhottavat entisen elämän sä, niin tulevat he sen miehen kaltaiseksi, joka ruumiilliset kasvonsa peilistä kurkistelee, ja unhottaa kohta, millainen hän oli. Paavali kirjoittaa myös kristityille: *”Muistakaat, että te olette pakanat olleet.”* Jos kristitty ei muista, että hän on ollut pakana, pääsee ylpeyden henki häntä korottamaan. Omavanhurskaus pääsee armon eteen. Sen tähden pitää muistaa entistä elämää ja läsnäolevaisia kiusauksia, lyömän omaavanhurskautta alas ja painaman sitä tomuun. Ja tämä pakottaa häntä konttaamaan Jeesuksen ristin juureen.

Pyhä Henki nuhtelee myös heränneitä uneliaisuudesta ja laiskuudesta. Mutta tämä nuhteleva tapahtuu sisällisesti hengellisen köyhyyden kautta, koska kaikki korkeat liikutukset loppuvat, usko ja rakkaus loppuu ja rukoukset loppuvat. Silloin nuhtelee Pyhä Henki heitä. Ja tämä nuhteleva tuntuu niin kuin joku kaipaus eli pelko siitä, että hän on mennyt suruttomuuteen. Mutta vaikka heränneen sielun tila tuntuu hänen omassa mielessään kuten suruttomankin sielun tila, niin ei hän ole sen tähden surutoin niin kauan kuin hänellä on pelko ja kaipaus, niin myös ikävöitseminen Vapahtajan perään.

Hengellisen köyhyyden tuntomerkki on myös epäileminen siitä, että hän on hukassa, koska hänellä ei ole enää semmoisia

voimallisia liikutuksia ja tuntomerkkejä kuin ennen. Mutta Pyhä Henki johdattaa kristityitä hengellisen köyhyyden kautta nöyryyden laaksoon, ettei omavanhurskaus pääsisi heitä nostamaan hengelliseen ylpeyteen korkeain liikutusten ja voimallisten tuntomerkkein kautta. Ei hengellinen köyhyys ole vahingollinen ihmiselle. Sen kautta opettaa Pyhä Henki heränneitä ja armoitettuja luottamaan yksin Vapahtajan ansioon, vaan ei omaan liikutusten päälle.

Mutta hengellinen laiskuus on vaarallisempi, ja siitä nuhtelee Pyhä Henki heränneitä pelvon ja kaipauksen kautta. Mutta epäily ja epäusko ei ole Pyhän Hengen työ; kuitenkin ei herännyt ihminen pääse sivu epäilyksen suon, vaikka kuinka hopusti hän tahtoisu juosta tämän rapakkojängän ylitse. Se ihminen, jolla on kuollut usko pääkallossa, pääsee kyllä ilman epäilemättä taivaan valtakuntaan. Hän panee nimittäin kuolleen uskon aineita telaksi ja astuu niiden päälle niin nopeasti, ettei kengätkään kastu.

Mutta niin keveästi ei ole yksikään Jeesuksen opetuslapsista päässyt taivaan valtakuntaan. He ovat kaikki olleet suuressa murheessa ja epäilyksessä. Mutta Vapahtaja on soimannut heidän epäuskonsa ja heidän sydämensä kankeuden. Siitä arvataan, ettei epäily ja epäusko ole Jumalasta. Mutta se on myös yksi järkähtämätöin totuus, ettei yksikään Jeesuksen opetuslapsista pääse ilman epäilyksiä taivaan valtakuntaan.

2:ksi **Pyhä Henki muistuttaa opetuslapsille Jeesuksen opetuksia.** Pyhä Henki opettaa ja muistuttaa opetuslapsille kaikkia, mitä Jeesus on heille puhunut. Tämä Pyhän Hengen opetus ja muistutus on opetuslapsille sangen tarpeellinen, sillä opetuslapsilla on muutoin niin huono muisto, etteivät he muista, mitä Vapahtaja on heille ennen sanonut. Erinomattain loppuu heillä muisto, koska he ovat suuressa murheessa ja epäilyksessä Vapahtajan kuoleman jälkeen.

Koska nimittäin kuollut usko loppuu, loppuu silloin myöskin muisto; ja entinen vanha järki loppuu niin peräti, että Vapahtajan täytyy avata heidän ymmärryksensä ja selittää heille Raamatuita ruveten Mooseksesta ja profeetoista. Kyllä ovat Jeesuksen opetuslapset ennenkin lukeneet Raamattua, mutta aivan nurin. He ovat käsittäneet kaikki hengelliset asiat väärin, mitä profeetat ovat puhuneet Messiaksesta eli Vapahtajasta ja Hänen hengellisestä hallituksestaan. Vaan opetuslapset ovat sokeuden tilassa ymmärtäneet sen niin nurin, että he luulivat Vapahtajan kautta voittavansa maailman tavaran ja kunnian, vaikka Vapahtaja monta kertaa ennen oli sanonut heille, että he Jeesuksen nimen tähden tulevat kunnianttomiksi, suljetaan pois seurakunnan yhteydestä, eli pannaan pannaan, pilkataan, vainotaan ja haukutaan vääräksi profeetaksi, körttiläiseksi ja villihengeksi.

Mutta niin huono muisto oli opetuslapsilla, etteivät he näitä muistaneet niin kauan kuin maailma oli heille makea. Ja koska heille tuli suuri hengellinen murhe Vapahtajan kuoleman kautta, loppui muisto peräti, niin etteivät he enää muistaneet mitään Vapahtajan sanoista. Eivät he muistaneet sitäkään, mitä Jeesus oli monta kertaa sanonut, että Hän nousee ylös kuolluista kolmantena päivänä. Koska siis opetuslasten tunto herää, ja he joutuvat murheen tähden itkemään ja parkumaan, niin silloin loppuu muisto, järki puuttuu, vanha kuollut usko katoaa, kaikki, mitä he ennen ovat Raamatusta lukeneet, menee hukkaan, siihen asti, että Vapahtaja avaa heidän ymmärryksensä ja Pyhä Henki muistuttaa heille kaikki, mitä Vapahtaja on heille puhunut.

Me kuulemme, että Pyhä Henki oli antanut Pietarille paremman muiston, koska hän helluntaipäivänä luki ulkoa pitkät läksyt Raamatusta. Kuka antoi heille muiston, kun he kirjoittivat Vapahtajan elämäkertaa ja muistivat Hänen saarnansa ulkoa monta kymmentä ajastaikaa Vapahtajan kuoleman

jälkeen. Apostoli Johannes muisti Vapahtajan erosaarnan 40 ajastaikaa jälkeen, koska hän kirjoitti evankeliuminsa. Vissimmästi pitäisi kaikille opetuslapsille tuleman parempi muisto Jumalan sanasta kuin ennen, koska Pyhä Henki muistuttaa heille painavimmat paikat Vapahtajan opetuksista.

Mutta muutamat opetuslapset ovat laiskat tutkimaan Jumalan sanaa. Se tulee nimittäin vanhalle Aatamille vaivaksi, koska heidän pitää ajatuksella seuraaman ja sydämeensä kätkemän ne kalliit sanat, joita Vapahtaja heille puhunut on. Vapahtaja sanoo: *"Autuas on se, joka kuulee Jumalan sanan ja kätkee sen."* Ne opetuslapset, jotka ovat itse laiskat tutkimaan Jumalan sanaa, odottavat aina valmista. He tahtovat, että heille pitää purettaman. Sen tähden soimaa pyhä Paavali muutamia kristityitä sanoen: *"Teidän olisi jo aikaa pitänyt opettajat oleman, mutta te tarvitsette vielä ensimmäiset puustavit oppia."* Ja toisessa paikassa sanoo hän: *"Rieskaa olen minä teille antanut, koska vahvempaa ruokaa ette saattaneet vastaanottaa."*

Me toivomme, että kaikille opetuslapsille pitäisi tuleman parempi muisto ja ymmärrys, koska he rupeavat pyytämään Vapahtajalta, että Hän avaisi heidän ymmärryksensä ja selittäisi heille Raamatuita. Kyllä Pyhä Henki heille muistuttaa, jos he vaan ovat ahkerat pyytämään sitä hengellistä viisautta. Kuinka he muutoin saattaisivat vastustaa kaikkia sen ruman tulisia nuolia, jos ei hengellinen miekka olisi kädessä. Kuinka he saattavat tukkia Saddukeusten suun kiinni, jos he eivät tiedä kummassa kädessä hengellinen miekka pidetään.

Fariseukset ja kirjanoppineet selittävät Raamatuita niin kuin itse rietas. He ottavat semmoiset paikat Raamatusta, jotka kuuluvat suruttomille, ja kääntävät heränneille. Jos kristityillä ei ole varsin toinen paikka Raamatusta valmiina, niin pääsevät riettaan orjat sanomaan: *"Sinä olet päänänsä syntynyt synnissä, ja tahdot opettaa meitä."*

"Tutkikaat siis Raamatuita, sillä ne todistavat minusta", sanoo Vapahtaja. *"Älkäätkä olko lapset ymmärryksessä, vaan olkaat lapset pa-huudessa",* sanoo Paavali.

Me olemme nähneet, että tyhmät tulevat viisaiksi, koska he käyvät Pyhän Hengen koulussa, ja jotka ennen ovat olleet huonomuistiset Jumalan sanaan, saavat hyvän muiston, koska Pyhä Henki muistuttaa heille Vapahtajan opetuksia. Ja koska Jumalan sana tulee kristityille oikein rakkaaksi, niin ei hänen suinkaan silloin tarvitse lukea yhtä kappaletta kaksikymmentä kertaa, niin kuin lapset, joita vanhemmat pakottavat väkisin lukemaan jonkun kappaleen katkismuksesta. He lukevat sen kaksikymmentä kertaa ja itkevät vielä, koska ei se tartu muistoon niin pian kuin he itse tahtoisivat. Mutta jos joku ämmä juttelee lapsille jonkun vanhan sadun, se tarttuu kyllä muistoon, vaikka olisi kuinka pitkä läksy, ja pysyy myös muistossa vanhuuteen asti. Tässä näet sinä, kuinka rietas antaa lapsille hyvän muiston maailmallisista, mutta korjaa pois muiston, koska heidän pitäisi oppiman Jumalan sanaa. Joku kamala tarina eli vanha juttu pysyy muistossa kun lapsi sen kuulee ainoastaan yhden kerran, mutta Isä meidän saapi hän lukea kaksikymmentä kertaa ennen kuin tarttuu muistoon.

Rukoilkaat siis, rakkaat opetuslapset, että Herra Jeesus lähettäisi teille Pyhän Hengensä, joka opettaa teitä ja muistuttaa teille kaikki, mitä Jeesus on teille puhunut, ettei rietas korjaisi pois teidän muistostanne niitä harvoja Jumalan sanoja, joita te olette oppineet Jeesuksen koulussa, ja te joudutte menemään ijankaikkisuuteen ilman eväittä. Ei olekaan Jeesus joka aika teidän kanssanne olemassa, koska Hän astuu ylös taivaaseen ja jättää teitä maan päälle pahain ihmisten keskele, jotka teitä vihaavat ja vainoovat Jeesuksen nimen tähden. Mikäs teitä olisi turvannut, jos Pyhä Henki ei muistuttaisi teille niitä kalliita sanoja, joita Jeesus on teille ennen sanonut, koska te joudutte hengelliseen köyhyyteen, koska armon aurinko pimenee,

koska rietas tulee niin kuin kiljuva jalopeura teidän päällenne ja tahtoo teitä upottaa epäilyksen aaltoihin. Mikäs olisi teillä turvana, jos Pyhä Henki ei toisi teille jotakuta lohdullista sanaa muistoon Jeesuksen opeuksista. Silloin muisti Pietari Herran sanat, kuin Hän ennen sanonut oli: *”Ennen kuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmasti minun kiellät.”* Ja hän meni ulos ja itki katkerasti.

3:ksi Pyhä Henki lohduttaa murheellisia ja katuvaaisia sieluja. Pyhän Hengen kolmas virka on se, että Hän lohduttaa murheellisia ja katuvaaisia sieluja. Mutta ei Pyhä Henki niin lohduta kuin se väärä huoneenhaltija, joka sanoi herransa velkamiehille: *”Ota kirjasi, istu pian, ja kirjoita viisikymmentä!”* Ei Pyhä Henki sano katuvaaisille sieluille: *”Ei sinun tarvitse niin paljon murehtia; et suinkaan sinä ole niin suuri syntinen, että Jumala niiden tähden paistaa sinun helvettiin. Vaan sinun pitää nyt uskoman, että syntivelka on puolta vähempi kuin mitä omantunnon kirjassa seiso.”*

Sillä tavalla rietas lohduttaa murheellisia ja katuvaaisia sieluja, vaikka muutamat sanovat, että rietas lisää synnin kuormaa, ja tekee synnit suuremmiksi, kun ne ovat. Sillä me tiedämme, että rietas vähentää synnin kuormaa ja antaa orjillensa sen väärän lohdutuksen, ettei synnit ole niin suuret ja niin hirmuiset kuin heränneelle omalletunnolle näyttää. Mutta Pyhä Henki, joka ensin lain kautta nuhtelee maailmaa synnin tähden, muistuttaa vielä puoliheränneitä ahneudesta, juopumuksesta, huoruudesta ja varkaudesta. Ja vielä niillekin, jotka ovat jo armoa tunteneet, tuopi Pyhä Henki jälestäpäin muutamia synnejä muistoon, joita herännyt ihminen ei ole ennen huomannut.

Tämän nuhtelemisen ja muistuttamisen kautta lisätään synnin kuormaa, ja viimein tulee synnin kuorma niin raskaaksi, että syntinen vaipuu syntikuorman alle. Ja koska synnit painavat häntä kadotukseen, täytyy sen murheellisen, raskasmielisen ja alapainetun

sielun ruveta huutamaan, niin kuin Daavid, syvyydestä taivaaseen ja huokaamaan niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat pohjattomuudesta korkeuteen. Silloin rukoilee ja manaa Henki meidän edestämme sanomattomilla huokauksilla. Pyhä Henki lohduttaa katuvaaisia siten, että Hän painaa heitä kadotukseen ja sieltä vasta vetää ylös.

Mutta siihen matkaan ei mene kukaan, joka ei ole oikein herännyt. Muutamat puoliheränneet ihmiset, jotka eivät ole vielä tulleet oikeaan synnin tuntoon, sanovat, että nämä heränneet haukkuvat ja tuomitsevat ensin yksinkertaisia, siihen asti, että he saavat heitä epäilemään autuudestaan. Ja koska he ovat saaneet muutamia epäilemään, rupeavat he viisastelemaan heidän kanssaan, kärkevät murheellisia sieluja kokoomaan vanhan Aatamin paskoja ja kantamaan sitä Vapahtajan tykö. Ja jos joku murheellinen sielu kysyy jotakin neuvoa heränneiltä, mistä pitäisi alkaa parannusta tekemään, niin kärkevät he alkaa peräsuolesta.

”Onkos se oikea neuvominen”, sanovat armonvargaat. *”Onkos se kristillinen työ, että te niin pilkkaatte murheellisia sieluja?”* Mutta luuletkos sinä armonvaras, että sinä pääset taivaaseen vanhan Aatamin kanssa nahkoiheen ja karvoineen? Kaikki väärät teot sovitamatta, kaikki synnit peitossa, hengellinen viha ja rautanaula sydämessä, kaikki pienet synnit luvalliset. Heität muka juopumuksen, varkauden, huoruuden, kirouksen ja viina-kaupan pois, ja sen oman parannuksesi päälle omistat armon, ja sanot sitten heränneille, jotka kysyvät sydämen tilaa: *”Ei tarvitse maailmalle huutaa; Jumala on sydänten tutkija”* jne.

Mutta et sinä muista armonvaras, kuinka se kävi Ananialle ja hänen vaimollensa, jotka tulivat valehtelemaan Pietarille. Ihminen hänkin oli, mutta kuitenkin sanoi Pietari: *”Et ole ihmisten edessä valehdellut mutta Jumalan edessä.”* Ja Jumalan Henki, joka tuli Pietarin suun kautta, tappoi armonvargaan paikalla.

Armonvaras tahtoo kunnian kanssa mennä taivaaseen ja ahneuden kanssa, ja maailmanrakkauden kanssa ja koreuden kanssa, ja valehtelemisen kautta, mutta helvettiin on keino, jollet tule täällä armon ajassa riisuksi; koreus pois, maailmanrakkaus pois, ja sydän auki; ahneus pois; koko maailma pitää tietämän, millainen sinä olet. Älä mene suoraan Jumalan tykö, ennen kuin sinä olet sovittanut lähimmäistäs, ja maksanut vääriä tekojas ja tunnustanut syntejäsi.

Ja sinun pitää ensinnä löytämän seurakunta, sinun pitää ensinnä sopiman kristittyin kanssa ennen kuin sinä pääset Jumalan tykö. Ka sillä lailla Pyhä Henki lohduttaa senkaltaisia syntisiä, joille ei ole vielä synti synniksi tullut, jotka käyvät ylpiällä sydämellä sivuitse seurakuntaa, ja kantavat vielä rautanaulaa sydämessään kristityitä kohtaan, ja peittävät syntiänsä. Mitäs Daavid sanoo: *”Koska minä tahdoin siitä vaieta, muserruit minun luuni, sillä minä julistan minun pahat tekoni, ja murehdin minun syntini tähden.”*

Daavidin katumuksesta nähdään, kuinka oikea katumus tapahtuu. Siitä nähdään myös, kuinka Pyhä Henki lohduttaa murheellisia ja katuvaaisia sieluja. Daavid oli Pyhän Hengen nuhtelemisen kautta tullut omantunnon vaivaan. Mutta sama Henki nosti häntä ylös helvetistä. Ja me tiedämme, että murheelliset, katuvaaiset ja epäileväiset saavat lohdutuksen, koska he tulevat nöyryytetyksi ja särjetyksi niin kuin Jeesuksen murheelliset opetuslapset, jotka itkit ja paruit kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnäolentoa.

Jeesus sanoo tämän päivän evankeliumissa: *”Rauhan minä teille annan. En minä anna*

niin kuin maailma antaa.” Näitten sanain johduksesta täytyy minun muistuttaa niitä, jotka ennen ovat maailmassa löytäneet rauhaa, mutta nyt maailmassa löytävät tuskaa; että se entinen rauha on ollut rauha perkeleen kanssa, mutta ei Jumalan kanssa. Mutta rauha Jumalan kanssa on luvattu Jeesuksen murheellisille opetuslapsille, jotka ei löydä rauhaa missään maailmassa. Kuulettekos te murheelliset Jeesuksen opetuslapset? Jeesus on tänä päivänä luvannut, että Hän antaa teille rauhansa, jos te kilvoittelette teidän kalliimmassa uskossanne, jos te seisotte verta vuotavalla sydämellä Golgatan mäellä, ristin kohdalla, jos te istutte Maria Magdaleenan kanssa haudan partaalla, jos te olette koossa helluntaipäivänä, odottain Isän lupausta, niin Hän vuodattaa hengestänsä kaiken lihan päälle, ja vaikka vielä maailman sokea joukko pilkkaa teitä ja sanois teidän olevan täynnä makiata viinaa, teidän pitää kuitenkin puhuman uusilla kielillä, ja soimaaman juutalaisia Jeesuksen murhaajiksi.

Mutta rauhan Jumala, joka kaikkia on kutsunut valkeuden osallisuuteen Hänen äärettömän laupeutensa kautta, suojelkoon ja varjelkoon niitä harvoja ulosvalituista, siinä suuressa hengellisessä sodassa ja kilvoituksessa olevaisia, raskaasti huokaavaisia, lohikäärmeen kanssa sotivaisia, ylösnostetuilla käsillä huutavaisia ja notkistetuilla polvilla rukoilevaisia, että he saisivat viimein rauhan, jonka Jeesus antaa nautittaa iankaikkisesti, koska Hän antaa heille iankaikkisen rauhan taivaan valtakunnassa. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

(AAMUSAARNA)

Luetun päiväsaarnan tekstin johdosta meidän pitää tällä hetkellä tutkistella Pyhän Hengen vaikutuksia oikeassa kristillisessä seurakunnassa.

TEKSTI: AP. T. 2: 1–13

1 Ja kuin viideskymmenes päivä täytettiin, olivat he kaikki yksimielisesti koossa.

2 Ja humaus tapahtui äkisti taivaasta, niinkuin suuri tuulispää olis tullut, ja täytti koko huoneen, kussa he olivat istumassa.

3 Ja heille näkyivät viileskellyt kielet, niinkuin tuliset, ja istuivat kunkin heidän päällensä.

4 Ja he täytettiin kaikki Pyhällä Hengellä ja rupesivat puhumaan muilla kielillä, senjälkeen kuin Henki antoi heidän puhua.

5 Niin Jerusalemissa asui Juudalaisia, Jumalaa pelkääviä miehiä, kaikkinaisesta kansasta, joka taivaan alla on.

6 Ja kuin tämä ääni tapahtui, niin kokoon-tui suuri kansan paljous, ja hämmästyivät; sillä kukin kuuli niiden puhuvan omalla kielellänsä.

7 Ja he tyhmistyivät kaikki ja ihmettelivät, sanoen keskenänsä: katso, eikö nämät kaikki, jotka puhuvat, ole Galilealaiset?

8 Ja kuinka me kukin kuulemme heidän puhuvan meidän omalla kielellämme, jossa me syntyneet olemme?

9 Partilaiset ja Mediläiset ja Elamilaiset, ja jotka asumme Mesopotamiassa ja Juudeassa ja Kappadokiassa, Pontossa ja Asiassa,

10 Phrygiassa ja Pamphiliassa, Egyptissä ja Libian maan rajoilla, liki Kyreniä, ja muukalaiset Roomista, Juudalaiset ja uudet Juudalaiset.

11 Kretalaiset ja Arabialaiset, me kuulemme heidän puhuvan meidän kielillemme Jumalan suuria tekoja.

12 Niin he kaikki tyhmistyivät ja epäilivät, sanoen toinen toisellensa: mitäs luulet tämän olevan?

13 Vaan muut nauroivat heitä ja sanoivat: he ovat täynnänsä makiaa viinaa.

Meidän täytyy kuitenkin puhua ensin pahan hengen vaikutuksista ja verrata niitä Jumalan Hengen vaikutuksiin, ennen kuin voimme ymmärtää, mitä Pyhän Hengen vaikutukset ovat. Pahan hengen vaikutuksista puhutaan monessa paikassa Pyhässä Raamatussa. Ne, jotka olivat pahojen henkien riivaamia, huusivat, repivät vaatteet päältään, henki heitti heitä tuleen ja toisinaan veteen. Näitä onnettomia ihmisiä kutsutaan tavallisesti raivopäiksi, hulluiksi, järjettömiksi, mielipuoliksi ja riivatuiksi, ja juutalaisilla sekä apostoleillakin oli se usko, että kaikki hullut olivat pahojen henkien riivaamia. Jos tämä luulo olisi johtunut taikauksesta, olisi Vapahtaja kyllä valistanut heitä asiain oikeasta tilasta. Mutta hän vahvisti heidän uskonsa, kun hän sanoi eräästä nuoresta miehestä, jolla oli kaatumatauti, että tämän lajin henget eivät lähde ulos muutoin kuin paastolla ja rukouksella.

Tämä oppi pahoista hengistä ja niiden vaikutuksista ihmisruumiissa sotii kokonaan maailman viisasten oppia vastaan, jotka väittävät, ettei pahoja henkiä ole olemassakaan, ja jos niitä olisikin, ei niillä ole mitään tekemistä ihmisen kanssa. Sen tähden kuulee hirvittäviä kirouksia kaduilla ja toreilla, missä perkeleen orjat ovat koossa. He eivät usko, että perkele on olemassa, vaikka heillä on monia tuhansia perkeleitä sisällään, joita he huutavat avuksi. Jos he voisivat kuvitella, että perkele hallitsee sekä heidän ruumistaan että sieluaan, niin he rukoilisivat epäilemättä Jumalaa, että Hän vapahtaisi heidät perkeleen vallasta.

Jos eivät juuri kaikki ihmiset ole suorastaan pahojen henkien riivaamia, niin kaikki käännyttömät ja uudestisyntymättömät ovat kuitenkin perkeleen hallussa, niin että

perkele hallitsee kaikkia heidän ajatuksiaan, sanojaan ja tekojaan. Ihminen ei liikuta itse itseään, hänellä ei ole vapaata tahtoa hengellisissä asioissa, hänen täytyy palvella jompaa kumpaa niistä näkymättömistä valloista, jotka häntä hallitsevat. Kun ihminen suuttuu ja hän esimerkiksi antaa vihansa puhjeta ulos, niin hän on kokonaan perkeleen hallussa. Pahan hengen vaikutukset pakottivat kirjanoppineet ja fariseukset kiristelemään hampaitaan vihasta, kun Stefanus sanoi heille totuuden.

Pahan hengen vaikutukset ovat monenlaisia, kuten esimerkiksi kaikenlaiset paheet ja rikokset, joita ihminen tekee. Kaikki pahat ajatukset, sanat ja teot ovat perkeleen työtä ihmisessä. Mutta luonnollinen ihminen ei tunne, että hän on perkeleen hallussa. Hän ei tiedä, että perkele hallitsee häntä. Hän ei tunne yhtään perkelettä, ei sisällään eikä ulkopuolellaan.

Mutta heti kun Pyhä Henki alkaa vaikuttaa ihmisessä sanan kautta, silloin alkavat kaikki perkeleet liikkua sydämen pohjassa. Hän alkaa silloin tuntea pahoja ajatuksia, synnillisiä himoja ja pahoja haluja, joita hän ei ole koskaan aikaisemmin tuntenut. Jos nyt Pyhä Henki saa vaikuttaa voimallisemmin sanan kautta, silloin ihminen herää, ja silloin hän saa tuntea yhä enemmän, kuinka hirmuisesti perkele ahdistaa häntä. Nyt tulee hirmuinen sota ihmisessä toisaalta Pyhän Hengen ja toisaalta perkeleiden välillä. Perkele herättää kaikenlaiset pahat himot ja halut, hän haluaa ajaa ihmisen suuttumaan, varastamaan, valehtelemaan ja pettämään, tekemään huorin, ahnehtimaan ja kitsastelemaan, ylpeilemään, juomaan paloviinaa, ja niin edelleen.

Kaikkea sellaista hän teki luonnollisessa tilassaan, sillä perkele oli silloin sekä ruumiin että sielun herra. Ihmisen täytyi luonnollisessa tilassaan tehdä kaikkea, mikä oli perkeleelle mieleen. Yksi joi, toinen huorasi, kolmas varasti, neljäs tappeli, viides myi paloviinaa, kuudes oli ahne, seitsemäs oli ylpeä,

kahdeksas pelasi korttia, yhdeksäs kävi tansseissa, kymmenes halusi koreilla, yhdestoista halusi olla kunniallinen ja maksaa ystäviensä puolesta. Kaikki nämä perkeleet, joita kutsutaan tavallisesti ihmisen kotosynneiksi eli helmasynneiksi, hallitsevat luonnollista ihmistä, yksi enemmän, toinen vähemmän, sen mukaan kuin yksi tai toinen perkele on saanut ihmisen valtaansa.

Kun nyt Pyhä Henki tulee ajamaan näitä perkeleitä ulos ihmisestä, silloin tulee hirmuinen sota perkeleen ja Pyhän Hengen välillä. Paha henki ei tahdo lähteä ulos ihmisestä. Hän ahdistaa ja vaivaa ihmistä kaikilla mahdollisilla tavoilla ennen kuin lähtee ulos hänestä. Niin kertovat evankelistat Matteus, Markus ja Luukas, että pahat henget kiusasivat kauheasti näiden henkien riivaamia ennen kuin Vapahtaja ajoi ne ulos. Pahat henget huusivat riivatun suun kautta, eli paha henki pakotti riivatun huutamaan.

Mutta nyt sanovat maailman ihmiset, jotka eivät tunne Hengen vaikutuksia, että ihminen, jolla on omantunnonvaiva, on pahojen henkien riivaama. He väittävät, että perkele herättää omantunnonvaivan. He pitävät ensin itsestään selvänä, että kaikki, jotka ovat kasteessa luopuneet perkeleestä, on myös vapautettu perkeleen vallasta, mutta joka joutuu omantunnonvaivaan, on uudelleen joutunut perkeleen haltuun. Ja perkele, joka näin ahdistaa ihmistä, täytyy ajaa uudelleen ulos, joko noitakeinoilla tai paloviinan avulla. Ja jos sokea joukko saisi elää ja kuolla siinä uskossa, että perkele ahdistaa ihmistä omantunnonvaivan kautta, niin ei monikaan sielu tulisi autuaaksi.

Mutta nyt me olemme saaneet Jumalan Sanan kautta paremman selityksen omantunnonvaivoista kuin koskaan aiemmin. Me tiedämme nyt, että omantunnonvaiva on tosin pahojen henkien vaikutus, jotka olivat aiemmin hallinneet ihmistä mutta joiden täytyi lähteä ulos ihmisestä Pyhän Hengen armo-vaikutusten kautta. Sen tähden juuri, että

niiden täytyi lähteä ulos, ne vaivaavat ihmistä hirmuisesti. Pahat henget pakottavat ihmisen huutamaan, aivan kuten evankelistat kertovat niistä, jotka olivat pahojen henkien riivaamia. Nyt on tapahtunut usein, että monet ovat juuri näiden omantunnonvaivojen aikana saaneet tuntea armonmerkin. Se merkitsee juuri, että Vapahtaja repi juuri siinä silmänräpäyksessä pahan hengen ulos ja ihminen tuli sovinnon kautta vapaaksi perkeleen vallasta.

Mutta on merkillepantavaa, että moni ei saa kovaa omantunnonvaivaa, vaan heillä on ainoastaan levoton omatunto monta Herran vuotta ilman, että he pääsisivät sen pidemmälle herätyksessä ja synnin katumuksessa. Muutamilla on ainoastaan paha omatunto olematta silti heränneitä. Joka tapauksessa paha omatunto ja levoton omatunto on myös Pyhän Hengen muistutus ajatella autuuttaan eikä syöksyä villipedon lailla pohjatomuuteen.

Mutta ihminen on useimmiten itse syyppä siihen, että omatunto pääsee uudestaan nukkumaan, tai että hän unohtaa kaiken ja muuttuu yhtä iloiseksi ja hilpeäksi kuin ennen, eli kevytmielisyys ja suruttomuus saavat yliotteen, ja sellaisesta ihmisestä tulee seitsemän kertaa pahempi kuin hän on ennen ollut. Sillä entisessä luonnollisessa tilassaan hän palveli tosin perkelettä, mutta hän ei tiennyt vielä hengellisestä vihasta ennen kuin hän tuli kosketuksiin elävän kristillisyyden kanssa. Silloin vasta alkoi perkele oikein potkia kristillisyyden vihollisissa, kun he saivat nähdä kristillisyyden eli Pyhän Hengen vaikutuksia. Juutalaisilla oli hengellinen viha Vapahtajaa kohtaan, ja he kiristelivät hampaitaan vihasta, kun Stefanus nuhteli heitä, että he seisovat Pyhää Henkeä vastaan.

Juuri niin ilmenee perkeleen viha kristityitä kohtaan uskottomien sydämessä. Kun Pyhä Henki nuhtelee heitä synnistä kristittyjen suun kautta, silloin kihisee käärmeenmyrky kaikkien niiden suonissa, jotka vihaavat

elävää kristillisyyttä. Se viilsi heidän sydämiään, kun Stefanus sanoi heille, että he seisovat Pyhää Henkeä vastaan. Ja, niin kuin kuninkaan huora ei voinut saada omantunnonrauhaa ennen kuin Kastajan pää tuotiin vädillä, eivät tämänaikaiset vihollisetkaan voi saada omantunnonrauhaa ennen kuin he saavat tyydyttää verenjanonsa ja huuhtoa janoista kurkkuaan kristittyjen verellä. Niin on käynyt kaikkina aikoina, että missä ikinä elävä kristillisuus on ilmestynyt, on perkeleen joukko ollut vimmoissaan hengellisestä vihasta kristityitä kohtaan.

Pyhä Henki ilmestyi helluntaipäivänä yliluonnollisena voimana, joka antoi apostoleille kyvyn puhua vierailta kielillä, ja tämä ihmeellinen kyky ei ole nytkään täysin loppunut. Mutta kansaan vaikutti varsinkin se voimallinen nuhdesaarna, jonka Pietari piti helluntaipäivänä. Vapahtaja sanoo nimenomaan, että Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Tämä on Pyhän Hengen varsinainen virka, nuhdella maailmaa, mutta tätä Pyhän Hengen virkaa maailma ei voi sietää. Perkeleen joukko joutuu suunniltaan, kun Pyhä Henki nuhtelee heitä, ja sama perkeleen joukko ei voi saada omantunnonrauhaa ennen kuin se saa laskea verta kristittyjen suonista.

Kristillisessä seurakunnassa Pyhän Hengen virka on lohduttaa. Pyhä Henki antaa kristityille voimaa ja rohkeutta sotimaan lihaa, saatanaa ja maailmaa vastaan. Pyhä Henki virvoittaa kristittyjen uskon, rakkauden, kärsivällisyyden ja toivon. Hän valaisee heitä ja opettaa heitä ymmärtämään oikein Jumalan Sanaa. Nämä ovat nyt tärkeimmät Pyhän Hengen vaikutukset, mutta maailman sokea joukko tyhmistyy peräti, kun se saa nähdä Pyhän Hengen vaikutuksia. Se ei käsitä aluksi, mikä voima täyttää kristittyjen sydämet. Se alkaa pilkata Pyhän Hengen vaikutuksia. Osa arvelee, että kristityt ovat täynnä makeaa viinaa. Mutta tämä näköharha ei kestä kauan.

Kun suruton joukko saa kuulla Pietarin nuhdesaarnan, se saa pistoksen sydämeensä ja alkaa kantaa huolta sielunsa autuudesta. Mutta kun kristillisyyks alkaa levitä laajemmalle, se alkaa herättää ylimmäisten pappien huomiota. Nämä eivät voi pitää Pyhän Hengen vaikutuksia muuna kuin kerettiläisyytenä ja hurmahenkisyytenä. Suuri maailma vihaa ja vainoaa siis kristityitä, ja ylimmäiset papit ovat kristillisyyden kiukkuisimmat viholliset. Ensin, ennen kuin vaino oli päässyt alkuun, Pietarin ja Johanneksen oli saatava nuhteet suurelta kirkkoneuvostolta. Heitä kiellettiin ankarasti saarnaamasta ristinnaulitusta Jeesus Nasaretilaisesta. Mutta kun he eivät kuitenkaan lakanneet saarnaamasta samalla tavalla kuin ennen, silloin täytyi perkeleen ja hänen kätyreidensä tarttua kiviin tai kirveeseen ja miekkaan hävittääkseen kristillisyyden heti alkuunsa.

Mutta mitä enemmän kristityt kärsivät vainoa Jeesuksen nimen tähden, sitä rohkeampia heistä tulee menemään kuolemaan uskonsa tähden. Pyhä Henki on siis antanut kristityille rohkeutta ja voimaa kärsimään

vainoa ja pilkkaa Jeesuksen nimen tähden. Ja me toivomme, ettei Pyhä Henki ole vielä hylännyt niitä harvoja sieluja, jotka rukoilevat oikeassa ja elävässä uskossa Vapahtajaa.

Mutta voi miten harvoja ne ovat verrattuna maailman suureen joukkoon, joka tekee pilkkaa kristittyjen varoituksista ja kyynelistä. Maailman suuri joukko teki jo ensimmäisenä helluntaina pilkkaa Pyhän Hengen vaikutuksista, ja niin on käynyt kaikissa paikoissa, missä Pyhä Henki on alkanut vaikuttaa muutosta ihmissydämessä. Maailma on ivannut, pilkannut, vihannut ja vainonnut Pyhää Henkeä, ja kristittyjen täytyi maksaa verellään uskonsa ja rakkautensa Vapahtajaa kohtaan. Täyttäköön nyt totuuden ja armon henki kristinuskovaisten sydämet uskolla, toivolla ja kärsivällisyydellä loppuun asti, ja antakoon meidän tuntea Pyhän Hengen voimaa lohduttaa haavoitettuja sydämiä ja johdattaa meitä kaidalla tiellä, joka vie elämään. [Amen].

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Omistaa Lauri Salo SRK /

TEKSTI: JOH. 3: 8

Helluntaipäivän epistola käsittelee Pyhän Hengen vuodatusta, joka tapahtui ensi kerran näkyväisesti myös maailmalle, niin että jopa suruton joukko saattoi kuulla äänen, joka oli niin kuin sangen kova ilma.

Siihen viittaavat Vapahtajan sanat, jotka Hän sanoo opetuslapsillensa: *”Tuuli puhaltaa, kuhunka hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, mutta et tiedä, mistä se tulee, eli mihinkä se menee.”* Joh. 3: 8 Hengellisessä tarkoituksessa tämä tuuli merkitsee yliluonnollista voimaa, joka vaikuttaa ihmissydämeen, ja tämän voiman täytyy ainakin olla tuntuva, jos sen pitää pystyä tekemään jokin muutos ihmisen sydämessä.

Mutta sydämessä, joka on täynnä pahoja henkiä, ei Pyhä Henki saata vaikuttaa, koska ne pahat henget tahtovat vallita ja hallita luonnollisen ihmisen. Pahat henget tekevät ihmisen sydämen paatuneeksi, niin että Pyhä Henki ei voi vaikuttaa mitään muutosta siinä. Mitä tietä nämä pahat henget ovat tulleet sisälle ihmissydämeen, on vaikea käsitellä, mutta sen tiedämme varmuudella, että pahat henget totisesti hallitsevat luonnollista ihmistä niin kauan kuin hän pysyy luonnollisessa tilassaan. Ja näitä pahoja henkiä saattaa olla monta.

Niitä kutsutaan muutoin ihmisen luonnolliseksi taipumuksiksi, koska luonnollinen ihminen ei saata niitä erottaa. Lukuun ottamatta kiukkua, vihaa ja kateutta eli mustasukkaisuutta, luonnollinen ihminen tuskin saattaa erottaa niitä. Oman voiton eli ahneuden perkele, joka ensin meni Juudas Iskariotiin, maailman kunnia eli kunnian perkele, joka taivutti Juudaan kätkemään ja kieltämään pahan aikomuksensa, kun muut opetuslapset alkoivat tutkia, kuka oli pettäjä; huoruuden perkele, joka vietti Daavidin tekemään huorin toisen miehen vaimon kanssa; omarrakkaus eli tämän maallisen elämän rakkaus, joka taivutti Pietarin kieltämään Vapahtajan, ynnä muuta.

Tavallisesti lasketaan seitsemän perkelettä eli seitsemän kuoleman syntiä, jotka hallitsevat luonnollista ihmistä. Ja seitsemän perkelettä oli myös Vapahtaja ajanut ulos Maria Magdaleenasta. Kuulostaa tosin kauhealta, että ihmisessä on perkeleitä, mutta se näkyy selvästi pyhästä Raamatusta, että ihmisissä on perkeleitä. Ja synnin unesta heränneen ihmisen koettelemus todistaa saman. Mutta se, joka makaa suruttomuudessa, ei tunne perkeleitään. Hän ei tiedä, mitkä perkeleet häntä hallitsevat. Pyhässä Raamatussa lukee selvästi, että saatana nousi Israelia vastaan ja kehotti Daavidia lukemaan kansan. Ylpeyden perkele nousi hänessä.

Niin kuuluu myös, että saatana meni Juudas Iskariotiin, että hän pettäisi Jeesuksen, ja kastetun palan jälkeen meni taas saatana sisälle häneen. Mutta Juudas ei tuntenut, miten ja milloin perkele oli mennyt häneen. Niin on asianlaita kaikkien luonnollisten ihmisten kanssa, jotka makaavat suruttomina synnissä. He eivät tunne lainkaan perkeleitä. Ei perkele myöskään kiusaa uskollisia palvelijoita, koska he palvelevat perkelettä uskollisesti ajatuksilla, sanoilla ja töillä.

Mutta kun Pyhä Henki alkaa vaikuttaa ihmissydämessä, silloin vasta ihminen saa tiedon perkeleistä, jotka mellastavat lihassa. Pyhä Henki vaikuttaa sanan kautta. Ensin hän vaikuttaa lain kautta. Apostoli Paavali sanoo: *”Ilman lakia oli synti kuollut, mutta kun käsky tuli, synti virkosi ja herätti minussa kaiken himon.”* Se tahtoo sanoa: kun laki saavutti omantunnon, ihminen sai tuntea perkeleensä eli pahat himonsa, joita hän ei ennen tuntenut. Ei apostolin tarkoitus voi olla, että ihminen ilman lakia eli ennen heräystä olisi aivan ilman himoja, mutta luonnollinen ihminen ei tunne näitä himoja, ja ne himot, jotka hän tuntee, ne hän tyydyttää. Esimerkiksi

juopumuksen himon, huoruuden himon, ylpeyden himon.

Luonnollinen ihminen ei ymmärrä, että nämä himot ovat synnilliset. Mutta kun laki tulee ja herättää hänen omantuntonsa, silloin hän saa tuntea, että nämä himot ovat perkeleestä. Sillä apostoli sanoo: *”En minä olisi tiennyt, että himo oli synti, ellei laki olisi sanonut: ei sinun pidä himoitseman.”* Ennen heräystä hän ei tuntenut, että oli ehdollinen synti tyydyttää näitä himoja. Mutta kun laki alkoi vaikuttaa omassatunnossa, hän sai kauhistuksen syntiä kohtaan. Pyhä Henki valaisi hänelle, että itse himo oli synti. Ennen heräystä valaisi perkele hänelle, ettei ollut mikään synti tyydyttää synnillisiä himojansa. Synnin harjoitus oli luvallinen. Ei ollut niin vaarallista tehdä syntiä.

Luonnolliselle ihmiselle ei ollut mikään synti pitää kapakkaa, juopotella, kirotta, pettää lähimmäistensä, valehdella, riidellä, ylpeillä. Yhden osan näistä synneistä luonnollinen ihminen tekee ilman, että hän itse tietää sitä. Hän ei tiedä, että hän on perkeleen vallassa, koska perkele uskottaa hänelle, että hän on kristitty, ja joka ei pidä itseään juuri kristittyinä, katsoo toki olevansa rehellinen, oikeamielinen ja kelpo ihminen. Ei hän ole varastanut, ei hän ole tehnyt huorin, ei hän ole pettänyt ketään, ei hän ole ollut juomari. Yhdellä sanalla sanottu: luonnollinen ihminen on elänyt niin kiltisti, siveästi ja jumalisesti, ettei kukaan, niin, ei edes Jumala itse saata tuomita häntä. Niinpä niin! Jumalahan olisi aivan epäoikeudenmukainen, jos hän tuomitsisi niin kelvon ja kunniallisen ja oikeamielisen ihmisen helvettiin.

Nyt on Vapahtaja sanonut: *”Kun Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden.”* Mutta tästä Pyhän Hengen nuhteluvirasta ei luonnollinen ihminen pidä, sillä hän ei mielestään ole ansainnut mitään rangaistusta. Hän on mielestään elänyt sen verran rehellisesti, kiltisti ja jumalisesti, ettei kenenkään pidä tuleman tuomitsemaan häntä.

Ja jos joku on, joka tietää, ettei hän ole elänyt niin kristillisesti kuin kristityn pitää elämän, niin uskoo hän kuitenkin, että Jumala on armollinen, ja odottaa niin muodoin lohdutusta Pyhästä Hengeltä, erittäinkin kun Pyhä Henki kutsutaan Lohduttajaksi.

Mutta kuka se nyt on, jota Pyhä Henki lohduttaa ja elvyttää? Onko se suruton joukko, joita Pyhä Henki lohduttaa ja virvoittaa? Onko se katumaton syntinen, jota Pyhä Henki lohduttaa? Me tiedämme nyt, että Pyhä Henki ei voi lohduttaa ja virvoittaa ketään muita kuin Vapahtajan murehtivia opetuslapsia, joita maailma vihaa ja vainoaa. Mutta juuri silloin, kun Jeesuksen opetuslapset saavat Pyhän Hengen, silloin alkavat he saarnata jumalattomalle joukolle, joka koontuu opetuslasten ympärille töllistele-mään ja tekemään heistä pilaa.

Se jumalaton joukko, joka oli kokoontunut Jeesuksen opetuslasten ympärille kurkistelemaan ja tekemään Pyhän Hengen vaikutuksista pilaa, sai kuulla valtavan nuhtelusaarnan apostoli Pietarilta helluntaipäivänä. Pietari ei ollut pitänyt mitään nuhdesaarnaa ennen kuin hän sai Pyhän Hengen. Mutta kun hänet täytettiin Pyhällä Hengellä, silloin hänen täytyi nuhdella maailmaa synnin tähden. Mutta nyt ei jumalaton joukko usko, että Pyhä Henki nuhtelee heitä kristittyjen suun kautta, vaikka yksi osa siitä suuresta jumalattomasta joukosta sai pistoksen sydämeen Pietarin nuhdesaarnasta. Kuitenkin suurempi osa tästä joukosta suuttui kristittyjen saarnaamisesta, koskapa heitä pidettiin kerrettäiläisinä ja villihenkinä, jotka halusivat häiritä suruttoman joukon omantunnon rauhaa.

Erityisesti ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset olivat vihoissaan apostolien saarnaamisesta. Eikä myös kansan joukossa ollut missään tapauksessa monta, jotka kääntyivät kristillisyyteen. Tuskinpa yksi sadasta tuli kristityksi. Ja niin se kuuluu nytkin olevan. Aika harvat ne ovat, jotka kristittyjen

saarnaamisen kautta saattavat kääntyä kristillisyyteen. Suurempi osa uskoo tulevansa autuaaksi sillä uskolla, joka heillä on.

Ne juutalaiset ja pakanat, joita ei saada kääntymään kristillisyyteen, tulevat tosiaan vihaisiksi. Sen me näemme Stefanuksesta, joka oli innokas kristitty. Koska hänen vastustajansa ensin yrittivät väitellä hänen kanssaan kristillisyydestä, mutta kun he eivät voineet pitää puoliensa väittelyssä, täytyi heidän kantaa hänen päällensä suuren neuvoston edessä, että hän on kerettiläinen, joka tahtoi tehdä Mooseksen opin ja jumalanpalveluksen tyhjäksi. Ja kun hänet vedettiin neuvoston eteen, hän nuhteli raatiherroja heidän paatumuksensa tähden sanoen: *”Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isänne.”*

Siitä hänen tuomarinsa kiukustuivat niin, että he purivat hampaitansa yhteen hänen tähtensä, sillä se [puhe] viilsi heidän sydämiään. Niin pitkälle meni tämä hengellinen viha, että heidän täytyi vihoissaan ajaa Stefanus ulos ja kivittää hänet. Eiköhän sama viha vieläkin hallitse uskottomien sydämissä. Kun perkele, joka hallitsee heidän sydämissään, tulee Pyhän Hengen kautta häirityksi, joka puhuu kristittyjen suun kautta, niin hän julmistuu, hän tulee nahkoineen ja karvoineen ulos uskottomien suusta. Hän pakottaa heitä puremaan vihasta hampaitaan yhteen. Hän tulee niin vihaiseksi, että hän janoaa kristittyjen verta. Perkele ei saa ollenkaan omantunnon rauhaa niin kauan kuin Pyhä Henki toimittaa nuhdevirkaansa. Sillä Pyhän Hengen täytyy nuhdella maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden.

Mutta juuri tätä nuhdetta ei perkele ja maailma voi kärsiä. Maailmanlapset sanovat: *”Semmoisilla nuhdesaarnoilla me emme tule paremmaksi vaan paatuneeksi.”* Niin varmasti. Teidän pitää paatua, koska te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isänne. Paatumuksen ja sokeuden täytyy

tulla jokaiselle, joka seisoo Pyhää Henkeä vastaan. Herran täytyi jo ennen vedenpääsumusta valittaa ihmiskunnan paatumusta, koska Hän sanoi: *”Ihmiset eivät tahdo enää antaa minun Henkeni nuhdella heitä, sillä he ovat liha.”*

Kuinka ihminen voi antaa Jumalan Hengen nuhdella itseään, koska hän on täynnä perkeleitä ja syöpäläisiä, jotka panevat hänet vastustamaan Pyhää Henkeä? Kun Jumalan Henki tahtoo nuhdella heitä, niin ruiskuttaa perkele kääremeensappeansa Jumalan Henkeä vastaan. Kaikki kääntymättömät ihmiset ärtyvät ja paatuvat. Käärmeen sappi kihisee kaikissa heidän suonissaan, kun Pyhä Henki nuhtelee heitä kristittyjen suun kautta. Ja niin kuin sotamiehet tarjosivat Ristiinnaulitulle sapella sekoitettua etikkaa, niin myös perkeleen seuralaiset tarjoavat hengellisen vihan sapella sekoitettua epäuskon etikkaa kristityille, niin että kristitty ei muuta odota kuin vihaa ja katkeruutta perkeleen seuralaisilta.

Ja näin täytyy olla niin kauan kuin maailma seisoo, niin kauan kuin joku kristitty sielu on maan päällä. Mutta missä ei ole yhtään kristittyä, siellä perkeleellä ja maailmalla on omantunnon rauha. Siellä saa perkele ja maailma elää nuhtelematta. Pyhän Hengen virka on ensinnä nuhteen virka, koska maailma elää jumalattomana, vailla jumalanpelkoa ja Jumalan kunnioitusta.

Mutta kun Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja tämä nuhteleva tulee kristittyjen suun kautta, silloin irvistävät kaikki perkeleet vastoin sitä nuhtelevaa Henkeä. Ensin se perkele nousee kahdelle jalalle, jolla on tapana muutoin käydä nelinkontin, nimittäin paloviinaperkele, ja sanoo nuhtelevalle Hengelle: *”Minä olen Vapahtajan luvalla mennyt sikalaumaan. Etkö sinä tahdo antaa minun sielläkään olla rauhassa?”* Sillä kun tämän perkeleen täytyi mennä ulos ihmisestä, tarkoitan sitä perkelettä, jonka nimi on Legio, niin se meni sikalaumaan, ja siellä

hän mellasti niin kauheasti, että koko sikalauma syöksi itsensä mereen.

Olen kuullut yhden ja toisen selittävän vertauksen sikalaumasta niin, että ne olivat hengelliset siat, joista apostoli Paavali sanoo, että pesty sika rypee rapakossa jälleen. Sitä nuhtelevaa henkeä vastaan nousee myös huoruuden perkele ja sanoo: *”Tuletko sinä rankaisemaan minun viattomia huvejani? En ole mikään saastainen henki, niin kuin sinä tahdot minua nimittää. Sinä sanot minua huoraksi, mutta minä olen yhtä puhdas ja tahraton kuin neitsyt Maria. Toivon, että pian tulen Vapahtajan morsiameksi, vaikka sinä sanot minua riettaan huoraksi.”*

Sitä nuhtelevaa Henkeä vastaan nousee myös ahneuden perkele, joka meni Juudas Iskariotiin, ja sanoo: *”En minä ole se. En minä ole milloinkaan ajatellut kavaltaa viatonta verta. Minä en tee kenellekään väärin. Olen osoittanut köyhille juomareille paljon laupeutta. Olen usein lohduttanut ja virvoittanut heitä elämän vedellä. Olen usein sammuttanut köyhien juomarien paloviinajanon, ja sen tähden en milloinkaan janoa ijankaikkisesti.”*

Sitä nuhtelevaa Henkeä vastaan nousee myös maailman kunnia eli kunnian perkele ja sanoo: *”Voi sinua, jalosti sinä maahan jaotat Jumalan temppelin ja sen taas kokoat. Tahdotko sinä, että teen rippiä sinulle? Ja hუdan syntini maailmalle? Ehei, sitä en tee koskaan! Minä olen sen verran kunniallinen, etten ole koskaan tehnyt mitään häpeällistä työtä, jonka tähden minun tarvitsee ujostella eli hävetä iankaikkisuudessa. Minulla on, Jumalan kiitos, vielä tallella kunniani. Ja kunniallisten ihmisten keskuudessa minun ei tarvitse olla niin kuin joku häpeällinen koira. Sitäpaitsi tiedän, että sen kunnian ja nuhteettomuuden, joka minulla on, olen saanut kunniallisesti Jumalalta.”*

Sitä nuhtelevaa Henkeä vastaan nousee myös omavanhurskaus, joka on itsepäisin ja mustin kaikista perkeleistä. Hän muuttaa

itsensä valkeuden enkeliksi ja tulee niin kuin susi lammasten vaatteissa. Hän ei hallitse ai-noastaan kaikkia suruttomia ihmisiä, jotka mielestään elävät niin kuin pyhimykset, vaan hän myös kiusaa ja ahdistaa heränneitä. Suruttoman joukon kohdalla hän kaivaa kaikki synnit sontatunkion alle niin, että heidän on mahdoton muistaa, kuinka ja millä tavalla he ovat varastaneet, huoranneet, murhanneet eli pettäneet lähimmäistensä. He eivät siis saata tunnustaa rikostansa eli ottaa semmoisia syntejä tunnolleen, joita he eivät koskaan voi muistaa eli eivät koskaan tiedä tehneensä.

Sitä paitsi omanvanhurskauden perkele on melko tarkka huomaamaan kristittyjen vikoja. Fariseukset, jotka luottivat omanvanhurskautensa päälle, löysivät monta vikaa Vapahtajassa ja Hänen opetuslapsissaan. Ja vielä nytkin on omalla vanhurskaudella kirkaat silmät näkemään kristittyjen vikoja, ja sen tähden niin kauan kuin hän näkee vikoja heissä, ei hän saata uskoa, että he ovat muut kuin kerettiläiset, haaveilijat ja villihenget, jotka eivät tee muuta kuin rankaisevat ja tuomitsevat kunniallisia ihmisiä. Kun kaikki nämä perkeleet nousevat Pyhää Henkeä vastaan, joka nuhtelee maailmaa synnin tähden, silloin täytyy sen eli niiden Jeesuksen opetuslasten, joitten suun kautta Pyhä Henki puhuu, antaa henkensä, eli he tulevat sen perkeleellisen joukon vihaamiksi ja vainoamiksi, joka ei voi saada mitään omantunnon rauhaa ennen kuin he saavat imeä kristittyjen verta.

Niin on käynyt ennenkin, kun Pyhä Henki ensin alkoi nuhdella maailmaa, ja niin käy vielä kaikkina aikoina ja joka paikassa, missä Pyhä Henki puhuu kristittyjen suun kautta. Pyhää Henkeä kutsutaan myös Lohduttajaksi, nimittäin niille, joilla on murheellinen ja särjetty sydän. Mutta kuinka monta niitä nyt on, jotka tarvitsevat lohdutusta Lohduttajalta? Ehkä se tarvitsee lohdutusta Lohduttajalta, joka ottaa lohdutusryypyn pullosta? Tai se suuri joukko, joka tekee pilaa Pyhän Hengen

vaikutuksista ja sanoo: *”He ovat täynnänsä makeata viinaa?”* Vai tarvitseeko se lohdutusta ja virvoitusta Lohduttajalta, joka huvittaa itseänsä sunnuntaina pallopelillä ja muilla synnillisillä huveilla? Minä uskon varmasti, että perkele lohduttaa kaikkia uskollisia palvelijoitaan paloviinalla ja punssilla, tanssilla ja leikillä, korttipelillä ja naisilla, turhilla puheilla; ja jos mikään muu ei auta, niin voi kai lohduttautua musiikilla.

Me tiedämme, että Daavidin täytyi lohduttaa Saulia musiikilla, kun paha henki, eli levoton omatunto vaivasi häntä. Mutta mitään muuta lohdutusta maailma ei tarvitsekaan niin kauan kuin se voi vihata kristityitä ja katsoa heidät vihollisiksi omantunnon rauhalleen. Että syntinen maailma tahtoo omantunnonrauhan, siitä on nähty monta esimerkkiä. Mutta se rauha, jonka nukkuva omatunto antaa, on väärä rauha. Sillä tämän väärän omantunnon rauhan alla kohisevat palavan järven aallot, mutta se, jolla on väärä omantunnon rauha, hän ei pelkää kuolemaa eikä tuomiota, vaikka hän seisoo pohjattomuuden reunalla. Hän ei pelkää vastuuta eikä tilintekoa toisessa maailmassa, vaikka hänellä on kauhistava edesvastaus päällänsä.

Ja edelleen, se, jolla on väärä omantunnon rauha, saattaa tehdä ehdollisia syntejä, ilman, että itse huomaa sitä, koska perkele on tukahduttanut hänen omantuntonsa, ja sen

kautta synti tulee luvalleiseksi, ja vieläpä kauriiksi ja otolliseksi. Synnin harjoitus tulee synnin tekijälle ihanaksi, kun hänen omantuntonsa ei ole herännyt.

Mutta juuri tämän väärän omantunnon rauhan jokainen kristitty tahtoo ryöstää pois suruttomalta joukolta, jotta he käsittäisivät, mitä heidän rauhaansa kuuluu. Suruton joukko ei tarvitse siis mitään lohdutusta Lohduttajalta, vaan Pyhän Hengen täytyy ensin nuhdella maailmaa synnin tähden. Ja jos joku Pietarin nuhdesaarnan kautta saa pistoksen sydämeen ja hätäntyy sielunsa lunastuksesta, silloin on Lohduttajan aika tulla oikean lohdutuksen kanssa niiden tykö, joilla on oikea murhe sielunsa autuudesta.

Mutta lohduttaa maailmaa ja vahvistaa sen väärä omantunnon rauha, sitä ei Pyhä Henki voi tehdä. Mutta niin kuin Pyhä Henki lohdutti opetuslapsia ja antoi heille voimaa kantamaan ristiä ja saarnaamaan evankeliumia murheellisille, nuhtelevaan maailmaa synnin tähden, niin me toivomme, että Hän lohduttaa vielä niitä, jotka ovat murheelliset, ja antaa heille voimaa sotimaan ja kilvoittelevaan perkelettä ja maailmaa vastaan. Ja kun vihdoinkin kuolema kutsuu heitä, johdattaa Pyhä Henki iankaikkiseen iloon niitä, jotka ovat uskolliset kuolemaan asti. Amen

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Kollerin kokokuva / Kansallisarkisto, Helsinki /

Minä annan teille uuden sydämen, ja uuden hengen annan minä teihin; ja otan pois teidän lihastanne kivisen sydämen, ja annan teille sydämen lihasta. Silloin teidän pitää ajatteleman teidän pahaa menoanne ja teidän töitänne, ettei ne hyvät olleet. Ja teidän pitää itsellenne suuttuman teidän rikostenne ja teidän epäjumalan palveluksenne tähden.

Näin sanoo Herra profeetta Hesekielin kautta, josta me kuulemme, että hän aikoo ottaa kivisen sydämen heidän lihastansa, ja antaa heille uuden hengen, ja koska he saavat tämän uuden hengen, pitää heidän ajatteleman heidän pahaa menoansa. Heidän pitää suuttuman itsellensä rikostensa tähden.

Tämä ennustus on tosin tapahtunut silloin, kun Pyhä Henki annettiin Jeesuksen opetuslapsille. Ja sama ennustus on vielä nytkin täytetty, niin että monelle on annettu uusi sydän ja uusi henki, ja moni on myös suuttunut itsellensä rikostensa tähden. Mutta ei vielä kaikki paatuneet ole suuttuneet itsellensä. Mutta kristityille he ovat suuttuneet, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Koska me kuulemme, että Herra aikoo ottaa kivisen sydämen heidän lihastansa ja antaa heille sydämen lihasta, niin me arvaamme, että luonnollisella ihmisellä on kivinen sydän, niin kuin kaikki heränneet ovat koetelleet.

Mutta ei surutoin ihminen tunne, että hänellä on kivinen sydän, ennen kuin Pyhä Henki sen päälle kolkuttaa lain vasaralla. Luonnollinen ihminen ei tunne ollenkaan, mistä aineesta sydän on tehty. Sydän makaa suruttoman ihmisen rinnassa niin kuin tunnotoin kivi. Hän ei tunne hyvää eli pahaa niistä kuin Jumalan Hengen ovat. Mutta koska yksi surutoin ihminen herää, silloin hän tulee tuntemaan, että hänellä on kivisydän, joka ei liiku enemmän kuin kivi, ennen kuin Jumala ottaa kivisydämen pois. Mutta kuin Jumala ottaa kivisydämen, silloin tuntee hän, että sydän on muuttunut, vaikka hänen täytyy usein suuttua itsellensä uskottomuutensa tähden.

Ja se on tarpeellinen vielä kristityille, joille Jumala on antanut uuden sydämen, se on heille tarpeellinen, että he muistavat, kuinka he ovat ennen eläneet, ettei rietas ottais pois muistosta heidän syntejensä. Herra sanoo vielä, että heidän pitää suuttuman itsellensä, koska heille annetaan uusi sydän. Mutta suruttomat ja kastetut pakanat ei suutu itsellensä, vaan he suuttuvat kristityille. Ja kuinkapa rietas suuttuu itsellensä, joka on niin siivosti elänyt, ettei hänen tarvitse koskaan katua omia tekojansa. Jos rietas suuttuis itsellensä, niin hän joutuis katumukseen.

Jumalalle tuli katumus ihmisen tähden. Se on kirjoitettu 1. Mooseksen kirjan 6. luvussa, että Jumala katui, että Hän oli tehnyt ihmisen maan päälle, koska Hän näki, että hänen sydämensä aivoitus oli paha lapsuudesta saakka. Jumalalle tuli murhe siitä, että rietas oli pilannut Hänen työnsä. Mutta rietas ei saata katua, mitä hän on tehnyt, sillä ei rietas ole vielä koskaan tunnustanut, että hän on tehnyt väärin. Ja niin kuin rietas on viatoin kaikista pahoista töistä, niin ovat myös hänen lapsensa, niin kauan kuin he palvelevat ruokkoisäänsä.

Jumala on nimittäin alusta tehnyt ihmisen hyväksi, mutta rietas pilasi Jumalan töitä. Niin kuin muutamat pahanilkiset pilaavat ihmisten neuvoja ja sitte nauravat päälle, niin on myös rietas nauranut, koska hän saattoi pettää ihmisen ja saada Vanhemman sydämen murheelliseksi. Arvatkaat itsestänne, vanhimmat, kuinka pahaa se tekee Vanhimman sydämelle, koska yksi vanha kelmi viettelee Hänen lapsiansa ja varastaa niitä Vanhimman talosta ja viepi heitä omaan taloonsa. Siellä ne raukat unhottavat, kuka

heitä on suurella vaivalla synnyttänyt. Ei he tiedä, kuka heidän Isänsä on, mutta sen he pitävät oikeana isänä, jonka tykönä he ovat. Ja mitä hän panee heidät tekemään, sen he tekevät.

Jos hän panee heitä varastamaan, niin he tekevät sen. Jos hän panee heitä juo maan piirun paskaa, niin he tekevät sen. Jos hän panee heitä huoraamaan, niin he tekevät sen. Jos hän panee heitä nauramaan, niin he tekevät sen. Kuinka hauska on sitten Vanhimmalla, koska hän pitkän hakemisen jälkeen viimein löytää lapsiansa riettaan talossa, kussa heitä on kaikkeen pahuuteen opetettu. Ja koska Vanhin kyyneleillä rukoilee niitä raukkoja, että he pakenisit pois henkensä kanssa ja tulisit takaisin Vanhimman tykö, niin he nauravat vain riettaan sylissä ja sanovat murheelliselle Vanhimmalle: *"Haas, tule lyömään, jos tohdit! Ja oletkopa sinä meitä ruokkimassa?"*

Tämmöinen on nyt suruttoman ihmisen tilaisuus. Hän on Taivaallisen Vanhimman huoneesta varastettu niin pienenä, ettei hän muista, millinen se Vanhin on, joka hänet on suurella vaivalla synnyttänyt. Ei hän niin muodoin tiedä, kuka hänen oikea Isänsä on. Hän on aikaa unhottanut Vanhimman rakkauden, ja nyt hänen täytyy olla riettaan talossa, kussa häntä kaikkeen pahuuteen opetetaan. Tulevat myös ne veljet ja sisaret, jotka oikean Isän talossa ovat kasvatetut, ne tulevat haastamaan niitä onnettomia raukkoja, jotka riettaan talossa mässäävät. Ne lapset, sanon minä, jotka taivaallisen Vanhimman käskyläiset ovat, tulevat niitä riettaan ruokkolapsia noutamaan ja sanovat: Rakkaat veljet ja sisaret! Vanhin käski teidän tulla kotia ja varsin. Mutta riettaan ruokkolapset vastaavat: *"Katsokaat perseeseen, ei olekaan Vanhin käskenyt teitä."*

Viimein tulee Vanhin itse riettaan taloon ja vetää muutamia tukasta riettaan talosta. Ja Vanhimmalla on silloin hengellinen vitsa kädessä, jolla Hän piiskaa niitä pahankurisia,

jotka ei pysy kotona. Mutta niin pian kuin Vanhin on heitä piiskannut ja selkensä kääntänyt, juoksevat he taas riettaan taloon ja siellä nauravat ja irvistelevät ja pilkkaavat Vanhimman kyyneleitä. Kuinkas monta kertaa pitää nyt Vanhimman noutaman teitä, ennen kuin Hän väsy juoksemasta teidän perässänne.

Voi, voi teitä, te onnettomat raukat, jotka aina makaatte riettaan sylissä ja nauratte siellä! Kuinka monta kertaa ovat Vanhimman kyyneleet vuotaneet teidän edestänne? Kuinka monta kertaa ovat Vanhimman käskyläiset tulleet noutamaan teitä kotia? Ja kuinka monta kertaa on Taivaallinen Vanhin itsekin käskenyt teidän tulla pois riettaan talosta, mutta ette ole tahtoneet. Aina te makaatte riettaan sylissä ja nauratte teidän omaa onnettomuuttanne siihen asti, että se ruokkoajija, joka teitä on villinnyt oikean Isän talosta, ottaa ja paistaa teitä hiilusten päällä.

Semmoinen on nyt suruttomain raukkain tilaisuus. Rietas on niin paljon pusertanut heidän rintojansa, ettei taida enää tulla heille uutta sydäntä, vaikka Herra on luvannut antaa uuden sydämen ja uuden hengen niille, jotka sen vastaan ottavat. Se vanha mädännyt sydän on niin täynnä riettautta, ettei ole enää uudella hengellä sijaa. Ja niin täytyy heidän sen vanhan sydämensä kanssa kuolla ijankaikkisesti, nimittäin ne onnettomat sielut, jotka ovat jo niin paatuneet, ettei saa enää uusi henki sijaa heidän sydämissänsä.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat saaneet sen uuden sydämen ja uuden hengen, niille on tapahtunut sen profeetan ennustuksen jälkeen. Koska nimittäin Jumala on antanut heille sen uuden hengen, silloin ovat he suuttuneet itsellensä niitten pahain töitten tähden. Koska nimittäin yksi ihminen on saanut uuden hengen, alkaa hän myös muistamaan ja ajattelemaan entistä elämäntänsä, ja silloin hänen täytyy suuttua itsellensä, koska hän huomaitsee, kuinka suuren vahingon hän on tehnyt omalle sielulleen. Hän tuntee myös,

että se vanha pahoin haiseva henki on tullut vanhasta mädänneestä sydäimestä, joka on täynnä pirun paskaa ja muuta riettautta.

Mutta koska ihminen alkaa todella ajattelemaan entisen pahan elämänsä päälle, silloin on jo uusi henki vaikuttamassa hänessä. Ja silloin hän myös suuttuu itsellensä ja sille riettaalle hengelle, joka hänen suustansa on ulos tullut. Silloin hän myös tuntee, että hänessä on kivisydän, mutta ei hän saata sitä kivisydäntänsä muuttaa eli ottaa pois ennen kuin kivisydän tulee särjetyksi Pyhän Hengen voiman kautta. Mutta ei ole se vanha kivisydän niin löyhä, että se varsin särkyy. Pyhä Henki saapi välistä kauan aikaa kolkuttaa sen päälle, ennen kuin se viimein tulee särjetyksi.

Muutampain sydän tulee kovemmaksi ja kovemmaksi, jota enemmän Pyhä Henki sen päälle kolkuttaa. Ja viimein semmoiset ihmiset paatuvat. Silloin tulee heidän sydämensä niin kuin kylmä rauta pakkaisen aikana. Koska sitä vasaralla takoo, niin vasara lentää takaperin, mutta ei tule kuoppaa vasaran jälkeen. Sillä lailla paatuivat juutalaiset, koska Johannes Kastaja, ja sen jälkeen Vapahtaja freistaisit kolkuttaa heidän sydämensä päälle. Ja senkaltainen paatumus on näinäkään aikoina tullut näitten päälle, jotka ei ole ottaneet vaaria parannuksen huudosta. Kussa Jumalan laki oikein saarnataan, niin että Jumalan kaksiteräinen miekka pannaan rintaa kohti, siellä pitää paatumus tuleman muutamille, ja muutamille voimallinen heinäys.

Mutta Jumalan lupaukset profeetan kautta ovat täytetyt, ja täytetään joka paikassa, kussa Jumalan Henki liikkuu. Hän antaa uuden sydämen kaikille niille, jotka totisen katumuksen ja parannuksen kautta tulevat Jeesuksen ristin juureen. Hän ottaa pois kivisen sydämen niiden lihasta, jotka Pyhän Hengen kolkuttamisen kautta tulevat nöyräksi ja särjetyksi, ja sovitetuksi Jumalan kanssa. Vaikka muutamat paatuvat kristillisyyden kautta,

niin kuin Herra sanoi Moosekselle: *”Minä tahdon paaduttaa Faraon sydämen.”* Ja se vanha Simeoni, koska hän otti sitä Siunattua Lasta syliinsä, sanoi myös: *”Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan.”* Ja Paavali sanoi, että *”se sana rististä on muutamille kuoleman hajuksi ja muutamille elämän hajuksi.”*

Ja tämä kuoleman haju on se paha henki, joka tulee vanhasta sydäimestä, joka haisee niin pahoin Jumalan edessä, että Hänen täytyy paeta kauas niitten seurasta. Ja vaikka se näyttää niin surkealta, että ne paatuneet henget, joilla on se vanha mädännyt sydän ja se vanha pahoin haiseva henki, ei ole vielä saaneet uutta sydäntä ja uutta henkeä, vaikka Pyhä Henki on niin kauan tehnyt työtä heidän päällensä, täytyy kuitenkin niitten, jotka ovat saaneet uuden sydämen ja uuden hengen, rukoilla niitten sieluin edestä, jotka näyttävät jo paatuneiksi, vaikka paha henki ja pirun paska haisee heidän suustansa, että se uusi sydän, joka tänä päivänä ensimmäisen kerran annettiin Jeesuksen nimen tunnustajille, ja sitte jälkeen muille, jotka Hänen nimensä totuudessa tunnustavat, annettaisiin niillekkin raukoille, jotka vanhan sydämen kanssa mätänevät. Ja että se uusi henki, joka tänä päivänä ensimmäisen kerran annettiin murheellisille sieluille ja sitte jälkeen muille, jotka oikeassa katumuksen murheessa huokaavat, annettaisiin niille onnettomille sieluille, joilla vielä se vanha, pahoin haiseva henki on.

Kuule, sinä totuuden ja armon Henki, kaikkien katuvaisten ja armoitettuin sieluin huokaukset. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 14: 23–31

23 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: joka minua rakastaa, se pitää minun sanani; ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä, ja asumme hänen tykönänsä.

24 Joka ei minua rakasta, ei se minun sanojani kätke: ja se sana, jonka te kuulette, ei ole minun, vaan Isän, joka minun lähetti.

25 Näitä olen minä teille puhunut, ollessani teidän kanssanne.

26 Mutta Lohduttaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimeeni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teille kaikki, mitä minä teille sanonut olen.

27 Rauhan minä jätän teille, minun rauhani minä annan teille: en minä anna teille niinkuin maailma antaa. Älkään teidän sydämenne murheellinen olko, älkään myös peljätkö.

28 Te kuulitte minun sanovan: minä menen pois ja tulen jälleen teidän tykönnne. Jos te minua rakastaisitte, niin te tosin iloitsisitte, että minä sanoin: minä menen Isän tykö; sillä Isä on suurempi minua.

29 Ja nyt minä sanon teille ennen kuin se tapahtuu, että te uskoisitte, kuin se tapahtunut on.

30 En minä tästedes puhu paljon teidän kanssanne: sillä tämän maailman päämies tulee, jolla ei ole mitään minussa.

31 Mutta että maailma ymmärtäis minun Isää rakastavan, ja niinkuin Isä minulle käski, niin minä myös teen. Nouskaat, lähdekäämme täältä!

Vapahtaja sanoo tämän päivän evankeliumissa: ”Mutta lohduttaja, se Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimeeni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teille kaikki, kuin minä teille sanonut olen.” Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman: **Kuinka Pyhä Henki opettaa Jeesuksen opetuslapsia ja muistuttaa heille kaikki kuin Jeesus on sanonut.**

Mutta koska Jeesus evankeliumin lopussa on sanonut: ”En minä tästedes puhu paljon teidän kanssanne, sillä tämän maailman päämies tulee, jolla ei ole mitään minussa,” niin meidän täytyy myös niistä sanoista ottaa yhden ylösrakentavaisen esimerkin ja perään

ajatella: **Kuinka maailman päämies opettaa maailmanlapsia murhaamaan Vapahtajan ja muistuttaa heille kaikki, mitä rietas on ennen puhunut.**

Muistutusta kyllä molemmat tarvitsevat, sillä Jeesuksen opetuslapset olisit jo aikaa unhottaneet Jeesuksen sanoja, ellei Pyhä Henki olis muistuttanut heitä ja opettanut heitä. Sillä pikemmin maailmanlapset muistavat, mitä heidän pitää vastaaman, kuin Jumalan lapset, mitä heidän pitää puhuman. Ja jos riettaan opetuslapset unhottaisit välistä jonku sanan, että he joskus tulevat mykäksi, kyllä rietas toisen kerran taas muistuttaa heitä, kuinka heidän pitää vastustaman.

Jeesuksen opetuslapset unhottavat usein, mitä Jeesus on heille puhunut valvomisesta. Koska heidän pitää valvoman yrттitarhassa ja rukoileman, silloin tahtoo uni tulla heidän päällensä. Sillä yrттitarha on se paikka, jossa heidän pitäis valvoman ja katseleman, kuinka veripisarat tippuvat Taivaallisen Vanhimman pyhästä ruumiista, ja kuinka verinen hiki juoksee Hänen kasvoistansa. Mutta siinä paikassa tahtoo heille tulla hätä unen kanssa. He taistelevat siellä unen kanssa niin paljon, että he unhottavat kohta valvomisen; jonka tähden myös rietas pääsee kohta seuloamaan heidän sielujansa niin kuin nisuja.

Mutta Pyhä Henki on muistuttanut heitä siitä suuresta sodasta, jossa se Taivaallinen Vanhin silloin on ollut, vaikka tämä asia on aina ollut himmi, niin että opetuslasten tuntoon on jäänyt siitä muistutus paremmasta valvomisesta ristin juuressa. Mutta ei niin kirkas ole tämä Vapahtajan katseleminen yrттitarhassa, kuin se Vapahtajan katseleminen ristin päällä; sillä yrттitarhassa olit he unen kanssa taistelemassa, mutta ristin vieressä olit he valvomassa.

Mutta kyllä riettaan orjat jaksavat silloin paremmin valvoa, koska Jeesuksen opetuslapsille uni pakkaa. Silloin on Juudas kanssa valpas, koska hän pääsee opastamaan vihollisen joukkoa yrттitarhaan. Juudas parhaiten

tietää paikan, kussa Jeesus valvoo opetuslastensa kanssa. Ja kyllä rietas muistuttaa häntä, jos hän olis unhottanut. Muistuttipa rietas ylimmäisiä pappeja, kuinka heidän pitää varjeleman hautaa. He sanoit Pilatukselle: *"Herra! Me muistamme sen viettelijän sanoneen: kolmen päivän perästä minä nousen ylös."* Parempi muisto oli siinä paikassa riettaan opetuslapsilla kuin Jeesuksen opetuslapsilla, jotka ei silloin muistaneet ylösnousemisesta mitään.

Mutta kyllä jälkeen tulee Jeesuksen opetuslapsille parempi muisto kaikista, kun Pyhä Henki rupeaa muistuttamaan heitä. Pyhä Henki muistuttaa myös Jeesuksen opetuslapsille heidän syntiänsä, esimerkiksi Pietarin lankeemista, koska hän kielsi Vapahtajansa. Ja he muistit myös sitä syntiä, koska he olit sanoneet Vapahtajalle: *"Herra, tahdotkos, niin me sanomme, että valkea putoais taivaasta ja polttais heidän kaupunkinsa."* Pyhä Henki muistutti myös Pietarille niitä ensimmäisiä armon merkkejä, koska hän kirjoitti kristityille: *"Emmepä me ole kavaloita juttuja noudatelleet teille tietäväksi tehdesämme meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kunniata ja kirkkautta."* Ja kuinkapa evankelistat olisit saattaneet niin monen vuoden perästä kirjoittaa Jeesuksen saarnoja, ellei Pyhä Henki olis muistuttanut heitä?

Että, Pyhä Henki myös opettaa Jeesuksen opetuslapsia, kuinka heidän pitää saarnaan evankeliumia, ja mitä heidän pitää vastaaman, koska he vedetään lain eteen, kuulemme me Vapahtajan sanovan heille, ettei heidän tarvitse pitää murhetta siitä, mitä heidän pitää vastaaman, sille se samassa heille annetaan. Kuolevaisuudesta myös muistuttaa Pyhä Henki Jeesuksen opetuslapsia. Sillä koska maailmanrakkaus tahtoo naakia heidän päällensä, tulee Pyhä Henki ja tuopi heille kuoleman ja ijankaikkisuuden mieleen, ja silloin pakenee maailmanrakkaus hetkeksi aikaa. Niin muistuttaa Pyhä Henki

Jeesuksen opetuslapsia kaikesta kuin Jeesus on puhunut.

Mutta rietas henki muistuttaa hänen opetuslapsiansa kaikista, mitä hän ennen on opettanut heitä tekemään. Ei he tosin muista itse paljon heidän pahuudestansa. Mutta panee se rietas heitä välistä muistelemaan omaa heidän narreuttansa, kuinka he silloin ja silloin olit viekkaat pettämään ihmisiä. Ja sitte he pramaavat koreudellansa. Mutta ei rietas tuo heille syntiä muistoon siinä mielessä, että he katuisit niitä, vaan siinä mielessä hän tuopi muutampia kelmitekoja muistoon, että he saisit pramata niiden kanssa, ja toiset sitte nauravat. Rietas henki opettaa myös opetuslapsiansa, kuinka heidän pitää vastustaman ja pilkkaaman kristityitä. Ja erinomattain on hän koulannut pakanoita, kuinka heidän pitää kristityitä piinaaman. Mutta siitpä rietas itse sai suuremman vahingon. Sillä koska muutamat pakanat näit, kuinka kärsivälliset kristityt olit, ja millä rohkeudella he menit kuolemaan, hämmästyit itse pakanat, ja moni pakana tuli juuri sen kautta kristityksi, että hän oli nähnyt, millä ilolla yksi kristitty kuolee.

Mutta ei riettaan orjilla ole aina, mitä heidän pitää vastaaman, sillä he tulevat usein mykäksi. Ja koska heidän piti tinkaaman Stefanuksen kanssa kristillisyydestä, ei he voineet vastaan seisoa sitä henkeä ja sitä viisautta, jonka kautta hän puhui. Mutta koska riettaan orja ei pidä puoltansa tingassa, niin opetti häntä rietas tämmäämään kristityitä lakiin, että hän siellä pääsis valehtelemaan esivallan edessä, kuinka kristityt puhuvat hävittömiä sanoja lakia vastaan ja kirkkoa vastaan. Se onki riettaan apostolein paras turva — maailman laki — jonka hän vääntelee ja kääntää niin, että sen pitää kaatumen kristityin päälle. Vaikka kaikki suruttomat ovat rikoneet kuninkaan valan, ja tehneet semmoisia töitä, joista tulis sakko ja rangaistus esivallan kautta, jos kristityt viitsisit pakanoita tämmätä lakiin.

Mutta pakanat ei tule nöyremmäksi sen kautta, että heitä rangaistaan esivallan kautta, vaan enemmän he paatuvat. Ja olkoon se heidän vastauksensa päällä, että he kristityitä vihaavat ja vainoavat. Kyllä he saavat kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat. Mutta Pyhä Henki ei lakkaa sen tähden nuhtelemasta heitä kristittyin suun kautta, ja niin kauan kuin he vaeltavat maan päällä, pitää heidän kuuleman, kenenkä hengen lapset he ovat, ettei olis ijankaikkisuudessa mitään sanomista, ettei heitä ole varoitettu ja neuvottu.

Mitä muutoin Pyhän Hengen virkaan tulee, niin te tiedätte, että Pyhällä Hengellä on kaksi virkaa, nimittäin ensiksi, että hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Mutta tätä puhetta ei voi maailma kärsiä, sillä koska Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, niin nousee rietas vastaan ja sanoo: *"Ei sinun pidä minua nuhteleman, sillä en minä senkautta tule paremmaksi."* Ja kaikki rietaan orjat sanovat riettaan perässä: *"Me paadumme sen kovan nuhtelemisen kautta."* Ja kuitenkin tuli Pyhä Henki nuhtelemisen kautta ulos Pietarin suun kautta. Varsin samana päivänä, kuin Pietari oli Pyhän Hengen saanut, rupes hän nuhtelemaan sitä maailman joukkoa, joka oli tullut pilkkaamaan Pyhän Hengen ensimmäisiä vaikutuksia, sanoen: *"He ovat täynnänsä makiata viinaa."* Niitä soimais Pietari Vapahtajan murhaajiksi.

Miksi Pietari ei puhunut kauniisti ja siivosti heidän kanssansa? Niin kuin suruttomat sanovat: *"Joka siivosti neuvoo, sitä me kuuntelemme."* Mutta Pietari ei saattanutkaan puhua siivosti Vapahtajan murhaajille, koska se on Pyhän Hengen virka, että hänen pitää nuhteleman maailmaa synnin tähden, jos he kuulevat eli ei. Joka sen nuhtelemisen kautta paatuu, se paatukoon. Ja joka paha on, se tulkoon vielä pahemmaksi. Mutta voittipa Pietari sen ensimmäisen kovan saarnan kautta monta tuhatta sielua taivaan valtakunnalle. Se saarna vaikutti niin paljon, että

moni sai pistoksen sydämeensä. Ja he rupe-sit kysymään: *"Mitä meidän pitää tekemän, että me ijankaikkisen elämän perisimme?"*

Mutta eipä nyt enää moni siitä suruttomasta joukosta saa pistosta, ilmanki rietas on takonut rintarautoja niille, jotka ei ole heränneet. Ja Jumala on hyljännyt heitä paatumuksen tuomioon. Mutta emme tarvitse uskoa, että silloin apostolitten aikana on enempi herännyt kuin täällä, sillä siellä oli niin paljon ihmisiä sen suhteen kuin täällä on, että jos sen vuoksi laskettaisiin, kuinka paljon silloin on herännyt, niin korkeammassa laskussa yksi sadalta on tullut kristityksi apostolitten aikana. Ja ne heränneet sielut, jotka silloin tulit kristityksi, ne pakenit pois koko valtakunnasta, ennen kuin Jerusalemin hävitys tapahtui.

Mutta ei tämän aikaisten juutalaisten tarvitse siitä iloita, ettei silloinkaan ole enempi väkeä tullut kristityksi, vaan paremmin heille pitäis tuleman suurempi pelko, ettei heille käy niin kuin entisille juutalaisille, jotka tapettiin vihollisilta heidän paatumuksensa tähden. Mutta kyllä muutamat maailman viisaat ovat arvelleet, ettei taida koko kristinoppi olla oikea, koska niin vähän ihmisiä on kristityksi tullut. Ja vielä ovat ne kristityt huonommasta ihmissäädystä. Muutampi huora riepu, ja muutampi juoma traasu, ja muutampi juokalet siitä huonommasta väestä on tullut kristityksi. Mutta ei herroista, ei maailman viisaista eikä siveöistä ihmisistä paljon yhtään ole tullut kristityksi apostolitten aikana.

Siitä ovat muutamat maailman viisaat päättäneet, ettei ole koko se kristinoppi oikea, ja että maailma olis paljoa paremmin tullut aikaan, jos se hullu oppi ei olis tullut maailmaan. Ja kyllä vissimmästi riettaan valtakunta olis paremmin pysynyt voimassa, jos se hullu oppi ei olis tullut Galileasta, niin tähän asti. Ja myös tämän aikaiset pakanat ottavat suuren todistuksen siitä, että harvat

ovat kristityksi tulleet, ja vielä harvemmat taitavat pysyväiset olla.

Mutta siitpä nyt nähdään, kuinka ahdas paikka se ahdas portti on, ja kuinka suurella pelvolla ja vapistuksella niitten harvain sieluin pitää vaeltaman elämän tiellä, jotka sen ovat löytäneet, sillä rietas ei ole nukkunut, eikä hän ole juuri suloinen niille, jotka hänen valtakuntaansa pyytävät vähentää. Hän on näyttänyt hampaitansa jokaiselle, joka ei anna hänelle omantunnon rauhaa. Ja jos tämä heräys olis tapahtunut muualla, kussa paljon on ylimmäisiä pappeja ja maailman herroja, kyllä rietas olis jo aikaa roiskinut kristityitä.

Mutta Pyhällä Hengellä on myös toinen virka, jonka tähden Häntä kutsutaan Lohduttajaksi. Hän lohduttaa Jeesuksen murheellisia opetuslapsia, koska heitä vihataan ja vainotaan maailmalta. Koska rietas käypi heidän päällensä niin kuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän sais niellä. Koska oman vanhurskauden rietas käypi heidän uskonsa päälle ja tahtoo heidän sielujansa ahdistaa pois Jeesuksen rististä, silloin lohduttaa Pyhä Henki katuvaaisia ja murheellisia ja epäilyksen kanssa taistelevaisia, niin kuin Jeesus on sanonut tämän päivän evankeliumissa: *”Rauhan minä jätän teille: minun rauhani minä annan teille, en minä anna teille niin kuin maailma antaa, älköön teidän sydämenne murheellinen olko, älkäät myös peljätkö. Te kuulitte minun sanovan, minä menen pois ja tulen jälleen teidän tyköenne.”*

Kuulkaat tämä sana, te murheelliset ja katuvaaiset: jos Jeesus välistä menee pois, niin on Hän luvannut tulla jälleensä. Monesti se tapahtuu niin yhdelle murheelliselle Jeesuksen opetuslapselle, että Jeesus menee pois vähäksi aikaa, että Hän peittää kasvonsa

armon, ettei kristitty tunne joka aika Jeesuksen armollista läsnä olentoa. Ja silloin myös rietas käypi kristityn päälle hirmuisesti kiusausten kanssa. Ja oman vanhurskauden rietas tahtoo hävittää hänen uskonsa. Mutta Jeesus on aikonut tulla jälleen lohduttamaan murheellisia opetuslapsia. Ja silloin Hän taas jättää heille rauhansa, joka ylitse voittaa maailman kiusauksia. Ja minä tiedän, että oikeat opetuslapset ovat tämän rauhan saaneet.

Mutta rietas ei salli heidän tätä rauhaa nautita, vaan hän käypi hirmuisesti heidän päälensä ja tahtoo sen rauhan pois ottaa, jonka Jeesus on heille antanut. Silloin tulee Lohduttaja Pyhä Henki ja muistuttaa heille kaikki, mitä Jeesus on heille sanonut taivaan valtakunnasta, jota silmä ei nähnyt ole, ei korva kuullut, eikä kenenkään sydämeen nousut ole, muitten kuin niitten, jotka tuntevat taivaan valtakunnan esimakua.

Nyt koska maailma niin kauhea on, ja rietas niin hirmuinen, ja liha niin heikko, ja kuolema niin liki, pitäis meidän rukoileman sitä Suurta Ristinkantajaa, joka on kärsinyt ja kuollut, että Hän antais meille Pyhän Hengen, että me jaksaisimme kilvoitella siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, että me jaksaisimme kontata armoistuimen eteen, koska kuolema kovin ahdistaa, ja että se armollinen Herra Jeesus, joka on omalla verellänsä sotinut ja ylitsevoittanut maailman, antaa voimaa ja väkevyyttä sotimaan ja kilvoittelemaan meidän kalliimmassa uskossamme, ja ylitsevoittamaan perkelettä ja maailmaa, että me pääsisimme viimein veisaamaan voiton virttä. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston-kirjasto /

TEKSTI: HELLUNTAIPÄIVÄN EPISTOLA: AP. T. 2: 1–13
(PÄIVÄSAARNA)

1 *Ja kuin viideskymmenes päivä täytettiin, olivat he kaikki yksimielisesti koossa.*

2 *Ja humaus tapahtui äkisti taivaasta, niinkuin suuri tuulispää olis tullut, ja täytti koko huoneen, kussa he olivat istumassa.*

3 *Ja heille näkyivät viileskellyt kielet, niinkuin tuliset, ja istuivat kunkin heidän päällensä.*

4 *Ja he täytettiin kaikki Pyhällä Hengellä ja rupesivat puhumaan muilla kielillä, senjälkeen kuin Henki antoi heidän puhua.*

5 *Niin Jerusalemissa asui Juudalaisia, Jumalaa pelkääviä miehiä, kaikkinaisesta kansasta, joka taivaan alla on.*

6 *Ja kuin tämä ääni tapahtui, niin kokoontui suuri kansan paljous, ja hämmästyivät; sillä kukin kuuli niiden puhuvan omalla kielellänsä.*

7 *Ja he tyhmistyivät kaikki ja ihmettelivät, sanoen keskenänsä: katso, eikö nämät kaikki, jotka puhuvat, ole Galilealaiset?*

8 *Ja kuinka me kukin kuulemme heidän puhuvan meidän omalla kielellämme, jossa me syntyneet olemme?*

9 *Partilaiset ja Mediläiset ja Elamilaiset, ja jotka asumme Mesopotamiassa ja Juudeassa ja Kappadokiassa, Pontossa ja Asiassa,*

10 *Phrygiassa ja Pamphiliassa, Egyptissä ja Libian maan rajoilla, liki Kyreniä, ja muukalaiset Roomista, Juudalaiset ja uudet Juudalaiset.*

11 *Kretalaiset ja Arabialaiset, me kuulemme heidän puhuvan meidän kielillämme Jumalan suuria tekoja.*

12 *Niin he kaikki tyhmistyivät ja epäilivät, sanoen toinen toisellensa: mitäs luulet tämän olevan?*

13 *Vaan muut nauroivat heitä ja sanoivat: he ovat täynnänsä makiaa viinaa.*

Luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä Herralle pyhitetyllä hetkellä tarkastella Jumalan armon kautta:

1. Mistä hengellinen tuuli tulee?

2. Mikä vaikutus hengellisellä tuulella on?

3. Suruton joukko pilkkaa Pyhän Hengen vaikutuksia.

Puhaltakoon Pyhän Hengen tuuli kaikkien niitten päälle, jotka ovat kokoontuneet rukoukseen. Amen.

1. Mistä Pyhän Hengen tuuli tulee? Taivaasta tulee tämä tuuli niin kuin sangen kova ilma. Ja tämä tuuli on näkymätön, mutta tuntuva, sillä Vapahtaja sanoo: *”Tuuli puhaltaa, mihin se tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, mutta et tiedä, mistä se tulee eli mihin se menee.”* Se mahtava ja voimakas tuuli, joka puhalsi helluntaipäivänä, oli niin kova, että myös uskon joukko saattoi kuulla sen huminan. Mutta he eivät voineet käsittää, mistä tämä ilma tuli eli mihin se meni. Niin kuin se suuri joukko kuuli tämän tuulen huminan, niin saattaa se suuri joukko vielä tänä päivänä huomata, kun odottamaton heräys tulee kansan joukkoon, mutta he eivät saata käsittää, mitä se on.

Ja niin kuin se suuri joukko oli kokoontunut helluntaipäivänä katsomaan ja töllistelemään, niin kokoontuu se suuri joukko vieläkin katsomaan ja töllistelemään, kun joku ihminen herää. Mutta he eivät voi käsittää, mitä se on.

Ja niin kuin se suuri joukko hämmästyti sitä väkevää tuulta helluntaipäivänä, niin hämmästy se suuri joukko vielä nytkin, kun joku äkillinen heräys ilmaantuu. Mutta ei kestä kauan ennen kuin hämmästys häviää, sillä perkele uskottelee sille suurelle joukolle, että ne, jotka puhuvat kielillä, ovat täynnä makeaa viinaa.

Mutta mikä erikoisesti on ihmeellistä tässä suuressa tapahtumassa, on se, ettei kukaan tämän maailman viisaista ole saattanut

selittää, mitä nämä Hengen taipumukset ovat, eli mikä voima se oli, joka opetti heidät puhumaan vierailta kielillä. Nykyään ei kukaan voi oppia puhumaan vieraita kieliä lyhyessä hetkessä, vaan vieraita kieliä täytyy oppia lukemaan, ymmärtämään ja puhumaan vähitellen ja suurella vaivalla.

2. Mikä vaikutus oli sillä hengellisellä tuulella opetuslapsiin? He tulivat täytetyiksi Pyhällä Hengellä ja he alkoivat puhua moninlaisilla kielillä. Tämä oli ihme, jota se suuri joukko ei voinut käsittää. Semmoiset ihmeet ovat nykyään harvinaisempia, mutta ne eivät ole aivan mahdottomia. Mutta mikä nyt vastaa kielillä puhumista, on heränneitten puhuminen parannuksesta, kääntymyksestä ja uudestisyntymisestä, ja semmoista maailma sanoo saarnataudiksi. Se, jolla on saarnatauti, puhuu väkevästi ja voimallisesti heräyksestä, parannuksesta, kääntymyksestä ja uudestisyntymisestä.

Maailman mielestä apostolien saarnatauti oli sielun sairaus. Ja jos apostolit olisivat olleet täällä, olisi suuri maailman joukko sanonut sitä samaa kuin silloin sanottiin: *”He ovat täynnä makeaa viinaa.”* Sillä maailma ei voi käsittää Jumalan Hengen töitä ihmisessä. Maailma tekee täysin väärä päätöksiä Hengen vaikutuksista ja Hengen taipumuksista. Mutta nyt maailma päättelee apostolien saarnataudista näin: *”Se saattoi olla tarpeellinen siihen aikaan, koska kukaan ei tiennyt muuta kuin että kristillisyyttä oli kauheaa haaveilua.”* *”Mutta nykyään”,* sanoo järki, *”nykyään ei tarvita mitään merkkejä eikä ihmeitä vahvistamaan uutta oppia, jota on jo uskottu kohta 2000 vuotta.”* *”Meillä on nyt Raamattu ja Luther ja muita hengellisiä kirjoituksia, jotka osoittavat meille sen totisen kristillisyyden laadun, emmekä me tarvitse mitään lukijaissaarnaajaa. Me emme tarvitse mitään saarnatautia, sillä meidän valistuneella ajallamme jokainen voi saada tarvitsemansa valistuksen Jumalan sanasta.”*

Niinpä niin! Jos luet Raamattua hengellinen viha sydämessä, niin voit saada saman valistuksen Raamatusta kuin Paavali ennen kääntymistään. Se mies oli lukenut Raamattua pääkallolla, mutta kun perkele selitti kirjoituksia hänelle, niin hän sai sen valistuksen Raamatusta, että kristityt olivat kerettiläiset, haaveilijat ja villihenget, jotka oli hävitettävä tulella ja miekalla.

Niin käy raamatunlukijan, kun hän ottaa perkeleen rippi-isäksi ja neuvonantajaksi. Mutta toisin kävi Paavalin, kun hänet otettiin kiinni Damaskon tiellä. Silloin hän sai kuulla taivaasta äänen, joka sanoi: *”Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat. Työläs sinun on potkia tukainta vastaan.”* Silloin vasta hän tuli sokeaksi. Ja kun hänen silmänsä aukesivat, sai hän täysin eri valistuksen Jumalan sanasta kuin mitä hänellä ennen oli ollut.

3. Kristillisyyttä tuli alussa sokean maailmanjoukon pilkkaamaksi, sillä se ei voinut käsittää, mitä Hengen taipumukset ja apostolien saarnatauti oli. Mehän kuulemme, että jotkut tekivät heistä pilkkaa ja sanoivat: *”Nämä ovat täynnä makeaa viinaa.”* Saattaahan se näyttää maailmalle siltä, että apostolit olisivat täynnä makeaa viinaa. Mutta maailma ei tunne, että tämä makea viina on Pyhän Hengen viina, joka tekee häävieraat iloisiksi. Maailma saattaa kyllä pilkata Kristuksen opetuslapsia heidän saarnatautinsa tähden ja nimittää heitä haaveilijoiksi, kerettiläisiksi ja villihengiksi. Mutta Kristuksen opetuslapset eivät välitä tästä pilkkaamisesta, vaan Pietari pitää voimallisen nuhdesaarnan ja kutsuu sitä kokoontunutta maailmanjoukkoa murhaajiksi: *”Te olette ristiinnaulinneet Kunnian Herran. Ja tämän te olette tehneet tyhmyydessä.”*

Moni saa tästä Pietarin nuhdesaarnasta pistoksen sydämeensä, mutta se suuri joukko pahentuu ja närkästyy. Ei tosin tarvitse uskoa, että vaikka 3000 sielua kääntyi helluntaipäivänä, tämä määrä oli enempiä kuin sadasosa siitä suuresta joukosta, joka siellä oli

koossa. Semmoisella tavalla on se totinen ja elävä kristillisyyden alkanut ja samalla tavalla pitää sen myös loppua, jos sen tulee olla autuaaksitekevä. Mutta tullakseen semmoiseen kristillisyyteen täytyy ihmisen ensin käydä läpi armonjärjestys samalla tavalla kuin opetuslasten. Heidän täytyi itkeä ja parua, kun Vapahtaja oli kuollut. Heidän täytyi ensin langeta epäuskoon ja epätoivoon. Ihmisen täytyy tulla sielun hätään ennen kuin hän voi kaivata lunastusta. Ei suinkaan ole niin helppo tulla autuaaksi kuin joukko uskoo, sillä Vapahtaja sanoo: *”Se portti on ahdas ja se tie on kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat, jotka sen löytävät.”* Suuren vaikeuden kautta täytyy ihmisen elämään sisälle mennä.

Kun opetuslapset makasivat synnin unessa, nimittäin ennen Vapahtajan kuolemaa, uneksivat he ainoastaan vallasta, kunniaista ja rikkaudesta maailmassa. Heillä ei ollut mitään huolta sielunsa autuudesta. Mutta Vapahtajan kuoleman jälkeen he huomasivat, että kaikki heidän maalliset laskelmansa pettivät. Silloin heille tuli murhe. Mutta tämän murheen kautta he tulivat revityksi irti maailmasta. Heidän sydämensä tulivat tämän murheen kautta valmistetuiksi vastaan ottamaan taivaan ilon esimakua, kun Vapahtaja ilmestyi heille elävänä.

Ja jos nyt on niin, että ihmisen täytyy tällä tavalla tulla valmistetuksi vastaanottamaan esimakua taivaallisesta ilosta, silloin täytyy olla kauheaa sokeutta ja hirveää pimeyttä kuvitella, että ihminen voi kyllä tulla autuaaksi vähemmällä itkulla ja parulla eli vähemmällä hengellisellä murheella kuin opetuslapsilla oli. Sillä vaikka emme ansaitse

mitään mietiskelyllämme, emme kuitenkaan saata väittää, että ainoastaan opetuslasten piti tuntea kipua ja tuskaa uuden syntymisen tähden ja meidän pitää syntymän uudesti ilman kipua ja tuskaa.

Luther mietiskeli pitkän ajan ennen kuin hän saattoi tulla uskoon. Ja jos ei Luther olisi mietiskellyt, niin me olisimme vielä tänä päivänä paavin valtakunnassa. — Ei, ilman murhetta, joka on Jumalan mielen jälkeen, yksikään ei saata tulla totiseen ja elävään uskoon. Ilman kipua ja särkyä ei uusi ihminen saata syntyä. Ja sen tähden täytyy heräyksen ja syntien katumuksen käydä uskon edellä. Mutta sillä, jolla on kuollut usko pääkallossa, ei ole mitään katumusta. Hän ei mietiskele mitään. Hän ei milloinkaan epäile autuudestaan.

Jos joku saisi pistoksen sydämeensä helluntaipäivänä, hän saattaisi myös saada Pyhän Hengen, joka opettaa hänet puhumaan kielellä, joka opettaa hänet puhumaan Jumalan suurista töistä, ja saarnaamaan toisille, sillä siihen vaatii Pyhän Hengen voima. Se, joka ei saata saarnata, hän voi mielellään kuunnella ja panna sanat sydämeensä.

Nyt on Pyhä Henki tullut murheelliseksi ja melkein ulos ajetuksi luterilaisesta kirkosta, ja nyt tarvittaisiin uutta helluntaipäivää, uutta voimaa korkeudesta herättämään horroksesta syntinen maailma. Sillä nyt on koko maailma pimeydessä ja ainoastaan Goosenin maassa paistaa aurinko niille harvoille sielulle, jotka ovat valmiit käymään ulos pakainin valtakunnasta palvelemaan Israelin Jumalaa. Siellä Goosenin maassa paistaa aurinko, jossa Israelin lapset asuvat. Amen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: HELLUNTAIPÄIVÄN EPISTOLA. AP. T. 2: 1–13 (PÄIVÄSAARNA)

1 *Ja kuin viideskymmenes päivä täytettiin, olivat he kaikki yksimielisesti koossa.*

2 *Ja humaus tapahtui äkisti taivaasta, niinkuin suuri tuulispää olis tullut, ja täytti koko huoneen, kussa he olivat istumassa.*

3 *Ja heille näkyivät viileskellyt kielet, niinkuin tuliset, ja istuivat kunkin heidän päällensä.*

4 *Ja he täytettiin kaikki Pyhällä Hengellä ja rupesivat puhumaan muilla kielillä, senjälkeen kuin Henki antoi heidän puhua.*

5 *Niin Jerusalemissa asui Juudalaisia, Jumalaa pelkääväisiä miehiä, kaikkinaisesta kansasta, joka taivaan alla on.*

6 *Ja kuin tämä ääni tapahtui, niin kokoon-tui suuri kansan paljous, ja hämmästyivät; sillä kukin kuuli niiden puhuvan omalla kielellänsä.*

7 *Ja he tyhmistyivät kaikki ja ihmettelivät, sanoen keskenänsä: katso, eikö nämät kaikki, jotka puhuvat, ole Galilealaiset?*

8 *Ja kuinka me kukin kuulemme heidän puhuvan meidän omalla kielellämme, jossa me syntyneet olemme?*

9 *Partilaiset ja Mediläiset ja Elamilaiset, ja jotka asumme Mesopotamiassa ja Juudeassa ja Kappadokiassa, Pontossa ja Asiassa,*

10 *Phrygiassa ja Pamphiliassa, Egyptissä ja Libian maan rajoilla, liki Kyreniä, ja muukalaiset Roomista, Juudalaiset ja uudet Juudalaiset.*

11 *Kretalaiset ja Arabialaiset, me kuulemme heidän puhuvan meidän kielilämme Jumalan suuria tekoja.*

12 *Niin he kaikki tyhmistyivät ja epäilivät, sanoen toinen toisellensa: mitäs luulet tämän olevan?*

13 *Vaan muut nauroivat heitä ja sanoivat: he ovat täynnänsä makiaa viinaa.*

Luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä Herralle pyhitetyllä hetkellä tutkistella ja ajatella:

Kuinka Pyhän Hengen vaikutukset ilmestyivät helluntaipäivänä ja mitä maailma näistä vaikutuksista arveli.

Mutta että sinä antaisit Pyhän Henkesi sannassasi, kuule meitä, laupias Herra Jumala.

1. Pyhän Hengen vaikutus helluntaipäivänä näyttää meille niin kuin saarnatauti olisi niillä, jotka olivat saaneet Pyhän Hengen.

Mutta se oli omalaatuinen saarnatauti. Profeetat saarnasivat myös Pyhän Hengen vaikuttamina eli Pyhän Hengen liikuttamina. Ja ilman Pyhän Hengen ilmoitusta ei kukaan saarnannut puhdasta Jumalan sanaa. Mutta profeetat eivät puhuneet kielillä, vaan he puhuivat maan kieltä, jota kaikki ihmiset ymmärsivät. Mutta opetuslapset puhuivat moninaisilla kielillä, jotka sillä ajalla tunnettiin maailmassa. He puhuivat hebreaa, kreikkaa, latinaa, arabiaa ja useita muita kieliä saatukseen saarnata evankeliumia kaikille sen ajan kansoille.

Se oli suuri ihme, jota ei yksikään oppinut ole voinut käsittää, kuinka nämä oppimattomat miehet saattoivat yhdessä silmänräpäyksessä oppia niin monta kieltä, sillä ei ennen eikä jälkeen helluntain kukaan saattanut niin äkkiä oppia vierasta kieltä. Vaikka vielä toisella ja kolmannella vuosisadalla Vapahtajan syntymän jälkeen oli yksi ja toinen kristitty, joka oli saanut Pyhän Hengen korkeamassa mitassa, joka saattoi puhua vieraita kieliä, mutta se oli niin käsittämätöntä sille suurelle joukolle, joka oli tullut sinne katsomaan ja tollistelemaan, että se uskoi, että opetuslapset hourasivat humalassa.

Niin käsittämätön on Jumalan työ ihmisessä, kun hän tulee liikutetuksi Pyhäältä Hengeltä, että luonnollisen ihmisen täytyy hämmästyä voimatta käsittää asiaa. Mutta myös meidän päivinämmä on yksi ja toinen, joka puhuu aivan vierasta kieltä ilman, että olisi käynyt

mitään koulua. On olemassa, sanon minä, yksi ja toinen, joka osaa puhua kieltä, jota kukaan ei ymmärrä, vaikkakin on harvinaista tavata semmoisia. Mutta niin kuin maailman joukko otti vastaan Pyhän Hengen vaikutuksia helluntaipäivänä pilkalla, niin vastaanotetaan Pyhän Hengen vaikutukset vielä tänään pilkalla maailman joukon taholta. Sillä jos joku kristitty liikuttuu Pyhän Hengen kautta ja alkaa puhua uutta kieltä parannuksesta, kääntymisestä, uudestisyntymisestä, uskosta ja pyhityksestä, niin on suruton joukko valmis pilkkaamaan semmoista.

Meidän Vapahtajamme sanoo: *”Kun Pyhä Henki tulee, niin Hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden.”* Pyhän Hengen virka on niin muodoin nuhteluvirka, jonka saattaa kuulla profeettain, Johannes Kastajan, Vapahtajan ja Pietarin nuhdesaarnasta helluntaipäivänä. Mutta juuri tästä nuhtelemisesta maailma ei pidä. Se oli juuri tämä nuhtelemisen, jonka tähden profeetat tulivat aikalaistensa vihaamiksi ja vainoamiksi. Saman nuhtelemisen tähden hakattiin Johannes Kastajan kaula, ja nuhdesaarnojensa tähden tuli Vapahtaja ristiinnaulituksi, koska omavanhurskaat fariseukset eivät kärsineet semmoisia nuhtelemisiä ja rankaisemisia, jotka Vapahtaja julisti heille erityisesti elämänsä loppupaikana.

Hengellinen viha kasvoi fariseusten sydämiin. Mutta tätä vihaa he eivät tunteneet, vaan heille tuli omantunnon asiaksi hävittää se luultu kerettiläinen. Ja sama hengellinen viha oli myös syy kristittyjen vainoon, sillä vaikkakin Pyhän Hengen ensimmäiset vaikutukset vastaanotettiin pilkalla ja ivalla, niin ei kestänyt kauan ennen kuin opetuslapset tulivat niin kutsutun oikeuden palvelijoitten pidättämiksi ja sitomiksi, heidät kutsuttiin ensin kirkkoraadin eteen ja sitten maaherran eteen; he tulivat rangaistuksi saarnaamisensa ja tuomitsemisensa tähden. Ei milloinkaan olisi perkeleellä ollut semmoista valtaa maailmassa, ellei tämän maailman ruhtinas

olisi sokaissut uskottomien mieliä, että he uskovat valheen.

Ja siinä ilmenee perkeleen kauhea valta, että hän hengellisen vihan kautta uskottelee oppineimmille miehille, että kristityt ovat haaveilijat ja villihenget, että he ovat vahingolliset kirkolle ja valtiolle. Ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset, yhdellä sanalla, valtakunnan ylhäiset, panevat toimeen vainoja kristittyjä kohtaan, eikä tämä ole tapahtunut ainoastaan Juudan valtakunnassa ja pakanain valtakunnassa, vaan myös paavin valtakunnassa ja nyt viimeiseksi Lutherin valtakunnassa. Se ei ole mikään muu kuin Pyhän Hengen nuhdevirka, jota maailma ei voi kärsiä. Sillä kyllä maailma sen sietää, että sinä luet, veisaat ja pidät rukouksia itsekseksi, kunhan vain annat jumalattoman joukon olla nuhtelematta. Kyllä saat yliottaen olla niin harras kuin tahdot, mutta jos alat puhua uutta kieltä, jos alat nuhdella maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, heti on maailma valmis näyttämään lohikäärmeen hampaitansa sinulle, heti saat kuulla kysymyksen: *”Kukas olet? Oletko Kristus? Ja voitkos antaa synnit anteeksi, jos minä tunnustan ne? Ja mikä on antanut sinulle vallan tuomita kunniallisia ihmisiä?”*

Me kuulemme apostolien teoista, että Pietari alkoi toimittaa Pyhän Hengen virkaa ankaralla nuhtelemisella. Hän soimasi sitä suurta kokoontunutta joukkoa osallisuudesta Vapahtajan murhaan: *”Te olette ristiinnaulinneet kunnian Herran!”* Tämä vaikutti joissakin piston sydämeen, ja ne, jotka niin muodoin heräsivät Pietarin valtavasta nuhdesaarnasta, ne joutuivat hätään sielunsa vapahduksesta. Mutta muut tekivät pilaa kaikesta. Mutta pilkkaaminen ei kestänyt kauan ennen kuin hengellinen viha tuli tilalle. Se suuri joukko tuli totisen ja elävän kristillisyyden viholliseksi.

Ja niin on käynyt kaikkialla ja kaikkina aikoina, missä vain totinen kristillisuus on

ilmestynyt. Se on ensin alkuun otettu vastaan pilkalla ja ivalla, mutta ei ole kestänyt kauan ennen kuin kristityt ovat tulleet vihaetuiksi ja vainotuiksi. Ja se on sen tähden käsitteämätöntä, kuinka ne, jotka vihaavat ja vainoavat kristityitä, voivat kuvitella, että jopa kristillisyyden viholliset voivat toivoa, että Jumala on armollinen myös heitä kohtaan. Sillä – sanovat he – ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset vainosivat kyllä kristityitä, mutta he tekivät sen taitamattomuudesta ja tyhmyydestä. He eivät voineet uskoa, että kristityillä oli oikea jumalanpalvelus. He olivat nimittäin saaneet sen vakuutuksen, että kristityt olivat haaveilijat, kerettiläiset ja villihenget.

Mutta kuinka he saattoivat saada semmoisen vakuutuksen, että jos ihminen taitamattomuudesta ja tyhmyydestä vuodattaa ihmisverta siinä oikeuttavassa vakuutuksessa, että on oikein ja tarpeellista tehdä niin. Eikö hän Jumala sen tähden saata tuomita heitä? Silloin voisi tehdä kaikki mahdolliset tyhmyydet ja sanoa: *”Kaikki paha, mitä ihminen tekee tyhmyydestä, on anteeksiannettavaa; ja Jumala ei voi tuomita ihmistä sen pahan tähden, jonka hän tekee tyhmyydestä ja ymmärtämättömyydestä.”* Hän voi silloin sanoa: *”En tiennyt, että se oli synti.”*

Niin sanoi myös se väärä profeetta, Bileam: *”En tiennyt, että se oli Jumalaa vastaan.”* Mutta tämä on huono puolustus, kun omatunto herää, sillä apostoli Paavali ei voinut löytää mitään puolustusta omasta tyhmyydestään, kun hän heräsi. Hän tunnustaa tosin, että hän oli vainonnut Jumalan seurakuntaa tyhmyydestä ja epäuskossa. Mutta hän ei löytänyt mitään puolustusta tyhmyydestään, sillä vielä kauan kääntymisensä jälkeen hän tunnustaa, ettei hän ollut sen arvoinen, että häntä kutsutaan Herran apostoliksi, juuri sen tähden, että hän oli vainonnut kristityitä. Ja tämä juuri on osoitus perkeleen suuresta vallasta, että hän voi tehdä uskotomoin mielen sokeaksi, että he uskovat valheen.

Mitä nyt apostolien saarnatautiin tulee, niin on aivan varmaa, että jos jotakin semmoista olisi tapahtunut meidän päivinämme, niin olisi uskon joukko vielä tänä päivänä pitänyt sitä saarnatautina, josta yhteen aikaan paljon kirjoitettiin ja puhuttiin meidän maassamme. Niin kutsutut saarnatautiset saarnasivat voimallisesti, niin, että monet heräsivät sen kautta ja pysähtyivät synnin juoksussa ja alkoivat lukea ja tutkistella Jumalan sanaa. Mutta ei kestänyt kauan ennen kuin papit alkoivat syyttää heitä, aivan niin kuin kävi Jerusalemissa.

Ja sen kautta sai uskon joukko vettä myllynsä, sillä kun heidän omat opettajansa kävivät edellä pahalla esimerkillä, niin oli luonnollista, että joukko seurasi perässä. Se suuri joukko sai kristittyjen vainoamisesta sen vakuutuksen, että kristillisuus oli hirveää haaveilua. Ja niin on käynyt kaikkina aikoina. Missä tahansa totinen kristillisuus on ilmaantunut, se on katsottu kauheaksi haaveiluksi. Kristityitä on kutsuttu kerettiläisiksi, haaveilijoiksi ja villihengiksi, jotka pitäisi hävitettävän tulella ja miekalla. Ei ollut niin muodoin ihmeellistä, että totinen kristillisuus jo alusaan tuli vastaanotetuksi pilkalla ja ivalla.

Mutta että totinen kristillisuus vielä meidän päivinämme usein tulee vastaanotetuksi pilkalla, se näyttää olevan ihmeellisempi, koska ihmiset ovat tunnustavinaan kristillisyyttä, mutta elävät vastoin sitä uskoa ja oppia, jota he suullansa tunnustavat. Se on totuudessa surkeaa, että ne, jotka kantavat kristityn nimen, elävät pahemmin kuin turkit ja pakanat, juoppoudessa, juopumuksessa ja hauruudessa, ylellisyydessä ja turhuudessa, koreudessa ja ylpeydessä, muissa synnillisissä huvituksissa ja ajankulussa, aivan kuten uskottaisiin, että on parempi elää jumalattomasti kuin jumalisesti, parempi mennä ilman pelkoa iankaikkisuuteen kuin laittaa pelvolla ja vapistuksella, että te autuaaksi tulisitte.

Näyttää siltä kuin nykyään ei välitettäisi taivaasta, eikä helvetistä, ja että se on

yhdentekevää, kuinka eletään, kunhan ehjin nahoin pääsee läpi maailman. Mutta sen, joka uskoo, että tämän jälkeen on elämä, sen täytyy myös uskoa, ettei ole samantekevää, kuinka elää ja kuinka uskoo, vaan sen täytyy olla vain yksi usko, joka on oikea. Ja tämän uskon on Pietari ensin sanonut ja tunnustanut: *"Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika"* ja *"Herra, kenen tykö me menemme, sillä sinulla on iankaikkisen elämän sana."*

Jos tunnet, että et voi tulla autuaaksi ilman Vapahtajaa, niin sinun pitää turvaaman totiseen ja oikeaan Vapahtajaan, joka voi auttaa sinua kaikesta hädästä ja vaarasta. Mutta jos luulet tulevasi autuaaksi ilman Vapahtajaa, niin sinun pitänee pysyä tässä valinnassasi ja luottaa omaan vanhurskauteesi. Se, joka on herännyt, ei voi luottaa omanvanhurskaustensa päälle, vaan hänen täytyy murheella kysyä: *"Te miehet ja veljet jne."* Amen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Mutta Herra näki ihmisen pahuuden suureksi maan päällä, ja hänen sydämensä aivoitus ja ajatus oli ainoastansa paha joka aika. Ja Herra katui ihmisen tehneensä maan päälle, ja hän tuli murheelliseksi sydämessänsä.

Me kuulemme näistä sanoista, mitä Jumala ajattelee ihmisen lapsista. Itse ne pitävät itsensä hyvänä, kuitenkin suruttomuuden tilassa, mutta Jumala näkee paremmin, kuinka hyvät ne ovat. Eiköpä ihminen ole yksi kirottu luontokappale, koska itse Luojan täytyi tulla murheelliseksi hänen tähtensä, ja katui, että Hän senkaltaisen luontokappaleen oli tehnyt maan päälle, joka ei tee muuta kuin pahaa joka aika, ja on tullut taivaalliselle Vanhemmalle suruksi ja mielikarvaudeksi. Jumala tuli murheelliseksi ihmisen tähden.

Mutta ei surutoin ihminen tule sen tähden murheelliseksi, vaikka Taivaallisen Vanhimman kyyneleet vuotavat hänen tähtensä. Koska vedenpisarat putoovat kallion päälle, niin tulee kallioon kuoppa, mutta paatuneitten omassatunnossa ei tule reikä, vaikka kuinka taivaallisen Vanhimman kyyneleet putoisit hänen päällensä. Sanovat muutamat paatuneet henget: *”Kuka käski Hänen tehdä semmoisen pahanillisen luontokappaleen, koska Hän tiesi ennen jo, että tämä luontokappale tulee Luojallensa häpiäksi.”*

Niin sanovat vielä muutamat lapset murheelliselle vanhemmalle, koska hän valittaa, että paatuneet lapset saattavat Jumalalle ja vanhemmalle surua ja mielikarvautta: *”Kukas käski semmoisia lapsia tehdä? Ilmanki sinä tiesit ennen jo, että me tulemme pahaksi. Kukas käski tehdä?”* Tämä soimaus vanhemmalle on yhtä kuin he pistäisit puukon vanhemman sydämeen. Mutta vanhemman sydän on sen kaltainen, ettei hän saata lapsiansa tappa varsinkin syntymisen jälkeen; ennen hän jo kärsii, mitä hän kärsii, siksi kuin hän näkee, mitä niistä tulee. Ja vaikka nyt Taivaallisen Vanhimman täytyy tulla murheelliseksi ihmisen tähden, ei kuitenkaan Taivaallisen Vanhimman kyyneleet koske

suruttoman ihmisen sydämeen, vaan enemmän hän paatuu, jota enemmän Vanhin toruu, ja hän pilkkaa Vanhimman kyyneleet.

Muutamat ajattelevat niin, ettei suinkaan ihminen ole niin paha, että Jumalan tarvitsee tulla murheelliseksi hänen tähtensä. Ja muutamat sanovat: *”Onpa ihmisellä hyvä tahto.”* Ilmanki Jumala katsoo sen hyvän tahdon hyväksi, koska maailman viisaat sanovat: *”Ei mitään hyvää ole ihmisessä, mutta se hyvä tahto.”* Mutta ei suinkaan suruttomalla ihmisellä ole hyvä tahto. Suruttomalla on hyvä tahto juomaan, kiroamaan ja tappelemaan. Huoralla on kanssa hyvä tahto laskemaan huorimiehen sisälle, koska hän kolkuttaa oven päälle. Ja yhdellä kunniallisella talonpojalla on hyvä tahto juomaan, koska yksi kunniallinen herra tarjoo hänelle sitä vuotavata pirun paskaa.

Mutta totiseen katumukseen ja parannukseen ei ole ollenkaan luonnollisella ihmisellä hyvä tahto, vaan hän on siihen vastahakoinen niin kuin nautahärkä. Heränneillä on kyllä hyvä tahto, että tulla pelastetuksi perkeleen vallan alta, niin kuin Paavali todistaa: *”Tahto minulla on, mutta voimaa sitä hyvää tehdä, en löydä.”* Mitäs se auttaa häntä, että hänellä on hyvä tahto, koska täyttämystä ei tule koskaan? Jos tahto olis kuinka hyvä, koska sydän on paha, niin on [hän] ainaski paha. Sydän on valtakappale ihmisessä, ja tahdolla ei ole yhtään valtaa sydämen päälle. Sen tähden valittaa nyt Jumala 1. Moos. 6: 5, että ihmisen sydämen aivoitus ja ajatus on ainoastansa paha joka aika. Ja sen tähden täytyy Hänen tulla murheelliseksi ja katua, että hän ihmisen teki maan päälle.

Mutta yksi surutoin ihminen ei saa mieleensä, että sydämen aivoitus on niin paha,

vaan hän ajattelee aina, että sydän on hyvä, ja tahto on hyvä, mutta voima puuttuu. Muutampi pakana sanoo, koska hänelle soimataan syntiä: *"Kyllä on armon ovi auki mullekin ja ei ainoastans sulle."* Mutta mistäs tiedät, pakana, että armon ovi on auki? Tiedätkö, missä armon ovi on? Taidat sinä ajatella, että armon ovi on niin iso kuin tuo kirkon ovi, joka nyt on auki kaikille. Mutta eipä kaikki pakanat enää pääse sisälle kirkon ovesta, koska muutamat häätyvät seisomaan ulkoi-sella puolella, ja muutamat ei tule ollenkaan kuuntelemaan Jumalan sanaa. Makaavat koto-na ja kuorsaavat synnin unessa.

Semmoiset kans luulevat mahtuvansa ahtaasta portista sisälle, jotka ei mahdu kirkon ovesta sisälle. Mutta minä luulen, että ne, jotka ei mahdu kirkon ovesta sisälle, mahtuvat helposti helvetin portista. Ja ne, jotka ei pysy kirkossa saarnan aikana, häätyvät ulos mennä taivaan valtakunnasta, sillä ei suinkaan ole siellä hauska niillä katumattomilla ja armonvarkailta, joiden tuntoa katuvaisten kyyneleet polttavat. Niin kuin riettaan enkelit ei kärsi, ei vihti nähdä semmoisia, jotka itkevät ja huokaavat, niin täytyy heidän mennä ulos siitä paikasta, kussa armonpenikat vinkuvat. Sillä se katuvaisen ääni tekee paatuneille pahaa.

Jos yksi katuvainen sielu tulis yhden maailman herran tykö valittamaan, että hänellä on syntiä tunnon päällä, niin sanois maailman herra varsin: *"Mene ulos tästä itkemästä ja huokaamasta, muutampi ulkokullattu! Jos sinulla ei ole muuta sanomista, niin saat mennä kiivaasti!"* *"Ja vielä ne huokaavat niin kuin luontokappaleet."* Ilmanki maailman herrat ajattelevat, että luontokappaleet tarvitsevat katumuksen ja parannuksen tehdä, mutta ei ihminen, joka on muka siivosti elänyt. Mutta Raamattu näyttää, joka ei huokaa täällä, saapi huoata helvetissä, joka ei tee katumusta täällä, saapi katua helvetissä ja joka ei itke täällä, saapi itkeä helvetissä.

Koska ihminen on niin paha, että Jumala tulee murheelliseksi hänen tähtensä ja katu, että Hän ihmisen tehnyt on maan päälle, silloin nauravat paatuneet henget ja sanovat: *"Mikäs Jumala se on, joka häätyis katumaan omia töitönsä"* ja *"kukas käski Hänen tehdä ihmisen maan päälle?"* Niin puhuvat ne paatuneet henget, jotka ei tiedä, minkä kaltainen Vanhimman sydän on. Ne pilkkaavat Vanhimman kyyneleet ja tallaavat Hänen vertansa.

Mutta net harvat sielut, jotka ovat nähneet Vanhimman kyyneleet vuotavan ja Hänen verensä juoksevan tämän kirokun maan päälle, nouskoon ylös unesta ja katselkoon, kuinka veri tippuu Vanhimman otsasta, koska Hän kumartaen polviansa rukoilee paatuneittenki lasten edestä, että [he] huomaitsisit kerran, kuinka suuren tuskan ja vai-van he ovat saattaneet Vanhimmalle, koska Hänen piti lunastaman heitä helvetin vai-vasta. Kuule, rakas Vanhin, murheellisten, katuvaisten ja alastomain raukkain huokaus! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 3: 16–21

16 Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, joka uskoo hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta ijankaikkisen elämän saaman.

17 Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa, mutta että maailma pitää hänen kauttansa vapahdettaman.

18 Joka hänen päällensä uskoo, ei häntä tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu; sillä ei hän uskonut Jumalan ainoan Pojan nimen päälle.

19 Mutta tämä on tuomio: että valkeus tuli maailmaan, ja ihmiset rakastivat enemmän pimeyttä kuin valkeutta; sillä heidän työnsä olivat pahat.

20 Sillä jokainen, joka pahaa tekee, se vihaa valkeutta eikä tule valkeuteen, ettei hänen töitönsä pitäisi laitettaman.

21 Mutta joka totuuden tekee, se tulee valkeuteen, että hänen työnsä nähtäisiin; sillä ne ovat Jumalassa tehdyt.

Tämän päivän evankeliumissa on sekä armo että tuomio julistettu. Armo on luvattu niille, jotka uskovat ainoan Pojan nimen päälle. Mutta tuomio on julistettu niille, jotka vihaavat valkeutta. **Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman, kutka ne ovat, jotka vihaavat valkeutta ja rakastavat pimeyttä; ja toiseksi, kutka ne ovat, jotka uskovat Jumalan ainoan Pojan päälle. (Votum)**

Koska nyt valkeus on tullut maailmaan ja ihmiset ovat nähneet, millinen valkeus on, niin pitäis heidän kaikkien tuleman valkeuteen, että he tulisivat valkeuden lapsiksi. Mutta ne ovat niin harjaantuneet elämään pimeydessä, ettei heidän silmänsä kärsi valkeutta nähdä. Niin kuin kala tulee sokiaksi loisteessa, niin tulevat myös suruttomat ihmiset sokiaksi hengellisessä valkeudessa. Vapahataja on sanonut, että ne, jotka näkevät, pitää sokiaksi tuleman. Nyt tulevat maailmanlapset peräti sokiaksi, koska äkkinäinen valkeus tulee, sillä heidän silmänsä ei kärsi valkeutta nähdä. Erinomattain ovat huorat ja varkaat vihaiset valkeudelle. Jos joku ihminen tulee valkeuden kanssa siihen huoneeseen, kussa huorat ovat huoraamassa, niin he pyytävät varsin sammuttaa sen kynttilän, ettei ihmiset näkisi, mitä he ovat tekemässä.

Niin myös varkaat vihaavat valkeutta, sillä jos joku ihminen tulee kynttilän eli tulisoiton kanssa, koska he ovat varastamassa, niin he freistaavat varsin sen kynttilän sammuttaa, ettei ihmiset näkisi, mitä he ovat tekemässä. Ja koska nyt maailma on täynnä huoria ja varkaita, niin se ei ole ihmet, että he rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Ei he tahdo, että heidän työnsä pitää valkeuteen tuleman. Ja tämä on yksi syy, minkä tähden he vihaavat valkeutta. Ja on se vielä toinen syy, minkä tähden he vihaavat valkeutta; he ovat

nimittäin harjaintuneet olemaan pimeydessä. Sen tähden he rakastavat pimeyttä, sillä heidän silmänsä ei kärsi valkeutta nähdä.

Eli jos me ottaisimme vertauksen kaloista. Me tiedämme, että kaikenlaiset kalat tulevat sokiaksi loisteelta. Mutta isot kalat ovat aina aremmat kuin pienet kalat. Sen tähden he pakenevat loisteen syrjältä ja menevät siihen rakastettuun pimeyteen jällens. Ilmanki heillä on parempi ymmärrys ja järki, sen tähden he pakenevat loisteen syrjältä. Koska nimittäin semmoiset isot kalat tulevat liki valkeutta ja tuntevat, että se ottaa heiltä sen luonnollisen näön pois, niin he pelkäävät ja lähtevät uimaan pimeyteen, kussa ei yksikään näe heitä.

Niin myös luonnollinen ihminen, koska hän näkee kristillisyyden valkeuden, luulee hän, että se on riettaan hengen tuohusvalkea, ja sitte hän pakenee aika faartilla pimeyteen jällens. Mutta ne pienet kalat ovat niin tyhmit, ei ne ymmärrä paeta, vaikka he tulevat sokiaksi, vaan he uiskentelevat siellä juuri loisteessa, ja sillä tavalla heitä saadaan. On myös sekin tietävä asia, että ne ihmiset, jotka asuvat maan alla, ei kärsi valkeutta nähdä, sillä he ovat niin arat valkeudesta, että he pelkäävät sitä. Mutta maahiset kaivavat maata kynsilänsä ja luulevat siellä löytävänsä aarnihautaa. Mutta koska semmoinen aarnihauta tuodaan ylös valkeuteen, niin ei se ole muu kuin sysihauta.

Sanotaan myös, ettei maahiset kärsi ristiä pantavan heidän lastensa päälle. Ja se on myös uskottava, että maahiset ei jaksaa ristiä kantaa, sillä jos he rupeisit ristiä kantamaan, niin he tulisivat kuka tiesi kristityksi. Mutta ei maahiset tahdo niin hulluksi tulla, että he rupeisit ristiä kantamaan. Manalaiset kanssa rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Ei he tohdi tulla valkeuteen, mutta pimeyden aikana he vaeltavat ja pelättävät niitä eläviä ihmisiä ja nipistelevät heitä ja kynsivät seiiniä. Mutta

niin pian kuin aurinko nousee, pakenevat manalaiset pois. Sanotaan myös, että noidat nostavat manalaisia jonkun elävän ihmisen päälle. Mutta se on näinä aikoina huomaittu, että isot juomarit saavat manalaisia nähdä. Jos he juovat hyvin paloviinaa, niin he saavat manalaisia kumppaniksi. Ja sen tietävät myös tohtorit.

On myös muita eläviä, jotka rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, nimittäin pissihaukat ja hattarat ja mettän perkeleet ja äpärit, jotka ovat kesken syntyneet eli varsin syntymisen jälkeen vanhalta ihmiseltä tapetut. Nämät äpärit itkevät niin kuin lapset ja rääkyvät pimeyden aikana ja kaipaavat kristityn nimeä. Mutta ei yksikään elävä ihminen saata heille kristityn nimen antaa, sillä he ovat äpärit, ja vanha ihminen on heitä tappanut syntymisen jälkeen. Sillä vanha ihminen ei tahdo huoran nimen kantaa, sen tähden hän tappaa sen uuden ihmisen, jos hän pääsee salaamaan tilaisuutensa.

Mutta hattarat ovat sen kaltaiset elävät, jotka nauravat, koska he kuulevat jonkun ihmisen huutavan korvessa. Heidän suustansa tulee semmoinen hattaran nauru, jos joku elävä ihminen heitä puhuttelee. Mutta valkeutta hattarat vihaavat, sillä heidän työnsä ovat pahat. Niin myös mettän perkeleet, jotka asuvat heidän luolissansa ja syövät sitä vuotavata pirun paskaa ja kiroavat niin paljon kuin suusta ulos mahtuu. Koska he näkevät jonkun elävän ihmisen, niin he irvistelevät ja ärisevät ja purevat hampaitansa. Mutta pissihaukat taas kurkistelevat ja väentelevät kaulaansa ja katsovat isoilla silmillä ihmisen päälle. Mutta ei ne ole arat. Kuitenkin he rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä he asuvat päivän aikana heidän luolissans, mutta hämärässä ja pimeyden aikana he lenneskelevät huoneitten ympäri ja pyytävät hiiriä. Kaikki nämät mettän elävät rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Nyt pitäis meidän puhuman muutampia sanoja niistäkin, jotka ovat pimeyden aikana nukkuneet, mutta päivän aikana ovat nousneet ylös heidän unestansa. Sillä Paavali sanoo: *"Nyt on aika unesta nousta. Yö on kulu- nut ja päivä on tullut. Ja meidän autuutemme on lähempänä kuin silloin, koska me uskoimme."* Nyt ovat siis tiaiset ja satakieliset ja kaikki pienet lintuiset, jotka rakastavat valkeutta, he ovat nousneet ylös heidän unestansa ja alkaneet rakentaa heidän pesäänsä. Mutta he tietävät, ettei heillä ole pitkä aika ennen kuin he pääsevät siirtymään lämpimään ilmaan, kussa aurinko seisoo pään päällä. Sen tähden he visertävät täällä ja kiittävät Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka heitä herättää heidän pesissäns. Niin pian kuin aurinko nousee ja päivä valkenee, alkavat heidän laulunsa, ja silloin he nousevat ylös työtä tekemään.

Nämät pienet lintuiset ei vihaa valkeutta, vaan he odottavat aina päivän koittavan. Kuitenkin on heilläkin monta vajavuutta: monen kaltaiset viholliset, jotka heitä ajavat takaa, monta kylmää ja pahan sään päivää, koska aurinko ei paista ollenkaan, mutta rakeita sataa taivaasta ja ukkonen Sinain vuorella kovin pauhaa. Silloin heidän täytyy paeta Elävän Viinapuun rakoihin, johon he ovat rakentaneet pesänsä. Koska kylmä tuuli, nöyrä sää ja kova ilma käypi monta päivää peräsiltäns, täytyy heidän maata pesissäns ja nälkää kärsiä. Kuitenkin antaa Jumala armollisen aurinkonsa paistaa ja taas virvoittaa heitä. Silloin saavat he nähdä, että Jumala ruokkii, ei ainoastans tiaisia ja pääskyisen poikaa, vaan myös kaarneen pojille, jotka huutavat Hänen tykönsä, antaa Hän ruuan otollisella ajalla. Ovatkos kaarneen pojat ansainneet ruokaa? Ei suinkaan het ole ansainneet ruokaa, mutta kuin hekin huutavat Hänen tykönsä, niin Hän antaa. Huutakaat nyt, kaarneen pojat, niin Hän teille antaa ruuan otollisella ajalla.

Toiseksi: **Meidän pitäis katseleman, kutka ne ovat, jotka uskovat ainoan Pojan päälle.**

Vapahtaja sanoo tämän päivän evankeliumissa: *”Ei Jumala ole lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, mutta että maailma piti Hänen kauttansa vapahdettaman.”* Jos nyt maailma omistais tämän armollisen lupauksen itsellensä, niin se kuuluu Vapahtajan sanoista niin kuin kaikille olis autuus tarjona. Mutta se jälkimäinen osa evankeliumista osoittaa, että tuomio on määrätty niille, jotka ei usko ainoan Pojan nimen päälle. Ja kuinkapa he uskoisit, koska he rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta. Kyllä muutamat armonvargaat luulevat uskovansa ja sanovat kanssa: *”Me uskomme Vapahtajan päälle, ja me maakaamme joka päivä Hänen ristinsä juuressa.”* Mutta kuinkas he uskovat, koska he rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta?

Ja me olemme jo äsken maallanneet niitä, jotka rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta. Ne tahtovat ensinnä peittää heidän pahoja tekojansa, sitten he tahtovat olla kristittyinä ja tehdä syntiä. He tahtovat olla jumaliset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana; he siunaavat kirkossa ja kiroavat kirkon takana; ovat siviät kirkossa ja huoraavat kirkon takana; ovat rehelliset kirkossa ja varastavat kirkon takana; he ovat raittiit kirkossa ja juovat kirkon takana; he ovat rakkaat kristityt kirkossa ja rakkaat perkeleen ystävät kirkon takana.

Nyt on Jumala kyllä lähettänyt ainoan Poikansa maailmaan, ei tuomitsemaan maailmaa, mutta että maailma Hänen kauttansa vapahdettaisiin synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Mutta eipä maailma tahdo vapaaksi tulla siitä jumalattomasta elämästä, johon perkele on hänen upottanut. Sen tähden ei auta heidän uskoa ainoan Pojan päälle, koska net ei tahdo luopua perkeleestä ja kaikesta hänen menostansa, vaan he tahtovat aina palvella häntä ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Ja yhtä hyvin sanovat he uskovansa Jumalan Pojan päälle.

Mikäs usko se on, josta ei tule yhtään sydämen ja mielen muutosta? Se taitaa olla perkeleen usko semmoinen. Ja tuota kuollutta uskoa nyt saarnataan joka paikassa; ja ovat rakkaat kristityt ja rakkaat Jeesuksen ystävät kirkossa. Mutta heti kun he pääsevät ulos kirkon ovesta, niin he ovat valmiit juomaan, kiroamaan ja tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan. Semmoiset kristityt taitavat olla rakkaat perkeleen ystävät, mutta ei rakkaat Jeesuksen ystävät.

Kuitenkin on muutampia, vaikka harvoja sieluja, jotka uskovat Jumalan Pojan päälle, ei niin kuin armonvargaat, jotka uskovat ja suuttuvat, he uskovat ja vihaavat kristityitä. Mutta senkaltainen usko, jonka pitäis kestämän kuolemassa, ei ole juuri monella. Sillä sen kaltainen usko, joka on yhdistetty hengellisen vihan kanssa, on kyllä olevanansa vahva, mutta puuttuu pian kiusauksessa, niin kuin Pietarin usko ennen kieltämistä.

Mutta elävä usko, jonka Pyhä Henki on sytyttänyt totisen katumuksen ja parannuksen jälkeen, ei ole niin vahva ihmisen tunnossa. Mutta on kuitenkin entisten kristittyin usko kestänyt kuolemassa. Ja niin on meidän toivomme, että niitten harvain kristittyin usko, jotka ovat kilvoittelemassa, pitäis kestämän kuolemassa, jos he pysyvät vahvana heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti ja ei horju edestakaisin, vaikka vihollinen tahtoo kyllä uskon heiltä ryöstää ja kiusausten kautta kaataa heidän perustuksensa. Kuitenkin, jos he ovat ahkerat pyrkimään, valvomaan ja rukoilemaan, ettei se armollinen Herra Jeesus, joka heitä suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt on turmelemattomasta siemenestä, ylönantais heitä kiusauksen ajalla eikä kuoleman hetkellä.

Niin on meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että he saavat nähdä Hänen ihmeellisen valkeutensa ja iloita niin kuin tiaiset ja pääskiyiset iloitsevat ja riemuitsevat, koska päivä valkenee. He visertävät heidän pesissäns veisaten kiitosta sille suurelle

Luojalle, joka valkeuden on luonut ja on antanut heidän nähdä päivän valkeuden. Mutta valkeuden aika on pohjan maalla lyhykäinen ja pian loppuu se ihana aika, jona pääskyiset laulavat, sillä heillä ei ole yhtään vahvaa asumasijaa maan päällä. Sen tähden ovat he niin viriät tekemään työtä. He tietävät, että he pääsevät pian siirtymään lämpimään ilmaan, kussa aurinko seisoo pään

päällä toisella puolella maata, kussa ijankaikkinen valkeus on.

Rientäkää, te harvat Jumalan lapset, että tekin pääsisitte pian siirtymään valkeuden valtakuntaan ennen kuin pimeys tulee maan päälle, että pääsisitte pian iloitsemaan Siionin vuorella nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Mutta tämä on tuomio: että valkeus tuli maailmaan, ja ihmiset rakastit enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olit pahat.

Valkeuden kanssa ymmärretään, ei ainoastansa oikea ymmärrys ja oikea tunto hengellisissä asioissa, mutta myös oikeat koettelemukset ja oikea kristillinen elämä. Mutta pimeyden kanssa ymmärretään, ei ainoastansa ymmärtämättömyys ja väärä tunto, mutta myös suruttomain ihmisten paha tahto ja jumalaton elämä. Koska nyt Vapahtaja sanoo, että ihmiset rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, niin se on ymmärrettävä, että luonnolliset ihmiset ei tahdo tulla valkeuteen. Ei he tahdo ilmoittaa heidän pahoja töitensä. Ei he tahdo tunnustaa syntiänsä.

Sillä tavalla on Augustinus, se kuuluisa kristittyin opettaja ymmärtänyt tämän raamatun paikan, että suruttomat ja pakanat rakastavat niin paljon pimeyttä, että he peittävät ja kieltävät syntiänsä, jotka kuitenkin keran tulevat valkeuteen. Me tiedämme hyvin, että varkaat ja huorat vihaavat vielä luonnollistaki valkeutta. Jos joku tulee kynttilän kanssa varkaan päälle, koska hän on varastamassa, niin kokee hän varsin sammuttaa kynttilän, ettei häntä tuttais. Niin myös huorat vihaavat luonnollista valkeutta ja suuttuvat niille, jotka tulevat kynttilän kanssa puhtaan riettauden päälle. Mutta vielä enemmän he vihaavat sitä hengellistä valkeutta.

Koska kristityt vaativat heiltä oikean synnintunnustuksen, niin he tahtovat peittää syntiänsä ja kieltää sanoen: *”Ei ole tarpeellinen tunnustaa, eikä tarvitse maailmalle huutaa.”* Minkä tähden on Augustinus tämän paikan ymmärtänyt niin, että se kuuluu synnin tunnustukseen, että kaikki pimeyden työt pitää tuotaman valkeuteen? Mutta armonvarkaat ei tahdo ollenkaan tunnustaa syntiänsä, ei ne tahdo tulla valkeuteen. He rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Valkeuden kanssa ymmärretään myös oikea itsensä tunteminen. Mutta kuinkas armonvarkaat saattavat tulla itsensä tuntemiseen, jotka ei tunne sitä, että heillä on hengellinen viha sydämessä kristityitä kohtaan, eikä myös tunne, mitä kunnian rietas heissä vaikuttaa, koska he tahtovat peittää syntiänsä. Kuinka he sitte tuntisit, mitä ahneuden perkele heissä vaikuttaa ja mitä oman vanhurskauten perkele vaikuttaa?

Valkeuden kanssa ymmärretään myös oikea Jumalan sanan ymmärtäminen. Mutta ei tahdo suruttomat ja armonvarkaat siihen valkeuteen tulla, sillä muutamat heistä selittävät Raamattua niin kuin rietas. Eipä Nikodeemuskaan ymmärtänyt, mikä uusi syntyminen on, vaikka hän oli mestari Israelissa. Ja kirjanoppineet ymmärsit väärin kaikki profeettain lupaukset Messiaksen valtakunnasta. Kuinka sitte suruttomat ymmärtäisit Raamattua oikein, koska apostoli Paavali, joka oli semmoinen Raamatun mies, ei ymmärtänyt muuta, kuin että kristityt olit yksi väärä eriseura ja Nasareenuksen lahkokunta, joka tahtoi sitä vanhaa Mooseksen asetusta muuttaa ja väärää uskoa tuoda valtakuntaan.

Miksi Paavali rupeis erilaihin ymmärtämään Raamattua, niin pian kuin omatunto oli herännyt? Mutta juutalaiset suutuuit hirmuisesti Paavalille niin pian, kuin hänessä muutos tapahtui. Eikö tämän aikaiset suruttomat ja armonvarkaat mahda arvata, että se on rietas, mutta ei Lutherus, joka heille selittää Jumalan sanaa nurin? Mutta heidän täytyy nyt olla pimeydessä sen tähden, että he rakastavat pimeyttä.

Pimeyden kanssa ymmärretään myös se luonnollinen sokeus ja pimeys hengellisissä asioissa, jossa suruttomat vaeltavat kadoituksen lavealla tiellä, vaikka muutamat kyllä

tuntevat, että he ovat huonolla tiellä, mutta ei he pääse irti saatanan pauloista. Muuttamat nojaavat sen päälle, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Sen tähden ovat sitte suruttomat oikeat profeetat. Suruttomat ilmanki ymmärtävät Jumalan sanaa oikein, koska he sanovat: *"Kyllä me näemme itse kirjasta."* Mitäs te näette itse kirjasta? Niin paljon ilmanki näette kirjasta kuin juutalaiset näjit, jotka olit saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että Johannes Kastajalla oli perkele ja Nasareenuksella oli perkele, ja kristityt olit väärät profeetat.

Sen verran yksi surutoin ihminen näkee kirjasta. Jos hän ei rakastais pimeyttä, jos hänellä olis halu tulla valkeuteen, niin saattais hän mitämaks saada sen ylösvalaistuksen kirjasta, että hän on itse väärä profeetta ja villihenki. Mutta siihen valkeuteen hän ei tahdo tulla, sillä hän rakastaa enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä hänen työnsä ovat pahat. Yksi surutoin ihminen rakastaa enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä hänen työnsä ovat pahat. Se on yksi pimeyden merkki, että hän rakastaa vanhoja kotosyn-tejänsä ja pitää niitä luvallisena.

Me näemme, että juomarit rakastavat vielä paloviinaa ja pitävät sen makeana, vaikka kaikki järjelliset ihmiset tietävät, että semmoinen kalu tekee ihmisen luontokappaleeksi. Niin myös huorat rakastavat enemmän omaa lihaansa kuin Jumalaa. He tahtovat elää niin kuin luontokappaleet, ja kuolevat myös niin kuin luontokappaleet. Se näyttää niin kuin juomarit ja huorat olisit saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että heillä on paras oikeus astua taivaan valtakuntaan. Mutta ei niillä taida olla sieluakaan, koska he elävät niin kuin luontokappaleet ja kuolevat niin kuin luontokappaleet. Semmoiset pahimmiten vihaavat kristillisyyttä, joka on hengellinen valkeus. Mutta ei viinaporvaritkaan rakasta valkeutta, vaan he rakastavat pimeyttä, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Ja tämä nyt on tuomio, että valkeus tuli maailmaan, mutta ihmiset rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Jos tämä valkeus ei olis tullut maailmaan, jos tämä kristillisyyys ei olis tullut, niin olis heillä ollut vähempi edesvastausta, eikä olis niin kova tuomio tullut heidän päällensä. He olisit sitte tietämättömyyden ja ymmärtämättömyyden varjon alla saaneet mennä rauhassa helvettiin. Heille olis huokiampi ollut tuomiopäivänä, niin kuin Sodomian ja Gomorran miehille, joille ei ole niin paljon saarnattu katumuksesta, parannuksesta ja uskosta, kuin näille juutalaisille.

Mutta juuri sen tähden, että valkeus on tullut, juuri sen tähden, että nämät suruttomat ja paatuneet ovat niin paljon kristillisyyttä nähneet ja kuulleet, sen tähden tulee yksi hirmuinen tuomio heidän päällensä, jotka ei ole uskoneet, että valkeus on tullut maailmaan, jotka ei ole uskoneet, että tämä valkeus on oikea ylösvalaistus ja oikea kristillisyyys. Että koska niin paljon on paatuneille juutalaisille puhuttu katumuksesta, parannuksesta ja elävästä uskosta, ja ei ole vielä jaksaneet uskoa, että kaikki totuuden vihamiehet, kaikki pilkkaajat ja vastaanaseijat saavat tuomion päällensä, juuri sen tähden, että tämä valkeus on tullut maailmaan. Sillä ei suruttomat ja paatuneet pääse sanomaan tuomiopäivänä: *"Emme ole tienneet emmekä ymmärtäneet, kuinka meidän olis pitänyt elämän."*

Ei nämät suruttomat ja paatuneet saata sanoa tuomiopäivänä niin kuin Sodomian ja Gomorran miehet: *"Ei meille ole puhuttu parannuksesta, ei meille ole saarnattu katumuksesta."* Ei epäileväisenkään ja omanvanhurskauden eli epäuskon vangit saata syystä sanoa: *"Ei meille ole saarnattu uskosta."* Vaikka ne suurimmat armonvargaat sanovat: *"Ei meille ole saarnattu uskosta."* Mutta ne valehtelevat, sillä armonvargaat tahtovat ilman katumuksetta ja ilman parannuksetta mennä Kristuksen tykö. Mutta ei Kristus ole vastaan ottanut fariseuksia ja semmoisia

armonvarkaita, jotka sanovat: *”Meillä on yksi Isä Jumala.”* Niille on itse Kristus sanonut: *”Te olette siitä Isästä perkeleestä.”* Semmoisille armonvarkaille on saarnattu semmoinen evankeliumi, kuin Johannes Kastaja saarnais fariseuksille: *”Te kyykäärmeen sikkiät, kuka neuvoi teitä pakenemaan tulevaista vihaa?”*

Mutta katuvaisille, murheellisille, epäileväsille ja alaspainetuille sieluille on saarnattu evankeliumi. Me tiedämme sen vakaisesti, että köyhille saarnataan evankeliumi, mutta rikkaille saarnataan tuomio. Ja tämän uskalluksen päälle me nyt kumarramme polvemme meidän Herran Jeesuksen Kristuksen Isän puoleen, joka on valkeuden Isä, rukoillen nöyrällä ja katuvaisella sydämellä, että Hän antais vielä tämän valkeuden ylösvalaista niitä, jotka pimeydessä ja kuoleman varjon alla istuvat, että he saisit vielä nähdä tämän valkeuden, joka nyt on tullut maailmaan, vaikka se tekee niitä sokeaksi, jotka pimeyttä rakastavat. Mutta valkeuden lapset iloitsevat niin kuin pääskyisen pojat, jotka alkavat laulamaan varsin kuin aurinko nousee.

Kuule, valkeuden Isä, niitten katuvaisten, murheellisten ja epäileväisten huokaus, jotka vielä istuvat pimeydessä ja kuoleman varjon laaksossa, odottain aamuruskon koittoa. Amen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 3: 16–21

16 Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, joka uskoo hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta ijankaikkisen elämän saaman.

17 Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa, mutta että maailma pitää hänen kauttansa vapahdettaman.

18 Joka hänen päällensä uskoo, ei häntä tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu; sillä ei hän uskonut Jumalan ainoan Pojan nimen päälle.

19 Mutta tämä on tuomio: että valkeus tuli maailmaan, ja ihmiset rakastivat enemmän pimeyttä kuin valkeutta; sillä heidän työnsä olivat pahat.

20 Sillä jokainen, joka pahaa tekee, se vihaa valkeutta eikä tule valkeuteen, ettei hänen töitönsä pitäisi laitettaman.

21 Mutta joka totuuden tekee, se tulee valkeuteen, että hänen työnsä nähtäisiin; sillä ne ovat Jumalassa tehdyt.

Meidän pitää Jumalan armon kautta nyt katseleman, mitkä elävät ne ovat, jotka enemmän rakastavat pimeyttä kuin valkeutta.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Mitkä elävät ne ovat, jotka enemmän rakastavat pimeyttä kuin valkeutta?**

Toinen tutkistelemus: **Minkäkaltaisen tuomion he saavat?**

Jospa nyt valkeuden Isä valaisis koko tämän ilman, että kaikki pimeyden elävät näkisit tämän valkeuden, ja että kaikki, joilla on ikävä olla pimeydessä, pääsisit valkeuteen. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Mitkäs elävät ne ovat, jotka rakastavat pimeyttä?** Kaikki maan alla olevaiset ihmiset, niin kuin maahiset ja manalaiset, ja äpärät, jotka rääkkyvät hämärässä ja peljättävät eläviä ja maan päällä asuvaisia ihmisiä. Niin myös hattarat ja mettän perkeleet, jotka nauravat ja kiroavat valkeudelle.

Ensiksi maahiset, eli maan haltiat, jotka maan alla kaivavat maata kynsillänsä, ja luulevat sieltä löytävänsä aarnihaudan, mutta kuin tämä aarnihauta tulee valkeuteen, niin ei se ole muu kuin sysihauta. Maahisen tyttäret sanotaan olevan verkavaatteissa ja kantavan silkkihuivia ja muuta koreutta, joilla he vetävät huorapukit tykönsä, niin kuin sormukset, korvarenkaat, kultaviljat, joilla huoruuden perkele on heitä sitonut kaularautaan. Niillä sanotaan myös olevan pitkät hiukset ja kaunis veisuääni, vaikka ei he muuta saata veisata kuin ainoastansa

huoralauluja. Jos moni nuorukainen on tullut petetyksi heidän kauneudestansa, koska hän on huoruuden viinasta juopunut. Kyllä on myös moni kristitty tytär huoruuden kautta joutunut maan alle asumaan pimeydessä, koska hän on ottanut maahisen pojan mieheksi.

Ettekös ole kuulleet, kuinka maahiset varastavat ihmisten lapsia ennen kastetta, ja vielä jälkeenki vaihettavat he ihmisen lapsia, joille ei ole pantu ristiä rintaan. Sillä maahiset ei kärsi ristiä pantavan lastensa rintaan. Maahiset kapaloitsevat kyllä lapsiansa, mutta ei ole sallittu maahisen valtakunnassa, että kapalovyö pantaisiin ristiin lapsen rinnan päälle. Siitä kuuluu hyvin, että maahiset ovat Jeesuksen ristin viholliset. Ja kuinkapa maahiset jaksaisit ristiä kantaa, jotka syövät pirun paskaa ja vanhan Aatamin sontaa. He ovat sen juomisen jälkeen niin nuoskat ja nopeat, niin kuin he olisit paskaa syöneet. Mutta yhtä hyvin he pitävät pirun paskaa makeana, vaikka se haisee niin kuin myrky neljänneksen päähän. Koska nämät maahiset juovat paljon sitä vuotavaa pirun paskaa, joutuvat he viimein manalasiin, vaikka maahiset sokeudessaansa luulevat, että joku noita on nostanut manalaiset heidän päällensä. Mutta se on hyvin koeteltu asia, että jokainen, joka näkee manalaisia, on juonut ylön paljon pirun paskaa.

Manalaiset ovat vielä syvempään pohjatto-muuteen vajonneet kuin maahiset, sillä manalaiset ovat tulleet niistä sieluista, jotka ovat maan päällä kristityn nimeä kantaneet, mutta ovat valvomattomuuden kautta lanneet kristillisyydestä ja tulleet manalaiseksi. Nämät manalaiset peljättävät eläviä ihmisiä kummituksillansa, ja pitävät vielä hengellisen kuolemansa jälkeen kirkon menoja ja polttavat kynttilöitä, jonka tähden he muutamilta kutsutaan ”*kirkonväeksi*”. Mutta mitä auttavat heitä enää kirkonmenot kuoleman jälkeen, koska he täällä armon ajassa ovat istuneet kuurona ja mykkänä Herran huoneessa. Jumalan sana on mennyt pään

ylitse sivuitse suuta ja sivuitse korvia, eikä sydäntä kohti koskaan.

Siihen samaan manalaisten joukkoon kuuluvat myös äpärät, jotka varsin syntymisen jälkeen ovat hengettömäksi tulleet. Vanha ihminen on saanut tilan tappaa sen uuden ihmisen varsin syntymisen jälkeen. Sen tähden ei ole nämät äpärät koskaan vanhimman rintoja imeneet. Ja ilman kastetta he ovat kuolleet. Nyt he rääkkyvät hämärässä ja kaipaavat kastetta ja kristityn nimeä, mutta ei yksikään saata heille kristityn nimeä antaa, paitsi maahiset ja manalaiset. Ne antavat äpärälle kristityn nimen. Pyhä Paavali todistaa, että ne lapset, joita Isä ei kurita, ne ovat äpärät ja ei lapset.

Nämät ovat nyt se pimeyden joukko, jotka rakastavat pimeyttä, ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Siihen tulevat vielä hattarat ja mettän perkeleet, jotka rakastavat pimeyttä, ja vihaavat valkeutta. Hattarat nauravat, jos joku elävä ihminen puhuu heille katumuksesta ja parannuksesta, mutta mettän perkeleet kiroavat kristityitä, ja purevat hampaitansa niin kuin juutalaiset, jotka puhuit Stefanuksen kanssa. He purit hampaitansa ja tukitsit korviensa, että he pääsisit kuulemasta semmoisia hirmuisia pilkkasanoja, kuin Stefanus puhui. Sillä yhden kristityn sanat kuuluvat mettän perkeleen korvissa niin hirmuiselta, ettei hän viitsi kuullakaan.

Muutampi mettän perkele on niin pyhä, niin hurskas, ja niin jumalinen, ettei hän viitsi kristityn kirousta kuulla. Mutta anna hänen itse ruveta lukemaan läksyjänsä, kyllä sitte kirous muuttuu siunaukseksi, ja hänen siunauksensa muuttuu kiroukseksi. Muutoin sanotaan mettän perkeleen olevan aikainen huora, ja saavat kyllä ihmisen tyttäret varoittaa itseänsä hänestä.

Muutamat valkeuden vihaajat ovat niin kuin pissihaukat, jotka väentelevät kaulaansa ja kurkistelevat. Pissihaukat lentelevät huoneitten ympäri hämärässä, ja syövät hiiriä ja

kauhistuksia, niin kuin profeetta Esaias heistä todistaa. Ja sillä hiiren lihalla he luulevat elävänsä ijankaikkisuudessa. Hiiren pyytäjät ovat semmoiset, jotka vartioitsevat kristittyin vikoja, niin kuin fariseukset, jotka aina olit vartioitsemassa Kristuksen vikoja, ja niillä ne elätit henkensä.

Ei suinkaan nämät pissihaukat huoli niistä, jotka juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Semmoiset ovat usein fariseusten parhaat ystävät, mutta kristityt ovat aina pahenuksena, ja niitten elämää fariseukset vartioitsevat, jos he saisit niistä jonkun hiiren, se olis vasta makea ruoka pissihaukan suussa. Semmoinen onki fariseuksen luonto, jonka autuuden perustus on omavanhurskaus. Hän kuurnitsee hyttysiä ja nielee rautakiiskiä. Hän katsoo kyllä pieniä vikoja kristityissä, mutta omia syntejensä hän rakastaa, peittää ja salaa. Hän vaatii siis enkelin pyhyyttä kristityiltä. Hän luulee il-manki, että kristitty on tekopyhä niin kuin hänki. Mutta älä katso hiiriä, hyvä fariseus, älä katso raiskaa kristityn silmässä, niin kauan kuin malka on omassa silmässä. Ota pois malka ensin omasta silmästä. Ota pois viha ja ahneus, ja kateus omasta sydäimestä, sillä nämät synnit vievät sinut helvettiin.

Ja sinä armonvaras, joka rupesit vartioitsemaan kristittyin vikoja, ja hiiriä pyytämään. Ota pois rautanaula omasta sydäimestä. Se paisuttaa sinun sydämes ja tekee niin pak-suksi, ettet mahdu enää ahtaasta portista sisälle. Joka ei mahdu enää kristittyin rukoushuoneeseen, kuinka hän mahtuis taivaan valtakuntaan, se on mahdotoin.

Mitkäs elävät ne siis ovat, jotka rakastavat pimeyttä? Joo; ne on maahiset, ja manalaiset, äpärät, hattarat ja mettän perkeleet ja pissihaukat. Maahiset eli mammonan orjat, jotka kaivavat maata kynsillensä, ja luulevat sieltä löytävänsä aarnihaudan. Sitte manalaiset, jotka ovat kristityn nimeä kantaneet, mutta ovat sen voiman kadottaneet ja tulleet seitsemän kertaa pahemmaksi kuin

ennen. Sitte äpärät, joita vanha ihminen on tappanut varsin syntymisen jälkeen, jotka ei ole koskaan vanhimman rintoja imeneet, he ovat ilman kastetta kuolleet, ja kaipaavat nyt kristityn nimeä.

Sitte hattarat, jotka aivan naurulla ja pilkalla kuittaavat kristittyin varoituksia tuomiosta ja kadotuksesta. Sitte mettän perkeleet, jotka ovat aikaiset huorat, kirollijat, kruunun varkaat, juomarit, ja tappelusmiehet. Ne ovat semmoiset miehet, jotka menevät rohki ja suurella faartilla helvettiin. Sitte pissihaukat eli semmoiset fariseukset, eli omanvanhurskauden kristityt, jotka syövät kauhistuksia ja pyytävät hiiriä. He kuurnitsevat hyttysiä ja nielevät kameleita, vartioitsevat kristittyin vikoja, ja niin kuin riettaan enkelit iloitsevat kristittyin lankeemuksesta, ja sanovat: *”Semmoiset ovat kristityt.”* Kaikki nämät rakastavat pimeyttä enemmän kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Toinen tutkistelemus: **[Minkäkaltaisen tuomion he saavat?]** *”Mutta tämä on tuomio: että valkeus tuli maailmaan, ja ihmiset rakastit enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olit pahat.”* Jos ei olis valkeus tullut maailmaan, niin olisit pimeyden rakastajat helpommalla päässeet. Ei olis niin suuri edesvastaus painanut heitä. Mutta nyt on valkeus tullut maailmaan. He ovat nähneet ne voimalliset työt, kuin kansassa on tehty. Heille on puhuttu ja saarnattu niin paljon katumuksesta, parannuksesta ja uskosta, että he ovat väsyneet kuulemasta, ja paatuneet.

Juuri tämä paatumus, joka on tullut vastaan seisojille kristillisyyden kautta, pitää oleman yksi merkki siihen, että tämä kristillisuus on oikea, sillä se vanha Simeon on sanonut: *”Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan.”* Niin ovat juutalaiset paatuneet Johannes Kastajan aikana ja Vapahtajan aikana, ja apostolitten aikana. Jota enemmän heille saarnattiin, sen enemmän

he paaduit. Rietas ottaa niin kovin vastaan, koska hän ei saa rauhassa olla luolassansa, että hän paisuttaa sydämen, tekee sen kovaksi, ilkeäksi ja paatuneeksi. Ei siihen pysty enää mikään, ei laki eikä evankeliumi. Se on yhtä kuin tuolle seinälle saarnattaisiin.

Kyllä tosin maailman orjat soimaavat kristityitä siitä paatumuksesta sanoen: *"Itsepä te olette paaduttaneet meitä. Vastatkaat nyt meidän sielumme edestä."* Mutta ei se ole niin, hyvä fariseus. Ei se ole niin kuin sinä luulet. Ei kristityt ole teitä paaduttaneet, mutta perkele on teitä paaduttanut. Herra sanoi Moosekselle: *"Minä paadutan Faaraon sydämen."* Onkos sitte Herra paaduttanut Faaraon sydämen? Ei, sanon minä, vaan perkele. Ylpeyden perkele, vihan perkele, omanvanhurskauden perkele. Ne paaduttavat sydämen.

Ja nyt sanoo Jeesus: Sodoman ja Gomorran miehet pitää nouseman tuomiopäivänä ja tuomitseman tätä sukukuntaa, sillä jos niin suuret ja voimalliset työt olisit tapahtuneet Sodomassa ja Gomorrassa, niin he olisit jo aikaa tehneet parannuksen säkissä ja tuhassa. Saattavatkos tämän aikaiset suruttomat sanoa, ettei ole heille saarnattu lakia eikä evankeliumia? Saattavatkos he sanoa: *"Ei kristityt ole puhuneet meille mitään katumuksesta ja parannuksesta?"* Tulkoon nyt kantamaan kristittyin päälle jo täällä armon ajassa, että he saavat niissä paikoissa parantaa vikojansa, jossa on totisesti parantamista.

Siinä nyt on paatuneille tuomio: *"että valkeus on tullut maailmaan, mutta ihmiset rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat."* Ei saata juutalaiset sanoa: *"Ei meille ole saarnattu tuomiota"*, eikä saata köyhät sanoa: *"Ei meille ole saarnattu evankeliumia."* Me tiedämme vakaisesti, että juutalaisille on saarnattu tuomiota, nimittäin se tuomio, joka seuraa paatumusta ja hengellistä vihaa, ja kristittyin vainoamista. Niin myös köyhille on saarnattu

evankeliumia, nimittäin hengessä köyhille, se on, katuvaistille, murheellisille, epäileväisille, hätääntyneille ja alaspainetuille sieluille on saarnattu evankeliumi.

Ja sen tähden, että tämä valkeus on tullut maailmaan, ja ihmiset yhtä hyvin ovat enemmän rakastaneet pimeyttä kuin valkeutta, sen tähden juuri tuomitaan nyt paatuneita ja Jeesuksen ristin vihollisia, ettei he pääsis sanomaan itseänsä syyttömäksi millään tavalla. Jos tämä valkeus ei olis tullut, niin olis heidän tuomionsa ollut helpompi. He olisit sen saattaneet tuoda esteeksi, ettei heille ole ilmoitettu, mistä tie menee taivaaseen, mutta nyt se on heille ilmoitettu. Ja jos niin paljon olis saarnattu pakanan maassa katumuksesta, parannuksesta ja uskosta, kuin täällä on saarnattu, niin he olisit jo aikaa tehneet katumuksen ja parannuksen säkissä ja tuhassa. Ja ne pakanat, jotka asuvat Gogissa ja Maagogissa, pitää nouseman ylös tuomiopäivänä tuomitsemaan näitä kastetuita pakanoita, ja sanoman: *"Jos meille olis niin paljon saarnattu katumuksesta, parannuksesta ja uskosta, niin me olisimme tehneet katumuksen."*

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat uskoneet evankeliumin, saattavat kuitenkin koetella tuntoansa, jos olis siinä vielä se vika, ettei he ole niin vireästi puhutelleet pakanoita näinä viimeisinä vuosina, kuin heidän olis pitänyt tehdä. Me olemme kuulleet, että muutamat pakanat ovat jo kantaneet kristittyin päälle, ettei he käy enää pakanain talossa, ja mitä he sitte tekevät ijankaikkisuudessa? Jos ei kristityt varoita itseänsä laiskuudesta ja huolimattomuudesta siinä paikassa, niin saavat pakanat todella syyn kantaa kristittyin päälle tuomiopäivänä. Vaikka pakanat täällä kantavat kristittyin päälle, että kristityt tulevat heitä kiroamaan ja tuomitsemaan. Mutta ijankaikkisuudessa aukenevat vasta paatuneitten silmät, ja sitte he vissimmästi rupeavat kantamaan kristittyin päälle, ettei kristityt ole heitä oikein haukkuneet ja tuominneet.

Mutta meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka täällä ovat totuuden tunnustaneet ja sielunsa vapahtaneet, pitää näkemän Jumalan valkeudessa, ja pakanat pitää tuomitseman itsensä, ettei he ole hyvää neuvoa

vastaan ottaneet. Ja silloin pitää heidän näkemän totuuden tunnustajat valkeudessa Jumalan Pojan oikealla puolella. Amen!

Alkuperäinen (osa) sekä jäljennös / SKHS Aunon kokoelma Kansallisarkisto Helsinki /

Meidän Vapahtajamme sanoo tämän päivän evankeliumissa: ”Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, mutta että maailma piti Hänen kauttansa vapahdettaman.”

Nämät Vapahtajan sanat kuuluvat erinomattain katuvaisille, jotka ei jaksaa uskoa, että Jumala on armollinen, vaikka armonvargaat omistavat nämät sanat itsellensä, ja luulevat, että heille se on kirjoitettu. Mutta me tiedämme, että nämät sanat on kirjoitettu epäileväsille ja katuvaisille sieluille, jotka ei jaksaa uskoa, että Jumala on heille armollinen.

Vapahtaja on tosin puhunut nämät sanat Nikodeemukselle, mutta ei hän ole siinä tarkoituksessa puhunut Nikodeemukselle, että Nikodeemus itse puolestansa eli hengen puolesta olis missään hädässä eli uskon puutteessa ollut, niin kuin armonvargaat ja omanvanhurskauden palvelijat luulevat, että Nikodeemus oli katuvaainen ja epäileväinen, eli omaltatunnolta tuomittu, vaan Vapahtaja on selittänyt Nikodeemukselle armon järjestyksen, että hän tulis ymmärtämään minkä tähden Vapahtaja on tullut maailmaan. ”Ei Hän ole tullut katuvaisia tuomitsemaan, mutta vapahtamaan.”

Jos maailma kuinka omistais nämät sanat itsellensä ja sanois: ”Maailmaa Jeesus on tullut Vapahtamaan,” ei hän ole ainoastansa tullut katuvaisia vapahtamaan, mutta maailmaa, niin meidän täytyy panna maailman silmäin eteen niitä sanoja, jotka samassa evankeliumissa ovat kirjoitetut, nimittäin: ”Tämä on tuomio, että valkeus tuli maailmaan, ja ihmiset rakastit enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olit pahat.”

Kuinka siis maailma saattaa omistaa itsellensä lohdutuksen niistä sanoista: ”Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa,” koska varsin samassa julistetaan tuomio maailmalle. Hän sanoo nimittäin: ”Mutta tämä on tuomio, että valkeus tuli maailmaan, ja ihmiset rakastit enemmän

pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olit pahat.” Kyllä on tosin Vapahtaja tullut maailmaan vapahtamaan syntisiä, jotka jo totisesti tuntevat itsensä syntiseksi, mutta maailma suuttuu, koska hänelle soimataan syntiä, kuinka siis maailma saattaa hänen kauttansa tulla vapahdetuksi?

Ei maailma tarvitse yhtään Vapahtajaa, mutta katuvaaiset, murheelliset, alaspainetut, maailmalta vihatut ja ylönkatsotut, ne tuntevat, että he tarvitsevat yhden Vapahtajan, ja niitten tähden sanoi Jeesus Nikodeemukselle: ”Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, joka uskoo Hänen päällensä, ei pidä hukkuman, vaan iankaikkisen elämän saaman.”

Mutta tämän kaltaista armon järjestystä ei Nikodeemus ennen tiennyt, vaikka Nikodeemuksen uskonveljet tahtoisit sanoa niin, että Nikodeemukselle on Vapahtaja niin puhunut. Ei ole hän katuvaisille puhunut niin, eikä omille opetuslapsillensa, vaan Nikodeemukselle. Mutta ei tarvitse Nikodeemuksen uskon veljet ajatella, että heille parhaiten sopivat nämät sanat: ”Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa,” sillä Nikodeemus on niin siveä mies, ettei hän kärsi tuomiota kuulla. Mutta hänen uskonsa veljet luulevat, ettei ole Jumalan Poika tullut heitä tuomitsemaan, vaan ainoastansa publikaaneja ja syntisiä.

Mutta me kuulemme muista Vapahtajan sanoista: ”Ettei Hän ole tullut hurskaita, vaan syntisiä kutsumaan parannukseen.” Nikodeemus oli yksi hurskas mies, ja kaikki, jotka Nikodeemuksen uskossa ovat, ovat myös niin hurskaat, ettei heillä ole syntiä katuma vertaa. Ne ovat ne yhdeksän kymmentä ja yhdeksän hurskasta, jotka ei parannusta

tarvitse. Niin muodoin saavat publikaanit ja syntiset tämän sanan omistaa: *"Ei Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa."* Niin kauan kuin katuvaiset publikaanit ja syntiset jaksavat tämän sanan omistaa, niin kauan ovat he vapaat tuomiosta. Mutta jos he epäuskon ja omanvanhurskauden tähden ei saata näitä armon sanoja omistaa, täytyy heidän omistaa ne toiset sanat: *"Joka ei usko, se kadotetaan."* Ja *"joka ei usko, se on jo tuomittu."*

Kummatko sanat te nyt omistatte, te murheelliset ja katuvaiset sielut? Ja te epäileväiset! Kummatko sanat te omistatte näistä Vapahtajan sanoista: *"Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa"*, taikka nämät toiset sanat: *"Joka ei usko, se on jo tuomittu."* Minä luulen, että katuvaiset, murheelliset ja epäileväiset sielut ovat omasta koettelemuksesta tunteneet, kuinka totiset nämät sanat ovat: *"Joka ei usko, se kadotetaan."* Ne ovat tosin koetelleet, että epäusko painaa katuvaisia kadotukseen, ja toisaalta ovat myös uskovaiset koetelleet tämän sanan voimaa: *"Joka uskoo, ei häntä tuomita."*

Kummatko sanat nyt katuvaiset ja epäileväiset omistavat? Minä luulen, että koska niitä on monta vielä, jotka epäilevät, vaikka he tuntevat kyllä, kuinka onnettomat he ovat siinä tilassa, ja on kuitenkin halu ijankaikkisesti autuaaksi tulla, että he saattavat Jeesuksen murheelliseksi, ja kiusaavat sitä Ristiinnaulittua, jos he vielä antavat Hänen verensä hukkaan vuotaa, jos he vielä kääntävät pois silmänsä Hänen haavoistansa, ja sanovat: *"Ei ole Jumalan Poika tullut meitä vapahtamaan, vaan maailmaa Hän on tullut autuaaksi tekemään."*

Koska Jeesus sanoi opetuslapsillensa: *"ette ole maailmasta"*, saattoiko he ajatella niin, ettei ole Jeesus heidän Vapahtajansa. Koska hän sanoi Nikodeemukselle: *"ei ole Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa"*, saattoiko Jeesuksen

opetuslapset niin ajatella: Ei ole Jumalan Poika tullut meitä vapahtamaan, mutta maailmaa. Eli saattavatkos nyt epäileväiset niin ajatella: ei ole Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaa tuomitsemaan, mutta katuvaaisia hän on tullut tuomitsemaan? Semmoinen usko tulee muutamille epäileväisille ja epäuskon vangeille. Koska omanvanhurskauden perkele pääsee oikein hallitsemaan katuvaisia sieluja, niin tulee heille semmoinen usko, että Jumalan Poika tuli heitä tuomitsemaan, mutta maailmaa Hän tuli vapahtamaan.

Sillä omanvanhurskauden perkele se on, joka kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää. Ja katuvaisten päälle hän kantaa myötänsä ja sanoo: *"Ei sinun tarvitse uskoa, että Jumalan Poika huolii sinusta, niin kauan kuin sinä semmoinen olet."* Ja hän on niin totinen olevanansa, ettei katuvaiset saata muuta ajatella, kuin että se on omatunto, joka heitä tuomitsee. Omanvanhurskauden perkele vaatii puhdasta sydäntä, ennen kuin hän laskee katuvaaisia Jeesuksen tykö. Mistäs nyt katuvaiset saavat puhtaan sydämen muualta kuin Jeesuksen tykönä, joka yksinänsä saattaa heidän sydämensä puhdistaa?

Älkää enää kiusatko Jeesusta, te epäuskoiset, vaan tulkaat nyt semmoisena kuin te olette, ja uskokaat, että Jumala ei ole lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan teitä, jotka ilman Hänettä olitte jo tuomitut. Jos te vielä kiusaatte Jeesusta teidän epäuskollanne, niin taitaa Jeesus murheen tähden kuolla, ja te joudutte ijankaikkisesti kuolemaan.

Kuule, sinä uskon alkaja ja päättävä, murheellisten, katuvaisten ja epäileväisten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 3: 16–21

16 Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, joka uskoo hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta ijankaikkisen elämän saaman.

17 Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa,

mutta että maailma pitää hänen kauttansa vapahdettaman.

18 Joka hänen päällensä usko, ei häntä tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu; sillä ei hän uskonut Jumalan ainoan Pojan nimen päälle.

19 Mutta tämä on tuomio: että valkeus tuli maailmaan, ja ihmiset rakastivat enemmän pimeyttä kuin valkeutta; sillä heidän työnsä olivat pahat.

20 Sillä jokainen, joka paha tekee, se vihaa valkeutta eikä tule valkeuteen, ettei hänen töitensä pitäisi laitettaman.

21 Mutta joka totuuden tekee, se tulee valkeuteen, että hänen työnsä nähtäisiin; sillä ne ovat Jumalassa tehdyt.

Tämän päivän evankeliumin ensimmäisessä osassa ovat aivan suloiset armon lupaukset, ja jälkimäisessä osassa on tuomio. Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katselemaan, **kuka saattaa omistaa näitä armon lupauksia, jotka tässä evankeliumissa ovat kirjoitetut.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Saattaakos Nikodeemus omistaa näitä armon lupauksia?**

Toinen tutkistelemus: **Saattavatkos armonvargaat omistaa näitä lupauksia?**

Kolmas tutkistelemus: **Saattavatkos katuvaiset omistaa näitä armon lupauksia?**

Me tiedämme, että maailman kanssa ymmärretään ihmiset, jotka maailmassa ovat, niin muodoin turkit ja pakanat, juutalaiset, kirjanoppineet ja fariseukset, publikaanit ja syntiset, ja kaikenlaiset ihmiset, jotka maan päällä asuvat. Jos nyt nämät kaikki omistaisit näitä armonlupauksia, niin tulistit he kaikki ilman epäilemättä autuaaksi. Mutta Raamattu osoittaa, ettei nämä armonlupaukset kuulu kaikille, jos vielä kaikki omistaisitki niitä. Ei se tule ainoastansa omistamisen päälle, vaan se tulee sen päälle, missä sielun tilaisuudessa ne ihmiset ovat, jotka näitä armonlupauksia omistavat.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Saattaakos Nikodeemus omistaa itsellensä näitä armonlupauksia:** *”Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma Hänen kauttansa vapahdettaisiin?”* Emme tiedä, kuinka Nikodeemus niitä Vapahtajan sanoja ymmärtää, mutta minä luulen niin, että Nikodeemus ja Nikodeemuksen uskon veljet omistavat itsellensä näitä suloisia armonlupauksia, niin kuin ne olisit heille vasiten puhutut. Sillä Nikodeemus ei ole niin vihainen Vapahtajalle kuin kirjanoppineet ja fariseukset. Nikodeemus on tullut yöllä Jeesuksen tykö kysymään neuvoa häneltä, kuinka hän tulis autuaaksi.

Nikodeemus tunnustaa uskonsa, vaikka hän ei tosin usko, että Jeesus on Messias, eli Jumalan Poika, mutta hän usko kuitenkin, että Jeesus on yksi hengellinen opettaja, eli että Hän on Jumalalta lähetetty opettajaksi. Mutta se on pahempi, että Nikodeemuksella ei ole syntiä katuma vertaa. Ei Nikodeemus tunne, että hän on perkeleen vallan alla. Ei hän tunne, että uusi syntyminen on hänelle tarpeellinen. Ja sen tähden on Nikodeemus kaukana autuuden tuntemisesta.

Mutta kyllä hän sen tähden omistaa näitä armonlupauksia, ettei ole Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa, sillä Nikodeemus on niin siveästi elänyt, ettei perkelekään saata häntä tuomita, jopa sitten Jumalan Poika, joka on niin armollinen huorille ja varkaille, publikaaneille ja syntisille, ettei hän niitäkään tuomitse. Kuinkapa Jumalan Poika saattais siveöitä ihmisiä tuomita, joka ei tuominnut sitä huoraakaan, jonka fariseukset toit Hänen eteensä? Niin muodoin omistavat kaikki Nikodeemuksen uskonveljet, kaikki siveät ihmiset omistavat näitä suloisia armonlupauksia itsellensä, vaikka nämät suloiset armonlupaukset eivät kuulu heille, vaan ainoastansa katuvaaisille.

Toinen tutkistelemus: **Saattavatkos armonvargaat omistaa näitä lupauksia?** Saattavat,

sillä armonvargaat ovat semmoiset ihmiset, jotka ilman katumuksetta ja ilman parannuksetta omistavat itsellensä Jumalan armoa ja syntein anteeksi saamista, niin kuin ne juutalaiset, jotka uskoit Jeesuksen päälle, sanoit Jeesukselle: *"Meillä on yksi Isä, Jumala, emme ole äpärit."*

Koska semmoiset äpärit, joita vanha ihminen on tappanut varsin syntymisen jälkeen, kuulevat Vapahtajan omasta suusta: *"ettei ole Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa"*, sanovat he: *"Kuulettekos nyt, te kovat tuomarit, ettei ole Jumalan Poika tullut tuomitsemaan maailmaa. Miksikä te siis tulette tuomion kanssa meidän päällemme?"* Jos vielä kristityt sanoisit armonvarkaille: *"Joka ei usko, se on jo tuomittu,"* niin vastaavat armonvargaat: *"Me uskomme Jeesuksen päälle, me makaamme joka päivä Jeesuksen ristin juuressa."* Vain niin! Te makaatte joka päivä Jeesuksen ristin juuressa. Jos teillä heräis omatunto, niin te näkisitte, kenenkä ristin juuressa te makaatte?

Mutta kuinkas armonvargaat saattavat omistaa näitä armonlupauksia, koska he vihaavat Jeesusta ja Hänen opetuslapsiansa? Se tapahtuu sillä lailla, että rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat kristityitä vääräksi profeetaksi ja villihengeksi, jotka ei anna armonvarkaille oman tunnon rauhaa. Armonvargaat ovat samasta laadusta kuin se surutoin väki, joka seurais Jeesusta ja uskoi Hänen päällensä, niin kauan kuin Hän saarnais armosta. Mutta koska Hän heitti jonku kovemman sanan, niin he käänsit selkensä ja luovuit Hänestä ja sanoit: *"Tämä on kova puhe, kuka voi sitä kuulla?"* Ja koska yksi sokea raukka rupeis huutamaan: *"Jeesus, Daavidin Poika, armahda minun päälleni!"* niin surutoin väki torui Häntä vaikenemaan.

Semmoiset ovat armonvargaat. Ei ne kärsi, että joku huutais korkeammalla äänellä Jeesuksen perään. Se huutaminen tekee

armonvarkaille pahaa, ja kuitenkin he sanovat: *"Meillä on yksi Isä Jumala, emme ole äpärit."* Mutta heidän pitäis omistaman näitä Vapahtajan sanoja: *"Te olette siitä isästä perkeleestä, ja te teette teidän isänne tekoja."* Kyllä nyt on helppo armonvarkailta omistaa näitä armonlupauksia, mutta kuka tiesi koska omatunto herää, kuinka helppo silloin on omistaa armoa?

Me sanomme suoraan, jos armonvargaat omistavat näitä armonlupauksia ennen kuin omatunto herää, ennen kuin oikea katumus tulee, ennen kuin perkele ja maailma alkaa kantamaan heidän päällensä, jos, sanon minä, armonvargaat rupeavat näitä armonlupauksia omistamaan, ennen kuin he ovat omantunnon vaivassa huutaneet, niin he omistavat väärin ja menevät helvettiin, vaikka kuinka vahva usko heillä olis.

Nikodeemus ja hänen uskonsa veljet omistavat näitä armonlupauksia siitä syystä, että he ovat siveästi eläneet. Koska heidän autuutensa perustus on omavanhurskaus, niin he ajattelevat näin: *"Ei Jumalan Poika ole tullut meitä tuomitsemaan, vaan Hän on tullut meitä vapahtamaan."* Mistä hädästä Hän on tullut teitä vapahtamaan? Onkopa teillä hengellinen hätä? Onkos vihollinen teitä vaivannut? Samoten armonvargaat omistavat näitä armonlupauksia ja sanovat: *"Ei Jumalan Poika ole tullut meitä tuomitsemaan, mutta auttamaan."* Mistä hädästä Hän on tullut teitä auttamaan? Onkopa teillä hätä? Onkos rietas teitä vaivaamassa? Onkos teillä oman tunnon vaiva? Onkos teillä epäily ja uskon puutos? Onkos teillä pelko kuolemasta ja kadotuksesta?

Ei mitään semmoista ole vielä armonvarkaan suusta kuulunut, mutta se vaan, että hänellä on uskoa ja rakkautta, ja hyviä töitä. Eikä semmoiset tarvitse yhtään Vapahtajaa, sillä ei perkele eikä maailma kanno heidän päällensä, että he ovat väärät profeetat ja villihenget. Mutta kristityt, ne on väärät profeetat ja villihenget. Ne ovat yksi kirottu joukko,

jota perkele ja maailma ei voi kärsiä. Niille on rietas ja maailma suuttunut. Niitä ilmanki on Jumalan Poika tullut tuomitsemaan, mutta ei suruttomia, ei siviöitä, ei armonvarkaita.

Minkä tähden Vapahtaja sanoi juutalaisille: *"En minä tuomitse teitä, vaan yksi on, joka teitä tuomitsee, nimittäin Mooses, jonka päälle te luotate?"* Mooses on Jumalan lain edes tuonut kaikille juutalaisille ja armonvarkaille. Ja Mooseksen laki pitää heitä tuomitseman sen tähden, että suruttomat ja armonvargaat polkevat Jumalan lain jalkainsa alle. He uskovat ja huoraavat. He uskovat ja varastavat. He uskovat ja juovat. He uskovat ja vihaavat kristityitä. Ja itse perkele antaa semmoisille synnit anteeksi ja vahvistaa heidän uskonsa, että heidän pitää autuaaksi tuleman ilman katumuksetta, ilman parannuksetta, ilman vaivatta, ilman sydämen ahdistuksetta. Mutta kyllä he saavat kerran nähdä, kenenkä päälle he ovat uskoneet.

Kolmas tutkisteleminen: **Saattavatkos katuvaiset omistaa näitä armonlupauksia:** *"Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma Hänen kauttansa vapahdettaisiin."* Katuvaisille vissimmästi nämät armonlupaukset kuuluvat, mutta eipä voi katuvaiset kaikesti näitä armonlupauksia omistaa, sillä katuvaisille on omanvanhurskauden perkele niin kovin suuttunut, että hän tulee kantamaan heidän päällensä, että he ovat suljetut pois Jumalan armosta.

Omanvanhurskauden perkele tuomitsee heitä ja sanoo: *"Ei Jumalan Poika ota semmoisia vastaan, jotka niin suuret syntiset ovat. Niillä pitää oleman puhdas sydän, joita Jumalan Poika saattaa armoonsa ottaa. Ei semmoiset kelpaa Jumalan Pojalle, joilla on niin paha sydän, ja niin paljon pahoja ajatuksia, himoja ja haluja."*

Omanvanhurskauden perkele herättää ensin muita perkeleitä kiusaamaan katuvaisia, niin kuin huoruuden perkeleen, vihan perkeleen, ja ahneuden perkeleen, ja sitte hän tulee itse

niin kuin valkeuden enkeli saarnaamaan katuvaisille: *"Et sinä ole parempi kuin rietas. Jumalan Pojan täytyy tuomita sinut."* Näin saarnaa omanvanhurskaus katuvaisille. Ja sen tähden ei he saata eikä jaksaa omistaa näitä kalliita armonlupauksia: *"Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma Hänen kauttansa vapahdettaisiin."*

Tuo sana *"maailma"* on myös yksi ihmeellinen sana, jota ne, jotka maailmasta ovat, saattavat paremmin omistaa kuin ne, jotka maailmasta ei ole. Jos Vapahtaja olis sanonut Nikodeemukselle: Ei ole Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan katuvaisia ja epäileviäisiä sieluja, niin olisit murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset sielut paremmin saattaneet näitä armonlupauksia omistaa. Mutta *"maailmaa"*, tämän sanan omistavat ne, jotka maailmasta ovat, ja sanovat: *"Ei maailma ole tuomittu. Miksi Vapahtaja on niin sanonut Nikodeemukselle: "Ei Jumala ole lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa?"*

Mutta epäileväiset ei voi jaksaa omistaa tätä armonlupausta, vaikka maailma omistaa. Katumattomat huorat, katumattomat varkaat, katumattomat viinaporvarit, katumattomat juomarit jaksavat kyllä omistaa näitä armonlupauksia. Mutta katuvaiset, murheelliset ja raskautetut sielut ei voi kaikesti omistaa näitä armonlupauksia, sen tähden, että omanvanhurskauden perkele on niin hirmuinen päälle kantamaan ja tuomitsemaan katuvaisia, että he vajoavat epäilykseen, vaikka koko Raamattu osoittaa, että maailman kanssa ymmärretään tässä paikassa juuri senkaltaiset sielut, jotka ovat murheessa, tuskassa, vaivassa ja kovassa ahdistuksessa, jotka ei näe muuta kuin kuolemaa, tuomiota ja pohjattomuutta edessänsä. Niille ovat tosin nämät armonlupaukset kirjoitetut: *"Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma Hänen kauttansa vapahdettaisiin."*

Mutta toisessa värssyssä on varsin tuomio kirjoitettu epäileväisille: *”Joka ei usko, se on jo tuomittu.”* Nyt tuntevat kyllä katuvaiset ja epäileväiset sielut tämän tuomion, joka tulee uskottomille. He tuntevat, kuinka onnettomassa tilassa he ovat, koska he epäilevät Jumalan armosta. He tuntevat, että he ovat niin kuin helvetissä, mutta yhtä hyvin painaa omanvanhurskauden perkele niin kovin, että he antavat ylönsä välistä kaiken toivon, kaiken uskalluksen, kaiken kilvoituksen, kaiken huutamisen ja kaiken kolkuttamisen armon oven päälle. Muutamat tulevat juuri voimattomaksi ruumiin ja sielun puolesta.

Mutta kuulkaat nyt te epäileväiset ja uskottomuuteen alas painetut sielut. Jeesus on sanonut: *”Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, kuin uskoo Hänen päällensä, ei pidä hukuman, vaan ijankaikkisen elämän saaman.”* Te olette nyt se maailma, jonka tähden Hän on antanut ulos ainoan Poikansa. Ei Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa. Te epäileväiset olette se maailma, jota Jumalan Poika on tullut vapahtamaan synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Te olette ainoat sielut maailmassa, joita Jumalan Poika saattaa armahtaa ja vastaanottaa. Te olette ainoat sielut maailmassa, jotka tunnette teidän onnettomuutenne, teidän hätänne, teidän alastomuutenne. Te olette ainoat sielut maailmassa, joittenka tähden Jumalan Poika on astunut alas taivaasta. Te olette ne kuoleman vangit, joita Jumalan Poika on tullut lunastamaan.

Ottakaat nyt Jumalan Poika vastaan, koska Hän on tullut tarjoamaan itseänsä teille. Hän on joutunut vankeuteen, että te pääsisitte irti kuoleman ja perkeleen kahleista. Hän on antanut itsensä kuolemaan, että te saisitte elää. Hän on astunut alas helvetiin, että te pääsisitte ylös taivaaseen. Hän on ollut kahleissa, että te pääsisitte irti. Ottakaat nyt Jumalan Poika vastaan, älkääkä enää kiusatko Häntä epäuskollanne. Älkää enää saattako

Häntä murheelliseksi teidän uskottomuutenne kautta.

Katso, nyt kuolee Jumalan Poika murheesta, jos ette tule Hänen tykönsä semmoisena kuin te olette: alastomana, raajarikkona, riettaan kaltaisena. Älkää antako Hänen verensä hukkaan vuotaa teidän tähtenne, vaan korjatkaat Jumalan Karitsan verta, vaikka kuinka musta ja saastainen teidän sydämenne astia olis. Nyt ovat kuka tiesi viimeiset pisarat tippumassa Hänen haavoistansa. Korjatkaat pian Jumalan Karitsan verta, te murheelliset, katuvaiset, epäileväiset ja alaspainetut sielut, ennen kuin veri loppuu hänen ruumiistansa, ennen kuin Joosef ja Nikodeemus panevat hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan.

Noudattakaat hänen verisiä askeleitansa yrtitarhasta Golgatan mäelle, ja seisokaat ristien kohdalla, katsellen Hänen vaivojansa siihen asti, että te saatte tuta Hänen verensä voimaa teidän sydämässänne. Huutakaat, te vaivaiset: *”Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme!”* Huutakaat, te sokeat, ennen kuin Jeesus Nasareenus sivuitse menee, ja uskokaat, että teidän tähtenne on Jumalan Poika tullut maailmaan, ja teidän tähtenne on Hän siinä suuressa tuskassa ja vaivassa ollut. Uskokaat, että te olette se maailma, jota Jumala on niin rakastanut, että Hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, kuin uskoo Hänen päällensä, ei pidä hukuman, vaan ijankaikkisen elämän saaman. Te katuvaiset sielut, te murheelliset ja epäileväiset, te olette se maailma, jota Jumalan Poika ei ole tullut tuomitsemaan.

Ja te armoitetut sielut, joille se suuri armo on tapahtunut, että te olette jaksaneet uskoa Jumalan ainoan Pojan päälle, te kuulette ja ymmärrätte, että Jumalan Poika ei ole tullut tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma Hänen kauttansa vapahdettaisiin. Te olette myös se maailma, jota Jumalan Poika on tullut päästämään synnistä, kuolemasta ja

perkeleen vallan alta. Te olette se maailma, jota Jumalan Poika ei saata tuomita.

Rukoilkaat kaikkein epäileväisten edestä, jotka huokaavat kuoleman varjon alla, että kaikki epäuskon vangit pääsisit irti, että kaikki uskottomat rupeaisit uskomaan, että kaikki murheelliset pääsisit iloon, että kaikki alastomat raukat saisit häävaatteita, että kaikki katuvaiset pääsisit armoon, että kaikki, jotka ovat alkaneet Jeesusta seuraamaan, kostuisit ynnä teidän kanssanne Isän maahan.

Me toivomme, että Jumala, joka niin on rakastanut maailmaa, että Hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, joka uskoo Hänen päällensä, ei pidä hukkuman, vaan ijankaikisen elämän saaman. Me uskomme, että Hän kuulee katuvaisten, murheellisten ja

alaspainettuina huokaukset. Me uskomme, että heidän pitää näkemän Jumalan Pojan kirkastettuna Siionin vuorella. Heidän pitää näkemän sen Suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan veripunaisissa vaatteissa sotkevan viinakuurnan ja puserkavan punaisia viinamarjoja, että Hän sais maistaa makeata viinaa, joka pohjan maalla kasvanut on. Ja silloin pidetään Karitsan häät Siionin vuorella, ja morsiamen piijat tanssaavat taivaan puhtaalla lattialla, veisaten ijankaikkista ja loppumatointa kiitosta ja ylitystä Jumalalle ja Karitsalle sen suuren ja äärettömän rakkauden edestä, jolla Hän meitä rakastanut on. Amen!

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Useita jäljennöksiä myös P. Raittilan arkistossa / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: JOH. 3: 7.

Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle, teidän pitää uudesta syntymän: Tuuli puhaltaa kusta hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, ja et tiedä kusta hän tulee, taikka kuhunka hän menee, näin on jokainen, joka Hengestä syntynyt on.

Koska Vapahtaja tahtoi selittää Nikodeemukselle, kuinka uusi syntyminen tapahtuu, otti Hän vertauksen tuulesta, joka puhaltaa kuhunka hän tahtoo, Ja vaikka ihminen ei tiedä mistä tuuli tulee, kuulee hän kuitenkin hänen humunsa. Niin myös koska hengellinen tuuli rupee puhaltamaan, tuntee ihminen hänen vaikutuksensa, vaikka ei ihminen tiedä, mistä tämä hengellinen tuuli tulee, taikka mihinkä se menee. Sen verran me ymmärrämme tästä vertauksesta, että tuulen kanssa ymmärretään Pyhän Hengen vaikutukset, sillä Pyhä Henki tuli helluntaipäivänä niin kuin suuri tuulispää, ja ihmiset kuulivat hänen humunsa, se on, opetuslapset tunsivat Pyhän Hengen vaikutuksia sydämissänsä, mutta eivät he tienneet, mistä tämä hengellinen tuuli tuli. Ainoastaan sen verran he ymmärsivät, että se tuli taivaasta, vaikka suruttomat pilkkasivat niitä opetuslapsia ja sanoivat: *"He ovat täynnänsä makiata viinaa,"* koska he näkivät Pyhän Hengen vaikutuksia. Eivät tämänaikaiset pakanat viitsi sanoa, että ne ovat täynnänsä makiata viinaa, mutta he arvelevat välistä, että Pyhän Hengen vaikutukset ovat riettaan hengen vaikutukset. Ja muutamat luulevat, että he tekevät itsensä semmoiseksi.

Mutta me kuulemme nyt, että Pyhän Hengen tuuli puhaltaa, kuhunka hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, nimittäin se ihminen, joka ei ole kuuro, se kuulee hänen humunsa. Hän tuntee Pyhän Hengen vaikutuksia, mutta yksi ihminen, joka on kuuro, ei se raukka kuule tuulen humua. Yksi ihminen, joka on tunnoton, ei hän tunne mitään Pyhän Hengen vaikutuksista. Mutta moni ihminen, joka kuulee Pyhän Hengen tuulen humua, ei tiedä ensinnä kuitenkaan, mistä

tämä tuuli tulee, eli mistä semmoiset tunte-miset ja liikutukset tulevat.

Moni ajattelee ensinnä, koska Pyhä Henki ennättäväisen armonsa kautta puhaltaa hänen päällensä yhden hengellisen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on, että se merkitsee jotakin tulevaista onnettomuutta eli kuolemata. Mutta moni on myös niin hullu, että hän soutaa kaikesta voimasta Pyhän Hengen tuulta vastaan siinä pelvossa, että Pyhän Hengen tuuli viepi häntä epäuskon lainehtivalle merelle ja upottaa hänet epäilyksen aaltoihin.

Mutta älä pelkää, sinä Pyhän Hengen tuulelta liikutettu ihminen, että tämä tuuli viepi sinut kadotukseen, niin kuin maailman tuuli, jolle sinä olet ennen levittänyt purjeesi, se viepi sinut pian äärettömän meren päälle, josta et koskaan pääse haminaan [eli satamaan], et pääse raukka koskaan näkemään iankaikkisuuden ihanata rantaa, jossa Jeesus odottaa sen taivaallisen häävään kanssa väsyneitä merimiehiä. Jos et rupea hopumasti soutamaan maailman kovaa tuulta vastaan, erinomattain nyt, kun Pyhän Hengen tuuli on ruvennut puhaltamaan niin väkevästi, että isot kalat pakenevat syvyyteen ja pääskysset nostetaan armon ilmaan siipiänsä liikuttamatta, sillä Pyhän Hengen tuuli kantaa pääskysen poikia armon ilmassa, ja paksummatkin puut rupeevat taittumaan, koska väkevä tuuli puhaltaa heidän päällensä.

Nyt olis paras aika väsyneillä merimiehillä, jotka ovat niin kauas eksyneet Isän maasta, tämän maailman lainehtivan meren päälle, nyt olis paras aika, että he pyörtäisivät kiihuksi takaisin ja lähtisivät soutamaan hamiinaan [eli satamaan], ennen kuin tämä

hengellinen tuuli lakkaa tuulemasta, ennen kuin kaikki Pyhän Hengen vaikutukset loppuvat ja paatumuksen aallot rupeavat vierimään teidän rintojenne päälle. Kukas tiesi! huomenna eli toisen viikon perjantaina on tämä tuuli kääntynyt toisaalle, eli lakannut tuulemasta. Ja silloin tapahtuu Vapahtajan sanain jälkeen, että *”tuuli puhaltaa, kuhunka hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, mutta et tiedä, kusta se tulee taikka kuhunka se menee, ja näin on jokainen kuin Hengestä syntynyt on.”*

Tässä tulee meidän ajatella perään, mitä ne Vapahtajan sanat merkitsevät, että tuuli tulee ja menee, sillä moni iankaikkisuuteen myötätuulessa purjehtiva matkamies sois kyllä tuulen tulevan silloin, koska hän on pyörtänyt Isän maata päin matkustamaan. Hän rukoilee vielä Jumalata, että tämä hengellinen tuuli veis hänet Isän maan rannalle. Ei hän ajattele perään, että tuuli menee hoppumasti kuin laiva ja jättää hänet. Silloin saapi hän kyllä ajatella, mistä tuuli tuli ja mihinkä se meni. Koska korkiat Hengen liikutukset loppuvat, tulee jonkun ajan perästä hengellinen köyhyys, eikä hän silloin tiedä, mistä Pyhän Hengen tuuli tuli, taikka mihinkä se meni. Koska ihminen tulee niin köyhäksi, ettei ole mitään, silloin saapi hän kyllä ajatella, mihinkä se hengellinen tuuli meni, mutta ei hän tiedä kuitenkaan, mihinkä se meni.

Mutta se on ihmisen oma laiskuus ja huolimattomuus, jos hän silloin ei lähde purjehtimaan, koska tuuli puhaltaa. Sillä kuka tietää, kuinka kauan tämä tuuli puhaltaa Pohjan maalla ennen kuin se kääntyy eli menee sivuitse toiseen maahan. Silloin täytyy merimiesten itse soutaa ja pääskysen poikien täytyy itse lentää. Ja silloin taitaa tulla raskas ja hidas kulkeminen, koska yhden köyhän matkamiehen pitää vastavirtaa kulkeman ja vastatuulta soutaman.

Että hengellinen tuuli tulee ja menee, sitä ei saata yksikään ihminen estää, mutta että

moni maailman ihminen on niin pyörreksissä, että hän soutaa vastatuulta, koska hänen pitäis purjehtiman, ja taas koska maailman tuuli puhaltaa, levittää hän purjeensa ja antaa laivansa mennä täydellä faartilla [eli vauhdilla] palavaan koskeen. Se on sangen ikävä nähdä, kuinka sokiat maailmanlapset tyyräävät [eli ohjaavat] synnin ja maailman myötätuulessa pohjattomuuteen, mutta se tulee siitä, että maailmanlapset ovat aina synnin sumussa, ettei ne raukat tiedä, missä aurinko on. He ovat kadottaneet kompassinsa, eivätkä niin muodoin osaa sitä oikiata kurssia pitää. Sen tähden antavat he laivansa kulkea, mihinkä maailman tuuli heitä viepi. Ja kun he tulevat semmoiseen paikkaan, kussa kaksi tuulta puhaltaa, joutuvat he peräti pyörreksiin. He rupeavat vastatuulta soutamaan siinä, kussa heidän pitäis purjehtiman. Ja purjehtivat siinä paikassa, kussa heidän pitäis vastatuulta soutaman.

Niin hullu on maailmanihminen, että hän painee maata nukkumaan kosken niskassa, koska maailman tuuli ja synnin virta viepi häntä palavaan koskeen, jossa helvetin aallot häntä herättävät. Mutta koska hengellinen tuuli puhaltaa, silloin alkaa sokia raukka vastaan sotimaan niin paljon kuin hänessä voimaa on, ettei hengellinen tuuli veis häntä takaisin kadotuksen syrjästä.

Mutta ne harvat sielut, jotka nyt ovat soutamassa maailman tuulta vastaan siitä saakka, kuin hengellinen tuuli rupeesi puhaltamaan heidän päällensä, pitäisit aina muistaman, että tuuli puhaltaa, kussa hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, ja et tiedä kusta hän tulee taikka kuhunka hän menee, niin on jokainen, joka hengestä syntynyt on – niin sanoo Vapahtaja. Joka hengestä syntynyt on, ei tiedä, kusta se hengellinen tuuli tulee taikka kuhunka se menee. Mutta jos tämä hengellinen tuuli lakkaa tuulemasta, silloin täytyy merimiesten soutaa maailman tuulta vastaan, ja saavat välistä soutaa niin kovin, että he sylkevät verta, jos heidän pitää kostuman toivottuun haminaan [eli satamaan].

Siellä odottaa Taivaallinen Vanhin heidän tulemistansa. Siellä odottavat kristityt uskonveljet ja -sisaret, jotka ennen meitä ovat suuren vaivan kautta ja monen rajuilman lävitsetä elämäntietä kulkeneet siihen taivaalliseen Isän maahan. Siellä odottavat pienet lapsukaiset, jotka Taivaallinen Vanhin on sinne kutsunut ennen kuin pahat päivät tulevat. Siellä odottavat taivaan enkelit väsyneitä matkamiehiä, jotka ovat suuren vaivan kautta kulkeneet maata ja merta lumisaateissa, rajuilmassa ja kovassa tuulessa, ja ovat kastuneet epäilyksen aalloissa, ja ovat usein soutaneet maailman kovaa tuulta vastaan ja niin raskasta työtä tehneet kantaessaan Jeesuksen ristiä, että he ovat sylkeneet verta.

Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka hengestä syntyneet ovat, pitävät aina muistossa sitä onnellista aikaa, kun hengellinen tuuli puhalsi heidän päällensä. Vaikka he eivät tiedä, kusta se tulee taikka kuhunka se menee. Ja jos tämä tuuli joskus menee, vaikka me emme tiedä, mihinkä se menee, pitäis meidän ainakin toivoman, että se hiljainen tuulen hyminä, jossa Jumalan Henki oli Eliaksen aikana, puhaltaisi vielä niitten päälle, jotka ovat matkustamassa iankaikkisuuteen sen oikian Isän maalle, että he saataisivat tuta sen tuulen vaikutuksia vielä jällestä päin, niin kauan kuin he ovat kulke-massa maata ja merta.

Puhaltakoon nyt Herran Henki meidän päällemme niin voimallisesti, että kaikki korkiat ja paksut puut taittuisivat ja kaatuisivat maahan, että kaikki matalat puut pääsisivät auringonpaisteessa kasvamaan ja hedelmälliseksi tulemaan, että kaikki maailman lainehtivalla merellä purjehtivaiset ja sen oikian Isän maan ihanata rantaa kohti kulkevaiset matkamiehet pääsisivät hopummasti kulkemaan, että he pääsisivät pian Isän maan haminaan [eli satamaan], kussa he saavat olla levossa ja rauhassa kaikesta maailman myrskystä ja rajuilmasta. Ja että ne harvat sielut, jotka hengestä syntyneet ovat,

saisivat hengittää sen uuden maailman ilmaa. Kuule sinä Taivaallisen Tuulen Hyminä, sinä sydänten ja salaisten ajatusten Ilmoittaja, ja vastasyntyneitten oikia Isä! Kuule heidän äänensä, jotka parkuvat tämän maailman kylmän lattian päällä. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 3: 1–15

1 Niin oli yksi mies Pharisealaisista, Nikodemus nimeltä, Juudalaisten ylimmäinen.

2 Se tuli yöllä Jeesuksen tykö ja sanoi hänelle: Mestari, me tiedämme, että sinä olet Jumalasta opettajaksi tullut; sillä ei taida kenkään niitä tunnustähtiä tehdä, joita sinä teet, jollei Jumala ole hänen kanssansa.

3 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: totisesti, totisesti sanon minä sinulle: ellei joku vastuudesta synny, ei hän taida Jumalan valtakuntaa nähdä.

4 Nikodemus sanoi hänelle: kuinka taitaa ihminen vanhana syntyä? taitaako hän äitinsä kohtuun jälleen mennä, ja syntyä?

5 Jesus vastasi: totisesti, totisesti sanon minä sinulle: ellei joku synny vedestä ja Hengestä ei hän taida Jumalan valtakuntaan sisälle tulla.

6 Mitä lihasta syntynyt on, se on liha, ja mitä Hengestä syntynyt on, se on henki.

7 Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän pitää uudesta syntymän.

8 Tuuli puhaltaa, kussa hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, ja et tiedä, kusta hän tulee taikka kuhunka hän menee: näin on jokainen, joka Hengestä syntynyt on.

9 Vastasi Nikodemus ja sanoi hänelle: kuinka ne taitavat tapahtua?

10 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: sinä olet mestari Israelissa, ja et näitä tiedä!

11 Totisesti, totisesti sanon minä sinulle: me puhumme, mitä me tiedämme, ja todistamme, mitä me näemme, ja ette ota vastaan meidän todistustamme.

12 Jos minä maallisia teille sanoin, ja ette usko: kuinka te uskoisitte, jos minä taivaallisia teille sanoisin?

13 Ei astu kenkään ylös taivaasen, vaan joka taivaasta astui alas, Ihmisen Poika, joka on taivaassa.

14 Ja niinkuin Moses yleni kärkeen korvessa, niin myös Ihmisen Poika pitää ylennettämän.

15 Että jokainen, joka uskoo hänen päälensä, ei pidä hukkuman, mutta ijankaikisen elämän saaman.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tutkistella: **kuinka ja millä tavalla yksi vanha ihminen, joka lihasta syntynyt on, saattaa äitinsä kohtuun jälleen mennä ja uudesta syntyä Hengestä.**

1. Mitä lihasta syntynyt on, se on liha.

2. Mitä Hengestä syntynyt on, se on Henki.

Antakoon sen uuden ihmisen oikia Isä armonsa, että kaikki, jotka uuden syntymisen vaivassa ovat, jaksaisivat huutaa niin korkealla äänellä, että ääni kuuluis syvyydestä korkeuteen, ja että se uusi ihminen, joka suuren vaivan kautta syntyy, olisi Isänsä kaltainen, ei äpärän, eikä keskensyntyneen kaltainen. Kuolkoon vanha ihminen ja uusi ihminen eläköön, amen!

1. ”Mitä lihasta syntynyt on, se on liha.” Lihan kanssa ymmärretään koko ihmisen turmeltu luonto ja paha halu. Ei ainoastansa perisynti, joka on siinnyt meille perinnöksi Aatamista ja Eevasta, vaan myös tekosynnit, jotka tapahtuvat ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Lihasta tulevat sydämen kautta ulos pahat ajatukset, pahat himot ja halut, huoruus, varkaus, kateus, ahneus, viha, itsekkyyks, omavanhurskaus ja maailman kunnia. Se on vanha ihminen eli vanha Aatami, joka tässä paikassa kutsutaan lihaksi. Ja tämä vanha ihminen on luonnon tilassa niin suuri, että hän tuskin mahtuu kirkon ovesta sisälle, ja niin pyhä, ettei hän kärsi huoruutta ja varkautta

mainittavan. Hän on myös niin kunniallinen, että hänen täytyy kysyä kunniansa perään, jos joku haukkuu häntä huoraksi ja varkaaksi. Sillä vaikka hän olisi pimeydessä huorin tehnyt, ei saa kukaan häntä päivällä soimata eli haukkua huoraksi. Vaikka hän olisi yöllä varastanut, ei saa kukaan häntä päivällä soimata sen työn edestä.

Sanalla sanottu: vanha Aatami on niin suuri herra, ettei moni mies ole häneen verrattava voimassa ja herraudessa. Hän on niin siveä, etteivät enkelit taivaassa ole niin siveästi eläneet kuin hän. Hän on niin kunniallinen, ettei Jumalalla ole sen vertaa kunniaa kuin vanhalla Aatamilla. Mutta yhtä hyvin hän tunnustaa itsensä syntiseksi, vaikka hänen muistossansa ei ole yhtään syntiä, joka hänen tuntoansa vaivaa. Mutta tämän synnintunnustuksen lukee hän Jumalan edessä, sillä hän on saanut sen ylösvalaistuksen Raamatusta, ettei ihmisen tarvitse maailmalle huutaa syntiänsä. Jos hän tarvitsee jotakin tietää hengellisistä asioista, niin hän menee Jeesuksen tykö yöllä osoittamaan kristillisyytensä ja tunnustamaan, että hän uskoo Vapahtajan tulleen eli lähetetyn Jumalasta opettajaksi.

Ilman epäilemättä oli myös Nikodeemuksella se usko, ettei hänen tarvitse maailmalle huutaa, että hän on käynyt Jeesuksen tykönä, eikä ole Nikodeemus maailmalle huutanut syntejensä, niin kuin se syntinen vaimo, joka tuli Jeesuksen tykö itkemään Hänen jalkainsa päällä. Se vaimo ilmoitti kyyneleillä, että hänellä oli oikea synnintunto. Mutta Nikodeemuksella ei ollut yhtään syntiä tuntuksa päällä, jota hänen olisi tarvinnut tunnustaa ja anteeksi anoa. Ei hän tullutkaan Jeesuksen tykö siinä tarkoituksessa, että hänen piti tunnustaman syntiänsä ja pyytämän sovintoa Taivaallisen Vanhimman kanssa, vaan hän tuli osoittamaan kristillisyytensä ja tunnustamaan uskonsa, että Vapahtaja oli lähetetty Jumalalta opettajaksi.

Ja se sama Nikodeemuksen usko on vielä nytkin maailman herroilla, erinomattain niillä, jotka ovat niin siveät, niin hurskaat, niin kunnialliset kuin tämä Nikodeemus. He uskovat nimittäin, että Vapahtaja on ollut Jumalalta varustettu suuremmalla järjellä ja viisaudella kuin muut ihmiset, että hän on tullut maailmaan opettamaan ihmisiä oikein siveästi elämään, ja siveän elämän kautta voittamaan omantunnon rauhaa ja sovintoa Jumalan kanssa. Tämä oli nyt Nikodeemuksen usko, ja hänellä on vielä monta uskonveljeä elämässä.

Kuinkas saattaa nyt yksi hurskas mies ja kunniallinen raatiherra tietää sen mahdolliseksi, eli tarpeelliseksi, että ihmisen pitää uudesta syntymän? Luonnollinen järki katsoo sen mahdottomaksi, että yksi vanha ihminen, joka omanvanhurskauden kautta on kasvanut suureksi taivaan valtakunnassa, ja maailman kunnian kautta tullut niin leveäksi ja paksuksi omassa tunnossaan, että sen pitää tuleman niin hoikaksi, että hän mahtuu äitinsä kohtuun, ja niin huonoksi ja niin pieneksi, että hän saattaa syntyä jälleen. Pikemmin saattaa yksi huora, yksi varas ja yksi ryöväri tulla vakuutetuksi siitä, että hänen tarvitsee uudesti syntyä, mutta yksi siveä, yksi rehellinen, yksi kunniallinen raatiherra, jolla ei ole syntiä katumavertaa, ja mitäs hänen tarvitsee katua? Jaa, sanovat nyt tämänaikaiset Nikodeemuksen uskonveljet: me olemme aikaa jo tehneet parannusta, me olemmekin niin eläneet maailmassa, että me luulemme saattavamme vastata Jumalan ja ihmisten edessä. Mutta emme nyt ole tulleet ripittämään itseämme ihmisten edessä eli maailmalle huutamaan, kuinka paljon meillä on syntiä, sillä eivät ihmiset ole anteeksiantajat, vaan me olemme tulleet tunnustamaan, että me olemme siveät, hurskaat ja kunnialliset miehet ja oikeat Lutheruksen uskovaiset.

Ja niin se tunnustus kelpaa hyvin riettaalle, joka on teille kunnian antanut. Jaa, sanovat nyt Nikodeemuksen uskonveljet: Jumalan

edessä me olemme syntiset, mutta ihmisille emme ole väärin tehneet. Emme tarvitse tunnustaa ihmisille mitään. Se tunnustus kelpaa myös hyvin maailman jumalalle, joka teitä vakuuttaa armosta ja lupaa teille taivaan, niin kauan kuin hän jaksaa peittää kaikki teidän syntinne. Sillä kyllä maailman jumala suopi teidän kunnian kanssa mennä taivaaseen, mutta ahtaasta portista ette pääse kunnian kanssa sisälle. Ette suinkaan mahdu äidin kohtuun kunnian ja siveyden kanssa: *”sillä mitä lihasta syntynyt on, se on liha.”*

Koska Nikodeemuksella ja hänen uskonsa veljillä ei ole syntiä katumavertaa, koska Nikodeemus ei ole huora eikä varas, eikä ryöväri, täytyy hänen siveänä, hurskaana ja kunniallisena tulla Jeesuksen tykö niin kuin varas yöllä, etteivät muut maailman herrat lykkäisi häntä pois kunniallisesta seurasta. Tarvitsehan Nikodeemuksen juoda punssia herrain kanssa, ja pitää kanssakäymistä kunniallisten ihmisten kanssa. Eihän Nikodeemus ole niin hullu, että hän menee äitinsä kohtuun, kussa vanha Aatami läikähtyy: omavanhurskaus ja kunnia nyljetään pois. Nikodeemus on jo kerran alastomana tullut maailmaan, ei hän enää toiste riisu itseänsä alastomaksi. Niin muodoin saapi Nikodeemus mennä toisten herrain tykö saman kunnian kanssa, jolla hän tuli Jeesuksen tykö. Yöllä hän tuli ja yöllä hän meni. Mitä hän lienee ajatellut Jeesuksen kanssa puheesta, ei ole pantu kirjaan, mutta sen hän sai kuulla, että *”mitä lihasta syntynyt on, se on liha, ja mitä Hengestä syntynyt on, se on Henki.”*

Mutta Nikodeemuksen uskonveljille tulee kovin paha mieli siitä, että Nikodeemus niin häpeällisesti lykätään pois lammashuoneesta nullopoikeureitten sekaan. Kaikki, jotka eivät tiedä uudesta syntymisestä mitään, nojaavat paljon Nikodeemuksen päälle ja sanovat: Tulipa Nikodeemus autuaaksi, vaikka hän ei tiennyt uudesta syntymisestä mitään. Mutta missäs se on kirjoitettu, että Nikodeemus tuli autuaaksi? Eihän

Vapahtajan aikana ollut enempi herrasväestä, kuin kaksi herraa, nimittäin Joosef ja Nikodeemus, jotka olivat salaiset Jeesuksen opetuslapset. Niitten sydämessä ei ollut vihaa Jeesusta kohtaan, koska he osoittivat rakkautensa Hänen kuolemansa jälkeen. Mutta maailman kunnia oli heillä niin suuri, etteivät he tohtineet ilmoittaa maailmalle, että he rakastaisivat Jeesusta. Ja Jeesus on kuitenkin sanonut: *”Joka ei tunnusta minun nimeäni ihmisten edessä, en minäkään tunnusta hänen nimeänsä Isäni edessä.”*

Kuinkas nyt käypi Joosefin ja Nikodeemuksen kanssa? Ne siivot miehet eivät ole tohtineet tunnustaa Jeesuksen nimeä ihmisten edessä. Kuinkas saattaa siis Va pahtaja tunnustaa heitä kristityksi Jumalan edessä? Mutta Nikodeemuksen uskonveljet sanovat vielä: Eipä Pietarikaan tohtinut tunnustaa itseänsä Jeesuksen opetuslapsiksi, ja yhtä hyvin tuli kristityksi. On kyllä tosi, niin on, hyvä fariseus. Mutta olikopa Pietarikaan uudesta syntynyt, kun hän kielsi Vapahtajan? Vastapa hänelle jälkeen tuli synnintunto. Vastapa hänelle jälkeen tulivat syntymävaivat. Pietarilla oli nimittäin kuollut usko Vapahtajan kuolemaan saakka. Hän oli armonvaras. Ja Pietari uskoi kuitenkin, että Jeesus oli Jumalan Poika, vaikka tämä usko ei auttanut häntä, koska se oli kuollut. Mutta Nikodeemus ei uskonut sitäkään, että Jeesus oli Jumalan Poika, vaan hänen uskonsa oli ainoastaan se, että Vapahtaja oli lähetetty Jumalalta opettajaksi, ja että hän niin muodoin opetti ihmisiä oikein siveästi elämään. Mutta ei Nikodeemus eivätkä hänen uskonveljensä tiedä mitään siitä sydämen ja mielen muutoksesta, jonka Vapahtaja vaatii tämän päivän evankeliumissa. Sen tähden ovat he nulloppo keiturit, eivät mitään muuta.

Nyt tulee taivaan portti ahtaammaksi ja ahtaammaksi. Nikodeemus ja kaikki, jotka nojaavat siveyden päälle, suljetaan pois. Pietarin usko ennen pitkäperjantaita ja ennen pääsiäispäivää suljetaan pois. Kutkas sitten pääsevät sisälle, kysyvät fariseukset ja

armonvargaat? Taivaan portti tulee viimein niin ahtaaksi, ettei kukaan pääse sisälle. Älä huoli, vanha Aatami! Et sinä pääse sinne karvoines ja nahkoines. Kyllä pitää sydän ympärileikattaman ja vanhan Aatamin karvat nivo-man, ennen kuin sinä pääset sisälle: *”sillä mitä lihasta syntynyt on, se on liha.”* Mitä vanha Aatami ajattelee, puhuu ja tekee, se on vanhasta Aatamista.

2. **”Mitä Hengestä syntynyt on, se on Henki.”** Kuinka ihminen tulee raskaaksi Pyhästä Hengestä, on Marianpäivänä selitetty. Ja uudensyntymisen vaivasta on puhuttu 3. sunnuntaina pääsiäisestä. Nyt pitäis meidän ainoastans osoittaman: kuinka se uusi ihminen, joka on hengestä syntynyt, elää ja kasvaa armossa ja rakkaudessa, koska niitä on paljon, jotka kesken syntyneet ovat, ja muuttamat kuolleena syntyvät, ja muuttamat mätänevät äitinsä kohtuun, ja muuttamat tulevat äpäräksi, niin meidän täytyy niitä eroittaa, joilla ei ole valittuin lasten Henki, eivätkä huuda: Abba, rakas Isä!

Ensimmäinen tuntomerkki on se, että ne, jotka kesken syntyvät, eivät elä kauan, vaikka niillä olis syntyessä Henki, sillä eivät ne jaksaa imeä Vanhimman rintoja. Vähän aikaa ne kituvat ja pian kuolevat pois. Ne taas, jotka kuolleena syntyvät, tutaan siitä, ettei heillä ole Henkeä syntyissäkään. Eivät he niin muodoin saata parkua, koska he putoavat maailman kylmän lattian päälle. Eikä ole paljon vanhimman sydämessä rakkautta niitä kohtaan, jotka kuolleena syntyvät. Mitäs hän semmoista rakastaa, jossa ei ole henkeä, joka ei ole koskaan parkunut vanhimman perään, joka ei ole koskaan vanhimpansa rintoja imenyt. Sitä kuollutta raatoa vanhin kantaa kuolleen uskon hautaan, jossa se myös pian mätänee. Mutta se, joka kuolee äitinsä kohtuun ja siellä mätänee, se tulee kauhistukseksi sekä vanhimmalle, joka häntä kantanut on, että myös muille eläville ihmisille, jotka eivät saata kärsiä sitä julmaa hajua, joka oksennukselta kaivaa, koska se tulee ulos raajoittain ja osittain. Semmoisella ei

olekaan ihmisen haamu, vaan se on niin kuin mikä mädännyt lihakappale.

Mutta äpäret, joita nyt on ilmestynyt monessa paikassa, ne ovat kyllä oikein syntyneet, mutta vanha ihminen, joka on yksi huora, on tappanut sen uuden ihmisen, ja ilman kastetta kantanut kivieliöön. Ja siellä hän peljättää niitä eläviä ihmisiä, sillä äpäret räähkyvät niin kuin lapsi, ja vaikka hattarat ja mettän perkeleet luulevat, että äpäri on yksi elävä lapsi, kuulevat kuitenkin elävät ihmiset varsin äänestä, ettei se ole elävä lapsi, vaan äpäri, jonka vanha ihminen on synnyttämisen jälkeen tappanut. Kunnianrietas teki sen vanhan ihmisen tunnon niin paksuksi, ja niin tunnottomaksi, että hän saattoi hedelmänsä surmata ja sontanavetan parren alle kätkeä, eli kivieliöön heittää. Ja siellä nyt parkuu äpäri hämärässä ja kaipaa Isän nimeä, eli kristityn nimen. Jos nyt joku elävä ihminen antais hänelle kristityn nimen, niin hän lakais parkumasta. Mutta kuinkas elävät ihmiset saattavat semmoisille kristityn nimen antaa, joka on yksi manalainen ja käypi ympäri peljättämässä eläviä ihmisiä?

Koska nyt muutampi uuden ihmisen alku kuolee äitinsä kohtuun ja mätänee siellä; muutampi on kesken syntynyt, eikä elä kauan; muutampi on kuolleena syntynyt, ja taas muutampi uuden ihmisen alku on äpäriksi tullut, niin jäävät ne harvat sielut, jotka Hengestä syntyneet ovat, itkemään ja parkumaan tämän maailman kylmän lattian päälle, jos Taivaallinen Vanhin, joka heitä suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt on, ei armahda heitä ja ota heitä ylös tämän maailman kylmän lattian päältä ja pese heitä puhtaaksi uuden syntymisen pesossa, ja kääri heitä puhtaisiin liinavaatteisiin, ja pane heitä imemään armosta vuotavaisia rintojansa. Koska vielä vastasyntyneiden Henki on niin heikko, että yksi kylmä maailman kylmän tuulen viima saattaa heitä kivullisiksi, monta sen pahempi niistä

vastasyntyneistä kuolee ennen kuin he tulevat Hengessä vahvistetuksi. Ei saata olla niin monta, jotka pysyvät vahvana loppuun asti. Ei taida olla Taivaallisella Vanhimmalla iloa niistä lapsista, jotka nuorena kuolevat, koska Hän on kuitenkin niitä synnyttäessä suurella vaivalla ja verenvuodatuksella tähän maailmaan kantanut, ja vielä valvonut heidän ylitensä, ja itkenyt heidän tähtensä, ja rukoillut heidän edestänsä Hengen sanomattomilla huokauksilla, että he kasvaisivat Hengessä, armossa ja viisaudessa, että he auttaisivat Häntä ylöskasvattaessa niitä nuorempia ja kelvottomia, jotka jälkeen syntyneet ovat.

Ei taida Taivaallinen Vanhin monesta sitä iloa saada, että ne pysyisivät kotona ja auttaisivat Häntä ylöskasvattaessaan niitä nuorempia. Kuitenkin on se meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että se Taivaallinen Vanhin pitää saaman iloa niistä lapsista, jotka imevät Hänen rintojansa ja mujahtavat katsellessaan Vanhimman päälle. Koska he konttaavat Jeesuksen ristin juureen ja armoistuimen eteen, ottaa Taivaallinen Vanhin konttaavaisia, itkeväisiä ja parkuvaisia lapsiansa armo-syliinsä, ja painaa heitä rakkaudesta palavia rintojansa vasten, ja pyyhkii heidän kyyneleensä, ja antaa heidän imeä armosta vuotavaisia rintojansa siihen asti, että he rupeavat itse astumaan muutaman askeleen pyhityksen tiellä siihen asti, että Taivaallinen Vanhin kerkeää kaikista töistänsä, silloin Hän tulee ja ottaa heikot ja imeväiset lapset syliinsä iankaikkisuuden ihannalla rannalla, ja viepi heitä oikean Isän maahan taivaissa. Pian te Jumalan lapsukaiset pääsette siirtymään tästä vieraasta maasta siihen kaupunkiin, jonka valkeus on Karitsa. Siellä saatte kruunun päähän, voiton palmut käteen ja harput kiitosta veisata nyt ja iankaikkisesti. Amen!

Jäljennös / lisäki Poromaan kopiokirja / Rehlundin hallussa, Junosuando

Me puhumme, mitä tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota todistustamme vastaan.

Niin puhui Vapahtaja Nikodeemukselle, joka tuli Jeesuksen tykö yöllä arvelemaan niistä hengellisistä asioista. Mutta hän oli niin tyhmä, vaikka hän piti itsensä viisaana, ettei hän pitänyt uutta syntymistä mahdollisena, eikä myös tarpeellisena vanhalle ihmiselle. Ilmanki Nikodeemus ajatteli niin kuin muut suruttomat, että uusi syntyminen on tapahtunut kasteessa, ettei tarvitse kukaan, joka kastettu on, syntyä jälleen, vaikka kuinka monta kertaa olis kasteen liiton rikkonut. *”Me puhumme, mitä tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota todistustamme vastaan.”*

Semmoiset kuin Nikodeemus, ei taida ottaa todistusta vastaan ihmisiltä, eikä myös Jumalalta. Me olemme nähneet senkaltaisia ihmisiä, jotka pitävät itsensä kyllä viisaana ja luulevat kyllä tietävänsä, mistä tie menee taivaaseen. Ja jos joku kristitty sanois semmoisille miehille, mitä hän tietää siitä uudesta syntymisestä, niin he sanovat ilmanki niin kuin Nikodeemus: *”Kuinka taitaa ihmisen vanhana syntyä?”*

Se on nimittäin yhdelle vanhalle pakanalle mahdolloin ajatella koko tämä uuden syntymisen asia. Sillä ensin hän ei pidä uutta syntymistä tarpeellisena, koska hän on jo mielestäänsä kerran uudesta syntynyt kasteessa. Ja toiseksi pitää hän sen asian mahdottona, koska hän tuntee niin kuin Nikodeemus, kuinka suuri ja paksu yksi vanha ihminen on. Kuinka semmoinen suuri vanha Aatami saattaa niin pieneksi tulla, että hän mahtuis äitinsä kohtuun? Sen tähden hän mukittelee niin, että hän on jo kerran syntynyt uudesta kasteessa, ja ettei hänen tarvitse enää toista kertaa uudesta syntyä.

Tähän järjen mukkaan menevät ne, jotka ei pääse kokonansa sivu tätä paikkaa, sillä Nikodeemus oli mestari Israelissa, ja oli niin

muodoin lukenut Raamattua. Sen tähden hän ei saattanut sanoa Vapahtajalle, ettei uusi syntyminen ole tarpeellinen. Hän tiesi niin muodoin Jumalan sanasta, että uusi syntyminen vaaditaan. Ei ole tietoa, oliko Nikodeemus koskaan koetellut tätä paikkaa sinne asti, että hän olis niin kuin omasta koettelemuksesta saattanut tuta uutta syntymistä tarpeelliseksi. Tuskin on Nikodeemuksella ollut sitä tuntoa, sillä hän rakensi niin paljon omanvanhurskautensa päälle, ettei hän saattanut tuta koko tätä asiata tarpeelliseksi.

Tässä seurakunnassa on monta, jotka tuntevat tämän asian tarpeelliseksi, mutta he tuntevat myös, että vanha ihminen on niin suuri ja paksu, ettei ole mahdollinen mahtua äitinsä kohtuun ja syntyä jälleen. Muutamat taas ei tunne tätä asiata tarpeelliseksi, sillä he luulevat, että uusi syntyminen on jo tapahtunut kasteessa, ja ettei tarvitse toista kertaa syntyä jälleen. Ne ensimmäiset, jotka tuntevat, ettei se uusi syntyminen auta, joka on kasteessa tapahtunut, luulevat tavallisesti, että se tapahtuu vielä ennen kuin he kuolevat. Ja siinä arveluksessa kuluu heiltä armon aika. Ja koska kuolema tulee, tuntevat he, että nyt on mahdolloin autuaaksi tulla ja uudesta syntyä, koska ennen ei ole tapahtunut.

Ne armonvargaat ja omanvanhurskauden palvelijat, jotka luottavat sen uuden syntymisen päälle, joka kasteessa on tapahtunut, elävät rohki. Ja koska kuolema tulee, häätyy heidän tuomita itsensä ja sanoa: *”Nyt on hiljainen. Ei auta enää, koska ennen ei ole tapahtunut.”* Silloin loppuu sekin luottamus, joka heillä on ollut kasteen armon päälle. Semmoinen loppu on tullut monelle kristillisyyden ylönkatsojalle, ja me olemme sen nähneet, ja sen tähden me tunnustamme ja todistamme, mitä me nähneet olemme, mutta ette ota todistustamme vastaan.

Me olemme myös nähneet semmoisia, jotka yhden aikaa tunsit uuden syntymisen armoa sängen tarpeelliseksi, ja heillä oli silloin suuri halu autuaaksi tulla. Mutta maailmanrakkauden tähden loppui se katumuksen murhe pois, ja he menit takaisin maailmaan ja tulit pahemmaksi kuin ennen. Mikä loppu niille on tullut? Me olemme sen nähneet, että huono loppu niille on tullut, ja sen tähden me todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota todistustamme vastaan.

Me olemme myös nähneet semmoisia, jotka olit kerran uudesta syntyneet ja armon tilaan tulleet. Kuinkas niille on käynyt, koska he valvomattomuuden kautta lankeisit pois armosta, eikä huoli enää nousemisesta? Ne tulit seitsemän kertaa pahemmaksi. Ja koska kuolema tuli heidän päällensä, suljettiin armon ovi, ja omanvanhurskauden perkele rupeis tuomitsemaan heitä hirmuisesti, ettei ollut enää mahdollinen toivoa muuta kuin kadotusta, tuomiota ja kirousta. Kaikkea tätä olemme me nähneet. *”Ja me puhumme mitä me tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota todistustamme vastaan.”*

Me olemme nähneet semmoisia narreja, jotka elävät niin kuin luontokappaleet, juovat, kiroavat ja nauravat ja pilkkaavat totuutta, ja ovat iloiset, koska he tekevät paha. Mikä loppu niille tulee? He ovat täällä nauraneet omaa kadotustansa, ja koska kuolema tulee, rupeavat he houraamaan ja kiroamaan. He käskivät perkeleen tulla korjaamaan heitänsä. He kiroavat vielä kuolinvuoteellakin, ja toiset pakanat sanovat: *”Se oli kaunis kuolema.”* Surutoin pappi tekee vielä kauniin elämäkerran, niin kaikki uskovat, että sielu tuliautuaaksi. Kaikkea tätä olemme me nähneet. *”Ja me puhumme, mitä me tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota todistustamme vastaan.”*

Ja koska nyt nämät asiat ei ole tapahtuneet salaisesti, mutta julkisesti, niin että kaikki

ovat nähneet, kuinka onnettomasti on käynyt niille, jotka ei ole ottaneet meidän todistustamme vastaan, niin meidän täytyy panna nämät asiat suruttomain silmäin eteen ja muistuttaa heitä heidän kuolevaisuudestaan ja katsoa heidän kuvaansa niissä, jotka ovat näinä vuosina jättäneet tämän maailman epäuskossa ja epäilyksessä, ja tuominneet itsensä kuolinvuoteella. Vaikka me tiedämme, että suruttomat ei huoli enää mistään esimerkistä, vaikka mitä näkisit ja kuulisit. Ei ne usko, että helvetti on kuuma, ennen kuin nahka kuumenee.

Ne harvat sielut, jotka ovat uudesta syntymisestä vakuutetut, ja ovat sen kautta syntyneet turmelemattomasta siemenestä taivaalliseen valkeuteen, ja ovat saaneet lasten oikeuden ja valittuun lasten hengen, jossa he huutavat: Abba, rakas Isä. Nämät harvat sielut arvaavat ilman epäilemättä, ettei sovi tässä paikassa ottaa lasten leipää ja heittää penikoille. Vaan meidän täytyy puhua Nikodeemuksen uskon veljille, niin kuin Vapah-taja puhui Nikodeemukselle: *”Totisesti, totisesti sanon minä sinulle: ellei joku vastaudesta synny, ei hän taida Jumalan valtakuntaa nähdä.”*

Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka totisesti uudesta syntyneet ovat ja parkuvat siinä uudessa ilmassa, odottain, että se Taivaallinen Vanhin, joka heidän oikea Isänsä on, ottais heitä pian ylös maailman kylmän lattian päältä syliinsä ja kääris heitä puhtaisiin liinavaatteisiin, ja antais heidän imeä armoa vuotavaisista rinnoistansa ja pesis heitä puhtaaksi elämän vedellä, rukoilevat vielä niiden edestä, jotka ovat siinä ahtaassa portissa, että he tulisit niin pieneksi, että he mahtuisit ja pääsisit läpi. Kuule parkuvaisten lasten Isä, niitten pienten huokaukset, jotka ovat niin pienet, että he mahtuvat Vanhiman syliin. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 3: 1–15

1 Niin oli yksi mies Pharisealaisista, Nikodemus nimeltä, Juudalaisten ylimmäinen.

2 Se tuli yöllä Jesuksen tykö ja sanoi hänelle: Mestari, me tiedämme, että sinä olet Jumalasta opettajaksi tullut; sillä ei taida kenkään niitä tunnustajia tehdä, joita sinä teet, jollei Jumala ole hänen kanssansa.

3 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: totisesti, totisesti sanon minä sinulle: ellei joku vastuudesta synny, ei hän taida Jumalan valtakuntaa nähdä.

4 Nikodemus sanoi hänelle: kuinka taitaa ihminen vanhana syntyä? taitaako hän äitinsä kohtuun jälleen mennä, ja syntyä?

5 Jesus vastasi: totisesti, totisesti sanon minä sinulle: ellei joku synny vedestä ja Hengestä ei hän taida Jumalan valtakuntaan sisälle tulla.

6 Mitä lihasta syntynyt on, se on liha, ja mitä Hengestä syntynyt on se on henki.

7 Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän pitää uudesta syntymän.

8 Tuuli puhaltaa, kussa hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, ja et tiedä, kusta hän tulee taikka kuhunka hän menee: näin on jokainen, joka Hengestä syntynyt on.

9 Vastasi Nikodemus ja sanoi hänelle: kuinka ne taitavat tapahtua?

10 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: sinä olet mestari Israelissa, ja et näitä tiedä!

11 Totisesti, totisesti sanon minä sinulle: me puhumme, mitä me tiedämme, ja todistamme, mitä me näemme, ja ette ota vastaan meidän todistustamme.

12 Jos minä maallisia teille sanoin, ja ette usko: kuinka te uskoisitte, jos minä taivaallisia teille sanoisin?

13 Ei astu kenkään ylös taivaasen, vaan joka taivaasta astui alas, Ihmisen Poika, joka on taivaassa.

14 Ja niinkuin Moses ylensi kärkeen korvessa, niin myös Ihmisen Poika pitää ylenettämän.

15 Että jokainen, joka uskoo hänen päälensä, ei pidä hukkuman, mutta ijankaikisen elämän saaman.

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta ja ylösluetun pyhän evankeliumin johdatuksella perään ajatteleman, **minkä tähden Nikodeemus ei voi uskoa, että vanha ihminen pitää uudesta syntymän.**

Ensiksi hän ei usko sitä mahdolliseksi.

Toiseksi ei hän tiedä, kuinka sen pitää tapahtuman.

Nikodeemus ei ole mikään narri, joka pilkkaa Kristusta ja kristillisyyttä. Ei hän ole mikään viinaporvari, joka kokoa juomareita ympärillensä ja mittaa niille hulluin juomaa. Ei hän ole juomari, että hänen tarvitsis lauantaina eli vielä sunnuntaina mennä viinaporvarin tykö rukoilemaan, että se armollinen viinaporvari aukaisis tappinsa ja laskis heille hengen voimaa tynnyristä.

Ei Nikodeemus ole semmoinen mies, joka juoksee huorain perässä ja koettelee heidän rintojansa. Ei hän myös ole kiroilija eli keveämielinen, eli maailman turhuutta rakastavainen, vaan hän on juuri siveä ja kunniallinen mestari Israelissa, ja urhoollinen opettaja, joka selittää Jumalan lain ja Jumalan oikeudet kansalle, ja pidetään suuressa arvossa muitten herrain seassa. Ei Nikodeemus ole vihainen Kristukselle niin kuin fariseukset, vaan hän piti Kristusta hengellisenä opettajana, ja pitäis niin muodoin uskoman Hänen oppinsa oikeaksi. Mutta tuota uuden syntymisen paikkaa hän ei pidä oikeana, sillä se on hänen mielestensä mahdotoin uskoa, että yksi vanha ihminen saattaa uudesta syntyä, sillä hän kysyy: *”Kuinka taitaa ihminen vanhana syntyä?”*

Ja minkä tähden hän ei usko mahdolliseksi, että vanha ihminen saattaa uudesta syntyä? Mitämaks sen tähden, että hän tuntee, kuinka suuri ja paksu vanha ihminen on, kuinka kova ja kankea vanhan ihmisen sydän on, kuinka ilkeä ja vastahakoinen vanha ihminen on taipumaan siihen? Jos

Nikodeemus olis tuntenut sydämensä pa-
huuden ja kankeuden ja kovuuden, vissim-
mästi hän olis tunnustanut sille Hengelliselle
Opettajalle surkean tilaisuutensa ja kysynyt:
*”Mitä minun pitää tekemän, että minä ian-
kaikkisen elämän saisin?”*

Mutta se näyttää niin kuin olis Nikodeemus
ollut kaukana itsensä tuntemisesta. Hän,
joka oli siveä ja hurskas, oli ilman epäile-
mättä perustanut autuutensa omanvanhurs-
kautensa päälle. Ei suinkaan ollut Nikodee-
muksella epäilystä autuudestansa, niin kuin
halvatulla miehellä. Ei hänellä ollut murhetta
niin kuin opetuslapsilla Vapahtajan kuole-
man jälkeen, vaan uskottava on, että hän oli
tullut näyttämään kristillisyytensä Jeesuk-
selle, jonka hän piti hengellisenä opettajana.
Ja vielä sittekin piti hän tuota uuden synty-
misen puhetta ihmeellisenä, koska Jeesus
niin puhui hänen kanssansa, joka oli jo ym-
pärileikkauksen aikana uudesta syntynyt.

Semmoinen puhe olis passannut pakanalle,
joka ei ole koskaan vielä ympärileikattu eli
kastettu. Mutta Nikodeemuksella oli se
usko, että koska ihminen kerran on kas-
teessa uudesta syntynyt, niin hän on jo hyvä
kristitty, eikä tarvitse enää uudesta syntyä
jälleen eli toisen kerran. Ja semmoinen usko
on vielä nytkin Nikodeemuksen uskon vel-
jillä, että yksi kastettu kristitty on jo kristitty,
hän on jo uudesta syntynyt kasteessa, eikä
tarvitse enää toista kertaa uudesta syntyä.

Ja vaikka kymmenen ajastaikaiset lapset
täällä tietävät, että se uusi syntyminen, joka
on kasteessa tapahtunut ei auta enää raa-
vaita, mutta yhtä hyvin seisovat armonvar-
kaat sen päälle, että silloin on uusi synty-
minen tapahtunut, ja niin muodoin ei tarvitse
nyt yksi kastettu pakana muuta kuin uskoa
vaan, että hän on uudesta syntynyt, ja uudis-
taa kasteen liittonsa. Mutta eipä Jeesus kui-
tenkaan pitänyt Nikodeemusta uudesta syn-
tyneenä, koska Hän vaati häneltäkin uuden
syntymisen, ja sanoi: *”Teidän pitää uudesta
syntymän.”*

Nikodeemus piti itsensä uudesta syntyneenä
kasteessa, mutta Jeesus ei pitänyt häntä uu-
desta syntyneenä, vaan rupeis vaatimaan,
että hänen pitää uudesta syntymän. Katso,
tämä kuollut usko on nyt armonvarkaitten
ainoa turva, koska rietas panee heidät nou-
tamaan uuden syntymisen kasteesta asti,
jonka tähden ei heidän tarvitse enää uudesta
syntyä. Katso, niin rietas pettää armonvar-
kaita, koska kristitty ahdistaa heitä uuteen
syntymiseen. Ja kristitty tietää vakaisesti,
että jos hän olis kymmenen kertaa ennen uu-
desta syntynyt, se ei auta häntä huomiseen,
jos hän rikkoo sen liiton, ja lankee pois ar-
mosta; vaan hänen pitää taas uudesta synty-
män. Hänen pitää tuleman lapseksi, muutoin
on kaikki entinen uusi syntyminen turhaa.

Toinen tutkisteleminen: Mutta mistäpä Niko-
deemus olis ymmärtänyt, mikä uusi synty-
minen on, vaikka hän niin kuin moni muu ar-
monvaras luuli, että hän on jo uudesta syn-
tynyt kasteessa? Mutta mistäpä tuon nyt tie-
tää, mikä uusi syntyminen on? Jos Nikodee-
mus oli lukenut Esaian 66. luvussa synty-
misen kivusta, niin hän taisi ajatella, että se on
ympärileikkauksen kipu ollut lihassa. Mutta
se hengellinen kipu, sydämessä, koska sydän
ympärileikataan, se taisi olla Nikodeemukselle
tuntematon. Ja mitä profeetat puhuvat
särjetystä sydäimestä, mistäs Nikodeemus
sen tiesi, joka ei ollut koetellut, millinen sär-
jetty sydän on. Mitä Daavid muistelee katu-
musvirssissään hänen murheestansa ja ki-
vustansa, mistäs Nikodeemus niitä ymmärsi,
jonka ei tarvinnut totista katumusta tehdä?

Ja jos nyt armonvarkaille tuodaan ne paikat
Raamatusta, joissa uuden syntymisen vaivat
maalataan, niin kuin esimerkiksi Vapahtajan
sanat: *”Koska vaimo synnyttää, niin hänellä
on kipu.”* Kuinkas armonvarkaat ja omanvan-
hurskauden palvelijat saattavat niitä ymmär-
tää sillä lailla kuin Jeesuksen opetuslapset
niitä ymmärtävät, jotka ovat itse koetelleet?
Ja koska Raamatusta puhutaan siitä ilosta ja
riemusta, joka syttyy uskovaisten sydämiin
elävän uskon kautta, mistäs uudesta

syntymättömät niitä ymmärtävät, jotka ei ole koetelleet? He haparoitsevat järjellä ja sillä kuolleella uskolla, kuin heillä on, mutta itse asia on pojessa.

Näitä ja muita Raamatun paikkoja Nikodeemus ei ole koskaan ymmärtänyt, vaikka ne kuuluvat kaikki siihen uuteen syntymiseen. Ja koska Nikodeemus ei ymmärtänyt järjelläkään, mikä se uusi syntyminen on, kuinka hän saattoi sitte uskoa uuden syntymisen mahdolliseksi ja tarpeelliseksi? Se joka tuntee, että uusi syntyminen on tarpeellinen, hän on jo tuntenut itsensä tuomitukseksi ja kirotuksi. Ja tässä seurakunnassa on tosin moni tuntenut itsensä tuomitukseksi ja kirotuksi. Moni on sen tuomion ja kirouksen alla tuominut itsensä. Moni on sen tuomion ja kirouksen alla tuntenut, että se on mahdotoin semmoisessa tilassa autuaaksi tulla.

Mutta siitä he ovat pyörtäneet maailmaan. Ei he ole viittineet kolkuttaa ahtaan portin päälle. Ei he ole uskoneet mahdolliseksi, että ihminen saattaa enää vanhana jälleen syntyä eli tulla niin pieneksi ja niin hoikaksi, että ne olisit mahtuneet siitä ahtaasta portista sisälle. Ja koska he ovat ahtaasta portista pyörtäneet maailmaan, ovat he alkaneet pahalla tunnolla vastustamaan kristityitä ja kaatamaan liikutuksia. Ja viimein ovat he alkaneet armon merkkiä hakemaan flaskusta ja vielä pahemmasta paikasta.

Nikodeemus piti Vapahtajan opin oikeana Vapahtajan kuolemaan asti, mutta koska hän näki, mitä tämä oppi vaikutti kristityissä, koska he rupeisit puhumaan uusilla kielillä, silloin loppui Nikodeemuksen kristillisuus. Ei kuulunut enää mitään koko miehestä. Gamaliel, se kuuluisa viisas mies, jonka koulussa Paavali oli opetettu fariseusten viisaudessa, se sama Gamaliel haparoi si järjellä sen veran, että hän kielsi muita herroja vainoamasta kristityitä, siksi kuin he saavat nähdä, jos se on Jumalasta eli ihmisistä. Sillä Gamaliel oli niin sokea, vaikka hän oli suuri Raamatun opettaja, ettei hän saattanut tuta eli

koetella Jumalan sanan jälkeen, oliko kristillisuus Jumalasta eli ihmisistä. Mutta hän piti kuitenkin kristittyin vainoamisen vääränä, siksi kuin saataisiin nähdä, mitä hänestä tulee. Niin kuin muutamat pakanat vielä nytkin ovat saarnanneet tämän heräyksen alussa: *”Saadaan nähdä, jos se on pysyväinen.”*

Missä Nikodeemus silloin oli, koska muut raatiherrat rupeisit kristityitä vainoamaan? Eipä ole missään mainittu, että hän olis puolustanut kristillisyyttä eli puhunut raadissa kristittyin puolesta, eli sanonut sen verran kuin Gamaliel, että antaa olla vainoamatta, siksi kuin nähdään, minne päin se kääntyy. Kuulkaat nyt kaikki Nikodeemuksen uskon veljet. Te olette nyt nähneet, mikä este tuli Nikodeemukselle, jonka tähden hän ei saattanut uskoa uutta syntymistä tarpeelliseksi eli mahdolliseksi. Se oli oma pyhyys, omavanhurskaus, joka teki hänet uskottomaksi siinä paikassa. Hän luuli itsensä uudesta syntyneeksi kasteessa eli ympärileikkauksessa. Ja moni vielä nytkin luottaa sen uuden syntymisen päälle, joka on tapahtunut kasteessa. Ja siinä paikassa he pettävät itsensä.

Nikodeemuksen uskon veljet ei ole huorat, eikä varkaat, eikä juomarit, eikä kiroilijat, vaan ne ovat juuri siveät ja hurskaat, eli semmoiset ihmiset, joita maailma kiittää ja ylistää. Ja jos mahdollinen olis, että joku ihminen ilman uutta syntymistä pääsis taivaan valtakuntaan, niin olis Nikodeemus ensimmäinen taivaan valtakunnassa. Ja kaikki muut, jotka Nikodeemuksen rokin helmassa rieppaavat, saattaisit myös toivoa, että hekin pääsisit siihen samaan paikkaan, jos he freitaisit niin siveästi elää, kuin Nikodeemus on elänyt. Sillä Nikodeemus on niin siveästi elänyt, ettei saata yksikään kristitty niin siveästi elää.

Nikodeemus on vielä ollut Kristuksen salainen opetuslapsi, niin kuin Joosef Arimatiasta. Hän on uskonut Kristuksen opin oikeaksi. Ei hän ole vihaa kantanut sydämässään Kristusta kohtaan niin kuin fariseukset. Hän

on vielä puolustanut Kristusta maailman herroja vastaan. Mutta koska hän sen asian tähden tuli kerran pilkatuksi Kristuksen vihollisilta, niin hän tuli mykäksi. Ei saattanut Nikodeemus Kristuksen tähden tulla kunniamaksi ja ruveta ristiä kantamaan. Kunnia oli hänessä niin suuri, ettei hän viittinyt tulla Kristuksen tykö päivällä. Sillä jos hän olisi tullut päivällä, niin olisit muut maailman herrat haukkuneet häntä sen kansan häiritsijän ja sen väärän profeetan opetuslapseksi. Mutta kuin hän tuli yöllä, saattoi hän kunniansa varjella.

Kaikki Nikodeemuksen uskon veljet tulevat yöllä Kristuksen tykö. He tahtovat tulla varkaisin taivaan valtakuntaan, niin kuin se vaimo, joka rupeis väen keskeltä naakimaan. Mutta eipä Kristus laskenut sitä vaimoa varkaisin menemään varastetulla armolla, mutta julkisesti hänen piti tunnustaman kaikki hänen menetyksensä. Kaikki häpeälliset paikat täytyi hänen paljastaa. Kaikki hänen menetyksensä piti tulla valkeuteen. Maailman kunnia oli yksi este, jonka tähden Nikodeemus ei saattanut tulla oikeaan kristillisyyteen. Ja toinen suurin este oli omavanhurskaus, joka pani uuden syntymisen mahdottomaksi.

Nyt te näette, kaikki Nikodeemuksen uskonveljet, mihinkä paikkaan te olette tarttuneet ja millä nuoralla perkele teitä pidättää. Siveyden perkele, kunnian perkele ja omanvanhurskauden perkele estää teitä tulemasta taivaan valtakuntaan. Jeesuksen

murheelliset opetuslapset, jotka lukittuina ovien takana itkevät ja parkuvat, saavat suuren ilon tuta, koska se Ristiinnaulittu ilmestyy heidän silmänsä eteen, mutta Nikodeemus ei ole koskaan nähnyt Kristusta ylösnousemisen jälkeen.

Jeesuksen opetuslapsille tapahtui uusisyntyminen Helluntaipäivänä, koska Pyhän Hengen voima tuli heidän päällensä, ja he rupeisit puhumaan uusilla kielillä Jumalan voimallisia töitä julistain. Silloin loppui maailman kunnia. Silloin lakkaisit he rakastamasta henkeänsä. Silloin rupeis perkeleen joukko heitä pilkkaamaan. Silloin sait he esimakua siitä ilosta ja riemusta, joka kaiken ymmärryksen ylitse käy. Ja siihen autuaalliseen tilaisuuteen pitäisit ne harvat sielut pyrkimän, jotka murheen ja epäilyksen tähden ei jaksa uskoa, että Jeesus on vielä elämässä.

Ja sinä uskotoin Tuomas! Pistä nyt sormes naulain reikään, jos tohdit. Ja sinä murheellinen Maria Magdalena, istu nyt haudan partaalla, ja itke, koska sinun Vapahtajas on kuollut. Istu haudan partaalla ja itke ja paru niin kauan kuin sinä näet sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan elävänä sinun silmäis edessä seisovan, että sinä pääsisit iloitsemaan, ja julistamaan Hänen veljillensä, että Jeesus on elämässä, ja että he saavat Hänet nähdä niin kuin Hän on, kasvoista niin kasvoihin. Amen!

Alkuperäinen (4 lehteä puuttuu) ja kopio / SKHS Aunun kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

TEKSTI: JOH. 3: 7–8

Älä ihmettele, että sinulle sanoin: teidän pitää uudesta syntymän. Tuuli puhaltaa, kussa hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, etkä tiedä, kusta hän tulee taikka kuhunka hän menee. Näin on jokainen, joka Hengestä on syntynyt.

Koska Vapahtaja tahtoi selittää Nikodeemukselle, kuinka uusi syntyminen tapahtuu, ottaa Hän vertauksen tuulesta, joka puhaltaa mihin hän tahtoo. Ja vaikka ihminen ei tiedä, mistä se tulee, kuulee hän kuitenkin hänen humunsa. Niin myös, koska hengellinen tuuli puhaltaa, tuntee ihminen hänen humunsa, eli hänen vaikutuksensa, vaikka ihminen ei tiedä, mistä tämä hengellinen tuuli tulee, taikka mihin se menee.

Sen verran me ymmärrämme tästä vertauksesta, että tuulen kanssa ymmärretään Pyhän Hengen vaikutukset. Sillä Pyhä Henki tuli Helluntaipäivänä niin kuin suuri tuulispää, ja ihmiset kuulisivat hänen humunsa, mutta ainoastansa Jeesuksen opetuslapset tunsivat Hänen vaikutuksensa sydämissänsä. Mutta ei he tieneet, mistä tämä hengellinen tuuli tuli. Ainoastansa sen verran he ymmärsivät, että se tuli taivaasta.

Mutta suruttomat pilkkaisivat näitä Pyhän Hengen vaikutuksia, ja sanoivat: *”He ovat täynnänsä makeata viinaa.”* Ei tämän aikaiset pakanat viitsi sanoa, että he ovat täynnänsä makeata viinaa, mutta he arvelevat välistä, että Pyhän Hengen vaikutukset ovat riettaan hengen vaikutukset. Ja muutamat luulevat, että *”he tekevät itsensä semmoiseksi.”* Mutta me kuulemme, että *”Pyhän Hengen tuuli puhaltaa, mihin hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa.”* Nimittäin se ihminen, joka ei ole kuuro, kuulee hänen humunsa.

Mutta kuuro ei kuule tuulen humua. Yksi ihminen, joka on tunnoton, ei tunne Pyhän Hengen vaikutuksia. Mutta moni ihminen, joka kuulee Pyhän Hengen tuulen humua, ei tiedä varsin, mistä se tulee. Moni ajattelee ensin, koska Pyhä Henki ennättäväisen armonsa kautta puhaltaa hänen päällensä

yhden hengellisen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on, että se merkitsee eli enustaa onnettomuutta. Mutta moni sotii myös Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan ajatellen, että Pyhän Hengen tuuli viepi hänet epäuskon lainehtivalle merelle ja upottaa hänet epäilyksen aaltoihin.

Mutta älä pelkää, sinä Pyhän Hengen tuulelta liikutettu ihminen, että se tuuli viepi sinut kadotukseen. Maailman tuuli, jolle sinä olet ennen levittänyt purjees, viepi sinut siihen äärettömään mereen, josta et koskaan pääse haminaan, jos et rupea hopummasti soutamaan maailman tuulta vastaan, erinomattain nyt, koska Pyhän Hengen tuuli on ruvennut puhaltamaan niin väkevästi, että isot kalat pakenevat meren syvyyteen, ja pääskyiset nostetaan ilmaan, vaikkei ne liikuta siipiänsä, sillä tuuli kantaa heitä. Ja paksummatki puut rupeavat taivuttamaan, koska väkevä tuuli puhaltaa heidän päällensä.

Nyt on paras aika väsyneillä matkamiehillä, jotka ovat niin kauvas eksyneet Isän maasta tämän maailman lainehtivalle merelle, että he pyörtäisivät takaisin haminaan, ennen kuin tämä hengellinen tuuli lakkaa puhaltamasta. Kuka tiesi huomenna, eli toisen viikon perjantaina, on tämä tuuli kääntynyt, eli lakannut tuulemasta. Ja silloin tapahtuu Vapahtajan sanain jälkeen: *”Tuuli puhaltaa, kuhunka hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, etkä tiedä, kusta hän tulee taikka kuhunka hän menee; näin on jokainen, joka Hengestä on syntynyt.”*

Tässä tulee meidän perään ajatella, mitä se merkitsee, ”että tuuli tulee ja menee.” Sillä moni ijankaikkisuuteen myötätuulessa purjehtiva merimies sois kyllä tuulen tulevan, koska hän on pyörtänyt Isän maata päin. Hän

rukoilee Jumalaa, että tämä hengellinen tuuli veis hänet toivotettavaan haminaan. Mutta jos tuuli lakkaa tuulemasta, silloin laiva myös seisoo yhdessä paikassa, ja merimies, joka sois kyllä tuulen puhaltavan, että hän kostuis pian Isän maalle, häätty itse ruveta soutamaan, koska tuuli menee.

Mutta tämä soutaminen tulee niin raskaaksi laiskalle, että hänen täytyy ruveta epäilemään, kostuuko hän koskaan Isän maalle. Siinä tilaisuudessa täytyy hänen ajatella, mihinkä se tuuli meni, joka ensin tuuli. Mutta Vapahtaja on sanonut; *”Et sinä tiedä, mistä se tulee, taikka mihin se menee.”* Mutta vaikka se on yhdellä merimiehellä hidaskulkeminen, koska hänen pitää itse soutaman, kuinka sitte käypi, kuin hän joutuu vielä vastatuulta soutamaan? Koska maailman tuuli puhaltaa niin kovin vastaan, että epäilyksen aallot lyövät sisälle, silloin tulee opetuslapsille hätä; ja heidän täytyy viimein herättää Jeesuksen ylös rukouksillansa, ja sanoa: *”Herra, auta meitä, me hukumme.”*

Emme tiedä, minkä tähden Jeesus sallii välistä opetuslapsiensa olla suuressa hädässä epäilyksen tähden, mutta se taitaa olla heille hyödyllinen, että he ovat välistä semmoisessa tilaisuudessa, sillä heidän täytyy ainaki ruveta rukoilemaan sitä suurta maailman tuulen asettajaa, että Hän asettais sen kovan tuulen ja antais vielä puhaltaa sen tuulen, joka myötäväinen on. Jos aina olis opetuslapsilla myötätuuli, ei silloin olis hätää heillä. Mutta ei ne silloin rukoiliskaan Jeesusta, vaan ajattelisit aina: *”Nyt on myötätuuli, kyllä me pian kostumme haminaan.”*

Semmoinen kulkeminen olis kyllä keveä ja hauska, mutta Herra on katsonut tarpeelliseksi, että opetuslapset saavat usein maailman kovan ilman tähden olla hädässä ja huutaa: *”Herra, auta meitä, me hukumme!”* Tämän maailman jumala nostaa semmoisen kovan ilman tämän maailman lainehtivalla merellä, että epäilyksen aallot tahtovat upottaa heitä ijankaikkisen meren

syvyyteen. Ja silloin täytyy heidän rukouksillansa herättää ylös sen Suuren Sankarin, joka sanallansa tuulen asettaa, ja tulee taas vähäksi aikaa tyven.

Tämmöinen on Jeesuksen opetuslasten kulkeminen merellä. Heidän täytyy usein kilvoitella kovan ilman kanssa ja vastatuulta purjehtia. Sen tähden tulee myös heidän kulke misensa hitaaksi, että heidän täytyy usein epäillä, kostuvatko he koskaan Isän maalle. Mutta maailmanlapsilla on aina myötätuuli. Ja he purjehtivat myös aika faartilla ijankaikkisuuteen, siihen asti, että heidän laivansa jyskähtää kiveen ja menee kappaleiksi. Ja silloin he huutavat ja kiroavat. Ja muutamat tulevat viimein jumalisiksi ja rupeavat rukoilemaan sitä tuntematointa Jumalaa, jota ei he ole koskaan ajatelleet. Mutta se on hiljainen ruveta sitä tuntematointa Jumalaa hakemaan, koska laiva jyskähtää kaiken maailman kiven päälle.

Se olis parempi, jos netkin raukat olisit katsoneet eteensä, missä ne vaaralliset paikat ovat. Sananlasku sanoo: *”Kaikki ovat viisaat maalla, koska merellä vahinko tapahtuu.”* Mutta ei maailman merimiehet kuitenkaan ole viisaat maallakaan. Sillä koska he joskus tulevat maahan, niin he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja tanssaavat, ja ovat iloiset. Mutta koska he taas juovuksissa lähtevät purjehtimaan, niin he levittävät kaikki purjeet maailman tuulelle. Ja jos he siinä faartissa kohtaavat jonkun pienen laivan, jossa Jeesuksen opetuslapset taistelevat vastatuulen kanssa, silloin maailman merimiehet pilkkaavat Jeesuksen opetuslapsia ja sanovat: *”Pikkuinenpa teillä on vene.”* Ja he sanovat heitä hulluiksi, jotka niin vastatuulussa purjehtivat.

Jos joku Jeesuksen opetuslapsista huutaa maailman merimiehille: *”Varoittakaat teitä! Palava koski on edessä! Älkäätko kosken niskassa!”* Niin he vastaavat: *”Anna mennä vain, ei ole hätää.”* Ja jos Jeesuksen opetuslapset vielä huutavat: *”Älkäätko*

menkö niin rohkeasti helvettiin!” Niin maailmanlapset vastaavat: ”Sepähän perset lämppeä!” Ja niin he lähtevät aika faartilla siihen palavaan koskeen.

Nyt pitäisit ne harvat sielut, jotka ovat kuulleet sen hengellisen tuulen humun, rukoileman sitä Suurta Tuulen ja Ilman Haltijata, että Hän asettais maailman kovan ilman, ja antais heidän ymmärtää, mistä tämä hengellinen tuuli on tullut, ja kuhun se on mennyt. Sillä vaikka Jumalan Henki ei ole siinä kovassa tuulessa, eikä ukonilmassa, eikä maanjäristyksessä, vaan hiljaisessa tuulen hyminässä (1. Kun. 19: 12). Ei ole kuitenkaan hyvä Jeesuksen opetuslapsilla kulkea, jos hengellinen tuuli lakkaa tuulemasta, ja kova vastatuuli vielä nousee maailman lainehtivalla merellä. Silloin tulee Jeesuksen opetuslapsille hätä, ja heidän täytyy palavilla rukouksilla herättää Jeesuksen ja sanoa: *”Herra, auta meitä, me hukumme.”* O, Pyhä Henki Luoja, Ja kylmäin sydänten suoja. O, kirkas tuli ja leimaus, sytytä meihin palava rakkaus, pitämään sinun sanas ja opetukses, siinä myös kiinni riippumaan kaikkes kiusaukses. Kyrie Eleison! Amen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 3: 1–15

1 Niin oli yksi mies Pharisealaisista, Nikodemus nimeltä, Juudalaisten ylimmäinen.

2 Se tuli yöllä Jeesuksen tykö ja sanoi hänelle: Mestari, me tiedämme, että sinä olet Jumalasta opettajaksi tullut; sillä ei taida kenkään niitä tunnustähtiä tehdä, joita sinä teet, jollei Jumala ole hänen kanssansa.

3 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: totisesti, totisesti sanon minä sinulle: ellei joku vastuudesta synny, ei hän taida Jumalan valtakuntaa nähdä.

4 Nikodemus sanoi hänelle: kuinka taitaa ihminen vanhana syntyä? taitaako hän äitinsä kohtuun jälleen mennä, ja syntyä?

5 Jesus vastasi: totisesti, totisesti sanon minä sinulle: ellei joku synny vedestä ja

Hengestä ei hän taida Jumalan valtakuntaan sisälle tulla.

6 Mitä lihasta syntynyt on, se on liha, ja mitä Hengestä syntynyt on se on henki.

7 Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän pitää uudesta syntymän.

8 Tuuli puhaltaa, kussa hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, ja et tiedä, kusta hän tulee taikka kuhunka hän menee: näin on jokainen, joka Hengestä syntynyt on.

9 Vastasi Nikodemus ja sanoi hänelle: kuinka ne taitavat tapahtua?

10 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: sinä olet mestari Israelissa, ja et näitä tiedä!

11 Totisesti, totisesti sanon minä sinulle: me puhumme, mitä me tiedämme, ja todistamme, mitä me näemme, ja ette ota vastaan meidän todistustamme.

12 Jos minä maallisia teille sanoin, ja ette usko: kuinka te uskoisitte, jos minä taivaallisia teille sanoisin?

13 Ei astu kenkään ylös taivaasen, vaan joka taivaasta astui alas, Ihmisen Poika, joka on taivaassa.

14 Ja niinkuin Moses ylensi kärkeen korvessa, niin myös Ihmisen Poika pitää ylennettämän.

15 Että jokainen, joka uskoo hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta ijankaikisen elämän saaman.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman: **Kuinka ja millä tavalla yksi vanha ihminen saattaa mennä äitinsä kohtuun ja syntyä jälleensä.**

Ensiksi: **”Mitä lihasta syntynyt on, se on liha.”**

Toiseksi: **”Mitä hengestä syntynyt on, se on henki.”**

Antakoon uuden ihmisen oikea Isä armonsa, että kaikki, jotka uuden syntymisen vaivassa ovat, jaksaisit huutaa niin korkealla äänellä, että ääni tulis Vanhimman korviin, ja että se

uusi ihminen, joka suuren vaivan kautta syntyy, olis Isänsä kaltainen, ei äpärän, eikä kesken syntyneen. Kuolkoon vanha ihminen, ja uusi ihminen eläköön! Amen.

Ensiksi: **"Mitä lihasta syntynyt on, se on liha."** Lihan kanssa ymmärretään ihmisen turmeltu luonto ja paha halu, ei ainoastansa perisynti, joka on jäänyt perinnöksi Aatamista ja Eevasta, vaan myös tekosynti, joka tapahtuu ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Lihasta tulevat sydämen kautta pahat ajatukset, pahat himot ja halut, huoruus, varkaus, kateus, ahneus, viha, kunnia ja omavanhurskaus. Se on vanha ihminen, eli vanha Aatami, joka tässä paikassa kutsutaan lihaksi. Ja tämä vanha ihminen on luonnon tilassa niin suuri, että hän tuskin mahtuu kirkon ovesta sisälle, ja niin siveä, ettei hän kärsi huoruutta ja varkaudesta mainittavankaan.

Hän on niin kunniallinen, että hänen täytyy kysyä kunniansa perään, koska häntä viattomasti haukutaan. Sillä vaikka hän olis yöllä huorannut, ei saa sen tähden kukaan soimata häntä päivällä. Vaikka hän olis yöllä varastanut, ei saa kukaan soimata häntä päivällä sen työn edestä. Sanalla sanottu: vanha Aatami on niin suuri herra; häneen verrattavaa ei ole moni voimassa ja herraudessa. Hän on niin siveä, ettei enkelit taivaassa ole niin siveästi eläneet kuin hän. Hän on niin kunniallinen, ettei Jumalalla ole sen vertaa kunniaa kuin vanhalla Aatamilla.

Kyllä hän sen tähden suulla tunnustaa itsensä syntiseksi, vaikka hänellä on niin huono muisti, ettei hän muista ollenkaan, mitä syntiä hän olis tehnyt. Mutta tämän synnintunnustuksen hän lukee ainoastansa Jumalan edessä, sillä hän on saanut sen ylösvaistuksen Jumalan sanasta, ettei tarvitse kenenkään syntiänsä maailmalle huutaa. Jos hän tarvitsis jotakin tietää hengellisistä asioista, niin hän menee yöllä Jeesuksen tykö osoittamaan kristillisyyttänsä, ettei maailman herrat haukkuis häntä Galilealaisiksi.

Kerran koki Nikodeemus puhua jotakin niin kuin Jeesuksen puoleen, mutta koska muut maailman herrat rupesit häntä pilkkaamaan hänen kristillisyytensä tähden ja sanomaan: *"Oletko sinäki myös Galilealainen?"* Silloin vaiken Nikodeemus, eikä enää puhunut Jeesuksesta mitään. Hän antoi herrain valehdella Jeesuksen päälle sekä kirkkoraadissa, että myös Pilatuksen edessä. Jos ei hän ole suostunut heidän neuvoonsa ja tekoonsa, niin ei hän ole puhunut mitään Jeesuksen puolesta, eli ääntänyt yhtään sanaa, joka Vapahtajan kunniaksi olis tullut. Kyllä sen tähden Nikodeemuksen uskon veljet suuttuvat kovin, jos joku epäilee Nikodeemuksen autuudesta. He luulevat nimittäin, että Nikodeemus tuli autuaaksi sen tähden, että hän oli avullinen Joosefille hautaamaan Jeesuksen ruumista.

Mutta nyt on kysymys tämä, joka on niin kuin pääsumma Nikodeemuksen uskosta: *"Kuinka saattaa ihminen vanhana syntyä? Taitaako hän äitinsä kohtuun jälleen mennä ja syntyä?"* (Joh. 3: 4) Tämä nyt on pääsumma Nikodeemuksen uskosta, ettei taida vanha ihminen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä. Ja tämä on myös pääsumma niitten uskosta, jotka nyt ottavat Nikodeemuksen taivaan valtakuntaan: ei ne ole menneet äitinsä kohtuun. Ja kuinkapa niin suuri herra mahtuis äitinsä kohtuun? Eiköpä hän läkähtyis? Sitäpä ne pelkäävätki Nikodeemuksen uskon veljet, että vanha Aatami läkähtyy, jos hän menis äitinsä kohtuun. Mutta sinne pitää sinun menemän, hyvä herra. Ja niin pie-neksi pitää vanhan Aatamin tuleman, että hän mahtuu äitinsä kohtuun. Muutoin ei taida kukaan syntyä jälleensä. Mitä lihasta kerran syntynyt on, se on liha.

Mutta niin hurskaalla miehellä ei taidakaan olla syntiä katuma vertaa. Siksi minä luulen, että Nikodeemuksella ja hänen uskonsa veljillä ei taida olla syntiä, vaikka hekin tavan vuoksi tunnustavat itsensä syntiseksi, mutta mitä syntiä ne on sitte tehneet? Ei ne taida sitä synniksi tuta, että he menevät yöllä

Jeesuksen tykö, koska he kunnian tähden ei viitsi mennä päivällä. Kyllä on Vapahtaja ker-
ran sanonut: *”Joka minun nimeäni ei tun-
nusta ihmisten edessä, niin en minäkään tun-
nusta hänen nimeänsä Isäni edessä, joka on
taivaassa.”*

Eikä se taida tulla synniksi Nikodeemukselle ja hänen uskonsa veljille, että hän on mykkä koira, koska hän näkee, kuinka Jeesusta ja hänen opetuslapsiansa piinataan maailman herroilta. Ilmanki Nikodeemus siinä parhaiten osoittaa rakkautensa, koska hän korjaa ruumiin kunniallisesti hautaan. Ja kyllä vis-
simmästi opetuslapset mainitsevat sen, ja pitävät hyvänä, mutta eipä Nikodeemus enää jälkeen mahtunut kristittyin kokoukseen, koska häntä ei ole mainittu jälkeen Apostolein teoissa. Ja kuinkapa semmoinen herra mahtuis kristittyin kokoukseen, koska hän ei mahtunut äitinsä kohtuun, että hän olis saattanut syntyä jälleensä?

Niin näyttää kaikista asian haaroista, että Nikodeemus ei tullut koskaan kristityksi, vaikka hän muutoin oli siivo äijä. Ja sen tähden ei taida muutkaan, jotka aina riippaavat Nikodeemuksen rokin helmassa, tulla koskaan kristityksi, siitä syystä juuri, ettei he saata vanhana mennä äitinsä kohtuun ja jälleen syntyä. Niin muodoin lykätään heille se paimana sana: *”Mitä lihasta syntynyt on, se on liha.”*

Mutta jos Nikodeemus ei ole tullut kristityksi, mihinkä paikkaan sitte muut joutuvat, jotka ovat julkiset Jeesuksen ristin viholliset? Ja mihinkä paikkaan Juudas joutui, joka oli niin rakas Vapahtajalle, että hän antoi Hänelle suuta? Mihinkä paikkaan Herodes ja Pilatus jouduit, joista toinen pilkkais Vapahtajaa, ja toinen tuomitsi Hänet vastoin tuntoansa? Taitavat nämät kaikki olla taivaan valtakunnassa, vaikka me emme usko. Niin tuumaavat maailman viisaat, että jos joku olis niin onnetoin, että hän putoais helvettiin, ilmanki Jumala vetää hänet ylös sieltä. Eihän Jumala olis kaikkivaltias, ellei Hän jaksais

vetää niitä onnettomia sieluja ylös helvetistä, jotka sinne putoavat. Mutta eipä muutamat tahdokaan helvetistä ylös tulla, erinomattain semmoiset, jotka sanovat kristityille: *”Anna meidän mennä rauhassa helvettiin; sepähän perse lämpeää.”*

Toiseksi: **”Mitä Hengestä syntynyt on, se on Henki.”** Hengen kanssa ymmärretään tässä paikassa kaikki ne Pyhän Hengen vaikutukset, jotka ensin ilmoitettiin Helluntaipäivänä, ja sitte jälkeen on vaikuttanut kristittyin sydämissä joka paikassa, kussa oikea kristillisuus on löytynyt. Mutta niin kuin silloin Pyhän Hengen vaikutukset ensin pilkattiin maailman joukolta, ja sitte vihattiin ja vainottiin, niin se vielä nytkin tapahtuu. Henki vaikutti silloin voiman puhumaan uusilla kielillä. Ja niin se vielä nytkin tapahtuu. Kristityt puhuvat vielä nytkin uusilla kielillä senkaltaisia puheita, joita yksi surutoin raukka ei taida ymmärtää. Henki antoi silloin Pietarille voimaa soimata maailman joukkoa ja tuomita heitä Vapahtajan murhaajaksi. Ja niin vielä nytkin Henki antaa voiman soimata suruttomia ja tuomita.

Mutta tuota tuomiota ei voi maailma kärsiä. Sen tähden he suuttuvat Jeesuksen opetuslapsille ja vievät heitä oikeuteen. Henki vaikutti myös silloin sanan kautta totisen katumuksen muutamille, niin että he sait pistoksen sydämiinsä ja rupesit sydämen murheella kysymään opetuslapsilta: *”Miehet, rakkaat veljet, mitä meidän pitää tekemän?”* (Ap. t. 2: 37) Niin vaikuttaa vielä nytkin Pyhä Henki totisen surun ja murheen niissä, jotka ei ole paatuneet. Mutta rietas henki vaikuttaa niin paljon pilkkaamista, suuttumusta ja vihaa suruttomain sydämissä, että he rupeavat vihaamaan ja vainoamaan kristityitä. Ja tämän vihan ja vainon tähden saavat he yhden hirmuisen tuomion.

Henki vaikuttaa myös palavan rakkauden kristittyin välillä, niin että heillä oli yksi sydän ja yksi sielu. Mutta rietas pääsi jälkeen hajottamaan lampaita sen keskinäisen riidan

kautta, jonka tähden pakanat pääsit soimaan kristityitä ja sano maan: *"Eipä ne sovi keskenänsä."* Mutta ei sen tähden kaikki kristillisyyks mennyt hukkaan, vaikka pakanat luulevat, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, koska ne ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta pakanatpa enimmäten riitelevät keskenänsä ja vielä kristittyinki kanssa laissa. Pakanat juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, ja sitte he sanovat kristityille: *"Te olette väärät profeetat ja villihenget, mutta me elämme Jumalan sanan jälkeen, ja meille on armon ovi auki, niin kuin teillekin."*

Jos me nyt katselemme, kuinka ne elävät, jotka lihasta syntyneet ovat, niin me näemme, että lihan työt ovat julkiset, kuin on huoruus, salavuoteus, saastaisuus, haureus, epäjumalten palvelus, noituus, vaino, riita, kateus, viha, torat, eripuraisuudet, eriseura, pahansuomus, murha, juopumus, ylönsyömys ja muut senkaltaiset. Mutta Hengen hedelmä on: rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävyys, hyvyys, usko, hiljaisuus, puhtaus. (Gal. 5: 21, 22). Ilmanki näistä tuntomerkeistä tutaan, kutka ovat lihasta syntyneet, ja kutka ovat Hengestä syntyneet.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat Hengestä syntyneet ja siitä turmelemattomasta siemenestä, jonka Hän on kylvänyt meidän sydämeemme, rukoilkoon sitä oikeaa Isää, joka heille hengen antanut on, että se Totuuden Henki pysyis aina heidän sydämissänsä, ja se valittuin lasten henki, jossa me huudamme: *"Abba, rakas Isä,"* se Henki, joka todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapset. O! rakas Vanhin, joka meille hengen antanut olet, varjele kaikkein uudesta syntyneitten heikko henki, ettei vihollinen pääsis heitä tappamaan, eli maailman kylmä tuuli vilustuttamaan. Kääri vastaudesta syntyneitä puhtaisiin liinavaatteisiin ja anna heidän imeä sinun armoa vuotavaisia rintojas, että he lakkaisit parkumasta, ja mujahtaisit synnyttäjällensä, leväten Hänen helmassansa. Ja koska he rupeavat konttaamaan Vanhimman perässä, ja huutamaan Hänen nimeänsä, että sinä, O! rakas Vanhin, auttaisit heitä ylös tämän maailman kylmältä lattialta ja kantaisit heitä ijankaikkiseen iloon taivaassa. Amen!

Alkuperäinen (osa puuttuu) / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto / Viittaukset raamatunpaikkoihin puuttuvat käsikirjoituksesta. / Täydennetty Kirkkopostillasta 1876 /

A utuaat ovat hengellisesti vaivaiset, sillä heidän on taivaan valtakunta.

Nämät Vapahtajan sanat, joissa köyhille saarnataan evankeliumia, ovat otetut Hänen vuorisaaunastansa. Ne todistavat, että tässä ei ole kysymystä luonnollisesta köyhyydestä. Niitä on paljon maailmassa, jotka ovat luonnollisessa köyhyydessä, mutta hengessä vaivaisia ei ole monta.

Me olemme huomainneet, että maailman vaivaiset ovat usein niin suuret herrat, ettei hengellinen köyhyys mahdu heidän sydämiinsä. Niillä on kohta semmoinen usko, että kristityt ovat velkapäät auttamaan heitä. Ja jos ei kristityt jaksa heidän peräsuoltansa täyttää, niin sanovat he: *”Mikäs kristitty se on, joka ei auta köyhiä, vaikka Jeesus on sanonut juutalaisille: ”Teillä on aina vaivaiset, ja koska ikänäns te tahdotte, niin te saatte niille hyvin tehdä, mutta minä en ole aina teillä.”*

Näistä sanoista kuuluu, että Jeesus ei ole aina saapuvilla, mutta vaivaiset ovat joka paikassa. Ei ole Jeesus sanonut, ettei tarvitse vaivaisia auttaa, mutta hän on sanonut: *”Teillä ovat aina vaivaiset, mutta minä en aina ole teillä.”* Koska me ajattelemme perään, mistä niin paljon vaivaisia on tullut, niin me löydämme, ettei ole Jumala tehnyt muutampia vaivaisiksi ja muutampia rikkaiksi. Mutta vihollinen, joka lihan himoin kautta sekoittaa järjen ihmisiltä, se on tehnyt ihmisiä vaivaisiksi, ja ei pidä monta löytymän, joka saattaa sanoa: *”Jumala teki minut köyhäksi.”*

Jumala on antanut terveen ruumiin ja terveen sielun. Se on hyvin harva ihminen, joka luonnollisesti on tullut raajarikoksi. Ja jos muita vaivaisia ei olis kuin ne, jotka luomissa ovat vaivaisiksi tulleet, ei olis sitte monta vaivaista maan päällä. Mutta enin osa vaivaisia on tullut oman jumalattoman elämänsä kautta vaivaisiksi. Muutamat

juopumuksen kautta, muutamat huoruuden kautta, muutamat ylpeyden kautta, jotka nuorempana ovat mistantaneet terveytensä, ja sillä lailla tulleet vaivaisiksi. Siitä syystä ovat nyt meillä aina vaivaiset niin kuin Jeesus on sanonut. Mutta Jeesus ei ole aina meillä.

Jos nyt nämät maailman vaivaiset tulisit hengessä vaivaisiksi, niin olis kristityillä hauska heitä auttaa, joilla on vara auttaa. Mutta eipä tahdo kaikki maailman vaivaiset tulla hengessä vaivaisiksi, niin kuin Lasarus, joka makais rikkaan miehen oven edessä. Lasarus oli ilman epäilemättä luonnollisesta köyhyydestä oppinut, mikä köyhyys Jumalalle kelpaa. Lasarus oli luonnollisen köyhyyden kautta tullut hengelliseksi kerjäläiseksi. Ja vaikka nyt moni köyhä ottaa itsellensä yhden väärän lohdutuksen köyhästä Lasaruksesta, nimittäin semmoiset köyhät, joille köyhyys kelpaa autuuden perustukseksi, ei kuitenkaan Lasarus ole luonnollisen köyhyyden kautta tullut Aabrahamin helmaan, vaan hengellisen köyhyyden kautta, joka teki hänet hengelliseksi kerjäläiseksi.

Ovatkos nyt kaikki vaivaiset tulleet hengessä vaivaisiksi? Ovatkos nyt kaikki vaivaiset nöyrät Jumalan edessä? Onkos maallinen köyhyys saattanut heitä nöyryyttää ja kurittaa? Eipä ole vielä kaikki vaivaiset tulleet Lasaruksen kaltaisiksi. Aina tahtovat ne suruttomat vaivaiset olla ylpeät, ja mittaavat kristillisyyden oman peräsuolensa mitalla. Mutta Jeesus on sanonut: *”Teillä ovat aina vaivaiset, mutta minä en ole aina teillä.”* Tämän pitää oleman teille merkiksi, te hengessä vaivaiset, ettei ole Jeesus aina teillä.

Jos te saatte välistä nautita Hänen armollista läsnä oloansa, niin teidän pitää antaman sen vaimon olla rauhassa, jolla on lasi turmelematointa ja kallista Narduksen voidetta. Antakaat hänen haaskata sitä, niin kauan kuin

hän vuodattaa sen Jeesuksen päälle, sillä Jeesus ei ole aina teillä. Ja te maailman vaivaiset, jotka luulette, että kristityt ovat velkapäätt teitä ruokkimaan, luulettekos, että se vaimo teki väärin, joka vuodatti kallista Narduksen voidetta Jeesuksen pään päälle, eikä antanut teille sen hinnan? Luulettekos, että Juudas on paras vaivaisten holhooja, joka napisee ja toruu sitä vaimoa, sen voiteen vuodatuksen tähden?

Kyllä Juudas surkuttelee vaivaisia, ja armahdtaa niitä oman kukkaronsa tähden, mutta ei hän Jeesusta armahda, eikä hän usko ollenkaan, että se vaimo, joka rakkautensa vuodattaa Jeesuksen pään päälle, on oikein tehnyt, vaan Juudas räknää niin, että se olis parempi, jos tämän voiteen hinta olis annettu vaivaisille. Mutta teillä ovat aina vaivaiset, ja koska te ikänäns tahdotte, niin te saatte niille antaa, mutta Jeesus ei ole aina teillä.

Jospa nyt ne vaivaiset, jotka ovat niin kuin köyhä Lasarus hengessä vaivaisena, makaisit sen Rikkaan Miehen oven edessä, joka ei ole niin armotoin, kuin se rikas mies, joka ei pannut ploosteriakaan sen vaivaisen haavain päälle, mutta koirat nuolit hänen haavojansa, koska rikkaalla miehellä ei ollut sen vertaa tuntoa kuin koirilla. Me olemme nähneet, että koirat aina häätyvät nuolemaan niitten vaivaisten haavoja, jotka makaavat Rikkaan Miehen oven edessä täynnänsä paisumuksia.

Me olemme nähneet, että koirat ei saata olla nuolematta semmoisten vaivaisten haavoja, jotka makaavat sen Rikkaan Miehen oven edessä, joka on yksi pohjatoim Rikas Mies, joka ei ole niin armotoin, kuin se rikas mies, joka ei armahtanut sitä köyhää Lasarusta, eikä pannut ploosteria sen köyhän miehen haavain päälle. Mutta se Rikas Mies, joka on taivaassa, panee ilman epäilemättä ploosteria hänen haavainsa päälle, ja korjaa hänen sielunsa Aabrahamin helmaan, kussa köyhä Lasarus lohdutetaan. Kuule sinä Suuri ja

Kaikkein Tavarain Herra, köyhäin, murheelisten ja vaivaisten rukous! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 16: 19–31

19 Oli yksi rikas mies, joka vaatetti itsensä purpuralla ja kalliilla liinavaatteilla, ja eli joka päivä ilossa herkkullisesti.

20 Oli myös kerjääjä, nimeltä Latsarus, joka makasi hänen ovensa edessä täynnänsä paisumia,

21 Ja pyysi ravittaa niistä muruista, jotka rikkaan pöydältä putosivat; mutta koirat myös tulivat ja nuolivat hänen paisumansa.

22 Niin tapahtui, että kerjääjä kuoli ja vietiin enkeleiltä Abrahamin helmaan: niin kuoli myös rikas ja haudattiin.

23 Ja kuin hän helvetissä vaivassa oli, nosti hän silmänsä ja näki Abrahamin taampana ja Latsaruksen hänen helmasansa.

24 Ja hän huusi, sanoen: isä Abraham, armahda minun päälleni ja lähetä Latsarus kastamaan sormensa pää veteen, että hän jäähdyttäis minun kieleni; sillä minä kovin vaivataan tässä liekissä.

25 Niin sanoi Abraham: poikani, muista, että sinä sait sinun hyvääs elämässä, niin myös Latsarus pahaa. Mutta nyt hän lohdutetaan, ja sinä vaivataan.

26 Ja paitsi kaikkia näitä on meidän ja teidän välillä suuri juopa kiinnitetty, että ne, jotka tahtovat, ei he voi, eikä sieltä tännekään tulla.

27 Niin hän sanoi: minä rukoilen siis sinua, isä, että lähetät hänen minun isäni kotoon;

28 Sillä minulla on viisi veljeä, todistamaan heille, ettei hekin tulisi tähän vaivan siaan.

29 Sanoi hänelle Abraham: heillä on Moses ja prophetat; kuulkoot niitä.

30 Mutta hän sanoi: ei, isä Abraham: vaan jos joku kuolleista menis heidän tykönsä, niin he parannuksen tekisivät.

31 Hän sanoi hänelle: ellei he Mosesta ja prophetaita kuule, niin ei he myös usko, jos joku kuolleista nousis ylös.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä armon hetkellä perään ajatteleman: **minkä tähden rikas mies piti joutuman helvettiin, ja toiseksi: minkä tähden Lasaruksen piti tuleman Aabrahamin helmaan.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Rikas mies ei ole varkaudella eikä vääryydellä koonnut omaisuuttansa, ja yhtä hyvin piti hänen joutuman piinasijaan.**

Toinen tutkistelemus: **Se köyhä Lasarus ei ole kelleen tehnyt hyvää, mutta rikkaalle miehelle on hän tullut vaivaksi ja raskuudeksi, ja yhtä hyvin hän vietiin enkeleiltä Aabrahamin helmaan.**

Tässä on nyt kaksi miestä, jotka ovat kokonansa toinen toistansa vastaan. Toinen pidetään suuressa kunniaassa maailmassa. Toinen makaa sairasna ja jalkain poljettavana rikkaan miehen oven edessä. Toisen tykö tulevat maailman herrat syömään ja juomaan, tanssaamaan ja iloa pitämään. Toisen päälle ei kehtaa yksikään katsoa. Toinen kantaa purppurata ja kalliita liinavaatteita, toisella ei ole vaate riepua paljaan ihon päällä. Toisella on komeat kartanot, komeat hevoiset, maalatut reet ja vaunut, mutta toisella ei ole kattoa pään päällä. Toinen jaksaa kyllä herkullisia syödä, makeita juoda, koreita kantaa. Toisella ei ole mitään suuhun panemista. Jos nyt kävis maailman tuomion ja arvauksen jälkeen, niin pitäis rikkaan miehen kaikella muotoa tulla autuaaksi, mutta Lasarus olis soma olemaan piina sijassa.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Rikas mies ei ole vääryydellä eikä varkaudella taikka petollisuudella voittanut omaisuuttansa.** Hän on saattanut periä sen suuren tavaran. Minkä tähden hänen piti tuleman piina sijaan, koska hän ei ole mikään pahantekijä ollut? Sitä mahtavat nyt rikkaan miehen veljet kysyä. Minkä tähden tämä siveä, hurskas ja

rehellinen mies pitää niin onnettomaan paikkaan joutuman? Ei minkään muun syyn tähden, vaan että hän oli hyvänsä saanut maailmassa. Niin sanoi Aabrahami: *”Poikani, muista, että sinä sait sinun hyvänsä eläissäs.”* Et olekaan muuta hyvää etsinyt maailmassa, kuin ainoastansa tätä maallista hyvyyttä, nimittäin tavarata, kunniata, koreutta, kaudetta, makeutta ja hyviä päiviä. Tätä hauskaa elämätä olet sinä saanut maailmassa nautita, ja tyydy nyt siihen.

Jos rikas mies olis oikealla ajalla heittänyt pois sen joutavan ja turhan elämänsä, olis myynyt kaiken omaisuutensa ja antanut vaivaisille, niin kuin Jeesus sanoi sille rikkaalle nuorukaiselle, joka tuli kysymään: *”Mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän saisin?”* Jos rikas mies olis uskonut Moosesta ja profeetoita, mitä he kirjoittavat katumuksesta ja parannuksesta, niin hän olis ilman epäilemättä alkanut murhetta pitämään kuolemattomasta sielustansa, hän olis alkanut ajalla hakemaan katoamattomia tavaroita, joita ei ruoste eikä koi kuluta, eikä varkaat kaiva eikä varasta. Mutta hänen sydämensä oli niin tarttunut maailmaan ja niihin asioihin, jotka maailmassa ovat, ettei hän huolinut muuta, kuin sitä hyvää, jota maailma antaa.

Siinä oli nyt oikea syy, minkä tähden hänen piti kadotukseen menemän. Sanovat kyllä muutamat rikkaan miehen veljet, että rikas mies ei ole kova ja armotoin ollut vaivaisia kohtaan. Mutta ei olis Lasarus maannut rikkaan miehen oven edessä, jos hän olis saanut apua häneltä. Se näkyy kaikista asian haaroista, että koirilla oli parempi tunto, kuin rikkaalla miehellä, sillä koirat armosta nuolit hänen haavojansa, mutta rikas mies ei ole pannut ploosteri lappua hänen haavainsa päälle.

Mutta annamme olla niin kuin rikkaan miehen veljet luulevat, että hän oli armollinen vaivaisia kohtaan. Mitä hän sillä armollisuudella olis sitte voittanut? Moni rikas mies on

näinä aikoina armollinen vaivaisia kohtaan. Hän jakaa ainoastansa vähäisen likimmäisille vaivaisille, ja tekee sen sijaan muita vaivaiseksi. Jos hän yhden vaivaisen auttaa ja tekee kymmenen vaivaiseksi viina kaupalla, niin sanovat kaikki rikkaan miehen veljet hänen kuolemansa jälkeen: *”Se mies vissimmästi ja ilman epäilemättä tuli autuaaksi.”*

Mistäs tiedätte, että hän tuli autuaaksi? Joo, siitä me tiedämme, että hän oli niin hyvä autamaan vaivaisia. Mutta arvelkaat ensin, kuinka monta hän teki vaivaisiksi viina kaupalla ja kalliilla hinnalla, jonka hän pani kalulensa. Pankaat vielä siihen räkinkiin hänen vihansa kristillisyydelle, ja sanokaat mulle, koska hän on katumuksen ja parannuksen tehnyt maailman turhuudesta, komeudesta ja hekumasta, ja sanokaat sitte: Tämä mies tuli autuaaksi. Mutta jos ei enempätä vaaditais autuuteen, kuin ainoastansa se vaivaisen holhominen, joka nyt löytyy monen rikkaan miehen tykönä, niin saisit kyllä kaikki rikkaat miehet luvata itsellensä hyviä päiviä taivaan valtakunnassa. Mutta pitäisit kaikki rikkaat miehet ruveta uskomaan Moosesta ja profeetoita, mitä he kirjoittavat katumuksesta ja parannuksesta. Pitäisit neki raukat alkaa uskomaan, että ilman totista kääntymystä ei yksikään ihminen tule autuaaksi, sillä rikkaat miehet ei voi uskoa, mitä Mooses ja profeetat ovat kirjoittaneet katumuksesta ja parannuksesta.

Ei tahdo tämän maailman rikkaat uskoa, että yksi helvetti löytyy katumattomille, ja yksi taivas katuvaisille ja uskovaisille. He tahtoivat ensin kuulla vereksiä sanomia helvetistä, ennen kuin he uskoisivat, että yksi helvetti on. Ja jos vielä kaikki vaivaiset nousisivat ylös kuolleista ja alkaisivat saarnaamaan parannusta rikkaan miehen veljille, ei ne uskois. Ei ne tekisivät parannusta. Jos itse Jumala tulis taivaasta, ei ne vielä sittekään uskois ja tekisivät parannusta, sillä rikkaan miehen veljet ei suinkaan tee parannusta, ennen kuin nahka kuumenee. Rikkaan miehen veljet suuttuvat täällä kaikille parannuksen saarnaajille.

Tulkoon parannuksen saarnaaja taivaasta eli helvetistä, korkeudesta eli syvyydestä, se tekee heille yhtä. Oliko parannuksen saarnaaja elävä eli kuollut, se tekee heille yhtä. Kaikki parannuksen saarnaajat ovat rikkaan miehen veljille pahennukseksi ja kauhistukseksi. Ei rikkaan miehen veljet kehtaa semmoisia nähdä, jotka katumuksesta ja parannuksesta saarnaavat.

Toinen tutkistelemus: **Minkä tähden köyhä Lasarus vietiin enkeleiltä Aabrahamin helmaan, vaikka hän ei ole kelleen hyvää tehnyt?** Jos on maailmalla työläs sana, minkä tähden rikas mies joutui piina sijaan, vaikka hän ei ole kellenkään vääryyttä tehnyt, niin kyllä on vielä maailmalle käsittämätöin, minkä tähden köyhä Lasarus piti vietämän enkeleiltä Aabrahamin helmaan. Sen verran me ymmärrämme, ettei ole Lasarus luonnollisen köyhyyden tähden tullut autuaaksi, eikä myös haavainsa tähden ja sairautensa tähden, vaikka moni vaivainen toivoo parempaa onnea tämän onnetoman elämän perästä, koska hän on tullut ristin kantajaksi.

Mutta se on tietämätöin, kuka on pannut tämän ristin sen ristinkantajan päälle, joka itse jumalattoman elämänsä kautta on tullut köyhäksi, vaivaiseksi ja raajarikoksi. Minä luulen, että rietas on pannut ristinsä monen maailmallisen ristinkantajan päälle, joka ei vielä ole ymmärtänyt eroittaa Jeesuksen ristiä maailman rististä.

Mutta meidän täytyy niin ajatella, että Lasarus ei ole oman huolimattomuutensa kautta tullut köyhäksi ja vaivaiseksi. Ei hän ole juopumuksen, huoruuden eli laiskuuden ja ylpeyden tähden tullut vaivaiseksi, mutta jonkun muun onnettomuuden kautta on hän joutunut niin köyhään tilaisuuteen ruumiin puolesta. Ja tämä maailman risti on hänelle muuttunut Jeesuksen ristiksi, koska hän tämän maailman katoavaisuudesta ja turhuudesta on tullut tuntemaan köyhyytensä hengessä eli hengellisen köyhyyden, jossa se

tuhlaaja poika oli, koska hän joutui paimentamaan sikoja.

Ei suinkaan Lasarus ole luonnollisella köyhyydellä ansainnut mitään. Niin kuin myös tuhlaaja poika ei ole hengellisellä köyhyydellä ansainnut mitään. Mutta se hengellinen hätä, joka tuli siitä hengellisestä köyhyydestä, on pakottanut Lasarusta etsimään parempaa onnea ja siunausta siinä maassa ja siinä taivaassa, joka on toisella puolella tätä maata. Ja siinä oli nyt Lasaruksen ansio, että hän tuli niin köyhäksi, ettei ollut hänellä enää uskoa, ei toivoa, ei rakkautta, ei hyviä töitä. Ei ollut enää mitään, jolla hän olis saattanut alastomuutensa peittää. Ei ollut mitään, jolla hän olis saattanut nälkäänsä sammuttaa vanhurskauden perään. Ei ollut mitään, jolla hän olis saattanut haavojansa parantaa. Sen tähden aloit myös koirat surkuttelemisesta nuolemaan hänen haavojansa.

Luulettekos te Lasaruksen veljet ja sisaret, luulettekos, että koirat saattavat nuolemisellansa lievittää teidän vaivojanne? Luulettekos, että koirilla on semmoinen tunto, että he saattavat teitä armahtaa ja surkutella, koska he näkevät omantunnon haavat verta vuotavan ja pahoin haisevan? Minä luulen, että koirilla on semmoinen tunto, että he surkuttelevat teitä. He armahtavat teitä. He nuolevat teidän haavojanne. Ja tämä koirain nuoleminen merkitsee, että teidän syntinne ovat anteeksi annetut, teidän vääryytenne on pyyhitty pois.

Koska teillä on semmoinen usko, että Jumala on tehnyt teitä vaivaiseksi ja niin viheliäiseksi, että teidän täytyy maata rikkaan miehen oven edessä alastomana, paljastettuna, täynnänsä paisumuksia ja vertavuotavaisia haavoja, joita myös koirat surkuttelemisesta ja armahtamisesta nuolevat, niin visimmästi on myös se Suuri Luoja aikonut antaa paremman maan ja taivaan, jossa kaikki

vaivaiset ovat rikkaat, kaikki kerjäläiset ovat antavaiset, kaikki haavoitetut ovat terveet, kaikki murheelliset ovat iloiset, kaikki alaspainetut ovat ylösnostetut.

Ei olekaan hengessä köyhän sielu raskas Jumalan enkeleillä kantaa Aabrahamin helmaan. Ei ole Lasaruksen sielu niin raskas kantaa, kuin rikkaan miehen sielu, joka painaa itsensä pohjattomuuteen. Hengessä köyhän Lasaruksen sielu on niin keveä Jumalan enkeleillä kantaa Aabrahamin helmaan, että he tekevät sen ilolla. Mutta rikkaan miehen sielu on niin raskas, että hän painuu itsensä pohjaan.

Nyt Lasaruksen sielu lohdutetaan. Nyt hän istuu Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa Jumalan valtakunnassa. Jos hän täällä on ollut isoovainen, niin hän ravitaan. Jos hän täällä on ollut janoovainen, niin siellä hänen janonsa sammutetaan. Jos hän täällä on ollut alaston, niin siellä hän on puettu Kristuksen vanhurskaudella. Jos hän täällä on itkenyt, niin hän siellä iloitsee. Jos hän täällä on ollut haavoissa, niin on hän siellä terveenä. Jos hän on ollut täällä mustissa vaatteissa, niin siellä annetaan hänelle valkeat vaatteet. Jos hän täällä on ollut ylönkatsottu, niin on hän nyt korotettu. Jos rikas mies on häntä polkenut, niin täytyy nyt rikkaan miehen häntä ruokoilla.

Ole nyt hyvässä turvassa, sinä vaivainen Lasarus. Istu nyt pöydässä Aabrahamin kanssa. Istu nyt syömään ja juomaan taivaan leipää. Sinä olet nyt Aabrahamin helmassa, joka on uskovaisten Isä. Ei kukaan pilkkaa sinun kyöneleitäs. Iloitse ja riemuitse. Sinä olet juonut murheen kalkista, mutta nyt sinä saat juoda elämän kalkista, joka on Jumalan paratiisissa. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Minun isäni huoneessa on monta asuinsijaa, ja minä sanon teille, jos ei niin ole, niin minä menen valmistamaan teille sijaa.

Näillä sanoilla lohdutti meidän Vapahtajamme murheellisia opetuslapsiansa, koska he kuuluivat, että Jeesus menee pois ja jättää heidät yksinänsä. Ei olisi opetuslasten usko kestänyt siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa perkeleen ja maailman kanssa, jollei heillä olisi ollut se autuaallinen toivo, että parempi maa ja taivas löytyy toisella puolella hautaa, johonka uskovaiset pääsevät asumaan, koska tämä vaivalloinen elämä loppuu.

Siihen luvattuun maahan kaikki oikeat Israelin lapset pyrkivät, siihen maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa. Siihen rientävät kaikki, jotka ovat lähteneet koko sydämellä pakenemaan Egyptin pakanallisesta maasta ja orjuuden huoneesta. Siihen rientävät ne harvat sielut, jotka täällä ovat pakanain tähden orjuudessa; siihen pyrkivät Jeesuksen murheelliset opetuslapset nimittäin Isän huoneeseen, johon Jeesus on edellä mennyt valmistamaan heille sijaa. Mutta jollei heillä olisi ollut se autuaallinen toivo, että he pääsevät pian iankaikkisiin majoihin, niin taitaisivat he väsyä, niin kuin Israelin lapset kuolivat tien päälle ja hukattiin kadottajalta. Matkan vaivalloisuuden tähden tulivat he kärsimättömiksi. Vaikka he olivat jo kiitosta veisanneet toisella puolella merta, yhtä hyvin väsyivät he tien päälle eivätkä jaksaneet seurata matkakumppaneitansa.

Te harvat sielut, jotka olette vielä pyrkimässä eteenpäin! Te näette, kuinka paljon teidän matkakumppaneistanne on väsynyt ja kuollut tien päälle. Te näette, ettei ole enää monta, jotka jaksavat seurata. Te näette, että niillekin on tullut halu pyörtämään takaisin, jotka ovat veisanneet Herralle kiitosta toisella puolella merta.

Ja minkä tähden he ovat väsyneet? Sen tähden, etteivät he päässeet varsin luvattuun

maahan, kun he pääsivät poikki Punaisen meren. Jos he olisivat silloin varsin päässeet luvattuun maahan, kun he pääsivät toiselle puolelle meren, niin olisivat he saattaneet tyytyväiset olla.

Mutta heidän kärsimättömyytensä tähden joutuivat he pyörimään edestakaisin tämän maailman korvessa. Ja vielä Siinain vuorella saivat he kuulla Jumalan pauhaavan lain kirousta ja silloin tuli heille kova pelko Jumalan vihasta. Mutta se pelko katosi pian, ja nyt he ovat tanssaamassa kultavasikan ympäri. Ainoastaan Mooses, Joosua ja Kaaleb, jotka ovat Jumalan puolesta kiivaat asettamaan kansaa ja kehoittamaan heitä uskomaan, että Jumala saattaa hävittää viholliset, ne harvat sielut pääsevät näkemään sen luvattun maan. Joosua ja Kaaleb pääsevät asumaan siinä maassa, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa.

Rukoilkaa, te Israelin lapset, te matkustavaiset iankaikkisuuteen, että Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala, joka on auttanut teitä tähän asti, että te olette päässeet kuivilla kengillä poikki Punaisen meren, ja antanut teille vettä Kalliosta, joka on Kristus, rukoilkaa, että Hän johdattaisi teitä ilman napise-matta siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa. Pian pääsette Jordanin virran yli kuivilla kengillä. Kuule, sinä Israelin Paimen, köyhäin matkamiesten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 16: 19–31

19 Oli yksi rikas mies, joka vaatetti itsensä purpuralla ja kalliilla liinavaatteilla, ja eli joka päivä ilossa herkullisesti.

20 Oli myös kerjääjä, nimeltä Latsarus, joka makasi hänen ovensa edessä täynnänsä paisumia,

21 Ja pyysi ravittaa niistä muruista, jotka rikkaan pöydältä putosivat; mutta koirat

myös tulivat ja nuolivat hänen paisumansa.

22 Niin tapahtui, että kerjääjä kuoli ja vietiin enkeleiltä Abrahamin helmaan: niin kuoli myös rikas ja haudattiin.

23 Ja kuin hän helvetissä vaivassa oli, nosti hän silmänsä ja näki Abrahamin taampana ja Latsaruksen hänen helmasansa.

24 Ja hän huusi, sanoen: isä Abraham, armahda minun päälleni ja lähetä Latsarus kastamaan sormensa pää veteen, että hän jäähdyttäisi minun kieleni; sillä minä kovin vaivataan tässä liekissä.

25 Niin sanoi Abraham: poikani, muista, että sinä sait sinun hyvääs elämässä, niin myös Latsarus pahaa. Mutta nyt hän lohdutetaan, ja sinä vaivataan.

26 Ja paitsi kaikkia näitä on meidän ja teidän välillä suuri juopa kiinnitetty, että ne, jotka tahtovat, ei he voi, eikä sieltä tänne-kään tulla.

27 Niin hän sanoi: minä rukoilen siis sinua, isä, että lähetät hänen minun isäni kotoon;

28 Sillä minulla on viisi veljeä, todistamaan heille, ettei hekin tulisi tähän vaiivan siaan.

29 Sanoi hänelle Abraham: heillä on Moses ja prophetat; kuulkoot niitä.

30 Mutta hän sanoi: ei, isä Abraham: vaan jos joku kuolleista menis heidän työkönsä, niin he parannuksen tekisivät.

31 Hän sanoi hänelle: ellei he Mosesta ja prophetaita kuule, niin ei he myös usko, jos joku kuolleista nousis ylös.

Pyhän evankeliumin johduksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman, minkä tähden köyhä Lasarus vietiin enkeleiltä Abrahamin helmaan?

Ensimmäinen tutkisteleminen: Tuliko Lasarus köyhyytensä tähden autuaaksi?

Moni köyhä luulee, että hän tulee autuaaksi. Koska Jumala ei ole antanut hänelle

tavaroita maailmassa, niin luulee moni köyhä, että hän saapi tavarata taivaassa. Luonnolliset köyhät luulevat, että Jumala teki heitä köyhiksi, koska he sanovat: ei ole Jumala tehnyt meitä rikkaiksi. Mutta kristillisyyden valkeudessa me näemme ja ymmärrämme hyvin, ettei Jumala ole tehnyt monta köyhäksi, mutta rietas teki heitä köyhiksi. Sen tähden sanoi Vapahtaja: *”Teillä on aina vaivaiset, mutta en Minä aina teillä ole.”*

Jos me siis katselemme Lasaruksen luonnollista köyhyyttä, niin me saatamme vakaisesti sanoa, ettei Lasarus ole luonnollisen köyhyyden tähden tullut autuaaksi. Mutta hengellinen köyhyys on eri asia. Jos Lasarus luonnollisen köyhyyden tähden olisi tullut tuntemaan hengellisen köyhyytensä, joka on toisinaan, vaikka harvoin tapahtunut, sillä tämän aikaiset köyhät ovat niin ylpeät, etteivät he tule nöyriksi, ei Jumalan eikä ihmisten edessä, vaikka kuinka maallinen hätä heitä ahdistaisi.

Tämänaikaiset vaivaiset katsovat aivan kristittyin vikoja ja mittaavat kristillisyyttä oman peräsuolensa jälkeen. Joka ei jaksa heidän peräsuoltansa täyttää, se ei ole kristitty. Semmoiset eivät tule hengessä köyhiksi, ei tässä, eikä tulevaisessa maailmassa. Mutta Lasarus on tullut hengessä vaivaiseksi, ja semmoisille köyhille saarnataan evankeliumia.

Onkos nyt tässä joku hengessä vaivainen, joka pyytää ravita itsensä niistä muruista, jotka Rikkaan Miehen pöydältä putoavat? Onkos tässä joku vaivainen, joka on täynnänsä paisumia, jonka haavoja koirat häätyvät nuolemaan? Minä ajattelen, että tässä on koiria, jotka nuolevat haavoja, jos tässä on haavoissa joku hengessä köyhä, jos joku makaa Rikkaan Miehen oven edessä. Koska hengessä köyhille saarnataan evankeliumia, niin silloin tulevat semmoiset köyhät autuaaksi, ei köyhyytensä eikä vaivaisuutensa tähden, mutta sen Miehen tähden, joka heille on saarnannut evankeliumia, nimittäin

Kristuksen tähden, joka heitä rikkaiksi tehnyt on. Koirat myös nuolevat hänen haavojaan surkuttelemisesta ja armahtamisesta. Koska omantunnon haavat rupeavat haisemaan ja verta vuotamaan, silloin tulevat koirat nuolemaan haavoja.

Mutta paratkoon Jumala, ei ole näinä aikoina monta köyhää, jotka makaavat Rikkaan Miehen oven edessä ja pyytävät ravita itseään niistä muruista, jotka Rikkaan pöydältä putoavat. Mutta myös ne, jotka ovat köyhyydessä olleet ja haavoissa maanneet Rikkaan Miehen oven edessä ovat nyt heittäneet kerjäämisen, ja ovat alkaneet varastamaan, niin kuin ne onnettomat raukat, jotka nyt luottavat sen tulevaisen katumuksen päälle, koska he lankesivat pois katumuksen armosta ja rupesivat varastamaan, juomaan ja huoraamaan kaikille Jumalan lapsille kauhistukseksi, kaikille riettaan enkeleille iloksi, kaikille vanhemmille mielikarvaudeksi ja kaikille perkeleille lihan huvitukseksi. —Mutta meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että ne hengessä köyhät, jotka ovat kerjäämässä niitä muruja, jotka Rikkaan Miehen pöydältä putoavat, ja makaavat haavoissa Rikkaan Miehen oven edessä, joitten haavoja

surkuttelevaiset koirat nuolevat, meidän toivomme on, että kuoleman enkeli tulee pian viemään heidän sielujaan Aabrahamin helmaan. Meidän toivomme on, että niitten sielut eivät ole raskaat kantaa Aabrahamin helmaan. Meidän toivomme on, että enkelit kantavat heidän sielujaan ilolla ja riemulla veisaten ja kunnioittaen Jumalaa.

Lasarus, odota vielä vähän aikaa! Pian tulevat enkelit sinua noutamaan. Pian tulevat vieraat taivaasta. Pian pääset sinä tästä köyhyydestä, tästä näljästä ja alastomuudesta. Pian pääset Aabrahamin helmaan istumaan pöydässä Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa. Pian pääset sinä köyhyydestä rikkauteen, sairaudesta terveyteen ja alastomuudesta koreuteen. Pian pääset sinä näkemään uskovaisten isää ja neljää kolmatta vanhinta, joilla on kruunu päässä ja valkeat vaatteet. Jos olet täällä nälkää kärsinyt, niin sinut siellä ruokitaan mannulla. Jos olet täällä janossa ollut, niin saat siellä juoda elävän veden lähteestä ja elävän viinapuun hedelmästä, joka on Jumalan paratiisissa. Amen.

Jäljennös / Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: SAL. VIIS. K. 2: 6–7 (KATKOKSIA)

Niin tulkaa siis, ja eläkäämme hyvin niin kauan, kuin me taidamme. Ja nauttikaamme meidän elämäämme niin kauan, kuin me nuoret olemme. Me tahdomme täyttää meitämme parhaalla viinalla ja voiteella. Ja älkäämme unohtako kevätkukkasia.

Se viisas Salomo panee nämä sanat suruttoman ihmisen suuhun, jonka kautta hän osoittaa maailman ihmisten esteet, ja minkä tähden maailman ihmiset eivät tahdo kristityksi tulla. He tahtovat nimittäin nauttia maailman iloa, lihan hekumaa ja huvitusta. Koska suruttomalla ihmisellä ei ole tietoa siitä tulevaisesta elämästä, tahtoo hän kuitenkin tässä maailmassa nauttia maailman iloa niin paljon kuin mahdollinen on. Sillä hän ajattelee, niin kuin Salomo osoittaa tässä toisessa luvussa viisaudenkirjassa, että meidän elämämme on lyhykäinen ja vaivalloinen, ja koska ihminen on kuollut, niin on hän peräti loppunut.

Vaikka tämänaikaiset suruttomat ihmiset eivät sano juuri kohdastansa, että ihminen loppuu kuolemassa, kuitenkin, koska heillä ei ole yhtään vakaista turvaa taivaaseen, freistaavat he kuolettaa salaisen kuolemanpelon jollakulla tavalla maailman ilolla ja lihan huvituksella ja hekumalla, että se murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, peräti loppuisi. Ja sen vuoksi [he] sanovat eli vähintäänkin ajattelevat: *”Me tahdomme täyttää meitämme parhaalla viinalla ja voiteella, ja älkäämme unohtako kevätkukkasia.”* Se on: *”Nuoruuden aika kuluu pian, ja tulee rasakaaksi meille, jos emme juo paloviinaa ja pidä vähäsen iloa. Pian tulee kuolema ja lopettaa meidän elämämme. Ja se on tietämätön, mikä kuoleman jälkeen tulee.”*

Tietämätön se kyllä on, mikä ilo tulee kuoleman jälkeen, koska ihminen on siinä tilassa, ettei hän tiedä sanomia taivaasta eikä helvetistä, koska hän on niin surkeassa onnettomuudessa, ettei hän kärsi sanomia taivaasta eikä helvetistä. Silloin hän elää rohkeasti ja on iloinen, koska hän on täyttänyt itsensä parhaalla viinalla. Mutta eivät kaikki ihmiset

tohdi olla niin rohkeat, sillä muutamat, jotka luottavat siveyden päälle, tunnustavat, ettei tee juuri yhtä, kuinka ihminen elää. He uskovat sielun kuolemattomuuteen, ja sen vuoksi he freistaavat välttää niitä julmempia rikoksia, niin kuin varkautta, huoruutta, tappelusta ja ylellistä juopumusta. Mutta niitä pienempiä erhetyksiä, niin kuin kohtuullista juopumusta, kohtuullista koreutta, kohtuullista ahneutta ja kohtuullista kirousta, niin kuin omaksi tarpeeksi, sitä ne eivät pidä syntinä.

Kuolleen uskon tunnustajat eivät ole niin krantut elämässä, että he saattaisivat välttää niitä syntejä, joihin he ovat tottuneet lapsuudesta saakka. Mutta he luottavat lihan heikkouden päälle ja Jumalan armon päälle. He sanovat, että liha on niin heikko, etteivät he jaksota himojansa vastaan. Mutta Jumala on armollinen. Ei Hän lue heille synniksi senkaltaisia lihanhimoja, joita he tuntevat olevansa ylen heikot vastustamaan - - -

kuolleen uskon tunnustajilta - - -

[aukko käsikirjoituksessa]

- - - Ja molemmilla on kuitenkin se luulo, että he tulevat autuaaksi, vaikka ei kummallakaan ole vakaista tietoa oikeasta katumuksesta ja parannuksesta. Jotka nyt ovat oikein rohkeat pilkkaamaan Jumalaa juopumuksella, kirouksella, tappeluksella, haureudella ja lihan huvituksilla, [sanovat näin:] *”Nauttikaamme elämäämme niin kauan, kuin me nuoret olemme. Me tahdomme täyttää meitämme parhaalla viinalla ja voiteella.”* Ja koska sanansaattaja tulee heitä kutsumaan häihin, eli oikeaan katumukseen ja elävään uskoon, sanovat he esteensä, etteivät he saata niitä maallisia ylen antaa. He tulisivat köyhäksi, jos he rupeaisivat kristillisyyden

perään pyrkimään. Heille tulisi kovin ikävä, jos heidän pitäisi heittämän niitä vanhoja hauskuutuksia ja muita semmoisia.

Salomo on pannut kirjaan senaikaisten suruttomien ihmisten ajatukset. Koska joku tahtoi heitä Jumalan puolesta manata ja neuvoa, niin he suuttuivat neuvonantajalle, niin kuin nytkin tapahtuu. Senaikaiset jumalattomat ihmiset sanoivat näin: *”Väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa ja asettaa itsensä meidän töitämme vastaan, ja nuhtelee meitä, että me syntiiä teemme lakia vastaan, ja soimaa meidän menomme synniksi. Hän sanoo tuntevansa Jumalan, ja kehuu, että hän on Jumalan Poika, ja nuhtelee, mitä meidän sydämessämme on.”* Niitä suruttoman sanoja on Salomo kirjoittanut viisaudenkirjassa toisessa luvussa. Ja juuri samat puheet kuuluvat vielä nytkin suruttomien ihmisten suusta, niin kuin samat ihmiset olisivat puhumassa.

Salomo on jo maalannut meidän silmiemme eteen suruttomien ihmisten ajatukset, niin ettemme tarvitse parempaa todistajaa. Sillä niin kuin maailman ihminen sanoi silloin: *”Väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa,”* niin sanovat tämänaikaiset maailman ihmiset, että kristityt tekevät heille rauhattomuuden. Eivät he anna enää omantunnon rauhaa. Koska vanhurskaat rupesivat soimaamaan jumalattomia väärydestä, sanoivat suruttomat: *”Hän nuhtelee meitä, että me syntiiä teemme lakia vastaan, ja soimaa meidän menomme synniksi.”* Tämä soimaaminen tekee vielä nytkin paha suruttomille. Eivät he voi sitä kärsiä. Senaikaiset suruttomat sanoivat vanhurskaalle: *”Hän sanoo tuntevansa Jumalan ja kehuu, että hän on Jumalan Poika.”*

Ka! Se vasta tekee oikein kipeän haavan suruttoman sydämeen, koska kristitty sanoo, että hän tuntee Jumalan, ja että hän on Jumalan Poika. Sitä ei voi maailman ihminen kärsiä, että kristitty olisi parempi kuin hän.

Maailman ihminen on jo suuttunut kovin kristityille siitä soimauksesta. Mutta siitä vasta nousevat vanhan Aatamin karvat pystyyn, koska kristitty sanoo, että hän on Jumalan Poika. Koska nimittäin Vapahtaja tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi, sanoivat varsin juutalaiset: *”Nyt te kuulitte, kuinka hän pilkkasi Jumalaa.”*

Maailman ihminen, joka luulee olevansa likimäinen Jumalalle, ei voi kärsiä, että kristitty sanoi itsensä Jumalan lapseksi, eli että hän on saanut syntinsä anteeksi. Sillä suruton ihminen ei tiedä, kuinka ja koska hän olisi saanut syntinsä anteeksi. Sen tähden rupeavat käärmeen siemenet puikimaan sydämen juuressa, koska kristitty tuntee, että hän on saanut syntinsä anteeksi, ja että hän tämän suuren armon kautta, nimittäin Vapahtajan sovintokuoleman kautta, on tullut Jumalan lapseksi. Mutta suruton ei saata sitä sanoa, että hän olisi saanut syntinsä anteeksi. Ja kuinka hän saattaisi sen sanoa? Koskapa hän on katumuksen tehnyt? Ei suruton ihminen voi ymmärtää, että kristitty on Jumalan lapsi. Ei sen tähden, että hän on siveämpi eli missään asiassa parempi, kuin joku muu, vaan sen tähden, että hän oikean katumuksen ja parannuksen kautta on saanut syntinsä anteeksi Jeesuksen Kristuksen ansion tähden.

Koska nyt yksi armon kautta vanhurskautettu kristitty manaa ja soimaa maailman suruttomia ihmisiä, että he tällaisen soimauksen kautta tulisivat syntiänsä tuntemaan ja katumuksen tekemään, silloin rupeaa vanha Aatami ärisemään ja sanoo neuvonantajalle: *”Sinä kerskaat itseäsi. Et sinä ole Jumala”* Et sinä tuomitse [aukko käsikirjoituksessa] Juuri tämän asian tähden tuli myös Salomonin aikana tinka vanhurskasten ja suruttomien välillä. Ja Salomo on pannut kirjaan suruttomien sanat, jotka ovat vielä nytkin suruttomien suussa. Niin on vanhan Aatamin kuva maalattu siinä mainituksessa kirjassa, että hänen pitäisi tuntemaan itsensä, jos silmät olisivat auki. Mutta se sama Salomo on sanonut viisauden kirjassa, toisessa luvussa ja 21.

värssyssä, että heidän pahuutensa on tehnyt heidät sokeaksi. Ei näe sokea raukka, että rietas on kääntänyt hänen silmänsä nurin, koska hän vihan tähden katsoo karsaasti kristittyjen päälle ja sanoo: *”Väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vai-vaa. Työläästi me voimme hänet nähdä, sillä ei hänen elämänsä sovi muiden kanssa. Ja hänen elämänsä on peräti vastahakoinen.”*

Vissimmästi tekee vanhurskas ihminen vanhalle Aatamille paljon vaivaa, sillä ei hän anna vanhan, sokean raukan, olla rauhassa, vaikka hän on väsynyt niin kovin maailmanruhtinaan palveluksessa, ettei hän saa enää silmiänsä auki. Yhtä hyvin herättelee häntä vanhurskas, ettei tämä sokea raukka nukkuisi iankaikkisesti.

Mutta siitä herättelemisestä ottaa vanha ihminen semmoisen vihan, että hän uhkaa tappaa kaikki, jotka tulevat häntä herättele-mään. Salomo on myös sen kuullut, kuinka maailman suruttomat ihmiset tekevät vanhurskaalle. He sanovat nimittäin näin: *”Hä-peällä ja pilkalla me kidutamme häntä, että me näkisimme, kuinka jumalinen hän on, ja ymmärtäisimme, kuinka kärsivällinen hän on.”*

Maailman suruttomat rupeavat ensinnä pilkkaamaan sitä, joka heitä neuvoo, ja tekevät hänelle kaikkea pahaa. Mutta koska pilkkaaminen ei vaikuta mitään, silloin sanovat he, niin kuin Salomo muistelee 20. värssyssä: *”Me tahdomme häntä tuomita häpeälliseen kuolemaan.”* Se on nimittäin viimeinen turva maailmanjoukolla, koska he nimittäin eivät pidä puoliansa, että he rupeavat imemään kristittyjen verta. Ja sitten sanovat he: *”Jos hän on totinen Jumalan Poika, niin Hän häntä auttaa, ja vapahtaa hänet vainomiesten käsistä.”* Nämä viimeiset pilkkasanat, joita perkeleen joukko laskee ulos suustansa, koska he saavat kristittyjen verta imeä, ovat kirjoitettuna Salomonin viisaudenkirjassa 2: 18, ja ovat juuri samat sanat, joilla juutalaiset

pilkkasivat Vapahtajaa ristin päällä: *”Jos hän on Jumalan Poika, niin astukoon alas ristiä.”*

Mutta vaikka vanhan Aatamin ajatukset ja suusanat on kirjaan pantu, ei hän usko sen tähden, että häntä vastaan ne ovat kirjoitetut, että hän tuntisi kuvansa niistä, vaan hän luulee, että kristityille ne pilkkasanat kuuluvat. Hän elää ja kuolee siinä uskossa, että kristityt ovat yksi saatanan joukko, joka pitää tapettaman. Mutta itsensä pitää suruton ihminen Jumalan lapsena, vaikka hän kiroaa, ryyppää, tappelee, huorin tekee ja varastaa.

Jospa nyt tänä päivänä joku vaivainen sielu tulisi häihin, jotka maailman alusta valmistetut ovat kaikkein huonoimmalle joukolle: sokeille, ontuville ja raajarikolle, ja sielun puolesta vaivaisille. Sillä me kuulemme, että maailman suuret herrat, jotka ovat rikkaat, kunnialliset ja terveet, eivät mieli ollenkaan tulla taivaallisiin häihin, vaikka kuinka käskettäisiin. Niin tulkaa tekin vaivaiset ja sokeat, ja raajarikot, ja syökää niitä herkkuja, joita Jeesus on teille valmistanut. Ja me rukoilemme Häntä Isän nimellä. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 14: 16–24

16 Niin hän sanoi hänelle: yksi ihminen teki suuren ehtoollisen ja kutsui monta,
17 Ja lähetti palveliansa ehtoollisen hetkellä sanomaan kutsutuille: tulkaat, sillä kaikki ovat valmistetut.

18 Ja he rupesivat järjestänsä kaikki itseänsä estelemään: ensimmäinen sanoi hänelle: minä ostin pellon, ja minun pitää menemän sitä katsomaan: minä rukoilen sinua, sano minun esteeni.

19 Ja toinen sanoi: minä ostin viisi paria härkiä, ja menen niitä koettelemaan: minä rukoilen sinua, sano minun esteeni.

20 Ja kolmas sanoi: minä olen emännän nainut, ja en taida sentähden tulla.

21 Ja kuin se palvelia tuli, sanoi hän nämät herrallensa. Silloin perheenisäntä vihastui ja sanoi palveliallensa: mene

nopiasti kaupungin kaduille ja kujille ja saata tänne vaivaiset ja raajarikot, ontuvat ja sokiat.

22 Ja palvelia sanoi: herra, minä olen tehnyt niinkuin sinä käskit, ja vielä nyt siaa on.

23 Ja herra sanoi palvelialle: men maanteille ja aidoille, ja vaadi heitä sisälle tulemaan, että minun huoneeni täytettäisiin.

24 Sillä minä sanon teille, ettei yksikään niistä miehistä, jotka kutsuttiin, pidä maistaman minun ehtoollistani.

Tutkistelemme meidän pyhän evankeliumimme johduksesta **suruttomien ihmisten esteitä, eli minkä tähden maailman ihmiset eivät tahdo tulla häihin.**

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Mitäs vastaavat maailman ihmiset, koska Kuninkaan palvelija tulee heitä kutsumaan häihin?**

Toinen tutkisteleminen: **Mitäs vastaavat sokeat, ontuvat ja raajarikot, koska heitä kutsutaan häihin?**

Tulkoon nyt kuka tahtoo. Me olemme asetetut kutsumaan vieraita häihin. Jos vieraat ovat niin suurelliset, etteivät he tahdo tulla, ei palvelija saata sille mitään tehdä. Mutta jos vieraat tulevat, niin on palvelijalla hyvä mieli siitä, ettei hän ole hukkaan juossut kaupungin ympäri. Antakoon se Suuri Kuningas, joka on häitä laittanut ja valmistanut, että hänen sanansa, jolla palvelijat kutsuvat vieraita, kuuluisivat koko kaupungin ympäri, ettei yksikään saattaisi sanoa, että hän on käskemättä jäänyt.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Mitäs sanovat maailman ihmiset, koska palvelija tulee heitä kutsumaan häihin?** Ensimmäinen sanoo: *”Minä olen ostanut viisi paria härkiä.”* Toinen sanoo: *”Minä olen ostanut pellon.”* Kolmas sanoo: *”Minä olen emännän nainut, ja en taida sen tähden tulla.”* Ja minä rukouksen sinua, sano minun esteeni.

Tässä me kuulemme, mikä on maailman ihmisen mielessä, koska Kuninkaan palvelija

kutsuu häntä oikeaan kristillisyyteen. Hän pelkää, että hän kristillisyyden tähden tulee köyhäksi, että hän mistantaa kunniansa maailmassa. Hän pelkää, että hän summaa maailman työtä, jos hänen pitäisi kristillisyyden perään pyrkimän. Nautahärät, pelto ja hekuma ovat hänen mielessänsä parhaat kappaleet maailmassa. Ei hän saata niitä heittää eli rakastamasta lakata. Hänen sydämensä on niin kovin kiinni maailmassa, ettei hän raaski niitä kappaleita ylen antaa, joista hänelle tulee joku maallinen voitto eli lihallinen huvitus. Nautahärkä on hänelle rakkaampi kuin Jumalan sana ja sielun autuus. Peltomaa, josta tulee hänelle joku hyödytys ruumiin puolesta, on hänen mielessänsä kalliimpi, kuin Jumalan armo. Naida on tarpeellisempi, kuin oikean katumuksen ja parannuksen tehdä. Sanalla sanottu: Niin kauan kuin ihmisen sydän on kiinni maailmassa ja niissä asioissa, kuin maailmassa ovat, niin kauan pysyy myös ihminen maailmassa. Eikä hän saata siinä tilassa paljon muuta ajatella, kuin ainoastaan sitä maallista etua. Nimitäin, kuinka hän menestyisi ja rikastuisi. Kuinka hän voittaisi kaikkea sitä hyvää, jota hänen lihallinen mielensä haluaa ja rakastaa. Niin kuin rikkautta, kunniaa, hekumaa ja hyviä päiviä.

Jos nyt Kuninkaan sanansaattaja eli joku kristitty tahtois muistuttaa maailman orjaa siitä tulevaisesta elämästä, ja kuinka hänen sielunsa pelastettaisiin, varsin rupeaa hän sanomaan esteensä, ettei hänellä ole joutoa niin paljon ajatella sen asian päälle, joka on tietämätön. Ei hän tahdo tulla niin hulluksi, että hän heittäisi viina kaupan, juopumuksen ja kirouksen, josta hänelle tulee sekä voitto että huvitus.

Luonnollinen järki on niin suuri maailman orjan pääkallossa, että hän katsoo tämän kristillisyyden asian kokonansa hulluudeksi ja taikaukseksi. Rietas on kääntänyt hänen silmänsä nurin, niin että hän katsoo kaikki hengelliset asiat nurin. Totinen katumus on hänen mielestensä yksi ihmeellinen taikaus

taikka ulkokullaisuus. Mutta suruttomien [tila] on oikea tila. Kuollut usko eli armon varastaminen on hänen mielestensä oikea ja autuaaksi tekeväinen usko. Mutta elävä usko, eli armontunteminen, se on kerskaaminen. Katuvaisten kyyneleet ja huokaukset polttavat hänen tuntoansa. Ei hän viitsi nähdä semmoisia, sillä hän luulee, että itse ne tekevät itsensä semmoiseksi.

Mutta käärmeen kyyneleet, jotka välistä vuotavat hänen omista silmistänsä, erinomattain silloin, koska paloviina nousee päähän, ne ovat hänen mielestensä oikeat katumuksen kyyneleet. Ne kiroukset ja sadatukset, jotka hän oksentaa ulos suustansa, koska rietas rupeaa ajamaan hänen kansansa niin kuin ajohärän kanssa, ne ovat hänen mielestensä Jumalan siunaukset, joilla hän manaa vihollisiansa katumukseen. Ja koska hän rupeaa nyrkkiänsä prukaamaan ja sauvan kanssa liikkumaan, silloin on hän evankeliumia saarnaamassa vaivaisille.

Älä mene semmoiselle maaherralle sanomaan, että hän senkaltaisella elämällä menee avoimilla silmillä kadotukseen. Sillä hän on siveä mies ja kunniallinen raatiherra, vierasten pitäjä ja vaivaisten auttaja, vaikka hän tekee suuremman osan maakunnasta vaivaiseksi väärällä viinakaupalla. Hän imee vaivaisten hien ja veren. Mutta yhtä hyvin, koska hänelle sanotaan, että kadotus on edessä, jos totinen katumus ja parannus ei tule, ottaa hän semmoisen vihan neuvonantajalle, uhkaa ja tärisee niin kuin vihainen koira. Näyttää hampaitansa ja sanoo: *"Sinä ilmankin olet Jumalan lapsi. Sinä ilmanikin tiedät paremmin kuin minä, mistä tie menee taivaaseen."* Hän puree hampaitansa vihan tähden, niin kuin juutalaiset tekivät Stefanukselle, ja uhkaa maailmallisen lain kautta ruoskittaa kaikki väärät profeetat, jotka eivät anna hänelle omantunnon rauhaa.

Mutta nyt sanovat kuolleen uskon tunnustajat, koska vanhan Aatamin kuva näin

maalataan kirkossa: *"Ei tämä ole muu kuin haukkuminen. Ja sillä tavallakos ihmisiä kutsutaan kristillisyyteen, koska heidät yllytetään vihaan mutta ei rakkauteen?"* Joo. Sillä tavalla tulevat ihmiset oikeaan katumukseen, jotka jo tulevat. Ja jotka ottavat tämmöiset haukkumiset korviinsa. Sillä suurin konsti kristillisyydessä on, että ihminen tulisi tuntemaan itsensä, millainen elävä hän on.

Mutta mistäs suruton ihminen tietää, millainen hän on, ennen kuin hän saa katsoa kuvaansa peilissä? Ihminen luulee luonnollisessa tilaisuudessa, että hän on hyvä, vaikka hän on paha. Hän tuntee itsensä siveäksi, vaikka hän on varas ja ryöväri. Niin kauan kuin rietas on kääntänyt hänen silmänsä nurin, luulee hän olevansa kristitty ja Jumalan lapsi, vaikka hän on kadotuksen oma. Tästä suuresta sokeudesta tulevat siveät huorat, rehelliset varkaat, armahtavaiset viinaporvarit ja raittiit juomarit.

Koska nyt tämän raukan oikea kuva maalataan hänen silmiensä eteen, rupeaa hän irvistelemään ja sanomaan: *"Ei minun kuvani ole niin hirveä. Mutta se on niin kuin enkelin kuva, siveä ja kunniallinen."*

Niin on vanhan Aatamin kuva ennen maallattu kuolleen uskon tunnustajille, että kaikki ryötät paikat ovat sinivärillä peitetyt. Kaikki hirveät paikat ovat jäniksen jalalla pyyhityt. Kaikki haavat ja paisumukset ovat siveydellä selitetyt. Ja omantunnon haavat ovat suruttomuuden laastarilla peitetyt, ettei pidä omantunnon haavat haiseman ja märkää vuotaman ennen kuin vasta iankaikkisuudessa.

Siihen aikaan, koska niin on saarnattu, ettei yksikään ole tuntenut itseänsä, siihen aikaan olivat ihmiset siveät ja kunnialliset, niin myös armonvarkaat. Veisattiin kirkossa. Juotiin, kirottiin ja tapeltiin kirkon takana. Vanha Aatami nukkui niin makeaan uneen, että muutamamat kuorsasivat kirkossa. Ja luultiin, että Jumalan sanan hyminä vaikutti jo niin paljon,

koska se ainoastansa meni pään ylitse, että sielu sen kautta tuli autuaaksi.

Toinen tutkistelemus: **Mitäs vastaavat sokeat, ontuvat ja raajarikot, koska heitä kutsutaan häihin?** Me kuulimme evankeliumista, että maailman kunnialliset vieraat, jotka ovat sekä siveät että myös armonvarkaat, vastaavat, etteivät he jouda katumusta tehdä ja kristityksi tulla. Heillä on muuta tekemistä, kuin että ruveta katumusta tekemään ja armoa kerjäämään. Jos me nyt otamme niistä vaarin, niin me löydämme, että kaikkien suruttomien ihmisten, olkoot siveät, olkoot armonvarkaat, täytyy niin vastata, koska he ovat kokonansa tietämättömydessä, mikä oikea kristillisuus on.

Mutta koska ihminen herää synnin unesta ja hänelle tulee se murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, silloin tulee hän sokeaksi, ontuvaksi ja raajarikoksi, jolla ei ole mitään omasta takaa. Ainoastansa köyhyys ja synty. Hän tuntee nyt vasta, että hän on sokeana syntynyt ja sokeana vaeltanut siihen päivään asti, jona Jeesus kohtasi häntä ja antoi hänelle silmänvoidetta. Silloin aukenivat hänen silmänsä sen verran, että hän rupesi näkemään vikojansa ja tuntemaan syntiänsä. Hän tuli myös silloin ontuvaksi ja raajarikoksi, koska hänen tuntonsa päälle lankesi niin raskas kuorma ja taakka, ettei hän enää jaksanut käydä. Hän rupesi ontumaan siitä saakka, kuin hän herätyksensä jälkeen vuovasi omalla parannuksellansa vaeltaa elämän tiellä. Viimein tuli hän niin rammaksi, ettei hän enää kostunut mihinkään. Hän tuli myös köyhäksi ja vaivaiseksi siitä saakka, kuin kaikki hengellinen tavara loppui. Siveys loppui, usko loppui, rakkaus loppui. Kaikki tyynni loppui, jolla hän ennen oli hyvin elänyt.

Sillä ennen tätä aikaa oli hänellä hyvät silmät, koska hän näki taivaan valtakunnan paveliinassa. Hän näki Vapahtajan, mutta se oli maailmanruhtinas. Hän näki tien taivaan valtakuntaan, mutta se oli leveä ja iso maantie,

kusta kaikki maakunta kulkee. Hänellä oli myös ennen tavara, mutta se oli kivi. Hänellä oli ennen hengelliset lahjat, nimittäin usko, mutta se oli kuollut. Siveys, mutta se oli synty. Rakkaus, mutta se oli maailmanrakkaus. Hänellä oli myös ennen Jumala, jota hän rukoili. Mutta se oli maailmanruhtinas.

Koska nyt tunto heräsi, tuli hän äkkiä sokeaksi, kuuroksi, mykäksi, ontuvaksi, raajarikoksi, köyhäksi, vaivaiseksi ja kerjäläiseksi. Hän mistansi tavaransa. Menetti Jumalansa. Menetti uskonsa, menetti toivonsa, menetti rakkautensa, menetti siveytensä. Koska nyt Kuninkaan palvelija tulee kutsumaan senkaltaista viheliäistä häihin, tuntee hän itsensä mahdottomaksi. Tahtoo kyllä tulla Vapahtajan tykö. Ei paljon tohdi, sillä hän ajattelee, ettei taida Jumala häntä huolia, koska hän on niin huono ja kelvoton. Kuitenkin täytyy hänen tulla, jos hänen pitää saaman rauha omalletunnolle. Jos hän tahtoo niistä vihollisista vapahdetuksi tulla, jotka häntä vaivaavat. Jos hän ei tahdo iankaikkisesti nälkään ja viluun kuolla, niin täytyy hänen tulla taivaallisiin häihin ja vastaanottaa niitä herkkuja, jotka hänelle valmistetut ovat, nimittäin armoa ja laupeutta, uskoa ja rakkautta.

Silloin sokean silmät avataan, kuuron korvat rupeavat kuulemaan, mykät rupeavat puhumaan, ontuvat rupeavat käymään. Köyhä rupeaa rikastumaan arnessa ja rakkauksessa. Murheellinen rupeaa iloitsemaan. Itkevä lapsi rupeaa nauramaan synnyttäjällensä. Koko maailma muuttuu ja tulee erilaiseksi. Entinen turha elämä lakkaa. Ensimmäiset armonmerkit, joita katuvainen sielu tuntee, vakuuttaa häntä, että hän on häihin kutsuttu. Mutta eivät häät ole joka päivä. Sillä Vapahtaja sanoo, että hääväki joutuu paastomaan, koska Ylkä otetaan pois.

Jos ensimmäiset armonmerkit katoavat, ja murhe ja epäily taas tulee armonmerkin perästä, [niin] ei se ole merkki siihen, että hän on langennut armosta. Mutta se merkitsee, että sota on vielä edessä. Ei kristitty tule niin

täydelliseksi koskaan tässä katoavaisessa ilmassa, että kaikki sota pitäisi loppuman, että kaikki kiusaukset katoavat, että ei murhe ja epäily enää tulisi. Vaan sota, kilvoitus ja sisällinen ahdistus ynnä armoliikutusten kanssa merkitsee, että hän on edeskäsin pyrkimässä, ja että henki on elämässä. Mutta jos kaikki sota loppuu, kaikki kiusaukset lakkaavat, silloin on hengellinen nuokkuminen, ja armoitettu tulee synnittömäksi eli

enkeliksi. Silloin on vihollinen taas kääntänyt hänen silmänsä nurin. Mutta meidän toivomme ja uskalluksemme on, että häävieraat olisivat aina valmiit paastoamaan, koska Ylkä otetaan pois, siihen asti, että iankaikkiset häät pidetään, jotka eivät koskaan enää loppu. Amen.

Alkuperäinen (alku) ja jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Niin tulkaa siis, ja eläkäämme hyvin niin kauan, kuin me taidamme, ja nauttikaamme meidän elämäämme, niin kauan kuin me nuoret olemme. Me tahdomme täyttää itsemme parhaalla viinalla ja voiteella. Älköön yksikään olko osaton meidän röyhkeydestämme, että joka paikassa kuulla saataisiin, kuinka me olemme iloiset olleet.

Kuningas Salomo luettelee tässä paikassa suruttoman esteitä, koska hän matkii suruttomien ihmisten sanoja. Ja vaikka ei moni suruton ihminen viitsi ulos puhua kaikkia niitä, mitä hän ajattelee, osoittavat kuitenkin hänen työnsä, että hänellä on samankaltaiset ajatukset, samankaltaiset himot ja halut, kuin niillä, joitten sanat kuningas Salomo tässä on matkinut. Sillä mitkäs ovat suruttoman esteet, kuin juuri nämä asiat, jotka aina ovat suruttoman mielessä?

Nimittäin nuoruuden iässä tahtovat he hauskaa pitää maailmassa ja lihan himoja täyttää. Ja kun vähän raavastuvat, rupeavat he juomaan ja huorain kanssa fästäämään, ja ettei yksikään jäisi osattomaksi heidän röyhkeydestänsä, kutsuvat he vertaisensa kokoon, eli kokoontuvat he johonkin taloon juomaan ja iloa pitämään. Jos he olisivat aina yksinäisyydessä, niin heille tulisi ikävä. Sen tähden sanovat he näin: Nauttikaamme meidän elämäämme niin kauan, kuin me nuoret olemme. Me tahdomme täyttää itsemme parhaalla viinalla ja voiteella, ja älköön yksikään olko osaton meidän röyhkeydestämme. He pelkäävät, että kaikki ilo loppuu, jos heidän pitäisi ruveta katumus ja parannus tekemään. Siitä syystä hakevat he kaikenlaista ilon ainetta.

Ja koska nyt kristityt rupeavat nuhtelevaan heitä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, hakevat he ilokumppaneita ja sanovat: Älköön yksikään olko osaton meidän röyhkeydestämme, että joka paikassa kuulla saataisiin, kuinka me olemme iloiset olleet. Se on usein nähty, että maailman orjat freistaavat koota vertaisiansa ja uskonveljiä joka paikassa, sillä ikävä on yksin juoda. He koaavat siihen uskonkumppaneita

paloviinalla, ja suostuttavat heitä kaikella lailla, ettei rietas mistantaisi [eli menettäisi] joukkoansa. He ovat koonneet laumansa tanssiin, kortinlyömiseen ja pitoihin, ettei yksikään luopuisi peräti pois heidän seuraksensa.

Tämä on nyt se paikka, jonka Salomon selittää, koska hän matkii heidän sanojansa: Älköön yksikään olko osaton meidän röyhkeydestämme, että joka paikassa kuulla saataisiin, kuinka me olemme iloiset olleet. Muutamat ovat juoneet harmista, koska heitä on juopumuksen tähden nuhdeltu. Ja maailman päämiehet ovat vasiten freistanneet paloviinalla suostuttaa uskonveljiä, ettei rietas mistantaisi [eli menettäisi] joukkoansa. Mutta koska kristityt aina puhuttelevat maailmanlapsia synnin tähden, eivätkä anna heille omantunnon rauhaa, silloin sanovat maailmanlapset niin kuin Salomo matkii heidän sanojansa edellä mainitussa luvussa, 12. värssyssä: Väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa ja asettaa itsensä meidän töitämme vastaan, ja nuhtelee meitä, että me syntiä teemme lakia vastaan, ja soimaa meidän menomme synniksi.

Näistä Salomonin sanoista kuulemme me, mitä suruttomat ovat siihen aikaan tuumanneet, koska kristityt ovat heitä nuhdelleet ja parannukseen mananneet. He ovat silloin jo pitäneet sen pahana, ja sanoneet, että he tekevät itsensä hyväksi, koska he tahtovat suruttomia katumukseen johdattaa. Sillä näin kuuluvat heidän sanansa: Hän sanoo tuntevansa Jumalan ja kehuu, että hän on Jumalan Poika. Tämä tekee pahaa suruttomalle, koska kristitty sanoo eli tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi.

Sitä ei kärsi maailman joukko kuulla, että joku sielu olisi vihollisen kynsistä vapautettu. Kateus on niin suuri, ettei maailman orjat suo muille parempaa onnea, kuin itsellensä. Ja se on ihmeellinen, vaikka suruton ihminen luulee tulevansa autuaaksi, että hänen pitää niin paljon suuttuman yhdestä sanasta. Hän on paljon pahempi, kuin rikas mies, joka ei olisi suonut veljillensä niin pahaa, että heidän piti tuleman vaivansijaan, vaikka hän itse oli siinä. Mutta suruton ihminen maan päällä ei soisi ollenkaan muitten tulevan parempaan paikkaan, kuin missä hän itse on. Herännyt ihminen iloitsee muitten, parempain kristittyin autuudesta. Hän suo kyllä mielellänsä, että kaikki tulisivat Jumalanlapsiksi. Mutta suruttoman sanoista, joita Salomo on ylöskirjoittanut, kuuluu selkeästi, etteivät he pidä sitä somana, koska vanhurskas sanoo, että hän on Jumalan Poika. Viimein rupeavat suruttomat vainoamaan kristityitä, ja sanovat sitten, niin kuin juutalaiset, koska he olivat ristiinnaulinneet Vapahtajan: Jos hän on totinen Jumalan Poika, niin Hän auttaa häntä ja vapahtaa hänet vainomiesten kädestä.

Näitä sanoja on Salomo ylöskirjoittanut 1000 ajastaikaa ennen, kuin se tapahtui. Mutta ei sokea raukka kuitenkaan ymmärrä, että hänen ajatuksensa, sanansa ja työnsä ovat ennen jo ylöskirjoitetut Raamatussa, että hän saisi tuta itsensä niistä Raamatunpaikoista, joissa vanhan Aatamin haamu on maalattu. Mutta turhaan sokealle pannaan peili eteen. Ei hän näe kuitenkaan haamuansa. Ja jos jonkun vanha Aatami kuulisi, että häntä nyt ollaan maalaamassa, varsin rupeaa vanha Aatami ärisemään niin kuin kissa, koska hän näkee haamuensa peilissä.

Näitä suruttomain esteitä on Salomo kyllä osannut oikein selittää, ja me tiedämme kaikki, että nämä asiat ovat tapahtuneet täällä, ja tapahtuvat vielä joka paikassa, kussa kristillisyyttä ilmestyy. Mutta pahempi on se ihminen, joka on jotakin koetellut kristillisyydestä. Koska hän menee takaisin

kuolleeseen uskoon ja tulee taas uskonveljeksi suruttomille, silloin pääsee rietas muuttamaan itsensä valkeuden enkeliksi. Niitten sieluntila on maalattu Vapahtajalta siinä evankeliumissa, joka on kolmantena sunnuntaina paastossa. Semmoiset ihmiset, joista rietas henki oli kerran lähtemässä ulos, mutta tuli taas takaisin vanhaan kotopaikkaansa. Semmoiset, sanon minä, tulevat äpäräksi, koska he ensimmäisen heräyksen jälkeen pääsevät varastamaan armoa, ja sitten tulevat pyhäksi eli synnittömäksi, eivätkä tunne enää kiusauksia, mutta puhuvat aivan armosta ja Kristuksen rakkaudesta, ja erityisesti omasta rakkaudesta, joka on niin suuri, että he lupaavat kaikille koirille ja sioille taivaan valtakunnan.

Ja semmoisia suruttomat kuuntelevat mielellänsä, jotka voitelevat heidän maksansa ja pernansa varastetun armon siirapilla, eivätkä loukkaa vanhaa Aatamia ollenkaan synninsoimauksilla. Semmoisista tulee pian toinen paavi, joista Paavali kirjoittaa. Itse teistänne nousevat sudet, jotka eivät laumaa säästä. Sillä he tuomitsevat Jumalan lapsia vääräksi profeetaksi, ja armonvarkaita he laskevat taivaan valtakuntaan.

Koska nyt täälläkin rupeaa näkymään semmoiset äpäret, jotka räähkyvät hämärässä, niin on meidän tarkoituksemme, että laiviammalta koetella heidän sydänsuoniansa ja suolata heidän maksaansa, joka on siirapilla voideltu. Mutta ne harvat sielut, jotka näkevät, kuinka vihollinen taas on alkanut Jumalan seurakuntaa vainoamaan ja hajottamaan laumaa, koska suruttomat, ulkokuljatut ja armonvarkaavat rupeavat puskemaan lampaita, ne harvat sielut, sanon minä, jotka näkevät, kuinka vaarallinen se on, että yksi herännyt ihminen nousee hengelliseen ylpeyteen, pitäisi nyt rukoileman Jumalaa ja sitä Suurta Ristinkantajaa, että Hän varjelisi kaikkia kristinuskovaisia sieluja paavin valtakunnasta ja siitä hengellisestä ylpeydestä, joka sen kanssa seuraa.

Jos semmoiset sudet nousevat kristittyjen seurasta, jotka eivät laumaa säästä, mitä pitää meidän ajatteleman niistä, jotka ovat vielä umpisokeudessa ja eivät ole koskaan valkeutta nähneet? Rukoilkoon kaikki Jumalan lapset niitten sokeain raukkain edestä, jotka vaeltavat pimeydessä, ja joita vihollinen on saanut kynsiinsä, että se Suuri Ristin-kantaja varjelsi meitä perkeleen kavaluudesta, ja auttaisi niitä murheellisia, katuvaisia ja epäileväisiä sieluja, että he tulisivat oikeaan ja autuaaksi tekeväiseen uskoon. Kuule, armollinen Vapahtaja, niitten huokaus, jotka rukoilevat hengessä ja totuudessa, Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 14: 16–24

16 Niin hän sanoi hänelle: yksi ihminen teki suuren ehtoollisen ja kutsui monta,

17 Ja lähetti palveliansa ehtoollisen hetkellä sanomaan kutsutuille: tulkaat, sillä kaikki ovat valmistetut.

18 Ja he rupesivat järjestänsä kaikki itsensä estelemään: ensimmäinen sanoi hänelle: minä ostin pellon, ja minun pitää menemän sitä katsomaan: minä rukoilen sinua, sano minun esteeni.

19 Ja toinen sanoi: minä ostin viisi paria härkiä, ja menen niitä koettelemaan: minä rukoilen sinua, sano minun esteeni.

20 Ja kolmas sanoi: minä olen emännän nainut, ja en taida sentähden tulla.

21 Ja kuin se palvelia tuli, sanoi hän nämät herrallensa. Silloin perheenisäntä vihastui ja sanoi palveliallensa: mene nopiasti kaupungin kaduille ja kujille ja saata tänne vaivaiset ja raajarikot, ontuvat ja sokiät.

22 Ja palvelia sanoi: herra, minä olen tehnyt niinkuin sinä käskit, ja vielä nyt siaa on.

23 Ja herra sanoi palvelialle: men maanteille ja aidoille, ja vaadi heitä sisälle tulemaan, että minun huoneeni täytettäisiin.

24 Sillä minä sanon teille, ettei yksikään niistä miehistä, jotka kutsuttiin, pidä maistaman minun ehtoollistani.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä puhuman siitä suuresta ehtoollisesta, kenelle se on valmistettu ja kutka siitä osaliseksi tulevat.

1. Minkä kaltaiset vieraat ne ovat, jotka eivät tahdo tulla, koska heitä on kutsuttu, ja mikä niillä on esteenä?

2. Minkä kaltaiset ne ovat, jotka tulevat?

Se Suuri Herra, joka tämän ehtoollisen valmistanut on, tehköön kaikki sokeat, ontuvat ja raajarikot halulliseksi tulemaan ja nautitsemaan niitä herkkuja, joita Herra on heille valmistanut, ettei kukaan niistä vaivaisista tulisi osattomaksi, koska ne suurelliset vieraat eivät tahdo tulla.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Kutka ja millaiset vieraat ne ovat, jotka eivät tahdo tulla siihen suureen ehtoolliseen?** Ja mikäs niillä on esteenä? Me arvaamme hyvin, että ne ovat suruttomat maailmanlapset, jotka ovat niin kovin tarttuneet maailmaan, etteivät he pääse maailmasta irti, vaikka käsky tulee, että nyt on aika ruveta valvomaan sielunsa iankaikkista menestystä. Maailma on heille niin rakas, etteivät he jouda paljon muuta ajatella, kuin niitä maallisia askareita. Nautahärät, pellon pruuki ja naiminen on heillä mielessä. Ja sen tähden, koska joku muistutus tulee ylhäältä, että heidän pitää tuleman sille suurelle ehtoolliselle eli oikeaan kristillisyyteen ja autuuden tuntemiseen, sanovat he esteensä, etteivät he taida siihen tulla. Ja koska maailma on heillä aina mielessä, ottaa vihollinen ja viivyttää sen kautta heidän parannustansa, etteivät he kerkeä siihen työhön maailman hääringin tähden, maailmanrakkauden tähden ja maailman tavarain ja kunnian tähden. Vihollinen lykkää mieleen, että he tulisivat köyhäksi, jos he rupeaisivat katumusta ja parannusta tekemään. Ei ole

aikaa ajatella sitä, kuin iankaikkinen on, siitä ajallisesta murheesta.

Ja jos vielä joku ajatus johtuisi mieleen, että heidän pitäisi pyrkimän siihen iankaikkiseen elämään, ottaa vihollinen senkin tarpeellisen ajatuksen pois maallisen elatuksenmurheen kautta. Ja sillä tavoin lykätään se asia viimeiseksi, mikä pitäisi tehtävän ensimmäiseksi. Hevoset, nautahärät, pellon pruuki ja naiminen, ovat maailmanorjan mielestä tarpeelliset ajatella ja raatia. Mutta totinen katumus ja parannus ei ole niin tarpeellista. Kuinka siis maailmanorja pääsee niistä maailman tavaroista ja hekumasta irti, koska vihollinen on vanginnut hänet ja niin lujilla rihmoilla sitonut maailmaan, ettei jaksa kuolemakaan niitä rihmoja katkaista?

Mutta ei se ole ainoastaan maailman tavara, kunnia ja hekuma, mikä estää maailman orjaa tulemasta sille suurelle ehtoolliselle, eli siihen suureen autuuden tuntemiseen, jonka Jumala on niille valmistanut kristillisyyden kautta, vaan luonnollinen järki on myös esteenä, joka on saanut sen ylösvalaistuksen helvetistä, että tämä kristillisuus on yksi ihmeellinen taikus ja riettaan hengen vaikutus.

Koska Johannes Kastaja rupesi soimaamaan ihmisiä synnin tähden, olivat juutalaiset saaneet sen vakuutuksen, että hänellä oli perkele. Niin myös itse Vapahtaja, koska hän nuhteli sen aikaisia ihmisiä ulkokullaisuudesta ja jumalattomasta elämästä, pidettiin vääränä profeettana ja kansanhäiritsijänä. Maailman herrat sanoivat Hänelle: Sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele. Mistäs olivat juutalaiset saaneet sen ylösvalaistuksen, että Johanneksella ja Vapahtajalla oli perkele? Sen ylösvalaistuksen olivat he visimmästi saaneet helvetistä.

Koska luonnollinen järki noutaa valkian helvetistä, saa hän sen ylösvalaistuksen, että kristillisuus on yksi ihmeellinen taikus eli riettaan hengen vaikutus. Luonnollinen järki on harjaantunut ennen pitämään häitä

krouvituvassa, eli tanssituvassa. Koska nyt Vapahtaja lähettää palvelijoihinsa kutsuamaan maailmanlapsia taivaallisiin häihin, vastaavat he: Meillä on parempi ilo maailmassa. Meillä on paloviinaa, tanssia ja kalaa-seja. Emme tunne, mikä meille tulee sijaan, jos me sen ilon heitämme pois. Luonnollinen järki on myös saanut sen ylösvalaistuksen helvetistä, että se entinen elämä on oikea elämä, ja entinen vanha kuollut usko on oikea usko.

Silloin oli kaikilla omantunnon rauha. Ei kukaan siihen aikaan valittanut omantunnon vaivassa eli huoannut, niin kuin publikaani: Jumala armahtakoon minun syntisen päälteni. Koska nyt on kristillisyyden kautta ilmestynyt paljon syntisiä ja publikaaneja, jotka huokaavat niin kuin publikaani, ja itkevät niin kuin Pietari ja Maria Magdalena, ja rukoilevat niin kuin Daavid ja Manasse, silloin ajattelee luonnollinen järki: Tämä elämä ei passaa ollenkaan. Se on juuri koiran tauti. Minä en tahdo niin hulluksi tulla, että minä rupeaisin tuohon laihin houraamaan. Minä olen ostanut viisi paria härkiä, minä menen niitä katsomaan, sano minun esteeni. Ja toinen sanoi: Minä olen ostanut pellon ja menen sitä katselemaan, sano minun esteeni. Kolmas sanoi: Minä olen emännän nainut, ja en taida sen tähden tulla.

Ei se ole ihme, että umpisuruttomat niin sanovat, koska he näkevät Pyhän Hengen vaikutuksia. Mutta vielä nekin, jotka ovat keran käyneet häähuoneessa, kussa se suuri ehtoollien on valmistettu, ja nähneet kuitenkin – jos eivät vielä maistaneet niitä herkuja, jotka siellä katuvaistulle eli ontuville, sokeille ja raajarikoille tarjotaan – näppäävät ison voilimpun pöydältä ja menevät sen kanssa niin kuin varaskoira hyysikän taakse, ja syövät siellä yhtenä vanhan Aatamin sonnan kanssa. Ja jos joku kysyy: Mistäs sinä olet niin paljon voita saanut? – Isännältä! Menkää tekin ja ottakaa! Sieltä kyllä rakkää. Semmoiset armonvargaat rupeavat sitten, kun he ovat kyllickensä saaneet, vihaamaan

armonpenikoita, jotka vinkuvat pöydän alla ja syövät muruja. Armonvarkaat, sanon minä, rupeavat vihaamaan armonpenikoita ja sanomaan: Te olette hullut, jotka makaatte pöydän alla ja vingutte. Hypätkää pöydän päälle ja näpätkää koko limppu, niin te tulette pian ravituksi. Mitä te makaatte pöydän alla ja vingutte? Ottakaa jo niin paljon yhtä haavaa, ettei koskaan tule nälkä.

Katso, niin sanovat armonvarkaat. Ja kyllähän tuo konsti olisi vanhalle Aatamille hyvä konsti, että syödä yhtä haavaa niin paljon, ettei tulisi enää nälkä. Pääsisi sitten vanha Aatami panemaan maata ja nukkumaan sen varastetun armon päälle ja sanomaan penikoille, jotka vinkuvat: Älkää vinkuko. Minä tarvitsen nukkua. Minä puren teitä, jos te vingutte. Mikäs vinkuminen tämä on, sanoo armonvaras? Minä olen kerralla syönyt kyllikseni, enkä tarvitse enää olla hädässä ruuan tähden. Ottaa vielä armonvaras muutamia paikkoja Raamatusta, jotka hyvin sopivat hänelle. Niin hän luulee kuitenkin, että ne sopivat hänelle.

Esimerkiksi, koska Vapahtaja sanoo Samarian vaimolle: Joka siitä vedestä juo, ei hän janoa iankaikkisesti. Mutta teillä, sanoo armonvaras katuvaisille sieluille, teillä on jano myötäensä. Sen tähden te olette aina hädässä. Ja taas sanoo Vapahtaja: Autuaat ovat, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan. Mutta nyt sanoo armonvaras katuvaisille sieluille: Ette ole vielä ravituksi tulleet, ja sen tähden te vingutte ja ulvotte, niin kuin aina olisi teillä hätä.

Koska armonvaras näkee katuvaisen sielun itkevän, sanoo hän: Mikäs ulvominen se on? Mutta älä huoli, armonvaras. Kyllä sinä pilkkaat katuvaisten kyneleitä, saati ne eivät kerran polta sinun tuntoasi vielä pahemmin iankaikkisuudessa, kuin mitä ne täällä ovat polttaneet. Sinä istut täällä jo niin kuin palavain hiilten päällä, koska katuvaisten kyneleet rupeavat vuotamaan. Mutta tiedä

sinä vaan, että ne kyneleet ovat luetut tai vaassa, mitkä täällä vuotavat katuvaisten silmistä. Ja vaikka sinä kutsut sen katuvaisen vaimon ja Maria Magdalenan itkemisen ulvomiseksi, varoita vaan, että sinä itse saat ulvoa pahemmin helvetissä, koska se varastettu armo, jota sinä täällä synnin myrkyllä olet sekoittanut, rupeaa karvastelemaan vatsassa.

2. Minkä kaltaiset vieraat ne ovat, jotka tulevat sille suurelle ehtoolliselle? Ovatkos ne ne äsken mainitut armonvarkaat, jotka tulevat sisälle häähuoneeseen ennen kuin vieraat ovat kostuneet, ja juuri raatimakeskissä näppäävät voilimpun pöydältä ja menevät sen kanssa hyyssikän taakse syömään yhtenä vanhan Aatamin sonnan kanssa? Eivät ne miehet katso perään, kuinka ja millä tavalla he pääsevät armoa omistamaan, saati ne saattavat niitä herkkuja rutosti niellä, että vatsa tulee täytetyksi. – *”Mutta ne tulevat kuitenkin.”* Näin sanoo armonvaras.

Joo, se on tosi, ne tulevat häihin. Mutta minkä kaltaisilla häävaatteilla he tulevat? Omanvanhurskauden traasuilla he tulevat, eivätkä ne odota siksi, kuin heille annetaan, vaan he näppäävät itse voilimpun pöydältä ja juoksevat sen kanssa ulos, ja sanovat sitten niille sokeille, ontuville ja raajarikoille, jotka eivät kostu niin hopusta kuin armonvarkaat: Te olette huonot vieraat, jotka ette ota armoa, kuin teille annetaan. Mutta ontuvat, sokeat ja raajarikot eivät ota kuitenkaan omalla luvalla mitään. Mutta koska heille annetaan, silloin he ottavat kiitollisuudella vastaan, mitä he saavat. Jos heille annetaan ainoastansa muruja, niin he tyytyvät myös siihen. Ottavat myös enemmän, koska he saavat. Mutta eivät ontuvat, sokeat ja raajarikot kostu niin hopusta kuin armonvarkaat.

Mutta tämä sana on armonvarkaille ainoastansa. Ei se kuulu niille, jotka ovat härkiä ja peltoa katselemassa. Ne ovat jo aikaa sanoneet esteensä. Mutta ontuvat eivät ole sanoneet esteitensä. Ne ovat matkassa, mutta se

käy välistä hitaasti. Sokeat, nimittäin ne, jotka tuntevat sokeutensa, ovat myös matkassa, vaikka he eivät näe, ennen kuin silmät aukenevat. Raajarikot eivät voi kostua ollenkaan, mutta konttaamisella. Kuitenkin on meillä se toivo, että kaikki nämä kostuvat viimein paikalle. Erinomattain köyhät ja kerjäläiset, joilla ei ole yhtään riepua paljaan ihon päällä. Alastomat huorat, riisutut varkaat, köyhät Lasarukset, joitten haavoja koirat nuolevat. Kaikki nämä viheliäiset ja maailmalta ylenkatsotut tulevat yksi haavaltansa ja peräsiltänsä, sillä ei elämäntie ole niin leveä, että he mahtuvat rinnan käymään.

Mutta eivät nämä ole niin rikkaat, kuin äsken mainitut armonvargaat, jotka hyppäävät pöydän päälle ja näppäävät voilimpun, vaan he kolkuttavat ensinnä oven päälle. He kolkuttavat ensin kyneleillä ja huokauksilla. Silloin avaa ovenvartija, jolla taivaan valtakunnan avaimet ovat, ja hän kysyy: Kukas olet? Yksi sokea, ontuva, raajarikko, yksi huono ja viheliäinen syntinen. Ovenvartija sanoo: Tule sisälle, sinä olet kutsuttu sille ehtoolliselle, jonka Isäntä on laittanut paremmille vieraille, mutta eivät ne ole tahtoneet tulla.

Mutta tämä sokea raukka, tämä ontuva ja raajarikko, istuu alimmaiseen sijaan, sillä hän tuntee itsensä mahdottomaksi. Silloin tulee se, joka hänet kutsunut on ja sanoo: Ystävänä, istu ylemmäksi. Mutta vaikka häntä istutetaan ylemmäksi, ei hän kuitenkaan ota yhtään ainoata palasta hääpöydältä, ennen kuin hänelle annetaan osa talriikin [eli lautasen] päällä.

Me toivomme, että sokeat, ontuvat ja raajarikot pitää saaman osansa, ja heidän pitää ravituksi tuleman. Heitä juotetaan vielä

parhaalla viinalla, joka talossa löytyy. Silloin alkavat maailmanlapset pilkkaamaan heitä ja sanomaan: He ovat täynnänsä makeata viinaa. Mutta mitäs se tekee niille opetuslapsille, jotka ovat Pyhän Hengen viinaa maistaneet? Mitäs se tekee, että maailmanlapset pilkkaavat?

Mutta on se niinkin, ettei ole joka päivä hääpäivä. Sen tähden sanovat armonvargaat kristityille: Ainapa teillä on hätä. Ettekös vielä ole ravitut? Mutta tunnustakoon nyt itse kaikki oikeat häävieraat, jotka istutetut ovat hääpöytään, eivätkö he ole ravintoansa saaneet joka kerta, kuin he istuvat pöytään syömään ja juomaan: Ei hääväki saata paastota, niin kauan, kuin Ylkä on heidän kanssansa. Mutta katso, päivät tulevat, joina Ylkä otetaan pois, ja silloin he joutuvat paastomaan.

Kuitenkin on se meidän toivomme, että ne häävieraat, jotka täällä välistä paastoavat, eivät pidä niin kauan paastoaman, ennen kuin heidät istutetaan pöytään siinä suuressa ehtoollisessa taivaassa, kussa Ylkä on heidän kanssansa yötä ja päivää, kussa morsian saa istua Yljän kyljessä, ja kaikki häävieraat juopuvat parhaasta viinasta. Ja morsiamen piit, joilla on öljyä lampussa, hyppäävät taivaan salissa puhtaan lattian päällä, ja veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Amen halleluja. Kiitos, kunnia ja ylistys olkoon Yljälle ja hänen Isällensä, joka on laittanut häitä Pojallensa. Amen!

Alkuperäinen ja 2 jäljennöstä. Alkuperäisestä vain loppulehti jäljellä / SKHS Köllerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Jäljennös 1 (alku ja loppu puuttuu) / Ranta-Lassin kokoelma. Pekka Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto / Jäljennös 2 Pekka Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto /

Muutamats kutsutut vieraat sanoivat Kuninkaan palvelijoille: Minä ostin viisi paria härkiä, ja en taida sen tähden tulla.

Me kuulemme näistä sanoista, mikä este on muutamilla suruttomilla, minkä tähden he ei tahdo tehdä totista katumusta, että he tulisivat osalliseksi Jumalan armosta. He ovat niin lujasti tarttuneet maailmaan, ettei jaksa Jumalan Henki kiskoa heidän sydäntänsä irti maailmasta. He rakastavat nautahärkiä enemmän kuin Jumalata. Ja vaikka suruttomat sanovat: *”Emme pidä nautahärkiä Jumalana,”* kuitenkin näkyy kaikista asian haaroista, että he pitävät niitä maallisia kappaleita Jumalana, koska he rakastavat niitä niin paljon, että he niitten tähden ei saata totista katumusta ja parannusta tehdä.

Suruttomat luulevat ja pelkäävät, että maallinen työ tulee summatuksi, jos he kävisit useamman kerran kirkossa ja koulussa. Ei surutoin ihminen ajattele, että hän viivyyttä enemmän aikaa tanssissa, kortinlyömisessä, viinan juomisessa ja muissa turhissa ajanvietteisissä, kuin kirkossa ja koulussa. Ei hän ajattele, että hän kuluttaa enemmän koreudessa ja komeudessa, kuin mitä heränneet antavat kouluille. Jos siis joku Jumalan palvelija kutsuu häntä takaisin kadotuksen tieltä ja kehoittaa häntä parempaan tilaan ja elämään, että hän tulisi osalliseksi Jumalan armosta ja siitä autuudesta, jonka Jumala on luvannut uskovaisille, niin sanoo hän: *”Minä olen ostanut viisi paria härkiä, ja en taida sen tähden tulla.”* Toinen sanoo: *”Minä olen emännän nainut, ja en taida sen tähden tulla.”*

Tässä on Vapahtaja pannut suruttomien esteitä heidän silmänsä eteen. Muutamats luulevat köyhtyvänsä kristillisyyden kautta, ja muutamats pelkäävät, ettei he saa vaimoa, jos he rupeavat ylöns paljon houraamaan. Niin myös suruttomat tyttäret pelkäävät, ettei he saa miestä, jos he tekisivat katumuksen. Heidän täytyis silloin luopua koreudestansa ja huoruudesta, jos he alkaisit todella

katumuksen ja parannuksen tekemään. Ja juuri tämän asian tähden on moni heittänyt pois katumuksen ja langennut pois armosta. Huoruuden ja koreuden tähden on moni heittänyt pois seuraamasta Jeesuksen murheellisia opetuslapsia, ja sen kautta on Kristuksen nimi pilkatuksi tullut pakanain seassa.

Nyt on tosin tullut käsky kaikille, että taivaallinen ehtoollinen on valmisna, mutta niillä kutsutuilla vierailta on niin paljon esteitä. Niillä on niin paljon tekemistä maailmassa, ettei he jouda. Muutamilla on nautahärät ja hevoiset mielessä, muutamilla on naiminen mielessä, muutamilla on koreus mielessä ja sydämessä. Sen tähden he lykkäävät katumuksensa vuodesta vuoteen ja päivästä päivään. Viimein tulee kuolema pusertamaan heidän sydäntänsä, ja silloin vasta aukenevat silmät näkemään toiselta puolelta maailman turhuutta, jota he ovat rakastaneet, ja toiselta puolelta aukenee ijankaikkisuus heidän silmänsä eteen.

Silloin he ottaisivat takaisin niitä kalliita armon hetkiä, joita he ovat tässä maailmassa turhaan kuluttaneet maailman turhuudessa, juopumuksessa, haureudessa ja hekumassa, mutta ei tule ne armon hetket enää takaisin. Ja silloin he rupeavat itseänsä tuomitsemaan. He alkavat huutamaan vuorille: *”Langetkaat meidän päällemme!”* ja kukkuloille: *”Peittäkää meitä!”*

Kaikki ihmiset tässä seurakunnassa tietävät, kuinka onnetoin kuolema niille on tullut, jotka ovat ylönkatsonneet sitä taivaallista ääntä, joka on huutanut parannusta paatuneille. Kaikki kuolevaiset ovat häätäneet tunnustaa kristillisyyden oikeaksi, jonka he ennen sokeudessaansa ovat vääräksi tuomineet. Ei yksikään niistä kuolevaisista, jotka ovat näinä vuosina jättäneet maailman, ole saattaneet todistaa, että tämä kristillisyyden

väärä. Mutta niitä on monta, jotka ovat häätyneet tuomita itsensä sen tähden, ettei ole ennen huomanneet, kuinka vaarallisessa tilassa he ovat olleet, kuinka sokeat he ovat olleet, jotka ovat sotineet tätä kristillisyyttä vastaan.

Ottakaat nyt vaari parannuksen huudosta, te sokeat, ontuvat ja raajarikot, te kuurot ja mykät. Kuka tiesi, kuinka kauan tämä armon aika kestää. Pian taitaa se aika tulla, että kaikki ylönkatsojat, kaikki pilkkaajat, kaikki vastustajat, kaikki Jeesuksen ristin viholliset saavat huutaa, ja ei yksikään vastaa. Saavat kolkuttaa, ja ei yksikään avaja. Saavat ulvoa, ja pohjattomuuden seinät vastaavat.

Mutta se Suuri Ehtoollisen Pitäjä, joka on monta kutsunut, vaikka harvat tulevat siihen suureen ehtoolliseen, avatkoon sokeain silmät ja kuuroin korvat, taluttakoon ontuvat, kantakoon raajarikot ja ruokkikoon vaivaiset, että nekin koutuisit siihen suureen ehtoolliseen, ennen kuin ovet kiinni pannaan. Kuule, sinä Suuri Ehtoollisen Pitäjä, ontuvaisten, sokeain ja raajarikkoin huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 14: 16–24

16 Niin hän sanoi hänelle: yksi ihminen teki suuren ehtoollisen ja kutsui monta,

17 Ja lähetti palveliansa ehtoollisen hetkellä sanomaan kutsutuille: tulkaat, sillä kaikki ovat valmistetut.

18 Ja he rupesivat järjestänsä kaikki itseänsä estelemään: ensimmäinen sanoi hänelle: minä ostin pellon, ja minun pitää menemän sitä katsomaan: minä rukoilen sinua, sano minun esteeni.

19 Ja toinen sanoi: minä ostin viisi paria härkiä, ja menen niitä koettelemaan: minä rukoilen sinua, sano minun esteeni.

20 Ja kolmas sanoi: minä olen emännän nainut, ja en taida sentähden tulla.

21 Ja kuin se palvelia tuli, sanoi hän nämät herrallensa. Silloin perheenisäntä vihastui ja sanoi palveliallensa: mene nopiasti kaupungin kaduille ja kujille ja saata

tänne vaivaiset ja raajarikot, ontuvat ja sokiat.

22 Ja palvelia sanoi: herra, minä olen tehnyt niinkuin sinä käskit, ja vielä nyt siaan.

23 Ja herra sanoi palvelialle: mene maanteille ja aidoille, ja vaadi heitä sisälle tulemaan, että minun huoneeni täytettäisiin.

24 Sillä minä sanon teille, ettei yksikään niistä miehistä, jotka kutsuttiin, pidä maistaman minun ehtoollistani.

Pyhän evankeliumin johduksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, minkä tähden ne kutsutut vieraat ei tahdo tulla häihin.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden peltomiehet ei tahdo tulla häihin?**

Toinen tutkistelemus: **Minkä tähden härkämiehet ei tahdo tulla häihin?**

Kolmas tutkistelemus: **Minkä tähden naimmiehet ei tahdo tulla häihin?**

Meidän toivomme on, että vaikka ne suurelliset vieraat ei tahdo tulla, vaivaiset, ontuvat, sokeat ja raajarikot kuitenkin tulevat, vaikka kuinka hitaasti he kulkevat. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden peltomiehet ei tahdo tulla häihin?** Ensimmäinen sanoo: "Minä olen ostanut pellon, minä rukoilen, sano minun esteeni." Tässä vertauksessa on Vapahtaja osottanut, että suruttoman ihmisen esteet ovat kaikki ne maalliset askareet, joitten kautta syntiä tulee tehdyksi, ja kaikki ne asiat, joissa hän sydämellensä kiinni riippuu.

Maanpruuki on itsestensä luvallinen, mutta se tulee vahingolliseksi hänen sielullensa, koska hän sen tähden ei tee työtä Jumalan pellossa. Maallista peltoa hän kylvää, mutta taivaallista peltoa jättää kylvämättä. Tämä tapahtuu usein siinä maassa, kussa pelto on ihmisten paras tavara. Jyväjuutalaiset kokoaivat eloa nöyrän vuoden varaksi, niin kuin he sanovat, mutta nostavat elon hintaa niin korkealle, ettei jaksa köyhä sitä lunastaa.

Kuinkas semmoiset viljelisit sitä taivaallista peltomaata, jotka panevat sekä ruumiin että sielun voimat sen maallisen elatuksen päälle, eikä jaksaa nostaa ajatuksiansa, eli ylentää sydämitänsä johonkuhun korkeampaan tarkoitukseen. He kaivavat maata kynsillänsä ja luulevat siellä löytävänsä aarnihaudan, mutta kuin se tulee ylös valkeuteen, niin ei se ole muu kuin sysihauta. Jos he ainoastansa maatansa viljelisit, mutta he pilaavat maata. He pilaavat Jumalan viljan, ettei se kelpaa enää sioillekaan ruuaksi. Lakkivatkos koirat paloviinaa? Syövätkös siat pirun paska?

Ei yksikään luontokappale ole niin nuoska ja ryöttä kuin ihminen, joka on alusta Jumalan kuvaksi luotu. Hän on nyt muuttunut hengelliseksi siaksi ja on pikemmin perkeleen kaltainen, kuin Jumalan kaltainen. Hänen haamunsa on muuttunut niin kuin Kainin haamu, rumaksi ja koloksi. Ja semmoisella haamalla tahtoo hän nyt tulla Jumalan ja enkeleitten kasvoin eteen, mutta kaikki katumattomat ja kääntymättömät viskataan ulos. Koska heitä armon ajassa kutsutaan totiseen katumukseen ja parannukseen, sanovat he esteensä: *”Minä olen ostanut pellon ja menen sitä katsomaan.”*

Toinen tutkisteleminen: **Toinen sanoo: ”Minä ostin viisi paria härkiä, ja minä menen niitä koettelemaan.”** Tässä kuulevat nyt kaikki katumattomat, minkä tähden he katsovat ylönsä Jumalan armollista kutsumusta parannukseen. He sanovat: *”Minä olen ostanut viisi paria härkiä.”* Vaikka suruttomat sanovat: *”Ei ne ole sydämessä. Emme pidä härkiä Jumalana.”* Mutta se kuuluu nyt Vapahtajan omasta suusta, että nautahärät ja hevoiset kelpaavat maailman orjille Jumalaksi, niin kuin pakanat Egyptissä pidit nautahärän Jumalana ja palvelit häntä, jonka malliin Israelin lapset teit kultavasikan korvessa.

Kyllä olit tyttäret valmiit antamaan sormukset Aaronille, kyllä olit valmiit kiskomaan korvarenkaat korvistansa, koska he kuulit,

että siitä tulee Jumala. Mutta koska heidän pitäis antaa tolpan koululle eli vaivaisille, kyllä on sitte puutos kaikin puolin. Ei ole ainoastansa nauta härät ja hevoiset suruttoman ihmisen Jumalat, mutta myös koreat vaatteet, komeat talot, maalatut reet, ja mikä ikänäns mahtaa olla rakas ja kallis hänelle.

Lutherus sanoo, että se on ihmisen Jumala, jota hän enimmiten rakastaa ja tavaransa pitää. Rikas rakastaa tavaroitansa, ja köyhä rakastaa riepujansa. Se on yksi hirmuinen ja surkuteltava asia, että vihollinen on niin vanginnut orjiansa ja kääriinyt verkkoihinsa, ettei ole mahdollinen niistä kiskoa itsensä irti, vaikka mikä olis. Koska Jumalan palvelijat kehoittavat suruttomia katumukseen, vastaaivat he: *”Ei ole joutoa, ei ole tilaa, minun täytyy elää maailmassa, minun täytyy maata viljellä. Minä olen ostanut peltoa. Minä olen ostanut viisi paria härkiä. Minä olen emännän nainut, ja en taida sen tähden tulla.”*

Onkos nämät suruttomain esteet niin välttämättömät, ettei he niitten tähden saata tulla häihin? Joo, ne ovat suruttoman ihmisen mielestä niin tarpeelliset ja niin välttämättömät, ettei maailman orja saata niistä päästä erinänsä. Ei hän saata niistä päästä erillensä, vaikka mikä olis. Vaikka hän tietää, että nautahärät ei saata auttaa ijankaikkisuudessa, yhtä hyvin on hän niissä kiinni, ja täytyy niitten tähden mennä kadotukseen. Tulkoon sielulle mikä tahansa, mutta ruumiin pitää elämän. Maa ja multa pitää kaivettaman, maailman tavarat pitää koottaman, kauniit vaatteet pitää laitettaman, nauta härät ja hevoiset pitää ostettaman. Ja tämä on niin suurena esteenä suruttomalla, ettei hän saata niitten tähden pitää murhetta sielustansa.

Jumalan sana ylenkatsotaan, ja Jumalan palvelus niitten tähden unhotetaan. Kaikki, mikä sielun parannukseksi ja ylösrakennukseksi tulee, laimin lyödään niitten maallisten kappalten ja askaroitsemisen tähden.

Ja vasta sitte kuin kuolema tulee, kaivataan ne katoomattomat tavarat, jotka tarvitaan ijankaikkisuudessa. Tämä suruttoman elämä on niin kolo ja kauhistavainen Jumalan edessä, että Jumalan Poika tämän jumalattoman elämän tähden alkoi vapisemaan ja kauhistumaan. Mutta ei tuo sokea raukka näe, että hän niin hirmuinen on, vaan hän luulee, ettei muutkaan ole paremmat häntä.

Kolmas tutkisteleminen: **Minkä tähden ei naimamiehet pääse katumukseen?** Jos pellon ostajalla ei tee mieli autuaaksi tulla, ja härkämiehellä on semmoinen este, ettei he pääse katumukseen, niin kyllä on naimamiehillä vielä suurempi este. Sillä niillä ensimmäisillä on ahneus ja maailmanrakkaus niin suuri, ettei he pääse hänestä erinänsä. Mutta naimamiehillä on haureus ja hekuma niin väkevä, ettei he saata katumusta ensinkään tehdä. Tämä on nuorille suurin este. Ensin he tälläävät itsensä koreaksi ja kauniiksi maailmalle. Viimein alkavat he huoraamaan. Ja niin kuin Noan aikana naitiin, otettiin vaimoja ja annettiin miehelle, niin myös Ihmisen Pojan aikana. Ja jos ne naisit ihmisten laihin, mutta useimmat alkavat väärästä päästä. He naivat niin kuin luontokappaleet kiiman aikana. Ja sen jälkeen tulevat muut perkeleet pitämään häitä.

Muutamat ei mene avioliittoon, mutta huoraavat. Ja semmoiset kauniit elävät ovat nyt maailmassa, jotka kristityn nimeä kantavat, ja huoraavat. On ne siveät pakanat ennen maailmassa nuhdelleet niitä, jotka huoraavat, mutta nyt ei nuhtele ketkään muut kuin heränneet ja kristityt. Ja sen nuhtelemisen tähden niitä vihataan ja vainotaan.

Nyt eletään kristikunnassa, niin kuin Turkit ja pakanat elävät, sen uskon ja opin jälkeen, jossa heitä on opetettu ja ylöskasvatettu. Mutta ne, jotka Kristukseen kastetut ovat, ei elä ensinkään sen opin jälkeen, jossa heitä on opetettu, vaan juuri vastoin Jumalan sanaa he elävät. He ovat jumaliset kirkossa, ja jumalattomat kirkon takana. He ovat siveät

kirkossa, ja huoraavat kirkon takana. He siunaavat kirkossa ja kiroavat kirkon takana. He juovat Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä. Ja tuota he tekevät vuodesta vuoteen ja päivästä päivään. Ja koska kuolema tulee ja silmät aukenevat, sitte he näkevät, millä tiellä he ovat.

Silloin kyllä tulee hätä. Silloin he noudattavat papin ripittämään itseänsä. Silloin he kyllä soisit, että kristityt, joita he ovat ennen pilkanneet ja vihanneet, tulisit heitä puhuttelemaan. Silloin alkavat tyhmät neitseet rukoilemaan viisaita ja sanomaan: *”Antakaat meille teidän öljystränne, sillä meidän lampumme sammuvat.”* Mutta ei niillä ole antamista, koska he yhdessä makaavat. Silloin alkavat suruttomat rukoilemaan heränneitä, että he antaisit anteeksi heidän tyhmytensä. Ja armonvarkaat rukoilevat kristityitä, että he rukoilisit heidän edestänsä. Mutta armon aika loppuu, armon aurinko laskee, elämän lanka katkeaa. Pian henki lähtee ja silloin ei ole enää katumuksen aikaa, vaan täytyy lähteä ijankaikkisuuteen. Ja siellä he saavat katua ijankaikkisesti.

Nyt te kuulitte, mitkä ovat suruttomain parhaat esteet. Ne ovat pelot, nauta härät ja vaimot. Peltomiehet ei raski luopua pelloistansa ja tulla taivaallisiin häihin. Härkämiehet ei raski luopua härästensä ja tulla häihin, sillä nautahärät ovat heille rakkaammat kuin taivaan valtakunta. Naimamiehet ei tule häihin, sillä heidän täytyy huorata ensin, ennen kuin he menevät kadtukseen, ettei tulis osattomaksi kaikesta ilosta ja hekumasta.

Niin muodoin ei tule muita taivaallisiin häihin kuin vaivaiset, ontuvat, sokeat ja raajarikot. Huonopa on taivaan Kuninkaalla hääväki! Semmoiseen joukkoon ei kehtaa kunniallinen talonpoika tulla, jopa sitte yksi maailman herra ei ollenkaan. Sen tähden tulee myös taivaan Kuningas hyvin pilkatuksi sen huonon ja ylönkatsotun häävään tähden, joka siellä on.

Toista häntä maailman ruhtinaalla on, jolla on hääväkeä niin kuin tuhkaa, nimittäin parhaat peltomiehet, mitkä jo maailmassa on, ja parhaat härkämiehet, mitkä maailmassa löytyvät, ja parhaat naimamiehet, mitkä jo maailmassa löytyvät. Nimittäin koreat ja komeat. Miehet ja vaimot verkavaatteissa, silkki-huivissa, kultasormuksissa, kultarenkaat, kulta sydämet. Siellä he juovat. Siellä he ki-roavat, siellä he tappelevat, siellä he tans-saavat, siellä he pelaavat, siellä he lyövät korttia, ja siellä he nauravat ja pilkkaavat Ju-malan köyhää hääväkeä, jotka ovat ontuvat,

sokeat ja raajarikot, kuurot ja mykät, köyhät ja vaivaiset.

Ja nämät sokeat, ontuvat ja raajarikot, jotka niin kovin ylönkatsotaan, saavat istua tai-vaan Kuninkaan häissä, ja syödä mannaa. He saavat viinaa ja rieskaa ilman rahatta ja il-man hinnatta. Ja morsiamen piiat hyppäävät kulta lattialla niin kuin peurat, ja veisaavat Kuninkaalle uutta virttä. Amen! Hallelujah!

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Koska tuhlaajapoika oli väsynyt paimentamasta sikoja, nousi hän ylös, tuli isänsä tykö ja sanoi: ”Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessäsi, ja en ole mahdollinen sinun pojaksesi tästedes kutsuttua.” Niin sanoi isä palvelijoillensa: ”Tuokaat tänne ne parhaat vaatteet, ja puukeaat hänen yllensä, ja antakaat sormus hänen käteensä ja kengät hänen jalkoihinsa ja tuokaat se syötetty vasikka ja tappakaat se, ja syökäämme ja riemuitkaamme, sillä tämä minun poikani oli kuollut ja virkosi jälleen; hän oli kadonnut ja on taas löydetty.” Ja he rupesivat riemuitsemaan.

Tämä Vapahtajan muistelma tuhlaajapojasta on ihana vertaus kaikille niille, jotka ovat tuhlanneet armon kalliita tavaroita ja sen tuhlaamisen kautta tulleet niin onnettomaan tilaan, että heidän on täytynyt paimentaa sikoja. Taivaallinen Isä ottaa vielä niitäkin ilolla ja riemulla vastaan, koska he nousevat ylös siitä viheliäisyydestä, jossa he makaavat alas painettuina, omanvanhurskauden rasiuksen alla, ja tulevat Taivaallisen Vanhimman tykö traasuperkeleenä, maailmalta ylönkatsottuna ja synnin kuormalta alaspainettuna. Isä tekee tälle tuhlaajapojalle häitä, ja käskää palvelijoittensa tuoda hänelle parhaat juhlavaatteet ja antaa sormuksen käteen ja kengät jalkoihin.

Me arvaamme hyvin, että jokainen katuvainen on se tuhlaajapoika, joka on armon kalliita tavaroita haaskaannut, ja sen haaskaamisen kautta joutunut ensiksi köyhyyteen, uskottomuuteen ja kovaan epäilykseen. Ja sitten, koska se väärä mahdollisuus estää heitä varsin menemästä Isän tykö, joutuvat he epäuskon vangeiksi, puhuttelemaan omanvanhurskauden kauppamiestä, joka panee heitä paimentamaan sikoja, eli taistelemaan omaan pahain ajatusten, himoin ja haluin kanssa. Mutta siitä kilvoituksesta ei tule mitään. Ei tule omantunnon rauhaa epäuskon vangille, niin kauan kuin he taistelevat omalla voimallaan hengellisten sikain kanssa. Vaikka he pyytävät ravita itseään omanvanhurskauden ravalla, jota hengelliset siat syövät, niin ei omavanhurskaus saata eikä tahdo rauhoittaa heidän tuntoansa.

Nykyiset Raamatun selittäjät ovat väärin ymmärtäneet tuhlaajapojan elämäkertaa, koska he luulevat, että tuhlaajapoika meni maailmaan, koska hän meni paimenen työhön. Mutta ei herännyt ihminen mene suruttomuuteen niin kauan kuin hänellä on tuomitseva ja kalvava omatunto. Tuhlaajapojan omatunto oli herännyt, koska hän rupesi hättääntymään. Mutta ei herännyt ihminen saata välttää omanvanhurskauden kauppamiestä, joka panee hänen sikoja paimentamaan, ja panee hänen sotimaan ja taistelemaan omaan pahain ajatustensa kanssa. Se väärä mahdollisuus lankee niin raskaasti heränneitten päälle, etteivät he jaksu varsin nousta ylös ja mennä Isän tykö, koska he tulevat hengessä köyhiksi, vaan he koettavat ensinnä omalla parannuksella tienata armoa. Ja koska he omalla parannuksella eivät saa omantunnon rauhaa, niin silloin kääntää omavanhurskaus itsensä toiselle puolelle ja lykkää heränneelle tämän kaltaisia ajatuksia mieleen: ”*Kuinkas sinä saat armoa, eipä sinulla ole oikea katumus?*” Silloin alkaa se viheliäinen ihminen toivottamaan itselleen parempaa katumusta. Mutta mistäs tulee parempi katumus katuvaiselle, koska omavanhurskaus on niin ankara ja kova vaatimaan puhdasta sydäntä ennen kuin se laskee häntä menemään Isän tykö.

Tässä näet, sinä tuhlaajapoika, kuinka onneton sinä olet sen ankaran omanvanhurskauden palveluksessa. Vaikka sinä kuinka paimentaisit sikoja, vaikka kuinka kilvoittelisit omalla voimallasi ryöttäin ja saastaisten ajatusten kanssa, et sinä sen sodan kautta

kuitenkaan saa omantunnon rauhaa. Sinun täytyy kumminkin kuolla nälkään kaukana Isän maasta, kaukana Isän huoneesta. Sinun täytyy, oi onneton tuhlaajapoika, sinun täytyy nälkään kuolla omanvanhurskauden palveluksessa. Tämä porvari on niin ahne, ettei se anna rapaakaan syödä. Hän pelkää, että siat kupsottelevat, jos sinä söisit heidän kanssaan.

Ajattele nyt, onneton raukka, kuinka monella palvelijalla Isän huoneessa on parempi tilaisuus kuin sinulla. Ajattele, sinä tuhlaajapoika, jos sinä nousisit ylös siitä viheliäisyydestä, siitä epäilyksestä ja siitä epäuskosta, jossa sinä olet maannut. Jos sinä menisit Isän tykö ja sanoisit: *”Minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessäsi, enkä ole mahdollinen tästedes sinun lapseksesi kutsuttua, mutta anna minun olla niin kuin yksi sinun huonoimmista palvelijoistasi.”* Kukatiesi Isä armahtaisi sinua ja antaisi anteeksi sinun vääryytesi. Sela.

Minä olen kuullut, että Isä kaipaa poikaansa, josta hän ei ole kuullut sanomia moneen vuoteen. Isän sydän on murheellinen. Isän sydän kaipaa sinua onneton raukka, joka olet nälkään kuolemassa vieraassa maassa mustan perkeleen palveluksessa, kaukana Isän maasta, kaukana Isän huoneesta. Nouse, nouse tuhlaajapoika, ja mene Isän tykö. Kukatiesi Hän ottaa sinun ilolla vastaan ja antaa sinulle uudet vaatteet, panee sormuksen käteen ja tekee häitä sinun tähtesi. Ja kaikki palvelijat rupeavat iloitsemaan ja riemuitsemaan sinun tähtesi. O, joska sinä tietäisit, kuinka Isä odottaa sinua, kuinka Hänen sydämensä palaa rakkaudesta. Niin kuin Hän on maalannut Vanhemman sydämen tällä kauniilla vertauksella sinun silmäisi eteen, niin semmoinen on myös Vanhimman sydän, täynnä armoa ja rakkautta.

Kuulkaa nyt kaikki tuhlaajapojan kaltaiset, murheelliset, katuvaiset, epäileväiset, omanvanhurskauden alle painetut ja epäuskon vangit! Älkää enää paimentako sikoja

vieraalla maalla. Te kuolette nälkään sen mustan perkeleen, omanvanhurskauden palveluksessa. Te kuolette nälkään kaukana Isän huoneesta, kaukana Isän maasta. Te kuolette nälkään ilman Isän siunauksetta. Nouskaat ylös ja menkää taivaallisen Vanhimman tykö niin huonona ja viheliäisenä kuin te olette, alastomana, maailmalta ylönkatsottuna, traasuperkeleenä. Isä on teitä odottamassa, Vanhemman sydän kaipaa teitä. Hän on suuressa murheessa teidän tähtenne. Jos te tulette Isän tykö semmoisena kuin te olette, niin Hän ottaa teitä ilolla vastaan ja antaa teille parhaat vaatteet ja antaa sormuksen käteen, laittaa häät valmiiksi ja te saatte kuolla Vanhemman helmassa. O, kuinka hauska olisi kuolla Vanhimman helmassa! Tulkaat kaikki tuhlaajapojan kaltaiset ja tunnustakaat: *”Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessäsi, enkä ole mahdollinen tästedes sinun lapseksesi kutsuttua, mutta anna minun olla niin kuin yksi sinun huonoimmista palvelijoistasi.”* Kuule, Isä taivaan, tuhlaajapojan nöyrä rukous! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 14: 16–24

16 Niin hän sanoi hänelle: yksi ihminen teki suuren ehtoollisen ja kutsui monta,

17 Ja lähetti palveliansa ehtoollisen hetkellä sanomaan kutsutuille: tulkaat, sillä kaikki ovat valmistetut.

18 Ja he rupesivat järjestänsä kaikki itseänsä estelemään: ensimmäinen sanoi hänelle: minä ostin pellon, ja minun pitää menemän sitä katsomaan: minä rukoilen sinua, sano minun esteeni.

19 Ja toinen sanoi: minä ostin viisi paria härkiä, ja menen niitä koettelemaan: minä rukoilen sinua, sano minun esteeni.

20 Ja kolmas sanoi: minä olen emännän nainut, ja en taida sentähden tulla.

21 Ja kuin se palvelia tuli, sanoi hän nämät herrallensa. Silloin perheenisäntä vihastui ja sanoi palveliallensa: mene nopiasti kaupungin kaduille ja kujille ja saata

tänne vaivaiset ja raajarikot, ontuvat ja sokiät.

22 Ja palvelia sanoi: herra, minä olen tehnyt niinkuin sinä käskit, ja vielä nyt sias on.

23 Ja herra sanoi palvelialle: men maanteille ja aidoille, ja vaadi heitä sisälle tulemaan, että minun huoneeni täytettäisiin.

24 Sillä minä sanon teille, ettei yksikään niistä miehistä, jotka kutsuttiin, pidä maistaman minun ehtoollistani.

Koska ne kutsutut vieraat eivät ole tahtoneet tulla taivaallisiin häihin, nimittäin sen kaltaiset vieraat, jotka eivät maailmanrakkauden tähden jouda tulla, niin pitää meidän nyt Jumalan armon kautta katseleman **niitä vieraita, jotka tulevat, nimittäin vaivaiset, raajarikot, ontuvaliset ja sokeat.**

Ensiksi: **Kutka ovat ne vaivaiset?**

Toiseksi: **Kutka ovat ne raajarikot?**

Kolmanneksi: **Kutka ovat ontuvat?**

Neljänneksi: **Kutka ovat ne sokeat vieraat?**

Herra, se Suuri Ehtoollisen Pitäjä, lainatkoon meille kaikille armonsa, että he tulisivat häihin, kun Kuninkaan palvelijat tulevat heitä kutsumaan, ja että häähuone täytettäisiin vieraista.

Ensiksi: **Kutkas ovat ne vaivaiset vieraat?**

Minä luulen niitten olevan sen kaltaisia vaivaisia, jotka muutoin kutsutaan köyhiksi hengessä, ja joille nyt saarnataan evankeliumi. Ennen on aivan rikkaille saarnattu evankeliumi, mutta nyt saarnataan köyhille evankeliumi, niin kuin Vapahtaja sanoi Johanneksen opetuslapsille: *”Menkää ja sanokaat jälleen Johannekselle ne, mitä te nähneet ja kuulleet olette: ontuvat käyvät, sokeat näkevät, pitaliset puhdistetaan, kuolleita herätetään ylös, ja köyhille saarnataan evankeliumi.”* Ennen on aivan rikkaille saarnattu evankeliumi, mutta nyt saarnataan köyhille evankeliumi, niille samoille köyhille, joista Jeesus on sanonut vuorisaarnassaan:

”Autuaat ovat hengessä köyhät, sillä sen kaltaisten on Jumalan valtakunta.”

Ei se ole hengessä köyhä, jolla on usko, toivo, rakkaus, hyviä töitä ja kauniita rukouksia, niin kuin armonvarkaatsanoivat: *”Meillä on usko, meillä on toivo, meillä on rakkaus, meillä on hyviä töitä.”* Mutta se on vasta köyhä, jolla ei ole uskoa eikä toivoa eikä rakkautta eikä kauniita rukouksia, mutta ainoastaan huokauksia ja syntiä. Semmoisille köyhille nyt saarnataan evankeliumi, ja ne tulevat ilman epäilemättä siihen suureen ehtooliseen. He tulevat iloon, koska heille niin saarnataan evankeliumi, että elävä usko syytyy palamaan heidän sydämissään.

Ennen, sanotaan, koska viinaa oli joka talossa, silloin ei ollut köyhyyttä seurakunnassa; silloin oli varaa juoda ja koreita kantaa, oli varaa maailman turhuutta noudattaa. Silloin saarnattiin evankeliumi kaikille rikkaille, katumattomille, varkaille, huorille ja viinaporvareille. Kaikille luvattiin autuus taivaan valtakunnassa. Siihen aikaan oli myös kaikilla usko, toivo, rakkaus ja kauniit rukoukset. Mutta nyt ei ole monella niin vahva usko muilla kuin armonvarkailta. Nyt ei ole kaikilla toivoakaan, ja rakkaus puuttuu peräti.

Minä arvelen, että ne ovat vasta hengessä köyhät ja vaivaiset, jotka ovat siihen tilaan joutuneet, etteivät jaksa uskoa, eivät jaksa toivoa, eivätkä tunne rakkautta. Semmoisille nyt saarnataan evankeliumi, ja ne kutsutaan häihin. Semmoisille on myös Jeesus saarnannut evankeliumia. Ei fariseuksille eikä myöskään juutalaisille, jotka sanoivat: *”Meillä on isä, nimittäin Jumala.”* Eikä Hän ole Nikodemuksellekaan saarnannut evankeliumia, vaan aivan tuomiota. Mutta hengessä köyhille on Jeesus saarnannut evankeliumia, se on, senkaltaisille, jotka epäilevät autuudestaan.

Johannes oli lakisaarnoillansa saattanut monta epäilemään autuudestaan, mutta semmoinen lakisaarna olikin armonvarkaille

juuri tarpeellinen, sillä he olisivat kaikki kuolleen uskon kanssa menneet helvettiin, jolle Johannes olisi saanut muutamia sieluja heräämään kovalla lailla ja tuomiolla. Mutta sitte, kun muutamat olivat tulleet hengessä köyhiksi tämän kovan tuomion kautta, silloin sanoi Jeesus Johanneksen opetuslapsille: *”Köyhille saarnataan evankeliumi.”* Ja niin on myös meidän toivotuksemme ollut, että köyhille pitäisi saarnattaman evankeliumia, että he rupeaisivat uskomaan, ja elävällä uskolla pakenemaan Jeesuksen tykö. Silloin istutetaan vaivaiset hääpöytään, koska he elävän uskon kautta tulevat iloon ja juopuvat Pyhän Hengen viinasta.

Toiseksi on kirjoitettu meidän evankeliumissamme, että Kuninkaan palvelijat kutsuvat raajarikkoja häihin. Hengellisessä tarkoituksessa ovat raajarikot semmoiset ihmiset, jotka sydämen eli sielun puolesta ovat niin särkyneet, etteivät he jaksakaan enää omalla voimallaan liikkua mihinkään elämän tiellä, joko he sitten olisivat langenneet temppelein harjalta ja niin taitaneet heitensä, tai jos vihollinen olisi heitä niin pieksänyt, että sydämen ja sielun luut olisivat kaikki rikki menneet. Vaikka muutamat raajarikot kantelevat kristittyin päälle ja sanovat, että se ja se kova kristitty tuli minua pieksämään ja pusertamaan niin kovin, että luutkin musertuivat. Mutta ei se ole juuri niin, vaan vihollinen se on, eli erinomattain omanvanhurskauden perkele se on, joka niin kovin pieksää muutamia, että kaikki jäsenet ja luut menevät rikki. Ja kuinkapa tuo vaivainen enää jaksaa vaeltaa elämän tietä koska hän ei jaksakaan enää liikkua makauspaikaltaan. Ei semmoinen vaivainen jaksaa tulla siihen suureen ehtoolliseen, vaikka hän on kutsuttu. Minä luulen, että kantajat tarvitaan semmoisille vaivaisille, jotka eivät jaksakaan itse tulla.

Emme tiedä, ketä se halvattu ihminen oli saanut kantamaan, mutta hänellä oli varmaankin muutamia tuttuja, jotka näkivät, että tuo ei kostu koskaan Jeesuksen tykö ilman kantamatta. He armahtivat häntä ja

rupesivat häntä kantamaan. Ja niin pian kuin hän kannettuna kostui Jeesuksen tykö, sai hän kuulla nämät armon sanat: *”Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.”* Vissimmästi tarvitsevat kaikki raajarikot kantajan, joka heitä viepi häähuoneeseen ja Jeesuksen tykö. Sillä muutoin ne vaivaiset, joitten luut omanvanhurskauden perkele on rikki musertanut ja raajarikoksi tehnyt, eivät kostu häähuoneeseen, vaan kuolevat juuri vuoteeseen. Minä luulen ja uskon myös, että kaikki kristityt, jotka ovat itse tunteneet, kuinka onneton se sielu on, joka makaa raajarikkona, eikä pääse mihinkään kulkemaan, armahtavat raajarikkoja ja rupeavat niitäkin kantamaan, vaikka kuinka suuri vaiva siinä olisi. Raskas on semmoinen ihminen kantaa, joka makaa raajarikkona, jonka luut omanvanhurskauden perkele on rikki musertanut ja raajarikoksi pieksänyt. Mutta ei auta häntä jättää siihen paikkaan kuolemaan, vaan pitää kannettaman. Kantajat! Raajarikko rukoilee teitä ja sanoo: *”Rakkaat ystävät, kantakaat minua, kantakaat minua häähuoneeseen ja Jeesuksen tykö, että minäkin saisin maata niin kuin Lasarus Rikkaan Miehen oven edessä ja kerjätä niitä muruja, jotka putoovat Rikkaan Miehen pöydältä.”*

Kolmanneksi: Yksi osa niistä vieraista, jotka kutsuttiin siihen suureen ehtoolliseen, on ontuvia, se on semmoinen joukko, joka ei ole juuri peräti vaivainen ja raajarikko, mutta ontuu kuitenkin molemmin puolin, niin kuin Israelin lapset, joille profeetta Elias sanoi: *”Kuinka kauan te tahdotte ontua molemmin puolin? Jos Baal on Jumala, niin palvelkaa häntä, mutta jos Herra on Jumala, niin palvelkaa Häntä.”*

Ontuva kristillisuus on kyllä huono kristillisuus, vaikka se on vähän parempi kuin tina kristillisuus, joka sulaa varsin koettelemuksen valkeassa. Ontuva kristillisuus on kyllä kutsuttu häihin, mutta ei hän voi kostua sinne. Ensiksi hän tarvitseisi kohta puujalan, jonka päälle hän nojaisi itsensä, ettei hän sujuisi sinne ja tänne. Toiseksi hän tarvitseisi

kaksi sauvaa, joittenka päälle hän nojaisi itsensä, koska hän toista jalkaa siirtää. Koska hän ontuu molemmin puolin, toisinaan kallistuu hän oikealle puolelle ja toisinaan vasemmalle, toisinaan on kristitty ja toisinaan surutoin, toisinaan kristittyin puolella ja toisinaan vastaan.

Millä tavalla semmoisen pitää kostuman siihen suureen ehtoolliseen oikealla ajalla, koska se, joka on raajarikko, löytää aina armon ihmisten tykönä ja saapi jonkun kantajan, mutta tuota ontuvata miestä ei viitsi kukaan kantaa? Sillä osittain on ontuvalla niin suuri voima itsestään ja niin suuri kunnia, että hän sanoo kantajalle: *"Kyllä minä luulen pääseväni ilman kantajattakin."* Osittain on hänellä niin hidas kulku, ettei hän taida kostua häähuoneeseen ennen kuin aurinko laskee. Kaikki muut menevät sivuitse häntä, vielä sekin, joka on raajarikko, menee ohitse tuota ontuvaa miestä, koska kantajat kantavat raajarikkoa. Mutta tuota ontuvaa miestä, kukas häntä viitsii kantaa?

Emme me saata sanoa, että häntä ei ole kutsuttu häihin, mutta sen me sanomme, kun kas hänen pitää perille kostuman, koska hän ontuu molemmin puolin. Toisinaan hän on kristitty ja toisinaan pakana. Jos me kysyisimme ontuvalta, kuinka sinä olet ontuvaksi tullut, niin hän sanoo välistä, että vanhempain syy se on, välistä, että hän on langennut itsensä, ja välistä ei hän tiedä itsekään, kuinka hän on ontuvaksi tullut.

Mitä sinä nyt ajattelet, sinä kahden puolin ontuva ihminen? Luuletko sinä kostuvasi siihen suureen ehtoolliseen? Luuletko sinä saavasi maistaa niitä herkkuja, jotka siellä annetaan vaivaisille ja raajarikoille? Minä ajattelen, että jos et mene varsin sen Suuren Parantajan tykö, joka on sanonut Johanneksen opetuslapsille, että ontuvat käyvät, niin sinä et kostu kyllä oikealla ajalla hääsaliin, vaan jätät ulkoiselle puolelle seisomaan. Mutta jos sinä ensin menisit sen Suuren Parantajan tykö rukoillen, että Hän parantaisi sinun

jalkasi, niin se olisi mahdollista, että sinäkin kostuisit siihen suureen ehtoolliseen ennen kuin häähuoneen ovi kiinni suljetaan.

Neljänneksi: **On myös sokeat kutsuttu häihin eli tähän suureen ehtoolliseen.** Ja ne tulevat ilman epäilemättä niin pian kuin heidän silmänsä avataan. Sokeat ovat sen kaltaiset ihmiset, joille sokeus on tullut suureksi vaivaksi, ja niillä on suuri halu tulla valkeuteen. Mutta he tarvitsevat ensin taluttajan, joka taluttaa heitä Suuren Silmätohtorin tykö.

Muutammat ovat sokeaksi tulleet niin kuin Tobias, jonka silmiin pääskyset ovat paskantaneet. Niitä, jotka ovat sokeana syntyneet, ei saata yksikään ihminen auttaa. Jokohan sitte sen sokean vanhemmat ovat syntiä tehneet eli hän itse, niin kuin opetuslapset arvelivat, vai ovatko molemmat syntiä tehneet, emme tiedä. Mutta sen me tiedämme vakaisesti, ettei yksikään ihminen saata semmoisen sokeutta parantaa muu kuin se Herra, joka on silmät ja korvat tehnyt. Jos nyt sokea raukka saisi jonkun taluttajan, joka taluttaisi häntä Jeesuksen tykö, että jos itse Herra Jeesus tulisi ja näkisi tämän, niin Hän vissimmästi armahtaisi hänen päällensä, niin kuin te näette ja tiedätte, te Jeesuksen opetuslapset, että Herra on tämän sokean raukan nähnyt ja on saattanut hänen näkeväksi, jota nyt kaikki ihmettelevät.

Mutta fariseukset pahenevat siitä, vieläpä suuttuvatkin, ei ainoastaan sille Suurelle Silmätohtorille, joka on sokean raukan silmät avannut, vaan myös sille miehelle, joka oli sokeana syntynyt ja tuli nyt opettamaan fariseuksia, jotka luulivat näkevänsä ja kysyivät Jeesukselta: *"Olemmeko mekin sokeat?"* Nämä fariseukset, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat suuttuivat sille miehelle, joka oli sokeana syntynyt. Sillä vaikka Jeesus on hänelle tuntematon, niin kumminkin niin kauan kuin hän saapi nähdä avoimilla silmillä, on hänellä semmoinen tunto, että hän todistaa sen tuntemattoman, sokean silmäin avaajan

olevan Jumalasta, vaikka fariseukset sanovat Hänen olevan syntisen.

Semmoinen ihminen, joka on sokeana syntynyt ja on Jeesuksen voiman kautta saanut silmänsä auki, alkaisi vissimmästi seuraamaan Jeesusta ja Hänen opetuslapsiaan niin pian kuin hän tulee tuntemaan, mikä mies Jeesus on. Hän rupeaa uskomaan Jumalan Pojan päälle, ja tulee vissimmästi siihen suureen ehtoolliseen, johon myös kaikki sokeat ovat kutsutut, niin myös se sokea raukka, joka istuu tien vieressä ja huutaa: *"Jeesus, Daavidin poika, armahda minun päälleni!"* Hänelle on sokeus tullut suureksi vaivaksi. Hän on kuulut puhuttavan Jeesuksen suuresta voimasta auttamaan vaivaisia, ja sen tähden hän huutaa kaikesta voimastaan. Vaikka se surutoin kansa toruu häntä vaikenemaan, yhtä hyvin huutaa hän niin paljon kuin suusta mahtuu: *"Jeesus, Daavidin poika, armahda minun päälleni, että minä saisin näköni!"* Viimein täytyy Jeesuksen seisahtua ja avata sokean raukan silmät.

Tämä ihminen myös seuraa Jeesusta ja Hänen opetuslapsiaan ja tulee siihen suureen ehtoolliseen. Mutta Tobias, jonka silmiin pääskyiset ovat paskantaneet, joka valittaa, että hänellä on ikävä ja sanoo Jumalan enkelille: *"Mikä ilo minulla oleman pitää, jonka pitää pimeydessä istuman, eikä Jumalan valkeutta näkemän?"* Eiköhän Herra armahda häntä ja lähetä enkelinsä auttamaan häntä hänen sokeudestaan? Moni on tosin tullut sokeaksi siitä syystä, että pääskyiset ovat paskantaneet heidän silmiinsä, vaan ei se ole pääskyisen syy, vaan se on heidän oma syynsä, jotka panevat maata juuri pääskyisen pesän alle. Kuka käskee heidän nukkua juuri pääskyisen pesän alla?

Ei pääskyiset paskanna valvovaisten ihmisten silmiin, mutta nukkuvaisten ihmisten silmiin ne kyllä paskantavat, ja siitä on moni tullut sokeaksi. Ei semmoisen ihmisen silmät aukene ennen kuin sappi pannaan silmiin, joka hyvin karvastelee. Ja sitten sokean

silmät aukenevat, silloin hänki pääsee kiittämään Jumalaa, ja tulee ilman epäilemättä siihen suureen ehtoolliseen, joka nyt on valmistettu vaivaisille, raajarikoille, ontuville ja sokeille, niin kuin Jeesus sanoi Johanneksen opetuslapsille: *"Sokeat näkevät, ontuvat käyvät, pitaliset puhdistetaan, kuolleita herätetään ylös ja köyhille saarnataan evankeliumi."*

Nyt ovat kaikki tosin kutsutut siihen suureen ehtoolliseen ja meidän toivomme on, että he tulevat, vaikka he hitaasti kulkevat. Ja saapi kyllä Ehtoollisen Suuri Laittaja odottaa muutamia monta hetkeä ennen kuin he tulevat. Huono on kyllä tämmöinen hääväki maailman silmissä. Perheen Isäntä on koonnut huonointa ihmishorttia, mitä maan päällä löytyy, aivan ylönkatsoitua ihmisiä, joita ei kunniallinen talonpoika kutsuisi ollenkaan häihin.

Mutta miksis ovat ne kunnialliset talonpojat ja maailman herrat sanoneet esteensä? Minkäs tähden eivät ne kunnialliset vieraat tulleet siihen suureen ehtoolliseen? Eikö siinä ole ylönkatse Isäntää kohtaan, joka ehtoollisen pidon on laittanut? Ei perheen Isäntä saata herkkujaan viskata keitureille ja sioille; jonkun ilmankin täytyy tulla nautitsemaan niitä herkkuja, joita perheen Isäntä on laittanut. Koska ne suuret ja kunnialliset vieraat eivät ole tahtoneet tulla taivaallisiin häihin, niin saavat nyt huonoimmat nautita.

Niin tulkaat nyt, te vaivaiset, joilla ei ole mitään muuta suuhun panemista kuin mitä te kerjäämisellä saatte! Tulkaat siihen suureen ehtoolliseen ja nautitkaa kiitollisuudella, mitä perheen Isäntä palvelijainsa kautta teille jakaa! Ne panevat kullekin osan sen jälkeen kuin kullakin on tarvetta ja hätää. Tulkaa tekin, raajarikot, jotka olette kuka tiesi kuinka kauan aikaa maanneet tautivuoteessa, ja ette ole moneen aikaan maistaneet Jumalan viljaa. Tulkaat, te ontuvat, joitten kulkeminen on hidas niin kauan kuin te onnutte molemmin puolin.

Rukattakaat, kiiruhtakaat ja vaeltakaat joutuisasti ennen kuin ovet kiinni pannaan. Ja te sokeat, jotka tarvitsette ensinnä taluttajan, että te pääsisitte sen Suuren Silmätohtorin tykö, joka aukaisee sokean raukan silmät, että te näkisitte, mistä tie menee taivaaseen. Tulkaa sille suurelle ehtoolliselle! Kuka tiesi kuinka kauan tämä ehtoollisen hetki on olemassa? Kuka tiesi, kuinka kauvan häähuoneen ovi on niin pantu, että se aukenee kolkuttavaisille? Kukas tiesi pian tulee ilta, pian pannaan ovet kiinni, ettei pääse yksikään enää sisälle. Eivät pääse hiljaiseen tulevaiset maistamaan niitä herkuja, joita perheen isäntä on laittanut. Silloin saavat nekin, jotka kutsutut ovat, seisoa ulkoisella puolella, ja saavat kyllä kuulla, mikä ilo häähuoneessa on. Eivät pääse hiljaiseen tulevaiset maistamaan eli ottamaan osaa heidän ilostaan.

Eivät pääse ne, jotka ulkoisella puolella ovat, kurkistelemaan ja katsomaan, kuinka kaunis Vapahtajan köyhä morsian on, kuinka hän on kullalla kaunistettu, kuinka hän on kruunnattu, kuinka hän on kaunis ja kiiltävä, kuinka hän istuu Ylkämiehen sylissä ja on ihana ja paistaa niin kuin aurinko. Hänen päässään on kruunu, jossa on kaksitoistakymmentä tähteä ja yksi kaunis ristitähti rinnassa, joka on puhtaasta kullasta tehty, josta Johanneksen Ilmestyskirjassa puhutaan. Hänellä on kointähti, ja kultasormus kädessä, nimittäin kihlasormus, joka on sen

veripunaisen Kuninkaan rakkauden merkki, jonka Hän on antanut köyhälle morsiamelle, koska Hän meni sotimaan maailman ruhtinaan kanssa, koska Hän meni ostamaan ja lunastamaan köyhän morsiamensa vankeudesta. Silloin jo antoi Hän morsiamelle rakkauden merkin.

Ilmankin sinä Vapahtajan morsian muistat, että sinä olet kihlattu yhdelle miehelle, joka on omalla verellään sinun ostanut ja vankeudesta lunastanut. Muista myös, että sinä olet kutsuttu nyt siihen suureen ehtoolliseen, jossa sokeat näkevät, ontuvat käyvät, raajarikot hyppäävät, kuurot kuulevat ja mykät puhuvat. Muista, että tässä suuressa ehtoollisessa ruokitaan vieraita herkuilla. He saavat siellä voita ja hunajaa, viinaa ja rieskaa ilman rahatta ja ilman hinnatta.

Mutta ne vaivaiset, jotka eivät tule siihen suureen ehtoolliseen, saavat seisoa ulkoisella puolella. Ja vaikka he silloin kolkuttavat, niin ei yksikään avaja. Vaikka he silloin huutavat, niin ei yksikään vastaa. Ja vaikka he itkevät, ei yksikään lohduta. Sillä myöhään tulevaisilta ovat ovet suljetut ijankaikkisesti, eikä ole yhtään, joka enää saattaa avata, koska ette ole silloin kolkuttaneet, koska ovet vielä olisivat avatut. Mutta silloin se on hiljaista, ja hiljaista ijankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Herra sanoo profeetan Hesekielin suun kautta, että lampaat ovat eksyneet siihen aikaan, koska sumu ja pimiä oli.

Mutta Herra on itse aikonut niitä kadonneita lampaita hakea, ja on aikonut itse paimentaa lampaitans, ja viedä heitä parhaalle laitumelle ja sitoa haavoitetuita ja korjata raadollisia. Muutamat raukat pelkäävät Paimenta ja luulevat, että Paimen ottaa heitä kiinni ja tappaa heitä. Sillä koska lampaat saavat olla enemmän aikaa mettässä ilman Paimenta, vieraantuvat he, ja tulevat aroiksi. Jos nyt Paimen semmoisia kutsuu, niin seisovat he taampana ja katsovat isoilla silmillä Paimenen päälle niin kuin pelkäisit he, että Paimen heitä hävittää.

Ei kuitenkaan ole se mieli Paimenella, että hän tahtoo hävittää* omia lampaitans, vaan se tarkoitus on Paimenella, että hän sais niitä koota, ja viedä lammashuoneeseen. Mutta ne raukat pelkäävät, että Paimen heitä hävittää. Kukas tiesi, jos muutamat lampaat olisit ylön lihaviksi tulleet. Koska heillä nyt on itselänsä hyvä laidun, niin kuin het itse luulevat, ei het silloin luule tarvitsevansa Paimenta, joka heitä parhaalle laitumelle viepi. Koska he itse löytävät laidunta, ei he silloin kaipaa Paimenta. Ja jos he sillä lailla tulevat ylön lihaviksi, niin on Paimen uhannut sen saman Hesekielin suun kautta, että hän tahtoo niitä lihavia lampaita hävittää.

Mutta kutkas nyt ovat ne lihavat lampaat, joita Herra on aikonut hävittää? Hän sanoo, että lihavat lampaat polkevat laidunta ja pilaavat vesilähteet. Lihavat lampaat ei kysy sen perään, mitä laihat lampaat saavat. Mutta keiturit luulevat, että het ovat laihat lampaat ja odottavat, että Paimenen pitäis heitä ruokkiman. Keiturit sanovat, että lampaat ovat ylpiät ja puskevat heitä.

Mutta ei Herra vielä sanonut, että lampaat puskevat keituria, vaikka Hän sanoo: *”Katso, minä tahdon tuomita oinasten Ja kauristen välillä”*, josta siis kuuluu, että he puskevat.

Mutta kukas se on, joka ensinnä alkaa puskemaan, oinas eli kauris? Me tiedämme, että kauris on keiturin pukki, joka miehustelee kahden jalan päällä, koska hän nousee puskemaan, ja silloin lammas peräännyy. Mutta sillä aikaa kuin kauris seisoo kahden jalan päällä, tulee oinas ja puskee kaurista rintaan. Ja siitä puskemisesta tulevat pukin rinnat kipiäksi. On sen tähden muutampia aikaisia keiturin pukkia, joiden rinnat ei ole koskaan kipiäksi tulleet sen tähden, että ne on varustetut mustan raution rintarauodoilla. Ja on niitä semmoisiakin, joiden rinnat ovat kerran kipiäksi tulleet, mutta puoskarit ovat parantaneet. Niistäkö nyt kauriit ottavat itselensä lohdutuksen, että Herra on aikonut tuomita oinasten ja kauristen välillä.

On se kyllä aikonut tuomita oinasten ja kauristen välillä, koska se Suuri Israelin Paimen erottaa lampaat vuohista, ja asettaa heitä vasemmalle puolelle ja käskee heidän mennä siihen tuliseen järveen, joka perkeleille ja hänen enkeleillensä valmistettu on. Mutta Herra on myös aikonut tuomita lampaan ja lampaan välillä. Koska lampaatki rupeevat puskemaan toinen toisiansa, se ei ole hyvä tapa. Herra sanoo näin niille lampaille, jotka ovat lihavat: *”Te potkutte jalvoillanne ja puskette heikkoja sarvillanne siihen asti kuin te heidät hajotatte ulos. Sen tähden näin sanoo Herra, Herra heille: ”Minä tahdon tuomita lihavain ja laihaan lammasten välillä.”* Kutkas ovat siis nämät lihavat lampaat, jotka potkivat ja puskevat? Lihavain lampaitten tuntomerkki on se, että he polkevat laidunta ja pilaavat vesilähteitä. Ja niille sanoo Herra samassa paikassa, nimittäin Hesekielin. 34. luvussa: *”Eikös siinä kyllä ole, että teillä niin hyvä laidun on, ja jääneet teidän laitumistanne te jalvoillanne tallaatte. Ja niin jalot lähteet juoda, että te jääneet jalvoillanne tallaatte, että minun lampaani pitää syömään*

sitä, kuin te olette jalvoillanne sotkeneet, ja pitää myös juoman sitä, kuin te tallanneet olette jalvoillanne.” Tässä paikassa kuuluu nyt Herra valittavan, että lihavat lampaat polkevat laidunta. Ja hän kysyy vielä, eikö teillä kyllä siinä ole, että teillä niin hyvä laidun on ja niin jalot lähteet juoda? Mutta koska lampaat tulevat lihaviksi, ei kelpaa heille enää laidun, vaan he hakevat aina parempaa ja siinä he polkevat laidunta.

Jättäkäämme nyt ne lihavat lampaat, jotka potkivat jalvoillansa, koska he näkevät koiria, ja puskevat heikkoja, Herra on aikonut niitä hävittää, ja **katselkaamme niitä, jotka eksyvät laumastansa.** Niistä on Israelin Paimenelle suuri vaiva, jotka ei pysy laumassa. Ja valitettavasti on monta semmoista näinä aikoina, jotka eksyvät laumastansa. Ja minkä tähden he eksyvät laumastansa? Sen tähden ilmanki, että he luulevat parempaa ruokaa löytävänsä muualla, koska he ovat yksistänsä. Vai olettekos te eksyväiset lampaat niin laihat ja niin voimattomat, ettette jaksa muita lampaita seurata? Minä luulen, että laihat lampaat määkyvät niin pian kuin he jäävät laumasta ja kaipaavat kumppania. Niille tulee ikävä, koska he jäävät yksistänsä.

Mutta ei laihat lampaat ole pahimmat jäämään laumasta, mutta ne toiset, jotka asuvat sivupuolella, nimittäin ylisyrjäiset ja alasyrjäiset, ne ovat pahimmat jäämään laumasta. Ja ei se ole muu kuin pahanilkinen luonto niissä. Ei niiden ääni kuulu, vaikka kuinka kaukana olisit laumasta. Ja se on ihmeellinen, että semmoisia pitää löytymän, jotka vasiten jäävät laumasta, vaikka lammas on niin rakas kumppanille, että ei ole keiturilla niin suuri rakkaus kumppanille. Sillä keiturit ei ole koskaan niin koossa kuin lampaat. Se on ihmeellinen, sanon minä, että lampaat, jotka ovat niin rakkaat kumppanille, pitää vielä jäämään laumasta ja eksymän pois synkkään mettään. Emme ymmärrä muuta kuin että niillä on ylisyrjäisyyttä, ja että ne raukat, jotka niin jäävät laumasta,

joutuvat ensimmäiseksi kaikille pedoille ruuaksi.

Ja koska nyt niin monta on, jotka näinä aikoina ovat eksyneet laumastansa, niin pitäis meidän rukoileman sitä Suurta Israelin Paimenta, että Hän etsis niitä raukkoja, jos vielä mahdollinen olis, että ne löytyisit, sillä monta raatoa on löytynyt mettässä, joita hukka on tappanut. Muutamista ei ole muuta kuin nahkakappaleet löytyneet.

Kuule, sinä Israelin Paimen, pitääkö sinun vaivasti hukkaan menemän? Niin paljon vaivaa kuin sinä olet nähnyt niitten raukkain edestä, koska ne olit hajotetut kaikilla Israelin vuorilla siihen aikaan, koska sumu ja pimiä oli. Mutta ei nyt pitäis oleman sumu ja pimiä aika, koska valkeus on tullut maailmaan, ja kuitenkin eksyvät raukat. Se näyttää niin kuin kaikki Paimenen vaiva menis hukkaan. Mutta älä kuitenkaan väsy niitä raukkoja etsimästä Ja huutamasta niin kauan kuin vielä yksi syrjä auringosta ylhäällä on. Kuule Israelin Paimen murheellisten ja katuvaisten huokaus. Isä meidän, joka olet tai vaissa, jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 15: 1–10

1 Mutta hänen tykönsä tulivat kaikki Publicaanit ja syntiset, kuulemaan häntä.

2 Ja Pharisealaiset ja kirjanoppineet napisivat ja sanoivat: tämä syntisiä vastaan ottaa ja syö heidän kanssansa.

3 Niin hän sanoi heille tämän vertauksen, sanoen:

4 Kuka on teistä se ihminen, jolla on sata lammasta, ja jos hän yhden niistä kadottaa, eikö hän jätä yhdeksänkymmentä ja yhdeksän korpeen, ja mene sen jälkeen, joka kadonnut on, siihenasti että hän sen löytää?

5 Ja kuin hän sen löytää, niin hän panee sen olallensa, iloiten.

6 Ja kuin hän tulee kotiansa, niin hän kutuu kokoon ystävänsä ja kylänsä miehet, ja sanoo heille: iloitkaat minun kanssani:

sillä minä löysin lampaani, joka kadonnut oli.

7 Minä sanon teille: niin pitää ilo oleman taivaassa yhdestä syntisestä, joka itsensä parantaa, enemmän kuin yhdeksästäkymmenestä ja yhdeksästä hurskaasta, jotka ei parannusta tarvitse.

8 Taikka kuka vaimo on, jolla on kymmenen penninkiä, jos hän yhden niistä kadottaa, eikö hän sytytä kynttilää, ja lakaise huonetta, ja etsi visusti niinkauvan kuin hän sen löytää?

9 Ja kuin hän sen löytänyt on, kutsuu hän kokoon ystävänsä ja kylänsä vaimot, ja sanoo: iloitkaat minun kanssani; sillä minä löysin penninkini, jonka minä kadotin.

10 Niin myös, sanon minä teille, pitää ilo oleman Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka itsensä parantaa.

Meidän pyhän evankeliumin johduksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, mistäs Paimen löytää kadonneita lampaitans.

Emme tiedä, mistä Hänen pitää niitä löytämän, sillä ne saattavat olla synkiässä metlässä. Ne saattavat olla jossakussa Kalevan luolassa. Ne saattavat olla jonkun kuusen alla. Ne saattavat olla niin kaukana Paimenesta, ettei Paimenen ääni kuulu enää. Ja mistäs Hänen pitää semmoisia löytämän, jotka ei vastaa, vaikka Paimen huutaa?

Me olemme jo äsken puhuneet siitä, kuinka ja millä tavalla muutamat lampaat jäävät laumasta ja eksyvät korpeen. Ei ne ole niin laihat, ettei he jaksa seurata, vaan ne ovat syrjäpuolella ja pakkaavat aivan metttään. Ja siellä he juoksevat sienen perässä. Jos ne olisit semmoiset lampaat, että he kuulisivat Paimenen ääntä ja pysyisivat laumassa, ei olisi Paimenella niin suuri vaiva heitä paimentaa ja koossa pitää. Mutta ne ovat ylisyrjäiset ja pahankuriset ja sen tähden ne jäävät laumasta ja eksyvät korpeen. — Mistäs pitää nyt Paimenen löytämän semmoisia, jotka

pahankurisuuden tähden jäävät laumasta? Emme tiedä, mistä Hänen pitää niitä löytämän. Minä pelkään, että muutamat ovat jo kuolleet metttään. Muutamat makaavat jo raatona, ja muutamista on ainoastans nahkakappaleet löytyneet.

Mutta mitkäs ovat ne yhdeksänkymmentähdeksän, joita Hän jättää korpeen, koska Hän lähtee sitä kadonnutta etsimään? Me kuulemme Hänen omasta suustansa, että net on semmoiset, jotka ei parannusta tarvitse. Ja net kutsutaan vielä hurskaiksi. Ovatkos siis totisesti hurskaat, vai ovatkos he fariseukset, jotka pitävät itsensä hurskaana ja ei luule parannusta tarvitsevansa? Minä luulen, että jos net on fariseukset, niin ei saata se Suuri Paimen niille mitään tehdä, sillä ne pysyvät heidän omassa vanhurskaudessa. Heillä on omavanhurskaus autuuden perustuksena. Ei ne tarvitse Paimenta, eikä semmoiset tottele häntä, sillä niillä on autuuden järjestys pääkallossa. Ei niillä ole hätä Vapahtajan perään, Ja ne tulevat niin muodoin aikaan ilman Paimenta. Paimen jättää heitä maailman korpeen, koska Hän ei saata niitä ruokkia eli paimentaa.

Ja mitäs semmoiset tekevät Paimenen kanssa? Jos Paimen rupeis niitä kaitsemaan, ei Hän joutais mennä etsimään sitä, kuin kadonnut on. Vapahtajan täytyy itse jättää fariseuksia kaitsematta, sillä Hänen puheensa ei vaikuta heissä mitään. Ne olit niin hurskaat, ettei ne parannusta tarvinnut. Ja myös opetuslapset jätit ne yhdeksänkymmentähdeksän. Ei ne tinganneet paljon ylimmäisten pappein, fariseusten ja kirjanoppineitten kanssa, sillä ne tiesit, ettei se maksa vaivaa. Ja mitkä net on, jotka katsovat ylönn kirkkoa ja jumalanpalvelusta? Eikö net ole niitä yhdeksääkymmentähdeksää hurskasta, jotka ei parannusta tarvitse? Tarvitsevatkos semmoiset parannusta, jotka harvoin tulevat kirkkoon ja jumalanpalvelukseen, jotka ylönkatsovat armonvälilikappaleita, eivätkä käy enää Herran Ehtoollisella?

Niitä on vähimmässäkin laskussa yhdeksänkymmentäyhdeksän, jotka tässäkin seurakunnassa ovat alkaneet mettässä elämään ja armon välikappaleita ylönkatsomaan. Ne pääsevät kyllä sivuti kirkkoa viinaporvarin taloon. Katso, net on hurskaat, jotka ei parannusta tarvitse. Ja korvessa net asuvat. Ne taitavat siis olla yhdeksänkymmentäyhdeksän hurskasta, jotka parannusta ei tarvitse. Jos Paimen niitä jättää, niin ei ne Paimenta tarvitse. Ja ei suinkaan hukka niitä hajota, ei ne eksy laumasta. Ja ei ne laita laiduntansa, koska pirun paska on saapuvilla.

Mutta jos ne yhdeksänkymmentäyhdeksän ovat tosisesti hurskaat, niin täytyy kuitenkin Paimenen jättää niitä korpeen ja lähteä sen perään, joka kadonnut oli. Ei sovi Hänen olla niitten tykönä aina, jotka jo tallella ovat. Hänen täytyy välistä jättää niitä Jumalan haltuun, sillä Paimenella on suurempi muret niistä, jotka ovat laumasta eksyneet kuin niistä, jotka ovat tallella. Semmoinen on Paimenen luonto, että Hän kaipaa niitä, jotka eksyneet ovat. Ja niitten perään Hän lähtee. Mutta ei Hän niitäkään unhota, jotka korvessa ovat.

Samaten vaimo, joka penningin kadottaa, syyttää kynttilän, ja etsii joka paikasta siihen asti, että hän sen löytää. Ei hän silloin niistä rahoista huoli, jotka tallella ovat, vaan sitä hän hakee, joka kadonnut on. Niin muodoin jättää Paimen yhdeksänkymmentäyhdeksän korpeen ja lähtee hakemaan sitä, kuin kadonnut on. Koska hän sanoo: *"Kuka on teistä se ihminen, jolla on sata lammasta,"* niin olis mahdollinen ajatella, että net on lampaat, joita Hän niin jättää. Ja jos net on lampaat, niin täytyy heidän olla tyytyväiset siihen, että Paimen heitä jättää siksi aikaa, kuin Hän hakee sitä, kuin kadonnut on.

Mutta mistä pitää Hänen nyt löytämän sitä kadonnutta lammasta? Me tiedämme, että yksi kadonnut lammas, joka on yksin mettässä, on ensiksi araksi tullut, ettei voi Paimen saada häntä kiinni millään tavalla. Jos

Paimen tulee näkyville ja kutsuu häntä, ei se kuitenkaan tule kutsumisella. Toiseksi, jos kadonnut lammas kohtaa keituria mettässä, niin se on vaara, että hän menee niitten seuraan ja rupeaa niitä juovattamaan.

On se myös sangen vaarallinen, jos kadonnut lammas ei tule pian takaisin, koska Paimen häntä huutaa, että hän joutuu kaikille pedoille ruuaksi, koska hän on laumastansa eksynyt. Voi sinua, eksynyt lammas! Minkä tähden sinun piti erkaintuman sinun laumastas ja jäämän yksin mettään, kussa on niin paljon petoja, jotka sinua kiskovat ja raatavat? Eikös mahtanut olla sinulla hauskempi, jos sinä olisit pysynyt laumassa muitten lammasten seurassa? Nyt sinä olet saattanut Paimenelle niin suuren vaivan. Nyt Hän vaeltaa yksin mettässä ja on murheellinen, koska Hän ei tiedä, mistä Hänen pitää sinut löytämän. Hän astuu välistä ylös Siinain vuorelle niin kuin Mooses, ja huutaa, eksynyt lammas, sinua nimellä. Mikset vastaa, koska Hän huutaa? Välistä Hän astuu alas nöyryyden laaksoon ja kuuntelee, jos joku lampaan ääni siellä kuuluu. Mutta hukkaan Hän etsii kadonnutta lammasta nöyryyden laaksosta, koska Siinain vuorella ei näy eikä kuulu mitään. Ei taida eksynyt lammas olla Punaisen meren rannalla eikä Jordanin virran tykönä, koska häntä ei näy Kedarin majoissa.

Voi, voi, eksynyt lammas, minkä kaltaisen vaivan sinun piti tekemän Paimenelle, joka nyt vaeltaa monta raskasta ja vaivalloista askelta sinun tähtes, ja kuka tiesi, mistä hän sinun viimein löytää? Sinä taidat olla niin synkiässä mettässä eli jossakussa Kalevan luolassa, ettei Paimen löydä sinua enää. Jos sinä vastaisitkaan, koska Hän sinua kutsuu, niin se olis mahdollinen, että Hän tulis sinun tykö ja ottais sinut kiinni ja panis olallensa ja kantais sinut laumansa tykö. Mutta ilmanki sinä olet jo niin araksi tullut, ettei Hän enää saa sinua kiinni.

Valitettavasti on monta lammasta eksynyt tänä vuonna, ja muutamat ovat jo kaikille

pedoille raatelukseksi tulleet. Hengellinen hukka on jo kiskonut ja raatanut heidän tuntoansa niin, että he makaavat raatona siellä ja täällä, eikä tunne enää Paimenta. Jos taivaan enkelit iloitsevat yhdestä syntisestä, joka hänensä kääntää ja parantaa, kyllä riettaan enkelit iloitsevat kristityn lankeemisesta, niin kuin he ovat jo monesta saaneet ilon siinä toivossa, että kaikki tulevat semmoisiksi. Älkäätkä sen tähden iloitko ylönsä, te riettaan enkelit, ei teidän vaivanne tule huokiammaksi sen kautta, että joku kristitty lankee, vaan teidän vaivanne tulee ainoastans suuremmaksi sen kautta, koska te näette nyt ja kuulette, kuinka se Suuri Israelin Paimen etsii kadonneita lampaitans. Pikemmin Daavid sai synnit anteeksi kuin Saul, joka häntä vainosi. Vaikka ei yksikään kristitty tarvitse ottaa Daavidista esimerkkiä synninteossa, mutta Daavidin katumuksesta saattavat kyllä kaikki langenneet ottaa esimerkin, jos heillä on halu autuaaksi tulla.

Mikäs voitto siitä tulee Daavidin vihollisille, että he iloitsevat Daavidin lankeemisesta? Enemmän he paatuvat vaan ja sanovat viimein niin kuin Israelin valtakunta: *Ei minulla ole osaa eikä arpaa Daavidin huoneessa.* Siinäpä rietas sai heitä uskomaan, että Daavidin valtakunta on yksi huono valtakunta. Daavidin Poika oli heidän mielestensä ylönsä kova ja ankara. Ja vielä silloin, koska Daavid oli voiton saanut kaikkein niitten ylitse, jotka häntä vainosivat, tuli yksi Belialin mies ja sanoi: *”Ei meillä ole yhtäkään osaa Daavidissa.”* Ja vielä nytkin ajattelee moni: *”Mikäs kristitty Daavid oli, joka toisen vaimon kanssa huorais ja pani miehen tappamaan? Ja sen kaltaisetkos kristityt ovat?”* Joo, semmoisia ne nyt ovat. Ei pikkuistakaan paremmat kuin Daavid.

Net publikaanit ja syntiset, joiden kanssa Vapahtaja pitää kanssakäymistä, semmoisetkos kristityt ovat? Joo, net on ne kadonneet lampaat Israelin huoneesta, joita se Suuri Israelin Paimen hakee. Net on huonointa ihmistöitä, jotka jo maailmassa löytyvät,

nimittäin huorat ja varkaat, net on Vapahtajan parhaat ystävät, joiden seassa on Maria Magdaleena, yksi huorariepu, joka tuli ulvomaan juuri herrain salissa. Ja Leevi, yksi kruununvaras. Ja Pietari, yksi köyhä kalamies ja Zebedeuksen pojat, Johannes ja Jaakobus. Mitkäs herrat net ovat, jotka seuraavat Jeesusta? Ei net ole minkään väärin ihmiset. Ja semmoisia nyt Jeesus ottaa vastaan ja niitä Hän pitää kristittyinä.

Mutta maailman herrat, jotka ovat niin kunnialliset ja niin siviät, ettei ole mitään katumista, ne pitävät pahana, että Hän ottaa syntisiä vastaan ja syö heidän kanssansa. Niin tuumaavat fariseukset ja kirjanoppineet, että se ei ole oikea opettaja, joka huorain ja varkaitten kanssa syöpi. Fariseukset ja kirjanoppineet tahtoisit, että Jeesus pitäis kanssakäymistä parempien ihmisten kanssa, jotka ei ole niin huonot ja niin ylönkatsotut. Mutta Jeesus ei huoli herroista, sillä ne vihaavat Häntä. Ne tahtovat Häntä pois tieltä. Jos Hän sanoo heille totuuden, niin ei he usko. He sanovat Jeesukselle: *”Sinä olet samaritaanus ja sinulla on perkele.”* Ja semmoiset ovat myös tämänaikaisten fariseukset. He vihaavat ja vainoovat Jeesuksen opetuslapsia. Ja jos ne ovat ne yhdeksänkymmentäyhdeksän, jotka parannusta ei tarvitse, niin täytyy Paimenen jättää heitä korpeen ja mennä hakemaan niitä kadonneita lampaita Israelin huoneesta, nimittäin huorat ja varkaat, jotka parannusta tarvitsevat, jos vaan nämät kadonneet lampaat kuulisit Paimenen ääntä ja antaisit itsensä löytää.

Mutta sen pahempi, ei kaikki kadonneet lampaat tule Paimenen tykö, vaikka Hän niitä hakee. Muutamat ei tule ollenkaan sen Suuren Paimenen tykö, ja muutamat juoksevat ensinnä niin kuin villilampaat mettään ja taas pysähtyvät vähäksi aikaa kuuntelemaan, ja katsovat isoilla silmillä Paimenen päälle ja taas lähtevät juoksemaan niin kuin mikä vihollinen olis heitä ajamassa takaa, ja niin saapi Paimen juosta heidän perässäns siihen asti, että Hän väsyvät niitä hakemasta.

Ja silloin saavat sekä kadonneet että eksyneet lampaat olla yöttä mettässä, ja siellä tulee susi heitä kiskomaan ja raatamaan.

Voi, voi teitä, te onnettomat lampaat, jotka niin olette kadonneet pois ja eksyneet laumastanne! Kuinka suuren vaivan te teette Paimenelle, ja kuinka monta raskasta ja vaivalloista askelta Hän on saanut astua teidän tähtenne, ja kuitenkin täytyy Hänen usein murheella ja raskaalla mielellä pyörtää takaisin tyhjänä ja valittaa taivaan enkeleille: *”Minun lampaani ovat hajotetut kaikilla Israelin vuorilla ja kukkuloilla. Ne ovat eksyneet pois laumastansa ja ovat kaikille pedoille raatelukseksi tulleet.”* Voi, voi teitä, te eksyneet lampaat! Kuinka suuren vaivan te teitte Israelin Paimenelle, joka huutaa teitä Israelin vuorilla ja Saaronin laaksossa ja Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Mutta ei kuulu kadonneitten lammasten ääni mistään. Ei vuotu jälkiäkään, missä he olisit käyneet. Ilmanki susi on niitä raatanut ja raiskannut.

Mutta Siionin vuorella on vielä muutampia lampaita ja Jeesuksen karitsoita koossa. Ja Golgatan mäellä, kussa Paimen antaa henkensä lammasten edestä, siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa sen suuren ja hirmuisen suden kanssa. Siellä ovat ne harvat lampaat rauhassa, joita Hän on omalla verelänsä ostanut. Siellä hyppäävät Jeesuksen karitsat niin kuin peurat. Ja Pietari, jolle se Suuri Israelin Paimen on sanonut: *”Ruoki minun karitsoitani,”* on vissimmästi ruokkimassa Jeesuksen karitsoita, ja Johannes heitä juottaa elämän vedellä, ja Maria Magdalena lypsää heitä, ja Paavali keritsee. Amen. Ja se Suuri Israelin Paimen pesee heitä Jordanin virrassa, että heidän villansa tulevat lumivalkeaksi. Ja Jaakobi näkee unessa, kuinka he tulevat hedelmällisiksi. Amen.

Alkuperäinen (osittain) / P. Raittilan arkisto / Oulun / maakunta-arkisto / Jäljennös / Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Katso, minä tahdon tuomita lampaan ja lampaan välillä, oinasten ja kauristen välillä.

Herra puhuu paljon niistä kadonneista lampaista Hesekielin 34 luvussa, ja antaa sen armollisen lupauksen, että Hän tahoo itse pitää murheen lampaistansa, ja aikoo myös tuomita lampaan ja lampaan välillä, ja oinasten ja kauristen välillä. Mitä Hän puhuu lampaista, ja mitä Hän on aikonut tuomita oinasten ja kauristen välillä, on totisesti tarpeellinen oikein ymmärtää. Se on merkittävä, että oinas ja kauris ovat aina vastatusten, sillä niillä on kokonansa eri luonto.

Koska nyt ihmiset tässä paikassa verrataan luontokappaleiksi, joilla on itsekullaki eri luonto, niin meidän täytyy tuta niitten luontokappalten luonnon, joihin ihmiset verrataan, ja ottaa siitä esimerkin, kuin suruttomat maalataan Raamatussa kauristen haamalla ja kristityt oinasten haamalla.

Jos me katselemme, kuinka suruttomat vihaavat ja vastustavat kristityitä, niin me ymmärrämme, että Herra tuomitsee heitä sillä lailla, että suruttomain täytyy tunnustaa, jos ei ennen, niin kuolinvuoteella, että he ovat vastoin tuntoansa vastustaneet ja pilkanneet totuutta. Sillä koska Herran tuomio tulee raskaaksi heidän päällensä, silloin saavat suruttomat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Voi, voi, mikä raskas tuomio tulee heidän päällensä jo tässä maailmassa, koska omatunto alkaa tuomitsemaan kuolin vuoteella, että he ovat kristityn hyvät neuvot ja manaukset ylönkatsonneet ja pilkkana pitäneet.

Katsokaat, kuinka raskas kuolema tulee niille, jotka ovat täällä pilkanneet totuutta ja vastaan seisoneet Pyhän Hengen vaikutuksia. Jos nyt ihminen kuolis niin kuin luontokappale, ettei olis mitään hänestä jäljellä kuoleman jälkeen, niin saattais hän ajatella, ettei tule mitään edesvastausta kuoleman jälkeen. Silloin saattaisit myös suruttomat sanoa, niin kuin kuningas Salomo matkii

heidän puhettansa viisauden kirjassa 2: 6. *”Niin tulkaat siis, ja eläkäämme hyvästi, niin kauan kuin me taidamme ja nautitkaamme meidän elämätämme, niin kauan kuin me nuoret olemme. Me tahdomme täyttää meitämme parhaalla viinalla ja voiteella. Älköön yksikään olko osatoin meidän röyhkeydestämme, että joka paikassa kuulla saataisiin, kuinka me olemme iloiset olleet.”*

Niin puhuvat ne, joilla ei ole toivoa paremmasta elämästä. Ne tahtovat hyvin nautita tämän maailman elämätä. Ne tahtovat juoda eli täyttää itsensä parhaalla viinalla. Ne tahtovat nautita lihan huvitusta sen tähden, ettei heillä ole toivoa paremmasta elämästä. Ja yhtä hyvin, koska kuolema tulee, ovat he hätinänsä, sillä heillä on salainen pelko, ettei taida hyvin käydä. He tuntevat kyllä, että tuomio on edessä, eikä he jaksa uskoa, että sielu kuolee yhtenä ruumiin kanssa, vaan heidän täytyy uskoa, että sielu on kuolemattoin, ja että kova edesvastaus tulee. Siinä tulevat synnit eteen, niin kuin pilvi, mutta ei ole armoa, eikä toivoa, että Jumala kuulee heidän rukouksiansa. Semmoinen on suruttomain olo, koska heidän pitää jättämän tämän maailman.

Ottakaat vaari, kaikki ihmiset, tästä suruttoman kuolemasta, jota te olette joskus nähneet, ja päättäkää siitä, kuinka surkea loppu tulee tämän suruttoman elämän perästä. Sillä se tuomio, jonka omatunto julistaa kuolevaisille, on totinen tuomio. Se ei muutu iankaikkisuudessa. Asettakaamme itsemme kristityn ympäri, koska hän on sanomassa jäähyvästiä maailmalle, ja katselkaamme häntä suruttoman rinnalla, kuinka suuri eroitus on heidän välillensä! Toinen ottaa kuoleman vastaan ilolla ja riemulla. Toinen menee vastoin tahtoansa iankaikkisuuteen. Toinen saattaa kiittää Jeesusta sen suuren armon edestä, että hän on pelastettu

synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Toinen ei saata kiittää, vaan pelkää ja valittaa, että ei Jumala kuule hänen rukouksiansa.

Semmoisia te olette kuulleet korvillanne ja nähneet silmillänne. Ja ottakaat nyt vaari tästä lyhyestä ja kalliista armon ajasta, ja heittäkää pois se jumalaton elämä, josta ei mahda hyvä loppu seurata, ja tehkää parannus, koska vielä armon aika on, ettei tulis hiljanen katumus ijankaikkisuudessa.

Ja koska Vapahtaja, se Suuri Israelin Paimen, on vielä etsimässä kadotetuita lampaita, niin kuin Hän osoittaa tämän päivän evankeliumissa, niin me rukoilemme sitä Suurta Israelin Paimenta, ettei Hän väsyis etsimästä niitä raukkoja, jotka niin kovin eksyneet ovat, ja niin kauvas kaituneet, ettei he kuule eikä näe enää, missä se piiskuinen lauma on, jonka se Suuri Israelin Paimen on koonnut verisen ristinsä ympäri, jotka siellä seisovat murheellisella sydämellä. Ja jospa myös netkin raukat, jotka ovat sitä Ristiinnaulittua pilkanneet, saisit tänä päivänä pistoksen sydämeen, löisit rintoihinsa ja menisit kotiansa. Kuule, sinä Suuri Israelin Paimen kaikkein murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuihin rukous. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 15: 1–10

1 Mutta hänen tykönsä tulivat kaikki Publikanit ja syntiset, kuulemaan häntä.

2 Ja Pharisealaiset ja kirjanoppineet napisivat ja sanoivat: tämä syntisiä vastaan ottaa ja syö heidän kanssansa.

3 Niin hän sanoi heille tämän vertauksen, sanoen:

4 Kuka on teistä se ihminen, jolla on sata lammasta, ja jos hän yhden niistä kadottaa, eikö hän jätä yhdeksänkymmentä ja yhdeksän korpeen, ja mene sen jälkeen, joka kadonnut on, siihenasti että hän sen löytää?

5 Ja kuin hän sen löytää, niin hän panee sen olallensa, iloiten.

6 Ja kuin hän tulee kotiansa, niin hän kutsuu kokoon ystävänsä ja kylänsä miehet, ja sanoo heille: iloitkaat minun kanssani: sillä minä löysin lampaan, joka kadonnut oli.

7 Minä sanon teille: niin pitää ilo oleman taivaassa yhdestä syntisestä, joka itsensä parantaa, enemmän kuin yhdeksästä kymmenestä ja yhdeksästä hurskaasta, jotka ei parannusta tarvitse.

8 Taikka kuka vaimo on, jolla on kymmenen penninkiä, jos hän yhden niistä kadottaa, eikö hän sytytä kynttilää, ja lakaise huonetta, ja etsi visusti niinkauvan kuin hän sen löytää?

9 Ja kuin hän sen löytänyt on, kutsuu hän kokoon ystävänsä ja kylänsä vaimot, ja sanoo: iloitkaat minun kanssani; sillä minä löysin penninkini, jonka minä kadotin.

10 Niin myös, sanon minä teille, pitää ilo oleman Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka itsensä parantaa.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa osoittaa Vapahtaja, kuinka suuri rakkaus Hänellä on syntisiä kohtaan, koska Hän edestuu vertauksen paimenesta, joka jättää yhdeksän kymmentä yhdeksän korpeen ja etsii sitä, kuin kadonnut oli. Ja koska Raamatun selittäjät ei sovi sen Raamatun paikan päältä, mitkä ne yhdeksän kymmentä yhdeksän ovat, jotka jätettiin korpeen, niin emme mekään saata arvata, mitkä ne ovat. Mutta meille taitais olla hyödyllisempi, jos me ajattelisimme, kuinka Paimen hakee kadonneita lampaita, jos me siinä saattaisimme seurata Hänen askeleitansa, jotka kyllä ovat raskaat, sillä luonnollisellakin paimenella on suuri vaiva käydä korvessa ja hakea yhtä lammasta, joka kadonnut on.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Mitkä lampaat ne ovat, jotka kadonneeksi kutsutaan?**

Toinen tutkistelemus: **Mistä ne löytään?**

Kadonneiksi lampainiksi kutsutaan kaikki syntiset, jotka ei ole vielä tulleet kristityksi,

mutta erinomattain ne, jotka ovat pois eksyneet kristittyin piiskuisesta laumasta, ja ovat langenneet pois armon tilasta, ja eksyneet pois maailmaan, kussa heillä ei lepoa ole.

Publikaanit ja syntiset, joita se Suuri Paimen hakee, olit umpisuruttomat ja törkeät syntiset, jotka pikemmin heräävät, kuin ne siveät fariseukset, jotka ei ole niin jumalattomasti eläneet kuin publikaanit. Se on huomaittu joka paikassa, että törkeät syntiset heräävät, koska Jumalan sana heille saarnataan, sillä ei semmoiset ihmiset saata ajatellakaan, että he olisit autuaat, jos he siinä tilassa kuolisit. Ei he pääse minkään siveyden varjon alle ajattelemaan eli uskomaan, että he semmoisella elämällä pääsevät taivaan valtakuntaan. Omatunto sanoo varsin oikean tuomion, että ne, jotka juovat, kiroavat ja tappelevat, huoraavat ja varastavat, ei saata semmoiset kelvata Jumalalle.

Mutta että he niin rohki elävät, vaikka he kuulevat sanaa, se tulee siitä, että he ei raaski luopua maailmasta. Kunnia on myös suuri, ettei he saata tunnustaa niitä häpeällisiä töitä ja sovittaa riitaveljiänsä, niin kuin se publikaani, Sakkeus, joka heräis Jeesuksen sanasta ja lupais maksaa neljin kertaisesti takaisin, mitä hän olis väärin ottanut tullia yli lain määrän. Ei Sakkeus säästänyt kunniaansa eli omaisuuttansa, vaan hän tahtoi puhdistaa tuntonsa ja maksaa kaikki vääryydet pois.

Ottakaat nyt kaikki syntiset hänestä esimerkin, ja älkäätkä olko niin armottomat teidän omaa sieluanne kohtaan, että te antaisitte hänen hukkuu kunnian tähden eli muutaman riksin tähden. Sillä Vapahtaja kiitti Sakkeusta autuaaksi, joka semmoisen lupauksen teki, ja täytti myös. Emme saata sanoa, että hän sen tähden tuli autuaaksi, että hän maksoi kaikki vääryydet pois, mitä hän saattoi rahalla sovittaa, mutta Vapahtajan armon kautta hän tuli autuaaksi, sillä Jeesus näki, että hänellä oli katuvainen sydän ja totinen halu autuaaksi tulla.

Mutta ei moni seuraa Sakkeuksen esimerkkiä, sillä muutamat tuntevat, että katumus on tarpeellinen, mutta he lykkäävät sen tarpeellisen asian tulevaisesti ajaksi, siihen asti, että se tulee hiljanen. Älkäätkä säästäkö teidän katumustanne kuolemaan asti! Sillä te olette nähneet, kuinka niille käypi, jotka säästävät. Sakkeus oli yksi kadonnut lammas, jonka Jeesus, se Hyvä Paimen, löysi synninkorvessa. Ja se syntinen vaimo, joka itki Hänen jalkainsa juurella pitaalisen Simeonin huoneessa, oli myös yksi kadonnut lammas, jonka Hän löysi synninkorvessa. Mutta ei Hän löytänyt yhtään fariseusta. Ei Nikodeemus ollut kadonnut lammas, vaan hän taisi olla yksi niistä, jotka ei parannusta tarvitse, vaikka hän oli salainen opetuslapsi.

Niin me näemme näistä kaikista esimerkeistä, että publikaanit ja syntiset heräävät ja tekevät katumuksen, koska Jeesuksen sanat koskevat sydämeen. Semmoiset törkisyntiset ei saata olla siveyden varjon alla, eli toivoa, että he ilman katumuksetta pääsevät taivaan valtakuntaan. Mutta ne siveät fariseukset ei saata totista parannusta ja katumusta tehdä, sen tähden, että he ovat niin siveästi eläneet. Ei heillä ole syntiä katuma vertaa. He saattavat sanoa Vapahtajalle: *”Olemmeko me sokeat? Kyllä me tiedämme paremmin kuin publikaanit, mistä tie menee taivaaseen.”*

Ja kuitenkin olit nämät fariseukset niin sokeat, ettei he tunteneet ollenkaan syntiänsä sen hirmuisen oman vanhurskauden tähden, joka sulki heitä ulos taivaan valtakunnasta. Mutta mitäs meidän pitää sanoman niistä, jotka ovat kerran olleet kristillisyydessä, ja sitte pois langenneet? Ne ovat kuitenkin kadonneet lampaat Israelin huoneesta. Kyllä Paimen suurella murheella etsii niitä, jotka ovat olleet tästä lammashuoneesta, ja ovat eksyneet pois ja joutuneet kadotuksen lavelle tielle. Nämät raukat ovat sangen onnettomassa tilassa. Emme saata sanoa, olisko se Suuri Israelin Paimen löytänyt senkaltaisia kadonneita lampaita koskaan. Mitämaks ei

ole Vapahtajan aikana ollut semmoisia, jotka olisit ennen olleet kristityt, ja sitte pois langenneet. Mutta Vapahtaja on sanonut, että sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset.

Ja tosin ovat ne tulleet pahemmaksi. Koska nimittäin rietas henki häätty ulos mennä ihmisestä Vapahtajan sanan kautta, silloin hän vaeltaa karkeitä paikkoja etsein lepoa eikä löydä, ja silloin hän sanoo: *”Minä palajan jälleen siihen majaan, kusta minä läksin. Ja koska hän tulee, löytää hän sen entisen majansa lakaistuksi ja puhdistetuksi, ja hän ottaa seitsemän pahempata henkeä kansansa, ja ne menevät siihen.”*

Voi, kuinka hirmuinen hän on! Koska hän on kerran häätynyt ulos mennä, silloin hän kosta entisiä. Silloin hän ottaa vahinkonsa takaisin. Silloin hän vaivaa sitä onnetointa ihmistä, joka hänen kynsiinsä on joutunut. Kauhistukaat, te pois langenneet, ja anta-kaat vielä kerran Paimenen äänen tunkea teidän korviinne, sillä te olette ne kadonneet lampaat Israelin huoneesta, joita se Suuri Israelin Paimen murheellisella sydämellä etsii. Hän vaeltaa niitä raskaita askeleita ja etsii joka paikassa, Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran rannalla, huutain korkealla äänellä. Mutta ei kuulu monelta vastausta, sillä muutamat ovat niin voimattomat, ettei he jaksa vastata. Ja ne raukat tuntevat, että vihollinen on heitä raatanut, kiskonut ja haavoittanut niin, ettei ole paljon ääntä, millä he vastaisit. Ei ole heillä voimaa tulla Jeesuksen tykö. Ei ole voimaa kontata Hänen ristinsä juureen. Ei ole voimaa paljon katsoakaan sinne käsin.

Miksi te niin kovin pelkäätte teidän paimentanne, te kadonneet lampaat? Miksi te pakenette vihollisen tykö, te onnettomat sielut? Tulkaat takaisin kadotuksen tieltä, ja katso-kaat, kuinka Hän hikoilee verta teidän tähtenne. Hän kuolee murheesta teidän tähtenne, sillä ei Hän sois ketään onnettomaksi tulevan. Mutta vihollinen estää teitä

tulemasta, ja itse te olette myötäväiset siihen. Mutta älkäät antako vihollisen hallita teidän kuolevaisia jäseniänne. Repikää irti teitänne maailman joukosta ja asettakaat teitänne ristin kohdalle, ja katsokaat, mitä Jeesus saapi kärsiä teidän tähtenne. Katso-kaat, kuinka Taivaallisen Vanhimman sydän verta vuotaa jumalattomain lastensa tähden! Ettekös jo ole kyllyiksi vaivanneet Häntä ja kiskoneet Hänen haavojansa? Pyörtäkää, pyörtäkää, ennen kuin hiljanen saavuttaa.

Meidän täytyy saarnata semmoisille epäuskon vangeille, joilla ei ole rauhaa maailmassa, eikä ole rauhaa Jumalassa, että he uskoisit, että Jumala ottais heitä vastaan, jos he tulisit ja alkaisit etsimään, hakemaan, ruokoilemaan, ja kolkuttamaan taivaan oven päälle, niin että oven vartija kuulisi, niin totta se aukenis. Mutta nämät sanat ei kuulu armonvarkaille eikä oman vanhurskauden rakentajille, vaan niille se kuuluu, joilla ei ole rauhaa maailmassa eikä Jumalassa.

Toinen tutkistelemus: **Katselkaamme toiseksi, missä se Suuri Israelin Paimen löytää kadonneita lampaitansa.** Jotka ovat umpi sokeat suruttomuudessa, niitä Hän totisesti löytää maailmassa. Joku publikaani istuu tulli huoneessa, niin kuin esimerkiksi Matteus ja Sakkeus. Joku huora, niin kuin se vaimo, joka tuli itkemään Hänen jalkainsa päälle. Joku halvattu, joka kannetaan Jeesuksen tykö. Joku Kananean vaimo, joka huutaa Jeesuksen perään. Mutta semmoisessa kansan paljoudessa ei ole monta, jotka totisesti tarvitsevat apua Häneltä.

Sillä vaikka moni tulee Jeesuksen tykö kurkistelemisen tähden, ei ole monta, jotka huutavat hädässän: *”Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme!”* Tuskin yksi tuhannesta, joka on totisesti tarvitsevainen. Kyllä ne sen tähden ruokoilevat, koska kuolema alkaa pusertamaan heidän sydämiänsä. Mutta muutamat suruttomat tällä ajalla sanovat: *”Joka siihen asti säästää, sille on hiljanen.”*

O! joska se armollinen Vapahtaja vielä armahtais niitä, jotka kuolin vuoteella huutavat, mutta useimmat siinä tilassa, nimittäin kuolevaiset ja kuoleman kanssa kamppailevaiset, ovat sanoneet: *"Ei Jumala kuule minun rukouksiani."* Ja mikä siinä mahtaa olla syynä, että suruttomat, jotka ovat säästäneet katumuksensa siihen asti, että kuolema alkaa näyttämään hampaitansa, ei tule kuulukuksi? Mikä mahtaa olla syy siihen, että Jumala ei kuule heidän rukouksiansa? Minä luulen olevan siinä syytä, että he ei jaksa enää rukoilla eli kolkuttaa niin kovin, että oven vartija kuulee. Joka on rietasta palvelut koko elin aikansa, hänen päällensä on vihollinen saanut niin suuren vallan, ettei jaksa tuo onnetoin sielu huutaa niin korkealla äänellä, että se kuuluu taivaaseen.

Hirmuinen on ajatella tätä asiata, ja vielä hirmuisempi nähdä, että niin paljon pitää oleman tässä seurakunnassa, jotka ovat korvillansa kuulleet ja silmillänsä nähneet suruttomia kuolinvuoteella, ja ei ole kuitenkaan ottaneet vaaria niitten varoituksista, jotka ovat kuolleet, kuinka mahdolloin on tulla autuaksi kuolin vuoteella, koska ei ennen ole ajatelleet mitään.

Jos ette usko kristityitä niin uskokaat niitä, jotka kuolinvuoteella saarnaavat parannusta, ja katsokaat niitten loppua!

Suurimmat pilkkaajat, suurimmat vastustajat ja suurimmat kristillisyyden viholliset ovat häytyneet anoa anteeksi kristityiltä, eikä ole yksikään kuolevainen näinä aikoina tässä seurakunnassa löytänyt muuta tietä taivaaseen, kuin mitä kristityt ovat löytäneet. Netkin kuolevaiset, jotka tuomitsevat itsensä helvettiin, täytyvät todistaa, että tämä kristillisuus on oikea. Ja tämä kuolevaisen todistus on paras todistus. Ja joka ei usko sitä, hän on niin paatunut, ettei ole mahdollinen uskoa, että semmoinen saattaa herättäkään kuolinvuoteella.

Ne harvat sielut, jotka ovat kilvoittelemassa kalliimmassa uskossansa kuolemaan asti, ovat ne löytyneet lampaat, jotka makaavat lammas läätissä ja märehtivät sitä ruokaa, jonka se Suuri Israelin Paimen on heille antanut. Ne pääsevät pian siirtymään pois tästä kylmästä ilmasta ijankaikkisuuden ihanalle rannalle, kussa hukat ja pedot ei ole enää kiskomassa ja raatamassa Jeesuksen karitsoita. Siinä viepi Paimen heitä parhaalle laitumelle ja elämän vesi vuotaa joka päivä siitä pahdasta, joka on Kristus. Siinä Jeesuksen karitsat hyppäävät niin kuin peurat, ja iloitsevat Siionin vuorella, ja veisaavat uutta virttä. Amen, Hallelujah!

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Niin kuin Paimen etsii lampaitansa, koska he laumastansa eksyneet ovat, niin tahdon minä myös minun lampaitani etsiä, ja tahdon heitä kaikista paikoista pelastaa, joihin he hajotetut ovat siihen aikaan, koska sumu ja pimeä oli.

Herra ilmoittaa profeetan Hesekielin kautta rakkautensa ihmisen lapsia kohtaan yhden suloisen vertauksen kautta, joka on otettu paimenesta ja lampaista. Tämä vertaus on sen vuoksi ylösrakentavainen, että se osoittaa, kuinka suuresti Jumala rakastaa syntisiä, vaikka me emme saata käsittää syvyyttä, leveyttä ja pituutta Jumalan rakkaudesta.

Luonnollinen paimen rakastaa lampaitansa sen vuoksi, että hän saa niistä elatuksensa. Mutta sen Suuren Israelin Paimenen ei tarvitse sen vuoksi etsiä kadonneita lampaita, että Hän saisi niistä jotakin apua itsellensä. Me olemme niin sumussa ja pimeydessä, ettemme saata järjellämme ymmärtää, miksikä Jumalan tarvitsisi ihmisiä etsiä, mutta koska Jumala kutsutaan Isäksi, niin me ymmärrämme sen verran, että Taivaallisella Isällä on vanhimman sydän, ja ei yksikään vanhin sois lapsiansa hukkuvan. Ja koska Jumala niin suuresti rakasti lapsiansa, ettei hän soisi yhtään ainoata sielua hukkuvan, sen tähden hän asettaa itsensä kauniilla vertauksilla ihmisten silmäin eteen, että ihmisen sydän liikuise ja tulisi taipuvaiseksi siihen, kuin hyvä on.

Koska siis Jumala verrataan paimeneksi, niin me ymmärrämme sen verran tästä vertauksesta, että paimen rakastaa lampaitansa ja etsii heitä, koska he kadonneet ovat. Mutta lampaat eivät ymmärrä, että susi on metsässä, ja että paimen varjelee heitä hukasta. Tämän ymmärtämättömyyden tähden hajaantuvat lampaat ja menevät itse kukin himojensa jälkeen metsään, kussa hukat ovat. Sen vuoksi täytyy paimenen heitä etsiä kaikista paikoista, joihinka he hajaantuneet ovat siihen aikaan, koska sumu ja pimeä oli.

Näillä sanoilla maalataan suruttomuuden aika, joka oli se pimeä ja sumuinen aika, koska ihmiset eivät tienneet taivaasta eivätkä helvetistä mitään. Koska kaikki olivat sokeudessa ja pimeydessä, eikä yksikään ollut viisaampi toista, ei yksikään ymmärtänyt, mistä tie menee taivaaseen. Silloin olivat ihmiset niin kuin eksyväiset lampaat, jotka eivät tiedä missä he ovat. Silloin juotiin, kirottiin, tapeltiin ja huorattiin, eikä yksikään sanonut toiselle, että se elämä ei kelpaa, me hukumme, jos parannusta ei tule.

Te muistatte hyvin, kuinka sumuinen ja pimeä silloin oli, koska Herra rupesi etsimään kadonneita lampaitansa. Silloin elettiin niin kuin Jumalaa ei olisi ollutkaan. Ja koska kuolema tuli päälle, niin ei löytynyt moni, joka olisi kysynyt toiselta, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän saisin. Enin osa niistä kuolevaisista meni sokeana ja pimeydessä iankaikkisuuteen. Jos joku harva sielu olisi ollut, joka olisi jotakin tuntenut, niin kuin hengellistä murhetta sielustansa, ja vielä armon tuntemista, niin ei hän itsekään tiennyt, mikä se oli, eikä ilmoittanut kellekään, sillä kaikki pitivät semmoisia hourauksena.

Semmoinen sumu oli silloin Israelin vuorilla, ettei kukaan kysynyt veljeltänsä lähtiessänsä iankaikkisuuteen: *"Mihinkäs menet?"* Se teki silloin yhtä, menikö hän taivaaseen eli helvettiin. Ei kukaan kysynyt sen perään, mikä etu tulee sielulle toisessa elämässä. Kraviasia pidettiin, ja juotiin, ja riideltiin tavaran päältä.

Mutta kuinkas nyt on, koska Herra alkoi etsimään kadonneita lampaitansa, jotka hajotetut olivat ympäri vaaroja? Nyt on monta sielua iloisella mielellä sanonut hyvästiä

maailmalle sillä autuaallisella toivolla, että he ovat ajassa ja iankaikkisuudessa autuaat. Nyt ei saata yksikään suruton kuolla suruttomuudessaan, vaan kaikille tulee hätä kuolinvuoteella, ja kaikilla olisi silloin halu autuaaksi tulla, mutta ei ole kaikilla voimaa silloinkaan huutaa ja kolkuttaa taivaan oven päälle. Ei nyt moni mene sokeana helvettiin, mutta siinä on syy, ettei moni tahdo seurata sitä kaitaista tietä, joka heille on näytetty, vaan enin osa viedään maailmaan, ja viedään kohta väkisin, koska he eivät jaksu kieltää itseänsä maailmasta. Tällä lailla tulee kuolema valmistamattoman päälle, ja sen tähden tulee kuolema raskaaksi ja vaivalloiseksi, koska moni kuolevainen tuntee, ettei hänellä ole turvaa taivaaseen, eikä ole voimaa huutaa niin korkealla äänellä, että Taivaallinen Vanhin kuulee, ei ole niin suuri voima kolkuttaa taivaan oven päälle, että ovenvartija kuulee. Ja sen tähden täytyy monen kuolevaisen sanoa: *”Ei Jumala kuule enää minun rukouksiani.”*

Mutta kuitenkin on Jumala suuresta armostansa kuullut niitten rukoukset, jotka ovat kaikesta voimastansa kilvoitelleet heidän kalliimmassa uskossansa, nimittäin ne harvat sielut, jotka ovat tämän kristillisyyden kautta oikein heränneet ja armoitetuksi tulleet. Jos he vain jaksaisivat valvoa, ja sotia ja kilvoitella maailmaa, perkelettä ja omaa lihaansa vastaan, vaikka nuokkuminen tahtoo saavuttaa monta sielua tällä ajalla. Muistakaa nyt, te Jeesuksen lampaat, te kalliisti lunastetut sielut, kuinka se Suuri Israelin Paimen on teitä etsinyt kaikista paikoista, joihin te hajotetut olitte siihen aikaan, koska sumu ja pimeä oli, koska ette nähneet kahta kynnärätä eteenne.

Muistakaa, kuinka suuren vaivan kautta se Suuri Israelin Paimen on teitä etsinyt. Hän on vaeltanut niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita, huutaen Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä, Yrtti-tarhassa ja Golgatan mäellä. Hän on viimein huutanut ristin päällä: *”Minun Jumalani,*

miksi minut ylen annoit?” koska hän näki, kuinka paljon ihmisiä menee hukkaan, vaikka Hän on niin suuren vaivan kärsinyt.

Kokoontukaa, te Jeesuksen karitsat, kokoontukaa sen Suuren Paimenen ympärille, että hän saa kantaa teitä lammashuoneeseensa. Ne harvat sielut, jotka Jeesus on löytänyt maailman korvesta ja synnin erämaasta, osoittavat rakkautensa nuolemisella. Ja koska nälkä tulee vanhurskauden perään, niin he määkyvät. Meidän toivomme on, ja uskalluksemme Jumalaan, että se Suuri Israelin Paimen vie ne lampaat, joita Hän on näinä aikoina löytänyt maailman korvessa ja synnin erämaassa, että Hän johdattaa heitä parhaalle laitumelle ja elämän veden tykö, jossa he saavat sammuttaa janonsa. Kuule Israelin Paimen isoovaisten ja janoovaisten surkea valitusääni ja tule pian auttamaan heitä, ennen kuin hukka tulee kiskomaan ja raatamaan heikkoja karitsoita. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 15: 1–10

1 Mutta hänen tykönsä tulivat kaikki Publikanit ja syntiset, kuulemaan häntä.

2 Ja Pharisealaiset ja kirjanoppineet napisivat ja sanoivat: tämä syntisiä vastaan ottaa ja syö heidän kanssansa.

3 Niin hän sanoi heille tämän vertauksen, sanoen:

4 Kuka on teistä se ihminen, jolla on sata lammasta, ja jos hän yhden niistä kadottaa, eikä hän jätä yhdeksänkymmentä ja yhdeksän korpeen, ja mene sen jälkeen, joka kadonnut on, siihen asti, että hän sen löytää?

5 Ja kuin hän sen löytää, niin hän panee sen olallensa, iloiten.

6 Ja kuin hän tulee kotiansa, niin hän kutsuu kokoon ystävänsä ja kylänsä miehet, ja sanoo heille: iloitkaat minun kanssani: sillä minä löysin lampaani, joka kadonnut oli.

7 Minä sanon teille: niin pitää ilo oleman taivaassa yhdestä syntisestä, joka itsensä

parantaa, enemmän kuin yhdeksästäkymmenestä ja yhdeksästä hurskaasta, jotka ei parannusta tarvitse.

8 Taikka kuka vaimo on, jolla on kymmenen penninkiä, jos hän yhden niistä kadottaa, eikö hän sytytä kynttilää, ja lakaise huonetta, ja etsi visusti niinkauvan kuin hän sen löytää?

9 Ja kuin hän sen löytänyt on, kutsuu hän kokoon ystävänsä ja kylänsä vaimot, ja sanoo: iloitkaat minun kanssani; sillä minä löysin penninkini, jonka minä kadotin.

10 Niin myös, sanon minä teille, pitää iloileman Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka itsensä parantaa.

Jeesus osoittaa rakkautensa syntisiä kohtaan tämän päivän evankeliumissa, koska Hän osoittaa itsensä Paimeneksi, joka jättää 99 korpeen, ja menee hakemaan sitä, joka kadonnut oli.

Suuraavaisesti siitä pitää meidän tällä armon hetkellä perään ajatteleman ja katseleman, kuinka se Suuri Israelin Paimen etsii ja hakee kadonneita lampaitaan ja panee olallensa niitä, joita Hän löytää, ja kantaa laumansa tykö.

- 1. Hän etsii kadonneita lampaista Siinain vuorella,**
- 2. Punaisen meren rannalla,**
- 3. Jordanin virran tykönä ja**
- 4. viimein etsii hän heitä Yrttitarhassa ja Golgatan mäellä.**

Jospa kaikki eksyväiset ja kadonneet lampaat vastaisivat, koska Paimen heitä huutaa. Jospa he juoksisivat Häntä vastaan niin pian kuin he kuulevat Hänen äänensä.

1. Tutkisteleminen: Mistäs sen Suuren Israelin Paimenen pitää löytämän kadonneita lampaitaan? Löytäneekö Hän muutamia Siinain vuorella? Minä ajattelen, että muutamat lampaat ovat tosin kiikkuneet Siinain vuorelle, joka on korkea, jossa Mooses paimensi lampaista. Mutta kuinkas lampaat

sinne pääsevät? Eikö heillä ole suuri pelko siitä lain pasuunasta ja ukkosen jylinästä, joka siellä pauhaa? Kuinkas lampaat tohtivat sinne mennä? Se on yksi kysymys, johon ei ole niin hyvä vastata, sillä me olemme nähneet, että muutamat kiikkuvat Siinain vuorelle etsien siellä kaalompaa ilmaa. Muutamat ovat peljästyneet hukkia, ja sen tähden he ovat astuneet ylös Siinain vuorelle siinä luulossa, että hukka ei pääse sinne. Mutta minä luulen, että muutampi iso hukka on vasiten ajanut lampaista sinne, että hän paremmin saisi ahdistaa heitä yli pahdan, että he pikemmin taittaisivat niskansa.

Kyllä on Herra totisesti etsinyt kadonneita lampaitaan Siinain vuorella, mutta ei ole siellä monta löytänyt. Koska Israelin lapset kuulivat Jumalan ukkosen äänellä pauhaavan Siinain vuorella, tuli heille suuri pelko, mutta ei se pysynyt kauan muistossa. He rupesivat pian tanssimaan kultavasikan ympäri. Moni on laista herännyt, ja on sen kautta saanut suuren pelon Jumalasta. Ja on freistannut omalla parannuksella kelvata Jumalalle. Mutta se oma parannus ei kestänyt kauan, ennen kuin tuli väsymys, ja heidän täytyi heittää pois koko sen parannuksen työn, ja ruveta maailman kanssa hääremään niin kuin ennen. Muutampi rupesi kiikkumaan Siinain vuoren korkeudelle, koska omavanhurskaus rupesi heitä korottamaan, ja siinä he rupesivat ylenkatsomaan kristittyitä. Itseys ja omavanhurskaus nousi päähän, ja rupesi mieltä viemään se suuri Siinain vuoren korkeus. Ja koska heidän piti laskevan itsensä alas siitä suuresta korkeudesta, lankeivat he alas ja putosivat rapakkoon, ja siinä rapakossa he nyt tarpovat. Kuka tiesi, jos yksikään jaksaa heitä ylös vetää. Ei ole se Suuri Israelin Paimen monta sielua löytänyt Siinain vuorella, vaikka Hän myös siellä on huutanut, mutta ei ole moni vastannut.

2. Tutkisteleminen: Se Suuri Israelin Paimen on etsimässä kadonneita lampaitaan Punaisen meren rannalla, ja siellä on suuri ahdistus Israelin lapsilla, sillä viholliset

karkaavat heidän päällensä, koska heidän pitää lähtemän pois orjuuden huoneesta palvelemaan Israelin Jumalata. Ja he lähtevät sillä mielellä, että he kostuisivat Kaanaan luvutulle maalle, kussa rieskaa ja hunajata vuotaa. Mutta pakanat rupeavat silloin ajamaan heitä takaa. He rupeavat vihaamaan niitä, jotka meinaavat erottaa itsensä maailman joukosta. Pakanat ajavat semmoisia ulos huoneistansa, jotka ottavat eronsa pakanain joukosta, ja lähtevät palvelemaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumalata. Ja vielä he ajavat Israelin lapsia takaa Punaiseen mereen asti. Siellä on Israelin lapsilla suuri ahdistus niitten vihollisten tähden, ja siellä tukkii myös kärsimättömyys, ja he rupeavat napisemaan Moosesta vastaan ja Jumalata vastaan. Mutta Mooses nostaa sauvansa Punaisen meren ylitse. Silloin aukenee Punainen meri ja Israelin lapset pääsevät kuivilla kengillä poikki Punaisen meren. Silloin he pääsevät ensimmäisen kerran veisaamaan kiitosvirttä Jumalalle.

Se Suuri Israelin Paimen löysi silloin kadonneita lampaita Punaisen meren rannalta, ja ne rupesivat äänellensä kiittämään Paimenta. Ne olivat ensimmäiset armonmerkit, ja Punainen meri merkitsee Jeesuksen verta, jonka kautta murheelliset, katuvaiset ja maailmalta ahdistetut sielut tulevat pelastetuiksi vihollisen kiusauksista.

Mutta sitten vasta alkaa se vaivalloinen matkustaminen korvessa. Silloin tulee kärsimättömyys ja napiseminen, silloin tulee halu pyörtää takaisin maailmaan. Ja moni on tosin tässä maailman korvessa hukkunut. Sen kärsimättömyyden tähden loppui usko, etteivät he pääsekään siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajata vuotaa.

Onkos se Jumalan syy, että niin moni on kuollut tien päälle? Jotka kuitenkin ovat veisanneet kiitosvirttä Jumalalle voiton edestä, ja nyt ovat semmoiseksi tulleet, etteivät he pääse maailmaan takaisin eli suruttomuuteen, eivätkä pääse taivaaseenkaan, mutta

siinä kahden maailman välissä he marssivat edestakaisin. Välistä he menevät edestakaisin. Ja välistä taas pyörtävät takaisin maailmaan. Voi! Voi! kuinka suuri vaiva on olla tässä maailman korvessa, mutta se on teidän oma syy, että te niin olette joutuneet maailman ja taivaan välille. Niin kuin Israelin lapset luonnollisesti matkustivat edestakaisin korvessa.

Semmoinen on myös kristityn vaellus tämän maailman korvessa. Mutta uskokaa kuitenkin, että te pääsette siihen luvattuun maahan. Jos vielä vanha ihminen kuolee tien päälle, niin uuden ihmisen pitää kostuman, niin kuin Israelin lasten uusi sukukunta pääsi Kaanaan luvutulle maalle.

3. Tutkisteleminen: **Se Suuri Israelin Paimen etsii kadonneita lampaita Jordanin virran tykönä** ja löytää sielläkin muutamia sieluja, sillä Jordanin virran tykönä ovat Israelin lapset ensiksi luonnollisesti saaneet voiton pakanain ylitse, sitten kun Jumala antoi Jordanin virran pysähtyä, että Israelin lapset pääsivät taas kuivilla kengillä kahlaamaan poikki. Se merkitsee hengellisesti, että kristityt saavat suuren voiton hengellisten vihollisten ylitse, koska he alkavat lujemmasti uskomaan, että Jumala totisesti auttaa, jos he vaan kilvoittelevat heidän kalliimmassa uskossansa siihen asti, että he kostuvat sillattoman virran tykö, josta se luvattu taivaan valtakunta näkyy.

Se sillaton virta on kuolema, jonka kautta uskovaiset pääsevät uuteen Jerusalemiin, kussa Karitsan häät pidetään. Ja koska he sen yli pääsevät, silloin kaatuvat kaikki vihollisen muurit maahan. Omavanhurskaus on rakentanut epäuskon muurin sydämen ympäri, ja sillä konstilla tahtoo vihollinen varjella linnansa, ettei pääsisi Siionin Kuningas sydämeen. Mutta koska Israelin lapset pääsevät poikki Jordanin, eli koska kristityt pääsevät sillattoman virran ylitse, silloin kaatuvat kaikki vihollisen muurit, silloin he saavat omistaa sen maan, josta rieskaa ja hunajata vuotaa.

Astukaa rohki sillattomaan virtaan, te Israelin lapset. Se Suuri Israelin Paimen seisottaa sen sillattoman virran, ettei se pääse juoksemaan. Astukaa rohki. Jos te uskotte vahvasti, niin te pääsette kuivilla kengillä vielä sen sillattoman virran toiselle rannalle. Ja silloin loppuu se vaivalloinen matka maailman korven lävitse. Ja sen sillattoman virran toisella puolella kaatuvat kaikki vihollisen muurit, ja te saatte omistaa sen maan ja taivaan, joka on teille luvattu maailman alusta.

Jordanin virrassa on myös Johannes Kastaja kastanut niitä kadonneita lampaita Israelin huoneesta, jotka rupesivat totista parannusta tekemään. Ja sen saman virran tykönä on Johannes osoittanut katuvaisille sieluille Jumalan Karitsan, joka pois ottaa maailman synnit. Ja siinä ovat muutamat ihmiset heränneet ja tulleet Jeesuksen tykö, ja ovat kastetuksi tulleet Pyhällä Hengellä ja tulella. On siis se Suuri Israelin Paimen löytänyt muutamia kadonneita lampaita Jordanin virran tykönä.

4. Tutkisteleminen: Se Suuri Israelin Paimen on etsinyt kadonneita lampaitansa Yrttitarhassa ja Golgatan mäellä. Mutta Yrttitarhassa, kussa Hän on hikoillut verta ja sotinut hirmuisesti lohikäärmeen kanssa murheisansa kuolemaan asti, siinä on uni tahtonut pakata niitten raukkain päälle, joittenka hengen edestä se Suuri Lammasten Paimen on sotinut. Eivät ole ne raukat jaksaneet valvoa ja rukoilla, koska se Suuri Lammasten Paimen olisi tarvinnut kuulla muutamia huokauksia niitten sydäimestä nousevan ylös korkeuteen, joittenka hengen edestä Hän oli sotimassa sen suuren lohikäärmeen kanssa. Tämä verinen kilvoitus on nähty unen kanssa taistelevaisilta opetuslapsilta, eivätkä ole nämä raukat unen tähden jaksaneet valvoa ja rukoilla Taivaallisen Vanhimman kanssa, koska Hän istui vaivaisena ja matona verisauhassa ja hikoili verta jumalattomain lasten tähden.

Älkää nuokkuko Yrttitarhassa, te harvat sielut, jotka olette tästä viheliäisestä maailmasta ulosvalitut katselemaan Vanhimman vaivoja. Ei paatunut maailma viitsi katsoa sen päälle, joka itkee veripisaroita ja kastelee kirottua maata, vaan niitten harvojen sielujen, jotka ovat maailman alusta ulosvalitut, pitäisi katselemaan, kuinka se Suuri Ristinkantaja ja Israelin Hyvä Paimen sotii lohikäärmeen kanssa, koska Hän tahtoo lunastaa heidän sielujansa lohikäärmeen ja suden hampaista. Ja siinä suudessa sodassa ja kilvoituksessa Hän rukoilee niiden lapsiraukkain edestä, jotka synnin unessa makaavat. Siinä Hän etsii kadonneita lampaitansa. Siinä Hän huutaa sanomattomilla huokauksilla. Siinä Hän näkee suurella sydämen murheella, kuinka paljon sieluja menee hukkaan. Siinä Hän tuntee helvetin vaivaa ja tuskaa. Siinä Hän kauhistuu ihmisten tekoja ja vapisee murheen ja surkuttelemisen tähden, koska hänen lapsensa pitää niin onnettomaksi joutuman. Mutta ei auta. Hänen pitää juoman sen kalkin, jonka Isä on Hänelle määrännyt. Hänen pitää tyhjentämän Jumalan vihan maljan pohjaan asti.

Viimein Hän etsii kadonneita lampaitansa Golgatan mäellä, ja siinä Hän parhaiten löytää heidän sydämiänsä, koska he viimein heräävät heidän unestansa ja saavat nähdä sen Suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan alastomana, naulittuna ristipuuhun, ylenannettuna Jumalalta ja ihmisiltä, verikoirilta ahdistettuna joka haaralta, ja viimein kuolevan ryövärien luolassa. Siinä saavat kadonneet lampaat katsella, mitä Jumalan Poika kärsii heidän tähtensä. Ja jos he ymmärtäisivät, mitä Vanhimman sydän saa kärsiä heidän tähtensä, totta he löisivät rintoihinsa ja tulisivat murheelliseksi, mutta eivät suruttomat ymmärrä, vaan ainoastansa muutamat murheelliset opetuslapset ovat jälistäpäin tulleet ymmärtämään, että heidän synteinsä tähden, heidän vastahakoisuutensa tähden, heidän uneliaisuutensa tähden ja heidän valvomattomuutensa

tähden on tämä hirmuinen tuska ja vaiva ta-
pahtunut.

Päätös

Tällä tavalla on se Suuri Israelin Paimen ja meidän sielujemme Piispa etsinyt kadonneita lampaitsansa. Hän on vaeltanut niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla, Jordanin virran tykönä, Yrttitarhassa ja Golgatan mäellä, etsien ja huutaen joka paikassa. Mutta ei ole moni vastannut.

Kadonneet lampaat, missäs olette? Eikös ole se Suuri Israelin Paimen jättänyt 99 korpeen ja lähtenyt hakemaan sitä, kuin kadonnut oli? Eikös Hän ole pannut olallensa sen raukan, jonka Hän viimein löysi, ja kantanut laumansa tykö? Eikös Hän ole vienyt teitä parhaalle laitumelle ja antanut teidän juoda elävän veden lähteestä, koska teillä oli jano? Ja yhtä hyvin on teillä halu metsään, se on, maailmaan.

Älkää enää karatko pois siitä piiskuisesta laumasta, jonka se Suuri Israelin Paimen on

löytänyt synnin erämaassa, vaan pysykää koossa, te Jeesuksen lampaat, te harvat sie-
lut, jotka olette löydetty ja kokoontukaa Paimenen ympärille, koska teillä on nälkä. Tulkaa Paimenen tykö, koska teillä on jano. Hän antaa teille jalot lähteet juoda ja johdattaa teitä Jordanin virtaan. Siellä Hän pesee teitä, että teidän villanne tulisivat lumivalkeiksi, että Paimenelle tulisivat vaatteet, koska Hän on alastomaksi riisuttu.

Ja viimein johdattaa Hän lampaitsansa Siionin vuorelle, kussa karitsat hyppäävät, niin kuin peurat ilosta ja riemusta sillä iloisella vuorella, Hyvän Paimenen asumakaupungissa, kussa ei ole petoja, jotka Jeesuksen lampaita raatavat. Siellä saatte käydä parhaalla laitumella iankaikkisuuden ihanalla rannalla ja olla rauhassa ja levossa, siinä suuressa lammaslaumassa, joita Israelin Hyvä Paimen on ajan alusta koonnut Jumalan paratiisiin. Siellä ei tule enää nälkä eikä jano iankaikkisesti. Amen!

Jäljennös / lisäki Poromaan jäljennöskirja /
Junosuando (yksityinen omistaja) /

Herra sanoo profeetan Hesekielin suun kautta, että lampaat ovat eksyneet siihen aikaan, koska sumu ja pimiä oli.

Mutta Herra on itse aikonut niitä kadonneita lampaita hakea, ja on aikonut itse paimentaa lampaitans ja viedä heitä parhaalle laitumelle, ja sitoa haavoitetuita ja korjata raadollisia. Muutamat raukat pelkäävät Paimenta ja luulevat, että Paimen ottaa heitä kiinni ja tappaa heitä. Sillä koska lampaat saavat olla enemmän aikaa mettässä ilman Paimenta, vieraantuvat he ja tulevat araksi. Jos nyt Paimen semmoisia kutsuu, niin seisovat he taampana ja katsovat isoilla silmillä Paimenen päälle, niin kuin pelkäisit he, että Paimen heitä hävittää. Ei kuitenkaan ole se mieli Paimenella, että Hän tahtoo omia lampaitans hävittää, vaan se tarkoitus on Paimenella, että Hän sais heitä koota ja viedä lammashuoneeseen.

Herra sanoo sen saman profeetan Hesekielin suun kautta, että Hän tahtoo niitä lihavia lampaita hävittää. Mutta kutkas nyt ovat ne lihavat lampaat, joita Herra on aikonut hävittää? Hän sanoo, että lihavat lampaat polkevat laidunta ja pilaavat vesilähteitä. Lihavat ei kysy sen perään, mitä laihat lampaat saavat. Nyt luulevat suruttomat, että kristityt on lihavat lampaat ja suruttomat ovat muka laihat lampaat.

Suruttomat sanovat, että kristityt ovat yläpiät, koska he pitävät itsensä parempana muita ja tuomitsevat suruttomat. Suruttomat sanovat, että kristityt katsovat ylön suruttomia ja kerskaavat itsestensä ja valehtelevat suruttomain päälle ja haukkuvat viattomia ja saattavat riitaa matkaan. Ja sen tähden päättävät suruttomat, että kristityt ovat ne lihavat lampaat, joita Herra on aikonut hävittää.

Mutta ei ole vielä Herra missään paikassa nimittänyt suruttomia lampainiksi, vaan aivan keituriksi Hän nimittää suruttomia. Ja keiturit myös puskevat lampaita. Sillä me

kuulemme siinä samassa paikassa, nimittäin profeetan Hesekielin 34:17 *”Minä tahdon tuomita oinasten ja kauristen välillä.”* Ja tuomiopäivänä panee Hän vuohia vasemmalle puolelle. Ei tarvitse siis suruttomat ajatella, että het ovat lampaat. Ei ne ole koskaan lampaan nimellä nimitetyt Raamatussa, vaan aivan keiturin nimellä he kulkevat.

Ja kukas se on, jolla on suuri halu puskemaan? Minä olen nähnyt, että kauris, se on yksi keiturin pukki, alkaa aina puskemaan lampaita. Keiturin pukki miehustelee kahden jalan päällä, koska hän nousee puskemaan, ja silloin lammas perääntyy. Mutta sillä aikaa kuin kauris seisoo kahden jalan päällä, tulee oinas ja puskee kaurista rintaan. Siitä puskeemisesta tulevat pukin rinnat kipiäksi.

On sen tähden muutampia aikaisia keiturin pukkeja, joiden rinnat ei ole koskaan kipiäksi tulleet sen tähden, että het on varustetut mustan raution rintarautoilla. Ja on niitä semmoisiakin, joiden rinnat ovat kerran kipiäksi tulleet, ja puoskarit ovat jälkeen puoskineet.

Mistä nyt suruttomat saavat puolta Raamatausta? Saavatkos suruttomat siitä sanasta lohduksen, että Herra on aikonut tuomita oinasten ja kauristen välillä? On Hän kyllä aikonut tuomita oinasten ja kauristen välillä, koska se Suuri Israelin Paimen eroittaa lampaat vuohista. Ja silloin saavat myös suruttomat nähdä, kutka net ovat, joita paimen panee vasemmalle puolelle.

Mutta Herra on myös aikonut tuomita lampaan ja lampaan välillä, jos ne alkavat puskemaan. Herra sanoo niille lihaville lampaille: *”Te poljette jalvoillanne, ja puskette heikkoja sarvillanne siihen asti, kuin te heidän hajoitatte ulos.”* Sen tähden sanoo Herra heille: *”Minä tahdon tuomita lihavain ja laihain lammasten välillä.”* Kutkas siis ovat nämät

lihavat lampaat, joita ei sovi panna ulos lam-mashuoneesta, eikä taas sovi laihein kanssa? Heidän tuntomerkinsä on se, että he polkevat laidunta ja pilaavat vesilähteitä.

Minä ajattelen niitä olevan semmoisia kristityitä, joita ei sovi suoraa päätä lykätä eikä taas sovi suoraa päätä ottaa kristityksi, se on semmoiset, joista kristityt epäilevät, koska niillä on vika tunnossa. Jumalan sanaa he viljelevät ja kristityn uskoa he kantavat, mutta ei sovi kuitenkaan muiden kristittyin kanssa.

Mutta Herra on kuitenkin aikonut niitä lihavia lampaita hävittää, vaikka ruotsalaisessa Raamatussa seisoo, että Hän aikoo niitä korjata. Mutta niille sanoo Herra, jotka polkevat laidunta: *”Eikö teille siinä kyllä ole, että teillä niin hyvä laidun on ja niin jalot lähteet juoda?”* Mutta koska lampaat tulevat lihavaksi, ei kelpaa heille enää laidun, vaan he hakevat aina parempaa, ja siinä he polkevat laidunta.

Mutta jättäkäämme nyt ne lihavat lampaat, jotka potkivat jalvoillansa, koska he näkevät koiria, ja puskevat heikkoja, sillä Herra on aikonut niitä hävittää. Ja **katselkaamme niitä, jotka eksyvät laumasta, eli niitä, jotka ei pysy laumassa.** Niistä on Israelin Paimenelle suuri vaiva, jotka ei pysy laumassa. Ja valitettavasti on monta semmoista näinä aikoina, jotka ei pysy laumassa. Ja minkä tähden het ei pysy laumassa? Sen tähden ilmanki, että he luulevat parempaa ruokaa löytävänsä yksinäisyydessä ja erinänsä laumasta.

Vai olettekos te eksyväiset lampaat niin laumassa, ettette jaks seurata muita lampaita? Minä luulen, että lihat lampaat määkyvät niin pian kuin he jäävät laumasta, ja kaipaavat kumppania. Niille raadollisille lampaille tulee ikävä, koska he jäävät yksin. Mutta ei raadolliset tahdo mielellänsä jäädä toisista, jos he vaan jaksaisit seurata. Mutta ne ylisyrjäiset ja alasyrjäiset, net on pahimmat jäämään. Ja ei se ole muu kuin pahanilkinen luonto niissä.

Ja se on ihmeellinen, että semmoisia pitää löytymän, jotka vasiten jäävät laumasta, vaikka lammas on luonnostansa niin rakas kumppanille. Sillä keiturit ei ole koskaan niin koossa kuin lampaat. Emme ymmärrä muuta kuin että niillä lampaille on ylisyrjäisyyttä, jotka jäävät kumppanistansa. Ja semmoiset, jotka ei pysy laumassa, tulevat viimein pedoille ruuaksi.

Ja koska nyt lampaat ovat niin hajallansa, muutamat ylpeyden tähden ovat erkaantuneet, muutamat ovat niin raadolliset, ettei he jaks seurata kumppaniansa ja muutamat ovat ylisyrjäisyyden tähden eksyneet ja muutamat ruuan vaanuuden tähden jääneet, niin pitää meidän rukoileman sitä Suurta Israelin Paimenta, että Hän etsis niitä raukkoja, jos vielä mahdollinen olis, että ne löytyisit ennen kuin aurinko laskee. Monta raatoa on löydetty mettästä, joita hukka on tappanut. Muutamista ei ole jäänyt muuta kuin muutamat nahkakappalet.

Kuule sinä Israelin Paimen, joka olet vaeltanut niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita etseissäsi niitä kadonneita lampaita Sinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä, etsein ja huutain joka paikassa! Kuuluukos enää missään paikassa määkyminen, vai pitääkö sinun vaivasti hukkaan menemän? Niin paljon vaivaa kuin sinä olet nähnyt näitten raukkain tähden, koska lampaat olit hajotetut kaikilla Israelin vuorilla, koska sumuinen aika oli!

Mutta ei nyt pitäis oleman sumu ja pimiä, koska valkeus on tullut maailmaan, ja kuitenkin eksyvät raukat. Se näyttää niin kuin kaikki Paimenen vaiva menis hukkaan. Älä väsy vielä, rakas Israelin Paimen, älä väsy vielä etsimästä ja huutamasta, niin kauan kuin yksi syrjä auringosta ylhäällä on. Kuule, Israelin Paimen, raadollisten lammasten surkia määkyminen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 15: 1–10

1 Mutta hänen tykönsä tulivat kaikki Publikanit ja syntiset, kuulemaan häntä.

2 Ja Pharisealaiset ja kirjanoppineet napisivat ja sanoivat: tämä syntisiä vastaan ottaa ja syö heidän kanssansa.

3 Niin hän sanoi heille tämän vertauksen, sanoen:

4 Kuka on teistä se ihminen, jolla on sata lammasta, ja jos hän yhden niistä kadottaa, eikö hän jätä yhdeksänkymmentä ja yhdeksän korpeen, ja mene sen jälkeen, joka kadonnut on, siihen asti, että hän sen löytää?

5 Ja kuin hän sen löytää, niin hän panee sen olallensa, iloiten.

6 Ja kuin hän tulee kotiansa, niin hän kutsuu kokoon ystävänsä ja kylänsä miehet, ja sanoo heille: iloitkaat minun kanssani: sillä minä löysin lampaani, joka kadonnut oli.

7 Minä sanon teille: niin pitää ilo oleman taivaassa yhdestä syntisestä, joka itsensä parantaa, enemmän kuin yhdeksästäkymmenestä ja yhdeksästä hurskaasta, jotka ei parannusta tarvitse.

8 Taikka kuka vaimo on, jolla on kymmenen penninkiä, jos hän yhden niistä kadottaa, eikö hän sytytä kynttilää, ja lakaise huonetta, ja etsi visusti niinkauvan kuin hän sen löytää?

9 Ja kuin hän sen löytänyt on, kutsuu hän kokoon ystävänsä ja kylänsä vaimot, ja sanoo: iloitkaat minun kanssani; sillä minä löysin penninkini, jonka minä kadotin.

10 Niin myös, sanon minä teille, pitää ilo oleman Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka itsensä parantaa.

Ylös luetun pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman kadonneita lampaitans.

Emme tiedä, mistä Hänen pitää niitä löytämän, sillä ne saattavat olla synkiässä metässä. Ne saattavat olla jossakussa kuoleman luolassa. Ne saattavat olla niin kaukana Paimenesta, ettei silmä näe eikä korva kuule heitä. Ja mistäs Hänen pitää semmoisia

löytämän, jotka ei vastaa, koska Paimen huutaa?

Me olemme jo äsken puhuneet siitä, kuinka muutamat lampaat jäävät ja eksyvät korpeen. Ei ne ole niin laihat, ettei ne jaksa seurata, vaan he ovat syrjäläiset ja pakkaavat mettään, ja siellä he juoksevat sienen perässä. Jos ne olisit semmoiset lampaat, että ne kuulisit Paimenen ääntä; pysyisit laumassa, ei olisi Paimenella niin suuri vaiva heitä paimentaa ja koossa pitää. Mutta ne ovat syrjäläiset ja pahankuriset, ja sen tähden ne jäävät laumasta ja eksyvät korpeen.

Mistä pitää nyt Paimenen löytämän semmoisia, jotka pahankurisuuden tähden jäävät laumasta? Emme tiedä, mistä Hänen pitää niitä löytämän. Minä pelkään, että muutamat ovat jo kuolleet metässä. Muutamat makaavat jo raatona ja muutamista ovat ai-noastans nahkakappaleet löytyneet.

Mutta mitkäs ovat ne 99, joita Hän jättää korpeen? Me kuulemme Hänen omasta suustansa, että net on semmoiset, jotka ei parannusta tarvitse. Ja net kutsutaan vielä hurskaaksi. Ovatkos siis totisesti hurskaat, vai ovatkos he fariseukset, jotka pitävät itsensä hurskaana ja jotka ei luule parannusta tarvitsevansa?

Minä luulen, että jos net on fariseukset, niin ei saata Paimen niille mitään tehdä, sillä ne pysyvät heidän omassa vanhurskaudessaan. Niillä on omavanhurskaus autuuden perustuksena. Ei ne tarvitse Paimenta, eikä semmoiset tottele Häntä, sillä niillä on autuuden järjestys pääkallossa. Ei niillä ole hätä Vapahtajan perään, ja ne tulevat niin muodoin aikaan Paimenetta. Paimen jättää heitä maailman korpeen, koska Hän ei saata heitä ruokkia eli paimentaa.

Ja mitäs semmoiset tekevät Paimenen kanssa? Jos Paimen rupeis heitä kaitsemaan, ei Hän joutais mennä etsimään sitä, kuin kadonnut oli. Vapahtajan täytyy siis jättää fariseuksia ilman kaitsematta, sillä Hänen puheensa ei vaikuta heissä mitään. He ovat niin

hurskaat, ettei he parannusta tarvitse. Ja myös opetuslapset jätit 99. Ei net tinganneet paljon ylimmäisten pappein, fariseusten ja kirjanoppineitten kanssa, sillä ne tiesit, ettei se maksa vaivaa niiden kanssa tingata.

Ja mitkäs net on, jotka katsovat ylön Jumalan sanaa ja sakramenttia? Jotka ei käy kirkossa eikä tule Herran Ehtoolliselle. Eikö net ole niitä 99 hurskasta, jotka ei parannusta tarvitse. Tarvitsevatkos semmoiset parannusta, jotka harvoin tulevat kirkkoon ja Jumalan palvelukseen, jotka ylönkatsovat armon välikappaleita? Niitä on vähimmässä laskussa 99 tässäkin seurakunnassa, jotka ovat alkanee mettässä elämään ja armon välikappaleita ylönkatsomaan. Pääsevät kyllä sivuti kirkkoa viinaporvarin taloon.

Katso, net on hurskaat, jotka ei parannusta tarvitse. Ja korvessa net asuvat. Ne taitavat siis olla 99 hurskasta, jotka parannusta ei tarvitse. Jos Paimen niitä jättää, ei ne Paimenta tarvitse. Ei ne eksy laumastansa. Ei ne laita laiduntansa niin kauan kuin pirun paska on saapuvilla.

Mutta jos ne 99 ovat totisesti hurskaat, niin täytyy Paimenen välistä jättää niitäkin korpeen ja lähteä sen perään, joka kadonnut oli. Ei sovi Hänen olla niitten tykönä aina, jotka jo tallella ovat. Hänen täytyy välistä jättää niitä Jumalan haltuun, sillä Paimenella on suurempi muret niistä, jotka ovat kadonneet kuin niistä, jotka ovat kotona. Semmoinen on Paimenen luonto, että Hän kaippaa niitä, jotka kadonneet ovat, ja niitten perään Hän lähtee. Mutta ei Hän niitäkään unhota, jotka korvessa ovat.

Samaten vaimo, joka penningin kadottaa, sytyttää kynttilän ja etsii joka paikassa, siihen asti, että hän löytää. Ei hän silloin niistä rahoista huoli, jotka tallella ovat, vaan sitä hän hakee, joka kadonnut on. Niin muodoin jättää Paimen 99 korpeen ja lähtee hakemaan sitä, kuin kadonnut on. Koska Hän sanoo: *”Kuka teistä on se ihminen, jolla on sata lammasta”*, niin olis mahdollinen ajatella, että

net on lampaat, joita Hän niin jättää. Jos net on lampaat, niin täytyy heidän olla tyytyväiset sillä aikaa kuin Hän on hakemassa kadonnutta.

Mutta mistä pitää Hänen nyt löytämän sitä kuin kadonnut oli? Me tiedämme, että yksi kadonnut lammas, joka on yksin mettässä, on ensiksi niin arka, ettei voi Paimen saada sen kiinni millään tavalla. Jos Paimen tulee näkyville, niin eksynyt lammas pakenee, eikä semmoinen lammas tule Paimenen tykö kutsumisella. Toiseksi, jos kadonnut lammas kohtaa keituria mettässä, niin se on vaara, että hän menee niitten seuraan. On se myös sangen vaarallinen, jos kadonnut lammas ei tule pian takaisin, koska Paimen häntä huutaa, että hän joutuu kaikille pedoille ruuaksi.

Voi sinua, eksynyt lammas! Minkä tähden sinun piti erkaantumisen muista lampaista ja jäämän yksin mettään, kussa on niin paljon petoja, jotka sinua kiskovat ja raatavat? Eikös mahtanut olla sinulla hauskeampi, jos sinä olisit pysynyt laumassa muitten lammasten kanssa? Nyt sinä olet saattanut Paimenelle niin suuren vaivan. Nyt Hän vaeltaa ja on murheellinen, koska Hän ei tiedä, mistä Hänen pitää sinua löytämän.

Hän astuu välistä ylös Sinain vuorelle niin kuin Mooses ja huutaa. Mutta siinä ei kuulu eikä näy mitään. Välistä Hän astuu alas nöyryyden laaksoon ja kuuntelee, jos joku lampaan ääni kuuluu siellä. Mutta hukkaan Hän etsii kadonnutta lammasta nöyryyden laakossa, koska Sinain vuorella ei kuulu mitään. Ei taida eksynyt lammas olla Punaisen meren rannalla eikä Jordanin virran tykönä, koska hän ei näy Kedarin majoissa.

Voi sinuas, sinä eksynyt lammas, minkä kaltaisen vaivan sinun piti tekemän Paimenelle, joka nyt vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita sinun tähtes! Ja kuka tiesi, mistä Hän sinun viimein löytää. Sinä taidat olla niin synkiässä mettässä eli jossakussa Kalevan luolassa, ettei Paimen löydä sinua enää. Jos sinä vastaisitkaan, koska Hän sinua huutaa,

niin se olis mahdollinen, että Hän tulis sinun tykö ja ottais sinun kiinni ja panis olallensa ja kantais sinun laumansa tykö.

Mutta nyt olet sinä niin arka, ettei Paimen saavuta sinua. Sinä olet vieraantunut Hänestä ja nyt sinä pelkää, että Paimen sinua tappaa, jos Hän saapi sinua kiinni. Et sinä pelkää hukkia, jotka mettässä juoksevat. Mutta Paimenta sinä pelkää, joka sinua saattaa varjella hukan hampaista, jos sinä tulisit Hänen tykönsä, eli vastaisit määkymisellä, että Hän sais kuulla, missä sinä olet.

Valitettavasti on monta lammasta eksynyt tänä vuonna, ja muutamat ovat jo kaikille pedoille ruuaksi tulleet. Hengellinen susi on kiskonut ja raatanut niitä kadonneita lampaista, joita Paimen ei ole löytänyt. Muutamista on tyhjä nahkakappaleet löytyneet. He makavat nyt raatona siellä ja täällä Sinain vuorella ja Punaisen meren rannalla turhuuden korvessa, kussa Daavidi paimenteli lampaitsansa. Jos taivaan enkeleille tulee ilo yhdestä syntisestä, joka itsensä kääntää ja parantaa, kyllä nyt riettaan enkelit myös iloitsevat kristityn lankeemisesta, niin kuin he ovat jo monesta saaneet ilon siinä toivossa, että kaikki tulevat semmoisiksi.

Älkää sen tähden ylön varhain iloitko, te riettaan enkelit. Kukas tiesi, jos teille itselle tulis suurempi vaiva helvetissä niitten sieluin tähden, joita te olette saattaneet onnettomuuteen.

Ei kaikki kadonneet lampaat tule Paimenen tykö, vaikka Hän niitä hakee. Muutamat ei tule ollenkaan sen Suuren Paimenen tykö, ja muutamat juoksevat ensinnä niin kuin villilampaat mettään, ja taas pysäytyvät vähän aikaa kuuntelemaan, ja katsovat isoilla silmillä Paimenen päälle, ja taas lähtevät juoksemaan niin kuin vihollinen olis ajamassa heitä takaa. Ja niin saapi Paimen juosta heidän perässäns siihen asti, että Hän väsy heitä hakemasta, ja silloin saavat sekä kadonneet että eksyneet lampaat olla yötä

mettässä. Ja siellä tulee susi heitä kiskomaan ja raatamaan.

Voi teitä, te onnettomat lampaat, jotka niin oletta kadonneet pois! Kuinka suuren vaivan te teette Paimenelle ja kuinka monta raskasta ja vaivalloista askelta Hän on saanut astua teidän tähtenne! Ja kuitenkin täytyy Hänen usein valittaa, ettei Hän ole löytänyt yhtään. Murheella ja raskaalla mielellä täytyy Hänen pyörtää takaisin tyhjänä ja valittaa taivaan enkeleille. Lampaat ovat hajotetut kaikilla Israelin vuorilla ja kukkuloilla. He ovat eksyneet pois laumastansa ja kaikille pedoille ruuaksi tulleet.

Voi teitä, eksyneet lampaat! Kuinka suuren vaivan te teitte Israelin Paimenelle, joka etsii teitä ja huutaa Siinain vuorella ja Saaronin laaksossa ja Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Mutta ei kuulu kadonneista lampaista ääni missään. Ei vuotu jälkikään, missä he ovat käyneet. Ilmanki susi on niitä raatanut ja raiskannut.

Mutta Paimenella on vielä muutampia lampaita ja Jeesuksen karitsoita koossa. Ja Golgatan mäellä, kussa Paimen on antanut henkensä lammasten edestä siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa sen hirmuisen suden kanssa, siellä ovat ne harvat lampaat makamassa, joita Hän on omalla verellänsä ostanut. Mutta Siionin vuorella hyppäävät Jeesuksen karitsat niin kuin peurat. Ja Pietarille Hän on sanonut: *”Ruoki minun lampaitani.”* Hänen täytyy nyt paimentaa Jeesuksen lampaita niin kauvan kuin ne ovat täällä murheen laaksossa, siihen asti, että he pääsevät siirtymään Kedarin majoihin, kussa se Suuri Israelin Paimen rupeaa itse ruokkimaan lampaitans. Hän viepi heitä parhaalle laitumelle ja elävän veden tykö ijankaikkisuuden ihannalle rannalle, kussa heidän villansa tulevat lumivalkiaksi. Siellä se Suuri Israelin Paimen kutsuu heitä suloisella äänelläns ja he

seuraavat Jumalan Karitsata, kuhunka Hän
ikäni menee Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Herra sanoo profeetta Hesekielin suun kautta: ”Minä tahdon itse ruokkia lampaitani, ja vien heitä parhaalle laitumelle. Haavoitetuita tahdon minä sitoa, ja kaitsen heitä toimellisesti.”

Niin sanoi Herra profeetan Hesekielin suun kautta. Ja me uskomme, että Herra on armollisen lupauksensa täyttänyt, vaikka se näkyy meidän silmämme edessä, niin kuin olis paljon jäänyt täyttämättä. Jos me katsomme sitä aikaa, koska kristillisyyden ensin ilmestyi maailmassa, niin me löydämme, että Herra on silloin alkanut itse ruokkimaan lampaitansa, koska Pyhä Henki vuodatettiin opetuslasten ja ensimmäisten kristittyjen päälle, ja ensimmäiset kristityt saatoit iloiset olla Herrassa, vaikka he olit niin vihatut ja vainotut maailmalta.

Ja myös monta kertaa jälkeen tuli Herran lupaus täytetyksi, niin kuin me luemme muisteluksia entisistä kristityistä, jotka ovat olleet aika ajoittain paavin valtakunnassa, kussa oikeat kristityt ovat hirmuisesti vainotut, mutta Herra on itse heitä ruokkinut ja armollansa vahvistanut, että he ovat saattaneet ilolla ja riemulla mennä kuolemaan. Ja myös Lutheruksen valtakunnassa on Herra itse ruokkinut lampaitansa, koska laiskat ja huolimattomat paimenet ei ole ruokkineet Jeesuksen lampaita, vaan itseänsä ja keitureita.

Silloin on Herra aina herättänyt jonkun miehen eli jonkun vaimon saarnaamaan voimallisesti suruttomalle kansalle. Ja sillä lailla on Herra itse ruokkinut lampaitansa ja johdattanut heitä parhaalle laitumelle, kussa armoitetut sielut ovat tulleet tuntemaan iloa ja riemua ja taivaan valtakunnan esimakua. Mutta me näemme, että niitä on niin vähäinen joukko, joita herra tällä lailla ruokkii. Ei ole monta sielua sen suuren paljouden suhteen, jotka saavat maistaa sitä makeata ruokaa, joka on parhaalla laitumella. Ja ne harvat, jotka saavat maistaa sitä makeata ruokaa, saavat vielä harvoin maistaa sitä.

Mihinkäs siis kaikki muut joutuvat? Pitävätkös siis kaikki muut perkeleen ruokaa syömän? Moni maailman viisas on sanonut, että Jumala ei olis kaikkivaltias, jos Hän ei jaksais vetää ylös helvetistä sen suuren joukon, joka sinne putoaa. Ja moni talonpoika, joka luulee ymmärtävänsä, mikä oikea oppi on, moni talonpoika sanoo: ”*Ei Jumala ole minua kado-tusta varten luonut.*” He luottavat sen päälle, että Jumala on niin armollinen, että Hän nostaa kaikki katumattomat huorat ja varkaat helvetistä ylös. Mutta ei se ole niin kuin armonvarkaat luulevat.

Jumala on kyllä kaikkivaltias, mutta ei Jumala saata tehdä mitään vastoin luontoansa. Ei Jumala ole ainoastansa armollinen, mutta Hän on myös vihainen. Hän on vihainen niille, jotka ei usko, niin että he jaksaisit syntiä vastaan sotia. Hän on myös vihainen niille, jotka tekevät syntiä armon päälle: jotka uskovat ja huoraavat, uskovat ja varastavat, uskovat ja pettävät lähimmäistensä, uskovat ja juovat, uskovat ja kiroavat, uskovat ja nauravat hattarain kanssa hattarain naurua. Sitä hattarain naurua ei ole Jumala Vanhassakaan Testamentissa kärsinyt. Ei ole kukaan nähnyt Vapahtajan nauravan koskaan, mutta itkevän ovat opetuslapset nähneet Hänen monta kertaa.

Missäs nyt ovat kadonneet lampaat Israelin huoneesta, joita Israelin Paimen tuli hakemaan? Missäs nyt ovat Jeesuksen karitsat, joita hän käski Pietarin ruokkia? Ne olit kaikki hajoitettut Israelin vuorille siihen aikaan, koska sumuinen ilma ja pimeä oli. Mutta Israelin Paimen näki, että he tulevat kaikille pedoille ruuaksi, jos he saavat enemmän aikaa itseksensä olla. Sen tähden täytyi Hänen ruveta hakemaan niitä ylös. Se Suuri Israelin Paimen vaeltaa nyt niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita, etsein ja huutain joka paikassa,

Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä.

Muutamat ovat kiikkuneet Siinain vuorelle, josta he vierivät ja taittavat niskojansa. Muutamat nääntyvät Punaisen Meren rannalle ja pelkäävät hukkuvansa, koska viholliset ahdistavat heitä Punaiseen mereen. Mutta astu rohkeasti Israel Punaiseen mereen, jos sinä uskot, niin sinä pääset kuivilla kengillä poikki Punaista merta, mutta viholliset hukkuvat Punaisen meren aaltoihin. Ja silloin pääset sinä ensimmäisen kerran veisaamaan voiton virttä Jumalalle. Muutampia löytää hän Jordanin virran tykönä, kussa Johannes kastaa. Mutta yksi suuri joukko makaa kuolleena ja raatona kuolleen meren rannalla, jossa he mätänevät ja haisevat. Ja se mato, joka ei koskaan kuole, se kalvaa heitä. Se mato, jota tuonen koiraksi kutsutaan, kalvaa heidän luitansa vielä kuoleman jälkeen.

Mutta kuin Herra on itse luvannut ruokkia lampaitansa, niin me rukoilemme, että se Suuri Israelin Paimen veis heitä parhaalle laitumelle, että heille kasvaisit valkeat villat, joita Paimen on pessyt Jordanin virrassa, että he saisit levätä Golgatan mäellä, koska he tulevat tämän maailman korvesta. Että se Suuri Israelin Paimen veis heitä lammashuoneeseen, koska lumituisku ja rajuilma tulee, ja viimein Siionin vuorelle, kussa karitsat hyppäävät niin kuin peurat ja iloitsevat ja riemuitsevat. Kuule, Israelin Paimen, kadonneitten, eksyneitten ja raadollisten lammasten surkea määkyminen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 15: 1–10

1 Mutta hänen tykönsä tulivat kaikki Publitanit ja syntiset, kuulemaan häntä.

2 Ja Pharisealaiset ja kirjanoppineet napisivat ja sanoivat: tämä syntisiä vastaan ottaa ja syö heidän kanssansa.

3 Niin hän sanoi heille tämän vertauksen, sanoen:

4 Kuka on teistä se ihminen, jolla on sata lammasta, ja jos hän yhden niistä kadottaa, eikä hän jätä yhdeksänkymmentä ja

yhdeksän korpeen, ja mene sen jälkeen, joka kadonnut on, siihen asti, että hän sen löytää?

5 Ja kuin hän sen löytää, niin hän panee sen olallensa, iloiten.

6 Ja kuin hän tulee kotiansa, niin hän kutsuu kokoon ystävänsä ja kylänsä miehet, ja sanoo heille: iloitkaat minun kanssani: sillä minä löysin lampaani, joka kadonnut oli.

7 Minä sanon teille: niin pitää ilo oleman taivaassa yhdestä syntisestä, joka itsensä parantaa, enemmän kuin yhdeksästä kymmenestä ja yhdeksästä hurskaasta, jotka ei parannusta tarvitse.

8 Taikka kuka vaimo on, jolla on kymmenen penninkiä, jos hän yhden niistä kadottaa, eikä hän sytytä kynttilää, ja lakaise huonetta, ja etsi visusti niinkauvan kuin hän sen löytää?

9 Ja kuin hän sen löytänyt on, kutsuu hän kokoon ystävänsä ja kylänsä vaimot, ja sanoo: iloitkaat minun kanssani; sillä minä löysin penninkini, jonka minä kadotin.

10 Niin myös, sanon minä teille, pitää ilo oleman Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka itsensä parantaa.

Pyhän evankeliumin johduksesta pitää meidän hakeman kadonneita lampaita.

Ensiksi: **tutkistellen niitä paikkoja, joissa kadonneet lampaat pruuukaavat olla.**

Toiseksi: **mikä ilo tulee taivaan enkeleille yhdestä syntisestä, joka hänensä kääntää ja parantaa.**

Joka lähtee lampaita hakemaan, pitää oleman hyvin opas niissä mettissä, vaaroissa, niin myös jokien rannoilla, kussa lampaat pruuukaavat olla. Hänen pitää oleman opas Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran rannalla, kussa lampaat ovat ennen pruuukanneet olla. Hänen täytyy ottaa vaari heidän jäljistänsä, jos he ovat menneet korkeuteen Siinain vuorelle, eli jos he ovat

menneet kuolleen meren rannalle, eli jos he ovat eksyneet Haagarin vuorelle, joka ylettyy hamaan Jerusalemiin, jonka lapset ovat orjat yhtenä äitinsä kanssa.

Ei ole tietoa, missä Paimenen pitää löytämän muutampia kadonneita lampaita. Muutamat ovat jo tainneet kaitua niin kauvas synkkään metsään, ettei taida koskaan takaisin tulla. Paimen vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita ja huutaa Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä, mutta ei sieltä kuulu mitään. Ei siellä ole ääntä eikä vastausta. Ja koska Hän huutaa kadonneita lampaita: *"Missäs olette?"* niin vuoret vastaavat: *"Missäs olette?"* Välistä kuuluu joku raadollinen lammas määkyvän siellä kaukana, ja Paimen luulee, että siellä taitavat olla muutkin kadonneet lampaat, mutta koska Hän menee sinne, ei ole mitään. Sekin oli mennyt, jonka ääni kuului. Ilmanki se oli joku raadollinen raukka, jota hukka oli raatamassa, ja silloin se määkyi.

Jos Paimen katsoo alaspäin, näkee Hän välistä lampaan jäljen rapakkojänkässä. Välistä hän kohtaa muutampia hukan tappamia raatoja, ja muutamista ei ole jäänyt muuta kuin muutamat nahkakappaleet, ja kukas niitä hukan tappamia raatoja korjaa? Suurella murheella ja mielikarvauksella katselee Paimen niitä raatoja, joita hukka on tappanut, mutta ei Hän voi niitä auttaa eli henkiin saattaa, vaan Hänen täytyy jättää ne, ja hakea muita, jotka mitämaks vielä hengissä ovat. Mutta se näyttää, niin kuin olisit kadonneet lampaat menneet iäksi päiväksi, sillä ennen on Israelin Paimen löytänyt muutampia Siinain vuorella, johonka ne olit eksyneet. Mutta nyt ei löydy Siinain vuorella ketään. Ne ovat kaikki karanneet pois Siinain vuorelta, kussa Jumala pauhais hirmuisesti Moosesen aikana. Peljästyneet ja vapisevaiset ei tohdi kiikkua sinne. Mutta ei tämä pelko pysynyt kauan, sillä he rupesit pian tanssamaan kultavasikan ympäri.

On myös se Suuri Paimen löytänyt muutampia Punaisen meren rannalla, jossa viholliset rupesit heitä ahdistamaan. Mutta Mooses nosti sauvansa, ja he pääsit pakenemaan. He pääsit kuivilla kengillä poikki merta, ja silloin he näit vihollisen hukkuvan Punaisen meren aalloissa. Ja toisella puolella merta pääsit he ensimmäisen kerran iloitsemaan ja riemuitsemaan. Mutta ei tämä ilo kauan pysynyt, koska he rupesit vaeltamaan korvessa, kussa ei ollut marjaa puussa, ei vettä maassa. Ja vaikka Paimen ruokki mannalla, joka taivaasta satoi, ei he tyytyneet vielä siihen, vaan koska Egyptin lihapadat tulit mieleen, rupesit he napisemaan ja nurisemaan. Ei kesäntytkään usko kiusauksen ajalla.

Sen napisemisen tähden ja sen kärsimättömyyden tähden täytyi heidän vaeltaa edestakaisin tämän maailman korvessa. Monella tuli halu pyörtämään takaisin orjuuden huoneeseen, ja siinä he kuolit niin kuin koirat. Ja vaikka niin hyvä etu oli heille luvattu Kaanan maassa, kussa rieskaa ja hunajaa vuotaa, niin he näkyvät menevän kuolleitten valtakuntaan, eikä monta henkeä pääse siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa.

Voi! Voi! kuinka paljon sieluja menee hukkaan tämän maailman korvessa. Ja sama teko näkyy nytkin olevan kuin silloin. Sama sota vihollisten kanssa, sama napiseminen korvessa, sama tyytymättömyys, sama nuriseminen, koska lihapadat tulevat mieleen. Ja huoruuden tähden surmattiin neljäkolmatta tuhatta.

Mikäpä nytkin viepi nuorta väkeä muu kuin huoruuden perkele, joka nuoressa lihassa niin väkevä on. Kuinkas monta sielua te luallette kostuvan siihen luvattuun maahan? Ei taida monta henkeä kostua sinne saakka. En minä sen tähden epäile niitten kristillisyydestä, jotka ovat juurtuneet ja vahvistuvat, mutta niitä on niin paljon kadonneita ja hajonneita, ettei ole jäänyt kuin yksi piiskuinen

lauma, jotka tuskin pysyvät koossa ilman Paimenetta.

Ja jos nyt Paimen lähtee niitten perään, jotka ovat kadonneet, mistäs Hänen pitää niitä löytämän? Kukas tiesi, kivieliössä eli synkeässä metsässä, kussa hukat ovat muutampia kiskoneet ja raataneet. Muutamat ovat hukuneet kuolleeseen mereen. Muutamat ovat Kalevan luolassa. Muutamat juoksevat sien perässä ympäri vaaroja, ja muutamat ovat menneet pakanain maahan.

Mutta se Suuri Israelin Paimen, joka aina vaelttaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita etsein ja huutain niitä kadonneita lampaista, on muutampia löytänyt Golgatan mäellä, jossa he seisovat murheellisella ja särjetyllä sydämellä itkein ja valittain, että Paimen on kuollut. Siellä seisovat vielä Maria Magdaleena ja Johanna, ja se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti. He näkevät ja tuntevat, että Jeesus on kuollut.

Mutta tällä ajalla ei ole monta, jotka itkevät ja parkuvat, koska Jeesus kuolee. He näkevät kyllä, että Jeesus on kuollut, mutta ei tule sen tähden murhetta. Mitkäs kuolevaiset ne ovat, jotka ei tule murheelliseksi, vaikka Jeesus on kuollut? Saati ne ei ole siitä suuresta joukosta, jotka seisovat ja pilkkaavat sitä Ristiinnaulittua.

Sitä minä olen paljon ihmetellyt, että tämän aikaisilla epäuskoisilla ei tule murhetta. He sanovat vaan, *”ei ole uskoa”*, eivätkä sen tähden tule murheelliseksi. Minä luulen, että heillä ei ole oikea epäusko, vaan se on niin kuin mikä kuolleen uskon liiva, joka vuotaa heidän suustansa.

Jos vanha armon järjestys pitää pysymän voimassa, niin pitää murhe tuleman Jeesuksen kuolemasta. Ja jossa oikea epäusko on, siinä pitää itku ja parku kuuluman. Niin on tapahtunut opetuslapsille, ja niin pitää vielä nytkin tapahtuman, jos oikea epäusko on. Mutta jos kuollut usko on, niin ei tule murhetta.

Tämän aikaisilla epäuskoisilla ei tule murhetta, vaan he menevät maailmaan. Yksi pelollensa, toinen kaupallensa. Muutamat menevät huoraamaan, muutamat juomaan. Muutamat rupeavat koreita kantamaan ja muutamat komeita kartanoita rakentamaan. Onkos niillä epäusko, jotka niin tekevät ja elävät? Ei suinkaan ole epäusko, mutta usko on heillä niin vahva kuin pahta. Kuinkas opetuslapset teit, koska heillä loppui usko? Menitkö ne juomaan eli huoraamaan, koska usko loppui? Vai menitkö he koreita kantamaan ja herkullisia hakemaan? Ei he jaksaneet epäuskon tähden mennä mihinkään, vaan he olit koossa yhdessä huoneessa ja siellä he itkit ja paruit.

Menkää nyt kaikki epäuskoiset itkemään ja parkumaan, koska Jeesus on kuollut. Menkää valittamaan, ettei teillä ole turvaa, ei taivaaseen eikä maailmaan. Kääntäkää toivonne helvettiin, koska te tunnette ja näette, että Jeesus on kuollut. Kääntäkää toivonne helvettiin, ja huoatkaat niin raskaasti, että reikä tulee kattoon. Mitä maks kuuluvat nämät huokaukset helvetissä, kussa se Ristiinnaulittu on kuolemansa jälkeen. Mitä maks täytyy kuolema ja helvetti laskea Häntä ylös, koska katuvaisten, murheellisten ja parkuvaisten huokaukset tekevät helvetissä rauhattomuuden. Katuvaisten kyyneleet polttavat kuoleman tunnon, ja hänen täytyy laskea ylös sen Suuren Ristinkantajan.

Silloin tulee murheellisille opetuslapsille ilo, koska Jeesus tulee eläväksi ja he saavat seurata Häntä taivaaseen astumisen vuorelle, kussa he kumartaen polviansa rukoilevat Häntä. Ja sitte he menevät saarnaamaan evankeliumia kaikille luoduille joka päivä, odottain sen Suuren Voittajan tulevan tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Ettekö te tiedä, että pyhien pitää maailmaa tuomitseman.

Maailmanlapset pitävät kristittyjen tuomitsemisen sangen pahana erinomattain siitä syystä, että he katsovat ylen kristityitä ja vihaavat heitä. Koska kristityt lukevat maailmanlapsille sen tuomion, jonka Vapahtaja on jo aikoja sitten luenut heille, että jokainen, joka ei usko Jumalan Pojan päälle, hän on jo tuomittu, niin suuttuvat maailmanlapset kovin ja sanovat niin kuin Israelin mies sanoi Moosekselle: *"Kuka sinut pani tuomariksi meidän päällemme?"* Mooses tahtoi nimittäin asettaa riidan kahden Israelin lapsen välillä ja sanoi sille miehelle, joka veljeänsä löi: *"Miksi sinä teet väärin veljellesi?"* Mutta se, joka teki väärin, ei kärsinyt sitä, että Mooses häntä nuhteli. Niin kuin maailmanlasten tapa on, että he kantavat vihaa sille, joka heitä vääryydestä nuhtelee, ja sanovat: *"Kuka sinut pani tuomariksi meidän päällemme?"* Eivät he niin muodoin viitsi kuulla, mitä Paavali sanoo 1. Kor. 6: 2: *"Ettekö te tiedä, että teidän pitää tuomitseman maailmaa?"*

Mutta maailmanlapset eivät usko sitä, että kristittyjen pitää tuomitseman maailmaa, sillä maailmanlapset pitävät itseänsä kristityinä sen vuoksi, että he ovat kastetut ja kunnialliset ihmiset, eikä heissä ole vääryyttä. Koska nyt kristityt rupeavat Jumalan sanan jälkeen soimaamaan suruttomia ja tuomitsemaan heitä hengellisesti sen tuomion mukaan, joka jo on Jumalan sanassa heille annettu, niin suuttuvat maailmanlapset ja sanovat: *"Kuka sinut pani tuomariksi meidän päällemme?"*

Mutta koska maailmanlapset suuttuvat keskenänsä, rupeavat he kiroamaan ja tappelemaan, ja käskevät vihamiehensä mennä helvettiin, sitä ne ei moiti ollenkaan. Mutta jos kristitty tahtoo Jumalan sanan jälkeen lukea heille sen tuomion, joka on ennen jo kaikille suruttomille ja uskottomille määrätty, niin ottavat he viisiä Raamatusta, ettei saa

yksikään tuomita, vaikka suruttomat ja käännyttömät kantavat itse tuomion omassa tunnossansa, jos omatunto pääsisi sen verran heräämään, että se puhuisi oikein. Mutta koska omatunto on nukkumassa, silloin ei tahdo ihminen kuulla sitä tuomiota, joka kaikille suruttomille on määrätty maailman alusta, nimittäin kirous ja vaiva jokaisen päälle, joka pahaa tekee.

Luonnollinen ihminen pitää itsensä hurksaana. Ei hän tahdo syntiänsä tunnustaa. Koska näkyväisiä syntejä hänelle soimataan, kieltää hän pois niitä ja peittää. Mutta kristityille on annettu valta tuomita maailmaa hengellisellä tuomiolla. Sen me kuulemme, ei ainoastansa Paavalin mainituista sanoista, vaan myös Vapahtajan omista sanoista. Hän sanoo nimittäin opetuslapsillensa: *"Teidän pitää tuomitseman kaksitoista kymmentä Israelin sukukuntaa."* Ja taas sanoo Paavali: *"Hengellinen ihminen tuomitsee kaikki, eikä tule yhdeltäkään tuomituksi."* Jos maailmanihminen olisi kuinka vihainen kristitylle ja soimaisi häntä väärällä soimauksella, niin ei se tee kristitylle mitään. Kyllä kristitty kärsii tuomion kuulla, sillä hän tietää, että hän on tuomionalainen ollut.

Mutta maailmanihminen, joka on hurkas, ei kärsi tuomiota kuulla, sillä vanha Aatami on niin pyhä ja niin hurkas, ettei hänessä löydy vääryyttä. Vanha Aatami luulee olevansa likimäinen Jumalalle, koska hän on likimäinen saatanalle. Koska viha kuohuu sydämessä, silloin rakastaa hän lähimmäistänsä. Koska hän kiroaa, silloin on hän siunaa-massa. Koska hän on paloviiniaa juonut, silloin on hän ripillä käynyt. Koska hän tappelee, silloin on hän evankeliumia saarnaamassa ihmisille. Koska hän janoaa kristittyjen verta, silloin on hän Jumalan puolesta kiiwas. Omatunto vaatii häntä juomaan, kiroilemaan ja tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan.

Nämä ovat Paavalin opin jälkeen lihan työt, jotka tuomitaan Jumalan sanan kautta. Ja koska vanha ihminen tuomitaan näitten töitten tähden, niin hän suuttuu ja vihastuu. Hän tahtoo, että se pitää viisattaman. Hän aikoo kysyä kunniansa perään. Hän hakee senkaltaisia paikkoja Raamatusta, joilla hän tahtoo näyttää toteen, että hänen elämänsä on kristillinen, ja ettei saa yksikään tuomita häntä. Mutta Paavali sanoo näin: *”Jos te tuomitsitte itsenne, niin ei teitä tuomittaisi.”* Ihmisen pitää tuomitseman itsensä. Mutta kun taas luonnollinen ihminen saattaa tuomita itsensä, joka on sokea, eikä näe syntiänsä.

Kristityn tarkoitus sillä tuomitsemisella on, että suruton ihminen heräisi, että hän tulisi oikeaan katumukseen, että hän armonjärjestyksen mukaisesti rupeaisi pyytämään armoa. Mutta suruton ihminen ei tahdo tuntea syntiänsä eikä katumusta tehdä, vaan hän tahtoo ojeti yhden turhan ja jumalattoman elämän perästä astua ylös taivaaseen. Muutamat siveyden kautta. Muutamat kuolleen uskonsa kautta. Ilman katumuksetta, ilman elämän parannusta, ilman sydämen ja mielen muutosta.

Ja koska kristitty osoittaa suruttomalle ihmiselle Jumalan sanan mukaisesti, mikä tuomio häntä odottaa, jos totinen katumus ja parannus ei tule, niin suuttuu vanha ihminen neuvonantajalle ja sanoo: *”Sinäkös olet ihmisten tuomari?”* Ja hakee vielä viisiä Raamatusta, ettei saa tuomita, vaikka se tuomio, joka Raamatussa on kielletty, kuuluu juuri senkaltaisille ihmisille, jotka vihassansa ja kiukussansa panettelevat, kiroavat, uhkaavat, haukkuvat ja käskvät lähimmäisensä mennä helvettiin. Senkaltainen tuomio, jonka suruttomat ihmiset laskevat ulos suustansa lähimmäisestänsä, se on kielletty Raamatussa.

Mutta eivät suruttomat ihmiset pidä siitä mitään, että he vihassa tuomitsevat lähimmäisensä helvettiin. Mutta jos kristitty tahtoo heidän silmiensä eteen panna sen tuomion,

jonka Vapahtaja on kaikille suruttomille lumenut, nimittäin: *”Tämä on tuomio, että valkeus tuli maailmaan, mutta ihmiset rakastivat enemmän pimeyttä, kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat,”* koska tämä Vapahtajan tuomio luetaan suruttomille, silloin nousevat vanhan Aatamin karvat varsin pystyyn. Käärmeen siemenet rupeavat puikimaan sydämen juuressa. Veri ja muoto tulevat mustaksi siitä sapesta, joka on täynnä myrkyä, jonka lohikäärme sylki ihmisen sydämeen. Vanha ihminen sanoo neuvonantajalle: *”Et sinä ole Jumala. Ei sinun tarvitse tulla tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä.”*

Niin kuin juutalaiset sanoivat sille miehelle, joka oli sokeana syntynyt, mutta Vapahtajan voiman kautta oli saanut silmänsä auki: *”Sinä olet kokonansa synnissä syntynyt ja tahdot meitä opettaa.”* Niin sanovat myös tämänaikaiset juutalaiset kristityille: *”Sinä olet itse synnissä syntynyt ja tahdot meitä opettaa.”* Mutta Jeesus kysyi kuitenkin jälkeen siltä mieheltä, joka oli sokeana syntynyt: *”Uskotkos sinä Jumalan Pojan päälle?”* Hän vastasi: *”Jaa, Herra, minä uskon.”* Niin minä myös olen kysynyt niiltä, jotka ovat maailman joukosta tuomitut ja heidän seurastansa erotetut, eivätkä saata enää juoda, kirota ja tapella heidän kanssansa: *”Uskotkos sinä Jumalan Pojan päälle?”* Jaa, Herra, minä uskon. Minä uskon, että Herra Jeesus vahvistaa kaikkien niitten uskon, jotka ovat sokeana syntyneet, mutta Jeesuksen voiman kautta saaneet silmänsä auki, ja tämän asian tähden vihataan, pilkataan ja vainotaan maailmalta. Minä uskon, että Herra antaa kaikille murheellisille, epäileväisille ja heikkomielisille voimaa uskomaan ja turvaamaan Jumalan Pojan päälle, joka heidän sielunsa on lunastanut ja vapaaksi ostanut kuolemasta. Amen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 6: 36–42

36 *Olkaat sentähden laupiaat, niinkuin teidän Isännekin laupias on.*

37 *Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi: älkää sadatelko, ettei teitä sadateltaisi:*

anteeksi antakaat, niin teille anteeksi annetaan.

38 Antakaat, ja teille annetaan: hyvän mitan, likistetyn ja sulletun, ja ylitsevuotavan he antavat teidän helmaan NE: sillä juuri sillä mitalla, jolla te mittaatte, pitää teille jälleen mitattaman.

39 Mutta hän sanoi heille vertauksen: taitaako sokia sokiaa taluttaa? eikö he molemmat hautaan lankee?

40 Ei ole opetuslapsi ylitse mestarinsa, mutta jokainen on täydellinen, kuin hän on niinkuin hänen mestarinsa.

41 Mutta kuinka näet raiskan, joka on veljes silmässä, vaan et havaitse malkaa, joka on omassa silmässä?

42 Eli kuinka taidat sanoa veljelles: veljeni, pidä, minä otan raiskan, joka on silmässä, ja et itse näe malkaa, joka on omassa silmässä? Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästä, ja katso sitte, jos taidat ottaa raiskan, joka on veljes silmässä.

Maailmanlapset luulevat vissimmästi, että he tämän päivän evankeliumista saavat todisteita kristityitä vastaan, koska Vapahtaja kieltää opetuslapsiansa tuomitsemasta. Mutta se on tietämätöntä, kenelle tämä Vapahtajan sana parhaiten sopii, ja kutka eniten rikkovat tätä käskyä vastaan. Maailmanlapset luulevat, että kristityt eivät tottele Vapahtajan käskyä tässä asiassa, koska Vapahtaja kieltää tuomitsemasta, ja kristityt kuitenkin tuomitsevat suruttomia, vaikka Vapahtaja on kieltänyt, ettei saa tuomita.

Mutta minä luulen, että kristityt saavat vielä enemmän voimaa tuomitsemaan, koska me ensinnä katsomme perään, minkä kaltaisille ihmisille nämä Vapahtajan sanat kuuluvat, ja kenelle ne parhaiten sopivat. Vapahtaja sanoo: *”Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi.”* Nyt luulevat maailmanlapset, että kristityille se on sanottu, jotka muka tuomitsevat suruttomia. Mutta minä luulen, että maailmanlapsille se on sanottu: *”Älkää tuomitko, ettei*

teitä tuomittaisi.” Sillä ne sanat, jotka varsin jälkeen tulevat, osoittavat sen, että Vapahtaja tarkoittaa niitä, jotka tuomitessansa sadattelevat, koska Hän sanoo: *”Älkää sadatkelko, ettei teitä sadateltaisi.”*

Ketkäs ne nyt ovat, jotka tuomitessansa vielä sadattelevat? Kristitytkös ne ovat, vai maailmanlapset? Kristityt ilmankin, sillä eiväthän maailmanlapset koskaan kiroa! Ne huutavat tyhjä sen miehen nimeä, jota he palvelevat. Jumalan kunniaksi he sanovat lähimmäisensä: *”Mene hiiteen, mene helvettiin!”* Ja rakkauden tähden he käskivät lähimmäisensä mennä helvettiin. Eivät maailmanlapset vihassa koskaan kiroa eli sadattele, mutta aivan rakkaudesta he käskivät lähimmäisensä mennä helvettiin. Sen tähden he ilmankin käskivät lähimmäisensä mennä helvettiin, että siellä on hauska olla. Eivät maailmanlapset koskaan sano lähimmäisensä: *”Mene taivaan valtakuntaan.”* Mutta he sanovat: *”Mene helvettiin!”*

Vieläpä se, että maailmanlapset huutavat lähimmäistensä perkeleeksi ja saatanaksi. Se on tyhjä kunnian tähden, että he tämän kauniin nimen antavat lähimmäisensä. Koska nyt suruttomat ihmiset eivät sadattele koskaan, eivätkä tuomitse lähimmäistensä helvettiin, niin taitaa tämä sana ainakin langeta kristittyjen päälle, jotka tuomitsevat, kiroavat ja sadattelevat. Lankeaa se vielä itse Vapahtajan päälle, joka kerran kirosi Pietarille, koska hän sanoi: *”Mene pois, saatan. Sinä olet minulle esteeksi!”*

Vielä laveammalta sanoo Vapahtaja: *”Anteeksi antakaa, niin teille anteeksi annetaan.”* Nämä Vapahtajan sanat kuuluvat ilmankin suruttomille, jotka eivät kanno vihaa lähimmäisensä, vaan anteeksi antavat viinavelkoja lähimmäisensä ilman maksutta, eivätkä suutu koskaan, vaikka kuinka kiusataisiin. Mutta kelles nämä Vapahtajan sanat sopivat: *”Taitaako sokea sokeaa taluttaa? Eivätkö he molemmat kuoppaan lankea?”* Ne sanat kuuluvat vissimmästi kristityille, jotka

ovat sokeat taluttajat. He ovat järjettömät neuvonantajat, jotka neuvovat ihmisiä väärälle tielle. Ovat itse hulluja ja tekevät muita hulluksi. Mikäpä muu se on, kuin hullu, joka neuvoo ihmisiä totiseen katumukseen ja parannukseen, ja tahtoo estää juopumuksen ja viinakaupan? Joka rupeaa niitä kuuntelemaan, se tulee vissimmästi köyhäksi ja viimein hulluksi.

Koska ihminen rupeaa ylen paljon kirjaa lukemaan, niin hän tulee hulluksi. Niin sanoi se viisas maailman herra, Festus, Paavalille: *"Sinä olet hullu, Paavali, ja ylen paljon lukeminen on sinut hulluksi tehnyt."* Mutta maailman orja, se on viisas. Erinomattain silloin, kun paloviina nousee päähän. Hän tietää parhaiten, kuinka ihminen tulee autuaaksi. Ei hän ole sokea taluttaja, niin kuin kristityt, vaan hän antaa ihmisille mieltä, ja hänen uskonsa on tämä: Elä siveästi! Juo paloviinaa! Pidä viinakauppaa! Freistaa voittaa maailman tavaraa niin paljon, kuin sinä saatat. Jos ihmiset eivät tottele sinua, niin kiroa ja tappele! Käy lakia! Mitä sinä et voita viinalla, kirouksella ja tappeluksen kautta, sen sinä voit lain kautta, sillä kaikki nämä asiat kuuluvat siveyteen. Jos tulee tarvitsevainen, niin ota hyvä voitto vaivastasi ja kalustasi. Mutta jos kunnialliset vieraat tulevat, niin sinun pitää oleman kunniallinen vierasten pitäjä.

Tämä on ensimmäinen läksy siveän miehen uskontunnustuksessa. Toinen uskonkappale on tämä: Ihminen on heikko. Ei hän jaksota lihan himoja vastaan. Mutta Jumala on armollinen. Ei hän vaadi mahdottomia. Jos ihminen joutuisi johonkuhun erehdykseen, esimerkiksi että hän houraisi viinassa eli rakastaisi muita vaimoja ja tappelisi oman vaimonsa kanssa, kyllä Jumala anteeksi antaa. Tämä on niitten uskonkappale, jotka eivät tohdi ainoastansa luottaa siveytensä päälle, mutta sen varastetun armon päälle. Muuttamat maailmanlapset tunnustavat myös katumuksen ja parannuksen tarpeelliseksi, mutta ei siihen laihin, kuin kristityt vaativat, nimittäin omantunnon vaivalla, sydämen

ahdistuksella, huokauksilla ja kyyneleillä, vaan erilaihin.

Vaikka ne maailman siveät ihmiset ja kuolleiden uskon tunnustajat eivät saata sen tähden selittää, kuinka ja koska tämä katumus ja parannus on tapahtunut heille. Paljon vähemmin he saattavat selittää, kuinka totinen katumus ja parannus pitää tapahtuman. Tämä näkyy olevan siveitten ja kuolleiden uskon tunnustajien oppi. Järki on heillä tien osoittaja. Ja jos me nyt tahtoisimme tietää, kenelle nämä Vapahtajan sanat kuuluvat: *"Saattaako sokea sokeaa taluttaa? Eivätkö molemmat kuoppaan lankea?"* niin se on arvattava, että maailmanlapset, joilla on iso järki pääkallossa, lykkäävät pois päältänsä sen soimauksen, että he ovat sokeat. Jos he nimittäin tuntisivat ja tunnustaisivat, että he ovat sokeat, etteivät he tiedä, mistä tie menee taivaaseen, niin tulisi järki lyhemmäksi.

Eivät juutalaiset kuitenkaan tahtoneet tunnustaa itsensä sokeaksi, sillä Vapahtaja sanoi heille: *"Jos te tuntisitte, että te olette sokeat, niin teillä olisi vähemmän syntiä. Mutta nyt te sanotte, että te näette. Sen tähden on teillä suurempi synti."* Mutta nämä sanat: *"Kuinkas näet raiskan, joka on veljesi silmässä, vaan et havaitse malkaa, joka on omassa silmässä."* Ne Vapahtajan sanat antavat maailmanlapsille ison voiton, sillä ei maailmanlapsilla olekaan tarkka silmä näkemään vikoja kristittyjen elämässä, vaikka juutalaiset näkivät paljon vikoja Vapahtajan ja opetuslasten elämässä. Juutalaiset näkivät senkin synnin Vapahtajan elämässä, ettei Hän pessyt käsiänsä, koska Hän istui syömään. Juutalaiset soimasivat usein Vapahtajaa, että Hän oli pyhäpäivän rikkoja, koska Hän paransi niitä sairaita pyhäpäivänä.

Mutta se oli suurin synti, mitä Vapahtaja oli tehnyt, että Hän teki itsensä Jumalan Pojaksi. Ja se taitaa vielä nytkin olla suurin synti, mitä kristityt tekevät maailmanlapsille, että he tunnustavat itsensä Jumalan lapseksi. Sitä ei kärsi maailman joukko

ollenkaan kuulla, että kristityitten pitäisi oleman Jumalan lapset. Ja niin kuin suruttomalla joukolla on väärä autuuden perustus, jonka päälle he nojaavat, nimittäin salainen omavanhurskaus, niin katsovat maailman siveät ihmiset erinomattain sen päälle, kuinka kristityt elävät. Ei maailmanjoukko arvaa, että kristitty on tullut Jumalan lapseksi armon kautta. Mutta sokea joukko luulee, että pyhän elämän kautta, siveyden kautta, ja omanvanhurskauden kautta, tulee ihminen Jumalan lapseksi.

Sen tähden on maailmanlapsilla niin tarkka silmä näkemään vikoja kristittyjen elämässä, sillä he tahtovat, että kristityn pitäisi oleman enkelin kaltainen. Siitä samasta syystä näkivät juutalaiset niin paljon vikoja Vapahtajan elämässä. Ensiksi oli hän nuoska. Toiseksi syömäri ja juomari. Kolmanneksi pyhäpäivän rikkoja. Neljänneksi noita eli perkeleen apulainen. Viidenneksi Jumalan pilkkaaja. Kuudenneksi kansan häiritsijä eli väärä profeetta. Muutamat näistä Vapahtajan syneistä, joita maailmanlapset vakaisesti löytävät kristittyjen elämästä ovat seuraavat. Ensiksi he ovat väärät profeetat. Toiseksi ulkokullatut. Kolmanneksi pahoilta hengiltä riivatut. Neljänneksi ahneuden tähden ne eivät raaski juoda eli antaa ryyppyä lähimmäisensä. Viidenneksi ne haukkuvat kunniallisia ihmisiä ja yllyttävät heitä vihaan. He pitävät itseänsä parempana muita, eivätkä anna ihmisille omantunnon rauhaa. Heillä on väärä usko. He neuvovat ihmisiä väärin. Ja kaiken tämän pahuuden ja rauhattomuuden tähden olisi paras kantaa Pontius Pilatuksen edessä.

Kukas nyt on, joka näkee raiskan veljensä silmässä? Kristityt ilmankin, jotka alati neuvovat suruttomia totiseen katumukseen, eivätkä niin muodoin anna vanhalle Aatamille nukkumarauhaa. Sillä koska maailmanlapset juovat yhdessä, kiroavat kilpaa, tappelevat sekaisin, varastavat seurassa ja pitävät viina-kauppaa seurassa, niin ovat nämä hyvät ihmiset niin rakkaat keskenänsä, että he kätkevät ja peittävät toinen toisensa vikoja ja

kaikki asiat parhain päin kääntävät. Auttavat toinen toistansa välttämään sakkoa ja lain rangaistusta. Pitävät suurena syntinä, jos joku juomari eli viinaporvari joutuisi sakkoa saamaan. Ja jos he olisivat niin halulliset toinen toistansa auttamaan helvetin vaivasta, kuin he ovat kiivaat auttamaan juomakumppaniensa sakosta, niin olisi kyllä toinen elämä maailmassa

Mutta kristityt ne näkevät aina raiskan veljensä silmissä. Ne tuomitsevat suruttomia. Ne haukkuvat jumalattomia. Ne neuvovat synninunessa makaavaisia. Ne käyvän vanhan Aatamin päälle. Ja tosin, jos me luemme tämän päivän evankeliumia niillä silmillä, joilla suruttomat sen lukevat, niin kääntyvät kaikki asiat nurinpuolin. Maailma tulisi tämän selityksen jälkeen kristityksi ja kristityt tulevat tuomituksi, vaikka Vapahtaja on kieltänyt, ettei saa tuomita. Toiseksi he ovat sokeat taluttajat, koska he neuvovat ihmisiä väärin. Kolmanneksi he näkevät raiskan veljensä silmässä, mutta malkaa omassa silmässä he eivät näe.

Mutta jos me luemme tämän päivän evankeliumia ylösvalistetuilla silmillä, niin kääntyvät kaikki asiat toisin. Maailmanlapset tuomitsevat kristityitä helvettiin vihan tähden, mutta kristityt neuvovat suruttomia rakkauden tähden. Kristityt antavat mielellänsä anteeksi maailmanlapsille heidän vääryytensä, niin pian kuin he kääntyvät ja tunnustavat vikojansa. Maailmanlapset ovat sokeat taluttajat, koska he käyvät pahoilla esimerkeillä toisten edellä. Mutta kristityt ovat ylösvalaistut ja opetetut Pyhältä Hengeltä, puhumaan Jumalan armosta.

Maailmanlapsilla on tarkka silmä näkemään vikoja kristittyjen elämässä. He näkevät vikoja, ei sen tähden, että he neuvoisivat, vaan sen tähden, että he pääsisivät kantamaan kristittyjen päälle oikeuden edessä. Niin tekivät juutalaiset Vapahtajalle ja hänen opetuslapsillensa. Maailmanlapset näkevät vielä senkaltaisia vikoja kristityn elämässä, jotka

ovat kristittyjen velvollisuus tehdä. Esimerkiksi opettaa ja neuvoa suruttomia parannukseen. Se on suuri synty maailman edessä, jota maailma ei voi kärsiä. Sen asian tähden kantoivat myös juutalaiset Vapahtajan päälle, että hän sekoitti kansaa väärällä opilla. Kuolleen uskon tunnustajat, jotka pitävät itsensä kristittynä, sanovat näin: Minäkös olen toisten ihmisten neuvonantaja? Kyllä kuolleen uskon tähden saavat kaikki elää manaamatta ja neuvomatta, vaikka kuinka jumalattomasti elettäisiin.

Koska nyt tämä evankeliumi luetaan avoimilla silmillä, niin lankeaa raskas tuomio ja edesvastuu suruttomien ihmisten päälle, jotka tuomitsevat lähimmäistensä vihassa, ja sadattelevat, eivätkä anna anteeksi lähimmäisellensä, vaan tämmäävät oikeuteen. Käyvät myös pahoilla esimerkeillä lasten edellä ja viettelevät muita ihmisiä syntiin. Ovat niin muodoin sokeat taluttajat. He näkevät myös vikoja kristittyjen elämässä, mutta omia syntejensä he eivät tahdo

tunnustaa. Mutta niin kuin maailmanlapset lukevat ja ymmärtävät tämän päivän evankeliumia, niin lankeavat kaikki nämä synnit kristityitten päälle. Koska rietas on kääntänyt suruttomien silmät nurin, niin he lukevat kirjaa nurin ja ymmärtävät väärin Jumalan sanaa heidän sielunsa iankaikkiseksi vahingoksi.

Ylösvalaiskoon Herra kaikkien sokeitten silmät, että he käsittäisivät, mikä korkeus, leveys ja pituus on Jumalan rakkaudessa. Ja antakoon Herra Jeesus armonsa kaikille murheellisille sieluille, että he saattaisivat hyvällä mielellä kantaa maailman väärät soimaukset ja sen väärän tuomion, jota entiset Jeesuksen nimen tunnustajat ovat kantaneet uskonsa ja rakkautensa tähden Jeesusta kohtaan. Silloin me saamme viimein nähdä, kuka on oikean tuomion kirjoittanut, maailmanlapset vai kristityt. Amen

Lähteet:1. Jäljennös (Anders Sakariaanpoika Kitkijoki) / P. Raittilan arkisto / Oulun Maakunta-arkisto / 2. Siionin Sanomat 1898 65-71 /

Ja koska Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden.

Vapahtaja osoittaa tässä paikassa, mikä on Pyhän Hengen virka, nimittäin: Hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Mutta Pyhä Henki toimittaa virkansa sanan kautta ja kristittyjen suun kautta. Mutta koska maailman suruttomat ihmiset lukevat Jumalan sanaa, kussa Pyhä Henki nuhtelee heitä synnin tähden, niin he menevät sivuitse niitä paikkoja, kussa Jumalan ankara vanhurskaus pannaan heidän silmiensä eteen. Eivät he omista itsellensä Pyhän Hengen kovia nuhtelemisia, mutta armoa he kyllä omistavat itsellensä.

Vaikka Jumalan sana osoittaa joka paikassa, ettei armo kuulu suruttomille, mutta ainoastansa katuvaisille. Yhtä hyvin omistavat suruttomat itsellensä armoa, mutta Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion katsovat he ylen, niin kuin se paikka ei kuuluisi heille ollenkaan. He lykkäävät Jumalan vihan päältänsä siinä väärässä luulossa, ettei tuomio kuulu heille, vaan senaikaisille ihmisille tämä kova tuomio julistettiin. Niin luulevat tämänaikaiset juutalaiset, että ne kovat paikat, jotka Raamatussa seisovat, kuuluvat sen aikaisille juutalaisille, mutta eivät tämänaikaisille ihmisille. Tämänaikaiset ihmiset ovat ilmanakin niin siveästi eläneet, etteivät he ole yhtään tuomiota ansainneet. Jumala olisi kokonansa väärässä, jos Hän tuomitsisi viattomia ihmisiä, jotka kuitenkin harjoittavat jumalisuutta. Käyvät kirkossa ja Herran ehtoolisella ja auttavat vaivaisia. Eivät he muista juopumustansa, huoruuttansa, kirouksiansa ja jumalatonta elämänsä, vaan he muistavat ainoastaan hyviä töitensä, siveyttensä ja jumalisuuttansa. Sen tähden suuttuvat tämänaikaiset juutalaiset kovin, jos heille julistetaan tuomio. Mutta jos heille luvataan armo, siihen he mielistyvät. Mutta heränneet sielut, eli katuvaiset syntiset eivät saata niin keveämielisesti omistaa itsellensä

Jumalan armoa. Ja koska suruttomilla on niin vahva kuollut usko, kuin Pietarilla ennen kuin hän teki sen suuren lankeemuksen, on heränneitten usko niin heikko, että he tuskin jaksavat uskoa, että Jumala on heille armollinen.

Koska nyt Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja tämä nuhtelevinen tapahuu kristittyjen suun kautta, nousevat vanhan Aatamin karvat pystyyn. Käärmeen siemenet rupeavat puikimaan sydämen juuressa. Omavanhurskaus nousee päähän ja sanoo neuvonantajalle: *"Kukas sinun pani tuomariksi meidän päällemme?"* Suruttomat sanovat niin kuin Korah, Dathan ja Abiram sanoivat Moosekselle: *"Miksi te korotatte teitänne Herran kansan päälle, sillä kansa on kaikki pyhä."* (4. Moos. 16: 3). Sillä suruttomalla Israelin kansalla oli se usko, että koko kansa oli pyhä. Heillä oli se usko, että kaikki siinä suuressa seurakunnassa olivat Jumalan lapset. Ja ne erinomattain, jotka pitivät itseänsä niin kuin päämiehenä, olivat niin kuin parhaat miehet seurakunnassa, ne riitelivät Mooseksen kanssa, joka Jumalan puolesta julisti heille lain. Ja vielä likimmäiset sukulaiset, niin kuin Mooseksen veli Aaron ja sisar Mirjam rupesivat arvelemaan, ettei taida Mooses yksin tietää, mikä Jumalan tahto on. Koska he sanoivat: *"Tyhjä Mooseksen kautta kos Jumala puhuu."* Se merkitsee niin paljon kuin: *"Mooses se nyt yksin tietää, mistä tie menee taivaaseen."* Eli niin kuin tämänaikaiset suruttomat arvelevat, koska omavanhurskaus ja luonnollinen ylpeys nousee päähän: *"Tyhjä heränneitten suun kauttakos Jumala puhuu, tyhjä nekös nyt tietävät, mistä tie menee taivaaseen?"* Tämänaikaiset suruttomat arvelevat, että hekin tietävät niin hyvin kuin heränneet, mistä tie menee taivaaseen. Mutta minä pelkään, että suruttomat tietävät parhaiten, mistä tie menee

helvettiin. Ja tämän tien he näyttävät jumalattomalla elämällä.

Koska nyt Pyhä Henki nuhtelee heitä synnin tähden, ja tämä nuhteleva tapahtuu kristittyjen suun kautta, rupeaa rietas niin kovin potkimaan sydämen juuressa, että he purevat hampaitansa ja hakevat kiviä, joilla he aikovat kristityitä tappa. Koska nimittäin suruttomilla on se usko, että he ovat Jumalan lapset, vaikka he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, niin se on arvattava, että he katsovat kristittyjen päälle karsaasti, jotka heidän töitensä laittavat ja oikean parannuksen vaativat.

Vapahtaja sanoo: *”Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, etteivät he usko Hänen päällensä.”* Mutta suruttomat luulevat, ettei Pyhä Henki saata nuhdella heitä epäuskon tähden, sillä heillä on niin vahva usko Vapahtajan päälle, ettei heränneillä ole likikään niin vahva usko kuin suruttomilla. Mutta suruttomain usko taitaa olla niin kuin Pietarin usko ennen lankeemusta, että se puuttuu kokonaan kiusauksen aikana.

Suruttomat luulevat kyllä, että heillä on vahva usko Vapahtajan päälle ja niin paljon rakkautta, että he saattavat kuolla Vapahtajan kanssa. Mutta kiusauksen aikana loppuu heidän uskonsa peräti. Ja koska nyt Pyhä Henki nuhtelee heitä tämän synnin tähden, etteivät he usko Vapahtajan päälle, nousee taas omanvanhurskauden musta veri päähän. He mustuvat muodolta niin kuin tataraiset ja sanovat heränneille niin kuin se väärä Israeliitta sanoi Moosekselle: *”Kuka sinut pani tuomariksi meidän päällemme?”* Eli niin kuin Mooseksen sisar Mirjam sanoi: *”Tyhjä Mooseksen suun kauttakos Jumala puhuu? Eikö hän myös meidän kauttamme puhu?”* Eli niin kuin Korah, Dathan ja Abiram, jotka siihen aikaan olivat parhaat miehet Israelin seurakunnassa, sanoivat Moosekselle: *”Tahdotkos silmät puhkaista meiltä?”* Eli niin kuin juutalaiset sanoivat Vapahtajalle: *”Sinä olet samarialainen, ja sinulla on perkele.”*

Vaikka nyt tämän aikaiset juutalaiset kuulevat, kuinka ennen on eletty maailmassa, ja kuinka suruttomat vanhassa Testamentissa ovat vihanneet ja vainonneet niitä, jotka Jumalan puolesta ovat Jumalan tuomion julistaneet suruttomille, eivät tämänaikaiset suruttomat ota itsellensä esimerkin siitä, kuinka niille kävi, jotka silloin vihasivat totuuden tunnustajia, vaan he luulevat, että se oli vain heille se, mutta ei meille, jotka olemme muka kristityt. Ja kaikki, jotka ovat kastetut, ovat ilmankin kristityt, vaikka he elävät niin kuin pakanat. Eivät nimittäin kastetut pakanat kärsi tuomiota kuulla, sillä he ovat pyhät, siveät ja hurskaat. Ne siveät huorat ja rehelliset varkaat, ne pahimmin suuttuvat, koska Pyhä Henki nuhtelee heitä synnin tähden, vanhurskauden ja tuomion tähden. Ne raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit, ne eivät kärsi ollenkaan tuomiota, sillä he ovat viattomat ja hurskaat, ja luulevat, että heitä viattomasti haukutaan.

Koska rietas on tehnyt huoruuden, juopumuksen ja viinakaupan luvalliseksi, silloin tulee totuuden julistaminen synniksi ja Pyhän Hengen vaikutukset tulevat taikaukseksi, ja soimaukset synnistä tulevat haukkumiseksi, ja oikeat kristityt tulevat vääräksi profetaksi, ja katuvaiset syntiset tulevat hulluiksi. Mutta katumattomat huorat tulevat kuniiksi maailman edessä. Suruttomat viinaporvarit tulevat kunniallisiksi ja armahtavaisiksi, ulkokullatut ja suukristityt eli fariseukset tulevat jumaliksiksi. Viinakyyneleet tulevat katumuksen kyyneleiksi, ja huoran kyyneleet tulevat rakkauden kyyneleiksi, ja käärmien kyyneleet tulevat viattomuuden kyyneleiksi.

Koska silmäkääntäjä on kääntänyt maailmanlasten silmät nurin, silloin tulee huoruus rakkaudeksi, koreus tulee ruumiin suojaaksi, juopumus tulee lääkitykseksi ja ruumiin virvoitukseksi, viinakauppa tulee armeliaisuudeksi köyhiä juomareita kohtaan. Kirous tulee kunniaksi ja totuuden vahvistamiseksi. Tappelus tulee opiksi ja oikeuden

osoittamiseksi. Luonnollinen sokeus ja tyhmyys tulee hengelliseksi viisaudeksi. Mutta kristillisyyks tulee vääräksi opiksi ja taitaukseksi.

Mahdamme nyt katsella, mikä hengellinen sota on ollut maailman alusta Jumalan lasten ja maailmanlasten välillä, ja siinä sodassa ovat aina maailmanlapset voittaneet ruumiin puolesta, sillä maailmanlapset sotivat nyrkillä ja sauvalla, miekoilla ja seipäillä, mutta kristityt ovat sotineet Jumalan sanan voimalla. Ja vaikka suruttomat ovat näin vihanneet ja vainonneet kristityitä, on suruttomilla aina ollut se tarkoitus, että he sotivat Jumalan puolesta, ja että heillä on oikea usko ja oikea rakkaus Jumalan tykö. Ja koska he ovat tappaneet Jeesuksen opetuslapsia, ovat he mielestänsä tehneet Jumalalle palveluksen.

Ja nyt ovat taas väärät profeetat matkassa. Nyt pitäisi taas tuleman sota Mikaelin ja lohikäärmeen välillä. Lohikäärmeen enkelit ovat nyt saaneet sen uskon, että he ovat Jumalan lapset, mutta kristityt ovat perkeleen lapset sen tähden, että he tuomitsevat siveitä ja kuolleen uskon tunnustajia ja armonvarkaita. Kristityt tuomitsevat heitä sillä tavalla nimittäin, että jos totinen katumus ja parannus ei tule suruttomille, niin he tulevat tuomitukseksi kadotukseen.

Ja koska nyt Pyhä Henki kristittyjen suunkautta nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, olisi tarpeellinen kaikkein kristittyjen rukoilla sitä Suurta Ristinkantajaa ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isää, että hän lainaisi meille totuuden Hengen ja kärsivällisyyden Hengen, ettei yksikään niistä, jotka totuuden julistavat maailman joukolle, pelkäisi heidän uhkauksiansa, vaan sotisivat miehuullisesti, niin kuin urhoollinen Jeesuksen Kristuksen sotamies. Sillä tämän suuren sodan kautta täytyy yhden kristityn varjella henkensä, ja vastustaa kaikki sen ruman tuliset nuolet. Jos hän tässä sodassa voittaisi

jonkun sielun taivaan valtakunnalle, ei hän olisi turhaan sotinut. Se Suuri Sotasankari, joka on viimeiseen veripisaraan asti sotinut lammasten edestä ja voittanut sen väkevän haarniskoidun vihollisen, olkoon niiden turvana, jotka verta vuotavat Hänen nimensä tähden, ja kuulkoon kaikkein murheellisten, katuvaisten, alaspainettujen ja heikkomielisten huokauksen. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 6: 36–42

36 Olkaat sentähden laupiaat, niinkuin teidän Isännekin laupias on.

37 Älkäät tuomitko, ettei teitä tuomittaisi: älkäät sadatelko, ettei teitä sadateltaisi: anteeksi antakaat, niin teille anteeksi annetaan.

38 Antakaat, ja teille annetaan: hyvän mitan, likistetyn ja sullotun, ja ylitsevuotavan he antavat teidän helmaanNE: sillä juuri sillä mitalla, jolla te mittaatte, pitää teille jälleen mitattaman.

39 Mutta hän sanoi heille vertauksen: taitaako sokia sokiaa taluttaa? eikö he molemmat hautaan lankee?

40 Ei ole opetuslapsi ylitse mestarinsa, mutta jokainen on täydellinen, kuin hän on niinkuin hänen mestarinsa.

41 Mutta kuinka näet raiskan, joka on veljes silmässä, vaan et havaitse malkaa, joka on omassa silmässä?

42 Eli kuinka taidat sanoa veljelles: veljeni, pidä, minä otan raiskan, joka on silmässä, ja et itse näe malkaa, joka on omassa silmässä? Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästä, ja katso sitte, jos taidat ottaa raiskan, joka on veljes silmässä.

Maailmanlapset, jotka ovat siveät ja hurskaat, luulevat tämän päivän evankeliumista saavansa puoltoa, koska Vapahtaja kieltää tuomitsemasta ja raiskaa hakemasta veljen silmästä. Vaikka nyt tämä tuomitseminen ja raiskan hakeminen kuuluu erinomattain suruttomille, jotka tuomitsevat lähimmäisensä

helvettiin vihassa ja kiukussa, ja vielä päälliseksi kiroavat ja sadattelevat.

Kuitenkin, koska kavaluuden henki on opettanut orjiansa ymmärtämään ja selittämään Raamattua nurin, tahdomme me tämän asian ottaa tutkinnon alle ja perään ajatella, **kuinka suruttomat tuomitsevat vihassa ja kiukussa, ja sadattelevat ja hakevat raiskaa kristittyjen silmistä. Ja toiseksi, millä tarkoituksella kristityt tuomitsevat suruttomia.**

Että, se ylimmäinen hengellinen Tuomari, joka oikein tuomitsee, tulisi meille avuksi ja opettaisi meitä niin käsittämään Jumalan sanaa, että se tulisi meidän sielujemme ylösrakennukseksi ja iankaikkiseksi sovinnoksi, sitä me rukoilemme ja pyydämme hänen nimensä kautta. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Kutkas tuomitsevat ihmisiä helvettiin?** Vastaus: Perkeleen orjat. – Ja kukas on antanut heille sen luvan eli fullmaktin, että he saavat tuomita? Vastaus: maailman jumala. Koska nimittäin maailmanlapset riitaantuvat eli suuttuvat keskenänsä, käseivät he lähimmäisensä mennä helvettiin, ja kiroavat vielä päälle. Mutta ei he sen kaltaista tuomiota pidä pahana, vaikka se tulee heidän suustansa vihassa ja kiukussa, erinomattain viinapäissä. Mutta jos yksi kristitty julistaa suruttomille Jumalan tuomion, silloin he suuttuvat kovin ja sanovat: *”Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi!”* Jolla he antavat tietää, kuinka nurin he käsittävät Jumalan sanaa, koska he tuovat edes niitä sanoja kristityille, jotka kuuluvat suruttomille.

Koska nimittäin Vapahtaja panee sadatteleamisen varsin tuomion jälkeen, niin me arvaamme siitä, että tämä raamatunpaikka kuuluu niille, jotka ensinnä vihassa ja kiukussa käseivät lähimmäisensä mennä helvettiin, ja sen tuomion vielä vahvistavat kirouksilla ja sadatuksilla. Mutta suruttomat valittavat, että kristityt tulevat heidän päällensä kirouksilla ja tuomitsevat heitä

helvettiin. Mutta eivät he sitä sano, millä tarkoituksella kristityt tuomitsevat.

Koska nimittäin Vapahtaja kerran kirosi Pietarille ja sanoi: *”Mene pois, saatana, sillä sinä olet minulle esteeksi”*, niin me mahdamme kysyä, olikohan se Vapahtaja, joka niin hirmuisesti kirosi. Ja koska Vapahtaja sanoi juutalaisille: *”Te olette siitä isästä perkeleestä”*, niin me mahdamme taas kysyä, olikohan se Vapahtaja, joka niin hirmuisesti kirosi? Ja koska Paavali sanoi yhdelle totuuden vihamiehelle: *”O, sinä perkeleen poika, täysi kaikkea vilppiä ja petosta ja kaiken vanhurskauden vihamies”* (Ap. t. 13:10), niin me taidamme taas kysyä, olikohan se kristitty, joka niin hirmuisesti kirosi? Mutta eivät maailmanlapset kysy sen perään, millä tarkoituksella semmoiset kiroukset ovat tulleet Vapahtajan ja Paavalin suusta, vaan he luulevat, että kristityt kiroavat samalla vihalla ja kiukulla kuin suruttomat.

Koska nimittäin suruttomat suuttuvat, sanovat he vihamiehelle: *”Mene helvettiin!”* Ja kyllä suruttomat soisivat mielellänsä, että vihamiehet menisivät helvettiin.

He rukoilevat myös Jumalaa, että vihamiehille kävisi väärin, ja joku vahinko tapahtuisi niille, joille he ovat suuttuneet. Mutta kristityt rukoilevat Jumalaa vihamiestensä edestä, että Jumala antaisi heidän vääryytensä anteeksi ja että heille tulisi oikea katumus ja parannus. Mutta suruttomat rukoilevat usein Jumalaa. Koska he kantavat vihaa lähimmäiselle, niin he rukoilevat, että vihamiehelle tulisi joku vahinko ruumiin, hengen eli omaisuuden puolesta. Ja koska he suuttuvat kristityille, niin he vasta oikein hartaasti rukoilevat Jumalaansa, että kristityille kävisi väärin. Hengellinen viha pakottaa heitä kantamaan kristittyjen päälle Pontius Pilatuksen edessä. Muutamat eivät malta odottaa Pilatuksen tuomiota, vaan he rupeavat jo ennen oman lakinsa jälkeen antamaan korvapuustia ja pieksemään rusikoillansa, ja koska he

näin pieksevät ja vainoavat kristityitä, luulevat he tekevänsä Jumalalle palveluksen.

Ja kyllä on maailmanlapsilla tarkka silmä näkemään vikoja kristityn elämässä. Koska kristityt soimaavat suruttomia jumalattomasta elämästä, ottavat suruttomat tämän päivän evankeliumista viisiä sen päälle, että kristityt näkevät raiskan veljensä silmissä, koska he kaivavat syntiä ylös, että suruttomat tulisivat syntiänsä tuntemaan. Mutta oli juutalaisilakin tarkka silmä näkemään vikoja Vapahtajan elämässä. Vapahtaja oli ensiksi nuoska, toiseksi sapatin rikkoja, kolmanneksi syömäri ja juomari, neljänneksi suuri noita, joka oli liitossa Belsebubin kanssa, viidenneksi Jumalan pilkkaaja, kuudenneksi kansanhäiritäjä ja väärä profeetta. Näin opettaa rietas orjiansa näkemään vikoja kristittyjen elämässä, etteivät pakanat uskoisi, että kristillisyyks on tullut Pyhän Hengen vaikuttamisen kautta. Kaikki suruttomat ja pakanat ovat löytäneet paljon vikoja kristittyjen elämässä.

Ensimmäisiä kristityitä soimattiin huoruudesta, koska he olivat niin rakkaat keskenänsä. Heitä soimattiin taikauksesta, koska he näkivät ilmoituksia. Heitä soimattiin tottelemattomuudesta esivaltaa kohtaan, koska he eivät kieltäneet uskoansa Vapahtajan päälle. Pakanat soimasivat myös kristityitä, että he olivat Jumalan pilkkaajat ja oikean jumalanpalveluksen ylenkatsojat. Ja tämänaikaiset juutalaiset ja pakanat löytävät kohta saman kaltaiset viat kristittyjen elämässä, kuin silloin. Ja jos kristitty lankeaa, niin sanovat turkit ja pakanat: *"Ka, tuommoiset ovat kristityt!"* Riettaalle tulee nimittäin ilo yhden kristityn lankeemuksesta, niin kuin Jumalan enkeleille tulee ilo yhdestä syntisestä, joka hänensä kääntää ja parantaa. Kukas nyt on, joka vihassa ja kiukussa tuomitsee lähimmäisensä helvettiin? Ovatkohan ne kristityt vai ovatkos ne pakanat? Kukas näkee raiskan veljen silmässä, kristityt eli pakanat? Suruttomat luulevat, että tämän päivän evankeliumi kuuluu ainoastaan heränneille,

jotka tuomitsevat, mutta ei suruttomille, jotka eivät tuomitse.

Mutta koska silmäkääntäjä on kääntänyt suruttomien silmät nurin, niin he kääntävät kaikki Raamatun kirjoitukset nurin. He selittävät Raamattua niin kuin kiusaaja selitti Raamattua Vapahtajalle, koska hän käski Vapahtajan hypätä kirkon katolta maahan. Tosi se on, että yksi pakana ei soimaa toista synnistä ja jumalattomasta elämästä, koska he ovat kaikki samassa synnissä osalliset. Ei juomari soimaa toista juomaria, koska he ovat yhdessä juomassa. Ei huora soimaa toista huoraa huoruudesta, koska he ovat samassa sängyssä huoraamassa. Eikä toinen viinaporvari soimaa toista, koska he ovat molemmat mittaamassa viinaa. Eikä yksi varas soimaa toista varkaudesta, koska he ovat yhdessä varastamassa.

Mutta anna heidän suuttua keskenänsä, kyllä ovat kiroamassa ja sadattelemassa toinen toistansa. Semmoisille minä luulen tämän päivän evankeliumin sopivan, jotka vihassa ja kiukussa tuomitsevat lähimmäisensä ja käskävät hänen mennä helvettiin. Paavali sanoo myös juutalaisille (Room. 2), kuinka he saattavat toista tuomita huoruudesta ja varkaudesta, jotka itse huorin tekevät ja varastavat. Niin kauan kuin ihminen itse on ehdollisissa synneissä kiinni, ei hän saata muita tuomita sillä tavalla kuin kristityt tuomitsevat maailmaa, nimittäin Hengellä ja totuudella. Eli siinä tarkoituksessa, että suruttomat tulisivat huomaamaan, missä huonossa ja onnettomassa tilassa he ovat.

Koska nyt maailmanlapset ottavat tämän päivän evankeliumista puoltoa itsellensä ja luulevat, ettei kukaan saa heitä tuomita eli soimata syntiä, niin meidän täytyy tuoda framille [eli esille] muita Raamatun paikkoja, jotka todistavat, että kristittyjen velvollisuus on julistaa suruttomille Jumalan ankaraa vanhurskautta ja tuomiota. Ja jolleivat kristityt sitä tee, niin tulevat viimein suruttomat soimaamaan kristityitä, etteivät he ole

neuvoneet ja varoittaneet eksyväisiä, sokeita raukkoja, koska he näkivät heidän vael-tavan väärällä tiellä.

Tässä maailmassa, kussa rietas on kääntänyt sokeain raukkain silmät nurin, suuttuvat he ja kantavat niille hengellistä vihaa, jotka heitä neuvovat parannukseen. Mutta koska maailma kääntyy, silloin rupeavat suruttomat huutamaan kadotuksessa niin kuin rikas mies: *”Isä Abraham! Lähetä Lasarus maailmaan todistamaan veljille, etteivät he tulisi tähän vaivan sijaan.”* Eipä rikas mies paljon uskonutkaan, että helvetti löytyy, mutta koska hän itse putosi helvettiin, rupesi hänkin pitämään murhetta veljistänsä, ja olisi kyllä huutanut helvetissä veljillensä, jos hänen äänensä olisi kuulunut maailmaan, että heidän pitää tekemän katumusta ja parannusta.

Olkoon tämä niille esimerkkinä, jotka täällä maailmassa ja suruttomuuden ilmassa sanovat: *”Pitäköön kukin vaarin itsestänsä. Ei tarvitse kukaan pitää veljestänsä vaarin.”* Näin vastasi Kain, koska hän oli murhannut veljensä, ja Jumala kysyi: *”Missä on sinun veljesi?”* Kain, sanon minä, vastasi näin: *”Olenko minä velvollinen veljestäni pitämään vaaria?”* Ja samoilla sanoilla puhuvat vielä Kainin lihalliset veljet ja neppaimet. Eivätkä he sen tähden tunne, että heillä on Kainin luonto ja Kainin ajatukset, ja Kainin sanat, ja Kainin tavat, ja Kainin viha, ja Kainin murhamieli. Sillä suruttomat sanovat aina: *”Pitäköön kukin vaarin itsestänsä. Ei tarvitse yksikään pitää muista vaaria.”* Semmoiset puheet ovat Kainin puheet.

Toinen tutkisteleminen: **Millä tarkoituksella kristityt tuomitsevat suruttomia?** Koska suruttomat suuttuvat keskenänsä, niin he sanovat vihamiehelle: *”Mene helvettiin!”* Ja siinä vihassa soisivat he mielellänsä, että vihamies menisi helvettiin. Mutta vaikka suruttomat näin vihassa ja kiukussa tuomitsevat lähimmäistänsä helvettiin, eivät ne sitä pidä pahana. Mutta jos yksi kristitty

tuomitsee Hengessä ja totuudessa suruttomia, että he tämän tuomion kautta heräisivät suruttomuudestaan, silloin he suuttuvat kovin ja kysyvät niin kuin se väärä Israeliitta sanoi Moosekselle: *”Kuka sinut pani tuomariksi meidän päällemme?”* Eli niin kuin juutalaiset kysyivät Vapahtajalta: *”Kenenkä luulla sinä näitä teet?”* Suruttomilla on nimitäin väärä käsitys. He luulevat, että kristittyjen tuomio tulee vihasta eli ylpeydestä, koska se tulee omantunnon vaatimisesta ja rakkaudesta.

Me kuulemme Raamatusta, että kaikki profeetat ovat soimanneet senaikaisia ihmisiä synnistä, mutta sitä ei ole maailman ihmiset kärsineet kuulla, että he ovat pahat. Maailmanihmiset ovat vihanneet profeteitoita niiden soimausten tähden. Ja koska Johannes Kastaja rupesi soimaamaan ja tuomitsemaan juutalaisia ulkokuullaisuudesta, sanoivat he, että Johanneksella on perkele. Koska Vapahtaja rupesi kovin nuhtelemaan fariseuksia vääryyden ja jumalattoman elämän tähden, suuttuivat he ja sanoivat Vapahtajalle: *”Sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele.”* Ja koska Vapahtajan kuoleman jälkeen opetuslapset rupesivat soimaamaan juutalaisia ja pakanoita heidän jumalattoman elämänsä tähden, suuttuivat he molemmat niin kovin, että he rupesivat opetuslapsia vihaamaan ja vainoamaan. Minkäs tähden he suuttuivat kristityille? Sen tähden, että kristityt tuomitsivat sekä juutalaisia että pakanoita kadotukseen, jos totinen katumus ja parannus ei tule.

Nyt kysyvät sekä juutalaiset että pakanat, kuka on antanut kristityille sen oikeuden, että he saavat tuomita kunniallisia ihmisiä helvettiin. Ja ovatko ne kristityitä ollenkaan, jotka tuomitsevat? He ottavat vielä viisiä [eli todisteita] tämän päivän evankeliumista sanoen: *”Älkää tuomitko, ettei teitä tuomitaisi.”*

Mutta Vapahtaja sanoo myös opetuslapsille: *”Teidän pitää tuomitseman*

kaksitoistakymmentä Israelin sukukuntaa." Ja Paavali sanoo, että kristityitten pitää tuomitseman maailmaa, ja että hengellinen ihminen tuomitsee kaikki eikä tule yhdeltäkään tuomituksi. Vapahtaja sanoo myös, että jokainen, joka ei usko ainoan Pojan nimeen, hän on jo tuomittu. Ja Paavali sanoo: *"Jos te tuomitsisitte itse teitänne, niin ei teitä tuomittaisi."* Nyt sanovat juutalaiset ja pakanat kristityille: *"Mistäs te tiedätte, että te olette kristityt ja että me olemme pakanat?"* Juutalaiset sanovat: *"Meillä on Isä, nimittäin Jumala."* Tähän vastaa Vapahtaja: *"Jos Jumala olisi teidän Isänne, ette suinkaan vihaisi minua. Mutta te olette siitä isästä perkeleestä. Sen tähden te vihaatte Jumalan Poikaa."* Ja jos suruttomat olisivat Jumalan lapset, ei heillä olisi vihaa. Mutta koska he suuttuvat ja kantavat vihaa kristityille, niin osoittaa tämä hengellinen viha, kenenkä hengen lapset he ovat.

Pakanat pitävät kristillisyyden taikauksena ja luulevat, että kristillisuus on kokonansa yksi väärä usko. He luulevat, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut ja Jumalan pilkkaajat, Jumalan ja ihmisten viholliset, väärät profeetat ja riettaan enkelit, jotka eivät anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta pääasia, minkä tähden juutalaiset ja pakanat niin kovin vihaavat kristityitä, on se, että kristityt tuomitsevat heitä niin kauan kuin juutalaiset eivät ole kääntyneet oikeaan kristinuskoon. Ja sama tuomio julistetaan vielä pakanoille, niin kauan kuin he ovat suruttomuudessa, niin kauan kuin heidän elämänsä on pakanallinen elämä.

Koska rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, luulevat juutalaiset, että he ovat Jumalan lapset, vaikka heidän jumalansa on peräsuoleessa. Ja pakanat luulevat, että kristillisuus on yksi ihmeellinen taikaus. Sen tähden he suuttuvat ja vihaa kantavat kristityille, että kristityt soimaavat heitä synnistä ja jumalattomasta elämästä. Eivät suinkaan juutalaiset eivätkä pakanat kantaisi niin

suurta vihaa kristityille, jos kristityt antaisivat heille omantunnon rauhan. Juutalaiset ja pakanat tahtovat mennä rauhassa helvettiin. Ja koska he eivät saa mennä rauhassa helvettiin kristittyjen soimausten tähden, suuttuvat he ja uhkaavat kantaa maaherralle Pontius Pilatukselle, että kristityt eivät anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta jos kristityt eivät olisi soimanneet juutalaisia ja pakanoita jumalattomasta elämästä, ei olisi yksikään heistä kääntynyt eli kristityksi tullut.

Mitäs maailmanlapset huolivat siitä, että kristityt heitä rukoilevat? Enemmän he pilkkaavat ja nauravat. He nostavat häntänsä niin kuin kissa, koska häntä stryykätään myötäkarvaan. Vanha Aatami tykkää paljon siitä, että ihmiset häntä kiittävät ja rukoilevat. Mutta anna hänelle karvaita lääkityksiä, niin sinä saat nähdä, kuinka hän irvistelee ja rupeaa ärisemään.

Kuinkas ihminen tulisi oikein tuntemaan pahuutensa, jos ei olisi joku muistutus hänelle? Ei vanha ihminen muista syntiänsä ollenkaan. Mutta hyviä töitänsä hän kyllä muistaa. Sen tähden on Jumala lähettänyt Pyhän Henkensä, joka nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, ja tämän tuomion on Jumala antanut kristittyjen haltuun, että heidän pitää tuomitseman maailmaa, niin kauan kuin Jumala itse tulee tuomitsemaan.

Eivät kristityt tuomitse niin kuin suruttomat, joita rietas on pannut tuomitsemaan kristityitä maailman lain voimalla, vaan kristityt tuomitsevat hengellisesti, että jokainen, kuin ei usko ainoan Pojan päälle, hän on jo tuomittu. Ja tämän tuomion julistavat kristityt rakkaudesta, ja siinä tarkoituksessa, että pakanat kääntyisivät heidän jumalattomasta elämästään ja tulisivat autuuden tuntemiseen. Jos juutalaiset ja pakanat heitä tämän tuomion tähden vihaavat ja vainoavat, niin on se Suuri Tuomari luvannut, että Hän tahoo hallita pakanoita rautaisella ruuskalla,

koska he vuodattavat kristittyjen verta maan päälle. Autuaat olette te, koska teitä vanhurskauden tähden vihataan ja vainotaan, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he vainosivat profeetoita, jotka teidän edellänne olivat.

Ei kristitty saata odottaa itsellensä yhtään rauhaa maan päällä. Ei hänen tarvitse ajatella, että hänelle tulee rauha maailman kanssa, niin kauan, kuin hänessä Jumalan henki vaikuttaa. Mutta jos hänellä on rauha maailman kanssa, niin on Jumalan Henki hänet ylönn antanut.

Te harvat sielut, jotka olette alkaneet seuraamaan Jeesuksen verisiä askeleita, älkää väsykö pyrkimästä ja kilvoittelemasta niin kauan, kuin yksi lämmin veripisara juoksee

teidän verisuonissanne, hyvin tietäen, ettei teillä ole yhtään vahvaa asumasijaa maan päällä. Niin kauan kuin teissä henki on, seuratkaa sen Suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan verisiä askeleita turmeluksen kaupungista Pääkallon paikalle, ja muistakaa, ettei ole niin pitkä aika, ennen kuin te pääsette pois tästä surun laaksosta taivaaseen, kussa kaikki pyhät marttyyrit ovat puetetut valkeilla vaatteilla ja kruunu päässä, ja palmut käsissä. Siellä veisataan Mooseksen ja Karitsan virttä Jumalan kunniaksi. Amen, Halleluja, Jumalalle kiitos ja kunnia nyt ja iankaikkisesti, Aamen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki / Jäljennös / Kollerin kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki /

Joka hänen päällensä uskoo, ei häntä tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, sillä ei hän uskonut Jumalan ainoan Pojan nimen päälle.

Tässä kuulevat, ensiksi ne, jotka uskovat Jumalan ainoan Pojan nimen päälle, ettei heitä tuomita. Mutta uskottomat kuulevat myös näistä Vapahtajan sanoista, jotka löytyvät kirjoitettuna Johanneksen evankeliumin 3. luvussa ja 18. värssyssä, että he ovat jo tuomitut. Mutta ei he tahdo sen tähden tätä Vapahtajan tuomiota vastaan ottaa, sillä armonvargaat luulevat uskovansa, vaikka he ei saata sanoa, koska he olisit sen oikean, elävän ja autuaaksi tekeväisen uskon saaneet, josta hyvin arvataan, ettei heillä ole se oikea, elävä ja autuaaksi tekeväinen usko, vaan yksi luulo, jonka he ovat saaneet viholliselta, yksi kuollut usko, jonka he ovat itse tehneet, ja sen tähden he pelkäävät tuomiota, vaikka he ovat jo aikaa tuomitut. He suuttuvat niille, jotka tämän ankaran tuomion julistavat.

Niin kuin juutalaiset suutuivat Johannes Kastajalle ja Vapahtajalle sen haukkumisen tähden, jonka he julistit uskottomille, niin suuttuvat vielä nytkin armonvargaat niille kristityille, jotka julistavat heille tuomion. Mutta ei ne suutu niille, jotka julistavat suruttomalle pakanalle armoa. Juutalaisilla oli myös se usko, että Jumala oli heidän Isänsä, koska he sanoit Vapahtajalle: *"Meillä on Isä Jumala."* Mutta Vapahtaja sanoi: *"Te olette siitä isästä perkeleestä."*

Niin uskovat myös tämän aikaiset juutalaiset, että Jumala on heidän Isänsä, vaikka he ovat siitä isästä perkeleestä. Suruttomat ei usko, että he ovat siitä isästä perkeleestä, vaan he uskovat, että Jumala on heidän isänsä. Ja mistä he ovat sen uskon saaneet, että Jumala on heidän isänsä? Sama isä kuin juutalaisille, on ilmanki antanut tämän aikaisille suruttomille sen uskon, että Jumala on heidän isänsä. Sama isä perkele on heille antanut semmoisen väärän luulon, joka oli antanut juutalaisille sen uskon, että Jumala oli

heidän isänsä, vaikka he olit siitä isästä perkeleestä.

Nyt pitäis meidän perään ajatteleman, minkä tähden kaikki uskottomat suuttuvat niille, jotka Jumalan ankaran vanhurskaiden ja tuomion heille julistavat.

Vapahtaja on sanonut: *"Joka ei usko, se on jo tuomittu."* Mutta uskottomat ei usko sitä, että he ovat jo tuomitut. Jos joku sanoo heille, että he siinä uskottomuuden tilassa ovat tuomitut, niin suuttuvat he ja sanovat: *"Sinä olet ylpeydessä. Sinä tuomitset meitä, vaikka me olemme samalla kalliilla verellä lunastetut."*

Olette kyllä samalla kalliilla verellä lunastetut, mutta tämä kallis veri on hukkaan juosut teidän tähtenne, koska te tallaatte Hänen verensä jalvoillanne, ja pilkkaatte Taivaallisen Vanhimman kyyneleet teidän jumalattomalla elämälläne. Hukkaan on siis Taivaallisen Vanhemman veri juosut teidän tähtenne. Turhaan ovat Hänen kyyneleensä vuotaneet sinun ylitses, sinä Jerusalem, joka vihaat kristityitä ja vuodatat niitten verta, jotka tulevat sinua neuvomaan, että sinäkin kerran tuntisit etsikkoaikas ja ajattelisit, mitä sinun rauhaas sosis, ennen kuin armon ovi suljetaan kiinni.

Katso, tämä tuomio on nyt sanottu niille profeettain ja kristittyin vainoojille, jotka sanovat: *"Meillä on Isä Jumala,"* ja kuitenkin tappavat Hänen poikansa. He sanovat: *"Meille on armon ovi auki,"* ja kuitenkin vihaavat kristityitä. He pieksävät ja tappavat Jeesuksen opetuslapsia, ja luulevat sen kautta tekevänsä Jumalalle palveluksen, mutta yhtä hyvin sanovat: *"Kyllä Jumala on armollinen, ei Hän meitä paiskaa helvettiin."* Semmoiset sanovat lähimmäisellensä vihassa ja kiukussa: *"mene helvettiin,"* vaikka Vapahtaja on

kieltänyt ja sanonut sen hirmuisen tuomion: *”Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi.”*

Mutta koska kristityt manaavat ja neuvovat suruttomia oikeaan katumukseen ja parannukseen ja tahtovat sen kautta sanoa maailman orjalle: *”Älä mene helvettiin!”* — silloin suuttuvat maailman orjat ja sanovat kristityin tuomitsevan heitä. Kumpikos nyt tuomitsee, se joka sanoo: *”Mene helvettiin”*, eli se, joka sanoo: *”Älä mene helvettiin?”* Koska kristityt sanovat yhdelle maailman orjalle, joka on menemässä helvettiin: *”Älä mene helvettiin,”* silloin luulee maailman orja, että kristitty käsksee hänen mennä helvettiin. Ja koska taas maailman orja sanoo: *”Mene helvettiin”*, silloin luulevat toiset suruttomat, että tuo ei tuomitse.

Jos toinen surutoin sanoo toiselle: *”Mene helvettiin,”* ei toinen suutu siitä niin kovin. Mutta jos yksi kristitty sanoo yhdelle suruttomalle: *”Älä mene helvettiin,”* silloin surutoin suuttuu ja sanoo: *”Sinäkös minua tuomitset? Oletkopa sinä Jumala?”* Hän suuttuu siitä, että yksi kristitty tahtoo varoittaa häntä, ettei hän menis päätänsä myöten helvettiin. Hän suuttuu siitä hirmuisesti, ettei hän saa rauhassa mennä helvettiin.

Yksi surutoin ihminen on niin juopunut huoruuden viinasta, että hän makaa ja nukkuu palavan kosken niskassa. Ja jos joku hyvä ihminen herättää häntä ylös, niin hän suuttuu herättäjällensä ja sanoo: *”Etkös anna minulle nukkuma rauhaa? Ja sinäpä olet oikea vihollinen, joka et anna ihmisille nukkuma rauhaa.”* Ja kuitenkin soimaavat he jälkeen kristityitä ja sanovat: *”Miksis te annoitte minun rauhassa mennä helvettiin? Miksette huutaneet minulle, että minä olisin herännyt synnin unesta?”*

Koska nyt Vapahtajan sanan jälkeen kaikki ovat tuomitut, jotka ei usko Hänen päälensä, niin pitäisit ne harvat sielut, jotka uskovat, ja vielä netkin, jotka tuntevat, kuinka tomppelit ja hitaat he ovat uskomaan, heidän pitäis rukoileman sitä Suurta

Uskonsankaria, joka on uskon alkaja ja päättäjä, että Hän auttais heidän epäuskoansa ja lainais heille armoansa uskomaan ensiksi, että kaikki uskottomat ovat tuomitut, ja toiseksi että kaikki uskovaiset ovat tuomion alta lunastetut sen suuren lunastuksen kautta, joka Jeesuksessa Kristuksessa tapahtunut on. Kuule, sinä Suuri Ristinkantaja ja Uskonsankari, epäileväisten ja heikkouskoisten rukous! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 6: 36–42

36 Olkaat sentähden laupiaat, niinkuin teidän Isännekin laupias on.

37 Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi: älkää sadatelko, ettei teitä sadateltaisi: anteeksi antakaat, niin teille anteeksi annetaan.

38 Antakaat, ja teille annetaan: hyvän mitan, likistetyn ja sullotun, ja ylitsevuotavan he antavat teidän helmaan: sillä juuri sillä mitalla, jolla te mittaatte, pitää teille jälleen mitattaman.

39 Mutta hän sanoi heille vertauksen: taitaako sokia sokiaa taluttaa? eikä he mottomat hautaan lankee?

40 Ei ole opetuslapsi ylitse mestarinsa, mutta jokainen on täydellinen, kuin hän on niinkuin hänen mestarinsa.

41 Mutta kuinka näet raiskan, joka on veljes silmässä, vaan et havaitse malkaa, joka on omassa silmässäs?

42 Eli kuinka taidat sanoa veljelles: veljeni, pidä, minä otan raiskan, joka on silmässä, ja et itse näe malkaa, joka on omassa silmässäs? Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästä, ja katso sitte, jos taidat ottaa raiskan, joka on veljes silmässä.

Koska kaikki suruttomat ja armonvargaat luulevat saavansa puolustusta itsellensä tämän päivän evankeliumista, ja kääntävät kaikki nämät sanat heränneille, niin pitää meidän Jumalan armon kautta tällä hetkellä tutkisteleman, kenelle nämät Vapahtajan sanat kuuluvat.

Ensiksi: **Onko Vapahtaja kieltänyt opetuslapsiansa tuomitsemasta?**

Toiseksi: **Onkos Vapahtaja kieltänyt pakanoita tuomitsemasta?**

Ylimmäinen tuomari antakoon armonsa, että kaikki väärät tuomarit kukistettaisiin tuomioistuimelta, ja kaikki oikeat tuomarit ylistettäisiin sen Suuren Ylimmäisen Tuomarin edessä. Amen.

Ensiksi: **Onkos Vapahtaja kieltänyt opetuslapsiansa tuomitsemasta?** On kyllä. Hän on kieltänyt tuomitsemasta, niin kuin pakanat tuomitsevat kristityitä. Sillä pakanat soisit kyllä, että kaikki kristityt menisit helvettiin. He uskaltavat myös sanoa, koska he suuttuvat: *"Mene helvettiin"* ja *"mene hiiteen!"* Ja koska pakanat suovat oikein hyvää lähimmäisellensä, niin he sanovat: *"Perkele viekөөn ja paistakoon sinut!"* Pakanat ovat aina tuominneet kristityitä kuolemaan ja maan pakolaisuuteen. He ovat tuominneet kristityitä poltettavaksi, vitsoilla pieksettäväksi, pedoilta revittäväksi, meren syvyyteen heitettäväksi. Ja koska pakanat ovat tuominneet kristityitä tapettavaksi, silloin luulit he tekevänsä Jumalalle palveluksen.

Nyt kieltää Vapahtaja opetuslapsiansa tuomitsemasta sillä lailla, kuin pakanat tuomitsevat, nimittäin vihassa ja pahasta sydäimestä uhata toiselle paha, eli väärän tuomion julistaa. Koska nimittäin pakanat tuomitsevat kristityitä vääräksi profeetaksi ja villihengeksi, silloin he kirjoittavat väärän tuomion ja sanovat: *"Hän on pilkannut Jumalata!"* Kukas on enemmän vikoja nähnyt kristityn elämässä, kuin pakanat? Kukas on enemmän vihannut ja vainonnut kristityitä, kuin pakanat? Ja kukas näkee enemmän raiskoja kristittyin silmissä, kuin pakanat? Kristityt ovat pakanain silmissä väärät profeetat, villihenget ja yksi kirottu joukko, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta rietas on niin kääntänyt pakanain silmät nurin, että he luulevat kristittyin tuomitsevan, koska he varoittavat tuomiosta.

Koska nimittäin yksi kristitty sanoo pakanalle: *"Älä mene helvettiin!"* niin pakanan korvat kuulevat ainoastansa viimeiset sanat: *"Mene helvettiin!"* Ei pakana kuule ensimmäistä sanaa, joka kieltää menemästä. Ja koska pakanalla on riettaan naula korvassa, kuuluu kristityn kieltäminen, niin kuin hän olis käsenyt pakanan mennä helvettiin, vaikka hän on kieltänyt ja sanonut: *"Älä mene helvettiin!"*

Ei ole yksikään kristitty vielä vihassa ja kiuksussa tuominnut pakanoita, mutta pakanat ovat aina tuominneet kristityitä. Juutalaiset suuttuivat niin hirmuisesti Stefanukselle, että he purit hampaitansa ja tukitsit korviansa. Ja vielä nytkin suuttuvat muutamat pakanat niin hirmuisesti kristityille, että he vapisevat ja tulevat mustaksi kasvoilta niin kuin tattaraiset. Ja muutamille tulevat pukin silmät, koska joku alkaa puhumaan kristillisyydestä. Mutta ei ne raukat tunne, että rietas ajaa heitä niin kuin ajo härkiä. Ja juuri silloin, kuin he ovat parhaillansa makkaroita tekemässä kristittyin verestä, sanovat he kristityille: *"Älkää tuomitko,"* vaikka kristityt ei tee muuta kuin varoittavat suruttomia kuolemasta, tuomiosta ja ijankaikkisuudesta, ja sanovat suruttomille: *"Älä mene helvettiin!"* Yhtä hyvin luulevat nämät sokeat raukat, että kristityt tuomitsevat.

Vaikka nyt Jeesuksen opetuslapsilla on oikeus tuomita Vapahtajan sanain jälkeen: *"Teidän pitää istuman istuimilla, ja tuomitseman kaksitoista kymmentä Israelin sukukuntaa,"* ei kuitenkaan Jeesuksen opetuslapset tuomitse ketään helvettiin, niin kuin pakanat, jotka sanovat vihassa ja pahasta sydäimestä: *"Mene helvettiin!"* Ja vaikka vielä Paavalin sanan jälkeen kristityillä on lupa tuomita, nimittäin: *"Hengellinen ihminen tuomitsee kaikkia,"* ei kuitenkaan kristityt tuomitse ketään helvettiin, vaan enemmän he varoittavat ja manaavat suruttomia, ettei he menis helvettiin.

Yhtä hyvin luulee yksi surutoin raukka, että kristityt käskivät hänen mennä helvettiin. Pakanat ne niin tuomitsevat, sillä pakanat soisit kyllä, että kaikki kristityt menisit helvettiin. Mutta ei kristityt ole vielä suoneet ketään menevän helvettiin, vaan kristityt ovat aina huutaneet pakanoille Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion, joka heitä odottaa, jos pakanat ei tee armon ajassa katumusta ja parannusta. He ovat huutaneet niin kuin Johannes Kastaja: *”Te kyykkäärmeen sikiät, kukas teitä on neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa?”* Ja ovat vielä kovemmin huutaneet, niin kuin Paavali sanoi yhdelle kristillisyyden viholliselle: *”O! sinä perkeleen poika, täysi kaikkea vilppiä ja petosta, ja kaiken vanhurskauden vihamies, et sinä lakkaa väentelemästä Herran oikeita teitä.”*

Katso, näin tuomitsee yksi kristitty pakanoita. Mutta käskikös Paavali sen pakanan mennä helvettiin, eli olisko Paavali suonut hänen menevän helvettiin, vaikka hän niin kovin nuhteli häntä? Ei suinkaan. Mutta pakanat, koska ne pääsevät tuomitsemaan kristityitä, niin he ensin valehtelevat kristityin päälle, että ne ovat väärät profeetat ja villihenget. Sitte ne alkavat vihaamaan ja vainoamaan kristityitä nyrkillä ja sauvalla, haloilla ja seipäillä. Ja jos ne sillä konstilla ei jaksa hävittää kristityitä, niin he kantavat maaherralle Pontius Pilatukselle ja tämmäivät kristityitä lakiin, että he sillä lailla pääsisit imemään kristityin verta.

Pakanoilla on nimittäin verikoiran luonto. Koska nimittäin yksi verikoira pääsee lakkimaan verta, silloin hän vaikenee. Ja koska pakanat saavat lakkia kristityin verta, silloin lakkaa tunto haukkumasta. Niin kuin se kuninkaallinen huora, joka oli Herodeksen linnassa, ei saanut tunnon rauhaa, ennen kuin Johanneksen pää kannettiin fatin päällä. Jos pakanoilla olis se valta, että he saattaisit syötä kristityitä helvettiin, kyllä he sen mielellänsä tekisit. Mutta Jumalan kiitos, ei ole pakanoilla valtaa sielun ylitse, ja sen tähden he

freistaavat piinata kristityn ruumista, että he senkautta saisit omantunnon rauhaa.

Nyt on Vapahtaja kieltänyt opetuslapsiansa, ettei heidän pidä tuomitseman, niin kuin pakanat tuomitsevat kristityitä kuolemaan, sakkoon eli maanpakolaisuuteen, vaan opetuslasten tuomio on hengellinen tuomio, koska he tuomitsevat kaksitoistakymmentä Israelin sukukuntaa. He tuomitsevat niin kuin Paavali sanoo, hengelliset asiat hengellisesti, ja heidän tuomionsa on oikea tuomio. Ei se ole väärä tuomio niin kuin pakanain tuomio, joka aina on ollut väärä tuomio. Niin kuin juutalaiset ja Pilatus julistit yhden väärän tuomion Vapahtajalle, niin ovat myös pakanat aina julistaneet yhden väärän tuomion kristityille.

Koska rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsovat he myös kaikki asiat nurin: He kääntävät oikeuden vääräksi. He näkevät senkaltaisia vikoja kristityin elämässä, joka on kristityn velvollisuus tehdä. Niin kuin esimerkiksi synnintunnustus, lähimmäisen sovittaminen, hengellisten kirjain erottaminen ja puhuminen kristillisyydestä. Kaikki nämät asiat ovat pakanain mielestä yksi kauhistavainen synty. Niin myös, koska paloviina kutsutaan pirun paskaksi, joka pakanain mielestä on paras siunaus maan päällä. Eli jos joku panee pirun paskaa maahan, se on pakanain mielestä yksi kauhistavainen synty. Niin on maailman klasimestari laittanut semmoiset klasi silmät maailman orjille, että heidän pitää näkemän raiskan ja vielä tomunki kristityn silmissä, mutta malkaa omassa silmässä, sitä pakanat ei näe.

Toiseksi: **Onkos Vapahtaja sanonut pakanoille: ”Älkää tuomitko?”** Ei ole Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa puhunut pakanoille tuomiosta mitään. Niin luulevat kuitenkin pakanat, ettei Vapahtaja ole heitä kieltänyt tuomitsemasta, tyhjä kristityitä vain. Pakanoilla on siis lupa tuomita kristityitä, mutta kristityillä ei ole lupa tuomita pakanoita. Ilmanki pakanat tyytyvät siihen,

koska he kuulevat, että pakanoilla on lupa tuomita kristityitä. Pilatuksella oli siis valta tuomita Jeesusta, mutta Jeesuksella ei ollut valta tuomita Pilatusta. Ilmanki nyt pakanat tyytyvät siihen.

Vapahtaja sanoi myös sille pakanalle Pilatukselle: *"Ei sinulla olis yhtään valtaa minun ylitseni, ellei se olis annettu ylhäältä."* Ilmanki muille pakanoille myös on annettu valta ylhäältä, että he saavat tuomita kristityitä helvettiin. Niin luulevat pakanat, että heille on se valta annettu ylhäältä, että he saavat tuomita kristityitä. Mutta onkos kristityille annettu se valta, että he saavat tuomita pakanoita? Pakanat vastaavat: *"Ei!"* No, ilmanki nyt pakanat tyytyvät siihen, että he saavat tuomita kristityitä. Ja nyt täytyy kristittyin olla vaiti, koska pakanat tuomitsevat heitä, sillä Vapahtaja on sanonut kristityille: *"Älkääät tuomitko, ettei teitä tuomittaisi."* Mutta ei Hän ole sitä sanonut pakanoille, *"älkääät tuomitko"*, vaan Hän on antanut niille luvan, että he saavat tuomita. Ja sen vallan ovat pakanat saaneet ylhäältä. Niin tuomitkaat nyt kristityitä, pakanat, koska teillä on valta. Minkälaisen tuomion te nyt annatte meille? Ilmanki te annatte nyt meille semmoisen tuomion, että kaikkein kristittyin pitää menemän helvettiin.

Mutta ei kristityt menekään helvettiin pakanain tuomion jälkeen. Mutta jos kristityt tuomitsevat pakanoita helvettiin, niin täytyy heidän mennä helvettiin, jos rietas ei varjele heitä omantunnon vaivasta. Ja vaikka tämän maailman jumala on voimallinen varjelemaan muutampia pakanoita omantunnon vaivasta, ei hän ole saattanut kaikkia varjella. Sen me nyt näemme ja tiedämme vakaan, ettei ole maailman jumala saattanut kaikkia varjella omantunnon vaivasta.

Nyt saavat siis pakanat tuomita kristityitä. Mutta jos ette tahdo itse tuomita, niin käsketään juutalaisia, sillä se pakana Pilatus sanoi juutalaisille: *"Ottakaat te ja tuomitkaat Häntä teidän lakinne jälkeen."* Ja kyllä

juutalaiset mielellänsä tuomitsevat kristityitä, mutta heidän lakinsa on semmoinen pirttilaki, joka ei kelpaa enää ojennusnuoraksi hengellisissä asioissa. Sen tähden täytyy Pilatuksen ainaski tuomion langettaa kristittyin päälle. Kohta tuntoansa vastaan täytyy hänen tuomita, koska juutalaiset käyvät päälle. Juutalaisilla taas on semmoinen laki sapessa, ettei omantunnon laki tunnu olenkaan. Ja niin täytyy sen Vanhurskaan Miehen hengen olla pakanain lain alle annettu.

Kristus ensin, ja Hänen opetuslapsensa perässä, täytyvät mennä kuolemaan heidän uskonsa tähden. Ja niin muodoin ovat pakanat saaneet sen vallan ylhäältä, että he saavat tuomita kristityitä. Ja koska he ei jaksu tuomita kristittyin sieluja helvettiin, niin täytyy heidän tuomita kristittyin ruumiin kuolemaan, sakkoon eli maanpakolaisuuteen. Katso, tällä tavalla ovat juutalaiset, pakanat ja paavilaiset tuominneet kristityitä. Ja kaikki he luulit tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he Jeesuksen opetuslapsia tapoit. Kaikilla kristittyin vainoojilla on ollut se usko, että heillä on ylhäältä lupa tuomita kristityitä. Ja tämä tuomio on kristittyin täytynyt vastaan ottaa.

Mutta kukas antoi pakanoille sen vallan, että he saavat tuomita kristityitä kuolemaan, tuomita heitä sakkoon eli istumaan vedellä ja leivällä? Onkos Jumala antanut pakanoille sen oikeuden, että he saavat kristityitä sillä lailla tuomita? Minä luulen, että maailman jumala on heille antanut semmoisen oikeuden. Pilatukselle oli annettu valta ylhäältä, että tuomita oikea tuomio, mutta rietas oli antanut hänelle sen vallan, että hän saapi väärin tuomita vastoin tuntoansa yhden viatoman ihmisen.

Ja se sama maailman jumala on antanut juutalaisille, pakanoille ja paavilaisille sen vallan, että he saavat kristityitä tappa. Mutta kristityille on ylhäältä annettu valta tuomita hengellisesti, ja Jumala vahvistaa heidän tuomionsa, ja silloin pitää kaikki pakanain

viha lankeeman heidän päällensä. Ja niin kuin juutalaiset ovat huutaneet: *"Kristuksen veri tulkoon meidän ja meidän lastemme päälle,"* niin on myös Kristuksen veri alkanut polttamaan heidän tuntoansa hirmuisesti. Ja niin on myös kristittyin veri tullut polttavaiseksi kaikkein juutalaisten, pakanain ja paavilaisten päälle, ja tulee aina hirmuisesti polttavaiseksi kaikille kristillisyyden

vihamiehille. Sillä Jumala on costanut hirmuisesti juutalaisille, pakanoille ja paavilaisille kristittyin verta, ja costaa vielä tästedes. Mutta kristittyin pitää paistaman niin kuin aurinko, koska se suuri Herran päivä tulee, ja silloin saavat kaikki kristittyin vainoojat nähdä, ketä he pistäneet ovat! Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Antakaat niin teille annetaan; anteeksi antakaat, niin teille anteeksi annetaan.

Meidän Vapahtajamme on tämän päivän evankeliumissa ynnä muiden opetusten ja neuvomisten kanssa puhunut näitä sanoja, jotka kuuluvat hengellisiin asioihin, koska niitä oikein ymmärretään.

Ensimmäinen opetus: Antakaat, niin teille annetaan, kuuluu myös maalliseen anteliaisuuteen, eli lähimmäisen auttamiseen, joka kyllä on itsestensä tarpeellinen. Mutta kuin anteliaisuus ei kelpaa autuuden perustukseksi sen tähden, että kristityillä on niin vähän rakkautta, ettei he saata rakkaudesta antaa, mutta tunnon vaatimisesta, niin on vanha ihminen vastahakoinen siihen auttamiseen erinomattain siitä syystä, ettei he sillä auttamisella tienaa mitään.

Kyllä vaivaisilla on usein semmoinen usko, että Jumala maksaa moneen tuhanteen kertaan takaisin, mitä heille annetaan. Vaikka tämän aikaiset suruttomat köyhät ovat tunnottomat ja kiittämättömät, ettei he tunne hyvää eikä pahaa. Ja niillä on kristillisyyden mitta peräsuolella. He mittaavat kristillisyyden oman peräsuolensa jälkeen. Ja se on hyvä kristitty, joka auttaa köyhiä. Eikä he kysy perään, jos on auttava varoja, eli ei ole, vaan he tahtovat kohta väkisin ottaa, niin kuin heillä olis oikeus saada. Sen tähden on raskas semmoisille antaa, jotka ei tyydy koskaan, vaan jota enemmän he saavat, sen enemmän he tahtovat. Sen tähden semmoiset tarvitsevaiset ei taida todistaa, että kristityt ovat uskon hedelmiä osoittaneet.

Mutta kristityt auttavat kuitenkin varojansa myöten, vaikka suruttomat vaivaiset ei sano enää niin kuin ennen suruttomuuden aikana: *”Kosta, Jumala, suuri kiitos, Jumala maksakoon tuhanteen kertaan takaisin.”* Kristityt Lutheruksen valtakunnassa ei saata uskoa, että Jumala sen tähden ottaa ja korjaa heitä ijankaikkisiin majoihin, että he ovat vaivaisia

auttaneet. Mutta paavilaiset kyllä paljon rakentavat autuuttansa sen päälle, että he ovat vaivaisia auttaneet. Niin kuin myös suruttomat täällä rakentavat autuutensa sen päälle, että he ovat köyhiä auttaneet. Sillä semmoiset sanovat usein kristityille: *”Enemmän minä olen köyhiä auttanut kuin sinä.”*

Toinen sana: Anteeksi antakaat niin teille anteeksi annetaan. Se kuuluu totisesti oikeaan kristillisyyteen; sillä suruttomat ei saata sydäimestä anteeksi antaa, vaikka he sanovat: *”Minä olen jo aikaa anteeksi antanut.”* Oikeat kristityt saattavat sydäimestä anteeksi antaa, ja sen tähden on heille luvattu anteeksi saaminen, koska he katuvaisella ja uskovaisella sydämellä konttaavat armoistui-
men eteen. Niille, jotka sydäimestä anteeksi antavat ihmisille heidän rikoksiansa, niille on luvattu anteeksi saaminen. Jos vielä ihmiset ei anna anteeksi, mutta Jumala kuitenkin antaa katuvaisille anteeksi heidän rikoksiansa, koska he tulevat nöyrällä ja särjetyllä sydämellä rukoilemaan, anomaan ja kerjäämään armoa Häneltä.

Mutta jos omanvanhurskauden perkele saarnaa katuvaisille, että Jumala ei anna heille synnit anteeksi, koska he tekevät syntiä joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla. Jos, sanon minä, katuvaiset uskovat, mitä omavanhurskaus heille saarnaa, niin he jäävät ilman armotta ja ilman autuudetta.

Uskokaat nyt, te katuvaiset ja epäileväiset sielut, että Jumala antaa anteeksi teidän syntinne ja rikoksenne. Ei teillä kuitenkaan ole muualle turvaa, kuin sen Suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan tykö, joka ei ole säästännyt yhtään ainoata veren pisarata, jota Hän ei ole antanut ulos juosta teidän sieluinne lunastukseksi. Kuule o! sinä Suuri Anteeksiantaja, ja Ijankaikkinen

Armahtaja, katuvaisten, murheellisten ja epäileväisten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 6: 36–42

36 *Olkaat sentähden laupiaat, niinkuin teidän Isännekin laupias on.*

37 *Älkääät tuomitko, ettei teitä tuomittaisi: älkääät sadatelko, ettei teitä sadateltaisi: anteeksi antakaat, niin teille anteeksi annetaan.*

38 *Antakaat, ja teille annetaan: hyvän mitan, likistetyn ja sulletun, ja ylitsevuotavan he antavat teidän helmaan* NE: *sillä juuri sillä mitalla, jolla te mittaatte, pitää teille jälleen mitattaman.*

39 *Mutta hän sanoi heille vertauksen: taitaako sokia sokiaa taluttaa? eikö he mormit hautaan lankee?*

40 *Ei ole opetuslapsi ylitse mestarinsa, mutta jokainen on täydellinen, kuin hän on niinkuin hänen mestarinsa.*

41 *Mutta kuinkas näet raiskan, joka on veljes silmässä, vaan et havaitse malkaa, joka on omassa silmässäs?*

42 *Eli kuinkas taidat sanoa veljelles: veljeni, pidä, minä otan raiskan, joka on silmässäs, ja et itse näe malkaa, joka on omassa silmässäs? Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästä, ja katso sitte, jos taidat ottaa raiskan, joka on veljes silmässä.*

Ylös luetun pyhän evankeliumin johdatuksesta tahdomme Jumalan armon kautta tällä armon hetkellä katuvaistalle eteen panna nämät Jeesusen sanat: **”Anteeksi antakaat, niin teille anteeksi annetaan,” jos he saataisit näitä sanoja sovittaa itse päällensä ja uskovaishella sydämellä omistaa.**

Ensimmäinen tutkistelu: **”Kuinka monta kertaa pitää yhden kristityn anteeksi antaman veljellensä?”**

Pietari kysyi kerran: *”Kuinka monta kertaa pitää minun antaman anteeksi? Eikö siinä kyllä ole, koska minä annan seitsemän kertaa anteeksi?”* Pietarilla oli silloin semmoiset

koettelemukset, ettei ihminen jaksa aina antaa anteeksi. Mutta se oli luonnollisen ihmisen koettelemus. Jos ihminen koettelee luontoansa, niin tuntee hän kyllä, ettei hän jaksa aina anteeksi antaa. Mutta Vapahtaja sanoi Pietarille, ettei siinä vielä kyllä ole, että ihminen antaa seitsemän kertaa anteeksi veljellensä, mutta seitsemänkymmentä kertaa seitsemän pitää hänen antaman anteeksi.

Tämä oli yksi kova vastaus, ei ainoastansa Pietarille, vaan se on annettu kaikille kristityille. Ja koetelkoon nyt kristityt itseänsä, jos he luulevat, että he jaksavat niin monta kertaa antaa anteeksi veljellensä. Ensiksi on tämä koettelemus, jos kristityt jaksavat sen uskoa kristityksi, joka niin monta kertaa rikkoo heitä vastaan. Sillä tämä sana *”veljelle”*, merkitsee uskon veli, niin kuin Pietari sen ymmärsi, että ne on uskon veljet, jotka ovat Aabrahamin siemenestä syntyneet, ja joilla on samankaltainen usko.

Pietari oli kirjanoppineitten raamatunselityksiä kuullut, ja niistä hän oli ottanut sen kysymyksen: *”Kuinka monta kertaa pitää minun antaman anteeksi? Eikö siinä kyllä ole, että minä annan seitsemän kertaa anteeksi: nimittäin veljelle?”* Kirjan oppineilla oli nimittäin se usko, ettei kristityn tarvitse pakanoille anteeksi antaa. Mutta kuin nyt Pietarille annettiin semmoinen vastaus, että seitsemän kymmentä kertaa seitsemän pitää hänen anteeksi antaman veljellensä, silloin sai Pietari semmoisen kolhauksen, että järkin varmahti [eli säikähti]. Ja nyt pannaan tämä koettelemus kristityille: jos he luulevat jaksavansa uskoa, että semmoinen on kristitty, joka niin monta kertaa tekee heille pahaa. Ja toiseksi, jos he luulevat saattavansa niin monta kertaa anteeksi antaa.

Minä ajattelen, että siihen tarvitaan totisesti semmoinen usko, että vanha Aatami joka päivä ristiinnaulitaan ja kuoletetaan, muutoin ei taida yksikään niin kärsivällinen olla. Nyt saavat siis kristityt jokapäiväisen

katumuksen ja parannuksen kautta ruveta kuolettamaan vanhaa Aatamia, että he jaksaisit niin paljon anteeksi antaa veljellensä, kuin Jumala jaksaa heille anteeksi antaa ja kantaa heidän syntejensä. Sillä kristityt täytyvät itse koetella, että he rikkovat kyllä Jumalata vastaan 77 kertaa päivässä. Jos kristityt oikein tuntevat itsensä, niin täytyy heidän tunnustaa, että he rikkovat niin monta kertaa päivässä Jumalata vastaan, kuin nyt sanottu on.

Toinen tutkisteleminen: **Anteeksi antakaat, niin teille anteeksi annetaan.** Jos on kristityillä työläs antaa niille anteeksi, jotka aina tekevät vasiten pahaa, mahtavat he siitä arvata, kuinka paljoa enemmän Jumala saapi kärsiä kristittyin heikkoutta, ja pitää Hänenki jaksaman anteeksi antaa, mitä kristityt rikkovat Häntä vastaan ajatuksilla, himoilla ja haluilla, ei ainoastansa seitsemän kertaa, mutta seitsemän kymmentä seitsemän kertaa päivässä. Jos valvovaiset kristityt ei tee ehdollisia syntejä, mutta kyllä heilläkin on niin paljon heikkouden syntiä, että jos kristityitä tuomittaisiin ansion jälkeen, niin ei tulis yksikään kristitty sielu autuaaksi.

Mutta Jumalan täytyy kärsiä kristittyin heikkoutta ja anteeksi antaa niin usein kuin he anovat, pyytävät ja rukoilevat Häntä, vaikka päällekantaja seisoo myötänsä Jumalan istuimen edessä ja kantaa kristittyin päälle, että he tekevät syntiä ennättämisen kautta, ja soimaa Taivaallista Vanhinta lastensa tähden sanoen: *”Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat.”* Mutta mitä Hän saattaa siihen tehdä, koska Hän itse on antanut henkensä heidän edestänsä ja hikoillut verta heidän edestänsä, ja kärsinyt helvetin tuskan ja vaivan heidän edestänsä. Ei Hän saata muuta sanoa päällekantajalle, kuin mitä Hän on sanonut heti syntiinlankeemuksen jälkeen, että Vaimon Siemen on musertanut käärmeeen pään.

Kyllä tosin Jumalan lapset ovat huorat ja varkaat, he ovat murhaajat. Mutta

senkaltaisten huorain, ja varkaitten, ja murhaajain tähden on Jumalan Poika kärsinyt helvetin tuskan ja vaivan. Ei Hän ole hurskaita tullut vapahtamaan, mutta syntisiä. Niin kauan kuin katuvaiset huorat ja katuvaiset varkaat ottavat Jumalan Pojan edesvastaajaksi Isän tykönä, niin kauan päällekantaja ei saata nuhdella Isää, vaikka päällekantaja kuinka kantais heidän päällensä, mutta niin pian kuin katuvaiset rupeavat itse vastaamaan, silloin ovat he hukassa.

Koska päällekantaja maalaa katuvaisille järjen kautta, että Jumalan Poika ei saata vastata heidän edestänsä, mutta että ihmisen pitää itse vastaaman: silloin on vihollinen voittanut päämaalinsa. Koska hän kääntää heidän silmänsä niin kuin maailmaan käsin, osoittain heille kaiken maailman kunnian, silloin on päällekantaja voittanut tarkoituksensa. Silloin saarnaa hän uskovaisille järjen kautta: *”Sinä et tule autuaaksi, vaikka kuinka vuovaisit. Katso paremmin maailman päälle, niin sinä saat tunnon rauhan.”* Ensin panee hän nuorille keveämielisyyden, jonka kautta murhe loppuu, nimittäin se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on. Sitte tulee koreus ja maailman mielisyyys luvalliseksi, ja viimein tulee huoruus luvalliseksi.

Koska he tällä lailla ovat saattaneet Jumalan hengen murheelliseksi, niin Hän pakenee pois, ja viimein tulevat he seitsemän kertaa pahemmaksi, kuin he olit suruttomuudessa. Siitä me näemme, ettei ole niin helppo autuaaksi tulla. Mutta meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että ne harvat sielut, jotka vielä kilvoittelevat heidän kalliimmassa uskossansa, saavat sen vakuutuksen, että Jumala antaa anteeksi ne heikkouden synnit, joita he tekevät ajatuksilla, himoilla ja haluilla, jos he jaksavat niin paljon uskoa, että he voittavat kiusauksia.

Niin kauan kuin vihollinen kantaa heidän päällensä, että he ovat huorat ja varkaat, eli niin kauan kuin he pysyvät itsensä tuntemisessa, niin kauan kuin synti synniksi tulee,

niin kauan tuntevat katuvaiset ja uskovaiset, ettei he jaksu itse vastata, mutta niin pian kuin synnin tunto loppuu, saavat he semmoisen voiman riettaalta, että he jaksavat itse vastata.

Mutta rukoilkaat nyt, matkustavaiset ijan-kaikkisuuteen, että Herra suuresta armostansa antais teille anteeksi, mitä te joka päivä rikotte Häntä vastaan. Ja muistakaat, ettei ole teidän sotimisenne aika enää pitkä! Niille se on pitkä, jotka ei vaella silloin, koska valkeus on. Mutta niillä ei ole pitkä matka, jotka päivän aikana vaeltavat ja kilvoittelevat kaikkein petoin kanssa, jotka tulevat tien päällä vastaan, matkustavaisia peljättämään ja kiusaamaan.

Jumalan Poika on luvannut olla katuvaisten ja uskovaisten edesvastaaja, jotka ei jaksu itse vastata. Olettekos nyt ottaneet Häntä edesvastaajaksi? Olettekos kantaneet lahjoja Tuomarille? Te tiedätte, että päällekantaja on hirmuinen kantamaan teidän

päällemme, te katuvaiset ja uskovaiset. Mutta olkaat hyvässä turvassa, Ylimmäinen Tuomari ottaa lahjoja ja kääntää oikeuden niin, että huorat, ja varkaat, ja murhaajat pääsevät vapaaksi. Ja se Hyvä Edesvastaaja Isän tykönä, joka on ottanut asian päällensä, tukkii päällekantajan suun kiinni, koska itse asiamiehet ovat niin tyhmät, ettei he saata vastata mitään.

Kantakaat lahjoja Tuomarille, te tyhmät asiamiehet ja rukoilkaat sitä Suurta Edesvastaajata, ettei Hän väsyis ajamasta teidän asiaanne, niin kauan kuin tuomio päätetään. Kuka tiesi pian tulee päätös. Pian lankee tuomio. Pian pääsette rauhaan ja iloon, koska päällekantaja heitetään ulos. Ja silloin saavat kaikki asiamiehet kiittää Edesvastaajata ijan-kaikkisesti, joka heitä on vapahtanut ja päästänyt kaikesta edesvastauksesta, nyt ja ijan-kaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Taa*s on taivaan valtakunta verkon vertainen, joka on mereen heitetty, ja kaikenlaisia kokosi. Kuin se täyteen tuli, vetivät he sen rannalle, ja istuivat ja eroittivat hyvät astioihinsa, mutta mädänneet he heittivät pois.*

Koska luonnollinen ihminen ei tiedä, mikä kristillisyyden on, täytyy Vapahtajan vertausten kautta selittää, mikä se on. Ei kuitenkaan luonnollinen ihminen käsitä niitä vertauksia ennen kuin hän on itse tullut jotakin tuntemaan kristillisyyden voimasta. Jos me nyt tahtoisimme selittää tämän vertauksen verkosta, joka on mereen heitetty, niin se kuuluis näin: Verkko on Jumalan sana. Meri, johonka verkko on heitetty, on maailma. Kalamiehet ovat opettajat, ja kalat ovat ihmiset.

Tämä vertaus merkitsee siis, että opettajat pyytävät ihmisiä kristillisyyteen Jumalan sanan kautta. Mutta mädänneet kalat ovat ulkokullatut ja suukristityt, jotka ei kelpaa Jumalalle, ja ne heitetään pois, jos nimittäin kalamiehet ymmärtävät eroittaa niitä. Mutta jos kalamiehet ovat sokeat eikä tunne hausta, kutka ovat mädänneet ja kutka ovat verekset kalat, niin se on arvattava, että he kokoavat sekä verekset että mädänneet kalat astioihinsa. Vaikka se on tietämätöin, kuka niitä mädänneitä kaloja heiltä ostaa.

Koska nimittäin sokiats kalamiehet panevat mädänneet kalat ja verekset kalat yhteen astiaan, mätänevät kaikki tyynni yhteen läjään. Mädänneet kalat mädännyttävät niitä vereksiä kaloja. Ja koska kalat niin pääsevät mätänemään, pilaantuvat he, eikä enää tunne suojoja. Vaikka kuinka paljon suojoja pantaisiin niiden kalain päälle, jotka ovat mädänneet, ei ne tule syötäväksi sen tähden. Joka semmoisia kaloja ostaa, hänen täytyy kaataa koko kalapuolikon maahan, hukan ja revon penikoille ruuaksi.

Kohtapa tuntuu siksi, kuin koko kalapuolikko olis mätänemässä. Ja se taitaa tulla siitä, että kalamiehet ovat ensiksi laiskat kokemaan verkkojansa. He heittävät kyllä Vapahtajan käskyn jälkeen verkkojansa mereen, mutta

he ovat laiskat kokemaan verkkoja. Jos joku kala tarttuis, niin se kuolee siihen, koska kalamies ei ole virkku verkkoja kokemaan. Ja pian kuollut kala mätänee lämpimässä vedessä.

Toiseksi ovat myös kalamiehet sokiats. Koska heidän pitää paneman kaloja astioihin, ei ne ymmärrä eroittaa ja pois heittää mädänneet kalat, vaan he panevat sekä verekset että mädänneet kalat sekaisin astioihin, vaikka Vapahtaja on sanonut, että mädänneet kalat heitetään pois.

Vapahtaja on Matheuksen 13. luvussa, kussa tämä vertaus luetaan, selittänyt tämän vertauksen verkosta ja kaloista näin, että enkelit erottavat tuomiopäivänä ulkokullatuita ja suukristityitä oikeista kristityistä. Mutta me tiedämme, että enkelitten kanssa ymmärretään monessa raamatunpaikassa hengelliset opettajat, jotka saattavat kyllä eroittaa mädänneet kalat, jos he ottavat vaarin Vapahtajan sanoista Pietarille: *”Mitä sinä päästäst maan päällä, se on päästetty taivaassa, ja mitä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaassa.”*

Mutta kolmanneksi ovat tämän aikaiset kalamiehet ilman suola, eli heidän suolansa on suolato. Se on mistantanut makunsa, niin kuin Vapahtaja on sanonut opetuslapsille: *”Te olette maailman suola. Mutta jos suola mistantaa makunsa, millä sitte suolataan?”* Kyllä kalat pian mätänevät, vaikka kuinka paljon suolattaisi, koska suolat ovat kelvottomat. Ei se ole siis ihme, että kalat, koska he ensinnä mätänevät verkossa, ja sitte vielä huonoilla suojoilla suolataan, ei se ole niin suuri ihme, että kristillisyyden on muuttunut kuolleeksi uskoksi ja ulkokullaisuudeksi, koska ensinnä harvoin saarnataan siitä oikeasta katumuksesta, ja vielä toiseksi se

usko, joka pakataan ihmisten sydämeen, on kuollut usko.

Vanhat suomalaiset olivat pakanat; heidän jumalansa oli Väinämöinen ja Ilmarinen, siihen palvelit he ristikantoja. Oli myös heillä pyhät pihlajat ja muita sen kaltaisia. Mutta seitsemänsataa ajastaikaa tätä ennen tulit ruottalaiset ja saarnaisit evankeliumia suomalaisille, ei Jumalan sanan kautta, vaan miekoilla ja keihäillä, nyrkillä ja sauvalla. Ja se on arvattava, että se, joka saarnaa evankeliumia miekoilla ja seipäillä, nyrkillä ja sauvalla, tekee ihmisiä kristityksi. Mutta minkä kaltaiseksi kristityksi he tulevat, se on toinen kysymys. Oli sen tähden sen aikaisilla saarnamiehilläse usko, että he tulevat autuaaksi, koska he saarnaisit evankeliumia nyrkillä ja sauvalla.

Mutta vanhat suomalaiset tehit vastuksen. Vaikka ruottalaiset saarnaisit evankeliumia niin voimallisesti, että veri truiskui nenästä ja suusta, ei suomalaiset kuitenkaan tahtoneet muuttaa heidän vanhan uskonsa eli mistantaa jumalitansa, sillä heillä oli se usko, että suomalaiset tulevat autuaaksi uskollansa niin hyvin kuin ruottalaiset paavin uskolla. Kuitenkin voitit ruottalaiset, ja suomalaiset pakotettiin väkisin tunnustamaan Kristuksen Vapahtajaksi, mutta vanhat jumalat jäit kuitenkin sydämeen, joista vielä muutamat ovat elämässä, esimerkiksi maahiset, saivot, noidat, lumoojat ja muut semmoiset, joidenka päälle vielä muutamat uskovat. Ja me mahdamme kysyä, minkä tähden suomalaisilta ryöstettiin heidän vanha uskonsa. Miksei ruottalaiset antaneet heidän elää ja kuolla siinä vanhassa uskossansa, että Väinämöinen ja Ilmarinen vapahtavat heitä helvetistä?

Me olemme kuulleet, että näillä vanhoilla suomalaisilla oli suuri hartaus heidän uskossansa, ja niin suuri nöyryys, että he rupeisit neljällä jalalla konttaamaan varsin, kuin jumala tuli näkyville. Jos tämänaikaiset suomalaiset rupeisit konttaamaan sen oikian

Jumalan edessä, eli itkemään ja rukoilemaan Jeesusta niin suurella hartaudella ja nöyryydellä kuin silloin tehtiin epäjumalan edessä, niin sanoisit maailman ihmiset: *”Se on yksi ihmeellinen taikaus. Se on tyhjä ulkokullaisuus!”* Sillä tämän aikaiset suomalaiset, joilla pitäis oleman oikia kristinusko suussa, vaikka toisen miehen usko taitaa olla usiampain sydämässä; tämän aikaiset suomalaiset ja ruottalaiset kumartavat polviensa viinatynnyrin edessä. He konttaavat neljällä jalalla, koska paloviina on vaikuttanut niin paljon, ettei he jaksu enää seisoa kahden jalan päällä. Itkevät myös Jumalansa kunniaksi, koska paloviina nousee päähän.

”Mutta se oli yksi hävitöin sana ja yksi suuri valet”, sanovat varsin tämän aikaiset kunnialliset miehet ja vaimot. *”Me olemme kristityt olleet lapsuudesta saakka. Me olemme siviästi eläneet tähän päivään asti. Ei kukaan ole soimannut meitä juomariksi, huoraksi ja varkaaksi, emmekä ole sitä soimausta ansainneet. Sillä me olemme oikeutta rakastaneet ja rehellisyyden tehneet jokaista miestä kohtaan, ja toivomme, että jos me tästedes eläisimme niin kuin tähän asti on eletty, me tulisimme hyvin aikaan sekä Jumalan että ihmisten kanssa.”*

Saattaa olla mahdollinen, että te olette siviät huorat, rehelliset varkaat, kunnialliset viina- porvarit, raittiit juomarit ja armahtavaiset juutalaiset. Mutta se saattaa myös olla mahdollinen, että teidän siveytenne ja rehellisyytenne ja raittiutenne ja armeliaisuutenne, niin myös teidän uskonne ja rakkautenne ei auta teitä helvetistä, vaikka kuinka siviästi, rehellisesti ja kunniallisesti olisitte eläneet. Sillä Lutheruksen usko, jossa te olette opetetut ja ylös kasvatetut, kaipaa oikian katumuksen ja sydämen muutoksen; se kaipaa oikian kääntymyksen ja parannuksen, joka Raamatussa kutsutaan uudesta syntymiseksi.

Koskas tämä sydämen ja mielen muutos on tapahtunut teille? Vapahtaja sanoo: *”Ellei*

joku synny vedestä ja Hengestä, ei hän taida Jumalan valtakuntaan sisälle tulla.” Koskas te nyt olette syntyneet vedestä ja Hengestä? Kasteessa ilmanki! Eikä ole kasteen liitto rikkottu koskaan! Vapahtaja on sanonut, että se tie on kaita ja portti ahdas, joka viepi elämään, ja harvat sen löytävät. Koskas te olette ahtaassa portissa olleet? Vapahtaja on sanonut: ”Suuren vaivan kautta täytyy ihmisen mennä elämään.” Koskas te oletta siinä vaivassa olleet? Ne harvat sielut, jotka ovat omantunnon vaivassa olleet, katsotaan teiltä hulluksi. Apostoli Paavali sanoo: ”Se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, saattaa parannuksen autuudeksi.” Koskas teillä on ollut tämä hengellinen muret, joka Jumalan mielen jälkeen on? Ne harvat sielut, jotka ovat siinä murheessa olleet, kutsutaan teiltä ulkokullatuksi ja fariseukseksi.

Älkää luottako teidän siveytenne päälle olenkaan, sillä teidän pakanalliset esivanhemmat olit paljota siviämmät kuin tet, ja yhtä hyvin puikivat het helvetissä! Koska heillä oli ukkoäijä jumalana, ei heillä ollut silloin palo-viinaa, ei märkääkään. Koska Väinämöinen ja Ilmarinen olit jumalana, ei siihen aikaan ollut juopumusta, tappelusta, huoruutta ja kirousta niin kuin nyt on. Ei silloin löytynyt varkaitakaan, sillä siihen aikaan ei pidetty lukkoa, ei puodissa, ei tuvassa eikä arkussa, mutta nyt kätketään kaikki tavara lukon takana, eikä sen tähden moni saata varjella omaansa varkailta. Ei silloin ollut tuomaria eikä lakia, ja elit sen tähden ihmiset sovinnossa. Mutta nyt käyvät ihmiset lakia lystiksensä. He riitelevät viinaotingin päältä, huorain päältä ja kunnian päältä.

Ja nyt te kuulitte, kuinka teidän pakanalliset esivanhemmat ovat eläneet; niin te kuulitte, että teidän siveytenne ei maksa mitään heidän siveytensä suhteen. Sen tähden pitää heidän nouseman ylös tuomiopäivänä ja kantaman teidän päällenne ja sanoman: ”Jos meille olis niin paljon saarnattu kuin teille, me olisimme aikaa tuhvassa ja säkissä tehneet katumuksen ja parannuksen. Jos meillä

olis ollut niin paljon hengellisiä kirjoja kuin teillä, me olisimme jo aikaa heittäneet juopumuksen ja kirouksen, tappeluksen, huoruuden ja ahneuden.”

Mutta te sanotte näin: ”Emme me palvele epäjumalita niin kuin meidän pakanalliset esivanhemmat. Me olemme kristityt. Me tunnemme Jumalan ja Vapahtajan. Me käymme kirkossa ja Herran Ehtoollisella. Me luumme ja veisaamme myös kotona. Me pidämme päätämme kaltossa alttarin edessä. Me itkemme myös kirkossa, koska oikia Jumalan sana saarnataan, ja uskomme, että Jumala on meille armollinen. Kyllä Jumala näkee meidän viattomuutemme ja tuntee meidän rehellisyytemme, vaikka meitä viattomasti haukutaan, ja kielilakkarit valehtelevat meidän päällemme, että me olemme siviät huorat ja rehelliset varkaat; vaikka Jumala tietää, kuinka hartaat me olemme rukoilemaan Jumalata ja huutamaan Hänen nimensä joka aika, kuin me olemme hädässä. Ja varsin kuin me tunnemme kuoleman taudin, kutsumme me papin tykömme ripittämään meitä. Eiköhän Jumalan pidä tunte-man näitä kristillisyyden merkkiä ja varjeleman meitä helvetin kadotuksesta, koska me uskomme niin vahvasti Hänen päällensä, ja hartaasti rukoilemme Häntä.”

Mutta minä sanon näin: ”Ei Jumala kuule katumattomain rukousta. Jumala vaatii yhtä nöyrää ja särjettyä sydäntä.” Mutta koskas teidän sydämenne on särjetyksi tullut? Koskas te oletta oikian katumuksen tehneet? Kyllä Jumala tosin näkee, kuinka siviät huorat ovat, koska he lapsen hädässä huutavat Isän nimeen ja tekevät lupauksen, että jos Jumala vielä auttais heitä lapsen hädästä, ei pitäis heidän enää koskaan ryhtymän huoruuteen. Vaikka het vuoden ja kahden perästä ovat toisen jalkasikiän saaneet.

Jumala myös näkee, kuinka rehelliset varkaat ovat, koska he seisovat puolassa ja huutavat Hänen nimensä ja tekevät sen lupauksen, että jos Jumala auttais häntä tästä

rangaistuksesta, ei heidän pitäis enää varastaman, vaikka he kahden eli kolmen päivän perästä ovat taas varastamassa. Jumala näkee myös, kuinka jumalinen ja hurskas viinaporvari on, koska hän oikeuden edessä ottaa Jumalan todistajaksi, ettei hän ole viinaa koskaan myynyt, ja vannoo rohkiasti itsensä puhtaaksi viinasakosta. Jumala näkee myös juomaria, kuinka raittiit he ovat, koska he oikeuden edessä vannovat, ettei he ole päissä, mutta samana päivänä, koska he ovat kääntäneet selkensä alttarille, sekoittavat perkeleen kalkkia Herran kalkilla ja oksentavat vielä ulos Herran ruumista ja verta yhtenä paloviinan kanssa.

Näkee vielä Jumala senki, kuinka armahtavaiset jyvājuutalaiset ovat, jotka säästävät elonsa nälkävuoden varaksi. Ja koska kato-vuosi tulee, kenkävät [eli lahjoittavat] he elonsa vaivaisille, eikä ota enempää kuin kaksikymmentä riksiä tynnyriltä. Näkee vielä Jumala senki, kuinka nöyrät ja kristilliset tämän aikaiset nuoret ja palvelijat ovat. Koska he laiskuuden ja luonnollisen ylpeyden tähden ei viitti palvella kohtuullisen palkan edestä, menevät he huoruuden tähden yhteen niin kuin luontokappaleet, ja koska he sitte köyhtyvät, sanovat he: *"Jumala on ilmanki meitä köyhäksi tehnyt. Ja kyllä joutaa maakunta meitä ruokkia."*

Katso, tätä kaikkea näkee Jumala. Ja Jumalan pitää kaikkein synnit kantaman. Vanhin on juuri soma kärsimään jumalattomitten lastensa tähden. Sylkevät vielä Hänen päälensä, pilkkaavat Hänen kyneleensä ja sanovat: *"Sinä ilmanki olet meitä ruokkimassa!"* Jumala nähköön nämät sokiak raukat, jotka ovat vielä niin kuin vastasyntyneet penikat, sokeudessa syntyneet ja sokeudessa pilkanneet Vanhemman kyneleet.

Sinun käskys jälkeen minä tänäpäpä, rakas Vapahtaja, heitän verkon, sinun pyhän sanas apajalle, ole itse neuvonantaja, kuinka minun pitää heittämän ja vetämän nuottaa, että joku kala pääsis saatanan verkoista irti

ja tulis sinun Pyhän sanas kautta suljetuksi Pyhän Hengen nuottaan sisälle. Kuule kaikkein niitten murheellisten sieluin huokaus, jotka ovat jo jotakin koetelleet Jumalan sanan voimasta. Että suuren kalanpaljouden tähden hämmästyisit kaikki, jotka vastaan sivat. Amen. Isä meidän, joka olet tai-vaissa.

EVANKELIUMI: LUUK. 5: 1–11

1 Niin tapahtui, kuin kansa tunki hänen tykönsä, kuulemaan Jumalan sanaa, että hän seiso Genesaretin meren tykönä.

2 Ja näki kaksi venhettä olevan meren tykönä; mutta kalamiehet olivat niistä läheneet ja pesivät verkkoja.

3 Niin hän meni yhteen venheeseen, joka oli Simonin, ja käski hänen vähän maasta laskea ulos; ja hän istui ja opetti kansaa venheestä.

4 Mutta kuin hän lakkasi puhumasta, sanoi hän Simonille: vie syvälle, ja heittäkää verkonne apajalle.

5 Ja Simon vastaten sanoi hänelle: Mestari! me olemme kaiken yön työtä tehneet ja emme mitään saaneet; mutta sinun käskystä minä heitän ulos verkon.

6 Ja kuin he sen tekivät, sulkiivat he suuren kalain paljouden, ja heidän verkkonsa repesi.

7 Ja he viittasivat kumppaneilleensa, jotka olivat toisessa venheessä, tulemaan ja auttamaan heitä. Ja he tulivat ja täyttivät molemmat venheet, niin että he rupesivat vajoomaan.

8 Kun Simon Pietari sen näki, lankesi hän Jesuksen polvien tykö, sanoen: Herra, mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen.

9 Sillä hämmästys oli hänen käsittänyt ja kaikki, jotka hänen kanssaan olivat, kalan saaliin tähden, jonka he saaneet olivat,

10 Niin myös Jakobin ja Johanneksen, Zebedeuksen pojat, jotka olivat Simonin kumppanit. Ja Jesus sanoi Simonille: älä pelkää, tästedes sinä saat ihmisiä.

11 Ja he vetivät venheet maalle ja antoivat ylönsä kaikki, ja seurasivat häntä.

Me kuulimme meidän pyhästä evankeliumistamme, että Pietari rupeis tuntemaan syntiänsä, koska hän näki sen suuren kalanpaljouden, joka Jeesuksen jumalallisen voiman kautta tuli nuotan sisälle. Mutta Vapahtaja panee häntä pyytämään ihmisiä kristillisyyteen näillä sanoilla: *”Tästedes sinä saat ihmisiä.”*

Näitten sanain johdatuksesta tahdomme me tällä pyhällä hetkellä perään ajatella, **kuinka hengelliset kalamiehet vetävät Pyhän Hengen nuottaa, koska he pyytävät ihmisiä kristillisyyteen.**

Ensimmäinen tutkistelemus: Minkä kaltaisella nuotalla hengelliset kalamiehet pyytävät ihmisiä kristillisyyteen?

Toinen tutkistelemus: **Minkä kaltaisia kaloja he saavat?**

Kolmas tutkistelemus: **Kuinka kalamiehet eroittavat kaloja ja heittävät mädänneet kalat pois?**

Antakoon Herra Jeesus kaikki hengelliset kalamiehet menestyä pyytäissäänsä ihmisten sieluja taivaan valtakunnalle. Revetköön saatanan verkot rikki. Ja suljettakoon ison kalanpaljouden Pyhän Hengen verkkoon, koska me laskemme ulos syvyydelle ja heitämme nuotan apajalle. Amen!

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkäkaltaisilla verkoilla hengelliset kalamiehet pyytävät ihmisiä kristillisyyteen,** sen me kuulemme Pietarin saarnasta ensimmäisenä heluntaipäivänä. Me kuulemme Johannes Kastajan saarnoista ja profeettain saarnoista, niin myös Vapahtajan viimeisistä saarnoista fariseuksille, että se lanka, josta Pyhän Hengen verkko on kudottu, ei ole niin fiini ja pehmiä kuin silkkilanka, jolla saatana pyytää kalojansa kudun aikana. Saatanan verkot ovat niin fiinit ja pehmiät kuin hämähäkin verkot, ettei syntinen pitäis tuntemaan, kuinka ja koska hän on niihin verkkoihin kääritty. Itse

hän vartioitsee keskiaikassa, koska hän verkollansa pyytää ihmisten sieluja, niin kuin suuri ja hirmuinen hämähäkki pyytää sääskiä.

Koska tämän maailman ruhtinas lähtee kalanpyyntöön, ottaa hän paljon väkeä myötänsä. Ja kaikki kalat, jotka ovat hänen nuottaansa suljetut, saavat uida lihan himoissa ja heku-massa, saavat juoda, saavat kirota, saavat tappelilla, saavat huorin tehdä, saavat varastaa, saavat ihmisiä tappa. Mutta Pyhän Hengen verkko on grouvista langasta tehty. Se on niin kova, että suomu kiskaantuu pois kalasta, joka uipi tätä verkkoa kohti. Sen tähden pelkäävät myös ylpiät kalat Pyhän Hengen verkkoa. He tuntevat jo luonnostansa, että se verkko kyllä kestää, vaikka kuinka isot kalat tarttuisit. Mutta ei kalat juuri mielellänsä mene Pyhän Hengen verkkoon. Ei kala myötää ollenkaan ensinnä, vaikka nuotta vedetään kalamiehiltä.

Muutampi kala, joka on oikein ylpiä, menee yli nuotan, ja maikkuu vielä ulkoisella puolella ja näyttää pyrstönsä kalamiehille. Ja muutamat kalat painavat itsensä mudan sisälle ja antavat nuotan mennä ylitsensä. Usein saavat kalamiehet tehdä työtä koko yön, eikä saa mitään.

Muutamat kalamiehet, jotka ei viitti niin paljon pyytää ihmisten sieluja taivaan valtakunnalle, erinomattain ne, jotka päiväpalkan tähden pyytävät, ottavat silkkilankaa lainaksi maailman ruhtinaalta, tekevät siitä fiiniä verkkoja, panevat paloviinaa yliseksi, maailman kunnian alaiseksi, luonnolliset taipumukset ja ämmäin kyyneleet panevat he peräksi. – Tämmöinen nuotta on hyvin keviä vetää. Mutta ei ne saa mitään. Heidän nuottansa on kyllä täynnä kaloja, mutta koska perä tulee rantaan, niin se on tyhjä. Niin se käypi niille, jotka maailman kunnian tähden saarnaavat omaan kukkaroon.

He saarnaavat niin urhoollisesti, että se kuuluu niin kuin kivet olisit putoilemassa eli satamassa kirkon katon päälle; ja niin

suloisesti, että luonnolliset taipumukset rupeevat lypsämään ja vuotamaan silmistä ja nenästä. Ja ihmiset luulevat, että luonnollisten taipumusten kyöneleet ovat katumuksen kyöneleet.

Mutta ei ne ole muu kuin käärmeen kyöneleet, jotka usein vuotavat temppeleissä suruttoman silmistä, ja kuolleen uskon liiva, joka vuotaa luonnollisten ihmisten suusta, koska niin saarnataan, että tie taivaaseen [tulee] hyvin leviäksi, niin että siviät huorat ja rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit pääsevät ojeti taivaaseen ilman vaivatta, ilman katumusta ja parannusta.

Mitäs maksavat ne kyöneleet, koska ihmiset itkevät kirkossa ja nauravat kirkon takana, veisaavat kirkossa ja ulvovat kirkon takana, siunaavat kirkossa ja kiroovat kirkon takana, antavat suuta Jeesuselle alttarin edessä ja tappelevat kirkon takana, ovat selvillä kirkossa ja päissä kirkon takana, jumalaiset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana?

Ka, semmoiset kristityt nyt ovat joka paikassa. Ja semmoisten silmistä vuotavat kyllä kyykäärmeen kyöneleet niin kuin rakeet kaljaman päälle. Ja semmoinen surutoin joukko on niin kuin saivokala, joka maikkuu nuotan sisällä, ja kalamiehet luulevat, että nuotta on täynnänsä kaloja, mutta tyhjänä tulee perä rantaan. Koska ihmisillä on luonnollinen siiveys autuuden perustuksena ja kuollut usko makaa niin kuin pumpulivillat sydämen ympäri, silloin he itkevät ja nauravat, siunaavat ja kiroilevat, ovat rakastavaiset ja vihaiset, suuta antavat ja tappelevat. Ja ne kalamiehet, jotka ottavat silkilankaa lainaksi maailman ruhtinaalta ja kutovat siitä fiiniä verkkoja, joilla he muka ihmisten sieluja pyytävät taivaan valtakunnalle, voivat saada rökkäitä, sammakoita, liiskoja ja matoja ja rautakiiskiä, mutta ei otollista kalaa.

Pyhän Hengen verkko, jolla hengelliset kalamiehet pyytävät ihmisten sieluja taivaan valtakunnalle, on kudottu grouvista ja

paksummasta hampusta, koska sitä vastoin saatanan verkot ovat niin fiinit ja pehmiät kuin hämähäkin verkot. Ei syntinen tunne, kuinka ja koska hän olis niihin verkkoihin kääritty. Mutta Pyhän Hengen verkot, ne tuntuvat kyllä sydämeen asti.

Se ihminen, joka Pyhän Hengen verkkoihin tarttuu, tulee varsin voimattomaksi. Sydän tulee kipiäksi. Hänelle tulee niin ikävä, että sydän tahtoo haljeta. Ei hän jaksa enää synnissä uida, ei hän jaksa juoda, ei hän jaksa kirota, ei hän jaksa tapella. Ja se on juuri Pyhän Hengen tarkoitus, että se muret, joka on Jumalan mielen jälkeen, pitää vaikuttaman parannuksen autuudeksi, totisen katumuksen, parannuksen, kääntymyksen ja uuden syntymisen kautta. Älkäätkä uiko ylön hopusti, te yläpiät kalat. Te tartutte Pyhän Hengen verkkoon ja mistannatte teidän suomujanne.

Toinen tutkistelemus: **Minkäkaltaisia kaloja he saavat, jotka vetävät Pyhän Hengen nuottaa?** Vapahtaja sanoo Matheuksen 13. luvussa, että he saavat kaikenlaista. Lohta, haukia ja siikalakaa, harria, ahvenia ja muuta. Mutta madetta net ei saa nuotalla, sillä madet on niin liukas. Se painaa itsensä mudan sisälle. Mutta lohi, se uipi rohkiasti virtaa vastaan. Hauki nielee vielä sirkkoja, vaikka on nuotan sisällä. Siika tahtoo yli mennä.

Me sanoimme jo äsken, ettei kala tahdo Pyhän Hengen nuotan sisällä pysyä. Ensinnä, koska hän huomaitsee, että häntä ollaan pyytämässä, uipi hän hopusta edestakaisin ja tahtoo ulos tulla. Muutamampi ihminen, joka on rohkialuontoinen, kiivastuu kovin, koska hän näkee Pyhän Hengen vaikutuksia.

Se suuri kansanpaljous, joka oli koossa ensimmäisenä helluntaipäivänä, koska humaus tapahtui taivaasta, tyhmistyi, koska he näit Pyhän Hengen vaikutuksia ja kuulit Jeesusuksen opetuslapsia puhuvan Jumalan voimallisia töitä. Muutamat arvelit, että opetuslapset olivat päissä.

Niin tekee vielä nytkin maailman sokia joukko. Koska Pyhän Hengen vaikutukset ilmestyvät jossakussa paikassa, ja yksinkertaiset ihmiset, jotka ennen olit juomarit, huorat, turhat, joutavat kiroilijat, tappelusmiehet, riitaiset, rupeevat yhtäkkiä puhumaan katumuksesta ja parannuksesta, uskosta ja kristillisyydestä, niin tyhmistyy se suuri sokia joukko ja sanoo: *"Ei nämät ihmiset ole selvät. Ne tahtovat, että meidän pitää heittämän huoruutta, varkautta, kirousta, juopumusta ja viinakauppaa. Ne tahtovat, että meidän pitää totisen katumuksen ja parannuksen tekemän ja ruveta houraamaan niin kuin het. Ei näiltä enää saa omantunnon rauhaa. Ne taitavat olla ne väärät profeetat, joista ennen on sanottu, että he yllyttävät kansaa ja sekoittavat ihmisiä väärällä opilla. Meidän täytyy valittaa maaherran edessä ja kuulustella, eikö meidän pidä saaman rauha näistä vääristä profeetoista, jotka rupeisit ylös alas kääntämään meidän vanhan uskomme, ja kieltämään viinakaupan."*

Mutta älä huoli, vaikka se suuri maailman joukko tyhmistyi Pyhän Hengen vaikutuksista ja rupeis pilkkaamaan ensimmäisiä kristityitä, että he olit täynnänsä makiata viinaa! Saitpa sen tähden muutamat pistoksen sydämeen, koska Pietari nousi ylös ja rupeis soimaamaan heitä murhaajaksi. Pietari voitti sinä päivänä kolme tuhatta sielua taivaan valtakunnalle. Vaikka he olit ensin uppinkaiset ja kiivaat vastaan seisomaan, yhtä hyvin täytyi heidän laskea itsensä allepäin, koska korkiampi voima rupeis liikkumaan heidän sydämissänsä.

Sillä Pyhän Hengen nuotta on kudottu sen kaltaisesta langasta, joka kestää, vaikka maailman herrat ja isot hauet, joilla on iso järki ja perkeleen voima pääkallossa, katsovat kristillisyyden hulluudeksi ja taikaukseksi. Ne potkaisevat varsin vastaan, ne purevat hampaitansa vihasta ja tahtovat imeä kristittyin verta. Sappi puhkee ja käärmeen siemenet rupevat puikimaan sydämen juuressa, koska he näkevät kristityitä itkevän ja

huokaavan. Katuvaisten kyneleet polttavat heidän tuntoansa.

He tarjoovat kristityille etikkata sapella sekoitettua. Ja koska he näkevät viattoman veren vuotavan, sanovat he: *"Tulkoon Hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle!"* Jopa tulee kosto maailman herrain päälle, jotka ovat imeneet kristittyin verta ja pahoilla esimerkillä käyneet sen yhteisen kansan edellä. Net ovat opettaneet ihmisiä huorimaan, juomaan, kiroomaan ja tappelemaan, viinakaupalla pettämään ja herrustelemaan, koreita kantamaan, korttia lyömään, väärät todistukset kirjoittamaan. Rietas on päässyt irti maailmassa ja on ruvennut häärimään ihmisten kanssa niin kuin kissa mässää hiiren kanssa.

Jos nyt joku sielu ei rupea heräämään synnin unesta ja kattomaan perään, mitä aika kuluu ja paljonko kello on lyönyt, niin taitaa tuomio tulla meidän päällemme juuri puoliyön aikana, koska kaikki ihmiset ovat parhailansa nukkumassa ja kuorsaamassa. Nouskaat ylös unesta ja kattokaat perään, mitä kuluu tämä pimiä aika. Vanha Lutheruksen usko hävitetään pois maailmasta, ihmisen järki pannaan isännäksi. Herrat käyvät kuningasten päälle, talonpojat herrain päälle, köyhät rikasten päälle, palvelijat isäntäin päälle, lapset käyvät vanhinten päälle, miekoilla. Kaikki he huutavat isolla kurkulla *"Me olemme ylösvalaistut. Emme me tarvitse uskoa mitään. Me olemme vapaat. Emme tarvitse esivaltaa. Itse me tahdomme herrat olla. Me olemme siviät ja kunnialliset ihmiset. Järki osoittaa meille tien taivaaseen paremmin kuin papit. Emme me tarvitse pappia. Pois esivalta. Pois papit. Pois maailman laki. Pois kaikki, kuin estää meidän elämästä meidän vapaan tahdomme jälkeen. Rikkaat pitää jakaman omaisuutensa vaivaisille. Jos net ei sitä tehe, niin me ryöstämme heitä. Me tapamme heitä!"*

Kuulkaat nyt, millinen elämä on maailmassa. Ja te nuokutte täällä. Te hääriätte maailman kanssa. Te juotte, kirootte, tappelette,

pidätte viinakauppaa, tanssaatte, huoraatte, huorain perään juoksette. Vaikka rietas on päässyt irti maailmassa ja on jo alkanut ihmisiä tappamaan niin kuin sääskiä. Ja kaikki tavaan merkit näyttävät, että nyt on puolessa yö. Mitäpä te huolitte, jotka olette rikkaat, koreat ja kunnialliset ja siviät ja viisaat ja kauniit? Ja valmiit vastaan ottamaan Vapahtajan.

Kukas tiesi, kuinka valmiit te olisitte vastaan ottamaan Häntä, jos Hän nyt tulis kysymään teiltä: *”Missä on se leiviskä, jota minä olen teille antanut? Missä on se oikia katumus ja parannus, jota minä olen teiltä odottanut? Kolme sataa ajastaikaa on evankeliumia teille jo saarnattu. Missäs nyt ovat kristillisyyden hedelmät?”* Maahan ilmanki ovat kätkeytyt. Puodissa, arkussa ja viinatynnyrissä teidän tavaranne makaavat.

Kolmas tutkistelemus: Kuinka kalat jaetaan ja mädänneet pois heitetään? Nyt on se aika tullut, että kalat pitää jaettaman. Vapahtaja on sanonut, että hyvät, se on, verekset kalat kootaan astioihin, mutta mädänneet kalat heitetään pois hukun ja revon penikoille ruuaksi. Met arvaamme hyvin, että verekset kalat ovat vasta saadut, mutta mädänneet kalat ovat ilmanki aikaa jo tarttuneet verkkoon. Mutta koska kalamiehet ovat laiskat kokemaan verkkoja, kuolevat kalat verkkoon ja mätänevät siihen. Mistäpä ne mädänneet kalat muutoin olisit tulleet?

Hengellisessä tarkoituksessa ovat mädänneet kalat sen kaltaiset ihmiset, joilla on yksi kuollut usko pääkallossa, jotka omistavat itsellensä Jumalan armon lupauksia ja luottavat Vapahtajan ansion päälle, vaikka totinen katumus ja parannus ei ole koskaan tehty. Mutta missä paikassa on se kirjoitettu Raamatussa, että katumattomille annetaan armoa?

Kuitenkin ovat usiammat ihmiset näinä aikoina armonvarkaats, jotka ei tiedä siitä oikista katumuksesta mitään. Niin on heillä yksi kuollut usko, josta ei tule yhtään sydämen eli

mielen muutosta, eikä elämän parannusta. Armonvarkaats ovat sokiat niin kuin vastasyntyneet penikat. Ei he tiedä mitään katumuksesta ja Pyhän Hengen vaikutuksista. He pettävät itsensä. He luulevat, että he rakastavat Jumalata, vaikka he rakastavat maailmaa. Sen tähden tekevät he ehdollisia syntiä sen varastetun armon päälle. Ja koska vihollinen on kääntänyt heidän silmiänsä nurin, katsovat he kaikki hengelliset asiat nurin.

Kuollut usko on heidän mielestänsä elävä usko. Maailmanrakkaus on Jumalan rakkaus. Oikia katumus on taikus. Elävä kristillisuus on ulkokullaisuus. Nämät ovat juuri ne mädänneet kalat, joita kalamiehet eroittavat pois. Mutta jos kalamiehet ovat itse sokiat, eikä tunne hajustakaan, kutka ovat mädänneet kalat, silloin he panevat verekset ja mädänneet kalat sekaisin yhteen astiaan. Ja ne mädänneet kalat pilaavat vielä niitä vereksiä kaloja. Tässä on paljon armonvarkaita, paljon mädänneitä kaloja, jotka heitetään pois hukun ja revon penikoille ruuaksi. Mutta vielä enemmän taitaa olla niitä, jotka uivat ulkoisella puolella nuottaa ja maikkuvat siellä. Ne ovat jo aikaa tarttuneet saatanan verkkoihin, vaikka ne ovat itse tietämättömyydessä, kuinka ja koska ne ovat siihen tarttuneet.

Ne harvat kalat, jotka ovat vasta saadut, kootaan astioihin ja suolataan, että ne pysyisit vereksinä ja kelvollisina siihen päivään asti, jona Jumala ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä heitä tarvitsee. Me toivomme, niin kuin me myös kiitämme meidän Taivaallista Isäämme sen vähän kalan saaliin edestä, joka jo on saatu, että koska kalamiehet tulevat virkummaksi verkkoja kokemaan ja hakevat itsellensä sen kaltaista suolaa, joka ei ole mauttomaksi tullut, me toivomme, ettei monta kalaa pidä mätänemän niistä, jotka jo tarttuneet ovat Pyhän Hengen verkkoihin.

Ja me toivomme myös, että enemmän kaloja tästedes saadaan, koska kalamiehet Jeesuksen käskyn jälkeen heittävät verkkojansa

oikialle puolelle venettä. Pietari hämmästyí siitá suuresta kalan paljoudesta, jota hán sai yhtenä päivänä ja yhdestá apajasta, koska hán Jeesuksen káskyn jälkeen heitti verkonsa apajalle, ja tunnusti itsensä syntiseksi ihmiseksi; tuli niin muodoin suuremmaksi ja suuremmaksi syntiseksi, jota enemmän hán náki Jumalan siunauksen seuraavan hánen työtáns. Hán tuli nöyremmäksi, jota enemmän hán sai tuta Jumalan armosta.

Jospa nyt kaikki net, jotka ovat samalla tiellä kuin Pietari, jotka ovat itse jotakin tunteneet Jumalan armosta ja arvaamattomasta rakkaudesta, yhdistáisit rukouksiansa meidán Herramme Jeesuksen Kristuksen tykö, että kaikki hengelliset kalamiehet menestyisit heidán pyydössánsá, koska he rupeevat

sieluja pyytámáán maailmasta ja perkeleen vallan alta, niin kuin me myös rukoilemme meidán Herramme Jeesuksen Kristuksen Isáá, että Hán varjelis niitá harvoja sieluja mätánemástá eli lankeemasta pois armon tilasta, jotka Isán vetámisen kautta ovat tulleet tuntemaan Jeesuksen Kristuksen suurta voimaa, kunniata ja väkevyyttá auttamaan hätáántyneitá, sárjetyitá, alaspainetuita, murheellisia, itkeváisiá, janoovaisia, kerjäláisiá. Hán, joka hyván työn alkanut on, voi myös sen kátkeá siihen päiváán asti, jona kaikki kiusaukset loppuvat. Ja kaikki maailman koirat lakkaavat haukkumasta Jeesuksen rakkauden tähden. Amen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TaaTas on taivaan valtakunta verkon vertainen, joka on mereen heitetty, ja kaikenlaisia kokosi. Kuin se täyteen tuli, vetivät he sen rannalle, ja istuivat ja eroittivat hyvät astioihinsa, mutta mädänneet he heittivät pois.

Meidän Vapahtajamme, joka parhaiten tiesi kristillisyyden vaikutuksia ja tuntomerkkiä, on ottanut vertauksen kaupasta, pellostä, viinapuusta, hääpidoista, pimeydestä, valkeudesta, rahoista, lampaista, taikinasta ja kaikenlaisista rakennusaineista, joita ihmiset hyvin tuntevat.

Nämät vertaukset vaikuttavat niin paljon, ettei suruttomat ymmärrä paljon mitään Hänen saarnoistansa, jonka tähden opetuslapset välistä soimaisit Häntä, ja kysyit Häneltä, minkä tähden Hän puhui kansalle vertauksilla, eikä saarnannut suoraan Jumalan totuutta, että kaikki olisit ymmärtäneet Hänen saarnojansa. Mutta Hän sanoi myös opetuslapsillensa syyn, minkä tähden Hän saarnais vertauksilla. Syy oli se, ettei surutoin kansa olis ymmärtänyt mitään kristillisyyden vaikutuksista eli taivaan valtakunnan salaisuuksista, jos hän kuinka olis selittänyt heille kristillisyyden laatua.

Mutta opetuslapsille oli annettu tuta Jumalan valtakunnan salaudet. Sen tähden Hän selitti heille muutamat paikat, jotka olit vielä salatut heiltä. Sillä yksinkertaiset, joilla ei ole niin suuri voima järjessä, saattavat kyllä tuta kristillisyyden vaikutuksia sydämessä, vaikka ymmärrys ei ole oikein selinnyt.

Mitä nyt tähän vertaukseen tulee, joka on otettu kalan pyydöstä, niin tulee meidän muistuttaa teitä, että tämä verkko, josta Vapahtaja puhuu Matteuksen 13. luvussa on jo aikaa heitetty mereen ja vedetään aina rantaan. Mutta ne kalat, joita kalamiehet sillä verkolla pyytävät, ovat ensin arat, niin kuin saivokalot, jotka välistä maikkuvat nuotan sisällä, mutta löytävät aina jonkun kuopan pohjassa, johonka he lymyävät, koska nuotta eli verkko vedetään rantaan. Emme saata niin valittaa kuin Pietari, että me olemme

koko yön työtä tehneet, emmekä mitään saaneet.

Se olis yksi suuri tyytymättömyys ja kiittämättömyys, jos me rupeaisimme valittamaan, ettei ole mitään saatu. Vaikka emme ole saaneet niitä suuria kaloja, jotka aina menevät siihen pohjattomaan kuoppaan, joka on pohjassa, niin saatamme kuitenkin iloita sen kalansaaliin tähden, joka on saatu. Ne pienet kalat ovat myös hyvät kalat, vaikka muutamat kalamiehet ei ole oikein tyytyväiset, koska heidän pitää niin paljon vaivaa näkemän niitten pienten kalain korjaamisessa. Niissä on suuri vaiva, mutta ei ne tarvitsekaan niin paljon suoloja kuin ne isot ja lihavat kalat, jotka ei paljon tunne suoloja. Me toivomme, että ne pienet kultakalaiset ja sirkkaiset, jotka ovat tarttuneet Pyhän Hengen verkkoon, pitää vedettämän rantaan ja pantaman astioihin siihen päivään asti, jona nuotan Isäntä eroittaa ne mädänneet kalat elävistä kaloista.

Mutta mädänneet kalat, jotka ovat kerran tarttuneet Pyhän Hengen verkkoon, ovat kelvottomat, sillä ei he tunne suoloja. Mitäs kalamiehet tekevät mädänneillä kaloilla, jotka eivät tunne suoloja. Niitä mädänneitä kaloja viskaavat kalamiehet järveen madoille ja rautakiiskille ruuaksi. Valitettavasti on paljon mädänneitä kaloja tullut nuotalla, emmekä tiedä, kenenkä syy se on, että he ovat mädänneet, mutta sen me tiedämme, ettei mädänneet kalat tule kelvollisiksi, vaikka kuinka suolattaisiin. Tässä on muutampia mädänneitä kaloja, jotka viskataan Isännältä ja kalamiehiltä järveen madoille ja rautakiiskille ruuaksi.

Vieläpä ne isot kalat, joita saivokaloiksi kutsutaan, jotka ei kärsi minkäänlaista ääntä, ei ne kärsi, että kalamiehet puhuvat. Nämät

saivokalat maikkuvat usein nuotan sisällä. Mutta koska nuotta tulee rantaan, ei ole mitään sisällä, mutta ainoastans sammalet ja rapakko. Ne kutsutaan saivokaloiksi sen tähden, että he vanhain ihmisten muistelusten jälkeen ovat saivossa, se on: maanalaisessa pohjattomassa järvessä, ja sinne pakenevat saivokalat joka kerta kuin ollaan heitä pyytämässä. Joka semmoisia kaloja pyytää, se pitää oleman noita. Mutta kuka nyt rupeaa niitten tähden noitumaan? Menkööt saivokalat siihen pohjattomaan järveen koskei he tahdo pysyä Pyhän Hengen nuotassa.

Me tahdomme olla tyytyväiset, koska met olemme saaneet niin paljon pieniä kaloja kuin astioihin mahtuu. Ei olekaan enää niin paljon suoloja, että liikenee suolata niitä mädänneitä kaloja. Sen tähden viskatkaa mädänneet kalat siihen pohjattomaan järveen madoille ja rautakiiskille, jotka kaluavat heidän luitansa. Muutamat kalamiehet ovat semmoiset, ettei he ymmärrä, kuinka heidän pitää kaloja pyytämän. He heittävät verkonsa, ei oikealle, vaan vasemmalle puolelle venettä. He saavat tehdä työtä koko yön, eivätkä saa mitään. Muutamat kalamiehet heittävät verkkonsa mereen ja saavat aivan liiskoja, rökkäitä, ja sammakoita. Ne pyytävät epäilemättä kalaa semmoisissa rapakkolantoissa, kussa sammakon pojat sikiävät. Muutamat kalamiehet seisovat itse rapakossa kainaloon asti ja tarpovat siellä. Mitä parempaa kalaa semmoisten pitää odottaman kuin mitä he saavat, nimittäin rökkäitä, liiskoja ja sammakoita.

Meidän täytyy nyt viimein mainita, että se verkko, joka heitetään mereen, on Pyhän Hengen verkko, joka on hyvin grouvista nuottalangasta ja parhaasta hampusta tehty. Se verkko ei mene leikin rikki, se ottaa pian suomun kalasta. Ja se kala, joka on keran oikein tarttunut Pyhän Hengen verkkoon, ei pääse leikin pois, paitsi muutampia haukia, jotka nielevät sirkkoja. Ne kiskovat itsensä irti verkosta ja menevät tiehensä. Ei kalat mene verkkoon, ennen kuin nuotta

tulee soukemmaksi. Ensin koska verkko heitetään mereen, ovat kaikenlaiset kalat nuotan sisällä, suuret ja pienet: hauki, lohi, ahven, madet ja muut senkaltaiset.

Mutta jota soukemmaksi nuotta tulee, sen suurempi hoppu tulee muutamille ulos pakkaamaan. Muutamat menevät yli ja maikkuvat ulkoisella puolella nuottaa pilkatakseensa kalamiehiä. Muutamat rännäävät verkkoa kohti ja tarttuvat siihen. Muutamat kiskovat verkkoa ja repivät sen. Muutamat painuvat mutaan ja antavat nuotan mennä niskan ylitse. Muutamat pikku kalaiset tulevat nuotan kanssa rantaan. Näettekö nyt, mitä se merkitsee, koska Vapahtaja sanoo: Taivaan valtakunta on verkon vertainen, joka oli heitetty mereen ja kaikenlaisia kokosi, ja koska se täyteen tuli, vedit he sen rannalle ja istuit ja eroitit hyvät astioihinsa, mutta mädänneet heitit he pois.

Tämä verkko on heitetty mereen ennen jo. Mutta silloin koska se verkko heitettiin ensimmäisen kerran mereen, olit kalat niin ylpeät, ettei he tahtoneet ollenkaan pysyä nuotan sisällä. He menit yli nuotan, suuret ja pienet, ja rupeisit maikkumaan ulkoisella puolella nuottaa ja näytit pyrstönsä kalamiehille. Mutta nyt me kumarramme polviamme Herran Jeesuksen nimeen, niin kuin Pietari, sen suuren kalansaaliin tähden, joka on tullut. Ei meidän viisautemme kautta, vaan Herran voiman kautta, joka on niitä kaloja koonnut Pyhän Hengen verkkoon ja antanut heidän tarttua. Ja niin kuin meidän toivomme on, että nämä kalat tulevat rantaan, tulevat astioihin pantaviksi, tulevat tallelle pantuksi siihen päivään asti, jona Herra Jeesus heitä tarvitsee.

Pysykää siis nuotan sisällä, te pienet sirkkaiset ja kultakalaiset, selkäviiluiset, valkeat ja punaiset, hauvilta haavoitetut, pysykää nuotan sisällä, ettei hauki pääsis teitä nielemään. Mädänneet kalat, rökkäät, liiskot, ja sammakon pojat, heitetään pois rautakiiskille ruuaksi. – Mutta sen suuren kalansaaliin

tähden, joka nyt on saatu, pitää meidän kiittämän ja ylistämän Herraa ja aina rukoileman, että suuri kalanpaljous suljettaisiin nuotan sisälle. Kuule, armias Vapahtaja, kaikkien niitten huokaus, jotka tekevät työtä koko yön siihen asti, että aamurusko koittaa. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 5: 1–11

1 Niin tapahtui, kuin kansa tunki hänen tykönsä, kuulemaan Jumalan sanaa, että hän seisoi Genesaretin meren tykönä.

2 Ja näki kaksi venettä olevan meren tykönä; mutta kalamiehet olivat niistä läheneet ja pesivät verkkoja.

3 Niin hän meni yhteen venheeseen, joka oli Simonin, ja käski hänen vähän maasta laskea ulos; ja hän istui ja opetti kansaa venheestä.

4 Mutta kuin hän lakkasi puhumasta, sanoi hän Simonille: vie syvälle, ja heittäkää verkkonne apajalle.

5 Ja Simon vastaten sanoi hänelle: Mestari! me olemme kaiken yön työtä tehneet ja emme mitään saaneet; mutta sinun käskystä minä heitän ulos verkon.

6 Ja kuin he sen tekivät, sulkiivat he suuren kalain paljouden, ja heidän verkkonsa repesi.

7 Ja he viittasivat kumppaneilleensa, jotka olivat toisessa venheessä, tulemaan ja auttamaan heitä. Ja he tulivat ja täyttivät molemmat venheet, niin että he rupesivat vajoomaan.

8 Kun Simon Pietari sen näki, lankesi hän Jesuksen polvien tykö, sanoen: Herra, mene pois minun tyköni, sillä minä olen syntinen ihminen.

9 Sillä hämmästys oli hänen käsittänyt ja kaikki, jotka hänen kanssaan olivat, kalan saaliin tähden, jonka he saaneet olivat,

10 Niin myös Jakobin ja Johanneksen, Zebedeuksen pojat, jotka olivat Simonin kumppanit. Ja Jesus sanoi Simonille: älä pelkää, tästedes sinä saat ihmisiä.

11 Ja he vetivät venheet maalle ja antoivat ylös kaikki, ja seurasivat häntä.

Me kuulemme tämän päivän evankeliumissa, kuinka opetuslapsille tuli hämmästys sen suuren kalanpaljouden tähden. Pietarille tuli myös sen kautta synnin tunto, koska hän lankeis Vapahtajan jalkain juureen ja sanoi: *”Mene pois minun tyköni, sillä minä olen syntinen ihminen.”* Hän tunsu itsensä mahdottomaksi olemaan Luojan viressä. Emme nyt saata selittää, kuinka syvä tämä Pietarin synnintunto oli. Mutta me otamme Vapahtajan sanoista tutkintoainetta, koska Hän sanoi Pietarille: *”Älä pelkää, tästedes sinä saat ihmisiä.”* Tutkistelemme siis Jumalan armon kautta: **Kuinka Pietari pyytää ihmisiä.**

Ensiksi: **Minkäkaltaisilla verkoilla hän pyytää.**

Toiseksi: **Minkäkaltaisia kaloja hän saapi.**

Me tiedämme, että Vapahtajan sana on tullut täytetyksi, sillä Pietari on saanut paljon ihmisiä. Me huonot ja tyhmät kalamiehet emme ole mahdolliset saamaan mitään. Mutta jos Herra Jeesus suuresta armostansa antais meidän saada muutampia sirkkoja, niin me olisimme tyytyväiset, sillä emme ole saattaneet kiittää senkään edestä, mitä on saatu.

Ensiksi: **Minkäkaltaisilla verkoilla Pietari pyytää ihmisiä?** Se on Pyhän Hengen verkko, joka on hyvin lujasta hampusta tehty. Ei ole tämä Pyhän Hengen verkko niin hienosta langasta tehty, kuin saatanan verkko, joka on niin fiini kuin hämähäkin verkko, ettei ihminen tunne, kuinka ja koska hän olis niihin kääritty. Mutta Pyhän Hengen verkko on hyvin grouvista langasta tehty. Se pusertaa kovin niitten kalain sydäntä, jotka siihen ovat tarttuneet. Niin kuin te tiedätte, on kalan sydän kidan alla. Niin nousee myös niitten ihmisten sydän leuvan alle, jotka ovat tarttuneet Pyhän Hengen verkkoon. Kala tuntee hyvin, koska hän on Pyhän Hengen verkkoon tarttunut, mutta joka on saatanan verkkoon

tarttunut, se ei tiedä, että hän on niissä verkoissa kiinni. Ne saavat uida vapaan tahtonsa jälkeen lihallisissa himoissa ja huvituk-sissa. Ei se verkko koskaan näy, sillä se on niin fiini, ettei kala sitä näe eikä tunne, ennen kuin hänet vedetään siihen pohjatto-maan kuoppaan, joka on järven pohjassa.

Välistä lähtee itse vanha vaari tuohustamaan lohta, joka on nuotan sisällä. Hän noutaa ensin valkean helvetistä, jolla hän sytyttää niitä kuivia puita ja vanhoja tervaksia, joita hän on maailman juurakoista koonnut. Ja koska riet-taan hengen tuohusvalkea tulee äkkiä kalain päälle, jotka ovat harjaintuneet uimaan pi-meydessä, niin tulevat kalat niin sokeaksi, ettei he ymmärrä paeta. Ja silloin pistää riet-tas äijä yhden sokean kalan toisen perästä, ja panee niitä kattilaan eli myös hiilusten päälle paistumaan.

Vihollinen on vanha pyytömies, ja hänellä on myös apulaisia, jotka pyytävät hänen kans-sansa. Vaikka riettaan apulaiset ei saa yh-tään osaa saaliista, koska kalansaalit pitää ja-ettaman, vaan hän pitää yksin kaikki. Mutta se tulee siitä, ettei ole vihollisen apulaisilla suolaa. Jos niillä kalamiehillä olis suo-voja, voisit hekin saada muutaman osan kalansaa-liista. Muttei niillä raukoilla ole suo-voja. Sen tähden mätänevät kaikki ne kalat, jotka tart-tuvat niihin verkkoihin, joita tyhmät kalan-pyytäjät ovat kutoneet silkkilangoista.

He luulevat, että paremmin kalat tarttuvat, jota pehmeämpi lanka on, josta verkko on kudottu. Mutta siinä ne tulevat kovin pete-tyksi, sillä kuolema katkaisee ne langat, joista se verkko on tehty, jolla armonvarka-at pyytävät kaloja. Ja silloin ottaa vihollinen kaikki heidän saaliinsa, ja tyhjä suljut, suolet ja suomut jättää hän kalamiehille. Mutta se verkko, jolla Pietari pyysi ihmisten sieluja tai-vaan valtakuntaan, ei suinkaan ollut silkki-langoista tehty, eikä pumpuli villoista keh-rätty, vaan se on juuri vahvasta hampusta ja paikoin rautalangasta kudottu, ja hyvin ras-kas vetää, niin että jos Pietarilla ei olis niin

suurta hengen voimaa ja väkevyyttä ollut, olis hän vissimmästi väsynyt vetämästä Py-hän Hengen nuotta. Niin kuin me olemme vasta nähneet semmoisen kalamiehen, joka aikoo heittää pois pyytämästä, koska nuotta tulee vähän raskaammaksi vetää. Ja se on ar-vattava, että jota enemmän kaloja on nuo-tassa, sen raskaammaksi tulee nuotan vetä-minen.

Mutta ei se auta. Joka tahtoo kaloja saada rantaan, hänen täytyy vetää niin paljon, kuin Herra on hänelle voimaa antanut. Ja jos sit-tekin voimaa puuttuu, täytyy hänen tehdä niin kuin Pietari, josta on muisteltu, että hän viittoi toisille kumppaneillensa, tulemaan hänelle avuksi. Mutta laiska ja voimaton ka-lanpyytäjä heittää vetämästä, koska nuotta tulee raskaaksi.

Ensiksi on Pyhän Hengen nuotta kymmenen kertaa raskaampi vetää, kuin armonvarkaan nuotta, joka on silkkilangoista tehty. Toiseksi saapi Pietari toisinansa tehdä työtä kaiken yön, eikä saa mitään. Ja koska hän viimein heittää verkkonsa apajalle Jeesuksen käs-kyn jälkeen, silloin tulee kyllä kaloja, mutta nuotta tulee myös silloin raskaaksi vetää, ja Pietarin täytyy viitata toisille kumppaneille tulemaan hänelle avuksi, koska oma vene ru-peaa vajoamaan.

Mutta laiska kalanpyytäjä heittää vetämästä, koska hän tuntee nuotan tulevan raskaaksi. Kehtaiskopa semmoinen korjatakaan niitä pieniä kaloja, joka ei viitti vetää nuottaansa rantaan eli veneeseen. Ja mistäpä semmoi-sella kalanpyytäjällä olis niin paljon suo-voja, että hän saattais niitä varjella mätänemästä, sillä ei suinkaan kalat ilman suolatta pysy terve-nä, vaikka tämän päivän evankeliumissa on kirjoitettu, että opetuslapset jätit kaikki kalat ja seurasit Kristusta.

Mutta ei suinkaan ne kalat sen tähden mädänneet siihen, vaan ilmanki opetuslasten omaiset korjaisit kalat. Kuka tiesi, kuinka maailmassa aina tapahtuu. Kuka tiesi minun täytyy myös seurata Kristusta ja jättää kaikki

kalat muille korjattaviksi, jotka Jeesuksen voiman kautta ovat tarttuneet Pyhän Hengen verkkoon.

Enpä paljon raskis jättää niitä kauniita kaloja, mutta jos käsky tulee ylhäältä, että minun pitää seuraaman Kristusta, niin kuin Pietari seurais häntä ylimmäisten pappein kartanoon, niin rukoilkaat minun edestäni, etten minä tekis niin kuin Pietari silloin teki, koska hän kielsi olevansa Jeesuksen opetuslapsi, vaan paremmin tekisin, niin kuin Pietari lankeemisensa jälkeen, koska Vapahtaja sanoi: *”Seuraa minua!”* Ja Jumalan avulla minä seuraan.

Toiseksi: **Minkä kaltaisia kaloja Pietari saapi?** Jokainen kalanpyytjä tahtois mielellänsä niitä isompia kaloja saada, mutta me näemme kaikista asian haaroista, että isoimmat kalat ovat niin arat, ettei ne pysy nuotassa. Vihollinen on niitä isoimpia kaloja onkinut ja riettaan tuohusvalkea on tehnyt heitä sokeiksi. Maailman viisauden syvyydessä he uivat, ettei Pyhän Hengen verkko liinaakaan niissä paikoissa, kussa ne isot kalat uivat lihallisen viisauden syvyydessä. Siis harvat niistä isoimmista kaloista seuraavat nuottaa. Juuri ihmeeksi tarttuu joku iso kala Pyhän Hengen verkkoon.

Paavali kirjoittaa, ettei moni maailman viisaista ole kutsuttu, eikä moni korkeasta säädystä. Ne olit jo silloin kaukana kristillisyydestä. Ja sama luonto näkyy vielä nytkin olevan maailman herroilla, että he katsovat kristillisyyden taikaukseksi ja riettaan hengen vaikutukseksi. Ilmanki rietas on saanut niin suuren vallan heidän päällensä, että he pakenevat loisteen syrjältä, niin kuin isoin kalain tapa on.

Niin muodoin täytyy sekä Pietari että muut kalamiehet olla tyytyväiset, jos he saavat muutampia sirkkoja ja selkä viiluisia. Niitä pieniä kultakalaisia, valkeita ja punaisia, jotka uiskentelevat rannan viertä ja hakevat siellä ruokaa, saadaan välistä, koska verkko heitetään mereen. Isot kalat ovat syvyydessä

kaukana rannasta, kaukana ijankaikkisuuden ihanasta rannasta. He uivat siellä maailman viisauden syvyydessä, kussa se suuri valaskala asuu, joka nieli profeetta Joonan, koska hän ei tahtonut profeetan virkaa toimittaa, ei tahtonut mennä pakanoita neuvomaan ja Jumalan tuomioista heitä varoittamaan.

Sama valaskala nielee vielä muitakin isompia kaloja, jotka ei tahdo totella sitä taivaallista käskyä. Ja vaikka valaskalan häättyi oksentaa ulos Joonan, koska Joonan huusi valaskalan vatsassa Jumalan tykö, ei tarvitse muut isot kalat sen tähden toivoa, että se suuri maailman valaskala oksentaa heitä ulos suustansa, sillä ei he huuda, niin kuin Joonan, Jumalan tykö, vaan he freistaavat järjellensä tehdä reijän valaskalan vatsaan ja siitä reijästä he luulevat pääsevänsä ulos. Mutta ei ole keinoa mihinkään valaskalan vatsasta.

Hauki välistä tulee rantaan, mutta ei hän sen tähden pysy nuotassa, vaan nielee vielä sirkkoja, vaikka hän itse on nuotassa. Ja viimein, koska nuotta tulee ahtaammaksi, menee hauki läpi nuotan ja repii verkon. Ei ole siis paljon toivoa, että Pietari eli joku muu kalanpyytjä sais isompia kaloja Pyhän Hengen verkolla, sillä ne isot kalat ovat ylönsä kaukana rannasta. He ovat pohjattoman meren syvyydessä, kussa Pyhän Hengen verkko ei liinaa ollenkaan.

Parempi on, että Pietari pyytää niitä pienempiä kaloja, jotka pysyvät nuotassa ja tulevat rantaan. Pietari sai monta tuhatta sielua yhtenä päivänä, koska hän rupeis Pyhän Hengen verkolla niitä pyytämään. Ja vaikka me emme saa niin paljon yhtä haavaa, pitäisi meidän kuitenkin kiittämän Jumalaa sen vähän saaliin edestä, kuin on saatu. Jos ne pienet kalat pysyisit nuotassa siihen asti, kuin se tulee rantaan vedetyksi, niin tulisit muuttamat astiat täytetyiksi. Olis siinä kaloja siksi kuin meillä on suoloja. Ne isot, lihavat kalat ei tunne suoloja, mutta ne pienet sirkkaiset ja kultakalaiset ei tarvitse niin paljon suoloja, ennen kuin he tulevat hyväksi.

Vieläpä ne kalamiehet, jotka pyytävät kaloja rapakkolantossa, nepä taitavat saada rökkiä, liiskoja ja sammakoita. Itse ovat semmoiset kalamiehet vajonneet rapakkoon kainaloon asti, ja siellä he tarpovat. Jumala armahtakoon niitäkin raukkoja, jotka siinä tarpovat! Jospa he ensin pääsisit ylös rapakkolantosta ja heittäisit verkkonsa mereen, voisit he jonkun kalaisen saada. Mutta niin kauan kuin he seisovat rapakkolantossa ja pyytävät siellä kalaa, ei he saa muuta kuin liiskoja ja sammakoita.

Sanotaan, että muutamissa paikoin syödään sammakoita ja suolataan astioihin. Mutta minä tiedän ja olen vakuutettu siitä, ettei sammakot ja liiskot kelpaa ollenkaan sille nuotan Isännälle, jolla Pyhän Hengen verkko on, vaan Hän tahtoo otollisia kaloja, jotka ovat ensin korjatut ja elämän vedellä virutetut ja totuuden suolalla kohtuullisesti suolattut, että he pysyisit terveinä siihen asti, kuin nuotan Isäntä heitä tarvitsee. Me tiedämme isoin kalain tarvitsevan paljon suoloja, ennen kuin he tulevat kelpaavaisiksi. Mutta pienet kalat ei tarvitse niin paljon suolaa kuin ne isot kalat.

Pysykää Pyhän Hengen nuotassa, te pienet kalaiset! Älkää menkö kauas rannasta, te pikku sirkkaiset! Älkää pakatko ulommaksi syvyyteen, te kultakalaiset! Siellä on hauki, jolla on iso kita. Siellä on lohikäärme, jolla on terävät hampaat. Siellä on valaskala, joka nielee tuhansia suuria ja pieniä kaloja yhtä haavaa. Pysykää rannempana, te valkeat ja punaiset kalaiset, että koska Pyhän Hengen nuotta vedetään, te tulisitte sen kanssa rantaan, jos te olisitte kelpolliset, että kalamiehet saattaisit panna teitä astioihin ja kohtuullisesti suolattuina kelpaisitte nuotan Isännälle, koska vieraat tulevat taivaasta.

Meidän toivomme on, että kuin Pietari ja Johannes heittävät verkkonsa oikealle puolella venettä, pitää tuleman suuri kalansaalis Jeesuksen armon ja siunauksen kautta, joka nyt seisoo rannalla ja odottaa. Ijankaikkisuuden rannalla Hän odottaa väsyneitä kalamiehiä! Amen.

1. Jäljennös / lisäki Poromaan jäljennöskirja / Junosuvanto / 2. Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 8) / Oulun maakunta-arkisto /

Heidän kasvonsa hahmo todistaa heitä vastaan, ja he kerskaavat rikoksistansa niin kuin Sodoma, ja ei salaa niitä. Voi heidän sielujansa, sillä he itse saattavat päällensä onnettomuuden.

Tässä me kuulemme, että heidän kasvonsa hahmo todistaa heitä vastaan, jotka kerskaavat rikoksestansa. Koska surutoin ihminen on suurella voimalla menemässä kadotuksen laviolla tiellä, silloin kerskaa hän pahuudestansa ja muistelee toisille narreille, kuinka hän saattoi yksinkertaisia pettää, kuinka hän saattoi vietellä ja paha tehdä. Hänen silmänsä tulevat ylpiäksi ja hävittömäksi ja heidän kasvonsa hahmo todistaa heitä vastaan. Suruttomat sanovat, että heidän kasvonsa hahmo on niin kuin Jumala on heidän luonut, mutta tässä Raamatun paikassa, nimittäin Esajaksen kolmannessa luvussa ja yhdeksännessä värsyssä, on yksi todistus, joka osoittaa, ettei ole suruttoman hahmo semmoinen, kuin Jumala on hänen luonut. Sillä Kainin hahmo ei ole semmoinen, kuin Jumala on hänen luonut, vaan rietas on tehnyt hänen hahmonsä hirviäksi ja koloksi. Jumala sanoi Kainille: *”Miksi sinun hahmosti muuttuu?”* Kainin hahmo muuttuu erinomattain siitä hengellisestä vihasta, koska hänen veljensä uhri on kelvollinen Herralle. Ja me emme tarvitsis niin paljon saarnata siitä Kainin hahmosta, jos ei olis hänen perustuksensa siinä mustassa sielussa, joka on täynnänsä vihaa ja katkeruutta.

Koska surutoin ihminen tuntee, että hänen uhrinsa ei kelpaa Jumalalle, ja se kalvava omatunto sanoo hänelle, että hän ei tule autuaaksi siinä tilassa, niin nousee samassa kateus, joka vaikuttaa hänessä semmoista tuntoa, ettei hän sois muitakaan olevan paremmassa tilassa kuin hän itse on. Ja siinä tulee kateuden henki Jumalan lasten päälle kantajaksi. Hän alkaa vikoja näkemään kristittyin elämässä, ja tuomitsee heitä. Hän paistaa kristityitä kattilaan ja itse seisoo kannen päällä. Usiammat suruttomat tällä ajalla

tuomitsevat itsensä ja sanovat: *”Tällä elämällä emme tule autuaaksi.”*

On siis tämä kristillisyyden vaikuttanut sen veran, että suruttomatkin täytyvät tuomita itsensä. Mutta se on pahempi, että he kateuden tähden ja hengellisen vihan tähden ei tahdo laskea katuvaaisia ja uskovaaisia taivaan valtakuntaan. Koska suruttomat ei tunne pääsevänsä sinne, niin ei he sois muitakaan sinne menevän. Tämä sama tarkoitus oli riettaalla, koska hän tuli pettämään ihmistä, että hän sais muita samaan onnettomuuteen. Se on kateuden luonto, että hän vaivataan, jos joku olis parempi häntä. Kateuden henki ei saata olla iloinen niin kauan kuin yksikään sielu on paremmassa tilassa kuin hän.

Ettekös nyt mahda arvata, te onnettomat sielut, että teidän pahuutenne eroittaa teitä Jumalasta, ja niin kauan kuin te näette kristittyin vikoja, ette saata autuaaksi tulla. Omat synnit makaavat läjässä, mutta kristittyin synnit ovat kirkkaat teidän silmäinne edessä. Omat synnit ovat peitettyt, mutta kristittyin synnit ovat auki. Ja kuitenkin, koska kuolema tulee ahdistamaan teidän sydämenne, täytyy teidän sanoa: *”Ei ne minulle kelpaa. Ei Jumala kuule meidän rukouksiamme.”* Tämä on nyt tullut kaikille tiedäväksi, että suruttomat niin valittavat, koska kuolema ahdistaa heidän sydämitänsä, vaikka he ovat terveenä ollessans rohkia pilkkamaan ja vastustamaan.

Silloin heidän kasvonsa hahmo todistaa heitä vastaan, niin kuin kirjoitettu on Esajaksen kolmannessa luvussa. Ylpiästi katsovat silmillänsä, pilkkahenki tulee ulos kasvoista, komiasti he kävelevät ja ovat rohkia pilkkamaan totuutta. Mutta koska kuolema ahdistaa, silloin ei ole paljon mitään puhumista. Muutamat menevät niin kuin häpiälliset

koirat ijankaikkisuuteen. Muutamat tuomitsevat itsensä ja valittavat, ettei Jumala kuule heidän rukouksiansa. Ja muutamat sanovat lapsillensa: *”Älkää te eläkö niin pahoin kuin minä olen elänyt.”*

Ettekös nyt mahda arvata, että Jumala ei anna itsiänsä pilkata. Jos suruttomilla olis semmoinen usko, että ihminen kuolee niin kuin järjetöin luontokappale ja ettei ole mitään edesvastausta kuoleman jälkeen, niin saattaisit ilman pelkäämättä elää niin kuin luontokappaleet ja kuolla niin kuin luontokappaleet, mutta kuin ijankaikkisuus seisoo edessä niin kuin pohjaton hauta, niin kuin yksi loppumaton aika, jonka pää ei näy eikä kuulu, niin ei saata surutoin ajatella, ettei tule jällestä mitään sen enempätä peräänkysytyksi, kuinka täällä on eletty, vaan hänen täytyy ajatella, että peräänkysymys tulee, kuinka täällä on eletty.

Mutta maailma on suruttomalle niin rakas ja suloinen, ettei hän saata jättää tämän rakkaan maailman. Ei hän saata hyljätä maailman hyvyyttä ja kunniata ja hekumata, vaan hänen täytyy nautita elämänsä ja lykätä parannuksensa ja katumuksensa siihen asti, että se tulee hiljain. Silloin täytyy hänen sanoa: *”Ei ne minulle kelpaa. Ei Jumala kuule minun rukouksiani.”* O, Herra Jumala varjelkoon kaikkia sieluja niin onnettomaksi tulemasta, että heidän täytyy tuomita itsensä kuolinvuoteella! Vaikka me olemme kuulleet, että moni kuolevainen on täytynyt näinä aikoina tuomita itsensä ja sanoa: *”Ei ne minulle kelpaa.”* Erinomattain ne onnettomat sielut, jotka ovat koetelleet tulevaisen elämän voimaa ja maistaneet, kuinka suloinen Herra on. Koska he ovat heittäneet pois kristillisyyden ja alkaneet seuraamaan maailmaa, niille tulee yksi onnetoin kuolema. Ajatelkaat nyt perään, kuinka onnettomaksi ihminen tulee, koska hänellä ei ole yhtään turvaa, ei taivaassa eikä maan päällä, eikä maan alla, kuinka hänen täytyy ijankaikkisesti huokata ja valittaa, ettei Jumala enää kuule hänen rukouksiansa. Koska hän jo

täällä armonajassa sanoo, ettei Jumala kuule hänen rukouksiansa, mitä sitte ijankaikkisuudessa, kussa Jumala on niin kaukana, ettei Hänestä kuulu mitään? Silloin saapi ihminen ijankaikkisesti katua hulluutensa, ettei ole etsikonaikaansa tuntenut.

Ne harvat sielut, jotka ovat tunteneet Jumalan suurta [voimaa] ja kunniata, langetkoon tänä päivänä Jeesuksen jalkain juureen niin kuin Pietari ja rukoilkoon, ei niin kuin Pietari sokeudessans rukoili, että Jeesus menis pois hänen tyköänsä, vaan niin kuin opetuslapset Emmauksen tiellä: *”Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut.”* Se näyttää niin kuin kristillisyyden ehtoo olis joutunut ja armon aurinko olis laskenut. Jos ei tule parempi hoppu ja joutuisampi vaeltaminen, taitaa pian pimeys saavuttaa ja joudumme ijankaikkisesti pimeydessä olemaan. Kuule, sinä Suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, köyhäin opetuslasten nöyrä rukous. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 5: 1–11

1 Niin tapahtui, kuin kansa tunki hänen tykönsä, kuulemaan Jumalan sanaa, että hän seisoj Genesaretin meren tykönä.

2 Ja näki kaksi venhettä olevan meren tykönä; mutta kalamiehet olivat niistä lähteneet ja pesivät verkkoja.

3 Niin hän meni yhteen venheeseen, joka oli Simonin, ja käski hänen vähän maasta laskea ulos; ja hän istui ja opetti kansaa venheestä.

4 Mutta kuin hän lakkasi puhumasta, sanoi hän Simonille: vie syvälle, ja heittäkää verkkonne apajalle.

5 Ja Simon vastaten sanoi hänelle: Mestari! me olemme kaiken yön työtä tehneet ja emme mitään saaneet; mutta sinun käskystä minä heitän ulos verkon.

6 Ja kuin he sen tekivät, sulkivat he suuren kalain paljouden, ja heidän verkkonsa repesi.

7 Ja he viittasivat kumppaneillensa, jotka olivat toisessa venheessä, tulemaan ja

auttamaan heitä. Ja he tulivat ja täyttivät molemmat venheet, niin että he rupeivat vajoomaan.

8 *Kuin Simon Pietari sen näki, lankei hän Jesuksen polvien tykö, sanoen: Herra, mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen.*

9 *Sillä hämmästys oli hänen käsittänyt ja kaikki, jotka hänen kanssaan olivat, kalan saaliin tähden, jonka he saaneet olivat,*

10 *Niin myös Jakobin ja Johanneksen, Zebedeuksen pojat, jotka olivat Simonin kumppanit. Ja Jesus sanoi Simonille: älä pelkää, tästedes sinä saat ihmisiä.*

11 *Ja he vetivät venheet maalle ja antoivat ylös kaikki, ja seurasivat häntä.*

Me kuulemme ylösluetusta evankeliumista, että Pietari hämmästyi sen suuren kalansaa-liin tähden ja lankei Jeesuksen jalkain juureen ja sanoi: *”Herra, mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen.”* Niistä Pietarin sanoista arvataan, minkä kaltaisessa sielun tilaisuudessa Pietari silloin oli. Koska hän näki, kuinka suuri voima oli Jumalan Pojalla, hämmästyi hän ja siinä hämmästyksessä tuli hän tuntemaan itsensä syntiseksi. Toiseksi tuli hän tuntemaan itsensä mahdottomaksi seisomaan Jumalan Pojan vieressä. Ja kolmanneksi käski hän Jumalan Pojan mennä pois.

Meidän pitää Jumalan armon kautta katselemaan näitä Pietarin koettelemuksia ja perään ajatteleman,

Ensiksi: **Mitä hämmästys hänessä vaikutti.**

Toiseksi: **Minkä kaltainen synnintunto hänellä oli.**

Kolmanneksi: **Minkä tähden hän käski Jumalan Pojan mennä pois.**

Ensimmäisen tutkistelemisen aine oli, mitä hämmästys vaikutti Pietarin sydämessä. Hämmästys vaikutti Pietarin sydämessä synnin tuntoa, niin kuin muutamissa paikoissa on huomaittu, että kova pelko eli hämmästys tuopi myötänsä synnin tuntoa.

Erinomattain kuoleman pelko vaikuttaa vielä nytkin suruttomissa muutamanlaisista synnintuntoa, niin että he sillä kerralla tuntevat heidän entistä elämäntänsä synnilliseksi ja tunnustavat muutampia syntiä, jotka ovat tunnon päällä. Mutta niin kuin hämmästys vaikutti Pietarin sydämessä semmoista synnin tuntoa, joka ei pysynyt kauan, niin katoi myös useimmilta se synnin tunto, joka tulee pelvon ja hämmästyksen kautta.

Jos muutamat kuoleman pelvossa tunnustavat syntiänsä, koska he näkevät kuoleman ja ijankaikkisuuden aukenevan heidän silmänsä eteen ja tekevät siinä hämmästyksessä parannuksen lupauksia, että heidän pitää tästedes alkamaan totisen parannuksen ja katumuksen tehdä, ei kuitenkaan semmoiset lupaukset pysy kauan, sillä usiammat unhottavat niitä kalliita lupauksia niin pian, kuin toivo kääntyy tähän maailmaan. Muutamat ovat katuvaist ainoastaan silloin, koska kuoleman pelko ahdistaa sydäntä, mutta niin pian kuin toivo kääntyy maailmaan, unhotetaan ne parannuksen lupaukset pois, ja tulevat taas suruttomaksi.

Jos siis pelko ja hämmästys vaikuttaa jonkunlaisen synnin tunnon, ei se ole pysyväinen niin kauan kuin tunto ei ole oikein herännyt. Jumala pidetään monelta hätävarana. He ajattelevat ilmanki, että Jumala on semmoinen narri, että Hän on velkapää auttamaan hädässä, vaikka syntinen muutoin ei kannata Hänestä vaarin. Semmoinen on suruttoman elämä, että hädässä hän huutaa *”Herra, Herra!”* mutta terveenä ollessaan hän huutaa *”perkele ja saatana.”* Jos Pietarin synnintunto olis ollut syvempi ja painavampi, eli raskahampi, ei olis hän käskeny Jumalan Pojan mennä pois, vaan hän olis rukoillut näin: *”Herra, älä mene pois.”*

Kyllä tosin moni näinäkin aikoina tahtois, että Jeesus menis pois, erinomattain semmoiset, joidenka tunto on sen verran liikunut, että he rupeisit pelkäämään, ettei kannata semmoisella elämällä mennä Herran

ehtoolliselle. Vaikka tämä mahdottomuus ei tule syntein paljoudesta, mutta synnin rakastamisesta, ettei he tahdo luopua rakkaasta synnin harjoituksesta. Jos olis semmoisilla oikia mahdottomuus, totta hätä pakottais heitä etsimään jotakuta lääkitystä sairaalle sielullensa. Mutta ei semmoiset ole sairaut, ei semmoiset ole tarvitsevaiset, ei semmoiset ole hengessä köyhät, vaan net on ylpiät, ja ylpeytensä he osottavat siinä, että he katsovat ylön armon välikappaleita. Sanalla sanottu, se synnintunto, joka tuli Pietarille siitä hämmästyksestä, ei ollut raskaampi kuin, suruttomain synnintunto, joka tulee kuoleman pelvosta. Se on ylitse [mene]väinen ja on niin kuin yksi puhallus, joka loppuu samassa kuin pelko loppuu. Niin pian kuin toivo kääntyy maailmaan, on myös katumus loppunut.

Toinen tutkisteleminen: **Minkä kaltainen mahdottomuus oli Pietarilla, koska hän tuns i itsensä mahdottomaksi olemaan Jumalan Pojan vieressä?** Se oli yksi väärä mahdottomuus, joka usein tulee niiden päälle, joilla on omatunto vähäisen liikkunut, mutta ei sinne asti, että synti olis alkanut karvastelemaan. Oikein katuvaiset ei saata sillä lailla rukoilla kuin Pietari, että Jeesus menis pois heidän tyköönsä, mutta heidän täytyy rukoilla niin kuin opetuslapset Emmauksen tiellä: *”Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo on joutunut ja päivä on laskenut.”* Mutta ne mahdottomat rippivieraat, jotka tuntevat, ettei kannata mennä Herran ehtoolliselle sen kaltaisella elämällä, kuin heillä on, eikä taas raski luopua rakkaasta kotoja helmasynnistä, net kyllä kärkevät Jeesusta mennä pois. Ja ne, jotka pahalla tunnolla pilkkaavat ja vastustavat totuutta, vaikka he tuntevat asian oikiaksi, net kyllä kärkevät Jeesusta mennä pois. Net pahenevat Hänestä ja kieltävät Jeesusta niin kuin Pietari.

Semmoinen mahdottomuus ei ole muu kuin yksi luonnollinen ylpeys, yksi oman vanhurskauden hapatus, joka estää suruttomia tulemasta Herran ehtoolliselle. Heillä on yksi paha ja kalvava omatunto, joka ei pakota

heitä Jeesuksen tykö, mutta ahdistaa heitä pois Vapahtajasta. Ei he tahdo tulla Herran ehtoolliselle tekemään parannuksen lupauksia, ettei tulis solmu tunnon [päälle.] He luulevat, että niillä on vähempi edesvastaus, jotka ylönkatsovat armon välikappaleita kuin niillä, jotka menevät katumattomalla sydämellä syömään ja juomaan itsellensä tuomion.

Niin kuin Pietarin päälle tuli se väärä mahdottomuus, koska Jeesus tahtoi, pestä hänen jalkojansa, niin ovat myös muutamat ihmiset näinä aikoina tulleet mahdottomaksi rippivieraaksi, ei syntein paljouden tähden, mutta ylpeyden ja vihan tähden kristityitä kohtaan. Tämä väärä mahdottomuus on omanvanhurskauden muikia hapatus. Ja semmoiset saattaisit kyllä kärkeä Jeesuksen mennä pois tyköönsä, sillä he ovat itse työssä Jeesuksen ristin viholliset, vaikka he luulevat, että mahdottomuus se on, joka estää. Ja joka katsoo Pietarin päälle, koska hän käski Jeesuksen mennä pois, pitää ilman epäilemättä löytämän, ettei Pietarilla silloin ole ollut oikia mahdottomuus, joka pakottaa katuvaisia etsimään Jeesusta, vaan hänellä on ollut samankaltainen tunto kuin niillä mahdottomilla rippivierailla, joista muutamat ei käy Herran ehtoollisella osittain papin tähden, osittain sen pahan tunnon tähden, koska he tuntevat, ettei kannata käydä sen kaltaisella elämällä, ja taas toisaalta maailma vetää niin voimallisesti, ettei he raski jättää maailmaa ja luopua synnistä. He rakastavat syntiä niin paljon, ettei tohdi parannuksen lupauksia tehdä.

Mikä semmoinen mahdottomuus on muu kuin Jumalan pilkkaaminen? Ylpeys on niin suuri, ettei se alene ennen kuin kuolema tulee päälle, ja silloin he ovat hätinäns, silloin he huutavat, mutta ei tule vastausta. Ei ylhäältä, mutta alhaalta tulee semmoinen vastaus, ettei Jumala kuule heidän rukouksiinsa.

Voi surkia vaiva ja kauhistus, koska heidän pitää niin kauan sotiman Jumalan kanssa, että taivaan valtakunta suljetaan. Pietarin synnintunto oli ainoastans yksi pimiä tunto, joka hämmästyksen tähden ilmoitti hänelle syntiä yhteisesti eli summia, mutta ei hän saattanut vielä silloin yhtään syntiä eroittaa eli tuntonsa päälle ottaa, vaan kaikki synnit olivat läjässä. Ei yksikään tekosynti erinomattain tullut hänen tuntonsa [päälle]. Ja hänen mahdottomuutensa oli niin kuin suruttoman mahdottomuus pruuksaa olla, nimittäin pelko Jumalasta, paha omatunto. Ja sen tähden Pietari rukoili, että Jeesus menis pois. Ei ollutkaan mitään hätää Pietarilla, minkä tähden hänen pitäis rukoileman Jeesusta olemaan hänen kanssansa.

Ja kuinkapa suruttomat saattavat rukoilla sillä lailla, että Jeesus olis hänen kanssansa, koska he vihaavat Jeesuksen opetuslapsia. Vaikka ei Pietari silloin tuntenut, että hänellä oli viha sydämessä, sillä se oli hänelle kätetty niin kauan kuin silmät aukenit. Pietari luuli rakastavansa Jeesusta, mutta siinäpä seisoo perkeleen petos, että hän kääntää ihmisen silmät nurin, että hän uskottaa suruttomia, että he rakastavat Jeesusta, koska viha makaa kätkettynä sydämessä. He luulevat olevansa Jeesuksen parhaat ystävät, koska he ovat Jeesuksen ristin viholliset.

Nyt te kuulitte, mikä mahdottomuus Pietarilla oli, joka pani häntä väärin rukoilemaan. Ja koska Pietarilla siihen aikaan ei ollut parempi kristillisyyys, vaikka hän oli jo monta ajastaikaa käynyt Jeesuksen koulussa, mikä kristillisyyys on suruttomilla tässä kristikunnassa, jotka ovat lapsuudesta saakka opetetut kristinopissa, ja ovat monta kertaa parannuksen lupauksia tehneet Jeesuksen alttarin edessä, ja ovat kuitenkin vielä Jeesuksen ristin viholliset. Niille pitää tuleman yksi hirmuinen edesvastaus, jotka ovat vastoin parempaa tietoa ja parempaa tuntoa eläneet.

Se käypi heille niin kuin juutalaisille Vapahtajan aikana. Sodomian ja Gomorran miehet pitää nouseman tuomiopäivänä ja tuomitseman tätä sukukuntaa, sillä jos sen kaltaiset voimalliset työt olisit tapahtuneet Sodomassa ja Gomorrassa, net olisit tehneet parannuksen säkissä ja tuhassa.

Mutta net harvat sielut, jotka ovat tunteneet Pyhän Hengen voimaa heidän sydämissäns, ja tuntevat myös, kuinka voimallinen vihollinen on vetämään takaisin maailmaan, täytyvät rukoilla, ei niin kuin Pietari, että Jeesus menis pois, vaan niin kuin opetuslapset Emmauksen tiellä: *”Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut.”* Nähtävästi on ehtoo joutunut, ja armon aurinko on laskenut. Niin kuin Egyptin pakanallisessa maassa pimeys oli koko valtakunnassa ja ainoastans Israelin lapsille paistoi aurinko kirkaasti, niin on nyt maailmassa suuri pimeys, niin ettei kansa näe kahta sormeaa eteensä. Mutta niille harvoille opetuslapsille, jotka puhuvat siitä ristiinnaulitusta Jeesuksesta Nasareenuksesta, niille paistaa vielä armon aurinko, koska he rukoilevat sitä Tuntemainta Raamatunselittäjää: *”Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo on joutunut.”*

Nyt tarvitaan tosin ne palavat sydämet, ne hartaat rukoukset, jos meidän pitää saaman Jeesusta kumppaniksi yöksi, koska pimeyden aika tulee, ja viholliset joka kantilta ahdistavat. Nyt tarvitaan palavat sydämet ja palavat rukoukset, jos Jeesus pitää tuleman kirkastetuksi. Rukoilkaat, te opetuslapset Emmauksen tiellä, että se Tuntematon Raamatunselittäjä tulis teidän kanssanne siihen kylään, johonka te olette menemässä, sillä ehtoo on joutunut ja päivä on laskenut, että Hän tulis kirkastetuksi teidän silmäinne edessä, ja tulisitte Häntä tuntemaan leivän murtamisesta. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Apostoli Johannes on kirjoittanut siitä suuresta kalansaaliista Genetsaretin meren tykönä, kussa opetuslapset pyysit kalaa, mutta ei saaneet mitään ennen kuin yksi tuntematon mies rannalla käski heidän heittää verkkojansa oikialle puolelle venettä, ja silloin he saivat 153 isoa kalaa. Johannes ensinnä tunsi, että se oli itse Herra Jeesus, joka seiso i rannalla ja Pietari heitti itsensä mereen, että hän pian pääsis näkemään sitä tuntematointa.

Jos me ensinnä puhuisimme siitä suuresta kalan saaliista, niin me ymmärrämme, että hengellinen kalan saalis tämän alla ymmärretään. Mutta minkäs kaltainen kalan saalis se oli, kussa paljon suuria kaloja saatiin. Emme me ole saaneet suuria kaloja koskaan, vaan muutampia pieniä kaloja, jotka matalan päällä ovat. Suuret kalat uiivat syvyydellä, ja ei anna itsiänsä pyytää. Sillä he pelkäävät Pyhän Hengen verkkoja, jotka ei ole niin fiinit kuin hämähäkin verkot, joilla rietas pyytää kalojansa.

Suuri oli tosin tämä opetuslasten kalansaalis. Mutta me kuulemme, että koko sen ajan kuin on ruvettu pyytämään ihmisen sieluja taivaan valtakuntaan, ei ole enempi saatu kuin sata ja kolme kuudettakymmentä niitä suurempia maailman viisaita ja herroja. Sillä Paavali sanoo: *”Ei ole monta viisasta kutsuttu.”* Ja tosin ei ole monta maailman viisasta kutsuttu, sillä niillä on niin iso järki pääkallossa, että he luulevat parhaiten tietävänsä, mistä tie menee taivaaseen. Mutta ne yksinkertaisimmat tulevat paremmin rantaan vedetyksi Pyhän Hengen nuotalla, koska opetuslapset heittävät verkkonsa oikialle puolelle venettä Jeesuksen käskyn jälkeen.

Johannes oli ensimmäinen, joka arvais, että Herra se on, mutta Pietari heitti itsensä mereen, että hän pian pääsis rantaan katselemaan Herraa. Pietari oli ensimmäinen, joka pääsi iankaikkisuuden rannalle verisen marttyrikuoleman kautta, ja Johannes jäi viimeiseksi. Jos me katselisimme näiden molempain luontoa, niin me löydämme, että Pietari oli kiivas joka paikassa, sekä suruttomuuden tilassa, että myös kristillisyyden

levittämisessä. Sen tähden antoi Vapahtaja hänelle taivaan valtakunnan avaimet.

Mutta Johannes oli hiljainen luonnosta, ja sai maata Jeesuksen helmassa Ehtoollisessa. Molemmat olivat kuitenkin seurakunnan tolpot. Pietari oli voimallinen saarnaamaan ja herättämään ihmisiä synnin unesta. Johannes ei ole paljon saarnannut, mutta kuitenkin hän oli se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti.

Niin vaikuttaa Pyhä Henki itsekunkin luonnon jälkeen. Pietari oli kiivas luonnosta ja tämän kiivauden kanssa seurais yksi suuri Pyhän Hengen voima saarnaamaan voimallisesti. Johanneksella oli hiljainen luonto, ja tämän luonnon kanssa seurais yksi ihmeellinen Pyhän Hengen lahja saarnaamaan rakkaudesta. Jos Pietarin saarna yksinäns olis saattanut vaikuttaa suuret ja voimalliset liikutukset, niin saattoi Johannes rakkauden saarnalla paremmin vaikuttaa valvomisen kristityissä. Hän saattoi paremmin repiä sydämen irti maailmasta ja ylösherättää keskinäisen rakkauden, ja hillitä ylpeyden. Molemmat olivat tarpeelliset ja voimalliset vaikuttamaan kristillisyydessä; molemmat olivat hyvät kalamiehet. Ja jos Pietari oli ensimmäinen heittämään verkkojansa apajalle, niin oli Johannes viimeinen vetämään verkkoa kaloinensa rantaan.

Myös tässä kristillisyydessä on ollut moninaiset luonnon lahjat, ja Pyhä Henki on vaikuttanut itsekunkin luonnon jälkeen muutamissa suuren voiman saarnaamaan parannusta kansan heräykseksi, muutamissa suuren voiman selittämään Jumalan sanaa, ja muutamissa on Pyhä [Henki] vaikuttanut palavan rakkauden, ja muutamissa suuret ja

voimalliset liikutukset, ja muutamissa hengellisen viisauden.

Jos me nyt katselemme, kuinka suuren armotyön Herra on tehnyt meitä kohtaan, niin meidän olis syytä kiittää, jos me saattaisimme, sillä me tiedämme vakaisesti, että monta kristin veljiä ja sisaria, jotka ovat tämän kristillisyyden kautta heränneet, ovat jo perineet paremman maan ja taivaan, jossa he veisaavat kiitosta Luojalles, sille Suurelle Luojalles, tämän valkeuden edestä, joka on ilmestynyt näinä viimeisinä aikoina Pohjan maalla. Kussa ennen oli musta pimeys, kussa ennen hukan penikat ovat ulvoneet, siellä nyt visertävät tiaiset ja satakieliset; kussa ennen on ollut itku ja valitusääni juopuneitten tähden, siellä nyt kuuluu ilon ja riemun ääni; kussa ennen on ollut kirous, riita ja tappelus vanhinten ja lasten, niin myös puolisoitten välillä, siellä nyt on tullut rakkaus ja rauha.

Jos tämä olis ainoa vaikutus tästä kristillisyydestä, niin olis jo paljon syytä kiittää ja ylistää Herraa, mutta meidän toivomme on ja täydellinen vakuutus, että tämä kristillisyyden ulottuu ijankaikkisuuteen. Toisella puolella hautaa, kussa ne kirkastetut sielut veisaavat voiton virttä Jumalalle ja Karitsalle, pitää vasta ilmi tuleman, kuka täällä on ollut uskollinen, kuka täällä on etsinyt ja pyytänyt ihmisten sieluja taivaan valtakunnalle, kuka on uskollisesti tehnyt työtä Herran viinamäessä, kuka on saanut kärsiä pilkkaa, vainoa ja vastahakoisuutta maailmanlapsilta, kuka on saanut vääryyttä kärsiä ilman syytä. Herra lukee niiden kyyneleet, jotka täällä ovat kärsineet Jeesuksen nimen tähden. Herra lukee niiden kyyneleet, jotka täällä ovat katumuksen kyyneleillä kastelleet Jeesuksen jalkoja. Herra lukee Marian kyyneleet, jotka putoovat Jeesuksen haudan päällä. Ja hänen pitää näkemän sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta seisovan Siionin vuorella, ja näyttävän hänelle haavojansa, joita Hän on saanut rakkautensa tähden. Silloin pitää pilkkaajat näkemän, ketä he pilkanneet ovat.

Johannes, joka ensimmäiseksi olet arvannut, että Herra se on, joka seisoo rannalla ja odottaa väsyneitä opetuslapsia tulevan ijankaikkisuuden ihanalle rannalle, vedä verkot kaloinensa rantaan ja muistele jälkeen kristityille, kuinka monta sielua sinä olet saanut. Pietari, heitä itsiäs mereen, että pian pääsisit näkemään sinun Herras ja sinun Vapahtajas seisovan ijankaikkisuuden ihanalla rannalla, odottavan väsyneitä sieluja tulevan. Ja muut opetuslapset, jotka oletta pyytämässä kaloja, lähestykäätkin rantaa ja rukoilkaat, että Herra Jeesus antais meille voimaa ja viisautta ja ymmärrystä, kuinka meidän pitää heittämän verkkoa. Kuule sinä tuntematon ja ijankaikkisuuden rannalla seisovainen kalanylpyytäjitten Opettaja katuvaisten ja rasakaassa työssä olevaisten opetuslasten rukous. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 5: 1–11

1 Niin tapahtui, kuin kansa tunki hänen tykönsä, kuulemaan Jumalan sanaa, että hän seiso i Genesaretin meren tykönä.

2 Ja näki kaksi venhettä olevan meren tykönä; mutta kalamiehet olivat niistä läheneet ja pesivät verkkoja.

3 Niin hän meni yhteen venheeseen, joka oli Simonin, ja käski hänen vähän maasta laskea ulos; ja hän istui ja opetti kansaa venheestä.

4 Mutta kuin hän lakkasi puhumasta, sanoi hän Simonille: vie syvälle, ja heittäkää verkonne apajalle.

5 Ja Simon vastaten sanoi hänelle: Mestari! me olemme kaiken yön työtä tehneet ja emme mitään saaneet; mutta sinun käskystä minä heitän ulos verkon.

6 Ja kuin he sen tekivät, sulkiivat he suuren kalain paljouden, ja heidän verkkonsa repesi.

7 Ja he viittasivat kumppaneillensa, jotka olivat toisessa venheessä, tulemaan ja auttamaan heitä. Ja he tulivat ja täyttivät molemmat venheet, niin että he rupesivat vajoomaan.

8 *Kuin Simon Pietari sen näki, lankesi hän Jesuksen polvien tykö, sanoen: Herra, mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen.*

9 *Sillä hämmästyks oli hänen käsittänyt ja kaikki, jotka hänen kanssaan olivat, kalan saaliin tähden, jonka he saaneet olivat,*

10 *Niin myös Jakobin ja Johanneksen, Zebedeuksen pojat, jotka olivat Simonin kumppanit. Ja Jesus sanoi Simonille: älä pelkää, tästedes sinä saat ihmisiä.*

11 *Ja he vetivät venheet maalle ja antoivat ylös kaikki, ja seurasivat häntä.*

Meidän pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän tällä armon hetkellä katselemaan, kuinka Jeesus sen suuren kalansaaliin kautta opetti Pietarin saamaan ihmisten sieluja, sillä sanalla: ”tästedes sinä saat ihmisiä.”

Ensimmäinen tutkistelemus: **Pietari tuli tämän suuren kalansaaliin tähden syntiseksi.**

Toinen tutkistelemus: **Pietari vihittiin Vapahtajalta apostoliksi eli ihmisten sieluihin pyytäjäksi tämän sanan kautta: ”Tästedes sinä saat ihmisiä.”**

Että tämä pyytäminen menestyy, että opetuslapset saisit enemmän ja enemmän sieluja taivaan valtakuntaan, se olis toivotettava, niin kuin me myös uskomme tapahtuvan, koska Jeesus on venheessä. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus osoittaa, kuinka Pietari tuli syntiseksi. Pietari ja muut opetuslapset olit mieluiset seuraamaan kristillisyyttä niin kauan kuin he toivoit Hänen tulevan Israelin kuninkaaksi. Mutta ei he silloin vielä arvanneet, kuinka paljon he tulevat kärsimään Kristuksen nimen tähden Koska he jätit kalat ja seuraisit Kristusta, niin se näytti niin kuin olisit he jo olleet irti maailmasta. Mutta kyllä he saatoit niitä kaloja keviästi jättää, koska he Kristuksen seuraamisen kautta luulit voittavansa suuremman tavarain maailmassa. Kyllä ne kalat tulit

korjatuksi opetuslasten omaisilta, ettei kalat ole hukkaan menneet.

Katselkaamme nyt, kuinka Pietari tuli syntiseksi sen suuren kalansaaliin tähden. Pietari oli alkanut seuraamaan Kristusta siinä mielessä, että hän tulee suureksi maailman herraksi, koska Kristus tulee kuninkaaksi. Hänellä oli siis se usko, että hän kristillisyyden kautta voittaa suuren tavarain ja kunnian maailmassa. Hänellä on myös se usko, että Kristus on Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja, mutta ei hän sitä uskonut vielä, että tuo ihminen Jeesus on kaikkivaltias.

Koska hän näki sen suuren kalanpaljouden, joka tuli niin kuin tyhjästä, päätti hän järjellänsä ja tunsu myös tunnossaan, että Jumalan Poika on kaikkivaltias. Ja nyt tunsu hän itsensä mahdottomaksi olemaan Jumalan Pojan vieressä. Tämä mahdottomuuden tunto ei pysynyt hänessä kauan, sillä vaikka hän hämmästyksen ja pelvon tähden tuli sillä kerralla syntiseksi, ei hän kuitenkaan tullut niin suureksi syntiseksi, että hän olis syntein paljouden tähden tuominut itsensä helvettiin. Ei hän tullut niin suureksi syntiseksi, että hän olis alkanut huutamaan omantunnon vaivassa, että hän olis alkanut rukoilemaan niin kuin se katuvaainen ryöväri: *”Herra muista minua, koskas tulet valtakuntaas.”* Jos Pietarin tunto olis oikein herännyt, olis hänen täytynyt rukoilla: *”Herra, älä jätä minua.”* Mutta hän rukoili väärin, koska hän käski Jeesuksen pois mennä. Mutta tämä Pietarin synnintunnustus oli ainoastans yksi esimaalaus siihen tulevaiseen.

Me tiedämme, että yksi synnitöin ihminen ei kelpaa hengelliseksi kalamieheksi. Sillä yksi surutoin opettaja ei saata johdattaa ketään taivaan valtakuntaan. Pietari tuli syntiseksi sen suuren kalansaaliin tähden, ja vaikka tämä synnintunnustus oli ainoastans niin kuin yksi esimaalaus tulevaiseen, pani kuitenkin Vapahtaja häntä hengelliseksi kalamieheksi, sillä hän tiesi, että Pietari piti tuleman suuremmaksi syntiseksi edespäin.

Niin muodoin osoittaa tämä esimerkki, että Vapahtaja panee niitä hengelliseksi kalamieheksi, jotka tulevat suureksi syntiseksi. Kuinka monta muutosta sai Pietari nähdä, ennen kuin hän rupeis kelpaamaan hengelliseksi kalamieheksi? Vasta ristin kohdalla sai hän tuta sen murheen, joka valmisti häntä vastaanottamaan armoa. Vasta Golgatan mäellä tuli sydän särjetyksi. Ja minä uskon totisesti, että jos kaikki katuvaiset, jotka ovat syntiseksi tulleet, seisoisit enemmän aikaa Golgatan mäellä ja katselisit Taivaallisen Vanhimman vaivoja, niin pysyisit sydämet sulana enemmän aikaa. Ei saattais vihollinen niin pian paikata ne traasut kiinni ja kovaksi tehdä ne särjetyt sydämet.

Tässä Herran huoneessa on ollut alkuheräyksessä paljon särjetyitä sydämiä, tässä on ollut murheellisia, katuvaisia ja raskautetuita sieluja, joiden sydämet on sulaneet auringon paisteessa. Mutta valitettavasti on nyt jää kasvanut monen sydämen ympäri, jotka ennen olit sulana. Eikös nyt olekaan enää auringon paiste, jossa jää sydämen ympäri saattais sulata? Talvipakkainen on tehnyt jäätä sydämitten ympäri, ja on muutamissa paikoissa niin paksu jää, että se rupeaa hevoisen kantamaan. Eikös enää tule kesä koskaan? Eikös enää jaksa armon aurinko sulattaa sitä jäätä, joka on kasvamassa kristittyin sydämen ympäri?

Minä ajattelen, että maailman kylmä tuuli on jäädyttänyt niitten sydämet, jotka ennen ovat palavat olleet. Ei taida olla enää niin monta sielua, jotka seisovat ristin kohdalla katsellen sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta. Jeesus on nyt jo kuollut monen kristityn sydämessä ja kuolee pian, jos ei tule murheellisia, katuvaisia ja raskautetuita sieluja katselemaan Hänen vaivojansa ja korjaamaan Jumalan Karitsan verta. Pian tippuvat viimeiset veripisarot Hänen pyhästä ruumiistansa, pian jättää veri Hänen, pian tulee Joosef ja Nikodeemus pannaan Hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan. Silloin ei pidä löytymän Hänen

hautansa ympäri muita ihmisiä kuin sotamiehiä, joita maailman herrat on panneet sinne vartioitsemaan kuolleen uskon hautaa, ettei pääsis Jeesus nousemaan ylös. Kuitenkin meidän toivomme on, että murheellisten opetuslasten kyyneleet pitää vielä herättämän Häntä ylös haudasta.

2. tutkistelemus: **Pietari pantiin ihmisten sieluihin pyytäjäksi eli hengelliseksi kalamieheksi, koska hän oli tullut syntiseksi.** Mutta ei Pietari vielä varsin saattanut voittaa sieluja taivaan valtakuntaan, ennen kuin hän tuli täytetyksi Pyhällä Hengellä.

Ensimmäinen suuri kalansaalis tapahtui heluntaipäivänä, koska Pietari voimallisesti saarnais ristiinnaulitusta Vapahtajasta, ja soimais sitä surutointa joukkoa Vapahtajan murhaajaksi. Silloin sait muutamia pistoksen sydämeen ja rupeisit kysymään: *”Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?”* Uskottava on, että net ihmiset, jotka silloin heräisit, olit jo ennen kuulleet Johannes Kastajan ja Vapahtajan saarnoja, että heidän sydämensä oli niin muodoin valmistettu vastaanottamaan Pyhän Hengen vaikutuksia, että muutoin olis kohta mahdotoin uskoa, että niin paljon olisit yhdestä saarnasta heränneet. Mutta Jeesus oli jo ennen sanonut opetuslapsille: *”Muut ovat työtä tehneet, ja te saatte hedelmän nautita.”*

Ja kyllä ensinnä oli elävä kristillisuus niillä, jotka apostolitten saarnaamisesta heräisit, mutta ajan päällä rupeisit kristityt uneliaiksi tulemaan. He rupesivat keskenänsä tinkamaan, ja viimein tuli niin suuri maailmanrakkaus kristittyin sydämiin, että he menit suruttomuuteen. Ajatelkaat tekin perään, kuinka tämä asia on noin tapahtunut. Kristityt ovat heräyksen alussa olleet suuressa hartaudessa, he ovat silloin rakastaneet ihmisten sieluja, he ovat silloin olleet viriät saarnaamaan muille parannuksesta, he ovat kostantaneet paljon kristillisyyden tähden.

Kuinkas nyt on se asia? Se näyttää niin kuin olis kristittyin rakkaus jäähtynyt ja

maailmanrakkaus on tullut sijaan. Ei ole enää Jeesus elämässä monen kristityn sydämässä. Itsekukin rupeaa nyt pitämään vaarin itsestänsä, niin kuin suruttomat ennen on sanoneet: *"Pitäkään kukin vaari itsestänsä."* Onkos nyt kristityt uskomassa, että se on paras neuvo, mitä suruttomat on heille antaneet?

Minä ajattelen, että kristityt rupeavat pian omia sielujansa pitämään halpana, jos he muitten sieluja pitävät halpana. Ei ole kristityt muistamassa, mitä Jeesus on sanonut siitä kaupasta, jonka Kuninkaan palvelijat tekevät leiviskänsä kanssa. Yksi laiska palvelija kaivoi leiviskänsä maahan ja sanoi Kuninkaalle: *"Minä tiesin sinun kovaksi mieheksi, joka niität, kussa et kylvänyt ole, ja kokoot, jota et hajottanut ole."* Varoita sinuas, sinä paha palvelija, ettei sinulta oteta pois se leiviskä, kuin sinulla on, ja sinä heitetään ulkomaaiseen pimetyteen.

Mitäs nyt olet voittanut sinun leiviskäs kanssa, sinä paha palvelija? Mene myyriäisen tykö, sinä laiska, ja katso, kuinka viriä hän on kantamaan rakennusaineita tulevaisen ajan varaksi. Katso, sinä laiska, kuinka viriä hän on kantamaan sikiöitänsä auringon

eteen, että aurinko saapi paistaa niitten päälle, että he tulisivat eläväksi ja rupeisivat liikumaan. Kantakaat tekin [niin kuin] myyriäiset teidän hedelmänne suussa, ja muistakaat, että laiskalta kaivataan ulos se leiviskä, joka on hänelle Kuninkaalta annettu, että Kuningas sais omansa voiton kanssa takaisin, että te saattaisitte sanoa: *"Herra, sinun leiviskäs on voittanut kymmenen leiviskää."*

Nyt on Kuningas mennyt voittamaan maita ja kaupungeja ja valtakuntia, ja pian taitaa Hän tulla takaisin tekemään räkningin palvelijointensa kanssa ja katsomaan perään, kuinka paljon sitte kukin on voittanut. Silloin pitää hyvät ja viriät palvelijat saaman palkkansa ja pantaman hallitsijaksi viiden kaupungin ja kymmenen kaupungin ylitse. Se kuninkaallinen pappeus pitää kantaman valkeat vaatteet ja kultakruunun päässä, joita he panevat Kuninkaan jalkain juureen, koska he lankeavat maahan Hänen eteensä ja sanovat: *"Herra, Sinä olet mahdollinen ottamaan valtakunnan ja voiman ja kiitoksen ja kunnian iankaikkisesta iankaikkiseen."* Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Minä muistan tänä päivänä minun syntini.

Niin puhui Faraon ylimmäinen juomanlaskija, koska kaikki noidat ja tietäjät tulivat mykäksi, eivätkä saattaneet selittää kuninkaalle hänen untansa. Jumala on välistä unen kautta ilmoittanut muutamille Hänen tahtonsa ja tulevaisia tapauksia. Ja niin Hän oli myös ilmoittanut Egyptin kuninkaalle senkaltaisia asioita yhden merkillisen unen kautta, jota kaikki noidat ja tietäjät ei saattaneet selittää.

Mutta ylimmäinen juomanlaskija muisti, että Joosef oli selittänyt hänelle unen, koska hän oli vankihuoneessa, ja nyt muistui tämän juomanlaskijan mieleen sekä se entinen rikos, koska hän oli rikkonut kuningasta vastaan, josta syystä hän oli heitetty vankihuoneeseen, niin myös Joosef muistui juomanlaskijan mieleen, jolle juomanlaskija oli luvannut puhua kuninkaalle Joosefin vankeudesta, mutta oli tämän lupauksen kokonansa unhottanut, koska hän sai virkans jällens. Ei ole kirjoitettu, koska ja millä tavalla ylimmäinen juomanlaskija oli rikkonut kuningasta vastaan, mutta arvattava on, että tämä juomanlaskija oli juonut itsensä päihin kuninkaan viinasta, eikä saattanut niinmuodoin toimittaa virkaansa. Tämän rikoksen tähden oli juomanlaskija ilman epäilemättä heitetty vankihuoneeseen. Mutta kuningas oli antanut hänelle tämän rikoksen anteeksi.

Nyt koska kuningas oli hädässä eikä saanut ketään, joka olis kuninkaalle selittänyt hänen unensa, muisti ylimmäinen juomanlaskija rikoksensa ja Joosefin, joka vielä oli vankihuoneessa. Hän sanoi siis kuninkaalle: minä muistan tänä päivänä minun rikokseni. Mutta kuinka kauan tämä juomanlaskija muisti rikoksensa, se ei ole ylös kirjoitettu. Sanat luetaan 1. Moos. 41: Minä muistan tänä päivänä minun rikokseni.

Kyllä vissimmästi Jumala välistä muistuttaa suruttomia heidän rikoksistansa jonkun

erinomaisen tapauksen kautta, mutta ei se pysy kauan muistossa. Tämä juomanlaskija oli tehnyt kahdenkertaisen rikoksen. Ensiksi oli hän rikkonut kuningasta vastaan ja toiseksi oli hän rikkonut Jumalaa vastaan, koska hän vankeudessa oli luvannut, että hän puhuu jonkun sanan kuninkaalle Joosefin vankeudesta, mutta ei puhunutkaan, koska hän korotettiin ylimmäiseksi juomanlaskijaksi.

Niin pruukaavat pakanat tehdä. Onnettomuuden aikana ja vastoinkäymisissä he lupaavat paljon, mutta myötäkäymisessä he unhottavat niitä kauniita lupauksia ja unhottavat myös rikoksiansa, niin kuin tämä ylimmäinen juomanlaskija oli unohtanut rikoksiansa, eikä muistanut moneen vuoteen, minkä tähden hän oli heitetty vankiuteen, eikä muistanut lupauksiansa Joosefille, jonka täytyi vielä nääntyä vankiudessa kaksi ajastaikaa, vaikka hän oli viattomuutensa tähden, eli huoran tähden heitetty vankiuteen.

Tässä nyt on suruttomille esimerkki, kuinka he unhottavat rikoksiansa ja unhottavat vielä lupauksiansa onnensa päivinä. Mutta koska hätä tulee, muistavat he rikoksiansa. Ei kuitenkaan kaikki, sillä muutamit ovat niin paatuneet, että he pilkkaavat Jumalaa vielä hädässäkin ollessansa. Muutamit kiroavat vielä, vaikka kuolema on silmäin edessä. Mutta tämä kuninkaan juomanlaskija sanoi: minä muistan tänä päivänä minun rikokseni. Minkäkaltaista rikosta hän sitte muisti? Ensiksi muisti hän sen, että hän oli kuningasta vastaan rikkonut ja sen rikoksen tähden oli heitetty vankihuoneeseen, koska hän oli juonut itsensä päihin kuninkaan viinapikarista. Mutta ei kuningas suuttunut niin paljon siitä, että hän oli varastanut viinaa, mutta siitä oli kuningas vissimmästi suuttunut, että juomanlaskija oli poissa, eikä saattanut toimittaa virkaansa. Moni on jälkeen viinan tähden

menettänyt virkansa, ja ei se ole kumma, jos kuningas suuttuu semmoisille, jotka juopumuksen tähden ei saata toimittaa virkaansa.

Suuttuupa talon isäntäkin, koska palvelijat juopumuksen takia ei saata työtänsä toimittaa, niin kuin maallisissa toimituksissa tarvitaan olla selvä, joka pitää virkansa oikein toimittaman. Kuinka paljo enemmän tarvitsee ihminen olla selvä hengellisiä asioita toimittamaan. Mutta ei surutoin ihminen huoli siitä, saati hän saapi himonsa täytetyksi. Muutampi juomari tulee jumaliseksi viinassa, ja luulee silloin, että se on oikia Jumalan palvelus, joka tapahtuu viinassa. Mutta ei se ole muu kuin pirun palvelus.

Saattaa olla mahdollinen, että tämä ylimmäinen juomanlaskija on muistanut vielä toisen rikoksen, nimittäin lupauksensa Joosefille, jonka hän oli jo aikaa unhottanut. Mutta se on paremmin uskottava, että hän kuninkaan tähden, mutta ei Joosefin tähden, muisti rikoksensa, ja että hän nyt tahtoi tehdä sen entisen rikoksensa hyväksi, koska hän ilmoitti kuninkaalle, että hän tunsii yhden miehen, joka saattoi selittää unta. Kuinka hän sitte oli. Emme tiedä, mistä syystä hän sen ilmoitti kuninkaalle, mutta se on pääasia, että hän muisti rikoksensa, vaikka hän oli jo aikaa saanut sen anteeksi. Ja jos kaikki suruttomat tänä päivänä muistaisit rikoksensa, niin olis mahdollinen toivoa, että he tekisit katumuksen.

Mutta ei moni surutoin enää muista rikoksiansa näinä aikoina, sillä he ovat jo niin pautuneet, ettei tule entiset rikokset mieleen, vaikka mikä ihme tapahtuis. Minä muistan tänä päivänä minun rikokseni. Niin sanoi kuningas Faraonin ylimmäinen viinanlaskija: ”Minä muistan tänä päivänä minun rikokseni.”

Jospa nyt semmoinen muistutus tulis kaikille suruttomille, että he rupeisit tänä päivänä muistamaan rikoksiansa, niin olis mahdollinen toivoa, että he tekisit katumuksen ja parannuksen täällä armon ajassa, ennen kuin

iankaikkinen katumus tulee, jossa ei ole armoa enää anomista.

Jos kaikki juomanlaskijat rupeisit tänä päivänä muistamaan rikoksiansa, niin saattais vielä joku viatoin vanki päästä sen kautta irti vankiudestansa, joka on jo monta ajastaikaa ollut vankina synnin orjana.

Me toivomme, että kaikki ne, jotka ovat vankiudesta irti päässeet, saattavat vielä kaikille kuninkaille selittää heidän uniansa. Ja me uskomme myös, että he rukoilevat niitten edestä, jotka vielä vankiudessa ovat, jotta he viimein pääsisit irti heidän vankiudestansa. Kuule, kuningasten Kuningas, kuoleman vankien rukous, koska he rukoilevat vankiudestansa: Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 5: 1–11

1 Niin tapahtui, kuin kansa tunki hänen tykönsä, kuulemaan Jumalan sanaa, että hän seiso i Genesaretin meren tykönä.

2 Ja näki kaksi venhettä olevan meren tykönä; mutta kalamiehet olivat niistä lähteneet ja pesivät verkkoja.

3 Niin hän meni yhteen venheeseen, joka oli Simonin, ja käski hänen vähän maasta laskea ulos; ja hän istui ja opetti kansaa venheestä.

4 Mutta kuin hän lakkasi puhumasta, sanoi hän Simonille: vie syvälle, ja heittäkää verkonne apajalle.

5 Ja Simon vastaten sanoi hänelle: Mestari! me olemme kaiken yön työtä tehneet ja emme mitään saaneet; mutta sinun käskystäs minä heitän ulos verkon.

6 Ja kuin he sen tekivät, sulkivat he suuren kalain paljouden, ja heidän verkkonsa repesi.

7 Ja he viittasivat kumppaneillensa, jotka olivat toisessa venheessä, tulemaan ja auttamaan heitä. Ja he tulivat ja täyttivät molemmat venheet, niin että he rupesivat vajoomaan.

8 Kuin Simon Pietari sen näki, lankesi hän Jesuksen polvien tykö, sanoen: Herra,

mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen.

9 Sillä hämmästys oli hänen käsittänyt ja kaikki, jotka hänen kanssaan olivat, kalan saaliin tähden, jonka he saaneet olivat,

10 Niin myös Jakobin ja Johanneksen, Zebedeuksen pojat, jotka olivat Simonin kumppanit. Ja Jesus sanoi Simonille: älä pelkää, tästedes sinä saat ihmisiä.

11 Ja he vetivät venheet maalle ja antoivat ylös kaikki, ja seurasivat häntä.

Me kuulumme tämän päivän evankeliumista, että Pietari hämmästyí sen suuren kalansaaliin tähden, koska hän tunsí itsensä mahdottomaksi seisomaan Vapahtajan vieressä. Hän rupeisí siinä paikassa tuntemaan itsensä syntiseksi, koska hän lankei Jeesuksen jalkain juureen ja sanoi: Mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen.

Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä kertalla perään ajatteleman, kuinka yksi surutoin ihminen välistä tuntee itsensä syntiseksi, koska hän näkee jonkun ihmeellisen tapauksen, mutta ei suinkaan muista niitä syntiänsä kauan.

Pietari oli tosin ollut Jeesuksen koulussa kauan aikaa, mutta ei hän tuntenut syntiänsä ennen kuin nyt vasta, koska se suuri kalansaalis tuli. Se oli siis suruttomuuden merkki, ettei hän ennen ole syntiänsä tuntenut. Ja me tiedämme vakaisesti, ettei ole se ihminen herännyt, joka ei tunne syntiänsä. Mutta Pietari ei ole ennen tuntenut, että hän oli syntinen, ja että hän oli mahdotoin seisomaan Jumalan Pojan vieressä.

Yksi surutoin ihminen käypi kauan aikaa koulussa, eikä sen tähden tunne syntiänsä, vaikka hänelle selitetään Jumalan sanaa niin kuin Pietarille. Ei hän vielä hopusti tule syntiänsä tuntemaan, sillä Jumalan sana menee sivu korvia ja sivu sydäntä, eikä tule sydäntä kohden ennen kuin joku erinomainen tapaus tulee, josta hän hämmästyí. Eli jos kuolema tulee liki, silloin johtuvat synnit mieleen. Silloin tulee myös mahdottomuus päälle, sillä

omanvanhurskauden perkele nousee samassa kuin synnintunto. Mutta ei tämä synnintunto pysy suruttoman mielessä kauan, ennen kuin taas tulee joku muistutus lähältä, joku voimallinen Pyhän Hengen puhallus, joka herättää häntä uudestaan synnintuntoon.

Pietarin mielessä ei ole se ensimmäinen synnin tunto pysynyt kauan, sillä hän oli niin kovin kiinni maailmassa, ettei hän saattanut paljon ajatella siitä tulevaisesta, niin kauan kuin hän luuli tulevansa suureksi herraksi maailmassa Vapahtajan kautta. Moni surutoin ihminen tekis kyllä katumuksen, jos ei olis niin paljon tekemistä maailman kanssa. Hän tahtoo ensinnä voittaa maailman tavarain ja kunnian. Hän tahtoo ensin tulla suureksi herraksi maailmassa. Näin oli maailma Pietarin mielessä, ettei se ensimmäinen synnin tunto pysynyt kauan, niin kuin suruttoman ihmisen laita on. Koska tauti eli joku muu kova onnettomuus asetetaan hänen silmänsä eteen, silloin hän on katuvainen. Silloin on hänellä synnin tunto. Ja samassa karistaa omanvanhurskauden perkele hänen päällensä, ja se väärä mahdottomuus, joka tahtoo Vapahtajan ahdistaa pois. Vaikka yksi katuvainen ihminen pitäis kaikella muodolla tarttuman Jeesuksen jalkoihin ja pidättää niistä kiinni.

Mutta me näemme nyt Pietarin esimerkistä, että omanvanhurskauden perkele tahtoo ahdistaa Jeesuksen pois, että hän sais itse herrana olla. Niin pian kuin Pietarille tuli vähäisen synnintuntoa, tuli myös mahdottomuus. Ja tämä väärä mahdottomuus pani väärän rukouksen Pietarin suuhun. Sen sijaan, että Pietarin olis pitänyt varsin tarttuman Jeesuksen jalkoihin ja sanoa: Herra! Älä mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen ja minä hukun, jos sinä et auta ja pelasta minua synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta, rukoili hän väärin kokonansa ja käski Jeesuksen mennä pois tyköänsä.

Mutta onko semmoinen ihminen tullut oikiaan synnin tuntoon, joka käskee Jeesuksen mennä pois? Minä luulen, että katuvaiset syntiset, jotka ovat oikiaan synnin tuntoon tulleet, ei saata niin rukoilla, että Jeesus menis pois. Mutta Pietarilla ei ollutkaan silloin vielä oikia katumus, eikä oikia synnin tunto. Miksi hän käski Jeesuksen mennä pois? Jos hän olis silloin jo tullut oikiaan synnin tuntoon, jos hän olis tuntenut oikein onnettomuutensa ja viheliäisyytensä, totisesti olis hän siinä samassa tuntenut, että hän menee kadotukseen ilman Jeesusta. Mutta Pietarin synnin tunto oli ainoastansa yksi Pyhän Hengen viimaus. Se oli ainoastansa yksi äkkinäinen hämmästys, joka välistä tulee suruttomille ihmisille. Mutta ei se pysy semmoinen synnin tunto kuin vähäisen aikaa, eli niin kauan kuin hämmästys seisoo päällä. Ja koska se hätä eli hämmästys on ylitse mennyt, niin on sama suruttomuus olemassa kuin ennen.

Mutta nyt sanovat armonvargaat: Me emme koskaan rukoile, että Jeesus menis pois meidän tyköämme, vaan me rukoilemme aina, että Jeesus olis meidän kanssamme. Ja niin armonvargaat rukoilevat, ja niin rukoilevat myös oikiat kristityt, ja niin rukoilevat myös oikein katuvaiset, niin kuin opetuslapset Emmauksen tiellä: Ole meidän kanssamme, sillä ehto on joutunut. Mutta eroitus on kuitenkin suuri armonvarkaitten ja kristittyin välillä, sillä armonvarkaan tunto ei ole sinne asti herännyt, että hän olis tullut mahdottomuutensa tuntemaan. Kuinkapa semmoinen ihminen saattaa tuta mahdottomuutensa, joka ei tunne syntiänsä? Surutoin ihminen ei ymmärrä peljätä Jumalan Poikaa, vaan varsin antaa suuta Jeesukselle, niin kuin Juudas, sillä hän luulee, että hän on Jeesuksen paras ystävä, vaikka hän on perkeleen paras ystävä.

Mutta herännyt ihminen tuntee kyllä mahdottomuutensa, ja sen tähden hän ei tahdo varsin tarttua Jeesuksen jalkoihin, ennen kuin semmoinen hätä tulee, että hänen

täytyy tarttua. Ja yksi armoitettu sielu tuntee, että ilman Jeesuksetta hän menee hukkaan. Jonka tähden hän rukoilee niin kuin opetuslapset Emmauksen tiellä: Ole meidän kanssamme, sillä ehto on joutunut ja päivä on laskenut.

Onkos nyt tässä semmoisia katuvaisia, jotka käskevät Jeesuksen mennä pois, koska he tulevat synnin tuntoon? Vai onko tässä semmoisia, jotka ei mene ollenkaan, vaikka Jeesus käskee mennä pois Hänen tyköänsä? Vai onko tässä semmoisia, jotka ei ymmärrä peljätä Jumalan Poikaa sen tähden, ettei he tunne syntiänsä, ja joita itse rietas on tehnyt mahdolliseksi seuraamaan Jeesusta. Se surutoin väki, jotka ei tunteneet ollenkaan syntiänsä, pakkais silloin jo seuraamaan Jeesusta, vaikka he vähän ajan perästä huusit: Ristiinnaulitse! Minä arvaan, että tässä on monenkaltaisia koossa, sekä semmoiset umpisuruttomat, jotka ei tunne ollenkaan mahdottomuutensa, ja sen tähden uskovat, että he ovat kristityt, vaikka tunto ei ole liikkunut. Ja on myös semmoiset, jotka rukoilevat niin kuin Pietari, että Jeesus menis pois, joitten tunto on vähäisen liikkunut, mutta ei sinne asti, että he tuntisit hätänsä ja onnettomuutensa ilman Jeesuksetta. Semmoiset rukoilevat kyllä niin kuin omanvanhurskauden perkele käskee. He tunnustavat kyllä itsensä syntisiksi, mutta ei synty vaivaa heidän tuntoansa. Sen tähden rukoilevat he, että Jeesus menis pois heidän tyköänsä. Ilmanki suruttomatkin ymmärtävät, että tämä Pietarin rukous oli vastoin Jumalan sanaa ja vastoin armon järjestystä.

Mutta armonvargaat sanovat, että Pietari erehtyi siinä paikassa, mutta ei se ollut hänen tarkoituksensa. Niin vain! Pietari erehtyi. Se oli yksi vaivaisen erehtyminen, koska hän oli vielä kokonansa perkeleen hallussa. Taitavat armonvargaat ajatella, että Pietari oli silloin jo kristitty, koska hän käski Jeesuksen mennä pois. Ei armonvargaat tarvitse ajatellakaan, että Pietari tuli kristityksi, ennen kuin helluntaina, mutta kaikki, jotka

tahtovat helpolla tulla autuaaksi, ne luulevat, että Pietari oli jo silloin kristitty, koska hän käski Jeesuksen mennä pois.

Mutta jos täällä on semmoisia, jotka ovat siinä sielun tilaisuudessa kuin Pietari oli pääsiäispäivänä, koska hän oli ynnä muitten opetuslasten kanssa itkemässä ja parkumassa, ja oli kadottanut kaiken uskon ja kaiken toivon, semmoinen on se katuvainen, ja semmoinen ei sano Jeesukselle: Mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen, vaan hän rukoilee niin kuin opetuslapset Emmauksen tiellä: Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskeutunut.

Niin ole siis meidän kanssamme, armollinen Vapahtaja, ja älä jätä meitä ennen kuin Pyhä Henki tulee, se Lohduttaja, joka muistuttaa meille kaikki, mitä Jeesus on sanonut. Ole meidän kanssamme ja älä mene pois meidän tyköämme, ennen kuin se työ on täytetty, jota suuren kalansaaliin kanssa olet tarkoittanut, että niin monta sielua vedettäisiin ijankaikkisuuden ihanalle rannalle, kuin kaloja vedetään rantaan. Jos joku sielu tulis sen kautta synnin tuntoon, niin anna sen tulla hänen sielunsa ijankaikkiseksi menestykseksi ja autuudeksi, että hän viimein sais ihmisiä.

Suruttomat tosin ajattelevat, ja muutamat vielä sanovat, että opetuslapset olit hullut, jotka jättivät kaloja rantaan ja seuraisit Kristusta. Mutta tämä asia on myös hengellisesti ymmärrettävä, että opetuslapset, jotka pyytävät hengellisiä kaloja, koska he saavat muutampia rantaan, seuraavat Kristusta, sillä ne kalat, jotka vedetään ijankaikkisuuden ihanalle rannalle, tulevat siellä hyvin korjatuksi ilman opetuslasten vaivoita.

Ja ne mädänneet kalat ei kelpaa kelleen, eikä ne mädänneet kalat tunne suoloja. Niitä viskataan takaisin mereen rautakiiskille ruuaksi. Mutta hyvät kalat korjataan ja kohtuullisella suolalla suolataan, ja säästetään siksi kuin vieraat tulevat taivaasta. Ja silloin asetetaan ne hyvät kalat pöydälle. Silloin joutuvat kaikki mädänneet kalat tulemaan rautakiiskille ruuaksi. Silloin netkin raukat, jotka uivat tämän maailman lainehtivan meren syvyydessä, joutuvat joukolla ja parvittain sen suuren valaskalan kitaan menemään, jotka ei ole täällä armon ajassa pysyneet Pyhän Hengen nuotassa, ei ole täällä antaneet itsensä löytää, vaikka heitä on Pyhän Hengen verkoilla pyydetty. Kaikki, jotka ei ole tarttuneet Pyhän Hengen verkkoon, että he olisit tulleet ijankaikkisuuden ihanalle rannalle vedetyksi, tulevat sen suuren valaskalan kitaan joukotain ja parvittain. Ja hän nielee heitä ijankaikkisesti, eikä enää oksenna heitä ulos, niin kuin hän Joonasta täytyi oksentamaan ylös rannalle.

Peljästykää nyt, kaikki ylpiät kalat, jotka ette pysy Pyhän Hengen verkossa. Peljästykää, vapiskaat ja kauhistukaat, sillä te joudutte kyllä menemään suuren valaskalan kitaan, jotka ette pysyneet matalan päällä ja rannempana, että Pyhä Henki olis kalamiestensä kautta saanut teitä verkkoihinsa pyytää. Mutta te hyvät kalat, joita kalamiehet jo ovat saaneet rantaan, [pysykää Pyhän Hengen nuotan sisällä loppuun asti, Aamen.]

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Suluissa oleva loppulause lisätty tähän eheyden vuoksi. Viimeiset sanat katkonaisia repeämän vuoksi käsikirjoituksessa. Luettavissa vain tämä: ja riemuitkaat, sillä teitä pannaan taivasten -lunne korjataan ijankaikkisijia uiskentelevat joka on korkian taivaan Amen.

TEKSTI: 2. KOR. 4: 3

Jos nyt meidän evankeliumimme on peitetty, niin se on niille peitetty, jotka kadotetaan, joissa tämän maailman jumala on uskottomien taidot sokaisut, ettei evankeliumin paiste heille pitäisi Kristuksen kirkkaudesta valistaman, joka on Jumalan kuva.

Näin kirjoittaa pyhä Paavali korinttilaisille, joista muutamat olivat ulkokullatut, suukristityt ja ymmärryksen puolesta taitamattomat, eivätkä niin muodoin ymmärtäneet Paavalin evankeliumia, joka oli Pyhän Hengen vaikutuksesta uloslähtenyt. Niin kuin nytkin nähdään, että luonnosta siveät ja kuolleen uskon tunnustajat eivät ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat, sillä ne ovat hänelle hulluus. Kristityn koettelemukset ovat niille ymmärtämättömät, jotka eivät ole mitään koetelleet. Se on niin peitetty luonnollisen ihmisen silmien edestä.

Niin oli myös Paavalin evankeliumi peitetty niille, jotka ulkonaisesti tunnustivat itsensä kristityksi, vaikka sydän oli siltänsä umpinainen, liikkumaton ja muuttumaton. Niille oli Paavalin evankeliumi peitetty. Sen tähden kirjoittaa hän: *”Jos meidän evankeliumimme on peitetty, niin se on niille peitetty, jotka kadotetaan, joissa tämän maailman jumala on uskottomien taidot sokaissut, ettei evankeliumin paiste heille pitäisi Kristuksen kirkkaudesta valistaman.”*

Vissimmästi on tämän maailman jumala sokaisut niitten taidot, jotka eivät vielä tahdo ymmärtää, että Paavalin evankeliumi on Jumalan voima kaikille niille autuudeksi, jotka uskovat, mutta kuoleman haju uskottomille, joiden silmät vihollinen on kääntänyt nurin, ettei heidän pitäisi näkemän, mikä suuri Jumalan voima on Paavalin evankeliumissa muuttamaan ihmisen sydäntä ja autuaaksi tekemään sen elävän uskon kautta, jota hän on tarkoittanut.

Koska kuolleen uskon tunnustajat saarnaavat armon evankeliumia suruttomille, luulevat he tekevänsä Jumalalle palveluksen.

Mutta sitä he ilmankin saarnaavat, kuinka kauniit ja siveät ihmiset ovat. Kuinka he rakastavat Jumalaa ja lähimmäistensä. Kuinka Jumala on armollinen ja niin edespäin. Mutta eivät he siitä koskaan saarnaa, kuinka paha ihminen on. Kuinka hän luonnon tilassa on Jumalan ja ihmisten vihollinen. Kuinka hän vihaa kristillisyyttä. Että ihmiset tulisivat tuntemaan pahuutensa, ja sen tunnon alla pakenisivat Vapahtajan tykö.

Tämä armon tarjoaminen suruttomille tulee siitä, että kuolleen uskon tunnustajat eivät ymmärrä oikein erottaa lakia evankeliumista. Siveyden peite riippuu heidän silmiensä edessä, ettei Jumalan laki saata heissä vaikuttaa oikeata katumusta ja parannusta. Koska nimittäin laki saarnataan niin, että ihmiset heräävät, rupeavat luonnosta siveät ihmiset varsin moittimaan, että siinä taitaa olla joku väärä oppi, koska niin paljon siveitä ja kunniallisia ihmisiä haukutaan, ja niin paljon syntiä kaivetaan ylös, etteivät siveät huorat, rehelliset varkaat ja raittiit juomarit, niin myös kunnialliset viinaporvarit enää pääse taivaan valtakuntaan.

Ennen oli heillä se usko, niin kuin heitä oli lapsuudesta opetettu, ja luonnollinen järki vielä vahvisti sen uskon, että ihmisen siveys pitäisi kelpaaman Jumalan ja ihmisten edessä. Mutta koska laki niin saarnataan, että kaikki tulevat huoraksi ja varkaaksi, niin potkaisee vanha Aatami varsin vastaan ja sanoo: *”Tämä ei ole muu kuin haukkuminen.”* Ei vanha Aatami tahdo olla huora ja varas, ja semmoisena tulla Vapahtajan tykö armoa kerjäämään, vaan hän tahtoo olla siveänä.

Niin kuin hän maailman edessä on harjaantunut siveydellä tienaamaan itsellensä

kunnian, ja olla hyvässä arvossa pidettynä, niin hän luulee myös Jumalan edessä tienäänsä armoa siveydellä ja rehellisyydellä. Jos joku haukkuu häntä huoraksi ja varkaaksi, niin hän uhkaa varsin kunniansa perään kysyä. Eikös ole siis tämän maailman jumala sokaissut hänen taitonsa, ettei hänen pitäisi ymmärtämän, missä paikassa hänen sydämensä kiinni riippuu? Mutta ei kuolleen uskon tunnustaja kärsi ylen paljon puhuttavan huoruudesta ja varkaudesta, eli ihmisen pahuuudesta, ennen kuin vanhan Aatamin karvat nousevat pystyyn.

Sillä vaikka kuollut usko tunnustaa itsensä syntiseksi, ei hän viitsi sen tähden kuulla kotosyntiänsä mainittavan, ettei hän tulisi juuri paljaaksi kaikesta omasta vanhurskaudesta ja mistantaisi kunniaansa. Kuolleen uskon tunnustajat ovat rakastaneet Jumalaa ja lähimmäistänsä. He ovat niin muodoin täyttäneet Jumalan lain. Eivät he sitä usko, että he ovat rakastaneet itseänsä ja maailmaa enemmän kuin Jumalaa, ja ovat niin muodoin Jumalan viholliset. Vielä heillä on niin vahva usko Jumalan päälle, ettei kukaan mahda sanoa heille, että he ovat armonvarka, koska he ovat omistaneet itsellensä Jumalan armon lupauksia, vaikka katumusta ei ole koskaan tehty. He imevät siis omia tyhjiä rintojansa, koska he luulevat, että Jeesuksen rintoja he ovat imemässä. Tämän maailman jumala on niin sokaissut heidän taitonsa, että he saattavat ehdollisia syntejä tehdä ja julkisessa jumalattomuudessa elää, ja yhtä hyvin luottaa sen päälle, että Jumala on armollinen, Jumala on kaikki anteeksi antanut.

Koska nyt laki niin saarnataan, että ihmiset heräävät ja rupeavat totisesti murhetta pitämään sieluistansa, silloin sanovat luonnosta siveät ihmiset. Tämä on tyhjä haukkumista. Vanha Aatami tuntee jo luonnostansa, ettei se passaa hänelle. Ei hän tahdo hulluksi tulla ja ruveta katumusta ja parannusta tekemään. Ei hän saata elämänlaatuansa muuttaa. Ei hän saata heittää niitä kotosyntejä, joita hän on oppinut tekemään lapsuudesta

saakka, niin kuin juopumusta, kirousta, tapelua, ahneutta, viinakauppaa. Ja jos hän niitä vielä heittäisi, mikä siitä lähtee? Ei hän kuitenkaan tule autuaaksi sen tähden. Niin ajattelee vanha Aatami, koska hänellä on esteitä. Ei se ajatus tule hänen mieleensä, että joka ei vuovaa tehdä sitä ulkonaista parannusta, jota hän saattaa, ei hänellä ole halukaan saada sydämensä vikoja parannetuksi, joita hän itse ei saata parantaa.

Koska taas evankeliumi niin saarnataan, että tie autuuteen tulee soukemmaksi, jonka kautta armonvarka, jäävät ulkoi-selle puolelle taivaan porttia, niin sanovat armonvarka: *”Ei tämä saarnaaminen passaa meille. Me olemme harjaantuneet armosta kuulla jotakin mainittavan kirkossa. Mutta nyt saarnataan niin, että kaikki ihmiset painetaan alas helvettiin. Taivaan portti suljetaan kiinni. Ei pääse enää yksikään sisälle.”* Koska vanha Aatami kuulee, ettei hän pääse enää sisälle nahkoinensa ja karvoinensa, niin ajattelee hän: *”Paras on pyörtää takaisin. Kyllä minä tiedän paremman paikan, mistä minä pääsen helpommalla taivaan portista sisälle. En viitsi minä kuunnella. Nämä väärät profeetat tahtovat ryöstää minulta uskon. On ennenkin saarnattu uskosta ja rakkaudesta, mutta ei se ole niin saarnattu, että ihmiset rupeavat epäilemään autuudestansa.”*

Mene, mene, armonvaras, ja hae itsellesi reikä, mistä sinä pääset taivaaseen ilman katumusta. Meidän täytyy osoittaa syntisille, missä se ahdas portti on. Meidän täytyy niin saarnata, että ihmiset heräisivät synnin unesta, että heille tulisi oikea katumus ja parannus, että sydän tulisi nöyräksi ja särjetyksi, että armonvarka, eivät pääsisi varastamaan ja sillä tavalla hukuttamaan itseänsä. Että sitä vastoin nöyrät ja katuvaiset sielut pääsisivät sisälle, että murheelliset ja itkeväiset saisivat lohdutuksen Jumalan sanasta, että epäileväiset pääsisivät ylös epäilyksen suosta, että suuret ristinkantajat osaisivat Golgatan mäelle, että vertavuotavat sydämet lakkaisivat verta vuotamasta, että

omantunnon haavat tulisivat parannetuksi armon kautta, että yksinäiset kulkijat ja matkamiehet näkisivät taivaan tähtiä, että huutavaiset jaksaisivat huutaa ja ulkona seisovaiset jaksaisivat kolkuttaa taivaan oven päälle.

Jos nyt tämä evankeliumi on peitetty, niin se on niille peitetty, jotka kadotetaan, joille tämän maailman Jumala on sokaissut heidän taitonsa, ettei heidän pitäisi näkemän Kristuksen kirkkautta ja tunteman [Kristuksen] suurta voimaa heidän sydämissänsä.

Me manaamme ja kehotamme jokaista, joka on tuntenut jotakin apua ja ylösvalaistusta tästä evankeliumista, yhdistämään rukouksiensa meidän ja kaikkien kristittyjen kanssa, että taivaallinen Herra Jeesus antaisi tämän evankeliumin aina saarnatuksi tulla, jonka kautta suruttomat heräävät, sokeat saavat näkönsä, kuurot rupeavat kuulemaan ja mykät puhumaan, että koska tämä evankeliumi on peitetty niiltä, jotka kadotetaan, se kuitenkin tulisi kirkkaaksi niille, jotka pimeässä ja kuoleman laaksossa istuvat, sen valon kautta, jolla koitto on etsinyt meitä ylhäältä. Kuulkoon valkeuden Isä kaikkien niitten rukouksen, jotka valkeuden perään ikävöitsevät, ja odottavat aamuruskon koittavan heidän sydämissänsä. Amen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 5: 20–26

20 Sillä minä sanon teille: ellei teidän vanhurskautenne ole paljoa enempi kuin kirjanoppineiden ja Pharisealaisten, niin ette tule taivaan valtakuntaan.

21 Te kuulitte mitä sanottu oli vanhoille: ei sinun pidä tappaman; mutta jokainen, joka tappaa, hänen pitää tuomioon vikapää oleman.

22 Mutta minä sanon teille: että jokainen, joka tyhmästi vihastuu veljellensä, hänen pitää tuomioon vikapää oleman; mutta jokainen, joka sanoo veljellensä: raka, hänen pitää neuvon alle vikapää oleman; mutta jokainen, joka sanoo: sinä tyhmä,

hänen pitää helvetin tuleen vikapää oleman.

23 Sentähden, jos sinä uhraat lahjas alttarille, ja siellä muistat, että veljellä on jotakin sinua vastaan:

24 Niin jätä sinne lahjas alttarin eteen, ja mene ensin sopimaan veljes kanssa, ja tule sitte lahjas uhraamaan.

25 Sovi nopiasti riitaveljes kanssa, koska vielä hänen kanssansa tiellä olet, ettei riitaveljes anna sinua joskus tuomarille, ja tuomari antaa sinun palvelialle, ja sinä heitetään torniin.

26 Totisesti sanon minä sinulle: et sinä suinkaan pääse sieltä ulos, siihenasti kuin sinä maksat viimeisen rovon.

Me kuulumme tämän päivän pyhässä evankeliumissa Vapahtajan puhuvan fariseusten vanhurskaudesta ja vaativan opetuslapsiltaan suuremman vanhurskauden, kuin fariseusten.

Seuraavaisesti siitä, pitää meidän tällä pyhällä hetkellä puhuman fariseusten vanhurskaudesta ja kristittyjen vanhurskaudesta.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä kaltainen on fariseusten vanhurskaus?**

Toinen tutkistelemus: **Minkä kaltainen on kristittyjen vanhurskaus?**

1. [Minkä kaltainen on fariseusten vanhurskaus?] Fariseusten vanhurskaus on luonnon tilaisuudessa se luonnollinen siveys, joka välttää niitä julmempia rikoksia, niin kuin murhaamista, varkautta ja huoruutta, mutta tekee kuitenkin niitä samoja syntejä eri tavalla, mutta niin fiinisti, ettei tule maallisessa oikeudessa rangaistus hänen päällensä. Jos hän ei lyö jotakuta kuoliaaksi, niin hän tappelee. Jos hän ei tappele, niin hän haukkuu ja riitelee. Jos hän ei hauku ja kiroa lähimmäistensä, niin hän panettelee. Jos hän olisi niin siveä, ettei hän panettelisikaan, niin hän vihaa kuitenkin lähimmäistensä. Ja apostoli

Johannes sanoo: *”Joka vihaa veljeänsä, hän on murhaaja.”*

Jos me näin jaamme synnit kunkin käskyn päälle, niin tulevat kaikki tyynni murhaajiksi, huoriksi ja varkaiksi. Jos me otamme esimerkiksi kuudennen käskyn, niin me löydämme pian, että joka ei ole julkinen huora, hän tekee kuitenkin silmillä huorin, sillä Vapahtaja sanoo: *”Joka katsoo vaimon päälle himoitaksensa häntä, hän on jo huorin tehnyt sydämessänsä.”* Jos me otamme seitsemännen käskyn, niin me kuulemme spörsmålista [eli katekismuksesta] kuinka monella tavalla varkaus tapahtuu.

Fariseusten vanhurskaus, eli luonnollinen siveys tunnetaan siitä, että hän välttää niitä julmempia rikoksia, mutta tekee kuitenkin samoja töitä niin viekkaasti, ettei varkaus tule varkaudeksi maailman edessä, eikä huoruus tule huoruudeksi. Muutamat synnit, jotka tehdään julkisesti kaikilta, eivät tule ollemaan synniksi maailman edessä, vaan luvalliseksi ja kunnialliseksi. Esimerkiksi juopumus, kirous ja viinakauppa. Ei ole kuitenkaan semmoisia syntejä pidetty syntinä tätä ennen. Ja vielä niissä paikoissa, missä huoruus on tullut yhteiseksi, katsotaan sekin synti luvalliseksi. Tämänkaltainen on nyt fariseusten vanhurskaus. Se on maailman edessä kiiltävä siveys, jota pidetään suuressa kunniaassa maailmassa, mutta Jumalan edessä se ei ole muu kuin riettaus.

Nyt on luonnollinen järki määrännyt rangaistuksen sen jälkeen, kuin rikos on. Nimittäin suuremman rangaistuksen murhaamisesta kuin varkaudesta. Ja varkaudesta suuremman rangaistuksen kuin huoruudesta. Mutta Vapahtaja osoittaa tämän päivän evankeliumissa, että yksi paha sana on ansainnut vielä suuremman rangaistuksen, kuin mitä luonnollinen järki on määrännyt murhaamisesta. Hän sanoo nimittäin tämän päivän evankeliumissa, jossa hän selittää viidennen käskyn: *”Joka tappaa, hänen pitää tuomioon vikapää oleman.”* Se on: hänet tuomitaan

kuolemaan. Sen rangaistuksen on luonnollinen järki määrännyt. Mutta Vapahtaja sanoo näin, *”joka tyhmästi vihastuu”*, se on, joka pikaisuudesta suuttuu veljellensä, hän on jo kuolemanrangaistuksen ansainnut. Ja joka sanoo veljellensä, *”raka,”* se on: joka ilman aikaansa haukkuu, hänen pitää neuvon alle vikapää oleman. Hän on vielä suuremman rangaistuksen ansainnut, kuin mitä järki on määrännyt tappamisesta. Ja joka sanoo veljellensä, *”sinä tyhmä,”* se on: joka vihasta ja pahasta sisusta haukkuu, se on helvetin tulen ansainnut. Se on: hänet pitäisi elävältä poltettaman.

Kuulkaa nyt, syntiset, minkäkaltaisen rangaistuksen te olette ansainneet, ja mikä erotus on Jumalan ja maailman lakikirjan välillä. Maailman lakikirjassa on määrätty kuusitoista kymmentä skillinkiä sakkoa yhdestä haukkumasanasta, josta Jumalan lakikirja määrää helvetin tulen.

Mitäs te olette siis ansainneet, te siveät ihmiset? Olettekos ansainneet ison palkan, niin myös kiitoksen ja kunnian Jumalalta, teidän siveytenne ja rehellisyytenne tähden? Te luulette ilmeisesti, että Jumala on niin kuin turmeltu äiti, joka sanoo lapselle: *”Jos sinä olet hiljainen, niin minä annan sinulle liinigin [eli voileivän].”* Teidän mielestänne on jo maailman laki kova ja väärä, joka määrää kolme bankkoa päissä olemisesta ja kymmenen bankkoa viinanmyymisestä. Mutta Jumalan laki taitaa olla kokonansa väärä, joka määrää helvetin tulen yhdestä pahasta sanasta. Tämmöinen on nyt fariseusten vanhurskaus luonnollisessa tilassa, että se kelpaa joksikin maailman edessä, mutta Jumalan edessä on kaikki tämä vanhurskaus paljas riettaus ja synti.

Koska nyt syntinen herää unestansa, aukevat silmät sen verran, että hän saattaa lukea Jumalan lakikirjasta, joka on kirjoitettu Jumalan sanassa ja heränneessä omassatunnossa. Siellä hän näkee yhden radin [eli rivin] päällä synnit ja toisen radin päällä

rangaistuksen. Jumalan laissa luetellaan synnit: sinä olet tottelematon ollut vanhemmille. Jos he olisivatkin suruttomuudessa olleet, niin eivät he ole kuitenkaan käskeneet sinun niin elää, kuin sinä jälkeen olet elänyt. Sinä olet alkanut jo nuorena kiroamaan, ihmisiä pilkkaamaan, toisten kanssa riitelemään ja vähäisen varastelemaan. Itsekkyys ja oma tahto on ollut silloin jo parempi kuin Jumalan tahto. Mitä olet sitten jälkeen tehnyt?

Koska sinä olet rippikoulussa käynyt, niin olet sinä välttänyt opettajan silmät, niin kuin ennen vanhemman silmät. Ja ensimmäisen ripillä käymisen jälkeen olet sinä vasta alkanut oikein rohkeasti elämään. Kirjan olet sinä heittänyt penkin alle. Sitä vastaan sinä olet alkanut koreilemaan ja miehustelemaan, pabloviinaa ryyppäämään ja viinakauppaa pitämään, tappelemaan ja riettaita puhumaan, kiroamaan ja maailman kanssa häääämään. Sitten jälkeen on tullut sinun sydämeesi ahneus, maailman kunnia, maailmanrakkaus, viha, ylpeys, kateus. Sinä olet saanut riettaalta sen vakuutuksen, että sinä olet kristitty, että pääsisit taas samana päivänä pilkkaamaan Vapahtajan kyyneleitä senkaltaisella kauhistavaisella elämällä.

Katso, niin sanoo omatunto, koska se pääsee oikein puhumaan. Ja sillä tavalla loppuu fariseusten vanhurskaus heränneen ihmisen omassatunnossa. Hän rupeaa nyt vasta tuntemaan ja uskomaan, ettei hän siveydellensä kyllä ole tienannut autuutta. Ennen oli hän siinä uskossa, että siveästi hän on elänyt, ja että pahin ihminen hän ei ollut. Fariseuksen vanhurskaus eli oma siveys loppuu, koska omatunto herää. Ei sen tähden omavanhurskaus lopu heränneessäkään tilassa. Vaikka ihminen tuntee, ettei hän siveydellensä ole tienannut autuutta, freistaa hän kuitenkin omalla parannuksella ansaita armon. Ja jos hän vielä saattaa sen ulkonaisen elämänsä parantaa jollekulle määrälle, niin ei hän kuitenkaan saata sydäntänsä parantaa. Ja se

kustantaa kovin vanhan Aatamin päälle, ettei hän varsin pääse enkeliksi tulemaan.

Ennen, eli suruttomuuden tilassa, oli hän omassa mielessänsä koko hyvä ihminen, vaikka hän joi vääryyttä niin kuin vettä. Mutta herätyksen jälkeen tuli hän pahaksi. Sydän tuli kovaksi ja ilkeäksi. Nyt koska hänen elämänsä on tullut erilaiseksi, tahtoo hän yhtäkkiä tulla enkeliksi. Ei hän tahdo syntisenä olla enää, ja kerjätä armoa, vaan hän tahtoo pyhyydellensä ansaita armon. Ja koska se ei käy laihin, koska hän omalla vanhurskaudellansa ei tule enkeliksi, rupeaa hän epäilemään, ettei ole mahdollista edes vuovata. Tällä tavalla kääntyy luonnollinen siveys omaksi vanhurskaudeksi, niin että se sama fariseusten vanhurskaus, joka luonnollisessa tilaisuudessa kutsutaan siveydeksi, kääntyy heränneessä tilassa omaksi vanhurskaudeksi. Ja tämä omavanhurskaus on niin salainen ja niin fiini, ettei herännyt ihminen sitä tunne. Kaikkia muita syntejä hän tuntee pahaksi, ei ainoastansa ulkonaista työtä, vaan myös sydämen liikutukset, pahat ajatukset, pahat himot ja halut, mutta omaa vanhurskautta hän ei tunne.

Toinen tutkisteleminen: Kristittyjen vanhurskaudesta. Koska me nyt olemme puhuneet fariseusten vanhurskaudesta ja tulleet tuntemaan, että fariseusten vanhurskaus ei ole muu, kuin luonnollinen siveys suruttomilla, ja omavanhurskaus heränneillä, niin pitäisi meidän myös peräänajattelman, mikä on kristittyjen vanhurskaus. Lutherus sanoo, että kristittyjen vanhurskaus ei ole muu, kuin Kristuksen vanhurskaus, uskolla omistettu. Ja jos me tahdomme järjellä käsittää, kuinka se on mahdollinen, että Kristus saattaa vanhurskautensa meille antaa, niin me vissimästi tulemme samaan paikkaan, missä Paavali oli, koska hän sanoi: *”En ole vielä sitä käsittänyt, mutta minä pyrin sen perään, että minä sen käsittäisin.”*

Sovintoasia on kaikelta ymmärrykseltä kätetty, ettei syntinen saata järjellensä

käsittää, kuinka hän, joka on vääryyttä ja riettautta täynnä, tulee vanhurskaaksi Kristuksen vanhurskaudella. Se on niin kuin joku rikas herra sanoisi kerjäläiselle: *”Minä annan sinulle kaiken sen tavarahan, kuin minulla on, jos sinä saatat sen vastaanottaa, mutta jos et tahdo vastaanottaa, niin ole ilman.”* Muutama kerjäläinen on niin suurellinen, ettei hän tahdo vastaanottaa niin paljon yhtä haavaa. Jos olisi vähempi tavara, jos se olisi ainoastansa yksi eli kaksi riksiä, niin voisi hän kukaties sen vastaanottaa. Mutta koska toinen tarjoaa koko sen lukemattoman tavarahan, jota kerjäläinen tuskin jaksaa kantaa, niin hämmästyy hän ja sanoo: *”En tahdo minä niin paljon teiltä vastaanottaa, hyvä herra. Minä hukun tavarahan sisälle, jos minä niin paljon saisin.”* Jos nyt se rikas mies kysyy kerjäläiseltä, minkä tähden sinä et tohdi niin suurta tavaraa vastaanottaa, niin vastaa muutama kerjäläinen: *”En ole minä niin paljon hyvää teiltä ansainnut.”*

Kuulettekos nyt, kerjäläiset, missä ansassa te olette kiinni? Te tahdotte ansaita sen suuren tavarahan, jonka Kristus teille kenkkää [eli lahjoittaa], mutta ette tahdo ilman ottaa. Ja minä sanon teille: Jos ette tahdo ilmaiseksi, niin olkaa ilman. Mutta ne kerjäläiset, jotka ottavat armon vastaan ilmaiseksi, tuntevat, että ilman tätä armoa olisi heidän sielunsa vajonnut kadotukseen. Ja jos nyt joku tahdoisi tietää, mikä on erotus fariseusten ja kristittyjen vanhurskauden välillä, niin me saatamme siitä selvän tehdä tällä tavalla: Fariseusten vanhurskaus ei ole muu, kuin ihmisen oma vanhurskaus, joka ei kelpaa ollenkaan Jumalan edessä. Mutta kristittyjen vanhurskaus on Kristuksen vanhurskaus elävällä uskolla omistettu ja ilman ansiota saatu.

Jos nyt maailmanlapset sanovat kristityille: *”Mitäs te siis kerskaatte, ja luette teidän Jumalan lapsiksi? Jos teillä on Kristuksen vanhurskaus, niin ei se ole teidän, vaan Kristuksen vanhurskaus. Mikä ei ole ihmisen oma, ei hänen tarvitse sen kanssa kerskata.”* Niin saattavat kyllä kristityt vastata, että heidän

omansa ei ole muu kuin synti ja vääryys. Mutta jos Jumalan lapset kerskaavat sillä vanhurskaudella, joka ei ole mikään muu, kuin synti ja vääryys, niin saattavat kyllä kristityt kerskata Kristuksen vanhurskaudella, joka, vaikka se ei ole heidän omansa, on heille kuitenkin ilman ansiota annettu ja ilman maksua känkätty [eli lahjoitettu], niin että se armo, joka ei ollut heidän omansa silloin, koska heillä oli oma vanhurskaus, on tullut heidän omaksensa, koska kaikki oma vanhurskaus loppui.

Ja niin kuin köyhä kerjäläinen saattaa kerskata sen suuren tavarahan kanssa, jonka hän on saanut känkiksi [eli lahjaksi], niin saattaa myös kristitty kerskata sen vanhurskauden kanssa, jonka hän on saanut Vapahtajalta, ja sanoa: *”Katsokaa, kuinka suuren tavarahan minä olen saanut.”*

Mutta siinä nousee nyt kateus niille, jotka eivät ole saaneet. Ja he rupeavat sanomaan sille entiselle kerjäläiselle: *”Miksi se herra sinulle niin paljon antoi? Sinä et ole sen väärti mies, että sinulle pitäisi niin paljon annettaman. Jos se herra olisi tiennyt, minkäkaltainen ihminen sinä olet, niin ei hän olisi antanut sinulle mitään. Sinä olet muutampi huora, varas eli juomari, joka olet omasi tuhannut, ja sillä tavalla köyhäksi tullut. Meille hänen olisi pitänyt antaa, jotka olemme kantaneet päivän kuorman ja helteen, jotka olemme siveydellä ja rehellisyydellä eläneet, jotka olemme kaikella muodolla freistanneet palvella Jumalaa ja auttaa vaivaisia.”* Nyt pistää kuollut usko nokkansa oven raosta sisälle ja sanoo: *”Minä en ole mitään hyvää ansainnut. Minä olen suuri syntinen, mutta ilman ansiota olen saanut, mitä olen saanut. Katso, tässä ovat armon merkit!”* Ja näyttää sormellansa pääkalloon.

Mutta me annamme nokkaan armon varkaalle ja sanomme hänelle: *”Mene pois tästä lammashuoneesta, muutampi varas. Sen tähden olet ilmankin saanut ilman, koska sinä olet varastanut. Sen tähden ilmankin*

tarjoat armoa muille niin halpaan, että olet itse sen varastanut ja ilman vaivatta saanut. Oletkopa sinä armon kautta tullut kristityksi? Sinä omistat itsellesi kristityn nimen, vaikka ei ole omatunto herännyt.”

Kaikki pienet synnit ovat armonvarkaalle luvalliset. Pikku piiskainen pirun paskaa on luvallinen, valhe on luvallinen, makaaminen tytärten kanssa on luvallinen, koreus on luvallinen, maailman ystävyys on luvallinen. Sanalla sanottu: Kaikki pienet synnit ovat armonvarkaalle luvalliset, ja yhtä hyvin omistaa hän itsellensä kristityn nimen. Mene pois lammashuoneesta, armonvaras, ja tule ahtaasta portista sisälle. Silloin me tahdomme puhua laveammalta sinun kanssasi.

Niin muodoin vaatii Vapahtaja opetuslapsiltaan senkaltaisen vanhurskauden, joka on paljon enempi, kuin fariseusten vanhurskaus. Hän vaatii senkaltaisen vanhurskauden, joka osoittaa itsensä pyhässä ja yksivakaisessa elämässä, itsensä kieltämisessä, jossa ei mikään synty ole luvallinen. Vaikka ei kristitty sen tähden tule koskaan synnittömäksi eli pyhäksi sen sisällä olevaisen turmeluksen tähden. Mutta niin vakainen pitää

kristityn oleman jokapäiväisessä elämässä, ettei fariseusten vanhurskaus saattaisi häntä syystä soimata. Ja kristityn pitää tekemän hyvää uskossa, että Jumala hänen töitensä ottaa hyväksi, vaikka ne eivät hyvät ole.

Katsokaa nyt uskon alkajan ja päättäjän päälle, kaikki uskovaiset. Ja noudattakaa Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarhasta Golgatan mäelle, aina pitäen Jeesusta silmienne edessä. Aina muistaen, että teidän vanhurskautenne pitää oleman paljon enempi, kuin fariseusten ja kirjanoppineitten, jotka eivät Kristuksen vanhurskaudesta tiedä mitään. Hyvin tietäen, ettette ole omanvanhurskauden kautta, mutta Kristuksen vanhurskauden kautta lunastetut synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Jonka tähden teillä on edesvastaja Isän tykönä, koska se suuri ja kavala päällekantaja alkaa teidän päälle kantamaan yötä ja päivää. Hänen suunsa on tukittu kiinni. Amen!

Alkuperäinen (osittain turmeltunut) ja jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Jäljennös (alku kateissa) / Iisakki Poromaan jäljennöskirja / (yksityinen omistaja, Junosuando, Pajala,)

Ellei teidän vanhurskautenne ole paljon enempi kuin kirjanoppineitten ja fariseusten, niin ette tule taivaan valtakuntaan.

Nämät Vapahtajan sanat löytyvät tämän päivän evankeliumissa. Net ovat kovat ja sangen merkilliset sanat, ja net sanat ovat puhutut Jeesuksen opetuslapsille ja kuuluvat niin muodoin kristityille. Ja minä luulen, että kristittyin pitäisi tunteman niiden sanain painon. Koska kristityt tuntevat niin paljon vääryyttä itse tykönäns, niin täytyy heidän omistaa Kristuksen vanhurskautta ja uskoa, että heidän vääryytensä luetaan vanhurskaudeksi, koska Kristus on maksanut heidän vääryytensä.

Mutta koska nyt kristityillä ei ole omavanhurskaus vaan Kristuksen vanhurskaus, joka heidän täytyy lukea omaksensa, se on sanoaksemme näin: koska kristityt tuntevat, että heidän vanhurskautensa ei ole mikään muu, kuin vanhurskauden puutos, elikkä näin: kristittyin oma vanhurskaus ei ole muu, kun vanhurskauden puutos, niin millä lailla heidän vanhurskautensa pitää oleman paljon enemmin kuin kirjan oppineitten ja fariseusten vanhurskaus? Koska näistä Vapahtajan sanoista kuuluu, niin kuin opetuslasten oma vanhurskaus pitäisi oleman suurempi kuin fariseusten oma vanhurskaus.

Paavilaiset sanovat, että rakkaus pitää oleman elävän uskon perustus, ja että yhden kristityn pitää itse puoleltans oleman pyhä ja vanhurskas. Niin muodoin, jos kristityillä on rakkauden puutos, ei hänellä ole elävä usko. Niin sanovat paavilaiset.

Jos kristitty tuntee pahuutta sydämessäns, ei hänellä ole sitte autuaaksi tekeväinen usko. Niin sanovat paavilaiset.

Jos kristityn sydämässä tuntuu kärsimättömyyttä, ei ole sitte perkeleet ulos ajetus hänen sydämestänsä. Hän on vielä perkeleen vallan alla. Niin sanovat paavilaiset.

Jos kristityn tahdossa tuntuvat pahat himot ja halut, niin kuin lihan himot, ahneuden vaikutukset ja muuta semmoista, ei ole sitte tahdossa pyhät himot ja halut. Ei ole semmoinen vielä armon kautta pyhitetty, eli pyhäksi tehty. Niin sanovat paavilaiset.

Jos kristityn mielessä tuntuvat pahat ajatukset, ei ole semmoisen mielessä hyvät ja jumaliset ajatukset. Ei hän ole vielä oikein hurskas ja synnitöin, niin kuin kristityn pitäisi oleman. Niin sanovat paavilaiset.

Ja niin sanovat vielä kuolleen uskon tunnustajat, vaikka he Lutheruksen uskon suulla tunnustavat ja ovat niin kuin vakuutetut, että heillä on oikea Lutheruksen usko. He sanovat niin: *”Pyhät himot ja halut pitää oleman kristityillä ja hänen pitää tuleman enkelin kaltaiseksi, ennen kuin hän pääsee taivaan valtakuntaan.”*

Kuinkas nyt käypi kristittyin kanssa? Jokohan he pääsevät taivaan valtakuntaan sillä vanhurskaudella, kuin heillä nyt on, nimittäin Kristuksen vanhurskaudella uskolla omistetun, niin kuin Lutherus on opettanut? Järki sanoo näin: *”Ei Kristuksen vanhurskaus ole sinun, vaan sinulla pitää omaa vanhurskautta oleman niin paljon, että Jumala ei saata sinua tuomita. Sinun pitää tuleman vanhurskaaksi ja pyhäksi itse puoleltas, ei toisen, nimittäin Kristuksen vanhurskaudella, joka ei ole sinun, vaan omalla vanhurskaudella sinun pitää tuleman tuomiolle. Sinun pitää tuleman itse puoleltas pyhäksi ja vanhurskaaksi, ennen kuin saatat kelvata Jumalalle.”*

Ja niin vaativat myös paavilaiset ja kuolleen uskon tunnustajat Lutheruksen valtakunnassa. Nämät armonvargaat sanovat näin: *”Ihmisen pitää tuleman enkelin kaltaiseksi, ennen kuin hän pääsee taivaan*

valtakuntaan.” — Ja siihen oppiin ottavat he viisiä [eli todisteita] tämän päivän evankeliumista, kussa Jeesus sanoo opetuslapsillensa: ”Ellei teidän vanhurskautenne ole paljon enempi, kuin kirjanoppineitten ja fariseusten, niin ette tule taivaan valtakuntaan.”

Kuulettekos nyt, te väärät profeetat ja villihenget, jotka aina kerskaatte Kristuksen vanhurskaudesta ja itse olette niin rumat ja mustat kuin itse rietas. Kuulettekos nyt, mitä Kristus sanoo: *”Ellei teidän jne.”*, niin sanovat fariseukset, joilla on omaa vanhurskautta niin paljon, että he saattavat sanoa: *”Minä kiitän sinua Jumala, jne.”* eli niin kuin tämän aikaiset fariseukset sanovat: *”Minä olen enemmän tehnyt hyvää kuin paha. En ole kellekään väärin tehnyt. Ja minä olen joka miehelle tehnyt oikein, ja minun tuntoni ei soimaa minua synnistä.”*

Semmoiset saattavat sanoa kristityille: *”Te olette niin rumat ja niin mustat, kuin tataraiset, vaikka te sanotte itsenne puhtaaksi Kristuksen veren kautta.”* Mutta kristityt ei pääse mihinkään siitä soimauksesta, vaan heidän täytyy tunnustaa itsensä huoraksi ja varkaaksi, ja kaikkiin synteihin vikapääksi. Mutta he luottavat sen päälle, että Kristus on kaikki maksanut. He omistavat Kristuksen vanhurskauden ja uskovat, että se kelpaa Jumalan, Isän, edessä. He ottavat Kristuksen verisen hameen päällensä, koska he tulevat Jumalan eteen. He noudattavat Jeesuksen verisiä askeleita yrttitarhasta Golgatan mäelle. He seisovat murheellisella ja särjetyllä sydämellä ristin kohdalla ja katselevat ristiinnaulitun ja orjantappuroilla Kruunatun haavoja. He kokoontuvat yhteen huoneeseen, ja siellä he itkevät ja parkuvat, koska Jeesus on kuollut.

Ja jos maailman papit sen näkevät, että Jeesuksen murheelliset opetuslapset itkevät ja parkuvat, niin he sanovat: *”Mikäs ulvominen tämä on?”* He menevät vielä Golgatalle toisen kerran ja itkevät Jeesuksen haudan päällä. Siinä nyt on murheellisten

opetuslasten vanhurskaus. Ja koska Jeesus tulee eläväksi, niin he tulevat iloon. Siinä on heidän vanhurskautensa. Ja koska he saavat Pyhän Hengen lahjan, rupeavat he haukkumaan ja tuomitsemaan maailmaa: Siinä on heidän vanhurskautensa.

Kuinkas luulette, te murheelliset opetuslapset? Tohdittekos te tulla tämän vanhurskauden kanssa Jumalan silmien eteen? Tohdittekos tulla, te katuvaiset syntiset, Jumalan armoistuimen eteen, koska te olette sisällisen olennon puolesta niin mustat kuin tataraiset, ja niin rumat kuin itse rietas? Minä ajattelen, ettei taida olla teillä turvaa muualle, vaan sillä vanhurskaudella, jonka Jeesus on teille ansainnut, täytyy teidän tulla huutamaan ja rukoilemaan: Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 5: 20–26

20 Sillä minä sanon teille: ellei teidän vanhurskautenne ole paljoa enempi kuin kirjanoppineiden ja Pharisealaisten, niin ette tule taivaan valtakuntaan.

21 Te kuulitte mitä sanottu oli vanhoille: ei sinun pidä tappaman; mutta jokainen, joka tappaa, hänen pitää tuomioon vikapää oleman.

22 Mutta minä sanon teille: että jokainen, joka tyhmästi vihastuu veljellensä, hänen pitää tuomioon vikapää oleman; mutta pitää jokainen, joka sanoo veljellensä: raka, hänen pitää neuvon alle vikapää oleman; mutta jokainen, joka sanoo: sinä tyhmä, hänen pitää helvetin tuleen vikapää oleman.

23 Sentähden, jos sinä uhraat lahjas alttarille, ja siellä muistat, että veljellä on jotakin sinua vastaan:

24 Niin jätä sinne lahjas alttarin eteen, ja mene ensin sopimaan veljes kanssa, ja tule sitte lahjas uhraamaan.

25 Sovi nopiasti riitaveljes kanssa, koskas vielä hänen kanssansa tiellä olet, ettei riitaveljes anna sinua joskus tuomarille, ja tuomari antaa sinun palvelialle, ja sinä heitetään torniin.

26 Totisesti sanon minä sinulle: et sinä suinkaan pääse sieltä ulos, siihenasti kuin sinä maksat viimeisen rovon.

Tämän päivän evankeliumissa on meidän Vapahtajamme pannut semmoiset paikat eteen, että opetuslapset ja kristityt yhteisesti saavat hävetä, jos heidän vanhurskautensa ei ole suurempi, kuin kirjanoppineitten ja fariseusten. Meidän täytyy nyt murheellisten ja epäileväisten sieluin ylösrakennukseksi selittää niin kuin me ymmärrämme, mitä nämät Vapahtajan sanat sisällensä pitävät ja kuinka meidän pitää oikein ymmärtämän nämät Jeesuksen sanat: *”Ellei teidän vanhurskautenne ole paljon enämpi kuin kirjanoppineitten ja fariseusten, niin ette suinkaan tule taivaan valtakuntaan.”*

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkäkaltainen on kirjan oppineitten ja fariseusten vanhurskaus?**

Toinen tutkistelemus: **Minkäkaltainen on opetuslasten vanhurskaus?**

Ensimmäinen tutkistelemus: **[Minkäkaltainen on kirjan oppineitten ja fariseusten vanhurskaus?]** Kirjanoppineitten ja fariseusten vanhurskaus on maailman edessä loistava, erinomattain ulkonaisessa siveydessä, koreudessa, komeudessa ja ulkonaisessa nöyryydessä seisovainen. Ei kuitenkaan sydämen muutoksessa eikä totisessa parannuksessa, eikä syntein tunnustuksessa, mutta muutoin eroitetut kansasta ulkonaisen siveyden kautta. Ei net ole niin kuin se raaka surutoin kansa, jolla ei ole kunniaakaan, että he saattaisit maailman silmäin edessä peittää pahoja tekojansa.

Eikä kirjan oppineet ja fariseukset ole semmoiset, kuin tämän aikaiset puoliherrat, jotka juovat ja lyövät korttia vielä Jumalan palveluksen alla, vaan oikeat fariseukset ovat sangen jumaliset, he käyvät kirkossa rukoilemassa, ja niiden rukoukset ovat kuniimmat kuin publikaanin huokaukset. He rakentavat profeettain hautoja, auttavat vaivaisia, antavat toinen toiselle kunniaa,

kumartavat ja anovat anteeksi, jos huone ei ole korjattu, koska vieraat tulevat. Mutta jos Jeesuksen opetuslapset hierovat muutampia tähkäpäitä käsillensä pyhänä, niin nuhtelevat fariseukset heitä sapatin rikoksesta. Niillä on tarkka silmä näkemään kristittyin viikoja. Ja koska elävä kristillisuus ilmaantuu jossakussa paikassa, silloin fariseukset sanovat: *”Tämä ei ole muu kuin villitys.”* Ja sitte he alkavat kristityitä vainoamaan.

Ja vaikka he muutoin tahtovat oikein tehdä kaikille, opettavat he kuitenkin lapsia sanomaan *”korban”*. Se on: Jumalalle vanhempain osa annetaan, että lain varjon alla tulis kirkkoon sisälle tulo. Vapahtaja myös soimaa heitä, että he nielevät lesken huonetta, ja kääsee heidän heittää ensimmäisen kiven huoran päälle, jos he ovat vapaat hänestä. Tällöinen on kirjan oppineitten ja fariseusten vanhurskaus. Se on hyvin maailman edessä loistava. Ja sen tähden he saattavat sanoa: *”Enemmän minä olen tehnyt hyvää kuin paha. Minä olen tehnyt oikein kaikille ihmisille, ja minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorin tekijä eli niin kuin tämä publikaani.”*

Ja kuin fariseukset ja kirjan oppineet selittävät Raamattua, niin he sanovat viidennen käskyn selityksessä: Ei sinun pidä tappaman. Mutta jokainen, joka tappaa, hänen pitää tuomioon vikapää olemaan. Mutta vihasta eli sydämen tappamisesta ei kirjan oppineet puhu mitään. Eli jos joku vihassa ja kiukussa sanoo lähimmäiselle: *”raka,”* se on: rakkari, siitä kirjanoppineet ei pidä mitään. Sanalla sanottu: Mitä ulkonaisiin grouveihin synteihin tulee, sitä kirjan oppineet ja fariseukset tuomitsevat, mutta sydämen pahuudesta net ei tiedä mitään. Eikä he tunnekaan sydäntänsä ollenkaan, sillä se on heiltä kätetty.

Ei Nikodeemuskaan tunne sydämen pahuutta. Sen tähden hän ei pidä sydämen muutosta ja uutta syntymistä tarpeellisena.

Kirjanoppineitten vanhurskaus oppi on varsin vastoin Jumalan sanaa ja vastoin armon järjestystä, koska he tahtovat selittää kansan ulkonaista elämätä, mutta sitä sisällistä turmelusta ja sydämen pahuutta jättävät selittämättä. Ja heille itselle on muutamat synnit luvalliset, esimerkiksi kirous, koreus, komeus, maailman mielisyyt, viha ja vanha Aatami. Sanalla sanottu: Kirjanoppineitten ja fariseusten siveä elämä ei mene mahdottoimiin, mutta heidän oppinsa on kokonansa nurin kääntynyt, koska he käskyin selityksessä jättävät raskaammat paikat laissa, kuin on vanhurskaus ja tuomio.

Toinen tutkistelu: **Minkäkaltainen pitäis nyt opetuslasten vanhurskaus oleman, että se olis paljon enempi kuin kirjanoppineitten ja fariseusten vanhurskaus?** Ensimmäinen asia tästä vanhurskaudesta kuuluu varsin viidennen käskyn selityksessä, että opetuslapset tulisivat tuntemaan ihmisen sisällistä turmelusta ja sydämen pahuutta, ja että pienetkin synnit tulisivat synniksi. Sen paikan jättävät kirjan oppineet ja fariseukset selittämättä. Ei fariseukset usko, että pienikin synti ansaitsee helvetin.

Vapahtaja osoittaa, että lähimmäisen haukkuminen vihassa ja kiukussa on ansainnut niin suuren rangaistuksen ja tuomion kuin julkinen murhaaminen. Tämä on ensimmäinen paikka, joka kuuluu opetuslasten vanhurskauteen, että heidän pitää niin ymmärtämän ja selittämän Jumalan lain, että pienikin synti tulee niin raskaaksi ja painavaksi kuin suuri synti. Sydämen viha on niin suuri synti Jumalan edessä, kuin julkinen tappaminen. Vaikka nyt opetuslapset ei saata sitä sisällistä turmelusta välttää, mutta ainoastans se lain vanhurskaus pitäis heitä niin ahdistaman, että synti synniksi tultaisiin, ettei mikään synti tulis luvalliseksi ja luvallisuuden varjon alla tehdyksi.

Tämä on raskain paikka laissa, jota kirjan oppineet ja fariseukset ovat jättäneet. Ja muutamat opetuslapset ei ole vielä käsittäneet

tämän asian painoa. Ei muutamat ymmärrä, että vähäinen synti on kadottavainen. Koska esimerkiksi vähäisen koreutta tulee luvalliseksi, ei kaikki opetuslapset vielä ymmärrä, että semmoinen synti on kadottavainen, ei ainoastansa sen pahan esimerkin tähden, mutta myös sen luvallisuuden tähden, jonka varjon alla se vähäinen synti tehdään. Koska synti kadottaa voimansa, niin on myös tunto kadottanut voimansa. Ja semmoinen synti, joka ei tule tunnon päälle, on kadottavainen sen tähden, ettei ihminen kadu sitä syntiä, jota hän ei ymmärrä eli tunne synniksi.

Opetuslasten vanhurskaus tutaan myös riitaveljen sovittamisessa. Se on taas yksi raskas paikka laissa, jota kirjanoppineet ja fariseukset jättävät selittämättä ja tekemättä. Jos huone on korjaamatta, koska vieraat tulevat, niin he sanovat: Anna anteeksi, tämä huone ei ole korjattu. Mutta jos he vihassa ja kiukussa sanovat lähimmäiselle: *”rakka”*, sitä he ei pidä syntinä eikä ano anteeksi. Jos he vielä löisit korvapuustin toiselle, ei he pidä sitä syntinä eikä ano anteeksi. Tämä riitaveljen sovittaminen on joltisesti tullut heränneille ja kristityille omantunnon asiaksi, mutta ei niin kylläksi ole tämä painava paikka laissa tullut omantunnon asiaksi, ettei tarvitsis vielä painavammaksi tulla.

Nämät ovat ne painavimmat paikat laissa, joita kirjan oppineet ja fariseukset jättävät selittämättä ja tekemättä. Mutta opetuslasten vanhurskaus pitää oleman paljon suurempi kuin kirjanoppineitten ja fariseusten vanhurskaus, jos he tahtovat taivaan valtakuntaan sisälle tulla. Ensiksi pitää heidän niin ymmärtämän ja selittämän Jumalan lain, että pienetkin synnit tulisivat synniksi ja kadottavaiseksi. Toiseksi lähimmäisen sovittaminen.

Mitä muutoin kuuluu opetuslasten vanhurskauteen, se suljetaan niihin, joista meidän Vapahtajamme on puhunut pyhässä evankeliumissa. Nimittäin: Koska Jumalan käskyt oikein ymmärretään ja selitetään, tulevat

opetuslapset niin suureksi syntiseksi, että kaikki oma vanhurskaus ja oma hyvyys suljetaan pois. Kaikki ajatukset, himot ja halut, joita Jumalan Henki ei ole vaikuttanut, tulevat synniksi; jonka kautta he tulevat oikeaan synnin tuntoon. He tulevat katuvaiseksi ja täytyvät kerjätä armoa.

Siinä seisoo nyt opetuslasten vanhurskaus, joka on paljon enempi kuin kirjan oppineitten ja fariseusten oma vanhurskaus ja oma pyhyys, että opetuslasten oma vanhurskaus pitää niin peräti loppuman, että he tulisivat elävällä tunnolla tuntemaan, että he vajovat helvettiin ja joutuvat ijankaikkisen tuomion alle, ellei Kristus anna heille vanhurskauttansa ja tee heitä niin vanhurskaaksi, ettei Jumala enää saata heitä tuomita.

Kuinkas nyt on, te Jeesuksen opetuslapset? Onkos nyt teidän vanhurskautenne suurempi, kuin kirjanoppineitten ja fariseusten oma vanhurskaus. Olettekos nyt riisuneet oman vanhurskauden traasuja pois päältäanne ja ottaneet Kristuksen vanhurskauden, jolla te saatatte kerskata

tuomiopäivänä ja sanoa: Meidän vanhurskautemme on paljon suurempi ja jalompi kuin kirjanoppineitten ja fariseusten oma vanhurskaus, sillä meillä on Kristuksen vanhurskaus.

Saatattekos nyt sanoa: *”Kristuksen vanhurskaus on meidän?”* Saatattekos kerskata Kristuksen vanhurskaudesta, koska oman vanhurskauden perkele, joka on Jumalan lasten päälle kantaja, tulee teitä soimaamaan huoraksi ja varkaaksi. Saatattekos kerskata vanhurskaudestanne ja sanoa: Meillä on suurempi ja jalompi vanhurskaus kuin kirjan oppineilla ja fariseuksilla, meillä on Kristuksen vanhurskaus, joka on meidän oma vanhurskaus, jonka Jumala Isä katsoo oikeaksi vanhurskaudeksi, jonka tähden Isä ei saata meitä tuomita. Minä uskon, että vanhurskautetut saattavat kerskata vanhurskaudensa ja sanoa päällekantajalle: Me olemme vanhurskautetut Kristuksen vanhurskaudella. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Rakkaat veljet, emmepä me ole kavaloita juttuja noudatelleet teille tietäväksi tehdessämme meidän Herran Jeesuksen Kristuksen voimaa ja tulemista, vaan me olemme itse nähneet hänen suuren kunniansa.

Apostoli Pietari antaa tämän päivän epistolaossa tiettäväksi niitä armonmerkkejä, joita hän oli nähnyt kirkastamisen vuorella, ja vakuuttaa niitä kristityitä, joille hän kirjoittaa, ettei hän ole kavaloita juttuja noudatellut, koska hän oli heille puhunut Jeesuksen suuresta voimasta ja kunnianasta, vaan hän oli itse nähnyt ja tuntenut sen suuren autuuden, jonka Vapahtaja oli kaikille uskovaisille luvanut.

Me kuulemme siis näistä Pietarin sanoista, että tämä ensimmäinen armonmerkki oli vahvistanut hänen uskoansa, vaikka Pietari sen armonmerkin jälkeen sai tuta monta sydämen muutosta, ja vielä lankesi suureen syntiinkin. Vaan ei hän kuitenkaan saattanut tehdä tätä armonmerkkiä tyhjäksi, eli ajatella, ettei se ollut mitään, vaan tämä armonmerkki pysyi aina hänen muistossansa.

Ja se sama kirkkaus oli vakuuttanut häntä tulevaisesta autuudesta. Hän oli tämän armonmerkin tähden vahvistettu uskossa. Niin saattaa myös yksi muu kristitty, joka on nähnyt jotakuta armonmerkkiä, olla vakuutettu siitä, ettei ole se autuus turha, jota Jumalan sana uskovaisille lupaa. Vaikka maailmanlapset eivät ymmärrä siitä mitään, ei he uskoakaan, että ne armonmerkit ovat todet, vaan luulevat, että siinä makaa joku petos alla. Pietarille oli tämä ajatus johtunut mieleen, mitä hän viimein voittaa siitä, että oli alkanut Jeesusta seuraamaan. Niin myös johtuu monelle murheelliselle sielulle tämä Pietarin ajatus mieleen, mitä hän viimein voittaa siitä kristillisyydestä, koska hän on ylönantanut kaikki maailman huvitukset ja alkanut Jeesuksen verisiä askeleita noudattamaan. Silloin katsoo Vapahtaja tarpeelliseksi näyttää Pietarille ja muille huikentelevaisille, jotka pelkäävät, etteivät he saa mitään vaivansa edestä, muuta kuin surua ja mielikarvautta,

silloin näyttää hän epäileväisille ja raskauteuille sieluille, ettei heidän vaivansa, jonka he maailmassa saavat kärsiä kristillisyyden tähden, ole turha, jos he vaan kilvoittelevat ja pysyvät heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Jeesus osoittaa heille jonkun merkin kirkkaudestansa, että he tietäisivät, mikä suuri palkka heitä odottaa, jos he vaan pitävät päälle ja kilvoittelevat loppuun asti.

Mutta tämä ensimmäinen armonmerkki osoitettiin ainoastansa Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle. Minkä tähden eivät muut opetuslapset silloin saaneet nähdä Vapahtajan kirkkautta? Olivatko he suuremmat syntiset, kuin Pietari, Jaakob ja Johannes, eli olivatko he siinä tilassa, ettei heille vielä sopinut näyttää sitä suurta kirkkautta?

Me emme saata ymmärtää, minkä tähden tämä ensimmäinen armonmerkki näytettiin ainoastaan niille kolmelle, eikä muille. Mutta me arvaamme kaikista asianhaaroista, jotka tämän armonmerkin jälkeen tapahtuivat, etteivät nekään olleet silloin vielä paremmat, kuin muut opetuslapset. Vaikka Pietarilla oli semmoinen luulo itsestensä, että hän oli paras kaikista opetuslapsista, kuitenkin teki hän suurimman lankeemuksen, koska hän kielsi Vapahtajansa.

Ja koska Vapahtaja oli siinä suuressa tuskassa ja vaivassa meidän syntiemme tähden, otti Hän taas ne kolme opetuslasta erinänsä, nimittäin Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen, jotka ennen olivat nähneet Hänet kirkastetuna, ja käski heidän valvoa ja rukoilla Hänen kanssansa, etteivät he joutuisi kiusauksiin. Mutta eivätpä nekään jaksaneet valvoa. Synnin uni painoi heidän silmiänsä, etteivät he jaksaneet katsoa, kuinka veripisararat putosivat Hänen kasvoistansa maahan.

Näistä tapauksista arvataan, etteivät ne kolme olleet paremmat kuin muut opetuslapset, vaikka heille näytettiin ensimmäiset armonmerkit. Kuitenkin olivat he niin kuin todistajat ja vieraat miehet Hänen kunniaansa ja tuskaansa, että he saattavat muille opetuslapsille todistaa nähneensä niitä armonmerkkejä.

Nyt kuulevat kaikki opetuslapset, ettei Vapahtajan kunnia ole turha, ei myös se autuus ole turha, nimittäin se autuus, jonka Hän on luvannut niille, jotka noudattavat Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarihasta Golgataan. Ei ole Pietari noudatellut kavalaita juttuja, koska hän on kirjoittanut kristityille meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kunniaa ja kirkkaudesta.

Ja vaikka Pietarilla oli se tyhmä ajatus, että hän on paras kaikista Jeesuksen opetuslapsista sen tähden, että hänelle on näytetty Kristuksen kunnia, ja muille ei, sai hän kuitenkin omasta heikkoudestansa ja lankeemuksestaan havaita, että hän oli välistä huonompi, kuin kaikki muut. Ei ole missään kirjoitettu, että muut opetuslapset olisivat kateuden tähden katsoneet karsaasti Pietarin päälle tämän armonmerkin tähden, eikä myös ole kirjoitettu, että muut opetuslapset olisivat somana pitäneet Pietarin lankeemusta. Niin ei taida myös yksikään kristitty kadehtia niitä, joille Jumala näyttää erinomaisen armonsa, vaan yksi kristitty kiittää Jumalaa niiden armonmerkkien tähden, jotka muille tapahtuvat, vaikka semmoiset armonmerkit eivät olisi heille vielä näytetyt.

Moni herännyt ihminen ajattelee, että Jumala on hyljännyt hänet iankaikkiseksi ajaksi, koska muille näytetään suuret armonmerkit, ja hänelle ei vielä ole näytetty. Moni omanvanhurskauden ja epäuskon kanssa taistelevainen ihminen ajattelee, koska hän kuulee, kuinka Jumala on muille armollinen, ja kuinka he tulevat armoitetuiksi ja Jumalan lapsiksi, silloin ajattelee moni Jeesuksen opetuslapsi: *"Miksi muille näytetään*

semmoisia kirkkaita armonmerkkejä, ja minä en saa niitä nähdä. Ei Vapahtaja minusta huoli, koska Hän ei ota minua kanssansa Taaborin vuorelle."

Mutta vaikka moni Jeesuksen opetuslapsista niin ajattelee, ei taida sen tähden semmoinen ajatus olla juuri oikea. Sillä koska Hän otti kolme opetuslastansa kanssansa kirkastamisen vuorelle, eikä muita ottanut, ei kuitenkaan ole kirjoitettu, että muut opetuslapset olivat hyljätyt, ja kolme ulosvalitut, vaan niin on kirjoitettu: *"Tulkaat minun tyköni kaikki, jotka raskautetut olette, ja minä tahdon virvoittaa teitä."* Ei Vapahtaja ota kaikkia kirkastamisen vuorelle, vaan ottaa ainoastansa muutamia, että heidän pitää julistaman muille opetuslapsille, mikä suuri voima ja kunnia Vapahtajalla on, ja mikä suuri ilo ja autuus kaikille uskovaisille määrätty on, jos he vaan seuraavat häntä uskossa, toivossa ja rakkaudessa loppuun asti.

Mutta maailmanlapset itse vihaavat Jeesuksen opetuslapsia heidän uskonsa ja rakkautensa tähden Jeesusta kohtaan. Maailmanlapset, sanon minä, eivät tiedä mitään siitä kunniaa ja kirkkaudesta, joka Jeesuksessa Kristuksessa on. Ja jos vielä Jeesuksen opetuslapset sanoisivat suruttomille: *"Me näimme Herran kunnian"*, ei ne usko kuitenkaan. Maailmanlapset sanovat, koska he näkevät jonkun murheellisen Jeesuksen opetuslapsen itkevän ja huokaavan Jeesuksen ristin juuressa, että se on kissan ääni, ja yksi ihmeellinen ulkokullaisuus. Ja muutamat ylimmäiset papit sanovat murheellisille: *"Mikä ulvominen tämä on?"* Jos suruttomat näkevät jonkun iloitsevan Jumalan suuresta armosta ja rakkaudesta, niin he sanovat pilkaten: *"He ovat täynnänsä makeaa viinaa!"*

Ei maailmanlapset ymmärrä, että murhe ja ilo ovat molemmat Jumalan Hengen vaikutukset. Ei luonnosta siveät ihmiset, eikä kuolleen uskon tunnustajat viitsi semmoisia hulluja nähdä, jotka itkevät ja huokaavat, vaikka ei ole mitään itkemistä, iloitsevat, vaikka ei

ole mitään iloitemista. Mutta koska surutomat itse rupeavat houraamaan viinapäissä, sitä ei yksikään pidä kummana. Koska juopuneet rupeavat ulvomaan, siitä ei tule pahennusta kenellekään.

Rietas osoittaa usein maailman kunnian orjillensa ja sanoo: *”Tämän kaiken annan minä sinulle, jos sinä palvelet minua.”* Ja koska hän on juottanut orjiansa huoruuden viinalla, silloin sanoo hän: *”Katsokaa, mikä suuri ilo teitä odottaa helvetissä. Palvelkaa minua uskollisesti, minä annan teille maailman kunnian palkaksi. Pitäkää viinakauppaa, minä annan teille maailman tavaran palkaksi. Juokaa paloviinaa, minä annan teille suuren ilon ja huvituksen helvetissä. Kirotkaa, ei se ole mies, joka ei saata kirotta. Ja joka usein kirottäällä, se siunataan helvetissä. Tehkää huorin, niin te saatte armonmerkit nähdä helvetissä. Vihatkaa ja vainotkaa kristityitä, niin se suuri saatana antaa teille synnit anteeksi helvetissä.”* Näitä ja vielä muita senkaltaisia tuopi maailman ruhtinas mieleen orjillensa. Ja ne kauniit uskovat kaikki, mitä toinen saarnaa heille. He uskovat, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut, ja vaativat, että heidät pitää ristiinnaulittaman, ja sen tähden huutavat aina: *”Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!”*

Koska nyt tämän maailman jumala on sovaisut uskottomain taidot, että heidän pitää valheita uskoman, ja on antanut orjillensa suuren ilon, tavaran ja kunnian, joka on täällä näkyväinen, ja on uskottanut lapsiansa, että he saavat vielä helvetissä syödä ja juoda, kirotta ja tapella, huorin tehdä ja varastaa. Niin täytyy myös Vapahtajan joskus näyttää murheellisille opetuslapsillensa, mikä suuri voima ja kunnia odottaa heitä, jos he kärsivällisyydellä odottavat lunastuksen hetkeä.

Ei ole Vapahtaja ilman syytä osoittanut kunniansa muutamille opetuslapsille. Ja jos kaikki muut opetuslapset ottaisivat vaarin niistä armonmerkeistä, jotka Pietarille,

Jaakobille ja Johannekselle ovat tapahtuneet, niin tulisi heidän uskonsa vahvistetuksi, ettei ole heidän työnsä ja heidän vaijansa hukkaan mennyt, vaikka se näyttää usein yhdelle murheelliselle opetuslapselle mahdottomaksi, että hän pääsisi kirkastamisen vuorelle, koska niin paljon syntiä on hänessä, ja niin paljon riettautta, ettei hän jaksaa uskoa, että Vapahtaja on hänelle armollinen, koska Hän ei osoita kunniantansa.

Mutta jos sinä, epäileväinen sielu, et ole vielä nähnyt hänen kunniantansa Taaborin vuorella, niin saat sinä kuitenkin nähdä Hänen kunniansa Yrttitarhassa, jos sinä jaksaisit valvoa. Saatat sinä myös nähdä Hänen kunniansa Golgatan mäellä, kussa Hän oli koko maailman ja vielä perkeleitten edessä paljastettuna. Siellä näet sinä Jumalan alastomana, paljastettuna, ristiinnaulittuna, orjantappuroilla kruunattuna, haavoissa, verisenä ja vertavuotavaisena, pilkattuna, häväistynä ja ylönkatsottuna.

Siellä näet sinä murheellinen Maria Magdalena sinun sielusi ystävän verisaunassa istuvan, ja sotkevan yksinänsä Jumalan vihan viinakuurnan. Siellä näet sinä Maria, Jeesuksen äiti, miekan käyvän Hänen sielunsa lävitse. Siellä näet sinä, rakas Jeesuksen opetuslapsi, joka olet ehtoollisessa Hänen rintaansa vasten päättäsi nojannut, siellä näet sinä Pietari, kuinka suuressa kunniasa Jumalan Poika on, koska Hän näyttää verisiä haavojansa koko maailmalle. Itse Hän on sanonut: *”Nyt on Ihmisen Poika kirkastettu.”* Vaikka maailma katsoo Hänen vaivaansa häpeälliseksi, kuitenkin on Vapahtajan suuri kunnia ilmoitettu Pääkallon paikalla, ja Hänen kirkkautensa paistaa niin kuin aurinko katuvaisten silmissä. – Se oli Vapahtajan suurin kunnia, että häntä pilkattiin ja ylönkatsottiin, haukuttiin, ruoskittiin, orjantappuroilla kruunattiin ja ristiinnaulittiin.

Jos sinä katuvaainen sielu, et ole nähnyt häntä Taaborin vuorella, niin mene nyt katsomaan Hänen kunniansa Yrttitarhassa, kussa

verinen hiki tippuu Hänen ruumiistansa, kussa maailman synnit painavat Häntä maahan, kussa Hänen täytyy polviansa kumartaa sinun tähtesi, ja ristissä käsin huoaata: *”Jos mahdollinen, niin menköön pois tämä kalkki minusta. Jos mahdollinen olisi, että minä pääsisin tästä helvetin vaivasta pois, jonka nämä jumalattomat lapset ovat minun päälleni saattaneet.”* Jos uni raskauttaa sinua Yrttitarhassa, ettet jaksa valvoa ja rukoilla, niin mene Golgatan mäelle. Siellä kuitenkin paistaa Hänen kunniansa niin kuin aurinko kaikille murheellisille ja alaspainetuille sieluille.

Ainoastaan Jeesuksen ristin viholliset näkevät ristinpuussa yhden kansanhäiritsijän, yhden väärän opettajan ja yhden suuren noidan, joka on liitossa perkeleen kanssa, ja yhden Jumalan pilkkaajan ja ihmisten vihollisen. Mutta katuvaiset sielut näkevät, kuinka nyt Taivaallisen Vanhimman veri vuotaa maahan. He näkevät, kuinka Hän on helvetin vaivassa heidän tähtensä. He näkevät Hänen verisaunassa istuvan ja polkevan viinakuurnan yksinensä.

Katso nyt, katuvaainen sielu, katso nyt Jeesuksen kunniaa tässä alastomuudessa, tässä verisaunassa, tässä kunnian kruunussa, joka tekee reiät päähän, josta veri vuotaa kasvoihin. Katso nyt, murheellinen sielu, Hänen kirkkauttansa kaikissa näissä haavoissa, orjantappurakruunussa, naulain reijissä ja avatussa kyljessä. Kaikki haavat ovat auki. Kaikki verikoirat, tulkaa lakkimaan verta. Ja kaikki tuonen koirat, jotka kaluavat lehtiä elämän puusta, pitää vaikeneman, koska viimeinen pisara vuotaa Jumalan Pojan haavoista.

Taivaallinen Vanhin! Osoita nyt kunniasi sinun murheellisille opetuslapsillesi. Osoita kaikille katuvaisille ja epäileväisille sinun haavojasi! Anna armon pisarasi vuotaa niiden janoovaisten suuhun, että he, virvoitetuna sinun verestäsi, jaksaisivat vielä valvoa ja kilvoitella, ja rukoilla, ja katsella sinun kunniaasi ja kirkkauttasi Golgatan mäellä, että he viimein pääsisivät katselemaan sinun

kirkkauttasi ja sanomatonta kunniaasi Siionin vuorella. Kuule, sinä suuresti ylistetty ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, murheellisten ja alaspainettujen huokaus, Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 17: 1–8

1 Ja kuuden päivän perästä otti Jesus Pietarin ja Jakobin ja Johanneksen hänen veljensä, ja vei heidät erinänsä korkialle vuorelle.

2 Ja kirkastettiin heidän edessänsä, ja hänen kasvonsa paistivat niinkuin aurinko, ja hänen vaatteensa tulivat valkiaksi niinkuin valkeus.

3 Ja katso, heille näkyivät Moses ja Elias, jotka puhuivat hänen kanssansa.

4 Niin vastasi Pietari ja sanoi Jesukselle: Herra, meidän on tässä hyvä olla: jos sinä tahdot, niin me teemme tähän kolme majaa, sinulle yhden, ja Mosekselle yhden, ja Eliaalle yhden.

5 Vielä hänen puhuissansa, katso, paistava pilvi ympäri varjosi heidät, ja katso, ääni pilvestä sanoi: tämä on minun rakas Poikani, johonka minä mielistyin: kuulkaat häntä.

6 Ja kuin opetuslapset sen kuuluivat, lankeysivat he kasvoillensa, ja peljästyivät sangen kovin.

7 Ja Jesus tuli, ja rupesi heihin, ja sanoi: nouskaat, ja älkää peljätkö.

8 Mutta kuin he silmänsä nostivat, ei he ketään nähneet, vaan Jeesuksen yksinensä.

Vapahtajan kirkkaus Taaborin vuorella oli yksi armonmerkki, jota ainoastaan muutamille opetuslapsille näytettiin. Ja me emme saata arvata, minkä tähden eivät kaikki opetuslapset saaneet senkaltaisia armonmerkkejä nähdä. Mutta sen me tiedämme, että Vapahtaja on osoittanut voimansa ja kunniansa muille opetuslapsille toisessa paikassa. Erinomattain on Hän osoittanut jumalallisen luontonsa siinä verisessä kilvoituksessa, koska Hän antoi henkensä niiden edestä,

jotka olivat Hänen vihamiehensä. Vaikka sokeat raukat eivät näe yhtään kunniaa siinä, vaan ainoastaan häpeän ja häväistyksen. Kuitenkin on itse Vapahtaja sanonut tästä kilvoituksesta: *”Nyt on Ihmisen Poika kirkastettu.”* Nyt saavat ihmiset nähdä Ihmisen Pojan kunnian.

Koska siis Jeesus ilmoittaa kunniansa monella tavalla, niin tulee meille sovelias tila perään ajattelemaan, kuinka monella tavalla Jeesus ilmoittaa kunniansa.

Ensiksi opetuslapsille.

Toiseksi maailmalle.

Me toivomme, että Jeesus ilmoittaa itsensä vielä nytkin murheellisille opetuslapsille, vaikka kuinka häpeällinen tämä Jeesuksen kirkkaus olisi maailman edessä, sillä me olemme nähneet Jeesuksen suuren häpeän maailmassa olevan Jeesuksen suuren kunnian taivaassa.

Ensiksi: Kuinka Jeesus ilmoittaa itsensä opetuslapsillensa? Koska me haemme ylös kaikki raamatunpaikat, joissa puhutaan Vapahtajan ilmoittamisesta, niin me löydämme, että Vapahtaja ilmoittaa itsensä siinä haamussa, joka parhaiten sopii opetuslasten tilaisuuden jälkeen. Koska nimittäin Hän ilmoitti itsensä Marialle Magdalenalle, olivat Hänen haavansa peitetyt. Koska Hän ilmoitti itsensä Tuo maalle, aukaisi Hän rintojansa ja osoitti hänelle haavojansa. Koska Hän ilmoitti itsensä kahdelle opetuslapselle Emmauksen kylässä, tulivat he Häntä tuntemaan leivänmurtamisesta. Koska Hän ilmoitti itsensä Paavalille Damaskon tien päällä, oli Hän kirkkaampi kuin aurinko. Koska Hän ilmoitti itsensä Johannekselle, oli Hän niin kuin tapettu karitsa.

Sen me vakaan tiedämme, että kaikki opetuslapset ovat nähneet Vapahtajan Hänen verisessä muodossansa ristin päällä. Hän on myös ilmoittanut itsensä maailmalle, niin kuin yksi hengellinen opettaja. Mutta maailma pitää Häntä vääränä profeettana, joka

oli yksi kansanhäiritsijä, joka Belsebubin voimalla ajoi ulos perkeleitä. Ja vaikka tämänaikaiset ihmiset eivät viitsi julkisesti sanoa, että Hänen oppinsa on yksi väärä oppi, kantavat he kuitenkin vihaa niille, jotka tämän opin kautta ovat kääntyneet totiseen kristillisyyteen.

Jeesus on ilmoittanut maailmalle kunniansa ristin päällä, mutta ne katsovat Hänet pahantekijäksi ja Jumalan pilkkaajaksi, joka hyvin oli sen rangaistuksen ansainnut. Jos vielä nytkin joku kristitty joutuisi kärsimään kristillisyyden tähden jotakin vainoa, kyllä olisivat riettaan orjat varsin valmiit sanomaan: *”Niin se piti käymän, hän on sen hyvin ansainnut.”*

Koska nimittäin rietas kääntää sokean raukan silmät nurin, katsoo hän kaikki nurin, mitä oikeaan kristillisyyteen kuuluu. Jos yksi kristitty vainotaan maailmalta uskonsa tähden, niin sanovat kaikki maailman orjat: *”Niin se piti käymän, hän on sen hyvin ansainnut.”* Mutta jos yksi viinaporvari sakotettaisiin viinan myymisestä, niin sanoisivat kaikki juomarit: *”Se oli väärä tuomio, miksi niin hyvä mies piti kärsimän niin paljon luvalisen kaupan tähden?”* Viinaporvari on kuitenkin juomarin paras ystävä ja ainoa vapah-taja, joka aina virvoittaa väsyneitä matkustavaisia vuotavalla pirun paskalla.

Vaikka siis Jeesus ilmoittaa jumalallisen voimansa tämänkin kristillisyyden kautta, ei maailmanlapset kuitenkaan usko, että tämä kristillisyyden on oikea, vaan he luulevat sen olevan riettaasta. Niin kuin juutalaiset pilkkasivat sitä ristiinnaulittua Jeesusta Nasareenusta, niin nämä pilkkaavat kristityitä. Ja niin kuin entiset juutalaiset vainosivat kristityitä, niin nämä juutalaiset vainoavat kristityitä, ja valehtelevat ja kantavat kristittyjen päälle yhtä ja toista.

Mutta Jeesus on niin suuren kunnian ja kirkkauden osoittanut kristityille näinäkin aikoina, että he saattavat iloiset olla, vaikka kuinka maailman joukko vainoisi heitä. Koska rietas oli kääntänyt juutalaisten silmät

nurin, muuttui Jumalan Poika Jumalan pilkkaajaksi. Ja koska tämä väärä henki on kääntänyt sokean raukan silmät nurin, silloin muuttuu oikea kristillisuus vääräksi. Paras opettaja muuttuu silloin vääräksi profetaaksi. Niin muuttuu nytkin oikea opettaja vääräksi, ja väärät profeetat kiitetään.

Jos nyt Vapahtaja itse ruumiillisesti rupeaisi saarnaamaan, niin kuin Hän silloin saarnasi, rupeaisivat varsin maailman herrat sanomaan: *"Sinä olet Samaritaanus, ja sinulla on perkele!"* Jos Hän rupeaisi sairaita parantamaan ja kuolleita ylösherättämään, sanoisi maailman joukko: *"Besebubin voimalla Hän niitä tekee."* Muutamat kuolleen uskon tunnustajat ovat niin rakkaat Jeesukselle, että he antaisivat Hänelle suuta ja ottaisivat Häntä ympäri kaulan. Mutta jos Hän rupeaisi haukkumaan heitä ulkokullatuiksi, huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiöiksi, kyllä ne rakkaat Jeesuksen ystävät pian antaisivat Hänelle korvapuustin ja sanoisivat: *"Arvaa, Kristus, kuka sinua löi?"* Siveät ihmiset sanoisivat: *"Ei se ole Jumalan Poika, joka niin haukkuu kunniallisia ihmisiä."* Armonvargaat sanoisivat: *"Ei se ole Jumalan Poika, joka tahtoo painaa epäilykseen."* Sanalla sanottu. Tämänäikaiset ihmiset suuttuisivat vielä pahemmin Jeesukselle, kuin juutalaiset.

Mutta jos maailman jumala tulisi suuren herran haamussa ja rupeaisi heitä kiittämään, ja sanomaan viinaporvareille: *"Rakkaat Jeesuksen ystävät, kyllä te tulette autuaaksi, jos te elätte niin siveästi ja niin kunniallisesti, kuin tähän asti olette eläneet."* Niin he sanoisivat varsin: *"Tämä on juuri hyvä pappi, ei se hauku, mutta kiittää."* Mutta Jeesus Nasareenus ja Johannes Kastaja, jotka sanovat totuuden, niillä on perkele. Eiköpä Jeesus nyt ole ilmoittanut maailmalle hänen kirkkaustensa? Eiköpä maailma ole nähnyt Jumalan Pojan alastomana, haavoissa, ja verisau-nassa istuvan? Eiköpä maailman suuri joukko ole kuullut Hänen huutavan ristin päällä? Mitä tämä suuri armonmerkki on heissä

vaikuttanut? — Ei mitään. Enempi he ovat paatuneet.

Nyt pitäisi meidän tutkisteleman, missä ja millä tavalla Vapahtaja ilmoittaa itsensä opetuslapsillensa. Ensiksi kirkastamisen vuorella, kussa Hän paistaa niin kuin aurinko.

Mutta tämä kirkastaminen tapahtuu ensinnä muutamille opetuslapsille, niin kuin me ymmärrämme siinä tarkoituksessa, että nämä opetuslapset vahvistuisivat heidän uskonsansa, että Jeesus on Jumalan Poika. Ja tämän ensimmäisen armonmerkin kautta vahvistui heidän uskonsa. He saivat jo silloin maistaa taivaan valtakunnan ilon esimakua, ja pääsivät sillä erällä niin irti maailmasta, ettei ollut enää halu pyörtää maailmaan, niin kuin me kuulemme Pietarin sanoista: *"Herra, tässä on meidän hyvä olla."* Mutta ei tämä ensimmäinen ilo kauan räkännyt. Koska he tulivat alas vuorelta, tarttui sydän taas maailmaan, ja ei ollut kauan muistossa se suuri kirkkaus, jonka he silloin näit.

Vasta Golgatalla saivat he nähdä Hänen suuren kunniansa ja kirkkauden, joka vaikutti heissä senkaltaisen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on. Ei ole ennen ollut murhetta Jeesuksen opetuslapsilla. Vasta siellä Golgatan mäellä tuli heille senkaltainen murhe, joka sydämet särki ja valmisti heitä vastaanottamaan sitä taivaallista iloa, joka kaikille uskovaisille valmistettu on.

Koska nyt Vapahtaja ilmoittaa itsensä heränneille sieluille verisessä muodossa ristin päällä, niin se merkitsee ainoastansa, että Vapahtaja tahtoo heille osoittaa, millaiseksi heidän pitää tuleman. Nimittäin alastomaksi, ja lihan kautta ristiinnaulituksi, ja vielä maailmalta pilkatuksi. Se Jeesuksen katsanto ristin päällä merkitsee, että sinun pitää, sinä katuvainen sielu, sinun pitää samankaltaiseksi tuleman, ennen kuin sinä kelpaat Jumalalle. Se merkitsee, että sinun pitää uskomon, että sinä olet yksi Taivaallisen Vanhimman murhaaja, että sinä olet Hänet ristiinnaulinnut.

Näin huonoksi ja kelvottomaksi pitää sinunkin tuleman. Sinun lihasi pitää ristiinnaulittaman ynnä himoin ja haluin kanssa. Vanha ihminen pitää kuolettaman. Kaikki vanhat rääpäleet pitää riisuttaman pois, kaikki sinun häpysi pitää näkymän. Kaikki siveät huorat pitää sylkemän sinun päällesi, ja sinun pitää kunniattomaksi tuleman. Sinun pitää huutaman, että Jumala on sinut ylönantanut. Sinun pitää tuleman niin huonoksi ja niin kelvottomaksi, että likimmäiset sukulaiset rupeavat sinua ylönkatsomaan, koska sinä olet niin hulluksi tullut, että rupesit Jeesuksen ristiä kantamaan ja sen alla huokaamaan.

Koska siis Jeesus ilmoittaa itsensä katuvaissieluille ristin päälle naulittuna ja vertavuotavaisena, ja verisiä haavoja täynnänsä, niin se merkitsee, että katuvaissen sydän siinä särjetään, kun hän näkee sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan.

Opetuslapsilla tuli vasta sydän särjetyksi, koska he katselivat sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, niin kuin Jeesus oli heille ennen sanonut: *”Teidän pitää itkemän ja parkuman.”* Vanhimman kyyneleet rupesivat vasta oikein polttamaan heidän tuntoansa hänen kuolemansa jälkeen. Se entinen kuollut usko katosi kokonaan pois. Kaikki heidän toivonsa meni hukkaan. Koska nyt tämä murhe Vapahtajan perään tuli suuremmaksi ja katkerammaksi, silloin tuli heidän sydämensä vasta oikein särjetyksi, ja sitten vasta rupesivat toisenlaiset armonmerkit ilmestymään. Vapahtaja rupesi elämään heidän sydämissänsä. He rupesivat näkemään Vapahtajan ylösnousseeksi.

Vapahtajan näkeminen ristin päällä on yksi suuri armonmerkki, mutta ei se ole senkaltainen armonmerkki, joka tuo ilon myötänsä, vaan se on senkaltainen armonmerkki, joka saattaa suuremman murheen matkaan. Sydän tulee sen kautta oikein särjetyksi. Katumuksen kyyneleet rupeavat vasta oikein vuotamaan. Syntinen alkaa silloin vasta oikein tuntemaan onnettoman

tilaisuutensa. Hän näkee nyt vasta sydämen tuskalla, että Vapahtaja on kuollut hänen tähtensä.

Koska nyt yksi katuvaissielu näkee Vapahtajan ristin päällä, niin emme saata sanoa hänelle: *”Ei ole se armonmerkki,”* vaan se on yksi suuri armonmerkki, sen sieluntilaisuuden jälkeen, jossa hän on. Sillä ei mikään ole niin suuri ja kallis armonmerkki, kuin se, että kuolevainen Vanhin vielä kerran aukaisee rintojansa ja näyttää haavojansa, ja sanoo: *”Katsokaa, onnettomat lapset, näitä haavoja olen minä saanut rakkauteni tähden teitä kohtaan.”* Jaa. Katsokaa nyt onnettomat sielut, kuinka te olette Vanhimman sydäntä haavoittaneet, ja murheella saattaneet Vanhimman harmajat hiukset hautaan. Katsokaa nyt, Vanhimman murhaajat, mitä te Hänelle tehneet olette, joka teitä on kantanut suurella vaivalla, ja verenvuodatuksella synnyttänyt, ja polvillansa rukoillut edestänne. Eikö vielä nämä haavat saata liikuttaa sydämenne murheeseen, katumukseen ja armahtavuuteen?

[Toiseksi: Kuinka Jeesus ilmoittaa itsensä maailmalle]

Tämä on nyt se suuri armonmerkki, että Vanhin vielä näyttää haavojansa. Ei Hän ole vielä kironnut niitä, joille Hän osoitti niitä verisiä haavojansa. Mutta ne paatuneet henget ovat kirotut, joille Vanhin ei näytä haavojansa. Ja jos Hän niille näyttäisi, ei ne tee muuta kuin pilkkaavat Vanhimman kyyneleet, eli kääntävät kasvojansa pois, ja sanovat Vanhimmalle: *”Et suinkaan meidän tähtemme ole niitä haavoja saanut. Itse olet ilmankin loukannut itsesi.”* Ja niin tekee myös maailma, koska hän näkee Jeesuksen verisiä haavoja, väännelevät he päätänsä ja huutavat: *”Astu alas rististä, niin me uskomme vasta, ja mikä Jumala se on, joka ei saata itseänsä auttaa irti rististä?”* Niin saarnaavat Jeesuksen ristin viholliset. Niin saarnaavat maailman viisaat: *”Mikä Jumala se on, joka katuu, mitä Hän itse on luonut?”*

Ei ole siis uskottava, että maailman joukko tulisi murheelliseksi sen tähden, vaikka taivaallinen Vanhin on näyttänyt haavojansa, joita Hän on saanut rakkautensa tähden. Enemmin he pilkkaavat Hänen kyyneleitänsä, ja tallaavat Hänen vertansa jalkainsa alle. Ei ole siis odottamista, että maailmanlapset saisivat niistä haavoista murheen eli katumuksen. Vaan ainoastaan ne harvat sielut, jotka ovat alkaneet seuraamaan Jeesusta, ne saavat suuren murheen näitten haavain katselemisesta. Ja niiden sydämeen käypi Vapahtajan suuri kärsiminen niin kuin miekka. Niin kuin se vanha Simeon ennusti tästä lapsesta ja sanoi Hänen äidillensä: *”Sinunkin sielusi läpi pitää miekan käymän, että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin.”*

Koska se armollinen Vapahtaja näyttää haavojansa murheellisille opetuslapsillensa, niin se on niin kuin yksi muistutus heille, että heidän pitää itkemän ja parkuman. Niin kuin tahtoi se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas sanoa heille: *”Katso, minkäkaltaisen tuskan ja vaivan sinä olet minulle saattanut! Katso, minkäkaltaisia haavoja minä olen saanut sinun tähtesi. Mutta minun sydämeni palaa vielä rakkaudesta sinua kohtaan. Nämä kyyneleet vuotavat vielä sinun tähtesi.”* Taivaallisen Vanhimman viimeiset huokaukset nousevat vielä taivaaseen sinun tähtesi. Eiköhän tämä Vapahtajan tuska saata sinun sydämesi liikuttaa oikeaan katumukseen?

Tule, tule kadonnut lammas, ja ota vielä siunaus vastaan Vanhimman kädestä, ennen kuin Hän kuolee. Jos tämä ei ole yksi suuri ja korkea armonmerkki, niin eivät ole muutkaan merkit paremmat. Mutta ei nämä armonmerkit ole vielä semmoiset, että ne saattaisivat ilon matkaan. Yksi katuvaan sielu saa näistä armonmerkeistä sen autuaallisen vakuutuksen, ettei hän ole kokonansa hyljätty Vapahtajalta, koska hän näkee Hänen sydämensä verta vuotavan rakkaudesta. Mutta jos hän oikein ymmärtää armonmerkkiä, ei hän pidä niistä ottaman

jonkun väärän lohdutuksen itsellensä eli ajatteleman, että hän on nyt valmis ja täydellinen kristitty, vaan hänen sydämensä pitäisi niiden armonmerkkien kautta tuleman oikein nöyräksi ja särjetyksi.

Niin se tapahtui Marialle Magdalenalle ja muille opetuslapsille, että kyyneleet rupesivat runsaasti vuotamaan. Ne olivat rakkauden ja kaipauksen kyyneleet. He rupesivat sairastamaan rakkaudesta, niin kuin kaikki oikeat Jeesuksen opetuslapset tekevät. He ovat niin kuin karitsat, jotka määkyvät emänsä perään kahden kyynärän päässä.

Koska nyt Vapahtaja ilmoittaa itsensä eläväksi niille murheellisille sieluille, jotka itkevät Hänen peräänsä, kaipaussansa Jeesuksen armollista läsnäoloa, niin saa ensin Maria Magdalena, jolla suurin murhe on, nähdä Hänet. Sitten kaksi opetuslasta Emmauksen tiellä, joiden sydämet ovat palavat. Jälkeen ilmoitti Hän itsensä muille opetuslapsille, jotka itkivät ja parkuivat. Ne sielut, jotka niin rakkaudesta seuraavat, saavat nähdä senkaltaisia armonmerkkejä, joista ilo tulee sydämeen.

Mutta opetuslapset ovat vielä ymmärryksen puolesta heikot, vaikka tuntevat ilon Vapahtajan ylösnousemisesta, koska eivät muutama usko ilon tähden. Mutta muutamat eivät usko ollenkaan, vaikka kaikki muut opetuslapset todistavat, että Herra on totisesti ylösnoussut. Semmoinen oli esimerkiksi Tuomas. Hänelle täytyy Vapahtajan osoittaa haavojansa. Ja Hän avaa myös heidän ymmärryksensä Raamatuita ymmärtämään. Mutta jos me sanoisimme, etteivät muut ole nähneet oikeita armonmerkkejä, kuin ainoastansa Tuomas, niin me sanoisimme väärin. Vissimmästi on Maria Magdalena nähnyt oikeat armonmerkit ja myös opetuslapset Emmauksen tiellä.

Mutta luonnosta siveät ihmiset, esimerkiksi Joosef ja Nikodeemus, eivät ole koskaan nähneet armonmerkkiä. Semmoiset siveät ihmiset ja kuolleen uskon tunnustajat eivät

ole nähneet koskaan Vapahtajaa elävänä, vaikka hän on elämässä. Eipä ole Jeesus kiittänyt Joosefia ja Nikodeemusta sen edestä, että he ovat panneet hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan. Luonnollinen järki katsoo sen kohtuulliseksi, että Jeesuksen olisi pitänyt kiittämän heitä sen hyvän työn edestä. Mutta eivät nämä miehet saaneet mitään vaivansa edestä. Sanovat kyllä maailman viisaat: *”Siveys palkitsee itsensä ja tulee vielä laveammalta palkituksi.”* He sanovat: *”Siveillä on aina omantunnon rauha. Ei niillä ole koskaan omantunnon vaivaa.”*

Mutta se on tietämätöin, jos tämä omantunnon rauha tulee siveydestä eli suruttomuudesta. Siveät huorat ja rehelliset varkaat pitävät omantunnon rauhaa niin kauan kuin heillä on tunto nukkumassa. Mutta se on tietämätöin, jos he saavat omantunnon rauhaa myös helvetissä. Kukatiesi siellä omatunto rupeaa vaivaamaan, koska armon aika on mennyt sivu. Sama tuomio odottaa myös niitä, jotka varastetulla armolla paikkaavat omantunnon haavoja ja panevat suruttomuuden ploosterin omantunnon haavain päälle, ettei pidä haiseman ja märkää vuotaman, ennen kuin vasta iankaikkisuudessa.

Nyt ovat myös ylimmäiset papit saaneet kuulla sotamiehiltä, että Jeesus on ylösnoussut kuolleen uskon haudasta. Mutta eivät ne usko sitä ollenkaan, että Hän on ylösnoussut, vaan ne antavat sotamiehille paljon rahaa, ja opettavat sotamiehiä valehtelemaan, että opetuslapset tulivat yöllä varastamaan Häntä. Ylimmäisillä papeilla, kirjanoppineilla ja fariseuksilla on aina ollut se pelko, että *”viimeinen villitys tulee pahemmaksi, kuin ensimmäinen,”* jos kansa rupeaa uskomaan, että Jeesus Nasareenus on noussut ylös kuolleen uskon haudasta. Sen tähden panevat he sotamiehet vartioitsemaan hautaa, ja vaikka muutamat sotamiehet ilmoittavat, että Hän

on noussut ylös, eivät he sitä kuitenkaan usko. Sen tähden he myös vainoavat niitä kristityitä, jotka uskovat, että Jeesus on ylösnoussut.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat nähneet Hänen tuskansa ja vaivansa Yrttitarhassa, ja ovat seuranneet Hänen verisiä askeleitansa Golgatan mäelle, ja ovat Hänen kuolemansa tähden itkeneet ja parkuneet, ja viimein tunteeneet iloa Hänen ylösnousemisestansa. Jos ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset rupeavat vihaamaan ja vainoamaan näitä Jeesuksen opetuslapsia heidän uskonsa ja rakkautensa tähden Jeesusta kohtaan, niin meillä on se uskallus Jumalaan, että he antavat henkensä ja verensä Jeesuksen nimen tähden. Niin kuin se Suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas ei ole säästännyt yhtään ainoata veripisaraa, jota Hän ei ole antanut ulosvuotaa kadonneiden lammasten edestä, niin on meidän toivomme, että se Taivaallinen Vanhin, joka on osoittanut epäileväisille haavojansa ja kirkkautensa Taaborin vuorella, pitää niin vahvistaman heidän uskoansa kuoleman hetkellä ja viimeisessä hengenvetämisessä, ettei heidän pidä kuolemaa pelkäämän.

Ja koska he viimein kostuvat Siionin vuorelle, silloin pitää heidän hyppäämän niin kuin karitsat, ja veisaaman uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Ja heidän villansa ovat pestyt Jordanin virrassa lumivalkeaksi, ja heidän kyyneleensä pyyhitään pois. Ja heidän pitää syömän mannaa, ja elämän puusta hedelmiä. Ja heille annetaan valkeat vaatteet ja palmut heidän käsiinsä. Amen, halleluja! Kiitos ja kunnia olkoon sille Suurelle Kuninkaalle, kuolemattomalle, ja ainoalle viisaalle, nyt ja iankaikkisesti. Amen.

1. Jäljennös / Laestadiana 8 (Koskamon kokoelma / Oulun maakunta-arkisto / 2. Jäljennös / Kolarin kirkonarkisto. Jäljentänyt Johan Petter Naimakka v. 1870 /

Rakkaat veljet! Emmepä me ole kavaloita juttuja noudatelleet, teille tietäväksi tehdessämme meidän Herran Jeesuksen voimaa ja tulemista; vaan me olemme itse nähneet hänen suuren kunniansa.

Apostoli Pietari antaa tämän päivän epistolassa tiettäväksi niitä armon merkkejä, joita hän oli nähnyt kirkastamisen vuorella, ja vakuuttaa niitä kristityitä, joille hän kirjoittaa, ettei hän ole kavaloita juttuja noudatellut, eli tyhjä muisteluksia heille sanonut, koska hän oli puhunut heille Jeesuksen Kristuksen suuresta voimasta ja kunniaista, ja mitä hän puhuu heille siitä autuudesta, jonka Vapahtaja oli kaikille uskovaisille luvannut.

Me kuulemme siis näistä Pietarin sanoista, että tämä on suuri armonmerkki eli vahvistus hänen uskollensa siitä tulevaisesta autuudesta. Vaikka Pietari sen armonmerkin jälkeen sai tuta monta sydämen muutosta, ja vielä lankeis syntiin, ei hän kuitenkaan saattanut tehdä tätä armonmerkkiä tyhjäksi, eli ajatella niin, ettei se ollut mitään, vaan se pysyi aina hänen muistossansa, tämä suuri ja ihmeellinen kirkkaus, jota hän näki kirkastamisen vuorella.

Se sama kirkkaus oli vakuuttanut häntä siitä tulevaisesta autuudesta. Hän oli tämän armonmerkin kautta niin kuin vahvistettu uskossansa, ettei ole se asia turha, mitä Jeesus on luvannut niille, jotka Häntä seuraavat. Niin saattaa myös yksi muu kristitty, joka on nähnyt jotakuta armonmerkkiä, olla vakuutettu siitä, ettei ole se autuus turha, jota Jumalan sana lupaa uskovaisille, vaikka maailmanlapset ei ymmärrä siitä mitään. Ei he uskokaan, että ne armonmerkit ovat todet, vaan luulevat, että siinä on muka joku petos alla. Mutta yksi kristitty tietää, ettei ne ole turhat eli petolliset leimaukset, vaan ne ovat senkaltaiset armonmerkit, joilla se armollinen Vapahtaja tahtoo vahvistaa heikkomielisiä ja epäileväisten uskoa, ettei heidän pitäisi nääntymän elämän tiellä kantaissansa Jeesuksen ristiä.

Pietarille johtui usein mieleen tämä armonmerkki, koska kiusaukset tulit hänen päälensä. Ennen oli hän kysynyt Vapahtajalta: *”Me olemme ylönantaneet kaikki ja seuranneet sinua, mitäs me saamme sen edestä?”* Ja monelle murheelliselle ristinkantajalle taitaa sama Pietarin kysymys tulla mieleen, mitä hän viimein voittaa siitä kristillisyydestä, koska hän on ylönantanut kaikki maailman huvitukset ja alkanut Vapahtajan askeleita noudattelemaan. Silloin katsoo Vapahtaja tarpeelliseksi näyttää Pietarille ja muille, jotka pelkäävät, ettei he saa mitään vaivainsa edestä, Hän katsoo tarpeelliseksi näyttää epäileväisille, ettei heidän vaivansa mene hukkaan. Hän osoittaa heille jonkun merkin kirkkaudestansa, että he tietäisit, mikä suuri palkka heitä odottaa, jos he aina edeskäsin pysyvät kristillisyydessä.

Mutta tämä ensimmäinen armonmerkki osoitetaan ainoastansa Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle. Minkä tähden muut opetuslapset ei saaneet silloin nähdä Vapahtajan kirkkautta? Olitko muut opetuslapset suuremmat syntiset, kuin Pietari, Jaakob ja Johannes? Vai olitko he siinä tilassa, ettei heille sopinut vielä näyttää senkaltaista armonmerkkiä?

Me emme saata ymmärtää, minkä tähden tämä ensimmäinen armonmerkki näytettiin ainoastansa Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle, eikä muille. Mutta me arvaamme kaikista asian haaroista, jotka tämän armonmerkin jälkeen tapahdui, ettei netkään olleet vielä silloin paremmat, kuin muut opetuslapset. Vaikka Pietarilla oli se luulo itses-tänsä, että hän oli paras kaikista opetuslapsista, kuitenkin teki hän suurimman lankeemuksen, koska hän kielsi Vapahtajan.

Ja koska Vapahtaja oli siinä suuressa tuskassa ja vaivassa yrttitarhassa, otti Hän taas niitä samoja miehiä erinänsä, nimittäin Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen, jotka olit ennen nähneet Hänet kirkastettuna. Hän otti niitä erinänsä ja käski heidän valvoa ja ruukoilla. Mutta ei netkään jaksaneet valvoa, sillä synnin uni painoi heidän silmiänsä.

Me arvaamme siis näistä tapauksista, ettei ne kolme olleet paremmat muita opetuslapsia sen vuoksi, että he saivat nähdä ensimmäisiä armonmerkkiä. Kuitenkin olit he niin kuin todistajat ja vieraat miehet Vapahtajan kunniaan ja tuskaan: he saatoit muille opetuslapsille muistella, mitä he nähneet ja kuulleet ovat. Ja vissimmästi kuuluvat myös nämät armonmerkit meille.

Vaikka me emme saata sanoa, että Pietari, Jaakob ja Johannes olit paremmat muita opetuslapsia, niin kuitenkin me kuulemme nyt heidän suustansa, ettei ole Vapahtajan kunnia turha. Ja se autuus, jonka Hän on luvannut uskovaisille, ei ole yksi vanha juttu, vaan näitten armonmerkkien kautta vahvistetaan vielä muitten opetuslasten usko, jotka ei vielä ole Jeesuksen kirkkautta nähneet.

Ja vaikka Pietarilla oli se tyhmä ajatus, että hän oli paras kaikista opetuslapsista, sai hän kuitenkin omasta heikkoudestansa ja lankeemuksestansa tuta, että hän oli välistä huonompi, kuin kaikki muut. Ei se ole missään kirjoitettu, että muut opetuslapset olisit kauteuden tähden katsoneet karsaasti Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen päälle tämän armon merkin tähden. Eikä myös se ole kirjoitettu, että muut opetuslapset olisit pitäneet somana Pietarin lankeemusta.

Niin muodoin ei taida yksikään kristitty kahtia niitä armon merkkejä, joita yksi on tuntenut ja toinen ei ole tuntenut, vaan yksi kristitty kiittää Jumalata niitten armon merkein tähden, joita Jumala näyttää jollekulle, vaikka ne ei ole vielä näytetyt hänelle. Moni herännyt ihminen ajattelee näin: *"Koska muille on annettu armonmerkkiä, ja minulle*

ei ole annettu sitä, niin en taida minä olla oikealla tiellä. Ei Vapahtaja minusta huoli, koska Hän ei ota minua kirkastamisen vuorelle."

Mutta se on tietämätöin, jos nämät heränneen ihmisen ajatukset ovat juuri oikeat ajatukset. Koska Vapahtaja otti ainoastansa kolme opetuslasta myötänsä kirkastamisen vuorelle, ja jätti muut, niin ei ole kirjoitettu, että muut opetuslapset olit Vapahtajalta hyljättyt, ja kolme ulosvalitut, vaan se on niin kirjoitettu: *"Tulkaat minun tyköni kaikki, jotka työtä teette ja raskautetut olette, ja minä tahdon virvoittaa teitä."* Ei Vapahtaja ota kaikkia erinänsä kirkastamisen vuorelle, vaan ottaa ainoastansa muutampia, että heidän pitää julistaman muille opetuslapsille Vapahtajan suurta voimaa ja kunniaa auttaamaan katuvaaisia syntisiä, jotka Hänen tykönsä tulevat nöyrällä ja särjetyllä sydämellä.

Mutta maailmanlapset ei tiedä mitään siitä. Jos vielä Jeesuksen opetuslapset sanoisit suruttomille: *"Me näimme Herran,"* ei ne usko. Maailmanlapset sanovat, koska he näkevät jonku murheellisen sielun itkävän ja huokaavan: *"Se on yksi ihmeellinen taikaus."* Jos he näkevät jonkun iloitsevan Jumalan armosta, niin he katsovat sen hulluksi. Ei maailmanlapset ymmärrä, että murhe ja ilo ovat molemmat Pyhän Hengen vaikutukset. Ei luonnosta siveät, eikä kuolleen uskon tunnustajat viitti senkaltaisia hulluja nähdä, jotka itkevät, vaikka ei ole mitään itkemistä, ja nauravat, vaikka ei ole mitään nauramista, ja huokaavat, vaikka ei ole näkyväistä syytä, minkä tähden heidän pitäis huokaaman. Mutta koska suruttomat rupeavat itse houaamaan ja iloa pitämään, sitä ei yksikään pidä kummana.

Rietas henki osoittaa usein maailman kunnian orjillensa ja sanoo: *"Tämän kaiken annan minä sinulle, jos sinä palvelet minua."* Ja koska hän juottaa lapsiansa päihin huoruuden viinalla, sanoo hän: *"Katsokaat, millinen*

ilo odottaa teitä helvetissä! Palvelkaat minua uskollisesti, niin minä annan teille maailman kunnian palkaksi. Pitäkää viinakauppaa, niin minä annan teille maailman tavaran palkaksi. Juokaat paloviinaa, niin minä annan teille suuren ilon ja huvituksen palkaksi. Kirotkaat, niin minä annan teille hyvän nimen helvetissä.”

Ja kyllä sokeat raukat uskovat, että tämän maailman ilo uletuu vielä helvettiin. Ei sokeat raukat saata eroittaa taivaan ja maan Luoja maailman jumalasta. He uskovat kyllä mielellänsä, mitä maahisen tyttäret viskuttelevat, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut. Juuri sama usko oli ennenki pakanoilla, että kristityt ovat perkeleen opetuslapset, koska he katsovat ylönsä heidän jumalittansa.

Koska nyt tämän maailman jumala antaa orjillensa niin suuren tavaran, ilon ja kunnian, ja lupaa vielä enemmän antaa helvetissä, niin täytyy myös Vapahtajan joskus näyttää murheellisille opetuslapsillensa, ettei heidän vaivansa ole turha, jos he vaan kärsivällisyydessä odottavat lunastuksen hetkeä. Ei ole Vapahtaja ilman syytä osottanut kunniantansa muutamille. Jos muut opetuslapset ottaisivat vaaria niistä, jotka Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle ovat tapahtuneet, niin tulis vissimmästi heidän uskonsa vahvistetuksi.

Vaikka moni murheellinen opetuslapsi ajattelee: Ei Vapahtaja huoli minusta, koska minä en saa nähdä Hänen kunniansa. Mutta jos sinä, murheellinen sielu, et ole nähnyt Hänen kunniansa Taaborin vuorella, niin sinä kuitenkin saatat nähdä Hänen kunniansa yrttitarhassa, jos uni ei paina sinun silmiäsi. Saatat sinä myös nähdä Hänen kunniansa Golgatan mäellä, kussa koko maailma oli hänen päällensä. Niin on Vapahtaja itse sanonut, että Ihmisen Poika on kirkastettu. Vaikka maailma katsoo suureksi häpeäksi, että Jumalan Poika riippuu ristinpuussa, kuitenkin on Vapahtajan kunnia siinä kirkastettu. Ei Vapahtajan kunnia ole missään paikassa

niin kirkas katuvaisten syntisten silmissä, kuin yrttitarhassa ja Golgatan mäellä, kussa Hän kantoi kunnian kruunun. Se oli Vapahtajan suurin kunnia, että Hänen verensä on vuotanut niittenki edestä, jotka pilkkaavat Hänen kyyneleitänsä.

Jos sinä katuvaisten sielu et ole nähnyt Hänen kunniantansa Taaborin vuorella, niin katso kuitenkin Hänen kunniantansa Yrttitarhassa, kussa verinen hiki tippuu Hänen pyhästä ruumiistansa, ja kussa synnin kuorma painaa Häntä maahan, kussa Hänen täytyy kumartaa polviensa sinun tähtesi ja ristissä käsin huutaa: *”Abba, rakas Isä! Jos mahdollinen olis, että minä pääsisin tästä tuskasta, tästä helvetin vaivasta, jota nämät jumalattomat lapset ovat minun päälleni saattaneet.”*

Jos sinä olet niin unelias, ettet saata nähdä Hänen kunniantansa Yrttitarhassa, niin mene Golgatan mäelle. Siellä kuitenkin paistaa Hänen kunniansa niin kuin aurinko kaikille katuvaisten sieluille, ja ainoastansa umpi sokeat ei näe muuta kuin yhden kansanhäiritäjän ja yhden opettajan, joka neuvoo ihmisiä väärälle tielle. Umpisokeat ei näe muuta kuin yhden Jumalan pilkkaajan ja suuren noidan ristin päällä.

Mutta katuvaisten sielut, joitten tuntoa Vanhemman kyyneleet polttavat, näkevät vissimmästi heidän Vanhempansa verta vuotavan ristin päällä. He näkevät heidän Synnytäjänsä kuoleman tuskassa olevan ja verisau-nassa istuvan. He kuulevat Vanhempansa huutavan kuoleman hädässä. Katso, katuvaisten sielu, Vapahtajan kunnia tässä tuskassa, tässä vaivassa, tässä verisaunassa, tässä kunnian kruunussa, joka tekee reijät päähän, josta punainen veri vuotaa. Katso vielä Vapahtajan kunnia tässä alastomuudessa ristin päällä, tässä surkeudessa ja verisessä haamussa. Katso vielä Hänen kunniantansa naulain reijissä ja avatussa kyljessä. Veripunaisessa puvussa Hän sotki Jumalan

viinakuurnan yksinensä, kaikki haavat auki koko maailman edessä.

Mutta sokeat ei näe Hänen kunniantansa ja Hänen kirkkauttansa siinä paistavan läpi sydämen ja sielun. Rakas Vapahtaja! Osota kunnias kaikille katuvaistille sieluille, jotka ei vielä ole nähneet sinun kirkkauttas. Avaa sydämes ja anna armon pisaras vuotaa niitten janoovaisten suuhun, jotka ei vielä ole mais-taneet elämän vettä. Anna armos aurinko paistaa niille yksinäisille matkamiehille, jotka istuvat tien päällä ja odottavat aamuruskon koittavan. Pehmitä kovat rinnat ja särje-kovat sydämet, että he rupeaisit sulamaan niin kuin hunaja auringon paisteessa. Kuule murheellisten sydänten huokaus sinun rakkautes tähden. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 17: 1–8

1 Ja kuuden päivän perästä otti Jesus Pietarin ja Jakobin ja Johanneksen hänen veljensä, ja vei heidät erinänsä korkialle vuorelle.

2 Ja kirkastettiin heidän edessänsä, ja hänen kasvonsa paistivat niinkuin aurinko, ja hänen vaatteensa tulivat valkiaksi niinkuin valkeus.

3 Ja katso, heille näkyivät Moses ja Elias, jotka puhuivat hänen kanssansa.

4 Niin vastasi Pietari ja sanoi Jesukselle: Herra, meidän on tässä hyvä olla: jos sinä tahdot, niin me teemme tähän kolme majaa, sinulle yhden, ja Mosekselle yhden, ja Eliaalle yhden.

5 Vielä hänen puhuissansa, katso, paistava pilvi ympäri varjosi heidät, ja katso, ääni pilvestä sanoi: tämä on minun rakas Poikani, johonka minä mielistyin: kuulkaat häntä.

6 Ja kuin opetuslapset sen kuulivat, lanke-sivat he kasvoillensa, ja peljästyivät sangen kovin.

7 Ja Jesus tuli, ja rupesi heihin, ja sanoi: nouskaat, ja älkää peljätkö.

8 Mutta kuin he silmänsä nostivat, ei he ketään nähneet, vaan Jesuksen yksinensä.

Vapahtajan kirkkaus Taaborin vuorella oli yksi armonmerkki, jota ainoastansa muutamille opetuslapsille näytettiin. Ja me emme saata sanoa, minkätähden kaikki opetuslapset ei saaneet nähdä senkaltaista armonmerkkiä. Mutta sen me tiedämme, että Vapahtaja on osottanut voimansa ja kunniansa muille opetuslapsille eri paikassa ja toisessa haamussa, mutta erinomattain on Hän osottanut kunniansa ja jumalallisen luontonsa siinä verisessä kilvoituksessa, koska Hän antoi henkensä kaikkein ihmisten lunastukseksi. Vaikka sokeat ihmiset ei näe yhtään kunniaa siinä, vaan ainoastansa häpeän ja häväistyksen. Kuitenki on Vapahtaja itse sanonut tästä kilvoituksesta: *”Nyt on ihmisen Poika kirkastettu,”* nyt saavat ihmiset nähdä ihmisen Pojan kunnian.

Koska nyt Vapahtaja ilmoittaa itsensä opetuslapsillensa monella tavalla, ja monen kaltaisessa haamussa, niin tulee meillä tässä sovelias tila perään ajatella: **”Kuinka monella tavalla Vapahtaja ilmoittaa itsensä opetuslapsillensa.”**

Koska me haemme ylös ne paikat Raamatussa, kussa puhutaan Vapahtajan ilmoittamisesta, niin me löydämme, että Vapahtaja ilmoittaa itsensä siinä haamussa, joka parhaiten sopii sen opetuslapsen tilaisuuden jälkeen, kussa hänen sielunsa on.

Koska nimittäin Vapahtaja ilmoitti itsensä Maria Magdalenalle, olit Hänen haavansa peitettyt. Koska Hän ilmoitti itsensä Tuomaalle, osoitti Hän haavojansa. Koska Hän osoitti itsensä kahdelle opetuslapselle Emmauksen tiellä, puhui Hän Raamatusta. Koska Hän ilmoitti itsensä Paavalille Damaskon tiellä, oli Hän kirkkaampi kuin aurinko. Koska Hän ilmoitti itsensä Johannekselle, oli Hän niin kuin tapettu karitsa.

Sen me tiedämme vakaisesti, että kaikki opetuslapset ovat nähneet Vapahtajan Hänen

verisessä haamussansa ristin päällä. On hän myös ilmoittanut itsensä maailman suruttomalle joukkoille niin kuin suuri profeetta eli jumalallinen opettaja. Mutta maailman sokea joukko piti Hänet vääränä profeettana, joka opetti ihmisiä väärin. Ja vaikka tämän aikaiset suruttomat ihmiset ei viitti julkisesti sanoa, että Vapahtaja on opettanut ihmisiä väärin, kantavat he kuitenkin vihaa niille, jotka hänen oppinsa kautta ovat kääntyneet, ja elävän uskon saaneet.

On myös Vapahtaja ilmoittanut jumalallisen voimansa tunnustajien kautta. Mutta maailman sokea joukko sanoi, että perkeleen avulla Hän teki ihmeitä. Vapahtaja oli heidän mielestensä yksi suuri noita. On Hän myös ilmoittanut maailman sokealle joukkoille jumalallisen voimansa ja kirkkautensa ristin päällä, mutta ne katsoit Hänen pahantekijäksi ja Jumalan pilkkaajaksi. Vaikka siis Vapahtaja ilmoittaa itsensä maailmanlapsille monella tavalla, ei he kuitenkaan tunnusta Häntä Vapahtajaksi, vaan he pilkkaavat Hänen kyyneleensä.

Me sanoimme äsken, että koska joku ihminen näkee Vapahtajan, niin on Vapahtajalla senkaltainen haamu, joka passaa sen tilaisuuden jälkeen, kussa ihminen on. Juutalaisten silmien edessä oli Vapahtaja yksi noita, yksi väärä profeetta, yksi kansanhäiritsijä ja Jumalan pilkkaaja. Koska rietas oli kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsoit he kaikki hengelliset asiat nurin. Vapahtaja muuttui noidaksi. Jumalan Poika muuttui heidän silmänsä edessä Jumalan pilkkaajaksi. Paras opettaja maan päällä muuttui vääräksi profeetaksi. Ja koska Hän vaikutti Jumalan voimalla, luulit ihmiset, että Hän vaikutti perkeleen voimalla.

Samanlaiseksi mieheksi tulis vielä nytkin Vapahtaja suruttoman väen silmissä, jos Hän rupeais ruumiillisesti vaikuttamaan. He sanoisit Hänelle niin kuin juutalaiset: Sinä olet Samaritaanus, ja sinulla on perkele. Sanovat kyllä muutamat kuolleen uskon tunnustajat,

jotka riettaan hengen petollisuuden kautta luulevat olevansa likimmäiset Vapahtajalle, että jos Vapahtaja kohtais heitä, niin he ottaisit Häntä ympäri kaulan. Mutta minä luulen, että he sylkisit Häntä vasten suuta, jos Hän rupeais heitä soimaamaan huoraksi ja varkaaksi. He sanoisit varsin: *"Ei se ole Jumalan Poika, joka niin hävittömästi haukkuu kunniallisia ihmisiä."* Siveät ihmiset sanoisit: *"Ei se ole Jumalan Poika, joka siveitä ihmisiä haukkuu siveiksi huoriksi ja rehellisiksi varkaiksi."* Kuolleen uskon tunnustajat sanoisit: *"Ei se ole Vapahtaja, joka tahtoo ryöstää heidän uskonsa."* Sanalla sanottu: Tämän aikaiset suruttomat ihmiset suuttuisit vielä pahemmin Vapahtajalle kuin juutalaiset.

Mutta jos maailman jumala tulis suuren herran haamussa ja rupeais heitä kiittämään ja ylistämään, rupeais heitä neuvomaan, kuinka heidän pitää rikastuman ja vääryydellä voittaman, viinakauppaa pitämän, ja kunniallisiksi herroiksi tuleman, niin he sanoisit varsin: *"Tämä olis kelpaava kuningas meille."* Kaikki köyhätki tulisit semmoisen kunniallisen herran tykö ja sanoisit: *"Neuvo meitä, hyvä herra, kuinka meidän pitää tekemän, että mekin rikkaaksi tulisimme."* Ja hän sanois heille: *"Kokoontukaat kaikki köyhät, ja ryöstäkää omaisuuden, kusta te löydätte."* Katso, niin rietas hääriä ihmisten kanssa. Mutta Vapahtaja, joka tunnustaa totuuden ihmisille, se on suruttoman joukon silmissä pahempi kuin vihollinen.

Nyt pitäis meidän tutkisteleman, millinen haamu on Vapahtajalla, koska Hän ilmoittaa itsensä heränneille sieluille.

Nämät ovat siinä sielun tilaisuudessa, että he tuntevat tarvitsevansa yhden hengellisen Vapahtajan, joka lunastais heidän sielunsa helvetin tuskasta. Mutta omavanhurskaus on kanssa niin suuri, ettei he viitti tulla Vapahtajan tykö niin huonona ja niin kelvottomana, kuin he ovat, vaan he freistaavat ensin kaunistella itseänsä omalla parannuksella. Ja

koska se ei käy laihin, rupeavat he epäilemään, ettei taida Vapahtaja huolia heistä.

Siinä sielun tilaisuudessa tulee Vapahtaja välistä heränneitten silmäin eteen ristin haamussa, se merkitsee ainoastansa, että Vapahtaja tahtoo heille osoittaa, milliseksi heidän pitää tuleman: nimittäin alasti riisutuksi, niin kuin Vapahtaja oli ristin päällä, ja vielä maailmalta pilkatuksi, ylönkatsotuksi ja vihattavaksi. Se on niin kuin Vapahtaja tahtois sanoa heränneille sieluille: *”Katso, näin huonoksi ja kelvottomaksi pitää sinunki tuleman, ennen kuin sinä saatat imeä sovintoverta minun rinnoistani. Sinun lihasi pitää ristiinnaulittaman, vanha ihminen pitää kuolettaman, kaikki vanhat rääpäleet pitää riisuttaman, kaikki häpy pitää näkymän, kaikki maailman koirat pitää sinua haukkuman, kaikki siveät huorat pitää sylkemän sinun päälles. Sinun pitää kunniattomaksi tuleman. Sinun pitää huutaman, että Jumala on heittänyt sinut kadotukseen. Sinun pitää tuleman niin huonoksi ja kelvottomaksi, että likimmäiset sukulaiset, vanhemmat ja lapset rupeavat surkuttelemaan sinua, ja itkemään sinun tähtes, että sinä olet niin huonoon tilaisuuteen joutunut, että sinä olet niin hulluksi tullut, että sinä olet alkanut Jeesuksen ristiä kantamaan ja sen alla huokaamaan.”*

Koska siis Vapahtaja ilmoittaa itsensä heränneille ristiinnaulittuna, vertavuotavana ja verisiä haavoja täynnänsä, niin se merkitsee, ettei ole vielä syntisen sydän särjetty. Mutta se särjetään juuri senkaltaisen surkean näyn kautta. Opetuslapsille tuli oikein katkera murhe siitä, kuin he katselit Jeesusta siinä surkeassa haamussa ristin päällä. Se oli se murhe, josta Vapahtaja sanoi: *”Teidän pitää itkemän ja parkuman.”* Vanhemman kyyneleet rupeisit vasta oikein polttamaan heidän tuntoansa Vapahtajan kuoleman jälkeen. Se entinen kuollut usko katois kokonansa. Kaikki heidän toivonsa meni hukkaan.

Koska tämä murhe Vapahtajan perään tuli suuremmaksi ja suuremmaksi, silloin oli

heidän sydämensä vasta oikein särjetty, ja silloin vasta rupeisit toisenlaiset armonmerkit näkymään. Vapahtaja rupeis elämään heidän sydämissänsä. He rupeisit näkemään Vapahtajan ylönnousseeksi. Koska siis yksi katuvainen sielu näkee Vapahtajan ristin päällä verisessä paidassa, niin se merkitsee ainoastansa, että se, joka sen näkee, on siinä sielun tilaisuudessa, että vanha usko on puuttumassa, ja että sydän tulee oikein särjetyksi siinä samassa, kuin hän sen näkee.

On vissimmästi tämäkin näkeminen, eli Vapahtajan katseleminen ristin päällä, yksi armonmerkki. Mutta ei se ole senkaltaisen armonmerkki, että se tuopi iloa, vaan se tuopi, eli matkaan saattaa vielä suuremman murheen. Sydän tulee sen kautta oikein särjetyksi. Katumuksen kyyneleet rupeavat vasta oikein vuotamaan. Ihminen rupeaa vasta oikein tuntemaan, että hän on jäänyt orvoksi ja turvottomaksi.

Niin se tapahtui Marialle ja opetuslapsille, että kyyneleet vasta rupeisit oikein runsaasti vuotamaan Vapahtajan kuoleman jälkeen. Ja niin se myös tapahtuu muille heränneille, jos he saattaisit ottaa vaaria kaikista sydämen muutoksista. Sillä paljas laki on Vanhemman toruminen. Se peljättää syntistä ja tekee sydämen kovaksi. Mutta Vanhimman kyyneleet, eli Vapahtajan hengellinen ja ruumiillinen tuska, koska ne rupeavat polttamaan omaatuntoa, ne vaikuttavat vasta oikean surun ja murheen. Ne särkevät sitä kivikovaa sydäntä. Niin todistaa Lutherus itsestensä, että Jumalan ankara vanhurskaus laissa saattoi hänelle suuren tuskan, pelvon ja vapistuksen, mutta Vapahtajan kärsiminen, se vasta särki sydämen.

Koska nyt yksi katuvainen sielu, joka lain koluttamisen kautta on oikein herännyt, näkee Vapahtajan ristin päällä, niin emme saata hänelle sanoa: ei se ole oikein, ei se ole armonmerkki; vaan me sanomme hänelle, että hän on nähnyt oikein, ja yhden suuren armon merkin sen sielun tilaisuuden jälkeen, kussa

hän on. Sillä mikäs on suurempi armonmerkki, kuin se, että Vanhin, jonka rakkaimmat manaukset sinä olet ylönkatsonut, ja jolle sinä olet niin suurta mielikarvautta saattanut tottelemattomuutes kautta, koska sinä menit riettaan kanssa huoraamaan: Tämä Vanhin, jonka kyyneleet sinä olet niin monta kertaa pilkannut, vielä osoittaa sinulle niin suuren armon ja niin suuren rakkauden, että Hän antaa verensä vuotaa sinun tähtes, ja huutaa vielä siinä verisessä haamussa sinulle: *”Katso, onnetoin lapsi, katso minkäkaltaisen tuskan ja vaivan sinä olet minulle saattanut. Katso minkäkaltaisia haavoja minä olen saanut sinun tähtes. Mutta minun sydämeni palaa vielä rakkaudesta sinua kohtaan. Nämät kyyneleet vuotavat aivan sinun tähtes. Minun viimeiset huokaukseni nousevat vielä taivaaseen sinun tähtes, ettei se paha viettelijä sais sinua kokonansa haltuunsa.”* Eiköhän tämä Vanhemman tuska saata sinun

kovaa sydäntäs liikuttaa oikeaan katumukseen?

Tule, tule, kadonnut lammas ja anna suuta Vanhemmalles, ennen kuin Hän kuolee. Katso, niin puhuu Vapahtaja heränneelle, koska Hän ilmoittaa itsensä siinä surkeassa verihaamussa ristin päällä. Jos tämä ei ole armonmerkki, niin ei ole muutkaan merkit paremmat. Mutta ei nämät armon merkit ole vielä semmoiset, että ne saattaisit ilon matkaan. Saapi kyllä yksi katuvainen sielu autuaallisen vakuutuksen näistä armonmerkeistä, ettei hän ole kokonansa hyljätty, eli pois heitetty Vanhemmaltansa, koska hän näkee Vanhemman sydämen rakkaudesta verta vuotavan. Mutta jos hän oikein ymmärtää näitä ensimmäisiä armonmerkkejä, niin ei hänen pidä niistä ottaman itsellensä jonku väärän lohdutuksen ja ajatteleman, että hän nyt on hyvä kristitty. Amen

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Pietari sanoi Vapahtajalle: ”Me luovumme kaikista ja seuraamme sinua, mitä meidän siitä on?” Niin Jeesus sanoi heille: ”Totisesti sanon minä teille, te, jotka olette seuranneet minua siinä uudessa syntymisessä, koska Ihmisen Poika istuu hänen kunniansa istuimella pitää myös teidän istuiman kahdellatoista kymmenellä istuimella, tuomiten kaksitoista kymmentä Israelin sukukuntaa.”

Me kuulemme evankeliumista Matheuksen muistelevan, kuinka Pietari, samoin kuin muutkin opetuslapset, jotka silloin vielä olivat maailmassa kiinni, kysyi Vapahtajalta, mitä hänen piti saaman sen edestä, että hän oli ylönnantanut kaiken maallisen elatuksen, ja alkanut seuraamaan Jeesusta. Koska nimittäin se rikas nuorukainen, joka oli vasta kysynyt Vapahtajalta: ”Mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän saisin”, ei saattanut antaa tavaraansa vaivaisille ja seurata Jeesusta, sillä tämä nuorukainen oli kovin maailmassa kiinni, niin ajatteli Pietari, että hänelle nyt annetaan suuri tavara ja kunnia Messiaksen valtakunnassa, koska Vapahtaja tulee kuninkaaksi.

Siinä mielessä oli Pietari ja muut opetuslapset ylönnantaneet maallisen elatuksensa, että he tulisivat maailman herroiksi, että voittaisivat maailman tavaran ja kunnian, kun Vapahtaja tulee maalliseksi kuninkaaksi. Mutta Vapahtaja oli luvannut heille hengellisen tuomarin viran, vaikka he eivät sitä vielä ymmärtäneet silloin. Pietari luuli, että hän tulee maalliseksi tuomariksi, koska Vapahtaja tulee kuninkaaksi, ja luuli sen kautta voittavansa suuren tavaran ja kunnian maailmassa. Hän luuli tulevansa isoksi maailman herraksi. Siinä tarkoituksessa teki hän tämän kysymyksen. Mutta jos hän silloin olisi tiennyt, että hän tulee maailman tunkioksi ja että häntä kristillisyyden tähden pilkataan ja vihataan maailmassa, ja viimein tapetaan, niin olisi hän vissimmästi ylönnantanut Jeesuksen ja lähtenyt kalaa pyytämään.

Mitäpä se ihminen tekee, joka on maailmassa kiinni? Se lakkaa seuraamasta Jeesusta ja lähtee maailmaan. Moni surutoin

ihminen kysyy vielä nytkin samoin kuin Pietari: ”Mitä siitä lähtee, että minä ylönnannan maailman, ja seuraan Kristusta?” Ei ole kukaan vaatinut teitä, heittämään kaikkea maallista työtä pois ja laiskana makaamaan, niin kuin ei Pietarikaan ollut visusti heittänyt kaikkea maallista työtä pois, ettei hän enää olisi kaloja pyytänyt; mutta sitä on Jeesus vaatinut, ettei kristityn pidä rakastaman maailmaa, ja sen rakkauden tähden unhottaman taivaallisia.

Kuitenkin ajattelee moni surutoin ihminen niin kuin Pietari: ”Mitä siitä lähtee, että minä ylönnannan maailman ja seuraan Kristusta? Mitä siitä tulee, että minä rupean nyt aivan horaamaan ja maallista työtä laiminlyömään?” Maailman orja pelkää, että hän tulee varsin köyhäksi, jos hän rupeaa totista katumusta ja parannusta tekemään. Viinaporvari pelkää, että hän tulee köyhäksi, jos hän heittää viinakaupan. Varas myöskin pelkää, että hän tulee köyhäksi, jos hän lakkaa varastamasta, vaikka se on nähty, että varas köyhtyy, vaikka hän kuinka paljon varastaisi.

Kaikki pelkäävät nyt, että he tulevat köyhiksi kristillisyyden kautta. Mutta ei moni ole sitä vakuutusta saanut, että rietas on heitä tehnyt köyhiksi. Ei ole vielä kuulunut, että kristillisyyden kautta olisivat ihmiset köyhiksi tulleet, vaikka maailman herrat niin luulevat. Ja muutamat sokeat talonpojat luulevat, että tämän kristillisyyden kautta ovat heränneet tulleet köyhiksi.

Mutta rietas ilmankin on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he näkevät vaaran, kussa vaaraa ei olekaan. Jos kristityt rupeaisivat aivan laiskana makaamaan ja valmista

syömään, niin kyllä he sitten köyhtyisivät. Mutta minä näen, ettei kristityt ole niin laiskat, kuin muutamat maailman orjat, jotka eivät viitsi palvellaakaan kohtuullisen palkan edestä, vaan ennemmin kävelevät raitilla ja juovat.

Ei olekaan kristillisyyden tarkoitus ollut, että ihmisten pitää laiskoina makaaman ja heittämän maallisen työn pois; vaan se on ollut tämän kristillisyyden tarkoitus, ettei sydän pidä oleman maailmassa kiinni, vaikka ruumis tekee työtä. Mutta vaarallinen on, ettei maailmanrakkaus ole jo varastanut monen sydäntä, koska unikin pakkaa opetuslasten silmiin, ja penseys kristillisyydessä. Silloin alkavat he ajattelemaan niin kuin Pietari: *”Me olemme ylönantaneet kaikki, ja seuranneet Kristusta, mitä meille siitä on?”*

Jos maailma tulee rakkaaksi, niin alkavat kristityt ajattelemaan: *”Mitä siitä lähtee, että me rupeaisimme näin houraamaan?”* Mutta muistakaa, te uneliaat opetuslapset, mitä Vapahtaja sanoi Pietarille, koska hän rupesi ajattelemaan ja kysymään, tuleeko siitä mitään hyvää, että hän oli ylönantanut kaikki, ja seurannut Kristusta. Hän sanoi näin: *”Te, jotka olette minua seuranneet siinä uudessasyntymisessä, pitää istuman istuimella ja tuomitseman kaksitoistakymmentä Israelin sukukuntaa.”* Moni on jo silloin seurannut Jeesusta muutaman ajan kurkistelemisen tähden, siinä toivossa, että he Hänen kanssaan saavat syödä ja juoda ilmaiseksi. Mutta niin pian kuin Vapahtaja heitti jonkun kovemman sanan, luopuivat he Hänestä, ja käänsivät selkänsä Vapahtajalle. Mutta te harvat, jotka olette seuranneet Jeesusta siinä uudessasyntymisessä! Teidän pitää istuman istuimilla, ja tuomitseman kaksitoistakymmentä Israelin sukukuntaa.

Emme saata sen tähden näistä Vapahtajan sanoista päättää, että opetuslapset olisivat silloin jo uudestasyntyneet. Sillä me näemme kaikesta heidän elämän laadustansa, että uusisyntyminen tapahtui vasta jälkeen

Vapahtajan kuoleman, koska kuollut usko loppui. Mutta Hän sanoi heille sen vuoksi, että he muistaisivat Hänen sanansa, koska uudensyntymisen vaivat rupeavat tuntuun. Ja se tapahtui vasta Vapahtajan kuoleman jälkeen, koska he rupesivat itkemään ja parkumaan. Me näemme, että Vapahtaja puhui paljon kristillisyydestä, jota he eivät ymmärtäneet ennen kuin vasta jälkeen, koska asia tapahtunut oli.

Lukevat kyllä suruttomatkin ja uudestasyntymättömät paljon uudestasyntymisestä, mutta eivät he kuitenkaan ymmärrä mitään siitä; ja niin olivat opetuslapsetkin aivan kuolleessa uskossa, koska Vapahtaja puhui heille uudestasyntymisestä. Mutta he tulivat Vapahtajan kuoleman jälkeen siihen tilaan, että he saattoivat uudesta syntyä. Ja siitä uudestasyntymisestä puhui Vapahtaja: *”Te, jotka olette minua seuranneet siinä uudessasyntymisessä, jne.”*

Nyt on moni seurannut Jeesusta kuolleessa uskossa tähän päivään asti, mutta ei ole moni seurannut Häntä uudessasyntymisessä. Sen tähden armonvarkaat pakenevat pois, koska totuus tulee eteen. Koska maailma alkaa vainoamaan Jeesusta ja Hänen opetuslapsiaan, silloin menevät armonvarkaat vihollisten puolelle ja rupeavat huutamaan: *”Ristiinnaulitse!”* niin kuin maailman herrat ja ylimmäiset papit käskivät. Ja vielä yksi kahdestatoista kymmenestä menee heti Herran Ehtoollisen jälkeen vihollisten puolelle pettämään Vapahtajaansa. Ei ole enää kuin yksitoistakymmentä, jotka itkevät ja parkuvat katsellessaan Jeesuksen kuolemaa, ja muutamia vaimoja on myös, jotka itkevät ja parkuvat, koska he näkevät sen Suuren Ristinkantajan verisenä ja verta vuotavana kantavan ristiänsä Golgataan.

Nyt taitaa kaikki kristillisuus loppua, koska nekin, jotka ennen ovat seuranneet Jeesusta kuolleessa uskossa, luopuvat Hänestä ja menevät takaisin maailmaan. Jos ei Maria Magdaleena ja Salome ja Johanna herätä Häntä

ylös kyöneleillään ja huokauksillaan, niin luopuvat kaikki entiset opetuslapset Hänestä. Ja ne yksitoistakymmentä, jotka vielä jäljellä ovat, kuolevat epäilyksen murheesta, että Jeesus on kuollut pois heiltä.

Alkakaat siis rukoilemaan, te yksitoistakymmentä, ja sinä murheellinen Maria Magdaleena, että taivaallinen Vanhin, joka nyt on kuollut, nousisi pian ylös kuolleista ja antaisi meille Pyhän Henkensä, että kristillisyyts Jumalan valtakunta pääsisi taas levenemään, ennen kuin viimeinen leimaus kristillisyyden kirkkaudesta sammuu. Amen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 17: 1–8

1 Ja kuuden päivän perästä otti Jesus Pietarin ja Jakobin ja Johanneksen hänen veljensä, ja vei heidät erinänsä korkialle vuorelle.

2 Ja kirkastettiin heidän edessänsä, ja hänen kasvonsa paistivat niinkuin aurinko, ja hänen vaatteensa tulivat valkiaksi niinkuin valkeus.

3 Ja katso, heille näkyivät Moses ja Elias, jotka puhuivat hänen kanssansa.

4 Niin vastasi Pietari ja sanoi Jesukselle: Herra, meidän on tässä hyvä olla: jos sinä tahdot, niin me teemme tähän kolme majaa, sinulle yhden, ja Mosekselle yhden, ja Eliaalle yhden.

5 Vielä hänen puhuissansa, katso, pais-tava pilvi ympäri varjosi heidät, ja katso, ääni pilvestä sanoi: tämä on minun rakas Poikani, johonka minä mielistyin: kuulkaat häntä.

6 Ja kuin opetuslapset sen kuulivat, lanke-sivat he kasvoillensa, ja peljästyivät sangen kovin.

7 Ja Jesus tuli, ja rupesi heihin, ja sanoi: nouskaat, ja älkää peljätkö.

8 Mutta kuin he silmänsä nostivat, ei he ketään nähneet, vaan Jesuksen yksinänsä.

Kristuksen kirkastaminen opetuslasten silmissä on ensimmäinen armonmerkki, joka 1078

antoi heidän tuta taivaan valtakunnan esimakua. Ja tämän armonmerkin tähden oli Pietarilla se toivo, että se iankaikkinen autuus, jonka Vapahtaja on luvannut Hänen nimensä tunnustajille, ei ole turha. Pietari veti tämän asian kristityille, ettei heidän pitäisi nääntymän elämän tiellä. Mutta Pietari oli monta kertaa jälkeen osoittanut heikkoutensa ja huikentelevaisuutensa kristillisyydessä, koska hän lankesi syntiin ja kielsi Vapahtajan.

Siitä nähdään, ettei käy hyvin kristityille, jos he aina rakentavat autuutensa toivon ensimmäisen armonmerkin päälle, ja ottavat siitä suruttomuuden ainetta ja ajattelevat, että koska he ovat nähneet Vapahtajan kirkastettuna eli ristin päällä, he nyt muka ovat kaikesta hengellisestä vaarasta vapahdetut. Sillä me olemme jälkeen koetelleet, että vihollinen oikein hirmuisesti suuttuu, koska joku kristitty on tullut armon tilaan. Hän ampuu silloin nuoliansa, ja pyytää kaikella tavalla eksyttää ulosvalituita, jos mahdollinen olisi, että hän pääsisi seulomaan heidän sieluaan niin kuin nisuja.

Niin se silloin kävi Pietarille, että hän, joka siihen aikaan piti itsensä parhaana kristittynä, lankesi ensimmäiseksi syntiin, koska hän maailman edessä rupesi kieltämään Vapahtajaansa. Muutoin osoitotoittaa Pietarin elämäkerta, että hän oli silloin vielä kuollessa uskossa, vaikka hän oli nähnyt sen kaltaisen armonmerkin. Hän rupesi ylöns varhain omistamaan itselleen Jumalan lapsen oikeutta. Mutta omatunto oli kuitenkin nukuksissa, ja valvominen oli kaukana hänestä, koska hän rupesi julkisesti valehtelemaan, ettei hän tunne Jeesusta.

Meidän täytyy nyt armonvarkaille osoittaa Pietarin elämäkertaa, että kuolleen uskon tunnustajat näkisivät oman haamunsa hänessä. Sillä armonvarkaat luulevat, että Pietarilla oli elävä usko jo ennen kuin Vapahtaja kuoli. Mutta hänen elämänsä osoittaa, ettei hänellä ollut elävän uskon hedelmiä, vaikka

hän oli nähnyt armonmerkin kirkastamisen vuorella. Yhtä hyvin oli hänen uskonsa kuollut, ja hänen rakkautensa sekoitettu omalla rakkautella, ja hänen rohkeutensa muuttui pelvoksi kiusauksen hetkellä. Hän rakasti omaa henkeään ja maailmaa enemmän kuin Vapahtajaa.

Ja vaikka hän uskoi Jeesuksen olevan Kristuksen, Jumalan Pojan ja maailman Vapahtajan, eipä hän kuitenkaan tuntenut kristillisyydestä mitään. Ei hän uskonutkaan sen kaltaisia sanoja, jotka sotivat hänen himojaan vastaan, juuri niin kuin armonvargaat vielä nytkin uskovat ainoastaan sen kaltaisia paikkoja Raamatusta, jotka sopivat yhteen heidän pahan tahtonsa kanssa. Mutta sen kaltaisia Raamatun paikkoja, jotka sotivat heidän lihallista tahtoaan vastaan, he sivuuttavat.

Vaikka nyt Pietari uskoi Jeesuksen olevan Jumalan Pojan, ei hän kuitenkaan uskonut Vapahtajan sanoja Hänen kuolemastaan. Vaikka Vapahtaja puhui Pietarin lankeemisesta, ei hän kuitenkaan uskonut, että hän pahenee ja kieltää Jeesuksen. Vaikka Pietari oli olevinansa suuri uskonsankari, ei hän vielä uskonut paljon mitään niistä hengellisistä asioista, jotka ovat painavimmat kristillisyydessä; mutta sitä vastaan pani rietas hänen uskomaan semmoisia, jotka ovat vanhalle Aatamille otolliset. Hän uskoi esimerkiksi, että Kristus tulee kuninkaaksi maailmassa, ja Pietari luuli Vapahtajan kautta tulevansa maailman herraksi. Hän uskoi vielä hengen näkevänsä, koska Vapahtaja kävi veden päällä, ja koska Hän oli noussut ylös kulleista.

Niin uskovat myös muut armonvargaat taikauksia ja noitain päälle, mutta eivät he sitä usko, mitä Raamattu todistaa Kristuksen kuolemasta ja ylösnousemisesta. Eivät he usko, sanon minä, että Vapahtajan pitää nouseman kuolleen uskon haudasta, ja tuleman eläväksi kristittyin sydämissä. Ja vaikka Pietari oli saanut sen valaistuksen ylhäältä, että Jeesus on Jumalan Poika, ei hän

kuitenkaan uskonut, että Vapahtajan piti kuoleman hänen synteinsä tähden. Sillä Pietarilla oli vielä salainen siveys autuuden perustuksena. Ei hän vielä tuntenut itseään niin huonoksi ja kirotuksi, että Jumalan Pojan täytyi kärsiä helvetin vaivaa hänen tähtensä.

Vaikka hän kerran lankesi Jeesuksen jalkain juureen ja sanoi: *”Mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen”*, niin ei tämä synnintunnustus ollut sen tähden oikean katumuksen merkki, eikä hän silloin tuntenut syntejään oikein, koska maailman kunnia toi hänelle sen väärän mahdottomuuden, ettei hän tuntenut itseään mahdolliseksi olemaan Jeesuksen vieressä, koska se väärä mahdottomuus pani hänen vastustamaan Vapahtajaa, eli tekemään vastoin Hänen tahtoaan. Sen väärän mahdottomuuden alla makasi tottelemattomuuden ja ylpeyden perkele, niin kuin usein tapahtuu armonvarkaitten kanssa, että he ovat maailman edessä nöyrät ja siveät, ja tunnustavat mahdottomuutensa Jumalan ja ihmisten edessä. Mutta koska joku elävä kristitty alkaa heitä tutkimaan, silloin tulee se ulkonaisen nöyryyden ja mahdottomuuden alla salattu ylpeyden perkele ulos, koska Vapahtaja tahtoi pestä hänen jalkojaan.

Sillä mikä se on muu kuin ylpeyden perkele, joka tekee ihmisen tottelemattomaksi ja vastahakoiseksi, ettei hän tahdo antaa itseään Jumalan tahdon alle, vaan joka oman pahan tahtonsa jälkeen elää. Moni armonvaras ajattelee, että Pietari oli silloin nöyrä kristitty, koska hän tunsu mahdottomuutensa, ja sen mahdottomuuden tähden ei tahtonut antaa pestä jalkojaan. Mutta sen väärän mahdottomuuden alla makasi kauhistavainen ylpeys ja itsekkäisyys, joka vaikutti hänessä niin paljon, että hän rupesi vastustamaan Vapahtajaa, ja juuri Hänen tahtoaan vastaan sotimaan.

Oliko se kuuliaisuuden tuntomerkki, että Pietari rupesi vastustamaan ja sotimaan Vapahtajan tahtoa vastaan, koska hän sanoi

Vapahtajalle: *"Ei sinun pidä minun jalkojani ikänä pesemän!"* Ja oliko se nöyryyden merkki, koska hän rupesi miekkaa käyttämään Vapahtajan puolesta? Hän oli silloin mielestään sotimassa, mutta niin tekevät muutkin armonvargaat, koska joku kristitty alkaa heidän jumalaansa pilkkaamaan. He sotivat jumalansa puolesta nyrkillä ja sauvalla, miekoilla ja seipäillä. He kiivastuvat totuuden puolesta, ja siinä kiivaudessa he vetävät kristityitä ulos huoneistaan ja pieksävät heitä.

Semmoiset ovat nyt ne nöyrät kristityt, jotka mahdottomuuden tähden tekevät juuri vastoin Vapahtajan tahtoa. Mahdottomuuden tähden he ilmankin laiminlyövät rukouspäiviä; mahdottomuuden tähden he katsovat ylönsanan ja sakramentit; mahdottomuuden tähden he ilmankin ryyppäävät pirun paskaa, ja ylönskatsovat jumalanpalveluksen; mahdottomuuden tähden he ilmankin pakelevat pois kristittyin seurasta, niin kuin Juudas. Mutta kyllä armonvargaat aina tinkaavat, että Pietari oli silloin nöyrä kristitty, koska hän tunsu mahdottomuutensa, ja sen mahdottomuuden tunnon alla ei tahtonut antaa pestä jalkojaan. Kyllä kaiketi Pietarilla oli väärä mahdottomuus, mutta sen mahdottomuuden alla makasi vielä kätkeytynä ylpeyden henki, joka pani hänen tottelemattomuuttaan näyttämään Vapahtajalle ja Häntä vastustamaan. Sen tähden sanon minä, että Pietarilla oli silloin kuollut usko, vaikka hän oli nähnyt ensimmäisen armonmerkin kirkastamisen vuorella, ja siinä tuntenut taivaan valtakunnan esimakua. Kukatiesi, jos Pietari rakensi kristillisyytensä ensimmäisen armonmerkin päälle, ja ajatteli: *"Koska minut katsottiin mahdolliseksi näkemään sen kaltaista kirkkautta, niin varmaankin minä olen kristitty ja Jumalan lapsi."*

Mutta jos sinä olet jälleen tarttunut maailmaan, ja maailmanrakkauden tähden kieltänyt Vapahtajan, niin oletko sitten kristitty? Ja jos silloin olitkin autuaallisessa tilassa, koska sinä olit kirkastamisen vuorella ja tunsit

taivaan valtakunnan esimakua, niin kuinka sitte olet elänyt? Älä luota sen armonmerkin päälle, joka silloin tapahtui, vaan katso nyt perään, kuinka sinun tilasi nyt on, koska sinun pitää osoittaa uskosi töillä. Oletko aina rakentamassa sen ensimmäisen armonmerkin päälle, koska vanha Aatami luikahtaa ulos suusta. Ja maailmanrakkaus on niin suuri, että sinä kiellät kristillisyyden voiman maailman edessä.

Sinä tunnet kyllä mahdottomuutesi, mutta et anna Vapahtajan pestä jalkojasi; olet muka paras Jeesuksen ystävä, mutta yhtä hyvin kiellät Hänen voimansa maailman edessä kuoleman pelvon tähden; olet olevinasi suuri uskonsankari, ja kuitenkin olet ilman uskotta, koska kiusaus tulee; olet niin rakas Jeesukselle, että sinä olisit valmis kuolemaan Hänen kanssaan, ja kuitenkin kiellät Hänet omanrakkauden tähden. Ei ole Pietari rukka sinun uskosi missään paikassa koeteltu, ennen kuin maailma rupeaa sinun kristillisyytesi päälle käymään, ennen kuin maailmanlapset rupeavat sinua haukkumaan galilealaiseksi, ja Jumalan pilkkaajan opetuslapsiksi.

Mutta ei ollutkaan Pietarilla rohkeutta mennä kuolemaan Jeesuksen kanssa, vaikka hän oli aikunut. Ei taida muillakaan olla sitä rohkeutta, ennen kuin he saavat Pyhän Hengen voiman miehuullisesti seisomaan siinä sodassa ja kilvoituksessa, joka odottaa Jeesuksen opetuslapsia, ennen kuin he pääsevät tämän pahan maailman läpitse. Kuinka paljon erilaiseksi tuli Pietarin elämä helluntapäivän jälkeen, koska hän oli saanut Pyhän Hengen voiman sotimaan Vapahtajan puolesta Hengen miekalla. Eipä hän enää peljännyt maailman uhkauksia, vaan kiitti itseään autuaaksi, että hän oli mahdollinen kärsimään jotakin vainoa Jeesuksen nimen tähden.

Oikea syy, minkä tähden armonvargaat tahtovat omistaa Pietarille ja muille opetuslapsille elävän uskon ennen kuin he saivat

Pyhän Hengen, on se, että armonvargaat luulevat myös pääsevänsä opetuslasten uskolla taivaaseen, nimittäin sen kaltaisella uskolla, joka on olevinaan vahva, koska perkele ja maailma eivät ole vielä suuttuneet. Mutta kiusauksen ajalla loppuu tämä vahva uskallus ja muuttuu epäuskoksi, niin kuin se tapahtui opetuslapsille, että heidän uskonsa loppui peräti Vapahtajan kuoleman jälkeen, ja muuttui niin suureksi epäuskoksi, etteivät he enää uskoneet mitään. Niin sanovat myös armonvargaat: *”Ketä meidän pitää uskoman, koska yksi sanoo niin ja toinen näin?”*

Viimein sanovat armonvargaat: *”Emme usko ketään muuta kuin Jumalan sanaa.”* Kyllä opetuslapset uskoivat Jumalan sanaa, vaikka heillä toisinaan oli niin suuri epäusko, että he luulit hukkuvansa, koska Jeesus makasi laivassa. Toisinaan he tahtoivat valkean putoamaan taivaasta ja polttamaan niitä ihmisiä, jotka eivät antaneet heille ruokaa rahan edestä. Toisinaan he riitelivät keskenään maailman kunnian päältä, kuka suurimmaksi herraksi tulisi maailmassa.

Oliko niillä silloin oikea elävä kristillisuus, koska he niin tepastelivat maailman kanssa?

Ei suinkaan heillä ollut silloin vielä muuta, kuin maailman kunnia ja herraskristillisuus mielessä, ja kuollut usko pääkallossa. Kolme heistä olivat nähneet armonmerkin kirkastamisen vuorella, nimittäin Pietari, Jaakob ja Johannes, ja he olivat ilmankin panneet maata niitten päälle. — Katsokaa perään, te Jeesuksen opetuslapset, jotka olette nähneet Kristuksen kirkastamisen vuorella, nimittäin Pietari, Jaakob ja Johannes! Katsokaa perään, ettei uni painaisi teidän silmiänne, koska teidän pitää katsoman, kuinka Jeesus hikoilee verta Yrttitarhassa! Mitä se entinen armonmerkki auttaa teitä, jos te uneliaisuuden tähden makaatte Yrttitarhassa, kussa veri tippuu Hänen pyhästä ruumiistansa? Herätkää ylös, jos tahdotte autuaaksi tulla, ja katsokaat Jeesuksen vaivoja, että haavat tulisit tuntoon ja sydän tulis valmistetuksi vastaanottamaan ylösnousemisen armoa. Ei Jeesus tule elämään teidän sydämissänne, ellette tule murheelliseksi, koska Hän on kuollut. Herätkää ylös unesta Yrttitarhassa, ei sovi teidän unen kanssa taistella. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Mooseksen kasvot rupesivat paistamaan siitä, että hän oli puhunut Jumalan kanssa. Mutta ei Mooses tiennyt, että hänen kasvojensa nahka paistoi siitä, että Herra oli puhutellut häntä. Mutta Mooses pani peitteen kasvojensa eteen, koska hän puhutteli kansaa.

Siitä me kuulemme, että Jumalan kirkkaus oli Mooseksen kasvot kirkastanut, etteivät Israelin lapset tarjonneet katsoa hänen päällensä. Mutta kyllä he sen tähden napisivat ja riitelivät Mooseksen kanssa, vaikka hänelle oli sen kaltainen kunnian merkki annettu Jumalan kirkkaudesta, että heidän olisi pitänyt ymmärtämän, että Mooseksen kirkkaus oli tarttunut hänelle Jumalan kirkkaudesta, ja että Mooses niin muodoin puhui heille Jumalan puolesta.

Mutta Paavali todistaa, että Mooseksen peite riippuu aina heidän sydämensä edessä, koska Vanhaa Testamenttia luetaan. Sen tähden juutalaisille ei tule pistosta sydämeen, vaikka Mooseksen laki heille saarnataan. Heidän sydämensä ympärillä on se paksu esinahka, joka ei ole ympärileikattu. He ovat siis ympärileikkaamattomat sydämestä. Sen tähden he riitelevät Mooseksen kanssa, koska hän tahtoo heille Jumalan oikeuden ja ankaran vanhurskauden julistaa. Vielä nytkin on juutalaisilla sama usko, kuin ennen. Vielä nytkin riippuu Mooseksen peite heidän sydämensä silmien edessä, etteivät he ymmärrä, mitä Mooseksen laki sisällänsä pitää.

He luulevat, että Mooses tekee ylen paljon, ja että koko kansa on pyhä. Sitä hokevat aina Kora, Datan ja Abiram, että koko kansa on pyhä. Ja kuitenkin täytyy heidän mennä elävänä helvettiin. Eiköhän vielä ole muutamia Koran, Datanin ja Abiramin veljiä elämässä, joilla on se usko, että koko kansa on pyhä, ja että kaikki tulevat autuaaksi, vaikka kuinka itsevaltaiset, pahankuriset ja vastahakoiset he olisivat. Vaikka he elävät metsässä niin kuin villit pakanat, kyllä he sen tähden luulevat tulevansa autuaaksi. Vaikka he juovat, ki-roavat, tappelevat, huorin tekevät ja

varastavat, kyllä he sen tähden luulevat tulevansa autuaaksi. Miksei? Saati he ovat miehet uskomaan, että kääntymättömät ja sydämestä ympärileikkaamattomat ovat pyhät.

Eipä niitten kasvot paistaneet, jotka olivat suuttuneet Moosekselle. Ei heillä ollut yhtään armonmerkkiä heidän otsissansa, mutta hengellisen vihan merkki, eli saatanan polttomerkki taisi olla heidän otsissansa. Niin kuin vielä nytkin Kainin haamu muuttuu, koska Aabelin uhri kelpaa Herralle. Sillä suruttoman ihmisen haamu muuttuu pian hengellisestä vihasta, koska häntä pakanaksi haukutaan. Mutta Mooseksen muoto paistaa niin kuin aurinko, koska hän on puhunut Jumalan kanssa. Ja sen tähden täytyy hänen panna peittoa kasvojensa eteen, koska hänen pitää puhuman kansalle.

Ja tämä peite riippuu aina juutalaisten sydämen edessä, koska Vanhaa Testamenttia luetaan. Se on: suruttoman sydämen edessä riippuu se Mooseksen peite, etteivät he herrää Jumalan laista, vaan paatuvat. Ja jota enemmän Jumalan ankara vanhurskaus ja tuomio heille julistetaan, sitä kovemmaksi he tulevat. Viimein täytyy heidän mennä helvettiin paatuneena niin kuin Kora, Datan ja Abiram. Mutta Mooses tulee kirkkaammaksi, jota enemmän hän puhuu Jumalan kanssa. Ja viimein tulee hänen muotonsa paistavaksi, etteivät Israelin lapset tarkene katsoa hänen päällensä.

Tämän päivän evankeliumissa on toinen kirkkaus ilmoitettu muutamille harvoille opetuslapsille, nimittäin Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle. Ja he tulivat sen kirkkauden katselemisesta hetkeksi autuaaksi. He pääsivät niin irti maailmasta, etteivät he enää muistaneet koko maailmaa. Eivätköhän

muut opetuslapset ole mahdolliset näkemään tätä taivaallista kirkkautta, vai onkos Vapahtaja tahtonut ainoastansa niille osoittaa kirkkautensa, jotka ovat niin kuin päämiehet kristillisyydessä, että heillä olisi aina tämä kirkastaminen silmiensä edessä, koska maailma alkaa heitä vihaamaan ja vainoamaan?

Emme tiedä, minkä tähden tämä armo tapahtui ainoastansa Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle. Mutta sen me tiedämme, että Pietari muistutti vielä jälkeen kristityitä siitä kirkkaudesta, jonka hän oli nähnyt kirkastamisen vuorella. Se oli yksi armonmerkki, jota hän ei saattanut unhottaa. Ja minä luulen, etteivät muutkaan opetuslapset ole unohtaneet ensimmäisiä armonmerkkejä, vaikka he ovat jälkeen monta muutosta tunteneet, ja vielä suuressa murheessa ja epäilyksessä olleet. Kuitenkin pitää Kristuksen kirkastamisen olemassa opetuslasten silmien edessä, vaikka kuinka paljon murhetta ja epäilystä heille tulee jälkeen, sillä Pietari kirjoittaa, ettei ole turha se kunnia ja autuus, jonka oikeat kristityt saavat nautita, jos he ainoastansa pysyvät vahvana heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti.

Kuitenkin täytyy heidän kärsiä murhetta ja vielä olla epäilyksessä, vaikka he ovat kerran nähneet Kristuksen kirkastettuna. Sillä kristityn vaellus on sen kaltainen, että hänen täytyy enemmän aikaa olla murheessa kuin ilossa. Ja jos Herra joskus osoittaa hänelle kunniansa ja antaa hänen vähän aikaa tuta tulevaisen autuuden esimakua, niin se tapahtuu hänelle lohdutukseksi ja kehoitukseksi, että olla ahkera ja pyrkiä niin sen iankaikkisen elämän perään, että hän viimein pääsisi näkemään Herraa, niin kuin Hän on, kasvoista kasvoihin.

Tämä on se suuri päämaali, jonka tähden Herra välistä osoittaa kunniansa muutamille opetuslapsille, että he tietäisivät, mitä varten he täällä kilvoittelevat, mitä varten he

täällä Jeesuksen ristiä kantavat, mitä varten he ovat murheessa ja epäilyksessä, mitä varten heitä vihataan ja vainotaan maailmalta. Nimittäin sen suuren kunnian tähden, jonka Isä on heille luvannut, jota riettaan enkelit kadehtivat, ja jota maailmanlapset pitävät villityksenä. Sen saman autuuden tähden, jonka esimakua Jeesuksen opetuslapset välistä saavat tuta, pitäisi heidän niin kilvoitteleman, että he viimein saisivat nähdä Hänen kirkkautensa iankaikkisesti.

Kumartakaa nyt polvianne, te Jeesuksen opetuslapset, ja rukoilkaa sitä kirkasta kunnian Herraa, että te saisitte rakentaa iankaikkisuuden majaa Siionin vuorella, ja sanokaa Herralle: Tässä on meidän hyvä olla. Kuule, o taivaan Kuningas, katuvaisten huokaus, Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 17: 1–8

1 Ja kuuden päivän perästä otti Jesus Pietarin ja Jakobin ja Johanneksen hänen veljensä, ja vei heidät erinänsä korkialle vuorelle.

2 Ja kirkastettiin heidän edessänsä, ja hänen kasvonsa paistivat niinkuin aurinko, ja hänen vaatteensa tulivat valkiaksi niinkuin valkeus.

3 Ja katso, heille näkyivät Moses ja Elias, jotka puhuivat hänen kanssansa.

4 Niin vastasi Pietari ja sanoi Jesukselle: Herra, meidän on tässä hyvä olla: jos sinä tahdot, niin me teemme tähän kolme majaa, sinulle yhden, ja Mosekselle yhden, ja Eliaalle yhden.

5 Vielä hänen puhuissansa, katso, pais-tava pilvi ympäri varjosi heidät, ja katso, ääni pilvestä sanoi: tämä on minun rakas Poikani, johonka minä mielistyin: kuulkaat häntä.

6 Ja kuin opetuslapset sen kuulivat, lankeysivat he kasvoillensa, ja peljästyivät sangen kovin.

7 Ja Jesus tuli, ja rupesi heihin, ja sanoi: nouskaat, ja älkää peljätkö.

8 Mutta kuin he silmänsä nostivat, ei he ketään nähneet, vaan Jesuksen yksinänsä.

Me kuulemme meidän ylösluetusta pyhästä evankeliumista, että Vapahtaja osoitti kolmelle opetuslapselle Hänen kirkkautensa. Ja sen kirkkauden katselemisesta tulivat he niin autuaaksi, että he unohtivat koko maailman ja tahtoivat rakentaa kolme majaa kirkastamisen vuorelle.

Suoraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman, minkä tähden Vapahtaja ei osoita kaikille opetuslapsille hänen kirkkauttansa?

Koska hän sanoi: *"Nyt on Ihmisen Poika kirkastettu,"* niin Hän puhui siitä kirkkaudesta, joka on kaikille osoitettu ristin päällä. Sillä vaikka Vapahtaja ristin päällä on surkeassa ja ylenannetussa tilassa, on kuitenkin hänen kunniansa siellä ollut suurempi, kuin kirkastamisen vuorella. Sillä vaikka se entinen kirkastaminen vaikuttaa Pietarin sydämessä semmoisen halun ja ikävöitsemisen iankaikisen elämän perään, että hän sillä kerralla pääsi irti maailmasta, mutta eipä se tilaisuus kauan pysynyt. Pietarin sydän tarttui taas maailmaan. Ja se kirkkaus, jonka hän oli nähnyt, pysyi ainoastansa muistossa. Mutta ei Pietari sen kirkkauden kautta tullut oikeaan synnintuntoon. Ei hänelle siitä katselemisesta tullut hengellistä murhetta, eikä hän vielä sen kautta tullut kristityksi, vaikka hän oli niin sillä kerralla ylös nostettu korkeampaan tuntoon, että hän silloin jo sai tuta taivaan valtakunnan esimakua, niin kuin silmänräpäykseksi. Ja hän pääsi myös sillä kerralla niin irti maailmasta, ettei hän olisi tahotonut enää pyörtää takaisin maailmaan.

Mutta minkäs tähden ainoastansa kolmelle osoitettiin tämä Kristuksen kirkastaminen? Olivatkos muut opetuslapset mahdottomat senkaltaista armonmerkkiä näkemään, vai olivatkos Pietari, Jaakob ja Johannes edemmäksi kulkeneet kristillisyydessä, kuin muut? Emme saata arvata, olivatko Pietari, Jaakob

ja Johannes enemmän koetelleet kristillisyydessä, kuin muut opetuslapset. Mutta minä ajattelen, että jos kaikille olisi näytetty tämä Kristuksen kirkkaus, niin olisi aina joku heistä alkanut ilmoittamaan sitä kansalle, ja Vapahtaja oli kuitenkin kieltänyt, etteivät he saa sitä ilmoittaa kenellekään, ennen kuin vasta ylösnousemisen jälkeen.

Se asia on myös työläs ymmärtää, minkä tähden Jeesus kielsi heitä ilmoittamasta tätä kirkkautta. Ja opetuslapset olivat myös siinä kuuliaiset, etteivät he tohtineet ilmoittaa tätä näkyä kenellekään, ennen kuin vasta ylösnousemisen jälkeen. Se näyttää ensiksi niin, kuin olisi kristillisyydessä muutamia salaisia asioita, joita opetuslapset eivät saa ilmoittaa, ennen kuin se aika tulee.

Ensiksi tahtoo omavanhurskaus ja omarakkaus omistaa itsellensä yhden osan Jumalan armotyöstä. Jos Pietari, Jaakob ja Johannes olisivat saaneet muistella muille opetuslapsille tämän näyn, niin olisivat he ilman epäilemättä omistaneet itsellensä tämän kirkkauden omaksi kunniaksi. Omarakkaus olisi tämän näyn kautta tarjonnut heille isäkristillisyyden ja salaisesti lykännyt tämän kaltaisia ajatuksia mieleen: Eivätpä muut opetuslapset ole niin paljon armonmerkkiä nähneet, kuin me. Eivät muut ole niin paljon koetelleet kristillisyydessä, kuin me.

Mutta niin kova kielto tuli, etteivät he saa puhua siitä kirkkaudesta kellekään. Niin tuli omalle rakkaudelle pato eteen. Koska heillä ei ollut lupa puhua siitä kirkkaudesta kellekään, niin eivät saattaneet muutkaan opetuslapset ajatella heidän isäkristillisyydensä mitään. Eivät saattaneet muut opetuslapset luulla, että Pietari, Jaakob ja Johannes ovat parhaat kristityt eli isät kristillisyydessä.

Jos Pietarilla, Jaakobilla ja Johanneksella olisi ollut jotakuta salaista ajatusta itsestänsä, että he ovat suuremmat taivaan valtakunnassa, eli likimmäiset Vapahtajalle, eli parhimmassa arvossa, kuin muut opetuslapset, koska heille senkaltaisia armonmerkkejä

näytetään, joita muut opetuslapset eivät ole mahdolliset näkemään, niin ei saanut omarakkaus ja omavanhurskaus omistaa itsellensä mitään kunniaa eli kristillisyyden arvoa tästä näystä, koska se oli kielletty, etteivät he saa puhua tästä asiasta kellekään.

Tämän minä luulen olevan yhden syyn, minkä tähden Jeesus kielsi heitä ilmoittamasta tätä armonmerkkiä, ettei niiden kolmen opetuslapsen omarakkaus pääsisi omistamaan itsellensä mitään tästä kirkkaudesta, sillä niitten omarakkaus oli ilmeisesti pannut heitä tykkäämään itsestensä, koska he usein riitelivät keskenänsä, kuka heistä näkyisi suurin olevan. Pietari piti itseänsä parhaana kristittyinä. Ja Sebedeuksen pojat, Jaakob ja Johannes, tahtoivat istua, toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella Hänen valtakunnassansa.

Oli niilläkin joku omarakkauten tarkoitus. Eikä mikään ole vahingollisempi kristillisyydessä, kuin se, koska salainen perkele, omarakkaus ja omavanhurskaus, panee kristityitä omistamaan itsellensä parhaan kristillisyyden niistä korkeista armonmerkeistä. Omarakkauten panee salaisesti tykkäämään itsestensä ja kristillisyyden kunniaa omistamaan, vaikka tämä kunnia pitäisi annettaman uskon alkajalle ja päättäjälle yksistensä. Korkeitten armonmerkkien pitäisi lyömän kristityitä tomuun, koska he katsovat omaa mahdolltomuuttansa ja kelvottomuuttansa. Mutta omarakkaus tahtoo muutamia sen kautta korottaa, että he ovat enemmän armonmerkkejä nähneet, kuin muut opetuslapset, eli enemmän kristillisyydessä koetelleet, kuin muut. Omarakkauten panee myös Sebedeuksen poikia tahtomaan parhaan kristityn nimen. Se panee heitä rukoilemaan heidän kipeään äitinsä kautta, että he saisivat istua toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella hänen valtakunnassansa.

Mutta juokaa nyt ensinnä se kalkki, jonka Jeesus on juonut, ja tulkaa sitten kysymään, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, eli

kenen pitää istuman oikealla taikka vasemmalla puolella Hänen valtakunnassansa. Kuka on enemmän haavoja kärsinyt kristillisyyden tähden? Paavali kerskaa siitä, että hän on enemmän haavoja kärsinyt, kuin muut apostolit, mutta hän sanoo kuitenkin: *”Minä puhun tyhmyydessä.”* Että se taitaa olla tyhmä kerskaaminen sekä, jos joku kristitty rupeaisi sen päälle luottamaan, että hän on enemmän haavoja saanut kristillisyyden tähden, kuin muut.

Mutta suruttomat saattavat kerskata siitä, että he ovat kristittyjen verta imeneet ja makkaroita tehneet kristityn verestä. Jota enemmän he vihaavat ja vainoavat kristityitä, sitä enemmän kiitosta he saavat helvetissä. Perkele antaa kristityn murhaajalle suuren kunnian helvetissä. Yksi ainoa pisara kristityn verestä vaikuttaa niin paljon, että verenimijä tulee puhdistetuksi lohikäärmeen veressä. Ja joka ei ole vielä kylliksi puhdistettu lohikäärmeen veressä, tulee ilman epäilemättä puhtaammaksi niin pian, kuin hän pesee kätensä kristittyjen veressä. Jos vielä olisi joku musta pilkka tunnon päällä, niin paiskatkoon vielä vuotavaa pirun paskaa sen mustan pilkan päälle. Sillä tavoin tulee musta omatunto valkeaksi. Ei tarvitse siveän ihmisen, niin kuin Joosefin ja Nikodeemuksen, omistaa itselleen lohduitusta siitä, että opetuslapsilla on omarakkaus. Sillä siveät ihmiset eivät olekaan seuraamassa Jeesusta. Eivät ole armonmerkit heille näytetyt.

Kukas tiesi, jos muutamat armonvargaat näkevät armonmerkit huoran perseessä, niin he saavat kerskata siitä, että he ovat siinä paikassa armonmerkit nähneet. Kyllä on fariseuksilla tarkka silmä näkemään kristittyjen vikoja. Mutta ei se auta heitä ylös helvetistä, vaan enemmän se kaataa. Sillä jota enemmän vikoja he näkevät, sitä enemmän pääsee rietas vahvistamaan heidän uskoansa, ettei ole tämä kristillisuus oikea.

Hengellinen viha on se valkea, jonka he noutavat helvetistä, jossa he näkevät

makkaroita tehdä kristityn verestä. Ei auta siis opetuslasten heikkous heitä, vaikka kuinka Pietari kieltäisi Jeesuksen. Ei se lankeaminen auta suruttomia helvetistä. Sillä jos Pietari lankeaa, niin hän saattaa Jumalan armon kautta nostetuksi tulla totisen katumuksen kautta. Mutta ne sokeat raukat, jotka iloitsevat Pietarin lankeamisesta, ne eivät tule koskaan ylösnostetuksi helvetistä heidän paatumuksensa tähden, ja sen hengellisen vihan tähden, joka antaa heille senkaltaisen ylösvalaistuksen, että he näkevät makkaroita tehdä kristittyjen verestä. Olkoon tämä niille pukeille ja keitureille, jotka ulkona määkyvät. He saavat ilmentyä nähdä maailman päämiehen kirkastettuna ylpeyden vuorella. Ja siellä he saavat kumartaen rukoilla häntä.

Mutta meidän pitäisi vielä laveammalta perään ajatteleman, minkä tähden Vapahtaja ei osoittanut kirkkauttansa kaikille opetuslapsille.

Tämä asia on ilman epäilemättä yksi taivaan valtakunnan salaisuus, jota ei pidä maailmalle huudettaman. Sillä Jeesus on itse sanonut, ettei sitä pitänyt kellekään sanottaman, vaan sitten kun Ihmisen Poika on kuolleista noussut. (Mark. 9: 9).

Tämä ilmestys, eli Kristuksen kirkastaminen, on siis yksi taivaan valtakunnan salaisuus, jota opetuslapset eivät saa maailmalle huutaa, ennen kuin sen määrätyn ajan jälkeen, nimittäin ylösnousemisen jälkeen. Siihen on joitakuita salaisia syitä, minkä tähden Jeesus ei ole tahtonut tätä asiaa maailmalle ilmoittaa. Emmekä voi oikein arvata, minkä tähden tämä asia pitää oleman salattuna siihen päivään asti. Mutta me näemme kaikista asiahaaroista, ettei Vapahtaja ole tahtonut omaa kunniaansa etsiä. Hän ei ole tahtonut kiitosta saada maailmalta.

Koska Hän paransi sairaita, kielsi Hän heitä kellekään sanomasta. Mutta ne olivat suruttomat raukat. Eivät ne totelleet Vapahtajan käskyjä, vaan jota enemmän hän kielsi heitä

sanomasta, sitä enemmän he julistivat niitä ihmeitä. Ja kuinkapa suruton ihminen saattaa olla sanomatta, joka ei tottele ollenkaan Vapahtajan käskyjä, vaan elää ja tekee vastoin Vapahtajan tahtoa. Onpa vielä heränneillä työlästä olla sanomatta, mitä he ovat kuulleet ja nähneet, vaikka se olisi sen kaltainen salaisuus, josta tulisi vahinko kristillisyydelle, jos se ennen aikaansa ilmoitetaan.

Vapahtaja kielsi suruttomia ilmoittamasta niitä ihmetöitä, ensiksi siitä syystä, että suruttomat valehtelevat niin paljon, koska heidän pitää semmoisia asioita muisteleman, ja toiseksi, ei Vapahtaja tahtonut maailman turhaa kunniaa etsiä. Sillä mikä kunnia siitä olisi tullut Hänelle, että maailma piti Häntä noitana eli ihmeellisenä puoskarina, koska ne suruttomat raukat eivät ymmärtäneet muuta, kuin että Jeesus Nasaretilainen oli suuri noita ja yksi ihmeellinen puoskari, joka saattoi kaikenlaisia tauteja parantaa.

Mutta hän kielsi myös Pietaria sanomasta maailmalle, että Hän on Jumalan Poika. Niin kuin Hän myös tässä kirkastamisen asiassa kielsi opetuslapsiansa sanomasta, että he olivat nähneet Hänen kirkkautensa, sillä ei Hän tahtonut omistaa itsellensä minkäänlaista kunniaa, ei kirkastamisen kunniaa eikä myös Jumalan Pojan kunniaa, vaikka Hän oli totisesti Jumalan Poika. Mutta ainoastansa silloin, koska ylimmäiset papit rupesivat Häntä vannottamaan ja vaatimaan, että Hänen piti tunnustaman, onko Hän Jumalan Poika. Silloin täytyi Hänen tunnustaa, sillä hän olisi valehdellut, jos Hän olisi kieltänyt.

Niin pitää myös meidän ottaman näistä esimerkeistä tarkan vaarin, ettemme omistaisi itsellemme sitä kunniaa, joka ainoastansa Jumalalle tulee, sillä omarakkaus tarjoaa meille suuren kunnian kristillisyyden kautta. Hän tahtoo omistaa itsellensä paljon Jumalan armoitista. Omarakkaus lykkää tämän kaltaiset ajatukset mieleen: Olenpa minä Jumalan lapsi. Eipä muut olekaan niin kauas kulkeneet kuin minä. Eipä olekaan muut

opetuslapset nähneet niin korkeita armonmerkkejä, kuin minä.

Senkaltaisen kunnian tarjoaa omanrakkauksen rietas muutamille. Ja viimein, koska joku kristitty tulee häntä krapailemaan näkyväisistä synneistä, sanoo omanrakkauksen perkele: *"Vai sinä tulet eläviä Jumalan lapsia lykkäämään. Tahdotkos Jumalan armon tyhjäksi tehdä?"* Itsekkyyden perkele nousee myös samassa ja sanoo: *"Minä olen enemmän koetellut kristillisyydessä, kuin sinä. Et sinä ole vielä Vapahtajan kirkkautta nähnyt!"*

Katso, näin tahtoo omarakkaus ja omavanhurskaus omistaa itsellensä Jumalan armoitita. Mutta jos omanvanhurskauden perkele ei pääse korottamaan kristillisyyden kautta, niin sama perkele rupeaa kaatamaan ja tyhjäksi tekemään kaikki Pyhän Hengen armoitit. Silloin sanoo omanvanhurskauden perkele katuvaisille sieluille: *"Kuinkapa sinä saatat tulla kristityksi, joka olet juuri niin kuin itse rietas? Ei sinulla ole oikeaa katumusta. Ei sinulla ole niin raskas omantunnon vaiva, kuin muilla katuvaisilla. Ja sydämessä kiehuu vielä perkeleitä, niin kuin muurahaispesä. Kuinka sinä saatat tulla semmoisena Jeesuksen tykö? Ei se ole mahdollista."*

Mutta freistaa kuitenkin kontata armoistumien eteen, sinä epäileväinen sielu. Jos sinulla on niin raskas rinta, ettet jaksaa kiikkua Taaborin vuorelle, niin yritä kuitenkin kontata Golgatan mäelle, kussa sinun Vapahtajasi on vielä kirkkaampi, kuin Hän on Taaborin vuorella ollut. Sillä siitä kirkkaudesta, kuin oli Golgatan mäellä, on Hän sanonut: *"Nyt on Ihmisen Poika kirkastettu."* Näetkö nyt, epäileväinen sielu, kuinka kirkas Hän on Golgatan mäellä, kussa Hän kantaa kunniankruunun? Näetkö, kuinka punainen ja kirkas Jumalan Pojan veri on, joka nyt tippuu Hänen haavoistansa? Mutta tämä kallis veri vuotaa hukkaan maahan, jos sinä onneton raukka et mene rukouksella ristin juureen, että yksikään pisara tippuisi sinun päällesi, ennen kuin kaikki veri jättää Hänet.

Voi, voi, kuinka suuren synnin sinä teet, jos et korjaa Jumalan Karitsan verta. Ensinnä olet synnin puukolla avannut Hänen verisuoniansa, joka oli itsestensä suuri ja kauhistavainen synti. Sitten vielä annat Jumalan Karitsan veren hukkaan vuotaa maahan. Eikös se ole suuri ja kauhistavainen synti, että sinä et korjaakaan Jumalan Karitsan verta, vaikka olet itse Hänen verisuoniansa synnin puukolla avannut? Jollet sinä, katuvaainen ja epäileväinen sielu, hopusta korjaa Jumalan Karitsan verta, vaan annat sen hukkaan vuotaa maahan, niin pitää tämän veren, joka ei huuda niin ankarasti, kuin Abelin veri, sen pitää viimein huutaman niin ankarasti, että sinun täytyy mennä helvettiin huutamaan, valittamaan ja vaikeroimaan: *"Voi, voi, minua onnetonta sielua, joka en ole korjannut Jumalan Karitsan verta, vaikka olen Hänen suoniansa synnin puukolla avannut."*

Nyt latkivat koirat Jumalan Karitsan verta. Nyt varikset ja harakat korjaavat Hänen vertansa. Ja sinä, onneton sielu, tulet osattomaksi Hänen verestensä. Sen pitää oleman vielä kauheampi ja ylitse kaikkien syntien, mitä tähän asti olet tehnyt, jos sinä et korjaa Jumalan Karitsan verta, koska olet ensinnä Hänen suoniansa avannut. Sinä sanot ilmankin: *"Ei ole puhdas astia, mihinkä minä sen veren korjaan, koska sydän on täynnä rietautta ja saastaisuutta."* Vai niin: Ei ole puhdas astia. Mutta ajattele perään, että jos sinä nyt rupeat pesemään astian, jossa on monivuotinen hapatus ja pirun paska kuivettunut, niin sinä viivyt siinä pesemisessä iltaan asti, etkä kuitenkaan saa sitä puhtaaksi paljaalla vedellä.

Mutta sillä aikaa, kuin sinä peset astiaa, vuotaa Jumalan Karitsan veri hukkaan maahan, ja tulet ainakin osattomaksi Hänen verestensä. Mutta avaa sydämesi, vaikka se on nuoska ja ryöttä, että muutama pisara saa vuotaa siihen Jumalan Karitsan verestä, niin sinä saat nähdä, että astia tulee puhtaaksi. Sinun sielusi tulee valkeaksi ja pestyksi. Ja tuonen koirat lakkaavat haukkumasta.

Omantunnon mato kuolee siinä veressä. Mutta jos sinä annat Jumalan Karitsan veren hukkaan vuotaa maahan, niin tuonen koirat haukkuvat iankaikkisesti. Omantunnon mato ei kuole koskaan. Jumalan Karitsan veri huu-
taa iankaikkisesti maasta hirmuisen rangais-
tuksen niitten päälle, jotka eivät ole Jumalan
Karitsan verta korjanneet. Muutamat ovat
vielä antaneet tämän veren hukkaan vuotaa
maahan, ja ovat tämän veren tallanneet ja-
loillansa. Nyt on vielä Jumalan Karitsan veri
vuotamassa. Vielä ovat muutamat veripi-
sarat Hänen ruumiissansa. Mutta pian veri
jättää Hänet.

Rukoilkaa nyt, te katuvaiset sielut. Kiiruhta-
kaa niin kauan, kuin Jumalan Karitsa on vielä
elämässä, että joku pisara tippuisi teidän
haavoitettuun sydämeenne, ettette tulisi
osattomaksi Hänen pyhästä verestänsä, ett-
ette joutuisi huutamaan iankaikkisesti ja sa-
nomaan: Jumalan Karitsan veri on hukkaan
vuotanut meidän tähtemme. Ja silloin poh-
jattomuuden seinät vastaavat: *"Meidän täh-
temme."* Menkää siis hopusti, te katuvaiset
ja epäileväiset sielut, että te saisitte nähdä
ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun
Kuninkaan, ennen kuin Hän kuolee. Amen.

Alkuperäinen (osittain turmeltunut) ja jäljennös / Kol-
lerin kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki /

Jos he nämä tekevät tuoreessa puussa, mitä sitten kuivassa tapahtuu?

JTuoreen puun kanssa ymmärretään selainen puu, joka olisi vielä saattanut hedelmän kantaa taivaan valtakunnalle, mutta kuivettunut puu on sellainen, josta ei tule yhtään hedelmää. Nyt tietävät kaikki ihmiset, että tuore puu ei kelpaa saatanelle polttopuiksi. Mutta siinä maassa, missä on paljon honkia ja kuivia puita, jotka kyllä kelpaavat saatanelle polttopuiksi, käskee hän palvelijoittensa hakata pois tuoreen puun, joka on tiellä, että hän sopisi paremmin hakkaamaan ja vedättämään niitä kuivia puita.

Ei hän muuten olisi hakannut tätä tuoretta puuta, joka ei pala kuitenkaan pohjattomuuden pirtissä, ja on muuten raskas vedättää helvettiin. Mutta se on tiellä, ja siksi käskee saatana renkejänsä hakkaamaan tämän tuoreen puun, että sopisi paremmin hakkaamaan ja vedättämään niitä kuivettuneita puita. Nyt sanoi Vapahtaja niille vaimoille, jotka surkuttelivat Häntä, koska Hänet, joka oli se tuore puu, jonka oksain alle taivaan lintu tekevät pesänsä, piti niin varhain hakattaman pois. Hän puhui niille vaimoille, jotka seurasivat Häntä turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle: Te Jerusalemin tyttäret, älkää itkekö minua, vaan itkekää itseänne ja lapsianne, sillä katso, päivät tulevat, joina he sanovat: Autuaat ovat hedelmättömät ja ne kohdut, jotka eivät synnyttäneet ja ne nisät, jotka eivät imettäneet. Silloin he rupeavat sanomaan vuorille: langetkaa meidän päällemme, ja kukkuloille: peittäkää meitä. Sillä jos he nämä tekevät tuoreessa puussa, mitä sitten kuivassa tapahtuu?

Totisesti on hedelmällisten vaimojen syytä valittaa, että tuoretta puuta hakataan ylen varhain kantamasta hedelmää murheellisille ja katuvaisille, jotka eivät saata muuta syödä, kuin tämän totisen ja elävän viinapuun hedelmiä. Mutta jos nämä vaimot olisivat itkeneet itseänsä ja lapsiansa, olisivat he mitämaks saattaneet välttää sen

suuremman kauhistuksen, jonka he joutuivat näkemään, koska muutamien vaimojen oli syötävä oman kohtunsa hedelmä. Ei suinkaan ole hauska sillä vaimolla, jonka nälän tähden pitää syömän oman kohtunsa hedelmän. Mutta ei suinkaan semmoinen vaimo ole itkenyt itseänsä ja lapsiansa, eikä hän ole syönyt sen totisen ja elävän viinapuun hedelmää, joka oman kohtunsa hedelmän syö. Semmoisen vaimon sopii kyllä sanoa: Autuaat ovat hedelmättömät ja ne kohdut, jotka eivät synnyttäneet, ja ne nisät, jotka eivät imettäneet. Hän saa kyllä huutaa vuorille: langetkaa meidän päällemme, ja kukkuloille: peittäkää meitä. – Tämä on tapahtunut kauhistavaiseksi esimerkiksi niille vaimoille, jotka ainoastansa surkuttelevat Vapahtajaa ja itkevät Häntä, mutta eivät ymmärrä itkeä itseänsä ja lapsiansa, kuinka onnettomasti heille käy, jos heidän pitää syömän oman kohtunsa hedelmän, ja omia rintojansa imevän. Silloin he saavat syystä sanoa: Autuaat ovat hedelmättömät ja ne kohdut, jotka eivät synnyttäneet, ja ne nisät, jotka eivät imettäneet.

Yksi vaimo korotti kerran äänensä kansan seasta ja sanoi Vapahtajalle: autuas on se kohtu, joka sinut synnytti, ja ne nisät, joita imit. Mutta Hän vastasi ja sanoi sille vaimolle: autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan Sanan ja kätkevät sen. Ei nimittäin kaikki vanhemman autuus seiso siinä, että hän on tullut hedelmälliseksi, ja että hän on imettänyt yhden pojan, joka Jumalan lapseksi kutsutaan, mutta siinä seisoo autuus, jos hän kätkee ne sanat, joita Jumalan Poika on puhunut. Jos ne sanat tulevat eläväksi hänen sydämessänsä.

Mutta siunattu on se vaimo, joka itkee itseänsä ja lapsiansa siihen asti, että hän saa maistaa sen tuoreen puun, sen Suuren Ristinkantajan, sen totisen ja elävän Viinapuun hedelmästä, joka ylen varhain kyllä hakattiin

pois kantamasta hedelmää murheellisille ja katuvaisille syntisille. Mutta kuitenkin, jos ne vaimot itkisivät itseänsä ja lapsiansa, ettei heidän tarvitsisi syödä oman kohtunsa hedelmää, eikä omia rintojansa imeä, olisivat he onnelliset ja autuaat, jos he pääsisivät syömään elävän Viinapuun hedelmästä ja Jeesuksen rintoja imemään. Ei heidän tarvitsisi katua, että he ovat hedelmällisiksi tulleet, eli sanoa: Autuaat ovat hedelmättömät ja ne kohdut, jotka eivät synnyttäneet ja ne nisät, jotka eivät imettäneet, eikä sanoa vuorille: peittäkää meitä. Mutta kirottu olkoon se vaimo, joka nälän tähden oman kohtunsa hedelmän syö ja omia rintojansa imee.

Huorat ne taitavat olla, jotka niin tekevät. Onkos täällä joku huora, joka oman kohtunsa hedelmän syö, ja omia rintojansa imee? Niin tekevät hengelliset huorat. He luulevat, että he nojaavat päätänsä Jeesuksen rintoja vasten, mutta he nojaavat päätänsä perkeleen rintoja vasten. He luulevat imevänsä Jeesuksen rintoja, mutta he imevät omia rintojansa. Sen tähden täytyy heidän viimein sanoa: Autuaat ovat hedelmättömät ja ne kohdut, jotka eivät synnyttäneet ja ne nisät, jotka eivät imettäneet, sillä jos nämä tapahtuvat tuoreessa puussa, mitä sitten kuivassa tapahtuu?

Siitä tuoreesta puusta on monessa paikassa Raamatussa puhuttu, kuinka se kasvaa juoksevan ojan reunall', kuinka se hedelmäns' aikans' edes tuo, kuinka sen lehti ei varise vehmall', kuinka taivaan linnut rakentavat pesänsä sen puun oksain päälle, ja kuinka se viheriöitsee ja kasvaa suureksi maan päällä. Mutta niin kuin sanottu on, ei rietas salli tuoreen puun kasvaa maan päällä, sillä vaikka tuore puu ei pala, niin kuin kuiva puu, on se kuitenkin tiellä, ettei rietas äijä paali mieltänsä myöten vedättämään kuivia puita. Sen tähden hän hakkaa ensinnä tuoreen puun pois tieltä, että vedätystie tulisi hyvin sileäksi ja leveäksi.

Mutta arvattava se on, että rietas äijä ei säästä kuivia puitakaan, erinomattain pohjan maalla, missä nyt on ollut pitkä talvi ja kova pakkanen talven aikana. Kuinkas rietas saisi paistatella persettänsä prasun edessä, jos ei olisi viljalti polttopuita metsässä, joita hän sytyttää palamaan, koska hän välistä yöpöy metsään, erinomattain niissä paikoissa, missä on pitkät taipaleet, eikä saa joka talossa yösiijaa?

Mutta Kaanaan maassa, missä ei ollut yhteen aikaan niin viljalti polttopuita, täytyi hänen välistä polttaa ruumenet, niin kuin monessa paikassa mainitaan Raamatussa. Mutta kyllä rietas äijä löytää polttopuita joka paikassa, missä hänen tapansa on vaeltaa, erinomattain isommissa kaupungeissa Euroopassa. Ei ainoastansa pakanan maassa, mutta juuri keskellä kristikuntaa, joka nyt on hengellinen Sodoma ja hengellinen Gomorra. Ja se suuri Babylon, jossa se suuri maailman portto asuu, siinä on polttopuita kyllä riettaalle, vielä Ruotsissakin, ja Suomessa. Mutta täällä tunturin rajoilla rupeavat polttopuut harvenemaan. Ei kuitenkaan ole niin hätä vielä polttopuista, että rietas vilun tähden vapisee. Löytää hän ainakin sen verran lahonneita kantoja ja juurakoita, että hän saa niistä aikaisen prasun, sillä täällä on vielä muutamia, jotka sanovat: *"Sepähän perse lämpenee!"*

Ja kukaties, kuinka kauan ne harvat puut, jotka täällä tunturin alla kasvavat, kukaties kuinka kauan ne pysyvät terveenä ja tuoreena. Jos Herra ei anna kastetta taivaasta ja armollisen aurinkonsa paistaa, taitavat nekin harvat puut, jotka täällä löytyvät, pian lakastua ja kuivua. Täällä on hidas se tuoreen puun kasvaminen, ja lyhykäinen kesä. Pysykää siis tuoreena, te harvat puut, jotka tunturin alla olette kasvaneet. Sillä niin kauan, kuin puu pysyy tuoreena, on hänestä joku toive, että hän viimein tulee hedelmälliseksi. Mutta niin pian, kuin puu kuivettuu, ei ole enää toivoa hänestä, että hän hedelmän kantaisi.

Mutta se Suuri Viinapuu, joka näin tuoreena hakattiin, jonka hedelmä pysyy iankaikkisesti, ja jonka oksain päälle taivaan linnut rakentavat pesänsä, johon he pakenevat, koska ukkonen kovin pauhaa, varjelkoon, suojelkoon ja ylläpitäköön kaikki pienet lintuset, jotka siihen pesänsä rakentaneet ovat. Ja kaikki metsäpuun oksat, jotka siihen totiseen Viinapuuhun istutetut ovat, imeköön nestettä siitä suuresta, tuoreesta Viinapuusta, ja kantakoon punaiset viinamarjat, siihen asti, että kuoleman enkeli tulee heitä leikkaamaan. Kuule, sinä totinen Viinapuu, niitten pienten oksain hyminä Pyhän Hengen tuulessa. Amen! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 7: 15–21

15 Mutta kavahtakaat teitänne vääristä prophetaista, jotka teidän tykönnelämestän vaatteilla tulevat, mutta sisältä he ovat raatelevaiset sudet.

16 Heidän hedelmistänsä te tunnette heidät: hakeeko joku viinamarjoja orjantappuroista, taikka fikunia ohdakkeista?

17 Niin jokainen hyvä puu kasvaa hyvät hedelmät; mutta mädännyt puu kasvaa häijyt hedelmät.

18 Hyvä puu ei taida häijyjä hedelmiä kasvaa, eikä mädännyt puu hyviä hedelmiä kasvaa.

19 Jokainen puu, joka ei kasva hyvää hedelmää, hakataan pois, ja tuleen heitetään.

20 Sentähden tuntekaat heitä hedelmistänsä.

21 Ei jokainen, joka sanoo minulle: Herra, Herra! pidä tuleman taivaan valtakuntaan; mutta joka tekee minun isäni tahdon, joka on taivaissa.

Koska Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa puhuu hyvästä puusta ja mädänneestä puusta, ja käskee puun tuta hedelmästä, niin pitäisi meidän Jumalan armon kautta tutkiman ja tarkemmin katselemaan niitä puita, että me saattaisimme niitä tuta heidän hedelmistänsä.

Ensimmäiseksi: Mikä on hyvä puu? Ja

Toiseksi: Mikä on mädännyt puu.

Antakoon Herra hyvät silmät erottamaan niitä, ettemme ottaisi mädänneen puun hedelmiä hyvän puun hedelmäksi, emmekä taas ottaisi hyvän puun hedelmiä mädänneen puun hedelmäksi. Sillä nyt on jo riettaan enkelit paskantaneet monen puutarhantutkijan silmiin, niin kuin pääskynen oli paskantanut Tobiaksen silmiin, jonka kautta hän tuli sokeaksi. Eikä hän saanut näköänsä, ennen kuin enkeli voiteli hänen silmiänsä katkeralla sapella. Niin pitäisi enkelin nytkin voiteleman niiden silmät sapella, joitten silmiin riettaan enkelit ovat paskantaneet.

1. Meidän täytyy tässä puuntutkinnossa erottaa pois kaikkia kuivia puita, jotka eivät kelpaa muuksi, kuin riettaalle polttopuiksi. Koska nimittäin rietas käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsien, kenet hän saisi niellä, niin hän välistä yöpöy metsään, erityisesti siitä syystä, että muutamat kristityt, jotka hänet tuntevat, eivät annakaan hänelle yösjaa. Sen tähden täytyy hänen hakea niitä kuivia puita ja vanhoja tervaksia, joista hän tekee itsellensä aikaisen prasun, jonka edessä hän paistattelee persettänsä ja sanoo: *”Sepähän perse lämpenee!”* Tässä tutkinnossa tulee siis kysymys ainoastansa tuoreista puista, joista muutamat ovat mädänneet ja sen tähden aivan häijyjä hedelmiä kantavat.

Jolla on hyvä maku, se tuntee varsin mausta, minkälainen hedelmä on, ja hajusta kanssa tuntevat muutamat, jos puu on hyvä eli mädännyt. Mutta parhaiten erotetaan puut hedelmistä, koska ihminen tulee niitä näkemään. Kyllä jokainen sokea saattaa kuivia puita erottaa tuoreesta puusta, mutta tuoretta puuta ei ole niin keveä erottaa, sillä tuore puu, joka on sisältä mädäntynyt, kantaa myös hedelmiä. Mutta se kantaa häijyjä hedelmiä, joita puutarhan Isäntä ei saata syödä. Mädänneen puun hedelmät ovat siis muikeat ja karvaat. Vaikka rietas sen

kaltaisia karvaita marjoja mielellänsä syö, sillä ne ovat makeat hänen suussansa, niin kuin vuotava pirun paska on makea niiden suussa, jotka ovat kaiken makunsa kadottaneet. Mutta terve ihminen, joka ei ole maunsa kadottanut, oksentaisi heti, jos joku väkisin kaataisi pirun paskaa hänen suuhunsa.

Mutta nyt ei ole kysymys siitä, kuinka makea pirun paska on perkeleen orjan suussa, vaan kysymys on siitä, kuinka makeat hyvän puun viinamarjat ovat oikean Puutarhan Haltijan suussa. Ei siinä vielä kylliksi ole, että viinamarjat ovat punaiset, vaan niitten pitää olla makeat myös ja kypsyneet, että Viinamäen Haltija saattaa niitä antaa viinamäen Isännälle, koska Hän tulee hakemaan viinamarjoja viinamäestänsä. Mutta Hän valittaa jo Vanhassa Testamentissa, että Hän ei ole löytänyt muuta, kuin karvaita marjoja viinamäestänsä, vaikka Hän on niin paljon kustantanut sen päälle.

Ja Uudessa Testamentissa sanoo Vapahtaja: Yhdellä oli viikunapuu Hänen viinamäesänsä, mutta ei siinä ollut hedelmää. Silloin sanoi Hän Viinamäen Haltijalle: Katso! Kolme ajastaikaa olen jo etsinyt hedelmää tästä viikunapuusta, mutta en ole löytänyt. Hakkaa hänet pois! Miksi hän myös maata turmelee? Mutta Viinamäen Haltija rupesi rukoilemaan Viinamäen Isäntää, että Hän säästäisi tämän hedelmättömän puun vielä yhden vuoden. Hän aikoi vielä kaivaa kravia sen ympäri ja sonnittaa sen viikunapuun juurta, että se tulisi hedelmälliseksi.

Tässä kuulet, sinä hedelmätön viikunapuu, että Herra ei tyydy vielä siihen, että sinä pysyt tuoreena ja että sinulla on lehtiä ja kukkia, vaan Hän tahtoo, että sinun pitää hedelmän kantaman. Se on: hyviä hedelmiä pitää sinun kantaman. Ei häijyjä hedelmiä, niin kuin mädännyt puu, vaan semmoiset marjat, jotka Hänelle kelpaavat. Mutta valitettavasti ei ole vielä Herra saanut maistaa monta

marjaa tästä viinamäestä, sillä tämä pohjanmaa on vilun arka.

Kyllä tosin muutamat puut pysyvät tuoreena ja puhkeavat lehteen, ja vielä kukkasetkin ovat näkyneet Johanneksen aikana, mutta kun Laurin aika tulee, niin panee pakkanen kohta kaikki. Ja Perttulinkin aikana ei ole enää monta otollista marjaa koko maan päällä, jotka kelpaisivat syödä. Koska vieraat tulevat taivaasta, ei ole enää, mitä Viinamäen Haltija panisi heidän eteensä, sillä Hän sanoi, koska Hän viimein maistoi viinapuun hedelmästä: ei pidä minun enää maistaman tästä viinapuun hedelmästä siihen asti, kuin se täytetään, eli kun minä juon sen uudesta taivaan valtakunnassa.

Voi, voi, sen tähden! Kuinka paljon menee hukkaan niistä puista, joita Viinamäen Haltija on istuttanut viinamäkeen. Vaikka Hän on kaivanut kravia hänen ympärinsä ja sonnittanut hänen juurtansa, kuitenkin tulevat he hedelmättömäksi. Muutama osa on kuiva, muutama osa kantaa ainoastansa lehtiä ja kukkia, mutta ei hedelmää. Ja muutama puu mätänee ja kantaa aivan karvaita marjoja, jotka ovat riettaalle, mutta ei Viinamäen Isännälle kelpolliset.

Kuulkaa nyt, kaikki hedelmättömät puut, mitä Viinamäen Isäntä sanoo: Katso, kolme ajastaikaa olen minä etsinyt hedelmää tästä viikunapuusta, mutta en ole löytänyt, hakkaa hänet pois. Miksi hän myös maata turmelee? Mutta Viinamäen Rakentaja rukoilee aina tämän hedelmättömän puun edestä ja sanoo Viinamäen Isännälle: Säästä häntä vielä yksi vuosi. Minä kaivan ojia hänen ympärinsä ja sonnitan hänen juurtansa. Mitä maks hän tulee hedelmälliseksi.

O, armollinen Viinamäen Rakentaja, joka et lakkaa vielä rukoilemasta tämän hedelmättömän viikunapuun edestä. Aina sinä odotat hänestä hedelmää. Aina sinä näet vaivaa tämän hedelmättömän puun edestä. Kuka tietää, kuinka kauan sinä olet jo hukkaan tehnyt työtä hänen päällensä ja vaivaa nähnyt

hänen tähtensä, ja olet monta kertaa itkenyt hänen tähtensä, koska sinun vaivasi piti menemän hukkaan.

Varo itseäsi, sinä hedelmätön viikunapuu, ettei käy sinun kanssasi, niin kuin se kävi sen viikunapuun kanssa, jonka Herra Jeesus joutui kiroamaan, koska hänellä oli nälkä, eikä löytänyt siitä viikunapuusta yhtään hedelmää. Ja kuulkaa tekin, kuivat karhakat, jotka olette ulkona viinamäen aidasta, ettekä ole koskaan istutetut siihen siunattuun maahan, missä voita ja hunajaa vuotaa. Ei teidän tarvitse iloita siitä, että ne harvat puut, jotka ovat istutetut siihen siunattuun maahan, eivät ole vielä hedelmälliseksi tulleet. Sillä te kuivat karhakat olette jo aikaa poltetut saatanalta. Koska hän kävi tässä polttamassa maita, sytytti hän koko metsät palamaan. Ja silloin te kuivat karhakat paloitte juurinensa. Te olette net kirottu puut, joita rietas viskaa valkeaan ensitilassa.

Ei yksikään tiainen rakenna pesäänsä teidän kuivan oksanne päälle. Ei teistä ole yhtään suojaa väsyneille matkamiehille, koska kova rajuilma tulee. Ei teidän tarvitse siis iloita niistä puista, jotka ovat viinamäessä kasvassa ja sanoa: Eivät nekään ole hedelmälliset. Sillä ne kantavat kuitenkin lehtiä ja kukkasia. Ja jos eivät kaikki vielä ole tulleet hedelmälliseksi, niin toivotaan kuitenkin, että ne tulevat hedelmälliseksi, jos synnin mato ei pääse niin kaluamaan heidän juurtansa, että he peräti kuivuvat.

Mutta, te kuivat karhakat. Te olette jo aikaa palaneet silloin jo, koska rietas sytytti maita palamaan. Te olette kirottu puut, joista ei tule hedelmää iankaikkisesti. Te olette tervakset, joilla rietas tuohustaa. Te olette lahonneet puut, joita maailman tuuli on kaatanut maahan. Te olette juuri somat palamaan, koska rietas tekee teistä aikaisen ison prasun, jonka kuumuudessa hän paistattelee persettänsä ja sanoo: *”Sepähän perse lämpiää!”*

2. Meidän pitäisi vielä tarkemmin katsella niitä mädänneitä puita, että me saattaisimme niitä erottaa hyvistä puista. Vapahataja sanoo tämän päivän evankeliumissa, että hyvä puu kasvaa hyvät hedelmät, mutta mädännyt puu kasvaa häijyt hedelmät.

Me kuulemme siis näistä sanoista, että mädännyt puu kantaa häijyt hedelmät. Sen marjat ovat muikeat ja karvaat. Eivät ne ole niin kuin hyvän puun hedelmät, makeat ja hyvät. Mädännyt puu ei ole, niin kuin kuiva karhakka, ilman hedelmää. Eikä se ole, niin kuin tuore puu, joka kantaa lehtiä ja kukkasia, mutta ei ole vielä hedelmiä eli marjoja edestuuonut, sillä tuoreessa puussa on lehtiä ja kukkasia, joista ajan päälle eli syyspuoleen saattaa tulla hedelmä. Mutta mädännyt puu kantaa hedelmän. Mutta sen marjat ovat muikeat ja karvaat.

Kukas sitten on tämä mädännyt puu, joka semmoisia karvaita marjoja kantaa? Minä luulen sen olevan semmoisen puun, joka aikansa on ollut hyvä puu, mutta on alkanut jälkeen mätänemään. Ja se mätäneminen ei tunnu ulkoisella puolella, mutta sydämen kautta se on mätänemässä. Ja siitä tulevat muikeat marjat, joita Viinamäen Isäntä ei saata syödä. Mutta kyllä ne muikeat marjat ovat makeat riettaan suussa. Ja muut luontokappaleet kanssa syövät semmoisia. Esimerkiksi karhu ja sika, pukki ja keituri. Sannalla sanottu. Kaikki semmoiset luontokappaleet, jotka syövät pirun paskaa, syövät myös muikeat marjat. Ja vaikka nämä marjat ovat niin muikeat, ettei Viinamäen Isäntä, eivätkä työntekijät viinamäessä saata niitä syödä, kyllä kuitenkin pukit ja keiturit pitävät niitä makeana. Samaten myös harakat ja varikset.

Valitettavasti on paljon puita nyt sydämen kautta mätänemässä viinamäessä. Jos ei tule tämän mätäkuun perästä parempi ilma, niin mätänevät kaikki puut maan päällä. Silloin täytyy Viinamäen Isännän valittaa, niin kuin Vanhassa Testamentissa: Mitä on viinapuu

parempi muita puita? Eli viinapuun oksa parempi muita puita? Herra odotti sen viinamarjoja kantavan, mutta se kantoi pahoja marjoja. Mutta ne harvat viinamarjat, jotka tässä viinamäessä ovat kasvamassa ja odotamassa, koska kuoleman enkeli tulee heitä poimimaan ja asettamaan pöydälle, kypsyykää siihen asti, kuin vieraat tulevat taivaasta hakemaan viinamarjoja metsäpuun oksista, jotka istutetut ovat siihen Totiseen Viinapuuhun. Imekää nestettä siitä Viinapuusta ja kasvaka ja kypsyykää, te punaiset viinamarjat! Kukaties pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan Viinapuun oksat ja panemaan niitä Jumalan viinakuurnaan. Ja siellä hän pursertaa niitä karvaita viinamarjoja niin kovin, että veri juoksee kuuden kymmenen vakomitan päähän.

Mutta ne harvat viinamarjat, jotka ovat istutetut siihen Totiseen Viinapuuhun ja siitä puusta saaneet nestettä ja makunsa, niitä pannaan pöydän päälle, koska vieraat

tulevat taivaasta. Ja Viinamäen Rakentaja eli Yrttitarhan Haltija, sanoo niille vieraille, jotka taivaasta tulevat: Maistakaa tekin siitä Viinapuun hedelmästä, joka pohjan maalla kasvanut on.

Ei ole tätä ennen pohjan maalla kasvanut viinamarjoja, vaan ainoastansa hevosen puoloja. Mutta nyt on Jumalan armon kautta muutama punainen viinamarja alkanut kasvamaan. Ja meidän toivomme on, että ne kypsyvät pian ja tulevat kuolemanenkeliltä poimituksi, jos Herra antaa armollisen aurinkonsa paistaa niiden päälle, ja antaa enemmän kastetta taivaasta, ja varjelee heitä pakasesta, lumisateesta ja rajuilmasta.

Kuule, sinä Suuri Viinamäen Rakentaja, katuvaisten huokaus. Ja säästä vielä yksi vuosi sitä hedelmätöntä puuta, että se viimein hedelmän kantaisi. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Jeesus sanoi tämän vertauksen: Yhdellä oli viikunapuu hänen viinamäessänsä istutettu. Ja hän tuli etsein hedelmätä hänestä, ja ei löytänyt. Niin hän sanoi viinamäen rakentajalle: **Katso, minä olen kolme vuotta tullut ja etsinyt hedelmätä tästä viikunapuusta ja en löydä; hakkaa häntä pois; miksi hän myös maata turmelee? Mutta hän vastais ja sanoi hänelle: Herra, anna hänen vielä tämä vuosi olla, niin kauan kuin minä kaivan hänen ympärinsä ja sonnitän; jos hän kuitenkin hedelmän tekis; jollei niin hakkaa häntä sitte pois.**

Tämän vertauksen pani Vapahtaja niille uskottomille juutalaisille, joille Vapahtaja oli saarnannut evankeliumia kolme ajastaikaa, mutta ei näkynyt tulevan yhtään hedelmää hänen saarnaamisestansa. Ei tullut näkyväistä herätystä kansalle, vaikka Hän oli jo kolme ajastaikaa saarnannut evankeliumia Jumalan valtakunnasta.

Tässä vertauksessa on Jumala Isä viinamäen isäntä, mutta viinamäen rakentaja on Vapahtaja. Viinamäen Isäntä sanoi Viinamäen Rakentajalle: *”Katso! Minä olen kolme vuotta tullut, ja etsinyt hedelmätä tästä viikunapuusta ja en löydä. Hakkaa häntä pois. Miksi hän myös maata turmelee?”* Mutta se armollinen Viinamäen Rakentaja rupeis rukoilemaan Viinamäen Isäntää, että Hän säästäis vielä yhden vuoden tätä hedelmätöntä viikunapuuta, niin kauan kuin Hän kaivais kravia hänen ympärinsä ja sonnittais hänen juurtansa, jos hän sittenkään hedelmän tekis.

Mutta kuka tiesi, tuleeko tämä hedelmätön viikunapuu vielä sittenkään hedelmälliseksi, vaikka kravia kaivetaan hänen ympärinsä. Nyt on jo Viinamäen Rakentaja tehnyt työtä sen päälle, että tämä hedelmätön viikunapuu tulis hedelmälliseksi. Viinamäen Isäntä on kolme ajastaikaa vaeltanut viinamäessä ja etsinyt hedelmätä tästä puusta, mutta ei ole löytänyt. Kuinka kauan sinä luulet, hedelmätön viikunapuu, kuinka kauan sinä luulet Herran sallivan sinun seisoa hedelmätönnä Herran viinamäessä ja turmelevan maata? Etkös kuule, mitä Viinamäen Isäntä sanoo Viinamäen Rakentajalle: *”Hakkaa häntä pois! Miksi hän myös maata turmelee?”*

Taidat sinä ajatella, sinä hedelmätön viikunapuu, että Viinamäen Rakentaja aina rukoulee sinun edestäs, ettet tule vielä niin pian pois hakatuksi. Mutta älä ajattele, sinä hedelmätön viikunapuu, että sinä saat seisoa hedelmättömänä viinamäessä ijankaikkisesti. Sinä turmelet maata. Jos sinä et tule hedelmälliseksi, koska Viinamäen Rakentaja kaivaa kravia sinun ympärilles ja sonnittaa sinun juurtas, niin sinä ilman armotta hakataan pois ja heitetään tuleen, sillä näin kuuluvat sanat tämän päivän evankeliumissa: *”Jokainen puu, kuin ei kasva hyvää hedelmätä, hakataan pois ja heitetään tuleen.”*

Nyt sinä kuulet, hedelmätön puu, mikä tuomio sinua odottaa, jos et pian tule hedelmälliseksi. Sinä luulet ilmanki, että siinä kyllä on, että sinä pysyt tuoreena, että sinussa on muutampia lehtiä, että et ole vielä peräti kuivaksi puuksi tullut. Mutta sinä kuulet nyt viinamäen Isännän omasta suusta, että sinut hakataan pois ja heitetään tuleen, jollet tule pian hedelmälliseksi. Sillä näin sanoo Viinamäen Isäntä Viinamäen Rakentajalle: *”Katso, minä olen kolme vuotta tullut, ja etsinyt hedelmätä tästä viikunapuusta, ja en löydä. Hakkaa häntä pois. Miksi hän myös maata turmelee?”*

Yksi hedelmätön puu turmelee maata, vaikka kuinka tuoreena hän pysyis, ja vaikka hän kantaa joka vuosi lehtiä ja vielä kukkasiakin. Niin kauan kuin tämä hedelmätön viikunapuu pysyy hedelmätönnä, turmelee hän maata, imee kyllä nestettä ja voimaa maasta, mutta ei tule hedelmälliseksi. Ei saa viinamäen Isäntä yhtään hedelmätä maistaa senkaltaisesta puusta, vaikka hän on jo

kolme vuotta hakenut. Varoita sinuas, sinä hedelmätöin puu, ettei käy sinun kanssa, niin kuin se tapahtui sille viikunapuulle, josta Vapahtaja etsi hedelmätä, eikä löytänyt. Hän kirois silloin sitä hedelmätöntä viikunapuuta ja sanoi: *”Älköön sinusta enää kasvako yhtään hedelmätä.”*

Voi! sinuas, sinä hedelmätöin fiikunapuu, jos sinä vielä olet hedelmätöin, koska Jeesus tulee sinun tykö, etsein hedelmätä sinusta. Nyt on Jeesuksella nälkä. Nyt on Hänellä halu maistaa viikunapuun hedelmätä. Onkos täällä yhtään puuta, josta Hän sais maistaa makean hedelmän. Ei taida olla monta puuta, joitten hedelmästä Hän saattais nälkensä sammuttaa. Mutta kuivia puita on paljon, jotka kelpaavat riettaalle polttopuiksi, ja mädänneitä puita, jotka häijyjä hedelmiä kasvavat, joitten marjat ovat makeat riettaan suussa sen tähden, että he ovat hyvin karvaat ja muikeat.

Mikä hätä nyt on riettaalla, koska hän vaeltaa karkeita paikkoja, etsii lepoa ja ei löydä? Jos hän yötyy siihen metsään eli korpeen, jossa huutajan ääni huutaa. *”Tehkäätkä senkaltaisen hedelmä, te hedelmättömät puut, kuin parannukseen kuuluu,”* niin rietas äijä löytää siinä korvessa, ei ainoastansa polttopuita, joista hän saattaa tehdä aikaisen praasun, jonka edessä hän pääsee persettänsä paistamaan. Mutta rietas löytää myös tässä korvessa paljon mädänneitä puita, jotka häijyjä hedelmiä kasvavat. Ja ne ovat niin karvaat ja muikeat, ettei saata Viinamäen Isäntä niitä ottaa suuhunsa, niin kuin hän valittaa profeetan Esajaksen kautta (5: 2–7) *”Minun ystäväilläni on viinämäki lihavassa paikassa; ja hän aitais sen ympäri ja perkkais kivet pois, ja istutti siihen parhaat viinapuu, ja rakensi myös siihen tornin ja pani sinne viinakuurnan, ja odotti sen viinamarjoja kantavan, vaan se kantoi pahoja marjoja. Mitä siis olis enempi minun viinämäelleni tekemistä, jota en minä hänessä tehnyt ole? Miksi hän kantoi pahoja marjoja, koska minä odotin hänen viinamarjoja kantavan?”* Mutta

nämät pahat marjat, netpä ovat makeat vihollisen suussa. Niitä hän syöpi mielellänsä, niin että hampaat helisevät. Ja pirun paskaa niistä tulee, koska ne riettaan perseestä putoavat.

Meidän tulee nyt merkitä, mikä eroitus on kuivan puun, ja tuoreen puun, ja mädänneen puun välillä, niin myös korkean puun ja matalan puun, hedelmällisen ja hedelmättömän puun välillä, jotka kaikki ovat mainitut Raamatussa. Mutta ei kaikki ole puun tutkijat. Kuitenki sanoo Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa, että hedelmästä puu tuetaan. Tässä on nimittäin kysymys senkaltaisista puista, jotka istutetaan viinamäkeen eli puutarhaan, niin kuin viinapuu ja viikunapuu, ja omenapuu. Mutta se Suuri Viinamäen Rakentaja, joka parhaiten tuntee niitä mädänneitä puita, eroittakoon niitä hedelmällisistä puista.

Ja ne hedelmättömät puut, joista ei ole vielä hedelmää tullut, mutta ainoastansa lehtiä ja kukkaisia; rukoilkoon se Suuri ja Armollinen Viinamäen Rakentaja niitten edestä, että Viinamäen Isäntä säästäis vielä yhden vuoden niitä hedelmättömiä puita, niin kauan kuin Hän kaivaa kravia heidän ympärillensä ja sonnittaa heidän juurtansa; ja että Hän varjelis niitä tuoreita puita, joissa vielä lehdet ja kukkaiset ovat, pakkaisesta, lumisateesta ja rajuilmastasta, ettei pakkainen panis niitä pieniä marjoja, jotka ei vielä ole kypsyneet.

Ja sinä kirottu puu, joka et ole koskaan hedelmälliseksi tullut, älköön sinusta kasvako koskaan hedelmätä ijankaikkisesti. Ja sinä roska puu, joka olet sisältä mädännyt, ei sinusta tule otollista hedelmää koskaan. Ja sinä korkea puu, varoita, ettei maailman tuuli sinua taita. Ja muista, mitä Herra on sanonut: *”Minä olen korkean puun alentanut ja matalan puun ylentänyt, ja viheriäisen puun kuivannut, ja kuivan puun viheriäiseksi tehnyt. Minä Herra sen puhun ja teen sen myös.”* (Hes. 17: 24).

Mutta, sinä armollinen Viinamäen Rakentaja, joka olet niin paljon työtä tehnyt tämän kiittämättömän maan päälle, ja niin paljon puita istuttanut sinun viinamäkees, joista harva puu taitaa tulla niin hedelmälliseksi, että sinä saisit maistaa siitä puun hedelmästä, joka pohjanmaalle kasvanut on, älä väsy vielä rukoilemasta sen hedelmättömän puun edestä, joka pysyy tuoreena ja lehtiä kantaa. Kaiva aina kravia hänen ympärillensä ja sonnita hänen juurtansa, mitämaks hän tulee viimein hedelmälliseksi suuren vaivan kautta. Sinä olet sotkenut viinakuurnan yksinäns. Kuule siis, sinä Suuri ja Voimallinen Viinamäen Rakentaja murheellisten ja alaspainnettuin huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 7: 15–21

15 Mutta kavahtakaat teidän vääristä prophetaista, jotka teidän tykönsä lamasten vaatteilla tulevat, mutta sisältä he ovat raatelevaiset sudet.

16 Heidän hedelmistänsä te tunnette heidän: hakeeko joku viinamarjoja orjantappuroista, taikka fikunia ohdakkeista?

17 Niin jokainen hyvä puu kasvaa hyvät hedelmät; mutta mädännyt puu kasvaa häijyt hedelmät.

18 Hyvä puu ei taida häijyjä hedelmiä kasvaa, eikä mädännyt puu hyviä hedelmiä kasvaa.

19 Jokainen puu, joka ei kasva hyvää hedelmää, hakataan pois, ja tuleen heitetään.

20 Sentähden tuntekaa heitä hedelmistänsä.

21 Ei jokainen, joka sanoo minulle: Herra, Herra! pidä tuleman taivaan valtakuntaan; mutta joka tekee minun isäni tahdon, joka on taivaissa.

Tämän päivän evankeliumissa puhuu Vapahtaja niistä hyvistä puista, ja mädänneistä puista, jonka tähden meidän pitää Jumalan armon kautta tutkisteleman: **mitkä ovat ne hyvät puut, ja mitkä ovat ne mädänneet puut, ja jos me niitä tutkeissamme**

äkkäisimme jonkun tuoreen puun, jonkun korkean ja matalan puun, niin me katselemme myös niitä.

Mutta Viinamäen Rakentaja, joka parhaiten tuntee puita hedelmästä, antakoon meille oikean ylösvalaistuksen, että me saattaisimme oikein eroittaa mädänneet puut ja hyvät puut, sillä hedelmästä puu tutaan, mutta hedelmät taas tutaan parhaiten mausta.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Minkäkaltaiset ovat ne mädänneet puut?** Jokainen, joka ei ole umpi sokea, saattaa kyllä eroittaa kuivia puita tuoreista puista, sillä tuore puu ei ole niin hyvä palamaan kuin kuiva puu. Sillä kuiva puu syttyy varsin palamaan, jos joku panee niitä valkeaan. Ja niin kuin te tiedätte, tässä kirkon ympärillä ei tule riettaalle hätää polttopuista. Niin usein, kuin hän vaelttaa sivuitse, löytää hän kyllä poltto puita siksi, että hän saapi persettänsä paistaa. Ja jos joku sanois hänelle: ”älä niitä polta vielä,” vastaa rietas äijä: ”sepähän perse lämpenee.”

Mutta tuore puu ei ole niin hyvä palamaan. Ja tuskin rietas äijä viittis niitä tuoreita puita hakata, jos ei ne olis tiellä, koska hänen pitää niitä kuivia karhakoita vedättämän. Kuitenki on Vapahtaja sanonut: ”Jokainen puu, joka hyvää hedelmää ei kannu, hakataan pois ja heitetään tuleen:” olkoon sitte tuore puu, joka kantaa lehtiä ainoastansa, mutta ei kannu hedelmää, eli mädännyt puu, joka häijyjä hedelmiä kantaa, nimittäin semmoisia karvaita ja muikeita marjoja, joita Viinamäen Isäntä ei saata suuhunsa ottaa, vaikka kuinka olis nälkä ja jano.

Mutta rietas äijä kyllä tykkää hyvin niistä marjoista, jotka ovat hyvin karvaat ja muikeat. Niitä hän syöpi niin ahneesti, että hampaat helisevät. Ei riettaan hampaat ole sen tähden helityneet, vaikka hän on niitä karvaita marjoja syönyt ja syöpi aina. Mutta Israelissa oli senkaltainen sananlasku tehty, josta Herra ei tykännyt ollenkaan, nimittäin tämän kaltainen sanan lasku: ”Isät ovat

happamia marjoja syöneet ja siitä ovat lasten hampaat heltyneet.”

Nyt hakataan siis kaikki semmoiset puut, jotka hyviä hedelmiä ei kannu, ja heitetään tuleen. Sillä koska tuoreet puut ei tule hedelmälliseksi, vaan kantavat ainoastansa lehtiä ja kukkaisia, niin he turmelevat maata. Ne ottavat ison sijan viinamäessä eli puutarhassa. Mutta ei Isännälle tule semmoisista hedelmättömistä puista mitään apua. Arvatkaat nyt, te hedelmättömät puut, koska vieraat tulevat taivaasta, mitä Viinamäen Isäntä panee niille makeaksi ruuaksi, koska Hän viinamäestänsä ei löydä viinamarjoja eikä fiikunian fiikunapuista. Ei Hän saata kuitenkaan niitä karvaita marjoja panna pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta. Hänen täytyy silloin ruveta valittamaan: *”Mitä olis enempätä minun viinamäessäni tekemistä, jota minä en ole hänessä tehnyt, miksi hän siis aivan pahoja marjoja kantoi?”*

Minä luulen mädänneen puun olevan semmoisen puun, joka on sisältä mädännyt, ettei hän saata hedelmälliseksi tulla. Eli hedelmät kyllä ovat, mutta ne ovat häijyt hedelmät. Nämät taitavat siis olla ne väärät profeetat, jotka tulevat lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaiset sudet. Kutkas siis ovat ne väärät profeetat? Kaikki suruttomat ja armonvargaat luulevat, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta minä luulen, että suruttomat ovat väärät profeetat ja villihenget, sillä ei siinä joukossa kuitenkaan ollut yhtään kristittyä, jotka silloin rupeisit profeteeraamaan, koska juutalaiset tehit kapinan esivaltaa vastaan. Silloin oli paljon niitä, jotka saarnaisit sokealle kansalle: *”Nyt tulee Messias, nyt tulee Kristus auttamaan meitä pakanallisen esivaltan alta.”*

Ja se sokea kansa uskoi, mitä nämät väärät profeetat ja villihenget saarnaisit. Mutta ei siinä joukossa ollut yhtään kristittyä. Vääräin profeteettain tuntomerkki on se, että he

saarnaavat kyllä Messiaksen valtakunnasta, mutta väärässä tarkoituksessa. He saarnaavat niin, ettei tarvitse Jumalan kansan olla pakanalliselle esivallalle kuuliainen. Ei tarvitse hänen maksaa pakanalliselle esivallalle veroa. Väärät profeetat yllytit silloin Juudan kansaa tekemään kapinata esivaltaa vastaan. Ja se oli kansan onnettomuus ja surma, että he rupeisit niitä uskomaan, jotka sillä lailla kehoitit kansaa esivaltaa vastaan.

Mutta eihän kristityt ole koskaan niin saarnanneet, niin kuin ne väärät profeetat ovat silloin saarnanneet. Ja mitäs nyt tämän aikaiset väärät profeetat saarnaavat? Joo, sitä ne saarnaavat, että entinen vanha jumalatoimielämä on oikea elämä. Ja sitä tämän aikaiset väärät profeetat saarnaavat, että paloviina on luvallinen, että yksi ryyppy ei tee mitään, että kruunun varkaus on luvallinen, ja kirous on myös luvallinen.

Onkos ne sitte väärät profeetat, jotka saarnaavat, että katumus ja parannus pitää tapahtuman. Juopumus, kirous ja tappelu, ja huoruus pitää heitettämän pois. Maailman ilo pois. Jotka niin saarnaavat, ne ovat maailman mielestä väärät profeetat. Mutta ne, jotka näin saarnaavat: vähän viinaa on luvallinen, kirous on luvallinen, huoruus on luvallinen, tullivarkaus on luvallinen, tanssi ja kortinlyöminen on luvallinen, jotka niin saarnaavat ja elävät, ne on oikeat profeetat. Uskokaat vain, mitä semmoiset profeetat saarnaavat, niin te tulette autuaaksi.

Mutta täällä on näinä aikoina ilmestyneet semmoiset profeetat, jotka Lutheruksesta luulevat löytäneensä viisiä [eli todisteita] sen päälle, että tämä kristillisuus on väärä. Semmoiset tulevat nyt lammasten vaatteissa, sillä ne tulevat Lutheruksen uskon varjon alla. Ne tahtovat puolustaa sitä vanhaa Lutheruksen uskoa, jota muka nämä heränneet tahtovat kaataa. Niin myös ne, jotka riitelit Stefanuksen kanssa, ne tulit Jumalan sanan kanssa, ja tahdoit varjella sitä vanhaa Moosesuksen uskoa, jota kristittyin lahkokunta

tahtoi muka hävittää. Niinpä ne todistit, jotka riitelit Stefanuksen kanssa: *”Me kuulimme hänen sanovan: Jeesus Nasareenus muuttaa säädyt ja oikeudet, joita Mooses meille antoi.”* Vaikka Jeesus Nasareenus ei ole tullut muuttamaan säädyt ja oikeudet, jotka Mooses on antanut. Mutta rietas oli uskottanut heitä, että Stefanus oli niin puhunut.

Ja sama koulumestari on ilmanki uskottanut muutampia siksi kutsutuita Lutheruksen uskovaisia, että nämät heränneet tahtovat hävittää Lutheruksen uskoa. On ilmanki rietas antanut heille semmoisen ylösvalaistuksen, että nämät heränneet tahtovat hävittää Lutheruksen uskoa. Mutta niin kuin rietas äijä lukee Raamattua nurin, niin hän saattaa myös lukea Lutherusta nurin. Jos Lutherus puhuu paavilaisia vastaan, niin suruttomat kääntävät sen näille heränneille ja sanovat: *”Näin saarnaa Lutherus.”*

Mutta jos semmoinen paikka tulee, joka kokonansa kaataa suruttoman uskon, ja maalaa hänen elämänsä niin kuin se on, silloin sanovat he: *”Ei tämä passaa. Emme tahdo olla Lutheruksen uskossa.* Ne, jotka näin tahtovat Lutheruksen kanssa varjella heidän vanhan kuolleen uskonsa, ne tulevat ilman epäilemättä lammasten vaatteissa eli vanhan kristityn haamussa, ja tahtovat Lutheruksen sanoilla varjella niitä vanhan Aatamin paikkoja, jotka muutoin tulisit kipeäksi, jos ei olis Lutherus varjona. Ne ovat ilman epäilemättä yksi osa niistä vääristä profeetoista, joista Vapahtaja sanoo: *”He tulevat lammasten vaatteissa, mutta sisältä he ovat raatelevaiset sudet.”*

Ja minkästähdän he tulevat lammasten vaatteissa eli vanhan kristityn haamussa varjelemaan sitä vanhaa Lutheruksen uskoa, jota he luulevat näitten heränneitten hävittävän? Joo, sen tähden, että heillä on yksi kipeä paikka sydämessä, jonka he tahtovat Lutheruksen uskolla parantaa. Se on yksi pikkuihin vanha Aatami riepu, joka pääsee

Lutheruksen sieraimista hengittämään ja Lutheruksen uskon kautta elämään. Nimitäin yksi salainen hengellinen viha kristityille, joka panee semmoisia kunniallisia Lutheruksen uskovaisia kiroilemaan kristityitä ja välttämään kristittyin kokouksia, ettei joskus pistettäisi siihen vanhan Aatamin paikkaan, joka on hyvin arka.

Mutta mitäpä se kiertäminen auttaa. Jos he ovat kristityt, niin ilmanki heillä on se rohkeus, että he tulevat valkeuteen ja ilmoittavat sydämensä. Mutta kuinkapa semmoiset tohtivat ilmoittaa sydämensä, joka on mätänemässä. Tuonen koira kalvaa yhtä hyvin heidän tuntoansa ja käärmeen siemenet syövät sydämen juurta. Sen tähden semmoiset Lutheruksen uskovaiset välttävät kristittyin kokouksia ja elävät niin kuin muutkin armonvarkaat pimeydessä. Ei he tohdi tulla valkeuteen, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Toinen tutkisteleminen: **Mikäs on se hyvä puu, joka hyviä hedelmiä kasvaa?** Vaikka hyvät puut ei löydy monessa paikassa, kuitenkin on se meidän toivomme, että semmoisia puita löytyy, jotka hyvän hedelmän edestuoavat, mutta mistä niitä tutaan? Vapahtaja sanoo, että hedelmästä puu tutaan, ja hedelmä tutaan parhaiten mausta. Jos puun hedelmä on makea suussa, niin se on hyvä puu. Mutta jos se on karvas, niin on puu mädännyt. Ilman epäilemättä puhuu Vapahtaja tässä evankeliumissa elävän uskon hedelmästä, joka ei seiso ainoastansa liikutuksissa ja korkeissa armon tuntemisissa, vaan myös valvomisessa, totuuden tunnustamisessa ja kristillisessä elämässä.

Jos yksi kristitty, joka on kerran saanut vaakuituksen Jumalan armosta ja syntein anteeksi saamisesta on välistä totinen ja murheellinen, ja välistä keveämielinen, niin me saatamme epäillä hänen kristillisyydestänsä, koska hänellä ei ole oikea valvominen sydämensä ja ajatustensa ylitse. Jos hänellä on palava rakkaus välistä, ja välistä taas maailmanrakkaus, niin me saatamme epäillä

hänen kristillisyydestänsä. Jos hän välistä on palava rakkaudessa ja ottaa kristityitä ympärillä kaulan, välistä taas on niin kiinni maailmassa, ettei liikene auttaa tarvitsevaista, niin me saatamme sanoa, ettei ole semmoisella oikean uskon hedelmä.

Mitäs auttaa sinua, jos sinä olet tänä päivänä kristitty, ja huomenna pakana? Jos sinä olet tänä päivänä palava rakkaudessa, ja huomenna kiinni maailmassa. Minä ajattelen, että oikean uskon hedelmän ei pitäis oleman tänä päivänä valkea ja huomenna musta, vaan oikean uskon hedelmän pitää oleman, niin kuin Vapahtaja on sen eteen asettanut Markuksen neljännen luvun 28:ssä värsyssä: *"Maa kantaa itsestensä ensin oraksen, ja sitte tähkääpään, ja viimein täyden jyvän tähkääpäässä."*

Tämä täysi jyvä tähkääpäässä ei ole muuttuvainen; ei ole tänäpäpään valkea ja huomenna musta, vaan se on yhdenkaltainen. Ja koska hedelmä on kypsynyt ja täyteen kasvanut, niin ei se tule enää suuremmaksi eikä vähemmäksi. Minä luulen Vapahtajan tässä paikassa maalaavan senkaltaisen uskon hedelmän, joka ilmoittaa itsensä senkaltaisessa rakkaudessa, joka uhraa itsensä, ei ainoastansa kristittyin, mutta myös suruttomain edestä: sillä Kristus on uhrannut itsensä, ei ainoastansa uskovaisten, mutta myös syntisten edestä.

Että kristityt tahtovat olla toinen toisensa kaulassa, se on kyllä itsestensä palavan rakkauden merkki, mutta siinä on omaa rakkautta kanssa, joka omistaa itsellensä huvitusta siitä. Mutta jos heidän pitäis hopusti erkaantumisen ja menemisen pakanain tykö, ja uhraaman sielun ja ruumiin voimat pakanain ylösrakennukseksi, siinäpä tahtoo omarakkaus vastaan olla. Jumalan Poika jätti sen autuuden, joka hänellä oli Isän tykönä ijankaikkisuudessa, ja tuli tähän kiittämättömään maailmaan, kussa syntiset häntä piinasit ja vaivasit, ja tämä oli se rakkaus, joka uhraisi itsensä syntisten edestä.

Tämä itsensä uhraava rakkaus näkyy olevan vielä kaukana. Jos kristityt pitäis jättämän autuaallisen kanssakäymisen muitten kristittyin kanssa ja lähtemän kauas pakanain maihin, kussa ei yksikään kristitty enää puhuttele heitä, ei he siis kuulisi sanomiakaan muista kristityistä, niin tulis heille ikävä, erinomattain senkaltaisessa paikassa, kussa ei yksikään pidä heitä kristittyinä, mutta vääränä profeettana ja villihenkenä. Siinä vasta tulis se rakkaus koetelluksi, joka uhraa itsensä ja ylönantaa itsensä syntisten edestä, ja kärsii vajavuutta niitten edestä, jotka häntä vihaavat.

Tämmöisen rakkauden on Jumalan Poika osottanut teille. Hän on ylönantanut autuaallisen kanssakäymisen Jumalan ja pyhäin enkelein kanssa. Hän on tullut ryöväreitten ja murhaajitten tykö. Hän on uhrannut itsensä niitten edestä, jotka häntä vihaisit ja vainoisit. Ja semmoisen rakkauden hän vaatii kristityiltä, joka uhraa itsensä pakanain edestä. Mutta tämä itsensä uhraava rakkaus ei löydy vielä monessa paikassa.

Nyt on puita katsottu puutarhassa. Siinä on tuore puu ja kuiva puu. Siinä on hedelmällinen puu ja mädännyt puu. Siinä on siunattu puu ja kirottu puu. Siinä on korkea puu ja matala puu. Siinä on viikuna puu ja viina puu. Ja siinä katsannossa kuuluu myös yksi huutava ääni, joka sanoo: *"Jo on kirves pantu puitten juureen. Jokainen puu, joka hyviä hedelmiä ei kannan, hakataan pois ja heitetään tuleen."*

Onkos nyt Herran viinamäessä semmoiset hedelmät, jotka kelpaavat syödä, koska vieraat tulevat taivaasta? Me luulemme, että siinä pitäis löytymän muutampia punaisia viina marjoja, jotka kelpaavat Herralle. Mutta ei taida Herra löytää juuri monta senkaltaista hedelmällistä puuta, jossa on makeat ja kypsyneet marjat, vaikka Herra saattaa syystä kysyä: *"Mitäs olis enempi viinamäessä tekemistä, jota minä en hänenessään tehnyt ole? Miksi hän kantoi pahoja marjoja?"*

Kyllä on Herra tässä viinamäessä tehnyt paljon työtä. Hän on kaivanut kravia. Hän aitais sen ympärinsä ja perkais kivet pois ja istutti siihen parhaat viina puut, ja rakensi myös siihen tornin, ja pani siihen viinakuurnan, ja odotti sen viinamarjoja kantavan, vaan se kantoi pahoja marjoja (Es. 5: 2). Tässä viinamäessä löytyy vielä senkaltaisia puita, joista Herra on kolme vuotta etsinyt hedelmätä ja ei ole löytänyt. Tässä löytyy myös senkaltaisia puita, jotka ovat kyllä tuoreet. Niissä on lehtiä ja kukkaisia, mutta ei ole hedelmätä. Tässä löytyy myös mädänneitä puita, joissa on aivan karvaat ja muikeat marjat, joita Herra eli viinamäen Isäntä ei saata suuhunsa ottaa. Mutta rietas äijä kyllä tykkää paljon niistä. Hän syöpi niitä karvaita marjoja niin että hampaat helisevät.

On vielä tässäkin viinamäessä muutamat kirotut puut, joita Herran on täytynyt kirotta, koska Hän tuli hakemaan hedelmätä niistä, eikä löytänyt. Ja kuka tiesi, kuinka monessa puussa Hän nyt löytää oikean hedelmän, koska Hän tulee nälässä ja janossa hakemaan senkaltaisia marjoja, jotka nälän ja janon sammuttavat. Ja mitäs nyt Viinamäen Rakentaja panee pöydälle, koska vieraat taivaasta tulevat? Ei Hän saata hevoisen puoloja panna niille vieraille ruuaksi, vaan Hän hakee fiikunoita ja punaisia viinamarjoja, ja niitä Hän panee pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta.

Mutta ei ole niitä monta, jotka kypsyneet ovat, sillä muutamat viinapuun oksat ei ole hedelmälliseksi tulleet. Muutamia marjoja on pakkainen pannut. Muutamista on jo lehdet ja kukkaiset varisseet. Ja ne puut taitavat pian kuivaksi tulla. Mutta ne harvat puut, jotka vielä hedelmälliset ovat, seisovat Jumalan viinamäessä juoksevan ojan reunalla. Jos Herra antaa enemmän kastetta taivaasta ja antais armollisen aurinkonsa paistaa niiden päälle, jotka ovat tekemässä hedelmän, niin on meidän toivomme, että ne tulevat valmiiksi siksi, kuin Herra niitä tarvitsee, koska Hän lähettää enkelinsä leikkaamaan sirpillä niitä hedelmällisiä oksia, jotka ovat istutetut siihen totiseen ja elävään Viinapuuun, joissa on valkeat ja punaiset viinamarjat, joita hän panee pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta.

Kypsykääät siis, te punaiset viinamarjat, ennen kuin pakkainen tulee. Kasvakaat ja kypsykääät. Kukatiesi pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan teitä. Pian tulevat vieraat taivaasta, jotka tarvitsevat maistaa niitä viinapuun marjoja, jotka pohjanmaalla kasvaneet ovat. Kasvakaat ja kypsykääät, että Viinamäen Isäntä sais jotakin vaivansa edestä, jonka Hän on saanut kärsiä, koska Hän sotki viinakuurnan yksinänsä. Amen.

1 Jäljennös / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / 2 Jäljennös: Iisakki Poromaan kopiokirja / Junosuvanto / 3 Jäljennös / Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto / 4 Jäljennös Kolarin kirkonarkiston kokoelma /

Jokaiselle, jolla on, pitää annettaman, ja jolla ei ole, sekin kuin hänellä on, pitää häneltä otettaman pois.

Meidän Vapahtajamme selittää Matteuksen 25. luvussa elävän kristillisyyden laatua ja tuntomerkkiä yhden vertauksen kautta, joka on vähän erilaihin edes pantu Luukkaan 19. luvussa. Tämä vertaus osoittaa, kuinka yhden kristityn pitää kauppaa tekemän sen leiviskän kanssa, joka hänelle Herralta uskottu on, että hän voitais jonkun sielun taivaan valtakunnalle. Vertaus on otettu maallisesta kaupasta, ja muutamat kuolleen uskon tunnustajat luulevat tämän vertauksen merkitsevän, että yhden ihmisen, jolle on annettu maallista omaisuutta, pitää niin käyttämän omaisuutensa, että vaivaiset tulisivat autetuksi. Ja se vaaditaan myös joka paikassa, että vaivaiset pitää saaman apua.

Mutta jos yksi ihminen, jolla on maallista omaisuutta, rupee sen päälle luottamaan, että hän tulee autuaaksi, koska hän niin käyttää omaisuutensa, että vaivaiset tulevat autetuksi, se ihminen, jolla ei muuta autuuden perustusta ole, kuin ainoastansa se, että hän auttaa vaivaisia, tulee vissimmästi petetyksi. Tosin maailman suruttomat vaivaiset kiittävät sitä, joka heidän rapavatsaansa hyvin palvelee, ja ovat siinä uskossa, että se on paras kristitty, joka on hyvä auttamaan vaivaisia. Mutta me kuulemme, että Juudas myös piti murheen vaivaisista, vaikka hän petti Vapahtajan. Jos nyt yksi ihminen, jolla on maallista omaisuutta, tekis maallista kauppaa ja voitais sillä kaupalla niin paljon, että hän saattais kustantaa jonkun isomman summan kristillisyyden edesauttamiseksi, ei hän taida vielä silläkään kaupalla tulla ylösautetuksi helvetistä, jos hänellä ei ole muuta autuuden perustusta.

Vapahtaja sanoo: *”Teillä on aina vaivaiset, mutta minä en ole aina teillä.”* Ei ole nimittäin kristillisyyden joka aika tarjona. Vaikka me nyt sen annamme myöten, että maallinen

omaisuus paremmin käytetään vaivaisten auttamiseksi ja kristillisyyden levittämiseksi kuin turhiin pitoihin, rakennuksiin, koreuteen, juopumukseen ja muuhun semmoiseen, niin kuin tämän maailman rikkaat ja kunnialliset viinaporvarit pruukaavat tehdä. He ottavat vaivaisilta ja kuluttavat rikkaille. Ottavat vaivaisilta kalliin hinnan, että se liikenis rikkaille pitää häitä ja juominkia. Sillä tavalla lisätään maailman kunnia heille, mutta perkeleen valtakunta myös lisätään semmoisten kauppamiesten kautta. Koska nimittäin tämän kaltaisella kaupalla vaivaiset lisätään ja omaisuus kootaan muutamille viinaporvareille, niin rupeavat vaivaiset viimein ryöstämään omaisuutta rikkailta, niin kuin nyt kuuluu maailmassa tapahtuvan. Ja maailman ruhtinas, joka on miestappaja alusta, pääsee vissimmästi nauramaan, koska ihmiset ryöstävät ja tappavat toinen toisiansa. — Mutta jos vielä net ihmiset, joilla on maallista tavaraa, käyttäisit omaisuutensa vaivaisten ylöspitämiseksi ja kristillisyyden edesauttamiseksi, ei net raukat sen kautta pääse Herran iloon, jos heillä muuta tavaraa ei ole, kuin ainoastansa se maallinen tavara. Sillä ne leiviskät, jotka annettiin Herralta palvelijoille, merkitsevät hengellistä tavarata, jonka kanssa Hän on käskenyt kristityitä kauppaa tehdä. Hän on käskenyt heitä niin käyttää kristillisyyden ainetta, että joku sielu tulis sen kaupan kautta, nimittäin neuvomisen ja manaamisen kautta voitetuksi taivaan valtakunnalle. Mutta kuolleen uskon tunnustajat ja armonvargaat sanovat niin kuin Kain: *”Olenko minä veljeni peräänkatsoja? Kuinkas minä saatan muita neuvoo kristillisyyteen, koska minä olen itse neuvon alainen? En saata minä itseäni neuvoo, jopa sitten muita.”*

Mutta saatatpa sen tähden muita neuvoo ulkokullaisuuteen. Saatatpa opettaa muitakin

varastamaan armoa. Saatat sinä kuitenkin vastaanseisoa, koska kristityt tahtovat sinulta ryöstää sen kuolleen uskon, jonka päälle sinä luostat. Saatat sinä kuitenkin neuvoa muutamat sokiät raukat mettään, koska sinä käyt heidän edellensä pahoilla esimerkeillä. Juot itse paloviinaa ja tarjoat vielä muille. Kiellät itse pois kristillisyyden ja estät vielä muita tulemasta kristityksi. Saatatpa kauppaa tehdä perkeleelle ja olla hänelle avullinen pyytävissä ihmisten sieluja kadotukseen.

Vapahtaja osoittaa, että se, joka ei tee kauppaa sen leiviskän kanssa, jonka hän on Herralta saanut, menettää vielä senkin leiviskän, jonka hän on saanut. Jolla on, sille pitää annettaman, mutta jolla ei ole, sekin kuin hänellä on, otetaan pois häneltä. Se merkitsee, että jolla on kristillisyyden ainetta, sille lisääntään hartautta, koska hän rupeaa muita neuvomaan. Mutta jolla ei ole elävän kristillisyyden ainetta, hän menettää vielä ulkonaisen tiedonkin, koska hän ei hae itsellensä silmän voidetta Jumalan sanasta. Jolla ei ole vähintäkään murhetta sielun autuudesta, se heittää pois lukemasta, ja unhottaa pian net harvat Jumalan sanat, joita hän on lapsuudesta oppinut. Koska nyt kuolema tulee semmoisen ihmisen päälle, makaa hän juuri tyhjänä ja paljasna kaikesta kristillisyydestä, kaikesta Jumalan sanasta, eikä tiedä ollenkaan, kuinka hänen pitää ajatuksiansa kääntämän. Niin käyvät Vapahtajan sanat toteen, koska Hän sanoo: *"Jolla ei ole, sekin kuin hänellä on, otetaan pois häneltä.* Jolla ei ole kristillisyyden ainetta, häneltä otetaan vielä se ulkonainen tieto. Hän jääpi juuri tyhjäksi.

Jokainen, jolla on vähäisen kristillisyyden alkua, eikä sitä ilmoita kelleen, vaan kätkee hedelmänsä, käypi salamyhkäisyydessä ja hakee itsellensä jotakuta salaista tietä, kusta hän pääsis taivaaseen niin kuin naakimisella, ettei yksikään pitäis tietämän hänen sielunsa tilaisuutta. Kaikki sellaiset, jotka maailman kunnian tähden ei vihti ilmoittaa kelleen sydämensä tilaisuutta, vaikka heillä on

salainen murhe, joka heidän tuntoansa kalvaa, kaikki sellaiset ovat kyllä saaneet yhden leiviskän Herralta, jolla heidän pitäis kauppaa tekemän. Mutta ne kaivavat leiviskänsä maahan. He ajattelevat näin: *"Ei se asia kuulu muille. Se on ainoastans minun ja Jumalan välillä. Ei ihmiset kuitenkaan saata minua auttaa, vaikka minä ilmoittaisin heille, mikä asia se on, joka minun tuntoni päällä makaa. Jos minä ilmoittaisin maailmanlapsille, että minulla on senkaltainen muret, niin he rupeaisit minua pilkkaamaan. Jos minä sanoisin jollekulle kristitylle, niin minä pelkään, että hän painaa minua syvempään helvettiin."*

Mutta katsokaat te hyvät ihmiset, kuinka viekas vihollinen on viekastelemaan heränneitten eli vasta-alkavaisten kanssa, että se muret, joka Jumalan mielen jälkeen on, pitäis loppuman. Sillä vissimmästi loppuu pian tämä salainen muret, jos ihminen kätkee Pyhän Hengen hedelmän, eikä ilmoita sydäntänsä kelleen. Ja sillä tavalla täytetään myös Vapahtajan sanat: *"Jolla on, sille pitää annettaman."* Jos hän nimittäin tekee kauppaa leiviskänsä kanssa. Jolla on kristillisyyden ainetta, sille annetaan vielä enempi ja suurempi hartaus, koska hän puhuu kristillisyydestä.

Mutta joka kaivaa leiviskänsä maahan, eikä puhu kenenkään kanssa kristillisyydestä, häneltä otetaan vielä se vähäinen alku, joka hänellä oli. Se sammuu ja loppuu siihen. Ja koska Vapahtaja sanoo: *"Miks et pannut minun rahaani vaihetuspöydälle, että minä olisin omani saanut takaisin voiton kanssa?"* Mikset puhunut mitään maailman suruttomille ihmisille Vapahtajan suuresta voimasta syntisiä auttamaan ja parantamaan, että joku ihminen olis sinun manaukses ja neuvomises kautta herännyt synnin unesta ja tullut autuuden tielle? Niin sinä ilmanki vastaat: *"Minä tiesin sinun kovaksi mieheksi. Sinä kaipaat enempi syntisparalta, kuin mitä hän saattaa toimittaa. Minä en ole kenenkään neuvonantaja. En minä saata itseäni neuvoa,*

jopa sitten muita.” Katso, kuinka vihollinen panee niittenkin suun kiinni, jotka saattaisit jotakin puhua kristillisyydestä, eikä sen tähden kehtaa sitä tehdä. Tämä on nyt yksi esimerkki, kuinka kristillisyyden leiviskä kaivetaan maahan.

Tämän päivän evankeliumissa panee Vapahtaja taas toisen esimerkin edes, kuinka armon lahjat väärin käytetään ja kristillisyyden hukutetaan eli haaskataan, koska väärä huoneenhaltija ei puhu totuutta ihmisille, vaan lupaa autuuden kaikille koirille ja sioille, ja opettaa syntisiä väärän räkningin [eli laskun] tekemään Jumalan kanssa. Varjelkoon meitä se Taivaallinen Herra Jeesus siitä väärästä huoneenhaltijasta, joka haaskaa armon kalliit lahjat ja pettää Herransa väärällä räkningillä.

Kaikki meidän velkamme on kirjoitettu ylös Herran velkakirjassa, ja se velka on kymmenen tuhatta leiviskätä. Varjelkoon meitä se Taivaallinen Kuningas vähentämästä sitä velkaa, vaan paremmin tunnustamaan meidän velkamme ja anomaan, jos mahdollinen olisi, että se velka pyyhittäisiin pois Hänen suuren laupiutensa kautta, joka ei hyljää katuvaisten palavaa rukousta: Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 16: 1–13

1 Mutta hän sanoi myöskin opetuslapsilensa: oli rikas mies, jolla oli huoneenhaltia, ja hänen edesssänsä kannettiin hänen päällensä, että hän oli hukuttanut hänen hyvytensä.

2 Ja hän kutsui hänen ja sanoi hänelle: miksi minä sinusta sen kuulen? tee luku hallituksestas; sillä et sinä saa tästedes hallita.

3 Niin huoneenhaltia sanoi itsellensä: mitä minä teen, sillä minun herrani ottaa minulta pois hallituksen? en minä voi kaivaa, häpeen minä kerjätä.

4 Minä tiedän, mitä minä teen, että kuin minä viralta pannaan pois, niin he korjaavat minun huoneesensa.

5 Ja hän kutsui tykönsä kaikki herransa velvolliset ja sanoi ensimmäiselle: kuinka paljo sinä olet minun herralleni velkaa?

6 Mutta se sanoi: sata tynnyriä öljyä. Ja hän sanoi hänelle: ota kirjas ja istu pian, ja kirjoita viisikymmentä.

7 Sitte hän sanoi toiselle: kuinka paljon sinä olet velkaa? ja se sanoi: sata puntaa nisuja. Hän sanoi hänelle: ota kirjas ja kirjoita kahdeksankymmentä.

8 Ja herra kiitti väärää huoneenhaltia, että hän toimillisesti teki; sillä tämän maailman lapset ovat toimellisemmat kuin valkeuden lapset heidän sukunassansa.

9 Ja minä myös sanon teille: tehkää teille ystäviä väärästä mammonasta, että kuin te tarvitsette, niin he korjaavat teitä ijankaikkisiin majoihin.

10 Joka vähemmässä on uskollinen, se on myös paljossa uskollinen, ja joka vähemmässä on väärä, se on myös paljossa petollinen.

11 Jollette siis ole olleet uskolliset väärässä mammonassa, kuka teille sitä uskoo, mikä oikia on?

12 Ja ellette ole olleet toisen omassa uskolliset, kuka teille antaa sen, mikä teidän omanne on?

13 Ei yksikään palvelia taida kahta herraa palvella; sillä taikka hän yhtä vihaa ja toista rakastaa, eli yhdessä hän kiinni riippuu ja toisen katsoo ylös. Ette taida palvella Jumalaa ja mammonaa.

Kuka on se väärä huoneenhaltija? Kuolleen uskon tunnustajat ovat selittäneet tämän vertauksen siitä väärästä huoneenhaltijasta samaan laihin kuin juutalaisten opettajat selitit profeettain lupaukset siitä tulevaisesta Vapahtajasta. He ovat kääntäneet tämän vertauksen aivan nurin, koska he sanovat, että Vapahtaja on tahtonut meille osoittaa, kuinka maailman ihmiset käyttävät Jumalan lahjoja väärin. Tämän selityksen jälkeen on se väärä huoneenhaltija yksi jumalatoim

ihminen, joka on saanut paljon maallista omaisuutta, jonka hän haaskaa turhissa pidoissa, haureudessa, juopumuksessa ja herkullisessa elämässä, eikä niin muodoin käytä omaisuutensa vaivaisten auttamiseksi. Koska nyt Jumala kutsuu häntä lukua tekemään hallitusvirastansa, se on: koska senkaltaisen ihminen tuntee, että kuolema lopettaa hänen elämänsä, kutsuu hän herransa velkamiehet, nimittäin tämän maailman vaivaisia tykönsä ja jakaa heille omaisuutensa siinä toivossa, että nämät vaivaiset rukoilevat Jumalata hänen sielunsa edestä. Ja minä olen kuullut, että moni rikas mies, joka on suurella vääryydellä ja ahneudella koonnut maailman tavaroita, ottaa ja lahjoittaa omaisuutensa vaivaisille, orpolapsille ja köyhille leskille, koska hän tuntee, että kuolema on aivan liki, niin kuin tahtois hän hyvillä töillä vaivaisille maksaa sen entisen vääryyden, jolla se omaisuus on koottu.

Tämä on usein tapahtunut, ja tapahtuu vielä nytkin usein, että rikkaat miehet lahjoittavat omaisuutensa kirkolle, kouluille, vaivaisille eli köyhille leskille. Mutta ei ne sitä tee, ei ne anna omaisuutensa pois niin kauan kuin he ovat elämässä, vaan he antavat vasta silloin, koska he tuntevat, että kuolema on aivan liki. Ja kyllä tämä omaisuus on niille hyvä, joille se annetaan, mutta se on tietämätöin, jos tämä omaisuuden lahjoittaminen kuoleman hetkellä rauhoittaa heidän tuntoansa helvetissä, vaikka niillä raukoilla makaa visimmästi se salainen ajatus mielessä, että vaivaisten kiitoskyneleet ja esirukoukset vaikuttavat niin paljon, että tavara, vääryydellä koottu, ei pidä enää heidän tuntoansa kalvaman iankaikkisuudessa. Nämät vaivaiset ovat muka Jumalan velkamiehet, jotka väärän huoneenhaltijan sielun korjaavat iankaikkisiin majoihin, jotka ilman epäilemättä kiittävät häntä iankaikkisuudessa sen edestä, että hän on niitä auttanut.

Kohta siihen malliin selittävät kuolleen uskon opettajat tämän vertauksen, koska he sanovat, että Vapahtaja tämän vertauksen

kautta tahtoo opettaa opetuslapsiansa, kuinka heidän pitää käyttämän tämän maallisen omaisuuden Jumalan kunniaksi ja vaivaisten ylöspitämiseksi, jonka tähden myös muutamat munkit paavin valtakunnassa tekevät itsensä vasiten vaivaisiksi ja käyvät avojalkaisin maakunnan ympäri ja kerjäävät ihmisiltä ruokaa siinä uskossa, että he sen kaltaisella elämällä tienaavat autuuden itselensä. Mutta minä pelkään, että rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, jotka siihen laihin kääntävät hengellisiä asioita maallisiin.

Koko tämä vertaus väärästä huoneenhaltijasta kuuluu kristillisyyteen, mutta ei siihen laihin ymmärrettynä, kuin kuolleen uskon opettajat luulevat, sillä hengellisessä tarkoituksessa on se väärä huoneenhaltija senkaltaisen opettaja, joka on saanut Jumalalta hengellisiä lahjoja eli hengellistä omaisuutta, jonka päälle hän on pantu huoneenhaltijaksi. Niin sanoo pyhä Paavali: *”Me olemme Jumalan salaisuuden huoneenhaltijat ja Hänen lahjainsa jakajat, mutta huoneenhaltijalta vaaditaan, että hän uskolliseksi löytäisiin.”*

Väärät huoneenhaltijat olivat ensiksi juutalaisten opettajat, kirjanoppineet ja fariseukset, jotka olivat saaneet oikian opin ja taidon Raamatusta, mutta käyttit tämän Jumalan omaisuuden niin väärin, että Jumalan armo haaskattiin suruttomille ja sydämistä ympärileikkaamattomille. He käänsit Jumalan sanan nurin, koska he väärän selityksen kautta opetit ihmisiä uskomaan yhden maallisen kuninkaan päälle, ja lupaisit autuuden kaikille niille juutalaisille, jotka Mooseksen lain jälkeen elit.

Väärät huoneenhaltijat ovat myös kaikki senkaltaiset opettajat, jotka haaskaavat Jumalan kalliin tavarain ja omaisuuden, eli lupavat elämän ja autuuden kaikille suruttomille ja paatuneille, eikä saarnaa niin, että ihmiset heräisyt synnin unesta, vaan vuodattavat armoa sokian raukan suuhun ja opettavat vielä Herran velkamiehiä muuttamaan

omantunnon räkninkiä. Jos joku ihminen herää, jos synnin velka rupee jonkun tuntoa vaivaamaan, niin kysyy väärä huoneenhaltija: Kuinka paljon olet sinä minun Herralleni velkaa? Se on: mikäs sinulle tuli, koska sinä huokaat niin raskaasti ja olet murheellinen? Toinen vastaa: Sata puntaa nisuja, sata tynnyriä öljyä. Se on: minulla on omantunnon vaiva. Synnin velka on niin ja niin suuri. Yksi herännyt ihminen tunnustaa nimittäin opettajalle, kuinka raskas synnin kuorma on.

Mutta väärä huoneenhaltija, joka tahtoo tietänsä itsellensä seurakunnalta kiitoksen ja kunnian, eikä niin muodoin raski sanoa maailman ihmisille totuuden, ei tohdi haukkua eli soimata heitä vääryydestä, se opettaa myös niitä heränneitä, jotka tunnustavat velkansa, hän opettaa heitä muuttamaan omantunnon räkninkiä ja sanoo: Ota kirjas, istu pian ja kirjoita viisikymmentä. Ei sinun velkas ole niin suuri. Et sinä ole pahempi muita ihmisiä. Et sinä tarvitse niin paljon murehtia ja tuskassa olla. Vapahtaja on kaikki maksanut. Elä siviästi ja lue viriästi, niin tulet autuaaksi. Ei kohtuullinen ryypääminen tee sielulle yhtään vahinkoa. Onpa Vapahtaja sitä katuvaista ryöväriä armahtanut. Miksi sinua ei pitäis armahtaman, joka et ole varas etkä ryöväri. Et suinkaan sinä ole pahempi syntinen kuin muut.

Katso, sillä tavalla pettää se väärä huoneenhaltija vielä katuvaiksiakin vähentämään synnin velkaa, jonka kautta he rupeevat luottamaan siveytensä päälle ja oman parannuksensa päälle, mutta ei Jeesuksen Kristuksen päälle, joka yksistensä saattaa synninvelkaa maksaa.

Mutta minkä tähden Herra kiittää sitä väärää huoneenhaltijata, että hän toimellisesti teki? Saattaakopa Jumala kiittää senkaltaisia opettajia, jotka eivät ainoastansa haaskaa Hänen pyhän omaisuutensa, koska he jakavat Hänen armonsa kaikille koirille ja sioille, vaan myös opettavat heränneitäkin sieluja halventamaan synninvelkaa? Met emme

saata ymmärtää tämän kiittämisen muulloisin kuin pilkkaamiseksi. Vapahtaja panee itsensä niin alhaiseksi, että Hän puhuu niin kuin muukin maailman ihminen olis puhunut. Herra kiittää sitä väärää huoneenhaltijata, ei sen tähden, että se huoneenhaltija oli oikein tehnyt, mutta sen tähden, että hän oli niin viekas pettämään Herransa, ettei olis moni muu kuin se väärä huoneenhaltija huomainnut senkaltaisen viekkouden. Hän sanoi nimittäin näin, koska häntä käskettiin luvun tehdä hallitusvirastans: En voi minä kaivaa ja häpeän minä kerjätä. Se merkitsee niin paljon kuin: raskaaksi tulee minulle katumuksen ja parannuksen työ, ja häpeän minä kerjätä armoa.

Vanhalle armonvarkaalle tulee katumus raskaaksi. Sen tähden sanoi hän: en voi kaivaa, en voi minä niin raskasta työtä tehdä. Oma-vanhurskaus pani sen toisen sanan hänen suuhun: häpeän minä kerjätä armoa. Koska yksi vanha armonvaras tuntee omantunnon kalvamiset, sotii hän vastaan niin paljon kuin jaksaa, ja rukoilee vielä Jumalata, ettei yksikään veis hänen vanhan kuolleen uskonsa. Sitte sanoo hän heränneille, jotka vaativat oikian katumuksen: Ei suinkaan ole teidän velkanne niin suuri, että teidän pitää niin itkemän ja huokaaman, ja omantunnon vaivassa oleman. Ei suinkaan Jumala niin kova ole, että Hän kaippa teiltä mahdottomia!

Jos nyt puoliheränneet uskovat, mitä tämä armonvaras sanoo, niin keskeytyy katumus, ja väärä huoneenhaltija pääsee itsekin rauhoittamaan omantuntonsa, koska kaikki Herran velkamiehet tulevat suruttomaksi. Ei ole yksikään enää, joka kantaa hänen päälensä, että hän on haaskannut Herransa omaisuuden. Ja sillä tavalla korjataan nyt väärä huoneenhaltija iankaikkisiin majoihin kaikilta niiltä, joille hän on antanut omantunnon rauhan. Hän kiitetään kaikilta suruttomilta ja armonvarkailta. Hän kiitetään ja ylistetään ylimmäiseksi opettajaksi, joka on saarnannut niin suloisesti evankeliumia, ettei yksikään ole omantunnon haavoja

saanut. Ei yksikään ole pistoksen saanut sydämeensä. Ei yksikään ole hänen saarnansa kautta omantunnonvaivaan joutunut. Ei yksikään ole haukuttu ja soimattu vääryydestä. Ei yksikään ole rauhattomaksi taikka murheelliseksi tehty. Ei yksikään ole tarvinnut katumuksen ja parannuksen tehdä.

Ylimmäiset viinaporvarit kiittävät häntä sen edestä, ettei hän ole saattanut heitä vahinkoon viinakaupan tähden, sillä hän on itse ryyppännyt viinaa ja antanut muiden juoda rauhassa, ja sillä tavalla vahvistanut maakunnan siinä uskossa, että viina on elämän vesi ja Pyhän Hengen voima. Siitä maakunnan uskosta tuli viinaporvarille iso voitto, mutta kirottu olkoon se pappi, joka viinan hävittää seurakunnasta.

Juomarit myös kiittävät ja ylistävät sitä väärää huoneenhaltijata, joka laskee heitä rippille, vaikka he ovat vähän höyryssä. Hän tietää ilmanki, että he tulevat oikein jumaliseksi, koska paloviina lämmittää vanhan Aatamin sydäntä. Hän tietää ilmanki, että paloviina ja rippiviina vaikuttavat molemmat yhden totisen katumuksen ja parannuksen. Mutta paloviinalla on ilmanki yksi elävä henki, joka lisää mieltä ja aukaisee siviän huoran silmät näkemään, mistä tie menee taivaaseen.

Koska siis väärä huoneenhaltija tekee velkamiestensä velkaa vähemmäksi, niin se on arvattava, että he kiittävät häntä sen edestä ja korjaavat häntä iankaikkisiin majoihin. Ja koska velkamiesten omatunto on rauhoitettu sillä tavalla kuin nyt sanottu on, niin myös väärän huoneenhaltijan omatunto on rauhassa. Ei suinkaan yksikään soimaa häntä, koska hän ei soimaa muita.

Viimein sanoo Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa: Tehkää teillenne ystäviä väärästä mammonasta, että koska te tarvitsette, niin he korjaavat teitä iankaikkisiin majoihin. Tämä paikka kuuluu luonnollisen ihmisen korvissa niin kuin Vapahtaja olis käsenyt opetuslapsiansa tehdä maailman

rikkaat ystäväksi itsellensä. Ja se kävis kyllä laihin, jos nimittäin yksi kristitty ei ota ja loukkaa niiden tuntoa ollenkaan, mutta kiittää heitä parhaaksi kristityksi, jotka ovat niin hyvät auttamaan vaivaisia ja niin edespäin. Sillä lailla voisivat köyhät kristityt saada apua heiltä. Mutta lieneekö se Vapahtajan tarkoitus, että kristityt pitää palveleman rikkaita sen avun tähden, jonka he välistä tarvitsevat?

Minä luulen Vapahtajan tarkoittaneen sen, että opetuslasten pitää niin haukkuman sitä väärää mammonata hyvin. Heidän pitää niin haukkuman rikkaita, että heidän täytyy tulla opetuslasten ystäväksi. Ja koska opetuslapset ovat kovin haukkuneet sitä väärää mammonata, että hänen täytyy tulla ystäväksi, silloin väärä mammoni täytyy auttaa niitä kristityitä, jotka kristillisyyden tähden ovat tarvitsevaiset, koska maailma rupee heitä vihaamaan. Sillä ensimmäiset kristityt olit aivan köyhät. Ja ne kristityt, joilla oli vähäisen varallisuutta, ne täydyit antaa omaisuutensa köyhille kristityille, koska vaino tuli kristityille.

Nyt ajattelee muutampi mammonin orja: Sen tähden ilmanki haukkuvat, että minäkin tulisin niin hulluksi, että rupeisin antamaan omaisuuteni heille. Mutta sitä minä en tee, vaikka kuinka tulisin kristityksi. En minä anna heille yhtään skillinkiä. — Tee kuinkas tahdot, mammonin orja, mutta jos sinä tulet Jeesuksen opetuslasten ystäväksi, niin kuin Vapahtaja on sanonut, niin minä luulen, että sinun täytyy mennä ilman kukkarota taivaan valtakuntaan, sillä Juudaalla on kukkaro. Mutta kukkaro tuli viimein niin raskaaksi, ettei hän jaksanut sitä kantaa, vaikka siinä ei ollut enämpi kuin kolmekymmentä hopiapenninkiä.

Niin tehkää siis teillenne ystäviä väärästä mammonista. Suostuttakaat maailman rikkaita makiällä viinalla. Heidän täytyy tulla köyhäin kristittyin ystäväksi, koska heitä parhaalla viinalla suostutetaan. Silloin täytyy

heidän alkaa peräsuolesta parannusta teemmään. Ja jos vielä kaikki muut paikat tulisivat korjatuksi, mutta se paikka jääpi korjaamatta, niin ei ole hyvin asiat. Mutta me toivomme, että väärä mammoni tulee opetuslasten ystäväksi. Ja koska hätä tulee köyhille kristityille, niin entinen väärä mammoni

korjaa heitä iankaikkisiin majoihin, niin kuin tapahtui Sakkeukselle. Ja hän lupais antaa puolen omaisuudestaan vaivaisille, mutta hän antoi koko sydämensä Jeesukselle. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Jokainen pitääköön meitä Kristuksen palvelijoina ja Jumalan salaisuuden huoneenhaltijoina, mutta ainoastansa sitä huoneenhaltijain seassa etsitään, että joku uskolliseksi löydettäisiin.

Tässä paikassa puhuu Paavali hengellisten huoneenhaltijain virasta. Se on Jumalan salaisuuden huoneenhaltija, jonka pitää jakaman Jumalan salaisuudet ihmisille. Ja kukapa on Jumalan salaisuuden huoneenhaltija muu kuin yksi opettaja, jonka haltuun Jumalan salaisuudet uskotut ovat. Apostoli panee vielä tämän merkillisen sanan tykö, että ainoastansa sitä huoneenhaltijain seassa etsitään, että joku uskolliseksi löyettäisiin, niin maallisissa kuin taivaallisissa.

Mutta Vapahtaja on sanonut, että muutampi huoneenhaltija oli semmoinen, että hän rupeis kanssapalvelijoitansa pieksämään, koska Isäntä oli pois lähtenyt; ja sanoi vielä itsellensä: Minun Isäntäni viipyy, ei se tule niin hopusti takaisin. Ja sen viipymisen päälle luottain rupeis hän kanssapalvelijoitansa pieksämään ja nälyttämään. Hän ajatteli ilmanki, ettei kukaan tohdi kantaa hänen päällensä. Mutta Vapahtaja kysyy kaikilta huoneenhaltijoilta, mitä Isäntä tekee semmoiselle huoneenhaltijalle, joka niin armottomasti kanssapalvelijoitansa pieksää ja nälyttää? Muutampi huoneenhaltija on semmoinen, että hän antaa kanssapalvelijainsa nälyä, ja itse herkullisesti elää. Semmoisen huoneenhaltijan tykönä ei ole uskollisuutta.

Vapahtaja sanoi myös opetuslapsillensa: *”Teille on annettu tuta taivaan valtakunnan salaisuudet, mutta muille saarnataan vertausten kautta.”* Hän antaa siis kaikille tietäväksi, että Jeesuksen opetuslapset pitää tunteman Jumalan valtakunnan salaisuudet. Kuinkapa he muutoin saattavat olla Jumalan salaisuuden huoneenhaltijat, koska heidän pitää jakaman kanssapalvelijoille heidän osansa laista ja evankeliumista niin paljon kuin itse kullekin tulee. Tähän paikkaan kuuluu myös, mitä Vapahtaja sanoo opetuslapsillensa: *”Ei teidän pidä heittämän päärljyjä*

sikain eteen.” Se on: ei sovi Jumalan armo suruttomille ja paatuneille, vaan katuvaisille. Jeesuksen opetuslapset ovat tosin Jumalan salaisuuden huoneenhaltijat, ja sen tähden täytyy heidän tuta Jumalan valtakunnan salaisuudet. Heidän pitää tietämän, mitkä tavarat heille uskotut ovat.

Näinä aikoina löytyy valitettavasti monta väärää huoneenhaltijata, jotka väärin jakavat Jumalan kalliin tavarain ja omaisuuden. Löytyy myös niitäkin, jotka ei ainoastansa pieksä, mutta myös nälyttävät kanssapalvelijoitansa, ja viskaavat vielä Jumalan lahjoja keitureille ja sioille, ja semmoiset huoneenhaltijat ajattelevat ilmanki, että Isäntä viipyy: ei Isäntä tule niin pian. Kyllä tosin keiturit ja siat tykkäävät paljon semmoisista huoneenhaltijoista, jotka viskaavat heille Jumalan lahjoja ja nälyttävät kanssapalvelijoitansa. Mutta Isäntä ei tykkää paljon semmoisista. Minä olen kuullut, että muutamat maailman herrat antavat koirille liiningin ja lapsille ruotoja. Ja semmoiset huoneenhaltijat taitavat netkin olla, joista Vapahtaja muistelee, että he pieksävät kanssapalvelijoitansa ajatellen, että Isäntä viipyy. Kukas tiesi, kuinka kauan Isäntä viipyy? Se taitaa tulla silloin, koska huoneenhaltija sitä vähimmin usko.

Koska nyt ainoastansa se huoneenhaltijain seassa etsitään, että joku uskolliseksi löyettäisiin, niin olis tarpeellinen katsella, kuka nyt olis uskollinen huoneenhaltija, kuka nyt saattais olla uskollinen Jumalan salaisuuden huoneenhaltija. Ei semmoinen taida olla uskollinen huoneenhaltija, joka pieksää kanssapalvelijoitansa, koska Isäntä lähtee pois. Eikä semmoinen taida olla uskollinen huoneenhaltija, joka antaa liiningin koirille ja ruotoja lapsille. Vapahtaja sanoi Kananean vaimolle: *”Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.”* Mutta semmoiset ovat

muutamat huoneenhaltijat. Ne ottavat lasten leipää ja heittävät penikoille.

Mitäs Isäntä ja vanhin pitää tekemän senkaltaisille huoneenhaltijoille, jotka ottavat lasten leipää ja heittävät penikoille? Eikö hänen pidä kauhistuman ja itkemän, koska hän saapi kuulla, kuinka hänen lapsiansa nälytetään ja penikoita hyvin ruokitaan. Ja toinen kauhistus on se, että muutamat huoneenhaltijat viskaavat Jumalan viljaa keitureille ja sioille. Mitäs pitää Isännän sanoman semmoisille, koska Hän saapi kuulla, kuinka väärät ja uskottomat huoneenhaltijat haaskaavat Hänen hyvyytensä. Eikö Hänen pidä suuttuman semmoisille ja sanoman: *”Sinä paha palvelija, tee luku hallituksestas, sillä et sinä saa tästedes hallita.”*

Mutta väärä huoneenhaltija ajattelee ilmanki näin: *”Kyllä Isäntä viiptyy, ei se vielä varsin tule takaisin.”* Mutta jos nyt vielä viipyis vähän aikaa, niin kuin väärä huoneenhaltija luulee, vaikka Pietari kirjoittaa kristityille: Ei Herra viivytä tulemistansa, niin kuin muutamat luulevat Hänen viiptyvän. Kuitenki tulee kerran se päivä, että väärä huoneenhaltija kutsutaan Herransa tykö, ja Hän sanoo hänelle: *”Tee luku hallituksestas, sillä et sinä saa tästedes hallita.”*

Ilmanki väärä huoneenhaltija silloin menee Herransa velkamiesten tykö ja sanoo: *”Kuinka paljon olet sinä minun Herralleni velkaa?”* Jos sitte Herran velkamiehet sanovat, kuinka suuri velka on, nimittäin sata puntaa nisuja eli sata tynnyriä öljyä, niin sanoo se väärä huoneenhaltija: *”Ota kirjas, istu pian ja kirjoita viisikymmentä.”* Eli niin kuin tämänaikaiset suruttomat papit sanovat heränneille: *”Et suinkaan sinä ole suurin syntinen, kyllähän ilmanki saat anteeksi; ja ei sinun tarvitse syntiäs maailmalle huutaa.”*

Semmoisia nyt surutoin pappi saarnaa puoliheränneille. Ja jos he uskovat hänen saarnansa, niin he ottavat sitte kirjansa ja kirjoittavat viisikymmentä. He lukevat synninvelan puolta vähemmäksi ja tulevat viimein omalla

parannuksella kristityksi. — Ka, se on hyvä pappi! sanovat sitte huorat ja varkaat, juomarit ja viinaporvarit, joka ei hauku niin hirveästi, että ihmiset tulevat hulluiksi, ja me korjaam me häntä ijanikaikkisiin majoihin. Mutta se on tietämätöin, kuinka paljon te korjaatte senkaltaista opettajaa, joka saarnaa niin suloisesti evankeliumia, että siveät huorat laskevat maitonsa, ja viinaporvarin silmistä käärmeen kyneleet vuotavat, koska häntäkin rakkaaksi kristityksi mainitaan. Ja raittiin juomarin silmistä alkavat käärmeen kyneleet vuotamaan, koska vuotava pirun paska on jo aikaa pehmeäksi tehnyt sydämen. Kukas tiesi, kuinka paljon semmoiset rakkaat kristityt kiittävät opettajaansa ijanikaikkisuudessa, koska silmät aukenevat ja he saavat nähdä, että koko synninvelka on jäänyt maksamatta.

Ja kyllähän semmoiset väärät huoneenhaltijat ottavat lasten leipää ja heittävät penikoille. He antavat koirille liiningin, ja lapsille antavat he ruotoja. Mitäs Vanhin sanoo, koska Hän tulee ja saapi tietää, kuinka väärät huoneenhaltijat tekevät, kuin he ruokkivat sikoja hyvin ja lapsia nälyttävät? Minä luulen, että semmoinen menetys koskee kovin Vanhemman sydämeen. Ei suinkaan Vanhin varsin lepy senkaltaiselle väärälle huoneenhaltijalle, eikä hän taida toisti uskoa taloansa ja lapsiansa semmoisen huoneenhaltijan haltuun, joka ruokkii sikoja hyvin ja nälyttää lapsia.

Nyt, koska tämän päivän evankeliumi osoittaa, kuinka viekas se väärä huoneenhaltija on pettämään Herraansa, niin meidän pitää Jumalan armon kautta katseleman hänen viekkauttansa, koska me ensin olemme kumartaneet polviamme sen Suuren ja Voimalisen Isännän edessä, rukoillen kaikesta sydäimestä, ettei nämät köyhät lapset tulis niin onnettomiksi, että he joutuisit väärän huoneenhaltijan haltuun, joka ottaa lasten leipää ja heittää penikoille, eli antaa koirille liiningin ja lapsille viskaa ruotoja! Vaikka minä olen tosin huono ruokkimaan Jumalan

lapsia, mutta sitä ei ole tunto vielä antanut myöten, että minun pitäis ottaman lasten leipää ja heittää penikoille, niin kuin Paavali sanoo: *”Rieskalla minä olen teitä ruokkinut, koska ette ole saattaneet vahvempata ruokaa vastaan ottaa.”*

Kuitenki toivotan minä, että lapsille kasvaisit hampaat, että he saataisivat ilman pullaamatta syödä vahvempaa ruokaa, ettei heidän tarvis aina vahdata pullia toisen suusta, sillä se aika saattaa pian tulla, että semmoinen huoneenhaltija tulee, josta vanha sananlasku sanoo: *”Lapsi syöpi syöttäjältä ja syöttäjä syöpi itsekin.”*

Rukoilkaat nyt, lapset, niitten edestä, jotka ovat niin onnettomaksi joutuneet, että heidän täytyy ruuan vieressä nälkään kuolla, eli joilla semmoinen huoneenhaltija on, joka ottaa lasten leipää ja heittää penikoille, että se Suuri Isäntä ja Vanhin, joka kaikkia orpolapsia ruokkii ja ylöspitää, että Hän antais heille semmoisen huoneenhaltijan, joka saattais uskollisesti ruokkia Jumalan lapsia. Kuule, rakas Vanhin, itkeväisten ja parkuvaisten huokaus! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 16: 1–13

1 Mutta hän sanoi myöskin opetuslapsilensa: oli rikas mies, jolla oli huoneenhaltia, ja hänen edessänsä kannettiin hänen päällensä, että hän oli hukuttanut hänen hyvyytensä.

2 Ja hän kutsui hänen ja sanoi hänelle: miksi minä sinusta sen kuulen? tee luku hallituksestas; sillä et sinä saa tästedes hallita.

3 Niin huoneenhaltia sanoi itsellensä: mitä minä teen, sillä minun herrani ottaa minulta pois hallituksen? en minä voi kaivaa, häpeen minä kerjätä.

4 Minä tiedän, mitä minä teen, että kuin minä viralta pannaan pois, niin he korjaavat minun huoneesensa.

5 Ja hän kutsui tykönsä kaikki herransa velvolliset ja sanoi ensimmäiselle: kuinka paljo sinä olet minun herralleni velkaa?

6 Mutta se sanoi: sata tynnyriä öljyä. Ja hän sanoi hänelle: ota kirjas ja istu pian, ja kirjoita viisikymmentä.

7 Sitte hän sanoi toiselle: kuinka paljon sinä olet velkaa? ja se sanoi: sata puntaa nisuja. Hän sanoi hänelle: ota kirjas ja kirjoita kahdeksankymmentä.

8 Ja herra kiitti väärää huoneenhaltia, että hän toimellisesti teki; sillä tämän maailman lapset ovat toimellisemmat kuin valkeuden lapset heidän sukunassansa.

9 Ja minä myös sanon teille: tehkää teille ystäviä väärästä mammonasta, että kuin te tarvitsette, niin he korjaavat teitä ijankaikkisiin majoihin.

10 Joka vähemmässä on uskollinen, se on myös paljon uskollinen, ja joka vähemmässä on väärä, se on myös paljon petollinen.

11 Jollette siis ole olleet uskolliset väärässä mammonassa, kuka teille sitä uskoo, mikä oikia on?

12 Ja ellette ole olleet toisen omassa uskolliset, kuka teille antaa sen, mikä teidän omanne on?

13 Ei yksikään palvelia taida kahta herraa palvella; sillä taikka hän yhtä vihaa ja toista rakastaa, eli yhdessä hän kiinni riippuu ja toisen katsoo ylös. Ette taida palvelella Jumalaa ja mammonaa.

Koska raamatunselittäjät arvelevat, että tämä väärä huoneenhaltija on yksi rikas mies, jolle on uskottu iso maailman tavara, jonka hän haaskaa ja väärinkäyttää, ei Jumalan kunniaksi eikä lähimmäisen auttamiseksi, vaan omaksi turmelukseksi ja muitten ihmisten vahingoksi, niin täytyy meidän Jumalan armon kautta tutkistella: **Mikä mies tämä väärä huoneenhaltija on? Ja mitkä ovat ne Herran velkamiehet, joita väärä huoneenhaltija opettaa oikeat rakingit [eli laskut] muuttamaan?**

Se Suuri Herra ja Isäntä, joka on uskonut sekä maallisen että hengellisen tavarain

niille, jotka ovat Hänen salaisuutensa huoneenhaltijat, antakoon meille oikeata ylösvaistusta, että me saattaisimme oikein ymmärtää, mikä Hänen tahtonsa on!

Ensimmäinen tutkistelu: **Kuka on se väärä huoneenhaltija?** Nykyiset raamatunselittäjät sanovat, että tämä väärä huoneenhaltija on yksi rikas mies, jolle iso maailman tavara on uskottu, ja Herran velkamiehet ovat muka vaivaiset, joilla on niin kuin oikeus saada apua siltä rikkaalta mieheltä. Mutta tämä rikas mies ei ole oikein käyttänyt tavaransa Jumalan kunniaksi ja vaivaisten ylösauttamiseksi, vaan hän on haaskannut omansa, niin kuin maailman herrat pruukavat, turhissa pidoissa, kraviaisissa, ristiäisissä ja häissä. Muutamat maailman herrat ottavat vaivaisilta ja kuluttavat rikkaille. Ja koska Herra kutsuu heitä tilintekoon taudin eli vastoinkäymisten kautta, ottavat he ja tekevät testamentin vaivaisille siinä tarkoituksessa, että vaivaiset rukoilevat heidän sieluinsa edestä, koska he kuolevat.

Mutta se on tietämätöin, jos vaivaiset saattavat esirukouksellansa korjata yhden mammonan orjan sielun ijankaikkisiin majoihin, joka on elänyt maailmassa niin kuin luontokappale ja väärinkäyttänyt Jumalan siunausta turhissa pidoissa, ja on enemmän tehnyt vaivaiseksi kuin auttanut. Hän on ensin koonnut tavaransa oikeudella ja vääryydellä; jos vaivaiset ovat häneltä tarvinneet jotakin pyytää, niin hän on ottanut kalliin hinnan heiltä. Muutampi on viinakaupalla tehnyt maakunnan mustaksi. Ja semmoinen mammonan orja ottaa nyt ja tekee testamentin vaivaisille, koska hän kuolee. Ilmanki ne vaivaiset, jotka saavat osan hänen tavarastansa, ottavat ja rukoilevat hänen sielunsa edestä, ettei perkele vie häntä kuoleman jälkeen.

Minä luulen, että perkele viepi hänen sielunsa yhtä hyvin, vaikka kuinka suuren osan hän lahjoittais vaivaisille tavaroistansa, koska hänellä ei ole muuta autuuden

perustusta, kuin ainoastansa se, että vaivaiset rukoilevat hänen sielunsa edestä. Vaikka moni sokea raukka taitaa niin ajatella, että vaivaiset korjaavat hänen sielunsa ijankaikkisiin majoihin, koska he rukoilevat hänen sielunsa edestä. Mutta tämä raamatunselitys ei passaa ollenkaan tähän paikkaan, vaan se väärä huoneenhaltija on yksi opettaja, jolle on uskottu hengellinen tavara, jonka hänen pitää käyttämän kristillisyyden ylösrakennukseksi, niin kuin Paavali on edellä mainitussa paikassa sanonut: *”Me olemme Hänen salaisuutensa huoneenhaltijat.”*

Mutta muutamat opettajat ei saarnaa niin, että ihmiset heräis, vaan he haaskaavat Jumalan uskotun tavaran ja omaisuuden. He lupaavat armon ja autuuden kaikille katumattomille ja saarnaavat niin suloisesti evankeliumia, että siveät huorat laskevat maitonsa, ja armolliset viinaporvarit rupeavat käärmeen kyneleitä vuodattamaan. He saarnaavat juomareille: *”Rakkaat kristityt,”* ja viinaporvareille: *”Rakkaat Jeesuksen ystävä.”* — *”Kyllä te tulette autuaaksi, jos te elätte niin siveästi, kuin tähän asti on eletty. Ei teidän tarvitse niin hulluksi tulla kuin nämät heränneet, jotka huokaavat niin kuin luontokappaleet ja haukkuvat kunniallisia ihmisiä, ja vielä ne ulvovat.”* Jos yksi katuvaivainen sielu tulee semmoisen opettajan tykö ja tunnustaa kyneleillä syntiänsä, niin hän sanoo: *”Mikäs ulvominen tämä on?”*

Semmoinen on nyt se väärä huoneenhaltija, yksi hukka, joka raataa Jeesuksen lampaista. Ei hän ainoastansa saarnaa juomareille: *”Rakkaat kristityt,”* ja viinaporvareille: *”Rakkaat Jeesuksen ystävä,”* vaan hän saarnaa myös katuvaivaisille: *”Te väärät profetat,”* ja armoitetuille: *”Te villihenget.”* Ei semmoinen opettaja ole tietävinänsä, että kirkko on täynnä katumattomia perkeleitä, jotka irvistelevät selän takana vielä omalle opettajalle ja kutsuvat häntä mustaksi saatanaksi.

Minkäkaltaisen kiitoksen semmoinen opettaja viimein saapi heiltä, koska silmät

aukenevat molemmilla. Ilmanki he korjaavat häntä ijankaikkisiin majoihin, ja kiittävät häntä ijankaikkisuudessa hyvän opetuksen edestä. Niin ajattelee se väära huoneenhaltija, että koska hän opettaa Herransa velkamiehiä vähentämään synnin velkaa, niin he rukoilevat hänen sielunsa edestä, ja korjaavat häntä ijankaikkisiin majoihin. Jos nyt semmoinen huoneenhaltija kohtaa Herransa velkamiehiä ja kysyy: *”Kuinka paljon olet sinä minun Herralleni velkaa?”* niin he vastaavat: sata tynnyriä öljyä, eli: sata puntaa nisuja.

Herran velkamiehet ovat nimittäin heränneet ihmiset, jotka tuntevat, kuinka suuri synninvelka heillä on. Ja he tunnustavat syntiänsä, vaikka vielä väära huoneenhaltija ei kysyis heiltä. Ja synninvelka on heillä tunnossa eli omantunnon velkakirjassa kirjoitettu. Mutta ei väära huoneenhaltija sano Herransa velkamiehille: oikein on kirjoitettu velkakirjaan, ja katso nyt perään, kuinka tämä velka tulis maksetuksi, eli mene nyt Herran tykö ja rukoile: ole kärsivällinen minun kanssani ja minä tahdon kaikki maksaa, vaan väära huoneenhaltija sanoo Herransa velkamiehille: Ota kirjas, istu pian ja kirjoita viisikymmentä. Se on sanottu: Et suinkaan sinä ole suurin syntinen. Kyllähän sinä saat anteeksi, saati sinä uskot.

Tässä ei ole kysymystä oikeasta katumuksesta ja parannuksesta, sillä ei väära huoneenhaltija vaadi Herran velkamiehiltä, että heidän pitää oikean katumuksen tekemän, vaan hän opettaa heitä vähentämään synnin velkaa ja sanoo: ota kirjas, istu pian ja kirjoita viisikymmentä. Ja niin hän luulee, että he korjaavat häntä ijankaikkisiin majoihin. Hän luulee, että ne kiittävät häntä ijankaikkisuudessa sen hyvän työn edestä, että hän opetti heitä vähentämään synnin velkaa. Mutta kukas tiesi, kuinka paljon he kiittävät häntä sen edestä, koska silmät aukenevat ja he saavat nähdä, että koko synninvelka on jäänyt maksumatta ja anteeksi antamatta.

Mutta kuulkaamme nyt vielä, kuinka väära huoneenhaltija sanoo, koska Herra aikoo ottaa häneltä viran pois. Hän sanoo nimittäin näin: En voi minä kaivaa ja häpeän minä kerjätä. Jos nimittäin se väära huoneenhaltija pitäis ruveta oikean räkingin tekemään Herran velkamiesten kanssa, eli vaatimaan heitä maksamaan heidän velkansa, se on, jos hän rupeais heitä vaatimaan oikean katumuksen, niin hänen täytyis itse kanssa ruveta kaivamaan kravia Herran viinamäessä ja raskasta työtä tekemään: Hänen täytyis itse ruveta kaivamaan vanhoja syntejänsä ylös ja ruveta katuvaaisia sieluja johdattamaan.

Mutta tämä kaivaminen tulee väärälle huoneenhaltijalle niin raskaaksi, että hän pikemmin heittää pois opettajan viran, niin kuin moni pappi on jo aikonut tehdä, kussa on muutampia heränneitä seurakunnassa. Se oma katumus ja katuvaisten sieluihin johdattaminen tulee suruttomalle opettajalle niin raskaaksi, että hänen täytyy sanoa: *”En voi minä kaivaa ja häpeän minä kerjätä,”* Se on: *”En jaksa minä kaivaa kravia Herran viinamäessä, en jaksa minä johdattaa katuvaaisia sieluja, ja häpeän minä kerjätä Herralta armoa, että hän vahvistais minua.”*

Niin muodoin löytää väära huoneenhaltija sen parhaan neuvon, että hän opettaa heränneitä vähentämään synnin velkaa, että he lakkaisit katumuksen tekemästä ja korjaisit häntä huoneeseen. Koska hän nukuttaa heidän tuntoansa, niin hän saapi myös itse paremman rauhan. Ilmanki he antavat hänelle punssia palkasta, koska hän antaa heidän mennä rauhassa helvettiin. Sillä jos hänen pitäis ruveta kaivamaan kravia Herran viinamäessä, eli kaivamaan omat ja muitten synnit ylös, niin se tulis hänelle raskaaksi ja vaivalloiseksi työksi. Ei olis hänellä joutoa pitää kalaasia eli käydä herrain pidoissa ja lyödä korttia heidän kanssansa. Hän tulis myös kunnianttomaksi, jos hän alkais suruttomia haukkumaan. Maailman herrat rupeaisit häntä vihaamaan. Viinaporvarit sanoisit hänelle: *”Sinä olet Samaritaanus ja sinulla on*

perkele.” Kaikki siveät huorat rupeaisit hänen päällensä kantamaan, eikä yksikään viinaporvari saattais häntä pitää herrana.

Kuinka yksi väärä huoneenhaltija jaksais niin paljon kaivaa Herran viinamäessä? Pikemmin hän ylönantaa koko sen viran, niin kuin moni surutoin pappi on aikonut tehdä, koska hän on ruvennut tuntemaan, kuinka raskas se on, että kantaa päivän kuorman ja helteen. Ei ole nimittäin opettajalle niin helppo se kantaminen ja kaivaminen Herran viinamäessä, kussa on heränneet ihmiset. Ei ole koiran virka niin helppo kuin suruttomat papit luulevat. Sen tähden he pyytävät kaikella muodolla tukahuttaa joka ainoan kipenen siitä valkeasta, jonka Vapahtaja tuli sytyttämään maan päälle. He freistaavat sammuttaa sen hengellisen valkean joka paikassa, kussa se tulee ilmi. Ja he luulevat sen kautta sammuttavansa helvetin valkean.

Mutta enemmän se taitaa helvetin valkea syttyä, kuin sammua sen kautta, että he uskottavat katumattomia syntisiä, että he senkaltaisena pääsevät taivaan valtakuntaan. Kukas tiesi, kuinka väärälle huoneenhaltijalle viimein käypi, koska katumattomat huorat ja rehelliset varkaat eli raittiit juomarit ja armolliset viinaporvarit pitää häntä korjaaman ijankaikkisiin majoihin?

Mutta miksi Herra kiitti sitä väärää huoneenhaltijata, että hän toimellisesti teki? Taisipa väärä huoneenhaltija sen kiitoksen kautta ansaita ijankaikkisen elämän ja autuuden? Mutta ei taida se kiitos tulla hänelle parannukseksi, koska hänen viekkautensa tulee oikein päivän valkeudessa koeteltavaksi. Herra kiittää häntä, ei sen tähden, että hän oikein teki, mutta että hän saattoi olla niin viekas, että hän saattoi niin pettää Herran velkamiehet, että hän saattoi nukkuttaa heidän tuntoansa sillä lailla, että hän opetti heitä muuttamaan omantunnon kirjoituksia.

Vapahtaja puhuu tässä paikassa niin kuin yksi maallinen rikas porvari pruuksaa puhua, koska hän huomaitsee, kuinka viekas kauppa

trenki on muuttamaan räkinkiä, niin hän sanoo: kylläpä hän oli viekas! Mutta ei kauppa trenki tämän sanan kautta ole saanut yhtään kiitosta, vaan kauppa trenki ajetaan pois Herran huoneesta, sillä hänelle sanotaan: *”Tee luku hallituksestas, sillä et sinä saa tästedes hallita.”* Tällä ajalla ovat useammat kauppa trengit niin viekkaat pettämään itseänsä ja Herran velkamiehiä, että jos he ei rupea kaivamaan ylös omia ja velkamiesten syntejä, taitavat he pian saada tämän käskyn: tee luku hallituksestas, sillä et sinä saa tästedes hallita. Vaikka he ajattelevat *”minun Herrani viipyy”*, ja niin he alkavat pieksämään kanssapalvelijointansa.

Muutamat antavat koirille liiningin ja lapsille he viskaavat ruotoja. He ottavat lasten leipää ja heittävät penikoille. Eikös pidä Vanhemman suuttuman? Eikös pidä semmoinen hirmuinen asia koskeman Vanhemman sydämeen, koska Hän saapi kuulla, kuinka se väärä huoneenhaltija nälyttää Hänen lapsiansa, mutta syöttää sikoja. Minä olen tosin huono ruokkimaan Jumalan lapsia, mutta en ole kuitenkaan mielellä ja tahdolla ottanut lasten leipää ja heittänyt penikoille.

Nyt sanoo Vapahtaja viimeiseksi tämän päivän evankeliumissa: Tehkää teille ystäviä väärästä mammonasta, että koska te tarvitsette, niin he korjaavat teitä ijankaikkisiin majoihin. Muutamat luulevat, että Vapahtaja tässä värssyssä kehoittaa opetuslapsiansa kokoamaan maallista tavarata ja omaisuutta, mutta siihen taitaa ahneuden perkele paremmin kehoittaa ei ainoastansa mammonan orjia, mutta myös opetuslapsia. Ja jos he vain siihen suostuvat, niin taitavat myös ne tavarat jäädä hakematta, joita koi ei syö, eikä varkaat kaiva ja varasta.

Mutta Vapahtaja kehoittaa paremmin opetuslapsiansa puhuttelemaan rikkaita, että he kääntyisit kristillisyyteen, ja sillä tavalla tulisit ystäviksi heidän kanssansa ja saisit heiltä apua vainon aikana. Jeesuksen opetuslapset ovat nimittäin köyhät ja maailmalta vihatut.

Koska heitä vihataan ja vainotaan kristillisyyden tähden, niin heidän täytyy välistä jättää kaikki ja seurata Kristusta, ja silloin saattavat rikkaat auttaa Jeesuksen köyhiä opetuslapsia ruumiin puolesta, jos he tekevät heillensä ystäviä väärästä mammonasta. Ei kuitenkaan ole se tarkoitus, että kristittyin pitäis rukoileman ja viekkaasti puhutteleman suruttomia, että ne auttaisit heitä ruumiin puolesta, vaan Vapahtajan tarkoitus on se, että opetuslasten pitää tekemän työtä sen päälle, että tämän maailman rikkaat, jotka usein ovat vääryydellä tavaroita koonneet, kääntyisit kristillisyyteen, niin he mielellänsä auttaisit köyhempiä kristityitä, koska he tarvitsevat apua. Ei kuitenkaan sovi yhden kristityn ruveta omaan kukkaroonsa saarnaamaan, vaan ainoastansa, että tämän maailman rikkaat tulisit kristityksi.

Tässä on nyt kolmenlaista selitystä. Ensiksi se, että yksi kristitty saapi kyllä koota maailman tavaroita, jos hän saattaa, ja sillä lailla tehdä itsellensä ystäviä väärästä mammonasta. Ja siihen selitykseen mielistyvät kaikki, erinomattain kaupparmiehet ja viinaporvarit. Toinen selitys on näin: Tehkää teille ystäviä väärästä mammonasta. Se on: ei teidän pidä loukkaaman rikkaitten mieltä, vaan olkaat ystävät heidän kanssansa, että he auttaisit teitä, koska te tarvitsette. Siihen selitykseen mielistyvät ilman epäilemättä tämän maailman rikkaat, ettei tohdi köyhät kristityt heitä haukkua. Mutta se tulis köyhille kristityille suureksi kiusaukseksi, jos heidän pitää sen ruumiillisen hädän tähden niin palvelemanrikkaita, ettei he sais enää puhua heille totuutta. Jos nimittäin köyhä kristitty haukkuu yhden rikkaan pakanan, niin se rikas pakana suuttuu, eikä enää auta köyhiä. Mutta kolmas selitys on tämä: *”Tehkää, jne.”* se on: puhutelkaat tämän maailman rikkaita, että he kääntyisit kristillisyyteen, ja auttaisit teitä, koska te kovan vainon tähden tarvitsette apua heiltä.

Mutta nyt alkavat tämän maailman rikkaat pyytämään hiiriä ja sanomaan: *”Niin he*

selittävät Raamattua, että he saisit meitä niin hulluksi, että me rupeaisimme antamaan näille laiskoille meidän omaisuutemme, että he saisit kahvia juoda hyvin ja käydä kylissä haukkumassa. Kristillisyyden varjon alla he kulkevat, mutta peräsuolessa taitaa olla muutampain kristillisyyttä.” Ja koska vanha Aatami näitä sanoja puhuu, on hän niin totinen olevinansa, ja urhoollinen, että itse rietas saattaa sanoa: *”Amen! Se on totinen sana. Jo sinä nyt osasit oikein puhua, poikani!”*

Mutta kyllä kristityt sen tähden haukkuvat, vaikka suruttomat ja riettaan palvelijat ei anna heille mitään. Maailman rikkaat pitää kuuleman totuuden, siihen asti että heidän täytyy viskata kaikki vääryyden rahat kirkon lattialle. Kaikki väärä kalu, kuin on varkauksella ja vääryydellä koottu, pitää polttaman heidän tuntoansa ijankaikkisesti, jos ei tule armon ajassa pois viskatuksi, sillä Juudaan kukkarolla ei pääse kukaan taivaan valtakuntaan.

Niin tehkää siis teille ystäviä väärästä mammonasta, että koska te tarvitsette, niin he korjaavat teitä ijankaikkisiin majoihin. Sillä ei vihollinen taida säästää Jeesuksen opetuslapsia, koska hän ei ole enenkään säästänyt, vaikka väärä huoneenhaltija luulee sillä muodolla tulevaisuuden korjatuksi ijankaikkisiin majoihin, että hän opettaa Herransa velkamiehet muuttamaan omantunnon kirjoitukset. Mutta perkele taitaa viimein korjata hänen sielunsa. Se ilmanki kiittää häntä sen edestä, että hän saattoi pettää Herransa ja tehdä Hänen velkamiehensä omantunnon kirjan muuttajaksi.

Älkää vain muuttako omantunnon kirjaa, te Herran velkamiehet, vaan antakaat kaikki puukstavit olla liikkumatta, ja pitäkää murhetta siitä, kuinka teidän velkanne tulis maksetuksi. Eli jos ette jaksa maksaa, niin langetkaat teidän Herranne jalkain juureen ja rukoilkaat, että hän olis kärsivällinen teidän kanssanne, että hän antais teidän velkanne anteeksi, että hän naulitsis teidän

velkakirjanne ristinpuuhun, niin kuin Paavali kirjoittaa: Se käsikirjoitus, jossa meidän velkamme on ylös kirjoitettu, on naulittu ristinpuuhun, nimittäin katuvaisten ja uskovaisien velkakirja, jotka tuntevat, ettei he jaksaita maksaa ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa.

Rukoilkaat, te Herran velkamiehet, ettei yksikään väärä huoneenhaltija pääsis teitä pettämään, vaan paremmin tutkikaat omantunnon kirjaa, ettette koskaan unhottais, kuinka

suuri teidän velkanne on ollut, ja kuinka suuren velan te olette anteeksi saaneet Herralta, ja älkäätkö koskaan unhottako, että te olette pakanat olleet, ja muukalaiset Israelin kyläkunnassa, mutta Jumalan laupiuden kautta on valkeus koittanut ylhäältä valaisemaan niitä, jotka pimeydessä ja kuoleman varjossa istuvat, että he saisit nähdä sen suuren ja ihmeellisen valkeuden, joka on Jumalan tykönä. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

[ALKU KATEISSA]

Jumalan viha on polttava tuli, mutta katumuksen kyneleet sammuttavat sen.

Jokaisessa Vanhemman kyneleessä on toinen osa ankara vanhurskaus ja toinen osa on palava rakkaus. Toinen osa on Jumalan viha, ja toinen osa on armo. Jos nyt omassatunnossa on reikä ja sydämessä haava, niin vaikuttaa yksi kynele Vanhemman silmistä niin paljon, että omatunto rupeaa verta vuotamaan ja sydän rupeaa särkymään. Mutta silloin erkaantuu Jumalan ankara vanhurskaus armosta. Jumalan viha ja katumuksen kyneleet sekoittuvat ja vuotavat maahan, mutta Jumalan armo jää sydämeen ja parantaa omantunnon haavat.

Ikään kuin muikea piimä pantaisiin lämpimän maidon sekaan. Varsin erkaantuu juusto, ja hera jää. Niin erkaantuu myös Jumalan ankara vanhurskaus armosta, koska katumuksen katkerat kyneleet rupeavat lämpimästä ja palavasta sydäimestä vuotamaan. Jumalan viha on polttava tuli, mutta katumuksen kyneleet sammuttavat sen.

Katsokaa, sillä tavalla vaikuttavat Vanhemman kyneleet omantunnon poltetta siinä omassatunnossa, kussa jo reikä on, josta Vanhemman kyneleet pääsevät vuotamaan omantunnon sisälle. Mutta siinä, kussa ei reikää ole omassatunnossa, siinä ei vaikuta Vanhemman kyneleet mitään. Ne putoavat kyllä omantunnon päälle, mutta koska ei ole omassatunnossa yhtään reikää eli haavaa, valuvat ne molemmin puolin omaatuntoa, ja putoavat maahan. Ja maan päältä ne vajoavat, niin kuin muutkin vedenpisarat maan alle. Ja siellä ne vasta rupeavat polttamaan niitten tuntoa surkeasti, jotka maan alla ovat. Sillä vaikka apostoli sanoo, että niittenkin polvet kumartavat Jeesuksen nimeen, jotka maan alla ovat, ei hän kuitenkaan sano, että tämä polvien kumartaminen maan alla auttaa heitä maan alta ylös.

Tämä polvien kumartaminen maan alla taitaa olla samankaltainen kumartaminen, kuin täälläkin tapahtuu kuolleen uskon tunnustajilta. He kumartavat polviensa Jeesuksen nimeen, mutta sydämiänsä he kumartavat maailman puoleen. Voi teitä, te suruttomat maailmanlapset, jos te putoatte maan alle ja siellä kumarratte teidän polvianne Jeesuksen nimeen ja huudatte: *"Herra, armahda meidän päällemme!"* Mutta seinät pimeyden luolassa vastaavat: *"Meidän päällemme, meidän päällemme! Vanhemman kyneleet vuotavat katosta meidän päällemme. Vaivaisten kyneleet vuotavat katosta meidän päällemme. Viattomain lasten kyneleet vuotavat katosta meidän päällemme. Käärmeen kyneleet vuotavat katosta meidän päällemme. Ja kaikki nämä kyneleet vuotavat raskaasti meidän tunteamme päälle ja polttavat surkeasti meidän tuntoamme."* Ja silloin rupeavat he huutamaan vuorille: *"Langetkaa meidän päällemme!"* ja kukkuloille: *"Peittäkää meitä!"* Ja seinät pimeyden luolassa vastaavat joka kantilta: *"Peittäkää meitä!"*

Rakas Vanhin, mitäs itket tien päällä tänä päivänä, kasvot kääntyneinä Jerusalemin kaupungin puoleen? Mitäs näet siinä kaupungissa, joka liikuttaa sinun sydämesi kyneleihin asti? Kaikki lapset ovat eksyneet väärälle tielle. Et sinä saa iloa, et yhdestäkään lapsesta, joita sinä olet suurella tuskalla ja vaivalla synnyttänyt. Joita sinä olet murheella ja kyneleillä ruokkinut. Joita valvomisella ja huokauksilla imettänyt olet. Usein ajattelit sinä, rakas Vanhin, koska sinä imettäessäsi tätä nuorinta lasta, jota sinä viimeiseksi luonut olet oman kuvasi kaltaiseksi: *"Tästä lapsesta tulee minulle ilo vanhuuden päivänä, koska vanhemmat lapset ovat jo minusta luopuneet ja paatuneeksi tulleet."*

Mutta surkeasti tulit sinä petetyksi, rakas Vanhin. Yksi paatunut kelmi tuli villitsemään tätä nuorinta lasta, ja se tuli lihan himoilta voitetuksi ja rupesi huoraamaan sen vanhan kelmin kanssa, josta taas tulee sinulle surua ja mielikarvautta. Et sinä kuitenkaan saattanut jättää tätä nuorinta lasta sen vanhan kelmin haltuun, vaan sinun täytyi tulla tänne itkemään ja huutamaan riettaan huoralle: *"Tule pois veikkonen. Älä makaa riettaan sylissä. Sinä tulet onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa!"* Mutta riettaan huora ei ole kuulevinaan. Nauraa vain riettaan sylissä ja sanoo taivaalliselle Vanhimmalle: *"Haas, tule lyömään, jos tohdit!"*

Jos Vanhin tahtoo häntä väkisin vetää riettaan sylistä, silloin potkii hän vastaan ja sanoo: *"Tapa jo!"* Sen kaltaista kiitosta saa nyt Vanhin sen edestä, että Hän on sinua suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt, murheella ja kyyneleillä ylöskasvattanut. Valvonut sinun ylitsesi ja sylissä kantanut. Hänen täytyy valittaa: *"Minä olen kasvattanut lapsia, mutta he ovat kovakorvaisiksi tulleet. Eivät he ota kuritusta vastaan."*

Ne harvat sielut, jotka ovat ottaneet Isänsä kuritusta vastaan, jotka ovat antaneet suuta Isän vitsalle ja armollisen kurituksen jälkeen ovat päässeet Vanhemman syliin sen sovinnon kautta, kuin Jeesuksessa Kristuksessa tapahtunut on. Katsokaa tekin armoitetut

sielut, kuinka kyyneleet vuotavat Vanhemman silmistä niitten lasten tähden, jotka ovat saattaneet Vanhemmalle surua ja mielikarvautta tottelemattomuutensa kautta. Jos te vielä toisen kerran annatte sydämenne maailmalle ja riettaalle, niin tulee Vanhimmalle niin suuri murhe, että Hän kuolee murheesta.

Kuka sitten ruokkii teitä rieskalla? Kuka enää valvoo teidän ylitsenne? Kuka huutaa teitä takaisin vaaralliselta tieltä? Kuka noutaa teitä viettelijän talosta, ennen kuin iankaikkinen pimeys tulee? Luuletteko te, että Vanhin on niin paljon itkenyt, että Hän on murheen tähden sokeaksi tullut, ettei Hän enää näe, mihin teillä on halu juosta? Mutta pysykää kotona Vanhemman tykönä, ja älkää luopuko Hänestä. Hän on jo kerran noutanut teitä riettaan sylistä. Kuka tietää, jos Hän toiste rupeaa laukkomaan teidän peräsänne! Jos te vielä toisen kerran menette sen viettelijän tykö, niin ei Vanhin enää huoli teistä, koska ette huoli Hänestä. Katsokaa siis, kuinka kyyneleet vuotavat Vanhimman silmistä, että te tulisitte rukoilemaan Häntä ja tarjoamaan teidän sydämenne Hänelle, ja lupaamaan, ettette koskaan luovu Hänestä. Amen.

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto Laestadiana 1 E. Hermanssonin jäljennöskirja / Oulun maakunta-arkisto /

Ah surutoin! koskas synnistä lakkaat, Kuinks kauan synnis murheetonna makaat? Ah! kuinka hartaast' herättelee Herra, ja pyytää sinua oikeal' tielle kerran; vaiks olet kauan kyllä viipynyt, Tee kiiruust katumus.

Tämä virsikirjan katumusvirsi on yksi huutavan ääni, jolla Pyhä Henki tahtoo herättää suruttomia syntisiä heidän makeasta unestansa, vaikka usein turhaan. Yksi surkea valitus ääni kuuluu paatuneitten ylitse, joka huutaa ja manaa syntisiä parannukseen. Mutta ei muutamat ole kuulevinansa. Sillä ensiksi on maailman puoskari antanut heille unijuomaa, ettei he saata herätä unestansa, vaikka unilukkari huiskuttais heitä kaikella voimalla. Vaikka hän löis heitä päähän sauvalla, niin että se kolahtaa, ei he vielä sittekään herää.

Ei ne ole sen tähden kaikki valvoneet yötä, jotka nyt ovat nukkumassa, sillä muutamat ovat nukkuneet koko yön ja vielä kappaleen aikaa päivästäki, eikä vielä ole heränneet. Muutamat ovat heränneet ylönsä varhain, niin kuin he itse luulevat, ja sen tähden pakkaa uni heille päivällä. Mutta ei nyt vielä ole maata panemisen aika, vaikka kuinka varhain te olisitte heränneet. Kyllä vielä on työtä sekä ulkona että sisällä. Jos te nyt panette maata ennen kuin kaikki työ on tehty, niin jääpi tarpeellinen työ tekemättä, ja päiväpalkka annetaan sen jälkeen kuin työ on tehty. Mutta enpä minä tiedä, kuka olis ylönsä varhain herännyt, että hän sen synn tähden tarvitsis nyt jo panna maata, koska aurinko on kuitenkin vielä ylhäällä. Kyllä taitaa pian se aika tulla, että aurinko laskee, ja kukas silloin näkee, mistä tie menee taivaaseen.

Vapahtaja on sanonut: *"Vaeltakaat niin kauan kuin teillä valkeus on, ettei pimeys teitä käsittäisi."* Joka pimeydessä vaeltaa, ei hän näe, mihinkä hän vaeltaa. Mutta voi niitä raukkoja, jotka ovat nukkuneet koko yön, ja vielä nukkuvat päiväkauden. Mikäs niille tulee neuvoksi, koska he viimein heräävät? Ne taitavat nukkua ijankaikkisesti, jotka tähän asti ei ole heränneet. Niin se näyttää, että ne

raukat, jotka ei vielä ole heränneet, menevät unessansa ijankaikkisuuteen. Kyllä Jumalan Henki tässäkin virressä (408) huiskuttaa niitä juopuneita, jotka nukkuvat kosken niskassa, mutta ei ne herää siitä enemmän kuin päistyneet heräävät unilukkarin huiskuttamisesta. He nostavat päätänsä vain ja sanovat: *"Etkös anna minulle nukkumarauhaa?"*

Vanhat ihmiset muistavat vielä sen ajan, koska unilukkari kävi tässä Mooseksen sauvalla kolkuttamassa juopuneita, jotka kuorsasit niin kovin, ettei kuulunut papin saarna juopuneitten kuorsaamisen tähden. Mutta nyt unilukkarin kolkuttaminen ja huiskuttaminen on kohta unhotettu. Ja vanhat saattavat niin kuin leikin päältä muistella tulevaisille polville, että on ennen ihmiset heränneet unilukkarin kolkuttamisen kautta, koska hän kävi Mooseksen sauvalla heidän päällensä, mutta ei siitä mitään, että he ovat itsekin saaneet yhden kolhauksen Mooseksen sauvasta, ja että heidän täytyi silloin nostaa päätänsä ja sanoa: *"Miksis minua löit? En ole vielä nukkumassa."*

Ilman aikaansa ilmanki vanha ihminen nojaa päätänsä rintapuuta vasten pyytääksensä unta. Ei hän ole tosin nukkumassa, mutta hän tekee itsensä nukkuvaiseksi. Se on kuitenkin huomaittu, että uni tulee pian niilleki, jotka ei ole pyytämässä unta, jopa sitte niille, jotka vasiten pyytävät unta. Profeetta sanoo niille suruttomille, jotka ei heränneet unestansa, vaikka heitä huiskutettiin kovan lain kautta, semmoisista on kirjoitettu profetaissa, että he rakastavat unta. Ja mitäpä tekevät suruttomat muuta kuin rakastavat unta? He rakastavat unta erinomattain Herran huoneessa, kussa Jumalan sana menee niin kuin hyminä pään ylitse ja vaikuttaa niin makean unen, ettei muutamat kyllä herää, ennen kuin vasta ijankaikkisuudessa.

Vanha ihminen ajattelee, koska hän näkee, ettei ole Mooseksen sauva enää unilukkarin kädessä, niin hän ajattelee: Ilmanki minä nyt saan nukkua rauhassa. Ei hän nyt tule enää kolkuttamaan, ei hän tule enää herättämään minua. Ilmanki hän tästedes antaa minulle nukkuma rauhaa, olenpa minä jo kerran saanut yhden kolhauksen Mooseksen sauvasta, ei se nyt enää viitti minua kolkuttaa. Mutta varoita sinä itseäs, vanha ihminen, jos sinä rupeat ylön kovin kuorsaamaan, ettet saa vielä toisen kolhauksen Mooseksen sauvasta. Ja silloin sinä saat vielä semmoisen kolhauksen, että sinun pitää muistaman monta ajastaikaa, että sinä olet kerran saanut Mooseksen sauvasta aikaisen kolhauksen, ja taas panit maata ja rupeisit kuorsaamaan Herran huoneessa. Mutta toisen kerran sinä saat semmoisen kolhauksen, että reikä tulee pääkalloon.

Kyllä minä tiedän, että muutamilla on niin paksu pääkallo, ettei se tunne mitään, vaikka kuinka kolkutettaisiin. Otetaan esimerkki porosta, jolla on paksut luut. Se on niin laiska, ettei se pakene, vaikka kuinka pieksettäisiin. Ja otetaan esimerkki karhusta, jolla on niin paatuneet luut pääkallossa, ettei luotikaan mene läpi. Mutta rietas on muutamille ihmisille tehnyt rautalakin ja rintarautoja, ettei Jumalan kaksiteräinen miekka pidä pystymän. Kuinka semmoiset paatuneet henget tuntisit unilukkarin kolkuttamista? Ja koska taas unilukkari niitä huiskuttaa, jotka ovat kerran heränneet ja taas uneliaisuuteen menneet, niin riettaan enkelit pääsevät nauramaan ja sanomaan: *"Ka, se! Jopa saitte aikaisen kolhauksen."* Sillä ei suinkaan riettaan enkelit itse nuku kirkossa, vaan tekevät semmoisia konstia, että netkin harvat sielut, jotka ovat valvomassa, kääntäisit silmänsä ja korvansa pois saarnasta.

Sentähden ei ole unilukkari niin usein käynyt Mooseksen sauvan kanssa näinä aikoina, että riettaan enkelit nauravat. Mutta jos tässä ylön paljon nukutaan, niin täytyy Mooseksen sauvan ruveta liikkumaan. Pyhä

Henki kyllä huiskuttaa muutampia näillä sanoilla, jotka löytyvät kirjoitettuna virsikirjan virressä numero 408: *"Ah surutoin! koskas synnistä lakkaat, Kuinks kauan synnis murheetonna makaat? Ah! kuinka hartaast herättelee Herra, Ja pyytää sinua oikeal' tielle kerran."* Mutta mitä se auttaa, että Herra hartaast' herättelee? Ei juopuneet kuitenkaan herää, koska maailman puoskari antaa heille pirun paskaa ja unijuomaa. Jumalan sana menee niin kuin hyminä pään ylitse, eli yhdestä korvasta sisälle ja toisen kautta ulos, ei se tule sydäntä kohti koskaan.

Kyllä nyt olis aika nousta ylös unesta, sekä niillä, jotka ovat nukkuneet pimeyden ajan ja vielä päivän aikana, niin myös niillä onnettomilla sieluilla, jotka rupeisit katumaan, että he heräsit ylön varhain, ja siitä syystä lepäävät puolen päivän aikana. Ei ole kuitenkaan peltomiehillä aikaa nukkua, jos heidän peltonsa pitää tuleman kylvetyksi oikealla ajalla. Eikä ole matkamiehellä aikaa nukkua päivän aikana, jos hänen pitää kostuman perille, ennen kuin kaikki ihmiset panevat maata.

Mutta maailman huorat, jotka yöllä fästävät, niille näkyy uni tulevan päivällä. Niin myös varkaat, jotka yöllä käyvät varkausreissuissa, ne nukkuvat päivällä. Niin myös juomarit, jotka viipyvät krouvissa aamuun asti, ne nukkuvat sitte päiväkaudet. Mutta oikeat ihmiset, jotka jo työstänsä pitävät vaaria, ei niillä ole joutoa nukkua päivän aikana. Kuitenkin pakkaa nyt uni väkisin muutamille työntekijöille Herran viinamäessä. Se näyttää siltä kuin olisit he nyt katumassa, että he ylön varhain heräisit unestansa. Mutta minä sanon teille, te unen kanssa taistelevaiset, jos te olette ylön varhain heränneet, niin pankaat nyt maata ja nukkukaat hyvin, että jaksatte taas pimeyden aikana juoda ja tapella, huorain kanssa fästätä ja varastaa, niin kuin te ennen teitte.

Eipä ole teidän Taivaallinen Vanhin jaksanut nukkua, eipä Hän ole saanut unta, koska Hän

itki teidän ylitsenne ja surkutteli jumalattomain lasten onnettomuutta, koska heidän piti niin sokeiksi tuleman, ettei he enää nähneet omaa kadotustansa. Kyllähän niillä raukoilla on hauska, jotka valkean kanssa fästäävät ja puukon kanssa tieraaavat, mutta Vanhemman sydän värisee, ja kyyneleet vuotavat Hänen silmistänsä, koska ne sokeat raukat ei tottele ollenkaan Vanhemman käskyjä, eikä heitä pois fästäämästä valkean kanssa, ennen kuin koko huonet syttyy palamaan.

Katso, näin he tekevät hulliaisena, he saattavat jo silloin Vanhemmalle surua ja mielikarvautta. Ja koska nämät jumalattomat sikiät tulevat raavaammaksi, silloin rupeavat he juomaan ja tappelemaan, huorain kanssa fästäämään ja varastamaan. Ja koska Vanhin heitä toruu ja manaa parempaan elämään, silloin he kiroavat Vanhintansa, pilkkaavat Hänen kyyneleensä ja sanovat murheelliselle Vanhemmalle: *”Pidä suus kiinni ja älä pidä meistä vaaria, itse me vastaamme.”* Ka, semmoisia kauniita poikia on Taivaallinen Vanhin tähän päivään asti ruokkinut ja ylöskasvattanut. Ilmanki nyt on vihollisella ilo, koska hän tulee soimaamaan Vanhinta ja sanomaan: *”Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat, juomarit ja murhaajat, kelmit ja rakkarit.”*

Tänä päivänä itkee Vanhin ja surkuttelee niitä onnettomia raukkoja, jotka ei näe kahta kynnärää eteensä, ja kuitenkin pitävät itsensä viisaana. Kukas tiesi löytyykö nyt turmeluksen kaupungissa yhtään sielua, joka kuulee Taivaallisen Vanhemman vaikeata valitusääntä, koska Hän surkuttelee heidän sokeuttansa, ettei he tunteneet etsikkoaikaansa. Ja ne harvat sielut, jotka ovat nähneet Hänen kyyneleensä vuotavan tämän onnettoman kansan ylitse, kukatiesi jaksavatko netkään valvoa Yrttitarhassa, koska jumalattomain lasten synnit rupeisit Hänen tuntoansa polttamaan.

Mutta rukoilkaat kuitenkin, te Jeesuksen opetuslapset, jotka olette nähneet Taivaallisen Vanhemman kyyneleet vuotavan, että

Hän varjelis teitä siitä onnettomuudesta, joka paatuneitten edessä seisoo; että te pääsisitte pakenemaan Taivaallisen Vanhemman turviin, koska vihollinen tulee hävittämään turmeluksen kaupunkia. Kuule murheellinen Vanhin, itkeväisten, parkuvaisten ja imeväisten lasten huokaus! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 19: 41–47

41 Ja kuin hän lähemmä tuli, katsoi hän kaupungin päälle, itki häntä,

42 Ja sanoi: jos sinäkin tietäisit, niin sinä ajattelisit tosin tällä sinun ajallasi, mitä sinun rauhaas sopis. Mutta nyt ovat ne kätketyt sinun silmäis edestä.

43 Sillä ne päivät pitää tuleman sinun ylitse, että sinun vihollises skantsaavat sinun, ja ympäri piirittävät sinun, ja ahdistavat sinun joka kulmalta,

44 Ja maahan tasoittavat sinun ja sinun lapses, jotka sinussa ovat, ja ei jätä sinussa kiveä kiven päälle; ettet etsikkos aikkaa tuntenut.

45 Ja hän meni sisälle templiin, rupesi ajamaan siitä ulos ostajia ja myyjiä,

46 Sanoen heille: kirjoitettu on: minun huoneeni on rukoushuone: mutta te olette sen tehneet ryövärien luolaksi.

47 Ja hän opetti joka päivä templissä, mutta pappein päämiehet ja kirjanoppi-neet ja kansan vanhimmat etsivät häntä surmataksensa,

Me kuulimme meidän pyhässä evankeliumissa, että Jeesus itki Jerusalemin kaupungin asuvaisia ja surkutteli heidän sokeuttansa ja onnettomuuttansa, jotka ei antaneet itseänsä johdattaa totiseen katumukseen ja parannukseen, vaikka Herra oli niin hartaasti herätellyt heitä suruttomuudestansa.

Lukekaamme nyt tänä päivänä nämät Jeesuksen kyyneleet, ja katselkaamme jos joku kyynele olis meidänki edestämme vuotanut, koska me Jumalan armon kautta katsomme: **Mikä mahtaa olla syy siihen, että syntisen**

sydän pitää oleman niin kova ja paatunut, että Jeesuksen täytyy itkeä hänen tähensä?

Ensiksi: **Israel ja Daavid, se on, kristilliset vanhemmat, saavat surun ja murheen, koska jumalattomat lapset saattavat heitä murheella hautaan.**

Toiseksi: **Rakel itkee lapsiansa, eikä anna itseänsä lohduttaa. Se on: vanhemmalle tulee yksi suuri muret, koska vihollinen tappaa hänen lapsiansa.**

Jospa Taivaallinen Vanhin antais kaikille katuvaisille yhden särjetyn sydämen, että hänelle tulis jostakusta lapsesta ilo kaikkien hänen kyyneltensä edestä, sillä vaikka Hän on itkenyt kaikkein tähden, ei Hänelle tule sen tähden monesta ilo, koska useimmat pilkkaavat Vanhemman kyneleet ja tallaavat Hänen vertansa.

Ensiksi: **Israel ja Daavid saivat murheen lapsistansa, sillä heidän lapsensa olit jumalattomat.** Emme me saata muutoin ymmärtää, minkäkaltainen Taivaallisen Vanhemman sydän on, ennen kuin me tunnemme maallisen vanhemman sydämen. Vaikka maallisen vanhemman sydän on monessa asiassa puuttuvainen, on hänessä kuitenkin vielä jäänyt joku rakkauden kipinä. Nimittäin senkaltaisen vanhemman sydämeen, johon rietas ei ole paskantanut.

Me tiedämme, ettei muutamilla vanhemmillä olekaan vanhemman sydän. Muutamat vanhemmat ovat pahemmat vielä kuin luontokappaleet, jotka kuitenkin murehtivat poikiansa ja antavat vielä henkensä alttiiksi, koska pojat ovat vaarassa. Kaikki taivaan linnut, joilla lämmin veri on sydämessä, antavat oman henkensä poikainsa edestä. Muutampi ihminen on pahempi kuin lohikäärme, joka laskee munansa hiedan sisälle eikä huoli heistä enää.

Senkaltaisista vanhemmista emme saata ottaa yhtään esimerkkiä, sillä ei heillä olekaan vanhemman sydän, jotka ei tunnusta omia

lapsiansa omaksensa, eikä anna heille isän nimeäkään, vaan jättävät lapsensa törmän päälle, niin kuin lohikäärme laskee muniansa hiedan sisälle. Ahneuden perkele ja kunnian rietas ovat tappaneet ja pois ottaneet kaiken rakkauden senkaltaisten vanhempain sydäimestä, jotka jättävät omia lapsiansa orvoiksi ja turvattomiksi maan päällä.

Mutta Israelista ja Daavidista, jotka itse olit kristityt, vaikka lapset olit jumalattomat, niillä oli totisesti vanhemman sydän. Niistä me saatamme ottaa jonkun esimerkin, koska me tahdomme tutkia, mikä maallisen vanhemman sydämessä on jäänyt entisestä Jumalan kuvasta, sillä niillä oli totisesti vanhemman sydän. Me kuulemme siis Raamatusta, että Israelin lapset olit jumalattomat. He suutuit veljellensä Joosefille, joka kantoi juoruja vanhemmalle, kummoinen paha elämä oli heillä vanhemman selän takana, ja olisit he vielä tappaneet veljensä, jos ei vanhin veli Ruben olis estänyt heitä. Kuitenkin he myit hänet vieraalle maalle ja valehtelit vanhemman edessä, että paha peto oli hänen poikansa tappanut.

Ja vaikka he näit, minkäkaltainen muret tuli vanhemmalle heidän kelmiytensä tähden, niin ei yksikään heistä ilmoittanut vanhemmalle, että hänen poikansa oli vielä elämässä. Ei vanhin poika Rubenikaan tehnyt sitä hyvää vanhemmalle, että hän olis ilmoittanut hänelle, että Joosef oli elämässä, vaikka hän oli pelastanut Joosefin kuolemasta.

Ja semmoinen se nyt on se luonnollinen siiveys. Ei se tahdo omia syntejensä maailmalle huutaa, eikä muitten syntiä ilmoittaa. Hän saattoi kyllä nähdä sen surkeuden kuin vanhemmalle tuli. Hän saattoi nähdä vanhempansa kuolevan murheesta, mutta ei hän viittinyt sen verran sanoa: sinun poikas elää. Semmoiset ovat ne kauniit lapsukaiset, jotka saattavat vanhempansa harmajat hiukset murheella hautaan. Ensin ne tekevät pahaa, ja sitte ne valehtelevat, ettei heidän

pahuutensa tulis ilmi. Ja kuitenkin tuli heidän pahuutensa ilmi. Koska hätä tuli Israelin pojille, silloin rupeis tunto soimaamaan ja kantamaan päälle, että he olit semmoisen rangaistuksen hyvin ansainneet kovuutensa ja armottomuutensa tähden veljeänsä kohtaan.

Mitäs auttoi nyt, että Ruben soimais heitä siitä synnistä, koska hän oli itsekin osallinen siinä, ettei hän ilmoittanut vanhemmalle, kuinka ne olit tehneet Joosefille. Hän saattoi kuitenkin vanhempansa harmajat hiukset murheella hautaan, koska hän peitti toisten murhamiesten synnit. Hän pelkäis ilmanki, että nuot toiset suuttuvat hänelle, jos hän ilmoittaa vanhemmalle totuuden. Ei hän tahtonutkaan maailman vihaa kantaa totuuden tähden. Ei hän tahtonut kunniattomaksi tulla maailman edessä. Murhamiesten ystävyyss oli hänelle parempi kuin vanhemman rakkaus.

Vanhemman surkeus ja vanhemman kyyneleet ei koskeneet siveän miehen sydämeen. Kyllä olis vanhin hänen tähtensä saanut kuolla murheessa. Ei hän maailman ystävyyden tähden armahtanut synnyttäjänsä, olis hän kyllä maailman kunnian tähden saattanut vanhempansa harmajat hiukset murheella hautaan. Katsokaat nyt teidän haamuanne tässä Rubenissa, te siveät miehet, jotka sanotte: parempi on huorain ja varkaitten synnit peittää ja salata, kuin ilmoittaa. Katsokaat nyt, te murhamiesten ystävät, te olette syyppäät siihen, että Taivaallisen Vanhemman täytyy kuolla murheen tähden. Mutta niin kuin te peitätte varkaitten ja murhamiesten synnit, niin te olette itse peitettyt ijankaikkisesti Vanhemman sydämen rakkaudesta, ettei yksikään armon säde pidä paistaman teidän päällenne.

Mutta niin kuin Israel sai suuren murheen lapsistansa, vaikka hän oli itse kristitty, niin sai myös Daavid vielä suuremman murheen muutamista lapsista, vaikka hän oli itse kristitty, vaikka hän oli tosin käynyt pahoilla

esimerkeillä lastensa edellä, koska hän lankeis armon tilasta ehdollisiin synteihin, jonka tähden Jeesuksen ristin viholliset luulevat saavansa iloa. Ja saavat kanssa riettaan enkelit iloa yhden kristityn lankeemuksesta, koska he sanovat: *”Kauniit ovat kristityn esimerkit, kauniit ovat kristityn hedelmät. Daavidkos kanssa on kristitty? Muutampi verikoira ja huorapukki!”*

Mutta eipä Daavid suuttunutkaan, vaikka muutampi kristityn vihollinen tuli häntä haukkumaan verikoiraksi. Eipä Daavid kostonutkaan vihollisillensa, vaikka oma väki yllytti. Mutta Daavidilla oli vanhemman sydän, koska se jumalatoim poika Absalom kävi vanhemman hengen päälle. Eikä olis se poika kyllä säästänyt isäänsä, jos se olis saanut hänet kynsiinsä, mutta yhtä hyvin tuli Daavidille semmoinen sydämellinen murhe sen jumalattoman pojan kuolemasta, että hän rupeis huutamaan: *”Voi minun poikani Absalom, jospa minä olisin kuollut sinun edestä!”*

Katso, siinä nyt oli oikea vanhimman sydän. Jos jumalattomat lapset käyvät pakanallisen vanhemman hengen päälle, niin he suuttuvat hirmuisesti, ja rakkaus puuttuu kaikki, ei ole enää semmoisille lapsille armoa vanhemman sydämessä, vaikka kuinka katuisit. Mutta yhden kristillisen vanhemman sydämessä oli vielä niin paljon rakkautta, että hän olis saattanut kuolla vielä jumalattomain lasten edestä, ja murhaajansa edestä. O, ihmeellinen vanhemman sydän! Siinä on yksi syvä paikka, jota ei saata ihmisen järki käsittää. Mutta nyt päätetään yhden kristillisen vanhemman sydäimestä, millinen Taivaallisen Vanhemman sydän on.

Jos Daavidin sydän on saanut tuta yhden sanomattoman murheen jumalattoman pojan kuolemasta, jos hän on huutanut: *”Voi, voi! minun poikani Absalom!”* Kuinka sitte Taivaallinen Vanhin huutaa, koska hän näkee lapsiansa, jotka kuitenkin luomisen puolesta ovat hänen lapsensa, kuinka Taivaallinen

Vanhin huutaa: *"Voi! Voi!"*, koska Hän kuulee lapsiansa parkuvan vihollisen kynsissä, eikä pääse kuitenkaan auttamaan heitä, koska he ovat niin paatuneet, että he kiroavat Luojaansa ja tallaavat Hänen vertansa ja pilkkaavat Hänen kyyneleensä.

Voi! Voi! kuinka Hän tänäkin päivänä itkee ja surkuttelee niitä onnettomia sieluja, jotka ei ole ottaneet Hänen opetuksiansa vastaan, vaan menevät sokeudessaan helvettiin. Ja ovatkopa nyt kaikki sokeat, jotka menevät helvettiin? Eiköpä jo muutamat mene avoimilla silmillä helvettiin? Jotka ovat jo kerran saaneet silmänsä auki, ovat jo tunteneet, mikä hirmuinen vaiva on helvetissä, ovat myös tunteneet, mikä sanomaton ilo on taivaassa, mutta yhtä hyvin pyörtävät takaisin maailmaan ja rupeavat vastauudesta ristiinnaulitsemaan Vapahtajaansa himoilla ja haluilla, menevätkös ne sokeana helvettiin? Ei, vaan juuri avoimilla silmillä semmoiset menevät helvettiin.

Voi! Voi! kuinka Taivaallinen Vanhin tänä päivänä itkee teidän ylitsenne, te vaivaiset sielut, ja huutaa murheellisella sydämellä: *"O! jos sinä tietäisit, onnetoin kaupunki, onnetoin seurakunta, onnetoin kyläkunta, jos sinä tietäisit, mitä sinun rauhaas sopii, niin sinä ajattelisit tällä sinun ajallasi, mutta se on katketty sinun silmäis edestä."*

Ja koska me kuulemme Taivaallisen Vanheman vaikiata valitusääntä, koska me näemme rakkauden kyyneleet vuotavan Hänen silmistänsä, niin me mahdamme sanoa: Tuossa nyt kiitos sinulle, murheellinen Vanhin, tuossa nyt kiitos sen edestä, että sinä olet näitä raukkoja suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt. Tuossa nyt kiitos, murheellinen Vanhin, sen edestä, että sinä olet näitä raukkoja ruokkinut ja ylöskasvattanut. Niin pian kuin ensimmäinen hammas kasvaa suuhun, purevat he sinun rintojas, koska he rupeavat konttaamaan, kiskovat he jo vanhemman tukkaa.

Koska he ensimmäisen askeleen astuvat, saattavat he jo paha tehdä. Koska he rupeavat käymään, tulee myös halu valkean kanssa fästätä ja terävän puukon kanssa juosta, niin että vanhemman sydän juuri vapisee, koska hän näkee, kuinka rietas antaa tuommoiselle hulliaiselle rohkeuden valkean kanssa fästäämään, terävän veitsen kanssa hopusti juoksemaan ja pöydän päälle kiikkumaan. Ja koska vanhin ottaa ne murha-aseet pois lapsen kädestä, niin se parkuu vielä ja uhkaa, vaikkei itse ole isompi kuin kärppä: uhkaa jo nyrkillänsä vanhemman piestä sen edestä, että hän otti murha-aseen pois.

Semmoinen se nyt on vanhan Aatamin lasten elämäkerta. Itseys, ylpeys ja vastahakoisuus pienuudesta saakka. Nyrkin kokoinen sikiä pitää itsensä niin viisaana, ettei hänen tarvitse vanhemman käskyjä kuunnella. Jos vanhemman sydän vapisee ja värisee sen hullun rohkeuden tähden, mikä lapsilla on, niin hulliaiset nauravat. Jos vanhin vetää väkisin muutaman huoran huorapukin alta, niin huora sanoo: *"Kyllä sitte! Et sinä aina ole minun persettäni vahtaamassa."* Semmoisen kiitoksen vanhin saapi lapsilta, koska hän tahtoo estää heitä synnistä, ja surmaamasta itseänsä. Mitäs nyt semmoiset hukun penikat tekevät, koska he pääsevät raavaamaksi, tulevatkos he sitte viisaammaksi? Rupeavatkos he silloin lapsuuden hulluutta katumaan? Katuvat ilmanki! Koska he tulevat itse mieheksi, rupeavat he juomaan, kiroamaan ja tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan. Ja jos vanhin tahtoo varoittaa heitä senkaltaisesta hirmuisesta elämästä, silloin pieksävät he vanhempiansa ja sanovat: *"Pidä suus kiinni, vanha houkka! Et sinä ole minun edestäni vastaamassa."*

Semmoiset ovat nyt vanhan Aatamin lapset: pahemmat vielä kuin hukun penikat. Voi! Voi! niitä raukkoja, jotka ei näe kahta kynnärää eteensä, ja kuitenkin pitävät itseänsä viisaana. Jos maallisen vanhemman sydän saapi kärsiä surua ja mielikarvautta senkaltaisista lapsista, jotka ei näe ollenkaan

onnettomuuttansa, vaan juoksevat päätänsä myöten helvettiin, niin että vanhemman täytyy valittaa niin kuin se vanha Israel: *"Te saattatte minun harmajat hiukseni murheella hautaan."* Mitä sitte Taivaallinen Vanhin, joka näkee vielä edemmäksi kuin maallinen vanhin. Hänen sydämensä tahtoo haljeta murheesta, koska Hän näkee, kuinka ne sokeat raukat, jotka asuvat turmeluksen kaupungissa, tulevat täällä ajassa jo onnettomiksi ja vielä sitte ijankaikkisesti, koska he ei etsikko aikaansa tunteneet. Itse vasiten yllytit vihollisen päällensä ja sillä lailla surmattiin.

Katso, tuommoisen murheen ja mielikarvauksen saattavat jumalattomat lapset Vanhemmalle, ja siinä nyt on kiitos sinulle, murheelinen Vanhin. Siinä nyt on kiitos sen edestä, että sinä olet näitä raukkoja suurella tuskalla, vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt. Siinä on kiitos sen edestä, että sinä olet näitä hukan penikoita ruokkinut ja ylöskasvattanut. Usein sinä valvoissas heidän ylitsensä kumarsit polviasi rukoilemaan näitten onnettomain raukkain edestä, että he tulisit Jumalan lapseksi, että sinä saisit iloita heidän kanssansa taivaan valtakunnassa.

Mutta turhaan ovat sinun kyynelees vuotaneet, Taivaallinen Vanhin. Hukkaan olet sinä vuodattanut verta viimeiseen pisaraan asti. Ei ole paatuneet lapset ottaneet vaaria sinun kyyneleistäs ja sinun huokauksistas. Ne pilkkaavat sinun kyyneleistäs ja tallaavat sinun vertas. Onkos täällä yhtään, josta Vanhemmalle tulis ilo? Onkos yhtään niitten paatuneitten keskellä, joka mahtuu Vanhemman sydämeen?

Toiseksi: **Rakel itkee lapsiansa, eikä anna itseänsä lohduttaa.** Rakel, Israelin ihana vaimo, sen vanhurskaan Joosefin ja Benjaminin äiti, kuoli synnyttäissä sitä nuorinta lasta. Hän oli yksi vanhin, jonka viattomat lapset tapettiin Beetlehemissä, josta tuli vanhemman sydämelle sydämen kipu, koska hän näki, kuinka viattomat lapset surmattiin

viholliselta. Onkos nyt yksikään täällä, josta tulis murheelliselle vanhemmalle ilo, jos hän surmattaisiin Beetlehemissä Marian pojan tähden. Yksi vanhurskas Joosef oli silloin, joka oli rakas vanhemman sydämelle, mutta sekin myytiin pakanoille. Ja koska hän ei tahtonut huoruuteen ryhtyä pakanallisen emännän kanssa, täytyi hänen istua vankeudessa kaksi ajastaikaa. Kuitenkin sai vanhin ilon tästä pojasta: nimittäin Joosefista.

Mutta onkos nyt monta lasta täällä, josta tulis murheelliselle vanhemmalle ilo? Ei taida olla monta, jotka vanhurskauden tähden olisit istuneet vankeudessa, eli Marian pojan tähden olisit tapetut ruumiin puolesta Beetlehemissä. Ei taida olla monta, joista vanhemmalle tulis semmoinen ilo, että hän saattais sanoa: *"Nyt minä tahdon mielelläni kuolla, koska minun silmäni ovat nähneet sinut, että sinä olet vielä elämässä."* Sinä vanhurskas Joosef! Oletkos vielä elämässä? Pitääkö murheellisen vanhemman saaman sen ilon sinusta, että sinä olet vielä elämässä, vai onko se julma peto kiskonut ja repinyt ja raatanut sinun sielusi, ja tappanut sinun henkesi, niin kuin sinun pakanalliset veljesi sanovat, että peto on sinut tappanut?

Minä luulen kuitenkin, että sinä olet elämässä, Joosef, vaikka pakanallisessa maassa, kussa hävittömät huorat valehtelevat sinun päällesi, että sinä olet tahtonut heitä häpiään saattaa. Se toivo on, että sinusta pitää tuleman vanhemman sydämelle ilo, jos sinä aina pidät itseäs lujana Aabrahamin, lisäkin ja Jaakobin Jumalan tykö. Vaikka pakanalliset veljet sinua vihaavat ja tahtovat tappaa, yhtä hyvin kääntyy heidän vihansa Jumalan kunniaksi, että pakanalliset veljet häätävät viimein anomaan anteeksi heidän väärytensä, jota he ovat tehneet sinua vastaan.

Ja sinusta kans on toivo, sinä murheelinen Maria Magdaleena, että sinun kyynelees ja sinun huokaukses vaikuttavat niin paljon, että se Suuri Ristinkantaja nousee ylös kuoluista. Mutta sinä onnetoin Juudas, joka olet

pois vilpistynyt ja maailmanrakkauden tähden sopinut vihollisten kanssa, ja ahneuden tähden luvannut Jeesuksen ristin vihollisille, että sinä olet saattava Hänet ilman kapinata ylimmäisten pappein ja maailman herrain tuomion alle. Turhaan olet sinä niin monta ajastaikaa käynyt Jeesuksen koulussa. Turhaan on Hän sinua neuvonut ja opettanut. Et sinä ole tullut sen kautta viisaammaksi, vaan enemmän olet paatunut.

Mikäs perkele se oli, joka meni sinun sydämees, koska sinä menit takaisin maailmaan. Ja mikäs perkele se oli, joka meni sinun sydämees, koska sinä sen kastetun palan jälkeen menit pois muitten opetuslasten seurasta, ennen kuin Herran ehtoollinen oli päätetty, ennen kuin virsi oli veisattu? Taisi olla ahneuden perkele, joka pani sinut pettämään sinun Vapahtajaas. Taisi olla vihan perkele, joka antoi sinulle hopun erkaantumaan toisten opetuslasten seurasta. Vai oliko se kastettu palainen tarttunut väärään kurkkuun, että sinun täytyi mennä ulos oksentamaan myrkysi kristittyin päälle?

Et sinä vain sokeana mene helvettiin. Kyllä sinulle on sen verran puhuttu, kuinka Vapahtajan pettäjälle käypi. Mutta sinä ajattelet ilmanki, että muut opetuslapset ei tarvitse tietää, mikä mies sinä olet. Sinä tahdot olla kristitty kristittyin seurassa, ja perkele perkeleitten seurassa. Ja kuitenkin vaikuttaa se kastettu palainen niin paljon, että sinun täytyy nyt paeta ulos muitten opetuslasten seurasta, vaikka yö on. Mihinkäs sinä menet, Juudas, koska et pysynyt enää muitten opetuslasten seurassa, etkä pyörtänyt enää takaisin rukouksiin kiitosvirttä veisaamaan? Tulikos sinulle kusiheppu, vai minkä syyn tähden sinä menit ulos pimeään maailmaan, ennen kuin Herran siunaus oli luettu?

Koska sinä nyt olet erkaintunut muitten opetuslasten seurasta, ja olet mennyt ulos pimeään maailmaan, vaikka olet saanut semmoisen varoituksen ja viimeisen rakkauden merkin Vapahtajan omasta kädestä, kyllä kerran

polttaa se viatoin veri, jonkas olet pettänyt, sinun tuntoas, mutta silloin ei auta enää katumuskaan. Ei auta enää synnintunnustus, koska et ole tunnustanut silloin tutkistelemuksen aikana Jeesuksen opetuslapsille. Ei auta sekään sinua, että sinä viskaat vääryyden rahat kirkkoon, vaan sinun täytyy mennä ulos hirttämään itses, että kaikki muut opetuslapset näkisit, mikä onnetoin ja hirmuinen kuolema tulee niille raukoille, jotka ahneuden tähden ja maailmanrakkauden tähden pettävät Vapahtajansa.

Hukkaan ovat Taivaallisen Vanhemman kyyneleet vuotaneet sinun tähtesi, Juudas parka! Vaikka sinä sokea raukka et ole nähnyt Hänen verta vuotavan Yrttitarhassa ja Golgatan mäellä, ovat kuitenkin muut opetuslapset nähneet Hänen verensä tippuvan Hänen otsastansa. Mutta uni pakkaa niin väkävästi niittenki päälle, ettei he voi valvoa ja rukoilla Hänen kanssansa. Voi! Voi! niitäkin raukkoja, jotka unihorroksissa näkevät Taivaallisen Vanhemman hikoilevan verta, eikä sen tähden jaksa valvoa ja rukoilla, ettei he joutuis kiusaukseen?

Eikös ole Herra käynyt kolme kertaa herätellessä teitä, ja joka kerta kuin Hän tuli, löysi Hän teidät murheen tähden makaa-masta. Makaanne te vielä ja lepäätte? Jo nyt kyllä on: Katso, Juudas tulee pian vihollisten joukon kanssa ottamaan Jeesusta kiinni, ja silloin täytyy teidän viimein herätä ylös teidän uneliaisuudestanne.

Me olemme nyt nähneet Taivaallisen Vanhemman itkevän ja surkuttelevan sitä onnetointa kansaa, joka asuu turmeluksen kaupungissa. Mutta tämä kansa ei ole etsikkoikaansa tuntenut. Turhaan ovat Vapahtajan kyyneleet vuotaneet heidän tähtensä. Ei ole niille raukoille tullut yhtään apua Vapahtajan kärsimisestä ja kuolemasta. Ei ole Vanhemmalle tullut iloa monesta lapsesta, joita Hän on suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt. Onkos täällä joku sielu, joka on sovitettu Taivaallisen Vanhemman kanssa,

jonka päälle se kallis sovintoveri ei ole hukkaan vuotanut, tulkoon nyt puhdistetulla sydämellä ja kuitenkin särjetyllä sydämellä armoistuimen eteen, ja rukoilkoon, ettei Taivaallisen Vanhemman kyyneleet tulis koskaan unhotetuksi, ettei koskaan kuivettuis se veri, joka Vanhemman sydäimestä vuotanut on, vaan että se aina pysyis tuoreena ja vereksenä ja märkänä.

Mitäs kuivettunut veri vaikuttaa? Jos Vanhemman veri ei pysy tuoreena, vereksenä ja märkänä sydämessä, niin tulee kuolema. Mistä vastasyntyneet ovat sen veren saaneet, joka heidän sydämessänsä on? Eikös ole se veri tullut Vanhemman sydäimestä, nimittäin se veri, joka ylöspitää niitten vastasyntyneitten henkeä? Voi! Voi! lapsukaiset, ajatelkaat perään, että se veri, joka teidän sydämissänne on, ja teidän verisuonissanne, se on tullut Vanhemman sydäimestä. Pitäiskö teidän enää pilkkaaman Vanhemman kyyneleitä, jotka olette saaneet verta Vanhemman sydäimestä, joka ylös pitää teidän henkenne? Ja vielä täytyy Taivaallisen Vanhemman imettää teitä. Hänen täytyy antaa teidän imeä armoa vuotavaisia rintojansa, että se

heikko henki, joka teissä on, pysyis teissä, ja että te kasvaisitte armossa, ja viisaudessa Jumalan ja ihmisten edessä.

Muistakaat nyt lapsukaiset ne Vanhemman kyyneleet, jotka tänä päivänä ovat Hänen silmistänsä vuotaneet teidän ja kaikkein jumalattomain lasten tähden. Antakaat ne kyyneleet paistaa niin kuin päärlyt teidän silmissänne, niin kuin kalliit kivet teidän kruunuisanne, niin kuin aamusade teidän sydämissänne, että te viimein pääsisitte lukemaan kirkastetuilla silmillä Vanhemman kyyneleet uuden Jerusalemin kaupungissa, Vanhemman kuumat kyyneleet, jotka ovat tosin vuotaneet kaikkein jumalattomain lasten edestä siinä suuressa turmeluksen kaupungissa. Mutta ainoastansa opetuslapset niitä näkevät ja tuntevat painavaksi ja raskaaksi, koska ne putoavat paatuneitten tunnon päälle.

Lukekaat, lukekaat, te Jeesuksen opetuslapset, lukekaat Vanhemman kyyneleet, jos te saatatte, ja kootkaat niitä sydämeen nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

Koska kuningas David kuuli, että hänen poikansa Absalom oli kuollut, rupeis hän itkemään ja sanoi: Voi minun Poikani, Joska minä olisin kuollut sinun edestä.

Tästä Davidin murheesta saatamme me joltisesti arvata, mikä murhe tulee Vanhimmalle, koska lapset eksyvät väärälle tielle ja kuolevat suruttomuudessa.

Absalom oli Ruumiin puolesta kaunis Poika, mutta hänen sydämensä ei ollut juuri kaunis, sillä kunnian rietas oli saanut hänen päälensä niin suuren vallan, että hän rupeis hengen päälle käymään, nimittäin Isänsä hengen päälle. Ja sen hän teki siinä mielessä, että hän pääsis pikemmin kuninkaaksi valtakunnassa.

Minkä kaltainen poika se on, joka tahtoo Isänsä tappaa, että hän voittais maailman tavarat ja kunnian? Vanhimman sydämessä on paljon rakkautta, mutta semmoisella lapsella ei ole armoa, joka käypi Vanhimman hengen päälle. Moni muu kuningas on tuominnut poikansa kuolemaan sen asian tähden, mutta Davidille tuli raskas murhe sen pojan kuolemasta, joka aikoi Isänsä tappaa. Hän rupeis itkemään ja sanoi: Voi minun poikani Absalom, joskas minä olisin kuollut sinun edestä!

Mikäs mahtoi olla syy siihen, että Davidille tuli niin raskas muret sen jumalattoman Pojan kuolemasta, joka tahtoi Isänsä tappaa, että hän pääsis vanhimman verellä maailman kunniaa ostamaan. Minä olen kuullut, että suruttomat vanhimmat soisit mielellänsä senkaltaisia lapsia kuolevan, jotka tahtovat vanhimman verellä maailman kunnian ostaa. Mutta David tahtoi itse kuolla sen jumalattoman pojan edestä, että paatuneelle lisättäisiin armon aikaa, että sokian raukan silmät aukenisit. Se teki pahaa vanhemman sydämelle, että tämä sokia raukka, joka oli niin kovin eksynyt väärälle tielle, piti vielä kuoleman suruttomuudessa, ja mennä umpisokiana helvettiin, ettei saanut vanhin

neuvoa häntä katumaan rikoksiansa ja anteeksi anomaan, ennen kuin viimeiset huokaukset salpaavat hänen henkensä.

Ja kuka on se vanhin, joka mielellänsä sois lapsiansa menevän helvettiin? Kuka on se vanhin, joka ei pidä sitä kovin pahana, että lapset eksyvät väärälle tielle ja tulevat onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa? Jokainen, jolla vanhimman sydän on, ja jolla on itsellensä vähintäkään toivoa, että hän pääsee kerran näkemään valkeutta, soisi kyllä mielellänsä, että lapset tulisivat Jumalan lapsiksi. Ja jos lapset vastoin vanhimman tahtoa tulevat huoraksi ja varkaaksi, vissimmästi semmoinen asia koskee kovin vanhimman sydämeen, niin että se murheellinen vanhin rupeaa niin kuin David, itkemään ja valittamaan poikaansa, joka kuoli suruttomuudessa ja teki itsensä onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa.

Mutta löytyvät vielä semmoiset vanhimmat, jotka neuvovat lapsiansa mettään. Koska rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, rupeavat he vielä omia lapsiansa vihaamaan kristillisyyden tähden, niin kuin se paha ja paatunut kuningas Saul, joka rupesi omaa poikaansa vihaamaan Davidin tähden. Saulin poika Jonatan, oli alkanut seuraamaan ja rakastamaan Davidia, joka oli kristitty, ja tämän rakkauden tähden suuttui Saul omalle pojallensa, joka rakasti Davidia hänen kristillisyytensä tähden. Saul suuttui niin kovin omalle pojalle kristityn rakkauden tähden, että hän rupeis kerran tappamaan omaa poikaansa. Mitäs oli siis Joonatan rikkonut isäänsä vastaan? Ei mitään muuta, kuin se, että Joonatan rakasti Davidia, joka oli kristitty, sillä Jonatan rukoili vielä isäänsä Davidin edestä, ja tahtoi niin muodoin isäänsä esittää vuodattamasta vialonta verta. Ja tämän

asian tähden suuttui Saul niin kovin pojallensa, että hän tahtoi häntä tappaa.

Tässä on nyt yksi esimerkki, kuinka sokiat vanhimmat vihaavat omia lapsiansa kristillisyyden tähden. Ja minkä tähden Kain tappoi veljensä? Joo, sen tähden, että Abel oli yksi kristitty, ja niin muodoin Jumalalle otollisempi kuin Kain, joka oli yksi pakana. Kain suuttui veljellensä sen tähden, että Abelin uhri kelpasi paremmin Jumalalle kuin Kainin uhri. Se jumalatoimii Esau, joka myi esikaisen osan veljellensä yhden kryynivellin edestä, ja rupeis jälkeen vihaamaan veljeänsä sen tähden, että Jakob oli saanut paremman siunauksen isältä kuin hän. Paavali kirjoittaa, että Abrahamilla oli kaksi poikaa, mutta niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vihais sitä joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin myös nyt, sanoo Paavali: Ne jotka lihan jälkeen syntyvät vihaavat niitä, jotka hengen jälkeen syntyneet ovat.

Jos nyt David on meille esimerkkinä, kuinka yksi kristillinen vanhin itkee ja murehtii, koska lapset eksyvät väärälle tielle ja hukuttavat itsensä, niin on myös se paha kuningas Saul yksi esimerkki, kuinka yksi suruton ja paatunut vanhin vihaa omia lapsiansa kristillisyyden tähden, ja tämä hengellinen viha, jonka kautta rietas kääntää paatuneiden silmät nurin, yllyttää maailman lapsia, neuvomaan lapsiansa mettään. He rupeavat rukoilemaan jumalaansa, jota he palvelevat yötä ja päivää, juopumuksella, kirouksella ja turhalla elämällä. He rukoilevat sanon minä, jumalatansa, että hän varjelis heitä ja heidän lapsiansa niin hulluksi tulemasta, että he rupeisit kristityitä rakastamaan. He rukoilevat, sanon minä, jumalatansa, että hän varjelis heitä niin hulluksi tulemasta kuin David, joka valittaa, että hän oli väsynyt huokauksista, ja että hänen muotonsa oli vanhentunut murheesta, mutta taas oli niin iloinen, että hän hyppäsi Jumalan arkin edessä. Niin kuin myös se katuvainen Publikaani, löi rintojansa ja huokasi. Ja Jumalan äiti Maria oli myös

ilossa ja sanoi: Minun sieluni iloitsee Jumalassa minun Vapahtajassani.

Vaikka semmoiset kristillisyyden esimerkit ovat Raamatussa, yhtä hyvin rukoilevat suruttomat: Jumala varjelkoon meitä niin hulluksi tulemasta, kuin nämät heränneet, jotka välistä itkevät ja välistä huokaavat ja välistä ovat ilossa. Koska heränneet tekevät katumuksen kyyneleillä ja huokauksella niin sanovat maailman lapset: Kyllä mekin saattaisimme katumuksen ja parannuksen tehdä, mutta ei sillä lailla. Mutta kuinka? Mitä maks naurulla ja pilkkaamisella? Koska kristityt neuvovat suruttomia katumukseen, niin sanovat maailman orjat: Kyllä mekin saattaisimme neuvoa ihmisiä parannukseen, mutta ei sillä lailla kuin nämät heränneet: Mutta kuinka? Mitä maks viinapisaralla ja pirun paskalla. Me tiedämme nimittäin, että pirun paska on hyvä lääkitys niille, joilla on sydäntauti. Koska yksi maailman orja oikein suuttuu kristityille, ja siitä tulee paha mieli, niin puoskitaan sydän vuotavalla pirunpaskalla. Ja jos joku paha sana olis koskenut maksaan eli pernaan, niin se haava paranee varsin, koska muutampia pisaroita pirun paskasta tiputetaan niitten haavain päälle.

Kunnian paikka on vanhalla ihmisellä hyvin arka, vaikka hän on jo aikaa kunniattomaksi tullut. Koska ihminen kadotti viattomuutensa, kadotti hän myös kunniansa. Hän häpesi, eikä tahdo enää alastomana tulla Jumalan silmään eteen. Niin ei ole enää ihmisellä kunniaa, enemmän kuin koiralla. Mutta rietas antaa huoralle ja varkaalle kunnian. Ei sokia raukka ymmärrä, että hän on jo aikaa kunniattomaksi tullut synnin kautta, vaan hän luulee, että Jumala on antanut huoralle ja varkaalle kunnian. Me olemme nähneet, että maailman kunnia on muuttunut häpeäksi niin pian kuin omatunto on herännyt. Ja se kuin on suurin häpiä maailman edessä, on suurin kunnia Jumalan edessä.

Vapahtaja on kantanut kunnian kruunun ristin puussa, joka luetaan suureksi häpiäksi

maailman edessä, ja sama orjantappurakruunu on muuttunut kunnian kruunuksi Jumalan ja kaikkein pyhain enkelein edessä, eikä saata yksi kristitty nähdä parempaa kunnian merkkiä Vapahtajan päässä, kuin tätä orjantappurasta kruunua, joka oli häpeäksi ja häväistykseksi pantu Jeesuksen päähän. Niin muuttuu myös maailman häpiä ja pilkkaaminen kunniaksi yhdelle kristitylle, joka jaksaa sen häpeän ilman suuttumatta kantaa. Sillä kristillisuus on aina pidetty suurena häpiänä maailmassa. Kristityt ovat saaneet koiran nimen kantaa. Turkkilaiset sanovat kristityille: Sinä kristitty koira. Kristityt ovat saaneet villihengen nimen pakanoilta, he kutsutaan Jumalan nimen pilkkaajaksi Juudalaisilta. Pakanat ovat sanoneet, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut. Mutta tämä maailman pilkkaaminen on kristittyin kunnia. Tätä ei ymmärrä yksi sokia raukka, jonka silmät rietas on kääntänyt nurin, ja sen tähden on vanhan ihmisen kunnian paikka niin arka, ettei kärsi koskea, ja jos siihen joku sana koskee, niin se puoskitaan pirun paskalla.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat kunniaattomaksi tulleet maailman edessä, katsokaat sen suuren Ristinkantajan päälle, joka kantoi kunnian kruunun, joka teidän tähtenne tuli kunniaattomaksi maailmassa. Katsokaat kuinka suuren kunnian hän nyt kantaa taivaassa. Katsokaat kuinka hän tänäpäpä itkee ja surkuttelee niitä onnettomia sieluja, jotka ovat eksyneet väärälle tielle ja ovat vanhimman verellä ostaneet itsellensä kunnian maailmassa.

Nämät vanhimman kuumat kyneleet ovat täällä armon ajassa polttaneet ja polttavat vielä niiden tuntoa, joiden haavoja hengelliset puoskarit ei ole parantaneet suruttomuuden ploosterilla ja pirunpaskalla, mutta nämät vanhimman kyneleet ovat myös yksi Taivaallinen lääkitys niille, joiden tuntoon on tullut reikä. Sillä Vanhimman kyneleet polttavat suruttoman tuntoa, koska siihen tulee

reikä, ja parantavat myös omantunnon haavat.

Jospa nyt Vanhimman kyneleet polttaisivat muutaman kovan ja paatuneen tunnon, että siihen tulis reikä! Jospa Vanhimman kyneleet putoaisit sen paikan päälle, jossa tunto ei ole niin paksu, kuin parkittu nautahärän vuota. Mitämaks aukenisit muutaman sokian raukan silmät sen kautta, että hän rupeis näkemään ja tuntemaan, kuinka hän on pilkannut Vanhimman kyneleet.

Tiputtakoon myös se taivaallinen Vanhin muutaman pisanan Lazaruksen haudan päälle, että Juudalaiset näkisit, kuinka paljon hän on rakastanut Lazarusta, ja rakastaa vielä nytkin, vaikka hän on haudassa, mutta hän herättää hänen ylös ja hänen sisarensa Martta ja Maria pitää näkemän Jumalan voimaa. Kuule rakas Vanhin niitten murheellisten sisarusten Martan ja Marian huokaukset ja älä anna epäuskon hallita heidän sydämisäns, niin kuin sinä olet itkenyt itkeväisten kanssa. Isä meidän, joka olet Taivaassa jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 19: 41–47

41 Ja kuin hän lähemmä tuli, katsoi hän kaupungin päälle, itki häntä,

42 Ja sanoi: jos sinäkin tietäisit, niin sinä ajattelisit tosin tällä sinun ajallas, mitä sinun rauhaas sopis. Mutta nyt ovat ne kätkeyt sinun silmäis edestä.

43 Sillä ne päivät pitää tuleman sinun ylitse, että sinun vihollises skantsaavat sinun, ja ympäri piirittävät sinun, ja ahdistavat sinun joka kulmalta,

44 Ja maahan tasoittavat sinun ja sinun lapses, jotka sinussa ovat, ja ei jätä sinussa kiveä kiven päälle; ettet etsikkos aika tuntenut.

45 Ja hän meni sisälle templiin, rupesi ajamaan siitä ulos ostajia ja myyjiä,

46 Sanoen heille: kirjoitettu on: minun huoneeni on rukoushuone: mutta te olette sen tehneet ryövärien luolaksi.

47 Ja hän opetti joka päivä templissä, mutta pappein päämiehet ja

kirjanoppineet ja kansan vanhimmat etsivät häntä surmataksensa,

Tämän päivän evankeliumissa me kuulemme sen taivaallisen Vanhimman itkevän ja surkuttelevan niitä onnettomia sieluja, jotka eivät tottele hänen rakkaimpia manauksiansa parannukseen, vaan pilkkaavat hänen kyyneleensä ja tallaavat hänen vertansa. Ja vaikka moni suruton luulee, että ainoastansa Jerusalemin asuvia hän surkutteli, jotka olit niin tottelemattomat ja paatuneet, ettei he viittineet kuulla hänen taivaallisia opetuksiansa siitä taivaallisesta valtakunnasta. Kuitenkin, jos hän olis täällä meidän silmäimme edessä vaeltamassa ja näkis meidän elämämme, niin kuin hän nyt näkee taivaassa, mitä maailman ihmiset puhuvat ja ajattelevat hänestä ja hänen opetuslapsistansa, löytäisi hän vissimmästi täälläkin paljon senkaltaisia paatuneita, jotka olisit itkemäväärtit, jos niillä olisit silmät sen verran auki, että he näkisit hänen kyyneleitänsä ja kuulisit hänen huokauksiansa, mutta se on kätkeyty heidän silmänsä edestä, koska he ovat sokiana syntyneet ja kuurona istuneet tähän päivään asti.

Niitten sielujen ylösrakennukseksi, jotka ei ole vielä peräti paatuneet, tahdomme tällä kerralla Jumalan armon kautta perään ajatella: **Minkä tähden Jeesus itkee?**

1. Tutkistelemus: **Mistäs tulevat vanhimman kyyneleet?**

2. Tutkistelemus: **Mitäs vanhemman kyyneleet vaikuttavat?**

Antakoon se taivaallinen Herra Jeesus armonsa, ettei kaikki hänen kyyneleensä vuotais hukkaan maahan, että joku kyynele putoaisi hyvään maahan, ja kantais hedelmän Taivaan valtakunnalle.

1. Tutkistelemus: **Mistäs tulevat vanhimman kyyneleet?** Sen me mahdamme kysyä, jotka olemme maalliset vanhemmat, ja emme tiedä vielä, mistä taivaallisen Vanhimman kyyneleet tulevat.

Moni maallinen vanhin itkee ja surkuttelee lapsiansa, koska he joutuvat johonkin onnettomuuteen, niin kuin köyhyyteen, onnettomaan naimiseen eli jos he nuorena kuolevat, ja jättävät vanhempiansa suruun ja murheeseen. Silloin vuotavat maallisen vanhemman kyyneleet, vaikka moni ei tiedä, mitä he itkevät. Moni suruton vanhin, joka on köyhyydessä, kiittää Jumalata, joka korjasi hänen lapsensa, että hän, nimittäin maallinen vanhin, pääsi heitä ruokkimasta, mutta ei nekään tiedä ketä he kiittävät. Usein vuotavat luonnollisen ihmisen kyyneleet juuri turhaan. Ei ole luonnollisen ihmisen kyyneleet oikiat kyyneleet, vaikka net on usein katkerat ja suolaiset. Välistä vuotavat kyyneleet ilman aikaansa luonnollisen ihmisen silmistä, vaikka ei ole paljon tietoa, mitä hän itkee. Muutampi itkee pahuuttansa, muutampi itkee kunniansa perään, koska häntä viattomasti haukutaan. Ja ihmiset luulevat, että net on katumuksen kyyneleet, mutta ei semmoiset kyyneleet ole muu, kuin käärmeen kyyneleet. Huorat itkevät, koska huorakumppani menee toisen huoran tykö. Olen minä myös nähnyt yhden päävarkaan itkevän kunniansa perään, ja olen kuullut hänen valittavan, että häntä viattomasti haukutaan. Ilmankin huoruuden ja kunnian rietas lukee heidän kyyneleitänsä, ja kuulee heidän huokauksiansa. Mistäs semmoiset kyyneleet tulevat? Tulevatkos net sydäimestä? Vai tulevatkos net maksasta ja pernasta? Sanan lasku on: Että paha vaimo ei lakkaa torumasta, ennen kuin hän itkee. Minä luulen, että semmoiset kyyneleet ovat ne käärmeen kyyneleet, jotka tulevat välistä maksasta ja välistä pernasta, ja välistä sapesta, ja kuka tiesi semmoisesta paikasta, jota ei viitti kunniallinen ihminen mainita. Semmoiset kyyneleet teidän pitää säästämän siksi kuin net paremmin tarvitaan.

Vapahtaja sanoi niille vaimoille, jotka surkuttelit häntä: Älkää itkekö minua, vaan itkää itse teitäne ja teidän lapsianne, sillä katso päivät tulevat, joina sanotaan: Autuaat

ovat hedelmättömät ja ne kohdut, jotka ei synnyttäneet, ja ne nisät, jotka eivät imettäneet.

Olettekos te maalliset vanhimmat ajatelleet, koska semmoinen aika tulee? Jos te itkisitte itse teitänne ja teidän lapsianne, niin kuin David itki poikaansa, joka suruttomuudessa kuoli, niin voisit net kyyneleet jotakin vaikuttaa. Mutta te itkette usein senkaltaisia kyyneleitä, jotka ovat kyllä katkerat ja suolaiset, mutta ei ne vaikuta mitään, ei oman eikä lasten ylösrakennukseksi. Koska vanhin näkee lapsiansa eksyvän väärälle tielle, ja tekevän itsensä onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa, koska muutamat tulevat huoraksi, ja muutamat varkaaksi. Koska muutamat tulevat juomariksi ja muutamat murhaajaksi, silloin pitäis teidän muistaman nämät Jeesuksen sanat: Itkekääit itse teitänne ja teidän lapsianne. Koska muutamat pilkkaavat vanhimman kyyneleet, muutamat pieksävät vanhempiansa, ja muutamat kiroavat synnyttäjänsä, silloin tulevat teille nämät Vapahtajan sanat eteen: Autuaat ovat hedelmättömät, ja net kohdut, jotka ei synnyttäneet, ja ne nisät, jotka ei imettäneet. Silloin te saatte huutaa vuorille: Langetkaat meidän päällemme, ja kukkuloille: Peittäkääit meitä.

Mitäs te tekisitte vanhimmat, jos teillä olisit semmoiset lapset, jotka hyppäisit vanhimman silmäin edessä, ja sanoisit: haas! tule lyömään, jos tohdit.

Minä olen nähnyt yhden miehen, jolla semmoiset lapset olit, jotka ensinnä tehit pahaa vanhimmalle ja kiusasit häntä, ja koska hän tahtoi kurittaa heitä, hyppäisit he vanhimman nokan edessä ja sanoit: Haas! tule lyömään, jos tohdit. Minä olen nähnyt sen onnettoman vanhimman sydämen paatuvan, ja olen kuullut hänen valittavan: Nämät paatunet lapset ovat saattaneet minua Helvettiin. Mitäs te tekisitte, jos teillä olisit senkaltaiset lapset? Minä ajattelen, että te kuolisitte murheesta ja sanoisitte niin kuin se vanha

Israel: Te saatatte minun harmajat hiukseni murheella hautaan.

Mutta kelläs semmoiset lapset ovat? Te mahdatte kysyä. Kuka senkaltaisia hukan penikoita on synnyttänyt, ruokkinut ja ylös kasvattanut? En usko minä sen miehen olevan juuri kaukana, joka senkaltaisia lapsia on ruokkinut ja ylös kasvattanut. Tässä huoneessa hän on ja minä näen vielä nytkin palavat kyyneleet vuotavan hänen silmistänsä, ja minä ihmettelin, ettei hän ole jo aikaa niitä hävittänyt. Ja koska minä kysyin häneltä: Rakas vanhin! Mitäs itket? vastasi hän: Minä olen kasvattanut lapsia, mutta ne ovat kovakorvaiseksi tulleet, ei ne ota kuritusta vastaan. Lapset ovat kaikki tyyni eksyneet väärälle tielle, ja netkin, jotka vielä ovat niin pienet, että he mahtuvat vanhimman syliin, purevat vanhimman rintoja.

Ei Vanhemmalle ole tullut niistä lapsista iloa, vaan surua ja mielikarvautta, sillä muutamat ovat huorat, muutamat ovat varkaat, muutamat ovat juomarit ja muutamat ovat murhaajat. Muutamat seisovat puolassa ja muutamat kiroavat Luojaansa, vaikka he purevat kieltänsä tuskan tähden. Minä ihmettelin, ettei ole vanhin jo aikaa hävittänyt senkaltaisia hukan penikoita, eli ajanut pois huoneestansa. Mutta ei vanhemman sydän anna myöden. Ennen hän kärsii itse hirmuisen tuskan ja vaivan, ennen kuin hän niitä hävittää, sillä hän odottaa aina parannusta.

Mutta koska nämät lapset raavastuvat, tulevat he vielä ylpiämmäksi ja paatuvat. Viimein sanovat he Vanhimmalle: Sinä ilmanki olet meitä Ruokkimassa. Kyllä me löydämme sijaa muualla. Semmoiset luottavat sen päälle, että he löytävät sijaa maailmassa, ja Helvettissä, jos vielä Taivaallinen vanhin ajais heitä pois Talostansa, ja tekis heitä perinnöttömäksi.

Katso, sinä Rakas vanhin, siinä on sinulle kiitos ja kunnia sen edestä, että sinä olet näitä kiittämättömiä Ruokkinut ja ylös kasvattanut. Siinä sinulle palkka sen edestä, että sinä

olet näitä hukan penikoita suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt. Siinä sinulle kiitos sen edestä, että sinä olet heidän edestänsä rukoillut ja valvonut heidän ylitensä, ja sylissä kantanut. He sylkevät sinua kasvoihin, ja sanovat: Haas! tule meitä lyömään, jos tohdit. Näettekös nyt, minkä tähden Jeesus itkee? Ymmärrättekös, mistä nämät Vanhimman kyneleet tulevat? Ne tulevat juuri vertavuotavasta sydäimestä. Hän surkuttelee niitä onnettomia sieluja, jotka eivät ottaneet kuolevaisen vanhimman viimeisiä manauksia vastaan.

Nyt ovat muutamat kauniit alkaneet riitelemään Vanhimman haudan päällä, vaikka hän on varannut heitä, ja sanonut: Älkäätt vuodattako verta minun hautani päällä. Yhtä hyvin riitelevät he perinnön päältä ja sanovat: Vanhin on itse syönyt kaikki. Mitäpä ne huolivat, jotka ovat vanhemman verisuonista verta laskeneet ja vielä tallanneet hänen vertansa jaloillansa: Kyllä ne saattavat vielä veljensä tappa. Olitkopa Israelin Pojat paremmat? Se kaunis Poika Absalom, joka oli niin kunniallinen maailman edessä ja niin nöyrä, että hän antoi kaikille asiamiehille suuta, sillä oli senkaltainen sydän, että hän olis kyllä saattanut ostaa maailman kunnian Vanhimman verellä. Semmoiset miehet kelpaavat parhaiten maailmalle, jotka ostavat maailman kunnian ja tavaran Vanhimman verellä. Mutta yhtä hyvin tulee Vanhimmalle suuri murhe Isänsä tappajan kuolemasta. Ei olis Vanhin suonut hänen kuolevan suruttomuudessa.

Siinä te näette kristillisen vanhimman sydämen ja siitä me saatamme joltisesti, mutta ei täydellisesti arvata, millinen Taivaallisen vanhimman sydän on. Ei hän saata nähdä, että kaikki lapset menevät kadotukseen. Sen tähden täytyy hänen tänäkin päivänä vuodattaa Rakkauden ja kaipauksen kyneleet paatuneitten ylitse. O! Jos sinäkin tietäisit, mitä sinun rauhaas sopii, mutta net on kätkeytyt sinun silmäis edestä. Kätkeytyt ovat suruttoman kansan edestä. Kätkeytyt ovat

kaikki helvetin vaivat. Kätkeytyt ovat kaikki Vanhimman kyneleet. Kätkeytyt ovat sinun silmäis edestä, sekä entinen kauhistavainen elämä ja nykyinen paatumus ja tulevaisen kadotus. Kätkeytyt ovat sinun silmäis edestä, sinä surutoin maa, sekä sinun kauhia elämäs, että vanhimman haavat.

Ainoastans ne harvat sielut, jotka murheellisella ja särjetyllä sydämellä katselevat kuinka kyneleet vuotavat Vanhimman silmistä, net saattavat arvata, mikä suuri rakkaus vanhimman sydämessä on. Ja mistäs tulevat nyt nämät vanhimman kyneleet? Juuri sydämen pohjasta, juuri hänen sisällyksistensä.

2. Tutkistelemus: **Mitäs nämät Vanhimman kyneleet vaikuttavat?** Jumalattomat lapset näkevät kyneleitä vuotavan Vanhimman silmistä, he kuulevat hänen huokaavan viimeisessä kuoleman kilvoituksessa: Isä! anna heille anteeksi, sillä ei he tiedä mitä he tekevät.

Mutta ei kuolevaisen Vanhimman kyneleet vaikuta mitään paatuneitten sydämissä. Vanhemman kyneleet vuotavat sen tähden, että kaikki lapset ovat eksyneet väärälle tielle, ja tehneet itsensä onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa. Ja me arvaamme hyvin, että Vanhimman kyneleet ovat kuumat kyneleet ja että net tulevat juuri sydämen pohjasta. Mutta ei paatuneet ymmärrä, minkä tähden Vanhin niin itkee, ja minkä tähden hän niin suuressa murheessa on. Enin osa niistä kyneleistä putoavat niin kuin rakeet kaljamaan päälle, ei tule reikä tuntoon, vaikka kuinka vanhemman kuumat kyneleet putoaisit sen päälle. Mutta saattaa sentähden löytyä joku harva sielu, jonka tuntoon nämät kuumat kyneleet putoavat raskaasti.

Jos sanon minä, joku kynele putoisi tunnon päälle, niin se on arvattava, että se on polttava, sillä Vanhimman kyneleet ovat polttavat. Ei ne ole katkerat, niin kuin käärmeen kyneleet. Ei net ole suolaiset niin kuin huoran kyneleet. Mutta kuumat on

Vanhimman kyneleet, sillä ne tulevat lämpimästä sydäimestä ja rakkaasta sydäimestä ja armahtavaisesta sydäimestä ja murheellisesta sydäimestä ja palavasta sydäimestä. Ei vanhimman kyneleet ole katkerat ja suolaiset, niin kuin yhden siviän huoran kyneleet, jotka tulevat sapesta ja pernasta. Mutta Vanhemman kyneleet ovat niin kuumat, että ne polttavat katumattoman tunnon helvetissä, vaikka paatuneitten tunto on täällä armonajassa niin paksu, niin kuin parkittu nautahärän vuota. Jos Vanhemman kyneleet putoavat semmoisen tunnon päälle, niin ne putoavat niin kuin rakeet kaljamaan päälle.

Vaikka nyt vanhin on itkenyt kaikkein Jumalattomain tähden, ei Vanhimman kyneleet sentähden vaikuta monen omassatunnossa totisen surun ja murheen. Ei tule reikä monen ihmisen tuntoon, vaikka Vanhemman kuumat kyneleet putoavat sen päälle. Sillä koska paatuneet lapset näkevät näitä kyneleitä vuotavan Vanhimman silmistä, silloin sanoo yksi paatunut lapsi: Älä pidä minusta vaaria, itse minä vastaan, jos vahinko tulee sielulle. Toinen, joka tahtoo omalla parannuksella niitä entisiä vikojansa parantaa, sanoo murheelliselle vanhimmalle: Minä lupaan parannuksen tehdä ja siviästi elää. Armonvaras sanoo: Älä itke minua, ilmanki sinä olet jo aikaa anteeksi antanut. Neljäs sanoo: Minun täytyy paeta pois sinun kasvois edestä, en saata minä nähdä vanhimman kyneleet vuotavan. Ja Viides sanoo: Minä kuolen murheesta ja epäilyksestä, sinun kynelees polttavat minun tuntoani hirmuisesti. Jos et anna anteeksi minun vääryyteni Sela! niin minun täytyy iankaikkisesti kuolla.

Nyt te kuulette, mitä Vanhimman kyneleet vaikuttavat, koska ne putoavat katuvaisten tunnon päälle: Ne polttavat niin kuin palavat hiilet. Mutta vanhimman kyneleet on kokoon pantu kahdenlaisesta aineesta: Toinen osa on ankara vanhurskaus ja toinen osa on palava Rakkaus. Toinen osa on Jumalan viha ja toinen osa on ylönpalttinen armo. Jos nyt omassatunnossa on reikä ja sydämessä

haava, niin vaikuttaa yksi kyynel Vanhimman silmistä niin paljon, että sydän särkyy. Ja silloin erkaantuu Jumalan ankara vanhurskaus armosta. Jumalan viha ja laupius erkaantuvat. Katuvaisten kyneleet ovat voimallisemmat kuin Jumalan ankara vanhurskaus. Ne tappavat vihan pois ja sula armo jääpi.

Ilmanki te olette kuulleet, kuinka Jumalan voima jylisee ja pauhaa niissä mustissa pilvissä Siinain vuorella, kussa Vanhin toruu paatuneita. Se on Jumalan ankara vanhurskaus, joka on niin kuin polttava tuli, mutta kuin hän on aikansa siellä hirmuisella äänellä pauhannut, alkaa hän itkemään, ja veden pisarat ovat niin kuin kyneleet, jotka putoavat maan päälle. Tämä suuri voima luonnon valtakunnassa vaikuttaa niin paljon, että pelto ja kukkaiset maan päällä kasvavat ja kaikki tuoreet puut tulevat hedelmällisiksi. Mutta armon valtakunnassa on Jumalan hirmuinen ääni Siinain vuorella, se ukkoinen, eli Jumalan ankara vanhurskaus, kussa hän toruu lapsiansa. Jumala on Siinain vuorella niin kuin yksi vihainen vanhin, joka aivan uhkaa ja peljättää. Hän toruu ja nuhtelee Siinain vuorella, mutta koska hän oli Siinain vuorella torunut, uhannut ja pauhannut, rupesi hän viimein itkemään ja surkuttelemaan niitä onnettomia raukkoja, jotka eivät huolineet kuulla eikä tahtoneet totella. Hänen kyneleensä putoavat niin kuin rakeet kaljamaan päälle, niin kuin te nyt kuulitte, koska ne paatuneet ei ota hänen opetuksiansa vastaan. Mutta nämät Vanhemman kyneleet ovat myös niin kuin yksi armon sade, ja siitä saateesta tulevat kaikki tuoreet puut maan päällä hedelmälliseksi ja kaikki kukkaiset Saaronin laaksossa tulevat punaiseksi ja kaikki marjat viinapuussa kypsyvät.

Rakas vanhin! Mitäs itket? Mitäs näet siinä suuressa turmeluksen kaupungissa, joka liikuttaa sinun kyneleihin asti? Sinä näet siellä monta tuhatta sielua, jotka saattaisit tulla pelastetuksi iankaikkisesta onnettomuudesta, jos he olisit etsikkoaikansa tunteneet. Sinä näet siellä paatuneita, tottelemattomia,

kiittämättömiä, uppiskaisia, Jumalattomia, jotka rakastavat enemmän hekumata kuin Jumalata. Siellä on siviät huorat, rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja armahtavaiset viinaporvarit, siellä on papit, sokian kansan sokiat taluttajat, kirjan oppineet, jotka kirjoittavat viisikymmentä sadan edestä ja Fariseukset, jotka ulkokullaisuudellansa pettävät yksinkertaisia; siellä on lain oppineita, jotka vääntävät Jumalan ja kuninkaan lain; siellä on kauppamiehiä, jotka tekevät synnillistä kauppaa Templissä ja Templin ympäri. Siellä taitaa olla Herodes huorinensa, jonka tähden Johannes Kastaja surmattiin. Siellä turmeluksen kaupungissa ovat myös sotamiehet, jotka sinua ristiinnaulitsevat, ja Pontius Pilatus, joka väärän tuomion tekee vastoin tuntoansa. Siellä näet sinä sitä surutointa väkeä, joka huutaa: Ristiinnaulitse ja ylimmäisten Pappein palvelijat, jotka tulevat miekoilla ja seipäillä sinua kiinni ottamaan. Siinä kaupungissa ovat nyt kaikki paatuneet ja kaikki käärmeet ja kyykäärmeen sikiät koossa, ja niiden sieluin ylitse sinä itket. Niitä onnettomia raukkoja sinä surkuttelet.

Mutta hukkaan taitavat sinun kyynelees vuotaa. Hukkaan olet rakas Vanhin, itkenyt heidän ylitsensä. Sinun kyynelees putoavat niin kuin rakeet kaljamaan päälle, ei ne vaikuta mitään paatuneitten tunnossa.

Mutta eikös ole joku kyynele vuotanut sinun silmistäs meidänki vaivaisten edestä? onkos täällä joku Ihminen, joka olis havainnut, että joku kyynele Taivaallisen Vanhimman silmistä olis vuotanut meidän vaivaisten tähden? Jotka olemme kaukana Jerusalemissa, kaukana Turmeluksen kaupungista. Minä luulen muutampia murheellisia opetuslapsia olevan tässäkin Herran huoneessa, jotka ovat ottaneet vaaria vanhimman kyyneleistä, vaikka ei ole uneliaisuuden tähden jaksaneet lukea kaikki vanhimman kyyneleet: Minä luulen, että tässä on muutampia, ehkä harvoja sieluja, jotka ovat huomainneet, että yksi kyynele kuitenkin on vuotanut Vanhimman silmistä meidänki

vaivaisten tähden. Ja ne harvat sielut, jotka ovat sen huomainneet, ovat alkaneet kysymään: Rakas Vanhin, mitäs itket? Meitä vaivaisiakos sinä surkuttelet? Ne harvat sielut, jotka ovat niin pienet, että he mahtuvat Vanhimman syliin, ne saattavat parhaiten lukea vanhemman kyyneleet. Ja niillä on tarkka silmä näkemään, kuinka paljon hän itkee meidän vaivaisten edestä.

Mitäs ne näkevät, jotka edempänä seisovat? Ne kuulevat ainoastansa, että Jeesus on liikukuksissa tänä päivänä, tällä hetkellä, mutta ei ne raukat ymmärrä, että hänellä on murheellinen sydän. Mutta minä luulen, että Pietari ja Johannes ymmärtää sen ja Maria Magdalena myös ymmärtää sen, että Vanhemmalla on tänäpäpä murheellinen sydän. Ja kaikki muut opetuslapset ymmärtävät paitsi Juudasta, että Taivaallisella Vanhimmalla on tänäpäpä murheellinen sydän. Mutta ne harvat sielut, jotka ovat Taivaallisen Vanhimman murheen kautta pelastetut iankaikkisesta itkuluolasta, katsokaat tekin armoitetut sielut, kuinka kyyneleet vuotavat Vanhimman silmistä niitten lasten tähden, jotka ovat saattaneet häntä murheella hauttaan. Te olette myös olleet siinä suuressa kaupungissa, te olette myös saattaneet häntä murheelliseksi. Mutta hän on murheella ja kyyneleillä noutanut teitä vihollisen talosta. Jos te vielä toisen kerran menette vihollisen taloon, niin hän kuolee murheesta.

Kukas sitte ruokkii teitä Rieskalla, jos Vanhin kuolee murheesta? Kukas sitte noutaa teitä toisen kerran vihollisen talosta, johon on halu juosta? Älkää enää saattako Vanhinta murheelliseksi. Kyllä hän on jo huutanut kuoleman kilvoituksessa, kyllä hän on jo itkenyt teidän tähtenne. Pysykää nyt kotona, että hän sais ilon muutamistakaan sieluista, ettei hänen vaivansa menis kokonansa hukkaan. Jos ne harvat sielut, jotka vielä mahtuvat Vanhimman syliin ja vielä imevät hänen rintojansa, jos ne vielä jättävät häntä ja juoksevat ulos maailmaan, kuka sitte lukee hänen kyyneleitänsä? Kukas sitte ottaa häntä

ympäri kaulan ja itkee hänen kaulassans? Kukas imee hänen rintojansa, koska ne rupeavat vuotamaan armosta, rakkaudesta ja laupiudesta? Jos lapset nuorena kuolevat, kukas konttaa vanhimman perässä, kukas huutaa: Abba Rakas Isä! jos lapset nuorena kuolevat? Kukas mujahtaa Vanhimmalle, kukas nostaa lapselliset, pienet, valkiat, puhtaat ja viattomat kädet ylös Vanhimmalle, jos lapset nuorena kuolevat.

Ja miksis Vanhimman sydän on tänäpäni niin murheellinen? Miksis kyyneleet tänäpäni vuotavat hänen silmistänsä? Joko

kuolema on tulemassa hänen lapsillensa? Vai onko joku vihollinen tulemassa heidän päällensä? Meidän pitää toivoman, ettei yksikään vihollinen saattaisi hänen lapsiansa temmata hänen käsistensä, sillä minä olen vakuutettu siitä, sanoo Paavali: Ettei Elämä, eli kuolema, eli verrat ja väkivyydet, eli Enkelit ja korkeudet, pidä eroittaman meitä siitä rakkaudesta, kuin Jeesuksessa Kristuksessa on. Aamen! Ja Siionin vuorella hyppäävät Jeesuksen karitsat niin kuin peurat ja veisaa-
vat uutta virttä, Aamen! Halleluja!

Poromaan jäljennöskirja.

Koska kuningas Daavid kuuli, että hänen poikansa Absalom oli kuollut, rupesi hän itkemään ja sanoi: *Voi, minun poikani! Jospa minä olisin kuollut sinun edestä!*

Tästä Daavidin murheesta saatamme me joltisesti arvata, mikä murhe tulee vanhimalle, koska lapset eksyvät väärälle tielle ja kuolevat suruttomuudessaan.

Absalom oli ruumiin puolesta kaunis poika, mutta hänen sydämensä ei ollut juuri kaunis. Sillä kunnian rietas oli saanut niin suuren vallan hänen ylitsensä, että hän rupesi isänsä hengen päälle käymään, että hän pääsisi pikemmin kuninkaaksi valtakunnassa.

Minkä kaltainen poika se on, joka tahtoo isänsä tappa voittaakseen maailman tavaraa ja kunniaa? Vanhemman sydämessä on paljon rakkautta, mutta semmoisella lapsella ei ole armoa, joka käypi vanhemman hengen päälle ja pilkkaa hänen kyneleitään. Kuitenkin tuli sen pahankurisen pojan tähden Daavidille raskas murhe. Hän rupesi itkemään ja huokaamaan: *”Voi, minun poikani Absalom, joska minä olisin kuollut sinun edestä!”*

Mikä mahtoi olla syy siihen, että Daavidille tuli niin raskas murhe sen jumalattoman pojan kuolemasta, joka tahtoi isänsä tappa, että hän pääsisi vanhemman verellä maailman kunniaa voittamaan? Minä olen kuullut, että suruttomat vanhemmat soisivat mielellään sen kaltaisten lasten kuolevan, jotka tahtovat vanhemman verellä maailman kunniaa ostaa. Mutta Daavid tahtoi itse kuolla semmoisen pojan edestä, että paatuneelle lisättäisiin armonaikaa, että sokean raukan silmät avattaisiin. Se teki pahaa vanhemman sydämelle, että tämä sokea raukka, joka oli niin kauvas eksynyt vääryyden tielle, piti vielä kuoleman suruttomuudessa ja menemän umpisokeana helvettiin, ettei vanhin saanut häntä neuvoa katumaan rikoksiaan ja anteeksi anomaan ennen, kuin

viimeiset huokaukset salpaisivat hänen henkensä.

Kuka on se vanhin, joka mielellään soisi lapsensa menevän helvettiin? Kuka on se vanhin, joka ei pidä sitä kovin pahana, että lapset eksyvät väärälle tielle ja tulevat onnettomiksi ajassa ja ijankaikkisuudessa? Jokainen, jolla vanhemman sydän on ja jolla on itsellään vähänkin toivoa, että hän pääsee kerta näkemään valkeutta, soisi kyllä mielellään, että lapset tulisivat kaikki Jumalan lapsiksi. Ja jos lapset vastoin vanhemman tahtoa tulevat huoriksi ja varkaiksi, niin vissimmästi semmoinen asia koskee kovin vanhemman sydämeen, niin että murheellinen vanhin rupeaa niin kuin Daavid valittamaan ja itkemään poikaansa, joka kuoli suruttomuudessa ja teki itsensä onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa.

Mutta löytyy vielä semmoisiakin vanhempia, jotka neuvovat lapsiaan metsään. Koska rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, rupeavat he vielä omia lapsiaan vihaamaan kristillisen rakkauden tähden, niin kuin se paha ja paatunut kuningas Saul, joka rupesi omaa poikaansa vihaamaan Daavidin tähden. Saulin poika Jonathan oli alkanut seuraamaan ja rakastamaan Daavidia, joka oli kristitty, ja tämän rakkauden tähden suuttui Saul omalle pojalleen, joka rakasti Daavidia kristillisyyden tähden. Saul suuttui niin kovin omalle pojalleen kristittyin rakkauden tähden, että hän rupesi kerran tappamaan omaa poikaansa. Mitä oli siis Jonathan rikkonut isäänsä vastaan? Ei mitään muuta, kuin että Jonathan rakasti Daavidia, joka oli kristitty. Sillä Jonathan rukoili vielä isäänsä Daavidin tähden, ja tahtoi niin muodoin estää isäänsä vuodattamasta kristityn verta.

Tämän asian tähden suuttui Saul niin kovin omalle pojalleen, että hän tahtoi hänen tappaa.

Tässä on nyt meillä esimerkki, kuinka sokeat vanhemmat vihaavat lapsiaan kristillisyyden tähden. Ja minkä tähden Kain tappoi veljensä? Joo, sen tähden, että Abel oli kristitty ja niin muodoin Jumalalle otollisempi kuin Kain, joka oli pakana. Kain suuttui veljelleen sen tähden, että Abelin uhri kelpasi paremmin Jumalalle kuin Kainin uhri. Jumalatoim Esau, joka myi esikoisosansa veljelleen ryy-nivellistä, rupesi jälkeen vihaamaan veljeään sen tähden, että Jaakob sai paremman siunauksen isältään kuin hän. Paavali kirjoittaa: *"Aabrahamilla oli kaksi poikaa. Mutta niin kuin silloin se, joka oli lihan jälkeen syntynyt, vihasi sitä, joka oli hengen jälkeen syntynyt, niin myös nytkin tapahtuu."* Ne, jotka lihan jälkeen syntyneet ovat, vihaavat niitä, jotka hengen jälkeen syntyneet ovat.

Jos nyt Daavid on meille esimerkkinä, kuinka kristillinen vanhin itkee, koska sokeat lapset eksyvät väärälle tielle ja hukuttavat itsensä, niin on myös tuo paha kuningas Saul yksi esimerkki siitä, kuinka surutoim ja paatunut vanhin vihaa omia lapsiaan kristillisyyden tähden. Ja tämä hengellinen viha, jonka kautta rietas kääntää paatuneitten silmät nurin, yllyttää maailmanlapsia neuvomaan lapsiaan metsään. He rupeavat rukoilemaan jumalaansa, jota he palvelevat yötä ja päivää juopumuksella, kirouksilla ja turhalla elä-mällä. He rukoilevat, sanon minä, jumalaansa, että hän varjelisi heitä ja heidän lapsiaan niin hulluksi tulemasta, että he rupeaisivat kristityitä rakastamaan. He rukoilevat, sanon minä, jumalatansa, että hän varjelisi heitä niin hulluksi tulemasta, että he rupeaisivat niin houraamaan kuin nämä heränneet, jotka toisinaan itkevät syntejään, koska he ovat katumuksessa, toisinaan huokaavat sydämen ahdistuksen tähden, koska synnit rupeavat heidän tuntoaan vaivaamaan, samoin kuin katuvainen publikaani; toisinaan

iloiitsevat Jumalan armon tuntemisesta niin kuin Maria, Jeesuksen äiti, koska hän tuli lankonsa Elisabetin tykö ja sanoi: *"Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani."*

Maailman ihmiset rukoilevat: *"Varjelkoon Jumala meitä niin hulluiksi tulemasta, että mekin rupeaisimme syntejämme katumaan!"* Koska kristityt tekevät katumuksen kyyneleillä ja huokauksilla, niin sanovat maailmanlapset: *"Kyllä mekin saattaisimme katumuksen ja parannuksen tehdä, kun vaan kerkiäisimme maailman hääringistä. Mutta ei sillä lailla, kuin nämä heränneet tekevät, nimittäin kyyneleillä ja huokauksilla."* Mutta kuinka? Mitä maks viinapisaralla ja kirouksella? Koska kristityt neuvovat ihmisiä parannukseen, niin sanovat maailman orjat: *"Kyllä mekin saatamme neuvoo ihmisiä parannukseen, mutta ei sillä lailla, kuin nämät heränneet neuvovat, nimittäin soimauksilla."* Mutta kuinka? Mitä maks rommin ja punssin kanssa? Ja jos ei totella sitä, niin paloviinalla ja pirun paskalla. Me tiedämme, että pirun paska on hyvä lääkitys niille, joilla on sydäntauti. Koska joku maailman orja kovin suuttuu kristityille ja hänelle tulee siitä paha mieli, niin puoskaroidaan sydän vuotavalla pirun paskalla. Jos joku paha sana olisi koskenut maksaan eli pernaan, niin se haava paranee varsin, koska muutamia pisaroita pirun paskaa tiputetaan sen päälle.

Kunnian paikka on vanhalla ihmisellä hyvin arka, vaikka hän on jo aikaa kunnianttomaksi tullut. Koska nimittäin ihminen kadotti viattomuutensa, kadotti hän myös kunniansa. Hän häpesi, eikä tohdi enää alastomana tulla Jumalan silmäin eteen. Ei siis ole enää ihmisellä kunniaa enemmän kuin koiralla. Mutta kyllä rietas antaa huoralle ja varkaalle kunnian. Mutta eivät sokeat raukat ymmärrä, että he ovat jo aikoja sitten tulleet kunnianttomaksi synnin kautta, vaan he luulevat, että Jumala on antanut heille kunnian. Me olemme nähneet, että maailman kunnia on

muuttunut häpeäksi niin pian, kun omatunto on herännyt. Ja se, kuin on suuri häpeä maailman edessä, on suuri kunnia Jumalan edessä.

Vapahtaja on kantanut kunnian kruunun ristin hirsipuussa, joka on luettu suureksi häpeäksi maailman edessä. Ja sama orjantappurakruunu on muuttunut kunnian kruunuksi Jumalan ja kaikkein enkeleitten edessä, eikä saata oikea kristitty nähdä parempaa kunnianmerkkiä Vapahtajan päässä kuin tätä orjantappuraista kruunua, joka oli häpeäksi pantu Hänen päähänsä. Niin muuttuu myös maailman häpeä ja pilkkaaminen kunniaksi kristitylle, joka saattaa sen häpeän ilman suuttumatta kantaa. Sillä kristillisyyden on aina pidetty suurena häpeänä maailmassa. Kristityt ovat saaneet koiran nimen turkilta haukkumisen tähden. Kristityt ovat saaneet villihengen nimen pakanoilta liikutusten tähden. He ovat saaneet Jumalan pilkkaajan nimen juutalaisilta. Pakanat ovat sanoneet, että kristityt ovat pahojen henkien riivaamia. Mutta tämän maailman pilkka on kristityn kunnia. Tätä ei ymmärrä sokea raukka, jonka silmät rietas on kääntänyt nurin. Ja sen tähden on vanhan ihmisen kunnian paikka niin arka, ettei siihen kärsi koskea. Ja jos siihen joku sana koskee, niin se puoskitaan pirun paskalla.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat kunniaattomiksi tulleet maailman edessä, katsovat sen Suuren Ristinkantajan päälle, joka kantoi kunnian kruunua. Katsokaat Hänen päälensä, joka teidän tähtenne tuli kunniaattomaksi maailmassa, kuinka suuren kunnian Hän nyt kantaa taivaassa! Katsokaat, kuinka Hän tänä päivänä itkee ja surkuttelee niitä raukkoja, jotka Vanhemman verellä ostavat maailman turhaa kunniaa, niin kuin tuo paahtanut Absalom. Katsokaat, kuinka Hän surkuttelee niitä onnettomia raukkoja, jotka ovat eksyneet väärälle tielle, ja ovat Vanhemman verellä ostaneet itselleen kunnian maailmassa.

Nämät Vanhemman kuumat kyneleet ovat täällä armonajassa polttaneet niiden tuntoa, joitten haavain päälle hengelliset puoskarit eivät ole panneet suruttomuuden laastaria. Mutta nämät Vanhemman kyneleet on myös taivaallinen lääkitys niille, joitten tuntoon on tullut reikä ja haisevat haavat. Sillä Vanhemman kyneleet polttavat suruttoman tuntoa, koska se herää, ja parantavat myös omantunnon haavat, koska ne rupeavat kovin särkemään ja verta vuotamaan.

Jospa nyt Vanhemman kyneleet polttaisivat muutaman kovan ja paatuneen tunnon, että siihen tulisi reikä! Jospa Vanhemman kyneleet putoaisivat juuri sen paikan päälle, kussa omatunto ei ole niin paksu kuin parkittu nautahärän vuota! Ehkäpä aukeisivat muutaman sokean raukan silmät sen kautta, ja hän rupeaisi näkemään ja tuntemaan, kuinka hän on pilkannut Vanhemman kyneleitä.

Tiputtakoon nyt se Taivaallinen Vanhin muutaman kyynelen rakkauden kyneleistä niiden sydämiin, joitten haavat verta vuotavat, että nämät haavat lakkaisivat särkemästä ja verta vuotamasta, sinun piinasi ja kuolemasi tähden. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 19: 41–47

41 *Ja kuin hän lähemmä tuli, katsoi hän kaupungin päälle, itki häntä,*

42 *Ja sanoi: jos sinäkin tietäisit, niin sinä ajattelisit tosin tällä sinun ajallas, mitä sinun rauhaas sopis. Mutta nyt ovat ne kätkeyt sinun silmäis edestä.*

43 *Sillä ne päivät pitää tuleman sinun ylitse, että sinun vihollises skantsaavat sinun, ja ympäri piirittävät sinun, ja ahdistavat sinun joka kulmalta,*

44 *Ja maahan tasoittavat sinun ja sinun lapses, jotka sinussa ovat, ja ei jätä sinussa kiveä kiven päälle; ettet etsikkos aikkaa tuntenut.*

45 *Ja hän meni sisälle templiin, rupesi ajamaan siitä ulos ostajia ja myyjiä,*

46 Sanoen heille: kirjoitettu on: minun huoneeni on rukoushuone: mutta te olette sen tehneet ryövärien luolaksi.

47 Ja hän opetti joka päivä templissä, mutta pappein päämiehet ja kirjanoppi-neet ja kansan vanhimmat etsivät häntä surmataksensa,

Tämän päivän pyhästä evankeliumista kuulemme me taivaallisen Vanhimman itkevän ja surkuttelevan paatuneita sieluja, jotka eivät tottele Hänen rakkaimpia manauksiaan parannukseen, vaan pilkkaavat Hänen kyyneleitään ja tallaavat Hänen vertansa. Ja vaikka moni surutoin ihminen luulee, että ainoastaan Jerusalemin kaupungin asuvia Hän surkuttelee, jotka olivat niin tottelemattomat ja kovakorvaiset, etteivät he viitsineet kuulla Hänen taivaallisia opetuksiaan taivaan valtakunnasta. Kuitenkin, jos se Taivaallinen Vanhin olisi täällä meidän silmäimme edessä vaeltamassa ja näkisi meidän elämämme, niin kuin Hän sen näkee joka päivä maailman loppuun asti, löytäisi Hän vissimmästi tälläkin ajalla paljon sen kaltaisia, jotka olisivat itkemäväärtit, jos niillä olisi silmät sen verran auki, että he näkisivät Hänen kyyneleitään ja kuulisivat Hänen huokauksiaan. Mutta se taitaa olla kätkeyty heidän silmänsä edestä, koska he ovat sokeana syntyneet ja kuurona istuneet tähän päivään asti.

Niitten sieluin ylösrakennukseksi, jotka eivät ole vielä peräti paatuneet, tahdomme me tällä kerralla perään ajatella, minkä tähden Jeesus itkee.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Mistä tulee Vanhemman kyyneleet.**

Toinen tutkistelemus: **Mitäs Vanhemman kyyneleet vaikuttavat?**

Antakoon taivaallinen Herra Jeesus armonsa, etteivät kaikki Hänen kyyneleensä hukkaan vuotaisi maahan, vaan että joku kyynele putoisi hyvään maahan ja kantaisi hedelmän taivaan valtakunnalle.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Mistä tulevat Vanhemman kyyneleet?** Sitä me kysymme niiltä, jotka ovat maalliset vanhemmat, ja eivät tiedä vielä, mistä Taivaallisen Vanhemman kyyneleet tulevat.

Jos maallisen vanhemman silmistä kyyneleet vuotavat, kun joku lapsi kuolee, niin ei ne kyyneleet auta häntä, koska ne ovat ainoastaan luonnollisen rakkauden kyyneleet. Ei suinkaan luonnollisen ihmisen kyyneleet ole oikeat kyyneleet, vaikka ne ovat usein katkerat ja suolaiset. Toisinaan vuotavat kyyneleet ilman aikaansa luonnollisen ihmisen silmistä, vaikka ei ole paljon tietoa, mitä hän itkee. Joku itkee pahuuttaan, joku kunniaansa, ja ihmiset luulevat, että ne ovat katumuksen kyyneleitä. Mutta ei semmoiset kyyneleet ole muuta kuin käärmeen kyyneleitä. Huorat itkevät, koska heidän huorakumppaninsa menevät toisen huoran tykö. Mutta semmoiset kyyneleet pitäis heidän säästämän siksi, kuin ne paremmin tarvitaan.

Vapahtaja sanoi niille vaimoille, jotka surkutelivat Häntä: *”Älkää itkekö minua, vaan itkekö itse teitänne ja teidän lapsianne: sillä katso, aika tulee, jona sanotaan: autuaat ovat hedelmättömät, ja ne kohdut, jotka ei synnyttäneet, ja ne nisät, jotka ei imettäneet.”*

Oletteko te maalliset vanhemmat ajatelleet, koska semmoinen aika tulee? Jos te itkisitte itse teitänne ja teidän lapsianne, niin kuin Daavid itki poikaansa, joka suruttomuudessa kuoli, niin voisivat ne kyyneleet jotakin vaikuttaa. Mutta nyt itkevät useat sen kaltaisia kyyneleitä, jotka ovat kyllä katkerat ja suolaiset. Mutta ne taitavat tulla sapesta ja pernasta, vaan ei sydäimestä. Koska vanhin näkee lastensa eksyvän väärälle tielle ja tekevän itsensä onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa, koska muutamat tulevat huoriksi ja muutamat varkaiksi, koska muutamat kiroavat ja muutamat pilkkaavat vanhemman kyyneleitä, muutamat pieksävät

vanhempiansa ja muutamat irvistelevät heille, muutamat juoksevat vähän edemmäksi ja hyppäävät vanhemman silmään edessä ja sanovat: *"Haas, tule lyömään, jos tohdit!"*

Mitäs tekisitte, te vanhemmat, jos teillä olisivat semmoiset lapset?

Minä olen nähnyt erään jumalattoman miehen, jolla on ollut sen kaltaisia lapsia, jotka ensin tekivät vääryyttä ja kiusasivat häntä kaikella tavalla, ja sitten hyppäsivät vanhemman nokan edessä ja sanoivat: *"Haas, tule meitä lyömään, jos tohdit!"* Minä olen nähnyt sen onnettoman vanhemman viimein paatuvan, ettei ole enää ollut kiventäkään rakkautta vanhemman sydämessä. Mitäs te tekisitte, jos teillä olisi sen kaltaiset lapset: Minä ajattelen, että te kuolisitte murheesta ja sanoisitte, niin kuin se vanha Israel sanoi pojilleen: *"Te saatatte minun harmajat hiukseni murheella hautaan."*

Mutta kenellä niin pahat lapset ovat: Te mahdatte kysyä, kuka sen kaltaisia hukan penikoita on synnyttänyt, ruokkinut ja ylöskasvattanut. En usko minä sen miehen olevan kaukana, joka senkaltaisia lapsia on ruokkinut ja ylös kasvattanut. Tässä huoneessa Hän on. Ja minä näen vielä nytkin polttavat kyneleet vuotavan Hänen silmistään. Ja koska minä kysyn: *"Rakas Vanhin, mitäs itket"*, niin Hän vastaa: *"Minä olen kasvattanut lapsia, mutta he ovat minusta luopuneet ja kovakorvaisiksi tulleet; ei he ota kuritusta vastaan."* Lapset ovat kaikki tyynni eksyneet väärälle tielle. Ja vielä nekin, jotka vielä mahtuvat Vanhemman syliin, rupeevat puremaan Vanhemman rintoja.

Ei Vanhemmalle ole tullut yhtään iloa niistä lapsista, mutta surua ja mielikarvautta. Sillä muutamat ovat huoria, muutamat varkaita, muutamat juomarit, muutamat murhaajia, ja muutamat seisovat puolassa ja kiroavat Luojaansa. Minä ihmettelen, ettei Vanhin ole jo aikaa sen kaltaisia hukan penikoita pois

huoneestaan ajanut. Mutta ei anna Vanhemman sydän sitä myöten. Ennen Hän itse kärsii hirmuisen tuskan ja vaivan, ennen kuin hän saattaisi heitä ajaa pois huoneestaan. Sillä Hän odottaa aina parannusta.

Mutta koska nämät kauniit kasvavat täysi-ikäisiksi, tulevat he paatuneiksi ja sanovat kuolevaiselle Vanhimmalle: *"Sinä ilmankin olet meitä ruokkimassa! Kyllä me löydämme sijaa muuallakin!"* Semmoiset paatuneet luottavat siihen, että he löytävät sijaa helvettissä, jos Taivaallinen Vanhin ajaa heitä pois talostaan. Katso, rakas Vanhin! Siinä on sinulle palkka sen edestä, että olet meitä ruokkinut. Siinä on sinulle kiitos sen edestä, että olet meitä hukan penikoita suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt. He sylkevät sinua kasvoihin, he pilkkaavat sinun kyneleitäsi ja nauravat kuolevaisen Vanhemman viimeisille huokauksille.

Nyt ovat nämä hukan penikat alkaneet riitelemään Vanhemman perinnön päältä. Vaikka Vanhin on varoittanut heitä ja sanonut: *"Älkääät vuodattako verta minun hautani päällä,"* niin yhtä hyvin he riitelevät Vanhemman perinnön päältä ja sanovat: *"Vanhin on itse syönyt kaikki."* Mitäpä ne huolivat, jotka ovat Vanhemman verisuonista verta laskeneet, kyllä ne saattavat veljensä verta lakkia. Se kaunis poika, Absalom, joka oli niin kaunis ja kunniallinen maailman edessä, että hän seisoi oven suussa ja antoi suuta kaikille asiamiehille, varasti viekkauksellaan kansan sydämet, se sama kaunis nuorukainen, jonka jälkeen koko kansa rupesi juoksemaan, tappoi ensin veljensä ja sen jälkeen aikoi isänsä tappaa. Semmoisia miehiä löytyy nyt joka paikassa, ja ne parhaiten kelpaavat maailmalle. Mutta yhtä hyvin tuli isälle murhe siitä pojasta. Ei olisi vanhin suonut hänen kuolevan suruttomuuden tilassa.

Siinä te nyt näette kristillisen vanhemman sydämen. Ja siitä me saatamme joltisesti, mutta ei täydellisesti, arvata, kummoinen

Taivaallisen Vanhemman sydän on. Ei Hän saata nähdä, että kaikki lapset menevät kadotukseen. Sen tähden täytyy Hänen tänäkin päivänä vuodattaa kyneleitä paatuneitten ylitse ja sanoa: *"O, jos sinäkin tietäisit, mitä sinun rauhaasi sopisi, niin sinä ajattelisit tällä sinun ajallas. Mutta ne ovat kätkeyty sinun silmäisi edestä."* Kätkeyty ovat suruttoman kansan silmäin edestä sekä Vanhemman rakkaus että helvetin vaivat. Kätkeyty ovat Vanhemman kyneleet ja Vanhemman tuskat. Kätkeyty ovat sinun silmäisi edestä sekä entiset että nykyiset, sekä sinun kauhea elämäsi, sinä surutoin maa, että Vanhimman kyneleet.

Ainoastaan ne harvat sielut, jotka murheellisella ja särjetyllä sydämellä katselevat, kuinka kyneleet vuotavat Vanhemman silmistä, saattavat arvata, mikä suuri rakkaus Vanhemman sydämessä on.

Toinen tutkisteleminen: **Mitäs nämät Vanhemman kyneleet vaikuttavat?** Jumalattomat lapset näkevät kyneleitä vuotavan Vanhemman silmistä ja kuulevat Hänen huutavan viimeisessä kuoleman kilvoituksessa: *"Isä, anna heille anteeksi, sillä ei he tiedä, mitä he tekevät!"*

Mutta nämät kyneleet eivät vaikuta mitään paatuneitten sydämessä. Vanhemman kyneleet vuotavat sen tähden, että kaikki lapset ovat eksyneet väärälle tielle ja tehneet itsensä onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa. Me arvaamme hyvin, että nämät ovat kuumat kyneleet ja että ne tulevat juuri sydämen pohjasta. Ei paatuneet ymmärrä, minkä tähden Vanhin niin itkee ja minkä tähden Hän niin suuressa murheessa on. Enin osa niistä kyneleistä putoaa niin kuin rakeet kaljaman päälle. Ei tule reikää tuntoon, vaikka kuinka Vanhemman kuumat kyneleet putoavat sen päälle. Saattaa sen tähden löytyä joku harva sielu, jonka tuntoon nämät kuumat kyneleet putoavat raskaasti. Jos, sanon minä, joku kynele putoaisi tunnon

päälle, niin se on arvattava, että Vanhimman kyneleet polttavat, sillä Vanhimman kyneleet ovat kuumat.

Ei Vanhimman kyneleet ole niin katkerat ja suolaiset kuin siveäin huorain kyneleet, jotka tulevat sapesta, koska he itkevät kunniansa perään. Mutta Vanhimman kyneleet ovat niin kuumat, että ne polttavat katumatotomoin tunnon helvetissä. Mutta paatuneitten tunto on täällä niin paksu, niin kuin parkittu nautahärän vuota, etteivät Vanhimman kyneleet koske siihen. Ei Vanhimman kyneleet vaikuta siellä mitään. Vaikka Vanhin on itkenyt kaikkein jumalattomoin lasten tähden, niin ei Vanhimman kyneleet sen tähden vaikuta monen omassatunnossa totista surua ja murhetta, ei tule monelle reikää tuntoon, vaikka Vanhimman kuumat kyneleet putoavat sen päälle.

Turhaan olet, rakas Vanhin, itkenyt paatuneitten tähden. Turhaan ovat sinun kyneleesi vuotaneet paatuneitten tähden. Ei Vanhimman kyneleet polta heidän tuntoaan ennen kuin vasta ijankaikkisuudessa. Paatunut lapsi sanoo murheelliselle Vanhimmalle: *"Älä pidä minusta vaaria. Itse minä vastaan edestäni."* Toinen, joka tahtoo omalla parannuksella kristityksi tulla, sanoo murheelliselle Vanhimmalle: *"Minä tahdon parannuksen tehdä ja siveästi elää."* Armonvaras sanoo: *"Mitä sinä enää itket minun tähteni? Ilmankin olet jo aikaa sitten anteeksi antanut."* Neljäs, joka on katuva, sanoo murheelliselle Vanhimmalle: *"Sinun kyneleesi polttavat minun tuntoani surkeasti. Minun täytyy paeta pois sinun kasvoisi edestä."* Viides sanoo murheelliselle Vanhimmalle: *"Sinun kyneleesi ovat kuumat. Ne polttavat minun tuntoani niin kuin palavat hiilet. Minun täytyy paeta pois. Minä juuri kuolen, jollet anna anteeksi minun vääryytteni."*

Nyt kuulitte te, mitä Vanhimman kyneleet vaikuttavat, koska ne putoavat katuvaan

tunnon päälle. Ne putoavat hänen tuntoonsa niin kuin palavat hiilet. Vanhimman kyneleet ovat kokoon pantu kahdenlaisesta aineesta. Toinen osa on ankara vanhurskaus, ja toinen osa on palava rakkaus. Toinen osa on Jumalan viha, ja toinen osa ylönpalttinen armo. Jos nyt omassatunnossa on reikä ja sydämessä haava, niin vaikuttaa yksi kyynel Vanhimman silmistä niin paljon, että omatunto rupeaa vuotamaan verta, ja sydän rupeaa särkymään. Mutta silloin erkaantuu Jumalan ankarasta vanhurskaudesta armo, ja Jumalan viha sekaantuu katumuksen kyynelten kanssa, ja armo jääpi sydämeen ja parantaa tunnon haavat.

Ilmankin te olette kuulleet usein, kuinka Jumalan voima jylisee ja pauhaa pilvissä, niin kuin Jumala olisi torumassa Siinain vuorella. Tämä pauhaaminen Siinain vuorella on Jumalan ankara vanhurskaus. Mutta kun Hän on siellä aikansa hirmuisella äänellä pauhanut, alkaa Hän itkemään, ja veden pisarat putoavat taivaasta niin kuin sade, jonka kautta maa tulee hedelmälliseksi. Tämä suuri voima luonnon valtakunnassa vaikuttaa niin paljon, että pelto ja kaikenlaiset kukkaset maan päällä ja kaikenlaiset puut tulevat hedelmälliseksi. — Mutta armon valtakunnassa on Jumalan hirmuinen ääni Siinain vuorella se ukonen eli Jumalan ankara vanhurskaus, joka hirmuisesti pauhaa heränneen ihmisen omassatunnossa. Se on lain vasara, jolla Hän kolkuttaa kovan sydämen päälle. Jumala on Siinain vuorella aivan vihannut ja torunut, mutta Uudessa Testamentissa rupesi Hän itkemään, niin kuin te nyt kuulette tämän päivän evankeliumista. Nämät Vanhimman kyneleet ovat niin kuin armosade, joka tekee maan hedelmälliseksi. Ja siitä sateesta, se on, Vapahtajan kyneleistä, tulee maa hedelmälliseksi. Jumalan pelto alkaa kasvaamaan, ja kaikki puut tulevat hedelmällisiksi.

Rakas Vanhin, mitä sinä itket? Mitä sinä näet siinä suussa turmeluksen kaupungissa, joka liikuttaa sinun sydäntäsi kyneleihin

asti? Sinä näet siellä monta tuhatta sielua, jotka saattaisivat tulla pelastetuiksi ijankaikisesta onnettomuudesta, jos he olisivat etsikkoaikansa tunteneet. Sinä näet siellä paatuneita, sinä näet siellä ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset, jotka heidän luulussa viisaudessaan ovat Kristuksen katkerimmat viholliset. Sinä näet siellä lainoppineita, jotka kiusaavat sinua ja tuomitsevat kristityitä maailman lain voimalla. Siellä on myös kauppamiehiä, jotka ovat kokoontuneet tempelin ympärille, ja joitten vaihetuspöydät sinä olet kaatanut maahan. Siellä taitaa myös olla Herodes huoransa kanssa, jonka tähden Johannes Kastajan kaula leikattiin. Siellä turmeluksen kaupungissa näet sinä myös sotamiehiä, jotka sinun ristiinnaulitsevat, ja maaherra Pontius Pilatuksen, joka tuomitsee vanhurskaan miehen kuolemaan juuri tuntoaan vastaan. Sinä näet myös muita paatuneita turmeluksen kaupungissa, jotka huutavat *”ristiinnaulitse!”* Sinä näet siellä juomarit, huorat, varkaat, viinaporvarit, tappelusmiehet, kiroilijat ja ylimmäisten pappein palvelijat, jotka tulevat miekoilla ja seipäillä sinua kiinni ottamaan.

Siinäpä nyt ovat kaikki paatuneet koossa. Niitten sieluin ylitse sinä itket. Niitä sinä surkuttelet. Mutta hukkaan taitavat sinun kyneleesi vuotaa. Hukkaan vuotavat Vanheman kyneleet paatuneitten ylitse. Hukkaan olet itkenyt, ja sinun kyneleesi putoavat niin kuin rakeet kaljaman päälle. Ei Vanhiman kyneleet vaikuta mitään paatuneitten tunnossa.

Ne harvat sielut, jotka ovat ottaneet Jumalan armollisen kurituksen vastaan, ja jotka ovat antaneet suuta Isän vitsalle, ja armollisen kurituksen jälkeen ovat päässeet Vanhimman syliin sen sovinnon kautta, joka on Jeesuksessa Kristuksessa, katsokaat tekin harvat sielut, kuinka kyneleet vuotavat Vanhiman silmistä niitten lasten tähden, jotka ovat saattaneet Vanhimmalle surua ja mielikarvautta tottelemattomuutensa kautta. Te

olette myös olleet siinä suuressa turmeluksen kaupungissa, jonka tähden Vanhin vuodattaa surkeuden kyyneleitä. Jos te vielä toisen kerran annatte sydämenne maailmalle ja riettaalle asumisijaksi, niin silloin tulee Vanhimmalle niin suuri murhe, että Hän kuolee murheesta.

Kukas sitten ruokkii teitä rieskalla, jos Vanhin kuolee murheesta? Kukas valvoo teidän ylitsenne? Kukas huutaa teitä takaisin kadotuksen lavealta tieltä? Kukas noutaa teitä vihollisen talosta, johon teillä on halu juosta? Kukas tuopi teitä kotiin ennen kuin iankaikkinen pimeys tulee? Jos Vanhin kuolee murheesta, niin kukas sitten rukoilee teidän edestänne?

Lapsukaiset! Älkää enää saattako Vanhinta murheelliseksi. Kyllä Hän on jo itkenyt teidän tähtenne. Kyllä Hän on jo istunut verisau-nassa teidän tähtenne. Kyllä Hän on jo huu-tanut kuoleman kilvoituksessa teidän tähtenne. Pysykää siis Vanhimman tykönä, että Hän saisi iloa muutamista, vaikka harvoista sieluista, ettei Hänen vaivansa menisi kokoon hukkaan. Ja ne harvat sielut, jotka ovat

niin pienet, että he mahtuvat Vanhimman syliin, itkekää ja parkukaat, jos Vanhin kuolee! Istukaat Maria Magdalenan kanssa haudan partaalla ja kurkistelkaat hautaan. Jos ette löydä Herran ruumista siellä, niin katso-kaat taapäin ja tuntekaat, että se on se Suuri Ristinkantaja, se ristiinnaulittu ja orjantap-puroilla kruunattu Kuningas, joka seisoo elävänä teidän vieressänne. Ja koska te viimein tulette Siionin vuorelle siihen uuteen Jerusa-lemiin, jonka kadut ovat kullasta, kussa au-rinko paistaa pään päällä, niin muistakaat vielä silloinkin, että Taivaallisen Vanhimman kyyneleet ovat kerran, kahdesti, vuotaneet ja vaikuttaneet teissä nöyrän ja särjetyn sydämen. Muistakaat vielä silloin, että te olette Hänen verellään ostetut ja lunastetut ijankaikkisesti nautitsemaan Hänen kansaan iloa ja riemua, jota ei silmä ole nähnyt, eikä korva kuullut, eikä yhdenkään sydämeen ole astunut. Amen. Ja lukekaat vielä Vanhimman kyyneleitä niin kauan, kuin te olette vaeltamassa ijankaikkisuuteen. Amen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Vanha Israel sanoi jumalattomille pojille: ”Te saatatte minun harmajat karvani murheella hautaan.

Tästä kuulevat paatuneet lapset, mitä vanhin saapi kärsiä jumalattomien lasten tähden. Vanha Israel oli kristitty, mutta jumalattomat pojat saatoit hänelle surua ja mielikarvautta, koska he myit veljensä orjaksi ja valehtelit, että peto oli häntä raatanut. Ja vaikka he näit, mikä suuri surkeus tuli vanhemmalle siitä valheesta, ei yhdelläkään niistä pojista ollut sitä tuntoa, että he olisit ilmoittaneet isälle, että hänen rakas poikansa Joosef oli vielä elämässä.

Silläkin vanhemmalla olit kauniit pojat, jotka kyllä sopivat esimerkiksi, jossa muut paatuneet saavat katsella kuvansa, kuinka kaunis se on Jumalan ja ihmisten edessä. Mutta jos maallinen vanhin saapi kärsiä monta surua ja mielikarvautta paatuneitten lasten tähden, jotka eivät tottele hänen manauksiansa, mitäs sitte Taivaallinen Vanhin saapi kärsiä jumalattomien lasten tähden, jotka pilkkaavat Hänen kyyneleitänsä ja tallaavat Hänen vertansa? Kyllä on jo monta kertaa saarnattu Jumalan murheesta. Koska Hän näki ihmisen pahuuden suureksi maan päällä, katui Hän, että hän ihmisen tehnyt oli ja tuli murheelliseksi sydämässän.

Tätä Raamatun paikkaa ei usko moni maailman herra todeksi. Eikä myös moni Raamatun selit[täjä usko], että tämä Jumalan muret on [niin ymm]ärrettävä, kuin se on Moosekselta kirjoitettu 1. Moos. 6: 6, vaan he luulevat, että Mooses on tässä paikassa puhunut vertauksilla.

Ja muutamat maailman herrat sanovat: ”*Mikähän Jumala se on, joka tekee katumuksen omista töistänsä?*” Mutta kaikilla vanhemmilla on se usko, että Jumalalla on vanhemman sydän, joka itse on vanhemman sydämen tehnyt, ja että jos maallinen vanhin, niin kuin Israel ja Daavid ja moni muu, on saanut koetella, kuinka raskas vanhemman muret

on, koska lapset eksyvät väärälle tielle ja tekevät itsensä onnettomaksi ajassa ja ijan-kaikkisuudessa, kyllä on Taivaalliselle Vanhemmalle vielä raskaampi suru ja mielikarvaus, koska Hän näkee, kuinka kaikki Hänen lapsensa menevät päätänsä myöten kadotukseen.

Taivaallisen Vanhimman muret on tänäkin päivänä näkyväinen, koska Jumalan Poika itkee niitä onnettomia sieluja, jotka asuvat Jerusalemin kaupungissa. Siinäkin kaupungissa [oli] monta kertaa 10.000 ihmisen sielua, jotka eivät huolineet sielustansa enemmän kuin luontokappaleet. Siellä olit huorat ja varkaat; siellä olit juomarit ja viinaporvarit; siellä olit kiroilijat ja tappelusmiehet; siellä olit kauppamiehet, jotka teit kauppaa kirkon ympäri. Ja siellä ne elit niin kuin parhaiten helvetin valtakunnassa eletään, vaikka oli semmoinen valkeus maailmassa, vaikka itse Jumalan Poika opetti joka päivä tempelissä.

Elävätkös sitte suruttomat täällä paremmin kuin Jerusalemin kaupungissa? Ovatkos suruttomat täällä paremmin ottaneet vaaria huutajan äänestä? Jokos he ovat tehneet parannuksen juopumuksesta, kirouksesta, huoruudesta ja varkaudesta? Jokos suruttomat ovat tehneet katumuksen ja alkaneet tuntemaan, kuinka Taivaallisen Vanhemman kyyneleet vuotavat heidän tähtensä ja puutoavat niin kuin rakeet kaljaman päälle?

Muutamat ovat tehneet riettaalle katumuksen tässäkin seurakunnassa. He ovat paatuneet Jumalan sanan kuulemisesta niin kuin asuvaset Jerusalemissa. Jota enemmän siellä saarnattiin parannuksesta, sen enemmän he paaduit. Ja myös suruttomat täällä tulevat julmemmaksi ja haikiammaksi, jota enemmän parannuksesta saarnataan, että synnin mitta täytettäisiin.

Ne harvat sielut, jotka ovat nähneet, mitä Vanhemman kyyneleet ovat vaikuttaneet, seisokoon tänä päivänä Öljymäellä ja katselkoon, kuinka paljon kyyneleitä tänäkin päivänä putoilee niitten onnettomain sieluin tähden, jotka pilkkaavat Hänen kyyneleitänsä ja tallaat Hänen vertansa. Katsokaat, te Jeesuksen opetuslapset, jotka olette li Kempänä, kuinka paljon kyyneleitä tänä päivänä vuotaa Taivaallisen Vanhemman silmistä, ja kysykää niin kuin pienet lapset, jotka istuvat Vanhemman sylissä: *"Rakas Vanhin, mitäs itket?"* Mitä maks Hän vastaa: *"Näitten paatuneitten tähden minä itken, jotka tekevät itsensä onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa."* Kuule rakas Vanhin itkeväisten ja parkuvaisten huokaukset. Isä meidän, joka olet taivaissa, jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 19: 41–47

41 Ja kuin hän lähemmä tuli, katsoi hän kaupungin päälle, itki häntä,

42 Ja sanoi: jos sinäkin tietäisit, niin sinä ajattelisit tosin tällä sinun ajallas, mitä sinun rauhaas sopis. Mutta nyt ovat ne kätkeytyt sinun silmäis edestä.

43 Sillä ne päivät pitää tuleman sinun ylitses, että sinun vihollises skantsaavat sinun, ja ympäri piirittävät sinun, ja ahdistavat sinun joka kulmalta,

44 Ja maahan tasoittavat sinun ja sinun lapses, jotka sinussa ovat, ja ei jätä sinussa kiveä kiven päälle; ettet etsikkos aika tuntenut.

45 Ja hän meni sisälle templiin, rupesi ajamaan siitä ulos ostajia ja myyjä,

46 Sanoen heille: kirjoitettu on: minun huoneeni on rukoushuone: mutta te olette sen tehneet ryövärien luolaksi.

47 Ja hän opetti joka päivä templissä, mutta pappein päämiehet ja kirjanoppineet ja kansan vanhimmat etsivät häntä surmataksensa,

Me kuulimme tämän päivän pyhästä evankeliumista, että Jeesus rupeis itkemään, koska Hän näki kaupungin, kussa oli niin monta

tuhatta sielua, jotka eivät etsikon aikaansa tunteneet, että he olisit tehneet parannuksen armon ajassa. Kyllä täälläkin on niin paljon suruttomia, jotka eivät ole etsikon aikaansa tunteneet, joiden tähden Jeesus on itkenyt. Mutta ne kyyneleet on pudonneet niin kuin rakeet kaljaman päälle. Kyllä suruttomat täytyvät uskoa, että Jeesus itkee. Mutta he luulevat, että juutalaisten tähden Hän on itkenyt, jotka olit niin paatuneet, että he tapoit Jeesusta.

Kyllä on suruttomilla hyvä omatunto, koska het ei ole juuri käsillänsä tappaneet Luojaansa, vaikka kukas tiesi, mitä tämän aikaiset suruttomat olisit tehneet, jos semmoinen parannuksen saarnaaja nyt olis huutamassa parannusta. Kyllä olisit antaneet Hänelle nimet ja sanoneet niin kuin juutalaiset: *"Sinä olet Samaritaanus, ja sinulla on perkele."* Vaikka armonvarkaat sanovat: *"Jos Jeesus tulis meidän tykömme, halaisimme me Hänen jalkojansa ja veisaisimme 'Jeesus ystävän' on paras."* Kukas ties mitä te veisaisitte, jos Hän alkais teitä haukkumaan kyykäärmeen sikiäksi ja huoruuden sukukunnaksi?

Niin ajattelit myös juutalaiset, ettei Jumalan Poika ole semmoinen, että Hän haukkuu kunniallisia ihmisiä. Juutalaisilla oli se usko, että Jumala oli heidän Isänsä. Vaikka Jumala on kaikkein suruttomain Isä luomisen puolesta, mutta mitä se usko auttoi juutalaisia? Ne menit kuitenkin kadotukseen, sillä ne olit Jeesuksen ristin viholliset, ja tahdoit Jeesusta tappa. Onkos nyt suruttomat paremmat kuin juutalaiset?

Törkisuruttomat ei taitais tulla katsomaan, kuinka Jeesus itkee, sillä niillä on nyt semmoinen kalvava tunto, ettei he vihti käydä ri pillänsä. He sanovat itsensä mahdottomaksi. Mutta tämän mahdottomuuden alla makaa yksi hirmuinen ylpeys. He tuntevat, ettei kannata käydä Herran ehtoollisella sen kaltaisella elämällä kuin heillä on. Mutta ei he sitä tunne, että he sen kaltaisella elämällä

vetävät vielä suuremman rangaistuksen päällensä, koska he ylönkatsovat armon välikkappaleita, eikä tahdo yh[tään so]lmua ottaa [omantunno]n päälle. Semmoisten ylitse Jeesus itkee.

Mutta ei surutoin ihminen tunne sitä, että Jeesus itkee hänen tähtensä, vaan hän luulee, että juutalaisten tähden Hän itkee. Mutta uskokaat nyt, kaikki suruttomat, että teidän tähtenne Jeesus itkee, teidän suruttomuutenne tähden, teidän sokeutenne tähden, teidän vastahakoisuutenne tähden, jotka olette niin paljon kuulleet parannuksesta saarnattavan, ette vielä ole yhtään parannusta tehneet.

Mutta jos Jeesuksen silmistä vuotavat katkerat kyneleet teidän suruttomain tähden, kyllä vielä katkerammat kyneleet vuotavat Hänen silmistänsä niitten onnettomain sieluin tähden, jotka ovat kerran maistaneet sitä hyvää Jumalan sanaa ja tulevaisen maailman voimaa, ja ovat viskanneet kruununsa menemään sontatunkion päälle, ja ovat nyt alkaneet vastauudesta maailman turhuutta rakastamaan ja maailman koreutta kantamaan, joka kerran tuli heille hirviäksi. Teidän tähtenne vuotavat Taivaallisen Vanhemman kyneleet, te pois langenneet, jotka ennen olette istuneet Hänen sylissänsä ja imeneet Hänen rintojansa, ja olette silloin monta kertaa niin kuin pienet lapsukaiset tarkasti katsoneet, kuinka rakkauden kyneleet vuosit poskia myöten. Ja olette silloin lapsellisella yksinkertaisuudella kysyneet: *"Rakas vanhin, mitä itket? Minuakos itket?"* Mutta [nyt] jaksatte kyllä pilkata Taivaallisen Vanhemman kyneleet ja sanoa: *"Älä pidä minusta vaaria. Itse minä vastaan, jos tulee vahinko sielulle."*

Muista nuoruutes aikaa, sinä pois langennut Siionin tytär, koska sinä kaunis olit, sanoo Herra. Usiammat poislangenneet ovat jo niin sokiaksi tulleet, ettei he tunne eikä näe, kuinka Jeesus itkee heidän tähtensä. Että Jeesus itkee umpisuruttomain tähden, se ei

ole niin suuresti ihmeteltävä. Ei net olekaan niin liki olleet, että he olisit nähneet Jeesuksen kyneleet vuotavan. Mutta ne langenneet ovat nyt niin kaukana turmeluksen kaupungissa, ettei he saata enää nähdä, kuinka Luoja itkee.

Mutta jos minä oikein näen, niin Jeesus itkee vielä uskottomainki tähden, jotka näkevät kyllä, kuinka kyneleet vuotavat Vanhemman silmistä, mutta ei ne usko, että net on rakkauden kyneleet, jotka vuotavat uskottomain tähden, että he tulisit pelastetuksi heidän onnettomasta tilaisuudestansa, ja tulisit lapsiksi, sillä pienet lapsukaiset rupeevat itkemään, koska he näkevät vanhemman itkevän. Niillä on arka tunto ja hellä sydän. Ei ne tarvitse nähdä monta kyyneltä, ennen kuin he alkavat itkemään itkeväisen vanhemman seurassa.

Näin itkee Taivaallinen Vanhin suruttomain tähden, armonvarkaitten, poislangenneitten ja uskottomain tähden. Mutta ei yksikään niistä ota vaaria näistä Luojan kyneleistä. Suruttomat ei usko, että Jeesus itkee heidän tähtensä. Armonvarkaat ovat olevanansa Jeesuksen parhaat lapset, sen tähden armonvarkaat ei saata uskoa, että Jeesus itkee heidän surkeutensa tähden, vaan he luulevat, että juutalaisten tähden ja näiden heränneitten tähden Hän itkee. Sillä armonvarkaat surkuttelevat näitä heränneitä, joita net pitävät villihenkenä. Rietas on niin kääntänyt armonvarkaitten silmät nurin, että he katsovat itsensä kristityksi, ja kristityitä he katsovat villihengeksi, niin kuin juutalaiset sanoit: *"Meillä on Isä, Jumala."* Mutta Jeesusta he tahtoivat tappaa, sillä ne katsoit Jeesusta villihengeksi, mutta itsensä he pidit olevan oikalla tiellä. Niin pitävät myös armonvarkaat näinä aikoina, että kristityt ovat villihenget, ja armonvarkaat itse Jeesuksen parhaat ystävä. Ja sen tähden armonvarkaat ei saata ajatella, että Jeesus itkee heidän tähtensä.

Pois[langenneet ovat nii]n kauka[na ölj]ymästä, ettei he saata enää eroittaa yhtään

kyyneltä Jeesuksen silmissä. Pitäis heidän kuitenkin muistaman sitä aikaa, koska he itkit itkeväisten kanssa ja iloitsit iloitsevaisten kanssa. Uskottomat ei saata [omistaa] itselensä osaa niistä kyynel[eistä], sillä ne pelkäävät, että Jeesus on niin paljon itkenyt heidän tähtensä, ettei Hän saata enää rakastaa heitä. Sitä uskottomat uskovat, ettei Jeesus saata heitä vastaan ottaa, ei Jeesus saata armahtaa heitä. Mutta hukkaan vuotavat Jeesuksen kyneleet vielä uskottomain tähden, jos uskottomat ei tule likemmäksi, jos uskottomat ei rupea katsomaan tarkasti Jeesuksen päälle, jos uskottomat ei rupea itkemään ynnä Vanhemman kanssa, koska he näkevät, kuinka pal[jon ra]kkautta [Van h]emman sydämessä on.]

Vai luulettekos, te epäuskoiset, että Vanhin itkee vihasta? Ei ole viha Vanhemman sydämessä niitä kohtaan, jotka mahdottomuuden tähden ja pelvon tähden pakenevat pois Vanhemman talosta, vaan enemmän Hän niitä [suree, jotka pelvon tähden pakenevat metsään ja] hukkuvat siellä. Ei Vanhin saata levollisella tunnolla mennä maata, koska yksi Hänen lapsistansa on pelvon tähden karannut metsään, vaan Hän menee heti kohta

hakemaan sitä kadonnutta lammasta ja huutaa Siinain vuorella, Jor[danin] virran [rannalla ja] Punaisen meren tykönä murheellisella sydämellä ja raskaalla mielellä. Hän vaelttaa niitä raskaita askeleita ja huutaa: *”Tulkaat minun tyköni, kaikki, jotka raskaute-
tut olette, ja minä tahdon virvoittaa teitä.”* Hän huutaa Golgatan mäellä: *”Minun Jumalani, miksis minut [ylönannoit?”* H]änen vaivansa menee hukkaan, mitä Hän on kärsinyt suruttomain ja paatuneitten tähden, jotka pilkkaavat Hänen kyneleensä ja tallaavat Hänen verensä. Pitäiskö vielä Hänen vaivansa mennä hukkaan, mitä Hän on kärsinyt murheellisten ja epäileväisten sieluin tähden, jotka kuitenkin itkevät ja parkuvat? Mutta meidän toivomme on, ettei pidä kaikki Hänen vaivansa menemän hukkaan, vaan ne itkeväiset, parkuvaiset ja epäileväiset pitää näkemän sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta [Siionin vuorella, nyt ja iankaikkisesi, amen.]

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma N:o 28 / Kansallisarkisto, Helsinki / Käsikirjoituksessa olevat himmeät kohdat ovat sulkumerkein erotetut. Lauseiden kokonaisuuden säilyttämiseksi on sulkumerkkien sisällä myös lisättyjä sanoja puhtaaksikirjoittajan päätteen mukaan.

Voi kuinka minun sydämeni on kipeä! Minun sydämeni tykyttää minun ruumiissani ja ei ole lepoa. Tämä on sinun pahuutesi, että se niin karvas on ja käy sinun sydämees.

Jumala panee profeetan Jeremiaksen kautta yhden katuvaisten ihmisen kuvan meidän silmämme eteen ja osottaa, kuinka suuressa hädässä hän on, koska synnit rupeevat hänen tuntoansa polttamaan. Mutta tämä esimaalaus ei ole sitä varten pantu kirjaan, että katuvaisten pitäis epäilykseen lankeeman, vaan sitä varten se on pantu, että katuvaist tuntisit itsensä suureksi syntiseksi ja ottaisit pakonsa Vapahtajan helmaan. Ei Jumala tahdo yhdenkään syntisen kuolemata. (*-*) Ei se ole Jumalan tahto, että yksi katuvaisten sielu pitää nääntymän ja epäilemään Jumalan armosta, vaan se on Jumalan tahto, että yksi hädässä oleva ihminen pitää kolkuttaman taivaan oven päälle ja konttaamisella lähestyä armoistuinta.

Mutta se oikia katumus tulee vanhalle Aatamille niin suureksi vaivaksi, että hän rupee huutamaan ja valittamaan niin kuin se, joka ensimmäisen lapsen vaivassa on. Kärsimättömyys tahtoo vaivata heränneitä sieluja. Ei he tahdo odottaa siihen asti, että synnyttämisen aika tulee. Ja koska syntymävaivat rupeevat tuntumaan, valittaa hän niin kuin profeetta Jeremias sanoo Siionin tyttären valittavan: *”Voi, kuinka on minun sydämeni kipiä. Minun sydämeni tykyttää minun ruumiissani, ja ei olelepoa.”*

Vissimmästi on katuvaisten ihmisen sydän kipeä. Sen todistaa jokaisen oma koettelemus, joka on siinä vaivassa ollut. Mutta mistä tämä tuska ja vaiva tulee? Jumala sanoo profeetan kautta Siionin tyttärelle elikä katuvaist sieluille: *”Tämä on sinun pahuutes, että se niin karvas on, ja käy sydämees.”* Koska omatunto herää, niin tulee sydän kipeäksi. Synti rupee karvastelemaan joka paikassa. Erinomattain on se omavanhurskaus, jonka kanssa heränneet sielut usein taistelevat, niin kuin pato rinnassa. Se salpaa hengen ja

ahdistaa rintoja niin kovin, että yksi hädässä oleva ihminen ei näe muuta kuin kuolemata ja kadotusta silmiensä edessä. Moni herännyt ihminen on omavanhurskautensa tähden sangen suuressa hädässä, mutta ei pääse sen tähden liki Vapahtajaa. Sillä omavanhurskaus ei laske häntä ollenkaan siitä ahtaasta portista sisälle. Omavanhurskaus sanoo näin: *”En jaksa kaivaa, häpeän minä kerjätä.”*

Muutampi herännyt ihminen tekee niin kuin se vaimo, joka oli punaista tautia sairastanut kaksitoista kymmentä ajastaikaa ja kostantanut kaiken omaisuutensa lääkitysten päälle. Ei se vaimo vihtinyt ilmoittaa itseänsä ja tulla julkisesti anomaan apua Vapahtajalta, vaan se rupeis naakimaan selän takana, ja tunki itsensä ihmisten keskellä likemmäksi ja likemmäksi. Viimein tuli hän niin liki Vapahtajaa, että hän pääsi sormen nenällä koskemaan Hänen vaatteensa liepeeseen.

Niin viekkaat ovat muutamat armonvargaat, että he naakivat selän taka. Ei he vihti julkisesti tulla Jeesuksen tykö valittamaan häntänsä, vaan he tahtovat selän takana varastaa Hänen armonsa. Tämä vaimo kyllä varasti armon Vapahtajalta, mutta se kävi hänelle niin kuin muille armonvarkaille, ettei hän saattanut salata varkautensa. Se tuli ilmi varsin kuin Jeesus rupeis kysymään, kuka oli Häneen koskenut. Ja vaikka sille vaimolle kävi niin onnellisesti, että hän sai pitää sen suuren tavarat, jonka hän oli varastanut, koska hän ilmoitti itsensä ja rukoili julkisesti Jeesusta kaikkein silmien edessä, ja tunnusti vikojansa, mutta ei se ole sanottu, että kaikki armonvargaat saavat pitää varastetun kalunsa. Sillä useimmat armonvargaat ei tahdo ilmoittaa, kuinka ja koska he ovat armon saaneet. Erinomattain ne armonvargaat, jotka ei ole missään hengellisessä

hädässä olleet ja joilla on niin paljon sitä omaavanhurskautta, ettei he tarvitse ollenkaan varastaa.

Vaikka heränneillä sieluilla ei pitäis oleman niin paljon omaavanhurskautta kuin suruttomilla, kuitenkin tahtoo tämä väärä vanhurskaus riippua heissä kiinni ja estää heitä tulemasta Jeesuksen tykö. Omavanhurskaus lykkää tämän kaltaiset ajatukset katuvaistieluilla: *”Et sinä ole mahdollinen tulemaan Jeesuksen silmien eteen ennen kuin sinä olet elämäs parantanut. Näin suuri syntinen kuin sinä olet, ei Jeesus ota semmoisia vastaan. Ei se ole mahdollinen ajatella, että sinä tämmöisessä tilassa saisit synnit anteeksi, ennen kuin sinä olet elämän parannusta tehnyt.”*

Tämmöisillä ajatuksilla rupee nyt yksi herännyt, mutta omanvanhurskautensa kanssa taisteleva ihminen, sotimaan synnin kiusauksia vastaan. Käsillä ja jalvoilla rupee hän kiikkumaan Sinain vuorelle, kussa ukkoisen ääni kuuluu ja Jumalan ankara vanhurskaus leimahtaa: *”Älä tule tänne, Israel! Sinä hukut, jos sinä kiikut Sinain vuoren päälle.”* Mutta ei syntinen paltu Sinain vuorelta ennen kuin viimeisessä hengen hädässä. Hän freistaa ainakin elämänsä parantaa ja siviäksi tulla ennen kuin hän rupee armoa kerjäämään. Synnin kiusaukset kohtaavat häntä varsin, koska hän tahtoo parannuksen tehdä. Synnilliset ajatukset nousevat ylös niin kuin tuliset nuolet, joita vihollinen ampuu katuvaisten ihmisen sydämeen. Hän taistelee yötä ja päivää niiden ajatustensa kanssa ja tahtois kaikella muodolla niistä päästä erinäns.

Mutta kuinka hän niistä pääsee, koska hänen sydämensä ei ole vielä sovitettu? Ne pahat ajatukset pakkaavat aina niin kuin tuliset nuolet hänen sydämeensä. Ja mistäs semmoiset hirveät ajatukset tulevat heränneitten mieleen, semmoiset ajatukset, jotka ei ole tuntuneet ennen suruttomuuden tilassa, mutta nyt vasta rupeevat niin kovin kiusaamaan, koska omatunto on herännyt. Net on juuri ruman tuliset nuolet, joilla hän ampuu

ihmisen sydämeen. Hän tahtoo semmoisten kiusausten kanssa kiskoa ja raadella heränneitten omaatuntoa, että hän sais heitä vielä, ennen kuin he pääsevät pakenemaan Vapahtajan helmaan. Eikä ole kaikilla heränneillä se ymmärrys, että he lähtisit varsin juoksemaan Vapahtajan helmaan, koska vihollinen rupee heidän tuntoansa raatamaan, vaan he freistaavat usein omalla voimalla sotia vastaan. Mikäs on ihmisen voima, että hänen pitää sotiman lohikäärmeen kanssa? Ihminen on niin kuin vastasyntynyt karitsa hukan suhteen. Yhden kerran haukkais hukka, niin oli sen karitsan henki lähtenyt. Ja muutammat karitsat ovat vielä niin hullut, että he juoksevat hukan suuhun.

Älkää juosko hukan suuhun, te haavoitetut lampaat! Älkää sotiko lohikäärmeen kanssa, te murheelliset sielut! Ette jaksa kuitenkaan sotia hänen kanssansa, vaan paetkaat joutuisesti Vapahtajan helmaan, ja imekää yhdessä armonpisan Hän armoa täynnänsä [olevista] rinnoistansa. Armon pisarat vuotavat hukkaan maahan, jos ette aukaise teidän suutanne ja niele, koska Vapahtaja tiputtaa armonpizaroita teidän sydämihinne.

Ette ristinkantajat palttuisit kiikkumasta Sinain vuorelle ja pysyisit armon laaksossa, pitäis meidän tänä päivänä mittaaman Sinain vuorta; ja **niille huvitukseksi, jotka pysyvät armon laaksossa, pitäis meidän tutkisteleman, kuinka matala Golgatan mäki on.**

Osottakoon Pyhä Henki tien, ettei armoa etsiväiset sielut eksyis oikialle taikka vasemmalle puolelle, koska he lähtevät matkaan. Amen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 18: 9–14

9 Niin hän myös sanoi muutamille, jotka itse päällensä uskalsivat, että he olivat hurskaat, ja muita katsoivat ylös, tämän vertauksen:

10 Kaksi ihmistä meni ylös templiin rukoukseen, yksi Pharisealainen ja toinen Publikani.

11 Pharisealainen seiso ja rukoili näin itsellensä: minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niinkuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorintekijä, taikka myös niinkuin tämä Publikani.

12 Kahdesti viikossa minä paastoon, ja annan kymmenykset kaikista mitä minulla on.

13 Ja Publikani seiso taampana, eikä tahtonut silmiänsäkään nostaa ylös taivaasen päin, mutta löi rintoihinsa ja sanoi: Jumala, armahda minun syntisen päälleni!

14 Minä sanon teille: tämä meni kotiansa hurskaampana kuin toinen; sillä jokainen joka itsensä ylentää, se alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylennetään.

Suruttoman ihmisen tilaisuus Siinain vuorella ja heränneen ihmisen tilaisuus armon laaksossa edespannaan tämän päivän pyhässä evankeliumissa fariseuksen ja publikaanin nimellä [ja] olkoon [se] meille esimerkkinä, koska me Jumalan armon kautta tutkistellen fariseuksen rukousta ja publikaanin huokausta perään ajatteleimme, **mikä on suruttomain autuuden perustus ja mikä on heränneitten perustus.**

Mutta Herra valaiskoon meidän pimiän järkemme ja taluttakoon elämän tielle.

Että fariseus oli kiikkunut korkialle Siinain vuoren laelle, sen me kuulemme varsin hänen rukouksestansa, kussa aivan korkeat ajatukset lentävät niin kuin kotkat taivaan alla. Hän oli ylöskasvatettu siinä uskossa, että ihmisen siveys ei pitäis turha oleman. Sama usko on vielä nytkin tämän aikaisilla fariseuksilla, jotka aina luottavat sen päälle, että rehellisyys ja siveys ei pidä turha oleman. Se kuuluu varsin, että luonnollinen siveys on heillä autuuden perustuksena. Sillä vaikka he suulla tunnustavat, että kaikki ihmiset ovat syntiset, yhtä hyvin ottavat he kovin vastaan, jos joku rupee epäilemään heidän autuudestansa eli mainitsemaan heidän kotosyntiänsä, joita he tahtovat peittää eli valheeksi ajaa.

Fariseus tulee komeana Jumalan templiin ruokilemaan. Ei synty vaivaa hänen tuntoansa ollenkaan, koska hän kiittää Jumalata sen edestä, ettei hän ole niin paha kuin muut syntiset. Ei hän ole varas, ei hän ole ryöväri, ei hän ole huorin tekijä. Ei hän ole niin huono kuin yksi publikaani, joka seisoo hänen viressänsä ja huokaa. Hän luettelee vielä ylös, kuinka paljon hyvää hän oli tehnyt maailmassa. Kahdesti viikossa minä paastoon ja maksan kymmenykset kaikista, kuin minulla on.

Tarvitseekos semmoinen mies kerjätä armoa, joka on niin suuressa arvossa pidettävä ja jolla on niin paljon siveyttä, että se liikenis myös muille jaettaa? Ei tahdo tosin tämän aikaiset fariseukset tunnustaa, että he ovat samassa sielun tilaisuudessa kuin se, josta Vapahtaja puhui, mutta heidän ajatuksensa tulevat varsin ilmi, koska vanha Aatami liikutetaan eli koska joku tahtoo heidän siveyttänsä laittaa, eli koska joku epäilee heidän autuudestansa; varsin potkaisee vanha Aatami vastaan. Ei he vihti kuulla, että heidän elämänsä laitetaan, sillä he ovat niin paljon hyvää tehneet tässä maailmassa, ettei he tarvitse hävetä ei Jumalan eikä ihmisten edessä.

Ei ole niin suuresti ihmeteltävä, että fariseukset kiikkuvat niin korkealle Sinain vuorelle, että heidän komeutensa ja heidän ylpeytensä tuskin näkyvät, niin kuin musta pilkka vaaran laella, vaikka on hirmuinen nähdä, koska he sieltä putoavat alas, kuinka veri truiskuu suusta, ja lentävät niin kuin pallo epäilyksen suohon, jossa he taittavat niskansa, vaikka ei yksikään kivi vastaa. Mutta se on vielä suurempi ihmet, että heränneekin sielut, joilta kaikki sarvet ja siveyden siivet ovat pudonneet, myös nekin vuovaavat sen saman vuoren päälle kiikkua, vaikka he näkevät, kuinka fariseukset, kuolleen uskon tunnustajat ja luonnosta siviät ihmiset joutuvat olemaan armoa paitsi juuri sen tähden, että he lentävät niin korkealle, että ovat niin

siveät ja hurskaat, ettei synty vaivaa heitä koskaan.

Mutta omavanhurskaus on niin kovin juurtunut ihmisen sydämeen, että heränneet myös, jotka tuntevat syntiänsä, ja sen tähden lyövät rintoihinsa ja huokaavat, tahtovat yhtä hyvin kiikkua sen Sinain vuoren päälle ja freistaavat elämän parannuksella ansaita armon. He taistelevat niin kauan omanvanhurskautensa kanssa, että he viimein lankeavat epäilykseen, vaikka Jumalan sana joka paikassa todistaa, niin kuin myös Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa osoittaa, että publikaani meni kotiansa hurskaampana kuin se toinen, ei sen tähden, että hän oli jo elämänsä parantanut, mutta sen tähden, että hän löi rintoihinsa ja huokais: *"Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni!"* Hänellä oli nimittäin yksi nöyrä ja särjetty sydän.

Se on totisesti yksi pääkappale armonjärjestyksessä, että katuvaisilla syntisillä pitää oleman yksi nöyrä ja särjetty sydän. Sitä kaipaa se Taivaallinen Vanhin, että katuvaisella lapsella pitää oleman yksi totinen suru ja murhe synnin ylitse. Ja jolla sitä murhetta ei ole, joka Jumalan mielen jälkeen on, se ei ole vielä siinä tilassa, että armo auttais häntä hänen onnettomasta tilaisuudestaan. Mutta nyt ajattelee moni herännyt ihminen, että hänen pitää ensinnä elämänsä parantaman ennen kuin hän pakenee Vapahtajan helmaan. Mutta kuinkas ihminen saattaa elämänsä parantaa ennen kuin hän on sovitettu?

Jumalan armollisen kurituksen kautta on hän jo palttunut siitä ulkonaisesta jumalattomasta elämästä. Ei ole yksi herännyt ihminen niin rohkea pilkkaamaan Jumalata, koska hän on jo pieksetty omantunnon soimausten kautta. Mutta sydämen ajatukset ja synnin kiusaukset, jotka heränneen ihmisen sielussa tuntuvat, vaikka net eivät tule ulos, niitä ei voi yksikään herännyt ihminen hollata ennen kuin hän tulee sovintoon Jumalan

kanssa. Jos sydän ei ole sovitettu, niin on ihmisen sota turha. Mutta armosta tulee parempi voima sotimaan synnin kiusauksia vastaan. Tätä ei huomaitse yksi herännyt ihminen varsin, vaan hän taistelee omalla voimallansa syntein ja kaikkein pahain himoin ja haluin kanssa.

Mutta se ei ole muu kuin omavanhurskaus, joka lykkää senkaltaisia ajatuksia ihmisen sydämeen, että Jeesus ei ota vastaan katuvaisia syntisiä ennen kuin he ovat elämänsä parantaneet. Ei ihminen saata kuiten elämän parannuksella ansaita armon. Mutta sitä tarkoittavat kuitenkin monen ihmisen ajatukset, että hänen pitäisi elämänsä paran tämän ja sitte vasta luulee hän itsensä mahdolliseksi saamaan Jumalan armoa. Jolla on paljon sitä omaa vanhurskautta, ajattelee usein näin: *"Miksis minusssa on niin paljon syntiä? Jos minä pääsisin näistä synneistä erinäns, sitte minä saattaisin uskoa, että Jumala olis minulle armollinen."*

Mutta kuinka ja millä tavalla sinä luulet pääsevästi synnin kiusauksista? Elämän parannuksellakos sinä luulet pääsevästi synnin kiusauksista? Mutta se on yksi turha ajatus. Kaikki net, jotka ovat freistanneet elämänsä parantaa ennen kuin he ovat sovitetut, ovat tulleet pahemmaksi, mutta ei paremmaksi. Jota enemmän he ovat vuovanneet, sen huonommaksi ovat he tulleet. Synnin kiusaukset tulevat pahemmaksi ja pahemmaksi, jota enemmän hän omalla voimalla sotii niitä vastaan.

Jos sinä tahdot synnin kiusauksista päästä erinäns, niin pakene joutuisesti Vapahtajan helmaan. Sinä olet yksin kedolla niin kuin haavoitettu lammas hukkein keskellä. Mitä sinä teet yksin mettässä rumain henkein keskellä? Se on mahdotoin, että yksi särjetty sydän, joka ei ole vielä sovitettu, saattais välttää sen ruman hengen tuliset nuolet. Pakene pian Vapahtajan helmaan, niin sinä saat tuta, että piru pakenee. Mutta omavanhurskaus on suuri myös heränneissä, vaikka he sitä ei

näe. Muita syntiä he tuntevat tykönänsä, mutta omavanhurskaus on kätkeytynä.

Ei he saata sitä ajatella, että se on suurin synti, jota he tekevät Vapahtajalle, koska he tahtovat elämän parannuksella tehdä Hänen sovintonsa voiman mitättömäksi, niin kuin Vapahtajan veressä ei olis täydellinen hinta kaikkein syntein maksuksi, sekä suurten että pienten, salaisten että julkisten. Mutta semmoinen on omavanhurskaus. Se makaa siellä sydämen pohjassa niin kuin musta mato, joka kalvaa sydämen juurta. Se on näkymätön ja tuntematon heränneille, ja sulkee taivaan oven, ettei he pääse sisälle. Se sama omavanhurskaus lykkää usein tämän kaltaiset ajatukset heränneen ihmisen mieleen: *”En tohdi minä tulla Jeesuksen tykö, joka olen näin saastainen. Minussa on niin paljon syntiä, että se juuri kauhistaa. Kuinkas minä saatan tulla Jumalan lapseksi, joka olen täynnä saastaisuutta ja riettautta, vihaa ja muita kauhistavaisia syntiä?”*

Kuule nyt taas, kuinka sinä tahdot tehdä Vapahtajan valhettelijaksi ja Hänen kuolemansa turhaksi. Sinä tahdot tulla pelastetuksi synnin kiusauksista, mutta ei Vapahtajan kautta, ei sovinnon kautta, vaan elämän parannuksen kautta, joka on yksi mahdollinen asia. Sinä tahdot niin muodoin omanvanhurskautes panna Kristuksen vanhurskauden eteen. Eikös se ole yksi suuri ja kauhistavainen synti, jota et ole vielä tuntenutkaan synniksi? Ei synnit estä sinua tulemasta Jumalan lapseksi, mutta omavanhurskaus se on salpanut sydämen oven, ettei pääse armon pisara vuotamaan sinne. Sinä tahdot elämän parannuksella ansaita armon, mutta se on kokonansa väärä tie, jotas olet valinnut. Jos sinä armon kautta et tule Jumalan lapseksi, et suinkaan elämän parannuksella tule koskaan Jumalan lapseksi.

Aukaise suuta, pääskyisen poika! Vanhin tuopi sulle ruokaa. Avaa sydämes, murheelinen sielu, ja ota vastaan. Vapahtaja vuodattaa siihen yhden tipauksen armostansa.

Tämä on niille, jotka ovat nälässä. Se on pääskyisen pojille, jotka ei jaksaa lentää. Mutta ei se ole hukan penikoille, jotka syövät raatoja. Ne saavat lakkia siitä padasta, kussa valheen isä on keittänyt unijuomaa. Me tiedämme, että hukan penikat ovat sokiana syntyneet ja asuvat luolissa, koska heidän silmänsä ei kärsi valkeutta. Mutta koska he kasvavat isommaksi, rupeevat he kiskomaan lampaita.

Jos yksi hukalta haavoitettu lammas ei pakene pian Paimenen tykö, niin tulee hän visimmästi pedoille ruuaksi. Jos yksi herännyt ihminen ei pakene pian Vapahtajan armoon, niin tulee vihollinen ja ampuu tuliset nuolensa ihmisen sydämeen. Hän lykkää semmoiset hirveät ja riettaat ajatukset ihmisen mieleen, ja näitten kiusausten kautta tahtoo hän vajottaa murheellisia sieluja epäilykseen. Hän vangitsee heitä omanvanhurskauden kautta, ettei he pääse pakenemaan Vapahtajan helmaan.

Koska saatana muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, silloin tulee omavanhurskaus sangen kauniiksi ja kiiltäväiseksi niin kuin se olis kullattu. Ja omanvanhurskauden ajatukset pistävät aina mieleen: *”En taida minä kelvata Jumalalle tämmöisessä tilassa. Kuinkas minä saatan tulla Jumalan lapseksi, koska minussa on niin paljon syntiä? Ei se ole mahdollinen. Ei yksikään tarvitse ajatellakaan, että hän pääsee Vapahtajan tykö ennen kuin hän on elämänsä parantanut.”* Kuulepas nyt, hyvä ihminen, kuinka omanvanhurskauden ajatukset kiiltävät niin kuin kulta. Joka ei paremmin tunne, mistä semmoiset ajatukset pistävät ihmisen mieleen, luulis kyllä, että net on enkelin ajatukset. Mutta ei ne ole sen tähden muu, kuin pirun paska ja vanhan Aatamin jäljet, jolla rietas tahtoo vangita murheellisia sieluja, ettei heidän pidä pääsemän Vapahtajan helmaan.

Suruttomuuden tilassa on ihminen harjainnut luottamaan siveyden päälle, ja mikä siveydestä on puuttunut, se on varastetulla

armolla paikattu. Ihminen ajatteli silloin: *"Kyllä Jumala on armollinen. Kyllä Hän anteeksi antaa, mitä minä olisin rikkonut."* Ei surutoin ihminen epäile koskaan autuudestansa, sillä hänellä on niin paljon siveyttä, ja vielä päälliseksi on niin vahva usko, että hän tulee autuaaksi, vaikka hänen elämänsä olisi kuinka väärä ja Jumalan käskyjä vastaan sovitainen. Ihminen saattaa suruttomuuden tilassa juoda, kirotta ja tapella, huorin tehdä ja varastaa, ja yhtä hyvin luottaa sen päälle, että hän tulee autuaaksi.

Mutta koska ihminen herää ja tulee syntiänsä tuntemaan, silloin ajattelee hän, että se on mahdotoin kelvata Jumalalle ennen kuin hän on elämänsä parantanut. Mutta rietas peittää hänen silmänsä niin, ettei hän näe ollenkaan, kuinka se on mahdotoin elämänsä parantaa ennen kuin hän on päässyt Vapahtajan helmaan ja saanut syntinsä anteeksi. Yksi herännyt ihminen ei saa sitä päälloonsa, että elämän parannus pitää tapahtuman sovinnon jälkeen, mutta ei ennen. Fariseuksen vanha hapatus sekoittaa hänen ajatuksiensa, ja rietas kääntää hänen sydämensä nurin. Koska sydämen sisällinen puoli tulee uloskäsin käätyksi, niin rupeevat kaikki sydämen paisumukset haisemaan ja märkää vuotamaan.

Koska syntinen saapi itse silmillänsä nähdä, net rumat ja hirviät elävät, jotka sydämessä liikkuvat, peljästyvät hän sängen kovin ja ajattelee: *"Ei ole mahdollinen kelvata Jumalalle tällaisessa tilassa. Minun täytyy korjata pois sydämeistä net rumat ja hirviät ajatukset, jotka siellä asuvat."* Ja nyt alkaa syntinen elämän parannuksella muka korjaamaan ja puhdistamaan sydämensä. Mutta jota enemmän hän korjaa ja lakaisee, sen enemmän roskaa karttuu. Jota enemmän hän mielestensä puhdistaa, sen hirveämmäksi tulee sydän.

Etkös näe, ihmisparka, että omavanhurskaus on yllyttänyt sinua korjaamaan ja puhdistamaan sydäntä, jota ei saata muu kuin itse

Herra Jeesus puhdistaa? Koska sinulla on seitsemän perkelettä sydämessä, millä voimalla sinä niitä ajat ulos? Koska sinä rupeat niiden kanssa sotimaan, niin he nauravat sinulle ja sanovat: *"Kas, kilpaan?"* He pakenevat välistä hetkeksi, mutta vähän ajan perästä tulevat he taas sisälle toisesta ovesta ja raatavat omaatuntoa niin surkiasti, että ihminen tulee voimattomaksi. Niiden kanssa tulee juuri hätä.

Tämä hirmuinen sota tulee siitä, että omavanhurskaus, joka on pääperkele ihmisen sydämessä, muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja yllyttää häntä sotimaan niiden toisten perkeleitten kanssa. Ihminen freistaa itse puhdistaa sydämensä, eikä anna Jeesuksen puhdistaa. Hän freistaa itse ajaa ulos perkeleitä, eikä anna Jeesuksen ajaa. Omavanhurskaus pakottaa häntä etsimään apua elämän parannuksessa, mutta ei Jeesuksen haavoissa. Tämä musta mato nousee sitte niin kuin kerä rinnan alle ja salpaa hengen, ettei pääse ihminen henkeä vetämään armon ilmasta. Moni ristinkantaja tahtoo juuri läikähtyä omanvanhurskautensa tähden, joka nousee niin kuin savu pohjattomuuden pirtistä.

Eikös se ole yksi suuri synty ja kauhistus, että syntinen tahtoo tehdä Vapahtajan valehtelijaksi, tahtoo omalla vanhurskaudella tehdä Jeesuksen sovintokuoleman turhaksi ja mitättömäksi. Ei se tee muuta kuin kiskoo Vapahtajan haavat vastauudesta, joka ajattelee näin: *"Kyllä on tosin Jeesus kärsinyt helvetin tuskan ja vaivan minun tähteni. Mutta ei Hänen tuskansa auta minua ennen kuin minä olen elämätäni parantanut."*

Ka! Tuossa tuli taas omavanhurskaus edes. Siinä makaa käärme kätkeytyneenä juuri niissä sanoissa *"ennen kuin minä olen elämätäni parantanut"*. Omavanhurskaus puhuu vielä: *"Ei Jeesuksen veri saata yksinänsä puhdistaa minua."* Mutta mikä, elämän parannusko? Taitaa se auttaa sinua helvetistä? Omavanhurskaus puhuu vielä: *"Ei Jeesuksen ansio ole*

täydellinen hinta ennen kuin minä olen parantanut itseäni, sitte vasta." Pane sinä elämän parannus lisäksi, sitte vasta tulee Vapahtajan ansio täydelliseksi, onkos niin? Mutta se on paavin usko, ettei Vapahtajan ansio ole täydellinen ennen kuin ihminen parantaa elämänsä.

Lutheruksen usko on se, että ihminen tulee vanhurskaaksi Vapahtajan ansion kautta, ilman töitä. Mutta elämän parannus kuuluu töihin, ei se kuulu uskoon ja vanhurskauttamiseen. Uskon kautta Jeesuksen Kristuksen päälle tulee yksi katuvaan syntinen vanhurskaaksi luettavaksi ilman töitä. Mutta omavanhurskaus pistää yhden mutkan vielä ja sanoo: *"Eikös pidä ihmisen parantaman elämänsä? Kuinkas hän saattaa parantamatta kelvata Jumalalle?"* Pitää vissimmästi, mutta ei ennen vaan jälkeen kuin hän on sovitettu, armoitettu ja vanhurskaaksi tehty. Sillä jos hän ennen rupee parantamaan elämänsä, niin ei hän koskaan tule paratuksi, ei pääse ikänäns Vapahtajan tykö. Hän sotii hukkaan niitten perkeleitten kanssa, jotka hänen sydämessänsä asuvat.

Ei net lähe ihmisen parannuksella. Ei ihminen saata sydämensä puhdistaa, vaan Vapahtajan veri se puhdistaa. Se tekee ihmisen kauniiksi Jumalan edessä. Sovintoveri on yksi lääkitys särjetylle sydämelle, mutta se sama veri on niin kuin myrkkyy perkeleelle. Samassa kuin Vapahtaja tipauttaa yhden armonpisan ihmisen sydämeen, samassa pakenee perkele. Varsin, kuin ihminen tuntee, että hän on sovitettu Jumalan kanssa, samalla hetkellä katoavat kaikki ne hirmuiset ajatukset ja ne synnin kiusaukset, jotka häntä vaivaisit heränneessä tilassans. Sovinnosta tulee omalletunnolle rauha ja lepo.

Siitä tulee voima vastustamaan kaikki sen ruman tuliset nuolet.

Aukaise suuta, sinä pääskyisen poika, Vanhin tuopi sulle ruokaa. Avaa sydämes, sinä murheellinen sielu, Vapahtaja tipauttaa sinun sydämees armonpisarat. Pakene pian Vapahtajan helmaan, sinä haukalta ahdistettu ja haavoitettu tiainen. Älä lähe siitä turvan paikasta ennen kuin sinä saat voimaa lentämään. Koska hukka tahtoo talon penikoita syödä, niin hän vierittelee ja piehtaroiisee mudassa ja tekee itsensä niin voimattomaksi ja vinkuu, että talon penikat tulisit muka hänen päällensä. Mutta älkäätkä rukattako ollenkaan turvapaikastanne, te penikat, jotka syötte muruja, jotka putoovat Herran pöydältä. Kyllä hukka on väkevämpi teitä, jos te olisitte niin hullut, että te jättäisitte teidän turvapaikkanne ja menisitte tappelemaan hukkan kanssa.

Vaikka saatana muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja houkuttelee armoitetuita sieluja leikkiä tekemään hänen kanssansa, älkäätkä menkö sinne. Jos omavanhurskaus nousee päähän ja lykkää tämän kaltaiset ajatukset mieleen: *"Et sinä ole vielä parannuksen tehnyt. Et sinä ole Jumalan lapsi, koska sinussa on niin paljon syntiä,"* älköön kuunnelko armoitettu sielu, mitä rietas viskuttelee korvaan, vaan pysyköön ainoastans Jeesuksen helmassa, itkeköön Hänen jalkainsa päällä, ja imeköön armon nestettä Hänen haavoistansa, ja sanokoon niin kuin se katuvaan publikaani: *"Jumala armahtakoon minun syntisen päälle."* Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / Käsikirjoituksesta on repeytynyt pois alkuosa *-merkkiin asti. Täydennetty III-P:n mukaan. / 2 *-* merkkien välistä puuttuu n.7 riviä repeämän vuoksi. Ei ole myöskään III-Postillassa.

On niitäkin, jotka luulevat itsensä puhtaiksi, ja ei ole kuitenkaan saastaisuudestansa pestyt.

On niitäkin, niin sanoo Salomo, on niitä semmoisia ulkokullatuita ja suukristityitä, jotka luulevat itsensä puhtaiksi, ja ei ole kuitenkaan saastaisuudestansa pestyt. Mutta kukas niitä tuntee? Pakanat luulevat, että kristillisyyden on ulkokullaisuus. Fariseus luulee, että publikaani on ulkokullattu. Jokainen, joka näin rohki elää maailmassa, luulee, että nämät heränneet ovat ulkokullatut, ja että he tekevät itsensä jumaliseksi.

Me annamme nyt myöten, ettei kaikki perkeleet ole ulkokullatut. Niin kuin myös muutamampi perkele on olevinansa totinen ja ei viitti ulkokullaisuutta nähdä, esimerkiksi vihan perkele, se ei saata olla ulkokullattu. Ja hänen veljensä ylpeyden perkele ei saata olla ulkokullattu. Ja koska molemmat asuvat yhden suruttoman ihmisen sydämessä, tahtovat he julkisesti osoittaa maailmalle, että he ovat totiset ja urhoolliset, sillä he menevät rohki helvettiin ja katsovat muita ulkokullatuiksi, jotka ei saata niin rohki vaeltaa kadotuksen lavealla tiellä, kuin he.

Semmoiset miehet ei sanokaan itseänsä kristityksi, eikä ne pidä yhtään jumalisuuden harjoitusta. Ei ne käy niin kuin fariseus tempeliin rukoilemaan, mutta ei ne myös tule sinne niin kuin publikaani huokaamaan. Ja semmoiset miehet, jotka niin rohki elävät synnissä, ei viitti paljon ripillä käydä. He tuntevat ilmanki, ettei heidän kannata sinne mennä, koska he niin rohki pilkkaavat Jumalata. Ne luulevat, että keveämpi on edesvastaus ijankaikkisuudessa, koska he katsovat ylönsä armon välikappaleita.

Mutta ei kaikki perkeleet ole niin totiset, kuin vihan perkele ja ylpeyden perkele. Ei kaikki ole niin rohkeat menemään kadotuksen lavealla tiellä, kuin nämät kaksi, nimittäin vihan perkele ja ylpeyden perkele. Muutamat viholliset ovat niin siveät ja niin

jumaliset, ettei kukaan saata olla niin jumaliset kuin he. Ja ne luulevat itsensä puhtaiksi, vaikka he ei ole saastaisuudestansa pestyt. Yksi niistä on siveä perkele, joka ei ole kellenkään tehnyt väärin. Ei hän muista kuitenkaan, että hän olis tehnyt väärin, ei Jumalalle ei myös ihmisille. Tämä siveä perkele on yksi fariseus, joka kiittää Jumalata sen edestä, ettei hän ole niin paha kuin muut ihmiset.

Ja vaikka se kuuluu fariseuksen korvissa, niin kuin olis hänen rukouksensa ollut kauniimpi kuin publikaanin, erinomattain koska fariseus kiitti Jumalata sen edestä, että Jumala oli varjellut häntä synnistä, kuitenkin on tämä fariseuksen rukous yksi kauhistus Jumalan edessä, sillä maailman kunnia ja oma vanhurskaus, josta siveä perkele on kokoon pantu, on varjellut fariseusta niistä krouveista synneistä, niin kuin ryöväämisestä ja huoruudesta. Vaikka nyt maailman orjat ja fariseusten uskonveljet ei usko, että perkele varjelee ihmistä muutamista synneistä, on kuitenkin se yksi järkähtämätöin totuus, että se siveä perkele oli varjellut fariseusta niistä törkiämmistä ja krouvimista synneistä.

Se sama siveä perkele varjelee vielä nytkin muutamia ihmisiä krouveista synneistä, niin kuin varkaudesta, huoruudesta, juopumuksesta, kirouksesta, tappeluksista ja muista krouveista synneistä. Ja semmoiset miehet pitäisit kiittämän perkelettä ja sanoman: *”Minä kiitän sinua, rakas siveyden perkele, että sinä olet varjellut minua huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, kirouksesta ja tappeluksista.”* Mutta luonnollinen järki ottaa tässä niin kovin vastaan, että hän kauhistuu ja sanoo: *”Perkelekö synnistä varjelee, eiköpä hän kehoita syntiin”,* vaan enempi se varjelee synnistä, nimittäin sen kaltaisista synneistä, jotka käyvät kunnian päälle.

Mutta siveyden perkele varjelee myös katumuksesta hänen orjiansa. Ei fariseus saata totiseen katumukseen tulla, sillä hänellä ei ole syntiä katumavertaa. Mitä taas fariseuksen hyviin töihin tulee, niin se on arvattava, että sama siveyden perkele, joka varjelee häntä krouveista synneistä, panee häntä myös hyviä töitä tekemään, joita hän myös luettelee, sillä ne ovat hänen autuutensa perustus. Muutoin on fariseuksilla kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja. Koska nimittäin fariseus ei löydä vääryyttä itsensänsä, niin täytyy hänen muitten vikoja vahdata.

Toinen osa niitä, jotka luulevat itsensä puhtaiksi, kutsutaan armonvarkaiksi, jotka ei saata publikaanin kanssa sopia, sillä niillä on yksi väärä luottamus Jumalan armon päälle. Kyllä tosin kaikki suruttomat ovat armonvarkaita sen vuoksi, että he omistavat itsellensä paljon Jumalan armosta, koska heillä on semmoinen usko, että Jumala varjelee heitä, ei ainoastansa maallisesta, mutta myös hengellisestä onnettomuudesta. Ja jos he oman tyhmyytensä kautta ja riettaan yllytyksen jälkeen tekevät jotakin hullua työtä, josta tulee vahinko, niin se pannaan kaikki Jumalan päähän, ja sanotaan: Jumala teki minut köyhäksi. Jumala pani tämän ristin minun pääläni. Jumala otti terveyden pois.

Sillä lailla omistavat he itsellensä aivan väärin Jumalan siunausta, koska he saattavat panna Jumalan päähän kaikki, mitä rietas on tehnyt. Jos viinaporvari rikastuu, niin on Jumala sen tehnyt. Hän on antanut viinaporvarille tavaran ja omaisuuden. Jos juomari, huora eli varas tulevat köyhäksi, niin on Jumala senkin tehnyt. Ei suinkaan suruttomalle ihmiselle mahdu se usko pääkalloon, että riettaalla on niin suuri voima, että hän saattaa tehdä muutampia köyhäksi ja muutampia rikkaaksi.

Mutta oikeat armonvargaat ovat semmoiset, jotka luulevat itsensä puhtaiksi, ja ei kuitenkaan ole saastaisuudestaan pestyt.

Muutamilla on nimittäin tunto vähäisen liikunut, mutta ei sinne asti, että kunnian perkele olis saanut kuoleman haavan. Semmoiset armonvargaat ei kärsi tuomiota. Ei he tahdo syntiänsä maailmalle huutaa. Ei he tahdo vääriä tekojansa sovittaa. He seisovat risuidan takana, ja siellä he omistavat itsellensä Jumalan armollisia lupauksia, vaikka ei ole sydän koskaan särjetyksi tullut. On muuttamat niistä armonvarkaista kostuneet ensimmäisiin armonmerkkeihin saakka, ja niitten päälle he ovat panneet maata. Semmoiset armonvargaat ei tahdo tietää Jumalan ankarasta vanhurskaudesta mitään, ja he luulevat itsensä puhtaiksi, mutta ei kuitenkaan ole saastaisuudestaan pestyt, sillä muuttamat vanhat synnit riippuvat heissä kiinni.

Ja erinomattain tunnetaan heidän ylisyrjäisyytensä siitä, että he pelkäävät ja kiertävät kristityitä. Ei he tahdo olla muitten kristittyin kanssa kokouksissa. Heillä on salainen viha kristityille. Jos heillä olis rakkautta kristityille, niin he pitäisit kanssakäymistä kristittyin kanssa ja kuulisit mielellänsä toisten kristittyin ajatuksia siitä ainoasta tarpeellisesta. Mutta juuri se asia, että he erkaantuvat Jumalan seurakunnasta, osoittaa selkeästi, ettei ole heillä rakkautta, mutta viha on sydämessä. Ja kuinka semmoiset mahtuisit enää ahtaasta portista sisälle, koska vanha Aatami on paisunut niin suureksi, ettei he mahdu enää kristittyin sydämeen, eikä myös kristittyin kokouksiin.

Tämän päivän evankeliumissa panee Vapahataja meidän silmämme eteen kaksi miestä, jotka olit tulleet templiin rukoilemaan. Toinen oli fariseus, ja toinen publikaani. Ja me luulemme, että he ovat molemmat täällä rukoilemassa, vaikka vähän eri mielellä.

Meidän pitää Jumalan armon kautta katselemaan, missä tarkoituksessa itse kukin on tullut, ja mitä itse kukin tässä templissä vaikuttaa rukouksellansa.

Mutta me rukoilemme sitä ylimmäistä Kuningasta, että hän kuulis publikaanin huokauksia, jotka tulevat särjetystä sydäimestä, vaikka fariseus häntä ylönkatsoo ja pilkkaa hänen kyöneleensä. Katso Herra armollisesti publikaanin puoleen, ja anna hänen huokauksensa kuulua taivaaseen, niin kuin me uskomme, että hän menee hurskaampana kotia kuin fariseus! Amen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 18: 9–14

9 Niin hän myös sanoi muutamille, jotka itse päällensä uskalsivat, että he olivat hurskaat, ja muita katsoivat ylön, tämän vertauksen:

10 Kaksi ihmistä meni ylös templiin rukoukseen, yksi Pharisealainen ja toinen Publikani.

11 Pharisealainen seisoi ja rukoili näin itsellensä: minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niinkuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorintekijä, taikka myös niinkuin tämä Publikani.

12 Kahdesti viikossa minä paastoon, ja annan kymmenykset kaikista mitä minulla on.

13 Ja Publikani seisoi taampana, eikä tahatonut silmiänsäkään nostaa ylös taivaasen päin, mutta löi rintoihinsa ja sanoi: Jumala, armahda minun syntisen päälleni!

14 Minä sanon teille: tämä meni kotiansa hurskaampana kuin toinen; sillä jokainen joka itsensä ylentää, se alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylenetään.

Fariseus ja publikaani ovat kaksi merkillistä miestä, jotka ovat tulleet templiin rukoilemaan. Toinen on siveä ja kunniallinen mies, ja suuressa arvossa pidetty maailmassa. Hän on myös jumalinen, ja hän on myös joltisesti kärsivällinen, koska hän ei mene ulos kirkosta, vaikka publikaani siellä seisoo ja huokaa. Ei tämän aikaiset fariseukset ole niin kärsivälliset, sillä he pakenevat ulos kirkosta, koska publikaani alkaa huokaamaan, ja valittavat, että publikaani pilaa heidän hartautensa.

Mutta publikaani on yksi maailmalta ylönkatsottu ihminen, ja sangen huono ihminen, joka ei suinkaan ole siveästi elänyt, mutta hän tuntee myös, ettei hän ole yhtään kunnia eli kiitosta ansainnut. Synnin kuorma on tullut raskaaksi hänen tuntosensa päälle. Ja koska hän lyöpi rintojansa, niin vissimmästi arvataan siitä, että hänellä on sydän kipeä.

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katseleman fariseusta ja publikaania.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Minkä tähden on fariseus tullut kirkkoon rukoilemaan?**

Toinen tutkisteleminen: **Minkätähden on publikaani tullut tänne huokaamaan?**

Meidän toivomme on, että publikaani menee hurskaampana kotiansa, vaikka kuinka hän olis fariseukselta ylönkatsottu ja huonona pidetty.

Ensiksi: **Minkä tähden on fariseus tullut tänne rukoilemaan?** Emme tiedä, mutta tullut se kuitenkin on. Saati hän pysyis kirkossa, ettei kusiheppu tulis hänelle, ennen kuin rukous on täytetty. Me näemme, että fariseus seisoo ja rukoilee näin itsöksensä: *”Minä kiitän sinua Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä eli niin kuin tämä publikaani.”* Tästä fariseuksen rukouksesta me kuulemme, että fariseuksella on semmoinen usko, että Jumala on varjellut häntä synnistä. Ja me arvaamme hyvin, että fariseuksen uskonveljillä on sama usko, että Jumala on heitä varjellut synnistä, koska he sanovat: *”En ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole huora, Jumalan kiitos! En ole Juomari, Jumalan kiitos!”*

Näillä sanoilla he kiittävät jumalatansa sen edestä, että hän on varjellut heitä synnistä. Mutta se on tietämätöin, mikä jumala se on, joka heitä on varjellut synnistä. Minä luulen, että se jumala on alimmaisessa taivaassa, joka on fariseusta ja hänen veljiänsä varjellut synnistä. Se on yksi siveä perkele, joka varjelee muutampia niistä krouveista synneistä, niin kuin huoruudesta, varkaudesta,

juopumuksesta ja tappeluksesta. Ja tämä siveä perkele on kokoon pantu maailman kunnian ja omasta vanhurskaudesta.

Ne fariseukset, joita tämä siveä perkele varjelee synnistä, välttävät niitä krouveja ja törkeämpiä syntiä, jotka käyvät kunnian päälle. Mutta niistä fiinimmistä synneistä ei saata kunnian perkele heitä varjella. Kohtuullinen juopumus on fariseukselle luvallinen. Koreus on heille luvallinen. Ahneus kaupassa on luvallinen. Maailman ilo ja maailman turhuus on luvallinen. Tämän aikaiset fariseukset pitävät ristiäisiä, häitä ja kraviaisia, ja se on heille kunnian tapa. Ja kaikki, mitä jo maailman kunnia myöten antaa, sitä fariseukset myöten antavat ja noudattavat. Mutta fariseuksilla on semmoinen vahva usko Jumalan päälle, ettei suinkaan publikaanilla ole uskoa sinapin siemenen vertaa sen suhteen kuin on fariseuksilla. Sillä fariseukset luulevat, että Jumala on varjellut heitä synnistä, ja sanovat vielä: *”Ei suinkaan perkele varjele synnistä, enemmän se kehoittaa.”*

Mutta nyt pitää teidän tietämän, kaikki hyvät fariseukset, jotka tässä olette, että kunnian perkele ja oman vanhurskauden perkele on teitä varjellut synnistä, sekä julkisesta varkaudesta että huoruudesta, niin myös juopumuksesta ja tappeluksesta. Ja kiittäkää nyt teidän Jumalattanne, joka teitä on varjellut synnistä, sanoen: *”Minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä eli niin kuin tämä publikaani. En ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole huora, Jumalan kiitos! En ole juomari, Jumalan kiitos!”* Niin sanovat tämän aikaiset fariseukset.

Mutta jos ne uskoisit, että se on perkele, joka on heitä varjellut synnistä, niin vähemmän ne kiittäisit häntä. Onkos yksikään synti fariseuksen tunnon päällä, josta maailman jumala ei ole saattanut häntä varjella? Ei ole kuulunut vielä, että synnit rupeisit fariseuksen tuntoa vaivaamaan. Mutta publikaanin synnit taitavat olla fariseuksen tunnon

päällä. Miksis fariseus sanoo, ettei hän ole niin huono, kuin tämä publikaani. Ilmanki fariseus tietää, että tämä publikaani on yksi huono ihminen, yksi huora ja varas, joka nyt tuli tänne huokaamaan juuri fariseuksen korviin. Kukas tiesi pilataan vielä fariseuksen hartaus publikaanin huokauksilta. Me olemme kuulleet, että fariseukset näit paljon vikoja Vapahtajan elämässä, ja opetuslapset olit pyhäpäivän rikkojat jo Vapahtajan aikana. Ja Hänen kuolemansa jälkeen ei löytenyt niin paljon pahoja ihmisiä missään, kuin sen suuren kansanhäiritsijän opetuslapset. Niin olit fariseukset saaneet sen vakuutuksen, että se Nasareenuksen lahkokunta, joka sanoi itsensä kristityksi, oli pahinta ihmis-sorttia, jotka piti tulella ja miekalla hävitettämän.

Eiköhän vielä nytkin ole fariseuksilla sama usko, että kristityt ovat perkeleen joukko, koska ne ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa? Kyllä fariseukset sen tähden kiittävät Jumalattansa, vaikka he kantavat hengellistä vihaa kristityille ja katsovat ylön publikaania. Tule nyt hyvä fariseus kiittämään Jumalattansa, joka on sinua varjellut synnistä, ja älä vain kumarra polvias ollenkaan, koska sinä rukoilet, vaan seiso niin kuin maailman herrat pruuukaavat. Niin fariseuski tekee. Hän seisoo ja rukoilee näin itsellensä: *”Minä kiitän sinua Jumala jne.”* Ja koska sinä olet näin rukoillut, niin mene sen viinaporvarin tykö, joka on palavan kosken alimmaisessa korvassa, ja rukoile häntä, että hän antais sinulle vuotavata pirun paskaa sydämen puoskimiseksi, ettei publikaanin huokaukset polttais sinun tuntoa ijanikaikkisesti.

Mutta katselkaamme nyt, minkätähden fariseus ei ole niin kuin tämä publikaani. Me kuulemme hänen kiittävän Jumalattansa, ettei hän ole niin kuin tämä publikaani. Se merkitsee, ettei hän ole niin huono, kuin tämä publikaani. Fariseus on maailman mielestä monta tuhatta kertaa parempi, kuin publikaani. Ensiksi on fariseus siveästi elänyt ja välttänyt syntiä, jonka edestä hän myös

kiittää Jumalatansa. Mutta publikaani ei saata kiittää Jumalata sen edestä, että hän on varjellut publikaania synnistä. Publikaani tuntee, ettei hän ole kantanut vaaria Jumalasta silloin, koska hän eli niin kuin luontokappale suruttomuudessa. Publikaani tuntee, että hän on huora ja varas. Sen tähden ei hän saata kiittää Jumalata sen edestä, että Jumala on varjellut häntä synnistä.

Mutta yksi syy on vielä, minkätähden fariseus katsoo tuota publikaania niin kovin ylön. Se on publikaanin huokaukset, jotka tekevät fariseukselle pahaa. Ei nimittäin fariseus viitti semmoisia nähdä, jotka itkevät ja huokaavat. Jos ei nyt fariseus olis Herran templissä, niin hän sanois publikaanille: *”Mene pois tästä huokaamasta, muutampi ulkokullattu. Ennen olet sinä huorannut ja varastanut, ja nyt tulet sinä tänne huokaamaan niin kuin luontokappale.”* Mutta kuin fariseus on Herran templissä, niin ei hän viitti siellä puhua. Ennen fariseus menee itse ulos kirkosta, että hän pääsis semmoisia näkemästä ja kuulemasta. Ja jos itse saatana olis kirkossa, niin kuin hänen tapansa on, niin täytyy hänen ulos mennä niin pian kuin publikaanin huokaukset rupeavat kuulumaan.

Itse siveyden perkeleen täytyy ulos mennä niin pian kuin publikaanin huokaukset rupeavat kuulumaan. Ja armonvaras, joka sanoo makaavansa joka päivä Jeesuksen ristin juuressa, nousee hopusti ja pakenee ulos kirkosta niin pian kuin publikaanin huokaukset rupeavat kuulumaan. Eikös se ole ihmeellinen, että perkele ja hänen orjansa ei kärsi ollenkaan katuvaisten huokauksia kuulla. Silloin jo pidit fariseukset sen asian kovin pavana, että yksi vaimo tuli itkemään Jeesuksen jalkain päälle sen pitaalisen Simeonin huoneessa. Ilmanki heidän hartautensa pilaantui siitä. Se oli heidän mielestensä niin ilkeä nähdä, että yksi huora riepu tuli Jeesuksen jalkoja pesemään kyneleillensä.

Mahdoit ilmanki fariseukset ajatella, kuinka Jeesus, jota pidettiin profeettana, saattoi

semmoista huoraa kärsiä. Miksis Jeesus ei ajanut katuvaista huoraa pois itkemästä ja ulvomasta Hänen päältänsä. Semmoinen on fariseuksen luonto, ettei hän viitti nähdä semmoisia, jotka itkevät ja huokaavat. Hän katsoo niitä niin kovin ylön, että hän kiittää Jumalata sen edestä, ettei hän ole niin kuin tämä publikaani. Moni fariseus on näinä aikoina rukoillut Jumalatansa, ettei hän koskaan tulis niin huonoksi ja niin hulluksi, kuin tämä publikaani, joka nyt rupeis tuossa huokaamaan.

Mutta kukas tiesi, koska täällä jo katuvaisten kyneleet polttavat fariseusten tuntoa, mitä ne huokaukset vaikuttavat ijankaikkisuudessa, koska fariseus itse rupeaa huokaamaan ja ulvomaan. Siellä taitavat publikaanin huokaukset polttaa fariseuksen tuntoa ijankaikkisesti. Siellä täytyy fariseuksen kirotta itseänsä, koska publikaanin huokaukset tulevat muistoon, ettei hän ole tässä armon ajassa itkenyt, niin kuin se katuvainen huora Simeonin huoneessa, eikä ole huorannut niin kuin publikaani, ei ole lyönyt rintoihinsa ja huorannut: Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni. Siellä saapi hän vasta katua ijankaikkisesti, että hän on ylönkatsonut publikaania, että hän on pilkannut hänen huokauksiansa, että hän on nauranut, koska hänen piti itkemän, että hän on kantanut hengellistä vihaa publikaanille, koska hänen piti rakastaman.

Ja vaikka fariseus täällä pilkkaa katuvaisten kyneleitä ja sanoo: *”Mikäs ulvominen se on?”* Vaikka fariseus täällä ylönkatsoo publikaanin huokauksia, ja sanoo: *”Vielä ne huokaavat niin kuin luontokappaleet,”* niin taitaa pian tulla se aika, että riettaan enkelit pilkkaavat fariseuksen kyneleitä. Koska hänki alkaa käärmeeen kyneleitä vuodattamaan, silloin taitavat riettaan enkelit kysyä häneltä: *”Mikäs ulvominen tämä on? Koska ennen et ole ulvonut niin ole nyt ulvomatta. Ja koska ennen et ole huorannut, niin ole nyt huokaamatta.”* Taitaapa rietas ruveta käärmeeen kyneleitä pyyhkimään pois, koska fariseus

alkaa helvetissä ulvomaan. Taitaapa rietas olla valmis puoskimaan fariseuksen sydäntä vuotavalla pirun paskalla niin kuin hän täällä on valmis puoskimaan, jos joku fariseus tulis omantunnon vaivaan. Taitaapa rietas helvetissä pistää rintojansa fariseuksen suuhun ja sanoa: *"Ime nyt veikkoseni riettaan nisiä, niin kuin ennen olet imenyt."*

Täällä kyllä on fariseus harjaintunut ime-mään riettaan nisiä, niin kuin hän välistä, koska rietas ei aina laske maitoansa, on harjaantunut sitä vuotavata pirun paskaa nuolemaan, joka riettaan perseestä tippuu, niin kuin yksi hengellinen sika pruukaa tehdä. Mutta siellä helvetissä ei taida enää tulla maito riettaan nisistä, eikä taida pirun paska tippua hänen perseestänsä, niin kuin me kuulemme rikkaan miehen valittavan helvetissä, ettei siellä ole vedenpisaraa tiputtamista kielen päälle. Ajattele nyt, hyvä fariseus, tällä sinun ajallas, mitä sinun rauhaas sopii, ja älä enää seiso ja rukoile: *"Minä kiitän sinua Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä eli niin kuin tämä publikaani"*, vaan katso nyt sen katuvasen publikaanin päälle, kuinka hän menee kotiansa hurskaampana kuin sinä, vaikka ei ole hänellä niin kauniit rukoukset kuin sinulla.

Toiseksi: Minkä tähden on publikaani tullut tänne huokaamaan? Emme tiedä, mutta ilman syytä hän ei ole tullut, vaikka fariseus sanoo: *"Mitä tuo ulkokullattu huokaa?"* Mutta sen me tiedämme, ettei huokaukset tule tyhjästä. Joku aine pitää oleman, ennen kuin huokaukset saattavat tulla. Me kuulemme evankeliumista, että publikaani löi rintoihinsa. Minkä tähden löi hän rintojansa? Eiköpä siinä ollut kipu ja ahdistus? Koska nimittäin publikaanin tunto heräis, rupeis synty ja rietas kalvamaan hänen tuntoansa ja ahdistamaan hänen rintojansa. Jumalan Henki rupeis omantunnon kautta soimaamaan häntä huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, kirouksesta, ahneudesta, viinakaupasta, maailman turhuudesta,

kruunun varkaudesta, ja kaikista synneistä, joita hän ennen suruttomuudessa oli tehnyt.

Tästä Jumalan Hengen nuhtelemisesta tuli publikaani murheelliseksi ja raskasmieliseksi. Hän joutui sen kautta omantunnon vaivaa kärsimään. Ja ei ainoastansa sitä kuin synnin tuska myötänsä tuopi, niin kuin omantunnon soimauksia ja sydämen ahdistusta, vaan myös se hengellinen vihollinen rupeis hirmuisesti päälle käymään ja kantaamaan hänen päällensä yötä ja päivää. Fariseus rupeis häntä ylönkatsomaan ja pilkkamaan. Maailma rupeis häntä vihaamaan.

Kuinkas nyt käypi, koska sinä olet joutunut yhteen matkaan fariseuksen kanssa rukoilemaan? Jokohan sinä tohdit haukkua fariseusta ulkokullaisuuden tähden? Se katuvasen ryöväri ristin päällä nuhteli toista synnistä, vaikka itse oli samassa kadotuksessa. Me arvaamme hyvin, että fariseus katsoo niin kovin ylönsä tuota publikaania, joka huokaa, että hän alkaa taas kiittämään tuota Jumalatansa, ettei hän ole niin huono, kuin tämä publikaani. Fariseus sanoo: *"En ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole huorannut, Jumalan kiitos! En ole juomari, Jumalan kiitos!"* Mutta vaikka kuinka huono publikaani olis, nimittäin huora, varas, juomari, kiroilija ja tappelusmies, on kuitenkin meillä se toivo, että hän menee kotiansa hurskaampana kuin se toinen, sillä hän on katuvasen. Hän lyöpi rintojansa ja huokaa: *"Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni."*

Mutta semmoisia ei viitti fariseus nähdä. Ja itse perkele, joka on suuri maailman herra ja aikanen viisas mies, ei voi kärsiä semmoisia, jotka itkevät ja huokaavat. Hän suuttuu niille ja sanoo: *"Mene pois tästä huokaamasta, muutampi ulkokullattu. En viitti semmoisia nähdä, jotka ilman aikaansa itkevät ja huokaavat. Mene taivaan valtakuntaan huokaamaan. Ei tässä helvetissä ole semmoisille sijaa."*

Mihinkäs sinä nyt menet, katuvasen publikaani, koska kaikki maailman herrat ajavat

sinua ulos huoneistansa, ja itse helvetin ruhtinas ajaa sinua pois helvetistä. Eikös ole paras neuvo, että sinä menet taivaan porttiin saakka huutamaan ja kolkuttamaan armon oven päälle. Eikös ole paras neuvo, että sinä menet Marian kanssa pitaalisen Simonin huoneeseen, kussa Jeesus Nasareenus on atriotsemassa, ja alat Hänen jalkojansa pesemään katumuksen kyyneleillä. Älä kannaa vaaria fariseusten arveluksista, vaan pese sinä sen Suuren Ristinkantajan, sen verellä priiskoitetun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan jalkoja katumuksen kyyneleillä. Mitä maks Hän katsoo armossa sinun puoles ja antaa sinulle sen autuaallisen vakuumuksen, että sinä olet ajassa ja ijankaikkisuudessa autuas, koska sinä uskot, että sinun syntis annetaan sinulle anteeksi.

Mutta voi sinua, publikaani parka, jos sinä tuhlaat Hänen armonsa ja menet vastaudesta ristiinnaulitsemaan sinun Vapahtajaas. Voi sinua, publikaani parka, jos sinä saatat Hänen henkensä murheelliseksi valvomattomuuden kautta, keveämielisyyden kautta, maailmanrakkauden kautta. Sinä olet nyt saanut sen vastauksen huokauksen päälle, että sinä menet kotia hurskaampana kuin fariseus. Mutta katso perään, kuinka sinä tämän suuren armon käytät, ettet tulis tuhlaajapojan kaltaiseksi ja tuhlais sen suuren tavaran ja omaisuuden, jonka hän oli saanut Isältänsä ja joutuis viimein sikoja

paimentamaan. Sillä ne raukat, jotka paimentavat sikoja tämän maailman korvessa, ja luulevat tienaavansa omantunnon rauhaa sillä, että he taistelevat sikain kanssa, saavat kyllä nälkyä, saavat nääntyä kaukana Isänsä majasta.

Jos sinä katuvaainen publikaani haaskaat ja tuhlaat ne kalliit armon tavarat, joita nyt olet saanut, niin sinä tulet sikopaimeneksi ja hukut maailman korvessa. Vaan koska sinä nyt menet kotia hurskaampana kuin fariseus, niin vaella nyt vakaisesti elämän tiellä, ja pidä Jumala silmäin edessä. Katso perään ja eteen, ettei vihollinen sais sinua samaan huonoon tilaisuuteen kuin ennen, ettei fariseus, joka nyt katsoo sinua ylön ja pitää huonompana muita, sais sinun lankeemuksesta iloa ja pääsis todella soimaamaan. Vaella niin vakaisesti elämäntiellä, ettei Kristuksen nimi tulis sinun tähtes pilkatuksi pakanain seassa.

Ja koska sinä viimein tulet siihen templiin, kussa sinä saat ijankaikkisesti rukoilla ja palvella Jumalata, niin seiso alimmaisessa sijassa siihen asti, että se suuri Herra, joka sinua kutsunut on ihmeelliseen valkeuteen, sanoo sinulle: *"Ystäväni, astu ylemmäksi,"* niin tapahtuu sinulle kunnia taivaan valtakunnassa. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Joka korvansa kääntää pois lain kuulosta, hänen rukouksensakin on kauhistus.

Kuningas Salomo oli ilman epäilemättä nähnyt, kuinka nekin, jotka kääntävät korvansa pois lain kuulosta, se on semmoiset paatuneet henget, jotka eivät tahdo kuulla Jumalan lakia, vuovaavat kuitenkin rukoilla Jumalaa. Mutta Salomo todistaa nyt sananlaskujen kirjassa 28: 9, että semmoisen ihmisen rukous on kauhistus.

Ja minkä tähden on lain ylenkatsojan rukous kauhistus? Minä luulen sen olevan kauhistuksen sen tähden, että hän rukoilee semmoisia mahdottomia, josta tulisi syntyä ja vääryys, jos Jumala antaisi hänelle, mitä hän anoo. Niin esimerkiksi varas ei tahdo kuulla Jumalan lakia, kussa häntä haukutaan, mutta hän rukoilee kuitenkin, että Jumala siunaisi hänen reissunsa, koska hän menee varastamaan. Ja jos vieraat miehet tulevat päälle, koska hän on varastamassa, niin alkaa varas rukoilemaan Jumalaa, että vieraat miehet kuolisivat, ennen kuin asia tulee laissa tutkittavaksi.

Huora rukoilee Jumalaa, ettei tulisi lasta huoravuoteesta. Ilmankin nyt huoran ja varkaan rukous on Jumalalle otollinen. Niin me päätämme, että katumattoman huoran ja katumattoman varkaan rukous on maailman jumalalle otollinen, mutta taivaan Jumala ei kuule semmoisia rukouksia, sillä se on kauhistus Hänen edessänsä.

Ja mitäs viinaporvari rukoilee? Minkä kaltainen on viinaporvarin rukous? Joo, viinaporvarin rukous on tämmöinen: Jumala siunatkoon minun kauppani, että minun kaluni kulkisi, että paljon viinaa ostettaisiin.

Mitäs juomari rukoilee? Joo, näin juomari rukoilee. O, armollinen viinaporvari. O, rakas viinapatruuna. Armahda minua ja anna yksi pisara vuotaa sinun hanastasi, virvoitukseksi minun surkeassa janossani!

Ja kuinkas huorapukki rukoilee. Joo, hän lankeaa polvillensa naaraspirun edessä ja rukoilee hartaasti ja puolittain huokauksilla: O, rakas neitsyt! Minä palan rakkaudesta sinua kohtaan. Enkö minä saa rakastaa sinua?

Semmoinen nyt on viinaporvarin, juomarin ja huorapukin rukous. Se on kauhistus Jumalan edessä.

Mutta millainen nyt on fariseuksen rukous? Fariseus ei ole väärä, ryöväri eli huorintekijä. Ei hän ole varas eikä huora, ei hän ole juomari eikä viinaporvari. Sitä vastoin on hän kahdesti viikossa paastonnut ja maksanut kunniallisesti kymmenykset kaikista. Ei fariseus ole kironnut, tapellut, eli vääryydellä mitään voittanut. Hän on niin siveästi elänyt, ettei ole yhtään syntiä tunnon päällä. Eiköhän hän mahda olla tuhannen kertaa parempi, kuin publikaani, joka nyt seisoo taampana ja huokaa?

Fariseuksella on se vakuutus, että Jumala on häntä varjellut huoruudesta, varkaudesta ja kaikesta vääryydestä. Ja se on kohtuullista, että hän kiittää Jumalaa sen siveyden ja rehellisyyden edestä, joka hänen pääkallossansa on. Mutta me olemme jälkeen huomanneet, että maailman jumala on häntä varjellut synnistä. Se pitää meidän Jumalan armon kautta näyttämän eli viisaaman, koska me olemme ensinnä rukoilleet taivaan Jumalaa, että Hän aukaisisi fariseuksen sokeat silmät, jotta hän tulisi havaitsemaan, kuinka vaarallisessa tilassa hän on. Kuule, Taivaan Jumala, publikaanin huokaukset, vaikka hän nyt seisoo taampana ja huokaa. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 18: 9–14

9 Niin hän myös sanoi muutamille, jotka itse päällensä uskalsivat, että he olivat hurskaat, ja muita katsoivat ylös, tämän vertauksen:

10 Kaksi ihmistä meni ylös templiin rukoilemaan, yksi Pharisealainen ja toinen Publikani.

11 Pharisealainen seiso ja rukoili näin itsellensä: minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niinkuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorintekijä, taikka myös niinkuin tämä Publikani.

12 Kahdesti viikossa minä paastoon, ja annan kymmenykset kaikista mitä minulla on.

13 Ja Publikani seiso taampana, eikä tahotonut silmiänsäkään nostaa ylös taivaasen päin, mutta löi rintoihinsa ja sanoi: Jumala, armahda minun syntisen päälleni!

14 Minä sanon teille: tämä meni kotiansa hurskaampana kuin toinen; sillä jokainen joka itsensä ylentää, se alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylenetään.

Tämän päivän evankeliumissa muistelee Vaapahtaja, että kaksi ihmistä meni ylös temppeliin rukoilemaan. Yksi fariseus ja toinen publikaani. Fariseus rukoili ensinnä niin kuin arvattava on, että fariseus, joka katsoi ylen publikaania, kävi edellä, ja publikaani, joka oli maailman ylenkatsoma, kävi perässä. Josta myös seuraa, että fariseus astui ensinnä temppeliin, sillä ei suinkaan fariseus viitsi nähdä tuota publikaania rinnallansa vaeltavan, koska hän kiitti Jumalaa sen edestä, ettei hän ole niin huono, kuin tämä publikaani.

Me ymmärrämme siis, että fariseus astui ensinnä temppeliin, ja alkoi myös ensinnä rukoilemaan. Siinä hän nyt seisoo ja rukoilee näin itseksensä, niin matalalla äänellä, ettei moni kuule, mitä hän rukoilee, sillä hän rukoilee ainoastansa ajatuksilla, mutta ei sydämellä, ettei saisi ulkokullatun nimeä, jos hänen rukouksensa tulisivat ynnä huokausten kanssa sydäimestä.

Ja koska publikaani ei tohtinut nostaa silmiänsäkään taivaaseen mahdottomuuden tähden, niin se on arvattavaa, että fariseus, jota mahdottomuus ei ole koskaan

vaivannut, nosti silmiänsä ylös kattoon, katsellen, kuinka monta rautanaulaa on katossa. Ilman epäilemättä nosti hän myös silmiänsä ylös saarnatuoliin, nähdäkseen, jos pappi saarnaa ilman saarnakarttaa eli ei. Siinä on fariseuksella paljon tekemistä ja ajattelemista, kuinka huono tuo publikaani on, joka nyt seisoo taampana ja huokaa. Ja koska publikaani löi rintojansa, niin fariseus levittää rintojansa osoittaaksensa koko maailmalle, kuinka luja rinta hänellä on, johon ei pysty Jumalan kaksiteräinen miekka.

Koska nyt fariseus seisoo ja rukoilee näin itseksensä: Minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorintekijä, taikka myös niin kuin tämä publikaani. Silloin luulee hän, että Jumala on varjellut häntä sekä ryöväämisestä ja huoruudesta, että myös vääryydestä, johon kuuluu varkaus, juopumus, kirous, tappelus, ylpeys, koreus, komeus, ahneus, valhe ja viinakauppa; sillä Johannes sanoo, että synti on vääryys.

Mutta meidän pitää nyt Jumalan armon kautta näyttämän, että maailman jumala on varjellut fariseusta synnistä, ja vielä päälliseksi on maailman jumala pannut häntä paastoamaan ja kymmenyksiä maksamaan kaikista. Ei ainoastansa pellostä, lehmistä ja lampaista, mutta myös tulleista ja mintuista.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Kukas on se maailman jumala, joka on varjellut fariseusta synnistä?**

Toinen tutkistelemus: **Kukas on se maailman jumala, joka on pannut fariseusta paastoamaan?**

Paavali puhuu maailman jumalasta, joka on sovaissut uskottomain taidot, että heidän pitää valheita uskoman. Emme me saata muuta ymmärtää, kuin että tämä maailman jumala ei ole muu kuin itse perkele, joka nyt epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa. Mutta ei ole perkele yksi maailman jumala, vaan niitä on monta, niin kuin paha henki tunnusti sen

riivatun suun kautta: Minun nimeni on legio, sillä me olemme monta. Vaikka siis fariseus kantaa monta perkelettä sydämessänsä, eivät ne kaikki pääse häntä hallitsemaan. Sillä yksi on siveyden eli omanvanhurskauden perkele, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, vaikka hän on musta niin kuin itse pääperkele, koska hän joskus tulee valkeuteen.

Sillä tämä musta perkele, joka on fariseuksen paras enkeli, on niin totinen olevinaan, että hän kuulee varsin, jos joku kristitty olisi erehtynyt sanoissansa. Hän ottaa sanasta kiinni ja ahdistaa maailman lain kautta. Ja ettei mikään solmu tulisi hänen tuntuksa päälle, puhdistaa hän edeltä päin tuntuksa valheen kautta ja sanoo niin kuin Vapahtajan murhaajat: *"Kuka sinut tahtoo tappaa? Emme me tahdo kristittyjen verta latkia."* Silloin juuri koska hän rupeaa kantamaan kristittyjen päälle, että hän pääsisi maailman lain voimalla vahingoittamaan kristityitä, puhdistaa hän tuntuksa lohikäärmeen verellä ja sanoo: *"Emme me tahdo kristittyjen verta latkia."*

Fariseukset sanoivat Vapahtajalle: *"Emme hyvän työn edestä sinua kivitä, mutta että sinä teet itsesi Jumalan Pojaksi."* Omanvanhurskauden musta perkele on myös niin rehellinen ja yksivakainen, ettei hän varasta, eikä salli fariseuksen varastaa nuppineulan edestä, mutta mitä hän saattaa lain varjon alla varastaa, esimerkiksi väärällä viinakaupalla, siinä ei ole varkaus synti.

Omanvanhurskauden eli siveyden perkele panee fariseuksen kiittämään Jumalaa, jonka hän luulee varjelevan fariseusta synnistä. Mutta ei suinkaan ole muu kuin siveyden perkele ja kunnian rietas varjellut fariseusta huoruudesta ja varkaudesta, niin myös ryöväämisestä. Sillä jos huoruuden himot nousevat fariseuksen lihassa, niin sanoo kunnian rietas: *"Älä sinä pikku herra liiku vielä; jos sinä rupeat liikkumaan, niin sinä saatat häpeän ja huoran nimen minun päälleni."*

Jos ahneuden rietas käskee fariseusta varastamaan, niin sanoo kunnian rietas: *"Älä sinä veli kulta rupea julkiseen varkauteen; sinä teet minut kunnianttomaksi, ja saatat minut häpeän alle."* Ja omavanhurskaus todistaa: Se on tosi. Nyt tulee myös käärmeen viekaus, joka maailmassa viisaudeksi kutsutaan, ja sanoo ahneuden perkeleelle: *"Älä sinä veli kulta mene varastamaan. Kyllä sinäkin saat himosi ja halusi muitten omaisuuden perään täytetyksi viinakaupalla ja voikaupalla. Tee kauppaa, ja ota hyvä voitto kalusta ja vaivasta. Sillä lailla sinä pääset rikastumaan, mutta ei varkauden kautta."*

Katso, tällä lailla nyt siveyden perkele ja kunnian perkele varjelee fariseusta ryöväämisestä, huoruudesta, varkaudesta ja muista grouveista synneistä. Vielä kunnian perkele varjelee muutamia juopumuksesta, sillä vaikka lihan himo pakottaa ja käskee juoda, ei kuitenkaan kunnian rietas salli. Kunnian rietas sanoo muutamille näin: Älä sinä ole niin kuin sika päässä. Sinä saat juomarin nimen kantaa. Näin on nyt siveyden, se on, omanvanhurskauden ja kunnian rietas, varjellut fariseusta huoruudesta, varkaudesta ja julkisesta vääryydestä. Ja nyt hän seisoo tuolla, niin kuin mikä kunniallinen raatiherra ja kiittää jumalaansa, se on, maailman jumalaa, joka on häntä varjellut synnistä, ja sanoo: *"Minä kiitän sinua Jumala!"* jne.

2. Mutta ei siinä kyllä, että maailman jumala varjelee fariseusta synnistä. Vielä hän manaa häntä paastoamaan. Ei fariseus luule eli usko tulevansa autuaaksi paljaalla siveydellä, vaan omavanhurskaus panee häntä myös paastoamaan, se on, ulkonaisella tavalla osoittamaan jumalaisuutensa. Paastoaminen on ollut Vanhassa Testamentissa katumuksen merkki, koska hengellinen murhe on ollut niin suuri, ettei ole katuvainen jaksanut syödä. Ja on myös Uudessakin Testamentissa joskus tapahtunut, että katuvaisille on tullut siinä hengellisessä murheessa niin suuri halu ja nälkä ja ikävöitseminen Jumalan sanan perään, ettei ole katuvainen

muistanut ruokaa, niin kuin Vapahtaja sanoo: *”Ei ihminen elä ainoastansa leivästä, vaan jokaisesta sanasta, kuin Jumalan suusta lähtee.”*

Mutta ei fariseus ole vielä tullut murheeliseksi ja raskasmieliseksi syntiensä tähden, niin kuin publikaani, että hänen sen tähden olisi täytynyt paastota, vaan hän paastoa, että muut ihmiset uskoisivat, että hän on niin suuressa katumuksessa, ettei hän jaksa syödä. Ja hän uskottelee sitten muille, että Pyhä Henki häntä ruokkii. Se nyt vasta on oikea ulkokullattu ja fariseus semmoinen. Mutta ei kaikki fariseukset pääse sinne saakka tekopyhydessä, vaan useimmat pysähtyvät siinä ulkonaisessa siveydessä [siihen määrään], etteivät he mene julkiseen varkauteen eli lihalliseen huoruuteen. Semmoiset fariseukset saattavat kyllä sanoa: *”Minä kiitän sinua Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri”* jne. Mutta eivät ne saata sitä paastoamista omistaa. Eikä taas moni fariseus saata omistaa sitä paikkaa, kuin Vapahtaja on muistellut eri paikassa, että he maksavat tulleista ja mintuista kymmenykset. Sillä tämän aikaiset fariseukset eivät jaksa maksaa määrättyjä kymmenyksiä pellostä ja lehmistä, jopa sitten tulleista ja mintuista.

Nyt seisoo publikaani taampana ja huokaa sillä aikaa, kun fariseus lukee rukouksiansa. Fariseuksella on pitkät ja kauniit rukoukset, mutta publikaanilla on lyhykäiset huokaukset. Fariseus luettelee hyviä töitensä, mutta publikaanilla ei ole mitään hyvää luettelemista. Ja minä arvelen, että fariseukset vielä tänäkin päivänä katsovat publikaania ylen ja sanovat niin kuin juutalaiset: *”Kukas sinua tahtoo tappaa?”* Vaikka fariseuksen sydämessä palaa hengellinen viha, vaikka he kantavat kristillisyyden tähden Jeesuksen päälle ja kysyvät Häneltä Hänen opetuksistansa ja Hänen opetuslapsistansa, kuitenkin he sanovat: *”Kukas sinua tahtoo tappaa?”* Fariseukset tekevät siinä niin kuin paavi, joka antoi

muutamat synnit anteeksi ennen kuin ihminen oli niitä tehnyt.

Niin tekee myös rietas. Hän antaa fariseuksille synnit anteeksi ennen kuin he niitä tekevät. Hän opettaa fariseuksia kantamaan kristittyjen päälle, ja kuitenkin sanovat he: *”Emme tahdo kristittyjen verta latkia.”* Mutta me näemme kuitenkin, että kristittyjen veri on makeampi kuin siirappi lohikäärmeen suussa. Ja fariseukset, jotka parhaiten ymmärtävät noutaa valkean helvetistä, millä he näkevät makkaroina tehdä kristittyjen verestä, eivät ne raukat ole vielä kylliksi puhdistetut lohikäärmeen veressä. Kyllä vielä tarvitsevat enemmän puhdistusta lohikäärmeen mustassa veressä, ennen kuin he saavat omantunnon rauhan. Eipä Herodeksen huora saanut omantunnon rauhaa, ennen kuin Johannes Kastajan pää kannettiin vadin päällä.

Mutta se suuri Luoja, joka tähän asti on säästänyt köyhän seurakuntansa, vaikka fariseukset, kirjanoppineet ja lainoppineet käyvät hirmuisesti Hänen päällensä, ja se suuri ruskea lohikäärme, joka käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsien ketä hän saisi niellä, näyttää hampaitansa Jeesuksen karitsoille, on kuitenkin tähän päivään asti suojellut ja varjellut niitä harvoja sieluja, jotka publikaanin kanssa huokaavat, publikaanin kanssa seisovat taampana, publikaanin kanssa lyövät rintojansa.

Kerran tulee se päivä, että fariseukset, jotka täällä eivät huokaa sokeutensa ja pahuutensa ylitse, mutta katsovat ylen publikaania, joka huokaa ja lyöpi rintojansa, fariseukset saavat kerran nähdä, että publikaanin huokaukset kuuluvat taivaaseen asti. He saavat nähdä, että se suuri Ristinkantaja, joka huokasi, koska kuuro ja mykkä seisoi Hänen edessänsä, lukee publikaanin huokauksia, ja se orjantappuroilla kruunattu Kuningas kuulee, kuinka katuvainen publikaani huokaa. Raskaasti hän huokaa. Mutta hurskaampana hän menee kotiansa, kuin fariseus. Ja

fariseuksen pitää kerran sen näkemän ja hämmästyvän.

Ja kerran tulee myös fariseuksen vuoro, että hänen pitää huokaaman. Mutta hänen huokauksensa eivät kuulu ulommaksi helvettiä. Eivät ne kuulu edemmäksi kuin alimpaaseen

taivaaseen, eikä syvempään kuin syvimpään pohjattomuuteen. Voi, voi, fariseus rukka, kuinka onneton sinä olet, jos et rupea nyt varsin huokaamaan. Amen!

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Päiväsaarna /

Jumalattoman rukous on suuri kauhistus.

Niin sanoi Daavid viidennessä psalmissa. Ja me uskomme myös, että niin on. Mutta jumalaton ei itse sitä usko, vaan hän luulee, että Jumala kuulee hänen rukouksensa, vaikka hän rukoilee mahdottomia. Niin kuin esimerkiksi katumaton ryöväri ristin päällä rukoili semmoisia, joita ei ollut mahdollinen saada. Fariseus myös rukoili, mutta ei ole tainnut Jumala kuulla hänen rukoustansa, koska hän ei tullut kotiansa vanhurskautettuna.

Tämänaikaiset fariseukset eivät rukoile paljon mitään. Jos he rukoilevat, niin he rukoilevat väärin. Niin kuin apostoli Johannes kirjoittaa: *”Te rukoilette, ja ette saa, sillä te rukoilette väärin, että te sen himoissanne kuluttaisitte.”* Muutamat rukoilevat viinaporvaria, että he saisivat palavan himonsa sammuttaa. Muutamat rukoilevat huoriaansa, että he saisivat palavan himonsa sammuttaa. Muutamat rukoilevat, että Jumala varjेलisi heitä niin hulluksi tulemasta, kuin nämä heränneet ovat. Mikäs jumala se on, joka semmoisia rukouksia kuulee? Se jumala taitaa olla alimmaisessa taivaassa, joka huorain ja juomarien rukoukset kuulee.

Jos varas rukoilee, ettei kukaan tulisi näkemään hänen varkauksiansa, ilmankin se jumala häntä varjelee, joka pani häntä varastamaan. Jos huora rukoilee Jumalaa, ettei kukaan saavuttaisi häntä vereksen työn päältä, ilmankin se jumala kuulee, joka pani hänen huoraamaan. Ja kyllähän maailman jumala varjelee omiansa saavutetuksi tulemasta vereksen työn päältä, ettei kunnia menisi hukkaan. Mutta kukas fariseuksen rukoukset kuulee, joka rukoilee niin kauniisti ja niin hartaasti, että reikä pitäisi tulla taivaan kattoon hänen rukouksestansa? Minä luulen, että maailman jumala kuulee hänen kauniin rukouksensa, vaikka taivaan Jumalaa hän mielestensä rukoilee.

Se kuuluu tämän päivän evankeliumista, että publikaani meni kotiansa hurskaampana kuin se toinen, vaikka fariseuksella olivat kauniit rukoukset, ja publikaanilla ei ollut kuin yksi huokaus. Fariseuksen ei tarvitse huoata, joka ei ole niin suuri syntinen, kuin publikaani. Publikaani on huora ja varas. Ja sen tähden täytyy hänen huoata. Ja maailman herrat sanovat, että nämä heränneet huokaavat, niin kuin luontokappaleet huokaavat. Niin kuin Paavali kirjoittaa, että luontokappaleet huokaavat odottaen Jumalan lasten ilmestystä. Minä luulen, että Jumala kuulee luontokappalten huokaukset, jotka huokaavat sen tyrannin ylitse, joka heitä rassittaa ylitse heidän voimansa, ja vaatii heitä orjuuteen. Luontokappale huokaa maata pannessansa, mutta suruton ihminen ei huokaa koskaan.

Meidän pitää tänä päivänä kuuleman, minäkaltaiset rukoukset fariseuksella ovat, ja peräänajatteleman, mikä jumala se on, joka fariseuksen rukoukset kuulee, ei sen tähden unhottaen publikaania, jota fariseus katsoi ylö.

Meidän toivomme on, että publikaani meni kotiansa hurskaampana, kuin fariseus, vaikka fariseus luuli olevansa Jumalan paras ystävä. Kuule, katuvaisten Jumala, publikaanin huokaus, koska hän lyöpi rintoihinsa ja huokaa: *”Jumala, armahda minun syntisen päälleni.”* Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 18: 9–14

9 Niin hän myös sanoi muutamille, jotka itse päällensä uskalsivat, että he olivat hurskaat, ja muita katsoivat ylö, tämän vertauksen:

10 Kaksi ihmistä meni ylös templiin rukoukseen, yksi Pharisealainen ja toinen Publikani.

11 Pharisealainen seisoi ja rukoili näin itsellensä: minä kiitän sinua, Jumala, etten

minä ole niinkuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorintekijä, taikka myös niinkuin tämä Publikani.

12 Kahdesti viikossa minä paastoon, ja annan kymmenykset kaikista mitä minulla on.

13 Ja Publikani seisoi taampana, eikä tahtonut silmiänsäkään nostaa ylös taivaasen päin, mutta löi rintoihinsa ja sanoi: Jumala, armahda minun syntisen päälleni!

14 Minä sanon teille: tämä meni kotiansa hurskaampana kuin toinen; sillä jokainen, joka itsensä ylentää, se alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylenetään.

Ylösluetun pyhän evankeliumin johdatuksesta, pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, minkäkaltainen mies tuo fariseus on, jolla niin kauniit rukoukset on.

Ensiksi: Minkäkaltainen fariseuksen ulkonainen elämä on?

Toiseksi: Mistä tulevat fariseuksen kauniit rukoukset?

Ja kolmanneksi: Kuka kuulee hänen rukouksensa?

Publikaani seisoo taampana sillä aikaa, kuin fariseus rukoilee tempelissä ja kiittää Jumalaa, ettei hän ole niin huono kuin publikaani.

Ensiksi: **Minkäkaltainen on fariseuksen ulkonainen elämä?** Jos me saamme jotakin päättää, se kuuluu olevan siivo ja kunniallinen mies, jossa maailman ihmiset ei löydä yhtään vilppiä. Ei hän ole ryöväri, joka väkisin ottaa, eli varkaudella omistaa jotakin toisen kalua. Ei hän ole julkinen varas, joka viepi heiniä eli muuta kalua. Ei hän ole väärä. Ei hän tahdo vääryydellä mitään voittaa. Oikeat räkningit hän tahtoo tehdä. Viinakauppaa hän ei pidä vääränä. Ja hyvän hinnan hän tahtoo sekä paloviinasta että rommista, ja muusta kalusta. Ja se on hänen autuutensa perustus, että hän tekee oikein kaikille. Ja hänellä on se usko, ettei Jumala saata häntä tuomita, koska hän tekee oikein kaikille. Ei hän ole huorintekijä. Ei fariseus ole

semmoinen narri, että hän laukkoo huorain perässä, vaikka kuinka kauniit olisivat. Ei taida fariseus olla niitä, jotka pyhänä lyövät palloa, ja saavat vielä helvetissä palloa juosta. Eikä fariseus ole korttimiehiä, jotka korttia lyövät pyhänä, ja saavat vielä helvetissä korttia lyödä. Eikä fariseus ole semmoinen, että hän katsoo ylös jumalanpalvelusta eli sakramenttia, niin kuin tämänaikaiset korttimiehet ja pallomiehet tekevät. Fariseus maksaa vielä kymmenykset kaikesta, kuin hänellä on. Ja kahdesti viikossa hän paastoo. Tämä paastominen myös kuuluu Jumalan palvelukseen, mutta pikku ryyppy taitaa olla hänelle luvallinen. Ei hän pidä sitä syntinä, jos vielä välistä järkikin horjahtais. Ei se tehe mitään, saati hän nousee ylös, kussa hän on maannut ja viinahöyry on mennyt pois päästä. Jos vielä kirous pääsee hällä, ei se pilaa häntä, koska se tapahtuu maailman jumalan kunniaksi.

Muutoin fariseuksella on tarkka silmä näkemään kristittyin vikoja. Jos yksi kristitty horjahtais, kyllä on fariseus valmis huutamaan kristittyin syntiä maailmalle. Mutta omia syntejä hän ei huuda maailmalle. Jeesus sanoi fariseuksille, että he kuurnitsevat hyttysin ja nielevät kamelin.

Toiseksi: **Minkäkaltaiset ovat fariseuksen rukoukset?** Kauniit rukoukset kuuluvat olevan fariseuksella. Fariseuksella on se usko, että Jumala on häntä varjellut huoruudesta ja vääryydestä ja muista synneistä, joista hän luulee itsensä vapaaksi. Mutta me emme anna myöten, että Jumala on häntä varjellut synnistä, mutta kunnia ja omavanhurskaus on häntä varjellut huoruudesta ja vääryydestä. Sillä ei ole fariseus koskaan ollut Jumalan johdatuksen alla. Ei ole fariseuksen tunto koskaan herännyt. Niin muodoin pitäisi fariseuksen kiittämän kunnian- ja omanvanhurskaudenperkelettä ja sanoman: *”Minä kiitän sinua, sinä siveä perkele, että olet varjellut minua huoruudesta, varkaudesta ja vääryydestä.”* Mutta ei fariseus usko, että tämän maailman jumala, nimittäin

maailman kunnia ja omavanhurskaus on häntä varjellut synnistä, vaan fariseuksella on se usko, että taivaan Jumala on häntä varjellut synnistä.

Sentähden sanovat myös tämänaikaiset fariseukset: *”En ole huorannut, Jumalan kiitos. En ole varastanut, Jumalan kiitos. En ole juomari, Jumalan kiitos.”* Mutta tämä oma kiitos on kuitenkin maailman jumalalle, mutta ei taivaan Jumalalle otollinen. Niin kauniit rukoukset, kuin fariseuksella on, ei löydy publikaanin suussa, jonka fariseus katsoo ylönsä ja pitää huonona. Mutta kukas tiesi, kuka pääsee kotiansa hurskaampana, fariseus eli publikaani? Sillä Jeesus sanoo: *”Moni tulee idästä ja lännestä, ja pitää istuman Abrahamin ja lisakin kanssa taivaan valtakunnassa, mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.”*

Kolmanneksi: **Mikäs jumala se on, joka fariseuksen rukoukset kuulee?** Fariseuksella on kauniit rukoukset. Ja maailman jumalalle taitavat semmoiset rukoukset olla otolliset, koska hän kiittää, ei sen tähden, että Jumala on häntä herättänyt synnin unesta, mutta sen edestä hän kiittää, ettei hän ole niin paha, kuin muut ihmiset. Publikaani ei saata kiittää sen edestä, että Jumala on häntä varjellut synnistä, sillä vaikka Jumalan Henki on

vetänyt häntä usein synnin juoksusta, mutta hän ei ole totellut. Mutta Jumala rakasti niin paljon, että hän otti hänet väkisin kiinni. Ja siitä Jumalan Hengen vaikutuksesta tulevat nyt publikaanin huokaukset. Vaikka fariseus seisoo Jumalan temppelissä ja levittelee itseänsä ja ylönkatsoo publikaania hänen huokaustensa tähden, kukas tiesi Jumala, joka on taivaassa, kuulee publikaanin huokaukset ja antaa hänelle synnit anteeksi, ja tekee hänet hurskaaksi armon kautta. Koska fariseus, joka ei viitsi nähdä semmoisia, jotka huokavat niin kuin luontokappaleet, fariseus, sanon minä, meni ilman armotta pois kirkosta. Ja ilman armotta meni hän myös helvetin kuolemaan, kussa ei yksikään enää häntä kuule. Siellä saat, sinä hyvä fariseus, huoata iankaikkisesti, kussa kaikki perkeleet sinua pilkkaavat ja ylönkatsovat. Niin kuin sinä täällä olet ylönkatsonut katuvaisten huokaukset.

Mutta meillä on se toivo, että publikaani, saattaa silloin, koska hän tulee kotiansa, kiittää Jumalaa sen suuren armon edestä, että hän tekee yhden huoran ja varkaan hurskaaksi. Mutta siveän miehen, joka kiitti itseänsä paremmaksi muita, täytyy mennä kotia ilman Kristuksen vanhurskautta. Amen

Jäljennös / Jäljentänyt Johan Petter Naimakka v. 1870
/ Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakunta-arkisto /

Herra, ole minulle armollinen sinun hyvyttesi tähden. Pyyhi pois minun syntini sinun suuren laupeutesi tähden.

Koska Daavid oli usein hädässä syntien tähden, täytyi hänen ruveta huutamaan syvyydestä korkeuteen: *”Herra, ole minulle armollinen sinun hyvyttesi tähden. Pyyhi pois minun syntini sinun suuren laupeutesi tähden.”* Se näkyy kaikista Daavidin koettelemuksista, että hän oli ollut suuressa synnin tuskassa, niin kuin hänen katumusvirtensä todistavat. Mutta siinä sydämen * ahdistuksessa on hän myös huutanut syvyydestä korkeuteen siihen asti, että hän sai vastauksen ylhäältä.

Daavidilla on ollut suuri rukouksen voima katumuksen aikana, mistä kaikkien muitten katuvaisten pitäisi ottaman itsellensä lohdullisen ja rakentavaisen esimerkin ja ajatella, että katuvaisten tarvitsee rukoilla, että Jumala armahtaisi heitä ja pelastaisi heitä helvetistä. Mutta siinä tilassa tuntuu, niin kuin Jumala olisi ylen kaukana, ettei Hän taida kuulla katuvaisten syntisen huokauksia. Vaikka nyt Daavidilla oli välistä semmoinen tunto, että Jumala oli kaukana, ja että hän oli hyljätty Jumalalta, täytyi hänen kuitenkin huutaa syvyydestä korkeuteen ja kolkuttaa armonoven päälle, niin että se aukeni.

Siinä on teille esimerkki, te katuvaiset, kuinka teidän pitää huutaman ja kolkuttaman armonoven päälle, vaikka vihollinen usein lykkää mieleen [tällaisia ajatuksia]: *”Mitä sinä rukoilet näin pahalla, kylmällä ja kovalla sydämellä? Ei Jumala kuitenkaan kuule sinun rukoustasi. Sinä olet helvetissä ja Jumala on taivaassa. Ei Jumala kuitenkaan kuule sinua.”* Mutta älä lakkaa huutamasta sittenkään. Jos et sinä avaa sydäntäsi ja huuda, niin sinun täytyy vajota iankaikkisesti pohjattomuuteen.

Tämän päivän evankeliumissa on meille annettu lohdullinen ja rakentavainen esimerkki [siitä], miten Jumala kuulee katuvaisten

syntisen huokaukset, koska publikaani huokasi: *”Jumala, armahda minua syntistä.”* Ja Sydänten Tutkija sanoo, että hän meni kotiansa hurskaampana kuin fariseus.

Seiso nyt vähän taampana, sinä katuvaainen ja murheellinen publikaani, ja huokaa niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat syvyydestä korkeuteen. Pian pääset sinä menemään kotiasi vanhurskautettuna. Pian pääset sinä siihen suureen temppeliin, jossa ei tarvitse enää huoata, vaan iloita sen suuren Luojan armosta, joka huoran ja varkaan teki hurskaaksi yhden huokauksen tähden, joka särjetystä sydämestä nousi. Kuule, armollinen Jumala ja Syntisten Armahtaja, katuvaisten publikaanien huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 18: 9–14

9 Niin hän myös sanoi muutamille, jotka itse päällensä uskalsivat, että he olivat hurskaat, ja muita katsoivat ylös, tämän vertauksen:

10 Kaksi ihmistä meni ylös templiin rukoukseen, yksi Pharisealainen ja toinen Publikani.

11 Pharisealainen seisoi ja rukoili näin itsellensä: minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niinkuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorintekijä, taikka myös niinkuin tämä Publikani.

12 Kahdesti viikossa minä paastoon, ja annan kymmenykset kaikista mitä minulla on.

13 Ja Publikani seisoi taampana, eikä tahtonut silmiänsäkään nostaa ylös taivaasen päin, mutta löi rintoihinsa ja sanoi: Jumala, armahda minun syntisen päälleni!

14 Minä sanon teille: tämä meni kotiansa hurskaampana kuin toinen; sillä jokainen, joka itsensä ylentää, se alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylennetään.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta ja seuraavaisesti siitä, pitää meidän tällä armon hetkellä Jumalan armon kautta puhuman katuvaisten syntisen huokauksista.

1. **Mistä publikaanin huokaukset tulevat?**
2. **Mitä publikaanin huokaukset vaikuttavat?**

Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että publikaanin huokaukset kuuluvat syvyydestä korkeuteen, ja että hän meni kotiansa hurskaampana, kuin fariseus.

Ensiksi: **Mistä publikaanin huokaukset tulevat?** Publikaanin huokaukset tulevat ahdistetusta sydäimestä. Koska omatunto on herännyt, alkaa se nuhtelevaan publikaania huoruudesta, varkaudesta, * juopumuksesta, kirouksesta, koreudesta ja muista törkeistä synneistä, joista fariseus sanoo olevansa viaton. Nämä omantunnon soimaukset vaikuttavat tuomion. Publikaanin silmät aukenevat ja hän näkee kuoleman, tuomion ja iankaikkisen kadotuksen silmiensä edessä. Silloin nousee myös omavanhurskaus päällekkäntajaksi, joka sanoo järjessä: *"Nyt sinä olet hukassa, ja sinun täytyy mennä helvettiin."*

Ensimmäisessä heräyksessä on kaikilla heränneillä ollut semmoinen tunto, nimittäin ilman ehtoitta tuomitseva, joka on Jumalan ankara vanhurskaus ja lain kirous tunnossa. Ja se ihminen, joka kovin herää laista, näkee itsensä olevan helvetissä, eikä näe yhtään rakkautta, josta hän pääsisi sieltä ylös. Semmoinen heräys on ollut Daavidilla ja opetuslapsilla Vapahtajan kuoleman jälkeen, joilta kaikki toivo loppui. Kaikki entinen kuollut usko katosi pois. Ja semmoinen heräys on ollut Lutheruksella ja kaikilla kristityillä, jotka ovat oikeanannonjärjestyksen läpikäyneet.

Ja se on vielä tarpeellinen kristityille muistaa, kuinka ensimmäinen heräys on ollut, etteivät he unohtaisi, miten Jumalan Henki on ensin vaikuttanut heräyksen laista, ja miten he ovat lain kirouksesta päässeet.

Koska nyt katuvaisten publikaani tulee kirkkoon rukoilemaan, seisoo hän taampana mahdottomuutensa tähden, eikä tohdi nostaa silmiänsä taivaaseen päin, jota vastaan hän on niin pahoin rikkonut, vaan lyö rintoihinsa ja sanoo:

"Jumala, armahda minua syntistä." Tämä lyhykäinen huokaus tulee ahdistetusta ja särjetystä sydäimestä. Mutta kuuleeko Jumala näin kelvottomia rukouksia? Minä uskon, että Jumala kuulee näitä kelvottomia rukouksia, vaikka fariseus ei usko sitä, sillä publikaani on fariseuksen silmissä huonoin ihminen maailmassa. Ei ainoastansa hänen huonon elämänsä suhteen, jota ei sovi kenenkään kiittää, mutta vielä huonompi on tuo huokaava ihminen publikaani hänen huokaustensa tähden, jotka pilaavat fariseuksen hartauden. Sen tähden kiittää fariseus itseänsä, ettei hän ole niin huono, kuin tämä publikaani. Fariseuksella on kauniit rukoukset. Hänellä on siveä elämä. Hänellä on paastominen ja muut hyvät työt.

Publikaani on fariseuksen rinnalla niin kuin yksi traasuperkele, jolle pitäisi annettaman luita ja ruotoja. Niin huono ja ylenkatsottu on publikaani maailmalta, ettei hänelle pitäisi annettaman sijaa maan päällä, jopa sitten temppeleissä, ei ollenkaan.

Semmoinenkos nyt on se ihminen, jonka huokaukset Jumala kuulee, ja joka menee kotiansa hurskaampana kuin fariseus. Se usko on kokonansa fariseuksen järkeä vastaan, ja jos semmoiset ihmiset ovat taivaan valtakunnassa, niin ei fariseus tahdo sinulla ollenkaan.

2. **Katselkaamme nyt, mitä publikaanin huokaukset vaikuttavat.** Jos publikaani menee kotiansa hurskaampana, kuin fariseus, niin ovat publikaanin huokaukset vaikuttaneet enemmän, kuin mitä hän on jaksanut uskoa. Koska nimittäin yksi laista herännyt ihminen alkaa huokaamaan, niin ei hän ensin tunne muuta, kuin että sydän on kova, kylmä ja ylpeä, vastahakoinen ja täynnä perkeleitä,

jotka siellä elämöitsivät. Mutta kun sydän tuntuu ahdistuneelta, niin tulevat sieltä salaiset huokaukset, jotka ovat Pyhän Hengen vaikutuksia, vaikka muutamat eivät ota niistä vaarin. Mutta mitä enemmän Pyhä Henki ihmisessä vaikuttaa, sen raskaammaksi tulevat huokaukset.

Viimein täytyy hänen huoata niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat korkeudessa. Muutamat sanovat, että herännyt ihminen, joka huokaa, on vielä lain alla. Mutta mitä se sana merkitsee, kuin Paavali sanoo: *"Henki manaa meidän edestämme sanottomilla huokauksilla."* Minä ymmärrän nämä sanat niin, että Paavalilla oli usein huokauksia. Ja niin me näemme siis, että publikaanin huokaukset vaikuttavat niin paljon, että hän menee kotiansa hurskaampana, kuin fariseus.

Mutta eivät kaikki huokaukset ole Pyhän Hengen vaikutuksia. Maailmanmurhe myös tuo myötänsä huokauksia, ja omavanhurskaus myös vaikuttaa huokauksia. Ja

huoruuden perkele vaikuttaa huokauksia. Mutta ne huokaukset, jotka Pyhä Henki vaikuttaa, ovat erotetut kaikista niistä.

Seiso nyt taampana, sinä katuvaainen publikaani, ja huokaa: *"Jumala armahda minua syntistä."* Tämä huokaus, joka murheellisesta, katuvaisesta ja särjetystä sydäimestä lähtee, on totisesti vaikuttavainen ja painavainen. Se vaikuttaa niin paljon, että sinä pääset menemään kotia hurskaampana, kuin fariseus. Jos täällä vähän aikaa olet raskaalla tunnolla huoannut, kyllä pian pääset kotia vanhurskautettuna. Siellä kotimaassa eivät kuulu enää huokaukset, mutta ilo kuuluu Isän huoneesta, koska tuhlaajapoika on tullut kotia. Siellä Isän huoneessa kuuluu ilo olevan kaikilla lapsilla ja kaikilla palvelijoilla, niin että se riemu Jumalan lasten ilosta ja riemusta kuuluu kauas. Amen.

Jäljennös / P. Naimakan jäljennöskirja / Kolarin kirkon arkisto / Oulun maakunta-arkisto / (1 lehti puuttuu, *-merkkien väli täydennetty 3. Postillan mukaan.)

Niin sanoi Mooses Herralle: Ah, Herra, en ole minä tähän asti puhelias mies ollut, sillä minulla on hidas puhe ja kankea kieli. Ja Herra sanoi hänelle: ”Kuka on luonut ihmisen suun, eli kuka on tehnyt mykän taikka kuuron? Enkö minä Herra ole heitä tehnyt?”

Koska Jumala käski Mooseksen mennä johdattamaan Israelin lapsia Egyptin orjuudesta, rupesi Mooses estelemään itseänsä ja haki monta mutkaa, että hän pääsisi sitä tekemästä, mitä Jumala tahtoi hänen tekemään. Ensin pani hän sen esteeksi, etteivät Israelin lapset kuuntele häntä, vaikka hän tulisi sanomaan Israelin lapsille, että Jumala on hänet lähettänyt johdattamaan heitä Egyptin orjuudesta.

Eivät ne uskoisikaan, että Jumala oli käskennyt häntä. Toinen este, jonka Mooses toi edes, oli se, että hänellä oli huono ääni ja kankea kieli, ja viimeksi sanoi hän: ”*Pane ketäs tahdot, Herra.*” Ei tahtonut Mooses ollenkaan mennä johdattamaan Israelin lapsia Egyptin orjuudesta, sillä hän arvasi jo, että siitä tulee hänelle iso vaiva. Parempi oli hänestä paimentaa appensa karjaa korvessa, kuin mennä semmoiseen työhön, joka oli hänestä vastahakoinen. Mutta ei auttanut enää estelemiset ja mutkittelemiset, koska Jumala suuttui hänelle. Mooseksen täytyi sitten jättää vaimonsa ja karjansa Jumalan haltuun ja mennä, kuhunka hän ei ikänä tahtonutkaan.

Näistä tapauksista luetaan toisessa Mooseksen kirjassa, kolmannessa ja neljännessä luvussa. Niin kuin Mooses ei tahtonut mennä johdattamaan Israelin lapsia orjuudesta vapauteen, luvatululle maalle, niin tekee myös moni muu paljon esteitä, koska Jumala käskii hänen mennä johdattamaan ihmisiä hengellisestä orjuudesta. Ei tahdo moni vaijata itseänsä siihen työhön, josta ei tule varsin maallinen voitto, mutta sen sijaan vastahakoisuutta ja mielikarvautta, niin kuin se tapahtui Mooseksen kanssa, koska hänen piti johdattaman Israelin lapsia Egyptin maalta. Väki tahtoi usein kivillä surmata häntä sen

tähden, että hän oli villinnyt heitä menemään Egyptistä ja jättämään pois lihapatojansa.

Koska nimittäin Israelin lapset tulivat näkemään ja tuntemaan, etteivät he pääse helpolla* Kaanaan maalle, niin he rupesivat syyttämään Moosesta, että hän oli pahuudellansa villinnyt heitä Egyptin korpeen, kussa heidän täytyi välistä nälkää kärsiä ja janoa. Egyptissä, sanoivat he, oli meillä leipää kyllä, ja lihapadat, mutta tässä korvessa ei ole mitään, ei marjaa puussa, ei vettä juodaksemme.

Niin tapahtuu myös luonnolliselle ihmiselle, koska hän kääntää selkensä maailmalle ja rupeaa vaeltamaan autuuden maalle, niin kohtaa häntä nälkä ja jano synnin korvessa. Hänelle tulee ikävä, ja silloin johtuu hänelle muistoon Egyptin lihapadat. Se johtuu hänen muistoonsa, kuinka paljon hyvää hänellä orjuuden maassa oli, elikkä suruttomuuden tilassa. Se johtuu muistoon, kuinka hauska se oli hänelle suruttomuuden tilassa, ja hän tahtoi kohta soimata sitä Moosesta, eli sitä johdattajaa, joka oli hänet johdattanut maailman ilosta hengelliseen murheeseen, että pahuudellansa hän on villinnyt ihmisiä jättämään maailman hauskuutuksia. Tässä katumuksen korvessa ei ole mitään hauskaa, ei siinä ole hengelliset lihapadat, ei siinä ole vettäkään. Ei katumuksen tilassa ole muu, kuin suru ja murhe.

Muutama sanoo jo varsin, koska hän kuulee, että suuren vaivan kautta täytyy ihmisen elämään sisälle mennä, niin hän sanoo, kuin Israelin lapset: ”*Pyörtäkäämme takaisin Egyptiin. Ottakaamme joku edusmieheksi, joka vie meitä takaisin Egyptiin. Jos siellä on raskas työ, kyllä siellä on viljaa myös.*” Tämän asian

tähden oli se Israelin lasten johdattaminen Moosekselle vastahakoinen. Mutta hänen täytyi mennä, koska Jumala suuttui hänelle.

Minä olen myös usein ajatellut itselleni, että minä en kelpaisi ollenkaan ihmisten johdattajaksi. Minä olen tuonut monta estettä edes, niin kuin Mooses, että minulla on hidas puhe ja kankea kieli. Minä olen ajatellut niin kuin Mooses, että jos minä, jolla on kankea kieli, rupeisin huutamaan kuuroille ja mykille, ei ne kuule minua kuitenkaan, vaan he suuttuvat tyhjä ja sanovat: *”Ei olekaan Herra sinua käskenyt.”* Vaikka jokainen, joka on pantu opettajaksi, on valalla tehnyt sen lupauksen, että hänen pitää saarnaaman niin, että ihmiset hänen kauttansa tulisivat johdattetuksi orjuuden maasta, mutta ei niin, että he tulisivat vahvistetuiksi siinä uskossa, että orjuuden huone, eliikä suruttomuuden tila, on parempi kuin armontila.

Kuitenkin on tämä ihmisten johdattaminen orjuudesta vapautteen aina ollut minulle, niin kuin Moosekselle, vastahakoinen. Ja minä olen edestuenut paljon esteitä, minkä tähden minä en tahtoisi vaivata ihmisiä parannuksen saarnalla. Minä olen ajatellut, että parempi olisi antaa heidän tunteensa olla rauhassa, mutta omatunto ei kannata, koska ajatukset kääntyvät iankaikkisuuteen. Sillä kaikki ne, jotka täällä tahtovat olla rauhassa orjuuden maassa, rupeavat kuitenkin soimaamaan opettajia ja sanomaan: *”Sinä näit, missä tilassa me olimme, mutta sinä et viitsinyt sanoa meille. Sinä tiesit kyllä meidän elämämme, mutta maailman kunnian tähden sinä annoit meidän elää ja kuolla suruttomuudessa. Et sinä viitsinyt haukkua, että me olisimme suuttuneet sinulle ja kuitenkin parannuksen tehneet. Sinä olet syy siihen, että me olemme näin onnettomiksi tulleet.”*

Mitäs auttaa nyt opettajan sanoa niille, jotka häntä soimaavat: *”Minulla oli kankea kieli ja hidas puhe?”* Eikös Jumala ole sanonut: *”Kuka on luonut ihmisen suun? Eli kuka on luonut mykän ja kuuron? Enkö minä Herra*

ole sen tehnyt?” Ja sen tähden, vaikka minä freistaisin tuoda sen estelemisen, että minulla on kankea kieli ja hidas puhe, ja että minä sen asian tähden en kelpaisi ollenkaan johdattajaksi orjuuden maasta, täytyy minun mennä huutamaan kuuroille ja mykille: *”Lähtekää pois orjuuden huoneesta. Pitäkää vaari sieluistanne. Jumala on luvannut autuuden maan kaikille Aabrahamin siemenille, jotka totisen katumuksen kautta lähtevät pois orjuuden huoneesta.”* Mutta kaikki ne, jotka napsivat korvessa ja tahtoivat pyörtää takaisin orjuuden maalle, ovat kuolleet pois, eivätkä päässeet Kaanaan maalle.

Joka herää suruttomuudestansa, sille tulee vissimmästi ikävä, koska kaikki maailman hauskuutukset loppuvat. Sille tulee välistä nälkä ja jano. Sillä ei ole enää Egyptin lihapaadat edessä. Kuitenkin, jos hän syöpi mannaa, eliikä sitä leipää, joka taivaasta sataa, ei pidä hänen juuri nälkään kuoleman, siihen asti, että hän kostuu siihen luvattuun autuuden maahan, kussa voita ja hunajaa vuotaa. Mutta jos yksi herännyt ihminen, joka on lähtenyt orjuuden huoneesta autuuden maata hakemaan, rupeaa napsimaan korvessa, jos kärsimättömyys tahtoo häntä vaivata, ja jos hän ei tahdo elää mannalla, joka taivaasta sataa, niin se saattaa kyllä tapahtua, että hän kuolee tien päälle.

Jospa Herra Jeesus tänä päivänä avaisi muutamain kuuroin korvat kuulemaan Jumalan sanaa oikein saarnattavan, ettei hän huonon kuulonsa tähden jäisi muista matkustavaisista, jotka, niin kuin me, tyhjä kuulon jälkeen matkustamme tuntemattomaan ilmaan. Ja me uskomme sen tapahtuvan Jumalan voiman kautta, että sokeat saavat näkönsä ja kuurot rupeavat kuulemaan outoja sanomia, koska he polvillensa laskevat ja rukoilevat Herraa Jeesusta, että Hän antaisi sekä näön että kuulon. Amen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MARK. 7: 31–37

31 *Ja taas kuin hän läksi Tyron ja Sidonin maan ääristä, tuli hän Galilean meren tykö, kymmenen kaupungin maan äärten keskitse.*

32 *Ja he toivat hänen tykönsä kuuron, joka myös mykkä oli, ja he rukoilivat häntä panemaan kätensä hänen päälensä,*

33 *Ja hän otti hänen erinänsä kansasta ja pisti sormensa hänen korviinsa, sylki ja rupesi hänen kieleensä,*

34 *Ja katsahdaitaivaaseen huokasi, ja sanoi hänelle; ephphata, se on: aukene.*

35 *Ja kohta aukenivat hänen korvansa, ja hänen kielensä side pääsi vallallensa ja puhui selkiästi.*

36 *Ja hän haasti heidät kellenkään sanomasta. Mutta jota enemmän hän haasti, sitä enemmän he ilmoittivat.*

37 *Ja he suuresti hämmästyivät, sanoen: hyvästi hän kaikki teki: kuurot hän tekee kuulemaan ja mykkät puhumaan.*

Niille hyödytykseksi, jotka kuulon jälkeen vaeltavat iankaikkisuuteen, tahdomme me tänä päivänä tutkistella:

Ensiksi, kuinka Jeesus avaa kuuron ihmisen korvat, että se, joka ennen oli sekä kuuro että mykkä, rupeaa ensiksi kuulemaan toisilla korvilla, kuin ennen, ja

Toiseksi puhumaan armon vaikutuksista.

Se ihminen, joka tuotiin Jeesuksen tykö, oli evankelistain muisteluksen jälkeen sekä kuuro, että mykkä. Mutta ei hänellä ollut viikaa kielessä, vaan ainoastaan korvissa. Me saatamme hyvin järjellämme käsittää, että luonnosta kuurot ihmiset eivät saata puhua sen tähden, etteivät he saata kuulla sanain ääntä. Jos joku saattaisi heidän korviansa parantaa, niin he oppisivat pian puhumaan. Mutta koska korvissa on semmoinen vika, etteivät he kuule mitään, niin seuraa siitä, etteivät he saata puhua.

Hengellisessä tarkoituksessa ovat kaikki luonnolliset ihmiset sekä kuurot, että mykkät. Koska nimittäin Jeesus rupesi puhumaan juutalaisille vertausten kautta, niin se kuului heidän korvissansa, niin kuin mikä joutava juttu. Ja koska nyt saarnataan siitä oikeasta kristillisyydestä, niin se kuuluu luonnollisen ihmisen korvissa, niin kuin mikä joutava puhe. Se tulee tyhjä ääneksi. Mutta luonnollinen ihminen ei saa siitä äänestä yhtään eroa. Se kuuluu lappariksi kaikki tyynni, niin kuin se ei olisi Jumalan sanaa.

Ja moni luonnollinen ihminen ajattelee myös, että se kuin saarnattiin armonjärjestyksestä, Pyhän Hengen vaikutuksista, oikeasta katumuksesta ja uskosta, niin myös uudesta syntymisestä, armoitetun sielun ilosta, ja niin edespäin. Kaikki nämä tutkistelemukset, sanon minä, kuuluvat luonnollisen ihmisen korvissa, niin kuin joutavat puheet ja jaaritukset. Ei se ole hänen ajatustensa jälkeen oikea Jumalan sana, vaan yksi ihmeellinen taikaus ja Jumalan pilkkaaminen.

Erinomattain on luonnollisella ihmisellä huonot korvat kuulemaan, koska Jumalan laki niin terävästi saarnataan, että hänen kotosyntinsä kaivetaan ylös. Jos laki koskee vanhan Aatamin sydämeen, että se musta veri, joka hänessä on, rupeaa nousemaan päähän. Silloin sanoo vanha Aatami, niin kuin kuningas Herodes Johannes Kastajalle: *”En minä tällä kerralla tahdo kuunnella sinua, tule toiste.”* Sillä kuninkaalle tuli korvapistos, koska Johannes mainitsi hänen kotosyntinsä.

Ei luonnollinen ihminen tahdo kuulla sillä korvalla ollenkaan, josta kotisyntit humisevat ja maailman huvitukset kuiskuttelevat ja lihan himot helisevät. Nämä kotisyntit ovat tehneet luonnollisen ihmisen kuuroksi, ettei hän tahdo niitä mainittavan. Mutta jos rehellisyydestä ja siveydestä puhutaan, silloin luonnollinen ihminen kyllä kuuntelee toisella korvalla. Ja jos niistä asioista puhutaan, jotka kuuluvat tähän maalliseen elämään, silloin

hän kuulee molemmilla korvilla. Mutta jos kristillisyyttä puhutaan, silloin on hän kuuro ja mykkä, eli saapi korvapistoksen, että hänen täytyy pistää sormiansa korviin, niin kuin juutalaiset tekivät, koska Stefanus sanoi: *”Minä näen Jeesuksen istuvan Jumalan oikealla kädellä.”* He tukitsivat korviensa molemmilla käsillä, että he pääsisivät kuulemasta senkaltaisia pilkkasanoja.

Koska luonnolliselle ihmiselle on tullut jo nuoruudesta senkaltainen vika korviin, ettei hän kuule ollenkaan, koska joku kristitty rupeaa arvelemaan jotakin siitä ainoasta tarpeellisesta asiasta, niin se on arvattava, ettei saata yksikään ihminen senkaltaista korvapistosta parantaa, vaan siihen tarvitaan yksi korkeampi voima, yksi puhallus taivaasta. Jos luonnollisen ihmisen pitää tuleman paratuksi hänen kovakorvaisuudestaan, niin täytyy Jeesuksen pistää sormiansa kuuron ihmisen korviin ja huutaa: *”Hefeta!”* Se on: *”Aukene!”* — Aukene, sinä kuuro korva, ja kuule sinä paatunut ihminen, kuinka suloinen Jeesuksen ääni on, ja kuinka voimallinen Hänen sanansa on parantamaan ihmisen huonon kuulon!

Me emme saata muuta tehdä kuuroille ihmiselle, kuin ainoastaan tuoda hänet Vapahtajan tykö, joka yksistänsä saattaa hänen kovakorvaisuutensa parantaa. Mutta se on arvatava, että kuuro ihminen ei ole kuullut sanomiakaan Jeesuksesta. Ihminen, joka on hengellisessä tarkoituksessa kuuro ja mykkä, ei tiedä sanomiakaan oikeasta kristillisyydestä. Hän pitää kristillisyyden pilkkana, koska hän ei saata ymmärtää, mikä se on. Ja tämä korvain vika on vielä pahempi, kuin sokeus. Jolla on paatuneet korvat, se ei kuule ollenkaan, eikä tahdo kuulla niitä hengellisiä asioita mainittavaksi. Hän luulee, että kaikki tynni on tyhjä taikauksia elikkä Jumalan pilkkaamista. Siinä uskossa olivat kuitenkin juutalaiset, että kristityt olivat Jumalan pilkkaajat. Ja se usko oli myös pakanoilla, erinomattain maailman viisailla, että kristillisyyttä oli yksi ihmeellinen taikaus, ja kristityt olivat Jumalan

pilkkaajat ja kaikkien pyhien asetusten ylenkatsojat.

Eiköhän mahda vielä nytkin olla tänäpäiväisillä suukristityillä sama usko, että kristillisyyttä, niin kuin se nyt on ilmestynyt muutamissa paikoissa, ei ole muu, kuin yksi ihmeellinen taikaus. Koska ihminen on tullut kuuroksi ja mykkäsi luonnollisilta himoilta ja haluilta, koska sydän on niin lujasti tarttunut maailmaan, ettei pääse ajatukset koskaan liikkumaan sinne käsin, kussa ihmisen pitäisi viimein oleman, silloin kuuluvat kaikki arvelukset hengellisistä asioista hourauksiksi ja Jumalan pilkkaamiseksi.

Mutta koska ihminen on saanut hengellisen kuulonsa Vapahtajan voiman kautta, silloin kuuluvat maailman kamalat muistelukset ja joutavat jaaritukset synniksi ja Jumalan pilkkaamiseksi. Ei viitsi yksi kristitty kuunnella niitä joutavia arveluksia, joita maailmanlapset pitävät kamaloina ja nauravat. Yksi ihminen, joka suruttomuuden tilassa ei kärsinyt kuulla, eikä itse koskaan puhunut mitään hengellisistä asioista, oli totisesti kuuro ja mykkä siihen päivään asti, jona Jeesus sanoi: *”Hefeta!”* Se on: *”Aukene, syntisen korva!”* Silloin rupesi se entinen kuuro ja mykkä, ei ainoastaan hartaasti kuuntelemaan Jumalan sanaa, vaan se rupesi myös puhumaan Jumalan suuresta armosta, joka salli hänen elää siihen päivään asti, että hänkin sai kuulla, kuinka kaunis Jeesuksen ääni on, koska ihmisen korvat aukenivat, vaikka ihminen kuurona ja mykkänä ei pitänyt Jeesuksen evankeliumia minäkään.

Me muistamme vielä hyvin niitä aikoja, koska kaikki ihmiset olivat kuurot ja mykkät. Silloin meni Jumalan sana niin kuin hyminä pään ylitse ja saattoi niin makean unen matkaan, niin kuin unijuomaa olisi valutettu molemmista korvista aivoihin. Sillä kuuroille ja mykille sopii Jumalan sana unijuomaksi. He luulevat nimittäin, että ihminen tulee autuaksi, saati Jumalan sana menee pään ylitse, vaikka se ei tule sydäntä kohti koskaan.

Kuuroilla ja mykillä on myös se usko, että he tulevat autuaaksi, saati rippileipä menee vatsaan. Koska Jumalan sana tuli tyhjä ääneksi, ja rippileipä sekoitettiin paloviinan kanssa, silloin luultiin, että taivaan ovi oli auki.

Mutta eipä ole enää se usko kaikilla, että tyhjä ääni vaikuttaa autuuden. Nyt rupeaa jomoni epäilemään, tuleeko yksikään autuaaksi sillä kuolleella uskolla, jonka päälle useimmat ovat tähän asti luottaneet. Ovat myös muutamat ruvenneet epäilemään, jos yksikään tulee autuaaksi sillä luonnollisella elämällä, jossa tähän asti on eletty. Ja tämä epäileminen ihmisten autuudesta on tullut niille, jotka ennen näitä aikoja olivat kuurot ja mykät, mutta nyt vasta ovat ruvenneet kuulemaan Jumalan sanaa toisella korvalla. Sillä kun Jeesus tuli ja huusi kuuron korvaan: *"Hefeta!"*, se on: *"Aukene!"*, niin aukeni syntisen korva ja kuuli, kuinka Jumala huutaa taivaasta: *"Tämä on minun Poikani, johonka minä mielistyin. Kuulkaa Häntä!"*

Mutta suruton syntinen pysyy kuurona ja mykkänä, jos hän ei tule tuoduksi Jeesuksen tykö, joka yksin saattaa kuuroja parantaa. Se on kysyminen oikeudella: Tuleeko kuuro ja mykkä autuaaksi? Ei hän tiedä mitään Jumalasta ja hengellisistä aineista. Ei hän tiedä mitään Vapahtajan ansiosta ja armonjärjestyksestä. Ei hän tiedä mitään taivaasta taikka helvetistä. Hän näkee ainoastansa, kuinka kristityt tekevät. Ja ihmettelee, mikä se on se kristillisuus. Se on hänen mielestensä yksi ihmeellinen taikus.

Mutta varsin tulevat kuuroille ja mykälle toisenlaiset ajatukset kristillisyydestä, koska hänen korvansa aukenevat Jeesuksen voiman kautta. Koska Jeesus on huutanut: *"Hefeta!"*, se on: *"Aukene!"*, silloin tulee se entinen kuuro ja mykkä tuntemaan, ettei kristillisuus ole tyhjä taikus. Ei se ole hulluus, niin kuin maailman viisaat luulevat, vaan se on ihmeellistä, se on yksi yliluonnollinen voima. Se on senkaltaiset sydämen liikutukset, tuntemiset ja koettelemukset,

joista yksi kuuro ja mykkä eivät tiedä mitään. Mutta koska kuuron korvat aukenevat, silloin tulevat hänelle samankaltaiset sydämen koettelemukset kuin kristityille. Mitä hän kuurona ja mykkänä piti taikauksina ja pilkkasi, sitä täytyi hänen kääntymyksensä jälkeen kiittää ja ylistää. Hänen täytyi tunnustaa, ettei se ole tyhjä taikus, mitä sanotaan Raamatussa kristillisyydestä, vaikka sokeat raukat eivät tiedä siitä mitään, ja kuurot ja mykät luulevat, että se on tyhjä taikus.

Mitäs tekee se entinen kuuro ja mykkä, koska hänen korvansa aukenevat? Evankeiumissa on kirjoitettu, että hänen kielensä side pääsi vallallensa ja hän puhui selkeästi. Se on ihmeellinen asia, että ihminen, joka hengellisessä tarkoituksessa on ollut kuuro ja mykkä, rupeaa puhumaan kristillisyydestä, koska hänen korvansa aukenevat. Ei hän saata olla vaiti, koska hän näkee, kuinka maailmanlapset surmaavat itsensä. Hänen täytyy puhua, ja ei vaieta, kummoinen hän itse oli kuurona ja mykkänä. Kuinka hänen korvansa aukenivat, ja kuinka Jeesus huusi *"Hefeta!"* – se on: *"Aukene!"* Vaikka Jeesus haasti kenellekään sanomasta, sillä Jeesus ei tahdo maailman turhaa kunniaa. Mutta jota enemmän Hän haasti, sitä enemmän he ilmoittivat. Kukas saattaa olla ilmoittamatta, koska semmoiset ihmeet rupeavat tapahtumaan, että kuurot rupeavat kuulemaan, ja mykät rupeavat puhumaan, sokeat rupeavat näkemään, kuolleet rupeavat elämään, ja sairaut tulevat terveeksi.

Kukas saattaa olla ilmoittamatta, koska juomarit tulevat raittiiksi, riitaiset parikunnat rupeavat sopimaan, tuhlarit rupeavat säästämään, maailman perään ankarat rupeavat rakastamaan Jumalan sanaa. Joilla ennen oli surkea halu paloviinan perään, sille tulee surkea halu Jumalan sanan perään. Joka ennen oli juovuksissa, kirouksissa ja tappeluksissa, rupeaa rukoilemaan ja anteeksi anomaan. Joka ennen pilkkasi ja nauroi, rupeaa itse itkemään. Joka ennen oli iloinen maailman kanssa, se tulee murheelliseksi. Joka

ennen oli rohkea pilkkaamaan ja sadattelemaan, se rupeaa huokaamaan.

Koska semmoinen muutos tapahtuu ihmisen mielessä, että koko se entinen joutava elämä tulee hirveäksi ja kauhistavaiseksi, silloin sanovat maailmanlapset, että se on yksi ihmeellinen taikaus. He luulevat, että semmoinen muutos on riettaan hengen petos. Mutta se entinen kauhistavainen elämä, juopumus, kirous, riettaus, ylpeys, koreus ja tappelukset, se oli ilmankin Jumalasta tullut. Riita ja viha puolisoitten ja lasten välillä, se oli ilmankin kristillinen elämä. Koska paloviina nousi päähän ja lohikäärmeen kyyneleet rupesivat vuotamaan, se oli ilmankin Pyhän Hengen vaikutus.

Vai kuinka se on tämä kristillisyyden asia? Jommankumman näistä kahdesta elämänlaadusta täytyy meidän oikeaksi tunnustaa. Eivät he molemmat kuitenkaan ole Jumalan lapset. Sekä rehelliset että varkaat. Raittiit ja juomarit. Puhtaat ja riettaat. Riitaiset ja sopivaiset.

Luonnollinen siveys sanoo: *”Ei se ole niin, vaan se, joka siveästi elää ja täyttää Jumalan lain, se tulee autuaaksi.”* Elä sitten siveästi, jos sinä luulet, että kristillisyyden seisoo siveydessä. Jos sinä luulet, että syntinen ihminen saattaa tulla enkeliksi, niin elä sitten niin kuin enkeli. Mutta eivät enkelit tunne syntiä. Eivät he ajattele pahaa koskaan. Enkelit ovat siveämmät, kuin lapsi äidin kohdussa.

Koska nyt syntinen ihminen ei tule koskaan enkeliksi tässä syntisessä ilmassa, niin luulevat luonnolliset ihmiset, ettei löydy yhtään kristittyä koko maailmassa. Mutta me uskomme ja tunnustamme kolmannessa uskonkappaleessa, että kristityitä löytyy vielä nytkin muutamissa, vaikka harvoissa paikoissa. Ja jos ei löytyisi yhtään kristittyä, niin olisi maailma jo aikaa kadonnut, sillä kristittyjen tähden maailmaa säästetään.

Mutta kuolleen uskon tunnustajat sanovat näin: *”Ei ihminen tule Jumalan lapseksi siveyden kautta, vaan uskon kautta.”* Jos nyt

heidän uskonsa olisi elävä, niin olisi heillä oikea autuudenperustus. Mutta minä pelkään, että kuolleen uskon tunnustajat ovat itse sokeat. He ovat kuurot ja mykät. Eivät ole heidän korvansa vielä auenneet totisen katumuksen kautta. Heille tulee korvanpistos, koska heiltä vaaditaan tilinteko, kuinka ja koska Jeesus on huutanut heidän korviinsa: *”Hefeta!”* Eivät he tiedä, koska he ovat Jumalan lapseksi tulleet.

Muutamat heistä luulevat, että he ovat olleet kristityt lapsuudesta saakka. Siitä tulee se kaksinkertainen mielisyyden ja se kahdenkertainen elämä, joka on kuolleen uskon tuntomerkki. He ovat nimittäin kahden herran palvelijat. Välistä jumalaiset ja välistä jumalattomat. Välistä he siunaavat ja välistä he kiroavat. Välistä he ovat selvänä ja välistä päissä. He pitävät rukouksia ja viinakokouksia. He käyvät ripillä ja krouvissa yhtenä päivänä. He lukevat Jumalan sanaa ja perkeleen sanaa yhtenä päivänä. Toisella korvalla he kuuntelevat Jumalan sanaa, ja toisella korvalla he kuuntelevat maailman jaarituksia.

Senkaltainen elämä on kuolleen uskon tuntomerkki. Välistä he itkevät, ja välistä he nauravat. Välistä he ovat rakkaat, ja välistä he tappelevat. Minä luulen, että heidän korviensa pitäisi kerran aukeneman, että hekin rupeaisivat molemmilla korvilla kuulemaan Jumalan sanaa, ja molemmilla silmillä näkemään, että ilman oikeata katumusta, ilman kääntymistä ja parannusta, ei saata yksikään tulla Jumalan lapseksi. Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, kuinka ihmiset hämmästyivät ja sanoivat: *”Hyvästi Hän kaikki teki. Kuurot teki kuulemaan ja mykät puhumaan.”*

Meidän olisi myös syytä kiittää Jumalata, koska me näemme ihmeellisen muutoksen ihmisten uskossa ja elämänlaadussa. Koska me näemme juomarien tulevan raittiiksi ja riitaisten parikuntien tulevan sopivaisiksi. Koska me näemme Jumalanpilkkaajien tulevan murheellisiksi ja rohkeitten syntisten

tulevan erilaisiksi. Koska me näemme hengessä kuurojen kuulevan Jumalan sanaa hartaudella ja huokauksilla, niin myös mykkien puhuvan senkaltaisista asioista, nimittäin hengellisistä asioista, joista ennen näitä aikoja ei ole puhuttu mitään. Silloin olisi

meidän syytä hämmästyä ja sanoa: *"Hyvästi Hän kaikki teki. Kuurot teki kuulemaan ja mykkät puhumaan."* Amen.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / *käsikirjoitus: alki asti (samenkielen alki = helppo)

Silloin avataan sokia in silmät, ja kuuroin korvat aukenevat, ja rammat hyp-päävät niin kuin peurat, ja mykkäin kieli pakahtuu kiitokseen.

Profeetta Esajas näki hengessä sen kal-taisia vaikutuksia Pyhän Hengen voimasta, koska Vapahtaja ilmestyi maailmassa ja ru-peis evankeliumia saarnaamaan Jumalan valtakunnasta. Silloin avattiin sokian silmät, ja kuuron korvat aukenit ja mykän kieli pa-kahtui kiitokseen ja rammat rupeisit hyppää-mään niin kuin peurat, nimittäin luonnolli-sesti ja myöskin hengellisesti, koska sana tuli eläväksi kristittyin sydämissä. Samankaltai-set vaikutukset tapahtuvat vielä nytkin niissä kansoissa, kussa Vapahtajan sana pääsee vaikuttamaan sydämessä totisen katumuksen ja elävän uskon.

Hengellisessä tarkoituksessa avataan sokia in silmät ja kuuron korvat aukenevat, koska Va-pahtajan sanat pääsevät sydämeen vaikutta-maan totisen katumuksen ja elävän uskon. Silloin avataan sokian silmät, ja kuuron kor-vat aukenevat, ja mykän kieli pakahtuu kiitokseen. Mutta luonnollisen ihmisen korvat ei aukene ennen kuin Vapahtaja pistää sor-miansa korvaan. Ei myös sokian silmät au-kene, ennen kuin Vapahtaja voitelee niitä sil-män voiteella. Sillä luonnollisen ihmisen mielen keinot ovat suljetut ja maailman tur-huudella täytetyt, ettei pääse Jumalan sana sydämeen ennen kuin Vapahtaja voitelee sokian raukan silmät ja pistää sormiansa korvaan. Mutta se on vielä surkiampi, että luon-nollinen ihminen ei tiedä, että hän on sokia, kuuro ja mykkä.

Joka on luonnollisessa tarkoituksessa sokia, tuntee myös sokeutensa ja tahtois mielel-länsä näkeväiseksi tulla. Mutta hengessä sokia ei tiedä, että hän on sokia. Niin myös hen-gessä kuuro ja mykkä ei tiedä, että hän on sokia, kuuro ja mykkä, vaan luulee näke-vänsä paremmin kuin joku muu, mistä tie menee taivaaseen. Semmoinen ihminen ei tahdo uskoa, että hän on sokia, kuuro ja mykkä, vaikka ne ihmiset, joiden silmät ja

korvat aukenevat, sanoisit hänelle: *”Sinä olet sokia raukka. Sinä et tiedä, mistä tie menee taivaaseen.”* Yhtä hyvin tinkaa luonnollinen ihminen vastaan ja sanoo niin kuin fariseus: *”Olemmeko met sokiat?”* Luonnollinen ihmisen suuttuu vielä niille, jotka surkuttelevat hänen sokeuttansa.

Ja mistäs sokia raukka ottaa paremman tie-don? Koska hän on sokiana syntynyt ja so-kiana vaeltanut lapsuudesta saakka, niin luu-lee hän, ettei muillakaan ole paremmat sil-mät kuin hänellä. Koska se ihminen, jonka sil-mät ja korvat avataan, sanoo: *”Sinä olet so-kia raukka, et sinä tiedä, mihinkä sinä me-net”*, silloin sokia raukka suuttuu ja sanoo: *”Onkopas sulla paremmat silmät? Näetkös sinä, että minä olen vaeltanut kauan, enkä ole vielä eksynyt.”* Ja sokia raukka sanoo vielä: *”Jos Jumala sois minun pitää näitä sil-miä, mitkä nyt ovat, en sitte pelkäis, että mi-nulla näöstä tulee hätä.”* Mutta jos toinen sa-noo sokialle: *”Ei se eksy, joka sokiana vaeltaa kadotuksen laviolla tiellä. Mutta se eksyy usein, joka vaeltaa sitä kaitaista tietä”*, silloin suuttuu sokia raukka ja sanoo: *”Vain sinulla-kos silmät ovat?”*

Samalla tavalla suuttuu myös hengessä kuuro ja mykkä, koska hänelle sanotaan: *”Sinä olet kuuro ja mykkä.”* Sitä ei voi luon-nollinen ihminen kuulla, että hänellä on koi-ran korvat. Usein tulee myös kuuroille ja my-källe korva pistos, että hänen täytyy ulos mennä kirkosta, koska armon penikat vinku-vat. Niin kuin Paavali kirjoittaa, että heidän korvansa syhyvät, ei he voi terveellistä oppia kuulla. Mitäpä korvain kuiskuttelian korvat tekevät muuta kuin syhyvät, koska armonpe-nikat siellä vinkuvat. Tulee myös kuuroille ja mykille korvapistos yhdestä kovasta sanasta, niin että heidän täytyy ulos paeta kirkosta sen kovan sanan tähden. Vaikka Jumalan sana menee niin kuin hyminä pään ylitse,

taikka yhdestä korvasta sisälle ja toisen kautta ulos, [ei] hän vielä usko, että korvat ovat huonot. Hän luulee, että se sana, joka menee pään ylitse, vaikuttaa niin paljon, että hän tulee autuaaksi. Jos Jumalan sana kovemmin saarnataan, niin tulee hänelle korvapistos. Hänen täytyy silloin paeta pois kirkosta ja sanoa niin kuin juutalaiset: *”Tämä on yksi kova puhet, kuka voi sen kuulla?”*

Muutamat kuurot ja mykät ovat jo niin kauan istuneet Herran huoneessa, että kuoppa on tullut lautaan, eikä ole vielä heränneet. Ilmanki kirkon seinät vastaavat, jos kysymys tulis kerran, mitä ne Jumalan sanat ovat vaikuttaneet, joita he ovat joka sunnuntaina kuulleet. Ne sanat on tarttuneet seinään, koska ne ei ole vielä tarttuneet jumalattoman sydämeen. Sillä Jumalan sana on mennyt sivuten suuta, sivuten korvaa ja sivuten sydäntä, ei sydäntä kohti koskaan. Ja vaikka nyt monen sokian raukan silmät avataan, sitte kuin Herra Jeesus rupeis armonsa voimalla vaikuttamaan sisällisen ylösvalaisuksen sydämessä, muutampain kuuroin korvat myös aukenevat sen huutavan äänen kautta, joka huutaa kuuron korvaan: *”Hefeta!”* Ja moni mykkä on myös alkanut puhumaan sen jälkeen, kuin Henki antaa heidän puhua.

Yhtä hyvin on tässä vielä paljon niitä sokioita, jotka ei vielä ole hakeneet silmän voidetta silmäin tohtorilta. Ne vaeltavat rohki kadotuksen laviolla tiellä, vaikka ne raukat ei näe kahta sormeaa eteensä. On täällä vielä kuurot, jotka ei kuule mitään siitä suloisesta äänestä, joka menee niin kuin hyminä pään ylitse. Niillä on vielä semmoinen korvapistos, että koska joku huutaa heidän korvansa juureen, eivät he kärsi sitä kovempaa puhetta kuulla. Niillä on niin huonot korvat, ettei he kuule mitään, jos hiljaisella äänellä puhutaan. He ovat korvain kuiskuttelijat, jotka ei kärsi totuutta kuulla. On myös mykät, jotka ei saata puhua yhtään sanaa Jumalan kunniaaksi, ja koska Kuningas kysyy: *”Ystäväni,*

kuinkas tänne tulet, ja ei ole häävaatteita”, niin he vaikenevat. He tulevat mykäksi.

Ja se on vielä pahempi, että netkin harvat sielut, joiden silmät kerran avattiin, tulevat toisen kerran sokiaksi maailman kylmästä tuulesta ja siitä myrkyllisestä savusta, joka nousee pohjattomuuden pirtistä. Mutta ei ne raukat mene sokiana helvettiin, jotka ovat toisen kerran sokiaksi tulleet, vaan he menevät avoimilla silmillä. Silmät pyörivät pääkallossa niin kuin pissihaukalla, mutta ei sen tähden näe mitään. Ja koska hengellinen sokeus rupeaa vaivaamaan, kyllä he pian tulevat kuuroksi, ettei he kuule enää, jos hiljaisella äänellä puhutaan. Ja moni on jo sillä rajalla, ettei hän kärsi enää sitä kovempaa puhetta. Moni on myös mykäksi tullut, joka on ennen saattanut puhua. Ja se taitaa tulla siitä, ettei ole enää mitään puhumista.

Voi, voi niitä raukkoja, jotka ovat kerran nähneet sen totisen ja ihmeellisen valkeuden ja taas tulevat sokiaksi; jotka ovat kerran kuulleet enkelin veisaavan: *”Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa”*, ja nyt ei kuule mitään. Voi myös niitä, jotka ovat ennen puhuneet Jumalan voimallisista töistä ja nyt ovat mykäksi tulleet. Jos se armollinen Herra Jeesus ei tule pian aukaisemaan sokiain silmät ja kuuroin korvat, niin tulevat kaikki sokiaksi, kuuroksi ja mykäksi.

Te harvat sielut, jotka olette vielä näkemässä, mistä tie menee taivaaseen. Talutkaat sokiain raukat Jeesuksen tykö ja rukoilkaat sitä Suurta Silmäin Tohtoria, että Hän voitelis sokiain raukkain silmät. Ja te sokiain raukat, jotka istutte tien vieressä, huutakaat korkialla äänellä: *”Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme, että me saisimme näkömme!”* Ja te kuurot, jotka ette kuule mitään siitä suloisesta äänestä, joka Jeesuksen suusta lähtee, rukoilkaat sitä Suurta Ristinkantajata, että Hän pistäis sormensa kuuroin korviin ja huutais: *”Hefeta!”* että mykän kieli pakahtuis kiitokseen. Kuule

sinä Suuri Ristinkantaja murheellisten ja ka-
tuvaisten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MARK. 7: 31–37

*31 Ja taas kuin hän läksi Tyron ja Sidonin
maan ääristä, tuli hän Galilean meren
tykö, kymmenen kaupungin maan äärten
keskitse.*

*32 Ja he toivat hänen tykönsä kuuron,
joka myös mykkä oli, ja he rukoilivat
häntä panemaan kätensä hänen pääl-
lensä,*

*33 Ja hän otti hänen erinänsä kansasta ja
pisti sormensa hänen korviinsa, sylki ja ru-
pesi hänen kieleensä,*

*34 Ja katsahdin taivaaseen huokasi, ja
sanoi hänelle; ephphata, se on: aukene.*

*35 Ja kohta aukenivat hänen korvansa, ja
hänen kielensä side pääsi vallallensa ja
puhui selkiästi.*

*36 Ja hän haasti heidät kellenkään sano-
masta. Mutta jota enemmän hän haasti,
sitä enemmän he ilmoittivat.*

*37 Ja he suuresti hämmästyivät, sanoen:
hyvästi hän kaikki teki: kuurot hän tekee
kuulemaan ja mykät puhumaan.*

Meidän pyhän evankeliumin johduksesta
pitää meidän Jumalan armon kautta katsele-
man:

Ensiksi: **Kuinka sokiat näkevät.**

Toiseksi: **Kuinka kuurot rupeevat kuule-
maan, ja**

Kolmanneksi: **kuinka mykät rupeevat puhu-
maan. (Votum).**

Ensiksi: **Kuinka sokian silmät avataan.** Me
tiedämme, että hukan ja koiran penikat syn-
tyvät sokiana. Ja niin kauan kuin he makaa-
vat sokiana luolissans, ovat he myös ilman
pelvotta ja imevät naarashukan nisät. Ei he
siinä tilassa ymmärrä pelätä ketään mutta
niin pian kuin silmät avataan, rupeevat he
eroittamaan valkeuden pimeydestä. He ru-
peevat myös pelkäämään vihollisiensa ja pa-
kenevat henkensä kanssa johonkin turva-
paikkaan.

Ihminen on myös sokiana syntynyt niin kuin
hukan penikka. Ei hän siinä sokeuden tilassa
ymmärrä pelätä ketään. Ei hänellä ole sokeu-
den tilassa pelko Jumalasta, eikä vihollisesta
ole pelko. Mistäs yksi sokia raukka ymmär-
täis pelätä Jumalata, jota hän ei ole tunte-
nut, ja kuinka hänellä olis pelko vihollisesta,
jota hän ei ole nähnyt. Vihollinen tekee hän-
nen kansansa niin kuin ihminen tekee yh-
den sokian revon penikan kanssa. Hän pistää
häntä säkkiin ja ruokkii häntä niin kauan kuin
nahka rupee kelpaamaan, ja sitte hän ottaa
hänen henkensä pois ja nylkee häneltä na-
han. Niin kuin hän sanoi Herralle Jobin kir-
jassa: *”Nahka nahasta, ja kaikki, mitä ihmisi-
sessä on, antaa hän henkensä edestä.”*

Siitä kuulevat nyt kaikki hukan ja revon peni-
kat, jotka ovat sokiana syntyneet ja sokiana
imeneet naarashukan nisät. He kuulevat,
minkä tähden vihollinen heitä ruokkii. Ei
minkään muun tähden, mutta juuri nahan
tähden, että hän sais heiltä nylkeä nahan.
Milläpä hän muutoin tarkenis pakkaisen ai-
kana, jos hänellä ei olis hukan turkki suo-
jana? Sokiat hukan ja revon penikat piste-
tään sokiana säkkiin. Ja kuinka het enää pää-
sevät pakenemaan, koska vihollinen on heitä
salpanut pimiään huoneeseen.

Ja niin kuin sanottu on: ei sokiat hukan peni-
kat ymmärrä pelätä vihollista. Mutta muuta-
mat ei pakene, vaikka ovi aukenee ja silmät
aukenevat, sillä he ovat jo niin tutuksi tulleet
vihollisen kanssa, ettei he tahdo enää heistä
luopua. Se on myös huomattu, että hukan
penikat ja revon penikat tappelevat kes-
kenänsä ja ulvovat, koska he saavat lam-
paista hajun. Sillä ei hukan luonto muutu,
vaikka silmät aukenevat. Onkos hukan peni-
koilla ikävä, koska net ei pääse lampaita kis-
komaan ja raatamaan? Vapahtaja näki ker-
ran yhden ihmisen, joka oli sokiana syntynyt
ja hän oli sokeudessaan vaeltanut kolme-
kymmentä ajastaikaa. Mutta Jeesus voiteli
hänen silmiänsä ja käski hänen pestä sil-
miänsä Siloan lammikossa. Silloin aukenit

silmät, mutta ei hän vielä tuntenut sitä miestä, joka oli hänelle silmät antanut.

Minä luulen tässä olevan monta sen kaltaista ihmistä, jotka ovat sokiana syntyneet ja sokiana vaeltaneet 50, 60 ja 70 ajastaikaa, eikä ole vielä nähnyt valkeutta, vaikka valkeus on tullut maailmaan. Ei nämät sokiak raukat tiedä vielä, kuinka hauska valkeus on. Muutamat ovat kerran nähneet valkeuden, mutta pääskyiset ovat paskantaneet silmiin niin kuin he paskansit Tobiaksen silmiin. Ja se pääskyisen paska on pilannut heidän silmänsä, niin he luulevat. Mutta minä luulen, että rietas on paskantanut silmiin. Tobias on väsynyt ja pannut maata. Mutta kukas käski hänen panna maata juuri pääskyisten pesän alla? Jos hän ei olis pannut maata nukkumaan, jos hän olis ymmärtänyt valvoa, ei suinkaan pääskyiset olisi paskantaneet silmiin, jos he olisit valvoneet. Mutta koska he panevat maata nukkumaan juuri pääskyisen pesän alla, niin ei se ole pääskyisen syy, että he tulevat sokiaksi, vaan se on riettaan syy, joka panee heitä nukkumaan pääskyisen pesän alle.

Mutta Tobiakselle tuli kovin ikävä, koska hän tuli sokiaksi. Hän sanoi enkelille: *"Mikä ilo minulla pitää oleman, jonka pitää pimeydessä istua?"* Mutta muutamille ei tule ikäväkään, vaikka he ovat sokiaksi tulleet. Ei he niin muodoin tunne, kuinka onnettomassa tilassa he ovat. Ei semmoiset sokiak raukat hae silmän voidetta, ei he mene sen Tohtorin tykö, joka saattaa sokian silmät avata. Ei ne istu tien vieressä ja huuda, vaikka he saavat kuulla, että Jeesus Nasareenus sivuti kävi. Kuinkas luulette käyvän teidän kanssanne, te sokiak raukat, jos ette nyt huuda, koska Jeesus on vielä kuulemarajalla? Kukas tiesi Hän koituu pian niin kauvas, ettei Hän kuule enää, ja te jäätte istumaan sokeudessanne ijankaikkisesti.

Toiseksi: **Kuinka kuuron korvat avataan?** Ei ole moni tohtori, joka saattaa kuuron korvat avata. Mutta yksi on, joka saattaa sen tehdä,

jos kuuroilla olisi sen verran ymmärrystä, että he menisit Jeesuksen tykö. Mutta ei [he] mene Jeesuksen tykö, vaan he menevät pikemmin jonkun puoskarin tykö, joka valuttaa heidän korviinsa unijuomaa, ja antavat vielä vuotavata pirun paskaa suuhun palaksi sen edestä, että he ovat istuneet kuurona Herran huoneessa. Ja mitä nämät korvain kuiskuttelijat tekevät kuuroille ja mykille? He panevat viinaa ja pumpulivilloja korviin kuuroille. He saarnaavat evankeliumia niin suloisesti, että kaikki siviät huorat rupeevat maitonsa laskemaan. Ei raski niin huutaa korvan juureen, että kuurot kuulisit, mikä suuri synty se on, että he istuvat kuurona ja mykkänä Herran huoneessa. Niillä on nimittäin se usko, että he tulevat autuaaksi, saati Jumalan sana menee niin kuin hyminä pään ylitse, vähä siitä, mitä Jumalan sana sydämessä vaikuttaa.

Muutamat ovat jo niin kuuroksi tulleet, ettei he kuule, vaikka joku huutais korvan juuressa. Eipä voi niiden kanssa kuuleva ihminen tulla aikaan. Se on niin suuri vaiva heidän kanssa puhua, sillä vaikka kuinka kovin ihminen huutais, ei ne kuule kuitenkaan. Ja mistäs on kovakorvaisten huono kuulo tullut? Juuri maailman kylmästä ilmasta se vika on tullut. Koska maailman tuuli saapi puhalttaa korvain läpitse, silloin tulee ihminen kuuroksi. Mutta ei ne itse moiti sitä, vaan ne sanovat: *"Jumala ilmanki teki meitä semmoiseksi."*

Te kuurot ja mykät! Mitäs auttaa teille saarnata enää, koska te olette niin kovakorvaiseksi tulleet? Teillä on niin huonot korvat, ettette kuule enää, vaikka kuinka teille huu[de]ttaisiin. Ja koska ette mene Jeesuksen tykö, joka yksistänsä saattaa kuuron korvat avata, että Hän sais pistää sormiansa korvaanne ja huutaa *"hefeta!"*, se on, *"aukene!"*, niin täytyy teidän kuurona ja mykkänä mennä helvettiin. Ei yksikään ihminen saata kuuroin korvat parantaa. Koska rietas on tehnyt heitä kuuroksi, niin saapi hän panna messuviinaa ja pumpulivilloja korviin,

ja vuotavata pirun paskaa, jota kovakorvaiset pitävät parhaana lääkityksenä.

Mutta ne harvat sielut, joiden korvat Jeesus on parantanut, saavat kyllä surkutella niitä raukkoja, jotka ovat niin kovakorvaiseksi tulleet, ettei he kuule enää mitään, vaikka kuinka huudettaisiin korvain juuressa. Kuinka suuri vahinko sen kautta tapahtuu heidän sielullensa, arvataan siitä, että kaikki Jumalan sana menee hukkaan heidän päälensä. Ei he saa siitä mitään. Rietas on vielä uskottanut niitä raukkoja, että koko saarna menee hukkaan sen tähden, että armonpenikat vinkuvat kirkossa. Ei ne sitä [usko], että maailman tuuli on pilannut heidän korviensa. Ja koska armonpenikat vinkuvat, niin se vinkuminen tekee heidän korvillensa niin paha, että heidän täytyy ulos lähteä kirkosta.

Mutta me tiedämme, että armonpenikat vinkuvat, koska ruoka laitetaan vieraille. Koska makian ruuan haju lyöpi heitä nokkaan, silloin rupeevat armon penikat vinkumaan. Armonpenikat vinkuvat myös porstuassa pakaisen aikana ja kynsivät oven päälle ja tahtovat sisälle tulla. Onkopa se ihmet, että armonpenikat vinkuvat ja tahtovat ruokaa, nimitäin niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoovat. Ei armonpenikat saata tehdä niin kuin armonvargaat, jotka itse aukaisevat oven väärän avaimen kanssa, ja itse näppäivät voilimpun pöydältä, ja sitte menevät syömään voita hyysikän takana. Mutta armon penikat vinkuvat, koska heillä on nälkä, ja syövät niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoovat. Jos yksi pikku hituinen olis pudonnut Herran pöydältä, kyllä armonpenikat sen hakevat ylös. Jos yksi pisara olis tippunut maan päälle, armonpenikat nuolaisivat sen.

”Mutta niillä on aina nälkä ja aina ne vinkuvat”, sanovat armonvargaat, *”ja sitä emme voi kärsiä.”* Mutta juomalauluja ja huoralauluja, niitä armonvargaat kuuntelevat mielellänsä. Ei ne ole kissan ääni, vaan ne ovat fariseusten ja armonvarkaitten korvissa niin

suloiset ja kauniit kuin enkelin ääni. Mutta jos yksi armonpenikka rupee vinkumaan, silloin sanovat fariseukset ja maailman herrat: *”Se taitaa olla kissan ääni.”* Vaara on, että nämät komeat herrat, joiden korvat ei kestä kuulla armonpenikoita vinkuvan, saavat kuulla jotakin hirveämpää ääntä helvetissä, koska kaikki kiimakissat ja kiimahukat rupevat siellä ulvomaan ja parkumaan. — Silloin kiittäisit he itsensä onnelliseksi, jos Pietari kiivaudessaansa olis hakannut molemmat korvat pois, että he olisit päässeet kuulemasta semmoisia kauhistuksen valituksia. Täällä maailman herrat tukitsevat molemmat korvat, koska yksi totuuden tunnustaja Stefanus sanoo näkevänsä Jumalan Pojan istuvan voiman oikialla kädellä. Mutta helvetissä ei auta heidän tukkia korviensa. Heidän täytyy siellä kuulla, mitä het ei tahdo kuulla.

Kolmanneksi: **Kuinka mykät puhuvat.** Koska ihminen tulee mykäksi, niin on tohtorit huomainneet, ettei ole vika kielessä, vaan korvissa, jonka tähden kaikki mykät ovat kuurot, josta siis arvataan, että puhumavoima tulee niin pian kuin korvat aukenevat. Mutta vaikka Israelin seurakunnassa on paljon niitä kuuroja ja mykkiä, harva niistä tulee Jeesuksen tykö, sillä muutamat tyytyvät siihen tilaisuuteen, kussa het ovat, ja sanovat: *”Mitä ne ovat paremmat meitä, jotka puhuvat.”*

Mutta me kuulemme, ei ainoastans tämän päivän evankeliumissa, että mykkä rupeis puhumaan varsin, kuin korvat aukenit, vaan myös Zakariaksen esimerkistä, joka uskottomuutensa tähden oli tullut mykäksi, että hänen täytyi puhua varsin, kuin kieli pääsi irti. Ja Vapahtaja sanoi juutalaisille: *”Jos nämät armonlapset vaikenisit, niin rupeisit kivet puhumaan.”* Ei ole tosin kirjoitettu tämän päivän evankeliumissa, mitä se puhui se mykkä, jonka kielen sidet pääsi vallallensa, mutta me arvaamme hyvin, että mykällä on paljon puhumista, koska hän Jeesuksen suuresta armosta on saanut puhumavoiman.

On tässäkin tapahtunut suuri ihmet, että muutamat kuurot ja mykät ovat alkaneet puhumaan Jumalan voimallisista armontöistä, vaikka maailman herrat ei vihti semmoisia kuulla, jotka puhuvat kristillisyydestä. Mutta se on pahempi, että moni on taas tulemassa kuuroksi ja mykäksi. Emme tiedä, onkohan korvissa vika, vai onkohan kielessä semmoinen sidet, jonka pitäis leikattaman. Kuitenkin, jos entiset kuurot ja mykät, jotka on yhden aikaa puhuneet, koska heidän korvansa Jeesuksen voiman kautta aukenit, jos he toisen kerran tulevat kuuroksi ja mykäksi, niin se on hyvin arvattava, ettei ole Jumala siihen syyppää, vaan rietas on tehnyt heitä kuuroksi ja mykäksi. Taitavat ne ajatella, että Jeesus on kieltänyt heitä puhumasta, koska hän haastoi heitä kellenkään sanomasta.

Mutta näkyy kaikista asian haaroista, että tämä haastaminen ei ole sanottu sille mykälle, jonka kielen sidet pääsi valloillensa, vaan se haastaminen kuuluu suruttomalle välle, joka ei saata olla puhumatta, vaikka Jeesus kuinka paljon kieltäis heitä, sillä he valehtelevat niin paljon, koska ne saarnaavat siitä kuurosta ja mykästä, joka rupeis yhtä äkkiä puhumaan. He panevat omiansa lisäksi, koska heidän pitää muisteleman niitä armon vaikutuksia, joita Jeesus tekee kuuroissa ja mykissä. Sen tähden on Jeesus haastanut heitä kellenkään sanomasta. Mutta ei ne tottele Jeesuksen kieltoa, vaan jota enemmän Hän haastaa eli kieltää, sen enemmän he ilmoittavat, niin [kuin] nekin evanigeliumissa.

Mutta sinä entinen kuuro ja mykkä, jonka korvat on auenneet sitte kuin Jeesus pisti sormensa kuuron korvaan [ja] rupeis sinun kankiaan kieleesi. Sinua ei ole Jeesus haastanut kenellekään sanomasta sitä suurta armon työtä, jota Hän teki sinua kohtaan, koska Hän avais kuuron korvat ja päästi kankian kielen irralle saatanan siteistä. Sinä saat kyllä puhua selkiästi Jeesuksen kunniaksi sekä tutuille että tuntemattomille, kuinka suuren armon Jeesus on sinulle osottanut, 1186

koska Hän avais kuuron korvat ja päästi sinun kankian kielesti saatanan siteistä. Sinä entinen kuuro ja mykkä, saat kyllä huutaa maailmalle, että sinä olet Vapahtajan armon kautta pelastettu siitä onnettomasta kuuroudesta ja mykyydestä, jonka mykkä perkele oli saattanut sinun päälle, koska hän pani istumaan kuurona ja mykkänä, ei ainoastans Herran huoneessa, vaan myös muissa paikoissa, ja sitoi sinun kieleen puhumasta Jeesuksen suuresta armosta.

Sinä et saa enää edes tuoda niitä vanhan Aatamin esteitä, joita Mooses toi edes, koska Jumala käski hänen mennä Israelin kansaa johdattamaan orjuuden huoneesta. Mooses vastais silloin tyhmästi Herralle: *”Minulla on kankia kieli ja hidas puhet.”* Mutta Herra nuhteli häntä ja sanoi: *”Kuka on luonut ihmisen suun, eli kuka on tehnyt mykän taikka kuuron, eli näkevän, taikka sokian? Enkö minä Herra ole niitä tehnyt?”* Tästä Raamatun paikasta ottavat kaikki kuurot ja mykät sen päätöksen, että Herra on tehnyt heitä semmoiseksi, ja he ajattelevat näin: *”Kuinkas minä saatan puhua, koska Herra on tehnyt minun mykäksi.”* Mutta jos Jeesus on nyt tehnyt sinun puhuvaksi ja avannut sinun suus, ja sinä kuitenkin tulet mykäksi, kukas on viimein tehnyt sinun mykäksi? Mooses on etsinyt vanhan Aatamin esteitä, että hän pääsis johdattamasta Israelin lapsia orjuuden huoneesta. Sen tähden sanoo hän: *”Minulla on kankia kieli ja hidas puhet.”* Mutta Herra sanoi hänelle: *”Minä olen sinun suus ja opetan sinua, mitä sinun puhuman pitää.”*

Niin mene nyt, sinä kuuro ja mykkä, jonka Herra on kuulevaiseksi ja puhuvaiseksi tehnyt, ja älä sano niin kuin Mooses: *”Minulla on kankia kieli ja hidas puhet.”* Vaan muista paremmin, mitä sinä olet kuullut tämän päivän evanigeliumista, että mykän kielen side pääsi vallallensa ja hän puhui selkiästi, ja kaikki, jotka sen näit, hämmästyivät suuresti sanoen: *”Hyvästi Hän kaikki teki. Kuurot teki kuulemaan ja mykät puhumaan.”* Surutoin väki hämmästy, koska kuurot rupesit

kuulemaan ja mykät puhumaan. Semmoinen ihmet ei ole tapahtunut ennen, mutta nyt se on tapahtunut sen suuren voiman kautta, joka on huutanut kuuron korvaan: *"Aukene!"*

Sinä entinen kuuro ja mykkä, puhu selkiästi ja älä vaikene, vaikka mykkä henki tahtoo sinun kielesti sitoa. Muista, mitä sanoo Herra: *"Minä olen sinun suus ja opetan sinua, mitä sinun pitää puhuman."* Niin puhu siis selkiästi, sinä entinen kuuro ja mykkä. Ei ole

Jeesus sinua haastanut kellenkään sanomasta sitä suurta armoa, jota Hän sinua kohtaan tehnyt on. Jos surutoin kansa ei kuule sinua, niin hämmästyvät he kuitenkin suuresti. Heidän täytyy viimein sanoa ja tunnustaa Jumalan kunniaksi: *"Kaikki Hän hyvästi teki. Kuurot Hän teki kuulemaan ja mykät puhumaan."* Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

MATT. 13: 15 [KATKOKSIA]

Sentähden minä puhun heille vertauksilla, ettei he nähden näe, eikä kuulen kuule, ei myös ymmärrä. Ja heissä täytetään Jesaiaan ennustus, joka sanoo: korvillanne pitää teidän kuuleman ja ei ymmärtämän, ja nähden näkemän ja ei äkkäämän, sillä tämän kansan sydän on kovettunut, ja he korvillansa työläästi kuulivat ja silmänsä panivat umpeen, ettei he joskus näkisi silmillänsä ja kuulisi korvillansa, ja ymmärtäisit sydämellänne, ja palajaisivat, ja minä parantaisin heitä.

[- - -] Pro[feetta Jesaj]as tälle kovakorvaiselle kansalle, joka ei tahtonut [Meidän kallis Vapahtajamme on] ottanut [nämä] sanat lainaksi ja puhuu niille hengellisille kuuroille ja mykille sanoen: Korvillanne pitää teidän kuuleman ja ei ymmärtämän, ja nähden näkemän ja ei äkkäämän. Sillä tämän kansan sydän on kovettunut, ja he korvillansa työläästi kuulivat, ja silmänsä panivat umpeen.

Minä olen myös ymmärtänyt, että sama vika on nyt surutto[mie]n korvissa kuin Jesajaksen ja Vapahtajan aikana. Ei su[rutto]man korvat [- - -] missään paikas[] parantuneet en [- - -] vaan kuu[] ja kov[- - -] ovat paatuneet. Sillä ei niillä ol[e] korvat ku[ulla], vaikka profeetat huutaisivat juuri korvan juureen. Minkäs tähden ovat tämän aikais[et] suruttomat [-] niin kuuroksi [ettei he] kuule ollenkaan sillä korvalla, johon Pyhä Henki freistaa p[u]haltaa, henkensä. Mutta sillä korvalla [he] kyllä kuulevat, joka on auki maailman tuulta kohti. [S]illä korvalla [he kuu]levat, kui[- - -]i p[- - -] oli [] korvalla, joka on maailman tuulelle auki.

Ala heille puhumaan lampaista ja lehmistä, kyllä on miehillä korvat ja vaimoilla kanssa. A[la] heille puhumaan [v]iinasta, kyllä [on] korvat pystyssä. Ala veisaamaan juomalauluja ja huoralauluja, kyllä on tämä [- - -]nin ääni pian [men]nyt korvan l[äp]i sydämeen. Mutta jos kuolemasta ja tuomiosta pu[hu]taan, niin he tulevat[ar]sin kuuroksi [ja my]käksi. [- - -] he p[an]jevat silmät u[m]peen. Jos joku Stefanus sanoo: minä näen ta[ivaa]t avoinna ja Ihmisen Poj[an] istuvan Jumalan oike[alla] kädellä, niin he [sulke]vat korvansa [- - -] alkaa ääneensä 1188

itkemään Jeesuksen jalkain päällä, niin tuli fariseukselle korvapistos. Jos joku kananean vaimo rupesi hu[ut]amaan Jeesuksen perään, niin sekin oli paha ääni [he]idän korvis[an]sa. [H]e sanovat sitten: erota häntä pois, sillä hän huutaa meidän jälkeemme.

Jos lapset huutavat Hoosianna Daavidin [P]oja[lle], niin sanova[t Kristukselle: k]uuletkos, mitä näm[ä] huutavat? [- - -] mutta jos joku juopunut huutaa: pois tieltä, saatana. Ka! se oli kaunis ääni fariseusten korvissa. Jos joku huorapukki laulaa huoralaulujansa, kyllä on korvat auki kuuntelemaan. Jos jok[u] juomatraasu alk[aa] juomalauluja [la]ulamaan, niin kuuntelevat [kai]kki pystyssä [sa]nottu profeetan Jesajaksen kautta: Korvillanne pitää teidän kuuleman ja ei ymmärtämän, ja nähden näkemän, ja ei äkkäämän, sillä tämän kansan sydän on kovettunut, ja he korvillansa työläästi kuulivat ja silmänsä panivat umpeen.

Vissimmästi on [tä]män kansan [sy]dän kove[ttun]ut, koska [- - -]neille tullut. Ei ainoastansa korvissa ja silmissä vika, mutta sydämessä on paatuneilla vika. Sydämessä on paisumus vika. Jokainen, joka on käärmeeltä pis[tetty] se paisuu. Ja koska nyt käärmeen myrky paisuttaa sydämen, niin he tulevat ensiksi kuuroksi, [si]tten he tulevat [m]ykäksi, ja vi[imein tu]levat [he sokeaksi -] sokeana, kuurona ja mykkänä, ja heidän pahuutensa tekee heitä sokeaksi, sanoo Salomo. Kyllä on täss[ä]kin huoneessa muuttampi kuuro ja mykkä, joka ei ole vielä kummallakaan korvalla kuullut yh[tään] Jumalan sanaa, vaikka on freistattu huutaa korvan juureen. Kyllä on täs[ä]kin huon[neessa]

muutampi[kuuro] ja mykkä, [joka] on ist[unut tässä] h[uo]n[eessa kym]mentä ajastaikaa, ja ei ole vielä kuullut, kuinka Jeesus huokaa hänen ylitsensä, niin kuin Hän myös tänä päivänä huokaa, koska he tuovat Hänen eteensä yhden kuuron, joka myös mykkä on. Niin raskaasti huokaa Jeesus t[äm]än rauka[n] y[lits]e, että kaikki [o]petuslapsetkin kuulevat, mutta kuuro itse ei kuule ennen kuin korvat [j]oskus aukenevat. [Jos] nyt olisi joku [- -], joka kuulisi, [kuin]ka raskaasti [Jeesus] hu[o]kaa tä[män] ku[ur]on [ja] mykän ihm[isen] ylitse, nii[n] täytyy hänen surkutella häntä ja rukoilla jos mahdollinen olisi, että kuuron korvat aukenisivat, ettei tämä sokea raukka menisi kuurona ja mykkänä siihen pimeään [-] kussa kuurot ja mykät irvistelevät toinen toiselle [-]la rakas Ta[ivaallin]en Vanhin, k[-] huokaa tämän kuuron ja mykän ylitse. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: MARK. 7: 31–37

31 Ja taas kuin hän läksi Tyron ja Sidonin maan ääristä, tuli hän Galilean meren tykö, kymmenen kaupungin maan äärten keskitse.

32 Ja he toivat hänen tykönsä kuuron, joka myös mykkä oli, ja he rukoilivat häntä panemaan kätensä hänen päälensä,

33 Ja hän otti hänen erinänsä kansasta ja pisti sormensa hänen korviinsa, sylki ja rupesi hänen kieleensä,

34 Ja katsahdaita taivaaseen huokasi, ja sanoi hänelle; ephphata, se on: aukene.

35 Ja kohta aukenivat hänen korvansa, ja hänen kielensä side pääsi vallallensa ja puhui selkiästi.

36 Ja hän haasti heidät kellenkään sanomasta. Mutta jota enemmän hän haasti, sitä enemmän he ilmoittivat.

37 Ja he suuresti hämmästyivät, sanoen: hyvästi hän kaikki teki: kuurot hän tekee kuulemaan ja mykät puhumaan.

Tämän päivän evankeliumissa muistelee evankelista Markus, että he toivat Jeesuksen tykö yhden kuuron, joka myös oli mykkä. Niillä, jotka sen kuuron toivat Jeesuksen tykö, näkyi olevan se hyvä tarkoitus, että Hän parant[aisi] hänet. Vissim[mästi on] niillä hyvä ta[r]koi[tus], jotka sen tuovat, mutta eivät kaikki kuurot ja mykät [anna] heitänsä taluttaa Jees[uk]sen tykö. M[uu]ta[milla] kuuroil[la] pruukaa olla semmoi[nen] itseys ja semmoinen pahankuriisuus, etteivät he mene mihinkä ihmiset tahtovat, mutta sinne he menevät, johon he itse tahtovat. Niillä on semmoinen nautahärän pää, etteivät he myötää ollenkaan siihen, kuin hyvä on, vaikka he ovat käpset pahaa tekemään. Evankelista Markus muistelee myös tämän päivän evankeliumissa, että Jeesus otti sen kuuron ja mykän erinänsä kansasta, ja pisti sormensa hänen korvaansa ja sylki, ja katsahtaen taivaaseen huokasi. Meidän pitää siis Jumalan armon kautta katseleman:

Ensiksi, kuinka Jeesus ottaa sen kuuron ja mykän erinänsä kansasta,

Toiseksi, kuinka Hän pistää sormensa kuuron korvaan, ja

Kolmanneksi, kuinka Jeesus sylkäisi ja

Neljänneksi, kuinka Hän huokaa tämän onnettoman raukan ylitse,

Että Jeesus viimein sanoo "Hefeta," sitä ei kuule tämä kuuro ennen kuin korvat aukenevat.

[1. Minkä]tähden Jeesus [otti] tämän kuuron ja mykän erinänsä kansasta? Se asia on meiltä nytkin salattu, minkä tähden Jeesus ottaa tämän kuuron ja mykän erinänsä. Mutta niin se on nyt tapahtunut [] kuuroille [ja] mykälle on [-] silmät auki, niin hän näkee sen itsekin, että hän on otettu erinänsä kansasta. Ei Jeesuksen ole tarvinnut muita sairaita ottaa erinänsä kansasta, mutta tämän Hän otti erinänsä, että Hän saattaisi paremmin hanteerata häntä. Mutta sitä ei ole

kuuro ja mykkä ennen arvannut, että häntä otetaan erinänsä.

Jos nyt kuuro ja mykkä ajattelisi, mitä varten hänet on otettu erinänsä kansasta, mutta hän taitaa olla niin sokea, ettei hän ymmä[rrä, et]tä hän on sitä [varten o]tettu erinänsä, että [Jeesus s]aattaisi paremmin häntä hanteerata, sillä tämä korvavika on pahempi, kuin kaikki muu sairaus. Jokohan tämä huono kuulo olisi tullut maailman tuulesta, vai onkohan se kanssa syntynyt, vai onkohan [se] yksi Jumalan rangaistus, että hän on istunut k[uu]ro[na] ja mykkänä Herra[n] huoneessa. Sanalla sa[nott]u. Tämä kuuro ja mykkä on saattanut olla huono kuulemaan syntymisestä saakka. Se on saattanut tulla maailman tuulesta, joka nukkuessa on puhaltanut läpi [k]orvaan. Se saattaa myös olla yksi Jumalan ran[g]aistu[s si]itä, että hän istuu [umpik]uuro[na] ja [mykkä]nä Herran [h]uo[neessa]. Ja nyt ovat [hä]nen korvuluunsa [] paksu ja [- -] hänessä niin paatunut [ett]ei hän kuule mitään.

Muutamat pruukaavat vähäisen messuvii-naa tiputtaa kuuron korvaan, mutta ei suinkaan tämän kuuron korvat aukene sen kautta, sillä hän on itse tiputtanut niin paljon pirun paskaa [kor]viinsa, että se on kui[ve]ttunut siihen, ja nyt ei [sa]ata muu kuin itse Herra Jeesus häntä parantaa, jos hän antaisi itsensä parantaa.

2. Minkä tähden Jeesus pistää sormensa sen kuuron korviin? Minä luulen Hänen freistaavan kaivaa ulos korvista kaiken sen riettauden ja saastaisuuden, joka siihen on yhtenä pirun paskan k[anssa] kuivettunut. Korvan juuressa on ei ainoastansa kuivettunut pirun paska, jonka hän on siihen tiputtanut, [mutta] myös kaikki muu rie[ttaus] ja saastaisuus, joka on siihen tarttunut, niin kuin huoralaulut, juomalaulut, valhe, kirous, turhat jaaritukset, ryötät puheet, maailman kamalat jutut ja muuta sellaista, jo[ka] maailman tuulesta tul[ee]. Tätä riettautta ja saastaisuutta täytyy Jeesuksen kaivaa ulos

kuuron korvista ja sen tähden Hän pistää sormensa sen kuuron raukan korviin.

Samaten myös kielessä, jonka kanssa on puhuttu paljon turhuutta ja riettautta, kirousta, valhetta, ja hauk[kumista], Jumalan nimen turhaan lausumista. Ja on vielä yksi asia, jonka tähden Jeesus a[uttoi] hänet kuule[maan -] kuuro ja mykkä [s]a[att]anut niin paljon [p]uhua riettautta ja saastai[s]uutta siitä syystä, että hänessä on ollut yksi siveä perkele ynnä sen mykän perkeleen kanssa, niin [o]n hän usein ollut pirun paskasta paskakielinen, ja tämä vanha vuotava pirun paska, joka nyt on tarttunut ja kuivettunut kieleen, on se kirottu [p]ohjattomuuden aine, jon[ka] Vapahtajan täytyy kravata pois. Ja sen tähden rupesi hän mykän kieleen, että jos korvat ensinnä aukenisivat, [niin] kieli pääsisi liikkumaan suussa.

3. Mutta Herra Jeesus! Kuinka musta ja kauhistavainen tämä mykkä perkele on, että Jeesuksen täytyy juuri sylkeä. Sillä se mykkä p[e]rkele [on] niin ryöttä, niin musta ja niin hirveä hänen silmiensä edessä, ettei hän saata ilman kauhistumatta katsoa hänen pääll[en]sä. Jokainen, joka on enemmän aikaa ollut sen kuuron ja mykän kanssa, on tullut tuntemaan, millainen pahankurisuus sillä on. Hän on niin käpsä varastamaan, ettei tiedä ihminen, ennen kuin hän on varastanut voita, leipää eli mikä se v[ain] olla mahtaa. Hän on myös aikainen huora, ja niin väkipäinen, salamyhkäinen ja kaikkeen pahuuteen oppinut, ettei arvaa moni, kummoinen hänen pitää oleman. Ilmankin se on yksi mykkä perkele, joka häntä skoulaa. Ja vielä hän silmiänsä iskee.

Voi, kuinka siveä, rietas, saastainen ja kauhistavainen tämä mykkä perkele on, että Jeesuksen täytyy juuri sylkeä. Näetkös nyt, sinä kuuro ja mykkä perkele, kuinka hirveä ja kauhistavainen sinä olet Jeesuksen silmien edessä. Sinä olet niin kolo ja hävytön, että Jeesus sylkee [- -] sen myrkyllisen ha[jun,] joka sinusta tulee. [Voi,] voi sinua, sinä kuuro

ja mykkä, kuinka onneton sin[ä] olet ja kuinka kauhis[ta]vainen sinä olet Jeesuksen silmien edessä.

4. Viimein täytyy Vapahtajan huoata sinun ylitsesi, sinä onneton raukka, joka olet tähän päivään asti istunut kuurona ja mykkänä tässäkin Herran huoneessa. Ei ole yksikään ääni sinusta kuulunut, muuta kuin hattaran ääni. Raskas on nähdä semmoisen kovakorvaisen ja pahanilkisen luontokappaleen istuvan tässä Herran huoneessa ihmisen haamossa. Ja koska nyt Jeesus huokaa [sinun yli]tses, sinä myk[kä perke]le, niin sinä [ilm]ankin irvistelet vielä, [ja] salamyhkäisyys[ä] ajat]telet, kuinka sinä [pä]äsisit taas pahaa teke[mä]än. Kyllä on Jeesus jo monta kertaa huoannut sinun ylitsesi, onne[t]on raukka, joka et tiedä vielä itse, kuinka onnettomassa tilassa sinä olet. Ja ku[katiesi au]kenevatko [- -] päivä korvat, kuulemaan Jumalan sanaa. Pääseekö vielä tä[nä] päivänä kielen [si]de vallallensa?

Tässä on vielä niin paljon nii[tä] kuuroja, jotka eivät kuule yhtään Jumalan sanaa. Sen

tähden minä pelkään, että Jumalan sanat t[artt]uvat seinään ja to[dis]tavat tuomiopäi[vä]nä niitä vastaan, jotka täällä ovat kuurona ja mykkänä istuneet [- -] täällä paljon semmoisia, joita yksi my[kkä] perkele vaivaa, [jotka] eivät saata [pu]hua yh[tään] sanaa kristillisyydestä. Jaa niitten kuurojen ja mykkien [- -] huokauks[-]ä päivänä, sillä se on niin [- -] Jeesukse[- -] kolo. M[- -] mmoisille m[- -] Jeesus katsahtaa [- -]n, niin sieltä tull[- -]ma huutamaan Hefeta, [se] on: aukene. Meidän täytyy uskoa, että jonkun kuuron korvat vielä aukenevat, vaikka se näyttää mahdottomaksi meidän silmiemme edessä. Mutta ne kuurot ja myk[ät] t[u]levat ylö[n] hiljain Jeesuks[en- -] muutamilla aukene[vat korva]t vasta silloin, koska [- -] kelot soivat, ja mu[utam]at my[kät] rupeavat puhum[aa]n viimeisessä hengen vetämisessä. Ja [mitä he] silloin puhuvat? Joo, sitä [- -]n he kyllä puhuvat [- -]i kauhistavai[sillo]in täy[- -]tt ja [- -]

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Herra sanoi Moosekselle: Kuka on luonut ihmisen suun? Eli kuka on tehnyt mykän taikka kuuron, eli näkevän taikka sokean? Enkö minä Herra ole niitä tehnyt?

Näin sanoi Jumala Moosekselle koska Mooses valitti, ettei hän jaksa puhua Israelin lapsille niin korkealla äänellä, että he kuulevat. Mooses sanoi Herralle: Minulla on hidas puhe ja kankea kieli. Mooses pani sen esteeksi, koska Jumala käski hänen mennä johdattamaan Israelin lapsia orjuuden huoneesta. Ja tämä oli Moosekselle vastahakoinen reissu, sillä hän arvais, ettei ole koiran virka hauska, koska hänen pitää taisteleman suruttomain kanssa. Silloin pani Mooses sen esteeksi, että hänellä on hidas puhe ja kankea kieli, mutta Herra kysyi häneltä: *”Kuka on luonut ihmisen suun, eli kuka on tehnyt mykän taikka kuuron, enkö minä Herra ole niitä tehnyt?”* Tässä paikassa kuuluu, niin kuin Jumala olis tehnyt muutampia kuuroiksi ja mykiksi, mutta muissa Raamatun paikoissa kuuluu, ettei ole Jumala tehnyt kuuroiksi ja mykiksi, mutta rietas.

Jos me nyt annamme myöten, että luonnollinen kuuro ja mykkä on luomisessa saanut vian Jumalan sallimisen kautta, niin kuin esimerkiksi Moosekselle oli luomisessa tullut hidas puhe ja kankea kieli, vaikka ei tämäkään vika haitannut paljon, koska hän sai voiman Jumalalta puhumaan totuutta. Mutta hengellinen kuuro ja mykkä ei saata syyttää Jumalaa, että hän on kuuroksi ja mykäksi tullut, jollemme ota sitä Raamatun paikkaa vanhalle Aatamille varjoksi, kussa Jumala sanoo profeetta Hesekielille (Hes. 3: 26). *”Ja minä tahdon sinun kieles antaa tarttua suus lakeen, niin että sinun pitää tuleman mykäksi, ja ei enää taitaman nuhdella heitä, sen tähden, että se on vastahakoinen huone.”*

Siinä kyllä kuuluu, niin kuin Jumala olis vielä senkin pannut suruttomalle kansalle rangais-
tukseksi, että profeetan pitää tuleman mykäksi, ettei hän saata enää nuhdella suru-
tointa kansaa, sillä että se on vastahakoinen,
1192

eikä tahdo nuhdetta kuulla. Mutta kuitenkin Herra toisaalta toruu Moosesta riitaveden tykönä, ettei hän ollut oikein kiivas Jumalan puolesta sanomaan jumalattomalle kansalle totuuden.

Jos me otamme kaikki nämät Raamatun paikat oikein tutkinnon alle, niin me löydämme, että luonnollinen kuuro ja mykkä on saattanut saada sen vian luomisessa ja kukatiesi rangaistukseksi ja muistutukseksi ja varoitukseksi vanhemmille, jotka ovat kuurot ja mykät olleet siinäkin paikassa, kussa heidän olis pitänyt puhuman totuuden. Mutta hengellinen kuuro ja mykkä ei saata panna Jumalan päälle syytä, vaan rietas se on, joka tekee kristityitäkin kuuroiksi ja mykiksi, kussa heidän pitäis puhuman Jumalan totuuden.

Jeesus huokaa tänä päivänä sen kuuron ja mykän ylitse, joka tuotiin hänen tykönsä. Ja saavat kyllä kristityt varoittaa itseänsä, ettei Jeesuksella olis syytä huoata heidän ylitsensä, jos he tulevat kuuroiksi ja mykiksi, eivätkä enää jaksa puhua maailmalle totuutta. Silloin pääsevät suruttomat sanomaan: *”Kyllä nyt saamme mennä rauhassa helvettiin kristittyin tähden. Ei ne enää hauku ketään. Kristityt ovat nyt tasaintuneet.”*

O Herra Jeesus! Avaa kaikkein kuuroin korvat kuulemaan ja päästä kaikkein mykkäin kieli irralle, ettet tarvitsis tästedes huoata kuuroin ja mykkäin ylitse! Kuule, sinä kuuroin ja mykkäin Parantaja, murheellisten ja katuvaisten huokaus: Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MARK. 7: 31–37

31 Ja taas kuin hän läksi Tyron ja Sidonin maan ääristä, tuli hän Galilean meren tykö, kymmenen kaupungin maan äärten keskitse.

32 Ja he toivat hänen tykönsä kuuron, joka myös mykkä oli, ja he rukoilivat

häntä panemaan kätensä hänen päällensä,

33 Ja hän otti hänen erinänsä kansasta ja pisti sormensa hänen korviinsa, sylki ja rupesi hänen kieleensä,

34 Ja katsahtain taivaaseen huokasi, ja sanoi hänelle; ephphata, se on: aukene.

35 Ja kohta aukenivat hänen korvansa, ja hänen kielensä side pääsi vallallensa ja puhui selkiästi.

36 Ja hän haasti heidät kellenkään sanomasta. Mutta jota enemmän hän haasti, sitä enemmän he ilmoittivat.

37 Ja he suuresti hämmästyivät, sanoen: hyvästi hän kaikki teki: kuurot hän tekee kuulemaan ja mykät puhumaan.

Pyhän evankeliumin johduksesta ja seuraavaisesti siitä, kuin edellä puhuttu on, pitää meidän Jumalan armon kautta tällä armon hetkellä katselemaan: **Kuinka kuuron korvat aukenevat, ja kuinka mykkä saatet-taisiin puhumaan?**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Kuinka kuuron korvat aukenevat?** Me olemme luonnon tilassa kaikin olleet kuurot ja mykät, niin kuin te tiedätte ja hyvin muistatte sitä aikaa, koska Jumalan sana meni niin kuin hyminä päähän ylitse, eli yhdestä korvasta sisälle ja toisen kautta ulos. Eikä siihen aikaan tullut yksikään sana sydäntä kohti koskaan. Mutta kuin Jumalan sanaa ruvettiin saarnaamaan oikeassa järjestyksessä ja korkeammalla äänellä Jeesus huusi: *"hephata,"* silloin aukenit muutampain kuuroin korvat kuulemaan ja kuuntelemaan Jumalan sanaa toisilla korvilla kuin ennen, ja silloin vaikutti Jumalan sana suuren hartauden. Oli myös silloin suuri halu kuulla ja oppia.

Mutta sitte kuin ensimmäinen hartaus rupeis jäähtymään loppui tämä hartaus ja tämä halu Jumalan sanan kuulemisen perään. Maailma rupeis saamaan enemmän ja enemmän sijaa kristittyin sydämissä. Ei ollut enää niin paljon joutoa tulla kuulemaan Jumalan sanaa. Tämä ensimmäisen hartauden

loppuminen ei mahda olla opin syy eli sanain muutos, mutta kristittyin oma laiskuus ja huolimattomuus, rakkauden puutos, valvomattomuus ja kuka tiesi hengellinen uni, joka tulee opetuslasten päälle Yrttitarhassa, kussa Jeesus hikoilee verta. Ja vaikka Hän käypi kolme kertaa heitä herättämässä, yhtä hyvin pakkaa synnin uni heidän päällensä, niin että he näkevät Taivaallisen Vanhimman vaivoja niin kuin unihorroksissa, ja eivät tiedä viimein, mistä nämät hirmuiset vaivat tulevat eli mitä ne vaikuttavat.

Katsokaat perään, te Jeesuksen opetuslapset, ja kuunnelkaat, jos Jeesus tänäkin päivänä huokaa meidän ylitsemme! Ei Hän huokaa ainoastansa suruttomain ylitse, jotka ovat kuurot ja mykät, mutta Hän huokaa vielä niittenki ylitse, joitten korvat kerran aukenit, koska Hän huusi: *"Hephata!"* mutta ovat taas kuuroiksi tulemassa, joka tulee siitä, ettei kristityt varoita korviansa maailman tuulesta. Jos vain maailman kylmä tuuli pääsee puhaltamaan korviin, erinomattain nukkuissa, kyllä pian kuurous tulee. Älkää antako Jeesukselle syytä huoata teidän ylit-senne, kyllä on Jeesus kerran ennen ras-kaasti huoannut teidän ylitsenne, ettei Hänen tarvitsis enää toisen kerran huoata.

Toinen tutkistelemus: **Kuinka mykkä pääsis puhumaan?** Niin kuin tiedätte, olemme suruttomuuden tilassa kaikin olleet mykät. Ei ole veli sanonut veljellensä: *"Tunne Herra!"* Ei ole kukaan kysynyt matkustavaisilta ijan-kaikkisuuteen: *"Mihinkäs menet?"* vaan kaikki matkustavaiset menit kuuroina ja mykkinä ijankaikkisuuteen. Ja kaikki kuole-vaisuuden rannalla seisovaiset seisoi kuuroina ja mykkinä, niin ettei paljon yksikään sanonut hyvästi matkustavaisille, eikä matkustavainen jättänyt terveisiä jälkeenjää-neille.

Mutta sitte kuin Jeesus rupeis mykän kieleen tämän heräyksen kautta, pääsi mykän kieli valloillensa, ja mykkä puhui selkeästi. Silloin saattoi moni kiittää Jumalata sen suuren

armon edestä, että se Suuri Luoja oli armollansa avannut kuuron korvat ja päästänyt mykän kielen siteen irralle. Silloin rammatt hyppäisit niin kuin peurat Siionin vuorella ja mykkäin kieli pakahtui kiitokseen. Mutta nyt on enin osa taas mykäksi tullut, ja se kuuluu, niin kuin ei olis mitään kiittämistä.

Tämä mykkyys ei mahda olla opin syy, joka ei ole – niin paljon kuin minä tiedän – missään paikassa sitonut kristittyin kieltä eli tukkinut heidän suutansa kiinni. Mutta kristittyin oma laiskuus ja huolimattomuus, joka on tullut maailmanrakkaudesta, valvomattomuudesta ja hengellisestä laiskuudesta. Katsokaat perään, te Jeesuksen opetuslapset, jos te tulette kuuroiksi ja mykiksi, niin Jeesus huokaa teidän ylitsenne ja katsoo taivaaseen! Ja vaikka meillä vielä on se toivo, että Taivaallinen Isä kuulee Poikansa huokaukset ja antaa Hänelle voimaa huutamaan: *”Hephata!”* se on: aukene! että kuuron korvat vielä aukenevat ja mykän kieli pakahtuu kiitokseen. Mutta ei se ole minulle hauska kuulla Jeesuksen huokaukset kuuroin ja mykkäin ylitse, joitten korvat kerran aukenit ja joitten kieli ennen oli pakahtunut kiitokseen.

Älkää, rakkaat veljet, ihmetelkö, että minä joskus soimaan teitä hengellisestä laiskuudesta ja hitaudesta juoksemaan kiistassa, niin kuin teidän omatuntonne saattaa todistaa, että hitaus on. Vika on sekä kuulemisessa että puhumisessa. Ja en minä saata itseäni paremmaksi sanoa, mutta se näyttää niin kuin Jumala tahtois meitä ruveta ylös herättämään ja hopittamaan, ettemme väsyis hengellisen laiskuuden tähden juoksemasta siihen suureen päämaaliin, joka meidän eteemme pantu on. Sillä me kuulemme nyt, että kovat ajat ovat edessämme, että Jumala tahtoo koetella meidän uskoamme. Jeesus on sanonut: *”Minä lyön paimenta ja lampaat*

laumasta hajaantuvat.” Koska suuret ja voimalliset maailmassa nousevat Kristusta vastaan, silloin ovat opetuslapset koossa rukouksissa. Ja minä uskon totisesti, että Jumala saattaa vielä Achitophelin neuvot hajottaa ja tyhjäksi tehdä.

Mutta se suuri Israelin Paimen, joka on itse suurella vaivalla koonnut lampaitsansa siihen aikaan, koska se sumuinen aika oli, koska lampaat olit hajotetut niin kuin keiturit Israelin vuorille. Se suuri Israelin Paimen, joka on vaeltanut niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita ja hakenut kadonneita lampaita Siionin vuorella, punaisen meren tykönä ja Jordanin virran tykönä, paimentaa, holhoaa ja kaitsee itse lampaitsansa ja viepi heitä parhaalle laitumelle ja johdattaa heitä elävän veden tykö, suojelkoon, tuetkoon ja varjelkoon omia lampaitsansa pakkaisesta, lumisateesta ja rajuilmaasta, että he olisit varjellut hukan hampaista ja jalopeuran kynsistä, ja lohikäärmeen kidasta, että vapisevaiset ja raadolliset Jeesuksen lampaat pääsisit pian ijan kaikkisuuden ihanalle rannalle ja Siionin vuorelle hyppäämään niin kuin peurat, kussa ei yksikään hukka enää kisko eli raada Jeesuksen lampaita, kussa jalopeuran kiljuminen ei enää kuulu ja se suuri lohikäärme ja vanha mato, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, joka koko maan piirin viettelee, hän on nyt heitetty ulos taivaasta.

Iloitkaat te taivaat! Mutta voi maan ja meren asuvaisia, sillä lohikäärme tulee pitäin suurta vihaa tietäen hänellensä vähän aikaa olevan! Olkaat nyt hyvässä turvassa te tiaiset ja pulmukaiset. Pian pääsette istumaan Elävän Viinapuun oksan päälle ja veisaamaan kiitosta sille Suurelle Luojaalle, joka teille hengen antanut on! Amen, hallelujah! Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Vaivaiset teillä aina ovat, ja koska ikänäns te tahdotte, niin te saatte niille antaa, mutta minä en ole aina teillä.

Näistä Vapahtajan sanoista kuulemme me, että vaivaisten auttaminen on hyvä ja tarpeellinen, mutta kristillisyyden on vielä tarpeellisempi, sillä vaivaisten on aina meidän seassamme, ja ne ei puutu koskaan, niin kauan kuin maailma seisoo, mutta Jeesus ei ole aina meillä. Juudas ja hänen veljensä luulevat, että se on haaskaaminen, jos joku Maria vuodattaa kallista Narduksen voidetta Jeesuksen päälle. He luulevat, että vaimo teki väärin, koska hän haaskasi niin tyyristä voidetta, joka ei tullut kellenkään hyväksi.

He luulevat, että Jeesus ei tarvitse yhtään voidetta eli rakkauden merkkiä, mutta vaivaisten tarvitsevat paremmin apua, niin kuin muutamat Juudaan veljet ja neppaimet sanovat: *”Ihmiset köyhtyvät kristillisyyden kautta. Se olisi parempi antaa vaivaisille, kuin kouluille.”* Mutta vaivaisten teillä aina ovat, mutta Jeesus ei ole aina. Muistakaat se, te Juudaan sukulaiset, että kristillisyyden ei ole aina teillä tarjona. Ja jos kaikki olisit Jeesusta ottaneet vastaan, koska Hän oli tarjona, ei olisi niin paljon vaivaisia.

Mutta se näkyy nyt, että köyhät ja vaivaisten lisääntyvät kristillisyyden puutoksen tähden. Koska Jeesus ei ole sydämessä, silloin tulevat vaivaisten teille. Ja se kuuluu näistä Vapahtajan sanoista, että Hän tahtoi ensimmäinen olla, että Hänelle pitää ensin uhrattaman kallista Narduksen voidetta, mutta koska Hänet otetaan pois, silloin saatte antaa vaivaisille. Vaivaisten teillä tosin aina ovat, ja niille te saatte antaa, koska ikänäns te tahdotte, mutta vaivaisten auttamisessa on ensimmäinen kysymys tämä: millä sydämen taipumuksella te annatte niille? Meidän pitäisi auttaman vaivaisia, ei tulevaisen makson päälle, vaan sen tähden, että se on yhden kristityn velvollisuus. Ja sen vuoksi koetellaan meidän kristillisyyttämme, jos meillä on rakkautta

lähimmäistä kohtaan, jos me tahdomme auttaa vaivaisia, vaikka emme sais mitään sen edestä.

Joka on ahne maailman tavaran perään, hänellä ei liikene antaa vaivaisille. Muutampi maailman orja ottaa vaivaisilta ja kuluttaa rikkaille. Muutampi antaa vaivaisille kunnian tähden, koska vaivaisten hyvin palvelevat häntä. Jutta jos me annamme vaivaisille kunnian tähden, että ihmiset näkisit, kuinka me olemme armeliaat ja vaivaisten holhoojat, niin me teemme niin kuin fariseukset, jotka annoit soittaa pasuunalla, koska he annoit almuansa.

Moni sanoo tosin: *”Minä olen enemmän auttanut vaivaisia kuin sinä.”* Ja se ilmoittaa, jos ei julkisesti, kuitenkin salaisesti, että hän on ansainnut Jumalalta ja ihmisiltä paremman kiitoksen, kuin joku muu. Jos vain siinä ei olisi joku väärä autuuden perustus selän takana. Joka sanoo toiselle: *”minä olen enemmän auttanut vaivaisia kuin sinä,”* ei se ole huono mies, ei hän varsin tarvitse Vapahtajaa. Hänellä on jo yksi vahva perustus, jonka päälle hän luottaa. Mutta kuinka kauan tämä autuuden perustus kestää, se on toinen kysymys. Ja se on ihmeellinen, kuinka monen kaltaiset asiat kelpaavat ihmisille autuuden perustukseksi.

Muutamille kelpaa köyhyys autuudenperustukseksi. Muutamille kelpaa rikkaus autuuden perustukseksi. Muutamille kelpaa siveys autuuden perustukseksi, ja muutamille kuollut usko. Mutta se ainoa perustus, joka jo pantu on, nimittäin Jeesus Kristus, se ei taida keltava monelle, ennen kuin kaikki väärät perustukset kaatuvat. Köyhä sanoo vissimmästi, ettei hän luota köyhyyden päälle, mutta Vapahtajan päälle. Ja kuitenkin on monella köyhällä se ajatus, että Jumala on niin asettanut, että hän tuli köyhäksi.

Kuitenki jos me likemmin tutkistelemme, kuinka ja millä tavalla hän on tullut köyhäksi, niin havaitaan, ettei Jumala ole tehnyt häntä köyhäksi, vaan oman laiskuutensa ja huolimattomuutensa kautta, eli juopumuksen ja haaskaamisen kautta on hän tullut köyhäksi. Jos hän olis nuoruudesta oikein käyttänyt ruumiin ja sielun voimat, olis hän saattanut välttää köyhyyden. Mutta ei köyhä tahdo sitä tunnustaa, että hän oman huolimattomuuden ja laiskuuden kautta on tullut semmoiseksi, vaan hän hokee aina, että Jumala teki hänet köyhäksi.

Jos nyt hengellinen köyhyys seurais tätä maallista köyhyyttä, jos hän rupeais tuntemaan, että hän on haaskannut sielun tavarat, niin kuin hän on haaskannut ruumiin tavarat, niin olis hän jotakin voittanut köyhyydestänsä. Mutta ei hänen ajatuksensa käänny sinnekäsin, vaan hän ajattelee näin: Koska Jumala on tehnyt minut köyhäksi tässä maailmassa, vissimmästi Jumala antaa minulle paremman tavarat toisessa maailmassa. Tämän väärän uskon vahvistukseksi ottaa hän vielä esimerkin köyhästä Lasarusesta, joka pääsi Aabrahamin helmaan. Katso, tällä tavalla tulee köyhyys autuuden perustukseksi muutamille, jotka ei tunne sitä oikeata autuuden perustusta.

Rikas taas ajattelee näin: Koska Jumala on niin runsaasti siunannut minun työni ja minun vaivani, että minä olen saattanut vaivasiakin auttaa, vissimmästi hän rakastaa minua, vissimmästi suopi Hän minulle hyvää, ei ainoastansa tässä, vaan myös tulevaisessa maailmassa. Ja jos Jumala suopi niin paljon hyvää, vissimmästi Hän saattaa autuaaksi tehdä. Tämän väärän uskon vahvistukseksi ottaa hän vielä esimerkin Aabrahamista, joka tuli autuaaksi, vaikka hän oli rikas. Ei rikas eikä köyhä ajattele sen perään, että rietas opettaa muutampia rikastumaan vääryydellä ja viinakaupalla, ja muutampia hän opettaa köyhtymään juopumuksen eli laiskuuden kautta.

Että luonnollinen siveys kelpaa monelle autuuden perustukseksi, se on jo maailman alusta koeteltu, niin kuin se on luonnollisessa järjessä perustettu. Luonnollinen järki sanoo näin: Jos siveys ei kelpaa, mikä sitte kelpaa? Luonnollinen siveys on ollut vanha autuuden perustus kaikille niille, jotka ei tiedä Vapahtajasta mitään. Ja vielä nytkin on tämä väärä autuuden perustus juurtunut monen ihmisen pääkalloon. Sillä vaikka luonnosta siveät ihmiset sanovat, ettei he luota siveyden päälle, mutta Vapahtajan päälle, löytään kuitenkin heidän puheestansa, ettei heillä ole syntiä. Mutta mitäs se tarvitsee Vapahtajaa, jolla ei kartu niin paljon syntiä, että olis katumaväärti. Ei se luota Vapahtajan päälle, jolla ei ole niin paljon syntiä, että ne rupeavat hänen tuntoansa vaivaamaan. Vissimmästi on siveys semmoisella ihmisellä autuuden perustuksena, vaikka ei hän sitä tiedä.

Kuinka monella ihmisellä kuollut usko on autuuden perustuksena, sen me kuulemme apostoli Jaakobin kirjoituksista, joissa myös selitetään, kuinka ja millä tavalla kuollut usko ilmoittaa itsensä. Kuollut usko on yksi turha luottaminen Vapahtajan päälle ilman katumuksetta ja ilman rakkautta ja ilman töittä. Apostoli Jaakob osoittaa, kuinka kuolleen uskon tunnustajat tekevät vaivaisille. He sanovat vaivaisille, jotka pyytävät apua: menkää rauhassa, lämmittäkää ja ravitkaat teitänne, mutta ei ne kuitenkaan anna hänelle mitään ruumiin tarvetta.

Kuolleen uskon tunnustajat antavat vaivaisille hyvät sanat, vaan ei mitään muuta. He surkuttelevat vaivaisia, ja ei mitään muuta. Koska rikas tulee seurakuntaan, sanovat kuolleen uskon tunnustajat: istu täällä minun vieressäni. Mutta köyhälle sanovat he: seiso siellä, eli istu minun jalvoissani. Tämä on juuri kuolleen uskon tuntomerkki, että hän ylönskatsoo vaivaisia ja antaa kunnian rikkaille.

Tämän esipuheen jälkeen tulee meidän tarkemmin ottaa vaari profeetta Esajaksen sanoista: *”Jos sinä avaat sydämes isoovaiselle ja ravitset raadolliset sielut, niin sinun valkeutes on pimeässä koittava, ja sinun hämäräs on oleva niin kuin puolipäivä.”* Näissä sanoissa on sekä maallinen että hengellinen tarkoitus. Yksi kristitty avaa sydämensä isoovaiselle sekä ruumiillisesti että hengellisesti, koska hän antaa isoovaiselle kahtalaista ruokaa. Hän antaa maallista ruokaa, jos hänellä on, ja hän antaa myös isoovaiselle Jumalan sanaa, jos isoovaisella on tarve, ja hän ravitsee raadolliset sielut.

Jos hänellä on, niin hän ravitsee raadolliset sielut maallisella ruoalla. Mutta hän ravitsee myös Jumalan sanoilla, jos raadollinen tarvitsee niitä. Ja sen tähden, että tässä on kysymys sekä ruumiin että sielun ravinnosta, sanoo profeetta: Sinun valkeutes on pimeydessä koittava, koska sinä neuvot raadollisia, niin he rupeevat ymmärtämään Jumalan sanaa. Kristillisyyden valo rupee koittamaan raadollisen pimeässä sielussa. *”Ja sinun hämäräs on oleva, niin kuin puolipäivä.”*

Yhden kristityn hämärä on se pimeä aika, koska uni pakkaa ja hengen liikutukset loppuvat. Tämä hämärä on kuitenkin umpisoikean sielussa niin kuin puolipäivä sen pimeyden suhteen, jossa yksi luonnollinen ihminen elää. Kristityn hämärä on luonnolliselle ihmiselle niin kuin puolipäivä. Koska yksi kristitty puhuu jotakin yhdelle raadolliselle, joka ei tiedä mitään kristillisyydestä, niin se vaikuttaa enemmän eli antaa hänelle enemmän valoa kristillisyydestä, kuin se ulkonainen tieto, joka hänellä on.

Minä arvaan, että kuolleen uskon tunnustajat selittävät näitä profeetan sanoja erilaihin, nimittäin: *”joka hyvällä mielellä auttaa köyhiä, hänellä on rauha ja hyvä omatunto sekä myötäettä vastoinkäymisessä.”* Ja se saattaa olla mahdollinen, että köyhän auttaminen rauhoittaa luonnollisen ihmisen omaatuntoa, koska hän pääsee kerskaamaan ja

sanomaan: minä olen enemmän vaivaisia ruokkinut kuin sinä. Mutta heränneen ihmisen omatunto ei tule rauhoitetuksi sillä, että hän auttaa vaivaisia, eli antaa hänelle maallista apua, sillä heränneen omatunto kaipaa vielä enemmän. Heränneen ihmisen omatunto ei saa rauhaa, ennen kuin on saanut avata sydämensä isoovaiselle ja ravita raadollisia sieluja. Silloin vasta saapi hänen omatuntonsa rauhan, koska hänen valkeutensa rupee koittamaan isoovaisen pimeässä sielussa. Ja kristityn hämärä tulee niin kuin puolipäivä raadollisen sydämessä.

Meidän pitää tänä päivänä perään ajatteleman, kuinka se armollinen Samaritaanus surkuttelee ja armahtaa sitä viheliäistä miestä, joka ryöväriten käsiin langennut oli, jos Jumala sois meille armonsa, että me saattaisimme tämän suuren totuuden käsittää, ja meidän sielumme ijankaikkiseksi ylösrakennukseksi oikein käyttää, koska me olemme niin viheliäisiksi ja raadollisiksi tulleet ryöväriten ryöväämisen, lyömisen, pieksämisen, pistämisen, haavoittamisen ja raatamisen kautta, että jos se armollinen Samaritaanus ei ota ja armahda meidän viheliäisten ja raadollisten syntisten päällemme ja vuodata öljyä meidän haavoihimme, niin me vissimmästi kuolemme sen maantien päälle, johonka ryövärit ovat meitä jättäneet puolihengissä.

O! Armollinen Herra Jeesus, älä jätä meitä tien päälle kuolemaan, vaan armahda meidän päällemme. Nosta ylös meidän raadollisen sielumme ja vie häntä majaan sinun armahtavaisen sydämes tähden! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 10: 23–37

23 Ja hän kääntyi opetuslastensa puoleen erinänsä, ja sanoi: autuaat ovat ne silmät, jotka näkevät, joita te näette:

24 Sillä minä sanon teille: monta propheetaa ja kuningasta tahtoivat nähdä, joita te näette, ja ei nähneet, ja kuulla, joita te kuulette, ja ei kuulleet.

25 Ja katso, yksi lainoppinut nousi ja kiussasi häntä, sanoen: Mestari, mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän perisin?

26 Mutta hän sanoi hänelle: mitä laissa on kirjoitettu? kuinkas luet?

27 Ja hän vastasi ja sanoi: sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalaas kaikesta sinun sydämestäs, ja kaikesta sinun sielustas, ja kaikesta sinun voimastas, ja kaikesta sinun mieleltäs: ja sinun lähimmäis-täs niinkuin itsiäs.

28 Niin hän sanoi hänelle: oikein sinä vastasit; tee se, niin sinä saat elää.

29 Mutta hän tahtoi itsensa vanhurskaaksi tehdä ja sanoi Jesukselle: kukas minun lähimmäiseni on?

30 Jesus vastasi ja sanoi: yksi ihminen meni alas Jerusalemista Jerikoon, ja tuli ryövärien käsiin, jotka hänen alasti riisivat ja haavoittivat, menivät pois ja jättivät hänen puolikuolleeksi.

31 Niin tapahtui, että yksi pappi sitä tietä vaelsi, ja kuin hän hänen näki, meni hän ohitse.

32 Niin myös Leviläinen, kuin hän tuli sille paikalle, ja näki hänen, ja meni ohitse.

33 Mutta yksi Samarialainen vaelsi, ja tuli hänen tykönsä, ja kuin hän näki hänen, armahti hän häntä,

34 Ja tuli ja satoi hänen haavansa ja vuodatti siihen öljyä ja viinaa, ja pani juhtansa päälle, ja vei hänen majaan, ja korjasi häntä.

35 Ja toisena päivänä matkusti hän, ja otti kaksi pennikiä ja antoi isännälle, ja sanoi hänelle: korjaa häntä, ja jos sinä enemmän kulutat, niin minä palatessani maksan sinulle.

36 Kuka siis näistä kolmesta oli sinun nähdäkses hänen lähimmäisensä, joka ryövärien käsiin oli tullut?

37 Niin hän sanoi: joka laupiuden teki hänen kohtaansa. Niin sanoi Jesus hänelle: mene ja tee sinä myös niin.

Tämän päivän pyhä evankeliumi ymmärrettään ja selitetään moneen laihin. Muutamat luulevat, että se asia, joka tässä muistellaan, on totisesti tapahtunut. Muutamat sanovat tämän evankeliumin olevan yhden vertauksen, fariseukselle muistutukseksi ja esimerkiksi, kuinka hänen pitää tekemän, koska hän ei muista oikein, mitä hän on lukenut katekismuksesta siitä lähimmäisen auttamisesta.

Se tapahtuu usein, että fariseus, jolla on paljon muuta tekemistä, ei muista oikein vastata tämän kysymyksen päälle: kuka on meidän lähimmäisemme? Vai onko vika fariseuksen omassa tunnossa, joka ottaa pois muiston, koska se on nukkumassa, vaikka se antaa hyvän muiston, koska se on herännyt.

Mutta muutamat luulevat myös, että se ihminen, joka ryövärillen käsiin langennut oli, on yksi herännyt ihminen, jonka omatunto on surkeasti haavoitettu hengelliseltä ryöväritä, ja että se armollinen Samaritaanus on itse Vapahtaja, joka armahtaa tätä viheliäistä syntistä, vuodattaa armon öljyä oman tunnon haavoihin ja viepi hänen sielunsa majaan. Mutta Jumalan sana sopii monen asian päälle, ja minkä asian päälle tämä evankeliumi sovitetaan, vaikuttaa se paljon, on painava ja ylösrakentavainen.

Me otamme siis tutkintoainetta siitä armollisesta Samaritaanuksesta.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkäkaltainen mies on se armollinen Samaritaanus?**

Toinen tutkistelemus: **Missä tilaisuudessa oli se ihminen, joka ryövärillen käsiin langennut oli?**

Kolmas tutkistelemus: **Mikäs pakotti Samaritaanusta armahtamaan ja auttamaan sitä ihmistä, joka ryövärillen käsiin langennut oli?**

Antakoon Jumala armonsa, että kaikki, jotka ryövärillen käsiin langenneet ovat, tulisivat

autetuksi ennen kuin he kuolevat maantien päälle. Amen.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Minkäkaltainen mies oli se Armollinen Samaritaanus?** Hän oli senkaltaisesta suvusta, jota fariseukset ja maailman kunnialliset miehet katsovat ylöns. Ei maailman kunnialliset ihmiset viitti pitää kanssakäymistä Samaritaanuksen kanssa, joka on niin huonosta suvusta syntynyt ja kaikissa Hänen tavoissansa erilainen, sekä vaatteissa että käytöksissä huono ja ylönskatsova, ryöttä ja nuoska. Semmoinen ihminen ei ole mahdollinen olemaan kunniallisten ihmisten seurassa. Minkä tähden on Samaritaanus niin huonona pidettävä, ettei kunnialliset ihmiset saata pitää kanssakäymistä Hänen kanssansa?

Ensiksi sen tähden, että Hän oli niin huonosta suvusta syntynyt. Toiseksi sen tähden, että Hänellä on yksi väärä usko. Ei Hän ole täysi pakana, eikä Hän ole semmoinen kristitty, joka maailmassa pidetään kristittynä, vaan Hänellä on senkaltainen sekainen oppi ja väärä usko, että oikeat ihmiset pitävät Häntä vääränä profeettana. Hän on vielä pahempi kuin pakana sen vuoksi, että Hän on niin paha haukkumaan kunniallisia ihmisiä ja nylkemään heidän kunniansa pois. Koska fariseukset ja kirjanoppineet ja muut juutalaiset kulkevat sen kautta, kussa samarialaiset asuvat, menevät he sivuitse heidän koitaansa. Ei he tahdo syödä eikä juoda mitään, jota Samaritaanus heille tarjoaa. Fariseukset pelkäävät, että heidän kunniansa ja heidän kristillisyytensä ja heidän hyvä arvonsa pilaataan, jos he koskisivat sormillansa niitä astioita, joita Samaritanus on pitänyt käsissänsä. Sen tähden kysyi Samarian vaimo Jeesukselta: Kuinka sinä, joka olet juutalainen, anot vettä minulta? Eikö sinun kunnias mene hukkaan, koska sinä pidät kanssakäymistä niin huonon ihmisen kanssa?

Ja se oli pahinta haukkumanimeä, jota juutalaiset saattoi antaa Vapahtajalle, koska ne kutsuit häntä Samaritanukseksi: *”Sinä olet*

Samaritaanus, ja sinulla on perkele.” Et sinä ole oikea ihminen. Sinä olet niin kuin koiran-kuonolainen. Et sinä ole mahdollinen olemaan kunniallisten ihmisten seurassa. Sanalla sanottu: Samaritanus oli niin huono ja ylönskatsova sekä Hänen väärän uskonsa tähden, että myös Hänen haukkumisensa tähden, että maailman kunnialliset ihmiset kävivt sivuitse kaukaa, ettei heidän pitäis senkaltaista eriseuraa miestä kohtaamaan ja kunniansa ja kristillisyytensä mistantaman.

Nyt tapahtui niin, että yksi pappi ja yksi leviitta ja Samaritanus jouduit yhtä matkaa kulkemaan, ei kuitenkaan yhdessä seurassa, vaan erinänsä. Ja se viheliäinen ihminen, joka ryöväriten käsiin langennut oli, makasi tien vieressä verisissä haavoissa, puolikuolleena. Pappi katsoi hänen päällensä ja meni ohitse. Ei hän tuntenut tätä miestä lähimmäiseksensä. Niin myös leviitta katsoi hänen päällensä ja meni ohitse. Ei kumpikaan, ei pappi eikä leviitta tunteneet tätä miestä lähimmäiseksensä. He olit molemmat kunnialliset miehet, ja vielä päälliseksi semmoiset kristityt, joita maailmassa pidetään kristittyinä. Ei semmoiset väärät profeetat, jotka nyt on ilmestyneet Kaaresuvannon seurakunnassa, vaan semmoiset kristityt, jotka ovat kasteen kautta tulleet kristityksi ja kasteesta saakka pysyneet kristittynä.

Sanalla sanottu: Pappi ja leviitta olit kunnialliset kristityt, jotka antavat ihmisille oman tunnon rauhan, ja antavat myös ryöväriiltä haavoitetulle ihmiselle kuoleman rauhan. Jos ihminen olis kuinka verissä, haavoissa ja puolihengissä, niin kyllä tämä pappi ja leviitta antavat semmoiselle raadolliselle kuoleman rauhan. He ajattelevat näin: Antakaamme tämän viheliäisen ihmisen kuolla rauhassa, älkäämme koskeko häneen. Meidän kätemme vertyvät, meidän vaatteemme pilaantuvat, jos me rupeisimme hänen kanssansa häääämään. Antakaamme hänen kuolla rauhassa.

Tämä pappi ja tämä leviitta panevat muutoin suruttomuuden ploosteria omantunnon haavain päälle, koska pikkuinen reikä on tullut jonkun ihmisen omaantuntoon. Mutta niin isoja ja niin verisiä haavoja kuin tällä viheliäisellä ja raadollisella ihmisellä oli, niitä ei pappi eikä leviitta saata parantaa. He pelkäävät, että veri, joka niistä haavoista vuo-
taa, tarttuu heihin ja pilaa heidän puhtaan tuntonsa. He katsovat siis sen päälle, joka omantunnon vaivassa makaa puolikuolleena, ja menevät sivuti. Mutta se armollinen Samaritaanus ei saattanut tyhjä katsoa sen ihmisen päälle, joka oli surkeasti haavoitettu ryöväriltä ja puolihenkiin pieksetty, vaan Hän armahti häntä.

Toinen tutkisteleminen: **Mikäs pakotti Samaritaanusta armahtamaan tätä viheliäistä miestä, vaikka Hän oli pakanana pidetty?** Onkopa pakanalla parempi sydän kuin papilla ja leviitalla? Ei Hän ollut juuri selvä pakana, vaan Hän oli siitä eriseurasta, jossa se väärä oppi saarnataan, jonka kautta ihmiset tulevat hulluksi. Hän oli lukenut Raamattua, mutta Hänellä oli se väärä usko, ettei ihminen tule autuaaksi sillä kristillisyydellä, jonka hän on saanut kasteesta, vaan että jotaki muutaki vielä tarvitaan.

Hänellä oli myös se väärä usko, ettei tule lähimmäisen rakkaus täytetyksi sillä, että ihminen tyhjä katsoo vaivaisen päälle ja surkuttelee häntä, vaan silloin vasta tulee lähimmäisen rakkaus täytetyksi, koska ihminen tekee jotakin hänen vaivansa lievittämiseksi: kustantaa lääkityksiä hänen päällensä ja ottaa vielä maksun omasta kukkarostansa. Mutta papilla ja leviitalla oli se usko, että lähimmäisen rakkaus tulee sillä täytetyksi, että ihminen katsoo vaivaisen päälle, surkuttelee häntä ja menee sitte ohitse, mutta ei tarvitse ihmisen omasta kukkarostansa kustantaa mitään vaivaisten auttamiseksi. Mutta Samaritaanus ei saattanut niin ajatella, vaikka Hän oli puoli pakana ja huonona pidetty. Onkos sitte semmoisella parempi ja armahtavaisempi sydän kuin papilla ja leviitalla?

Emme tiedä, mutta armahti Hän kuitenkin tätä viheliäistä ihmistä, joka ryövärittä käsiin langennut oli.

Tämä viheliäinen ihminen, jota ei pappi eikä leviitta tunteneet lähimmäiseksensä, on toisesta surkeassa ja viheliäisessä tilassa. Ensiksi on kaikki hänen tavaransa pois ryöstetty. Kaikki hänen matka rahansa, jolla hänen piti vaeltaman ijankaikkisuuteen, ovat hävitetyt. Kaikki hänen siveytensä, jonka hän rehellisyydellensä oli koonnut, vietiin pois. Kaikki hänen ruokansa, jonka hän oli valmistanut niestaksi itsellensä hautaan, oli myös varastettu. Oman vanhurskauden kunnialliset vaatteet olit poisriisutut. Ne kauniit ja maailman edessä kelpaavaiset vaatteet, joita hän oli ostanut maailman porvarilta ja teettänyt maailman kraatarilla, joita hän aikoi panna päällensä haudassa, että hän saattais kelpollisesti, urhoollisesti ja miehuullisesti kumartaa itsensä maailman ruhtinaan edessä, kaikki se koreus oli pois viety. Itse makais hän tien päällä puolikuolleena, verissä, haavoissa, viheliäisessä tilassa. Ryövärit olit surkeasti hänen tuntonsa raataneet. Jos se armollinen Samaritaanus ei olis armahtanut häntä, olis hän vissimmästi kuollut maantien päälle ja tullut kaikille korpeille ja pedoille ruuaksi.

Mutta se armollinen Samaritaanus ei saattanut nähdä tämän viheliäisen ihmisen kuolevan maantien päälle, vaikka pappi ja leviitta ei tunteneet tätä miestä lähimmäiseksensä. Koska hänen kukkarossansa ja plakkarisansa ei enää löytynyt sen vertaa rahaa, millä hän olis saattanut heidän vaivansa maksaa, jätit he tämän viheliäisen ihmisen kuolemaan maantien päälle, vaikka he olit hyvät ja kunnialliset kristityt. Ilmanki he arvelit, ettei se ole missään kirjoitettu, että meidän pitää omalla kustannuksella vaivaisia auttaman ja lääkityksiä heidän päällensä kustantaman.

Jos tällä viheliäisellä miehellä olis rahaa ollut, millä hän olis jaksanut heidän vaivansa

maksaa, olisit he vissimmästi korjanneet häntä maantien päältä. Eli jos tämän viheliäisen ihmisen tunnossa olis ollut pikkuinen haava, olis vissimmästi pappi ja leviitta saattaneet sen haavan peittää suruttomuuden ploosterilla. Mutta koska hän oli jo alastomaksi riisuttu ja paljastettu, ettei ollut mitään paljaan ihon päällä, ja oli kokonansa verissä, koska hänen tuntonsa oli kokonansa yhtenä haavana, kuin ryövärit olit hänen tuntonsa kiskoneet ja raataneet, niin ajatteli pappi ja leviitta, tämä haava ei ole enää paikkaama määrissä: Emme me tohdi näitä haavoja liikuttaa. Ja mistäs meille tulis maksu, jos me rupeisimme näitä haavoja ploosteroittemaan? Jos hän olis parempi mies, niin me antaisimme tolpan edestä paloviinaa, jolla hän saattais suoliensa voidella. Me antaisimme tolpan edestä omantunnon voidetta, että se lakkais verta vuotamasta. Me antaisimme tolpan edestä suruttomuuden ploosteria, millä hän saattais omantunnon haavoja peittää. Mutta koska hän on kokonansa verissä ja haavoissa, niin emme saata hänelle mitään tehdä. Niin ajatteli pappi ja leviitta.

Mutta se armollinen Samaritaanus ei kysynyt sen perään, että tämä viheliäinen oli kokonansa verissä ja haavoissa, vaan kohta kuin Hän näki hänen makaavan maantien päällä, armahti Hän häntä. Mistäs tuli tämä armahavaisuus Hänelle, joka oli niin maailmalta ylönkatsottu ja niin huonona pidetty, ettei kukaan kehdannut katsoa Hänen päällensä? Emme tiedä, mutta me luulemme, että veri se liikutti Häntä: Se viheliäinen tilaisuus, kussa se ryöväriä haavoitettu ihminen oli, sen viheliäisen ihmisen alastomuus, omantunnon haavat, sydämen kipu ja hengellinen tuska, hengellisen kuoleman kilvoitus, huokaukset, vaikea valitus ääni, kyneleet: kaikki tämä surkea viheliäisyys kävi niin kuin miekka sen armollisen Samaritanuksen sydämeen. Ja jos tämä armollinen Samaritaanus ei olis armahtanut häntä, niin olis hän

kuollut maantien päälle, ja ei olis yksikään hänen raatoansa korjannut.

Ole kiitetty, armollinen Samaritaanus, että sinä olet tätä viheliäistä miestä armahtanut ja maantien päältä korjannut! Ilman sinutta olis tämä viheliäinen ihminen kuollut verissä ja haavoissa, ja ei olis yksikään hänen henkensä perään kysynyt, jos et sinä olis häntä korjannut tien päältä ja vuodattanut öljyä ja viinaa hänen haavoihinsa. Kukas on sitonut niitä haavoja, joita ryövärit ovat tehneet tälle viheliäiselle miehelle? Kukas on vuodattanut viinaa ja öljyä siihen haavoitettuun ja veriseen omaantuntoon, jota ryövärit ovat kiskoneet ja raataneet?

Sinä, armollinen Samaritaanus, olet tämän viheliäisen ihmisen päälle armahtanut. Sinä olet häntä korjannut maantien päältä. Sinä olet hänen haavansa sitonut. Sinä olet hänen tuntoonsa vuodattanut viinaa ja öljyä. Sinä olet nostanut häntä ylös maasta, kussa hän makais puolikuolleena, voimatoimna ja raajarikkona, kipeänä ja sairaana, täynnänsä vertavuotavia haavoja, vertavuotavalla omallatunnolla, haavoitetulla sydämellä. Sinä, armollinen Samaritaanus olet vienyt häntä majaan, ja maksanut Isännälle, mitä Hän on kulluttanut hänen edestänsä, ja aiot vielä palatessa maksaa enemmän hänen edestänsä.

Mitäs sinä nyt ajattelet, ryöväriä haavoitettu ihminen? Oletkos nyt niin parantunut, että sinä jaksat kiittää Samaritaanusta sen hyvän työn edestä, että Hän on korjannut sinut tien päältä ja kustannut niin paljon sinun edestä? Sinä olisit ilman Hänettä kuollut haavoissas ja veressä. Jokos olet sen verran parantunut, että sinä jaksaisit Häntä kiittää, kuin et muuta hyvää saata Hänelle tehdä?

Minä luulen, että huono olet Häntä vielä kiittämään. Mutta odota kuitenkin siksi kuin Hän tulee takaisin, jos silloin jaksaisit paremmin kiittää Häntä, koska nyt et jaksaa. Luuletkos Hänen pian tulevan takaisin? Minä ajattelen, että Hän tulee pian, jos sinä rakkaudella ja

sydämen halulla odotat Häntä. Minä uskon, että Hän vielä muistaa sinua ja rukoilee sinun edestä, että sinä pääsisit pian paranemaan, että jaksaisit Häntä paremmin kiittää, koska Hän tulee takaisin.

Silloin Hän ottaa sinut omaan majaansa, kussa ryövärit ei pääse sinua haavoittamaan. Ja kaikki, jotka ovat Häntä Samaritaanukseksi haukkuneet, saavat nähdä, että Hän on parempi auttaja, kuin kaikki muut. Mutta muista nyt, sinä ryöväritä haavoitettu ihminen, että se armollinen Samaritaanus on ottanut sinut ylös maantien päältä, jossa sinä

puolikuolleena makaisit sinun veressä ja muista myös Hänen armollisia lupauksiansa, että Hän palatessansa on luvannut maksaa Isännälle, mitä Hän kuluttaa sinun tähtes.

Tule pian takaisin Armollinen Samaritaanus, se ryöväritä haavoitettu ihminen odottaa sinua, että hän pääsis kiittämään ja ylistämään sinua sinun laupiutes tähden, ja sinun vaivas tähden, jota sinä olet nähnyt hänen tähtensä! Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Joka köyhälle tekee väkivaltaa, hän laittaa hänen Luojaansa, vaan joka armahtaa vaivaista, se kunnioittaa Jumalaa.

Me kuulemme näistä sanoista, mitä Salomo sanoo niille, jotka katsovat vaivaisia ylön ja ylönkatseesta tekevät vaivaisille väkivaltaa. Tämä sana kuuluu erinomattain niille, jotka ottavat vaivaisilta ja kuluttavat rikkaille. Niin on maailman tapa ollut, että rikkaat ja voimalliset ovat katsoneet ylön vaivaisia. He ovat omalla luvalla omistaneet itsellensä köyhän elatusta, ja koska köyhällä ei ole ollut varaa oikeuden kautta saada omaansa takaisin, ovat rikkaat ja voimalliset maan päällä ilman rangaistuksen pelvotta saattaneet väkivaltaa tehdä vaivaisille ja syödä heidän omaisuutensa. Mutta Salomo osoittaa nyt, että semmoinen ihminen, joka tekee väkivaltaa köyhälle, se laittaa hänen Luojaansa. Joka katsoo ylön vaivaisia, se katsoo ylön hänen Luojaansa.

Mutta viinaporvarit sanovat, etteivät he ole katsoneet vaivaisia ylön, eli syöneet heidän omaansa, vaikka he väärällä ja vahingollisella kalulla ovat syöneet vaivaisten hien ja vaivan. He ovat ottaneet vaivaisilta ja kuluttaneet rikkaille. Mitä maailman herrat kuluttavat rikkaille, koska he kunnian tähden tekevät pitoja, se kustannus pitää vaivaisilta otettaman ulos. Ja mitä viinaporvarit kuluttavat kunnian tähden, koska he juottavat vertaisiansa ilmaiseksi, sen vahingon joutuvat köyhät juomarit maksamaan. Mutta eivät maailman herrat ja viinaporvarit sen tähden ole tehneet syntiä, vaikka he ottavat vaivaisilta ja kuluttavat rikkaille, vaan he ovat mielestensä auttaneet vaivaisia, koska he köyhiltä juomareilta ottavat ulos viimeisen rovon yhden viinaryypyn edestä. Mutta eivät köyhät juomarit ole säästäneet omaisuuttansa alastomille lapsille suojaksi ja ruuaksi, vaan köyhät juomarit olivat niin rakkaat viinaporvarille, että he antoivat riisua vaatteet päältänsä yhden eli kahden viinaryypyn

edestä. Mutta eivät juomarit eivätkä viinaporvarit muistaneet vaimoja ja lapsia, jotka itkevät nälässä.

Nyt taitaa siis viinaporvari sanoa tuomiopäivänä: Minä olen armahtanut köyhiä juomareita ja antanut heille elämän vettä, koska he olivat hädässä. Köyhä juomari saattaa sanoa hyvällä tunnolla ilmankin: Jumala teki minut köyhäksi. Sen tähden ovat kristityt velkapää minua ruokkimaan. Minä olen kuullut usein sanottavan juomarille, koska he tulevat toisen taloon tahtomaan ruokaa: *"Mene syömään sinne, missä olet juonut."* Tähän paikkaan kuuluu ilmankin, mitä Syyrak sanoo: *"Tee hyvää vaivaisille, mutta älä jumalattomalle anna mitään."* (Syr. 12: 5) Sillä hän tekee sinulle niin paljon pahaa, kuin sinäkin olet tehnyt hänelle hyvää (v. 6). Mutta tämä Raamatun paikka antaa myös ahneudelle puolta, jos ahneuden perkele pääsee Raamattua selittämään. Meidän täytyy siis toisesta Raamatun paikasta ottaa senkaltaiset todistukset, jotka ei anna ahneudelle sijaa.

Paavali sanoo: *"Jos näet vihamiehen isoovan, niin syötä häntä, jos näet hänen janoovan, niin juota häntä. Koska sen teet, niin sinä kokoat palavat hiilet hänen päänsä päälle."* Tässä paikassa ei ole ahneudelle sijaa, sillä jos vielä rietas vääntelisi tätä Raamatun paikkaa kuinka hyvänsä, ei hän löytäisi kuitenkaan puolustusta itsellensä. Hän saattaisi ehkä kysyä: Onkos Paavali käsenyt kristityitten koota palavat hiilet vihamiehen päälle? Ei se ole oikea paikka Raamatussa. Mutta me sanomme rohki, että kristityt kokoavat palavat hiilet vihamiehen pään päälle, koska he antavat suruttomille köyhille ja ruumiin puolesta tarvitsevaisille apua. Ja vaikka suruttomat ovat niin kiittämättömät, että he pieksävät kristityitä palkaksi, kun he ovat saaneet

avun, koska kristityt manaavat suruttomia juopumuksen tähden, laiskuuden tähden ja huoruuden tähden, niin myös ylpeyden ja koreuden tähden, että suruton köyhä tulisi tietämään, mistä syytä hän on tullut köyhäksi.

Vaikka suruttomat köyhät sanovat: Jumala teki meitä köyhiksi. Mutta eivät ne sokeat raukat tiedä, mikä Jumala se on, joka on tehnyt heitä köyhäksi. Eivät he usko, että rietas on tehnyt heitä köyhäksi juopumuksen, laiskuuden, huoruuden ja ylpeyden kautta, ennen kuin tunto herää. — Mutta riettaan orja kiivastuu kovin vaivaisten puolesta ja sanoo: Onko se oikea oppi, että vaivaisia pitää haukuttaman, eiköpä Syyrak ole sanonut: *”Kuule köyhää mielelläs ja vastaa hänelle suloisesti ja siveästi?”* (Syyrak 4: 8), *”Murheellista sydäntä älä tee enemmän murheelliseksi.”* (Syyrak 4: 3). Kuuletkos nyt, sanoo rietas, koska hän tulee Raamatun selittämään, kuuletkos, mitä Syyrak sanoo!

Kyllä riettaan orja saattaa vielä sanoa kristitylle: Enemmän minä olen vaivaisia auttanut kuin sinä. Enkä ole heitä haukunnut, vaan minä olen, niin kuin Syyrak sanoo, puhutellut heitä siivosti ja ystävällisesti. Ja mistäs löytyy se paikka Raamatusta, että vaivaisia pitää haukuttaman? Sen tähden ilmankin haukkuvat vaivaisia, ettei vaivaiset tohdi enää tulla kerjäämään heiltä apua. Jaa! sanoo rietas: se on oikein selitetty. Ja semmoisetkos kristityt ovat? Mutta kenelle nämä Raamatun sanat kuuluvat: Ei köyhällä ole muuta kuin vähäinen leipä, ja joka sen ottaa pois, hän on murhaaja.

Kumpiko nyt on murhaaja? Kristityt, jotka saattavat vaivaisten sydämet murheelliseksi, vai maailman orjat, jotka ottavat vaivaisten leipää ja heittävät penikoille? Sillä niin tekevät maailman herrat ja viinaporvarit. He ottavat vaivaisten leipää ja heittävät penikoille, koska he ottavat vaivaisilta ja kuluttavat rikkaille. Eivät he siitä kannu vaaria, että

vaivaisten viinakyyneleet polttavat heitä iankaikkisesti.

Koska kunnialliset viinaporvarit ja köyhät juomarit tulevat yhteen paikkaan, silloin alkavat kaikki traasuperkeleet haukkumaan viinaporvaria ja sanomaan: *”Sinä olet ahneudellasi ja viinakaupallasi saattanut meitä tähän kauhistuksen paikkaan. Sinä olet ensin vinyt meidän omaisuutemme maailmassa, ja sitten vielä tappanut meidän ruumiimme ennen määrättyä aikaa, ja viimeiseksi turmellut meidän sielumme vuotavalla pirun paskalla. Vastaa nyt, murhaaja, meidän sielujemme edestä.”*

Mutta viinaporvari soimaa taas juomaria ja sanoo: *”Olenko minä sinun sielusi murhaaja? Itsepä olet ostanut. Itse olet minua vaatinut yölläkin nousemaan ylös ja antamaan sinulle viinaa. Ja vastatkoon nyt piru sinun sielusi edestä, joka viinahalun sinussa sytytti.”* Semmoiset kauniit käräjän asiat taitavat viimein tulla helvetissä viinaporvarin ja köyhän juomarin välillä. Ja itse rietas pääsee tuomitsemaan heitä, jos täällä ei tule katumus ja parannus sekä juomarille että viinaporvarille.

Vaikka nyt kohta kaikki köyhät ja vaivaiset luulevat, että Jumala teki heitä köyhäksi, vaikka se on kaikille nähtävä, että rietas on tehnyt heitä köyhäksi juopumuksen kautta ja huoruuden kautta, niin myös laiskuuden ja ylpeyden kautta. Kuitenkin täytyy kristityn auttaa heitä ensiksi ruumiin puolesta niin paljon kuin mahdollinen on, mutta erinomattain hengen puolesta, osoittaen tämän maailman köyhille, kuinka rietas on tehnyt heitä köyhiksi juopumuksen kautta ja laiskuuden kautta, niin myös koreuden, ylpeyden ja huoruuden kautta, että suruttomat köyhät tulisivat huomaamaan, mistä heidän köyhyytensä on tullut. Sillä moni köyhä luulee, että Jumala on tehnyt häntä köyhäksi, vaikka se on nähtävä, että rietas on tehnyt häntä köyhäksi. Muutampi suruton raukka luottaa vielä köyhyytensä päälle, ja

luulee, että hän tulee autuaaksi toisessa maailmassa, koska hän täällä on ollut köyhä.

Niin kuin myös moni rikas luottaa rikkautensa päälle ja ajattelee näin: Koska Jumala on niin runsaasti siunannut minun työni ja vaivani tässä maailmassa, vissimmästi Hän rakastaa minua. Mutta jos Jumala rakastaa minua, vissimmästi Hän muistaa minua toisessa maailmassa. Ja olipa Aabraham Jumalan lapsi, vaikka hän oli rikas. Olipa Daavidi Jumalan lapsi, vaikka hän oli rikas.

Mutta rikas mies, mihinkäs paikkaan se joutui? Kuuluukos se paikka ollenkaan maailman rikkaille? Mutta suruton köyhä ajattelee myös näin: Koska Jumala on tehnyt minut köyhäksi tässä maailmassa, varmaankin Hän tekee minut rikkaaksi toisessa maailmassa. Ja köyhä rukoilee Jumalaa usein, mutta rikas ei koskaan. Tulipa se köyhä Lasarus autuaaksi, miksi minun ei pidä tuleman? Katso, näin opettaa rietas rikkaita ja köyhiä luottamaan väärän perustuksen päälle, ja viimein he putoavat molemmat yhteen kuoppaan, jos parempaa autuuden perustusta ei tule.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa osoittaa Vapahtaja lainoppineelle fariseukselle, kuka hänen lähimmäisensä on. Ja koska vielä nytkin löytyy paljon semmoisia, jotka ei tiedä oikein, kuka heidän lähimmäisensä on, täytyy meidän jonkun esimerkin kautta osoittaa heille, kuka on heidän lähimmäisensä. Mutta se Armollinen Samarialainen, joka tunsi ilman kysymättä, kuka Hänen lähimmäisensä oli, opettakoon papit ja leviitat, ja kaikki herrat ja talonpojat, jotka sivuitse käyvät, tuntemaan lähimmäisensä siinä miehessä, joka ryövärien käsiin langennut oli. Vuodattakoon se Armollinen Samarialainen viinaa ja öljyä sen miehen haavoihin, joka puolikuolleena makaa maantien päällä, ja nostakoon ylös juhtansa päälle, ja viekään hänet majaan, että hän virkoaisi ja pääsisi vielä näkemään armon auringon paistavan, ennen kuin viimeinen ilta tulee.

Jos sinä Armollinen Samarialainen et ota ja auta tätä viheliäistä ihmistä, joka nyt puolikuolleena makaa maantien päällä, niin hän varmaankin kuolee iankaikkisesti, ja korpit ja kaikki metsän pedot pääsevät häntä kiskomaan ja raatamaan. Hattarat ja metsän perkeleet pääsevät iloitsemaan ja nauramaan sanoen: Se ihminen, joka lähti turmeluksen kaupungista matkustamaan iankaikkisuuteen, kuoli tien päälle. Mutta meidän toivomme on kuitenkin, että vaikka tämä viheliäinen ihminen nyt makaa puolikuolleena tien päällä, eikä tiedä tästä eli tulevaisesta maailmasta paljon mitään, se Armollinen Samarialainen kuitenkin armahtaa häntä ja nostaa hänet ylös juhtansa päälle, ja vie hänet majaan, että hän pääsisi taas virkoamaan ja auringonpaistetta näkemään. Kuule o, armollinen Samarialainen, tämän viheliäisen, alastoman ja haavoitetun ihmisen huokaus. Isä meidän, joka olet taivaissa, jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 10: 23–37

23 Ja hän kääntyi opetuslastensa puoleen erinänsä, ja sanoi: autuaat ovat ne ihmiset, jotka näkevät, joita te näette:

24 Sillä minä sanon teille: monta propheetta ja kuningasta tahtoivat nähdä, joita te näette, ja ei nähneet, ja kuulla, joita te kuulette, ja ei kuulleet.

25 Ja katso, yksi lainoppinut nousi ja kiussasi häntä, sanoen: Mestari, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?

26 Mutta hän sanoi hänelle: mitä laissa on kirjoitettu? kuinka luet?

27 Ja hän vastasi ja sanoi: sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalaas kaikesta sinun sydämestäs, ja kaikesta sinun sielustas, ja kaikesta sinun voimastas, ja kaikesta sinun mieleltäs: ja sinun lähimmäistäs niinkuin itsiäs.

28 Niin hän sanoi hänelle: oikein sinä vastasit; tee se, niin sinä saat elää.

29 *Mutta hän tahtoi itsensa vanhurskaaksi tehdä ja sanoi Jesukselle: kukas minun lähimmäiseni on?*

30 *Jesus vastasi ja sanoi: yksi ihminen meni alas Jerusalemissa Jerikoon, ja tuli ryövärien käsiin, jotka hänen alasti riisivat ja haavoittivat, menivät pois ja jättivät hänen puolikuolleeksi.*

31 *Niin tapahtui, että yksi pappi sitä tietä vaelsi, ja kuin hän näki hänen, meni hän ohitse.*

32 *Niin myös Leviläinen, kuin hän tuli sille paikalle, ja näki hänen, ja meni ohitse.*

33 *Mutta yksi Samarialainen vaelsi, ja tuli hänen tykönsä, ja kuin hän näki hänen, armahti hän häntä,*

34 *Ja tuli ja sitoi hänen haavansa ja vuodatti siihen öljyä ja viinaa, ja pani juhtansa päälle, ja vei hänen majaan, ja korjasi häntä.*

35 *Ja toisena päivänä matkusti hän, ja otti kaksi pennikiä ja antoi isännälle, ja sanoi hänelle: korjaa häntä, ja jos sinä enemmän kulutat, niin minä palatessani maksan sinulle.*

36 *Kuka siis näistä kolmesta oli sinun lähimmäisesi, joka ryövärien käsiin oli tullut?*

37 *Niin hän sanoi: joka laupiuden teki hänen kohtaansa. Niin sanoi Jesus hänelle: mene ja tee sinä myös niin.*

Tämän päivän evankeliumi selitetään mooneen laihin. Muutamat luulevat, että tämä asia, joka evankeliumissa muistellaan, on toisesta tapahtunut. Muutamat arvelevat, että se on ainoastaan vertaus niille, jotka eivät tiedä, kuka heidän lähimmäisesi on. Ja muutamat arvelevat, että sen Armollisen Samarialaisen kanssa ymmärretään itse Vapahtaja, joka armahtaa katuvaivaisia, se on, hengellisiltä ryöväreiltä haavoitetuita sieluja, ja vie heidät majaan.

Tutkikaamme nyt Jumalan armon kautta sitä Armollista Samarialaista.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä kaltainen ihminen on se Armollinen Samarialainen?**

Toinen tutkistelemus: **Mikäs ihminen se on, joka on langennut ryövärien käsiin?**

Antakoon Jumala armonsa, että kaikki, jotka ryövärien käsiin langenneet ovat, tulisivat autetuiksi, ennen kuin he kuolevat maantien päälle, amen!

1. Minkä kaltainen mies on se Armollinen Samarialainen? Yksi huono ihminen maailman mielestä. Ensiksi on Hän huonosta suvusta syntynyt. Toiseksi on Hänellä sen kaltainen eri sekainen usko, että fariseukset ja vanhat kristityt eivät viitsi pitää kanssakäymistä Samarialaisen kanssa. Fariseukset ja vanhat kristityt eivät käy ollenkaan Samarialaisen huoneessa, sillä he pelkäävät, että he saastuttavat itsensä, jos he pitäisivät kanssakäymistä Hänen kanssansa. Kaikki siveät ja kunnialliset ihmiset menevät sivuitse Hänen taloan, sillä Hänellä on väärä usko. He pelkäävät, että villitauti tarttuu, jos he pitäisivät kanssakäymistä Hänen kanssansa.

Samarialainen tietää hyvin, että Hän on ylönkatsottu ja huonossa arvossa pidetty juutalaisilta, jotka ovat oikeassa Mooseksen uskossa opetetut ja kristityt olleet lapsuudesta saakka. Ei juutalaiset viitsineet vettäkään juoda, jota Samarialainen oli ammentanut. Sen tähden sanoi Samarian vaimo, jolta Vapahtaja pyysi vettä: Kuinka sinä, joka olet juutalainen, tulet minulta vettä tahtomaan? Hän tiesi, että kaikki Samarialaisen uskossa olevaiset ihmiset olivat niin kovin ylönkatsottu ja niin huonona pidetyt juutalaisilta, ett eivät juutalaiset viitsineet pitää kanssakäymistä ollenkaan Samarialaisten kanssa. Ja se oli pahin haukkumanimi, mikä ihmiselle annettiin, kun häntä kutsuttiin Samarialaiseksi. Eivät juutalaiset saattaneet pahemmalla haukkumanimellä haukkua Vapahtajaa, kuin Samarialaisen nimellä: Sinä olet Samarialainen ja sinulla on perkele. Sinä olet villihenki.

Et sinä ole oikea ihminen, koska sinä et anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Fariseuksen ja vanhan kristityn mielestä on Samarialainen vielä pahempi kuin pakana. Fariseus on nimittäin vanha kristitty, joka lapsuudesta saakka on ollut kristitty, vaikka hän ei tiedä, kuinka ja millä tavalla hän olisi kristityksi tullut. Fariseuksen kristillisyyttä seiso siinä, että hän on ympärileikattu eli kastettu, että hän on Aabrahamin siemenestä eli kristillisistä vanhemmista syntynyt, että hänet on ylöskasvatettu Mooseksen eli Lutheruksen uskossa, että hän on syönyt pääsiäislammasta eli käynyt ripillä, että hän on siveästi ja kunniallisesti elänyt. Ettei häntä ole sakotettu juopumuksesta, viinan myymisestä eli sapatin rikkomisesta. Tämän vanhan kristillisyyden päälle luottaa nyt fariseus ja lainoppinut.

Mutta ei hän tiedä sen tähden, kuka hänen lähimmäisensä on, vaikka hän katekismuksen jälkeen lukee lain summan. Sillä ei hän pidä muita lähimmäisenä, kuin niitä vanhoja kristityitä, jotka ovat samassa uskossa kuin hän. Samarialainen, joka on eri uskossa ja kovin huonona pidetty sen haukkumisen tähden, niin myös vihattu fariseukselta, on pahempi vielä kuin pakana. Ei se ole fariseuksen lähimmäinen. Jos Samarialainen antaisi fariseukselle omantunnon rauhan, niin saataisi hän joltisesti kärsiä Hänen katsantonsa. Mutta koska Samarialainen on niin paha haukkumaan fariseusta ulkokullatuksi ja suukristityksi, huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiöksi, ja tuomitsee vielä tämän siveän ja kunniallisen miehen helvettiin, silloin rupeavat käärmeen siemenet puikimaan sydämen juuressa. Ne seitsemän perkelettä, joita fariseus kantaa sydämessänsä, rupeavat nyt potkimaan, koska ne eivät saa enää nukkumarauhaa.

Nyt ottaa vanha kristitty kivet maasta, eli kepin, eli halvot, ja aikoo niiden kanssa opettaa Samarialaista, joka ei anna hänelle omantunnon rauhaa. Vanha kristitty kiivastuu niin

kovin totuuden puolesta, että sappikin puhkeaa. Omanvanhurskauden musta veri tippuu yhtenä sapan kanssa maksasta, ja kunnia tippuu pernasta. Ahneus rupeaa kanssa liikkumaan peräsuolella, koska Samarialainen vaatii, että fariseuksen pitää vanhoja rikoksia sovittaman ja koreuden päältänsä viskaaman. Kunnia on fariseuksella niin suuri, ettei hän tahdo ollenkaan tunnustaa pahoja tekojansa.

Kaikki nämä riettaan enkelit, jotka asuvat fariseuksen lihassa, nimittäin hengellinen viha sapessa, omavanhurskaus maksassa, kunnian rietas pernassa, ahneuden rietas peräsuolella, huoruuden rietas myös niissä paikoissa, nousevat yksimielisesti ylös fariseuksen pääkalloon ja tekevät hänet niin sokeaksi, ettei hän tiedä enää, kuka hänen lähimmäisensä on. Mutta Samarialainen, joka ei anna hänelle omantunnon rauhaa, pitää tapettaman ja maasta pois hävitettämän, sillä Hän tekee rauhattomuuden maassa ja pilaa fariseuksen kristillisyyden.

Tiedätkös nyt, hyvä fariseus, kuka sinun lähimmäisesi on? Ei Samarialainen kuitenkaan ole sinun lähimmäisesi, joka sinua haukkuu ja tuomitsee, vaan ne ovat fariseuksen lähimmäiset ja uskonveljet, jotka käyvät koreana ja pitävät kalaasia, ristiäisiä ja kraviaisia. Jotka pitävät paloviinaa luvallisena, jotka siunaavat kirkossa ja kiroavat krouvissa, ovat jumalaiset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana, siveät kirkossa ja huorat kirkon takana, raittiit kirkossa ja päissä kirkon takana. Ka, semmoiset ihmiset ovat fariseuksen lähimmäiset ja uskon veljet. Mutta Samarialainen, joka on villihenki, väärä profeetta ja hengellisessä ylpeydessä, joka vielä haukkuu fariseusta, eikä anna hänelle omantunnon rauhaa, se ei ole fariseuksen lähimmäinen, vaan se on huono ja häijy ihminen, riettaan enkeli, Jumalan ja ihmisten vihollinen, joka pitäisi tapettaman ja maasta hävitettämän, sillä Hän on sanonut: Jumalan Poika minä olen.

Tunnetkos nyt, hyvä fariseus, kuka on sinun lähimmäisesi? Onkos Samarialainen sinun lähimmäisesi? Ei, ei. Mutta siveät huorat, jotka antavat sinulle suuta. Rehelliset varkaat, jotka peittävät sinun pahuutesi. Armahtavaiset viinaporvarit, jotka jäädyttävät sinun kielesi pirun paskalla, ja raittiit juomarit, jotka kutsuvat sinua häihin, maailman herrat ja talonpojat, jotka antavat sinulle omantunnon rauhan, ne ovat fariseuksen lähimmäiset. Mutta Samarialainen, joka haukkuu, soimaa ja tuomitsee kunniallisia ihmisiä, se taitaa olla perkeleen lähimmäinen.

Sinä olet Samarialainen ja sinulla on perkele, sanoivat fariseukset Vapahtajalle, koska Hän rupesi heitä soimaamaan ulkokullatuiksi ja kyykäärmeen siemeniksi ja huoruuden sukukunnaksi. Jos tämä Samarialainen olisi heitä kiittänyt ja ylistänyt, olisivat he ehkä tunnustaneet Hänet lähimmäiseksensä, mutta kun Hän rupesi heitä soimaamaan ja tuomitsemaan, silloin sai hän Samarialaisen nimen kuulla. Ja tämä oli nyt hengellisessä tarkoituksessa se Armollinen Samarialainen, joka armahti sitä viheliäistä miestä, joka ryövärien käsiin langennut oli.

2. Katselkaamme nyt tätä miestä, missä viheliäisessä tilassa hän on, ennen kuin Samarialainen tulee ja armahtaa häntä. Ei ole Vapahtaja muistellut, minkä syyn tähden tämä ihminen lähti aivan yksin kulkemaan semmoista matkaa, kussa ryövärien tapa on olla. Muitten ihmisten tapana on odottaa matkakumppaneita, koska he kuulevat, että ryövärit ovat matkassa. Mutta tämän raukan täytyi yksin lähteä Jerusalemin kaupungista hakemaan oikeaa isänmaata. Ja emme tiedä, oliko hänet varustettu sotaneuvoillakaan. Hän taisi kulkea niin kuin laukkuvenäläinen aivan kauppakalulla. Kyllä sillä yksinäisellä matkamiehellä oli jotakin rahaa eli kalua laukussa, sillä ei ryövärit saata ryövätä tyhjää miestä.

Koska nyt ryövärit rupesivat hänen kaluansa ryöstämään, teki hän ilman epäilemättä

vastuksen, mutta eivät kestäneet hänen voimansa, koska niitä oli monta, jotka pieksivät hänet puolikuoliaaksi. Ensiksi he varmaankin pieksivät häntä, ja sitten he ottivat pois hänen niestansa, jolla hän oli lähtenyt matkaan. Ja sitten he ottivat pois hänen kauppakalunsa. Ja koska hän oli niin pahoin piesty, että hän makasi puolihengissä tien päällä, niin ei hän jaksanut enää huutaakaan niin kuin ensinnä, kun ryövärit tulivat hänen päällensä.

Nyt tapahtui niin, että pappi ja leviitta ja Samarialainen joutuivat yhtä matkaa kulkemaan. Ei kuitenkaan yhdessä seurassa, vaan erinänsä. Sillä eivät papit silloin eivätkä vielä nytkään tahdo kulkea yhtä matkaa Samarialaisen kanssa, joka on eriseurain mies. Ja leviitta, joka silloin lukkarin työtä toimitti, erotti myös itsensä Samarialaisen seurasta, ettei koirantauti tarttuisi häneen. Nyt makasi se viheliäinen ihminen, joka ryövärien käsiin langennut oli, hän makasi tien vieressä alastomana, verissä, haavoissa ja puolihengissä. Pappi tuli ensinnä, katsoi hänen päällensä ja meni ohitse. Niin myös leviitta, katsoi hänen päällensä ja meni ohitse. Ei kumpikaan tuntenut tätä miestä lähimmäiseksensä. Sillä ei ole pappi eikä leviitta tunteet tätä miestä lähimmäiseksensä silloinkaan, kun hän oli elävä ihminen, paljon vähemmin nyt, kun hän makaa puolihengissä, eikä ole vakaista tietoa, virkoako hän enää. Moni taitaa vielä olla iloinen siitä, että tälle viheliäiselle ihmiselle kävi niin. Fariseus varmaankin sanoo: sitä minä olen aavistanut, että niin piti tapahtuman.

Mutta pappi ja leviitta eivät viitsi tuota vaiavaa ottaa päällensä, että he rupeisivat sitä miestä auttamaan, joka puolihengissä makaa. Eikä taida heillä olla auttamavaraa, koska ei ole halua. He ovat molemmat kunnialliset miehet, ja vielä päälliseksi semmoiset kristityt, joita maailmassa pidetään kristittyinä. Ei semmoiset väärät profeetat kuin se Samarialainen, jolla oli perkele, vaan pappi ja leviitta olivat kasteen kautta

kristityksi tulleet ja kasteesta saakka pysyneet siinä oikeassa Mooseksen eli Lutheruksen uskossa. Sanalla sanottu: Tämä pappi ja tämä leviitta olivat molemmat kunnialliset kristityt, jotka antavat kunniallisille ihmisille omantunnon rauhan, ja antavat myös kuoleman rauhan sille ihmiselle, joka nyt puolihengissä makaa tien päällä. Ei suinkaan semmoinen pappi rupea sitä ihmistä liikuttamaan, joka on kuolemaisillansa. Vaikka tämä pappi muutoin panee suruttomuuden laastaria omantunnon haavain päälle, koska yksi pikkuinen reikä on tullut jonkun ihmisen tuntoon. Mutta niin isoja ja niin verisiä haavoja, kuin tällä miehellä oli, niitä ei pappi eikä leviitta saata parantaa, sillä he pelkäävät, että se veri, joka niistä haavoista vuotaa, tarttuu vielä heihin ja pilaa heidän puhtaan ja terveen tuntonsa. He katsovat siis sen viheliäisen ihmisen päälle, joka ennen oli elävä ihminen, mutta nyt makaa puolikuolleena, ja antavat hänen kuolla rauhassa. Ei suinkaan tämä pappi ja tämä leviitta rupea liikuttamaan tätä viheliäistä ihmistä, joka nyt makaa puolikuolleena. Eivät he rupea viinaa ja öljyä vuodattamaan hänen haavoihinsa, sillä eivät he tunne häntä lähimmäiseksensä eikä vielä uskonveljeksi.

3. Mutta se Armollinen Samarialainen ei saattanut ainoastansa katsoa sen ihmisen päälle, joka oli näin surkeasti ryöväriiltä haavoitettu ja puolihenkiin piesty, vaan Hän armahti häntä, vaikka tämä puolikuollut ihminen ei saata enää puhua, ei saata paljon huoatakaan, sillä pappi ja leviitta ja vielä muutkin kunnialliset kristityt katsovat häntä melkein kuolleeksi. Mutta Jumalan kiitos, ei hän ole vielä peräti kuollut, niin kuin fariseukset luulevat, vaan hänessä on vielä pikkuisen henkeä. On se kuitenkin sen verran, että henki hänessä tuntuu. Mutta jos se Armollinen Samarialainen ei tule pian ja vuodata viinaa ja öljyä hänen haavoihinsa, niin voi hän pian kuolla tien päälle, ja silloin pääsevät kaikki fariseukset ja maailman siveät huorat juomaan kraviaisia ja sanomaan: Ei

hän tule enää meitä haukkumaan. Tämä ihminen läksi ensinnä suurella vauhdilla matkaan, mutta kuolema saavutti tien päällä. Ja sitä me olemme aavistaneet.

Älkää ylön varhain pitäkö kraviaisia, te maailman herrat. Niin kauan kuin henki vielä hänessä tuntuu on se meidän toivomme, että hän virkoaa vielä. Se Armollinen Samarialainen on tulemassa, se sama Samarialainen, jota fariseukset pitivät eriseuraisena ja vääränä profeettana. Mutta Hänellä on se usko, ettei lähimmäisenrakkaus tule täytetyksi sillä, että ihminen katsoo sen päälle, joka on kuolemaisillansa. Ei lähimmäisenrakkaus tule täytetyksi sillä, että ihminen surkuttelee vaivaisia ja hädässä olevaisia, vaan ihmisen pitää jotakin vaivaa näkemän vaivaisten edestä. Hänen pitää jotakin kustantaman vaivaisten ylläpitämiseksi. Papilla ja leviitalla oli se usko, että lähimmäisenrakkaus tulee täytetyksi, kun ihminen katsoo vaivaisten päälle ja surkuttelee heitä, ja menee ohitse. Mutta se armollinen Samarialainen ei saattanut niin ajatella, vaan hänen tuntonsa vaati, että hänen pitää auttaman sitä miestä, joka ryövärien käsiin langennut oli.

Tämä surkea ihminen oli menettänyt kaikki, mikä matkamiehille on tarpeellinen. Se raha, eli leiviskä, jolla hänen piti kauppaa tekemän, oli pois ryöstetty. Se niesta, jolla hänen piti elämän iankaikkisuudessa, oli pois otettu, ja se elävä henki, joka hänessä oli, oli sen verran juuri, ettei se ollut peräti loppunut. Mutta ei se henki ole pitkällinen hänessä, sillä hän makaa puolikuolleena maantien päällä, verisissä haavoissa, mutta kuolleella tunnolla, niin ettei hän tiedä enää tästä eikä tulevaisesta maailmasta mitään.

Tule pian O! Armollinen Samarialainen, auttamaan tätä viheliäistä ihmistä ennen kuin henki lähtee. Tule pian vuodattamaan viinaa ja öljyä haavoihin, ennen kuin ne rupeavat mätänemään. Nosta hänet ylös ja pane hänet juhtasi päälle, ja vie hänet majaan ennen kuin aurinko laskee. Niin on meidän

toivomme, että tämä puolikuollut ihminen virkoaa vielä, vaikka hän on huonossa ja viheliäisessä tilassa. Koska hän ei jaksa enää puhua. Ei hän jaksa enää rukoilla. Ei hän jaksa huutaa. Ei hän jaksa paljon huoata. Ei hän saata sanoa, kummoinen hän on ollut silloin, kun hän lähti matkaan. Ei hän saata sanoa, missä paikassa ryövärit tulivat hänen päällensä, minkä tähden ne tulivat ryöväämään hänen kauppakalunsa, ja millä nämä ryövärit pieksivät häntä.

Me arvaamme, että nämä ryövärit ovat kaikki yhdessä liitossa. Ensimmäisen nimi on valvomattomuus, joka tulee niitten päälle, jotka matkustavat kauppakalun kanssa iankaikkisuuteen. Kun he ovat matkustaneet vähän matkaa, tulee toinen ryöväri, jonka nimi on väsymys, että eivät he jaksa kauppaa tehdä. Sitten tulee uneliaisuus, joka lykkää matkustavia tiepuoleen. Ja niitä on monta ryöväriä, jotka pieksävät matkustavia, erinomattain semmoisia matkustavia, joilla ei ole sotaneuvoja. Joilla ei ole hengen miekka, uskon kilpi ja autuuden rautalakki. Semmoisia matkustavia pieksävät hengelliset ryövärit, esimerkiksi maailmanrakkaus, hengellinen laiskuus, valvomattomuus ja uneliaisuus Yrttitarhassa.

Nämä ryövärit pieksävät matkustavia siinä synkeässä metsässä, kussa he vaeltavat. Sillä monessa paikassa on ainoastansa synkeä metsä, jonka kautta tie menee taivaaseen. Ja siinä synkeässä metsässä asuvat ryövärit ja vartioitsevat matkustavia. Yksi ryöväri on vanha Aatami, joka ampuu niin kuin luodilla, eikä armahda ketään. Mutta niiden päälle eivät ryövärit karkaa, jotka ovat tyhjänä kaikista.

Sinä ryöväriä haavoitettu ihminen! Sinä vai-vainen sielu, joka makaa puolikuolleena

tien päällä, etkä tiedä tästä eli tulevaisesta maailmasta mitään. Kuinka sinä luulet käyvän sinun kanssasi, jos se Armollinen Samarialainen ei tule pian auttamaan sinua? Sinä kuolet tien päälle, niin kuin moni sinun matkakumppaneistasi on jo kuollut tien päälle, jos se Armollinen Samarialainen ei tule pian nostamaan sinua juhtansa päälle.

Mutta meidän pitää toivoman, että se Armollinen Samarialainen on tulemassa. Se Armollinen Samarialainen, joka ei saata jättää tien päälle kuolemaan semmoisia, joissa Hän tuntee vielä vähäisen hengen ainetta olevan. Vieläpä ne, jotka ovat jo kuolleet ja tunnottomaksi tulleet, ei Hän saata niille mitään tehdä. O, Armollinen Samarialainen, tule pian auttamaan tätä viheliäistä ihmistä, joka nyt makaa puolikuolleena tien päällä. Tule pian, ennen kuin hän kuolee kokonansa. Tule pian, ennen kuin aurinko laskee, ja pane hänet juhtasi päälle. Vuodata viinaa ja öljyä hänen haavoihinsa, ja vie hänet majaan. Ja kun sinä olet jo maksanut Isännälle hänen edestänsä, niin maksa vielä hänen edestänsä Isännälle, kun sinä tulet takaisin, niin kuin sinä luvannut olet. Me toivomme, että sinä silloin otat tämän ryöväriä haavoitetun ihmisen mukaasi iankaikkisiin majoihin, kussa ryövärit eivät ole enää, kussa sinä ruokit häntä mannalla, joka taivaasta sataa. Siellä pääsee tämä viheliäinen ihminen kiittämään sinua iankaikkisesti sinun suuren armosi tähden, että sinä otit hänet juhtasi päälle, että sinä olet vuodattanut viinaa ja öljyä hänen haavoihinsa, että sinä olet maksanut hänen edestänsä Isännälle, että sinä autoit häntä elämään nyt ja iankaikkisesti. Amen!

Alkuperäinen / A. Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Mutta he vihaavat sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee, ja sitä he kauhistuvat, joka oikein opettaa.

Tämä profeetta Amoksen kirjoitus passaa hyvin tämän aikaisille suruttomille, jotka vihaavat niitä, jotka julkisesti nuhtelevat, ja kauhistuvat sitä, joka oikein opettaa. Sama luonto on tämän aikuisilla juutalaisilla kuin niillä entisillä, jotka vihaisit profeetaita. Profeetta Amos oli niitä pienempiä profeetaita, jotka ei olleet niin paljon kirjoittaneet kuin net, joita suuremmaksi kutsuttiin. Mutta vaikka hän oli yksi pieni profeetta, on hän kuitenkin yksi profeetta, ja ei ole juutalaiset saattaneet kieltää, että Amos ei ole profeetta ja että hän on Jumalan Hengen vaikutuksen ja sisälle antamisen kautta saarnannut.

Mutta Saulista on Israelissa arveltu, onko hän profeetta, koska hän kerran rupeis profeteeraamaan, mutta ei pysynyt hänessä kauan Jumalan Henki, sillä paha henki rupeis häntä vaivaamaan. Ja sitte hän lakkais profeteeraamasta. Ja niin on käynyt monelle, että he ovat yhden aikaa profeteeranneet, mutta paha henki tuli Herralta heidän päällensä, ja niin he lakkaisit profeteeraamasta ja rupeisit kristityitä vainoamaan niin kuin Saul.

Mutta ei juutalaiset tarvitse sen tähden ajatella, että niin käypi kaikille profeetaille, että he lakkaavat profeteeraamasta ja alkavat kristityitä vainoamaan, sillä Raamatussa lue-taan vielä 12 suurempaa profeettaa ja 12 pienempää profeettaa. Ja ne ovat kaikki profeteeranneet sille suruttomalle kansalle. Ja juutalaiset itse häätyvät tunnustaa, että kaikki, sekä suuret että pienet profeetat, ovat saarnanneet ja kirjoittaneet Jumalan Hengen vaikuttamisesta. Ja kaikki ovat soneet juutalaisille totuuden. Mutta siitä totuuden sanasta ovat kaikki juutalaiset suuttuneet sekä suuremmille että pienemmille profeetaille. Ja nyt profeetta Amos sen tähden sanoo: He vihaavat sitä, joka heitä

julkisesti nuhtelee, ja sitä he kauhistuvat, joka oikein opettaa.

Niin ovat juutalaiset tehneet, ei ainoastansa profeettain aikana vaan myös Vapahtajan aikana, ja Johannes Kastajan aikana, ja apostolein aikana. He ovat vihanneet sitä, joka heitä on julkisesti nuhdellut, ja sitä he ovat kauhistuneet, joka heitä oikein opettaa. Ja met olemma nähneet, ettei ole tämän aikuiset juutalaiset muuttaneet luontoansa entisestä. Sama hengellinen viha palaa vielä juutalaisten sydämissä. Sama käärmeen myrky paisuttaa heidän sydämensä. Sama helvetin valkia on syttynyt palamaan heidän sisällyksissään, sillä he vihaavat sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee, ja kauhistuvat sitä, joka oikein opettaa.

Rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, niin kuin Daavidi sanoo: Heidän kurkkunsa on avoin hauta, ja kielellensä he liehakoitsevat. He rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Jos juutalaiset olisit niin kuin muut pakanat, niin he voitettaisiin viimein Kristukselta, niin kuin yksi pakanallinen kuningas häätyi tunnustamaan kuolemansa hetkellä: Sinä voitit, Galilealainen. Mutta juutalaisten pääkallossa on juurtunut se vanha usko, jonka he ovat perustaneet Raamatun päälle. Ja ovat kuitenkin käsittäneet Raamatun nurin, niin kuin rietas on heitä kouluttanut. Ei he tiedä, kuka heidän lähimmäisensä on.

Kukas on juomarin lähimmäinen? Viinaporvari, joka riisuu häneltä rukan ja ottaa vielä taskun ja tulukset pantiksi. Kukas on viinaporvarin lähimmäinen? Yksi juomarenttu, yksi juomatratti, joka riisuu rukkansa yhden ryyppyn edestä ja antaa vielä housunsa viinaporvarille ja sanoo: O, rakas Jeesuksen ystävä! Ann amos pisar vuotaa sinun pirun paskastas minun suuhuni, sillä minä surkiasti

janoan sen perään, ja minä kuolen nälkään ja viluun, jos et armahda minua.

Ja kukas on huorapukin lähimmäinen? Ilmanki se on joku naaraspiru, joka häntä armahtaa, ja antaa hänen lihan himoja täyttää. Mutta jos vaan tulee jalkalapsi, niin ei ole enää huora hänen lähimmäisensä, eikä huoran lapsi hänen lapsensa. Semmoinen on juutalaisten rakkaus. Jos joku kristitty tahtoo nuhdella heitä senkaltaisesta jumalattomasta elämästä, niin he vihaavat sitä, joka julkisesti nuhtelee ja kauhistuvat sitä, joka oikein opettaa.

Meidän pitää tänä päivänä katsoman perään, jos lainoppinut tietää, kuka hänen lähimmäisensä on. Mutta me rukoilemme ensin sitä Armahtavaista Samaritaanusta, että Hän panis sen ryöväriltä haavoitetun ihmisen juhtansa päälle ja vuodattais öljyä ja viinaa hänen haavoihinsa ja sitois hänen haavansa ja veis häntä majaan. Niin kuin se Armollinen Samaritaanus vissimmästi on maksanut kaikki hänen velkansa ja kulutuksensa Isännälle. Katso kuitenkin, sinä Armollinen Samaritaanus, sen köyhän raukan päälle, joka nyt makaa veressänsä ja haavoissansa, ja auta häntä sinun armos ja laupiutes tähden. Isä meidän joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 10: 23–37

23 Ja hän kääntyi opetuslastensa puoleen erinänsä, ja sanoi: autuaat ovat ne silmät, jotka näkevät, joita te näette:

24 Sillä minä sanon teille: monta propheetaa ja kuningasta tahtoivat nähdä, joita te näette, ja ei nähneet, ja kuulla, joita te kuulette, ja ei kuulleet.

25 Ja katso, yksi lainoppinut nousi ja kiusasi häntä, sanoen: Mestari, mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän perisin?

26 Mutta hän sanoi hänelle: mitä laissa on kirjoitettu? kuinka luet?

27 Ja hän vastasi ja sanoi: sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalaas kaikesta sinun sydämestäs, ja kaikesta sinun

sielustas, ja kaikesta sinun voimastas, ja kaikesta sinun mieleltäs: ja sinun lähimmäistäs niinkuin itsiäs.

28 Niin hän sanoi hänelle: oikein sinä vastasit; tee se, niin sinä saat elää.

29 Mutta hän tahtoi itsensa vanhurskaaksi tehdä ja sanoi Jesukselle: kukas minun lähimmäiseni on?

30 Jesus vastasi ja sanoi: yksi ihminen meni alas Jerusalemita Jerikoon, ja tuli ryövärien käsiin, jotka hänen alasti riisuiivat ja haavoittivat, menivät pois ja jättivät hänen puolikuolleeksi.

31 Niin tapahtui, että yksi pappi sitä tietä vaelsi, ja kuin hän hänen näki, meni hän ohitse.

32 Niin myös Leviläinen, kuin hän tuli sille paikalle, ja näki hänen, ja meni ohitse.

33 Mutta yksi Samarialainen vaelsi, ja tuli hänen tykönsä, ja kuin hän näki hänen, armahti hän häntä,

34 Ja tuli ja sitoi hänen haavansa ja vuodatti siihen öljyä ja viinaa, ja pani juhtansa päälle, ja vei hänen majaan, ja korjasi häntä.

35 Ja toisena päivänä matkusti hän, ja otti kaksi pennikiä ja antoi isännälle, ja sanoi hänelle: korjaa häntä, ja jos sinä enemmän kulutat, niin minä palatessani maksan sinulle.

36 Kuka siis näistä kolmesta oli sinun nähdäkses hänen lähimmäisensä, joka ryövärien käsiin oli tullut?

37 Niin hän sanoi: joka laupiuden teki hänen kohtaansa. Niin sanoi Jesus hänelle: mene ja tee sinä myös niin.

Evankeliumin kirjoittaja Luukas muistelee tämän päivän evankeliumissa, että yksi lainoppinut nousi ja kiusais Jeesta niin kuin heidän tapansa on, sillä lainoppineet luulevat, että Vapahtaja heitä pilkkaa, koska Hän nuhtelee fariseuksia. Lainoppineet sanoit kerran Vapahtajalle: Sinä pilkkaat myös meitä. Silloin alkoi Vapahtaja soimaamaan lainoppineita, kuinka he panevat raskaat kuormat

ihmisten päälle ja ei itse koske siihen sormellansa. **Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, kuinka lainoppinut kiusaa Vapahtajaa, koska hän väentelee lain.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden lainoppinut kiusaa Jeesusta?**

Toinen tutkistelemus: **Tietääköks lainoppinut, kuka on hänen lähimmäisensä?**

Katsokaan nyt kansa päälle, kuinka lainoppinut nousee Jeesusta vastaan kiusaamaan Häntä.

1. Minkä tähden lainoppinut kiusaa Jeesusta? Sen tähden, että lainoppinut kantaa vihaa Jeesusta kohtaan. Lainoppinut on liitossa fariseusten kanssa. Hän vääntää ja kääntää Jumalan lain ja kuninkaan lain, niin kuin Vapahtaja soimaa lainoppineita: Voi myös teitä, te lainoppineet, jotka panette raskaita kuormia ihmisten päälle ja itse ette koske siihen sormellanne. Lainoppineet pitäis katsoman perään, kuinka ihmiset elävät, kuinka he pitävät kuninkaan lain, joka ihmisten hyödytykseksi asetettu on. Lainoppineet pitäis katsoman perään, kuinka viinaporvarit tekevät maakunnan mustaksi pirun paskallansa, kuinka juomarit nälyttävät vaimojansa ja lapsiansa. Heidän pitäis katsoman perään, kuinka huorat ja varkaat elävät. Mutta ei lainoppineet huoli semmoisista, jotka julkisesti kuninkaan lain rikkovat. Mutta Kristusta he kyllä kiusaavat semmoisilla kysymyksillä, jotka kuuluvat kokonansa hengellisiin asioihin. Ja semmoisia kysymyksiä he panevat eteen, että he pääsisit jotaki syytä saamaan Hänen päällensä, että he saattaisit Häntä maailmallisen lain kautta ahdistaa, jos Hän olis muka niin puhunut eli saarnannut, että laki pääsis pystymään. Sillä lainoppineilla on samanlainen tunto kuin fariseuksilla, nimittäin paksumpi kuin nautahärän vuota. Ei ne kanna vaaria totuudesta ja kristillisyydestä, mutta että he pääsisit lain kautta vainoomaan. Se on lainoppineen tarkoitus, että he jollakulla tavalla solmisit Jeesusta ja saisit Häntä päiviltä pois.

Lainoppinut tulee kristillisyyden varjon alla kiusaamaan Jeesusta. Hän on saanut sen väärän käsityksen, että Jeesus Nasareenus on yksi kansan häiritsijä ja väärä profeetta, joka tahtoo hävittää vanhoja asetuksia, niin kuin soimattiin Stefanusta: Tämä mies ei lakkaa pilkkaamasta tätä pyhää sijaa, ja saarnaa, että Jeesus Nasareenus muuttaa säädyt ja oikeudet, jotka Mooses meille antoi.

Tämä väärä luulo oli myös lainoppineen päälkällossa juurtunut. Ja sen tähden tulee nyt tämä lainoppinut mies niin kuin mikäkin katuvaivainen näyttämään, että hänellä on jotakuta arvelusta ijankaikkisesta elämästä, koska hän kysyi: Mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän saisin. Mutta tämän kysymyksen alla oli ainoastans käärmeen viekkaus, sillä hänen päätarkoituksensa oli se, että hän jotakuta laillista syytä sais kantamaan Jeesuksen Nasareenuksen päälle, jonka hän piti kansan häiritsijänä ja vääränä profeettana. Niin kuin itse saatana muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, niin muutti myös tämä lainoppinut itsensä katuvaiseksi, teki itsensä halulliseksi saamaan oikiata ylösvalaistusta, ja tuli Jeesuksen tykö niin kuin yksi totinen ja yksivakainen kristitty, joka on kauan aikaa etsinyt ijankaikkisen elämän tien, mutta ei ole vielä löytänyt.

Jos nyt Jeesus olis vastannut erilaihin kuin lainoppineet, niin olis lainoppinut varsin kantanut Hänen päällensä ylimmäiselle papille, että Hän tahtoo muuttaa säädyt ja oikeudet, jotka Mooses meille antoi. Eli niin kuin tämän aikaiset lainoppineet kantavat kristityin päälle ja sanovat: Tämä mies tekee vastoin kirkkolakia. Hän tahtoo muuttaa säädyt ja oikeudet, jotka Lutherus on meille antanut. Hän sekoittaa kansaa opettain Galileasta niin tähän asti.

Mutta kyllä jokainen evankelista näkee, että tämä lainoppinut on tullut kiusaamaan Jeesusta, sillä lainoppineella on suurempi muret siitä, kuinka hän pääsis lain kautta ahdistamaan Jeesusta, kun se muret sielun

autuudesta. Hänellä on iso rautanaula sydämessä. Se on sappi, jonka hän tahtoo oksentaa Kristuksen päälle. Hän on yksi musta mato, joka imee kristittyin verta. Niin kuin Herodeksen huoralla oli levotoin tunto niin kauan kuin Johannes Kastaja oli elämässä, niin on myös lainoppineilla ja fariseuksilla levotoin tunto niin kauan kuin Nasareenus on elämässä. Ei ole heidän sielunsa täydellisesti puhdistettu lohikäärmeen veressä. Sen tähden tarvitsevat he paremman puhdistuksen Nasareenuksen ja kristittyin veressä. Jos he vain saisit kristityitä tappaa, niin he saisit varsin omantunnon rauhan. He saisit ilon ja laittaisit punssia ja joisit kraviaisia, ja rupeisit veisaamaan huoralauluja ja juomalauluja. Mutta tällä kerralla ei menestynyt lainoppinut viekkaudellansa. Jeesus vastais häntä niin, että hänen täytyi tulla mykäksi.

2. Mutta tietääkösin lainoppinut, kuka on hänen lähimmäisensä? Koska hän kysyy, kuka siis minun lähimmäiseni on, niin se kuuluu hänen omasta kysymyksestensä, ettei hän tiedä, kuka hänen lähimmäisensä on. Ei kristityt kuitenkaan ole hänen lähimmäisiensä, mutta fariseukset ja kirjanoppineet, juomarit ja viinaporvarit. Ne ovat ilman epäilemättä hänen lähimmäisensä. Ja kuka tiesi katumattomat huorat ja katumattomat varkaat taitavat myös olla hänen lähimmäisensä.

Sanalla sanottu: kaikki suruttomat ja paatuneet ovat hänen lähimmäisensä. Mutta se Armollinen Samaritaanus, joka armahtaa sitä viheliäistä miestä, joka ryöväreitten käsiin langennut on, ja koko sen Armollisen Samaritaanuksen sukukunta, ei jaksa

lainoppinut niitä tunnustaa lähimmäisikseen, sillä hän vihaa niitä sydämen pohjasta. Ei muut ole hänen lähimmäisensä kuin kirjanoppineet ja fariseukset, ja juotalaiset juomarit, joita hän armahtaa, ja viinaporvarit, joita hän ei raski sakkoon kantaa, niin myös katumattomat huorat, joita hän myös armahtaa, ja kuka tiesi katumattomat varkaat, joita hän ei tahdo julkiseen synnin tunnustukseen vaatia. Nämät kaikki ovat hänen lähimmäisensä. Mutta mihinkäs joutuu lainoppinut ijankaikkisuudessa, koska hän kiusaa Jeesusta? Siellä ei ole yksikään muu kuin perkele, joka vastaa, jos hän vielä rupeis kysymään, mitä minun pitää tekemän, että [minä] ijankaikkisen elämän saisin. Siellä saapi hän katua ijankaikkisesti, että hän on täällä armon ajassa Jeesusta kiusannut. Siellä vasta ijankaikkisuudessa aukenevat hänen silmänsä. Mutta se on hiljainen katumus.

Voi teitä, te kirjanoppineet, sanoo Jeesus, sillä te panette kuormia ihmisten päälle, jota itse ette koske sormillanne. Voi teitä, jotka kavaluudellanne kiusaatte Jeesusta, ja ette kuitenkaan tiedä, kuka teidän lähimmäisenne on. Voi teitä, sokiä taluttajat. Te noudatte valkian helvetistä, millä te näette makkaroita tehdä kristittyin verestä. Mutta kerran saatte nähdä, ketä te pistäneet olette. Kerran tulee teidän vuoronne huutamaan vuorille: langetkaat meidän päällemme, ja kukkuloille: peittäkää meitä. Sillä jos he tämän tekevät tuoreessa puussa, mitä sitten kuivassa tapahtuu. Amen

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Laupias Samarilainen armahtaa ryöväriltä haavoitettua miestä.

[alku kateissa] --- makais veressäns siihen asti, että se armollinen Samaritanus armahti häntä ja nosti häntä ylös maasta ja pani häntä juhtansa päälle vei häntä majaan. Tämä ryöväriltä haavoitettu ihminen on hengellisessä tarkoituksessa [samassa tilassa] jossa Paavali oli [ollut roomalaisepistolaa 7. luvun mukaan:] ”Koska synti otti tilan käskystä ja herätti minussa kaiken himon ja otti minun kiinni synnin lain alla ja tappoi minut sen kautta; minä viheliäinen ihminen, kuka päästää minun tästä synnin ruumiista?”

O, viheliäinen ihminen, hengelliseltä ryöväriltä haavoitettu ja puolihienkiin pieksetty. Siinä sinä makat veressä haavoitettuna ja puolikuollunna. Jaksatko vielä huoata Paavalin kanssa: ”Minä viheliäinen ihminen, kuka minun päästää tästä kuoleman ruumiista?” Jaksatko vielä huoata: O, armollinen Samaritaanus, tule pian auttamaan tätä viheliäistä ihmistä, joka makaa veressänsä? Tule pian nostamaan häntä juhtasi päälle. Vuodata hänen haavoihinsa viinaa ja öljyä ja vie häntä majaan, kussa isäntä korjaa häntä. Kyllä armollinen Samaritaanus maksaa kaikki mitä isäntä kustantaa hänen päällensä. Kuule armollinen Samaritaanus, kuinka tämä viheliäinen ihminen huokaa. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 10: 23–27

23 Ja hän kääntyi opetuslastensa puoleen erinänsä, ja sanoi: autuaat ovat ne silmät, jotka näkevät, joita te näette:

24 Sillä minä sanon teille: monta propheetta ja kuningasta tahtoivat nähdä, joita te näette, ja ei nähneet, ja kuulla, joita te kuulette, ja ei kuulleet.

25 Ja katso, yksi lainoppinut nousi ja kiusasi häntä, sanoen: Mestari, mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän perisin?

26 Mutta hän sanoi hänelle: mitä laissa on kirjoitettu? kuinka luet?

27 Ja hän vastasi ja sanoi: sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalaas kaikesta sinun sydämestäs, ja kaikesta sinun sielustas, ja kaikesta sinun voimastas, ja kaikesta sinun mieleltäs: ja sinun lähimmäistäs niinkuin itsiäs.

Pyhän evankeliumin johduksesta pitää meidän Jumalan armon kautta puhuman siitä viheliäisestä ihmisestä, joka ryövärien käsiin langennut oli, ja siitä armollisesta Samaritaanuksesta. Olkoon lainoppinut sinänsä, joka kiusaa Jeesusta. Pappi ei taida armahtaa sitä viheliäistä ihmistä, joka ryöväriten käsiin langennut oli, eikä myös leviitta, joka oli yksi kyykäärmeen palvelija.

Ensimmäiseksi: **Kukas on se ihminen, joka ryöväriten käsiin langennut oli?**

Toiseksi: **Kukas on se armollinen Samaritaanus?**

Että Jumala sanans kanssa lainais meille oikian ymmärryksen, kuule meitä, laupias Herra Jumala.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Kukas on se ihminen, joka ryöväriten käsiin langennut oli?** Ne Raamatun selittäjät, jotka luulevat, että se armollinen Samaritaanus on hengellisessä tarkoituksessa itse Vapahtaja, täytyvät myös myöten antaa, että se ihminen, joka ryöväriten käsiin langennut oli, on hengellisessä tarkoituksessa yksi herännyt ihminen, joka hengellisten ryöväriten käsiin langennut oli, koska ihmiseltä on pois ryöstetty kaikki oma hyvyys, joka kaikilla suruttomilla on vielä tallella.

Silloin on tämä viheliäinen ihminen surkiassa tilaisuudessa. Matkustavainen iankaikkisuuteen makaa silloin veressänsä, niin kuin Siionin tytär [Hes. 16], joka on heitetty kedolle, ja ei yksikään surkuttele häntä siinä tilassa,

nimittäin lain orjuuden ja kirouksen alla. Ei ole vielä napaa leikattu, että hän pääsis vanhasta ihmisestä eli omasta vanhurskaudesta irti. Ei hän ole vielä elämän vedellä saunoitettu, että hän tulis puhtaaksi siitä liivasta, joka on tarttunut vanhan ihmisen kohdusta ihoon. Mutta ei hän ole vielä kapaloihin kääritty, että hän pysyy rauhassa, vaan hän kynsii itsensä synnin terävillä kynsillä ja silloin hän parkuu.

Se ihminen, joka makaa lain kirouksen alla, haavoittaa omaatuntoansa ilman tietämättä himoillansa, joita laki on hänessä herättänyt Paavalin koettelemuksen jälkeen Roomalaisien 7. luvussa, jossa hän kirjoittaa: *”Mutta synti otti tilan käskystä ja kehoitti minussa kaiken himon.”* Se on: koska omatunto heräis laista, silloin rupeisit vasta väkevät himot tuntumaan. Minä elin muinen ilman lakia, sanoo Paavali. Hän oli silloin surutoin, koska hän ei tiennyt himoista mitään. Siinä tilassa hän oli vihainen kristityille. *”Koska siis käsky tuli, niin synti taas virkois ja minä kuolin. Synti otti tilan laista ja petti minun, ja tappoi sen kautta.”*

Tässä nyt makaa se viheliäinen ihminen hengellisen kuoleman kahleissa verisenä, haavoitettuna ja puolikuolleena, jonka oma hyvyys oli ryöstetty pois heräyksen kautta. Mutta ei Paavalilla ollut semmoiset koettelemukset, koska hän eli ilman laitta. Silloin oli synti hänessä kuollut. Hänellä oli silloin omaa hyvyttä paljon, koska hän vainosi Kristuksen seurakuntaa. Silloin hän luuli tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska hän tappoi Jeesuksen opetuslapsia.

Eikö nyt ole samat koettelemukset suruttomilla ja armonvarkailta, kuin Paavalilla olit ennen heräystä? Ei hän tuntenut silloin kiusauksia. Ei surutoinkaan tunne niitä, niin kuin

heränneet tuntevat. Suruttomat ovat vihaiset kristityille, niin kuin Paavali ennen heräystä. Eiköhän nyt suruttomat ja armonvarkaat mahda tuta itsensä niistä Paavalin tuntoimerkeistä? Ei Paavali suruttomuuden tilassa ole pitänyt kristityitä kristittyinä, mutta villihenkenä hän on niitä pitänyt. Ja niin vielä nytkin on.

[Toinen tutkistelemus:] **Mutta katselkaamme, kuka armahtaa tätä viheliäistä miestä, joka makaa veressänsä.** Jos tässä ainoastansa olis kysymys luonnollisesta auttamisesta, niin taitais paavilainen olla ensimmäinen, joka auttais häntä, sillä paavilainen perustaa niin paljon köyhäin ja vaivaisten auttamisen ja holhoamisen päälle, että hän luulee sillä tienäänsä autuutta. Mutta Lutherus otti pois tämän väärän perustuksen ja sanoi: Ei hyvillä töillä ihminen tienaa autuutta. Ja mitä ei lähde uskosta, se on synti.

Mutta koska tässä on kysymys hengellisistä, niin paavilainen ei tohdi tulla likikään sitä viheliäistä ihmistä, joka omantunnon vaivassa huutaa. Mutta kuinkas tekee yksi pappi, joka on Lutheruksen uskossa kasvatettu, vaikka ei olekaan hänellä Lutheruksen koettelemuksia. Hän näkee yhden ihmisen parkuvan omantunnon vaivassa. Minä olen kuullut muutaman sanovan, että se on pahan hengen riivaama, ei suinkaan Jumala tuolla lailla lapsiansa vaivaa. Muutama pappi sanoo, että se on ylen paljosta lukemisesta hulluksi tullut. Muutamat sanovat, ettei näinä aikoina yksikään ole pahoilta hengiltä riivattu. Se on ollut ainoastansa Vapahtajan aikana. Mutta nämät villihenget käyvät ja tuomitsevat viattomia ihmisiä, ja siitä pelvosta tulevat muutamat hulluksi - - - [loppu kateissa].

Jäljennös / Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakunta-arkisto /

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: EFES. 2: 11–13.

Muistakaat, että te olitte muinoin pakanat lihan jälkeen, ja että te siihen aikaan ilman Kristuksetta olitte, muukalaiset Israelin kyläkunnasta, ja ei teillä toivoakaan ollut, ja olitte maailmassa ilman Jumalatta! Mutta nyt te Kristuksessa Jeesuksessa olette, jotka muinen taampana olitte, nyt Kristuksen veren kautta olette lähes päässeet.

Pyhä Paavali muistuttaa Efesiläisiä siitä entisestä jumalattomasta elämästä, kun he olivat olleet pakanoita, koska he olivat vieraantuneet Israelin kyläkunnasta, koska he olivat maailmassa ilman Jumalaa ja taampana Vapahtajan armosta; kuinka he sen jälkeen olivat Jeesusta liki päässeet, kun he olivat kääntyneet ja osallisiksi tulleet Jeesuksen armosta. Emme me tarvitse sentähden uskoa, että Efesiläiset ennen ilman jumalatta olivat. Sillä Paavali sanoo samassa luvussa: *”Jumala herätti teidät, koska te kuolleet olitte ylitsekäymisten ja syntein tähden, joissa te muinen vaelsitte tämän maailman juoksun jälkeen, ja sen pääruhtinaan, jolla tuulessa valta on, nimittäin sen hengen jälkeen, joka nyt epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa;”* josta me nyt arvaamme, etteivät Efesiläiset olleet juuri ilman jumalaa ennen kuin he kristityiksi tulivat, mutta heillä oli väärä jumala, nimittäin tämän maailman jumala, jota he palvelivat ennen kuin Paavali tuli saarnaamaan heille evankeliumia. Me kuulemme myös Apostolien Teoissa, että Efesiläiset olivat sängen kiivaat uskossaan ennen kuin tuo pakanallinen usko loppui Paavalin saarnaamisen kautta, että Paavali oli hengen vaarassa heidän luonansa, kun hän ensimmäisen kerran rupesi saarnaamaan heille oikeasta kristillisyydestä.

Nyt tahtoo Paavali tässä lähetykskirjassaan Efesiläisten tykö, toisessa luvussa muistuttaa heitä, millainen elämä heillä ennen oli ollut, ja millainen elämä heillä oli nyt, koska he pakanallisuudesta kristillisyyteen kääntyneet olivat.

Tästä Paavalin muistutuksesta johtuu myös minun mieleeni, kuinka ennen on eletty näissä ja muissa seurakunnissa. Ei suinkaan

ole täälläkään ollut parempi elämä kuin siinä pakanallisessa Efeeson kaupungissa, jossa oli eräs naarasjumala, jota he palvelivat. Jos täällä ei ole palveltu yhtään naarasjumalaa, niin on kuitenkin se maailman jumala, joka maailman tuulessa hallitsee, saanut hyvän palveluksen meiltä, nimittäin se maailman jumala, joka hallitsee ihmisen lihassa, on saanut hyvän palveluksen. Olisi kyllä toivottava, että me, jotka ennen vieraat olimme Israelin kyläkunnasta, taampana Vapahtajasta, olisimme nyt päässeet likemmäksi Häntä. Niin kuin Paavali muistuttaa Efesiläisille heidän entisestä jumalattomasta elämästään, niin myös meidän pitää muistaman, että me olemme pakanat olleet. Se entinen pakanallinen elämä ei pitäisi unhottuman. Sillä jos nyt Jumalan kautta joku muutos on tapahtunut ihmisten mielissä, niin se on tapahtunut sen suuren voiman kautta, joka Jumalan sanassa ja sanan kautta vaikuttaa; ei suinkaan meidän voimamme kautta eli että me olisimme johonkuhun hyvään soveliaat niin kuin itse meistämme. Sillä Jumala vaikuttaa meissä sekä tahdon, että voiman Hänen hyvän suosionsa jälkeen.

Jos nyt se entinen elämä on muutamille hirveäksi tullut, niin se on tullut siitä, että silmät ovat auenneet, ei meidän voimamme kautta, vaan Hänen voimansa kautta, joka sokean silmät avaa. Jos entinen pakanallinen elämä on tullut muutamille kauhistukseksi, niin se on tapahtunut Hänen suuren voimansa kautta, joka kuuron korvat aukaisee. Mutta se entinen kauhistavainen elämä ei katoa muistosta. Niin kuin Paavali muistuttaa Efesiläisiä heidän entisestä pakanallisuudestaan, niin täytyy myös meidän muistuttaa niitä, jotka nyt Jumalan armon kautta

ovat perkeleen kahleista vapahdetut, sen suuren ja jumalallisen voiman kautta, joka sanassa ja sanan kautta vaikuttaa ihmeellisen sydämen ja mielen muutoksen, ettei heidän pitäisi unhottaman, että he ovat pakinat olleet ja palvelleet sitä maailman jumalaa, joka maailman tuulessa hallitsee, nimitäin juopumuksen kautta, kirouksen kautta, ahneuden kautta, haureuden kautta, riidan ja tappeluksen kautta, niin kuin te kaikki tiedätte, jollette jo ole unhottamassa, millaiset te olette olleet ennen kuin Pyhä Henki rupesi vaikuttamaan teissä toisenlaisia ajatuksia ja toisenlaisia pyrkimyksiä sen evankeliumin kautta, jota Paavali on saarnannut ja vielä laueammalta on selittänyt.

Se on teille tarpeellinen, että te muistaisitte millaiset te olette olleet, niin te myös muistatte, minkäkaltaisesta hengen vaarasta te olette pelastetut, ja minkäkaltaisella pelvolla ja vapistuksella teidän pitäisi vaeltaman ja pyrkimän aina edeskäsin, ettei vihollinen pääsisi teitä kaatamaan samaan kuoppaan, josta Vapahtaja on teitä ylös herättänyt. Jos yksi armoitettu ihminen rupeaisi nuokkumaan ja ajattelemaan, ettei ole enää vaarallinen, ei ole enää niin suuri sota kuin ennen, niin tulee vihollinen ja tartuttaa hänen maailmaan. Maailman murhe tulee suuremmaksi kuin hengellinen murhe. Sydän jäähtyy, ensimmäinen hartaus loppuu ja maailma rupeaa tulemaan rakkaammaksi hänelle kuin Jumalan sana.

Ja sillä kavaluudella saapi vihollinen myös armoitettuja sieluja vähitellen suostumaan maailmaan. Toinen silmä omastatunnosta menee umpeen. Niin on asia pian tehty; lankeeminen armontilasta on valmis. Ja vihollinen rupeaa tekemään muutamat asiat luvalliseksi, joita ihminen on heränneessä tilassa pitänyt kauhistuksena. Ahneus rupeaa voitamaan, maailman rakkaus rupeaa liehakoitsemaan, maailman kunnia tekee ihmisen mykäksi, hän pakkaa entisiä koettelemuksia tyhjäksi tekemään.

Sellainen mestari on vihollinen viekottelemaan ja suostuttamaan armoitettuja sieluja. Ja hän tekee itsensä niin huonoksi ja voimattomaksi, että hän saisi talon penikoita uskomaan, ettei hänellä ole enää hampaita. Jos talon penikat hyökkäävät hänen päällensä, niin kyllä hän pian näppää jonkun heistä, hyppää yli aidan ja juoksee metsään.

Älkää rukattako teidän turvapaikastanne, te armonpenikat. Älkää luulko, että vihollinen on niin voimattomaksi tullut, kuin hän nyt näyttelee itseään, vaikka hän nyt makaa seljällänsä, vinkuu ja tekee itsensä kipeäksi, että te muka armahtaisitte häntä, ja antaisitte hänelle yhden suupalasen teidän lihastanne. Älkää uskoko häntä, vaan peljästykää, haukkuaat ja kynsikää porstuan ovea, että te pääsisitte sisälle henkenne kanssa. Älkää menkö mässäämään hukan kanssa, te armonpenikat, vaan muistakaat, mistä suuresta vaarasta te olette pelastetut, koska te hulluudessanne ennen tätä aikaa juoksite juuri hukan suuhun, niin kuin muutamat sokeat penikat nytkin tekevät, jotka luulevat, että hukka on heidän emänsä.

Nyt te ymmärrätte, minkätähden Paavali muistuttaa Efeesiläisiä heidän entisestä elämästään, niin kuin minä myös muistutan teitä, ettette unhottaisi, millaiset te olette olleet, ennen kuin Pyhä Henki alkoi teidän sydämässänne työtä tekemään. Sillä jos te, armonpenikat unhotatte, millaiset haavat teidän tuntonne oli saanut hukan hampaista, niin te tulette uneliaiksi, heitätte pois valvomisen ja rukoilemisen ja juoksette taas hukan suuhun.

Ne murheelliset sielut, joiden omatunto on vielä haavoissa ja vertavuotavana, ei suinkaan tohdi varsin hukan päälle karata, vaikka kuinka huonoksi ja kelvottomaksi hän tekee itsensä, jollei niin ole, että omatunto on lakannut särkemästä ja verta vuotamasta sen suruttomuuden laastarin kautta, jonka hän itse eli joku puoskari on pannut haavain päälle. Mutta taitavat lääkärit kiskovat pois

suruttomuuden laastarin, repivät auki omantunnon haavat, leikkaavat partaveitsellä sitä kuollutta lihaa, joka on tullut suruttomuuden laastarin alle, ja sitten vasta panevat öljyä ja viinaa niihin.

Ne kymmenen spitaalista miestä, joista tämän päivän pyhässä evankeliumissa puhutaan, ovat meille esimerkkinä, kuinka monta sielua menee takaisin maailmaan, vaikka he ovat kerran puhdistetut Vapahtajan suuren voiman kautta. Ja koska he tarttuvat maailmaan, niin eivät he muista enää, minkä kaltaisesta hirmuisesta taudista he ovat puhdistetut. Eivät he tule enää takaisin Jeesuksen tykö, vaikka he ovat Hänen armonsa kautta vapahdetut. Eivät he tule kiittämään Jeesusta sen edestä, että Hän on puhdistanut heitä.

Varjelkoon armollinen Herra Jeesus kaikkia armoitettuja sieluja senkaltaisesta kiittämättömyydestä! Varjelkoon heitä se suuri Ristinkantaja tarttumasta maailmaan, ja unhottamasta niitä hyviä töitä, joita se armollinen Vapahtaja tehnyt on, koska Hän armonsa voimalla puhdisti heidän sielunsa synnin spitaalista! Pitääkö ainoastaan yksi kymmenestä luopuman maailmasta ja tuleman takaisin Jeesuksen tykö, kiittämään Häntä sen suuren armon edestä, että hänen sielunsa on puhdistettu synnin spitaalisuudesta? Pitääkö maailman taas voittaman niin paljon niistä armoitetuista sieluista, että ainoastaan yksi kymmenestä on pysyväinen Vapahtajan armoliitossa?

Voi, voi, kuinka paljon sieluja taas menee hukkaan maailman rakkauden ja kiittämättömyyden tähden Vapahtajaa kohtaan. Voi, voi, kuinka harvat sielut tulevat takaisin maailmasta kiittämään Vapahtajaa Hänen hyväin töittensä edestä. Voi, voi, kuinka kiittämättömät nekin sielut ovat, jotka ovat maistaneet Vapahtajan armoa ja rakkautta. Tulkaat takaisin, te puhdistetut miehet ja vaimot! Älkää antako maailman ryöstää teidän sydämiänne, joita se armollinen

Vapahtaja on niin suurella tuskalla ja vaivalla lunastanut irti maailmasta. Tulkaat takaisin maailman rakkaudesta! Tulkaat kiittämään Jeesusta Hänen suuren armonsa ja rakkautensa edestä! Langetkaat Hänen jalkainsa juureen, niin kuin se ylönkatsottu muukalainen, ja vuodattakaat teidän sydämenne Hänen eteensä Herran rukouksessa: Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 17: 11–19

11 Ja tapahtui, kuin hän meni Jerusalemia päin, että hän matkusti keskeltä Samarian ja Galilean.

12 Ja kuin hän tuli yhteen kylään, kohtasivat häntä kymmenen spitaalista miestä, jotka taampana seisivat,

13 Ja korottivat äänensä, sanoen: Jesus, rakas Mestari, armahda meidän päällemme!

14 Ja kuin hän ne näki, sanoi hän heille: menkää ja osoittakaat teitänne papeille. Ja tapahtui, että he mennessänsä tulivat puhtain.

15 Niin yksi heistä, kuin hän näki, että hän parantunut oli, palasi jälleen ja kunnioitti Jumalaa suurella äänellä,

16 Ja lankesi kasvoillensa hänen jalkainsa juureen ja kiitti häntä. Ja se oli Samarialainen.

17 Mutta Jesus vastaten sanoi: eikö kymmenen puhdistettu? kussa yhdeksän ovat?

18 Ei ole muita löydetty, jotka palasivat Jumalaa kunnioittamaan, kuin tämä muukalainen.

19 Ja hän sanoi hänelle: nouse ja mene! sinun uskos on sinun vapahtanut.

Meidän pyhän evankeliumimme johdosta pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta katseleman, **kuinka spitaaliset miehet puhdistetaan?**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkäkaltainen tauti on spitaalisuus?**

Toinen tutkistelemus: **Minkätähden spitaaliset miehet seisovat taampana ja huutavat Jeesuksen tykö?**

Kolmas tutkistelemus: **Eikös kymmenen puhdistettu, kussa siis ne yhdeksän ovat?**

Antakoon armollinen Herra Jeesus armonsa, että kaikki spitaaliset tulisivat Jeesuksen tykö pyytämään apua, ja että kaikki puhdistetut tulisivat takaisin Jeesuksen tykö kiittämään Häntä.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä kaltainen tauti on spitaalisuus?** Se on eräs hirmuinen tauti, joka on tarttunut Aadamista ja noudattaa hänen lapsiaan hamasta äidin kohdusta. Se eroittaa ihmisen pois Jumalan ja enkeleitten kanssakäymisestä. Kaikki ne, jotka siinä taudissa ovat, ajetaan pois Jumalan ja enkeleitten kasvoin edestä. Heidän täytyy asua luolissa hukkain ja petoin seurassa. Ei yksikään Jumalan lapsista tohdi pitää kanssakäymistä spitaalisten kanssa; sillä se on tarttuvainen tauti, ja senkaltaisten ihmisten henki haisee pahalta. Koska se lyöpi ulos, tulee ihmisen nahka valkeaksi ja rupiseksi niin kuin tiirapää, ettei paljon yksikään Jumalan lapsista saata katsoa senkaltaisen ihmisen päälle, joka on täynnä spitaalisuutta, sillä hänen henkensä haisee pahalta, ja tekee koko ihmisen myrkylliseksi, kun spitaaliset ovat koossa. Kaikki Jumalan lapset pakenevat sentähden kauvas heidän seurastaan.

Mutta spitaaliset ihmiset kokoontuvat seurustelun tähden yhteen joukkoon ja asuvat metsissä ja metsän luolissa hukkain ja petojen seurassa. Siellä he juovat, siellä he kiroovat, siellä he tappelevat keskenään ja pilkkaavat Jumalaa. Erinomattain on tämä hirmuinen tauti tarttunut huoriin, syömäreihin ja juomareihin, jotka tekevät syntiä omassa lihassaan. Sanalla sanottu: spitaalisuus on senkaltainen tauti, joka tekee ihmisen hirveäksi ja kauhistavaiseksi Jumalan lasten silmään edessä eikä se tapa juuri hopusti ihmisen ruumista, mutta ihmisen sielu tulee

tämän taudin kautta turmelluksi niin, että spitaaliset ihmiset rupeavat viimein ryöväämään ja varastamaan, huorin tekemään ja murhaamaan, kiroamaan ja tappelemaan keskenään, eikä yksikään maallinen lääkäri saata tätä tautia parantaa.

Mutta vaikka nämät spitaaliset ihmiset ovat niin surkeassa ja viheliäisessä tilassa, että terveet ihmiset eivät saata ilman surkuttelematta katsella heidän päällensä, niin älä usko, että he itse moittivat tätä surkeaa tilaansa ennen kuin koko heidän lihansa rupeaa mätänemään.

Ensiksi nousevat näpyt nahassa niin kuin syyhelmä. Ja tämä syyhelmä kutisee heidän lihassaan ja vaikuttaa semmoisen lihan huvituksen, että he nauravat ja pilkkaavat niitä ihmisiä, jotka ovat spitaalisuudesta puhdistetut ja sanovat: *”Ei olekaan teillä niin hauskaa kuin meillä!”* Ja koska he voitelevat suoliansa vuotavalla pirun paskalla, silloin katoaa kaikki tunto; eivät he tunne enää, että heillä on semmoinen tauti.

Niin kuin liha mätänee, niin mätänee myös heidän tuntonsa. Ja vaikka sydän on täynnä paisumia ja haisevia haavoja, niin että paha haju tuntuu neljänneksen päähän, eivät he itse tunne sitä hajua, eivätkä tiedä, että heidän henkensä haisee pahalta, ennen kuin tunto, joka on paksu niin kuin nautahärjän vuota, rupeaa mätänemään ja märkää vuotamaan. Sitten vasta rupeavat he itse tuntemaan, että heillä on semmoinen tauti, jota ei yksikään muu kuin Jeesus saata parantaa.

Toinen tutkistelemus: **Minkä tähden spitaaliset miehet seisovat taampana ja huutavat?** Minkä tähden ne eivät tule likemmäksi? Eivät ne tohdi enää tulla liki Vapahtajaa, koska he tietävät, millainen tauti heillä on, ennen kuin he rupeavat itse tuntemaan sitä pahaa hajua, joka heidän mädänneestä tunnostaan nousee ilmaan. He olivat kyllä rohkeat pilkkaamaan niitä, jotka Jeesuksen voiman kautta olivat puhdistetut, koska se kuollut liha heidän tunnossaan oli peitetty

suruttomuuden laastarilla. He olivat niin rakkaat Vapahtajalle, että he uskalsivat ottaa Häntä ympäri kaulan.

Mutta niin pian kuin suruttomuuden laastari putosi heidän tuntonsa päältä, menivät omantunnon haavat auki. Se kuollut liha, joka vielä oli mätänemässä, rupesi haisemaan ja märkää vuotamaan. Sydämen paisumukset rupesivat myös haisemaan ja märkää vuotamaan. Siitä nousee paha haju ja paha henki tulee myös suun kautta ulos, ja lyöpi omaan nokkaan. Spitaalisuuden rupitauti tekee hänen muotonsa rupiseksi ja hänen haamunsa hirveäksi. Kuollut usko, joka ennen makasi niin kuin silkkihuivi aivon ympäri, eli niin kuin pumpulivillat sydämen ympärillä, oli mädännyt spitaalisuuden rupien märkyydestä yhtenä siveyden tervalakin kanssa. Nahkakappaleet putosivat heidän ruumiistaan, ja yhtenä niitten kanssa mustat madot, jotka olivat kalunneet sydämen juurta, rupesivat näkyville tulemaan. Kaikki tämä riettaus ja saastaisuus, jota he tunsivat tykönään, teki niin paljon, että spitaaliset miehet eivät tohtineet tulla likemmäksi Vapahtajaa, vaan he seisoivat taampana ja huusivat: *"Jeesus, rakas Mestari, armahda meidän päällemme!"* Ei ole nimittäin herännyt ihminen niin rohkea, kuin luonnollinen siveys ja kuollut usko.

Herännyt ihminen, joka silmillä näkee ja sormilla koettelee spitaalisuuden rupia itse päällään, ja myös näkee peilistä, kuinka hirveä hän on, ei tohdi tulla niin kuin Juudas suuta antamaan Vapahtajalle. Herännyt ihminen, joka itse tuntee, kuinka pahalta spitaalisuuden henki haisee, ei tohdi, niin kuin kuolleen uskon tunnustajat, tulla ottamaan Vapahtajaa ympäri kaulan. Mutta niinkauvan kuin siveyden tervalakki peittää spitaalisuuden rupia ja kuolleen uskon silkkihuivi, jonka se hengellinen huora on varastanut isännän arkusta, jolla hän muka kaunistelee itseään, koska hän tulee kurkistelemaan Herran temppeliin, niinkauvan, kuin tämä silkkihuivi peittää rupitautia, on hän niin rohkea,

että hän tulee suuta antamaan Vapahtajalle joka kerta, kuin hän käypi Herran ehtoollisella, ja sanoo: *"Terve Rabbi!"* Niin myös luonnollinen siveys ottaa Vapahtajan kädestä ja sanoo: *"Terve Rabbi!"* Tohtii kopa herännyt ihminen niin tehdä! Tohtisikopa hän ottaa Vapahtajaa ympäri kaulan, antaa Hänelle suuta ja sanoa: *"Terve Rabbi!"* Me kuulemme, että spitaaliset miehet seisoivat taampana ja huusivat: *"Jeesus, rakas Mestari, armahda meidän päällemme!"*

Minkä tähden ne seisoivat taampana? Miksi he eivät tulleet liki? Sen tähden, että heillä oli hirmuinen tauti: spitaalisuuden tauti ja omanvanhurskauden tauti. He olivat täynnä rupia, he tunsivat itsensä mahdottomiksi lähestymään Jeesusta. Mutta he olivat sanoman kuulleet, että Vapahtajalla oli senkaltainen voima, että Hän saattaa heitä auttaa. Olisi sekin hyvä, jos kaikki spitaaliset seisoisivat taampana ja huutaisivat Vapahtajalle, koska omavanhurskaus estää heitä tulemasta Vapahtajan viereen. Mutta muutamat pakenevat kauvas Jeesuksen tyköä koska he tuntevat, että spitaalisuuden rupitauti rupeaa heitä vaivaamaan. Omavanhurskaus on muutamissa niin suuri, etteivät he tule Jeesuksen tykö rupitautinsa kanssa, eikä he viitsi huutaakaan taampana. Eiköhän ne viimein kuole spitaalisuuteen, jotka eivät tohdi taampana seisoa ja huutaa Vapahtajan perään.

Huutakaat, huutakaat Jeesuksen perään, te spitaaliset miehet! Jos te spitaalisuuden tähden ette tohdi tulla liki Vapahtajaa, niin seisokaat taampana ja huutakaat: *"Jeesus, rakas Mestari, armahda meidän päällemme!"* Kukatiesi mitä huutaminen vaikuttaa. Jos ette huuda nyt, koska Vapahtaja on ohitse käymässä, niin ette koskaan tule puhdistetuiksi teidän spitaalisuudestanne. Sillä spitaalisuus on senkaltainen tauti, jota ei saata parantaa muut kuin Jeesus. Huutakaat, huutakaat siis, te spitaaliset miehet, ennen kuin Vapahtaja ennättää sivuitse käydä! Kukatiesi, koska Hän toiste vaeltaa tämän kautta.

Huutakaat siis, että te tulisitte puhdistetuiksi teidän spitaalisuudestanne ennen kuin aurinko laskee!

Kolmas tutkistelemus: Eikös kymmenen puhdistettu, kussa siis ne yhdeksän ovat?

Kymmenen miehen huutaminen Jeesuksen perään vaikutti niin paljon, että Vapahtaja käskei heidän mennä osottamaan itseään papille. Ja tapahtui, että he käydessään tulivat puhdistetuiksi. Tässä kuulet sinä, spitaalisuuden taudissa oleva ihminen, mitä huutaminen Jeesuksen perään vaikuttaa. Se vaikuttaa niin paljon, että sinä tulet puhdistetuksi. Ja vissimmästi on kymmenen miestä puhdistetuiksi tulleet heidän spitaalisuudestaan; mutta missä ne nyt ovat, joitten piti tulla takaisin kiittämään ja ylistämään Hänen armonaan? Jokohan maailma on vienyt heidän sydämensä niin kauvas, etteivät he jouda enää tulla takaisin kiittämään Vapahtajaa. Vissimmästi on kymmenen miestä puhdistettu, koska he olivat hengen hädässä spitaalisuuden tähden, koska koko heidän sielunsa oli ruvissa ja omatunto oli verta vuotavana, koska spitaalisuuden rupipää oli mätänemässä ja paha haju löi omaan nokkaan.

Silloin eivät nämät spitaaliset miehet tohtineet tulla liki Vapahtajaa. He häpesivät ja pitivät itsensä mahdottomina tulla Jeesuksen silmään eteen senkaltaisessa huonossa ja viheliäisessä tilassa. Mutta hätä pakotti huutamaan taampana: *"Jeesus, rakas Mestari, armahda meidän päällemme!"* Ja tämä huutaminen vaikutti niin paljon, että he Vapahtajan armon kautta tulivat puhtaisiksi. Mutta maailman rakkaus taisi viedä heidän sydämiänsä niin kauvas, etteivät he enää kostuneet takaisin kiittämään Jeesusta Hänen suuren armonsa edestä. He ovat maailman rakkauden tähden unhottaneet, kenenkä voiman kautta he ovat puhdistetut. He eivät muista enää Jeesuksen hyviä töitä. Eikös kymmenen puhdistettu, kussa siis ne yhdeksän ovat? Ei ole muita kuin yksi muukalainen, jota maailma ylönkatsoo, tullut takaisin kiittämään Jumalaa, ja se oli samarialainen.

Missä siis nyt ovat ne yhdeksän miestä, jotka Vapahtaja puhdisti pyhällä ja kalliilla verellä, ja käskei heidän osottaa itsensä papille? Ovatko ne sillä matkalla aina, vai onko heillä se tarkoitus, ettei heidän tarvitse enää tulla kiittämään Vapahtajaa Hänen hyväin töitensä edestä? Koskas he ovat osottaneet itseään papille, ja ottaneet häneltä todistuksen, että he ovat puhdistetut? Minä luulen, ettei siinä ole kyllä, että puhdistetut miehet osottavat itseään papille, ja sitten menevät maailman kanssa puuhaamaan, eivätkä muista enää, kenenkä armon kautta he ovat puhdistetut. Vaan jos heillä on oikea tarkoitus kristillisyydestä, niin pitäisi heidän muistaman, että Vapahtaja on heitä puhdistanut, ei sitä varten, että heidän pitää maailman tähden unhottaman Sovittajansa ja Puhdistajansa, vaan sitä varten, että heidän pitää pääsemän irti maailmasta ja maailman puuhista sen verran kuitenkin, että he joutaisivat tulla takaisin kiittämään ja ylistämään Jumalaa Hänen suuren armonsa edestä, ettei Hän ole antanut heidän mennä puhdistamatta ijankaikkisuuteen. Mutta maailma vetää niin voimallisesti näiden miesten sydämiä puoleensa, että koska se armotyö, joka heille on osotettu, unhotetaan pois maailman rakkauten tähden, eivät he enää huoli Vapahtajasta, koska he ovat saaneet terveytensä jälleen. He ajattelevat varmaankin näin: *"Kyllä me nyt joltisestikin tulemme aikaan ilman Häntä; emme tarvitse niin paljon palvella Häntä."*

Mutta varokaat teitä, te kiittämättömät ihmislapset, ettei sama rupitauti tartu teihin vielä toisen kerran! Jos te ette pyörrä takaisin kiittämään Jeesusta Hänen suuren armonsa edestä, niin käypi teidän kanssanne niin kuin huorimiesten kanssa. Niin taitaa myös niille käydä, jotka kerran ovat puhdistetut spitaalisuudestaan, jos maailman rakkaus saapi niin suuren vallan heidän sydämissään, etteivät he muista enää tulla takaisin kiittämään Vapahtajaa Hänen armonsa edestä. He rupeavat vastauudesta

murheelliseksi saattamaan Sovittajaansa. He rupeavat vastauudesta pilkkaamaan Vanhempansa kyneleitä. Ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset.

Mutta yksi ainoastaan tuli takaisin kiittämään Jumalaa; ja se oli samarialainen. Mikäs pakotti sinua tulemaan takaisin, sinä puhdistettu samarialainen, joka olet muukalainen tässä maailmassa? Oletko sinä se ainoa talviainen, joka et koskaan luovu syntymämaastasi, vaikka pääskysyet siirtyvät toiseen maailmaan? Mikäs pakotti sinua tulemaan takaisin Jeesuksen tykö, kun muut puhdistetut sielut hajosivat ympäri maailman?

Vissimmästi oli sinulla ihmeellinen pakotus ja rakkauden vaatimus, ja kiitollisuuden

tarkoitus, koska sinä avasit sydämesi Vapahtajalle, lankesit Hänen jalkainsa juureen ja kiitit Häntä korkealla äänellä, ilokkyneleillä ja Hengen sanomattomilla huokauksilla. Sinun kiitollisuutesi pitäisi oleman esimerkkinä kaikille muille puhdistetuille sieluille, etteivät he unhottaisi hyvän tekijäänsä maailman rakkauden tähden. Mutta ei heillä ole kuitenkaan niin hyvä muisti. He unhottavat aivan pian, mistä huonosta ja viheliäisestä sielun tilasta he ovat pelastetut; ja sentähden täytyy Vapahtajan kysyä: *”Eikö kymmenen puhdistettu, kussa siis yhdeksän ovat?”* Aamen.

Lähde: Uusi Postilla 1897. [Lohikäärmeen myrkky korjattu pirun paskaksi] / Saarnakarttaa tai kopioita ei ole löytynyt /

He kääntävät selkensä ja ei kasvojansa, mutta koska hätä tulee, sanovat he: Nouse ja auta meitä.

Näin valittaa Herra profeetta Jeremian kautta. Koska Israelin kansalle kävi hyvin, käänsit he selkensä Herralle, mutta koska hätä tuli, sanoit he: *"Nouse ja auta meitä."* Tässä paikassa on meidän silmäimme eteen pantu luonnollisen ihmisen kuva. Koska nimittäin yksi luonnollinen ihminen hyvin menestyy tässä maailmassa, silloin hän ei muista Jumalata ollenkaan, mutta koska joku hätä tulee, silloin tulee hän jumaliseksi.

Terveenä ollessans rukoili hän usein maailman jumalata kirouksilla ja sadatuksilla, mutta hädässän tulee hän jumaliseksi ja alkaa mielestän rukoilemaan taivaan Jumalata. Niin tekevät erinomattain armonvarkaat, jotka tavan vuoksi uskovat, että Jumala on. Mutta ne, jotka ovat oikein rohkeat pilkkaamaan Jumalata, ne ei rukoile hädässäkään, mutta kiroavat vain, koska joku kova loukkaus tulee. Muutamat ovat niin paatuneet, että he kiroavat vielä kuolinvuoteellakin ja käskevät riettaan tulla noutamaan heidän raatoansa.

Jos semmoiset paatuneet loukkaavat itsensä pahoin, niin on kirous ensimmäinen sana, joka tulee ulos suusta. Jos he putoavat suulaan, niin kirous on ensimmäinen siunaus. Mutta kyllä rietas ilman kiroamatta korjaa raatonsa. Se korjaa vielä niitakin, jotka ei ole ennen rukoilleet, mutta vasta hädässä alkavat muka huutamaan: nouse ja auta meitä, jos niillä ei ole parempaa autuuden perustusta, kuin ainoastansa se huutaminen Jeesuksen perään, koska hätä on käsissä, sillä jumalattoman rukous on kauhistus Jumalan edessä.

Sentähden kirjoittaa profeetta Jeremia: He kääntävät selkensä ja ei kasvojansa, mutta koska hätä tulee, sanovat he: nouse ja auta meitä. Ja se kuuluu erinomattain

armonvarkaille, jotka terveenä ollessansa ei kannan paljon vaaria Jumalasta, mutta koska hätä tulee sanovat he: Nouse ja auta meitä. Armonvarkaat tulevat usein jumaliseksi, koska kuolema uhkaa ja ahdistaa heidän uskotointa sydäntänsä. He rupeavat silloin rukoilemaan Jumalata kauniilla rukouksilla. Ja tämä rukoileminen saattaa olla mitämaks tarpeellinen ja hyvä heille, ja meille kaikille, jos se olis pysyväinen se hartaus, kuin tulee muutamille tautivuoteella.

Mutta se on usein nähty, että se hartaus ja se jumalisuus, joka on heillä hädässä ollessans, muuttuu pian keveämieliseksi ja suruttomuudeksi, koska semmoiset ihmiset pääsevät siitä hädästä pois. Ja semmoisesta kristillisyydestä, joka tulee vuokottain eli hädässä ollessa, mahdamme syystä sanoa niin kuin maailmanlapset sanovat tästä kristillisyydestä, joka nyt on ilmestynyt, koska he muuta vikaa ei löydä, sanovat he: saati se olis pysyväinen. Niin me mahdamme sanoa siitä kristillisyydestä, joka tulee maailmanlapsille hädässä ollessans: saati se olis pysyväinen, saati se pysyis enemmän aikaa, kuin ainoastansa silloin, koska kuolema on silmän edessä.

Mutta sen pahempi, se hartaus ja se jumalisuus, joka usein tulee suruttomallekin hädässä ollessans, ei tahdo olla pysyväinen. Niin pian kuin yksi surutoin ihminen pääsee siitä ahtaasta paikasta pois, tulee maailman tuuli ja hajottaa koko heidän kristillisyytensä. Koska maallinen ja ruumiin hätä ei ole, ovat he suruttomat niin kuin ennenki. Emme me nyt puhu niistä, jotka hädässä lupaavat kirkolle jonku riksin eli jonku tolpan siinä tarkoituksessa, että jos nyt muka Jumala auttaa heitä siitä läsnäolevaisesta hädästä, niin he maksavat Jumalalle sen riksin eli sen tolpan. Mutta se olis parempi, jos he maksaisit ensin vääryytensä lähimmäiselle, niin kuin

Sakkeus, ja katsoisit sitte perään, jos se liikenis jotakin lahjoittaa kirkolle.

Se makaa suruttoman luonnossa, että hän tahtoo hyvin tehdä Jumalalle, vaikka hän tekee väärin lähimmäiselle. Niin saattaa yksi varas luvata kirkolle yhden hopea riksin, jos hänen varkautensa menestyy. Ja yksi huora saattaa luvata kirkolle yhden riksin, jos Jumala niin laittaa, ettei tule lapsia hänen huoruudestansa, ja siitä lahjasta tulee huoralle ja varkaalle rauhallinen tunto. He luulevat, että Jumala on sovitettu. Yhdellä riksillä ostavat he itsellensä ei ainoastansa maallista onnea, vaan myös hyvää omaatuntoa.

Mutta meidän pitää nyt puhuman niistä, jotka hädässä lupaavat parannusta tehdä. Semmoinen lupaus on totisesti vähän parempi kuin niitten lupaus, jotka hädässä lupavat kirkolle yhden riksin eli tolpan. Mutta se on pahempi, että niitten lupaus, jotka lupavat parannusta tehdä hädässä eli tautivuoteella, niitten lupaus, sanon minä, tahtoo usein jäädä siihen paikkaan, kussa semmoinen lupaus tehtiin. Kyllä vissimmästi moni tekee senkaltaisia parannuksen lupauksia, koska kuolema peljättää häntä, mutta maailma ja rietas tekee senkaltaisia lupauksia tyhjäksi.

Jumalisuus ja hartaus loppuu niin pian kuin semmoinen ihminen pääsee maailman kanssa häääämään. Senkaltaisesta kristillisyydestä me mahdamme sanoa, että se on kyllä hyvä ja tarpeellinen, saati se olis pysyväinen. Ja semmoinen kristillisyyys taisi myös olla Israelin lapsilla, koska Herra valittaa profeetta Jeremian kautta: He kääntävät selkänsä ja ei kasvojansa, mutta koska hätä tulee, sanovat he: nouse ja auta meitä.

Ja samankaltainen kristillisyyys oli myös niillä miehillä, jotka hädässä ollessansa seisoi taampana ja huusit: Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme. Ne rupeisit ruokilemaan Vapahtajaa, koska hätä oli käsissä, mutta koska he tulit autetuksi, ei he enää muistaneet Vapahtajaa ollenkaan.

Maailma tuli heille niin rakkaaksi, ettei he tulleet enää takaisin kiittämään Vapahtajaa sen suuren armon edestä, että hän oli auttanut heitä. Ja semmoiseksi tulee vissimmästi meidänki kristillisyyys, jos emme ota paremmin vaaria armon ajasta kuin ennen.

Minä pelkään, että meidän kristillisyytemme loppuu, jos maailma tulee niin rakkaaksi kuin niille kymmenelle pitaaliselle miehelle, jotka ei tulleet takaisin kiittämään Jeesusta, paitsi yhtä, joka oli huonossa arvossa pidetty maailmassa. Hän oli muukalainen tässä maailmassa. Ja niin pitäis meidänki oleman aivan vieraat ja muukalaiset tässä maailmassa, niin kuin Paavali kirjoittaa kristityille: Meidän menomme on taivaissa. Mutta maailma on viekas ryöstämään niittenki sydäntä, jotka Vapahtajan suuren voiman kautta ovat puhdistetut synnin pitaalisuudesta.

Mitäs meidän kristillisyytemme auttaa meitä, jos me ainoastansa silloin olemme kristityt, koska kehoittaja seisoo päällä ja tukkii kristillisyyden meidän sisällemme, eli jos me silloin ainoastansa olemme kristityt, koska maallinen eli hengellinen hätä pakottaa meitä huutamaan: Jeesus Daavidin Poika, armahda meidän päällemme, — vaan yhdellä kristityllä pitäis aina kuolema ja ijan-kaikkisuus oleman silmäin edessä. Joko hän on ilossa eli hädässä, pitäis hänen oleman pois vieroitettuna maailmasta, ja niin elämän tässä surun ja murheen laaksossa, niin kuin joka päivä olis viimeinen päivä. Muutoin tulee maailma hänelle niin rakkaaksi, ettei hän muista enää tulla takaisin maailmasta kiittämään Vapahtajaansa niitten suurten armolahjain edestä, joita hän on saanut sekä ruumiin että sielun puolesta.

Missäs nyt ovat ne kymmenen pitalista miestä, jotka tulit osottamaan itsensä papille, että he ovat puhdistetut? Jokohan he sillä reissulla tulit niin rakkaaksi maailmalle, ettei he ymmärrä eli muista enää tulla takaisin kiittämään Jeesusta Hänen suurten armolahjainsa edestä. Jeesus odottaa teitä, te

puhdistetut sielut, ja kysyy: Eiköstä kymmenen puhdistettu? Kussasta siis ne yhdeksän ovat?

Tulkaat takaisin maailmasta, te puhdistetut, te armoitetut, jotka olette kerran taampana seiseoneet ja huutaneet: Jeesus Daavidin Poika, armahda meidän päällemme. Tulkaat takaisin kiittämään ja ylistämään sitä Suurta Ristinkantajata, joka aina odottaa teitä, ja kaipaa teidän sielujanne, jotka ovat tarttuneet maailmaan. Seuratkaat Samariaanusta, joka on muukalainen maailmassa, ja kumartakaat teidän polvianne Herran Jeesuksen jalkain juureen, niin kuin tämä huono ja maailmalta ylönkatsottu muukalainen kumarsi polviansa ja lankeis kasvoillensa Hänen jalkainsa juureen, ja kunnioitti Jumalata suurella äänellä, ei häveten maailmaa, että hän oli Jeesuksen armon kautta puhdistettu. Tohtipa hän maailmalle huutaa, että hän oli puhdistettu.

Mutta ne yhdeksän, jotka ei tulleet takaisin kiittämään Jeesusta, missäs ne ovat? Ne taitavat vielä olla maailmassa kiinni. Ei ne kuitenkaan viitti maailmalle huutaa, että he ovat Jeesuksen voiman kautta puhdistetut. Tule siis, sinä ainoa muukalainen, tule sinä maailmalta pilkattu ja ylönkatsottu samarialainen, tule sinä kiittämään sinun Luojaas ja sinun Vapahtajaasi. Vaikka muut puhdistetut menisit maailmaan, tule sinä kaikkein huonoin kristitty ja kunnioita Jumalata korkealla äänellä sanoen: Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 17: 11–19

11 Ja tapahtui, kuin hän meni Jerusalemia päin, että hän matkusti keskeltä Samarian ja Galilean.

12 Ja kuin hän tuli yhteen kylään, kohtasivat häntä kymmenen spitalista miestä, jotka taampana seisoivat,

13 Ja korottivat äänensä, sanoen: Jeesus, rakas Mestari, armahda meidän päällemme!

14 Ja kuin hän ne näki, sanoi hän heille: menkää ja osoittakaat teidänne papeille.

Ja tapahtui, että he mennessänsä tulivat puhtaiksi.

15 Niin yksi heistä, kuin hän näki, että hän parantunut oli, palasi jälleen ja kunnioitti Jumalaa suurella äänellä,

16 Ja lankesi kasvoillensa hänen jalkainsa juureen ja kiitti häntä. Ja se oli Samarialainen.

17 Mutta Jeesus vastaten sanoi: eikö kymmenen puhdistettu? kussa yhdeksän ovat?

18 Ei ole muita löydetty, jotka palasivat Jumalaa kunnioittamaan, kuin tämä muukalainen.

19 Ja hän sanoi hänelle: nouse ja mene! sinun uskos on sinun vapahtanut.

Koska nyt kymmenen on puhdistettu, ja kaikki nämät ovat osoittaneet itsensä papille, niin pitää meidän Jumalan armon kautta ja meidän pyhän evankeliumin johduksesta perään ajatteleman: **Kussa ne yhdeksän ovat, koska ainoastansa yksi muukalainen, yksi samarialainen on tullut takaisin kiittämään Vapahtajaa Hänen suurten armolahjainsa edestä.**

Mutta ensin meidän täytyy eroittaa pois niitä, jotka ei ole koskaan puhdistetut, sillä vaikka silloin ainoastansa kymmenen pitalista miestä tulit Jeesuksen tykö huutamaan: Jeesus Daavidin Poika, armahda meidän päällemme, kyllä niitä oli sen tähden useampia, ja monta sataa, jotka ei tulleet ollenkaan Jeesuksen tykö rukoilemaan ja pyytämään apua. Tämän asian on Vapahtaja itse selittänyt, koska Hän kerran sanoi sille seurakunnalle, joka oli synagoogassa Nasaretin kaupungissa, että monta pitalista miestä oli profeetan Elisan aikana Israelissa, mutta ei muita tullut puhdistetuksi, kuin Naeman Syyriasta, joka oli muukalainen.

Niin taitaa vielä nytkin Nasaretin seurakunnassa olla paljon niitä pitalisia ihmisiä, jotka ei tule koskaan puhdistetuksi, vaikka he ovat täynnänsä synnin pitalisuutta. Se olikin Vapahtajan tarkoitus, että Nasaretin

seurakunta oli vielä täynnänsä synnin pitaalisuutta, vaikka he luulit kaikki olevansa puhdistetut. Ja kyllä Nasaretilaiset ymmärsit hyvin, että Vapahtaja oli heitä soimaamassa, koska Hän otti semmoiset vertaukset Raamatusta. He suutuit Hänelle kaikki, ja ajoit Häntä ulos synagoogasta ja talutit Häntä sen pahdan syrjälle, jonka päälle heidän kaupunkinsa rakettu oli, ja rupeisit syöksemään Häntä yli pahdan, mutta Hän kiskoi itsensä irti heidän käsistensä ja meni pois.

Nasaretin miehet ajattelit ilmanki, ettei tarvitse Joosefin pojan tulla heitä soimaamaan senkaltaisilla vertauksilla, joita hän otti Raamatusta. Nasaretin kunnialliset miehet olit vanhat kristityt, mitäs tarvitsi Joosefin pojan tulla heitä soimaamaan, ettei he ole puhdistetut. Ja kyllä niillä oli korva kuulemaan ja hyvä mieli ymmärtämään, että Joosefin poika oli heitä haukkumassa, koska Hän sanoi: Profeetan, Elisan, aikana oli monta pitalista Israelissa, mutta ei muita puhdistettu, kuin ainoastansa yksi Naeman Syyriasta. Yksi pakana, joka ei kuulunutkaan koko Israelin seurakuntaan. Semmoinen pakanakos nyt vedetään eteen, joka ei ole kuullutkaan muuta kuin sanoman kautta, että Israelissa on yksi Jumalan profeetta, joka saattaa pitaalisuuden tautia parantaa. Kyllä Nasaretin miehillä olit hyvät korvat kuulemaan, että heitä haukuttiin senkaltaisilla vertauksilla, jotka otettiin Raamatusta.

Mutta se on tietämätöin, jos tämän seurakunnan vanhoilla kristityillä on niin hyvät korvat kuulemaan, kuinka heitä haukutaan samankaltaisella vertauksella, jonka Vapahtaja toi edes Nasaretin seurakunnalle: nimitäin tämä vanha muistelu, joka seisoo Raamatussa, ja on totisesti tapahtunut, että profeetan Elisan aikana oli monta pitalista Israelissa, mutta ei ole muita puhdistettu, kuin ainoastansa Naeman Syyriasta, joka oli pakana. Seuraakos nyt siitä, ettei olekaan muita puhdistettu, kuin ainoastansa tämä yksi muukalainen? Niin Nasaretin miehet ymmärsit tämän asian, että heitä haukuttiin

senkaltaisella muisteluksella. Ja sen tähden nousi heillä vanha Aatami: *”Vai niin! Eikös olekaan muita puhdistettu, kuin ainoastansa tämä muukalainen? Ovatkos sitte kaikki muut pitaliset puhdistamatta?”*

Niin ymmärsit Nasaretin miehet tämän Vapahtajan vertauksen. Ja pitäisit muut kastetut pakanat myös ymmärtämän, ettei muut pitaliset miehet ja vaimot ole puhdistetut, kuin ainoastansa ne kymmenen, jotka seisoi taampana ja huusit: *”Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme!”* Vaikka silloinki, eli Vapahtajan aikana oli paljon niitä pitaalisia miehiä, ei ole kuitenkaan muita puhdistettu kuin ainoastansa näitä, jotka seisoi taampana ja huusit, sillä he tunsit silloin, ettei he ole mahdolliset tulemaan Vapahtajaa liki. He tunsit, että pitaalisuuden tauti oli tehnyt heitä onnettomaksi.

Mutta eipä muut ole sitä tunteneet. Ei pitaalisuuden tauti niitä vaivaa, jotka ovat nukku-massa. Pitaalisuuden tauti on yksi tarttuvainen tauti, joka seuraa lapsia, niin kuin perisynti, ja sen ihmisen, jolle semmoinen tauti on tarttunut, täytyy paeta kauvas niitten ihmisten seurasta, jotka ovat puhdistetut. Vapahtaja sanoi opetuslapsille: Te olette puhtaata, ette kuitenkaan kaikki. Siitä seuraa siis, ettei ole kaikki puhtaata. Mutta ne, jotka ei ole puhtaata, netpä ei tahdo sitä tunnustaa, sillä he luulevat, että koska Vapahtaja on kaikkein jalkoja pessyt, niin ovat kaikki yhdenkaltaiset kristityt.

Mutta yksi paikka on vielä Juudaalla puhdistamatta, ja se paikka taitaa olla melkein musta ja kolo, vaikka se on kätkeyty hänen silmänsä edestä. Me sanomme siis, niin kuin Jeesus sanoi Nasaretin seurakunnalle, että niin kuin Elisan aikana oli monta pitalista Israelissa, vaikka ei ole muita puhdistettu kuin se pakanallinen mies, Naeman, niin on vielä nytkin monta, ja monta pitaalisuutta täynnänsä, mutta ei ole muita tosin puhdistettu, kuin ainoastansa kymmenen, jotka hädäsäns ovat huutaneet. Ja nämät kymmenen

ovat kyllä osoittaneet itsensä papille, niin kuin Herra on heitä käskenyt. Mutta ne ovat nyt niin kuin tämän päivän evankeliumissa seisoo, tarttuneet maailmaan, eivätkä ole muistaneet tulla takaisin kiittämään Vapahtajaa Hänen suurten armolahjainsa edestä, paitsi tätä muu kalaista, joka on huonoin kaikista.

Eiköpä ne yhdeksän ole hänen seurassansa olleet katumuksen aikana eli silloin, koska ne kaikki huusit: Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme! Ja ei ainoastansa katumuksen aikana, mutta ennen jo ovat he mitämaks juoneet yhdessä ja kironneet yhdessä seurassa. Sillä vaikka samaritaanus on aina huonossa arvossa ollut, eikä ole kutsuttu ristiäisiin, eli häihin ja kraviaisiin, on hän sen tähden kelvannut juomarille juomakumppaniksi, koska ihmiset rupeisit keittämään paloviinaa. On hän vielä kelvannut huorille huorakumppaniksi, vaikka hän oli huono ja ylönkatsottu muutoin. Mutta nyt, koska hän tuli puhdistetuksi, ei hän enää kelpaa maailman herroille kumppaniksi, eikä juomareille, eikä huorimiehille, sillä niille kaikille on hän nyt tullut kauhistukseksi.

Mutta se on vielä ihmeellisempi, että katumuksen ja hädän kumppanit taitavat jättää häntä. Niin se näyttää kuitenkin tämän päivän evankeliumissa, että kymmenen on puhdistettu, mutta yhdeksän ei ole tulleetkaan kiittämään Vapahtajaa, vaan ainoastansa yksi muukalainen, joka on huonoin kaikista. Minkäs luulet heidän kadonneen? Onkos ne vaipuneet tien päällä, vai onkos ne eksyneet, ettei he osaa enää takaisin tulla? Minä luulen, että heidän sydämensä on tarttunut maailmaan, ja sen tähden ovat he poissa.

”Sitä olen minä aavistanut”, sanoo nyt vanha kristitty, joka ei ole pitaalisuuden taudissa ollut? mitäs sinä olet aavistanut? Sitäkös sinä olet aavistanut, että ne yhdeksän, jotka kerran olit hädässä ja huusit: Jeesus, Daavidin Poika, piti pyörtämän maailmaan? Sitä sinä ilmanki olet aavistanut, että kaikki tulisit

sinun kaltaisekseen. Sinä olet rukoillut Jumalata, että kaikki nämät puhdistetut tulisit pitaaliseksi jälleksi, ja että he rupeaisit juomaan, kiroilemaan ja tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan. Sitä sinä vanha kristitty ja hyvä fariseus olet aavistanut ja rukoillut, että he tulisit riettaan kaltaiseksi, niin kuin sinäkin, ja että sinä pääsisit iloitsemaan kristittyin lankeemuksesta.

Mutta ei he ole vielä sillä määrällä juuri, että he rupeavat sinun kanssa juomaan, kiroamaan ja tappelemaan. Jos he ovat unhottaneet tulla takaisin kiittämään Vapahtajaa, niin he saattavat vielä muistossa pitää sitä autuaallista aikaa, jona he puhdistettiin, ja saattavat vielä kerran muistaa Vapahtajan armoa, koska maailma tulee karvaaksi.

Nyt, koska me olemme eroittaneet niitä, jotka ei ole vielä koskaan puhdistetut, niin pitää meidän katseleman niitä, jotka ovat puhdistetut heidän pitaalisuudestaan.

Vapahtaja kaipaa niitä ja kysyy: Eiköstä kymmenen puhdistettu, kussasta siis yhdeksän ovat? Jokohan niitten sydän on tarttunut maailmaan, koska ne ei kostuneet takaisin kiittämään Jeesta? Vapahtaja käski heidän mennä ja osoittaa itsensä papille. Ja sitä ne ilmanki ovat tehneet. Mutta missä nyt on heidän sydämensä, koska ne ei ole tulleet takaisin kiittämään Jeesta Hänen suurten armolahjainsa edestä?

Onkos pappi heidän käskenyt mennä maailmaan. Onkos hän sanonut heille: *”Ei teidän tarvitse mennä Jeesusuksen tykö kiittämään Häntä?”* En usko minä, että pappi olis käskenyt heitä niin tehdä. Mutta minä luulen, että maailma tuli heille rakkaaksi. Ja koska he sait vielä papilta sen todistuksen, että he olit puhdistetut, ajattelit he: Koska me olemme kerran puhdistetut, niin ei ole enää meillä mitään hätää. Emme me tarvitse mennä niin pitkän matkan päästä kiittämään Jeesta. Siitä tulee meille iso vaiva. Meillä on paljon työtä kotona, joka on jäänyt tekemättä

pitaalisuuden aikana. Ei meillä ole nyt joutoa palajamaan Jeesuksen tykö.

Tätä Raamatun paikkaa ei pääse yksikään sivuitse, joka puhdistuksen jälkeen on tarttunut maailmaan. Se ainoa muukalainen, joka heti puhdistuksen jälkeen tuli takaisin kiittämään Jeesusta, on päässyt sivuitse. Ja sen tähden sanoi Vapahtaja: Eiköstä kymmenen puhdistettu, kussasta siis yhdeksän ovat? Ne taitavat olla maailmassa kiinni.

Kuinkas meidän pitää nyt tekemän, koska asia niin on, että puhdistetut sielut ei tule takaisin kiittämään Jeesusta? Eikös ole paras neuvo, että me tunnustamme ensin, että tämä Raamatun paikka on kirjoitettu kaikille niille muistutukseksi ja varoitukseksi, jotka Jeesuksen voiman kautta puhdistetut ovat, että he välttäisit niitten yhdeksän miehen kiittämättömyyttä, ja seuraisit samarialaisen esimerkkiä ja pyörtäisit takaisin maailmasta ja rupeaisit paremmalla hartaudella kiittämään Vapahtajaa sen suuren armon edestä, että Hän sanallansa on puhdistanut heitä heidän pitaalisuudestaan, muutoin taitaa vihollinen viedä heitä niin kauvas maailmaan, ettei he enää osaa takaisin tulla.

Kuulkaat, te puhdistetut sielut! Jeesus kaipaa teitä ja kysyy kaikkien ihmisten kuullen: Eikö kymmenen puhdistettu? Kussasta siis yhdeksän ovat? Pidättekös Jeesuksen armoa niin halpana, että te maailmanrakkauden tähden ette jaksa tulla takaisin kiittämään Häntä? Ette te kuitenkaan pääse sivuitse tätä Raamatun paikkaa. Se on juuri teitä vasten kirjoitettu, sillä se maalaa meidän silmäimme eteen, kuinka kiittämättömät ne yhdeksän puhdistettua ovat.

Pitäiskö meidän Herramme aina kaipaaman niitä yhdeksää puhdistettua. Pitäiskö Hänen aina oleman murheessa heidän tähtensä? Pitäiskö aina Hänen työnsä menemän hukkaan? Minä toivon, että ne harvat sielut, jotka kerran puhdistetut ovat, pitäisit tuleman sen muukalaisen kanssa takaisin ja lankeeman Vapahtajan jalkain juureen, ja

kiittämän häntä suurella äänellä, ettei vihaimies pääsis heitä seulo maan ja tuomiopäivänä kantamaan heidän päällensä, että puhdistetut sielut ovat niin kiittämättömät, että kymmenestä ei tule kuin yksi ainoa muukalainen takaisin kiittämään Vapahtajaa Hänen suurten armolahjainsa edestä.

Tunnustakaamme, että me olemme kiittämättömät olleet. Nyt on Jumala antanut sekä ruumiin että hengen puolesta niin suuren armon ja siunauksen, että se on nähtävä, että Hän tahtoo meitä vetää tykönsä hyvyydellensä. Mutta kiittämättömyys on niin suuri, ettei jouda moni tulla kirkkoon kiittämään Jumalata terveyden edestä ja maallisen elatuksen edestä, jonka Hän on runsaasti antanut kasvaa maasta. Ja rauhan edestä, jonka Jumala on vielä tähän asti suonut kaikille. Ei kukaan ole vainottu uskonsa tähden, niin kuin ensimmäiset kristityt vihattiin ja vainottiin kristillisyyden tähden.

Ne harvat sielut, jotka puhdistetut ovat, ne taitavat olla niin penseät ja kylmät, ettei ne ole mahdolliset mitään kärsimään Jeesuksen nimen tähden. Ne ovat niin kiittämättömät Vapahtajaa kohtaan, ettei ne muista ollenkaan, kenenkä voiman kautta he ovat puhdistetut. Heillä on rauha maailmassa, koska maailmanrakkaus on niin suuri, ettei he muista enää tulla takaisin kiittämään Jeesusta Hänen suurten armolahjainsa edestä. Eiköstä kymmenen puhdistettu? Kussasta siis ne yhdeksän ovat? Ei ole muita löytyy, jotka palaisit Jumalata kunnioittamaan, kuin yksi muukalainen.

Te kuulette nyt, te puhdistetut sielut, että Vapahtaja kaipaa teitä ja kysyy: Kussasta ne yhdeksän ovat? Te taidatte niin sanoa: Emme ole joutaneet. Me olemme heräyksen kautta summanneet paljon tarpeellisia töitä, joita meidän nyt täytyy toimittaa. Sen tähden ei ole niin hyvä jouto kuin ennen tulla kirkkoon. Mutta Jeesus kuitenkin kaipaa teitä, te yhdeksän puhdistettua! Missäs olette? Jokohan te menitte maailmaan, ja niin kauvas,

ettette enää muista, mistä hädästä ja mistä kadotuksesta Jeesus sanallansa teitä pelasti. Kukas tiesi, mistä te löydätte Hänen, kuin toisti rupeatte Häntä tarvitsemaan. Silloin taitaa Jeesus olla niin kaukana, ettei enää silmä näe eikä korva kuule. Teidän kiittämättömyytenne tähden menee Jeesus niin kauvas, ettei Hän kuule enää teidän huutoanne. Hän menee siihen paikkaan, kussa paremmin otetaan Häntä vastaan.

Totisesti ovat kymmenen tässäkin seurakunnassa puhdistettu, mutta kussasta yhdeksän ovat? Ne ovat menneet maailmaan. Ne ovat unhottaneet Jeesuksen hyvät työt. Voi teitä, te yhdeksän puhdistettua, jotka menitte niin kauvas maailmaan, ettette enää kostuneet takaisin kiittämään Jeesusta. Nyt ei ole muita tullut takaisin kiittämään Jeesusta, kuin yksi muukalainen, joka on maailmalta ylönkatsoitu ja huonona pidetty. Eikös ole

kymmenen puhdistettu? Kussasta siis ne yhdeksän ovat?

Ne on menneet tiehensä. Ne on menneet niin kauvas maailmaan, ettei silmä enää näe, eikä korva kuule, missä he ovat. Kukas tiesi, tulevatko he enää näkemään Jeesusta ennen kuin viimeisenä päivänä, koska tuomio lankee heidän päällensä: Menkää pois, te kirottut. Ja näin kuuluu niitten tuomio, jotka ovat puhdistetut, eikä tule takaisin kiittämään Jeesusta: Jos vanhurskas luopuu vanhurskaudestansa ja tekee niitä entisiä kauhistuksen töitä, niin ei entinen vanhurskaus auta, vaan hänen pitää oleman niitten kanssa, jotka ulvovat ja parkuvat ulkonaisessa pimeydessä: siellä on itku ja hammasten kiristys. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

Monta pitalista oli Israelissa Elisa profeetan ajalla ja ei yksikään heistä puhdistettu, vaan Naeman syyrialainen.

Evankelista Luukas muistelee, että Jeesus kerran yhtenä sunnuntaina tuli Nasaretin synagoogaan eli kirkkoon ja siellä annettiin Hänelle Raamattu käteen. Me olemme myös nähneet, että suruttomat antavat kristityille Raamatun käteen, koska kristityt puhuvat heille katumuksesta. Ilmanki heidän tarkoituksensa on se, että tuo koira viipyis Raamatun kanssa, ettei se heitä haukkuis sivuitse Jumalan sanaa. Mutta se konsti ei auta, koska Raamattu annetaan semmoisen miehen käteen, joka ottaa Raamatusta semmoisia paikkoja, jotka tulevat rintaa kohti. Ei nimittäin suruttomat viitti kuulla semmoisia Raamatun paikkoja, joissa heidän jumalatoimien elämänsä maalataan heille silmäin eteen, mutta suloisia armon sanoja he kyllä omistavat.

Ja niin se tapahtui Nasaretin kirkossa, että suruttomat papit annoit Jeesukselle Raamatun käteen. Se oli ilman epäilemättä heidän tarkoituksensa, että Jeesus Nasareenus, joka ei ole missään akatemiassa käynyt, ja omalla luvalla on alkanut vaeltamaan kylissä haukkumassa ihmisiä, että Hän katsois paremmin Raamattua, kussa suruttomatki luulevat löytävänsä sielullensa ruokaa paljon. Ja koska heillä on se usko, että tuommoiset ympärivaeltavaiset pirttipapit ei ymmärrä Raamattua, vaan menevät ulos Jumalan sanasta, niin he käskevät lukea Raamattua, siinä väärässä luulossa, että siellä on parempi oppi, kuin mitä ne ympärivaeltavaiset pirttipapit saarnaavat. Mutta siinä väärässä luulossa tulit he petetyksi. Koska nimittäin Jeesus Nasareenus otti Raamatun käteen, luulit ne suruttomat papit ja se surutoim seurakunta, ettei Hän saata mitään selittää, joka oli oppimaton mies. Mutta Hän selitti niin sen Raamatun paikan, joka niin kuin itsestään auki Hänelle, että kaikki annoit Hänelle todistuksen ja ihmettelit niitä armon sanoja,

kuin Hänen suustansa läksit ulos, ja he sanoit: *”Eikö tämä ole Joosefin poika?”*

Tässä nyt on kaikille suruttomille yksi merkilinen esimerkki. Niin kauan kuin Jeesus Nasareenus saarnais heille Jumalan armosta, tykkäisit he hyvin Hänen selityksistään, mutta koska Hän otti Raamatusta semmoisen paikan, joka tuli suruttomille rintaa kohti niin suuttui koko seurakunta. Luukas kirjoittaa 4: 28, että kaikki, kuin synagoogassa olit, tulit vihoja täyteen. Koska he nämät kuulit, niin he nousit ylös ja ajoit Hänen ulos kaupungista ja veit Hänen hamaan vuoren kukkulalle, jonka päälle heidän kaupunkinsa raketu oli, syöstäksensä Häntä alas. Mutta Hän kävi ohitse heidän keskeltänsä jamenti pois.

Arvaattekos nyt tämän aikaiset suruttomat, mistä sanasta heillä nousi vanha Aatami? Joo, juuri siitä sanasta kuin Hän sanoit: *”Monta pitalista oli Israelissa Elisa profeetan ajalla, ja ei yksikään heistä puhdistettu, kuin se Naeman Syyriasta.”* Mutta tästä sanasta suuttuvat vielä nytkin kaikki pitaliset, jotka ei ole vielä puhdistetut. Jos joku kristitty sanoo heille: *”Monta pitalista on ollut Israelissa profeetan Elisan aikana, mutta ei ole muita puhdistettu kuin se pakana Naeman,”* niin sanovat kaikki kunnialliset jäsenet Nasaretin seurakunnassa: *”Vai niin! Eikös olekaan muita puhdistettu?”*

Kaikki jäsenet Nasaretin seurakunnassa luulevat niin kuin Kora, Datan ja Abiram, että koko kansa on puhdistettu. He tuumaavat niin, että koko kansa on pyhä. Kuinka siis tuo Nasareenus ja tuo ympäri vaeltavainen nurkkaasaarnaaja, joka ei ole muu kuin yksi köyhä työmiehen poika, joka ei ole missään akatemiassa käynyt, kuinkas nyt semmoinen rohkenee sanoa, ettei ole muita Israelissa puhdistettu, kuin ainoastansa yksi pakana

Naeman? Jo täytyy vanha Aatami nousta Nasaretin seurakunnalla, koska tuo Nasareenus semmoisia saarnaa. Ja jos vielä nytkin Jeesus Nasareenus rupeis semmoisia saarnaamaan tälle seurakunnalle, niin nousis vanha Aatami, ja he sanoisit Nasareenukselle: *”Vai niin, eikös olekaan muita puhdistettu kuin ainoastansa nuo, jotka nyt seisovat taampana ja huutavat?”* Semmoinen on Nasareenuksen puhet, ettei ole muita puhdistettu kuin ainoastansa net, jotka huutavat: *”Jeesu Daavidin Poika armahda meidän päällemme!”* Nasaretin seurakunta kiittää Jeesusta niin kauan kuin Hän saarnaa aivan suloisesti armosta, mutta suuttuvat Nasareenukselle niin pian, kuin Hän rupeaa tuumaamaan, ettei ole kaikki Israelissa puhdistetut.

Ja siinä nyt on kaikilla suruttomilla esimerkki, kuinka saatanan lahkokunta tekee koska Jeesus Nasareenus ottaa yhden paikan Raamatusta, joka tulee heille. Silloin he suuttuvat. Käärmeen siemenet rupeevat puikimaan sydämen juuressa. Käärmeen myrky kuohuu kaikissa heidän verisuonissans. He rupeevat janoomaan kristittyin verta, eikä saa tunnon rauhaa ennen kuin saavat makkaroita tehdä. Ka, semmoiset ovat ne kunnialliset miehet ja vaimot, joiden silmäin edessä Jeesus on ylös kasvanut. Ne tahtovat syöstä Häntä yli pahan pohjattomuuteen.

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katselemaan, kuinka monta nyt on Israelissa puhdistettu.

Mutta se puhdas Jumalan Karitsa, joka yksistänsä saattaa puhdistaa niitä saastaisia pitaalisia, jotka seisovat taampana ja huutavat: *”Jeesu Daavidin poika armahda meidän päällemme,”* kuule niiden huokaukset ja puhdistat heitä sinun verelläsi että he tulisivat puhtaaksi sinun silmäis edessä. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 17: 11–19

11 Ja tapahtui, kuin hän meni Jerusaleemia päin, että hän matkusti keskeltä Samarian ja Galilean.

12 Ja kuin hän tuli yhteen kylään, kohtasivat häntä kymmenen spitalista miestä, jotka taampana seisovivat,

13 Ja korottivat äänensä, sanoen: Jesus, rakas Mestari, armahda meidän päällemme!

14 Ja kuin hän ne näki, sanoi hän heille: menkää ja osoittakaat teitänne papeille. Ja tapahtui, että he mennessänsä tulivat puhtaiksi.

15 Niin yksi heistä, kuin hän näki, että hän parantunut oli, palasi jälleen ja kunnioitti Jumalaa suurella äänellä,

16 Ja lankesi kasvoillensa hänen jalkainsa juureen ja kiitti häntä. Ja se oli Samarialainen.

17 Mutta Jesus vastaten sanoi: eikö kymmenen puhdistettu? kussa yhdeksän ovat?

18 Ei ole muita löydetty, jotka palasivat Jumalaa kunnioittamaan, kuin tämä muukalainen.

19 Ja hän sanoi hänelle: nouse ja mene! sinun uskos on sinun vapahtanut.

Meidän pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, kuinka monta nyt on Israelissa puhdistettu?

Ensimmäinen tutkistelemus: **Onkos Nasaretin synagoogassa ketään puhdistettu?**

Toinen tutkistelemus: **Onkos Israelissa monta puhdistettu?**

Meidän toivomme ja uskalluksemme on, että kaikki, jotka sydämen pohjasta huutavat: *”Jeesus Daavidin Poika, armahda meidän päällemme,”* tulevat puhdistetuksi, koska he menevät näyttämään itsensä papille. Mutta niitä on monta, jotka ei näytä itseänsä papille. Kuinka he saattavat sitte puhtaiksi olla?

Ensimmäinen tutkistelemus: **Onkos Nasaretin kaupungissa monta puhdistettu?** Siinä ei taida olla yhtään, joka olis puhdistettu, sillä niillä näkyy olevan murhaama mieli. He

tahtovat Kristuksen ajaa ulos kirkosta, ja ovat jo ajaneet ulos Häntä, sillä ne pahenevat Hänen puheestansa. He aikovat syöstä Häntä yli pahdan, jonka päälle heidän kau-punkinsa on rakettu, ja olisit jo aikaa syös-seet Häntä, jos Hän ei olis välttänyt heitä. Siitä näkyy, että Nasaretin seurakunnan kun-niallisilla miehillä on juuri murhaama mieli. Ne suuttuvat yhdestä Raamatun sanasta niin hirmuisesti, että he janoovat Kristuksen verta.

Kuinkas semmoiset saattavat olla puhtaat sydämeistä, jotka ei ainoastansa ajattele paha-a, mutta tekevät myös heidän pahain aja-tustensa jälkeen? Ja vaikka heillä on murhamieli, kyllä he sen tähden ovat mielestänsä puhtaat ja pyhät. He luulevat, että he ovat jo aikaa puhdistetut. Ja minkä tähden ovat he niin hirmuisesti suuttuneet? Minkä tähden he kantavat niin hirmuista vihaa sydämes-säns? Joo, sen sanan tähden, kuin Jeesus sanoi heille: *”Monta pitalista oli Israelissa pro-feetan Elisan aikana, mutta ei muita puhdis-tettu, kuin Naeman Syyriasta.”*

Siitä sanasta he otit semmoisen vihan. Sillä he ymmärsit hyvin, ettei Jeesus pitänyt heitä sen väärtinä, että Hänen pitää heille saarnaaman evankeliumia sovinnosta ja puhdistuksesta, koska heillä oli semmoinen myrkkyy sydämessä. Ja Luukas kirjoittaa selkiästi, että he tykkäisit hyvin Hänen saarnastansa niin kauan kuin Hän saarnais heille suloista armon vuotta. Mutta niin pian kuin Hän otti semmoisen paikan Raamatusta, joka ei passannut heidän ajatustensa jälkeen, nousi vanha Aatami, ja sitte nousi koko Nasaretin seurakunta ja ajoit Häntä ulos kirkosta, ja tuumaisit syöstä Häntä yli pahdan.

Tässä nyt on suruttomille esimerkki. Tässä Nasaretissa on heillä peili, kussa he saattavat kuvaansa katsella. Sillä kaikilla suruttomilla on sama hengellinen viha sydämessä kuin Nasaretin miehillä ja vaimoilla. Niillä on sama käärmeen myrkkyy verisuonissa, kuin Vapahtajan murhaajilla. Niillä on niin iso

sappi, että se puhkee ja tippuu jokaisesta sanasta, joka koskee maksaan ja pernaan. Erinomattain paisuu sydän siitä sanasta, kuin sanotaan, ettei ole muu kuin yksi pakana Syyriasta puhdistettu. Se sana puhdistuksesta tulee heille rintaa kohti. He ajattelevat varsin: *”Vai niin. Eikös olekaan muita puhdistettu, kuin Naeman Syyriasta.”*

Nasaretin seurakunnan miehillä on nimittäin se väärä luulo itsestänsä, että he ovat jo aikaa puhdistetut. Ja sama usko on tämän aikaisilla armonvarkailta, että he ovat jo aikaa puhdistetut. Jos nyt yksi Nasareenus, yksi ympäri vaeltavainen Koulumestari, jonka he katsovat ylön ja pitävät vääränä profeettana, jos Hän eli joku Hänen opetuslapsistansa tulee muistelemaan Raamatusta armonvarkaille, ettei ole muu kuin se pakana Naeman puhdistettu, varsin koskee se sana sappeen, sillä armonvaras ajattelee: Vai niin, eikös olekaan muita puhdistettu. Vai niin? Ja se näkyy armonvarkaan haamusta ja käytöksestä, että hänen sydämensä on oikia karhun pesä ja jalopeuran luola. Se näkyy Nasaretin synagogassa, kuinka vanha Aatami tulee ulos nahkoinensa ja karvoinensa. Hän mustuu muodolta niin kuin muukin mettän perkele, ja sitte hän nousee ja kiivastuu totuutensa puolesta, ja sitte hän syöksee Luojansa pohjattomuuteen.

Katselkaat nyt teidän haamuanne kaikki armonvarkaat. Katsokaa teidän haamuanne Nasaretin synagogassa. Katsokaat, kuinka puhtaat ne ovat kaikesta pahuudesta, jotka syöksevät Jeesusta yli pahdan. Katsokaat teidän haamuanne niissä, jotka varsin menivät murhaamaan Jeesusta yhden sanan tähden. Katsokaat nyt kaikki armonvarkaat, jos ette usko muutoin, että teillä on sama käärmeen myrkkyy sydämessä, vaikka te teette samoja töitä, kuin nämät nasaretilaiset. Te oletta nyt ahdistaneet Kristusta ulos teidän synagogastanne ja teidän huoneestanne, ja teidän majastanne, ja teidän sydämestänne: Te oletta lohikäärmeen veressä puhdistetut, niin kuin nasaretilaiset. Te oletta sen kautta

tulleet mustaksi Jumalan edessä, niin kuin tataraiset.

Olettakos näyttäneet itsiänne papille? Olettakos saaneet todistuksen puhtaudestanne? Oletta ilmanki. Koska te ensinnä oletta juoneet Herran kalkista, niin te menette viina-
porvarin tykö juomaan perkeleen kalkista. Ja se pappi, joka tiputtaa pirun paskaa teidän suuhunne, se kyllä antaa teille todistuksen, että te oletta puhtaat kaikesta pahuudesta, kaikesta saastaisuudesta, kaikesta huoruudesta, kaikesta varkaudesta, kaikesta kirouksesta ja kaikesta vihasta ja valheesta.

Semmoisen todistuksen antaa teille se pappi, joka tiputtaa pirun paskaa teidän suuhunne, että te oletta puhtaat Jumalan ja ihmisten edessä. Ja pankaat nyt vielä verkarokki päällenne ja silkkihuivi päähän, ja kaikki kirjavat huoruuden merkit, niin te tulette oikein kiiltäväksi tähdeksi huoruuden valtakunnassa. Ei pidä yksikään musta tahra löytymän teidän tunnossanne, ei yhtään paha ajatusta teidän sydämessänne. Ja niin kuin te kannatte jo kultasydämen povessanne ja kultavitjat kaulassanne, niin pankaat myös silkkikirihmat liivin ympäri ja mustat kengät jalkaan, ja kaikki muut huoruuden kaunistukset, ja katsokaa tarkasti peilistä kaikki virheet, ettei moitita huoruuden valtakunnassa. Ja menkää sitte tanssaamaan maailman ruhtinaan häissä. Kyllä hän antaa riettaan huoralle suuta. Toisella kädellä hän ottaa ympäri kaulan, ja toisen hän pistää poveen.

Se on kirjoitettu Raamatussa, kuinka se hengellinen huora antaa pusertaa ja taputella rintojansa Egyptiläisten huorimiehiltä, joilla on iso liha. Ne koettelevat ilmanki hänen rintojansa, onko niissä rakkautta. Niin kaunistettuna, nimittäin kultasydämen kanssa povessa, kultavitjat kaulassa ja silkkihuivi päässä, ja mustat kengät jalassa, ja muuta semmoista, viittii nyt riettaan huora tulla kirkkoon ja Herran ehtoolliselle, niin kuin mikä Vapahtajan morsian, näyttämään

kaunistuksensa ja puhtautensa. Puhtaalla sydämellä ilmanki tulee riettaan huora kirkkoon, ja puhtaalla suulla ilmanki maistelee Herran kalkista.

Voi sinua surutoin raukka. Jos sinä tietäisit, kuinka hirviä sinä olet Jumalan edessä, niin sinä menisit varsin sontanavettaan ja viskaisit silkkihuivisi looriin ja antaisit kultasydämen Turkin keisarille, ja panisit kultavitjasi keiturin kaulaan ja itse tekisit katumuksen tuhassa ja tomussa ja säkissä, niin sinä olisit tuhat kertaa kauniimpi Vapahtajan silmien edessä. Nyt ei taida olla yhtään puhdistettua Nasaretin synagoogassa, koska kaikki suutuvat yhdestä sanasta, jonka Jeesus Nasareenus on puhunut: *”Monta oli pitalista ihmistä Israelissa profetaan Elisan aikana, mutta ei muita puhdistettu, kuin se pakana Naeman Syyriasta.”*

2. Onkos nyt enämpi puhdistettu, kuin se pakana Naeman? Me toivomme, että koko Israelissa pitää oleman muutampia, jotka ovat puhdistetut, sitte kuin Jumalan Poika on ruvennut armon vuotta saarnaamaan, josta profetta Esajas on ennustanut. On kuitenkin tämän päivän evankeliumissa kirjoitettu, että 10 pitalista miestä on tullut puhtaaksi, mutta ne ei ole niin rohkiat kuin se surutoin joukko, joka pakkaa likimmäiseksi Vapahtajan ympäri, ja lykkäävät Häntä kyynäspäilänsä. Ne tuntevat sydämessänsä, että he ovat saastaiset, että heille on tarttunut semmoinen hirviä tauti, joka on tehnyt heitä rupiseksi ja hirviäksi Jumalan ja ihmisten edessä. Sen tähden he seisovat taampana ja huutavat korkialla äänellä: Jeesus Daavidin Poika, armahda meidän päällemme.

Mitäs te luuletta nasaretilaiset, jotka hengellisellä vihalla olette ajaneet ulos Jeesusta teidän synagoogastanne yhden sanan tähden? Kuuleekos Jeesus niitten kymmenen pitaalisen miehen ääntä, jotka seisovat taampana ja huutavat: *”Jeesus Daavidin Poika armahda meidän päällemme?”* Minä uskon kuitenkin, että Jeesus on kuullut heidän rukouksensa,

vaikka nasaretilaiset ei usko sitä, erinomattain siitä syystä, että ne 9 ei ole tulleet takaisin kiittämään Jeesusta. Mitäs nasaretilaiset luulevat voittavansa siitä, että 9 ei tule takaisin? He ovat kuitenkin kerran puhdistetut, sillä Jeesus sanoo: Eiköstä 10 puhdistettu, kussasta siis 9 ovat? Ei se ole puhdistajan eikä puhdistuksen syy, että ne 9 menevät maailmaan, mutta se on suruttomain syy, että ne iloitsevat kristittyin lankeemisesta. Riettaan enkeleille tulee ilo siitä, että ne 9 menevät maailmaan. Ei ne raukat ymmärrä, että jota enemmän puhdistettuja menee maailmaan, sen kuumemmaksi tulee helvetti vielä niillekin, jotka ei koskaan puhdistetut ole, sillä ne freistaavat kaikella muodolla, kuinka he saisit kristityitä lankeamaan.

Ne tarjoavat pirun paskaa, ne kiusaavat kristityitä huoruuteen ja keviämielisyyteen, he muistelevat heidän vanhoja juttujansa, ja ne freistaavat kaikella lailla, että he saattaisit pahentaa kristittyin omaatuntoa. Ja jos muu konsti ei auta, niin he kantavat kristittyin päälle ja yllyttävät ylimmäiset papit pitämään tutkintoa kirkkolain edessä. Ilmanki nyt on kaikille ihmisille tiettävä, kuinka juutalaiset tehit Stefanuksen kanssa. Ensinnä he tinkaisit hänen kanssansa kristillisyydestä, ja koska juutalaiset ei pitäneet puoltansa tinkaamisessa, veit he Stefanuksen kirkkoraadin eteen ja sanoit: Tämä mies ei lakkaa puhumasta pilkkasanoja lakia ja tätä pyhää sijaa vastaan. Kaikki nämät asiat on jo ennen tapahtuneet Stefanuksen aikana. Mikäs ihme se nyt on, että rietas panee juutalaisia tekemään vielä nytkin samoja töitä. He sanovat: *"Emme tahdo kristittyin verta latkia."* Ja latkivat kuitenkin niin paljon kuin saattavat.

Ilmanki tämän aikaiset juutalaiset pitää täyttämän mittansa, niin kuin ne entiset ovat täyttäneet mittansa. Ei ne lakkaa latkimasta kristittyin verta, ennen kuin vihollinen tulee ja kaivaa kultarahoja heidän suolistansa. Ahneuden perkele panee muutampia nielemään kulta rahoja, ja koska ne menit ulos peräsuolen kautta, rupeisit he omasta

jäljestänsä kaivamaan kultaa. Niin ilmanki tämän aikaiset juutalaiset häättyvät tekemään, koska ahneuden perkele panee heitä ensinnä kantamaan kristittyin päälle, että he tahtovat muuttaa säädyt ja oikeudet, jotka Mooses on heille opettanut, ja sitte valehtelevat Stefanuksen päälle kirkkoraadin edessä: Tämä mies ei lakkaa pilkkasanoja puhumasta lakia ja tätä sijaa vastaan. Viimein koska heidän viinakauppansa ei menesty, täytyy heidän niellä vattaansa niitä rahoja, joita he ovat vääryydellä ja petoksella koonneet. Ja uskottava on, että vihollinen viimein kaivaa niitä rahoja ulos heidän suolistansa. Ja se on tosi, että vihollinen kaivaa ulos niitä rahoja heidän suolistansa, joita he ovat vääryydellä ja viinakaupalla sisällensä nielleet. Mutta ei ne raukat usko, että vihollinen alkaa juuri suolia korjaamaan juutalaisilta.

Jos se on tosi, mitä yksi taitava tohtori on muistellut, että trankki polttaa suolia sioilta, niin se on tosi myös, mitä sama tohtori on muistellut ja koetellut, että paloviina on niin polttanut juomarin suolet, että ne haurastuvat. Onkos kumma, että pirun paska niitä värkkää ihmisen suolissa. Ei ole tosin juomarilla monta kultarahaa jäljellä, koska vihollinen tulee hänen sieluansa noutamaan, mutta viinaporvarilla kyllä on muutampia kultarahoja, ja niitä vihollinen kaivaa ulos hänen suolistansa. Ja silloin joutuu viinaporvari räökkymään.

O, kauhistavainen esimerkki kaikille juutalaisille, jotka ovat tähän asti vihanneet kristityitä, ja vainonneet Jumalan seurakuntaa. Jos juutalaiset olisit ottaneet ajalla vaarin Kristuksen ja apostolein manauksesta, jos he olisit ottaneet Kristusta vastaan, ei olis heille niin pahoin käynyt. Mutta he tulit vihoja täyteen, koska Kristus puhui heille yhden sanan Nasaretin synagoogassa. Ja tämä viha teki heitä sokiaksi.

Se sama viha on vielä nytkin juutalaisten sydämissä ja tekee heitä sokiaksi, että juoksevat avoimilla silmillä kadotukseen. Voi teitä,

te onnettomat sielut, jotka ette vielä ole palttuneet vihaamasta ja vainoomasta Jumalan seurakuntaa. Jos te näkisitte, mikä pohjaton hauta on teidän jalkainne alla, niin rupeisitte tänä päivänä vapisemaan ja huutamaan: *"Jeesus rakas Mestari, armahda meidän päällemme."* Mutta se on kätkeyty teidän silmäinne edestä.

Rukoilkaat nyt, te pitaliset miehet, jotka seisotte taampana. Rukoilkaat te kuitenkin edestänne, koska juutalaiset Nasaretin synagogassa syöksevät Luojansa

pohjattomuuteen. Rukoilkaat te kymmenen, jotka seisotte taampana: *"Jeesus rakas Mestari, armahda meidän päällemme ja puhdistu meitä kaikesta pitaalisuudesta."* Antakoon Jumala armonsa, että minä saisin kuulla kaikki puhdistetut sielut veisaavan uutta virttä Siionin vuorella Jumalan istuimen edessä valkeilla vaatteilla puettuihin joukossa, ja kiittävän Jeesusta ijankaikkisesti puhdistuksensa edestä. Amen.

Jäljennös / P. Raittilan arkisto (Kuoksun jäljennöskirja)
/ Oulun Maakunta-arkisto /

Etsikääት ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin nämät kaikki teille annetaan.

Meidän kallis Vapahtajamme opettaa meitä näillä sanoilla, jotka löytyvät kirjoitetuna tämän päivän evankeliumissa, että meidän pitää ensin etsimän Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttansa, niin kaikki nämät annetaan. Me tiedämme, että Jumalan valtakunnan kanssa ymmärretään ensin armon valtakunta, elikkä oikea ja elävä kristillisyyt, niin kuin se on Vapahtajalta asetettu ja Hänen opetuslapsiltansa levitetty evankeliumin saarnan kautta, ja pyhässä Raamatussa laviamalla selitetty.

Tämä taivaan valtakunta, josta Vapahtaja niin usein puhuu, pitäis löytymän ihmisen omassa sydämessä, jos hän on tullut kristityksi ja Jumalan lapseksi. Niin todistaa itse Vapahtaja, koska Hän sanoo juutalaisille: Ei Jumalan valtakunta tule niin, että se taidetaisiin nähdä. Ei myös pidä heidän sanoman: Katso tässä, katso siellä. Sillä katso, Jumalan valtakunta on teidän keskellänne. Luuk. 17: 20.

Jos nyt Jumalan valtakunta on meidän keskellä, niin pitäis meidän pyrkimän sen perään, että Jumalan valtakunta tulis sydämeen, että me tulisimme tuntemaan Jumalan valtakunnan voimaa meidän sydämissämme, jonka pitää oleman Jumalan templi ja Jumalan asuinsija. Ja kuinka tämä muutoin tulis meidän sydämeemme, jos ei sillä lailla, että me pyrkisimme sen perään, että me tulisimme ensinnä kristityksi ja Jumalan lapseksi, niin Jumalan valtakunta tulis meidän tykömme ja me tulisimme osallisiksi Jumalan valtakunnan suuresta voimasta ja kunniaista.

Koska siis Vapahtaja kāskee opetuslapsiansa etsiä Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttansa, niin se merkitsee, että heidän pitää pyrkimän kristillisyyden perään, eli olla ahkerat pyytämään, rientämään,

kilvoittelemaan, huutamaan ja kolkuttamaan taivaan oven päälle, ja rukoileman Jumalata, että he totisen katumuksen, parannuksen ja elävän uskon kautta saisit syntinsä anteeksi, tulisit osalliseksi Jumalan armosta, ja niin muodoin löytäisit Jumalan valtakunnan omassa sydämessänsä.

Jolle nyt senkaltainen sydämen ja mielen muutos tapahtuu, eli joka ensin pyrkii kristillisyyden perään ja tulee kristityksi, hänelle annetaan kaikki nämät maalliset tavarat, hän tulee kristillisyyden kautta rikkaaksi. Mutta luonnollinen ihminen ei usko sitä, että hän kristillisyyden kautta tulee rikkaaksi, vaan hän luulee, että ihminen kristillisyyden kautta tulee köyhäksi. Luonnollinen järki sanoo niin: Joka on ankara maailman perään, sen pitäis rikastuman, mutta se, joka ei katso omaa etuansa, se köyhtyy. Joka on ahnet kokoamaan maailman tavarata, se tulee rikkaaksi, mutta se, joka omansa antaa ilman, se köyhtyy. Se, joka hyvin vireästi tekee työtä, tulee rikkaaksi, mutta se, joka ei tee työtä, tulee köyhäksi.

Niin päättää siis yksi luonnollinen ihminen, että hän tulee köyhäksi, jos hänen pitäis sillä lailla ruveta houraamaan kuin nämät körttiläiset. Vihollinen on maalannut maailman orjan silmäin eteen senkaltaisia kummituksia, että hän uskoo kaikki valheet, jotka kuljetaan suruttomilta pitkin tietä. Jos yksi sana puhutaan yhdelle maailman orjalle, siihen lisätään kymmenen valetta, ennen kuin se on peninkulman päähän kostunut. Ja kaikki, mitä yksi riettaan orja valehtelee, sitä uskovat toiset. Niin kuin Paavali todistaa, että tämän maailman jumala on sovaissut uskottomitten taidot, että heidän pitää valheita uskomana.

Jos siis sanotaan yhdelle viinaporvarille: Heitä pois se jumalatoim viinakauppa ja tee

katumus ja parannus, niin hän sanoo: Jos minä heitän viinakaupan, niin minä tulen varsin köyhäksi. Se on aina ensimmäinen sana viinaporvarin suussa, koska häntä käsketään parannusta tehdä: Minä tulen köyhäksi, jos minun pitää viinakaupan heittämän pois. Mutta ei viinaporvari ole laskenut, kuinka paljon oma suu vetää, ja kuinka paljon kunnian rietas viepi ulos, mitä ahneuden perkele on koonnut väärällä viinakaupalla.

Jos sanotaan juomarille: heitä pois lakkimasta sitä vuotavata pirun paskaa ja tee katumus ja parannus, niin hän vastaa: Eiköpä viina ole Jumalan siunaus, sitäkösinä pirun paskaksi kutsut. Ei juomarikaan usko, että hän tulee köyhäksi juopumuksen kautta, mutta kristillisyyden kautta hän tulis varsin köyhäksi. Jos sanotaan yhdelle siveälle huoralle: Heitä pois koreus ja tee katumus ja parannus, niin hän näyttää pian passinsa, jolla hän vapaasti pääsee kulkemaan huorain valtakuntaan, ja sanoo neuvon antajalle: *”Katso perseeseen! Kunniallisesti olen ansainnut koreuteni. En ole kuitenkaan varastanut.”* Hän sanoo: kunniallisesti olen ansainnut, vaikka hän olis huoruudella sitä ansainnut. Sillä ei siveä huora usko, että hän tulee köyhäksi huoruuden kautta.

Jos sanotaan maailman orjalle, joka on ankara maailman perään ja ahnet työtä tekemään, ettei hänellä ole päivän rauhaa eikä yön lepoa, jos hänelle sanotaan: tee katumus, maailman orja, ja älä tapa itseäs sillä ajattomalla murheella, niin hän vastaa: Pitääkösinä minun heittämän työtä tekemästä ja laiskana makaaman niin kuin körttiläiset? Rietas on antanut maailman orjalle sen uskon, että kristityt ei tee työtä, mutta makaaivat laiskana ja syövät toisten omaa. Niin muodoin tulee siis Vapahtaja valehtelijaksi, koska Hän on sanonut: *”Etsikäätsin Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttansa, niin kaikki nämät teille annetaan.”* Se merkitsee, että kristillisyyden kautta tulee ihminen rikkaaksi.

Mutta maailman orja luulee, että hän tulee köyhäksi, jos hän rupeais niin houraamaan kuin nämät körttiläiset houraavat. Ei nimitäin maailman orja muista, kuinka paljon työtä hän on summannut tanssissa, häissä, krouvissa ja monessa turhassa reissussa, joka olis tekemättä jäänyt, ellei maailman ruhtinas olis kääntänyt hänen silmiänsä nurin. Siinä paikassa kussa hän luuli parhaiten voittavansa maailman tavarata, siinä paikassa juuri tuli hän vahinkoon. Niin on maailman orja räknännyt, että mitä hän luuli tulevan itsellensä voitoksi, se tuli hänelle vahingoksi. Mitä hän luuli tulevan itsellensä kunniaksi, se tuli hänelle häpeäksi, niin kuin esimerkiksi juomari ja viinaporvari, koska he joutuvat sakkoa vetämään, ja yksi siveä huora, koska hänelle tulee jalkalapsi.

Mitä ahneuden rietas toi sisälle, sitä vei kunnian rietas. Mitä koreus lisäis kunniaa, sitä hävitti huoruus. Niin on käynyt kaikki nurin, mitä vanha Aatami on funteerannut. Nyt koska silmät ovat auenneet muutamilla tämän kristillisyyden kautta, joka nyt on ilmestynyt, näkee moni, kuinka hullusti vanha Aatami on räknännyt. Se on käynyt aivan toisin, kuin mitä hän on suruttomuudessa ajatellut. Jospa nyt ihmiset rupeaisit tästedes viisaammaksi tulemaan! Jos Vapahtajan sanat oikein ymmärretään, niin pitää kaikki nämät maalliset tavarat annettaman niille, jotka ensin etsivät Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttansa.

Kristillisyyden kautta pitää ihmisen rikastuman, vaikka kuinka kovin luonnollinen järki ottais vastaan. Mutta niin kuin maallinen tavara ei tule ilman hakematta, niin ei tule taivaan valtakunta ilman hakematta, ja sen tähden on Vapahtaja sanonut: etsikäätsin taivaan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttansa, niin kaikki nämät teille annetaan. Jospa nyt kaikki köyhät pakanat rupeaisit etsimään taivaan valtakuntaa, että he pääsisit rikastumaan ja kaikenlaisia hengellisiä tavaroita kokoamaan, joita ei ruoste raiskaa, ja koi ei syö, eikä varkaat kaiva ja varasta.

Kaikki köyhät ja kerjäläiset, jotka tahtovat rikkaaksi tulla, ruvetkaat nyt etsimään katoamattomia tavaroita, ei maan povesta, jossa manalaiset kaivavat itsellensä katoavaisia tavaroita, jossa he luulevat löytävänsä aarni haudan, mutta koska sitä katsotaan päivän valkeudessa, on se ainoastansa sysi hauta. Vaan ylhäältä pitää teidän etsimän katoamattomia tavaroita, joita koi ei syö, eikä varkaat kaiva ja varasta. Ja ne harvat sielut, jotka ovat löytäneet niitä katoamattomia tavaroita, rukoilkoon sitä suurta ristinkantajata, että hän varjelis heidän kalleimmat tavaransa, ettei maailman iso varas pääsis niitä varastamaan. Kuulkoon se Pohjatoim Rikas Mies kaikkein köyhäin, viheliäisten, kerjäläisten ja alaspainettui huokauksen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 6: 24–34

24 Ei kenkään voi palvella kahta herraa; sillä taikka hän tätä vihaa ja toista rakastaa, taikka hän tähän suostuu ja toisen ylönkatsoo. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa.

25 Sentähden sanon minä teille: älkää murehtiko henkenne tähden, mitä te syötte ja mitä te juotte, eikä ruumiinne tähden, millä te teitänne verhootte. Eikö henki enempi ole kuin ruoka? ja ruumis parempi kuin vaate?

26 Katsokaat taivaan lintuja, ei he kylvä eikä niitä, ei myös kokoa riiehen, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii heidät. Ettekö te paljoa enempi ole kuin he?

27 Mutta kuka teistä voi surullansa lisätä yhden kyynärän pituudellensa?

28 Ja mitä te surette vaatteista? Katsookaat kukkasia kedolla, kuinka he kasvavat: ei he työtä tee, eikä kehrää.

29 Kuitenkin sanon minä teille, ettei Salomon kaikessa kunniasansa ollut niin vaatetettu kuin yksi heistä.

30 Jos Jumala näin vaatettaa pellon ruohon, joka tänäpäinä seisoo ja huomenna

pätsiin heitetään, eikö hän paljoa enemmän teidän sitä tee, te vähäuskoiset?

31 Älkää siis surulliset olko, sanoen: mitä me syömme, taikka mitä me juomme? eli millä me meitämme verhoomme?

32 Sillä kaikkia näitä pakanat etsivät; sillä teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää teidän kaikkia näitä tarvitsevan.

33 Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, ja niin kaikki nämät teille annetaan.

34 Älkää sentähden sureko huomisesta päivästä; sillä huomisella päivällä on suru itsestänne. Tyytykään kukin päivä surullensa.

Tämän päivän evankeliumissa varoittaa Vapahtaja opetuslapsiansa siitä ajattomasta maallisen elatuksen murheesta. Hän käskää heidän ottaa esimerkin taivaan linnuista, jotka ei kylvä eikä niitä, ja kukkaisista kedolla, jotka ei kehrää, ja ovat kuitenkin koreammat kuin Salomo se suuri herra. Näitten opetusten johduksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tällä kerralla katseleman: **Taivaan lintuja ja kukkaisia kedolla.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Taivaan linnut, kukas niitä ruokkii pakkaisen aikana?**

Toinen tutkistelemus: **Kukkaiset kedolla. Mistäs ne saavat koreutensa?**

Antakoon se Suuri Luoja armonsa, että taivaan linnut jaksaisit aina visertää yksinäiselle matkamiehelle, koska hän ikävöiden kulkee pakanain maasta uuteen Jerusalemiin, ja että yksi väsynyt matkamies löytäis muutamia ijankaikkisuuden kukkaisia, koska hän joskus vaeltaa viheriöitsevällä niityllä. Nämät ijankaikkisuuden kukkaiset istutetaan hänen hautansa päälle.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Taivaan linnuista: Kukas heitä ruokkii pakkaisen aikana?** Vapahtaja on sanonut: Ei he kylvä eikä niitä. Ne taitavat olla laiskat työtä tekemään, koska he niin ovat ilman kylvämättä. Mutta joka niitten luontoa rupeaa tutkistelemaan,

hän havaitsee pian, ettei taivaan linnut ole laiskat, niin kuin varikset ja harakat luulevat. Ei he tosin kylvä eikä niitä, mutta he ovat kuitenkin alinomaisessa työssä, niin kuin me näemme pääskyiset erinomaisella vireydellä kokoavan maasta ja taivaasta kaikenlaisia rakennusaineita ja elatuksen aineita. Maasta he löytävät senkaltaisia rakennusaineita, joista he rakentavat pesänsä.

Ja se on yksi esimerkki, jonka meidän pitää ottaman näistä taivaan linnuista, niin kuin esimerkiksi pääskyisistä ja satakielisistä, että he elävät avioliitossa kaksi ja kaksi aina parittain. Ei ne ole niin kuin varikset ja harakat, jotka kiiman aikana kokoontuvat ja sitte taas hajaantuvat. Mutta pääskyiset elävät avioliitossa ja kasvattavat ynnä heidän poikiansa, niin myös satakieliset ja muut tiaiset elävät aina avioliitossa ja pitävät murheen heidän pojistansa. Mistäs on siis harakat, varikset ja muut mettän pedot havainneet sen konstin, että he elävät sekaisin niin kuin eläimet? Ei suinkaan varikset ja harakat elä avioliitossa niin kuin tiaiset, pääskyiset ja vesilinnut. Mutta hattarat ja mettän perkeleet ovat aikaiset huorat. Ja niitten kaltaiset ovat myös varikset ja harakat, jotka näissä nauravat kirkon ympäri.

Toinen esimerkki taivaan linnuista tulee meille vaarin otettavaksi, ettei pääskyiset muni, ennen kuin pesä on valmis. Kuka siis opetti käen panemaan muniansa tiaisen pesään, suureksi vaivaksi niille tiaisille, jotka niitä käen munia joutuvat hautomaan ja hänen poikiansa ylös kasvattamaan? Ei suinkaan käki huoli pojistansa, eikä hän pidä niistä vaaria, mutta munii varkain tiaisen pesään ja jättää muniansa sinne. Onkos ihmet, että käen pojat nälyttävät elatus äitinsä, sillä käen pojalla on niin iso vatta, ettei elatus äiti suita häntä millään tavalla ruokkia. Hänen täytyy itse nälkyyä, koska käen pojat nielevät kaikki ruuan aineet, mitä elatus äiti tuopi pesään. Ja mitä käen pojat tekevät, koska he kasvavat isommaksi? He jättävät elatus äitinsä kuolemaan.

Semmoinen on se kiittämätöin käki. Se on kohta lohikäärmeen kaltainen, joka munii hiedassa ja jättää munansa sinne. Onpa täälläkin samankaltaisia kahdenjalkaisia eläviä, jotka munivat ennen kuin pesä on valmis. Tekevätkö pääskyiset ja tiaiset niin? Ei ne ole pääskyiset, ei ne ole tiaiset, jotka munivat ennen kuin pesä on valmis. Ne taitavat olla pissi haukat, jotka munivat, ennen kuin pesä on valmis, taikka joku kiittämätöin ja hävitöin käki, joka ei jouda pesää rakentaa itselensä. Ei hän jouda kukkumasta ja syömästä. Ei hän jouda muniansa hautoa, vaan laskee niitä tiaisen pesään.

Onhan ilmanki täällä kanssa joku lohikäärmeen kaltainen elävä, joka laskee muniansa hiedan sisälle ja jättää sinne. Minä luulen, että käärmeen munista sikiävät käärmeen pojat, jotka syövät tiaisia. Ja semmoiset hirveät elävät makaavat nyt auringon paisteessa ja pistävät terävällä kielellä ja purevat myrkyllisillä hampailla ohitse käyväisiä, eikä yksikään tapa niitä.

Mutta meidän pitää nyt puhuman niistä taivaan linnuista, jotka elävät avioliitossa, eikä muni ennen kuin pesä on valmis. Mistäs pääskyisen pojat saavat ruokaa, ja millä ne elävät, koska he ei kylvä eikä niitä? Meidän Vapahtajamme on käsenyt ottaa esimerkin taivaan linnuista. Kukas niitä ruokkii, koska kaikki ruoka loppuu maasta? Se suuri Luoja, joka niille on antanut hengen, pitää murheen heistä, ettei kukaan nälkään kuole. Ja myös kaarneen pojille antaa hän ruuan otollisella ajalla. Onkos kaarneen pojat ansainneet ruokaa, jotka ei kiitä Luojaansa valkeuden edestä, niin kuin tiaiset, jotka visertävät aamulla niin pian kuin aurinko nousee, heliällä äänellä veisaten kiitos virttä sille Suurelle Luojalle ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heitä heidän pesissäns. Niin tekevät pääskyiset.

Mutta kaarneen pojat antavat silloin hirveän äänensä kuulla, koska joku lammas eli muu elävä on hukalta tapettu. Silloin ovat

kaarneen pojat iloiset siinä toivossa, että hekin pääsevät hukan seuraan syömään raattoa. Onkos semmoiset hirveät linnut ansainneet ruokaa, niin kuin kaarneen pojat ja pissihaukat, jotka rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta? Ei pissihaukka tohdi paljon liikkua päivän aikana, mutta pimeyden aikana. Silloin hän on liikkeellä. Hänen silmänsä ei kärsi valkeutta nähdä, vaikka hänellä on isot silmät pääkallossa. Onkos teidän mielestänne pissihaukka kaunis lintu, joka vääntelee kaulaansa ja kurkistelee takaperin? Kuitenki annetaan sillekki yölinnulle määrätty osansa.

Ei ole vielä kaikki pissihaukat loppuneet, vaikka niitä on freistattu hävittää, mutta pääskyiset ei ole rakentaneet pesäänsä kirkon ympärille, vaan edempänä ja muissa kylissä ovat he rakentaneet pesänsä. Enkä minä tiedä, mikä siinä mahtaa olla syynä, koska pääskyiset ei näy täällä kirkon ympärillä, vaan ainoastansa varikset ja harakat. Ja täällä he kraakkuvat joka päivä niin kuin heillä olis ruuan vaunuus. Ja jos joku tiainen oliski niitten seurassa, sen ääni ei kuulu varisten kraakkumisen tähden.

Nyt te tiaiset ja satakieliset, pääskyiset ja muut pienet lintuiset, missä paikassa te ikänän olette, teidän täytyy pian lähteä pois toiseen maailmaan. Sen tähden te olette ilman murheetta, millä teidän pitää elämän pakkaisen aikana, koska kaikki ruoka loppuu maasta. Te tiedätte ilmanki, että tämä armon aika on niin lyhykäinen, ettei teillä ole niin pitkä aika, ennen kuin te pääsette siirtymään lämpimään ilmaan, joka on toisella puolella maata. Niin pian kuin pääskyisen pojat jaksavat lentää, lähtevät he pois tästä kylmästä ilmasta toiseen maailmaan. Sen tähden he ovat murheetoinna, millä heidän pitää elämän, sillä he tietävät, että taivaan Suuri Luoja, joka heille hengen antanut on, ruokkii heitä niillä siemenillä, jotka varisevat pellostä, jonka Herra on antanut kasvaa. Niistä siemenistä saavat tiaiset heidän

elatuksensa sen lyhyen ajan sisällä, kuin he ovat tässä olemassa.

Mutta varikset ja harakat, millä heidän pitää elämän, koska tämä lyhyt ja arvaamaton aika loppuu? Ei ne syö niitä siemeniä, jotka varisevat pellostä, vaan ne syövät aivan matoja, jotka ovat sonnassa, sillä ne ovat toisenlaiset linnut ja vielä mustemmat kuin nämä varikset, joista Vapahtaja on muistellut, että taivaan linnut söit sen osan siemenistä, jotka putoisit tien oheen. Niin minä pelkään, että variksille ja harakoille tulee viimein hätä, koska talvi tulee. Silloin ovat tiaiset jo kaukana, toisella puolella maata, kussa aurinko seisoo pään päällä. Ja siellä on elämän puu, jonka lehti ei varise vehmall, ja mannaa, joka taivaasta alas tuli. Siellä veisaavat tiaiset ja pääskyiset ja satakieliset uutta virttä sille Suurelle Luojalle, joka heille hengen antanut on, ja niin runsaasti ruokkii heitä ilman kylvämättä ja ilman niittämättä.

Katsokaat taivaan lintuja, te vähäuskoiset ja heikkouskoiset, ottakaat vaari taivaan linnuista, ja ottakaat heistä esimerkki, kuinka Herra niitä ruokkii, vaikka he ei kylvä eikä niitä. Pyytäkäätkin Herralta siunausta, niin te saatte, te epäileväiset ja epäuskoiset.

Toinen tutkisteleminen: **Vapahtaja sanoo opetuslapsille: Katsokaat kukkaisia kedolla, kuinka ne kasvavat.** Mutta yksi raavas ihminen, jonka sydän on oikein tarttunut maailmaan, ei hän katso kukkaisten päälle. Ei hän ota niistä jonku esimerkin itsellensä ja ajattele, jos hänkin olis niin korea, kuin nämä ylönkatsotut kukkaiset, mutta hän polkee vain ja paskantaa niitten päälle. Jos olis kuinka korea ja kaunis kukkainen kedolla, ei maailman orja pidä niistä mitään.

Mutta jos yksi siveä huora tulee kräämpuotiin, kussa maailman porvari on levittänyt silkki huivia ja muuta koreutta, silloin pyöriivät silmät kyllä pääkallossa niin kuin pissihaukalla. Silmän halu tulee niin suureksi, että jos hän ei pääse varastamalla saamaan jonku niistä silkkihuivista, täytyy hänen

ruveta ostamaan. Jos olis vielä viimeinen tolppa, niin panee hän sen menemään. Hän ajattelee ilmanki: *"Mitäs minä rahalla teen?"* Mutta ei se tule mieleen: *"Mitäs minä koreudella teen?"*

Moni siveä huora on kuitenkin täytynyt panna koreutensa puoleen hintaan, koska suolet ovat alkaneet hoikkumaan. Vaikka luonnollinen järki pitäis sen verran sanoman hänelle, että se raha, joka nuoruuden aikana pannaan koreuteen, olis tarpeellisempi lapsille, koska he käyvät paljastettuna, eikä ole ruokaa suuhun panemista. Mutta rietas sekoittaa vielä sen luonnollisen järjen lihan himoin kautta, ja tekee ihmisen niin sokeaksi, että hän katsoo silmäin halulla niitten kukkaisten päälle, joita maailman konstimestari on maalannut silkkihuviin ja karttuuni traasuin päälle. Mutta niitten kukkaisten päälle hän ei katso ollenkaan, joita Vapahtaja on käskenyt katsoa, että hän niistä sais jonku esimerkin itsellensä, jos hänki tulis niin kauniiksi ja niin koreaksi, kuin nämät ylönkatsotut kukkaiset, jotka itkevät joka aamu syntisen ylitse ja surkuttelevat häntä sen alastomuuden tähden kuin hänelle tuli synnin lankeemuksen kautta, koska hän mistansi viattomuuden koreat vaatteet, ja täytyy nyt peittää häpynsä itse tehdyllä koreudella.

Näet sinä raavas ihminen, kuinka viattomat lapsukaiset, jotka ei vielä ymmärrä sitä ulkonaista koreutta kaivata, ihantelevat koska he löytävät kauniita kukkaisia kedolla. Niistä ne tekevät kruunuja itsellensä, ja pitävät niitä aseena. Paremmiin ne ymmärtävät katsoa kukkaisten kauneutta, kuin raavas ihminen. Ja mistäs se tulee, että yksi lapsukainen katsoo mielisuosiolla kukkaisten päälle, mutta raavas ihminen ei pidä niistä enemmän lukua kuin nauti eli vasikka? Se tulee siitä, että raavaan ihmisen sydän on tarttunut maailmaan. Ei hän pidä Jumalan luomia kukkaisia kauniina, mutta niitä hän pitää kauniina, joita huoruuden rietas on opettanut maailman konstimestaria maalaamaan turhuuden kehoittamiseksi.

Vapahtaja on sanonut, ettei se korea herra Salomo ollut yhdenkään niitten kukkaisten vertaa, jotka kedolla kasvavat. Katsokaat siis kukkaisia kedolla, te maailmanlapsukaiset, ja ottakaat niistä esimerkki, kuinka kauniit he ovat ja koreat. Ei ne kudo eikä kehrää, kuitenkin jos te tulisitte niin koreaksi, kuin yksi kedon kukkainen, niin te voisitte kelvata morsiameksi Vapahtajalle. Lähtekäätkä hakemaan kauniita ja koreita kukkaisia Saaronin laaksosta, siitä Yrttitarhasta, kussa Vapahtaja hikoili verta, mitämaks te löydätte siellä muutampia ijankaikkisuuden kukkaisia, jotka ei varise eikä muuta väriänsä, joitten päälle Vapahtajan veri on tippunut. Tämä veri on painanut muutampia kukkaisia Saaronin laaksossa ja tehnyt heitä ruusun kaltaiseksi, jotka kasvavat orjantappurain keskellä.

Orjantappura on yksi terävä pensas, jolla Vapahtaja on kruunattu. Siinä on ne terävät oksat ja neulaiset, jotka pistit lukemattomia reikiä Jeesuksen päähän. Mutta samassa orjantappura pensaassa kasvavat kauneimmat punaiset ruusut, ja niitä ruusuja hakevat nyt Siionin tyttäret orjantappuroista. Koska orjantappura on kelvannut Vapahtajalle kruunuksi, joka nyt on muuttunut kunnian kruunuksi, niin pitäis orjantappuran kukkainen kelpaaman Vapahtajan morsiamelle kaunistukseksi hänen kunniansa päivänä.

Orjantappurat ovat pistäneet Jeesuksen päähän lukemattomat haavat, joista on vuotanut punainen virta. Ja siitä verestä ovat orjantappuran kukkaiset tulleet niin punaisiksi ja kauniiksi ruusuiksi. Hakekaat siis niitä ruusuja Yrttitarhasta, te Siionin tyttäret, jotka aina tahdotte koreat olla, ja katsokaat niitä kukkaisia, jotka ovat orjantappuroista kasvanneet, sillä ne ovat kauneimmat kukkaiset maan päällä.

Olettekos te Siionin tyttäret niin koreat kuin nämät kukkaiset? Jos te olisitte niin punaiset kuin nämät orjantappuran ruusut, niin te kelpaisitte kyllä morsiameksi Vapahtajalle, sille orjantappuroilla kruunatulle Kuninkaalle.

Etsikää vielä ijankaikkisuuden kukkaisia, jotka ei muuta väriänsä koskaan, niin te olette täyttäneet Vapahtajan käskyjä, koska Hän sanoo: *”Katsokaat kukkaisia kedolla, kuinka he kasvavat, ei he kudo eikä kehrää, mutta Salomo se suuri herra, ei ollut yhdenkään niitten vertaa kaikessa kunniassansa.”*

Laittakaat niin, te Siionin tyttäret, että te tulisitte niin kauniiksi ja niin koreaksi kuin yksi

näistä kukkaisista, niin te kelpaisitte morsiameksi sille orjantappuroilla kruunatulle Kuninkaalle, joka kunnian kruunun kantaa, ja Hänen morsiamellansa on orjantappuran ruusu povessa hänen kunniansa päivänä, joka pian tulee. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

En minä maailman edestä rukoile, vaan niitten edestä, kuin sinä minulle annoit, että he ovat sinun omasi.

Tämä on yksi paikka Vapahtajan ero-saarnasta, joka on kovempi kuin kaikki muut Raamatun paikat, sillä se kuuluu niin kuin olis Vapahtaja hyljännyt maailman kokonansa ja antanut hänen saatanan haltuun. Ei se ole mikään, että Hän toruu ja tuomitsee maailmaa, mutta se on kauhiampi, että Hän on heittänyt pois rukoilemasta hänen edestänsä. Ilmanki Hän näkee, ettei maailmasta tule mitään. Koska vanhin toruu ja kurittaa jumalattomia lapsia, niin se on vielä yksi suuri armon merkki, sillä Hän tahtoo sen kautta kasvattaa heitä ihmiseksi, jos he vaan ottaisit kuritusta vastaan. Mutta koska Hän lakkaa rukoilemasta heidän edestänsä, silloin on Hän heittänyt pois kaiken toivon, että niistä tulee mitään. Ei auta enää esirukous, koska ei kuritukseen auta.

Mutta kyllä maailma sen tähden omistaa itsellensä sen Jumalan armon, että Jeesus rukoilee heidänkin edestä. Mistäs ovat maailmanlapset saaneet sen väärän vakuutuksen, että Jeesus rukoilee heidän edestä? Koska kuitenkin tässä paikassa kuuluu niin, että Jeesus ei rukoile maailman edestä, mutta ainoastans niiden edestä Hän rukoilee, joita Isä on Hänelle antanut. Maailmanlapset varastavat tässä niin paljon armoa juuri Vapahtajan silmien edessä.

Jeesus on selkeästi sanonut, ettei Hän rukoile maailman edestä. Mutta ei maailma sitä usko, vaan maailmanlapset uskovat ainaski, että Hän rukoilee heidän edestänsä. Siinäpä nyt maailmanlapset pettävät itsensä, sillä jos he uskoisit sen, ettei Jeesus rukoile heidän edestänsä, niin he uskoisit myös sen totuuden, että Jeesus on antanut heitä saatanan haltuun. Mutta, ka, sitä ei usko maailma, että Jeesus on antanut häntä saatanan haltuun, vaan maailma uskoo, että Jeesus on maailman paras ystävä. Sen uskovat kaikki

armonvargaat, että Jeesus on paras ystävä heille.

Ei he sitä usko, että Jeesus on kristittyin ystävä, vaan sitä he uskovat, että perkele on kristittyin paras ystävä, ja armonvargaan paras ystävä on Jeesus. Niin on silmäkääntäjä kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat perkeleen Vapahtajaksi ja Vapahtajan he katsovat saatanaksi, pimeyden he katsovat valkeudeksi ja valkeuden pimeydeksi, hukan he katsovat lampaaksi ja lampaan hukaksi.

He luulevat, että Kristus rukoilee heidän edestänsä. Kukas sitte kristittyin edestä rukoilee? Perkele ilmanki! Niin kavala on rietas kääntämään heidän silmänsä nurin, että valkeus tulee pimeydeksi ja pimeys tulee valkeudeksi, oikeus tulee vääryydeksi ja vääryys tulee oikeudeksi. Niinkuin esimerkiksi häpiällinen viinakauppa tulee luvalliseksi ja kunnialliseksi elatuskeinoksi, juopumus tulee ruumiin ravinnoksi ja lääkitykseksi, huoruus muuttuu rakkaudeksi, koreus muuttuu ruumiin suojaksi, viha muuttuu totuudeksi ja omantunnon vaatimiseksi.

Sitä vastaan muuttuu kristillisyyss ulkokullaisuudeksi ja taikaukseksi maailman silmissä, omantunnon vaiva tulee perkeleestä, hengellinen ilo tulee perkeleestä. Mutta maailman ilo ja lihan huvitus, se on Jumalasta, pirun paska on elämän vesi. Juomarin ilo, se on taivaan ilo. Hävittömät huorat tanssaavat Karitsan häissä. Huorapukit näkevät armonmerkkiähuoran perseessä. Ja koska maailma näin iloitsee, silloin on taivaan valtakunta läsnä. Mutta opetuslasten muret Goltassa, se on yksi ihmeellinen taikaus. Neitsy Marian ilo, se on perkeleestä.

Koska näin silmäkääntäjä on kääntänyt kaikki nurin maailman orjan mielessä ja kaikki, mitä elävään kristillisyyteen kuuluu,

katsotaan houraukseksi eli taikaukseksi, vääräksi, ilkiäksi, ylpeydeksi ja vahingolliseksi eriseuraisuudeksi, silloin ajattelee maailman orja, että hän on Jeesuksen paras ystävä, ja veisaa vielä viinassa: *"Jeesus ystävän' on paras."* Mutta perkele se on kristityn ystävä, sillä maailman orja sanoo, ettei hänellä ole mitään tekemistä perkeleen kanssa. Mutta kristityillä on paljon tekemistä perkeleen kanssa sen tähden, että hän kiusaa heitä myötäänsä. Ei ole siis ihmet, että maailman orjat uskovat Jeesuksen päälle ja luulevat, että Jeesus rukoilee heidän edestänsä, vaikka se on maailman jumala, joka rukoilee heidän edestänsä, että he pysyisit aina siinä uskossa, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Ja kyllä hän ilmanki vahvistaa heidän uskonsa, ettei heidän pidä kuolemasakaan tunteman uskon puutosta.

Voi surkia kauhistus, että ihmisen pitää oleman niin sokia, ettei hänen pidä näkemän ja tunteman, mikä jumala se on, joka häntä hallitsee. Koska silmäkääntäjä on kääntänyt hänen silmänsä nurin, näkee hän taivaan helvetissä. Niin kuin se, joka alamaisessa taivaassa näkee aurinkoa, kuuta ja tähtiä, niin näkee myös maailman orja taivaan ja maan helvetissä. Siinä hän näkee kuvansa enkelin haamussa, vaikka hän on musta ja kolo niin kuin tatarainen Jumalan edessä. Koska semmoinen näkee sen pyhän valkian, jonka Jeesus on tullut sytyttämään maan päälle, silloin hän näkee riettaan hengen tuohusvalkian, ja koska hän noutaa valkian helvetistä, silloin hän näkee makkaroita tehdä kristittyin verestä.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, mitä maailmanrakkaus ja kahden herran palvelus vaikuttaa epäuskon lapsissa.

Tässä on monta, jotka palvelevat kahta herraa ja ontuvat molemmin puolin, ja niiden sieluin tilaisuus on vaarallinen, sillä ne tyyräävät persettänsä myöten helvettiin. Ei kahden herran palvelijat ole juuri törki suruttomat, vaan ne on niin kovin maailmassa kiinni,

ettei he pääse edemmäksi parannuksen tiellä. Ja koska kuolema tulee, täytyy heidän sanoa: *"Ei ne minulle kelpaa."*

Katsokaat nyt taivaan lintuja, te kahden herran palvelijat, kuinka ne veisaavat Herralle kiitosta ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heitä heidän pesissäns'. Ei ne kylvä eikä niitä. Kuitenkin teidän Taivaallinen Isä ruokkii heitä. Kukas tiesi pian jättävät meitä nämät taivaan linnut, jotka visertävät kiitosta Luojalle elämän puun oksan päällä. Pian ne lentävät pois siihen lämpimään ilmaan, ja me jäämme tähän kylmään ilmaan kaipaamaan heitä. Katsokaat myös kukkaisia kedolla, te kahden herran palvelijat, kuinka he kasvavat. Ei he työtä tee, eikä kehrää, kuitenkin sanon minä teille, ettei Salomon kaikessa kunniassans' ollut vaatetettu niin kuin yksi heistä.

Mitäs te luulette, te koreat huorat, jotka pas-kannatte kukkaisten päälle ja poljette niitä jalkainne alle, onkos teidän koreutenne niin kuin yksi kukkainen kedolla, eli punainen ruusu Saaronin laaksossa? Teidän koreutenne on kukkaisten rinnalla niin kuin noki pohjattomuuden pätsissä. Mutta sinä Kukkaisten Ystävä ja Lintuisten Suuri Holhooja, ota pois tiaisia haukan kynsistä ja pane kukkaisia lasiin pöydän päälle, koska vieraat tulevat taivaasta, ja kuule niitten pienten lintuisten parkuminen haukan kynsissä. Isä meidän, joka olet taivaissa, jne.

EVANKELIUMI: MATT. 6: 24–34

24 Ei kenkään voi palvella kahta herraa; sillä taikka hän tätä vihaa ja toista rakastaa, taikka hän tähän suostuu ja toisen ylönkatsoo. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa.

25 Sentähden sanon minä teille: älkäätkä murehtiko henkenne tähden, mitä te syötte ja mitä te juotte, eikä ruumiinne tähden, millä te teitänne verhootte. Eikö henki enempi ole kuin ruoka? ja ruumis parempi kuin vaate?

26 Katsokaat taivaan lintuja, ei he kylvä eikä niitä, ei myös kokoa riiheen, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii heidät. Ettekö te paljoa enempi ole kuin he?

27 Mutta kuka teistä voi surullansa lisätä yhden kyynärän pituudellensa?

28 Ja mitä te surette vaatteista? Katsokaat kukkasia kedolla, kuinka he kasvavat: ei he työtä tee, eikä kehrää.

29 Kuitenkin sanon minä teille, ettei Salomon kaikessa kunniassansa ollut niin vaatetettu kuin yksi heistä.

30 Jos Jumala näin vaatettaa pellon ruohon, joka tänäpäinä seisoo ja huomenna pätsiin heitetään, eikö hän paljoa enemmän teidän sitä tee, te vähäuskoiset?

31 Älkääät siis surulliset olko, sanoen: mitä me syömme, taikka mitä me juomme? eli millä me meitämme verhoomme?

32 Sillä kaikkia näitä pakanat etsivät; sillä teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää teidän kaikkia näitä tarvitsevan.

33 Vaan etsikääät ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, ja niin kaikki nämät teille annetaan.

34 Älkääät sentähden sureko huomisesta päivästä; sillä huomisella päivällä on suru itsestänsä. Tyytykään kukin päivä surullensa.

Meidän pyhän Evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä Jumalan armon kautta puhuman kahden herran palveluksesta.

Ensiksi: **kutkas ovat ne kahden herran palvelijat?**

Toiseksi: **kumpiko herra niille palkan antaa?**

Että se suuri Herra, joka on taivaissa, antaa palkan niille, jotka Häntä palvelevat, ja se suuri maailman ruhtinas, joka on helvetissä, antaa myös hirmuisen suuren palkan niille, jotka häntä palvelevat. Mutta kuka niille kahden herran palvelijoille antaa palkan, se on meille tietämätöin.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Kutkas ovat ne kahden herran palvelijat?** Vastaus: Ei ne ole ne törki suruttomat, jotka menevät päätänsä myöten helvettiin, eikä pidä sielustansa enemmän muretta kuin nautta navetassa eli härkä mettässä. Ne pitävät kaikki synnit luvallisena. Niille on juopumus luvallinen, huoruus on luvallinen, viinakauppa on luvallinen, kirous on luvallinen, vähäinen varkaus on luvallinen, koreus on luvallinen, tanssi ja peli on luvallinen. Sanalla sanottu, kaikki synnit, mitä jo surutoin ihminen on harjaintunut tekemään, on heille luvallinen. Ja ne sanovat kristityille: *”Te ulkokullatut, te suukristityt, te villihenget. Te olette alkaneet meitä tuomitsemaan, mutta olettekos te itse paremmat? Me vaellamme rohki kadotuksen tiellä ja emme sano meitä paremmaksi kuin me olemme, mutta te pidätte itsiänne parempana ja tulette kirouksen kanssa meidän päällemme. Miksette anna meille omantunnon rauhaa?”*

Mutta ne armonvarkaat, eli ne omanparannuksen tekijät, jotka ei tahdo loukata itsensä maailman kanssa, niin kuin esimerkiksi Nikodeemus, ne kiitetään maailmanlapsilta ja pidetään kristittynä maailmalta. Sillä kahden herran palvelijat antavat rauhan perkeleen orjille. Ei ne hauku ketään eikä ne tuomitse ketään, vaan antavat siivon rauhan kaikille. *”Ka, se on hyvä kristitty, joka sopii maailman kanssa.”* Niin sanovat maailman orjat. Se on hyvä kristitty, joka antaa kaikille siivon rauhan. Ei se pahenna ketään. Tämä on yksi kahden herran palvelijan tuntomerkki, että hän sopii hyvin maailman orjain kanssa. Jos hänellä on omavanhurskaus autuuden perustuksena, niin hän parantelee sitä ulkonaista elämätensä, lakkaa juomasta, kiroomasta ja tappelemasta, harjoittaa sitä ulkonaista siveyttä, välttää semmoisia paikkoja, joissa ylöns grouvi elämä on.

Mutta ei sen kaltaisella siveällä kristityllä ole syntiä katumavertaa. Ei ole mitään sovittamista. Ei ole vääriä tekoja, joita hänen pitäis tunnustaman ja anteeksi anoman.

Semmoinen siviä kristitty manaa lapsiansa siviästi elämään, mutta ei hän katumuksesta tiedä paljo mitään sanoa. Jos semmoinen kahden herran palvelija on yksi armonvaras, niin hän käypi usein Herran ehtoollisella ja vahvistaa uskonsa siellä. Mutta ei hän sen tähden sovi kristittyin kanssa, eikä ollenkaan vihti kuulla niitä liikutuksia, mutta osoittaa kaikissa käytöksissä, että hänellä on viha sydämessä kristityille.

Semmoinen armonvaras puhuu aivan Kristuksen armosta ja Kristuksen rakkaudesta, mutta Jumalan ankarasta vanhurskaudesta hän ei tahdo mitään tietää. Ei hän tahdo syntiänsä tunnustaa. Ei hän tahdo lähimmäistönsä sovittaa. Ei hän tahdo vääriä tekojansa maksaa, sillä ahneuden perkele ja kunnian perkele ovat hallitsevaiset hänessä. Ahneuden perkele sanoo näin: *”Ei sinun tarvitse vääriä tekoja maksaa.”* Kunnian perkele sanoo: *”Ei sinun tarvitse syntiästä maailmalle huutaa.”* Niin muodoin luulee armonvaras, että hän pääsee ahneuden ja kunnian kanssa taivaaseen.

Mutta kahden herran palvelija on erinomattain se, jonka sydän on kokonansa kiinni maailmassa, vaikka hän ulkonaisesti kristillisyyden tapaa noudattaa. Hän palvelee Jumalata suulla, mutta perkelettä hän palvelee sydämellä ja mielellä. Tässä tulee yksi kova paikka eteen, koska armonvaras ei tiedä, että hän palvelee perkelettä sydämellä, mutta yksi herännyt ihminen tietää ja tuntee, että hänellä on paha sydän, että hänelle tulevat pahat ajatukset mieleen, silloin tuntee hän tunnossans, niin kuin jokapäiväinen koettelemus todistaa, niin kuin olis hänki kahden herran palvelija, koska Paavali todistaa: *”Minä tunnen minun jäsenissäni toisen lain, joka sotii sitä lakia vastaan, joka minun mielessäni on, ja ottaa minun vangiksi synnin lain alle. Sillä sitä hyvää, jota minä tahdon, en minä tee, vaan paha, jota en minä tahdo, teen minä.”* Ja viimein sanoo hän: *”Niin minä itse palvelen nyt mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia.”*

Näitten koettelemusten jälkeen kuuluu se, niin kuin yksi kristittykin olis kahden herran palvelija, koska hän mielellä palvelee Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia. Mutta tässä on yksi suuri eroitus kristityn ja suukristityn välillä, sillä yksi suukristitty palvelee synnin lakia ei ainoastans lihalla, vaan myös mielellä, koska sitä vastaan yksi oikia kristitty palvelee mielellä Jumalan lakia. Jos kristitylle tulevat pahat ajatukset mieleen, niin hän tuntee varsin sen, ja sotii vastaan. Mutta yksi suukristitty, joka on kahden herran palvelija, ei tunne niitä pahaksi, vaan hän tekee myös, mitä hän ajattelee. Jos sydän paisuu kristityin puheesta, niin hän purkaa sen pahan sisunsa ulos. Jos kristittyin liikutukset tekevät hänelle paha, niin hän vetää niitä ulos, eli menee itse ulos, niin kuin Juudas Herran Ehtoollisen huoneesta. Jos hänelle tulee kartetta eli paha tunto kristityille, niin hän rupeaa karvimaan niitä.

Semmoinen on se kahden herran palvelija. Hän pitää itsensä kristittynä, mutta välttää kuitenkin kristittyin kokouksia. Hän palvelee siis synnin lakia, ei ainoastans mielellä, mutta myös jäsenillä. Me saatamme sanoa, että semmoinen on jo täydellinen perkeleen palvelija, sillä jos hän vielä tuntisi kartetta kristityille, mutta kätkis sen, eikä ilmoittais sen, ei puheessa eikä käytöksessä, niin hän olis jo kahden herran palvelija, koska hän palvelee synnin lakia ei ainoastans lihalla, mutta myös mielellä.

Mutta kristitty palvelee Jumalan lakia mielellä ja tahdolla, vaikka hänen täytyy palvella synnin lakia lihalla, koska Paavali kirjoittaa: *”Laki on hengellinen, mutta minä olen lihallinen, synnin alle myyty.”* Ei hän ole sen tähden kahden herran palvelija, vaikka hän palvelee Jumalan lakia mielellä ja synnin lakia lihalla. Vaikka kyllä omavanhurskaus tahtoo usein soimata kristityitä, että he ovat kahden herran palvelijat, koska he palvelevat Jumalan lakia mielellä ja synnin lakia lihalla.

Mutta ei se ole niin kuin omavanhurskaus saarnaa. Omanvanhurskauden perkele soimaa usein kristityitä, että he ovat ulkokullattut ja kahden herran palvelijat, koska he palvelevat Jumalan lakia mielellä, mutta synnin lakia lihalla. Omavanhurskaus sanoo näin: *”Etpä sinä olekaan yhden Herran palvelija, koska sinä toista palvelet mielellä ja toista palvelet lihalla. Sinun pitää tuleman niin pyhäksi, että sinä saatat palvella yhtä Herraa sekä mielellä että lihalla, muutoin et taida kelvata Jumalalle. Mutta niin kauan kuin sinä palvelet mielellä toista ja lihalla toista, niin sinä olet kahden herran palvelija.”* Mutta eipä omavanhurskaus soimaa suruttomia, että het ovat kahden herran palvelijat, koska se näkyy heidän elämästänsä, että he ovat yhden herran palvelijat. Niin sanovat sitte fariseukset: *”Jaa, se on vakainen mies. Ei hän ole niin ulkokullattu kuin nämät villihenget, jotka tekevät itsensä pyhäksi.”* *”Sillä miehellä on totuus,”* sanovat fariseukset, *”ei se sano itseänsä paremmaksi kuin hän on. Mutta nämät heränneet, ne tekevät itsensä pyhäksi.”*

Ei myös omavanhurskaus soimaa niitä, jotka ovat omalla parannuksella tulleet kristityksi. Ei omavanhurskaus soimaa niitä kahden herran palvelijaksi, vaikka he ovat kahden herran palvelijat, sillä itse omanvanhurskauden musta henki tykkää paljon niistä, jotka elävät joltisesti siviästi ihmisten muodon jälkeen, saati he antavat hänelle omantunnon rauhan. Mutta omanvanhurskauden kristityt, eli sen kaltaiset, jotka ovat omalla parannuksella tulleet kristityksi, ne ovat totisesti kahden herran palvelijat, koska he silittävät sitä ulkonaista elämätänsä ja parantelevat sitä grouvimpaa elämätä, mutta ovat kuitenkin raatelevaiset sudet ja Jeesuksen ristin viholliset, koska he pääsevät kristityitä raatamaan ja ulos vetämään. Ei se ole muu kuin kunnian perkele ja omanvanhurskauden perkele, joka vaatii heitä parannusta tekemään juopumuksesta, kirouksesta, tappeluksesta, huoruudesta ja julkisesta vääryydestä. Mutta ei kunnia laske heitä tunnustamaan

syntiänsä, eikä omavanhurskaus vaadi heitä väärää tekoja sovittamaan, muuta kuin kahden kesken, ja niitä pienempiä varkauksia net jättävät aina sovittamatta.

Mutta ei omavanhurskaus soimaa armonvarkaita, että he ovat kahden herran palvelijat, vaikka he ovat totisesti kahden herran palvelijat, koska he pitävät sitä ulkonaisen jumalisuuden tapaa. He paastoovat niin kuin fariseus, he käyvät ripillä niin kuin Juudas, mutta suuttuvat, koska joku Jeesuksen opetuslapsista tahtoo kysyä perään, ovatko he pettäjät. Niin ovat armonvarkaat kahden herran palvelijat, vaikka he itse kerskaavat, että he ovat joka päivä Jeesuksen ristin juuressa. Mutta he taitavat olla perkeleen ristin juuressa, koska sydän paisuu ylpeydestä ja hengellisestä vihasta, koska heillä on kartetta ja paha tunto kristityille, koska he saattavat peittää syntiänsä, koska he pitävät varastettua kalua takanansa niin kuin tullivarkautta, jota rietas on heille anteeksi antanut, ettei he pidä syntinä ollenkaan, että he ovat varastaneet kruunua.

Semmoinen on armonvarkaan kristillisyyden, ettei hän tahdo oikein tehdä kaikille ihmisille. Niin kuin [hän] varastaa armoa Jumalalta, niin hän saattaa myös varastaa kruunua, eikä se tule synniksi hänelle. Hän saattaa kantaa varastettua kalua takanansa, eikä tarvitse niitä pienempiä varkauksia maksaa. Hän luulee ilmanki, että se tulee ulkokullaisuudeksi, jos hän rupeis tekemään niin kuin Sakkeus, joka aikoi antaa neljäkertaisesti takaisin, mitä hän oli vääryydellä saanut. Eipä tämän aikaiset armonvarkaat tahdo ollenkaan Sakkeusta seurata, sillä he pelkäävät, että he tulevat tekopyhäksi, jos he maksaisit ja sovittaisit vääryytensä. Katso, semmoiset ovat kahden herran palvelijat. He palvelevat Jumalata suulla, mutta sydämellä ja työllä he kieltävät pois kristillisyyden voimaa. He tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi ja sanovat: *”Kristus on kaikki maksanut. Emme me tarvitse maksaa mitään.”*

Toinen tutkistelemus: **Kumpiko herra viimein maksaa kahden herran palvelijalle palkan?** Se ilmanki, jota on enemmän aikaa palvellut. Ei ole tosin Paavali kirjoittanut, kumpaako herraa hän on enemmän aikaa palvellut, Jumalan lakia mielellä ja tahdolla, eli synnin lakia lihalla. Mutta meidän omasta koettelemuksesta me tiedämme, että yksi katuvainen palvelee synnin lakia lihalla enemmän kuin mitä hän palvelee Jumalan lakia mielellä, niin että hänen pitäis oikeuden jälkeen saaman palkan riettaalta, mutta ei Jumalalta, jos Jumala oikeuden ja ansion jälkeen tuomitsis.

Mutta rietas maksaa jo tässä elämässä katuvaisille heidän palkkansa, mitä he ovat häntä palvelleet ajatuksilla, himoilla ja haluilla. Koska he mielellä ja tahdolla palvelevat Jumalan lakia, suuttuu rietas heille ja vaivaa heitä surkiasti, jonka tähden heidän täytyy huutaa Jeesuksen perään niin kuin Kananean vaimo: *”Minun tyttäreni vaivataan surkiasti perkeleeltä!”* Niin täytyy myös yhden katuvaisen sielun huutaa Jeesuksen perään: *”Minun sieluni vaivataan surkiasti perkeleeltä!”*

Ja tämä on nyt se palkka, jonka rietas antaa katuvaisille jo tässä elämässä sen edestä, että palvelevat häntä lihalla, mutta ei mielellä eikä tahdolla. Omanvanhurskauden perkele vaivaa katuvaisia surkiasti sen palveluksen edestä, jonka he ovat lihalla tehneet hänelle, koska hän tämän palveluksen tähden ahdistaa heidän sydämitänsä ja saattaa heitä epäilykseen, jonka tähden heidän täytyy huutaa Vapahtajan perään. Mutta armonvargaat ja omanvanhurskauden kristityt ovat kahden herran palvelijat, sillä suulla he palvelevat Kristusta, mutta perkelettä he palvelevat, ei ainoastans lihalla, vaan myös mielellä ja tahdolla. Ja sen tähden juuri antaa rietas heille palkan ijankaikkisuudessa, että he ovat palvelleet häntä mielellä ja tahdolla ja myös ruumiin jäsenillä.

Kyllä vihollinen sois mielellänsä, että he palvelisit häntä koko sielun ja ruumiin kanssa,

mutta hän tyytyy vielä siihen, että he palvelevat Jumalata suulla, saati he palvelevat rietasta lihalla ja mielellä. Mutta jos he rupevat palvelemaan Jumalata sydämellä ja mielellä, silloin suuttuu vihollinen ja sanoo: *”Koska sinä palvelet Jumalata sydämellä ja mielellä ja ainoastans lihalla palvelet minua, niin minä annan sinulle palkan sen edestä, että sinä palvelet minua lihalla, ja maksakoon Jumala sen vaivan, mitä sinä palvelet Häntä sydämellä ja mielellä.”*

Ottaa niin muodoin omanvanhurskauden perkele ja maksaa katuvaiselle palkan sen edestä, mitä hän on palvellut rietasta lihalla ja sanoo: *”Koska sinä olet palvellut minua lihalla kaksi sen vertaa aikaa kuin mitä sinä olet palvellut Jumalata mielellä, niin älä toivokaan, että sinä tulet autuaaksi.”* Ja sitte alkaa hän vaivaamaan katuvaisia epäilyksen kanssa. Ja sen tähden täytyy heidän huutaa Jeesuksen perään: *”Jeesu, Daavidin Poika, auta minua, sillä minun sieluni surkiasti vaivataan perkeleeltä!”*

Ja vaikka Jeesus tekee itsensä kovaksi ja armottomaksi katuvaisia kohtaan ja heittelee heille kovat sanat, yhtä hyvin täytyy heidän huutaa korkialla äänellä: *”Jeesu, Daavidin Poika, armahda minun päälleni!”* Ja vaikka surutoin väki toruu häntä vaikenemaan, sen suuremmalla ja korkiammalla äänellä hän huutaa: *”Jeesu, Daavidin Poika! Armahda minun päälleni!”* Ja hän huutaa niin kauan, että Hänen täytyy armahtaa.

Mutta kahden herran palvelija ei huuda koskaan Jeesuksen perään, vaan enemmän hän suuttuu niille, jotka huutavat. Ja minkäs tähden kahden herran palvelija ei huuda koskaan niin kuin nämät heränneet: Joo, se tulee siitä, ettei ole rietas heille suuttunut. Sillä kahden herran palvelija on ainoastans suulla palvellut Jumalata, mutta koko ruumiin ja sielun kanssa on hän muutoin palvellut rietasta. Mutta sitä ei tiedä kahden herran palvelija, että hän on ainoastans suulla palvellut Jumalata, vaan rietas on uskottanut häntä,

että hän on palvellut Jumalata koko ruumiin ja sielun kanssa. Ja sen tähden hän on niin rakas Jeesukselle, jolta hän luulee saavansa hyvän palkan.

Mitäpä semmoinen huutaa Jeesuksen perään, joka luulee makaavansa joka päivä Jeesuksen helmassa, vaikka hän makaa perkeleen helmassa. Ei perkele häntä vaivaa koskaan, että hänelle tulis hätä, että hänen täytyis ruveta huutamaan: *"Jeesu, Daavidin Poika, armahda minun päälleni!"* Jos kahden

herran palvelija ei huuda perkelettä avukseen niin kuin törki surutoin huutaa, ei hän huuda Jeesuksen peräänkään, niin kuin nämä heränneet huutavat. Mutta kyllä perkele maksaa kahden herran palvelijalle palkan ijankaikkisuudessa, ja vielä hyvinki hän maksaa, ettei tarvitse kahden herran palvelijan valittaa, ettei hän ole saanut palkkaansa sen jälkeen kuin hän ansainnut on. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Pyhä Paavali kirjoittaa 2. Kor. 7. luvussa: ”Se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen tapahtuu, saattaa katumuksen autuudeksi, jota ei yksikään kadu, mutta maailman murhe saattaa kuoleman.

Ilman epäilemättä oli Paavali koetellut sekä sitä murhetta, joka Jumalan mielen jälkeen tapahtuu, että myös maailman murhetta, joka saattaa kuoleman; niin kuin kristityt ovat myös koetelleet Paavalin kanssa, että se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen tapahtuu, saattaa katumuksen autuudeksi, jota ei yksikään kadu. Mutta surutoin ihminen ei tiedä mitään siitä murheesta, joka Jumalan mielen jälkeen tapahtuu. Se murhe, joka suruttomalle joskus tulee, tapahtuu maailman jumalan mielen jälkeen. Sillä Paavali todistaa, että maailman murhe saattaa kuoleman. Sillä maailman murhe tappaa hengellisen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen tapahtuu.

Ei yksikään ihminen saata kahta ristiä kantaa. Surutoin ihminen, jolla on suurin murhe vastastaan, ei saata pitää oikeaa huolta sielustaan. Sillä hänen ajatuksensa ovat alati maailmassa, vaikka hän suruttomuudessaan ei ymmärrä missä paikassa ajatukset lentävät. Armonvargaat luulevat, että ajatukset ovat aina Vapahtajassa, mutta herännyt ihminen tuntee, että ajatukset lentävät ympäri maailman. Ei hän saata ajatuksiaan pitää koossa, ei kirkossakaan. Mutta surutoin ei ota ajatuksistaan vaaria. Sentähden hän luulee, että ajatukset pysyvät koossa, ja että ne ovat aina Vapahtajassa. Vapahtaja sanoo, että ajatukset lähtevät ulos sydämestä. Jos nyt maailma on sydämessä ja mielessä, niin lentävät myös ajatukset ympäri maailman; mutta jos Vapahtaja olisi aina sydämessä ja mielessä, niin vissimmästi olisivat myös ajatukset siinä.

Mutta armonvargaat sanovat, ettei heillä ole maailman murhetta. He sanovat aina rakastavansa Vapahtajaa, ja että heidän ajatuksensa pysyvät aina Vapahtajassa. Mutta rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin,

etteivät he näe eikä tunne, ketä he rakastavat. Maailman jumala on heille niin rakas, että se muuttuu Vapahtajaksi heidän mielesseen; ja koska he rakastavat maailman jumalaa, niin he luulevat rakastavansa Jumalaa. Pietari luuli rakastavansa Vapahtajaa ylitse kaikkia, koska hän sanoi: ”*Jos minä kuolisin Sinun kanssasi, en minä sittenkään kiellä Sinua*”, mutta eipä Pietari tuntenutkaan mitä hän rakasti. Sillä koska hän tuli kiusaukseen, rupesi hän kieltämään Jeesusta.

Ja niin tekevät myös muutamat armonvargaat. He luulevat rakastavansa Jeesusta, mutta maailman jumala taitaa olla heille rakkaampi. Jos he elävät itsepetollisuudessa (niin kuin arvattava on, että he elävät itsepetollisuudessa,) koskapa he eivät tunne, mitä he rakastavat, niin vissimmästi he tulevat petetyiksi vielä muissakin kristillisyyden kappaleissa, eikä ainoastaan rakkaudessa. Koska esimerkiksi surutoin ihminen sanoo, että hänellä on suurin murhe sielunsa autuudesta, silloin hän uskoo, että niin on. Koska hän sanoo, ettei hänellä ole maailman murhetta, niin hän uskoo itsekin, että hän on irti maailmasta, ja koska hän sanoo, että Vapahtaja on hänellä aina mielessä, niin hän uskoo itsekin, että niin on. Ja tämä petollisuus on maalattu meidän silmämme eteen Pietarin elämäkerassa, että me tulisimme ymmärtämään, kuinka kavala rietas on kääntämään ihmisen silmiä nurin.

Koska nimittäin rietas saa ihmisen uskomaan, ettei hänellä ole maailman rakkautta, silloin on hän kokonaan maailmassa kiinni. Sillä siinä seisoo itsepetollisuus, että surutoin ihminen ei tunne, missä hän on kiinni. Paavali sanoo: ”*Maailman murhe saattaa kuoleman,*” nimittäin ensiksi hengellisen kuoleman ja sitten vielä ijankaikkisen kuoleman, jos hengellinen murhe ei tule tässä

armonajassa. Mutta se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen tapahtuu, saattaa katumuksen autuudeksi. Mutta mistäs tulee tämä hengellinen murhe suruttomalle, joka luulee ja sanoo myös, että hän ei pidä murhetta maailmasta, ja hänellä on kuitenkin murhe maailmasta.

Semmoisella suruttomalla ihmisellä on suurin murhe vatsastaan, kuinka se tulisi täytenä. Jolla on oikea hengellinen murhe, hän on jo tullut ristinkantajaksi. Mutta jos maailman murhe tulee suuremmaksi kuin hengellinen murhe, silloin on semmoinen ihminen tullut perkeleen ristin kantajaksi, sillä pyhä Paavali todistaa edellämainitussa paikassa, että maailman murhe saattaa kuoleman. Eiköhän sitten maailman murhe ole perkeleestä, koska se saattaa kuoleman ihmisen päälle?

Mutta tämä Paavalin sana maailman murheesta on vielä luonnollisessakin tarkoituksessa tullut todeksi, sen vuoksi nimittäin, että maailman murhe lyhentää ihmisen ikää, niin että maailman orja, jolla ei ole yön lepoa eikä päivän rauhaa, on vetänyt kuoleman päällensä ennen määrättyä aikaa. Sillä moni maailman orja on maailman murheen tähden tullut niin levottomaksi, ettei ole saanut unta yöllä. Ja muutamat ovat surmanneet itsensä aivan maailman murheen tähden, varsinkin ne, joille on tullut kova pelko köyhyydestä. Muutamat ovat ampuneet itsensä siinä toivossa, että he pääsevät irti maailman murheesta, koska he tulevat helvettiin. Muutamat ovat leikanneet kurkkunsa maailman murheen tähden, muutamat ovat hypänneet koskeen sen saman murheen tähden. Ja muutamat ovat hirttäneet itsensä sen saman murheen tähden.

Mutta maailman orjat eivät ole sentähden suuttuneet maailmalle ja sanoneet maailman orjille: *"Katsokaat, maailman orjat, mitä rietas panee teidät tekemään!"* Maailman herrat käskevät aivan hiljaisuudessa haudata niitten raatoja, jotka näin maailman

murheen tähden surmaavat itsensä. Mutta jos yksi Juudas hirttää itsensä sen pahan ja kalvavan omantunnon tähden, että hän on viattoman veren pettänyt, silloin olisivat maailman herrat varsin valmiit huutamaan maailmalle: *"Katsokaat, hyvät ihmiset, mitä sen väärän profeetan ja kansanhäiritsijän opetuslapset tekevät! Ei siinä ole kyllä, että he käyvät laiskana ja saarnaavat kylissä, mutta vielä ne hirttävät itsensä. Onkos se oikea oppi, joka tekee muutamia niin hulluiksi, että he hirttävät itsensä?"* Toiset maailman orjat pääsevät sen kautta vahvistumaan uskossaan, ettei se Nasareenuksen oppi ole Jumalasta, vaan perkeleestä, koskapa muutamat Hänen opetuslapsistaan hirttävät itsensä.

Mitä Paavali puhuu maailman murheesta, että se saattaa kuoleman, täytetään siis monella tavalla, ei ainoastaan sillä tavalla, että muutamat maailman murheen tähden surmaavat itsensä, vaan erinomattain hengellisellä tavalla saattaa maailman murhe kuoleman, nimittäin ensiksi hengellisen kuoleman, jos muuta murhetta ei tule tässä armonajassa. Kyllä tosin maailman ilo saattaa kuoleman monelle; mutta maailman murhe näkyy olevan pahempi pakkaamaan heränneitten sydämeen, niin että se hengellinen murhe, joka Jumalan mielen jälkeen tapahtuu, on jo monessa paikassa loppunut, ja kukatiesi loppuu peräti, jos maailma murheensa kanssa pääsee varastamaan kristittyin sydämiä ja vatsan murhe käypi hengellisen murheen edellä.

Ei auta heränneitten sanoa niin kuin armonvarkaatsanoivat: *"Ei meillä ole maailman murhetta; me olemme irti maailmasta."* Jos tunto ei ole peräti nukkunut, niin se todistaa, että maailma väkisin pakkaa Vapahtajan eteen, niin että moni on jo viskannut Jeesuksen ristin törmään, ja on ottanut maailman ja perkeleen ristin päällensä, jota perkeleen ristin kantaja saa kantaa helvetin portille saakka, eikä sittenkään pääse siitä erilleen.

En minä sano tätä sen vuoksi, että kaikki heränneet olisivat jo viskanneet Jeesuksen ristin ja ottaneet perkeleen ristin päällensä; vaan minä sanon ainoastaan sen vuoksi, että perkele ja maailma tarjoaa vielä heränneillekin ristiään, ja sanoo: *”Minun ristini on keveämpi ja minun ikeeni on suloisempi; mitä te Jeesuksen ristiä kannatte? Ei siitä lähde mitään.”* Mutta minä sanon teille, te Jeesuksen ristin kantajat, jos te otatte vielä maailman ristin päällenne, niin teidän täytyy viskata Jeesuksen ristin ja ottaa perkeleen risti päällenne. Sillä ette te suinkaan jaksa kahta ristiä kantaa. Jommankumman täytyy teidän pois viskata. Ja koska Vapahtaja on sanonut opetuslapsilleen: *”Joka ei ota ristiä päällensä ja kannaa minun jälessäni, ei hän ole minulle sovelias,”* niin rukoilkaat sitä Suurta Ristinkantajaa, että te olisitte mahdolliset kantamaan Hänen ristiään turmeluksen kaupungista Golgataan, että teidän nimenne tulisi kirjoitetuksi elämäkirjaan niin kuin Siimon Kyreniuksen nimi on mainittu elämäkirjassa. Rukoilkaat, sanon minä, sitä Suurta Ristinkantajaa ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, joka ei ole säästännyt yhtään ainoaa veripisaraa, jota Hän ei ole antanut vuotaa murheellisten, katuvaisten ja särjettyin lunastukseksi, että Hän varjelisi teitä kantamasta perkeleen ristiä, joka painaa perkeleen ja maailman ristin kantajia helvettiin.

Ja jos Herra Jeesus olisi katsonut teitä mahdollisiksi kantamaan Hänen ristiään ja kärsimään jotakin Hänen nimensä tähden, niin muistakaat, ettei ole enempi kuin yksi neljännes matkaa, jota teidän pitää Jeesuksen ristiä kantaman; ja silloin Hän ottaa itse ristinsä teidän päältänne. Ja silloin te saatte katsoa sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta rukoilevan Isää teidän edestänne ja huutavan korkealla äänellä: Eeli, Eeli, lama sabachtani! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 6: 24–34

24 *Ei kenkään voi palvella kahta herraa; sillä taikka hän tätä vihaa ja toista rakastaa, taikka hän tähän suostuu ja toisen ylönkatsoo. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa.*

25 *Sentähden sanon minä teille: älkäätkä murehtiko henkenne tähden, mitä te syötte ja mitä te juotte, eikä ruumiinne tähden, millä te teitänne verhootte. Eikö henki enempi ole kuin ruoka? ja ruumis parempi kuin vaate?*

26 *Katsokaat taivaan lintuja, ei he kylvä eikä niitä, ei myös kokoa riiheen, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii heidät. Ettekö te paljoa enempi ole kuin he?*

27 *Mutta kuka teistä voi surullansa lisätä yhden kyynärän pituudellensa?*

28 *Ja mitä te surette vaatteista? Katsokaat kukkasia kedolla, kuinka he kasvavat: ei he työtä tee, eikä kehrää.*

29 *Kuitenkin sanon minä teille, ettei Salomon kaikessa kunniassansa ollut niin vaatetettu kuin yksi heistä.*

30 *Jos Jumala näin vaatettaa pellon ruohon, joka tänäpäpä seisoo ja huomenna pätsiin heitetään, eikö hän paljoa enemmän teidän sitä tee, te vähäuskoiset?*

31 *Älkäätkä siis surulliset olko, sanoen: mitä me syömme, taikka mitä me juomme? eli millä me meitämme verhoomme?*

32 *Sillä kaikkia näitä pakanat etsivät; sillä teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää teidän kaikkia näitä tarvitsevan.*

33 *Vaan etsikäätkä ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, ja niin kaikki nämät teille annetaan.*

34 *Älkäätkä sentähden sureko huomisesta päivästä; sillä huomisella päivällä on suru itsestänne. Tyytykään kukin päivä surullensa.*

Vapahtaja sanoo tämän päivän evankeliumissa: *”Kuka teistä voi surullaan lisätä yhden kyynärän pituudelleen?”* Ja taas sanoo Hän: *”Älkäätkä surulliset olko, sanoen: mitä me*

syömme taikka mitä me juomme, eli millä me meitämme verhotamme, sillä kaikkia näitä pakanat etsivät.”

Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä keralla ajatteleman.

Ensimmäiseksi: **Pakanain murhetta, ja**

Toiseksi: **Kristittyin murhetta.**

Vapahtaja sanoo, että pakanat kaikkia näitä etsivät, nimittäin, mitä me syömme, mitä me juomme ja millä me meitämme verhotamme? Vaikka muutamat pakanat sanovat: *”Ei meillä ole maailman murhetta, ja mitäpä me maailmasta huolimme?”* Mutta muutamat pakanat eivät itsekään tiedä, mitä he rakastavat. He luulevat rakastavansa Jumalaa, vaikka sydän on kokonaan maailmassa kiinni. Muutamat pakanat vaivaavat itseään surkeasti ajattomalla maailman murheella. Ensin he murehtivat sitä, kuinka he saisivat tavaraa ja omaisuutta hyvin kokoon, ja sitten arvelevat he, kuinka he saattaisivat tallella pitää, mitä koottu on.

Muutamat taas haaskaavat omaisuutensa turhissa pidoissa, koreudessa ja haureudessa; ja koska he juopumuksen, huoruuden, laiskuuden ja ylpeyden kautta tulevat köyhiksi, silloin sanovat he: *”Jumala teki meitä köyhiksi; kyllä kristityt joutavat meitä ruokkia.”* Muutamat pakanat syövät hyvin, kun heillä on, ja koska ruoka loppuu, sanovat he: *”Jumala teki meitä köyhiksi; kyllä joutavat kristityt meitä ruokkia.”* Muutamat ovat niin ahneet, ettei he raski syödäkään. He pelkäävät, että tavara kuluu, jos heidän pitäisi kohtuullisesti nautitseman. Ja se on usein tapahtunut, että rikkaat pakanat ovat kuolleet nälkään tavaransa päällä.

Niin on ahneuden perkele muutamia tappanut nälkään, ja muutamia on ahneuden perkele tappanut ajattoman murheen kautta. Sillä koska pakanalle tulee vatsan murhe, alkaa hän ajattelemaan, kuinka hänen nyt pitää tuleman aikaan, kun kaikki tavara on loppunut. Ei hän enää saa untakaan yöllä, sillä

ahneuden perkele ajaa häntä ylös puoliyön aikana työtä tekemään. Ja koska hän raskaalla työllä on niin raadellut ruumistansa, että hän on pilannut terveytensä, silloin tulee hänelle oikein ikävä ja valittaa, ettei hän enää jaksaa työtä tehdä. Mutta ei se ole ainoastaan ahneuden perkele, joka saattaa maailman orjalle murhetta, mutta kunnian perkele on vielä pahempi vaivaamaan häntä. Sillä mitä ahneuden perkele tuopi sisälle sekä oikeudella että vääryydellä, sitä kunnian perkele viepi ulos.

Koska maailman orja on koonnut tavaraa ja omaisuutta vääryydellä, ahneudella ja viina-kaupalla, silloin tahtoo hän kunnian tähden pitää ristiäisiä ja hautajaisia, häitä ja kalaseja. Hän rakentaa komeat pytingit ja ostaa vääryyden rahalla komeat hevoset ja koreat vaatteet. Hän antaa vertaisilleen viinaa, rommia ja punssia joka kerta, kun he tulevat hänen taloonsa. Hän laittaa maailman herroille herkullista ja kallista ruokaa, että maailma häntä kiittäisi ja häntä pidettäisiin kunniallisena miehenä. Koska nyt kunnian perkele panee hänen kuluttamaan niin paljon, silloin tulee hänelle taas murhe siitä, mistä hän nyt pääsisi voittamaan sen sijaan, mitä hän on maailman vieraille kuluttanut.

Ahneuden perkele panee hänen ottamaan vaivaisilta ja kuluttamaan rikkaille. Maailman herrat erinomattain kuluttavat omansa kunnian tähden; ja koska heidän omaisuutensa ei tahdo piisata, ottavat he lainaksi sieltä ja täältä, vaikka ei ole tietoa, millä he maksavat. Ja niin tulevat he pettäjiksi ja kälmeiksi. Mutta kyllä he sentähden ovat siveät ja kunnialliset ihmiset maailmassa.

Huruuden perkele on yksi vihollinen, joka saattaa muutamille suuren maailman murheen. Sillä sen palvelijat panevat kaiken ansionsa koreuteen, että he kelpaisivat maailman huorille ja huorapukeille. Sen päälle he tekevät jalkalapsia, ja siitä tulee viimein suuri vatsan murhe, mistä he saisivat ruokaa ja vaatetta itselleen ja huruuden sikiöille. He

sanovat: *”Jumala teki meitä köyhiksi, kyllä joutavat kristityt meitä ruokkia.”*

Ei ole nimittäin huoralla sitä uskoa, että huoruuden perkele teki hänen köyhäksi; ei juomari usko, että juopumuksen perkele teki hänen traasuperkeleeksi, eikä laiska usko, että laiskuuden perkele teki hänen köyhäksi, vaan kaikilla pakanoilla on se usko, että Jumala on tehnyt muutamia köyhiksi ja muutamia rikkaiksi. Taitaa se olla se jumala, joka asuu maksassa ja pernassa, joka on tehnyt muutamia rikkaiksi ja muutamia köyhiksi. Koska nyt maailman jumala, joka asuu maksassa ja pernassa, niin myös sapessa ja lihassa, tekee muutamia vaivaisiksi ja muutamia rikkaiksi, ja molemmat, nimittäin rikkaus ja köyhyys tuovat maailman murheen myötänsä, niin se on arvattava, että pakanat ne ovat, jotka sitä etsivät ja kysyvät, mitä meidän pitää syömän ja mitä meidän pitää juoman, ja millä me meitämme verhotamme?

Sillä ensiksi ovat he sillä tavalla eläneet nuoruudesta asti, että heille piti tuleman maailman murhetta; ja toiseksi ovat he niin kovin maailmassa kiinni, etteivät he saata pitää murhetta muusta, kuin ainoastaan vaatteista, ruuasta ja juomasta: se on, lyhyesti sanottu, vatsan murhe, joka heitä enimminten vaivaa.

Se jumala, joka asuu vatsassa, ilmoittaa itsensä esimerkiksi avioliiton perkeleenä parikuntain keskellä. Koska mies on juomari, niin hän panee nälkäisten lasten leipää vatsaansa. Siitä nousee sitten viha, riita ja tappelu vaimon ja miehen välillä. Vaimo toruu ja itkee käärmeen kyyneleitä. Hänelle tulee katkera mieli miehen juopumuksesta. Ei suinkaan juomarimiehen surutoin vaimo itke Jumalan kunniaksi, vaan hänen kyyneleensä ovat käärmeen kyyneleitä, jotka vuotavat hänen silmistään, ja niitten perustus on vatsassa.

Ja mitkäs ovat huoran kyyneleet, koska kauteuden perkele panee hänen murehtimaan sitä, että entinen huorakumppani on alkanut

muitten kanssa huoraamaan? Tämän asian tähden ovat muutamat huorat surmanneetkin itsensä, siinä uskossa varmaankin, että he tulevat autuaaksi helvetissä. Ja minkäkaltainen on juomarin murhe, koska hän katuu, että hän on juonut omansa ja että hän juopumuksen kautta on tullut köyhäksi, eikä kumminkaan malta välttää juomista, koska pirun paskan haju tulee nokkaan? Ja minkäkaltainen murhe sekkin on, kun siveä huora itkee kunniansa perään sentähden, että häntä viattomasti haukutaan?

Me näemme, että maailman jumala tekee pakanoita murheellisiksi monesta syystä. Muutamille tulee katkera murhe siitä, ettei heidän jumalatoimien menonsa ja aikomuksensa ole menestynyt. Toisinaan he katuvat, etteivät he ole saattaneet niin paljon pahaa tehdä, kuin heidän tahtonsa vaatimus oli. Muutamille tulee murhe siitä, etteivät he saattaneet kostaa vihollisilleen; ja muutamat itkevät surkeasti, koska heitä viattomasti haukutaan.

Vaikka nyt tämä esimaalaus kuuluu erinomattain pakanoille, joita maailman jumala surkeasti vaivaa, koska hän tekee heitä murheellisiksi ja pusertaa heidän nisistään käärmeen kyyneleitä, jotka toisinaan kirkosakin putoilevat niin kuin rakeet kaljaman päälle, koska hengelliset puoskarit rupeavat keiturin maitoa lypsämään heidän nisistään, niin kuitenkin kuuluu tämän maailman murhe vielä kristityillekin, jotka tuntevat, kuinka maailman murhe pakkaa väkevästi heidän päälleen, jonka tähden myös Vapahtaja on varoittanut opetuslapsiaan ajattomasta maailman murheesta. Sillä Paavali todistaa, että maailman murhe saattaa kuoleman, ensiksi hengellisen kuoleman ja sitten ijankaikkisen kuoleman, jos kristitty ei pääse maailman murheesta irti, ennen kuin luonnollinen kuolema saavuttaa.

Kaikki heränneet ja armoitetut sielut tuntevat, kuinka väkevästi maailman murhe pakkaa heidän päälleen ja sekottaa heidän

ajatuksensa, jotka tahtovat lentää ympäri maailman. Ja tämä maailman murhe ei suinkaan ole Jumalan mielen jälkeen, mutta se on juuri riettaasta, joka tämän väärän murheen kautta tahtoo hävittää heidän uskonsa ja hajottaa heidän ajatuksensa, ettei heidän pitäisi ajatteleman sitä, kuin hengellisiin kuuluu. Tämän väärän murheen tarjoaa vihollinen kaikille heränneille ja myös armoitetuille; ja jokainen, jolla tunto on valvomassa, tuntee sen, että vihollinen tarjoaa hänelle väärää maailman murhetta, ja sen kautta hajottaa hänen ajatuksiaan ympäri maailman.

Mutta armonvaras ei tunne väärää maailman murhetta. Sentähden sanoo hän: *"Minä olen maailmasta irti päässyt, ei minulla ole maailman murhetta; mitäs minä maailmasta huolin?"* Onnellinen miespä sinä olet, joka olet maailmasta irti päässyt! Ei suinkaan maailman murhe sinua vaivaa, koska sinä olet maailmasta irti. Mutta kristityn, jonka tunto on valvomassa, täytyy tunnustaa, että hän on juuri harvoin maailmasta niin irti, että maailman väärä murhe ei kiusaisi häntä enää. Mutta tämä maailman murhe tulee kristityille suureksi vaivaksi ja tuopi hänelle senkaltaiset epäilykset, ettei hän saata olla kristittynä niinkauvan kuin maailma ja kiusaukset niin väkevästi pakkaavat hänen päälle. Ja tämä kristityn pelko ja epäily tuopi hänelle hengellisen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on.

Sentähden pitää meidän nyt tutkisteleman toiseksi: kristityn murhetta. Koska Vapahataja on sanonut, että suuren vaivan kautta pitää ihmisen elämään sisälle menemän, niin luulevat maailmanlapset, että elämän vaivoja Hän tässä paikassa tarkoittaa, niin kuin monella suruttomalla on maailman risti, jonka rietas kääntää Jeesuksen ristiksi suruttoman mielessä, esimerkiksi tauti ja vastoinkäymiset maailmassa, köyhyys, onneton naiminen, vaivainen lapsi eli muuta senkaltaista maallista vaivaa, joka tavallisesti katoristiksi kutsutaan. Mutta ei tämä ole se Jeesuksen risti eli se suuri vaiva, jonka kautta kristityn

1256

pitää elämään sisälle menemän, vaan se risti on suuri hengellinen murhe eli omantunnon vaiva, joka tulee katuvaisille, ei ainoastaan ensimmäisessä tunnon heräyksessä, vaan myös jälkeenkin.

Koska rietas ahdistaa Jumalan lapsia hirmuisilla kiusauksilla, jonka kautta omanvanhurskauden rietas tahtoo ryöstää heidän uskonsa ja vaivata epäilyksillä, silloin tulee kristitylle kova hengellinen murhe ja epäilykset itsestään. Koska ihminen tuntee itsensä riettaan kaltaiseksi, saattaa omavanhurskaus hänen arvelemaan, kuinka hän saattaa olla kristitty ja Jumalan lapsi, joka tuntee niin paljon pahuutta tykönään. Ja tosin kristityn sisällinen olento on pahempi kuin pakanan; sillä pakanalla ei ole niin hirmuisia ajatuksia kuin kristityllä, eikä pakanalla ole niin väkeviä himoja ja haluja kuin kristityllä. Mutta se tulee siitä, että perkele makaa rauhassa pakanan lihassa. Surutoin kantaa seitsemän perkelettä sydämessään, mutta ei tunne niitä niinkauvan kuin tunto on nukkumassa, eikä rietas kiusaa niitä ollenkaan, jotka häntä uskollisesti palvelevat. Kyllä hän niille antaa siivosti kirkkotien rauhan, sillä hän tietää, että suruttomat tekevät kaikki, mitä rietas käskää.

Jos viinaperkele sanoo suruttomalle: *"Mene nyt juomaan pirun paskaa!"* niin surutoin menee. Jos huoraperkele sanoo suruttomalle: *"Mene nyt tyttäriä hakemaan!"* niin surutoin menee. Jos vihan perkele sanoo suruttomalle: *"Mene nyt pilkkaamaan kristityitä!"* niin hän menee. Jos ahneuden perkele sanoo suruttomalle: *"Pidä viinakauppaa!"* niin hän tekee niin. Ja suruttomilla on Raamatun selittäjänä se, joka tekee näitä syntejä luvallisiksi, ja sanoo: *"Ei se ole synti, että sinä maistat pikkusen paloviinaa. Ei se ole synti, että sinä käyt tyttärissä, saati sinä uskot!"*

Sentähden pelkäävät armonvargaat lakia, joka herättää kaiken himon, niin kuin Paavali todistaa itsestään: *"Laki herätti minussa kaiken himon."* Laki herätti ne perkeleet ylös,

jotka olivat ennen nukkumassa. Ja koska perkeleet eivät saa rauhassa nukkua, silloin he suuttuvat ensiksi sentähden, että heitä herätetään ylös, toiseksi suuttuvat he sentähden, ettei herännyt ihminen tee enää, mitä he vaativat, ja kolmanneksi suuttuvat he sentähden, että heidän täytyy uloslähteä ihmisestä, koska Jeesus tulee heitä ulosajamaan.

Mutta niin pian, kun Jumalan laki herättää perkeleitä ylös, tulee ihmiselle suuri vaiva niitten kanssa taistella yötä ja päivää. He tekevät suuren rauhattomuuden ihmisen lihassa, ampuvat sieltä sydäntä kohti palavat nuolensa, nostavat kaikenlaisia pahoja himoja ja haluja ihmisten tahdossa ja tuovat hirmuisia ajatuksia mieleen; ja niin raatavat hänen tuntoaan, että usko kaatuu pois, ja epäily tulee siitä, ettei mahtane olla mahdollista riettaan vallan alta pelastetuksi tulla.

Siinä tulee nyt kristityille senkaltainen murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, joka saattaa parannuksen autuudeksi. Ja tämä on nyt se sisällinen Jeesuksen risti, jota kristityn täytyy kantaa. Jos tämä risti putoaa, niin on suruttomuus aivan liki. Mutta armonvaras ei tahdo kuulla lakia, joka herättää hänessä kaiken himon, jonka kautta hän tulisi syntiseksi ja häätyisi armoa kerjäämään. Armonvaras ajattelee, koska joku tulee häntä soimaan: *”Älä herätä perkeleitä ylös minun sydämestäni. Anna heidän nukkua rauhassa, minä menen niitten kanssa Kristuksen tykö.”* Armonvaras on kuullut Jumalan sanasta, että katuvaisten sielun pitää pakeneman Vapahtajan tykö niin huonona kuin hän on. Tuosta sanasta ottaa nyt armonvaras kiinni ja sanoo: *”Minä menen Vapahtajan tykö niin huonona kuin minä olen.”* Ja sitten hän nousee ylös ja ottaa seitsemän perkelettä myötänsä, joita hän kantaa sydämestään, ja jotka nukkuvat siellä rauhassa. Koska hän nyt tulee niitten kanssa Jeesuksen tykö, sanoo hän: *”Tiputtakoon nyt Herra Jeesus armonpisaroita näitten suuhun.”*

Mutta se on mahdollista uskoa, että Vapahtaja tiputtaa armonpisaroita perkeleen suuhun. Mutta armonvaras tulee Belzebubin ristin juureen ja luulee sen Vapahtajan ristiksi. Siellä osottaa nyt se suuri lohikäärme haavojaan, joita hän on saanut sodassa Mikaelin ja Hänen enkeleittensä kanssa. Vaimon Siemen on musertanut käärmeen pään, ja tämän haavan hän nyt osottaa niille käärmeen siemenille, jotka vihaavat Vaimon Siementä, ja sanoo armonvarakalle: *”Ota veikkonen-henki ja nuole näitä minun haavojani, sillä minulla on suuri kipu pääkallossa, jonka Vaimon Siemen on rikki polkenut ja musertanut!”* Ja kyllä armonvaras on valmis nuolemaan lohikäärmeen mustaa verta, jonka hän luulee Vapahtajan vereksi. Ja koska armonvaras on nuolaissut lohikäärmeen haavoja, silloin saapi hän tunnon rauhan.

Mutta älä sinä herännyt ihminen mene nuolemaan lohikäärmeen haavoja, vaan mene niin huonona ja viheliäisenä kuin sinä olet, kuuden perkeleen kanssa, jotka ovat Jumalan laista heränneet, vaikka seitsemäs perkele seisoo niin kuin iso hurttia tiellä ja ahdistaa sinua maailmaan. Hän lykkää tämänkaltaisia ajatuksia katuvaisten mieleen: *”Ei sinun tarvitse mennä Vapahtajan tykö tämmöisenä, ei suinkaan Vapahtaja ota kuitenkaan sinua vastaan riettaan kaltaisena. Koska sinulla on kuusi perkelettä lihassa, kuinka sinä saatat olla kristitty semmoisena?”*

Semmoisia omavanhurskaus johdattaa mieleen, ja se on seitsemäs perkele, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi. Mutta et sinä kuitenkaan pääse perkeleen vallan alta, ennen kuin sinä tulet sen Suuren Sankarin tykö, joka on musertanut käärmeen pään. Hänen pitää ajaman perkeleet ulos sinun sydämestäsi, ja sinun pitää ylistämän Hänen korkeaa nimeään ijankaikkisesta ijankaikkiseen. Aamen. Hallelujaa! Jeesuksen nimeen. Aamen.

Lähde: Uusi Postilla 1897. (Käsinkirjoitettuja lähde-tekstejä ei ole löytynyt. ”Viina” korjattu muotoon

"pirun paska," samoin "repale-perkele" korjattu muotoon "traasuperkele.")

Niin kuin yhden ihmisen kautta on synti maailmaan tullut ja synnin kautta kuolema, niin on kuolema tullut kaikkein ihmisten päälle, että kaikki ovat syntiä tehneet.

Me kuulemme tästä Paavalin epistolasta, mistä syystä kuolema on tullut maailmaan, josta myös arvataan, että jos synti ei olisi tullut maailmaan, olisit Aatamin lapset pääsneet ilman kuolemata taivaaseen. Nyt pelkäävät kaikki suruttomat ihmiset kuolemata, mutta tämä kuoleman pelko ei tule heidän päällensä, ennen kuin kuolema itse ahdistaa heidän rintojansa. Jos he pelkäisit kuolemata ennen, rupeaisit he ilman epäilemättä parannusta tekemään.

Niin kuin kuoleman pelko on ensimmäisen heräyksen tuntomerkki, niin pitäis kuoleman pelko tuleman suruttomille silloin, koska he ovat parhaalla voimallansa, että he ennättäisivat katumuksen ja parannuksen tehdä, ennen kuin kuolema tulee. Mutta tämä kuoleman pelko on suruttomilla kaukana, koska he ovat maailman kanssa hääräämässä. Ei he jouda silloin ajatella kuolemata ja iankaikkisuutta. Heillä on paljon tekemistä maailman kanssa. Vasta silloin rupeavat he pelkäämään kuolemata, koska he tuntevat, ettei auta enää potkia kuolemaa vastaan. Ja silloin täytyy heidän sanoa: Ei ne minulle kelpaa. Useammat, sanon minä, täytyvät silloin tuomita itsensä helvettiin ja sanoa: Nyt on hiljainen katumus saavuttanut.

He hääräävät niin paljon ja niin kauan maailman kanssa, että se asia, jonka olisi pitänyt tapahtuman ensimmäiseksi, on jäänyt viimeiseksi. Suruttomat lykkäävät parannuksensa päivästä päivään ja vuodesta vuoteen. He rakastavat maailmaa niin paljon, ettei he raski sitä jättää ennen kuin kuolema tulee ja katkaisee elämän langan. Niin muodoin lykkäävät he sen asian viimeiseksi, joka pitäis tehtämän ensimmäiseksi. He ajattelevat ilmanki, ettei ole vielä niin hoppu sen asian kanssa; ei ole vielä kuolema varsin

tulemassa. Ilmanki minä ennätän parannuksen tehdä, koska kuolema tulee.

Niin ajattelevat ilman epäilemättä ne, jotka tuntevat, ettei he ole vielä juuri valmiit kuolemaan. Muutamat kuolleen uskon tunnustajat, jotka ovat vahvistaneet tuntonsa sillä kuolleella uskolla, luulevat, että he ovat jo valmiit kuolemaan, mutta viimein, koska kuolema tulee, rupeavat he vasta epäilemään autuudestansa. Tämä on yksi vakainen kuolleen uskon tuntomerkki, että se jättää ihmisen epäilemään autuudestansa, koska kaikki epäilyks pitäis loppuman. Me tiedämme, että elävä usko tulee aina vahvemmaksi, jota likemmäksi ihminen tulee iankaikkisuutta. Mutta kuollut usko, joka on olevanansa vahva, koska kuolema ei ole liki, tulee heikommaksi, koska kuolema tulee likemmäksi. Ja viimein semmoinen usko loppuu peräti, koska sitä vastoin elävä usko tulee niin vahvaksi kuolemassa, että yksi kristitty saattaa ilolla kuolla.

Mitäs kuolleen uskon tunnustajat siihen sanovat, koska kuolema koettelee heidän uskonsa niin, että he jäävät juuri paljaaksi. Kaikki se varastettu armo, jolla he ennen miehustelit, riisutaan pois. Kuolema ryöstää heidän uskonsa. Ei ole enää turvaa mihinkään. Älä anna ryöstää uskoasi, armonvaras. Kätke hyvin varastettu kalusi, että fiskaali ei löydä! Pane se armo, jonkas olet varastanut, kellariin, että kuolema ei löydä! Sano kristityille, koska he tulevat sinua ransaakaamaan ja visiteeraamaan: *”Minä tiedän, että Jumala on armollinen. Minä luotan Vapahtajan armon päälle. Minä uskon, että kaikki synnit ovat anteeksi annetut.”* —Mutta kuolema tulee ja ryöstää sinun uskosi, armonvaras! Sinä et ole saanut armoa, vaan sinä olet itse omistanut sen. Ilman oikeata katumusta olet sinä alkanut armoa varastamaan. Sen tähden

ryöstää kuolema sinun uskosi ja ottaa pois sen armon, jonka sinä olet omalla luvalla varastanut.

Meillä on niin monta esimerkkiä oikean kristityn kuolemasta ja armonvarkaitten kuolemasta, ettemme tarvitse enää olla tietämättömydessä, kuinka armonvarkaavat menevät iankaikkisuuteen epäilyksen kanssa, koska kuolema ryöstää heidän uskonsa ja ottaa pois heidän varastetun armonsa, että heidän täytyy tyhjänä ja paljaana lähteä iankaikkisuuteen, koska sitä vastaan elävä usko antaa kristityille rohkeuden ja ilon kuolemassa, niin että heidän uskonsa tulee aina vahvemmaksi, jota likemmäksi kuolema tulee. Eipä kuolema jaksakaan heidän uskoansa ryöstää, vaikka hän vielä vuovais! Mutta ei kuolema tohdikaan ryöstää heidän uskoansa, sillä he ovat vahvat siitä, ettei elämä eikä kuolema, ei enkelit eikä korkeudet, ei vallat eli väkyydet saata heitä eroittaa siitä rakkaudesta, joka Jeesuksessa Kristuksessa on.

Meidän pitäis tänä päivänä perään ajatella, kuinka elämän ja kuoleman Herra herättää ylös kuolleista niitä kuolleita, jotka synnissä ja suruttomuudessa kuolevat nuorena, ja sen hengellisen kuoleman kautta saattavat vanhemmalle surun ja mielikarvouden.

Me olemme niin monta kertaa ennen puhuneet siitä luonnollisesta kuolemasta, ja ei ole sen tähden kuoleman pelko tullut suruttomille. Sen tähden pitää meidän nyt puhuman hengellisestä kuolemasta, että suruttomille tulis parempi kuoleman pelko, koska he kuolevat, mistä luonnollinen kuolema on alkunsa saanut, ja mitä tämä kuolema vaikuttaa iankaikkisuudessa, josta se armollinen Herra Jeesus varjelkoon kaikkia kuolevaisia, ettei he kuolis ijankaikkisesti, ennen kuin Jeesus kohtaa heitä armonsa voimalla. Kuulokoon se Taivaallinen Vanhin kaikkein murheellisten ja itkeväisten rukouksen, ennen kuin multaa heitetään ruumiin päälle. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 7: 11–17

11 Ja tapahtui sen jälkeen, että hän meni kaupunkiin, joka Nain kutsutaan, ja hänen kanssansa meni monta hänen opetuslastansa ja paljo väkeä.

12 Mutta kuin hän kaupungin porttia lähestyi, katso, kuollut kannettiin ulos, joka oli äitinsä ainoa poika, ja se oli leski. Ja paljo kaupungin kansasta kävi hänen kanssansa.

13 Kun Herra hänen näki, armahti hän hänen päällensä ja sanoi hänelle: älä itke!

14 Ja meni ja rupeesi paariin (ja kantajat seisahdivat,) ja hän sanoi: nuorukainen, minä sanon sinulle: nouse ylös!

15 Ja kuollut nousi istualle ja rupeesi puhumaan. Ja hän antoi sen äidillensä.

16 Ja pelko tuli kaikille, ja kunnioittivat Jumalaa, sanoen: suuri propheta on nousut meidän sekaamme, ja Jumala on kansaansa etsinyt.

17 Ja tämä sanoma kuului hänestä kaikkien Juudeaan ja kaiken sen lähimaakunnan ympäri.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa annetaan meille tiettäväksi, että Jeesus herätti ylös kuolleista yhden nuorukaisen, joka oli äitinsä ainoa poika.

Tämä asia antaa meille tilaisuuden puhua meidän kuolevaisuudestamme, tutkistellen ensiksi sitä hengellistä kuolemata, ja osotain, kuinka Jeesus herättää nuorukaisia ylös, ennen kuin multaa heitetään ruumiin päälle.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden oli tämä nuorukainen nuorena kuollut?**

Toinen tutkistelemus: **Minkä tähden kantajat seisahdit, koska Jeesus rupeis paariin?**

Kolmas tutkistelemus: **Minkä tähden nuorukainen nousi istualle ja rupeis puhumaan, koska Jeesus sanoi: Nuorukainen, nouse ylös!**

Me toivomme ja rukoilemme, että kaikki nuorukaiset saavat kuulla Herran äänen,

ennen kuin he kuolevat iankaikkisesti, koska vanhat raadot, jotka ovat kuolleen maanneet nuoruudesta asti, eivät taida enää nousta ylös ennen kuin multaa heitetään ruumiin päälle.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Minkä tähden oli tämä nuorukainen nuorena kuollut?** Valitettavasti lankee hengellinen kuolema ei ainoastansa vanhain raatoin päälle, vaan myös nuorten, jotka ei ymmärrä varoa henkeänsä. Koska nimittäin synti, eli se hengellinen tauti, joka kaikille nuorukaisille on tarttunut vanhemmista, alkaa heitä vaivaamaan, kuolevat he aivan äkkiä. Ja vaikka heille annetaan lääkityksiä sekä rippikoulussa että myös Herran ehtoollisessa, ottaa vihollinen ja antaa heille unijuomaa, jonka kautta Jumalan sana ja muut hengelliset lääkitykset tulevat voimattomiksi. Jumalan sana ja Herran ehtoollinen käytetään väärin.

Jumalan sanasta ottaa tämä nuorukainen itsellensä suruttomuuden ainetta, koska hän sekoittaa sen luonnollisten taipumusten kanssa ja luulee, että hän on jo täydellinen kristitty, koska hän lukee sen verran, että hän pääsee ripillensä. Moni nuorukainen suuttuu vielä opettajalle, joka ei laske häntä ripille vähemmällä lukemisella. Koska nuorukainen käypi ensimmäisen kerran Herran ehtoollisella, ottaa hän myös sieltä hengellisen kuoleman ainetta, uskottain itsensä, että hän on täydellinen kristitty, koska hän maailman arvon jälkeen on täydellinen ihminen.

Moni nuorukainen menee siis Herran ehtoolliselle niin kuin Juudas, jolle Herra kastetun palan antoi, ja sen palan jälkeen menee häneen perkele. Sen kastetun palan jälkeen tulee hän vasta oikein rohkeaksi häääämään maailman kanssa. Hän alkaa nyt sen palan jälkeen paloviinaa juomaan ja kauppaa tekemään, kiroamaan, tappelemaan, varastamaan, koreita kantamaan ja huorain perään juoksemaan. Ennen, koska hän oli vielä ripittävä, sanoit maailman ihmiset: *”Hän on alaikäinen, ei hän ole vielä ihmiseksi tullut.”*

Mutta ensimmäisen rippikäymisen jälkeen sanoit maailman ihmiset: *”Hän on jo ihmiseksi päässyt. Hän kelpaa vieraaksimieheksi.”*

Ja tästä maailman puheesta otti nuorukainen sen uskon itsellensä, että hän on kristitty, koska hän on päässyt ripille. Mikäs nyt oli hätänä? Koska nuorukainen rippikäymisen kautta tuli kristityksi, rupeis hän sen palan jälkeen rohkeasti elämään maailmassa. Kirjansa heitti hän penkin alle. Sen sijaan osti hän itsellensä piipun, viinaflaskun, verkatakin ja kortit. Koska sunnuntaipäivä tuli, pani hän verkavaatteet päällensä ja silkkihuivit, pesi itsensä puhtaaksi ulkoa päin, mutta sydän jäi pesemättä. Meni sitte kylään, kokois muita senkaltaisia kuin hän itse oli, ja rupeis viinaa juomaan, korttein kanssa fästäämään ja miehustelemaan, että muutkin näkisit, mikä mies hän on, joka saattaa juoda, kirota ja tapella, ja huorain kanssa fästätä.

Ei hän sitä ajatellut, että senkaltainen elämä on juuri se perkeleen elämä, jota hän alttarin edessä lupais heittää, vaan hän uskoi enemmän maailman päälle, joka sanoi hänen täydelliseksi ihmiseksi. Siitä hän otti sen vakuutuksen itsellensä, että hän on täydellinen kristitty. Ja sen palan jälkeen meni häneen perkele. Hän tuli paljoa rohkeammaksi kuin ennen pilkkaamaan Jumalata jumalattoman elämänsä kautta. Jos vanhemmat sanoit hänelle jonkun sanan varoitukseksi siitä kirouksesta, kortinlyömisestä eli tappeluksesta, antoi hän suurelliset sanat vastaan. Käski häntä pitää suunsa kiinni. Ei hän lukenut itseänsä velvolliseksi kuuntelemaan vanhempiansa enää, koska hän oli täydelliseksi mieheksi tullut. Ja siitä viinakaupasta ei sokeat vanhemmat estäneetkään häntä, sillä he ajattelit, että tarvitsee lapsi myös jotakin tienata itsellensä, koska muuta tienasta ei ole.

Katso! Tämän kaltainen elämä on ollut ennen näissä, ja samankaltainen elämä on vielä nytkin kaikissa niissä seurakunnissa, kussa sekä nuoret että vanhat makaavat

kuolleena. He ottavat suruttomuuden ainetta Jumalan sanasta ja Herran ehtoollisesta ja elävät siinä uskossa, että he ovat kristityt, vaikka heidän elämänsä on juuri pakanallinen elämä. Ei yksikään heistä epäile autuudestansa, eli ajattele sen verran, että ikävä taitaa tulla senkaltaisen elämän perästä.

Me olemme tämän elämän kautta maallaneet sen hengellisen kuoleman. Se on nimitäin kaikille tiettävä, että ruumis kantaa elävän ihmisen haamua: Kasvot, muoto, silmät, korvat ja kaikki muut jäsenet ovat niin kuin elävän ihmisen haamu pruukaa olla. Eikä ole muuta eroitusta yhden elävän ja kuolleen ihmisen välillä, kuin ainoastansa se, että elävällä ihmisellä on henki, mutta ruumiilla ei ole henkeä. Elävän ihmisen sydän liikkuu, mutta ruumiin sydän ei liiku. Elävällä ihmisellä ovat silmät auki, mutta ruumiilla ei ole. Elävä ihminen puhuu, mutta ruumis on mykkä. Elävä ihminen kuulee Jumalan sanaa, mutta kuollut ei kuule. Tällainen oli nyt se nuorukainen, joka kannettiin ulos kuolleena. Jos Jeesus ei olisi ennättänyt tulla, ennen kuin ruumis oli peitetty mullalla, olisi tämä ruumis kyllä mädännyt maan povessa, eikä yksikään olisi huolinut hänestä.

Toinen tutkistelemus: **Minkä tähden kantajat seisahtuivat, koska Jeesus rupeis paariin?** Kantajat ovat hengellisessä tarkoituksessa ne luonnolliset himot ja halut, jotka vievät sitä kuollutta ihmistä hautaan. Ei ole nimittäin yksi kuollut ihminen omassa vallassa. Luonnolliset taipumukset, lihan himot, ovat ne riettaan enkelit, jotka vievät häntä ulos maailmaan, ja pakottavat häntä tekemään senkaltaisia töitä. Ei luonnollinen ihminen jaksa, enemmän kuin ruumis, liikuttaa itsensä johonkuhun hyvään, vaan lihan himot ja halut vievät häntä sinne ja tänne, välistä juopumukseen, välistä ahneuteen, välistä huoruuteen, välistä varkauteen, välistä tapelukseen. Ei saata yksi luonnollinen ihminen olla juomatta, koska lihan himo pakottaa häntä. Ei hän saata olla kiroomatta,

koska viha yllyttää häntä kiroamaan. Ei hän saata olla varastamatta, koska varkauden halu syttyy.

Kuinkas hän saattaa semmoisia töitä välttää, koska hän on kokonansa riettaan hallussa. Hänen täytyy tehdä, mitä isäntä käskää. Niin kuin kuollut, joka kuljetetaan sinne, johonka kantajat häntä vievät, niin viedään myös luonnollinen ihminen himoiltansa ja haluiltansa maailmaan – ja mihinkäs nämät kantajat häntä vievät? Ei suinkaan elämään, vaan juuri kohdastansa helvettiin ne vievät häntä.

Mutta koska Jeesus tulee ja rupeaa paariin, silloin kantajat seisahtavat. Jokainen herännyt ihminen tietää, kuinka hänen elämänsä oli ennen, koska hän kuolleena makais paarein päällä, ja milliseksi hänen elämänsä on tullut jälkeen. Koska nimittäin Jeesus armonsa voimalla rupeis paariin, häädyit kantajat seisahtamaan; ei sen vuoksi, että nämät kantajat ei olisi kantaneet hänen ruumiinsa hautaan, jos estettä ei olisi tullut, mutta he peljästyit, koska Jeesus rupeis paariin. Käsipuolella rupeis Jeesus painamaan paaria, ja se oli raskas, että kantajat tulit voimattomaksi. Että Jeesus rupeis paariin, se merkitsee hengellisessä tarkoituksessa, että Vapahtaja sanan voimalla painaa sen hengellisesti kuolleen ihmisen sielua surun ja murheen kautta. Ja siitä hengellisestä murheesta tulee ihmisen sielu niin raskaaksi, ettei kuolleen kantajat, ne pahat himot ja halut, jotka ihmisen lihassa asuvat, jaksa enää kantaa tätä sielua hautaan, elikkä helvettiin.

Kyllä tosin nämät kuolleen kantajat tahtoisit viedä tätä hengellisesti kuollutta ihmistä hautaan, mutta Jeesus painaa paaria käsipuolella niin kovasti, että kuolleen kantajat ei jaksa häntä liikuttaa. Ihmisen sielu tulee tämän painamisen kautta niin raskaaksi, että luonnolliset taipumukset, lihan himot ja halut, ei jaksa liikuttaa häntä enää sinne käsin, johonka he olit häntä viemässä, nimittäin helvettiin. Sitte kuin Jeesus rupeis painamaan ihmisen sielua käsipuolella eli sanansa

voimalla, tulit kuolleen kantajat, elikkä lihan himot ja halut, niin voimattomaksi, ettei he jaksaa enää viedä häntä juopumukseen, elikkä kiroukseen. Lihan himot ja halut mistansit voimansa tämän painamisen kautta, nimittäin sen surun ja murheen kautta, joka tuli siitä Vapahtajan painamisesta.

Jolla silmät on auki, saattaa kyllä ymmärtää, kuinka ja koska Vapahtaja rupeis häntä painamaan. Daavid kuitenkin valitti, että Herran käsi oli raskas hänen päällensä. Ei kuitenkaan tämä ruumis raato saata liikkua vielä, vaikka Herran käsi painaa häntä. On se ainoastansa sen verran, että kuolleen kantajat, eli lihan himot ja halut, jotka olit häntä viemässä kadotukseen, ei jaksaa enää viedä häntä sinne, johonka ne olit aikomassa.

Kolmas tutkistelemus: **Minkä tähden ruumis rupeis puhumaan, koska Jeesus huusi: Nuorukainen, nouse ylös!?** Sen me tiedämme hyvin, että yksi hengellinen ruumis raato ei saata puhua mitään. Ainoastansa se kuolleen uskon liiva, joka hänen suustansa vuotaa, otetaan noidalta astiaan, sekoitetaan käärmeeen veren kanssa ja annetaan niin paveliinan kanssa nuorukaisille, että heitä muka tämän noitumisen kautta suostutetaan lihalliseen rakkauteen. Mutta niin pian kuin Jeesus huutaa: *”Nuorukainen, nouse ylös!”* nousee tämä hengellinen ruumis raato ylös ja rupeaa puhumaan.

Ei ole tosin muisteltu evankeliumissa, mitä tämä nuorukainen puhui sitte kuin hän oli kuolleista ylös herätetty. Mutta me arvaamme ainoastansa, että hän puhui siitä Vapahtajan armosta, jonka kautta hän oli saanut hengen, vaikka hän oli jo kauan aikaa kuollunna maannut. Siitä Vapahtajan suuresta voimasta ja armosta puhuvat kaikki nuorukaiset, jotka tämän suuren voiman kautta ovat hengellisestä kuolemasta ylösherätetyt. Mutta ne, jotka hengellisessä kuolemassa makaavat, ovat mykät. Ja kuinkapa kuolleet saattavat puhua, ennen kuin Jeesus heille hengen antaa?

Se seisoo myös meidän evankeliumissa, että pelko tuli kaikille, koska he näit sen kuolleen nuorukaisen herätetyksi ja kuulit hänen puhuvan Vapahtajan armosta. Samanlainen pelko tulee vielä nytkin muutamille, koska he kuulevat ylösherätettyin nuorukaisten puhuvan Vapahtajan suuresta armovaikutuksesta. He tyhmistyvät ja ihmettelevät: *”Mikä houraus tämä nyt mahtaa olla?”* Mutta kaikki ne, jotka ovat silmillänsä nähneet sen suuren muutoksen, joka tässä ylösherätyssä nuorukaisessa tapahtunut on, kuinka hän, joka ennen tätä aikaa makais kuollunna, eikä tiennyt tästä hengellisestä ilmasta mitään, oli myös hengellisessä kuolemassa kuuro ja mykkä, eikä saattanut mitään puhua niistä asioista kuin kristillisyyteen kuuluvat, on nyt Vapahtajan voiman kautta kuolleista herätetty ylös, istuu nyt ja puhuu Jumalan armosta.

Tämä nuorukainen, jota kuolleen kantajat, elikkä kuoleman kadotukseen kantavaiset himot ja halut, olit viemässä pohjattomuuden hautaan, seuraa nyt vanhempiansa kotia. Se murheellinen vanhin, joka tuli suureen murheeseen poikansa kuoleman tähden, pääsee nyt iloitsemaan ainoan poikansa ylösherätyksestä ja hengellisestä elämästä. – Tästä tulee myös suuri pelko kaikille niille, jotka ovat silmillänsä nähneet kuolleen nuorukaisen ylösherätetyksi, ja niille kaikille tulee ilo, jotka tämän nuorukaisen kuoleman tähden itkit.

Mutta kuolleen kantajille ei tullut mitään heidän vaivastansa, koska heidän aikomuksensa meni hukkaan. Ei he jaksaneet tätä ruumista kantaa hautaan, koska Jeesus rupeis paariin. Ei he jaksaneet hänen sieluansa viedä helvettiin, koska Jeesus herätti hänet ylös. Ei kuolleen kantajat saaneet mitään vaivastansa, vaikka he olit aikoneet kantaa tämän nuorukaisen siihen hautaan, josta ei yksikään pääse. Heidän täytyy nyt katsoa sen nuorukaisen päälle häpeällä, ja kukatiesi katsovat he vielä karsaasti hänen päällensä, joka tällä tavalla eläväksi tuli.

Nuorukaiset! Nouskaat ylös hengellisestä kuolemasta! Te olette synnin kautta nuorena kuolleet, ja sen hengellisen kuoleman kautta olette te saattaneet teidän vanhemmillenne surua ja mielikarvautta. Vaikka ne vanhemmat, jotka ovat itse jo aikaa kuolleet, ei saata itkeä teidän kuolemaanne, mutta ne vanhemmat, jotka ovat itse elämässä, ne surkuttelevat heidän kovaa onneansa, koska heidän piti niin onnettomaksi tuleman, että heidän piti mistantaman lapsiansa hengellisen kuoleman kautta helvettiin, josta ei ole enää toivetta, että he nousisit ylös. Monen vanhemman täytyy itkeä ja huutaa niin kuin Daavid. Koska hän sai kuulla, että hänen poikansa Absalom oli suruttomuudessa kuollut, niin hän itki ja huusi: Voi! minun poikani Absalom! Joska minä olisin kuollut sinun edestä!

Ja kuka on se kristillinen vanhin, joka ei huuda niin kuin Daavid, koska hänen täytyy vielä senki kovan onnettomuuden kärsiä, että heidän lapsensa kuolevat suruttomuudessa, jonka kautta vanhemmilta katoaa kaikki toivo, että he saisit lapsiansa nähdä taivaan valtakunnassa. Ei yksikään vanhin ole niin kova ja niin paatunut, että hän sois lapsiansa tulevan onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa; mutta kristilliset vanhimmat erinomattain rukoilevat Jumalata, että he saisit nähdä lapsiansa taivaan valtakunnassa. Mikä katkera murhe tulee vanhemmille, koska heidän lapsensa kuolevat suruttomuudessa! Ja kuitenkin saattavat suruttomat lapset tämän surun ja mielikarvauksen vanhemmillensa. Jos vanhemmilla olis se toivo ja vakuutus, että ne nuorukaiset, jotka nuorena kuolit, olisit taivaan valtakunnassa sen Taivaallisen Vanhimman turvassa ja oikean Isän helmassa, niin olis nuorukaisen ruumis niin keveä kantaa vanhemmille, että he saattaisit vielä kiittää sen edestä, että Jumala otti heitä pois onnettomuudesta ja maailman kiusauksista, ennen kuin pahat päivät tulevat.

Mutta voi sitä onnetointia isää eli äitiä, jonka täytyy surulla ja mielikarvauksella kantaa

ainokaisen pojan ruumista ulos, joka kuoli suruttomuudessa, ennen kuin Jumalan ennättäväinen armo pääsi vaikuttamaan hänessä jotakuta muutosta hänen sielunsa ylösvalaistukseksi. Silloin täytyy murheellisen vanhimman huutaa niin kuin Daavid: Voi minun poikani! joska minä olisin kuollut sinun edestä!

Katsokaat nyt, nuorukaiset, mikä katkera murhe vanhimmalle tuli tämän nuorukaisen onnettomasta kuolemasta, joka kuoli suruttomuudessa! Katsokaat, te nuorukaiset, jotka elätte suruttomuudessa niin kuin Absalom, kuinka hauska se olis teidän vanhemmillenne, jos Jumalan ennättäväinen armo sais sen verran sijaa teidän sydämässänne, että saisitte yhden autuaallisen kuoleman, että murheelliset vanhemmat saattaisit toivoa, että he saavat nähdä lapsiansa taivaan valtakunnassa.

Te olette jo saattaneet vanhemmille surua ja mielikarvautta teidän tottelemattomuutenne kautta. Te olette jo pahoin maksaneet heidän vaivansa ja pilkanneet heidän kyyneleensä kovakorvaisuudellanne ja keveämielisyysellänne. Tänä päivänä eli huomenna tulee kuolema ja tempaa teitä pois teidän suruttomuudessanne! Silloin rupeavat vanhemmat huokaamaan raskaasti teidän hautanne päällä ja sanomaan niin kuin Daavid: voi! voi! minun poikani! joska minä olisin kuollut sinun edestä! Mutta ei jaks vanhemman kyyneleet enää lunastaa suruttomien lasten sielua helvetistä. Ei jaks Taivaallisen Vanhemman kyyneleet lunastaa heidän sielujansa helvetistä, jotka pilkkaavat Hänen kyyneleensä jumalattomalla elämällänsä! Herää siis, sinä kuollut nuorukainen ja nouse ylös haudasta, ennen kuin hauta peitetään mullalla. Amen.

/ Kirkkopostillan kirjapainokäsikirjoitus. Alkuperäisestä käsikirjoituksesta tallessa vain muutama sivu samassa kokoelmassa. / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Sentähden niin kuin yhden ihmisen kautta on synti maailmaan tullut, ja synnin kautta kuolema, niin on kuolema tullut kaikkein ihmisten päälle, että kaikki ovat syntiä tehneet.

Me kuulemme tässä, mistä syystä kuolema on tullut maailmaan, josta myös arvataan, että jos ei synti olisi tullut maailmaan, olisivat Aatamin lapset päässeet ilman kuolemata taivaaseen. Nyt pelkäävät kaikki suruttomat kuolemata. Mutta tämä kuolemanpelko ei tule heille ennen kuin kuolema itse tulee heidän päällensä. Jos he pelkäisivät ennen, tulisi heille ilman epäilemättä joku muutos elämässä, mutta ei tule heille kuoleman pelko, ennen kuin vasta viimeisessä hengen vetämisessä. Ja silloin on hiljainen ruveta huutamaan, koska armon ovi on kiinni pantu.

Kuolemanpelko on usein ensimmäisen heräyksen alku, mutta tämä kuoleman pelko on suruttomilta kaukana, koska he ovat parhaillansa maailman kanssa häääämässä. Vasta silloin rupeavat he pelkäämään kuolemata, koska he tuntevat, ettei auta enää potkia kuolemata vastaan.

Ja silloin aukenee iankaikkisuus heidän silmäinsä eteen. He huomaitsevat, että se asia on jäänyt tekemättä, jonka olisi pitänyt tapahtuman ensimmäiseksi, ennen kuin kuolema rupesi heidän rintojansa ahdistamaan.

Suruttomat, sanon minä, lykkäävät sen asian viimeiseksi, jonka pitäisi tapahtuman ensimmäiseksi. He ajattelevat ilmankin, ettei ole niin hoppu sen asian kanssa, ei ole vielä kuolema varsin tulemassa. Ilmankin minä ennätän vielä. Niin ajattelevat ne suruttomat raukat, jotka tuntevat, etteivät he ole vielä valmiit kuolemaan, mutta luulevat tulevansa valmiiksi ennen kuolemata. Mutta ei kuolema odota siksi kuin suruttomat tulevat valmiiksi, vaan hän tempaa nuoret, vanhat, suuret, pienet, rikkaat, köyhät, lankoinensa lapsinensa, eikä hän kysy, oletkos valmis, suruton raukka seuraamaan [minua]

iankaikkisuuteen, vaan hän sanoo: tule, tule ihmisparka, minä vien sinut siihen paikkaan, kussa sinun iäti oleman pitää.

Olettekos nyt tehneet liiton kuoleman kanssa, te suruttomat raukat, jotka ette ole vielä valmiit seuraamaan kuolemata iankaikkisuuteen? Missä Raamatussa olette sen paikan löytäneet, että ihminen tulee valmiiksi kuolemassa? Sen katumuksen päälle te luotatte, joka tapahtuu kuolemassa. Olettekos nyt tehneet liiton kuoleman kanssa, ettei pidä hänen tulla, ennen kuin te olette valmiit? Te kuulette, mitä Paavali sanoo: synnin kautta on kuolema tullut. Ei olekaan Jumala pannut kuolemaa ihmisen päälle, vaan synti ja perkele on kuoleman saattanut ihmisen päälle.

Nyt on kuolema ja perkele liitossa. Perkele sanoo kuolemalle: *"Sinä olet minun ystäväni, joka autat minua tappaissa syntisiä."* Perkele oli alusta miestappaja. Hän tappaa ihmisiä äkkinäisen kuoleman kautta. Muutamia tappaa vihan perkele, koska hän potkii niin kovin sydämessä, että sydän halkee. Muutamia tappaa ahneuden perkele maailman murheen kautta, sillä Paavali sanoo, että maailman murhe saattaa kuoleman matkaan. Muutamia tappaa kunnian perkele, koska hän panee prameudellansa tekemään työtä yli voiman ja pilaamaan terveytensä. Muutamia tappaa huoruuden perkele, koska hän panee heitä surmaamaan itseänsä ja lapsiansa. Ja muutamia tappaa omanvanhurskauden perkele, niin kuin esimerkiksi Juudaan. Sanalla sanottu: Synnin kautta on kuolema tullut maailmaan ja niinmuodoin ei se ole Jumalan syy, että ihmiset kuolevat, vaan se on juuri perkeleen syy, että ihmiset kuolevat. Ja sen tähden olisi paras neuvo, että suruttomat rupeisivat rukoilemaan perkelettä ja

sanomaan: *"O, rakas perkele, älä minua tapa, ennen kuin minä tulen valmiiksi kuolemaan."*

Se katumaton ryöväri rupesi rukoilemaan Vapahtajaa, että Hän auttaisi häntä kuolemasta. Mutta se rukous tuli pilkkaamiseksi. Ja niin tulee myös katumattomien syntisten rukous pilkkaamiseksi, koska he kuoleman kivussa tulevat jumaliksiksi, ja rupeavat huutamaan, että Jumala auttaisi heitä kuoleman kivuista. Se olisi paljon parempi, että he rukoilisivat perkelettä ja sanoisivat: *"O, armollinen perkele, älä minua tapa, ennen kuin minä tulen valmiiksi."*

Mutta suruttomat luulevat, että Jumala se on, joka ihmisiä tappaa. Ja siitä uskosta ottavat he väärän lohdutuksen ja sanovat näin: *"Jos Jumala olisi minulle suuttunut, ilmankin Hän olisi jo aikaa minut paiskannut helvettiin, niin kuin Hän muinen vajotti kolme miestä helvettiin, joille Hän oli suuttunut, nimittäin Chora, Dathan ja Abiram."* Mutta älä sinä, suruton raukka, ota itsellesi yhtään lohdutusta niitten miesten onnettomasta menosta helvettiin, sillä Jumala on kärsivällinen. Hän odottaa parannusta päivästä päivään ja vuodesta vuoteen, vaikka syntiset pilkkaavat Häntä jumalattomalla elämällensä. Ja koska parannusta ei tule, niin täytyy Hänen antaa viimein heitä saatanan haltuun, yhtenä ruumiin ja sielun kanssa.

Yksi ainoa esimerkki on Raamatussa, joka osoittaa, että Jumala on lisännyt armonaikaa kuninkaalle Hiskialle, joka rukoili, että hän saisi vielä elää maailmassa. Olikohan siis tämä kuningas Hiskia kristitty, koska hän ei tahtonut kuolla? Vai olikohan hänellä semmoinen tunto, ettei hän tuntenut itsensä valmiiksi kuolemaan? Emme tiedä, oliko hän juuri vakainen kristitty, vaikka hän oli kiivas Jumalan puolesta, eikä myös profeetta Jesaja ole häntä lykännyt, mutta sen me tiedämme, ettei ole kristitty perkeleen vallan alla, eikä ole siis perkeleellä yhtään valtaa kristityitä tappaa, eli vaivata ruumiillisesti.

Mutta jos Jumala sallii, että yksi kristitty vaietaan perkeleeltä, niin kuin esimerkiksi Job, niin kristitty ottaa sen kärsivällisyydellä vastaan ja antaa ruumiinsa saatanan haltuun, että sielu pelastettaisiin.

Mutta suruton ihminen on kokonansa perkeleen hallussa, ei se ole omassa vallassa, ja sen tähden saattaa perkele häntä tappaa synnin kautta ennen määrättyä aikaa. Sillä vaikka Jumala on antanut suruttomille hengen, ja ylöspitää ruumiin voimat määrättyyn aikaan asti, jona suruttoman pitää kuoleman sen sisällä olevaisen kuolevaisuuden tähden, mutta ei surutoin ihminen elä niin, että hän pääsisi siihen Jumalalta määrättyyn ikään asti, vaan hän elää niin, että perkele saattaa häntä tappaa ennen määrättyä aikaa. Niin kuin esimerkiksi yksi juomari, joka juopumuksen kautta pilaa terveytensä ja lyhentää ikänsä, ei elä siihen ikään, jonka Jumala luonnon lain jälkeen on hänelle määrännyt, vaan hän kuolee ennen määrättyä aikaa. Onkos se Jumalan syy, että viina tappaa juomarin ennen määrättyä aikaa? Vai onkos se Jumalan syy, että ahneuden perkele tappaa muutamia maailman murheen kautta ennen määrättyä aikaa. Niin kuin Paavali kirjoittaa, että maailman murhe saattaa kuoleman matkaan? Vai onkos se Jumalan syy, että kunian perkele tappaa muutamia ennen määrättyä aikaa, koska he prameudellansa pilaaivat terveytensä nuoruudessa, ja tekevät kilpaa työtä, enemmän kuin mitä ruumiin voima kestää?

Jokainen saattaa kyllä järjelläkin ymmärtää, ettei Jumala ole käsenyt heidän niin elää. Mutta ei suruton raukka usko, että perkele häntä tappaa ennen määrättyä aikaa, vaan hän luulee, että Jumala häntäkin varjelee, ettei perkele saa häntä tappaa. Ja mistäs suruton raukka on sen uskon ottanut, että Jumala häntä varjelee, ettei perkele saa häntä tappaa? Rietas ilmankin on hänelle semmoisen uskon antanut.

Yksi kristitty, joka on Jumalan Hengen johdattamisen alla, saattaa uskoa, että perkeleellä ei ole valtaa häntä tappa Jumalan sallimatta. Ja tämä kristittyin usko on Jumalan sanassa perustettu. Mutta suruton, joka ei olekaan Jumalan Hengen johdattamisen alla, vaan on kokonansa perkeleen vallan alla, ei saa omistaa itsellensä niitä Raamatun paikkoja, jotka puhuvat Jumalan armollisesta varjeluksesta. Ne kuuluvat ainoastansa kristityille, jotka ovat ainoastansa Jumalan Hengen johdattamisen alla. Mutta suruttomille kuuluvat kaikki ne paikat Raamatussa, jotka ovat kirjoitetut pakanoille. Niin kuin kuningas Farao, joka hukkuu Punaiseen mereen yhtenä joukkonsa kanssa, juutalaiset, jotka vainosivat kristityitä ja hävitettiin.

Eipä moni suruton voi uskoa, että rietas tappaa ihmisiä juopumuksen kautta, huoruuden kautta, ahneuden kautta, ylpeyden kautta ja laiskuuden kautta. Vaikka tämä asia ymmärretään joltisesti luonnollisella järjellä. Mutta että vihan perkele vasiten tappaa muutamia, koska hän rupeaa niin hirmuisesti potkiimaan, että sydän halkeaa, sitä ei taida moni suruton uskoa. Eikä myös suruttomat usko, että ahneuden perkele tappaa muutamia maailman murheen kautta. Ei he vielä

sitäkään usko, että kunnianperkele vasiten tappaa muutamia koska hän alkaa niin kovin vaivaamaan ihmistä, että se tulee taudiksi.

Mutta onpa meillä yksi esimerkki Raamatussa, joka osoittaa, että kateus ja hengellinen viha tappoi kuningas Antiokuksen, ilman sitä, mitä me olemme kuulleet historiasta, että moni korkea maailman herra on kuollut murheen tähden. Koska kuningas on heitä viralta pois ottanut, niin he ovat kuolleet murheen tähden. Ja kunnian perkele on heitä tappanut. Sen tietävät myös kaikki tohtorit. Mutta suruton ei usko ollenkaan, että perkele häntä tappaa, vaan hän luulee, että Jumala häntä varjelee, ettei perkele saa häntä tappa. Ja kuitenkin se on yksi järkähtämätön totuus, että perkele tappaa suruttomia ennen määrättyä aikaa. Ja se on juuri havassa, joka elää siihen Jumalalta määrättyyn ikään. Mutta tämä oppi on niin vastahakoinen suruttomille, että he sanovat vihasansa: Vai niin! Perkelekös meitä tappaa? Eikös Jumalaa olekaan enää? Jos perkeleelle olisi niin suuri valta annettu, ilmankin hän olisi jo aikaa kaikki ihmiset tappanut. Mutta kui- -- [loppu kateissa]

Jäljennös / lisäki Poromaan jäljennöskirja / Junosuando (yksityinen omistaja)

O, kuolema, kuinka katkera sinä olet, koska ihminen sinua ajattelee, yksi ihminen, jolla on hyvät päivät ja paljon kalua ja elää ilman surutta.

Tämä Syyrakin kirjoitus on meille muistutus meidän kuolevaisuudestamme, mutta erinomattain niille, jotka ilman surutta elävät. Ja ketkä ne ovat, jotka ilman surutta elävät, muut kuin suruttomat, jotka ei muista kuolemaa, ennen kuin kuolema tulee. Syyrak sanoo, että kuolema on katkera erinomattain niille, joilla on hyvät päivät ja paljon kalua, sillä ne ovat pahimmiten maailmassa kiinni. Net ei raski luopua rakkaasta maailmasta, vaikka mikä olis, mutta Syyrakki luulee, että kuolema on keviämpi vaivaisille, vaikka ei ole heidän autuaallisesta kuolemasta mitään tietoa. Sillä hän sanoo: *”O, kuolema, kuinka hyvin sinä teet tarvitsevalle, joka heikko ja vanha on, ja kaikessa murheessa elää, eikä ole parempata toivottavaa eli odotettavaa.”*

Tämä on luonnollisen ihmisen arveluksen jälkeä sanottu. Syyrakki sanoo tässä niin kuin suruttomat pruukaavat tavallisesti puhua, sen luonnollisen tunnon jälkeen, sillä kaikki suruttomatkin sanovat niin, että Jumala teki hyvin, joka otti sen vaivaisen pois. Mutta hengellisessä tarkoituksessa ei ole rikkaan kuolema parempi kuin köyhän kuolema, koska molemmat kuolevat suruttomuudessaan. Eikä ole köyhän kuolema autuaallisempi kuin rikkaan kuolema, koska molemmat ovat riettaan hallussa. On ainoastansa yksi luonnollisen ihmisen tunto ja arvelus niin, että kuolema tekee hyvin tarvitsevalle, joka heikko ja vanha on, ja kaikessa murheessa elää, eikä parempata onnea tässä maailmassa [ole] toivottavana eli odotettava.

Niin luulevat kaikki luonnolliset ihmiset, että kuolema on vaivaisille keviämpi sen vuoksi, ettei ole muka köyhät ja vaivaiset niin kiinni maailmassa kuin rikkaat. Mutta joka tämän

asian katselee kristillisyyden valkeudessa, ymmärtää kyllä hyvin, että suruttomat köyhät ja vaivaiset toivottavat itsellensä kuolemata ainoastaan sen tähden, että he pääsisit tästä maailman rististä, ja me olemme nähneet semmoisia ihmisiä, jotka ovat alkaneet kuolemata toivottamaan itsellensä, vaikka ei ole heillä yhtään tietoa ollut siitä paremmasta elämästä tämän onnettoman elämän perästä muuta kuin mitä he ovat kuolleella uskolla luottaneet, että he pääsevät kuoleman kautta pois maailman rististä ja tulevat niin muodoin autuaaksi.

Mutta mistäs tämän maailman suruttomat vaivaiset ovat sen väärän toivon itsellensä ottaneet, että kuoleman kautta he pääsevät parempaan elämään? Ei mistään muusta kuin omasta pääkallosta he ovat sen väärän toivon saaneet, ja luonnosta siviät ihmiset vielä sen väärän uskon vahvistaneet. Syyrak oli yksi luonnosta siviä ihminen, joka ei koskaan tuntenut Pyhän Hengen yönluonnollisia vaikutuksia niin kuin profeetat, ja sen tähden ei ole Syyrakin kirjaa luettu kristittyin seurakunnassa, mutta maailman suruttomille on Syyrakin kirja hyvä kirja sen vuoksi, että Syyrak on paljon tutkinut luonnollisen ihmisen siveyttä ja rakentanut autuutensa sen päälle.

Jos nyt suruttomat uskoisit kaikki, mitä Syyrak on kirjoittanut, niin he saattaisivat sen jälkeen ruveta elämänsä ojentamaan, ei sen vuoksi, että he sen kautta tulevat autuaaksi, mutta tässä luonnollisessa elämässä olisit he vähän paremmat kuin järjettömät luontokappaleet. Mutta ei suruttomat usko enemmän Syyrakista kuin sitä viinan luvallisuutta, josta luulevat saavansa vanhalle Aatamille silmän voidetta.

Ja kuulkaat nyt maailman rikkaat, mitä yksi luonnosta siviä mies ja maailman viisas Syyrakki on kirjoittanut. Ilmankin uskotta, mitä semmoinen mies on koetellut, koska hän sanoo: *"O, kuolema, kuinka katkera sinä olet, koska ihminen sinua ajattelee, jolla on hyvät päivät ja paljon kalua ja elää ilman surutta."* Mitäs luuletta te maailman rikkaat, kuuluko tämä sana teille? Minä luulen, että Syyrakki on nähnyt, kuinka katkera kuolema on tämän maailman lapsille, jotka ilman surutta elävät. Syyrakki on nähnyt heidän surkian eronsa maailmasta, hän on nähnyt, kuinka he vaikeroitsevat, koska heidän pitää jättämän tämän rakkaan maailman; hän on nähnyt, kuinka surkiasti he erkaantuvat tavarastaan ja hekumasta. Mutta ei tämän aikaiset suruttomat sen tähden pelkää kuolemata, vaikka he joskus näkevät jonkun suruttoman ihmisen surkiata eroa, vaan he luulevat, ettei heille tule semmoinen onnetoin kuolema.

Ilmankin suruttomat luulevat, että tämä Syyrakin sana kuuluu heille, koska hän puhuu 41: 5 *"Älä pelkää kuolemata; johdata mielees, että tämä on näin asetettu Herralta kaikelle lihalle, sekä niille, jotka sinun edellä olleet ovat, että niille, jotka sinun jälkeen tulevat."* Jos tämä Syyrakin sana kuuluu suruttomille, niin koko maailma on kääntynyt nurin ja kaikki maailman orjat saattavat olla pelkäämättä, sillä Syyrakki on sanonut: *"Älä pelkää kuolemata."*

Mutta me luulemma, että Syyrakki ei ole niin hullusti kirjoittanut suruttomille, ettei heidän pidä pelkäämän kuolemata, sillä he ovat ilmankin pelkäämättä; ettei tarvitse Raamatun kirjoittajan kehoittaa heitä suruttomuuteen. Mutta tämä sana *"Älä pelkää kuolemata"* ei sovi heränneillekään, sillä ne pelkäävät kuolemata, ja sen pelvon tähden täytyy heidän katumuksen ja parannuksen tehdä. Jos heränneillä ei olis kuoleman pelkoa, niin he menisit pian suruttomuuteen takaisin. Ainoastaan niille sieluille, jotka ovat Jumalan armon elävässä tuntemisessa, voipi tämä sana joltisesti kuulua, sen vuoksi, että

muutkin Raamatun kirjoittajat, jotka ovat Pyhältä Hengeltä ylös valaistut, ovat myös todistaneet, että kuolema ei ole niille peljätävä, jotka Jumalan omat ovat.

Mutta jos yksi kristitty rupeais pelkäämään kuolemata, ja joku muu kristitty sanois hänelle: *"Älä pelkää kuolemata"*, niin se olis kokonansa väärin sanottu. Sillä kuoleman pelko, koska se tulee kristitylle, on yksi vissi merkki siihen, ettei ole silloin uskon rohkeutta. Ei ole silloin olemassa Pyhän Hengen todistus lapsen oikeudesta, ja sen kaltaisessa tilaisuudessa on kuoleman pelko juuri tarpeellinen vielä kristityillekin, että se tuopi myötänsä suurempaa ahkeruutta ja parempaa pyrkimistä, että hän pääsis siihen autuaalliseen tilaisuuteen ja elävään tilaan, jossa yksi kristitty saattaa sanoa Paavalin kanssa: *"Minä halajan eria täältä ja olla Kristuksen kanssa, joka paljon parempi olis."*

Kuinkas siis sopii sanoa yhdelle kristitylle, joka ei ole siihen autuaalliseen tilaan tullut, ja sen tähden juuri pelkää kuolemata, kuinkas hänelle sopii sanoa: *"Älä pelkää kuolemata"*? Koska kuoleman pelko on kuitenkin niillekin yksi muistutus ylhäältä, ja yksi kehoitus etsimään Kristusta, joka yksinänsä saattaa kuoleman pelvon ylitse voittaa. Mutta rietas se kyllä tahtoo, että kaikki kuoleman pelko pitää otettaman pois, ja katsoman, ettei kukaan enää pelkäis kuolemata, tuomiota ja iankaikkisuutta.

Tästä yhdestä sanasta kuuluu hyvin, ettei Syyrakki ole parempi kuin joku muu maailman viisas, joka luonnollisella järjellä pannee kokoon kaikenlaista oman järjen sekoitusta, joka ei kelpaa ollenkaan ojennukseksi kristitylle, niin kuin esimerkiksi tämä sana: *"Älä pelkää kuolemata."* Ei se tule kenellekään ylösrakennukseksi kristillisyydessä, mutta suureksi vahingoksi se sana tulee erinomattain suruttomille, jotka semmoisesta Raamatun paikasta näppäävät itsellensä suruttomuuden ja hengellisen kuoleman ainetta. He ovat ilmankin pelkäämättä, ja saavat vielä

Syyrakilta sen väärän neuvon, ettei heidän tarvitse peljätä kuolemata.

Semmoinen sana: *”Älä pelkää kuolemata”* on juuri väärä oppi, ja se ei ole muu kuin rietas, joka niin saarnaa: *”Älä pelkää kuolemata.”* Ja niin saarnaavat vielä riettaan apulaiset kuolevaisille: *”Älä pelkää kuolemata.”* Maailman viisaat ja hengelliset puoskarit saarnaavat näin: *”Älä pelkää kuolemata, kyllä sinä vielä elät maailmassa kauan aikaa.”* Ja myös maailman puoskarit saarnaavat näin: *”Älä pelkää kuolemata”,* vaikka nämä puoskarit välistä näkevät, että kuolema ei ole kaukana, yhtä hyvin antavat he sairaille väärän lohdutuksen ja sanovat kuolevaiselle: *”Älä pelkää kuolemata, et sinä vielä niin hopusta kuole.”*

Eiköpä semmoinen oppi ole siitä isästä perkeleestä, koska totuus vaatii jokaiselta, jolla on tuntoa, että hän sanoo kuolevaisille totuuden? Niin kuin profeetta Esaias sanoi kuninkaalle Hiskialle: *”Toimita talos, sillä sinun pitää kuoleman.”* Se oli totuuden sana. Ja se yksi sana profeetan kautta sanottu Hiskialle vaikutti hänessä suuren hartauden ja senkaltaisen rukouksen voiman, että Jumalan täytyi ottaa sanansa ja uhkauksensa takaisin, koska Hiskia rukoili kaikesta sydäimestä siinä kuoleman pelvossa. Sillä hän tunsikin ilman epäilemättä, ettei hän ollut vielä valmis kuolemaan.

Vaikka tämä kuningas Hiskia oli ollut kiivas Jumalan puolesta ylösrakentamaan sitä oikeaa jumalanpalvelusta, ja oli myös saanut todistuksen Jumalalta Hänen armostansa, mutta hän oli ilman epäilemättä mennyt penseyteen, ja sen tähden ei ollut valmis kuolemaan. Mutta yksi sana profeetan Esaiaksen suusta vaikutti niin paljon, että Hiskialle tuli kuoleman pelko. Ja sen pelvon kautta tuli myös rukouksen voima ja suuri hartaus, jonka tähden Jumalan täytyi ottaa sanansa takaisin. Niin kuin Israel voitti sen tuntemattoman Sankarin rukouksellansa, niin voitti myös Hiskia rukouksellansa Jumalan, ja Jumalan täytyi ottaa sanansa takaisin.

Ja kuninkaalle Hiskialle annettiin vielä armonaikaa, että paremmin valmistaa itsensä kuolemaan.

Katso tämä sana profeetta Esaiaksen suusta: *”Toimita talos, sillä sinun pitää kuoleman”*, se oli totuuden sana, vaan vähän erilainen kuin se äsken mainittu Syyrakin sana: *”Älä pelkää kuolemata”*, jolla hengelliset ja maailmalliset puoskarit antavat kuolevaisille väärän lohdutuksen. Esaiaksen sana *”toimita talos”*, se sopii kaikille. Se sopii suruttomille, jotka eivät ollenkaan toimita taloansa, ennen kuin kuolema tulee, sillä he luottavat aina sen päälle, että armon aikaa vielä riittää, kyllä he vielä ennättävät toimittaa talonsa. Se sana *”toimita talosi”* sopii myös heränneille, jotka eivät ole vielä armon tilaan tulleet. Sillä kuningas Hiskian esimerkki osoittaa, että se totuuden sana *”toimita talosi”* vaikutti hänessä hartauden ja pyrkimisen, ja kilvoituksen, ja rukouksen voiman, niin että Jumalan täytyi kuulla hänen rukouksensa ja lisätä hänelle armonaikaa.

Mutta se sana *”toimita talosi”* sopii vielä kristityille, jotka ovat menneet penseyteen, että heillekin tulis suurempi pelko kuolemasta, tuomiosta ja iankaikkisuudesta, että he rupeaisit suuremmalla hartaudella toimittamaan taloinsa ja sieluinsa ympäri, ettei kuolema tulis valmistamattoman päälle. Ja vielä armoitetuille kristityille sopii tämä profeetta Esaiaksen sana *”toimita talosi, sillä sinun pitää kuoleman”*, vaikka oikeat kristityt muistavat kuolemata, ja valmistavat itsensä joka päivä kuolemaan. Kuitenkin tahtoo maailmanrakkaus tulla niin salaisesti heidän päälensä, etteivät he itse huomaitse ennen kuin he ovat niitten tyhmiä neitseitten kanssa makaamassa. Koska Ylkä viipyi, niin he tulivat kaikki uneliaiksi. Eivät kristitytkään pääse tätä Raamatun paikkaa sivuitse. Kukas heitä herättää muu kuin tämä kuoleman huuto: *”Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan.”* Niin muodoin on tämä profeetan sana *”toimita talosi, sillä sinun pitää kuoleman”*, se on kaikille tarpeellinen ja hyödyllinen.

Mutta Syyrakin sana ”Älä pelkää kuolemata”, on juuri väärä oppi, ja osoittaa niin muodoin, ettei ole Syyrakki Pyhäältä Hengeltä ylösvalaistu, koska hän neuvoo suruttomia ja heränneitä metsään.

Koska nyt kuolema kuuluu vaeltavan edestakaisin maailmassa, eikä säästä nuorta eikä vanhaa, pitäis meidän kuuleman, mitä profeetta Esaias on sanonut: ”*Toimita talosi, sillä sinun pitää kuuleman.*” Toimita talosi, sinä kuolevainen ihminen ja valmista itseäs kuolemaan, sillä kuolema vartioitsee sinua joka askeleessa, jolla sinä poljet tätä syntistä maata. Toimita talosi, sillä sinun pitää kuoleman. Älä luota miehuutes päälle, nuorukainen. Ei kuolema säästä sinua, vaikka olisit äitisti ainoa poika. Niin toimita talosi ja rukoile, että Jeesus tulisi sinua vastaan, koska kuolleen kantajat vievät sinua hengellisen kuoleman hautaan. Kuule, elämän ja kuoleman Herra kuolevaisten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 7: 11–17

11 Ja tapahtui sen jälkeen, että hän meni kaupunkiin, joka Nain kutsutaan, ja hänen kanssansa meni monta hänen opetuslastansa ja paljo väkeä.

12 Mutta kuin hän kaupungin porttia lähestyi, katso, kuollut kannettiin ulos, joka oli äitinsä ainoa poika, ja se oli leski. Ja paljo kaupungin kansasta kävi hänen kanssansa.

13 Kuin Herra hänen näki, armahti hän hänen päällensä ja sanoi hänelle: älä itke!

14 Ja meni ja rupesi paariin (ja kantajat seisahdivat,) ja hän sanoi: nuorukainen, minä sanon sinulle: nouse ylös!

15 Ja kuollut nousi istualle ja rupesi puhumaan. Ja hän antoi sen äidillensä.

16 Ja pelko tuli kaikille, ja kunnioittivat Jumalaa, sanoen: suuri propheta on nousut meidän sekaamme, ja Jumala on kansaansa etsinyt.

17 Ja tämä sanoma kuului hänestä kaikkien Juudeaan ja kaiken sen lähimaakunnan ympäri.

Uusi muistutus meidän kuolevaisuudestamme annetaan meille tänä päivänä, koska yksi nuorukainen kannetaan ulos kuolleena äitinsä huoneesta. Ja ne, jotka häntä seuraavat, taitavat vähän ajatella, kuinka, koska ja millainen kuolema heille tulee.

Meidän pitää pyhän evankeliumin johduksesta kysymän perään, kuka nyt olisi valmis kuolemaan, koska me Jumalan armon kautta seuraamme tätä nuorukaista hautaan.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Ovatko kuolleen kantajat valmiit kuolemaan?** Jeesus sanoi kerran yhdelle nuorukaiselle: ”*Anna kuolleitten haudata kuolleitaan, tule sinä ja seura minua.*” Siitä sanasta kuuluu, että kuolleet saattavat kuolleita haudata. Ovatkos nyt nämä kuolleen kantajat itse kuolleet? Niin se näyttää, kuin olisivat nämä kuolleen kantajat itse hengellisessä kuolemassa, sillä he tulevat Jeesusta vastaan. Eivät he ole seuraamassa Jeesusta, vaan he tulevat vastaan. Ja kuinka he olisivat valmiit kuolemaan, jotka ovat itse hengellisessä kuolemassa, ja ovat niin muodoin kauas erkaantuneet Jumalasta synnin kautta. Sillä hengellinen kuolema on niin selitetty katekismuksessa, että se on hengellinen kuolema, koska sielu synnin kautta eriyä Jumalasta.

Ovatkos nyt kuolleen kantajat valmiit kuolemaan, koska he ovat synnin kautta eroitettut Jumalasta? Eivät he ole valmiit kuolemaan, mutta kraviaisia he ovat kyllä valmiit pitämään. Se on nähty joka paikassa, kussa hengelliset kuolleet kantavat kuolleitaan, siellä pidetään kraviaisia. Siellä juodaan, siellä kirotaan, siellä välistä tapellaan. Ja sillä lailla nyt suruttomat valmistavat itsensä kuolemaan. Koska he pitävät kraviaisia, niin he valmistavat itsensä pirun paskalla ja kirouksella, ja välistä tappeluksella. Ja silloin he ovat mielestänsä valmistaneet itsensä kuolemaan, koska he oksentavat ja paskantavat sen kuolleen haudan päällä. Eivät he itke haudan

päällä, mutta he juovat ja kiroavat haudan päällä.

Semmoiset ovat ne kuolleen kantajat. Koska kuolleet hautaavat kuolleitansa, pitää heidän maailman kunnian tähden palveleman peräsuolta, ettei se joutuis vajavuutta kärsimään. Vaikka ei ole vielä kuulunut, että Vanhan Testamentin kuolleen kantajat olisivat pitäneet kraviaisia. Mutta ilmankin peräsuolen jumala on opettanut heitä palvelemaan vatsaansa Vapahtajan kuoleman jälkeen. Koska muuta muretta ei ole, täytyy heillä olla peräsuolen murhetta, että kaikki kuoleman ajatukset heitettäisiin pois. Niin on rietas kääntänyt heidän silmänsä nurin, että koska Vanhassa Testamentissa itkettiin haudan päällä, niin he juovat haudan päällä Uudessa Testamentissa. Ja koska Vanhassa Testamentissa koko kraviaisväki oli murheessa, niin ovat Uudessa Testamentissa viinahöyryssä, että kaikki kuolevaisuuden ajatukset tulisivat haudatuksi vuotavalla pirun paskalla.

Ilmankin siellä on joku väärä profeetta, joka saarnaa paloviinan puolesta ja sanoo: *”Ryyptäkäämme, ryyptäkäämme, että kaikki kalman haju sekoitetaan pois.”* Ei suinkaan suruton pappi rupea saarnaamaan kraviaisväelle: *”Älkää juopuko viinasta, vaan paremmin muistakaa kuolevaisuuttanne ja kurkistelkaa hautaan.”* Sillä yksi suruton pappi pitää kuniin ruumissaarnan kaikille juomareille ja kaikille viinaporvareille, koska he kuolevat. Jos vielä joku juokale olis viinaan kuollut, jos vielä olis syytynyt palamaan viinasta, kyllä suruton pappi sen tähden vakuuttaa juomaria, että hän tuli autuaaksi. Ja jos vielä viinaporvari olis riisunut puvun juomarilta, kyllä sen tähden suruton pappi vakuuttaa kaikkia viinaporvareita, että hän tuli autuaaksi. Hän oli niin hyvä auttamaan vaivaisia. Hän oli niin siveä ja kunniallinen, että koko seurakunta kaippaa häntä. Mutta mihinkä hän auttoi heitä? Joo! Helvettiin hän auttoi heitä ennen aikaa.

Semmoiset ovat nyt ne kuolleen kantajat, jotka kantavat nuorukaisia kuolleen uskon hautaan. He kantavat ihmisten sieluja kuolleen uskon hautaan, koska he kutsuvat niitä, jotka pirun paskallansa kantavat ihmisten ruumiit hautaan ennen määrättyä aikaa. Viinaporvarit kantavat ihmisten ruumiit hautaan ennen aikaansa. Ja suruttomat papit kantavat ihmisten sielut kuolleen uskon hautaan.

Toinen tutkistelemus: Ovatko ne paremmat, jotka seuraavat kuolleen kantajia hautaan?

Ei ole missään paikassa kirjoitettu, että ne olisit valmiit kuolemaan, mutta valmiit ne kyllä ovat astumaan alas helvettiin niin pian kuin kuolema lopettaa heidän jumalattoman elämänsä maan päällä. Sillä ne jotka seuraavat, ovat samassa hengellisessä kuolemassa kuin ne kuolleen kantajat. Koska kuolleen kantajat käyvät edellä, niin tulevat kuolleen kantajain seuraajat perässä ja putoavat samaan kuoppaan.

Eiköhän ole täällä joku leski, joka on seurannut ainoan poikansa hautaan? Koska on käynyt pahoilla esimerkeillä poikansa edellä, saapi hän viimein seurata häntä siihen hautaan, kusta ei yksikään tule takaisin, jos ei Jeesus kohtaa häntä ennen kuin ruumis peitetään mullalla. Muutampi vanhin on niin sokea, että hän on itse avullinen tappamaan ainoan poikansa, koska hän ei ainoastaan pahoilla esimerkeillä opeta omaa poikaansa maailman turhuutta noudattamaan, josta tulee hengellinen kuolema, vaan myös antaa poikansa omaa tahtoansa seurata, eikä estä häntä sanallakaan juoksemasta kadotuksen lavealla tiellä, josta viimein tulee luonnollinen kuolema ennen aikaansa. Sitten alkaa tämä onnetoin äiti kantamaan Jumalan päälle, että Hän otti pois hänen vanhuutensa turvan. Kuka tiesi, ettei vanhin itse ole usein syyppää pojan kuolemaan, koska ei hän katso perään, kuinka poika pilaa terveytensä.

Ylpeyden ja kunnian perkele panee poikaisia kiikkumaan, painiskelemaan, nostamaan eli

juoksemaan kilpaa eli muutoin raatamaan ruumistansa, josta viimein tulee kuoleman tauti. Onkos se Jumalan syy, että nuorukaiset kuolevat ja jättävät vanhempansa turvatomiksi, koska rietas saapi heitä hallita. Mistä tiedät, onnetoin äiti, jos vielä olisit syyppää oman pojan kuolemaan? Oletkopa sinä niin poikaasi opettanut kristillisyyteen, että hän olis alkanut välttämään vaarallisia paikkoja, oletko sinä nuhdellut ylpeydestä ja tottelemattomuudesta? Oletkos itkenyt itseä ja poikaasi Vapahtajan manauksen jälkeen, koska Hän sanoi: *”Te Jerusalemin tyttäret, itkekää itse teitänne ja teidän lapsianne.”*

Kyllä sinä nyt itket, koska poika on kuollut. Miksis silloin et ole itkenyt, koska poika oli elämässä? Miksis silloin et ole itkenyt, koska sinä näit hänen juoksevan kadotuksen laviolla tiellä? Kukas tiesi, mitä ne vanhimman kyyneleet olisivat vaikuttaneet? Nyt sinä itket, koska poika on kuollut. Ilmanki Jumala on syyppää, joka otti vanhuuden turvan pois. Mistä tiedät, onnetoin äiti, jos itse olisit syyppää pojan kuolemaan, koska et ole paremmin katsonut perään, kuinka hän on elänyt maailmassa? Moni sokea vanhin rakastaa poikaansa järjettömällä rakkaudella, ja antaa hänen elää pahan tahtonsa jälkeen, jonka kautta pojalle tulee kuolema ennen aikaansa. Ja sitte kantaa tämä sokea vanhin Jumalan päälle, että Hän otti pois hänen vanhuutensa turvan.

Mutta tässä paikassa ottaa taas luonnollisen ihmisen sokea järki vastaan ja sanoo: *”Jos tämä leski olis itse ollut syyppää pojan kuolemaan, oliskopa Jeesus tullut häntä lohduttamaan? Ilmankin Hän olis soimannut häntä, jos Hän olis tiennyt, että tämä leski oli itse syyppää pojan kuolemaan.”* Mutta minä sanon teille, että Jeesus surkutteli kaikkia onnettomia sieluja, ei ainoastaan hengellisellä surkuttelemisella, vaan myös luonnollisesti. Hän surkutteli niitä, joita synty ja rietas oli tappanut. Tämä leski saattoi olla surutoin pakana, niin kuin muutkin sairaut olit, joita Jeesus auttoi. Mutta Hän surkutteli kuitenkin

heitä ja tahtoi tämän hyvän työn kautta heittää heidän tuntoansa. Hän tahtoi armollansa vetää heitä tykönsä, mutta eivät suruttomat kanno paljon vaaria Jumalan hyvistä töistä. Kyllä he sen tähden pilkkaavat Vapahtajan kyyneleitä, vaikka kuinka nähtävästi Hän olis auttanut heitä kuoleman kahleista.

Onkos tässä monta henkeä, joka on saanut koetella joskus Jumalan auttamista hengenvaarasta? Mutta kauankos te olette muistaneet Jumalan hyviä töitä tuta teitä kohtaan? Kauankos olette muistaneet, kuinka Jumala auttoi teitä näkyväisestä hengenvaarasta? Oletteko ajatelleet perään, kuinka Jumalan pitkämielisyyden rikkaus vetää teitä parannukseen? Me olemme nähneet, kuinka suruttomat pakanat tekevät kristityille. Jos yksi kristitty tekis kuinka paljon hyvää pakanoille, eivät pakanat tunne sitä hyväksi, vaan enemmän he paatuvat. Muutamat köyhät pakanat ovat kyllä valmiit syömään kristittyin vaivaa, mutta yhtä hyvin he ovat valmiit pieksämään kristityitä, koska vanha Aatami nousee pysäyttyn.

Semmoinen on pakanain kiitollisuus. He ottavat apua kristityiltä toisella kädellä, ja toisella kädellä he pieksävät kristityitä. Ja niin he tekevät Jumalan kanssa myös. He tahtovat autetuksi tulla ruumiin hädässä, mutta koska Jumala on heitä auttanut, ovat he valmiit pilkkaamaan Vapahtajan kyyneleitä ja kiroamaan Luojaansa. Sen kaltaisella elämällä tuleekin heidän sielustansa pian kypsä saatanalle. Ensiksi saatana seuloo heidän sielujansa niin kuin nisuja, ja koska hän on saanut heidän sielunsa jauhoksi, keittää hän niistä puuron.

Onkos tässä nyt yksikään nuorukainen, joka ottaa itsellensä esimerkin lesken ainoan pojan kuolemasta? Onkos tässä yksikään leski, joka itkee ainoaa poikaansa, joka nuorena kuoli, ja kuolleen kantajat vievät nyt kuolleen uskon hautaan, iankaikkisen kuoleman hautaan? Onkos tässä yksikään kuolleen kantaja, joka olis seisahnut synnin

juoksussa, koska Jeesus rupeis paariin. — Ja pitääkös meidän toivoman, että Jeesus tulee vielä kerran painamaan paaria, ettei kuolleen kantajat enää jaksaa kantaa nuorukaisia kuolleen uskon hautaan? Meidän pitää toivoman, vaikka kuinka mahdotoin se on toivoa, koska Herra Jeesus on jo mennyt siuitse herättämään muita nuorukaisia, jotka ovat nuorena kuolleet, ja on mennyt lohduttamaan muita leskiä, joiden ainoa poika on nuorena kuollut. Meidän pitää toivoman, niin kauan kuin on mahdollinen, että Jeesus tulee vielä kerran huutamaan nuorukaisille:

”Minä sanon sinulle, nouse ylös,” ja että Hän tulee vielä kerran sanomaan murheellisille ja itkeväisille leskille: *”Älä itke.”* Meidän pitää toivoman niin paljon kuin mahdollinen on, että Jeesus tulee ennen kuin nuorukaiset kannetaan kuolleen kantajilta iankaikkisen kuoleman hautaan, kusta ei yksikään tule takaisin. Amen.

Alkuperäinen ja jäljennös. Jäljennöstä käytetty tukena niissä kohdin, joissa alkuperäinen on ollut himmeä / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, kuinka Jeesus herättää ylös niitä nuorukaisia, jotka ovat nuorena kuolleet ja kuolemansa kautta saattaneet vanhimpansa murheellisiksi.

1. Minkä tähden oli tämä nuorukainen kuollut?

2. Minkä tähden se murheellinen vanhin itki?

3. Minkä tähden Jeesus armahti häntä ja herätti nuorukaisen ylös?

Meidän toivomme on, että elämän ja kuoleman Herra armahtaa niitä vanhempia, jotka itkevät lastensa kuoleman tähden ja herättää heidän nuorukaisensa ylös ennen kuin he vajoavat hautaan.

1. Minkä tähden tämä nuorukainen oli nuorena kuollut?

Valitettavasti kuolevat muutamat aivan nuorena, ja niitten kuoleman tähden tulee vanhimmalle suuri murhe. Niin kuin esimerkiksi se vanha Israel oli suuressa murheessa poikansa kuoleman tähden, ehkä Joosef oli kuitenkin elämässä; ja Daavidille tuli niin suuri murhe pojan kuolemasta, että hän rupesi itkemään ja huutamaan; voi minun poikani Absalom! Ja koska vanhimman lapset niin nuorena kuolevat, tulee vanhimmalle raskas murhe niitten kuolemasta. Ja ei vanhimmat pääse siitä murheesta ennen, kun Jeesus sannallansa herättää niitä lapsia ylös.

Minkäs tähden nuorukaiset niin nuorena kuolevat? Minä luulen, että vihollinen on niitä tappanut. Ja ei ole Jumala tahtonut yhdenkään syntisen kuolemaa, vaan Jumalan tahto on se, että he kääntyisivät Jumalan puoleen ja tulisivat autuuden tuntemiseen. Mutta vihollinen, joka käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsien kenen hän saisi niellä. Se sama mies, joka on alusta ollut miestappaja, on syyppää niitten kuolemaan, jotka nuorena kuolevat. Jos nimittäin nuorukaiset pysyisivät elävänä, niin tulisi vanhimmalle ilo niistä lapsista, mutta kun he

kuolevat nuorena, niin tulee vanhimmalle sydämellinen murhe, ja se on vihollisen ilo, koska hän saattaa vanhimman sydämen murheelliseksi. Synnin kautta hän niitä lapsia tappaa, sillä Paavali todistaa, että synnin kautta on kuolema tullut maailmaan, vaikka suruttomat luulevat, ettei vihollisella ole valtaa heitä tappaa, mutta siinä he surkeasti pettyvät. Perkeleellä on niin suuri voima, että hän saattaa niitä tappaa, koska he ovat antaneet itsensä vihollisen vallan alle. Vihollinen tappaa ensin hengellisesti, koska hän saattaa hengellisen kuoleman heidän päälensä; ja koska he ovat hengellisesti kuolleet, saapi hän niin suuren vallan heidän päälensä, että hän tappaa vielä ruumiin. Muutamia hän tappaa juopumuksen kautta, muutamia tappaa huoruuden perkele, muutamia vihan perkele ja muutamia kunnian perkele, muutamia taas tappaa ahneuden perkele, muutamia ylpeyden, muutamia epäjumalaperkele ja muutamia omanvanhurskauden perkele. Mutta kaikki nämä perkeleet ovat suruttomalle tuntemattomat, vaikka ne hallitsevat häntä. Ei suruton ihminen tunne niitä; eikä hän niin muodoin usko, että perkele tappaa ihmisiä, ensiksi sielun puolesta, koska hän saattaa hengellisen kuoleman matkaan. Ja sitte hän tappaa vielä luonnollisesti, koska hän panee heidät itsensä surmaamaan eli terveytensä pilaamaan juopumuksen, huoruuden, ylpeyden, ahneuden ja vihan kautta. Ja vaikka ei ole kirjoitettu evankeliumissa, mikä perkele oli sen nuorukaisen tappanut, joka kannettiin ulos, niin saamme me kuitenkin ymmärtää, että joku perkele oli hänen tappanut; sillä synnin kautta on kuolema tullut maailmaan; ja me tiedämme, että synti on perkeleestä.

2. Minkä tähden vanhimmalle tulee niin suuri murhe niistä lapsista, jotka nuorena

kuolevat. Se on vanhimman luonnossa sel-lainen taipumus, joka tekee sen surun ja murheen välttämättömäksi. Ei saata vanhin välttää murhetta, koska lapset kuolevat. Mutta vanhemmille tulee niin suuri murhe niistä lapsista, jotka kuolleena syntyvät. Ei niistä lapsista tule vanhemmalle niin suuri murhe, jotka kuolevat ennen kuin ovat vanhimman rintoja imeneet ja vanhimman sylissä istuneet ja vanhimman nimeen huutaneet: Abba, rakas Isä. Ne lapset, sanon minä, jotka ovat vanhimman perässä kontanneet ja hänen peräänsä itkeneet, kun sellaiset lapset kuolevat, tulee vanhimmalle suuri murhe ja kaipaus niitten lasten perään, jotka niin nuorena kuolevat. Ei ole enää yhtään, joka hänen nimeensä huutaa, ei ole pientä lapsukaista, joka vanhimman perässä itkee ja konttaa. Siinä nyt on oikea syy, minkä tähden vanhimmalle tulee niin suuri murhe, koska rintalapsset kuolevat.

Voi, voi, nuorukainen! Miksi sinun piti niin nuorena kuoleman ja jättämän sinun vanhempasi itkemään, murehtimaan ja kaipaamaan sinua. Se olisi somempi, että sinä nyt istuisit vanhimman haudan päällä ja itkisit verta, kuin että vanhimman nyt täytyy istua sinun hautasi päällä ja huutaa sinun nimeäsi, etkä sinä kuitenkaan vastaa hänelle, koska sinä olet kuollut. Ensin on hän sinun suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt, sitten on hän sinua pesnyt ja elämän vedellä puhdistanut; hän on valvonut ja rukoillut sinun edestäsi siinä hyvässä toivossa, että hänelle tulisi ilo sinusta; mutta nyt sinä olet rauennut kuolemaan, ja vanhimman vaiva meni hukkaan. Voi, voi, mikä murhe tulee vanhimmalle sinusta, kun sinun piti kuoleman; hänen täytyy nyt istua haudan päällä ja huutaa: Missä ovat ne nuorukaiset, joita minä kasvattanut olen? Ne ovat rauenneet ja pois menneet; ei ole vanhimmalla iloa kaiken sen vaivan edestä, jonka hän kärsinyt on.

Jos vielä olisi hänellä muutamia lapsia elämässä, niin ne ovat raavastuneet, ja me tiedämme, etteivät ne raavaat lapset paljon

muista sitä vaivaa, jonka vanhin on kärsinyt heidän edestänsä. Ne raavaat lapset jättävät vanhimpansa yksinänsä ja lähtevät pois maailmaan. Niin pian kuin he lakkaavat imeästä, juoksevat he ulos maailmaan; ja koska he tulevat raavaiksi, tahtovat he itse tienata jotakin, ei raavaat lapset tyydy siihen, mitä vanhin antaa, he pitävät vaivana olla vanhimman talossa ja usein sanovat: Ei vanhin anna meille palkkaa ja ilman palkkaa emme viitsi häntä palvella. Niin muodoin jättävät ne raavaat lapset vanhimpansa yksiseen ja menevät vieraan tyköön, joka antaa heille palkan. Tämä kiitos on sinulle rakas vanhin sen edestä, että sinä olet näitä raukoja suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt, tämä on kiitos sen edestä, että sinä olet valvonut heidän ylitsensä ja rukoillut heidän edestänsä, tämä on kiitos rakas vanhin sen edestä, että sinä olet näitten raukkain antanut imeä rintojasi. He purevat rintojasi, ja kun he raavastuvat, unhottavat he kaiken sen vaivan, jonka vanhin on heidän edestänsä kärsinyt, ja lähtevät vieraan tyköön palvelemaan ja tienamaan. Mutta jos vanhin kuolee surusta ja murheesta, tulevat kaikki raavaat lapset ottamaan osaa vanhimman tavarasta ja perinnöstä ja riitelevät vielä tavaran päältä. Eikös se olisi soveliaampi, että te istuisitte vanhimman haudalla ja muistaisitte siellä niitä autuaallisia päiviä, jolloin te makasitte vanhimman sylissä ja imitte hänen rintojansa ja nauroitte vanhimmalle. Mutta sitte jälkeen, koska te olette raavaammaksi tulleet, olette te unhottaneet vanhimman hyvät työt teitä kohtaan ja pois vieraantuneet hänestä saattaen hänet murheelliseksi. Ja vaikka vanhin olisi vielä kuollut murheesta teidän tähtenne, tulette te yhtä hyvin saamaan osan hänen tavarastansa.

Katsokaa te raavaat lapset, mitä vanhimman arkussa löytyy, ennen kun te rupeatte hänen tavaraansa jakamaan. Minä luulen, että kuolevainen vanhin on tehnyt sen kaltaisen testamentin, että ne lapset, jotka eivät ole havoittaneet vanhimman sydäntä, jotka eivät

ole häntä vasta uudesta ristiinnaulinneet, pitää saaman osan hänen tavarastansa, mutta ne raavaat lapset, jotka ovat karanneet pois vanhimman talosta ja ovat eläneet oman kätensä päällä ja tienanneet itsellensä ruokaa ja palkkaa vieraan tykönä, saavat tyytyä siihen palkkaan, mitä he ovat tienanneet vieraan tykönä. Ja he saavat itseänsä syyttää, jos he tulevat perinnöttömiksi. Kyllä vissimmästi nämä raavaat lapset tahtovat osan vanhimman tavarasta ja tulevat myös vanhimman kuoleman jälkeen tahtomaan osaa vanhimman tavarasta. Mutta minä luulen, että kuolevainen vanhin on tehnyt senkaltaisen testamentin, että ne lapset, jotka ovat hänestä luopuneet ja saattaneet hänet murheelliseksi, eivät saa osaa hänen tavarastansa, ennen kuin tulevat anteeksi anomaan ja sovintoa tekemään.

3. Katselkaamme nyt kolmanneksi, minkä tähden Jeesus armahtaa sitä murheellista vanhinta, jonka lapsi on nuorena kuollut. Minä tunnen Jeesuksen sydämessä olevan niin paljon rakkautta, ettei hän saata olla auttamatta, koska hän näkee sen murheellisen vanhimman itkevän ja surkuttelevan sitä onnetonta raukkaa, joka oli niin nuorena kuollut. Niin kuin hän armahti Latsaruksen sisaria Marttaa ja Mariaa, jotka itkivät veljensä kuoleman tähden, niin hän myös armahti tätä leskeä ja sanoi: Älä itke.

Jeesus ei soisi yhdenkään ihmisen olevan onnettomuudessa, mutta ei hän saata kaikkia auttaa, sillä eivät kaikki ole siinä sieluntilassa, että he tarvitsisivat hänen apuaan. Emme tiedä minkä tähden tämä leski erinomattain sai sen suuren armon Jeesukselta, että hänen poikansa piti heräämän ylös kuolleista. Mutta niin kuin Jeesus itse sanoi Nasaretin synagogassa: Elian aikana oli monta leskeä Israelissa, mutta ei hän mennyt niitten tyköön, vaan sen lesken tyköön Sarpatisissa. Niin taisi Vapahtaja osoittaa armonsa sen kaltaiselle leskelle, joka oli köyhä ja ylönkatsottu maailmassa, joka epäilemättä oli opettanut poikansa kristillisyyteen

ja oli muutoin tarvitsevainen. Mutta minä uskon, että Jeesus armahtaisi muitakin vanhimpia, joitten lapset ovat nuorena kuolleet, jos vanhimmat itkisivät niin paljon lastensa kuoleman tähden, joitten autuudesta he epäilevät, koska lapset raukeevat hengelliseen kuolemaan. Jos vanhimmat huutaisivat Jeesuksen perään ja rukoilisivat häntä, että hän herättäisi lapset siitä hengellisestä kuolemasta, niin vissimmästi seisoisivat kuolleen kantajat, kun Jeesus käsipuolella rupeaa paariin.

Hengellisessä tarkoituksessa ovat kuolleen kantajat ne perkeleet, jotka ensin tappavat nuorukaisia, ja koska he ovat saattaneet niitä hengelliseen kuolemaan, kantavat he tätä kuollutta raatoa hautaan. Sinne saattavat kuolleen kantajat kaikki nuorukaiset, jotka ovat hengellisesti kuolleet, mutta koska Jeesus käsipuolella koskee paariin, niin kuolleen kantajat tulevat voimattomiksi. Eivät he enää jaksa häntä kantaa hautaan eli helvettiin. Näinä aikoina on Jeesus käsipuolella koskenut paariin, ja moni nuorukainen, joka on ollut hengellisessä kuolemassa, on kuollut Herran äänen. Hänen voimallisen sanansa kautta on moni nuorukainen herätetty ylös hengellisestä kuolemasta, ja moni vanhin, joka oli itkemässä ja surkuttelemassa nuorukaisten onnetonta ja surkeaa tilaa, on Jeesuksen voimallisen sanan kautta saanut kuolleitansa takaisin hengellisestä kuolemasta, josta on tullut suuri ilo vanhimman sydämelle. Mutta muutamat vanhimmat ovat niin paatuneet, etteivät he soisi Jeesuksen herättävän ylös heidän nuorukaisiansa hengellisestä kuolemasta. Ja semmoisille vanhimille sopii kyllä tämä sana: Anna kuolleitten haudata kuolleitansa, koska he tahtovat kantaa lapsiansa hautaan, niin kantakoot.

Mutta sinä murheellinen äiti, jonka ainoa poika ja vanhuuden turva kannetaan ulos vanhimman huoneista hengellisen kuoleman kautta hautaan, anna kyyneleesi vuotaa tämän hengettömän nuorukaisen päälle,

että Jeesuksen sydän liikutettaisiin armahtamiseen, että hän katsoisi armollisesti sen onnettoman vanhimman puoleen ja herättäisi hänen ainoan poikansa hengellisestä kuolemasta ja antaisi hänen elävänä äidillensä eli murheelliselle vanhimmalle, josta vanhimman sydämelle pitäisi tuleman suuri ilo ja riemu. Itkekää nyt vanhimmat lastenne kuoleman tähden, olkaa murheelliset ja parku-kaa, koska lapset nuorena kuolevat, että Jeesus tulisi opetuslastensa kanssa, kuka tiesi sillä hetkellä, jolloin te olette kaiken toivon kadottaneet, ja armahtaisi teitä ja herättäisi teidän nuorukaisianne siitä hengellisestä kuolemasta ja antaisi heitä murheellisille vanhimmille elävänä jälleen. Oi, mikä suuri ilo siitä tulisi murheellisten vanhimpain

sydämille, jos Jeesus tänä päivänä rupeaisi paariin käsipuolellansa ja voimallisella sanallansa herättäisi muutamia nuorukaisia, jotka hengellisen kuolemansa kautta ovat tulleet vanhimmille suruksi ja mielikarvaudeksi. Kuule armollinen Herra Jeesus murheellisten vanhimpain huokaus ja armahda heitä, koska he itkevät ja surkuttelevat onnettomia lapsiansa, jotka ovat nuorena kuolleet. Ja me toivomme, että Jeesus herättää jonkun kuolleen nuorukaisen ja antaa sen elävänä jälleen murheellisille vanhimmille, että vanhimmille tulisi ilo vanhuuden päivinä täällä ajassa ja iankaikkisesti taivaassa. Amen.

Armonsanomia 1908 N:o 9

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. SYURAK. 21:3

Jokainen synti on niin kuin kaksiteräinen miekka ja tekee senkaltaisen haavan, jota ei taida kenkään parantaa.

Me kuulemme näistä sanoista, mitä Syyrak on koetellut, koska hän kirjoittaa 21. luvussa, että synti on niin kuin käärme, joka pistää myrkyllisellä kielellä. Sen hampaat ovat niin kuin jalopeuran hampaat. Ne kiskovat ja raatavat ihmisen omaatuntoa. Synti tekee senkaltaisen haavan, jota ei kukaan taida parantaa. Vaikka tämä mies ei valita, niin kuin Daavid, sitä vaivaa, jota synti tekee heränneessä omassatunnossa, kuitenkin kuulemme me, että hän tietää, että synti tekee suuren vaivan ihmiselle. Mutta eivät suruttomat ihmiset tiedä siitä vaivasta mitään, sillä he ovat pimeydessä, eivät he tunne yhtään vaivaa synnistänsä. Kuinkapa he tuntevat omantunnon vaivaa, koska omatunto on nukkumassa. He tuntevat tyhjää ruumiin vaivaa, mutta eivät omantunnon rauhaa. Synnin harjoitus on heidän mielestään hauska.

Koska suruttomat ihmiset kokoontuvat maailman iloa pitämään ja maailman kanssa häärimään, koska he kokoontuvat juomaan, kiroamaan ja pilkkaamaan, silloin heillä on hauska. Koska he saavat elää heidän pahan mielensä jälkeen, silloin heillä on hauska. Pelata ja tanssia, juoda ja tapella on heidän mielestään hauska, kaikki mikä heidän lihaansa huvittaa, on heidän mielestään hauska.

mutta Syyrak todistaa tässä 21. luvussa, että synti rupeaa viimein karvastelemaan joka paikassa, vaikka se silloin on hauska, koska ihminen on pimeydessä ja suruttomuudessa. Mutta koska omatunto herää, niin tuntee ihminen, että synnillä on myrkylliset hampaat, niin kuin käärmeellä ja jalopeuralla. Se kiskoo ja raataa ihmisen omaatuntoa, se tekee senkaltaiset haavat, joita ei taida yksikään parantaa. Niin todistaa Syyrak 21: 1–4. Niin todistaa Daavid ja muut profeetat. Niin todistavat myös kaikki Uuden Testamentin kirjoittajat ja sitä samaa todistavat kaikki,

joiden omatunto on herännyt, että synti tekee senkaltaisia haavoja, joita ei taida yksikään muu kuin Vapahtaja parantaa. Vaikka nyt synti on niin kuin käärme, joka pistää ja vuodattaa myrkkynsä ihmisen sieluun, josta tulevat paisumat sydämeen ja haisevat haavat omaantuntoon, vaikka synti on niin kuin jalopeuran hampaat, joilla se hengellinen jalopeura kiskoo ja raataa heränneen ihmisen omaatuntoa, vaikka synti on niin kuin terävä miekka, joka tekee semmoiset haavat, joita ei saata yksikään parantaa ja vaikka nyt tämä kaikki on yksi järkähtämätön totuus, niin ei moni kuitenkaan tunne, että synti saattaa semmoisia haavoja matkaan. Eivät he tunne, sanon minä, että synnistä tulee omantunnon vaiva, hengellinen ja iankaikkinen kuolema, pimeys ja kauhistus helvetissä, jos totinen katumus ja parannus ei tule. Ainoastaan heränneet sielut tuntevat sen, että synti tulee heille iankaikkiseksi vaivaksi, jos Vapahtaja ei armahda heitä, ja anna anteeksi heidän rikoksiansa.

Mutta se suuri joukko, joka on suruttomuudessa, ei tiedä mitään omantunnon vaivasta sen tähden, että he ovat pimeydessä, etteivät he tunne, eivätkä tahdo tuntea synhtiänsä. Mutta se suuri suruton joukko on mollenlaista. Ensiksi ne, jotka oikein rohkeasti elävät ja joita jokainen tuntee hahmosta ja äänestä: Vargaat, huorat, juomarit, krouvimiehet, jotka eivät ota vaaria, ei Jumalan, eikä kuninkaan laista, jotka pilkkaavat taikka suuttuvat, koska joku tohtii heille sanoa jotakin siitä totisesta katumuksesta ja parannuksesta. Siihen samaan joukkoon kuuluvat myös vanhemmat, jotka riitelevät ja tappelevat, lapset, jotka ylenkatsovat vanhempiansa; kiroilijat ja Jumalan nimen pilkkaajat, jotka välistä kiroovat ja välistä turhaan lausuvat. Vaikka niillä kaikilla ei ole yhtä ja samaa kotisyntiä, ovat he kuitenkin yhden

muotoiset siinä, että he elävät niin kuin itse tahtovat eli sen jälkeen, kuin maailman ruhtinas heitä opettaa. Ja niille ei tule omantunnon vaivaa, niin kauan kuin he ovat maailman kanssa parhaiten hääräämässä. Sillä muutamat luulevat, ettei taivasta taikka helvettiä olekaan. Muutamat luulevat, että se synti, jossa he ovat kiinni, ei ole niin vaarallinen. Ja muutamat luulevat, että kaikki tyyni tulevat yhteen paikkaan.

Nämä, jotka niin rohkeasti ja niin raa'asti elävät, eivät tosin luota siveyteensä, eivätkä armon, vaan he luottavat siihen, etteivät muutkaan ole paremmat kuin he. Ja ajattelevat näin: Jos me menemme helvettiin, kyllä muut tulevat perässä. Se on semmoisilla ihmisillä lohdutuksena, etteivät he ole pahemmat kuin muut syntiset. He luulevat, että tulee helpompi helvetissä olla, koska heillä on monta kumppania. Ja vaikka heidän elämänsä on semmoinen, että se, joka semmoisesta herää, kauhistuu, eivät he kuitenkaan suruttomuuden tilassa usko, että heidän elämänsä on niin ruma ja niin kauhea kuin se on, vaan he luulevat yhtä hyvin olevansa likimmäiset Jumalalle, erinomattain, koska heitä on pidetty kunnialla maailmassa. Ja semmoiset miehet, jotka ovat siinä uskossa, että jos he tulevat helvettiin, kyllä muut tulevat perässä, suuttuvat sängen kovin kristityille, jotka lukevat heidän tuomionsa Jumalan sanasta.

Mutta toinen joukko on niitä siveitä, jotka eivät elä niin huonosti, vaikka heidän siveytensä ei ulotu edemmäksi kuin maailman rakkaus myöten antaa. Niiden perustus on luonnollinen siveys, joka on kiiltävä ja kaunis maailman edessä. Eivät he varasta, mutta he koettavat lain kautta voittoa, mitä he julkisesti eivät saa itsellensä omistaa. Eivät he ole juomareja, mutta he ryyppäävät kohtuullisesti, koska he saavat ilman. Eivät he ole huoria, mutta he katsovat huvikseen huorien päälle. Eivät he kiroile raa'asti, vaan hienosti. Eivät he julkisesti tappele, vaan he kätkevät vihansa. Eivät he pidä viinakauppaa, vaan he

ostavat leikillään muutaman ryyppyn. Ja tällä luonnollisella siveydellä he luulevat tulevansa aikaan Jumalan edessä.

Ja koska niille, jotka julkisesti polkevat Jumalan ja kuninkaan lakia, ei tule omantunnon vaivaa, kuinka pitää omantunnon vaiva tulla niille, jotka ovat siveästi eläneet? Mutta jos vaan joku rupeaa heidän siveyttensä laittamaan eli epäilemään heidän autuudestansa, sitten vasta saat nähdä, kuinka kaunis heidän siveytensä on. Ei yksikään ole niin kiiwas vihaamaan kristityitä, kuin maailman siveät ihmiset. Me olemme kuulleet historian muisteluksia, että ne keisarit, joita maailma kiitti siveytensä ja oikeutensa tähden, olivat pahimmat vihaamaan kristityitä, sillä he olivat siinä uskossa, että kristityt olivat Jumalan pilkkaajat ja siveyden laittajat ja Jumalan palveluksen ylenkatsojat. Ja kohtapa on samankaltainen usko tämän aikaisilla siveillä ihmisillä, että kristityt ovat Jumalan pilkkaajia. Sillä siveillä ihmisillä on se usko, että kristillisyyden on luonnollisessa siveydessä ja rehellisyydessä, vaikka Raamattu todistaa, että kristillisyyden pääasiat ovat totinen katumus ja usko. Tähän mielistyvät kuolleen uskon tunnustajat, jotka luottavat kuolleeseen uskoon, jolla he ovat omistaneet itsellensä Jumalan armolupauksia ilman katumusta. Eivät hekään tiedä mitään omantunnon vaivasta, joka on oikean katumuksen tunto-merkki. Eivät he ole tunteneet, mitä Syyrak edellä mainitussa paikassa todistaa, että synti tekee semmoiset haavat, joita ei yksikään ihminen saata parantaa.

Koska nyt meillä on kolme ihmislajia, jotka me saatamme erottaa, nimittäin: 1:ksi julki-set jumalattomat, 2:ksi luonnosta siveät, 3:ksi kuolleen uskon tunnustajat, jotka eivät tiedä mitään siitä asiasta, josta Syyrak edellä mainitussa paikassa kirjoittaa, nimittäin siitä, mitä synti vaikuttaa ihmisen omassatunnossa, niin pitää meidän tänä päivänä tutkisteleman, **minkä tähden suruttomilla ihmisillä ei tule omantunnon vaivaa, mutta ainoastaan heränneillä?**

Mutta se suuri Ristinkantaja, joka on omantunnon vaivaa kärsinyt kaikkien edestä, vaikka hänessä ei ollut yhtään syntiä, valaiskoon niitä, jotka ovat suruttomuudessa, että he tulisivat tuntemaan omantunnon vaivaa, ennen kuin he putoavat helvettiin! Ja antakoon myös niille, jotka ovat omantunnon vaivassa, valaistusta, että hekin tulisivat tuntemaan Vapahtajansa, ennen kuin he lankeavat epäilykseen! Hän, joka itse on ollut suuremmissa tuskassa ja vaivassa, saattaa ainoastaan pelastaa siitä vaivasta niitä, jotka hänen päällensä uskovat. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 14: 1–14

1 *Ja tapahtui, että hän tuli yhden Phariselaisten päämiehen huoneeseen sabbatina ruualle, ja he vartioitsivat häntä.*

2 *Ja katso, siinä oli vesitautinen ihminen hänen edessään.*

3 *Niin Jesus vastaten sanoi lainoppineille ja Pharisealaisille: sopiiko sabbatina parantaa? Niin he vaikenivat.*

4 *Mutta hän rupesi häneen, ja paransi hänen, ja pääsi menemään.*

5 *Ja hän vastaten sanoi heille: kenenkä teistä nauti aasi putoo kaivoon, eikä hän kohta sabbatin päivänä häntä ota ylös?*

6 *Ja ei he taitaneet häntä tähän vastata.*

7 *Mutta hän sanoi vieraille vertauksen, koska hän ymmärsi, kuinka he valitsivat ylimmäisiä istuimia, sanoen heille:*

8 *Kuinka joltakulta häihin kutsuttu olet, niin älä istu ylimmäiseen siaan, ettei joku kunniallisempi sinua ole häneltä kutsuttu,*

9 *Ja tulee se, joka sinun ja hänen on kutsunut, ja sanoo sinulle: anna tälle siaan! ja niin sinä häpiällä menet alemma istuimaan.*

10 *Mutta kuin kutsuttu olet, niin mene ja istu alemmaiseen siaan, että se, joka sinun kutsunut on, tulis ja sanois sinulle: ystävänäni, nouse ylempi; silloin on sinulle kunnia niiden edessä, jotka ynnä kanssas atrioitsevat.*

11 *Sillä jokainen, joka itsensä ylentää, se alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylennetään.*

12 *Mutta hän sanoi myös sille, joka hänen kutsunut oli: kuin päivällistä tai ehtoolista teet, niin älä kutsu ystäviäsi, eli veljiäsi, ei lankoja, taikka rikkaita kylänmiehiä: ettei he joskus sinua myös jälleen kutsu, ja sinulle maksa.*

13 *Mutta kuin pidot teet, niin kutsut köyhiä, raajarikkoja, ontuvia, sokeita:*

14 *Niin sinä olet autua; sillä ei heillä ole varaa sinulle maksaa, sillä sinulle pitää maksettaman vanhurskasten ylösnousemisessa.*

Me kuulumme tämän päivän pyhässä evankeliumissa, että Jeesus paransi erään vesitautisen ihmisen sabattina, ja sen jälkeen rupesi hän neuvomaan vieraita nöyryyteen, koska hän näki, kuinka he valitsivat ylimmäisiä istuimia vieraspidoissa. Me ymmärrämme siis, että tässä oli kysymys luonnollisesta ylpeydestä, joka ilmeni siinä, että kutsutut vieraat valitsivat ylimmäisiä istuimia.

Katsekkaamme siis: **Millainen luonnollinen ylpeys on, ja kuinka monessa hahmossa se ilmoittaa itsensä?**

1:ksi. **Luonnollinen ylpeyden hahmo suruttomuuden tilassa.**

2:ksi. **Luonnollisen ylpeyden hahmo heräneessä tilassa.**

1:ksi. **Luonnollinen ylpeys ilmoittaa itsensä monella tavalla suruttomuuden tilassa.** Välistä niin kuin riikinkukko, joka on hyvin korea ja komea. Välistä se paisuttaa itsensä hyvin suureksi ja kurkistelee peilissä. Välistä se levittää pyrstönsä ja katselee häntänsä, kuinka kaunis se on. Välistä se oikaisee itsensä ja venyttää kaulaansa, ja käyskentelee niin kuin mikäkin suuri ja komea herra. Vaikka nyt tätä riikinkukkoa ei ole missään arvossa pidettävä, sillä ei siinä ole mitään kelpaavaa muuta kuin kieli ja höyhenet, kuitenkin se on kaunis ja komea ulkonäöltä. Ja

niin on myös se luonnollinen ylpeys kaunis ja korea ulkonäöltä, mutta millainen se on sisältä, se on toinen kysymys. Minä ajattelen, jos luonnollinen ylpeys, joka nuoruudessa on korea ja miehuudessa komea ja vanhuudessa paisunut niin kuin vesitautinen ihminen, saisi katsoa sisälliseen hahmoonsa, niin hän kauhistuisi. Ei kärsi kuitenkaan luonnollinen ylpeys, että hänen sisällinen hahmonsaa maalataan. Sillä hän tuntee hyvin, että hänen hahmonsaa on hirveä ja kauhea, vaikka hän päältäpäin on korea ja kaunis.

Me sanoimme äsken, että luonnollinen ylpeys ilmoittaa itsensä nuoruuden iässä koreudessa ja ulkonaisessa kaunistelemissä, miehuuden iässä ilmoittaa se itsensä komeudessa ja herrastelemissä ja vanhuudessa ilmoittaa se itsensä kärsimättömyydessä. Mutta me sanomme vielä, että luonnollinen ylpeys ei tahdo nimeänsä kuulla eli sisällistä hahmoonsa nähdä. Jos me saattaisimme kääntää luonnollisen ihmisen sydämen nurin ja näyttää hänelle niitä luonnollisia taipumuksia, jotka siellä liikkuvat, niin hän häpeäisi niin kuin koira ja kauhistuisi itsessäänsä ja huokaisi: tuommoinenko ihmisen hahmo on. Sillä luonnollisen ihmisen sydämessä uivat käärmeet, jotka merkitsevät viekkautta ja pahanilkisyyttä; sammakko, joka merkitsee sydämen paisumusta; sika, joka merkitsee riettautta, huoruutta ja juopumusta; riikinukko, joka merkitsee koreutta, komeutta ja ylpeyttä, riettaan enkelit sarvinensa ja suominensa. Ja koska nyt nämä rumat ja kauheat elävät tulevat ulos silmistä, suusta ja joka jäsenestä, niin ne muuttavat hahmonsaa ja näyttävät kauniilta. Ihmisen kotisyynnit saavat vielä semmoisen kauniin nimen, ettei yksikään pidä arvaaman, että niissä on myrkkyy ja riettaus sisällä. Ylpeyttä kutsutaan sitten kunnialliseksi; huoruutta kutsutaan rakkaudeksi; juopumusta kutsutaan näläntappamiseksi; ahneutta kutsutaan säästämiseksi; koreutta, jonka perustus on kunnianpyyntö ja huoruus, kutsutaan ruumiin suojaksi; viinakauppaa, jonka perustus on

ahneudessa, kutsutaan luvalliseksi elatuskeinoksi.

Koska nyt ihmisen kotisyynnit ovat näin kauniita nimiä saaneet, niin on arvattava, että ne kiiltävät maailman edessä niin kuin kulta. Ja koska synnille annetaan kaunis nimi, niin kristillisyydelle annetaan hirveä nimi. Sitä kutsutaan välistä hulluudeksi, taikaukseksi, välistä Jumalan pilkkaamiseksi. Sitä, joka ei enää juo paloviinaa, kutsutaan ulkokullatuksi. Joka ei osta koreutta, vaan Jumalan sanaa, sitä kutsutaan saituriksi. Joka ei ota vaivaisilta ja kuluta rikkaille, se on ahne. Mutta se, joka juottaa ystäviäänsä paloviinalla, on kunniallinen ja antelias ja hyvässä arvossa pidetty maailmassa. Silmäinkääntäjä on tehnyt maailman ihmiset niin sokeiksi, että he kiroavat sitä, joka tarjoaa heille Jumalan sanaa, mutta siunaavat niitä, jotka tarjoavat heille perkeleen juomaa. Joka antaa heidän nukkua kosken niskassa, sitä he kiittävät, mutta se, joka tahtoo heitä herättää ylös, sille he suuttuvat.

Niin on maailman suuri noita kääntänyt sen pahan puolen sydäimestä sisälle, ettei pidä näkymän ollenkaan ennen kuin vasta helvettissä. Mutta jos tulee häntä suurempi, joka saattaa suruttoman syntisen silmät leikata, että ne tulevat kirikkaiksi, silloin saapi syntinen nähdä, kuinka paljon riettautta ja saastaisuutta hänen sydämessäänsä asuu. Silloin saavat myös kaikki asiat oikean nimensä. Herännyt ihminen ei saata enää kauniilla nimellä nimittää näitä syntejä, joita maailman ihminen nimittää kauniiksi ja luvallisiksi. Maailma tulee hirveäksi, koska ihminen oikein herää. Koreus tulee rumaksi, juopumus tulee kauheaksi, maailman kunnia tulee riettaan hengen kunniaaksi; mitä hän suruttomuudessa piti hyvänä, sitä hän heränneessä tilassa pitää pahana. Jota hän ennen rakasti, sitä hän herätettynä vihaa. Jota hän ennen kiitti, sitä hän herätyksen jälkeen kauhistuu. Ennen hän osti koreita, nyt hän ostaa Jumalan sanaa. Ennen hän osti paloviinaa, nyt hän ostaa kirjoja. Ennen hän kiroi, nyt hän

siunaa. Ennen hän oli iloinen, nyt on hän murheellinen. Ennen hän nauroi, nyt hän itkee. Ennen hän piti itsensä kauniina, nyt hän pitää itsensä hirveänä. Ennen hän tappeli, nyt hän anoo anteeksi. Ennen hän rakasti maailmaa, nyt hän rakastaa Jumalan sanaa. Ennen hän kurkisteli peilissä, nyt hän kurkistelee kirjoja. Ennen hän tarjosi ystäville palo viinaa, nyt hän tarjoo heille Jumalan sanaa.

Katso, niin muuttuu ihminen, koska Jumala ottaa ja kääntää hänen sydämensä nurin, että ihminen saapi nähdä, mikä hänen lihasansa asuu! Mutta silloin tyhmistyy maailman sokea joukko, koska niin tapahtuu jollekulle ihmiselle. Entiset ystävät tulevat kaikki tyyni vihamiehiksi. He rupeavat sitten arvelemaan siitä ihmisestä, joka on herännyt, että hän on tulemassa hulluksi. Ei tosin ole herännyt ihminen niin viisas kuin maailman ihminen, sillä ei saata enää herännyt ihminen kirota, juoda ja tapella, niin kuin maailman ihminen. Mutta on tietämätöntä, kuka viimein on viisas. Apostoli Paavali sanoo, että *”Jumalan hulluus on parempi kuin maailman viisaus.”*

Kuinka luonnollinen ylpeys eli maailman kunnia ilmoittaa itsensä välistä koreudessa, välistä komeudessa, välistä rakennuksissa, välistä kerskailussa ja välistä ylimmäisissä istumapaikoissa pidoissa, sen me olemme nähneet ja kuulleet. Mutta tämä sama ylpeys tahtoo välistä kääntyneitäkin sieluja seurata, vaikka hän niissä muuttaa muotonsa, ja sitä kutsutaan omaksivanhurskaudeksi. Luonnollisessa tilassa on tämä salainen synti niin muuttanut hahmoansa, että sitä kutsutaan siveydeksi, joka kiiltää maailman edessä niin kuin kulta. Ja tämä omavanhurskaus on siveitten autuudenperustus. Omavanhurskaus on suuri ja kauhea synti, joka sulkee ihmisen ulos armon osallisuudesta. Herännyt ihminen tuntee muita syntejä, jotka häntä vaivaavat, mutta omaavanhurskauttansa hän ei näe. Ja kuinkapa hän saattaa sen asian tuntea suuremmaksi synniksi, jolla on niin kauris nimi? Sitä kutsutaan luonnollisessa

tilassa siveydeksi ja rehellisyydeksi ja hyväksi avuksi. Kuinka saattaa herännyt ihminen arvata, että siveys on synti? Hän oli luonnollisessa tilassa harjaantunut luottamaan siveyteensä. Hän ajatteli aina, että siveys ei ole turha. Se oli tarttunut hänen pääkalloonsa niin kuin mikä painava uskonkappale, että siveys palkitsee itsensä ja tulee vielä laiveammalta palkituksi. Hän oli luonnollisessa tilassa saanut sen vakuutuksen, että se mies tulee varmasti autuaaksi, joka siveästi elää. Mutta se on aivan väärä tie, jos ihminen ajattelee, että hän siveydellensä saattaa ansaita Jumalan armon. Nyt ajattelee usein herännyt ihminen: Jos minä pääsisin näistä pahoista ajatuksista ja synnin kiusauksista, jos minä saattaisin parannuksen tehdä, jos minä saattaisin siveäksi tulla, jos minussa ei olisi niin paljon syntiä, jos minä pääsisin noista riettaan enkeleistä erilleni, sitten vasta saattaisin uskoa, että Jumala olisi minulle armollinen.

Mutta kaikki nämä ajatukset eivät ole muuta kuin omanvanhurskauden siemeniä; se sama omavanhurskaus, joka yllytti fariseukset valitsemaan ylimmäiset istumapaikat hääpöydässä, makaa vielä sydämessä heränneessä tilassa ja yllyttää heränneitä sieluja kiipeämään Siinain vuorelle, josta he taas putoavat alas epäilyksen suohon. Tästä ei tiedä luonnollinen ihminen mitään, sillä hän ajattelee, koska hän istuu ylimmäisenä hääpöydässä, että hän on ylimmäinen ja paras mies sekä siveydessä, että kunnia. Mutta jos nyt isäntä tulee ja sanoo: *”Ystäväni, istu alemmaksi ja anna tälle miehelle sijaa”*, niin sinä tulet häpeään.

Niin tapahtuu myös hengellisessä tarkoituksessa. Jos herännyt ihminen rupeaa siveyden perään pyrkimään, elikkä omanvanhurskauden kanssa taistelemaan, silloin tulee taivaan Isäntä, joka on hänet kutsunut häihin, ja sanoo: *”Ystäväni istu alemmaksi”*, ja anna Vapahtajalle sijaa. Älä koeta ollenkaan parannusta tehdä ja siveäksi tulla, ennen kuin sinä olet sovitettu. Pyydä ensinnä armoa

Jumalalta, tule sitte vasta ja istu ylemmäksi. Et saata sinä puhdistaa itseäsi synnistä, ennen kuin Jeesus on saanut ensimmäisen sijan sinun sydämässäsi. Et sinä jaksata nähtien seitsemän perkeleen kanssa, ennen kuin Jeesus on ajanut ne ulos.

Herännyt ihminen tuntee kyllä, että hänellä on seitsemän perkelettä sydämässä, jotka häntä surkeasti vaivaavat. Mutta yksi perkele on muuttanut itsensä valkeuden enkeliksi, ja se seitsemäs perkele on seitsemän kertaa pahempi kuin kaikki muut ovat. Tämä seitsemäs perkele on omavanhurskaus, joka on muuttanut hahmonsa, ja saanut kauniin nimen. Maailman ihmiset kutsuvat sitä siveydeksi. Heränneet ihmiset kutsuvat sitä elämän parannukseksi ilman sovintoa. Armoitetut sielut, jotka paremmin tuntevat sen luontoa, kutsuvat sitä omaksivanhurskaudeksi, mutta Raamatussa on sen nimi lainvanhurskaus. Tämä omavanhurskaus eli lainvanhurskaus asuu alati Siinain vuorella ja sanoo heränneille näin: Et sinä saata semmoisena tulla Vapahtajan tykö, sinulla on niin paljon syntiä. Sinun täytyy ensinnä parannus tehdä. Sinun pitää puhdistaa sydämesi niistä pahoista ajatuksista, jotka sieltä nousevat päähän. Et sinä ole ollenkaan mahdollinen saamaan armoa, ennen kuin olet parannuksen tehnyt ja päässyt niistä pahoista ajatuksista erillesi.

Mitä sanoo nyt ahdistettu ja peljästynyt sielu? Hän ei tunne ollenkaan, että omavanhurskaus on muuttanut itsensä valkeuden enkeliksi ja että se on se seitsemäs perkele, joka hänen sydämässään asuu. Heränneen ihmisen omatunto on sangen araksi tullut ja kovin peljästynyt niistä ajatuksista, joita kuusi perkelettä tuo hänen mieleensä, sillä ne ovat hirveät ja rumat ja kauhistavaiset. Mutta seitsemäs perkele on muuttanut itsensä valkeuden enkeliksi ja saanut semmoisen kauniin nimen. Se tekee liiton heränneen omantunnon kanssa, ja he rupeavat yhdessä neuvossa ajamaan ulos niitä riettaan enkelitä, jotka sydämässä pitävät pahaa menoa.

Mutta eivät ne tottele, vaikka omatunto soi-maa ja pyytää kaikella voimalla, että se pääsisi niistä riettaan enkeleistä erillensä, vaan he pilkkaavat omaatuntoa. Jos ne menevät yhdestä ovesta ulos, niin ne tulevat toisesta ovesta sisälle ja ovat sitä julmemmat ja väkevämmät, jota useammin tulevat. Tämän sodan, joka kuitenkin on turha niin kauvan kuin syntinen ei ole vielä päässyt Vapahtajan helmaan, tämän suuren sodan matkaan saattaa omavanhurskaus, joka on pääperkele ihmisen sydämässä. Sillä joka aika, kun heränneillä ja tuskaantuneilla sieluilla tulee halu pakenemaan Jeesuksen helmaan, tulee omavanhurskaus ja sanoo: Et sinä ole mahdollinen, sinulla on seitsemän perkelettä sydämässä. Ensimmäisen nimi on apolyon eli murhan enkeli; toisen nimi on asmodeus eli avioliiton pahahenki. Kolmas on anathema eli kiroushalu, neljäs on maailman rakkaus, viides on kärsimättömyys, kuudes maailman kunnia, mutta seitsemäs on muuttanut itsensä valkeuden enkeliksi, ja sen tähden luulee herännyt ihminen, että se viekas enkeli on hänen turvansa. Nuo riettaan enkelit hän tuntee pahoiksi ja kauhistavaisiksi, mutta omaavanhurskautta hän ei ymmärrä peljätä sen tähden, että sillä on niin kaunis nimi ja ulkonainen hahmo. Sitä kutsutaan välistä siveydeksi ja välistä elämän parannukseksi. Ei saata herännyt ihminen koskaan ajatella, että siveys ja elämän parannus olisivat vahingolliset hänelle. Tuskin saattaa hän uskoa, että hänessä on omaavanhurskautta. Mutta se kuitenkin on se viekas enkeli, joka estää heränneitä tulemasta Vapahtajan helmaan.

Nämät sanat eivät kuulu ollenkaan armonvarkaille, jotka omalla luvalla tukkeuvat ikkunasta lammashuoneeseen. Niillä on tosin seitsemän perkelettä povessa, mutta eivät ne ole sidotut niin kuin heränneillä, vaan ne ovat irti ja purkavat ulos usein sekä suun että silmäin kautta. Koska vanha aatami ei saa nukkua rauhassa, niin hän suuttuu kuin käärme sille, joka tahtoo häntä herättää.

Hän rupeaa haukkumaan ja kiroamaan. Niin tekee myös luonnollinen siveys, koska hänen sydänsuoniensa koetellaan. Hän hyppää ylös niin kuin jalopeura ja näyttää hampaitaan eli alkaa hän puskea sarvillansa, jotka ovat aina pystyssä: sinäkö minua soimaat, sinäkö meitä tuomitset? Luonnollinen siveys ja kuollut usko luulevat, että he ovat likimäiset Jumalalle. Toinen on kristityksi tullut lapsuudessa ja toinen on siveää elämää pitänyt, ja sen tähden istuvat he molemmat ylimmäisiksi, koska he tulevat hääsaliin.

Koska nyt kysymys tulee, millä oikeudella he ovat tulleet häihin ilman häävaatteita ja kenenkä luvalla he ovat ylimmäisiksi istuneet hääpöydässä, silloin vastaa luonnollinen siveys: Kyllä Jumala minun viattomuuteni tuntee. Ja kuollut usko vastaa: Minä uskon, että kaikki synnit ovat anteeksiannetut. Mutta koska ne ovat anteeksiannetut? Koska olet katumuksessa ollut? Koska olet kääntynyt ja uudestisyntynyt? En tiedä minä, sanoo kuollut usko, en tiedä minä, koska se on tapahtunut, mutta sen tiedän minä, että minä olen Jumalan lapsi. Mistä tiedät sen, että sinä olet Jumalan lapsi, koska sinä et saata sanoa aikaa, koska sinä olet herännyt, etkä tiedä sitä aikaa, koska sinä olit katumuksessa, et tiedä vielä sitä päivää, jona sinä olet syntynyt, kuinka sinä olet saanut sen vakuutuksen, että sinä olet Jumalan lapsi? Minä pelkään,

että sinä olet varastanut sen armon, jolla sinä nyt kerskaat. Ystäväni, istu alemmaksi ja anna Jeesuksen lampaille sijaa! Sinä olet keituri lampaan hahmossa ja lampaan nahassa, sinulla on vielä sarvet pystyssä. Ja samoin sanoo luonnollinen siveys, koska häneltä kaivataan, kuinka ja koska hän olisi kristityksi tullut: Minun omatuntoni todistaa, että minä olen rehellisyyden ja oikeuden tehnyt kaikille, en ole minä varastanut, enkä väärin tehnyt. Mutta tiedätköpä sinä luonnollinen siveys, että jos omatunto antaa sinulle sen todistuksen, että sinä olet siveä ja hurskas, niin se on varma merkki siitä, että se on nukkumassa. Herännyt omatunto, joka sanoo totuuden, ei saata kiittää, vaan soimaa ja kalvaa. Niin sinä näet siis, että omatunto on nukkumassa, koska se kiittää sinua eikä soimaa. Mutta jos herännyt omatunto pitää lakkaaman soimaamasta ja haukkumasta, niin sen pitää tapahtuman sen suuren Ristinkantajan kautta, joka omalla verellään on pyyhkinyt sen kirouksen ja sen velkakirjan repinyt, joka meitä vastaan oli Jumalan lain kautta pantu iankaikkiseksi päällekkantajaksi. Mutta nyt on päällekkantajan suu tukittu kiinni sovinnon verellä. Koska kalvava omatunto on juonut Jeesuksen verta, ei saata nukkua enää. Aamen!

Kolmas postilla ensimmäinen painos.

Evankelista Johannes on kirjoittanut, kuinka juutalaiset sanoivat Vapahtajalle, kun heidän välillään tuli väite uskosta: ”Oletko sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on? Ja profeetat ovat kuolleet. Miksi sinä itset teet?

Näistä sanoista ymmärretään, mikä on suruttoman ihmisen mielessä, koska häntä soimataan vääryydestä ja jumalattomasta elämästä. Hän luulee nimittäin, että se ihminen, joka häntä puhuttelee ja kehoittaa parannukseen, tekee itsensä hyväksi. Juutalaiset tahtoivat usein tietää, kenenkä luvalla Vapahtaja heitä tuomitsi. He sanoivat Hänelle: ”Oletko sinä parempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on? Miksi sinä itset teet?” Se merkitsee samaa kuin suruttomain sana tänä aikana, joka usein on kuultu näinä aikoina: ”Jokopa sinä nyt olet valmis? Oletkopa sinä Jumalan Poika, koska tulet meitä soimaamaan?”

Suruttoman ihmisen sydämessä makaa nimittäin omanvanhurskauden perkele, joka ei suo ollenkaan, että joku muu olisi parempi häntä. Jos vaan suruttomia soimataan synnistä, jos julistetaan Jumalan ankaraa vanhurskautta, niin heti (*) nousee omavanhurskaus päähän ja sanoo: ”Oletko sinä parempi kuin meidän isämme Abraham, joka on kuollut? Ja miksikä sinä itsiäs teet? Oletkos sinä Jumalan Poika, koska tulet minua soimaamaan? Ja kenenkäs luvalla sinä näitä teet? Jokopa sinä nyt olet valmis?”

Näitä puhuu ei ainoastaan juutalaiset, vaan joka surutoin ihminen, joka ei tunne syntiänsä. Hän luulee, että tuo tekee itsensä hyväksi, joka häntä muistuttaa kuolemasta ja ijankaikkisuudesta ja siitä tulevasta tuomiosta. Niin kuin vihollinen ei sois, että yksikään olis häntä parempi, niin ei saata hänen palvelijansa suoda, että joku olis heitä parempi. Mutta jos kaikki ovat huorat ja varkaat, niin ei ole yksikään parempi toista. Kaikki ovat luonnostansa vihan lapset. Kaikki ovat helvetin vaivan ansainneet. Kuitenkin tuli rikkaalle miehelle suuri halu neuvomaan

veljiänsä, vaikka hän itse helvetin vaivassa vaikeroitsi. Ei olis rikas mies suonut veljensä niin paljon pahaa, että he tulisivat samaan vaivan sijaan, kussa hän itse oli.

Mutta rietas ja hänen palvelijansa, ne soisit kyllä, että kaikki putoisit helvettiin ja sen tähden sanovat he: ”Jos minun pitää menemän helvettiin, kyllä sinä tulet perässä.” Mutta ei suinkaan rikkaan miehen veljet usko, että he putoavat helvettiin, vaan heillä on se usko, että he tulevat autuaaksi, jos muut tulevat. Jos siis yksi ihminen, joka on koetellut helvetin vaivan, tahtoo varoittaa suruttomia siitä samasta kauhistuksen paikasta, niin nousee varsin vanha Aatami suruttomalla. Hän luulee, että tuo tekee itsensä hyväksi, joka varoittaa häntä siitä tulevaisesta tuomiosta. Ja sen tähden sanoo hän: ”Oletko sinä parempi kuin meidän isämme Abraham, joka on kuollut? Ja miksikä sinä itsiäs teet? Jokopa sinä nyt olet valmis? Oletkos sinä Jumalan Poika, koska sinä tulet minua soimaamaan?”

Niitten sanain alla makaa yksi hirmuinen ylpeys ja omavanhurskaus, jota yksi sokia raukka ei näe eikä tunne tykönänsä, sen tähden, että hän on sokia. Rietas on vielä kääntänyt hänen silmänsä nurin, että hän katsoo sen ylpeydeksi, joka on yhden kristityn velvollisuus tehdä. Juutalaiset luulit, että Vapahtajalla oli perkele, koska Hän rupeis heitä soimaamaan. He sanoit Hänelle: ”Sinä olet samaritaanus, ja sinulla on perkele.” Niin ajattelee myös joka surutoin, koska kristityt häntä neuvovat parannukseen. ”Sinä olet samaritaanus ja sinulla on ylpeyden perkele, koska sinä et anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.”

Ittellä suruttomalla on sen tähden ylpeyden ja vihan perkele, mutta se muuttaa itsensä

valkeuden enkeliksi hänen mielessäns. Rietas kääntää hänen silmiänsä nurin; hän näkee toisessa sen perkeleen, joka on omassa sydämessä. Niin juutalaiset pidit, että Vapahtajalla oli perkele, vaikka heillä itsellä oli perkele. Juutalaiset pidit itsensä Jumalan lapsena, koska he sanoit Vapahtajalle: *"Meillä on Isä, nimittäin Jumala."* Samalla tavalla luulee joka surutoin, että Jumala on hänen isänsä. Mutta Vapahtaja sanoi juutalaisille: *"Te olette siitä isästä perkeleestä."* Oliko se Jumalan Poika, joka niin hirveästi haukkui kunniallisia ihmisiä?

Jos Vapahtaja nyt tulis niin haukkumaan tämän aikaisia juutalaisia, niin he ottaisit varsin puukon, kirveen eli keihään ja tappaisit Häntä. Juutalaiset kiivastuit niin kovin totuuden puolesta, että heidän täytyi kantaa maa-herran Pontius Pilatuksen edessä sen väärän profeetan ja kansan häiritsijän päälle, joka haukkui kunniallisia ihmisiä. Jos juutalaiset tuntisit, että he ovat siitä isästä perkeleestä, ei he kävis niin kovin Vapahtajan ja kristittyin hengen päälle. Mutta he luulevat, että Jumala on heidän isänsä. Vaikka ei he sen tähden saata tunnustaa itsensä Jumalan lapsiksi. Mutta ei he sitäkään tunnusta, että he ovat perkeleen lapset. Jos he tuntisit itsensä perkeleen lapsiksi, niin he vissimmästi uskoisit Vapahtajan päälle, eli pyrkisit sen perään, että he tulisit Jumalan lapsiksi. Mutta ei juutalaiset tunne sitä, että he ovat siitä isästä perkeleestä, vaan he luulevat, että Jumala on heidän isänsä.

Koska nyt Vapahtaja sanoo heille, että he ovat siitä isästä perkeleestä, niin nousee varsin omanvanhurskauden musta veri päähän, sappi puhkee hengellisestä vihasta, he rupeavat kysymään perään, kenenkä luvalla Hän tuomitsee kunniallisia ihmisiä perkeleen lapseksi. *"Oletko sinä parempi kuin meidän isämme Abraham? Ja miksikä sinä itsiäs teet?"* Eli niin kuin tämän aikaiset juutalaiset sanovat: *"Jokopa sinä olet valmis?"* Ei juutalaiset tohdi sanoa, että he ovat valmiit, mutta yhtä hyvin luulevat, että Jumala on

heidän isänsä. Eiköpä se ole valmis, joka tunnustaa Jumalata Isäksi? Mutta juutalaiset tunnustavat kyllä, että Jumala on heidän isänsä, mutta ei he sen tähden ole valmiit kuolemaan. Mutta valmiit he ovat suuttumaan ja Vapahtajan päälle kantamaan, että Hän [on] yksi kansan häiritsijä ja väärä profeetta, jonka pitää kuoleman, sillä Hän tekee itsensä Jumalan Pojaksi.

Sitte vasta sappi puhkee juutalaisilla, koska Vapahtaja, jonka he pitävät vääränä profeetana, tunnustaa itsensä Jumalan Pojaksi. Se tunnustus koskee sekä maksaan että pernaan. Hengellinen viha tippuu maksasta ja kunnia pernasta. Kateus tekee heitä mustaksi muodolta, koska joku kristitty tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Ei juutalaiset saa tunnonrauhaa ennen kuin he saavat imeä kristityn verta. Mutta jos omavanhurskaus tekee Jeesusken ristin viholliset soikiaksi, kyllä hän vaivaa vielä heränneitäkin sen kaltaisilla ajatuksilla, että yksi riettaan kaltainen ihminen ei taida kelvata Jumalalle ennen kuin hän tulee paremmaksi.

Luonnollisessa tilassa on omavanhurskaus ilmoittanut itsensä siveyden nimellä. Koska luonnollinen ihminen ei tunne syntiänsä, ajattelee hän, että hän on siviästi elänyt. Mutta koska omatunto herää, muuttuu se entinen siveys omaksivanhurskaudeksi. Ei hän enää luota siveyden päälle. Ja kuinkapa hän enää saattaa luottaa siveyden päälle, koska laki herätti hänessä kaiken himon ja teki häntä riettaan kaltaiseksi? Mutta omavanhurskaus ilmoittaa itsensä heränneissä sillä tavalla, että hän lykkää mieleen sen kaltaisia ajatuksia, että yksi paha ja riettaan kaltainen ihminen ei kelpaa ollenkaan Vapahtajalle ennen kuin hän tulee paremmaksi.

Omavanhurskaus ryöstää heränneiltä uskon, mutta suruttomille antaa hän vahvan uskon. Ei ole nimittäin suruttomilla työläs uskoa, koska rietas peittää synnit ja tekee heitä siviäksi. Mutta heränneet ei voi uskoa, että he riettaan kaltaisena kelpaavat Vapahtajalle.

Viimein nousee omavanhurskaus myös muutamille, jotka ovat armosta tunteneet, ja jos omavanhurskaus pääsee korottamaan armoitetuita, silloin tulevat semmoiset parhaaksi kristityksi, he rupeevat silloin ylönkatsoimaan heränneitä ja armoitetuita sieluja ja tulevat omassa mielessänsä suuremmaksi taivaan valtakunnassa. Semmoiset äpävät ovat todemmasti hengellisessä ylpeydessä, vaikka suruttomat luulevat, että heränneet ovat hengellisessä ylpeydessä.

Tämän päivän evankeliumissa annetaan meille tiettäväksi, kuinka oma hyvyys ja omavanhurskaus korottaa muutampia, joita kunnian rietas panee istumaan ylimmäiseksi, ensiksi luonnollisessa tarkoituksessa, koska yksi sokia raukka, joka pitää itsensä hyvässä arvossa ja kunnioitettavana miehenä, istuu ylimmäiseksi hääpidoissa; mutta myös hengellisessä tarkoituksessa, koska omavanhurskaus korottaa muutampia, jotka hengellisiin häihin kutsutut ovat, istumaan ylimmäiseksi taivaan valtakunnassa.

Ettei ylpeyden ja omavanhurskauden musta henki pääsis korottamaan kristityitä, on tarpeellinen rukoilla sitä Suurta Ristinkantajata, joka ei lukenut saaliiksi Jumalan kaltainen olla, vaan nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen ristin kuolemaan asti, että Hän osottais itsekullekin häävieraalle sen paikan, jossa hänen pitää istuman, koska hän on kutsuttu siihen suureen ehtoolliseen, jossa Vahtaja itse on Isäntänä.

Se opetuslapsi, jota Jeesus rakastaa, istuu Jeesuksen helmassa ehtoollisessa, mutta Juudas istuu toisella puolella pöytää, ja hänelle annetaan yksi kastettu palainen liempi eli enempi kuin muille. Mutta sen kastetun palan jälkeen meni häneen perkele, ja hän meni ulos Herran Ehtoollisesta pimiään maailmaan, eikä odottanut Herran siunausta. Mene! mene, Juudas, Herran Ehtoollisesta ennen kuin kiitosvirsi on veisattu! Kyllä sinä näet, mikä sinulle tapahtuu.

Mutta ne ehtoollisen vieraat, jotka ovat Jeesuksen kanssa loppuun asti, rukoilkaan, pyytäkään ja anokaan Herralta sitä oikiata kristillistä nöyryyttä, ettei heidän välillensä tulis riita tiellä Yrttitarhaan, kussa aivan uni pakkaa, koska Jeesus kääsee heidän valvoa ja rukoilla. Simon, makaatkos, vaikka sinä olet saanut taivaan valtakunnan avaimet? Ja sinä Johannes, joka olet maannut Jeesuksen helmassa, älä nuku, koska Jeesus hikoilee verta! Ja sinä murheellinen Maria Magdaleena, joka ensimmäisen armonmerkin olet nähnyt, oletkos valvomassa, koska aurinko nousee? Oletkos valmistanut hyvänhajullisia yrttejä, koska sinä menet hautaan voitelemaan Jeesuksen ruumista?

Me toivomme, että se kuolleista ylös nostettu, se Suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas kuulee sinun huokaukses, koska sinä itket Häntä ja kaipaat Häntä. Kuule, Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 14: 1–11

1 Ja tapahtui, että hän tuli yhden Phariselaisten päämiehen huoneesen sabbatina ruualle, ja he vartioitsivat häntä.

2 Ja katso, siinä oli vesitautinen ihminen hänen edessänsä.

3 Niin Jesus vastaten sanoi lainoppineille ja Pharisealaisille: sopiiko sabbatina parantaa? Niin he vaikenivat.

4 Mutta hän rupesi häneen, ja paransi hänen, ja pääsi menemään.

5 Ja hän vastaten sanoi heille: kenenkä teistä nauti eli aasi putoo kaivoon, eikä hän kohta sabbatin päivänä häntä ota ylös?

6 Ja ei he taitaneet häntä tähän vastata.

7 Mutta hän sanoi vieraille vertauksen, koska hän ymmärsi, kuinka he valitsivat ylimmäisiä istuimia, sanoen heille:

8 Kuinka joltakulta häihin kutsuttu olet, niin älä istu ylimmäiseen siaan, ettei joku kunnallisempi sinua ole häneltä kutsuttu,

9 *Ja tulee se, joka sinun ja hänen on kutsunut, ja sanoo sinulle: anna tälle sija! ja niin sinä häpiällä menet alemma istumaan.*

10 *Mutta kuin kutsuttu olet, niin mene ja istu alemmaiseen sijaan, että se, joka sinun kutsunut on, tulis ja sanois sinulle: ystävänä, nouse ylemmä; silloin on sinulle kunnia niiden edessä, jotka ynnä kanssas atrioitsevat.*

11 *Sillä jokainen, joka itsensä ylentää, se alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylennetään.*

Niille sieluille ylösrakennukseksi, jotka kutsutaan häihin, pitää meidän Jumalan armon kautta ottaman Vapahtajan sanoista vaarin ja perään ajatteleman, mitä se merkitsee, että istua ylimmäiseksi ja alimmaiseksi.

Ensimmäinen tutkistelemus: Ylpeys istuu aina ylimmäiseksi.

Toinen tutkistelemus: **Nöyryys istuu alimmaiseen paikkaan.**

Antakoon se suuri Herra, joka molempia kutsunut on, että ylpeys tulis nöyryytyksi ja nöyryys korotetuksi.

Ensiksi: **Koska ylpeys on kutsuttu häihin, istuu hän ylimmäiseksi.** Hän valitsee parhaan paikan itsellensä. Hänellä on sen kaltaiset korkiat ja kunnialliset ajatukset itsestänsä, että hän on parempi muita. Hän tuntee itsensä mahdolliseksi istumaan ylimmäiseksi, koska kaikki muut ovat hänen mielestänsä huonommassa arvossa kuin hän. Mutta me tiedämme, että kunnia ei ole ihmisen oma, vaan se tulee sen päälle, jos muut antavat ihmiselle kunnian. Ei saata ihminen omistaa kunnian itsellensä. Mutta jos rietas on antanut ihmiselle kunnian, silloin hän omistaa itsellensä sen kunnian, ja ajattelee: *”Ei kukaan ole minua parempi. Minä olen paras kaikista niistä vieraista, jotka kutsutut ovat. Sen tähden olen minä mahdollinen istumaan ylimmäisessä paikassa.”*

Koska siis yksi vieras, joka häihin kutsuttu on, istuu ylimmäiseen sijaan, niin on arvattava, että hän omistaa sen kunnian itsellensä. Hänellä on sen kaltaiset korkiat ajatukset itsestänsä, että hän on parempi muita, ja ettei kukaan ole hänen vertaisensa. Kukas on antanut hänelle sen kunnian, että hänen pitää istuman ylimmäiseksi hääpidossa? Koska hän ilman käskemättä valitsee itsellensä parhaan paikan, niin se on arvattava, ettei isäntä ole antanut hänelle sen kunnian, mutta rietas on antanut hänelle kunnian.

Me näemme tämän päivän evankeliumista, että isännällä on valta määrätä, missä paikassa häävieraat pitää istuman. Vapahtaja sanoo näin: *”Koskas joltakulta häihin kutsuttu olet, niin älä istu ylimmäiseen sijaan, ettei joku kunniallisempi sinua ole häneltä kutsuttu, ja tulee se, joka sinun ja hänen on kutsunut, ja sanoo sinulle: Anna tälle sija, ja niin sinä häpiällä menet alemma istumaan.”*

Siinä kuulet nyt, kunniallinen häävieras, ettei sinulla ole valta ilman käskemättä mennä ylimmäiseen paikkaan istumaan. Et sinä saa itselles omistaa sitä kunniaa, joka muille on määrätty, vaan odota siihen asti, että isäntä taluttaa sinua ylimmäiseksi. Isäntä se on, joka antaa häävieraalle kunnian. Ei ole häävierailla itsellä kunniaa, vaan jos joku kunniallisempi on kutsuttu, se tulee sen päälle, ketä isäntä pitää kunniallisempana. Mutta rietas on antanut muutamille niin suuren kunnian, että he istuvat ylimmäiseen sijaan. He luulevat, ettei kukaan mahda olla parempi heitä. He omistavat itsellensä sen kunnian, jonka rietas on heille antanut.

Ja me tiedämme vakaan, ettei ihmisen kunnia ole hänen vallassans, vaikka kuka pitäis itsensä kunniallisena ja mahdollisena istumaan ylimmäiseksi, ei hän kuitenkaan ole kunnian itsellensä tehnyt, vaan jos isäntä, joka häntä kutsunut on, antaa hänelle sen kunnian. Moni vieras ajattelee niin, että hänellä on kunnia omasta takaa. Mutta ei ihmisellä ole kunniaa itsellensä, vaan jos joku

hänelle antaa kunnian. Ja me tiedämme vakaan, että rietas on antanut niille vieraille kunnian, jotka ilman käskemättä istuvat ylimmäiseen sijaan häepidoissa.

Muutamilla on niin suuri kunnia, ettei he tule häihin, vaikka he ovat kutsutut. Siitä on Vapahtaja puhunut toisessa paikassa. Hän sanoo: *"Yksi ihminen teki suuren ehtoollisen ja kutsui monta. Mutta ne kutsutut vieraat rupeisit heitänsä estelemään. Ensimmäinen sanoi: Minä olen ostanut viisi paria härkiä, toinen sanoi: Minä olen ostanut pellon, kolmas sanoi: minä olen emännän nainut ja en taida sen tähden tulla."* Niillä on niin suuri kunnia, että he katsovat ylös Isäntää, joka häitä on laittanut. Eikä myös jouda sen kaltaiset vieraat tulla maailman hääringistä. Mutta emme me tällä erällä puhu niistä, jotka ei tule häihin, vaikka heitä on kutsuttu, vaan me puhumme nyt niistä, jotka ovat tulleet häihin, nimittäin sokiät, ontuvat ja raajarikot. Mutta niillä on muutamilla niin suuri kunnia, että he istuvat ylimmäiseen sijaan, vaikka heidän pitäis istuman alimmaiseen sijaan.

Vapahtajan opetuslapset riitelit usein keskenänsä kunnian päältä. Ja Sebedeuksen pojilla oli niin suuri kunnia, että he tahtoivat istua toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella Hänen valtakunnassans. Mutta Vapahtaja sanoi heille: *"Saatattekos te juoda sen kalkin, jonka minun pitää juoman?"* Me kuulemme näistä sanoista, että se, joka tahtoo istua ylimmäiseksi taivaan valtakunnassa, hänen pitää juoman sen kalkin, jonka Vapahtaja on juonut, eli kärsimän sen vaivan, jonka Vapahtaja on kärsinyt. Ja vaikka Zebedeuksen pojat luulit saattavansa sen kalkin juoda, ei kuitenkaan Vapahtaja saattanut määrätä, kuka heistä piti istuman oikialla ja vasemmalla puolella Hänen valtakunnassans, vaan Hän sanoi sen olevan Isän hallussa. Ja tämän päivän evankeliumissa osoittaa Hän, että Isännällä, joka on häitä laittanut, on valta istuttaa häävieraita siihen paikkaan, johon Hän tahtoo.

Mutta semmoinen vieras, joka omistaa kunnian itsellensä, jonka rietas on antanut, hän istuu ilman käskemättä ylimmäiseen sijaan. Ja silloin tulee Isäntä ja sanoo: *"Anna tälle sija!"* Niin hänen täytyy häpiällä mennä alemma istumaan. Niin kävi Pietarille, joka piti itsensä parempana muita. Hänen täytyi mennä häpeällä istumaan alimmaiseen sijaan, koska hän teki sen suuren lankeemuksen.

Ja tämä opetuslasten riita kunnian päältä ei ole vielä peräti loppunut. Mutta me toivomme, että se riita loppuu, koska he menevät istumaan alimmaiseen sijaan. Me tiedämme nimittäin, että monen kaltaisia vieraita on kutsuttu häihin. Muutampi on hengellisessä tarkoituksessa niin kuin yksi raaka talonpoika, joka ei ole vielä skoulussa käynyt, ei ole ihmisen tapoja oppinut. Hän ei ota häävaatteita päällensä, vaan astuu sisälle hääsaliin omilla mustilla vaatteilla. Ja jos semmoinen istutettaisiin häepöytään, olis hän varsin valmis näppäämään voilimpun mustilla kynsillensä.

Mutta semmoinen vieras, joka ei ole ottanut häävaatteet päällensä, heitetään ulkonaiseen pimeyteen, sillä semmoinen ei ole mahdollinen istumaan häepöydässä, joka tulee ylpeyden ja omanvanhurskauden pöyhkyrin kanssa hääsaliin, ja siveyden tervalakki päässä. Jos semmoinen raaka talonpoika laskeuttaisiin häepöytään, niin hän pilais kaiken ruuan, koska semmoinen ei malta odottaa siksi, kuin hänelle annetaan osa, vaan hän näppää mustilla kynsillensä koko voilimpun ja ottaa lihavammat kappaleet fatista, ja pilaa kaikki liinat pöydällä. Onkos mahdollinen, että semmoinen vieras, joka pilaa kaikki ruuat ja liinat häepöydällä, pitää istuman siellä ylpeyden pöyhkyrin kanssa, josta omanvanhurskauden karvat lentää ympäri häepöytää?

Ei semmoinen ole vielä oppinut ihmisten tapoja. Ei hän ole Pyhän Hengen skoulussa käynyt. Ei hän ole piiskattu siksi, että hän olis

ylpeydestä eronsa ottanut. Hän katsoo ylönsä sekä talon Isäntää että vieraita, koska hän ei ota häävaatteita päällensä. Ylpeys ja omavanhurskaus tekee häntä niin rohkiaksi, että hän luulee itsensä mahdolliseksi istumaan hääpöydässä. Sillä hän ajattelee ilmanki: *”Kyllä minä olen sen verran kunniaa tehnyt Herralle, että minä olen mahdollinen istumaan hääpöydässä. Mitäs nuot soki, ontuvat ja raajarikot tekevät siellä? Ei ne ole maksaneet mitään edestänsä. Mutta minä maksan kunniallisesti edestäni.”*

Mutta Herra sanoo: *”Ystäväni, kuinka tänne tulit, ja ei ole häävaatteita?”* Et sinä ole maksun edestä kutsuttu, sillä Herra antaa niitä herkkuja ilman. Mutta ei Hän semmoisia kyllä laske hääpöytään, jolla ei ole häävaatteita, vaikka ne pakkaavat sinne, vaan heiltä sidotaan kädet ja jalat, ja heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

Toiseksi: **Mutta koskas kutsuttu olet, niin mene ja istu alimpaan sijaan, että se, joka sinun kutsunut on, tulis ja sanois sinulle: ”Ystäväni; nouse ylemmä! Silloin on sinulla kunnia niiden edessä, jotka ynnä sinun kanssa atrioitsevat.”** Näistä Vapahtajan sanoista kuulet sinä, mihinkä paikkaan sinun pitää istuman, koska sinä olet kutsuttu häihin. Sinun pitää istuman alimpaan sijaan. Ne vieraat, joille rietas on antanut niin suuren kunnian, että tuntevat itsensä mahdolliseksi istumaan ylimmäiseksi, niille sanoo Isäntä: *”Anna tälle sijaa!”* Ja heidän täytyy häpiällä mennä alemma istumaan. Mutta se vieras, joka istuu alimpaan sijaan, sille sanoo Isäntä: *”Istu ylemmäksi.”*

Mutta Vapahtaja on muistellut toisessa paikassa, mitkä vieraat ne ovat, jotka ei pidä itseänsä mahdollisena istumaan ylimmäiseksi. Net ovat soki, ontuvat, köyhät ja raajarikot, joita maailman herrat ja kunnialliset talonpojat ei vihti kutsua häihin, sillä he ovat sekä ylönsä katsovat että köyhät. Ei heillä ole mitään antamista hääpöydälle. Ei heillä ole

kunniata, että he sen tähden tulisivat kutsuksi. Mutta heillä on nälkä ja jano. Ei he ole syöneet Jumalan viljaa moneen aikaan. Mutta sen kaltaiset vieraat ovat ujut. Ei he tohdi istua ylimmäiseen sijaan, vaan he istuvat alimpaan sijaan. He istuvat loukossa, kussa vaivaisten sija on. Ei nämät vaivaiset tohdi omalla luvalla ottaa mitään hääpöydältä, vaan he odottavat siksi, kuin heille annetaan. Mutta se suuri Herra, joka heitä kutsunut on, sanoo: *”Ystäväni, istu ylemmäksi!”* Sen tähden tapahtuu heille kunnia niiden edessä, jotka ynnä atrioitsevat.

Missäs nyt olette, te vaivaiset, joilla ei ole mitään antamista hääpöydälle? Missäs olette, te soki, joilla ei [ole] taluttajaa, joka johdattaa teitä hääsaliin? Missäs olette, te ontuvat ja raajarikot, jotka ilman sauvatta ette kostu mihinkään pyhityksen tiellä? Olettekos syöneet Jumalan viljaa moneen aikaan? Teillä taitaa olla nälkä ja jano. Nyt te olette kutsutut häihin, jossa on laitettu kaikenlaisia herkkuja tarvitsevaisille. Istukaat loukossa ja odottakaat siksi, kuin teille annetaan muutamia muruja, jotka Herran pöydältä puutoovat. Älkää ottako omalla luvalla mitään ennen kuin teille annetaan.

Missäs olette, te vaivaiset, jotka ette ole maistaneet Jumalan viljaa moneen aikaan? Isäntä on kutsunut teitä häihin. Hän on luvannut ruokkia teitä ilman. Älkää syökö niin rutosti, että te juututte, vaan syökää siivosti mikä teille annetaan. Missäs olette, te soki, jotka ilman taluttajatta ette kostu mihinkään? Se Suuri Herra, joka on kutsunut teitä häihin, odottaa teitä. Älkää ojentako kättänne voilimppuun, vaan odottakaat siksi kuin teille annetaan suuhun.

Missäs olette, te ontuvat ja raajarikot? Herra odottaa myös teitä. Mutta te olette niin hitaat kulkemaan, ette voi kostua paikalle, ruoka jäähtyy hääpöydällä ennen kuin te kostutte hääsaliin. Te ontuvat ja raajarikot! Kahdella sauvalla te kuljette ja onnutte mollemmin puolin. Onkos Herra siihen syy[pää],

että te olette tulleet ontuvaksi ja raajari-koksi? Eiköpa teillä olleet terveet jäsenet syntyissä? Mutta oman huolimattomuuden kautta olette te tulleet ontuvaksi ja raajari-koksi. Nyt odottaa Herra teitä ja valittaa, että ruoka jäähtyy hääpöydällä ennen kuin te kostutte hääsaliin.

Missäs olette te vaivaiset, jotka ette moneen aikaan ole maistaneet Jumalan viljaa? Vis-simmästi on teillä kova nälkä ja jano. Mutta onkos Jumala siihen syy[pää], että te olette vaivaiseksi tulleet? Eikös ole oma laiskuus ja huolimattomuus tehnyt teitä vaivaiseksi? Teillä on ollut huono valvominen. Te olette nukkuneet puolipäivään asti. Se tarpeellisin työ on tullut sillä lailla summatuksi ja siitä laiskuudesta ja uneliaisuudesta on teille tullut köyhyys. Älkää sitä sanoko, ettei teillä ollut mitään alkaissa. Sillä Jumala, joka hengen antanut on, on myös antanut teille kaikenlaisia rakennusaineita ja elatusaineita, jotka ilman vaivatta kasvavat maasta. Mutta te olette olleet laiskat ja taitamattomat pruu-kaamaan maata, ja siitä on teille tullut köyhyys.

Nyt on Herra kutsunut teitä häihin. Hänen täytyy nyt ruokkia teitä ilman, koska teillä ei ole omasta takaa mitään suuhun panemista. Mutta älkää sitä tähden istuko ylimmäiseen sijaan häähuoneessa, vaan istukaat loukossa. Istukaat siinä loukossa, kussa vaivaiset aina pruu-kaavat istua, ja odottakaat siksi, kuin teille annetaan osa käteen. Vaikka ette

tosin ole mitään ansainneet, vaan jos Herra armostansa antais, sillä te olette ansainneet luudan varresta saada selkään, mutta ei liininkiä.

Kuitenkin olen minä vakuutettu siitä, että Herra ei anna teille luita ja ruotoja, koska Hän on kutsunut teitä häihin, vaan vissim-mästi hän antaa teille voita ja hunajata sen jälkeen kuin Hän tuntee teidän tarvitsevan. Jos te aina istuisitte alimmaiseen sijaan, koska te kutsutaan häihin, niin Herra sanois teille: *”Ystäväni, nouse ylemmä!”* Niin teille tapahtuis kunnia niiden edessä, jotka ynnä atrioitsevat.

Mutta älkää ajatelko, te ontuvat, sokiat ja raajarikot, älkää ajatelko, te vaivaiset, että joka päivä on hääpäivä. Sillä Herra on itse sanonut, ettei hääväki saata paastota niin kauan kuin ylkä on heidän kanssansa. Mutta katso, ne päivät tulevat, että ylkä otetaan pois, ja silloin joutuu hääväki paastoomaan. Koska siis hääpäivät loppuvat ja ylkä otetaan pois, silloin tulee paastominen. Ja vaivaiset ovat ilmanki harjaintuneet nälkää kärsimään. Ei niillä ole joka päivä hääpäivä. Muis-takaat vain, te vaivaiset, koska te olette häissä, ettei aina ole ylkä teidän kanssanne. Koska siis nälkä tulee paastoomisen kautta, niin istukaat loukossa, te vaivaiset, ja kerjät-kää muutampia armon muruja, jotka rikkaan pöydältä putoovat. Amen.

Alkuperäinen (*) -merkistä asti / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / (*) -merkkiin asti Uuden Postillan (1897) N:o 64 mukaan /

Vapahtaja sanoo Luukkaan evankeliumissa, että kirjanoppineet ja fariseukset valitsevat ylimmäisiä sijoja eli paikkoja ehtoollisissa, niin kuin maailman herrain tapa on.

Maailman kunnian tähden he istuvat ylimmäisiksi häissä ja pidoissa. Tämän maailman kunnian tähden nuhtelee Hän fariseuksia ja kirjanoppineita. Ja me tiedämme vakaisesti, että maailman kunnia on vielä samankaltainen kuin se ennen on ollut. Mitä maailman kunnia on pannut kirjanoppineita ja fariseuksia tekemään Vapahtajan aikana, sitä samaa komeutta hän vaikuttaa vielä nytkin niissä, jotka kirjanoppineitten ja fariseusten uskossa ovat. Ei suinkaan maailman kunnia ole vähemmäksi tullut Vapahtajan kuoleman jälkeen, vaan enemmän lisääntynyt sitte kuin maailma on paisunut viisaudessansa.

Suurempi viisaus ja järki nyt on maailman viisailla kuin Vapahtajan aikana, ja jota viisaammaksi he tulevat mielestänsä, sen suuremmaksi he tulevat voimassa ja kunniasa. Viimein tulevat he niin suuriksi ja kunniallisiksi, ettei he tarvitse enää yhtään Jumalata, ei taivaassa, eikä maan päällä. Mutta talonpojat seuraavat herrain perässä siinä samassa hulluudessa, vaikka niillä ei ole niin suuri järki ja viisaus kuin maailman herroilla, mutta on kuitenkin suurempi ylpeys ja tyhmyys, koska heidän pitää matkiman herrain tapoja vaatteissa, ja ruuassa ja rakennuksissa.

Muutammat talonpojat tulevat maailmalta kunnioitetuksi rikkautensa tähden, ja muutammat voimansa tähden. Mutta se kaikkein hulluinta on, koska yksi tyhmä talonpoika pitää matkiman herrain tapoja vaatteissa ja käytöksissä; niin kuin Vapahtaja jo silloin nuhteli fariseuksia koreudesta, jolla he luulit enemmän kunniaa voittavansa. Hän otti myös Johanneksen esimerkiksi, osottain kansalle, kuinka kaukana hän oli koreudesta, koska hän sanoi kansalle: Mitä te läksitte korpeen katsomaan? Ihmistäkö, joka pehmeitä kantaa? Menittekö katsomaan yhtä koreaa maailman herraa, joka on silkissä ja

ruotsinverassa? Katso, sanoo Jeesus, *”jotka pehmeitä kantavat, ovat kuningasten huoneissa.”*

Kuninkaan linnassa ovat koreat herrat, mutta tahtovat jo talonpojat olla silkissä ja ruotsinverassa, niin kuin kuninkaan linnassa herrain ja fröökinaän tapa on. Täällä on jo semmoiset silkkihuorat, joita ei ole ennen maailmassa linnoissakaan löytynyt. Täällä on jo talonpojat ruotsin verassa, että jokainen kuin heitä näkee, luulee että ne ovat korkeat herrat, joittenka edessä maaherrakin saa kumartaa. Täällä on jo semmoiset silkkihuorat, kuin ennen oli Herodeksen linnassa yksi kuninkaallinen huora, jonka tähden Johannes Kastaja menetti päänsä. Ja kuitenkin olit esivanhemmat nahkavaatteissa, joita itse Jumala teki heille.

Tämmöisiä on maailman kunnia matkaan saattanut. Ja mitä se vielä matkaansaattaa, ennen kuin synnin mitta täytetään? Koska nyt kirjanoppineet ja fariseukset tulevat häihin, niin ne valitsevat ylimmäisiä istuimia, että heitä muka nähtäisiin maailmalta. Ja heillä on niin suuri kunnia, että he tappavat toinen toisensa yhden sanan tähden, joka kunniaan koskee. Ja kukas niille on kunnian antanut? Maailman herrat luulevat, että Jumala on heille kunnian antanut, ja niin luulevat myös kunnialliset talonpojat, että Jumala on heille kunnian antanut. Mutta minä luulen, että maailma ja perkele on heille kunnian antanut, koska he ovat kuitenkin aikaa jo kunnianttomiksi tulleet Jumalan edessä, koska he ovat kaikki yksi huoruuden sukukunta, niin kuin Vapahtaja sanoi: *”Tämä väärä ja huoruuden sukukunta tahtoo ihmeitä nähdä.”*

Koska Johannes näki semmoisia tulevan hänen tykönsä, sanoi hän: *”Te kyykkäärmeitten*

sikiät, kuka teitä on neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa?” Semmoisillekos nyt Jumala on kunnian antanut? Kyllä maailman jumala antaa kunnian huoralle ja varkaalle, saati he panevat verkarokin päällensä ja silkkihuivin päähänsä, ja kumartavat hyvin maailman jumalan edessä. Varsin antaa heille maailman jumala kunnian, erinomattain kunniallisille viinaporvareille ja raittiille juomareille, niin myös siveille huorille ja rehellisille varkaille, saati he vaan panevat itsensä koreiksi ja saattavat hyvin juoda, kirotta ja tappella, huorin tehdä ja varastaa. Mutta Jeesus sanoi juutalaisille: ”Kuinkas te saatatte antaa kunnian Jumalalle, jotka otatte kunnian toinen toiseltanne?”

Siinäpä nyt on paikka, joka osoittaa, kuinka suuren vallan rietas on saanut ihmisten yli, koska he ottavat kunnian toinen toiseltansa ja jättävät Jumalan kunniatta. Ei ainoastansa ole siinä kyllä, että he ottavat kunnian toisiltansa, koska he kunnian tähden laittavat pitoja, ja kutsuvat sinne rikkaita, jotka tavaran tähden ovat kunniallisiksi tulleet, että he taas kutsuttaisiin takaisin heiltä. Mutta myös siinä osoittaa perkele voimansa, koska hän panee muutampia kunnian tähden lakia käymään, muutampia hän panee kunnian tähden pirunpaskaa maistamaan, muutampia hän panee kunnian tähden kilpaa juomaan ja kilpaa kiroamaan, ja kilpaa tappelemaan. Erittäin sitä, että hän panee heitä kilpaa juoksemaan, kilpaa nostamaan, kilpaa soutamaan, kilpaa niittämään eli muuta työtä tekemään kilpaa, ja sen kunnian tähden on moni nuoruudessa pilannut terveytensä.

Onkos Jumala antanut teille kunnian, koska te menitte kilpaa juomaan ja kilpaa kiroamaan, ja kilpaa tappelemaan? Ilmanki maailman Jumala antaa teille kunnian helvetissä, koska te olette häntä täällä niin uskollisesti palvelleet. Jos se on tosi, että Jumala on antanut ihmiselle kunnian niin kuin maailman viisaat luulevat, niin vissimmästi on tämän maailman jumala antanut huoruuden sukukunnalle kunnian. Ja kukas on antanut

juomareille kunnian, koska he alkavat kilpaa juomaan? Se on juomaritten mielestä suurin sankari, joka eniten kestää viinaa. Eikö ole itse perkele antanut isolle juomarille kunnian? Kukas on antanut yhdelle siveälle huoralle kunnian, koska hän itkee kunniansa perään valittain, että häntä viattomasti haukutaan? On myös nähty, että päävarkaats itkevät kunniansa perään, koska heitä viattomasti haukutaan.

Kukas on semmoisille antanut kunnian? Onkos Jumala antanut huorille ja varkaille kunnian? On ilmanki se jumala, joka asuu alimmaisessa taivaassa, antanut semmoisille kunnian. Mutta fariseukset, jotka ei ole huorat eikä varkaats, kukas niille on antanut kunnian, koska he valitsevat ylimmäisiä istuimia hääpidoissa ja synagoogissa? Kukas niille on antanut kunnian, koska he panevat koreats vaattees päällensä, nimittäin: verkarokit, silkkihuivit ja mustat saappaats? Ilmanki heidän pitäis semmoisella koreudella kelpaaman Jumalalle, koska he kelpaavat hyvin maailmalle ja maailman ruhtinaalle? Ei ole kuitenkaan Johannes Kastaja saattanut semmoisilla vaatteilla saarnata parannusta kansalle. Eikä myös itse Vapahtaja ole koreudessa vaeltanut ympäri maakuntaa saarnaamassa.

Mutta maailman herrats ja kunniallisets talonpojats ovat aivan silkissä ja verassa, koska he tulevat häihin, että he nähtäisiin maailmalta. Ja silkkihuorats tulevat myös kirkkoon näyttämään kauneuttansa ja siveyttänsä maailmalle. Mutta kristityille he näyttävät passinsa, jolla he pääsevät vapaasti kulkemaan huoruuden valtakuntaan. Näitäts ja muita sen kaltaisia kunniallisia tapoja kunnian rietas panee tekemään, mutta aina pysyy heillä se usko, että Jumala on antanut heille kunnian.

Meidän pitää laveammalalta tutkiman, kuka on antanut ihmisille kunnian, koska me olemme ensin rukoilleets kunnian Herraa, jonka kunniallisets ihmisets ovat ripustaneets kirouksen puuhun; että Hän, joka tuli

kunniattomaksi koko maailman edessä niiden tähden, joille rietas on antanut kunnian, ottais pois sen väärän kunnian, joka on suuri häpeä Jumalan edessä, että kaikki tulisit kunniattomiksi maailmassa ja antaisit riettaalle hänen kunniansa takaisin. Kuule, Kunnian Herra, kunniattomain huokaus! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 14: 1–11

1 Ja tapahtui, että hän tuli yhden Phari-sealaisten päämiehen huoneesen sabbatina rualle, ja he vartioitsivat häntä.

2 Ja katso, siinä oli vesitautinen ihminen hänen edessänsä.

3 Niin Jesus vastaten sanoi lainoppineille ja Pharisealaisille: sopiiko sabbatina parantaa? Niin he vaikenivat.

4 Mutta hän rupesi häneen, ja paransi hänen, ja pääsi menemään.

5 Ja hän vastaten sanoi heille: kenenkä teistä nauta eli aasi putoo kaivoon, eikö hän kohta sabbatin päivänä häntä ota ylös?

6 Ja ei he taitaneet häntä tähän vastata.

7 Mutta hän sanoi vieraille vertauksen, koska hän ymmärsi, kuinka he valitsivat ylimmäisiä istuimia, sanoen heille:

8 Kuinka joltakulta häihin kutsuttu olet, niin älä istu ylimmäiseen siaan, ettei joku kunniallisempi sinua ole häneltä kutsuttu,

9 Ja tulee se, joka sinun ja hänen on kutsunut, ja sanoo sinulle: anna tälle siaan! ja niin sinä häpiällä menet alemma istumaan.

10 Mutta kuin kutsuttu olet, niin mene ja istu alemmaiseen siaan, että se, joka sinun kutsunut on, tulis ja sanois sinulle: ystävänä, nouse ylemmä; silloin on sinulle kunnia niiden edessä, jotka ynnä kanssas atrioitsevat.

11 Sillä jokainen, joka itsensä ylentää, se alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylennetään.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa neuvoo Kunnian Herra niitä, jotka riettaan kunniaaksi istuvat ylimmäisiksi pidoissa, sen tähden, että he pitävät itsensä kunniallisina maailmassa. Siitä syystä pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman: **Mitä maailman kunnia vaikuttaa?**

Ensiksi luonnollisten ihmisten tykönä ja toiseksi heränneissä.

Ensimmäinen tutkinto: **Mitäs maailman kunnia vaikuttaa suruttomuuden tilassa?** Maailman kunnia vaikuttaa suruttomuuden tilassa, niin kuin Jeesus on evankeliumissa osottanut, että kunnialliset vieraat, jotka pitävät itsensä suuressa arvossa, valitsevat ylimmäisiä paikkoja synagoogissa, eli kirkossa ja pidoissa, jonka kautta he osottavat, että rietas on heitä korottanut ja kunniallisiksi raatiherroiksi tehnyt. Moni maailman herra on kunnian tähden suuttunut, jos häntä ei ole käsketty mennä ylimmäiseksi istumaan häöpöydälle. Ja moni on taas kunnian tähden tullut köyhäksi, haaskannut omansa turhissa pidoissa ja elänyt herraslaihin, että häntä kunnioitettaisiin maailmalta. Ja koska omaisuus ei ole piisannut, on hän ottanut lainaan sieltä ja täältä, ja elänyt muitten kustannuksella herraslaihin. Viimein on hän turhan kunnian tähden tullut kerjäläiseksi.

Muutampi on turhan kunnian tähden ampu-nut itsensä, muutampi on lähtenyt karkaamaan. Muutampi on turhan kunnian tähden pilannut terveytensä, koska hän on tahtonut olla ensimmäinen ja paras mies kaikissa, että häntä kiitettäisiin maailmalta. Mutta ei hänen tähden ole uskonut, että kunnia on perkeleestä. Ja koska yksi huora maailman kunnian tähden surmaa lapsensa, niin antaa rietas hänelle sen vakuutuksen, että Jumala on antanut hänelle kunnian. Eikä se ole ihmeellinen, että rietas osoitti Vapahtajalle kaiken maailman kunnian, koska maailman suuret herrat menevät kunnian tähden näkyväiseen kuolemaan.

Niin suuri kunnianpyyntö on muutamilla maailman herroilla, ettei he huoli elämästä eikä kuolemasta, saati he voittavat kunnian. Mutta se on vielä ihmeellisempi, että kunnian perkele on tappanut monta suurta herraa. Koska heidän himonsa kunnian perään ei ole tullut täytetyksi, niin ovat he alkaneet sairastamaan kunnian tähden ja kuolleet. Siitä arvataan, kuinka hirmuinen perkele maailman kunnia on, koska se on niin monta suurta herraa maailmassa tappanut. Ei ainoastansa sillä tavalla, että he ovat kunnian tähden itsensä tappaneet, mutta että kunnia saattaa vielä suoraan tappaa ilman asetta ja ilman välikappaletta, se on ihmeellisempi. Ja se on tapahtunut sillä tavalla, kuin äsken sanottu on, että koska se palava himo kunnian perään ei ole tullut täytetyksi, ovat maailman herrat kuolleet murheesta. Se on tapahtunut monelle kuuluisalle maailman herralle. Mutta ei maailman korkeat herrat sen tähden usko, että rietas on heissä herättänyt semmoisen palavan himon kunnian perään, vaan heillä on se usko, että kunnian pyyntö on Jumalasta.

Kunnia on nimittäin yksi kunniallinen perkele. Ei se ole niin ylenkatsottava kuin juopumuksen perkele. Ei ole kunnian perkele niin ryöttä kuin juopumuksen perkele. Ei ole kunnian perkele niin ryöttä kuin huoruuden perkele. Eikä ole kunnian perkele niin häpeällinen kuin varkauden perkele. Eikä se ole niin musta kuin kateuden perkele. Ei kunnian rietas ole niin hirveä kuin ahneuden perkele. Kaikki nämät, nimittäin huoruus, varkaus, kateus, viha, ahneus, pidetään vielä maailmaltakin syntinä. Mutta kunnia, sitä ei pidä yksikään syntinä, vaan se on niin kaunis maailman edessä, kuin yksi valkeuden enkeli. Ja tuota tahtovat kaikki voittaa, nimittäin kunninkaat, herrat, talonpojat ja kerjäläiset, jos ei yhdellä, niin toisella tavalla. Niin esimerkiksi kunnian perkele pani Daavidin lukemaan kansaa, jonka kautta hän teki suuren synnin Jumalata vastaan. Kunnian perkele pani Herodeksen tappamaan lapset

Beetlehemissä. Kunnian perkele pani sen kunnikaallisen huoran vaatimaan Johanneksen päätä vadin päälle.

Sanalla sanottu, ei ole yksikään perkele niin hirmuinen kuin maailman kunnia, vaikka se on kaunis ja kunniallinen maailman edessä. Kunnia panee maailman ruhtinaita sotiin, jonka tähden monta tuhatta tapetaan sodassa. Kunnia panee muutampia lakia käymään. Kunnia panee huorat surmaamaan lapsiansa. Kunnia panee juomaria kilpaa juomaan, jonka kautta moni juomari on kuollut viinaan. Kunnia panee nuoria painiskelemaan, jonka kautta moni on pilannut terveytensä ja on tullut raajarikoksi. Kunnian tähden moni räkäsuu kläppi kantaa ruottin verkaa ja hopenpiipun suussa, vaikka köyhä vanhin on nälkää ja vilua kärsimässä. Kunnian tähden silkkihuorat kantavat madon paskoja kaulan ympäri ja päänsä päällä.

Näitä ja muita senkaltaisia vaikuttaa perkele epäuskoisissa ja suruttomissa. Se on yksi hirmuinen perkele, sillä se tappaa vielä sen luonnollisen rakkauden, joka on Luojalta istutettu lasten ja vanhimpain vaiheella. Absalom tahtoi maailman kunniaa vanhimman verellä ostaa. Ja moni maailman herra ajaa pois lapsen talosta ja tekee hänet perinnöttömäksi juuri maailman kunnian tähden. Koska nimittäin semmoisen vanhimman lapset tulevat huoriksi eli varkaiksi, käypi se niin kovin vanhimman kunnian päälle, ettei ole enää armoa vanhimman sydämessä, vaikka kuinka lapset katuisit. Tämä on yksi hirmuinen asia, ja jos taivaallisella Vanhimmalla olis niin suuri kunnia kuin muutamilla maailman herroilla, niin ei olis mahdollinen ajatella, että yksikään hänen lapsistansa tulis armoon ylösotetuksi, vaikka kuinka parannuksen tekis.

Mistä siis maailman viisaat ja kaikki maailman herrat ovat saaneet sen vakuutuksen, että kunnia on yksi hyvä vaikutus ihmisessä, ja että se on Jumalasta tullut? Minä luulen heidän ottaneen siitä sen vakuutuksen, että

kunnian rietas on varjellut muutampia kunniallisia ihmisiä synnistä, niin kuin esimerkiksi lihallisesta huoruudesta, julkisesta varkaudesta ja ylönpalttisesta juopumuksesta.

Fariseus kiitti Jumalata, ettei hän ole niin kuin muut ihmiset: väärä, ryöväri taikka huorintekijä. Mutta ei fariseus arvannut, että kunnia ja omavanhurskaus oli varjellut häntä niistä krouvista synneistä, vaan hän oli siinä uskossa, että se Jumala, joka on taivaassa, oli häntä varjellut synnistä. Ja niin moni fariseus vielä nytkin kiittää jumalatansa sen edestä, että hän on varjellut häntä synnistä. Mutta se on juuri kunnian rietas, joka on varjellut muutampia huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, kirouksesta ja tappeluksesta. Ja siitä ovat kaikki maailman herrat ottaneet sen uskon, että kunnia on yksi jumalinen vaikutus ihmisessä. Mutta jos tämä kunniallinen jumala varjelee muutampia niistä krouvista ja häpiällisistä synneistä, niin kyllä sama kunniallinen jumala varjelee heitä katumuksesta ja parannuksesta. Se varjelee kyllä fariseuksia, ettei he tule niin hulluiksi kuin publikaani.

Ja niin kuin fariseus aina menee edellä publikaania kirkkoon, niin hän menee myös pidoissa edellä. Hän istuu aina ylimmäiseen sijaan synagoogissa. Ja ylimmäiseen sijaan hän istuu vielä maailman pidoissa. Ja nyt on fariseuksilla semmoinen usko, että koska hän on ensimmäinen kirkossa ja ensimmäinen pidoissa, niin hänelle annetaan myös ensimmäinen kunnian paikka taivaan valtakunnassa.

Mutta se kuuluu niin tämän päivän evankeliumissa, että Isäntä käskää sen, joka istuu alimmaiseen sijaan, nousta ylemmäksi, mutta sille, joka itse omistaa ylimmäisen sijan synagogissa ja pidoissa, sanoo Isäntä: *”Anna tälle sijaa.”* Menkää nyt, fariseukset, istumaan ylimmäisiksi häpäytään, että te saatte kunnian maailmalta. Kyllä pian tulee Isäntä sanomaan teille: *”Ystäväni! Anna tälle sijaa, joka nyt on istumassa alimmaisessa*

sijassa.” Ja silloin täytyy teidän mennä häpeällä alemma istumaan. Te saatte siinä suudessa ehtoollisessa istua siinä paikassa, kussa publikaanit nyt istuvat. Mutta ne häävieraat, jotka nyt ovat istuneet alimmaiseen sijaan, saavat kuulla tämän kunniallisen sanan Isännältä, koska se suuri ehtoollinen pidetään: *”Ystäväni! Nouse ylemmä.”* Ja silloin tapahtuu heille kunnia niitten keskellä, jotka ynnä atrioitsevat.

Toinen tutkistelemus: **Mitä maailman kunnia vaikuttaa heränneessä tilassa?** Silloin on kunnia niin kavala, ettei se enää pane heränneitä tykkäämään itsestensä. Ei se pane heränneitä pramaamaan eli koreita kantaamaan. Ei se pane heitä istumaan maailman pidoissa, mutta se panee heitä usein häpeämään ja kätkemään Jumalan Hengen töitä. Ensin on suuri riita heränneillä kunnian kanssa, ennen kuin he pääsevät syntiänsä tunnustamaan. Maailman kunnia tahtoo kokonansa estää sen julkisen synnintunnustuksen. Siihen tulee vielä ahneuden perkele kunnian perkeleelle avuksi, ja ne molemmat, nimittäin kunnian perkele ja ahneuden perkele, rakentavat katuvaisille risuaidan, jonka yli ei pääse yksikään armonvaras. Kunnian perkele saarnaa näin armonvarkaalle: *”Ei sinun tarvitse syntiä maailmalle huutaa.”* Ja ahneuden perkele siihen lisää tämän sanan: *”Jos sinä syntiäs maailmalle huudat, niin sinä joudut kanssa vääriä tekojasi maksamaan. Sinä tulet ensin kunniattomaksi, ja vielä päälliseksi sinä tulet köyhäksi.”*

Tämän risuaidan taka ovat nyt kaikki armonvargaat tarttuneet, jotka ei tahdo tuntoansa puhdistaa, vaan menevät ojeti Jumalan tykö ja luulevat, että Jumala on heille armollinen, vaikka he ei tahdo vääriä tekojansa maksaa, eikä lähimmäistensä sovittaa; vaikka meillä on niin monta Raamatun paikkaa, jotka osoittavat, että lähimmäinen pitää ensin sovitettaman, ennen kuin ihminen saattaa toivoa, että hän saapi Jumalalta syntinsä anteeksi. Ja mitä synnin tunnustukseen tulee, niin näyttää ensiksi Joosuan kirja, kuinka koko Israelin

seurakunta joutui vahinkoa kärsimään yhden miehen, Akanin tähden, joka oli varastanut ja varastetun kalunsa kätkenyt. Ei se mies tahtonut tunnustaa varkauttansa ennen kuin se tuli ilmi.

Ja toiseksi, koska ihmisiä tuli Johannes Kastajan tykö ja pyysit kastetta, niin he tunnustit syntinsä. Olikos se salarippi, jonka paavilaiset vaativat? Mutta kolmanneksi tahtovat kaikki armonvargaat tulla kunniallisina taivaan valtakuntaan. Se on heidän mielestensä parempi, että olla kunniallisina helvetissä, kuin että olla kunniattomina taivaassa. Ei he ajattele sen perään, että yksi aika tulee, jona kaikki salaiset työt tulevat ilmi, ja että kaikki armonvargaat, jotka täällä ei tahdo kunniamtomiksi tulla maailman edessä, täytyvät siellä tulla kunniattomiksi Jumalan ja kaikkein pyhäin enkelein edessä. Ja jotka täällä ei tahdo tunnustaa syntiänsä kristittyin edessä, saavat siellä tunnustaa perkeleitten edessä. Ja jotka täällä ei tahdo vääriä tekojansa maksaa, saavat ijankaikkisuudessa maksaa viimeisen rovon.

Mutta kunnian paikka on yksi ahdas paikka vielä niillekin, joitten herännyt omatunto pakottaa huutamaan syntiänsä maailmalle, sillä ei Juudaan omatunto tullut rauhoitukseksi sen kautta, että hän tunnusti ylimmäisille papeille: *”Minä pahasti tein, että minä viattoman veren petin.”* Ja vaikka hän vielä heitti väärän rahan temppeliin, ei hän saattanut rauhoittaa tuntoansa sillä; vaan se oli yksi omantunnon pakotus, että hänen piti niin tekemän.

Mutta puhdistuksen asiassa osoittaa taas Pietarin esimerkki, ettei kunnia tahdo laskea katuvaaisia Jeesuksen tykö, että Jeesus sais heitä puhdistaa, sillä omavanhurskaus ja maailman kunnia pani Pietarin vastustamaan Jeesusta siinä paikassa, kussa hänen olis pitänyt antaa Vapahtajan tehdä hänen kanssansa niin kuin Hän tahtoi. Maailman kunnia pani nämät sanat Pietarin suuhun: *”Ei sinun pidä ikänä minun jalkojani pesemän.”*

Maailman kunnia antoi Pietarille yhden väärän mahdollisuuden, jonka kautta Pietari oli hetikohta jäämässä puhdistamatta.

Näitä kaikkia värkkää maailman kunnia heränneissä, josta hyvin arvataan, ettei ole maailman kunnia yksinkertainen perkele, mutta hän on juuri monen kanttinen ja monen kulmainen, ettei heränneilläkään ole hyvä käsittää kaikkia, mitä tämä kavala ja salattu vihollinen vaikuttaa, sillä se muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi niin kuin se tapahtui Pietarille. Ei ole ihme, ettei maailma tunne hänen vaikutuksiansa hirmuiseksi ja kauhistavaiseksi, sillä kunnianperkele ilmoittaa itsensä maailmalle niin kuin yksi kunniallinen mies, joka ei tahdo muuta kuin hyvää. Ja kaikki hänen vaikutuksensa ovat maailman mielestä hyvät, luvalliset ja kunnialliset, niin kuin se olis Jumalasta tullut.

Mutta vielä heränneetkin sielut tulevat maailman kunnian kautta petetyiksi, jotka ei ole vielä käsittäneet, mitä varten kunnian perkele kieltää sen julkisen tunnustuksen, ja mitä varten hän tahtoo estää katuvaaisia sovitamasta lähimmäistensä, ja mitä varten kunnian perkele tahtoo estää sen puhdistuksen, jota Jeesus heille tarjoaa. Se on juuri sen tähden, että synnit jäisit tunnustamatta. Että tunto jäis puhdistamatta. Että jalat olisit pesemättä. Että synti olis anteeksi antamatta siihen asti, ettei ole enää muuta neuvoa, kuin mitä Juudas viimein huomaisi, että tunnustaa syntinsä riettaan papeille, jotka sanovat: *”Katso itseäs.”*

Jos kunnian perkele ei olis saanut Juudaan sydäntä hallita, olis hän ilman epäilemättä tunnustanut syntinsä Jeesuksen opetuslapsille, mutta Juudaalla oli se pelko, että kristityn kunnia menee hukkaan, jos hän nyt tunnustaa Jeesuksen opetuslapsille syntinsä. Siinä paikassa tahtoo kunnia hirmuisen sodan tehdä, koska yksi ihminen, joka on Jeesuksen koulussa vaeltanut monta ajastaikaa, ja on uskottanut vielä muitaki opetuslapsia, että hän on oikea ja uskollinen Jeesuksen

opetuslapsi, koska hänen pitää ruveta tunnustamaan muille opetuslapsille, että hän on pettäjä. Siinä ottaa kunnia niin kovin vastaan, että hän pikemmin menee helvettiin, kuin että hän kristityn kunnian heittäis takansa ja alkais uudesta pyrkimään ja ristiä kantamaan.

Tämä on Juudaalle yksi mahdollinen paikka. Kristityn kunnia on yksi korkea temppelin harja, josta ei ole hyvä alas päästä, koska rietas on sinne nostanut. Se on myös vaarallinen molemmin puolin. Jos hän tunnustais itsensä pettäjäksi, niin kaikki Jeesuksen opetuslapset lykkäisivät häntä ja kristityn kunnia menis peräti hukkaan. Mutta jos hän ulkokuullaisuudella mukittelee niin kuin käärme Jeesuksen opetuslasten seurassa, niin saattaa hän vielä muutaman ajan pitää kristityn kunnian.

Mutta kristityn usko, jonka hän kantaa siihen asti, että omatunto herää, menee silloin vasta hukkaan, koska hän näkee Jeesuksen tuomitukseksi. Ja silloin saapi hän vasta nähdä, mitä kunnian rietas on matkaansaattanut. Mutta se on hiljainen katumus. Koska hän viimein tunnustaa syntinsä senkaltaisille papeille, jotka ovat Jeesuksen viholliset, ei ne saata häntä lohduttaa. Ja vaikka hän silloin viskaa vääryyden rahat, ei hän kuitenkaan saa omantunnon rauhaa, mutta hänen täytyy mennä ulos ja hirttää itsensä.

Näin on maailman kunnia tehnyt monta tuhatta ihmistä onnettomaksi ajassa ja

ijankaikkisuudessa, ja yhtä hyvin sanovat maailman herrat: *"Jumalasta se on. Jumala se on, joka on ihmiselle kunnian antanut."* Mutta se näkyy nyt kaikista hänen vaikutuksistansa, että se on yksi pääperkele, jota ei ole hyvä tuta, ja että kaikki, jotka häntä seuraavat tulevat onnettomiksi ajassa ja ijankaikkisuudessa.

Niin antaa nyt Jeesus kaikille ehtoollisen vieraille sen neuvon: *"Älä mene istumaan ylimmäiseksi hääpöytään, vaan istu alimmaiseen sijaan."* Se on: Älä pyydä turhaa kunniaa, vaan anna pois kunnia riettaalle, silloin se kuin sinut kutsunut on, sanoo sinulle: Ystäväni, nouse ylemmä. Silloin on sinulle kunnia niitten edessä, jotka ynnä kanssas atrioitsevat. Se on: Sinä saat kunnian Jumalalta, koska sinä ensin olet istunut alimmaiseen sijaan maailmassa. Se on: Koska sinä olet antanut riettaalle maailman kunnian.

Mutta ei suinkaan fariseukset mene alimmaiseen sijaan istumaan, vaan ne valitsevat ylimmäiset paikat synagogissa ja pidoissa, ja sen tähden sanoo Isäntä heille: *"Anna tälle sijaa."* Ja niin sinä menet häpeällä alemma istumaan. Koska se suuri hääpäivä tulee, silloin sanoo Isäntä niille, jotka nyt istuvat ylimmäisiksi synagoogassa ja pidoissa: *"Ystäväni, anna tälle sijaa."* Ja niin he menevät häpeällä alemma istumaan, jotka täällä maailman kunniaa rakastavat. Amen!

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Ja kaikki puut maan päällä pitää tietämän, että minä olen korkean puun alentanut ja matalan puun ylentänyt, ja viheriäisen puun kuivannut, ja kuivan puun viheriäiseksi tehnyt. Minä Herra sen puhun ja teen sen myös.

Herra puhuu profeetta Hesekielin kautta (17: 24) niille, jotka nousevat ylen korkealle, eivätkä tahdo pysyä nöyryydessä. Tämä Jumalan uhkaus on sanottu kaikille, jotka ylpeydessä ovat. Ei ainoastansa niille, jotka luonnon tilassa ylpeät ovat. Sillä luonnollinen ylpeys on kaikille nähtävä ja kaikkien silmien edessä hirveä. Vaikka ylpeä ihminen ei tunne sitä vikaa tykönänsä niin kauan kuin hän on sokea.

Mutta hengellinen ylpeys myös verrataan puuhun, joka nousee ylen korkealle ja tahtoo tulla ylimmäiseksi, päämieheksi eli parhaaksi kristityksi niin kuin opetuslapset, jotka riitelivät keskenänsä siitä, kuka heistä näkyisi suurin olevan. Molemmat ylpeydet, sekä luonnollinen, että hengellinen ylpeys, ovat Jumalan edessä kauhistus. Sen tähden sanoo Herra profeetta Hesekielin kautta 17: 24: *”Kaikki puut maan päällä pitää tietämän, että minä Herra olen korkean puun alentanut ja matalan puun ylentänyt, ja viheriäisen puun kuivannut, ja kuivan puun viheriäiseksi tehnyt.”*

Me tiedämme, että kova tuuli kaataa ensiksi niitä puita maahan, jotka isoimmat ja pisimmät ovat. Mutta matalat puut, pensaat ja vesat pysyvät pystyssä, vaikka kuinka kova tuuli olisi. Se on nähtävänä kaikille, että pitkä ja paksu puu ei suju, vaan seisoo omalla voimalla tuulta vastaan, mutta vehreä vesa sujuu tuulen edessä, jonka tähden tuulen voima menee sivuitse. Tämä on niille esimerkiksi, jotka riitelevät voimallisten kanssa aivan maallisten asiain tähden, luonnollisella ylpeydellä potkivat tutkainta vastaan ja sotivat voimallisten kanssa, niin kuin heillä olisi voimaa ja viisautta kyllin. Mutta maailman tuuli on vielä voimallisempi, kuin joku paksu puu.

Luonnollisessa tarkoituksessa saattaa kristitty antaa myöten maailmanlapsille, mitä he tahtovat. Ja se myöten antaminen on kristitylle paljon hyödyllisempi, kuin että ruveta riitelemään voimallisten kanssa ja lakia käymään. Mutta hengellisessä tarkoituksessa täytyy kristityn olla kankea maailman tuulta vastaan. Ei sovi hänen sujua eli myöten antaa maailmanlapsille pienimmästäkään asiasta, joka kuuluu kristillisyyteen. Mutta jos kristitty rupeaa omalla voimalla sotimaan maailman kiusauksia vastaan, niin hän tulee pian voitetuksi. Silloin tapahtuu se, mitä Herra sanoo: *”Minä olen viheriäisen puun kuivannut.”* Daavid sanoo kristityn olevan viheriäisen puun kaltainen, joka on istutettu juoksevan ojan reunalle. Mutta jos se juokseva oja, josta puu saa kastetta, kuivettuu, silloin kuivettuu myös se viheriöitsevä puu.

Jos kristitty lankeaa armon tilasta, niin loppuu kaikki armon neste, ja sydän kuivaa, hartaus loppuu ja kiusaukset katoavat. Rietas peittää myös syntiä. Ja sillä tavalla tulee hän synnittömäksi. Silloin rupeaa hän ylen korkealle nousemaan. Se on omavanhurskaus, joka korottaa häntä. Mutta silloin on myös lankeaminen liki. Sen kaltaiselle ihmiselle, joka nousee korkealle, joka ei tahdo pysyä nöyryydessä, vaan tahtoo enkeliksi tulla, ja ylimmäiseksi kristittyjen seassa, sanoo Herra: *”Minä olen korkean puun alentanut ja viheriäisen puun kuivannut.”*

Mutta kuiva puu saattaa myös Jumalan suuren voiman kautta viheriäiseksi tulla, niin kuin me nyt kuulemme tässä paikassa. *”Minä olen kuivan puun viheriäiseksi tehnyt”*, sanoo Herra. Minä Herra olen sen sanonut ja olen sen myös tekevä. Koska nimittäin suruton ihminen herää ja alkaa täydellä todella katumusta ja parannusta tekemään, silloin tekee Herra kuivuneen puun viheriäiseksi ja

hedelmälliseksi. Me kuulemme siis, että luonnollinen ja myös hengellinen ylpeys lyödään alas, mutta nöyryys korotetaan.

Ylpeyden tähden lankesi ylimmäinen enkeli ja tuli riettaan enkeliksi. Ylpeyden tähden korkeat herrat maailmassa lankeavat rapakoon. Ja ylpeyden tähden moni huonempi mies tulee vahinkoon, koska luonnollinen ylpeys yllyttää häntä riitelemään voimallisten kanssa. Mutta hengellinen ylpeys on vielä vaarallisempi, koska ihminen ei saata alentaa itseänsä ja pysyä nöyryydessä. Silloin tulee riita opetuslasten välillä kunnian päältä. Silloin pääsee vihollinen hajottamaan lampaita. Koska ei toinen eikä toinen tahdo laskea itseänsä alle päin. Sen tähden sanoo Herra profeetan Hesekielin kautta: *”Minä Herra olen korkean puun alentanut ja matalan puun ylentänyt, ja viheriäisen puun kuivannut, ja kuivan puun viheriäiseksi tehnyt. Minä Herra sen puhun, ja teen sen myös.”*

Älköön suruttomat ottako itsellensä viisiä tästä raamatunpaikasta, sillä he luulevat, että kaikki kristityt ovat korkeat puut, ja että kaikki maailmanlapset ovat matalat puut. Mutta sen uskon ovat suruttomat ottaneet luonnollisen järjen ja vanhan Aatamin kirjasta. Vanha Aatami on nimittäin siveä mies ja kunniallinen raatiherra, joka ei viitsi soimauksia kuulla. Koska hänelle soimataan syntiä, niin hän suuttuu ja kieltää pois, josta hyvin tunnetaan, että hän siveyden tähden ja kunnian tähden on likimmäinen Jumalalle. Mutta sen luonnollisen ylpeyden tähden, maailmankunnian tähden ja vihan tähden kristityitä kohtaan, niin myös juopumuksen tähden, ahneuden tähden, kirouksen tähden, koreuden tähden ja haureuden tähden, on hän likimmäinen maailman ruhtinaalle, joka on suurin herra maailmassa. Ja jonka edessä kaikki suruttomat ja maailmanlapset heitäsä kumartavat.

Ne ovat ne korkeat puut, jotka maailman tuulessa häilyvät siihen asti, että synnin tuulen puuska heitä nostaa juurinensa, ja kaataa

maahan. Jumalan sallimisen kautta putoavat paatuneet henget vielä syvempään helvettiin, koska kristityt heitä puhuttelevat ja maanaavat. Paatuneet henget suuttuvat niin kuin tuhka kristityille, rupeavat kiroamaan ja sanovat kristityille: *”Teidän pitää vastaamaan meidän sielujemme edestä, koska ette anna meille omantunnon rauhaa, vaan yllytätte meitä vihaan.”* Se olisi parempi, jos suruttomat sanoisivat maailman ruhtinaalle: *”Vastaa sinä meidän sielujemme edestä, joka olet meitä yllyttänyt vihaan.”* Mutta ei sokea raukka käsittänyt sitä, että rietas heitä yllyttää vihaan, vaan he luulevat, että kristityt yllyttävät heitä vihaan.

Koska nimittäin rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsovat maailmanlapset kaikki asiat nurin. He katsovat kristityitä perkeleen joukoksi, mutta itsensä he pitävät Jumalan lapsina. Erinomattain kuolleen uskon tunnustajat, jotka luulevat, että he makaavat Jeesuksen sylissä, koska he makaavat riettaan sylissä, imevät omia rintojansa ja luulevat imevänsä Jeesuksen rintoja. He soimaavat kristityitä hengellisestä ylpeydestä, vaikka he itse ovat semmoiset. He tekevät itsensä alhaiseksi ja nöyräksi suulla, mutta sydän on paksu ja paisunut. Ne ovat myös korkeat puut, joita kristityt tahtoisivat lyhentää, mutta eivät saata, niin kauan kuin he elävät itsepetollisuudessa.

Me ymmärrämme kaikista asianhaaroista, että korkeat puut ovat ylpeät ja suurelliset ihmiset, jotka eivät tahdo taipua oikeaan kristillisyyteen. Matalat puut ovat nöyrät ja katuvaiset sielut, joita Herra on aikonut korottaa. Kuivettuneet puut ovat suruttomat ihmiset, jotka saattavat tulla tuoreeksi ja viheriäiseksi, jos he totisen katumuksen ja parannuksen kautta tulevat kristityiksi. Mutta viheriäiset puut ovat armoitetut sielut, jotka ovat istutetut juoksevan ojan reunalle. Mutta jos he lankeavat armontilasta, niin he tulevat kuivaksi puuksi. *”Minä Herra olen korkean puun alentanut ja matalan puun ylentänyt, ja viheriäisen puun kuivannut, ja*

kuivan puun viheriäiseksi tehnyt. Minä Herra sen puhun ja minä myös sen teen.”

Me toivomme ja rukoilemme, että kaikki korkeat puut tulisivat matalammaksi, että kaikki matalat puut tulisivat korkeammaksi, että kaikki kuivettuneet puut rupeaisivat viheriöitsemään, että kaikki viheriäiset puut istutettaisiin juoksevan ojan reunalle, ja että he pysyisivät viheriäisyydessänsä syksyyn asti, että he kasvaisivat sen kaltaisia hedelmiä, jotka kelpaavat Istuttajalle, sen armonnesteeseen ja taivaallisen märkyyden kautta, joka viheriäisten puitten sydämessä on. Kuule kaikkien murheellisten sydänten rukous. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 14: 1–11

1 Ja tapahtui, että hän tuli yhden Phariselaisten päämiehen huoneeseen sabbatina ruulle, ja he vartioitsivat häntä.

2 Ja katso, siinä oli vesitautinen ihminen hänen edessänsä.

3 Niin Jesus vastaten sanoi lainoppineille ja Pharisealaisille: sopiiko sabbatina parantaa? Niin he vaikenivat.

4 Mutta hän rupesi häneen, ja paransi hänen, ja pääsi menemään.

5 Ja hän vastaten sanoi heille: kenenkä teistä nauti eli aasi putoo kaivoon, eikö hän kohta sabbatin päivänä häntä ota ylös?

6 Ja ei he taitaneet häntä tähän vastata.

7 Mutta hän sanoi vieraille vertauksen, koska hän ymmärsi, kuinka he valitsivat ylimmäisiä istuimia, sanoen heille:

8 Kuinka joltakulta häihin kutsuttu olet, niin älä istu ylimmäiseen siaan, ettei joku kunniallisempi sinua ole häneltä kutsuttu,

9 Ja tulee se, joka sinun ja hänen on kutsunut, ja sanoo sinulle: anna tälle sias! ja niin sinä häpiällä menet alemma istumaan.

10 Mutta kuin kutsuttu olet, niin mene ja istu alemmaiseen siaan, että se, joka sinun kutsunut on, tulis ja sanois sinulle:

ystäväni, nouse ylemmä; silloin on sinulle kunnia niiden edessä, jotka ynnä kanssa atrioitsevat.

11 Sillä jokainen, joka itsensä ylentää, se alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylennetään.

Me kuulemme meidän pyhästä evankeliumistamme, että Vapahtaja oli kutsuttu ruualle yhdeltä fariseusten päämieheltä, joka oli ilmankin tehnyt pidot muille herroille, niin kuin korkeitten herrojen tapana on tehdä. Emme voi uskoa, että tämä korkea herra oli kutsunut Vapahtajan hyväntahtoisuuden tähden, eli rakkauden tähden, koska evankeliumin kirjoittaja ei maininnut mitään hänen kristillisyydestänsä. Eikä se ole uskottavaa, että tämä herra tahtoi tehdä Vapahtajalle kunniaa. Mutta se on paremmin uskottavaa, että fariseukset, jotka aina vartioitsivat Jeesusta, jos he löytäisivät jotakuta syytä Hänestä, olivat kutsuneet Jeesuksen vieraaksi viekkauksen tähden, että he saisivat Hänet johonkin ansaan, jos Hän tekisi eli puhuisi jotakin heidän lakiansa vastaan, että he pääsisivät kantamaan Hänen päällensä esivallan edessä.

Me arvaamme sen evankelistan sanoista: he vartioitsivat Häntä. Vaikka Jeesus tiesi heidän kavaluutensa, meni Hän kuitenkin herrain pitoihin, koska Hänet kutsuttiin. Herrat vartioitsivat Jeesusta, mutta Jeesus vartioitsi myös herroja. Koska Hän näki, kuinka he valitsivat ylimmäisiä istuimia, rupesi hän puhumaan vertauksen kautta herrain ylpeydestä ja suurellisuudesta, **josta meille tulee sovelias tila puhumaan luonnollisesta ja hengellisestä ylpeydestä.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Koskas häihin kutsuttu olet, niin älä istu ylimmäiseksi.**

Toinen tutkistelemus: **Koskas kutsuttu olet, istu alimmaiseen sijaan.**

Antakoon Jumala armonsa, että kaikki kutsutut vieraat istuisivat alimmaiseen sijaan, että se suuri Herra, joka heitä kutsunut on,

taluttaisi heitä ylemmäksi, että sillä tavalla kunnia tapahtuisi heille kutsuttujen keskellä.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Älä istu ylimmäiseksi.** Fariseuksilla on sekä luonnollinen ylpeys että hengellinen ylpeys. Heillä on niin suuri maailman kunnia, että he istuvat ylimmäiseksi hääpöydällä. Ensiksi siveyden tähden, toiseksi kuolleen uskon tähden. Koska nimittäin maailman ihmiset kiittävät heitä toimellisuuden tähden, rehellisyyden tähden, kunniallisuuden tähden, vireyden tähden, viisauden tähden ja anteliaisuuden tähden, ovat he hyvässä arvossa pidetyt. Ja luulevat myös olevansa mahdolliset vieraat, koska he koreaksi laittavat itsensä ulkoapäin. Kaunistelevat itseänsä siveyden paidalla. Panevat omanvanhurskauden hameen päällensä. Käärivät silkkihuivin päänsä ympäri. Kurkistelevat sitten maailman ja oman lihansa peilissä, jonka rietas pitää heidän silmiensä edessä.

Koska maailman siveät huorat katsovat kuvaansa maailman ja lihan peilissä, ovat he omissa silmissänsä siveät ja kauniit kuin enkelit, vaikka sydän on täynnä riettautta, ahneutta, juopumusta, kirousta, kateutta ja murhaa. Tällä haamalla he tulevat häihin ja Herran ehtoolliselle, ja istuvat ylimmäisiksi, valitsevat parhaat istumapaikat seurakunnassa siinä luulossa, että koska maailma heitä kiittää ja ylistää, niin pitäisi heidän kelpaaman myös sille Herralle, joka heitä on kutsunut häihin.

Erinomattain ovat maailman herrat komeat ja koreat, koska he tulevat häihin. Siveys ja maailman kunnia on heissä niin suuri, että he asettavat itsensä ylimmäiseksi hääpöydällä. Niin kuin he ovat ylimmäiset maailmassa, luulevat he myös olevansa kelpaavaiset Jumalalle. Eivät he ole muka niin grouvit ja riettaat, kuin muutamat talonpojat. He ovat niin viekkaat peittämään huoruutensa, ahneutensa ja varkautensa maailman silmien edessä, vaikka he ovat siveät huorat, rehelliset varkaat ja raittiit juomarit. Eikä mahdu

enää monen siveän herran jumalattomuus kätköön. Niin kuin nyt maailmassa eletään, ovat herrat ylimmäiset riettaan palveluksessa, ja huonompi väki ottaa heistä esimerkin.

Minä pelkään, että koska Isäntä tulee katsomaan vieraita, sanoo Hän maailman siveille ja kunniallisille herroille: Istu alemmaksi ja anna tälle katuvaivalle ja murheelliselle sie-lulle sijaa. Ja niin tulee kaikille siveille huorille, rehellisille varkaille ja raittiille juomareille häpeä, koska heidän täytyy häpeällä mennä alemmaksi istumaan. Ja suurin osa heistä, jotka eivät ole ollenkaan syntiänsä tunnustaneet, taikka rikoksiansa katuneet, taikka jumalattomuuttansa kauhistuneet, taikka armoa kerjänneet, käsketään mennä ulos häähuoneesta syömään kynsiänsä hukien ja metsän petojen kanssa. Siellä he saavat oksennuksiansa latkia, kaiken sen riettauden, jonka he täällä ovat oksentaneet ulos suustansa kristittyjen päälle. He ovat sylkeneet etikkaa sapella sekoitettuna kristittyjen päälle. Ja se sama myrkyllinen märkä rupeaa viimein karvastelemaan heidän suolissansa. Se kuolleen uskon liiva, joka on vuotanut heidän suustansa. Se vuotava pirun paska, jota he täällä ovat nielleet, koska he menivät suuta antamaan Vapahtajalle, on viimein polttava heidän sisällyksiänsä. Ja silloin täytyy heidän itkeä ja parkua iankaikkisesti.

Toinen tutkistelemus: **Koskas häihin kutsuttu olet, niin mene alimmaiseen sijaan istumaan,** niin että se, joka sinut kutsunut on, tulisi ja sanoisi sinulle: *”Ystävänä, nouse ylemmäksi!”* Me arvaamme kaikista asiahaaroista, että tämä istuminen alimmaiseen sijaan merkitsee hengellisessä tarkoituksessa nöyrää ja särjettyä sieluntilaa. Vapahtaja otti ainoastaan vertauksen fariseusten ylpeydestä ja komeudesta, koska heidän sydämensä oli niin paisunut, etteivät he ulkonaisestikaan saattaneet nöyryyttää itseänsä. Eivät he voineet katkeä luonnollista ylpeytensä maailmankaan silmien edestä.

Maailman tavallisuus on kuitenkin se, että hän, joka tuntee itsensä huonommaksi, istuu alimpaan sijaan vieraspidoissa.

Tästä maailman tavallisuudesta otti nyt Vapahtaja esimerkin, kuinka sen pitää oleman hengellisessä tarkoituksessa, että ihminen tuntee itsensä huonoimmaksi kristityksi. Hän menee alimpaan sijaan istumaan, koska häntä kutsutaan häihin. Hän tuntee mahdolltomuutensa, niin kuin Johannes Kastaja sanoi olevansa mahdollottoman päästämään Vapahtajan kengänrihmoja. Mutta kukas on niin nöyrä ja alhainen, muu kuin se, joka tuntee itsensä suurimmaksi syntiseksi.

Mutta tätä mahdolltomuuden tuntoa ei ole armonvarkailta, jotka tyhjä suullansa ottavat kaiken maailman synnit päällensä, eivätkä sen tähden tunne yhtään kipua eli vaivaa heidän synneistänsä. He tunnustavat suulla, mitä sydän kieltää. He valehtelevat siinäkin asiassa ja uskottelevat itsellensä, että he ovat muka katuvaiset, koska käärmeeen kyyneleet vuotavat heidän silmistänsä, eli koska he pitävät päätänsä kaltossa alttarin edessä. Silloin luulevat he, että he ovat nöyrät ja alhaiset Jumalan edessä.

Mutta älä mene valehtelemaan, armonvahas. Et sinä sen tähden ole ylimmäisessä paikassa istumassa, vaikka sinä teet itsesi murheelliseksi, vaan istu alimpaan sijaan hääpöydällä. Tule ensin murheelliseksi, kipeäksi, sairaaksi, raajarikoksi ja alas painetuksi. Ala ensinnä tuskassa ja omantunnon vaivassa huokaamaan, vaikeroitsemaan, valittamaan, huutamaan, konttaamaan ja kolkuttamaan taivaan oven päälle. Tule ensin niin huonoksi ja niin mahdolltomaksi, ettet tohdi enää nostaa silmiäsi taivasta päin.

Silloin vasta olet sinä alimmaisessa paikassa istumassa, kussa kaikki nöyrät, katuvaiset, murheelliset ja särjetyt sydämet istuvat. Silloin tulee se, joka sinut kutsunut on ja sanoo: *”Ystäväni, nouse ja istu ylemmäksi!”* Nouse ja istu ylemmäksi! Tule istumaan Vapahtajan viereen, sinä Herran siunattu! Tule istumaan Jeesuksen oikealle puolelle Karitsan häissä. Jeesus, se suuri Isäntä, joka sinut kutsunut on sille suurelle ehtoolliselle, tahtoo sinulle osoittaa kunnian. Silloin tulee katuvaistulle kunnia niiden edessä, jotka ynnä hänen kanssansa ovat atrioitsemassa taivaallisissa häissä.

Mutta kenelle tämä kunnia tapahtuu? Ei suinkaan tämä kunnia tapahdu niille, jotka käskemättä ja kutsumatta menevät istumaan ylimmäiseksi siveyden tervalakki päässä, ja omanvanhurskauden kaapu ylälänsä, ja luonnollisen ylpeyden pöyhkyrin kanssa, josta karvat lentävät pöydän ympäri ja pilaavat vierasten ruokaa. Joka on vähäsen ihmisen tapoja oppinut, hänellä on tapana aina riisua päällimmäiset matkavaatteet porstuassa, ennen kuin hän menee saliin syömään. Mutta raaka talonpoika, joka ei ole ihmisen tapoja oppinut, ja semmoiset herat, joilla on suuri ylpeys ja ylenkatse, tulevat turkin kanssa istumaan vieraspidoissa ja istuvat ylimmäiseksi. Niille sanoo se Suuri Isäntä: *”Ystäväni, istu alemmaksi ja anna tälle sijaa.”* Sillä suuri ylpeys ei mahdu ollenkaan taivaan valtakuntaan. [Amen.]

Alkuperäinen ja jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Molemmat käsikirjoitukset pahoin turmeltuneita ja vaikealukuisia. / Loppu kaiteissa /

Koskas häihin kutsuttu olet, niin mene ja istu alimmaiseen sijaan, niin että se, joka sinut kutsunut on, tulis ja sanois sinulle: ystäväni, nouse ylemmäksi. Silloin sinulle tapahtuu kunnia niitten seassa, jotka ynnä kanssa atrioitsevat.

Nämä sanat löytyvät kirjoitettuna tämän päivän evankeliumissa. Vapahtaja tuli näitä sanoja puhumaan fariseuksille, jotka maailman kunnian tähden valitsivat ylimmäisiä istuimia. Ja se maailman kunnia löytyy vielä nytkin herroissa. Mutta muutamilla on semmoinen väärä nöyryys, että he menevät vasiten alimmaiseen sijaan istumaan pidoissa, ja toiset pyytävät häntä ylös auttaa, että hän ottaisi itsellensä sen kunnian ja istuisi ylemmäksi.

Emme voi uskoa, että Vapahtaja on näillä sanoilla kehottanut fariseuksia luonnolliseen nöyryyteen, vaan siinä on jotakin muuta alla, joka ilman epäilemättä kuuluu ja sopii kristillisyyteen. Se kuuluu nimittäin siihen paikkaan, josta Vapahtaja puhutteli opetuslapsiansa, koska he riitelivät keskenänsä, kuka heistä näkyisi suurin olevan. Vaikka he silloin riitelivät sen päältä, kuka heistä pääsisi suurimmaksi herraksi Messiaksen valtakunnassa, on kuitenkin jälkeen päin nähty, että parhaan kristityn kunnia rupesi kristityitä vaivaamaan ensinnä Korintton seurakunnassa. Ja vielä enemmän rupesi parhaan kristityn kunnia vaivaamaan päämiehiä, koska vaino loppui. Ja silloin tuli taas riita opetuslasten välillä, kuka heistä näkyisi suurin olevan. Mutta tämä turha kristityn kunnia vaikutti silloin niin paljon, että paavi pääsi parhaaksi kristityksi. Ja koska hän pääsi parhaaksi kristityksi, paiskasi hän kristityitä helvettiin ja itse seisoi kannen päällä.

Tämä parhaan kristityn kunnia on vielä suurempi kuin maailman kunnia on. Sillä koska omavanhurskaus tulee kristityksi, niin hän tulee hirmuiseksi. Silloin hän paiskaa kaikki kristityt kattilaan ja itse seisoo kannen päällä. Ja on myös tässä kristillisyydessä ollut muutamia, jotka ovat parhaan kristityn

kunnian tahtoneet voittoa, vaikka eivät kristityt ole heille antaneet sitä kunniaa. Ja semmoiset ovat hengellisessä tarkoituksessa istuneet ylimmäiseen sijaan, vaikka ei ole Isäntä heitä istuttanut siihen paikkaan. Ja niille kuuluu tämä Vapahtajan sana: Koskas häihin kutsuttu olet, niin älä istu ylimmäiseksi, vaan alimmaiseksi, että se, joka sinut kutsunut on, tulisi ja sanoisi sinulle: ystäväni, istu ylemmäksi. Se on, jos Jumala antaa sinulle parhaan kristityn kunnian, niin nouse sitten ylimmäiseksi. Mutta jos rietas antaa sinulle parhaan kristityn kunnian, niin tulee viimein Isäntä, ja sanoo: anna tälle sijaa, ja niin menet sinä häpeällä alemmaksi istumaan.

Minä luulen, ettei yksikään kristitty enää mene istumaan ylimmäiseksi, niin kauan kuin kristityt ovat itsensä tuntemisessa. Mutta jos joltakulta itsensä tunteminen loppuu, semmoisen rietas korottaa parhaaksi kristityksi. Eivät kristitytkään usko, että he ovat parhaat kristityt, niin kauan kuin rietas ei pääse heitä korottamaan oman luulonsa kautta. Ja niin kauan kuin rietas heitä kiusaa ja vaivaa, ei hän silloin rupea heitä korottamaan. Sillä hän ottaa muutamilta pois kaiken uskon ja toivon, etteivät he jaksaa uskoa, että Jumala on heille armollinen. Mutta silloin tulee se suuri Ehtoollisen Pitäjä, joka heitä kutsunut on, ja sanoo: ystäväni, istu ylemmäksi, nouse ylös epäuskostasi ja ota armo armosta vastaan. Jos olisit kuinka huonossa paikassa istumassa, nouse kuitenkin ylös, sanoo se, joka sinut kutsunut on siihen suureen ehtoolliseen ja taivaallisiin häihin, jotka pidetään Siionin vuorella ja Uudessa Jerusalemissa.

Nouse ylös epäuskostasi, ja älä enää sukella epäuskon aalloissa, sinä sattaimeksi tullut

pääskysen poika. Nouse ylemmäksi, vaikka kuinka omanvanhurskauden perkele järjen kautta sanoo, ettet sinä ole mahdollinen istumaan ylimmäisessä sijassa siinä suuressa ehtoollisessa ja Karitsan häissä. Nouse ja istu ylemmäksi, sinä maailmalta ja omalta vanhurskaudelta helvettiin paiskattu ihminen. Sinä olet taivaassa, koska sinä olet helvetissä, saati sinä uskot. Mutta jos et usko, niin sinä pysyt helvetissä.

Istukaa nyt ylemmäksi, kaikki katuvaiset, murheelliset, raskautetut ja helvettiin alas painetut. Istukaa ylemmäksi, ja älkää olko niin ujut, te epäuskoiset, koska se Suuri Isäntä on teitä kutsunut siihen suureen ehtoolliseen ja taivaallisiin häihin. Istukaa nyt ylemmäksi, te saatanalta tuomitut epäuskon vangit. Istukaa ylemmäksi ja alkakaa syömään semmoista kuin on: rasvaa ja ydintä, viinaa ja rieskaa Siionin vuorella, kussa Karitsan häät pidetään. Sillä kukas tiesi ne päivät tulevat, että te joudutte paastoamaan teidän epäuskonne tähden.

Mutta me rukoilemme sitä suurta Ehtoollisen Pitäjää, että te pian pääsette istumaan Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa sen kultaisen pöydän ympärillä, ja syömään taivaan leipää. Kuule, sinä suuri Ehtoollisen Pitäjä, katuvaisten ja epäileväisten huokaus, koska he huokaavat sinun tykösi nöyrällä, katuvaisella ja särjetyllä sydämellä. Armahda heidän päällensä. Taluta heitä alimmaisesta sijasta ylemmäksi istumaan. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 14: 1–11

1 Ja tapahtui, että hän tuli yhden Phariselaisten päämiehen huoneesen sabbatina rualle, ja he vartioitsivat häntä.

2 Ja katso, siinä oli vesitautinen ihminen hänen edessään.

3 Niin Jesus vastaten sanoi lainoppineille ja Pharisealaisille: sopiiko sabbatina parantaa? Niin he vaikenivat.

4 Mutta hän rupesi häneen, ja paransi hänen, ja pääsi menemään.

5 Ja hän vastaten sanoi heille: kenenkä teistä nauta eli aasi putoo kaivoon, eikö hän kohta sabbatin päivänä häntä ota ylös?

6 Ja ei he taitaneet häntä tähän vastata.

7 Mutta hän sanoi vieraille vertauksen, koska hän ymmärsi, kuinka he valitsivat ylimmäisiä istuimia, sanoen heille:

8 Kuinka joltakulta häihin kutsuttu olet, niin älä istu ylimmäiseen siaan, ettei joku kunniallisempi sinua ole häneltä kutsuttu,

9 Ja tulee se, joka sinun ja hänen on kutsunut, ja sanoo sinulle: anna tälle sias! ja niin sinä häpiällä menet alemma istumaan.

10 Mutta kuin kutsuttu olet, niin mene ja istu alemmaiseen siaan, että se, joka sinun kutsunut on, tulis ja sanois sinulle: ystävänä, nouse ylemmä; silloin on sinulle kunnia niiden edessä, jotka ynnä kanssa atrioitsevat.

11 Sillä jokainen, joka itsensä ylentää, se alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylennetään.

Pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, kuka ylimmäisessä ja kuka alimmaisessa sijassa istuu siinä suuressa ehtoollisessa.

1. Kuka ylimmäisessä sijassa istuu?

2. Kukas alimmaisessa sijassa istuu?

Joka itse parhaan paikan valitsee, sen täytyy häpeällä mennä alemmaksi istumaan. Ja joka alimmaisessa sijassa istuu, hänelle sanoo Isäntä: istu ylemmäksi. Ja niin kunnia tapahtuu hänelle niitten seassa, jotka ynnä atrioitsevat.

1. tutkisteleumus: Kukas ylimmäiseksi istuu.

Niin kuin fariseukset tavallisesti valitsivat parhaita istuimia, koska heidät kutsutaan häihin, niin ovat myös muutamat kristityt valinneet eli itse ottaneet ylimmäiset paikat taivaan valtakunnassa, vaikka eivät ole kaikki siihen korkeaan virkaan eli kunniaan päässeet, jotka ovat sitä tahtoneet.

Sebedeuksen pojat olivat ensimmäiset, jotka tahtoivat ylimmäisiksi istua taivaan valtakunnassa, koska heidän äitinsä rukoili Vapahtajaa, että hänen poikansa saisivat istua toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella Hänen valtakunnassansa. Mutta toisille opetuslapsille tuli kateus, koska he kuuluivat, mitä Sebedeuksen poikain äiti rupesi anomaan. Ei sillä muorilla olleet niin matalat ajatukset itsestensä ja hänen pojistansa, kuin Daavidilla, joka tahtoi olla ovenvartijana Herran huoneessa. Hän tahtoi olla unilukkarina, että hän pääsisi herättämään niitä, jotka unen kanssa taistelivat. Mutta eipä tällä ajalla enää kelpaa moni ovenvartijaksi ja unilukkariksi Jumalan seurakunnassa, kussa viisaat makaavat ynnä tyhmiä kanssa, eivätkä huiskuta tyhmiä, että he heräisivät ostamaan öljyä, ennen kuin Ylkä tulee noutamaan ulosvalitun morsiamensa iankaikkisiin häihin.

Mutta emme sekoita tähän suruttomia, jotka eivät ole koskaan hääsaliin tulleet, vaikka heitä on kutsuttu. He istuvat ylimmäisinä sen suuren maailman ruhtinaan häissä, ja saavat siellä omistaa parhaan perkeleen kunnian, koska se suuri maailman ruhtinas alkaa häitä pitämään. Muutamat suruttomat ja poislangenneet seisovat nyt vahtitolppana helvetin portissa ja freistaavat estää, ettei yksikään kristitty pääsisi taivaan hääsaliin. Mutta me puhumme nyt niistä, jotka ovat toisesti tulleet Karitsan häihin, mutta alkavat siellä katsomaan parhaat paikat itsellensä, eivätkä voi tyytyä siihen, että he saisivat olla ovenvartijana ja unilukkarina taivaan valtakunnassa.

Pietarilla oli taivaan valtakunnan avaimet, mutta Johannes makasi Vapahtajan rinnoilla Herran ehtoollisessa. Jos sinä tahdot maata Johanneksen kanssa Jeesuksen helmassa, niin sinun täytyy olla Johanneksen kaltainen. Mutta jos sinä saisit olla ovenvartijana Herran huoneessa, niin sinun pitää olla niin kuin Pietari helluntaina, joka laski muutamia sisälle, ja suruttomia ja armonvarkaita sulki

ulos taivaasta. Eivät taivaanvaltakunnan avaimet parhaan kristityn kädessä enää vaikuta mitään, sillä paavi pitää itseensä parhaana kristittynä ja paiskaa kristityitä helvetiin, ja itse seisoo kannen päällä. Mutta ei hän jaksanut Lutherusta pidättää helvetissä, vaikka hän sulki hänet ulos taivaasta ja taivaan valtakunnasta, sillä paavilla olivat väärät avaimet. Ja vielä nytkin ovat parhaan kristityn kädessä väärät avaimet. Sen tähden tuli Herra paaville sanomaan: ystäväni, anna tälle miehelle sijaa. Sillä Lutheruksen opin kautta sai koko maailma nähdä, ettei paavi ole ollut paras kristitty, vaikka hän sinä itsensä piti.

Ja niin on täälläkin tapahtunut, että ne, jotka ovat itsensä parhaana kristittynä pitäneet, ovat tulleet huonoimmiksi ja viimein he ovat langenneet rapakkoon. Mutta ei se ole opin syy, mutta se on ollut itsensä tuntemattomuus, jonka kautta rietas on päässyt heitä korottamaan parhaaksi kristityksi, sillä he eivät pysyneet alimmaisessa sijassa. Ja he ovat nyt häpeällä menneet alemmaksi istumaan.

2. tutkistelemus: **Kukas nyt on istumassa alimmaisessa sijassa?** Suruttomat sanovat: emme sano itseämme paremmaksi, kuin me olemme. He uskovat myös, että he ovat alimmaisessa sijassa istumassa. Ja he luulevat, että Jumala heitä viimein korottaa. Mutta se on nyt nähty kuolevaisista, että heidän täytyy viimein tuomita itsensä helvettiin erinomattain silloin, koska he ovat lähtemässä maailmasta, joka heille on niin rakas. Ja se omantunnon tuomio ei taida muuttua toisella puolella hautaa. Silloin he seisovat helvetin portissa, jonka he itsekin tuntevat suurella pelolla, koska he tuntevat myös toisaalta, että taivaan ovi on suljettu, vaikka he ovat ennen sanoneet, että se on auki.

Mutta ne ovat alimmaisessa sijassa istumassa, jotka ovat sille määrälle tulleet, kuin opetuslapset olivat pääsiäispäivänä, koska kaikki usko ja kaikki toivo oli loppunut, että heidän täytyi vajota helvettiin, eli kääntää

toivonsa sinne. Silloin tuli Jeesus ja käski heidän istua ylemmäksi, koska Hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi: Ottakaa Pyhä Henki, joille te synnit anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut, ja joille te ne pidättätte, niille ne ovat pidätetyt.

Ilmankin nyt kristityt muistavat sitä aikaa, koska he olivat istumassa alimmaisessa sijassa ja vaikeroivat omantunnon vaivassa ja huusivat suurella äänellä: *"Minun Jumalani, miksis minut ylen annoit!"* Silloin tuli se Isäntä, joka oli heitä kutsunut häihin, ja sanoi: *"Ystävänä, nouse ylemmäksi."* Ja he nousivat ja menivät Jeesuksen armon kautta, ja Hänen ylösnousemisensa kautta ylemmäksi istumaan.

Mutta ei se ole Jumalan syy, jos muutamat ovat väärän mahdollisuuden kautta menneet epäuskoon. Eikä se ole Jumalan syy, että muutamat lankeavat pois taivaasta ja menevät maailmaan, ja maailman kanssa helvettiin. Mutta ei se ole oikea epäusko, koska joku sanoo: *"Ei ole uskoa."* Ja kuitenkin tyytyy siihen tilaan. Se on yhtä, jos hän sanoisi: *"En ole taivaassa, enkä ole helvetissä, mutta keskipaikassa. Ja siinä minun on hauska olla."* Ei ole halua mennä taivaaseen, eikä ole halua mennä helvettiin, mutta keskipaikassa on paras. Siinä ei ole niin suuri ilo, kuin taivaassa, eikä niin suuri tuska, kuin helvetissä, mutta niin kuin keskimäärä. Mutta se on pahempi, että Lutherus on ottanut pois sen puolitaivaan ja puolihelvetin, ja sanonut: *"Taivas tai helvetti, ja ei ole kolmatta paikkaa."* Jos et ole uskon kautta taivaassa, niin sinä olet helvetissä.

Ja siinä keskimäärässä ovat nyt kahden herran palvelijat riippumassa taivaan ja helvetin välissä. Ja minä pelkään, että oma paino vetää heitä helvettiin, jos vielä Jumalan Henki vetäisi ylöspäin niin paljon, kuin riettaan henki vetää alaspäin. Oma paino tulee maan vetämisestä. Maailma vetää niin voimallisesti epäuskon vankeja, että heidän täytyy

vajota. Eivät he pysykään kauan siinä keskipaikassa taivaan ja helvetin välissä.

Jos sinä olisit keskellä maata, siinä alimmaisessa sijassa, niin oma paino loppuisi, ja ylöskäsin olisi joka haaralle. Niin on jokainen, joka on siinä alimmaisessa sijassa. Hänellä on ylöskäsin joka haaralle, koska hän on vajonnut niin syvälle, ettei enää syvemmälle voi vajota. Koska hän on juuri keskipaikassa maata, että kaikki syvyys on loppunut, silloin on ylöskäsin joka haaralle. Jos hän huutaa syvyydestä korkeuteen niin kuin Daavid, niin Herra kuulee hänen rukouksiansa ja vetää häntä ylös niin korkealle, että maa jääpi niin kuin pieni pallo.

Ettekös muista sitä aikaa, koska teillä olivat siivet kasvaneet, te pääskysen pojat? Kuinka te silloin lensitte niin korkealle armon ilmaan, että maa jäi niin kuin pallo. Vai jos nyt olette sattaimeksi tulleet. Jokos rupeitte sukeltamaan, koska ette enää jaksa lentää? Sukeltakaa, sukeltakaa, sattaimet! Vaikka te kuinka sukeltaisitte epäuskon aalloissa, ette jaksa ylen kauan pidättää teidän päätänne veden alla, eli pidättää teidän henkeänne, ennen kuin teidän täytyy tulla ylös puhaltamaan. Mutta sukeltakaa, sukeltakaa, sattaimet! Ette pääse kyllä henkenne kanssa pakenemaan, ennen kuin teille kasvavat siivet. Silloin te pääsette lentämään lämpimään ilmaan, kussa aurinko paistaa pään päällä, joka on toisella puolella maata. Silloin jääpi tämä maa niin kuin pallo, ja kaikki pienet lintuset pääsevät silloin veisaamaan ja viisertämään elävän Viinapuun oksain päällä. Ja he pääsevät laulamaan kiitosta sille Suurille Luojalle, joka heille hengen antanut on.

Ja väsyneet matkamiehet iankaikkisuuteen kuuntelevat mielellänsä, kuinka kauniisti he veisaavat Siionin vuorella uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle ynnä enkeleitten kanssa, ja kaikkien lunastettujen sielujen kanssa, jotka jo ovat kostuneet onnellisesti poikki kuoleman virran, ja siellä odottavat kristin veljet ja sisaret teidän ja meidän tulemistä. Ja kaikki

taivaan enkelit odottavat teitä, kalliisti lunastettuja sieluja. Ja pian pääsevät Jumalan lapset istumaan pöydässä Aabrahamin, lisäksi

ja Jaakobin kanssa taivaanvaltakunnassa. Amen.

Jäljennös / P. Raittilan arkisto / Oulun Maakunta-arkisto / Toinen jäljennös SKHS B90 / Kansallisarkisto Helsinki / Iltasaarna /

Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikialle kädelleni, siihen asti kuin minä panen sinun vihollises sinulle astinlaudaksi.

Vapahtaja on selittänyt näitä Daavidin sanoja itsestensä, ja on osottanut, että ne Daavidin sanat osottavat Kristuksen jumalallista luontoa. Koska juutalaiset ymmärsit Raamatun sanoja väärin ja käänsit nurin profeettain lupauksia siitä tulevaisesta Vapahtajasta, luulit he Kristuksen tulevan maalliseksi kuninkaaksi. Niin kuin ihminen aina ymmärtää Jumalan sanaa väärin, koska hänen sydämensä on kiinni maailmassa. Hän tahtoo silloin kääntää hengelliset asiat aivan nurin. Ne asiat, jotka kuuluvat hengelliseen elämään, kääntää hän maalliseen elämään. Ja mitä ihmisen sielulle kuuluu, sen tahtoo luonnollinen ihminen kääntää ruumiin puoleen.

Niin olit juutalaiset käsittäneet väärin profeettain lupauksia Messiaasta. Koska profeetat olit edellä sanoneet, että Messias eli Kristus pitää istuman Daavidin istuimelle ja ettei Hänen valtakunnallansa pidä loppua oleman, niin juutalaiset luulit, että Kristus tulee maalliseksi kuninkaaksi ja ottaa koko maailman allensa. Ja tämä väärä luulo oli myös opetuslasten pääkallossa aina siihen päivään asti, jona Vapahtaja astui ylös taivaaseen. Niin on luonnollisen ihmisen sydän tarttunut maailmaan, ettei hän saata muuta Vapahtajaa odottaa, kuin ainoastans yhtä maallista Vapahtajaa, joka tekis hänet onnelliseksi tässä maailmassa.

Nyt tahtoi Kristus kääntää juutalaisten ajatuksia pois siitä maallisesta Vapahtajasta ja saada heitä uskomaan, että Kristus, eli se Vapahtaja, joka oli Raamatussa ihmisen sukukunnalle luvattu, ei mahda nyt olla ainoastans maallinen kuningas, eli semmoinen Vapahtaja, joka auttaa maallisesta häädystä, vaan erinomattain yksi hengellinen Kuningas ja sielun Vapahtaja, koska myös Daavid oli

Pyhän Hengen vaikutuksen kautta puhunut Kristuksesta 110. psalmissa ja sanonut: Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikialle kädelleni siihen asti, että minä panen sinun vihollises sinulle astinlaudaksi. Se merkitsee: Jumala sanoi Vapahtajalle: Istu minun oikialle kädelleni, siihen asti, että kaikki kristillisyyden viholliset täytyvät kumartaa itsensä tomuun sinun edessä.

Mutta ei juutalaiset ymmärtäneet näitä Daavidin sanoja, joista Vapahtaja otti todistuksen Kristuksen jumalallisesta luonnosta. Ja niin taitaa vielä nytkin tapahtua, että kaikki juutalaiset, jotka uskovat yhden maallisen Vapahtajan päälle ei ymmärrä, kuinka Kristus on Daavidin Herra ja Daavidin Poika. Juutalaiset uskovat aina yhden maallisen Vapahtajan päälle. He uskovat, että Vapahtaja ylöspitää heidän maallisen henkensä, että Hän tekee heitä rikkaaksi ja herraksi maailmassa. He uskovat, että he Vapahtajan kautta voitavat rikkautta, kunniata ja hyviä päiviä. Juutalaiset uskovat myös, että he kuoleman jälkeen pääsevät Aabrahamin helmaan, vaikka he juovat, kiroavat ja tappelevat, pitävät viinakauppaa ja ovat ankarat maailman perään. He ottavat ison voiton vaivastans ja kalustans, ja vihaavat kristityitä, jotka ovat juutalaisten mielestä väärät profeetat ja pahoilta hengiltä riivatut.

Juutalaiset tinkaavat vastaan, koska joku kristitty tahtoo Raamattuun sanoilla osoittaa, että Jeesus, jonka he ovat synnin, epäuskon ja vääryyden kautta tappaneet, istuu Jumalan oikialla kädellä siihen asti, että kaikki kristillisyyden viholliset tulevat Vapahtajalle astinlaudaksi. Joku osa niistä juutalaisista, jotka vihaavat kristityitä, voitetaan viimein, koska heille itselle tulee omantunnon vaiva. Ja silloin täytyy heidän kumartaa polviansa

Jeesuksen nimeen, ja tulevat sillä tavalla Vapahtajalle astinlaudaksi. Joku osa juutalaisista paatuu enemmän kristillisyyden kautta, ja putoavat vielä syvempään helvettiin, kuin he luonnostansa ovat. Silloin tulevat he myös Vapahtajalle astinlaudaksi, koska he putoavat Hänen jalkainsa alla helvettiin.

Tällä tavalla tulevat viimein kaikki voitetuksi, sekä juutalaiset että pakanat, jotka ovat Vapahtajan viholliset. Muutamat täytyvät suttua niskansa Vapahtajan ikeen alle, koska hengellinen pakotus eli omantunnon pakotus ajaa heitä armoa kerjäämään. Muutamat taas, jotka ovat paatuneet, poljetaan Vapahtajalta niin kuin astinlauta alas helvettiin, koska heidän omatuntonsa rupee todistamaan, että he olisit vapahdetuksi tulleet, jos se hengellinen viha kristityille ei olisi paaduttanut heidän sydämitänsä. Koska nimittäin kristityt sanovat totuuden juutalaisille niin kuin Stefanus: Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, suuttuvat juutalaiset niin kovin, että he purevat hampaitans. Ei ne sokiat raukat ymmärrä, että he tämän hengellisen vihan tähden kristityille vajoavat niin syvään helvettiin, ettei Jumala jaksa heitä ylös vetää.

Paljon on vielä juutalaisia ja pakanoita, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset, vaikka he ovat näinä aikoina hajotetut, nimittäin juutalaiset, joiden valta on kohta loppunut. Heidän täytyy nyt niin kuin häpiälliset koirat välttää kristittyin silmät. Ja heillä on vielä heidän vanha uskonsa, ettei ole tämä kristillisuus, joka Jeesuksen kautta on levinnyt maailmassa, ei tämä kristillisuus ole muu kuin taikus ja perkeleen petos. Juutalaisilla on paha mieli siitä, että heidän täytyy asua niin kuin muukalaiset kristittyin keskellä, ja että heidän entinen valtansa on loppunut. Mutta heillä on se toivo, että he pääsevät kostamaan kristityille, koska se vapahtaja tulee, jota he odottavat tulevan. Silloin luulevat he pääsevänsä vallan päälle.

Ne pakanat, jotka asuvat kristittyin seassa ovat myös sangen vihaiset kristityille. Mutta pakanain usko on se, että he tulevat autuaaksi siveyden kautta. Ei pakanat varasta niin paljon armoa kuin juutalaiset, mutta he ovat kuitenkin Jeesuksen ristin viholliset. Ja valta pakanamaassa, kussa aivan pakanat asuvat, on samankaltainen elämä kuin täällä on ollut ennen. Siellä he juovat, siellä he kiroavat, siellä he tappelevat. Sunnuntaina he juovat, pelaavat ja tanssaavat, ja siitä syttyy viimein huoruuden halu. Mutta yhtä hyvin luulevat he tulevansa autuaaksi. Ei pakanat tiedä Vapahtajasta mitään. He ovat tyhjä Vapahtajan nimen kuulleet, mutta se on myös kaikki.

Ja kuinkas pakanat saattavat uskoa Vapahtajan päälle, koska he luottavat siveyden päälle, vaikka heidän elämänsä on yksi jumalatoimien elämä. Mutta ei he tunne syntiänsä, eikä he tiedä katumuksesta ja parannuksesta mitään. Kukapa heille on saarnannut siitä oikeasta katumuksesta ja parannuksesta? Ei suinkaan pakanain pappi eikä juutalaisten pappi saarnaa niin, että ihmiset heräisit. Koska pakanain papit ovat itse siinä uskossa, että kristillisuus on taikus ja riettaan hengen vaikutus, kuinkas he saattavat niin saarnata, että ihmiset tuntisit itsensä? Pakanain papit saarnaavat paljon siveydestä ja rakkaudesta, mutta totisesta katumuksesta, parannuksesta ja uudesta syntymisestä ei he saarnaa koskaan.

Koska nyt on vielä pakanoita niin paljon maailmassa, sekä kastetut että kastamattomat, jotka ei tunne Vapahtajaa, täytyy meidän saarnata niin, että pakanat saavat kuulla, että he pakanallisuudessa menevät väärällä tiellä. Me toivomme ja rukoilemme, että Daavidin Poika, joka myös on Daavidin Herra, antais sekä juutalaisille että pakanoille ylösvalistuksen Hänen sanansa kautta, että he tulisivat ymmärtämään, kuinka Daavidin Poika on myös Daavidin Herra, joka antaa kaikille katuvalisille armon, ja ilon ja rauhan, ja voiman ja väkevyyden vaeltamaan, pyrkimään ja ikävöitemään,

huutamaan ja kolkuttamaan, huokaamaan ja rukoilemaan, että Jeesus Daavidin Poika armahtais heidän päällensä ja auttais heitä siinä suuressa sodassa ja kuoleman kilvoituksessa, ettei perkele, maailma ja heidän oma lihansa pääsis heitä viettelemään. Kuule kaikkein nöyräin ja hätääntyneitten rukous, Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 22: 34–46

34 Mutta kuin Pharisealaiset sen kuulivat, että hän oli Saddukealaisten suun tukinut, kokoontuivat he yhteen.

35 Ja yksi lain-opettaja heistä kysyi häneltä, kiusaten häntä, ja sanoi:

36 Mestari, mikä on suurin käsky laissa?

37 Niin Jesus sanoi hänelle: sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalaas, kaikkesta sydämestäs, ja kaikkesta sielustas, ja kaikkesta mielestäs:

38 Tämä on ensimmäinen ja suurin käsky.

39 Toinen on tämän kaltainen: sinun pitää rakastaman lähimmäistäs niinkuin itse sinuas.

40 Näissä kahdessa käskyssä kaikki laki ja prophetat riippuvat.

41 Koska Pharisealaiset koossa olivat, kysyi heiltä Jesus,

42 Sanoen: mitä teille näkyy Kristuksesta, kenenkä poika hän on? he sanoivat hänelle: Davidin.

43 Hän sanoi heille: kuinka siis David kutsuu hengessä hänen Herraksi? sanoen:

44 Herra sanoi minun Herralleni: istu minun oikealla kädelläni, siihenasti kuin minä panen vihollises sinun jalkais astinlaudaksi.

45 Jos siis David kutsuu hänen Herraksi, kuinka hän on hänen poikansa?

46 Ja ei kenkään taitanut häntä mitään vastata: ei myös yksikään rohjennut sen päivän perästä häneltä enempää kysyä.

Jälkimäisessä osassa meidän pyhästä evankeliumistamme puhuu Vapahtaja jumalallisesta olemisestans, josta meille tulee

sovelias tila perään ajattelemaan: **Kuinka Daavidin Poika on Daavidin Herra.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden juutalaiset ja pakanat ei usko, että Daavidin Poika on Daavidin Herra?**

Toinen tutkistelemus: **Minkä tähden kaikki ne, jotka hädässä ovat, uskovat, että Daavidin Poika on Daavidin Herra?**

Antakoon Jumala armonsa, että kaikki juutalaiset ja pakanat kääntyisit Daavidin Pojan tykö, että hekin tulisit tuntemaan, että Daavidin Poika on myös Daavidin Herra, ja että kaikki, jotka huutavat: Jeesus, Daavidin Poika! armahda meidän päallemme, saisit tuta Hänen jumalallisen voimansa auttamaan ja helvetistä ylös nostamaan. Amen!

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä tähden juutalaiset ja pakanat ei usko, että Daavidin Poika on Daavidin Herra?** Luonnollisen syntymisen kautta on Vapahtaja Daavidin Poika, eli Daavidin suvusta syntynyt. Sen tietävät kaikki juutalaiset. Ja muutamat evankelistat ovat sitä varten luetelleet Vapahtajan sukukuntaa polvesta polveen, että juutalaiset uskoisit, että Marian Poika on totisesti Daavidin Poika, niin kuin profeetat ovat ennen kirjoittaneet. Nyt uskovat kyllä juutalaiset, että Jeesus on Daavidin Poika, eli että hän lihansa puolesta on syntynyt Daavidin sukukunnasta, niin kuin profeetat ovat todistaneet. Mutta kuinka tämä Daavidin Poika on myös Daavidin Herra, sitä ei ymmärrä juutalaiset, niin kuin me kuulumme tämän päivän evankeliumista.

Koska nyt juutalaiset ei ymmärrä, kuinka Daavidin Poika on Daavidin Herra, niin ei he uskokaan, että Daavidin Poika on Daavidin Herra. Tämä juutalaisten epäusko tulee siitä, että he odottavat yhtä maallista Vapahtajaa, joka ruokkis heitä ilman. He tuntevat ruumiin nälkää ja ruumiin köyhyyttä, mutta sielun nälkää net ei tunne. Sen tähden uskoisit he mielellänsä senkaltaisen Vapahtajan päälle, jolla olis suuri maailman tavara, että Hän saattais kaikki rikkaaksi tehdä.

Senkaltaisen rikkaan ja kunniallisen Herran tykö tulisit kaikki maailman vaivaiset apua pyytämään. Kaikki maailman herrat menisit Hänen tykönsä syömään ja juomaan valmista. Kaikki, jotka juopumuksen ja laiskkuuden kautta ovat omansa haaskanneet, menisit Hänen tykönsä rahaa pyytämään lainaksi.

Sanalla sanottu. Kaikki, jotka tarvitsevat syödä ja juoda, mutta ei vihti sen tähden työtä tehdä henkensä eteen, ottaisit mielellänsä senkaltaisen miehen Vapahtajaksi, joka ruokkis heitä ilman. Ja senkaltaiseksi Vapahtajaksi kelpais kyllä Daavidin Poika, jos Hän nimittäin voittais koko maailman allensa ja tulis juutalaisille kuninkaaksi. Mutta senkaltaisen Vapahtaja, jolla ei ole mitään antamista muuta kuin Jumalan sanaa, ei kelpaa juutalaisille eikä myös pakanoille Vapahtajaksi. Ja tämä on oikia syy, minkä tähden juutalaiset ei saata uskoa, että Daavidin Poika on Daavidin Herra.

Koska ihminen on maailmassa kiinni, odottaa hän senkaltaista Vapahtajaa, joka ruokkii häntä ilman. Senkaltaista Vapahtajaa hän kaipaa, joka saattaa häntä auttaa kaikesta maallisesta hädästä. Mutta senkaltaisen Vapahtaja, joka auttaa hengellisestä hädästä, ei ole luonnollisen ihmisen mielestä tarpeellinen. Koska luonnollinen ihminen ei ole missään hengellisessä hädässä, niin ei hän ymmärrä kaivata yhtä hengellistä Vapahtajaa. Ei hän tunne tarvitsevansa senkaltaista Vapahtajaa, joka auttaa hänen sielunsa helvetin vaivasta. Jos juutalaiset olisit hengellisessä hädässä eli omantunnon vaivassa, niin he uskoisit pikemmin, että Daavidin Poika on myös Daavidin Herra elikkä Jumala. Sillä Daavidin Poika saattaa niin kuin maallinen kuningas auttaa vaivaisia maallisesta hädästä, mutta hengellisestä hädästä eli omantunnon vaivasta ei saata muu kuin Jumala auttaa. Sen tähden täytyy myös

Daavidin Pojan olla Daavidin Herra. Hänen pitää oleman suurempi ja voimallisempi kuin Daavid. Daavid kutsui hänet hengessä

Herraksi sen tähden, että Daavid, joka usein oli omantunnon vaivassa, tunsu, että hänen Poikansa ei olis kelvannut syntisten Vapahtajaksi, jos hän olis ollut paljas ihminen.

Mutta juutalaiset, joiden paras tavara on maailmassa, ja joille ei tule omantunnon vaiva sen tähden, että he ovat armonvarkaat, ei kaipaa eikä tunne tarvitsevansa yhtä hengellistä Vapahtajaa, joka pelastais heidän sielujansa helvetin vaivasta. Ei he niin muodoin ymmärrä, että Daavidin Poika eli Kristus, joka on profeetoilta luvattu Vapahtajaksi, pitää oleman Daavidin Herra, eli suurempi ja voimallisempi kuin Daavid.

Juutalaisten kotosynti on ahneus eli maailmanrakkaus. Vapahtaja ja kaikki profeetat soimaavat juutalaisia ahneudesta: he syövät leskein ja orpolasten oikeutta, opettavat lapsia varastamaan vanhempain elatusta, freistaavat joka lailla voittaa maailman tavarata petollisuudella, viekkauudella, viinakaupalla. He määräävät niin korkian hinnan vaivastans ja kalustans, kuin mahdollinen on saada. Jos heidän pitää särkemän rahaa, niin he ottavat siitäki maksua. Senkaltaisia tarvitsevaisia he ovat hyvät auttamaan, joilta he luulevat saavansa kahdenkertaisen voiton. Mutta jos heidän pitää auttaman senkaltaisia vaivaisia, joilta ei tule mitään, niin he sanovat: Mene kristittyin tykö.

Kyllä juutalaiset sen tähden ovat kunnialliset uhraamaan kirkolle ja kutsumaan vieraita juomingille. He tarjoavat viinaa kaikille matkustavaisille, jotka ovat samasta uskosta ja samasta suvusta kuin juutalaiset. Siihen tulee vielä omavanhurskaus ja ulkonainen siiveys, koreus vaatteissa, komeus käytöksissä. He ovat tekopyhät. He kantavat korkiat ja suurelliset ajatukset itsestänsä. He pitävät itsensä niin pyhänä, ettei he pidä kanssakäymistä pakanain kanssa, ja kristityitä net ei kärsi ollenkaan nähdä silmäin edessä. Juutalaiset ovat myös armonvarkaat, koska he omistavat itsellensä Jumalan armolupauksia, vaikka he ovat sydämestä

ympärileikkaamattomat. He kantavat ulkonaisen kristillisyyden eli kuolleen uskon merkin heidän lihassansa. Mutta koska sydän ei ole koskaan ympärileikattu, ovat he ulkokuluttatut. Pääkallossa on kristillisuus, mutta sydämessä on pakanallisuus. Sentähden ei saata juutalaiset uskoa, että Daavidin Poika on Daavidin Herra, koska he nimittäin ovat maailmassa kiinni. Ei he saata uskoa, että yksi hengellinen Vapahtaja on tarpeellisempi kuin ruumiillinen.

Juutalaiset uskovat kyllä yhden maallisen Vapahtajan päälle, mutta pakanat, jotka perustavat autuutensa siveyden päälle, ei tiedä Vapahtajasta mitään. Niillä on taas se usko, että ihmisen siveys pitäis kelpaaman Jumalalle. Ei pakanat tarvitse niin paljon armoa varastaa kuin juutalaiset. Koska nimittäin pakanoilla on se usko, että ihmisen siveys ei pitäis turha oleman, freistaavat he myös siivästi elää. He parantavat elämätänsä ja sillä parannuksella he luulevat kelpaavansa Jumalalle. Niitä pienempiä syntiä net ei pidä syntinä. He panevat niitä pienempiä syntiä luvalliseksi. Kohtuullinen juopumus, kohtuullinen kirous, kohtuullinen viha, kohtuullinen ahneus, kaikki net pannaan pakanoilta luvalliseksi. Ja koska luonnollinen siveys on pakanoilla autuuden perustuksena, menevät he sivuti Vapahtajan, eikä niin muodoin usko, että Daavidin Poika on Daavidin Herra.

Kyllä sen tähden pakanat luottavat Vapahtajan päälle luonnollisessa tarkoituksessa. He uskovat, että Vapahtaja heidän maallisen henkensä ylöspitää. Niin uskovat myös juutalaiset. Mutta mitäs tämä usko auttaa heitä, koska het ei tiedä hengellisestä elämästä mitään. Nyt me kuulemme siis, minkä tähden juutalaiset ja pakanat ei saata uskoa, että Daavidin Poika on Daavidin Herra, eli minkä tähden net ei usko, että se mies, joka vaelsi Juudan maassa on Taivaallinen Vanhin, joka on meitä luonut. Juutalaiset ei usko sitä sen tähden, että he rakastavat maailmaa ja odottavat aina yhtä maallista Vapahtajaa, jonka kautta he pääsisit rikastumaan ja herraksi

tulemaan maailmassa. Kaikki juutalaiset uskovat totisesti, että se odotettava Vapahtaja auttaa heitä kaikesta maallisesta hädästä. Ja sen kuolleen uskon kautta, joka heidän pääkallossans on, uskovat he myös olevans Jumalan lapset, koska he ovat ympärileikatut ja syövät Pääsiäislampaan, vaikka he sydämen kautta ovat ympärileikkaamattomat.

Pakanat eivät tiedä Vapahtajasta mitään, sillä he luottavat siveytensä päälle, eivätkä niin muodoin tunne tarvitsevansa Vapahtajaa. Kuinkas saattavat juutalaiset ja pakanat kaivata yhtä hengellistä Vapahtajaa, koska heillä ei ole koskaan hengellistä hätää eli omantunnon vaivaa. Koskas on juutalaisilla omantunnon vaiva? On niillä hengellinen viha, mutta ei katumus ja omantunnon vaiva.

Toinen tutkistelemus: **Minkä tähden kaikki, jotka ovat hengen hädässä, huutavat: Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme?** Sekä juutalaiset että pakanat huusit hädässä ollessans: Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme. Jos näillä häteisillä olis ollut epäilystä, ettei ole Daavidin Pojalla Jumalan voima auttamaan, ei he olis niin surkiasti huutaneet Hänen peräänsä. Mutta hätä käski heitä huutamaan, ja hätä opetti heitä myös uskomaan, että Daavidin Pojalla on Jumalan voima auttamaan. Niin se myös on hengellisessä tarkoituksessa. Niin kauan kuin ihmisellä ei ole hengellistä hätää, niin kauan kuin syntinen jaksaa kuormansa kantaa, niin kauan tulee hän aikaan ilman Vapahtajata. Koska sydän ei ole vielä oikein särjetty ja nöyräksi tehty, etsii myös herännyt ihminen monta mukkaa ja tahtoo mennä sivuti Vapahtajan. Omavanhurskaus lykkää sydämeen senkaltaiset ajatukset, ettei hän ole mahdollinen tulemaan Vapahtajan tykö senkaltaisessa huonossa ja viheliäisessä tilassa, ennen kuin hän on sydämensä parantanut.

Mutta koska synnin kuorma tulee niin rasakaaksi, ettei syntinen jaksa enää

kuormaansa kantaa, silloin täytyy hänen ruveta huutamaan: Jeesus, Daavidin Poika! armahda minun päälleni ja ota pois tämä synnin taakka, joka painaa minua helvettiin. Mutta menisköpä yksi katuvaainen syntinen Jeesuksen tykö, jos hänellä ei olisi se usko ja vakuutus, että Daavidin Poika on myös Daavidin Herra. Jos katuvaisella sielulla ei olisi se vakuutus, että tämä Jeesus, joka niin suuressa köyhydessä syntyi Daavidin suvusta, on itse Luoja, se Taivaallinen Vanhin, joka on meille hengen antanut.

Jos yksi katuvaainen syntinen rupeis niin ajattelemaan, niin kuin maailman viisaat, jotka sanovat, ettei Jeesus ole Jumala, mutta Hän on yksi ihmeellinen ihminen, jolle Jumala on antanut enemmän järkeä kuin muille ihmisille. Jos, sanon minä, yksi katuvaainen sielu rupeis niin ajattelemaan, ettei olekaan Vapahtaja itse Jumala, vaan ainoastans Jumalan kaltainen. Ei suinkaan menis yksi katuvaainen sielu Hänen tykönsä, vaan hän menis ojeti Isän tykö ja sivuti Vapahtajan.

Niin tekevät kaikki maailman viisaat. He menevät sivuti Vapahtajan ojeti Jumalan tykö. Ei he saata uskoa, että Vapahtaja itse on Jumala, itse Luoja, vaikka Vapahtaja on sanonut, että sivuti Häntä ei pääse yksikään Isän tykö. Ja Isä ja Vapahtaja on yksi. Ja joka näkee Vapahtajan, hän näkee Isän. Sen täytyy yhden katuvaisen sielun tuta, että Daavidin Poika on myös Daavidin Herra. Ettei ole yksikään suurempi, korkiampi eli voimallisempi kuin Hän, ja että sivuti Häntä ei pääse yksikään Isän tykö. Jos, sanon minä, katuvaisella sielulla ei olisi se täydellinen usko ja vakuutus, että Jeesus on Daavidin Herra eli Jumala ylitse kaikkein: Luoja ja Vanhin, joka on hänelle hengen antanut. Ei suinkaan olisi katuvaisella sielulla keino muualle kuin kadotukseen.

Mutta koska katuvaisella sielulla on se täydellinen vakuutus, että hänen Luojansa, hänen Vanhempansa ja Synnyttäjänsä on niin suuren tuskan ja vaivan kärsinyt synnyttäissä

häntä ja muita kiittämättömiä lapsia, jotka ovat jumalattoman elämänsä kautta saattaneet Hänelle niin suuren tuskan ja vaivan ja pilkanneet Vanhimpansa kyyneleet, niin ei katuvaisella sielulla ole epäilyä siitä, että Taivaallisella Vanhimmalla ei ole halua eli voimaa auttamaan katuvaaisia sieluja heidän vaivastansa. Mutta katuvaiset katsovat itsensä mahdottomaksi tulemaan Taivaallisen Vanhinnan silmien eteen. He pelkäävät, ettei Taivaallinen Vanhin enää huoli heistä, koska he ovat niin saastaisiksi tulleet.

Omanvanhurskauden perkele kantaa heidän päällensä, että he ovat huorat ja varkaat ja murhaajat. Ja omatunto myös todistaa, että he ovat semmoiset. Kuinka he siis tohtivat tulla Vapahtajalle astinlaudaksi, koska omavanhurskaus vaatii, että heidän pitää tuleman enkelin kaltaiseksi, ennen kuin he lähesytyvät Jumalata. Jos huoruuden perkele ja ahneuden perkele ja vihan perkele lakkaisit kiusaamasta, niin he saattaisit paremmin uskoa, että Vapahtaja ottais heitä vastaan. Mutta net riettaan enkelit ei lakkaa heränneitä kiusaamasta, niin kauan kuin henki heissä pysyy. Ja silloin sanoo omavanhurskaus: Ei Vapahtaja huoli semmoisista, joilla on seitsemän perkelettä lihassa. Paremmaksi täytyy ihmisen tulla, ennen kuin hän on mahdollinen tulemaan Jeesuksen tykö.

Mutta jos sinä, herännyt ihminen, et mene Vapahtajan tykö semmoisena, kuin sinä olet, yhtenä perkeleitten kanssa, niin sinä et pääse koskaan perkeleen vallan alta. Koska perkele alkaa sinua vaivaamaan, niin mene Jeesuksen tykö ja huuda niin kuin Kananan vaimo: Jeesus, Daavidin Poika, armahda minun päälleni, minun sieluni surkiasti vaivataan perkeleeltä. Mene Jeesuksen tykö, sinä pahoilta hengiltä riivattu ihminen ja huuda. Hän ajaa ulos sinusta Legion, ja panee heitä menemään sikalaumaan. Ja se sikalauma, joka täällä käypi laitumella, on soma kantaamaan perkeleitä tuliseen järveen.

Mutta ne harvat, jotka perkeleeltä vaivataan ja joka lailla kiusataan, pitää pääsemän niistä erinäns, koska Jeesus tulee armollans ja sannallans ulos ajamaan niitä riettaan enkeleitä, jotka heitä kiusaavat. Ja meidän toivomme on, että Hän on ajava ulos seitsemän perkelettä Maria Magdaleenan sydämestä, koska hän särjetyllä sydämellä rukoilee sitä Suurta Ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, että Hän ajais ulos kaikki perkeleet, jotka häntä vaivaavat. Hänen pitää jälistä päin osoittaman kiitollisuutensa

Jeesukselle ja vuodattaman kallista Narduksen voidetta Hänen päänsä päälle. Ja viimein, koska Jeesus kuolee, pitää hänen vuodattaman rakkauden ja kaipauksen kyynelitä Hänen hautansa päällä, ja sen Suuren Ristinkantajan pitää taas tuleman elävänä hänen silmäinsä eteen, ja hänen pitää ottaman ympäri Hänen jalkojansa ja halaaman. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma. Helsingin yliopiston kirjasto /

Sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalatas kaikesta sinun sydämestäs, ja kaikesta sinun sielustas, ja kaikesta sinun mielestäs.

Tämä oli nyt Mooseksen oppi, niin kuin hän oli sen saanut Jumalalta. Mutta nyt tulee toinen kysymys: saatatkos sinä sen paikan täyttää? Saatatkos rakastaa Jumalata kaikesta sydämestäs? Tämän kysymyksen päälle olis lainoppinut vastannut: saatan kyllä; sillä me kuulemme, mitä se rikas nuorukainen sanoi Vapahtajalle: tätä kaikkia olen minä pitänyt lapsuudesta. Tämä nuorukainen puhui, niin kuin hän oli lain opettajilta opetettu, sillä lai[n opettajat] rakensit au[tuutensa] sen päälle, ett[ä he kyllä] saattavat niin rakastaa Jumalata, kuin tämä lain summa sisälänsä pitää. Mutta kristittyin koettelemus on semmoinen, että jos heidän pitää tämän paikan täyttämän, ja rakkauden kautta autuuden ansaitseman, niin heidän täytyis mennä helvettiin. Sillä vaikka yksi kristitty on velkappää niin rakastamaan Jumalata, kuin Jumala tässä paikassa käskee, niin tuntee hän kuitenkin, ettei hän saata niin rakastaa. Ja sen tähden täytyy hänen kaikki [rakentaa] aivan Juma[lan a]rmon ja Kristuksen ansion päälle. [Jos] armosta ei tule autuus ja iankaikkinen elämä, niin täytyvät kaikki tyynni mennä helvettiin.

Mutta Jumala vaatii kristityiltä rakkautta, ja sen tähden on se totisesti yhden kristityn velvollisuus, että hänen pitää rakastaman Jumalata niin paljon kuin hän Jumalan armon kautta jaksaa ja saattaa. Ei sovi yhdenkään niin ajatella, että hän ei vuovaakaan rakastaa Jumalata, koska ei ole mahdollinen täyttää [tätä käskyä], hänen pitää [teke]män työtä sen päälle, että hän saattais rakastaa niin paljon kuin mahdollinen on. Mutta hänen täytyy kuitenkin tunnustaa, ettei hän ole rakastanut Jumalata ylitse kaiken, eikä lähimmäistensä niin kuin itseänsä. Sen tähden täytyy hänen tunnustaa ja vielä sittenkin panna sen sanan tykö, ettei rakkaus enää synninlankeemuksen jälkeen kelpaa autuuden

perustukseksi. Sillä jos mahdollinen olis, että joku saattais tämän rakkauden paikan täyttää, niin hän olis täydellinen kaikissa. Hän saattais lain täyttää, sillä rakkaus on lain täyttämys. Hänen pitäis niin lain täyttämän, ettei yksikään paha ajatus enää nousis sydämestä. Ei yksikään paha himo eli halu pitäis enää tuntuman. Ei maailmanrakkaus pitäis tuntuman niiden sydämessä, jotka niin rakastavat Jumalata, kuin Jumala tässä paikassa vaatii.

Mutta kyllä lainoppineet luulevat, että he saattavat rakastaa Jumalata, vaikka he tulevat vasiten kiusaamaan Kristusta täänkaltaisilla kysymyksillä, että [he] saisit sitte jälkeen kantaa Hänen päällensä, että Hän saarnaa senkaltaista oppia, joka sotii valtakunnan uskoa vastaan. Se tarkoitus oli lainoppineilla eli lain opettajilla, että hän Jeesusta sais johonkuhun ansaan, että jos Jeesus olis antanut semmoisen vastauksen, jonka lain opettaja olis saattanut väärin selittää, olis hän varsin kantanut ylimmäisille papeille ja laittanut kirkkoraadin eteen. Semmoinen hyvä tarkoitus näkyy olevan lainoppineilla, että he tulevat vasiten kiusaamaan Kristusta. Ja semmoisilla lainoppineilla on se usko, että he saattavat rakastaa Jumalata kaikesta sydämestä, ja kaikesta sielusta ja kaikesta mielestä. Mutta se taitaa olla väärä jumala, jota he rakastavat. Se jumala taitaa olla alimmaisessa taivaassa, jota he rakastavat, vaikka ne raukat luulevat, että [hän] on korkeudessa.

Katsokaat alas veteen, koska hyvin tyven on, katsokaat te lainoppineet, te kirjanoppineet ja fariseukset, kuinka se alimmainen taivas on maalattu siellä syvyydessä; sen ylimmäisen taivaan kuvaus siellä on, mutta onnetoin se ihminen, joka rupeis siihen alimmaiseen taivaiseen rientämään. Rietas on pannut kaikkia suruttomia katsomaan siihen alimmaiseen taivaaseen, joka on syvyydessä.

Siellä he näkevät kuuta ja aurinkota ja tähtiä, ja pilviä ja taivaan kaartaa. Ja siellä alimmaisessa taivaassa on se jumala, jota lainoppineet ja fariseukset saattavat rakastaa kaikesta sydäimestä. Siellä, nimittäin alimmaisessa taivaassa, on myös se jumala, jota juumarit ja viinaporvarit rakastavat. Siellä, nimittäin alimmaisessa taivaassa, on se jumala, jota siviät huorat ja rehelliset varkaat rakastavat kaikesta sydäimestä. Siellä, nimittäin alimmaisessa taivaassa on se jumala, jota kaikki suruttomat rakastavat. Se on tämän maailman jumala, joka nyt epäuskossissa lapsissa vaikuttaa, joka myös on uskotomittien taidot sovaissut, että heidän pitää valheita uskomaa.

Mutta taivaan Jumalata ei saata kristitytkään rakastaa niin kuin heidän pitäisi. Mutta omanvanhurskauden perkele on tarjonnut muutamille enemmän rakkautta, kuin heillä on. Omanvanhurskauden perkele saarnaa näin kristityille. Kuinka sinä saatat olla Jumalan lapsi, koska et saata rakastaa Jumalata kaikesta sydäimestä, kaikesta sielusta ja kaikesta mielestä. Sinun ajatukses lentävät ympäri maailman, ja sinä rakastat maailmaa enemmän kuin Jumalata. Kuinka sinä siis saatat olla Jumalan lapsi? Ja minkäs tähden omanvanhurskauden perkele saarnaa semmoisia kristityille? Joo! Sentähden, että he heittäisit pois uskomasta, että he ovat armon kautta Jumalan lapset.

Muutamille tuopi omanvanhurskauden perkele väärän autuudenperustuksen, koska hän tarjoo heille enemmän rakkautta, kuin heillä on. Niille saarnaa omanvanhurskauden perkele näin. Vaikka sinun ajatukses, himot ja halut ovat usein maailmassa, kyllä sinä sentähden rakastat Jumalata kaikesta sydäimestä, sielusta ja mielestä. Älä anna rakkautta pois, sinä tulet peräti köyhäksi ja kelvottomaksi, jos sinä annat pois rakkautta. Jos sinun pitäisi nyt vielä tunnustaman, ettet ole rakastanut Jumalata ylitse kaikkia, ja sinun lähimmäistäs niin kuin itse sinuas, niin sinä kadotat kaiken hyvyyden ja kaiken

kristillisyyden, ja tulet juuri pakanaksi. Koska nyt omanvanhurskauden perkele näin saarnaa niille, joilla ei ole oikia itsensä tunteminen, silloin tulee vielä oman rakkauden perkele vahvistamaan, mitä omanvanhurskauden perkele on saarnannut, ja omanvanhurskauden perkele saarnaa näin: Vaikka sinulla on pahoja ajatuksia, jotka lentävät ympäri maailman, ei ne ilmankaan tule sydäimestä, vaikka net on tyhjä mielessä. Ilmanki Jumalan rakkaus sentähden on sydämessä, vaikka pahat ajatukset on mielessä?

Mutta älä usko, veikkoinen henki, mitä perkele sinulle saarnaa rakkaudesta, sillä näin sanoi Jeesus lainoppineelle: Sinun pitää rakastaman Jumalata kaikesta sydäimestä ja kaikesta mielestä. Kuinka sinä rakastat Jumalata kaikesta mielestä, koska sinun mielessä on niin paljon joutavia maailman ajatuksia, ja vielä pahojakin ajatuksia, jotka vissimmästi panisit pois, jos Jumalan rakkaus olis mielessä.

Mutta riettaan konsti on se, koska hän sinulle tarjoo enemmän rakkautta kuin sinulla on, se on riettaan konsti, että sinä omistaisit sitä hyvää, jota sinulla ei ole, koska et enää tahdo omistaa sitä pahaa, kuin hän tarjoo. Sillä ensinnä hän tarjoo sinulle pahuutta, nimittäin maailmaa ja syntiä, mutta sinä sanot sitte maailmalle: Mene pois saatana, en minä sinusta huoli. Sitte tarjoo omanvanhurskauden perkele hyvyttä ja sanoo: Ota kuitenkin Jumalan rakkaus vastaan, koska maailman rakkaudesta et huoli.

Ka se oli hyvä tarjous. Ja oletpa välistä tuntenutkin Jumalan palavan rakkauden sydämessäs: mikset ota siis Jumalan rakkautta vastaan, koska rietas sen tarjoo? Oletpa sinä välistä tuntenut Jumalan palavan rakkauden sydämessäs. Mikset ota vastaan sitä ylön-palttista rakkautta, jota rietas tarjoo? Mutta moni kristitty ajattelee nyt, koska hän kuulee, että rietas tarjoo, ei ainoastans maailman rakkautta, jonka kristityt kyllä tuntevat, että se on riettaasta, mutta tuo Jumalan

rakkaus, kuinka se olis riettaasta, sitä ei saata vielä moni kristitty uskoa.

Meidän täytyy siis selittää tämä painava paikka näin: Koska sinä tunnet Jumalan rakkauden sydämessäs, niin sinun pitää uskomman, että se on Jumalasta, sillä riettaalla ei ole mitään Jumalan rakkautta annettavana, vaikka hän tarjoo. Mutta siinä seisoo riettaan petos, että hän tarjoo kristityille enemmän rakkautta, kuin heillä on. Ja jos nyt kristityt rupeevat uskomaan, että heillä on niin ja niin paljon rakkautta, että he saattavat rakastaa Jumalata kaikesta sydäimestä, ja kaikesta sielusta, ja kaikesta mielestä, niin saattavat he pian tulla petetyksi sillä lailla, että vihollinen lykkää havaitsematta mieleen toisen autuuden perustuksen kuin sen, mikä pantu on, nimittäin Jeesus Kristus.

Siinä mielessä omanvanhurskauden perkele tarjoo kristityille enemmän rakkautta, kuin heillä on, että hän sais heitä uskomaan, että he nyt saattavat rakastaa Jumalata kaikesta sydäimestä, ja kaikesta sielusta ja kaikesta mielestä. Mitäs semmoinen tarvitsee enää armon päällä elää, joka saattaa rakastaa Jumalata kaikesta sydäimestä, sielusta ja mielestä. Mitä hän tarvitsee enää tulla kirkkoon tunnustamaan: Minä vaivainen syntinen ihminen tunnustan, etten ole rakastanut Jumalata ylitsen kaikkia, enkä minun lähimmäistäni, niin kuin itseänin.

Semmoinen saattaa pian tulla parhaaksi kristityksi rakkauden kautta, ja se on kuitenkin jälkeen huomaittu, että ne joillen rietas on tarjonnut Jumalan rakkautta, jos het ovat sen tarjotun rakkauden vastaan ottaneet riettaan kädestä, net on saaneet vihan sydämeen, mutta ei rakkautta. Rietas tarjoi Jumalan rakkauden, ja pisti sen alla vihan sydämeen. Ja mistä tuo sokia raukka nyt tietää, että hänellä on viha sydämessä. Silmänkääntäjä osasi sen vihan salata, ja rakkauden vaan osotti. Ja muutampi tuli niin sokiaksi tämän rakkauden kautta, että hän suuttui kristityille, jotka tahdoit ilmoittaa hänelle sen

vihan, jonka rietas oli pistänyt sydämeen, sillä hän ajatteli, että kristityt tahtovat ottaa pois hänen rakkautensa.

Meidän pitää Jumalan armon kautta tutkiman riettaan juonia siinä rakkauden asiassa, sitte kuin me olemme rukoilleet sitä Suurta Ristinkantajata, jonka tykönä iankaikinen ja muuttumaton rakkaus on, että Hän pistäis jonkun rakkauden kipenen sydämeen, ja ottais vihan pois. Kuule, rakas Vanhin, niitten huokaus, joidenka rinnat tulevat joskus palavaksi sinun rakkaudestas, yhdeksi silmäin räpäykseksi. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 22: 34–46

34 Mutta kuin Pharisealaiset sen kuulivat, että hän oli Saddukealaisten suun tukinnut, kokoontuivat he yhteen.

35 Ja yksi lain-opettaja heistä kysyi häneltä, kiusaten häntä, ja sanoi:

36 Mestari, mikä on suurin käsky laissa?

37 Niin Jesus sanoi hänelle: sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalaas, kaikesta sydäimestäs, ja kaikesta sielustas, ja kaikesta mielestäs:

38 Tämä on ensimmäinen ja suurin käsky.

39 Toinen on tämän kaltainen: sinun pitää rakastaman lähimmäistäs niinkuin itse sinuas.

40 Näissä kahdessa käskyssä kaikki laki ja prophetat riippuvat.

41 Koska Pharisealaiset koossa olivat, kysyi heiltä Jesus,

42 Sanoen: mitä teille näkyy Kristuksesta, kenenkä poika hän on? he sanoivat hänelle: Davidin.

43 Hän sanoi heille: kuinka siis David kutsuu hengessä hänen Herraksi? sanoen:

44 Herra sanoi minun Herralleni: istu minun oikealla kädelläni, siihenasti kuin minä panen vihollises sinun jalkais astinlaudaksi.

45 Jos siis David kutsuu hänen Herraksi, kuinka hän on hänen poikansa?

46 Ja ei kenkään taitanut häntä mitään vastata: ei myös yksikään rohjennut sen päivän perästä häneltä enempä kysyä.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, mikä on suurin käsky laissa?

1. Sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalatas kaikesta sydäimestä.

2. kaikesta sielusta ja

3. kaikesta mielestä.

Vanhin vaatii rakkautta lapsiltans, ja iloitsee, koska pienet lapset, jotka vielä mahtuvat vanhemman syltiin, ottavat vanhinta ympäri kaulan ja halaavat häntä. Tämä lapsellinen rakkaus on niin suloinen, että vanhin unhottaa vaivansa, jonka hän on saanut kärsiä lasten tähden. Mutta koska nämät lapset raavastuvat, tulevat he niin suureksi, ettei he mahdu enää vanhemman syltiin. Ja jos vielä muutamilla olis vähäisen rakkautta, niin on kunnia niin suuri, ettei he vihti enää ottaa vanhempaansa ympäri kaulan ja halata häntä. Mutta he rupeevat sen sijaan huoria rakastamaan, niin kuin vanhemmat hyvin tiedätte ja näette. Moni vanhin on täytynyt vetää lastansa huorapukin alta. Ja millä tunnolla vanhin sen tekee, mahdatte hyvin arvata.

1. Sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalatas kaikesta sinun sydäimestäs. Jos me otamme esimerkin lapsista, niin me näemme, että he saattavat vanhemman mieli-suosioksi tämän suurimman käskyn laissa täyttää ainoastans silloin, koska he ovat viattomuuden tilassa, niin kauan kuin he istuvat vanhemman sylissä ja imevät hänen rintojansa. Silloin he ottavat vanhempaansa ympäri kaulan ja halaavat häntä valkeilla, pehmiöllä ja viattomilla käsillensä.

Mutta niin pian kuin lapset raavastuvat, rupeavat he halailemaan huoria. He ottavat horapukkia ympäri kaulan ja halaavat häntä. Muutamat ovat vielä niin hävittömät, että he

tekevät tuota juuri vanhemman silmään edessä. Mitäs vanhin sitte tuntee sydämesäns, koska hän näkee lapsensa makaavan riettaan sylissä, ja halailevan häntä? Tämä kaunis lapsukainen, joka ennen viattomuuden tilassa otti vanhempaansa ympäri kaulan ja halaisi häntä pehmiöllä, puhtailla ja viattomilla käsillä, makaa nyt riettaan sylissä ja antaa hänelle suuta. Mutta vanhin ei vihti nähdä tuota huoruuden rakkautta, vaan hänen täytyy juuri hävetä lapsensa puolesta ja kääntää silmänsä pois.

Niin on nyt ihmisen rakkauden kanssa ollut. Hän on saattanut viattomuuden tilassa rakastaa Luojaansa sillä lapsellisella rakkauksella, kuin hänellä silloin oli. Mutta nyt hän ei saata sitä tehdä, vaikka hän vielä vuovais, sillä sydän on niin kovin tarttunut maailmaan ja niihin asioihin, jotka maailmassa ovat, että se on mahdotoin hänen enää saattaa niin rakastaa Jumalata kaikesta sydäimestä, että se Jumalalle kelpais.

Surutoin ihminen ei saata ollenkaan muuta rakastaa kuin maailmaa. Hän makaa juuri riettaan sylissä yhtenä ruumiin ja sielun kanssa. Hän antaa suuta pirulle, joka myös saapi pusertaa hänen rintojansa, ja tehdä hänen kanssansa, mitä hän tahtoo. Mutta ei herännytkään ihminen saata rakastaa Jumalata kaikesta sydäimestä, vaikka hän tuntee jo, että Jumala vaatii senkaltaisen rakkauden. Armoitettu kristitty se nyt olis, joka saattais tuta joskus sen palavan rakkauden, niin kauan kuin hän vielä mahtuu Vanhimmän syltiin ja imee Hänen rintojansa.

Mutta yksi kristitty saapi koetella, että tämä palava rakkaus tulee niin harvoin, ettei hän saata sanoa kuitenkaan, jos hänellä on oikia itsensä tunteminen, että nyt hän rakastaa Jumalata kaikesta sydäimestä, sillä sydän ei ole hänen kädessänsä. Se on itsevaltias kappale se sydän, se rakastaa ketä hän tahtoo, ja ihminen saapi tuta usein ja paljon, että se pakkaa rakastamaan maailmaa, vaikka moni ei tunne itsekään mitä hän sydäimestä

rakastaa. Koska rietas varastaa vielä sydämen pois, ettei hän tunne itseään, mikä hänelle rakkain olis. Mutta omista ajatuksistaan saattaa yksi valvova ihminen nyt parhaiten tuta, mitä sydän rakastaa.

2. Sinun pitää rakastaman Jumalata kaikesta sinun sielustas. Tässä nyt erotetaan sielu sydäimestä. Ja rakkaus pitää tuleman ei ainoastans sydäimestä, mutta myös sielusta, se on hengestä, eli hengellisesti pitää sinun rakastaman ei ainoastans luonnollisesti, niin kuin yksi lapsi rakastaa vanhempaansa luonnollisella rakkaudella. Semmoinen rakkaus tulee myös sydäimestä, mutta ei se ole vielä hengellinen rakkaus. Tämä sana sielusta on pantu eroitukseksi, että me paremmin käsitäisimme, minkäkaltaisella rakkaudella meidän pitää rakastaman Jumalata. Nimittäin: Ei ainoastans luonnollisella rakkaudella, joka tuntuu siinä luonnollisessa sydämessä, vaan myös hengellisellä rakkaudella, koska Jumala on henki.

Sieluun kuuluu, ei ainoastans muisti, tahto, ymmärrys, järki ja omatunto, vaan myös sydän, nimittäin yksi hengellinen sydän, joka on se oikia sielu. Se on sydänhenki, joka tässä paikassa kutsutaan sieluksi. Se arvataan siitä, ettei rakkaus kuulu muihin sielun voimiin eli muihin sielun jäsenihin. Ei rakkaus ole muistissa, eli järjessä, eli ymmärryksessä, eli tahdossa, eikä myöskään omassatunnossa, vaan sydämessä on sekä luonnollinen että hengellinen rakkaus. Ja niin kuin luonnollinen rakkaus tuntuu siinä luonnollisessa sydämessä, niin pitää myös hengellinen rakkaus tuntu- man siinä hengellisessä sydämessä, joka tässä paikassa sieluksi kutsutaan, ei sen tähden, että hengellinen sydän on koko sielu, vaan sen tähden, että hengellinen sydän on valtakappale sielussa, niin kuin luonnollinen sydän on valtakappale ruumiissa.

Koska siis Vapahtaja sanoo: Sinun pitää rakastaman Jumalata kaikesta sinun sydämes- täs ja kaikesta sinun sielustas, niin se merkitsee, että sinun pitää rakastaman Herraa

sinun Jumalatas, ei ainoastansa luonnolli- sella sydämellä luonnollisesti, luomisen tähden, vaan sinun pitää rakastaman Herraa si- nun Jumalatas hengellisellä sydämellä hen- gellisesti, sillä se on antanut sinulle hengen. Luonnollisesti pitää sinun rakastaman Juma- lata sentähden, että Hän on luomisessa an- tanut sinulle silmät, korvat ja kaikki muut jä- senet.

Niin kuin lapsi rakastaa vanhempiansa luon- nollisella rakkaudella, niin pitää myös ihmi- sen rakastaman Jumalata kaikesta sydä- mestä luonnollisesti luonnon lahjain edestä, ja sitte kaikesta sielusta, se on hengellisesti hengellisten lahjain edestä. Mutta jos luon- nollinen rakkaus on huono ja puuttuvainen tässä luonnollisessa elämässä, niin on hen- gellinen rakkaus vielä huonompi, se on, jos me vähän rakastamme Jumalata näitten luonnollisten lahjain tähden, joita Jumala on meille antanut, niin me vielä vähemmin ra- kastamme hengellisten lahjain tähden, joita Hän on meille antanut.

Ruumiin puutosta ja vajavuutta me aina tun- nemme, mutta sielun asiat ei ole niin hyvät tuta. Sentähden kiittävät vielä suruttomat- kin Jumalata, koska he saavat hyvin pe- räsuoleen. Mutta sielun puolesta net ei ym- märrä kiittää, sillä net ei tunne sielun puu- tosta. Jos Jumala antaa heille kalat merestä, eli linnut ilmasta, niin sanovat suruttomat ta- van vuoksi: Jumalan kiitos. Sillä ne tulevat peräsuoleen. Jos Jumala tarjoo heille jotakin hengellistä hyvää, niin ei suruttomat huoli siitä. Ei ne huoli skoulusta, kussa het itse ja lapset saisit paremman ylösvaistuksen. Ei ne huoli kirjoista, kussa Jumalan sana heille näytetään. He sanovat vaan: Meillä on spörsmåli [eli katekismus] ja virsikirja ko- tona. Emme me huoli Raamatusta.

Jos heillä on juomaripappi, niin he kiittävät sitä ja sanovat. Meillä on hyvä pappi. Se ryyppää itse, ja antaa muiden myös ryyppätä. Jos Jumala antaa heille yhden hengellisen opettajan, joka haukkuu heitä

parannukseen, niin he kantavat hänen päälensä. Mutta juomaripapin päälle net ei kannan ollenkaan, jos hän vielä putoais perseellensä alttarin edessä.

3. Nyt pitäis meidän viimeiseksi katseleman mikä se on: Sinun pitää rakastaman Jumalata kaikesta mielestä. Tässä paikassa kuuluu, niin kuin rakkaus olis myös mielessä: se on järjessä. Mutta se on niin ymmärrettävä, että mielessä ovat ajatukset, jotka tulevat sydämestä. Koska rakkaus on sydämessä, niin on myös mieli ja halu taipuneet siihen. Niin on lapsella vanhin mielessä, ja ylkämiehellä on morsian mielessä.

Mutta siinäpä nyt koetellaan, kuinka vähän meillä on Jumalan rakkautta sydämessä ja sielussa, koska maailma on mielessä. Se on vissi merkki, että se asia, joka usein ajatukseen tulee ja mieleen, se on rakkain. Se on ihmisen paras tavara ja siihen on sydän tarttunut. Kuinkas nyt yksi syntinen ihminen saattaa rakastaa Jumalata kaikesta mielestä, koska hänen sydämensä on tarttunut maailmaan, ja maailma tulee usein mieleen?

Minä en puhu niistä, joita maailmanrakkaus kokonansa hallitsee, sillä net ovat jo aikaa kadottaneet Jumalata. Mutta minä otan nyt niitä esimerkiksi, joilla on halu rakastaa Jumalata, kaikesta sydämestä, sielusta ja mielestä, kuinka usein heidän täytyy valittaa, että maailma pakkaa mieleen; kuinka usein vihollinen lykkää pahat ajatukset mieleen, ja kuinka usein pahat himot ja halut nousevat. Millä lailla he saattavat rakastaa Jumalata kaikesta mielestä, koska vieraat ajatukset, niin usein tulevat mieleen?

Ei ole se mahdollinen enää synninlankeemuksen jälkeen. Mutta viattomuuden tilassa se on saattanut olla mahdollinen, koska ihmisen luonnossa ei ole turmelusta ollut. Mutta armonvarkaat, joiden omatunto ei ole valvomassa, jotka ei tunne sydämensä turmelusta ja joita vihollinen ei kiusaa, ne luulevat kyllä saattavansa rakastaa Jumalata kaikesta sydämestä, kaikesta sielusta ja

mielestä. Ja kuitenkin on viha sydämessä. Mutta se on parempi, että ihminen tuntee sen, ettei hän saata enää rakastaa Jumalata niin kuin hänen pitäis, vaikka kuinka halu olis rakastaa. Parempi se on, että joka kristitty tuntee, ettei rakkaus enää kelpaa autuuden perustukseksi. Hänen täytyy sitä vastaan perustaa autuutensa sen ainoan perustuksen päälle, joka jo pantu on, se on Jeesus Kristus ja Hänen ansio.

Anna nyt pois rakkaus, hyvä fariseus, ja sinä lainoppinut, joka tulet vasiten kiusaamaan Kristusta, että pääsisit kantamaan Hänen päällensä kirkkoraadin edessä. Sinun pitää tästedes tietämän, että viattomuuden tilassa on ihminen rakastanut Jumalata kaikesta sydämestä, kaikesta sielusta ja kaikesta mielestä. Mutta nyt synninlankeemuksen jälkeen ei saata yksikään lain täyttää. Ei kelpaa enää rakkaus autuuden perustukseksi.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat niin pienet, että he mahtuvat Vanhemman syltiin, ne ottavat vielä joskus Vanhempaansa ympäri kaulan ja halaavat Häntä, ja Vanhin iloitsee siitä, ja unhottaa silloin kaiken vaivansa, jonka Hän on kärsinyt, koska Hän suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnytti heitä.

Ja nyt te lapsukaiset, jotka oletta välistä tunteeet sen palavan rakkauden sydämissanne, koska Jumala se Taivaallinen Vanhin ottaa teitä syltiin, ja painaa teitä rintojansa vastaan, halatkaat ja rakastakaat Häntä, koska te saatte joskus tuta sen palavan rakkauden, jonka Hän armonsa kautta on sytyttänyt ja ylösherättänyt sydämissanne. Koska Jumala se Taivaallinen Vanhin ottaa teitä syltiin, ja painaa teitä rintojansa vastaan, halatkaat ja rakastakaat Häntä, koska te saatte joskus tuta sen palavan rakkauden, jonka Hän armonsa kautta on sytyttänyt ja ylösherättänyt. Ja älkää sentähden olko kärsimättömät, jos Hän välistä pannee teitä vähäksi aikaa istumaan tämän maailman kylmän laattian päälle. Pian Hän tulee ottamaan

teitä sylliinsä, eikä laske enää koskaan pois
helmastansa. Silloin teidän rakkautenne

tullee palavaksi eikä enää lopu, koska te
saatte silloin rakastaa Häntä ijankaikkisesti.
Amen

Alkuperäinen. Aunon kokoelma. Kansallisarkisto / Hel-
sinki /

Hänelle pitää tuleman synnyttämisen kipu, hän on tyhmä lapsi, sillä ei hän taida sitä aikaa lasten synnyttämisessä pysyväinen olla. Mutta minä tahdon päästää heitä helvetin vallasta, ja vapahtaa heitä kuolemasta. Kuolema, minä tahdon olla sinulle myrkkyy, helvetti, minä tahdon olla sinulle surma! Kuitenkin on se lohdutus minun silmäini edestä peitetty.

Herra osoittaa tässä profeetta Hosean kautta, että katuvaisille sieluille pitää tuleman synnyttäväisen vaivat. Niin kuin tämä synnytysvaiva mainitaan monessa paikassa, niin on myös tässä selitetty, kuinka katuvainen sielu tekee, koska uuden syntymisen vaivat tulevat; hän on niin kuin tyhmä lapsi, ei hän malta olla yhdessä paikassa sen aikaa, kuin uusi ihminen syntyisi, vaan hän tahtoo synnyttämisen keskellä marssia sinne ja tänne. Kärsimättömyyden tähden panee hän välistä maata, ja välistä hän seisoo polvilansa ja välistä hän marssiskelee.

Vaikka hän on raskas ja pitäisi varoman itseänsä nostamasta raskaita kuormia, ottaa hän yhtä hyvin aikaisia maailman kuormia päälensä, luottain oma in voimainsa päälle. Hän nostaa välistä kymmenen tuhannen leiviskän painon, ajatellen että hän on entiselänsä, jolloin hän kantoi kymmenen tuhannen leiviskän painon niin kuin höyhensäkin, eikä tämä paino siihen aikaan tuntunut omantunnon päällä. Rietas ilmankin nosti avuksi, ettei kymmenen tuhannen leiviskän paino pitänyt tuntuman omantunnon päällä.

Mutta jos yksi raskas ihminen rupeaa semmoisia raskaita kuormia nostamaan ja kantamaan omalla voimalla, niin minä pelkään, että hänelle käypi väärin. Pian raskas ihminen särkyy, jos hän on ylön rohkia nostamaan ja kantamaan raskaita synnin kuormia omalla voimalla. Ja jos hänellä ei olisi niin suuri rohkeus ja niin suuri luottaminen oma in voimainsa päälle, niin vissimmästi hän rukoilisi sitä Suurta Sankaria, joka on kaiken maailman synnit kantanut, tulemaan avuksi kantamaan. Jos, sanon minä, yksi raskas ihminen tuntisi heikkoutensa, vissimmästi hän

rukoilisi voimallisemmän miehen tulemaan avuksi hänelle.

Mutta me kuulemme nyt profeetta Hosean kirjoituksesta, että syntinen on niin kuin tyhmä lapsi. Ei hän malta olla yhdessä kohti sitä aikaa, kuin uusi ihminen syntyy, vaan hän pyörii sinne ja tänne maailman perässä. Hän ottaa aikaisia maailman kuormia päälensä ja koettaa usein omalla voimalla kantaa kymmenen tuhannen leiviskän painoa, ja omavanhurskaus antaa hänelle semmoisen vauhdin, että hän rupeaa luottamaan oma in voimainsa päälle, ajatellen että hänellä on vielä sama voima kuin silloin nuorempana, koska hän oli vielä yksinkertainen. Silloin hän kyllä nosti selkäänsä kymmenen tuhannen leiviskän painon, niin kuin höyhensäkin, ja kantoi sen kuorman aivan helposti. Eikä tämä paino ollut siihen aikaan raskas, koska hän oli vielä yksinkertainen ja parhaassa voimassa häääämässä maailman kanssa ja riettaan kanssa huvittelemassa. Ei tämä kymmenen tuhannen leiviskän paino silloin tuntunut mitään painavan omantunnon päällä, sillä rietas, joka oli siihen aikaan hänen yläkäsä, nosti synnin kuorman kahden eli kolmen miehen avulla, ettei tämä kuorma tuntunut mitään painavan omantunnon päällä. Ne kaksi miestä, joitten avulla rietas nosti ja kantoi synnin kuorman, oli ensiksi luonnollinen siveys ja toiseksi kuollut usko. Luonnollinen siveys nosti säkin toisesta päästä ja kuollut usko toisesta päästä ja rietas vielä autti keskeltä. Arvattava se on, mikä voima on maailman ruhtinaalla kantamaan synnin kuormaa, koska hän vielä ottaa luonnollisen siveyden ja kuolleen uskon avuksensa. Ne kolme kantavat kyllä kymmentuhannen leiviskän painon, niin kuin tyhjän.

Mutta koska tämä uuden ihmisen synnyttäjä, joka nyt käypi raskaana uuden ihmisen kanssa, sai toisen Ylkämiehen, niin heitti maailman ruhtinas häntä suosittelemasta, eikä enää auta häntä kantamassa synnin kuormaa, mutta panee vielä kateuden tähden kivet kuorman päälle ja yllyttää häntä vielä oman vanhurskauden kautta itse kantamaan synnin kuormaa, ettei tämä huono ja viheliäinen ihminen, joka nyt on raskas ja vielä syntymävaivassa, pitäisi tuntemaan omaa heikkouttaan, ja kuinka vaarallinen se on kahdenkertaisen ihmisen raskasta kuormaa omalla voimalla nostaa ja kantaa.

Pian senkaltainen raskas ihminen särkyä, jos hän nostaa jotakin raskasta yli voimainsa. Mutta se on sen viettelijän tarkoitus, että tämä kahdenkertainen ihminen särkyisi ja ettei hänen pitäisi kärsivällisyydellä odottaman syntymäaikaansa. Maailman kunnia tekee myös sen, ettei hän tohdi rukoilla sitä Suurta ja Vahvaa Sankaria, joka kaiken maailman synnin kuorman on kantanut, että Hän tulisi ja ottaisi pois sen raskaan kuorman, joka hänen omantuntonsa päällä makaa. Sillä katuvainen sielu, jolle synnyttämisen kipu on tullut, on niin kuin tyhmä lapsi, ettei hän taida enään sitä aikaa synnyttämässä pysyväinen olla, ja tosin tämä katuvainen sielu on niin lapsellinen, niin huikentelevainen ja häilyväinen ajatuksissansa, koska uudensyntymisen vaivat rupeavat päälle käymään, ettei hän taida olla pysyväinen rukouksissa ja huokauksissa ja kärsivällisyydessä, niin kauan kuin uusi ihminen syntyy, vaan pyörii sinne ja tänne maailman perään. Hän marssii välistä ulkona maailman tuulussa, ja ottaa aikaisia synnin kuormia päälensä, kantaaksensa omalla voimallansa.

Kuitenkin on Jumala luvannut pelastaa hänen helvetistä, niin kuin me kuulemme profeetta Hoosean edellä mainituista sanoista. Vapahtaja, joka näki missä tuskassa ja vaivassa tämä huono ja heikko ja viheliäinen ihminen on, tahtoo päästää hänen sielunsa helvetistä. Katuvainen sielu tuntee usein

itsensä olevan kuoleman kauhistuksessa. Kuolema kauhistaa häntä niin kovin, että hän vapisee. Mutta Herra sanoo: *”Kuolema, minä tahdon olla sinulle myrkkyy, helvetti, minä tahdon olla sinulle surma.”* Jos vaan katuvainen sielu jaksaisi sen uskoa, että Herra tahtoo hänen sielunsa pelastaa helvetistä ja olla kuolemalle niin kuin myrkkyy, niin hän pääsisi pikemmin syntymävaivasta.

Koska Herra on nyt pannut sinun päällesi synnyttäväisen kivun, sinä katuvainen sielu, niin älä ole niin kuin tyhmä lapsi, joka ei saata olla pysyväinen, vaan ole hiljaa, ole kärsiväinen ja huuda, koska syntymävaivat rupeavat päälle käymään. Huuda niin korkealla äänellä, että se kuuluu helvetin syvyydestä taivaaseen asti, notkistain polviasia synnyttäissä ja nojaten päätäs Jeesuksen rintaa vasten, ottain lujasti ympäri Hänen polviansa ja huutain, Isän nimeen. Sinä tiedät ilmekin, kuka sen uuden ihmisen oikea Isä on, koska sinulla on tekemistä ainoastaan yhden kihlatun miehen kanssa, joka sinun on avioliiton lupauksen alla raskaaksi tehnyt sinä yönä, jona Hän petettiin maailman huorilta ja joutui itse sinä yönä huokaamaan ja kauhistumaan, verta vuodattamaan ja helvetin vaivaa kärsimään, että Hän omalla verellensä nostaisi sinun sielusi vapaaksi sen viettelijän hallituksesta.

Etkös sinä muista, o viheliäinen syntinen, että sinä yönä, jona Hän petettiin, otti hän sinun väkisellä riettaan sylistä, ja teki sinun raskaaksi Pyhän Hengen kautta ja avioliiton lupauksen alla, ja aikoi ottaa sinun kirkkoon morsiamen tavalla, niin pian kuin sinä olet synnytyksivaivasta terveeksi tullut. Koska sinä siis tiedät, kuka sen uuden ihmisen oikea Isä on, jonka synnyttämisen tähden syntymävaivassa olet, niin huuda, koska tuska käypi usein ylitses, että koko maailma saapi tietää, kuka sen uuden ihmisen oikea Isä on. Sillä Hän on luvannut, että Hän tahtoo pelastaa sinun sielusi helvetistä. Hän antaa myrkkyyä kuolemalle, joka sinua kauhistaa ja surmaapi helvetin, joka sinua peljättää.

Kumarra siis polvias Herran Jeesuksen nimeen, sinä, joka raskas olet. Avaa sinun sydämes ja huuda, sinä, joka olet synnyttämisen vaivassa, nojaten päätäsi Jeesuksen rintaa vasten. Ota lujasti Hänen polvensa ympäri synnyttäissä ja rukoile, että sinä pian pääsisit synnytysvaivasta, ja että se uusi ihminen, joka syntyvä on, olisi täydellisesti luotu Isänsä kuvan jälkeen, ja että tämän uuden ihmisen Isä ottaisi hänen pian ylös, kylmän lattian päältä.

Me toivomme, että niin kuin Jumala kuuli Ismaelin äänen, koska tämä Aabrahamin lapsi parkui maan päällä, kovan janon tähden, niin kuulee myös Jumala niitten vastasyntyneiden ja alastomain ja maailman kylmän lattian päällä itkeväisten lasten parkumisen, koska he nostavat silmänsä ja kätensä taivaaseen päin, ja huutavat: rakas Vanhin, nosta meitä ylös kylmän lattian päältä ja kääri meitä puhtaisiin liinavaatteisiin, pese meitä puhtaalla elämän vedellä ja anna meidän imeä armon nestettä sinun rinnoistasi, jotka vuotavat maitoa ja hunajaa. Kuule rakas Vanhin, itkeväisten ja vastasyntyneiden lasten huokaus: Isä meidän, joka olet taivaissa, jne.

EVANKELIUMI: MATT. 9: 1–8

1 Ja hän astui haahteen, meni jälleen ylitse ja tuli omaan kaupunkiinsa.

2 Ja katso, he toivat hänen eteensä halvattun, joka makasi vuoteella. Ja kuin Jesus näki heidän uskonsa, sanoi hän halvattulle: poikani, ole hyvässä turvassa, syntis annetaan anteeksi sinulle.

3 Ja katso, muutamat kirjanoppineista sanoivat keskenänsä: tämä pilkkaa (Jumalaa).

4 Ja kuin Jesus näki heidän ajatuksensa, sanoi hän: miksi ajattelette paha sydämessänne?

5 Sillä kumpi on keviämpi sanoa: synnit annetaan anteeksi sinulle, taikka sanoa: nouse ja käy?

6 Mutta että teidän pitää tietämän Ihmisen Pojalla olevan vallan maan päällä synnit anteeksi antaa, (niin sanoi hän halvattulle:) nouse ja ota vuotees, ja mene kotias.

7 Ja hän nousi ja meni kotiansa.

8 Ja kuin kansa sen näki, ihmettelivät he ja kunnioittivat Jumalaa, joka oli ihmisille antanut senkaltaisen vallan.

Me kuulemme meidän pyhästä evankeliumista, että halvattu tuotiin Vapahtajan tykö, ja Jeesus sanoi hänelle: *”Poikani, ole hyvässä turvassa, sinun syntisi annetaan anteeksi sinulle.”*

Sen johdolla pitää meidän tällä hetkellä peräänajatteleman: **Minkäkaltaisille ihmisille synnit anteeksi annetaan, eli minkäkaltaisessa sielun tilassa ihmisen pitää oleman ennen kuin hän saapi syntinsä anteeksi?**

Se halvattu ihminen, joka tuotiin Vapahtajan tykö, oli ilman epäilemättä sairas, sekä sielun että ruumin puolesta. Se tapahtuu välistä, että muutamat ihmiset heräävät tautivuoteella, koska kuolema peljättää heitä luonnollisen taudin kautta. Silloin rupeavat he ajattelemaan ijankaikkisuutta, ja kuinka heidän pitää tuleman aikaan, koska täällä on niin pahoin eletty. Se tapahtuu välistä, että Jumala aukaisee muutaman sokian raukan silmät luonnollisen taudin kautta, että hän rupeaa tuntemaan ja katumaan syntiänsä.

Halvattu ihminen oli ilman epäilemättä alkanut syntiänsä näkemään ja katumaan tautivuoteella, vaikka hänellä ei ollut voimaa puhua siitä asiasta Vapahtajalle. Oli myös, kuka tiesi, maailman kuorma niin suuri, ettei hän kunnian tähden tohtinut tunnustaa syntiänsä Vapahtajalle. Me arvaamme hyvin sen syntisen vaimon katumuksesta, joka itki Vapahtajan jalkain juuressa, eikä yhtä hyvin puhunut mitään; hän itki ainoastaan syntiänsä, mutta ei hän saattanut maailman kunnian tähden tunnustaa syntiänsä Vapahtajalle. Ei hän viihtinyt ilmoittaa minkäkaltaiset synnit oli hänen tuntonsa päällä. Mutta hän itki

ainoastaan, sillä hänessä oli vielä niin suuri maailman kunnia, ettei hän saattanut julkisesti tunnustaa syntiänsä eli sanoa Vapahtajalle minkäkaltainen synty erinomattain oli alkanut hänen tuntoansa vaivaamaan.

Mutta ainoastaan se itkeminen kaikkein herrain silmäin edessä, osoittaa, ettei maailman kunnia saattanut häntä estää osoittamasta sielunsa tilaa koko maailmalle. Muutamat ihmiset kätkevät hedelmänsä, jota kutsutaan sen tähden hengelliseksi huoruudeksi eli huoraksi, koska he nimittäin salaavat itsensä, eivätkä viihtä maailman kunnian tähden ilmoittaa sielunsa tilaa, vaikka heillä on vähän levottomuutta.

Nyt taisi tämä halvattu ihminen olla siinä tilassa, että hänellä oli totisen katumuksen ainetta, mutta ei hän saattanut ilmoittaa ihmisille, mikä puutos hänellä oli. Ei hän saattanut vielä puhua katumuksestansa mitään. Mutta Vapahtaja näki varsin hänen haamustansa ja hänen silmistänsä, että hän oli epäilyksissä, sen tähden sanoo hän: *”Poikani, ole hyvässä turvassa, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.”* Ottakaa nyt tästä esimerkistä vaari, te katuvaiset sielut, jotka omanvanhurskauden tähden olette epäilyksessä, ja katsokaa, kuinka Vapahtaja on armollinen katuvaaisille.

Tämä esimerkki osoittaa, ettei Vapahtaja tahdo yhdenkään syntisen kuolemaa, vaan se on Hänen tahtonsa, että jokainen, jolla on henki ja elämä, kääntyisi Hänen puoleensa ja tulisi autuuden tuntemiseen, koska Hän sanoi tälle halvatulle miehelle: *”Poikani, ole hyvässä turvassa, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.”* — Muutamat katuvaiset ovat epäuskoiset, eivätkä saata omistaa itsellensä näitä ja muita armon lupauksia, he sanovat: *”Eivät lupaukset kuulu meille, ne kuuluvat muille, joilla on parempi katumus. Ei meillä olekaan oikeaa katumusta; vaikka Vapahtaja sanoi halvatulle: Ole hyvässä turvassa, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi, ei Hän ole sitä sanonut meille, jotka olemme niin suuret*

syntiset ja joilla ei olekaan oikeaa katumusta; jos meillekin tulisi semmoinen katumus kuin halvatulle, niin me uskoisimme, että Vapahtaja on meillekin armollinen; mutta ei meillä ole senkaltainen katumus, joka Jumalan edessä kelpaa.”

Mutta kuulkaat nyt te katuvaiset sielut, mi-hinkä mutkaan te olette eksyneet. Te tahdotte parempaa katumusta, että te katumuksellanne pääsisitte tienamaan armoa, kun ette omalla parannuksella saata tienata. Mutta minä sanon teille: Jos te tahdotte katumuksella maksaa teidän syntejänne, niin te saatte mennä helvettiin ja tienata siellä; jos ette tahdo ottaa armoa vastaan ilman tienaa-matta, niin te saatte tienata helvetissä. En minä tiedä muuta neuvoa. — Jopa nyt pistää armonvaras nokkaansa ovenraosta ja sanoo: *”Kuulkaa nyt, kuinka hän käskää katuvaisten mennä helvettiin tienamaan armoa katumuksella. Mutta me emme mene sinne, vaikka kuinka käskettäisiin; me luotamme sen päälle, että Jumala on meille armollinen, vaikka kuka sanoisi, että me olemme armonvarkaita. Me otamme esimerkin tästä halvatusta miehestä, jolle Vapahtaja antoi synnit anteeksi, vaikka hänessä ei tuntunut yhtäkään katumuksen merkkiä.”*

Mistä te tiedätte, että halvatulla oli oikea katumus, koska Vapahtaja antoi hänelle synnit anteeksi, sillä ei ole missään kirjoitettu, että Jumala antaa suruttomille ja katumattomille synnit anteeksi? Mutta armonvarkaat sanovat: *”Meillä on oikea katumus, me teemme katumuksen joka päivä.”* Mutta kuinkas te teette sen katumuksen ja parannuksen, kä-silläkö te teette sen, vai suulla, vai ajatuk-silla, taikka tahdolla ja järjellä?

Tällä halvatulla miehellä oli semmoinen katumus, ettei hän saattanut sanoa, kuinka sydän oli hänellä kipeä. Mutta armonvarkaat eivät saata sanoa muuta, kuin että sydän on heillä pehmeä ja rakas Vapahtajalle. He ovat niin rakkaat Vapahtajalle, että he ottaisivat Häntä ympäri kaulan, jos Hän tulisi näkyville.

Mutta katuvaiset ei tahdo tulla Vapahtajan silmään eteen, ennen kuin häitä käskee, koska he tuntevat itsensä niin huonoiksi, etteivät he jaksa käydä, mutta muitten täytyy heitä kantaa Vapahtajan tykö. Sillä niin kuin muut kantoivat tätä halvattua Vapahtajan tykö, niin täytyy vielä nytkin muitten kantaa epäileviäsi sieluja Vapahtajan tykö, koska he eivät itse jaksa käydä. Mutta koska armonvarkaat ovat niin heikoiksi tulleet, että heitä olisi muitten täytynyt kantaa Vapahtajan tykö?

Mutta asia on tämä: Että ne, jotka epäilevät Jumalan armosta, ne ovat katuvaiset, ja se ei ole muu kuin omavanhurskaus, joka estää heitä tulemasta Vapahtajan tykö; mutta ne, jotka eivät koskaan epäile Jumalan armosta, ne ovat armonvarkaat, sillä ne ottavat armon, koska vaan he tahtovat. Mutta katuvaisen sielun täytyy odottaa siksi kuin hänelle annetaan. Armonvarkaat eivät ole koskaan epäilleet Jumalan armosta; ja kuinka he saataisivat epäillä, koska he varastavat armoa joka päivä. Se on mahdoton. Eivät he saata sanoa, kuinka ja koska katumus on tapahtunut, ja yhtä hyvin luottavat he Jumalan armon päälle.

Mutta katuvaiset sielut epäilevät usein Jumalan armosta, sillä se on mahdoton heidän uskoa, ennen kuin usko annetaan heille. Vaikka epäileminen tosin ei ole Pyhän Hengen työ, vaan epäileminen seuraa oikeasta katumuksesta. Se on merkki siihen, että entinen kuollut usko on loppunut, ja semmoisille katuvaisille sieluille, jotka epäilevät Jumalan armosta, niille sanoo Jeesus: Poikani, ole hyvässä turvassa, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi. Mutta koska armonvarkaat ovat epäilleet Jumalan armosta? Koska he ovat itkeneet syntiänsä, eli synteinsä paljouden tähden tulleet halvatuiksi, vihelijäisiksi, raadollisiksi, raajarikoiksi, alaspainetuiksi ja voimattomiksi, että synnin tuskan ja oman tunnon vaivan tähden kaikki voimat olisivat loppuneet, kaikki usko olisi puuttunut ja rakkaus olisi jäähtynyt? Koska ovat

armonvarkaat niin huonoiksi tulleet kuin tämä halvattu ihminen, että muitten on täytynyt heitä kantaa Jeesuksen tykö?

Minä kuulen aina kuolleen uskon tunnustajain sanovan, että heillä on uskoa, heillä on toivoa, heillä on rakkautta, heillä on hyvät ja pitkät rukoukset, heillä on kaikki hengelliset tavarat, kun sitävastoin katuvaiset sielut valittavat. Ei heillä ole rakkautta, ei heillä ole rukouksen voimaa, ei heillä ole mitään muuta kuin huokauksia ja kyyneleitä. Eikä ole joka aika kyyneleitäkään, koska sydän on niin kova ja niin ilkeä, etteivät he saata edes itkeäkään. Muutamat katuvaiset ja murheeliset sielut luulevat, etteivät he ole kelvolliset Vapahtajalle, koska muilla on kyyneleitä uh rata Vapahtajalle, ja heillä ei ole kyyneleitäkään, mutta ainoastansa huokauksia.

Mutta me näemme, että armonvarkailta on myös paljon kyyneleitä, joita he uhraavat kuolleele Vapahtajalle, koska niin saarnataan, että luonnolliset taipumukset liikuteetaan. Ja armonvarkaat luulevat olevansa oikein kelvolliset Vapahtajalle, koska he saatavat itkeä; mutta ne on yhtä hyvästi kelvolliset Vapahtajalle kuin maailman ruhtinaallekin ja maailman ruhtinaalle kuin Vapahtajallekin.

Vaikka emme silti sano, että kyneleet eivät ole kelvolliset, koska ne ovat oikeat katumuksen kyneleet, hengellisen köyhyyden kyneleet, elävän rakkauden kyneleet ja kaipauksen kyneleet, niin kuin me kuulemme monessa paikassa pyhässä Raamatussa mainittavan, esimerkiksi: Daavid on itkenyt, Maria Magdalena on itkenyt, Pietari on itkenyt, Johannes on itkenyt ja Jeesus on itkenyt. Mutta se tulee sen päälle, minkätähden ihmiset itkevät. Sillä huorat myös itkevät, koska he eivät saa lihallista tahtoansa täytetyksi, varkaat myös itkevät kunniansa perään, juomarit itkevät, koska paloviina nousee päähän, ja muutamat itkevät ilman aikojaan.

Me sanomme siis, ettei katumuksen kyyneleet ole laitettavat, koska katuvainen itkee syntiänsä. Mutta eivät kaikki katuvaiset saata itkeä, vaikka heidän katumuksensa on vielä katkerampi ja raskaampi kuin niitten, jotka saattavat itkeä. Ne ovat vasta oikein köyhät, joilla ei ole kyyneleitäkään uhrata Vapahtajalle, vaan ainoastaan huokauksia. Mutta juuri senkaltaisille köyhille, huonoille, viheliäisille, raadollisille, pieksetyille, alaspainetuille ja särjetyille, joilla ei ole mitään muuta kuin huokauksia, juuri niille sanoo Jeesus: *”Poikani, ole hyvässä turvassa, sinun syntisi annetaan anteeksi sinulle.”*

Siviöillä on siveyttä ja vanhurskautta omasta takaa, eivät he kaipaa niin paljon Kristuksen vanhurskautta, koska heillä on vanhurskautta ja siveyttä ja hyviä töitä itsellensä. Armonvarkailla on uskoa, toivoa ja rakkautta niin paljon, etteivät he tarvitse olla näitä hengellisiä lahjoja paitsi. Eivät he koskaan valita, että heillä on uskon, rakkauden ja rukouksen puutos. He saattavat nimittäin alati luottaa Jumalan armoon, he saattavat myös rukouksia pitää, koska he tahtovat, ja he sanovat aina rakastavansa Jumalaa.

Mutta katuvaisilla ei ole näitä hengellisiä lahjoja, ei heillä ole siveyttä, ei heillä ole vanhurskautta, ei heillä ole uskoa, ei ole toivoa, eikä rakkautta, ei heillä ole rukouksia, jotka kelpaavat Jumalalle, ei heillä ole monesti kyyneleitäkään. Ei heillä ole muuta kuin syntiä ja vääryyttä, ja epäilystä ja rakkauden puutetta, ei heillä ole voimaa rukoilemaan, eivätkä he myös jaksaa uskoa. Ne vasta ovat oikein köyhät ja raadolliset lampaat, viheliäiset, maailmalta pois heitetty ja vihatut, suruttomilta kirottu, omaltatunnolta tuomitut, ijankaikkiseen vaivaan poisheitetyt ja helvettiin alaspainetut. Mutta semmoisille

halvatuille sanoo Jeesus: Ole hyvässä turvassa, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.

Mutta mitä sanovat fariseukset ja ulkokullatut, koska he kuulevat, että semmoisille halvatuille annetaan synnit anteeksi. Joo, he sanovat: *”Tämä pilkkaa Jumalaa.”* Eivät he usko, että Ihmisen Pojalla on valta synnit antaa anteeksi maan päällä, erinomattain semmoisille halvatuille, jotka eivät kelpaa maailmalle. Mutta tämän sanan kautta tulee tämä halvattu ihminen ylösnostetuksi helvetistä. Samassa kuin hän saapi syntinsä anteeksi, saapi hän Vapahtajalta senkaltaisen voiman, että hän, joka ennen ei saattanut liikuttaa kättänsä taikka jalkaansa johonkuhun hyvään työhön, hyppää ylös vuoteesta niin kuin peura ja kantaa suurella ilolla ja riemulla hänen vanhoja makauksiansa, joissa hän on sairastanut kauan aikaa. Ja kaikki totiset kristityt kiittävät Jumalaa, joka antoi ihmisille senkaltaisen vallan ja sen suuren armon, että yksi halvattu ihminen pääsee ylös epäilyksen vuoteesta ja kuoleman kahleista.

Kuulkaat nyt te halvattun ihmisen kantajat, jotka olette saaneet sen voiman ylhäältä, että te jaksatte kantaa halvattuita Jeesuksen tykö, kantakaa heitä sen suuren Vapahtajan, Jeesuksen tykö, ennen kuin he kuolevat, että he saisivat kuulla tämän sulaisen sanan Jeesuksen suusta: Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi. Silloin te ynnä niitten kanssa, jotka kiittävät Jumalaa tämän suuren armon edestä, saisitte ilolla nähdä, kuinka halvatut nousevat epäilyksen vuoteesta ja hyppäävät niin kuin peurat, koska he tulevat Jeesuksen tykö Siionin vuorelle ja veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle, nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Lähde: Sanomia Siionista 1899: 17–22, 33–40

Minä annan sinulle taivaan valtakunnan avaimet, ja mitä sinä maan päällä sidot, pitää sidotun oleman taivaassa; ja mitä sinä päästät maan päällä, sen pitää oleman päästetyn taivaassa.

Me kuulemme näistä Vapahtajan sanoista, että taivaan valtakunnan avaimet annettiin Pietarille, vaikka hän oli tyhjä syntinen ihminen ja monessa paikassa puuttuvainen. Ja me olemme myös kuulleet, kuinka Pietari käytti niitä taivaan valtakunnan avaimia. Hän laski katuvaaisia ja epäileviäisiä taivaan valtakuntaan, mutta sulki ulos katumattomia ja ulkokullatuuta, jotka tunkivat itsensä taivaan valtakuntaan. Katuvaisille ja uskovaisille hän antoi synnit anteeksi, mutta ulkokullatuille, joilla ei ollut totista katumusta eikä elävä usko, niille hän sanoi näin: *”Ei sinulla ole osaa eikä arpaa tässä sanassa, sillä ei sinun sydämes ole oikea Jumalan edessä; sen tähden tee parannus sinun pahuudestas ja ruokoile Jumalata, että sinun sydämes ajatus annettaisiin anteeksi.”* Ap. t. 8: 21

Mutta fariseukset, jotka luonnollisen järjen viisautta noudatit, olit aina siinä uskossa, ettei muu kuin Jumala saata synnit anteeksi antaa. Ja sama usko näkyy olevan tämän aikaisilla fariseuksilla. He sanovat, ettei ole kenellekään sitä voimaa eli valtaa annettu, että hän saattaa synnit anteeksi antaa. Kuitenkin on se ulkonainen usko ollut seurakunnassa, että taivaan valtakunnan avaimet ovat annetut saarnaviralle, joka Jumalan puolesta tykö sanoo syntein anteeksi antamisen rippivieraille ja myös niille, jotka ovat tuomitut kirkon rangaistukseen.

Mutta kirkon rangaistus on näinä aikoina muuttunut ulkokullaisuudeksi, ja tapahtuu ainoastans tavan vuoksi. Sillä nyt annetaan yhdelle huoralle eli varkaalle synnit anteeksi, vaikka heissä ei tunnu katumuksen ainetta eli parannuksen aikomusta. Eikä moni saata uskoa, että varas on tullut kristityksi sen tähden, että hän on kirkonrangaistuksen

kärsinyt. Sitä kuitenkin merkitsee kirkon rangaistus, että hän on tullut kristityksi, joka sen rangaistuksen on kärsinyt. Sillä ensimmäisessä kristillisessä seurakunnassa katsottiin kirkon rangaistus suurimmaksi armoksi, koska (*1) katuvaainen syntinen pääsi kirkon rangaistusta kärsimään, eli katsottiin mahdolliseksi saamaan syntinsä anteeksi ja otettaman kristillisen seurakunnan jäseneksi.

Mutta nyt se asia pidetään häpeänä ja rangaistuksena, joka silloin oli yksi suuri armo ja hyvä työ syntiselle. Jos nyt se asia pidetään häpeänä ja rangaistuksena, joka ensimmäisessä kristillisessä seurakunnassa oli yksi suuri Jumalan armo, jos se nyt on yksi suuri häpeä, joka silloin oli yksi suuri kunnia, emmekö siis mahda arvata, että joku erhetys on tapahtunut meidän uskossamme, koska taivaan valtakunnan avaimet, jotka Vapahtaja antoi Pietarille ja muille opetuslapsille ja olivat silloin suuret armon lahjat, nyt pidetään häpeänä ja rangaistuksena. Yksi pahantekijä pitää sen häpeänä ja rangaistuksena, että taivaan valtakunta avataan hänelle; mutta ei hän sitä pidä häpeänä ja rangaistuksena, että perkeleen valtakunta avataan hänelle sen häpeällisen työn kautta, jonka tähden hän on tuomittu kirkon rangaistusta kärsimään.

Silloin kiitit katuvaiset sydäimestä Jumalata, että heille oli se suuri Jumalan armo suotu, että he katsottiin mahdolliseksi otettaa kristillisen seurakunnan jäseniksi. He kiitit Jumalata sen edestä, että kristityt pidit heitä sen väärinä, että he tunnustit heitä veljeksensä. Mutta nyt kiittäis moni Jumalata, jos hän pääsis kirkon rangaistusta kärsimästä. Eiköhän silmäkääntäjä ole taas kääntänyt meidän silmämme nurin, koska me katsomme

sen pahaksi, joka on hyvä. Me pidämme sen kirkkoon ottamisen rangaistuksena, joka on yksi suuri Jumalan armo. Me luulemme, että se on suuri häpeä, joka on suuri kunnia. Jos vihollinen on saattanut niin kääntää ihmisten silmät nurin, että yksi suuri Jumalan armo pidetään rangaistuksena, niin kyllä on silmät kääntyvät nurin monessa muussakin asiassa.

Koska vihollinen on kääntänyt ihmisten silmät nurin, silloin katsotaan se asia Jumalan pilkkaamiseksi, joka tapahtuu Jumalan kunniaksi. Sen me kuulemme tämän päivän evankeliumista. Koska Jeesus sanoi yhdelle halvatulle miehelle: sinun syntis annetaan sinulle anteeksi, silloin sanoit fariseukset: tämä pilkkaa Jumalata. Niin oli vihollinen kääntänyt heidän silmänsä, että he katsoivat kaikki asiat nurin. Syntein anteeksi antaminen oli heidän mielestensä Jumalan pilkkaaminen. Heidän ymmärryksensä jälkeen oli Jeesus yksi Samaritaanus ja Hänellä oli perkele. Opetuslapset olivat perkeleen apostolit. Kristityt olivat pahoilta hengiltä riivatut.

Koska ihminen itse on perkeleen vallan alla, silloin katsoo hän kaikki hengelliset asiat nurin. Silloin tulee suruttomuuden tila armon tilaksi. Luonnollinen ihminen pitää itsensä kristittynä, ja kristityitä hän katsoo vääräksi profeetaksi. Koska siis kristityt ottavat taivaan valtakunnan avaimet Vapahtajan kädestä ja päästävät yhden katuvasen ja epäileväisen sielun taivaan valtakuntaan sen armon kautta, jonka Jeesus on verellensä ansainnut katuvaisille syntisille, silloin sanovat fariseukset ja ulkokullatut, että se on Jumalan pilkkaaminen. Mutta koska fariseukset itse saavat taivaan valtakunnan avaimet käsiinsä, silloin aukaisevat he taivaan valtakunnan suruttomille, armonvarkaille ja luonnosta siveille. Mutta oikein katuvaisilta ja murheellisilta sieluilta he sulkevat taivaan valtakunnan. Eikö ne ole varastaneet taivaan valtakunnan avaimet, jotka tuomitsevat kristityitä vääräksi profeetaksi, ulkokullatuiksi ja fariseuksiksi?

Jotka itse ovat väärät profeetat ja ulkokullatut ja fariseukset, luulevat aina, että oikeat kristityt ovat väärät profeetat ja ulkokullatut. Mutta itse suruttomat ja fariseukset pitävät itsensä kristittynä ja Jumalan lapsena. Ulkokullatut ja kuolleen uskon tunnustajat luulevat, että heillä on oikea usko, mutta kristityillä on muka väärä usko. Koska nyt ulkokullatut ja kuolleen uskon tunnustajat, niin myös muut suruttomat ihmiset luulevat, että heillä on oikea usko, mutta kristityillä on väärä usko, silloin he ovat omalla luvalla ottaneet itsellensä sen voiman, että he vihaavat kristityitä ja tuomitsevat heitä väärällä luulolla. He tuomitsevat kristityitä vihan tähden, mutta ei rakkauden tähden.

Mutta tämä maailman ihmisten viha, se on yksi vissi merkki siihen, että he ovat saaneet pimeyden valtakunnan avaimet, mutta ei taivaan valtakunnan avaimet. Joilla on näkyväinen viha sydämessä ja jotka tämän hengellisen vihan tähden tuomitsevat kristityitä, niin kuin juutalaiset tuomitsivat Jeesusta ja Hänen opetuslapsiansa, niillä ei ole muut, kuin pimeyden valtakunnan avaimet, vaikka silmäkääntäjä on tehnyt heitä niin sokeaksi, että he katsovat kaikki hengelliset asiat väärin. He luulevat, että pimeyden valtakunnan avaimet ovat taivaan valtakunnan. He luulevat, että he tekevät Jumalalle palveluksen, koska he vihaavat kristityitä, vaikka he sen vihan kautta tekevät perkeleelle palveluksen. He uskottavat itsensä ja muita, että kristityt ovat väärät profeetat ja ulkokullatut ja fariseukset. Ja kaikki ne, jotka itse ovat sokeudessa ja luulevat olevansa kristityt, uskottavat myös muita, että kristityillä on väärä usko. Niillä on pimeyden valtakunnan avaimet, joilla he avaavat pohjattomuuden itsellensä ja lapsillensa ja kaikille muille, jotka uskovat heidän oppiansa.

Meidän pitäisi tänä päivänä peräänkatsoman ja kysymän, kenellä on valta avata taivaan valtakunnan ja kenellä ei ole. Mutta Taivaan Isäntä, joka muinoin avais taivaan valtakunnan katuvaisille ja murheellisille sieluille sen

sovinnon kautta, joka Hänen omassa veres-
sänsä on valmistettu, vääntäköön surutto-
main ihmisten mieltä, ja liikuttakoon mur-
heellisten sydämet elävällä uskon lukituk-
sella ja vakuutuksella, että heillä on taivaan
valtakunnan avaimet, joita Hän saattaa an-
taa, kenelle Hän tahtoo. Kuule meidän hu-
kauksemme, sinä rauhan Jumala. Isä meidän
jne.

EVANKELIUMI: MATT. 9: 1–8

*1 Ja hän astui haahteen, meni jälleen
ylitse ja tuli omaan kaupunkiinsa.*

*2 Ja katso, he toivat hänen eteensä halva-
tun, joka makasi vuoteella. Ja kuin Jesus
näki heidän uskonsa, sanoi hän halva-
tulle: poikani, ole hyvässä turvassa, syntis
annetaan anteeksi sinulle.*

*3 Ja katso, muutamat kirjanoppineista sa-
noivat keskenänsä: tämä pilkkaa (Juma-
laa).*

*4 Ja kuin Jesus näki heidän ajatuksensa,
sanoi hän: miksi ajattelette paha sydä-
messänne?*

*5 Sillä kumpi on keviämpi sanoa: synnit
annetaan anteeksi sinulle, taikka sanoa:
nouse ja käy?*

*6 Mutta että teidän pitää tietämän Ihmi-
sen Pojalla olevan vallan maan päällä
synnit anteeksi antaa, (niin sanoi hän hal-
vatulle:) nouse ja ota vuotees, ja mene ko-
tias.*

7 Ja hän nousi ja meni kotiansa.

*8 Ja kuin kansa sen näki, ihmettelivät he
ja kunnioittivat Jumalaa, joka oli ihmisille
antanut senkaltaisen vallan.*

Me kuulimme tämän päivän evankeliumista,
että kirjanoppineet pidit sen pilkkana, koska
Jeesus sanoi yhdelle halvatulle miehelle: si-
nun syntis annetaan sinulle anteeksi.

Seuraavaisesti siitä pitää meidän perään
ajatteleman: **Minkä tähden maailman ihmi-
set aina soimaavat Jeesusta ja Hänen ni-
mensä tunnustajia, että he ovat Jumalan
pilkkaajat, koska he Jumalan puolesta va-
kuuttavat katuvaaisia syntisiä Jumalan**
1332

armosta, mutta suruttomille ja katumatto- mille ei saata luvata Jumalan armoa?

Se on lyhyesti sanoen näin: Maailman ihmi-
set ei kärsi, että katuvaaisille sieluille luvataan
armo, ja heille ei luvata? Jos armo luvattai-
siin sekaisin eli summia, sekä katuvaaisille
että katumattomille, niin olisit myös maail-
manlapset tyytyväiset siihen. Sillä surutto-
mat ja katumattomat tykkäisit paljon siitä,
jos heillekin luvattaisiin armo, ja ei ainoas-
tansa katuvaaisille. Mutta Jumalan armo luva-
taan katuvaaisille, ja ei suruttomille. Silloin
suuttuvat maailman suruttomat ihmiset ko-
vin ja sanovat: ”Tämä pilkkaa Jumalata. Kuka
on sinulle antanut sen luvan? Oletkos sinä
syntein anteeksi antaja?”

Juutalaiset olit siinä uskossa, ettei Jumala
anna taivaan valtakunnan avaimia kelleen.
Mutta ne, jotka ovat ylös kasvatetut kristin-
uskossa, ovat paljon tinganneet sen päältä,
onko yhdellä ihmisellä lupa synnit anteeksi
antaa ja pidättää. Paavi sanoo näin: Vapah-
taja antoi taivaan valtakunnan avaimet Pie-
tarille; ja Pietari oli ensimmäinen piispa Roo-
min kaupungissa; ja koska Pietari kärsi mar-
tyyrikuoleman uskonsa tähden, antoi hän
taivaan valtakunnan avaimet Roomin piis-
palle. Niin aina jälkimäinen Roomin piispa on
saanut taivaan valtakunnan avaimet siltä,
joka ennen oli piispana ollut. Sillä tavalla
ovat taivaan valtakunnan avaimet, niin kuin
perinnön kautta, tulleet yhdeltä Roomin piis-
palta toiselle, ensimmäiseltä viimeiselle.

Sillä tavalla ovat nyt muka taivaan valtakun-
nan avaimet Paavin tykönä, ja Paavi rohke-
neeki omistaa sen vallan itsellensä, ettei yk-
sikään pääse taivaan valtakuntaan sivuitse
häntä. Hän laskee nyt ketä hän tahtoo, ja sul-
kee ulos, kenen hän tahtoo. Mutta me tie-
dämme, että Isäntä ei anna avaimia var-
kaille. Paavi on yksi armonvaras. Hän on va-
rastanut taivaan valtakunnan avaimet. Ja se
on yksi vanha sananlasku, että varkaat pane-
vat varastetun kalunsa halpaan, sen tähden,
että se on vähällä vaivalla saatu.

Paavilaiset tarjoavat varastetun kalunsa satilaisille sekä katuvasille että katumattomille. He laskevat lampaat ja keiturit, karitsat ja hukat sekaisin lammasläättiin. Ei ole Paavin valtakunnassa kysymystä siitä oikeasta katumuksesta, vaan kuka ikänänsä tulee paavilaisen papin tykö ja tunnustaa syntinsä, hänelle on pappi velvollinen antamaan syntein anteeksi saamisen, vaikka ei ole katumuksen merkkiä. Annetaan myös semmoiset synnit anteeksi, joita ihminen ei ole vielä tehnyt, mutta vasta aikoo tehdä.

Jos siis joku ihminen aikoo murhan tehdä eli varastaa eli huorin tehdä, niin menee hän ensin papin tykö ja sanoo näin: saanko minä sen synnin anteeksi, jos minä sen teen? Joo! sanoo pappi, saat kyllä: Mikäs otti saamasta, vaikka tekisit mitä? Kah! silloin se on vasta Jumalan armo oikein halpa! Siellä viittii ihminen elää, koska Jumalan armo on niin halpa. Siellä ei tarvitse kukaan vaivaa nähdä katumuksen kanssa. Ei tarvitse yksikään olla murheellinen ja epäilemisessä. Ei yksikään tarvitse hengellisessä sodassa olla ja kerjätä, vaan jokainen, joka aikoo jotaki paha tehdä, ei tarvitse muuta kuin mennä papin tykö ja kysyä: saanko minä sen synnin anteeksi, jos minä sen teen? Joo! saat kyllä.

Menkäätekkin Paavin valtakuntaan, jotka tahdotte helpolla päästä taivaaseen. Menkäätkin sinne, te armonvarka, ja sanokaat Paaville: Saammeko me anteeksi, jos me juomme, kiroamme ja tappelemme, pidämme viinakauppaa, rakastamme maailmaa, ja muuta senkaltaista? *”Joo! saatte kyllä. Mikäs otti saamasta?”* Silloin sanoo Paavi papille: *”Laske nämät sielut taivaaseen! Ei ne ole niin suuresti rikkoneetkaan.”*

Mutta Lutherus, joka oli itse ollut oikeassa katumuksessa, ja oli Pyhän Hengen koulussa oppinut, että Jumalan armo on niin tyyriä ja kallista, ettei saata ihminen sitä lunastaa, vaikka hän antais kaiken omaisuutensa vaivaisille, vaikka hän pieksäis itsensä kappaleiksi, ja vaikka hän antais itsensä polttaa.

Lutherus, sanon minä, rupeis ensin tinkamaan Paavilaisten kanssa Jumalan armosta ja syntein anteeksi saamisesta. Ja hän rupeis oikein todella kysymään, kenenkä luvalla Paavilaiset laskit siat, pukit ja keiturit lammasläättiin? Hän rupeis oikein todella kysymään, mistä Paavi oli saanut sen luvan, että katumattomat, suruttomat ja paatuneet laskea taivaan valtakuntaan?

Jota enemmän Lutherus tutki tätä asiaa, sen enemmän tuli hän vakuutetuksi siitä, että Paavi oli yksi suuri varas, joka oli varastanut taivaan valtakunnan avaimet, ja että hän niillä avaimilla väänsi väärän lukon, ja aukaisi väärän oven. Hän avais nimittäin pohjattomuuden suruttomille, mutta ei taivaan valtakunnan. Ja siitä Lutheruksen sodasta Paavilaisten kanssa tuli meille alku Lutheruksen uskoon, jonka me muka tunnustamme suulla, mutta Paavin usko taitaa vielä olla sydämessä niin kauan, kuin me tahdomme sivuitse katumuksen pakata lammasläättiin. Lutheruksen usko oli se, että Jumalan armo ei kuulu muille kuin ainoastansa katuvasille ja särjetyille sydämille.

Mutta nyt, koska Lutheruksen usko on jo aikaa kuollut ihmisten sydämeistä, ja on jäänyt niin kuin mikä silkki huivi aivon ympäri eli niin kuin pumpuli villat vanhan Aatamin sydämen ympäri, nyt tinkaa kaikki kuolleen uskon tunnustajat, ettei yksikään tiedä, kuka on katuvainen ja kuka on surutoin, ja sen tähden pitää papin, jonka käsiin taivaan valtakunnan avaimet ovat annetut, vääntämän niitä avaimia sekä oikealle että vasemmalle puolelle, koska hän rupeaa avaamaan oven tällä tavalla ripissä ja synninpäästössä: *”Jos teidän syntinne tunnustus on rehellinen, teidän katumuksenne totinen ja teidän uskonne vilpitön jne.”* Mutta tämä vääntäminen oikealle ja vasemmalle ei ole minusta oikea vääntäminen. Katuvaiset sielut pelkäävät, ettei he pääse sisälle, koska taivaan valtakunnan avaimet niin väännetään, että molemmat ovet aukenevat yhtä haavaa, sekä pimeyden

että valkeuden, sekä pohjattomuuden että taivaan valtakunnan.

On vielä sekin usko juurtunut ihmisten pääkallossa, että taivaan valtakunnan avaimet ei kelpaa muutoin, kuin viran toimituksessa: Koska saarnaviralla on kaapu, silloin saattaa hän avata taivaan valtakunnan ja sulkea sen, mutta muutoin ei ole hänellä yhtään voimaa avaamaan eli sulkemaan. Niin muodoin on vaatteessa suurempi voima kuin sydämessä, ja ulkonaisessa virantoimituksessa on suurempi arvo kuin sydämen koettelemuksissa! Onko se uskottava, että taivaan valtakunnan avaimet putoavat papin kädestä varsin kuin hän riisuu kaapun? Eikös ole paremmin uskottava, että hengellinen pappi kantaa taivaan valtakunnan avaimet päällensä joka paikassa, mutta surutoin pappi ei saata niitä avaimia liikuttaa muutoin kuin virantoimituksessa.

Lutheruksen usko siitä oikeasta katumuksesta ja parannuksesta kuuluu näin: että Jumalan seurakunta pitää vakuuttaman katuvaaisia syntein anteeksi saamisesta, ja että yksi oikea synnin katumus tutaan siitä, jos ihmisellä on oikea sydämen murhe ja oman tunnon kauhistus, ja että ihmisen pitää oikein tunteman syntinsä (Augsburgin tunnustuksen 12 artikla). Näistä sanoista kuulemme me, ettei pääse joka keituri ja pukki taivaan valtakuntaan, vaan yhdellä katuvaisella syntisellä pitää oleman oikea sydämen murhe ja oman tunnon kauhistus.

Mistä ottaa yksi surutoin ihminen nämät katumuksen tuntomerkit? Ei suru ja murhe tule ilmasta. Minä luulen, että se on paras neuvo kaikille suruttomille, jotka pelkäävät oman tunnon vaivaa, että he lähtevät paavin valtakuntaan ja antavat yhden tolpan Paavilaisten kerjäskukkaroon, niin he pääsevät ilman surutta ja ilman vaivatta taivaan valtakuntaan. Mitäs on suruttomilla tekemistä Lutheruksen seurakunnassa? Lutherus vaati oikeaa katumusta ja oman tunnon kauhistusta. Hän vaati, että katuvaiset pitää oikein tunteman

syntinsä ja sitte hän vaati oikean, elävän ja autuaaksi tekeväisen uskon.

Mistä nämät kaikki tulevat suruttomille? Ei he saata itse pakottaa sydämitänsä eli taivuttaa sitä katumaan syntiänsä. Ja jolla taas on oikea sydämen murhe ja oman tunnon kauhistus, hän ei saatakaan omalla voimalla sitä murhetta kuolettaa ja tyhjäksi tehdä, ennen kuin Jumala antaa hänelle sen voiman, että hän saattaa uskoa. Senkaltaisille katuvaaisille sieluille pitää Jumalan seurakunnan antaman tiettäväksi, että Jumala on hänelle armollinen. Sitä varten on taivaan valtakunnan avaimet annettu Jumalan seurakunnalle, että hänen pitää avaaman oven katuvaaisille sieluille. Mutta suruttomille pitää hänen sulkeaman taivaan. Tämä on Lutheruksen usko.

Mutta tämä oppi ei kelpaa ollenkaan maailman viisaille ja siveille, eikä myös kuolleen uskon tunnustajille. Maailman viisaat sanovat näin, koska eroitus tehdään katuvaisten ja suruttomain välillä: *”Ei Jumala ole antanut kenellekään valtaa sulkea ulos ihmisiä siitä yhteisestä armosta.”* Ja paitsi sitä sanovat maailman viisaat: *”Jumala ei kaipaa surua ja murhetta, vaan Hän kaipaa ainoastansa elämän parannusta. Ja joka täällä ei ole ennättänyt eli saattanut parantaa elämäntänsä, il-manki hänelle tulee joku neuvo toisessa maailmassa.”* Ja vielä sanovat maailman viisaat: *”Ei Jumala ole niin kova, että Hän kadottaa ihmisiä helvetissä.”*

Eiköpä tämän maailman viisasten oppi ole niin makea kuin sokkeri maailman suruttomille ja lihan orjille, jotka tuntevat, ettei he jaksa taistella vanhan Aatamin kanssa, ja joille se tulee vaivaksi kärsiä Pyhän Hengen kuritusta. Jotka häpeän tähden ei viitti mennä Paavin valtakuntaan lunastamaan sielujansa helvetistä yhdellä tolalla, ne saattavat mennä maailman viisasten tykö kysymään, kuinka heidän pitää tehdä. Maailman viisaat ei puhu katumuksesta, ei uskosta mitään, mutta elämän parannusta he kyllä vaativat. Ja joka ei jaksa täällä

elämäänsä parantaa, sille tulee ilmanki joku neuvo helvetissä. Eiköpa se ole hyvä neuvo? Ilmanki maailman viisaat ovat käyneet helvetissä katsomassa, kuinka ihmiset siellä tulevat aikaan, koska he jo arvaavat niin, että siellä tulee joku neuvo.

Paavilaiset taas sanovat näin. *”Jos sinä tunnustat Paavin edessä kaikki ne synnit, jotka sinä olet tehnyt ja vielä niitäkin syntejä, joita et ole vielä tehnyt, mutta aijot tästä edes tehdä, niin pappi antaa sinulle kaikki anteeksi.”* Se myös kuuluu olevan hyvä neuvo suruttomille, sillä ne ei tarvitse Paavin valtakunnassa katua syntiänsä, vaan ainoastansa tunnustaa niitä, ja silloin he pääsevät. Mutta Lutherus, joka oli itse syvässä katumuksessa, hän vaatii oikean katumuksen ja elävän uskon. Mutta että yksi katuvainen sielu ei saata itse uskoa tehdä, niin vaati Lutherus vielä sen, että Jumalan seurakunnan pitää vakuuttaman häntä Jumalan armosta ja syntien anteeksi saamisesta.

Koska nyt Jumalan seurakunta papin kautta eli jonkun muun kristityn kautta sanoo yhdelle katuvaiselle sielulle: *”Sinun syntis annetaan anteeksi,”* silloin suuttuvat ensin kirjanooppineet eli maailman viisaat ja sanovat: *”Tämä pilkkaa Jumalata; ei sinulla ole yhtään valtaa syntiä anteeksi antaa; ei Jumala ole antanut taivaan valtakunnan avaimia sinulle.”* Suuttuvat vielä luonnosta siveät ihmiset ja sanovat: *”Jumala ja minun omatuntoni todistaa, että minä olen viaton; en tarvitse minä yhtään armoa seurakunnalta.”*

Suuttuvat vielä netkin, joilla kuollut usko on pääkallossa ja sanovat: *”Kyllä Jumala tietää, että minä olen katumuksen tehnyt; ei tarvitse kukaan minun sydäntäni koetella.”* Ja minikästähden kaikki nämät suuttuvat? Sen tähden ne suuttuvat, ettei Jumalan seurakunta eli oikeat kristityt tahdo tunnustaa pakanoita veljiksensä uskossa. Ei saata oikeat kristityt luvata armoa luonnollisille siveille; sillä he ei tarvitse yhtään armoa, ei Jumalalta eikä ihmisiltä. Ei saata myös kristityt luvata armoa

kuolleelle uskolle, sillä hänellä on usko omasta takaa. Hän saattaa itse uskoa, koska hän tahtoo. Ja se joka on kuolleen uskon päälle luottanut, hän ei tiedä, kuinka hän on ruvennut uskomaan. Ei hän tiedä sitäkään, koska hän olis katunut syntiänsä. Hän luulee, että hän on katunut syntiänsä, mutta se on tapahtunut niin tapaturmaisesti, ettei hän ole sitä huomainnut.

Välistä hän luulee, että se on tapahtunut unessa. Välistä hän arvelee, että se on tapahtunut lapsuudessa. Onkosta sitten Lutherus eksynyt? Vai olisko hän nähnyt unta, koska hän vaatii senkaltaisia katumuksen tunto-merkkiä, joita ei saata yksikään muu tuntea tarpeelliseksi, kuin ainoastansa ne, jotka ovat itse katumuksessa olleet? Hän vaatii sydämen murhetta ja omantunnon kauhistusta. Saattaakos se tapahtua huomaitsematta, ettei ihmisen pitäis siitä itse tietämän?

Mutta me olemme vakuutetut siitä, ettei Lutherus ole eksynyt eikä unta nähnyt, vaan että hän on oikein ymmärtänyt Raamatun, koska hän pani oikean katumuksen tarpeelliseksi kaikille ihmisille. Ja me olemme myös vakuutetut siitä, että Lutherus on ymmärtänyt Raamatun oikein, koska hän vaati oikean ja elävän uskon. Mutta taivaan valtakunnan avaimia hän ei ole varastanut eikä ryöstänyt, koska hän avais oven katuvaisille ja murheellisille sieluille, mutta sulkee sen katumattomilta.

Kyllä vissimmästi kaikki maailman viisaat, kaikki luonnosta siveät ja kuolleen uskon tunnustajat suuttuvat, koska heitä ei lasketa sisälle. He saavat kyllä olla siinä uskossa, että se on Jumalan pilkkaaminen, koska katuvaisille sanotaan: *”Sinun syntis annetaan sinulle anteeksi.”* Ei ole kuitenkaan katuvaisilla sieluilla muuta turvaa, kuin se Jumalan armo, jonka Jeesus on sieluille ansainnut. Jos vihollinen ainoastansa laskis heitä sen verran, että he pääsisit pakenemaan Jeesuksen helmaan, niin saisit maailman viisaat elää (*2)

viisaudellansa, luonnosta siveät ihmiset saisit elää siveydellänsä, ja kuolleen uskon tunnustajat saisit elää uskostansa, jos he saattavat.

Se on kirjoitettu pyhässä Raamatussa, että vanhurskas elää uskostansa. Ja jolla on elävä usko, hän saattaa elää ja kuolla sen päälle, että Ihmisen Pojalla on valta synnit anteeksi antaa, ei ainoastansa saarnaviran kautta, mutta jokaisen ihmisen kautta, joka itse on armoitettu. Se on yksi järkähtämätöin toisuus, jos fariseukset sitä uskovat eli ei.

Ja nyt, te halvatut, jotka muitten kristittyin avulla kannetaan Jeesuksen tykö, koska teillä ei ole sitä voimaa, että te jaksatte itse käydä! koska Ihmisen Poika näkee teidän muodostanne ja katsannosta, että teillä on yksi murheellinen ja särjetty sydän, silloin sanoo Ihmisen Poika: Sinun syntis annetaan sinulle anteeksi. Ja ota nyt vuotees, sinä halvattu, ja nouse käymään. Jos vielä kirjanoppineet ja fariseukset napisevat ja sanovat: Tämä pilkkaa Jumalata, on ainaski joku kanssa, joka kiittää Jumalata, joka sen vallan on antanut ihmisille, että halvattu ihminen on saanut synnit anteeksi, että hän on pelastettu halvauksestansa.

Ja sinä halvattu, joka et ole saattanut itse vaelttaa kristillisyyden tiellä siitä saakka, kuin halvaus tauti tuli sinun päällesi. Ota nyt vanhoja omanvanhurskauden makauksia, ja kannaa ulos, ja muista! että sinä olet saanut synnit anteeksi silloin juuri, koska sinä sait kuulla tämän suloisen armon sanan Jeesuksen suusta: Sinun syntis annetaan sinulle anteeksi, ja älä tästedes mene syntiä tekemään, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuis.

Sinä halvattu! koska ihmisen Poika on sanonut sinulle: sinun syntis annetaan sinulle anteeksi, niin ei sinun pidä enää epäilemän syntein anteeksi saamisesta, vaikka fariseukset epäilevät, sillä siinä samassa kuin sinä uskot, saat sinä voiman nousemaan ja käymään kristillisyyden tiellä. Sillä ei olekaan Jeesus muille niin sanonut, vaan ainoastansa halvatulle on hän sanonut: sinun syntis ovat anteeksi annetut. Niin usko nyt, sinä halvattu, että sinun syntis ovat anteeksi annetut. Amen.

Alkuperäinen (saarnakartan ensimmäinen ja viimeinen lehti) / (*1)-(*2) merkkien väli jäljennöstä / Aunon koelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

Herra Jumala teki Aatamille ja hänen vaimollensa vaatteet nahasta ja pu- etti heitä.

Me kuulemme näistä sanoista, ettei ihminen saattanut tehdä itsellensä vaatteita, koska hän synnin tähden oli tullut alastomaksi, vaan Jumalan täytyi tehdä Aatamille ja Eevalle nahkavaatteet. Ja vaikka nämät nahkavaatteet ei olleet niin koreat, kuin ne verka- ja silkki-vaatteet, joita maailman huorat nyt kantavat päällensä, niin peitit ne kuitenkin häpeälliset paikat pois, ja olit ihmiselle suojana pakkaisen aikana.

Mutta me olemme nähneet, että semmoiset nahkavaatteet kuin Jumala silloin teki alastomille ihmisille, ei kelpaa enää maailman alastomille huorille, vaan niille pitää oleman semmoiset vaatteet, joitten läpi aurinko paistaa, että kaikki maailman pukit saisit silmäin huvitusta alastoman huoran katselemisesta. Koska nimittäin yksi alastoin huora tahtoo oikein siveästi elää, riisuu hän hursti paidan pois päältänsä ja panee sen sijaan Cambritsi paidan päällensä, jonka läpitse kuu ja aurinko paistaa. Sen Cambritsi paidan päälle panee hän fluuri hameen ja niin kaunistettuna menee hän tanssaamaan huorimiesten kanssa, että he näkisit hänen kauneutensa.

Molemmat rinnat jättää hän peittämättä silmäin huvitukseksi kaikille, jotka lystäntävät hänen päällensä katsoa. Mutta kuu ja aurinko paistavat läpi hänen vaatteensa, ja koska hän tulee auringon eli kynttilän eteen, näkyvät kaikki häpeälliset paikat, vaikka hän on koreudella niitä häpeällisiä paikkoja siveästi peittänyt. Mutta ei siveä huora usko, että ihmiset näkevät hänen alastomuutensa. Hän luulee, että muut ihmiset ei näe mitään, koska hän itse ei näe. Ei hän ymmärrä, että valkeus paistaa läpi, ja että ne siveyden vaatteet, joita hän kantaa päällensä, ovat läpi paistavaiset.

Jos hän olis niin viisas, että hän kantais nahkavaatteet päällensä, joita Jumala teki Eevalle, olisit häpeälliset paikat paremmin peitetyt. Mutta ei ne vaatteet enää kelpaa maailman huorille, joita Jumala teki heidän äitilensä Eevalle, vaan nyt pitävät olla senkaltaiset vaatteet, joitten läpi kuu ja aurinko paistaa, että kaikki ihmiset saisit katsella, ei ainoastans hänen rintojansa, jotka ohukaisella ja läpitse paistavalla fluurilla tuskin peitetyt ovat, vaan myös muita häpeällisiä paikkoja, joita hän on mielestänsä peittänyt siveyden Cambritsi paidalla ja läpitse paistavalla fluurihameella.

Mitä se auttaa, että hän käypi saunassa ja pesee itsensä puhtaaksi edestä ja takaa ennen kuin hän menee näyttämään itseänsä maailmalle? Ei hän saata kuitenkaan tulla senkautta niin puhtaaksi, että mustat paikat ei näy. Hänellä on nimittäin senkaltaiset mustat pilkat ruumiin päällä, jotka ei tule valkeaksi luonnollisella vedellä. Sen tähden sanoo Jumala sille vanhalle huoralle, Israelille: *”Vaikka sinä ottaisit paljon saippuata ja pesisit sinuas lipeällä, kuitenkin sinun häpys näky minun edessäni.”*

Koska nyt ihmiset, joitten silmät ovat auki, ei saata kääntää selkäänsä maailman huoralle, eikä tiedä mihinkä heidän pitää silmänsä panna, koska tuommoinen läpi paistava huora tulee näyttämään passinsa, jolla hän pääsee läpi helvetin tullia kulkemaan huoruuden valtakuntaan. Silloin täytyvät ne ihmiset, jotka ei ole peräti hävittömäksi tulleet, heidän täytyy sanoa sille hävittömälle maailman huoralle: oh! hävitöin! et sinä häpeä näyttämästä kaikki häpeälliset paikat maailmalle. Silloin sanoo hän: *”Näitteköpä mitään muuta, kuin mitä Jumala on luonut?”*

Mutta me tiedämme vakaan, että ne mustat pilkat, joitten päälle aurinko paistaa, ei ole

luomisessa olleet, eikä viattomuuden tilassa, vaan ne ovat jälkeen kasvaneet, koska huoruuden himo rupeis tuntumaan, ja ne mustat pilkat ei tule peiteteksi siveyden Cambritsi paidalla eikä fluuri hameella. Eikä ne mustat paikat tule valkeaksi, vaikka hän käypi pimeyden saunassa ja pesee itsensä edestä ja takaa. Sen tähden sanoo myös Herra sille siveälle huoralle Israelille: *”Jos sinä ottaisit paljon saippuata ja pesisit sinuas lipeällä, kuitenkin näkyy sinun häpys minun edessäni.”*

Jos vanhan Aatamin tyttäret olisit panneet päällensä ne nahkavaatteet, joita Jumala teki heidän esivanhemmillensa, olisit ne saattaneet paremmin peittää niitä häpeällisiä paikkoja. Mutta ei nahkavaatteet enää kelpaa, vaan nyt pitää heidän laittaa siveyden Cambritsi paitoja ja valkeat fluuri hameet, joitten läpitse kuu ja aurinko paistaa. Mutta niitten vaatteitten läpitse näkyvät myös ne häpeälliset paikat, koska he tulevat auringon eli kynttilän eteen. Ei ne häpeälliset paikat ole ennen näkyneet, koska pimeys peitti maan ja synkeys kansan. Silloin nostit maailman siveät huorat paitansa juopuneille, ja muutama riisuit vielä paitansa, koska huorimiehet tulit viereen. Mutta silloin oli koko maailma pimeydessä. Ei kukaan nähnyt heidän rietauttansa.

Mutta nyt on valkeus tullut maailmaan. Nyt on kynttilä pantu pöydän päälle. Nyt näkevät kaikki, jotka huoneessa ovat, että semmoinen elämä ei passaa, kuin ennen pimeyden aikana on ollut. Ei maailman huortakaan tohdi tulla juuri alastomana häähuoneeseen, niin kuin se kerran tapahtui Lutheruksen aikana, koska paavi piti häitä, niin tuli yhtähaavaa viisikymmentä alastointa huoraa hääsalisiin tanssaamaan, ja kaikki ylimmäiset papit ja maailman herrat olit iloissansa, koska nämät alastomat huorat tanssaisit. Mutta nyt ei semmoiset huorat viitsi juuri alastomana tanssata hääsalissa, vaan ne peittävät nyt häpiälliset paikat fluurilla, ja luulevat, ettei ihmiset nyt näe mitään. Ja kuitenkin näkyy heidän häpynsä, koska he tanssatessa

tulevat valkeuden eteen. Mutta jos heille kelpaisit ne nahka vaatteet, joita Jumala teki Aatamille ja Eevalle, olis heidän häpynsä paremmin peitetty.

Koska nyt nämät alastomat raukat, jotka tulevat alastomuutensa, ovat niin tyhmit, ettei he saata tehdä itsellensä vaatteita, joilla he tarkenisit pakkaisen aikana, eikä saata häpyänsä peittää, vaikka he vuovaavat viikunapuun lehtiä panna häpeällisten paikain eteen, niin olis heille paras neuvo, että he ottaisit päällensä nahka värkit, joita se Taivaallinen Vanhin on tehnyt esivanhemmille, että he tarkenisit pakkaisen aikana, koska maailman kylmä tuisku ja rajuilma ottaa heitä vapisemaan, niin että hampaat tärisyvät, erinomattain ijankaikkisuuden rannalla, koska se valkea, jota Vapahtaja tuli sytyttämään, ei ole vielä oikein syttynyt. Otta-kaat nahkavaatteet päällenne, kaikki ijankaikkisuuteen matkustavaiset, että te tarkenisitte tunturilla ja maailman lainehtivalla merellä, koska maailman tuuli, tuisku ja rajuilma rupeaa kovin pauhaamaan pakkaisen aikana!

Ei olekaan köyhille matkustavaisille joka aika aurinko paistamassa. Ja se pyhä valkea, jonka Vapahtaja tuli sytyttämään maan päälle, ei ole joka aika palamassa. Sen tähden täytyy yhden köyhän matkustavaisen olla hyvillä nahkavaatteilla varustetun, että hän tarkenis pakkaisen aikana, jos pimeys häntä saavuttaa tunturilla. Sillä maailman alastomat huorat tarkenevat kyllä hyvin, niin kauan kuin he makaavat riettaan sylissä. Mutta koska heidän nahkansa kuumenee siinä praasussa, jonka rietas äijä on sytyttänyt niistä kuivettuneista puista, silloin saavat he huutaa niin kuin he täällä huutavat: *”Sepähän perse lämpenee.”*

Rukoilkaan nyt kaikki alastomat raukat, jotka parkuvat tämän maailman kylmän lattian päällä, että se Taivaallinen Vanhin, joka heitä suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt on, että Hän suuresta

rakkaudestansa ottais heitä syliinsä ja kääris heitä puhtaisiin liina vaatteisiin, ja antais heidän imeä armoa vuotavaisia rintojansa. Kuule, rakas Taivaallinen Isä, alastomain raukkain parkuvainen ääni! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 22: 1–14

1 Ja Jesus vastaten puhui taas heille vertauksilla, sanoen:

2 Taivaan valtakunta on kuninkaan vertainen, joka teki häitä pojallensa,

3 Ja lähetti palveliansa kutsumaan kutsuituita häihin, ja ei he tahtoneet tulla.

4 Taas hän lähetti toiset palveliat, sanoen: sanokaat kutsutuille: katso, minä valmistan atriiani, härkäni ja syöttiläni ovat tapetut, ja kaikki ovat valmistetut: tulkaat häihin!

5 Mutta he katsoivat ylönsä, ja menivät pois, yksi pellollensa, toinen kaupallensa.

6 Mutta muut ottivat kiinni hänen palveliansa, ja pilkkasivat heitä, ja tappoivat.

7 Mutta kuin kuningas sen kuuli, vihastui hän, ja lähetti sotaväkensä, ja hukutti ne murhamiehet, ja heidän kaupunkinsa poltti.

8 Silloin hän sanoi palvelioillensa: häät tosin ovat valmistetut, mutta kutsutut ei olleet mahdolliset.

9 Menkää siis teiden haaroihin, ja kaikki, jotka te löydätte, kutsukaat häihin.

10 Ja palveliat menivät ulos teille, ja kokosivat kaikki, jotka he löysivät, pahat ja hyvät; ja häähuone täytettiin vieraista.

11 Niin kuningas meni katsomaan vieraita, ja näki siellä yhden ihmisen, joka ei ollut vaatetettu häävaatteilla.

12 Niin hän sanoi hänelle: ystäväni, kuninkas tänne tulit, ja ei sinulla ole häävaatteita? Mutta hän vaiken.

13 Silloin sanoi kuningas palvelioille: sitokaat hänen kätensä ja jalkansa, ottakaat ja heittäkää häntä ulkoiseen pimeyteen; siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

14 Sillä monta on kutsuttu, mutta harvat ovat valitut.

Meidän Vapahtajamme puhuu tämän päivän evankeliumissa kristillisyydestä yhden vertauksen kautta, joka osoittaa, että muuttamat maailmanrakkauden tähden ei taida tulla kristityksi, ja muutamat vihaavat ja vainoavat niitä Herran palvelijoita, jotka totisen kristillisyyden edesauttavat. Muuttamat tulevat kristillisyyteen, eli ottavat mielellänsä vastaan Jumalan armolahjat, mutta niitten seurassa on muutampi ulkokullattu eli suukristitty tullut häähuoneeseen ilman häävaatteita.

Katselkaamme siis Jumalan armon kautta, minkäkaltaiset ihmiset ne ovat, jotka ei tule taivaallisiin häihin, ja toiseksi, minkäkaltaiset vieraat ne ovat, jotka tulevat häihin, ja kolmanneksi, mikä vieras se on, joka tulee ilman häävaatteita.

Se Taivaallinen Kuningas, joka on tehnyt häitä Pojallensa, antakoon armonsa, että ne harvat sielut, jotka tulevat häihin, ottaisit häävaatteet päällensä, ja että he saattaisit vastata, koska Kuningas kysyy, mikä uskon perustus heillä on!

Ensimmäiseksi: **Minkäkaltaiset ihmiset ne ovat, jotka ei tule häihin?** Se kuuluu tämän päivän evankeliumissa, että ne kunnialliset vieraat olit ennen jo kutsutut. He olit kuulleet jo ennen, että Kuningas oli valmistanut häitä Pojallensa, mutta he olit niin suurelliset, ettei he tahtoneet tulla häihin, vaikka Kuningas pani monta kertaa palvelijoihinsa kutsumaan heitä. Ei he tahtoneet tulla, vaan he menit pois, yksi pellollensa, toinen kaupallensa; ja muutamat otit Kuninkaan palvelijat ja pilkkasivat heitä ja tapoit. Kutkas nyt ovat suurelliset vieraat, jotka pilkkaavat Kuninkaan palvelijoita ja tappavat heitä?

Raamatun selittäjät luulevat, että ne on juutalaiset, jotka ei tahdo ollenkaan kristityksi tulla. Juutalaisilla on nimittäin se vanha Mooseksen usko, jonka päälle he luottavat. Sen tähden sanoo Vapahtaja: En minä teitä

tuomitse, sillä yksi on, joka teitä tuomitsee, nimittäin Mooses, jonka päälle te luotate. Mutta ei juutalaiset usko, että Mooses heitä tuomitsee, vaan he luulevat, että Jumala on heidän Isänsä, ja he suuttuvat kovin, koska Jeesus sanoo heille: *”Te olette siitä isästä perkeleestä.”*

Koska nyt kristillisyyks ilmestyi, rupeisit juutalaiset vihaamaan ja vainoamaan kristittyitä. Juutalaisilla on nimittäin se usko, että Vapahtaja on yksi kansan häiritsijä, ja kristityt ovat villihenget ja väärät profeetat. Juutalaiset luulevat, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut, ja sen tähden he purevat hampaitansa ja tukitsevat korviansa, koska yksi kristitty Stefanus huutaa, että hän näkee Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikealla kädellä. Siitä suuttuvat juutalaiset kovin, koska kristityt soimaavat ja sanovat: te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isänne, niin myös tekin.

Ei juutalaiset usko, että kristityt ovat ne Kuninkaan palvelijat, jotka kutsuvat juutalaisia taivaallisiin häihin, vaan juutalaiset luulevat, että kristityt ovat perkeleen palvelijat. Vapahtaja mainitsee myös tämän päivän evankeliumissa, että he menit pois: yksi pellollensa, ja toinen kaupallensa. Juutalaiset ovat myös kuuluisat kauppamiehet ja viekkaat pettämään ihmisiä. Ja ne juutalaiset, jotka asuvat meidän maassa, ovat kanssa aikaiset viinaporvarit. Ja ne, jotka menit pellollensa, kutsutaan jyväjuutalaisiksi. Ne ostavat paljon jyviä hyvinä vuosina, koska elo on halpa, ja sitte kuin huono vuosi tulee, ottavat he kahdenkertaisen hinnan vaivaisilta. Muutoin elävät juutalaiset ulkonaisesti siivosti, vaikka Vapahtaja sanoo, että he kuurnitsevat hytysiä ja nielevät kameeleja. Se merkitsee, että he näkevät paljon vikoja Vapahtajan ja kristittyin elämässä, mutta omia pahoja töitönsä he ei näe.

Semmoiset ovat nyt ne vieraat, jotka ei tahdo tulla häihin elikkä oikeaan kristillisyyteen. Ne pilkkaavat Kuninkaan palvelijoita ja

tappavat heitä. Ei nämät juutalaiset, jotka näissä main asuvat, ole vielä tappaneet, mutta jos heillä olis valta, kyllä he pian tekisit makkaroita kristittyin verestä. Mutta ei he näe vielä makkaroita tehdä kristittyin verestä, ennen kuin he valkean noutavat helvetistä.

Toiseksi: **Kutkas ovat ne vieraat, jotka tulevat kuninkaallisiin häihin?** Vapahtaja sanoo, että Kuningas käski palvelijoihinsa mennä teitten haaroihin, ja sanoi heille: *”Kutsukaat kaikki, joita te löydätte.”* Mutta me tiedämme, että ne ihmiset, jotka seisovat tien haaralla ja kujilla, ovat erinomattain huorat ja varkaat ja juomarit, niin myös ryövärit, jotka seisovat tien haaralla ja kujilla ja vahtaavat, jos joku ihminen tulee sivuitse, että he pääsisit jotakin tienamaan. Isommissa kaupungeissa seisovat huorat kujilla ja osottavat kauneutensa ohitse käyväisille ja veisaavat huoruuden lauluja, jonka tähden kunnialliset ja siveät mamsellit kutsuvat heitä kujahattaroiksi.

Juomarit kanssa pruuukaavat isommissa kaupungeissa seisoa tien haaroilla ja kujilla. Ja siellä he laulavat juomalauluja. Varkaat myös seisovat kujilla ja vahtaavat, koska ihmiset panevat maata, että he pääsisit varastamaan. Semmoisia täydyit Kuninkaan palvelijat kutsua häihin, koska se hääpito ei kelvanut herroille.

Niin muodoin tulivat huorat, varkaat ja juomarit kuninkaallisiin häihin. Ja maailman herrat, niin myös kunnialliset talonpojat, jotka ei tahdo tulla häihin, suuttuvat vielä enemmän, koska he kuulevat, että portot ja publikaanit käyvät edellä taivaan valtakuntaan, ja valtakunnan lapset, se on, parhaat miehet seurakunnassa, heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Mutta se tulee siitä, että portoilla ja publikaaneilla on syntiä katuma verta, mutta kunniallisilla ja siveillä ei ole syntiä katuma vertaa. Portot ja publikaanit, se on huorat, varkaat ja juomarit, jotka seisovat tien haaroissa ja kujissa, tulevat

katumukseen, koska kristityt ovat heitä haukkuneet. Ja he tulevat myös Jumalan armosta osalliseksi, koska sydän on särkynyt.

Mutta maailman herrat, joilla on iso pelto ja viinakauppa, niillä ei ole joutoa katumusta ja parannusta tekemään. Sen tähden he jäävät kristillisyyttä paitsi. Mutta netpä enimmiten pilkkaavat ja vihaavat kristityitä. Sen tähden suuttuu myös Kuningas heille ja hukuttaa ne murhamiehet ja polttaa heidän kaupunkinsa.

Mutta huorat eli kujahattarat, juomarit, jotka huutavat kujilla, ja varkaat, jotka seisovat tien haaroissa, ne kutsutaan Kuninkaan palvelijoilta häihin, ja ne tulevat mielellänsä, sillä semmoiset törkeät ja krouvit syntiset täytyvät katumuksen ja parannuksen tehdä, koska kristityt ei anna heille omantunnon rauhaa. Heidän täytyy kerjätä armoa, koska heillä ei ole minkäänlaista keinoa muualle kuin kadotukseen, jos Kuningas ei armahda heitä.

Kolmanneksi: **Mikäs ihminen se oli, joka tuli ilman häävaatteita?** Me kuulemme evankeliumista, että Kuninkaan palvelijat kokoisit kaikki, kuin he löysit, hyvät ja pahat. Ja me kuulemme myös usein sanottavan, että muutamat on oikeat, mutta ei kaikki. Ja ne, jotka niin tuumaavat, ettei kaikki ole oikeat, saavat nyt tulla tutkimaan vieraita, jos he saattavat sanoa, kutka ovat oikeat kristityt ja kutka ei. Jos he luulevat, että he tuntevat niitä, niin tulkoon nyt sanomaan, kutka ovat hyvät ja kutka ovat pahat. Mutta minä luulen, että he ovat niiltä tutkimattomat, jotka niin sanovat, ettei kaikki ole oikeat.

Kyllä se vissimmästi kuuluu evankeliumista, ettei kaikki ole hyvät, jotka tulevat kristityksi, mutta se on tietämätöin, jos ne hyvät ovat paremmat häävieraat kuin ne pahat. Vaikka maailmanlapset luulevat, että kristityt tekevät itsensä hyväksi, koska he haukkuvat ja soimaavat maailman orjaa. Mutta kristitytpä ovat oikein pahat, jotka ei enää kelpaa

maailmalle juomakumppaniksi, ja yhtä hyvin tulevat ne taivaallisiin häihin.

Mutta kuka on se mykkä vieras, joka ei vastannut mitään, koska Kuningas kysyi: *”Ystävänä! kuinka tänne tulit ja ei sinulla ole häävaatteita?”* Se tuli mykäksi, koska häneltä kysyttiin, kuinka hän oli tullut kristityksi. Se taisi olla yksi armonvaras, joka ei ole koskaan itsensä riisunut alastomaksi. Mutta se on ensin tarpeellinen, että me ymmärrämme oikein, kuinka häävaatteet annetaan niille vieraille, jotka riisuvat itsensä alastomaksi.

Vanhassa Testamentissa oli se tapa, että koska joku kuningas teki häitä, antoi hän myös vieraille häävaatteet. Niin esimerkiksi antoi Joosef veljillensä juhlavaatteet, ja tuhlaajapojalle antoi Isä parhaat juhlavaatteet ja sormuksen käteen. Mutta ennen kuin nämät juhlavaatteet pantiin päälle, piti häävieraan riisuman pois omat räpäleet. Mutta tämä häävieras, josta nyt puhutaan tämän päivän evankeliumissa, ei viittinyt riisua itseänsä alastomaksi ja vaihettaa uudet häävaatteet päällensä. Sillä oli niin suuri kunnia, ettei hän viittinyt riisua itseänsä alastomaksi, ja sen tähden hän tuli mykäksi, koska Kuningas kysyi: *”Ystävänä! kuinka tänne tulit ja ei ole sinulla häävaatteita?”* Ei hän saattanut vastata minkä tähden hän ei ollut ottanut niitä häävaatteita päällensä, joita Kuningas oli hänelle tarjonnut.

Ja se pitää oleman teille merkiksi, että jokainen, joka ei saata sanoa, minkä tähden hän on tullut häähuoneeseen ilman vaatteita, hänellä on omat räpäleet. Hänellä on niin suuri kunnia, ettei hän viitsi riisua itseänsä alastomaksi. Hänellä on vielä omavanhurskaus niin suuri, ettei hän tarvitse Kristuksen vanhurskautta, joka on ne oikeat häävaatteet. Mutta hän pitää itsensä oikeana vieraana, vaikka hän on tullut omilla mustilla, likaisilla ja saastaisilla vaatteilla. Hän luulee, että hän on oikea kristitty, vaikka kunnia on niin suuri ja paksu, että hän tulee mykäksi, koska kysymys tulee siitä, kuinka hän on

tullut kristityksi, vaikka hän ei ole ottanut Kristuksen vanhurskautta päällensä, joka oli hänellä tarjona, vaan hän luuli omalla parannuksella kelpaavansa häävieraaksi.

Ottakaat nyt itsellenne esimerkki, kaikki mykät vieraat, ja ajatelkaat visusti perään, minkä tähden tämä häävieras tuli mykäksi, koska kysymys tuli siitä oikeasta kristillisyydestä, ja kuinka hänelle viimein kävi. Ja te alastomat huorat, jotka olette ennen riisuneet paitanne päältänne, että te kelpaisitte paremmin riettaan orjille huoraksi, riisukaat nyt kaikki omat vaatteet päältänne, ja ottakaat uudet häävaatteet päälleenne. Riisukaat vanha likainen paita ja ottakaat uusi Cambritsipaita, joka on pesty Jordanin virrassa, jonka taivaallinen Ylkä köyhälle morsiamelle on ostanut. Ennen olette te riisuneet paitanne pimeydessä, kussa ihmiset ei ole nähneet teidän häpyänne, mutta nyt täytyy teidän riisua itsenne alastomaksi koko maailman edessä, enkeleitten ja perkeleitten edessä. Ette muutoin saa uudet häävaatteet päälleenne.

Vaikka perkeleet nauravat, pilkkaavat ja irvistelevät yhdelle alastomalle huoralle, ja sylkevät vielä päälle ja sanovat: *"Hyi, riettaan huora, kuinka hän on hirviä!"* Ja maailman siivät huorat sylkevät yhden alastoman huoran päälle ja sanovat: *"Tuommoinenkos nyt on Vapahtajan morsian? Yksi vanha rupinen ja pahoin haiseva riettaan huora, jolla ei ole tervettä paikkaa koko ihon päällä, vaan hamasta kantapäätä niin kiireeseen asti ei*

hänessä ole tervettä, vaan haavat ja sinimarrjat, ja veri pahkat, jotka ei ole puserretut?"

Semmoiseksi maalataan Vapahtajan morsian profeetta Esajan ensimmäisessä luvussa. Ja toisessa paikassa soimaa Herra häntä: Sinä olet tehnyt huorin monen epäjumalan kanssa; ja Israel on antanut pusertaa rintojansa egyptiläisten huorimiehiltä. Semmoinenkos nyt on Vapahtajan morsian? kysyvät maailman siveät huorat. Ei he usko, että yksi vanha rupinen ja pahoin haiseva huora pitää oleman Vapahtajan morsian.

Mutta riisu sinä itses alasti ja näytä haamusti Vapahtajalle. Kuka tiesi Hän armahtaa sinua ja ottaa sinut morsiameksi, vaikka sinä olet yksi rupinen huora. Hän parantaa sinun haavas ja antaa sinulle uudet valkeat vaatteet. Hän vaatettaa sinut morsiameksi ja panee marttyyri kultakruunun sinun päähäs, jossa on kaksitoistakymmentä tähteä. Ja hän panee kihlasormuksen, ja ristin rintaan, ja taltuttaa sinut Isänsä eteen, ja kaikkein pyhain enkeleitten eteen ja sanoo: *"Tässä on se köyhä morsian, jonka minä olen ostanut maasta omalla verelläni, ja repinyt riettaan kynsistä."* Iloitkaat ja riemuitkaat, te taivaat! sillä Taivaallinen Kuningas on tehnyt häitä Pojallensa ja hänen köyhälle morsiamellensa, ja häähuone on täynnä vieraita, jotka iloitsevat ja riemuitsevat iankaikkisesti. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma. Helsingin yliopiston kirjasto /

Ja hän antoi vielä heistä itsekullekin juhlapuvun, mutta Benjaminille antoi hän kolmesataa hopeasikliä ja viisi juhlapukua.

Sen me tiedämme vakaisesti, että Joosef antoi sydämestä anteeksi veljillensä, eikä enää soimannut heitä koskaan.

Mitä muuten vaatteisiin tulee, niin meidän tulee merkitä, että koska joku korkia herra kutsui vieraita ehtoolliselle, niin kuin Joosef oli kutsunut veljiänsä, silloin antoi isäntä vieraille juhlavaatteet, joissa vieraat saattavat kunnialla istua pöydässä niin suuren ja korkian herran kanssa. Sillä Joosefi oli likimäinen kuninkaalle, ja niin muodoin virkansa puolesta niin suuresti arvossa pidetty, ettei hän saattanut vieraita pitää huonoissa vaatteissa, vaan niille kutsutuille vieraille piti annettaman kauniit ja kunnialliset häävaatteet, että he saattaisit kunnialla istua sen korkian herran pöydässä.

Ja niin on Joosef tosin tehnyt. Hän on antanut veljillensä juhlavaatteet eli häävaatteet, sillä ei Joosefin veljillä olleet semmoiset juhlavaatteet itsellensä. Ja mistäpä on köyhillä matkamiehillä juhlavaatteet. Ei niillä ole muuta kuin omat jokapäiväiset räpäleet päällä. Ja semmoisilla traasuilla ei sovi ollenkaan istua pöydässä sen suuren ja korkian herran kanssa. Älkää ajatelko, te vanhurskaan Joosefin veljet, että omat vaatteet kelpaavat, koska te olette niin suuren ja kunniallisen herran ehtoolliseen kutsutut. Älkää ajatelko, että tämä korkia herra, joka on kuninkaalle likimpänä, saattaa traasuperkeleitä istuttaa pöytänsä.

Ontuvat, sokiät ja raajarikot kutsutaan ehtoolliselle, mutta omat räpäleet pitää riisuttaman pois, ja häävaatteet otettaman päälle, joita se suuri Herra on antanut. Muutoin tulee Kuningas sisälle häähuoneeseen katsomaan vieraita, minkäkaltaisissa vaatteissa he ovat. Ja se onnetoin raukka, joka ei ole ottanut häävaatteita päällensä, vaikka hänelle on annettu, tulee mykäksi, koska

Kuningas kysyy: *”Ystäväni, kuinka tänne tulit, ja ei ole häävaatteita?”*

Vanhurskaan Joosefin veljet, muistakaa nyt, kuinka te olette ennen tehneet teidän veljellenne, koska hän tuli kantamaan teille evästä ja oli lähetetty isältä. Muistakaa nyt, kuinka te olette häntä silloin vihanneet ja ylönkatsooneet, ja riisuneet hänet alasti; ja olette myyneet hänet pakanoille. Ja hänen on täytynyt istua vankeudessa teidän tähtenne. Nyt koska hän on Jumalalta pantu suureksi ja korkiaksi herraksi, ette enää tunne häntä. Nyt on se aika tullut, että teidän täytyy kumartaa polvianne hänen edessänsä ja langeta hänen jalkainsa juureen ja anoa anteeksi teidän entisiä pahoja tekojanne: sillä hän on nyt kutsunut teitä ehtoolliselle, ja antanut teille juhlavaatteet, koreat ja kauniit. Onneton on se, joka ei pane päällensä niitä häävaatteita, koska hän on niitä saanut. Kumartakaa nyt polvianne ja sydämiänne hänen jalkainsa juureen, ja sanokaat: Anna anteeksi sitä pahaa, kuin me sinua vastaan tehneet olemme. Anna anteeksi Jeesuksen nimen tähden, Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: MATT. 22: 1–14

1 Ja Jesus vastaten puhui taas heille vertauksilla, sanoen:

2 Taivaan valtakunta on kuninkaan vertainen, joka teki häitä pojallensa,

3 Ja lähetti palveliansa kutsumaan kutsutuita häihin, ja ei he tahtoneet tulla.

4 Taas hän lähetti toiset palveliat, sanoen: sanokaat kutsutuille: katso, minä valmistan atriiani, härkäni ja syöttiläni ovat tapetut, ja kaikki ovat valmistetut: tulkaat häihin!

5 Mutta he katsoivat ylös, ja menivät pois, yksi pellollensa, toinen kaupallensa.

6 *Mutta muut ottivat kiinni hänen palveliansa, ja pilkkasivat heitä, ja tappoivat.*

7 *Mutta kuin kuningas sen kuuli, vihastui hän, ja lähetti sotaväkensä, ja hukutti ne murhamiehet, ja heidän kaupunkinsa poltti.*

8 *Silloin hän sanoi palvelioillensa: häät tosin ovat valmistetut, mutta kutsutut ei oleet mahdolliset.*

9 *Menkääät siis teiden haarioihin, ja kaikki, jotka te löydätte, kutsukaat häihin.*

10 *Ja palveliat menivät ulos teille, ja kokosivat kaikki, jotka he löysivät, pahat ja hyvät; ja häähuone täytettiin vieraista.*

11 *Niin kuningas meni katsomaan vieraita, ja näki siellä yhden ihmisen, joka ei ollut vaatetettu häävaatteilla.*

12 *Niin hän sanoi hänelle: ystäväni, kuninkas tänne tulit, ja ei sinulla ole häävaatteita? Mutta hän vaiken.*

13 *Silloin sanoi kuningas palvelioille: sitokaat hänen kätensä ja jalkansa, ottakaat ja heittäkääät häntä ulkoiseen pimeyteen; siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.*

14 *Sillä monta on kutsuttu, mutta harvat ovat valitut.*

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa puhuu Vapahtaja siitä suuresta ehtoollisesta, johonka monta on kutsuttu, mutta harvat sen tähden tulevat siihen suureen ehtoolliseen. Me olemme ennen arvelleet, mitkä vieraat net on, jotka pilkkaavat Kuninkaan palvelijoita, ja minkäkaltaiset vieraat net on, jotka kootaan kaduilta ja kujilta, niin myös, kuka se mahtaa olla, joka tulee häähuoneeseen ja ei ole häävaatteita. Me emme ole koskaan puhuneet siitä, koska Kuningas tulee katsomaan vieraita. Me kuulemme nimittäin Joosefin menettelystä, että korkiat herrat ei seiso porstuassa ottamassa vieraita vastaan, niin kuin pienemmät maailman herrat tekevät. Mutta korkiat herrat odottavat siksi kuin vieraat tulevat häähuoneeseen, ja sitte vasta tulevat he katsomaan vieraita.

Ja koska nyt vieraat ovat tulemassa, hyvät ja pahat, niin pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman: **Mikä aika se mahtaa olla, koska Kuningas tulee katsomaan vieraita?**

Me tiedämme nimittäin, että ehtoollinen pidetään aina illalla. Se on aina iltapäivä, kun ehtoollinen pidetään. Silloin on jo pimeys maailmassa, koska vieraat istuvat syömään, ja silloin sytytetään kynttilät palamaan, gardiinit lasketaan lasin eteen, että ne juokaleet, jotka ulkoisella puolella tahtovat kurkistella, ei näe eikä ymmärrä mitä häähuoneessa tapahtuu. Ja koska Kuningas tulee katsomaan vieraita, silloin ovat jo kaikki vieraat tulleet, joita odotetaan.

Muutammat raamatunselittäjät luulevat, että palvelijat ei ole huomainneet sitä vierasta, joka oli tullut ilman häävaatteita. Mutta koska heille oli annettu semmoinen käsky, että heidän pitää kutsuman kaikki, jotka tahtovat tulla, nimittäin hyvät ja pahat, niin se on arvattava, ettei ole palvelijat viitsineet sitä ulos ajaa ennen kuin Kuningas tulee.

Kaikki raamatunselittäjät sanovat, että tuo vieras on yksi omanvanhurskauden palvelija, joka ei ottanut häävaatteita päällensä. Mutta omanvanhurskauden palvelijat ovat monenkaltaiset. Yksi omanvanhurskauden palvelija on fariseus, jonka tunto ei ole koskaan herännyt. Semmoinen ei tule porttoin ja publikaanein kanssa häähuoneeseen. Toinen omanvanhurskauden palvelija on se tuhlaajapoika, joka paimentaa sikoja: sillä on tunto herännyt, se tuntee, kuinka huonossa tilassa hän on, mutta omanvanhurskauden porvari on saanut niin suuren vallan hänen päällensä, ettei hän nouse ja mene Isän tykö ennen kuin viimeisessä hengen hädässä.

Mutta semmoista ei viitsi palvelijat ulos ajaa häähuoneesta, koska hän jo tulee. Hän on nimittäin katuvaan ja armoa kerjääväinen, mutta hän ei kuitenkaan ota häävaatteita päällensä, vaikka Kuningas on hälle tarjonnut palvelijainsa kautta.

Omanvanhurskauden räpäleet rieppaavat polvien ympäri, ja se on huomattu, että kaikki talon koirat haukkuvat vihaisesti semmoista kerjäläistä, joka käypi ryysyissä; ja purevat niitä traasuja. Mutta ei palvelijat saata sen tähden semmoista traasuperkelettä ulos ajaa, sillä he surkuttelevat häntä. Mutta Kuningas suuttuu semmoiselle traasuperkelelle, joka ei tahdo ottaa häävaatteita päällensä, vaikka hänelle on tarjottu.

Kuule nyt sinä onnetoin traasuperkele. Kuningaan palvelijat tuntevat kyllä sinut kaukaa, sillä omanvanhurskauden räpäleet rieppaavat sulla polvien ympäri, ja sen tähden talon koirat haukkuvat sinua hirmuisesti. Mutta ei saata palvelijat sinua ajaa ulos häähuoneesta, sillä he surkuttelevat sinua, ja tahtoisit sinua armahtaa. Mutta sinä olet niin suurellinen niissä ryysyissä, ettet tahdo riisua itsiäs alasti ja ottaa häävaatteita päällesi. Kunnia on sinussa niin suuri, ettet tahdo näyttää kaikkia häpiällisiä paikkoja maailmalle. Omavanhurskaus on sinussa niin suuri, ettet tahdo omasta parannuksesta luopua. Sinä tahdot suurempaa tuskaa ja suurempaa omantunnon vaivaa, että sinä sillä muka pääsisit tienaamaan eli ansaitsemaan autuutta.

Mutta jos et pian riisu itsiäs alasti ja ota häävaatteita päällesi, niin tulee Kuningas katsomaan vieraita. Kuka tiesi nyt on se aika päivästä: kello kuuden aikana pidetään ehtoollinen. Minä luulen, että nyt on se aika, jona Kuningas tulee katsomaan vieraita. Onkos tässä semmoinen vieras, joka ei ole häävaatteita ottanut päällensä?

Jos niin olis, että vieras itse olis pitänyt laittaman häävaatteet, niin olis tämä mykkä vieras saattanut sen tuoda esteeksi, ettei ole varaa. Mutta juuri se paikka, että tällekin vieralle on palvelijoitten kautta tarjottu häävaatteita, eikä ole ottanut vastaan, juuri se paikka on kunnian ja omanvanhurskauden vaikutus. Semmoinen vieras katsoo ylö-

Jumalan eli Kuningaan rakkautta, ja sen tähden Kuningas suuttuu.

Saatatkopa sinä sanoa, onnetoin raukka, ettei sinulle ole tarjottu häävaatteita? Saatatkos kantaa palvelijoitten päälle, ettei he ole johdattaneet sinua vaatehuoneeseen, kussa kaikki muut vieraat ovat riisuneet itsensä alasti, ja viskanneet omanvanhurskauden ja maailman kunnian räpäleet, ja ottaneet häävaatteet päällensä. Mutta sinä, mykkä vieras, et ole viitsinyt riisua itsiäs alasti, et ole raaskinut jättää omanvanhurskauden räpäleitä, et ole tahtonut ottaa ilmaiseksi niitä juhlavaatteita, joita Kuningas on sinulle tarjonnut.

Niin sinä olet katsonut ylö- Kuningaan hyvyttä ja laupiutta ja pitkämielisyyden rikkautta, ettet ole huolinut Hänen lahjoitansa. Sen tähden ei ole sinulla mitään sanomista, koska Kuningas kysyy: *”Ystäväni, kuinka tänne tulit, ja ei ole häävaatteita?”* Saatatkos sanoa: *”Ei ole varaa niitä laittaa?”* Miiks et ota sitte, koska taidat ilmaiseksi saada? Mutta ylpeys, itseys, omavanhurskaus ja maailman kunnia on sinussa niin paksu, sen tähden sinä istut mykkänä, koska Herra kysyy: *”Ystäväni, kuinka tänne tulit, ja ei ole häävaatteita?”*

Kukas tiesi, kuinka nyt käypi, koska Kuningas tulee katsomaan vieraita. Ei olekaan Kuningas juuri kaukana häähuoneesta: yksi ovi on välillä.

Te vieraat, jotka olette kokoontuneet häähuoneeseen: piankos luulette Kuningaan tulevan katsomaan vieraita? Kuinka kauan te nyt luulette Hänen viipyvän ennen kuin Hän aukaisee oven ja tulee katsomaan vieraita. Kuningas on vielä kamarissa, ja vieraat istuvat ehtoollisen huoneessa. Kuinka kauan te luulette Hänen viipyvän, vieraat, ennen kuin hän aukaisee oven ja tulee katsomaan vieraita? Istukaat nyt siivosti. Istukaat pelvolla ja vapistuksella ja katsokaat toinen toisenne päälle, jos kaikki teidän vaatteenne ovat

siinä siivossa, että Kuningas ei näkis niissä viikoja.

Te olette kootut kaduilta ja kujilta, kussa huonoin väki on, joka ei ole ihmisen tapoja oppinut. Kukas tiesi muutampi ei ole ajanut partaansa, niin kuin Joosef, koska hänet asetettiin kuninkaan eteen. Muutampi ei ole tainnut kammata päätänsä, muutampi ei ole tainnut voidella päätänsä öljyllä. Muutampi ei ole tainnut seisoa peilin edessä, ennen kuin hän meni ehtoollisen huoneeseen. Muutampi ei ole muistanut ottaa nästyä eli nenäliinaa myötänsä, jolla hän niistäis omanvanhurskauden räkää nenästä, jos se rupiaa vuotamaan.

Olettekos nyt seisonet peilin edessä, te Siionin tyttäret? Olettekos nyt koetelleet teidän rintojanne, koska te tulitte häähuoneeseen? Ettekös luule, että Kuningas rakastaa puhtaita ja valkeita rintoja. Joilla on puhtaat ja valkiat rinnat, niitten päälle Kuningas ensinnä katsoo, sillä hän rakastaa paljon niitä Siionin tyttäriä, joilla on puhtaat ja valkiat rinnat, saati he panevat pois huoruuden heidän rinnoistansa. Oletkos muistanut panna kihlasormuksen käteen, koskas tulet Kuninkaan huoneeseen?

Ilmankin sinä muistat, Siionin tytär, että sinä olet kihlattu Kuninkaan Pojan kanssa, jolle Kuningas on tehnyt häitä. Sinä olet kihlattu Hänen kanssansa pyhän avioliiton kautta, jonka hän teki sinun kanssas, koska sinä olit kaunis Hänen silmäinsä edessä, koska Hän lunasti sinut vihollisen orjuudesta ja hikoili verta sinun tähtes ja sanoi: *”Minä olen murheellinen kuolemaan asti.”* Silloin antoi Hän sinulle pyhää suuta, koska Juudas ojensi Hänelle saastaisen suun. Silloin otti Hän sinut syliinsä, koska riettaan joukko pani Hänet kahleisiin. Silloin otti Hän sinua morsiamen tavalla kirkkoon, koska sinä olit hyljätty rietailta.

Ja nyt on taivaan Kuningas tehnyt häitä Pojallensa, ja on kutsunut paljon vieraita, joita hän on koonnut palvelijainsa kautta kaduilta

ja kujilta. Koettele nyt rintoja, Siionin tytär, koettele nyt pääryjä eli helmiä sinun kaulassas. Koettele kruunua päässä, koettele sormuksia sinun käsissä. Koettele nyt kaikki paikat yksinäisyydessä peilin edessä, sekä häävaatteet että kengät, kuinka ne passavat; sillä pian tulee Kuningas katsomaan vieraita.

Mutta voi sitä onnetointa raukkaa, jolla ei ole häävaatteita, koska Kuningas tulee. Parempi olis, ettei hän olis tullutkaan ehtoollisen huoneeseen, koska hän ei ottanut tarjottuja juhlavaatteita vastaan. Niin kovin, sinä onnetoin raukka, ylönkatsot Kuninkaan armoa ja laupiutta, ettet tahdo ottaa Hänen armoansa vastaan.

Voi! Voi! Onneton raukka. Mene pian vaatehuoneeseen ja riisu ryysyt päältäsi, ja ota häävaatteet päällesi, ennen kuin Kuningas tulee katsomaan vieraita. Kuka tiesi pian tulee Kuningas katsomaan vieraita. Pian tulee Hän kamarista häähuoneeseen. Ei olekaan muuta, kuin yksi ovi Kuninkaan kamarin ja salin välillä.

Pian nyt avataan ovi. Pian tulee Kuningas katsomaan vieraita. Pian astuu se Vanhurskas sisälle. Onkos täällä joku Benjaminin sukukunnasta, jolle se Vanhurskas antaa suuta ja sanoo: Jumala siunatkoon sinua, poikani. Onkos täällä joku Israelin lapsista, jolle se Vanhurskas antaa viidenkertaiset juhlavaatteet, niin kuin se vanhurskas Joosef antoi Benjaminille?

Valmistakaat teitäne, te häävieraat, sillä nyt tulee Kuningas katsomaan vieraita. Nyt Hän on jo tulemassa. Ja koska Hän tulee, silloin ovet suljetaan, kynttilät sytytetään, vieraat istutetaan itse kukin sijallensa. Ei kukaan pääse enää sisälle, mutta ulos pannaan semmoinen vieras, jolla ei ole häävaatteita.

Valmistakaat teitäne, te kutsutut vieraat, koetelkaat teidän rintojanne, Siionin tyttäret ja olkaat valmiit vastaanottamaan Kuningasta, koska Hän tulee sisälle katsomaan vieraita. Ja koska Kuningas tulee katsomaan

vieraita, niin kumartakaa teitänne nöyrästi hänen edessänsä ja langetkaat Hänen jalkainsa juureen, niin kuin Israelin lapset Joosefin edessä kumarsit itsensä, ja sanokaat: *”Me rukoilemme, anna nyt veljilles anteeksi heidän rikoksensa ja pahat tekonsa, mitä he ovat tehneet sinua vastaan.”* Silloin on hän vastaava: *”Älkää peljätkö. Te ajattelitte minua vastaan paha, mutta Jumala on*

ajatellut sen hyväksi, että Hän tekis, niin kuin nyt nähtävä on, pelastaaksensa paljon kansaa. Älkää siis nyt peljätkö. Minä ravitsen teitä ja teidän lapsianne.” Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisaristo, Helsinki / Saarnasta on alkuosa kadonnut. Raamatunlause on valittu saarnan aiheen mukaan, mutta sitä ei ole käsikirjoituksessa /

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. 1. Moos. 45:22.

Koska Joosefin veljein piti lähtemän kotiin isänsä tyköä, antoi Joosef kullekin uudet vaatteet, että heidän isänsä näkisi, kuinka paljon Joosefilla oli rakkautta veljilleen.

Tästä Raamatun paikasta pitää meidän ottaman lohdullisen ja ylösrakentavaisen esimerkin. Sillä Joosefin veljet olivat ennen tahoneet tappaa häntä, vaikka se riettaan tarkoitus ei tullut täytetyksi. Mutta Joosef oli kuitenkin heidän tähtensä tullut vangiksi ja orjaksi pakanain maalle, niin kuin Jumalan Poika on meidän tähtemme tullut vangiksi. Joosef jätti isänsä talon veljiensä tähden ja tuli orjaksi heidän tähtensä, niin kuin Jumalan Poika on jättänyt taivaallisen Isänsä talon meidän tähtemme ja tullut tähän syntiseen maailmaan lunastamaan vihollisen orjia. Joosef tuli viimein veljiensä vapahtajaksi, koska hän vapahti heitä nälkään kuolemasta, vaikka he olivat niin pahoin häntä pitäneet. Niin on myös Jumalan Poika sangen pahoin pidetty maailmassa ja on hän kuitenkin tullut veljiensä vapahtajaksi, vaikka he ovat häntä niin pahoin pitäneet ja kaikella pahuudella vaivanneet. Joosef kutsui veljensä ruualle, että he paremmin näkisivät ja tuntisivat hänen rakkautensa ja hänen hyvät työnsä. Jumalan Poika on myös kutsunut meitä suulle Ehtoolliselle eli elävään kristillisyyteen, että me paremmin tuntisimme hänen rakkautensa meitä kohtaan. Ja niin kuin Joosef antoi veljilleen juhla-vaatteet eli häävaatteet, joita heidän pitää näyttämän isälleen, niin on myös Jumalan Poika antanut uskovaisilleen häävaatteet, joilla heidän pitää tuleman taivaallisen Isän silmien eteen. Joosefin veljet häätyivät anomaan anteeksi heidän vääryytensä veljeltään. Niin vaaditaan myös katuvaisilta, että heidän pitää anoman anteeksi heidän vääryytensä, sillä eivät Joosefin veljet ole saaneet omantunnon rauhaa, ennen kuin he ovat anoneet anteeksi heidän vääryytensä.

Joosef on siis pantu esimerkiksi meille, kuinka meidän pitää saaman häävaatteita

ilman omaa ansiotamme. Joosefin veljet luulivat ensin, että Joosef oli ylpeydessä, koska hän muisteli heille, mitä Herra oli osoittanut hänelle unessa. Niin luulevat myös suruttomat, että kristityt ovat ylpeydessä, koska he puhuvat hengellisestä pappeudesta. Ja niin kuin Joosefin veljet soimaavat häntä ylpeydestä, että hän tahtoi korottaa itsensä, koska hän ainoastaan muisteli, mitä Herra oli hänelle unessa ilmoittanut, niin luulevat vielä nytkin suruttomat, että kristityt ovat ylpeydessä, jos he ainoastaan muistelevat, mitä Herra heille on ilmoittanut. Joosefin veljet rupesivat vihaamaan häntä hänen kristillisyytensä tähden, niin myös nytkin suruttomat vihaavat kristityitä kristillisyyden tähden. Mutta Jumala on monta kertaa osoittanut senkaltaisia esimerkkejä, että samoin kuin Joosefin veljet häätyivät anomaan anteeksi heidän vääryytensä, niin häätyvät vielä myöskin suruttomat anomaan anteeksi, mitä he ovat pilkanneet ja vastustaneet. Niin muodoin osoittaa Herra, että hän on korottanut palvelijoitaan jo tässä maailmassa, koska vanhurskaan Joosefin veljien täytyy anoa anteeksi vääryyttään.

Koska nyt tämän päivän evankeliumissa puhutaan häävaatteista, joita kuningas antaa niille vieraille, jotka kutsutut ovat siihen suureen ehtoolliseen, niin tulee meidän ottaa hyödyllisen ja ylösrakentavaisen esimerkin Joosefista, joka myös antoi veljilleen juhla-vaatteita, sitten kuin hän ensin oli kutsunut heitä ehtoolliselle. Mutta silloin, koska Joosefin veljet olivat kutsutut ehtoolliselle, eivät he tienneet, että se suuri Herra, jonka pöytänsä heitä istutettiin, oli heidän veljensä, jolle he olivat niin paljon vääryyttä tehneet, jonka oppia he olivat ylenkatsonneet ja jonka he olivat orjaksi myyneet. Niin ei myöskään suruton ihminen tiedä, koska hän kutustaan

siihen suureen ehtoolliseen, että Jeesus, jonka oppia suruttomat vihaavat, on heidän veljensä, jota he ovat vainonneet, niin kuin Saulus vainosi kristityitä. Jospa nyt tänä päivänä kaikki kutsutut vieraat ottaisivat häävaatteet päälleen, ettei yksikään niin kovin ylenkatsoisi Kuningasta, ettei hän ota Hänen lahjojaan vastaan. Sillä ylenkatsominen ja suuri ylpeys sydämessä se on, kun köyhä ihminen ja traasuperkele ei ota parempia vaatteita päälleen, vaikka Kuningas hänelle tarjoaa parempia vaatteita ilmaiseksi. Moni Ehtoollis-vieras on tosin niin ylpeä, että kun Kuningas tarjoaa häävaatteita ilmaiseksi, sanoo hän Kuninkaalle: *”suuri kiitos, Herra, liiaksi tämä tulee, en minä köyhä mies jaksa näitä maksaa”*. Mitä Kuningas sanoo niille, jotka eivät ota hänen lahjojaan vastaan? Hän kysyy semmoisilta: *”Ystäväni, kuinka tänne tulit ja ei sinulla ole häävaatteita?”* Kuninkaan täytyy suuttua kaikille niille, jotka niin kovin ylenkatsovat hänen lahjojaan, etteivät ota niitä vastaan mitä hän tarjoaa. Sen tähden älkää ylenkatsoko Kuninkaan lahjoja, te kutsutut vieraat, vaan ottakaat juhlavaatteet päällemme, koska te menette hääsaliin. Riisukaat pois ne vanhat räpäleet, joita te olette itse savupirtissä keiturin karvoista kuttonet ja neuloneet. Ei semmoiset omanvanhurskauden räpäleet kelpaa Kuninkaan häihin, vaan semmoiset häävaatteet ainoastaan kelpaavat Kuninkaan häissä, joita Kuningas hänen omasta vaatehuoneestaan antaa lahjaksi ja ilman maksutta. Sillä semmoisille kerjäläisille, jotka tulevat omissa ryysyissään ja joitten räpäleet rieppaavat polvien ympäri, ovat talon koirat vihaiset. Koska omanvanhurskauden räpäleet rieppaavat polvien ympäri, niin talon koirat haukkuvat semmoisia kerjäläisiä vihaisesti. Riisukaat pois omanvanhurskauden räpäleet ja menkää ensin vaihetushuoneeseen, kussa Kuninkaan vaatehuone on, ja ottakaat sieltä parhaat häävaatteet, se on Kristuksen vanhurskauden hame, josta sotamiehet ovat heittäneet arpaa, sillä te olette ennen olleet

sotamiehet. Te olette ristiinnaulinneet kunian Herran. Nyt täytyy teidän heittää hänen hameestaan arpaa. Teidän osanne on Kristuksen hame. Autuas on se, jonka päälle arpa lankeaa. Hän saapi kantaa Kristuksen hametta nyt ja iankaikkisesti. Nyt on Kristus alastoinna ristin päällä, ja hänen hameensa on teidän omanne. Te entiset sotamiehet, te Kristuksen ristiinnaulitsijat! Kristuksen hame on teidän osanne. Se on jäänyt teille suojaksi, te alastomat raukat. Ei ole Ristiinnaulitulta muuta omaisuutta jäänyt, kuin tämä hame, joka kelpaa kyllä alastomille traasuperkeleille suojaksi. Heittäkää arpaa siitä ja älkää sitä rikkoko, vaan se, jonka päälle arpa langennut on, pitäköön sen rikkomatta. Se on traasuperkeleille semmoinen suoja, joka kaiken heidän alastomuutensa peittää ja varjelee pakkasesta, lumisateesta ja rajuilmasta. Kuule siis sinä suuri Ristinkantaja alastomien raukkojen huokaus. Isä, meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 22: 1–14

1 Ja Jesus vastaten puhui taas heille vertauksilla, sanoen:

2 Taivaan valtakunta on kuninkaan vertainen, joka teki häitä pojallensa,

3 Ja lähetti palveliansa kutsumaan kutsutuita häihin, ja ei he tahtoneet tulla.

4 Taas hän lähetti toiset palveliat, sanoen: sanokaat kutsutuille: katso, minä valmistin atriani, härkäni ja syöttiläni ovat tapetut, ja kaikki ovat valmistetut: tulkaat häihin!

5 Mutta he katsoivat ylönsä, ja menivät pois, yksi pellollensa, toinen kaupallensa.

6 Mutta muut ottivat kiinni hänen palveliansa, ja pilkkasivat heitä, ja tappoivat.

7 Mutta kuin kuningas sen kuuli, vihastui hän, ja lähetti sotaväkensä, ja hukutti ne murhamiehet, ja heidän kaupunkinsa poltti.

8 Silloin hän sanoi palvelioillensa: häät tosin ovat valmistetut, mutta kutsutut ei olleet mahdolliset.

9 Menkääät siis teiden haarioihin, ja kaikki, jotka te löydätte, kutsukaat häihin.

10 Ja palveliat menivät ulos teille, ja kokosivat kaikki, jotka he löysivät, pahat ja hyvät; ja häähuone täytettiin vieraista.

11 Niin kuningas meni katsomaan vieraita, ja näki siellä yhden ihmisen, joka ei ollut vaetetettu häävaatteilla.

12 Niin hän sanoi hänelle: ystäväni, kuninkas tänne tulit, ja ei sinulla ole häävaatteita? Mutta hän vaiken.

13 Silloin sanoi kuningas palvelioille: sitokaat hänen kätensä ja jalkansa, ottakaat ja heittäkää häntä ulkoiseen pimeyteen; siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

14 Sillä monta on kutsuttu, mutta harvat ovat valitut.

Koska ennen on selitetty, mitkä vieraat ne ovat, jotka eivät häihin tule, niin pitäisi meidän nyt Jumalan armon kautta perään ajatteleman, **kuinka onneton se vieras on, joka tulee hääsaliin ilman häävaatteita.**

Muutammat Raamatun selittäjät sanovat, että se vieras, joka tuli häihin ilman häävaatteita, on sellainen ihminen, joka kuulu ulkonaiseen seurakuntaan, vaikka ei ole mitään sisällistä koettelemusta. Se on siis liikkumaton ihminen, jonka omatunto ei ole koskaan herännyt. Mutta kun tämän päivän evankeliumia syvemältä katselee, niin täytyy ymmärtää tämän Raamatun paikan niin, että se ihminen, joka näin tunkeutuu häähuoneeseen, vaikka ei ole häävaatteita, ei ole juuri liikkumaton pakana, vaan se on joskus herännyt, vaikka hän ei ymmärrä Jumalan vanhurskautta, vaan tahtoo omaavanhurskautta ylösrakentaa.

Meidän täytyy nyt päättää, että liikkumaton pakana ei tule ollenkaan häähuoneeseen, sillä semmoinen kantaa vihaa sydämessään Kuninkaan palvelijoille. Ei semmoinen tule ollenkaan häähuoneeseen eli siihen tilaisuuteen, että hän tahtois totisesti autuaaksi tulla. Mutta herännyt ihminen, joka

omanvanhurskauden kanssa taistelee, on usein murheessa ja epäilyksessä ja tahtoo totisesti autuaaksi tulla. Mutta se väärä mahdollisuus on niin suuri ja voimallinen hänessä, ettei hän viitsi riisua itseään alastomaksi ja ottaa häävaatteita päälleen. Sillä hän tekee aina työtä sen päälle, että hän tulisi paremmaksi. Hän tahtoo tulla enkeliksi, ja sitten niin kuin katuvainen enkeli, tahtoo hän tulla Jeesuksen tykö, eikä siis tahdo katuvaisena perkeleenä olla. Omavanhurskaus lykkää mieleen tämänkaltaiset ajatukset: "se on mahdotonta, että minä saattaisin tulla kristityksi, koska minä tällainen olen. Vähän paremmaksi pitäisi minun tuleman, ennen kuin minä saattaisin Jumalalle kelvata".

Heränneillä on nimittäin väkevä halu, jonka omanvanhurskauden perkele on ylös herättänyt, että he tahtoisivat tulla hyviksi, mutta ei sillä tavalla, kuin Jumalan sana vaatii, nimittäin armon ja Kristuksen vanhurskauden kautta, vaan omanvanhurskauden kautta he tahtovat tulla autetuksi perkeleen vallan alta. Mutta herännyt ei tule perkeleen vallan alta pelastetuksi omallavanhurskaudella, sillä hän tuntee aina perkeleen kiusauksia, ehkä kuinka tarkka valvominen hänellä olisi. Ja jota tarkempi valvominen on, sen suuremmat kiusaukset ovat. Mutta suruton ei tunne perkeleen kiusauksista mitään, sillä rietas antaa jumalattomille siivon rauhan. Mutta heränneille on rietas hirmuisesti suuttunut ja sen tähden hän kiusaa heränneitä yötä ja päivää. Niitten kiusausten tähden täytyy ihmisen tulla suureksi syntiseksi, koska hän tuntee, että ihmisen luonto on peräti turmeltu. Mutta silloin nousee myös omavanhurskaus kahdelle jalalle, muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja kantaa heränneitten päälle yötä ja päivää, sekä saarnaa heränneitten järjessä, että on mahdotonta tulla pelastetuksi perkeleen vallan alta, koska vihollinen aina ampuu nuoliansa ja kehottaa syntiä tekemään. Mutta omavanhurskauden perkele on niin totinen, ettei hän ollenkaan kehota syntiä tekemään, vaan hän kehottaa

heränneitä parannusta tekemään. Omavanhurskauden perkele on niin pyhä, että se vaatii puhdasta sydäntä, ennen kuin se laskee heränneitä Jeesuksen tykö.

Semmoisessa tilassa oli ilman epäilemättä se ihminen, joka tuli häähuoneeseen ilman häävaatteita. Sillä jos hän olisi ollut armonvaras, niin hän olisi vastannut: *”Minulla on häävaatteet, minä olen pukeutunut päälleni Kristuksen vanhurskauden hameen”*. Jos hän olisi ollut senkaltainen omanvanhurskauden palvelija, joka omalla parannuksella on tullut kristityksi, niin hän olisi epäilemättä vastannut: *”Minä olen parannuksen tehnyt kaikista synneistä ja luulen kelpaavani näillä siveyden vaatteilla”* [Näille Vapahtaja sanoo]: Ystäväni, kuinkas tänne tulit, ja ei sinulla ole häävaatteita? Se mykkä luonto merkitsee, että hän oli herännyt, että hän tunsu itsekin, ettei hänellä ole häävaatteita. Mutta kun kuninkailla vanhassa testamentissa oli se tapa, että jokaiselle vieraalle annettiin uudet häävaatteet, ennen kuin he astuivat häähuoneeseen, niin ei saattanut tämä mykkä vieras panna sitä esteeksi, ettei köyhä mies jaksa niin kalliita vaatteita ostaa. Jos mykkä vieras olisi sanonut: *”Minä olen niin köyhä, etten jaksa semmoisia häävaatteita laittaa, jotka kuninkaan edessä kelpaavat,”* niin olisi Kuningas heti kysynyt: *”Eiköpä sinulle ole tarjottu häävaatteita lahjaksi?”* Tätä toista kysymystä se mykkä vieras pelkäsi, ja sen tähden hän ei saattanut puhua mitään. Me tiedämme vakaisesti, että sillä mykällä on totisesti ollut tarjona lupa ensin tulla Kuninkaan vaatekammariin ja vaihtettaa uudet vaatteet päällensä, mutta hänellä oli niin suuri kunnia, ettei hän viitsinyt riisua omia vaatteitaan pois ja ottaa häävaatteita päällensä. Hän oli nimittäin sanonut kuninkaan palvelijoille, jotka käskivät hänen ottaa häävaatteet päällensä: *”Suuri kiitos, tämä tulee liiaksi! En jaksa minä näitä maksaa!”* Ja lahjaksi hän ei tahdo ottaa häävaatteita.

Katsokaat nyt, te mykät vieraat, jotka aina pakkaatte häähuoneeseen ilman

häävaatteita, kuinka te ainakin katsotte ylen Jumalan armoa, ettekä tahdo ottaa hänen lahjojaan vastaan ilmaiseksi, mutta tulevaisen maksun päälle te ottaisitte vaikka kuinka paljon kuninkaalta velaksi. Ettekö näe, kuinka viinaporvari suuttuu hirmuisesti heränneille, jotka eivät ota hänen lahjojaan vastaan, koska hän rakkaudesta ja hyvästä tahdosta tarjoaa heille pirunpaskaa? Mitäs sitten taivaan Kuningas tekee niille, jotka eivät ota hänen lahjojaan vastaan, jotka eivät tunne itse, että he katsovat Jumalan armoa ylen, mutta saarnaavat mahdottomuudestaan ja sanovat: *”En ole minä mahdollinen Jumalan armoa ottamaan vastaan tämmöisessä huonossa tilassa. Paremmaksi pitäisi minun tuleman”*. Tämä on omanvanhurskauden tunnustus, ja ne omat vaatteet, joita mykkä vieras kantaa päällään, on juuri tämä ajatus: *”paremmaksi pitäisi tuleman!”* Ei tahdonut tuhlaajapoika mennä Isänsä tykö varsin, kun hän tuli traasuperkeleeksi, vaan tuon porvarin tykö hän meni, paimentamaan sikoja, että hän sillä jotakin ansaitsisi. Ja sama vika vaivaa sitäkin ihmistä, joka omilla vaatteillaan tulee häähuoneeseen. Ei hän tahdo riisua omanvanhurskauden räpäleitä pois, ja panna häävaatteita päällensä, vaikka niitä hänelle ilmaiseksi tarjotaan. Mutta siinä makaa alla hirmuinen ylpeys, joka panee hänen ylenkatsomaan Kuninkaan lahjoja. Ja jos viinaporvari suuttuu niille, jotka hänen lahjojaan ylenkatsovat, koska hän rakkaudesta ja hyvästä tahdosta tarjoaa heränneille pirunpaskaa, niin mitä sitten taivaallinen Kuningas tekee sille mykälle vieraalle, joka hänen lahjojaan niin kovin ylenkatsoo, ettei tahdo ottaa niitä vastaan, joita Kuningas rakkaudesta ja hyvästä tahdosta tarjoaa. Se on arvettava, että taivaallinen Kuningas suuttuu senkaltaisille traasuperkeleille, ja sanoo palvelijoilleen: *”Sitokaat hänen kätensä ja jalkansa, ja heittäkät ulkonaiseen pimetyteen!”*

Häähuoneessa on vielä paljon niitä vieraita, jotka eivät tahdo mennä Kuninkaan vaatehuoneeseen riisumaan omanvanhurskauden

rääpäleitä pois päältä ja ottamaan häävaatteita päälleen. Paljon on vielä niitä, jotka omissa repaleissaan tunkeutuvat häähuoneeseen, ja tahtoisivat autuaaksi tulla, mutta eivät tahdo ottaa armoa armosta, vaan tahtovat ansaita sitä omalla parannuksella ja paremmalla katumuksella.

Kuinkas nyt on teidän kanssanne, te traasuperkeleet? Ettekö tahdo ottaa häävaatteita päälleen? Vieläkö tahdotte ylenkatsoa Kuningaan lahjoja? Kuinka kauan jaksatte paimentaa sikoja ja syödä rapaa yhtenä sikojen kanssa? Riisukaa nyt pois omanvanhurskauden rääpäleet, kaikki kerjäläiset, ja puukeaat päälleen kristuksen vanhurskaus uskon kautta. Katsokaat sitä alastonta Jumalan Poikaa, joka on ristin päälle ripustettu. Teidän tähtenne on Jumalan Poika riisuttu, että te saisitte hänen hameensa suojaksi. Heittäkää nyt hänen hameestaan arpa, te sotamiehet, koska te olette hänen ristiinnaulineet. Te Siionin tyttäret, jotka tahdotte aina

koreat olla, ottakaat Kristuksen hame pääl-
lenne, niin te tulette oikein koreiksi. Koska te tulette häähuoneeseen, niin kaikki taivaan enkelit katsovat teidän pääl-
lenne ja ihmettelevät kuinka kauniissa vaatteissa Vapahtajan köyhä morsian on. He ihmettelevät, mistä hän on semmoisen koreuden saanut. Mutta hän vastaa niille, jotka ihmettelevät ja sanoo: *”En ole itse tehnyt, vaan Kuningas on antanut köyhälle morsiamelleen tämän hameen, joka ei ole ommeltu, mutta kudottu ylhäältä alaspäin”*. Semmoista vaatetta ei ole monella näinä aikoina. Mutta Jeesuksen köyhä morsian saapi Kristuksen vanhurskauden hametta kantaa, joka on kyllä kaunis ja kiiltävä, ja kelpaa morsiamelle kantaa hänen kunniansa päivänä taivaan häissä. Kelpaa hänen kyllä silloin istua Yljän vieressä nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Lähteet: Uusi Postilla 1897. Selvästi muutetut sanat korjattu oletettuihin alkuperäisiin sanoihin

Voi sitä syntistä kansaa! Sitä kansaa suuresta pahasta teosta, sitä pahanilkistä siementä, niitä vahingollisia lapsia, jotka Herran hylkäsivät ja Israelin Pyhän pilkkasivat, ja poikkesivat takaperin.

Näin sanoo Herra sille jumalattomalle kansalle, joka ei tee parannusta, vaikka niin paljon on saarnattu. Israelin kansa oli profeetta Jesajan aikana niin paljon pilkannut Jumalaa jumalattomalla elämällensä, että Jumalan viha syttyi palamaan ja koko kansa annettiin vihollisen haltuun, koska heidän valtakuntansa hävitettiin ja heidän kirkkonsa poltettiin. Ja ne, jotka eivät tulleet sodassa tapetuksi, myytiin orjaksi. Eivätkä he vielä sittenkään tehneet parannusta, vaan sanoivat: *”Ei Herra tee oikein meidän kanssamme.”* Ja kun profeetat saarnasivat parannusta, sanoivat he: *”Profeetat puhuvat tuuleen. Ei heillä ole Jumalan sanaa.”*

Nyt saavat kaikki suruttomat ja paatuneet kuulla, kuinka heidän uskonsa veljet ovat ennen puhuneet. Koska kristityt varoittavat suruttomia tulevaisesta rangaistuksesta ja Jumalan tuomiosta, niin sanovat suruttomat: *”Ei niillä ole Jumalan sanaa. Ne puhuvat tuuleen.”* Onko sitten suruttomilla Jumalan sana suussa, koska he alkavat vannomaan ja sattuilemaan? Niillä ilmankin on oikea Jumalan sana, koska he huutavat: *”Perkele ja saatanan viekään!”* Profeetta Jesaja saarnasi juopuneita vastaan ja haukkui Israelin tyttäriä koreudesta ja huoruudesta. On siis juopumus ja huoruus ollut vallan päällä silloin, niin kuin nytkin.

Mutta tämänaikaiset juomarit ja huorat ajattelevat ilmankin: *”Ei meille käy pahemmin kuin heille. Jos silloin on ollut juomareita ja huoria, ilmankin me saamme juoda ja huorata.”* Mutta jos Jumala silloin on hirmuisesti rangaissut juomareita ja huoria, kyllä hän vielä nytkin rankaisee. Odottakaa vähän aikaa, te juomarit ja huorat, niin te saatte nähdä, mikä rangaistus teille tulee. Pilkatkaa hyvin Jumalaa, niin Hän antaa teille

taivaanvaltakunnan palkaksi! Juokaa, kirotkaa ja tapelkaa, niin te tulette autuaaksi!

Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat koetelleet, mikä hirmuinen tuomio tulee katumattomille jumalanpilkkäjille, jotka ylenkatsovat sanan ja sakramentit, eivätkä tee parannusta armon ajassa, saavat kuulla pian huudon kaduilla ja kujilla: *”Kaikki ovat valmiit. Tulkaa siihen suureen ehtoolliseen!”* Mutta katumattomat ja omanvanhurskauden palvelijat, jotka eivät ole ottaneet häävaatteita päällensä, sidotaan käsistä ja jaloista, ja heitetään ulkonaiseen pimeyteen.

Mutta se suuri Ehtoollisen pitäjä tulee pian katsomaan vieraita. Ja kun Hän tulee sisälle häähuoneeseen, niin kumartakaa teitänne Hänen edessänsä ja rukoilkaa Häntä sanoen: Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 22: 1–14

1 Ja Jesus vastaten puhui taas heille vertauksilla, sanoen:

2 Taivaan valtakunta on kuninkaan vertainen, joka teki häitä pojallensa,

3 Ja lähetti palveliansa kutsumaan kutsutuita häihin, ja ei he tahtoneet tulla.

4 Taas hän lähetti toiset palveliat, sanoen: *sanokaat kutsutuille: katso, minä valmistin atriani, härkäni ja syöttilääni ovat tapetut, ja kaikki ovat valmistetut: tulkaat häihin!*

5 Mutta he katsoivat ylönsä, ja menivät pois, yksi pellollensa, toinen kaupallensa.

6 Mutta muut ottivat kiinni hänen palveliansa, ja pilkkasivat heitä, ja tappoivat.

7 Mutta kuin kuningas sen kuuli, vihastui hän, ja lähetti sotaväkensä, ja hukutti ne murhamiehet, ja heidän kaupunkinsa poltti.

8 Silloin hän sanoi palvelioillensa: häät tosin ovat valmistetut, mutta kutsutut ei olleet mahdolliset.

9 Menkäätkä siis teiden haarioihin, ja kaikki, jotka te löydätte, kutsukaat häihin.

10 Ja palveliat menivät ulos teille, ja kokosivat kaikki, jotka he löysivät, pahat ja hyvät; ja häähuone täytettiin vieraista.

11 Niin kuningas meni katsomaan vieraita, ja näki siellä yhden ihmisen, joka ei ollut vaetetettu häävaatteilla.

12 Niin hän sanoi hänelle: ystäväni, kuninkas tänne tulit, ja ei sinulla ole häävaatteita? Mutta hän vaiken.

13 Silloin sanoi kuningas palvelioille: sitokaat hänen kätensä ja jalkansa, ottakaat ja heittäkäätkä häntä ulkoiseen pimeyteen; siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

14 Sillä monta on kutsuttu, mutta harvat ovat valitut.

Mitkä ne ovat, joille Kuningas suuttui? Juutalaisilla oli semmoinen usko, että Jumala ei saata olla vihainen heille, koska Hän oli antanut heille semmoiset lupaukset Aabrahamista saakka. Ja sen tähden sanoivat juutalaiset: *”Meillä on Isä, Jumala.”* Eivät he niin muodoin uskoneet, että heidän kaupunkinsa hävitetään. Juutalaiset olivat esitarkoituksessa ne suurelliset vieraat, jotka katsoivat ylen Kuninkaan palvelijoita. He katsoivat ylen profeetoita ja kristityitä, jotka tulivat heitä kutsumaan oikeaan katumukseen ja parannukseen.

Mutta ovatkos ainoastaan juutalaiset katsooneet ylen Kuninkaan palvelijoita? Minä näen semmoisia juutalaisia joka paikassa, jotka katsovat ylen, ei ainoastansa kristityitä, vaan myös Jumalan sanaa ja sakramentteja. He katsovat ylen kaikkia varoituksia ja uskovat, ettei Jumala saata olla heille vihainen, vaikka he juovat, kiroavat ja tappelevat, huoraavat ja varastavat. Yhtä hyvin he uskovat, että Jumala on armollinen, ja sanovat: *”Kyllä armon*

ovi on auki meille. Ei Jumala ole niin kova, että Hän meitä paiskaa helvettiin.”

Mutta onpa juutalaisilla ollut sama usko. Ja kuitenkin oli armon ovi niin suljettu, ettei Jumala enää armahtanut heitä, koska viholliset piirittivät heidän kaupunkinsa. Ja väärät profeetat saarnasivat sokealle kansalle: *”Tässä on Kristus. Tässä on Messias.”* Miksei Messias tullut heitä auttamaan, koska juutalaisilla oli niin vahva usko Hänen päällensä? Sen tähden ei Messias tullut heitä auttamaan, että he lykkäsivät parannuksensa viimeiseen hetkeen asti.

Ja taitaa käydä kaikille niin, jotka lykkäävät parannuksensa viimeiseen hetkeen asti, että Jumala ei kuule heidän rukouksiansa. Tässä on juomareita, tässä on varkaita, tässä on huoria, jotka lykkäävät parannuksensa siihen asti, että armon ovi suljetaan kiinni. Tässä on armonvarkaita, jotka ilman katumusta omistavat itsellensä Jumalan armollisia lupauksia ja sanovat niin kuin juutalaiset: *”Meillä on Isä Jumala. Emme ole äpäröitä.”* Tässä on omanvanhurskauden palvelijoita, jotka tulevat omilla vaatteilla häähuoneeseen, eivätkä ota häävaatteita päällensä.

Kaikille niille on Kuningas vihainen. *”Ei heidän pidä maistaman minun ehtoollistani,”* sanoo Hän. On tässä myös fariseuksia, joilla on kirkkaat silmät näkemään kristittyjen vikoja. Ne ovat Jeesuksen ristin viholliset. Ne ovat oikeat murhamiehet, joiden kaupungin Kuningas polttaa. On tässä poislangenneita, jotka menivät kokonaan ulos häähuoneesta. Ne ovat suuttuneet Kuninkaan Pojalle ja rupesivat rakastamaan ihmisen poikia. Ne rupesivat huoraamaan maailman kanssa. Mitäs niille raukoille viimein tapahtuu, jotka ennen makasivat Jumalan Pojan sylissä, mutta nyt makaavat riettaan sylissä? Ne taitavat pian saada pitää häitä riettaan kanssa, koska he tulevat naaraspiruksi. Niistäpä vihollinen oikein tykkää. Ja niistä tulevat ne käärmeen siemenet, joita Johannes Kastaja on kauhistunut.

Onkos täällä nyt ketään, joka on mahdollinen istumaan Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa? Taivaan Kuningas on tehnyt häät Pojallensa, ja on kutsunut vieraita. Mutta ne kunnialliset vieraat eivät ole tahtoneet tulla. Ainoastansa ontuvat, sokeat ja raajarikot, köyhät ja vaivaiset tulevat. Mutta ne kulkevat hitaasti. Muutamat konttaavat ja muutamat taluttavat toisiansa. Ja halvatuita kannetaan. Ja ne kunnialliset vieraat, jotka katsovat ylen Kuninkaan palvelijoita, nauravat ja pilkkaavat niitä, jotka ontuvat. He sanovat: *"Tuommoisetkos ovat Kuninkaan vieraat? Sokeat, ontuvat ja raajarikot. Jos tuommoiset ovat taivaan valtakunnassa, niin emme tahdo sinne tulla."*

Tehkää, kuinka tahdotte, mutta semmoiset ovat nyt taivaan valtakunnassa. Itse piru nauraa ensinnä, koska hän näkee, että rammat hyppäävät niin kuin peurat Karitsan

häissä. Ja riettaan huora istuu kruunu päässä Jumalan Pojan sylissä. Sitä piru nauraa ja sanoo: *"Tuommoinenkos nyt on Jumalan Pojan morsian? Yksi naaraspiru, jonka kanssa minä olen huorannut elinaikani!"*

Mutta koska tuo riettaan entinen huora avaa suunsa ja alkaa rietasta haukkumaan, ja muistelee koko maailmalle, mitä rietas on hänen kanssansa värkännyt, silloin suuttuu rietas ja aikoo ruveta kunniansa perään kysymään. Mutta taivaan enkelit tulevat Jumalan Pojan morsianta katselemaan. Ja nekin ihmettelevät, kuinka kauniiksi riettaan huora on tullut, sitten kuin hän rupesi Jumalan Poikaa rakastamaan. Iloitse ja riemuitse, Siionin tytär. Ja koettele kruunuasi, vaan pysy kammiassa siihen asti, kuin häät pidetään. Amen.

1. jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / 2. jäljennös / Aunon kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki /

TEKSTI: 1. MOOS. 3: 21

Herra Jumala teki Aatamille ja hänen vaimollensa vaatteet nahasta ja pu-
etti heitä.

Me kuulemme näistä sanoista, että itse Luoja teki ihmiselle vaatteet nahasta, koska ihminen synnin kautta oli kadottanut viattomuutensa valkeat vaatteet, ja oli tullut alastomaksi Jumalan silmään edessä. Mutta ei voi kelvata ne vaatteet, jotka Jumala on laittanut alastomille raukoille suojaksi. Useimmat tahtovat peittää alastomuutensa omanvanhurskauden mustilla traasuilla. Ja tämä vika tahtoo usein vaivata niitäkin, jotka näkevät ja tuntevat alastomuutensa. Ne tahtovat usein peittää alastomuutensa omanvanhurskauden mustilla traasuilla, sillä eivät ne viitsi tulla alastomana Jumalan silmään eteen. Ei Aatami viitsi tulla Jumalan silmään eteen, koska hän näkee itsensä olevan alasti. Mutta ei auta sinua, Aatami, että lymyät ja menet piiloon, ja freistaat peittää häpeällisiä paikkoja viikunapuun lehtien kanssa. Herra Jumala etsii sinua ja huutaa: "Aatami, missä olet? Ja kuka on sinulle ilmoittanut, että olet alasti? Etkös ole syönyt kielletyn puun hedelmäästä?"

Tule nyt alaston raukka Jumalan silmään eteen, että Hän saapi tehdä sinulle nahka-vaatteet, koska itse olet niin tyhmä, ettet saata tehdä itsellesi suojaa. Tule, tule, alaston raukka. Sinä kuolet viluun, jollet tule, että sinun Luojasi saa sinut puettaa nahka-vaatteilla nyt ensinnä. Kukas tiesi Hän antaa sinulle koreat juhla-vaatteet, koska Hän tekee häitä Pojallensa, ja kutsuu sinut siihen suureen ehtoolliseen. Silloin tulet sinä oikein koreaksi. Silloin tulee Kuningas katsomaan vieraita. Silloin saat sinä istua Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa. Ja saat syödä taivaan leipää.

Mutta älä sinä vain tule omilla mustilla traasuilla häähuoneeseen, vaan riisu itsesi alasti ja ota häävaatteet päällesi. Ota Jeesuksen

vanhurskauden hame, jonka päälle viaton veri on tippunut. Silloin saat sinä kunnialla istua pöydässä Kuninkaan hääsalissa ja puhua Yljän ja morsiamen kanssa heidän kunniansa päivänä. Kuule taivaan Kuningas, alastomain huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 22: 1–14

1 Ja Jesus vastaten puhui taas heille vertauksilla, sanoen:

2 Taivaan valtakunta on kuninkaan vertainen, joka teki häitä pojallensa,

3 Ja lähetti palveliansa kutsumaan kutsutuita häihin, ja ei he tahtoneet tulla.

4 Taas hän lähetti toiset palveliat, sanoen: sanokaat kutsutuille: katso, minä valmistan atriani, härkäni ja syöttilääni ovat tapetut, ja kaikki ovat valmistetut: tulkaat häihin!

5 Mutta he katsoivat ylönsä, ja menivät pois, yksi pellollensa, toinen kaupallensa.

6 Mutta muut ottivat kiinni hänen palveliansa, ja pilkkasivat heitä, ja tappoivat.

7 Mutta kuin kuningas sen kuuli, vihastui hän, ja lähetti sotaväkensä, ja hukutti ne murhamiehet, ja heidän kaupunkinsa poltti.

8 Silloin hän sanoi palvelioille: häätoisin ovat valmistetut, mutta kutsutut ei olleet mahdolliset.

9 Menkäätkä siis teidän haarioihin, ja kaikki, jotka te löydätte, kutsukaat häihin.

10 Ja palveliat menivät ulos teille, ja kokosivat kaikki, jotka he löysivät, pahat ja hyvät; ja häähuone täytettiin vieraista.

11 Niin kuningas meni katsomaan vieraita, ja näki siellä yhden ihmisen, joka ei ollut vaatetettu häävaatteilla.

12 Niin hän sanoi hänelle: ystäväni, kuinka tänne tulit, ja ei sinulla ole häävaatteita? Mutta hän vaiken.

13 Silloin sanoi kuningas palvelioille: sitokaat hänen kätensä ja jalkansa, ottakaat ja heittäkää häntä ulkoiseen pimeyteen; siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

14 Sillä monta on kutsuttu, mutta harvat ovat valitut.

Koska tässä on muutamia, jotka tuntevat alastomuutensa, mutta ei tohdi tulla Jumalan silmien eteen alastomuutensa tähden, vaan tahtovat, niin kuin Aatami, mennä piiloon, ja freistaavat itse peittää häpeälliset paikat pois, **tahdon minä panna lyhyesti heidän silmäinsä eteen, että alastomat raukat ei saata kelvata vieraaksi Kuninkaan häissä, ennen kuin he ottavat häävaatteet päällensä.** Koska Aatamin silmät aukenivat jälkeen synninlankeemuksen, näki hän itsensä alastomaksi. Ja varsin pani rietas hänet pelkäämään, ettei Jumala enää huoli hänestä, koska hän oli niin alastomaksi joutunut. Mutta Jumala huusi: "Aatami, missäs olet?" Ei Jumala torunut Aatamia alastomuuden tähden, mutta synnin tähden Hän nuhteli.

Niin Jumala tänäkin päivänä huutaa kaikkia alastomia raukkoja tykönsä, mutta kunnia panee heidät pakenemaan. He menevät niin kuin Aatami piiloon, eivätkä viitsi alastomana tulla Luojansa tykö. Freistaavat vain itse peittää kaikki häpeälliset paikat pois. Mutta alastomana sinun täytyy tulla, jos sinä tahdot vaatteet saada. Niin pian, kuin silmät aukenevat näkemään alastomuutesi, niin älä mene piiloon, koska kuulet Jumalan äänen pauhaavan omassatunnossa, vaan tule framille että Jumala tekee sinulle nahkavaatteet suojaksi ja alastomuuden peitteeksi. Kuka tiesi Hän tekee sinulle paremmat vaatteet, koska Hän tekee häitä Pojallensa. Silloin Hän antaa koreat juhlavaatteet, niin kuin Joosef antoi veljillensä.

Nyt on Taivaallinen Kuningas tehnyt häitä Pojallensa. Nyt kuuluu ilo olevan Isän huoneessa, koska traasuperkele eli tuhlaaja-poika on tullut takaisin. Kaikki traasuperkeleet, riisukaa nyt itsenne alasti ja menkää Kuninkaan vaatekamariin, ja ottakaa sieltä häävaatteet päällenne.

Kaikki talon koirat ovat vihaiset niille traasuperkeleille, joitten omanvanhurskauden räpäleet rieppaavat polvien ympäri. Riisukaa ne räpäleet pois ja tulkaa alastomana. Kyllä koirat häpeävät, koska tulette alastomana. Ja kyllä on Kuninkaan vaatekammarissa juhlavaatteita siksi, että kaikille alastomille tulee suoja. Mutta yksi omanvanhurskauden palvelija ei viitsi riisua itseänsä alastomaksi ja ottaa häävaatteita päällensä, vaan tulee omilla vaatteillansa, omanvanhurskauden puvulla, ja luulee sillä kelpaavansa Kuninkaan häissä. Mutta koska Kuningas tulee katsomaan vieraita, näkee Hän sen varsin, ja kysyy: "Ystäväni, kuinka tänne tulit, ja ei sinulla ole häävaatteita?" Ja hän vaiken. Se vieras tuli myräksi.

Niin käypi kaikille, jotka eivät riisu itseänsä alasti ja ota häävaatteita päällensä. Heiltä sidotaan kädet ja jalat, ja heitetään ulkoiseen pimeyteen. Siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

Nyt on Taivaallinen Kuningas tehnyt häitä Pojallensa, ja vaatekamari on täynnä juhlavaatteita. Kuulettekos, alastomat raukat, Kuningas on tehnyt häitä Pojallensa. Ontuvat, sokeat ja raajarikot, tulkaa häihin. Jo kuuluu speli ja danssi häähuoneessa. Morsiament piit, näppärät ja kauniit, tanssaavat kultalattian päällä.

Tulkaa tekin, alastomat raukat, ja ottakaa häävaatteet päällenne, että te saisitte kunnialla istua hääsälissa ja katsoa Ylkää ja morsianta kunniankruunussa, ja kuulla, kuinka ne sata ja neljä viidettäkymmentä tuhatta veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Pian tulee Kuningas katsomaan vieraita. Pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, kuinka

kaunis Jumalan Pojan morsian on, jonka Hän
on omalla verellänsä lunastanut perkeleen

vankeudesta ja pimeyden luolasta. Amen,
Halleluja.

Jäljennös (Jäljentänyt Johan Petter Naimakka 1870) /
Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakunta-arkisto /

Koska ihmisen poika on tuleva, löytäneekö hän uskoa maan päällä?

Näistä sanoista kuuluu niin kuin olisi Vapahtaja epäilemässä, löytääkö Hän uskoa maan päällä, koska Hän tulee. Ja kaikki kristityt epäilevät myös, löytyykö uskoa maan päällä, koska Vapahtaja tulee. Sillä kaikki ajan merkit todistavat, ettei maailman ihmiset enää usko Jumalan päälle, mutta itse päällensä muutamit uskovat ja muutamit uskovat perkeleen ja maailman päälle. Muutamit luottavat oman voimansa päälle, muutamit uskaltavat tavaransa päälle. Muutamit luottavat viisautensa päälle ja muutamit voimansa päälle uskaltavat, mutta Jumalan päälle ei tahdo moni uskoa.

Vaikka yksi surutoin ihminen myös ajattelee, että hän uskoo Jumalan päälle, mutta ei se ole muu kuin perkele, jonka päälle yksi surutoin ihminen uskoo. Sillä varas ja huora uskoo sen jumalan päälle, joka on heidän omassa lihassansa. Koska nimittäin varkaan varastaminen menestyy, uskoo hän, että Jumala on häntä auttanut ja varjellut siitä onnettomuudesta, että hän saattoi välttää ihmisten silmät, ettei ole kukaan häntä nähnyt varastamassa. Ja tämän uskon päälle tulee varkaalle levollinen tunto. Varas kiittää vielä Jumalata sen edestä, että Hän on varjellut häntä ihmisten silmistä. Mutta mikäs jumala se on, jota hän kiittää? Taitaa se [olla se] jumala, joka asuu alimmaisessa taivaassa.

Huoralla on myös usko Jumalan päälle, että Hän varjelee hänen kohtunsa siitä vahingollisesta siemenestä, ettei tule lapsia huorivuoteesta, ja jos vielä tulis lapsi, niin hän tekee kuitenkin huorin, sillä hänellä on hyvä uskallus Jumalaan, että Jumala hänen huorasikiätäns ruokkii. Ei huora ajattele, että hän tekee ison haavan vanhimman sydämeen, koska hän tekee vanhimman kunniantomaksi ja saattaa häntä murheelliseksi.

Viinaporvarilla on vahva usko Jumalan päälle, että Jumala siunaa hänen kaupansa

ja antaa kahdenkertaisen voiton. Mutta missä on se Jumala, joka siunaa hänen kaupansa? Onkos se Jumala taivaassa, joka viinaporvarin kaupan on siunannut? Se jumala taitaa olla alimmaisessa taivaassa. Mutta missäs juomarin Jumala asuu? Juomari on aina iloinen, koska höyry pirun paskasta nousee päähän. Ja silloin on hänen uskonsa Jumalan päälle niin vahva, ettei hän epäile olenkaan autuudestansa.

Juomarilla on myös niin vahva uskallus Jumalaan, ettei hän pidä enää murettä huomisesta päivästä. Kaikki maailman muret kaatoopi pois hänen mielestänsä ja hän uskoo sekä ruumiinsa että sielunsa Jumalan haltuun. Muutampi tulee jumaliseksi viinähöyryssä ja itkee. Mutta missäs paikassa mahtaa se jumala asua, jonka päälle juomari uskoo? Onkos juomarin jumala taivaassa eli helvetissä? Minä luulen, että juomarin jumala taitaa olla siinä alimmaisessa taivaassa. Ja siinä taitaa olla viinaporvarin jumala, kussa murhaajanki jumala on. Mutta se oikia Jumala, jonka päälle kaikkein ihmisten pitäis uskoman, on hänestä niin kaukana, ettei Hän näy eikä kuulu missään.

Maailman jumala on sovaisnut uskottomitten taidot, että heidän pitää valheita uskoman. Se sisällinen tunto, jonka maailman jumala antaa orjillensa, on yksi väärä tunto, joka maalaa heidän silmänsä eteen yhden väärän jumalan, jonka päälle he uskovat. Ja tämä väärä jumala se on, joka vahvistaa heidän väärän uskonsa. Se on viinahimo ja lihallinen huvitus, joka antaa juomarille sen väärän uskon, että pirun paska on hänelle tarpeellinen ja terveellinen, koska selvä luonnollinen järkikin näyttää, että juomarin omaisuus menee hukkaan, ja terveys pilataan juopumuksen kautta. Ja jokapäiväinen koettelemus myös todistaa, että juomarit tulevat pian traasuperkeleeksi.

Mutta ei juomari usko, mitä luonnollinen järki ja jokapäiväinen koettelemus todistaa, vaan sitä hän uskoo, mitä lihan himo hänen sokiaassa mielessänsä vaikuttaa. Ja viinaperkele vahvistaa hänen uskonsa, että ruumiin voimat kestävät kyllä höyryssä olla. Ja ahneuden perkele vahvistaa viinaporvarin uskon, että viinakauppa on hänelle hyödyllinen, ja että se on kunniallinen kauppa, vaikka kaikki kunnialliset ihmiset maailmassa pitävät sitä viinakauppaa huonoimpana elatuskeinona, mikä jo maailmassa on. Eikä viinaporvari usko, että hän tekee itsellensä suuren vahingon.

Kuinka siis semmoiset uskoisit Jumalan sanaa, jotka ei usko, mitä selvä luonnollinen järki viisaa todeksi? Ja mitäs yksi varas uskoo Jumalan sanasta? Ei mitään. Hän luulee, että hän varkauden kautta rikastuu, vaikka koettelemus todistaa, että varkaat usein köyhtyvät. Mutta varkaalla on se usko, että hän rikastuu.

Ja kukas on antanut huoralle semmoisen vahvan uskon, ettei tule sikiää huorivuo-teesta? Eikös ole huoruuden perkele semmoisen uskon hänelle antanut? On vielä muutamilla huorilla semmoinen usko, että Jumala on velkapää ruokkimaan heidän äpä-ränsä, jonka he tekevät Jumalan päähän [eli panevat Jumalan syyksi]. Eikös ole huoruuden perkele siinäkin vaikuttanut uskon voimaa? Näitä he kyllä uskovat mielellänsä, mutta jos Jumalan sanasta näytetään heille, mitä semmoinen elämä myötänsä tuopi, niin he pilkkaavat vaan neuvonantajaansa ja sanovat: *"Katso perseeseen! Et sinä ole ruokkimassa minun äpäroitäni!"* Semmoinen nyt on suruttoman ihmisen usko, jonka rietas joka lailla vahvistaa, ettei tule epäilystä koskaan, ei maallisesta autuudesta, eikä taivaallisesta.

Mutta koska nyt Ihmisen Poika tulee, löytäneekö Hän uskoa maan päällä? Taitaa olla Ihmisen Pojalla syytä epäillä siitä, koska ei en-tisetkään suruttomat ole uskoneet, että

tuomio tulee. Juutalaisilla oli muutoin vahva usko Jumalan päälle, koska he sanoit Vapah-tajalle: *"Meillä on Isä, Jumala."* Mutta ei he sitä uskoneet, että Ihmisen Poika tulee niin pian tuomitsemaan, koska kaikki ajan merkit rupeisit osottamaan, että koko valtakunnalle tulee pian loppu. Ei he sitä uskoneet, että Jumala oli antanut heitä saatanan haltuun, koska het etsikon aikaansa ei ole tunteneet.

Juutalaisilla oli semmoinen usko, että Mes-sias eli Kristus tulee nyt heitä auttamaan vihollisen kynsistä, koska he ylpeytensä ja irs-taisuutensa kautta olit yllyttäneet pakanoita päällensä. Niin on myös muilla ja erinomattain tämän aikaisilla juutalaisilla semmoinen vahva usko, että Kristus tulee heitä auttamaan, koska hätä tulee ruumiin puolesta juuri oman huolimattomuuden kautta. Ei he sitä usko, että Jumala on antanut heitä sen saatanan haltuun, jota he mielellänsä palvelevat. Mutta se usko on heillä, että Messias tulee auttamaan varkaita puolasta, ja juomaria oksennuksesta, ja huoria lapsen vaivasta, ja viinaporvaria viinasakosta. Se usko on heillä, että Messias tulee taivaasta Vapahtamaan heitä kaikesta siitä maallisesta rangaistuksesta ja ruumiin vaivasta, joka siitä jumalattomasta elämästä seuraa, niin kuin köyhyys ja tauti ja maailman häpiä ja sakko.

Ei he usko, että Jumala ei anna itsiänsä pilkata. Ei he usko, että Ihmisen Poika tulee silläkin lailla tuomitsemaan, että Hän antaa heitä sen pirun haltuun, jonka he ovat ilolla ja huvituksella palvelleet, vaan heillä on semmoinen usko, että heidän pitää välttämän synnin rangaistusta, niin kuin köyhyyttä ja ruumiin kivullisuutta, vaikka he ovat niin eläneet, että köyhyys ja ruumiin kivul-loisuus pitää seuraaman. Kuinka he sitte uskoisit, että Jumalan Poika tuomitsee heitä helvettiin, koska se aika tulee? Sitä ei usko suruttomat pakanat ollenkaan, vaan he uskovat, että Jumalan pitää kiittämän heitä sen edestä, että he ovat niin siviästi eläneet. Heidän uskonsa on se, että Jumalan pitää kiittämän heitä sen edestä, että he ovat paljon

vaivaisia auttaneet, usein käyneet — kolme eli neljä kertaa vuodessa — kirkossa, että he ovat kaksi kertaa vuodessa käyneet Herran ehtoollisella.

Mutta niitä juopumuksia ja kirouksia ei taida Jumala muistaa; niitä pieniä varkauksia on Jumala ilmanki unhottanut. Huoruuden syntiä ei ole Jumala nähnyt; ahneus on ollut luvallinen. Ja jos vielä olis mitä kutakin väärästä tehty, ei Jumala niitten tähden saata tuomita. Semmoinen usko on suruttomilla, että Jumala tuomitsee niitä syvimpään helvettiin, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa, jotka tekevät suruttomille rauhattomuutta, jotka marssivat kylästä kylään ja saarnaavat ja tuomitsevat siviöitä ihmisiä, ja kehoittavat kunniallisia ihmisiä vihaan. Semmoisia fariseuksia vihaavat maailman siviät ihmiset ja sanovat: *”Älkääät tuomitko, ettei teitä tuomittaisi.”*

Jos nyt tapahtuis suruttomain tuomion jälkeen, niin pitäisit kaikki kristityt rukoileman suruttomilta anteeksi, että he ovat viattomia ihmisiä haukkuneet ja syyttömästi soimanneet. Mutta vaikka muutamat kunnialliset ihmiset ovat jo sitä julkista anteeksianomista vaatineet kristityiltä, ja maailman lain kautta ahdistaneet isoon sakkoon, saamme viimein nähdä, kumpiko on oikein puhunut, kristityt eli suruttomat. Sillä Jeesus sanoi: *”Jos minä oikein olen puhunut, miksis minua löit?”* Mutta Hannas ja Kaifas ei huoli siitä, että heidän palvelijansa lyövät Kristusta korvalle, vaan heillä on semmoinen sappi, että Kristus pitää kuoleman, sillä hän teki itsensä Jumalan Pojaksi. Ei Hannas eikä Kaifas nuhtele palvelijoitansa, jotka lyövät Kristusta korvalle, vaan he katsovat sen asian oikiaksi, että Kristus, se kansan häiritsijä, on sen hyvin ansainnut.

Mutta he saavat kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat. Koska nyt kuuluu olevan suuri pelko ja ahdistus kansalla odottamisen tähden niitä, kuin maan piirin päälle tulevat, koska Jumala on laskenut kuoleman enkelin

irti ja antanut hänelle vallon leikkaamaan peltoa, joka on valjennut elon ajaksi. Toinen enkeli läksi temppelistä huutain suurella äänellä sen pilven päällä istuvaisen tykö: *”Sivalla sirpillä ja leikkaa, sillä sinulla tuli hetki leikatakses, ja elo on maan päällä kuivaksi tullut!”*

Mitäs nyt luulette, te kuivetut pellot, joissa ei taida mitään ruokaa olla? Mitäs luulette, te kuivetut pellot, jos enkeli, jolla on se terävä sirppi, tulee tänne leikkaamaan teitä, niin kuin hän nyt on leikkaamassa kuivetuita peltoja maailmassa, oliskohan teissä ruokaa? Jos nyt Jumalan Poika tulis etsiskelemään maata taudilla, niin kuin hän kuuluu tulevan likemmäksi ja likemmäksi, löytäiskö Hän nyt uskoa maan päällä? Minä olen kuulut, että pelko ja ahdistus tulee kansalle niin pian kuin tämä musta vieras tulee kaupunkiin. Ihmiset pakenevat kuolemata, ja kuitenkin tulee kuolema heidän päällensä.

Kuka tiesi, jos Jumala olis päättänyt, että kuoleman enkeli pitää tuleman myös tänne katsomahan kuivetuita peltoja, jossa on niin paljon orjantappuroita ja ohdakkeita seurassa, löytäneekö Jeesus täällä uskoa maan päällä? Taitavat täällä suruttomat ottaa kuoleman enkelin ilolla vastaan? Taitavat he tulla iloliikutuksiin, koska ensimmäinen sanoma tulee: *”Jo tuli yksi vieras seurakuntaan. Jo tuli kuoleman enkeli seurakuntaan.”* Jokohan suruttomat ensimmäiseksi rupeevat toimittamaan talonsa ja valmistamaan itsensä kuolemaan?

Minä olen kuullut, että he pakenevat ja luulevat sillä pääsevänsä pois kuoleman kahleista. Mutta minä pelkään, ettei Ihmisen Poika löydä monta sielua näissä, joka olis valmis kuolemaan. Ja sen tähden olis nyt aika jo ruveta odottamaan kuoleman enkeliä, joka nyt etsiskelee maata ja leikkaa kuivetuita peltoja sirpillänsä. Se olis paras, että te rupeisitte nyt ajalla ajattelemaan, mitä teidän rauhaanne sopii. Langetkaat polvilleenne ja rukoilkaat, [että] Herra avais teidän sokiat

silmänne, että te tällä ajalla tulisitte havaitsemaan, mitä teidän rauhaanne sopii. Kuule, taivaan Kuningas, niitten huokaus, jotka nöyrällä ja katuvaisella sydämellä huokaavat Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 4: 46–53

46 Niin Jesus tuli taas Galilean Kaanaan, kussa hän meden viinaksi tehnyt oli. Ja oli kuninkaan mies, jonka poika sairasti Kapernaumissa.

47 Kuin hän kuuli, että Jesus oli tullut Juudeasta Galileaan, meni hän hänen tykönsä ja rukoili häntä tulemaan alas ja parantamaan hänen poikansa, joka oli kuolemallansa.

48 Sanoi siis Jesus hänelle: ellette näe tunnustähtiä ja ihmeitä, niin ette usko.

49 Sanoi kuninkaan mies hänelle: Herra, tule alas ennenkuin minun poikani kuolee.

50 Jesus sanoi hänelle: mene, sinun poikas elää. Ja mies uskoi sanan, jonka Jesus sanoi hänelle, ja meni.

51 Niin hänen mennessänsä, kohtasivat hänen palveliansa hänen ja ilmoittivat hänelle, sanoen: sinun poikas elää.

52 Niin hän tutki heiltä hetkeä, jolla hän parani, ja he sanoivat hänelle: eilen seitsemännellä hetkellä antoi vilutauti hänen ylö.

53 Niin isä ymmärsi sen siksi hetkeksi, jolla Jesus sanoi hänelle: sinun poikas elää. Ja hän uskoi ja koko hänen huoneensa.

Me kuulumme meidän pyhästä evankeliumista, kuinka Jesus soimais kuninkaan miestä epäuskosta ja sanoi hänelle: *”Ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko.”*

Näitä Jeesuksen sanoja pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman ja katseleman, minkä kaltaisia ihmisiä Jesus soimaa epäuskosta.

Me tiedämme nimittäin, että Jesus ei ole soimannut kaikkia ihmisiä ylipäin epäuskosta. Mutta muutampia ihmisiä hän on

soimannut epäuskon tähden, ja niiden seassa oli myös tämä kuninkaan mies, joka tuli pyytämään apua Vapahtajalta. Jokohan sitte tämä kuninkaan mies oli suuremmassa epäuskossa kuin muut ihmiset, vai olikos hän niin mahdollin, ettei hän saattanut uskoa, että Jeesus auttaa hänen poikaansa kuoleman hädässä.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **olikohan kuninkaan miehellä semmoinen epäusko, ettei hän uskonut Jeesuksen saattavan auttaa?**

Toinen tutkisteleminen: **olikohan kuninkaan miehellä semmoinen mahdottomuus, ettei hän jaksanut uskoa, että Jeesus auttaa hänen poikaansa?**

Molempain epäusko on vaarallinen, ja löytyy nytkin näissä, sekä niiden epäusko, jotka katsovat Jeesusta ylö, eikä niin muodoin usko, että Hänellä on voima auttamaan; ja myös niiden epäileväisten epäusko, jotka mahdottomuuden tähden ei jaksu uskoa, että Jeesus auttaa hädästä. Niiden joukkoon, jotka ei tahdo uskoa, että Jeesuksella on se voima, että Hän saattaa auttaa, niiden joukkoon kuului vissimmästi tämä kuninkaan mies, joka ilman epäilemättä oli korkiasta säädystä, ja oli ilman epäilemättä harjaantunut ylönkatsomaan semmoisia ympäri vaeltavaisia puoskaria, jotka käyvät ympäri maakuntaa ja parantavat sairaita.

Ette tämä kuninkaan mies ei ole uskonut, ette Vapahtajalla oli Jumalan voima auttamaan niitä, jotka ovat kuoleman hädässä, se ymmärretään siitä, ettei hän ole uskonut ennen kuin hän näki, että hänen poikansa pääsi kuoleman kahleista. Siitä nähdään, ettei ole tämä kuninkaan mies ennen uskonut, ette Vapahtajalla oli yksi Jumalan voima auttamaan kuoleman kahleista. Tämä epäusko tahtoo seurata monta, ei ainoastans kuninkaan miestä, vaan myös talonpojan miestä. Ei ole hyvä uskoa, että tuommoinen ympäri vaeltavainen puoskari, jonka maailman herrat, ylimmäiset papit ja kirjanoppineet ja

fariseukset pitävät vääränä opettajana ja kansan häiritsijänä, työläs on kuninkaan miehille ja vielä talon miehille uskoa, että tuolla olis Jumalan voimaa. Vaikka kuninkaan mies ei taida niin paljon tutkia, kenenkä voimalla Nasareenus niitä sairaita parantanut on, jos se tapahtuu perkeleen voimalla eli Jumalan voimalla, mutta siitä ainoastans on kuninkaan miehellä epäily, saattaako Nasareenus auttaa hänen poikaansa kuolemasta. Ja sen tähden sanoi Jeesus hänelle: *”Ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko.”*

Tämä epäusko vaivaa vielä nytkin monta kuninkaan miestä, ettei taida se Nasareenus olla oikia opettaja. Ja sama epäusko vaivaa vielä monta talon miestä, ettei taida semmoinen olla oikia opettaja, joka niin suuren pahenuksen on matkaan saattanut kahdessa valtakunnassa, sekä Galileassa että Juudeassa. Moni kuninkaan mies epäilee vielä nytkin, onko tämä kristillisyyden oikia, koska niin moni ihminen on sen kautta tullut onnettomaksi. Moni on vaivattu pahoilta hengiltä, moni hyvä kristitty on sen kautta suuttunut, moni on sen kautta tullut soikiaksi.

Paljon ihmisiä on kristillisyyden tähden surmattu. Vielä Lutheruksen aikana on suuri sota noussut kristillisyyden tähden. Onkos se oikia oppi, joka niin paljon rauhattomuutta on matkaan saattanut maailmassa? Maailman viisaat sanovat, että maailma olis ollut onnellinen, jos se villitys ei olis tullut maailmaan. Ja niin arvelevat myös muutamat talonpojat, että se sama villitys on saattanut paljon pahaa matkaan ja tehnyt monta ihmistä hulluksi. Vielä muutamat on sen kristillisyyden tähden hirttäneet itsensä. Onkos semmoinen villitys oikia oppi? Eli onkos semmoinen oppi Jumalasta, joka semmoisen rauhattomuuden on matkaan saattanut maailmassa? Niin päättävät maailman viisaat, niin päättävät fariseukset, niin päättävät vielä muutamat talonpojat, ettei semmoinen oppi ole Jumalasta, mutta juuri riettaasta on semmoinen villitys tullut. Ja se

Nasareenus, joka semmoisen villityksen on alkanut, pitää ristiinnaulittaman; - - -

[aukko käsikirjoituksessa, vähintään yksi lehti puuttuu]

- - -ei tule paremmaksi. Ja niin arvelevat vielä fariseukset keskenänsä: *”Onkos yksikään ylimmäisistä uskonut Hänen päällensä? Mutta tämä kansa, joka ei tunne lakia, on kirottu.”* Se hullu kansa, joka ei tunne lakia, on kirottu, joka nyt uskoo, mitä Nasareenus saarnaa. Se on niin ilkiä fariseuksille nähdä ja kuulla, että tämä hullu kansa, joka ei tunne lakia, uskoo sen Nasareenuksen päälle ja pitää Häntä oikiana opettajana. Ja se on tosin ihmeteltävä asia, että kansa rupeis Hänen oppiansa seuraamaan. Niin muodoin on monella kuninkaan miehellä vielä nytkin semmoinen epäusko, lieneekö tämä ympäri maakuntaa kulkeva mies Jumalasta? Ja saattaako Hän auttaa ketään? Eli tuleeko yksikään Hänen kauttansa autetuksi kuoleman kahleista? Sen vuoksi täytyi hänen kuulla tämän soimauksen: *”Ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko.”*

Vaikka nyt suuri ihmet on tapahtunut, koska semmoinen muutos on tullut maailmaan sen hullun opin kautta, ei kuitenkaan vielä kuninkaan mies usko, ennen kuin hän näkee jonkun suuren ihmeen tapahtuvan. Esimerkiksi, jos nyt hänen poikansa paranee. Mutta jos hänen poikansa ei parane, niin jääpi kuninkaan mies epäilykseen, ettei taida olla Nasareenus oikia opettaja. Vaikka sokiatsaavat näkönsä, ontuvat käyvät, pitaaliset puhdistetaan, kuolluita herätetään ylös ja köyhille saarnataan evankeliumi, ei kuninkaan mies vielä usko, että tämä oppi on Jumalalta.

Eikä muutkaan suruttomat ihmiset, esimerkiksi fariseukset, kirjanoppineet ja kansan vanhemmat, ei ne saata uskoa, että Jeesus Nasareenus on oikia opettaja, vaan heillä on semmoinen usko, että Hän on kansan häiritsijä ja että kristillisyyden varjon alla Hän tahtoo kansan sydämet varastaa, että Hän pääsis heitä hallitsemaan ja heidän

omaisuutensa omistamaan. Semmoinen usko on fariseuksilla, että viimeinen villitys on pahempi kuin ensimmäinen, jos Nasareenuksen oppi pääsis levenemään maailmassa.

Toinen tutkistelemus: **Onkos kuninkaan miehellä semmoinen epäily, ettei hän tohdi uskoa, että Jeesus auttaa häntä?** Onkos kuninkaan miehellä semmoinen mahdottomuus, ettei hän jaksa uskoa? Emme tiedä, oliskohan kuninkaan miehelle tullut mahdottomuus, ettei hän mahdottomuuden tähden jaksa uskoa. Kyllä niitä on monta tällä ajalla, jotka mahdottomuuden tähden ei tohdi tulla Jeesuksen tykö. Ja on niitäkin, jotka sanovat itsensä mahdottomaksi, vaikka ylpeyden ja omanvanhurskauden sanat tulevat ulos suusta, koska heitä puhutellaan. Emme voi uskoa, että kuninkaan mies mahdottomuuden [tähden] ei ole jaksanut uskoa, sillä meillä on toinen esimerkki sen kaltaisesta mahdottomuudesta, joka pruuksaa olla niillä, joilla on oikia mahdottomuuden tunto.

Semmoinen oli sadanpäämies, joka sanoi: *"En ole mahdollinen, ettäs tulet minun katonni alle."* Tämä sadanpäämies tunsu, ettei hän ole mahdollinen saamaan Jeesusta vieraaksi. Mutta uskoi kuitenkin, että Jeesus saattaa yhdellä sanalla parantaa hänen palvelijansa. Mutta kuninkaan mies, josta tämän päivän evankeliumissa on puhuttu, ei suinkaan ollut sen kaltaisessa mahdottomuudessa, vaan hän oli yksi niistä, jotka ylpeyden tähden ja omanvanhurskauden tähden ei saata uskoa ennen, kuin hän näkis ihmeitä ja tunnustähtiä. Tämä väärä mahdottomuus on näinä aikoina alkanut vaivamaan, ei ainoastans kuninkaan miehiä, mutta myös talon miehiä, sillä he sanovat niin, ettei het ole mahdolliset tulemaan Jeesuksen tykö.

Ei het ole mahdolliset menemään Herran ehtoolliselle, vaikka tämän väärän mahdottomuuden alla makaa yksi hirmuinen ylpeys.

He tuntevat tykönänsä, ettei kannata käydä Herran ehtoollisella sen kaltaisella elämällä. Jos he kävisit Herran ehtoollisella, häätyis heidän siellä tehdä parannuksen lupauksia, ja ne parannuksen lupaukset tulisivat vanhalle Aatamille vaivaksi. Ne tulisivat niin kuin solmu omantunnon päälle. Ja sen tähden ovat he ylpeyden tähden alkaneet ylönkatsomaan armon välikappaleita, että he saisit olla niin kuin peurat mettässä. He luulevat ilmanki, että edesvastaus on keviämpi, koska he miehehtoisesti katsovat ylön armon välikappaleita, ja juoksevat niin kuin peurat mettässä. Ei ne tahdokaan tulla Herran pöydälle vannomaan ja lupauksia tekemään. Luulevat ilmanki, että entiset uskollisuuden valat ovat unhotetut, ei Jumala enää muista, mitä ennen on luvattu.

Mutta kuka tiesi, kummalle viimein tulee raskaampi edesvastaus, niille, jotka katsovat armon välikappaleita ylön, eli niille, jotka ei katso ylön. Minä ajattelen, että omatunto alkaa viimein polttamaan hirmuisesti niitä, jotka ovat täällä armon ajassa ylönkatsoneet armon välikappaleita. Tunto alkaa viimein soimaamaan ja sanomaan: *"Sinä olet elänyt niin kuin luontokappale. Et ole armon välikappaleitakaan nauttinut, ettäs olisit tullut jotakin havaitsemaan."* Ja toisaalta taas tunto soimaa niitä, jotka käyvät niin kuin luontokappaleet Herran pöydällä, ilman katumuksetta, ilman hartautta, ilman aikomusta parempaan elämään. Niin muodoin on kuninkaan mies ollut siinä väärässä mahdottomuudessa, ei hän ole uskonut, että Jeesuksella on se voima, että hän saattaa auttaa. Mutta sadanpäämiehellä oli usko, vaikka hän tunsu itsensä mahdottomaksi vastaan ottamaan Jeesusta katonnsa alle. Mutta kuninkaan mies uskoi viimein, koska hän näki.

Kuka tiesi, uskovatko sen tähden kaikki kuninkaan miehet? Ja ei taida kaikki talon miehetkään uskoa, vaikka he näkevät. Ei he taida uskoa ennen kuin nahka kuumenee. Silloin he vasta uskovat, että oikein on, mitä Nasareenus on sanonut ja tehnyt ja opettanut.

Mutta silloin on hiljan, koska jo armon ovi
kiinni pantu on. Silloin kyllä alkavat huuta-
maan ja kolkuttamaan, mutta ei taida enää

se ylönkatsottu Jeesus olla kuulemassa.
Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisar-
kisto, Helsinki /

TEKSTI: 1. JOH. 3: 20 [ALKU JA LOPPU KATEISSA]

Jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi kuin meidän sydämemme.

*Jos me rakastaisimme ainoastans niitä, jotka pitävät meitä kristittyinä, mutta vihaissimme niitä, jotka pitävät meitä vääränä profeettana, niin se olis sotivainen Vapahtajan käskyä vastaan, joka sanoo: rakastakaat vihollisianne ja siunatkaat niitä, jotka teitä sadattelevat.

Me tiedämme, että apostoli Johannes, joka oli Jeesuksen rakas opetuslapsi, piti suurinta murhetta niistä, jotka olit langenneet armosta. Ja vaikka hän ei ollut niin kiivas kuin Pietari saarnaamaan evankeliumia, oli hänellä kuitenkin suuri nöyryys ja hiljaisuus, jonka tähden hän oli sovelias asettamaan riitaa seurakunnassa. Sillä jo Johanneksen aikana oli vihollinen viskannut eripuraisuuden siemenet Jumalan seurakuntaan.

Mitä Johannes sanoo sydämen hillitsemisestä, on sängen merkillinen. Hän käskee kristityitä hillitä sydämensä Jumalan edessä, ettei pääsis ihmisen sydän menemään sivuitse Jumalan sanaa. Se tapahtuu vissimmästi, jos yksi kristitty ei sovita sydämensä Jumalan sanan jälkeen, jos hän ainoastans seuraa sydämensä liikutuksia, eikä ota Jumalan sanaa ojennukseksi sekä uskossa että elämässä.

Ihmisen sydän on monessa paikassa petollinen. Ja jos ihminen ainoastans uskoo sitä, mitä hän sydämessänsä tuntee, ei hän ole silloin hillitsemässä sydämensä Jumalan edessä. Sen kautta tulevat riidat ja eriseurur, koska yksi sanoo: *"Näin minä olen koetellut"* ja toinen sanoo: *"Niin minä olen koetellut."* Ja siitä tulee tinka, kuka olis oikein koetellut. Mutta jos Jumalan sana otetaan tuomariksi, niin tulee kysymys siitä, kuinkas Vapahtaja on koetellut? Kuinkas Pietari, Paavali ja Johannes ovat koetelleet? Ja esimerkiksi, kuinka muutamat koettelemukset saattavat olla väärät koettelemukset, ottaa Johannes

niitä, jotka ovat siinä sielun tilaisuudessa, että oma sydän tuomitsee. Net ovat epäilyksissä, eikä niin muodoin usko, että Jumalan armo kuuluu heille. Sillä koska omatunto eli oma sydän tuomitsee, uskovat he, että he ovat kadotukseen annetut. He uskovat ainoastans, mitä he sydämessänsä tuntevat. Mutta Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän.

Jos nyt ihmisen sydän tuntee ainoastans tuomiota ja kadotusta, ja niin muodoin tuomitsee ihmistä helvettiin, niin silloin on tämä sydämen eli omantunnon tuomio itsestänsä oikia, sillä ei armonvarkaan sydän tuomitse häntä helvettiin. Mutta siinä on sen ihmisen sydän petollinen, joka aivan tuomitsee, että Jumala tehdään valehtelijaksi, koska semmoinen ei hillitse sydämensä Jumalan edessä, ei sovita sydämensä Jumalan sanan jälkeen. Mutta Paavali sanoo: *"Olkoon Jumala totinen sanoissans ja oikia tuomitesans."* Kyllä vissimmästi se ihminen tuntee oikein, jonka sydän tuomitsee häntä, mutta hän tuntee väärin siinä, ettei Jumala saata häntä armahtaa.

Nyt sanoo apostoli Johannes: *"Jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi."* Se on: Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän, sillä ei Jumala ainoastans tuomitse, vaan Hän armahtaa myös katuvaisia. Jos me rupeemme ainoastans sitä uskomaan, mitä sydän tuntee, niin me tulemme petetyksi. Sillä katumattoman ihmisen sydän ei tuomitse häntä koskaan. Ja hän ajattelee siis, ettei tuomio kuulu hänelle, mutta ainoastans armo. Katuvaisen oma sydän tuomitsee aina, ja hän ajattelee siis, ettei olekaan Jumala armollinen, vaan ainoastans vihainen. Mutta molemmat ovat väärässä, sillä ettei kumpikaan usko muuta kuin mitä oma sydän tuntee.

Katumattomat tekevät Jumalan lain valheeksi, ja katuvaiset tahtovat tehdä evankeliumin valheeksi. Tämä tulee siitä, että itse kukin ottaa oman sydämensä tuntemiset ja koettelemukset ojennusnuoraksi, eikä ota Jumalan sanaa ojennusnuoraksi. Mutta Johannes sanoo, että Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän, ja ettei auta luottaminen ainoastans oman sydämen päälle. Mutta silloin ovat sydämen koettelemukset oikiat, jos ne sopivat Jumalan sanan kanssa yhteen.

Me kuulemme myös tämän päivän evankeliumista, ettei Vapahtaja pidä ollenkaan soimana niitä ihmisiä, jotka ei tahdo uskoa, ellei he näe ihmeitä ja tunnustähtiä. Koska ihminen ei saata hillitä sydämensä Jumalan edessä, menee hän sivuti Jumalan sanaa. Ja koska oma sydän ei tuomitse häntä, tahtoo hän aivan varastaa armoa. Koska taas oma sydän aivan tuomitsee häntä, silloin hän ei tahdo uskoa ennen kuin hän näkee ihmeitä ja tunnustähtiä, että Jumala on armollinen.

Että Vapahtaja yhtä hyvin osoittaa armonsa niille, jotka rukoilevat ja pyytävät apua Häneltä, vaikka he ovat niin uskottomat, ettei he tahdo uskoa, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä, se myös annetaan meille tiettäväksi tämän päivän evankeliumissa, joita meidän pitää laviamalla tutkisteleman, koska me ensinnä avuksemme huudamme Hänen korkiamman voimansa, ja Hänen omalla rukouksella anomme Häneltä armoa kaikille murheellisille, katuvaisille, epäileväisille ja alaspainetuille sieluille, että he jaksaisit uskoa, että Jumala on heille armollinen. Kuule, o armollinen Vapahtaja, niitten murheellisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 4: 46–53

46 Niin Jesus tuli taas Galilean Kaanaan, kussa hän meden viinaksi tehnyt oli. Ja oli kuninkaan mies, jonka poika sairasti Kapernaumissa.

47 Kun hän kuuli, että Jesus oli tullut Juudeasta Galileaan, meni hän hänen

tykönsä ja rukoili häntä tulemaan alas ja parantamaan hänen poikansa, joka oli kuolemallansa.

48 Sanoi siis Jesus hänelle: ellette näe tunnustähtiä ja ihmeitä, niin ette usko.

49 Sanoi kuninkaan mies hänelle: Herra, tule alas ennenkuin minun poikani kuolee.

50 Jesus sanoi hänelle: mene, sinun poikas elää. Ja mies uskoi sanan, jonka Jesus sanoi hänelle, ja meni.

51 Niin hänen mennessänsä, kohtasivat hänen palveliansa hänen ja ilmoittivat hänelle, sanoen: sinun poikas elää.

52 Niin hän tutki heiltä hetkeä, jolla hän parani, ja he sanoivat hänelle: eilen seitsemännellä hetkellä antoi vilutauti hänen ylö.

53 Niin isä ymmärsi sen siksi hetkeksi, jolla Jesus sanoi hänelle: sinun poikas elää. Ja hän uskoi ja koko hänen huoneensa.

Tämän päivän evankeliumissa soimaa Vapahtaja niitä ihmisiä, jotka ei tahdo uskoa Hänen päällensä: *”Ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko.”*

Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman, minkä tähden ihmiset ei tahdo uskoa, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Minkä tähden suruttomat ei tahdo uskoa, ennen kuin he näkevät ihmeitä?

Toinen tutkisteleminen: **Minkä tähden heränneet ei tahdo uskoa, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä?**

Katsokaat uskon alkajan ja päättäjän päälle, te epäuskoiset, ja älkää enää seisoko Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan. Kuka tiesi, jos Vapahtaja on aina osottamassa teille ihmeitä ja tunnustähtiä.

1. Minkä tähden suruttomat ei tahdo uskoa, että he semmoisena ovat kadotukseen tuomitut? Minkäs tähden suruttomat ei tahdo uskoa, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja

tunnustähtiä, että heille kuuluu tuomio? Sen tähden ilmanki, että rietas on antanut heille sen uskon, että he ovat Jumalan lapset kasteesta saakka. Rietas on antanut heille heidän syntinsä anteeksi, ja hän on myös antanut heille sen vakuutuksen, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Suruttomat uskovat enemmän kuin mitä Jumalan sana sisällensä pitää. He uskovat, että kaikki ihmiset tulevat yhteen paikkaan. Ei he sitä usko, että suruttomat ovat keiturit, joita Paimen panee vasemmalle puolelle ja käskkee heidän mennä siihen ijankaikkiseen tuleen, joka perkeleelle ja hänen enkeleillensä valmistettu on. Eikä suruttomat usko, että kristityt ovat Jumalan lapset. Kuinkas he saattavat sitä uskoa, koska rietas on antanut heille sen vakuutuksen, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei ole ansainneet yhtään armoa. Ei juutalaiset uskoneet, että Vapahtaja oli Jumalan Poika, vaan he pidit Häntä kansan häiritsijänä ja vääränä profeettana, jonka piti kärsimän kuoleman rangaistuksen. Samalla tavalla tuomittiin kristityt kuolemaan juutalaisilta ja pakanoilta kristillisyyden tähden. Mutta ei tämän aikaiset juutalaiset ja pakanat tahdo tunnustaa, että he vihaavat kristityitä, vaan he ovat itse kristityt, ja kristityt ovat villihenget. Sen kaltaisen vakuutuksen on rietas antanut tämän aikaisille juutalaisille ja pakanoille, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, mutta olipa entisillä juutalaisilla sama usko, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Mutta itsensä he pidit kristittyinä. He sanoit myös Vapahtajalle: meillä on Isä, nimittäin Jumala.

Juutalaisilla on siis se usko, että he ovat Jumalan lapset. Mutta ei sen aikaiset eikä tämän aikaiset juutalaiset usko, että he ovat siitä isästä perkeleestä. Ei he sitä usko ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä. Ja vaikka he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä tapahtuvan, ei ne sen tähden usko, että

Vapahtajan jumalallisen voiman kautta semmoiset muutokset tapahtuvat, vaan he luulevat ja sanovat myös, että Beelsebubin, perkeleitten päämiehen kautta semmoiset ihmeet tapahtuvat.

Muutamatsanoivat, että omantunnon vaiva on riettaan hengen vaikutus. Ja muutamatsanoivat, että hengellinen ilo on riettaalta. Kuinkas he sitte uskoisit, että tämä heräys on Jumalan voiman kautta tapahtunut, koska vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, ja niin kuin Paavali on kirjoittanut, sovaissut uskottomitten taidot, että heidän pitää valheita uskomana.

Ei paatuneet usko, että tämä heräys on Jumalasta, vaikka he näkisit ihmeitä ja tunnustähtiä, vaan he luulevat, että se on yksi perkeleen petos ja villitauti. Niin kuin juutalaiset siihen aikaan sanoit Vapahtajan ulos ajavan perkeleitä Belsebubin voimalla. Niin on myös näinä aikoina vihollinen uskottanut orjiansa, että tämä muutos ihmisten ulkonaisessa ja sisällisessä elämässä on tullut riettaalta, josta he siis päättävät, että se entinen kuollut usko oli Jumalasta, ja se entinen elämä oli oikia elämä.

Koska ihmiset joit ja tappelit, kiroisit ja varasit, huoraisit ja pidit viinakauppaa, silloin olit he kristityt. Koska he teit katumuksen ja parannuksen, ja rupeisit heittämään pois juopumuksen ja kirouksen, tappeluksen ja viinakaupan, silloin tulit he villihengiksi ja vääriksi profeetoiksi. Entinen elämä oli Pyhän Hengen vaikutus, mutta se muutos, joka nyt on tapahtunut, se on riettaalta. Sen tähden suruttomat ei usko, että heille kuuluu tuomio, ja että he siinä suruttomuuden tilassa menevät kadotukseen, jos totinen katumus ja parannus ei tule ennen kuolemata.

2. Minkä tähden heränneet ei tahdo uskoa, että Jumalan armo kuuluu heille? Minkä tähden heränneet ei usko, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä? Heränneet eivät jaksa uskoa, koska omavanhurskaus ahdistaa heitä pois Vapahtajan tyköä. Sillä he

luulevat, ettei Jumalan armo kuulu heille niin kauan kuin heidän sisällinen olento on niin kolo ja kauhistavainen. Niitten pahain ajatusten, niin myös haluin ja himoin tähden, joita rietas tuopi mieleen, heränneet ei jaksa uskoa, että Vapahtaja ottaa katuvaaisia perkeleitä vastaan, vaan he odottavat aina, että he tulisivat vähän paremmaksi. Mutta koska he tulevat pahemmaksi ja ei paremmaksi, tulee omavanhurskaus ja ryöstää heidän uskonsa. Omavanhurskaus vajottaa heitä epäilykseen. Omavanhurskaus on niin totinen olevanansa, koska hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, ja lykkää katuvaisten mieleen sen kaltaiset ajatukset, ettei ole riettaan kaltaisena menemistä Vapahtajan tykö, vaan paremmaksi pitää hänen tuleman, ennen kuin hän kelpaa Vapahtajalle.

Mutta me olemme nähneet, että itse pääperkele ei viitsi nähdä semmoisia, jotka itkevät ja huokaavat. Hän kysyy varsin: *"Mikäs ulvominen se on?"* Ei rietas suutu juomareille, jotka huutavat kujissa ja välistä ulovat niin kuin nälkähukat, koska he tuntevat veren hajua. Ei rietas sano siviöille huorille, jotka itkevät kunniansa perään, että se on kissan ääni. Kyllä rietas niitä kärsii ja surkuttelee, että heidän täytyy kärsiä niin paljon

vääryyttä ilman syytä, koska heitä viattomasti haukutaan. Mutta jos yksi katuvaainen sielu itkee ja huokaa, silloin suuttuu rietas äijä ja sanoo: *"Mikäs ulvominen se on?"*

Siitä arvataan, ettei rietas ota vastaan katuvaaisia, jotka itkevät ja huokaavat synteinsä tähden. Enemmän rietas pilkkaa katuvaisten kyyneleet, sillä katuvaisten kyyneleet polttavat suruttoman tuntoa niin, että suruttomat ja armonvarkaavat häätyvät ulos paeta siitä paikasta, kussa kristityt ovat omantunnonvaivassa eli ilossa. Koska siis rietas ei viitsi nähdä semmoisia, jotka itkevät ja huokaavat, niin se on arvattava, että heidän täytyy mennä Vapahtajan tykö, vaikka omavanhurskaus ei voi laskea katuvaaisia Vapahtajan tykö. Mutta mihinkä sitten on turva? Ei suinkaan rietas huoli heistä niin kauan kuin he ovat katumuksessa. Vaikka hän kateuden tähden ei sois heidän tulevan armoitetuksi. Sen tähden hän kiusaa heitä hirmuisesti pahoilla ajatuksilla - - - [Amen]

N:o 230: Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Alku ja loppu kateissa. Alun eheyttämiseksi on tekstiä lisätty *-merkkiin asti, samalla kuin käsikirjoituksen alussa oleva teksti: mutta ei työllä ja totuudella. Eli on jätetty pois.

Lapsukaiseni! Älkäämme rakastako sanalla eli kielellä, vaan työllä ja totuudella. Siitä me tiedämme, että me totuudessa olemme ja taidamme hänen edessään meidän sydämemme hillitä, että jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi kuin meidän sydämemme, ja tietää kaikki. Te rakkahimmat, jos ei meidän sydämemme tuomitse meitä, niin meillä on turva Jumalaan. Ensimmäinen Johanneksen epistola kolmas luku jakeesta 18 jakeeseen 21

Apostoli Johannes osoittaa tässä paikassa kristityille, ettei heidän pidä rakastaman ainoastaan sanalla ja kielellä, vaan työllä ja totuudella. Toiseksi osoittaa hän myös, että meidän pitää hillitä sydämemme hänen edessään. Kolmanneksi osoittaa hän myös niille, jotka ovat epäilyksissä, että Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän, josta seuraa, että kristityn pitää enemmän uskoa Jumalan sanaa, kuin oman sydämensä tuntemisia.

Näitä Johanneksen opetuksia pitää meidän likemmin tutkisteleman. Ja mitä nyt ensin kuuluu rakkauteen, niin se näyttää olevan apostolin tarkoitus, että rakastaminen suulla ja kielellä ei ole niin vakainen rakkauden merkki, kuin se rakkaus, joka osoittaa itsensä työllä ja totuudella. Rakastaminen suulla ja kielellä tulee niin kuin ulkokultaisuudeksi, jos ihminen ei rakasta työllä ja totuudella. Muutamat luonnolliset ihmiset ovat hyvin rakkaat keskenään, erinomattain, koska paloviina nousee päähän. Silloin he antavat suuta toinen toisilleen. Mutta jos kysymys tulee vaivaisten auttamisesta, jonka kautta rakkaus pitäisi tuleman työksi, niin he sanovat: *”ei ole varaa”*.

He osoittavat niinmuodoin rakkautensa ainoastaan suulla ja kielellä, mutta ei työllä ja totuudella. Vaikka kristityn rakkaus on kokonaan erilainen kuin luonnollisen ihmisen rakkaus, niin me kuulemme tästä Johanneksen opetuksesta, ettei kristityn rakkaus seiso ainoastaan siinä, että me rakastamme suulla ja kielellä, vaan sen pitää myös tuleman töihin, niin että jos me näemme yhden kanssaveljen uskossa olevan tarvitsevaisena ruumiin tai sielun puolesta, me annamme hänelle suuta

ja otamme häntä ympäri kaulan, mutta emme anna sentähden hänelle mitään, mitä hän tarvitsee; se on rakastamista suulla ja kielellä, mutta ei työllä ja totuudella. Eli jos me näemme jonkun kristityn olevan jossakin erhetyksessä ja emme sano hänelle, missä hän olisi eksynyt, niin me taas rakastamme suulla ja kielellä, vaan ei työllä ja totuudella. Eli jos me ainoastansa rakastaisimme niitä, jotka pitävät meitä kristittyinä, mutta vihaissimme niitä, jotka pitävät meitä vääränä profeettana, niin se olis Vapahtajan käskyä vastaan sotivainen, joka sanoo: *”Rakastakaat vihollisianne ja siunatkaat niitä, jotka teitä sadattelevat.”*

Me tiedämme, että apostoli Johannes, joka oli Jeesuksen rakas opetuslapsi, piti suurinta murhetta niistä, jotka olivat langenneet armosta. Ja vaikka hän ei ollut niin kiivas saarnaamaan evankeliumia kuin Pietari, oli hänellä sentähden kuitenkin suuri nöyryys ja hiljaisuus, jonka tähden hän myös oli sovelias asettamaan riitaa seurakunnassa, joka silloin oli jo tulemassa, syystä että muutamat kristityt odottivat Vapahtajan heti kohta tulevan hallitsemaan maan päälle tuhanneksi ajastajaksi. Mutta niin kauan kuin Johannes oli elämässä, ei vihollinen päässyt katkomaan seurakuntaa moniin eriseuroihin.

Mitä Johannes sanoo sydämen hillitsemisestä, on sangen merkillinen. Hän käskee nimittäin kristityitä hillitsemään sydämensä Jumalan edessä, ettei ihmisen sydän pääsisi menemään sivu Jumalan sanaa. Se tapahtuu vissimmästi, jos kristitty ei ahkeroitse sovitaa sydäntään Jumalan sanan jälkeen, vaan ainoastaan seuraa sydämensä liikutuksia,

eikä ota Jumalan sanaa ojennukseksi itselleen, sekä uskossa että elämässä. Ihmisen sydän on nimittäin monessa paikassa petollinen. Ja jos ihminen uskoo ainoastaan sitä, mitä hän sydämessään tuntee, ei hän ole silloin hillitsemässä sydäntään Jumalan edessä. Sen kautta tulevat riidat ja eriseurur, koska yksi sanoo: *"Näin minä olen koetellut sydämessäni"*; toinen sanoo: *"Näin minä olen koetellut"*, niin tulee siinä vähäinen erotus koettelemuksissa ja riita sen päältä, kenenkä koettelemukset ovat oikeat. Mutta jos Jumalan sana otetaan tuomariksi, niin tulee kysymys siitä, kuinka Vapahtaja on koetellut, ja ovatko sinun koettelemuksesi oikeat koettelemukset, jos ne eivät sovi niitten koettelemusten kanssa, jotka ovat Raamattuun kirjoitettuna.

Kuinka muutamat koettelemukset saattavat olla vääriä, ottaa Johannes esimerkin niistä, jotka ovat siinä sieluntilassa, että oma sydän tuomitsee heitä; ne ovat epäilyksissä, eikä niinmuodoin siinä uskossa, että Jumalan armo kuuluu heille. Sillä koska oma sydän tuomitsee, uskovat he, että he ovat kadotukseen annetut. He uskovat ainoastaan mitä sydän sanoo; mutta Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän. Jos nyt ihmisen sydän tuntee eli koettelee ainoastaan Jumalan tuomiota, mutta ei tunne armoa, niin tahtoo senkaltainen ihminen tehdä Jumalan valehtelijaksi, vaikka Paavali sanoo: *"Olkoon Jumala totinen sanoissaan, mutta jokainen ihminen valehtelija"*. Kyllä vissimmästi se ihminen tuntee oikein, jonka sydän tuomitsee häntä, mutta hän tuntee väärin siinä, ettei hän usko, että Jumala on armollinen hänelle. Nyt sanoo apostoli Johannes: *"Jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi"*. Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän.

Ei ole siis sydän oikein tuntemassa, koska se ainoastaan tuomitsee meitä, eikä vapauta meitä tuomiosta. Mutta Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän, jonka kautta omavanhurskaus tuomitsee kristityitä. Jumala

tuomitsee katumattomia, mutta vapahtaa katuvaaisia armon kautta. Sitä ei tee ihmisen sydän. Jos me rupeamme ainoastaan sitä uskomaan, mitä oma sydän tuntee, niin me tulemme petetyiksi. Katumattoman sydän ei tuomitse häntä koskaan, ja hän ajattelee siitä, ettei olekaan Jumala vihainen suruttomille syntisille, koska sydän ei tuomitse heitä. Katuvaisen oma sydän tuomitsee häntä, ja hän ajattelee seuraavaisesti siitä, ettei olekaan Jumala armollinen hänelle, koska oma sydän tuomitsee, eikä anna armoa. Mutta molemmat ovat väärässä siinä, ettei kumpikaan usko enemmän kuin oma sydän tuntee. Katumattomat tekevät Jumalan lain valheeksi, ja katuvaaiset tekevät evankeliumin valheeksi, koska he epäilevät. Tämä tulee siitä, että itse kukin ottaa sydämensä tuntemiset ja koettelemukset ojennusnuoraksi, eikä Jumalan sanaa. Mutta nyt me kuulemme, että Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän, sillä ei auta luottaa oman sydämen päälle yhden katuvaaisen, koska se tuomitsee, mutta hänen täytyy uskoa itsensä Jumalan lapseksi, vaikka sydän tuomitsee. Ja jos hän ei usko vastoin sydäntä, niin hän tekee Jumalan valehtelijaksi, joka on suurempi kuin oma sydän. Silloin ovat sydämen koettelemukset oikeat, koska ne sopivat Jumalan sanan kanssa yhteen.

Me kuulemme nyt tämän päivän evankeliumista, ettei Vapahtaja pidä sitä somana, että yksi katuvaainen sielu on niin epäileväinen, ettei hän tahdo uskoa, ellei hän näe ihmeitä ja tunnustähtiä. Koska ihminen ei saata hillitä sydäntään Jumalan edessä, menee hän sivuitse Jumalan sanaa. Ja koska oma sydän tuomitsee häntä, eikä usko, että Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän, niin lankeaa hän epäilykseen, eikä usko, että Jumala on armollinen, ennen kuin hän näkee ihmeitä ja tunnustähtiä.

Me näemme tässä evankeliumissa, että Jumala ja meidän Vapahtajamme yhtä hyvin osoittaa armonsa ihmeellisellä tavalla, vielä niillekin, jotka eivät usko ennen kuin he

näkevät ihmeitä. Tätä me tahdomme laueammalta tutkistella, koska me olemme ensin avuksemme huutaneet hänen korkeaa nimeään ja rukouksella anoneet hänen armoaan kaikille murheellisille, katuvaaisille, epäileväisille, alas painetuille ja hätääntyneille matkamiehille Isän maalle heidän vaivaisuudestansa, heidän viheliäisyydestänsä ja epäuskostansa, niin kauan kuin armon aurinko vielä paistaa taivaan reunalla. Kuule kaikkein murheellisten ja epäileväisten huokaus, sinä suuri Ristinkantaja. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: JOH. 4: 46–53

46 Niin Jesus tuli taas Galilean Kaanaan, kussa hän meden viinaksi tehnyt oli. Ja oli kuninkaan mies, jonka poika sairasti Kapernaumissa.

47 Kuin hän kuuli, että Jesus oli tullut Juudeasta Galileaan, meni hän hänen tykönsä ja rukoili häntä tulemaan alas ja parantamaan hänen poikansa, joka oli kuolemallansa.

48 Sanoi siis Jesus hänelle: ellette näe tunnustähtiä ja ihmeitä, niin ette usko.

49 Sanoi kuninkaan mies hänelle: Herra, tule alas ennenkuin minun poikani kuolee.

50 Jesus sanoi hänelle: mene, sinun poikas elää. Ja mies uskoi sanan, jonka Jesus sanoi hänelle, ja meni.

51 Niin hänen mennessänsä, kohtasivat hänen palveliansa hänen ja ilmoittivat hänelle, sanoen: sinun poikas elää.

52 Niin hän tutki heiltä hetkeä, jolla hän parani, ja he sanoivat hänelle: eilen seitsemännellä hetkellä antoi vilutauti hänen ylön.

53 Niin isä ymmärsi sen siksi hetkeksi, jolla Jesus sanoi hänelle: sinun poikas elää. Ja hän uskoi ja koko hänen huoneensa.

Vapahtaja soimaa tämän päivän evankeliumissa niitä ihmisiä, jotka eivät tahdo uskoa hänen päälleen, elleivät he näe ihmeitä ja tunnustähtiä. Seuraavaisesti siitä pitää

meidän tällä kerralla Jumalan armon kautta perään ajatteleman ja tutkisteleman: **Minkä tähden ihmiset eivät tahdo uskoa ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä.**

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Minkä tähden suruttomat eivät tahdo uskoa, että he ovat kadotukseen tuomitut ennen kuin he näkevät ihmeitä?**

Toinen tutkisteleminen: **Minkä tähden myös katuvaaiset, jotka ovat epäilyksessä, eivät tahdo uskoa, että Jumala on heille armollinen ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä?**

Katsokaa uskon alkajan ja päättäjän päälle, te epäileväiset, ja älkää enää seisoko Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan. Kukatiesi, jos Vapahtaja on aina osoittamassa itsensä teille eli näyttämässä ihmeitä ja tunnustähtiä.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Minkä tähden suruttomat eivät usko, että he ovat kadotukseen tuomitut, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä?** Vaikka Jumalan sana todistaa, että tämä luonnollinen elämä ei kelpaa, ja vaatii että yksi sydämen ja mielen muutos pitää tapahtuman. Ja vaikka vielä muutamat puolittain uskovat, ettei ole oikein laita heidän kanssansa, yhtä hyvin, koska heitä soimataan vääryydestä ja heidän jumalaton elämänsä maalataan heidän silmiensä eteen, suuttuvat he neuvon antajalle ja sanovat: oletkopa sinä itse parempi, eli niin kuin juutalaiset sanoivat Vapahtajalle: *”Miksikä sinä itses teet?”* Eivät suruttomat ja kääntymättömät ihmiset usko, että he ovat vihan lapsia; että he siinä sielun tilassa ovat kadotukseen tuomitut, sillä ensiksi peittää rietas heidän syntinsä, toiseksi on heillä joku väärä autuuden perustus, jonka päälle he luottavat, kolmanneksi on silmäkääntäjä kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat kaikki hengelliset asiat nurin.

Me sanoimme, että rietas on peittänyt hänen syntinsä luonnollisella siveydellä ja kuolleella uskolla, ettei omantunnon haavat pitäis haiseman ja märkää vuotaman, ennen

kuin vasta iankaikkisuudessa. Vihollinen tekee muutamat synnit luvallisiksi, niin kuin esimerkiksi kohtuullisen ryypäämisen, jonka kautta omatunto nukutetaan. Jos olisikin joku katumuksen merkki tullut Pyhän Hengen vaikutuksen kautta, ottaa kohtuullinen juomari ja ajaa ulos Pyhän Hengen hedelmän palo viinalla. Ne, joilla on kuollut usko pääkallossa, varastavat armoa niin paljon, ettei Jumalan laki pysty heihin. Koska nyt rietas tällä tavalla peittää synnit siveydellä ja kuolleella uskolla, niin ajattelee sokea raukka, ettei hän ole pahempi muita. Ja jos hän olis vähän erehtynyt, niin on Jumala armollinen. Muutampi sokea raukka ajattelee myös niin, että jos hänen pitää menemän helvettiin, kyllä muut tulevat perässä. Oma-vanhurskaus tekee hänet hyväksi, ettei hän saata tuntea itseänsä pahemmaksi muita. Kateus myös tekee sen, ettei suruton ihminen sois muiden tulevan autuaaksi, jos hänen pitää itse menemän kadotukseen. Ja koska rietas on peittänyt hänen syntinsä ja kääntänyt hänen silmänsä nurin, katsoo hän kristillisyyden taikaukseksi taikka perkeleen vaikutukseksi, mutta oman suruttoman tilansa katsoo hän kristillisyydeksi. Kristityt ovat hänen mielestensä väärät profeetat, mutta viinan juomarit ovat Jumalan lapset.

Vaikka nyt kristityt osoittavat hänelle Jumalan sanan kautta, että hänen uskonsa on yksi väärä usko, ja että hän siinä tilassa menee kadotukseen, jos ei parannus tule, mutta ei sokea raukka usko sitä ennen kuin hän näkee ihmeitä ja tunnustähtiä. Ei kohtuullinen juomari usko, että viina eli kohtuullinen ryypääminen tappaa Pyhän Hengen vaikutukset, ennen kuin hän näkee ihmeitä. Ei hän usko ollenkaan, mitä muut sanovat hänelle viinasta, mutta hän tahtoo itse nähdä sen viinan kauhistuksesta. Ei kohtuullinen juomari pidä vielä sitä ihmeenä, että yksi juomari toisen perästä joutuu näkemään viinan kauhistusta helvetissä. Ei hän pidä vielä sitä ihmeenä, että niin monet juomarit paatuvat ja tulevat onnettomaksi sielun ja ruumiin

puolesta. Ei hän pidä sitä vielä ihmeenä, että niin moni kaatuu siljolle niin kuin koira. Kohtuullinen juomari on niin luja siinä väärässä uskossa, ettei kohtuullinen ryypäys tee vahinkoa. Sitä hän ei usko, ellei hän näe ihmeitä ja tunnustähtiä. Sillä tavalla he kiusaavat Jumalaa.

Onkopa Jumala velkapää näyttämään kaikille suruttomille helvetin ja kadotuksen, ennen kuin he uskovat, että helvetti löytyy? Eiköpä siinä ole kyllä, että Jumala on ilmoittanut pyhässä sanassansa sekä taivaan valtakunnan ihanuuden, että helvetin vaivat, ja osoittanut, että ne, jotka elävät suruttomuudessa, tulevat kadotetuksi, jos parannus ei tule. Miksi eivät suruttomat usko, mitä Jumala on sanonut pyhain profeettainsa, Vapahtajan, apostolien ja opettajien kautta; mutta he tahtovat nähdä ihmeitä. He tahtovat nähdä itsensä helvetissä, ennen kuin he uskovat, että he ovat siellä. Eikö olisi parempi, jos he uskoisivat ilman ihmeitä ja tunnustähtiä. Miksi Vapahtaja soimaa tämän päivän evankeliumissa sanoen: *”Ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko”*.

Koska suruttomat oikein paatuvat, niin eivät he usko, vaikka näkisivät mitä. Eivät juutalaiset kuitenkaan uskoneet, vaikka he näkivät niin paljon ihmeitä ja tunnustähtiä. Semmoiseksi taitavat myös muut sokeat raukat tulla, niin kuin nähtävä on, etteivät he usko viimein mitään, eivätkä pelkää, vaikka minkä kaltaisia ihmeitä näkisivät. Eikös siinä ole suruttomilla yksi suuri esimerkki, koska nyt juomarit lakkaavat juomasta, viinaporvarit kauhistuvat entistä viinakauppaansa ja kaatavat viinajansa maahan. Kiroilijat lakkaavat kiroilemasta. Varkaat tunnustavat varkautensa ja tuovat takaisin varastettua kalua. Riitaiset pariskunnat sopivat, ja jotka ovat ennen väärin tehneet, anovat nyt anteeksi. Mutta eivät suruttomat ja armonvarkaat tyydy vielä siihen. He sanovat, että semmoisia tunnusmerkkejä mekin saattaisimme tehdä, jos me tahtoisimme. Miksi ette siis tee semmoisia tunnusmerkkejä, koska sanotte

saattavanne? Tehkää nyt ensinnä se ulkonainen parannus, koska sanotte saattavanne. Mutta minä pelkään, ettette saata semmoisia tunnusmerkkejä tehdä, ennen kuin vasta helvetissä. Te odotatte aina suurempia tunnusmerkkejä, ette aiokaan parannusta tehdä, ennen kuin maa halkeaa ja pohjattomuus aukenee, ja tulta sataa taivaasta. Niin tekivät Sodomian ja Gomorran miehet. He odottivat siihen asti, että tulta rupesi satamaan taivaasta. Mutta silloin taitaa olla melkein hiljainen parannusta tehdä, koska pää on veden alla.

Toinen tutkistelemus: **Minkäs tähden katuvaiset sielut, jotka ovat epäilyksessä, eivät tahdo uskoa ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä?** Että suruttomat ja armonvarkaats eivät tahdo uskoa, että he ovat vihan lapset, se ei ole niin suuresti ihmeteltävä, mutta että myös katuvaiset, jotka ovat murheessa ja epäilyksessä eivät tahdo uskoa, että Jumala on heille armollinen, ennen kuin he näkevät ihmeitä, se on ihmeellisempi. Koska suruttomat, erinomattain armonvarkaats, eivät tahdo uskoa, että Jumala on heille vihainen, eli että he siinä heräämättömässä tilassa ovat vihan lapsia, niin on vihollinen kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he eivät näe eivätkä tunne syntejään. Ja koska katuvaiset sielut eivät jaksa uskoa, että Jumala on heille armollinen, niin on myös vihollinen omanvanhurskauden kautta kääntänyt heidän silmänsä nurin, etteivät he näe muuta kuin tuomiota ja helvettiä silmänsä edessä.

Ja se tapahtuu niin, ettei suruton usko ennen kuin hän näkee, että hän on vihan lapsi. Eikä epäileväinen tahdo uskoa, että hän on Jumalan lapsi sen kalliin sovinnon kautta Jeesusuksessa, ennen kuin hän näkee ihmeitä Jumalan armosta. Tämä Vapahtajan soimaus kuuluu minun tutakseni molemmille, sekä suruttomille että epäileväisille. Sillä jos Jumala ei ole velkapää osoittamaan suruttomille ihmeitä, koska hän on sanassaan kutsunut heitä parannukseen, niin ei hän myöskään ole velvollinen osoittamaan epäileväisille

ihmeitä, koska hän sanansa kautta on niin monessa paikassa vakuuttanut katuvaisia sieluja armostaan ja rakkaudestaan. Armonvarkaats eivät epäile koskaan Jumalan armosta, mutta katuvaiset sielut epäilevät usein Jumalan armosta. Ja vaikka epäily ei ole Pyhän Hengen vaikutus, todistaa kuitenkin koettelemus, että harva sielu se on, joka ei epäile Jumalan armosta, koska hän on oikeassa synnin tunnossa ja katumuksessa.

Vihollisen tarkoitus on, että suruttomat aina pysyisivät suruttomuudessa, mutta jos joku herää niin koettaa vihollinen kaikella muodolla estää sitä katuvaista sielua uskomasta Vapahtajan päälle. Koska hän ei saata enää pidättää ihmisen sielua suruttomuuden kautta, niin tahtoo hän vangita ihmisen sielun epäilyksen kautta, että hän ainakin saisi sielun omistaa. Se tekee hänelle yhtä, minkä välikappaleen kautta hän voittaa ihmisen sielun, joko se tapahtuu suruttomuuden kautta eli epäilyksen kautta. Hän suopi mielellänsä, että suruton omistaa itsellensä Jumalan armon, vaikka Jumalan armo ei kuulu heille. Mutta katuvaisia hän koettaa kaikella voimalla estää uskomasta ja omistamasta Jumalan armoa. Ei vihollinen kiusaa niitä epäuskolla, jotka ovat suruttomuudessa. Hän antaa niille nukkumarauhan. Mutta heräneitä hän koettaa oikein keittää ja paistaa. Hän kiskoo ja raataa heidän tuntoansa epäilyksen kautta. Hän ahdistaa heitä metsään, ettei heidän pitäis pääsemän Vapahtajan helmaan. Välistä hän panee mahdottomuuden eteen. Välistä hän panee sen mutkan, ettei olekaan vielä oikea katumus tapahtunut, koska synnin turmelus vielä liikkuu lihassa ja sydän on paha ja vastahakoinen. Mutta armonvaras ei epäile koskaan Jumalan armosta, vaikka rietas hallitsee hänen sydämensä. Mutta ei hän tunne sitä, että rietas on hänen sydämensä haltija. Armonvaras luulee, että hän makaa Vapahtajan sylissä, koska hän makaa riettaan sylissä. Koska hän suuttuu kristityille, ottaa hän Jumalan todistajaksi, ettei hän ole suuttunut.

Koska siis niin on, että armonvargaat eivät epäille koskaan Jumalan armosta, mutta katuvaiset sielut sitä vastaan epäilevät usein Jumalan armosta, niin ei pitäisi ihmisen, joka on jotakin koetellut armonjärjestyksestä, antaman armonvarkaille nukkumarauhaa, koska vihollinen tahtoo heitä nukuttaa varastetun armon päälle. Mutta epäileväisille pitää saarnattaman armosta, niin kuin Jumalan sana ja armonjärjestys vaatii, muuten he rupeavat kiusaamaan Jumalaa epäuskollansa, josta Vapahtaja soimaa tämän päivän evankeliumissa: *"Ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko"*.

Mutta vastaalkaville pitää annettaman yksi rakkauden opetus ja totutettaman katsomaan Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit, niin kuin Vapahtaja itse on osoittanut esimerkillänsä. Kussa hän löysi vähäisen katumuksen ainetta, siinä hän osoitti armon. Kussa hän löysi mieluisia, siinä hän kehotti vielä enemmän ahkeruudessa pysymään. Kussa hän löysi paatuneita, siellä hän tuomitsi. Kussa hän löysi epäileväisiä, siinä hän tykö sanoi syntien anteeksisaamisen.

Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että epäileväiset sielut nostetaan ylös heidän onnettomasta tilastaan, vaikka kuinka heikot, köyhät ja viheliäiset he olisivat. Jos he ainoastaan kärsivällisyydellä odottavat lunastuksensa hetkeä ja katsovat uskon alkajan ja päättäjän päälle, joka on heissä hyvän työn alkanut. Hän on myös sen päättävä. Aina niille tulee joku neuvo, jotka ovat epäilyksessä ja murheessa. He saavat lohdutuksen, koska he uskovat ja omistavat Jeesuksen vanhurskauden.

Mutta ne onnettomat sielut, jotka vielä maakaavat suruttomuudessa, vaikka ovat niin suuren muutoksen nähneet muissa ihmisissä, ja ovat niin paljon kuulleet saarnattavan siitä oikeasta kristillisyydestä, eivätkä vielä usko, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä. Niistä emme tiedä, mikä loppu

heille viimein tulee. Se on usein nähty, että ne ihmiset, jotka enemmän aikaa seisovat Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan, paatuvat viimein niin, ettei pysty heihin muu kuin tulikivi. Jos semmoiset heräisivät kuoleman kauhutuksessa, niin ottaa rietas heiltä silloin pois kaiken uskon ja toivon, ettei heillä ole keinoa muualle kuin kadotukseen.

Katsokaa perään, te armoitetut sielut, ettei omarakkaus pääsisi sammuttamaan sitä murhetta, jota te olette velvolliset pitämään niistä sieluista, jotka vielä suruttomuudessa ja epäuskossa vaeltavat iankaikkisuuteen. Vaikka teillä itsellä on hauska sen ylenpalttisen armontuntemisen kautta, joka teidän sydämiinne vuodatettu on, niin muistakaa kuitenkin, että vielä moni teidän veljistänne ja sisaristanne makaa niin kuin kuninkaanmiehen poika, sairaana ja vankina, joitten tuntoa epäusko raataa, että ovat kuolemaisillaan. Rukoilkaa, että Herra Jeesus sanansa voimalla parantaisi kaikki pojat ja tyttäret, jotka sairastavat hengellisen kuoleman tautia. Jeesus on käskenyt teidän panna kätenne sairasten päälle, niin he paranevat. Ja Pyhä Paavali sanoo: *"Iloitkaa iloisten kanssa ja itkekää itkeväisten kanssa"*. Ja koska te näette jonkun veljistänne hengellisessä ja maallisessa hädässä, niin lohduttakaa häntä. Ylös kehottakaa lailta alaspainetuita uskon kilvoitukseen, puhukaa suloisesti niiden kanssa, jotka ovat epäilyksessä.

Murehtikaa murheellisten kanssa, auttakaa toinen toistanne niin hengellisessä kuin maallisessakin hädässä. Kehottakaa alaspainettuja, puhukaa suloisesti niitten kanssa, jotka ovat epäilyksissä. Vahvistakaa väsyneitä, rukoilkaa niiden edestä, jotka ovat vankeudessa ja pimeydessä, että hekin keran pääsisivät irti vihollisen pauloista, ja saisivat tuntea sen ilon, joka uskovaisille määrätty on. Ja jos mahdollinen on, niin pitäkää

rauha kaikkien ihmisten kanssa, ja rukoilkaa
niiden edestä, jotka heikot ovat. Aamen!

Lähteet: Uusi Postilla 1897 ja Isak Poromaan jäljennös-
kirja (alku puuttuu). Selvästi muutetut sanat korjattu
oletettuihin alkuperäisiin sanoihin.

Jeesus sanoi yhdelle miehelle, joka ei jaksanut uskoa, että Jeesus saattaa hänen poikansa parantaa: ”Jos sinä uskot, kaikki ovat mahdolliset niille, jotka uskovat.”

Näistä Vapahtajan sanoista kuulemme me, että Hän vaatii uskon niiltä, jotka tahtovat autetuksi tulla. Mutta ei moni jaksaa uskoa, koska hätä ahdistaa. Kyllä kaikki uskovat, koska mitään hätää ei ole ruumiin eikä sielun puolesta, mutta kuin hätä on ja järki ei ymmärrä enää, mistä apu tulis, silloin ei ole helppo uskoa. Sekin mies, jolle Jeesus sanoi: jos sinä uskot jne. ei jaksanut enää uskoa, että hänen poikansa pääsee riettaan kynsistä. Ja hän tunsu itseksi, että usko rupeisi puuttumaan: ”Herra minä uskon, auta minun epäuskoani!”

Usein saavat murheelliset ja katuvaiset tuta ja koetella, että usko heiltä puuttuu, koska he näkevät aivan kuolemata ja helvettiä, mutta ei näe yhtään rakoa, josta pääsisit sieltä ylös. Tässä hädässä on moni katuvaisten ja murheellinen sielu langennut epäilykseen, niin kuin Jeesuksen opetuslapset, jotka itkit ja paruit ja ei jaksaneet enää uskoa, että Jeesus enää tulee eläväksi. Kyllä armonvarkailla on usko vahva kuin pahta, joilla ei mitään hätää ole, mutta Jeesuksen opetuslapsilla ei ole toivoa taivaaseen eikä maailmaan, koska he tuntevat, että Jeesus kuolee heidän sydämissänsä.

Mitä omanvanhurskauden palvelijat sanovat, ettei heillä ole uskoa, se on ainoastansa yksi luulo, ettei he siinä tilassa tule autuaksi. Mutta ei heillä sen tähden ole hätää epäuskossa niin kuin Jeesuksen opetuslapsilla, vaan niillä on tyytyväisyys epäuskossansa. Ja niitä on paljon epäuskon vankeja tällä ajalla, joille ei tule murhetta Jeesuksen kuolemasta. Ja muutamat ei tunnekaan, että Jeesus on jo aikaa kuollut heidän sydämissänsä. Muutamat arvelevat, että Jeesus ei ole elämässä enää, mutta tyytyvät kuitenkin olemaan siinä kuolleessa tilassa. Tämä kuollut tilaisuus, jossa Jeesus makaa kuolleen

uskon haudassa, ei ole oikea epäusko, vaan se on yksi hengellinen kuolema, josta pian tulee iankaikkinen kuolema. Jos ei tule Jeesuksen opetuslapsille murhetta Jeesuksen kuolemasta, niin ei Jeesus nouse ylös.

Nyt on jo Jeesus kuollut monen kristityn sydämessä. Ja nyt pitäisi kaikille Jeesuksen opetuslapsille tuleman murhe. Teidän pitäisi itkemän ja parkuman, koska te tunnette ja näette, että Jeesus kuolee teidän sydämissänne. Ei ole teillä turvaa maailmaan, koska Jeesus kuolee. Ei ole toivoa taivaaseen, koska Jeesus kuolee, vaan teidän täytyy ruveta itkemään ja parkumaan niin, että ääni kuuluu taivaaseen, josta liikkuu taivaallisen Isän sydän armahtamiseen, että hän herättää ainoan Poikansa kuolleista, ja tuopi Hänet elävänä teille jälle.

Meidän toivomme on, että rakas Vanhin kuulee vielä haudassa orpolasten surkean valitusäänen, koska he huutavat murheellisella sydämellä. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOH. 4: 46–53

46 Niin Jesus tuli taas Galilean Kaanaan, kussa hän meden viinaksi tehnyt oli. Ja oli kuninkaan mies, jonka poika sairasti Kapernaumissa.

47 Kuin hän kuuli, että Jesus oli tullut Juudeasta Galileaan, meni hän hänen työkönsä ja rukoili häntä tulemaan alas ja parantamaan hänen poikansa, joka oli kuolemallansa.

48 Sanoi siis Jesus hänelle: ellette näe tunnustähtiä ja ihmeitä, niin ette usko.

49 Sanoi kuninkaan mies hänelle: Herra, tule alas ennenkuin minun poikani kuolee.

50 Jesus sanoi hänelle: mene, sinun poikas elää. Ja mies uskoi sanan, jonka Jesus sanoi hänelle, ja meni.

51 Niin hänen mennessänsä, kohtasivat hänen palveliansa hänen ja ilmoittivat hänelle, sanoen: sinun poikas elää.

52 Niin hän tutki heiltä hetkeä, jolla hän parani, ja he sanoivat hänelle: eilen seitsemännellä hetkellä antoi vilutauti hänen ylös.

53 Niin isä ymmärsi sen siksi hetkeksi, jolla Jesus sanoi hänelle: sinun poikas elää. Ja hän uskoi ja koko hänen huoneensa.

Me kuulumme, että kuninkaan mies uskoi, koska hän näki, että hänen poikansa pääsi kuolemasta Jeesuksen sanan kautta. Mutta Jeesuksen sanoista — ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko — kuuluu myös, ettei olis kuninkaan mies uskonut Jumalan Pojan päälle, ellei tämä ihme olis tapahtunut. **Tästä kuninkaan miehestä saavat nyt epäuskon vangit ottaa itsellensä yhden ylösrakentavaisen esimerkin ja koetella itseänsä sen jälkeen, ensiksi hänen epäuskossansa ja toiseksi hänen uskossansa.**

Totisesti on syytä soimata vanhempia, ettei he usko Jumalan Pojan päälle, ennen kuin he näkevät jonku ihmeen tapahtuvan, koska he tulevat rukoilemaan Jeesusta, että Hän tulisi auttamaan heidän lapsiansa hengellisestä ja iankaikkisesta kuolemasta. Ei he jaksaa uskoa, että heidän poikansa paranee tässä maailmassa, ennen kuin he näkevät, että poika temmataan niin kuin kekäle hengellisen kuoleman kahleista. Koska he kantavat suruttomia lapsiansa rukouksissansa Jeesuksen tykö, ei he voi uskoa, että se suuri elämän ja kuoleman Herra jaksaa vielä sanallansa herättää niitä suruttomia lapsia hengellisen kuoleman haudasta, ennen kuin he näkevät sen suuren ihmeen tapahtuvan.

Minä tiedän, että kristilliset vanhemmat, joilla on se autuaallinen toivo, että he pääsevät pian näkemään sitä Suurta Ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta kasvoista kasvoihin, soisit mielellänsä, että lapset myös pääsisit kuolemasta

elämään, että hekin tulisit pelastetuksi iankaikkisesta kuolemasta, että vanhemmat saisit nähdä lapsiansa istuvan Jeesuksen sylissä ja nojaavan päätänsä Jeesuksen rintoja vasten — jonka tähden vanhemmat kantavat lapsiansa Jeesuksen tykö rukouksissansa siinä mielessä, että Hän panis kätensä heidän päällensä ja siunais heitä!

Mutta tuskin jaksavat vanhemmat tällä ajalla uskoa, että Jesus saattaa vielä sanallansa heidän lapsiansa herättää ylös hengellisestä kuolemasta. Sen epäuskon tähden soimaa Jesus teitä, vanhemmat, ja sanoo: Ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko. Ja koska te olette kuninkaan miehen kaltaiset epäuskossa, niin olkaat myös kuninkaan miehen kaltaiset uskossa, koska te näette teidän lapsianne pelastetuksi iankaikkisesta kuolemasta. Koska te näette, että se hengellinen vilutauti on ylönantanut teidän lapsianne, niin uskokaat sitte, että Jumalan Pojalla on voima sanallansa pelastaa teidän lapsianne hengellisestä ja iankaikkisesta kuolemasta.

Jos te sen uskoisitte, niin olis teillä parempi voima puhua, neuvoa ja manata lapsianne kristillisyyteen. Kuinka hauska olis teillä, rakkaat vanhemmat, jos te saattaisitte koota kaikki lapset syliinne ja kantaa niitä Jumalan eteen ja sanoa: Tässä minä olen ja lapset, jotka minulle annoit. Kuinka hauska mahtoi olla vanhemmilla, koska Jesus otti heidän lapsiansa syliinsä ja siunais heitä! Sillä hauska on vanhemmilla nähdä, että heidän lapsensa istuvat Taivaallisen Vanhemman sylissä. On se kohta mahdotoin uskoa, että Jumalan Poika saattaa parantaa semmoisia lapsia, jotka ovat juuri kuolleet synnissä, eli niin paatuneet, ettei he enää kuuntele maallisia vanhempia ollenkaan, vaan menevät päätänsä myöten helvettiin.

Mutta uskon puutos oli kuninkaan miehellä, ja uskon puutos taitaa myös olla muilla vanhemmilla, että he tahtovat nähdä ihmeitä tapahtuvan heidän lapsissansa, ennen kuin he

uskovat, että Jumalan Poika jaksaa heitä parantaa. Rukoilkaat nyt kaikki vanhemmat, että Herra lisäis teille uskoa, koska te tulette Jeesuksen tykö rukoilemaan, että Hän parantais teidän lapsianne ennen kuin he kuolevat iankaikkisesti, että te saisitte nähdä teidän lapsianne istuvan Luojan sylissä, ja

nojaten päätänsä Jeesuksen rintoja vasten ottavan siunauksen vastaan Häneltä. Silloin te saatatte ilolla ja riemulla astua edes tuomion eteen ja sanoa: Tässä minä olen, ja lapset, jotka minulle annoit. Amen!

Alkuperäinen / Aunon kokoelma. Helsingin yliopiston kirjasto /

Muutamat ei ymmärrä Jumalan vanhurskautta, vaan he tahtovat oman vanhurskautensa ylösrakentaa, eikä niin muodoin ole Jumalan vanhurskaudelle alamaiset.

Pyhä Paavali on monessa paikassa osottanut, että Jumalan edessä ei ole yksikään elävä vanhurskas, ja ettei yksikään lain töitten kautta tule autuaaksi. Tämä Paavalin oppi oli erinomattain juutalaisia vastaan, jotka luulit saattavansa Jumalan lain täyttää ja sen kautta vanhurskaaksi tulla Jumalan edessä.

Tämä juutalaisten usko on vielä monella, erinomattain luonnosta siveillä, jotka ei tunne ihmisten turmelusta, eikä tunne Jumalan ankaraa vanhurskautta. Semmoiset ihmiset luulevat, että siveys palkitsee itsensä ja tulee laveammalta palkituksi. Niillä on se väärä usko, että ihmisen siveys pitäis kelpaaman Jumalalle. Tämä usko on myös pakanoilla, jotka ei tunne muuta autuuden perustusta kuin ainoastansa sen luonnollisen siveyden. Sen tähden pesi Pilatus itsensä puhtaaksi kaikesta vääryydestä, ennen kuin hän julisti yhden väärän tuomion. Hän tahtoi sillä lailla puhdistaa tuntonsa, ettei Jumala pääsis häntä soimaamaan vääryydestä, koska hän maailman kunnian tähden ja ihmisten pelvon tähden tuomitsi vastoin tuntoansa yhden vanhurskaan miehen kuolemaan.

Semmoinen on luonnollisen siveyden perustus, että he saattavat lain varjon alla tuomita yhden viattoman miehen kuolemaan, vaikka omatunto sotii vastaan. Pilatus luuli, että hän oli puhdistanut tuntonsa, koska hän oli pessyt käsiänsä ja sanonut: *”Viatoin olen minä tämän vanhurskaan miehen kuolemaan.”* Tämä pakanallinen usko, että ihmisen siveys pitäis kelpaaman Jumalalle, oli myös juutalaisilla, jotka pyysit omanvanhurskautensa ylös rakentaa ja lain töitten kautta autuaaksi tulla.

Mutta juutalaisten vanhurskaus ei ole parempi kuin pakanain siveys. Mutta missä paikassa vaatii juutalaisten omavanhurskaus enemmän kuin Jumalan laki vaatii? Juutalaisten omavanhurskaus vaatii pyhäpäivän pyhittämisessä niin paljon, ettei yksikään kristitty saata sitä täyttää. He pidit sen suurena syntinä, että Vapahtaja paransi sairaita sapatina, ja että opetuslapset hieroiti muuttamia tähkäpäitä käsillensä. Ja juutalaiset ovat niin tarkat sapatin pyhittämisessä, ettei he niistä kynttilän sydäntä sunnuntaina, mutta toisaalta ovat he niin sokeat, että he vihaavat ja vainoavat kristityitä. He purevat hampaitansa ja tukitsevat korviansa, koska yksi kristitty soimaa heitä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä.

Tämän omanvanhurskauden tähden on rietas antanut juutalaisille tarkat silmät näkemään vikoja kristittyin elämässä. Vapahtaja sanoo, että he kuurnitsevat hyttysiä ja nielevät kameleita. He näkevät kyllä pieniä vikoja kristityissä, mutta jättävät painavimmat paikat laista, nimittäin vanhurskauden ja tuomion. Ja niin muodoin pyytävät he omanvanhurskautensa ylösrakentaa. Ja tämä on yksi syy, jonka tähden juutalaiset ei saata tunnustaa kristillisyyttä oikeaksi, että he näkevät niin paljon vikoja kristittyin elämässä.

Rietas on pannut heitä kristittyin vahtitolkaksi. Jos joku niistä kynttilän sydäntä sunnuntaina, niin he pitävät sen sapatinrikoksena. Mutta jos juutalaiset tekevät pyhäpäivän juomapäiväksi ja tappeluspäiväksi, se ei ole sapatinrikos, vaikka kuninkaan laki tuomitsee juopumuksen sunnuntaina sapatinrikokseksi. Ei juutalaiset sen tähden tottele kuninkaan lakia.

Mutta Paavali kirjoittaa nämät sanat kristityille, joitten seassa muutamat ovat, jotka ei

ymmärrä Jumalan vanhurskautta, vaan pyytävät omaa vanhurskauttansa ylösrakentaa, eikä niin muodoin ole Jumalan vanhurskaudelle alamaiset. Tämä on yksi vaarallinen paikka. Jos kristityt alkavat omaa vanhurskauttansa ylösrakentamaan, niin he upottavat heikkomielisiä epäilykseen ja painavat niin syvään lakiin, ettei ole helppo enää ylös päästä.

Me tiedämme, että omavanhurskaus on se perkele, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi; se on niin totinen olevanansa, ettei ihminen voi hänen kavaluuttansa ymmärtää. Se on yksi salainen perkele, joka tulee katuvaisten päälle totuuden muodossa ja vaikuttaa niin paljon, että muutamat katuvaiset pyytävät omalla parannuksella kelvata Jumalalle. Muutamat tahtovat suuremmalla tuskalla ja omantunnon vaivalla tienata armoa. Muutamat puhdistavat itse tuntoansa omalavanhurskaudella, mutta ei Kristuksen vanhurskaudella. Ja jos omavanhurskaus pääsee armon eteen, niin hän tulee hirmuiseksi kristityksi, joka nousee ylös Siinain vuorelle eli temppelin harjalle, ja katsoo ylönsä kaikkia muita, jotka alempana ovat.

Ja koska omavanhurskaus nousee temppelin harjalle, tulee hän parhaaksi kristityksi. Hän tulee ylönsä rikkaaksi rakkaudesta ja hän luottaa aivan liikutusten ja korkeain tuntemisten päälle ja ottaa sieltä sen luulon, että koska muilla ei ole niin korkeat tuntemiset, ovat he vielä kaukana Vapahtajasta. Joku luottaa aivan omantuntonsa puhdistuksen päälle, jonka hän itse omalla parannuksella on puhdistanut ja sillä tavalla rauhoittanut, että koska hän on kaikki vääryydet maksanut, ja kaikki sovittanut, ei hän enää kaipaa omantunnon eli sydämen puhdistusta Vapahtajan veressä.

Jotka tällä tavalla omanvanhurskauden kautta ovat puhdistaneet tuntonsa, katsovat ylönsä sydämen liikutuksia, ovat vihaiset niille armon penikoille, jotka vinkuvat, ja luulevat, että kaikki sydämen liikutukset ovat riettaan

vaikuttamat eli oma teko. Muutamat taas, jotka omalavanhurskaudella ovat kristityksi tulleet sillä tavalla, että omavanhurskaus itse on tullut armoitetuksi armon omistamisella puoliheräyksen aikana, ei kärsi enää lakia kuulla, vaan ainoastansa evankeliumin lupauksia. Sillä omavanhurskaus on semmoinen, ettei hän tahdo itse tuomiota kuulla, vaikka hän muita tuomitsee.

Mutta ne, jotka ovat armon omistaneet, vaikka sydän ei ole koskaan särjetty, ovat niin tunnottomat, ettei laki eikä evankeliumi koske sydämeen. Ne pakenevat kauvas siitä paikasta, kussa armonpenikat vinkuvat. Ne suuttuvat, jos kova laki saarnataan. Semmoiset armonvargaat ovat niin sokeat, ettei he tunne sitä hengellistä vihaa, joka hallitsee sydämessä. Ja koska omavanhurskaus on niin salainen ja niin tuntematon, että hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi niin fiinisti, ettei moni sitä huomaitse, sen tähden on tarpeellinen muistaa, mitä Paavali on kirjoittanut kristityille: *”Muutamat ei ymmärrä Jumalan vanhurskautta, vaan he tahtovat omanvanhurskautensa ylösrakentaa, eikä niin muodoin ole Jumalan vanhurskaudelle alamaiset.”*

Hän tahtoo sanoa, että muutamat ei ymmärrä, kuinka ankara Jumalan vanhurskaus on, ettei yksikään ihminen saata omalla vanhurskaudellansa kelvata Jumalalle, vaan kaikki pyhätkin ovat vialliset ja vikapääät hänen edessänsä. Mutta omavanhurskaus on niin juurtunut, että moni tahtoo sen kautta tulla autuaaksi. Omavanhurskaus panee herräneitäkin tienamaan jollakin lailla. Mutta me näemme Juudaan esimerkistä, ettei hän saanut omantunnon rauhaa, vaikka hän viskais vääryyden rahat takaisin. Mutta omantunto pakotti häntä sen tekemään. Niin täytyy myös jokaisen ihmisen tehdä. Jolla herrännyt omantunto on, hänen pitää viskaamaan vääryyden rahat takaisin. Mutta ei hän vielä sen kautta saa omantunnon rauhaa, sillä Jumala on vielä sovittamatta.

Vääryyden rahat hänen tosin piti viskaaman takaisin, mutta ei hän sillä mitään tienaa, sillä synti ei tule rahalla maksetuksi. Ja niin muodoin ei saata ihminen itse puhdistaa tuntoansa. Ja jos joku luulee, että hänellä nyt on puhdas tunto, koska hän on kaikki sovitannut, eikä ole sen tähden sovitettu Jumalan kanssa, hän on omanvanhurskauden kautta tullut kristityksi. Ja semmoinen tulee hirmuiseksi kristityksi, joka itse on puhdistanut tuntonsa omallavanhurskaudella.

Mutta se on vielä hirmuisempi kristitty, jossa itse omavanhurskaus on tullut kristityksi armon omistamisella. Semmoinen kristitty on itse tunnotoin, ja vihainen armonpenikoille, jotka vinkuvat. Ja semmoinen armonvaras ei kärsi tuomiota kuulla. Nämät ei ole Jumalan vanhurskaudelle alamaiset. Mutta ne myös tahtovat omanvanhurskautensa ylösrakentaa, jotka ei tahdo katuvaaisena perkeleenä tulla armoa kerjäämään. Semmoisia ajaa ja painaa omavanhurskaus epäilykseen, ja viimein he menevät takaisin maailmaan.

Ja koska omavanhurskaus on nyt tullut niin kuin pato kristillisyydessä, ettei pääse enää kunnian Herra kulkemaan niin kuin ensiheräyksessä, niin olis tarpeellinen, että ne harvat sielut, joilla on yksi nöyrä ja särjetty sydän, rukoilisit sitä suurta Ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, että Hän hajottais tämän omanvanhurskauden padon ja opettais meitä, kummalle puolelle venettä meidän pitää nuotan heittämän, ja kummassa kädessä meidän pitää hengen miekkaa pitämän; minkä puun juureen kirves pitää pantaman, ja millä tavalla pelto korjataan, ja kuinka tämä omanvanhurskauden pato hajotettaisiin, että kunnian Herra pääsis kulkemaan.

Kuule, O! armollinen Kuningas sen palvelijan rukous, joka on suuren velan alle joutunut. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 18: 23–35

23 Sentähden on taivaan valtakunta kunninkaaseen verrattu, joka tahtoi lukua laskea palveliainsa kanssa.

24 Ja kuin hän rupesi laskemaan, tuli yksi hänen eteensä, joka oli hänelle velkaa kymmenentuhatta leiviskää.

25 Mutta ettei hänellä ollut varaa maksaa, käski hänen herransa hänen myytää, ja hänen emäntänsä ja lapsensa, ja kaikki mitä hänellä oli, ja maksettaa.

26 Niin palvelia lankesi maahan ja rukoili häntä, sanoen: herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä maksan kaikki sinulle.

27 Niin armahti herra palveliaa, päästi hänen, ja antoi hänelle velan anteeksi.

28 Niin palvelia meni ulos, ja löysi yhden kanssapalvelioistansa, joka hänelle oli velkaa sata penninkiä; ja hän tarttui häneen, ja kiristi häntä kurkusta, sanoen: maksa minulle velkas.

29 Niin hänen kanssapalveliansa lankesi maahan hänen jalkainsa juureen, ja rukoili häntä, sanoen: ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä maksan kaikki sinulle.

30 Mutta ei hän tahtonut, vaan meni ja heitti hänen torniin, siihenasti kuin hän velan maksais.

31 Mutta kuin muut hänen kanssapalveliainsa näkivät mitä tehtiin, murehtivat he sangen kovin, tulivat ja ilmoittivat herrallensa kaiken, mitä tehty oli.

32 Silloin kutsui herra hänen eteensä, ja sanoi hänelle: sinä paha palvelia, minä annoin sinulle anteeksi kaiken velan, ettäs minua rukoilit:

33 Eikö myös sinun pitänyt armahtaman kanssapalveliaas, niinkuin minäkin armahdin sinua?

34 Ja hänen herransa vihastui, ja antoi hänen pyöveleille, siihenasti kuin hän maksais kaikki, mitä hän oli hänelle velkaa.

35 Niin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille, jollette kukin veljellensä teidän sydämistänne anna anteeksi heidän rikoksiansa.

Tutkinto: omastavanhurskaudesta.

Ensiksi: **Mitäs omavanhurskaus vaikuttaa suruttomuuden tilassa?**

Toiseksi: **Mitäs omavanhurskaus vaikuttaa heränneessä tilassa?**

Kolmanneksi: **Mitäs omavanhurskaus vaikuttaa armontilassa?**

Ensiksi: **Mitäs omavanhurskaus vaikuttaa suruttomuuden tilassa?** Se vaikuttaa niin paljon, että yksi surutoin raukka ottaa Kuninkaalta velaksi monta tuhatta leiviskätä, mutta ei hän suruttomuudessa pidä murhetta maksosta; vaan muutampi ajattelee, ettei se ole velkikirjaan ylöspantu. Muutampi ei muista ollenkaan, mitä hän olis velaksi ottanut. Ja muutampi kieltää pois kokonansa, ettei hän ole mitään ottanut velaksi. Muutampi ottaa velaksi Kuninkaalta ja lupaa, että hän maksaa ensitilassa, mutta ei vain pidä murhetta siitä, kuinka tämä velka tulis maksetuksi. Muutampi on semmoinen kelmi, että hän ottaa monta tuhatta leiviskää velkaa Kuninkaalta, mutta viepi kalunsa toiselle, nimittäin Kuninkaan vihamiehelle.

Tämmöiset ovat nyt useimmat Kuninkaan velkamiehet. He ottavat velaksi monta tuhatta leiviskää Kuninkaalta ja vievät kalunsa Kuninkaan vihamiehelle ja sanovat viimein Kuninkaalle: *"Maksakoon sinulle perkele."* Muutamat ottavat kyllä velkaa oman vastauksensa päälle, ja jos joku kanssapalvelija kysyy heiltä: *"Paljonko sinä olet minun Herralleni velkaa?"* niin he vastaavat ylpeästi: *"Mitä se sinuun vaarantaa? Itse minä vastaan. Et sinä kuitenkaan maksa minun edestäni, ja maksa ensin oma velkasi."*

Tässä vastauksessa on yksi hirmuinen ylpeys ja omavanhurskaus, jonka rietas on antanut kaikille luonnosta siviöille, sillä riettaalla on ylpeys ja omavanhurskaus niin suuri, ettei

hän ota yhtään syntiä päällensä, vaan soimaa Jumalata vääräksi, joka semmoisen siveän ja hurskaan miehen tuomitsee. Ja sama luonto näkyy olevan kaikilla riettaan orjilla, ettei he ota yhtään syntiä päällensä, sillä omavanhurskaus, joka on sen luonnollisen siveyden perustus, antaa juomarille sen ylösvaistuksen, että vuotava pirun paska on Jumalan siunaus. Ja sen tähden ei tule kohtuullinen juopumus synniksi.

Sama omanvanhurskauden rietas on antanut huorille sen ylösvaistuksen, että huoruus on rakkaus. Ja viinaporvarille on rietas antanut sen vakuutuksen, että viinakauppa on kunniallinen kauppa. Jos nyt yksi kristitty soimaa juomaria juopumuksesta, niin hän vastaa: *"Et sinä ole Jumala. Jos minä olen juonut, ei se ole sinun vastaukses päällä. En ole varastanut viinaa. Kunniallisesti olen saanut eli ostanut."*

Jos viinaporvarille sanotaan: *"Sinä olet viinakaupalla monta sielua lykännyt helvettiin ennen määrättyä aikaa. Sinä olet monta vaivaiseksi tehnyt. Sinä olet vaivaisten hien ja vaivan imenyt. Sinun tähtesi on köyhät vaimot ja lapset saaneet itkeä nälässä ja alastomuudessa, ja kaikki nämät kyyneleet tulevat polttavaiseksi helvetissä,"* niin vastaa viinaporvari: *"Ei se ole minun vastaukseni päällä, itse he ovat ostaneet, itse he ovat juoneet."* Ja niin muodoin tulee viinakauppa armon työksi ja rakkauden osoittamiseksi, mutta ei synniksi. Se on lähimmäisen rakkaus, ei se ole vahingoksi.

Armosta ja rakkaudesta viinaporvari on mitannut pirun paskaa ihmisille. Niin on myös yksi siveä huora osoittanut armonsa ja rakkautensa huorakumppanille. Ei hän ole sen kautta tehnyt vääryyttä kenellekään. Ja jos joku kristitty soimaa häntä huoruudesta, niin hän näyttää pian passinsa, jolla hän pääsee vapaasti kulkemaan huoruuden valtakuntaan ja sanoo soimaajalle: *"Katso perseeseen! Jos minä olen korea, niin minä olen kunniallisesti koreuteni saanut, en ole*

kuitenkaan varastanut. Ja jos minä olen pojan kanssa maannut, ei se ole sinun vastauksesi päällä. Itse minä vastaan, jos vahinko tulee sielulle.”

Näin on omanvanhurskauden rietas tehnyt huoruuden, juopumuksen ja viinakaupan luvalliseksi. Hän on tehnyt juomari miehen raittiiksi, viinaporvarin kunnialliseksi ja huoran siveäksi, niin ettei heillä ole syntiä katuvartaa. Kuinkapa semmoiset saattavat tunnustaa, että he ovat kymmenen tuhatta leiviskää velkaa. Muutamat velkamiehet tunnustavat väärälle huoneenhaltijalle, että heillä on velkaa. Koska nimittäin väärä huoneenhaltija kysyy, kuinka paljon olet sinä minun Herralleni velkaa? niin yksi sanoo: sata tynnyriä öljyä. Toinen sanoo: Sata puntaa nisuja. Mutta väärä huoneenhaltija opettaa heitä synnin velkaa kirjoittamaan vähemmäksi, koska hän sanoo: Ota kirjas, istu pian ja kirjoita viisikymmentä. Tämän konstin on omavanhurskaus havainnut.

Koska omatunto herää, sanoo hän velkamiehille oikein, kuinka suuri velka on, mutta väärä huoneenhaltija, joka on Herransa omaisuuden haaskannut ja sen kautta itse joutunut suuren velan alle, opettaa myös heränneitä kirjoittamaan synnin velkaa vähemmäksi, että omantunnon haavat ei pitäis haisevan ja verta vuotaman ennen kuin vasta iankaikkisuudessa. Ja me tiedämme, että omanvanhurskauden rietas ei lisää, mutta vähentää synnin velkaa niin paljon kuin mahdollinen on. Mutta jos omatunto oikein herää, ja siinä tilassa osoittaa syntisille, kuinka suuri synninvelka on, silloin panee omanvanhurskauden rietas kiviä kuorman päälle ja sanoo katuvaiselle: *”Sinun syntis ei tule anteeksi annetuksi, ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa.”*

Mutta suruttomuuden tilassa kantaa omanvanhurskauden rietas synninkuorman niin kuin höyhensäkin, nimittäin: luonnollinen siveys kantaa toisesta päästä, kuollut usko toisesta päästä, ja rietas keskeltä. Kuinkapa

synnin kuorma tulee semmoiselle ihmiselle raskaaksi? Hänellä on synnin kuorma niin keveä kuin höyhensäkki. Ja tämän synninkuorman kanssa hän juoksee aivan hopusti helvettiin.

Toiseksi: **Mitäs omavanhurskaus vaikuttaa heränneessä tilassa?** Se vaikuttaa niin paljon, että yksi herännyt ihminen aikoo itse maksaa synninvelkaa. Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, että se palvelija, joka oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, rukoili Kuningasta ja sanoi: *”Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa.”* Milläs hän siis aikoi maksaa velkansa? Tervalla ilmanki! Milläpä ne maksavat velkansa, jotka ottavat oman uskalluksensa päälle paljon velkaa porvarilta? He luottavat sen päälle, että heillä on iso tervapruuki metsässä. Mutta se on tietämätöin, jos Kuningas huolii tervasta. Viinaporvarin velka voipi tulla maksetuksi tervalla, mutta synninvelka ei taida tulla tervalla maksetuksi.

Kuitenki oli tällä palvelijalla semmoinen uskallus ja luottamus itse päällensä, että hän saattaa maksaa sen suuren synninvelan, jos hän saapi odottamisen aikaa. Sillä se tapahtuu usein, että yksi surutoin ihminen lykkää parannuksensa päivästä päivään siihen asti, että kuolema alkaa puserutamaan hänen sydäntänsä. Silloin tulee kuoleman pelko, koska omantunnon kirja aukenee. Hän tuntee silloin, että kymmenen tuhannen leiviskän velka on karttunut. Mutta omavanhurskaus opettaa häntä rukoilemaan aivan väärin. Hän rukoilee nimittäin, että hänelle lisätäisiin armon aikaa. Hän tekee semmoisia lupauksia tautivuoteessa, että jos Herra sois hänen vielä elää enemmän aikaa maailmassa, niin hän tekis katumuksen ja parannuksen. Mutta se on myös useammasti tapahtunut, että semmoiset ihmiset, jotka tekevät katumuksen ja parannuksen lupauksia tautivuoteessa, ei muista enää lupauksiansa, koska he tulevat terveeksi. Kuoleman pelvossa he huutavat: *”Herra, ole kärsivällinen*

minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa.” Mutta terveenä ollessans he huutavat: ”Maksakoon sinulle perkele, en ole minä sinua vailla!”

Katsokaat nyt hyvät ja pahat, mitä omavanhurskaus teissä vaikuttaa. Se vaikuttaa niin paljon, että heränneetkin ihmiset luulevat saattavansa synnin velkaa maksaa, saati he vain saisit Herralta odottamisen aikaa. Ja sen tulevaisen makson päälle te olette ilmanki luottamassa nyt, kaikki heränneet ja puoliheränneet, jotka olette nyt monta ajastaikaa sairastaneet pahalla ja kalvavalla tunnolla. Te olette jo monta ajastaikaa olleet tilinteossa Kuninkaan kanssa. Te olette kyllä tunnustaneet teidän velkanne puolittain, mutta ei vielä ole synninvelka pois pyyhitty velkakirjasta.

Milläs te aiotte maksaa teidän velkanne? Onkos teillä niin paljon tervaksia, että te luulette saavanne velan maksetuksi, saati Herra antaa teille odottama aikaa? Te olette jo monta kertaa rukoilleet: *”Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa.”* Milläs te nyt aiotte maksaa teidän velkanne, omalla parannuksella eli paremmalla katumuksella? Minä pelkään, että Kuningas käskää myydä teidän ja teidän vaimonne ja teidän lastenne sielut auksuunin päällä [eli huutokaupalla], jos ette pian lanke teidän Herranne jalkain juureen ja rukoile: *”Armollinen Herra Jeesus, sinä ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, minulla ei ole mitään, millä minä maksaisin sen suuren synninvelan. Jos sinä et armahda minun päälleni ja pyyhi pois sen suuren synninvelan, niin minun täytyy iankaikkisesti hukkaa.”*

Jos te sillä lailla rukoilisitte, niin te tulisitte paremmin aikaan teidän kanssapalvelijanne kanssa, kuin se palvelija, joka kiristi häntä kurkusta yhden pienen velan tähden. Mutta ei omavanhurskaus laske teitä niin rukoilemaan, vaan hän sanoo: *”Se on mahdotoin, että sinä saisit niin suuren velan anteeksi.*

Paremmiin se velka tulee maksetuksi, jos sinä ensin anot odottamisen aikaa ja sitte maksat vähän kerrallansa.” Katso, näin omanvanhurskauden rietas opettaa heränneitäkin rukoilemaan aivan väärin, että hän sais heitä viimein suostumaan maailmaan ja unhottamaan lupauksiansa. Ei ole sen päälle luottamista, että tämä palvelija sai anteeksi velan, vaikka hän rukoili väärin, sillä Herra katsoi hänen sydämellisen rukouksensa päälle ja antoi hänelle velan anteeksi sen vuoksi, että hän rukoili. Herra näki sen mahdottomaksi, että se palvelija olis saattanut sen velan maksaa, vaikka hän itse luuli saattavansa.

Mutta ei yksikään herännyt ihminen tarvitse seurata hänen esimerkkiänsä siinä eksyväisessä toimituksessa, vaan se on pantu meille karttamiseksi, ettei muut palvelijat eksytetäis väärälle omanvanhurskauden tielle. Se sama palvelija oli nimittäin herännyt synnin unesta ja kuoleman pelvon tähden rupeis hän rukoilemaan, että Herra lisäis hänelle vielä armon aikaa ja odottais siksi kuin hän omalla parannuksella maksais synninvelan. Mutta omavanhurskaus pani häntä niin rukoilemaan, jonka kautta hän eksyi oikeasta armon järjestyksestä. Kuitenki antoi Herra hänelle sen suuren velan anteeksi, että hän rukoili.

Ja meidän täytyy siis uskoa, että hän sai synnit anteeksi, ja tuli sen kautta Jumalan lapseksi. Mutta mikäs usko hänellä nyt oli, koska hän oli saanut synnit anteeksi? Se on mahdotoin uskoa, että hänellä oli kuollut usko, sillä kuolleella uskolla ei taida kukaan saada syntiä anteeksi. Hänellä oli siis elävä usko sillä kerralla, mutta elävä usko muuttuu pian kuolleeksi uskoksi, jos omatunto ei ole valvomassa.

Kolmanneksi: **[Mitäs omavanhurskaus vaikuttaa armontilassa?]** Tämä palvelija oli nyt saanut sen suuren synninvelan anteeksi. Hän oli siis tullut armontilaan. Hänellä oli silloin elävä usko ja Jumalan lasten oikeus. Mutta ei hän kauan pysynyt siinä tilassa. Sillä koska

hän pääsi siitä ensimmäisestä kuoleman kauhistuksesta ja tuli terveeksi, rupeis maailma varastamaan hänen sydäntänsä. Omantunto rupeis nuokkumaan. Elävä usko muutui kuolleeksi uskoksi, vaikka ei hän itse tiennyt, kuinka ja koska hänen uskonsa olis muuttunut, sillä hän rakensi aina sen entisen kristillisyyden päälle ja ajatteli, että hän vielä on armontilassa ja että hän on aina pysyväinen uskossansa.

Mutta me ymmärrämme nyt hänen töistänsä, ettei hänellä ollut elävän uskon hedelmiä, koska hän tuli ulos ja kohtais toisen kanssapalvelijan ja rupeis häntä kiristelemään kurkusta yhden pienen velan tähden. Ja tämän suuren muutoksen oli omavanhurskaus vaikuttanut hänessä; sillä luonnollisessa tilassa ei laske omavanhurskaus pakanoita uskomaan, että he ovat tuomitut. Ei anna omavanhurskaus myöten, että kristityillä on valta tuomita pakanoita, ja että kristityillä on Jumalan lasten oikeus.

Heränneessä tilassa, koska omantunto tuomitsee ihmistä sen suuren synninvelan tähden, joka painaa kadotukseen, ei laske omavanhurskaus rukoilemaan synnit anteeksi, vaan se panee heränneitä pyytämään odotama aikaa, että he muka omalla parannuksella pääsisit tienaamaan armoa. Mutta armontilassa taas nousee omavanhurskaus muutamille päähän ja toiselta puolen kaataa heitä maahan epäuskon kautta, sillä koska kuusi perkelettä rusikoitsevat kristityitä hirmuisilla kiusauksilla, muuttaa seitsemäs, joka on omavanhurskaus, itsensä valkeuden enkeliksi ja saarnaa siellä pääkallossa, ettei semmoinen ole kristitty, joka niin paljon pahutta tuntee tykönänsä, ja jolla on niin paljon pahoja ajatuksia, himoja ja haluja — niin kuin kristillisyyt seisois siinä, että kristityt olisit enkelit kaltaiset.

Mutta toisaalta taas nostaa omavanhurskaus muutampia temppelein harjalle eli korkealle vuorelle, ja siellä hän osoittaa kaiken maailman kunnian ja korottaa muutampia

parhaaksi kristityksi ja isäksi kristillisyydessä. Ja silloin he rupeavat pienen velan tähden kiristelemään kanssapalvelijaansa kurkusta, joku luonnollisesti lain kovuuden kautta, joku hengellisesti armottomalla tuomitsemisella. Sillä koska omavanhurskaus itse pääsee kristityksi, niin hän tulee hirmuiseksi kristityksi: ei hän suo enää armoa muille kuin itsellensä. Mitä omavanhurskaus vaikutti jo ensimmäisissä kristityissä, näemme me Paavalin epistolasta korinttilaisille, kussa hän nuhtelee heitä siitä keskinäisestä eripuraisuudesta. Yksi sanoi: minä olen Paavalin, toinen sanoi: minä olen Apollon, kolmas sanoi: minä olen Keefaksen, ja neljäs sanoi: minä olen Kristuksen.

Tässä oli jo omavanhurskaus korottanut muutampia parhaaksi kristityksi. Ei yksikään näistä tahtonut olla huonoin apostolitten seassa. Ja tämä keskinäinen tinka pysyi kristikunnassa niin kauan kuin kristillisyyt oli elävä. Mutta ei se ollut Pyhän Hengen työ se keskinäinen tinka, vaan se oli omanvanhurskauden ja kunnian rietas, ja omanrakkauden perkele, jotka silloin jo tulit kristittyin väliin. Ja pakanat otit siitä syytä polkemaan kristillisyyttä, sillä senaikaiset pakanat sanoit silloin niin kuin tämänaikaiset pakanat nyt hokevat: *”Eipä kristitytkään sovi keskenänsä. Vainoaivatpa netkin toistansa”*. Ja tämän aikaiset pakanat tarvitsevat kuulla, kuinka entiset pakanat ovat puhuneet, että he paremmin uskoisit, että kristillisyyt on yksi villitys ja ihmeellinen taikus.

Mutta vaikka nyt pakanat pääsevät sen eripuraisuuden kautta polkemaan kristillisyyttä, ja on myös kristityissä syytä, sillä Paavali sanoo: *”Teidän tähtenne Kristuksen nimi pilkataan pakanain seassa,”* emme sen tähden usko, että kristillisyyt on yksi ihmeellinen taikus, vaikka pakanat niin sanovat; vaan meidän toivomme on, että kristillisyyt pitää menestymän ja edeskäymän, vaikka kuinka juutalaiset purisit hampaitansa ja tukitsisit korviansa.

Mutta meidän täytyy rukoilla sitä suurta Ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, joka on tullut riitaa tekemään maan päälle, pakanain ja kristittyin välillä, ja ajoi ulos omanvanhurskauden, itseyden, ja kunnian, ahneuden ja kateuden, vihan ja huoruuden perkeleitä heidän sydämistänsä, että he tulisit yksi sydän ja yksi sielu, niin kuin ensimmäiset kristityt olit, että he olisit yksimieliset uskossa ja rakkaudessa, että he vahvistuisit heidän kalliimmassa uskossansa ja pysyisit valvomassa loppuun asti, että he antaisit henkensä Kristuksen tähden, jos se armollinen Vapahtaja niin on viisaudessansa edeskatsonut, että meidän pitää kärsimän vihan ja vainon Hänen nimensä tähden; sillä Hän ei ole säästännyt yhtään ainoata veripisaraa, jonka Hän ei ole antanut ulos vuotaa meidän edestämme.

Niin pitää meidän, jos Hänen rakkautensa niin vaatii, oleman valmiit antamaan meidän

henkemme ja veremme Hänen nimensä tähden, että me voittaisimme elämän kruunun ja saisimme iloita Hänen kanssansa siinä uudessa Jerusalemissa ja Siionin vuorella, kussa sata ja neljä viidettäkymmentä tuhatta merkityt, veisaavat uutta virttä. Vaikka emme vielä saata seurata heidän nuottiansa, mutta olis kuitenkin hauska kuulla sitä taivaallista ääntä, joka on kauniimpi kuin enkelitten ääni.

Siinä on se päämaali, johon meidän pitää pyrkimän, rientämän ja ikävöitsemän, kilvoituksissamme, tuskissamme, jos me tahdomme viimein kostua siihen autuaalliseen paikkaan, kussa kaikki lunastetut sielut nyt iloitsevat ja riemuitsevat siihen asti, että se suuri Herran päivä tulee. Amen

Lähde: Kirkkopostilla 1876 / Käsikirjoituksia ei ole löytynyt /

Jos vanhurskas kääntää itsensä vanhurskaudestansa ja tekee pahaa ja elää kaiken sen kauhistuksen jälkeen, kuin jumalatoimitee, pitäiskö hänen saaman elää? Ja tosin kaikkea hänen vanhurskauttansa kuin hän tehnyt on ei pidä muistettaman, mutta hänen pitää kuoleman ylitsekäymistensä ja syntensä tähden, joita hän tehnyt on.

Tässä paikassa osoittaa Herra profeetan Hesekielin kautta 18. luvussa ja 24. värsyssä, ettei auta entinen vanhurskaus, koska yksi ihminen, joka on kerran herännyt ja alkanut katumusta tekemään, menee takaisin maailmaan ja heittää pois sen entisen vanhurskauden, eli tulee taas suruttomaksi ja alkaa uudesta elämään niin kuin pakana. Ei auta häntä entinen katumus, ei auta häntä entinen parannus, ei auta häntä entinen usko, mutta suuremmaksi vaan tulee edesvastaus ja kauhiammaksi tulee kadotus, koska ihminen on tuntenut tulevaisen elämän voimaa ja yhtä hyvin luopuu siitä ensimmäisestä rakkaudesta ja menee suruttomuuteen ja alkaa entisiä kauhistavaisia töitä tekemään. Omaintunto saapi viimein niin suuren voiman soimaamaan, ettei ole enää armoa odottamista.

Tämä tapahtuu niille, jotka ovat tunteneet Jumalan armoa, ja ovat taas maailmanrakkauden tähden alkaneet vastauudesta ristiinnaulitsemaan Jeesusta, ja Hänen kyyneleitänsä pilkkaamaan. Jos niillä ei ole hauska olla helvetissä, jotka ei ole koskaan tulleet autuuden tuntoon, kyllä niillä taitaa olla vielä kuumempi, jotka ovat jo kerran maistaneet helvetin vaivaa ja vielä haluavat sinne mennä ijankaikkisesti kuolemaan. Ja vielä kuumempi taitaa niille tulla, jotka ovat tunteet taivaan valtakunnan esimakua, ja menevät takaisin maailmaan, josta tie menee helvettiin. Pian silkahtaa ihminen elämän tiellä ja lankee pohjattomuuteen, joka on kahta puolta elämän tietä. Jos sinä kompastuisit oikialle taikka vasemmalle puolelle, niin pohjattomuus vastaa molemmiin puolin.

Ei ole ihmeellinen, että suruttomat pilkkaavat ja nauravat totuutta, jotka ei ole mitään

tunteneet muuta kuin perkeleen vaikutuksia, vaikka muutamat juuri liikkumat[tomat] ihmiset ei ole niitäkään tunteneet. Mutta se on ihmeellisempi, että netkin, jotka ovat tunteneet Jumalan ennättäväistä armoa, ja vielä armon tilaan tulleet, unhottavat niin pian, mistä hädästä ja mistä onnettomuudesta heitä on vapautettu. Minä ajattelen, että Herra ei anna itsiänsä pilkata, koska Hän on sanonut profeetan Hesekielin suun kautta: *”Jos vanhurskas kääntää itsensä vanhurskaudestansa ja elää kaiken sen kauhistuksen jälkeen, kuin jumalatoimitee, pitäiskö hänen saaman elää? Ja tosin kaikki hänen vanhurskauttansa, kuin hän ennen tehnyt on, ei pidä muistettaman, mutta hänen pitää kuoleman.”*

Tässä on yksi kova tuomio luettu niille, jotka ovat kerran heränneet ja armon tilaan tulleet, jos he menevät takaisin maailmaan, ja alkavat vastauudesta syntiä tekemään. Niille taitaa tulla yksi hirmuinen tuomio, jota emme saata sanoa, kuinka kauhistavainen se on, koska tunto alkaa heitä polttamaan ijanikkaisesti. Sillä ei semmoiset mene sokiana helvettiin, niin kuin net onnettomat raukat, joiden silmät ei ole koskaan auenneet, vaan ne menevät juuri avoimilla silmillä kadotukseen, jotka ovat kerran heränneet, ja taas nukkuneet.

Tämän päivän evankeliumi osoittaa selkiästi, että Jumala ei anna itsensä sillä lailla pilkata. Jos yksi ihminen on kerran saanut syntiänsä anteeksi, ja menee jälkeen armottomuuden kautta kanssapalvelijataksa kurkusta kiristelemään, ei tule semmoiselle armo enää Herralta. Meidän pitää siis tällä kerralla puhuman muutampia varoitussanoja niille pois langenneille, jotka ovat tosin monta kertaa

ennen jo kuulleet, kuinka heille käypi, koska kuolema alkaa pusertamaan heidän uskottomia sydämitäns. Mutta ensinnä täytyy meidän rukoilla sitä taivaallista kunnian Kuningasta, joka pian on kutsuva palvelijoitans tilin tekoon, että Hän antais heille muistutuksen tästä tilinteosta ennen kuin ijankaikkinen tuomio lankee heidän päällensä. Kuule, armollinen Kuningas, niitten katuvaisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 18: 23–35

23 Sentähden on taivaan valtakunta kuninkaaseen verrattu, joka tahtoi lukea lasken palveliainsa kanssa.

24 Ja kuin hän rupesi laskemaan, tuli yksi hänen eteensä, joka oli hänelle velkaa kymmentuhatta leiviskää.

25 Mutta ettei hänellä ollut varaa maksaa, käski hänen herransa hänen myytää, ja hänen emäntänsä ja lapsensa, ja kaikki mitä hänellä oli, ja maksettaa.

26 Niin palvelia lankesi maahan ja rukoili häntä, sanoen: herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä maksan kaikki sinulle.

27 Niin armahti herra palveliaa, päästi hänen, ja antoi hänelle velan anteeksi.

28 Niin palvelia meni ulos, ja löysi yhden kanssapalvelioistansa, joka hänelle oli velkaa sata penninkiä; ja hän tarttui häneen, ja kiristi häntä kurkusta, sanoen: maksa minulle velkas.

29 Niin hänen kanssapalveliansa lankesi maahan hänen jalkainsa juureen, ja rukoili häntä, sanoen: ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä maksan kaikki sinulle.

30 Mutta ei hän tahtonut, vaan meni ja heitti hänen torniin, siihenasti kuin hän velan maksais.

31 Mutta kuin muut hänen kanssapalveliainsa näkivät mitä tehtiin, murehtivat he sangen kovin, tulivat ja ilmoittivat herrallensa kaiken, mitä tehty oli.

32 Silloin kutsui herra hänen eteensä, ja sanoi hänelle: sinä paha palvelia, minä annoin sinulle anteeksi kaiken velan, että minua rukoilit:

33 Eikö myös sinun pitänyt armahtaman kanssapalveliaas, niinkuin minäkin armahdin sinua?

34 Ja hänen herransa vihastui, ja antoi hänen pyöveleille, siihenasti kuin hän maksais kaikki, mitä hän oli hänelle velkaa.

35 Niin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille, jollette kukin veljellensä teidän sydämistänne anna anteeksi heidän rikossiansa.

Se Kuningas, joka kutsui palvelijoitans tilin tekoon, on itse Jumala. Ja se palvelija, joka oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, on yksi surutoin ihminen, joka kovan taudin eli muun vastoinkäymisen kautta herää synnin unesta ja alkaa rukoilemaan, että Jumala lisäis hänelle armonaikaa. Se on tapahtunut ennen, ja tapahtuu vielä nytkin, että suruttomat heräävät tautivuoteella, koska heille tulee kova pelko kuolemasta. Silloin aukenee ijankaikkisuus heidän silmäinsä eteen. Silloin aukenee myös omantunnon velkakirja, koska se johtuu mieleen, kuinka he eläneet ovat. He tuntevat silloin, ettei ole hyvin eletty. Ja muutamat tuntevat myös siinä tilassa, että jos kuolema pian tulee, niin täytyy heidän mennä ijankaikkiseen kuolemaan.

Mutta koska tämä muret sielun autuudesta on tullut ylöns hiljan, täytyy heidän tunnustaa, ettei auta enää vuovata. Heidän täytyy tunnustaa omalla suulla, että helvettiin on keino, jos he siinä tilassa kuolevat. Tämä sielun tilaisuus tulee usein koeteltavaksi niissä, jotka sairastavat Ja ei saata suruttomatkaan kieltää, että semmoinen epäily on tullut kaikille, jotka ovat suruttomuudessa eläneet siihen asti, että joku kova tauti on kaatanut heitä maahan. Silloin vasta tulee suruttomille epäily sielun autuudesta. Silloin vasta uskovat, että heidän elämänsä on ollut juuri

pakanallinen elämä. Silloin panevat he noutamaan pappia, vaikka he ennen terveenä ollessa ei ole huolineet papin neuvomisesta; vaikka he terveenä ollessans ovat suuttuneet papille, jos hän olis muutaman sanan puhunut heille varoitukseksi.

Mutta koska suurempi voima tulee ruoskan kanssa heidän syntisen lihansa päälle, silloin he panevat noutamaan pappia, että hän nyt muka auttaa heitä kadotuksesta. Mutta ei papilla ole se voima, että hän saattaa paatuneita ylös nostaa helvetistä muutaman tiiman sisällä. Jos hän vielä tekis parastansa, mitä hän saattaa, sen onnettoman sielun ylösrakennukseksi, ei ole kuitenkaan papilla se voima, että saattaa semmoisen paatuneen yhden eli kahden tiiman sisällä nostaa helvetistä. Mutta semmoisilla sairailta on aina se ajatus mielessä, että jos Jumala vielä auttais heitä siitä ruumiin hädestä, niin he tekisit parannuksen. Ei he jaksa parannuksen tehdä tautivuoteella, sen he tuntevat mahdolltomaksi. Mutta jos Jumala auttais heitä ylös tautivuoteesta, sitte he parannuksen tekisit.

Semmoinen päätös pruuksaa olla niillä, jotka ovat suruttomuudessa eläneet siihen asti, että korkiamman voiman ruoska tulee heidän nahkansa päälle. Tämä on nyt se palvelija, joka kutsuttiin tilin tekoon. Ei se palvelija tiennyt, että hänellä on niin suuri velka, ennen kuin omantunnon kirja aukeni. Mutta niin pian kuin omantunnon kirja aukeni, tunsu hän kyllä velkansa, mutta omavanhurskaus nousi myös samassa päähän ja opetti häntä näin rukoilemaan: *”Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa.”* Se on aina suruttomain läksy, koska kova tauti heitä ahdistaa. *”Jos minä vielä pääsisin tästä ylös, niin minä tekisin parannuksen.”*

Ei omavanhurskaus laske heitä niin rukoilemaan kuin se katuvaan ryöväri ristin päällä. Omavanhurskaus panee heitä rukoilemaan väärin. Vaikka se kuuluu varsin

mahdottomaksi, että yksi köyhä palvelija saattais maksaa kymmenen tuhatta leiviskätä, kyllä omavanhurskaus antaa hänelle semmoisen voiman, että hän uskaltaa maksaa, saati hän saapi odottamaa. Mutta onkos Jumala velkapää antamaan vielä odottama-aikaa, koska sinä olet terveyden aikana pilkannut Jeesuksen kyyneleet ja tallannut Hänen vertansa jumalattomalla ja kauhistavaisella elämällä, juopumuksella, kirouksella, varkaudella, huoruudella, tottelemattomuudella vanhempia kohtaan, turhuudella, ahneudella, vihalla, viinakaupalla.

Nyt, koska korkiamman ruoska tuli nahkasti päälle, rupeisit tulemaan jumaliseksi, rupeisit tuntemaan, ettei taida hyvin käydä, jos semmoisena kuolet. Mikset ole ennen ajatellut, että sinulla on kuolematoin sielu, ja että kuolema on edessä? Silloin olet maailman kanssa häärännyt, silloin, koska sinulla oli terveys ja voimaa. Silloin olet juonut ja tapellut, silloin olet kironnut ja nauranut. Silloin, koska sinulla oli paras armon aika, olet sinä ilossa ollut maailmassa ja miehustellut, ylpeillyt ja koreillut. Et olekaan silloin muistanut velkaasti. Mutta koska kuolema rupeis pusertamaan sinun uskotointa sydäntäs, silloin sanot sinä perheelle: *”Noutakaat pappi, noutakaat sakramentti! Hän ripittää minua, minä kuolen ja menen helvettiin. Noutakaat pappi! Noutakaat sakramentti!”*

Vastakos nyt, riettaan orja, rupeisit pappia tahtomaan, vaikka ennen et ole huolinut hänestä! Jos se on semmoinen pappi, joka ennen on ollut, niin se on tietämätöin, joutaako hän tulla sinua ripittämään. Kukas tiesi pappi taitaa olla herrain kanssa juomassa pirun paskaa. Kukas tiesi hän taitaa olla ristiäisissä eli kraviaisissa eli juomaritten ja viinaporvaritten häissä. Kukas tiesi hän taitaa olla skoijaritten ja viinaporvaritten seurassa korttia lyömässä. Kukas tiesi, joutaako hän tulla varsin sinua ripittämään. Ja jos hän tuliski, niin hän voitelee ensinnä kurkkuansa vuotavalla pirun paskalla, ettei tauti tarttuisi sinusta papille. Ja semmoinen hengellinen puoskari

pistää hopusta kastetun palaisen sinuun, joka on Vapahtajan puolesta viimeinen muistutus. Mutta sen palan jälkeen menee Juudaan sisälle perkele. Kuollut usko vahvistuu vielä tautivuoteella sen kastetun palan kautta.

Näin on suruttoman ihmisen elämä turha ja kauhistavainen, ylpiä, suurellinen, koska hän on kahden jalan päällä. Mutta koska häitä tulee, silloin panee hän noutamaan pappia, silloin tulee hän jumaliseksi, silloin sois hän mielellänsä, että joku kristitty ihminen tulis häntä puhuttelemaan. Mutta miksis hän ennen ei ole malttanut mieleensä, että tilin teko tulee, tuomio tulee ja ijankaikkisuus tulee? Ilmanki on armonaika niin pitkä, ettei tarvitse ajatella, mihinkä kuolematoin sielu joutuu. Ei ole ihme, että synnin velka karttuu niin suureksi, ettei ole enää maksa[ma]määrissä, koska omantunnon kirja aukenee. Ei ole ihmet, että moni surutoin raukka täytyy omalla suulla tunnustaa kuolinvuoteella, ettei ole muualle kuin helvettiin keino. Sillä hän tuntee itsekin, että armon ovi on suljettu, ettei ole mahdollinen tautivuoteella vuovata, koska ennen ei ole totinen katumus ja parannus aljettu.

Mutta jos Jumala vielä auttais siitä kuoleman hädästä, sitte vasta. Niin kuuluu olevan tämän palvelijan rukous: *"Ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki [maksaa]."* Tämä palvelija ei ole vielä sinne asti nöyryytetty, että hän rukoilis sitä Suurta Kuningasta, että Hän sais velkansa anteeksi. Mutta itse hän aikoo velkansa maksaa, jos hän saapi odottama-aikaa. Millä hän aikoo sitte velkansa maksaa? Joo! Omalla parannuksella, siveydellä. Hän aikoo nyt ruveta tästedes totisen parannuksen [tekemään], jos hän saapi odottama-aikaa. Hän tekee semmoisia lupauksia tautivuoteella, että jos hän paranee, niin hän tekee parannuksen.

Kuulkaat nyt, te vanhat synnin orjat! Teidän elämäenne on tässä evankeliumissa maalattu teidän silmäinne eteen. Te olette ilman

epäilemättä monta kertaa tehneet parannuksen lupauksia tautivuoteella. Ja silloin olette te semmoisia lupauksia tehneet totisella aikomuksella. Se on ollut silloin kuoleman pelvossa totinen tarkoitus, että ruveta paremmin ottamaan vaarin armon ajasta kuin ennen. Mutta kauankos ovat semmoiset lupaukset pysyneet muistossa? Moni on tullut rohkiammaksi syntiä tekemään kuin ennen. Semmoiset ovat teidän lupauksenne.

Ja koska Jumala taas tulee ruoskans kanssa teidän nahkanne päälle, niin te sanotta taas niin kuin ennen: *"Herra ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa!"* Kuinka kauan pitää Jumalan kärsimän semmoisia, jotka hädässä lupaavat parannuksen tehdä, ja taas unhottavat lupauksiinsa. Eiköhän viimein tule niin, että teidän täytyy maksaa teidän velkanne helvetissä, koska Kuningas antaa teitä vihollisen haltuun, myypi saatanelle orjaksi yhtenä lasten kanssa, antaa teidän paatua kuolemaan ja helvettiin asti, ettei ole enää katumuksen armo, ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa. Semmoinen loppu tulee niille paatuneille, että heidän täytyy tuomita itsensä helvettiin. Ja mitä omatunto sanoo kuolinvuoteella, se tuomio ei muutu tuomiopäivänä.

Mutta katselkaamme nyt, kuinka niille käypi, jotka ovat armosta tunteneet ja menevät takaisin maailmaan. Tämän palvelijan velka pyyhittiin pois, vaikka hän rukoili ainoastans odottama-aikaa. Ei hän ymmärtänyt silloin rukoilla niin kuin yksi katuvainen sielu pitäis rukoileman. Mutta se oli kuitenkin yksi totinen ja sydämellinen rukous, ja sen tähden Herra armahti häntä. Mutta kuinkas kävi hänen kanssansa, koska hän tuli ulos maailmaan? Onkos hän kauan muistanut sitä hyvää työtä, jonka Herra hänen kanssansa teki? Taisi hän ajatella niin, ettei hän ole velkapää anteeksi antamaan veljellensä hänen velkaansa, vaikka hän itse sai niin suuren velan anteeksi Herralta? Taisipa hän kauan muistaa, kuinka hauska oli hänen olla Vanhemman helmassa ja nautita Hänen armonsa?

Tässä on nyt se palvelija, joka ensinnä teki niin kauniita parannuksen lupauksia, ja sitte vielä sai syntiänsä anteeksi, sai tuta armon suloisuutta ja taivaan valtakunnan esimakua. Kuinkas niin pian unhotit, onnetoin raukka, sinun sielus lunastusta? Tässä on nyt se palvelija, joka on luopunut vanhurskaudestansa ja alkanut uudesta pilkkaamaan Vanheman kyyneleet. Et muistanut kauan, raukka, mistä hädästä, mistä sielun vaarasta sinä olit pelastettu, koska sinä näit kauhistuksen silmäis edessä. Tässä on nyt esimerkki niille, jotka ovat armon tilassa olleet ja ovat jälestä päin menneet maailmaan ja alkaneet entistä elämätä pitämään luvallisenä. Jos umpisurutoin häätyy tuomita itsensä helvettiin kuolinvuoteella, koska omatunto alkaa häntä soimaamaan siitä entisestä jumalattomasta elämästä, mitäs pitää tapahtuman niille raukoille, jotka ovat taivaan valtakunnan esimakua tunteneet, ja ovat sitte jälkeen maailmanrakkauden tähden ja lihan huvituksen tähden menneet takaisin entiseen elämään? Me olemme jo tämän päivän evankeliumista kuulleet, kuinka sille palvelijalle kävi, joka oli saanut synnin velan anteeksi, ja meni sen jälkeen kiristelemään veljensä kurkusta. Ja niin vissimmästi käypi kaikille, jotka maailmanrakkauden tähden menevät suruttomuuteen. He saavat saman tuomion kuin tämä

palvelija. Heidän täytyy seitsemän kertaa tuomita itsensä helvettiin kuolinvuoteella, sillä he tulevat viimein seitsemän kertaa pahemmaksi kuin he ennen ovat olleet. Mitäs nyt luulevat ne pois langenneet sielut, joilla ei ole enää halu nousta. Jokohan he rupeevat soimaamaan Moosesta, joka on villinnyt heitä pois Egyptin pakanallisesta maasta? Eli tahtovatko he soimata Johannesta, joka lähetti opetuslapsiansa Jeesuksen tykö? Eli meinaavatko he soimata kristityitä, jotka ei ole antaneet heidän nukkua rauhassa ja rauhassa mennä helvettiin? Ei ole hyvä eli helppo arvata, kenenkä päälle he viimein rupeevat kantamaan.

Nyt on tämä tuhlaajapoika haaskannut isänsä hyvyyden. Nyt on tuhlaajapoika tullut köyhäksi vieraassa maassa. Nyt on tuhlaajapoika paimentamassa sikoja. Nyt hän pyytää täyttää vatsansa ravalla, jota siat syövät. Eiköhän vielä tule mieleen tämä autuaallinen ajatus: *”Kuinka monella palvelijalla minun Isäni huoneessa on parempi tilaisuus.”* Eikö vielä tule ikävä olla sikapaimenena? Mikset nouse ylös, onneton raukka, ja hae Isäästi, joka vielä kukas tiesi ottais sinua vastaan, jos sinä tulisit nöyrällä ja katuvaisella sydämellä s[inun] Isäs e[tee]n. [Amen]

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa.

Niin sanoi se palvelija, joka oli kymmenen tuhatta leiviskää velkaa. Ja niin sanovat kaikki suruttomat, koska heitä kutsutaan tilin tekoon jonkun kovan taudin kautta eli koska kuolema alkaa heidän kovia rintojansa ahdistamaan. Heille tulee silloin pelko kuolemasta, ijankaikkisuudesta ja tuomiosta. He näkevät silloin, että synnin velka on karttunut suureksi. Silloin he alkavat rukoilemaan: *"Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa."*

Se on semmoisilla sairailta ensimmäinen ajatus, koska he heräävät synnin unesta: *"Jos Jumala vielä auttais minua tästä tautivuoteesta ylös, niin minä tekisin parannuksen. Minä rupeisin erilaihin elämään kuin tähän asti on eletty."* Sen kaltaisia päätöksiä ja lupauksia he tekevät tautivuoteella: *"Jos minä pääsisin tästä paranemaan, kyllä minä tekisin parannuksen."* Sen kaltaisia lupauksia tautivuoteella vaikuttaa omavanhurskaus. Koska he tuntevat, että se on heidän mahdollin tehdä oikian katumuksen ja parannuksen siinä tautivuoteella, niin panee omavanhurskaus heitä lukemaan väärää rukouksia: *"Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa."*

Onkopa synnin velka maksamamäärissä? Eikös olis parempi, jos hän olis rukoillut näin: *"Herra, ole minulle armollinen ja pyyhi minun syntini velan pois. En jaksa minä maksaa yhtään naulaa."* Mutta niin pian kuin omatunto liikkuu, nousee myös omavanhurskaus päähän ja panee puoliheränneitä lukemaan väärää rukouksia. Mutta miksi siis Herra antoi sen velan anteeksi? Joo sen tähden, että hän rukoili. Hän rukoili juuri totisesti, juuri sydämen pohjasta. Herra pyyhkei synnin velan pois, vaikka palvelija ei sitä pyytänytään.

Mutta älkää vaan ajatelko, te suruttomat ja Jumalan sanan ylönkatsojat, että niin teille kaikille tapahtuu, että kuin kuolema tulee,

niin te saatte synnit anteeksi. Sillä ensiksi ei kaikilla tunto herää tautivuoteella. Muutamilla on niin paksu kuollut usko, ettei kuolema saata sen särkeä. Muutamat ovat jo niin paatuneet, että he houraavat kuolinvuoteella ja kiroovat, eli puhuvat aivan niistä asioista, joiden kanssa he ovat eläissäns hääjänneet. Ja netkin, joiden tunto herää tautivuoteella, tuntevat usein, että armon ovi on suljettu, ja valittavat, ettei Herra kuule heidän rukouksiansa. Heidän täytyy tuomita itsensä kuolinvuoteella. Ja muutamat taas ei usko, että he kuolevat niin pian, vaikka kova tauti ahdistaa. Rietas panee muutampia lykäämään parannuksensa juuri viimeiseen hetkeen asti. Ja silloin täytyy heidän sanoa: *"Nyt on hiljan."*

Ajatelkaat nyt perään, kaikki suruttomat raukat, kuinka vaarallinen se on, että te lykäätte katumuksenne ja parannuksenne viimeiseen hetkeen asti. Te olette jo nähneet, kuinka niiden kanssa on käynyt, jotka ovat lykänneet katumuksensa viimeiseen hetkeen asti. Muistakaat, että katumaton ryöväri ei saanut yhtään vastausta Jeesukselta, vaikka hän rukoili; sillä kaikki suruttomat rukoilevat kuoleman hädässä, mutta he rukoilevat väärin.

Katuvaiset kutsutaan tilintekoon, koska tunto herää. Ja ne harvat sielut, jotka tuntevat, kuinka suuri synnin velka on, täytyvät rukoilla, että se suuri velka pyyhittäisiin pois. Ja se Suuri Kuningas, joka on uskovaisten velan pyyhkinyt pois, saattaa myös armonsa ottaa takaisin, jos het ovat kovat ja armottomat veljiänsä kohtaan, eikä anna pieniä velkoja anteeksi.

Kaikki, jotka kutsutaan tilintekoon, rukoilekoon, että se suuri synnin velka pyyhittäisiin pois, ettei he joutuis itse maksamaan. Ja meidän toivomme on, että oikiat kristityt uskovat, että se suuri velka on pyyhitty pois,

koska he katsovat sen Suuren Ristinkantajan päälle, jonka ristipuuhun meidän velkakirjamme on naulittu, ei niiden, jotka aikovat itse maksaa, vaan niiden, jotka ei jaksaa itse maksaa. Niiden velkakirja on naulittu ristipuuhun. Rukoilkaat, te Herran velkamiehet, jotka ette ole aikoneet itse maksaa teidän velkaanne, että se suuri Ristinkantaja, joka on teidän velkanne maksanut, että Hän aina olis teidän edesvastaajanne Isän tykönä, koska Jumalan lasten päällekkantaja seisoo sen päällä, että teidän pitää myytämän hänelle orjaksi. Kuule armollinen Kuningas velkamiesten nöyryä rukous. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 18: 23–35

23 Sentähden on taivaan valtakunta kuninkaaseen verrattu, joka tahtoi lukua laskea palveliainsa kanssa.

24 Ja kuin hän rupesi laskemaan, tuli yksi hänen eteensä, joka oli hänelle velkaa kymmenentuhatta leiviskää.

25 Mutta ettei hänellä ollut varaa maksaa, käski hänen herransa hänen myytää, ja hänen emäntänsä ja lapsensa, ja kaikki mitä hänellä oli, ja maksettaa.

26 Niin palvelia lankesi maahan ja rukoili häntä, sanoen: herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä maksan kaikki sinulle.

27 Niin armahti herra palveliaa, päästi hänen, ja antoi hänelle velan anteeksi.

28 Niin palvelia meni ulos, ja löysi yhden kanssapalvelioistansa, joka hänelle oli velkaa sata penninkiä; ja hän tarttui häneen, ja kiristi häntä kurkusta, sanoen: maksa minulle velkas.

29 Niin hänen kanssapalveliansa lankesi maahan hänen jalkainsa juureen, ja rukoili häntä, sanoen: ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä maksan kaikki sinulle.

30 Mutta ei hän tahtonut, vaan meni ja heitti hänen torniin, siihenasti kuin hän velan maksais.

31 Mutta kuin muut hänen kanssapalveliainsa näkivät mitä tehtiin, murehtivat he sangen kovin, tulivat ja ilmoittivat herrallensa kaiken, mitä tehty oli.

32 Silloin kutsui herra hänen eteensä, ja sanoi hänelle: sinä paha palvelia, minä annoin sinulle anteeksi kaiken velan, ettäs minua rukoilit:

33 Eikö myös sinun pitänyt armahtaman kanssapalveliaas, niinkuin minäkin armahdin sinua?

34 Ja hänen herransa vihastui, ja antoi hänen pyöveleille, siihenasti kuin hän maksais kaikki, mitä hän oli hänelle velkaa.

35 Niin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille, jollette kukin veljellensä teidän sydämistänne anna anteeksi heidän rikoksiansa.

Meidän ylösluetussa pyhässä evankeliumissa on niin kirjoitettu, että yksi Kuningas kutsui palvelijoihinsa tilintekoon. Ja yksi palvelija tuli Hänen eteensä, jolla oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa. Ja koska hän kuuli, kuinka suuri velka oli, lankeis hän Herransa jalkain juureen ja rukoili: ”Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa.”

Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman, mikä palvelija se on, joka niin suuren velan alaiseksi on joutunut, ja minkä tähden hän aikoi itse sen velan maksaa, vaikka hänellä ei ollut omaisuutta mitään.

Muutamat talonpojat ottavat porvarilta velkaa velan päälle, eikä perusta siitä mitään, kuinka suuri heidän velkansa on, ennen kuin panttaus tulee. Ja me olemme nähneet, kuinka niiden kanssa käypi. Heidän täytyy maasta pois luopua, ja tulevat viimein maantien päälle. Mutta niillä on kuitenkin maa, joka vastaa. Niin he ajattelevat itse, koska he ottavat velkaa velan päälle. ”Kyllä maa vastaa”, sanovat he. Kukas tiesi, piisaako maa, koska olet niin rohkea ottamaan velkaa, etkä

perusta ollenkaan, kuinka suuri velka on, ennen kuin panttaus tulee. Minä pelkään, että sulta menee vielä irtain omaisuus, ennen kuin velka tulee maksetuksi. Ja sinulle ei jää mitään muuta kun muutamat omanvanhurskauden räpäleet paljaan ihon päälle.

Mutta tämä palvelija, joka on kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, on ottanut velkaa velan päälle, vaikka ei ole maata eikä omaisuutta mitään, joka vastais velkaa. Eikä hän ole koskaan kysynyt Kuninkaalta, kuinka suuri on minun velkani. Ei ole yksikään väärä huoneenhaltija kysynyt häneltä: *”Kuinka paljon sinä olet minun Herralleni velkaa?”* Tämä palvelija on niin huolimaton ollut, ettei hän ole muistanut ollenkaan, että hänellä on velkaa; paljota vähemmin on hän pitänyt muretta siitä, kuinka tämä velka tulis maksetuksi.

Semmoinen nyt on yksi surutoin ihminen, joka juopi, kiroo ja tappelee, huorin tekee ja varastaa. Semmoinen ottaa velkaa velan päälle siihen asti, että hän kutsutaan Kuninkaalta tilintekoon jonkun kovan taudin kautta. Silloin aukenee tunto, koska kuolema alkaa hänen rintojansa ahdistamaan. Silloin vasta tulee hän tietämään, kuinka suuri hänen velkansa on. Mikset ole ennen siitä perustanut, koska olet niin rohkea ottamaan velkaa? Ja net raukat, jotka lykkäävät parannuksensa viimeiseen hetkeen asti, alkavat tosin rukoilemaan: *”Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa.”* Milläs sinä maksat synnin velkaa, koska sinulla ei ole omaisuutta mitään? Tervalla ilmanki olet aikonut maksaa. Minä luulen, että sinä et jaksakaan maksaa yhtään naulaa synnin velasta, vaikka tekisit työtä yötä ja päivää.

Mutta nyt sanovat kaikki armonvargaat: *”Antoipa Kuningas velan anteeksi, vaikka palvelija aikoi itse maksaa. Ilmanki metkin saamme sen velan anteeksi, jotka emme ole aikoneet itse maksaa.”* Mutta katsokaat ensin, te armonvargaat, kuinka tämä

palvelija teki, koska hän rupeis armoa varastamaan! Hän ajatteli, että Herra ei kaipaa häntä enää, koska Hän on kerran anteeksi antanut. Ja sitte hän rupeis taas uudesta syntiä tekemään. Eipä auttanut häntä enää se usko, että hän on saanut syntinsä anteeksi, vaan hän sidottiin käsistä ja jaloista ja heitettiin ulkonaiseen pimeyteen. Ja tämä oli kuitenkin ennen tilinteossa ollut. Hänen tuntosensa oli silloin herännyt ja synnin velka oli totisesti pyyhitty pois. Ja yhtä hyvin kävi hänelle väärin, koska elävä usko muuttui kuolleeksi uskoksi, ja hän tuli armonvargaaksi, rupeis luottamaan sen armon päälle, jonka hän oli ennen tuntenut, vaikka omatunto nukkui.

Tämmöinen on se uusi kuollut usko, koska kristityt rupeevat huoraamaan ja uskoa kantavat, he uskovat ja varastavat; uskovat ja ahneus on vallan päällä; uskovat ja koreita kantavat. Mutta vanhat armonvargaat ovat semmoiset, joiden omatunto ei ole koskaan herännyt, eikä ole uskon muutosta koskaan tapahtunut. Ei he tiedä, millä ajalla he olisit heränneet, eikä he saata sanoa, millä ajalla he olisit armoon tulleet. Semmoiset ovat vanhat armonvargaat. Ei niillä ole uusi kuollut usko, mutta vanha kuollut usko on niillä pääkallossa.

Mutta net on vasta tyhmit armonvargaat, jotka luottavat sen tulevaisen katumuksen päälle, jonka he luulevat tapahtuvan kuoleman hetkellä. Siinä on vihollinen vasta oikein pettänyt tämän aikaisia armonvarkaita, jotka tuntevat ja tunnustavat, että katumus on tarpeellinen, mutta lykkäävät sen viimeiseen hetkeen asti. Uskokaat nyt, vihollisen orjat, että te tulette autuaaksi juuri kuoleman hetkellä, ja pilkatkaat hyvin kristityitä, jotka käskivät teitä tehdä katumuksen silloin, koska etsikon aika on. Mutta varoittakaat, ettei teille käy niin kuin juutalaisille, jotka etsikon aikaansa ei tunteneet.

Koska Johannes Kastaja saarnais ja itse Vaapahtaja saarnais parannusta juutalaisille, silloin oli heidän etsikon aikaansa. Mutta

juutalaiset paaduit siitä haukkumisesta ja siitä tuomiosta ja häädyit viimein rukoilemaan vihollisia. Ja niin on vielä nytkin tapahtunut monelle, joka ei ole etsikon aikaansa tuntenut. Ei ole silloin tehnyt parannusta, koska joku on huutanut korvessa: *"Tehkääät parannus, taivaan valtakunta on läsnä!"* Joka ei ole silloin tehnyt katumusta ja parannusta, hän on viimein kuolemankin hetkellä huutanut: *"Perkele ja saatana vieköön!"* Ja joka ei ole käskenyt saatanan viedä, hän on kuitenkin täytynyt huutaa: *"Perkele viepi, rietas korjaa, ei ole armoa enää. Ja nyt on hiljain!"*

Niin se käypi niille, jotka luottavat sen tulevaisen katumuksen päälle, joka heille pitäis kuolemassa tapahtuman. Muutamat rukoulevat silloin niin kuin tämä Kuninkaan palvelija: *"Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa."* Tunki hänki, ettei ole mahdollinen kuolinvuoteella kerjätä armoa. Mutta jos armonaikaa lisättäisiin, jos hän pääsis nousemaan ylös, niin hän maksais velkansa. Kyllä moni tosin niin ajattelee ja rukoilee, koska kuolema kovin rintoja ahdistaa: *"Jos pääsisin tästä paranemaan, niin minä tekisin parannuksen."* Mutta usiammat, jotka semmoisen lupauksen tekevät tautivuoteella, ovat niitä lupauksia unhottaneet varsin, kuin he pääsit

tautivuoteelta nousemaan. Varsin, kuin toivo kääntyi maailmaan, rupeisit he veljensä kiristelemään kurkusta.

Näettekös nyt, armonvargaat, jotka luotatte sen tulevaisen katumuksen päälle, joka pitäis kuolinvuoteella tapahtuman, että tämä palvelija ei ole autuaaksi tullut, vaikka velka kerran pyyhittiin pois. Sillä ensiksi hän lykäksi katumuksensa siihen asti, että hän kovan taudin kautta kutsuttiin tilintekoon. Toiseksi rukoili hän, että armonaikaa lisättäisiin, ja aikoi itse maksaa omalla parannuksella. Kolmanneksi tuli hän armonvargaaksi, ja uusi kuollut usko rupeis hänessä kasvaamaan niin pian kuin hän pääsi paranemaan.

Tämä viimeinen armonvarkaus tulee niille, jotka ovat kerran tunteneet armonmerkkiä ja saaneet synnin velan anteeksi, ja alkavat sen päälle huoraamaan, juomaan, ja varastamaan. Niille tulee se hirmuinen tuomio, joka on evankeliumissa kirjoitettu. Hänen Herransa vihastui ja antoi hänen pyövelille siihen asti, että hän maksais kaikki, mitä hän oli Hänelle velkaa. Tässä nyt on tuomio niille, jotka tekevät ehdollisia syntiä armon päälle. Ne annetaan pyövelin haltuun ja saavat helvetissä maksaa velkansa viimeiseen ropoon asti. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / Käsikirjoitus loppunee kesken /

Jos vanhurskas luopuu vanhurskaudestansa, ja tekee paha, niin minä sallin hänen loukata itsensä, ja hänen pitää kuoleman.

Tässä kuuluu olevan yksi kova tuomio niille, jotka vanhurskaudestansa luopuvat. Herra sallii heidän loukata itsensä, ja heidän pitää kuoleman. Tällä ajalla tarvitsevat vanhurskaat kuulla tämän varoituksen, koska niin monta vanhurskasta luopuu vanhurskaudestansa ja tekevät paha niin, että meidän täytyy Daavidin kanssa valittaa, että pyhät harvenevat. Niille harvoille vanhurskailla sieluille, jotka eivät ole vielä vanhurskaudestansa luopuneet, täytyy meidän saarnata näistä Herran sanoista varoitukseksi, että he pitäisivät näitä Herran sanoja aina muistossa, koska kovat kiusaukset tulevat, ja rietas panee yhtä ja toista syntiä luvalliseksi niin, että valitutkin, jos mahdollinen olisi, eknytettäisiin.

Siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa maailmaa, syntiä ja perkelettä vastaan, pitäisivät vanhurskaat muistaman näitä Herran sanoja profeetta Hesekielin 3. luvussa ja 20. värsyssä: Jos vanhurskas luopuu vanhurskaudestansa ja tekee paha, niin minä sallin hänen loukata itsensä, ja hänen pitää kuoleman. Ei ole kristityillä hauska nähdä, että niin paljon menee hukkaan niistä sieluista, joitten edestä Jumalan Poika on hikoillut verta. Mutta vielä suurempi murhe tulee kristityille, koska nekin harvat sielut, jotka olivat Jeesuksen kalliilla verellä lunastetut menevät takaisin maailmaan, joitten tähden Kristuksen nimi tulee pilkatuksi pakanain seassa. Kristityt saavat niitten tähden kärsiä häväistystä ja pilkkaa maailmalta.

Mutta ei sen tähden kristillisyyks ole väärä, vaikka paljon kristityitä menee takaisin. Eikä maailman orjille tule huokeampi vaiva helvetissä, vaikka riettaan enkeleille tulee ilo kristityin lankeemisesta.

Mutta kristityille itselle pitäisi tulla murhe ja suurempi hartaus, ja parempi valvominen,

koska he näkevät, kuinka vaarallinen tämä maailma on, ja kuinka kavala vihollinen on pettämään vielä niitäkin, jotka ovat kristityksi tulleet.

Sen tähden kirjoittaa Pietari kristityille: Jos vanhurskas tuskalla tulee autuaaksi, kussa siis jumalaton ja syntinen näkyy. Ei se ole niin outo, että joku kristitty lankee, sillä niitä on ollut muutampia apostoleitten aikana, koska kristillisyyks oli parhaillansa, jotka ovat langenneet huoruuden kautta erinomattain, niin kuin apostoli kirjoittaa yhdestä miehestä Korinttossa, mutta hän käskee antaa sen huorimiehen ruumiin saatanan haltuun, että sielu pelastettaisiin. Ja Paavali nuhteli vielä koko kristillistä seurakuntaa sen yhden huorakunnan tähden.

Mutta jos vielä Paavalin aikana on löytynyt joku huora kristityissä, ei se sovi muille kristityille esimerkiksi, vaan paremmin karttamiseksi. Ja jos apostoli Johanneksen aikana on ollut joku kristitty, joka on langennut pois ja alkanut varastamaan, ei se sovi muille kristityille esimerkiksi, vaan paremmin karttamiseksi.

Mutta vaikka nyt semmoisia on ollut apostolien aikana, jotka ovat langenneet huoruuteen ja varkauteen, ei sen tähden ole kristillisyyks väärä ollut niin kuin pakanat luulevat, vaan pakanat saavat itse suuremman rangaistuksen kärsiä niitten kristityin syntein tähden, jotka lankeavat. Koska vihollinen saa niin suuren vallan heidän päällensä, etteivät he enää usko kristillisyyttä oikeaksi, ja niin muodoin saavat pakanat kärsiä suuremman rangaistuksen niitten kristityin syntein tähden, jotka lankeavat, vaikka riettaan enkelit täällä iloitsevat kristityin lankeemisesta, mutta itse he saavat viimein kärsiä kristityin lankeamisen tähden.

Sen suurempi murhe pitää tuleman niille harvoille sieluille, jotka vielä ovat valvomassa ja kilvoittelemassa kalliimmassa uskossansa, koska he kuulevat, että langenneitten kristittyin tähden pakanat putoavat niin kuin rakeet helvettiin. Tulivatpa Jeesuksen opetuslapset murheellisiksi Juudaan tähden. Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, että se palvelija, jonka velka oli pois-pyyhitty, sai suuremman rangaistuksen kärsiä, koska hän lankesi pois armon tilasta, ja rupesi veljeensä kiristämään kurkusta.

Siitä tulee meille sovelias tila perään ajattelemaan, minkätähden muutamat kristityt niin pian lankeavat armosta.

Kuitenkin pitäisi meidän ensinnä rukoileman sitä Suurta Kuningasta, joka antoi niin suuren velan anteeksi palvelijalle, että Hän varjelsi meitä lankeemisesta, ja ettei yksikään niistä sieluista, jotka ovat Jeesuksen kalliilla verellä lunastetut, tulisi niin onnettomaksi, että hän joutuis pyövelin haltuun, joka panee Jeesuksen lunastettuja sieluja ulkonaiseen pimeyteen ja vaatii heitä maksamaan kymmenen tuhatta leiviskää viimeiseen ropoon asti. Kuule Taivaallinen Kuningas kaikkien köyhäin palvelijain huokaus, koska he lankeavat Sinun jalkais juureen ja rukoilevat Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 18: 23–35

23 Sentähden on taivaan valtakunta kuninkaaseen verrattu, joka tahtoi lukua laskea palveliainsa kanssa.

24 Ja kuin hän rupesi laskemaan, tuli yksi hänen eteensä, joka oli hänelle velkaa kymmenentuhatta leiviskää.

25 Mutta ettei hänellä ollut varaa maksaa, käski hänen herransa hänen myytää, ja hänen emäntänsä ja lapsensa, ja kaikki mitä hänellä oli, ja maksettaa.

26 Niin palvelia lankesi maahan ja rukoili häntä, sanoen: herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä maksan kaikki sinulle.

27 Niin armahti herra palveliaa, päästi hänen, ja antoi hänelle velan anteeksi.

28 Niin palvelia meni ulos, ja löysi yhden kanssapalvelioistansa, joka hänelle oli velkaa sata penninkiä; ja hän tarttui häneen, ja kiristi häntä kurkusta, sanoen: maksa minulle velkas.

29 Niin hänen kanssapalveliansa lankesi maahan hänen jalkainsa juureen, ja rukoili häntä, sanoen: ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä maksan kaikki sinulle.

30 Mutta ei hän tahtonut, vaan meni ja heitti hänen torniin, siihenasti kuin hän velan maksais.

31 Mutta kuin muut hänen kanssapalveliansa näkivät mitä tehtiin, murehtivat he sangen kovin, tulivat ja ilmoittivat herralensa kaiken, mitä tehty oli.

32 Silloin kutsui herra hänen eteensä, ja sanoi hänelle: sinä paha palvelia, minä annoin sinulle anteeksi kaiken velan, ettäs minua rukoilit:

33 Eikö myös sinun pitänyt armahtaman kanssapalveliaas, niinkuin minäkin armahdin sinua?

34 Ja hänen herransa vihastui, ja antoi hänen pyöveleille, siihenasti kuin hän maksais kaikki, mitä hän oli hänelle velkaa.

35 Niin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille, jollette kukin veljellensä teidän sydämistänne anna anteeksi heidän rikoksiansa.

Tämän päivän evankeliumissa on Vapahtaja osoittanut, kuinka yksi palvelija, joka oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, sai sen velan anteeksi sen tähden, että hän rukoili, mutta täytyi viimein maksaa koko sen velan, koska hän kiristi kanssapalvelijaansa kurkusta. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä armon hetkellä perään ajatteleman ja tutkisteleman: **Minkä tähden muutamat kristityt niin pian lankeavat armontilasta ehdollisten syntein kautta?**

Muutamat kristityt kysyvät: oliko se palvelija tullut kristityksi, koska hän saattoi niin pian langeta? Tämä epäilyksen hänen kristillisyydestänsä tulee siitä, että hän rukoili väärin, koska se suuri synnin velka rupesi hänen tuntoansa vaivaamaan. Hänen olisi varsin pitänyt tuntemaan, että semmoinen velka ei ole maksamamäärissä. Mutta jos kristityt muistaisivat, mitkä ajatukset heillä ovat olleet, koska synnin velka lankesi raskaasti heidän tuntosensa päälle, niin pitää heidän huomaitseman, että omavanhurskaus on vaikuttanut heissä kohta samankaltaisen ajatuksen eli rukoukset, nimittäin: *”Herra, ole kärsivällinen minun kanssani ja minä tahdon kaikki maksaa.”*

Ei ole paljon yhtään kristittyä, joka ei ole ensiheräyksessä freistannut omalla parannuksella synnin velkaa maksaa. Kaikki ovat tuhlaajapojan jälkiä seuranneet. Tuhlaajapoika meni ensinnä omanvanhurskauden porvarin tykö tienaamaan. Tämä omanvanhurskauden väärä rukous on siis ollut kaikkein kristityin mielessä ensiheräyksessä. Mutta se Suuri Kuningas on kuitenkin, aivan armosta, pyyhkinyt sen suuren velan pois, vaikka palvelija on aikonut itse maksaa. Emme siis saata olla epäilyksessä, onko tämä palvelijan velka pyyhitty pois, sillä ei Jumala saata velkaa pyyhkiä pois ennen kuin syntinen elävällä uskolla sen suuren armon vastaanottaa.

On siis tällä palvelijalla ollut elävä usko, sillä ei Jumala anna syntejä anteeksi armonvarkaalle ja kuolleen uskon tunnustajille. Heillä ei ole oikeata synnintuntoa. Ei niillä ole kymmenen tuhatta leiviskää tullut raskaaksi tunnon päälle. Niillä on helppo uskoa, joitten tunto ei ole oikein herännyt. Kyllä semmoiset jaksavat varastaa armoa.

Mutta nyt tulee kysymys siitä, kuinka tämä palvelija saattoi niin pian langeta. Muutamat sanovat: Vähän uskomisen tähden hän lankesi. Hänen olisi pitänyt niin paljon uskoa, että hän olis voittanut maailman, sillä

Johannes sanoo: Meidän uskomme on se joka maailman voittaa. Muutamat sanovat: Sillä oli vika tunnossa, sen tähden hän lankesi.

Minä ajattelen, että tällä palvelijalla oli vika sekä uskossa että tunnossa, vaikka hän itse ei moittinut kumpaakaan. Daavid myös saattoi olla rauhallisella tunnolla, vaikka hän oli huorin ja murhan tehnyt. Ei hän moittinut mitään, ennen kuin Nathan tuli häntä soimaamaan. Niinmuodoin näkyy kaikista asi-anhaaroista, että ne, jotka huoruuden eli ahneuden kautta lankeavat ehdolliseen syntiin, ovat jo aikaa sisällisesti langenneet armon tilasta, vaikka heille on kätketty aika ja hetki, kuinka ja koska tämä sisällinen lankeeminen on tapahtunut.

Koska nimittäin huoruuden, ahneuden, kunnian, kateuden eli vihan perkele paskantaa tunnon päälle, tulee tunto himmeäksi, ettei tunnolla ole voimaa nuhdella synnistä varsin kuin ensimmäiset kiusaukset tuntuvat. Ja vaikka vielä tunto soimaisi, koska syntisellä ei ole oikea sota ja kauhistus synnistä, niin tekee rietas synnin luvalliseksi vastoin omaatuntoa. Ja koska tuo synti tulee luvalliseksi, ei ole enää pelkoa Jumalan ankarasta vanhurskaudesta, eikä ole se tunto, että hän on langennut.

Siitä ymmärretään, kuinka Daavid saattoi olla levollisella tunnolla niin kauan kuin synti oli salattu maailman edessä. Sen entisen armon päälle oli hän luottamassa. Niin myös tämä palvelija, joka ahneuden tähden, eli kostonpyynnön tähden kiristi kansapalvelijatansa kurkusta, oli jo ennen langennut armontilasta ennen kuin hän sitä teki. Uskoa hän piti luottaen sen armon päälle, jonka hän oli ennen tuntenut, vaikka elävä usko oli hänen tietämättänsä muuttunut kuolleeksi uskoksi niin pian kuin rietas oli paskantanut tunnon päälle. Ja tämä elävän uskon muutos kuolleeksi uskoksi saattaa tapahtua havaitsematta, yhdessä silmänräpäyksessä. Tällä tavalla kristityt lankeavat armontilasta.

Nyt pitäisivät ne harvat sielut, jotka valvomassa ovat, tuleman viisaaksi toisten lankeemisesta, koska he näkevät, kuinka onnettomasti kävi tälle palvelijalle ja muille langenneille, jotka annetaan pyövelin haltuun ja saavat viimein itse maksaa velkansa, niin kuin he ovat itse aikoneet, koska he ovat heräyksen aikana rukoilleet: *"Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa."* Vaikka nyt kristityt ovat tunteet, ettei ole kymmenen tuhatta leiviskää maksamamäärissä, jonka tähden heidän on täytynyt rukoilla Daavidin kanssa: *"Herra, pyyhi pois minun syntivelkani,"* on kuitenkin syytä valvoa ja katsoa perään, ettei uudesta karttuisi niin suuri velka, että he joutuisivat sekä uutta että vanhaa velkaa maksamaan viimeiseen ropoon asti.

Jos kristityt katsoisivat Jumalan Pojan päälle, joka on heidän velkansa maksanut, mitä Hän on saanut kärsiä, ennen kuin Hän on saanut sen verran kokoon, että Hän jaksoi teidän velkanne maksaa. Jos, sanon minä, kristityt katsoisivat sen Suuren Ristinkantajan päälle, kuinka monta ja raskasta askelta Hän on saanut polkea, ennen kuin Hän kostui Pääkalonpaikalle, kussa pääsumma piti maksettaman, kuinka monta vedenpisaraa on Hänen silmistänsä vuotanut, ennen kuin Hän sai räntyn [eli koron] maksetuksi, kuinka Hänen täytyi työtä tehdä yötä ja päivää, ja huoata vihollisen ruoskan alla ja valittaa: *"Minun Jumalani, miksis minut ylönannoit?"*, kuinka

verihiki juoksi Hänen pyhästä ruumiistansa niin kuin virta kaivaissa kravia viinamäessä ja syvyyden kaivoa, ennen kuin Hän jaksoi lunastaa heidän velkakirjansa, jonka Isä nauhlitsi ristinpuuhun sitten kun Hän oli vetänyt verisen ristin velkakirjan päälle ja kirjoittanut alle suurilla puukstaaveilla: *"Syntisten velkakirja maksettu Jumalan Pojan verellä, hiellä ja vaivalla, joka tämän kautta kuitteerataan Golgatassa pitkänä perjantaina Vapahtajan syntymän jälkeen 33 ajastaikaa. Jehova olohine Zepaoth."*

Jos, sanon minä, kristityt katsoisivat näitä Jumalan Pojan vaivoja, mitä Hän sai kärsiä, ennen kuin Hän jaksoi heidän velkakirjansa lunastaa, niin vähemmin olisi halu velkaa uuden räkingin päälle kartuttaa. Freistaisivat he kaloleipää syödä ja niin knapisti elää, ettei velkaa karttuisi uudesta.

Lukekaa nyt, katuvaiset, kuitti, Jumalan Karitsan verellä kirjoitettu teidän velkakirjanne päälle, joka on ristinpuuhun naulittu, ja uskokaa, että velka on maksettu, ja älkää enää uudesta kartuttako velkaa. Kukas tiesi panttaus tulee ja te joudutte viimein itse maksamaan vanhaa ja uutta velkaa viimeiseen ropoon asti. Amen.

1. Jäljennös / Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakuntaarkisto / 2. Jäljennös / Helsingin yliopistonkirjasto / Kahdesta eri jäljennöksestä yhdistetty, joista molemmista puuttuu osa. Jäljennös Kolarin kirkonarkistosta on ollut alkuja loppuosan perusteena. Keskikohta on otettu Helsingin yliopistonkirjaston kokoelmista.

Niin antakaat siis kaikille, mitä te velvolliset olette: sille vero, jolle vero tulee; sille tulli, jolle tulli tulee; sille pelko, jolle pelko tulee; sille kunnia, jolle kunnia tulee.

Pyhä Paavali neuvoo kristityitä, että heidän pitää alamaiset oleman esivallalle ja maksaman veron ja tullin kelle se tulee. Niin myös Pietari neuvoo kristityitä, että heidän pitää alamaiset oleman kaikelle inhimilliselle säädylle Herran tähden. Mutta sama Pietari sanoi myös: Enemmän tulee kuulla Jumalata kuin ihmisiä, nimittäin hengellisissä asioissa. Jos esivalta vaatii semmoisia, jotka sotivat Jumalan lakia vastaan, silloin täytyy yhden kristityn enemmän kuulla Jumalata kuin ihmisiä. Mutta kaikissa muissa asioissa on yksi kristitty velvollinen kuulemaan esivaltaa.

Sentähden sanoo Paavali, että esivalta on säättö Jumalalta ihmisten avuksi; ja Paavali neuvoo kristityitä, että heidän pitää alamaiset oleman ei ainoastans pelvon tähden, mutta omantunnon tähden; sillä omantunto vaatii, että meidän pitää kuunteleman esivaltaa, joka valvoo meidän maallisen etumme ylitse ja estää pahoja ihmisiä tekemästä väkivaltaa. Jos ei olis pelkoa esivalta, niin tappaisit vihollisen orjat kristityitä ensimmäiseksi. Sen tähden saavat kristityt paljon suojaa esivallan kautta. Ei esivalta käske ihmisiä pahaa tekemään. Sakko on määrätty juopumuksesta, kirouksesta, tapeluksesta, varkaudesta, huoruudesta ja kaikenlaisesta synnistä, jota maailmassa pruu-kataan tehdä.

Mutta ei suruttomat tottele esivaltaa, vaan he rikkovat kuninkaan lain juuri esivallan silmäin edessä. Rehelliset varkaat varastavat lain varjon alla. Esimerkiksi ne, jotka vievät toisen oman lain kautta. Eipä semmoiset varkaat huoli omantunnon kiellosta. Koska he saattavat kuninkaan lain kiertää, niin he tekevät pahaa ennättämisen kautta. Huorat myös tekevät huorin, saati he pääsevät yhteen, ja viinaporvarit myyvät heidän kaaluansa, vaikka kuningas on kieltänyt. Mitäpä

ne huolivat kuninkaan laista, jotka polkevat Jumalan käskyt jalkainsa alle.

Muutamat, jotka ei pääse kieltämään pahoja tekojansa, tahtovat ilman katumuksetta ja ilman parannuksetta kunnialliset ihmiset olla. He tahtovat julkisen valehtelemisen kautta tulla ylösotetuksi kristittyin seuraan. Ja vaikka kaikki ovat tehneet niin paljon pahaa Jumalata ja lähimmäistä kohtaan, että heidän pitäis kristittyin oikeuden jälkeen julkisen kirkonrangaistuksen kärsimän, ei ole kuninkaan laki saattanut muita tuomita siihen rangaistukseen, kuin niitä, jotka ovat julkiset huorat ja varkaat, ja joitten huoruus eli varkaus on tullut ilmi. Ja ne taas ovat niin pautuneet, että he valehtelevat Jumalan ja seurakunnan edessä, että he katuivat syntiänsä, vaikka ei ole katumuksen merkkiä. He valehtelevat vielä senki, Jumalan ja seurakunnan edessä, että he aikovat parannuksen tehdä, vaikka ei olekaan totinen aikomus.

Ja koska he ovat sillä tavalla julkisesti valehdelleet kirkossa, luulevat he, että Jumala on jo antanut heille kaikki synnit anteeksi, ja että seurakunta on velvollinen tunnustamaan heitä kristityksi. Ja koska he siitä kerkiävät, rupeavat he taas huorin tekemään ja varastamaan niin kuin ennenkin. Sillä ehdolla olis rietaskin halullinen kärsimään kirkonrangaistusta, jos kristityt muka tunnustaisit häntä kristiveljeksi, koska hän on tunnustanut kirkossa, että hän on huora ja varas, ja valehtelee vielä seurakunnan edessä, että hän aikoo parannuksen tehdä.

Ei olekaan rietas niin hullu, että hän estää huorat ja varkaat tunnustamasta huoruutensa ja varkaautensa kirkossa, koska huoruus ja varkaus on tullut ilmi. Sillä senkaltaisen tunnustuksen kautta tulee Jumala hyvin pilkatuksi, koska huorat ja varkaat valehtelevat

kirkossa. Hän sallii kyllä, että huorat ja varkaat lupaavat parannuksen tehdä. Mutta ei hän sitä salli, että huorille ja varkaille tulis toinen katumus, jonka kautta he pääsisit hänen kynsistänsä. Mutta jos huoruus ja varkaus ei ole tullut ilmi, silloin rietas opettaa heitä kieltämään ja peittämään syntiänsä. Kaikki katumattomat huorat ja katumattomat varkaat sanovat näin: *”Emme me tarvitse maailmalle huutaa; kyllä Jumala näkee meidän viattomuutemme ja tuntee meidän rehellisyytemme.”*

Niin tekevät myös juomarit ja viinaporvarit, koska heitä tämmätään lakiin. He kieltävät pahat tekonsa ja vannovat vielä itsensä helvettiin. He panevat sielunsa pantiksi riettaalle, että he väärällä valalla jaksaisit lunastaa itsensä viinasakosta. Parempi se on, että sielu palaa helvetissä, kuin että täällä tunnustaa huoruuden, varkauden, juopumuksen ja viinakaupan.

Kunnian rietas ja ahneuden perkele viskuttelee korvaan ja sanoo: *”Pane kaksi sormea kirjan päälle ja vannoo Jumalan ja Hänen evankeliuminsa kautta, että sinä olet viaton; mitä sinun tarvitsee maailmalle huutaa, että sinä olet huora ja varas; sinä tulet kunnianttomaksi, jos et jaksaa vannoa.”* *”Älä tunnusta!”* niin viskuttelee ahneuden perkele: *”Älä tunnusta ollenkaan, että sinä olet päissäs ollut elikkä viinaa myynyt; mitä sinun tarvitsee semmoisia tunnustaa? Pane kaksi sormea kirjan päälle ja vannoo, ettet sinä ole päissäs ollut, etkä viinaa myynyt. Jos sinä vannot, niin sinä pääset viinasakosta vapaaksi.”*

Ja mitäpä tuo synnin orja sielustansa huolii! Riettaan orjan täytyy tehdä, niin kuin isäntä käskee. Ei hän kanna vaaria sielustansa, saati hän täällä ei joutuis sakkoo vetämään. Tehköön saatana hänen sielunsa jauhoksi, saati hän täällä ei tulis kunnianttomaksi. Katso! Semmoiset alamaiset ovat maailman orjat! Niin kuuliaisat ovat he esivallalle, että he kiertävät kuninkaan lain ja polkevat kuninkaan käskyjä jalkainsa alle, ja vihaavat niitä

virkamiehiä, jotka tahtovat opettaa maailman ihmisiä elämään lain jälkeen.

Tämän asian tähden ovat kaikki apostolit neuvoneet kristityitä elämään kuninkaan lain jälkeen ja olemaan alamaiset esivallalle Herran tähden, joka on asettanut esivallan ihmisten keskinäiseksi menestykseksi. Sillä jos esivaltaa ei olis, niin tappaisit riettaan orjat kristityitä ensimmäiseksi. Ja me tiedämme, ettei kuningas käske ketään pahaa tekemään. Mutta vihollinen, joka ei voi kärsiä kristityitä maan päällä, on usein yllyttänyt esivaltaa vainoamaan kristityitä. Maailman viisaat ja pakanalliset papit, jotka ovat vihollisen parhaat ystävät, ne ovat uskottaneet esivaltaa, että kristittyin usko on yksi ihmeellinen taikaus. He ovat valehdelleet, että kristillisuus on vahingollinen valtakunnalle. Ja siitä syystä on esivalta tullut petetyksi, ja on ruvennut vainoamaan kristityitä, koska pakanalliset papit ovat valehdelleet, että kristityt ovat villihenget.

Mutta se on vasta jälkeen huomattu, että pakanat itse ovat villihenget, jotka niin usein tekevät kapinaa esivaltaa kohtaan. Ei ole vielä koskaan kuulunut maailmassa, että oikeat kristityt ovat kapinan nostaneet. Mutta se on usein kuulunut, että pakanat, sekä kastetut että kastamattomat, ovat kapinan tehneet esivaltaa kohtaan. Niin kuin vielä näinäkään aikoina on tapahtunut, jonka tähden keskinäinen sota on tullut valtakunnissa ja suuri veren vuodatus. Tuostapa vihollinen pääsee iloitsemaan ja makkaroita tekemään. Sillä hän oli alusta miestappaja, niin sanoo Vapahtaja. Koska ihmiset tulevat niin hulluksi, että he rupeavat toisiansa tappamaan, silloin pääsee vihollinen nauramaan.

Jospa nyt kaikki hyvät kristityt rukoilisit Jumalata, että Hän antais esivallalle sen oikean ylösvaistuksen, että se elävä kristillisuus ei ole vahingollinen valtakunnalle, niin kuin pakanalliset papit ja maailman viisaat ovat valehtelleet, vaan sitä vastaan rupeaisit esivaltaa tuntemaan, että oikeat kristityt ovat

myös uskolliset alamaiset, ja ettei kukaan ole niin paha tekemään kapinata, kuin yksi pakanallinen kansa, jolla ei ole yhtään tietoa siitä oikeasta kristillisyydestä, ja tämä pakanallinen kansa erinomattain, jolla on Lutheruksen usko pääkallossa, mutta perkeleen usko sydämessä. Semmoiset pakanat ovat siveät huorat, jotka vannovat oikeuden edessä, että he ovat vapaat huoruudesta; niin myös rehelliset varkaat, jotka vannovat itsensä puhtaaksi velasta; raittiit juomarit, jotka oikeuden edessä vannovat, ettei he ole päisänsä olleet, ja kunnialliset viinaporvarit, jotka laissa vannovat itsensä vapaaksi viinasakosta; niin myös kruununvarkaat, jotka varastavat tullia.

Onkos tässä monta henkeä, joka ei olis sakon väärsti vielä maallisenki oikeuden jälkeen, jos heidän entinen elämänsä tulis tutkisteltavaksi laissa? Eiköhän kaikki joutuis sakkoa vetämään? Joku huoruudesta, joku kruununvarkaudesta, joku tappeluksesta, joku kirouksesta, joku juopumuksesta, joku viina-kaupasta, joku rukouspäivän summaamisesta, joku sapatin rikoksesta. Mutta vaikka jokainen on sakon väärsti vielä maallisenki oikeuden edessä, ei yksikään sen tähden ole huora eli varas taikka juomari, vaan he ovat kaikki siveät, kunnialliset, hurskaat ja kiitettävät, rehelliset ja yksivakaiset vanhat kristityt, jokapäiväisen katumuksen tekeväiset ja joka päivä ehdollisissa synneissä riippuvaiset. Mutta semmoiset kuninkaan ja keisarin alamaiset tarvitsisit vielä sakkoa saada, että he muistaisit, kuinka he ovat kuninkaan valan rikkoneet.

Me rukoilemme nyt kaikkein kuningasten Kuningasta, että Hän varjelis meidän esivaltamme siitä pakanallisesta kansasta, joka ensin polkee kuninkaan käskyt jalkainsa alle, ja sitte vielä tekee kapinata, koska kaikki rakkarit ja kälmit ei saa mieltänsä myöten elää. Kaikki oikeat kristityt ovat aina, apostolin neuvon jälkeen, osoittaneet kuuliaisuuden esivallalle ja mielellänsä maksaneet veron ja

tullin kelle se tulee. Ja me toivomme, että he tekevät vielä niin tästedeskin.

Kaikkein kuningasten Kuningas antakoon esivallalle viisautta, että kaikki uskolliset alamaiset tulisivat varjelluksi pahain ihmisten väkivallasta ja juonista, ja että kristillisuus tulis esivallan kautta edesautetuksi. Niin kuin me toivomme, että kristittyin Kuningas kuulee heidän anomuksensa ja varjelee heitä pahasta! Amen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 22: 15–22

15 Silloin Pharisealaiset menivät pitämään neuvoa, kuinka he hänen sanoissa solmeaisivat.

16 Ja he lähettivät hänen tykönsä opetuslapsensa Herodilaisten kanssa, sanoen: Mestari, me tiedämme sinun totiseksi, ja sinä opetat Jumalan tien totuudessa, et myös tottele ketään; sillä et sinä katso ihmisten muotoa.

17 Sano siis meille, kuinkas luulet: sopiiko keisarille antaa veroa taikka ei?

18 Mutta kuin Jeesus ymmärsi heidän pahuutensa, sanoi hän: mitä te ulkokullatut kiusaatte minua?

19 Osoittakaat minulle veroraha. Niin he antoivat hänelle verorahan.

20 Ja hän sanoi heille: kenenkä on tämä kuva ja päällekirjoitus?

21 He sanoivat hänelle: keisarin. Niin hän sanoi heille: antakaat keisarille, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat.

22 Ja kuin he nämät kuulivat, ihmettelivät he, ja luopuivat hänestä, ja menivät pois.

Vapahtaja sanoi juutalaisille tämän päivän evankeliumissa: Antakaat siis keisarille, kuin keisarin ovat ja Jumalalle kuin Jumalan ovat! Näitten sanain johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman: **Mitä yksi kristitty on velvollinen esivallalle ja Jumalalle.**

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Antakaat keisarille kuin keisarin ovat.**

Toinen tutkistelemus: **Antakaat Jumalalle kuin Jumalan ovat.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **[Antakaat keisarille kuin keisarin ovat.]** Vaikka juutalaiset sanoit Pilatukselle: Ei meillä ole kuningasta vaan keisari, ei he kuitenkaan tahtoneet olla keisarin alamaiset, koska he jälkeen teit kapinan ja tahdoit kiskoa itsensä irti keisarin hallituksesta. Ja me arvaamme kaikista asi-anhaaroista, että jos juutalaiset olisit kääntyneet kristillisyyteen, ei he suinkaan olis tehneet kapinata keisaria vastaan. Mutta juutalaiset tahdoit olla itsevaltaiset. Se oli heidän mielestänsä suuri häpeä, että heidän piti oleman pakanallisen esivallan alamaiset ja mak saman pakanalliselle esivallalle veroa.

Juutalaiset olit niin pyhät, ettei he menneet pakanallisen tuomarin huoneeseen. He pelkäisit, että pakanallisuus tarttuu heihin, jos he kävisit portista Pilatuksen huoneeseen. Sen tähden he seisoit ulkona, koska Pilatus tutki Jeesusta. Vaikka nyt juutalaiset olit niin pyhät, että he pelkäisit, että pakanallisuus tarttuu heihin, jos he kävisit pakanallisen miehen huoneessa, olit he toiselta puolelta niin itsevaltaiset, ettei he tahtoneet ollenkaan maksaa veroa pakanalliselle esivallalle. Ja sen tähden he tahdoit pyytää Jeesusta ansaan, koska he panit Hänen eteensä tämän kysymyksen: Sopiiko keisarille antaa veroa taikka ei? He tiesit nimittäin, että Juudan kansa ei tahtonut ollenkaan maksaa keisarille veroa. Jos Vapahtaja olis kieltänyt mak samasta veroa keisarille, niin olisit ylimmäiset papit kantaneet Hänen päällensä maaherran edessä, että Hän on esivallalle vastahakoinen. Jos Vapahtaja olis käsenyt heidän maksaa veroa keisarille, olis yhteinen kansa suuttunut Hänelle. Niin suurella viekkauksella oli tämä kysymys ajateltu, että he luulit saavansa Hänen ansaan vaikka kuinka Hän olis vastannut.

Mutta me tiedämme vakaan, että juutalaiset olit itse vastahakoiset sekä keisaria vastaan että Jumalata vastaan. Ja tämä juutalaisten

vastahakoisuus on, sen pahempi, tarttunut kaikkiin maailman orjiin. Niin kuin juutalaiset sanoit Vapahtajalle: Me olemme vapaana syntyneet, ja emme ole kenenkään orjat olleet. Niin ajattelevat kaikki maailman orjat, että he ovat vapaat. Ja sen vapauden tähden tahtovat he oman tahtonsa jälkeen elää. Ei he tahdo mielellänsä kärsiä, että maallinen esivalta lain kautta estää heidän itsevaltaisuuttansa. He valittavat kaikki, että *”laki on kova”* ja *”vero on raskas”*. Niin esimerkiksi viinaporvari närkästyy kovin, koska häntä sakotetaan viinan myymisestä. Hän ajattelee, että se on yksi väärä laki, joka estää häntä omaa kaluansa käyttämästä kuinka hän itse tahtoo.

Juomari myös pitää sen pahana, koska häntä sakotetaan juopumuksesta. Se onki hänestä yksi väärä laki, joka estää häntä nautitsemasta tätä *”Jumalan viljaa.”* Huorat myös pitävät sen pahana, että heidän pitää maksaman sakkoa kirkolle *”rakkaudesta”*, ja vielä kärsimän sen häpeällisen kirkonrangaistuksen. Vieläpä kruununvarkaat, jotka varastavat tullia; ne ei pidä syntinä ollenkaan senkaltaista varkautta, vaan he ajattelevat, että se on yksi väärä laki, ja että *”kruunu on rikas.”* Kaikki nämät suuttuvat erinomattain edesantajalle ja päällekkantajalle, jotka *”kateuden tähden saattavat lähimmäisensä vahinkoon.”*

”Eikös se ole yksi suuri synti”, sanovat lain rikkojat, *”että päällekkantajat saattavat lähimmäisensä vahinkoon?”* Niitten kautta joutuvat juomarit, viinaporvarit ja kruununvarkaat vetämään sakkoa ja *”viattoman omansa kadottamaan.”* Eikös siinä ole yksi suuri synti ja vääräys? On vissimmästi. —Niin ajattelevat viinaporvarit erinomattain, jotka ensin aivan rakkaudesta antavat juomarille yhden matkaryypyn, että sydän lämpenis. Ja koska juomarin viinahalu sen ensimmäisen viinaviinariyypyn tähden on syttynyt palamaan, tulee juomarin sydän niin rakkaaksi, että hän antaa viinaporvarille viimeisen tolpan toisen ja kolmannen ryyppyn edestä.

Eikös se ole siis yksi suuri synty ja vääryys, että armahtavaiset viinaporvarit pitää vielä sakkoo vetämän sen tähden, että he tekevät hyvää juomarille, jotka ovat surkeassa hädässä viinahimonsa tähden? Mutta vaikka viinaporvareilla ja kruununvarkailta on se vakuutus, että kruunun päällekkantajat saattavat lähimmäisensä vahinkoon, on ilmanki heillä se vakuutus, että kaikki juomarit pitää kiittämän heitä ijankaikkisuudessa sen edestä, että he ovat heidän viinahimonsa syyttäneet ja sen kautta auttaneet heitä ennen aikaa helvettiin. Sen rakkaan työn edestä pitää heidän kiittämän viinaporvaria ja sanoman: suuri kiitos, rakas veljeni, sen edestä, että sinä viinallas olet auttanut minua helvettiin ennen aikaa! Ja myös huorat pitää kiittämän huorimiehiänsä ja sanoman: suuri kiitos, rakas veljeni, että olet minua villinnyt huoruuteen, ja sen kautta auttanut minua helvettiin! Ja lainvartijat, jotka ei ole saattaneet lain rikkojia vahinkoon, pitää saaman kiitoksen kaikilta juomareilta, viinaporvareilta ja kruununvarkailta sanoen: *”Suuri kiitos, rakas lainvartija, ettet ole saattanut meitä vahinkoon! Et ole lain kautta estänyt meitä juoksemasta helvettiin!”* Ja suruttomat papit saavat myös kiitoksen ja kunnian.

Siveät huorat, rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit pitää kiittämän heitä ja sanoman: *”Suuri kiitos, hyvä opettaja, että olet luvannut kaikille katumattomille taivaan valtakunnan. Sinä olet antanut meidän mennä rauhassa helvettiin.”*

Koska nyt kaikki saavat elää vapaan tahtonsa jälkeen, koska viinaporvarit riisuvat juomareita alastomaksi, huorat saavat jalkalapsia ja tulevat viimein seurakunnan päälle, kruununvarkaat saavat varastaa kruunua niin paljon kuin he tahtovat, silloin täytetään ilmanki kuninkaan laki. Koska köyhät juomarit ja köyhät huorat tulevat seurakunnan päälle, silloin ovat he ilmanki eläneet kuninkaan lain jälkeen. Ja koska kruununvarkaat varastavat tullia, silloin ovat he ilmanki maksaneet

veroa kruunulle. Eihän ilmankaan kuningas tahdo muuta alamaisiltansa, kuin että he joisit ja tappelisivat, huorintekisit ja varastaisit, keittäisit ja myisit paloviinaa, hyvin tietten, että huorat ja juomarit ovat aikaiset sotamiehet, viinaporvarit antavat niille rohkeuden sotimaan, ja kruununvarkaat tuovat veroa kruunulle, millä semmoinen sotajoukko palkataan. Antakaat nyt keisarille, kuin keisarin ovat.

Toinen tutkistelemus: **Antakaat Jumalalle, kuin Jumalan ovat!** Juutalaiset ei tahtoneet antaa veroa keisarille, vaan he tahtoivat itse verorahansa syödä ja juoda. Mutta Jumalalle he luulit antavansa sen kiitoksen ja kunnian, kuin Hänen tuli saada, koska he sanoit Vapahtajalle: *”Anna Jumalalle kunnia, ja sano meille, jos sinä olet Jumalan Poika!”* Ja se oli heidän ymmärryksensä jälkeen Jumalan pilkkaaminen, koska Jeesus tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi. Mutta juutalaiset pidit kuitenkin itsensä Jumalan lapsena, sillä he sanoit kerran Vapahtajalle: *”Meillä on isä, nimittäin Jumala.”* Kuitenkin oli vihollinen kääntänyt heidän silmänsä nurin, sillä he pidit Vapahtajan vääränä profeettana, joka oli liitossa perkeleen kanssa.

Vapahtaja oli heidän mielestensä yksi kansan häiritsijä, joka sekoitti kansaa väärällä opilla ja neuvoi ihmisiä väärälle tielle. Rietas oli antanut heille sen vakuutuksen, että Jeesus Nasareenus oli yksi vahingollinen ihminen, joka piti hävitettämän. Ja he luulit siis tekevänsä Jumalalle kunnian, koska he rupeisit kantaamaan Hänen päällensä maaherran Pontius Pilatuksen edessä. Se hengellinen viha kääntyi omantunnon asiaksi. Juutalaisten omantunto kaipais Vapahtajan verta. Vihollinen oli niin kääntänyt heidän silmänsä nurin, että hengellinen viha muuttui omantunnon asiaksi. Ja sen tähden sanoit he Pilatukselle: *”Meillä on laki, ja meidän lakimme jälkeen pitää Hänen kuoleman, sillä Hän on tehnyt itsensä Jumalan Pojaksi.”*

Tämä asia, että Vapahtaja tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi, teki juutalaisille niin pahaa, että heidän täytyi Jumalan kunnian puolesta vastata ja antaa Jumalalle sen kunnian, että hänen Poikansa pilkattiin, häväistiin ja ylönkatsottiin, varkaan tavalla ruoskittiin ja ryöväriin tavalla ristiinnaulittiin!

Ja tämä on vielä nytkin paras kunnia, jota juutalaiset saattavat antaa Jumalalle, nimittäin kristittyin vihaaminen ja vainominen. Vapahtaja on itse sanonut, että he luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia. Mutta mikäs Jumala se on, jolle he tämän palveluksen tekevät? Apostoli Paavali todistaa, että tämän maailman jumala on uskottomain taidot sovaissut. Ja toisessa paikassa sanoo sama apostoli: Jumala on heille lähettävä väkevän eksytyksen hengen, niin että he valheen uskovat, että ne kaikki tuomittaisiin, jotka ei totuutta uskoneet.

Jos tämän maailman jumala ei olis uskottomain taitoa sovaissut, ottaisivat he ilman epäilemättä vaarin armon ajasta. Mutta koska tämän maailman jumala on uskottomain taidot sovaissut, niin on myös taivaan Jumala lähettänyt heille väkevän erhetuksen, niin että he valheen uskovat. He uskovat paremmin, mitä perkele, maailma ja heidän oma lihansa sisälle antaa, kuin mitä Jumalan sana osoittaa. He uskovat siis valheen ja kieltävät pois totuuden. He uskovat, että heidän entinen elämänsä pitäis kelpaaman Jumalalle, vaikka Jumalan sana osoittaa, että se entinen vanha elämä ei kelpaa ollenkaan Jumalan edessä.

He uskovat myös, että se entinen kuollut usko pitäis tekemän heitä autuaaksi. Mutta ei he ymmärrä sitä, että usko ilman töittä kuollut on. He uskovat niin kuin juutalaiset, että Jumala on heidän isänsä, koska he ovat syntyneet kristillisistä vanhemmista, ovat myös oikein kastetut, ovat oppineet kristinopin pääkappaleita ymmärtämään, saattavat lukea, käyvät muutaman kerran kirkossa

ja Herran ehtoollisella, pitävät rukouksia pyhäpäivinä, ja muuta semmoista. He uskovat, että tämä ulkonainen Jumalan palvelus pitäis kelpaaman Jumalalle, mutta ei he sitä ole uskoneet, että tämä ulkonainen Jumalan palvelus painaa heitä helvettiin, koska siitä ei ole tullut heille totista katumusta ja parannusta, ei ole tullut sydämen ja mielen muutosta, ei ole tapahtunut totista kääntymistä ja uutta syntymistä.

He ovat siis antaneet Jumalalle kiitoksen ja kunnian suulla, mutta sydämellä ja elämällä, eli ajatuksilla, sanoilla ja töillä, ovat he antaneet kunnian maailman jumalalle, joka on heidän taitonsa sovaissut eli kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat sen oikean kristillisyyden vääräksi opiksi, tai kaukseksi eli villitaudiksi, mutta heidän luonnollisen tilaisuutensa katsovat he oikeaksi kristillisyydeksi.

Koska rietas on antanut heille sen vakuutuksen, että kristityt ovat väärät profeetat ja vilhienget, vissimmästi on hän myös antanut maailmanlapsille sen vakuutuksen, että he ovat oikeat kristityt ja Jumalan lapset. Eipä juutalaisetkaan sitä tunteneet, että he olit perkeleen lapset, vaan he luulit olevansa Jumalan lapset, koska he sanoit: Meillä on Isä, nimittäin Jumala. Mutta Vapahtaja sanoi heille: Te olette siitä isästä perkeleestä; te teette, mitä te olette nähneet teidän isänne tekevän. Ja apostoli Johannes sanoo: Siitä ilmaantuvat Jumalan lapset ja perkeleen lapset: jokainen, kuin ei tee vanhurskautta, ei hän ole Jumalasta. Joka syntiä tekee, hän on perkeleestä.

Jos me tämän tuntomerkin jälkeen tahdomme eroittaa Jumalan lapsia perkeleen lapsista, niin tulevat kaikki ne perkeleen lapsiksi, jotka elävät ehdollisissa synneissä, niin kuin juopumuksessa, haureudessa, kateudessa, vihassa ja kirouksissa. Ja tämmöinen elämä passaa niille, jotka seisovat kristillisyyttä vastaan, jotka vihaavat kristityitä ja

luulevat palveluksen tekevänsä Jumalalle, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia.

Semmoiset vanhat kristityt ovat kyllä jumaliset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana. He veisaavat kirkossa ja ulvovat kirkon takana, siunaavat kirkossa ja kiroavat kirkon takana, ovat siveät kirkossa ja huoraavat kirkon takana, ovat raittiit kirkossa ja juomarit kirkon takana, ovat rehelliset kirkossa ja varastavat kirkon takana. He juovat kirkossa Herran kalkista ja kirkon takana he juovat perkeleen kalkista. Semmoiset ovat ne vanhat kristityt, jotka palvelevat Jumalaa suulla, mutta sydämellä he palvelevat rietasta.

Antakaat siis kunnia Jumalalle, te harvat sielut, jotka olette tunteneet Jumalan suurta voimaa teidän sydämässänne. Tunnustakaat teitänne Jumalan lapsiksi maailman edessä, niin kuin meidän Vapahtajamme tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi kirkkoraadin edessä. Älkäät antako riettaalle sitä kunniaa, että te maailman pelvon tähden kiellätte meidän Herran Jeesuksen Kristuksen suurta voimaa syntisiä auttamaan perkeleen vallan alta.

Vaikka maailman orjat pitävät sen pilkkana ja ylpeyden merkinä, että yksi huora ja varas tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi; mutta itse Vapahtaja on sanonut, että publikaanit

ja portot käyvät edellä taivaan valtakuntaan, mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Ei ole maailmanlapset saaneet sitä vakuutusta ylhäältä, että he ovat Jumalan lapset, mutta he luulevat, että he tulevat autuaaksi, koska he kuolevat. Ja sen luulon on itse rietas antanut heille, että he pysyisit suruttomuudessaansa.

Antakaat tekin, heränneet sielut, Jumalalle kunnia, ja tunnustakaat pelkäämättä maailman edessä, mitä Jumalan ennättäväinen armo on vaikuttamassa teidän sydämässänne totisen parannuksen ja katumuksen kautta. Ja sinä katuvainen ryöväri, nuhtele toista, vaikka et ole vielä itse saanut lupauksia. Julista maailman katumattomille ryöväreille totuus, ja sitte käännä itses sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan puoleen ja sano: Herra Jeesus! Muista minua, koskas tulet valtakuntaas! Kukatiesi hän antaa sinulle sen suuren ja kalliin ja painavan lupauksen: totisesti sanon minä sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa! Sen armolupauksen päälle sinä saatat autuaallisesti kuolla. Amen

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Miksi pakanat kiukuitsevat, ja kansat turhia ajattelevat? Maan kuninkaat hankitsevat heitänsä, ja päämiehet keskenänsä neuvoa pitävät Herraa ja hänen voideltuansa vastaan.

Kuningas ja profeetta Daavidi näki hengessä, kuinka pakanat kiukuitsevat; maan kuninkaat hankitsevat heitänsä, ja päämiehet keskenänsä neuvoa pitävät Herraa ja Hänen Voideltuansa vastaan. Ja tämä Daavidin ennustus on monella lailla täytetty. Ensiksi Vapahattajan aikana, koska Kristuksen viholliset pidit neuvoa Häntä vastaan ja kiusaisit Häntä joka lailla. Ja sitte jälkeen apostolitten aikana, koska kristittyin vainoojat rupeisit opetuslapsia vihaamaan ja kristittyin verta lakkiimaan. Ja sitte paavin valtakunnassa, kussa kuninkaat ja keisari ja paavi rupeisit Lutherusta ja hänen uskovaisiansa vaivaamaan. Ja silläkin ajalla on Daavidin ennustus täytetty.

Mutta nyt, koska kuninkaat ja päämiehet ovat nähneet, kuinka Daavidin ennustus on joka lailla täytetty, ilmanki nyt maan kuninkaat ja päämiehet ovat palttuneet kiusaamasta Kristusta. Ilmanki nyt päämiehet ovat pitäneet neuvoa maailman ruhtinasta vastaan, mutta ei Kristusta vastaan. Ilmanki nyt päämiehet kantavat juomaritten ja viinaporvaritten, mutta ei kristittyin päälle. Ilmanki nyt päämiehet vihaavat varkaita ja huoria, mutta ei kristityitä? Emme tiedä, kumpako vastaan maailman päämiehet nyt pitävät neuvoa? Pitävätkö he neuvoa siitä keskenänsä, kuinka he kiusaisit perkeleen ja lohikäärmeen joukkokuntaa, vai pitävätkö he neuvoa keskenänsä Herraa ja Hänen Voideltuansa vastaan? Vihaavatkos päämiehet varkaita ja huoria, vai vihaavatkos päämiehet kristityitä. Kiusaavatkos päämiehet juomaria ja viinaporvaria, vai kiusaavatkos he Jumalan lapsia?

Me olemme kuulleet, että opetuslapset saivat suuren ilon ja lohdutuksen näistä Daavidin sanoista, koska päämiehet rupeisit vainoamaan Jeesuksen opetuslapsia. Me olemme kuulleet ja nähneet, että opetuslapsille tuli

silloin suuri ilo niistä Daavidin sanoista, koska he näit, kuinka Daavidin sanat tulit täytetyksi lähes tuhannen ajastaikaa jälkeen. Ja siitä tuli opetuslapsille suuri ilo ja suuri rukouksen voima, koska he muistit, niitä Daavidin sanoja, jotka löytyvät kirjoitettuna toisessa Daavidin psalmissa; jotka tulit Jeesuksen opetuslapsille mieleen, koska maailman päämiehet rupeisit heitä vihaamaan ja vainoamaan kristillisyyden tähden, nimittäin nämät Daavidin sanat: Miksis pakanat kiukuitsevat ja kansat turhia ajattelevat. Maan kuninkaat hankitsevat heitänsä, ja päämiehet keskenänsä neuvoa pitävät Herraa vastaan ja Hänen Voideltuansa vastaan.

Ja minkäs tähden opetuslapsille silloin tuli se suuri rukouksen voima näistä Daavidin sanoista? Joo, sen tähden, että niissä sanoissa oli Jumalan totuus. Ei olis heidän kristillisyytensä oikia ollut, jos nämät Daavidin sanat ei olis toteen käyneet. Mutta juuri siitä tuli Jeesuksen opetuslapsille se suuri rukouksen voima, koska ne Daavidin sanat täytettiin sillä lailla, että päämiehet rupeisit Jeesuksen opetuslapsia vainoamaan kristillisyyden tähden. Niistä saivat Jeesuksen opetuslapset suurempaa uskon voimaa, koska he saatoit niitä Daavidin sanoja sovittaa itse päällensä, että päämiehet pitävät neuvoa Herraa vastaan ja Hänen Voideltuansa vastaan, koska he vihaavat ja vainoavat Jeesuksen opetuslapsia kristillisyyden tähden.

Ei Daavidi ole tosin puhunut opetuslapsista mitään siinä edellä mainitussa paikassa, vaan hän on ainoastans puhunut Kristuksesta, ja sanonut tuhannen ajastaikaa ennen, että pakanat turhia ajattelevat ja maan kuninkaat hankitsevat itsensä ja päämiehet keskenänsä pitävät neuvoa Herraa vastaan ja Hänen Voideltuansa vastaan. Kuinkas siis Jeesuksen opetuslapset saatoit omistaa

näitä sanoja itsellensä, vaikka Daavidi siinä paikassa ei ole kirjoittanut opetuslapsista mitään, mutta ainoastaan Kristuksesta? Joo! Opetuslapset saatoit näitä sanoja omistaa itsellensä sillä tavalla, että mitä pakanat tekevät kristityille, sen he myös tekevät Kristukselle. Ja koska pakanat ajattelevat turhia kristityistä, sen he myös ajattelevat Kristuksesta. Ja koska Daavidin ennustus sanat näin täytetään Kristuksen ja myös kristittyin päälle, niin se on merkki siihen, että kristillisyyden on oikia, koska se tapahtuu Raamatun jälkeen. Nimittäin vaino tapahtuu kristityille Raamatun jälkeen.

Siitä nähdään, että tämä kristillisyyden on oikia, koska Daavidin ennustus sanat täytetään. Jos ei olisi niin tapahtunut, niin kuin Daavidi on kirjoittanut, nimittäin ensiksi on hän kirjoittanut, että pakanat turhia ajattelevat kristillisyydestä. Ei ainoastans ne kastamattomat pakanat, vaan myös kastetut pakanat ajattelevat turhaa kristityistä, ja sitte vielä on Daavidi kirjoittanut, että maan kuninkaat hankitsevat heitänsä, se on: he valmistavat itsensä vainoamaan kristityitä. Se ei ole vielä tapahtunut juuri näinä aikoina, mutta ennen se on kyllä tapahtunut ja saattaa vielä tästedeskin tapahtua. Sitte on Daavidi vielä sanonut, että päämiehet pitävät neuvoa keskenänsä Herraa vastaan. Se on tapahtunut vielä näinä aikoina, ja sen pitää vielä tästedes tapahtuman niin kauan kuin maailma seisoo, että maailman päämiehet pitävät neuvoa keskenänsä Herraa vastaan ja Hänen Voideltuansa vastaan niin kauan kuin oikia kristillisyyden löytyy maan päällä.

Mutta koska kristillisyyden loppuu, silloin lakkaavat päämiehet pitämästä neuvoa Kristusta vastaan. Jeesuksen opetuslapset ovat niistä Daavidin sanoista saaneet sen uskon, että päämiehet pitävät neuvoa Herraa vastaan, koska he vievät Jeesuksen opetuslapsia kirkkoraadin eteen. Niistä Daavidin sanoista ovat Jeesuksen opetuslapset saaneet sen uskon, että päämiehet pitävät neuvoa Herraa vastaan ja Hänen Voideltuansa vastaan,

koska he vievät Jeesuksen opetuslapsia kirkkoraadin eteen.

Semmoinen usko on nyt Jeesuksen opetuslapsilla, että Daavidin sanat nyt ovat täytetyt, ja että Herraa vastaan ja Hänen Voideltuansa vastaan ne päämiehet pitävät neuvoa, jotka vievät Jeesuksen opetuslapsia kirkkolakiin. Jeesuksen opetuslapset olit juuri kirkkolaista tulleet, koska heille tuli se suuri liikutus ja se suuri rukouksen voima, ja silloin johtui heille mieleen, kuinka Daavidi oli kirjoittanut kristillisyydestä 1000 ajastakaa ennen: Miksi pakanat kiukuitsevat ja pakanat turhia ajattelevat.

Että pakanat kiukuitsevat ja turhia ajattelevat, se on nähty silloin, ja vielä nytkin pakanat kiukuitsevat ja turhia ajattelevat Kristuksesta ja kristityistä. Mutta ei pakanat usko, että turhia he ajattelevat, koska he ajattelevat väärin kristityistä, vaan pakanat luulevat, että heillä on totuus, koska heillä on viha sydämessä. Ja kuninkaat hankitsevat heitänsä Kristusta vastaan. Niin sanoo Daavidi. Mutta ei kuninkaat usko, että Kristusta vastaan he hankitsevat, koska he Jeesuksen opetuslapsia maailman lain kautta ahdistavat, vaan he luulevat, että Jeesuksen opetuslapset ovat väärät profeetat ja villihenget.

Siksi on maailman ruhtinas tähän asti maallannut kristityitä: koska hän on ensinnä kääntänyt maailman lasten silmät nurin, ovat huorat ja varkaat maailman silmissä muuttuneet kristityiksi, ja kristityt muuttuvat Jumalan pilkkaajaksi ja oikian Jumalan palveluksen ylönkatsojaksi. Kristityt muuttuvat Jumalan ja ihmisten viholliseksi maailman edessä. Eikä ole vielä päämiehet vieneet huoria ja juomareita kirkkolakiin, mutta kristityitä he kyllä vievät ensinnä kirkkolakiin, ja sitte kuka tiesi vielä Pilatuksen eteen. Ja siellä pääsevät kaikki huutamaan: Ristiin-naulitse! Siellä pääsevät kaikki kantamaan Kristuksen päälle. Siellä Pilatuksen laissa saavat kaikki, sekä Herrat että talonpojat sammuttaa vihansa Jeesuksen veressä, sillä he

ovat kaikki puhdistetut lohikäärmeen veressä.

Ei muut surkuttele Jeesuksen viatointa kuolemata, kuin muutamat vaimot, jotka käyvät perässä ja itkevät, ja muutamat murheelliset opetuslapset. Muut kaikki ovat ilossa ja pilkkaavat sitä Ristiinnaulittua ja väännelevät päätänsä ja ajattelevat: Nytpä kävi kansanhäiritäjälle somasti. Ei Hän olekaan parempaa ansainnut. Ja sitte vielä alkavat päämiehet vihaamaan ja vainoamaan Jeesuksen opetuslapsia, että Daavidin ennustus sanat täytettäisiin: Päämiehet pitävät neuvoa keskenänsä Herraa vastaan ja Hänen voideltuansa vastaan. Ja se nähdään myös tämän päivän evankeliumista, kuinka Daavidin sanat ovat täytetyt, koska maailman päämiehet pidit keskenänsä neuvoa, kuinka he saattaisit kiusata Kristusta ja saada Häntä vahinkoon.

Mutta me uskomme, että Hän saattaa niin vastata, ettei maailman päämiehet tällä kerralla vielä saata Häntä viekkaudellansa vahingoittaa. Sillä välillä saattavat Jeesuksen opetuslapset iloita, että se on tapahtunut, niin kuin Daavidi on sanonut. Ja niille tulee se suuri rukouksen voima, koska he saavat sen rohkeuden, että he saattavat tunnustaa koko maailman edessä, että kristillisyyden on oikia, ja oikia tarkoitus, koska kaikki on tapahtunut, mitä Raamatussa kirjoitettu on. Kuule, Herran Voideltu, mitä oikiat Jeesuksen opetuslapset rukoilevat. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 22: 15–22

15 Silloin Pharisealaiset menivät pitämään neuvoa, kuinka he hänen sanoissa solmeaisivat.

16 Ja he lähettivät hänen tykönsä opetuslapsensa Herodilaisten kanssa, sanoen: Mestari, me tiedämme sinun totiseksi, ja sinä opetat Jumalan tien totuudessa, et myös tottele ketään; sillä et sinä katso ihmisten muotoa.

17 Sano siis meille, kuinkas luulet: sopiiko keisarille antaa veroa taikka ei?

18 Mutta kuin Jeesus ymmärsi heidän pahuuksensa, sanoi hän: mitä te ulkokullatut kiusaatte minua?

19 Osoittakaat minulle veroraha. Niin he antoivat hänelle verorahan.

20 Ja hän sanoi heille: kenenkä on tämä kuva ja päällekirjoitus?

21 He sanoivat hänelle: keisarin. Niin hän sanoi heille: antakaat keisarille, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat.

22 Ja kuin he nämät kuulivat, ihmettelivät he, ja luopuivat hänestä, ja menivät pois.

Tämän päivän evankeliumissa on kirjoitettu, kuinka fariseukset menit pitämään neuvoa, kuinka he Jeesuksen sanoissa solmeisit. Heidän tarkoituksensa oli, että he stämmäisit Häntä lakiin, jos Hän puhuis jotakin valtakunnan lakia vastaan, eli valtakunnan asetuksia vastaan, eli Mooseksen uskoa vastaan.

Ensiksi pidit he neuvoa keskenänsä, mistä he saisit Häntä parhaiten kiinni. Sitte he otit muutampia Herodeksen joukosta todistajaksi eli vieraaksi mieheksi kruunun puolesta päällekantajaksi, jos Jeesus olis puhunut jonkun sanan, josta he olisit päässeet rupeamaan Häneen. Mutta tällä kerralla ei menestynyt heidän kavaluutensa, vaikka tarkoitus kyllä oli semmoinen, että he pääsisit maailman lain kautta eli kirkkolain kautta saamaan Häntä pois saarnaamasta ja opettamasta kansaa. Sillä riettaan orjilla on aina ollut sama tarkoitus kuin Saatanalla Jobin aikana, että he tahtovat ruveta nahkaan. Sillä Saatana sanoi Jumalalle: Nahka nahasta, ja kaikki mitä ihmisessä on, antaa hän henkensä edestä. Riettaalla on niin suuri kateus, että koska hän muutoin ei pidä puoltansa, täytyy hänen ruveta nahkaan.

Niin myös tekevät Saatanan orjat. Koska he muutoin ei pidä puoltansa tinkaamisessa, täytyy heidän viedä kristityitä kirkkolakiin ensinnä. Niin he teit Stefanuksen kanssa. Ja vielä nytkin on sama asia freistattu. Jos sitte kirkkolaissa tuomittaisiin kristityitä väärän

opin saarnaajaksi eli villihengeksi, niin pääsivät maailman orjat maailman lain kautta rupeamaan kristittyin nahkaan. Semmoinen viha on Saatanan orjain sydämessä, että he tahtovat juuri lain kautta hävittää kristityitä, koska Saatanan orjat ei saa pirttilain jälkeen rangaista kristityitä. Sama tarkoitus on nyt fariseuksilla, että he pääsisit kantamaan sen kansanhäiritsijän päälle, jos Hän olis puhunut jotakin, josta he pääsisit lain kautta häneen rupeamaan.

Meidän pitää tällä kerralla katselemaan, kuinka fariseukset pitävät neuvoa, kuinka he Jeesuksen solmeisit sanoilla, että he pääsisit tämmäämään Häntä lakiin, ja ottavat vielä Herodeksen joukosta kruunun miehiä vieraaksi mieheksi ja päällekkantajaksi.

Että fariseukset ovat menneet yhteen pitämään neuvoa, kuinka he Jeesuksen sanoilla solmeisit, olette te kaikki kuulleet tämän päivän evankeliumista. Fariseuksilla on semmoinen usko, että Jeesus Nasareenus on yksi väärä opettaja ja yksi kansanhäiritsijä, ja yksi suuri noita, joka on liitossa perkeleen kanssa, ja niin muodoin pitää Hänet kaikella muodolla hävitettämän ja kuoletettaman. Ja tämä väärä usko Nasareenuksesta on tullut siitä hengellisestä vihasta, joka kuohuu fariseusten sydämessä. Ja tämä viha on se käärmeen myrkky, joka paisuttaa heidän sydämiäns. Tämä on se viha, jonka Jumala varsin syntiinlankeemuksen jälkeen pani Vaimon Siemenen ja käärmeen siemenen välille. Ja se sama hengellinen viha on tullut siitä, että Nasareenus on soimannut fariseuksen lahkokuntaa ulkokullatuksi.

Koska nimittäin fariseukset välttävät ulkonaisia ja näkyväisiä syntejä, tekevät he salaa paljon vääryyttä, josta maallinen laki ei saa heitä kiinni. Ja jos vielä muutamat fariseukset tulisivat sakkoa vetämään maailman lain jälkeen, saattavat he kuitenkin kiertää kuninkaan lain, koska ei ole semmoista päällekkantajaa, joka tämmää heitä lakiin. Se

synnillinen kauppa, jota fariseukset pitävät kirkon ympäri, on kyllä kielletty laissa, mutta ei ole päällekkantajata. Nasareenus on soimannut fariseuksia, että he syövät leskein huoneita, että he kuurnitsevat hyttyitä ja nielevät kamelia. Se merkitsee, että fariseuksilla on kirikkaat silmät näkemään kristittyin vikoja, mutta omat synnit on peitossa, vaikka ne on niin suuret kuin kamelit eli hevoiset. Jos vielä kameli olis yksi rautakiiski, jonka fariseukset nielevät, niin on kuitenkin sama luonto tämän aikaisilla fariseuksilla, että he kuurnitsevat hyttyitä ja nielevät kamelia.

Fariseukset saattavat myös pimeydessä huorata, sillä ne tiesit kuitenkin, että se syntinen vaimo, joka itki Simonin huoneessa, oli huora. Ja mistä ne sen tiesit? Omasta koetelemuksesta ilmanki. Ja koska fariseukset tuovat huoran Jeesuksen tykö koetellaksensa antaako Hän katumattomalle huoralle synnit anteeksi, niin he luikahtavat kaikki ulos, koska Nasareenus sanoo: Joka on vapaa, heittäköön ensimmäisen kiven. Se merkitsee, joka on vapaa tästä huorasta, heittäköön ensimmäisen kiven. Niin fariseukset luikahdit kaikki ulos niin kuin häpiälliset koirat.

Mutta kyllä fariseukset sen tähden olit mielestänsä siviät ja hurskaat. Fariseus tulee kirkkoon rukoilemaan ennen kuin publikaani. Publikaani seisoo taampana sillä aikaa kuin fariseus seisoo ja rukoilee. Näin hän kuuluu rukoilevan: Minä kiitän sinua Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorintekijä eli niin kuin tämä publikaani. Me kuulemme siis, että vaikka fariseus on pahantekijä, vaikka hän on huora, vaikka hän on juomari, vaikka hän syö leskein huonetta, kyllä hän sen tähden on jumallinen kirkossa.

Koska nyt Nasareenus haukkuu semmoisia ulkokullatuksi, suukristityksi, valkiaksi seinäksi ja kyykäärmeen sikiäksi, siitä tulee fariseuksille viha. Siitä soimauksesta nousee fariseusten vanha Aatami. Ja koska fariseukset

ei tiedä, mistä paikasta he pääsisit ensinnä alkamaan Jeesuksen päälle kantamaan, niin menevät he pitämään neuvoa, kuinka he solmisit Häntä sanoilla. Juuri niin tekevät myös tämänaikaiset fariseukset kristityille. He tulevat ensinnä kokoon ja pitävät neuvoa, kuinka he saattaisit Häntä maailman lain kautta hävitetyksi. Ja koska fariseukset näin fundeeraavat, ottavat he vielä Herodeksen joukosta muutaman kruununmiehen vieraaksi mieheksi ja päällekantajaksi, sillä herodiaanit ovat kuningas Herodeksen käskyläiset.

Nyt pitää teidän tietämän, minkä tähden fariseukset ovat Nasareenukselle niin vihaiset. Viha on tullut siitä, että Nasareenus on heitä haukkunut ulkokullatuksi ja kyykäärmeen sikiksi. Hän on sanonut, että fariseukset kuurnitsevat hyttyitä ja nielevät kamelia. Se on: Fariseuksilla on kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja, mutta omia paskojansa net ei tahdo haistaa. Mistäs on tullut viha fariseusten sydämeen? Joo, siitä on tullut viha, että Nasareenus on soimannut heitä ja sanonut heitä ulkokullatuksi, koska he ovat lupauksia tehneet Jumalalle sekä kasteessa että Herran ehtoollisessa, että heidän pitää tekemän totisen katumuksen ja parannuksen. Semmoisia lupauksia ovat fariseukset tehneet Herran ehtoollisessa, että heidän pitää Jumalan tahtoa noudattaa ja parata heidän syntistä elämänsä. Senkaltaisia lupauksia ovat fariseukset tehneet Herran alttarin edessä, että heidän pitää uhraaman itsensä Jumalalle, mutta fariseukset ei muista niitä lupauksia, vaan he pilkkaavat vaan Jumalata jumalattomalla elämällänsä, huoruudella, juopumuksella, kirouksella, varkaudella ja viinakaupalla. Sillä ne fariseukset, jotka asuvat kirkon ympäri, ne pilkkaavat pahimmiten Jumalata synnillisellä kaupalla, niin että Nasareenuksen täytyi keran ottaa ruoskan ja ajaa pois niitä ostajia ja myyjiä yhtenä nautain kanssa. Ja mitkäpä [ne] on muut kuin naudat, ja pahemmat vielä kuin naudat, jotka tekevät pyhäpäivän

juomapäiväksi ja turhuuden päiväksi, ja kiros päiväksi, ja tappeluspäiväksi. Ja koska ne on päivällä eläneet niin kuin naudat, niin he elävät yöllä kans niin kuin naudat.

Mutta semmoiset on pahimmat vihaa kantamaan Jeesukselle Nasareenukselle. Semmoiset on ensimmäiset kantamaan Jeesuksen päälle, että Hän on kansanhäiritsijä ja julistaa väärää oppia, väärin selittää Raamatun sanoja, koska Hän sanoo niille, jotka pitävät synnillisistä kauppaa temppelin ympäri: Kirjoitettu on, minun huoneeni on rukoushuone, mutta te teette sen ryövärillen luolaksi.

Tämä oppi taitaa olla väärä oppi, että Nasareenus sanoo juomarille ja viinaporvarille: Te teette Jumalan huoneen ryövärillen luolaksi. Paha henki haisee suusta, koska he tulevat Jumalan temppeliin. Muutamat juovat Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä. Katso, semmoiset suuttuvat pahimmiten Nasareenukselle. Ja semmoiset fariseukset ovat kiivaimmat kantamaan Jeesuksen päälle, ja yllyttävät vielä villikansaa huutamaan: Ristiinnaulitse!

Siitä nämät fariseukset ovat suuttuneet Nasareenukselle, että Hän pilaa heidän viinakauppansa. Hän pilaa juomaritten jumalisuutta. Ei he saa juoda rauhassa. Ei huoratakaan saa huorata rauhassa. Fariseukset ei ole saaneet omantunnon rauhaa niin kauan kuin Nasareenus on elämässä. Tämä on oikea syy, minkä tähden fariseukset kantavat Jeesuksen Nasareenuksen päälle ja hakevat syyt Hänen opistansa, Hänen puheestansa, Hänen elämänsä. Ja koska muu konsti ei auta, niin täytyy heidän ruveta valehtelemaan ja kuuden markan miehiä hakemaan, jotka ovat valmiit vannomaan yhden eli kahden ryydyn edestä, että he ovat kuulleet Hänen sanovan niin ja niin.

Mitähän nyt fariseukset tuumaavat? Minkälaltaista neuvoa he nyt pitävät? Ja mistä he nyt pääsisit rupeamaan Nasareenuksen nahkaan? Ilmanki he nyt ottavat jonkun Herodeksen joukosta päällekantajaksi, jos he

saattaisit viisata, että Nasareenus kieltää veroa antamasta esivallalle. Se asia on nyt vielä koettelematta. Fariseukset ovat ennen kiussanneet Nasareenusta yhden huoran kanssa. Nyt he freistaavat toisella tavalla, jos he saisit jotakuta syytä Hänen päällensä. Sillä se on arvattava, että nämät fariseukset ei saa omantunnon rauhaa ennen kuin he saavat Nasareenusta pois. Niin kuin se kuninkaallinen huora ei saanut viholliselta yhtään rauhaa, ennen kuin hän sai Johanneksen pään vadin päällä, niin fariseukset ovat niin kuin palavain hiilten päällä. Ei he saa viholliselta yhtään rauhaa, ennen kuin he saavat Nasareenuksen pois, pois, pois. Sillä niillä on semmoinen usko, että tuo Nasareenus on pahempi vielä kuin perkele. Mutta jos he saisit jotakuta syytä Hänen päällensä, että he saisit Häntä pois, sitte vaan tulis heille ilo sydämeen. He tulisit sitte oikein puhdistetuksi lohikäärmeen veressä. He joisit varsin kraviaisia Hänen päällensä. Mutta tällä kerralla ei menestynyt heidän juonensa. Ei he saaneet paljon mitään syytä Hänen päällensä. Heidän täytyy mennä pois niin kuin häpiälliset koirat.

Ja koska nämät asiat ovat näin tapahtuneet, niin nähdään siitä, että Raamattu on täytetty. Erinomattain ovat Daavidin sanat täytetyt, koska hän sanoo toisessa psalmissa, että päämiehet keskenänsä neuvoa pitävät Herraa vastaan ja Hänen Voideltuansa vastaan. Siitä saavat nyt Jeesuksen opetuslapset sen vakuutuksen, että mitä päämiehet tekevät heitä vastaan, se on yhtä kuin olis Herraa vastaan tehty, ja Hänen Voideltuansa vastaan.

Siitä on nyt opetuslasten usko vahvistunut, että tämä kristillisuus on oikia, että Herra on ottanut heitä suojaansa. Sillä näin kuuluu heidän sanansa apostolitten teoissa, neljännessä luvussa, 24. ja seuraavaisissa värsyissä, koska Jeesuksen opetuslapset olit ensimmäisen kerran seisonet kirkkolaissa, oli myös heitä uhattu, ettei he saa enää saarnata Jeesuksen nimeen. Silloin, koska

opetuslapset sen kuulit, korotit he yksimielisesti äänensä Jumalan tykö ja sanoit: Herra, sinä olet Jumala, joka taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on, tehnyt olet, joka Daavidin, sinun palvelijas suun kautta puhunut olet; miksi pakanat kiukuitsevat ja kansat turhia aikovat? Maan kuninkaat yhteen menevät ja päämiehet kokoovat heitänsä Herraa vastaan ja Hänen Kristustansa vastaan, sillä he ovat tosin kokoontuneet sinun Poikaas Jeesusta vastaan, sekä Herodes että Pontius Pilatus, pakanain ja Israelin kansan kanssa, tekemään, mitä sinun kätes ja neuvos ennen aikonut oli, että tapahtuman pitäis. Ja nyt Herra katso heidän uhkaustansa ja anna sinun palvelijais kaikella uskalluksella sinun sanaas puhua, ja ojenna kätes parantamaan, ja että merkit ja ihmeet sinun pyhän Poikas Jeesuksen nimen kautta tehtäisiin.

Tämä suuri rukouksen voima on tullut Jeesuksen opetuslapsille sen merkillisen päivän perästä, kun he olit ensimmäisen kerran seisonet kirkkolaissa. Ja nyt Jeesuksen opetuslapset, koska te olette nähneet, että teille on tapahtunut Raamatun jälkeen, että maailman päämiehet ovat pitäneet neuvoa Kristusta vastaan, koska he ovat teitä vaatineet kirkkolakiin vastaamaan kristillisyydestä, jonka kautta teidän uskonne on vahvistettu. Olkaat nyt pelkäämättä, kaikella uskalluksella Jumalan sanaa puhumaan pakanoille, sillä Herra, jota vastaan päämiehet ovat pitäneet neuvoa, on teidän oma turvanne, teidän voimanne ja teidän väkevyytenne. Jos vielä Herodes tästä lähin panis muutampia opetuslapsia vankihuoneeseen, että juutalaiset tykkäisit hänestä, kyllä Herra vielä lähettää enkelinsä päästämään Pietarin ja Johanneksen irti vihollisen rautaviljoista.

Se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunnattu Kuningas vahvistaa teidän sydämenne Pyhällä Hengellänsä, että te saattaisitte vielä puhua maaherroille ja kuninkaille ja ruhtinaille, ja todistaa Jeesuksesta Nasareenuksesta ja Hänen voimastansa katuvaaisia armahtamaan ja autuaaksi tekemään, vaikka

kuinka maailman joukko pauhais, ja purisit hampaitansa, sillä te olette kuitenkin autuaat, koska teitä Jeesuksen tähden vihataan ja vainotaan, sillä näin he ovat ennenkin tehneet, että he saisit murhahalunsa täyttää.

Mutta viimein he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Amen!

Alkuperäinen (1 lehti puuttuu) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he vainosivat profeetaita, jotka teidän edellänne olivat.

Jesuksen opetuslapsilla on suuri palkka taivaassa, koska mailman ihmiset pilkkaavat ja vainoavat heitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta, valhetellen Jesuksen nimen tähden. Jesuksen opetuslapsia on vihattu maailman alusta ja tämä viha pysyy maailman loppuun asti. Joka paikassa, kussa oikeita kristittyitä on ollut, siinä on heitä vainottu. Ja jos heitä ei olisi vainottu, niin olisivat Vapahtajan sanat olleet turhat.

Niin kauvas kuin silmä näkee ja korva kuulee on tämä kristittyjen vainoominen ollut. Mutta kussa ei oikeita kristittyitä ole, siinä saavat kaikki armonvarkaats olla rauhassa. Ei maailma ole koskaan vihannut niitä, jotka kristityn nimeä kantavat ja elävät niin kuin pakanat. Ei maailma vihaa niitä, jotka kiroavat, huorintekevät, varastavat, juovat ja tappelevat. Semmoiset ovat rakkaat kristityt ja rakkaat Jesuksen ystävät, saati he ovat kastetut.

Mutta niin pian kuin joku tunnustaa itsensä kristityksi ja Jumalan lapseksi, varsin tulee fariseuksille kirkkaat silmät näkemään vikoja, että he pääsisivät kristittyin päälle kantamaan. Ja koska saatanan käskyläiset eivät ole mitään laillista syytä löytäneet, on heidän täytynyt valehdella kristittyin päälle, että he silläkään lailla pääsisivät kristittyitä sortamaan ja vahinkoon saattamaan. Siitä vasta arvataan, kuinka hirmuinen viha on maailman lasten sydämissä, koska vihollinen panee heitä valehtelemaan kristittyin päälle, että he ainakin pääsisivät imemään kristityin verta.

Mutta nyt sanoo Vapahtaja (Matt. 5: 11–12): *”Autuaat olette te, koska he pilkkaavat ja vainoovat teitä ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähdeni. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa!”* Se on

murheelliselle sielulle ja maailmalta ylönkat-sotulle Jesuksen opetuslapselle suuri armon lupaus, joka ylöspittää hänen toivonsa, koska perkeleen ja maailman voima karkaa hänen päällensä ja ei ole sitä, joka saattaa hänen palavan uunin liekistä pelastaa. Silloin on se armollinen Herra Jesus niin vahvistanut opetuslastensa uskon, etteivät he ole peljänneet ei maailmaa, ei perkelettä, ei kuolemaa, eikä helvettiä, vaan ovat saattaneet ilolla ja riemulla kuolla.

Ja niin me toivomme, että se armollinen Herra Jesus vielä nytkin vahvistaa niitten harvain sieluin uskon, jotka ovat joutuneet kärsimään pilkkaa, vainoa, nälkää, alastomuutta ja verenvuodatusta Jesuksen nimen tähden. Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat vahvistetut heidän kalliimmassa uskossaan, saattaisivat vielä Jumalan armon kautta uhrata itsensä, uhrata ruumiinsa, uhrata tavaransa ja uhrata henkensäkin Jesuksen nimen tähden. Sillä koska se suuri Ristinkantaja ei ole säästänyt yhtään ainoaa veren pisaraa, jota Hän ei ole antanut ulos vuotaa syntisten lunastukseksi, niin ei ole oikeat kristityt säästäneet henkeään Jesuksen nimen tähden, vaan ovat antaneet ruumiinsa raataa, keittää ja paistaa, meren syvyyteen upottaa, petojen repiä ja palavaan pätsiin heittää. Ja se suuri Ristinkantaja on niin vahvistanut heidän uskonsa, etteivät he ole paljon tunteneet ruumiin vaivaa. Ja omalla verellään ja kuolemallaan ovat he seilanneet uskonsa, koska he saattoivat ilolla ja riemulla kuolla Jesuksen nimen tähden.

Onkos nyt monta sielua, jotka saattaisivat ja olisivat halulliset jättämään itkeväiset puoliset, itkeväiset lapset, itkeväiset veljet ja sisaret, ja kuolemaan menemään Jesuksen nimen tähden? Ei ole niin monta, jotka saattaisivat kiskoa itsensä irti heidän sylistään ja kaulastaan ja mennä mestauspaikalle.

Mutta, Jumalan kiitos kuitenkin, ei ole peräti loppunut se toivo, ettei se armollinen Vapahtaja saattaisi vielä niin armollinen olla ja tehdä muutamia, ehkä harvoja sieluja niin vahvoiksi ja niin väkeviksi heidän kalliimassa uskossaan, että he saattaisivat jättää vanhemmat, puoliset ja lapset, että he saattaisivat kiskoa itsensä irti heidän kaulastaan ja mennä ilolla ja riemulla mestauspaikalle ja antaa verensä ja henkensä Jesuksen nimen tähden.

Niin on meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että Hän saattaisi vielä vahvistaa niitten harvain sydämet armonsa voimalla ja autuuden tuntemisella, että he saattaisivat veripunaisen marttyyrikruunun kanssa mennä taivaaseen ja sanoa taivaan enkeleille ja kaikille autuaallisille sieluille terveisiä kaikilta uskovaisilta, jotka vielä jäivät maan päälle odottamaan sitä autuaallista hetkeä, jona hekin pääsevät tervehtimään enkeleitä ja niitä kalliisti lunastettuja sieluja, jotka veisaavat voiton virttä Karitsan häissä Siionin vuorella, uudessa Jerusalemissa, johon kaikki lunastetut sielut pyrkivät, rientävät ja ikävöitsevät, muutamat hopummasti ja muutamat aivan hitaasti kulkevat ja muutamat aivan konttaavat.

Autuaat olette te, kalliisti lunastetut sielut, koska maailman ihmiset pilkkaavat ja nauravat teitä ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan valhetellen minun nimeni tähden. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he vainoivat profeetaita, jotka teidän edellänne olivat. Jos profeetaita ei olisi ennen vainottu, jos Jesta ei olisi ennen tapettu totuuden tunnustamisen tähden, niin taitaisi olla Jesuksen opetuslapsilla raskas uskoa, että heillä on suuri palkka taivaassa odotettavana, koska heitä pilkataan, häväistään ja vihataan heidän uskonsa ja kristillisyytensä tähden.

Mutta kun profeetat ovat ennen käyneet veripunaisen saunan kautta taivaaseen, joitten

veriset jäljet vielä tuntuvat elämän tiellä. Se suuri ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu kuningas on sitä samaa elämän ja kuoleman tietä vaeltanut, jonka jäljet vielä verkseltä näkyvät. Koska, sanon minä, Jesuksen opetuslapset ja ne harvat sielut, jotka niitten uskossa ovat, näkevät profeettain ja vielä sen suuren ristinkantajan jäljet Yrttitarihasta Golgatan mäelle, silloin saavat he olla vakuutetut, että kaikki, jotka niitä verisiä jälkiä seuraavat, pitää löytämän profeetaita ja sen suuren ristinkantajan taivaan valtakunnassa.

Seuratkaat nyt niitä verisiä askeleita, te harvat sielut, te ulosvalitut Jesuksen opetuslapset ja sinä ulosvalittu Jesuksen morsian, jonka veripunainen Kuningas on omalla verellään ostanut pimeyden ruhtinaalta ja kuolemallaan päästänyt vankeudesta. Seuraa nyt, Siionin tytär, sinun Kuningastasi ja sinun Vapahtajaasi. Seuraa nyt, sinä ulosvalittu morsian, Hänen askeleitansa, jotka vielä verkseltä näkyvät.

Katso nyt, Sionin tytär, kuinka veri on tippunut Hänen otsastansa ja Hänen kantapäistänsä joka askeleeseen, jolla Hän on polkenut tätä syntistä maata. Jos sinä niitä verisiä askeleita seuraat, niin sinävissimmästi löydät Hänen Sionin vuorelta taivaallisen häävään kanssa. Jos tahtoo välistä väsymys tulla, jos polvet rupeavat nääntymään, jos kädet ja jalat rupeavat vapisemaan ristin kuorman alla, niin kumarra silloin polviasi Jesuksen niemeen, huuda niin korkealla äänellä, että se kuuluu taivaaseen asti, ja rukoile, että se suuri ristinkantaja antaisi sinulle voimaa ja väkevyyttä, että sinä jaksaisit vielä noudattaa Hänen verisiä askeleitaan Yrttitarihasta Golgatan mäelle.

Jos vielä koko maailma ja koko helvetin voima rupeaisivat liikkumaan, niin muista aina niitä lohdullisia sanoja: *”Autuaat olette te, koska he pilkkaavat ja vainoovat teitä ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun nimeni tähden. Iloitkaat ja*

riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa!” Kuule, sinä veripunainen Kunigas, murheellisten, katuvaisten ja alaspainnettuin huokaus, koska he huokaavat sinun tykösi. Isä meidän, jne.

EVANKELIUMI MATT. 22: 15–22

15 Silloin Pharisealaiset menivät pitämään neuvoa, kuinka he hänen sanoissa solmeaisivat.

16 Ja he lähettivät hänen tykönsä opetuslapsensa Herodilaisten kanssa, sanoen: Mestari, me tiedämme sinun totiseksi, ja sinä opetat Jumalan tien totuudessa, et myös tottele ketään; sillä et sinä katso ihmisten muotoa.

17 Sano siis meille, kuinkas luulet: sopiiko keisarille antaa veroa taikka ei?

18 Mutta kuin Jeesus ymmärsi heidän pahuutensa, sanoi hän: mitä te ulkokullatut kiusaatte minua?

19 Osoittakaat minulle veroraha. Niin he antoivat hänelle verorahan.

20 Ja hän sanoi heille: kenenkä on tämä kuva ja päällekirjoitus?

21 He sanoivat hänelle: keisarin. Niin hän sanoi heille: antakaat keisarille, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat.

22 Ja kuin he nämät kuulivat, ihmettelivät he, ja luopuivat hänestä, ja menivät pois.

Saattavatkos katuvaiset omistaa itselleen näitä armon lupauksia: ”Ei Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma pitää Hänen kauttansa vapahdettaman?” Katuvaisille vissimmästi nämät sanat kuuluvat, mutta eivätpä voi katuvaiset jaksaa kaikesti omistaa näitä armon lupauksia. Sillä heille on omanvanhurskauden perkele suuttunut, niin että hän tulee kantamaan heidän päällensä, että he ovat suljetut Jumalan armosta.

Omanvanhurskauden perkele tuomitsee heitä ja sanoo: ”Ei Jumalan Poika ota semmoisia vastaan, jotka niin suuret syntiset ovat. Niillä pitää oleman puhdas sydän, joita

Jumalan poika saattaa ottaa armoonsa. Ei semmoiset kelpaa Jumalan pojalle, joilla on niin paha sydän ja niin paljon pahoja ajatuksia, himoja ja haluja.” Omanvanhurskauden perkele herättää ensin muita perkeleitä kiusaamaan katuvaisia, niin kuin huoruuden perkeleen, vihan perkeleen, ahneuden perkeleen ja sitten hän tulee itse niin kuin valkeuden enkeli saarnaamaan katuvaisille: ”Et sinä ole parempi kuin rietas. Jumalan pojan täytyy sinua tuomita.”

Niin saarnaa omavanhurskaus katuvaisille. Ja sen tähden eivät he saata eivätkä jaksaa omistaa näitä kalliita armon lupauksia: ”Ei Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma Hänen kauttansa vapahdettaisiin.” Tuo sana maailma on ihmeellinen sana, jonka ne saattavat paremmin omistaa, jotka maailmasta ovat kuin ne, jotka eivät ole. Jos Jesus olisi sanonut Nikodemukselle: ”Ei Jumala ole lähettänyt tuomitsemaan katuvaisia ja epäileväisiä sieluja”, niin olisivat murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset sielut saattaneet paremmin omistaa nämät armon lupaukset itsellensä. Mutta maailma ja ne, jotka maailmasta ovat, omistavat tämän sanan paremmin ja sanovat: ”Ei Jumala ole tuominnut, miksipä Jumala on niin sanonut: ei Jumala ole lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa?”

Mutta epäileväiset eivät voi jaksaa omistaa tätä armon lupausta, vaikka maailma omistaa. Katumattomat huorat, varkaat, viinaporvarit ja juomarit kyllä omistavat näitä armon lupauksia, mutta katuvaiset, murheelliset ja alaspainnetut eivät voi jaksaa kaikesti omistaa itselleen näitä armon lupauksia sen tähden, että omanvanhurskauden perkele on niin hirmuinen tuomitsemaan ja päälle kantamaan, että he vajoovat epäilykseen, vaikka koko Raamattu todistaa ja osoittaa, että maailman kanssa ymmärretään juuri niitä murheellisia sieluja, jotka ovat murheessa, epäilyksessä, tuskassa, vaivassa ja kovassa ahdistuksessa, jotka eivät näe edessään muuta kuin kuoleman tuomiota ja

pohjattomuutta. Niille tosin ovat nämät sanat kirjoitetut: *”Ei Jumala ole lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma pitää Hänen kauttansa vapahdetta-man.”*

Mutta toinen on tuomion sana: *”Joka ei usko, se on jo tuomittu.”* Nyt tuntevat katuvaiset ja epäileväiset sielut tämän tuomion, joka tulee uskottomille. He tuntevat kuinka onnettomassa tilassa he ovat, koska he epäilevät Jumalan armosta. He tuntevat, että he ovat niin kuin helvetissä. Mutta yhtä hyvin soimaa heitä omanvanhurskauden perkele niin kovin, että he ylönantavat kaiken toivon, kaiken uskalluksen ja kaiken huutamisen armon oven päälle. Muutamat tulevat juuri voimattomiksi ruumiin ja sielun puolesta.

Mutta kuulkaat nyt, te epäileväiset ja uskottomuuteen alaspainetut sielut! Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, kuin uskoo Hänen päällensä, ei pidä hukkuman, vaan iankaikkisen elämän saaman. Te olette nyt se maailma, jonka tähden Hän on antanut ainoan Poikansa. Ei ole Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa. Te epäileväiset olette nyt se maailma, jota Jumalan Poika on tullut auttamaan synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Te olette ainoat sielut maailmassa, joita Jumala saattaa armahtaa ja vastaanottaa. Te olette ainoat sielut maailmassa, jotka tunnette teidän onnettomuutenne, teidän hätänne ja alastomuutenne. Te olette ne ainoat sielut maailmassa, joitten tähden Jumalan Poika on astunut alas taivaasta. Te olette ne kuoleman varjossa olevaiset, joita Jumalan Poika on tullut lunastamaan.

Ottakaat Jumalan Poika vastaan, koska Hän on tullut tarjoomaan itsensä teille. Hän on joutunut vankeuteen, että te pääsisitte irti kuoleman ja perkeleen kahleista. Hän on antanut itsensä kuolemaan, että te saisitte elää. Hän on astunut alas helvetiin, että te saisitte astua ylös taivaaseen. Ottakaat

Häntä vastaan, ja älkää enää saattako Häntä murheelliseksi. Älkää enää kiusatko Häntä epäuskollanne.

Katso, nyt kuolee Jumalan Poika murheesta, jos ette tule Hänen tykönsä semmoisena kuin te olette: alastomana, raajarikkona, ja riettaan kaltaisena. Älkää antako Hänen verensä hukkaan juosta teidän tähtenne, vaan korjatkaa Jumalan Karitsan verta, vaikka kuinka musta ja saastainen teidän sydämenne astia olisi. Nyt ovat kukastiesi viimeiset pisarat tippumassa Hänen haavoistaan. Korjatkaa pian Jumalan Karitsan verta, murheelliset, katuvaiset, epäileväiset ja alaspoljetut sielut, ennen kuin veri jättää teidän, ennen kuin Joosef ja Nikodemus panevat Hänen kuolleen uskon hautaan.

Noudattakaat Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarihasta Golgatan mäelle. Seisokaat ristin kohdalla katsellen Hänen vaivojansa siihen asti, että te saatte tuta Hänen verensä voimaa teidän sydämissänne. Huutakaat, te vaivaiset: *”Jesus, Davidin Poika, armahda meidän päällemme!”* Huutakaat, te sokeat, ennen kuin Jesus Natsarenius menee sivu, ja uskokaat, että Jumalan Poika on teidän tähtenne maailmaan tullut, ja on teidän tähtenne siinä suuressa tuskassa ja vaivassa ollut. Uskokaat, että te olette se maailma, jota Jumala on niin rakastanut, että Hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, kuin uskoo Hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta iankaikkisen elämän saaman. Te murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset sielut, te olette se maailma, jota Poika ei ole tullut tuomitsemaan.

Ja te armoitetut sielut, joille se armo on tapahtunut, että olette jaksaneet uskoa Hänen päälleen! Te ymmärrätte, ettei Jumalan Poika ole tullut teitä tuomitsemaan, vaan että te tulette Hänen kauttansa vapahde-tuiksi. Ja te olette myös se maailma, jota Jumalan Poika on tullut auttamaan synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Te olette

se maailma, jota Jumalan Poika ei saata tuomita.

Rukoilkaat kaikkein epäileväisten edestä, jotka huokaavat kuoleman varjon alla, että kaikki epäuskon vangit pääsisivät irti, että uskottomat rupeaisivat uskomaan, että kaikki murheelliset pääsisivät iloitsemaan, että kaikki alastomat raukat saisivat häävaatteet, että kaikki katuvaiset saisivat armon, että kaikki, jotka ovat alkaneet seuramaan Jesusta, kostuisivat teidän kanssanne Isänmaalle. Me toivomme, että Jumala, joka on niin rakastanut maailmaa, että Hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen kuin uskoo

Hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta ijankaikkisen elämän saaman.

Me uskomme, että Hän kuulee murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuihin huokaukset. Me uskomme, että heidän pitää näkemän Jumalan Pojan kirkastettuna Siionin vuorella. Heidän pitää näkemän sen suuren ristinkantajan, orjantappuroilla kruunatun kuninkaan, verisissä vaatteissa sotkuvan viinakuurnan ja pusertavan punaisia viinamarjoja, että Hän saisi makeaa viinaa, joka Pohjanmaalla kasvanut on. Ja silloin pidetään Karitsan häät Siionin vuorella. Aamen.

Jäljennös. Olga Palton kokoelmasta Oulun maakuntaarkistosta. Uusi Postilla N:o 71 (1897)

Enkeli sanoi Tobialle: Kuningasten ja päämiesten neuvoa ja salaisuutta pitää salattaman, mutta Jumalan töitä pitää julistettaman ja julistettaman.

Nämät sanat löytyvät kirjoitettuna Tobiaksen kirjassa, ja me kuulemme niistä, että ihmisen pitää salaaman kuningasten neuvoja; mutta Jumalan töitä pitää julistettaman. Kuitenkin tekevät ihmiset vastoin tätä käskyä. Jos kuningas sanoo jollekulle, mitä hän aikoo tehdä, niin on harva mies niin uskollinen, että hän saattaa sen salaisuuden pitää takanansa, ettei hän ilmoita sitä kenellekään. Vaikka se tulee vahingoksi valtakunnalle, jos joku ilmoittaa kuningasten salaiset neuvot, mutta Jumalan armotöitä ei tahdo moni ilmoittaa, sillä riettaalle tulee suuri vahinko ja häpeä, jos joku rupeis maailmalle huutamaan, mitä Jumala on hänessä vaikuttanut.

Jos esimerkiksi yksi kristitty rupeis sanomaan maailmalle, kuinka Jumalan Henki on hänessä vaikuttanut sydämen ja mielen muutoksen, ja kuinka hän on tuntenut Jumalan armo vaikutuksia, varsin suuttuu vihollinen ja sanoo: Sinä kerskaat itseäs, sinä teet itses hyväksi. Vihollinen ei tahdo antaa sitä kunniaa Jumalalle, että Jumala olis jotakin hyvää tehnyt. Vihollinen tahtoo paljon vääryyttä löytää Jumalan hallituksessa. Jumala on vihollisen mielestä yksi väärä Jumala, joka niin hurskaan ja kunniallisen miehen tuomitsi helvettiin. Ja sen tähden hän ei anna Jumalalle sitä kunniaa, että Jumala olis jotakin hyvää vaikuttanut. Maailman jumala tahtoo sen kunnian itsellensä omistaa, että hän on sen tehnyt, mitä Jumala on tehnyt.

Kyllä vihollinen suopi senkaltaisia Jumalan töitä ilmoittaa, joita hän on pilannut, esimerkiksi luomisen työt. Vihollinen sallii kyllä orjiensa olla siinä uskossa, että het ovat Jumalan kuvaan luodut, sillä hän tietää hyvin, ettei heissä ole Jumalan kuva enää, koska hän on luomisen jälkeen pilannut sen

Jumalan kuvan ja maalannut Jumalan kuvan mustaksi, eli muuttanut Jumalan kuvan riettaan kaltaiseksi. Kyllä rietas sallii orjiensa tunnustaa, että Jumala on heidän Isänsä, sillä hän tietää hyvin, ettei Jumala ole heidän Isänsä, niin kauan kuin he tekevät mustan isän töitä.

Mutta sitä vihollinen ei sallii, että ihmiset julistavat senkaltaisia Jumalan töitä, joita vihollinen ei saata pilata, niin kuin esimerkiksi Jumalan armo vaikutuksia. Niitä ei saata vihollinen pilata, koska ne tuntuvat ihmisessä, mutta hän tahtoo niitä tyhjäksi tehdä, ja uskottaa vielä orjiensa, että net on riettaalta, esimerkiksi heräys ja omantunnon vaiva. Ei ne ole muut kuin riettaan vaikutukset. Niin myös armonmerkit ja hengellinen ilo. Rietas niitä on vaikuttanut, niin sanovat vihollisen orjat. Niin myös hengellinen murhe, ei se ole muu kuin vihollisen konstit. Kaikki, mitä Jumala tekee ja jota vihollinen ei saata muuttaa, pilata eli turhaksi tehdä, sen vihollinen ottaa ja omistaa itsellensä eli uskottaa orjiensa, että net on hänen työnsä.

Mutta ei vihollinen sallii sitä, että hänen työnsä tulis ilmi, josta hänelle itselle tulis häpeä. Esimerkiksi huoruus, varkaus, valhe. Riettaalla on niin suuri kunnia, että hän kieltää pois synnintunnustuksen ja sanoo: Ei tarvitse semmoisia maailmalle huutaa. Hän tahtoo aina peittää ja salata syntiänsä, ettei maailma sais tietää, mitä hän on pimeydessä värkännyt. Koska maailma pitää häntä siveänä ja kunniallisena miehenä, tahtoo hän aina sen kunnian itsellensä omistaa, että hän on yksi siveä, rehellinen ja kunniallinen mies. Jos joku tunnustaa hänen päällensä syntiä, niin hän kieltää pois ja sanoo: Sinä valehlet. Ei hän ota syntiä päällensä, jos mikä olis.

Koska ensimmäinen vaimo tunnusti hänen päällensä syntiä, suuttui hän vaimon siemenelle ja tahtoo niitä hävittää, jotka hänen töitensä saattavat valkeuteen. Sanalla sanottu: Riettaalla on niin suuri kunnia, että hän kieltää ja peittää omia pahoja töitä, että maailma aina ajattelisi hänestä hyvää. Mutta niitä Jumalan töitä, joita hän ei saata pilata, muuttaa eli tyhjäksi tehdä, niitä hän omistaa itselensä ja antaa orjillensa sen uskon, että Jumalan Hengen vaikutukset ovat riettaalta. Ja vaikka hän ei saa heränneitä siihen uskoon, että Jumalan Hengen vaikutukset ovat riettaalta, kuitenkin panee hän niitä häpeämään, ettei heidän pitäis ilmoittaman Jumalan Hengen vaikutuksia. Jos nimittäin heränneet sielut rupeisit maailmalle huutamaan, mitä he ovat tunteneet Jumalan Hengen vaikutuksesta, niin tulis Jumalalle sen kautta kunnia.

Mutta riettaalla on niin suuri kateus, ettei hän sois ollenkaan, että joku sielu maan päällä antais Jumalalle kunnian ja tunnustais julkisesti, että Jumalan Henki on hänessä tehnyt työtä. Sen tähden panee vihollinen niitä vastaheränneitä häpeämään Jumalan Hengen töitä, ettei he tohdi ilmoittaa kenellekään, mitä Jumalan Henki on vaikuttanut heidän sydämissäns. Jos he nimittäin ilmoittaisit Jumalan Hengen vaikutuksia maailmalle, niin maailmanlapset rupeavat niitä heränneitä pilkkaamaan ja sanomaan: Te kerskaatte itseänne. Te teette itseänne hyväksi. Niin kuin Mooseksen veli Aaron ja sisar Mirjam sanoit: Tyhjä Mooseksen kauttakos Jumala puhuu? Niille tuli kateus, ja kateuden rietas pani niitä pilkkaamaan Moosesta, että hän teki itsensä hyväksi.

Muut maailman orjat suuttuivat Moosekselle ja sanoit: Se on teille ylönpaljon, sillä kansa on kaikki pyhä. Miksi te korotatte teitä Heran kansan päälle? (4 Moos. 16:3). He tahdoit soimata Moosesta ylpeydestä, koska he itse olit ylpeydessä. Jos taas herännyt ihminen ei saata salata Jumalan Hengen vaikutuksia, niin sanovat riettaan orjat: Jo sekin

tuli hulluksi. Koiran tauti on sille tarttunut. Jo sekin tuli villihengeksi. Tämän maailman pilkkaamisen ja vainoamisen tähden panee vihollinen muutampia vastaheränneitä häpeämään Jumalan töitä ja salaamaan Jumalan Hengen vaikutuksia, ettei kunnia tulis Jumalalle annettavaksi, mutta riettaalle.

Mutta me kuulemme nyt edellä mainituista sanoista, jotka löytyvät kirjoitettuna Tobiaksen 12: 7, että enkeli käski hänen julistaa Jumalan töitä, koska hän sanoi: Kuningasten ja päämiesten neuvoa ja salaisuutta pitää sallattaman, mutta Jumalan töitä pitää korkeasti ylistettämän ja julistettaman. Olikos siis enkeli hengellisessä ylpeydessä, koska hän käski Tobiaksen huutaa maailmalle, mikä suuri armo hänelle oli tapahtunut.

Nyt antavat muutamat armonvargaat myöten, ettei se ole hengellisessä ylpeydessä, joka puhuu Jumalan armosta, sillä he saattavat itsekin tunnustaa, että he makaavat joka päivä Vapahtajan verisessä ristinjuuressa. Ja kyllä vihollinen sallii heidän sen verran huutaa maailmalle, sillä hän tietää, että armonvargaat ovat salaiset Jeesuksen ristinjuholliset, vaikka he luulevat itse olevansa hänen ristinsä juuressa. Mutta sen synnintunnustuksen he kieltävät peräti pois, ja sanovat: Ei kukaan tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa.

Sen synnintunnustuksen kautta tulee nimittäin riettaalle häpeä. Sen tähden hän ei salli orjiensa tunnustaa syntiänsä. Mutta mitäs ne sanat merkitsevät, jotka löytyvät kirjoitettuna neljännessä Mooseksen kirjassa, viidennessä luvussa ja seitsemännessä värsyssä: *”Heidän pitää tunnustaman rikoksensa kuin he tehneet ovat, ja pitää päänänsä sovittaman vikansa.”* Mutta armonvargaat tahtovat selittää tämän paikan niin, että ihmisen pitää tunnustaman rikoksensa ainoastans lähimmäiselle, jota vastaan hän on rikkonut, mutta ei muille. Meidän täytyy siis hakea muita Raamatun paikkoja, jotka

osottavat, että Jumala vaatii julkisen synnin-tunnustuksen.

Mutta koska tämän päivän evankeliumissa annetaan meille yksi esimerkki, kuinka maailman kunnia estää yhden armoa etsiväisen sielun tunnustamasta maailman edessä sen huonon ja viheliäisen tilaisuuden, jossa hän tuntee itsensä olevan, ja kuinka se sama kunnian rietas panee muutampia armoa tarvitsevaisia varastamaan armoa Vapahtajalta, niin olis tarpeellinen rukoilla Jumalata ja sitä Suurta Ristinkantajata, että hän aukaisis kaikkein sokeain raukkain silmät näkemään, kuinka vihollinen maailman kunnian tähden eksyttää niitäkin, jotka tuntevat viheliäisyytensä ja panee niitä armoa tarvitsevaisia sie-luja salaamaan sen huonon tilaisuuden, jossa he ovat, ja varastamaan armoa Vapah-tajalta.

Jospa nyt kaikki punaista tautia sairastavai-set ilmoittaisit julkisesti maailman edessä, kuinka huonossa ja viheliäisessä tilaisuudessa he ovat, että koko maailma saapi tie-tää, mikä heitä on pakottanut armoa kerjää-mään. Kuulkoon se suuri ja ylistetty taivaan Kuningas kaikkein viheliäisten, murheellisen ja alaspainettuin huokauksen. Isä mei-dän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 9: 18–26

18 *Kuin hän nämät heille puhunut oli, katso, niin päämies tuli ja kumarsi häntä, sanoen: nyt on minun tyttäreni kuolemalansa; mutta tule ja pane kätes hänen päällensä, niin hän virkooa.*

19 *Niin Jesus nousi ja seurasi häntä, ja hänen opetuslapsensa.*

20 *Ja katso, vaimo, joka oli kaksitoista-kymmentä ajastaikaa punaista tautia sairastanut, kävi takana, ja tarttui hänen vaatteensa liepeeseen;*

21 *Sillä hän oli itsellensä sanonut; jos minä ainoastaan rupeen hänen vaatteesensa, niin minä tulen terveeksi.*

22 *Niin Jesus käänsi itsensä, näki hänen ja sanoi: ole hyvässä turvassa, tyttäreni!*

sinun uskos on sinun terveeksi tehnyt. Ja vaimo tuli sillä hetkellä terveeksi.

23 *Ja kuin Jesus tuli päämiehen huoneeseen, ja näki pillein soittajat ja kansan hymisevän,*

24 *Sanoi hän heille: menkää pois; sillä ei piika ole kuollut, vaan hän makaa. Ja he nauroivat häntä.*

25 *Mutta kuin kansa oli ajettu ulos, meni hän sisälle ja tarttui hänen käteensä, ja piika nousi.*

26 *Ja sen sanoma kuului kaikkeen siihen maahan.*

Tämän päivän evankeliumissa on ylös kirjoitettu kaksi ihmetyötä, joita Jeesus teki. Ensiksi paransi hän yhden vaimon, joka oli punaista tautia sairastanut kaksitoista kymmentä ajastaikaa. Toiseksi herättää hän yhden päämiehen tyttären kuolleista.

Me otamme sen ensimmäisen tapauksen tutkistellaksemme, kuinka net, jotka freistaavat salaa varastaa armoa Vapahtajalta, täytyvät viimein julkisesti tunnustaa, kuinka he ovat tehneet.

Meidän täytyy ensinnä ottaa vaaria siitä, että evankelistat Markus ja Luukas ovat kirjoittaneet enemmän tästä vaimosta, joka oli kaksitoista ajastaikaa punaista tautia sairastanut; joista me olemme saaneet tietää, että tämä vaimo, joka väen keskellä naaki, ja pääsi myös niin liki Vapahtajaa, että hän sai koskea Hänen vaatteeseensa, oli aikonut sanan puhumatta lähteä kotia. Mutta koska Vapahtaja rupeis tutkimaan, kuka Häneen oli koskenut, häätyi tämä vaimo vapistuksella tunnustaa, kuinka hän oli tehnyt. Siitä me arvaamme, ettei armonvargaat saa niin ilman tutkimatta mennä sen varastetun armon kanssa.

Mutta vaikka nyt tämä vaimo pääsi varastamaan armoa sillä tavalla, kuin evankeliumissa on ylöskirjoitettu, ei siitä seuraa, että kaikki armonvargaat pääsevät niin liki Vapahtajaa, että he saattavat totisesti varastaa Hänen armonsa. Sillä muutamat ei ole

koskaan sitä punaista tautia sairastaneet, ja yhtä hyvin luulevat he, että Vapahtaja on heille armollinen. Se suuri väen paljous, joka silloin kurkistelemisen tähden seurasi Jeesusta, ja tunki likimmäiseksi, oli aivan joutilas väki, joka oli tyhjä kurkistelemisen tähden tullut kokoon. Ja ne tunkisit ja pakkaisit likimmäiseksi Vapahtajaa, he luulit ilmanki olevansa mahdolliset koskemaan Häneen. Ja niin tekevät vielä nytkin suruttomat. He pakkaavat ja tunkevat itsensä likimmäiseksi Vapahtajaa, vaikka heillä ei ole mitään hätää. Ja koska sitte kysymys tulee, kuka Häneen on koskenut, niin kieltävät kaikki. Tämä joutilas surutoin kansa on vähän ajan perästä valmis huutamaan *"ristiinnaulitse."* Semmoinen se nyt on suruttoman kansa rakkaus Vapahtajalle, vaikka he luulevat, että he makaavat Vapahtajan helmassa. Toisen vuoron he huutavat *"hoosianna Daavidin Pojalle"* ja toisen vuoron he huutavat: *"Ota pois, ristiinnaulitse!"*

Mutta se on vielä ihmeellisempi, että net harvat sielut, jotka sairastavat punaista tautia, saattavat vielä varastaa armoa niin kuin tämä vaimo, joka häpiän eli maailman kunnian tähden ei vihtinyt tulla Vapahtajan silmäin eteen ja julkisesti tunnustaa, minkäkaltainen tauti hänellä oli, ei kehdannut langeta polvillensa ja rukoilla, että Herra Jeesus auttais häntä, ei tohtinut huutaa *"Jeesus, Daavidin Poika, armahda minun päälleni."* Mutta kunnian rietas pani häntä naakimaan ja väen keskellä tukkimaan, että hän pääsis niin liki Vapahtajaa, että hän sais koskea Hänen vaatteensa liepeeseen. Tällä vaimolla oli siis juuri varastama meininki, ja ne uskottomat raukat, jotka sanovat, ettei ihminen saata varastaa armoa, saavat nyt nähdä tämän vaimon esimerkistä, kuinka seppä armonvaras on naakimaan Vapahtajan selän takana.

Muut hädässä olevaiset ihmiset bruukaavat aina tulla Vapahtajan silmäin eteen ja valittaa hätäänsä. He pruuukaavat langeta polvillensa ja rukoilla. Ja ne, jotka sokeuden tähden ei saata tulla juuri liki Vapahtajaa,

huutavat kuitenkin kaukaa: Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme. Mutta tämä vaimo rupeis juuri kauniisti varastamaan armoa. Mutta se oli ihmeellinen, että se varkaus kävi hänelle joltisesti laihin. Mutta koska kysymys tuli, kuka häneen oli koskenut, niin kielsit kaikki. Ja tämä vaimo ei tohtinut varsin ilmoittaa itseänsä. Maailman kunnia oli hänessä niin suuri, että hän olis kyllä niin kuin varas koira, ja sanan puhumatta, lähtenyt pois, jos Jeesus ei olis alkanut kovemmin tutkistelemaan, kuka Häneen on koskenut.

Kyllä vissimmästi Vapahtaja tiesi, kuka se oli, mutta Hän tahtoi koetella sitä vaimoa, jos maailman kunnia laskis häntä tunnustamaan varkautensa. Nyt muistelevat evankelistat Markus ja Luukas siitä vaimosta, että hänen täytyi viimein tunnustaa varkautensa. Koska nimittäin tämä vaimo näki, ettei tämä asia ole salattu, niin tuli hänelle hätä. Markus sanoo, että tämä vaimo pelkäsi ja vapisi, että hän tiesi, mitä hänen kohtaansa tapahtunut oli. Ja Luukas sanoo, että hän tuli vapisten ja maahan lankesi Hänen eteensä, ja julisti kaikelle kansalle, minkä syyn tähden hän oli Häneen ruvennut.

Tässä näet sinä, armonvaras, ettei Jeesus laske armonvarkaita ilman tutkimatta. Toiseksi näet sinä, minkäkaltainen pelko ja vapistus tulee armonvarkaille, koska omantunto alkaa soimaamaan, että he ovat ilman luvatta koskeneet Vapahtajan pyhää persoonaa. Kolmanneksi näet sinä, että armonvarkaat täytyvät viimein tunnustaa koko maailman edessä, minkä syyn tähden he ovat salaisesti ja ilman luvatta Häneen koskeneet.

Vaikka tämän aikaiset armonvarkaat sanovat: Ei tarvitse kukaan maailmalle huutaa, minkä syyn tähden hän on Vapahtajaan koskenut, eli minkä syyn tähden hän on alkanut varastamaan armoa. Mutta tämä vaimo kuitenkin häätyi tunnustamaan, ei ainoastans Vapahtajalle, vaan koko kansalle, kuinka hän oli punaista tautia sairastanut kaksitoista

ajastaikaa, ja kuinka hän oli ajatellut, koska hän meni varastamaan armoa Vapahtajalta. Se punainen tauti oli nimittäin yksi häpeällinen tauti, vaikka se oli Jumalalta päälle pantu. Mutta maailman edessä se luetaan häpeälliseksi. Ja sen tähden ei vihtinyt armonvaras tunnustaa ennen kuin hätä tuli, että hänellä oli semmoinen tauti. Kunnian rietas pani häntä salaamaan sitä. Ja niin panee vielä nytkin kunnian rietas muutampia salaamaan sitä, että heille on punainen tauti tarttunut.

Ei he vihti sitä ilmoittaa maailmalle, sillä he pelkäävät, että heitä pilkataan. Se on maailman edessä häpeä, että he ovat semmoiseksi joutuneet. He kostantavat paljon lääkäritten päälle, mutta ei punainen tauti ole semmoinen tauti, että lääkärit saattavat sen parantaa. Evankelistat muistelevat, että se tuli pahemmaksi, mutta ei paremmaksi, koska hän oli lääkäritten tykö käynyt. Ei saata nimittäin hengelliset puoskarit parantaa niitä, jotka punaista tautia sairastavat. Ja ei ole yksikään muu tohtori, kuin ainoastans yksi Vapahtaja, joka saattaa sen taudin parantaa. Mutta se on pahempi, että semmoiset sairastavat ei mene varsin Vapahtajan tykö, ja vielä pahempi, että he tulevat salamyhkäisyydessä, tunkevat sen suruttoman väen läpitse, eikä tule julkisesti Vapahtajan ja koko maailman silmään edessä tunnustamaan, itkemään ja rukoilemaan sitä Suurta Ristin kantajata, että Hän suuresta armostansa auttais heitä, vaan he naakivat selän takana, varastavat armoa Vapahtajalta.

Semmoiset ovat nyt ne armonvargaat, jotka sairastavat sitä punaista tautia. Ne ovat totisesti armoa tarvitsevaiset, mutta heillä on niin suuri maailman kunnia, ettei he tohdi ilmoittaa itseänsä maailmalle, eikä myös Vapahtajalle, ennen kuin tutkistelemus tulee, kuka Häneen on koskenut. Vieläpä se surutoin joukko, joka ilman aikaansa ja kurkistelemisen tähden pakkaa Vapahtajan päälle ja ahdistaa joka kantilta, ja kohta polkevat häntä jalvoillansa. Ne kieltävät kaikki, ettei

he ole koskeneet Häneen. Kyllä ne jaksavat valehdella, ettei he ole ahdistaneet häntä, vaikka ne ovat synnin kyynäspäällä häntä lykänneet ja jalvoillansa polkeneet ja ruumiillansa ahdistaneet Hänen pyhää persoonaansa. Yhtä hyvin ne kieltävät ja valehtelevat, ettei he ole Häneen koskeneet.

Tämä surutoin ja joutilas joukkokunta ovatki niin rohkiat tunkemaan, tukkimaan ja pakkaamaan Vapahtajan päälle, että Pietarin täytyi sanoa Vapahtajalle: Mestari! Kansa ahdistaa ja tunkee sinua. Pietari tyhmistyi sitä tyhmyyttä, ja moitti sitä, että tämä joutilas väki ei pitänyt Vapahtajaa paremmassa arvossa, eikä hävennyt ollenkaan tunke-masta ja pakkaamasta Hänen päällensä. Mitäpä net huolivat, jotka ovat niin kuin hattarat ja mettänperkeleet, ei he ymmärrä pelätäkään Jumalan Poikaa. Mutta älä huoli, koska tuomio tulee, silloin he saavat nähdä, ketä he ovat polkeneet ja ahdistaneet. Kyllä he silloin rupeavat soimaamaan Vapahtajaa, niin kuin Hän jo edeltäpäin on ilmoittanut: *"Herra! Sinä olet saarnannut meidän ka-duilla, ja me olemme saarnanneet sinun nimees, me olemme syöneet ja juoneet sinun kanssas."* Se merkitsee: Me olemme hyvin tutut olleet. Mutta hän on sanova: Menkää pois, te pahantekijät, en minä tunne teitä.

Ottakaat nyt vaari! Te punatautiset ihmiset. Ottakaat vaari tästä vaimosta, joka kunnian tähden meinais varastaa armoa. Varoittakaat teidän sielujanne, ettette menis varastamaan armoa, vaan tulkaat julkisesti valittamaan teidän hätäänne ja teidän puutoksianne, ja tunnustakaat Hänen edessänsä, vaikka koko maailma kuulis, minkäkaltainen tauti teillä on. Vaikka armonvargaat sanovat: Ei tarvitse maailmalle huutaa. Ja sillä sanalla he antavat kunnian riettaalle, mutta ei Vapahtajalle, joka ei laske armonvarkaita ilman tutkimatta tykönsä, vaan Hänen tahtonsa on, että kaikki salaiset asiat pitää julkisesti julistettaman. Älköön yksikään luottako sen päälle, että tämä vaimo sai pitää sen armon, jonka hän oli varastanut. Se tuli siitä suuresta

Vapahtajan rakkaudesta, että Hän alkoi tutkimaan, kuka Häneen oli koskenut.

Mutta jos Vapahtaja olis antanut hänen mennä sen varastetun armon kanssa ilman tutkimatta, niin olis rietas saanut sen ilon hänestä, ettei olis hän kiittänyt Vapahtajaa sen armon edestä kuin hänelle oli tapahtunut. Kunnian rietas, joka esti häntä tunnustamasta hätänsä, olis myös estänyt häntä kiittämästä Vapahtajaa. Ja se olis ollut vastoin Raamattua, joka sanoo: Jumalan töitä pitää korkeasti julistettaman. Jos Jumalan armo-työt ei tule ilmi, niin unhotetaan Jumala ja rietas saapi kaiken kunnian. Koska lapset

rupeisit huutamaan hoosianna, Daavidin Pojalle, niin rupeisit herrat pahana pitämään, että lapset kunnioitsit Vapahtajaa. Mutta Vapahtaja sanoi heille: *”Jos nämät vaikenisit, niin rupeisit kivet huutamaan.”*

Mutta paratkoon Jumala! Harva se on, joka kiittää Jumalata. Vielä netkin, jotka ovat tunteet Jumalan armoa, ovat niin kiittämättömät, ettei he muista kauan, mistä hirmuisesta taudista he ovat pelastetut Vapahtajan armon kautta. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: PS. 107: 2–8

Sanokoon Herran lunastetut, jotka hän on tuskasta vapahtanut, jotka hän on maakunnista koonnut, idästä ja lännestä, pohjoisesta ja etelästä, jotka eksyksissä vaelsivat korvessa umpi tietä, ja eivät löytäneet kaupunkia asuksensa, isoovaiset ja janoovaiset; ja heidän sielunsa vaipui heissä. Ja he huusivat Herraa heidän tuskissansa ja hän pelasti heitä heidän hädästänsä, ja vei heitä oikiata tietä, että he menivät asuinkaupunkiin. Kiittäköön he siis Herraa hänen laupiudestansa ja hänen ihmeittensä tähden, jotka hän ihmisten lapsille tekee.

Kuningas Daavid, joka oli usein hengellisessä tuskassa synteensä tähden, valittaa monessa paikassa hänen katumusvirssissänsä, että hänen muotonsa oli vanhentunut murheesta, että hän oli väsynyt huokauksista ja että hän kasteli vuoteensa kyyneleillä ym. Kuitenkin tunsin hän myös armon makeutta ja taivaan ilon esimakua, jota hän ilmoitti monessa paikassa ja erinomattain tässä 107 psalmissa kehottaa hän katuvaaisia sieluja kiittämään Jumalata heidän lunastuksensa edestä. Se on myös arvattava, että ne hurskaat sielut kiittävät Jumalata kaikesta sydäimestä, jotka ovat hengellisestä hädästä ja vaivasta lunastetut, koska he tuntevat armon suloisia vaikutuksia. Mutta myös ne, jotka ovat murheessa ja epäilyksessä pitäisivät myös kiittämän Jumalaa siitä, ettei hän ole sallinut heidän suruttomuudessaan iankaikkisesti hukua.

Me kuulemme monessa paikassa entisten pyhäin kiittävän Jumalata hänen armollisen kurituksensa edestä. Ja vaikka ihminen heikkoudessansa tahtoo kohta suuttua Isän vit-salle, ja luulee, että Vanhin ylön kovin rankaisee häntä omantunnon soimausten kautta, pitää hänen kuitenkin, jollei hänen sydämensä olisi niin kova, kiittämän Jumalata tämän armollisen kurituksen edestä, ettei hän ole heidän antanut enemmän aikaa nukkua heidän suruttomuudessaansa ja antamaan suuta Isän vit-salle. Mutta ihmissydän on niin mahdottoman kova, ettei se vähällä kurituksella voi tulla niin nöyräksi Jumalan ja ihmisten edessä. Se on monella niin kova, että koska Jumala kolkuttaa sen päälle lain

vasaralla, niin lentää vasara takaperin. Paatunut ihminen ei tunne ollenkaan tätä Pyhän Hengen kolkuttamista. Ja joka on oikein lujasti tarttunut kiinni maailmaan, se sylkee ulos niitä karvaita lääkityksiä, joita Pyhä henki hänelle tarjoaa. Mutta se, joka ei enää pääse pakenemaan Isän kuritusta, ja valittaa, että sydän tulee kipeäksi ja ajattelee heikkoudessansa, että Isän kuritus on ylön kova ja ankara, ja sanoo itseksensä: *”miksi Jumala niin kovin rankaisee minua, kuinka minä saatan tätä tuskaa kärsiä?”* Mutta jos sinä ajattelisit oikein, niin sinun pitäisi kiittämän Jumalata sen edestä, että hän rankaisee sinua. Sinun pitäisi vielä antaman suuta Isän vit-salle, sillä ei ole kuitenkaan tämä nykyinen vaiva mitään sen suhteen, mitä sinä olet ansainnut. Ei ole Jumalan armollinen kuritus täällä mitään sen vaivan suhteen, jota sinä tulisit kärsimään, jos Jumala sallisi sinun nukkua suruttomuudessa iankaikkisesti. Jumalan armollinen kuritus armon ajalla tarkoittaa ainoastansa sielun pelastusta helvetistä. Se on rakkauden tuntomerkki, että Jumala kurittaa lapsiansa, että he tämän kurituksen kautta tulisivat tuntemaan syntiänsä ja rientäisivät katumaan ja anteeksi anomaan. Raamatussa on kirjoitettu: *”ketä hän rakastaa, sitä hän kurittaa”*. Paavali sanoo myös: *”kuka on se kristillinen vanhin, joka ei kurita lapsiansa, koska he syntiin eksyvät”*. Mutta suruttomat ihmiset eivät tiedä siitä Jumalan hengellisestä kurituksesta mitään, sillä eivät he ota kuritusta vastaan. He pakenevat, koska vanhin tahtoo heitä kurittaa. Ja muutamat paatuneet henget potkivat vastaan niin

paljon kuin jaksavat, muutamit taas juoksevat metsään ja menevät lymyyn, koska vanhin tahtoo heitä kurittaa. Muutamit sanovat vanhimmalle: *”Älä minua lyö, minä olen siviä lapsi. En ole mitään pahaa tehnyt”*.

Pahankuriset lapset sanovat näin: *”Miksi minua kuritat, olen niin heikko, ja etköpä ole jo aikaa anteeksi antanut”*. Niin sanovat erinomattain armonvarka, jotka omalla luvalla omistavat itsellensä Jumalan armolupauksia. He tahtovat armon saada ilman katumusta. Sen armon, joka on katuvaissille luvattu, sen he omistavat itsellensä. Ilman oikiaa katumusta he tahtovat Jumalan armon itsellensä omistaa. Mutta se on tietämätöin, antaako Jumala itseensä pilkata. Sillä se tulee vissimmästi pilkkaamiseksi, koska siviä ihminen luottaa siihen armoon, jota hän ei tarvitse. Tahi kun kuolleen uskon tunnustajat luulevat, että katumattomille myös annetaan armo. Jos pahanilkinen lapsi sanoo vanhimmalleen: *”Ilmanki sinä olet jo aikaa anteeksi antanut”*, eiköhän se tule pilkkaamiseksi. Mutta niin tekevät armonvarka. He sanovat vanhimmalle: *”Ilmanki sinä olet jo anteeksi antanut”*. Ja tosin on Jumala anteeksi antanut, saati sinä uskot vaan, että hän on anteeksi antanut katumattomille ja pilkkaajille, sellaisille, jotka sanovat vanhimmalle: *”Ilmanki sinä olet jo aikaa anteeksi antanut”*, ja jotka pilkkaavat vielä vanhimman kyyneleet. Ei Daavidilla kuitenkaan ollut semmoinen usko, että Jumala antaa myös katumattomille ja hänen kyyneleittensä pilkkaajille anteeksi. Ei myös Pietari saattanut sitä uskoa, että katumattomille annetaan Jumalan armo; eikä myös se syntinen vaimo, joka kasteli Jeesuksen jalkoja kyyneleillään.

Kaikki nämä esimerkit todistavat, että Jumala vaatii ihmiseltä oikiaa katumusta, hän vaatii huokaukset, hän vaatii kyyneleet, hän vaatii hengellisen murheen ennen kuin hän saattaa anteeksi antaa. Kuinka monessa paikassa Pyhässä Raamatussa ja pyhäin profeettainsa kautta on hän antanut tietäväksi, että hän ei huoli siveydestä, ei hän huoli uhrista

eikä hän huoli fariseuksen rukouksista, mutta nöyrä ja särjetty sydän, se on hänelle otollinen. Kysymys on ainoastaan se, kuinka ihmisen sydän pitää tuleman niin nöyräksi ja särjetyksi, että se saattaa Jumalan armoa vastaan ottaa. Sillä kova, särkymätön sydän ei saata ollenkaan vastaan ottaa Jumalan armoa, vaan se armo, jota hän omistaa ja tunnustaa, on ainoastaan pääkallossa.

Me tulemme kuulemaan tämän päivän pyhässä evankeliumissa, kuinka muuan vaimo, joka oli punaista tautia sairastanut kaksitoistakymmentä ajastaikaa, tuli salaa varastamaan armoa Jeesukselta sen maailman häpeän tähden, joka vielä nytkin estää useata sairasta tulemasta julkisesti näkösälle Jeesuksen eteen. Tämä vaimo antaa meille soveliaan tilan perään ajattelemaan:

Kuinka ne, jotka kauan sairastavat punaista tautia, tulevat terveeksi, koska he pääsevät niin liki Vapahtajaa, että he sormen nenillä koskettavat hänen vaatteensa liepeeseen.

Se suuri voima, jonka kautta tämä vaimo tuli terveeksi, tehköön myös niitä terveeksi, jotka sairastavat hengellistä punaista tautia, että heidän verensä muuttuisi ja lakkaisi vuotamasta. Me uskomme sen tapahtuvan hänen armonsa kautta, joka kaikki voi. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 9: 18–26

18 *Kuin hän nämät heille puhunut oli, katso, niin päämies tuli ja kumarsi häntä, sanoen: nyt on minun tyttäreni kuolemalansa; mutta tule ja pane kätes hänen päällensä, niin hän virkooa.*

19 *Niin Jesus nousi ja seurasi häntä, ja hänen opetuslapsensa.*

20 *Ja katso, vaimo, joka oli kaksitoistakymmentä ajastaikaa punaista tautia sairastanut, kävi takana, ja tarttui hänen vaatteensa liepeeseen;*

21 *Sillä hän oli itsellensä sanonut; jos minä ainoastaan rupeen hänen vaatteesensa, niin minä tulen terveeksi.*

22 Niin Jesus käänsi itsensä, näki hänen ja sanoi: ole hyvässä turvassa, tyttäreni! sinun uskos on sinun terveeksi tehnyt. Ja vaimo tuli sillä hetkellä terveeksi.

23 Ja kuin Jesus tuli päämiehen huoneeseen, ja näki pillein soittajat ja kansan hymisevän,

24 Sanoi hän heille: menkää pois; sillä ei piika ole kuollut, vaan hän makaa. Ja he nauroivat häntä.

25 Mutta kuin kansa oli ajettu ulos, meni hän sisälle ja tarttui hänen käteensä, ja piika nousi.

26 Ja sen sanoma kuului kaikkeen siihen maahan.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa muistellaan kahdesta ihmetyöstä, joita Jeesus teki. Ensimmäinen ihme oli se, että muuan vaimo, joka oli sairastanut kaksitoistakymmentä ajastaikaa punaista tautia, tuli terveeksi, koska hän salaa tunkeusi väen läpi ja koski hänen vaatteensa liepeeseen.

Me saamme tästä vaimosta opetuksen, koska me niiden ylösrakennukseksi, jotka sairastavat punaista tautia, eteen asetamme tämän totuuden, että he pääsisivät pikemmin heidän vaivastansa, jos he menisivät varsin sen Parantajan tykö, joka saattaa tämän taudin parantaa. Mutta eivät he mene varsin Jeesuksen tykö, vaikka he tuntevat, että semmoinen tauti on tarttunut heihin, vaan he koettavat ensinnä parantaa itseänsä. Ja koska se neuvo ei auta, menevät he puoskarien tykö pyytämään heiltä lääkityksiä sairaalle sydämellensä. Me tiedämme, että kohta jokainen ihminen koettaa ensimmäisen heräyksen jälkeen jollakin tavalla kuolettaa sitä salaista murhetta, joka hänen omaatuntoansa on alkanut kalvamaan. Suruttomuudestaan vasta herännyt ihminen nimittäin ei tiedä minkä tähden hänen pitäisi olla murheellinen. Hän koittaa siis monella tavalla sen murheen pois päältänsä vierittää. Muutama ryyppää paloviinaa, muutama menee kylään aikaansa kuluttamaan ja

muutama hakee semmoisia kumppania, jotka saattavat häntä unhottamaan murheensa niin kauan kuin sitä iloa piisaa. Mutta jos semmoinen tauti on oikein tarttunut häneen, ei hän pääse kauas sillä keinon, että hän etsii maailman iloa ja hauskutusta. Se salainen murhe, joka hänen tuntoansa kalvaa, tulee aina suuremmaksi ja raskaammaksi, jota enemmän hän pyytää sitä välttää. Viimein, koska hän huomaa, että punainen tauti on todella häneen tarttunut, koettaa hän tilaansa ensinnä salata maailman edessä, ettei se suuri maailman häpeä lankeaisi hänen päällensä, että semmoinen tauti on häneen tarttunut, jota tautia kaikki ihmiset pitävät niin kummana. Maailman kunnia on hänessä niin suuri, ettei hän viitsi mennä niiden tykö, jotka ovat samassa taudissa maanneet, kysyäkseen heiltä, kuinka he ovat koetelleet sen taudin laatua. Vaan hän menee pikemmin jonkun maailman ystävän tykö ja valittaa, että hänellä on ikävä. Ei tosin kaikki vasta alkavaiset tee niin, sillä usein tahtoo maailman kunnia vaivata niitä, joihin se punainen tauti on vasta oikein tarttunut, etteivät tohdi ilmoittaa kaikille ihmisille minkä kaltainen tauti heihin on tarttunut. He pelkäävät, että maailman häpeä lankee heidän päällensä, jos se tulisi ilmi, että he ovat sen ja sen ihmisen tykönä käyneet. Ja ei ainoastansa se, mutta he pelkäävät myös, että jos he menisivät semmoisen ihmisen tykö, joka on itse opas siihen keinoon, niin hän alkaa kukatiesi heidän sydänsuoniensa koettelemaan ja tahtoo kukatiesi heidän sisuskalujansa nähdä. Ja sitä he pelkäävät. Ja mikä mahtaa ihmisen sydämessä todellakin olla, koska ei paljon yksikään viitsi sitä näyttää toiselle, ennen kuin se on puhdistettu. Ihmisen sydämessä on arvattavasti paljon roskaa ja riettautta, koska hän ei tahdo sitä näyttää toiselle ennen kuin se on puhdistettu. Sitten vasta saattaa hän kääntää sydämensä nurin ja ilmoittaa kaikki mitä siinä on, mutta ei ennen.

Vaan on se vielä toinenkin syy, minkä tähden, joihin se punainen tauti on tarttunut, ei viitsi ilmoittaa itseänsä. Me kuulemme Vanhan Testamentin kirjoituksista, kuinka profeetat soimaavat Israelin kansaa, joka siihen aikaan piti olla Vapahtajan morsian, että hän oli tehnyt huorin monen epäjumalan kanssa. Ja siitä hengellisestä huoruudesta on punainen tauti alkunsa saanut. Mutta se on häpeällinen sitä tunnustaa. Molemmat, sekä luonnollinen siveys, että kuollut usko, eivät tahdo tunnustaa, että he ovat saastuttaneet itsensä huoruudella. Mutta koska punainen tauti tarttuu heihin ja musta veri rupeaa vuotamaan joka paikasta, silloin täytyy heidän tunnustaa itsellensä, että hengellinen huoruutensa on tähän syynä. Mutta eivät he viitsi sitä ilmoittaa toiselle ihmiselle niin kauan kuin maailman kunnia heitä vaivaa, ettei tästä lankeaisi maailman häpeä heidän päällensä. Siinä tilassa saattaa moni herännyt ihminen viipyä monta ajastaikaa ja salata tilaansa. Muutama ei ilmoita itseänsä ennen kuin viimeisessä hädässä, muutamat vasta sen jälkeen kuin heidän sydämensä on jo puhdistettu. Ei se ole niin suuresti ihmeteltävä, että vasta alkavaiset eivät tahdo ilmoittaa itseänsä ihmisille, sillä eivät ihmiset kuitenkaan saata sitä punaista tautia parantaa, vaikka he koettaisivatkin. Vaan jos sairas valittaa hätäänsä senkaltaiselle ihmiselle, joka on itse samanlaisessa hädässä ollut ja puhdistetuksi tullut Jeesuksen voiman kautta, niin on siitä se hyöty, että hän saattaa sanoa sairaalle, kuinka hänen itsensä kanssa on tapahtunut. Hän saattaa myös näyttää hänelle hengellisestä tohtorin kirjasta, minkälaisia lääkkeitä hänen pitäisi hakeman ja mistä hänen pitäisi Parantajan löytämän. Mutta ei niin, että toinen syntinen saattaisi sitä tautia parantaa. Sillä se on myös kirjoitettu hengellisessä tohtorin kirjassa, ettei saata toinen veli toisen sielua helvetistä lunastaa.

Mutta se on vielä ihmeellisempi, että tämä vaimo, joka oli niin kauan aikaa punaista tautia sairastanut ja kaiken omaisuutensa

turhaan kuluttanut lääkärielle, ei viitsinyt vielä ilmoittaa itseänsä Jeesukselle, ehkä hän oli vakuutettu siitä, että ainoastaan Jeesus oli se tohtori, joka saattoi hänet taudistaan parantaa. Yhtä hyvin rupeasi vaimo poistumaan seljän taka siinä tarkoituksessa, että hän pääsisi salaisuudessa varastamaan armoa, jota hän maailman häpeän tähden ei viitsinyt julkisuudessa Jeesukselta anoa. Tässä me näemme, kuinka ihmisessä on suuri maailman kunnia. Moni herännyt ihminen, joka on kauan aikaa punaista tautia sairastanut, tekee juuri niin kuin tämä vaimo, se tahtoo varastaa armoa. Ei hän viitsi avata sydäntänsä Vapahtajalle ja riisua itseänsä alasti, vaan hän tahtoo salaisesti näpätä armoa ajatellessa näin: *”Jos minä pääsisin niin liki, että ylettyisin sormen nenillä koskemaan hänen vaatteensa liepeeseen, niin pääsisin tästä vaivasta”*. Tässä näemme ihmisen luonnon, millainen se on. Se tahtoo naakimisella tulla taivaan valtakuntaan. Emme me nyt puhu julkisista armonvarkaista, jotka varastavat armoa niin paljon kuin he vaan ennätävät ja saattavat, vaikka he eivät ole missään hädässä olleet eivätkä myös sairastaneet punaista tautia. Vanhalle aatamille on aina armo makia, vaikka kuinka täynnänsä riettautta ja saastaisuutta hän olisi. Mutta se on vielä merkillisempi, että joku herännyt ihminen, joka on sairas, tahtoo armon varastaa eli tulla salaa kristityksi, ettei muka maailman häpiä ja maailman pilkka lankeaisi hänen päällensä.

Me arvaamme hyvin, että kuollut usko ottaa itsellensä ison voiton tämän päivän evankeliumista, koska hän levittää rintojansa ja sanoo: *”Sai se kuitenkin tämä vaimo pitää sen armon, jonka hän oli varastanut”*. Eipä Vapahtaja ryöstänytkään häneltä sitä uskoa, että hän oli armoitettu, vaan enemmän vielä vahvasti siihen näillä sanoilla: *”Ole hyvässä turvassa, tyttäreni, sinun uskos on sinun terveeksi tehnyt”*. *”Minä uskon”* – sanoo se kuollut usko – *”Minä uskon myös, että olen*

armitettu ja että Vapahtaja ei ryöstä pois minulta sitä uskoani”.

Tähän vastaamme näin: *”Ei Vapahtaja ryöstä pois sinun uskoasi, mutta kuolema sen ryöstää sinulta, koska et saata ilmoittaa, millä tavalla sinä olet sen armon saanut, jolla sinä kerskaat”.* Ei olekaan tämän päivän evankeliumissa kirjoitettu kaikki asianhaarat, kuinka se kävi tämän vaimon kanssa ennen kuin hän sai uskollensa vahvistuksen. Toiset evankelistat, nimittäin Markus ja Luukas (Mark. 5: 25–34 ja Luuk. 8: 43–48) kirjoittavat, että tällä vaimolla tuli suuri hätä, koska Jeesus, tuntien voiman itsestään lähteneen, sanoi kansalle: *”Kuka rupesi vaatteisiini?”* Kun Vapahtaja rupesi kysymään, kuka häneen oli koskenut, niin tuli vaimolle suuri häpiä. Hän ymmärsi, ettei hän saattanut salata varkauttansa. Hän alkoi vapisemaan ja pelkäämään; viimein lankesi hän polvillensa tunnustaen koko kansan edessä, kuinka hän oli tehnyt. Ja sen vuoksi, että hän saattaa ilmoittaa kuinka ja minkä tähden hän oli varastanut armoa Vapahtajalta, sen tähden hän sai sen pitää. Mutta saatatkos sinä kuolleen uskon tunnustaja ilmoittaa, kuinka, koska ja millä tavalla sinä olet varastanut armoa? Tämän vaimon täytyi suurella pelvolla ja vapistuksella kaikkein nähden tunnustaa, että hän oli varastanut armoa. Hän saattoi myös selittää, minkä tähden hän oli sen tehnyt. Mutta sinä kuollut usko, sinä et saata selittää, koska olet varastanut Jeesuksen armoa, sinä et saata sanoa, mikä hätä sinun on pakottanut varastamaan Jeesuksen armoa. Et sinä tiedä itsekään, koska sinä olet varastanut. Tämä vaimo tunnusti julkisesti, että hän oli varastanut. Mutta sinä et tahdo tunnustaa, että sinä olet varastanut. Sinä kiellät pois. Sinä luulet, että oikeudella sinä olet saanut sen armon. Älä huoli sinä armonvaras, sinä kerskaat nyt varastetulla kalulla. Mutta se mies ei ole juuri kaukana, joka riisuu sinulta pois hameen, jonka sinä olet varastanut, ja sillä miehellä on tyhjä nahka ja luut, terävät silmät ja kynnet, mustat hampaat ja huulet. Jos sinä et

anna takaisin sitä armoa, jonka olet varastanut, niin tulet sinä häpiällä pois ajetuksi siihen luolaan, kussa kaikki armonvarkaat ulvovat iankaikkisesti.

Kuulkaat nyt kaikki te sairaat, jotka punaista tautia sairastatte, ottakaat opetus tästä vaimosta, kuinka vaarallinen on salata tilaansa ja viimein tulla kiinni armonvarkaudesta. Jos tämä vaimo olisi julkisesti rukoillut Jeesusta, olisi hän vissimmästi saanut apua häneltä varastamattakin. Mutta maailman kunnia oli hänessä niin suuri, ettei hän viitsinyt maailman häpeän tähden ilmoittaa tilaansa. Hän häpesi maailman tähden. Luuletteko te, että se on häpiä tunnustaa Jumalan ja ihmisten edessä, kuinka huonot te olette itseänne auttamaan. Luuletteko te, että se on häpiä tunnustaa, mikä tauti teihin on tarttunut ja mistä se on alkunsa saanut. Älkää Herran tähden varastako armoa Jeesukselta, ette kuitenkaan voi sitä salata. Jos te olette varastaneet hänen armoansa, niin täytyy teidän viimein suurella häpiällä tunnustaa, että te sen olette tehneet. Mikä voitto teille tulee siitä, että te tahdotte tilanne salata, että te salaisuudessa varastatte Jeesukselta hänen armoansa. Te pelkäätte, että maailman häpeä lankeaa päällenne, jos ihmiset tulisivat huomaamaan, että punainen tauti on teihin tarttunut. Mutta jos se on häpeä kristittyinä olla, niin palatkaat sitten takaisin ja menkää maailman puolelle. Siellä te löydätte semmoisia puoskaria, jotka noitumisella ajavat pois manalaisia teidän päältänne, ja sillä tavalla pian pääsette punaisesta taudista.

Maailman lapsilla on punainen tauti salatuna sydämen juuressa. Ei surutoin ihminen tule punaiseksi ennen kuin vanha aatami nousee päähän. Mutta se ihminen, jolla punainen tauti on ilmi ja julki, se on välistä valkia muodolta niin kuin ruumis ja välistä punainen niin kuin maksa, koska Jumalan laki leikkaa sydämen paiseita. Ja välistä, koska omavanhurskaus rupeaa oikein suureksi tulemaan, tulee ihminen muodoltaan mustaksi tai harmajaksi niin kuin maa. Vaan koska

ihminen Vapahtajan voiman kautta puhdistetaan ja terveeksi tehdään, niin hän tulee vaaleanpunaiseksi niin kuin kukkainen Saaronin laaksossa, ei hän enää muuta väriänsä, eikä enää pidä häpeänä, että hän on punaista tautia sairastanut. Hän tulee oikein rohkiaksi tunnustamaan Jumalaansa ihmisten edessä, mikä suuri armo on hänelle tapahtunut. Jos hän on armoa varastanut, niin joutuu hän häpeällä ja vapistuksella tunnustamaan varkautensa kaikkein ihmisten edessä; ja mikä voitto teille sitten tulee varkaudesta? Hän tahtoi maailman häpeän välttää ja joutui sen sijaan kunniattomaksi kristittyin edessä. Parempi olisi julkisesti vaeltaa kristittyin keskellä, kuin salaisuudessa olla senkaltaisen taudin kanssa, jota itse muoto kuitenkin ilmoittaa. Vieläpä ne julkiset armonvarkaat, joilla ei ole häpiää ollenkaan, ovat rohkiat kerskaamaan siitä armosta, jota he ovat varastaneet lapsuudesta saakka. Me tiedämme, että varastettu ruoka on oikein makia varkaan suussa, se on niin makia, kuin sokeri ja hunaja. Vaan tietämätöntä on, kuinka kauan se on makiaa, sillä kyllä se viimein karvasteleekin vatsassa. Minä pelkään, että varastettu armo rupeaa viimein karvastelemaan vatsassa, niin että armonvarkaat häätyvät oksentamaan ulos varastamansa armon yhtenä sen myrkyn kanssa, jonka he ovat nielleet pienuudesta asti. Silloin he saavat nähdä, ettei varkaus menesty missään asiassa.

Tämä vaimo, josta evankeliumissa mainitaan, sai pitää sen armon, jonka hän oli salaisuudessa varastanut, sen tähden, että hänellä oli senkaltaisen tauti, jota ei muut kuin

Jeesus saattanut parantaa, ja että hän vielä jälkeen, kuin armon varkaus oli tapahtunut, tunnusti varkautensa suurella häpiällä, pelvolla ja vapistuksella. Kuitenkin se on tietämätön, onnistuuko se niin kaikille armonvarkaille. Me tiedämme, että useimmat armonvarkaat ei ole koskaan sairastaneet eli punaisen taudin tähden hädässä olleet. Ei heitä ole mikään hätä pakottanut varastamaan ja yhtä hyvin ovat he omalla luvalla omistaneet Vapahtajan armoa. Eikö pidä tämä varkaus viimein polttamaan heidän tuntoansa, koska tämä varastaminen johtuu mieleen, ja vielä se muistutus, jonka olemme heille nyt antaneet, että antaa Vapahtajalle takaisin, mitä he ovat varastaneet, ja odottaa siihen asti, että se annetaan heille ilman.

Ne harvat sielut, jotka oikein raskaasti sairastavat punaisen taudin tähden, joka heihin on tullut hengellisestä huoruudesta maailman ruhtinaan kanssa, eivät saata varastaa yhtään ainoata armon murua Vapahtajalta. Vaan heidän täytyy odottaa siihen asti, että heille annetaan rukouksen voima, että he jaksavat huutaa Jeesuksen perään ja kerjätä muutamia armon muruja, jotka Jeesuksen pöydältä putoavat. Mutta varkaat, katso, ne eivät odota, vaan ne ottavat omin lupinsa, ja sillä varastetulla armolla he kerskaavat ja sanovat: *”Katsokaat hyvät kristityt, kuinka paljon armoa minä olen saanut, onko teillä niin paljon?”* – Ei suinkaan kristityillä ole niin paljon, mutta se vähä, mikä kristityillä on, ei ole varastettua. Aamen.

Sanomia Siionista 1901 N:o 9A ja N:o 10

Vanhan Testamentin pyhät murehdit heidän kuolleitansa niin kuin Abraham murehti hänen vaimoansa Saaraa.

Se on kirjoitettu Raamatussa, että vanhan Testamentin pyhät murehdit heidän kuolleitansa niin kuin Abraham murehti hänen vaimoansa Saaraa, ja Israelin lapset Israelia ja Joosefia ja Moosesta murehtivat, koska nämät verisukulaiset kuolivat. Mutta ei kraviaisista ole kirjoitettu mitään, josta siis arvataan, että kraviaiset ovat paavista, koska ei ole niistä mitään mainittu koko Raamatussa. Mutta me tiedämme, että vanhan Testamentin pyhät ovat paastonneet, koska heillä oli raskas muret. Niin esimerkiksi Daavidi ei saattanut syödä, koska hänellä oli raskas muret siitä lapsesta, joka sairasti ja kuoli. Mutta tämän aikaiset pakanat jaksavat kyllä kraviaisia pitää, vaikka kuinka raskas muret olis kuolleitten jälkeen. He jaksavat syödä ja juoda, vaikka kuinka raskas muret olis kuolleitten jälkeen. He palvelevat silloin vatsaansa. He pitävät vatsansa Jumalana, koska heidän pitäis paastooman ja kuolevaisuuttansa muistaman. Se muret, joka jääpi kuolleitten jälkeen, on yksi luonnollinen muret, joka on istutettu Luojalta kuolevaisten sydämeen. Mutta eipä ole niillä raskas muret ole-massa, jotka jaksavat kraviaisia pitää, jotka jaksavat syödä ja juoda, koska heidän pitäis itkemän ja omaa kuolevaisuuttansa muistaman. Eipä ole niillä raskas muret, jotka jaksavat vatsansa pitää jumalana, koska heidän pitäis paastooman.

Jos ihminen syntyy, niin he pitävät ristiäisiä, jos ihminen kuolee, niin he pitävät kraviaisia. Ja tämä pakanallinen tapa on jäänyt vanhoista pakanoista, jotka aina pidit kraviaisia, koska vanhin kuoli. Jos isä talossa kuoli, niin poika oli velkapää pitämään kraviaisia, ja siinä juotiin olutta. Koska paloviina siihen aikaan ei löytynyt, niin pyysit pakanat väkevällä juomalla kuolettava murettansa kuolleitten jälkeen. Ja tämä pakanallinen tapa on vielä nytkin luvallinen kastetuille pakanoille,

jotka ei tiedä muuta lohdutusta hakea kuin mitä he saavat flaskusta [eli pullosta]. Sillä siitä pakanallisuudesta ovat kraviaiset alkunsa saaneet.

Koska yksi pakana joutui murheeseen sen kuolleen jälkeen, joka oli rakas ollut, niin hän freistais väkevällä juomalla murettansa kuolettava. Ja tämä oli hänelle yksi lyhykäinen huvitus. Ja vielä nytkin freistaavat muutamat kastetut pakanat paloviinalla sammuttaa murheensa, niin kuin vanhat pakanat yks tuhannen ajastaikaa tätä ennen ovat juoneet olutta, koska paloviina ei löytynyt. Mutta me tiedämme, että se muret, joka on istutettu Luojalta kuolleitten jälkeen, on jälkeen elävaisille tarpeellinen, että paremmin omaa kuolevaisuuttansa muistaisit, että he pääsisit silläkään hetkellä irti maailmasta, koska he murheellisella sydämellä seuraavat vanhempiansa, puolisoitansa eli lapsiansa hautaan.

Mutta kuinkas net pääsevät irti maailmasta, jotka freistaavat sitä murettava kuolettava, joka on istutettu Luojalta muistutukseksi omasta kuolevaisuudesta? Ja kuinkas ne muistavat kuolevaisuutta, jotka pitävät kraviaisia, ja siinä pitävät vatsansa jumalana? Kuinkas net pääsevät irti maailmasta, jotka kutsuvat rikkaita ja maailman herroja kraviaisiin, eikä anna sitä ruokaa vaivaisille, jota he kuluttavat rikkaille?

Ei ole Vanhan Testamentin pyhät pitäneet kraviaisia, vaan net on paastonneet, koska he saatoit kuolleita hautaan. Mutta pakanat, net on pitäneet kraviaisia. Ja net on juoneet olutta. Ja paloviinaa net on alkaneet juomaan vasta kolmesataa ajastaikaa tätä ennen. Ja sillä pakanat freistaavat sammuttaa murheensa, ettei tulis oma kuolevaisuus mieleen ennen kuin vasta haudassa.

Juokaat siis hyvin kraviaisia, pakanat, että kaikki muret loppuis ja kaikki

kuolevaisuuden muisto katois. Syökää ja juokaat hyvin kraviaisia ja ristiäisiä, että kuolema pakenis kauvas, monen tuhannen vakomitan päähän, ja että se muret lakkais, joka muistuttaa teitä kuolemasta.

Tämän päivän evankeliumissa on mainittu, kuinka Jeesus ajoi ulos kansan, jonka hän löysi hymisevän, ja huiluin soittajat, jotka freistaisit sammuttaa sen murheen, joka tuli vanhemmille tyttären kuolemasta. Tästä me arvaamme, että ei Vapahtaja vihti nähdä semmoista turhuutta, jota maailmanlapset ovat huomainneet parhaaksi lohdutukseksi murheellisille vanhemmille, koska heidän lapsensa kuolevat. Jeesus itkee itkeväisten kanssa, mutta sitä turhuutta Hän ei vihtinyt nähdä, jossa maailman ihmiset pyytävät sammuttaa sitä murettä, joka on istutettu Luojalta kuolevaisten sydämiin, jonka kautta jälkeen eläväiset muistutetaan omasta kuolevaisuudesta, koska verisukulaiset kuolevat.

Ei ole evankeliumin kirjoittaja muistanut selettää, minkä tähden huiluin soittajat olit koontuneet siihen huoneeseen, jossa yksi ihminen oli vasta kuollut, mutta me arvaamme, että ne sokiak raukat olit niiden murheellisten lohduttajat, mutta huonot lohduttajat, koska he rupeisit huiluilla soittamaan sen kuolleen huoneessa, kussa tyttären vanhemmat olit suuressa murheessa. Ne soittajat olit mielestänsä tulleet siinä hyvässä tarkoituksessa, että he muka lohduttavat murheellisia sukulaisia ja sen tyttären vanhempia. Mutta se oli yksi huono lohdutus, koska tyttären isä häätyi paeta Jeesuksen tykö ja rukoilla Häntä, että Hän tulis auttamaan hänen tyttärensä, joka oli kuolemallansa. Se taitaa myös olla paras neuvo kaikille vanhemmille, joiden lapset ovat kuolemallansa, että menevät Jeesuksen tykö, koska huiluin soittajat tulevat huoneeseen, sillä ei huiluin soittajat saata kuitenkaan sammuttaa sitä murettä, jonka Luoja on istuttanut vanhempain sydämiin, koska rakkaat lapset kuolevat.

Menkää siis Jeesuksen tykö, te murheelliset vanhemmat, ja rukoilkaat, että hän ajais ulos huiluin soittajat kuolleitten huoneesta, ja herrättäis ylös teidän lapsianne kuolluista. Kuule murheellisten vanhempain nöyrä rukous, sinä elämän ja kuoleman Herra, koska he hädässäns huutavat sinun tykö. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 9: 18–26

18 *Kuin hän nämät heille puhunut oli, katso, niin päämies tuli ja kumarsi häntä, sanoen: nyt on minun tyttäreni kuolemallansa; mutta tule ja pane kätes hänen päällensä, niin hän virkooa.*

19 *Niin Jesus nousi ja seurasi häntä, ja hänen opetuslapsensa.*

20 *Ja katso, vaimo, joka oli kaksitoistakymmentä ajastaikaa punaista tautia sairastanut, kävi takana, ja tarttui hänen vaatteensa liepeeseen;*

21 *Sillä hän oli itsellensä sanonut; jos minä ainoastaan rupeen hänen vaatteesensa, niin minä tulen terveeksi.*

22 *Niin Jesus käänsi itsensä, näki hänen ja sanoi: ole hyvässä turvassa, tyttäreni! sinun uskos on sinun terveeksi tehnyt. Ja vaimo tuli sillä hetkellä terveeksi.*

23 *Ja kuin Jesus tuli päämiehen huoneeseen, ja näki pillein soittajat ja kansan hymisevän,*

24 *Sanoi hän heille: menkää pois; sillä ei piika ole kuollut, vaan hän makaa. Ja he nauroivat häntä.*

25 *Mutta kuin kansa oli ajettu ulos, meni hän sisälle ja tarttui hänen käteensä, ja piika nousi.*

26 *Ja sen sanoma kuului kaikkeen siihen maahan.*

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, mitkäs ovat ne huiluin soittajat, joita Jeesus ajoi ulos huoneesta.

Me olemme jo ennen esipuheessa osottaneet, että ne huiluin soittajat olit tulleet

lohduttamaan vanhempia ja sukulaisia, jotka tyttären kuoleman tähden olit suuressa murheessa. Mutta ne olit huonot lohduttajat, sillä ne pyysit maailman huvituksella kuoletaa sen murheen, jonka Jumala on istuttanut kuolevaisiin sydämiin. Ei yksikään vanhin saata peräti vapaaksi päästä siitä luonnollisesta murheesta, koska lapset kuolevat. Eikä lapset saata ilman murettä olla, koska vanhemmat kuolevat.

Tämä luonnollinen muret on siis välttämätöin. Mutta minkä tähden se on juuri välttämätöin? Sen tähden, että se on Luojalta istutettu ja ylösherätetty sitä varten, että ne, jotka näin murheessa ovat vanhinten, puolisoitten eli lasten kuoleman tähden, paremmin muistaisit omaa kuolevaisuuttansa ja pääsisit silläkään hetkellä irti maailmasta, koska he katselevat rakkaan vanhemman eli lapsen ruumiissa kuolevaisuutensa kuvan, ja muistaisit, että he seisovat haudan partaalla ja pääsevät pian seuraamaan lapsiansa iankaikkisuuteen. Erinomattain, jos yksi viatoin lapsi on kuollut, josta ei ole yhtään epäilystä, että hän on päässyt paremman Isän haltuun. Mikä on murheelliselle vanhemmalle tarpeellisempi, kuin että hän siinä rakastetun lapsen ruumiissa katselee omaa kuolevaisuuden haamua ja siinä samassa toivottaa itsellensä sitä taivaallista onnea, jos hänki olis mahdollinen pääsemään siihen autuaalliseen paikkaan, jossa lapsi on. Semmoinen muret, joka jälkeen eläväselle tulee vanhemman eli lapsen eli puolison kuolemasta, olis kaikille suruttomille juuri tarpeellinen, jos hän siitäkään ottais vaaria.

Mutta sitte tulevat huiluin soittajat, eli se surutoin joukko, lohduttamaan ja kuolettamaan sitä murettä, jonka Luoja on ylös herättänyt. Sitte tulee kraviaisväki, jotka ei suinkaan ilman syömättä ja ilman juomatta mene pois ruumiin huoneesta. Nämät huiluin soittajat tulevat murheen veisuja laulamaan, mutta niitä Jeesus ajaa ulos huoneesta. Ja se kuuluu evankeliumista, minkä verta murettä heillä on. Koska Jeesus ajaa

heitä ulos huoneesta, niin he nauravat. Ne katsovat Nasareenuksen hulluksi, joka sanoo, että piika ei ole kuollut. Ja mitkäpä ovat siis nämät huiluin soittajat muuta kuin narrit ja hattarat, joilla ei suinkaan ole yhtään murettä, vaikka he vielä murheen lauluja veisaisit.

Me olemme nähneet, että Jeesus itki itkeväisten kanssa Lasaruksen haudan päällä. Ja se on murheellisille yksi lohdutus, koska kristityt ottavat osan heidän murheestansa ja itkevät itkeväisten kanssa. Mutta nämät huiluin soittajat, net ei saata itkeä itkeväisten kanssa, vaan he nauravat, koska Jeesus ajaa heitä ulos huoneesta, ja katsovat Hänen hulluksi, koska Hän sanoo, ettei ole piika kuollut. Semmoiset ovat nyt ne huiluin soittajat, jotka välistä täälläkin kuuluvat soittavan huiluilla, joilla he muka murheellisia sieluja pilkkaavat. Mutta ei he ole vielä loppuansa nähneet. Kukas tiesi, kuka heille murheen lauluja veisaa, koska he itse kääntävät kuononsa ylös? Kukas tiesi he saavat viimein kissan lauluja kuulla helvetissä?

Kyllä me nyt arvaamme hyvin, mitkä ne huiluin soittajat ovat. Emme me tarvitse juuri kauvas mennä, ennen kuin me semmoisia narraa kohtaamme. Juuri ruumiin huoneessa he kehtaavat naurujansa päästää. Ja mitäs he nauravat? Sitä ilmanki nauravat, että tuo Jeesus Nasareenus sanoo, että piika ei ole kuollut, mutta hän nukkuu. Koska huiluin soittajat ei saattaneet ylös herättää sen tyttären huiluin soittamisella, niin he päätit siitä, että piika oli kuollut. Se näyttää meidän evankeliumistamme, niin kuin huiluin soittajat olisit tulleet sillä aikaa kuin tyttären isä meni Jeesuksen tykö. Ja ne huiluin soittajat olit tulleet muret huoneeseen ilman kutsu-matta.

Niin tulevat vielä nytkin semmoiset narrit murethuoneeseen ilman kutsumatta. Ilmanki he vahtaavat siellä, jos he saisit jotakin suuhunsa, taikka tulevat he nauramaan ja pilkkaamaan Jeesusta. Ei he suinkaan ole

tulleet murheellisella ja armahtavaisella sydämellä, vaikka het on tulleet ruumista ulos veisaamaan, niin kuin vanha tapa on ollut. Vähän lukua siitä, mitä tämä ulosveisaaminen merkitsee. Jos kuinka kauniilla nuotilla ruumis ulos veisataan, ja sitte syödään ja juodaan hyvin päälle, ei taida se tulla kuolleen sielulle ylösrakennukseksi, vaikka paavilaiset niin luulevat. Eikä myös se veisaaminen tule kantajille eikä myös veisaajille ylösrakennukseksi, jos muuta perustusta ei ole.

Me ymmärrämme kaikista asiain haaroista, että veisaaminen ja kantaminen ja hautaaminen ja kraviaiset, eli mikä ikänäns mahtaa olla, jota jälkeen eläväiset tekevät kuolleen kanssa, ei vaikuta mitään sen kuolleen ylösrakennukseksi, vaikka paavilaiset niin luulevat. Ja niin muodoin ei ole huiluin soittajat ollenkaan tarpeelliset, mutta jälkeen eläväisten muistutukseksi heidän kuolevaisuudensansa on se kristillinen tapa ollut, että ruumiille veisataan ja luetaan muutampia sanoja hänen hautansa päällä, jos het ottaisit vaaria siitä. Mutta sen me tiedämme vakaisesti, että huiluin soittajat ei ota siitä vaaria, eikä het ajattele perään, että kuolema

vartioitsee heitä joka askeleessa, jolla he polkevat tätä syntistä maata, vaan huiluin soittajat sanovat: *"Anna huilata!"* Ja pilkkaavat Jumalan Poikaa, koska he ulos ajetaan ruumiin huoneesta.

Nyt olis paras neuvo, että kaikki vanhemmat, joiden lapset ovat kuolemallansa, jättäisit huiluin soittajat ja menisit hopusta Jeesuksen tykö rukoilemaan, että Hän tulis pian pänemaan kätensä heidän päällensä, ennen kuin ruumis jäähtyy ja rupeaa haisemaan. Sillä vaikka Jeesuksella on se voima, että Hän saattaa vielä haisevia ruumiita eläväksi tehdä, kuitenkin olis se aina parempi, että vanhemmat menisit Jeesuksen tykö ennen kuin ruumis jäähtyy ja kankiaksi tulee, että he saisit vielä nähdä lapsiansa elävänä ja hengellisestä kuolemasta ylös nostetuksi, ennen kuin ruumis peitetään mullalla. Sillä ne, jotka ovat maan povessa, ei taida enää kuulla Herran ääntä ennen kuin viimeisenä päivänä, koska tuodaan kaikki valkeuteen. Ja silloin julistetaan tuomio. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Kussa raato on, siihen kotkat kokoontuvat.

Nämät Vapahtajan sanat, jotka löytyvät kirjoitettuna tämän päivän evankeliumissa, merkitsevät hengellisessä tarkoituksessa, että Juudan kansa oli yksi kuollut raato, joka oli mätänemässä, koska se hengellinen elämä ei löytynyt heissä, vaan ainoastaan se luonnollinen elämä, joka on yhteinen kaikille pakanoille, juutalaisille ja luontokappaleille; vaikka luontokappale paremmin täyttää päämaalinsa, mihinkä hän on Luojalta aivottu. Mutta yksi luonnollinen ihminen, jossa ei ole kristillisyyden ainetta, elää pahemmin kuin luontokappale: sillä luontokappaleen täytyy kuitenkin mennä mihinkä ihminen tahtoo; mutta ei ihminen mene sinne, kuhunka Jumala tahtoo, vaikka tapettaisiin, mutta sinne hän menee, mihinkä vihollinen tahtoo. Koska vihollinen on saanut niin suuren vallan hänen päällensä, täytyy hänen mennä sinne, kuhunka isäntä käskee. Sillä yksi luonnollinen ihminen on yksi synnin orja, eikä hän pääse siitä orjuudesta ennen kuin Jumalan Poika tekee hänet vapaaksi.

Nyt olivat juutalaiset hengellisessä tarkoituksessa yksi kuollut raato, jolla ei ollut henkeä ollenkaan. Se hengellinen elämä oli heissä peräti loppunut; mutta heillä oli kuitenkin se kuollut usko pääkallossa, jolla he omistit itsellensä Jumalan armon. Sillä he sanoit Vapahtajalle: *”Emme ole äpäränä syntyneet. Meillä on Isä, nimittäin Jumala.”* Ja kyllä joka armonvaras omistaa itsellensä niitä lupauksia, joita Jumala on antanut katuvaisille sieluille. Niin omistavat vielä nytkin armonvaraat niitä armon lupauksia, jotka kuuluvat katuvaisille sieluille. He sanovat niin kuin juutalaiset: *”Emme ole äpäränä syntyneet, meillä on Isä, nimittäin Jumala.”* Juutalaisille oli rietas antanut sen vakuutuksen, että he olivat Jumalan lapset. Mutta he olivat aivan kuolleella uskolla omistaneet itsellensä lasten oikeutta. Ja sen tähden kutsuttiin he

raadoksi, jossa ei ole henkeä. Rietas oli heitä tappanut, eli ottanut heidän henkensä pois.

Nyt sanoo Vapahtaja: *”Kussa raato on, siihen kotkat kokoontuvat.”* Nämät kotkat olivat ne pakanat, jotka hävittivät Jerusalemin kaupungin. Net olit roomalaiset, jotka kutsutaan kotkaksi ensiksi sen tähden, että heillä oli kotkan nokka, toiseksi sen tähden, että niillä pakanoilla oli raatelevainen luonto: he hävittivät kaikki kaupungit ja tappoivat kaikki ihmiset, jotka eivät antaneet itseänsä heidän allensa. Mutta juutalaisilla oli niin suuri ylpeys, etteivät he tahtoneet olla pakanoille alamaiset. He tahdoit olla itsevaltaiset. Se oli aina heidän mielellään, ettei tarvitse Jumalan lasten maksaa veroa pakanoille.

Juutalaiset olivat niin pyhät, etteivät he menneet pakanain huoneeseen, eivätkä he syöneet pakanain kanssa. Eivät he tervehtineet pakanoita, eikä pitäneet kanssakäymistä heidän kanssansa. Ja se oli heidän mielellään yksi suuri häpiä, että Jumalan kansan piti maksaman veroa pakanoille. Sen tähden he tekivät kapinan pakanallista esivaltaa vastaan. Ja sen syyn tähden otti pakanallinen esivalta ja hävitti heidän valtakuntansa, ja tappoi julmasti paljon juutalaisia, ja muutampi osa myytiin orjaksi.

Mutta jos juutalaiset olisivat ottaneet Vapahtajan opetuksia vastaan; jos he olisivat kääntyneet kristillisyyteen, niin olisivat he olleet pakanalliselle esivallalle alamaiset, he olisivat kernaasti maksaneet pakanalliselle esivallalle veroa, eivät he olisi alkaneet kapinata tekemään esivaltaa vastaan, ja niin olisi heidän valtakuntansa pysynyt enemmän aikaa. Sillä eivät kristityt tee kapinata esivaltaa vastaan kunnian tähden, eli raskaan veron tähden, mutta pakanat, ne tekevät kapinata. Pakanat tahtovat olla itsevaltaiset. Eivät ne tahdo maksaa veroa esivallalle; ne valittavat,

että hallitus on kova ja väärä, ne tahtovat aina elää oman tahtonsa jälkeen. Eivät ne tahdo totella esivallan käskyjä. Se tulee siitä, että heidän sydämessängsä on ylpeys ja ahneus hallitseva synti. Ja koska alamaiset rupeevat sotimaan esivaltaa vastaan, silloin rankaisee esivalta kapinannostajia hirmuisesti.

Koska siis Vapahtaja sanoi: *”Kussa raato on, siihen kotkat kokoontuvat”*, niin se merkitsee, kussa valtakunta on hengellisesti kuollut, eikä tiedä siitä oikiasta kristillisyydestä mitään, sinne kokoontuvat hengelliset kotkat ja lopettavat koko valtakunnan. Ja se on nähty joka paikassa, että kussa raato on, siihen kotkat kokoontuvat. Se sama roomalaisten valtakunta, joka siihen aikaan oli suurempi ja voimallisempi kuin kaikki muut valtakunnat maan päällä, hävitettiin muilta pakanoilta 500 ajastaikaa Vapahtajan jälkeen. Roomalaiset kääntyivät kristillisyyteen lähes 300 ajastaikaa Kristuksen syntymän jälkeen, mutta heidän kristillisyytensä muuttui pian kuolleeksi uskoksi, ja silloin kokoontuivat kotkat syömään tätä raatoa. Pakanat kokoontuivat kaikilta maan ääriiltä ja hävittivät koko sen suuren valtakunnan.

Ja me saatamme nähdä ainoastaan yhdessä pienessä seurakunnassa, että kussa raato on, siihen kotkat kokoontuvat. Koska yksi seurakunta makaa raatona kuolleessa uskossa ja mätäneee huoruudessa, juopumuksessa, varkaudessa, ahneudessa, koreudessa, ylpeydessä ja muissa synneissä, silloin tulevat skoijarit ja viinaporvarit niin kuin kotkat joka kantilta ja vievät viimeisen tolpan seurakunnalta. Eikä semmoinen kuollut raato vihaa niitä, jotka hänen lihansa syövät ja hänen vertansa imevät. Mutta kuinka se olis, jos tätä kuollutta raatoa hyvin suolattaisiin? Kuinkas sitte kävis kotkalle?

Minä luulen, ettei kotkat lystännä syödä sitä raatoa, joka on kypsystuolaan suolattu; sillä niin kauan kuin raato on hyvin suolattu, ei se mätäne. Ja siitä mädänneen hajusta kotkat

tuntevat, kussa raato on. Kotkalla sanotaan olevan niin hyvä nokka, että se tuntee hajun peninkulman päähän. Mutta jos kotkat rupeisivat sitä raatoa syömään, joka kypsystuolassa on, niin minä pelkään, että heidän täytyisi kaikki tyynni oksentaa ulos, mitä he ovat ennen nielleet; ja tulisi vielä kotkalle semmoinen kova jano, että hänen täytyisi mennä hakemaan vettä.

Mutta kyllä tämän aikaiset kotkat varoittavat itsensä siitä raadosta, joka on kypsystuolaan suolattu. Mutta niin kauan kuin joku raaja löytyy raadossa, joka ei ole vielä kypsystuolaan suolattu, niin kauan freistaavat he maistaa, jos mahdollinen olis, että he saisivat yhden pikku palaisenkaan syödä. Meidän toivomme on, että niin kauan kuin suolat riittävät, ei pidä oleman kotkalla paljon syömistä tässä raadossa, vaikka on vielä semmoisia mädänneitä raajoja, jotka ei tunne suoloja.

Mutta vaikka raato pysyy kyllä terveenä kypsystuolassa, ettei hän silloin mätäne, eikä kotkien lystännä häntä syödä, niin kauan kuin raato on hyvin suolattu; mutta ei raato sen kautta tule eläväksi, vaan siihen tarvitaan yksi suurempi ja korkiampi voima, joka puhaltaa hengen kuolleitten luihin, niin kuin profeetta Hesekiel näki niitä luita makaavan kedolla, mutta ei saattanut puhaltaa niihin henkeä. Niin minä myös näen kuolleitten luita makaavan monessa paikassa, mutta en saata minä vaivainen puhaltaa niihin henkeä. Mutta Herran Henki yksistään saattaa niille antaa hengen ja voiman, että he pääsisivät virkoamaan. —Nouskaat nyt ylös, te kuolleitten luut, ja sinä kuollut raato, joka olet mätänemässä, koska Herran Henki puhaltaa teidän päällenne: ruvetkaat vaeltamaan ynnä niiden kanssa, jotka jo ovat vaeltamassa iankaikkisuuteen, ennen kuin kotkat tulevat teidän lihaanne raatamaan ja teidän vertanne imemään.

Ja sinä korkia Henki, joka olet tähän asti herättänyt kuolleita, ja opettanut heitä käymään iankaikkisuuden tiellä, opeta vielä niitä

kuolevaisia rukoilemaan hengessä ja totuudessa, että he saattaisivat huutaa niin kirkkalla äänellä, että koko maailma ja helvetti kuulisi, että he ovat päässeet kotkan kynsistä sen suuren voiman kautta, joka heitä on herättänyt ylös hengellisestä kuolemasta. Kuule sinä suuri ja korkeimmasti ylistetty Taivaan Kuningas kuolevaisten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 24: 15–28

15 *Kuin te siis näette hävityksen kauhistuksen, josta sanottu on Daniel prophetan kautta, seisovan pyhässä siassa; (joka tämän lukee, hän ymmärtäköön!)*

16 *Silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoot vuorille.*

17 *Ja joka katon päällä on, älköön astuko alas ottamaan jotakin huoneestansa.*

18 *Ja joka pellolla on, älköön palatko vaatteitansa ottamaan.*

19 *Voi raskaita ja imettäväisiä niinä päivinä!*

20 *Mutta rukoilkaat, ettei teidän pakonne tapahtuisi talvella eikä sabbatina;*

21 *Sillä silloin pitää suuren vaivan oleman, jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta niin tähän asti, ei myös tule.*

22 *Ja ellei ne päivät olisi lyhennetyt, niin ei yksikään liha tulisi autuaaksi; mutta valittuin tähden pitää ne päivät lyhennettämän.*

23 *Silloin jos joku teille sanois: katso, tässä on Kristus taikka siellä! älkää uskoko.*

24 *Sillä väärät Kristukset ja väärät prophetat nousevat, ja tekevät suuria ihmeitä ja merkkejä: niin että myös, jos taitais tapahtua, valitutkin eksytettäisiin.*

25 *Katso, minä olen teille sen ennen sanonut.*

26 *Jos he siis teille sanovat: katso, hän on korvessa! niin älkää menkö ulos; katso, hän on kammiossa! älkää uskoko.*

27 *Sillä niinkuin pitkäisen tuli leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on myös Ihmisen Pojan tulemus.*

28 *Sillä kussa raato on, siihen kotkat koontuvat.*

Meidän Vapahtajamme puhuu tämän päivän pyhässä evankeliumissa siitä suuresta vaivasta, joka tulee viimeisinä aikoina, koska hävityksen kauhistus rupee tapahtumaan, ja Hän puhuu myös niistä vääristä profeetaista, jotka silloin nousevat ylös pettämään yksinkertaisia. Nämät asiat vissimmästi ovat keran tapahtuneet, koska Jerusalemin kaupunki hävitettiin, mutta me näemme Ilmestyskirjasta ja muista Raamatun paikoista, että semmoiset hirmuiset vaivat tulevat vielä edes ennen kuin maailma loppuu.

Tutkikaamme siis Jumalan armon kautta hävityksen kauhistus; mikä se on, ja mitkä ne väärät profeetat ovat, jotka silloin ilmestyvät.

Varjelkoon Herra Jeesus uskovaisia sieluja hävityksen kauhistuksesta, ja niistä vääristä profeetaista, jotka pyytävät eksyttää yksinkertaisia sieluja. Me tiedämme nimittäin, että kristityt ei ole hukkuneet siinä ensimmäisessä hävityksessä, koska he ajalla pakenit pois siitä maasta ja siitä valtakunnasta, ennen kuin kotkat tulit raatoa syömään eli kaupunkia hävittämään. Mutta niistä vääristä profeetaista ei ole ensimmäiset kristityt päässeet juuri vapaaksi. Ei kuitenkaan yksikään saattanut heitä eksyttää niin kauan kuin apostolit olit elämässä, mutta niiden kuoleman jälkeen tuli monta ulosvalituistakin eksytetyksi niiden vääräin profeettain kautta. Mutta Vapahtaja antaa toisessa paikassa semmoisen tuntomerkin niitten päälle, jotka tulevat lammasten vaatteissa, vaikka he sisältä ovat raatelevaiset sudet: tuntekaat heitä heidän hedelmistänsä.

Me tiedämme, että maailman orjat pitävät kristityitä vääränä profeettana, ja väärät profeetat ovat heidän mielestensä oikiat kristityt. Juutalaiset ja pakanat ovat aina

sanoneet, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Tämä pakanain väärä luulo kristityistä tulee siitä, että rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, rietas on antanut heille sen ylösvalaistuksen, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Pakanat sanoit, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut ja että kristillisyyden oli yksi ihmeellinen taikus. Koska pakanat näkevät hengen vaikutuksia kristityissä, niin rietas antaa pakanoille sen uskon, että se on rietaan hengen vaikutus.

Juutalaiset suutuivat hirmuisesti, koska Vapahtaja tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi; ylimmäinen pappi repäisi vaatteensa vihasta ja ihmettelemisestä, ja kaikki sanoit: *”Hän pilkkaa Jumalata.”* Ja koska Stefanus sanoi näkevänsä Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikealla kädellä, silloin rupeisit vasta käärmeeen siemenet oikein puikimaan sydämen juuressa. Juutalaiset purit hampaitansa ja tukitsit korviansa, että pääsisit kuulemasta semmoisia pilkkasanoja. Eikä juutalaiset, eikä myös pakanat saaneet omantunnon rauhaa ennen kuin he saivat imeä kristittyin verta. Sama usko on vielä nytkin maailmanlapsilla, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Maailman orjat suuttuvat hirmuisesti, koska kristityt haukkuvat ja tuomitsevat kunniallisia ihmisiä helvettiin. Maailman orjat suuttuvat hirmuisesti, koska kristityt tunnustavat itsensä Jumalan lapseksi. He sanovat kristityille: *”Sinä kerskaat itsiäs ja muita sinä kaadat, sinä pidät itses hyvänä ja muita sinä yönkatsot.”*

Mutta ei sokiak raukat ymmärrä, minkä syyn tähden kristityt soimaavat suruttomia. Suruttomat ei kärsi tuomiota ollenkaan niin kauan kuin omavanhurskaus on vallan päällä. Sillä ei rietas kärsi tuomiota, ei ota hän syntiä päällensä, vaikka kuinka tuomitaisiin. Vihollinen löytää enemmän, vääräyttä Jumalassa kuin itsessään. Miksis Jumala tuomitsee niin hurskaan ja kunniallisen

miehen helvettiin? Ja siinä teki Jumala väärin, että Hän tuomitsi semmoisen hurskaan ja kunniallisen miehen ilman syytä. Niin ajattele vihollinen. Hän on ylimmäinen enkeli. Hän on omassa tunnossansa sama enkeli, kuin silloin, koska Jumala hänen loi. Sen tähden olis hänellä paljon soimaamista Jumalalle.

Ja sama omanvanhurskauden luonto on tarttunut kaikille ihmisille, niin että he suruttomuuden tilassa näkevät paljon vikoja kristityissä. Ja suurin synty, mitä kristityt tekevät, on se haukkuminen, soimaaminen ja tuomitseminen. Siitä haukkumisesta ovat kaikki maailmanlapset suuttuneet profeetalle, ja sen saman haukkumisen tähden mistansi Johannes Kastaja kaulansa, ja sen haukkumisen tähden suutuivat kaikki maailman herrat Vapahtajalle, ja sen saman haukkumisen tähden ovat kaikki kristityt saaneet koiran nimen turkkilaisilta. Kaikki koirankuonolaiset sanovat kristityille: *”Sinä kristitty koiratulet minua haukkumaan huoraksi ja varkaaksi, oletkos itse parempi?”*

Semmoisen usko on kaikilla koirankuonolaisilla, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta ne, jotka ovat totisesti väärät profeetat, ne pidetään suuressa arvossa ja niiden päälle maailmanlapset uskovat. Semmoiset opettajat, jotka lupaavat kaikille pukeille ja keitureille taivaan valtakunnan, net on maailman mielestä oikeat profeetat. Semmoiset armonvarkaat, jotka lupaavat armoa suruttomille ilman katumuksetta, ilman parannuksetta, net ovat oikeat kristityt. Jotka saarnaavat niin suloisesti, että vanhan Aatamin sydän tulee pehmiäksi, se on maailman mielestä oikea profeetta.

Mitäs ovat semmoiset profeetat vaikuttaneet, jotka saarnaavat rauha, kussa rauha ei ole? Niin ovat entiset väärät profeetat uskottaneet sitä sokiata kansaa, että Jumala on niin armollinen, ettei Hän saata suuttua

koskaan. Koska se hävityksen kauhistus tuli juutalaisille, josta tämän päivän evankeliumissa puhutaan, silloin nousit väärät profeetat, jotka lupaisit sille jumalattomalle kansalle, että Jumala nyt ilmoittaa itsensä, että Hän tulee nyt auttamaan heitä vihollisten käsistä. Ja kyllä armonvargaat uskovat, että Jumala auttaa heitä kaikesta maallisesta hädästä, vaikka kuinka jumalattomasti he eläisit, vaikka kuinka pilkkaisit Taivaallisen Vanhimman kyöneleet huoruudella, varkauksella, juopumuksella, kirouksella, ylpeydellä ja petoksella. Kyllä he sen tähden jaksavat uskoa, että Jumala on heille armollinen.

Juutalaiset olit tappaneet Vapahtajan ja ime-
neet kristittyin verta. Ja uskoit kuitenkin lujasti, että Jumala ihmeitten kautta, nyt tulee heitä auttamaan. Mistäs armonvarkaille tulee niin vahva usko Jumalan päälle, vaikka ei ole katumuksen merkkiä? Eipä heränneet jaksu sitä uskoa, että Jumala on katumattomille armollinen. Mutta kyllä suruttomat jaksavat sen uskoa, että Jumala on armollinen heille. Siinä uskossa tulit juutalaiset petetyksi, koska väärät profeetat uskotit heitä, että het ovat Jumalan kansa, ja että Kristus tulee taivaasta auttamaan heitä siitä maallisesta hädästä, jossa he vaikeroitsit.

Mutta eipä kristityt menneet siihen uskoon, että Kristus nyt tulee alas taivaasta auttamaan juutalaisia. Kristityt näit jo edeltä päin, että Jumalan rangaistus oli tuleva juutalaisien päälle, ja sen tähden kristityt pakenit pois koko siitä valtakunnasta. He olit ottaneet vaarin sekä Vapahtajan ennustuksista että ajan merkeistä. Johannes Kastaja myös näki, että Jumalan rangaistus oli aivan liki, koska hän sanoi juutalaisille: *”Jo on kirves pantu puitten juureen.”* Se merkitsee: ei tämä valtakunta enää seiso kauan. Ja itse Vapahtaja oli myös sanonut heille: *”Taivaan merkit te ymmärrätte, mutta ajan merkkejä ette ymmärrä.”*

Ja mistäs sokiat raukat ymmärtävät ajan merkkejä? Ajan merkit ovat semmoiset,

koska ihminen näkee, kuinka ihmiset elävät suruttomuudessa ja julkisessa jumalattomuudessa, niin päätetään siitä, että Jumalan rangaistus ei ole kaukana. Itse se jumalaton elämä tuopi rangaistuksen myötänsä. Esimerkiksi huoruus, juopumus ja varkaus tuopi köyhyyden myötänsä, niin myös ylpeys ja laiskuus, koreus, prameus j.m.s. Ja koska yhdessä valtakunnassa ylpeys nousee niin suureksi, ettei alamaiset enää tottele esivaltaa, silloin osoittavat ajan merkit, että kapina ja sota tulee. Jos ulkonaisia vihollisia ei olisi-kaan, niin he tappelevat kuitenkin keskenänsä ja hävittävät toinen toisensa.

Nyt on myös nähtävä kaikista ajan merkeistä, että jos muutos ei tule maailman ihmisten uskossa ja elämässä, niin ei maailma enää pysy kauan koossa. Se ensimmäinen hävityksen kauhistus oli ainoastaan yksi esimerkki, kuinka Jumala rankaisee jumalattomia ihmisiä, koska he rupeevat julkisesti pilkkaamaan Jumalata ja ylönkatsomaan kristillisyyttä. Nyt näkee moni, kuinka se olis käynyt tässä seurakunnassa, jos se entinen kauhustavainen elämä olis saanut olla vielä joku kymmenen ajastaikaa, olisko moni saattanut elää semmoisessa paikassa, kussa huorat ja varkaat ja juomarit lisääntyivät päivästä päivään, kussa kirous ja tappelu kuului kauas. Eikö huorat ja varkaat ja juomarit olis viimein alkaneet ryöstämään talollisia, niin kuin monessa paikassa on tapahtunut, kussa maailman jumala on tehnyt muutampia harvoja skälmejä rikkaaksi ja enimmänsä osan kansasta köyhäksi juopumuksen, huoruuden, ylpeyden, laiskuuden ja koreuden kautta? Siinä on köyhempi väki alkanut ryöstämään rikkailta elatuksen. Ja siinä sodassa on esivallan häätynyt tulla väliin estämään väkivaltaa.

Mikäs tulee muu kuin sota ja veren vuodatus sen kaltaisesta jumalattomasta elämästä? Koska yksi skälmi sanoo: *”Jumala teki minun rikkaaksi”* ja toinen skälmi sanoo: *”Jumala teki minun köyhäksi.”* Niin on kruunun varkailla ja viinaporvareilla vahva usko Jumalan päälle. Mutta huorilla ja juomareilla on myös

vahva usko Jumalan päälle, koska he sanovat: *"Jumala teki minun köyhäksi."* Ei he usko, että maailman Jumala se tekee muutampia köyhäksi ja muutampia rikkaaksi.

Meidän pitäis nyt katseleman, kutka ne ulosvalitut ovat, joiden tähden ne vaivan päivät lyhennetään. Me kuulemme Raamatusta, että Herra aikoi säästää Sodomian ja Gomorran kaupungit, jos Hän siellä löytäis kymmenen hurskasta. Mutta ei siellä löytynyt kuin yksi Loth, jonka Herran enkeli johdatti ulos kaupungista, ja pelasti sen jumalattoman kansan joukosta. Koska Jerusalemin kaupunki hävitettiin, niin olivat myös kristityt paenneet pois siitä jumalattomasta kaupungista. Mutta sinne oli sen tähden jäänyt muutampia harvoja sieluja, joilla ei ollut tilaisuus paeta, ja niitten tähden lyhettiin ne vaivan päivät.

Kyllä se on maailmanlapsilla melkein työläs uskoa, että valittuin tähden he saavat elää. Mutta minkä syyn tähden pitää Jumalan säästämän tätä maailmaa, jos ei se tapahtuis niitten harvain sieluin tähden, joita Herra on ulosvalinnut, ja nämät ulosvalitut saattavat vielä olla siinä tilaisuudessa, ettei he silloin tiedä mitään siitä oikiasta kristillisyydestä, koska rangaistus tulee jumalattoman kansan päälle. Mutta Herra on niitä ulosvalinnut, joita Hän edeltä päin näkee, että he tulevat kristityksi. Niin oli Herra ulosvalinnut muutampia profeetaita hamasta äidin kohdusta, saarnaamaan suruttomalle kansalle, vaikka he olit suruttomat kauan aikaa ennen kuin Herran käsky tuli heille. Johannes Kastaja oli ulos valittu ennen kuin hän syntyi, ja moni muu kristitty on ulos valittu aikaa ennen kuin hän on herännyt siunatuksi aseeksi Herran kädessä. Ja niitten ulosvalittuin tähden lyhennetään ne vaivan päivät.

Mutta net maailman orjat, joita Herra viisaudessaan näkee, että he pysyvät paatumuksessaan loppuun asti, niitä ei ole Herra ulosvalinnut, sillä ne ylönkatsovat kaikki neuvomiset ja manaukset parannukseen. He

paatuvat sitä enemmän, jota enemmän heitä neuvotaan, sillä se vanha Simeon sanoi Marialle, Jeesuksen äidille: *"Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan."* Se merkitsee, että ne, jotka kristillisyyden kautta ei tule ylös nostetuksi helvetistä, ne paatuvat enemmän, ja paatumuksen kautta he putoavat vielä syvempään helvetiin kuin he luonnostansa olivat.

Tässä on vielä monta sielua, jotka kristillisyyden kautta ovat paatuneet, ja niiden ulosvalittuin tähden he saavat vielä elää, sillä Herra odottaa parannusta heiltä. Mutta pian taitaa tulla se aika, että armon ovi suljetaan, ja silloin saavat he huutaa iankaikkisuudessa: *"Voi, voi meitä sokiat raukat, jotka näimme kristillisyyden valoa, mutta emme ottaneet hänestä vaaria. Me näimme ulos valituita pakenevan turmeluksen kaupungista ja pyrkivän Jeesuksen ristin juureen, mutta emme seuranneet heitä. Me näimme katuvaaisia itkevän, mutta me pilkkasimme heidän kyynelitänsä. Me näimme heidän konttaavan Jeesuksen ristin juureen, ja emme seuranneet heidän esimerkkiänsä".* Me kuulumme heidän huutavan: *"Jeesu, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme,"* mutta me toruimme heitä vaikenemaan. Me kuulumme heidän huokaavan kantaissansa Jeesuksen ristiä, mutta me pilkkasimme heidän huokausiansa. *"Voi, voi meitä, sokiat raukat!"* —Niin huutavat suruttomat kadotuksessa, koska katuvaisten kyynelleet rupeevat heidän tuntoansa polttamaan. *"Voi, voi meitä, sokiat raukat! Jotka emme ottaneet vaarin armon ajasta, emme huolineet ottaa vaaria parannuksen huudosta, emmekä uskoneet, että ulosvalitut huokasivat meidän edestämme ja rukoilivat meidän sieluimme edestä!"*

Nyt ne harvat ulosvalitut, jotka ovat lähteneet pakenemaan turmeluksen kaupungista, että he pääsisit näkemästä hävityksen kauhistusta, rukoilkaan vielä niitten edestä, jotka ovat vielä jääneet, että hetkin kerkeisit

matkaan, ennen kuin vihollinen polttaa koko kaupungin; ja ettei väärät profeetat saattais eksyttää niitä ulosvalituita, jotka siinä kaupungissa täytyvät olla maailman joukon keskellä. Siinä kaupungissa saattavat vielä olla muutamat ulosvalitut. Mutta siinä on myös väärät profeetat, jotka freistaavat kuolettaa sitä kristillisyyden ainetta, joka heillä on. Jos he sanovat teille: *"Tässä on Kristus"*, älkää

uskoko. Jos he sanovat: *"Hän on kammi-ossa"*, älkää menkö sinne, sillä Ihmisen Pojan tuleminen on niin kuin pitkäisen tuli: Hän tulee äkisti niiden sydämiin ja niiden silmiin eteen, jotka Hänen päällensä uskovat. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Silloin, jos joku teille sanois: katso, tässä on Kristus, taikka siellä: älkäätkä uskoko. Sillä väärät kristukset ja väärät profeetat nousevat, ja tekevät suuria ihmeitä ja merkkiä, niin että jos taitais tapahtua, valitutkin eksytettäisiin.

Tässä paikassa varoittaa Kristus opetuslapsiansa vääristä profeetoista ja väärästä Kristuksesta. Ja tämä on juuri tarpeellinen varoitus, erinomattain näinä aikoina, koska oikea kristillisuus pidetään vääränä niin kuin Vapahtajan apostolittien aikana. Silloin kanssa pidettiin myös oikea kristillisuus vääränä, mutta väärät profeetat pidettiin oikeana. Erinomattain silloin, koska ulkonainen vaino oli tullut kristittyin päälle; silloin pidettiin oikea kristillisuus vääränä, mutta se vanha kuollut usko pidettiin oikeana. Niin kuin se oikea kristillisuus on kaikkina aikoina pidetty vääränä juutalaisilta, pakanoilta ja paavilaisilta. Ei ole hyvä erottaa, mikä oikea kristillisuus on, koska juutalaiset saarnaavat heidän uskoansa, ja pitävät sen oikeana, ja pakanat saarnaavat heidän uskoansa ja pitävät sen oikeana, niin myös paavilaiset saarnaavat heidän uskoansa ja pitävät sen oikeana.

Mutta Vapahtaja on toisessa evankeliumissa, nimittäin 8. sunnuntaina Kolminaisuuden päivästä, antanut yhden tuntomerkin, jolla väärät profeetat eroitetaan. Hän sanoo siinä paikassa: *”Kavahtakaat teidänne vääristä profeetoista, jotka teidän tykönne tulevat lammasten vaatteilla, mutta sisältä he ovat raatelevaiset sudet.”* Ei ole siis julki set pakanat ne väärät profeetat, joista Jeesuksen opetuslapset pitää kavahtaman itsensä, sillä ei niitä kukaan usko, jos he vielä rupeisit heidän uskostansa saarnaamaan, vaan väärät profeetat tulevat jumalisuuden varjon alla ja saarnaavat niin, että juutalaisetki tykkäävät heidän saarnoistansa.

Ei nimittäin väärät profeetat vaadi, että juutalaisten pitää oikean katumuksen tekemän ja uskoman sen ristiinnaulitun Vapahtajan päälle. Eikä väärät profeetat vaadi sitä, että juutalaisten pitää ottaman Jeesuksen ristin

päällensä ja ruveta sitä kantamaan, vaan väärät profeetat saarnaavat niin, että Kristus tulee taivaasta auttamaan niitä juutalaisia, jotka tottelemattomuuden tähden joutuvat esivallan kurituksen alle. Jos juutalaiset juopumuksen tähden tulevat köyhäksi, niin saarnaavat väärät profeetat: *”Se köyhyys on tullut Jumalasta. Kristus tulee alas taivaasta auttamaan juomaria köyhyydestä.”*

Jos juutalaiset huoraavat ja tulevat huoruuden kautta köyhiksi ja kivullisiksi, niin sanovat väärät profeetat: *”Ei se ole synti. Kyllä Kristus tulee taivaasta auttamaan huoria lapsen vaivasta.”* Jos juutalaiset pitävät väärää ja synnillistä kauppaa kirkon takana, ja vaikka vielä Jumalan temppelissä tapahtuis semmoinen kauppa, niin saarnaavat väärät profeetat: *”Ei se ole synti: Kristus tulee taivaasta auttamaan viinaporvaria sakosta.”* Jos vielä juutalaiset leskein huoneita söisit ja opettaisit lapsia sanomaan: *”Korban”*, ei väärät profeetat sitä kiellä. Sanalla sanottu. Ei väärät profeetat nuhtelee ketään synnistä, eikä he vaadi synnintunnustusta, eikä väärät profeetat vaadi oikeaa katumusta ja parannusta, vaan he saarnaavat ainoastansa siitä väärästä Kristuksesta, joka on juutalaisten pääkallossa, mutta ei sydämessä.

Jos siis tulee juutalaisille joku maallinen hätä, niin väärät profeetat sanovat: *”Kristus tulee taivaasta auttamaan viinaporvaria viinasakosta. Kristus tulee taivaasta auttamaan huoria lapsen vaivasta. Kristus tulee taivaasta auttamaan varkaita puolasta. Kristus tulee taivaasta auttamaan juomaria manalaisista.”* Ja sitte he sanovat juutalaisille: *”Täällä on Kristus, täällä on Messias, täällä on Jumalan hengen vaikutus.”*

Koska huora itkee kunniansa perään käärmeen kyyneleitä, niin sanovat väärät profeetat: *”Tämä on Pyhän Hengen vaikutus.”* Tämä on väärän profeetan paras tuntomerkki, että hän lohduttaa juutalaisia, koska he oman ylpeytensä tähden joutuvat hätää kärsimään ruumiin puolesta. Niin on tapahtunut entisille juutalaisille, koska niille tuli kova ahdistus pakanallisen ylpeyden tähden, ettei juutalaiset tahtoneet kuulla esivaltaa. Silloin tulit väärät profeetat lohduttamaan juutalaisia ja sanomaan: *”Älkää peljästykö, juutalaiset, Kristus tulee nyt taivaasta auttamaan juutalaisia. Kristus tulee taivaasta auttamaan varkaita puolasta. Kristus tulee taivaasta auttamaan juomaria manalaisista.”*

Ja kukas on se Kristus, joka auttaa juomaria manalaisista? Eikö hän ole yksi suuri noita, joka on itse manalaisten kanssa liitossa. Ei juutalainen kysy sen perään, mistä apu tulee. Jos Jumala eli perkele auttaa, se on juutalaisille yhtä, saati hän tulee autetuksi. — Ei väärä profeetta soimaa juutalaisia synnistä, vaan hän saarnaa siitä väärästä Kristuksesta, jonka päälle hän uskoo, vaikka semmoinen Kristus ei ole vielä tullut maailmaan, joka on luvannut auttaa varkaita puolasta, juomaria manalaisista ja huoria lapsen vaivasta.

Mutta niitä on vielä muita väriä profetoita, jotka saarnaavat semmoista oppia, josta pakanat hyvin tykkäävät. He saarnaavat nimitäin senkaltaisesta Kristuksesta, joka on hyvin rakas ja armollinen katumattomille huorille ja katumattomille varkaille. Nämät väärät profeetat lupaavat kaikille pukille ja keiturille elämän ja autuuden.

Heidän ensimmäinen uskonkappaleensa ja opetuksensa on se, ettei tarvitse syntiä maailmalle huutaa. Ja sama usko on myös varkailla, koska heitä tämmätään oikeuteen, ettei tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa. Ja sama usko on myös huoralla, koska häntä vaaditaan synnintunnustukseen, ettei tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa. Niin myös viinaporvari, koska häntä tämmätään

oikeuteen viinanmyymisestä, sanoo: *”Ei tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa.”* Ja tämä möinen oppi on juuri huorain ja varkaitten oppi.

Toinen uskonkappale väärän profeetan opissa on luvallisuus syntiä tehdä: ettei ole Kristus niin kranttu, jos vielä juodaan kohtuullisesti, ja huorataan kohtuullisesti. Se on niin hauska olla kristittyinä ja huorata. Se on hauska olla Jumalan lapsi ja varastaa. Tämä on se oikea oppi, mutta Nasareenuksen oppi on väärä, joka vaatii kristityiltä pyhää elämää.

Kolmas uskonkappale vääräin profettain opissa on se vapaus, ettei tarvitse kukaan väriä tekojansa maksaa. Ja neljäs uskonkappale, joka on painavin kaikista väärän profeetan opissa, on se, että nämät Jeesuksen Nasareenuksen seuraajat ja Jeesuksen opetuslapset ovat yksi väärä ja vahingollinen lahkokunta ja eriseura, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Tämä on paras uskonkappale vääräin profettain opissa. Mutta ei se ole autuaaksi tekeväinen ennenkin he saavat lakkia kristittyin verta. Sitte tulee väärille profetoille autuaaksi tekeväinen usko, koska he saavat kristittyin verta lakkia. Silloin tulee heidän sydämensä puhdistetuksi lohikäärmeen veressä.

Tänä päivänä maalataan hävityksen kauhistus teidän silmäinne eteen. Tänä päivänä kuulitte kaikki paatuneet, mikä loppu tulee paatuneille, jotka ovat evankeliumin valkeutta nähneet, eikä ole armon ajasta ottaneet vaaria, koska etsikko aika oli. Oliskos nyt yhtään täällä, joka ymmärtäis, kuinka ankara Jumalan vanhurskaus on, koska hän rankaisee koko kansan muutampain irstaisuuden tähden. Juutalaiset ovat kuulleet enemmän Jumalan sanaa kuin joku muu kansa. He ovat myös nähneet enemmän merkkiä ja tunnustähtiä kuin muut ihmiset. He ovat nähneet kristityitä, ja tietävät myös, mistä tämä kristillisyyys on tullut ja minkäkaltaisen muutoksen se on vaikuttanut. Mutta

he ovat niin paatuneet, ettei he ota kuritusta vastaan. Sen tähden on Jumala viimein antanut juutalaiset saatanan haltuun, nimittäin paatumuksen haltuun, ettei ole enää katumuksen armoa.

Ottakaat te paremmin vaari armon ajasta, kuin juutalaiset, ettette huku niitten seurassa. Ja paetkaat henkenne kanssa Israelin vuorille. Ja rukoilkaat, te Jeesuksen opetuslapset, ettei teidän pakonne tapahtuis talvella eli sapattina. Kuule, Israelin Paimen, niitten huokaus, jotka Baabelista ovat paenneet pois. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 24: 15–28

15 *Kuin te siis näette hävityksen kauhistuksen, josta sanottu on Daniel prophetan kautta, seisovan pyhässä siassa; (joka tämän lukee, hän ymmärtäköön!)*

16 *Silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoot vuorille.*

17 *Ja joka katon päällä on, älköön astuko alas ottamaan jotakin huoneestansa.*

18 *Ja joka pellolla on, älköön palatko vaatteilansa ottamaan.*

19 *Voi raskaita ja imettäväisiä niinä päivinä!*

20 *Mutta rukoilkaat, ettei teidän pakonne tapahtuisi talvella eikä sabbatina;*

21 *Sillä silloin pitää suuren vaivan oleman, jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta niin tähän asti, ei myös tule.*

22 *Ja ellei ne päivät olisi lyhennetyt, niin ei yksikään liha tulisi autuaaksi; mutta valittuin tähden pitää ne päivät lyhennettämän.*

23 *Silloin jos joku teille sanois: katso, tässä on Kristus taikka siellä! älkäätkä uskoko.*

24 *Sillä väärät Kristukset ja väärät prophetat nousevat, ja tekevät suuria ihmeitä ja merkkejä: niin että myös, jos tais tapahtua, valitutkin eksytettäisiin.*

25 *Katso, minä olen teille sen ennen sanonut.*

26 *Jos he siis teille sanovat: katso, hän on korvessa! niin älkäätkä menkö ulos; katso, hän on kammiossa! älkäätkä uskoko.*

27 *Sillä niinkuin pitkäisen tuli leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on myös Ihmisen Pojan tulemus.*

28 *Sillä kussa raato on, siihen kotkat koontuvat.*

Tämän päivän pyhässä evankeliumin selityksessä pitää Vapahtaja ennustuksia Jerusalemin hävityksestä, ja me olemme kuulleet, kuinka tämä ennustus on täytetty, koska tämän kaupungin onnettomat asuvaliset häytyivät vielä nälän tähden omia lapsiansa syömään. Se näyttää meidän silmiimme, niin kuin Jumala olis hirmuisesti suuttunut omalle kansallensa, koska hän antoi koko kansan saatanan haltuun, niin että ei yksikään ainoa sielu tullut pelastetuksi, paitsi niitä harvoja sieluja, jotka olit kristityksi tulleet.

Me tiedämme nyt vakaisesti, ettei ole yksikään kristitty hukunut siinä, vaikka koko valtakunta hävitettiin. Sillä kristityt otit paremmin vaarin ajan merkistä kuin juutalaiset. Kristityt pakenit ajalla pois koko valtakunnasta, mutta juutalaiset ei uskoneet, että Jumala heitä ylönantaa saatanan haltuun. Juutalaisilla oli sama usko kuin tämän aikaisilla suruttomilla, että Jumala heitä varjelee kaikesta pahasta. Juutalaisilla oli se usko, että Jumala auttaa heitä vihollisen kynsistä. Ja mistäs oli juutalaisille tullut semmoinen vahva usko ja luottamus Jumalaan? Sama uskonsankari ilmanki oli vahvistanut juutalaisten uskon, kuin se, joka nyt on antanut tämän aikaisille juutalaisille sen vahvan uskon, että Jumala varjelee heitä kaikesta pahasta. He asettavat itsensä Jumalan armollisen suojeluksen alle, ja sanovat: ”Kyllä Jumala meitä varjelee niin hyvin kuin kristityitä.”

Mistäs tiedätte, että Jumala varjelee teitä kaikesta pahasta? Mistäs tietävät juomarit, että Jumala varjelee heitä köyhyydestä, taudista ja manalaisista? Jumala antoi ilmanki

niin vahvan uskon, nimittäin juomaritten Jumala, joka asuu alimmaisessa taivaassa. Mistäs huorille on tullut semmoinen usko, että Jumala varjelee heitä lapsista ja knapasta, ja kelkan vetämisestä? Ilmanki Jumala on antanut heille semmoisen uskon: nimittäin huorain Jumala, joka asuu huoruuden valtakunnassa. Ja kukas on antanut varkaille semmoisen uskon, että Jumala varjelee heitä puolasta? Ilmanki Jumala on vahvistanut heidän uskonsa: nimittäin varkaitten jumala, joka asuu pimeyden luolassa. Näin on maailman jumala vahvistanut heidän uskonsa, että taivaan Jumala heitä varjelee kaikesta onnettomuudesta.

Mutta minkä tähden ei Jumala varjellut juutalaisia, vaikka heillä oli semmoinen vahva usko Jumalan päälle? Minkä tähden Jumala on sallinut, että viholliset sait puukolla haisista juutalaisten vatsan halki? Ei kristityillä ole semmoinen usko ollut, että Jumala varjelee heitä vihollisen päällekkarkaisesta. Ei kristityillä ole koskaan semmoinen usko ollut, että pakanat ei saata heitä tappaa. Mutta juutalaisilla on semmoinen vahva usko, että pakanat ei saata heitä tappaa. Mistäs juutalaisille on tullut niin vahva usko ja luottamus Jumalaan, että Jumala heitä varjelee, vaikka kuinka pahoin he eläisit, vaikka kuinka pilkkaisit Vanhemman kyyneleitä, vaikka kuinka kiviä viskoisit kristittyin päälle? Kyllä juutalaisten usko kestää.

Ei juutalaiset ennen usko, ennen kuin nahka kuumenee, että pakanat suorivat heidän vatsansa puukolla ja kaivavat vääryyden rahaa heidän suolistansa. Ei tämänaikaiset juutalaiset vielä epäile autuudestansa. Ja kyllä he vielä jaksavat uskoa, että Jumala varjelee heitä kaikesta pahasta. Kyllä vielä fariseukset jaksavat uskoa, että ei heille käy niin kuin entisille juutalaisille. Kyllä vielä juomarit jaksavat uskoa, että jumala varjelee heitä manalaisista, ja jos Jumala varjelee heitä manalaisista, niin kyllä perkele varjelee heitä oman tunnon vaivasta. Taitaa vielä joku noita löytä, joka saattaa heitä manalaisista päästä, 1446

jos vielä olis manalaisia nostettu heidän päällensä.

Kyllä vielä huorat jaksavat uskoa, että ei tule sikiä ensimmäisestä huoraamisesta; ja jos ei tule ensimmäisestä, niin ei suinkaan tule toisesta eikä kolmannesta huoraamisesta. Kyllä vielä varkaat jaksavat uskoa, että Jumala varjelee heitä puolasta. Kyllä vielä viinaporvarit jaksavat uskoa, että Jumala varjelee heitä viina sakosta. Jaksavat vielä kruunun varkaat uskoa, että Jumala varjelee heitä tullimiesten kynsistä. Ei suinkaan heille ole vielä tullut epäilystä autuudestansa. Niillä on vielä niin kova usko, vahvempi kuin pahta, että Jumala varjelee heitä kaikesta pahasta ruumiin ja sielun puolesta

Mutta nyt nousee siveyden perkele luolastansa, ja kuollut usko nousee haudastansa ja sanoo *”Eiköpä ihmisen pidä luottaman Jumalan päälle?”* Kyllä! Sinun pitää luottaman Jumalan päälle, mutta älä sinä vaan luota niin kuin juutalaiset, väärän jumalan päälle. Siinäpä juutalaiset tulit petetyksi, että he rupeisit väärän Jumalan päälle luottamaan. Koska juutalainen ei tunne oikeata Jumalata, ei tunne Jumalan luontoa, niin hänen täytyy sitä väärää jumalata palvella.

Se väärä Jumala on ensiksi ylpeys, joka ei laske juutalaisia tuntemaan ja tunnustamaan, kuinka he ovat eläneet. Ei ylpeyden perkele laske heitä nöyryyttämään itseänsä Jumalan väkevän käden alle. Vihan perkele on yksi väärä Jumala, jota juutalaiset palvelevat. Ja se vihan perkele opettaa juutalaisia kiviä viskaamaan kristittyin päälle. Kunnianperkele on yksi väärä jumala, jota juutalaiset palvelevat. Tämä jumala saarnaa juutalaisille: *”Ei sinun tarvitse syntiäsi maailmalle huutaa.”* Huoruuden perkele on yksi väärä jumala, jota juutalaiset palvelevat. Se jumala opettaa juutalaisia huoraamaan, ja Kristusta huoran kanssa kiusaamaan. Huoruuden perkele opettaa huoria luottamaan Jumalan päälle, että Hän varjelee heitä knapataudista. Ja ahneuden perkele opettaa varkaita

uskomaan, että Jumala varjeele heitä puolasta.

Jos juutalaiset ymmärtäisit, millinen Jumalan luonto on, ei he sillä lailla kehtais Jumalata vihoittaa. Jumalan täytyy viimein antaa semmoisia saatanan haltuun. Ei ole enää juutalaisilla katumuksen armoa. Mutta ei Jumala antanut heitä saatanan haltuun ilman varoitamatta. Kyllä on juutalaisille sanottu, kuinka heille käypi. Johannes on saarnannut, kuinka kirves on pantu puiden juureen. Jeesus Nasareenus on saarnannut, ettei pidä kiveä jätettämän kiven päälle heidän kirkkonsa rakennuksesta. Pietari on saarnannut, kuinka he ovat ristiinnaulinneet Kunnian Herran. Ja Stefanus on saarnannut, kuinka juutalaiset seisovat Pyhää Henkeä vastaan. Mutta ei ole tämä parannuksen saarna vaikuttanut mitään, vaan enemmän he ovat paatuneet. Kiiwaammaksi ne ovat tulleet vihaamaan ja vainoamaan kristityitä

Tämmöinen nyt on juutalaisten elämäkerta. Mutta ei vielä tämän aikaiset juutalaiset ota niistä esimerkkiä itsellensä. Kyllä he vielä jaksavat pilkata ja vastustaa kristityitä. Jaksavat vielä tämän aikaiset juutalaiset juoda ja tapella, huorin tehdä ja varastaa; jaksavat vielä ylpeät olla ja pitää viinakauppaa. Jaksavat vielä epäjumaliansa palvella. Mutta kristityt pakenevat pois turmeluksen kaupungista, koska he näkevät, milliset ajan merkit alkavat näkymään maailmassa. Kristityt ja kaikki Jeesuksen opetuslapset pakenevat pois henkinsä kanssa, koska he näkevät, että maailman loppu rupeaa tulemaan.

Kristityt uskovat, mitä Vapahtaja on sanonut hävityksen kauhistuksesta. He pakenevat Israelin vuorille, kussa Israelin Paimen huutaa kadonneita lampaitans. Joka katon päällä on vartioitsemassa, mitä turmeluksen kaupungissa tapahtuu, älköön astuko alas maailmaan ottamaan jotakin huoneestansa, vaikka kuinka kallis tavara siellä olis, jossa hänen sydämensä olis riippunut.

Joka tahtoo pelastaa sielunsa ja todella paeta turmeluksen kaupungista, ei hänellä ole joutoa maailman kanssa hääätä ja viipyä siellä, sillä ei Israelin lapset saa viivytellä pakanain maassa, koska vihollinen karkaa päälle, vaan hopusta pitää heidän pakenevan pois heidän huoneistansa ja vaeltaman punaisen meren rannalle, siihen asti, että Mooses nostaa sauvansa. Joka pellolla on, älköön palatko vaatteitansa ottamaan. Kaikki omanvanhurskauden räpäleet pitää hänen jättämän pellon pyörtänölle, koska hän lähtee pakenemaan turmeluksen kaupungista.

Ei olekaan Jeesuksen opetuslapsilla tämä maa Kaanan maa, koska viholliset tulevat ryöstämään, tappamaan ja polttamaan juutalaisia; vaan niillä on Kaanan maa se luvattu maa, jonka siveät saavat periä, jos he jaksavat ensin tämän maailman korven lävitse vaeltaa. Mutta rukoilkaat, ettei teidän pakonne tapahtuis talvella, koska maailman kylmä tuuli puhaltaa läpi ruumiin ja kukatiesi vielä panee jäätä sydämen ympäri, josta tulee vapistus ja vilutauti haudan partaalla. Koska vanhat räpäleet pitää jätettämän sen suuren pellon pyörtänölle, johonka kylväjä on kylvänyt siementänsä, niin joutuu se, joka pakenee turmeluksen kaupungista, lähtemään paitasillans. Vissimmästi tulee monelle vilu, jos heidän pitää pakenevan talven aikana; ja on jo tullut monelle vilu, koska maailman kylmä tuuli on puhaltanut läpi ruumiin ja pannut jäätä sydämen ympäri. Taitavat nekin raukat kylmettyä tien päälle, jotka niin vähillä vaatteilla lähit matkaan, ettei ole Kristuksen vanhurskauden hameella peitettyt ja puetetut.

Voi! raskaita ja imettäväisiä niinä päivinä. Kyllä on raskas raskailla paeta, erinomattain jos ne ovat raskautetut maailman surulla ja maailman murheella. Mutta vielä raskaampi imettäväsillä, joilla on semmoinen kriinalapsi, joka tahtoo myötäänsä imeä ja jota pitää alati pullata. Silloin pitää suuren vaivan oleman, jonka kaltaista ei ole ollut maailman

alusta, eikä myös tule. Mutta ei juutalaiset usko sitä ennen kuin vihollinen halkaisee heidän vatsansa ja suoraisee heidän suoliensa puukolla. Ei ne usko, että semmoinen vaiva tulee. Ja jollei ne päivät olisi lyhetyt, niin ei yksikään liha tulisi autuaaksi. Mutta valittuin tähden pitää ne päivät lyhettämän. Tässä on valitut semmoiset, jotka ovat Jumalalta edeskatsotut autuaaksi tulemaan. Ei nimitäin kaikki ole vielä kristityksi tulleet, jotka kuitenkin ovat Jumalalta edeskatsotut, että heidän pitää autuaaksi tuleman. Niitten tähden ne vaivan ajat lyhetään, ja ne valitut siis jäävät elämään. Sillä kaikki kristityt ovat paenneet turmeluksen kaupungista.

Mutta ne valitut, jotka tässä paikassa mainitaan, ovat semmoiset, joita Jumala on viisaudessansa edeskatsonut, että he kääntyvät ja tulevat kristityksi. Se on vielä yksi suuri Jumalan armo, että muutampia säästetään. Mutta harvat kuitenkin ovat ne ulosvalitut. Minkätähden siis suruttomat täällä ovat niin ylpeät, vaikka he tietävät, että heidän elämänsä on juuri väärä ja jumalatoiminen elämä? Minkä tähden he pilkkaavat Jumalan totuutta ja vaeltavat täydellä voimalla kadotukseen? Sen tähden ilmanki, että he luulevat, ettei ole tämä kristillisuus oikea. He

katsovat kristityitä vääräksi ja villihengiksi niin kuin juutalaiset. He luulevat, että kristityt menevät väärällä tiellä ja tulevat kadotetuksi.

Minkä tähden suruttomat ei hae sitte oikeata tietä, jos he luulevat tämän kristillisyyden vääräksi? Mutta asia on semmoinen, että ylpeys ei anna myöten, että he tunnustaisit tämän opin olevan oikean opin. Ja sitte vielä on tämän maailman jumala sovaissut heidän taitonsa, että heidän pitää valheita uskomon. Mitä rietas tuopi heille mieleen, sitä he uskovat. Sokea järki on heidän johdattajansa ja heidän taluttajansa. Sen tähden he vastustavat, vaikka he tietävät hyvin, että heidän oma elämänsä ei ole oikea elämä. Nyt koska hätä tulee, täytyy heidän tuomita itsensä helvettiin. Sen verran on tämä heräys vaikuttanut, että kaikki suruttomat täytyvät tuomita itsensä helvettiin kuolinvuoteella, jos heräys ei tule. Ei suruttomat saata soimata kristityitä tuomiopäivänä, ettei ole saaneet totuutta kuulla, ettei heille ole sanottu, mihinkä senkaltainen elämä viepi. Siinä paikassa ovat kristityt vapahtaneet sielunsa. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto / Loppu kateissa /

Minä olen nähnyt sinun huoruutes, sinun haureutes, sinun häpeämättömän salavuoteutes, sekä kukkuloilla että kedoilla. Voi sinuas, Jerusalem! Koskas siis joskus tahdot puhdistaa itses?

Jumala on monessa paikassa puhunut Jerusalemin huoruudesta, haureudesta ja salavuoteudesta ja uhannut paljastaa hänen häpyänsä ja ottaa pois hänen koreutensa ja tehdä Siionin tyttären rupiseksi ja paljastaa hänen päänsä. Mutta ei ole Vanhan Testamentin huorat huolineet profeettain uhkauksista, ei ne ole uskoneet, että Herra tekee heitä rupiseksi ja paljastaa heidän häpyänsä ja tekee heitä rupiseksi ja hirviäksi, vaan ne on enemmän uskoneet, mitä huorimiehet ovat viskutelleet korvaan, että he tulevat huoruuden kautta morsiameksi ja emännäksi. Vaikka ei moni enää huoli huorastansa, koska hän on saanut huorata hänen kanssansa.

Kaikki profeetat nuhtelevat Jerusalemin tyttärtä huoruudesta, ja kaikki evankelistat ja apostolit puhuvat sitä vastaan ja osottavat, minkä kaltaiseksi huorat tulevat viimein. Mutta ei ole huorat sitä uskoneet ennen kuin he sit itse nähdä ja koetella, mitä heidän huoruutensa on vaikuttanut. Ja ei ole vielä sittekään vanhat huorat katuneet hulluutensa, vaan enemmän ovat vanhat huorat kehoittaneet nuoria huoruuteen. Sen tähden sanoo Herra profeetan Jeremian 14: 1. värsyssä: *”Minä olen nähnyt sinun huoruutes, sinun haureutes, sinun häpeämättömän salavuoteutes ja sinun kauheutes, sekä kukkuloilla että kedoilla. Voi sinuas, Jerusalem! Koskas siis joskus tahdot puhdistaa itsiäs?”*

Moni ajattelis, että silloin on mahtanut olla huoruuden synty vallallansa, koska Vanhassa Testamentissa niin paljon ja niin monessa paikassa puhutaan huoruudesta; koska profeetat niin paljon haukkuvat huoria ja huorimiehiä. Mutta minä luulen, että hyvin sen verta huoria ja huorimiehiä löydetään tällä maailman ajalla kuin vanhassa Testamentissa, ainoastans että ne ovat nyt

salavuoteudessa, ja kuka tiesi pahemmat kieltämään ja salaamaan sitä syntiä, koska profeetat ei ole joka päivä haukkumassa huoria ja huorimiehiä. Mutta jos Jumala ei ole Vanhassa Testamentissa suojellut huoria, ei Hän taida nytkään ottaa niitä morsiameksi ilman puhdistamatta.

Sillä siviät pakanat ovat myös vihanneet huoruuden syntiä ja haukkuneet huoria ja huorimiehiä. Kuinka suuri kauhistus mahtaa sitte huoruuden synty olla Jumalan edessä, joka saastuttaa ihmistä ja tekee hänen luontokappaleen vertaiseksi? Jumala oli niin kovin kauhtunut Israelin lasten huoruudesta, että Hän kiitti sitä miestä, joka tappoi yhden miehen ja vaimon, jotka olit huoraamassa. Ja Jumala lupais sille miehelle suuren palkan. Mutta tällä esimerkillä on Jumala tahtonut osoittaa, kuinka suuri kauhistus Jumalalle tulee, koska Hän näkee niitä kahdenjalkaisia luontokappaleita elävän niin kuin nelijalkaiset.

Vaikka muutamat maailman viisaat sanovat: *”Koska Jumala on luonut sen kaltaisia jäsenitä, jolla ihminen saattaa huorata, ilmanki hän saapi sitte huorata.”* Niin saarnaa huoruuden perkele, jolla ei ole jäsenitä mitään. Ja muutamat sanovat, että huoruuden synty on ainoastans heikkouden synty, ei se ole niin vaarallinen. Mutta miksis huorat ei jaks enää uskoa, että Jumala ottaa heitä syliin ilman katumuksetta?

Ennen tätä heräystä on kaikki huorat uskoneet, että Jeesus ottaa heitä syliin niin saastaisena kuin he ovat. Ne ovat uskoneet, että Jeesus ei luule heitä uskottomaksi, vaikka he makaavat riettaan sylissä. He ovat ennen uskoneet, että Jumalan Poika korjaa riettaan huoria niin kuin muutamat ihmisen pojat korjaavat toisen miehen huoran. Mutta nyt

ei jaksakaan enää moni riettaan huora uskoa, että Jumalan Poika korjaa riettaan huoria ennen kuin he tulevat puhdistetuksi saastaisuudestansa ja ottavat huorimiehistänsä eron.

Mutta vaikka nyt usiammat sen tietävät, ei ne kuitenkaan malta olla huoraamatta perkeleen ja maailman kanssa, ennen kuin he tulevat niin vanhaksi, että ei kelpaa enää riettaalle huoraksi, sitte vasta aikovat parannuksen tehdä. Kukas tiesi; laskeeko rietas huoransa eli ajaako hän huoransa pois helvetistä vanhuuden tähden. Maailman herrat panevat vanhoja huoriansa paskaa kantamaan, ja minä luulen, että piru tekee myös niin. Hän panee vanhat huorat pirun paskaa kantamaan. Koska he tulevat siihen paikkaan, kussa heidän ijäti oleman pitää, silloin saavat kantaa kaiken sen riettauden ja saastaisuuden, jonka piru on kurastanut. He saavat silloin tulla huoruuden valtakuntaan, kussa kaikki riettaan enkelit vahtaavat ja kurkistelevat ja pilkkaavat riettaan huoria ja veisaavat huoralaulujansa kissan äänellä.

Mutta ne viisaat neitseet, jotka ovat pitäneet astioitansa puhtaana saastaisuudesta, ja ovat kynsineet veriin pirua, koska hän pakais poveen, ne viisaat neitseet, jotka ovat itkeneet ja parkuneet riettaan sylissä, koska Taivaallinen Ylkämies tuli verissä, haavoissa, murheessa ja sydämen ahdistuksessa pelastamaan köyhän ja ulosvalitun morsiamensa riettaan kynsistä, ne viisaat ja taitavat neitseet, jotka ojetuilla käsillä huusit sille Suurelle Ristinkantajalle ja orjantappuroilla kruunatulle Kuninkaalle, koska Hän pirun huoneeseen tuli ja näki köyhän morsiamensa itkevän ja parkuvan riettaan kynsissä, ja kuuli hänen huutavan: *”Rakas Vapahtaja, sinä orjantappuroilla kruunattu kuningas, auta minua pirun kynsistä, sillä hän tahtoo minua väkisin pidättää!”*

Net Zionin tyttäret, sanon minä, jotka näin ovat Jumalan avulla sotineet riettaan kanssa, ettei hän ole saanut enää huorata heidän kanssansa, heidän pitää palavilla lampuilla

ottaman sitä Taivaallista Ylkämiestä vastaan ja menemän Hänen kanssansa hääsaliin. Ne saavat kuulla enkelit veisaavan: *”Kunnia olekoon Jumalan korkeudessa ja maassa rauha, ihmisille hyvä tahto!”* Kuule Taivaallinen Ylkä köyhän ja maailmalta ylönkatsotun morsiamen rukous. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 25: 1–13

1 Silloin pitää taivaan valtakunta oleman kymmenen neitseen kaltainen, jotka ottivat lamppunsa ja menivät ulos ylkää vastaan.

2 Mutta viisi heistä oli taitavaa, ja viisi tyhmää.

3 Tyhmät ottivat lamppunsa, ja ei ottaneet öljyä myötänsä;

4 Mutta taitavat ottivat öljyä astioihinsa, ynnä lamppunsa kanssa.

5 Kun ylkä viipyi, tulivat he kaikki uneliaiksi ja makasivat.

6 Mutta puoli-yönä tuli huuto: katso, ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan.

7 Niin nousivat kaikki nämät neitseet ja valmistivat lamppunsa.

8 Mutta tyhmät sanoivat taitaville: antaakaat meille öljyistä, sillä meidän lampumme sammuvat.

9 Niin vastasivat taitavat, sanoen: ei suinkaan, ettei meiltä ja teiltä puuttuisi; mutta menkää paremmin niiden tykö, jotka myyvät, ja ostakaat itsellenne.

10 Mutta kuin he menivät ostamaan, tuli ylkä. Ja jotka valmiit olivat, ne menivät hänen kanssansa häihin, ja ovi suljettiin.

11 Viimein tulivat nekin toiset neitseet, ja sanoivat: Herra, Herra, avaa meidän eteemme.

12 Mutta hän vastasi ja sanoi: totisesti sanon minä teille: en tunne minä teitä.

13 Valvokaat sentähden, sillä ette tiedä päivää eikä hetkeä, jona Ihmisen Poika tulee.

Tämän päivän evankeliumissa puhuu Vapahtaja kymmenestä neitseestä, joista viisi oli

taitavata ja viisi tyhmää. Ja kaikki nämät neitseeet olit valmistaneet itsensä häihin, ottamaan ylkää vastaan lampuilla, niin kuin juutalaisten tapa oli. Nämät neitseeet olit niin muodoin morsiamen piiat, joidenka vuoro oli palvella morsianta, koska hänen piti vaatettaman itsensä morsiameksi. Tästä vertauksesta ymmärrämme sen verran, että Vapahtaja on Ylkämies, ja Jumalan seurakunta on morsian, niin [kuin] keskinäinen olento uskovaisten ja Vapahtajan välillä on Raamatussa edespantu niin kuin morsian ja ylkä. Ja viimein Johannes Kastaja puhuu Yljästä ja sanoo olevansa Yljän ystävä, joka iloitsee, koska Ylkä on saanut yhden morsiamen, jonka kanssa Hän pitää häitä.

Mutta mitkäs ovat nyt ne neitseeet, eli ne morsiamen piiat, joidenka pitää ottaman Ylkää vastaan?

Ovatkos suruttomat siinä joukossa? Ovatkos suruttomat valmistaneet lampunsa?

Ovatkos suruttomat odottamassa, koska Jumalan Poika tulee tuomiota pitämään?

Minä arvelen, ettei ole suruttomat koko siinä joukossa. Sillä morsiamen piiat pruukaavat olla Yljän elikä morsiamen ystävät ja sukulaiset. Mutta Ylkä on sanonut, että semmoiset ihmiset ovat Hänen veljensä, jotka tekevät Isän tahdon, kuin on taivaassa. Jos vielä suruttomat olisit veren puolesta Vapahtajan sukulaiset, ei ne ole kuitenkaan hengen puolesta Hänen veljensä, sillä se on kirjoitettu, ettei Jeesuksen lihalliset veljetkään uskooneet Hänen päällensä.

Niin muodoin ei ole uskottapa, että suruttomat olisit niitten joukossa, jotka valmistavat lampunsa ja odottavat tuomiota, vaan he taitavat olla ulkoisella puolella kokonans, vaikka he ovat kutsutut taivaallisiin häihin. Sillä Vapahtaja on sanonut, ettei ole tahtoneet tulla. Yksi on ostanut viisi paria härkiä. Toinen on ostanut pellon. Ja kolmas on emännän nainut, ja ei taida sen tähden tulla.

Koska siis suruttomat ei tahdo siihen suureen ehtoolliseen tulla, kuinka saattavat olla niitten seurassa, jotka valmistavat lampunsa ja odottavat Ylkää? Ei net ole siinä joukossa ollenkaan, jotka ovat rakastamassa peltoja ja nautahärkiä, eikä netkään, jotka huoruuden tähden naivat. Ne pitävät häitä huoruuden valtakunnassa, mutta ei Jumalan valtakunnassa. Niillä vielä paloviina on öljynä, ja he valmistavat helvetin tulisoittoja, joilla he ottavat maailman ruhtinasta vastaan, koska hän tulee noutamaan huoraansa. Se on tämä huoruuden sukukunta, josta Vapahtaja on sanonut, että he tahtovat merkkiä ja ihmeitä nähdä, ennen kuin he uskovat. He tahtovat merkkiä taivaasta, vaikka heille on annettu profeetan Jonan merkki, ennen kuin he uskovat, että taivas ja helvetti löytyy.

Mutta jos he silloin, koska Karitsan häät aljetaan, tahtoisit tulla kurkistelemaan, niin kuin heidän tapansa on, niin ei heitä lasketa sisälle. Jos huorat ja nautahärän rakastajat tahtovat tulla katsomaan Vapahtajan morsianta, niin ovat kaikki lasit peitettyt, kaikki ovet suljetut, kaikki vieraat huoneessa; ainoastans tyhmät neitseeet oven takana kolkuttamassa. Ja kuin netkään ei pääse häähuoneeseen, jotka ovat sitä vasten tulleet ja sitä vasten ostaneet öljyä ja sitä vasten valmistaneet lampunsa ja sitä vasten alkaneet odottamaan Ylkää, että hetkin pääsisit häähuoneeseen, kuinkas sitte tuo raaka kansa pääsee, jossa on huorat ja varkaat ja juomarit ja kiroilijat ja valehtelijat ja tappelusmiehet ja valapattoiset ja miesten kanssa makaajat ja korvaan kuiskuttelijat ja narrit ja pilkkaajat.

Ei kärsi Ylkä, että semmoiset rosvot saavat tulla pilkkaamaan Hänen morsiamensa juuri häähuoneessa, niin kuin he ennen ovat pilkanneet Häntä, koska Hän oli köyhä ja ylönkatsottu kaikilta. Sillä jos vielä semmoiset pakkaisit sisälle katsomaan Jumalan Pojan morsianta, ei ne pääse enää sisälle, vaan Isäntä sanoo heille: *”Menkää pois, te kirottut, siihen tuliseen järveen, joka perkeleelle*

ja hänen enkeillensä valmistettu on." Siellä saavat nyt kaikki koreat huorat tanssata tulinjärnessä. Siellä he saavat tulen liekissä ulvoa. Siellä saavat huorimiehet juoda huoruuden viinasta, josta olit juopuneet, koska Jumalan pojan morsian heiltä pilkattiin. Siellä he saavat muistaa, kuinka he täällä eläneet ovat, ja heidän työnsä seuraavat heitä.

Mitäs nyt arvelevat Jumalan Pojan morsiamen pilkkaajat ja ylönkatsojat, koska he kuulevat, ettei he pääse viimein häähuoneeseen, ei kurkistelemaankaan, niin kuin he täällä ovat tulleet kurkistelemaan ja katsomaan Vapahtajan morsiamen piikoja, koska he ovat ilossa, vaikka ei ole paljon ymmärtäneet hänestä. Jos Jumalan Pojasta on kirjoitettu jo Vanhassa Testamentissa, että Hän oli niin huono ja ylönkatsottu, ettei kenkään kehdannut katsoa Hänen päällensä, mitä parempi lienee Hänen morsiamensa olla maailman silmissä?

Kaikki riettaan huorat sylkevät hänen päällensä. Kaikki koreat huorat ylönkatsovat häntä. Kaikki siviät huorat pilkkaavat häntä. Kaikki hävittömät huorat vihaavat häntä. Ja Herodeksen huora erinomattain, joka ei ole saanut tunnon rauhaa ennen kuin Johanneksen pään sai fatin päällä. Missäs nyt on Herodeksen huora, joka anoi kuninkaalta Johanneksen päätä fatin päällä? Taitaa olla taivaan valtakunnassa? Ja se pikku huora, joka tanssais niin kauniisti, että kaikki maailman herrat tykkäisit hänestä, taitaa olla taivaan valtakunnassa tanssaamassa?

Minä ajattelen sen jälkeen, kuin evankelistat kirjoittaneet ovat, että Herodeksen huora on helvetissä huvittamassa silmiänsä Johanneksen pään katselemisessa, jollei Johanneksen viatoin veri ole niin alkanut polttamaan hänen tuntoansa, ettei hän saata enää katsella kauhistavaisia töitönsä. Ja se pikku huora, joka tanssais maailman herrain iloksi ja huvitukseksi, taitaa nyt olla tanssaamassa helvetissä, kussa kaikki riettaan enkelit kurkistelevat hänen päällensä.

Mutta kyllä on Herodeksen huora vielä elämässä. Vielä hänessä palaa se hengellinen viha, se pohjattomuuden liekki, joka kaikkein suruttomain ja paatuneitten sydämiin on syttynyt, jota muutamat sokiat raukat ei tunnekaan, koska he katsovat karsaasti kristittyin päälle, ja kiertävät ja pilkkaavat ja vastustavat ja istuvat pimeyden loukossa. Ja pakenevat ulos, koska Jumalan sana tulee rintaa kohti. Nämät Jeesuksen ristin viholliset ei ole vielä lakanneet pilkkaamasta totuutta, vielä netkin, jotka ovat ennen kristityt olleet, ja ovat lankeemisen jälkeen tulleet seitsemän kertaa pahemmaksi, vielä netkin pilkkaavat ja vastustavat vastoin tuntoansa, vaikka he tietävät, että seitsemän kertaa kuumemmaksi tulee se suuri kattila, jossa rietas ihmisten sieluja keittää ja paistaa.

Kuinkas nyt on niiden kanssa, jotka ennen tätä aikaa valmistit lamppujansa ja tuumaisit Jumalan Poikkaa vastaan ottaa ilolla ja riemulla, koska Hän tulee morsiamensa kanssa pitämään häitä? Missäs nyt ovat ne morsiamen piijat, jotka ynnä taitavain kanssa rupeisit valvomaan ja odottamaan sitä autuaallista hetkeä, jona huuto kuuluu: *"Katso, Ylkä tulee! Menkää ulos Häntä vastaan!"*

Jokos nyt olette ostaneet öljyä? Jokos nyt olette valmiit vastaanottamaan Ylkää? Minä luulen, että kaikki net entiset morsiamen piijat, jotka ovat viskanneet kaikki entiset koreat vaatteet, joita Kuningas oli heille antanut ja ovat tehneet miehen kuvat itsellensä, niin kuin Siionin tytär, Herran kultakalusta, saavat nyt kantaa riettaan huoran koreuden, niin kuin he kelpaavat riettaalle huoraksi, erinomattain nyt, koska he ovat niin raskaaseen uneen langenneet, että öljy on vuotanut ulos lampusta.

Missäs nyt ovat ne koreat ja valkiat vaatteet, joita Herra oli teille antanut, te tyhmät neitseet? Missäs ovat ne kultasormukset, ne korvarenkaat ja ne otsalehdet, joita Herra sinulle antoi, Siionin tytär, siihen aikaan, koska Herra otti sinun ylös maasta ja pesi sinun

puhtaaksi ja meni avioliittoon sinun kanssas? Muista nyt nuoruutes aikaa, koska sinä kauan olit Herran edessä. Kuinka hauska silloin oli maata Johanneksen kanssa Jeesuksen helmassa ja nojaten päätä Jeesuksen rintaa vasten kuunnella viimeiset kuolevaisen Vanhemman varoitussanat.

Nyt olet koloksi ja hirviäksi tullut Hänen silmäinsä edessä. Koska Ylkä tulee, niin sinä menet ostamaan öljyä niiltä, jotka myyvät.

Mutta sillä aikaa suljetaan ovet, ja sinä jät ulos seisomaan pimeydessä. Ja toiset iloitsevat Karitsan häissä, ja sinä saat kuulla sen ilon ja riemun, mutta et saa mitään maistaa. Mene nyt varsin ostamaan öljyä ennen kuin huuto tulee, ennen kuin Ylkä menee morsiamensa kanssa häähuoneeseen, ennen kuin ovet suljetaan. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Ja suuri ihme tapahtui taivaassa: vaimo oli puetettu auringolla ja kuu hänen jalkainsa alla, ja hänen päässänsä kruunu kahdestatoista kymmenestä tähdestä. Ja hän oli raskas, ja huusi synnyttäissänsä, ja hänellä oli suuri vaiva synnyttää.

Tämän vaimon näki Johannes taivaassa, vaikka hän oli maan päällä ruumiinensa, sekä Johannes, että se vaimo, jonka hän näki huutavan syntymävaivassa. Tämä vaimo on, ei ainoastansa se ensimmäinen kristillinen seurakunta, joka huusi uuden syntymisen vaivassa, vaan myös jokainen kristitty, joka huutaa omantunnon vaivassa, koska uusi ihminen pitää syntymän. Hän oli puetettu auringolla, se on: kristillisyyden valkeus ympäri valaisi häntä. Ja kuu hänen jalkainsa alla on luonnollinen järki, jota yksi katuva ihminen täytyy polkea alas, ja päässä kruunu, jossa oli kaksitoista tähteä, merkitsee kaksitoista apostolia, jotka ovat sen oikean kristillisyyden levittäneet.

Tässä on yhden katuvaisen ihmisen kuva maalattu meidän silmäimme eteen. Hän on raskaaksi tullut Pyhän Hengen voiman kautta, joka on tehnyt hänet murheelliseksi ja raskasmieliseksi. Hän huutaa omantunnon vaivassa, koska uusi ihminen syntymän pitää. Jeesus on avannut hänen ymmärryksensä Raamatuita ymmärtämään, ja tämä hengellinen valkeus on se aurinko, jolla hän on puetettu.

Mutta luonnollinen järki tahtoo olla suurena esteenä elämän tiellä. Jos yksi katuva ihminen seuraa luonnollisen järjen valoa, niin tulee Jumala pois hyljätynsi ja maailma tulee kauniiksi, ja Jumalan sana ymmärretään väärin. Ja oikea katumus tulee houraukseksi, ja elävä kristillisyyden tulee villitykseksi niitten silmissä, jotka järjen valoa seuraavat. Sen tähden täytyy yhden katuvaisen sielun polkea järkeä jalkainsa alle. Sillä elämän tie on niin kaita, ettei kukaan näe sitä kuutamolla, vaan täysi valkeus, ja aurinko pitää paistaman,

ennen kuin ihminen näkee, mistä tie menee taivaaseen.

Moni on nyt valvomattomuuden kautta kadottanut tämän kaitaisen tien, ja moni on alkanut hoipertelemaan seiiniä myöten, eikä löydä ovea. Moni on kadottanut sen valon, joka ensin paistoi kirkkaasti, vaikka melkein kaukana. Moni on tullut niin sokeaksi, ettei hän näe enää, mistä tie menee taivaaseen. Moni on heräyksen alussa ollut puetettu auringolla, ja kuu hänen jalkainsa alla, ja kruunu hänen päänsä päällä, jossa oli kaksitoista kymmentä tähteä.

Missäs on nyt sinun kruunusi, sinä Vapahtajan morsian, jonka Johannes näki taivaassa huutavan syntymävaivassa? Jokos olet niin unhottanut entiset ajat, ettei johdu mieleen, kuinka korea ja kaunis sinä silloin olit, koska kruunu oli sinun päässä ja kaksitoista tähteä paistoit kruunussa? Vaikka sinä silloin huusit syntymävaivassa, oli kuitenkin sinulla se toivo ja vahva uskallus Jumalaan, että se uusi ihminen, joka sinusta syntyvä oli, piti oleman Isänsä kaltainen, ja että sinä otettaisiin kirkkoon morsiamen tavalla.

Muista nyt nuoruutes aikaa, Siionin tytär, ja älä ole ujo. Älä istu niin kuin riettaan morsiamet istuvat kenossa kauloin, pää kaltossa, joiden niskat kunnian perkele sujuttaa; vaan nosta päätä, katso ylös taivaaseen, josta sinä odotat kunnian Kuninkaan tulevan. Katso sinne päin, kusta aurinko nousee, ja muista, että sinä olit kerran puetettu auringolla, koska sinä huusit syntymävaivassa. Silloin oli Jumalan Poika kaunis, punaisissa vaatteissa, kantain purppuraista kaapua ja orjantappuraista kruunua. Silloin saatoit sinä nähdä,

kuinka kaunis Jumalan Poika oli, verisessä muodossans.

Mutta nyt sinä katsot maailmaan ja rupest ihmisen poikia rakastamaan. Kukatiesi kuinka kauan sinä olet niitä rakastamassa, ennen kuin sinä annat pirulle suuta, sillä hän naureskelee ja nuolee huuliansa, koska hän saapi Jumalan Pojan morsiamelle suuta antaa, hyvin tietten, että hän voittaa sydämen ja mielen, koska hän on suostuttanut häntä maailmaan. Mitäs auttavat sinua entiset syntymävaivat, koska ei ole enää kruunu päässä, kussa oli kaksitoista tähteä? Mitäs auttaa sinua entinen ilo sen yli, että uusi ihminen oli syntynyt maailmaan, jos tämä uusi ihminen on kuollut, joka oli Isänsä kaltainen, kaunis ja täysikasvuinen, jonka Herra otti ylös, koska hän makais veressänsä ja parkui: joka oli saanut valittuin lasten hengen, jossa hän huusi: "Abba, rakas Isä!"?

Siihen aikaan kuului aina uuden Ihmisen ääni, koska joku vieras tuli taloon. Silloin oli pyhä pirtti sinun talossas. Uusi ihminen parkui niin paljon, ettei saanut rietas nukkumaurauhaa, ei temppelissä, eikä pirtissä, eikä kamarissa. Mutta nyt on rietas masentumassa kohta joka talossa. Jokohan uusi ihminen on kuollut, vai onkos hän niin raavaaksi tullut, ettei hän saata enää parkua, vaikka kuinka Haagarin poika tekis hänelle pahaa. Ei kuulu ääni, vaikka kuinka Vanhin huutais hänen nimeänsä. Saati se uusi ihminen ei ole jo juosut vihollisen taloon, kussa kaikkeen pahuuteen häntä opetetaan?

Minä kuulen taivaallisen Isän huutavan ja valittavan: Minä olen kasvattanut itselleni lapsia, mutta he ovat minusta luopuneet ja kovakorvaisiksi tulleet. Minä näen Israelin Paimenen etsivän lampaitansa Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Hän vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita ja huutaa niin, että vuoret ja kukkulat vastaavat. Mutta ei hän ole saanut monelta vastausta näinä aikoina.

Katsos nyt, Siionin tytär, kuinka Herra sinua surkuttelee ja Vanhemman murheellisella sydämellä hakee, Yljän rakkaudella kolkuttaa sinun sydämes oven päälle ja sanoo: Joka avaa minulle, hänen tykönsä tahdon minä mennä, ja pitää ehtoollista hänen kanssansa. Valmista nyt lamppusi, ja katso perään, jos sinulla on öljyä. Pian tulee huuto: Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan. Ja muista, kuinka sinä kumarsit polviasi Jeesuksen nimeen, koska sinä olit syntymävaivassa huutamassa. Kumarra vielä kerran polviasi Jeesuksen nimeen, ja rukoile, että Hän sytyttäis sinussa ensimmäisen rakkauden, että sinun lamppusi syttyis palamaan. Kuule Taivaallinen Ylkä köyhän morsiamen huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 25: 1–13

1 Silloin pitää taivaan valtakunta oleman kymmenen neitseeseen kaltainen, jotka ottivat lamppunsa ja menivät ulos ylkää vastaan.

2 Mutta viisi heistä oli taitavaa, ja viisi tyhmää.

3 Tyhmät ottivat lamppunsa, ja ei ottaneet öljyä myötänsä;

4 Mutta taitavat ottiva öljyä astioihinsa, ynnä lamppunsa kanssa.

5 Kun ylkä viipyi, tulivat he kaikki uneliaiksi ja makasivat.

6 Mutta puoliyönä tuli huuto: katso, ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan.

7 Niin nousivat kaikki nämät neitreet ja valmistivat lamppunsa.

8 Mutta tyhmät sanoivat taitaville: antaakaat meille öljyistäNE: sillä meidän lampumme sammuvat.

9 Niin vastasivat taitavat, sanoen: ei suinkaan, ettei meiltä ja teiltä puuttuisi; mutta menkää paremmin niiden tykö, jotka myyvät, ja ostakaat itsellenne.

10 Mutta kuin he menivät ostamaan, tuli ylkä. Ja jotka valmiit olivat, ne menivät hänen kanssansa häihin, ja ovi suljettiin.

11 Viimein tulivat nekin toiset neitseet, ja sanoivat: Herra, Herra, avaa meidän eteemme.

12 Mutta hän vastasi ja sanoi: totisesti sanon minä teille: en tunne minä teitä.

13 Valvokaat sentähden, sillä ette tiedä päivää eikä hetkeä, jona Ihmisen Poika tulee.

Koska tämän päivän evankeliumi ymmärrettään kahteen laihin, muutamat Raamatun selittäjät sanovat, että suruttomat ovat ne tyhmät neitseet, ja muutamat sanovat, että armosta pois langenneet ovat ne tyhmät, niin pitää meidän tällä kerralla tutkisteleman:

1. Kutkas ovat ne tyhmät neitseet?

2. Minkä tähden niillä ei ole öljyä?

3. Minkä tähden taitavilla ei ole öljyä antaa tyhmille?

1. Kutkas ovat ne tyhmät neitseet?

Ovatkos ne semmoiset suruttomat, jotka ei ole koskaan heränneet? Vai ovatkos ne heränneet, jotka ovat kesken syntyneet, eli semmoiset kristityt, jotka uskon tunnustavat, eikä sen tähden sovi kristittyin kanssa? Eli ovatkos ne armosta pois langenneet, jotka ovat alkaneet kristityitä vastustamaan ja vihaamaan? Minä ajattelen, että tyhmät neitseet ovat semmoiset armonvarkaats, jotka ovat sen verran heränneet, että he rupeisit ulkonaista parannusta tekemään. He lakkasivat juomasta, kiroamasta, tappelemasta ja huoraamasta, mutta koreus on luvallinen, pikku piiskainen on luvallinen, maailmanmielisyys on luvallinen. Ja koska he ovat siinä puoliheräyksessä omistaneet uudensyntymisen armon Jumalan ennättäväisestä armosta, ovat he saaneet väärän käsityksen armonjärjestyksestä. Rietas on muutanut itsensä valkeuden enkeliksi heidän tunnossans.

Sen tähden het katsovat oikiat kristityt vääräksi ja itsensä oikiaksi. He sanovat joka päivä makaavansa Jeesuksen ristin juuressa,

vaikka he makaavat perkeleen ristin juuressa. Omavanhurskaus on heidän autuutensa perustus, vaikka se on kätkeyty heiltä. Näitten armonvarkaitten paras tunto-merkki on se, että he kantavat kartetta kristityille, ylönkatsovat Jumalan ankaran vanhurskauden, eikä tule kristittyin kanssa käymiseen ja tinkaavat kristittyin kanssa. Kyllä tosin poislangenneet saattavat tulla samaan sielun tilaisuuteen, mutta on kuitenkin poislangenneilla yksi paha omatunto, joka soimaa ja tuomitsee heitä, vaikka he vastoin tuntoansa vastustavat ja pilkkaavat kristityitä.

Mutta niillä oikeilla armonvarkailta on tunto juuri nukkumassa. Ei niillä ole enää epäilystä autuudestansa. He sanovat niin kuin ne juutalaiset, jotka uskoit Kristuksen päälle: Meillä on Isä, Jumala, meille on armon ovi auki. Jos Jumalan laki niille saarnataan, niin ne ei kärsi kuulla. Jos evankeliumi saarnataan, ei koske sekään sydämeen. Ei ole ihme, että niiltä öljy puuttuu, koska kuolema eli tuomio tulee. Silloin he vasta tuntevat, ettei ole öljy lampussa. Ei ole usko, joka kestää kuolemassa. Niitä on paljon täällä armon ajassa, jotka ovat siinä onnettomassa itsepetollisuudessa juuri niin kuin Pietari ennen lankeemustansa. Se kavala vihollinen oli häntäkin pettänyt ja kääntänyt hänen silmänsä nurin. Mutta kuinkas kävi? Ei kesäntykään kuollut usko oikiassa koettelemissä.

2. Minkä tähden niillä tyhmillä neitseillä ei ole öljy lampuissa? Sen tähden, että se on vuotanut pois, jos se on alusta ollutkaan. Me saatamme joskus epäillä, jos muutamilla on ollutkaan öljy lampussa, koska he rupeisit valmistamaan itsensä vastaanottamaan Ylkää. Mutta kuin evankeliumi ei puhu siitä mitään, onko heillä ollut öljyä eli ei, niin meidän täytyy jättää sen paikan tutkimatta ja ainoastans peräänajatella, minkätähden tyhmillä ei ollut öljyä, koska huuto tuli. Syy oli se, ettei tyhmät ottaneet öljyä myötänsä, koska he menit odottamaan Ylkää.

Raamatun selittäjät ovat myös tutkineet sitä maan tapaa, kuin oli Kaanaan maassa, nimitäin Ylkä tuli noutamaan morsiamen ja vei hänet omaan taloonsa. Morsiamen piit olit ynnä morsiamen kanssa morsiamen talossa, ja heidän piti vastaanottaman Ylkä palavilla lampuilla. Ja ettei kaikki joutavat narrit pääsis kurkistelemaan ja häähuoneeseen tukkiimaan, pidettiin häät yöllä pimeyden aikana, että häävieraat saivat pitää ilonsa rauhassa. Nyt on siis arvattava, että niillä tyhmillä neitseillä oli ainoastans sen verran öljyä lampussa, kuin olis tarpeellinen ollut vastaanottamaan Ylkää, jos Ylkä olis varsin tullut. Mutta kun Ylkä viipyi, niin loppui heiltä öljy.

Siitä me nyt ymmärrämme, kuinka tämä lampun asia on. Tyhmät neitseet ovat semmoiset, joilla on ollut öljy lampussa ensimmäisen armonmerkin jälkeen. Jos Ylkä olis varsin tullut silloin, koska armon merkki tuntui, niin he olisit valmiit olleet vastaanottamaan Häntä. Se on: jos tuomio eli kuolema olis tullut varsin kuin he tunsit armosta, niin olisit he saattaneet ilolla kuolla. Mutta kuin Ylkä viipyi, koska kuolema ei tullut varsin ensimmäisen armonmerkin jälkeen, niin rupeis ensimmäinen hartaus loppumaan. Ristinkantaminen tuli vaivalloiseksi. Naaraspuru, maailma, rupeis heille näyttämään kauneuttansa. Niin kuin maailman huorat paljastavat rintojansa huorimiehille, niin tämä naaraspuru, maailma, paljastaa huoruuden rinnat kristityille ja suostuttaa heitä kauneudellans.

Sanokoon nyt poislangenneet itse, eikö heille ole niin käynyt. Moni olis ensimmäisen armonmerkin jälkeen ollut valmis kuolemaan, jos kuolema olis varsin tullut. Mutta kuin Ylkä viipyi, voi! voi! sinua, onnetoin raukka, kuin Ylkä viipyi, niin tuli väsymys: *"Niin ette jaksaneet valvoa yhden hetken ja rukoilla"*, sanoi Jeesus unen kanssa taistelevaisille opetuslapsille. Jos Israelin lapset olisit varsin päässeet Kaanan luvatulle maalle, kuin he pääsivät poikki Punaista merta, kyllä olisit pysyneet armoliitossa. Ei olis napiseminen ja kärsimättömyys tullut, mutta se

vaeltaminen tämän maailman korven läpi, tämä vaivalloinen matkustaminen, se lopetti heidän uskonsa. Se toi heille kärsimättömyyden. Se pani heitä suuttumaan Moosekselle. Kärsimättömyys tuli matkan vaivalloisuudesta, ja siitä kärsimättömyydestä nousi halu pyörtämään takaisin pakanalliseen maahan.

Onkos Mooses pilannut heidän uskonsa, joka oli ankara tuomitsemaan? Onkos Joo-sua ja Kaaleb syönyt heidän kristillisyytensä, jotka pyysit asettaa kansaa ja kehoitit kansaa uskomaan Jumalan päälle? Niin luulit Israelin lapset, että nuot kovat kristityt tahtovat kansaa johdattaa surmaan, mutta Jumala antoi niille miehille todistuksen, että net on puhuneet oikein.

Katsokaat nyt, tyhmät neitseet, mikä on oikea syy siihen, että teidän lampunne sammuvat. Te olette nukkuneet. Ja sillä aikaa on öljy vuotanut pois teidän lampustanne. Te olette uneliaisuuden kautta kadottaneet teidän uskonne. Teillä oli yhden aikaa usko, ja silloin te olisitte saattaneet ilolla kuolla. Mutta koska Ylkä viipyi, eikä tullut varsin noutamaan morsiantansa, silloin tuli synnin uni makiaksi. Omatunto rupeis nuokkumaan. Maailma tuli rakkaaksi ja kauniiksi. Muutamat rupeisit ihmisen poikia rakastamaan, ja niille tuli koreus luvalliseksi. Muutamat maailman murheen tähden tulit uskottomaksi. Muutamat kärsimättömyyden tähden kadotit uskonsa. Muutamat valvomattomuuden kautta, ja muutamat huolimattomuuden ja laiskuuden kautta kadotit uskonsa.

Mutta kuin huuto tulee, silloin tulee hoppu. Silloin tulee kuoleman pelko. Silloin tulee uusi heräys. Mutta silloin huomaitsevat nämät tyhmät neitseet, että heidän lampunsa sammuvat. Koska kuolema tulee valmistamattoman päälle, silloin ei ole rukouksen voimaa, ei uskon rohkeutta. Ei ole voimaa kolkuttaa armon oven päälle. Silloin sanovat he viisaille: *"Antakaat meille teidän öljytänne, sillä meidän lampumme sammuvat."* He noudattavat kristityitä tykönsä. He

vaativat, että kristittyin pitäisi heitä puhutteleman. He vahtaavat, jos kristityt saattaisit heitä uskomaan. Mutta ei niilläkään raukoilla ole uskoa liiaksi, koska he ovat ynnä tyhmäin kanssa maanneet.

3. Katselkaamme nyt kolmanneksi, minkä tähden viisaat eli taitavat neitseet eivät anna tyhmille öljystänsä. Muutamat Raamatun selittäjät luulevat, ettei ole taitavat velkapäät antamaan öljyä, ja sanovat, että itsellä kullakin pitää oleman usko omasta takaa. Jos tämä sana oikein ymmärretään, niin se on oikein. Itsellä kullakin pitää oleman usko! Mutta suruttomat panevat vielä tähän yhden sanan lisäksi, että se usko, kuin tulee jonkun kristityn puhuttelemisen ja kehoittamisen kautta ei ole kelpaava Jumalan edessä. Mutta tämän sanan suruttomat ovat saaneet riettaalta vanhan Aatamin suojaksi ja puolustukseksi, että kristityt antaisit heille omantunnon rauhan. Mutta jos me katsomme Raamatusta, millä lailla oikia ja autuaaksitekeväinen usko on ensinnä tullut maailmaan, niin me löydämme, että aivan ihmisten kautta on ensimmäisillekin kristityille tullut usko: aivan ihmisten kautta, se on, apostolitten kautta. Ja kuin apostolit kuolit, niin usko levitettiin taas aivan ihmisten kautta, nimittäin kristittyin kautta. Mutta ei se ole ihmisten antama usko, vaan Jumalan Henki, joka on puhunut kristittyin suun kautta, Hän on uskon antaja.

Ei ole siis oikein sanottu, että viisaat eli taitavat neitseet ei ole velkapäät antamaan toisille öljystänsä, vaan se on sanottu heille häpeäksi, ettei niillä ole mitään antamista, koska he makaavat sekaisin tyhmäin kanssa. Ei niillä ole itselläkään uskoa liiaksi. Eikös tämä ole nyt nähtävä kaikkein kristittyin seassa, että kristityt ei saata enää vuodattaa uskon öljyä epäuskoisten sydämiin. Se on juuri harva, jolla on semmoinen Pyhän Hengen lahja, että hänen puheensa vaikuttaa uskon voiman muutamissa. Se näyttää niin kuin Pyhä Henki olisi väsynyt kristittyin sydämessä. Vaikka se on ensimmäisessäkin

kristillisyydessä, eli apostolitten aikana samankaltainen tapaus, että Pietarin ensimmäinen saarna helluntaipäivänä vaikutti enemmän kuin viimeiset Pietarin saarnat.

Mutta ei tämä ole kristittyin kunniaksi vaan häpiäksi ja soimaukseksi sanottu, että taitavilla ei ollut mitään antamista tyhmille. Sillä miksi he makaisit ynnä tyhmäin kanssa? Jos taitavat olisit valvoneet, ei olis tyhmille annettu nukkumarauhaa. Se on nimittäin mahdotoin ajatella, että yksi valvova kristitty antaa nukkuville nukkumarauhan. Mutta ne makaisit. Siinäpä taitaa nyt olla oikia syy, minkä tähden heillä ei ollut mitään antamista toisille. Pyhä Henki oli väsynyt nuhtelemasta, niin kuin kirjoitettu on Mooseksen kirjassa: Ei minun Henkeni pidä nuhteleman ihmistä iankaikkisesti, sillä net on liha.

Mutta jos Pyhä Henki lakkaa nuhtelemasta kristittyin suun kautta, silloin saavat kaikki tyhmät neitseet nukkua rauhassa. Mutta syy on siinä, että viisaatkin makaavat sekaisin tyhmäin kanssa. Sen tähden ei ole heillä öljyä antamista tyhmille. Koska semmoinen kristitty, joka on itse nukkumassa, pitää kehoittaman toisia uskomaan, niin tulee hänelle itselle epäily siitä, ettei hänen puheensa enää vaikuta. Ja sen tähden sanoit ne taitavat: Emme suinkaan anna teille öljystäimme, ettei teiltä ja meiltä puuttuis. Taitavat tuntea, että heille itselle tulee uskon puutos, koska heidän puheensa ei vaikuta. Ja on totisesti niiden uskossa vika, koska puhe ei vaikuta.

Nyt saisit kaikki neitseet, sekä viisaat, että tyhmät, ruveta valmistamaan lampunsa, sillä nyt taitaa pian tulla huuto: Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan! Koska nimittäin Ylkä on vähäisen viipynyt, rupeisit viisaat ja tyhmät makaamaan pohjoisen maan loukossa, ja siellä he makaavat siihen asti, että huuto tulee. Kukas tiesi, kuinka paljon öljyä silloin löytyy lampussa? Kukas tiesi? Ei taida viisailla olla mitään jakamista tyhmille, koska he makaavat sekaisin.

Mutta ne harvat sielut, jotka Herra löytää valvomasta, koska Hän tulee; morsiamen piijat, onkos teillä öljyä lampuissa? Onkos teillä sen verran öljyä, että te saatatte ilolla ottaa Ylkää vastaan, koska Hän tulee? Kyllä minä tiedän, ettei ole teillä muille antamista, mutta onkos teillä itsellä sen verran öljyä, että lamppu syttyy palamaan, koska Ylkä tulee?

Koetelkaat ja katsokaat lamppua, jos siinä on sen verran öljyä, että te saatatte ilolla ja riemulla ottaa Ylkää vastaan, sillä pian taitaa

huuto tulla: *”Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan.”* Pian tulee Taivaallinen Ylkä noutamaan köyhän morsiamensa. Pian tulevat vieraat taivaasta. Pian pääsevät morsiamen piijat hyppäämään ja tanssaamaan taivaan puhtaalla lattialla. Jolla on puhtaat jalat, jolla on valkiat vaatteet, jolla on sormukset ja otsalehdet, jolla on kultakruunu päässä, jolla on ristitähti rinnassa: se on morsian, se on se ulosvalittu, joka istuu Yljän vieressä nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

Ja minä näin kuolleet, sekä suuret että pienet, seisovan Jumalan kasvoin edessä. Ja kirjat avattiin, ja toinen kirja avattiin, joka on elämän. Ja kuolleet tuomittiin niistä, kuin kirjoissa kirjoitetut olit, heidän töittensä jälkeen.

Me kuulemme Johanneksen ilmestyskirjasta (20:12) että kaikki ihmiset, sekä suuret että pienet, pitää seisoman Jumalan tuomion edessä, ja että he tuomitaan kirjain jälkeen ja heidän töittensä jälkeen. Tässä paikassa tulee meidän merkitä yhden asian, joka aina edes pannaan Raamatussa, että ihmiset tuomitaan heidän töittensä jälkeen ja ansion jälkeen, mutta ei armon jälkeen. Jos kristityt eli katuvaiset ja armoitetut sielut ottavat kaikki Raamatun paikat, jotka kuuluvat tuomioon, ja sovittavat tätä tuomiota ansion jälkeen armonlupausten kanssa, jotka vapauttavat armoitetuita tuomiosta, niin seuraa siitä, että koska Jumala yhdessä paikassa aikoo tuomita myös kristityitä heidän töittensä ansion jälkeen, ja toisessa paikassa taas kuuluu niin, että uskovaiset ovat vapautetut tuomiosta; siitä seuraa, että kristityt tulevat tuomituksi, ei niiden töitten jälkeen, joita he ovat ennen kääntymystensä tehneet suruttomuudessans, vaan niitten töitten jälkeen kristityt tulevat tuomituksi, joita he ovat kääntymyksensä jälkeen tehneet, jotka hyväksi työkse luetaan sen tähden, että ne ovat uskossa tehdyt.

Sillä jos Jumala tuomitsis kristityitä heidän entisten töittensä jälkeen, joita he ovat ennen suruttomuudessans tehneet, niin he tuomittaisiin helvettiin. Mutta kristityt tuomitaan niitten töitten jälkeen, jotka ovat uskossa tehdyt, jotka luetaan hyväksi, vaikka net ei hyvät ole. Koska sitä vastoin ne työt, jotka suruttomuudessa tehdyt ovat, luetaan Jumalan edessä pahaksi sen tähden, että net ei ole uskossa tehdyt, eikä ole siitä oikiasta rakkaudesta vuotaneet. Jonka tähden myös ne hyvät työt, joita yksi luonnollinen ihminen tekee, ei ole hyvät, vaikka maailmalta hyväksi kiitettäisiin. Mutta Lutheruksen uskon jälkeen ovat kaikki ne työt, jotka ei tule

elävästä uskosta, net ovat pahat. Mutta kaikki työt, jotka elävästä uskosta vuotavat, luetaan hyväksi Jumalan edessä, vaikka vielä maailma tuomitsis ne pahaksi.

Ja esimerkiksi, kuinka myös hyvät työt tulevat synniksi, jotka luonnollisessa tilassa tehdään, saatamme me tuoda edes yhden asian, joka on kaikille tiettävä. Luonnollinen ihminen luulee paljon hyvää tekevänsä, koska hän antaa yhdelle juomarille paloviinaa. Ja juomari myös kiittää sen viinaryypön edestä niin kuin mikä hyvä työ olis hänelle tehty. Maailma myös kiittää sen ihmisen hyväksi, joka antaa matkustavaisille paloviinaa, ja juomari itse pitää sen asian niin hyvänä, että hän monella tuhannella kiitoksella maksaa viinavelkojansa, koska muut velat jäävät maksamatta. Sitä vastaan kutsutaan se ihminen ahneeksi ja visuksi, joka ei anna juomarille paloviinaa heidän lihallisen himonsa jälkeen. Ja katsotaan kohta riettaan palvelijaksi, joka nuhtelee juomaria ja viinaporvaria juopumuksen ja ahneuden tähden.

Mutta koska juomaritten omatunto oikein herää, täytyy hänen tunnustaa, että se ihminen, joka sokeudessa antoi hänelle paloviinaa, se on tehnyt hänelle paljon pahaa, vaikka hän luuli hyvää tekevänsä. Mutta se ihminen, joka on haukkunut juomaria ja viinaporvaria siihen asti, että heidän täytyi katumuksen ja parannuksen tehdä, hän on tehnyt heille hyvää, vaikka se ensinnä tuumataan, että viattomasti haukutaan. Koska siis yksi kristitty neuvoo lähimmäistensä oikiaan katumukseen ja parannukseen, niin hän tekee hyvän työn lähimmäisellensä, jonka tähden myös Danieli sanoo, että opettajat paistavat niin kuin taivaan kirkkaus, ja jotka monta opettavat vanhurskauteen, niin kuin tähdet alati ja ijankaikkisesti. (Dan.12: 4.) Mutta net, jotka skoulaavat toisia

pahuuteen, niiden räkninki taitaa olla velkakirjassa, kussa kaikki synnin velka löytyy ylös-kirjoitettuna.

Apostoli Johannes näki, että ihmiset tuomiataan niistä kirjoista, jotka tuomiopäivänä avataan, jos ennen ei ole avatut. Tapahtuu se välistä, että velkakirja avataan täällä jo, koska ihmisen omatunto herää. Vaikka muutamilla on niin huono muisto, ettei he muista ollenkaan, mitä he ovat velaksi ottaneet. Ja jos suruttomat muistaisitki muutaman osan velastansa, ei heillä kuitenkaan ole murhetta siitä, kuinka ja millä tavalla se velka tulis maksetuksi.

Niille, joilla on niin huono muisto, ettei he muista täällä ollenkaan, mitä he ovat tehneet, puhuneet ja ajatelleet väärin, niille avataan kirjat tuomiopäivänä, ja omatunto pitää oleman vieraana miehenä, että oikein on pantu kirjaan. Mutta millä pitää heidän silloin velkojansa maksaman, koska se on heidän tuntoansa kalvava, kuinka he eläneet ovat?

Se nähdään täällä jo, mikä tuska ja sydämen ahdistus niillä on, joita omatunto rupee kalvamaan ja tuomitsemaan, vaikka täällä armon ajassa on aina joku toivet, että katuvaiset pääsevät joskus omantunnon vaivasta, koska heidän aikansa tulee. Mutta ne onnettomat sielut, jotka vasta helvetissä joutuvat katumuksen tekemään, mikäs niillä tainnee turvana olla? Ne taitavat saada katumuksen tehdä iankaikkisesti, eikä sen tähden tule synnin velka maksetuksi. Mitä se auttaa, että ne onnettomat sielut, jotka tekevät katumuksen vasta helvetissä, kantavat toinen toisensa päälle ja soimaavat toinen toisiansa. Lapset soimaavat vanhempiansa, jotka ovat pahoilla esimerkeillä käyneet lastensa edellä. Ja sanankuulijat kantavat opettajain päälle ja alamaiset esivallan päälle ja palvelijat isännän ja emännän päälle, ettei he ole neuvoneet sanankuulijoitansa, alamaisiansa, lapsiansa ja palvelijoitansa kristillisyyteen,

vaan antaneet heidän rauhassa mennä helvettiin.

Vaikka suruttomat täällä tosin suuttuvat ja vihastuvat vanhemmille, koska vanhemmat tahtovat pahoja lapsiansa nuhdella, ja suruttomat sanankuulijat kantavat vihaa opettajalle, jos hän rupee kovan lain kautta lukemaan heille tuomion eli syntiä soimaamaan. Niin myös suruttomat ja paatuneet alamaiset tekevät kapinata esivaltaa kohtaan, jos esivalta tahtois maailman lain kautta hillitsemään heidän pahoja tekojansa, ettei ihmiset pääsis toinen toisensa syömään ja tappaamaan. Suuttuvat vielä pahimmiten kristityille, jotka tulevat heitä viattomasti haukkumaan, suuttuttamaan ja paaduttamaan heitä. Ja tämä hengellinen viha niitä kohtaan, jotka neuvovat suruttomia totiseen katumukseen ja parannukseen, tulee siitä, että vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, ettei nämät sokiak raukat näe muuta kuin hyviä töitä itsessänsä ja pahuutta niissä, jotka neuvovat. Mutta anna heidän silmänsä auveta sen verran, että he näkevät, missä kauhistuksen paikassa he ovat. Kyllä kääntyy kieli, mieli ja ajatukset toiseen laihin.

Täällä he suuttuvat niille kovin, jotka neuvovat. Mutta siellä rupeevat lapset kantamaan vanhinten päälle ja alamaiset esivallan päälle ja sanankuulijat opettajain päälle ja palvelijat isännän ja emännän päälle. Ja silloin rupeevat he soimaamaan vanhempia, opettajia ja esivaltaa sanoen: *”Te näitte meidän elämämme, mutta ette ääntäneet yhtään sanaa meille varoitukseksi. Te näitte, että me olimme kadotuksen tiellä, mutta ette sanooneet niin paljon kuin ”pyörtäkää takaisin ja tehkää parannus.”* Niin kääntyvät asiat sitä myöten kuin silmät kääntyvät.

Mutta jota enemmän suruttomat ja paatuneet soimaavat toinen toisiansa helvetissä, sitä enemmän perkele nauraa; koska hän saapi lapsia pieksemään vanhempia, silloin pääsee vihollinen nauramaan. Koska hän saattaa alamaisia tekemään kapinata, silloin

pääsee vihollinen taas nauramaan. Ja semmoinen elämä on nyt maailmassa, että lapset käyvät vanhinten päälle, ja alamaiset esivallan päälle, ja palvelijat isännän päälle. Ja semmoiset ajan merkit näkyvät nyt julkisesti, että rietas on pääsnyt irti maailmassa niin, että jos joku muutos ei tule pian ihmisten uskossa ja elämässä, niin ei pysy maailma kauan koossa. Ja se on ihmeellinen, ettei maailma ole jo aikaa hajonnut sen kaltaisella elämällä. Mutta ei ne sokiat raukat näe mitään ajan merkistä, joiden silmät vihollinen on kääntänyt nurin. He luulevat niin kuin juutalaiset, että oikia taivaan valtakunta tulee nyt maailmaan, koska keskinäinen sota ja veren vuodatus on tullut maailmaan. Riidan, toran, tappeluksen, verenvuodatuksen he katsovat Pyhän Hengen vaikutukseksi ja taivaan valtakunnan merkiksi. Mutta kristillisyyden he katsovat riettaan hengen vaikutukseksi.

Koska nyt rietas on nähtävästi pääsnyt irti maailmassa ja kaikki ajan merkit osottavat, että tuomio ei ole enää kaukana, pitäis net harvat valitut, jotka ynnä luontokappalten kanssa huokaavat ja ikävöitsevät Jumalan lasten ilmestystä, rukoileman sitä Taivaallista Tuomaria, että Hän vielä vähän aikaa säästäis niitä hedelmättömiä puita siihen asti, kuin kaikki ne, jotka kutsutut ovat, ennättäisit valmistaa lamppunsa, joilla heidän pitää vastaanottaman Ylkä. Että koska kaikki tulevat uneliaiksi Yljän viipymisen tähden, niiden lamput palaisit, jotka ovat ennen jo ostaneet öljyä, eikä tarvitse muuta kuin valmistaa ja sytyttää. Kuule kaikkein viheliäisten, murheellisten ja katuvaisten rukous, sinä Taivaallinen Tuomari. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI MATT. 25: 31–46

31 Mutta kuin Ihmisen Poika tulee kunniansa ja kaikki pyhät enkelit hänen kanssansa, silloin hän istuu kunniansa istuimella,

32 Ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat. Ja hän eroittaa toiset toisistansa,

niinkuin paimen eroittaa lampaat vuohista,

33 ja asettaa lampaat tosin oikialle puolellensa, mutta vuohet vasemmallensa.

34 Silloin sanoo kuningas niille, jotka hänen oikialla puolellansa ovat: tulkaat, minun Isäni siunatut, omistakaat se valtakunta, joka teille on valmistettu maailman alusta.

35 Sillä minä isosin, ja te ruokitte minun: minä janosin, ja te juotitte minun: minä olin outo, ja te minun huoneeseen otitte:

36 Alasti, ja te vaatetitte minun: sairaana, ja te opitte minua: minä olin vankina, ja te tulitte minun tyköni.

37 Silloin vanhurskaat häntä vastaavat ja sanovat: Herra, koska me näimme sinun isoovan, ja ruokimme sinun? taikka janoovan, ja annoimme sinun juoda?

38 Mutta koska me näimme sinun outona, ja huoneeseen otimme sinun? taikka alastoinna, ja vaatetimme sinua?

39 Eli koska me näimme sinun sairaana, taikka vankina, ja tulimme sinun tykö?

40 Niin vastaa kuningas ja sanoo heille: totisesti sanon minä teille: sen minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähimmistä minun veljistäni, sen te teitte minulle.

41 Silloin hän myös sanoo niille, jotka vasemmalla ovat: menkää pois minun tyköäni, te kirotut, ijankaikkiseen tuleen, joka valmistettu on perkeleelle ja hänen enkeleillensä.

42 Sillä minä isosin, ja ette minua ruokkineet: minä janosin, ja ette minua juottaneet:

43 Minä olin outo, ja ette minua huoneeseen ottaneet: alastoin, ja ette minua vaatettaneet: sairas ja vankina, ja ette minua oppineet.

44 Silloin nekin häntä vastaavat, sanoen: Herra, koska me näimme sinun isoovan, taikka janoovan, taikka outona, eli

alastoinna, eli sairaana, taikka vankina, ja emme sinua palvelleet?

45 Silloin hän vastaa heitä, sanoen: toisesti sanon minä teille, mitä ette tehneet yhdelle näistä vähimmistä, sitä ette tehneet minulle.

46 Ja niiden pitää menemän ijankaikkiseen vaivaan, mutta vanhurskaat ijankaikkiseen elämään.

Meidän pyhän evankeliumin johduksesta pitää meidän tällä hetkellä katsoman perään, kuinka Ylimmäinen Tuomari eroittaa Jumalan lapsia maailmanlapsista niin kuin paimen eroittaa lampaat vuohista.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Paimen eroittaa lampaat vuohista ensiksi sen tähden, että vuohet elikä keiturit ovat pahat puskemaan lampaita, toiseksi sen tähden, että keiturit ovat pahat varastamaan lammasten ruokaa, kolmanneksi sen tähden, että keiturilla on yksi eri likainen paha haju, jota Paimen ei voi kärsiä.**

Toinen tutkisteleminen: **Paimen eroittaa lampaat vuohista ensiksi sen tähden, että lampaat ovat hiljaiset luontokappaleet, toiseksi sen tähden, että hän saapi villoja lampailta.**

Mutta se suuri lammasten Paimen, joka on antanut henkensä lammasten edestä, opettakoon meitä niin eroittamaan lampaita vuohista, että nämät pahanilkiset luontokappaleet ei pääsis varastamaan lammasten ruokaa.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Kuinka Paimen eroittaa lampaat vuohista, ensiksi sen tähden, että keiturit ovat pahat puskemaan lampaita.** Jokainen, joka on harjaantunut paimentamaan eli kaitsemaan lampaita ja vuohia, tietää kyllä, että lampaat ei saa rauhaa keiturilta niin kauan kuin nämät luontokappaleet saavat olla yhdessä lammashuoneessa. Keiturit ovat niin vihaiset ja niin pahanilkiset, että he puskevat lampaita, erinomattain semmoiset keiturit, joilla sarvet on pystössä. He puskevat lampaita erinomattain siitä syystä, että het, nimittäin

keiturit, ei luule saavansa niin hyvää ruokaa Paimenelta kuin lampaat.

Keiturit ovat nimittäin nuoskat luontokappaleet, jotka syövät kaikenlaista roskaa, mikä maan päällä löytyy. Keiturille kelpaa myös ihmisen lanta ja vuotava pirun paska. Mutta he pureskelevat välistä risuja, joita heille annetaan välistä päin Paimenelta. Mutta koska keiturit näkevät, että lampaille annetaan parempi ruoka, rupeevat he kateuden tähden puskemaan lampaita. He seisovat kahden jalan päällä ja sillä tavalla puskevat he lampaita. He panevat vielä korviansa yhteen, koska he rupeevat puskemaan. Ja koska keituri ei sovi oikein puskemaan, puree hän hampailla lampaan korvat. Ei sen tähden keiturin puskeminen tee niin isoja haavoja lampaille, jos semmoinen iso pukki ei ole seurassa, jonka profeetta Daniel näki ilmoituksessa, jolla on terävät sarvet ja puskee alta päin.

Jos lammas on siitä luonnosta, että hän tekee vastuksen keiturille, niin ei pidä keituri puoltansa. Sillä aikaa, kun keituri on pystössä ja kahden jalan päällä, antaa lammas semmoisen laukauksen keiturin rinnalle, että keiturille tulevat rinnat kipiäksi ja hänen täytyy heittää puskemasta. Ei ole sarvettomat keiturit niin pahat puskemaan, niin kuin ne sarvipäiset, vaan sarvettomat keiturit purevat hampailla niin kuin koirat. Me toivomme, että niin pian kuin sarvet putoovat keiturin päästä, he tulevat hiljaisemmaksi. Mutta ei sarvet putoo keiturin päästä, jos Paimen ei ota ja sahaa niitä poikki. Eli jos keituri tulee niin kipiäksi rinnasta, ettei hän jaksa enää puskea. Hyvä olis, jos kaikki keiturit tulisit niin kipiäksi rinnan kautta, että he lakkaisit puskemasta ja puremasta lampaita.

Paimen eroittaa lampaat vuohista toiseksi sen tähden, että keiturit ovat niin pahat varastamaan lammasten ruokaa. Keitureilla on nimittäin sen kaltainen varasluonto, että hän kiikkuu ylös seiniä myöten ja puita myöten ja pakkaa itsensä lammasläättiin, välistä

ikkunan kautta, välistä katon kautta. Ja erinomattain, koska keiturit ja lampaat ovat yhdessä huoneessa, mutta eri karsinassa, pakkaavat keiturit varastamaan lammasten ruokaa, jos vaan joku reikä löytyy karsinassa. Erinomattain ovat ne sarvettomat keiturit pahat pakkaamaan lammasläättiin. He tukkivat nokkansa joka raosta. Ja jos Paimenella ei olis semmoisia koiria, jotka haukkumisella ajavat pois keituria, koska he rupeevat tukkiimaan lammasläättiin ja varastamaan lammasten ruokaa. Niin söisit kyllä keiturit lammasten ruokaa.

Paimen on kerran sanonut: *”Minulla on myös muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Ne pitää minun myös tänne saattaman. Ja he saavat kuulla minun ääneni. Ja pitää oleman yksi lammashuone ja yksi Paimen.”* Koska nyt Paimen rupee saattamaan niitä eksyneitä lampaita lammashuoneeseen, ovat Hänellä semmoiset koirat apuna ajamaan niitä eksyneitä lampaita kokoon, semmoiset koirat, sanon minä, jotka haukkuvat, mutta ei sen tähden pure. Ja ne samat koirat ajavat myös pois keituria lammashuoneesta, että keiturit ei pääse varastamaan lammasten ruokaa. Mutta muuttamat ovat mykät koirat, jotka ei vihaa keituria ollenkaan, joista puhutaan Hesek. 13. Ne laskevat keituria varastamaan lammasten ruokaa. Mutta mykät koirat ei kelpaa ollenkaan lammaskoiraksi, vaan niitä hirtetään. Ei netkään kelpaa lammaskoiraksi, jotka purevat lampaita (Hesek.13: 22). Niiltä fiilataan hampaat tylsäksi, ettei pääse puremaan. Niistä mykistä koirista sanoo profeetta Esaias 56: 10: *”Kaikki teidän vartijananne ovat sokiat eikä tiedä mitään. He ovat kaikki mykät koirat, jotka ei voi haukkua. He ovat laiskat, he makaavat ja unta rakastavat.”*

Paimen eroittaa lampaat vuohista kolmanneksi sen tähden, että keiturilla on yksi eri likainen paha haju, jota Paimen ei voi kärsiä. Keiturilla ja pukilla on yksi eri likainen paha haju, erinomattain rykimäaikana, jota Paimen ei voi kärsiä. Ja tämä paha haju tulee

siitä, että keiturit ja pukit syövät sitä vuotavaa pirun paskaa ja luonnollisen ihmisen sontaa. He ovat ryötät luontokappaleet. Pukit haistelevat keiturin persettä rykimäaikana, ja irvistelevät aurinkoa vastaan. Rykimäainet painaa myös heidän lihansa, ettei se kelpaa ollenkaan ihmisille, mutta ainoastans syötäksi hukille ja jalopeuroille. Se seisoo myös Raamatussa, että he syövät hiiriä niin kuin repo eli pissihaukka. Ja he syövät matoja niin kuin varikset. Sen tähden tulee heidän lihansa ja heidän verensä mustaksi niin kuin variksen liha. Ja heidän nahkansa haisee pahalta, niin myös heidän henkensä, erinomattain rykimäaikana. Koska sappi on puhkenut, painetaan sekä [liha] että veri niin, ettei se ole ollenkaan syötävä. Ja pääallinen heidän maidostansa kutsutaan järjen rintamaidoksi. Ja vuohen pojat, jotka sen kaltaista maitoa imevät, määkyvät niin [kuin] karitsat, mutta ei heillä ole villoja.

Tämän pahan hajun tähden, puskemisen tähden ja varkauden tähden eroittaa Paimen [lampaat] vuohista, ettei keiturit enää pääse puskemaan, puremaan ja vihaamaan lampaita, niin kuin he ennen maailmassa tehneet ovat. Paimen panee keituria vasemmalle puolelle ja sulkee heitä ulos lammasläättistä ijankaikkiseksi ajaksi, ja panee heitä erinänsä pimiään luolaan. Siinä he saavat määkyä ijankaikkisesti, ja syödä sitä vuotavaa pirun paskaa kuumana, jota he täällä ovat tuoreena nielleet. Ja se on polttava heidän sisällyksiänsä ijankaikkisesti.

Toinen tutkistelemus: **Paimen eroittaa lampaat vuohista sen tähden, että lampaat ovat hiljaisemmat luontokappaleet kuin keiturit;** ei sen vuoksi, että lampaat ovat itsestäänsä hiljaiset, koska he juoksevat metässä ilman Paimenetta, ovat he sangen arat. Ei he tohdi ensinnä tulla Paimenen tykö, mutta koska Paimen panee koiriansa ajamaan lampaita kokoon, rupeevat he taa maantumaan [eli kesyyntymään] ja hiljaisemmaksi tulemaan. Lammas on luonnostansa sangen arka. Jos Paimen ei ole aina

heidän kanssansa laitumella, jos lampaat ek-syvät mettään ja ovat siellä muutampia vii-koja ilman Paimenetta, vieraantuvat he ja tu-levat araksi, eikä tohdi varsin tulla Paimenen tykö, koska hän heitä kutsuu.

Muutamat ei tahdo tulla Paimenen tykö, sillä he pelkäävät Paimenta. Eikä lampaat tiedä itse, minkä tähden he pelkäävät Paimenta. Ei he ymmärrä, että Paimen rakastaa omia lam-paitans ja että Hän tahtoo varjella heitä hu-kan hampaista ja viedä heitä lammashuo-neeseen. Muutamat lampaat, jotka ovat muutaman ajan olleet mettässä ilman Pai-menetta ja ovat pois vieraantuneet ja araksi tulleet, ei tohdi tulla Paimenen tykö, koska Hän kutsuu heitä, vaan lähtevät pakene-maan. He juoksevat kappaleen matkaa ja taas pysähtyvät ja katsovat isoilla silmillä Pai-menenen päälle, niin kuin olisit he epäile-mässä, pitääkö heidän odottaman, vai pi-tääkö heidän taas pakeneman. Ei suinkaan keiturit ole niin arat kuin lampaat. Keiturit tulevat varsin nuolemaan suolavettä, jolla Paimen suostuttaa lampaita. Mutta Paimen piiskaa keituria vittalla, ajaa heitä pois tykö-änsä ja sanoo: *”Ei tämä makia ruoka ole teitä varten laitettu, sillä ei teillä ole villoja niin kuin lampailla.”*

Yksi vika on lampailla, että he polkevat lai-dunta, koska heillä on hyvä laidun, niin kuin Israelin Paimen valittaa profeetan Hesekielin kautta. Ja vaikka heillä on jalot lähteet juoda, pilaavat he niitäkin jalvoillansa. Koska lam-pailla on hyvä laidun, rupeevat he kilpaa juoksemaan. Itse kukin tahtoo ensim-mäiseksi tulla ja parhaan paikan itsellensä valita. Ja laihat lampaat, jotka ei jaksa kilpaa juosta, jäävät viimeiseksi ja saavat syödä, mitä muut lihavammat lampaat ovat jalvoil-lansa polkeneet ja tallanneet. Mutta Herra sanoo profeetan Hesekielin kautta: *”Minä tahdon tuomita lihavain ja laihain lammas-ten välillä. Minä tahdon tuomita oinasten ja kauristen välillä.”* Älkää juosko ylö-n ho-pusta, te lihavat lampaat. Älkää kupsuko niitä laihoja lampaita, sillä Paimen täytyy

niitä laihoja kantaa, jotka ei jaksa itse käydä. Hän sitoo haavoitetuita, joita hukka on kis-konut ja raatanut; ja väsyneitä Hän taluttaa, heikkoja Hän vahvistaa. Ja lämmintä maitoa Hän kaataa niiden suuhun, jotka ei jaksa imeä.

Paimen eroittaa lampaat vuohista sen täh-den, että lampaat kantavat Paimenelle vil-loja, mutta keiturilla on tyhjä karvoja. Mitäs Hän niiden kanssa tekee? Keiturin karvat ei kelpaa mihinkään. Niitä vatkataan törmän alle. Mutta lampaan villoista tulevat Paime-nelle vaatteet, niin kuin me kuulemme tä-män päivän evankeliumista: *”Koska minä olin alastoin, niin te vaatetitte minun; koska minä olin nälässä, niin te ruokitte minun.”* Paimen saapi siis ruokaa ja vaatetta lam-pailta. Ja net lampaan villat ovat erinomattain se kristillinen rakkaus, jonka kautta Va-pahtajan köyhät veljet tulevat autetuksi sekä ruumiin että sielun puolesta.

Evankeliumissa tosin ymmärretään se kristil-linen rakkaus, joka osotetaan niille, jotka kristillisyyden tähden tulevat köyhäksi ja alastomaksi, vangiksi, vainotuksi. Net ovat erinomattain Vapahtajan veljet. Mutta myös sielun puolesta tulevat Vapahtajan veljet au-tetuksi, koska he ovat murheessa ja epäilyk-sessä, ja heitä lohdutetaan, neuvotaan ja Jeesuksen tykö halvatuita kannetaan. Mutta se suuri Israelin Paimen, joka tuntee omia lampaitans, niin kuin myös lampaat tuntevat heitänsä keskenänsä, tehkoon heitä hedel-mälliseksi ja lumivalkiat villat kantavaiseksi, että koska se viimeinen ero tulee lammasten ja keituritten välille, koko maailma näkis, kuinka suuri eroitus niitten välillä on, koska valkiat villat kiiltävät kaukaa Jeesuksen lam-paissa Siionin vuorella, jossa Jeesuksen karit-sat hyppäävät niin kuin peurat. Nimittäin ne Jeesuksen karitsat, jotka täällä on verissä ja haavoissa Jeesuksen helmassa kannetut, ne viattomat karitsat, joita Pietari on ruokkinut rieskalla, ja ne lampaat, jotka ovat Jordanin virrassa pestyt Paimenelta, että heidän vil-lansa on tulleet lumivalkiaksi.

Sillä nämät ovat ne eksyneet lampaat, joita se suuri Israelin Paimen on etsinyt Sinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä, ne raadolliset lampaat, joita Hän on helmassans kantanut, ja rieskalla ruokkinut, ja heidän haavojansa sitonut, koska susi oli heitä raatanut. Net on olleet vaiti keritsijänsä alla ja ovat kärsivällisyydellä antaneet itsensä keritä. Net eksyneet ja raadolliset lampaat seisovat nyt laumassa Siionin vuorella, sitte kuin se Suuri Paimen on pessyt heidän villojansa lumivalkiaksi. Ja siellä he märisevät rauhassa Paimenen

ympäri. Ja karitsat, joita Hän [on] juottanut rieskallansa, hyppäävät Siionin vuorella niin kuin peurat. Ja se suuri Israelin Paimen viepi heitä parhaalle laitumelle ja johdattaa heitä elävän veden tykö, jossa he saavat janonsa sammuttaa nyt ja ijankaikkisesti. Ja se suuri Paimen panee lampaitansa läättiin, koska pimiä ja tuisku ja rajuilma tulee. Ja siellä he makaavat rauhassa nyt ja ijankaikkisesti, ja he nuolevat Paimenen kädet kiitoksella. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Viimeisestä tuomiosta kaikki profeetat ja apostolit ovat kirjoittaneet.

Viimeisestä tuomiosta kaikki profeetat ja apostolit ovat kirjoittaneet ja kaikki pyhät ovat sen tuomion odottaneet. Mutta suruttomat ei ole koskaan sitä tuomiota odottaneet, vaan he ovat aina ajatelleet, ettei tuomio tule niin hopusta, sillä he ovat tunteneet, ettei he ole valmiit astumaan tuomion eteen. Ja vaikka muutamat pakanat ei pelkää tuomiota sen tähden, että he uskovat tuomion olevan kaukana, jonka tähden he ovat rohkiat pilkkaamaan Tuomaria jumalattomalla elämällensä. Kuitenkin Raamattu todistaa, että suruttomille tulee suuri pelko, koska viimeisen ajan merkit rupeavat näkymään. Sillä paha ja kalvava omatunto todistaa, ettei ole siihen lainin eletty, että he olisit valmiit astumaan tuomiolle. Luuk. 21: 25–26

Vapahtaja sanoo, että merkit pitää oleman auringossa, kuussa ja tähdeissä, ja maassa kansalla ahdistus epäilyksen tähden, ja ihmiset maan päällä pitää nääntymän pelvon ja odottamisen tähden. Näistä sanoista kuuluu, että suuri pelko tulee maailman ihmisille, koska viimeisen ajan merkit rupeavat näkymään, vaikka he täällä jaksavat pilkata kristityitä, koska he muistuttavat suruttomia siitä tulevaisesta tuomiosta. Mutta koska totuus tulee, silloin taitavat suruttomat ruveta pelkäämään, että suurempi tuomari tulee. Se on myös kirjoitettu, että he menisit maan alle tuomiopäivänä, jos he pääsisit. He alkavat silloin huutamaan vuorille: *"Langetkaat meidän päällemme!"* ja kukkuloille: *"peittäkää meitä sen silmien edestä, joka istuimella istuu!"*

Ei ole siis jumalattomilla rohkeutta enää, koska tuomio tulee, vaikka he nyt ovat rohkiat pilkkaamaan ja nauramaan, koska kristityt panevat Jumalan ankaran vanhurskauden heidän silmiensä eteen. Suruttomat luulevat ilmankin, että kuolema on vielä kaukana. Muutamat pakanat luulevat, ettei

Jumala saata heitä helvettiin tuomita, koska he ovat niin siviästi eläneet. He ovat auttaneet vaivaisia, välttäneet syntiä ja tehneet oikein kaikille. Kuinka Jumala saattaa semmoisia tuomita, jotka on niin eläneet, ettei tunto soimaa heitä ei [tässä] eikä tulevaisessa elämässä? Ja jos he olisit vielä jossakussa paikassa erhettyneet, niin on Jumala armollinen.

Ei juomari pelkää tuomiota, vaikka Raamattu sanoo, ettei juomarit pidä Jumalan valtakuntaa perimän. Ei viinaporvarit pelkää tuomiota, sillä he ajattelevat, ettei se ole synti panna juomarille pirun paskaa. Ei huorat pelkää tuomiota, sillä he ajattelevat, ettei huoruus ole synti, vaikka Raamattu sanoo, että koirat ja velhot pitää oleman ulkona. Tuskin varkaatkaan pelkäävät tuomiota, sillä he ajattelevat, ettei Jumala tiedä heidän varkauksiansa, koska se on peitetty ihmisiltä. Ja niin muodoin ovat sekä juomarit että viinaporvarit pelkäämättä siinä uskossa, ettei Jumala heitä tuomitse. Huorat ja varkaat ovat pelkäämättä siinä uskossa, että Jumala on armollinen. Ja mistä he ovat sen uskon käsittäneet, että Jumala on semmoisille armollinen?

Ilmankin rietas on heille armollinen, ja silloin he luulevat, että Jumala kans on armollinen. Me tiedämme vakaisesti, ettei rietas niitä tuomitse, jotka häntä palvelevat. Kyllähän rietas on niille armollinen, jotka juovat, ki-roavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, ja niille se on oikein armollinen, jotka pilkkaavat totuutta ja vastustavat kristityitä. Mutta niille ei rietas ole juuri armollinen, jotka rupeavat häntä pelkäämään ja vastoin hänen tahtoansa tekemään. Vihollinen tuomitsee heränneitä omanvanhurskauden kautta ja sanoo: *"Sinäkös olet kristitty, jolla niin paljon syntiä on. Sinäkös olet Jumalan lapsi, joka olet niin kuin itse rietas?"* Nyt me näemme oikian syyn, minkä tähden

suruttomat ei pelkää tuomiota: he ovat ensinnä siinä uskossa, että Jumala olis väärä, jos Hän paiskais siviöitä ja kunniallisia ihmisiä helvettiin.

Toiseksi on heillä se usko, että Jumala on heille armollinen. Kukas on antanut heille sen uskon, että Jumala on juomarille ja viinaporvarille armollinen? Joo, rietas on antanut heille sen uskon, että Jumala on katumattomille armollinen. Ja mistäs katumattomat huorat ja varkaat ovat sen uskon saaneet, että Jumala on heille armollinen? Ilmanki maailman jumala on heille antanut semmoisen vahvan uskon, ettei heidän pidä pelkäämän tuomiota, ja silloin vasta, koska viimeisen ajan merkit rupeavat tapahtumaan, alkavat he pelkäämään ja luolia hakemaan, niin kuin muutamat tänä kesänä ovat tehneet.

Koska aurinko pimeni puolen päivän aikana, rupeisit he pelkäämään, että maailman loppu tulee, menit he kotia, ja panit maata ja vedit rouvon eli raanun pään päälle, he ajattelit ilmanki, ettei Jumala nyt näe heitä, koska he hupussa ovat; niin kuin hullut lapset, koska venäläinen tulee sisälle, panevat he huppuun ja luulevat, ettei se nyt näe, missä he ovat. Niin tekee myös jänis, koska hän pistää päätänsä pensaseen ja ajattelee, ettei kukaan häntä näe, koska pää on peitetty. Ja niin minä ajattelen, että katumattomat huorat ensinnä pistäisit päätänsä rouvon alle eli raanun alle, jos nyt tuomion pasuuna soittais, ja katumattomat varkaat juoksisit mettään hakemaan jonkun luolan kätköpaikaksi, jos tuomion kello rupeis nyt soittamaan. Juomarit ja viinaporvarit pistäisit päätänsä jonkun viinatynnyrin sisälle, että he siellä pääsisit näkemästä ylimmäisen Tuomarin silmät.

Mutta kyllä he sen tähden ovat rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan kristityitä, koska het muistuttavat suruttomia kuolemasta, tuomiosta ja iankaikkisuudesta. Nyt he ovat rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan, mutta koska asia tulee eteen, rupeavat he

vetämään häntäänsä niin kuin häpiälliset koirat takajalkain välille.

Niin vetäkää nyt rouvon silmänne ylitse, koska tuomio tulee, te katumattomat huorat, ei suinkaan Jumala teitä näe, koska te olette hupussa. Pistäkää päätänne viinatynnyrin sisälle, te katumattomat juomarit ja kunnialliset viinaporvarit. Ei suinkaan Jumala teitä löydä viinatynnyristä, vaikka Hän hakis. Ja te katumattomat varkaat, menkää johonkin luolaan, koska tuomio tulee, ja kätkekää sinne varkautenne, ettette tarvitsis maailmalle huutaa, kuinka ja mistä paikasta te olette varastaneet. Ja te kiroilijat ja tappelusmiehet, ilmanki te menette muurin sisälle, koska Jumalan Poika tulee tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Ja te Jumalan sanan ylönkatsojat ja pyhän päivän rikkojat, ilmanki te rupeatte kirjaa lukemaan, koska tuomio tulee. Ja te huorintekijät, ilmanki te annatte teitänne kuohita, koska tuomio tulee.

Mutta mihinkäs paikkaan armonvarkaat pakenevat, koska tuomio tulee? Ne ovat aina luottaneet sen päälle, että Jumala on armollinen. Mutta jos nyt Jumala ei oliskaan niin armollinen katumattomille, kuinkas sitte käypi? Kyllä me sen arvaamme, että siviät ihmiset ei ymmärrä niin kovin pelätä, sillä he luottavat sen päälle, että koska omatunto ei soimaa, niin ei saata Jumalakaan soimata heitä, ja jos Jumala yhtä hyvin tuomitsee heitä helvettiin, niin he rupeavat vastaan tinkaamaan ja sanomaan: *”Sinä olet väärä tuomari, joka siviöitä ihmisiä paiskaat helvettiin, ja me otamme perkeleen todistajaksi, että me olemme siviästi ja kunnialla eläneet maailmassa.”* Ja perkele vaan menee todistamaan siviöitten puolesta, että Jumala on väärä tuomari; soimaisitpa ennen Israelin lapset Jumalata vääryydestä, koska he sanoit, että Herra ei tee oikein. Hesek. 18: 28.

Armonvarkaat ei taitais soimata Jumalata vääryydestä. Mutta he sanoisit, että Jumala on ylön kova ja ankara vaatimaan enemmän ihmiseltä kuin mitä hän jaksaa toimittaa.

Jumala vaatii nimittäin oikian katumuksen ja parannuksen, mutta se ei ole armonvarkaalta tehty. Armonvarkaat omistavat itsellensä armon lupauksia ilman totista katumusta, ilman parannusta. He luulevat, että Jumala on velkapää heitä armahtamaan, vaikka ei ole heidän puolestansa se totinen katumus ja parannus, jonka Jumala vaatii. Niin taitavat kaikki siviät ihmiset ja armonvarkaat ruveta tinkaamaan Jumalan kanssa ja sanomaan: *”Sinä olet väärä tuomari, sinä olet ylön kova ja ankara vaatimaan enemmän kuin mitä ihminen jaksaa matkaan saattaa.”*

Mutta ei se ole ihmeellinen, että julkisuruttomat pelkäävät tuomiota, ei täällä, mutta vasta tuomion aikana, koska viimeisen ajan merkit rupeavat tapahtumaan. Ei se ole ihmeellinen, että katumattomat huorat vetävät rouvon eli raanun silmäins ylitse, että juomarit ja viinaporvarit pistävät päätänsä viinatynnyrin sisälle, että muutamat pirun paskan syöjät pistävät itsiänsä hyysikän penkin alle, koska tuomio tulee.

Ei sekään ole ihmeellinen, että siviät ihmiset ottavat perkeleen todistajaksi, että Jumala on väärä tuomari, ja että armonvarkaat soimaavat Jumalata Hänen ankaran vanhurskautensa tähden, joka ei tyydy vähemmällä katumuksella. Mutta se on ihmeellisempi, että Vapahtaja ei ota niitäkään hyväksi, jotka ovat Hänen nimensä kautta perkeleitä ulos ajaneet ja saarnanneet parannusta muille, ellei he itse ole tulleet oikiaan totuuden ja armon tuntoon. Sillä näin kuuluvat Hänen sanansa: *”Moni sanoo minulle sinä päivänä: ”Herra, Herra, emmekö sinun nimes kautta ennustaneet ja sinun nimellä ajaneet ulos perkeleitä ja olemme sinun nimes kautta monta väkevätä työtä tehneet.”* Ja silloin minä heille tunnustan: *”En minä teitä ikänä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te väärintekijät!”* Matt.7: 23.

Tämä paikka kuuluu niille, jotka ovat Jeesuksen nimen kautta perkeleitä ulos ajaneet ja

Hänen nimensä kautta ennustaneet, ja monta väkevätä työtä tehneet, eli kristillisyyttä edesauttaneet, jos het ovat sen tehneet väärässä tarkoituksessa, maallisen voiton tähden, eli kunnian tähden, että heitä pidettäisiin parhaana kristittynä, eli omanvanhurskauden tähden, ettei yksikään tohtis heitä tuomita, koska he senkaltaisia voimallisia töitä tekevät eli koska heidän puheensa niin paljon vaikuttaa kristillisyyden levittämiseksi. Jos, sanon minä oma rakkaus makaa siinä salattuna, että he rupeevat itseänsä tykkäämään ja isäkristillisyyden itsellensä omistamaan. Eli jos kunnianpyyntö olis siinä voimallisessa puheessa, että heitä pidettäisiin parhaana kristittynä. Eli jos omavanhurskaus olis niin viekas, että hän muita tuomitsee, ettei häntä yksikään tohtis tuomita jälleen. Eli jos ahneuden perkele panis häntä voiton tähden niin voimallisia töitä tekemää Jeesuksen nimen kautta. Silloin on vihollinen muuttanut itsensä valkeuden enkeliksi, ja semmoiselle on se Ylimmäinen Tuomari sanova: *”En minä teitä ikänä tuntenut.”*

Ja siitä me näemme kuinka tarpeellinen se itsensä tunteminen ja itsensä kieltäminen on vielä heränneillekin, ettei he joskus tarttuisi johonkin vihollisen ansaan, ja menettäisi heidän kruununsa. Pietari kirjoittaa, että Jumala alkaa tuomion Hänen omasta huoneestansa, se on kristityistä. Ja sanoo vielä: *”Jos hurskas tuskalla tulee vapaaksi, kussa sitte jumalatoim ja syntinen näkyy?”* Se on: jos nekin, jotka kerran ovat Vapahtajan verellä vanhurskautetut, tuskin saattavat välttää Jumalan tuomion, mihinkäs sitte jumalattomat ja syntiset joutuvat? Voi niitä raukkoja, jotka ei pelkää tuomiota ollenkaan ennen kuin tuomion kello soittaa. *”Voi vaivaist’, joka Jumalan Täällä’ Sanan hyljäis riettaast’ Ja jälkeen maailman tavaran, Sen turhan pyöreä viekkaast’.* Hän häätty häijyy häpiään, Kans’ piruin piinaan pimiään, Pois syöstään Jumalalta.”

Voi niitä vaivaisia sieluja, jotka täällä vielä piinaavat ja vaivaavat sitä ristiinnaulittua ja

orjantappuroilla kruunattua Kuningasta ja tallaaavat Hänen vertansa ja pilkkaavat Taivaallisen Vanhemman kyyneleet. Voi vaivaisia ja sokioita raukkoja, jotka ei ole vielä lakanneet pilkkaamasta ja vainoomasta sitä vertavuotavata ja veripunaista Ristinkantajata. Eiköhän kerran pidä tuleman polttavaiseksi ne Taivaallisen Vanhemman kyyneleet, koska ne putoovat paatuneitten omantunnon päälle; ja ne veripisarat, jotka tippuvat paatuneitten sydämiin, pitää kerran karvasteleman niin [kuin] myrkky, koska he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Niin rukoilkaat nyt, te harvat sielut, joilla vielä on rukouksen voima, että se armollinen Herra Jeesus aukaisis sokia in raukkain silmät näkemään, ja kuuron korvat kuulemaan, kuinka hartaast' Herra heitä herättelee siitä raskaasta synnin unesta, ennen kuin tuomio tulee. Isä meidän, joka olet taivaissa.

EVANKELIUMI MATT. 25: 31–46

31 *Mutta kuin Ihmisen Poika tulee kunniansansa ja kaikki pyhät enkelit hänen kanssansa, silloin hän istuu kunniansa istuimella,*

32 *Ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat. Ja hän eroittaa toiset toisistansa, niinkuin paimen eroittaa lampaat vuohista,*

33 *ja asettaa lampaat tosin oikialle puolellensa, mutta vuohet vasemmalle.*

34 *Silloin sanoo kuningas niille, jotka hänen oikialla puolellansa ovat: tulkaat, minun Isäni siunatut, omistakaat se valtakunta, joka teille on valmistettu maailman alusta.*

35 *Sillä minä isosin, ja te ruokitte minun: minä janosin, ja te juotitte minun: minä olin outo, ja te minun huoneeseen otitte:*

36 *Alasti, ja te vaatetitte minun: sairaana, ja te opitte minua: minä olin vankina, ja te tulitte minun tyköni.*

37 *Silloin vanhurskaat häntä vastaavat ja sanovat: Herra, koska me näimme sinun*

isooan, ja ruokimme sinun? taikka janoovan, ja annoimme sinun juoda?

38 *Mutta koska me näimme sinun outona, ja huoneeseen otimme sinun? taikka alastoinna, ja vaatetimme sinua?*

39 *Eli koska me näimme sinun sairaana, taikka vankina, ja tulimme sinun tykö?*

40 *Niin vastaa kuningas ja sanoo heille: totisesti sanon minä teille: sen minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähimmistä minun veljistäni, sen te teitte minulle.*

41 *Silloin hän myös sanoo niille, jotka vasemmalla ovat: menkää pois minun tyköäni, te kirottut, ijankaikkiseen tuleen, joka valmistettu on perkeleelle ja hänen enkeleillensä.*

42 *Sillä minä isosin, ja ette minua ruokineet: minä janosin, ja ette minua juottaneet:*

43 *Minä olin outo, ja ette minua huoneeseen ottaneet: alasti, ja ette minua vaatettaneet: sairas ja vankina, ja ette minua oppineet.*

44 *Silloin nekin häntä vastaavat, sanoen: Herra, koska me näimme sinun isooan, taikka janoovan, taikka outona, eli alastoinna, eli sairaana, taikka vankina, ja emme sinua palvelleet?*

45 *Silloin hän vastaa heitä, sanoen: totisesti sanon minä teille, mitä ette tehneet yhdelle näistä vähimmistä, sitä ette tehneet minulle.*

46 *Ja niiden pitää menemän ijankaikkiseen vaivaan, mutta vanhurskaat ijankaikkiseen elämään.*

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katsoman perään, kuinka monta henkeä nyt ilman pelkäämättä astuisit Jumalan silmien eteen, jos tuomion pasuuna pauhais ja huuto tulis taivaasta: "Olettekos valmiit, syntiset, astumaan Jumalan tuomion eteen?"

1. Kutkas pelkäävät tuomiota?

2. Kutkas ei pelkää tuomiota?

Antakoon se Ylimmäinen Tuomari meille sen voiman, että me saattaisimme niin pauhata tuomion edellä, että rohkiat rupeisit pelkäämään ja vapisemaan, että pelkääväiset ja vapiseväiset rupeisit rohkiaksi tulemaan.

1. Kutkas pelkäävät tuomiota ja ijankaikkisuutta? Ne, jotka täällä hyvin rohkiat ovat pilkkaamaan ja vastustamaan kristityitä, ei näy pelkäävän tuomiota niin kauan kuin he saavat heidän lihallisia himojansa täyttää. Niin kauan kuin [he] jaksavat juoda, kirota ja tapella, huorin tehdä ja varastaa, niin kauan ovat he rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan kristityitä. Ei he siinä tilassa pelkää kuolemata, tuomiota ja ijankaikkisuutta. Ei he pelkää Jumalata; ei he pelkää kuningasta, ei he pelkää vihollista. Ja jos me saisimme päättää heidän rohkiasta luonnostansa, niin se näyttää niin kuin semmoiset miehet olisit valmiit astumaan Jumalan tuomion eteen ja sanoamaan: *”Haas! Tule lyömään, jos tohdit!”*

Mutta me olemme jälkeen huomanneet, että semmoiset miehet rupeavat pian pelkäämään ja vapisemaan, koska joku suurempi voima rupee liikkumaan, niin kuin esimerkiksi Kain, joka ensinnä antoi Jumalalle ylpiät ja suurelliset vastaukset, koska Jumala kysyi: *”Missäs on sinun veljesti Aabel?”* Silloin vastais Kain: *”Olenko minä veljenin vartija?”* Mutta koska Jumalan ääni rupeis omassa tunnossa pauhaamaan, tuli hän pelkuriksi, mistänsi rohkeutensa, ja lankeis epäilykseen ja pakeni pois Jumalan kasvoin edestä. Niin myös se ylpiä kuningas Faarao, joka ensinnä sanoi Moosekselle: *”Kuka on se Herra, jonka ääntä meidän pitää kuuleman?”* Mutta koska Jumalan voima rupeis liikkumaan niissä seitsemässä vaivassa, jotka Jumala pani hänen päällensä, meni hänen rohkeutensa pois, vaikka hän ei kauan muistanut Jumalan ankaraa vanhurskautta, että hän olis nöyryyttänyt itsensä Jumalan väkivän käden alle.

Ja semmoiset ovat vielä nytkin muuttamat ylpiät pakanat. Silloin he ovat nöyrät, koska

häätä on peräsuoleessa, eli koska Jumala heitä vähäisen kurittaa. Mutta tulevat kahta julmemmaksi, niin pian kuin he pääsevät siitä hädästä pois. Semmoiset ovat hävittömät huorat ja paatuneet varkaat, haisevaiset juomarit, joista se vuotava pirun paska haisee neljänneksen päähän, niin myös paatuneet viinaporvarit, jotka riisuvat traasuperkeleiltä rukan ja rokin. Ne miehet ei pelkää ketään niin kauan kuin pohjattomuuden ruhtinas antaa heille voimaa ja rohkeutta pilkkaamaan Jumalata ja ihmisiä.

Mutta me sanoimme jo äsken, että muuttamat pilkkaajat vedit rouvon ja raanun päen ylitse, koska aurinko pimeni. He rupeisit pelkäämään, että maailman loppu tulee, koska semmoiset viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan. Ilmanki he ajattelit, ettei nyt Jumala löydä heitä, koska he ovat hupussa. Ja minä luulen, että katumattomat huorat vetäisit rouvon ja raanun päen ylitse ja menisit huppuun, jos Jumalan voima niin kuin tuomion edellä rupeis liikkumaan. Ja katumattomat varkaat menisit johonkuhun luolaan kätkemään varkautensa, juomarit ja viinaporvarit pistäisit päätänsä viinatynnyriin sisälle, ettei Jumala muka löytäis heitä. Kiroilijat ja tappelusmiehet hyppäisit kellariin, koreat herrat menisit muurin sisälle, sapatin rikkojat ja Jumalan sanan ylönkatsojat rupeisit lukemaan hirjaa helvetissä, armonvarkaat rupeisit ilmanki fariseuksen rukouksia pitämään, kaikille Jeesusken ristin vihollisille tulis semmoinen jäniksen sydän, että he lähisit laukkomaan mettään ja luolihin, ja silloin he rupeevat huutamaan vuorille: *”Langetkaat meidän päällemme!”* ja kukkuloille: *”Peittäkää meitä sen silmäin edestä, joka istuimella istuu!”*

Mutta kyllä he täällä ovat rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan kristityitä ja sanoamaan: *”Kuka sinun pani tuomariksi meidän päällemme? Itse me vastaamme.”* Ja itse ne saivatki vastata helvetissä, semmoiset ylpiät ja paatuneet henget, jotka täällä ovat rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan kristityitä.

Ja koska tuomio tulee, pistävät he päätänsä rouvon alle, eli viinatynnyrin sisälle, siinä mielessä, ettei nyt Jumala heitä näe. Ilmanki te oletta nyt valmiit astumaan Jumalan tuomion eteen, te huorat ja varkaat, juomarit ja viinaporvarit. Ilmanki te saatte maata Vapahtajan sylissä taivaan valtakunnassa, ja varastaa siellä kolmekymmentä hopiapenninkiä, joita Juudas on viskannut temppelein lattialle, ja te saatte ilmanki juoda punaista viinaa taivaan valtakunnassa, ja viinaporvarit pääsevät ilmanki korkiampaan virkaan taivaan valtakunnassa sen edestä, että he ovat mitanneet vuotavata pirun paskaa juomatraasuille; huorat saavat ilmanki kultasydäntä taivaan valtakunnassa, ja varkaat saavat voilimpun näpätä Karitsan häissä.

Mutta ei se ole ainoastansa nämät hävittömät huorat ja hävittömät varkaat, haisevaiset juomarit ja paatuneet viinaporvarit, jotka täällä ovat rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan kristityitä, jotka nyt luulevat olevansa valmiit astumaan Jumalan tuomion eteen, vaikka he silloin, koska tuomion kello soittaa, rupeevat laukkomaan mettään ja luolihin. Mutta myös siviät huorat ja rehelliset varkaat luulevat olevansa valmiit astumaan Jumalan valtakuntaan, ja raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit luulevat myös saavansa hyvän palkan sen edestä, että he ovat niin siviästi eläneet tässä maailmassa, ettei pidä löytymän yhtä synnin tomua heidän puhtaana tuntonsa päältä, jota Vapahtajan tarvitsis korjata. Nämät siviät ihmiset ei pelkää tuomiota.

Mutta jos Jumala yhtä hyvin tuomitsee heitä helvettiin, niin he rupeevat sanomaan Jumalan vääräksi tuomariksi, joka siviöitä ja kunniallisia ihmisiä paiskaa helvettiin. Ja siihen saavat vielä viisiä Raamatusta: Israelin lapset sanoit jo profeetan Hesekielin aikana, ettei Herra tee oikein, ja siihen tulee vielä perkele todistajaksi. Mutta ne, jotka freistaavat omalla parannuksella kelvata Jumalalle, eikä sen tähden saa omantunnon rauhaa, täytyvät viimein suuttua Jumalalle ja soimata

Häntä Hänen ankaran vanhurskautensa tähden, ettei ihmisen jumalisuus ja oma vanhurskaus pidä ollenkaan Hänelle kelpaaman. Niin kuin Lutherus kirjoittaa itsestensä, että hän oli yhden aikaa oikein suuttunut Jumalalle Hänen ankaran vanhurskautensa tähden.

Mutta millä tunnolla semmoinen ihminen saattaa tulla Jumalan tuomion eteen? Hänen täytyy ruveta torumaan ja riitelemään Jumalan kanssa ja sanomaan: *”Sinä olet ylön kova, ja ankara, ja vanhurskas. Sinä vaadit enemmän syntisraukalta, kuin mitä hän jaksaa toimittaa.”* Mutta Jumala on jo vanhassa Testamentissa sanonut semmoisille, jotka oman vanhurskauden kanssa taistelevat: *”En minä jaksaa riidellä teidän kanssanne, enkä vihasua ijankaikkisesti.”* Paras taitaa olla semmoisille, että he heittävät pois riitelemästä Jumalan kanssa ja pyytävät sovintoa, ennen kuin tuomiopäivä tulee.

Mutta mitäs meidän pitää ajatteleman niistä, jotka sanovat joka päivä makaavansa Jeesuksen ristin juuressa, ja yhtä hyvin pieksevät kristityitä? Jokohan ne pelkäävät tuomiota? Ei se ole uskottapa, että he pelkäävät tuomiota, ei kuitenkaan niin kauan kuin he jaksavat varastaa armoa. Jos Vapahtaja tulis heitä vastaan yrttitarihassa, niin he astuisit rohkiasti Hänen tykönsä ja antaisit hänelle suuta ja sanoisit: *”Terve, Rabbi!”* Ja jos Vapahtaja lykkäis heitä pois tykönsä, niin Juudaan veljet sanoisit: *”Met olemme sinun kanssas syöneet ja juoneet Herran Ehtoollisessa, met olemme sinun nimees ennustaneet, ja perkeleitä ulos ajaneet, me olemme puhuneet muillekin kristillisyydestä, ja saaneet monta kääntymään ja parannuksen tekemään. Et sinä saa meitä tuomita, sillä me olemme sinun opetuslapsias ja olemme sinun veres kautta puhdistetut, ja olemme joka päivä maanneet sinun verisen ristis juuressa. Miksis meitä siis tuomitset, vaikka me olemme niin vahvasti uskoneet sinun päällesti?”*

Mutta Hän sanoo: *”Menkää pois minun tykööni. En minä teitä tunne.”* Jokohan armonvarkaavat tyytyvät siihen tuomioon? Minä luulen, että he lykkäävät asiansa perkeleen tutkinnon alle; he menevät juuri maailman jumalan tykö kysymään: *”Onkohan se oikein, että meitä syöksetään pois Jumalan valtakunnasta, jotka olemme aina maanneet Herran Ehtoollisessa ja ristin juuressa, ja olemme kastetun palaisen saaneet Häneltä joka kerta kuin me olimme syömässä ja juomassa Hänen kanssansa.”* Mutta maailman jumala sanoo: *”Ei se ole oikein, että teitä syöksetään pois armon osallisuudesta.”* Mutta miksis te pakkaatte taivaan valtakuntaan niitten villihenkein kanssa, jotka aina tutkistelevat, *”kuka se on, joka Sinun pettää?”* Ei teidän tarvitse sitä ruveta maailmalle huutamaan, vaan menkää paremmin ylimmäisten pappein tykö salarippiä pitämään. Kyllä ne antavat Juudaalle ja hänen veljillensä sen synnin anteeksi. Ja jos net ei huoli Juudaan veljistä, niin laittakaat itsellenne joku nuora, joka teitä auttaa pikaisesti pois maailmasta, niin te pääsette kaikesta vaivasta ja epäilyksestä pois. Katso, niin saarnaa maailman jumala Juudaalle ja hänen lihallisille veljillensä.

2. Kutkas nyt ovat siinä tilassa, että he rohkenisit tulla Jumalan tuomion eteen? Minä ajattelen, että ne harvat sielut, jotka täällä armon ajalla pelkäävät niin kovin kuolemata, tuomiota ja iankaikkisuutta, että heidän täytyy langeta Jeesuksen jalkain juureen ja huuata: *”Jeesu Daavidin Poika, armahda meidän päällemme, ja älä anna meidän hukkuu iankaikkisesti!”* Minä ajattelen, että net harvat sielut, jotka täällä niin kovin pelkäävät Jumalan ankarata vanhurskautta ja tuomiota, että heidän täytyy särjetyllä sydämellä langeta sen suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan eteen ja kerjätä armoa Häneltä ennen kuin Hän tulee tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, minä tunnen omasta sydämestäni ja näen Jumalan Sanasta, että katuvaiset, alaspainetut ja maailmalta vihatut,

jotka tulevat Hänen tykönsä nöyrällä ja särjetyllä sydämellä huokaamaan, huutamaan ja kolkuttamaan armon oven päälle, että heidän pitää saaman armoa ja anteeksiantamista Hänen verensä kautta, ja tuleman sovitetuksi ylimmäisen Tuomarin kanssa täällä armon ajassa.

Ja minä tiedän, että net armoitetut sielut ei tiedä paeta mihinkään Hänen edestänsä tuomiopäivänä. Ei heillä ole pelko enää, sillä se suuri Kuningas antaa heille voimaa ja väkyyttä kärsimään maailman vihaa ja vainoa Hänen nimensä tähden. Ne harvat sielut, joiden lampussa on elävän uskon öljy, koska Ylkä tulee, ne menevät ulos vastaanottamaan Häntä ilolla ja riemulla ja huutavat hoosianna! Sillä niin sanoo Vapahtaja opetuslapsillensa: *”Koska nämät rupeavat tahtaamaan, niin nostakaat silloin silmänne, sillä teidän lunastuksenne lähestyy.”* Eihän saata yksi armoitettu sielu pelätä tuomiota, koska hän tietää, että hänen lunastuksensa silloin lähestyy. Me tiedämme, että oikiat kristityt odottavat aina tuomiota, mutta armonvarkailta ei ole yhtään hätää, minkä tähden heidän pitäis odottaman tuomiota. Eikä niillä siviöilläkään ole mitään vaivaa, minkä tähden heidän pitäis tuomiota odottaman.

Mutta kristityillä on totisesti oikia syy, minkä tähden he odottavat tuomion. Kristityt ovat nimittäin vihatut ja vainotut maailmassa. He ovat pilkatut ja ylönkatsotut. Ei heillä ole ilomissään paikassa maailmassa. Vihollinen kiusaa heitä myötäensä. Jos ei ole ulkonainen sota ja vaino, niin vihollisen kanssa on sisällinen sota, joka ei lopu niin kauan kuin lämmin veri juoksee verisuonissa. Sen tähden toivovat oikiat kristityt, että tuomio tulis pian, että he pääsisit pian pois tästä viheliäisestä maan tomusta, että he pääsisit pian siirtymään oikiaan Isänmaahan. Niin olkaat siis ahkerat kolkuttamaan taivaan oven päälle, te väsyneet matkamiehet, että te pääsisitte pian taivaan porttiin. Olkaat ahkerat huutamaan ja kolkuttamaan taivaan oven päälle. Olkaat ahkerat rukoilemaan,

että se Taivaallinen Kuningas laskis teitä sisälle ennen kuin ovet suljetaan, ennen kuin sukulaiset ja langot jättävät teitä, ennen kuin se Taivaallinen Ylkämies menee ulosvalitun morsiamensa kanssa hääsaliin, ennen kuin Karitsan häät pidetään ijankaikkisesti.

Kuka tiesi, kuinka kauan tämä maailma seisoo. Jos tänäpäpäni eli huomenna tulee huuto: *"Katso Ylkä tulee! Menkää ulos Häntä vastaan!"* Ja te morsiamen piijat, jotka rupeisitte uneliaaksi tulemaan ynnä niitten tyhmäin kanssa. Valmistakaat lamppunne. Ette saata tyhmille öljyä antaa, koska hoppu tulee, vaan käsketään heitä mennä hopusti ostamaan niiltä, jotka myyvät, ja katsokaat perään, jos ei ole teidän omasta lampustanne vuotanut öljyä sillä aikaa kuin te olette tyhmäin kanssa nukkuneet. Katso, nyt jäävät ne

tyhmät neitseet seisomaan hääsaliin oven edessä, ja ei yksikään avaja heille. Katso, nyt itkevät ne tyhmät neitseet oven takana. Katso, nyt saavat viisaat neitseet tanssata Karitsan häissä. Nyt saavat köyhät ja ylönkatsotut sielut, jotka täällä ovat murheessa ja epäilyksessä, pilkatut ja ylönkatsotut maailmalta, nyt saavat katuvaiset ja uskovaiset huorat iloita ja riemuja Karitsan häissä. Nyt ottaa se Taivaallinen Ylkä heitä syliinsä ja panna kunnian kruunun heidän päähänsä ja risitähähti rintaan, ja sormus käteen. Mutta tyhmät raukat saavat seisoa oven takana ja huutaa ijankaikkisesti: *"Herra, avaa meille!"* Mutta ei yksikään avaa. Amen.

N:o 247: Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Viimeisestä tuomiosta, Johanneksen Ilmestys 21: 8: **Mutta pelkureille ja uskottomille, ja hirmuisille ja murhaajille, ja salavuoteisille ja velhoille, ja epäjumalisille ja kaikille valehtelijoille, pitää osa oleman siinä järjessä, joka tulesta ja tulikivestä palaa, joka on toinen kuolema.**

Tämä on hirmuinen tuomio niille, joitten elämäkertä on semmoinen kuin tässä luettiin. Me tiedämme ja näemme joka päivä semmoisia ihmisiä, jotka ovat pelkurit, se on, semmoiset, jotka pelkäävät totuutta ja oikeata kristillisyyttä, sillä heidän työnsä ovat pahat. Muutamat pelkäävät ihmisiä, mutta eivät Jumalaa. He pelkäävät, että pimeyden työt tulevat ilmi. Ja sen tähden he kiertävät ja väijyvät kristityitä. Kuinkas semmoiset tohtivat tulla Jumalan tuomion eteen, jotka pelkäävät ihmisiä?

Uskottomille tulee sama tuomio, nimittäin se tulijärvi, joka tulesta ja tulikivestä palaa. Se on semmoiset uskottomat, jotka eivät usko Jumalan sanaa, vaikka kaikki sanovat uskovansa Jumalan sanaa. Mutta eivät surttomat usko Jumalan sanaa sillä järjestyksellä kuin oikea armonjärjestys vaatii, vaan he kääntävät ja vääntävät Jumalan sanan väärään mieleen niin kuin rietas sokean järjen kautta heitä skoulaa.

Juutalaisilla oli sama Raamattu kuin meillä, mutta rietas oli kääntänyt heidän silmänsä nurin. Sen tähden he ymmärsivät nurin koko armonjärjestyksen. Ja sen tähden kirjanoppiheet ja fariseukset tinkasivat ja vastustivat Kristusta, ja pidit Hänen oppinsa vääränä. Jos nimittäin surttomat uskoisivat Jumalan sanaa, niin he tekisivät totisesti parannuksen. Mutta eivät he usko, ja sen tähden täytyy heidän mennä siihen tuliseen järveen, joka palaa tulesta ja tulikivestä.

Hirmuisille tulee hirmuinen tuomio, sillä ne ovat hirmuisesti täällä eläneet. Ne ovat juoneet, kironneet, tapelleet, varastaneet, huoranneet ja olleet tuimat, röyhkeät ja ylpeät, ja sen tähden he saavat hirmuisen tuomion

tulijärjessä, vaikka ne täällä ovat iloiset ja pilkkaavat totuutta.

Murhaajille tulee sama hirmuinen tuomio, sillä murhaajat ovat vuodattaneet ihmisten verta. Ja ne hengelliset murhaajat ovat vuodattaneet kristittyin verta; niin kuin kaikki, jotka kantavat hengellistä vihaa kristityille, ovat murhamiehet. Herra sanoo Ilmestyskirjassa, että niitä juotetaan verellä, jotka ovat kristittyin verta vuodattaneet. Mutta ei kristittyin murhaajat usko, että heille tulee semmoinen tuomio.

Salavuoteisille luetaan sama tuomio, sillä he ovat ylönkatsonneet Jumalan ankaran vanhurskauden ja eläneet maan päällä niin kuin luontokappaleet. Huoruuden perkele on pannut heitä huoraamaan ja saastaisuutta harjoittamaan. He ovat eläneet haureudessa ja hekumassa ja ovat lihan himoja täyttäneet. Sen tähden tulee heillekin sama kauhistuksen paikka asumisijaksi tulijärjessä, kussa he saavat huorata perkeleitten kanssa iankaikkisesti. Mutta eivät huorat usko, että heille tulee semmoinen tuomio, vaan he luulevat, että he saavat maata Jeesuksen helmassa taivaan valtakunnassa. Semmoinen usko niillä on, sillä jos ne uskoisivat, että heitä paiskataan tulijärveen eivät he saataisi niin nuoskasti ja ryötästi elää.

Velhot saavat sen saman kauhistavaisen tuomion kuin kaikki muut, jotka täällä elävät niin kuin luontokappaleet, sillä velhot ja portot ovat hävyttömät huorat, jotka eivät saata huoruuttansa pitää salattuna, mutta pramaavat vielä, kuinka he ovat saattaneet hyvin ryötästi elää. Ei semmoisilla ole enää häpyä. Jos salavuoteiset huoraavat pimeydessä, ja salaavat pahuutensa niin kauan kuin mahdollinen on, niin velhot ja portot

huoraavat julkisesti ja pramaavat julkisesti, kuinka monta he ovat saattaneet huoruuteen yllyttää. Semmoiset ovat nyt portot ja velhot, joilta huoruuden rietas on kaiken hävyn ottanut pois. Niille pitää tuleman yksi hirmuinen ulvominen ja parkuminen tulijärvessä, koska huoruuden synty alkaa heidän tuntoansa vaivaamaan.

Epäjumalisille tulee myös osa tulijärvessä murhamiesten kanssa, jos vielä näkyväisiä epäjumalia ei olisi, niin kuin hevosia, eli lehmä, lampaita ja muuta sen kaltaista, kyllä on näkymättömiä, joita suruton ihminen palvelee, esimerkiksi omavanhurskaus, kunnia ja ahneus, jotka aina vaikuttavat suruttoman sydämessä sen kaltaisia himoja ja haluja tahdossa, jotka luonnollinen ihminen pitää luvallisensa. Ja sen tähden noudattaa niitä himojansa niin, että ne tulevat jollakulla lailla täytetyksi.

Omanvanhurskauden vaikutus on se luonnollinen siveys, ja kunnia siihen lisää tuopi, koska hän varjelee muutamia julkisesta huoruudesta ja julkisesta varkaudesta. Mutta kohtuullisesta juopumuksesta se ei saata varjella, sillä se on kunnia maailman edessä, että hän noudattaa maailman kunniallisia tapoja, pitää myös vatsansa Jumalana ristiäisissä, kraviaisissa ja muissa pidoissa.

Tämä on senkaltainen epäjumalanpalvelus, jota yksi luonnollinen ihminen ei pidä syntinä eikä myös ymmärrä, että siinä olisi epäjumalten palvelus, vaikka spörmälissa [eli katekismuksessa] sanoo, että hän pitää vatsansa Jumalana. Ei ainoastansa syömäri ja juomari, jotka syövät ja juovat niin paljon, että he oksentavat, mutta myös ne kohtuulliset syömärit ja juomarit ovat sillä lailla epäjumalan palvelijat, koska he kunnian tähden laittavat semmoisia pitoja, jotka eivät tule köyhille, mutta rikkaille avuksi. Ja nyt sanoo tämä Raamatun paikka, nimittäin Ilmestyskirjan 21: 8, että pelkureille, uskottomille ja hirmuisille, murhaajille ja salavuoteisille, ja velhoille ja epäjumalisille, ja kaikille

valehtelijoille, pitää osa oleman siinä järvessä, joka palaa tulesta ja tulikivestä.

Uskovatkos nyt suruttomat ja armonvargaat, että semmoinen paikka on, vai uskovatko he, että se on pantu ainoastansa pelvoksi lapsille, että lapset eläisivät siivommasti? Maailman viisaat kyllä uskovat, että helvettiä ei ole ollenkaan, eikä perkelettä, muuta kuin ihmisen oma paha tahto. Ja siinä uskossa ovat vielä muutamat talonpojat, ettei perkelettä eikä helvettiä ole, mutta että se on yksi turha juttu, jota papit ovat valehdelleet, että papille maksettaisiin tivunti. Jos ei olisi muutamilla talonpojilla semmoinen usko, niin en minä ymmärrä, kuinka he tohtisivat juoda, kirotta, tapella, huorin tehdä ja varastaa. Mutta niillä on juuri semmoinen usko, että perkelettä ei ole, eikä helvettiä. Ja sen tähden he elävät rohki, ja rohki he menevät iankaikkisuuteen. Muutamat sokeat raukat eivät tunne Jumalan luontoa, ja sen tähden he ajattelevat, että jos Hän kieltäisi ihmisen nautitsemasta viatonta iloa, niin Hän olisi kokonansa väärä. Maailman jumala ei kiellä juomasta, eikä huoraamasta, ja koska juopumuksen ja huoruuden synty on makea lihassa, sen tähden ei ole maailman jumala kieltänyt sitä viatonta iloa nautitsemasta. Mutta taivaan Jumala on ylen kova, joka semmoisia lihan huvituksia kieltää. Kuitenkin ovat kaikki pakanat uskoneet, että paha ja jumalaton elämä viepi helvettiin.

Eivätköhän tämänaikaiset kastetut pakanat usko sitä, että semmoinen elämä, kuin nyt on suruttomilla, viepi kohdastansa helvettiin, vai onko heillä semmoinen usko, ettei perkelettä eikä helvettiä ole? Se se taitaa olla heidän pääuskonsa ja heidän pääperustuksensa, ettei helvettiä ole, ja niin muodoin he saattavat rohkeasti ja ilman pelkäämättä juoda, tapella, huorin tehdä ja varastaa. Ja jos joku kristitty tahtois semmoisia varoittaa siitä tulevaisesta edesvastauksesta, niin vastaavat perkeleen orjat: *"Anna huilata! Sepähän perse lämpenee!"*

Meidän pitää tänä päivänä tutkisteleman, löytyykö helvetti ollenkaan, koska tuomio tulee.

Mutta ne siunatut, jotka saavat omistaa Isän valtakuntaa, rukoilevat vielä niitten edestä, jotka pilkkaavat totuutta, vaikka Vapahtajan esirukous murhamiesten edestä ei ole vaikuttanut mitään, koska he ovat paatuneet. Niin ei taida kristittyin esirukous enää vaikuttaa mitään paatuneitten parannukseksi, mutta kuitenkin he rukoilevat: Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI MATT. 25: 31–46

31 *Mutta kuin Ihmisen Poika tulee kunniasansa ja kaikki pyhät enkelit hänen kanssansa, silloin hän istuu kunniansa istuimella,*

32 *Ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat. Ja hän eroittaa toiset toisistansa, niinkuin paimen eroittaa lampaat vuohista,*

33 *ja asettaa lampaat tosin oikialle puolellensa, mutta vuohet vasemmallensa.*

34 *Silloin sanoo kuningas niille, jotka hänen oikialla puolellansa ovat: tulkaat, minun Isäni siunatut, omistakaat se valtakunta, joka teille on valmistettu maailman alusta.*

35 *Sillä minä isosin, ja te ruokitte minun: minä janosin, ja te juotitte minun: minä olin outo, ja te minun huoneeseen otitte:*

36 *Alasti, ja te vaatetitte minun: sairaana, ja te opitte minua: minä olin vankina, ja te tulitte minun tyköni.*

37 *Silloin vanhurskaat häntä vastaavat ja sanovat: Herra, koska me näimme sinun isooavan, ja ruokimme sinun? taikka janoovan, ja annoimme sinun juoda?*

38 *Mutta koska me näimme sinun outona, ja huoneeseen otimme sinun? taikka alastoinna, ja vaatetimme sinua?*

39 *Eli koska me näimme sinun sairaana, taikka vankina, ja tulimme sinun tyköös?*

40 *Niin vastaa kuningas ja sanoo heille: totisesti sanon minä teille: sen minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähimmistä minun veljistäni, sen te teitte minulle.*

41 *Silloin hän myös sanoo niille, jotka vasemmalla ovat: menkää pois minun tyköäni, te kirottut, ijankaikkiseen tuleen, joka valmistettu on perkeleelle ja hänen enkeleillensä.*

42 *Sillä minä isosin, ja ette minua ruokineet: minä janosin, ja ette minua juottaneet:*

43 *Minä olin outo, ja ette minua huoneeseen ottaneet: alasti, ja ette minua vaatettaneet: sairaas ja vankina, ja ette minua oppineet.*

44 *Silloin nekin häntä vastaavat, sanoen: Herra, koska me näimme sinun isooavan, taikka janoovan, taikka outona, eli alastoinna, eli sairaana, taikka vankina, ja emme sinua palvelleet?*

45 *Silloin hän vastaa heitä, sanoen: totisesti sanon minä teille, mitä ette tehneet yhdelle näistä vähimmistä, sitä ette tehneet minulle.*

46 *Ja niiden pitää menemän ijankaikkiseen vaivaan, mutta vanhurskaat ijankaikkiseen elämään.*

Ylimmäinen Tuomari julistaa viimeisen tuomion tämän päivän evankeliumissa ja sanoo niille, jotka vasemmalla ovat: ”Menkää pois, te kirottut, minun tyköäni siihen iankaikkiseen tuleen, joka valmistettu on perkeleille ja hänen enkeleillensä!” Seuraavaisesti näitten sanain johdatuksesta pitää meidän tällä keralla tutkisteleman

Ensiksi: Missäs on se iankaikkinen tuli, ja

Toiseksi: Kutkas sinne joutuvat?

1. **[Missäs on se iankaikkinen tuli]** Kaikki pakanat ovat uskoneet, että iankaikkinen tuli on valmistettu pahoille ihmisille kuoleman jälkeen. Mutta kastetut pakanat eivät voi enää uskoa, että semmoinen paikka löytyy, kussa pahat ihmiset pitää palaman

iankaikkisesti. Kastamattomat pakanat ovat luonnon järjellä arvelleet, että hyvät ja pahat ihmiset erotetaan kuoleman jälkeen, ja että itse kukin pitää saaman sen jälkeen, kuin hän on ansainnut. Kastamattomat pakanat ovat päättäneet niin, että murhaajat, huorat ja varkaat, niin myös valapattoiset eli väärän valan tekijät joutuvat kuoleman jälkeen iankaikkiseen tuleen, mutta ne, jotka olivat siveästi eläneet, piti tuleman autuaalliseen paikkaan.

Semmoinen usko oli Pilatuksella, joka oli täydellinen pakana, ja jolla ei ollut Raamatun tietoa, niin kuin juutalaisilla. Ja me kuulemme Kristuksen piinan historiasta, että Pilatuksella oli parempi tunto kuin juutalaisilla, jotka eivät ole uskoneet, että Aabrahamin lapset piti heitettämän kadotukseen, vaikka kuinka jumalattomasti he eläisivät. Sillä pakanalla Pilatuksella oli kuitenkin se tunto, että hän ei tahtonut väärää tuomiota julistaa, sillä hän tahtoi puhdistaa tuntuonsa kaikesta vääryydestä, koska hän sanoi juutalaisille: *”Viaton olen minä tämän vanhurskaan miehen vereen.”* Pilatuksella oli siis suurempi pelko siitä tulevaisesta edesvastauksesta, kuin juutalaisilla, joilla oli Raamatun tieto ja ulkonainen jumalanpalvelus. Ei niillä ollut pelkoa Jumalan tuomiosta niin kuin Pilatuksella.

Ja se näyttää niin, kuin olisi pakanoilla suurempi pelko helvetistä kuin tämän aikaisilla suukristityillä, jotka ovat lupauksen kautta sidotut Jumalaan ja kasteen kautta ylös otetut Jumalan armoliittoon, ja ovat lapsuudesta opetetut oikeaan uskoon, mutta elävät kuitenkin pahemmin kuin pakanat. Ei niillä ole sen vertaa tuntoa kuin pakanoilla, jotka luonnostansa tekevät, mitä laki vaatii. Mutta nämä kastetut pakanat eivät tee sitä, vaan he tekevät, mitä rietas vaatii, sillä nämä kastetut pakanat eivät pelkää enää Jumalan tuomiota, eivätkä ne usko helvettiä löytyvän. Pakanat kuitenkin uskovat, että helvettissä on iankaikkinen tuli, ja sen tähden parantavat he elämätänsä ja freistaavat

kaikella muodolla siveästi elää. Eipä nämä juutalaiset pelkää ollenkaan Jumalan tuomiota, sillä heillä näkyy olevan semmoinen usko, ettei helvettiä ole. Taitaa vielä olla muutamilla se usko, että ihminen kuolee niin kuin luontokappale. Ei yksikään Jumala kysy perään, kuinka hän elänyt on.

Semmoinen usko on ilman epäilemättä juomareilla ja huorilla, ettei yksikään Jumala kysy perään, kuinka he elävät. Sama usko näkyy olevan viinaporvareilla, jotka ei tiedä omantunnon laista mitään. Heillä on se usko, että helvettiä ei ole. Eikä ole yhtään Jumalaa, joka kysyy perään, kuinka ihmiset täällä elävät. Jos juomarit ja viinaporvarit, huorat ja varkaat uskoisivat, että helvetti löytyy, ja että yksi Jumala löytyy, joka kysyy perään, kuinka ihmiset täällä elävät, eivät he tohtisi niin rohkeasti elää, eivät he tohtisi julkisesti pilkata Jumalaa jumalattomalla elämällänsä. Mutta heillä on semmoinen usko, että helvetti on pantu ainoastansa pelvoksi lapsille, ja että papit saisivat tivuntia.

Kukas nyt saattaisi viisata, että helvetti löytyy, ja ettei tee yhtä, kuinka ihmiset elävät, eikä tee yhtä, mikä usko niillä on. Ei tosin saata kukaan näyttää, missä helvetti on. Mutta pakanat ovat kuitenkin uskoneet, että helvetti on. Ja tämä pakanain usko on niin muodoin vahvistettu Raamatussa, että helvetti on, ja että monta niitä on, jotka sinne menevät. Mutta Raamattu tekee vielä sen erotuksen, että jokainen, joka ei usko, se kadotetaan. Pakanat ovat tehneet sen erotuksen, että jumalattomat tulevat helvettiin ja siveät tulevat autuaaksi.

Mutta ei tänäaikaisilla kastetuilla pakanoilla ole sitä uskoa, että ne tulevat autuaaksi, jotka siveästi elävät, sillä jos niillä olisi semmoinen usko, ilman he sitten tekisivät parannuksen ja heittäisivät pois juopumuksen, kirouksen, tappeluksen, huoruuden ja viinakaupan. Mutta ei niillä ole sen verran uskoa kuin pakanoilla. Eivät he usko, että helvetti on. Koska he elävät niin kuin

luontokappaleet, niin he kuolevat myös niin kuin luontokappaleet. Ilmankin he saavat nähdä kuoleman jälkeen, löytyykö helvetti eli ei.

Ei tosin yksikään saata paatuneille näyttää, missä helvetti on, mutta jos helvetti syttyisi palamaan heidän omassatunnossansa, niin he vasta taitaisivat uskoa, että helvetti on. Eivät paatuneet kyllä ennen usko, ennen kuin nahka kuumenee.

Mutta se on vielä ihmeellisempi, että nekin, jotka ovat tunteneet, mikä vaiva helvetissä on, saattavat niin pian unhottaa, että helvetti on. Ei se ole ihmeellinen, että suruttomat eivät usko, että helvetti on, jotka eivät ole koskaan tunteneet omassatunnossa, mikä vaiva siellä on. Vaikka he paljaalla luonnollisella järjellä saattaisivat arvata, ettei ihminen ole luotu juomaan, kiroamaan ja tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan. Mutta koska nekin, jotka ovat omantunnon vaivassa olleet, ja ovat niin muodoin tunteneet, mikä vaiva siellä on, saattavat niin pian unhottaa sen vaivan, se on ihmeellisempi, ja osoitetaan sen kautta, kuinka hirmuisesti rietas saattaa ihmisten lapsia nukuttaa, kuinka pian hän ottaa pelvon pois.

Pakanoilla on ollut semmoinen usko, että kaikki, jotka jumalatonta elämätä pitävät, joutuvat iankaikkiseen tuleen. Ja siinä pelvossa ovat he parantaneet elämäntänsä ja freistanneet siveästi elää. Mutta ei nyt moni suruton enää usko, että helvetti on. Jos suruton ihminen rupeaisi ajattelemaan, ensiksi mitä varten hän on luotu, ja kuinka lyhykäinen tämä armonaika on, ja kuinka pitkä iankaikkisuus on, joka ei lopu koskaan, jos, sanon minä, yksi suruton ihminen rupeaisi ajattelemaan, että yksi Jumala on, joka tulee kysymään perään, kuinka ihmiset täällä elävät, jos, sanon minä, yksi suruton ihminen rupeaisi ajattelemaan perään, kuinka vaivalloinen tämä elämä on, kuinka huono hän on itseänsä auttamaan, ja kuinka pian vielä tämä elämä loppuu, ettei ole moni, joka pääsee

60:een eli 70:ään asti, niin vissimmästi tulisi hänelle joku arvelus, mihinkä hän viimein joutuu. Mutta ei suruton arvele mitään siitä tulevaisesta elämästä, niin kuin sitä ei olisi-kaan, vaan ajatukset menevät maailmaan niin pian kuin hän saapi silmänsä auki aamulla, ja hiljaiseen iltaan hääriä hän maailman kanssa. Ei kuolema ja tuomio tule hänelle mieleen ennen kuin hän tuntee, että kuolema tulee ja pusertaa sydäntä. Sitten vasta muutama huomaitsee, että hänellä on sielu.

Ja muutama ei huoli silloinkaan sielustansa pitää murhetta, mutta arvelee vaan tavarastansa, kuinka se pitää jaettaman, tekee testamenttia ja määrää eteen päin, kuinka hänet pitää haudattaman, ja kutka pitää hänen raatonsa kantaman. Tämäkös nyt on ihmisen päämaali? Sitä vartenkos ihmisen sielu on luotu, että hänen pitää elämän niin kuin luontokappale ja kuoleman niin kuin luontokappale? Onnettomasti on ihminen tähän maailmaan luotu, jos hänen pitää näin elämän ja näin kuoleman, ja ei ole paremmasta elämästä tietoa.

Ruvetkaa nyt ajattelemaan, että helvetti on teidän omassa tunnossanne, jos muualla ei olekaan. Teidän omassatunnossa pitää helvetti löytymän, jos se heräisi kerran, ennen kuin iankaikkisuudessa. Teidän omassa tunnossanne pitää helvetti löytymän, jos muualla ei löydy, koska se mato, joka ei koskaan kuole, alkaa tuntoa kalvamaan. Silloin pitää kaikki suruttomat tietämän, missä helvetti on, ja silloin he vasta uskovat, että helvetti on.

Mutta katsokaamme nyt toiseksi, kutka helvettiin joutuvat. Ei ole tämän päivän evanliumissa mainittu muuta syytä, minkä tähden ihmiset tuomitaan iankaikkiseen tuleen, muuta kuin armottomuus ja kovuus Vapahatajaa kohtaan. Hän soimaa niitä, etteivät ne ole Häntä auttaneet, koska Hän oli hädässä. Eikä ne raukat tiedä, koska he ovat nähneet Jeesusta tarvitsevana. Tässä ei ole kysymys

huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, kirouksesta ja viinakaupasta, sillä ne tuomi-taan myös pakanoilta helvettiin, jotka sem-moisia tekevät.

Mutta luonnosta siveät ihmiset, jotka eivät ole kellekään vääryyttä tehneet, josta muut ihmiset saattaisivat soimata, tulevat Kristuk-selta tuomituksi sen sydämen kovuuden täh-den, etteivät he ole Hänen köyhiä veljiensä auttaneet ja palvelleet, koska he olivat tar-vitsemassa. Eivät ne raukat ole kristityitä auttaneet, koska ne joutuivat kristillisyyden tähden vankeuteen ja vajavuutta kärsimään.

Mihinkä ne sitten joutuvat, jotka ovat kristit-tyin vainoojat ja päällekantajat, koska nekin pitää menemän kadotukseen, jotka eivät ole tarvitsevaisia kristityitä auttaneet, ja ran-gaistaan nyt senkaltaisista synneistä, joita he eivät tiedä tehneensä koskaan? Jos Tuomari sanoisi heille: *”Te olette huoranneet, te olette varastaneet, te olette juomarit ja kiroilijat ja pilkkaajat,”* niin täytyisi heidän tunnustaa sitä. Eivät he saattaisi kysyä, koska me olemme huoranneet, ja koska me olemme varastaneet eli koska me olemme päissä ol-leet, vaikka eivät he tahdo sitäkään muistaa, jotka kuolevat suruttomuudessa.

Mutta koska heitä soimataan sydämen ko-vuudesta ja armottomuudesta Jeesusta koh-taan, niin he ovat tietämättömät, koska he olisivat nähneet Hänet siinä tilassa ja eivät ole Häntä auttaneet. Eivät he ota sitä syntiä päällensä. Eivät he muista, koska he olisivat nähneet Jeesusta hädässä. Siinä nyt on yksi paikka, jota suruttomat eivät ymmärrä, koska Tuomari soimaa heitä siitä synnistä,

jota eivät he tiedä tehneensä koskaan. Se tu-lee juuri viattomaksi soimaukseksi. Eivät he ota sitä syntiä päällensä, että he ovat anta-neet Jeesuksen olla auttamatta.

Niin ajatelkaa nyt perään, sokeat raukat, missä paikassa te olisitte nähneet Jeesuksen olevan hädässä, ja ette ole Häntä auttaneet. Kuinka usein on Jeesus ollut nälässä, ja ette ole Häntä ruokkineet. Kuinka usein on Jeesus ollut janossa, ja ette ole Häntä juottaneet. Kuinka usein olette nähneet Jeesuksen alas-toinna, ja ette ole Häntä vaatettaneet. Kuinka usein on Jeesus sairastanut, ja ette ole Häntä puhutelleet. Kuinka usein on Jee-sus seisonut oven edessä ja kolkuttanut, mutta ette ole Häntä ottaneet suojaanne.

Nyt on Jeesus vielä tänäkin päivänä kolkutta-massa teidän sydämenne oven päälle, mutta ette ota Häntä huoneeseen. Kyllä Jeesus saapi nyt teidän tähtenne nälkään ja viluun kuolla. Ei ole tässä monta henkeä, jotka saat-taisivat Häntä armahtaa. Jeesus kuolee näl-kään ja janoon, ja ei löydy monta, jotka ar-mahtaisivat Häntä ja ottaisivat Hänet hu-oneeseen. Ainoastansa ne harvat sielut, jotka ovat itse nälässä, janossa ja alastomuudessa, jotka eivät tiedä, mistä heidän pitää saaman muutamia armonmuruja, ne ottavat Hänet huoneeseen, ne antavat Hänelle valkeat vil-lat suojaksi, sen kaltaiset villat, jotka ovat pestyt ja Jordanin virrassa puhdistetut. Jos he olisivat veriruskeat olleet, niin heidän pi-tää lumivalkeaksi tuleman armossa ja rak-kaudessa. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Hel-sinki /

Jo aivan läsnä aika on, joll' Kristus kunniasansa, tääll' tahtoo pitää tuomion hyväin ja pahain kanssa. Pois nauru, leikki puuttuupi, kosk' maailma tules' kuluupi, kuin Pietari todell' sanoo.

Tämä painava virsi löytyy kirjoitettuna suomalaisessa virsikirjassa N:o 404, ensimmäinen värssy.

Jo aivan läsnä aika on, joll' Kristus kunniasansa, tääll' pitää tahtoo tuomion, hyväin ja pahain kanssa. Pois nauru leikki puuttuupi. Täällä suruttomat nauravat ja iloitsevat synnissä, ja tekevät leikkiä, vielä Jumalan sanaa pilkkaavat ja ylönkatsovat. Mutta pian tulee se aika, että pois nauru leikki puuttuupi, koska Kristus kunniasansa tääll' tahtoo pitää tuomion hyväin ja pahain kanssa. Ei jaksa suruttomakaan nauraa, koska kuolema tulee niin kuin ansa hänen päällensä. Mutta se on pahempi, että he nauravat siihen asti, että hätä tulee. Ei he valmista itseänsä tuomiolle, vaikka tämä armon aika on niin lyhykäinen.

Kristityt ovat aina odottaneet tuomiota, sillä he tietävät, että Tuomari on heille armollinen. Mutta suruttomat ei ole koskaan odottaneet tuomiota, sillä he ovat siihen laihin eläneet, ettei ole mitään hyvää odottamista. Vaan koska tuomio tulee, silloin he nääntyvät pelvon ja odottamisen tähden niitä kuin maan piirin päälle tulevat. Kuinka moni nyt olis valmis astumaan Jumalan tuomion eteen siitä suuresta joukosta, jotka täällä pilkkaavat ja nauravat Jumalan totuutta? Juomarit ja viinaporvarit ilmanki ensimmäiseksi astuvat tuomion eteen kantamaan kristittyin päälle, niin kuin he täällä ovat kantaneet. Sitte ilmanki huorat ja varkaat tulevat kantamaan kristittyin päälle. He tulevat ilmanki kysymään kunniansa perään, jotka niin kunnialliset ovat. Kukas tiesi, jos ei tule rouko [eli rekipeitto] heille turvaksi, koska heidän häpynsä paljastetaan ja koko maailma saapi nähdä, kuinka siviästi he ovat eläneet.

Kiroilijat ja tappelusmiehet kanssa tulevat tuomion eteen. Ilmanki he pudistavat nyrkkiä Tuomarille, jos Hän tuomitsee väärin. Niitten perässä taitavat tulla ne siveät miehet, jotka ei uskokaan, että Tuomari saattaa heitä tuomita, koska he ovat oikein tehneet kaikille ihmisille. Niiden seurassa taitavat olla ne siveät huorat, rehelliset varkaat ja raittiit juomarit, jotka ei ole pahaa ajatelleet, jopa sitte tehneet. Ja viimein tulevat ne nöyrät kristityt, jotka ei ole ketään haukkuneet. Ja ne luulevat olevansa Tuomarin parhaat ystävät, vaikka het ei ole yhtään lahjaa antaneet Tuomarille.

Mutta se on pahempi, että Tuomari soimaa niitä senkaltaisista synnistä, joita het ei ole koskaan tehneet. Koska nimittäin Tuomari soimaa heitä armottomuudesta Häntä kohtaan, niin he sanovat: Herra, koska me näimme sinun olevan hädässä, ja emme ole sinua palvelleet? Näin nyt tulee Tuomari vääräksi tuomariksi, koska Hän tuomitsee armonvarkaita niistä synnistä, joita het ei tiedä tehneensä. Mikähän neuvo tulee silloin kristityille, joita täällä vihataan ja vainotaan maailman joukolta? Koko maailma odottaa, minkäkaltaisen tuomion ne saavat ylpeytensä tähden, jotka aina tuomitsevat muita ja itsensä pitävät hyvänä.

Minä luulen, että kristityt ovat antaneet lahjoja Tuomarille ja suostuttaneet Häntä. Jos Jumalan lasten päällekkantaja tahtoo seisoa oikeuden päällä ja vaatii, että Tuomarin pitää tuomitseman kaikki oikeuden ja ansion jälkeen, niin Tuomari sanoo: Ketä minä armahdan, sitä minä armahdan. Mutta kyllä päällekkantaja ja koko hänen joukkonsa suuttuvat hirmuisesti Tuomarille, koska kristityt pääsevät vapaaksi tuomiosta. He uhkaavat myös kostaa, mutta mitäs se auttaa? Heidän täytyy mennä häpeällä siihen järveen, joka

on perkeleelle ja hänen enkeleillensä valmistettu.

Antakaat nyt lahjoja Tuomarille, kaikki katuvaiset ja uskovaiset, kantakaat Hänelle kultaa, hopiaa ja kalliit kivet. Antakaat Hänelle kaiken omaisuutenne, ja halatkaat Hänen jalkojaan, ja itkekäät Hänen jalkainsa päällä, ennen kuin Hän istuu tuomioistuimen päälle; ja rukoilkaat, että Hän armahtais teitä. Ja me toivomme, että Hän saattaa niin kääntää asian, että päällekantajat joutuvat sakkoa vetämään, mutta lainrikkojat pääsevät vapaaksi. Kuule, armollinen Tuomari, katuvaisten ja uskovaisten huokaus, ja ota heidän lahjojansa vastaan, että pelko tuomiosta katois, ja heidän sydämensä keviämmäksi tulis, ja ole edesvastaajana tuomiopäivänä. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI MATT. 25: 31–46

31 *Mutta kuin Ihmisen Poika tulee kunniansansa ja kaikki pyhät enkelit hänen kanssansa, silloin hän istuu kunniansa istuimella,*

32 *Ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat. Ja hän eroittaa toiset toisistansa, niinkuin paimen eroittaa lampaat vuohista,*

33 *ja asettaa lampaat tosin oikialle puolellensa, mutta vuohet vasemmallensa.*

34 *Silloin sanoo kuningas niille, jotka hänen oikialla puolellansa ovat: tulkaat, minun Isäni siunatut, omistakaat se valtakunta, joka teille on valmistettu maailman alusta.*

35 *Sillä minä isosin, ja te ruokitte minun: minä janosin, ja te juotitte minun: minä olin outo, ja te minun huoneeseen otitte:*

36 *Alasti, ja te vaatetitte minun: sairaana, ja te opitte minua: minä olin vankina, ja te tulitte minun tyköni.*

37 *Silloin vanhurskaat häntä vastaavat ja sanovat: Herra, koska me näimme sinun isoovan, ja ruokimme sinun? taikka janoovan, ja annoimme sinun juoda?*

38 *Mutta koska me näimme sinun outona, ja huoneeseen otimme sinun? taikka alastoinna, ja vaatetimme sinua?*

39 *Eli koska me näimme sinun sairaana, taikka vankina, ja tulimme sinun tykö?*

40 *Niin vastaa kuningas ja sanoo heille: totisesti sanon minä teille: sen minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähimmistä minun veljistäni, sen te teitte minulle.*

41 *Silloin hän myös sanoo niille, jotka vasemmalla ovat: menkää pois minun tyköäni, te kirotut, ijankaikkiseen tuleen, joka valmistettu on perkeleelle ja hänen enkeleillensä.*

42 *Sillä minä isosin, ja ette minua ruokkineet: minä janosin, ja ette minua juottaneet:*

43 *Minä olin outo, ja ette minua huoneeseen ottaneet: alasti, ja ette minua vaatettaneet: sairastunut ja vankina, ja ette minua oppineet.*

44 *Silloin nekin häntä vastaavat, sanoen: Herra, koska me näimme sinun isoovan, taikka janoovan, taikka outona, eli alastoinna, eli sairaana, taikka vankina, ja emme sinua palvelleet?*

45 *Silloin hän vastaa heitä, sanoen: totisesti sanon minä teille, mitä ette tehneet yhdelle näistä vähimmistä, sitä ette tehneet minulle.*

46 *Ja niiden pitää menemän ijankaikkiseen vaivaan, mutta vanhurskaat ijankaikkiseen elämään.*

Pyhän evankeliumin johduksesta pitää meidän tutkisteleman, minkätähden ylimäinen Tuomari soimaa suruttomia semmoisesta synnistä, jota het ei tiedä tehneensä?

Se kuuluu selkiästi evankeliumista, että ne, jotka ovat vasemmalla puolella, ei sano nähneens Tuomarin hädässä olevan, koska he kysyvät: Herra, koska me näimme sinun isoovan taikka janoovan, alastomana eli vankeudessa eli sairaana, ja emme ole sinua palvelleet? Tässä nyt on yksi suuri sokeus, jota

suruttomat ei tunne. He tunnustavat omalla suulla, ettei he ole nähneet Jeesusta hädässä olevan koskaan, vaikka suruttomat saattavat sanoa: Eipä kristitytkään ole nähneet Jeesusta hädässä, mutta het ovat kuitenkin auttaneet Häntä.

Moni surutoin raukka sanoo kristityille: Enemmän minä olen vaivaisia auttanut kuin sinä. Ja olkoon se suruttomain kerskaus, että he ovat enemmän auttaneet köyhiä, kuin kristityt. Mutta paavilaiset auttavat köyhiä paljon enemmän kuin suruttomat Lutheruksen seurakunnissa. Mutta me kuulemme evankeliumista, kuinka ylimmäinen Tuomari sanoo niille, jotka ovat oikealla puolella, mitä te teitte yhdelle pienimmälle minun veljistäni, sen te teitte minulle. Kutkas nyt ovat Jeesuksen veljet? Ei suruttomat usko, että nämät ylönkatsovat kristityt ovat Jeesuksen veljet, vaan he luulevat, että kaikki ihmiset ovat Jeesuksen veljet, ja erinomattain köyhät. Mutta me kuulemme, ettei Hän ole saattanut muita pitää veljinä, kuin ainoastans opetuslapsiansa, jotka tekevät hänen Isänsä tahtoa. Ei hän ole siis saattanut niitä suruttomia köyhiä pitää veljenä, vaan Hän on sanonut Juudalle, joka myös piti murheen vaivaisista: Teillä on aina vaivaiset jne.

Kuinkas nyt käypi suruttomille, jotka ei ole nähneet Jeesusta hädässä. Jokohan ne tunnustavat sokeutensa, ettei het ole tunteet, mitkä Jeesuksen veljet ovat. Jeesuksen opetuslapset ovat tämän laskun jälkeen Hänen veljensä, ja joka Jeesuksen opetuslapsia on auttanut, koska he kristillisyyden tähden tämmätään oikeuteen, viedään vankeuteen eli sakotetaan, ja sen asian tähden tulevat kärsimään nälkää, vilua ja alastomuutta, eli janoa ja sairautta, että net vasta ovat Jeesuksen veljet, joita suruttomat vihaavat, pilkkaavat, ylönkatsovat ja pitävät vääränä profeettana ja villihenkenä.

Kuinkas suruttomat saattavat niitä pitää Jeesuksen veljenä, joita he pitävät vääränä profeettana ja villihenkenä? Heidän täytyy

vihaa niitä. Ja siinä suruttomat tekevät oikein isänsä tahdon, kuin on alimmaisessa taivaassa. Ne, jotka seisovat vasemmalla puolella, ei ole saattaneet nähdä Jeesusta hädässä koskaan, eikä net ole Hänen veljiänsä tunteneet, sillä Jeesuksen veljet ovat maailman silmissä niin kuin itse viholliset. Se nähdään myös siitä, koska apua kerjätään köyhille kristityille, ettei suruttomat voi tuta niitä lähimmäiseksi, jopa sitte Jeesuksen veljeksi.

Ei ole siis suruttomilla muuta kuin keiturin karvat, koska he viskaavat jonkun skillingin köyhän kukkaroon ja sanovat kristityille: Enemmän minä olen auttanut köyhiä kuin sinä. Et ole veikkoinen vielä auttanut vaivaisia niin paljon, kuin paavilaiset auttavat, vaikka teillä on aina vaivaiset, ja koska ikänäns te tahdotte, niin te saatte niille tehdä hyvää. Mutta Jeesus ei ole aina teillä. Ja jos oikia räkninki tehtäisiin, niin minä luulen, että suruttomain kerskaus siinä paikassa raukenee tyhjään. Kukas enemmän on auttanut köyhiä tässä seurakunnassa, kuin kristityt?

Mutta oikea syy, minkä tähden suruttomat ei ole auttaneet Jeesusta, on se, että he ovat niin sokeat olleet, ettei he ole nähneet Jeesusta missään hädässä olevan. Ja Salomo kirjoittaa, että heidän pahuutensa teki heitä soikiaksi. Kyllä tämänaikaiset suruttomat voisit auttaa Häntä, jos he tuntisit Häntä, mutta ei he tunne Häntä, koska rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat fariseusten silmillä vääräksi profeetaksi ja villihengeksi. Niin kuin senaikaiset fariseukset sanoit Jeesukselle: Sinä olet Samaritaanus ja sinulla on perkele, niin sanovat tämänaikaiset fariseukset kristityille: Te väärät profeetat, ja te villihenget.

Ei suruttomat eikä armonvargaat usko ollenkaan, että nämät kristityt ovat Jeesuksen veljet. Ei ne saata pitää heitä kristittyinä. Eikä ole tosin suruttomat koskaan pitäneet oikeita kristityitä kristittyinä, sillä Jeesuksen veljet

ovat aina olleet maailmalle tuntemattomat. Joka aika ja joka paikassa, kussa oikeat kristityt on ilmestyneet, niin heitä on pidetty vääjänä profeettana ja villihenkenä. Näettekös nyt, sokeat raukat, minkä tähden Jeesus teitä soimaa sydämen kovuudesta ja armotomuudesta Häntä kohtaan? Te olette Jeesuksen ristin viholliset. Te olette vihanneet ja vainonneet Hänen veljiänsä. Te olette heitä ylönkatsooneet ja pilkanneet. Sillä Jeesus itse ja Hänen veljensä ovat teille tuntemattomat.

Mitä taas köyhäin auttamiseen tulee, jonka päälle suruttomat rakentavat autuutensa toivon, niin ei liikene heiltä ylön paljon antaa vaivaisille, sillä muutamat eksyvät viinaporvarin taloon, koska heidän piti tuleman kirkkoon, ja sinne jääpi se hopia äyri, jonka heidän piti säästämän vaivaisille. Muutamat rakentavat komeat kartanot, ja joutuvat itse velkoihin, ettei ole auttamavaraa. Muutamat ostavat komeat hevoiset, ja hevoiset syövät vaivaisten osan. Muutamat ostavat ruotsin verkaa ja silkkihuivit, joilla he pääsevät kunnialla kulkemaan pimeyden valtakuntaan. Muutamat huoraavat niin paljon, että he tulevat itse vaivaiseksi. Kuinkas monta niitä jääpi, jotka ei ole omaansa haaskanneet

turhuuden, huoruuden, koreuden eli juopumuksen kautta? Ja jotka ovat joutuneet vaivaiseksi, ne sanovat: Jumala teki meitä köyhäksi.

Nyt te olette nähneet viimeisen ajanmerkit taivaassa. Pian alkaa Jumala vuodattamaan vihan maljansa maan päälle. Kansat pitää nääntymän pelvon ja odottamisen tähden. Suruttomat ei ole nähneet Jeesusta hädässä olevan, mutta kristityt ovat Häntä auttaneet, vaikka het ei saata muistaa, koska he olisit Jeesusta auttaneet. Ei het ole hyviä töitänään panneet muistoon, niin kuin omanvanhurskauden rakentajat. Mutta pois nauru, leikki puuttuupi, kosk' Kristus kunniaassansa tääll' tahtoo pitää tuomion hyväin ja pahain kanssa. Jeesuksen oikiat opetuslapset odottavat aina tuomiota, mutta suruttomat ei luule tuomion tulevan tällä ajalla kuitenkaan. Ja sen tähden he ovat rohkeat pilkkamaan ja vihaamaan Jeesuksen veljiä, jonka tähden heitä tuomitaan. Tehkää parannus ja tuokaat lahjoja Tuomarille, ennen kuin Hän istuu tuomioistuimelle. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat tästä lähin. Jaa, Henki sanoo: Heidän pitää lepäämän heidän töistänsä, sillä heidän tekonsa noudattavat heitä.

Koska kuolema meille kaikille tietävä on, ja joka askel, jolla me poljemme tätä syntistä maata, viepi askeleen likemmäksi hautaa, niin on matkustavaisille yösrakentavaista ja hauskaa kuulla, että ne kuolleet, jotka tästä lähin Herrassa kuolevat, pääsevät pian lepäämään heidän töistänsä. Ja niin kuin minä luulen, on se autuaallinen toivo, että he pääsevät lepoon. Se on kaikille matkamiehille ilahuttava, ja antaa niin kuin uuden voiman pyrkimään ja rientämään, että he pian kostuisivat siihen paikkaan, kussa väsyneet luut saavat levätä. Muutamilla ei ole enemmän kuin yksi neljännes jäljellä ja muutamilla ei ole suinkaan kuin puoli neljännestä matkaa ennen kuin he kostuvat leposijaan.

Meidän täytyy nyt ruveta lukemaan, kuinka pitkä matka on vielä ijankaikkisuuteen, koska muutamit matkamiehet rupeavat viipymään ja aivan jälessä kulkemaan. Jos me sanoisimme heille, että me olemme vasta puolivälissä taivaan ja maan välillä, niin he sanoisivat varsin: *"Me emme jaksa seurata teitä edemmäksi, meidän täytyy pysähtyä tähän puolimäärään."* Muutamit ovat jo väsyneet ja pysähtyneet. Niille väsyneille matkamiehille on tarpeellinen kuulla, ettei ole pitkä matka enää jäljellä. Pian hekin kostuvat siihen paikkaan kussa väsyneet luut saavat levätä. Mutta niille tulee matka pitkäksi, jotka väsyvät tielle ja jäävät toisista matkakumppaneista, ja heitä saavuttaa pimeys ja he tulevat kaikille pedoille ruuaksi. Niille kirjoittaa taivaan Kuningas (Ilm. k. 14:13): *"Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa tästä lähin kuolevat. Jaa, Henki sanoo: heidän pitää lepäämän heidän töistänsä, sillä heidän tekonsa noudattavat heitä."*

Kuulettekos nyt, väsyneet matkamiehet, mitä elämän ja kuoleman Herra kirjoittaa teille: *"Teidän pitää lepäämän teidän*

töistänne"? Pian pääsevät väsyneet luut lepäämään, jos te matkustavaiset vielä jaksaisitte tämän viimeisen puolineljänneksen katkaista. Kaikki työmiehet Herran viinamäessä, jotka ovat kantaneet päivän kuorman ja helteen, odottavat, että he pääsisivät lepäämään ja palkkansa saamaan. Kaikilla matkamiehillä on ollut semmoinen ajatus, koska he lähtivät matkaan, että matka pian loppuisi. Ja jota enemmän he matkustavat, sitä suuremmaksi tulee heidän halunsa, että tämä vaivaloinen matka pian loppuisi, että he pääsisivät siihen luvattuun maahan, josta rieskaa ja hunajaa vuotaa.

Mutta se sana: *"heidän työnsä seuraavat heitä,"* se on yksi merkillinen sana. Koska muutoin Raamatussa annetaan armosta uskovaisille autuus, vaan ei ansion jälkeen, niin mitkäs työt siis seuraavat niitä, jotka Herrassa kuolevat? Jos pahat työt heitä seuraavat, niin ei ole mitään hyvää odotettavana, mutta jos kristittyin hyvät työt seuraavat toiseen maailmaan, niin on työläs ymmärtää, kuinka uskovaiset sanovat, etteivät he ole nähneet Jeesusta hädässä olevan, ja kuitenkin ovat he auttaneet Hänen köyhiä veljiään tässä maailmassa, vaikka he eivät ole muistamassa sitä tuomiopäivänä. Kaikki uskovaisen hyvät työt ovat muistosta pois kadonneet. Kuinka siis heidän tekonsa noudattavat heitä? Minä en saata tätä asiaa ymmärtää.

Mutta sen minä tiedän, että työntekijät viinamäessä saavat palkkansa armosta, vaan ei ansion jälkeen. Jos siis he eivät muista, mitä hyvää he olisivat tehneet Jeesukselle, niin se on Tuomarin oma asia, jos Hän muistaa niitä, niin kuin minä luulen, päällekkantajan tähden, joka aina seisoo sen päälle, että ansion jälkeen pitää kaikki tuomittaman, mutta ei armon jälkeen.

Päällekantaja saapi nyt kuulla, että uskovaiset ovat auttaneet Tuomaria, koska Hän oli hädässä, ja Hän nyt maksaa lainan heille takaisin. Jumalan lasten päällekantaja saapi nyt seisoa kuin häpeällinen koira tuomioistuimen edessä ja sanoa: *”Väärinkös minä olen kuullut, että Tuomari on lahjain tähden muutamia kuoleman vankeja päästänyt vapaiksi, mutta nyt minä vasta kuulen, että he ovat Tuomaria auttaneet hädässä, ja että Hänen täytyy nyt oikeuden jälkeen palkita se hyvä työ.”* On siis siinä ansiota olemassa. *”Ei se ole väärin, että hyvät työt palkitaan”,* sanoo päällekantaja, *”mutta se on väärin, että niitten pahoja tekoja ei ollenkaan muisteta, vaikka ne olivat pöytäkirjaan ylösotetut. Mutta minun alamaisilleni vain soimataan pahoja töitä, ja heidän hyvät työnsä unhotetaan kokonaan. Se oli väärä paikka tuomiossa.”*

Nyt saapi Jumalan lasten päällekantaja mennä ynnä joukkoineen helvettiin, mutta Jumalan lapset pääsevät taivaan valtakuntaan pitämään iloa. Siellä on Jumala valmistanut häitä tuhlaajapojalle. Siellä rammatt hyppäävät niin kuin peurat. Siellä morsiamen piit tanssaavat kultalaattian päällä. Ja te matkustavaiset ijankaikkisuuteen ja kuolevaisuuden rannalla seisovaiset. Pian loppuu tämä armonaika. Rukoilkaat siis, että te pääsisitte poikki sillattoman virran autuaallisen kuoleman kautta. Sillä Henki sanoo: *”Heidän pitää lepäämän heidän töistänsä.”* Kuule armollinen Tuomari katuvaisten ja uskovaisten huokaus. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI MATT. 25: 31–46

31 Mutta kuin Ihmisen Poika tulee kunniansansa ja kaikki pyhät enkelit hänen kanssansa, silloin hän istuu kunniansa istuimella,

32 Ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat. Ja hän eroittaa toiset toisistansa, niinkuin paimen eroittaa lampaat vuohista,

33 ja asettaa lampaat tosin oikialle puolellensa, mutta vuohet vasemmallensa.

34 Silloin sanoo kuningas niille, jotka hänen oikialla puolellansa ovat: tulkaat, minun Isäni siunatut, omistakaat se valtakunta, joka teille on valmistettu maailman alusta.

35 Sillä minä isosin, ja te ruokitte minun: minä janosin, ja te juotitte minun: minä olin outo, ja te minun huoneeseen otitte:

36 Alasti, ja te vaatetitte minun: sairaana, ja te opitte minua: minä olin vankina, ja te tulitte minun tyköni.

37 Silloin vanhurskaat häntä vastaavat ja sanovat: Herra, koska me näimme sinun isoovan, ja ruokimme sinun? taikka janoovan, ja annoimme sinun juoda?

38 Mutta koska me näimme sinun outona, ja huoneeseen otimme sinun? taikka alastoinna, ja vaatetimme sinua?

39 Eli koska me näimme sinun sairaana, taikka vankina, ja tulimme sinun tykö?

40 Niin vastaa kuningas ja sanoo heille: totisesti sanon minä teille: sen minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähimmistä minun veljistäni, sen te teitte minulle.

41 Silloin hän myös sanoo niille, jotka vasemmalla ovat: menkää pois minun tyköäni, te kirottut, ijankaikkiseen tuleen, joka valmistettu on perkeleelle ja hänen enkeleillensä.

42 Sillä minä isosin, ja ette minua ruokkineet: minä janosin, ja ette minua juottaneet:

43 Minä olin outo, ja ette minua huoneeseen ottaneet: alasti, ja ette minua vaatettaneet: sairas ja vankina, ja ette minua oppineet.

44 Silloin nekin häntä vastaavat, sanoen: Herra, koska me näimme sinun isoovan, taikka janoovan, taikka outona, eli alastoinna, eli sairaana, taikka vankina, ja emme sinua palvelleet?

45 Silloin hän vastaa heitä, sanoen: totisesti sanon minä teille, mitä ette tehneet yhdelle näistä vähimmistä, sitä ette tehneet minulle.

46 Ja niiden pitää menemän ijankaikkiseen vaivaan, mutta vanhurskaat ijankaikkiseen elämään.

Koska ne, jotka seisovat ylimmäisen Tuomarin oikealla puolella, eivät muista, koska he olisivat nähneet Hänen olevan hädässä, ja kuitenkin ovat Häntä auttaneet, jota he itse eivät tiedä, niin **pitää meidän tällä armon hetkellä perään ajatteleman, minkä tähden oikeat kristityt eivät muista töitensä, mutta fariseukset kyllä muistavat.**

Kristityt eivät muista niitä rakkauden töitä sen tähden, että he tuntevat, että heillä on niin vähän rakkautta, ettei ole sen päälle mitään rakentamista. Koska heidän pitäisi auttaa Jeesuksen köyhiä veljiä, tuntuu semmoinen vastahakoisuus, etteivät he saata muistaa, koska he olisivat Jeesuksen köyhiä veljiä auttaneet rakkaudesta. Jos kristityillä on vielä sen verran omaatuntoa, että he auttavat omantunnon vaatimuksesta, niin eivät he sen tähden ole täyttäneet lakia.

Ei ole niin muodoin kristityillä mitään muistamista eli ylöskirjoittamista. Mutta fariseukset panevat muistoon heidän hyviä töitensä ja pitävät räkingin Jumalan kanssa. He saattavat niin muodoin sanoa kristityille: *”Enemmän minä olen auttanut vaivaisia kuin sinä.”* Niin myös paavilaiset, jotka perustavat autuutensa sen päälle, että he ovat vaivaisia holhonneet ja auttaneet paremmin kuin Lutheruksen uskon veljet.

Paavilaisilla on nimittäin yksi uskonkappale, joka on kokonaan Lutheruksen uskoa vastaan, että rakkaus on elävän uskon perustus ja tuntomerkki. Mutta Lutherus, joka tunsikin, kuinka vähän rakkautta kristityillä on, teki merkillisen eroituksen uskon ja rakkauden välillä, koska hän sanoi: *”Rakkaus ei ole uskon perustus, vaan usko itsestään, eli paljas usko pitää oleman vanhurskauttamisessa. Ja*

siihen ei saa panna rakkautta lisäksi, vaan paljas usko on autuaaksi tekeväinen, kussa se oikea on.” Ei ole siis rakkaus elävän uskon tuntomerkki, mutta armon tunteminen ja Pyhän Hengen todistus on elävän uskon tuntomerkki.

Ja jos ei Lutherus olisi tämmöistä priimua tehnyt uskon ja rakkauden välillä, niin menisivät kaikki sielut hukkaan, jotka vasta kuoleman edellä tulevat armontuntoon. Eivät he saattaisi sen tuntemisen päälle luottaa, koska rakkauden työt ovat jääneet vaille. Mutta Nikodeemus ja hänen uskon veljensä ovat myös tehneet hyvää Jeesuksen ruumiille, jota Jeesuksen opetuslapset murheen ja epäuskon tähden eivät ole jaksaneet tehdä. Kuuluuko siis tämän päivän evankeliumissa, että ylimmäinen Tuomari muistaa heidän hyviä töitensä? Sanooko Hän: *”Minä kuolin, ja te korjasitte minun ruumiini hautaan? Te olette kuolinliinoja omalla rahallanne ostaneet?”*

Eipä kuulu mitään semmoista, vaan ne, jotka ovat Häntä auttaneet eläissänsä, niitä Hän mainitsee. Niitä on paljon tällä ajalla, jotka kuollutta Kristusta korjaavat hautaan, vaikka he elävää Kristusta vihaavat. He kustantavat paljon sen kuolleen Kristuksen päälle, mutta elävät Kristusta pitävät villityksenä. Koska siis ne, jotka oikealla puolella seisovat, eivät muista, koska he olisivat Tuomaria auttaneet, niin se muistottomuus tulee siitä, etteivät he ole panneet muistoon hyviä töitään, eivätkä ole perustaneet mitään niihin niin kuin fariseukset, paavilaiset, armonvarkaajat ja Nikodeemuksen uskonveljet. Ne kaikki saattavat sanoa: *”Enemmän minä olen auttanut vaivaisia kuin sinä.”* Niitä voipi alimmainen tuomari muistaa vielä tuomiopäivänä ja kuinka paljon he ovat auttaneet köyhiä eivätkä saa mitään palkkaa.

Mutta minkä tähden ylimmäinen Tuomari muistuttaa kristityille heidän hyviä töitensä, koska he eivät ole niitä panneet muistoonsa? Eikä heillä ole koskaan ollut sitä uskoa, että

he niitten tähden ovat jotakin ansainneet, koska heillä on tunnossa semmoinen todistus, että enemmän he ovat Jeesusta haavoittaneet kuin auttaneet. Minä luulen, että ylimmäinen Tuomari tahtoo oikeuden muodon jälkeen tuomita kaikkia, ettei päällekkantajalla olisi sanomista, että Hän on väärä tuomari. Jos Hän sanoisi kristityille: *”Enemmän te olette minua vaivanneet kuin auttaneet, mutta armosta minä annan teille anteeksi”*, niin sanoisi päällekkantaja: *”Tuomarin pitää tuomitseman lain ja oikeuden mukaan. Ei oikeus salli, että laki poljetaan. Itse olet semmoisen lain tehnyt ja julistanut Siinain vuorelta ja olet sanonut: ”Kirottu olkoon jokainen, joka ei tee sen jälkeen, kuin lakikirjassa kirjoitettu on. Nämät heränneet, joita sinä oikealle puolelle asettanut olet, ovat huorat, varkaat ja murhaajat. Jos sinä niitä päästät vapaiksi, niin et sinä ole oikea tuomari. Sinä teet lakia vastaan.”*

Tämän päällekkantajan tähden täytyy ylimmäisen Tuomarin tuomita kristityitä ansion jälkeen, nimittäin niitten hyväin töitten jälkeen, kuin he Hänelle ovat tehneet. Sitten Hän saattaa vapaasti tuomita suruttomia sen sydämen kovuuden tähden, etteivät he ole auttaneet Jeesuksen köyhiä veljiä armonaikana.

Olettekos nyt tyytyväiset siihen tuomioon, jonka Tuomari teille langettaa, koska Hän tuomitsee teitä sen lain jälkeen, joka on Hänen omassa sydämessään, nimittäin armon, rakkauden ja laupeuden lain jälkeen, joka ei ole vielä koskaan kirjoitettu kivisiin tauluihin eikä lakikirjoihin, jonka Jumalan lasten päällekkantaja lukee, jossa on näin kirjoitettu: *”Minä teen laupeuden monelle tuhannelle, jotka minun käskyni pitävät.”* Mutta te ulosvalitut ette ole saattaneet näitä käskyjä pitää. Te olette kaikki lain rikkoneet. Kuinka siis saattaa Tuomari teitä vapauttaa? Jaa,

sen perustuksen päälle Hän saattaa teitä vapauttaa lain kirouksesta, että te olette Häntä auttaneet, mutta te ette muista, koska te olette Häntä auttaneet.

Jokohan Tuomari valehteli siinä paikassa, että te olette hyvää tehneet Hänelle, jota päällekkantaja ei tiennyt, ja te itsekään ette tiedä, koska te olisitte Tuomarille tehneet hyvää. Kuinkapa päällekkantaja saattaa näitä tietää, että Tuomari saattaa heitä tuomita ansion jälkeen. Ja sitten Tuomari sanoo pürulle: *”Ansion jälkeen ovat ulosvalitut tuomitut.”* Ei ulosvalitut saata vielä nytkään ymmärtää muuta kuin että armosta, vaan ei ansion jälkeen he ovat lain kirouksesta vapahdetut. Olettekos nyt tyytyväiset siihen tuomioon, te ulosvalitut? Minä luulen, ettei Barabbas kysy sen perään, miten Pilatus saattoi oikeuden muuttaa, että ryöväri ja murhaaja pääsi irti ja viaton Jumalan Poika joutui kuolemaan.

Ei olisi Jumalan Poika saattanut muuttaa väärästä oikeudeksi, jos Hän ei olisi itse kärsinyt rangaistusta. Mutta kun rietas oli muuttanut oikeuden väärädeksi Pilatuksen aikana, niin on Jumalan Poika itse kauttansa muuttanut teidän vääräytenne oikeudeksi, teidän pahat tekonne hyvydeksi, teidän murheenne iloksi. Omistakaat nyt se valtakunta, joka teille valmistettu on maailman alusta; ja hallitkaat pakanoita rautaisella ruuskalla, niin kuin itse Kristus, valkealla vaatteella puettuna ja niin kuin hengellinen pappeus ja huutakaat: *”Hoosianna, Daavidin Pojalle,”* joka on muuttanut säädyt ja oikeudet riettaalle harmiksi ja mielikarvaudeksi. Väärät luetaan nyt hurskaiksi ja hurskaat luetaan vääriksi. Amen.

1. jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 8) / Oulun maakunta-arkisto / 2. jäljennös lisäkki Poromaan jäljennöskirja, Junosuvanto.

Huutavan ääni on korvessa; valmistakaat Herran tietä, tehkää tasaiset polut erämaassa meidän Jumalallemme. Kaikki laaksot pitää korotettaman ja kaikki vuoret ja kukkulat pitää alennettaman; ja mitä on tasoittamatta, pitää tasoitettaman ja koliat silitettämän.

Profeetta Jesaia näki hengessä seitsemänsataa ajastaikaa ennen, kuinka kristillisyyden aika rupesi tulemaan maailmaan, koska huutavan ääni rupesi huutamaan korvessa niin kovin, että laaksot rupesivat nousemaan ja vuoret ja kukkulat alenemaan. Ja koliat olisivat myös silitetyiksi tulleet, jos ei maailman jumala olisi kateudesta estänyt huutavaisen ääntä korvessa huutamasta valmistaessa Herralle tietä.

Me tiedämme, että tämän maailman jumala on sangen vihainen niille, jotka huutavat korvessa, ja tämän huutamisen kautta valmistavat Herralle tietä. Ei maailman ruhtinas viitsi kuulla semmoista huutoa. Sillä ei ainoastaan Johannes Kastaja, joka oli ensimmäinen huutaja korvessa, saanut kantaa maailman jumalan vihaa, koska hän huutamisellaan rupesi valmistamaan Herralle tietä, vaan jokainen, joka hänen jälkeensä on alkanut huutamaan maailman korvessa, on saanut koetella, kuinka suuret kukkulat rietas on nostanut ylös siinä paikassa, kussa huutavan ääni korvessa on alkanut valmistamaan Herralle tietä.

Rietas tietää hyvin, että jos huutaja saapi niin kauan huutaa korvessa, että laaksot rupeavat nousemaan ja kukkulat alenemaan, niin tulee Herralle tie valmistetuksi. Sen tähden on maailman jumala nostanut vuoret ja kukkulat maan päälle, että ne, jotka valmistavat Herralle tietä, tulisivat estetyiksi, jonka tähden myös tämän tien valmistus käypi niin hitaasti, ettei tien tekijä saa monta kynnärää päivässä valmiiksi. Jos tien valmistaja rupeaa vuoren alta kaivamaan, saapi hän varoa henkeään, ettei vuoret ja kukkulat vieritä hänen päälleen. Ja se on arvattava, että koska vuoret ja kukkulat rupeavat vierimään, niin ne

lankeavat aika vauhtia pohjattomaan mereen.

Se on nähty Johanneksen aikana, koska hän rupesi valmistamaan Herralle tietä, että maailman vuoret ja kukkulat rupesivat vierimään helvettiin, mutta laaksot nousivat ylemmäksi. Ja niin se on joka paikassa huomattu, että kussa tie valmistetaan Herralle, laaksot korotetaan joltisesti, koska tien valmistaja vedättää lantaa, santaa ja multaa niitten päälle, vaikka ei tämäkään tule mahdolliseksi ilman suuretta vaivatta, sillä laaksossa on niin paljon rapakkoa ja muuta roskaa, joka on veden kanssa vuotanut alas vuorilta ja kukkuloilta. Tien tekijällä on suuri vaiva ennen kuin kaikki kuopat ja rapakkojänkät tulevat täytetyiksi sannalla.

Mutta vuoret ja kukkulat eivät alene leikin, se näkyy jo Johanneksen aikana. Ja kuinkas ne alenevat, joita itse rietas on korottanut ja nostanut, vaikka tässäkin korvessa, kussa me olemme huutamassa ja tietä valmistamassa, ei ole kuin kolme, neljä vuotta, jotka isompain tuntuinein suhteen eivät ole paremmat kuin sontatunkiot; yhtä hyvin ovat nekin niin lujasti maailman perustuksessa kiinni, etteivät ne liiku paikaltaan.

Tien valmistajan täytyy siis semmoisia kiertää ja tehdä vireämmästi työtä laaksoissa, kussa joku kynnärä päivässä saattaa tulla valmiiksi. Ja minä luulen nyt, että jokainen, jolla on korvat auki, kuulee mitä profeetta tarkoittaa, koska hän sanoo tämän päivän epistolassa, että laaksot pitää korotettaman ja vuoret ja kukkulat pitää alennettaman. Vuoret ja kukkulat ovat maailman herrat, joita maailman jumala on korottanut maailman kunnian kautta ja paisuttanut ylpeyden kautta, etteivät ne tahdo leikin alentaa

itseään; mutta laaksot ovat huonompi väki, joka ei ole maailmassa missään korkeassa arvossa.

Me kuulemme myös evankeliumin historiassa, että koska huutavan ääni korvessa, nimittäin Johannes Kastaja, rupesi valmistamaan Herralle tietä, kuunteli huonompi kansa hänen oppiaan ja tuli hänen kauttaan tie Herralle valmistetuksi monen ihmisen sydämessä. Mutta maailman herrat olivat kovin vastaan ja sanoivat Johanneksella olleen perkeleen. Myöskin jälkeen, koska Vapahtaja itse saarnasi evankeliumia, rupesi yksi osa huonommasta kansasta uskomaan Hänen päälleen, mutta herrat ei ollenkaan. Herrat sanoivat keskenään: *”Ei yksikään ylimmäisistä ole uskonut Hänen päälleen, mutta tämä kansa, joka ei tiedä lakia, on kirottu.”* Nämät herrat tahtovat sanoa, että yhteinen kansa on niin hullu, että se uskoo semmoisen kansan häiritsijän päälle.

Ja koska Vapahtajan ylösnousemisen jälkeen ensimmäiset kristityt ilmestyivät, ei ollut niitten seurassa yhtään ainoaa herraa, mutta ainoastaan yksinkertaisia ja talonpoikia. Siitä nähdään, että maailman herrat, joita profeetat kutsuvat vuoriksi ja kukkuloiksi, eivät tahdo ollenkaan alentaa itseään, vaikka laaksot eli matalampi kansa korotetaan kristillisyyden kautta. Kristityt korotetaan sillä tavalla, että he kelpaavat papeiksi ja hengelliseksi tuomareiksi, niin kuin Pietari kirjoittaa kristityille: he ovat Kuninkaat ja Papit; ja Paavali myös kirjoittaa kristityille, että heidän pitää tuomitseman maailmaa.

Mutta suruttomat raukat antavat herrain pettää itsensä ja tulevat sen kautta ei ainoastaan synnin orjiksi, vaan myöskin saatanan orjiksi. Sillä talonpojat matkivat herrain tapoja. Jos herrat elävät kuinka jumalattomasti, niin suruttomat talonpojat elävät samalla tavalla. Jos herrat kiroavat, niin talonpojat myös kiroavat; jos herrat juovat, niin talonpojat myös juovat; jos herrat rakentavat komeita rakennuksia, niin talonpojat

myös rakentavat; jos herrat laittavat itsensä koreaksi, niin talonpojat samoin; jos herrat pitävät huoria, niin talonpojat myös; jos herrat pitävät viinakauppaa, niin talonpojat myöskin pitävät viinakauppaa; jos herrat käyvät lakia, niin talonpojat myös käyvät lakia; jos herrat tanssivat, niin talonpojatkin tanssivat; jos herroilla on komeat hevoset, niin talonpojilla myöskin pitää olla komeat hevoset, että kaikki tulisivat herrain kaltaisiksi. Sanalla sanottu, kaikki, mitä syntiin ja maailman turhuuteen tulee, oppivat suruttomat talonpojat herroilta.

Mutta älä huoli, jos joku herra kääntyisi kristillisyyteen ja rupeaisi huutamaan niin kuin Johannes korvessa, niin sanovat herrat edellä ja suruttomat talonpojat perässä niin kuin juutalaisten herrat sanoivat Johannekselle: *”Jaa, sillä miehellä on perkele; ei se ole niin kuin muut herrat, se haukkuu kunniallisia ihmisiä, huoriksi ja kyykäärmeen sikiöiksi”.*

Koska me siis tiedämme, että vuorilla ja kukkuloilla ymmärretään korkeampaa säätyä ja laaksoilla alhaisempaa säätyä, niin on myös keveä ymmärtää, mitä profeetta tarkoittaa sanoessaan, että vuoret ja kukkulat pitää alettaman ja laaksot korotettaman. Muutamat puoliherrat, jotka tahtoisivat itse ylimmäisiksi herroiksi tulla, ja sitä herruutta voittoaakseen yllyttävät raakaa kansaa tekemään kapinaa esivaltaa vastaan, että he sen kautta pääsisivät muka vapaiksi kaikesta verosta ja maallisesta rasituksesta. Semmoiset herrat selittävät tämän paikan näin: kaikki laaksot pitää korotettaman, se on: kaikki kojarit ja viinaporvarit pitää tuleman virkamiehiksi, tuomareiksi ja maaherroiksi; ja kaikki vuoret pitää alettaman, se on: kaikki korkeat virkamiehet pitää hävitettämän ja virkansa kadottaman, ja mitä on tasoittamatta pitää tasotettaman, se on: ei tarvitse yhtään esivaltaa olla, vaan olkoon esivalta ja alamaiset tasiset.

Mutta vaikka tämmöinen Raamatun selitys sopii hyvin vanhalle Aatamille, joka tahtoi vapaaherrana olla eikä totella yhtään esivaltaa niin kuin juutalaiset, joille tuli vaivaksi maksaa veroa keisarille ja olla pakanallisen esivallan alamaisina, he sanoivat Vapahtajalle: *”me olemme vapaina syntyneet, emmekä ole kenenkään orjat olleet,”* niin emme saata kumminkaan selittää tätä Raamatun paikkaa sillä tavalla, että esivalta pitää pois pantaman. Sillä kristitty tietää hyvin, että esivalta on tarpeellinen ja ettei maailma pysyisi koossa ollenkaan, jos ei esivaltaa olisi, joka estää surutointa kansaa pahaa tekemästä, jonka tähden myös kaikki apostolit, erinomattain Pietari ja Paavali, neuvoivat kristityitä kaikella muotoa kuuliaisesti olemaan esivallalle kaikissa, joka ei sodi kristillisyyttä ja omaatuntoa vastaan. Mutta profetaan sanat tämän päivän epistolassa pitää ymmärrettämän niin, että elävä kristillisuus tassottaa herrat ja talonpojat hengellisessä tarkoituksessa niin ettei yksikään herra, joka on kääntynyt kristillisyyteen, pidä itseään parempana niitä, jotka ovat huonommasta säädystä; vaan joku köyhä talonpoika ja joku kerjäläinen, joka käypi ryysyissä, pidetään suuremmassa arvossa kristittyin keskellä, kuin joku korkea herra, koska kerjäläisellä on oikeat kristillisyyden hedelmät.

Mutta mitäs nämät sokeat raukat käsittävät, jotka eivät tiedä mitään oikeasta kristillisyydestä, vaan luottavat sen kuolleen uskon päälle, kussa sekä herrat, että talonpojat makaavat loassa ja yllyttävät toinen toistaan pahuuteen. Jos joku maailman herra eli surutoin pappi tulee, niin talonpojat ottavat lakin päästään ja aukaisevat suunsa. Jos herra sitten kaataa pirun paskaa suuhun, niin se vasta on hyvä herra, mutta jos se kysyy jotakin kristillisyydestä, niin sanovat sekä herrat että talonpojat: *”Ei se ole oikea herra, sillä on perkele, se haukkuu ihmisiä.”*

Meidän toivomme on, että niin kuin Johannes Kastaja oli se huutavan ääni korvessa, joka oli lähetetty Vapahtajalle edellä ajajaksi

valmistamaan Herralle Jeesukselle tietä ihmisten sydämiin, pitäisi meidänkin sen huonon voiman ja ymmärryksen jälkeen kuin meille on annettu, vuovaaman sitä samaa työtä tekemään, vaikka tämä tien valmistaminen on raskas ja vaivalloinen, koska muutamissa paikoissa vuoret ja kukkulat on tiellä, muutamissa paikoissa kivet, isot kalliot ja kaatuneet puut, muutamissa paikoissa rapakkojänkät ja sammalet, niin että tuskin kynnärän verran päivässä tulee tietä tehdyksi. Kuitenkin Jumalan avulla ja sen työväen kanssa, jonka Taivaan Isäntä on palkannut, toivomme ja uskomme me Herralle Jeesukselle valmistavamme tietä, että Hän pääsee jonkun ihmisen sydämeen. Mutta ei se tie tule niin leveäksi eikä niin sileäksi, sillä itse Herra on sanonut: *”Se portti on ahdas ja tie kaita, joka viepi elämään.”*

Rukoilkaat kaikki ne harvat sielut, jotka ovat sen tien päällä, jonka Johannes Kastaja on valmistanut, että Herra Jeesus pääsee kulkemaan niitten sydämiin, jotka ovat ahtaassa portissa ja siellä kolkuttavat taivaan oven päälle, että se aukenisi heille ja vielä muillekin, jotka ulkona seisovat. Kuule Armollinen Kuningas murheellisten, katuvaisten ja ahdistettuina huokaukset. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 1: 57–80

57 *Mutta Elisabetin synnyttämisen aika täytettiin, ja hän synnytti pojan.*

58 *Ja hänen kylällisensä ja lankonsa kuulivat, että Herra oli tehnyt suuren laupiuuden hänen kanssansa, ja he iloitsivat hänen kanssansa.*

59 *Ja tapahtui kahdeksantena päivänä, että he tulivat lasta ympärileikkaamaan, ja kutsuivat hänen isänsä nimeltä Sakarias.*

60 *Niin vastasi hänen äitinsä ja sanoi: ei suinkaan; vaan hän pitää kutsuttaman Johannes.*

61 *Ja he sanoivat hänelle: ei ole ketään sinun sukukunnassas, joka kutsutaan sillä nimellä.*

62 Niin he viittasivat hänen isällensä, miksi hän tahtoi hänen nimittää.

63 Ja hän anoi taulua ja kirjoitti: Johannes on hänen nimensä. Ja kaikki ihmettelivät.

64 Niin kohta aukeni hänen suunsa ja hänen kielensä, ja puhui kiittäin Jumalaa.

65 Ja pelko tuli kaikkein heidän kylällistensä päälle, ja kaikissa Juudean mäkikylissä ilmoitettiin kaikki nämä sanat.

66 Ja kaikki, jotka tämän kuulivat, panivat sydämiinsä, sanoen: minkäs luulet tästä lapsesta tulevan? Sillä Herran käsi oli hänen kanssaan.

67 Ja Sakarias ja hänen isänsä täytettiin Pyhällä Hengellä ja ennusti, sanoen:

68 Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala! sillä hän on etsinyt ja lunastanut kansansa,

69 Ja on meille korottanut autuuden sarven, Davidin palveliansa huoneessa,

70 Niinkuin hän on muinen puhunut pyhäin prophetainsa suun kautta,

71 Vapahtaaksensa meitä meidän vihollisiltamme ja kaikkein kädestä, jotka meitä vihaavat:

72 Osoittaaksensa laupiutta meidän isillemme ja muistaaksensa pyhää liittoansa,

73 Ja sitä valaa, jonka hän vannoi Abrahamille, meidän isällemme, meille antaaksensa:

74 Että me, vapahdetut vihollistemme kädestä, häntä pelkäämättä palvelesimme,

75 Pyhydessä ja hurskaudessa hänen edessänsä kaikkena meidän elinaikamme.

76 Ja sinä poikainen pitää kutsuttaman Ylimmäisen prophetaksi; sillä sinun pitää käymän Herran kasvoin edessä, valmistamaan hänen teitänsä,

77 Ja antaman autuuden tunnon hänen kansallensa, heidän synteinsä anteeksi saamiseksi,

78 Meidän Jumalan sydämellisen laupiuden kautta, jolla meitä on etsinyt koitto ylhäältä,

79 Valaisemaan niille, jotka pimeissä ja kuolon varjoissa istuvat, ja ojentamaan meidän jalkamme rauhan tielle.

80 Mutta lapsi kasvoi ja vahvistui hengessä, ja oli korvessa siihen päivään asti, jona hänen piti Israelin kansan eteen tuleman.

Koska ei ainoastaan evankeliumissa mutta myös tämän päivän epistolassakin on mainittu tien valmistaminen Herralle, pitää meidän Jumalan armon kautta tällä hetkellä peräänajatteleman, kuinka huutavan ääni korvessa valmistaa Herralle Jeesukselle tien.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Mitäs huutavan ääni korvessa huutaa?**

Toinen tutkistelemus: **Kuinka tämän huutamisen kautta tie valmistetaan Herralle?**

Antakoon armollinen Herra Jeesus huutajalle voimaa huutamaan niin korkealla äänellä, että laaksot rupeavat nousemaan ja vuoret ja kukkulat rupeavat lankeemaan, että kaikki korkeat ja kankeat puut rupeavat kaatumaan, että kaikki hukat ja metsän pedot peljästyisivät ja lähtisivät pakenemaan, että juhannuksen aurinko pääsisi paistamaan tämän pikkuisen peltopalasen päälle, johon siemenet ovat kylvetyt, siinä toivossa, että joku osa niistä itäisi ja kantaisi siunatun hedelmän.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Mitä huutavan ääni korvessa huutaa?** Hän huutaa: *”Tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on lähestynyt.”* Mutta tähän huutoon ei vastaa yksikään muu, kuin vaarat, kalliot ja sakeat metsät. Vaarat ja kalliot vastaavat niin, että huutavan ääni tulee takaisin huutavaisen korvaan. Huutavaisen ääni huutaa: *”Tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on lähestynyt,”* mutta seinät ja pahdat vastaavat: *”On läsnä.”* Ei siitä huutamisesta ensin lähde mitään; sillä korvessa, kussa hän huutaa ei ole

muita eläviä kuin repoja, hukkia ja pissihaukkoja, jotka suuttuvat kovin sille huutajalle, joka ei anna heille rauhaa korvessakaan.

Jos vielä korvessa olisikin joku tiainen, joka niin kuin yksinäinen lintu oksalla, visertää yksinäiselle kulkijalle, ei sen tiaisien ääni paljon kuulu sen kiljunan, ulvomisen ja räökkymisen tähden, joka kuuluu joka suunnalta. Niin pian kuin huutavan ääni rupeaa huutamaan parannuksesta, rupeavat myös hukat ulvomaan, karhut ärjymään ja äpärät räökkymään, niin että tiaisien ääni ei kuulu ollenkaan siihen paikkaan, kussa tämä ihmeellinen ääni kuuluu. Sinne tulevat myös käärmeet, liiskot ja sammakot, ja niille sanoo huutavan ääni: *”Te kyykäärmeen sikiöt! Kuka teitä neuvoi välttämään tulevaista vihaa?”* Ja kuivuneille puille, jotka ovat siinä korvessa kussa hän huutaa, sanoo hän tällä tavalla: *”Jokainen puu, kuin ei hyviä hedelmiä kannan, hakataan pois ja tuleen heitetään. Jo myös on kirves pantu puitten juureen, jne.”* Kuuroidelle ja mykille hän huutaa, mutta ei kuivuneilla puilla ole korvia. Ainoastaan seinät ja pahdat vastaavat: *”Hakataan pois ja heitetään tuleen!”* Huutavan ääni huutaa vielä: *”Tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on läsnä.”* Vaan koska huutavan ääni niin huutaa, tulee myös joku riekko nauramaan, joku pissihaukka kurkistelemaan ja joku yölintu lentämään.

Näille metsän pedoille, jotka ennen eivät ole kuulleet ihmisen ääntä, kuuluu tämä huutavan ääni korvessa niin oudolta, vaikka ne eivät ymmärrä yhtään sanaa parannuksen huudosta, vaan väentelevät päätänsä ja pitävät sen suurena ihmeenä, että nyt katumuksesta ja parannuksesta saarnataan; heille käypi niin kuin maailman viisaille pakanallisessa kaupungissa Ateenassa. Koska Paavali rupesi heille saarnaamaan tuntemattomasta Jumalasta, kokoontuivat he hänen ympärilleen ja sanoivat: *”Mitä tämä lipilaari tahtoo sanoa? Hän näkyy outoja jumalia meille ilmoittavan.”*

Niin tapahtui myös niille maailman herroille, joille Johannes Kastaja rupesi saarnaamaan parannuksesta, että se saarna kuului heidän korvissaan niin kuin koiran haukkuminen. Koska hän kutsui heitä kyykäärmeen sikiöiksi, sanoivat he viimein, että hänellä on perkele.

Mitähän tämänaikaiset herrat sanoisivat, jos joku senkaltainen mies, kuin Johannes Kastaja, rupeaisi huutamaan korvessa: *”Tehkää parannus?”* He sanoisivat vissimmästi: *”Ei se ole muu kuin haukkuminen; sillä miehellä on perkele.”* Niin sanovat herrat ja niin sanovat suruttomat talonpojat: *”Sillä miehellä on perkele, sillä hän haukkuu kunniallisia ihmisiä.”* Muutamat kysyvät häneltä: *”Oletko sinä Vapahtaja, oletko sinä Kristus, vai oletko profeetta? Eli mikä mies sinä olet, koska sinä olet alkanut niin kovin saarnaamaan parannusta ja tuomitsemaan ihmisiä?”*

Vanha Aatami on nimittäin niin kranttu, että hän tahtoo ensin tietää mikä mies se on, joka häntä tuomitsee. Niin kuin hän on harjaantunut maallisessa oikeudessa apleeraamaan [eli valittamaan] korkeampaan ja korkeampaan oikeuteen, vaikka hän olisi kuinka väärässä, niin hän tahtoo myös tehdä hengellisissä asioissa. Koska hänelle julistetaan Jumalan ankara vanhurskaus ja tuomio, sanoo hän: *”Oletkos Kristus?”* Ja koska Kristus tuli ja julisti suruttomille saman kovan tuomion, sanoivat maailman herrat: *”Oletkopa sinä Jumala, ja miksi sinä itsesi teet?”* Viimein saavat suruttomat apleerata [eli valittaa] perkeleen tuomioon eli perkeleen oikeuteen. Ja se maailman suuri ruhtinas sanoo varsin orjilleen: *”Tappakaat pois semmoisia, jotka teitä haukkuvat ja tuomitsevat! Imekää kristittyin verta!”*

Perkeleen orjat ajattelevat näin: *”Meillä on Isä, nimittäin Jumala; me olemme siveät ja kunnialliset ihmiset; ei ole vielä yksikään pappi soimannut meitä vääryydestä. Pitäisikö tuommoisen lipilaarin saarnaaman meille tuomiota. Hän näkyy tahtovan*

ilmoittaa meille utoja jumalia, mutta meillä on laki,” — nimittäin vanhan Aatamin laki — ”ja meidän lakimme jälkeen pitää Hänen kuoleman, sillä Hän on tehnyt itsensä Jumalan Pojaksi.”

Koska siis juutalaiset ja pakanat apleeraavat perkeleen oikeuteen, silloin tulee tällöinen tuomio, että Johannes Kastaja kadottaa kaulansa yhden huoran tähden; Jeesus tuomitaan ristinpuuhun niin kuin Jumalan pilkkaaja, väärä opettaja ja kansanhäiritsijä; Jeesuksen opetuslapsia vihataan, vainotaan ja poljetaan kristinuskon tähden; ja kaikkein niitten päälle, jotka meinaavat jotakin puhua kristillisyydestä, pitää kannettaman maaherralle Pontius Pilatukselle, että hän opettaa ihmisiä väärin ja että hänellä on perkele, koska hän ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Toinen tutkistelu: **Kuinka huutavan ääni korvessa valmistaa Herralle Jeesukselle tien ihmisten sydämiin?** Vaikka maailmanlapset niin kuin pilkkaamisen vuoksi kysyvät Johannekselta: *”oletkos Kristus?”* ei hän kuitenkaan sano olevansa muu kuin huutavaisen ääni korvessa ja että hänen virkansa on valmistaa Herralle tietä. Mutta tätä tietä valmistamassa kohtaa häntä ei ainoastaan vuoret ja kukkulat, jotka pitäisi alennettaman, vaan myös laaksot ja kuopat, jotka pitäisi korotettaman, niin myös kalliit, jotka pitäisi silitettämän.

Luonnollisen ihmisen sydämessä on väärät perustukset, joita tien tekijän pitäisi pois saaman ennen kuin tie aukenee ihmisen sydämeen. Nämät väärät perustukset ovat ensinnä luonnollinen siveys, joka estää häntä tulemasta niin suureksi syntiseksi, että hänen täytyisi mennä kadotukseen, jos Vapahtaja ei pääse sydämeen. Tämä väärä perustus tunnetaan siitä, että koska surutointa ihmistä soimataan vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, nousevat varsin vanhan Aatamin korvat pystyyn. Vanha Aatami kieltää varsin häpeällisiä töitä, joita hän on tehnyt,

ja kaunistelee niitä syntejä, joissa hän on kiinni. Ei vanha Aatami ole huora, ei varas eikä ryöväri; mutta vanha Aatami on niin siveästi elänyt, ettei kenenkään tarvitse tulla häntä soimaamaan vääryydestä.

Toiseksi on suruttomilla vielä kuollut usko, jolla hän ottaa ja omistaa itselleen Jumalan armolupauksia, vaikka totinen katumus ja parannus ei ole koskaan tapahtunut. Näin pettää hän itsensä väärällä luulolla, että hän on Jumalan lapsi, vaikka hän on kokonaan riettaan hallussa. Niin tekivät myös juutalaiset, jotka sanoivat: *”Meillä on isä, nimittäin Jumala.”* Kyllä vissimmästi joka surutoin ihminen kantaa salaisesti niitä kunniallisia ajatuksia itsestään, että hän on Jumalan lapsi. Rietas paisuttaa varsin hänen sydämensä, jos joku kristitty sanoo, että suruton ihminen on isästä perkeleestä. Senkaltaisia saarnaajoina hän ei viitsi kuullakaan. Kuinkapa hän saattaa tuntea, että hän on isästä perkeleestä, koska hän on siivosti elänyt, vieläpä uskoo Vapahtajan päälle ja on tullut Jumalan lapseksi kasteessa, vieläpä käypi hän kirkossa ja Herran ehtoollisellakin.

Koska nyt huutavan ääni korvessa rupeaa huutamaan parannusta ja sanoo maailman siveille huorille: *”Te kyykäärmeen sikiöt, kuka teitä on neuvonut välttämään tulevaista vihaa?”* Niin suuttuu vanha Aatami huutajalle ja kysyy: *”Oletko sinä Kristus?”* Ja viimein sanoo hän: *”Sillä miehellä on perkele; ei sillä miehellä ole täysi järki; sillä miehellä on joku vika noussut päähän, koska hän niin hävyttömästi haukkuu kunniallisia ihmisiä”.*

Nyt tahtoisivat tämänaikaiset juutalaiset kysyä, minkä tähden Johannes Kastaja niin kovin haukkui seurakunnan parhaita miehiä? Senkaltaisella haukkumisellako hän valmistti tien Herralle? Jaa, juuri haukkumisen kautta hän valmistti tien Vapahtajalle. Arvaattekos, minkä tähden hän haukkui? Jaa, sen tähden, että surutoin ihminen ei hauku itseään koskaan. Jos te tuomitsisitte itsenne, niin ei teitä tuomittaisi, sanoo Paavali. Ja Vapahtaja

sanoo juutalaisille: *”En minä teitä tuomitse, mutta yksi on, joka teitä tuomitsee, nimittäin Mooses, jonka päälle te luotatte”*. Koska ihminen ei kärsi tuomiota, niin se merkitsee, ettei hän pidä itseään tuomion alaisena. Ja Mooses eli se Jumalan laki, joka Mooseksen kautta on annettu, pitää viimein tuomitseman häntä, koska omatunto rupeaa kantamaan hänen päälleen, ettei hän ole pienintäkään käskyä täyttänyt.

Tämänaikaiset juutalaiset lukevat oman tuomionsa joka sunnuntai, koska he synnintunnustuksessa tunnustavat, että he ovat ansainneet iankaikkisen kadotuksen. Mutta kuollut usko pistää nyt nokkansa niin kuin varas keituri seinän raosta lammashuoneeseen ja sanoo: *”Ilmankin Jumala on armollinen, ei Hän ainakaan paiskaa siveitä ihmisiä helvettiin koska he uskovat Vapahtajan päälle”*. Joo, se on kyllä tosi, että Jumala on armollinen, mutta kenelle hän on armollinen? Semmoisilleko Hän on armollinen, jotka eivät kadu syntejään koskaan? Vai niillekö Hän on armollinen, jotka varastavat Hänen armoaan ja omistavat Hänen armolupauksiaan, mutta eivät tahdo kumminkaan parantaa elämänsä tahi luopua vanhoista kotosynneistään, ei tahdo tehdä kumpaakaan, ei katumusta eikä parannusta? He uskovat Vapahtajan päälle, ja elävät niin kuin pakanat. He ovat niin rakkaat Vapahtajalle, että he antaisivat Hänelle suuta. Mutta maailma ja viinapullo on vielä rakkaampi. He uskovat siis, että Jumala on armollinen siveille huorille ja rehellisille varkaille, raittiille juomareille ja kunniallisille viinaporvareille.

Mutta katuvaiset huorat, katuvaiset varkaat ja katuvaiset juomarit eivät jaksa uskoa mitään, ennen kuin heille annetaan uskon ja rakkauden voima. Mutta siveät huorat kyllä uskovat, että Jumala on armollinen, rehelliset varkaat kyllä uskovat, raittiit juomarit myös uskovat, ja kunnialliset viinaporvarit erinomattain uskovat, että Jumala on armollinen heille, mutta ei niille, jotka huokaavat, eikä niille ollenkaan, jotka haukkuvat. Sen

tähden sanoivat myös juutalaiset, että Johanneksella on perkele. Samoin sanoivat he myös Vapahtajalle. Sama usko on tämänaikailla juutalaisilla ja viinaporvareilla, että niillä on perkele, jotka soimaavat syntiä ja vaativat oikeaa katumusta; mutta juomareilla ja viinaporvareilla on Pyhä Henki.

Niillä on perkele, jotka huutavat korvessa: *”Tehkää parannus!”* Mutta niillä on Pyhä Henki, jotka itkevät kirkossa, ja nauravat kirkon takana; ovat siveät kirkossa ja huoraavat kirkon takana; ovat raittiit kirkossa ja päissään kirkon takana; tekevät jumalisuuden kauppaa kirkossa ja viinakauppaa kirkon takana.

Koska nyt huutavan ääni korvessa soimaa ihmisiä synnistä ja jumalattomasta elämästä, silloin kysyvät armonvarkaat: *”Oletko sinä Kristus? Tämmöisellä haukkumisellakos tie valmistetaan Vapahtajalle?”* Joo, niin valmistetaan tie Vapahtajalle, että ihmisiä soimataan synneistä. Ja jos ihminen ei tule sen soimauksen kautta syntiseksi, niin menee hän siveänä helvettiin, mutta siveät ja armonvarkaat luulevat, että ihminen paatuu haukkumisen tähden. Niin se pitää oleman, että jotka jo ovat paatuneet, heidän pitää paatuman vielä enemmän.

Olikohan se Vapahtajan syy, että juutalaiset paatuivat, jota enemmän heitä soimattiin ulkokullaisuudesta? Taisi olla Vapahtajan syy, että Juudas hirtti itsensä, ja että juutalaisilla oli niin suuri hengellinen viha Vapahtajalle ja kristityille. Taisi olla kristittyin syy, että pakanat ja paavilaiset ovat paistaneet kristityitä. Jos ihminen ei tule semmoisia syntejä tuntemaan, joita rietas on häneltä kätkenyt suruttomuuden tilassa, niin hän ei tule niin suureksi syntiseksi, että hän tuntee vajoavansa kadotukseen, jos apua ei tule. Ihmisen pitää tuleman riettaan kaltaiseksi ennen kuin hän tulee kerjäläiseksi.

Maaailman herrat sanoivat, että Johanneksella oli perkele ja Vapahtajalla oli perkele; ja pakanat sanoivat, että kristityt olivat

pahoilta hengiltä riivatut. Ja joka vielä nytkin rupeaisi niin haukkumaan siveitä ja kunniallisia ihmisiä kuin silloin kun Johannes ja Vapahtaja haukkui heitä huoruuden sukukunnaksi, kyykäärmeen sikiöiksi ja valkeaksi sivutuiksi seiniksi, niin kyllä sanottaisiin: *”Sillä miehellä on perkele”*. Maailman siveät huorat ja kunnialliset viinaporvarit kysyvät ainakin: *”Tuolla tavallakos tie valmistetaan Vapahtajalle?”* Sillä tavalla juuri. Ja joka muulla tavalla valmistaa tien Vapahtajalle, kuin kovan lain kautta, hän valmistaa riettaalle tien. Maailman suruttomat ihmiset sanovat vielä: *”Ei ole apostolit niin saarnanneet. Eivät he ole niin hävyttömästi haukkuneet kristityitä, kuin täällä haukutaan.”*

Jaa, ne ovat vielä pahemmin haukkuneet suruttomia ja pakanoita, niin kuin esimerkiksi Pietari soimasi surutointa kansaa helluntaina: *”Te tapoitte kunnian Herran.”* Ja Stefanus soimasi juutalaisia: *”Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan niin kuin teidän isänne, niin myös tekin.”* Niin myös Paavali haukkui pakanoita hirmuisesti Ateenassa. Ja eräälle miehelle, joka oli kristillisyyttä vastaan, sanoi hän: *”O, sinä perkeleen poika, täynnä kaikkea vilppiä ja petosta, ja kaiken vanhurskauden vihamies! Et sinä lakkaa vääntelemästä Herran oikeita teitä”*.

Katso, niin haukkui Paavali semmoisia, jotka sanoivat kristillisyyden vääräksi. Ja sen haukkumisen tähden olivat juutalaiset ja pakanat vihaiset hänelle. Mutta koska apostolit kirjoittavat kääntyneille kristityille lähetyksirjojaan, silloin he panevat enemmän evankeliumia kuin lakia, puhuvat enemmän Jumalan armosta kuin Jumalan vihasta, sen tähden, että ne kristityt olivat heränneitä ja armoitettuja sieluja. Mutta nyt tahtovat suruttomat ja kastetut pakanat omistaa itselleen sen, mitä apostolit ovat kirjottaneet kääntyneille kristityille.

(*) Suruttomat luulevat, että he ovat kristityt, ja että kaikki, mitä Raamatussa puhutaan uskosta, armosta ja Jumalan laupeudesta, se

kuuluu heille. Mutta lakia, tuomiota ja Jumalan vihaa eivät suruttomat omista itsellensä. Suruttomat sanovat heränneille ja armoitetuille: *”Ilmankin Jumala on niin armollinen meille, kuin teille.”* Mutta Jumala ottaa pikemmin katuvaaisia perkeleitä vastaan, kuin siveitä ja hurskaita, jotka eivät parannusta tarvitse.

Ja jos täälläkin olisi aivan kristityitä, niin meidän saarnamme kuuluisi erilaihin. Mutta kussa on paljon suruttomia ja armonvarkaita, siinä ei tarvitse niin paljon evankeliumia saarnata. Ja kristityt tosin tuntevat lain saarnan olevan tarpeellisen, niin kuin laki on niiden kurittaja Kristukseen, joiden omatunto on herännyt. Ja jos Johannes Kastaja ei olisi kovan lain kautta valmistanut Herralle Jeesukselle tietä ihmisten sydämeen, olisivat nekin harvat sielut, jotka silloin uskoivat Vapahtajan päälle, tulleet armonvarkaita, sillä Johannes Kastaja osoitti heränneille sieluille Vapahtajan, ja sanoi: *”Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit.”*

Ja meidän tarkoituksemme on, että näyttää Vapahtaja katuvaistulle, murheelliselle ja alaspainetuille, jotka totisesti armoa tarvitsevat, jotka eivät jaksakaan elää, jos Jumala ei anna heidän syntiänsä anteeksi. Niin kuin myös Johannes Kastajan isä tämän päivän evankeliumissa ennustaa hengessä, kuinka hänen poikansa Johannes oli kutsuttu Ylimmäisen profeetaksi, käymään Herran kasvojen edessä, valmistamaan Hänen teitensä ja antamaan autuuden tunnon Hänen kansalensa, heidän syntiänsä anteeksisaamiseksi. Niin on kaikki heränneet opettajat pantu valmistamaan Herralle Jeesukselle tietä ihmisten sydämeen. Mutta riettaan palvelijat, joiden sydämeen on valmistettu tie tämän maailman jumalalle, suuttuvat kovin jokaiselle saarnamiehelle, joka ei anna heille omantunnon rauhaa.

Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, joiden sydämeen on valmistettu tie Herralle

Jeesukselle, rupeavat seuraamaan Jeesusta yrttitarhasta Golgatan mäelle seuraten Hänen verisiä askeleitaan Golgatan mäelle, että he viimein pääsisivät Siionin vuorelle veisamaan uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle sen suuren voiton edestä, jonka se Suuri Sotäsankari on voittanut synnin, kuoleman ja perkeleen ylitse, koska Hän vaelsi niitä raskaita ja verisiä askeleita yrttitarhasta

Golgalalle. Kuule, sinä Suuri Ristinkantaja, kaikkien murheellisten ja alaspainettujen huokaus, koska he seuraavat sinun askeleitasi. Amen

1. Jäljennös (loppulehti) / Kollerin kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki / 2. Jäljennös (alkurivit) P. Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto / Teksti pääosalta Uudesta Postillasta / (*) Kollerin kokoelman loppulehti alkaa tästä /

Kovasti te puhutte minua vastaan, sanoo Herra. Ja te sanotte: Mitä me puhumme sinua vastaan? Te sanotte: Se on turha kuin Jumalaa palvelemaan, ja mitä se auttaa, että me pidämme hänen käskynsä ja vaivaamme meidän elämäämme Herran Sebaotin edessä?

Näin puhuvat ne ihmiset, jotka freistaavat omalla voimalla palvella Jumalata, ja omalla parannuksella tahtovat kelvata Jumalalle, koska he tuntevat, että sota maailman kanssa tulee ylön raskaaksi, heittävät koko parannuksen aikomukset pois, ja sanovat: Se on turha kuin Jumalata palvelemaan. Ja mitä se auttaa, että me pidämme Hänen käskynsä, ja vaivaamme meidän elämätämme? Tässä paikassa kuulevat nyt kaikki, jotka ovat alkaneet parannusta tekemään, minkä syyn tähden ne entiset omanparannuksen tekijät ovat väsyneet tielle ja heittäneet pois koko sen parannuksen työn. Se on tullut vanhalle Aatamille vaivaksi sotia syntiä vastaan ja kantaa Jeesuksen ristiä. Sillä näin kuuluvat heidän sanansa profeetta Malakian kolmannessa luvussa: Mitä se auttaa, että me pidämme Hänen käskynsä ja vaivaamme meidän elämätämme.

Siinä nyt kuulevat kaikki omanparannuksen tekijät, mitä heidän veljensä ovat puhuneet jo Vanhassa Testamentissa. Se on tullut heille vaivaksi, ja sen tähden he heitit pois ja pyörsit takaisin maailmaan. Jeesuksen risti tuli heille raskaaksi kantaa, ja sen tähden he viskaisit sen törmään, ja ajattelit: koira kantakoon tätä ristiä. Jos vähemmällä vaivalla en pääse taivaan valtakuntaan, niin se saapi jäädä. Ja on se vielä toinen syy, minkä tähden omanparannuksen tekijät heittävät pois koko sen parannuksen meiningin. He sanovat nimittäin näin, jota se sama profeetta Malakias on kirjoittanut siinä edellä mainitussa paikassa: Sen tähden me ylistämme ylönkatsojia, sillä jumalattomat menestyvät, he kiusaavat Jumalata, ja se heille menestyy. Ja se on tosi, että jumalattomat menestyvät, nimittäin tässä maailmassa. Ja sen päälle nyt katsovat omanparannuksen tekijät, ja

ottavat siitä sen päätöksen, ettei maksa vaivaa ruveta kilvoittelemaan ja Jumalata palvelemaan. Paremmiin jumalattomat menestyvät maailmassa, kuin kristityt. Ei maailmanlapsia kukaan vihaa eli vainoo, ne saavat kyllä elää rauhassa maailmassa.

Siitä syystä ottavat nyt kaikki ulkokullatut ja suukristityt ja sanovat: *”Me ylistämme ylönkatsojia. Me kiitämme niitä, jotka ylönkatsovat Jumalan lain. Me pidämme, että ne on paremmat kristityt, kuin nämä villihenget.”* Ja niin he ottavat eronsa kristittyin kokouksista ja menevät maailman lasten puoleen ja ylistävät ylönkatsojia, ja sanovat: *”Paremmiin jumalattomat menestyvät, kuin Jumalan lapset. Ei taida oikea ollakaan koko tämä kristillisuus, koska kristityt köyhtyvät, mutta viinaporvarit ja voiporvarit rikastuvat.”*

Ja se taitaa olla paras neuvo, että kaikki ulkokullatut, suukristityt ja omanparannuksen tekijät heittävät pois sen ulkokullaisuuden, ja menevät rohki päätänsä myöten helvettiin. Mitäs auttaa, että he pitävät Jumalan käskyt ja vaivaavat elämätänsä? He menevät kuitenkin persettänsä myöten helvettiin? Mitäs parempi on heidän persettänsä myöten tyyrätä, kuin päätänsä myöten? Sama syvyys on niillä pohjattomuudessa, kuin toisilla, jotka päätänsä myöten menevät. Paljon on niitä, jotka ovat alkaneet sitä ulkokullattua parannusta tekemään, mutta ovat väsyneet tielle, ja ovat häätyneet pyörtämään takaisin maailmaan, ja ovat alkaneet elämään niin kuin ennenkin, juopumuksessa, haureudessa ja hekumassa. Muutamat ovat alkaneet juomaan, muutamat tappelemaan, muutamat viinakauppaa pitämään, ja muutamat huoraamaan, ja niin edes päin. Ja kyllä nyt rietas ottaa vahinkonsa takaisin niiltä, jotka ovat muutaman vuoden paastonneet.

Panee se vielä katumaan, että Jumalan Henki sai heitä niin hulluksi, että he rupeisit parannusta tekemään.

Mutta kahta kuumemmaksi vaan tulee helvetti niille raukoille, jotka niin katsovat ylös Jumalan ennättäväistä armoa ja Jumalan Hengen vetämistä; sillä näin sanoo profeetta Malakias siinä edellä mainitussa paikassa: Silloin ne, jotka Herraa pelkäävät, lohduttavat toinen toistansa näin: *”Herra ottaa siitä vaarin ja kuulee sen, ja muistokirja on kirjoitettu Hänen edessänsä niille, jotka Herraa pelkäävät ja muistavat Hänen nimeänsä.”* Tässä kuuluu olevan niiden sielut ylöskirjoitetut siinä muistokirjassa, jonka Herra on kirjoittanut Hänen eteensä. Ei ole Herra vielä unhottanut niiden nimet, jotka Hänen nimensä muistavat.

Mutta kenenkä muistokirjassa ovat niiden nimet ylöskirjoitetut, jotka tyyräävät takaperin ja alkavat vasta uudesta ristiinnaulitsemaan Vapahtajaa ynnä himoin ja haluin kanssa? Niitten nimi taitaa olla mustassa kirjassa kirjoitettu. Vaikka muutamat heistä luulevat, että heidän nimensä on Elämän kirjassa, mutta velka on vielä maksamatta ja kaikki synnit anteeksiantamatta, ja lohikäärmeen veressä on sydän heillä puhdistettu, jotka sanovat niin kuin profeetta Malakias tässä mainitsee: *”Mitä se auttaa, että me pidämme Hänen käskynsä ja vaivaamme meidän elämätämme?”*

Se on tosi, ettei se ulkokullattu kuuliaisuus ja itsetehty parannus maksa mitään, erinomattain, koska siitä tulee Vanhalle Aatamille vaiva. Mutta mitä varten ovat siis semmoiset alkaneet parannusta tekemään, koska se tuli heille niin suureksi vaivaksi, että heidän täytyi heittää pois sen parannuksen työn, ja pyörtää takaisin maailmaan? Ilmanki ovat jo kylläntyneet Jumalan ennättäväisestä armosta. Ilmanki ovat katuneet, että he rupeisit parannusta tekemään. Mutta muutamat niistä ei ole koskaan ahtaaseen porttiin saakka tulleet. Muutamat ovat ahtaan portin

takana olleet, ja siitä pyörtäneet, muutamat ovat keskensyntyneet ja ylös varhain munasta ulos tulleet.

Mutta vaikka nyt riettaan enkelit siitä iloitsevat, ja luulevat, että kaikki kristityt tulevat semmoisiksi. Kuitenkin sanoo profeetta Malakias niistä, jotka aina muistavat Herran nimen, niitten pitää, sanoo Herra Sebaot, sinä päivänä, jonka minä teen, oleman minun omani, ja minä tahdon heitä armahtaa niin kuin mies armahtaa poikaansa, joka häntä palvelee. Ja teidän pitää jälleen sitä vastaan näkemän, mikä eroitus on vanhurskaan ja jumalattoman vaiheella, ja sen vaiheella, joka Jumalata palvelee, ja sen vaiheella, joka ei Häntä palvele. Tässä kuulevat nyt kaikki jumalattomat, jotka ei ole koskaan alkaneet parannusta tekemään, kuinka suuri erotus on jumalattoman ja vanhurskaan välillä oleva sinä päivänä, jonka Herra on tekevä. Vaikka jumalattomat luulevat, että kaikki tulevat samankaltaiseksi kuin het.

Toiseksi kuulevat nyt ulkokullatut, suukristityt ja omanparannuksen tekijät, että heidän toivossa on turha, jos hekin rupeavat luulemaan, että he pääsevät samaan paikkaan, kussa vanhurskaat ovat, koska he täällä jo ottavat eronsa kristittyin kokouksista, ja pitävät eriseuraa; sillä heidän täytyy kuitenkin viimein luopua ulkokullaisuudestansa ja panna susiturkin karvat ulosnäkyville, vaikka he ovat tähän asti tulleet kristittyin tykö lamasten vaatteilla. Heidän täytyy, sanon minä, tulla hukun nahassa, ja sanoa: Se on turhaa, kuin Jumalata palvelemaan, ja mitä se auttaa, että me pidämme Hänen käskynsä ja vaivaamme meidän elämätämme. Sen tähden me ylistämme ylönskatsojia.

Ja ylistäkää nyt ylönskatsojia, te ulkokullatut ja suukristityt. Kiittäkää nyt juomaria ja viinaporvaria, te omanparannuksen tekijät. Ylistäkää niitä huoria ja varkaita, jotka ovat alusta alkain ylönskatsooneet tätä kristillisyyttä, sillä ne ovat ylönskatsojat, jotka ei ole meinanneet koskaan parantaa itsensä.

Ylistäkää nyt ylönkatsojia, te takaperin langenneet, ja tehkää katumus teidän parannuksestanne, ja sanokaat viinaporvarille: Sinä olet paras kristitty, ja sanokaat juomarille, sinä olet autuas, joka et ole koskaan lakannut juomasta. Sanokaat vanhalle huoralle: Sinä olet Jeesuksen morsian, ei Vapah-taja sinua hyljää, saati sinä jaksat huorata.

Tämmöinen evankeliumi pitää nyt saarnattaman ylönkatsojille, että he paremmin uskoisit, että he ovat oikeat ja kristityt ovat väärässä. Ilman epäilemättä täytyvät nyt ulkokullatut ja suukristityt ruveta ylistämään ylönkatsojia ja kiittämään niitä onnellisiksi, jotka ovat aina tämän kristillisyyden ylönkatsooneet ja vääränä pitäneet; sillä muutoin ei taida Raamattu olla tosi, ellei niin tapahdu, että ulkokullatut ja suukristityt rupeavat ylönkatsojia ylistämään.

Koska nyt Johanneksen syntymäpäivää pidetään muistossa, niin kuin kristittyin tapa on ollut ennenkin, että Johannes Kastajan syntymäpäivä pidetään pyhänä, niin olis kaikille tarpeellinen kuulla, mitä profeetta Malakias on kirjoittanut hänestä. Hän kirjoittaa Johanneksesta kolmannessa luvussa: Katso, minä lähetän minun enkelini, joka minun eteeni pitää tien valmistaman. Tässä kuulemme me, että Johannes oli yksi tienvalmistaja Herralle; ja tämän päivän epistolassa kuulemme me, että profeetta Esaias puhuu siitä samasta miehestä, joka valmistaa tietä Herralle. **Meidän pitää siis Jumalan armon kautta tällä hetkellä katsoman, kuinka tämä Herran enkeli valmistaa tietä Herralle.**

Mutta että tämä tien valmistaminen menestyis, että Kunnian Herra pääsis kulkemaan ylhäältä alaspäin, ja idästä länteen, sitä toivottavat kaikki, jotka Kunnian Herraa odottavat. Ja sen tähden he huutavat, koska Hän tulee: Hoosianna Daavidin Pojalle. Erinomattain lapset, jotka niin pienet ovat, että he mahtuvat Vanhemman syliin. Ne huutavat, koska Hän tulee ratsastain työaasin tamman päällä, hoosianna Daavidin Pojalle. Sillä

kirjoitettu on: lasten ja imeväisten lasten suusta olet sinä kiitosta saanut. Ja koska lapset näin huutavat, silloin närkästyvät maailman herrat. Fariseukset ja kirjanoppineet ei tykkää ollenkaan siitä, että lapset niin huutavat. Mutta ne lapset, jotka niin pienet ovat, että he mahtuvat Vanhemman syliin, huutavat yhtä hyvin: Hoosianna Daavidin Pojalle. Ja me toivomme, että Kunnian Kuningas kuulee heidän huokauksensa, jotka hengessä ja totuudessa Häntä avuksensa huutavat. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 1: 57–80

57 Mutta Elisabetin synnyttämisen aika täytettiin, ja hän synnytti pojan.

58 Ja hänen kylällisensä ja lankonsa kuulivat, että Herra oli tehnyt suuren laupiu-den hänen kanssansa, ja he iloitsivat hänen kanssansa.

59 Ja tapahtui kahdeksantena päivänä, että he tulivat lasta ympärileikkaamaan, ja kutsuivat hänen isänsä nimeltä Sakarias.

60 Niin vastasi hänen äitinsä ja sanoi: ei suinkaan; vaan hän pitää kutsuttaman Johannes.

61 Ja he sanoivat hänelle: ei ole ketään sinun sukukunnassas, joka kutsutaan sillä nimellä.

62 Niin he viittasivat hänen isällensä, miksi hän tahtoi hänen nimittää.

63 Ja hän anoi taulua ja kirjoitti: Johannes on hänen nimensä. Ja kaikki ihmettelivät.

64 Niin kohta aukeni hänen suunsa ja hänen kielensä, ja puhui kiittäin Jumalaa.

65 Ja pelko tuli kaikkein heidän kylällisensä päälle, ja kaikissa Juudean mäkikylissä ilmoitettiin kaikki nämä sanat.

66 Ja kaikki, jotka tämän kuuluivat, panivat sydämiinsä, sanoen: minkäs luulet tästä lapsesta tulevan? Sillä Herran käsi oli hänen kanssaan.

67 Ja Sakarias ja hänen isänsä täytettiin Pyhällä Hengellä ja ennusti, sanoen:

68 Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala!
sillä hän on etsinyt ja lunastanut kansansa,

69 Ja on meille korottanut autuuden sarven,
Davidin palveliansa huoneessa,

70 Niinkuin hän on muinen puhunut pyhään
prophetainsa suun kautta,

71 Vapahtaaksensa meitä meidän vihollisiltamme
ja kaikkein kädestä, jotka meitä vihaavat:

72 Osoittaaksensa laupiutta meidän isillemme
ja muistaaksensa pyhää liittoansa,

73 Ja sitä valaa, jonka hän vannoi Abrahamille,
meidän isällemme, meille antaaksensa:

74 Että me, vapahdetut vihollistemme kädestä,
häntä pelkäämättä palvelesimme,

75 Pyhyydessä ja hurskaudessa hänen edessään
kaikkena meidän elinaikamme.

76 Ja sinä poikainen pitää kutsuttaman Ylimmäisen
prophetaksi; sillä sinun pitää käymän Herran
kasvoin edessä, valmistamaan hänen teitänsä,

77 Ja antaman autuuden tunnon hänen kansallensa,
heidän synteinsä anteeksi saamiseksi,

78 Meidän Jumalan sydämellisen laupiuden
kautta, jolla meitä on etsinyt koitto ylhäältä,

79 Valaisemaan niille, jotka pimeissä ja kuolon
varjoissa istuvat, ja ojentamaan meidän
jalkamme rauhan tielle.

80 Mutta lapsi kasvoi ja vahvistui hengessä,
ja oli korvessa siihen päivään asti, jona
hänen piti Israelin kansan eteen tuleman.

Me kuulemme evankeliumin kirjoittajan mainitsevan, kuinka Johanneksen isä Sakarias ennusti pojallensa hengessä sanoen: Ja sinä poikainen pitää kutsuttaman Ylimmäisen profeetaksi, sillä sinun pitää käymän Herran kasvoin edessä, valmistamaan Hänen teitänsä, ja antaman autuuden tunnon

Hänen kansallensa, heidän synteinsä anteeksi saamiseksi.

Seuraavaisesti siitä pitää meidän katseleman, kuinka huutavaisen ääni korvessa valmistaa Herralle Jeesukselle tien ihmisten sydämeen.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä kaltainen paikka se ihmisen sydän on, jossa tie pitää valmistettaman Kunnian Herralle?**

Toinen tutkistelemus: **Tuleekos monta kyykäärää päivässä valmistetuksi?**

Jospa nyt Herra antais tienvalmistajalle voimaa, että hän jaksais vuoret alentaa ja laaksot korottaa, ja koliaat silittää, että kaikki kuin on tasoittamatta, tulis tasoitetuksi, että Kunnian Herra pääsis kulkemaan tämän maakunnan kautta, ettei Kunnian Herra menis toista tietä toiseen paikkaan kokonansa, kussa emme näe emmekä kuule Häntä.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Minkä kaltainen paikka on se ihmisen sydän, jossa tie pitää valmistettaman kunnian Herralle?** Se on yksi kolo paikka, niin kuin me kuulemme tämän päivän epistolasta. Se on ensinnä korven kaltainen, jossa huutajan ääni huutaa. Yksi synkiä ja paksu mettä, kussa luonnollisen ylpeyden vuoret vastaavat joka sanalle, kuin huutavaisen ääni huutaa. Jos huutaja huutaa vuorille, jossa kyykäärmeet asuvat: Te kyykäärmeen sikiät! niin vuoret vastaavat: Kyykäärmeen sikiät? Jos hän huutaa: Kuka on teitä neuvonut välttämään tulevaista vihaa, niin vuoret vastaavat: Tulevaista vihaa? Jos hän huutaa: Jo on kirves pantu puitten juureen, niin vuoret vastaavat: Puitten juureen? Jos hän huutaa: Jokainen puu, kuin hyviä hedelmiä ei kannan, hakataan pois, niin vuoret vastaavat: Hakataan pois? Jos hän huutaa: Ja heitetään tuleen, niin vuoret vastaavat: Heitetään tuleen?

Ei vuoret usko, että kyykäärmeen sikiät asuvat heidän povessans. Ja sen tähden, jos huutavan ääni korvessa huutaa kyykäärmeen sikiöille: Te kyykäärmeen sikiät, niin

vuoret vastaavat joka sanan päälle. He antavat samankaltaisia sanoja takaisin huutajalle. Mutta ei hän kuule muuta, kuin viimeiset sanat, jotka heitetään takaisin vuorilta. Ja sen tähden, koska katumattomat viimein huutavat vuorille: Langetkaat meidän päällemme, niin vuoret vastaavat: Meidän päällemme? Ja kukkuloille: Peittäkää meitä, niin kukkulat vastaavat: Peittäkää meitä. Eikä sen tähden peitä sen kasvoin edestä, joka istuimella istuu.

Mutta siinä korvessa, kussa huutavan ääni huutaa, ei ole ainoastansa vuoret ja kukkulat, jotka pitäis aletettaman, ja paksut puut juurinensa, joita hakataan pois, ellei ne rupea hedelmätä kantamaan. Vaan siinä synnin korvessa on myös laaksot, jotka pitäis ylettämän: se on, semmoiset rapakkopaikat, joissa on suuri vaiva tienvalmistajalla korottaa ja täyttää, ettei ihmiset vajoo rapakkoon ja mutaan, kussa ei pohjaa ole.

Siinä samassa korvessa on myös koliat ja semmoiset isot pääkallot, joita pitäis silitettämän: ja profeetta on kyllä sanonut tienvalmistajalle, että kaikki, kuin on tasoittamatta pitää tasoitettaman, ja koliat silitettämän. Kuitenkin on siinä niin paljon työtä, ja niin suuri vaiva, että tienvalmistaja taitaa väsyä, ennen kuin hän on kaikki vuoret ammuttanut, ja kaikki laaksot korottanut, ja kaikki koliat silittänyt, ja kaikki kuin on tasoittamatta, tasoittanut. Sillä ihmisen sydän on niin kolo paikka, ettei kukaan usko, minkäkaltainen se on, muu kuin se, joka sen näkee.

Mutta ei hattarat, eikä myös pissihaukat pidä sitä kolona, ja mettän perkeleet pitävät sen kauniina ja hauskana. Ei ne moiti ollenkaan, että se on paha, kolo ja hirviä, vaan ne tulevat nauramaan, koska huutajan ääni rupeaa huutamaan. Se on heidän mielestänsä yksi outo ääni, joka ei ole ennen kuulunut. Pissihaukat tulevat kurkistelemaan ja hattarat tulevat nauramaan, ja mettän perkeleet tulevat irvistelemään, koska huutajan ääni kuuluu. Eikä semmoiset mettän elävät arat

ole siksi, kuin he ovat mettässä kasvaneet. Mutta jänis on hyvin arka, ja se pakenee kauas, koska huutajan ääni rupeaa kuulumaan. Mutta karhu suuttuu ja ärjyy, koska hän ei saa omantunnon rauhaa.

Koska siis tienvalmistaja alkaa tietä valmistamaan Kunnian Herralle, kohtaa hän semmoisia pahtoja, joita ei saa ammuttamisella rikki, ja isoja lumikinoksia, joissa ei eroitu muu kuin hukan jäljet. Kuinkas hänen pitää teke­män vuorten kanssa, joita pitäis alettaman, ja laaksoin kanssa, joita pitää koroitettaman, ja koliain kanssa, joita pitää silitettämän? Vuoret ei alene muuta kuin ammuttamisella, ja laaksot ei tule korotetuksi muuta kuin täyttämisellä. Mutta hänen täytyy kuitenkin, vuovata totuuden rautakangella kangota ylös loukkauskivet, ja vakuuden rautalapiolla täytyy hänen kaivaa kravia molemmin puolin, erinomattain laaksoissa, ja monenvuotista jäätä sydämen ympäri täytyy hänen sulattaa sillä tulella, jonka Jeesus tuli sytyttämään maan päälle.

Tässä on työtä tienvalmistajalla, ja siinä on hänelle vaivaa, ennen kuin hän saapi koliat siliäksi. Sillä vaikka profeetat olivat ennen häntä paljon työtä tehneet ihmisten sydämmitten päälle, ja olit nekin freistanneet valmistaa Herralle tietä, mutta maailman tuisku ja rajuilma oli ottanut tien pois. Rietas oli vierittänyt sen tien päälle isoja loukkauskiviä, niin että tuskin tuntui, että siellä oli vanhasta ollut tietä. Sammaleet olit niin kasvaneet tien päälle, ettei se entinen tie paljon tuntunut, koska Herra lähetti enkelinsä valmistamaan tietä Vapahtajalle.

Toinen tutkistelemus: **Kuinka monta kyynärätä päivässä te luulette tienvalmistajan saavan valmiiksi semmoisessa paikassa, kussa vuoret toiselta ja laaksot ja koliat toiselta puolelta vastaavat:** Ei taida tulla monta kyynärätä päivässä valmiiksi. Me tiedämme, että tienvalmistaja on parastansa freistanut ja parhaan ymmärryksensä jälkeen vuovannut. Mutta semmoisessa paikassa, kussa

vuoret pitää ammutettaman, ja laaksot kivillä ja mullalla täytettämän, ei taida monta kyynärätä päivässä tulla valmiiksi. Ja olis se vielä joku toivet hänellä, että Kunnian Herra pääsis joskus kulkemaan, jos maailman tuisku ja rajuilma ei ottais tien pois sitä myöten kuin se aukenee. Kuitenkin on Kunnian Herra, Kristus, päässyt kulkemaan muutamain sydämiin, sitte kuin tie aukeni.

Niin kuin te olette Vapahtajan omasta suusta kuulleet, että Johannes Kastajan päivistä niin tähän asti on väkivaltaa tehty taivaan valtakunnan päälle, ja väkevät sen repivät tykönsä. Se on: Väkevät henget, joita ei estä tuli eikä vesi rientämästä sinne. Mutta muutamamat ovat hitaat kulkemaan, vaikka tie on valmistettu, ja Kunnian Kuningas on jo kulke-massa, ja kuka tiesi sivuti menemässä, yhtä hyvin ovat muutamamat hitaat seuraamaan.

Tienvalmistaja on tosin valmistanut tietä Herralle, vaikka ei tule monta kyynärää päivässä valmistetuksi vuorten tähden, joita pitää alennettaman, ja laaksoin tähden, joita pitää korotettaman, niin kuin profeetta Esaias on saarnannut tämän päivän epistollassa. Kaikki vuoret pitää alennettaman, se on, korkeat herrat pitää kristillisyyden kautta alhaiseksi tuleman, ja kaikki laaksot pitää korotettaman, se on, alhainen sääty pitää kristillisyyden kautta korotettaman. Mutta me olemme nähneet, että vuoret ei tahdo alentaa itsensä; vaan he tahtovat aina maailman kunnian tähden korkiana olla heidän mielesänsä.

Kapernaumin kaupunki oli rakettu vuoren päälle, mutta sen asuvaset ei tahtoneet alentaa itsensä Jumalan väkevän käden alle. Sen tähden sanoi Vapahtaja: Sinä Kapernaum, sinä olet korotettu taivaaseen asti kunniasa ja rikkaudessa, mutta sinun pitää helvettiin asti sysättämän. Ja laaksot ei tahdo kristillisyyden kautta korotetuksi tulla, vaan ylpeyden jairstaisuuden kautta. Ja jos vuoret ovat kovat ja kankiat alenemaan, niin ovat laaksot myös vaivalloiset saada

korotetuksi, sillä niissä on niin paljon lokaa ja rapakkoa, joka on vuorilta ynnä veden ja roskan kanssa vuotanut. Ja muutamissa laaksoissa on semmoinen muta, jossa ei pohjaa ole; niin kuin Daavid valittaa: Minä olen vannonut mutaan, jossa ei pohjaa ole.

Siinä on tienvalmistajalle työtä kyllä, kuinka hän saattais niin laittaa, että laaksopaikat tulisit korotetuksi, ja koliat silitetyksi. Ja mitkä ne koliat ovat? Eiköpä ne ole semmoiset isot kalliot, joita rietas on vuorelta vierittänyt laaksoihin, ettei Kunnian Herra pääsis kulke-maan? Tässä on koliat, tässä on kalliot, tässä on kivipahdat juuri kirkon takana, ja ne kel-paisit kyllä tien perustukseksi laaksoissa, jos niitä sais pienemmäksi. Mutta ne ovat niin kovat, ne paatumuksen koliat, ettei niihin pysty ei tuli eikä rauta.

Katsokaat nyt, te matkustavaiset iankaikkisuuteen kulkevaiset, minkäkaltaisia esteitä rietas on pannut tienvalmistajalle, koska hänen pitää Herralle valmistaman tietä. Ei tule monta kyynärää päivässä valmistetuksi, sillä ihmisen sydän on niin kolo paikka, ettei sitä usko muu kuin se, joka sen nähnyt on. Se on vierikko, pounikko, törmäinen, siinä on ylpeyden vuoret ja paatumuksen koliat, siinä on lika, loka ja rapakko laaksopaikoissa, ja semmoinen muta, jossa ei pohjaa ole.

Ei ole ihmet, jos tienvalmistajan työ käypi hitaasti, ja tuskin hän saapi muutaman kyynärän päivässä valmiiksi. Profeetta Esaias on kirjoittanut, että kaikki vuoret pitää alennettaman, ja kaikki laaksot pitää korotettaman, ja mitä on tasoittamatta, pitää tasoitettaman. Mutta meidän täytyy valittaa, että vuoret ei tahdo alennetuksi tulla, ja laaksot ei tahdo korotetuksi tulla, ja mitä on tasoittamatta, ei tahdo tasoitetuksi tulla. Sillä maailman ruhtinas ei tahdo mitään tasoittaa. Mutta hän tahtoo vuoret korottaa ja laaksot alentaa, ja viimein kaikki pohjattomuuteen kaataa. Mutta Jumalan tahto on, että vuoret pitää alennettaman ja laaksot pitää

korotettaman, ja koliat silitettämän, että Kunnian Herra pääsis kulkemaan.

Nyt on tienvalmistaja tehnyt työtä tämän tien päälle monta ajastaikaa, ja ei ole vielä tie tullut niin valmiiksi, että Kunnian Herra pääsis joka paikassa vapaasti kulkemaan. Maailman tuisku ja rajuilma ottaa vielä pois tien sitä myöten kuin se aukenee. Kuitenkin on Herra kulkenut ylhäältä alaspäin ja idästä länteen, että sokiat raukat ovat kuulleet kansan humisevan. Ja se sokia raukka, joka istui tien vieressä ja kerjäis, on myös saanut kuulla, että Jeesus Nasareenus tästä sivuti meni. Ja kuka tiesi Hän meni sivuti, ja moni sokia raukka ei ole vielä huutanut, vaikka Jeesus Nasareenus on sivuti mennyt. Me olemme niin kiittämättömät, ja sen tähden menee Jeesus sivuti meitä, ja menee kokonansa toiseen paikkaan, kussa paremmin otetaan Häntä vastaan.

Nyt ei ole sanomista: Emme tiedä, mistä tie menee taivaaseen. Kyllä on sen verran työtä tehty tämän tien päälle, että iankaikkisuuteen matkustavaiset pitäisi tietämän, mistä tie menee taivaaseen, saati he vaeltaisit niin kauan, kuin valkeus on. Huutakaat nyt, sokiat raukat, ennen kuin Jeesus Nasareenus menee niin kauas, ettei kuulu enää humukaan Hänen seurastansa. Kuka tiesi meidän kiittämättömyytemme tähden täytyy Hänen mennä sivuti meitä ja mennä niin kauas, ettei sokian raukan ääni kuulu enää, vaikka kuinka kovin huutais. Silloin olet sinä sanova: Ei ne minulle kelpaa.

Net harvat sielut, jotka seuraavat Jeesusta, sitte kuin Johanneksen vaivalloisen työn kautta aukeni tie Jeesukselle, että Hän pääsi kulkemaan, net harvat Jeesuksen

opetuslapset, jotka ennen ovat olleet Johanneksen opetuslapset, ja ovat sitte alkaneet seuraamaan Jeesusta, sitte kuin Johannes näyttää sormellansa Jumalan Karitsan, joka pois ottaa maailman synnit; ne samat opetuslapset pitäisit nyt seuraaman sitä suurta Kunnian Herraa, jolle tie on valmistettu Johanneksen huutamisen kautta; ne pitäisit seuraaman niin liki Kunnian Herraa, ettei he kadottais Häntä silmistänsä. Sillä maailman tuisku, lumisade ja rajuilma saattaa pian ottaa pois tien, jonka Johannes on valmistanut. Ja silloin ei ole tietoa mihinkä ne eksyvät, jotka jälkeen jäävät.

Seuratkaat Jeesuksen verisiä askeleita turmeluksen kaupungista Golgathan mäelle. Seuratkaat Häntä, te iankaikkisuuteen matkustavaiset, ettette jäisi Hänestä pois, ja joutuisitte huutamaan siinä paikassa, kussa ei yksikään vastaa. Meidän toivomme on, että ne harvat Jeesuksen opetuslapset, jotka ovat ylönantaneet kaikki ja seuranneet Häntä, pitää istuman istuimilla ja tuomitseman kaksitoistakymmentä Israelin sukukuntaa; ja silloin pitää heidän myös mainitseman sitä tienvalmistajaa, joka on valmistanut tietä Jeesukselle. Ja heidän pitää viimein kostuman Siionin vuorelle, ja siellä saavat he veisata uutta virttä Moosekselle ja Karitsalle, ja Siionin Kuninkaalle huutaa niin kuin lapset siinä Uudessa Jerusalemissa: Hoosianna Daavidin Pojalle. Autuas on se, joka tulee Herran nimeen. Hoosianna korkeudessa. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki. / Jäljennöstä on käytetty tukena alkuperäisessä käsikirjoituksessa olevissa himeissä kohdissa.

Yksi paikka Johanneksen saarnoista on kirjoitettu Luukkaan evan-
geliumissa, jossa sanat kuuluvat näin: ”Minä kastan teitä vedellä; vaan mi-
nua väkevämpi tulee, jonka kengän nauhoja en minä ole kelvollinen pääs-
tämään; hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella. Jonka viskin on Hänen kä-
dessänsä, ja Hän perkaa riihensä, ja kokoo nisunsa aittaansa, mutta ruumenet
polttaa Hän sammumattomalla tulella.”

Me kuulemme näistä sanoista, että Johan-
nes Kastaja oli kova mies haukkumaan,
vaikka se tapahtui enimmäiten vertausten
kautta. Ei ole siis ihme, että sen aikaiset si-
veät ihmiset suutuit senkaltaiselle koiralle,
joka haukkui niin vihaisesti, että kaikki siveät
huorat anoit hänen päätänsä vadin päälle, ja
ei saaneet omantunnon rauhaa, ennen kuin
Johanneksen pää hakattiin.

Johannes Kastaja oli Vapahtajan edesajaja.
Hän oli Jumalalta lähetetty valmistamaan
Vapahtajalle tien ihmisten sydämiin. Mutta
tätä tietä valmistaisissa täytyi hänen rauta
kangella kankoa ylös ne loukkaus kivet, joita
vihollinen oli vierittänyt ihmisten sydämiin
hamasta lapsuudesta. Tien valmistaja koh-
tais ensin aivan umpista. Profeetat olit tosin
ennen häntä vaeltaneet tätä tietä, ja olit
freistanneet kankoa ylös ne loukkaus kivet,
joita vihollinen oli sen tien päälle vedättänyt.
Mutta profeettain jälki ei vuottunut enää
kansan sydämessä, koska Johannes rupeis
sitä samaa tietä valmistamaan.

Hänen täytyi totuuden rautalapiolla särkeä
ne lumikinokset, joita maailman tuisku ja ra-
juilma oli siihen koonnut. Ei siinä vuottunut
muuta, kuin hukan jäljet, koska tien valmis-
taja rupeis umpista kaalaamaan. Rietas oli
padonnut kaikki mielen keinot. Ymmärrys ja
järki oli pimitetty. He luit Raamattua nurin.
Luonnollinen siveys ja kuollut usko oli heidän
autuutensa perustus. Näitä vääriä autuuden
perustuksia täytyi edesajajan ensin purkaa
totuuden rauta kangella. Kuoleman kirves
pantiin puitten juureen. ”*Jokainen puu, joka
hyviä hedelmiä ei kannan, hakataan pois ja
heitetään tuleen.*”

Me arvaamme hyvin, että Johannes puhui
Vapahtajasta, koska hän sanoi: ”*Minua väke-
vämpi tulee, jonka kengän nauhoja en minä
ole kelvollinen päästämään.*” Tässä tunnus-
taa hän ensin mahdottomuutensa Vapahta-
jan suhteen. Sillä senaikaiset ihmiset rupeisit
uskomaan, että Johannes oli Vapahtaja.
Mutta ei Vapahtajan edesajaja tahtonut sitä
kunniaa itsellensä omistaa. Hän tunnusti
julkisesti, ettei hän ole mahdollinen Vapahtajan
kengän nauhoja päästämään. Kuinka
siis muutamat fariseukset ja armonvarka
meinaavat Vapahtajalle suuta antaa? Vertai-
sille me saatamme suuta antaa, mutta ei Va-
pahtajalle, jonka kengän nauhoja Johannes
ei tuntenut itsensä mahdolliseksi päästä-
mään.

Nyt tulee se paikka Johanneksen vertauk-
sesta, joka osoittaa, mikä voima sillä mie-
hellä oli, joka tuli Johanneksen jälkeen. ”*Hän
kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella.*” Tä-
hän paikkaan sopii nyt se sana, joka jälkeen
tuli Vapahtajan suusta: ”*Minä tulin valkeaa
sytyttämään maan päälle, ja mitä minä
enemmin toivottaisin, kuin että se olis jo pa-
lamassa.*” Mutta ei se ole helvetin valkea,
jonka Vapahtaja tuli sytyttämään, vaan se on
hengellinen valkea, joka tuntuu joskus he-
ränneitten sydämissä.

Koska opetuslapset sanoit: ”*Eikö meidän sy-
dämemme palanut meissä*”, silloin oli jo hen-
gellinen valkea syttynyt. Mutta ei ne raukat
silloin vielä ymmärtäneet, mitä se merkitsi,
että sydän oli palava. Helluntaina myös
nävyit viileskellyt kielet niin kuin tuliset, istu-
van kunkin heidän päällensä. Tätä tarkoittaa
myös Johannes, koska hän sanoi, että Va-
pahtaja kastaa heitä Pyhällä Hengellä ja

tulella. Mutta tämä Vapahtajan tuli, koska maailma sen näkee, katsotaan maailman joukolta, että se on riettaan hengen tuohusvalkea. Laveammalta sanoo Johannes: *”Hänen viskimensä on Hänen kädessänsä, ja Hän perkaa riihensä, ja kokoo nisunsa aittaansa, mutta ruumenet polttaa Hän sammumattomalla tulella.”*

Tämä on yksi sydäntä liikuttavainen vertaus. Me kuulemme tästä Johanneksen vertauksesta, ettei Vapahtaja ole niin armollinen kuin armonvargaat luulevat Hänen olevan. Armonvargaat luulevat, että Vapahtaja on armollinen kaikille, jotka Hänen päällensä luottavat. Mutta yksi turha luottaminen se taitaa olla, jos he luulevat, että Vapahtaja ei tee yhtään eroitusta katuvaisten ja katumattomien välillä. Suruttomat luulevat, että nitut ovat siveät ihmiset, jotka ei yhtään parannusta tarvitse. Ja armonvargaat luulevat, että Vapahtaja on kärsinyt ja maksanut kaikki heidän edestänsä, ettei heidän tarvitse muuta kuin uskoa, että he tulevat autuaaksi, vaikka kuinka vastoin Jumalan sanaa he eläisit.

Mutta mitkäs ovat siis ne ruumenet, joita Hän polttaa sammumattomalla tulella? Ne taitavat olla siveät huorat ja rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit, jotka maailmassa pidetään parhaana miehenä. Vai ovatkos ruumenet semmoiset villihenget, jotka haukkuvat kunniallisia ihmisiä? Semmoinen villihenki ja väärä profeetta oli myös Kastaja, joka niin hirmuisesti haukkui parhaat miehet seurakunnassa, että heidän täytyi sanoa hänestä: *”Sillä miehellä on perkele.”* Vissimmästi oli Johannes Kastaja hengellisessä ylpeydessä, koska hän tuomitsi seurakunnan parhaat miehet helvettiin, ja itsensä piti hyvänä. Jompikumpi näistä verrataan tässä paikassa ruumeneksi. Maailman siveät huorat ja raittiit juomarit, eli nämät väärät profeetat, jotka ei anna kunniallisille ihmisille oman tinnon rauhaa.

Mutta nyt sanovat tämän maailman siveät ihmiset: *”Eihän nyt ole se aika kuin silloin, koska Johannes saarnais. Paljon nyt on muuttunut maailma entisestä. Eihän nyt ole yksikään niin hullu, että hän luulee siveyden eli lain töitten kautta tulevansa autuaaksi, niin kuin juutalaiset luulit. Kristinoppi on nyt meille selitetty, ja ihmiset ovat opetetut Jumalan sanassa, ettei tarvitse kukaan olla tietämättömyydessä, kuinka hänen pitää elämän, että hän tulis autuaaksi. Me olemme kristillisistä vanhemmista syntyneet, ja lapsena jo kasteen kautta ylös otetut Jumalan armoliittoon. Me olemme kristin opissa ylös kasvatetut, ja kristillisyyden tapoja harjoittaneet. Mitä meitä enää haukutaan pakanoiksi? Vaikka Johannes sen aikaisille ihmisille kovan lain saarnais, ja vielä tuomitsi, eihän semmoinen tuomio sovi meille, jotka olem me ylös valaistut ja vanhat kristityt. Ne olitki pakanat, joille Johannes saarnais; mutta emme me ole pakanat.”*

Niin saarnaa vanha Aatami, koska hän on saanut ylösvalaistuksen helvetistä luonnollisen järjen kautta, joka osoittaa luonnolliselle ihmiselle, mistä tie menee taivaaseen. Luonnollinen järki saapi ylösvalaistuksen mak-sasta, jossa omanvanhurskauden rietas asuu, ja pernasta, jossa maailman kunnia makaa, niin myös peräsuolesta, jossa ahneuden rietas on kotonsa rakentanut; ja viimein sapesta, josta hengellinen viha tippuu. Kaikki nämät riettaan enkelit, jotka makaavat luonnollisen ihmisen lihassa, antavat luonnolliselle järjelle sen ylösvalaistuksen, että tämä kristillisuus, joka nyt on ilmestynyt, ei mahda olla muu kuin riettaan petos. Omavanhurskaus sanoo: *”Et suinkaan sillä tule autuaaksi, että sinä vaikeroitset tuskassa ja omantunnon vaivassa, niin kuin nämät villihenget tekevät. Mutta elä siveästi ja lue vireästi.”*

Maailman kunnia sanoo: Ei sinun tarvitse maailmalle huutaa, vaan tunnusta Jumalan edessä syntiästä, jos olisit jossakussa paikassa väärin tehnyt. Ahneus sanoo: Ei sinun tarvitse kaikkia joutavia ruveta maksamaan

ja sovittamaan. Koska sinä olet sovitettu Jumalan kanssa, niin on myös lähimmäinen sovitettu. Hengellinen viha antaa järjelle sen ylösvalaistuksen, että nämät heränneet ovat hengellisessä ylpeydessä, koska he tuomitsevat kunniallisia ihmisiä. On se vielä yksi riettaan enkeli, joka antaa järjelle sen vakuutuksen, että yksi viina ryyppy ei tee mitään.

Koska nyt luonnollinen järki saapi sen kaltaisen ylösvalaistuksen lihasta, tekee hän sen päätöksen, että Jumala ei ole luonut ihmisiä sitä varten, että Hän kadottais heitä helvettissä. Onpa Vapahtaja itse sanonut, ettei Jumala ole lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma piti Hänen kauttansa vapahdettaman. Ja apostoli Johannes todistaa: *”Jos me teemme syntiä, niin on Jumala hurskas, että Hän antaa synnit anteeksi.”* Josta muutampi maailman viisas on päättänyt, että Jumala olis väärä, jos Hän ei antais synnit anteeksi.

”Mitä siis pelkää helvettä”, sanoo maailman viisas, *”ei se ole muu kuin yksi vanha juttu, jota papit tivunnin tähden ovat kaivaneet ylös yksinkertaisten peljätykseksi. Jos Johannes Kastaja on siihen aikaan kovin saarnannut juutalaisille, niin ne ovat sen ansainneet, ne olitki pakanat, jotka ristiinnaulitsit Vapahtajan. Emme me ole enää niin hullut, että me rupeamme semmoisia vanhoja juttuja ja papin valheita uskomaan.”*

Ka! Semmoisia saarnaa luonnollinen järki. Ja vanha Aatami tykkää hyvin semmoisesta opista. Semmoinen oppi ja semmoinen viisus ottaa pois kaiken pelvon ja kaiken murheen sielun autuudesta. Se tekee ihmisen oikein rohkeaksi pilkkaamaan Jumalata, ja polkemaan kristityitä. Mikäs nyt on hätänä vanhalla Aatamilla, koska Jumala on niin armollinen, että Hän ottaa kaikki keiturit ja pukit, kaikki koirat ja siat taivaan valtakuntaan. Ilman murhetta, ilman vaivatta, ilman katumusta, ilman parannuksetta, pääsevät nyt siiveät huorat, rehelliset varkaat, raittiit

juomarit ja kunnialliset viinaporvarit taivaan valtakuntaan.

Mutta mitkäs ovat sitte ne ruumenet, joita Hän polttaa sammumattomalla tulella? Mitkäs ovat ne hedelmättömät puut, joitten juureen kirves on pantu? Mitkäs ovat kyykäärmeen sikiät, joita Johannes mainitsee? Ne taitavat olla luonnolliset käärmeet, joille Johannes niin kovin saarnais. — Vaikka nyt Johannesen kovat soimaukset ei olis juuri välttämättömästi tarpeelliset niille heränneille ja armoitetuille sieluille, jotka tämän koiran haukkumisen kautta ovat tulleet oikeaan synnin tuntoon, ja sovitetuksi Taivaallisen Vanhemman kanssa. Kuitenkin koska täällä on vielä paljon pakanoita ja paljon armonvarkaita, jotka tarvitsevat kuulla Johannesen elämäkertaa, ja heränneet myös tarvitsevat muistaa, että he ovat pakanat olleet, sen vuoksi täytyy meidän vanhan tavallisuuden jälkeen katsella, kuinka tämä Vapahtajan edesajaja lain saarnaamisen kautta valmistaa Vapahtajalle tien ihmisten sydämiin. Antais Herra hänelle voimaa ja väkevyyttä kankomaan isot kivet totuuden rautakanggella ja hakkaamaan kuivettuneita puita sillä kirveellä, joka puitten juureen pantu on; karsimaan kuivat oksat tuoreesta puusta hengen miekalla; kiskomaan ylös juurinensa vanhat ja lahonneet puut, ja koliat silittämään, että kunnian herra pääsis kulkemaan ylhäältä alaspäin, ja niin laveammalta sydämestä ymmärrykseen, ymmärryksestä omaantuntoon, omastatunnosta tahtoon, tahdosta oikeaan elämään. Kuule armollinen Kuningas niitten huokaus, jotka raskaassa työssä ovat tiellä, ja anna heidän työnsä menestyä, koska he pyrkivät iankaikkisuuteen, Jeesuksen perään. Amen, isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 1: 57–80

57 Mutta Elisabetin synnyttämisen aika täytettiin, ja hän synnytti pojan.

58 Ja hänen kylällisensä ja lankonsa kuulivat, että Herra oli tehnyt suuren laupiuden hänen kanssansa, ja he iloitsivat hänen kanssansa.

59 Ja tapahtui kahdeksantena päivänä, että he tulivat lasta ympärileikkaamaan, ja kutsuivat hänen isänsä nimeltä Sakarias.

60 Niin vastasi hänen äitinsä ja sanoi: ei suinkaan; vaan hän pitää kutsuttaman Johannes.

61 Ja he sanoivat hänelle: ei ole ketään sinun sukukunnassas, joka kutsutaan sillä nimellä.

62 Niin he viittasivat hänen isällensä, miksi hän tahtoi hänen nimittää.

63 Ja hän anoi taulua ja kirjoitti: Johannes on hänen nimensä. Ja kaikki ihmettelivät.

64 Niin kohta aukeni hänen suunsa ja hänen kielensä, ja puhui kiittäin Jumalaa.

65 Ja pelko tuli kaikkein heidän kylällistensä päälle, ja kaikissa Juudean mäkikylissä ilmoitettiin kaikki nämä sanat.

66 Ja kaikki, jotka tämän kuulivat, panivat sydämiinsä, sanoen: minkäs luulet tästä lapsesta tulevan? Sillä Herran käsi oli hänen kanssaan.

67 Ja Sakarias ja hänen isänsä täytettiin Pyhällä Hengellä ja ennusti, sanoen:

68 Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala! sillä hän on etsinyt ja lunastanut kansansa,

69 Ja on meille korottanut autuuden sarven, Davidin palveliansa huoneessa,

70 Niinkuin hän on muinen puhunut pyhäin prophetainsa suun kautta,

71 Vapahtaaksensa meitä meidän vihollisiltamme ja kaikkein kädestä, jotka meitä vihaavat:

72 Osoittaaksensa laupiuutta meidän isillemme ja muistaaksensa pyhää liittoansa,

73 Ja sitä valaa, jonka hän vannoi Abrahamille, meidän isillemme, meille antaaksensa:

74 Että me, vapahdetut vihollistemme kädestä, häntä pelkäämättä palvelesimme,

75 Pyhydessä ja hurskaudessa hänen edesssänsä kaikkena meidän elinaikamme.

76 Ja sinä poikainen pitää kutsuttaman Ylimmäisen prophetaksi; sillä sinun pitää käymän Herran kasvoin edessä, valmistamaan hänen teitensä,

77 Ja antaman autuuden tunnon hänen kansallensa, heidän synteinsä anteeksi saamiseksi,

78 Meidän Jumalan sydämellisen laupiuden kautta, jolla meitä on etsinyt koitto ylhäältä,

79 Valaisemaan niille, jotka pimeissä ja kuolon varjoissa istuvat, ja ojentamaan meidän jalkamme rauhan tielle.

80 Mutta lapsi kasvoi ja vahvistui hengessä, ja oli korvessa siihen päivään asti, jona hänen piti Israelin kansan eteen tuleman.

Me kuulimme evankeliumista Sakariaan, Johanneksen isän, ennustavan, että hänen poikansa piti valmistaman Herran tietä ja antaman kansalle autuuden tunnon, ja valaiseman niille, jotka pimeissä ja kuolon varjossa istuvat.

Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, kuinka Johannes Kastaja valmistaa Herralle Jeesukselle tien ihmisten sydämeen.

Antakoon se suuri Luoja Hänen työnsä menestyä. Antakoon se Suuri Ristinkantaja hänen vaivansa helpottaa köyhäin matkamiesten kulkemisen, ja antakoon Pyhä Henki oikean ylösvalaistuksen, kuinka hänen pitää tätä tietä valmistaman, että kunnian Herra pääsis kulkemaan!

Se on ensinnä suurin konsti, kuinka hänen pitää löytämän tietä ihmisen sydämeen. Moni on sitä tietä hakenut, eikä ole löytänyt. Profeetat ovat tosin ennen häntä etsineet tätä tietä, ja ovat myös osittain sen löytäneet. Mutta net on niin harvat, jotka hait tietä ihmisen sydämeen, että netki, jotka sen löysit,

ei ole saattaneet niin valmistaa sen, että se olis pysynyt enemmän aikaa. Sillä sitä myöten kuin profeetat sen kiskoit auki, sitä myöten synnin tuisku sen pani kiinni. Mutta siitä saakka kuin Mooses kävi Siinain vuorella, ovat kaikki profeetat Jumalan käskyn jälkeen käyneet ja mitanneet tietä Siinain vuoresta Golgataan.

Kuitenki oli tämä profeettain edellä mitattu tie niin tuiskunut kiinni, että Johanneksen täytyi sen kohta uudesta kiskoa auki. Paavali todistaa, että Mooseksen peite oli aina riippumassa juutalaisten sydämen edessä, koska Vanhaa Testamenttia luettiin; ettei ylimmäiset papit kyllä löytäneet sitä paikkaa, kusta tie menee ihmisen sydämeen. Eikä tosin ylimmäiset papit sitä niin suuresti huolineet hakea, sillä ne ajattelit: Saati me löydämme tien ihmisten muistoon ja ymmärrykseen, niin me olemme kyllä tietä valmistaneet Herralle. Vielä nytkin tuumaavat ylimmäiset papit, että ihmisen sydämeen menee tie järjen kautta.

Jotka itse ei ole nähneet Siinain vuorta, eikä ole nähneet niitä leimauksia, jotka Siinain vuorelta ulos käyvät, eivät ole kuulleet ukon pauhaavan hirmuisella vihan äänellä Siinain vuorella, sanovat: *"Ei suinkaan tie mene sen kautta."* Miksis Mooses suuttui niin kovin Jumalan puolesta, koska hän tuli alas Siinain vuorelta, että hän särki ne lakitaulut, jotka hänen kädessänsä olit? Nyt sanovat ylimmäiset papit: *"Pitääkös meidän ottaman ne kivi-kappaleet, joita Mooses sinne jätti, ja ruveta niillä leikkaamaan ihmisten sydämet? Emme tee sitä ollenkaan; he palttuisit varsin kirkosta, niin kuin Israelin lapset pakenit pelvon ja vapistuksen tähden kauas Siinain vuorelta?"*

Niin tuumaavat ylimmäiset papit, että kaikki väki pakenis kirkosta, jos he rupeaisit niin kovin pauhaamaan lain kirousta, kuin Jumala pauhais Siinain vuorella. Mutta älä huoli! Se keveämielinen ja maailmallinen kansa, joka ei kärsi kuulla lain kirousta Siinain vuorella,

ei tule kuitenkaan ilman Jumalata aikaan. He sanovat ylimmäiselle papille: *"Tee meille jumalita, jotka meitä vievät Kaanaan maalle."* Ja tämä ylimmäinen pappi oli valmis kansan mieltä noudattamaan. Hän käski kaikki koreat tyttäret kiskoa pois korvarenkaat ja kultasormukset; ei sitä varten, että ne annettaisiin kouluun eli vaivaisille, vaan sitä varten, että siitä kullasta tehtäisiin heille jumala. Ja sitä kultajumalata palvelevat vissimmästi ne, joilla on kultasydän rinnassa ja kultaviljat kaulassa; sillä ei ole vielä kaikki koreat vaimot ja tyttäret raskineet niitä antaa Aaronnille.

Mutta mitä hyvää eli minkä kaltaista kiitosta sai Aaroni sen edestä, että hän noudatti sokean kansan mieltä ja teki heidän anomuksensa jälkeen? Ei ollut niin pitkä aika ennen kuin sama kansa tahtoi hänet kivillä surmata. Semmoisen kiitoksen saapi viimein se pappi, joka näkee kansan hulluutta ja sokeutta, eikä ilmoita heille sitä onnettomuutta, joka viimein seuraa siitä epäjumalan palveluksesta. Hän ajattelee ilmanki, niin kuin yksi paavilainen piispa, joka näki, kuinka kansa oli tullut petetyksi sen väärän paavin uskon kautta, niin hän sanoi itsellensä: *"Koska tämä kansa tahtoo petetyksi tulla, niin olkoon petetty."* Eipä Mooses niin puhunut. Koska hän tuli alas Siinain vuorelta ja näki sitä Israelin kansan hulluutta ja sokeutta, niin hän suuttui hirmuisesti Jumalan puolesta, ja siinä kiivauudessa hän särki ne kiviset taulut, joitten päälle Jumala oli kirjoittanut kymmenen käskyä, ja käski Aaronin polttaa kultajumalan tuhkaksi, ja panna tuhan veteen, että Israelin lapset saisit juoda kultajumalansa tuhkavedessä.

Se kulta, jonka he huoruuden tähden olit ottaneet pakanoilta lainaksi ja panneet vaimoväen päälle koreudeksi, piti viimein karvasteleman heidän suolissansa, kussa ahneuden rietas asuu. Niin se tapahtuu vielä nytkin, että se kulta, jonka koreat tyttäret ostavat nuoruuden hulluudessa, karvastelee viimein heidän suolissansa. Koska he huoruuden

tähden tulevat köyhäksi, ja suolet rupeavat hoikkumaan, saavat he vanhana syödä tuhkapuuroa sen edestä, että he nuorena ovat kantaneet kultasydäntä povessans.

Tämä kultasydän, joka on tehty keltaisesta kivistä, pitää otettaman pois heidän rinnoistansa, sillä se on kuollut ja tunnotoin. Kivisydän pitää otettaman pois, sanoo Herra, ja minä annan heille uuden sydämen ja uuden hengen, sanoo Herra. Minä annan heille yhden sydämen lihasta, joka ei ole niin tunnotoin kuin se entinen kivisydän. Mutta lihasydän pitää vielä ympärileikattaman. Ja niin kuin Sipoora, Mooseksen vaimo, otti terävän kiven, jolla hän ympärileikkais poikansa, niin on myös Johannes ottanut ne terävät kivi-kappaleet lain tauluista, joita Mooses kiivau-dessansa särki Siinain vuoren juuressa, ja niillä terävillä kivillä on Johannes ympärileikannut lihasydämet, koska hän ensinnä oli löytänyt tien ihmisten sydämeen.

Hän otti vielä semmoiset sydäntä liikuttavaiset vertaukset kivistä ja puista, kirveestä ja miekasta, nisuista ja ruumenista, käärmeistä ja tulesta, että Jumalan ankara vanhurskaus, joka ennen oli kirjoitettu kivisiin tauluihin, koska ihmisillä oli kivisydän, tuli näitten vertausten kautta kirjoitetuksi sydämen tauluihin lihasta, niin kuin Paavali todistaa. Mutta se on arvattava, että sydän tuli kipeäksi, koska Jumalan laki kirjoitettiin sydämiin lihasta.

Ennen, koska ihmisillä oli kultasydän povessa, oli tämä kivisydän tunnotoin. Ei siihen pystynyt mikään, vaikka kuinka terävällä kivellä olis siihen piirretty lain puukstaavia, ei tunnotoin sydän tuntenut mitään. Ja mitäs kivisydän tuntee? Mutta Johannes meni Siinain vuorelle ja löysi siellä ne terävät kivet, joita Mooses kiivau-dessansa oli viskannut, ja rupeis niillä piirtelemään ihmisten lihasydämet; rupeis niillä ympäri leikkaamaan lihasydämen esinahkaa. Siitä tuli muutamille kipeä ja murheellinen sydän. He rupeisit tuntemaan syntiänsä. Ja niille, joilla oli yksi

särjetty sydän, osoitti Johannes sormellansa Vapahtajaa, sanoen *”Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit.”*

Tämä oli Johanneksen tarkoitus, että sydän piti ympärileikkauksen kautta tuleman kipeäksi, murheelliseksi ja särjetyksi; että heidän piti tuleman syntiseksi, ja senkaltaisena menemän Jumalan Karitsan tykö, joka pois ottaa maailman synnit Mutta siitä tulee ylimmäisille papeille ja maailman herroille paha mieli, että publikaanit ja syntiset juoksevat Vapahtajan tykö. Johannesta jo pidettiin hulluna, ja sanottiin, että sillä miehellä on perkele, koska hän ei syönyt eli pitänyt kalaaseja niin kuin muut herrat, eikä juonut paloviinaa ja punssia, niin kuin muut herrat, mutta haukkui vain ja soimais kunniallisia ihmisiä huoriksi ja kyykäärmeen sikiäksi. Olikos se ihmisen, joka sillä lailla pilais maakuntaa, että ihmiset rupeisit houraamaan ja Vapahtajan tykö juoksemaan?

Ylimmäiset papit ei saata pirun paskaakaan korjata omasta sydäimestä, jopa sitte muitten sydämistä. Mistäs ylimmäiset papit ja maailman herrat tietävät, mikä toisen ihmisen sydämessä asuu, jotka ei vielä tunne omaa sydäntänsä. Koska niillä on sydän paisunut hengellisestä vihasta ja luonnollisesta ylpeydestä, silloin sanovat he, että Johanneksella on perkele, sillä tämä totuuden tunnustaja rupeis totuuden rautalapiolla muokkaamaan ja krapaamaan pirun paskaa, joka oli kuivettunut ihmisten sydämiin. Silloin rupeisit käärmeen siemenet puikimaan sydämen juuressa. Erinomattain olit siveät huorat vihaiset Johannekselle. Ei ne siveät huorat saaneet tunnon rauhaa, ennen kuin Johanneksen kaula leikattiin poikki, ja he sait hänen päänsä vadin päälle.

Mutta ei siinä kyllä ole, että Johannes löytää ihmisten sydämet, joita maailman herrat ei ole löytäneet; sillä ei ole ylimmäiset papit studeranneet ja fundeeranneet sen päälle, kuinka he löytäisit ihmisten sydäntä, vaan he ovat enemmän studeeranneet sen päälle,

kuinka huonoissa vaatteissa hän on, kuinka se viettelee kansaa ja kuinka he jotakin lailista syytä saisit hänen päällensä. Mutta että nyt Johannes Kastaja löytää ihmisten sydämet, ja tulevat myös ihmiset monelta kantiilta kysymään neuvoa, mitä heidän pitää tekemän; niin kuin kirjoitettu on Luukkaan kolmannessa luvussa, ei ole tietoa, seuraavatkone kaikki hänen opetuksiansa, vai menevätkö he taas maailmaan, koska hän ei lupaa fariseuksille ja ulkokullatuille armoa ilman totista katumusta ja parannusta.

Muutamat kuitenkin kysyvät häneltä: *”Kukas olet?”* Eli mikä sinä olet, koska sinä niin kovessa huudat ja haukut kunniallisia ihmisiä? Oletkos Kristus? Vai oletkos sinä Vapahtaja, koska sinä niin hävittömästi haukut ja tuomitset ihmisiä? Sama kysymys tuotiin myös Vapahtajalle. Koska Hän rupeis soimaamaan maailman herroja ahneuden ja ulkokullaisuuden tähden, niin he sanoit: Miksikä sinä itseäs teet? Oletkopa sinä Jumalan Poika? Ja jos vielä Jumala Isä taivaasta olis tullut pahoja ihmisiä manaamaan, kyllä olisit maailman herrat kysyneet: Kukas olet? Oletkopa sinä Jumala, joka tuomitset siveitä ja kunniallisia ihmisiä helvettiin?

Ehkä, sanon minä, Johannes Kastaja löysi ihmisten sydäntä ja saattoi sen tähden valmistaa tien Herralle Jeesukselle, kyllä oli vielä paljon jäänyt korjaamatta, koska Herra Jeesus itse tuli ja rupeis evankeliumin kautta puhdistamaan niitten sydämet, jotka Johanneksen lakisaarnoista olit heränneet. Eihän ihminen ole senkaltainen luontokappale, että hän yhtäkkiä pääsee irti maailmasta. Vaikka vielä omatunto olis herännyt, vaikka vielä sydän olis särjetty, ja vaikka hän olis tuntenut Pyhän Hengen armovaikutuksia, kyllä sen tähden saatanas ampuu lihasta sydäntä kohti nuoliansa, ja tahtoo muutampia sekoittaa ja väärälle tielle saattaa. Erinomattain tahtoo vihollinen niitten sieluja seuloa ja jauhoksi tehdä, jotka ensimmäisen heräyksen jälkeen ylön varhain omistavat itsellensä Jumalan armolupauksia, vaikka vanha

ihminen ei ole hengellisen murheen kautta ristiinnaulittu. Niin kuin esimerkiksi Pietari, joka piti itseänsä parhaana kristittynä ennen kuin hän tunsu sydämen petollisuutta ja saatanan kavaluutta.

On vissimmästi moni siinä samassa itsepetollisuudessa vielä, jotka pitävät itsensä parhaana kristittynä, eivätkä voi kärsiä tuomiota, vaan ainoastansa evankeliumin lupauksia tahtovat omistaa. Jos semmoisilla ennen suruttomuuden tilassa on ollut kulta-sydän, tulee heille viimein silkkisydän, jossa omavanhurskaus makaa kätkeytyä armon alla niin kuin karhu sammalten sisällä. He tulevat pyhäksi armon kautta ja synnittömäksi, ettei heillä ole enää paljon kiusauksia, ja tahtovat vielä muita vetää samaan uskoon, jossa he itse ovat, nimittäin hengelliseen suruttomuuteen. Semmoiset väärät profeetat kiitetään niiltä, jotka ovat luonnollisessa suruttomuudessa, sillä ei ne tee vanhalle Aatamille haavaa niin kuin Johannes Kastaja, joka haukkuu ja puree.

On vielä niitäkin, jotka pysäintyvät ensimmäiseen lain heräykseen ja mätänevät Pyhän Hengen verkkoon, koska kalamiehet ovat laiskat kokemaan verkkojansa. Semmoiset ovat kastetut Johannekselta lakiin, eli lakiin sidotut. He seisovat lain alla, eikä pääse edemmäksi. Ei he pääse armoon. Paavali löysi kaksitoistakymmentä senkaltaista miestä Efeson kaupungissa, jotka olit Johanneksen kasteella kastetut. Mutta hän käski heitä kastaa uudesta Kristukseen. Ei kuitenkaan ole se tarkoitus Paavalilla ollut, että ne, jotka pääsevät lain alta armon tilaan, saavat polkea lain, niin kuin armonvargaat, jotka tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi, ja tekevät syntiä armon päälle ajatellen, että puhtaille on kaikki puhtaat.

Se on tosi, että puhtaille on kaikki puhtaat, koska kysymys on siitä, minkälainen ruoka olis kristityille luvallinen syödä. Mutta ei synty kuitenkaan ole luvallinen kristityille tehdä. Mutta silmän kääntäjä tahtoo tehdä

muutampia syntiä luvalliseksi, niin kuin esimerkiksi laiskuuden syntiä. Vanha Aatami ei tahdo vaivata ruumistansa. Ja siinä tekee moni mielestensä hyvää Jumalalle ja pahaa ihmisille, koska hän makaa laiskana kotona eli kulkee kylissä ja syöpi muitten ihmisten vaivaa. Vanha Aatami tahtois varsin herraksi tulla. Ei kristitty tarvitse palvella, niin ajattelee vanha mies.

Mutta kuka se viimein joutuu palvelemaan, koska kristitty ei tahdo palvella? Taitaa rietas, jota kristityt ennen ovat palvelleet, ruveta nyt palvelemaan heitä? Miksei, jos kristityt lupaavat sielujansa hänelle, kyllä hän sitte palvelee heitä. Mutta jos he lupaavat heidän lihansa saatanalle ja sielujansa Vapahtajalle, silloin täytyy vanha Aatami tulla prässäiin, niin kuin Paavali sanoo: Antaa ruumiin saatanalle, että sielu pelastettaisiin. Se merkitsee, että hänen pitää kärsimän vaivaa ja olemassa ollessaan kurituksessa, että sielu pelastettaisiin. Sillä vanha Aatami on semmoinen herra, ettei se tahdo palvella ketään.

Juuri suruttomat ne on, jotka ei tahdo palvella kohtuullisen palkan edestä. Net on friiherrat, jotka palvelevat rietasta, mutta ei Jumalaa. Kuka tiesi, kuinka niille viimein käypi, niille friiherroille, jos he häätyisit viimein syömään olkia ja petäjää, ennen kuin he kuolevat, ja saavat kyllä kuoleman jälkeen katua hulluuttansa. Niin on käynyt entisille friiherroille, jotka ovat ylönkatsooneet huutavan ääntä korvessa. Ne on sanoneet, että Johanneksella on perkele.

Mitä ne nyt sanovat helvetissä? Taitavat nyt saarnata näin: me olemme vahingollisia teitä

seuranneet, ei meille ole vanhurskauden aurinko koittanut, me olemme ylönkatsooneet kaikkia varoituksia armon ajassa, me olemme pilkanneet totuuden saarnaajat, me olemme vihaa kantaneet niille, jotka meitä ovat vaatineet parannukseen, ja nyt me saamme katua meidän hulluuttamme iankaikkisesti.

Mutta huutavan ääni korvessa istuu nyt taivaan valtakunnassa ja huutaa: Katso! Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit. Nyt hän istuu taivaan korkean katon päällä ja huutaa hoosianna Daavidin Pojalle, ja siunattu olkoon se, joka tulee Herran nimeen. Nyt hän katselee Jumalan Poikaa kasvoista niin kasvoihin, ja hänen kasvonsa paistavat niin kuin enkelin kasvot. Nyt hän saarnaa taivaalliselle hääväelle. Yljän ystävä iloitsee, koska hän näkee Yljän tulevan morsiamensa kanssa. Yljän ystävä on Johannes, joka tuli valmistamaan Herralle tien. Ja hän on niin voimallisesti huutanut korvessa, että kuuroiden korvat viimein aukenit.

Ja meidän toivomme on, että jokainen, joka huutaa parannusta korvessa, pitää iloitseman Yljän äänestä ja istuman Hänen oikealla puolellansa taivaan häissä, ja hänen pitää näkemän Jumalan Pojan taivaan pilvissä tulevan tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Ja silloin pitää hänen sisälle käymän ja huutaman kaikille Jumalan lapsille: Katso, Jumalan Karitsa! Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Ääni sanoo: saarnaa. Ja hän sanoi, mitä minun pitää saarnaaman: Kaikki liha on ruoho, ja hänen hyvytensä niin kuin kedon kukkanen. Ruoho kuivuu ja kukkanen lakastuu, sillä Herran henki puhalsi siihen. Kansa tosin on ruoho. Ruoho kuivettuu, ja kukkanen lakastuu, mutta meidän Jumalamme sana pysyy iankaikkisesti.

Mitä profeetta Jesaja päivän epistolassa puhuu ruohosta ja kukkasista, kuuluu hengellisiin niin hyvin kuin maallisiin. Ei ainoastansa ihmisen ruumis ja ulkonainen kauneus ole niin kuin ruoho, joka pian kuivettuu, vaan myös hänen hyvytensä on niin kuin kedon kukkanen, joka lakastuu.

Jos profeetta hyvyyden kanssa ymmärtää maallisen hyvyyden, niin se menee pois ja lakastuu niin kuin kukkanen. Jos profeetta ymmärtää tässä paikassa hengellisen hyvyyden, niin sen pitäisi pysymän enemmän aikaa, jos ei kesä olisi niin lyhykäinen pohjan maalla. Mutta vihollinen tahtoo viedä sekä maallisen että hengellisen hyvyyden, jos ihminen ei valvo sen hyvyyden ylitse. Vihollinen panee hänet pian haaskaamaan Jumalan armoa, jos tuhlaajapoika ei pysy Isän huoneessa, vaan menee vieraalle maalle. Mutta on uskottavaa, että ihmisen hyvyyden kanssa ymmärtään maallista hyvyyttä, niin kuin ruokaa, juomaa, terveyttä ja ruumiin voimia ja muuta sen kaltaista. Kaikki nämä vertaukset ovat itsestensä selvät, eivätkä tarvitse niin paljon selitystä, sillä jokapäiväinen koettelemus todistaa, että ihmisen hyvyys on niin kuin kedon kukkanen, joka pian katoaa.

Ja jos nyt kaikki ihmiset ajattelisivat nuoruutensa aikana, että heidän hyvytensä on niin kuin kukkanen kedolla, joka Johanneksen aikana on kauneimmassa kukoistuksessa, mutta on jo elokuussa lakastunut, niin he mahtaisivat Johanneksen aikana hakea iankaikkisuuden kukkasista, jotka eivät muuta väriänsä. Katsokaa, kuinka pieni lapsukainen ihastelee katsellessaan ensimmäisiä kevät-kukkasista. Hän tekee niistä kruunuja ja kransseja, mutta raavas ihminen paskantaa niiden kukkasten päälle, eikä pidä niistä mitään,

sillä hänen sydämensä on tarttunut maailmaan. Hän katsoo sen koreuden päälle, jonka maailman konstimestarit ovat tehneet vaatteitten päälle. Ei hän ymmärrä enää siitä koreudesta mitään, jonka Jumala on maalanut viheriöitsevän niityn päälle. Katsokaa kukkasista kedolla, kuinka ihanasti he leitsottavat. Eivät he kudo eivätkä kehrää. Kuitenkin Salomo, se suuri herra, ei ollut yhdenkään niiden vertainen kaikessa kunniasansa.

Mutta kukkanen lakastuu. Kukkasten kauneus ja koreus katoaa pian. Niin myös ihmisen kauneus ja koreus loppuu pian. Ei ole monta kymmentä ajastaikaa kulunut, ennen kuin nuoruuden kauneus ja miehuus on loppunut. Jos ei uskovaisilla olisi parempaa elämää odotettavana, kuin tämä lyhykäinen ja vaivalloinen elämä, niin olisi paras Jobin kanssa sanoa: Ihminen on luotu onnettomuuteen, niin kuin lintu lentämään. Eli niin kuin Paavali todistaa: Jos meillä ainoastaan tässä elämässä olisi toivo Kristuksen päälle, niin me olisimme viheliäisemmät kaikkia muita luontokappaleita. Sillä ei suinkaan kristityillä ole hauskaa maan päällä, joidenka pitää oleman alinomaisessa sodassa ja kilvoituksessa perkeleen, maailman ja oman lihan kanssa.

Mutta, Jumalan kiitos, kristityillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että iankaikkisuuden kukkasat kasvavat heidän hautansa päällä, jos he vireästi poimivat niitä ja istuttavat ne iankaikkisuuden ihanalle rannalle. Jos he, niin kuin pienet lapsukaiset, tekevät iankaikkisuuden kukkasista kruunuja ja seppeleitä. Maallinen kukkanen lakastuu. Ihmisen kauneus ja miehuus loppuu, mutta ne kukkasat, jotka kasvavat iankaikkisuuden ihanalla

rannalla, eivät varise eivätkä muuta väriänsä. Etsikää, etsikää, lapsukaiset, hakekaa iankaikkisuuden kukkasia. Koska te tulette kotia, saatte tehdä kruunuja niistä ja panna ylös korkean katon alle Johanneksen syntymäpäivänä.

Johanneksen kukat ja Pietarin kukat kasvavat vielä pohjan maalla. Ja orjantappuran punaiset ruusut näkyvät siellä ja täällä enon rannalla kuivassa paikassa. Orjantappurakruunu on tehnyt lukemattomat haavat Jeesuksen päähän, joista veri on vuotanut. Siitä tulevat ne punaiset ruusut, jotka orjantappuran ruusuiksi kutsutaan. Ja koska nyt Johanneksen aikana kaikki kukkaset ovat puhekeamaisillaan, vaikka kylmyys tahtoo niitä estää kasvamasta, pitäisi meidän rukoileman, että Herra antaisi armollisen aurinkonsa paistaa niitten päälle, ja antaisi kas-tetta taivaasta, että Johanneksen kukat kasvaisivat ja orjantappuran ruusut levittäisivät punaiset ruusut, ja iankaikkisuuden kukkaset, jotka eivät muutu, istutettaisiin meidän hautamme päälle, koska kaikki maalliset kukat lakastuvat. Kuule, orjantappuroilla kruunnattu Kuningas, murheellisten, katuvaisten ja alaspainettujen rukous. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 1: 57–80

57 *Mutta Elisabetin synnyttämisen aika täytettiin, ja hän synnytti pojan.*

58 *Ja hänen kylällisensä ja lankonsa kuulivat, että Herra oli tehnyt suuren laupiu-den hänen kanssansa, ja he iloitsivat hänen kanssansa.*

59 *Ja tapahtui kahdeksantena päivänä, että he tulivat lasta ympärileikkaamaan, ja kutsuivat hänen isänsä nimeltä Sakarias.*

60 *Niin vastasi hänen äitinsä ja sanoi: ei suinkaan; vaan hän pitää kutsuttaman Johannes.*

61 *Ja he sanoivat hänelle: ei ole ketään sinun sukukunnassas, joka kutsutaan sillä nimellä.*

62 *Niin he viittasivat hänen isällensä, miksi hän tahtoi hänen nimittää.*

63 *Ja hän anoi taulua ja kirjoitti: Johannes on hänen nimensä. Ja kaikki ihmettelivät.*

64 *Niin kohta aukeni hänen suunsa ja hänen kielensä, ja puhui kiittäin Jumalaa.*

65 *Ja pelko tuli kaikkein heidän kylällisensä päälle, ja kaikissa Juudean mäkikylissä ilmoitettiin kaikki nämä sanat.*

66 *Ja kaikki, jotka tämän kuulivat, panivat sydämiinsä, sanoen: minkäs luulet tästä lapsesta tulevan? Sillä Herran käsi oli hänen kanssaan.*

67 *Ja Sakarias ja hänen isänsä täytettiin Pyhällä Hengellä ja ennusti, sanoen:*

68 *Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala! sillä hän on etsinyt ja lunastanut kansansa,*

69 *Ja on meille korottanut autuuden sarven, Davidin palveliansa huoneessa,*

70 *Niinkuin hän on muinen puhunut pyhään prophetainsa suun kautta,*

71 *Vapahtaaksensa meitä meidän vihollisiltamme ja kaikkein kädestä, jotka meitä vihaavat:*

72 *Osoittaaksensa laupiota meidän isillemme ja muistaaksensa pyhää liittoansa,*

73 *Ja sitä valaa, jonka hän vannoi Abrahamille, meidän isällemme, meille antaaksensa:*

74 *Että me, vapahdetut vihollistemme kädestä, häntä pelkäämättä palvelesimme,*

75 *Pyhydessä ja hurskaudessa hänen edessänsä kaikkena meidän elinaikanimme.*

76 *Ja sinä poikainen pitää kutsuttaman Ylimmäisen prophetaksi; sillä sinun pitää käymän Herran kasvoin edessä, valmistamaan hänen teitänsä,*

77 *Ja antaman autuuden tunnon hänen kansallensa, heidän synteinsä anteeksi saamiseksi,*

78 Meidän Jumalan sydämellisen laupiuden kautta, jolla meitä on etsinyt koitto ylhäältä,

79 Valaisemaan niille, jotka pimeissä ja kuolon varjoissa istuvat, ja ojentamaan meidän jalkamme rauhan tielle.

80 Mutta lapsi kasvoi ja vahvistui hengessä, ja oli korvessa siihen päivään asti, jona hänen piti Israelin kansan eteen tuleman.

Me kuulimme meidän pyhästä evankeliumistamme, kuinka Sakaria täytettiin Pyhällä Hengellä ja ennusti, mitä varten Johannes oli syntynyt maailmaan, nimittäin valmistamaan tietä Herralle, ja antamaan autuudentunnon kansalle heidän syntiensä anteeksisaamiseksi, ja valaisemaan niille, jotka pimeässä ja kuolon varjossa istuvat.

Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä armon hetkellä perään ajatteleman ja tutkisteleman:

Ensiksi, kuinka Johannes valmistaa tietä Vapahtajalle.

Toiseksi, kuinka hän antaa autuuden tunnon syntien anteeksisaamisen kautta.

Kolmanneksi, kuinka hän on tullut valaisemaan niille, jotka pimeässä ja kuolon varjossa istuvat.

Herra antakoon voimaa ja väkevyyttä tienvalmistajalle, autuudentunnon antajalle ja kuolemanvarjon hajottajalle.

1. Kuinka Johannes valmistaa tien Vapahtajalle? Profeetat olivat ennen Vanhassa Testamentissa valmistaneet tien Vapahtajalle, mutta maailman tuisku ja rajuilma oli ottanut tämän tien pois, ettei tuntunut enää tolaa. Johanneksen syntymän aikana ei ollut monta sielua, jotka noudattivat tätä tolaa. lankaikkisuuteen matkustavaiset olivat eksyneet pois ja vaelsivat aivan väärinä teitä. Muutammat harvat sielut, esimerkiksi vanha Simeon ja Hanna profetissa, Joosef ja Maria, tunnustelivat jaloillansa tätä vanhaa tolaa,

mutta hidas oli niiden kulkeminen ja matkustaminen.

Johannes tuli nyt tätä tietä valmistamaan. Mutta raskaalla tunnolla täytyi hänen valmistaa tätä tietä, sillä rietas oli vierittänyt tien päälle isoja kiviä, kantoja, hirssiä ja juurakoita. Vuoret ja kukkulat olivat molemmin puolin tietä, joista kaikenlainen roska, lika ja loka oli vierinyt laaksoihin. Siihen vielä rapakojänkät, joissa ihminen vajoaa mutaan, kussa ei pohjaa ole. Niitten täyttämiseksi tarvitaan monta sataa kuormaa kiviä, ennen kuin ne rupeavat kantamaan.

Tässä on työtä, ja tässä on vaivaa tien valmistajalle. Tuskin hän saa kahta kyynärää päivässä valmiiksi. Johanneksen täytyi ensinnä saarnata lakia omantunnon heräykseksi. Ja ne, jotka hänen saarnansa kautta heräsivät, kastoi hän Jordanin virrassa, ja he tunnustivat syntinsä. Mutta vuoret ja kukkulat rupeivät vastaamaan.

Ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset kysyivät Johannekselta: *”Kukas olet? Oletkos Kristus?”* Maailman herrat rupesivat varsin moittimaan Johanneksen kovia saarnoja, koska hän tuomitsi heitä, ja haukkui heitä kyykäärmeen sikiöiksi. He sanoivat, että Johanneksella on perkele. Hän on hengellisessä ylpeydessä.

Mutta tietä hän kuitenkin valmisti Herralle Jeesukselle lain saarnaamisen kautta. Ja niille, jotka heräsivät laista, osoitti hän sormellansa Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit. Mutta luuletteko, että niitä oli paljon, jotka silloin heräsivät? Siinä kansanpaljoudessa olisi pitänyt olla monta tuhatta herännyttä. Mutta me kuulemme, ettei ollut enempi kuin 500, jotka saivat nähdä Vapahtajan Hänen ylösnousemisensa jälkeen. Ja ne 500 olivat ilman epäilemättä seuranneet Jeesusta Galileasta. Jos ne ovat kaikki heränneet Johanneksen lakisaarnoista, se on meille tietämätöntä. Mutta sen me arvaamme varsin kaikista asian hairoista, että ne, jotka ovat oikein heränneet,

eivät ole saattaneet mennä muualle kuin Jeesuksen tykö.

Muutamat olivat jo takaisin menneet ja heittäneet seuraamasta Jeesusta, koska hän puhui heille muutaman kovemman sanan. Ja niin se näkyy vielä nytkin tapahtuvan, että moni, joka on alkanut seuraamaan Jeesusta, kääntää Hänelle selkänsä, koska kovemmat kiusaukset kohtaavat. Eivät ne raukat jaksa luopua maailmasta. Eivät ne jaksa kilvoitella. Ei ole valvominen, ei ole itsensä kieltäminen, ei ole sota ja kilvoitus. Niille tulee pitkäksi ja vaivalloiseksi tämä matkustaminen maailman korvessa.

Niin pian kuin huoruuden perkele rupeaa liikkumaan lihassa, ylen antavat he Taivaallisen Ylkämiehensä ja tarttuvat maailmaan. Ei ole siis monta sielua, jotka kostuvat ylösastumisen vuorelle. Katsokaa perään, te harvat sielut, jotka vielä seuraatte Jeesusta ja Hänen opetuslapsiansa, kuinka te kostuisitte ensinnä ylösousemisen mäelle, kussa Jeesus on ristiinnaulittu, ja sitten taivaaseen astumisen vuorelle, kussa enkeleitten lupaus on annettu niille, jotka katsovat ylös taivaaseen.

Te Galilean miehet! Mitäs te katsotte ylös taivaaseen. Tämä Jeesus, joka on teiltä ylös otettu taivaaseen, on tuleva, niin kuin te Hänen menevän näitte. Te Galilean miehet, jotka nyt olette erotetut Jeesuksen näkyväisestä näkemisestä. Ovatkos enkelit sanoneet teille, ettei sovi teidän katsoa ylös taivaaseen? Ovatkos enkelit teille sanoneet, että teidän pitää katsoman alas maahan? Eivät ole enkelit sanoneet: Älkää katsoko ylös taivaaseen, vaan he ovat kysyneet: Mitä te katsotte ylös taivaaseen? Enkelit ovat luvanneet, että Jeesus on sieltä tuleva, niin kuin te hänen menevänkin näitte. Uskokaa, te Galilean miehet, että hän on sieltä tuleva, ja tulee pian noutamaan omiansa pois. Pyörtäkää ylösastumisen vuorelta ilolla ja riemulla Jerusalemiin, ja saarnatkaa evankeliumia,

odottaen joka päivä, joka hetki, että Jeesus tulee tuomitsemaan eläviä ja kuolleita.

2. tutkistelemus: **Johannes on tullut antamaan autuuden tunnon kansalle syntien anteeksisaamisen kautta.** Koska Johannes on valmistanut tietä ihmisen sydämeen kunian Herralle kovan lakisaarnan kautta, josta muutamat ovat heränneet synnin unesta, ja ovat alkaneet murhetta pitämään heidän sieluistansa, silloin ovat myös synnit tulleet raskaaksi tunnon päällä. Ja nämä synnit painavat heränneitä helvettiin, jos ei tule lupaus syntien anteeksisaamisesta. Ei tule heränneille autuuden tunto, jos he eivät saa syntejä anteeksi. Mutta kukas niille nyt synnit anteeksi antaa, koska ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset eivät anna heränneille syntejä anteeksi, mutta suruttomille ja armonvarkaille kyllä antavat synnit anteeksi.

Jos ihmisen Poika maan päällä vakuuttaa katuvaaisia, murheellisia ja epäileväisiä syntien anteeksisaamisesta, jos ihmisen Poika sanoo halvatuille: sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi, niin papit, kirjanoppineet ja fariseukset sanovat: Tämä pilkkaa Jumalaa. Kenen siis pitää antaman halvatuille synnit anteeksi, jos ei ihmisen Poika, joka on tullut syntisiä vapahtamaan ja autuaaksi tekemään?

Johannes ei tullut syntisiä paiskaamaan helvettiin, mutta hän on tullut antamaan kansallensa autuudentunnon syntien anteeksisaamiseksi. Niin pian kuin synnit rupeavat vaivaamaan ja tulemaan raskaaksi tunnon päälle, osoittaa Johannes sormellansa Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit. Ja ne Johanneksen opetuslapset, jotka tämän osoittamisen jälkeen rupeavat seuraamaan Jeesusta, saavat syntinsä anteeksi ja pääsevät autuudentuntoon. Mutta ne onnettomat sielut, jotka eivät seuraa Jeesusta, vaan menevät yhdeksän pitaalisen kanssa maailmaan, eivät saa syntejensä anteeksi, vaikka he vielä uskoisivat, niin kuin juutalaiset, että Jumala on heidän Isänsä.

Monta on niitä tällä ajalla, jotka uskovat, että Jumala on heidän Isänsä, vaikka he eivät ole tulleet autuuden tuntemiseen syntien anteeksisaamisen kautta. Ja moni, joka on kerran saanut syntinsä anteeksi, on jälkeen ottanut synninkuorman päällensä ja alkanut itse kantamaan. Ja monta on myös alkanut syntiä tekemään Jumalan armon päälle, joidenka synnit eivät ole anteeksi annetut, mutta pidetyt.

Ne ensin mainitut ovat armonvargaat, jotka eivät koskaan ole syntejensä anteeksi saaneet, vaikka he niin luulevat. Ne eivät tykkää ollenkaan Johanneksen lakisaarnoista, sillä ne sanovat, että Johanneksella on perkele. Ne erottavat itsensä opetuslasten seurasta. Eivät ne seuraa Johannesta, eivätkä ne seuraa Kristusta. Ne sopivat parhaiten maailman kanssa, ja riitelevät Kristuksen kanssa ja sanovat: Meillä on Isä, nimittäin Jumala. Mutta Kristus sanoo heille: Te olette siitä isästä perkeleestä.

Mutta toinen joukko, jotka ovat ottaneet synninkuorman kantaakseen, on epäuskon vangit, jotka istuvat kuoleman varjossa, eivätkä tahdo katsoa Jumalan Karitsan päälle, joka pois ottaa maailman synnit, vaan he katsovat omanvanhurskauden päälle, joka panna kiviä kuorman päälle ja ahdistaa katuvaisia sieluja metsään, niin etteivät he tohdi ollenkaan katsoa uskon alkajan ja päättäjän päälle. Siitä syystä omavanhurskaus väsyttää heitä, niin etteivät he jaksa enää kantaa Jeesuksen ristiä. Nämä epäuskon vangit istuvat tosin kuoleman varjossa, eivätkä näe elävien maata.

Mutta jos joku ihmisen Poika sanoisi halvalle: sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi, niin eivät he usko. Johannes Kastaja ei ole tullut niitä haukkumaan, vaan antamaan niille autuudentunnon syntien anteeksisaamiseksi. Ja meidän toivomme on, että he rupeavat viimein seuraamaan Jeesusta ja katsomaan sen Ristiinnaulitun päälle, eli sen Jumalan Karitsan päälle, joka pois ottaa

maailman synnit, jonka Johannes on näyttänyt murheellisille, katuvaistille, epäileväisille ja raskasta synninkuormaa kantavaisille.

Katsokaa Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit, te epäileväiset, epäuskoiset, omanvanhurskauden kanssa taistelevaiset, synnin kuormalta alas painetut. Jumalan Karitsa pois ottaa maailman synnit. Kantakaa teidän kuormanne Jeesuksen ristin juureen ja älkää kantako sitä lohikäärmeen ristin juureen. Ne, jotka ovat puhdistetut lohikäärmeen veressä, ovat kantaneet kuormansa lohikäärmeen ristin juureen. Mutta ne eivät ole tulleet autuuden tuntemiseen, eivätkä tule tässä eikä tulevaisessa maailmassa autuuden tuntemiseen.

3. tutkistelemus: **Johannes on tullut valaisemaan niille, jotka pimeässä ja kuoleman varjossa istuvat.** Suuri pimeys oli maan päällä, koska Johannes tuli saarnaamaan parannusta. Ei ainoastansa väärä autuuden järjestys, joka papeilta edespantiin kansalle, jonka kautta kansa oli niin opetettu luottamaan oman pyhytensä päälle, ettei syntisenä pidetty muita kuin portot ja publikaanit, joilla oli tosin karkea ja jumalaton elämä, mutta ei kuitenkaan niin hillitön jumalattomuus kuin täällä monessa paikassa nähdään.

Eivät portot ja publikaanit ole juomarit olleet, eikä sapatin rikkojat, niin kuin täällä, kussa pyhäpäivänä palloa lyödään, ja korttia. Ei pidä sinun löytämän semmoisia turhuuden välikappaleita nimitettynä Raamatussa. Se synnillinen kauppa, jota pidettiin temppelein ympärillä, oli vastoin lakia. Sen tähden otti Vapahtaja ruoskan, ja ajoi ulos temppeleistä kaksijalkaisia ja nelijalkaisia luontokappaleita. Mutta tunnossa oli myös hirmuinen sokeus, koska ei ollut yhdelläkään tunto herännyt. Kaikki papit saarnasivat omasta teko-pyhydestä, mutta he eivät saarnanneet katumuksesta mitään. Kristuksesta eli tulevaisesta Vapahtajasta saarnattiin harvoin, mutta sillä lailla, että Hänen piti tuleman maalliseksi Vapahtajaksi ja paneman kaikki

valtakunnat allensa. Kaikki tosin odottivat tulevaisen Vapahtajan tulevan niihin aikoihin, mutta he luulivat, että Hänen piti lunastaman juutalaisia roomalaisten alta, mutta ei perkeleen vallan alta. Sillä eivät he tunteet, että koko ihmisen sukukunta oli perkeleen vallan alle joutunut.

Koska nyt Johannes Kastaja lakisaarnan kautta rupesi herättämään ihmisiä ylös synnin unesta, kuuluivat Johanneksen kovat lakisaarnat, niin kuin koira olisi haukkunut. Se oli niin outo ääni, että papit rupesivat kysymään Johannekselta: *"Kukas olet? Oletkos Kristus, vai oletkos Elias?"* Ja viimein he sanoivat: *"Johanneksella on perkele. Hän on hengellisessä ylpeydessä."* Se on arvattavaa, että Johannes ei saattanut yhtä haavaa ylösvalaista koko kansaa. Mutta ne harvat sielut, jotka heräsivät Johanneksen lakisaarnoista, saivat ylösvalaistuksen. Ne sielut, sanon minä, jotka istuivat hengellisessä pimeydessä, saivat semmoisen ylösvalaistuksen, että he rupesivat syntiänsä tunnustamaan. Pimeyden työt tuotiin valkeuteen. Ne rupesivat parannusta tekemään. Ja ne, jotka kuoleman varjossa olivat, nimittäin epäileväiset sielut, eli epäuskon vangit, niille hän näytti sormellansa Jumalan Karitsan, joka pois ottaa maailman synnit.

Mutta eivät kaikki epäuskon vangit ja kuoleman varjossa olevaiset viitsi katsoa Hänen päällensä, vaan he katsovat enemmän syntiänsä paljouden päälle, ja oman huonoutensa päälle, kuin Jumalan Karitsan päälle, jonka verisuonia he ovat avanneet synnin terävällä puukolla, eivätkä viitsi kuitenkaan korjata Jumalan Karitsan verta saastaiseen astiaan, mutta puhtaaseen astiaan voisivat he korjata. Moni arvelee näinäkin aikoina, että synty siitä taitaa tulla, jos luontokappaleen veri vuotaa maahan. Mutta eivät ne tunne, kuinka suuri synty siitä tulee, että Jumalan Karitsan veri hukkaan juoksee maahan.

On täälläkin semmoisia kuoleman varjossa istuvia, joilla ei ole turvaa taivaaseen eikä maailmaan. Jotka eivät viitsi korjata Jumalan Karitsan verta saastaiseen astiaan. Mutta puhtaaseen astiaan voisivat he korjata. Te kuoleman varjossa istuvaliset ja epäileväiset sielut! Kuinka kauan te tahdotte istua kuoleman varjossa epäuskon vankina, kussa ette saa nähdä armon auringon valoa? Eiköpä Johannes ole näyttänyt teille sormellansa Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit? Kuinka kauan te tahdotte istua kuoleman varjossa, te Jumalan Karitsan teuraspaikasta kaukana olevaiset? Nyt ovat viimeiset pisarat Hänen verisuonistansa tippumassa. Pian veri jättää Hänet. Pian Jeesus kuolee kristittyjen sydämissä. Jos he eivät korjaa Jumalan Karitsan verta, ennen kuin Hän kuolee, niin he jäävät ilman sovintoverta.

Peskää kätenne Karitsan veressä, te morsiamentien piitat, jotka olette kutsutut Karitsan häihin. Ei yhdelläkään ihmisellä ole niin valkeat kädet, kuin niillä, jotka pesevät kätensä veressä. Peskää kätenne Karitsan veressä, te morsiamentien piitat. Pian tulevat Karitsan häät. Pian tulevat vieraat taivaasta. Antakaa pestä teidän jalkojanne, te opetuslapset, sillä puhtaat jalat pitää olla niillä, jotka ovat mahdolliset tanssimaan taivaan puhtaalla lattialla. Te olette kahlanneet maailman rapakossa. Mustat jalat eivät kelpaa ollenkaan niille, jotka ovat kutsutut Karitsan häihin. Ne mustuttavat taivaan puhtaan lattian, jos ne tulevat mustilla jaloilla. Antakaa siis pestä teidän jalkojanne, ennen kuin te menette Karitsan häihin. Ja ottakaa häävaatteet päällenne ja valmistakaa teidän lamppunne. Katsokaa, jos teillä on öljyä lampussa.

Nyt Johanneksen aikana, koska vielä valkeus on maailmassa, pitäisi kaikkien iankaikkisuuteen matkustavien vaeltaman ja poimiman iankaikkisuuden kukkasia, jotka kasvavat iankaikkisuuden ihanalla rannalla ja orjantappuran punaisia ruusuja, jotka kasvavat Siionin vuorella, sillä monta niistä, jotka nyt

ovat näkemässä tämän valkeuden, joka Johanneksen aikana valaisee niille, jotka pimeässä ja kuoleman varjossa istuvat, ovat jomullalla peitetyt, ennen kuin Johanneksen muistopäivää toiste pidetään.

Rukoilkaa Siionin Kuningasta, jolle Johannes tuli tietä valmistamaan, että Hän varjelisi niitä harvoja sieluja, jotka vielä ovat seuraamassa Kristusta, että he jaksaisivat valmistaa

tietä Herralle Jeesukselle, että Siionin Kuningas pääsisi kulkemaan ylhäältä alas päin, että joku sielu tulisi pelastetuksi tästä surun laaksosta, ja saisi nähdä Johanneksen taivaan valtakunnassa iloitsevan Yljän kanssa nyt ja iankaikkisesti. Amen.

1. Alkuperäinen, (paloja hukassa) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / 2. Jäljennös / P. Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto / Alkuperäisessä olevat aukkopaidat täydennetty kopiosta /

TEKSTI: MATT. 11: 11 (1850-LUVULLA, ILTASAARNA)

Jeesus puhui kansalle Johanneksesta ja sanoi: ”Totisesti sanon minä teille: Kaikkien niitten seassa, jotka vaimosta syntyneet ovat, ei ole tullut yhtään suurempaa kuin Johannes Kastaja, mutta kuitenkin se, joka pienin on taivaan valtakunnassa, on suurempi häntä.”

Tämä Vapahtajan todistus Johanneksesta on yksi ihmeellinen paikka Raamatussa, joka on työläs ymmärtää, koska se kuuluu, että Johannes on suurin kaikista, jotka vaimosta syntyneet ovat, ja niin muodoin suurempi kuin profeetat, ja kuitenkin on pienin taivaan valtakunnassa suurempi kuin Johannes. Moni ajattelsi, että Johannes Kastajan olisi pitänyt olla suurin taivaan valtakunnassa eli paras kristitty. Mutta me kuulemme nyt näistä Vapahtajan sanoista, ettei Johannes ole paras kristitty, vaikka hän on niin paljon työtä tehnyt Jumalan viinamäessä ja niin paljon kärsinyt kristillisyyden tähden.

Jos me ymmärrämme oikein Vapahtajan sanat, niin on pienin taivaan valtakunnassa suurempi kuin Johannes. Se on, huono kristitty on parempi kristitty kuin Johannes. Sillä tavalla kristityt korotetaan. Mutta ottakaat hyvin vaarin näistä Vapahtajan sanoista, ettei joku väärä luulo Johanneksesta pääsis juurtumaan kristittyin sydämessä. Sillä ne, jotka seisovat omanvanhurskauden perustuksen päällä, tahtovat panna Nikodeemusta Johanneksen rinnalle ja sanovat: ”*Jos Nikodeemus ei ole kristitty, ei suinkaan Johannes Kastaja ole kristitty.*”

Näitten sanain johdatuksesta, jotka välistä kuuluvat omanvanhurskauden suussa, täytyy meidän panna muutampia priimuja eroitukseksi Johanneksen ja Nikodeemuksen välillä, jotka osottavat, että suuri juopa on kiinnitetty Johanneksen ja Nikodeemuksen välille. Ensiksi on Johanneksesta ennustettu Vanhan Testamentin Raamatussa monen profeetan suun kautta, esimerkiksi Esajakseen 40: 3, Malakian 3: 1 ja 4: 5. Mutta Nikodeemuksesta ei ole ennustettu mitään. Toiseksi on Kristus itse todistanut Johanneksen opin oikiaksi, mutta Nikodeemuksen

opin on Vapahtaja kaatanut. Kolmanneksi on Johannes Kastaja saanut Pyhän Hengen äitien kohdussa, mutta Nikodeemus ei ole saanut Pyhän Hengen koskaan, jos vielä, niin kuin Lutherus arvelee, Pyhä Henki olisi vaikuttanut hänessä, että hän tuli hautaamaan Jeesuksen ruumista, vaikka se näyttää meille niin kuin omavanhurskaus olisi hänessä vaikuttanut, mutta ei Pyhä Henki. Neljänneksi ei ole Johannes vastustanut Kristusta kuin yhden kerran, koska semmoinen mahdottomuuden tunto tuli hänen päällensä, ettei hän tuntenut itsensä mahdolliseksi kastaamaan Kristusta. Mutta Nikodeemus vastusti koko ajan kuin hän puhui Jeesuksen kanssa. Viidenneksi Johannes Kastaja on vaikuttanut paljon Jumalan valtakunnan eli kristillisyyden levittämiseksi. Johanneksen saarnan kautta valmistettiin ihmiset vastaanottamaan Kristusta, mutta Nikodeemus ei ole vaikuttanut mitään ihmisten parannukseksi. Kuudenneksi Johanneksella oli oikia usko Jeesuksen päälle, että Hän on totisesti Jumalan Poika. Mutta Nikodeemuksella oli yksi väärä usko Jeesuksen persoonasta. Seitsemäs todistus on se, että Johannes on saanut kärsiä uskonsa tähden, mutta Nikodeemusta ei ole vihannut kukaan maailmanlapsista.

Kaikki nämät todistukset osottavat, että Johanneksen ja Nikodeemuksen välillä on suuri juopa kiinnitetty. Jos siis omanvanhurskauden palvelijat epäilevät Johanneksen autuudesta sen tähden, että kristityt ei ota Nikodeemusta kristityksi, niin saavat he kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat. Mutta ainoastansa näitten sanain johdatuksesta kuin Jeesus on sanonut kansalle, että pienin taivaan valtakunnassa on suurempi kuin Johannes, saattaa joku epäily tulla muutamille kristityille Johanneksen autuudesta, koska

Johanneksella ei ole ollut niin suuret armon tuntemiset kuin apostoleilla. Johannes oli nimittäin herännyt, ja Pyhä Henki vaikutti hänessä aina saarnaamavoiman, koska profeetoilla ei ollut saarnaamavoimaa muulloisin kuin silloin, koska Henki heissä vaikutti.

Profeetat näit Kristusta kaukaa, mutta Johannes näki Häntä kasvoista kasvoihin. Profeetat ovat uskoneet tulevaisen Vapahtajan päälle, mutta Johannes on uskonut läsnä olevaisen Vapahtajan päälle. Profeetoissa on ollut Kristuksen henki, joka on ennustanut heidän suunsa kautta, mutta Johannes Kastajalla on ollut se sama Kristuksen henki suuremmissa mitassa. Sen vuoksi hän on suurempi ja jalompi kuin profeetat.

Mutta se, että Johannes Kastajalle ei ole Kristuksen kärsiminen ja sovintokuolema ollut niin kirkkaasti maalattu kuin opetuslapsille, eikä niin suuri muret Hänen kuolemastansa kuin opetuslapsilla, eikä niin suuri ilo Hänen ylösnousemisestansa kuin opetuslapsilla, sen vuoksi on pienin taivaan valtakunnassa suurempi kuin Johannes.

Hän on kuitenkin näyttänyt sormellansa Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit. Hän on ollut iloinen Vapahtajan tulemisesta, niin kuin yljän ystävä iloitsee, koska ylkä puhuu morsiamensa kanssa, ja tästä Johanneksen ilosta me päätämme, että Johanneksella on ollut totinen ilo sydämessä, ja sen tähden me otamme Johannes Kastajan kristityksi, koska kaikki evankelistat ja apostolit ovat ottaneet häntä kristityksi.

Mutta me otamme ainoastans näistä Vapahtajan sanoista yhden ylösrakentavaisen esimerkin, koska me näemme, kuinka ahdas se paikka on, joka taivaan valtakunnaksi kutsutaan. Koska semmoinen opettaja kuin Johannes tuskin pääsee taivaan valtakuntaan, kuinkas sitte muut pääsevät, jotka ei ole vaikuttaneet mitään kristillisyyden ylösrakennukseksi, eikä ole itsensä kieltäneet maailmasta niin kuin Johannes on kieltänyt?

Tämä nyt tulee semmoisille kristityille, jotka ovat mykäksi tulleet, jotka ei puhu enää yhtään sanaa suruttomille. Mutta maailmasta vaan saarnaavat ja antavat suruttomia mennä rauhassa helvettiin, ja uskoa tunnustavat. Yksi maailman viisas on sanonut: *”En ole kirkkokristitty enkä ole Raamatun kristitty.”* Se on, en ole kristitty sen opin jälkeen kuin papit saarnaavat, enkä ole kristitty sen opin jälkeen kuin Raamatussa löytyy, vaan minä olen oman käteni päällä kristitty. Ja niitä on nyt sen pahempi monta, jotka ei ole kirkkokristityt eikä Raamatun kristityt, mutta oman kätensä päällä kristityt.

En minä puhu niistä, joilla on vielä totinen halu autuaaksi tulla, jotka totisesti kilvoittelevat uskossansa ja kieltävät itsensä maailmasta ja nuhtelevat maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, vaikka niillä ei olis niin paljon öljyä lampussa, että se liikenis muille antaa. Mutta minä puhun niille, jotka ovat mykä koirat ja uskoa kantavat. Ovat kristityt kristittyin kanssa ja pakanat pakanain kanssa. Puhuvat niin kuin kristityt kristittyin kanssa ja sopivat hyvin pakanain kanssa. Ne jaksavat vielä koireita kantaa ja komeat byggingit rakentaa. Ei niille kelpaa nahkavaatteet, joita Jumala teki Aatamille ja Evalle. Eikä niille kelpaa kaloleipä, mutta pitää olla ruisleipä. Johannes kantoi nahkavaatteet ja söi mettä hunajaa ja heinäsiirkoja. Hän kielsi itsensä pois maailmasta, sen tähden jaksoi hän saarnata muille totuuden. Ja kuitenkin sanoo Vapahtaja: *”Pienin taivaan valtakunnassa on suurempi kuin hän.”* Saapi sanoa niin kuin opetuslapset: kuka sitte autuaaksi tulee, jos Johannes Kastaja ei ole tullut autuaaksi? Mutta jos emme tietäis, minkä perustuksen päälle oikia kristillisyyys on perustettu, niin ei olis mahdollinen autuaaksi tulla.

Johannes on sormellansa osottanut niille heränneille, murheellisille, katuvaisille, ahdistetuille ja alapainetuille sieluille, hän on osottanut sormellansa Jumalan Karitsan, joka pois ottaa maailman synnit. Ja sen

saman Karitsan me olemme osoittaneet epäileväisille ja särjetyille sieluille, jos heillä olis niin suuri halu tulla katsomaan, kuinka Jumalan Karitsa tapetaan, kuin lapsilla on halu kurkistella, koska yksi luonnollinen karitsa tapetaan. Tulkaat kurkistelemaan, lapsukaiset, koska Jumalan Karitsa tapetaan. Tulkaat katsomaan, kuinka veri juoksee Hänen suonistansa. Jos teillä on arka sydän, niin se vaikuttaa teissä murheen, surkutteleminen ja armahtelemisen. Ja se vaikuttaa tunnossa armeliaisuuden ja surkutteleminen.

Mutta itse olette avanneet Hänen suoniansa synnin puukolla. Itse olette Häntä pistäneet, ja leikillä olette te sen tehneet, koska teillä oli tunto niin kuin nautahärän vuota. Mutta nyt te olette kauniisti tehneet, sanoo Vanhin, nyt te annatte Jumalan Karitsan verta hukkaan vuotaa maan päälle. Se on vielä yksi suuri kauhistus, että te annatte Jumalan karitsan verta hukkaan juosta maan päälle.

Tulkaat korjaamaan Jumalan Karitsan verta, te katuvaiset ja murheelliset ja epäileväiset. Jos ette korjaa Jumalan Karitsan verta, niin te tulette viimein Jumalan Karitsan veren tallajaksi. Moni on jo tullut Jumalan Karitsan veren tallajaksi sen tähden, ettei ole silloin korjannut Jumalan Karitsan verta, koska hän on seisonut ristin kohdalla, koska hän on nähnyt, kuinka tämä kallis sovintoveri on juosnut maahan. Moni on silloin lyönyt rintojansa ja mennyt kotiansa, koska hän on nähnyt, minkä kaltaisella huudolla Hän on henkensä antanut. Mutta pian hän on unhotanut Jumalan Pojan vaivoja. Sen tähden on moni jälkeen paatunut ja tullut Jumalan Karitsan veren tallajaksi.

Rukoilkaat, te katuvaiset ja murheelliset Jeesuksen opetuslapset, että teidän murheenne, joka on tullut Jumalan Pojan kuolemasta, vaikuttais teissä yhden totisen ja sydämellisen halun Vapahtajan perään, ettei epäusko ja epäily pääsis peräti teidän sydämissänne hallitsemaan. Ja uskokaat kuitenkin, mitä muutamat vaimot teille todistavat,

että se tapettu Jumalan Karitsa on vielä elämässä. Kuule sinä Suuri Ristinkantaja katuvaisten, murheellisten ja alaspainettuina huokaus. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 1: 57–80

57 Mutta Elisabetin synnyttämisen aika täytettiin, ja hän synnytti pojan.

58 Ja hänen kylällisensä ja lankonsa kuulivat, että Herra oli tehnyt suuren laupiuuden hänen kanssansa, ja he iloitsivat hänen kanssansa.

59 Ja tapahtui kahdeksantena päivänä, että he tulivat lasta ympärileikkaamaan, ja kutsuivat hänen isänsä nimeltä Sakarias.

60 Niin vastasi hänen äitinsä ja sanoi: ei suinkaan; vaan hän pitää kutsuttaman Johannes.

61 Ja he sanoivat hänelle: ei ole ketään sinun sukukunnassas, joka kutsutaan sillä nimellä.

62 Niin he viittasivat hänen isällensä, miksi hän tahtoi hänen nimittää.

63 Ja hän anoi taulua ja kirjoitti: Johannes on hänen nimensä. Ja kaikki ihmettelivät.

64 Niin kohta aukeni hänen suunsa ja hänen kielensä, ja puhui kiittäin Jumalaa.

65 Ja pelko tuli kaikkein heidän kylällisensä päälle, ja kaikissa Juudean mäkikylissä ilmoitettiin kaikki nämä sanat.

66 Ja kaikki, jotka tämän kuuluivat, panivat sydämiinsä, sanoen: minkäs luulet tästä lapsesta tulevan? Sillä Herran käsi oli hänen kanssaan.

67 Ja Sakarias ja hänen isänsä täytettiin Pyhällä Hengellä ja ennusti, sanoen:

68 Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala! sillä hän on etsinyt ja lunastanut kansansa,

69 Ja on meille korottanut autuuden sarven, Davidin palveliansa huoneessa,

70 Niinkuin hän on muinen puhunut pyhän prophetainsa suun kautta,

71 Vapahtaaksensa meitä meidän vihollisiltamme ja kaikkein kädestä, jotka meitä vihaavat:

72 Osoittaaksensa laupiuutta meidän isillemme ja muistaaksensa pyhää liittoansa,

73 Ja sitä valaa, jonka hän vannoi Abrahamille, meidän isällemme, meille antaaksensa:

74 Että me, vapahdetut vihollistemme kädestä, häntä pelkäämättä palvelesimme,

75 Pyhydessä ja hurskaudessa hänen edessänsä kaikkena meidän elinaikamme.

76 Ja sinä poikainen pitää kutsuttaman Ylimmäisen prophetaksi; sillä sinun pitää käymän Herran kasvoin edessä, valmistamaan hänen teitäsä,

77 Ja antaman autuuden tunnon hänen kansallensa, heidän synteinsä anteeksi saamiseksi,

78 Meidän Jumalan sydämellisen laupiuden kautta, jolla meitä on etsinyt koitto ylhäältä,

79 Valaisemaan niille, jotka pimeissä ja kuolon varjoissa istuvat, ja ojentamaan meidän jalkamme rauhan tielle.

80 Mutta lapsi kasvoi ja vahvistui hengessä, ja oli korvessa siihen päivään asti, jona hänen piti Israelin kansan eteen tuleman.

Me kuulumme tämän päivän pyhästä evankeliumista Johanneksen isän, Sakariaksen enustuksia hänen pojastansa, mitä varten tämä merkillinen lapsi oli syntynyt maailmaan, nimittäin Ylimmäisen profeetaksi, valmistamaan Hänen teitäsä ja antamaan autuuden tunnon Hänen kansallensa heidän synteinsä anteeksi saamiseksi.

Seuraavaisesti pitää meidän tällä pyhällä hetkellä katseleman, kuinka Johannes Kastaja valmistaa tien Herralle.

Ensiksi: Hän antaa kansallensa autuuden tunnon.

Toiseksi: **Hän vaikuttaa syntein anteeksi saamisen.**

Ensiksi: **Hän antaa kansalle autuuden tunnon.** Ja se tapahtuu sillä tavalla, että hän lain saarnalla ensinnä herättää ylös synnin tunnon. Jos kansalle ei tulis synnin tunto, ei taitais autuuden tuntokaan tulla. Mutta kuin hän kovalla saarnallansa ensinnä ylösherättää synnin tuntoa, silloin tulee myös autuuden tunto jälistöpäin, koska hän näyttää sormellansa Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit. Silloin tulee katuvaisille autuuden tunto, jos he katsovat aivan sen Jumalan Karitsan päälle, joka pois ottaa maailman synnit. Mutta jos he katsovat toisaalle, jos he katsovat maailmaan, jos he katsovat oman huonoutensa päälle eli mahdottomuutensa päälle, eli jos he katsovat oman vanhurskautensa päälle, silloin ei tule heille autuuden tunto, vaan aivan onnettomuuden tunto.

Moni on nyt jäänyt pois autuuden tunnosta, joka silloin ei ole katsonut Jumalan Karitsan päälle, koska Johannes on sanonut: *”Katso Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit.”* Nyt on moni katsonut Jumalan Karitsan päälle, ja sen katsomisen kautta tullut autuuden tuntoon. Mutta moni on alkanut jälkeen katsomaan maailmaan ja on sen kautta kadottanut Jumalan Karitsan, joka on pois ottanut maailman synnit. Moni on myös kääntänyt pois silmiänsä Jumalan Karitsan päältä ja alkanut katsomaan omanvanhurskautensa päälle, ja muutampi on alkanut katsomaan oman mahdottomuutensa päälle, ja muutampi on alkanut katsomaan ihmisten tytärten päälle, niin kuin ensimmäisessä maailmassa Jumalan pojat katsoit ihmisten tytärten päälle ja tulit sen kautta kadotetuksi.

Älkää katsoko, Jumalan pojat, ihmisten tytärten päälle, sillä heidän kauneus on petollinen. Ja te kristityt tyttäret! Älkää katsoko ihmisten poikain päälle, sillä heidän tavansa on petollinen, vaan katsokaat Jumalan

Karitsan päälle, jonka Johannes on teille näyttänyt. Sillä aikaa kuin te katsotte poikain päälle, on Jumalan Poika kuollut. Vielä viimeiset pisarat Hänen haavoistansa tippuvat maan päälle, vielä Hän huutaa ristin päällä: *"Eeli, Lama sabaktani!"* Mutta pian kumartaa Hän pänsä ja antaa henkensä.

Kukas sitte saarnaa köyhille evankeliumia, koska Jeesus kuolee? Kuka sitte johdattaa murheellisia opetuslapsia Jerusalemissa Öljymäelle? Kukas sitte herättää heitä, koska he tulevat uneliaiksi Yrttitarhassa? Kuka sitte lohduttaa Lasaruksen sisarukset, jotka itkevät Hänen hautansa päällä? Minä luulen, että maailma pääsee iloitsemaan, koska Jeesus kuolee kristittyin sydämissä. Jos ei Maria Magdalena jaksa niin paljon kyyneleitä vuodattaa Hänen hautansa päällä, että Hän tulee eläväksi hänen silmänsä eteen, niin on kaikki Hänen vaivansa hukkaan mennyt.

Toiseksi: **Katselkaamme nyt toiseksi, kuinka Johannes Kastaja saarnallansa vaikuttaa syntein anteeksi saamisen.** Koska kansa Johanneksen lakisaarnan kautta on tullut synnin tuntoon, alkaa hän uskomaan, että kirves on jo pantu puitten juureen, ja että jokainen puu, kuin ei kannan parannuksen soveliaita hedelmiä, hakataan pois ja heitetään tuleen. Silloin tulee kansa Johanneksen tykö ja pyytää kastetta häneltä ja tunnustaa syntiänsä. Mutta Johannes Kastaja ei omista itsellensä mitään kunniaa, vaan hän osoittaa katuvaaisia Jeesuksen tykö ja sanoo: *"Minä kastan tosin vedellä, mutta minun jälkeeni tulee se, joka minun edelläni on ollut. Hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella."* Ne, jotka nyt menevät Jeesuksen tykö, ne saavat synnit anteeksi ja tulevat autuuden tuntoon. Tällä tavalla vaikuttaa Johannes syntein anteeksi saamisen. Mutta nyt on moni, joka ei huoli Johanneksen kasteesta eikä myös Kristuksen kasteesta. Ja ne ovat ne hedelmättömät puut, joiden juureen kirves on pantu.

Koska nyt Johannes Kastaja on vaikuttanut sen verran, että kansalle on tullut halu

kastetuksi tulla ja syntiänsä tunnustaa, niin on Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit, puhdistava heitä. Johannes Kastaja pesee pahimman loan pois Jordanin virrassa, mutta Jumalan Karitsa puhdistaa heitä ja pesee heitä puhtaaksi ja lumivalkiaksi. He tulevat kiiltäväiseksi Hänen silmänsä edessä, ja Hän osoittaa heitä niille vieraille, jotka tulevat taivaasta. Ja vieraat ihmettelevät, kuinka ne mustat tataraiset ovat niin puhtaaksi ja valkiaksi tulleet, jotka ennen mustan faarin savupirtissä asuneet ovat. Ne vieraat, jotka tulevat taivaasta ihmettelevät, kuinka nämä mustat tataraiset ovat niin valkiaksi tulleet. Ja taivaalliset vieraat ottavat niitä Jumalan lapsia syliinsä ja halaavat, ja suuta antavat.

Ja koska taivaalliset vieraat kysyvät, kuinkas nämä lapset ovat niin valkiaksi tulleet, ja perkeleen lapset ovat niin mustat, Jeesus vastaa: *"Nämät lapset ovat ensinnä Johannekselta virutetut Jordanin virrassa, ja sen jälkeen ovat he pesseet vaatteensa Karitsan veressä, ja minä olen heitä puettanut valkeilla vaatteilla, ja antanut heille sormukset, ja kruunun päähän, ja ristitähden rintaan. Siitä on heille tullut puhtaus ja valkeus."*

Mutta älkää enää, lapsukaiset, jotka näin valkeat ja puhtaat olette, älkää enää menkö kahlaamaan maailman rapakkolantossa, vaan pysykää nyt puhtaana siihen hetkeen asti, jona taivaan kellot soivat sinä suurena sapatin päivänä, jona Jumalan lapset koontuvat Jumalan Templiin veisaamaan uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Silloin he huutavat Templissä: *"Hoosianna Daavidin Pojalle!"* Ja enkelit kuorissa soittavat basuunalla, koska itse Herra Jeesus alkaa Herran Ehtoollista jakamaan Johanneksen rippivieraille. Amen, halleluja, amen.

Alkuperäinen ja jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / Alkuperäisestä alku ja loppu kateissa. Täydennetty jäljennöksestä, joka on hyvin luotettava suoritettun vertailun perusteella /

Me kuulemme ensimmäisestä Mooseksen kirjasta, että muutamat Sethin sukukunnasta rupeisit saarnaamaan Herran nimeen, josta arvaetaan, että on silloinki ollut muutampia, vaikka harvoja sieluja, jotka ovat varoittaneet suruttomia siitä tulevaisesta vihasta.

Mutta suruttomat ei ole uskoneet, että Jumalan viha on niin hirvittävä, että Hän hukuttaa koko maailman. Viimeinen parannuksen saarnaaja oli Noak, joka ennusti maailman lopun pian tulevan, mutta ei suruttomat uskoneet ennen kuin synnin tulva rupeis nousemaan tunturitten yli. Silloin oli armon ovi suljettu, koska Noak meni arkin ja Jumala pani oven kiinni.

Veden paisumuksen jälkeen rupeisit Mooses ja profeetat saarnaamaan parannusta, mutta ei suruttomat vihtineet kuulla, vaan he suutuivat saarnamiehille. Ja koska profeetta Jeremias rupeis ennustamaan valtakunnan loppua, panit suruttomat häntä kaivoon. Kuitenkin tuli valtakunnan loppu. Ja silloin tunnustit muutamat, että he olit tämän rangaisuksen hyvin ansainneet. Viimein alkoi Johannes Kastaja ja itse Vapahtaja saarnaamaan parannusta ja ennustamaan valtakunnan loppua. Mutta he suutuivat niille ja tapoivat kunnian Herran. Näin on Jumala Vanhassa Testamentissa freistannut johdattaa ihmisiä oikialle tielle, mutta he ovat ylönkatsooneet kaikkia varoituksia ja vaeltaneet oman pahan tahtonsa jälkeen kadotukseen. Ainoastans muutamat harvat sielut ovat Jumalan armollisen kurituksen vastaan ottaneet ja tehneet parannuksen.

Johannes Kastaja, jonka syntymäpäivä nyt pidetään, on ollut yksi voimallinen parannuksen saarnaaja ja Kristuksen edesajaja. Hän oli jo aikaa Jumalalta määrätty valmistamaan Herralle Jeesukselle tien ihmisten sydämeen. Hän saarnais voimallisesti parannusta, ja sai muutampia synnin tuntoon. Ja ne harvat sielut, jotka heräisivät Johanneksen lakisaarnan kautta, rupeisit kysymään neuvoa, kuinka he tulisivat autuaaksi. Mutta

Johannes osotti sormellansa Jumalan Karitaa, joka pois ottaa maailman synnit.

Ne harvat sielut, jotka tämän Johanneksen osotuksen jälkeen ovat alkaneet seuramaan Jeesusta, täytyvät viimein noudattaa Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarhasta Golgatan mäelle. Yrttitarhassa, kussa Jeesus sotki Jumalan viinakuurnan yksinänsä, ovat nämät raukat uneliaat. Synnin uni pakkaa päälle, koska heidän pitäis valvoman ja rukoileman. Mistäs tulee tämä makia synnin uni teidän päällenne, koska Taivaallinen Vanhin istuu verisaunassa ja hikoilee verta? Eikös Hän ole tullut jo kolme kertaa herättelemään teitä? Katsokaat perään, te uneliaat opetuslapset, jos Jeesuksen pettjä ei ole tulemassa, se pettjä, joka suuta antaa Jeesukselle, ja on niiden johdattaja, jotka tulevat Jeesusta kiinni ottamaan ja tappamaan. Kuka tiesi, kuinka teille käypi, koska Jeesus kuolee teidän uneliaisuutenne tähden, ja te joudutte paremmin valvomaan. Te joudutte itkemään ja parkumaan, koska Jeesus makaa haudassa.

Rukoilkaat nyt, te uneliaat Jeesuksen opetuslapset, ettette joutuis kiusaukseen. Jeesuksen ristin viholliset jaksavat paremmin valvoa kuin tet. Näinä aikoina on Jeesus saanut paljon haavoja kärsiä Juudaan tähden, joka on ollut monta ajastaikaa Jeesuksen skoulussa, ja ei ole tunto koskaan oikein herännyt. Mutta meidän ainoa lohdutuksemme on, että vaikka Juudas on pois vilpistynyt, on vielä yksitoistakymmentä elämässä, jotka saarnaavat evankeliumia siitä Ristiinnaulitusta. Kuule, rakas Vanhin, itkeväisten ja parkuvaisten surkia valitusääni. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 1: 57–80

57 Mutta Elisabetin synnyttämisen aika täytettiin, ja hän synnytti pojan.

58 Ja hänen kylällisensä ja lankonsa kuulivat, että Herra oli tehnyt suuren laupiuden hänen kanssansa, ja he iloitsivat hänen kanssansa.

59 Ja tapahtui kahdeksantena päivänä, että he tulivat lasta ympärileikkaamaan, ja kutsuivat hänen isänsä nimeltä Sakarias.

60 Niin vastasi hänen äitinsä ja sanoi: ei suinkaan; vaan hän pitää kutsuttaman Johannes.

61 Ja he sanoivat hänelle: ei ole ketään sinun sukukunnassas, joka kutsutaan sillä nimellä.

62 Niin he viittasivat hänen isällensä, miksi hän tahtoi hänen nimittää.

63 Ja hän anoi taulua ja kirjoitti: Johannes on hänen nimensä. Ja kaikki ihmettelivät.

64 Niin kohta aukeni hänen suunsa ja hänen kielensä, ja puhui kiittäin Jumalaa.

65 Ja pelko tuli kaikkein heidän kylällisensä päälle, ja kaikissa Juudean mäkikyllissä ilmoitettiin kaikki nämä sanat.

66 Ja kaikki, jotka tämän kuulivat, panivat sydämiinsä, sanoen: minkäs luulet tästä lapsesta tulevan? Sillä Herran käsi oli hänen kanssaan.

67 Ja Sakarias ja hänen isänsä täytettiin Pyhällä Hengellä ja ennusti, sanoen:

68 Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala! sillä hän on etsinyt ja lunastanut kansansa,

69 Ja on meille korottanut autuuden sarven, Davidin palveliansa huoneessa,

70 Niinkuin hän on muinen puhunut pyhään prophetainsa suun kautta,

71 Vapahtaaksensa meitä meidän vihollisiltamme ja kaikkein kädestä, jotka meitä vihaavat:

72 Osoittaaksensa laupiutta meidän isillemme ja muistaaksensa pyhää liittoansa,

73 Ja sitä valaa, jonka hän vannoi Abrahamille, meidän isillemme, meille antaaksensa:

74 Että me, vapahdetut vihollistemme kädestä, häntä pelkäämättä palvelesimme,

75 Pyhydessä ja hurskaudessa hänen edessänsä kaikkena meidän elinaikamme.

76 Ja sinä poikainen pitää kutsuttaman Ylimmäisen prophetaksi; sillä sinun pitää käymän Herran kasvojen edessä, valmistamaan hänen teitensä,

77 Ja antaman autuuden tunnon hänen kansallensa, heidän synteinsä anteeksi saamiseksi,

78 Meidän Jumalan sydämellisen laupiuden kautta, jolla meitä on etsinyt koitto ylhäältä,

79 Valaisemaan niille, jotka pimeissä ja kuolon varjoissa istuvat, ja ojentamaan meidän jalkamme rauhan tielle.

80 Mutta lapsi kasvoi ja vahvistui hengessä, ja oli korvessa siihen päivään asti, jona hänen piti Israelin kansan eteen tuleman.

Pyhässä evankeliumissa muistelee evankelista Luukas, että Johanneksen isä Sakarias täytettiin Pyhällä Hengellä, koska Johannes syntyi, ja rupeis ennustamaan Johanneksesta, että hän on valmistava Herralle tien.

Näiden sanain johduksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, kuinka Johannes Kastaja valmistaa Herralle tien ihmisten sydämeen ensiksi lain saarnalla, toiseksi osottain katuvaisille Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit.

Evankelistat Matheus, Markus, Luukas ja Johannes ovat olleet Johanneksen opetuslapset ennen kuin he rupeisit seuraamaan Kristusta, ja ne evankelistat ovat muistaneet muutampia paikkoja Johannes Kastajan lakisearnoista. Johannes Kastaja saarnais lain heräykseksi, välistä vertausten kautta julisti Jumalan ankan vanhurskauden: jo on

kirves pantu puitten juureen; jokainen puu, kuin hyviä hedelmiä ei kannu, hakataan pois ja heitetään tuleen. Välistä haukkui hän niin kuin yksi vihainen koira: *”Te kyykäärmeen siikiät! Kuka teitä on neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa?”* Ne, jotka tämän kovan lain saarnan kautta heräisit, lupaisit parannusta tehdä, ja annoit itsensä kastaa. Mutta Johannes saarnais julkisesti, ettei yksikään tule sillä parannuksella autuaaksi: *”Minä kastan teitä vedellä, mutta minun jälkeeni tulee se, jonka kengän nauhoja minä en ole mahdollinen päästämään. Hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella.”*

Me näemme Johanneksen järjestyksestä, että katumuksen ja parannuksen hän vaatii kaikilta, jotka tahtovat autuaaksi tulla. Mutta hän todistaa julkisesti, ettei ihminen vielä sillä kasteella tule autuaaksi, vaan Hengellä ja tulella pitää hänen kastettaman. Mutta koska Johannes sanoo: *”Tehkää parannus, taivaan valtakunta on läsnä”*, niin me arvaamme niistä sanoista, ettei ole ihminen taivaan valtakunnassa, vaikka hän tekee parannuksen. Mutta joka ei tee parannusta, sillä ei ole halu autuaaksi tulla. Moni on näinäkin aikoina tehnyt parannusta; heittänyt pois juopumuksen, kirouksen, huoruuden, koreuden, varkauden ja muita törkeämpiä syntejä, mutta ei ole tullut sen likemmäksi taivaan valtakuntaa. Muutamat oman parannuksen tekijät väsyvät pian tätä omanvanhurskauden ristiä kantamasta, ja rupeisit juomaan, huoraamaan ja varastamaan niin kuin ennen. Muutamat olivat ahtaaseen porttiin saakka tulleet, ja sieltä he pyörsivät takaisin. Muutamat olivat jo taivaan valtakuntaan pääsemässä, mutta naaraspuru heitä vei, huoruuden perkele heitä otti hänestä kiinni ja tempaisi takaisin. Ja näin tulee nyt Kristuksen nimi pilkatuksi pakanain seassa.

Ne harvat sielut, jotka vielä pysyvät kalliimassa uskossansa, saavat surkeudella ja mielikarvauksella katsella, kuinka yksi ja toinen heidän matkakumppaneistansa väsyvät tien päällä ja kuolevat korvessa. Ei ole tietoa,

mutta viimein korjaavat heidän luitansa ja vievät heidän raatojansa kuolleen uskon hautaan. Katsokaat nyt, Israelin lapset, jotka olette matkustamassa siihen luvattuun maahan, josta rieskaa ja hunajata vuotaa, katsokaa nyt, Joosua ja Kaleb, kuinka harvat te olette, jotka viimein kostutte. Ei auta enää surkutteleminen; ei auta teitä itku ja valitusääni; jotka ovat kuolleet, net on kuolleet. Jos Herran Henki ei tule pian ja puhalla henkeä kuolleitten luihin, niin he mätänevät.

Katselkaamme nyt toiseksi, kuinka Johannes osoittaa katuvaisille Jumalan Karitsan, joka pois ottaa maailman synnit. Johannes on tosin sanonut katuvaisille, murheellisille ja epäileväisille sieluille: *”Katso Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit.”* Ja kaikki Johanneksen opetuslapset ovat tulleet Jeesuksen opetuslapsiksi, vaikka muutamat ovat olleet epäilyksessä, onko tämä se tuleva, eli onko tämä kristillisyys oikia. Mutta kaikki ne Johanneksen opetuslapset, jotka ovat uskoneet, että Jumalan Karitsa on pois ottanut heidän syntinsä, net on sen veren kautta tulleet puhdistetuksi. Onkos nyt tässä monta sielua, jotka Johanneksen osottamisen kautta ovat katsoneet Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit?

Koska yksi nauti tapetaan, tulevat kaikki siikiät ja räkäsuukläpät kurkistelemaan, kuinka yksi nauti tapetaan. He katselevat, mutta ei he jaksu häntä pilkata. Mutta koska Jumalan Karitsa tapetaan, silloin kokoontuvat kaikki räkäsuukläpät pilkkaamaan ja irvistelemään.

Ei ole monta, jotka ei saata katsoa, koska Jumalan Karitsa tapetaan. Usiammat jaksavat, ei ainoastans ilman surkuttelematta ja ilman kauhistumatta katsoa, kuinka Jumalan Karitsa tapetaan, vaan he jaksavat vielä pilkata sitä Ristiinnaulittua. Ainoastans muutamilla harvoilla sieluilla on semmoinen tunto, ettei he jaksu ilman kauhistumatta katsoa, kuinka yksi viatoin Jumalan Karitsa piinataan ja vaivataan. Ja ne taas ei tohdi paljon katsoa sinne päin. Mutta Jumalan Karitsan

huokaukset kuoleman kilvoituksessa kuuluvat kauvas, ja nämä kuolevaisen huokaukset tekevät niille pahaa, joilla on arka tunto. Ne täytyvät itsekin huoata.

Niin huokatkaat siis kaikki, joilla on arka tunto. Te kuulette Jumalan Karitsan viimeiset huokaukset. Ja uskokaat, että tämä Jumalan Karitsa pois ottaa maailman synnit. Ja korjatkaat Jumalan Karitsan verta ennen kuin veri jättää. Älkää antako Jumalan Karitsan verta hukkaan vuotaa maahan. Te tullette veren tallaajaksi, jos te annatte sen hukkaan vuotaa maahan. Kuka tiesi nyt on jo viimeiset pisarat tippumassa Hänen haavoistansa. Korjatkaat pian Jumalan Karitsan verta, ennen kuin kaikki veri loppuu.

Kokoontukaat kaikki katuvaiset ja uskovaiset tapetun Karitsan ympäri ja korjatkaat verta

ennen kuin verikoirat tulevat lakkimaan ja eläimet tulevat möyrystämään ja hukat tulevat ulvomaan. Pian pääsette kokoontumaan tapetun Karitsan ympäri Siionin vuorelle, kussa myös enkelit halajavat nähdä sitä suurta salaisuutta, jota ei silmä nähnyt, ei korva kuullut, ei yhteenkään sydämeen nousnut ole, että portot, publikaanit ja syntiset tulevat puhdistetuksi Karitsan veren kautta, ja puetut valkeilla vaatteilla ja palmut heidän käsissänsä, tanssaavat tapetun Karitsan ympäri ja veisaavat uuden Jerusalemin temppelissä, Hosianna Daavidin pojalle. Amen.

N:o 256: Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Simon! Katso, saatana on pyytänyt seuloaksensa teidän sielujanne niin kuin nisuja, mutta minä rukoilin sinun edestäsi, ettei sinun uskosi puuttuman pitäisi.

Me kuulemme näistä sanoista, mitä saatana värkkää ihmisten kanssa. Hänen tarkoituksensa on, että hän synnin ja kiusausten kautta pääsisi seulomaan heidän sielujansa niin kuin nisuja. Erinomattain tahtoo hän niiden sieluja jauhoksi tehdä, jotka tulevat muitten opettajiksi. Pietari oli se vahva pahta, jonka päälle Vapahtaja aikoi rakentaa seurakuntansa. Tämän pahdan tahtoi saatana kukistaa, ennen kuin se pääsisi vahvistumaan. Sen tähden pani saatana häntä menemään kiusausten valkiaan, ja oli myös tekemässä Pietarin sielusta jauhoja, joista hän aikoi puuron keittää itsellensä.

Jos Vapahtaja ei olisi rukoillut Pietarin edestä, niin olisi saatana vissimmästi tehnyt jauhoja hänen sielustansa ja saattanut hänet epäilykseen sen lankeemuksen jälkeen, jonka hän teki, koska hän kielsi Vapahtajan. Jos Vapahtaja ei olisi rukoillut hänen edestänsä, olisi vissimmästi Pietarin usko puuttunut, niin kuin se oli jo puuttumallansa, koska kaikki hänen toivonsa meni hukkaan Jeesuksen kuoleman kautta.

Pietari oli ylenantanut kaiken maallisen elätyksen siinä tarkoituksessa, että hän tulisi herraksi, koska Jeesus tulee kuninkaaksi. Mutta koska hän näki, kuinka Vapahtajan kanssa kävi, mistansi (eli menetti) hän kaiken toivon. Se kuollut usko, joka oli pääkallossa, loppui kokonansa Jeesuksen kuoleman kautta.

Niin pitää kuollut usko loppuman, ennen kuin elävä usko saattaa tulla. Mutta elävä usko on harvoin sinapin siemenen vertaa kiusauksen ajalla. Se on välistä niin heikko, että Vapahtajan täytyi rukoilla Pietarin edestä, ettei tämä uskon kipinä peräti sammuisi. Koska nimittäin saatana alkaa seulomaan ihmisten sieluja sisällisten ja

ulkonaisten kiusausten kautta, lykkää hän välistä päin epäilyksen kristityn mieleen ja sanoo: Et sinä olekaan Jeesuksen oma, koska näin paljon kiusauksia tulee eli tuntuu vielä. Sinä olet juuri riettaan hallussa, koska sinulla on niin paljon kiusauksia ja pahoja ajatuksia.

Jos vihollinen saa kristityn ensinnä kieltämään kristillisyytensä maailman edessä, ja sitten vielä uskomaan, ettei Vapahtaja enää huoli hänestä, koska niin paljon syntiä ja kiusauksia vielä tuntuu hänessä, niin pääsee vihollinen tekemään hänen sielunsa jauhoksi, ja pieksisi vielä puuron niistä sielun jauhoista, jos Jeesus ei olisi aina rukoilemassa sen viheliäisen sielun edestä, ettei hänen uskonsa puuttuisi. Sillä kristityn usko on usein niin heikko, että se on kohta puuttumallansa, jos se armollinen Vapahtaja ei olisi rukoilemassa hänen edestänsä.

Ei ole nimittäin elävä usko niin vahva, kuin kuollut usko. Kuolleen uskon tunnustaja on välistä niin rohkea, että hän aikoo ottaa Vapahtajaa ympäri kaulan ja antaa Hänelle suuta, vaikka pirun paska haisee hänen pahasta hengestänsä, ja kuolleen uskon liiva vuotaa hänen suustansa. Kuitenkin hän menee, niin kuin Juudas, suuta antamaan Vapahtajalle, koska sitä vastaan kristitty, jolla on elävän uskon kipinä, vaikka se ei ole sinapin siemenen vertaa, tuskin tohtii Hänen jaloillensa suuta antaa, hän pyyhkii vielä päänsä hiuksilla ne saastaiset kyneleet, jotka putosivat Vapahtajan jalkain päälle, sillä hän tuntee, etteivät hänen kyneleensä ole mahdolliset putoamaan Vapahtajan jalkain päälle.

Mutta kuollut usko, jonka suusta pirun paska haisee, ja jonka suusta kuolleen uskon liiva vuotaa, se uskaltaa mennä Vapahtajalle suuta antamaan. Sillä kuolleen uskon

tunnustajalla ei olekaan kiusauksia, niin kuin kristityllä. Ei vihollinen kiusaa niitä ollenkaan, jotka palvelevat häntä uskollisesti. Minkäs tähden hänen pitäisi niitä kiusaaman, jotka palvelevat häntä juopumuksella, kirouksella ja viinakaupalla? Ei hän kiusaa omiansa koskaan, sillä he palvelevat häntä uskollisesti. Mutta niitä hän freistaa keittää ja paistaa, jotka ovat pääsemässä hänen kynsistänsä.

Ei hän kiusaa niitä, joilla luonnollinen siveys on autuuden perustuksena. Hän antaa heidän elää rauhassa siinä uskossa, että he ovat siveät, ja että he siveytensä kautta tulevat autuaaksi. Ei hän myös ryöstä uskoa pois niiltä, jotka ovat kuolleessa uskossa. Hän antaa heidän uskoa, että he ovat Jeesuksen omat. Mitäpä hän huolii siitä, että kuollut usko on pääkallossa, saati hän saa sydämen hallita.

Mutta kristityiltä hän tahtoo ryöstää myös sen uskon kipinän, joka heillä on. Koska hän ensinnä nostaa hirmuisen sodan kiusausten kautta, lykkää heidän sydämeensä palavat nuolet, ylös herättää pahat ajatukset ja sisälle antaa semmoiset kauhistavaiset peljästykset, niin myös, koska hän muutamaksi ajaksi on kiusannut pahain ajatusten, pahain haluin ja himoin kanssa, lykkää hän taas epäilyksen sen viheliäisen ihmisen mieleen ja sanoo: Et sinä kelpaa Vapahtajalle, koska sinussa on näin paljon riettautta ja saastaisuutta, sinä olet juuri riettaan hallussa, koska sinussa on niin paljon syntiä. Ei kannata yrittääkään tulla Vapahtajan tykö tällaisessa tilassa. Tämän kaltaisilla ajatuksilla freistaa vihollinen ahdistaa Jeesuksen lampaista epäilykseen, etteivät he pakenisi Paimenen tykö.

Tämä kristityn sota lohikäärmeen kanssa on maalattu tämän päivän epistolassa, kussa Vapahtaja osoittaa, kuinka Mikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmeen kanssa. Tämä suuri sota taivaassa tapahtuu ensiksi kristityn omassa povessa, toiseksi näkyväisesti maailmassa, kolmanneksi

yliluonnollisesti taivaassa. Rietas tahtoo nimittäin kukistaa uskovaisen sielun armontilasta niitten palavain nuolten kautta, joita hän ampuu kristityn sydämeen. Mikaelin enkelit ovat kristityt, joita rietas eli lohikäärme tahtoo pois ajaa taivaasta, eli armontilasta, kiusausten kautta, ja epäilyksen kautta. Hän on kristittyjen päällekkantaja, koska hän sisälle lykkää kristityn sydämeen senkaltaiset ajatukset, ettei se kelpaa Vapahtajalle ollenkaan, jolla on niin paljon syntiä. Mutta tämä perkeleen päällekkantaminen ja uhkaaminen tulee mitättömäksi, koska kristitty elävän uskon kautta pakenee Vapahtajan helmaan. Kristitty voittaa perkeleen kiusauksia Karitsan verellä ja Hengen todistuksen kautta.

Sitten heitetään lohikäärme maan päälle. Se on: koska riettaalle ei löydy enää sijaa kristityn sydämessä, sitten kun se Karitsan verellä ja sovinnon kautta on puhdistettu, täytyy hänen paeta siitä taivaasta, joka sovitetun sydämessä on, ja laskea itsensä alaskäsin maahan eli ihmisen lihaan, kussa hän vielä pitää suurta vihaa lihan kiusausten kautta, tietäen hänellensä vähän aikaa olevan. Tämä on se näkymätön hengellinen sota, joka tapahtuu taivaassa Mikaelin ja lohikäärmeen välillä, ja siitä sodasta eivät maailman ihmiset tiedä mitään.

Toinen sota taivaassa tapahtuu näkyväisellä tavalla kristittyjen ja maailmanjoukon välillä. Koska nimittäin maailman suruttomat ihmiset eivät saa omantunnon rauhaa kristittyjen manausten tähden, niin yllyttää lohikäärme joukkonsa vihaamaan kristityitä. Käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa, koska maailman joukko rupee vihaamaan kristityitä tulella ja miekalla, eli vankeudella ja sakolla. Ja tämä vaino kristityitä kohtaan alkoi varsin, kuin oikea kristillisyyden ilmestyminen maailmaan. Maailmanlapsilla on niin suuri viha kristityille, että he janoavat kristittyjen verta. Maailmanlapset pesevät sielujansa puhtaaksi kristittyjen verellä, niin kuin Pilatus.

Mutta eivät maailmanlapset tunne sitä vihaa, joka heissä on. He sanovat, ettei se ole viha, mutta omatunto vaatii heitä niin tekemään. Omatunto vaatii heitä kantamaan kristittyjen päälle, jotka ovat väärät profheetat, jotka neuvovat ihmisiä väärälle tielle, jotka ovat Jumalan pilkkaajat, jotka ylenkatsovat maailman jumalia, jotka ryöstävät ihmisiltä heidän vanhan uskonsa ja saattavat ihmisiä epäilemään heidän autuudestansa, eivätkä anna kunniallisille ihmisille oman tunnon rauhaa.

Kaiken tämän tähden pitää kristittyjen kärsimän rangaistusta maailman lain jälkeen. Ja koska tämä suuri sota tapahtuu taivaassa kristittyjen ja maailmanlasten välillä, silloin voittavat kristityt Karitsan verellä ja heidän todistuksensa sanan kautta. He voittavat uskollansa, kiivaudellansa ja rohkeudellansa tunnustamaan Jeesuksen voimaa, niin myös urhoollisuudellansa ja rakkaudellansa, etteivät he rakastaneet henkeänsä kuolemaan asti. Koska kristittyjen usko ja rakkaus vahvistetaan sen ulkonaisen vainoamisen kautta, ettei vihollinen pääse enää hajottamaan Jeesuksen lampaita keskinäisen riidan kautta, silloin heitetään lohikäärme ulos taivaasta eli kristittyjen seurakunnasta. Eikä ole enää saatana sijaa taivaassa. Se on hengellisessä tarkoituksessa: kristittyjen keskellä. Ei hän saata kristittyjen sieluille vahinkoa tehdä, vaikka hän vielä tappaisi heidän rumiinsa. Mutta silloin heitetään hänet maan päälle, eli maailmanihmisten sydämiin, ja siellä hän pitää suurta vihaa. Siellä maailman joukossa nostaa hän hirmuisen elämän, tietäen hänellensä vähän aikaa olevan.

Nyt on perkele heitetty maan päälle. Nyt on saatana päässyt irti maailmassa. Ei kuulu muuta, kuin kapina, riita ja keskinäinen sota ja veren vuodatus joka paikassa. Jos joku muutos ei tule ihmisten uskossa ja elämässä, niin lopettaa saatana koko maailman, vaikka me, jotka olemme ulkonaisessa maailman loukossa, saamme nyt rauhassa olla, vaikka emme tiedä, kuinka kauan. Jos tämä

kristittyjen päälle kantaja saa vähän silmäin väliä, kyllä hän tarkalla silmällä katsoo meidänkin päällemme. Hänellä on tarkka silmä näkemään vikoja kristittyjen elämässä. Jos hän löytää jonkun laillisen syyn, kyllä hän pian kantaa kristittyjen päälle maaherran, Pontius Pilatuksen, edessä, että he tekevät hänelle rettelöitä, estävät hänen viinakaupansa, tekevät hänen juomakumppaninsa hulluiksi, etteivät he ota enää pirun paskaa vastaan hänen kädestänsä, viettelevät hänen lapsensa luopumaan vanhempiansa vanhasta uskosta, ja saattavat rauhattomuuden matkaan seurakunnassa, etteivät kunnialliset ihmiset enää saa oman tunnon rauhaa kirkkotien päällä. Kaiken tämän rauhattomuuden tähden aikoo Jumalan lasten päälle kantaja kysyä kunniansa perään maallisessa oikeudessa, sillä hän pitää nyt suurta vihaa, tietäen hänellensä vähän aikaa olevan.

Tämän päivän evankeliumissa osoittaa meille meidän kallis Vapahtajamme, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, ja opettaa kristityitä välttämään niitä kiusauksia, joidenka kautta viattomat sielut yllytetään syntiin. Antakoon se armollinen Vapahtaja siunauksensa kaikille vanhemmille, etteivät he kävisi lastensa edellä pahoilla esimerkeillä, ja kaikille opettajille, että he jakaisivat totuuden sanat sanankuulijoille sen jälkeen, kuin itse kukin tarvitsee, ja kaikelle esivallalle, ettei kristillisyyden puhdas oppi tulisi heidän kauttansa estetyksi. Sillä maailmassa on nyt niin paljon pahennusta, turhuutta, väkivaltaa ja murhaa, että jokainen saa varoa henkeänsä.

Jos joku muutos ei tule maailmanihmisille sekä uskossa että elämässä, niin ei taida maailma enää kauan pysyä koossa. Semmoiset ajanmerkit rupeavat nyt näkymään, jotka Vapahtajan ennustuksen jälkeen ovat viimeisen ajan merkit. Rukoilkoon siis kaikki heränneet ja armoitetut sielut, että se armollinen Herra Jeesus varjelisi meitä maailman kiusauksista ja maailman yllytyksistä, ja lainaisi meille kärsivällisyyden kantamaan Hänen

ristiänsä aina viimeiseen hengenvetämiseen asti, että ne harvat ulosvalitut sielut, eivät tulisi vietellyksi eli yli voimainsa kiusatuksi, ennen kuin Ylkä tulee noutamaan ulosvalitun morsiamensa murheen laaksosta taivaaseen. Amen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 18: 1–11

1 Sillä hetkellä tulivat opetuslapset Jesuksen tykö, sanoen: kuka siis on suurin taivaan valtakunnassa?

2 Ja Jesus kutsui tykönsä lapsen, ja asetti sen heidän keskellensä,

3 Ja sanoi: totisesti minä sanon teille: elle käännä ja tule niinkuin lapset, niin ette suinkaan tule sisälle taivaan valtakuntaan.

4 Sentähden joka itsensä alentaa niinkuin tämä lapsi, se on suurin taivaan valtakunnassa.

5 Ja joka holhoo senkaltaisen lapsen minun nimeeni, hän holhoo minun.

6 Mutta joka pahentaa yhden näistä pienimmistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi hänen olis, että myllyn kivi ripustettaisiin hänen kaulaansa, ja hän upotettaisiin meren syvyyteen.

7 Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat! Voi kuitenkin sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee!

8 Mutta jos kätes taikka jalkas pahentaa sinun, niin leikkaa ne pois, ja heitä pois tyköös. Parempi on sinun elämään sisälle mennä ontuvana taikka raajarikkona, kuin että sinulla olis kaksi kättä eli kaksi jalkaa, ja sinä heitettäisiin ijankaikkiseen tuleen.

9 Ja jos silmäsi pahentaa sinun, niin puhkaise se ulos, ja heitä pois tyköös. Parempi on sinun silmäpuolena elämään sisälle mennä, kuin että sinulla olis kaksi silmää, ja sinä heitettäisiin helvetin tuleen.

10 Katsokaat, ettette katso ylönsä yhtäkään näistä pienimmistä; sillä minä sanon

teille: heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun isäni kasvat, joka on taivaissa.

11 Sillä Ihmisen Poika tuli autuaaksi tekemään sitä, mikä kadonnut oli.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman: **Kuka on suurin taivaan valtakunnassa?**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Joka on pienin, se on suurin.**

Toinen tutkistelemus: **Joka on suurin, se on pienin.**

Antakoon se taivaallinen Herra Jeesus, että kaikki suuret tulisivat niin pieniksi, että he mahtuisivat siitä ahtaasta portista sisälle, ja että kaikki pienet tulisivat niin suuriksi, etteivät he mahtuisi enää helvetin portista sisälle tulla. Amen!

Ensimmäinen tutkistelemus: **Joka on pienin, se on suurin taivaan valtakunnassa.** Me kuulemme evankeliumin muisteluksista, että opetuslapset kysyivät usein Vapahtajalta, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Silloin jo, koska Sebedeuksen pojat pyysivät Jeesukselta, että he saisivat istua toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella Hänen valtakunnassansa, oli heidän tarkoituksensa, että he pääsisivät ylimmäiseksi taivaan valtakunnassa. Mutta silloin tuli muille opetuslapsille paha mieli ja kateus, että Sebedeuksen pojat tahtoivat päästä ylimmäiseksi sivuitse heitä. Mutta Vapahtaja pani Sebedeuksen pojille tämän kysymyksen jälleen: Saatattekos te juoda sen kalkin, jonka minun juoman pitää? Saatattekos te kärsiä sen vaivan, jonka minun pitää kärsimän? Josta me arvaamme, että sen, joka tahtoo tulla suurimmaksi taivaan valtakunnassa, pitää juoman sen kalkin, jonka Vapahtaja on juonut, eli kärsimän sen vaivan, jonka Vapahtaja on kärsinyt. Ja vaikka Sebedeuksen pojat luulivat saattavansa semmoisen vaivan kärsiä, ei Hän kuitenkaan luvannut heille sitä suurta kunnia, että istua oikealla ja vasemmalla puolella Hänen valtakunnassansa.

Toisen kerran tulivat he taas kysymään Vapahtajalta, kuka on suurin taivaan valtakunnassa? Silloin asetti Jeesus yhden lapsukaisen heidän eteensä, ja käski heidän tulla niin pieneksi, kuin se lapsi. Kolmannen kerran rupesivat opetuslapset riitelemään keskenänsä, kuka heistä näkyisi suurin olevan. Silloin sanoi Vapahtaja sen suuremmaksi, joka oli nuorin. Vaikka me nyt hyvin ymmärrämme, että he riitelivät kunnian päältä, ja vaikka Vapahtaja antoi heille sen kaltaiset vastaukset, että heidän pitäisi lakkaaman kunnian perään pyrkimästä, kuitenkin tahtoi tämä kunnianpyyntö seurata heitä Vapahtajan kuolemaan asti.

Jos me nyt tahtoisimme ymmärtää, mitä tämä kysymys tarkoittaa: Kuka on suurin taivaan valtakunnassa, niin meidän täytyy ensin kääntää tämä kysymys näin: Kuka on paras kristitty? Niin ymmärretään Vapahtajan ensimmäisestä vastauksesta Sebedeuksen pojille, että suurin ristinkantaja, se on paras kristitty. Joka on suurimman vaivan kärsinyt kristillisyytensä tähden, hän on paras kristitty. Mutta kukas nyt tohtisi tulla Jumalan silmien eteen ja sanoa: *”Minä olen suurimman vaivan kärsinyt kristillisyyden tähden.”* Koska se kova vaino tuli kristittyjen päälle heidän uskonsa tähden, silloin pidettiin se parhaana kristittynä, joka oli eniten haavoja saanut kristillisyyden tähden. Mutta nyt ei ole yksikään vielä haavoja saanut kristillisyyden tähden. Ja sen tähden emme saata tämän tuntomerkin jälkeen arvata, kuka olisi paras kristitty.

Toinen vastaus tämän kysymyksen päälle, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, annetaan Vapahtajalta tämän päivän evankeliumissa, koska Hän asetti yhden lapsen heidän eteensä, ja käski heidän tulla lapsen kaltaiseksi. Joka nyt tahtoo parhaaksi kristityksi tulla, hänen pitäisi tuleman lapsen kaltaiseksi. Pieni lapsi on sen vuoksi suurin taivaan valtakunnassa, ettei hänellä ole niin paljon syntiä, kuin raavaalla ihmisellä. Mutta kukas nyt on se ihminen, joka tohtii sanoa,

ettei hän ole tehnyt enemmän syntiä, kuin vastasyntynyt lapsi? Olemme me kuulleet muutamien siveitten ihmisten pramaavan, ettei Jumalan tarvitse soimata heitä tekosynteistä. Ja ne taitavat olla oikein pyhät, jotka saattavat niin puhdistaa itsensä kaikista tekosynteistä. Mutta minä pelkään, että rietas peittää heidän syntinsä ja kaivaa heidän rietautensa maahan.

Vapahtaja käskee meidän tulla lapsen kaltaiseksi nöyryydessä ja alentamisessa. Raavaalla ihmisellä on nimittäin suuri itsekkyyys ja suuri kunnia, omavanhurskaus ja maailmanrakkaus. Mutta vastasyntynyt lapsi on vapaa näistä kotosynteistä, jotka tekevät raavaan ihmisen niin suureksi ja niin paisu-neeksi, ettei hän mahdu ollenkaan ahtaasta portista sisälle, ennen kuin nämä riettaan hengen siemenet puserretaan ulos hänen sydämestänsä. Ei hän mahdu siitä portista sisälle, ennen kuin sydämen paisumukset puserretaan, pieksetään ja rikki muserretaan sen murheen kautta, joka Jumalan mielen jälkeen on.

Vastasyntynyt lapsi, jolla on ainoastansa perisynti, saattaa sen tähden ilman tuskatta ja ilman vaivatta uudestisyntyä sen yhteisen armon kautta, joka Vapahtajan ansion kautta tapahtunut on. Joka tahtoo lapsen kaltaiseksi tulla, hänen pitää tuleman niin siveäksi, että hän saattaa sanoa: En ole minä koskaan syntiä tehnyt. Ei minussa ole maailman kunniaa. Ei minulla ole omaavanhurskautta. Ei minulla ole maailmanrakkautta. Ei minussa ole ylpeyttä, eli vihaa, eli kateutta, taikka lihanhimoa. Niin synnittömäksi tulee ihminen, koska rietas kääntää silmät nurin ja peittää kaikki synnit. Mutta jolla silmät auki ovat, täytyy hänen tunnustaa Jobin kanssa, että ihminen juo vääräyttä niin kuin vettä.

Koska opetuslapset riitelivät keskenänsä siitä, kuka heistä näkyisi suurin olevan, annettiin heille se vastaus Vapahtajalta, että nuorin on suurin. Jos me nyt tämän tuntomerkin jälkeen tahtoisimme koetella, kuka

on paras kristitty, niin me löydämme varsin, että nuorin on se, joka tuntee itsensä huonoimmaksi kristittyjen seassa, eli jolla on se sisällinen vakuutus, että kaikki muut ovat paremmat häntä. Joka tuntee itsensä mahdottomaksi kristityn nimen kantamaan.

Paavali tunnusti itsensä suurimmaksi syntisten seassa ja luki itsensä mahdottomaksi apostolin virkaa pitämään, sen tähden, että hän oli vainonnut Jumalan seurakuntaa. Tästä kristittyjen vainoamisesta ei ole paljon yksikään vapaa. Joka on kristittyjen soimausten kautta herännyt, vissimmästi hän on luonnollisessa tilaisuudessaan suuttunut niille, jotka häntä soimaavat väärydestä. Mutta ei tämäkään synti tule kaikille niin suureksi vaivaksi omantunnon päälle, kuin Paavalille, joka vielä armontilassa katui sitä, että hän oli kristityille vihainen ollut.

Me kuulemme kaikista asianhaaroista, että pienin on suurin taivaan valtakunnassa. Se on: Suurin syntinen on paras kristitty. Joka tuntee itsensä huonoimmaksi, hänet luetaan parhaaksi Jumalan edessä. Joka tuntee itsensä mahdottomaksi kristittyjen seurassa olemaan, hänet luetaan mahdolliseksi. Joka nuorin on, se olkoon vanhin. Joka on hyvin nöyrä ja alhainen, hän on ylimmäinen. Joka on poljettu ja ylenkatsottu, hän on korotettu. Joka on kunniattomaksi tullut, hän on kunnian saanut. Joka on huono ja kelvoton, se on voimallinen ja väkevä. Joka on alas painettu, se on ylös nostettu. Joka on sairas, se on terve. Joka on murheellinen, se on iloinen. Joka itkee, se nauraa. Joka on raajarikko, se hyppää niin kuin peura. Joka on huonoin kaikista, se on paras kaikista.

Toinen tutkistelemus: **Mutta suurin on pienin.** Opetuslasten pyrkiminen kunnian perään ja kilpaan juokseminen on tahtonut seurata kristityitä aina tähän päivään asti. Ja jota huonommat ihmiset ovat olleet kristillisyydessä, sitä suuremmaksi on heidän kunniansa korotettu maailmassa, niin että paavi, joka on hengellisessä ylpeydessä suurin,

mutta kristillisyydessä huonoin, on itsetehdyn nöyryyden kautta kasvanut ylimmäiseksi maailman kunniaassa.

Paavi kutsuu itsensä kaikkein orjain orjaksi, mutta oli yhden aikaa korottanut itsensä kaikkein herrain herraksi, niin että kaikki kuninkaat ja keisarit antoivat hänen kengilensä suuta. Hän sulki ulos taivaan valtakunnasta kaikki, jotka eivät nöyryyttäneet itseänsä hänen edessänsä. Yhden keisarin täytyi seisoa polvillaan ja avojalkaisin kolme vuorokautta paavin ikkunan edessä, ennen kuin hän sai syntiänsä anteeksi. Ja mistäs oli paavi saanut sen vallan, että tuomita kaikkia helvettiin, jotka eivät kumartaneet häntä? Hän oli ottanut sen vallan Raamatusta väärän selityksen kautta.

Rietas oli kääntänyt hänen silmänsä nurin hengellisen ylpeyden kautta. Ja ihmiset olivat niin hullut, että ne uskoivat hänen päälensä, niin kuin Jumalan päälle. Jos nyt kristityt, jotka ensinnä olivat huonoimmat kaikkien ihmisten seassa, ylenkatsotut, alaspainetut, vihatut ja poisheitetyt, kasvaisivat niin suureksi maailman kunniaassa, että kaikki maailman herrat rupeaisivat heitä palvelemaan ja kunniaassa pitämään, niin olisi rietas kääntänyt heidän silmänsä nurin. Ja he olisivat vielä huonommat Jumalan edessä, kuin julkiset huorat ja varkaat.

Mutta tässä on kysymys siitä, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Opetuslapset riitelivät keskenänsä kunnian päältä ja tahtoivat tietää, kuka on paras kristitty. Ja tämä riita ei ole vielä peräti loppunut. Maailmassa pidetään se parhaana kristittynä, joka on siivo mies, ja kunniallinen mies, ja hyvin kiitetty kaikilta. Mutta kristityt luulevat, että se on paras kristitty, joka on suurin syntisten seassa. Joka on huora, varas ja ryöväri. Joka on suurimmassa tuskassa ja vaivassa ollut syntiensä tähden. Joka itkee, huokaa ja valittaa. Joka haukkuu kunniallisia ihmisiä. Joka soimaa maailman ihmisiä vääryydestä. Joka on vihattu ja ylenkatsottu maailman ihmisiltä.

Joka maailmassa pidetään vääränä profeetana, ja muuta senkaltaista.

Mutta siihen liittoon eivät mene maailman siveät ihmiset ollenkaan, eivätkä myöskään kuolleen uskon tunnustajat. Maailman siveät ihmiset tuumaavat niin, että ne, jotka itkevät ja huokaavat, ovat ulkokullatut, ja ne, jotka haukkuvat ja soimaavat, tekevät itsensä hurskaaksi, pitävät itsensä parempana, ovat hengellisessä ylpeydessä, pitävät itsensä kristittyinä ja katsovat muita ihmisiä ylen. Kuolleen uskon tunnustajat luulevat, että ne ovat väärät profeetat, mutta eivät kristityt, jotka eivät anna enää kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Ja niiden, jotka tahtovat hävittää sen vanhan kuolleen uskon, sanotaan painavan ihmisiä epäilykseen.

Mutta tässä on nyt kysymys, kuka on suurin taivaan valtakunnassa? Paavi pitää itseensä parhaana kristittyinä, joka suulla tunnustaa itsensä kaikkein orjain orjaksi, mutta sydämessä pitää itsensä kaikkein pyhimpänä. Ja sen hengellisen ylpeyden tähden, joka hänessä on, tuomitsee kaikki sielut helvettiin, jotka eivät kumarra häntä. Luonnollinen siveys, jolla on maailmallinen viisaus ja iso järki pääkallossa, pitää sen parhaana kristittyinä, joka elää siveästi, joka on kunniaissa ja suuressa arvossa pidetty maailmassa.

Lutherus, joka on itse omantunnon vaivassa ja epäilyksessä maannut kaksi ajastaikaa, vaatii oikean katumuksen ja elävän uskon kristityiltä, ja sanoo sen olevan parhaan kristityn, jolla on vahva usko Vapahtajan päälle, jos tämä usko osoittaa itsensä eläväksi kristillisen rakkauden kautta. Mutta kristillinen rakkaus osoittaa itsensä siinä, että kristitty rakastaa veljiänsä, ei ainoastansa ruumiin, vaan myös hengen puolesta. Auttaa tarvitsevaisia, jos hänellä on varaa, mutta manaa ja neuvoo myös suruttomia, jos he tahtovat häntä kuulla, eli ei.

Jos nyt kristitty tämän manaamisen ja neuvomisen tähden tulee vihatuksi, vainotuksi,

piilkatuksi ja ylenkatsotuksi maailman sokealta joukolta, jos hänet totuuden tähden vietään lakiin, pannaan vankeuteen, ajetaan pois maanpakolaisuuteen, eli piinataan ja tapetaan, jos hän siinä ylenkatsotussa tilaansa rukoilee niitten onnettomien sielujen edestä, jotka häntä vihaavat ja vainoavat, jos hän itkee ja rukoilee niitten onnettomien sielujen tilan ylitse, jotka niin huonossa, viheliäisessä ja surkuteltavassa tilassa ovat, koska he hänen rakkaimmat manauksensa pilkalla ja vihalla vastaanottavat. Ja koska häntä näin vihataan ja vainotaan Jeesuksen nimen tähden, silloin on hänelle luvattu suuri palkka taivaassa. Ei sen vuoksi, että hän pitää itseensä parhaana kristittyinä, mutta sen suuren armon kautta, sen uskon ja rakkauden tähden, jolla hän on freistannut ihmisten sieluja voittaa taivaan valtakunnalle.

Ja siitä arvataan nyt, että opetuslasten keskinäinen riita: kuka heistä näkyisi suurin olevan, pitäisi loppuman, koska he saavat kuulla Vapahtajan suusta, että joka suurin on, hän olkoon niin kuin nuorin. Joka tahtoo parhaaksi tulla, hän olkoon huonoin, joka tahtoo ylimmäiseksi tulla, hän olkoon alimmainen. Joka tahtoo ensimmäiseksi tulla, hän olkoon viimeinen. Joka tahtoo korkealle nousta, hän astukoon alas. Joka tahtoo kuorissa istua, hän seisokoon oven vieressä. Joka tahtoo kunniaa voittaa, hän hävetköön. Ja päätös tästä on, että se joka pienin on, hän on suurin. Eli joka suurin on, hän on pienin. Eli joka pitää itsensä parhaana kristittyinä, hän on huonoin. Ja joka pitää itsensä huonona ja mahdottomana kristittyjen seassa, hän on paras.

Opetuslasten riita loppui Vapahtajan kuoleman jälkeen, koska kaikki heidän kunniansa kääntyi ja muuttui murheeksi. He jäivät itkemään ja parkumaan, koska heidän turvansa otettiin pois. Mutta silloin pääsi vasta maailman puoli iloitsemaan. Kuitenkin vaikutti tämä ero niin paljon, että opetuslapset pysyivät paremmin koossa. Kaikki kilpaa juokseminen ja tinka loppui. Heidän täytyi olla

niin kuin lampaat, joilla ei Paimenta ole. Ja jos heidän murheensa tuli suuremmaksi sen eron tähden, niin tuli myös heidän hartautensa Jeesuksen perään, niin myös heidän keskinäinen rakkautensa, palavammaksi. Kyyneleet ja huokaukset tulivat tiheämmiksi.

Kaipaus Jeesuksen perään tuli suuremmaksi. Ja opetuslapset ihastuivat taas, koska he näkivät Herran. Amen

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Jäljennös: Poromaan jäljennöskirja /

Ja suuri sota tapahtui taivaassa. Mikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmeen kanssa, ja lohikäärme soti ja hänen enkelinsä. Ja se suuri lohikäärme, se vanha mato, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, heitettiin ulos, joka koko maan piirin viettelee. Hänet heitettiin maan päälle, eikä heidän sijaansa enää löydetty taivaassa.

Tämä suuri sota, jonka Johannes näki tapahtuvan taivaassa Mikaelin ja lohikäärmeen välillä, on vielä nytkin olemassa, vaikka lohikäärmeellä on nyt eri haamu kuin silloin, koska Johannes näki hänen kamppailevan Mikaelin kanssa. Silloin oli vielä lohikäärmeen päällä se vanha esinahka, jossa hän liikkui pakanallisen haamun kanssa. Hän oli silloin julma sotimaan Mikaelin kanssa, mutta ei hän silloin voittanut mitään, vaikka hän imi paljon kristittyin verta. Mutta nyt hän on muuttanut nahkansa. Hän tulee nyt vanhan kristityn haamussa. Ja hän onkin nyt siinä haamussa julma sotimaan Mikaelin kanssa. Mutta me toivomme, että hänet heitetään ulos taivaasta maan päälle.

Tämä suuri sota taivaassa tapahtuu kolmella tavalla. Ensiksi sotii Mikael ja hänen enkelinsä lohikäärmeen kanssa kunnian valtakunnassa. Toiseksi sotivat he armonvaltakunnassa. Ja tämä suuri sota soi joka päivä kristittyin sydämessä. Koska nimittäin Mikael tulee ihmisen sydämeen ajamaan ulos lohikäärmeen siemeniä, eli niitä seitsemää perkelettä, jotka ovat seitsemän kuolettavaista syntiä, silloin tekee lohikäärme kovan vastuksen, eikä tahdo lähteä ulos ihmisen sydäimestä, vaan puikii ja potkii siellä hirmuisesti, ja tekee sydämen kipeäksi, kovaksi, ja välistä myös paisuttaa sen. Suruttomat ja armonvarkaat eivät (*) tiedä siitä sodasta mitään, sillä rietas antaa heille rauhan. Mutta heränneessä ja myös armoitetussa tilassa tuntuu kyllä tämä sota Mikaelin ja lohikäärmeen välillä. Lohikäärme nostaa kiusaukset ja pahat ajatukset, ja tahtoo niitten kautta ahdistaa Mikaelin pois. Mutta Mikael myös sotii ja heittää ulos sen vanhan lohikäärmeen siitä taivaasta, joka on kristityn sydämessä.

Mutta lohikäärme sotii myös kolmanneksi luonnon valtakunnassa pahain ihmisten kautta, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset, joista muutamat koettavat kivillä, niin kuin juutalaiset, muutamat kepillä ja halolla, muutamat nyrkillä ja sauvalla, tappaa kristityitä. Muutamat lain voimalla ja muutamat väärän opin kauhistuksella koettavat niitä hävittää. Mutta ei ole se vanha mato voittanut paljon mitään ulkonaisen vainoamisen kautta, sillä mitä julmemmasti hän kävi niitten päälle vainolla ja verenvuodatuksella, sitä suurempi voima annettiin myös kristityille kärsimään kaikkinaiset vaivat.

Johannes näki ilmoituksessa, että kristityt voittivat Karitsan verellä ja Hänen sanansa todistuksella, sillä eivät he rakastaneet henkeänsä kuolemaan asti. Mutta mitä hän ei voittanut vainoamisella ja veren vuodatuksella, sen hän voitti väärän opin kauhistuksella, koska hän sai muutamia kristityitä nousemaan hengelliseen ylpeyteen. Silloin tuli niitten välillä iso riita, ei toinen eikä toinen antanut itseänsä alle päin. Eivät he pysyneet nöyryydessä, vaan nousivat aina oman vanhurskauden kautta ylemmäksi ja ylemmäksi. Silloin pääsi vihollinen hajottamaan kristityitä, kun monta päämiestä tuli seurakuntaan. Viimein nousi niistä paavi, joka sekä maallisen että hengellisen lain voimalla vainosi kristityitä. Hän katsoi oikeat kristityt vääräksi profeetaksi, ja ulkokullatuita hän tunnusti oikeaksi.

Ei siihen aikaan ollut kysymys oikeasta katumuksesta ja parannuksesta. Ei silloin ollut kirkossa armonpenikoita vinkumassa, mutta aivan siveät huorat ja rehelliset varkaat, eli tekopyhät kaikki. Ei paavin seurakunnassa tarvinnut yhdenkään tunnustaa syntiänsä

julkisesti seurakunnan edessä eikä sovittaa lähimmäistensä. Mutta siellä oli aivan salarippi. Ja kaikki, jotka asuvat paavin valtakunnassa, pruukaavat vielä nytkin salarippiä. Paavi oli sanonut: Ei tarvitse kenenkään maailmalle huutaa syntiänsä, mutta tunnustakoon paavin edessä kahden kesken. Tuosta tuli viimein helppo sisälle astuminen taivaan valtakuntaan. Joka antoi paaville rahaa, se pääsi varsin taivaan valtakuntaan. Ja silloin oli lohikäärme parhaillansa, koska hän vanhan kristityn haamussa saattoi hallita koko maailman.

Lutherus tuli hänelle vähäisen esteeksi, koska hän rupesi vaatimaan oikean katumuksen ja parannuksen, niin myös elävän uskon ja kristillisen rakkauden. Mutta Lutheruksen usko muuttui pian kuolleeksi uskoksi. Nyt pääsi lohikäärme taas isännäksi maailmassa sen kuolleen uskon kautta, josta ei tule yhtään sydämen ja mielen muutosta, eikä elämän parannusta. Nyt saattavat armonvargaat olla jumaliset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana. He saattavat veisata kirkossa ja ulvoa kirkon takana. He saattavat olla siveät kirkossa ja huorata kirkon takana. He saattavat siunata kirkossa ja kirotta kirkon takana. He saattavat juoda Vapahtajan verta kirkossa, ja pirun paskaa kirkon takana. Ja kyllä rietas antaa heidän uskoa, että he ovat siveät ja hurskaat, saati hän saa hallita sydäntä.

Koska nyt joku herää synnin unesta ja rupeaa pakenemaan henkensä kanssa Vapahtajan tykö, varsin suuttuu vihollinen ja rupeaa maalaamaan sokean raukan silmäin eteen, että tämä heräys ei ole muu kuin hengellinen ylpeys ja villitauti. Heränneet ovat väävät profheetat, mutta armonvargaat ne ovat kristityt. Ja koska rietas on saanut orjansa uskomaan, että heränneet ovat väävät profheetat, silloin ei ole työläs nostaa vihaa ja vainoa maailmanjoukon kautta, että hän pääsisi taas makkaroita tekemään kristittyin verestä.

Ja tämä suuri sota, jonka Johannes näki taapahtuvan taivaassa Mikaelin ja lohikäärmeen välillä, käy nyt heränneitten ja suruttomain välillä, eikä taida niin pian loppua, ennen kuin lohikäärme heitetään ulos taivaasta maan päälle, pitäen suurta vihaa tietäen itsellensä vähän aikaa olevan. Koska nyt lohikäärme on muuttanut nahkansa ja tulee vanhan kristityn haamussa sotimaan Mikaelin ja hänen enkeliensä kanssa, niin on tarpeellinen rukoilla Jumalalta voimaa ja väkevyyttä, että Mikaelin enkelit jaksaisivat hänen enkeleittensä kanssa sotia, että se suuri lohikäärme, se vanha mato, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, joka koko maanpiirin viettelee, tulisi ulosheitetyksi taivaasta. Nimittäin ensin siitä näkymättömästä taivaasta eli kunnian valtakunnasta, ja toiseksi armon taivaasta eli uskovaisten sydämistä, ja viimeiseksi ulkonaisesta seurakunnan hallituksesta eli luonnon valtakunnasta. Rukoilkaamme siis, Mikaelin enkelit, sitä Suurta Ristinkantajaa, että Hän lainaisi heille sen kaltaisia sota-aseita, joilla he saattaisivat vastustaa kaikki sen ruman tuliset nuolet, sillä vihollinen käy ympäri niin kuin kiljuva ja lopeura etsien, ketä hän saisi ylösniellä.

Mutta seisokaa perkelettä vastaan, niin hän pakenee. Ja pukekaa päällenne hengelliset sota-aseet, joilla te saattaisitte vastustaa kaikki sen ruman tuliset nuolet. Ottakaa uskon kilpi ja autuuden rautalakki ja hengen miekka. Urhoollinen Herran Jeesusuksen sotamies ei saata rauhaa tehdä vihollisen kanssa. Ei vihollinen anna rauhaa muille, kuin omille palvelijoillensa. Ei hän niitä kiusaa, jotka häntä uskollisesti palvelevat. Mutta niitten päälle hän käy julmasti, jotka häntä vastaan seisovat.

Pyytäkää siis, anokaa ja rukoilkaa, te Mikaelin enkelit, että Mikael, se Suuri Sotasekari, antaisi teille voimaa ja väkevyyttä sotimaan lohikäärmeen ja hänen enkeliensä kanssa. Hakkaa päätä hengen miekalla. Pistä lohikäärmeen sydämeen. Kumarra polviasia, sinä uskollinen sotamies, ja huuda niin kuin

Daavid syvyydestä korkeuteen. Me tiedämme, että Mikael, se Suuri sankari, kuulee niitten huudon, jotka haavoitetulla tunnolla ja vertavuotavalla sydämellä huutavat Hänen tykönsä: Sinä Suuri Sotasankari, tule meille avuksi tässä suuressa sodassa, ja auta niitä, jotka hädässä ovat! Amen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 18: 1–11

1 Sillä hetkellä tulivat opetuslapset Jesuksen tykö, sanoen: kuka siis on suurin taivaan valtakunnassa?

2 Ja Jesus kutsui tykönsä lapsen, ja asetti sen heidän keskellensä,

3 Ja sanoi: totisesti minä sanon teille: elle te käännä ja tule niinkuin lapset, niin ette suinkaan tule sisälle taivaan valtakuntaan.

4 Sentähden joka itsensä alentaa niinkuin tämä lapsi, se on suurin taivaan valtakunnassa.

5 Ja joka holhoo senkaltaisen lapsen minun nimeeni, hän holhoo minun.

6 Mutta joka pahentaa yhden näistä pienimmistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi hänen olis, että myllyn kivi ripustettaisiin hänen kaulaansa, ja hän upotettaisiin meren syvyyteen.

7 Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat! Voi kuitenkin sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee!

8 Mutta jos kätes taikka jalkas pahentaa sinun, niin leikkaa ne pois, ja heitä pois tyköäs. Parempi on sinun elämään sisälle mennä ontuvana taikka raajarikkona, kuin että sinulla olis kaksi kättä eli kaksi jalkaa, ja sinä heitettäisiin ijankaikkiseen tuleen.

9 Ja jos silmäs pahentaa sinun, niin puhkaise se ulos, ja heitä pois tyköäs. Parempi on sinun silmäpuolena elämään sisälle mennä, kuin että sinulla olis kaksi silmää, ja sinä heitettäisiin helvetin tuleen.

10 Katsokaat, ettette katso ylö yhtäkään näistä pienimmistä; sillä minä sanon teille: heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun isäni kasvot, joka on taivaissa.

11 Sillä Ihmisen Poika tuli autuaaksi tekemään sitä, mikä kadonnut oli.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, kuka on suurin taivaan valtakunnassa.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Joka on suurin, se on pienin.**

Toinen tutkistelemus: **Joka on pienin, se on suurin.**

Me rukoilemme sitä Taivaallista Kuningasta, että kaikki suuret tulisivat, niin pieniksi, että he mahtuisivat sisälle, ja että kaikki pienet tulisivat niin suureksi, etteivät he pääsisi enää ulos.

1. Joka on suurin, se on pienin. Opetuslapset tulivat usein tämän kysymyksen kanssa Vapahtajan tykö, kuka heistä näkyisi suurin olevan. Ensin tulivat Sebedeuksen pojat ja pyysivät Vapahtajalta, että he saisivat istua toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella Hänen valtakunnassansa, mutta Vapahtaja kysyi heiltä takaisin, jos he saattaisivat juoda sen kalkin, jonka Hänen piti juoman. Se merkitsee: jos he saattaisivat kärsiä sen suuren vaivan, jonka Hän kärsi. Siitä me kuulemme, että se, joka tahtoo istua oikealla eli vasemmalla puolella Hänen valtakunnassansa, hänen pitää juoman sen kalkin, jonka Vapahtaja on juonut. Mutta se kalkki tulee monelle niin karvaaksi, että hän lykkää sen pois ja sanoo: Tämä on paljas myrkkyy, kuinka minä saatan sen juoda? Jos minä muutoin en pääse taivaan valtakuntaan, ellen minä tätä kalkkia juo, niin se saa jäädä.

Vapahtajan kalkki on vanhalle Aatamille niin karvas, että hän oksentaa paljasta sappea, koska hän siitä vähäisen maistanut on. Siinä kalkissa on sekä synnin myrkkyy, joka Vapahtajan on täytynyt juoda pohjaan asti, koska

syntiset eivät jaksaneet sitä juoda, mutta siinä kalkissa on myös maailman viha ja pilkka. Joka Vapahtajan kalkista juo, se tulee pilkattavaksi ja vihattavaksi maailmalta. Se tulee kunniattomaksi. Ja sen tähden ajattele moni, joka siitä vähän maistanut on: Tämä kalkki olisi soma perkeleelle antaa, mutta ei ihmisille. Kuitenkin täytyy kristityn juoda siitä kalkista, jos hän tahtoo taivaan ilosta osalliseksi tulla, sillä Vapahtaja sanoi Sebedeuksen pojille: Sitä kalkkia pitää teidän totisesti juoman, mutta istua oikealla eli vasemmalla puolella minun valtakunnassani, ei ole minun vallassani antaa, vaan jolle Isä on määrännyt.

Kuinkas nyt kävi teille, te Sebedeuksen pojat, ette päässeetkään suurimmaksi taivaan valtakunnassa, vaikka te lupasitte juoda sen kalkin, jonka Vapahtaja on juonut? Toisen kerran tulivat taas opetuslapset kysymään, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Silloin asetti Vapahtaja heidän silmiensä eteen yhden lapsukaisen ja sanoi: *"Ellette käänny ja tule lapsen kaltaiseksi, niin ette suinkaan tule sisälle taivaan valtakuntaan."* Tästä vertauksesta arvataan nyt, ettei vanha Aatami mahdu taivaan valtakuntaan niin suurena ja paksuna, kuin hän on luonnon tilassa. Vanha Aatami on niin suuri ja paksu, ettei hän mahdu kirkon ovista sisälle, erinomattain pakkasen aikana, koska hän on pannut päälensä kaiken sen koreuden ja siveyden, kuin hänellä on. Vanha Aatami pelkää, että häntä riisutaan pois kunnialliset silkkivaatteet ja siveyden verkavaatteet, jos hän menisi siihen kirkkoon, jossa muutamat parkuvat ahtaassa portissa niin kuin sika.

Koska yksi parkuu hengen hädässä, niin se parkuminen tekee toiselle pahaa. Ja se, joka on irti, pakenee henkensä kanssa edemmäksi. Niin tekee myös vanha Aatami. Toisen parkuminen hengen hädässä tekee hänelle pahaa, joka ei ole vielä missään hädässä ollut. Ja mikäs asia se on, joka tekee muutaman niin paksuksi, etteivät he mahdu kirkon ovista sisälle? Se on maailman kunnia, joka

paisuttaa hänen sydämensä. Se on siveyden verkaturkki, joka ottaa niin paljon sijaa. Ja kuolleen uskon silkkihuivit pääkallossa. Omanvanhurskauden silkkihame. Kaikki nämä maailmankunnian, siveyden, omanvanhurskauden ja kuolleen uskon koreat päällysvaatteet tekevät muutaman vanhan Aatamin niin paksuksi, ettei hän mahdu kirkkoon. Ja kuinkas semmoinen paksu ihminen mahtuu taivaan valtakuntaan, joka on niin komea, suuri ja paksu, ettei hän mahdu kirkkoon?

Ei se ole ainoastansa luonnollinen ylpeys, siveys ja tavara, joka paisuttaa häntä, vaan myös maailman kunnia ja hekuma tekee vanhan Aatamin niin paksuksi. Siihen tulee lihallinen mielen huvitus, maailman ilo ja makea pirun paska, jota vanha Aatami ei tahdo hyljätä. Siihen vielä ahneus ja maailmanrakkaus, joka ei laske muutamia kirkkoon, ja sitten taivaan valtakuntaan. Niin suurena ja komeana luulee kuitenkin vanha Aatami pääsevänsä taivaan valtakuntaan. Vaikka Vapahtaja on sanonut, että se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat, jotka sen löytävät.

Kuinka pitää vanhan Aatamin tuleman niin pieneksi, että hän mahtuu ahtaasta portista sisälle? Ei se ole mahdollinen, että vanha Aatami pääsisi siitä ahtaasta portista sisälle nahkoineen ja karvoineen, vaan kaikki värkit pitää riisuttaman pois: Siveyden silkkivaatteet, kunnian verkavaatteet pois. Omanvanhurskauden hame pois. Ylpeyden paksu pöyhkyri pois. Ahneuden musta paita pois. Koreuden kultavitjat, kauneuden korvarengat pois. Juopumuksen viinapullo pois. Maailman ilo ja huorain tanssi pois.

Kaikki nämä pahennuksen aineet pitää riisuttaman pois. Ja vielä sittenkin vanhan Aatamin sisuskalut, eli ne seitsemän kuolinsyntiä, joista yksikin vie helvettiin, nimittäin: ylpeys, maailman kunnia, ahneus, varkaus, huoruus, juopumus, kateus. Nämä ovat ne seitsemän perkelettä, joista yksikin paisuttaa sydämen

ja tekee ihmisen paksuksi, ettei hän suinkaan mahdu ahtaasta portista sisälle. Nämä kaikki pitää ajettaman pois, ennen kuin ihminen tulee niin pieneksi, että hän mahtuu taivaan valtakuntaan.

Mutta me kuulemme, kuinka riettaan henget huusivat, koska Vapahtaja ajoi niitä ulos ihmisistä. Ne huusivat ja valittivat ihmisen suun kautta: Oletkos tullut vaivaamaan meitä ennen aikaa, sinä Jumalan Poika? Eivät ne silloin huutaneet niin surkeasti, koska he saivat olla rauhassa ihmisen sydämessä. Mutta silloin ne huusivat surkeasti, koska heidän täytyi lähteä ulos ihmisestä. Ja vielä nytkin huutavat riettaan henget surkeasti, koska heidän pitää pakeneman heidän luolistansa. Mutta tämä huutaminen tekee toisille riettaan hengille pahaa. Koska he kuulevat, että toinen on hädässä, niin toiset, jotka eivät ole vielä meinaamassakaan ulos lähteä sen ihmisen sydäimestä, kussa he asuvat, ajavat orjansa kantamaan heitä ulos. Riettaan henget, sanon minä, ajavat muutamia ulos kirkosta. Ja se ihminen, joka on riettaan hallussa, valittaa, että se huutaminen ja parkuminen tekee heille pahaa.

Mutta ne, joitten sydämistä riettaan henget ovat ulos ajetut, ne sielut, joissa Pyhä Henki on asumassa, iloitsevat, koska riettaan hengille tulee hätä. He tietävät, että siinä ihmisessä on Pyhä Henki, joka huutaa omantunnon vaivassa. Mutta ei se ole ihminen itse, joka niin huutaa, vaan se on rietas, joka on hädässä, koska häntä ajetaan ulos taivaasta, ja hän pitää suurta vihaa, tietäen itsellensä vähän aikaa olevan. Niin todistavat evankelistat, että rietas henki huusi ihmisen suun kautta, koska hänen piti ulos menemän ihmisestä. Mutta ei suinkaan ihminen muutoin tule niin pieneksi, että hän mahtuu taivaan valtakuntaan, vaan riettaan henget, jotka paisuttavat sydäntä ja tekevät hänet suureksi ja paksuksi, ne pitää ajettaman ulos.

Ja tämä on nyt oikea syy, jonka tähden muutamamat eivät mahdu kirkkoon. Rietas on

paisuttanut sydäntä, etteivät he mahdu. Ei rietas laske semmoiseen kirkkoon, kussa Jumalan Henki liikkuu. Rietas pelkää, että hänelle tulee vaiva siitä, kun toiset ovat hädässä. Kyllä rietas laskee semmoiseen kirkkoon, kussa kaikki istuvat kuurona ja mykänä. Sillä rietas itse tulee kuuroksi ja mykäksi, koska häneltä kysytään: *”Ystäväni, kuinkas tänne tulit, ja ei sinulla ole häävaatteita?”*

Mutta koska yksi sika on hädässä, niin toiset pakenevat, sillä se parkuminen tekee heille pahaa. Niin myös, koska yksi riettaan henki on hädässä, niin toiset pakenevat. Eivät he kärsi kuulla, kuinka toinen hädässä parkuu, sillä se tekee hänelle pahaa. Ja sen tähden panee rietas muutamia menemään ulos kirkosta, että he pääsisivät kuulemasta. Ja muutamia ei laske rietas ollenkaan kirkkoon, eikä siihen paikkaan, kussa kristityt ovat koossa rukouksissa, kussa Jumalan henki liikkuu.

Nyt pitää meidän likemmin katseleman, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Koska Sebedeuksen pojat tahtoivat istua toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella Hänen valtakunnassansa, silloin määräsi Vapahtaja heitä juomaan siitä kalkista, jonka Hänen piti juoman. Mutta tämä kalkki on se hirmuinen vaiva, jonka Vapahtaja on kärsinyt. Mutta jokainen, joka Vapahtajan kalkista on vähäisen maistanut, tuntee, ettei hän jaksakaan sitä tyhjentää. Ja kuinkapa ihminen jaksaisi sitä kalkkia tyhjentää, koska Vapahtajan täytyi ruukoilla: jos mahdollinen olisi, että tämä kalkki menisi pois minulta.

Eivät Sebedeuksen pojat sillä lailla pääse suurimmaksi taivaan valtakunnassa, että he juovat Vapahtajan kalkista, sillä vaikka heidän pitää siitä kalkista maistaman, mutta ei he kuitenkaan jaksakaan sitä tyhjentää. Sillä Vapahtajan täytyi juoda Jumalan vihan malja juuri tyhjäksi. Ei olisi Hänen tarvinnut sitä tehdä, jos Sebedeuksen pojat olisivat jaksaneet sen vihan maljan tyhjentää. Kuitenkin

pitää jokaisen kristityn maistaman Vapahtajan kalkista. Muutoin eivät riettaan henget mene hänestä ulos. Sillä Vapahtajan kalkissa on synnin myrkky, joka karvastelee hirmuisesti ihmisen tunnossa. Siitä varoittavat riettaan henget itsensä, etteivät ne joutuisi omantunnon vaivaan. Koska nimittäin ihminen maistaa Vapahtajan kalkista, tulee hänelle omantunnon vaiva. Ja sen kautta tulee riettaan enkeleille hätä. Heidän täytyy ulos mennä siitä ihmisestä, joka on maistanut Vapahtajan kalkista.

Mutta joku pääsee sen kautta suurimmaksi taivaan valtakunnassa, koska hän on maistanut vähän Vapahtajan kalkista, mutta ei kyliksi, että rietas olisi joutunut ulos pakemaan. Hän juo enemmän toisesta kalkista, jossa on paljon armoa. Ja sen varastetun armon kautta pääsee ylpeyden henki korottamaan itsensä kristityn haamussa. Semmoinen alkaa sitten heränneitä polkemaan ja sanomaan: Ei teillä ole uskoa sinapin siemenen vertaa, mutta minulla on niin vahva usko, ettei rietas tohdi minua liikuttaa. Mutta mikä sinua paisuttaa, koska heränneet käyvät sen päälle, että sinä olet armonvaras? Uskoko sinua paisuttaa? Minä luulen, että ylpeyden henki sinua paisuttaa. Ja se sama ylpeyden henki tekee sinut suurimmaksi taivaan valtakunnassa.

Koska opetuslapset tahtoivat tietää, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, silloin asetti Vapahtaja heidän keskellensä yhden lapsukaisen ja sanoi: ellette käänny ja tule niin kuin lapset, niin ette suinkaan tule taivaan valtakuntaan. Kuinkas nyt kävi teille, jotka luulitte, että Vapahtaja nimittäisi jonkun teistä suurimmaksi taivaan valtakunnassa? Ylpeyden henki pani teitä kysymään, kuka teistä on suurin taivaan valtakunnassa, mutta ette ole vielä tulleet lapseksi. Sillä koska taas kolmannen kerran tuli opetuslasten keskellä riita, kuka heistä näkyisi suurin olevan, sanoi Vapahtaja: Se on suurin, joka on pienin. Mutta ei hän tulekaan pieneksi ennen kuin hän on ensin maistanut

Vapahtajan kalkista, ja toiseksi alentanut itsensä niin kuin lapsi, ja kolmanneksi mennyt kokoon, että hän on tullut pieneksi.

2. Joka on pienin, se on suurin. Eivät opetuslapset tulleet pieniksi ennen kuin Vapahtaja kuoli ristin päällä. Silloin rupesivat opetuslapset itkemään ja parkumaan, ja silloin loppui myös se vanha kuollut usko, joka ennen oli ylläpitänyt ylpeyden hengen heissä. Mutta eipä heillä jälkeenpäin tullut riitaa, kuka heistä näkyisi suurin olevan. Ei yksikään kysynyt jälkeenpäin, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Koska Pietari, joka ennen oli aikainen uskon sankari, lankesi syntiin ja tuli sen kautta tuntemaan viheliäisen sydämensä, silloin loppui se riita, koska he joutuivat kaikki suruun ja murheeseen. Niin he kaikki tulivat pieniksi, koska Pyhä Henki vaikutti sen kaltaisen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on. Ja varmaankin tulisivat kaikki pieniksi, jos Jumalan Henki pääsisi heissä vaikuttamaan sen kaltaisen surun ja murheen, että he alkaisivat itkemään ja parkumaan niin kuin lapset.

Mutta tämä suru ja murhe on vielä kaukana niistä, joitten pääkallossa kuollut usko ylläpitää sen ylpeyden hengen, jonka perustus on omassa vanhurskaudessa. Sillä ei armo korota ketään, mutta omavanhurskaus, koska se pääsee armon eteen. Jos omavanhurskaus pääsee armon eteen, silloin ihminen ei kärsi tuomiota. Me tiedämme vakaan, että armoitettu kristitty kärsii kyllä tuomiota, sillä hän on sen turmeluksen kautta, joka hänessä on, tuomion alainen. Ei oikea kristitty pääse koskaan pyhäksi tulemaan, vaikka omavanhurskaus panee hänet välistä vuovaamaan. Mutta niin kauan kuin omatunto on valvomassa, täytyy hänen olla suurena syntisenä, ja juuri riettaan kaltaisena täytyy hänen kerjätä armoa. Ja siinä tilassa tuntee hän itsensä tuomion alaiseksi, jos ansion jälkeen häntä tuomittaisiin. Mutta armon kautta taas tuntee hän itsensä Jumalan lapseksi. Hän on tuomion ansainnut sen

turmeluksen tähden, kuin hänessä on. Ja sen tähden hän kärsii kyllä tuomion.

Mutta armonvarkaavat eivät kärsi tuomiota sen tähden, että omavanhurskaus on päässyt armon eteen. Ja tämä tunteminen, mikä on armosta ja mikä on ansiosta, on välistä niin himmeä, etteivät armoitetutkaan saata joka aika erottaa ansiota armosta. Muutamille yksinkertaisille tulee välistä hätä sen omanvanhurskauden kanssa. Kun heitä ajattele mattomasti tuomitaan, niin pistää omanvanhurskauden rietas nuoliansa sydämeen ja lykkää tämän kaltaiset ajatukset mieleen: Minuakos vielä kristityt tuomitsevat, vaikka minä olen Jumalan lapseksi tullut jo aikaa.

Mutta veikkoisen henki! Etpä sinä enää muista, millä tavalla sinä olet Jumalan lapseksi tullut. Oletkopa sinä ansiosta Jumalan lapseksi tullut? Mutta jos olet armosta Jumalan lapseksi tullut, niin ei kukaan saata sinua niin tuomita kuin sinä olet ansainnut. Sillä jos ansion jälkeen sinua tuomittaisiin, niin sinä joutuisit helvettiin. Sinä luet kuitenkin itse sen tuomion synnintunnustuksessa joka sunnuntai. Mutta jos armosta on tapahtunut sinulle laupeus, niin mitä sinä tuomiosta huolit? Sinä olet tuomion ansainnut ansion jälkeen, mutta omavanhurskaus ei kärsi tuomiota ollenkaan. Omavanhurskaus sanoo: *”Kuka sinut pani tuomariksi meidän päällemme? Sinäkös tulet minua tuomitsemaan, vaikka itse olet saman tuomion alainen? Sinä teet itsesi hurskaaksi, koska sinä muita tuomitset.”* Omavanhurskaus ottaa vielä viisiä Raamatusta ja sanoo: *”Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi.”* Mutta sama mies on sanonut: *”Joka ei usko, se on jo tuomittu.”* Omavanhurskaus ottaa vielä toisesta paikasta viisiä, ja sanoo: *”O, ihminen, et sinä taida itseäsi syyttömäksi tehdä, vaikka kuka sinä olet, joka tuomitset, sillä siinä, jossa sinä toista tuomitset, siinä sinä itsesi tuomitset. Siinä sinä itsesi tuomitset, että sinä niitä teet,*

kuin sinä tuomitset.” Ja tästä Raamatunpaikasta saa omavanhurskaus sen vakuutuksen, ettei ole lupaa tuomita.

Mutta sama mies, nimittäin Paavali, joka on niitä sanoja kirjoittanut juutalaisia vastaan, jotka tuomitsivat pakanoita, eivätkä sen tähden olleet itse paremmat, se sama Paavali kirjoittaa taas toisessa paikassa: *”Hengellinen ihminen tuomitsee kaikki, eikä tule yhdeltäkään tuomituksi.”* Se merkitsee, että hengellinen ihminen ei huoli tuomiosta. Ei tuomio tee hänelle pahaa, sillä hän tuntee, että ansion jälkeen hän on tuomittu, mutta armon jälkeen hän on tuomion alta päässyt. Niin muodoin ottaa jokainen kristitty mielellänsä tuomiota vastaan, niin kauan kuin hän on armossa. Mutta jos omavanhurskaus pääsee armon eteen, silloin tekee tuomio hänelle pahaa. Ja jos omavanhurskaus on päässyt armon eteen, silloin tulee hän suureksi taivaan valtakunnassa. Mutta jos hän pysyy armossa, silloin hän tulee pieneksi. Omavanhurskaus korottaa, mutta armo alentaa. — Olkaa pienet niin kuin lapset, niin kuin tiaiset, niin kuin pääskysel, sillä ette muutoin mahdu Elävän Viinapuun rakoihin. Koska ukkonen kovin pauhaa, niin mihinkä te pääsette pakenemaan, jos ette ole niin pieniksi tulleet, että te mahdutte Elävän Viinapuun rakoihin? Ei niin kuin jänis, joka pistää päätänsä pensaaseen ja luulee, että hän on kätetty, vaan niin kuin tiaiset, jotka mahtuvat kokonaan Viinapuun rakoihin. Ja silloin olette te suuret taivaan valtakunnassa, (*) koska te olette pienet. Mutta suuret ovat pienet ja pienet ovat suuret. Sillä joka on pienin, se on suurin, ja suurin on pienin. Muis takaa, te pikku tiaiset, jos rietas tahtois teitä suureksi tehdä, että pienin on suurin taivaan valtakunnassa. Amen

Jäljennös / Alku ja loppu kateissa / P. Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto / (*) -merkkien välinen alue käsikirjoitusjäljennöksen mukaan. Muut alueet Uuden Postillan mukaan /

Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat: **Mutta voi kuitenkin sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee.**

Nämät ovat Jeesuksen sanat tämän päivän pyhässä evankeliumissa. Hän puhuu tässä paikassa kaikenlaisista pahennuksista, ei ainoastans suuttumisesta, joka myös on yksi pahennus, koska joku itse suuttuu eli pahankisyydellensä saattaa toisen ihmisen suuttumaan. Mutta pahennuksen kanssa ymmärretään tässä paikassa kaikki pahat esimerkit, jotka maailmassa tapahtuvat, niin kuin juopumus, kirous, koreus, narreus, irsaisuus ja muuta semmoista.

Koska esimerkiksi lapset kuulevat vanhempien kiroavan, niin he pahenevat siitä sillä lailla, että he oppivat kiroilemaan. Ja tämä pahennus on yksi kauhia synti, jos itse vanhemmat kiroilevat lasten kuullen. Jos lapset kuulevat muitten vanhempien ihmisten ryöhtiä puhuvan, niin lapset pahenevat siitä sillä lailla, että he matkivat vanhempain pahentavaisia puheita. Jos lapset näkevät vanhempia päissä houraavan, niin tulee lapsille suuri pahennus siitä, sillä he matkivat juomatraasun puheet ja käytökset. Ja vielä kauhiampi on tämä pahennus, jos omat vanhemmat käyvät lasten edellä senkaltaisilla pahoilla esimerkeillä. Sillä lapsen mieli taipuu pian siihen kuin paha on, mutta hidas on ihminen oppimaan sitä kuin hyvä on.

Me olemme nähneet, että suruttomat vanhemmat, jotka tahtovat opettaa lapsiansa siivästi elämään, me olemme nähneet, kuinka suruttomatkin vanhemmat kauhistuvat, koska lapset joutuvat narrein ja pilkkaajitten seuraan, ja oppivat niiltä kiroamaan ja kaikenlaista narreutta harjoittamaan, kuinka se tekee pahaa vanhemmille ja koskee kovin vanhempain sydämeen. Suruttomat vanhemmat, jotka tahtovat vähän siivommasti elää, freistaavat kaikella muodolla estää, ettei heidän lapsensa joutuis semmoisten narrein ja pilkkaajitten seuraan. Mutta mitäs se auttaa? Ei vanhemmat saata niin vahdata,

ettei narrit pääse niitä viekottelemaan ja houkuttelemaan.

Sentähden sanoo Jeesus: Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat, mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee. Voi sitä ihmistä, joka käypi pahoilla esimerkeillä lasten edellä! Sillä Jeesus sanoo: *”Joka pahentaa yhden näistä pienimmistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi hänen olis, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen.”* Tässä on yksi hirmuinen tuomio julistettu kaikille narreille ja pilkkaajille, jotka käyvät nurkkain ympäri ja irvistelevät. Niille on tämä hirmuinen tuomio julistettu. Niille on myllynkivi valmistettu.

Mutta ei suinkaan suruttomille vanhemmille ole keviämpi, vaikka he välistä toruvat lapsiansa, koska he tulevat toisesta talosta, kussa narrit ja pilkkaajat ovat koossa. Ei ne kuitenkaan osoita lapsille yhtään hyvää esimerkkiä niin kauan kuin he itsekin juovat, kiroilevat, tappelevat, maailman turhuutta jaarittelevat, kristityitä panettelevat, keskenänsä riitelevät. Semmoisille vanhemmille on Vapahataja sanonut: Te teette lapsianne helvetin lapsiksi, pahemmin kuin itse olette. Itse ette tahdo taivaan valtakuntaan sisälle mennä, ettekä salli muittenkaan mennä. Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat. Mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee.

Ja mitäs suruttomat vanhemmat tekevät lapsille muuta kuin pahennusta, koska he estävät vielä lapsiansa kristillisyydestä. Itse he juovat, kiroavat ja riitelevät, eikä he kaiketi välttä lasten silmiä, vaikka he niin jumalattomasti elävät. Vielä ne estävät lapsiansa kristillisyydestä. Vielä ne opettavat lapsiansa pilkkaamaan kristityitä. Ettekös luule, onnettomat vanhemmat, että myllynkivi on teille

valmistettu. Ettekös usko, että rietas upottaa teitä meren syvyyteen. Ette itse tahdo taivaan valtakuntaan sisälle mennä, ettekä salli lapsianne mennä. Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat, mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee.

Ajatelkaat nyt, onnettomat vanhemmat, mitä lapset oppivat viinaporvarin talossa, kussa kaikki narrit ja juokaleet kokoontuvat. Siellä he makaavat laiskana, siellä he kiroovat, siellä he trallaavat, siellä he oksentavat, siellä he laulavat juomalaulujansa. Mutta ei viinaporvari sen tähden ajattele, että hän saapi itse nautita hedelmän omilta lapsilta, koska he krouvituvassa oppivat kaikkea pahutta ja narreutta. Viimein viinaporvari itsekin tulee juomariksi, ja sitte vasta kaunis esimerkki annetaan lapsille. Omat lapset pitää viimein kiroaman senkaltaisia vanhempia, niin kuin Vapahtaja sanoo: *”Teidän lapsenne pitää oleman teidän tuomarinne.”*

Voi maailmaa pahennusten tähden! Mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee! Nyt eletään niin suruttomassa maailmassa, että itse siveyden perkelekin rupeaa kauhistumaan sitä koloa ja kauhistavaista elämää. Mutta mitä se auttaa, että muutammat siveät vanhemmat neuvovat lapsiansa siveyteen, koska siveys ei kuitenkaan auta heitä eikä heidän lapsiansa taivaan valtakuntaan? Muutammat suruttomat vanhemmat toruvat lapsiansa kirouksesta, tappelukselta, juopumuksesta ja pilkkaajitten seuraamisesta, mutta ei nämä siveät vanhemmat ole koskaan osoittaneet lapsillensa, kuinka totinen katumus ja parannus tapahtuu.

Ei lapset ole kuulleet suruttomien vanhempiensa huokaavan synnin kuorman alla. Ei lapset ole nähneet suruttomien vanhempien itkevän itseänsä ja lapsiansa, niin kuin Jeesus on heitä neuvonut. Kun ka sitte saattavat lapset muistaa, kuinka vanhemmilla on ollut totinen murhe sielun autuudesta. Siinä paikassa olis ollut lapsillekin hyvä esimerkki, jos

lapset olisit nähneet katumuksen kyöneleitä vuotavan vanhemman silmistä; jos he olisit kuulleet, kuinka raskaasti vanhin huokaa, ja kuinka hartaasti vanhin on rukoillut Jumalaa lastenkin edestä.

Mutta nyt ei ole mitään sellaista nähty suruttomilta vanhemmilla, vaan ainoastansa se on jäänyt lasten muistoon, että vanhemmat ovat vihassa toruneet ja pieksäneet lapsiansa ja vastoin opetuksiansa eläneet. Siinäkin paikassa on ainoastansa pahennus tullut, koska esimerkiksi yksi surutoin vanhin vihassa kiroaa lähimmäistensä, ja sitte piiskaa lapsiansa kirouksesta. Eli jos yksi surutoin vanhin toruu lapsia juopumuksen tähden, ja itse sen tähden on päissä sikana. Eli jos hän kurittaa lastansa varkauden tähden, ja itse sen tähden varastaa. Eli jos yksi surutoin vanhin nuhtelee lapsia tappelukselta, ja itse sen tähden tappelee krannin kanssa, koska vanha Aatami nousee.

Semmoinen opetus ei tule ylösrakennukseksi lapsille, mutta pahennukseksi. Sen tähden sanoo Vapahtaja: Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat! Mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee! Ja joka pahentaa yhden näistä pienimmistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi olis, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hän upotettaisiin meren syvyyteen.

Meidän pitää Jumalan armon kautta perään ajatteleman, kuka se on, joka pahemmin pahentaa niitä viattomia lapsia, jotka uskovat Jeesuksen päälle, onko ne kristityt eli suruttomat?

Mutta meidän pitää ensin pyytää viisautta ylhäältä, että tämä Jumalan sanan selitys tulisi niille sieluille ylösrakennukseksi, jotka haluavat oikean ylösvaistuksen saada ja oikean ymmärryksen! Mutta me tiedämme, ettei Vapahtaja ole saattanut avata opetuslasten ymmärrystä Raamattuita ymmärtämään ennen kuin vasta pääsiäispäivänä, koska niillä oli suuri murhe ja ikävöitseminen

Vapahtajan perään. Silloin oli heille tarpeellinen Jumalan sanan selitys. Mutta ennen, koska nekin raukat olit suruttomuudessa ja kuolleessa uskossa, jos Jeesus olis puhunut heille, vaikka kuinka paljon kärsimistensä ja kuolemastansa, niin se oli kätetty heiltä. Se oli yhtä paljon, jos Hän olis saarnannut tuolle seinälle, niin se olis vastannut.

Niin paljon nytkin vaikuttaa Jumalan sanan selitys suruttomissa. Ei he usko kuitenkaan, ennen kuin omatunto herää, että Jumalan sana on oikein heille selitetty. Sillä surutoin joukko ja armonvargaat pahenevat oikeasta puheesta, mutta olkoon se heidän tuntonsa päällä, siksi kuin tunto herää. Me tiedämme, että Jeesuksen murheelliset opetuslapset ei pahene oikeasta puheesta, ja niitten edestä me rukoilemme, että Herra Jeesus avais heidän ymmärryksensä Raamatuita ymmärtämään. Kuule, rakas Taivaallinen Vanhin, murheellisten, katuvaisten ja uskovaisten huokaus! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 18: 1–11

1 Sillä hetkellä tulivat opetuslapset Jesuksen tykö, sanoen: kuka siis on suurin taivaan valtakunnassa?

2 Ja Jesus kutsui tykönsä lapsen, ja asetti sen heidän keskellensä,

3 Ja sanoi: totisesti minä sanon teille: elle käännä ja tule niinkuin lapset, niin ette suinkaan tule sisälle taivaan valtakuntaan.

4 Sentähden joka itsensä alentaa niinkuin tämä lapsi, se on suurin taivaan valtakunnassa.

5 Ja joka holhoo senkaltaisen lapsen minun nimeeni, hän holhoo minun.

6 Mutta joka pahentaa yhden näistä pienimmistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi hänen olis, että myllyn kivi ripustettaisiin hänen kaulaansa, ja hän upotettaisiin meren syvyyteen.

7 Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat! Voi

kuitenkin sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee!

8 Mutta jos kätes taikka jalkas pahentaa sinun, niin leikkaa ne pois, ja heitä pois tyköös. Parempi on sinun elämään sisälle mennä ontuvana taikka raajarikkona, kuin että sinulla olis kaksi kättä eli kaksi jalkaa, ja sinä heitettäisiin ijankaikkiseen tuleen.

9 Ja jos silmäs pahentaa sinun, niin puhkaise se ulos, ja heitä pois tyköös. Parempi on sinun silmäpuolena elämään sisälle mennä, kuin että sinulla olis kaksi silmää, ja sinä heitettäisiin helvetin tuleen.

10 Katsokaat, ettette katso ylö yhtäkään näistä pienimmistä; sillä minä sanon teille: heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun isäni kasvat, joka on taivaissa.

11 Sillä Ihmisen Poika tuli autuaaksi tekemään sitä, mikä kadonnut oli.

Koska suruttomat ja armonvargaat ottavat tämän päivän evankeliumista itsellensä väärän lohdutuksen ja kääntävät tämän Raamatunpaikan kokonansa nurin, niin pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman: **Kuka se on, joka pahentaa niitä, jotka hänen päällensä uskovat?**

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Pahentavatko kristityt suruttomain ja armonvarkaitten tunnon?**

Toinen tutkisteleminen: **Pahentavatko suruttomat ja armonvargaat Jumalan lasten tunnon?**

Ettei yksikään pahentais yhtäkään niistä pienistä, jotka uskovat Jeesuksen päälle, se on meidän saarnamme teksti, ja joka siitä pahe-nee, se tulkoon vielä pahemmaksi: se on toinen sana.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Pahenevatkos suruttomat ja armonvargaat kristittyin puheesta ja kristittyin liikutuksista?** Vastaus: pahenevat. Niin sanovat kaikki suruttomat ja armonvargaat, että he pahenevat kristittyin liikutuksista. Ja se usko on myös maailman

herroilla, että suruttomat pahenevat kristityin puheesta ja kristittyin liikutuksista. Sen tähden on nyt suuri juopa kiinnitetty heidän välillensä, sekä täällä, että myös iankaikkisuudessa. Vaikka suruttomat ei usko sitä, että he joutuvat eri paikkaan ja kristityt eri paikkaan, mutta koska suruttomat ovat sanelleet, että he pahenevat kristittyin liikutuksista, niin täytyy heidän mennä eri paikkaan, sillä suruttomat ei saata olla siinä paikassa, kussa kristityt ovat. Heidän täytyy mennä pois ja erkaantua Jumalan lapsista, koska he ei saa lakkia kristittyin verta.

Nyt on suruttomilla ja armonvarkailta se usko, että he ovat ne pienet, jotka uskovat Jeesuksen päälle, ja siinä sivussa kääntävät he tämän sanan kristityille: *”Joka pahentaa yhden näistä pienistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi olis, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hän upotettaisiin meren syvyyteen.”* Ka! Siinä nyt rietas avais oikein heidän ymmärryksensä Raamatuita ymmärtämään. Nyt ovat suruttomat ja armonvarkaat ne pienet rintalapset, jotka uskovat Jeesuksen päälle, ja kristityt ovat viholliset, jotka pahentavat niitä rintalapsia. Voi, kuinka somasti nyt tämän maailman päämies arvais selittää Raamatunpaikkoja! Saati vain rietas ei tekis taas vitsan omalle perseellensä.

Mutta annamme nyt olla niin, että suruttomat ja armonvarkaat pahenevat kristittyin puheesta ja kristittyin liikutuksista. Se onki uskottava, että he pahentuvat kristittyin puheesta, sillä juutalaiset kanssa pahenit Jeesuksen puheista. Lainoppineet kanssa pahenit Jeesuksen puheista. He sanoit Hänelle: *”Sinä pilkkaat myös meitä sillä puheella.”* Ja fariseukset kanssa pahenit, ei ainoastansa sen syntisen vaimon ulvomisesta pitaalisen Simonin huoneessa, vaan myös lasten huutamisesta: Hoosianna Daavidin Pojalle. Se on siis arvattava, että tämän aikaiset juutalaiset, lainoppineet ja fariseukset pahentuvat sekä kristittyin puheesta, että syntisen

vaimon ulvomisesta ja rintalasten huutamisesta.

Mutta kuinkas nyt käypi, koska kaikki juutalaiset, lainoppineet ja fariseukset juuri tämän pahenuksen tähden joutuvat eri paikkaan? Ei he tule ollenkaan siihen paikkaan, kussa kristityt ovat. Jos nyt kristityt tulevat taivaan valtakuntaan, niin menevät suruttomat helvettiin. Ja armonvarkaat kanssa, jotka uskovat, että he ovat ne rintalapset, ja täytyvät mennä pois kristittyin seurasta juuri niitten liikutusten tähden. Ja minne ne sitte menevät? Jos kristityt ovat taivaassa, niin ei armonvarkaat tahdo siellä olla, vaan täytyvät mennä pois. Ja minne ne menevät?

Paavin uskossa on kolme paikkaa, johon ihmiset saattavat tulla kuoleman jälkeen, nimittäin: Ensimmäiseksi taivaan valtakunta, toiseksi helvetti eli piinasija, ja kolmanneksi keskipaikka, joka ei ole taivas eikä helvetti, mutta puoli kumpaaki laita. Mutta Lutherus otti pois koko sen keskipaikan, ja sanoi: taivas eli helvetti, ja kolmatta ei ole. Mihinkäs sitte tänäaikaaiset juutalaiset joutuvat, koska he pahentuvat liikutuksista? Ei ne tahdo tulla taivaaseen, jos kristityt ovat siellä, ei ne tahdo mennä helvettiin, jos siellä on perkeleitä. Ei niillä ole viimein sijaa missään, ei taivaassa eikä helvetissä, ja maailmasta heidän täytyy kuitenkin lähteä pois, koska kuolema tulee noutamaan heitä. Vastoin tietoaansa ja tahtoaansa heidän pitää lähteä, vaikka kuinka potkisit vastaan.

Mutta jokohan nyt suruttomat ja armonvarkaat ovat ne pienet rintalapset, joista Jeesus on sanonut: joka pahentaa yhden näistä pienistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi hänen olis, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hän upotettaisiin meren syvyyteen? Jokohan suruttomat ja armonvarkaat ovat ne pienet rintalapset, joita kristityt pahentavat puheellansa ja liikutusillansa? Jos kristityt tietäisit, että ne ovat ne pienet rintalapset, niin ei kristityt suinkaan pahentais heitä. Mutta koska suruttomat

ilmoittavat sekä puheilla että töillä, että he ovat riettaan rintalapsen, jonka nisiä he imevät, niin ei kristityt malta olla pahentamatta heitä, erinomattain koska he tietävät, että Jumala on pannut vihan Vaimon Siemenen ja käärmeen siemenen välille.

Ei saata kristityt olla pahentamatta käärmeen siemeniä. He pistävät Mooseksen sauvalla käärmeen pesää. Jos nyt suruttomat pahentuvat siitä, niin saavat he soimata Luojaansa, joka pani vihan vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille. Ei vaimon siemen anna käärmeen siemenelle rauhaa, niin kauan kuin he ovat yhdessä maan päällä. Ja sen tähden on nyt isä käärme ja emä käärme suuttunut hirmuisesti kristityille, jotka ei anna hänen sikiöillensä rauhaa. Mutta onko nyt Vapahtaja kieltänyt, ettei kristityt saa pahentaa yhtäkään niistä pienistä rintalapsista, jotka imevät riettaan nisiä?

Minä luulen, että Kristus on puhunut niistä pienistä, jotka uskovat Hänen päällensä, jotka ovat niin pienet, että he mahtuvat Taivaallisen Vanhimman syliin ja imevät Hänen rintojansa. Ei ole Jeesus puhunut mitään niistä riettaan rintalapsista, jotka imevät pirun paskaa riettaan nisistä, vaan Hän on puhunut niistä pienistä, jotka Hänen rintojansa imevät ja Hänen kaulassansa riippuvat. Ja niin kuin se koskee lohikäärmeen sydämeen, jos joku hänen rintalapsiansa lykkää helvettiin, niin se myös koskee Taivaallisen Vanhimman sydämeen, jos joku Hänen rintalapsiansa pahentaa.

Toinen tutkistelemus: **Pahenevatkos kristityt suruttomain elämästä?** Pahenevat kyllä heidän jumalattomasta elämästensä. Ei niin paljon itse tähtensä, mutta lastensa tähden, jotka näkevät pahoja esimerkkiä maailmassa ja oppivat suruttomilta pilkkaamaan kristityitä, oppivat kiroilemaan, oppivat varastamaan, oppivat juomaan, oppivat vanhemman silmät välttämään, oppivat pahankuriseksi ja kälmiksi tulemaan.

Katso, tässä on nyt se paikka, josta Kristus on puhunut: *”Joka pahentaa yhden näistä pienistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi olis, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hän upotettaisiin meren syvyyteen.”* Ei kristityt pahene niin paljon siitä, että pakanat heitä vihaavat ja vainoavat, eikä siitäkään pahennus tule kristityille, että he saavat seisoa siinä paikassa, kussa kirkkoon ottamattomat vaimot seisovat, sillä kristityt tietävät, että he otetaan kuitenkin kirkkoon morsiamen tavalla, ja vielä iltaan saakka seisovat siinä.

Mutta siitä kristittyin tunto pahenee, koska kälmit ja narrit viettelevät heidän lapsiansa pahoilla esimerkeillä. Se paikka juuri on arin paikka vanhimman sydämessä. Ei rietas saattanut pahemmin loukata Vanhimman sydäntä kuin sillä tavalla, että hän viettelä ja houkutteli Taivaallisen Vanhimman nuorinta lasta syntiin. Voi! Voi, mikä murhe tuli Vanhimmalle tästä asiasta, kuinka Vanhimman sydän tuli kipeäksi, koska nuorin ja rakkain lapsi piti tuleman onnettomaksi tämän kälmin ja narrin tähden. Ja siitä tuli narrille ilo, että hän saattoi Vanhimman sydäntä haavoittaa. Jos hän olis haukkunut Vanhinta huoraksi, varkaaksi, kälmiksi, perkeleeksi, saatanaksi ja villihengeksi, ei se olis niin koskenut Vanhemman sydämeen kuin tämä perkeleellinen viekkaus, jonka kautta hän teki Vanhimman nuorinta lasta onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa.

Tähän paikkaan kuuluvat nyt Jeesuksen sanat: *”Joka pahentaa yhden”* jne. Joka viettelee viattomia syntiin, se tulee perkeleeksi ja saatanaksi. Niin sanoi Daavidi yhdelle miehelle, joka yllytti häntä kostamaan vihollisiansa: *”Tahdotteko te tehdä minun saatanaksi tänä päivänä?”* Ja mikäpä on yksi kiusaaja, yksi viettelijä muu kuin saatanana, joka viettelee ja houkuttelee viattomia syntiin. Voi maailmaa pahennusten tähden, mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee. Parempi olis, että myllynkivi ripustettaisiin

hänen kaulaansa ja hän upotettaisiin meren syvyyteen.

Mutta kälmit ja narrit nauravat vain, koska he saattavat itse tehdä pahaa ja vielä viattomia lapsia yllyttää pahuuteen. Ei mikään asia ole niin hirvuinen, ei mikään tee niin pahaa vanhimman sydämelle, kuin tämä viattomain lasten vietteleminen pahuuteen. Siitä paikasta on vanhimman sydän niin arka, että hän pikemmin kärsii itse vaikka minkälaisen tuskan ja vaivan, kuin että hän antais narria ja kälmiä vietellä lapsiansa pahuuteen.

Näettekös nyt vanhimmat, mistä paikasta vanhimman sydän on arka? Näettekös nyt, te suruttomat vanhimmat, mikä hirvuinen rangaistus makaa teidän päällänne, koska te käytte teidän lastenne edellä pahoilla esimerkeillä, ja teette teidän lapsianne helvetin lapsiksi pahemmin kuin itse olette. Näettekös nyt, kenenkä kaulaan myllynkivi pitäis ripustettaman. Te luulette ilman ki, että te

olette ne rintalapsset, joita kristityt ei pitäis pahentaman. Mutta te olette itse ne fari-seukset, jotka pahennutte siitä lasten huu-dosta, koska he huutavat: *"Hoosianna Daavidin Pojalle."* Te olette ne myllynkiven kalu, joita saatana on tehnyt jauhoksi. Jos te tietäisitte, mikä kauhia edesvastaus makaa teidän päällänne, niin te tekisitte varsin katumuksen säkissä ja tuhvassa. Mutta se on kät-ketty teidän silmäinne edestä. *"Teidän lastenne pitää oleman teidän tuomarinne,"* sanoo Jeesus. Omat lapset pitää kantaman teidän päällenne tuomiopäivänä, että te olette saattaneet teidän lapsianne helvettiin, ja silloin pitää teidän sanoman: *"Autuaat ovat ne hedelmättömät ja ne kohdut, jotka ei synnyttäneet ja ne nisät, jotka ei imettäneet"*, ja rupeatte huutamaan vuorille: *"Langetkaat meidän päällemme,"* ja kukkuloille: *"Peittäkää meitä!"* Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

TEKSTI: LUUK. 22: 31–32 (ILTASAARNA)

Simon, katso Saatana on pyytänyt seuloaksensa teidän sielujanne niin kuin nisuja. Mutta minä rukoilin sinun edestä, ettei sinun uskos puuttuman pidä.

Me kuulemme näistä sanoista, mitä saatana tekee ihmisten kanssa. Hänen tarkoituksensa on, että hän synnin ja kiusausten kautta pääsis seuloamaan heidän sielujansa niin kuin nisuja. Erinomattain tahtoo hänen niiden sieluja jauhaksi tehdä, jotka tulevat muitten opettajaksi. Pietari oli se vahva pahta, jonka päälle Vapahtaja aikoi rakentaa seurakuntansa. Tämän pahdan tahtoi saatana kukistaa ennen kuin se pääsis vahvistumaan. Sen tähden pani saatana häntä menemään kiusausten sisälle, ja oli myös tekemässä Pietarin sielusta jauhoja.

Jos Vapahtaja ei olis rukoillut Pietarin edestä, olis saatana vissimmästi tehnyt jauhoja Pietarin sielusta ja saattanut häntä epäilykseen sen lankeemuksen jälkeen, jonka hän teki, koska hän kielsi Vapahtajan. Jos Jeesus ei olis rukoillut Pietarin edestä, niin olis Pietarin usko puuttunut. Nimittäin se usko, jonka hän oli tunnustanut, että Jeesus on Jumalan Poika. Pietarin usko oli jo puuttunut, koska kaikki hänen toivonsa meni hukkaan. Pietari oli ylönantanut kaiken maallisen elatuksen ja alkanut seuraamaan Kristusta siinä mielessä, että hän tulis suureksi herraksi Messiaksen valtakunnassa, koska Jeesus tulee kuninkaaksi.

Mutta koska hän näki Jeesuksen kuolevan ristillä, silloin loppui Pietarin kuollut usko. Ja niin pitää kuollut usko ja turha toivo loppuman ennen kuin elävä usko syttyy sydämeen. Mutta elävä usko on harvoin sinapin siemenen verta kiusauksen ajalla. Se on välistä niin heikko, että Vapahtajan täytyy rukoilla Pietarin edestä, ettei tämä uskon kipinä peräti sammuis. Koska saatana alkaa seuloamaan ihmisten sieluja sisäisten ja ulkonaisten kiusausten kautta, lykkää hän jälistä päin epäilyksen kristityn sydämeen ja sanoo: *”Sinä olet hukassa. Sinä et ole kristitty, koska*

saatana niin paljon kiusaa.” Pahat himot ja halut, pahat ajatukset, saatanan nuolet, joita hän ampuu sydäntä kohti, kaikki nämät kiusaukset tahtovat käydä uskon päälle.

Jos saatana saapi yhden kristityn ensinnä kieltämään kristillisyytensä niin kuin hän Pietarin sai kieltämään Kristusta, kyllä hän sitte pian tekee jauhoja hänen sielustansa. Mutta Jeesuksen esirukoukset vaikuttavat niin paljon, ettei kaikkein usko ole vielä loppunut. Yhden kristityn usko on usein niin heikko, että se on usein juuri puuttumassa, jos se armollinen Vapahtaja ei olis rukoilemassa hänen edestänsä. Ei ole elävä usko niin vahva kuin kuollut usko, joka on muutampain pätkällassa niin vahva, ettei itse kuolema jaksa sen särkeä.

Ei saatana kiusaa niitä, jotka kuolleessa uskossa menevät niin kuin Juudas suuta antamaan Jeesukselle. Koska sitä vastaan yksi kristitty, jolla on elävän uskon ainetta, vaikka ei ole sinapin siemenen verta, tuskin tohtii Jeesuksen jalvoille suuta antaa. Se syntinen vaimo, jolla oli oikia katumus ja elävän uskon ainet, pyyhkei vielä saastaiset kyneleet pois Jeesuksen jalvoista, mutta kuolleen uskon tunnustaja, jonka suusta pirun paska haisee, se uskaltaa mennä Jeesukselle Juudaan suuta antamaan. Sillä kuolleen uskon tunnustajalla ei ole kiusauksia niin kuin kristityllä. Ei vihollinen kiusaa niitä, jotka uskollisesti häntä palvelevat ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Kuinkas vihollinen saattaa kiusata niitä, jotka palvelevat häntä juopumuksella, kirouksella, viinakaupalla, koreudella ja hauroudella?

Ei vihollinen ole niin hullu, että hän rupeis omiansa kiusaamaan, jotka häntä palvelevat. Mutta niitä hän freistaa keittää ja pais-taa, jotka hänen palveluksestansa luopuvat.

Ei vihollinen kiusaa niitäkään, joilla luonnollinen siveys on autuuden perustuksena. Hän antaa niille siivon rauhan. Mutta niitä hän kiusaa hirmuisesti, jotka hänen lapsiansa saattavat rauhattomaksi. Niiden sydämeen hän ampuu palavat nuolensa, jotka ei anna hänen sikiöillensä rauhaa.

Tämä kristityn sota lohikäärmeen kanssa on maalattu tämän päivän epistolassa, kussa Vapahtaja osoittaa, kuinka Mikael ja Hänen enkelinsä sotivat lohikäärmeen kanssa. Tämä suuri sota taivaassa tapahtui ensiksi kristittyin sydämessä, kussa lohikäärmeen enkelit, ne seitsemän perkelettä, joita Jeesus oli ajanut ulos Marian Magdalenan sydäimestä, nimittäin viha, kateus, huoruus, maailman kunnia, omavanhurskaus ja ahneus eli maailmanrakkaus, tahtovat tukkia kristittyin sydämeen, joiden kanssa valvovaisilla kristityillä on hirmuinen sota ja kilvoitus.

Toiseksi tapahtuu tämä suuri sota maailmassa, kussa lohikäärmeen enkelit kiusaavat kristityitä vihalla, vainolla ja valheen kanssa. Kolmanneksi tapahtuu tämä suuri sota taivaassa, kussa Mikael ja Hänen enkelinsä sotivat lohikäärmeen ja hänen enkeleinsä kanssa. Mikaelin enkelit ovat kristityt, jotka sotivat suruttomain kanssa. Mutta lohikäärme, eli kristittyin päällekkantaja, se on omavanhurskaus, tahtoo kristityitä ahdistaa pois armon taivaasta, koska hän lykkää kristittyin mieleen tainkaltaisia ajatuksia, että se ei ole kristitty, joka niin kolo ja ruma on. Mutta tämä perkeleen päällekkantaminen ja hirmuiset uhkaukset tulevat mitättömäksi, koska ihminen elävän uskon kautta pakenee sen suuren sankarin, Mikaelin tykö, joka on kaikkia perkeleen kiusauksia ylitse voittanut ja kaikki sen ruman tuliset nuolet tylsyttänyt.

Uskovaiset voittavat Karitsan verellä ja Hengen todistuksen kautta. Silloin heitetään se suuri lohikäärme maan päälle. Hänen täytyy paeta siitä taivaasta, joka armoitettu sydämessä on, ja laskea itsensä alas päin pitäin suurta vihaa kristittyin lihassa, tietäen

hänellensä vähän aikaa olevan. Lohikäärme heitetään maan päälle, koska uskottomat ja epäuskoiset pääsevät uskomaan. Ja milläpä katuvaiset sielut voittavat lohikäärmeen eli omanvanhurskauden päällekkarkauksia muuta kuin Karitsan verellä he voittavat. Ja koska uskovaiset tulevat iloiseksi, silloin he veisaavat ilon virttä taivaassa. Mutta silloin heitetään lohikäärme maan päälle, koska kristityt iloitsevat. Silloin suuttuu vihollinen ja pitää suurta vihaa suruttomain joukossa. Muutamat pilkkaavat kristityitä, koska he ovat ilossa, muutamat kantavat kristittyin päälle esivallalle, että kristityt ovat laiskat eikä tee työtä. Muutamat pieksevät kristityitä nyrkillä. Muutamat pitävät kristittyin iloa hirmuisena ja nostavat vainon kristittyin päälle.

Mutta ei maailman orjat tunne lohikäärmeen vihaa itsessensä, vaan vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he Jeesuksen opetuslapsia tappavat. Hengellinen viha muuttuu suruttomain tunnossa omantunnon vaatimiseksi. Omatunto vaatii lohikäärmeen enkeleitä vainoomaan kristityitä. Kristityt muuttuvat heidän tunnossans villihengeksi. Tämän tähden pitää kristityt kärsimän rangaistusta maailman lain jälkeen. Ja koska tämä suuri sota tapahtuu taivaassa kristittyin ja lohikäärmeen joukon välillä, silloin voittavat Mikaelin enkelit Karitsan verellä ja heidän todistuksensa sanan kautta. Ei he ole rakastaneet henkeänsä kuolemaan asti. Sen tähden iloitkaat te taivaat ja ne, jotka siinä asuvat. Mutta voi maan ja meren asuvaisia, sillä saatana astuu alas heidän tykönsä, pitäin suurta vihaa tietäen hänellensä vähän aikaa olevan.

Meidän toivomme on, että Mikaelin enkelit pitää voittaman tässä suuressa sodassa ja kilvoituksessa Karitsan veren kautta ja heidän todistuksensa sanan kautta. Rukoilkaat, te Mikaelin enkelit, että se Suuri Sotasankari, joka on ylitse voittanut kaikkia perkeleen kiusauksia, siinä suuressa sodassa ja

verisessä kilvoituksessa, että Hän vahvistais väsyneet polvet ja nostais väsyneet kädet ja antais teille voimaa ja väkevyyttä kärsimään ja ylitse voittamaan kaikkia perkeleen kiusauksia, että te pääsisitte pian veisaamaan voiton virttä Siionin vuorella. Kuule Mikael, väsyneitten sotamiesten huokaus, Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 18: 1–11

1 Sillä hetkellä tulivat opetuslapset Jesuksen tykö, sanoen: kuka siis on suurin taivaan valtakunnassa?

2 Ja Jesus kutsui tykönsä lapsen, ja asetti sen heidän keskellensä,

3 Ja sanoi: totisesti minä sanon teille: elle te käännä ja tule niinkuin lapset, niin ette suinkaan tule sisälle taivaan valtakuntaan.

4 Sentähden joka itsensä alentaa niinkuin tämä lapsi, se on suurin taivaan valtakunnassa.

5 Ja joka holhoo senkaltaisen lapsen minun nimeeni, hän holhoo minun.

6 Mutta joka pahentaa yhden näistä pienimmistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi hänen olis, että myllyn kivi ripustettaisiin hänen kaulaansa, ja hän upotettaisiin meren syvyyteen.

7 Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat! Voi kuitenkin sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee!

8 Mutta jos kätes taikka jalkas pahentaa sinun, niin leikkaa ne pois, ja heitä pois tyköös. Parempi on sinun elämään sisälle mennä ontuvana taikka raajarikkona, kuin että sinulla olis kaksi kättä eli kaksi jalkaa, ja sinä heitettäisiin ijankaikkiseen tuleen.

9 Ja jos silmäsi pahentaa sinun, niin puhkaise se ulos, ja heitä pois tyköös. Parempi on sinun silmäpuolena elämään sisälle mennä, kuin että sinulla olis kaksi silmää, ja sinä heitettäisiin helvetin tuleen.

10 Katsokaat, ettette katso ylö yhtäkään näistä pienimmistä; sillä minä sanon teille: heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun isäni kasvat, joka on taivaissa.

11 Sillä Ihmisen Poika tuli autuaaksi tekemään sitä, mikä kadonnut oli.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman, kuka on suurin taivaan valtakunnassa.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Joka on suurin, se on pienin.**

Toinen tutkistelemus: **Joka on pienin, se on suurin.**

Antakoon Taivaallinen Herra Jeesus armonsa, että kaikki suuret tulisit pieniksi, ja että kaikki pienet tulisit suureksi, että pienet mahtuisit sisälle ja suuret suljettaisiin ulos. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Joka on suurin, se on pienin.** Me kuulemme evankeliumin muisteluksista, että opetuslapset ovat usiamman kerran kysyneet Vapahtajalta, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Silloin jo, koska Zebedeuksen pojat tulit rukoilemaan, että he saisit istua toinen oikialla ja toinen vasemmalla puolella Hänen valtakunnassans, oli heillä se asia mielessä, että he pääsisit ylimmäiseksi Messiaksen valtakunnassa. Mutta toisille opetuslapsille tuli paha mieli ja kateus, koska he ymmärsit, että Zebedeuksen pojat tahdoit tulla suurimmaksi herraksi Messiaksen valtakunnassa. Ja ne Zebedeuksen pojat sait silloin sen vastauksen, ettei ole Hänen vlassansa määrätä, kuka suurimmaksi pitää tuleman taivaan valtakunnassa.

Toisen kerran tulit taas opetuslapset kysymään, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Silloin asetti Vapahtaja yhden lapsukaisen heidän silmänsä eteen ja sanoi: *”Joka alentaa itsensä niin kuin lapsi, hän on suurin taivaan valtakunnassa.”* Niillä oli se ajatus, että Jeesus nimittäis jonkun heistä suurimmaksi

taivaan valtakunnassa. Mutta opetuslapset luulit Jeesuksen tulevan maalliseksi kuninkaaksi. Koska he siis kysyt, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, se merkitsee, kuka on mahdollinen tulemaan suurimmaksi herraksi Messiaksen valtakunnassa. Jos Jeesus olis sanonut heille: *"Ette te tule herraksi, vaan maailman tunkioksi te tulette"*, niin olisit kaikki ylön antaneet Hänen. Mutta Hän antoi heidän vielä olla siinä väärässä toivossa, että he tulevat virkamieheksi Messiaksen valtakunnassa.

Mutta olisitkos opetuslapset siinä tilassa mahtuneet taivaan valtakuntaan, koska he tahdoit tulla suureksi herraksi maailmassa? Olisitko he mahtuneet taivaan valtakuntaan, koska he Kristuksen kautta luulit voittavansa maailman tavaran ja kunnian? Minä luulen, että he siinä sielun tilaisuudessa olisit mahtuneet helvetin portista, mutta ei taivaan portista sisälle. Mutta jos me käännämme tämän kysymyksen hengelliseksi kysymykseksi, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, se on: kuka on paras kristitty, niin me löydämme tässä kysymyksessä niin paljon omaavanhurskautta, että jos opetuslasten kysymys olis käänntynyt sinne käsin, ei olis muuta vastausta tullut kuin tämä: *"Joka alentaa itsensä ja tulee lapseksi, se on suurin, se on paras kristitty."*

Asian haarat osottavat kuitenkin, ettei se ollut silloin opetuslasten tarkoitus, että he tahdoit kuulla, kuka on paras kristitty. Mutta kuin maailman kunnia oli heillä päämaalina, niin ei saattanut vielä kristityn kunnia olla heillä päämaalina, vaikka parhaan kristityn kunnia on ollut muutamilla mielessä, esimerkiksi korinttilaisilla, jotka sanoit: *"Minä olen Paavalin, minä olen Cephaksen, minä olen Apollon ja minä olen Kristuksen."* Siinä kuuluu paras kristitty olevan matkassa. Ei kuitenkaan paras kristitty ole paras kristitty niin kauan kuin hän parhaan kristityn nimen omistaa. Sillä siinä on niin paljon omaa rakautta, että semmoinen paras kristitty saattais pian tulla paaviksi, jos muut kristityt

pitäisit häntä parhaana kristittynä. Mutta se on suurin taivaan valtakunnassa, joka on pienin, eli se, joka ei pidä itsensä suurena, vaan pienenä.

Mutta meidän täytyy tässä panna yhden priimun muutamille suruttomille ja armonvarkaille, jotka sanovat: *"Se on paras kristitty, joka ei pidä itsensä kristittynä"*, se on sanoksemme: joka kieltää Kristuksen pois. Mutta uskovatkos nyt suruttomat ja armonvarkaat, että Pietari oli paras kristitty, koska hän kielsi maailman edessä, ettei hän ole Jeesuksen opetuslapsi? Minä ajattelen, että jos Pietari olis silloin ollut kristitty, ei hän olis saattanut kieltää Kristusta. Mutta hän piti itsensä parhaana kristittynä silloin, koska hän pramais, että hän menis kuolemaan Kristuksen kanssa ja sanoit: *"Jos vielä kaikki muut kieltäisit sinun, en minä kuitenkaan kiellä sinua."* Siinä olit parhaan kristityn ajatukset. Mutta silloin, koska hän meni ulos porstuaan ja itki katkerasti, silloin olit parhaan kristityn tuntomerkit tulemassa Pietarille.

Ei se ole paras kristitty, joka kieltää Kristuksen voiman pois ja sanoo: *"En minä ole kristitty"* että hän sillä tunnustuksella pääsis vapaasti huoraamaan, juomaan ja varastamaan, kristityitä pilkkaamaan ja ylönkatsomaan suruttomuuden varjon alla. Semmoinen taitaa olla paras kristitty perkeleen valtakunnassa. Niin kuin juomarit, huorat, varkaat ja viinaporvarit sanovat: *"En ole kristitty"*, se merkitsee, en minä ole semmoinen kristitty kuin nämät väärät profeetat ja villihenget, jotka sanovat itsensä kristityksi.

Siinä kristillisyyden kieltämisessä kuuluu olevan semmoinen ylpeys, että semmoiset ovat parhaat kristityt perkeleen valtakunnassa. He paiskaavat kristityitä kattilaan ja itse seisovat kannen päällä. Mutta taivaan valtakuntaan ei pääse kukaan, joka ei tunnusta itsensä kristityksi, joka on tuntenut Kristuksen voimaa ja on siinä kalliimmassa uskossansa kilvoittelemassa. Jos hän kieltää sen voiman pois, niin hän valehtelee Pyhän Hengen

päälle. Mutta jos joku tunnustaa itsensä kristityksi, joka ei ole kristitty, hän on yksi ulkollattu ja suukristitty, joka pian ilmoittaa itsensä niin kuin Pietari, joka piti itsensä parhaana kristittynä ennen kuin hän kielsi Kristuksen maailman edessä. Hän oli ulkollattu ja suukristitty tietämättä ja itsensä tuntematta, sillä hän piti itsensä parhaana kristittynä kieltämiseen asti.

Ja niitä on monta tällä ajalla, jotka pitävät itsensä kristittynä, vaikka kristillisyyden voima on aikaa kadonnut pois. Ja on niitäkin, jotka ei pidä itsensä kristittynä, mutta tunnustavat kuitenkin itsensä kristityksi, ne valehtelevat oman sydämensä päälle. Mutta on niitäkin, jotka ei jaksaa uskoa, vaikka on halu autuaaksi tulla. Niitä on omavanhurskaus tuominnut, sen tähden kristityt ei saata heitä tuomita, vaan kristityt kantavat semmoisia halvatuita ja epäuskon vankia Kristuksen tykö.

Kukas nyt on suurin taivaan valtakunnassa? Se, joka on pienin. Se, joka tuntee huonoutensa, mahdottomuutensa ja kelvottomuutensa, voimattomuutensa, ja kuitenkin uskoo, että Kristus on jaksanut hänen lunastaa helvetin vaivasta. Mutta pienin on se, joka pitää itsensä parhaana kristittynä. Se on paavi, joka kristityn varjon alla on päässyt parhaaksi kristityksi maailmassa. Ja semmoinen paras kristitty on yksi hirmuinen kristitty, sillä hän tuomitsee kaikki, jotka nousevat häntä vastaan. Hän paistaa kristityt katilaan ja seisoo itse kannen päällä.

Toinen tutkistelemus: **Joka on pienin, se on suurin taivaan valtakunnassa.** Koska opetuslapset tulit kysymään, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, oli heillä semmoinen tarkoitus, että Vapahtaja nimittäis jonkun heistä suurimmaksi taivaan valtakunnassa. Mutta he tulit häpiällisesti petetyksi siinä, kuin Jeesus pani heidän eteensä yhden lapsukaisen ja sanoi: *”Joka itsensä alentaa niin kuin tämä lapsi, hän on suurin taivaan valtakunnassa.”* Tosin on yksi lapsi enkelin ja viattomuuden kuva maan päällä, mutta vanha

ihminen ei tahdo lapseksi tulla. Sen tähden on kristillisyyden tarkoitus ollut, että kaikki pitäisit lapsen kaltaiseksi tuleman.

Se on meidän kristillisyytemme tarkoitus, että kaikki tulisit niin pieneksi, että he mahtuisit vanhimman syliin. Koska lapset imevät vanhimman rintoja, silloin on vanhimmalla ilo. Ja koska lapset tulevat sen väärtiksi, että rupeevat vanhimman perässä konttaamaan, silloin on vanhimmalla iloinen tunto, ja vielä hauskenempi on vanhimmalle, koska pienet lapsukaiset ottavat ympäri kaulan ja halaavat vanhinta. Silloin vanhin unhottaa vaivajansa ja leikittelee lapsen kanssa. Mutta koska lapsi ensimmäisen askeleen astuu, silloin on vanhimmalla pelko, että hän lankee ja loukkaa itsensä. Vaikka se on tosi, mitä muutamat suruttomat sanovat: *”Lapsen pitää ensinnä konttaaman, ennen kuin he saattavat käydä”*, jolla he tarkoittavat kristityitä, jotka ei ole heidän mielestensä vielä oppineet konttaamaan ja luulevat kuitenkin saattavansa käydä.

Mutta ne pakanat, jotka semmoisia vertauksia tuovat edes kristityille, taitavat olla nopiat itse juoksemaan kadotukseen, koska he niin sanovat, että kristityt ei saata vielä kontata taivaan tiellä. Ja se on tosi, että kristityt ei saata omalla voimalla kontata, jopa sitte käydä elämän tiellä. Mutta me tiedämme, että Vanhin opettaa heitä ensinnä konttaamaan ja viimein käymäänki elämän tiellä, vaikka ensimmäiset askeleet elämän tiellä ovat horjuvaiset. Mutta rietas opettaa niitä käymään ja vielä juoksemaan kadotuksen tiellä, jotka sanovat, ettei kristityt saata vielä kontata elämän tiellä. Ja tosi se on, ettei he saata omalla voimalla kontata eikä käydä elämän tiellä, mutta Vanhin se on, joka heitä opettaa konttaamaan ja käymään. Ja koska he ottavat ensimmäisen askeleen elämän tiellä, niin he horjuvat ja lankeilevat, mutta Vanhin ottaa heitä ylös, ja Hän ottaa heitä syliinsä ja antaa heidän imeä armosta vuotavaisia rintojansa, josta heille tulee uusi voima konttaamaan Vanhemman perässä.

Kontatkaat, kontatkaat, lapsukaiset Vanhimman perässä. Ja ottakaat ensimmäisen askeleen elämän tiellä. Älkää huoliko, jos vielä narrit nauravat teidän lankeemuksestanne, vaan nouskaat taas ylös. Jos ette pääse jalkain päälle, niin kontatkaat kuitenkin Vanhimman tykö, joka on valmis vastaan ottamaan konttaavaisia ja parkuvaisia lapsukaisia. Ei Vanhin naura, mutta Hän tulee murheelliseksi teidän lankeemuksestanne. Koska Hän näkee, että kyneleet rupeevat vuotamaan, ottaa Hän ylös syliinsä itkeväisiä ja parkuvaisia ja antaa heidän imeä lohduksen rinnoista. Kukas on suurin taivaan valtakunnassa, se on, kukas on rakkain Jumalan lapsista? Eiköpä nuorin ole rakkain kaikista? Joka istuu Vanhimman sylissä ja imee Hänen rintojansa ja ottaa Häntä ympäri kaulan ja halaa Vanhinta viattomilla, pienillä ja valkeilla käsillä, se on suurin taivaan valtakunnassa, jonka suussa ei ole vielä petosta löytynyt, jolla on hyvä ja puhdas omatunto, joka mujahtaa, koska Vanhin häntä puhuttelee, ja ojentaa kätensä Vanhimman tykö, koska Hän tahtoo tulla syliin. Se on ilman epäilemättä suurin taivaan valtakunnassa.

Mutta kuin lapset raavastuvat, rupeevat he ulkona juoksemaan ja rapakkolantoissa kaa-laamaan, ja Vanhin täytyy usein pestä ja korjata heitä. Ja muutamat ei annakaan jalkojansa pestä, vaikka synnin tomu on varisnut heidän jalkainsa päälle. Mutta se on vielä

pahempi, että muutamat hulliaiset kiikkuvat ylös korkeuteen ja miehustelevat siihen asti, että he lankeevat ja loukkaavat itsensä pahoin. Muutamat fästäävät helvetin valkian kanssa ja polttavat itsensä. Muutamat juoksevat pohjattomuuden järven rannalle ja puutoovat siihen ja hukkuvat siinä. Ja niistä tulee Vanhimmalle suuri muret, jotka sillä lailla hukkuvat. Monta on sen pahempi polttanut itsensä ja kuollut, monta on juossut pohjattomuuden järven rannalle ja hukkunut siinä. Ja Vanhimmalle on tullut suuri muret niistä, jotka niin ovat hukkuneet.

Älkää fästätkö valkian kanssa, lapsukaiset! Te poltatte itsiänne. Älkää menkö järven rannalle, te hukutte siinä. Ja Vanhimmalle on tullut suuri muret niistä, jotka ovat niin nuorena kuolleet. Mutta meidän toivomme on, että muutamat lapsukaiset ovat vielä elämässä, jotka mahtuvat Vanhimman syliin ja konttaavat Vanhimman perässä ja parkuvat, koska he istuvat tämän maailman kylmän lattian päällä. Mutta me uskomme myös, että Vanhin ottaa parkuvaisia ylös kylmän lattian päältä, koska Hän ensinnä kerkiää kaikista Hänen töistänsä. Silloin Hän ottaa parkuvaisia ylös syliin ja panee viereensä, koska Hän panee maata. Siellä saavat parkuvaiset levätä Vanhimman sylissä ja imeä Hänen rintojansa ijanikaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki.

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: 1. KOR. 7:10

Kansa istui syömään ja nousi mässäämään.

Pyhä Paavali puhuu jumalattomasta kansasta, joka istui syömään ja nousi mässäämään, niin kuin suruttomain tapa on. Koska Mooses viipyi Siinain vuorella, luulivat he, että hän oli tullut pois. Silloin rupesi tämä suruton kansa oikein rohkeasti elämään. He sanoivat Aaronille: *"Tee, meille jumalia, jotka vievät meitä Kaanaan maalle."* Ja tämä ylimäinen pappi teki niin kuin suruton kansa käski, Kaikki koreat vaimot ja kaikki koreat tyttäret veivät Aaronille sormukset ja korvarenkaat, koska he kuuluivat, että siitä tulee Jumala. Silloin teki Aaron kultavasikan, ja kansa huusi: *"Katso, Israel, siinä on sinun jumalasi, joka johdattaa sinut luvattuun maahan."* Ja sitten rupesi kansa pitämään iloa. *"Kansa istui syömään ja nousi mässäämään."* Ei tämä suruton kansa muistanut kauan, kuinka hirmuisesti Jumala oli pauhanut ukkosen äänellä muutamia viikkoja aikaisemmin, jolloin hän huusi suurella ja korkealla äänellä: *"Ei sinun pidä muita Jumalia pitämän minun edessäni."*

Onpa tässä seurakunnassa Jumala pauhanut omassatunnossa. Ei ole monta, joka ei olisi kuullut sen äänen pauhaavan paitsi muutamia, jotka ovat olleet peräti kuuroja. Mutta mitä tämä ukkosen ääni on vaikuttanut? Ei mitään muuta kuin pelkoa silloin juuri, kun tämä ukkosen ääni kuului omassatunnossa. Mutta kun kansa pääsi pakenemaan Siinain vuorelta, loppui kaikki pelko. Kansa rupesi tanssimaan kultavasikan ympärillä. Ja nyt saapi sanoa niin kuin Paavali: *"Kansa istui syömään ja nousi mässäämään."* Mitä meidän pitää sanoman, onko se Mooseksen syy, että kansa niin turmelee itsensä? Minä luulen, että suruttomalla kansalla on semmoinen paatumus, että sille on yhdentekevää, kuka sen johdattaa luvatulle maalle, olkoon se sitten Mooses eli tuo kultavasikka. On yhdentekevää, olkoon se elävä Jumala eli kuollut Jumala, joka heitä

johdattaa luvattuun maahan, johon tämä suruton kansa luulee pääsevänsä. Mutta siitä kansasta on kirjoitettu, että se kuoli kokonaan korvessa ylpeytensä tähden, tottelemattomuutensa tähden ja paatumuksensa tähden. Ja niin käypi kaikille niille, jotka ovat kuulleet Jumalan ukkosen äänellä pauhaavan omassatunnossaan ja ovat taas jälleen alkaneet tanssia kultavasikan ympärillä. He kuolevat kaikki korvessa.

Toisinaan arveli tämä suruton kansa, koska he kuuluivat, että sota tulee ennen kuin he pääsevät luvattuun maahan, niin he sanoivat: *"Ottakaamme joku muu päämieheksi, joka viepi takaisin pakanain maahan, sillä ei Mooses kelpaa meille päämieheksi."* Näin on tämä suruton kansa tehnyt, puhunut ja ajatellut ja sen tähden he saivat pahalla tunnolla vaeltaa edestakaisin korvessa, siihen asti, että kaikki vanhat kuolivat pois, eikä yksikään niistä, jotka aina riitelivät Moosesta vastaan, päässyt siihen luvattuun maahan, paitsi niitä harvoja sieluja, jotka kehottivat kansaa kuuliaisuuteen ja uskollisuuteen Jumalaa kohtaan.

Näin on sen suruttoman kansan elämän laatu ollut. Ja minä luulen, että kaikki suruttomat noudattavat tämän suruttoman kansan askeleita ja kuolevat niin kuin se. Mutta ne harvat sielut, jotka puhuvat kansalle Jumalan puolesta ja kehottavat kansaa kuuliaisuuteen Jumalan tahdon alla, ne pääsevät siihen luvattuun maahan, joka rieskaa ja hujajaa vuotaa. Olkaa uskolliset, Joosua ja Kaaleb, puhumaan suruttomalle kansalle Jumalan puolesta, vaikka tämä suruton kansa poimii kiviä, joilla aikoo kivittää teidät! Kyllä tulee kerran se aika, että suruttoman kansan, täytyy antaa teille todistus, että te olette oikeinpuhuneet! Jumala olisi jo aikaa kivittänyt tämän jumalattoman kansan, ellei Mooses olisi rukoillut heidän edestänsä. Mutta Mooses ei tiennyt silloin vielä, että he olivat

kultavasikan ympärillä tanssimassa, ja kun Mooses näki sen kauhistuksen, kiivastui hän niin kovin, että särki lain taulut, jotka hänen kädessänsä olivat. Mutta ei Jumala sen tähden suuttunut Moosekselle, että hän kiivaudessansa särki lain taulut, vaan käski hänen uudestaan tehdä samankaltaiset taulut. Tämän aikaiset pakanat luulevat, ettei Jumala ole niin kova ja ankara tuomitsemaan pakanoita kuin nämä heränneet ja ylpeät kristityt. Mutta Mooseksen aikana oli Jumala hirmuinen, kova ja ankara tuomitsemaan ja Mooses oli armollisempi kuin Jumala, sillä Mooses rukoili suruttoman kansan edestä.

Jaksavatkos nyt kristityt enää rukoilla suruttomain edestä, koska Vapahtaja on sanonut: *”En minä rukoile maailman edestä.”* Jos kristityt jaksavat uskoa niin paljon, että esirukous kuuluu taivaaseen, niin saavat he esirukouksella tulla armoistuimen tykö. Mutta jos usko on loppunut, niin täytyy heidän rukoilla itse edestänsä, ja muitten kristittyin edestä, että Herra lisäisi heille uskoa, että he jaksaisivat vielä vähän aikaa sotia ja kilvoitella siinä toivossa, että se suuri Mikael tulisi sotimaan lohikäärmeen kanssa ja heittäisi hänet ulos taivaasta maan päälle. Aamen! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 5: 1–12

1 Mutta kuin hän näki kansan, astui hän ylös vuorelle, ja kuin hän oli istunut, tulivat hänen opetuslapsensa hänen tykönsä.

2 Niin hän avasi suunsa, opetti heitä ja sanoi:

3 Autuaat ovat hengellisesti vaivaiset; sillä heidän on taivaan valtakunta.

4 Autuaat ovat murheelliset; sillä he saavat lohdutuksen.

5 Autuaat ovat siviät; sillä he saavat maan periiä.

6 Autuaat ovat, jotka isoovat ja janoovat vanhurskautta; sillä he ravitaan.

7 Autuaat ovat laupiaat; sillä he saavat laupiuden.

8 Autuaat ovat puhtaat sydämestä; sillä he saavat nähdä Jumalan.

9 Autuaat ovat rauhan tekiät; sillä ne pitää Jumalan pojiksi kutsuttaman.

10 Autuaat ovat, jotka vanhurskauden tähden vainotaan; sillä heidän on taivaan valtakunta.

11 Autuaat olette te, kuin he pilkkaavat ja vainoovat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni.

12 Iloitkaat ja riemuitkaat; sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä näin he vainosivat prophetaita, jotka teidän edellä olivat.

Jeesuksen vuorisaanasta eivät suruttomat ymmärrä paljon mitään, koska he eivät ole koetelleet paljon mitään niistä hengellisistä asioista, jotka siinä esitetään. Ja jos heille selitetään, mikä hengellinen köyhyys on, mikä sydämen puhtaus on jne., niin eivät he käsitä kuitenkaan. Sillä luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä mitkä Jumalan Hengen ovat. Suruttomat ovat murheessa, koska joku vahinko tapahtuu eli koska joku sukulainen kuolee, mutta pian he löytävät jonkun lohdutuksen maailman ilossa, eli viinapullossa. Hengellisessä köyhyydessä ja nöyryydessä he luulevat aina olevansa niin kauan kuin luulevat, että nämä heränneet ovat hengellisessä ylpeydessä. Erinomattain ovat armonvarkaatsilla tavalla nöyriä, etteivät tahdo loukata maailman ystävyttä, ne ovat nöyriä kristityitä, jotka sopivat hyvin maailman kanssa, eivätkä hauku ketään. Sydämen puhtaus on heillä aina, koska he eivät tunne sydämensä pahuutta, sillä heillä on rauha perkeleen kanssa. Ja siitä on heille tullut se tunto, että heillä on rauha Jumalan kanssa. Rauhan tekijät he ovat aina, sillä he eivät tahdo riidellä kenenkään kanssa niin kuin ne villihenget Paavali, Pietari ja Luther, jotka aina riitelivät paavilaisten kanssa. Mutta jos joku kristitty tulee heille puhumaan parannuksesta ja uudestasyntymisestä, kyllä sitte

ovat kiivaita väittämään vastaan ja tuntuu, että nöyryys muuttuu ylpeydeksi. Mutta yksi paikka on Jeesuksen vuorisaarnassa, joka tekee suruttomille vastarintaa, josta heidän pitäisi tuntemaan itsensä, jos ei rietas olisi kääntänyt heidän silmiänsä nurin. Koska Jeesus sanoo opetuslapsille: *”Autuaat olette te, koska ihmiset pilkkaavat ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni.”* Tämän paikan saattavat kristityt vapaalla tunnolla omistaa, että ihmiset vihaavat heitä kristillisyyden tähden. Mutta kutka ne ovat, jotka vihaavat ja vainoavat kristityitä? Juutalaiset ilmeisesti, niin myös pakanat ja paavilaiset. Mutta nämä pakanat ja paavilaiset, jotka näissä asuvat, sanovat: *”Kuka on kristityitä vihaamassa? Emme me niitä vihaa, jotka ovat oikeita kristittyjä. Mutta villihenkiä, niitä me emme kärsi.”* Kutka sitten ovat ne villihenget? Ne, jotka puhuvat parannuksesta suruttomille, eli suruttomat, jotka pieksevät kristityitä nyrkillä ja sauvalla ja vetävät kristittyjä ulos tukasta tahi muutoin potkivat heitä ja viimein vetoavat lakiin ja kysyvät kunniansa perään. Semmoiset ovat minun tutakseni oikeita villihenkiä. Ja kaikkia niitä kauhistuksia ovat suruttomat täällä tehneet, muutamat yhdellä, toiset toisella tavalla ovat osoittaneet vihaansa kristityille. Mutta nyt sanovat armonvarka: ei se ole niin, eivät suruttomat vihaa kristityitä, vaan kristityt vihaavat meitä. Me emme saa niiltä omantunnon rauhaa. Vai niin! Kristityt vihaavat teitä. Se oli vasta ihmeellinen paikka, koska kristityt rupesivat armonvarkaita vihaamaan. Miksi suruttomat ja pakanat eivät vihaa teitä, jotka olette nöyriä ja siveitä kristittyjä; taitaa tulle siitä, että heillä on rauha ja sovinto perkeleen kanssa, mutta ei Jumalan kanssa. Ja koska te luulette, että te makaatte Jeesuksen helmassa, niin te olette makaamassa lohikäärmeen helmassa. Näin on rietas kääntänyt armonvarkaan silmät nurin, että hän katsoo lampaan hukaksi ja hukan lampaaksi.

Armonvaras on itse mielestensä kristitty, mutta kristityt ovat hänen mielestensä villihenget.

Koska nyt tämän päivän evankeliumi kuuluu ainoastaan kristityille, vaikka muutamat armonvarka tahtoisivat jotakin omistaa, olen minä niin selittänyt ne paikat, jotka kuuluvat suruttomille ja armonvarkaille, että he tunsivat itsensä, jos heidän silmiänsä kerran aukenisivat. Mutta nyt ovat ne kätkeyt heidän silmiensä edestä. Koska Jeesus piti vuorisaarnaa, oli paljon ihmisiä koossa, mutta ei siinä ollut monta henkeä, jotka olisivat ymmärtäneet sen sisällystä. Mutta se on ihmeellistä, että opetuslapset saattoivat muistaa tämän vuorisaarnana toistakymmentä ajastaikaa, ennen kuin se kirjoitettiin paperille. Siitä kaikki arvannevat, kuinka hyvä muisti niillä oli, koska tämän aikaiset ihmiset eivät muista monta kirjainta Jumalan sanasta. Mutta niitä vanhoja satuja ne kyllä muistavat lapsuudesta saakka, kun kerran kuulevat. Eivät tosin suruttomat paljon lue tahi kuule siinä mielessä Jumalan sanaa, että he muistaisivat, sillä siihen ei ole halua, mutta mitä maailmaan kuuluu, siihen on heillä tarkka muisti. Mutta tämän päivän evankeliumista pitäisi kaikkien ymmärtämän sen verran, että ei kukaan sillä elämällä tule autuaaksi kuin suruttomilla nyt on. Sillä tämän päivän evankeliumin sisällys on semmoinen, ettei suruton ihminen saata sanoa, koska hän olisi tuntenut hengellistä köyhyyttä eli sydämen puhdistusta. Ja koska muutamilla oli tunto herännyt tämän heräyksen alussa, josta on jäänyt ainoastaan paha tunto, ei mitään muuta, olisi heille voinut olla helpompaa helvetissä, jos ei olisi koskaan tunnon heräystä tapahtunut, kuin nyt on tuleva niille, jotka eivät ole tunnon soimauksista ottaneet vaaria, eivätkä totelleet Pyhän Hengen kutsumusta ja kristittyjen varoituksia.

Mutta meidän toivomme on, että Jeesuksen opetuslapset, jotka ovat tunteneet ja koetelleet, mitä Jeesuksen vuorisaarnassa on

esitetty, saavat myös tuntea ne kahdeksan autuutta, jotka siinä luvataan murheellisille, hengessä vaivaisille, rauhan tekijöille, sydämestä puhtaille ja vanhurskautta janoovaisille ja siveille, mutta erinomattain niille, joita vanhurskauden tähden vainotaan. Koska se suuri kostonpäivä tulee, saavat ne paatuneet, jotka puhuvat kaikkea pahuutta Jeesuksen opetuslapsia vastaan, he saavat nähdä, että Jeesuksen opetuslapset, joita

pakanat ovat täällä pilkanneet ja ylenkatso-
neet, puetetaan valkeilla vaatteilla ja istute-
taan istuimelle tuomitsemaan kahtatoista Is-
raelin sukukuntaa ja saavat kunnian kruunun
ja kointähden rintaan! Siellä he veisaavat
voitonvirttä Jumalalle ja karitsalle! Mutta
pilkkajaajat saavat ulvoa helvetissä. Aamen!

Kolmas postilla ensimmäinen painos.

Siihen aikaan, koska paljon kansaa kokoontui Jeesuksen tykö, sanoi hän vertauksen kautta: **Kylväjä meni ulos siementänsä kylvämään.**

Tässä kuulemme me, että paljon kansaa kokoontui Jeesuksen tykö, mutta ei ole kirjoitettu, mitä varten he kokoontuivat. Eivät ne olleet kuitenkaan kristityitä, jotka niin kokoontuivat, vaan ne olivat juuri suruttomia ihmisiä. Mutta me olemme jälkeen huomanneet, että niillä oli kurkistelemisen halu, he tahtoivat nähdä, kuinka se suuri noita Natsareenus teki ihmeitä ja tunnusthtiä. Ei ole kuitenkaan vielä osoitettu, että heillä olisi ollut totinen halu kuulemaan oikeaa Jumalan sanaa, vaan suurin osa oli tullut juuri kurkistelemaan. Ei ole ollut vielä monella se usko, että Jeesus Natsareenus on Jumalan Poika, vaan heillä oli se usko, että Hän oli joku erinomainen ihminen, eli semmoinen ympäri vaeltavainen puoskari, joka salaisilla konsteilla saattaa ihmisten tauteja parantaa.

Fariseuksilla oli kuitenkin se usko, että Jeesus Natsaretista oli kansan häiritsijä, joka noituudellaan varastaa ihmisten sydämet, että Hän pääsisi sitten kristillisyyden varjon alla hallitsemaan. Nikodeemuksella oli se usko, että Jeesus Natsareenus oli hengellinen opettaja. Sillä hän tunnustaa, että Jeesus on lähetetty Jumalalta opettajaksi. Mutta muut maailman herrat, kirjanoppi-neet ja fariseukset eivät pitäneet Häntä oikeana opettajanakaan, vaan he pitivät Häntä vääränä profeettana ja kansanhäiritsijänä. Hän oli heidän mielestään suuri noita, joka oli liitossa perkeleen kanssa, ja sen tähden piti Hänen kuoleman, sillä Hän teki itsensä Jumalan Pojaksi. Ilmankin Hän oli hengellisessä ylpeydessä, koska Hän muita tuomitsi, ja itsensä tunnusti Jumalan Pojaksi.

Mutta ei ole Vapahtaja ollut ainoa, jonka maailma on pitänyt vääränä profeettana. Hamasta maailman alusta on ollut olemassa semmoinen usko, että profeetat ovat väärät profeetat ja villihenget. Ei ole Moosestakaan pidetty oikeana profeettana. Parhaat 1560

Israelin seurakunnassa rupesivat vastustamaan Moosesta, ja heillä oli hengellinen viha sydämessä, koska he aina napisivat häntä vastaan. Jos Jumala ei olisi osoittanut Israelin lapsille kauhistavia esimerkkiä Hänen vihastaan, kyllä he olisivat vielä Mooseksenkin tappaneet. Samoin on profeetoitakin tapettu, joita läpi ajan maailman suruttomat ihmiset ovat vihanneet.

On kirjoitettu monessa paikassa Raamatussa, ja myös tämän päivän evankeliumissa-kin mainitaan, kuinka suruttomat ovat vihanneet ja vainonneet kristityitä. Sen tietävät kaikki ihmiset, minkä tähden heitä on vihattu. Sen tähden ilmankin, että perkeleen joukko ei kärsi ollenkaan kuulla oikeaa Jumalan sanaa. Suruttomat suuttuvat hirmuisesti, koska kristityt heitä tuomitsevat. Käärmeen siemenet eivät kärsi Vaimon Siementä nähdäkään. Oikea syy siihen, minkä tähden on riita tullut suruttomain ja heränneitten välillä, on siinä, että suruttomat ovat isästä perkeleestä. Sen tähden kuohuu hengellinen viha heidän sydämissään. Eivät he saata kärsiä totuutta.

Niin se on ollut läpi ajan niin kauvan kuin maailma on seisonut. Ja siitä hengellisestä vihasta nähdään, kuinka kauhistavainen maailma on, kuinka hirmuisesti vihollinen on saattanut ihmisten lapsia pettää ja eksyttää, koska he vihaavat ja vainoovat niitä, jotka tahtovat heitä oikealle tielle neuvoa. Jos tämä hengellinen viha ei olisi ilmestynyt joka aika ja joka paikassa, kussa oikea oppi on saarnattu, niin saattaisivat suruttomat sanoa: (*) *"Eipä ole ennen ollut riitaa uskon päältä, eipä ole ennen kristityitä vainottu."* Mutta nyt olette kaikki kuulleet, että perkeleen joukko on vihannut ja vainonnut kristityitä maailman alusta. Mutta siinä paikassa, kussa kristityitä ei ole, siinä ei ole riitaa uskon päältä, siinä ei ole ketään, joka vihaa

kristityitä. Kuinkapa siinä tulee riitaa uskon päältä, kussa kaikki ovat samalla kadotuksen tiellä vaeltamassa?

Mutta kussa totinen kristillisyyys ilmestyy, siinä tulee varsin riita. Siinä nousevat varsin käärmeen siemenet luolastaan. Siinä näyttää lohikäärme varsin hampaitaan. Siinä rupeavat varsin käärmeen siemenet puikimaan. Siinä tulee viha vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille. Siinä paisuttaa käärmeen myrkkyy sydäntä, siinä rupeavat hukan penikat ulvomaan, ja hattarat nauramaan. Pissihaukat rupeavat kurkistelemaan. Mutta ei maailmanlapset tule sen tähden viisaammiksi, vaikka he nyt näitä näkevät ja kuulevat, että viha on ollut alusta alkain Vaimon Siemenen ja käärmeen siemenen välillä. Yhtä hyvin he sanovat: *”Ei se ole niin ollut.”*

Meidän pitää nyt katseleman, kuinka paljon on maailmassa autuutta, koska tänä päivänä saarnataan kahdeksasta autuudesta. Ei ole vielä monelle se ensimmäinen autuus tullut, ja moni on vielä siitä ensimmäisestä autuudesta pyörtänyt. Ja Herra Jeesus saarnasi niin korkealla äänellä kahdeksan autuutta, että koko maailma kuulisi, jos ihmisillä ei olisi niin huono kuulo ja paksut luut korvan takana. Kuule nyt, Autuuden Saarnaaja, niitten murheellisten ja alaspainettuin huokaus, joilla on totinen halu autuaaksi tulla. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 5: 1–12

1 Mutta kuin hän näki kansan, astui hän ylös vuorelle, ja kuin hän oli istunut, tulivat hänen opetuslapsensa hänen tykönsä.

2 Niin hän avasi suunsa, opetti heitä ja sanoi:

3 Autuaat ovat hengellisesti vaivaiset; sillä heidän on taivaan valtakunta.

4 Autuaat ovat murheelliset; sillä he saavat lohduksen.

5 Autuaat ovat siviät; sillä he saavat maan perä.

6 Autuaat ovat, jotka isoovat ja janoovat vanhurskautta; sillä he ravitaan.

7 Autuaat ovat laupiaat; sillä he saavat laupiuden.

8 Autuaat ovat puhtaat sydämestä; sillä he saavat nähdä Jumalan.

9 Autuaat ovat rauhan tekiät; sillä ne pitää Jumalan pojiksi kutsuttaman.

10 Autuaat ovat, jotka vanhurskauden tähden vainotaan; sillä heidän on taivaan valtakunta.

11 Autuaat olette te, kuin he pilkkaavat ja vainoovat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni.

12 Iloitkaat ja riemuitkaat; sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä näin he vainosivat prophetaita, jotka teidän edellä olivat.

Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, että kahdeksan autuutta aljetaan vauvalla ja päätetään vainolla. Sen tähden kuuluu se niin kuin koko maailma olisi kokonaan hukassa, koska ei ensimmäistä autuuden perustusta ole vielä laskettukaan maailmanlapsille, jotka etsivät autuuttaan rikkaudessa, mutta ei köyhydessä. He etsivät autuuttansa ilossa, mutta ei murheessa. He etsivät autuuttaan ylpeydessä, mutta ei siveydessä. He etsivät autuuttaan herkullisuudessa, mutta ei näljässä. He etsivät autuuttaan armottomuudessa, mutta ei laupeudessa. He etsivät autuuttaan riettaudessa, mutta ei puhtaudessa. He etsivät autuuttaan riidassa, mutta ei rauhassa. He etsivät autuuttaan vihassa, mutta ei vihan kärsimisessä.

Katselkaamme siis, mitä nyt kahdeksan autuutta vaikuttaa, jos ne tarjotaan maailmalle.

Ne vaikuttavat niin paljon, ettei maailma huoli niistä. Jos nimittäin maailmalle tarjotaan hengellinen vaivaisuus eli hengellinen köyhyys, josta ensimmäinen autuus seuraa, niin maailma sanoo: *”Hengellinen köyhyys! Millainen on se hengellinen köyhyys? Onko se*

hengellinen köyhyys, koska nämät heränneet pitävät itsensä kristittyinä ja tuomitsevat muita? Minusta ne ovat ylönn rikkaiksi tulleet, koska he itseään kiittävät ja muita katsovat ylönn.”

Niin ajattelee moni surutoin raukka, joka ei ole mitään tuntenut. Hän ajattelee, että nämät heränneet ovat ylpeydessä, koska he haukkuvat, soimaavat ja tuomitsevat toisia. Sitä vastaan luulevat suruttomat, että semmoiset ovat hengessä vaivaiset, jotka ei tosin juo ja tappele, mutta antavat myös suruttomalle maailmalle siivon rauhan, eivätkä pahenna ketään. Jos nyt niin olisi, niin olisivat Mooses ja profeetat olleet ylpeydessä, Johannes Kastaja olisi ollut ylpeydessä ja itse Vapahtaja olisi ollut ylpeydessä, jotka haukkuivat ja tuomitsivat paatuneita helvettiin. Mutta mykät koirat olisivat hengessä köyhät, eli semmoiset siveät kristityt, jotka sanovat: *”Kuinkapa minä muita tuomitsen, koska en ole itsekään parempi?”*

Mutta se on kokonaan toisin kuin mitä maailman sokea järki tuumaa. Sillä ne, joita maailma vihaa, ne ovat hengessä vaivaiset, ja ne, joita maailma kiittää ja pitää kristittyinä, ne ovat vielä hengessä rikkaat. Ne, joita maailma pitää ylpeänä, ne ovat Jumalan edessä nöyrät, ja ne, joita maailma pitää nöyrinä, ne ovat vielä hengellisessä ylpeydessä. Ja niin se on vielä muissakin asioissa, jotka tämän päivän evankeliumissa mainitaan. Esimerkiksi murheelliset, ne ovat maailman mielestä ulkokokullatut, jotka huokaavat niin kuin luontokappaleet ja tekevät itsensä semmoisiksi. Mutta ne, jotka tekevät itsensä murheellisiksi ja itkevät käärmeen kyyneleitä, ne ovat maailman edessä katuvaist.

Niin se on myös siveydenkin suhteen. Moni kastettu pakana saattaa niin siveästi elää, että maailma ei löydä hänessä syytä, mutta kristitty ei saata niin siveästi elää, että hän maailmalle kelpaisi. Sillä fariseukset löysivät paljon vikoja Vapahtajan elämässä. Sen tähden he eivät saattaneet Häntä pitää oikeana

opettajana. Niin on vielä nytkin. Fariseukset näkevät paljon vikoja kristityissä. Sen tähden pitävät he kristityitä villihenkinä.

Mitä tämän päivän evankeliumissa puhutaan laupeudesta, se kääntyy maailman sokeassa järjessä kokonaan nurin, ei ainoastaan luonnollisessa tarkoituksessa, mutta myös hengellisessä. Erinomattain, koska joku kristitty antaa suoloja liiningin päälle suruttomille vaivaisille, silloin hän pahentaa heidän tuntosensa. Mutta koska hän antaa ilman manaa-matta pirun paskaa vaivaisille, silloin hän on laupias hengellisessä tarkoituksessa. Taas on kristitty kova ja armoton, koska hän tuomitsee armonvarkaita helvettiin, eikä anna puolihēränneille armoa. Silloin sanovat armonvarkaat, että kristityt pilaavat heidän kristillisyytensä, keskeyttävät heidän katu muk-sensa ja pahentavat Jeesuksen rintalapsia. On tässäkin paikassa laupeus kääntynyt kokonaan nurin armonvarkaitten sokeassa mielessä. Jos kristitty surkuttelee heidän onnettomuuttansa, jotka pitävät itsensä katuvaistina, ja ei olekaan, niin se kristittyin surkuttelemine kääntyy armottomuudeksi, vaikka se on kristityn laupeus, että hän sanoo kaikille tuntosensa.

Jos nyt kaikki nämät asiat ovat kääntyneet nurin maailman mielestä, kuinka sitten ymmärretään ne autuuden kappaleet, jotka nyt seuraavat evankeliumissamme, niin kuin esimerkiksi isoominen ja janoominen vanhurskauden perään, joita surutoin ihminen ei ole koskaan tuntenut. Ja sydämen puhtaus, joka on suruttomille peräti tuntematon? Koska nimittäin surutoin ihminen menee Herran Ehtoolliselle valehtelemaan ja niin kuin Juudas, suuta antamaan Vapahtajalle, silloin ajattelee hän, että se on hengellinen nälkä vanhurskauden perään, koska hän sinä päivänä on ollut syömättä, ja on tuntenut jonkun väärän tunnon ja vaatimuksen mennä joskus tavan vuoksi Herran Ehtoolliselle, ettei häntä pidettäisi peräti pakanana.

Mutta mikä jano vanhurskauden perään se on, joka panee muutamia juomaan Herran kalkista ja perkeleitten kalkista yhtenä päivänä? Onkos sekin hengellinen jano vanhurskauden perään? Muutamat pakanat eivät enää käy ollenkaan ripillä. Eikä niillä ole nälkä vanhurskauden perään. Ne taitavat olla ravitut omasta vanhurskaudesta, jos niillä ei ole kova nälkä vanhurskauden perään, jotka juovat Herran kalkista ja perkeleitten kalkista yhtenä päivänä. Ei niilläkään taida olla kova nälkä, jotka ylönkatsovat armon välikappaleet. Enkä tiedä, onko niilläkään oikea nälkä, joilla on paha käydä ripillä ja paha käymättä olla.

Mitä taas sydämen pahuuteen tulee, niin meidän täytyy tunnustaa, että surutoin ei tunne sydäntänsä ja sen riettautta ja saastaisuutta, sillä hänen sydämensä on lohikäärmeen veressä puhdistettu, ja on sen vuoksi niin puhdas niin kuin äskensyntyneellä lapsella, joka vasta pesty on. Sille viitsii nyt Vanhin suuta antaa. Mutta heränneellä ihmisellä on sydän niin kuin riettaalla. Ja koska nyt semmoinen purkaa ulos pahan sydämensä ynnä kirousten kanssa niin kuin esimerkiksi Johannes Kastaja, joka oli herännyt, niin sanoivat fariseukset: *”Oletkos Kristus, oletkos Elias?”*

Mutta tämän aikaiset fariseukset ovat niin pyhiksi tulleet, ettei heidän tuntonsa enää kestä heränneitten kirousta kuulla. Sillä muutamat fariseukset siunailevat itsensä ja muutamat kauhtuvat, koska heränneet tulevat kirouksen kanssa heidän hartauttaan piilaamaan. Se ilmankin tulee siitä, että heillä on paha sydän, mutta fariseuksilla on hyvä sydän ja hyvä omatunto. Muutamilla on kultasydän povessa käärittynä pumpulivillain sisälle. Ne ovat siveät huorat, jotka kantavat kultasydämen povessaan. Mutta asia on kokonaan nurin kääntynyt. Koska suruttomilla on kultasydän povessa, ja heränneillä taas on sydän niin kuin riettaalla, kuinka se nyt sopii Vapahtajan sanain kanssa yhteen?

Ilmankin heränneillä pitäisi olla puhdas sydän, koska he pitävät itseään hyvinä. Niin ajattelee surutoin raukka, joka luulee, että heränneet pitävät itsensä hyvinä, koska he muita tuomitsevat. Mutta ei se ole niin. Heränneet eivät saata pitää itseään hyvinä niin kauan kuin heillä on sydän pahempi kuin riettaalla. Mutta sen vuoksi ovat heränneet lähempänä armoa, että he tuntevat sydämensä pahuutta, riettautta ja saastaisuutta, mutta surutoin ei tunne sydäntään pahaksi sen tähden, että hän on sokea. Sen tähden suruttomat suuttuvat, koska heille julistetaan tuomio, etteivät he tunne itseään tuomituiksi. Eivät he tunne, että he ovat kalmit ja rakkarit, vaan he luulevat itsensä siveiksi, rehellisiksi ja kunniallisiksi, ja niin muodoin kääntyy nyt tämä asia niin, että suruttomat pitävät itsensä hyvinä, ja sen tähden he suuttuvat, mutta heränneet tuntevat itsensä pahoiksi, ja sen tähden he haukkuvat, että he niin pahat ovat.

Mutta siinä tulee heränneillä kova ahdistus, koska heidän pitää vastoin tuntoaan uskomman, että he ovat puhtaat sydäimestä, vaikka omatunto todistaa, että he ovat riettaat ja saastaiset. Heränneille tulee kova riita riettaan kanssa, koska heidän pitää uskomman, että Jeesus on sydämessä, vaikka he tuntevat, että rietas on sydämessä. Omavanhurskaus nousee hirmuisesti tätä uskoa vastaan ja sanoo: *”Etköpä sinä tunne, että sinulla on riettaita sydän täynnä? Kuinka sinä siis saatat uskoa, että Jeesus on sydämessä? Ei se ole mahdollinen”*, sanoo omanvanhurskauden perkele, joka heränneessä tilassa muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, ja on oleviinaan niin totinen, ettei herännyt ihminen saata tehdä häntä valhettelijaksi. Mutta Jumalan sana todistaa, että silloin pitää sinun uskomman, että sydän on puhdas, koska sinä tunnet sydämesi pahaksi, riettaaksi ja ilkeäksi. Silloin sinun pitää uskomman, että Jeesus on sydämessä, koska sinä tunnet, että sydän on riettaita täynnä. Ja jos sinä silloin et usko, niin sinä kadotetaan. Sillä Paavali todistaa,

että sydämen uskolla me vanhurskaaksi tulemme ja suun tunnustuksella me autuaaksi tulemme. Jos sinä siis uskot, että sinä olet vanhurskas, koska sinä tunnet, että sinä olet rietas, silloin olet sinä uskon kautta vanhurskaaksi tullut. Mutta jos et usko, niin sinä olet pahempi kuin rietas.

Mutta tätä oppia vastaan nousee nyt omanvanhurskauden perkele hirmuisesti ja sanoo: *"Vai niin! Pitääkösin sinun uskoman, että sinä olet vanhurskas, koska sinä tunnet, että sinä olet rietas? Pitääkösin sinun uskoman tuntoaasi vastaan? Pitääkösin sinun uskoman, vaikka omatunto kieltää uskomasta? Älä tee vaan sitä niin kauan kuin omatunto ottaa vastaan. Se on väärä oppi, jos joku opettaa ihmisiä uskomaan vastoin tuntoaan."* *"Silloin vasta"*, sanoo omanvanhurskaus, *"olisi mahdollinen uskoa, koska omatunto ei tuomitse enää."*

Mutta tätä omanvanhurskauden oppia vastaan kirjoittaa apostoli Johannes lähetyksirassaan kristityille, kussa hän sanoo: *"Minun rakkaani! Jos sydän tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi kuin meidän sydämemme."*

Tässä kuulet nyt, omanvanhurskauden perkele, että katuvaisten ja epäileväisten sielun pitää uskoman, vaikka sydän tuomitsee häntä. Ei se ole niin kuin sinä omanvanhurskauden perkele sanot, että ihminen ei saa vastoin tuntoaan ruveta uskomaan, vaan hänen pitää oleman uskoton siihen asti, että tunto lakkaa tuomitsemasta. Ei se ole niin kuin sinä, omanvanhurskauden perkele sanot, vaan se on näin: sinun pitää uskoman, vaikka sydän tuomitsee ja vaikka tunto tuomitsee, sillä Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme. Sinun pitää uskoman, että sinä olet vanhurskas, vaikka sinä olet rietas. Sinun pitää uskoman, että sinä olet puhdas, vaikka et ole puhdas. Sinun pitää uskoman, että Jeesus on sydämessä, vaikka rietas on sydämessä. Sinun pitää uskoman, että sinä olet Jumalan lapsi, vaikka olet perkeleen lapsi. Sillä juuri siinä, kun sinä uskot, tulet sinä vanhurskaaksi, sydäimestä puhtaaksi ja

Jumalan lapseksi. Mutta jos et usko, niin sinä olet rietas, saastainen ja helvetin oma.

Tämä on nyt se oikea oppi armonjärjestyksestä, jonka Paavali on opettanut, että sydämen uskolla me vanhurskaaksi tulemme ja suun tunnustuksella me autuaaksi tulemme. Mutta tämä armonjärjestys kuuluu ainoastaan murheellisille, katuvaistulle, epäileväisille ja alapainetuille sieluille, jotka tarvitsevat armoa. Jos nimittäin joku siveää huora rupeaa uskomaan, että hän on puhdas sydäimestä, niin hän menee sen uskon kanssa helvettiin. Jos joku rehellinen varas rupeaa uskomaan, että hän on puhdas varkaudesta, niin hän menee sen uskon kanssa helvettiin. Jos yksi raitis juomari rupeaa uskomaan, että hän on puhdas pirun paskasta, niin hän menee sen uskon kanssa helvettiin. Jos joku kunniallinen viinaporvari rupeaa uskomaan, että juomarit eivät ole hänen vastauksensa päällä, niin hän menee sen uskon kanssa helvettiin. Jos armonvaras uskoo, että hän tulee autuaaksi, vaikkei hän koskaan ole tuntenut sitä autuutta, jota Jumalan lapset tuntevat, niin hän menee sen uskon kanssa helvettiin.

Mutta nyt tulee kahdeksas autuuden kappale, joka kuuluu kokonaan kristityille, ja on aina ollut paras kristittyin tuntomerkki niin kauan kuin joku kristillisyyden kipinä löytyy maan päällä. Siitä saakka kuin Kain tappoi veljensä kristillisyyden tähden, ovat Kainin lihalliset veljet ja neppaimet vihanneet ja vainonneet Jeesuksen opetuslapsia. Tämä viha ja vaino on ensin alkanut siitä, että maailman orjat eivät ole rauhassa saaneet mennä helvettiin. Koska kristityt rupesivat vaatimaan, että sekä juutalaisten että pakanoitten pitää kääntymän Kristuksen uskoon, niin rupesivat juutalaiset uskonsa puolesta sotimaan vastaan. Ja koska juutalaiset eivät pitäneet puoltaan tinkaamisessa Stefanuksen kanssa, nousi viha juutalaisten sydämessä, ja he veivät Stefa nuksen lakiin, ja siellä suuttuivat (*) kaikki herrat, kaikki fariseukset ja kaikki tuomarit kristityille, ja he purivat hampaitaan,

tukitsivat korviaan, veivät hänen ulos kaupungista ja kivittivät hänen.

Siitä on nyt tämä viha ja vaino alkunsa saanut. Mutta kristittyin usko on sen vainoimisen kautta vahvistettu. He ovat sen kautta saaneet sen vakuutuksen, että kristillisyyden on oikea, että se on Jumalasta, koska perkeleen joukko on niin kovin suuttunut kristityille, niin se on tapahtunut Raamatun jälkeen. Juuri siitä maailman vihasta ja vainosta on kristittyin usko tullut vahvemmaksi. Sillä nyt ovat kaikki kristityt vakuutetut siitä, että tämä kristillisyyden Jumalasta ja ettei se ole ihmisten juttu. Sen tähden sanoo Vapahtaja opetuslapsilleen: *"Autuaat ovat ne, jotka vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivaan valtakunta."* Tämä on kahdeksas autuus, joka kuuluu kokonansa kristityille. Viimein sanoo Jeesus opetuslapsilleen: *"Autuaat olette te, koska ihmiset pilkkaavat ja vainoovat teitä, ja puhuvat kaikkinaista*

pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa! Sillä näin he vainosivat profetoita, jotka teidän edellenne olivat!"

Näistä Jeesuksen sanoista saattavat nyt Jeesuksen oikeat opetuslapset saada lohdutuksen ja virvoituksen, koska he kuulevat, että heidän palkkansa on suuri taivaassa. Iloitkaat ja riemuitkaat, te Jeesuksen opetuslapset, koska teitä vihataan ja vainotaan, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa! Amen.

1. Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 8) / Oulun maakunta-arkisto / 2. Jäljennös / Iisak Tibergin jäljennöskirja / Oulun maakunta-arkisto / Kokoiltu näistä kahdesta jäljennöksestä. (*) -merkkien välinen alue on miltei kokonaan Olga Palton kokoelmasta, lukuunnottamatta muutamaa sanaa, jotka näyttäisivät olevan paremmat Iisak Tibergin jäljennöksessä. Muun muassa "uskovaiset" on vaihdettu "Jumalan lapsiksi" ja "kristinusko" "Kristuksen uskoksi". Itse asiassa molemmat sanamuodot tarkoittavat samaa /

TEKSTI: LUUK. 11: 27–28

Siihen aikaan, koska Jeesus oli saarnaamassa evankeliumia köyhille, huusi yksi vaimo kansan seasta: ”Autuas on se kohtu, joka sinun kantanut on, ja ne nisät, joitas imit.” Ja Jeesus vastais: ”Ja tosin autuas on se, joka kuulee Jumalan sanan, ja kätkee sen.”

Tämä vaimo, joka huusi: autuas on, ja niin edelleen, taisi olla yksi niistä, jonka sydämeen Jumalan sana oli koskenut, ja hän taisi ajatella, kuinka onnellinen se vaimo on, joka semmoisen Pojan on synnyttänyt. Mutta ei kaikki autuus seiso siinä, että joku on Jumalan Pojan synnyttänyt, vaan siinä on autuus, jos joku kuulee Jumalan sanan ja kätkee sen.

Jumalan sana on se pyhä siemen, jonka itse siementen Herra on kylvänyt niitten sydämeen, jotka sen kätkevät eli vastaanottavat, että se tulee eläväksi ja hedelmälliseksi. Ei ole moni tullut kristityksi Vapahtajan aikana, vaikka he kävit koulussa ja kuuntelit Hänen opetuksiensa. Mutta koska Pyhä Henki rupeis vaikuttamaan opetuslasten sydämessä, niin he saarnaisit voimallisesti evankeliumia. Silloin tulit muutamat kristityksi, mutta väen paljouden suhteen ei ollut enempi, kuin ne harvat ulosvalitut, jotka merkityt olit: nimitäin kaksitoistakymmentä tuhatta, jotka maailman alusta merkityt ovat.

Apostolitten aikana taisi olla yksi kristitty viidenkymmenen hengen päälle. Ja koska te näette, ettei ole monta kristittyä maailmassa ollut, ja vielä niistäkin harvoista, jotka ovat totisesti kristityksi tulleet, muutamat menevät takaisin onnettomuuteen, niin ajatelkaat perään, te harvat sielut, jotka vielä olette kilvoittelemassa teidän kalliimmassa uskossanne, että te tulisitte Pyhäin miesten yhteyteen siinä uudessa Jerusalemissa. Ajatelkaat perään, kuinka vaarallinen tämä maailma on, ja kuinka kavala vihollinen on viettelemään vielä niitäkin, jotka Jumalan armon kautta ovat perkeleen vallan alta päästetyt, että jos mahdollinen olis, vielä valitutkin eksytettäisiin.

Vihollinen on hirmuisesti suuttunut, koska hän tällä viimeisellä maailman ajalla on päättänyt muutampia karkaamaan hänen valtakunnastansa. Ja niille hän on erinomattain hirmuisesti suuttunut, jotka ei anna hänen sikiöillensä omantunnon rauhaa. Mutta toisaalta on Taivaallinen Vanhin tullut murheeliseksi, koska vihollisen orjat ei anna Hänen lapsillensa rauhaa. Mutta meidän toivomme on, ettei Jumalan lapset luovu uskostansa sen tähden, että lohikäärme heille näyttää hampaitansa. Mutta se näkyy olevan pahin vihollinen, joka asuu kristittyin omassa lihassa, joka tulee niin kuin suostutuskäärme heidän päällensä, jonka suuhun tiaiset menevät, koska he tulevat vimmatuksi siitä myrkyllisestä hajusta, jonka suostutuskäärme laskee ulos ruumiistansa.

Ja se kavala henki, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, on kristityille sangen vahingollinen. Se on omavanhurskaus, joka on Jumalan lasten päällekkantaja yötä ja päivää, ja hän saarnaa siellä järjessä: ”*Kuinkas sinä saatat autuaaksi tulla, joka niin paha olet, ja niin paljon syntiä teet joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla?*” Mutta jos ei olis kristityillä edesvastaaja Isän tykönä, jonka tykö he pääsevät pakenemaan, koska omavanhurskaus karkaa heidän päällensä, niin he olisit kaikki vajonneet epäilykseen.

Mutta se suuri edesvastaaja Isän tykönä, joka on kaikkien orpolasten ja alaikäisten förmyntäri, suojelkoon, varjelkoon, tuetkoon ja vahvistakoon nääntyneet polvet; nostakoon väsyneet kädet; ottakoon ylös alastomia raukkoja, jotka parkuvat tämän maailman kylmän lattian päällä; pesköön vasta uudesta syntyneitä elämän vedellä ja kääriköön puhtaisiin liinavaatteisiin, ja antakoon heidän imeä armoa vuotavaisia

rintojansa! Kuule, sinä Suuri Edesvastaaja Isän tykönä, kaikkein murheellisten ja katuvaisten huokaus, koska he särjetyllä sydämellä huutavat sinun tykös! Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 5: 1–12

1 Mutta kuin hän näki kansan, astui hän ylös vuorelle, ja kuin hän oli istunut, tulivat hänen opetuslapsensa hänen tykönsä.

2 Niin hän avasi suunsa, opetti heitä ja sanoi:

3 Autuaat ovat hengellisesti vaivaiset; sillä heidän on taivaan valtakunta.

4 Autuaat ovat murheelliset; sillä he saavat lohdutuksen.

5 Autuaat ovat siviät; sillä he saavat maan periiä.

6 Autuaat ovat, jotka isoovat ja janoovat vanhurskautta; sillä he ravitaan.

7 Autuaat ovat laupiaat; sillä he saavat laupiuden.

8 Autuaat ovat puhtaat sydämestä; sillä he saavat nähdä Jumalan.

9 Autuaat ovat rauhan tekiät; sillä ne pitää Jumalan pojiksi kutsuttaman.

10 Autuaat ovat, jotka vanhurskauden tähden vainotaan; sillä heidän on taivaan valtakunta.

11 Autuaat olette te, kuin he pilkkaavat ja vainoovat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni.

12 Iloitkaat ja riemuitkaat; sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä näin he vainosivat prophetaita, jotka teidän edellä olivat.

Tämän päivän evankeliumissa on armon järjestys edes pantu sillä tavalla, että kaikki autuuteen kuuluvaiset pääkappaleet ovat siinä mainitut siinä järjestyksessä, kuin ne tulevat koeteltavaksi kristityiltä, nimittäin:

Ensimmäiseksi hengellinen köyhyys.

Toiseksi hengellinen muret.

Kolmanneksi siveys.

Neljänneksi isoominen ja janoaminen vanhurskauden perään.

Viidenneksi laupius.

Kuudenneksi sydämen puhtaus.

Seitsemänneksi rauhan tekijät.

Kahdeksanneksi vaino vanhurskauden tähden.

Niin muodoin kahdeksan autuutta, joista ei yksikään saa jäädä vaille. Joka tahtoo autuaaksi tulla, hänen pitää kaikkia näitä koetteleman ja läpi käymän.

Tutkikaamme siis Jumalan armon kautta kahdeksan autuutta.

Ensimmäiseksi: Autuaat ovat hengessä vaivaiset, sillä heidän on taivaan valtakunta.

Tämä on aina oikean heräyksen tunto-merkki, että kaikki, joitten omatunto on oikein herännyt tuntevat köyhyyden ja puutoksen ja vajavuuden kaikista aineista, jotka ennen olit autuuden perustuksena, niin kuin usko, toivo, rakkaus, siveys, rehellisyys, puhtaus, kunnia, vanhurskaus. Ennen heräystä olivat kaikki nämät hengelliset tavarat surutoman ihmisen mielessä. Ei surutoin ole tuntenut uskon puutosta, eikä rakkauden puutosta. Rehellinen hän on tahtonut olla ja oikein tehdä kaikille. Sen siveyden ja rehellisyyden päälle perustavat vielä nytkin surutomat paljon, koska he sanovat: *”En ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole väärin tehnyt, Jumalan kiitos! En ole huora, Jumalan kiitos! En ole juomari, Jumalan kiitos!”*

Kaikki nämät väärät perustukset hajoavat, koska omatunto herää. Usko loppuu, rakkaus loppuu, rehellisyys loppuu. Hän tulee huoraksi ja varkaaksi, ja täytyy niin muodoin vajota helvettiin. Tämä on siis hengellisen köyhyyden tuntomerkki, että kaikki hengelliset tavarat loppuvat. Ja semmoisille nyt luvataan taivaan valtakunta, joilta kaikki oma hyvyys on loppunut.

Toiseksi: Siinä hengen köyhydessä tulee myös hengellinen murhe. Koska opetuslapsilta loppui usko, loppui toivo, ettei heillä ollut enää toivoa taivaaseen eikä maailmaan, silloin tuli heille semmoinen murhe, että heidän täytyi ruveta itkemään ja parkumaan. Moni sanoo: Ei ole uskoa, että minä tällä elämällä tulen autuaaksi, eikä sen tähden ole muretta. Semmoinen ei ole hengessä köyhä, koska hän jaksaa ilman uskotta elää. Vaan se on hengessä köyhä, jolla on päälle näkyväinen murhe ja raskas mieli ja huokaukset. Semmoiset murheelliset saavat lohdutuksen, koska Jeesus tulee eläväksi heidän sydämissänsä.

Kolmas autuuden pääkappale kuuluu näin: Autuaat ovat siveät, sillä he saavat maan periiä. Tässä ei mahda olla kysymys luonnollisesta siveydestä, jonka alla usein makaa ylpeys kätkettynä, vaan siveyden kanssa ymmärretään tässä paikassa se sydämen muutos, joka tuli opetuslapsille helluntaipäivän jälkeen, että he jaksoit kärsiä maailman vihaa ja pilkkaa ilman napolisematta, vaikka heillä oli ennen ollut ylpeä sydän ja koston pyyntö. Se oli hengellinen siveys ja hiljaisuus. Jos nyt luonnosta siveät saavat maan periiä vanhemmiltansa, niin myös hengessä ja totuudessa siveät saavat periiä parempaa maata ja taivasta, joka ei mene uruokoon [eli rappiolle] koskaan.

Neljäs autuuden pääkappale kuuluu näin: Autuaat ovat, jotka isoovat ja janoovat vanhurskautta, sillä he ravitaan. Hengellisen köyhyden perään tulee muret, ja murheen perästä tulee siveys, ja sitte tulee isoominen ja janoaminen vanhurskauden perään. Koska omavanhurskaus loppuu, joka kauan aikaa seuraa heränneitä, sitte tulee isoominen ja janoaminen vanhurskauden perään. Mistäs nyt tulee vanhurskaus niille, joilla ei ole omaavanhurskautta? Mistäs tulee ravinto niille isoovaisille ja janoovaisille? Tiedättekö isoovaiset ja janoovaiset, mistä teille tulee ravinto, koska nälkä ja jano kovin ahdistaa? Tässä korvessa tulee usein

matkustavaisille nälkä ja jano vanhurskauden perään, kussa ei ole leipää maassa, ei ole marjaa puussa, ei ole puhdasta vettäkään monessa paikassa. Jeesus on luvannut teille, isoovaiset ja janoovaiset, ravintoa Hänen vanhurskaudestansa, jos teiltä on loppunut kaikki omanvanhurskauden hapatus.

Viides autuuden pääkappale: Autuaat ovat laupiaat, sillä he saavat laupiuden. Laupias on se, joka armahtaa toisen sielua, koska hän näkee sen hädässä olevan. Se on toinen laupius, joka kutsutaan hengelliseksi laupiudeksi. Ei se ole viinaporvarin laupius, joka armahtaa janoovaisia. Ei se ole huoran laupius, joka armahtaa huorimiehiä. Mutta hengellinen laupius armahtaa toisen sielua erinomattain, ja auttaa myös lähimmäistä maallisessa puutoksessa. Joka näin on laupias, hänelle myös laupius tapahtuu ylhäältä Valkeuden Isältä.

Kuudes autuuden pääkappale kuuluu näin: Autuaat ovat puhtaat sydäimestä, sillä he saavat nähdä Jumalan. Tästä sydämen puhtaudesta on suuri epäily, kuinka se pitää ymmärrettämän, koska kaikilla heränneillä on semmoinen koettelemus, että sydän tuntuu, niin kuin hän olis aina riettautta ja saastaisuutta täynnä. Mutta suruttomat ja armonvarkaat ei tunne sydämen riettautta: onkos niillä puhdas sydän? Ja heränneillä saastainen sydän? Minä tiedän, että rietas on armonvarkaitten sydämen puhdistanut. Ja heidän sydämensä on puhdistettu lohikäärmeen veressä. Mutta heränneitten sydän ei ole lohikäärmeen veressä puhdistettu. Sen tähden tuntuu sydän riettaaksi ja saastaiseksi.

Kukas nyt puhdistaa teidän sydämenne, te katuvaiset, jotka tunnette, kuinka rietas ja ilkeä ja saastainen sydän on? Minulla on se usko, että teidän sydämenne on puhdistettu Jeesuksen verellä, jos uskotte, vaikka tunnette toisin. Mutta siinäpä omavanhurskaus tekee riidan: *”Kuinkas sinä saatat uskoa, että sydän on puhdas, koska sinä tunnet, että*

sydän on rietas? Sinä rupeat valehtelemaan oman sydämes päälle, jos sinä uskot vastoin sitä kuin sinä tunnet. Usko sitte vasta, että sydän on puhdistettu Jeesuksen verellä, koska sinä tunnet, että se on puhdistettu.” Tiedätkö, kuka niin saarnaa? Joo! Omavanhurskaus niin saarnaa katuvaisille. Mutta näin saarnaa Jumalan henki: uskon kautta tulee sinun sydämes puhdistetuksi Jeesuksen verellä. Ja sitte sinä olet autuas ja saat nähdä Jumalan.

Seitsemäs autuuden pääkappale: Autuaat ovat rauhan tekijät, sillä ne pitää Jumalan pojiksi kutsuttaman. Tämän paikan selittävät armonvargaat niin, että siveät pakanat tulevat rauhan tekijäksi, mutta kristityt tulevat rauhattomuuden tekijäksi, jotka ei anna pakanoille omantunnon rauhaa. Mutta jos kristityt ovat rauhattomuuden tekijät, ilmanki pakanat ovat rauhan tekijät, jotka riitelevät ja tappelevat. Minulla on se usko, että kristityt, joitten tähden rauhattomuus

tuli maailmaan varsin Kristuksen ja apostolein aikana, ovat kuitenkin rauhan tekijät, sillä niitten kautta on rauha tullut monessa paikassa, kussa ennen oli rauhatoin elämä, ja sen rauhan tähden he Jumalan pojiksi kutsutaan.

Kahdeksas autuus on kaikille kristityille tietävä, sillä he vihataan vanhurskauden tähden, ja pilkataan Jeesuksen nimen tähden. Mutta iloitkaat ja riemuitkaat, te Jeesuksen opetuslapset, koska teitä vihataan ja vainotaan vanhurskauden tähden, koska maailma puhuu kaikkea pahuutta teitä vastaan valhetellen Jeesuksen nimen tähden. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he vainoisit profeetaita, jotka ennen teitä olit. Mutta pian pääsette rauhaan, kussa ei yksikään vihaa teitä vanhurskauden tähden. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Tämän päivän evankeliumi on otettu Jeesuksen vuorisaarnasta, joka pidettiin taivaan alla monen tuhannen ihmisen läsnä ollessa.

- - -skat. Eivät he ymmärrä saarnaa, mutta kerran he tulevat palavan kosken alimpaan korvaan. Siellä on yksi pappi, joka opettaa heitä ymmärtämään saarnaa.

Koska meidän Vapahtajamme piti vuorisaarnaa, ei tainnut olla monta, jotka olisivat ymmärtäneet saarnaa. Sillä siinä joukossa, joille tämä vuorisaarna saarnattiin, oli ilman epäilemättä monta, jotka hoipertelivat viinassa. Vaikka ei ole tosin mainittu koko Uudessa Testamentissa, että yksikään olisi päässä ollut Vapahtajan aikana. Mutta maailman, eli sen hengellisen hukan nisistä ei ole moni päässyt eli vieraantunut, joka silloin tuli vuorisaarnaa kuuntelemaan. Vielä nytkin tahtoo maailma olla rakas niille, jotka kokoontuvat kuuntelemaan Jeesuksen vuorisaarnaa. Jopa sitten ne, jotka eivät tule ollenkaan kuuntelemaan. Niillä taitaa olla eri Jumala palavan kosken alimmaisessa korvassa, joka pitää vuorisaarnaa punssilasissa.

Nyt pitäisi meidän rukoileman niiden edestä, jotka tulevat kuuntelemaan Jeesuksen vuorisaarnaa, että korvat aukenisivat. Että he kuulisivat, mikä autuuden järjestys sillä miehellä on, joka saarnaa korkean katon alla isossa kirkossa, kussa seinät eivät ole vastassa. Mutta koska neljän seinän sisällä saarnataan, vastaavat seinät niin kovin, että ääni ei pääse ulos kuulumaan. Profeetat välistä saarnasivat vuorille ja kukkuloille, mutta meidän täytyy välistä saarnata seinille ja penkeille, koska ihmiset eivät ole kuulemassa.

Ja nyt, sinä korkea katto, kuule, koska ihmiset eivät ole kuulemassa, mitä Henki saarnaa seurakunnille, että kivien pitää huutaman, jos lapset lakkaavat huutamasta: "Hoosianna Daavidin Pojalle!" Me toivomme, että Jumalan lasten pitää huutaman: "Hoosianna Daavidin Pojalle," niin kauan, kuin henki

heissä on. Mutta kuoleman jälkeen ei yksikään huuda, jos ei helvetissä, jotka viinassa hoipertelevat. Kuule sinä korkea ja ylistetty, joka korkean katon alla saarnaat. Kuule, jos joku nöyrä ja katuva sielu huutaa: Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: MATT. 5: 1–12

1 Mutta kuin hän näki kansan, astui hän ylös vuorelle, ja kuin hän oli istunut, tulivat hänen opetuslapsensa hänen tykönsä.

2 Niin hän avasi suunsa, opetti heitä ja sanoi:

3 Autuaat ovat hengellisesti vaivaiset; sillä heidän on taivaan valtakunta.

4 Autuaat ovat murheelliset; sillä he saavat lohdutuksen.

5 Autuaat ovat siviät; sillä he saavat maan periä.

6 Autuaat ovat, jotka isoovat ja janoovat vanhurskautta; sillä he ravitaan.

7 Autuaat ovat laupiaat; sillä he saavat laupiuden.

8 Autuaat ovat puhtaat sydämeistä; sillä he saavat nähdä Jumalan.

9 Autuaat ovat rauhan tekiät; sillä ne pitää Jumalan pojiksi kutsuttaman.

10 Autuaat ovat, jotka vanhurskauden tähden vainotaan; sillä heidän on taivaan valtakunta.

11 Autuaat olette te, kuin he pilkkaavat ja vainoovat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni.

12 Iloitkaat ja riemuitkaat; sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä näin he vainosivat prophetaita, jotka teidän edellenne olivat.

Tämän päivän evankeliumi on otettu Jeesuksen vuorisaarnasta, joka pidettiin taivaan

alla monen tuhannen ihmisen läsnä ollessa. Siinä oli pakanoita koossa, jotka eivät ymmärtäneet monta sanaa siitä saarnasta. Eivät ne, jotka eivät ole Jeesuksen oikeita opetuslapsia, ymmärrä vielä nytkään.

Me olemme ennen saarnanneet monesta autuudesta, jotka tästä vuorisaarnasta löytyvät, mutta nyt me saarnaamme yhdestä autuudesta, että jos pakanat kuulisivat yhden autuuden, joka on muiden perustus ja alku, niin me toiste saarnaisimme toisesta autuudesta. Jos tämä kirkko silloin olisi seisomassa, ja me olisimme silloin elämässä, ja muut olisivat elämässä, jotka tässä Herran huoneessa ovat istumassa. Mitäpä auttaa kuolleille saarnata. Eivät ne kuule kuitenkaan. Koska Daavid sanoo: *”Kuka kiittää sinua tuonelassa?”* niin hän ymmärtää vissimästi sen kaltaisia kuolleita, jotka ovat vajonneet niin syvälle tuonelaan, etteivät he kuule enää, eivätkä näe, missä reikä olisi pohjattomuuden avarassa katossa, kusta he pääsisivät ylös valkeuteen.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Autuaat ovat hengellisesti vaivaiset, sillä heidän on tavaan valtakunta.** Tässä paikassa puhuu Vapahtaja ensimmäisestä autuudesta armonjärjestyksessä. Ei niin, kuin siinä olisi kyllä, että yksi ihminen on hengessä vaivainen ja toinen murheellinen, kolmas siveä. Vaan tämä armonjärjestys on niin ymmärrettävä, että hengellinen köyhyys on heräyksen alku, jonka jälkeen tulee murhe. Ja sen jälkeen seuraa siveys. Se on yksi nöyrä ja alle annettu mielenlaatu, joka tulee sen hengellisen murheen perästä.

Eikä ole tämä armonjärjestys sillä lailla ymmärrettävä, että hengellinen vaivainen on jo koko armonjärjestyksen läpi käynyt, vaan hänen pitää kaikki nämä askeleet läpi käymän, ennen kuin hän saattaa omistaa itsensä iankaikkisen elämän. Mutta hengellinen köyhyys on ensimmäinen askel elämän tiellä. Siinä on jo riisuttu pois kaikki oma

hyvyys. Mutta siitä ensimmäisestä askeleesta pyörtää moni herännyt ihminen maailmaan.

Koska nimittäin tuhlaajapoika oli Isänsä hyvyden haaskannut, tuli hän hengessä köyhäksi. Mutta ei hän sen tähden mennyt Isän tykö, vaikka kaikki oma hyvyys oli loppunut, vaan hän meni yhden porvarin tykö siinä maakunnassa, ja rupe si sen porvarin palveluksessa sikoja paimentamaan. Se merkitsee, että omavanhurskaus otti hänet rengiksi ja pani hänet sikoja paimentamaan. Se on hengellisessä tarkoituksessa ne hirveät ja sikalaatuiset ajatukset, joitten kanssa herännyt ihminen taistelee. Ei omavanhurskaus ilmoita itseänsä heränneille niin kuin yksi rietas, joka on heidän sielujensa murhaaja, vaan hän ilmoittaa itsensä niin kuin yksi kunniallinen ja rikas porvari, jolla on paljon tavaraa. Ja vaikka tämä porvari on niin ahne, ettei hän anna tuhlaajapojan mitään syödä sikain kanssa siitä ruuhesta, josta he särpivät, yhtä hyvin luulee tämä tuhlaajapoika, että hän nyt sillä lailla saapi ravintonsa, että hän paimentaa sikoja. Se on hengellisessä tarkoituksessa: herännyt ihminen luulee saavansa omantunnon rauhan, koska hän taistelee niitten pahojen ja sikaluontoisten ajatusten kanssa.

Mutta ei omavanhurskaus anna hänelle omantunnon rauhaa, vaan hän lykkää mieleen: *”Ei Isä ota sinua vastaan tämän kaltaisena traasuperkeleenä, ennen kuin sinä olet tienannut sen verran, että sinä saatat kunniallisesti osoittaa itsesi Isälle.”* Me arvaamme hyvin, että Isä olisi ottanut hänet vastaan, jos hän olisi varsin mennyt Isänsä tykö, koska hän tuli köyhäksi. Mutta ei tuhlaajapoika mennytkään Isän tykö, vaikka hän oli tullut köyhäksi, vaan hän meni ensinnä sen porvarin tykö tienamaan jotakin.

Niin tekee myös herännyt ihminen, koska hengellinen köyhyys tulee päälle. Ei hän mene varsin Vapahtajan tykö niin huonona ja viheliäisenä, kuin hän on, vaan hän menee

ensin omanvanhurskauden porvarin tykö. Ja tämä porvari panee hänet sikoja paimentamaan. Se on: omavanhurskaus panee häntä taistelemaan niitten sikaluontoisten ajatusten kanssa, niin myös himoin ja haluin kanssa. Hengessä köyhä ihminen luulee sillä tienaavansa omantunnon rauhan.

Mutta tuo porvari on niin ahne, ettei hän annakaan tuolle tuhlaajapojalle sitä ruokaa, jota siat syövät. Ei anna omavanhurskaus heränneille omantunnon rauhaa, vaikka he kuinka paimentaisivat sikoja ja taistelisivat ajatusten, himojen ja halujen kanssa. Ei hengessä köyhä ihminen saa omantunnon rauhaa omalla parannuksella. Omavanhurskaus tahtoo estää sinua tulemasta Isän tykö. Hän tahtoo nälyttää sinua. Hän tahtoo tappaa sinut nälkään.

Sinä tunnet kyllä, että sinä olet huonossa tilaisuudessa, koska kaikki oma hyvyys on loppunut. Kaikki siveys on loppunut. Usko on loppunut. Rakkaus on loppunut. Rukouksen voima on loppunut. Ei ole mitään jäljellä siitä hengellisestä tavarasta, jota sinä olet saanut Isältä. Kauas olet raukka eksynyt maailmaan, vieraalle maalle. Ja niin kauas kaitunut pois Taivaallisen Isän talosta, ettei rakas Vanhin kuule enää sanomiakaan tuhlaajapojasta. Ei hän tiedä, onko tämä raukka enää elämässä, vai onko hän jo kuollut.

Mutta vaikka kuinka huonossa ja viheliäisessä tilassa sinä olet, niin et sinä onneton raukka sen tähden mene Isän tykö, vaan sinä menet sen porvarin tykö. Ja tämä porvari panee hänet sikoja paimentamaan. Kuinkas kauan sinä aiot paimentaa sikoja, ennen kuin sinä menet Isän tykö ja sanot: *”Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessäsi, enkä ole mahdollinen sinun lapseksesi kutsuttaa. Mutta anna minun olla niin kuin yksi huonoin sinun palvelijoistasi.”*

Moni herännyt ihminen on vielä paimentamassa sikoja. Moni on jo monta ajastaikaa ollut omanvanhurskauden orjuudessa. Moni on jo nälkään kuolemassa sikolätissä. Ja

vaikka omavanhurskaus ei anna mitään palveluspalkasta, eivät he kuitenkaan mene taivaallisen Isän tykö, vaan jäävät paimentamaan sikoja siihen asti, että hengellinen kuolema tulee. Eivätkä nämä raukat, jotka omanvanhurskauden palveluksessa paimentavat sikoja, kuole tietämättömyyden tähden eli sokeuden tähden, mutta juuri oman huolimattomuutensa tähden, etteivät he mene Isän tykö, koska he vielä jaksavat käydä, vaan paimentavat sikoja niin kauan, että hengellinen nälkä tappaa. Omavanhurskaus on niin ahne, ettei hän anna semmoisille sian ruokaa, sillä hän pelkää, että nämä nuoskat luontokappaleet kupsottelevat.

Me ymmärrämme tästä tuhlaajapojan elämän laadusta, ettei hengellinen köyhyys, vaikka se on heräyksen alku ja ensimmäinen askel elämän tiellä, saata kurittaa ja alas painaa ihmisen omaavanhurskautta, sillä moni on tosin tullut hengessä köyhäksi, mutta eivät kaikki hengessä köyhät ole vielä menneet Isän tykö. He ovat aina paimentamassa sikoja. Omavanhurskaus on saanut sen kaltaisen voiman, että hän panee heitä väkisin paimentamaan sikoja. Ja nämä nuoskat luontokappaleet ovat lihan himot ja halut, huuruuden kiusaukset, ahneuden kiusaukset, maailmanrakkaus ja vanha Aatami, joka on pilannut heidän kristillisyytensä. Kuusi perkelettä käy hirmuisesti heränneen ihmisen päälle ja raataa hänen tuntoansa, niin kuin hukat raatavat lampaita. Mutta seitsemäs perkele muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja sanoo: *”Näitä sikoja pitää sinun kaitseman. Näitten likaisten himojen ja halujen kanssa pitää sinun taisteleman. Niitten kanssa pitää sota oleman. Jos et sodi niiden kanssa, niin ne syövät kaiken sinun kristillisyytesi.”* — Ja se on ihmeellistä, että vaikka herännyt ihminen näkee Jumalan sanasta, ettei sillä tule autuaaksi, että hän omalla voimalla ja omalla parannuksella taistelee niitten sikaluontoisten ajatusten kanssa, kuitenkin hän taistelee niitten kanssa ja luulee sillä tienaavansa omantunnon rauhan. Sota pitää oleman

niitten perkeleitten kanssa, mutta ei sillä mielellä, että hän sillä jotakin tienaa.

Omavanhurskaus panee usein heränneitä tienamaan autuutta omalla parannuksella. Ja koska he eivät tienaa sillä mitään, niin panee omavanhurskaus muutamia tienamaan paremmalla katumuksella ja suuremmalla omantunnon vaivalla. Mutta minä sanon:

”Joka tahtoo autuuden voittaa tienamisella, hän saa mennä helvettiin tienamaan.” Ei ihminen saata omantunnon vaivalla lunastaa sieluansa. Mutta omantunnon vaivassa pitää sinun yhtä hyvin oleman, vaikka et mitään tienaa. Sinun pitää- - -

Jäljennös / Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakunta-arkisto / Alku ja loppu kateissa /

TEKSTI: JOH. 6: 60 (AAMUSAARNA, SUOMENNOS)

Evankelista ja apostoli Johannes kertoo kuudennessa luvussa, että monet Jeesuksen opetuslapsista hylkäsivät Hänet, kun he kuulivat Hänen puheensa ehtoollisesta.

He pitivät sen kovana puheena, kun Hän sanoi heille, että heidän pitäisi syömän Hänen lihansa ja juoman Hänen verensä. Se loukasi luonnollista järkeä. Heistä oli aivan liian paksua eli aivan liian karkeaa ja tökeröä, että opettaja esiintyisi semmoisilla sanoilla, jotka sopisivat villeille ja raaolle lihansyöjille, mutta ei kunniallisille ihmisille. Syödä ihmislihaa ja juoda ihmisverta, se kuulostaa aivan kauhealta hienoissa korvakalvoissa. Mutta nyt täytyy kuitenkin pysyä tässä karkeassa ilmaisussa, koska se on kirjoitettu Raamattuun. Mutta jos joku toinen uskaltaa käyttää semmoisia sanoja ja puhetaapaa, joka sorahtaa aivan kauhealta hienoissa korvakalvoissa, silloin hienostunut maailman ihminen suuttuu ja sanoo: *”Tämä on kova puhe, kuka voi sitä suvaita?”*

Nyt ne olivat kuitenkin kirjanoppineet ja fariseukset, jotka kaikkein eniten loukkaantuivat Vapahtajan kovasta puheesta. Heidän mielestään se oli mitä epäsäädyllisintä, että Hän kutsui koko sukukunnan nurjaksi ja huorintekijäsuvuksi; että Hän Johannes Kastajan tavoin kutsui valtakunnan kunniallisimmat ja jumalisimmat miehet kyykäärmeen sikiöiksi. Se oli vielä pahempaa kuin kutsua heitä varkaaksi ja huoraksi. Jälkeenpäin on havaittu, että näillä kunniakkailla ja siveillä miehillä oli salassa karkea ja jumalaton elämä. He olivat ulkonaisesti säädylliset maailman silmissä, mutta salaisuudessa he harjoittivat huoruden syntiä. He antoivat almuja köyhille, mutta söivät leskein huonetta ahneudellaan. He pitivät rukouksia torilla, mutta vihasivat sitä miestä, joka heille sanoi totuuden ja ilmoitti heidän teeskentelynsä. Juuri semmoiset jumalaiset, rehelliset ja siveät ihmiset eivät voineet kuulla Vapahtajan kovaa puhetta, ja sen tähden täytyi heidän kääntää

Hänelle selkänsä ja pitää Häntä kerettiläisenä, joka oli liitossa perkeleen kanssa.

Eikö mahda olla samalla tavoin meidän juutalaistemme kanssa, jotka pitävät itsensä kunniallisina ihmisinä, vaikka he itse asiassa ovat kyykäärmeen sikiöt? Sen ajan juutalaiset eivät pitäneet lainkaan syntinä harjoittaa kauppaa härkien ja vasikoitten kanssa kirkon vierellä, mutta Vapahtaja näki sen suureksi synniksi ja sen tähden Hänen täytyi itse ajaa ulos karja ja kaataa kumoon vaihetuspöydät. Juutalaiset tosin suuttuivat Hänelle, mutta he eivät voineet sillä kerralla tehdä Hänelle mitään, koska laissa oli kielletty tekemästä kauppaa härkien ja vasikoitten kanssa kirkossa. Mutta jos joku nykyaikana uskaltaisi kantaa niiden päälle, jotka ostavat ja myyvät paloviinaa sunnuntaina, hänestä tulisi varmasti kapakoitsijan pahin vihollinen. Ja jos joku kaataisi niiden pelipöydän, jotka istuvat ja pelaavat korttia sunnuntaina, niin pelaajat varmasti ajaisivat hänet ulos ja antaisivat hänelle selkään.

Mutta juuri semmoisia ovat ne ihmiset, jotka eivät siedä sitä kovaa puhetta. Jos joku puhuu heidän teoistansa, niin häntä pidetään hurmahenkenä. Jos jonkun mielestä ihmiset elävät jumalattomasti nykyään, niin häntä pidetään kerettiläisenä. Mutta jos pappi saarnaa kauniisti ja suloisesti suruttomalle joukolle, niin ovat kaikki siveät huorat valmiit itkemään, kaikki kunnialliset varkaat kiittävät kauniista saarnasta, kaikki raittiit juomarit siunaavat pappia mainion saarnan vuoksi, ja laupiaat kapakoitsijat tarjoavat saarnajalle kirkkoryypyn, koska hän saarnaa niin kauniisti ja suloisesti, että itse perkele voi liikkua kynneliin.

Niin olisi Johannes Kastajan pitänyt saarnata kirjanoppineille ja fariseuksille; hänen olisi

pitänyt sanoa sille kuninkaalliselle huoralle: *”Te saatte huorata niin paljon kuin haluatte kuningas Herodeksen kanssa, kyllä te siitä huolimatta tulette autuaaksi.”* Mutta Johannes Kastaja piti parannussaarnan kuninkaalle ja hänen huorallensa, ja sen tähden hänen piti menettää niskansa. Se kuninkaallinen huora ei voinut saada mitään omantunnon rauhaa ennen kuin Kastajan pää kannettiin sisälle vadilla. Niin eivät myöskään ylimmäiset papit ja kirjanoppineet saattaneet saada mitään omantunnon rauhaa ennen kuin Vapahtaja oli kuollut ristin päällä. Saaneekohan meidän juutalaisemme jonkun omantunnon rauhan ennen kuin Kastajan pää kannetaan sisään vadin päällä?

Kova puhe korahtaa kamalasti hienoissa korvakalvoissa. Kun Stefanus sanoi Jerusalemin suurelle kirkkoraadille: *”Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan”*, niin se leikkasi heidän sydämiänsä. Ja kun Stefanus huusi: *”Minä näen Jumalan Pojan Isän oikealla kädellä,”* silloin tukkivat he korviansa ja purivat hampaitansa yhteen. Eiköhän nyt kävisi samalla tavalla, jos semmoinen mies kuin Johannes Kastaja tai Stefanus saarnaisi terävän lain suruttomalle maailmanjoukolle. He pitelisivät heti korviaan ja purisivat yhteen hampaitaan huutaen: *”Helvettiin kerettiläinen! Kuka on antanut tuommoiselle maankiertäjälle luvan tuomita kunniallisia ihmisiä helvettiin? Me emme usko eläneemme niin jumalattomasti, että olisimme ansainneet mitään helvettä. Mutta se joutuu helvettiin, joka haukkuu kunniallisia ihmisiä!”*

Ja niin ajattelivat myös juutalaiset, jotka ristiinnaulitsivat Vapahtajan. He eivät uskoneet eläneensä niin jumalattomasti, että he olisivat ansainneet niin kovan tuomion. Johannes Kastaja halusi, että he olisivat kääntyneet ja parantaneet itsensä, mutta he eivät mielestään tarvinneet mitään parannusta. Sama usko on tämänkin aikaisilla juutalaisilla. Kun kristitty puhuu parannuksesta, niin he vastaavat niin kuin juutalaiset sanoivat Vapahtajalle: *”Parantaja, paranna itsesi!*

Sinun ei tarvitse tulla saarnaamaan meille parannuksesta. Me olemme eläneet jumalisesti lapsuudesta saakka. Me olemme jo kasteessa uudestisyntyneet. Kuinka saatat tulla tuomitsemaan meitä? Me emme ole mitään teeskentelijöitä niin kuin juutalaiset. Me olemme eläneet kunniallisesti ja jumalisesti lapsuudesta saakka. Mitä se teille kuuluu, jos me otamme ryyppyn tai annamme ryyppyn matkustavaiselle? Se ei teille kuulu, kuinka me elämme. Me vastaamme itse teoistamme!”

Siis täytyy silloin jokaisen, joka tahtoo saarnata katumuksesta ja parannuksesta, tulla kirotuksi, vihatuksi ja suljetuksi kaikkien kunniallisten maailman ihmisten seurasta. Ja valitettavasti ei ole monta pappia nykyaikana, joka tahtoo tai uskaltaa saarnata lain katumattomille synnintekijöille. Jos hän saarnaa lain liian ankarasti, niin häntä pidetään kristittyinä koirana. Koiran kuonolainen kutsuu kaikkia kristityitä kristityiksi koiriksi, koskapa kristityt alussa haukkuivat koirankuonolaista ja tuomitsivat häntä. Mutta nyt ei yksikään kristitty koira hauku koirankuonolaista. Nyt saattaa niin kutsuttu kristitty, turkki ja pakana istua ja juopotella ja pelata korttia saman pöydän ääressä, eikä kukaan kysy toiselta: *”Mitä ajattelet kristillisyydestä?”* Eli *”mikä usko sinulla on?”* Ja turkki ja pakana elävät kuitenkin paremmin uskonsa mukaan kuin niin kutsutut kristityt. Ja vieläpä venäläinen on hartaampi uskossaan kuin niin kutsutut aidot luterilaiset, joilla on paloviinapullo ja korttipeli pöydällä Raamatun ja virsikirjan sijasta.

Mutta katso, tämä on kova puhe. Se sorahtaa pahasti hienoissa korvakalvoissa. Mutta koska ne ovat harvat, jotka ajattelevat sielunsa autuutta, ja ne vielä harvemmat, jotka ovat tulleet armon nautintoon eli elävään uskoon, niin meidän täytyy saarnata laki kaikille katumattomille synnin tekijöille ja asettaa Jumalan ankara vanhurskaus heidän silmiensä eteen. Jos ei laki saata herättää heitä, niin on evankeliumin saarna turhaa.

Kaikki armonvargaat haluavat kuulla evankeliumin armolupauksia, vaikka Jumalan sana näyttää kaikissa paikoissa, että ainoastaan katuvaiset ja särjetyt syntiset saattavat omistaa Jumalan armolupauksia, mutta eivät suruttomat ja katumattomat synnintekijät, jotka tahtovat vetää Jumalan armon irstaisuuteen. He tahtovat astua taivaanvaltakuntaan ilman katumusta, ilman parannusta, ilman uskoa, ilman pyhitystä, ilman sovintoa.

Mutta missä on kirjoitettuna, että suruttomat ja katumattomat syntiset saavat armon Jumalalta? Vanhalle Aatamille olisi varmasti mukava saada astua taivaan valtakuntaan nahkoineen ja karvoineen, tekoineen ja jälki-
neen, ilman katumusta, ilman uskoa, ilman pyhitystä ja ilman sovitusta eli vanhurskauttamista. Vanha Aatami sanoo: *"Juo vapaasti, kunhan vain uskot! Huoraa vapaasti, kunhan vain uskot! Kiroa ja tappele, ei se tee mitään, kunhan vain uskot! Saat tehdä kaiken, mitä haluat, kunhan vain uskot!"* Katso, tämä on suloinen saarna vanhalle Aatamille. Ja se

pappi, joka saarnaa niin, että kaikki siveät huorat, kaikki rehelliset varkaat, kaikki raitiit juomarit ja kaikki armolliset kapakoitsijat saavat tulla taivaanvaltakuntaan ilman katumusta, ilman parannusta, ilman uskoa, ilman pyhitystä ja ilman sovitusta, katso, semmoinen pappi, hän saarnaa Jumalan sanaa!

Mutta se, joka saarnaa niin ankarasti lain ensin, että yksi ja toinen tulee niin hulluksi, että hän herää, että hän alkaa mietiskellä, että hän saa omantunnon vaivan, että hän tulee katuvaiseksi ja särjetyksi, ja lopulta saa tuntea Jumalan armoa, kun hän hädässään huutaa Herran tykö; semmoisen papin pitää painua helvettiin saarnaamaan perkeleille, mutta ei kunniallisille ihmisille. Niin tuomitsee maailma. Mutta me saamme kyllä nähdä lopulta, kuka on saarnannut oikein, kapakoitsija vai lakisaarnaaja. Amen.

Alkuperäinen ruotsinkielinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Me lueimme toisessa Mooseksen kirjassa, toisessa neljättä luvussa, kuinka Israelin lapset tekivät kultavasikan jumalaksi pakanain mallien mukaan ja tanssasivat kultavasikan ympärillä. Silloin suuttui Jumala kovin ja tahtoi hävittää koko kansan. Mutta Mooses rukoili kansan edestä ja Herra kuuli Mooseksen esirukouksen ja säästi kansan.

Siitä nähdään, kuinka pian suruttomat ihmiset unhottavat Jumalan hyvät työt. Jumala oli Mooseksen kautta pelastanut Israelin lapset Egyptin orjuudesta, ja oli luvannut Kanaan maan heille perinnöksi, joka oli hedelmällinen maa, josta maitoa ja hunajaa vuotaa. Mutta Jumala tahtoi ensin julistaa heille lakinsa Siinain vuorella, koska heillä ei ollut tuntoa. Ja he olivat kovin peljästyneet Jumalan äänestä, koska Hän kovin pauhasi Siinain vuorella. Mutta eivät he kauan muistaneet Jumalan ankaraa vanhurskautta, ennen kuin he rupesivat pilkkaamaan Jumalaa jumalattomalla elämällensä.

Silloin julmistui Jumalan viha heidän päälensä ja Jumala tahtoi hävittää koko kansan. Mutta Mooses rukoili heidän edestänsä. Näyttää siltä kuin Jumala olisi ollut paljon kovempi ja ankarampi kuin ihminen, vaikka toiset luulivat, että Jumala on armollinen, koska he hyppäsivät ja tanssasivat kultavasikan ympärillä.

Mutta Jumala ei ole niin armollinen kuin paatuneet luulevat, sillä ei Jumala anna itseänsä pilkata. Vielä nytkin luulevat juomarit, että Jumala on armollinen, koska he juovat ja rallaavat viinatynnyrien ympärillä. Ja viinaporvarit luulevat myös, että Jumala on armollinen, koska he aukaisevat hanatapin ja antavat pirun paskan vuotaa juomarin suuhun. Mutta kuka tiesi, kuinka armollinen Hän on, koska kuolema tulee pusertamaan paatuneita rintoja. Huorat myös luulevat, että Jumala on armollinen, koska he elävät huoruudessa ja hekumassa. Mutta kukas tiesi, kuinka armollinen Hän on, koska kuolema rupeaa pusertamaan heidän rintojansa. Mooseksen aikana oli Jumala niin kova ja ankara, että Hän aikoi hävittää koko sen

jumalattoman kansan. Mutta nyt luulevat suruttomat ja armonvargaat, ettei Jumala ole niin kova ja ankara tuomitsemaan suruttomia kuin ihmiset. Mutta kukas tiesi, kuinka kauan Jumala antaa itseänsä pilkata.

Jumala tosin katui sitä pahaa, jonka Hän uhkasi tehdä kansalle, koska Mooses rukoili Herraa. Mutta ei taida suruttomat koskaan katua sitä pahaa, jota he aikovat tehdä kristityille. Sillä suruttomain viha on siitä isästä perkeleestä. He haluavat kristittyin verta. Ja kristityt kuitenkin antavat anteeksi niin pian kuin suruttomat tekevät katumuksen. Ja vaikka Mooses oli kiivas Jumalan puolesta ja suuttui niin kovin sille jumalattomalle kansalle, että hän särki ne taulut, joihin Jumala oli kirjoittanut lakinsa, niin kuitenkin rukoili hän Jumalaa tämän jumalattoman kansan edestä ja käski vielä pyyhkiä hänen nimensä pois elämän kirjasta, jos Jumala ei olisi armahtanut kansaa. Sillä Mooses ei ole tahtonut yksin mennä taivaaseen, vaan hän tahtoi muita kansansa. Ja kuitenkin oli tämä kansa eräs niskurikansa ja kiittämätön kansa, joka aina riiteli Mooseksen kanssa niin usein kuin hän tahtoi johdattaa heitä oikealle tielle. Ja tämän kiittämättömyyden tähden kuolivat he tielle.

Tästä kansasta näette kaikki paatuneet teidän kuvanne. Heidän elämänsä ja kuolemansa maalataan teidän silmäinne eteen. Te näette heidän ylpeytensä ja pahankurisuutensa, koska he tanssasivat kultavasikan ympärillä. Te näette, kuinka parhaat miehet seurakunnasta silloin riitelivät Mooseksen kanssa ja sanoivat: *”Sinä teet ylöen paljon, sillä koko kansa on pyhä.”* Koska he tanssaaivat kultavasikan ympärillä ja rallaavat, juovat, kiroavat ja pilkkaavat Herran lakia, niin

silloin on koko kansa pyhä! Niin rietas saarna.

Kuinka paljon nyt suruttomat elävät Jumalan lain jälkeen? Kuinka paljon he pilkkaavat Jumalaa? Sama luonto ja sama ylpeys heillä on kuin niilläkin miehillä, jotka riitelivät Moosesin kanssa ja vajosivat nahkoineen ja karvoineen elävältä helvettiin. Niin kauan nämäkin paatuneet pilkkaavat ja vastustavat totuutta, että he putoavat päätänsä myöten helvettiin. Ei löytynyt silloin koko kansasta enempi kuin kolme miestä, jotka olisivat Jumalan puolesta olleet. Ne olivat Mooses, Joosua ja Kaleb. Aaron oli huikentelevainen ja tahtoi sokean kansan mieltä noudattaa. Moosesin oma sisar, Mirjam, rupesi myös harhailemaan, koska kateuden rietas lykkäsi hänelle mieleen, että Mooses oli hengellisessä ylpeydessä, koska Jumala ei puhunut muiden suun kautta, vaan ainoastaan Moosesin kautta.

Eipä ole silloin paljon totuudessa pysyväisiä ihmisiä ollut ja ei taida nytkään olla kovin paljon, jotka olisivat pysyvät, jos oikea koettelemus tulisi. Vanha Simeon sanoi Marialle: *”Sinunkin sielusi lävitse pitää miekan käymän, että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin.”* Olivatpa silloin vielä ihmisten sydämen aivoitukset salassa niin kauan kuin Vapahtaja oli opettamassa temppeleissä. Mutta niin pian kuin ylimmäiset papit, fariseukset, kirjanoppineet ja kansan vanhimmatt olivat vieneet Hänet sidottuna raastuvan eteen, rupesivat kansan myrkylliset ajatukset tulemaan ilmi. Siellä pidettiin ensin pirttilaki, ja silloin rupesivat he huutamaan: *”Ristiinnaulitse, ja laskekaat ryöväri irti.”* Barabbas oli ilmankin paras kristitty, joka oli murhan tähden vankeuteen heitetty. Mutta tuo kansan häiritsijä, tuo Natsareenus, se oli pahempi kuin itse perkele.

Kuitenkin oli siellä muutamia vaimoja, jotka itkivät ja parkuivat, koska Jeesus kantoi ristiänsä. Oli myös muutamia murheellisia opetuslapsia, jotka seisovivat ristin kohdalla. Oli

siellä Maria Magdaleena ja Salome ja Johanna. Ei ole Jeesus yksin kärsinyt kovaa pinaa ja kuolemaa. On niitä muutamia sieluja, jotka nyt vasta saavat nähdä, kuinka katkera viha kristillisyyden vihollisilla on. Ja ilmankin ne tulevat ensiksi autuaaksi alimmaisessa taivaassa, jotka imevät kristittyin verta. Semmoisilla on vahvempi usko kuin jollakin kristityillä. Sillä yksi kristitty epäilee usein autuudestansa, koska vihollinen karkaa hirmuisesti heidän päällensä sekä sisältä että ulkoa päin. Kristittyin täytyy pelvolla ja vapistuksella vaeltaa tämän vaarallisen maailman läpitse, joka on täynnänsä käärmeitä. Ja jos ei hänellä olisi elävä Jumalan tunto ja sellainen uskallus, että hän tämän onnettoman elämän perästä pääsee parempaan elämään, niin olisi hän jo aikaa vaipunut.

Rukoilkaat, te harvat sielut, jotka olette valmiit noudattamaan Jeesuksen verisiä askeleita, että se Suuri Sotasankari vahvistaisi teidän nääntyneet polvenne, ja huutakaat nostetuilla käsillä taivaaseen, koska vihollinen karkaa suurella voimalla ja julmuudella teidän päällenne. Meidän toivomme on, että Herra kuulee murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuihin huokaukset. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI JESAJAN 48: 18

18 O, joska sinä pitäisit minun käskyistäni vaarin, niin sinun rauhas olisi niin kuin virta ja vanhurskautes niin kuin meren aalto.

Tässä tekstissä on Jumala ilmoittanut sydämensä syvyyden, koska Hän kohta rukouksella kehoittaa syntisiä, että he pitäisivät Hänen käskyistänsä vaarin, kun Hän kuten vanhin ensiksi siivosti manaa lapsiansa kuuntelemaan käskyjensä ja sitten kovemmalla sanalla ja torumisella, ja uhkaa rangaista, jos lapset eivät tottele. Viimein täytyy Hänen juuri rukoilemisella manata heitä, että he kerran lakkaisivat pahaa tekemästä. Mutta eivät tottelemattomat lapset sen tähden kuuntele Vanhemman käskyjä, vaan he nauvavat ja sanovat Vanhemmalle: *”Haas, tule lyömään, jos tohdit.”* Semmoiset lapset

saattavat Vanhempansa harmajat hiukset murheella hautaan.

Sillä eivät sokeat raukat ymmärrä, kuinka he loukkaavat Vanhempansa mieltä ja haavoittavat Vanhemman sydäntä ylpeytensä ja tottelemattomuutensa kautta. Ne luulevat, että Vanhin suuttuu heille ilman syytä. Ja vielä he uhkaavat kostaa, koska he tahtovat lykätä Vanhempansa helvettiin.

Semmoiset ovat nyt ne paatuneet henget, jotka pilkkaavat Vanhemman kyyneleitä ja tallaavat Hänen vertansa. Eivät ne pidä vaaria Vanhemman käskyistä vaan elävät oman pahan tahtonsa jälkeen, niin kuin Israelin lapset ennen kehoittivat Jumalan vihaan ja sanoivat: *"Ei Herra tee oikein meidän kanssamme."* Niin sanovat vielä nytkin kaikki suruttomat ja paatuneet, jotka eivät tahdo elää Jumalan tahdon jälkeen. Ne vastustavat ja sanovat niin kuin muinoin juutalaiset: *"Ei Herra ole niin sanonut."* Jos joku profeetta julisti heille totuuden ja uhkasi heitä Jumalan rangaistuksella, niin he vastasivat: *"Ei Herra ole niin sanonut."*

Katsokaat nyt teidän haamuanne tässä Juudan kansassa, te suruttomat ja paatuneet, jotka vielä jaksatte juoda ja tapella, huorin tehdä ja varastaa. Teidän uskonveljenne ovat Raamatussa maalatut teidän silmäänne eteen, sillä ne sanoivat profeetalle: *"Ei Herra ole niin sanonut."* Ja taas, koska Jumala häättyi kovemmin kurittamaan heitä sodalla, tauilla ja kalliilla ajalla, niin sanoivat he: *"Ei Herra tee oikein meidän kanssamme."* Koska Jumala tekee oikein niiden mielestä, jotka eivät katso muuta oikeaksi kuin mitä oma sokia järki tuntee ja käsittää oikeaksi. Ei ole monta sanaa Raamatussa, joka tulee oikeaksi, jos vaan sanat sovitetaan suruttomain päälle ja pannaan rintaa kohti. Sillä suruttomat ja paatuneet sanovat: *"Ei tuomio ja kirous kuule meille, sillä me olemme paremmat kuin juutalaiset. Emme me ole juutalaisia ja pakanoita, vaan kristityitä."* Jaa, kristityt! Vai niin! No, hyvää päivää, rakas

juomarikristitty! Oletkos tänä päivänä saanut jonkun lohdutuksen kuivalle suullesi? Ja hyvää iltaa, rakas viinanlaskijakristitty! Oletkos tänä päivänä saanut monta äyriä viina-kaupasta? Ja hyvää huomenta, rakas huorakristitty! Oletkos tänä yönä makeasti nukkunut riettaan sylissä?

Niin, te sanotte: *"Emme tiedä kuka on oikea kristitty ja kuka väärä, mutta sen me tiedämme, että oikea kristitty ei tule tuomiolla ja kirouksella, vaan siunauksella hän tulee ihmisten huoneeseen."* Vai siunauksella? Eipä Jumala ole tullut siunauksella Aatamin tykö syntiin lankeemuksen jälkeen, koska Hän kirosi maata ihmisen tähden. Ei Hän myöskään Siinain vuorelta tullut siunauksen kanssa, koska Hän sanoi: *"Kirottu olkoon jokainen, joka ei tee niin kuin laki kirjassa sanoo."* Ei silloinkaan Jumala tullut siunauksen kanssa, koska Jumalan Poika sanoi juutalaisille: *"Te olette siitä isästä perkeleestä."* Eikä Paavali tullut siunauksen kanssa, koska hän sanoi yhdelle totuuden vihamiehelle: *"O, sinä perkeleen poika, täysi kaikkea vilppiä ja petosta, kaiken vanhurskauden vihamies. Et sinä lakkaa vääntelemästä Herran oikeita teitä."* Mutta eivät suruttomat ja armonvarkaat omista näitä sanoja itsellensä, vaan he omistavat kaikki armonpaikat Raamatusta ja sanovat: *"Jumala on armollinen! Kyllä Jumala näkee meidän viattomuutemme ja tuntee meidän rehellisyytemme."* Mistäs tiedätte, pakanat, että Jumala on armollinen, koska ette ole tuntenutkaan Hänen armoansa?

Kenelle sitten on Jumala armollinen? Katumattomille ilmankin. Nimittäin viinaporvareille, jotka syövät orpolasten leipää, ja juomareille, jotka juovat lasten leipää viinaan. Niille se on Jumala armollinen. Ja kenelle vielä on Jumala armollinen, jos ei kirousmiehille ja tappelumiehille. Niin myös huorapuille on Jumala armollinen. Ja erinomattain niille taitaa Jumala olla armollinen, jotka vihaavat ja vainoovat Jumalan seurakuntaa. Mutta kristityille ei taida Jumala olla armollinen. Kuitenkin on maailman jumala niin

kovin suuttunut kristityille, että hän aikoo niitä hävittää maailman lain voimalla, että hän saisi omantunnon rauhan. Kaikki maailman orjat, jotka palvelevat maailman jumalaa yötä ja päivää, toivovat ja odottavat, että he pian pääsisivät makkaroita tekemään kristittyin verestä. Kyllä he kumminkin rupeisivat kuka tiesi ylön varhain hautajaisia juomaan kristittyin haudalla. Kuitenkin on se kristittyin toivo ja uskallus Jumalaan, että jos he vielä ruumiin tappavat, niin eivät he saata kuitenkaan sielua tappa. Ja kerran he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat.

Ja armonvargaat kanssa tulevat niin kuin kotkat raadolle. Koska hukka on jonkun lampaan tappanut, niin tulevat myös korpit, ja rupeavat toisesta päästä syömään. Ja tällä lailla he koettavat Jumalan lakia täyttää. Jumala on heillä maksassa, sapessa, pernassa ja peräsuolella. Ja sieltä nousee höyry järkeen, niin että järki sekaantuu. Ja he tuntevat oikeaksi kristittyin kärsimisen ja vaivan. Muutamat tulevat pyöveleiksi, muutamat päällekkantajiksi ja muutamat vieraiksi miehiksi kristittyin päälle. Niin se tapahtui Vapahtajan aikana ja niin taitaa vielä nytkin tapahtua, että kaikki synnin mitta täytettäisiin.

Koska Vapahtaja oli opettamassa tempeleissä, niin eivät muut viitsineet tingata Hänen kanssansa kuin kirjanoppineet, fariseukset ja ylimmäiset papit. Mutta niin pian kuin viholliset olivat Juudaan avulla saaneet Hänen kiinni, rupeisi kaikki kansa huutamaan: *"Ristiinnaulitse!"* niin kuin maailman herrat heitä yllyttivät. Niin he luulivat täyttävänsä Jumalan lain.

Minä luulen, että kaikkein murhaajain nimet ovat kirjoitetut palavassa kirjassa, samoin kuin niidenkin nimet, jotka ensiksi rupesivat Hänen päällensä kantamaan, kuin myös niiden, jotka huusivat: *"Ristiinnaulitse!"* Mutta opetuslapset tulivat sangen murheellisiksi, koska he näkivät, kuinka ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset tekivät Jeesukselle, niin kuin Jeesus oli heille ennen

sanonut: *"Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee. Te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne kääntään teille iloksi."*

Vaikka maailma on iloinen, koska Jeesusta piinataan ja vaivataan, niin on meidän toivomme, ettei tämä maailman ilo ole niin pitkä. Mutta opetuslasten murhe kääntään iloksi ja heidän iloansa ei ota yksikään pois. Sillä opetuslapset täyttävät Jumalan tahdon, koska he itkevät ja parkuvat. Se on sen kaltainen murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen. Mutta maailma täyttää parhaiten maailman jumalan lain, koska se iloitsee ja pilkkaa Taivaallisen Vanhimman kyyneleitä, vaikka Hän rukouspäivän tekstissä rukoilemisella manaa niitä paatuneita lapsia ja sanoo: *"O, joska sinä pitäisit minun käskyistäni vaarin."* Kuinkas ne pitävät Jumalan käskyistä vaarin, jotka pilkkaavat ja nauravat, kun Jeesus itkee. Ne ilmankin pitävät Jumalan käskyistä vaarin, jotka ottavat sen kansanhäiritsijän kiinni, vievät Hänen raastuvan eteen ja kantavat Hänen päällensä maaherran edessä. Taitavat nekin ottaa Jumalan käskyistä vaarin, jotka huutavat: *"Ristiinnaulitse!"* Mutta ne harvat sielut, jotka seisovat Jeesuksen ristin kohdalla ja itkevät katsolessansa, kuinka Jeesusta piinataan ja vaivataan, taitavat olla kirottut. Ja niin kuin Paavali sanoo: *"Me olemme maailman sontatunkioksi tulleet."*

"O, joska sinä ottaisit minun käskyistäni vaarin", sanoo Herra. Mutta suruttomat ajattelevat: *"Kyllä me otamme Jumalan käskyistä vaarin, emme me ole ehdolla eli tahdolla Jumalan lakia polkeneet."* Mutta kuinka te olette Jumalan lain täyttäneet, kun te olette vaan juoneet, kironneet ja tapelleet, huorin tehneet ja varastaneet, ja vielä päälliseksi vainonneet Jumalan seurakuntaa ja pilkanneet kristityitä? Ettekös ajattele täällä armonajassa, mitä teidän rauhaanne sopii? Ettekö pelkää sitä tulevaista vihaa? *"O, joska sinä pitäisit minun käskyistäni vaarin,"* sanoo Herra. Mutta kuuroille ja mykille ei auta

huutaa, eivät ne kuitenkaan kuule. Jumalan sanat tarttuvat pikemmin seinään kuin suruttoman syntisen tuntoon.

Nyt te harvat Jeesuksen opetuslapset, jotka olette murheelliset, koska maailma iloitsee, jotka seisotte ristin kohdalla murheellisella ja särjetyllä sydämellä, koska Jeesus huutaa kuoleman kivuissa: *"Minun Jumalani, miksis minun yön annoit?"* Teidän murheenne käännetään kuitenkin iloksi, koska te näette sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan astuvan ylös taivaaseen, ja istuvan Jumalan oikealla kädellä. Maailman ilo on lyhykäinen, mutta teidän murheenne käännetään iloksi, koska tekin pääsette pois tästä surun laaksosta taivaaseen, kussa teidän kyneleenne pyyhitään pois. Älkää peljätkö sitä, joka ruumiin tappaa ja ei voi sielua tappaa. Vaan peljätäkää paremmin sitä, joka saattaa sekä ruumiin että sielun helvetissä hukuttaa.

Minä tiedän, että hukanpenikat vartioitsevat joka paikassa, kussa he saavat hajun lampaista. Niillä raukoilla on kova nälkä ja jano lihan ja veren perään. He tahtovat kiskoa ja raataa lampaita. Jos joku onneton lammas eksyisi eli erkaneisi pois laumasta, niin varsin on hukka valmis nielemään sen. Ja koska

hukat eivät pääse syömään ja raatamaan lampaita sen tähden, että Paimen varjelee heitä, niin he yrittävät Paimenen päälle. Mutta meidän toivomme on, että se Suuri Israelin Paimen, joka on antanut henkensä lammasten edestä, varjelisi omia lampaitansa hukan hampaista. Sillä koska se suuri Israelin Paimen ei ole säästänyt yhtään ainoaa veripisaraa, jota Hän ei ole antanut vuotaa lammasten edestä, niin me uskomme, että Hän armahtaa omia lampaitansa ja antaa heille voimaa ja väkevyyttä sotimaan siinä suuressa kilvoituksessa, että he voittaisivat ijankaikkisen elämän kruunun.

O, Suuri Israelin Paimen, sinä ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas! Katso armollisesti murheellisten opetuslasten puoleen ja kuule heidän huokauksiansa, koska he murheellisella ja särjetyllä sydämellä huokaavat sinun tykösi. Ei ole niillä raukoilla mihinkään muualle turvaa, vaan sinun päällesi he vartioitsevat ja sinusta he saavat voiman kilvoittelemaan ja kaikki sen ruman tuliset nuolet ylitse voittamaan. Kuule, o armollinen Herra Jeesus, kaikkein vaivaisten ja hätääntyneiden huokaukset sinun piinasi tähden. Amen.

Jäljennös / Helsingin yliopistonkirjasto /

TEKSTI: 3. JOH. 1: 11 (AAMUSAARNA, SUOMENNOS)

Älä seuraa pahaa, vaan hyvää. Joka hyvin tekee, se on Jumalasta, mutta joka pahoin tekee, ei se ole nähnyt Jumalaa.

Luetun pyhän tekstimme johdosta meidän pitää tällä pyhällä hetkellä ajatella, mitä eroa on pahalla ja hyvällä.

On selvää, mistä syystä Johannes joutui kirjoittamaan sanat, jotka on otettu nyt tämän vuoden ensimmäisen rukouspäivän aamusaarnan tekstiksi. Apostoli kirjoitti Pergamukselle, kristitylle, joka oli yksi seurakunnan vanhimmista. Tämä mies oli saanut toisilta matkustelevalta kristityiltä hyvän todistuksen vieraanvaraisuudesta ja alttiudesta majoittaa sellaisia matkustavaisia, jotka kulkevat ympäri maata edistämässä kristillisyyttä, ja myös niiltä, joiden täytyy paeta pakanoita, koska pakanat olivat hyvin vihamielisiä kristityille. Kaikkein eniten pakanat vihasivat sellaisia matkustelevia saarnaajia, joiden uskottiin viettelevän ihmisiä ja saattavan heitä lankeemukseen vanhasta opista. Sillä pakanoillakin on oma uskonsa ja oppinsa, jota he puolustavat kaikin voimin.

Sitä pidettiin siis todistuksena kristillisestä rakkaudesta, kun jossakin kaupungissa taikka kylässä oli joku, joka majoitti matkustelevia kristityitä saarnaajia. Sillä, joka ottaa kristityitä saarnaajia rakkaasti ja ystävällisesti kotiinsa, täytyy epäilemättä itsellään olla jonkinlaista rakkautta kristityitä kohtaan, vaikkei hän itse olekaan kristitty. Sellainen mies oli Gaius. Hän otti kristityitä kotiinsa ja palveli heitä rakkaasti ja ystävällisesti, mistä apostoli kiittää häntä kristittyjen puolesta.

Mutta samassa seurakunnassa oli myös toinen kirkon esimies, joka oli kiinni maailmassa, vaikka hänellä oli kristityn nimi. Tämä Diotrefes ei tahtonut ottaa vastaan matkustelevia kristityitä saarnaajia kotiinsa, koska hän oli luultavasti ahne ja saita, vaikka hän halusi, että häntä pidettäisiin oikeana kristitynä. Tämä ei estänyt Diotrefesta sopimasta

hyvin yksin pakanoiden kanssa, jotka olivat hänen ystäviään ja tuttaviaan, joiden kanssa hän saattoi pitää kestejä, koska pakanat olivat hänen vanhoja juomaveljiään ja heillä oli samat synnilliset tavat kuin hänellä itsellään ja he rakastavat samoja synnin himoja kuin hän itse. Sen tähden apostoli Johannes uhkasi häpäistä hänet kristittyjen edessä: *”Jos minä tulen”,* hän kirjoittaa Gaiukselle, *”niin minä tahdon ilmoittaa hänen työnsä, joita hän tekee, joka pullikoitsee meitä vastaan pahoilla sanoilla.”*

Tämä Diotrefes oli siis kristittyjen panetteilija, niin kuin kaikki ulkokullatut ovat, jotka tunnustavat itsensä kristityiksi tuntematta silti kristillisyyden voimaa ja sisällistä olemusta, koska he itse asiassa vihaavat kristillisyyttä, jota he pitävät haaveiluna. Semmoisia suukristityitä on ollut kaikkina aikoina, jotka kyllä ulkonaisesti tunnustavat itsensä kristityiksi, koska he ovat tarttuneet kristillisyyden oppiin mutta vihaavat kuitenkin kristillisyyttä sydämen pohjasta, kun tulee kysymys kristillisyyden vaatimuksista ja sovittamisesta heihin itseensä. Apostoli Johannes kirjoittaa tästä Diotrefeestä: *”Ei hän itse veljiä korjaa, estää myös muita, jotka niitä korjata tahtovat, ja ajaa heitä pois seurakunnasta.”*

Sellaista väkeä on vielä kaikkialla, jotka tunnustavat itse kristillisyyttä ja tahtovat, että heitä pidetään kristittyinä sen tähden, että heidät on kastettu ja he käyvät kerran vuodessa ehtoollisella mutta elävät kuin pakanat ja tahtovat ajaa totisia kristityitä seurakunnasta. — Tästä hengellisestä vihasta totisia kristityitä kohtaan apostoli varoittaa vanhan majapaikkansa isäntää Gaiusta, kun hän kirjoittaa lyhyen kirjeensä 11. värssyssä: *”Minun rakkaani, älä seuraa pahaa, vaan hyvää; joka hyvin tekee, se on Jumalasta; mutta joka pahoin tekee, ei se ole nähnyt Jumalaa.”*

Koska me olemme nyt oppineet ymmärtämään, minkä vuoksi Johannes kirjoittaa sellaisia sanoja vanhan majapaikkansa isännälle, pitäisi meidän myös oppia ymmärtämään, kuinka nämä sanat voidaan sovittaa meidän aikaamme ja mistä syystä nämä Raamatun sanat on valittu ensimmäisen rukouspäivän aamusaarnan tekstiksi.

Ensiksi meidän pitää ymmärtää, että armollinen kuninkaamme on tahtonut muistuttaa rukouspäivän julistuksessa alamaisiaan Jumalan hyvistä töistä, joiden pitäisi houkuttaa kaikkia parannukseen, mutta muistuttaa myös alamaisia, ettei heidän pidä unohtaa omia puutoksiaan ja syntejään. Ja minä arvelen, että kaikki, jotka eivät ole unohtaneet omia syntejään ja puutoksiaan, ottavat sellaisen esivallan muistutuksen kiitollisina vastaan, niin kuin myös kuninkaan puheen armosta täytyy olla tervetullutta kaikille totisesti katuvaisille syntisille, jotka isoavat ja janoavat Kristuksen vanhurskautta.

Sillä kuninkaallisen majesteetin armollisessa kuulutuksessa neljästä rukouspäivästä sanotaan: *”Nöyryyttäkää myös sydämenne Hänelle ja antakaa sen avautua Hänen armolleen.”* Näistä sanoistahan seuraa välttämättä, että ihmisen sydän on suljettu armolta, jollei hän avaa sydäntään Jumalan armolle. Mutta katumattoman syntisen sydän on aina suljettuna armolta, sen tähden tähän lisätään sanat: *”niin ettette unohtaa omia puutoksianne ja syntejanne.”* Mutta jokainen, jolla ei ole syntiä omallatunnollaan, on varmasti unohtanut puutoksensa ja syntinsä, eikä hänellä siis ole syntiä katumavertaa.

Se, jolla on nyt totinen katumus, ottaa kiitollisena vastaan esivallan muistutuksen alamaisten synneistä ja puutoksista hyvin tietäen, että katumaton ihminen unohtaa varsin helposti syntinsä ja puutoksensa mutta muistaa kyllä hyvät tekonsa. Mutta se, jolla ei ole katumusta synneistään, ei pidä lainkaan semmoisesta esivallan muistutuksesta. Röyhkeästä ja katumattomasta syntisestä

tuntuu turhalta, että esivallan pitää muistuttaa alamaisia heidän synneistään ja puutoksistaan ja että heidän pitää avata sydämensä Jumalan armolle.

Jos kuninkaan alamaiset olisivat avanneet sydämensä Jumalan armolle, niin hänen ei tarvitsisi muistuttaa heitä siitä, että on välttämätöntä antaa niiden avautua Jumalan armolle. Mutta koska alamaisten sydämet eivät ole ennen avautuneet Jumalan armolle, niin hän kehottaa nyt heitä, että he antaisivat niiden avautua Jumalan armolle.

Tässä seurakunnassa on ainakin tunnettua, että monet sydämet ovat avoimia tämän maailman koreudelle ja turhuudelle, mutta sangen harvat sydämet on avattu Jumalan armolle. On tunnettua, että monet sydämet on avattu ahneudelle, kateudelle, maailmanrakkaudelle ja Jumalan Sanan ylenkatseelle. Monet sydämet on avattu helvetin juomalle, paloviinille. Monet viettävät rukouspäivän juovuksissa viinapullo kädessä. He avaavat suunsa ja sydämensä viinan saastaiselle hengelle, jolla he murhaavat sielunsa.

Sellaiset alamaiset eivät varmasti muista syntejään rukouspäivänä, jonka esivalta on säätänyt paasto-, katumus- ja rukouspäiväksi. Ja ensi sijassa niille apostoli sanoo: *”Älä seuraa pahaa vaan hyvää.”* Kuningas kehottaa hyvään kuulutuksessa rukouspäivien vietosta, kun hän sanoo: *”Nöyryyttäkää myös Herralle teidän sydämenne, ja antakaa niiden avautua Hänen armolleen, niin ettette unohtaa omia puutoksianne ja syntejanne.”* Tämä on kaunis katumussaarna kaikille kuninkaan alamaishille. Saapa nähdä, kuinka moni kuulee tänään tätä esivallan käskyä. Saapa nähdä, kuinka moni sydän avautuu tänään Jumalan armolle. Minä pelkään, että useimmat sydämet avautuvat tänään viinan saastaiselle hengelle kuin vastaanottamaan armoa. Minä pelkään myös, että niitä, jotka seuraavat pahaa, on enemmän kuin niitä, jotka seuraavat hyvää. Me tiedämme varmasti, ettei kukaan voi seurata hyvää, jollei

hän ole herännyt synnin unesta. Suruton joukko ei voi seurata hyvää, koska ihmisen sydämen aikomus on paha nuoruudesta asti.

Suruton joukko arvelee, että ihminen voi vielä kääntymättömässä tilassaan seurata hyvää, mutta tämä on luonnolliselle ihmiselle aivan mahdotonta. Hän ei voi parhaalla tahdolla seurata hyvää, koska todellinen hyvä on häneltä aivan kätkeyty ja salattu. Luonnollinen ihminen ei voi erottaa oikein pahaa hyvästä. Useimmiten luonnollinen ihminen hapuilee pimeydessä ja tietämättömyydessä todellisesta hyvästä, niin että hän pitää pahana ja vahingollisena sitä, mikä on kaikkein parasta, nimittäin totinen katumus ja elävä usko, palava rakkaus, mikä näyttää pakanasta hirveältä haaveilulta. Siltä on totinen ja elävä kristillisyys näyttänyt pakanoista ensimmäisellä ja toisella vuosiadalla, ja niin näyttää totinen kristillisyys vieläkin kastetuista pakanoista hirveältä haaveilulta, mutta väärää kristillisyyttä ja kuollutta uskoa kristillisyyden vihaajat pitävät hyvänä. Sitä paitsi moni pitää juopumusta korkeimpana hyvänä, ja sen tähden tässä seurakunnassa on myös monia, jotka viettävät rukouspäivää viinalasissa. Moni lukee kirouksia synnintunnustuksen sijasta rukouspäivänä. Moni lukee korttipeliä rukouspäivänä, ja moni on mitaamassa paloviinaa rukouspäivänä. Ja tämä kaikki tapahtuu tämän maailman jumalan kunniaksi.

Nyt on apostoli sanonut: *”Älä seuraa pahaa vaan hyvää.”* Tämä sana sotii kokonaan ihmisen pahaa luontoa vastaan, koska lastenopissamme lukee, että ihminen on taipuvainen kaikkeen pahaan ja kykenemätön kaikkeen hyvään. Kuinka luonnollinen ihminen voi seurata hyvää, kun hän on taipuvainen kaikkeen pahaan ja kyvytön kaikkeen hyvään? Mutta hengellisenkin ihmisen täytyy kokea ja tuntea samoin, sillä apostoli Paavali sanoo: *”Sillä hyvää, jota minä tahdon, en minä tee, vaan pahaa, jota en minä tahdo, teen minä”* (Room. 7: 19).

Uskotteko sitten, että apostoli oli niin tyhmä ja yksinkertainen, että hän vietti rukouspäivää viinalasissa ja korttipelissä? Vai oliko hän niin tyhmä, että hän luki kirouksia Isä meidän -rukouksen sijasta? Vai oliko hän niin ahne ja saita, että hän mittasi paloviinaa rukouspäivänä? Ei suinkaan. Sitä pahaa, jota hän ei tahtonut tehdä, hän teki ajatuksilla, tahdolla, sydämellä, ja juuri sen tähden hänen täytyi valittaa pahaa luontoaan ja syntiturmelustaan. Hänen täytyi valittaa, kuinka laki herätti hänessä kaiken himon, kuinka synty sai tilan käskystä ja otti hänet vangiksi synnin laissa ja tappoi sillä tavalla hänet, kun hänen täytyi toisinaan langeta epätoivoon.

Mutta milloin on kuultu luonnollisen ihmisen valittavan ja huutavan toivottomana: *”Minä viheliäinen ihminen! Kuka päästää minut tästä kuoleman ruumiista?”* (Room. 7: 24). En ole koskaan kuullut yhdenkään suruttoman ihmisen valittavan viheliäistä tilaansa tai huutavan toivottomana: *”Minä viheliäinen ihminen!”* En ole koskaan kuullut yhdenkään armonvarkaan valittavan saatanan ahdistuksia, niin kuin Luther valitti. En ole koskaan kuullut yhdenkään juomarin epäilevän autuudestaan, sillä vaikkei hän voisi tunnustaa olevansa Jumalan lapsi ja totinen kristitty, niin ei hän voi myöntää sitäkään, että hän on saatanan orja. Hänen täytyy siis olla Jumalan lapsen ja perkeleen lapsen välimuoto. Hänen täytyy olla taivaan ja helvetin välissä eli kiirastulesa, jonka Luther otti pois.

Lutherin opin mukaan ei ole välitilaa taivaan ja helvetin välissä. Ei ole välimuotoa Jumalan lapsen ja saatanan orjan välillä, vaan jompikumpi ihmisen täytyy olla, joko Jumalan lapsi tai perkeleen lapsi. Hänen täytyy olla joko taivaassa tai helvetissä, sillä yksikään jänis ei voi hypätä sen kuilun yli, joka on rikkaan miehen ja Lasaruksen välissä. Ja juuri tähän kuiluun, joka on pohjattomuus, ei kukaan halua pudota, sillä tämä kuilu eli pohjattomuus voi olla vielä syvempi kuin itse vaivan sija.

Ainakaan kukaan ei voi myöntää olevansa tässä kuilussa.

Se, joka on vaivan sijassa, valittaa hirmuista tuskaa liekeissä; sitä, joka on Aabrahamin helmassa, lohdutetaan; mutta se, joka on taivaan valtakunnan ja helvetin välillä, ei tunne tuskaa. Hänellä ei ole omantunnonvai-
vaa, ei sydämen ahdistusta, muttei hänellä ole lohdutustakaan, ei taivaan iloa ja riemua. Semmoinen ei voi avata sydäntään armolle, eikä hänellä ole kauhua vaivan sijaa kohtaan. Mutta juuri tässä kuilussa ja tässä välipai-
kassa on nyt suruton joukko, jolla ei ole lain-
kaan kauhua vaivan sijaa kohtaan eikä esi-
makua taivaan ilosta.

Mutta usko varmasti, että Luther oli kuiten-
kin oikeassa, kun hän otti pois kuilun eli väli-
tilan, jota paavikunnassa kutsutaan kiirastu-
leksi. Sillä vaikka suruttomalla joukolla ei ole
tuskaa tässä välipaikassa, täytyy sen kuiten-
kin viimein kolkuttaa helvetin porteille pääs-
täkseen sisään, ja tämän täytyy tapahtua
kuoleman hetkellä, kun omatunto herää,
syyttää ja tuomitsee ja omavanhurskaus sa-
noo: nyt on myöhäistä kolkuttaa taivaan por-
tille.

Monen suruttoman on täytynyt näinä ai-
koina tuomita itsensä kuolinvuoteella ja sa-
noa: *”Minä olen huonolla tiellä, mutta ei
auta enää.”* Muutamat kuolevat kuolleessa
uskossa ja arvelevat, ettei ole vaaraa sielulle,
ja nämä ovat surkuteltavimpia, sillä itsepe-
tos paljastuu vasta iankaikkisuudessa. Katso-
kaa, katsokaa nyt kaikki täällä, kuinka sur-
keaa on elää tässä itsepetoksessa, tässä pi-
meydessä ja tässä sumussa, joka nousee
maalalaisista luolista, joissa ei pohjaa ole.
Suruton joukko ei voi nähdä tämän sumun
lävitse pilkahdustakaan taivaasta, ei pilkah-
dustakaan helvetistä. Ja armonvaras, joka
kuvittelee olevansa jo Aabrahamin hel-
massa, joutuu häpeällisesti petetyksi, kun
sumu hälvenee, ehkä vasta iankaikkisuu-
dessa, missä ei aikaa enää ole.

Röyhkeä syntinen, joka elää sumussa ja hu-
mussa, ei tahdo lainkaan olla ulkokullattu tai
villihenki. Hän ei tahdo kuulla puhuttavan
parannuksesta tai uudestisyntymisestä. Hän
haluaa vain omantunnonrauhan ajassa, ja
sen tähden hänellä ei voi olla omantunnon-
rauhaa iankaikkisuudessa, eikä hän tahdo
kuulla puhuttavan kuolemasta ja tuomiosta,
sillä semmoinen on hänelle vain unikuvia ja
pappien valheita. Taivas ja helvetti ovat hä-
nelle yhdentekeviä, sillä hän ei välitä kum-
mastakaan. Semmoista on kyllä aikaa mietis-
kellä helvetissä.

Toisin on armonvarkaan laita, jolla on kuollut
usko pääkallossa. Hän lukee, rukoilee, vei-
saa, siunaa, mutta vihaa kuitenkin totisia
kristityitä, koska nämä vaativat totisen katu-
muksen, parannuksen, uudensyntymisen, ja
siihen ei armonvaras voi päästä, koska hän
on niin kiinni maailmassa, ettei hän voi kiel-
tää itseään ja ottaa Kristuksen ristiä pääl-
lensä. Suruton joukko ylistää armonvarkaan
kristillisyyttä, koska armonvaras ei häiritse
maailman omantunnonrauhaa. Armonvaras
antaa kaikkien vanhojen ystäviensä mennä
rauhassa iankaikkisuuteen, sillä hän ei tahdo
loukata maailmaa. Jollei armonvaras juo ja
huuraa, niin hän on kuitenkin joustava, kun
tulee tehdä vanhoille ystävilleen mieliksi.
Jollei armonvaras kiroa ja tappele, niin hä-
nellä on kuitenkin salainen karte totisia kris-
tityitä kohtaan, joita hän pitää hengellisesti
ylpeinä ja villihenkinä. Armonvaras ylpeilee
suurella rakkaudellaan Vapahtajaa kohtaan,
niin kuin Pietari ennen lankeemusta. Hän käy
usein ehtoollisella, hän lukee, rukoilee ja vei-
saa ja siunaa, mutta kaiken tämän ulkonai-
sen kristillisyyden alla hänellä on kuitenkin
käärme povessaan.

On vielä kolmas laji fariseuksia, joilla on
omavanhurskaus autuuden perustuksena.
Nämä omavanhurskaat elävät hyvin siivosti,
siveästi, kunnollisesti ja rehellisesti. Heistä ei
löydy törkeitä syntejä eikä paheita. Heillä on
myös usko, että Jumala varjelee heitä päih-
tymyksestä, juoppoudesta, haureudesta,

varkaudesta, tappelusta ja kirouksista. He voivat siis sanoa: *”Minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, ryöväri, vääri, huorintekijä, enkä myöskään niin kuin tämä publikaani”* (Luuk. 18: 11).

Mutta kaiken tämän siveyden ja jumalisuuden alla on kuitenkin kätkeytyneenä hengellinen viha totista kristillisyyttä kohtaan. Omavanhurskaus tekee heistä hyvin tarkkanäköisiä, niin että he näkevät kristittyjen viat paremmin kuin kukaan muu. Osa näistä omanvanhurskauden palvelijoista menee harvoin tai ei milloinkaan ehtoolliselle, koska he pitävät itseään mahdottomana, mutta eivät ymmärrä, että kaiken tämän mahdottomuuden varjolla he ylenkatsovat armon välikappaleita. Kuolinvuoteella omavanhurskaat voivat sanoa lapsilleen: *”Jos te elätte niin jumalisesti, siveästi ja rehellisesti kuin minä olen elänyt, niin te voitte pitää kunnianne Jumalan ja ihmisten edessä.”*

Kaikki nämä vihaavat totista kristillisyyttä, sekä röyhkeä syntinen, joka ei välitä taivaasta eikä helvetistä, armonvaras, joka ei tahdo paljastaa sydäntään kenellekään, ja omanvanhurskauden palvelija, joka luottaa siveyteensä ja rehelliseen vaellukseensa. Kukaan näistä ei tahdo mennä sisälle ahtaasta portista ja syntyä uudesti. Jos nyt apostolin sanoja rukouspäivän aamusaarnan tekstissä sovitettaisiin näihin, niin kukaan heistä ei voisi seurata hyvää, jota tässä tarjotaan heille, kukaan heistä ei voi avata sydäntään armolle, koska heidän sydämensä ovat suljetut Jumalan armon vaikutuksilta.

Jumalaton syntinen ei voi avata sydäntään armolle ja niin muodoin seurata hyvää, koska hänen sydämensä on avattu kaikille saastaisille hengille, se ei ole avoinna ainoastaan paloviinan saastaiselle hengelle vaan myös vihan ja siveettömyyden saastaisille hengille. Armonvarkaan sydän ei voi avautua armolle, koska tämä sydän on avoinna itsepetoksen väärälle hengelle, joka uskottelee armonvarkaalle, että hän on jo Jumalan

armossa, siitä huolimatta, että hänellä voi olla monia salaisia syntejä omallatunnollaan. Hänellä voi olla monia rikoksia lähimmäistään kohtaan, joita hän ei tahdo tunnustaa ja hyvittää, ja hengellistä vihaa kristityitä kohtaan hän ei voi tuntea, sillä sen suhteen hän on hengellisesti sokea.

Omanvanhurskauden palvelija ei voi avata sydäntään armolle, koska semmoinen ei muista ollenkaan omia vikojaan ja puutoksiaan, mutta hyveet hän muistaa kyllä. Hän voi sanoa kristityille: *”Minä olen tehnyt enemmän hyvää köyhille kuin te.”* Kuka siis voi avata sydämensä armolle ja seurata hyvää? Ei kukaan muu kuin se, joka rukouspäivän julistuksen selvän kehotuksen mukaan ei unohda omia vikojaan ja puutoksiaan, joita hänen täytyy katua ja tulla totisen katumuksen kautta särjetyksi, sillä näin sanoo armollinen esivaltammekin rukouspäivän julistuksessa: *”Nöyryyttäkää myös sydämenne Herralle, ja antakaa niiden avautua Hänen armolleen, niin ettette unohda omia puutoksianne ja syntejänne”.*

Tämä on meidänkin tarkoituksemme, mutta kuinka moni nyt tahtoo viettää ensimmäistä rukouspäivää, niin kuin Jumala ja kuningas tahtovat sitä vietettävän, nimittäin totisessa katumuksessa ja parannuksessa, nöyryydessä, synnin surussa, sydämen avaamisessa armolle?

Moni viettää rukouspäivää viinalasissa; moni viettää rukouspäivää ylensyömisessä ja juoppoudessa ja haureudessa, maailmallisissa huvituksissa ja ajanvietteissä, maailmallisissa puuhissa, niin, jopa kirouksissa ja tappelussa, panettelussa ja lähimmäisen halventamisessa, vihassa ja katkeruudessa, unessa ja kevytmielisyydessä. Tätä päivää kutsutaan paasto-, parannus- ja rukouspäiväksi. Mutta useimmiten siitä tulee juomapäivä ja syntipäivä, jolloin maailman orja rakentaa ruumistaan ylensyömisellä, juoppoudella ja haureellisella elämällä, ja syntiin vajonnutta sielua hän rakentaa synnillisillä

huveilla ja ajanvietteillä. Nuoriso riehuu, pelaakorttia ja laiskottelee rukouspäivänä. Mies juo päänsä täyteen ja nukkuu koko rukouspäivänsä. Sillä tavalla lyhyt, arvaamaton armonaika kulutetaan, haaskataan, hukkaan käytetään, jotta synnin mitta tulisi pian täytetyksi.

Jos on joku kristitty sielu, joka tekee totista katumusta ja parannusta nöyryydessä ja sydämen köyhyydessä, häntä kevytmielinen joukko ylenkatsoo, pilkkaa, häväisee. Jos on joku katuvainen, nöyrä ja särjetty syntinen vaimo, joka itkee Jeesuksen jalkojen juuressa ja pyyhkii synnin saastuttamat kyynelensä päänsä hiuksilla, semmoista osoittavat sormellaan omavanhurskaat fariseukset, jotka eivät pidä uskottavana, että semmoinen syntinen vaimo on mahdollinen lähestymään Vapahtajan persoonaa.

Mutta älä välitä siitä, Maria, mitä fariseukset sanovat sinusta, vaan itke niin kauan kuin sinulla on kyynelten lähde. Itke Jeesuksen jalkojen juuressa ja kastele kyynelilläsi Hänen pyhiä jalkojaan, kunnes saat kuulla Jumalan Pojan suusta suloiset armon sanat: *"Tämä syntinen vaimo on rakastanut paljon, sen*

tähden hänelle paljon anteeksi annetaan." Minä uskon varmasti, että tämä syntinen vaimo menee keveämmällä sydämellä Jeesuksen jalkojen juuresta kuin Herodias, joka sai Johanneksen pään vadille. Sillä tälle naiselle oli suuri ilo saada Kastajan pää vadille, mutta vaimo, joka itki Vapahtajan jalkain juuressa, sai toisenlaisen ilon, ja tämä ilo kestää kaikessa iankaikkisuudessa, mutta Herodiaan ilo ei ollut pitkäaikainen. Hän sai omantunnonrauhan omalla tavallaan, mutta se oli väärä rauha.

Pyhä tekstimme kuuluu näin: *"Älä seuraa pahaa, vaan hyvää."* Jos täällä on joku, joka tahtoo seurata hyvää, hän seuratkoon katuvaisen vaimon esimerkkiä. Yrittäköön hän vain pestä Vapahtajan jalkoja kyynelillään siihen hetkeen saakka, kun hän saa tämän vakuutuksen: *"Tämä rakasti paljon, ja paljon hänelle annetaan anteeksi"*. Tässä on juuri salaisuus, jota enkelitkin himoitsevat nähdä. Hän rakasti paljon, ja paljon hänelle annetaan anteeksi. Amen!

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: 5. MOOS. 27: 26 (PÄIVÄSAARNA)

Kirottu olkoon, joka ei kaikkia näitä lain sanoja täytä, että hän niiden jälkeä tekis. Ja kaikki kansa sanokoon Aamen!

Nämät hirmuiset sanat löytyvät kirjoitettuna 5. Moos. 27: 26. Näitten sanojen jälkeä olemme nyt kaikki kirotut. Mutta tämä lain kirous ei tunnu suruttoman omassa tunnossa, sillä se on paatunut. Eikä surutoin ihminen usko ollenkaan, että hän on kirottu, vaan hän pettää itsensä sillä uskolla, että hän on siunattu. Mutta ei hän tiedä, koska hän olis siunatuksi tullut. Yksi herännyt ihminen tuntee kyllä lain kirouksen ja tuomion omassa tunnossans ja sen tähden hän pelkää kovin sitä julmaa ääntä, joka pauhaa Siinain vuorella. Niin kuin Israelin lapset lähdit pakemaan Siinain vuorelta sen hirmuisen äänen tähden, joka pauhais Siinain vuorella, niin pakenee jokainen Jumalan kasvoin edestä, jonka omassa tunnossa pauhaa se hirmuinen ääni: *”Kirottu olkoon jokainen, joka ei täytä kaikki nämät sanat, kuin lakikirja sanoo, ja kaikki kansa sanokoon Aamen!”*

Nyt on kohta kaikille tässä seurakunnassa käynyt niin kuin Israelin lapsille, että he ovat kuulleet tätä Jumalan ääntä pauhaavan Siinain vuorella, ja ovat ensinnä peljästyneet ja paenneet pois Siinain vuorelta. Mutta ei moni ole paennut Golgatan mäelle niin kuin Taivaallisen Vanhimman tarkoitus oli, vaan net on menneet lurinsa tanssaamaan kultavasikan ympäri; ja siellä he pitävät iloa, siellä he juovat, siellä he kiroovat, siellä he huoraavat, siellä he huutavat vasikan kunniaksi. Eipä kauvan pysynyt muistossa tämä hirmuinen ääni, joka pauhais Siinain vuorella, jonka tähden he pakenit. Silloin oli niin kuin vähäinen pelko, että Jumala on tainnut suuttua, koska Hän semmoisella ukkoisen äänellä jylysee ja pauhaa. Mutta tämä pelko loppui aivan pian, ja nyt he ovat tanssaamassa kultavasikan ympäri.

Niin on tapahtunut niille, jotka kerran ovat heränneet laista, ja taas nukkuneet. Ja me 1588

saatamme sanoa, se on juuri harva, joka ei ole kuullut tätä Jumalan pauhinata, se on juuri harva, joka ei ole tuntenut lain kirousta tunnossans. Mutta se on taas juuri harva, joka on tehnyt totisen katumuksen ja parannuksen. Muutamat ovat kuulleet, kuinka Vanhin toruu jumalattomia lapsians, ja siitä torumisesta ovat he paatuneet. Muutamat ovat vielä nähneet, kuinka Vanhin itkee Golgatan mäellä, ja ovat silloin itsekin itkeneet, mutta ei Vanhemman toruminen eikä Vanhemman itkeminen kauvan pysynyt muistossa. Pian unhotettiin kaikki Jumalan Hengen vaikutukset.

Ja nyt ovat muutamat alkaneet tanssaamaan kultavasikan ympäri. Muutamat, niin kuin ne yhdeksän puhdistettua, ovat menneet maailmaan, eikä tule enää takaisin. Muutamat seisovat nyt niin kuin juutalaiset ja pilkkaavat Vanhemman kyneleet ja muutamat irvistelevät ja vääntelevät päitänsä ja sanovat Vapahtajalle: *”Astu alas rististä, niin me uskomme sinun.”* Että ne ihmiset, jotka ei parane, ei lain eikä evankeliumin saarnan kautta, tulevat pahemmaksi ja viimein paatuvat, se on kyllä ennustettu Raamatussa, mutta kenenkä on syy, että ne paatuvat? Olikohan se Johanneksen eli Vapahtajan syy, että juutalaiset paaduit? Johannes oli kova saarnaamaan lakia, taisi hän paaduttaa juutalaisten sydämet, ettei evankeliumi enää vaikuttanut mitään. Minä luulen, että omassa povessa on itse kullakin semmoinen kova lakisaarnaaja, joka paaduttaa, nimittäin omavanhurskaus, joka tuomitsee, ja tulee vielä tuomiopäivänä päälle kantajaksi. Ja vielä kuoleman hetkellä tulee omavanhurskaus päälle kantajaksi, ja silloin tunnustavat kaikki, jotka nyt ovat paatuneet, ne tuomitsevat itsensä omalla suulla ja sanovat: *”Minä olen huonolla tiellä. Mutta nyt on hiljan.”*

Kaikki kristillisyyden vastustajat noudattavat silloin pappia ja neuvottavat kristityitä tykönsä, ja sanovat: *”Antakaat tekin meille teidän öljyistänne.”* Mutta silloin, koska etsikon aika on, sanovat nämät paatuneet ja Jeesusen ristin viholliset: *”Meillä on kirjat kotona. Emme tarvitse yhtään selitystä. Kyllä me näemme itse kirjasta.”* Niin vissimmästi sanovat kaikki fariseukset ja kirjanoppineet, että heillä on ymmärrystä. Mutta koska Kristus kysyi heiltä muutampia Raamatun paikkoja, kuinka he sen Raamatun paikan ymmärtävät, niin selitit he muutampia Raamatun paikkoja aivan nurin, ja muutampia het ei ymmärtäneet ollenkaan. Niin pian puuttui heiltä ymmärrys.

Ja Paavali kirjoittaa vielä kristityille: *”Teidän pitäis jo aikaa opettajat oleman, ja tarvitsette vielä ensimmäiset bokstavit oppia.”* Ei opetuslapsetkaan ymmärtäneet profeettain kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä ennen kuin Hän avais heidän ymmärryksensä Raamatuita ymmärtämään. Niin tyhmät ja ymmärtämättömät olit opetuslapset, vaikka he olit jo puolen neljättä ajastaikaa käyneet Jesusen skoulussa. Ja kuitenkin luulevat kaikki suruttomat, että he ymmärtävät kirjoituksia, ja ettei he tarvitse yhtään johdattajaa, joka heille selittäis kirjoituksia. Mutta ei se ole muu kuin hengellinen ylpeys, joka heitä skoulaa. Iso järki on pääkallossa. Se on sokia järki, joka heitä paisuttaa. Ja sillä sokialla järjellä he luulevat näkevänsä, mistä tie menee taivaaseen.

Muistakaat nyt, mitä Jumala on puhunut Mooseksen suun kautta: *”Kirottu olkoon jokainen, joka ei tee kaikki, mitä lakikirja sisälänsä pitää, ja kaikki kansa sanokaan amen!”* Tämän sanan jälkeen on nyt koko kansa kirottu, niin kuin Jumala monta kertaa aikoi hävittää tämän tottelemattoman kansan. Mutta Mooses rukoili kansan edestä. Ja suruttomat sanoit kuitenkin Moosekselle: *”Koko kansa on pyhä.”* Mistäs niille oli tullut semmoinen usko, että koko kansa on pyhä, koska Jumala näki, että koko kansa oli

turmellut itsensä, ja oli sillä määrällä, että Jumala hävittää [sen]. Ja minä pelkään myös, että joku kova rangaistus tulee täällä suruttomalle, jos ei pian tule sydämen ja mielen muutos. Niin monta ajastaikaa on jo saarnattu parannuksesta täällä kansalle, että Jumalan Henki viimein väsy nuhtelemasta ja huutamasta parannusta suruttomille.

Nyt on kuningas käsenyt meitä paastota, parannusta tehdä ja rukoilla, sillä hän on kirjoittanut, että tämä päivä on paastopäivä ja parannuspäivä ja rukouspäivä. On myös kirjoittanut, että meidän pitää nöyryyttämän meidän sydämemme Jumalan edessä ja muistaman meidän syntiämme ja avaaman meidän sydämitämme Hänen armoansa kohtaan. Ilmanki nyt kaikki kuninkaan alaimaiset rupeevat tänä päivänä syntiänsä muistamaan ja parannusta tekemään ja avaamaan sydämitänsä Jumalan armoa kohtaan. Minä tiedän, että kaikki katuvaiset ja uskovaiset ottavat tätä kuninkaan manausta kiitollisuudella ja alleantavaisella mielellä vastaan hyvin tietten, että esivallan muistutus kansalle, että kansan pitää muistaman syntiänsä, se on vaikuttavampi parannuksen saarna kuin mitä tyhmät talonpojat saarnaavat.

Ja koska kuningas käskää avata meidän sydämitämme Jumalan armoa kohtaan, niin se on niin suloinen evankeliumi katuvaisille, että he ilman epäilemättä avaavat sydämitänsä armoa vastaan ottamaan ja nautitsemaan, jos omavanhurskaus olis heidän sydämitänsä sulkenut. Ja minä uskon, että katuvaiset rukoilevat paasto-, parannusja rukouspäivänä, että Jumala siunaa kuningasta tämän sanan edestä, jonka hän on puhunut parannuksesta ja sydämen avaamisesta. Kuule siis kaikkein kuningasten Kuningas katuvaisten ja epäileväisten nöyrä rukous. Isä meidän jne.

Ensimmäisen rukouspäivän korkian messun teksti löytyy kirjoitettuna Jakobin

epistolassa, toisessa luvussa ja kymmenennessä värsyssä, ja kuuluvat sanat niin kuin seuraava:

EVANKELIUMI: JAAK. 2: 10

”Jos joku pitää koko lain ja rikkoo yhden, hän on vikapää kaikkeen.”

Tämän päivän teksti on yksi kova paikka kaikille, mutta erinomattain niille, joilla on niin suuri omavanhurskaus, että he aikovat itse vastata. Ei ainoastans ne ylpiät henget, jotka julki pilkkaavat Jumalata heidän jumalattomalla elämälläns, mutta myös ne, jotka freistaavat välttää syntiä, saavat tässä yhden kovan kolauksen Jakobin kirjoituksesta. Sillä Jakob saarnais paljon siitä kuolleesta uskosta ja vaati kristityiltä pyhää elämätä. Mutta tässä paikassa sulkee hän peräti taivaan valtakunnan kaikilta, jotka tahtovat omaavanhurskautta ylös rakentaa. Hän on ennen kirjoittanut, että usko ilman töitä kuollut on, ja sillä sanalla on hän armonvarkaita sulkenut ulos taivaan valtakunnasta.

Mutta tämän päivän tekstissä sulkee hän vielä niitä siviöitä pois taivaan valtakunnasta, koska hän vastoin järkeä opettaa, että se on vikapää kaikkiin, joka yhtä käskyä rikkoo. Järki saarnaa, ettei sovi kaikkia syntiä panna yhden syntisen päälle. Vaikka suruttomat ulkokullaisuudella ottavat kaikki mailman synnit päällensä, vielä niitäkin, joita ei tehneet ole, mutta kieltävät kaikki synnit pois, koska laviamalla tutkistellaan, mikä synnin laatu olis heidän kotosyntinsä.

Ensinnä he ottavat kaiken mailman synnit päällensä ja sanovat: *”Minä olen kaikkiin syntiin vikapää.”* Ja sitte jälkeen sanovat he: *”En ole varastanut, Jumalan kiitos; en ole huorin tehnyt, Jumalan kiitos; en ole tapellut, Jumalan kiitos; en ole kironnut, Jumalan kiitos; en ole pitänyt viinakauppaa, Jumalan kiitos. Ja enemmän minä olen tehnyt hyvää kuin paha.”*

Tässä kuulee kuurokin, kuinka he valehtelevat. Ensinnä he tunnustavat itsensä kaikkiin synteihin vikapääksi, ja sitte jälkeen kieltävät

kaikki synnit pois, että he tulevat juuri puhtaaksi. Jos net olisit yhtäkään käskyä ehdollisesti rikkoneet, niin tulisit he Jakobin sanan jälkeen kaikkiin vikapääksi. Mutta kuin he ovat niin kuin viattomuuden tilassa, ettei ole yksikään synty tullut tunnon päälle, niin pääsevät he sen valheen kautta vapaaksi kaikesta edesvastauksesta. Osittain valehtelevat tuntoansa vastaan, osittain muistavat väärin, ja niin muodoin menevät he rauhassa helvettiin. Mutta niin pian kuin tunto herää, ilmestyy sen kaltaisia rikoksia ja väärin tekoja, josta suruttomuuden tilassa ei ole merkkiäkään ollut tunnossa. Jos nyt suruttomat muistaisit yhdenkään synnin, jonka he ovat ehdollisesti ja juuri ruumiin jäsenillä tehneet, niin sitte vasta tulisit he Jaakobin sanan jälkeen kaikkiin vikapääksi.

Nyt on Jakobin tarkoitus se, että ihmisen pitää syntiseksi tulla, ei sillä tavalla kuin suruttomat, jotka ottavat kaikki maailman synnit päällensä ja ei ole sen tähden yksikään synty tullut tunnon päälle. Jos nimittäin yksi synty tulis suruttoman tunnon päälle, niin aukenis koko laki, koko Jumalan ankara vanhurskaus, koko lain kirous tulis heidän päällensä, ja silloin saattaisit he ymmärtää, kuinka ja millä lailla he ovat kaikkiin syntiin vikapää. Mutta rietas varjelee nyt kotonsa. Suruttomat jaksavat kyllä kantaa syntiänsä. Ei niille tule hätä syntein paljouden tähden. Ei ne raukat huuda omantunnon vaivassa. Ja jos vielä muutamat huutavat, koska Jumalan Henki kovin nuhtelee mailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, niin rietas taas lohduttaa ja saarnaa sitä väärää evankeliumia: *”Ei sinun tarvitse mailmalle huutaa. Kyllä Jumala kuulee vähemmällä.”* Ja net rietaan enkelit, jotka niin saarnaavat, ovat ilmanki tervahaudassa rukouspäivänä. He särkevät siellä juurakoita, joilla he lunastavat sielujansa viimeisestä tervahaudan kuumuudesta.

Tämä Jakobin sana, *”joka yhden rikkoo, on vikapää kaikkiin”*, on myös niitä vastaan, jotka ei ymmärrä Jumalan vanhurskautta, mutta

pyytävät omaa vanhurskautta ylös rakentaa. Ne, jotka pyytävät kaikella muodolla syntiä välttää, ovat kahdessa osassa. Ensiksi kristityt, jotka ei tahdo ehdolla eikä tahdolla syntiä tehdä, vaikka he tuntevat, että Jumalan laki ei tule millään muotoa täytetyksi. Ja kristitytpä sen parhaiten tuntevat, että laki on hengellinen ja ihminen lihallinen ja synnin alle myyty, niin kuin pyhä Paavali todistaa: *”Minulla on halu Jumalan lakiin sisällisen ihmisen jälkeen, mutta minä tunnen toisen lain minun jäsenissäni, joka sotii sitä lakia vastaan, joka on minun mielessäni, ja ottaa minun vangiksi synnin laissa.”* Tämän koettelemuksen jälkeen tuntevat oikiat kristityt, kuinka mahdollisesti se on lain töitten kautta tulla vanhurskaaksi Jumalan edessä.

Mutta on se vielä muutampi surutoin, joka ei tunne Jumalan vanhurskautta, ja tahtoo niin muodoin oman vanhurskautensa ylösrakentaa. Semmoinen freistaa kaikella muodolla syntiä välttää, ettei tulis ylös suureksi syntiseksi. Ja semmoisia vastaan on Jakob kirjoittanut näitä sanoja: *”Joka rikkoo yhden, on vikapää kaikkiin.”* Mutta yksi siviä ihminen ei taida huomaita, missä paikassa hän olis sen yhden käskyn rikkonut. Yhdellä siviällä ihmisellä ei ole pahoja himoja ja haluja. Ei ole hänellä pahoja ajatuksia, ja jos niitä oliski, ei hän tunne kuitenkaan niitä. Sillä hänellä on se luulo pääkallossa, että hän saattaa rakastaa Jumalata ja lähimmäistä. Aivan rakkaudesta hän auttaa vaivaisia. Ei omatunto pääse soimaamaan ja tuomitsemaan häntä, koska ei ajatuksetkaan pysy muistossa.

Lutherus valittaa, että perkele kiusaa häntä hirmuisesti. Mutta ei siviä ihminen tunne niitä kiusauksia, sillä hän sanoo tunteensa jälkeen: *”Ei minulla ole mitään tekemistä perkeleen kanssa.”* Yksi kristitty täytyy tunnustaa, että enemmän on hänellä tekemistä perkeleen kanssa kuin Jumalan kanssa. Mutta yksi siviä ihminen ja armonvaras, aivan Jumalassa hän elää, aivan Kristuksen helmassa hän makaa ja Jesuksen rintoja hän imee joka päivä ja joka hetki. Muutampi

armonvaras on niin kiinni Kristuksessa, ettei tohdi perkele ampua nuoliansa hänen päälensä.

Jos näin olis oikian kristityn elämä ja sielun tilaisuus, niin hauska sitte olis maata Jesuksen helmassa. Mutta kristityillä on enemmän tekemistä perkeleen kanssa kuin siviöillä ja armonvarkailta sen tähden, että kaikki pyhät kiusattiin kovin perkeleeltä, niin kuin Job, Kristus ja Lutherus, joka aina valitti, kuinka perkele häntä kiusais. Eipä suruttomilla ole semmoisia koettelemuksia kuin Lutheruksella siinä paikassa. Kuinka he sitte saattavat olla vakuutetut siitä, että nämät heränneet ovat väärät profeetat, koska niillä on Lutheruksen koettelemukset ja armonvarkailta ei ole Lutheruksen koettelemukset. Paavali myös valittaa, kuinka yksi saatanan enkeli häntä rusikoitsee. Eipä ole armonvarkailta semmoinen koettelemus. Se taitaa tulla siitä, että armonvaras on liitossa perkeleen kanssa, sen tähden rietas ei kiusaa häntä.

Mutta suruttomat käyvät sen päälle, että kristityt ovat pahemmat lain rikkojat kuin suruttomat. Ja sen päälle nyt suruttomat perustavat autuutensa, että näillä kristityillä ei ole kristityn hedelmät. Muutamat suruttomat, erinomattain ne siviät ja tekopyhät, ne paaskaavat nyt kristityitä kattilaan ja itse seisovat kannen päällä, vaikka nyt olis yksi painava kysymys, jonka suruttomat pitäisit vastaaman: kuinka tekopyhän jalat tarkenevat seisoa kannen päällä, koska he paistavat kristityitä kattilassa. Mutta meidän täytyy tunnustaa, että jos omanvanhurskauden perkele pääsis kristityitä tuomitsemaan, niin ei yksikään kristitty tulis autuaaksi. Sillä omanvanhurskauden perkele on niin kova tuomitsemaan kristityitä, ettei löydä yhtään kristityä koko maan päällä.

Niitä suruttomia voipi omanvanhurskauden perkele laskea taivaan valtakuntaan, jotka ovat oikein siviästi eläneet, mutta kristityitä ei ollenkaan. Ja erinomattain ne kristityt,

jotka ovat häntä haukkuneet, niitä omanvanhurskauden perkele ei laske ollenkaan taivaan valtakuntaan. Mutta, Jumalan kiitos, ei olekaan enää omanvanhurskauden perkele kristittyjen tuomari, vaikka hän on niitten päällekantaja yötä ja päivää. Ja me kuulemme, kuinka Jumalan lapset taivaassa veisaavat kiitosvirsiä sen suuren voiton edestä, jonka Mikael on saanut lohikäärmeen ylitse, koska heidän veljensä päällekantaja on heitetty taivaasta maan päälle.

Tämä Jumalan lasten päällekantaja freistaa nyt kantaa heränneitten päälle, että he tekevät syntiä. Ja mitäpä ne tekevät muuta kuin syntiä. Se on suurin synti fariseusten silmissä, että Jesus tunnustaa itsensä Jumalan pojaksi. Niin se myös on suurin synti fariseusten silmissä, että kristityt julistavat Jumalan ankaran vanhurskauden ja tunnustavat itsensä Jumalan lapsiksi. Mutta se päivä tulee pian, että kaikki omanvanhurskauden palvelijat saavat nähdä, että kristityt otetaan ylös ja tuomitaan vapaaksi kaikesta vääryydestä, jonka omanvanhurskauden palvelijat kantavat heidän päällensä. Ja silloin pitää

omanvanhurskauden perkele soimaaman Jumalata vääräksi tuomariksi, joka semmoisia villihenkiä puolustaa ja vielä tuomitsee heitä vapaaksi ja puhtaaksi ja viattomaksi, joissa omanvanhurskauden perkele näkee niin paljon syntiä.

Muista nyt, omanvanhurskauden perkele, koska sinä paiskaat kristityitä kattilaan ja itse seisot kannen päällä, että jalat tulevat sillä kuumaksi, niin että sinun täytyy mennä pois kannen päältä ja laskea kristityitä ylös. Mutta sinä et pääse taivaaseen, omanvanhurskauden palvelija, niin kauvan kuin sinä olet Jumalan lasten päällekantaja. Mutta kristityt pääsevät taivaaseen, ja siellä ei ole enää omanvanhurskauden perkeleellä sijaa, hänen täytyy olla maan päällä ja pitää suurta vihaa tietäen hänellensä vähän aikaa olevan. Nyt kaikki Jumalan lapset iloitkaat, sillä teidän veljeinne päällekantaja on heitetty ulos. Ja se Suuri Mikael on hänen voittanut, joka on teidän edesvastaajanne. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 N:o 34
/ Kansallisarkisto, Helsinki /

Sen tähden pankaat pois kaikkalainen saastaisuus ja kaikkalainen pahuus, ja ottakaat sana siveydellä vastaan, joka teissä on istutettu, ja voi teidän sielunne autuaaksi saattaa.

Tuo jalo apostoli Jaakob kirjoittaa kristityille semmoisia varoituksia, jotka ovat hyvin tarpeellisia, jos vaan kristityt ottaisivat niistä vaaria. Sillä vaikka Jaakobin saarna kuolleesta uskosta ei ole Paavalin oppia vastaan, koska toinen vaatii uskoa ja toinen myöskin töitä, on kuitenkin tarpeellista muistuttaa, että heidän pitää valvoman ja Jumalan armon kautta sotiman kiusauksia vastaan, ettei vihollinen saisi tilaa heidän valvomattomuudestaan ja saisi heidät laimin lyömään velvollisuuksiensa ja tekemään pahan erotuksen rikkaan ja köyhän välillä.

Me olemme kuulleet, että Lutherus yhteen aikaan epäili Jaakobin kristillisyydestä, koska hän vaatii niin paljon töitä, ja Lutherus välistä arveli, ettei Jaakob ole semmoista kirjettä kirjoittanut kristityille. Mutta ei ole kuitenkaan siihen aikaan, koska se suuri kirjain tutkinto oli, yksikään kristitty saattanut todeksi näyttää, että Jaakobin epistola olisi väärä, taikka että muut sen olisivat Jaakobin nimeen kirjoittaneet. Ja Jaakobin kristillisyydestä ei ole yksikään kristitty siihen aikaan epäillyt. Mutta ainoastaan se paikka, missä Jaakob on kirjoittanut Paavalin oppia vastaan sanoessaan, että Aabraham tuli vanhurskaaksi töistä, on pannut Lutheruksen epäilemään, josko Jaakob on semmoisen kirjeen kirjoittanut.

Mutta me näemme kaikista asian haaroista, että Jaakob on ollut kovempi saarnaamaan lakia ja vaatimaan pyhää elämää, syystä kun hän huomasi, että kuollut usko rupesi ilmesymään seurakunnassa, joka näkyi kristittyin hedelmistä, jotka ovat maailmanrakkaus, keveämielisyys, paha eroitus köyhäin ja rikkaitten kristittyin välillä, hengellinen laiskuus puhumaan kristillisyydestä ja koreus, jonka alla salainen huoruus piilee.

Kaikkia näitä kuolleen uskon hedelmiä mainitsee Jaakob epistolassaan, ja tahtoo seuraavaisesti siitä osoittaa Aabrahamin esimerkillä, ettei Aabraham tullut ainoastaan uskosta vanhurskaaksi, mutta töistä, koska sitä vastaan Paavali kirjoittaa, että Aabraham tuli vanhurskautetuksi uskosta, ja ei töistä. Minä ajattelen, ettei ole Jaakob saarnannut erilaista armonjärjestystä kuin Paavaliin, kun vaan molempain perustus tutkitaan. Sillä Jaakob on kirjoittanut kuolleesta uskosta, mutta Paavali on kirjoittanut elävästä uskosta. Jaakob on luetellut kuolleen uskon hedelmiä, mutta Paavali on osoittanut elävän uskon hedelmiä.

Ei ole siis Jaakobin tarkoitus ollut, että ihmisen hyvät työt ilman uskotta tekevät hänen vanhurskaaksi Jumalan edessä. Mutta hän on sanonut, että usko ilman töitä on kuollut. Ja siitä järjestyksestä ei pääse Lutherus eikä muut kristilliset opettajat mihinkään. Koska Lutherus sanoo Paavalin opetuksen mukaan, että ihminen vanhurskautetaan uskosta ilman töitä, niin tämä autuuden järjestys sopii kristittyin koettelemuksen jälkeen. Sillä ei ihminen saa syntiänsä anteeksi hyväin töitensä tähden, vaan armosta ja Kristuksen ansion tähden saapi hän synnit anteeksi, koska hän elävällä uskolla tämän suuren armon vastaan ottaa.

Mutta koska Lutherus sanoo, että uskosta pitää hyvät työt vuotaman, niin tämäkin oppi on oikea; silläuskoton ei saata hyviä töitä tehdä eli matkaan saattaa, vaikka hänellä vielä olisi herännyt omatuntokin. Tätä Lutheruksen oppia vastaan ei ole Jaakobin oppi eikä myöskään Paavalin oppi. Vaikka kuinka paavilaiset pyytäisivät sekoittaa armonjärjestystä sillä sanalla, että ihminen tulee vanhurskaaksi uskosta ja töistä, niin se on väärä oppi ja väärä järjestys. Semmoinen sekoitus

armonjärjestyksessä tulee siitä, että paavilaiset väärin ymmärtävät Jaakobin sanat kuolleesta uskosta. Paavilaisten usko on semmoinen, että ihminen tulee vanhurskautetuksi ei ainoastaan Kristuksen vanhurskautta kautta uskolla omistetun, mutta pitää myös oleman omaa vanhurskautta seurassa.

Semmoinen oppi sotii kokonaan kristittyin koettelemuksia vastaan. Jos taas Paavali saarnaa enemmän uskosta, ja Jaakob vaatii myöskin töitä, niin ne pitäisivät tulla yhteen. Jaakobin ja Paavalin välillä ei pitäisi oleman yhtään riitaa, vaikka toinen saarnaa uskosta, ja toinen vaatii oikean uskon hedelmiä. Mutta jos joku ymmärtämättömyys tulee kristityille, niin he saattavat ymmärtämättömyydestä sanoa, että eri armonjärjestys on Paavalilla ja eri Jaakobilla. Mutta jos oikein käsitetään molempain tarkoitus, niin ei pitäisi Jaakobin opista kasvaman tekopyhiä, jotka hyvän töittensä päälle perustavat autuutensa, eikä Paavalin opista pitäisi tuleman armonvarkaita niin kauan kuin Jaakob saarnaa kuollutta uskoa vastaan.

Paavalin opista on tosin tullut armonvarkaita silloin, kun kristittyin omatunto on nukkunut, ja Jaakobin opista on tullut tekopyhiä, koska valvominen on loppunut. Silloin on kuollut usko jäänyt pääkalloon Paavalin opetuslapsille, ja omavanhurskaus on tullut autuuden perustukseksi Jaakobin opetuslapsille. Ja molempia löytyy nyt ei ainoastaan paavin valtakunnassa, mutta myös Lutheruksen valtakunnassa. Mutta se ei ole Paavalin eikä Jaakobin syy, mutta kristittyin oma syy, jotka eivät ole paremmin valvoneet ja ottaneet vaaria molempain opista.

Jos Johannes saarnaa enemmän rakkaudesta ja Pietari saarnaa enemmän valvomisesta, niin ei ole Johanneksella sen tähden eri oppi kuin Pietarilla. Mutta se on kristittyin oma syy, jos heillä ei ole rakkautta eikä valvomista. Paavalin saarna uskosta, Jaakobin saarna töistä, Johanneksen saarna

rakkaudesta ja Pietarin saarna valvomisesta ovat kaikki tarpeelliset, ja ei pitäisi heidän välillään tuleman riitaa, jollei kristityt itse rupea tinkaamaan keskenään, kuka on paras opettaja, niin kuin korinttilaiset, joista muutamamat sanoivat: *”Minä olen Paavalin, minä olen Kefaksen, minä olen Apollon ja minä olen Kristuksen.”*

Koska he niin rupeavat tinkaamaan opettajain päältä, niin kyllä rietas pian pääsee hajottamaan seurakuntaa, ja siinä tinkaamisessa tulee pian liikanainen kiivaus ja eriseuraisuus, joka aina on ollut kristikunnassa siitä saakka, kuin opetuslasten välillä oli riita tiellä Yrttitarhaan. Jos nämä raukat ajattelisivat perään tiellä, mikä hirmuinen vaiva tulee Taivaalliselle Vanhimmalle Yrttitarhassa, niin eivät he suinkaan jaksaisi tingata, mutta ajattelisivat paremmin, kuinka paljon verta nyt vuotaa Vanhimman sydäimestä heidän tähtensä, ja muistaisivat myös, mitä Joosef sanoi veljillensä, koska he menivät vanhemman tykö: *”Älkää riidelkö tiellä!”* Kuule, rakas Vanhin, murheellisten opetuslasten huokaukset. Isä meidän jne.

Ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitettuna Jaak.1: 22, ja kuuluvat sanat näin:

JAAK. 1: 22

”Olkaaat myös sanan tekijät, ja ei ainoastaan kuulijat, pettäin teitä.”

Niin kuin Jaakob on ollut kova mies saarnaamaan lakia myöskin kristityille, niin meidän täytyy pyhän tekstin johdatuksesta sovittaa nämä Jaakobin sanat, ja perään ajatella, millä lailla se ihminen tulee petetyksi, joka on sanan kuulija ja ei sanan tekijä.

Sanan kuulija saattaa olla jokainen, joka käypi kuulemista varten, että hän jotakin ylösrakennusta saisi. Ne, jotka käyvät pilkkaamista varten, eivät ole oikeat sanankuulijat; eikä myöskään fariseukset, jotka käyvät vartioitsemassa, mistä sanasta he pääsisivät tarttumaan kiinni ja lakiin vetämään saarnamiestä. Semmoiset eivät ole sanankuulijoita, mutta vihollisen lähetysmiehiä. Ei myös

semmoiset ole oikeat sanankuulijat, jotka tulevat kurkistelemisen tähden, niin kuin myös Vapahtajan aikana enin osa tuli kurkistelemaan ja katsomaan jotakin kummaa.

Mutta ne ovat sanankuulijat, jotka tulevat sielunsa ylösrakennuksen tähden kuulemaan ja oppimaan, miten ihmisen pitäisi ijankaikkisen elämän saaman. Niillä on joku ajatus mielessä, ja joku todistus tunnossa, että he tarvitsevat kyllä kuulla, mistä tie menee taivaaseen. Mutta nyt sanoo Jaakob: *”Olkaat myös sanan tekijät, ja ei ainoastaan kuulijat, pettäin teitänne.”* Moni kuulee Jumalan sanaa usein ja paljon, mutta ei tule sen viisaammaksi, joista Paavali puhuu, että ne ovat aina oppivaiset, mutta ei koskaan totuuden tuntoon tulevaiset.

Siinä moni tulee petetyksi, että hän käypi kirkossa, koulussa ja rukouksissa, ja ei pääse oikeaan totuuden tuntoon, eikä oikeaan katumukseen, vaikka Jumalan Henki häntä voimallisesti vetääkin. Ei hän pääse uskoon Paavalin uskon saarnasta, ei pääse työhön Jaakobin saarnasta, ei pääse rakkautta tuntemaan Johanneksen saarnasta, eikä myös pääse oikeaan valvomiseen Pietarin saarnasta. Mitäs se auttaa, että semmoinen on harras sanankuulija? Hän kuuntelee Paavalia, joka saarnaa uskosta; hän kuuntelee Jaakobia, joka saarnaa hyvistä töistä ja vaatii kristityn hedelmiä; hän kuuntelee Johannesta, joka puhuu rakkaudesta; hän kuuntelee Pietaria, joka puhuu valvomisesta.

Mutta ei semmoinen sanankuulija pääse sen etemmäksi. Ei hän pääse uskoon Paavalin saarnasta, ei pääse työhön Jaakobin saarnasta, ei pääse rakkauteen Johanneksen saarnasta, eikä pääse valvomiseen Pietarin saarnasta. Mutta siinä hän häärää ja riippaa kahden maailman välillä siihen asti, että kuolema saavuttaa. Niille sanoo nyt Jaakob: *”Olkaat myös sanan tekijät, ja ei ainoastaan kuulijat, pettäin teitänne!”*

Koska nyt Paavali saarnaa uskosta murheellisille, katuvaisille ja epäileväisille, niin silloin

näppää tuo kahden herran palvelija vähäisen armoa, mutta ei koskaan niin paljon, että sydän tulisi oikein palavaksi ja särjetyksi. Hän saattaa myös sillä hetkellä tunnustaa uskonsa, mutta vähän ajan perästä tunnustaa hän: *”Ei ole uskoa.”* Ja mistäs se tulee? Koska Jaakob vaatii töitä ja kristityn hedelmiä, niin tulee maailmanrakkaus ilmi. Koska Johannes puhuu rakkaudesta, niin rakastaa hän kielellä ja suulla, mutta ei työllä ja totuudella. Hän ottaa kristityitä ympäri kaulan ja halaa niitä. Mutta jos kristityt ovat hädässä ja tarvitsevat jotakin apua, niin sanoo kahden herran palvelija: *”Ei ole varaa.”*

Koska Pietari saarnaa valvomisesta, niin silloin tekee hän päätöksen, että hänen pitää ruveta valvomaan. Mutta ei hän kauan muista niitä lupauksia. Jos nyt semmoinen sanankuulija olisi myös sanan tekijä, niin pitäisi hänen Paavalin saarnan jälkeen uskomman, Jaakobin opetuksen jälkeen pitäisi hänen uskon hedelmiä näyttämän, Johanneksen opetuksen jälkeen pitäisi hänelle tuleman rakkautta ja Pietarin saarnan kautta pitäisi hänen ruveta paremmin valvomaan.

Nyt on Paavali saarnannut uskosta. Ja se on oikein, sillä uskon kautta tulee ihminen vanhurskautetuksi. Jaakob on saarnannut, että usko ilman töitä on kuollut. Ja se on myös oikein. Johannes on saarnannut rakkaudesta. Ja se on myös tarpeellinen. Pietari on saarnannut valvomisesta, ja se on oikein. Mitäs nyt vielä pitäisi saarnattaman ennen kuin kristillisyyks tulisi täydelliseksi? Minä arvelen, ettei ole saarnamiesten syy, että kristillisyyks on niin huikentelevainen ja menee takaisin. Mutta se on kristittyin oma syy, että uskossa ei ole oikeita töitä, työssä ei ole oikeaa rakkautta, ja rakkaudessa ei ole oikeata valvomista. Sen kautta pääsevät sitten pakanat polkemaan kristillisyyttä ja sanomaan: *”Jopa me olemme sanoneet, että jopa nyt on kristillisyyks loppumassa. Sitä me olemme aavistaneetkin.”* Pakanat sanovat myös näin: *”Ei kristityt enää niin paljon puhuttele meitä.”* Ja

jos he saarnaavat näin armon ajassa, mitä he sitten tekevät ijankaikkisuudessa?

Nyt olisi minun neuvoni semmoinen, että kristityt ottaisivat ensin Paavalin saarnasta vaarin, joka saarnaa uskosta, koska he ovat jo koetelleet, että ilman uskotta on mahdoton kelvata Jumalalle, ja armosta ilman ansiotta tulevat uskovaiset vanhurskautetuiksi. Mutta heidän pitäisi myös ottaman Jaakobin saarnasta tarkan vaarin, ja paneman sen totuuden sydämellensä, että usko ilman töitä on kuollut, ja pian muuttuu elävä usko kuolleeksi, jollei kristityillä ole parempi valvominen kuin sillä palvelijalla, joka kiristeli kurkusta kanssapalvelijaansa pienen velan tähden. Jonka tähden kristittyin pitää kätkemän sydämeensä, mitä Pietari kirjoittaa valvomisesta.

Ja jos Johannes saarnaa enemmän rakkaudesta kuin muut apostolit, niin pitää kristittyin muistaman, että hän oli se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti. Emme tiedä, emmekä voi ymmärtää, minkä tähden tämä opetuslapsi oli erinomattain rakas Jeesukselle, sillä ei hän ole enemmän vaikuttanut kristillisyyden ylösrakennukseksi kuin Pietarikaan. Mutta kuitenkin oli hän erinomattain rakas. Ja minä olen kuullut, että kohta kaikki kristityt tahtoisivat olla Johanneksen vaatteissa, jos he pääsisivät niin liki Jeesuksen pyhää persoonaa, että he saisivat olla Jeesuksen helmassa siinä suuressa Ehtoollisessa, ja nojata päätänsä Jeesuksen rintaa vasten, koska Hän antaa viimeisen rakkauten merkin Juudaalle.

Mutta minä olen myös ajatellut, että niin kuin Daavid kiitti itseänsä onnelliseksi, koska hän sai olla ovenvartijana Herran huoneessa, niin pitäisi myös jokaisen murheellisen, katuvaisen ja epäileväisen sielun toivottaa sitä onnea itselleen, että hän saisi olla ensiksi ovenvartijana Herran suuressa temppelissä. Sillä missäpä Pietari seisoo, jos ei oven suussa, jolla on taivaan valtakunnan avaimet, ja toivoo jos tuo olisi mahdollista, että hän saisi joskus nojata päätänsä Jeesuksen

rintaa vasten Herran ehtoollisessa, ja istua Jeesuksen helmassa niin kuin pieni lapsukainen. Se olisi kyllä toivottava.

Mutta niin sanoi Jeesus kahdelle Zebedeuksen pojalle, jotka tulivat Hänen tykönsä sen somattoman anomuksen kanssa, että he saisivat istua toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella Hänen valtakunnassaan: *”Saatatteko te juoda sen kalkin, jonka minun pitää juoman?”* Tässä on nyt ehto. Tässä on nyt se paikka, joka peljättää monta. Ja tämä katkera kalkki on juotava kaikilla niillä, jotka tahtovat istua joko oikealla taikka vasemmalla puolella Hänen valtakunnassaan. Mutta jos kristityt eivät ota vaaria Paavalin, Pietarin, Johanneksen ja Jaakobin opista, niin että he Jumalan armon kautta koettavat sen jälkeen elää, niin eivät he pääse ovenvartijaksikaan Herran huoneessa, vaan täytyy heidän seisoa ulkopuolella ja huutaa: *”Herra aukaise!”* Mutta Hän on vastaava: *”En minä teitä tunne!”*

Mitä varten on kaksitoistakymmentä apostolia kutsuttu? Eikös ne ole kutsutut sitä varten, että heidän pitää saarnaaman kahdelletoistakymmenelle Israelin sukukunnalle, jolle on itse kullekin siunaus annettu vanhalta Israelilta, heidän luontonsa lahjain jälkeen. Niin ovat myös apostolit saarnanneet itse kukin luontonsa lahjan jälkeen. Paavali on saarnannut uskosta, Jaakob uskon hedelmistä, Pietari valvomisesta ja Johannes rakkaudesta. Mutta he eivät ole sen tähden toinen toistansa vastaan saarnanneet, vaan niin kuin Paavali kirjoittaa: *”Yksi kylvää, toinen kastaa, mutta Jumala on se, joka kasvun antaa. Ei kylväjä sano kastajalle: Sinun työsi on turha”,* eli niin kuin Paavali tämän asian selittää: *”Ei jalka sano kädelle: en minä sinua tarvitse.”*

Niin rakentakaat nyt Jumalan temppeli, että te saisitte viimein pitää suurta sapattia Jerusalemissa valkeilla vaatteilla puetettuina joukossa, koska se suuri Herran päivä tulee. Että te saisitte olla muutamat ovenvartijoina,

muutamat pyhÄin astiain kantajina, muutamat pasuunain soittajina, ja muutamat kan-teleen soittajina, ja muutamat pyhÄin mies-ten holhoojina ja muutamat saisivat istua Jeesuksen helmassa ja nojata pÄätÄnsÄ Jee-suksen rintaa vasten siinä suuressa

Ehtoollisessa, ja veisata uusilla kielillä kiitos-virttä Karitsalle, joka tapettu on, ja on veril-lÄnsÄ meitä Jumalalle ostanut nyt ja iankaik-kisesti. Amen.

JÄljennös / Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakunta-ar-kisto /

Rukoilkaat meidän taivaallista Isäämme, että Hän lainaisi meille armonsa, ettei yksikään synnin palveluksen kautta suruttomuudessa taikka kiittämättömyyden ja kärsimättömyyden kautta kadottaisi sitä rakkautta, jonka Hän meitä kohtaan on osoittanut ja vielä tahtoo osoittaa. Rukoilkaat, että Hän varjेलisi itsekutakin ihmistä pahuuden vahingollisista neuvoista hengelliseksi ja ruumiilliseksi vahingoksi.

Näin puhuu kuningas alamaisilleen, koska hän kehoittaa alamaisiaan pitämään rukouspäiviä Jumalan kunniaksi ja meidän sielujemme ylösrakennukseksi. Rukoilkaat, sanoo kuningas edellä mainitussa paikassa. Ja me otamme tämän kuninkaallisen neuvon hyväksi, jos me nyt, koska ensimmäinen rukouspäivä pidetään, saattaisimme nöyrällä, katuvaisella ja uskovaisella sydämellä ruukoilla meidän Taivaallista Isäämme, että Hän lainaisi meille armonsa, ettei yksikään synnin palveluksen kautta, suruttomuuden, kiittämättömyyden taikka kärsimättömyyden kautta kadottaisi sitä rakkautta, jonka Hän meitä kohtaan on osoittanut.

Sillä minä pelkään, että moni suruton vielä synnin palveluksen kautta kadottaa sen rakkautta, jonka Jumala on meille osoittanut. Vai saattavatko suruttomat sanoa, että kuningas on Raamattua vastaan saarnannut, koska hän on kirjoittanut rukouspäivän plakaatissa, että se ihminen, joka suruttomuudessa palvelee syntiä, kadottaa Jumalan rakkautta. Se on selitetty, että Jumala ei saata rakastaa niitä, jotka suruttomuudessa palvelevat syntiä, vaikka muutamat suruttomat uskovat, että Jumalan tykönä on niin paljon rakkautta, että Hänen rakkautensa ei lopu koskaan, vaikka ihminen suruttomuudessa palvelee syntiä.

Mutta vaikka Vanhemman sydämessä on niin paljon rakkautta, että Hän armahtaa kaikkia niitä, jotka totisen katumuksen kautta pakenevat Hänen tykönsä nöyrällä, särjetyllä ja uskovaisella sydämellä, ei Hän kumminkaan anna itseään pilkata, vaan Hän uhkaa monessa paikassa, että Hän tahtoo rangaista niitä, jotka synnin palveluksen

kautta kadottavat Hänen rakkautensa, vaikka Hän tosin ruumiin puolesta ruokkii ja ylöspitää huoria ja varkaita. Ja sen armon päälle suruttomat ja armonvarkaat rakentavat autuutensa toivon, ettei Vanhin tapa heitä, vaan sallii heidän elää.

Mutta se on väärä toivo, koska suruttomat ja armonvarkaat rakentavat autuutensa toivon sen armon päälle, ettei Jumala ole vielä tappanut heitä. Sillä jos yksi maallinen vanhin ei tapa lapsiaan sen tähden, että he ovat huorat ja varkaat, vaan ruokkii heitä ja antaa heidän elää, niin myös Taivaallinen Vanhin ei tapa ruumiin puolesta, vaan antaa heidän elää määrättyyn aikaan asti, siihen asti, että rietas heitä tappaa. Ei Hän kumminkaan saata semmoisia rakastaa, jotka synnin palveluksen kautta kadottavat Hänen rakkautensa. Sillä Hän sanoo Moosekselle: *”Niitä minä vihaan, jotka minua vihaavat, ja niitä minä rakastan, jotka minua rakastavat.”*

Tämä kuninkaan sana kuuluu suruttomille, koska hän sanoo: *”Rukoilkaat sitä Taivaallista Isää, ettei yksikään synnin palveluksen kautta suruttomuudessa kadottaisi Hänen rakkauttaan.”* Kyllä saavat nyt suruttomat panna tämän kuninkaallisen sanan tuntonsa päälle ja ajatella perään, kuinka he synnin palveluksen kautta ovat kadottaneet Jumalan rakkautta. Kaikki suruttomat saavat nyt uskoa, että Jumala on heille vihainen. Ja vaikka kuningas rukouspäivän plakaatissa on käskennyt heidän ruukoilla meidän Taivaallista Isäämme, ettei yksikään synnin palveluksen kautta suruttomuudessa kadottaisi Jumalan rakkautta, niin minä epäilen kuitenkin, ettei taida suruttomat vielä ottaa kuninkaan varoituksista vaaria, sillä he rakastavat niin

paljon syntiä, etteivät he malta olla teke-mättä syntiä. Ja vielä sittenkin luottavat he sen päälle, että Jumala on heitä aina rakas-tamassa, koska Hän ei ole vielä kaikkia syn-nin orjia tappanut. Mutta ei se ole niin ym-märrettävä. Jumala sallii heidän elää niin kauan kuin rietas ei tapa heitä. Mutta rietas ei tapa sikojaan ennen kuin he lihovat. Ei rietas huoli niistä, jotka ovat ylön laihat, vaan hän säästää niitä siihen asti, että ne lihovat, ja sitten vasta tappaa.

Kuulkaamme vielä, mitä kuningas sanoo kär-simättömyydestä ja kiittämättömyydestä. Hän sanoo nimittäin rukouspäivän plakaa-tissa näin: *”Rukoilkaat meidän Taivaallista Isäämme, ettette kiittämättömyyden ja kärsi-mättömyyden kautta kadottaisi Jumalan rak-kautta.”* Tämä sana kuuluu myöskin herän-neille. Sillä suruttomat ovat tosin kärsimät-tömät, koska he ovat vanhan Aatamin hal-lussa, ja kiittämättömät, eivät he kiitä ruuan-kaan edestä, koska he ovat syöneet, vaan niin kuin kirjoitettu on: *”Kansa istui syömään ja nousi mässäämään.”* Mutta heränneet tuntevat kuitenkin kärsimättömyytensä, ja se tulee heille vaivaksi, koska kärsimättö-myys pakkaa väkisin. He tulevat murheelli-siksi sen kärsimättömyyden tähden, jonka vi-hollinen ylös nostaa. Heränneille tulee kärsi-mättömyyden tähden sen kaltainen murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on. Ja sillä mur-heella nuhtelee Pyhä Henki heitä, että he pa-kenisivat Parantajan tykö, joka saattaa heitä perkeleen vallan alta pelastaa. Mutta suru-toin ihminen purkaa ulos kaiken riettauden, mikä hänessä on, ja viha tulee luvalliseksi to-tuuden varjon alla, vihan perkele muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi suruttomain mie-lessä, ja tulee totuuden varjon alla ulos. Jos suruttomat sanovat: *”Onpa heränneilläkin kärsimättömyys, eikä ainoastansa meillä,”* niin me sanomme heille: ei heränneet laske vihan perkelettä ulos niin kuin suruttomat, sillä heränneet sotivat syntiä vastaan, mutta suruttomat antavat synnin hallita heidän jä-senissänsä.

On myös heränneillä ja kristityilläkin kärsi-mättömyys, ja sen tähden kuningas varoit-taa, etteivät he kiittämättömyyden kautta kadottaisi Jumalan rakkautta. Mutta ei kristi-tyillä ole semmoinen kiittämättömyys, että he istuvat syömään ja nousevat mässää-mään, mutta suruttomat niin tekevät. He is-tuvat syömään ja nousevat mässäämään, niin kuin kirjoitettu on *”kansa istui syömään, ja nousi mässäämään.”* Vaikkapa nyt täällä, kussa heränneitä on, ei suruttomilla ole juuri hauska istua syömään ja nousta mässää-mään, kuitenkin olisi monella halu mässää-mään eli pitämään maailman iloa luvallisena, niin kuin juomingeita, häitä, ristiäisiä, kra-vaaisia, kortinlyöntiä ja tanssia, jos nimittäin suruttomat saisivat kristityitä kumppanik-seen. Mutta kristityt eivät tule suruttomille kumppaneiksi maailman ilossa, hyvin tie-täen, että maailman ilo on lyhykäinen ja turha.

Jos siis kristityt tuntevat kärsimättömyyttä, niin he katuvat, ja rukoilevat sen anteeksi. Kuitenkin saavat vielä kristitytkin ottaa kuninkaan varoituksia vastaan ja rukoilla mei-dän Taivaallista Isäämme, etteivät he kärsi-mättömyyden ja kiittämättömyyden kautta kadottaisi Hänen rakkauttaan, joka on ollut suuri meitä kohtaan, ei ainoastaan maalli-nessa siunauksessa, joka on ollut runsas, vaan erinomattain hengellisessä tarkoituk-sessa, koska Hän ei ole vielä väsynyt kolkut-tamasta meidän sydäntemme päälle, ei ole vielä lakannut herättelemästä murheellisia opetuslapsiaan, jotka murheen tähden ma-kaavat. Koska Taivaallinen Vanhin on käynyt kolme kertaa herättelemässä murheellisia opetuslapsiaan, jotka murheen tähden ma-kaavat, niin olisi aika heillä nousta ylös syn-nin unesta ja ruveta rukoilemaan, etteivät he joutuisi kiusaukseen. Sillä ei ainoastaan su-ruttomat kadota Jumalan rakkautta synnin palveluksen kautta suruttomuudessa, vaan myöskin heränneet ja kristityt saattavat ka-dottaa Jumalan rakkauden kärsimättömyy-den ja kiittämättömyyden kautta, koska he

valvomattomuuden kautta ensiksi laskevat maailmanrakkautta sydämeensä, ja sitten tulee sen perästä kärsimättömyys, ja viimein uneliaisuus, etteivät he jaksa valvoa ja katsoa, kuinka verinen hiki juoksee Taivaallisen Vanhimman haavoista tämän syntisen maan päälle, koska Hän makaa polvillaan ja rukoi-lee Taivaallista Isää, että se hirmuinen vaiva otettaisiin pois.

Te uneliaat opetuslapset, jotka olette murheen tähden makaamassa, nouskaat ylös rukoilemaan, koska Taivaallinen Vanhin käypi kolme kertaa herättelemässä teitä. Pian tulee Juudas vihollisen joukon kanssa vainoamaan Jeesusta. Silloin täytyy teidän herätä ylös, ja seurata Hänen verisiä askeleita Golgatan mäelle. Nouskaat ylös unesta ja rukoilkaat, ettette joutuisi kiusaukseen. Isä meidän jne.

Ensimmäisen rukouspäivän korkean messun teksti kuuluu:

EVANKELIUMI: ROOM. 2: 4

”Katsokos ylöns Hänen hyvyytensä, kärsivällisyytensä ja pitkämielisyytensä rikkautta, ettet tiedä, että Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen?”

Tämä Paavalin kirjoittama tekstin sana on kirjoitettu erinomattain suruttomille, jotka ylönskatsovat Jumalan hyvyyden, kärsivällisyyden ja pitkämielisyyden rikkautta, eivätkä ymmärrä, että Jumalan laupeus vetää heitä parannukseen. Koska nimittäin suruttomat sanovat: *”Ei ole kuitenkaan Jumala vielä tappanut meitä, ilmankin Jumalan armo riittää meille niin kuin kristityillekin,”* niin he ylönskatsovat Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkautta, ensiksi siten, että he lykkäävät parannuksen vuodesta vuoteen, ja sanovat: *”Kyllä armon ovi on meille auki niin kuin teillekin, ei ole vielä armon ovi meille suljettu.”* Mutta tämä sana: *”Ei ole vielä armonovi suljettu”* on suruttomain suussa yksi Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden ylönskominen. Sillä Jumala on osoittanut entisille Jumalan nimen ylönskatsojille, että armon ovi

oli suljettu sillä hetkellä, kuin Noa meni arkiin sisälle.

Ja kuitenkin ajattelivat suruttomat: *”Ei ole vielä armon ovi suljettu, kyllä on meille armon ovi auki niin kuin Noallekin.”* Noa katsottiin hulluksi, joka rupesi kuivan maan päälle rakentamaan laivaa, kussa ei yhtään merta lähelläkään ollut. Mutta kuinkas kävi pilkkajille ja Jumalan hyvyyden ylönskatsojille? Saattoivatkos he vielä mustan meren aalloissa pilkata? Samaten kävi juutalaisille, jotka Johanneksen ja Vapahtajan aikana katsoivat ylöns Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkautta, eivätkä ymmärtäneet, että Jumalan laupeus kutsuu heitä parannukseen. Niiltä myös suljettiin armon ovi ennen kuolemaa, sillä samana päivänä piiritettiin heidän kaupunkinsa. Ylpeyden perkele peitti niin heidän silmänsä, etteivät he ymmärtäneet rauhaa anoa vihollisiltaan, ennen kuin hiljainen aika tuli. Mutta juutalaisilla oli niin vahva usko, että Messias tulee auttamaan heitä sen tähden, että he olivat sen oikean Messiaksen ylönskatsojat. Koska oikea armonja etsikkoaika oli, pitivät he Häntä vääränä profeettana ja villihenkenä.

Niin tekevät myös tämän aikaiset suruttomat ja armonvargaat. Jos joku kristitty tulee heitä neuvomaan, niin sanovat armonvargaat: *”Kyllä Jumalan armo riittää meille niin hyvin kuin teillekin. Ei ole vielä armonovi suljettu.”* Mistäs armonvaras tiedät, ettei armon ovi jo ole suljettu? Sillä ilmankin otat muutaman väärän lohdutuksen itsellesi, ettei Jumala ole sinua tappanut ja paiskannut kadotukseen. Mutta näetkös, kuinka kävi Juutalaisille, jotka elivät monta kuukautta jälkeen kuin kaupunki suljettiin, ja oli miehillä vahva usko, että Messias tulee taivaasta, koska he kuolevat. Kuitenkin on vielä näinä aikoina moni kristillisyyden vastustaja häätynyt tunnustamaan kuolinvooteellaan, että Jumala ei kuule hänen rukouksiaan. Moni suruton on herännyt vasta kuolinvooteella, ja siinä hän on tullut tuntemaan, että armon ovi on suljettu. Monen on täytynyt

tuomita itsensä kuoleman kilvoituksessa ja sanoa: *"Huonolla tiellä olen, ja helvettiin on ovi auki, mutta ei taivaaseen."*

Katso, näin katsovat suruttomat ylön Jumalan hyvyden ja pitkämielisyyden rikkautta, eikä ymmärrä, että Jumalan laupeus kutsuu heitä parannukseen. Mutta suruttomat ovat valmiit kantamaan kristittyin päälle ja sanovat: *"Ovatkos kristityt paremmat? He ovat maailmassa kiinni niin kuin mekin, he tekevät syntiä niin kuin mekin. He valhettelevat suruttomain päälle, ja tekevät väärin, eikä kuulu maksosta mitään. Mutta koska joku opettaja tulee, tekevät he itsensä kristityiksi, ja ostavat rahalla syntein anteeksi saamisen."* Näitä ja muita sen kaltaisia kanteita tuovat suruttomat kristittyin päälle joka paikassa, kussa kristityitä löytyy.

Mutta me olemme nähneet, että Jumalan lasten päällekkantajat eivät väsy kantamasta kristittyin päälle niin kauvan kuin yksikään kristitty löytyy maan päällä. Ja vaikka tämä Jumalan lasten päällekkantaja ei ole saanut vielä niin suurta osaa sakkorahoista, että hän olisi tyytyväinen, on se kuitenkin parempi tyhjää, että hän paiskaa kristityitä kattilaan, ja itse seisoo kannen päällä. Kuinkas kauan tarkenevat jalat seisoa kannen päällä ennen kuin ne kuumenevat? Me tiedämme nimitäin, että Jumalan lasten päällekkantaja on heitetty ulos taivaasta maan päälle, pitäen suurta vihaa, tietäen hänellensä vähän aikaa olevan. Ja hänen vihansa maan päällä tiedetään ei ainoastaan niistä sodista, jotka kuuluvat maailmassa, vaan myös tässä pienessä joukossa, jossa suruttomat riitelevät keskenään, käyvät lakia ja kadehtivat toinen toisensa kauppaa, ja elävät niin kuin kissat ja koirat. Miksi suruttomat eivät ota ja tee parannusta siitä jokapäiväisestä jumalattomasta elämästä, että he sitten saattaisivat syystä soimata kristityitä, että he eivät sovi keskenään? Kyllä kristityt tosin saavat kantaa koiran päätä. Jos joku kristitty lankeaa, niin riettaan enkeleille tulee ilo siitä.

Mutta meillä on semmoinen toivo ja uskallus Jumalaan, etteivät kristityt katso ylön Jumalan hyvyden ja pitkämielisyyden rikkautta, vaikka he lihan heikkouden tähden horjahtavat, sillä Salomo sanoo: *"Jos vanhurskas lankeee seitsemän kertaa, niin hän nousee ylös."* Vaikka Herra sanoo profeetan kautta: *"Kuka teistä on se ihminen, joka ei mielellään nouse, koska hän langennut on?"* Me sanomme, kristityt lankeevat, mutta he nousevat ylös, koska sitä vastaan armonvargaat eivät nouse ylös. Se tulee siitä, etteivät he ole itse huomanneet, että he ovat langenneet. Emme me niitä saata uskoa kristityiksi, jotka kantavat kristityn uskoa ja huoraavat. Paavali nuhteli koko seurakuntaa yhden huoran tähden, ja käski antaa sen huorimiehen saatanan haltuun. Jotka uskovat ja huoraavat, uskovat ja juovat, uskovat ja varastavat, uskovat ja vihaavat lähimmäistään, semmoiset ei ole mitkään kristityt, mutta ne ovat saatanan joukko, niin kuin kirjoitettu on ilmestyskirjassa.

Jos me nyt tahtoisimme katsella perään, kutka ne ovat, jotka katsovat ylön Jumalan hyvyden, kärsivällisyyden ja pitkämielisyyden rikkautta, niin me löydämme ensiksi, että suruttomat erinomattain katsovat ylön Jumalan hyvyden ja pitkämielisyyden rikkautta. Sillä he tunnustavat kyllä, että Jumala heitä ruokkii ja ylöspitää, mutta eivät he sitä tunnusta, että Jumala on heitä antava saatanan haltuun niin kauan kuin he palvelevat rietasta ajatuksilla, sanoilla ja töillä. He ottavat Jumalan hyvyden vastaan niin kuin kissat ja koirat, jotka tappelevat lihapalasta. Eivät he muutoin ymmärrä, että Jumalan pitkämielisyyden rikkaus kutsuu heitä parannukseen.

Mutta vaikka nyt nämät Paavalin sanat kuuluvat erinomattain suruttomille, jotka Vanhimman kyyneleitä pilkkaavat ja Hänen vertansa tallaavat, niin saavat myös kristitytkin panna nämät sanat muistoonsa, etteivät he tulisi Jumalan hyvyden ja pitkämielisyyden rikkautta ylönkatsojiksi, koska he

valvomattomuuden kautta antavat maailmalle sijaa heidän sydämissään, niin kuin nähtävä on, että nuorilla tahtoo ensin tulla koreus luvalliseksi, ja sen perästä tulee huoruus ilmi. Raavaamat tarttuvat maailmaan kiinni, ja niin muodoin tulee ahneus luvalliseksi, ja viimein tulee sydän vahvaksi, ettei enää tule Jumalan sana eläväksi. Tästä tulee viimein kuollut usko kristillisyydeksi, mutta ei ole mitään kilvoitusta. Kukas tiesi, josko semmoinen usko kestää kuolemassa? Monessa paikassa saatetaan Jumalan Henki murheelliseksi, ja Jeesuksen haavat kiskotaan vasta uudesta auki.

Katsokaat perään, te Jeesuksen opetuslapset, kuinka te saattaisitte välttää niitä soimauksia, joita pyhä Paavali on kirjoittanut tämän päivän tekstissä: *"Katsotkos ylön Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkautta, etkä ymmärrä, että Jumalan hyvyys kutsuu sinua parannukseen?"* Ei missään paikassa ole eletty niin jumalattomasti kuin tässä seurakunnassa, eikä missään paikassa ole niin suuri ja äkillinen muutos tapahtunut kuin tässä seurakunnassa. Ei myös missään paikassa ole Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkaus niin suuri ollut kuin tässä seurakunnassa, kussa Jumala on vetänyt ihmiset niin kuin kekäleet valkeasta ja niin kuin hiilet pätsistä.

Muistakaa, rakkaat veljet ja sisaret, missä surkeassa ja viheliäisessä tilassa te olitte ennen kuin Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkaus rupesi teitä kutsumaan parannukseen. Tahdottekos te nyt mennä takaisin maailmaan, vai onko tullut katumus siitä, että Jumala on niin suuren laupeuden tehnyt teitä kohtaan, että Jumalan Henki on niin voimallisesti kolkuttanut teidän sydämenne päälle, että Jeesus on niin paljon itkenyt teidän sydämissänne, että Hän on niin paljon rakastanut näitä kadonneita lampaita, vaeltanut raskaita ja vaivalloisia askeleita ja huutanut Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä, etsien ja huutaen kadonneita lampaitaan, ja on

1602

temmannut suden hampaista muutamia vapisevaisia karitsoita, joita susi oli kiskonut ja haavoittanut.

Minä tiedän, että Jeesuksen lampaat määkyvät vielä ja vastaavat, koska Paimen huutaa, vaikka muutamit ovat kadonneet, muutamit ovat eksyneet, muutamit ovat tarttuneet kivien rakoihin, muutamia on hukka ahdistanut Punaiseen mereen, muutamit ovat laihaksi tulleet ja muutamit ovat väsyneet tielle. Minä uskon kuitenkin, että he vastaavat, koska Paimen heitä huutaa, vaikka kuinka syvässä metsässä he olisivat. Ja vaikka minä olen huono Jeesuksen karitsoita ruokimaan, en minä kuitenkaan soisi heidän hukkuvan, vaan minä soisin heidän elävän ja valkeita villoja kantavan. Minä soisin heidän lepäävän ja märehtivän Siionin vuorella. Minä soisin heidän veisaavan uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Minä soisin heidän iloitsevan ja riemuitsevan ijankaikkisesti.

Minä kuolisin murheesta, jos vielä ne kalliisti lunastetut sielut menisivät hukkaan, jotka ovat tulleet tuntemaan Vanhimman rakkautta. Koska Jeesus huusi kuoleman kilvoituksessa: *"Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit?"* Silloin lankesivat ne onnettomat sielut raskaasti Hänen tuntonsa päälle, jotka ovat tunteneet Vanhimman rakkautta, ja yhtä hyvin kadottavat sen. Niitten onnettomain sieluihin tähden, jotka ovat kerran tunteneet Vanhimman rakkautta, ovat maistaneet tulevaisen elämän voimaa, ovat kerran maanneet Jeesuksen helmassa Herran ehtoollisessa, ovat silloin nauraneet Vanhimmalle ja lyöneet viattomat kädet yhteen, ovat imeneet Vanhimman rintoja, ovat ottaneet Häntä ympäri kaulan, ovat halanneet Häntä lapsellisella rakkaudella. * Jos nämät raukat eksyvät pois Vanhimman talosta ja menevät synkkiin metsiin eli juoksevat pohjattoman meren rannalle, siellä he hukkuvat ijankaikkisesti, ettei Vanhin löydä luitakaan, siitä tulee Vanhimmalle suuri murhe, ja Hän huutaa suuressa ahdistuksessa: *"Minun Jumalani! Miksis minun ylön annoit?"*

Katsokaat nyt, lapsukaiset, minkä kaltaista murhetta ja mielikarvautta te olette saattaneet Vanhimmalle, koska se Suuri Israelin Paimen vaelsi raskaita ja vaivalloisia askeleita Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä, etsien ja huu-tain kadonneita lampaitaan varhain ja hiljan. Muistakaat, kuinka Hän ilolla pani olalleen niitä, joita Hän löysi synnin erämaasta, ja kantoi laumansa tykö. Muistakaat, kuinka hauska silloin oli, koska te tunsitte Vanhimman rakkautta, ja makasitte Jeesuksen helmassa, ja nauroitte Vanhimmalle, halasitte Häntä ympäri kaulan ja konttasitte Hänen perässään, koska Hän pani teitä istumaan tämän maailman kylmän lattian päälle. Muistakaat nyt sitä autuaallista aikaa ja rukoilkaat, että te tulisitte niin pieniksi, että te

mahtuisitte Vanhimman syliin, että te saisitte istua Vanhimman sylissä ijankaikkisesti. Koska Vanhin on kerinnyt kaikista Hänen töistään ja laittanut kaikille lapsilleen ruokaa, silloin te saatte halata ijankaikkisesti, ja saatte imeä Hänen rintojaan, saatte nauraa Hänelle viattomalla ilolla ja halata Hänen jalkojaan ja ottaa Häntä ympäri kaulan, halaten Häntä kaikesta sydäimestä, nostaen pienet, viattomat kädet, jotka Vanhin on pessyt lumivalkeiksi. Rukoilkaat: *"Rakas vanhin! Ota meitä syliisi, nosta meitä ylös tämän kylmän ja mustan lattian päältä ja lämmitä meitä sinun rakkaudellasi nyt ja ijankaikkisesti."* Amen.

Jäljennös / Kirjoittanut Gabriel Keskitalo 1877 / Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: JEREMIA 7: 3 (AAMUSAARNA)

Aamusaaran teksti 1. rukouspäivänä 1857 Könkäisen kirkossa: ”Näin sano Herra Sebaot, Israelin Jumala: parantakaat elämänne ja menonne, ja minä tahdon antaa teidän asua tässä paikassa”

Luetun pyhän tekstimme johdosta meidän pitää Jumalan armon kautta esittää totisen parannuksen välttämättömyys kaikille syntisille.

Koska esivalta on valinnut nämä parannuksen sanat tutkistelun aiheeksi ensimmäisenä rukouspäivänä, niin esivalta on havainnut välttämättömäksi muistuttaa alamaisiaan parannuksen tarpeellisuudesta. Ja kaikki profeetat ovat jo Vanhassa Testamentissa harjoittaneet oppia parannuksen tarpeellisuudesta, mutta jumalaton kansa ei ole välittänyt näistä parannuksen huudoista, koska kansa ei ole mielestään tarvinnut parannusta. Ihmiset ovat jo Vanhassa Testamentissa ylenkatsooneet profeettojen parannusaarnaa.

Muutamit arvelivat, etteivät he tarvitse parannusta, koska he olivat mielestään eläneet rehellisesti ja siveästi, ja kun profeetat uhkasivat näitä paatuneita Jumalan rangaistustuomioilla, silloin he alkoivat vihata ja vainota profeettoja. Jumalattomat ihmiset sanoivat, että profeetat puhuvat tuuleen. Nämä paatuneet sanoivat edelleen, että profeetat eivät saarnanneet Jumalan Sanaa, koska he tulivat uhaten Jumalan rangaistustuomioilla. Nämä profeettojen suun kautta julistetut rangaistustuomiot vaikuttivat ainoastaan katkeruutta ja vihaa niitä kohtaan, jotka julistivat nämä rangaistustuomiot, sillä he eivät olleet mielestään ansainneet niin kovaa rangaistusta.

Vasta sitten, kun nämä julistetut rangaistustuomiot olivat täyttyneet, alkoivat muuttamat tunnustaa: me olemme tehneet syntiä isämme kanssa, me olemme eläneet jumalattomasti, me olemme vihoittaneet Herran. Mutta kuinka kauas parannus ulottui? Totiseen parannukseenhan kuuluu, että ihminen

alkaa tuntea syntivelkansa, mutta Israelin kansa ei muistanut kauan synnin rangaistusta, joka oli kohdannut heitä heidän tottelemattomuutensa tähden Herraa kohtaan. He alkoivat ehkä Babylonin vankeuden jälkeen tehdä ulkonaista parannusta. He eivät palvelleet näkyviä epäjumalia, mutta näkyvät epäjumalat tulivat sitä rakkaammiksi, esimerkiksi ahneus, ylpeys, haureus, keskinäinen viha, valhe ja petos ja varsinkin omavanhurskaus, joka oli saavuttanut huipunsa Vapahtajan aikana. Sillä huorille ja publikaaneille eli niille, jotka olivat eläneet törkeissä synneissä ja paheissa, tuli jo Johannes Kastajan parannussaarnan kautta kysymys sielujensa autuudesta, ja he ottivat sen tähden vastaan kasteen Jumalan suomana armonvälineenä parannukseen. He tekivät parannuksen lupauksia ja tunnustivat entisiä paheitaan ja rikoksiaan.

Mutta omanvanhurskauden palvelijat, kirjanoppineet ja fariseukset, jotka olivat mielestään täyttäneet kaikki velvollisuutensa Jumalaa ja lähimmäistä kohtaan, eivät anna lainkaan kastaa itseään, koska Johannes kutsui heitä kyykäärmeiden sikiöiksi. He eivät tarvinneet mielestään parannusta, ja sen tähden he sanoivat Johannes Kastajasta: ”Hänellä on perkele” (Matt. 11:18), se on: hän on paisunut hengellisestä ylpeydestä. Ja eiköpä tänäkin päivänä ole samanlaisilla ihmisillä kuin fariseukset sama ajatus jokaisesta totisesta parannussaarnaajasta: ”Hänellä on perkele, hän on paisunut hengellisestä ylpeydestä.” Ja juuri sen tähden, että perkele oli uskotellut heille, että Johannesella oli perkele, juuri sen tähden he eivät voineet uskoa, että hän oli Jumalasta.

Nyt me näemme, että kaikki profeetat, kaikki apostolit ovat alkaneet parannussaarnalla, mitä parannussaarnaa useimmat ovat

ylenkatsoneet, kuten useimmat meidän aikamme ylenkatsovat jokaista, joka saarnaa totisesta parannuksesta. Ehkä jokunen tunnustaa meidän aikamme, että parannus on tarpeellinen, mutta useimmat lykkäävät parannuksen siihen asti, että on myöhäistä tehdä parannusta. Kun Jumala julisti profeetta Jeremian kautta Israelin kansalle, että heidän pitäisi tehdä parannus, jos he tahtoivat välttää Jumalan kovat rangaistus-tuomiot, niin oli tosin tarkoitus, että he tekisivät semmoisen parannuksen, joka lähtee sydäimestä — ei ainoastaan ulkonaisesti. Mutta juuri semmoista parannusta katumattomat eivät nyt tahdo tehdä, koska itsensä ja maailman kieltäminen koskee lihaan ja vereen.

Jos joku tekee semmoisen parannuksen, jonka Jumala vaatii, niin hän joutuu heti maailman pilkkaamaksi, vihaamaksi ja ylenkatsomaksi. Omat sukulaiset vihaavat häntä, jos hän alkaa varoittaa eksyväisiä veljiään. Häntä kutsutaan kerettiläiseksi ja villihengekiksi, jos hän tohtii puhua parannuksesta. Ja tätä Kristuksen ristiä, nimittäin maailman pilkkaa ja vihaa, ei moni tahdo nykyään kuulla.

Sitä, joka pitää itsensä erossa synnillisistä huveista ja synnillisistä ajanvietteistä, pidetään jo perkeleen riivaamana ihmisenä, joka ei voi pitää kanssakäymistä kunniallisten ihmisten kanssa, mutta sitä, joka lausuu sanankaan jumalattomille Jumalan ankarasta vanhurskaudesta, pidetään heti haaveilijana ja villihenkenä, jolla on perkele. Hän on siis hengellisessä ylpeydessä, koska hän pitää itseään täydellisenä ja tuomitsee muita. Juuri saman läksyn Vapahtaja sai kuulla fariseuksilta: *”Miksikäs sinä itses teet? Oletko sinä parempi kuin Aabraham, joka kuollut on?”*

Mutta maailma sanoo: *”Eikö parannusta voi tehdä tuomitsematta muita?”* Ja siihen vastaa Raamattu: *”Ei.”* Sillä kukaan koko Vanhassa ja Uudessa testamentissa ei ole tehnyt totista parannusta hiljaisuudessa tai

salaisesti, niin ettei joku suruttomasta maailman joukosta olisi pahentunut ja loukkaantunut parannuksen tekijään. Mooseksen ajasta tähän päivään asti kukaan ei ole tehnyt totista parannusta saarnaamatta maailmalle parannuksesta. Sillä kukaan ei voi tehdä totista parannusta ilman Pyhää Henkeä, mutta jokaisen, joka on saanut Pyhän Hengen, täytyy nuhdella maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden.

Jos on niin, että tahdot tehdä totisen parannuksen ja tulla totiseen ja elävään uskoon, niin sinun täytyy ensin tuomita itsesi ja sitten sinun täytyy julistaa myös sama tuomio toisille, jotka ovat synnin suruttomuudessa ja epäuskossa, koska totiseen parannukseen kuuluu aina tuomio, että joka tahtoo tulla pelastetuksi synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta, hänen täytyy ensin tunnustaa totuus maailmalle. Hänen täytyy sääliä eksyväisiä veljiään, niin että hän varoittaa heitä ja sanoo heille totuuden, sillä jos hän vain tekee parannuksen omasta puolestaan ja antaa eksyväisten veljiensä mennä rauhassa onnettomaan iankaikkisuuteen, niin hän on syyppää heidän kadotukseensa, niin kuin Jumala osoittaa profeetta Hesekielin kautta:

”Kuin minä sanon jumalattomalle: sinun pitää totisesti kuoleman, ja et sinä varaa häntä etkä sano hänelle sitä, että jumalaton lakkais jumalattomasta menostansa ja sais elää, niin pitää sen jumalattoman kuoleman synteinsä tähden, mutta hänen verensä tahdon minä vaatia sinun kädestäs. Mutta jos sinä varaat sitä jumalatoiminta, ja ei hän käänny jumalattomasta tiestänsä, niin hänen pitää synteinsä tähden kuoleman, mutta sinä olet sielus vapahtanut.” (Hesekiel 3: 18–19).

Tässä te kuulette nyt kaikki, että ei ole kyliksi, että teette parannuksen omasta puolestanne ja annatte veljienne mennä rauhassa kadotukseen, vaan teidän täytyy varata heitä eli varoittaa heitä suuresta

onnettomuudesta, joka on heidän edessään, jolleivat he paranna jumalatonta elämäänsä. Mutta juuri tätä Kristuksen ristiä ei yksikään voi kantaa, joka ei ole saanut Pyhää Henkeä. Sillä kukaan, joka ei ole saanut totista valaistusta Pyhältä Hengeltä, ei tahdo saada osakseen maailman vihaa ja vainoa Kristuksen tähden. Katuvainen ryövärikin nuhteli kohtalotoveriaan, vaikkei hän ollut vielä saanut vakuutusta Vapahtajalta syntiensä anteeksiantamuksesta.

Katumaton ryöväri olisi varmaan voinut sanoa katumattomalle: *”Sinä olet itse kadotuksessa ja tulet nyt tuomitsemaan minua. Sinun pitää ensin lakaista oman ovesi edusta, ennen kuin tulet saarnaamaan parannusta muille.”*

Semmoista saa kuulla kaikilta omanvanhurskauden palvelijoilta, jotka eivät voi kärsiä kuulla parannussaarnaa, koska omavanhurskaus on mielestään tehnyt kaiken, mikä totiseen parannukseen kuuluu. Ja sen tähden hän pitää kaikkia parannussaarnaajia hengellisesti ylpeinä, tai niin kuin juutalaiset sanoivat Johannes Kastajasta: *”Hänellä on perkele, hän on mieletön.”* Ja kuitenkin meidän täytyy saarnata parannuksesta, koska päivän teksti juuri antaa aiheen siihen. Sillä rukouspäivän teksti on kuninkaan valitsema, ja näyttää siis olevan kuninkaan tahto, että tänä päivänä pitää saarnata parannuksesta.

Mutta kuinka saarnataan parannuksesta niille, jotka eivät tarvitse parannusta? Täällä on valitettavasti aivan vähän niitä, jotka uskovat, että heidän tarvitsee tehdä parannus. Sillä jokaisen, joka uskoo tarvitsevansa todella parannusta, täytyy tosissaan ryhtyä toimeen, jos hän muutoin on tosissaan sanoessaan, ettei hän voi semmoisena periä Jumalan valtakuntaa. Mutta moni tunnustaa nykyään suullaan, että hänen tarvitsee tehdä parannus, mutta ajattelee tai uskoo aivan muuta sydämessään. Muutamilla voi tosin olla sellainen todistus omassatunnossaan, että heidän tarvitsee todella tehdä totinen

katumus ja parannus, mutta heillä ei ole mielestään voimaa siihen, koska he tuntevat, että perkeleen voima on liian suuri. He tuntevat mielestään, että synnin voima on liian suuri, niin että heidän täytyy epäillä, onko mahdollista ajatellakaan asiaa. Mutta ne, jotka ajattelevat niin, tuntevat jo voimattomuutensa, ja heidän pitäisi sen tähden rukoilla Jumalalta voimaa ja apua. Heidän pitäisi myös ahkerasti käyttää Jumalan sanaa ja olla kanssakäymisessä totisten kristittyjen kanssa.

Mutta monella on paha omatunto, joka syyttää silloin tällöin salaisesti, mutta he eivät tottele omantunnon ääntä vaan tekevät syntiä Jumalaa ja omaatuntoaan vastaan, vaikka omatunto sanoo heille, ettei heidän pitäisi toimia niin. Sellaisten on aika lailla vaikeaa tehdä parannus, sillä mitä enemmän he tekevät syntiä omaatuntoaan vastaan, sitä paatuneemmiksi he tulevat ja sitä suuremman vallan synti ja perkele saavat. Jos he kuitenkin tahtoisivat ajoissa ajatella, mikä heidän rauhaansa sopii, voisivat hekin saada avun korkeudesta.

Jos he eivät antaisi kuolevaisia jäseniään synnin palvelukseen, tulisi Jumalan voima heille avuksi, sillä kukaan niistä, jotka tekevät syntiä omaatuntoa vastaan, ei voi sanoa: *”Minun on pakko juoda, kirota, tehdä huorin. Minun on pakko tapella ja varastaa.”* — Ei! Niin pieni valta kuin sinulla on perkeleeseen sydämässäsi, niin suuri valta sinulla on jäseniisi, sillä et voi sanoa, että perkeleellä on valta kieleesi, käteesi, jalkaasi. Ei! Sinulla itsellä on valta kieleesi, käteesi ja jalkaasi. Sinun ei ole siis juuri pakko tavoitella kädelläsi lasia, etkä voi myöskään sanoa, että sinun on pakko liikuttaa kieltä kiroamaan. Ja sen tähden on oma syysi, jos liikutat jäseniäsi pahaan. Mutta kun sinulla on nyt valta jäseniisi, miksi annat sitten jäsenesi synnin palvelukseen? Miksi tavoittelet kädelläsi lasia tai miksi liikutat kieltäsi valheeseen ja kirouksiin? Jos tahdot todella tehdä parannuksen, niin sinun täytyy käyttää sitä valtaa, joka

sinulla on vielä jäljellä jäseniisi. Ja tästä tulee tosin sota perkelettä ja synnin himoa vastaan, mutta siitä tulee sellainen sota, missä voit viimein voittaa perkeleen, jos huudat Jumalalta armoa ja apua.

Tällä tavalla ihmisen täytyy alkaa ulkonaisesta parannuksesta, jos hän tahtoo saada apua ja armoa Jumalalta tekemään sisällisen parannuksen, jossa on totinen katumus ja murhe synnistä ynnä muuta. Mutta vaikeinta on niillä, joilla on nukkuva omatunto, se on, sellainen omatunto, joka ei koskaan soimaa heitä mistään synnistä. Heille on synti luvalinen. Heille ei ole synti juoda, kirota, huorata, tapella ja pitää viinakauppaa, sillä perkele on uskotellut heille, että on oikein ja aivan Jumalan tahdon mukaista olla maailman kaltainen. Se on heille aivan välttämätöntä, sillä kunnian perkele on uskotellut heille, että se on oikein, ja mikä on oikein, senhän täytyy olla Jumalasta.

Perkele oli niin muodoin uskotellut juutalaisille, että oli oikein ristiinnaulita Vapahtaja, ja sama perkele, nimittäin hengellinen viha, oli uskotellut heille, että oli oikein vainota kristityitä. Ja mikä muu kuin perkele on uskotellut juomarille, että on oikein juoda itsensä humalaan. Onkopa kukaan muu kuin perkele uskotellut viinaporvarille, että on oikein mitata paloviinaa hengellisille sioille, oli sitten pyhä tai arki? Kaiken tämän on perkele uskotellut heille, ja tämä hengellinen pimeys tulee siitä, että he hylkäävät kaikki Jumalan ilmoittamat sanat, ja viimein heidän täytyy pitää koko Raamattua pappien valheina. Sillä kaikkea, mitä perkele uskottelee heille, heidän täytyy pitää jumalallisena totuutena, mutta Jumalan Sanaa he pitävät valheena.

Maailman laita ei olisi niin pahoin, jos ei perkele olisi uskotellut maailmalle, että elävä kristillisuus on hirveää haaveilua. Sillä kun totinen kristillisuus näyttää sokeasta maailman joukosta hirveältä haaveilulta, niin maailma ei voi uskoa, että totisen kristillisyyden pitää olla juuri sellainen kuin se on totisten

kristittyjen joukossa. Sillä maailma kutsuu totisia kristittyjä lukijaisiksi, kerettiläisiksi, haaveilijoiksi, villihengiksi ja ulkokullatuiksi. Niin kuin maailma kutsui Jumalan Poikaa Beelsebubiksi, niin uskoivat pakanatkin, että kristityt olivat pahojen henkien riivaamia, kun he olivat hengellisissä liikutuksissa ja vaipuivat näkyihin.

Kuinka sitten maailman sokea joukko voi tehdä semmoisen parannuksen, jonka Jumala vaatii, kun se pitää totista kristillisyyttä hirveänä haaveiluna? Maailmanhan täytyy pitää omaa katumattomuuttaan totisena parannuksena. Vaikka yksi ja toinen sanoo, että niin kuin nyt elän, en voi tulla autuaaksi, niin ei hän kuitenkaan usko, että joku muu voi tulla autuaaksi. Hän ei usko siis, että nykyisillä kristityillä on Jumalan Henki. Hän ei usko, että he julistavat Jumalan sanan oikein. Niin kuin juutalaiset sanoivat: *”Profetat puhuvat tuuleen, ei heillä ole Jumalan sanaa”* (Jer. 5: 13), niin suruttoman joukonkin täytyy sanoa: *”Ne, jotka pitävät itseään kristittyinä, ovat pettäjiä, he eivät julista Jumalan sanaa oikein. He pitävät itseään täydellisinä ja tuomitsevat muita.”*

Juuri sen tähden ei moni voi tehdä nykyään parannusta, koska he näkevät niin monia vikoja kristittyjen elämässä. Vasta kun kuolema tulee, tuntee moni, että on liian myöhäistä tehdä parannusta. Hänen omatuntonsa tuomitsee häntä, ja omavanhurskaus tuomitsee hänet kokonaan. Silloin täytyy monen, joka terveyden päivinä on vihannut kristityitä ja pilkannut heitä tai ylenkatsonut heidän parannuksen huutoaan, kutsua kristityitä tykönsä ja rukoilla heiltä anteeksi, mutta tämä ei auta. He eivät voi saada omantunnon rauhaa, kun perkele sulkee heidät ulos Vapahtajan sovinnosta. Heidän täytyy tuomita itsensä ja sanoa: *”Nyt on liian myöhäistä. Ei sinulle ole armoa!”*

Olemme nyt saarnanneet lyhykäisesti totisesta parannuksesta, koska rukouspäivän aamusaarnan teksti puhuu parannuksesta.

Mutta täällä ei ole monta sielua, jotka ovat vakuuttuneita siitä, että heidän tarvitsee tehdä parannus, sillä useimmat ovat mielestään eläneet niin, ettei heidän tarvitse mielestään tehdä parannusta. Jos olisi joku, joka sydämensä syvyydessä tuntisi syntivelkansa, niin saarnaisimme armosta Kristuksessa. Me saarnaisimme silloin oikein katuvaisille sovinnosta, vanhurskauttamisesta ja pyhityksestä. Jos täällä olisi totisesti armoa janoavaisia sieluja, jotka tekevät työtä ja pyrkivät eteenpäin parannuksen kilvoituksessa, niin me saarnaisimme päivän tekstin jälkimmäisestä osasta, jossa on armonlupaus niille,

jotka tekevät totisen parannuksen. Me saarnaisimme silloin niille, jotka ovat epätoivossa, että Jumala tahtoo asua heidän tykönään tässä huoneessa. He saisivat silloin tuntea Jumalan laupeutta ja armoa sydämissään, he saisivat silloin tuntea sen autuuden esimakua, jonka Jumala suo särjetyille sydämille. Jumala asuisi silloin heidän tykönään tässä huoneessa, Hän täyttäisi heidän sydämensä sillä autuudella, joka käy yli kaiken ymmärryksen. Amen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: MATT. 25: 1 (ALKU KATEISSA)

Saarna ensimmäisestä rakkaudesta ja kymmenestä neitseestä.

- - - Väärät profeetat yrittivät saada Baabelin vankia uskomaan, että Jeremias oli yksi väärä profeetta, ja sen tähden käski Jumala profeetan Hesekielin saarnata fangille ja vääräin profeettain suun kiinni tukkia. Mutta profeetta Hesekiel sai kärsiä paljon vastahakoisuutta niiltä, jotka olit jo paatuneet, vaikka Jumalan rangaistus oli jo tullut heidän päällensä, koska he olit joutuneet vangiksi pakanallisen Baabelin kuninkaan alle. Ja niitten vankein seurassa olit muutamat ennen uskoneet Jumalan päälle, mutta koska he jouduit maallista vajautta kärsimään, tuli heillekin niin paljon kiusauksia, että he luovuit uskostansa, erinomattain siitä syystä, että suruttomat panit profeetan Jeremian vääräksi profeetaksi, joka oli muka villinnyt heitä antamaan itsensä Baabelin kuninkaan alle.

Näitä pois langenneita vankia, jotka panit profeetan päälle kaiken onnettomuuden alkua, on nyt Herra käsenyt varoittaa, jos he vielä kerran huomaitisit vääryytensä ja palaisit uskottomuudestansa. Mutta se on nähty jo Vanhassa Testamentissa, että pois langenneet ovat vielä pahemmat kuin ne, jotka ei koskaan ole heränneet. Ne ovat vielä pahemmat pilkkaamaan ja vastustamaan opettajaa, kuin ne umpisuruttomat, joiden tunto ei ole koskaan liikkunut. Sen tähden taisi profeetta olla hidas niitä varoittamaan, koska se on sangen raskas opettajalle taistella semmoisten kanssa, jotka aivan pilkkaavat ja vastustavat.

Jumala pani kuitenkin profeetalle kovan käsken, että hänen piti varaaman niitä, jotka olit vanhurskaudestansa pois luopuneet; jotka olit ennen uskoneet, mutta maallisten kiusausten tähden heittäneet pois kilvoittelimesta heidän kalliimmassa uskossansa. Ja niitä on, sen pahempi, monta tälläkin ajalla, jotka ovat luopuneet pois vanhurskaudestansa, jotka tarvitsevat uuden varoituksen

saada, vaikka he hylkäävät niitä varoituksia ja menevät päätänsä myöten kadotukseen. Niitä on monta semmoisia, jotka panevat opettajan päälle kaiken onnettomuuden alkua, niin kuin Eliaksen aikana se surutoin kuningas Ahab soimais profeettaa, että hän oli syy siihen, että nälkä ja kallis aika oli tullut maakunnassa. Se paha kuningas Ahab soimais Eliata, että hän oli villinnyt kansaa luopumaan epäjumalista, ja hän sanoi profeetalle: *"Sinäkös olet se mies, joka villitset kansaa?"* Niin myös soimaisit vangit Babelissa, että profeetta Jeremias oli valehdellut ja villinnyt heitä menemään pois eli pakenemaan pois omasta maasta ennen, kuin hävitys tuli. Katso, näin panevat paatuneet profeetan päälle kaiken onnettomuuden alkua. Ei he nimittäin näe, että he ovat itse vetäneet päällensä Jumalan rangaistuksen. Ei he ymmärrä raukat, että maallinenki köyhyys on tullut heidän omasta hulluudesta ja omasta järjettömästä elämästä. Ja mistäpä on tullut köyhyys ja maallinen ahdistus muusta kuin omasta hulluudesta ja entisestä jumalattomasta elämästä? Köyhyys täytyy tulla niiden päälle erinomattain, jotka ovat nuoruudessa komeat ja ylpiät. Maallinen köyhyys tulee juopumuksesta, koreudesta, huoruudesta, ylpeydestä. Muutamat on nuorempana juoneet ja sen kautta haaskanneet omansa. Muutamat ovat nuorempana koreuteen ja maailman turhuuteen panneet tienauksensa. Muutamat ovat huoranneet ja jalkalapsia tehneet. Muutamat ovat ylpeyden tähden herrustelleet ja laiskana maanneet. Ja muutamat ovat huoruuden tähden naineet tyhjän päälle, ja siitä on tullut köyhyys. Eikä toiset tule sen viisaammaksi, vaikka nyt on varoitettu sekä umpisuruttomia että pois luopuneita sen kaltaisesta järjettömästä elämästä.

Ei tämän aikaiset nuoret vielä paltu juopumuksesta, koreudesta, turhuudesta ja

ylpeydestä, mutta paatuvat päivä päivältä, siihen asti, että kuolema tulee puserutamaan paatuneita sydämitä, ja silloin vasta muuttamat huomaitsevat, että heidän entinen elämänsä on ollut yksi huono ja jumalaton elämä. Mutta silloin on hiljain ruveta muuttamaan entistä elämätä. Silloin täytyy heidän sanoa: *”Ei ne minulle kelpaa.”* Niin kuin me olemme jo ennen sekä yhteisesti Herran templissä ja myös erinomaisesti kylissä varoitaneet, sekä suruttomia että pois langenneita sen kaltaisesta jumalattomasta ja järjettömästä elämästä, josta suuri maallinen köyhyys ja viimein ijankaikkinen onnettomuus seuraa, niin meidän täytyy vielä nytkin varoittaa kaikkia suruttomia ja pois langenneita, ettei kävis niin kuin Herra sanoo profeetalle Hesekielille edellä mainitussa paikassa: *”Sen tähden, ettes ole häntä varannut, pitää hänen synteinsä tähden kuoleman, mutta hänen verensä tahdon minä vaatia sinun kädestäs”*, niin kuin kirjoitettu on Hesekielin 20. [luvussa]

Vaikka suruttomat ja pois langenneet ei ota korviinsa varoituksia, kuitenkin pitää heidän varoituksia kuuleman, ettei olis mitään soimaamista. Mutta se käypi tässä niin kuin Vapahtaja sanoi juutalaisille: *”Jos minä maallisia teille sanoisin, ja ette usko, kuinka te uskoisitte, jos minä taivaallisia teille sanoisin.”* Ei nimittäin ihmiset tahdo uskoa ennen kuin he näkevät. Ja koska he tulevat sitä onnettomuutta näkemään, joka jumalattomasta elämästä seuraa, silloin ei ole aika enää takaisin tehdä, vaan täytyy itse nautita hedelmän töistensä.

Nyt pitäisit net harvat sielut, jotka ei ole vielä pahentuneet Jeesuksesta, vaikka niin monta tällä ajalla pahenevat Hänessä, net harvat sielut, sanon minä, jotka jaksavat uskoa, että Jeesus on elämässä, pitäisit rukoileman sitä Suurta Ristinkantajata, että Hän katsois armollisesti meidän puoleemme, että ne suuret vaivat, joita Hän on aikonut panna paatuneen sukukunnan päälle, lyhettäisiin ulosvalittuun tähden. Niin kuin me myös uskomme,

ettei Hän pane ulosvalittuun päälle suurempaa kuormaa, kuin mitä he jaksavat kantaa. Kuule, o Taivaallinen Kuningas, murheellisten, katuvaisten ja hätääntyneiden huokaus. Isä meidän jne.

Ensimmäisen rukouspäivän korkianmessun teksti löytyy kirjoitettuna Johanneksen Ilmestyskirjassa, toisessa luvussa ja viidennessä värssyssä, ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: JOH. 2: 5

”Muista siis, kustas lankesit pois ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä töitä. Vaan jos ei, niin minä tulen sinulle pian ja syökseen pois sinun kynttiläjalkas sijaltansa, ellet sinä tee parannusta.” (Votum)

Nämät pyhät tekstisanat ovat ensinnä kirjoitetut Efeson seurakunnan enkelille, joka oli ylönantanut sen ensimmäisen rakkauden. Mutta missä tarkoituksessa nyt armollinen esivalta on asettanut nämät sanat tutkintoineeksi ensimmäisenä rukouspäivänä, se on meille työläs arvata. Jos nyt kuningas olis kuullut, että kristityt ylönantavat ensimmäisen rakkautensa, ja sen tähden on tahtonut muistuttaa heitä näillä Raamatun sanoilla, että he muistaisit, kusta he lankeisit. Ei se kuitenkaan kuulu suruttomille, jotka ei ole mistään armontilasta langenneet.

Mutta nyt on paljon niitä, jotka ovat ensimmäisen rakkautensa ylönantaneet, joille nämät tekstisanat sopivat, vaikka kuninkaan tarkoitus taitaa olla, että Ruotsin valtakunnassa on ennen ollut parempi kristillisyyys kuin nyt on, että hän sen tähden tahtoo näillä Raamatun sanoilla muistuttaa alamaisiansa, että he tekisit parannuksen. Vai onko hän tarkoittanut niitä, jotka ovat kasteen liitosta pois langenneet. Mutta ei tekstisanat sovi niillekään, sillä Jeesus on käskenyt kirjoittaa net sanat Efeson seurakunnan enkelille, joka oli unhottanut ensimmäisen rakkauden, vaikka hän oli kuitenkin vielä kilvoittelemassa uskossa. Sillä näin kuuluvat alku sanat: *”Minä tiedän sinun työns ja tekos ja sinun kärsivällisyytes, ettet sinä voi kärsiä*

pahoja. Sinä olet niitä jo kiusannut, jotka heittänsä apostoliksi sanovat, ja ei ole, ja löysit heidän valehtelijaksi. Ja sinä kannoit ja kärselit ja minun nimeni tähden sinä työtä teit ja et väsynyt.”

Nämät sanat ei sovi suruttomille millään tavalla, sillä ei suruttomat ole mitään työtä tehneet Jeesuksen nimen tähden, vaan nämät sanat kuuluvat semmoisille, jotka ovat ensimmäisessä heräyksessä tehneet työtä Jeesuksen nimen tähden, eikä ole silloin kärsineet pahoja, ja ovat väärää oppia vastaan seisoneet ja armonvarkaita lykänneet, jotka heittänsä sanovat apostoliksi. Nimittäin Johanneksen aikana oli paljon niitä juutalaisia, jotka myös tunnustit Kristusta, mutta sekoitit paljon siitä vanhasta juutalaisten uskosta kristillisyyteen, ja tahdoit vielä muutampia syntiä luvalliseksi tehdä kristillisyyden varjon alla. Niitä vastaan oli tämä seurakunnan enkeli ollut kiivas. Mutta koska nyt Herra käski Johannesta kirjoittaa seurakunnan enkelille vielä seuraavaiset sanat: *”Minulla on sinua vastaan, että sinä sen sinun ensimmäisen rakkautes annoit ylön”*, niin kuuluu niistä sanoista, että seurakunnan enkeli oli langennut penseyteen, ettei hän ollut enää niin kiivas kuin ennen haukkumaan armonvarkaita, jotka aina tukkivat nokkansa lammasläättiin, ja tahtoivat eri armonjärjestyksestä saarnata kuin ne oikiat hengelliset opettajat olit saarnanneet. Sillä armonvarkailta on aina se tarkoitus, että he tahtovat eri tien hakea taivaaseen kuin mitä apostolit ja oikiat kristityt on löytäneet.

Armonvarkaat freistaavat heidän oppiansa levittää, jota suruttomat ei tee koskaan. Armonvarkaat sanovat, että kristityt ovat ylpeydessä. Ja muutamat armonvarkaat sanovat, että kristityt ovat tekopyhät. Koska kristityt vaativat itsensä kieltämisen kaikesta synnin luvallisuudesta ja eron pois maailmasta, niin armonvarkaat soimaavat kristityitä tekopyhiksi. Semmoiset olivat juutalaiset Johanneksen aikana, ja saman kaltaiset ovat armonvarkaat tällä ajalla. Niitä vastaan

oli Efeson seurakunnan enkeli ensin kiivas ollut, ja sen tähden sai hän Herralta sen hyvän todistuksen: *”Minun nimeni tähden sinä työtä teit.”* Mutta tämä seurakunnan enkeli oli unhottanut ensimmäisen rakkautensa. Hän oli langennut penseyteen, ja siitä syystä nuhteli Herra häntä sanoen: *”Muista, kustas langennut olet ja tee parannus ja tee niitä ensimmäisiä töitä.”* Näistä sanoista kuuluu selkiästi, että seurakunnan enkeli oli yksi kristitty, joka oli langennut penseyteen, eikä ollut enää niin kiivas haukkumaan armonvarkaita kuin ennen.

Jos nyt nämät sanat sovitetaan tämän kristillisyyden päälle, niin ymmärrämme varsin, että nämät tekstisanat ei kuulu suruttomille ollenkaan, vaan ne kuuluvat niille, jotka ovat ensiheräyksessä kiivaat olleet haukkumaan armonvarkaita, mutta nyt ei hauku enää. Kyllä on valitettavasti ensimmäinen rakkaus unhotettu monelta niin, että suruttomatkin moittivat sitä, että kristityt antavat heitä rauhassa mennä helvettiin. Mutta mikä ilo siitä nyt tulee suruttomille ja armonvarkaille, että kristityt ovat ensimmäisen rakkautensa unhottaneet, ja että suruttomat ja armonvarkaat saavat nyt rauhassa mennä helvettiin? Mikä hyödytys siitä tulee? Sanokaan nyt armonvarkaat itse, jos he luulevat kristittyin penseyden kautta pääsevänsä taivaaseen? Minä luulen, että suruttomat ja armonvarkaat pääsevät kristittyin penseyden kautta hopummasti helvettiin. Sillä ensimmäisen rakkauden aikana heräis moni synnin unesta, mutta nyt herää ainoastans muutampi kuoleman kanssa taistelevainen, joka siinä tuskassansa häätyy tunnustamaan tämän kristillisyyden oikiaksi, vaikka kuolevainen usein tuomitsee itsensä helvettiin.

Ensimmäisessä rakkaudessa oli vielä suruttomilla ja armonvarkailta levotoin omatunto, ja moni surutoin häätyi silloin tehdä ulkonaisen parannuksen ja lakata muutampia grouvia syntiä tekemästä. Mutta nyt pääsi taas rietas irti heidän lihassansa, koska ensimmäinen rakkaus on loppunut kristityiltä. Suruttomat

lakkaisit silloin juomasta, kiroomasta, varastamasta, tappelemasta, koska kristityillä oli ensimmäinen rakkaus palava. Mutta nyt taas ovat suruttomat ja armonvargaat alkaneet mässämään kultavasikan ympäri. He ovat päässeet irti kaikista omantunnon siteistä. Ei ole enää yhtään hollia eli järjen koukkua, joka pidättää, koska ensimmäinen rakkaus loppui kristityiltä. Ilmanki suruttomat ja armonvargaat luulevat, ettei ollut se ensimmäinen rakkaus oikia, koska se niin pian loppui.

Mutta me kuulemme nyt tämän päivän tekstisanoista, että Herra antaa ensimmäisestä rakkaudesta hyvän todistuksen, koska Hän sanoo seurakunnan enkelille: *”Minä tiedän sinun työs ja tekos ja sinun kärsivällisyytes, ettet sinä voi kärsiä pahoja. Sinä olet niitä jo kiusannut, jotka heitäsä apostoliksi sanovat, ja ei ole, ja löysit heidän valehtelijoiksi. Ja sinä kannoit ja kärsit, ja minun nimeni tähden sinä työtä teit ja et väsynyt.”*

Näistä Herran sanoista kuulevat nyt kaikki, sekä suruttomat ja armonvargaat, sekä pois langenneet että uskossa seisovaiset, he kuulevat, että Herra on antanut hyvän todistuksen Efeson enkelin ensimmäiselle rakkau-delle, ettei se ole turha ollut. Mutta Herra nuhtelee sitä vastaan sen tähden, että ensimmäinen rakkaus on unhotettu. Tästä mahtavat kaikki arvata, että ensimmäinen rakkaus on ollut Jumalasta. Ei suruttomat eikä armonvargaat pääse sanomaan: *”Ei ole ensimmäinen rakkaus oikia ollut.”* Mutta se, että ensimmäinen rakkaus on loppunut kristityiltä, se ei ole ensimmäisen rakkauden syy, vaan se on kristittyin ja seurakunnan enkelin oma syy, että Jumalan Henki väsyi nuhtelemasta ja kilvoittelemasta.

Ja jos nyt suruttomat ja armonvargaat tahtovat soimata kristityitä sen ensimmäisen rakkauden puutoksen tähden, niin täytyvät kristityt ottaa syyn päällensä; täytyy myös seurakunnan enkelin ottaa syyn päällensä. Mutta me tiedämme vakaisesti, ettei

suruttomat eikä armonvargaat todella soimaa kristityitä siitä, että he ovat ensimmäisen rakkauden unhottaneet, vaan enemmän he kuuluvat kiittävän sitä rakkauden puutosta, jota Jumala nuhtelee, sillä suruttomat ja armonvargaat sanovat näin: *”Ensimmäisessä heräyksessä ovat heränneet olleet ylpeydessä, mutta nyt he ovat tasaintuneet.”*

Ei ole hyvin asiat kristittyin kanssa, koska maailmanlapset alkavat niin saarnaamaan, sillä Kristus sanoo: *”Voi teitä, jos maailma teitä kiittää.”* Sillä tämä sana suruttomain ja armonvarkaitten suussa: *”heränneet on tasaintuneet”*, se merkitsee, että viisaat ja tyh-mät neitseet makaavat. Ja koska he makaavat sekaisin, sekä viisaat että tyh-mät neitseet, silloin ei ole niin suuri eroitus heidän välillensä. Eikä ole tosin niin suuri eroitus nukkuvaisen kristityn ja nukkuvaisen pakanan välillä. Mutta vaikka heidän välillensä ei ole ulkonaisessa elämässä suurempi eroitus kuin yksi hiuskarva, on kuitenkin heidän välillensä niin suuri eroitus kuin se suuri juopa Lasaruksen ja rikkaan miehen välillä. Koska nimittäin huuto tulee, niin syttyvät kristittyin lamput palamaan, mutta armonvargaan lamppu sammuu.

Ei tarvitse siis suruttomat ja armonvargaat ajatella, että he tulevat yhteen paikkaan kristittyin kanssa. Sen päälle perustavat tosin muutamit autuutensa toivon, että kristityt ei ole paremmat kuin suruttomat, ja että yhteen kuoppaan lankeevat, niin kuin muutamit pakanat lausuit heräyksen alussa: *”Jos minun pitää menemän helvettiin, kyllä kristityt tulevat perässä.”* Mutta tämä on yksi huono autuuden perustus. Rikas mies ei olis suonut veljiänsä tulevan perässäns piinasi-jaan, mutta kyllä löytyvät maailmassa semmoiset paatuneet henget, jotka soisit kyllä veljiänsä tulevan perässäns helvettiin.

Mitäs meidän nyt pitää sanoman tämän tekstin johdatuksesta, koska me kuulemme, että se kuuluu niille kristityille, jotka ovat ensimmäisen rakkauden kadottaneet?

Pitääkös meidän nyt ruveta haukkumaan kristityitä, että suruttomat ja armonvargaat pääsisit iloon? Minä luulen, että suruttomat ovat jo ilossa, koska he näkevät, kuinka kristityt ovat kadottaneet sen ensimmäisen rakkauden, että ovat väsyneet huutamasta parannusta niille onnettomille sieluille, jotka menevät rohki kadotukseen. Niin kuin riettaan enkelit tulevat iloiseksi kristittyin lankeemuksesta, niin tulee myös Jumalan Henki murheelliseksi, koska kristityt ovat kadottaneet sen ensimmäisen rakkautensa. Mutta minä uskon, että kristityt tulevat itsekin murheelliseksi, koska he ovat saattaneet Jumalan Hengen murheelliseksi. Minä luulen, että kristityille tulee niin raskas muret, että heidän täytyy ruveta huutamaan niin korkiialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen.

Ja minä olen vakuutettu siitä, että Herra kuulee murheellisten, katuvaisten ja alaspainetuin huokaukset, että Herra lähettää vielä Pyhän Henkensä korkeudesta, että he jaksaisit vielä huutaa parannusta tällä viimeisellä maailman ajalla, että huutavan ääni kuuluis vielä korvessa matkustavaisille ijankaikkisuuteen, että muutaman kuuron korvat aukenisit, että he kuulisit vielä tämän parannuksen huudon ennen kuin he lähtevät ainaaksi onnettomaan ijankaikkisuuteen. Ettei paatuneet pääsisi soimaamaan kristityitä tuomiopäivänä ja sanomaan: *”Te olette*

mykät koirat olleet, te olette antaneet meidän mennä rauhassa helvettiin”; ei pidä semmoinen valitusääni kuuluman taivaassa kuin helvetissä kuuluu, koska kristityt tekevät parannuksen niin kuin taivaan Kuningas on käsenyt tämän päivän tekstissä: *”Muista, kustas langennut olet, ja tee ensimmäisiä töitä.”*

”Minä tiedän”, sanoo Herra seurakunnan enkelille, *”minä tiedän sinun työs ja sinun tekos ja sinun kärsivällisyytes, ettet sinä voi kärsiä pahoja. Sinä olet niitä jo kiusannut, jotka heittänsä apostoliksi sanovat, ja ei ole, ja löysit heidät valehtelijoiksi. Ja sinä kannoit ja kärselit ja minun nimeni tähden sinä työtä teit ja et väsynyt.”* Minä luulen, että se seurakunnan enkeli, joka on semmoisen todistuksen saanut Herralta, ei pidä hukkaan menemän; mutta että hän on ensimmäisen rakkauden kadottanut, siitä hän syytä nuhdellaan.

O, Herra valkeuden Kuningas! Älä syökse kynttilää kynttiläljalasta ennen kuin aamurusko rupeaa koittamaan! Ja te Mikaelin enkelit! Sotikaat vielä vähän aikaa, sillä pian te pääsette pois tästä sodasta. Pian teidän väsyneet luut pääsevät lepäämään. Pian te pääsette veisaamaan voiton virttä Siionin vuorella Jumalalle ja Karitsalle nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: 2. PIET. 3: 15

Lukekaat meidän Herran Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyys teidän autuudeksenne.

Tässä paikassa kirjoittaa apostoli Pietari kristityille, että heidän pitää lukeman meidän Herran Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden heidän autuudeksensa, koska Hän on niin pitkämielinen ollut, ettei Hän ole rankaissut heitä heidän ansionsa jälkeen. Ei ainoastansa silloin, koska he vielä pakanat olit, on Kristus ollut niin pitkämielinen, että Hän on odottanut heidän parannustansa, mutta myös jälkeen, koska he tulit kristityksi ja Jumalan lapseksi, on se armollinen Vapah-taja ollut niin pitkämielinen, että Hän on antanut heidän elää, vaikka he niin monessa paikassa huikentelevaiset ovat.

Tämän pitkämielisyyden pitäisit kristityt lukeman autuudeksi, koska he näkevät ja tuntevat, kuinka pitkämielinen Jeesus Kristus on, ettei Hän rankaise heitä ansion jälkeen. Jos nimittäin Herra tuomitsis kristityt ansion jälkeen, niin ei yksikään sielu tulis autuaaksi. Sen tuntevat kaikki kristityt, jotka ovat valvomassa, he tuntevat, kuinka paljon syntiä ja pahuutta heissä on. He tuntevat, että jos ei Kristus olis niin armollinen ja pitkämielinen, olisit he jo aikaa hukkuneet ijankaikkisesti, mutta meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden tähden, ovat he saaneet nautita sen suuren armon, että he ovat tulleet tuntemaan, mitä armo on, jos he jaksaisit niin valvoa ja kilvoitella heidän kalliimassa uskossansa, ettei maailma, perkele ja oma liha ryöstäis heidän uskonsa ja ahdistais heitä pois Kristuksesta, niin kuin muutamat ovat jo langenneet epäuskoon ja epäilykseen, jonka kautta vihollinen on saanut heitä pyörtämään maailmaan ja maailman kautta kadotukseen.

Omavanhurskaus on väsyttänyt monta ja ahdistanut pois Kristuksesta, vaikka nyt nähtävä on, että kaikki, jotka pakenevat maailmaan, ne maailman murheen tähden vajoavat helvettiin, ja täytyvät viimein tuomita

itsensä, ettei ole toivoa monen paremmasta elämästä.

Lukekaat nyt meidän Herran Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyys autuudeksi, joka on antanut teidän elää siihen päivään asti, että tämä valkeus tuli maailmaan, jonka kautta moni on tullut tuntemaan viheliäisyytensä ja onnettomuutensa, ja moni on myös tämän ylösvaistuksen kautta havainnut, mistä tie menee taivaaseen, ja on häätynyt ruveta huutamaan niin korkealla äänellä, että ääni on kuulunut taivaaseen. Ja moni katuvaainen on saanut vastauksen, niin kuin se katuvaainen ryöväri ristin päällä. Ja moni on saanut kuolemassa ilolla ja suurella uskon vapaudella lähteä pois maailmasta.

Se on tapahtunut niille, jotka ovat lukeneet meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksi, koska Hän on niin armollinen ja pitkämielinen ollut, että Hän on säästänyt meitä raukkoja siihen asti, että valkeus on koittanut ylhäältä, eikä ole antanut kaikki kuolla heidän sokeudessaansa, mutta on antanut muutampia sieluja huomaita missä he olit. Tämä on tosin ollut meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyys, jonka Pietari on käskenyt kristittyin lukea autuudeksi.

Jos nyt entiset juomarit ajattelisit, kuinka onnettomat he olisit olleet, jos Jumala olis sallinut heidän juosta päätänsä myöten kadotukseen. Jos entiset huorat ja varkaat ajattelisit, mihinkä he olisit joutuneet, jos Jumala ei olis herättänyt heitä ylös synnin unesta ja ottanut heitä kiinni synnin juoksussa, niin olis siinä jo syytä lukea Jumalan pitkämielisyyden autuudeksi, koska Hän on ollut niin pitkämielinen ja niin kärsiväinen heidän kanssansa, ettei Hän ole paiskannut heitä helvettiin sokeudessaansa. Jos he katselisit, kuinka pitkämielinen Jumala on ollut, joka on

heitä säästänyt siihen asti, että sokean raukan silmät avattiin, ja aina siihen päivään asti, että he sait nähdä, mistä tie menee taivaaseen, niin olis kyllä syytä lukea tämän Jumalan pitkämielisyyden autuudeksi.

Se on tällä lailla ymmärrettävä: että kuin Jumala on säästänyt jumalattomia siihen päivään, että Hän on saanut heitä seisahtamaan synnin juoksussa ja pyörtämään kadotuksen tieltä, niin se pitkämielisyys on tapahtunut heille autuudeksi, nimittäin niille, jotka ovat sen armon vastaan ottaneet. Mutta niille Jumalan pitkämielisyys on tullut kadotukseksi, jotka ovat Jumalan pitkämielisyyden rikkautta ylönkatsonneet. Koska siis pyhä Pietari kirjoittaa kristityille: *”Lukekaat meidän Herran Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyys autuudeksenne,”* niin se on ilman epäilemättä hänen tarkoituksensa, että kristityt pitäisit muistaman, kuinka pitkämielinen ja kärsiväinen Jumala on, joka on odottanut heidän katumustansa, jos he tuntisit, kuinka suuri armo tämä on, ettei ole Jumala sallinut heidän mennä sokeudessaan ijankaikkisuuteen.

Lukekaat nyt tämä meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyys autuudeksenne, ja muistakaat, kuinka onnettomasti olis käynyt, jos Jumala olis teitä ansion jälkeen paiskannut helvettiin, koska te vielä Hänen vihollisensa olitte. Mutta älkää vetäkö tätä Jumalan armoa haureuteen eli keveämielisyyteen, ja älkää antako maailman murheen rasittaa teidän sydämiänne, ja sotikaat kaikella voimalla perkelettä vastaan. Olkaat varustetut vanhurskauden sota-aseilla, uskon kilvellä, ja autuuden rautalakililla ja hengen miekalla. Sillä nyt on semmoinen aika, että jos taitais tapahtua, valitutkin eksytettäisiin. Ei olekaan enää niin monta sielua, jotka jaksavat uskoa, että Jumalan Poika pian tulee noutamaan omiansa pois tästä surun laaksosta.

Lukekaat nyt meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyys autuudeksenne, ja

rukoilkaat, että se Suuri Ristinkantaja, joka ei ole säästänyt yhtään ainoata veren pisarta, jota Hän ei ole antanut ulosvuotaa katuvaisten ja uskovaisten lunastukseksi, sotis vielä niitten puolesta, jotka tässä maailmassa vihataan ja vainotaan Kristuksen nimen tähden, että he jaksaisit kantaa Hänen ristiänsä Golgatan mäelle ja seurata Hänen verisiä askeleitansa yrttitarhasta Golgatan mäelle; ja viimein pääsisit näkemään sen Suuren Ristinkantajan Siionin vuorella, ja nautitsemaan Hänen katsantoansa ijankaikkisesti. Kuule, sinä katuvaisten ja uskovaisten Kuningas, murheellisten ja alaspainettuin huokaus! Isä meidän jne.

Ensimmäisen rukouspäivän ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitettuna 1. Piet. 3: 9. ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: 1. PIET. 3: 9

Herra on kärsivällinen meidän kanssamme, ja ei tahdo, että jonku pitäis hukkuman, vaan että jokainen itsensä parannukseen kääntäis.

Ylösluetun pyhän tekstin johdatuksesta, pitää meidän tällä pyhällä hetkellä tutkisteleman: **Minkä tähden Herra on niin kärsiväisen meidän kanssamme?**

Pyhä Pietari on ilmoittanut päivän tekstin sanoissa, minkä tähden Jumala on niin kärsivällinen meidän kanssamme, nimittäin: Hän odottaa parannuksen kaikilta. Mutta ei moni ota vaaria Jumalan pitkämielisyyden rikkautesta, sillä useimmat lykkäävät parannuksensa päivästä päivään ja vuodesta vuoteen, siihen asti, että kuolema alkaa kovin ahdistamaan heidän sydämitänsä. Silloin he tekisit parannuksen, jos he saattaisit. Mutta kuin Pietari nyt kirjoittaa semmoiset sanat kristityille, että Jumala on kärsivällinen meidän kanssamme, ja ei tahdo, että jonkun pitäis hukkuman, vaan että jokainen itsensä parannukseen kääntäis, niin se kuuluu näistä sanoista, niin kuin Pietari olis vaatimassa parannuksen kristityiltä; vaikka ei ole

kirjoitettu, missä paikassa heidän pitäis teke-
män parannusta.

Kyllä tosin kristityt tarvitsevat parannuksen tehdä, mutta ei niin kuin suruttomat vaativat. Sillä suruttomat vaativat myös parannuksen kristityiltä, mutta ei semmoista parannusta, kuin Jumala vaatii, vaan semmoista parannusta suruttomat vaativat kristityiltä, että heidän pitäis suostuman suruttomain tekoihin ja menoihin, nimittäin: ruveta juomaan ja huoraamaan heidän kanssansa, ja elämään maailman mallin jälkeen. Mutta Pietari vaatii semmoisen parannuksen kristityiltä, jossa he totisesti ovat vikapää. Esimerkiksi maailmanrakkaus, joka jo Pietarin aikana rupeis näkymään kristityissä, niin kuin me näemme Jaakobin epistolasta.

Apostoli Jaakoppi soimaa kovin kristityitä sydämen kovuudesta ja armottomuudesta, koska hän kirjoittaa epistolansa toisessa luvussa: Jos teidän seurakuntaan tulee joku mies kantain kultasormusta ja kiiltävällä vaatteella puetettu, ja tulis myös köyhä ryyssyillä, ja te katsoisitte sitä, joka kiiltävissä vaatteissa on, ja sanoisitte hänelle: istu tässä hyvästi. Ja sille köyhälle sanoisitte: seiso sinä siellä, taikka istu tässä minun jalvoissani, niin ette sitä oikein ajattelisi, vaan te tulette tuomariksi ja teette pahan eroituksen. Mutta jos yksi veli eli sisar olis alasti ja puuttuis joka-päiväistä ravintoa, ja joku teistä heille sanois: menkää rauhasa, lämmittäkää ja ravitkaat teitänne, ja ette kuitenkaan anna heille mitään ruumiin tarvetta, mitä se heitä auttais?

Tässä paikassa saavat nyt kristityt soimauksia kuulla. Ensiksi siinä, että he tekevät pahan eroituksen köyhäin ja rikkaitten välillä, ja toiseksi, ettei he auta tarvitsevaisia, eli jättävät häntä auttamatta ruumiin puolesta. Tämä on yksi vika, josta kristityt pitäis parannuksen tekemän. Maailmanrakkaus on semmoinen, että se tahtoo sulkea ulos rakkauten, ja tekee sydämen niin kovaksi, ettei ole siinä armollisuutta. Maailmanrakkaus ja

ahneus tekee tunnon niin sokeaksi, ettei ole tunnon vaatimukseen auttamaan tarvitsevaista. Siitä paikasta on apostoli Jaakoppi soimannut kristityitä, ja Pietari kirjoittaa päivän tekstissä, että Jumala on kärsivällinen meidän kanssamme ja ei tahdo, että jonkun pitäis hukkuman, vaan että jokainen parannukseen itsensä kääntäis.

Siinä kuuluu, että Pietari myös vaatii parannuksen kristityiltä, mutta ei semmoista parannusta, jota suruttomat vaativat, vaan semmoisen parannuksen, jonka Jumala vaatii. Sillä se parannus, jonka suruttomat vaativat kristityiltä on väärä. Suruttomat vaativat, että kristityt pitäisit enkeliksi tuleman. Mutta ei ole kristityt koskaan enkeliksi tulleet, ei Vapahtajan aikana, eikä myös Pietarin aikana, vaan kristityt ovat aina erehtyneet. Mutta ei riettaan enkelit siitä voita mitään, että he kristittyin päälle kantavat, vaan suuremmaksi vain tulee suruttomain edesvastaus tuomiopäivänä, koska suruttomat ei ole tehneet katumusta ja parannusta, vaan ovat paaduttaneet tuntoansa.

Ja koska Jaakoppi kirjoittaa niistä, jotka käyvät kiiltävissä vaatteissa, niin vissimästi hän on saarnannut koreutta vastaan, vaikka emme tiedä, onko ne olleet kristityitä, jotka ovat käyneet kiiltävissä vaatteissa. Tosin on vielä täälläkin semmoisia, jotka käyvät kiiltävissä vaatteissa ja kristityn nimen kantavat. Muutamat kristityt tahtovat vielä rakastaa niitä vaatteita, jotka kiiltävät maailman edessä. Mutta me uskomme, että ne, jotka jo totisesti kristityt ovat, lakkaavat kanta-masta kiiltäviä vaatteita. Me emme tosin tiedä, ovatko kristityt Jaakobin aikana kanta-neet koreutta, mutta Paavali kans puhuu vaimoväen koreudesta, ja saarnaa sitä vastaan.

Monta muuta paikkaa on kristittyin kotisessa elämässä, jossa ilman epäilemättä tarvitaan parannusta, jos kristityt tuntisit, kuinka suuri armo se on, että Jumala on niin kärsivällinen heidän kanssansa, että Hän vielä odottaa parannuksen. Sillä kärsimättömyys on niin

suuri kristityissä, että he välistä häätyvät kuolevaiset jäsenensä antaa synnin palvelukseen. Koska ei ole valvominen, niin pääsee vanha Aatami uloskin, ja tämä vanha Aatami tahtoo monelta ryöstää heidän uskonsa, että heidän täytyy tunnustaa muutaman ajan perästä: *”En jaksaa uskoa, mulla nousi vanha Aatami.”* Tämän vanhan Aatamin tähden nousee omavanhurskaus päälle kantajaksi ja tuomariksi, jonka tähden he tulevat voimattomiksi. — Ah! joska he varsin tekisit katumuksen ja sovittaisit riitaveljensä, niin he pääsisit varsin nousemaan. Mutta he antavat itsensä omanvanhurskauden tuomion alle ja laskevat itsensä pohjaan ja viimein menevät kokonansa maailmaan. Eikä muista silloin, kuinka kärsivällinen Jumala on, joka ei tahdo, että jonkun pitäis hukkuman, vaan että jokainen itsensä parannukseen kääntäis.

On se vielä yksi paikka, jonka kristityt pitäisit parantaman, nimittäin sen mykkyuden ja puhumattomuuden, joka on alkanut kristityitä vaivaamaan. Tämän heräyksen alussa ovat kaikki huutaneet: tehkää parannus, mutta nyt ei kuulu enää moni kantavan vaaria, ja se näyttää, niin kuin olis mykäksi tullut siitä syystä, ettei hänen sanansa vaikuta mitään. Mutta tämä epäuskon hedelmä pitäis otettaman pois Jumalan viinamäestä, sillä joka ei jaksaa uskoa, että hänen sanansa vaikuttaa, kuinka hän jaksaa uskoa, että Pyhä Henki hänessä vielä on?

Taivaan valtakunta on miehen vertainen, joka kylvi siementä maahan ja meni pois ja söi ja nukkui, ja siemen kasvoi itsestensä ensin oraksen ja sitte tähkään ja viimein

täyden jyvän tähkään. Niin muistakaat te harvat sielut, jotka olette pantu kylväjiksi, että siemen kasvaa itsestensä, ja muistakaat myös kuinka kärsivällinen Herra on meidän kanssamme, joka ei tahdo, että yhdenkään hukkuman pitäis, vaan että jokainen itsensä parannukseen kääntäis!

Nyt on Herra ollut kärsivällinen meidän kanssamme, joka ensin on odottanut suruttomasti parannusta, vaikka ei moni ole parannusta tehnyt, mutta Herra on vielä pitkämielinen ja kärsivällinen, joka odottaa vielä kristittyin parannusta niissä, joissa he totisesti parannusta tarvitsevat. Ja meidän toivomme on, että kristityt tekevät parannuksen, että he alkavat tästedes paremmin muistamaan, kuinka kärsivällinen Herra on, joka vielä odottaa meitä. Totisesti me tarvitsemme parannuksen tehdä monessa paikassa!

Muistakaat, te harvat sielut, jotka vielä olette valvomassa ja kilvoittelemassa teidän kalliimmassa uskossanne, että pian tulee huuto, katso Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan. Pian tulee Jumalan Poika noutamaan köyhän morsiamensa pois! Pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, kuinka kainen Vapahtajan morsian on! Pian saavat Jumalan lapset iloita ja riemuita Siionin vuorella, jossa kaikki, jotka lukevat Jumalan pitkämielisyyden autuudeksensa, pääsevät kiittämään Luojaansa ja Lunastajaansa Pyhässä Hengessä nyt ja ijankaikkisesti! Amen.

Jäljennös / Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto / Toinen jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Minä muistan tänä päivänä minun syntini.

Näin sanoi Egyptin kuninkaan palvelija eli ylimmäinen juomanlaskija. Koska Egyptin kuningas ei löytänyt ketään, joka olisi kuninkaan unta selittänyt, silloin sanoi ylimmäinen juomanlaskija: *”Minä muistan tänä päivänä minun syntini.”* Tämä ylimmäinen juomanlaskija oli tehnyt kahdenkertaisen synnin. Ensimmäinen synty oli kuningasta vastaan, että hän oli luultavasti varkain juonut kuninkaan viinapikarista, jonka tähden kuningas oli suuttunut hänelle ja pannut hänen vankihuoneeseen. Toinen synty oli se, että hän oli unhottanut lupauksensa Joosefille. Joosef oli huoran tähden ilman syytä joutunut vangiksi. Ja koska ylimmäinen juomanlaskija oli samassa vankihuoneessa, selitti Joosef hänelle unta, ilmoitti, että kuningas antaa hänelle anteeksi hänen rikoksensa ja hän pääsee virkansa saamaan takaisin. Silloin sanoi Joosef ylimmäiselle viinanlaskijalle: *”Muista minua, koska tulet kuninkaan eteen.”* Mutta ei ylimmäinen viinanlaskija muistanut Joosefia ennen kuin kuningas itse näki unta, jota ei yksikään saattanut selittää. Silloin sanoi ylimmäinen viinanlaskija: *”Minä muistan tänäpäivänä minun syntini.”* Ja nämät sanat löytyvät kirjoitettuna 1. Moos.11: 6.

Ilman epäilemättä on kaikille tarpeellinen muistaa syntiänsä. Mutta yksi surutoin ihminen ei tahdo muistaa syntiänsä ennen kuin joku ahdas paikka tulee. Niin esimerkiksi tämä viina varas ei muistanut syntiänsä ennen kuin kuningas tuli murheelliseksi, koska ei löytynyt yhtään viisasta koko valtakunnassa, joka olis saattanut selittää kuninkaan unta. Silloin muisti tuo viinavaras syntiänsä, sillä hän tiesi, että Joosef oli unen selittäjä, ja hänen täytyi nyt ilmoittaa kuninkaalle, että vankihuoneessa löytyi yksi mies, joka olis saattanut kuninkaalle hänen unensa selittää. Mutta viinavaras täytyi myös muistaa syntiänsä ja tunnustaa kuninkaalle, kuinka hän

oli tullut tutuksi Joosefin kanssa, koska hän oli rikkonut kuningasta vastaan, ja sen rikoksen tähden oli joutunut vangiksi. Tämän synnin muisti hän ja tunnusti. Mutta toinen synty, että hän oli niin armotoin Joosefia kohtaan, joka oli huoran tähden viattomasti ja ilman syytä heitetty vankeuteen, siitä synnistä ei ole kirjoitettu, tuliko se synty hänen tuntuksa päälle.

Tämä armottomuus oli kuitenkin raskaampi synty kuin se viinavarkaus. Mutta sydämen kovuus ja armottomuus ei tahdo niin usein tulla muistoon, ei tänä päivänä eikä huomenna, sillä se on yksi sisällinen taipumus ihmisessä. Moni on tunnustanut varkautensa, mutta sydämen kovuus ja armottomuus maa vielä kätkeytynä. Oma rakkaus on väkevä, ei ainoastans suruttomissa ja heräneissä, vaan myös kristityissä. Mitä ihminen saattaa tehdä ilman vaivatta ja ilman vahingotta, sen hän joltisesti tekee tarvitsevaisille, mutta jos hänen pitää jotakin vaivaa näkemän lähimmäisensä tähden, niin potkaisee vanha Aatami vastaan oman rakkauden tähden ja kysyy: *”Kukas minulle sen vaivan maksaa?”* Sillä ei moni kristittykään voi uskoa Jumalalle velkaa.

Tämä armottomuus tulee myös epäuskosta, sillä muutamat suruttomat ja omanvanhurskauden palvelijat ovat ennen uskoneet, että Jumala maksaa heidän vaivansa. Mutta kristityt ei voi uskoa, että Jumala maksaa heidän vaivansa sen tähden, että vaivaisten auttaminen ei tule rakkaudesta, mutta omantunnon vaatimisesta. Kuitenkin on Lutherus uskonut, että kaikki, mitä kristitty tekee uskossa, se luetaan hänelle hyväksi työksi, vaikka se ei ole itsestensä hyvä.

Kuninkaan palvelija eli tuo viinavaras muisti varkautensa, mutta sydämen kovuus ja armottomuus ei ole tainnut tulla raskaaksi hänen tuntuksa päälle. Ja kuitenkin on

sydämen kovuus ja armottomuus raskaampi synty kuin viinavarkaus. Viinavaras taisi ajatella niin kuin moni muu: *”Joosef on yksi köyhä vanki. Jos minä puhuisin kuninkaalle Joosefin vankeudesta, niin taitais kuningas suuttua. Ja Joosefilla ei ole mitään, millä hän saattais minua auttaa, ei ole mitään, millä hän saattais minun vaivani maksaa. Olkaan siis Joosef vankeudessa.”*

Näetkös nyt, viinavaras? Jos sinä varkautes tunnustat ja anot anteeksi, mutta sydämen kovuutta ja armottomuutta et tunne, niin saat tuomiopäivänä kuulla nämät soimaukset: *”Minä olin vankina ja ette oppineet minua.”* Nyt ajattelee moni omanvanhurskauden palvelija: *”Enemmän minä olen auttanut vaivaisia kuin sinä. Minä olen auttanut, mitä olen saattanut, mutta net, jotka kristityksi itsensä kerskaavat, ovat niin maailmassa kiinni, että he auttavat itsiänsä, mutta ei tarvitsevaisia.”* Mitäs nyt kristityt siihen sanovat, koska omanvanhurskauden palvelija nousee kantamaan kristittyin [päälle], että he ovat kovat ja armottomat, ja sanoo: *”Enemmän minä olen vaivaisia auttanut kuin sinä.”*

Jokohan kristityt ottavat syyn päällensä ja sanovat: *”O, armollinen omavanhurskaus! Ole meille armollinen ja älä niin kovin tuomitse!”* Minä ajattelen, että kristityt, joilla on Edesvastaaja Isän tykönä, ei ota Jumalan lasten päällekkantajata tuomariksi, vaikka he vielä syypäät olisit, sillä rietas ei anna kristityille synnit anteeksi niin kauan kuin he kristityt ovat. Mutta jos rietas soimaa heitä armottomuudesta ja sydämen kovuudesta, niin kuin hänen tapansa on, niin täytyy heidän ottaa syyn päällensä, kussa he syypäät ovat, ja paeta Kristuksen tykö nöyrällä ja katuvaisella sydämellä rukoillen kaikesta sydäimestä, että Hän sulasta armostansa antaa heille kaikki ne synnit anteeksi, joita omanvanhurskauden perkele latoo heidän päällensä, ja jossa he totisesti syypäät ovat. Mutta omalta vanhurskaudelta het ei saata anoa anteeksi, sillä

hän ei saata antaa anteeksi kristityille, vaan ainoastans niille, jotka häntä palvelevat.

Koska kuningas on ottanut tätä Raamatun paikkaa tutkintoaineeksi ensimmäisenä rukouspäivänä, nimittäin ne edellä mainitut sanat, aamusaarnan tekstin, *”minä muistan tänäpäpä minun syntini”*, saavat myös alamaiset muistaa syntiänsä tänäpäpä, jotka ennen ei ole syntiänsä muistaneet. Ja vielä netkin, jotka ennen ovat muistaneet, ja taas unhottaneet. Me rukoilemme sitä Suurta Ristinkantajata, joka on kaikkein synnit kantanut Yrttitarihasta Golgatan mäelle, että Hän lähettäis Pyhän Henkensä muistuttamaan kaikki, joilla on huono muisti, että he tänäpäpä muistaisit syntiänsä, jotka ennen ei ole muistaneet, ja vielä netkin, jotka ennen ovat syntiänsä muistaneet ja taas unhottaneet, että he tulisit kaikki tuntemaan ja näkemään, kuinka raskaan kuorman he ovat panneet sen Suuren Ristinkantajajan päälle, koska Hän vaelsi niitä raskaita ja vaivaloisia askeleita Yrttitarihasta Golgatan mäelle, ja huusi korkealla äänellä: *”Minun Jumalani, miksis minun ylön annoit?”* Jos Jeesus ei olis kantanut meidän syntiämme, ei olis auttanut meitä niitä muistaa. Kuule, syntisten Vapah-taja, kaikkein niitten katuvaisten huokaukset, jotka tänäpäpä syntiänsä muistavat. Isä meidän jne.

Korkean messun teksti löytyy Apostolein Tekoraamatun 3. luvussa 19. värssyssä, ja kuuluu:

EVANKELIUMI: AP. T. 3: 19

”Tehkää parannus ja kääntäkää teitä, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois.”

Tämän päivän teksti on otettu Pietarin saarnasta helluntaipäivänä. Ja nämät tekstin sanat kuuluvat kaikille suruttomille yhteisesti, jotka olivat pilkanneet Pyhän Hengen vaikutuksia. Seuraavaisesti siitä pitää meidän eteen asettaman nämät Pietarin sanat tutkisteltavaksi:

Ensiksi suruttomille.

Toiseksi heränneille.**Kolmanneksi armoitetuille.**

Mutta me rukoilemme, että Jumala sanansa kanssa lainais meille Pyhän Hengen, että me oikein ymmärrämme Jumalan sanaa, että se tulis eläväksi meidän sydämissämme ja vaikuttais siellä oikian katumuksen, parannuksen ja elävän uskon meidän sieluimme ylösrakennukseksi ja ijankaikkiseksi autuudeksi. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Mitäs Pietarin saarna parannuksesta vaikuttaa suruttomissa?** Muutamille tulee pistos sydämeen, niin kuin kirjoitettu on Apostolitten teoissa. Ja ne, joille tulee pistos sydämeen, tulevat murheelliseksi ja rupeavat kysymään: *”Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?”* Mutta siinä suuressa joukossa ei ole monta, joiden sydämessä Jumalan sana vaikuttaa totisen parannuksen ja katumuksen. Sillä muutampain sydän on niin paatunut, että Pietarin saarna parannuksesta ei vaikuta mitään. Koska nimittäin Pietari saarnais parannuksesta kansalle, tulit papit ja temppelein haltijat ja saddukeukset, jotka pidit pahana, että apostolit julkisesti opetit kansaa, ja nämät maailman herrat otit Pietarin kiinni ja panit häntä vankihuoneeseen. Niin pahaa teki tämä parannuksen saarna, että riettaan palvelijat rupeisit Jeesuksen opetuslapsia vainoomaan.

Siitä ilmaantuu viha, että maailma vihaa Jeesuksen opetuslapsia ja panee heitä vankeuteen ja kieltää Jeesuksen opetuslapsia saarnaamasta parannusta kansalle. Jos Pietari olis kironnut temppeleissä eli tapellut eli kauppaa tehnyt eli pilkannut kristityitä, kyllä olisit maailman herrat kiittäneet häntä. Ei suinkaan olis Pietari eikä myös Johannes pantu vankeuteen. Mutta kuin hän saarnais parannuksesta kansalle ja sanoi heille: *”Te tapoitte kunnian Herran.”* Siitä sanasta nousi viha. Ja tämä parannuksen saarna on suruttomille niin vastahakoinen ja niin katkera

kuulla, että he nousevat vastaan. Surutoin kansa alkaa pilkkaamaan ja vastustamaan.

Mutta papit ja temppelein haltijat ja saddukeukset, jotka ei usko ylösnousemusta, alkavat lain voimalla ahdistaa Jeesuksen opetuslapsia. Koska siis Pietari saarnaa kansalle: *”Tekkää parannus ja kääntäkää teitänne”*, silloin suuttuvat kaikki maailman herrat ja erinomattain saddukeukset, jotka ei usko ylösnousemusta. Hengellinen viha nousee sydämeen, ja he alkavat vainoomaan Jeesuksen opetuslapsia. Ja sama vaikutus näkyy vielä nytkin suruttoman kansan seassa. Oikia parannuksen saarna ja erinomattain se soimaus, *”te tapoitte kunnian Herran,”* se sama soimaus vaikuttaa vihaa ja vainoa. Ja ainoastans muutamat saavat pistoksen sydämeen, jotka niin muodoin tuntevat, että he ovat tappaneet kunnian Herran.

Tässä seurakunnassa on nyt saarnattu parannuksesta monta ajastaikaa. Mitäs tämä parannuksen saarna on vaikuttanut suruttomassa kansassa? Jos muutamit ovat saaneet pistoksen sydämeen ja ovat tulleet halulliseksi kuulemaan evankeliumia, niin on myös yksi osa paatunut. Sillä tämä Marian Poika on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan. Jos moni on tullut nostetuksi helvetistä tämän saarnan kautta, niin on myös moni syvempään helvettiin langennut tämän saarnan kautta. Niin on tapahtunut apostolitten aikana, niin tapahtuu vielä nytkin. Muutamit paatuvat tämän saarnaamisen kautta, ja muutamit nostetaan ylös helvetistä.

Toinen tutkistelemus: **Mitäs Pietarin saarna parannuksesta vaikuttaa heränneissä?** Koska Pietari saarnais helluntaipäivänä sille suurelle joukolle, sait muutamit pistoksen sydämeen. Ja ne rupeisit kysymään: *”Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?”* Me arvaamme hyvin, että Pietarin saarna parannuksesta oli niissä vaikuttanut pelvon kuolemasta ja tuomiosta, ja siinä pelvossa

tuli myös muret ja huolenpito sielun autuudesta. Mutta vastaheränneillä ei ole tieto ja ymmärrys, kuinka ja millä lailla heidän pitää autuaaksi tuleman. Ei vastaheränneet tiedä, mistä tie menee taivaaseen. Mutta he tuntevat myös sokeutensa ja ymmärtämättömyytensä ja sen tähden he kysyvät Jeesuksen opetuslapsilta: *”Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?”* Mitäs Jeesuksen opetuslapset nyt vastaavat eli minkäkaltaisen vastauksen he antavat niille vastaheränneille, jotka ovat pistoksen saaneet sydämeen? Joo! Pietari sanoi niille heränneille ja katuvaisille sieluille: *”Tehkäätkä parannus ja antakaat teidän kastaa Jeesuksen nimeen syntein anteeksi saamiseksi, ja teidän pitää saaman Pyhän Hengen lahjan.”*

Meillä on myös semmoinen järjestys ollut, että katuvaisille pitää saarnattaman evankeliumia. Mutta ei ole Pietarin aikana ollut niin paljon omaavanhurskautta heränneissä kuin nyt on, sen tähden saatoit heränneet ja katuvaiset pian uskoa, että heidän syntinsä olit anteeksi annetut. Nyt ei ole kaikille katuvaisille niin helppo uskoa, koska Jumalan lasten päälle kantaja nousee niin kuin kiljuva jalopeura, se on omanvanhurskauden perkele, joka kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää. Hän lykkää mieleen välistä tainkaltaisia ajatuksia: *”Sinä et ole oikein katuvaainen, kuinka sinä mahdat saada armoa?”* Omaavanhurskaus muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja saarnaa niin kuin enkeli järjessä: *”Sinä et ole herännyt, koska sinä teet niin paljon syntiä ajatuksilla, himoilla ja haluilla. Sinä rakastat maailmaa ja niitä katoovaisia kappaleita, kuin maailmassa ovat. Ei ole oikeä viha synnille. Ei ole voimaa rukoilla. Ei ole voimaa puhua kristillisyydestä. Et ole itse parempi kuin surutoin ihminen.”*

Kaikkia näitä saarnaa nyt omaavanhurskaus katuvaisille. Ja minkä tähden omaavanhurskaus niin saarnaa? Sen tähden, että hän tahoo ahdistaa katuvaisia Kristuksesta katsomaan aivan itse päällensä ja oman huonoutensa päälle, mutta ei Uskon Alkajan ja

Päättäjän päälle. Koska katuvaiset tuntevat pahuutensa ja näkevät huonoutensa, silloin vaikuttaa omavanhurskaus epäuskon ja saarnaa järjessä: *”Sinä et ole mahdollinen tulemaan Jumalan Armoistuimen eteen riettaan kaltaisena. Ei Jumala ota vastaan katuvaaisia perkeleitä, mutta katuvaainen enkeli voipi olla mahdollinen.”* Jaa, katuvaainen enkeli! Missäs nyt ovat ne katuvaiset enkelit? Taitavat olla siviät huorat ja rehelliset varkaat, jotka enkeliksi kutsutaan. Taitavat olla raittiit juomarit ja armolliset viinaporvarit, jotka enkeliksi kutsutaan. Semmoiset ovat katuvaiset enkelit, jotka sanovat: *”Jumala on väärä tuomari, jos Hän niitä paistaa helvettiin, jotka tekevät oikein kaikille.”*

Jos katuvaiset tahtovat enkeliksi tulla, saavat he mennä maailman ruhtinaan tykö, joka on itse pyhä, joka ei ole vielä tähän asti ottanut yhtään syytä päällensä. Joka soimaa taivaan Jumalata vääräksi tuomariksi ja kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää. Semmoiset enkelit ei tule koskaan katuvaiseksi. Ja niitä on monta, joittenka synnit rietas on pyyhkinyt pois. Mutta katuvaiset ei tarvitse ajatella, että he tulevat enkeliksi koskaan, vaan heidän täytyy olla katuvaiset perkeleet niin kauan kuin omatunto on valvomassa. Heidän täytyy tuta riettautensa ja saastaisuutensa niin kauan kuin he elävät. Jos synnin tunto loppuu, niin loppuu myös armon tunto.

Kuulkaat siis, te katuvaiset sielut, mitä Pietari saarnaa rukouspäivän tekstissä. *”Tehkäätkä parannus ja kääntäkäätkä teidän syntinne pyyhittäisiin pois.”* Pietari vaatii parannuksen, johon myös katumus kuuluu. Hän vaatii katumuksen ja parannuksen, ei sen tähden, että ihminen katumuksella ja parannuksella mitään tienaa, mutta sen tähden, että ihmisen sydän katumuksen kautta valmistetaan vastaan ottamaan armoa. Ei ole siis Pietari saarnannut seurakunnalle niin: *”Ei teidän tarvitse katumusta tehdä, ei teidän tarvitse parannusta tehdä. Ei teidän tarvitse kääntyä jumalattomasta*

elämästä, vaan teidän pitää uskomman, ainoastans uskomman, niin teidän syntinne pyyhittään.”

Se on tosi, että Pietari ja Paavali ovat niin saarnanneet heränneille, epäileväsille, peljästyneille ja epäuskoisille, semmoisille katuvaisille sieluille ovat apostolit saarnanneet aivan evankeliumia uskosta. Mutta suruttomille ovat he saarnanneet: *”Tehkää parannus ja kääntäkää teitänne.”* Mutta katuvaisille saarnaisit he: *”Usko Herran Jeesuksen päälle, niin sinä ja sinun huonees tulet autuaaksi.”*

Ja niin mekin saarnaamme katuvaisille: *”Uskokaat Herran Jeesuksen päälle, niin te tullette autuaaksi. Katsokaat Uskon Alkajan ja Päättäjän päälle.”* Jos Jumalan lasten päälle kantaja tuomitsee teitä, niin sanokaat hänelle: *”Meillä on Edesvastaaja Isän tykönä.”* Jos perkele käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän sais niellä, niin paetkaat hopusti sen Väkevämmän tykö, joka on jakanut hänen saaliinsa. Jos vihollinen sanoo katuvaisille: *”Sinä teet syntiä joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla, kuinka sinä saatat omistaa kristityn nimen?”* niin sanokaat päällekantajalle: *”Jeesus on tullut syntisiä vapautamaan, mutta ei hurskaita.”* Jos omavanhurskaus saarnaa katuvaisille: *”Sinulla ei ole oikia katumus, kuinka sinä saatat omistaa armoa”* niin sanokaat: *”Mene pois saatana, minä olen katuvainen, Jeesus on luvannut olla katuvaisille armollinen.”* Koska omavanhurskaus saarnaa katuvaisille: *”Sinulla ei ole oikia katumus,”* silloin tahtoo hän viivytää ja estää heitä tulemasta Kristuksen tykö. Hän tahtoo saattaa heitä epäilykseen sillä sanalla *”ei sinulla ole oikia katumus”*.

Ja minkä tähden omavanhurskaus vaatii katuvaisilta katumuksen? Joo! sen tähden, että he lankeisit suurempaan epäilykseen, ettei he tulis Jeesuksen tykö, ja heidän syntinsä pyyhittäisiin pois. Saarnaa nyt, rietas, katuvaisille katumuksen ja tee katuvaiset oikein katuvaiseksi. Et sinä kuitenkaan laske heitä

Jeesuksen tykö. Et sinä sano koskaan katuvaisille: *”Uskokaat Herran Jeesuksen päälle, niin te tuletta autuaaksi.”* Koska rietas saarnaa katumukselta, silloin pitää meidän saarnaaman uskosta. Ja koska rietas saarnaa uskosta, silloin pitää meidän saarnaaman katumukselta ja parannuksesta.

Kolmas tutkistelemus: **Mitäs kristityt saavat tämän päivän tekstistä eli Pietarin sanoista:** *”Tehkää parannus ja kääntäkää teitänne Jumalan puoleen, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois.”* Kristityt ovat tosin tehneet parannuksen ja kääntäneet itsensä Jumalan puoleen ja saaneet syntinsä anteeksi. Tarvitsevatko kristityt tehdä parannuksen enää, koska he ovat jo kerran parannuksen tehneet?

Minä ajattelen, että kristityt tarvitsevat vielä monessa paikassa tehdä parannuksen, koska he tuntevat, että synti, joka heihin tarttuu ja hitaaksi tekee, tahtoo viedä heidän ajatuksiinsa maailmaan, kristityt tarvitsevat parannusta monessa paikassa, niin kuin esimerkiksi, että kristityt ovat tulleet laiskaksi tekemään työtä Herran viinamäessä. Ei he muista enää sitä ensimmäistä rakkautta, koska he olit viriät tekemään kauppaa leiviskänsä kanssa. Ja sen tähden saavat nyt pakanat mennä rauhassa helvettiin.

Toinen synti, josta kristityt tarvitsevat tehdä parannusta, on se maailmanrakkaus, joka niin väkevästi pakkaa kristittyin sydämeen. Ahneuden perkele on paskantanut heidän tuntuksensa päälle, jonka kautta heidän tuntuksensa on tullut himmiksi, ettei he voi eroittaa, mikä oikein on ja väärin jokapäiväisessä elämässä. Kolmas synti on kevytmielisyys, koreus ja huoruus nuorena väessä, joka tekee muutampia niin sokiaksi, että he menevät vetämään ijestä uskottomain kanssa, vaikka Paavali on sanonut: *”Älkää vetäköt ijestä uskottomain kanssa.”*

Kristityt tyttäret naivat suruttomia ja uskottomia miehiä, ja ottavat vasiten maailman ristin päällensä, ja kadottavat viimein itse

kruununsa. He kadottavat sen kruunun, jonka Taivaallinen Ylkä pani heidän päähänsä, koska he huusit syntymävaivassa ja olit puetetut auringolla ja kuu heidän jalkainsa alla. Muistakaat, te uskottomat, muistakaat sitä kallista aikaa, koska taivaallinen Ylkä puetti teitä häävaatteisiin, ja otti teitä kirkkoon morsiamen tavalla ja istutti teitä morsiamen istuimelle ja käski taivaan enkelit katsomaan, kuinka kaunis Jeesuksen morsian on, se köyhä morsian, jonka Ylkä on osannut maasta omalla verelläns. Muistakaat sitä autuaallista aikaa, jona te makaisitte Jeesuksen helmassa ehtoollisessa, nojaten päätäanne Jeesuksen rintaa vasten, ottain ympäri Hänen polviensa syntymävaivassa, ja halaten Hänen jalkojansa, ja huusitte *”Jeesu, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme!”*

Silloin oli Siionin tytär kaunis, valkua, punainen, niin kuin ruusu Saaronin laaksossa. Silloin oli Siionin tytär autuas ajassa ja ijankaikkisuudessa. Silloin oli se ensimmäinen rakkaus palava. Mutta nyt on rakkaus jäähtynyt, kuuletkos Siionin tytär. Ensimmäinen rakkaus on jäähtynyt, ensimmäinen hartaus on loppunut. Jeesus on tullut murheelliseksi sinun tähtesti, ja Hän on kuollut monen sydämessä. Mene nyt, Maria Magdalena, itkemään Hänen hautansa päälle! Herätä Häntä ylös katumuksen kyöneleillä, että Jeesus virkois jälle, että sinä pääsisit vielä kerran haalaamaan Hänen jalkojansa ja huutamaan ilokkyneleillä: *”Rabboni!”* Että saisit seurata Häntä ylösastumisen vuorelle, ja pääsisit viimein kuulemaan, kuinka sata ja neljä viidettäkymmentä tuhatta veisaavat uutta virttä Siionin vuorella, ja pitämään häitä niitten kanssa, joiden lamput palavat, koska huuto

tulee: *”Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan!”*

Mutta puhtaat jalat pitävät olla morsiamen piiiolla, jotka tanssaavat puhtaalla lattialla Karitsan häissä. Puhtaat jalat pitävät olla morsiamen piiiolla, ettei mustuttais kultalattiatia, ettei jättäis jälkiä maailman rapakosta ja sontanavetasta. Antakaat pestä teidän jalkojanne, te Siionin tyttäret. Antakaat Jeesuksen pestä teidän jalkojanne ennen kuin te menette hääsaliin. Sillä se, joka jo pesty on, ei tarvitse muuta kuin että ainoastaan jalat pestään, niin hän on kokonaan puhdas. Ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki.

Meillä on se usko, että täällä on muutamia sieluja, jotka ovat puhtaat ja Karitsan veressä pestyt. Meillä on se toivo, että ne harvat sielut, jotka pysyvät kalliimmassa uskossaan loppuun asti, pitää kostuman Siionin vuorelle, kussa sata ja neljä viidettäkymmentä tuhatta merkittyä veisaa uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Ja vaikka me emme saata seurata heidän nuottiaan, niin olisi kuitenkin hauska kuulla heidän äänensä, ettemme tarvitseisi kuulla, kuinka hukat ja jalopeurat kiljuvat, koska he saavat hajun lampaista. Oppikaa niitten nuottia, te Siionin tyttäret, oppikaa niitten nuottia, jotka veisaavat uutta virttä Siionin vuorella, että te saattaisitte niitten kanssa veisata Yljän ja morsiamen rakkaudesta niin kuin pääskysel, tiaiset ja pulmuset veisaavat kiitosta Luojalle heti, kun aamurisko rupeaa koittamaan. Oppikaa nuottia, te Siionin tyttäret, että te saattaisitte veisata ynnä niitten kanssa, jotka veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI PS. 43: 3 (AAMUSAARNA)

Lähetä valkeutes ja totuutes minua saattamaan, ja tuomaan sinun pyhän vuores tykö ja sinun asumises tykö. Ps. 43: 3.

Luetusta pyhästä tekstistämme kuulemme, että Daavid etsii valkeutta ja totuutta. Epäilemättä kuningas Daavidilla oli pimeät hetkensä, jolloin hän ei nähnyt tietä, joka vie elämään. Niin kuin jokaisella kristityllä on pimeät hetkensä, kun hän joutuu tietämättömyyteen ja epäilykseen siitä, mikä hänen tilansa on Jumalan suhteen, kun tieto omasta sisäisestä tilasta pimenee, niin ettei hän tiedä oikein, kuinka hänen sielunsa laita on, onko hän armontilassa vai ei.

Kun hän tuntee, että häneltä puuttuu kyky koetella itseään ja tutkistella sydäntään, näinä pimeinä hetkinä hänen täytyy sanoa: *”Tutki minua, Jumala, ja koettele minun sydämeni. Kiusaa minua, ja ymmärrä, kuinka minä ajattelen, jos minä pahalla tiellä lienen”* (Ps. 139: 24). Tämä epäily omasta sieluntilasta tuli toisinaan Daavidille, ja Luther valittaa samaa. Daavidin täytyi joskus huudahtaa: *”Minun Jumalani, minun Jumalani! Miksis minun hyljäsit?”* (Ps. 22: 1). Ja Vapah-taja huusi samalla tavalla kuolemanhädässä: *”Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun ylönnannoit?”* (Matt. 27: 46).

Sellainen heikkouden ja hylätynä olemisen tunne ei herää koskaan suruttomassa ihmisessä. En ole ainakaan koskaan kuullut, että joku suruttomasta joukosta olisi valittanut sitä, että hän on Jumalan hylkäämä. Armonvaras sanoo: *”Armon ovi on auki minulle, niin kuin se voi olla suljettu niiltä, jotka pitävät itseään kristittyinä.”* Niin vain! Lavea portti on aina auki kaikille, jotka tulevat hoiperrellen taivaan valtakuntaan, mutta ahdas portti ei ole koskaan auki, niin, ei edes raollaan. Sen joka tahtoo päästä sisälle ahtaasta portista, täytyy aina kolkuttaa sille, ennen kuin se avataan. Ja kuitenkin sanotaan: *”Monta on, jotka pyytävät mennä sisälle, ja eivät taida.”* (Luuk. 13: 24.)

Kaikkea tätä sai Daavid kokea pimeinä hetkinään, ja sellaisessa sieluntilassa hän oli silloin, kun hän kaipasi valkeutta pimeydessä. Silloin hän rukoili, kuten sanat kuuluvat päivän tekstissä: *”Lähetä valkeutes ja totuutes minua saattamaan.”* Epävarmuus on vaiva niille, jotka häilyvät tietämättöminä lopullisesta kohtalostaan. Kuoleman vangin on mahdotonta olla iloinen niin kauan kuin hän häilyy epätietoisena lopullisesta kohtalostaan. Hän etsii silloin totuutta, nimittäin sitä totuutta, että hän tahtoi tietää, koska tuomio on tullut, hän tahtoo tietää, onko hänet tuomittu kuolemaan vai armahdettu. Tätä totuutta Daavidkin etsi, kun hän oli epätietoinen lopullisesta kohtalostaan. Sen tähden hän rukoilee päivän tekstissä: *”Lähetä valkeutes ja totuutes minua saattamaan, ja tuomaan sinun pyhän vuores tykö ja sinun asumises tykö.”*

Mutta nyt suruttomat huomauttavat, että ne, jotka pitävät itseään kristittyinä, sanovat olevansa valmiita astumaan Jumalan tuomion eteen. Ja nyt heillä on sellainen oppi, että he häilyvät epätietoisuudessa ja epäilevät autuudestaan. Eikö tämä ole täysin ristiriitaista? Niin! Siltä näyttää järjelle, joka ei voi yhdistää kokonaisuudeksi sitä, mikä tuntuu ristiriitaiselta. Mutta juuri sellaisia vastakohtaisuuksia kristitty saa kokea itsessään. Kun Daavid huusi hengellisessä hädässään: *”Minun Jumalani, minun Jumalani! Miksis minun hyljäsit?”* silloinhan hän oli epätoivossa. Toisen kerran hän oli niin varma asiastaan, että hän saattoi sanoa: *”Vaikka vielä ruumis ja sielu vaipuisivat, Sinä olet kuitenkin lohdukseni ja osani.”* Kristus saattoi huutaa kuolemanhädässä: *”Minun Jumalani, minun Jumalani! Miksis minun ylönnannoit?”* Ja vähän sen jälkeen Hän saattoi sanoa: *”Sinun käsiis minä annan henkeni.”* Paavali saattoi sanoa: *”Minä viheliäinen ihminen, kuka*

päästää minut tästä kuoleman ruumiista?” (Room. 7: 24.) Ja samalla hetkellä hän saattoi sanoa: *”Minä kiitän Jumalaa Jeesuksen Kristuksen meidän Herramme kautta.”*

Sellaisia vastakohtaisuuksia kristitty saa usein tuntea sydämessään, ja sen tähden hän voi olla toisinaan iloinen ja toisinaan langeta epätoivoon. Sellainen oli Daavidin koko elämä, mutta niin ei ole armonvarkaan laita, jolla ei ole koskaan pimeitä hetkiään eikä koskaan lankea epäilykseen autuudestaan. Mutta hän ei tunne koskaan itseään valmiiksi astumaan Jumalan tuomioistuimen eteen. Koskaan ei armonvarkaalla ole hengellistä surua, koskaan hänellä ei ole hengellistä iloa. Koskaan hän ei ole helvetissä, koskaan hän ei ole taivaan valtakunnassa. Jos hän ei voi koskaan sanoa olevansa kristitty, ei hän voi kuitenkaan koskaan myöntää, että hän ei ole kristitty. Hän ei ole niin muodoin kristitty eikä ei-kristitty.

Samalla tavoin on omanvanhurskauden palvelijan laita. Hän ei voi kokea mitään tuntuva sisäistä muutosta, vaan sellainen kuin hän oli eilen, hän on myös tänään, ja huomenna hän on samanlainen. Hän antaa elämän mennä menojaan ja hän sanoo sen menevän omalla painollaan. Mutta minne hän putoaa? Mahtaako hän päästä hoiperrellen taivaan valtakuntaan?

Mutta kun puhumme Daavidin elämästä ja vaelluksesta, meidän täytyy ensin muistaa, että Daavid oli herännyt, kun hän kirjoitti totuudesta ja valkeudesta. Sillä suruton ihminen ei puhu koskaan totuudesta ja valkeudesta.

Juuri heränneessä tilassa Daavidilla oli pimeät hetkensä. Silloin hän ei voinut olla selvillä sisäisestä tilastaan. Silloin hän ei tiennyt, oliko hän armontilassa vai ei. Ja näinä pimeinä hetkinä täytyi hänen vaipua rukouseen ja etsiä valkeutta pimeydessä: *”Herra, lähetä valkeutes ja totuutes minua saattamaan, ja tuomaan sinun pyhän vuores tykö ja sinun asumises tykö.”*

Koskaan ei ole kuultu, että joku suruton ihminen etsii jotakin hengellistä valkeutta. Suruton ihminen on aina pimeydessä ilman tietoa Jumalasta, ilman tietoa perkeleestä, ilman tietoa itsestään ja tilastaan Jumalaan nähden. Sen tähden Vapahtajamme sanoo, että ihmiset rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olivat pahat.

Ja kuinka suruton ihminen voi kaivata valkeutta, koska hän ei ole koskaan nähnyt valkeutta, kun hänellä on se usko, että luonnollinen pimeys, jossa hän on, on oikea valkeus? Kun sellainen ihminen saa nähdä valkeuden, hän tulee heti umpisokeaksi eli auringon sokaisemaksi. Hengellinen valkeus näyttää hirveältä pohjattomuuden virvatulelta. Se tuli, jota Vapahtaja tuli sytyttämään maan päälle, näyttää pohjattomuuden liekiltä luonnollisen ihmisen umpisokeassa järjessä. Hän ei näe muuta kuin ulkokullaisuutta, haaveilua ja taikuutta jokaisessa hengellisen tulen kipinässä, joka leimahtaa tai syttyy siellä ja täällä maan päällä.

Kun Daavidilla oli pimeät hetkensä, silloin hän kaipasi valkeutta pimeydessä. Mutta luonnollinen ihminen ei kaippaa mitään valkeutta, sillä hän näkee mielestään oikein hyvin pimeydessä.

Onko täällä joku sielu, jolla on halu rukoilla Daavidin kanssa: *”Lähetä valkeutes ja totuutes minua saattamaan, ja tuomaan sinun pyhän vuores tykö ja sinun asumises tykö?”* Minä tarkoitan, että sen, joka istuu pimeydessä, pitäisi pyrkiä valkeuteen. Mutta sokea ei näe valkeutta eikä pimeyttä. Hänestä on aivan samantekevää, palaako tuli vai sammuuko se. Vain se, joka on ollut näkevä, voi mahdollisesti muistaa, millainen valkeus oli. Jos hän nyt muistaa, millainen valkeus oli, jos hän muistaa, millainen pimeys oli, jos hän muistaa, millainen tuli oli palaessaan, jos hän muistaa, millainen tulesta tullut lämpö oli, jos hän muistaa, millainen kylmyys oli tulen sammuttua, jos hän muistaa kaiken tämän,

niin hänen pitäisi myös tietää, onko hän kylmä vai lämmin, vai onko hän penseä. *”O, joskas kylmä taikka palava olisit! Sen tähden, ettäs penseä olet, ja et kylmä etkä palava, rupean minä sinua minun suustani oksentamaan ulos”* (Ilm. 3: 15 16). Ja voi jospa kylmä taikka palava olisit! Minä arvelen, että täällä saattaa olla joku, joka on ollut lämmin mutta nyt on kylmä kuin jää. Minä ajattelen, että täällä pitäisi olla jonkun, joka on ollut lämmin, ja nyt on penseä. Täällä voi myös mahdollisesti olla joku, joka on nähnyt valkeuden mutta nyt istuu pimeydessä. Niin ikään täällä voi olla joku, joka on ollut näkevä mutta nyt on tullut sokeaksi.

Joka tapauksessa, olitpa sokea taikka näkevä, olitpa kylmä taikka lämmin, istuitpa valkeudessa taikka pimeydessä, muista, että aika rientää kuin tuulenpuuska, että sinä olet muukalainen maan päällä, että sinulla ei ole pysyvää sijaa täällä maailmassa, että sinun täytyy, halusitpa tai et, ryömiä siihen pimeään luolaan, jota kutsutaan haudaksi, pohjattomuudeksi, helvetiksi, jollet ole varma asiastasi, jollet tiedä varmasti, että Kristus on valmistanut sinulle asuinsijan Isänsä huoneeseen.

Voi jospa sydämesi olisi kuin suitevainen kynttilänsydän, jota Herra ei sammuta, jos Hän lähettää Henkensä, joka puhaltaa sen liekkiin. Kun lamppu sammuu, vaikka Herran

Henki puhaltaa sen liekkiin. Näin voi kuitenkin sanoa vain niistä, joilla on öljyä lampuisaan, sillä ei kuiva sydän voi palaa, jollei ole öljyä. Ei viisailla neitseillä ole enempää öljyä kuin he itse tarvitsevat, jotta lamput palaisivat, kun Ylkä tulee. Heillä ei valitettavasti ole ylimääräistä öljyä, kun Ylkä tulee, koska he eivät ole valvoneet vaan torkkuneet. Nyt on sen tähden korkea aika rukoilla Daavidin kanssa: *”Herra, lähetä valkeutes ja totuutes minua saattamaan, ja tuomaan sinun pyhän vuores tykö ja sinun asumises tykö.”*

Herran pyhä vuori ja asuinsija on Siionin vuori, se autuas asuinsija, jonne Daavid ja kaikki kristityt kaipaavat. Mutta nykyisin ei moni kaipaa sinne. Sillä pimeydessä asuvat eivät tiedä, missä Siion on, ja toiset, jotka näkevät sen kaukaa, väsyvät tielle ennen kuin he ehtivät sinne, toisilla on ahdas rinta, niin etteivät he voi kiivetä ylös Siionin vuorelle.

Ainoastaan ne harvat valitut, jotka kilvoittelevat ja pyrkivät, tekevät työtä ja näkevät vaivaa, voivat päästä sinne, kun he päättävät vaelluksensa, kun he ovat kilvoitelleet pyhän kilvoituksen, kun he ovat päässeet perille. Se, joka voittaa, hän saa asua iankaikkisesti Siionin vuorella, autuaassa asuinsijassa. [Amen.]

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: SYRR. 5: 6 (PÄIVÄSAARNA)

Alä ajattele: Jumala on ylön laupias. Ei hän rankaise minua. Minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon.

Tässä paikassa on Syyrakki selittänyt suruttoman ihmisen ajatuksen. Jo Syrakin aikana on ollut paljon semmoisia, jotka ovat sanoneet: *”Jumala on ylön laupias. Ei Hän rankaise minua. Minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon.”* Kyllä on vielä nytkin paljon armonvarkaita, jotka luottavat sen päälle, että Jumala on ylön laupias. Ja tämä väärä luottamus Jumalan laupiuden päälle on sangen vahingollinen, sillä moni tulee sen uskon kautta rohkeaksi tekemään syntiä, luottain sen päälle, että Jumala on ylön laupias, kyllä Hän anteeksi antaa. Vaikka ei tämän aikaiset suruttomat paljon ajattele sen päälle, onko Jumala laupias eli ei, vaan he menevät niin kuin luontokappaleet, mihinkä rietas käskää.

Mutta Syyrakin aikana ovat muutamat armonvarkaats ottaneet itsellensä väärän lohdutuksen Jumalan armosta ja tämä kuollut usko on tehnyt synnin luvalliseksi. Ei ole pelkoa Jumalan vihasta, koska rietas maalaa Jumalan armoa ja laupiutta silmäin eteen. Silloin tulee synti niin kauniiksi ja Jumalan armo niin suureksi, että surutoin ihminen saattaa huorata ja varastaa juuri Jumalan silmäin edessä. Mutta tämän aikaiset suruttomat ei mene niin kauvas ajatuksissansa. Ei ole heillä joutoa ajatella, onko Jumala ylön laupias eli onko Hän vihainen, vaan he menevät, mihinkä himot vetävät. Ei heillä ole sen verran joutoa, että he ajattelisivat, onko tämä synti eli ei, mutta he tekevät vaan rohkiasti, mitä he meinaavat. Syyrakin aikana ovat kuitenkin muutamat ajatelleet ja tehneet päätöksiä, niin kuin Syyrakki on tullut tuntemaan heidän menetyksestensä, koska hän matkii heidän puheitansa: *”Jo minä olen ennenki syntiä tehnyt ja ei minulle mitään paha tapahtunut.”*

Se kuuluu nyt näistä sanoista, kuinka yksi surutoin ihminen tekee räknin Jumalan

kanssa. Koska hän on ennenki syntiä tehnyt ja ei ole mitään paha tapahtunut, niin tekee hän semmoisen päätöksen, että Jumala ei pidä vaaria suruttoman elämästä, vaan antaa luvan suruttomalle elää niin kuin hän tahtoo. Mutta Syyrakki sanoo nyt suruttomalle: *”Älä ole surutoin, jos sinun syntis on vielä rankaisematta, ja tahdot sen tähden aina syntiä tehdä.”* *”Älä ajattele itselles”,* sanoo Syyrakki, *”älä ajattele itselles: kuka minulta sen kieltää, sillä Herra, se ylimmäinen kostaja on sen kostava.”*

Sen verran ovat suruttomat Syyrakin aikana ajatelleet, koska he teit räkninkiä Jumalan kanssa. He ajattelit sen verran, että Jumala on ylön laupias. Ja sen ajatuksen oli rietas tuonut heille mieleen. Koska perkele oli saarnannut heille evankeliumia, tuli Jumala niin armolliseksi, ettei Hän huoli, vaikka suruttomat pilkkaisit Häntä juuri silmäin edessä. Ja semmoinen oppi teki heille synnin luvalliseksi, että he saatoit tehdä syntiä niin paljon kuin he tahdoit. Mutta tämän aikaiset suruttomat ei ajattele mitään, koska he menevät syntiä tekemään, vaan he tekevät syntiä, niin kuin Jumalata ei oliskaan. Muutamat tekevät syntiä prameudella, muutamat huoraavat ilman aikaansa ja muutamat tekevät vahinkota leikin vuoksi; muutamat kristittyin vihalla kiroovat ja kristittyin vihalla huoraavat ja kristittyin vihalla juovat. Olkoon se heidän kunniansa, mitä he riettaan kunniaksi tekevät! Riettaan kunnia se on, mitä he tekevät kristittyin vihalla. Ei kristityt sen kautta pahene, mutta jos kristityt alkavat juomaan ja huoraamaan, siitä tulee riettaan enkeleille suuri ilo, mutta kristityille tulee murhe.

Rukouspäivän tekstissä huutaa Daavid katumuksen murheessa Herran tykö ja me kuulemme hänen sanoistansa, että hänellä on erilainen tunto kuin niillä suruttomilla, jotka luulevat, että Jumala on ylön laupias.

Daavidilla oli herännyt omatunto. Hän tunsii, että Jumala välistä kääntää laupiutensa pois ja että Jumala saattaa niin hyvin vihainen olla kuin Hän armollinen on. Tämmöinen tunto on kaikilla heränneillä, joiden omatunto on oikein herännyt. He tuntevat, että Jumalan ankara vanhurskaus on niin suuri kuin Hänen laupiutensa. He tuntevat, että Jumala ei anna itsiänsä pilkata, niin kuin suruttomat Häntä pilkkaavat. He tuntevat myös, että Jumala on armollinen ja laupias katuvaista kohtaan, mutta että Hän välistä kääntää pois laupiutensa niiltäkin, koska he lakkaavat huutamasta.

Ne harvat sielut, jotka ovat tunteneet sekä Jumalan vihaa, että Jumalan laupiutta, saavat tänä päivänä uuden kehoituksen Daavidin sanoista ottamaan yhden ylösrakentavaisen esimerkin hänestä, että he tunsitt, millä luonnolla Jumala on, koska Vapahtaja sanoo: *”Tämä on ijankaikkinen elämä, että tuta Jumalata, ja sen, jonka Hän lähetti, nimittäin Jeesuksen Kristuksen.”* Jos tunnetta, että Jumala on kääntänyt laupiutensa pois niin kuin Hänen täytyy välistä tehdä, koska te olette uneliaat ja maailmaan kääntyneet, rukoilkaat niin kuin Daavid: *”Herra, älä käännä laupiuttas minusta pois.”* Kuule vanhurskas ja laupias Jumala katuvaisten ja uskovaisten huokaus. Isä meidän jne.

Ensimmäisen rukouspäivän tekstisanat löytyvät kirjoitettuna 40. Psalmissa ja 12. värsyssä, ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: PS. 40: 12

”Mutta sinä Herra, älä käännä laupiuttas minusta pois. Sinun laupiutes ja vakuutes aina minua varjelkoon.”

Tämän päivän teksti ei kuulu suruttomille olenkaan, sillä he ei rukoile ollenkaan sillä tavalla kuin Daavid. Umpisuruttomat ei rukoile ollenkaan muuta kuin rietasta kirouksilla ja sadatuksilla. Omanvanhurskauden palvelijat rukoilevat niin kuin fariseus: *”Minä kiitän sinua, Jumala, etten ole niin kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä”,* eli niin kuin

tämän aikaiset fariseukset sanovat: *”En ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole huoranut, Jumalan kiitos! En ole juomari, Jumalan kiitos! Kirousta ja muuta vääryyttä olen välttänyt, Jumalan kiitos!”* Joka niin siviästi on elänyt, ei hän tarvitse Jumalan armoa, ei Jumalalta, eikä ihmisiltä.

Mutta ei armonvaraskaan tunne, että Jumala on kääntänyt laupiutensa pois hänestä, sillä hän sanoo aina olevansa Jeesuksen ristin juuressa ja uskoo, että Jumala on armollinen, vaikka hän kantaa vihaa sydämässään kristityille. Rietas antaa hänelle semmoisen vahvan uskon, että Jumala ei paiskaa ketään helvettiin, olkoon usko ja elämä kuinka hyvänsä. Vihollinen saarnaa hänelle evankeliumia paremmin kuin joku pappi ja usuttaa häntä uskomaan, että Jumala on ylön laupias, vaikka hän Jumalan laupiudesta ei tiedä mitään. Koska armonvaras ei tiedä Jumalan vihasta mitään, jota hän ei ole tuntenut tunnossansa, kuinka hän sitte tietäis Jumalan laupiudesta?

Jumalan olemisessä on kahtalaista vaikutusta, jota kuolleen uskon tunnustaja eli armonvaras ei ole tuntenut eikä koetellut, nimittäin vanhurskaus, joka vaatii töitä eli pyhää elämää, ja rakkaus, joka vaatii armahtamista. Niin kuin nyt se ihminen, joka on omantunnon vaivassa, on tuntemassa Jumalan vihaa, niin on se ihminen, joka on ilossa, tuntemassa Jumalan laupiutta.

Tässä nyt on paljon ihmisiä, jotka ei ole tunteneet Jumalan vihaa, eli jotka ei ole olleet omantunnon vaivassa, joittenka omatunto ei ole koskaan herännyt. On niitkin, jotka ovat tunteneet Jumalan vihaa ja lain kirousta ja ovat omantunnon vaivassa olleet ja helvettissä vaeltaneet, mutta ovat jo aikaa unhotaneet, minkä kaltainen vaiva oli helvetissä. Ne ei saata tuta, että Jumala on ottanut laupiutensa pois, koska vihollinen on puoskinut heidän sydämitänsä pirun paskalla, eli maailman huvituksilla, huoruudella, keveämielisyydellä, eli väärällä luottamisella Jumalan

armon päälle. Jumalan laupius on nyt heiltä pois otettu, mutta ei he sitä tunne.

Muutamat ovat tunteneet molempia, sekä vihaa, että laupiutta, mutta valvomattomuuden kautta, maailmanrakkauden kautta, hengellisen uneliaisuuden kautta ovat he nyt kadottaneet kaikki, sekä vihan tuntemiset että laupiuden tuntemiset. Nämät pois lannenneet ei saata rukoilla Daavidin kanssa *"älä käännä laupiuttas pois minusta"*, vaikka he osittain tuntevat, että he ovat laupiutta paitsi.

On siis kolmenlaisia, jotka ovat ilman laupiutta, ensiksi umpisuruttomat, jotka ei ole koskaan tunteneet Jumalan vihaa, eikä myös ole tunteneet Jumalan laupiutta. Semmoiset ei tunne muuta laupiutta kuin viinaporvarien ja huorain ja juomaritten laupiutta. Koska viinaporvari avaa laupiaan sydämensä juomarille, silloin juomari saapi hengen voimaa puhumaan ja juomalauluja laulamaan. Muutampi tulee juomissa katuvaiseksi ja itkee, koska viinahenki pääsee sydämeen, muutampi juomari tulee jumaliseksi ja veisaa virsiä, muutaman juomarin sydämessä vaikuttaa viinanhenki rakkauden ja halaamisen. Kaikki nämät vaikutukset tulevat viinaporvarin laupiudesta. Sen tähden saavat kaikki juomarit rukoilla: *"O, armollinen viinaporvari, älä käännä laupiuttas pois meistä!"*

Ja koska huorat avaavat laupiaan sydämensä huorimiehille, silloin sulavat heidän sydämensä rakkaudesta, he saavat siinä pian tuta armonmerkkiä. Kaikki nämät suloiset vaikutukset seuraavat huorain rakkaudesta, ja kyllä on huorapukki monet kerrat saattanut rukoilla huoraansa: *"Älä käännä laupiuttas pois minusta!"* Mutta muutamat siviät huorat ovat niin armottomat, ettei he avaa laupiasta sydäntänsä. Muutamat huorapukit saavat hukkaan kolkuttaa oven päälle, ja pitäis heidän siitakin arvaaman, ettei armon ovi ole auki kaikille pukeille ja keitureille. Sen meidän täytyy tunnustaa, ettei ole armon ovi auki kaikille pukeille ja keitureille. Ja sitä

on kuningas Daavid saanut koetella, ettei ole niin helppo autuaaksi tulla kuin suruttomat ja armonvargaat luulevat. Koska hän rukoili: *"Älä käännä laupiuttas pois minusta"*, silloin hän tunsu, että Jumala ottaa pois laupiuden, jos ihminen lakkaa huutamasta ja kolkuttamasta armon oven päälle. Ei ole Jumala niin armollinen kuin suruttomat ja armonvargaat luulevat. Jumala vaatii totisen katumuksen ja parannuksen ennen kuin Hän avaa laupiaan sydämensä. Jumala vaatii elävän uskon ennen kuin Hän saattaa synnit anteeksi antaa.

Mistäs nyt suruttomille tulee semmoinen tunto, että Jumala on heille vihainen? Mistäs paatuneille tulee semmoinen tunto, että Jumala on käänännyt pois laupiutensa kaikilta, jotka Häntä vihaavat ja jumalattomalla elämällänsä Häntä pilkkaavat, Hänen sanansa ylönkatsovat, Hänen verensä tallaaavat ja Hänen laupiutensa väärin käyttävät. Koska Daavid huusi niin kuin Vapahtaja huusi: *"Minun Jumalani! Miksis minun ylönannoit!"* silloin hän tunsu tunnossansa, että Jumala oli käänännyt laupiutensa pois. Ja tämmöinen tunto on usein katuvaisilla, että Jumala on käänännyt laupiutensa pois. Koska Daavidilla ja itsellä Vapahtajalla oli semmoinen tunto, että Jumala oli ylönantanut, miksipä katuvaisilla ei pitäis olemän semmoinen tunto silloin, koska perkele tulee niin kuin kiljuva jalopeura heidän päällensä ja alkaa heidän sydämitänsä raatamaan. Silloin tuntevat katuvauset, että Jumala on heitä ylönantanut ja käänännyt laupiutensa pois. Silloin täytyy heidän huutaa syvyydestä korkeuteen niin korkialla äänellä, että koko helvetti tärisee.

Mutta suruttomat ja armonvargaat ei tunne sitä, että Jumala on heitä ylönantanut, vaan heillä on aina se väärä luulo, että Jumala on heille armollinen. Ja mistäs tulee heille tämä luulo? Joo, se tulee siitä, että heidän tuntosonsa ei ole herännyt, ei he saata tuta Jumalan vihaa ja lain kirousta. Kuinka he sitte tunsit Jumalan laupiutta? Ei saata yksikään ihminen tuta Jumalan laupiutta, joka ei ole tuntenut Jumalan vihaa ja lain kirousta.

Mutta nyt kaikkein loppu lähestyy. Jumala on kääntänyt laupiutensa pois maailmasta ja kääntänyt laupiutensa niitten tykö, jotka Daavidin kanssa rukoilevat: *"Älä käännä laupiuttas pois minusta."* Koska Hän sanoo: *"En minä rukoile maailman edestä, vaan niitten edestä, jotka uskovat minun päälleni,"* silloin Hän käänsi laupiutensa pois maailmasta, koska Hän lakkais rukoilemasta maailman edestä, sillä Hän näkee, ettei maailma ota Häntä vastaan.

Maailma on kankia Häntä vastaan, että Hänen täytyy kääntää pois laupiutensa ja rukoilla niitten edestä, jotka opetuslasten kautta uskovat Hänen päällensä. Ja niille Hän on mennyt valmistamaan sijaa Isän huoneessa; niille, jotka huutavat: *"Herra, älä käännä laupiuttas pois meistä!"* Koska he tuntevat itsensä ylönnänetuiksi Jumalalta ja ihmisiltä, niin kuin Daavid on tuntenut ja Jumalan Poika on tuntenut ja opetuslapset ovat tunteneet ja kaikki katuvaist saavat vielä nytkin tuntea itsensä ylönnänetuiksi

Jumalalta, koska he rupeevat väsymään ja nääntymään siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa maailman ja perkeleen kanssa, silloin he huutavat: *"Herra, älä käännä laupiuttas pois meistä."*

Ja meidän toivomme on, ettei Herra käännä pois laupiuttansa katuvaistilta, vaikka Hän välistä koettelee heidän uskoansa ja kärsivällisyyttänsä. Älkääät väsykö, köyhät matkamiehet, älkääät väsykö huutamasta niin kauan kuin auringon syrjää vielä näkyy! Pian pääsette Isän tykö kotomaalle, kussa teidän väsyneet luonne pääsevät lepäämään! Katkaikaaat vielä tämä viimeinen puoli neljännes. Nostakaat silmänne ylös ja katsokaat: Jo näkyvät huoneet Uudessa Jerusalemissa ja kynttilät palavat kristalliklasissa ja ulosvalittu lasten ääni rupeaa kuulumaan, ja kaikki Jumalan lapset siellä odottavat uusia matkamiehiä tulevan pian. Amen.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: HEBR. 12: 7: (ILTASAARNA)

Paavaliin epistola Hebrealaisten tykö 12: 7: Jos te kurituksen kärsitte, niin Jumala taritsee teille itsensä, niin kuin lapsillensa, sillä kuka on se poika, jota ei Isä kurita.

Pyhä Paavali kirjoittaa siitä Isän kurituksesta, jonka kautta Hän tarjoaa itsensä niin kuin lapsillensa. Ja Hän ottaa vielä esimerkin luonnollisesta vanhemmasta, joka tahtoo kurituksen kautta kasvattaa lapsiansa ihmiseksi. Me tiedämme, että kaikki lapset tarvitsevat kuritusta. Ja Taivaallinen Vanhin on jo Vanhassa Testamentissa freistannut kurittaa Israelin lapsia, joita Hän oli ottanut ja valinnut omaksensa sivuitse pakanoita. Mutta Hänen täytyy valittaa, etteivät he ota kuritusta vastaan.

Usein Hän katui jälleen, että Hän oli niitä Israelin lapsia niin kovin kurittanut, mutta Jumalan täytyi heitä kurittaa välistä sodalla, välistä taudin kautta ja välistä nälän kautta. Mutta ei ole moni tämän ulkonaisen kurituksen kautta tullut paremmaksi. Ainoastansa muutamat tulivat tämän kurituksen kautta nöyremmäksi ja tunnustivat syntiänsä.

Koska me katselemme, kuinka Jumala on Vanhassa Testamentissa johdattanut Israelin lapsia, niin me mahdamme ihmetellä, kuinka vastahakoiset ja pahankuriset nämä Israelin lapset olivat. Mutta ei taitaisi nytkään ulkonainen kuritus vaikuttaa muuta, kuin paatumusta niiden sydämissä, jotka eivät tottele sanaa. Me näemme, että tässäkin seurakunnassa on monta, joita Jumala on kurittanut köyhyydellä ja sairaudella, mutta eivät köyhät tule tämän kurituksen kautta niin nöyryytetyksi, että he antaisivat suuta Isän vit-salle ja kerjäisivät armoa, vaikka köyhyys ei ole monella Jumalan asetuksen kautta, vaan rietas on tehnyt heitä köyhäksi.

Mutta köyhillä on semmoinen usko, että Jumala teki heitä köyhäksi. Miksei köyhät siis ota Jumalan kuritusta vastaan? Ei niillä ole parempi uskallus Jumalaan, kuin rikkailla. Mutta kun Jumala on nyt nähtävästi alkanut

kurittamaan maailmaa, ei ainoastansa näljällä ja kalliilla ajalla, mutta myös taudilla ja sodalla, niin pitäisi niitten harvojen sielujen, jotka vielä jaksavat uskoa, että tämä isällinen kuritus on muistutus kristityillekin tämän maailman katoavaisuudesta, rukoileman taivaan ja maan Suurta Hallitsijaa, että tämä vaiva valittujen tähden lyhennettäisiin.

Me saamme kuulla tämän rukouspäivän ehtoosaarnan tekstissä, kuinka profeetta Jeremias selittää Jumalan tarkoitukset kurittuksellansa, nimittäin, että ihmiset tämän rangaistuksen kautta muistaisivat syntiänsä ja tekisivät katumuksen. Vaikka suruttomat eivät kuitenkaan tee katumusta, vaikka kuinka kovin Jumala heitä kurittaa. Eivät suruttomat tosin ajattele: Tämän rangaistuksen olemme me hyvin ansainneet. Eivätkä suruttomat ajattele eli usko, että tämän kautta Jumala muistuttaa meitä tämän maailman katoavaisuudesta ja vetää meitä parannukseen.

Mutta kristityt saavat kyllä uskoa, että Jumala ulkonaisen ja ruumiillisen puutoksen kautta tahtoo repiä sydämet irti maailmasta, joka kovin pakkaa kristittyjen sydämiin, ja tahtoo lopettaa heidän uskonsa. Koska Jumala rankaisee maailmaa sodalla, näljällä ja taudilla, silloin saavat myös kristityt kärsiä puutosta ja vajavuutta suruttomien tähden. Mutta meidän toivomme on, että nämä vai-van päivät valittujen tähden lyhennettäisiin.

Rukoilkaa taivaan ja maan Suurta Hallitsijaa, että Hän antaisi teille voimaa ja väkevyyttä kärsimään ja kantamaan Jeesuksen ristiä, ja kilvoittelemaan kalleimmassa uskossanne, että te jaksaisitte vastaan seisoa kaikkia sen ruman palavia nuolia, sillä tämän maailman vaivat eivät kuitenkaan ole verrattavat siihen kunniaan, joka teitä odottaa tämän vaivalloisen elämän perästä. Pian pääsevät teidän

väsyneet luunne lepäämään. Pian pääsette Vanhemman syliin, koska Hän kerkeää kai-kista Hänen töistensä.

Antakaa nyt suuta Isän vitsalle, koska hän teitä kurittaa teidän tottelemattomuutenne tähden, ja rukoilkaa, että Hän suuresta armostansa antaisi teille anteeksi teidän rikoksenne. Kuule, armollinen Isä taivaan, murheellisten, katuvaisten ja alaspainettujen huokaus. Isä meidän jne.

Ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitettuna profeetta Jeremian valitusvirsissä 1: 14 ja kuuluvat sanat, niin kuin seuraava:

EVANKELIUMI: VALIT. 1: 14

Minun raskaat syntini ovat ylös heränneet Herran rangaistuksen kautta.

Ylösluetun tekstin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, jos synnit ylös herätetään Jumalan rangaistuksen kautta.

Profeetta Jeremian edellä mainitun sanan jälkeen pitäisi syntien tuleman tunnon päälle Jumalan rangaistuksen kautta. Mutta ne tekstin sanat, jotka ruotsalaisessa Raamatussa kuuluvat näin: Minun raskaat syntini ovat ylös heränneet Jumalan rangaistuksen kautta. Ne samat sanat kuuluvat suomalaisessa Raamatussa näin: Minun syntini ies on sidottu. Näistä sanoista kuuluu, niin kuin profeetta Jeremia olisi tuntenut, että hänen syntinsä olisit sidotut hänessä, ettei hän voi päästä niistä erinänsä. Arvattava se on, jos synnit heräävät ylös ja tulevat oman tunnon päälle, niin täytyy ihmisen olla omantunnon vaivassa ja katumuksen tehdä. Mutta jos synnit ovat sidotut, eivät pääse ne synnit sitten liikkumaan, vaan ne ovat, niin kuin Paavali sanoo: kuolleet.

Ja sille ihmiselle eivät tule synnit tunnon päälle, jonka synnit ovat kuolleet. Paavali sanoo: Ilman laitta oli synty kuollut, mutta koska käsky tuli, virkosi synty jälleen. Jos nyt synnit sidotut ovat, niin eivät ne tule tunnon päälle. Ja niin muodoin saattaisimme suomalaisesta Raamatusta saada sen käsityksen, 1632

että profeetan tarkoitus on ollut, että Israelin lasten synnit ovat niin sidotut heissä kiinni, että ei kukaan saata heitä päästää.

Emme saata ajatella, että profeetan tarkoitus olisi ollut, että synnit olisivat Jumalan armon kautta niin sidotut, ettei pääse liikkumaan. Sillä nämä sanat, joita profeetta panee tykö: synnit astuvat minun kaulani päälle. Ne sanat osoittavat, ettei synnit olleet anteeksiannettut ja Jumalan armon kautta sidotut, ettei pääse hallitsemaan. Semmoiset sanat kuin ruotsalaisessa Raamatussa kuuluvat: Minun raskaat syntini ovat ylös heränneet Jumalan rangaistuksen kautta. Ne antavat meille sen ymmärryksen, että profeetan tarkoitus on ollut, että Israelin seurakunta on herännyt Jumalan rangaistuksen kautta, mutta suomalaisessa Raamatussa kuuluvat sanat, niin kuin paatumus olisi tullut Jumalan rangaistuksen kautta. Koska nyt toinen Raamattu tulee toista vastaan, niin emme tiedä enää, mikä profeetta Jeremian tarkoitus on ollut. Sen me tiedämme ainoastansa, että suuri rangaistus oli tullut Israelin seurakunnan päälle siihen aikaan, koska Jeremia kirjoitti valitusvirsensä. Heidän kirkkonsa oli silloin vasta poltettu, ja ihmiset olivat tulleet vangiksi, ja vietiin pois syntymämaaltansa pakanan maahan.

Mutta mitäs nyt koettelemus todistaa? Heräävätkös ihmiset Jumalan kurituksen kautta? Tämä on kysymys, johon me saamme joltisesti vastata, koska me tiedämme, etteivät suinkaan nekään ihmiset ole heränneet, jotka Jeremian aikana niin kovin rangaistiin Jumalalta, vaan enemmän ne paatuivat. Eivät juutalaiset ole heränneet silloinkaan, koska jälkimmäinen hävitys tuli heidän päällensä, vaan paatumus tuli suuremmaksi sen hävityksen kautta.

Eivätkä ihmiset vielä nytkään herää Jumalan kurituksen kautta, vaikka kuinka piekettäisiin ja vaivattaisiin näljällä ja kalliilla ajalla. On ainoastansa joku harva sielu, joka herää tautivuoteella, koska kuolema alkaa kovia

rintoja ahdistamaan. Mutta muutoin ei herää kukaan ulkonaisen rangaistuksen tähden, mutta enemmän paatuvat, jota enemmän vaivaa he joutuvat kärsimään. Ja siitä arvataan, ettei ole profeetta Jeremias päivän tekstisanoilla tarkoittanut heräystä, vaikka kuinka raamatunselittäjät punoisivat hänen sanojansa. Mutta paatumuksesta hän on puhunut, että Israelin kansan synnit olivat sidottu niin kuin ies heidän kaulaansa, josta ei kukaan herää irti päästäkseen.

Koska nyt kristityt saavat kärsiä synninrangaistusta pakanain tähden, niin tulee toinen kysymys. Kuinkas he saattavat kärsivällisyydellä tämän kurituksen vastaanottaa? Profeetta Jeremias tuli suruttomien tähden kärsimään vankeutta ja orjuutta ynnä heidän kanssansa, mutta ei ole kuulunut, että hän olisi suuttunut Jumalalle tämän asian tähden, eli valittanut, että Jumala teki väärin, joka ei häntäkään pelastanut Baabelin vankeudesta.

Ja minä uskon, että oikeat kristityt ottavat kärsivällisyydellä sitä kuritusta vastaan ja antavat suuta Isän vitsalle, vaikka [ihminen] pitää somattomana kärsiä pakanain tähden. Kyllä olisi kristityillä hausempi, jos he saisivat kärsiä Kristuksen tähden. Mutta että heidän pitää kärsimän pakanain tähden, se on kohta luonnolle vastahakoinen. Kuitenkin sai profeetta Jeremias kärsiä, ei Kristuksen, mutta pakanain tähden. Mitäs te nyt arvellette? Luulettekos jaksavanne kärsiä ruumiin puolesta vajavuutta, nälkää ja alastomuutta juuri pakanain tähden?

Mutta minä uskon kuitenkin, että kristityt jaksavat kärsivällisyydellä ottaa Isän kuritusta vastaan, vaikka minä puolittain pelkään, että moni pahenee ja kukaties vielä suuttuu Jumalalle, koska hän kuulee, että hän saa kärsiä, ei Kristuksen tähden, mutta pakanain tähden. Tämä rangaistus, joka tapahtui Jeremian aikana, on niin kuin vanhin, jolla on kymmenen lasta, joista yhdeksän ovat rangaistuksen ansainneet, mutta

kymmenes on viaton, jos vanhin pieksäisi vielä senkin, joka on viaton, yhtenä pahankuristen kanssa, sanoisivat kaikki ihmiset, ettei se ole oikea Isä, joka pieksää viattomia ynnä viallisten kanssa.

Katso, näin nyt Jumala teki ensimmäisen hävityksen aikana. Ei siinä taitanut olla muita kristityitä kuin Jeremias ja Daniel ja kaksi muuta miestä. Ja ne saivat kärsiä samankaltaisen rangaistuksen, kuin kaikki muut suruttomat ja pakanat. Mutta meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat saaneet kärsiä pakanain tähden, jaksavat paremmalla tunnolla ottaa Isän kuritusta vastaan. Kukaties Jumala tällä lailla vetää ja repii heitä paremmin irti maailmasta, koska he saavat näkyväisesti ja tuntuvasti koetella tämän maailman katoavaisuutta.

Paha on kristityn sydän tarttumaan maailmaan, koska ei ole minkään kaltaista ristiä pantu heidän päällensä. Mutta Jumala tahtoo koetella heidän uskonsa ja heidän kärsivällisyytensä, että he tämän koettelemuksen kautta paremmin tulisivat tuntemaan tämän maailman katoavaisuutta. — Ottakaa siis kärsivällisyydellä, nöyryydellä ja kiitollisuudella Isän armollista kuritusta vastaan, ja antakaa suuta Isän vitsalle. Ja muistakaa, että tämän maailman vaivat pian loppuvat. Ei ole pitkä aika, ennen kuin te pääsette pois tästä vaivalloisesta elämästä. Pian pääsevät teidän väsyneet luonne lepäämään. Pian pääsette näkemään sen Suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan, joka itse on ollut köyhyydessä, nälässä ja alastomuudessa tässä maailmassa, ja istuu nyt Isän oikealla kädellä valmistaen köyhille matkamiehille sijaa.

Hän rukoilee Isää niitten edestä, jotka raskaassa työssä ovat ja turvaavat Häneen. Jos te siis joudutte vajavuutta kärsimään pakanain tähden tässä maailmassa, niin muistakaa, että te pääsette pian siihen luvattuun maahan, josta rieskaa ja hunajaa vuotaa. Niin antakaa suuta Isän vitsalle ja riestäkää

Vanhemman syliin. Ei teillä muuta turvapaikka ole. Ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Niinä päivinä tuli Johannes Kastaja ja saarnais Juudean korvessa ja sanoi: **Tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on lähestynyt.**

Näin saarnais Johannes Kastaja suruttomalle kansalle, koska he kurkistelemisen tähden tulit katsomaan sitä miestä, joka oli alkanut saarnaamaan korvessa. Se oli hänen saarnansa alku: *"Tehkää parannus!"* Ja siitä parannuksen saarnasta heräisit muutamat ja rupeisit kysymään: *"Mitä meidän pitää tekemän?"* Mutta sen väen paljouden suhteen, kuin siellä oli, ei suinkaan monta herännyt.

Ja niin se on myös täällä tapahtunut. Vaikka nyt on saarnattu parannuksesta, ei ole sen tähden moni herännyt. Sillä niin kuin Johanneksen aikana ensin osa oli jo paatunut, niin se on myös täällä. Ja niin kuin Johanneksen aikana paatumus suuremmaksi tuli sen kovan saarnaamisen kautta, niin on myös täälläkin paatumus tullut suuremmaksi.

Paatumuksen syy on itsessä Jumalan sanassa, niin kuin kirjoitettu on: joka paha on, tulkoon vielä pahemmaksi, ja: tämä on tullut lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa. Johanneksen aikana tunnustit ne syntiänsä, jotka heräisit, ja niin on tapahtunut täälläkin. Mutta ei niitä ole sen tähden monta ollut, jotka silloin heräisit, tuskin yksi tuhannesta. Ja siitä kanssa ovat suruttomat ottaneet itsellensä suruttomuuden ainetta. Koska suruttomat näkevät, ettei ole monta herännyt, ajattelevat he: Ei taida koko se oppi olla oikea, koska niin vähän herää. Mutta siinä arveluksessa tulevat suruttomat kovin petetyksi, sillä niin on Jumalan sanassa kirjoitettu, että ne ovat harvat, jotka autuaaksi tulevat, koska neki, jotka muutaman ajan vuovaavat ahtaasta portista sisälle tulla, ei voi, kuinka sitte ne, jotka ei meinaakaan parannusta tehdä, tulisit autuaaksi?

Tässä on monta, jotka ei ole vielä aikoneet parannusta tehdä, sen tähden, että he pitävät semmoisen parannuksen joutavana,

jonka Johannes Kastaja tarkoitti, jossa itse kunki piti tunnustaman syntiänsä, sillä muutamat sanovat: *"ei ole tarpeellinen maailmalle huutaa."* Muutamat ei ymmärrä, mistä ihmisen pitää alkaman parannusta tekemään. Se kuuluu varsin niitten kysymyksistä. Sotamiehet kysyit erittäin, mitä heidän piti tekemän. Publikaanit kysyit erittäin, mitä heidän piti tekemän.

Se kuuluu siis näitten heränneitten kysymyksistä, ettei he ymmärtäneet, mitä itse kunki säädysensä piti tekemän, koska heidän piti alkaman parannusta tekemään. Ja niin tekevät kaikki vastaheränneet. He kysyvät opettajalta, kuinka heidän pitää tekemän. He tuntevat kyllä, että syntiä on, mutta ei he ymmärrä, millä lailla heidän pitäis alkaman parannusta tekemään.

Koskas suruttomat tulevat opettajalta kysymään: *"Mitä minun pitää tekemän, että minä autuaaksi tulisin?"* Joo, tulevat he viinaporvarin tykö ja kysyvät: *"Mitä maksanee?"* Tulevat he kräämärin tykö ja kysyvät: *"Paljonko maksaa tuo silkkihuivi?"* Tulevat he huoran tykö ja kysyvät: *"Saanko minä tulla sinun vierees?"* Onkos valhe? Mitäs todistaa teidän tuntonne? Onkos valhe?

Johanneksen tykö tulit katuvaiset ja kysyit: *"Mitä meidän pitää tekemän?"* Mutta suruttomat ei tulleet silloin, eikä nytkään tule opettajan tykö kysymään: *"Mitä meidän pitää tekemän, että me autuaaksi tulisimme?"* Vasta silloin, koska kuolema tulee, sanovat he: *"Noutakaat pappi, kuolema tulee!"* Ja silloin ovat kaikki synnit läjässä. Kaikki väärin teot sovittamatta. Kaikki rikokset anteeksi antamatta. Kuolema käypi päälle, ja kova pelko tulee. Mutta ei ole monella tietoa, mihinkä hän joutuu viimein asumaan. Ainoastansa muutamat sanovat: *"Helvettiin on keino, ei tule paremmaksi."*

Semmoinen on suruttomain elämä, ja semmoisen elämän perästä seuraa yksi kauhistavainen kuolema. Mutta te kuulitte kuitenkin, millä lailla heränneet tulit Johanneksen aikana. He tulit kysymään opettajalta: *”Mitä meidän pitää tekemän?”* Ja niin ovat heränneet tehneet näinäki aikoina, he ovat kysyneet opettajalta, millä lailla heidän pitäis tekemän parannusta. Ei ole heränneet tohtineet luottaa oman viisautensa päälle. Ei ole heränneet sanoneet niin kuin suruttomat ja armonvargaat: *”Kyllä me näemme itse kirjasta!”* Eikä ole Johannes sanonut niin kuin muutamat suruttomat papit sanovat, koska joku herännyt tulee heiltä kysymään jotaki, joka kuuluu hengellisiin asioihin, niin sanoo surutoin pappi: *”Mikä houraus tämä on?”* Ja muutampi surutoin pappi sanoo heränneelle: *”Mene ulos tästä huokaamasta, muutampi ulkokullattu”,* vaan Johannes neuvoi katuvaaisia sen jälkeen, kuin itse kuki tarvitsi.

Meidän pitää tänä päivänä laveammalta puhuman parannuksesta pyhän tekstin johdatuksesta, koska me olemme ensinnä rukoilleet sitä Suurta Parantajaa, että Hän antais meille oikean ylösvaistuksen, kuinka oikea parannus ja katumus pitää tapahtuman. Isä meidän jne.

Rukouspäivän korkean messun teksti:

EVANKELIUMI: AP. T. 3: 19

Niin tehkää parannus ja palaitkaat, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois!

Tämän tekstin johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä katseleman, kuinka oikea parannus pitää tapahtuman.

Koska armollinen kuningas on ulosvalinnut semmoisia paikkoja Raamatusta tutkintoaineeksi, jotka kuuluvat parannukseen, niin me päätämme siitä, että kuninkaan tahto on, että alamaiset pitää tekemän parannusta kaikista niistä synneistä, jotka Ruotsin valtakunnassa harjoitetaan, niin kuin: juopumus, huoruus, varkaus, kirous, koreus ja kaikki muut pahat tavat. Sillä ei kuninkaalla ole hauska kuulla, että kaikki vankihuoneet

täytetään. Lainrikkojat ei voi enää mahtua-kaan vankihuoneisiin, ja kruunulle tulee siitä suuri kustannus. Kuningas sois kyllä, että kaikki ihmiset tekisit parannuksen ja katumuksen. Ja sen tähden on kuningas rukouspäivän tekstiksi ulosvalinnut semmoisia Raamatun paikkoja, jotka kuuluvat parannukseen.

Kysymys on siis tämä: Kuinka pitää oikea parannus tehtämän? Jos me seuraamme Johanneksen esimerkkiä, kuinka Johannes teki heränneitten kanssa. Hän neuvoi heitä tekemään parannusta ja ruveta erilaihin elämään kuin ennen. Hän käski heidän heittää pois ne synnit, joita het olit ennen tehneet. Publikaania hän käski heittää pois varastamasta kruunua, ja sotamiehiä hän käski heittää pois ryöväämästä ja tyytyä siihen palkkaan, mitä he saavat kruunulta. Ja yhteiselle kansalle sanoi hän: *”Jolla on kaksi hametta, antakoon toisen sille, jolla ei ole.”*

Niistä sanoista kuuluu, niin kuin Johannes olis neuvonut heränneitä aivan ulkonaiseen parannukseen. Mutta meillä on myös sama usko, että joka ei tahdo synnistänsä luopua ja tehdä parannusta ulkonaisessa elämässä, sillä ei ole halu ollenkaan autuaaksi tulla. Niin kuin Johannes kävi kovin sen ulkonaisen parannuksen päälle, niin me myös olemme vaatineet, että ulkonainen parannus elämässä ja töissä pitää tapahtuman ensinnä, ennen kuin sydämen parannus tulee; sillä sydämen pahuutta surutoin ihminen ei näe, mutta huoruutta ja juopumusta ja varkautta ja kirousta hän näkee. Ja hän saattaa myös niistä synneistä luopua, jos hän tahtoo. Sillä ei ole suruttoman jäsenet annetut saatanaan haltuun, mutta kuin hän itse vapaaehtoisesti antaa jäsenitänsä saatanaan haltuun, kyllä sitte rietas hallitsee koko ihmisen.

Sentähden on Johannes Kastaja neuvonut heränneitä ulkonaiseen parannukseen ensinnä; ja siihen kuuluu: 1. Oikea synnintunnustus; 2. lähimmäisen sovittaminen; ja 3. heittäminen pois kaikki ehdolliset synnit.

Niin muodoin juopumus pois; kirous pois, huoraaminen ja varastaminen pois, koreus pois, ahneus ja turha kunnia pois, kaikki ehdolliset synnit pois, ennen kuin sydämen ja mielen muutos tulee.

Mutta joku sanoo: *”Jos Johannes Kastaja on niin saarnannut, ei Kristus ole niin saarnannut.”* Luuletkos, että Kristus on erilaihin saarnannut kuin Johannes? Onkos Kristus sanonut: saat juoda ja tapella, saati sinä uskot, kyllä tulet autuaaksi, saat huorata ja varastaa, kyllä tulet autuaaksi, saati sinä uskot? Kristus sanoi yhdelle huoralle: *”Mene ja älä tästedes syntiä tee!”* Ei Kristus ole niin opettanut, että katumattomat huorat ja katumattomat varkaat tulevat autuaaksi, vaan Hän on kaikille suruttomille kovan tuomion lukenut. Mutta hengessä köyhille Hän on saarnannut evankeliumia.

Ja koska Johannes sanoi: *”Tehkääät parannus! Taivaan valtakunta on läsnä,”* niin se oli hänen tarkoituksensa, ettei kukaan tule kristityksi sillä ulkonaisella parannuksella, mutta että ulkonaisella parannuksella pitää ihmisen valmistaman itsensä vastaanottamaan taivaan valtakuntaa. Ja joka ei tee parannusta, sillä ei ole halu autuaaksi tulla.

Ja koska nyt kuningas on ensimmäisen rukouspäivän tekstiksi pannut yhden paikan

Raamatusta, joka on parannuksesta, niin se on totisesti kuninkaan tahto ja tarkoitus, että kaikki alamaiset tekisit parannuksen. Mutta siihen ei ole suruttomat halulliset. Sillä jos kuningas käskis heidän juoda ja varastaa, huorata ja varastaa, siihen he menisit mielellänsä. Mutta koska esivalta kehoittaa heitä parannukseen, niin het ei tottele ollenkaan, vaan enin osa lykkää sen viimeiseksi. Ja koska kuolema tulee, sanovat he: *”Nyt on hiljainen, koska ennen ei ole haettu, niin saapi jäädä.”*

Ainoastansa ne harvat sielut, jotka ovat oikein heränneet, tekevät parannuksen, ja huutavat korkealla äänellä syvyydestä korkeuteen niin kuin Daavidi ja Manasse. He huutavat niin kuin lapset temppeleissä: Hoosianna Daavidin Pojalle! Ja kaikki fariseukset pahenevat siitä huudosta. Mutta lapset ei lakkaa huutamasta sen tähden, vaikka fariseukset pahenevat, sillä he tietävät, että he pääsevät pian huutamaan Uudessa Jerusalemissa Hoosianna Daavidin Pojalle. Siellä ei yksikään pahene heidän huudostansa. Mutta jos nämät lapset ei huutais, niin rupeisit kivet huutamaan. Amen.

Lähde: Kirkkopostilla 1876 / Kirkkopostillassa sanotaan: *”4 Sunnuntaina Adventissä ei löydy yhtään saarnaallella, jonka tähden tämä painetaan siaan.”* Kysymyksessä on 1. rukouspäivän saarna /

TEKSTI: JOB 5: 17 (ILTASAARNA)

Katso, autuas on se ihminen, jota Jumala kurittaa. Sen tähden älä hylkää kaikkivaltiaan kuritusta.

Näin puhui yksi Jobin ystävästä, joka oli tullut häntä lohduttamaan, vaikka hän puhutteli Jobia niin kuin yhtä ihmistä, joka oli hengellisessä ylpeydessä. Ilmankin tämä Jobin ystävä ajatteli, ettei Job ole niin hurskas, vaikka hän tekee itsensä hurskaaksi. Aivanpa vanhat ystävät tahtovat nähdä vikoja kristittyjen elämässä, erinomattain semmoiset ystävät, jotka perustavat autuutensa omanvanhurskauden päälle. Mutta kyllä sen tähden tämä Jobin ystävä puhui oikein muutamissa paikoissa, vaikka hänellä oli väärä taroitus.

Tämä sana: *”Autuas on se ihminen, jota Jumala kurittaa,”* on itsestensä oikea puhe. Mutta koska Jobin ystävä sanoi: *”Älä hylkää Jumalan kuritusta,”* niin se kuuluu, niin kuin Jobin ystävillä olisi ollut se usko, että Job ei ota Jumalan kuritusta vastaan. Usein on kannettu kristittyjen päälle, että he korottavat itsensä ja pitävät itsensä hurskaana. Mutta jos omanvanhurskauden palvelijat tietäisivät, kuinka vähän kristityt saattavat kerskata omasta vanhurskaudesta, niin saisivat omanvanhurskauden palvelijat tuta, että he ovat itse ylpeydessä.

Kristityt kerskaavat Kristuksen vanhurskaudesta, josta omanvanhurskauden rakentajat eivät tiedä mitään. Mutta se sana: *”Autuas on se ihminen, jota Jumala kurittaa,”* on yksi vastaansanomaton totuus, sillä muut Raamatun paikat sopivat myös siihen, vaikka se on lihalle ja verelle raskas kärsiä Jumalan armollista kuritusta. Mutta jos ihminen ottaa Jumalan kuritusta vastaan ja antaa itsensä sen kautta taluttaa nöyryyteen ja alle antavaisuuteen Jumalan tahdon alle, niin se Jumalan kuritus vaikuttaa parannuksen autuudeksi, olkoon hengellinen eli maallinen kuritus. Mutta maallinen kuritus ei ole monessa paikassa vaikuttanut totista parannusta ja katumusta.

Jumala rankaisi Vanhassa Testamentissa Israelin lapsia näljällä, sodalla ja vankeudella, mutta eivät ne ottaneet Jumalan kuritusta vastaan. Mutta hengellinen kuritus on joskus vaikuttanut totisen parannuksen, esimerkiksi apostolien aikana. Ja joka paikassa, kussa heräys on tapahtunut, ja heränneet ovat joutuneet omantunnonvaivaan, siinä on Jumalan kuritus totisen katumuksen ja parannuksen vaikuttanut muutamissa, mutta ei kaikissa. Mutta moni on jo unohtanut tämän armollisen kurituksen. Moni on unohtanut, että hän on käynyt helvetissä.

Ja nyt on Jumala alkanut rankaisemaan maata näljällä ja kalliilla ajalla. Nyt saavat myös kristityt kärsiä jumalattomain tähden. Ottakaa vaarin ajanmerkeistä, te matkustavaiset iankaikkisuuteen. Koska ihmiset paa-tuvat, vaikka niin paljon on saarnattu parannuksesta, silloin ovat Jumalan kostonpäivät läsnä. Rukoilkaa, että nämä murheen päivät lyhettäisiin ulosvalittujen tähden, niin kuin meidän toivomme on, että Herra kuulee katuvaisten ja uskovaisten huokaukset. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: JOB. 10: 14

”Jos minä pahaa teen, niin sinä kohta havaitset, ja et jätä minun pahaa tekoani rankaisematta.”

Tämä teksti kuuluu olevan siitä laadusta, että se sopii myös heränneille. Job ajatteli tuskassansa, minkä tähden Jumala oli hänet niin ylenantanut vihollisen haltuun, että vihollinen sai häntä niin hirmuisesti vaivata. Vaikka ei Job sen tähden epäillyt autuudestansa. Mutta siinä tuskassa tuli hänelle kärsimättömyys, joka ei suinkaan ole kaukana kristityistä. Ja hän rupe siinä tuskassa ajattelemaan, mitä hän olisi rikkonut Jumalaa vastaan.

Ne ystävät, jotka olivat tulleet häntä lohduttamaan, kävivät aivan sen päälle, että Job oli salainen pahantekijä, vaikka hän maailman edessä oli hurskaan miehen nimen saanut. Jobin ystävät olivat siinä uskossa, ettei Jumala sillä tavoin kurita kristityitä ilman syytä. Mutta Jumala oli ainoastansa tahtonut osoittaa saatanalle, ettei oikea kristitty sen tähden luovu uskostansa, vaikka hän joutuu paljon kärsimään tässä maailmassa. Sen tähdenpä Pietari neuvoo kristityitä ottamaan esimerkin Jobin kärsivällisyydestä.

Nyt, koska kovat ajat ovat nähtävästi edessämme, ja kristitytkin saavat kärsiä jumalattomien ja paatuneitten tähden, sopii kyllä ajatella, niin kuin Job, ettei Jumala jätä syntiä rankaisematta, jos vielä olisivatkin anteeksiannettu. Me uskomme, että huoruuden synty oli annettu anteeksi Daavidille, koska Nathan vakuutti häntä Jumalan puolesta syntien anteeksisaamisesta. Mutta yhtä hyvin tuli Daavidille rangaistus Jumalalta, niin kuin Herra Nathanin suun kautta oli uhanut, että Daavid saa paljon kärsiä omista lapsistaan.

Ja niin saavat myös kristityt tässä maailmassa kärsiä paljon vajavuutta ja murhetta sekä omien että lasten syntien tähden, vaikka heillä on se vakuutus, että heidän syntinsä ovat anteeksiannettu. Eivät kristitytkään ole muuta ansainneet, kuin rangaitusta. Ja koska Jumala panee kristityille jonkun vaivan eli kärsimisen maailmassa, niin se tapahtuu heidän uskonsa koettelemukseksi, että he pääsisivät paremmin irti maailmasta. Ei niin kuin Jobin ystävät ja muut omanvanhurskauden palvelijat luulevat, että kristityt ovat salaiset pahantekijät, ja sen tähden saavat kärsiä. Sillä omanvanhurskauden palvelijat aina hakevat vikoja. Ja kyllä niissä on syytä. Ei Jumala ilman syytä rankaise ketään. Mutta ei se ole niin kuin omanvanhurskauden palvelijat luulevat, vaan se on kokonansa eri järjestys Jumalalla. Niin kuin me näemme Jobin kirjasta, että omanvanhurskauden palvelijat luulivat, että Jobin tunnon

päällä olivat salaiset synnit, ja Jumala sen tähden rankaisee häntä.

Mutta saatanalla oli semmoinen usko, että Job luopuu uskostansa, koska hän joutuu vai-vaa kärsimään maailmassa. Emme tiedä, oliko saatana niin tyhmä, vai oliko hänellä ainoastansa halu kiusata Jumalaa. Mutta saatanana ei voittanut päämaaliensa. Ja omanvanhurskauden palvelijat joutuivat häpeään. Mutta ainoastansa se kärsimättömyyden synty tuli Jobille, jonka tähden hän kirosi syntymäpäivänsä, mutta ei kuitenkaan luopunut uskostansa.

Niin me myös uskomme, ettei kristityt luovu uskostansa, vaikka kuinka kiusattaisiin perkeleeltä ja hänen orjiltansa. Mutta tuo kärsimättömyyden synty tahtoo usein vaivata kristityitä heidän tuskissansa ja maailman vaivoissa, jonka tähden heitä syystä nuhdellaan. Ja ei kristityt sano itseensä syyttömäksi. Mutta sitä syntiä he eivät ota päällensä, jota omanvanhurskauden palvelijat panevat heidän päällensä.

Nyt kaikki kristityt, iloitkaa, koska te näette, kuinka Jumala koettelee kristittyjen uskoa ja sallii vihollisen kiusata häntä, että hän pääsisi paremmin irti maailmasta. Ja eivät kristityt sen tähden luovu uskostansa, vaikka he kuinka kiusattaisiin perkeleeltä ja hänen orjiltansa. Kristityt tietävät, ettei tämän maailman vaivat ole mitään sen suuren kunnian suhteen, joka heille ilmoitetaan, jotka kaliummassa uskossansa pysyvät loppuun asti.

Siinä on teille se suuri päämaali, johon teidän pitää pyrkimän, rientämän ja ikävöitsemän. Siinä on se paikka, jossa teidän pitää asuman iankaikkisesti. Siinä on se suuri kunnia, joka teidän pitää saaman. Siinä on se korkea päämaali, joka teidän pitää voittaman, jos te jaksatte vielä katkaista tämän viimeisen puolineljänneksen. Ja minä uskon, että se Suuri Sotasankari nostaa väsyneet kädet ja vahvistaa nääntyneet polvet, että te vahvistuisitte sisällisen ihmisen puolesta.

Pian tulevat vieraat taivaasta. Pian tulee Ylkä noutamaan köyhän ja maailmalta ylenkatso-
tun morsiamensa, ja vie hänet korkeaan lin-
naan, kussa kaikki taivaan enkelit tulevat
katsomaan hänen kauneuttansa ja

koreuttansa, koska hän kunniankruunua
kantaa, ja pitää Karitsan häitä nyt ja iankaik-
kisesti, Aamen.

1. Jäljennös / Kuoksen jäljennöskirja; 2. Jäljennös /
Sopperon jäljennöskirja / P. Raittilan arkisto / Oulun
maakunta-arkisto /

TEKSTI. JOH. 1: 29 (PÄIVÄSAARNA)

Katso Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit!

Koska Johannes Kastaja näki Jeesuksen käyvän, sanoi hän opetuslapsilensa nämät merkilliset sanat, joita ei surutoin syntinen ymmärrä ollenkaan, vaikka hänkin niitä itsellensä omistaa. Mutta se, joka on oikialla tiellä vaeltamassa, ja joka on tuntenut Vapahtajan veren voimaa sydämessänsä, hän saattaa hyvin ymmärtää, mitä Johannes Kastaja ajatteli, koska hän näytti sormellansa Vapahtajan päälle ja sanoi: *"Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit."* Ja koska hän osotti meille Jumalan Karitsan, niin ajatteli hän vissimmästi ja tunsi myös sydämessänsä, ettei ihminen tule aikaan Jumalan kanssa omalla vanhurskaudellansa, vaan Hän vaatii vielä enemmän. Ei Jumala tyydy vielä siihen, että ihminen elää siviästi, vaan Hän vaatii vielä enemmän. Hän vaatii puhdasta verta. Ei Hän tyydy ennen kuin Hän näkee veren juoksevan Karitsan kyljestä.

Mutta kukas on siis tämä Jumalan Karitsa? Onkos se muu kuin itse Luoja, joka on meidän Vanhin, joka on jumalattomain lastensa tähden verta vuotanut? Koska me siis näemme Jumalan ankaran vanhurskauden vaativan Vapahtajan verta, niin me näemme ainoastans Vanhemman sydämen verta vuotavan jumalattomain lastensa tähden. Ja koska me näemme Vapahtajan itkevän, niin me näemme, kuinka yksi vanhin itkee jumalattomain lastensa tähden. Mutta ei se ole vanhemman syy, että lapsilla on niin kova sydän, ettei se liiku ollenkaan vanhemman murheesta. Kyllä on se Taivaallinen Vanhin itkenyt ja verta vuotanut niidenkin lasten tähden, jotka pilkkaavat vanhempansa kyneleet. Mutta ei se ole vanhemman syy, että lapsilla on niin kova sydän, ettei se liiku ollenkaan vanhempansa murheesta ja kyneleistä. Ja juuri sen kaltaiset lapset ovat kaikki ne, joidenka kova sydän ei liiku ollenkaan Vapahtajan kuolemasta, vaan luottavat aina

sen päälle, että he ovat viattomat ja hurskaat.

Sen kaltaiset ovat ensiksi kaikki luonnolliset ihmiset, jotka ei ole koskaan heränneet synnin unesta. Ne pilkkaavat Vanhempansa kyneleet. Jos Johannes kastaja eli joku muu kristitty näyttää heille Jumalan Karitsan, niin he sylkevät Hänen päällensä ja huutavat: *"Ota pois, ristiinnaulitse!"* Mutta myös ne, jotka ovat heränneet, tulevat Vanhempansa pilkkaajaksi, koska he vuovaavat ja freistavat siviäksi tulla ennen kuin he ovat sovitut. Ei he juuri julkisesti pilkkaa Vanhempansa kyneleet, mutta he ajattelevat niin, että he pääsisit siitä murheesta, jos he tulisit ensin siviäksi, eikä he sen tähden tule koskaan siviäksi, vaikka he vuovaisit kuinka, sillä he käyvät Jumalan Karitsan sivuti, eikä ymmärrä, että Jumalan Karitsa ottaa pois maailman synnit. Ei he ymmärrä, että Vanhemman sydän vaatii sovintoa, ja että siveys ei tule ollenkaan ennen kuin ihminen tuntee itsensä sovitetuksi Jumalan kanssa.

Nyt me tiedämme hyvin, että täällä, niin kuin myös muualla maailmassa, on se suurin joukko pois suljettu Jumalan armon osallisuudesta suruttomuuden tähden. Jos Johannes Kastaja eli joku muu kristitty näyttää sen kaltaiselle joukolle Jumalan Karitsan, joka pois ottaa maailman synnit, niin he sylkevät Hänen päällensä ja huutavat: *"Ota pois, ristiinnaulitse!"* Niin huusit Juutalaiset, koska Pilatus toi Jeesuksen ulos ja näytti heille sen saman Jumalan Karitsan sillä sanalla: *"Katso-kaat ihmistä!"* Ja niin huutavat vielä nytkin kaikki suruttomat ihmiset: *"Ota pois, ristiinnaulitse!"* Sillä niin usein kuin oikia ja elävä kristillisyyss saarnataan suruttomille ihmisille, niin he suuttuvat, koska he nimittäin ei tunne tykönänsä sen kaltaisia tuntomerkkiä, joita oikia kristillisyyss sisällänsä pitää. Niin kauan kuin vanha Aatami saapi olla rauhassa, ettei yksikään koske ylön kovin

vanhan Aatamin sydämeen, niin kauan saapi myös Johannes Kastaja olla rauhassa.

Mutta koska Johannes rupee pistelemään vanhan Aatamin ihoon ja soimaamaan maailman ihmisiä vääryydestä: *”Te kyykäärmeen sikiät! Kuka teille on ilmoittanut, että teidän pitää välttämän sitä tulevaista vihaa!”* Silloin tulevat varsin seurakunnan päämiehet kysymään Johannekselta: *”Kuka sinä olet? Mikä mies sinä olet, koska sinä niin kovin saarnaat? Mistäs sinä tiedät, että met olemme suruttomuudessa? Met olemme Aabrahamin sukua. Met olemme kristillisessä seurakunnassa syntyneet. Met olemme kastetut. Me käymme kahdesti vuodessa Herran ehtoollisella. Me pidämme rukouksia kotona. Me olemme tivuntia kunniallisesti maksaneet. Emme met ole kelleen tehneet väärin. Emme ole varkaat taikka huorintekijät. Me luulemme, että met tulemme autuaaksi sen uskon kautta, joka meille ennen on saarnattu. Ei ole entiset opettajat niin kovin soimanneet ihmisiä kuin sinä! Ja miksi sinä kastat, koska et ole Kristus, etkä Elias, etkä profeetta?”*

Jaa! Te olette siviät. Mutta Johannes sanoo kuitenkin niille siviöille ihmisille: *”Älkäät sanoko itsellenne: meillä on Aabraham isänä; sillä minä sanon teille, että Jumala on voimallinen herättämään Aabrahamille lapsia näistä kivistä.”* Älkäät luottako ylön paljon teidän siveytenne päälle, sillä se on mahdollinen, että te yhtenä siveytenne kanssa puutootte helvettiin, koska sydän on vielä liikkumatta kiinni maailmassa ja kylmä Vapahtajaa kohtaan.

Me tiedämme nimittäin, että ne siviät ihmiset, joille Johannes Kastaja näytti Jumalan Karitsan, ne syljeskelit Hänen kasvoilensa ja huusit: *”Ota pois, ristiinnaulitse!”* Sen he teit Jeesukselle, vaikka het olit siviät. Ja niin tekevät vielä nytkin kaikki siviät ihmiset, jotka käyvät Jeesuksen ristin ohitse ja luulevat olevansa kristityt, vaikka heidän sydämensä ei ole koskaan muuttuneet sovinnon kautta.

Het sylkevät Vapahtajan päälle ja huutavat *”Ristiinnaulitse!”*

Katselkaamme tänä päivänä, sitä siveyttä, jonka päälle luonnolliset ihmiset luottavat, ja joka estää heitä tulemasta kristityksi, koska he nimittäin siveytensä tähden ei saata sovitetuksi tulla Jumalan kanssa.

Mutta se Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit, ottakoon pois sen pimeyden, joka peittää armon auringon, että ihmiset näkisit surkian viheliäisyytensä ja etsisit sovintoa Jumalan Karitsan veressä. Kuule meitä, Isä meidän jne.

EVANKELIUMI 1. JOH. 1: 7

Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin Hänkin valkeudessa on, niin meillä on osallisuus keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, Hänen Poikansa veri puhdistaa meitä kaikesta synnistä.

Apostoli Johannes sanoo: Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri, puhdistaa meitä kaikesta synnistä.

Meille tulee siitä sovelias tila puhumaan jostakin siitä sovinnosta, joka Jeesuksessa Kristuksessa tapahtunut on.

Mutta koska me puhumme sovinnosta, niin meidän tulee tarkasti perään ajatella, mikä sovinto se on, jonka Vapahtaja on matkaan saattanut. Ei se ole sen kaltainen sovinto, joka välistä tapahtuu kahden vihamiehen välillä. Sillä Jumala ei ole koskaan vihannut ihmisiä, vaikka Jumala on vihannut sitä pahan kurisuutta, joka ihmisessä on.

Eikä ole Vapahtajan sovinto niin kuin kahden riitaveljesten, jotka lakia käyvät, sillä Jumala ei ole ihmisen riitakumppani, vaikka ihminen kyllä tahtoo riidellä Jumalan kanssa. Vaan se sovinto, joka Jeesuksen kautta on tehty, se on yksi sovinto vanhemman ja lasten vaiheella. Me olemme jo pitkänä perjantaina puhuneet siitä sovinnosta, joka tapahtuu vanhemman ja lasten välillä. Koska nimittäin vanhin tulee murheelliseksi lastensa jumalattomuuden tähden, jos nyt tämä

vanhemman murhe koskee lapsen sydämeen, niin tulee myös lapsi murheelliseksi, ja [koska] lapsi tulee murheelliseksi, niin pakottaa tämä murhe anomaan anteeksi vanhemmiltansa.

Mutta jos lapsilla on kova sydän, niin että vanhemman murhe ei vaikuta mitään heidän sydämissä, niin ei taida sovinto tulla heidän välillän. Ei saata nimittäin vanhin anteeksi antaa eli rakastaa sen kaltaisia lapsia, jotka pilkkaavat vanhempansa kyneleet. Nyt tulee ainoastans sovinto sen päälle, jos nimittäin täällä löytyy sen kaltaisia lapsia, joidenka sydän on tuntenut jonkun murheellisen liikutuksen Taivaallisen Vanhimman murheesta ja kyynelistä. Sillä vanhemman sydän kaipaa sitä, että lapsen kanssa pitää tunteman murheen vanhemman murheesta.

Mutta se on tietämätöin, jos sen kaltaisia lapsia löytyy, jotka tuntevat suuren murheen siitä, että he ovat saattaneet Taivaallisen Vanhempansa sydämen murheelliseksi, ja että se Taivaallinen Vanhin on ollut niin suuressa tuskassa heidän tähtensä, että veri on tippunut Hänen pyhästä ruumiistansa, ja että Vanhin on saanut niin ison haavan lastensa jumalattomuuden tähden, että veri on jättänyt Häntä. Kyllä löytyy aina sen kaltaisia lapsia, jotka pilkkaavat Vanhempansa kyneleet. Mutta jos löytyy sen kaltaisia lapsia, jotka itkevät, koska he näkevät Vanhempansa haavoja, se on tietämätöin. Mutta jos niitä löytyy, vaikka harvassa paikassa, niin pitää teidän tietämän, että niistä tulee Vanhemmalle ilo, sillä niiden kans saattaa Vanhin sopia. Niille antaa Hän anteeksi kaikki tyynni, mitä he ovat rikkoneet. Ja jos ne murheelliset lapset saattaisit ainoastans uskoa sen, että he ovat anteeksi saaneet kaikkia niitä entisiä rikoksians, niin tulisit he varsin iloiseksi. Ja samassa kuin se usko syttyy, lakkaa se entinen murhe ja he tuntevat silloin voimallisen liikutuksen näistä Johanneksen sanoista: *”Jeesuksen veri puhdistaa meitä kaikista synneistä.”*

Mutta se on pahempi, että usiammat niistä lapsista, jotka saattavat Vanhemmalle niin suuren murheen, ne pilkkaavat Vanhempansa kyneleet, koska he nimittäin luottavat siveytensä päälle, eikä niin muodoin tunne, kuinka ison haavan Vanhin on saanut sydämeen tyhjä siitä, että lasten sydän on kylmä ja kova Vanhempansa kohtaan, että lasten sydän ei liiku ollenkaan lempeyteen eli rakkauteen. Ja siviänä he pitävät itsensä, vaikka he ovat ahneet, juomarit, huorin tekijät, vaikka he sunnuntaina ei tee muuta kuin juovat, kiroovat ja tappelevat; vaikka he ei tottele vanhempiansa; vaikka he valehtelevat, kieltävät ja peittävät pahoja tekojans; vaikka he kiusaavat ja yllyttävät pienempiä pilkkaamaan vanhempiansa, kyllä he sen tähden ovat siviät ja kuuliaiset lapset!

Kukas on teistä se maallinen vanhin, joka ei pidä sen pahana, että lapset varastavat, juovat viinaa, kiroovat, tappelevat keskenänsä, pilkkaavat ja ylönkatsovat köyhiä ja muuta sen kaltaista. Te prukaatte vielä kurittaa teidän lapsianne sen kaltaisista pahanteoista, mutta itse te sen tähden teette semmoisia töitä. Te piiskaatte teidän lapsianne kirouksesta, ja itse te sen tähden kirootte. Ette te soisi lapsianne tekevän väärin, mutta itse ette malta vääryydestä. Ettekös näe siis, että te olette saaneet murheen teidän lastenne jumalattomuuden tähden, mutta ette te ole itse paremmat. Ette te ymmärrä, että se Taivaallinen Vanhin on saanut syvän haavan sydämeen teidän jumalattomuutenne tähden. Ja juuri niin tekevät teidän lapset teitä kohtaan kuin te suruttomat ja katumatomat syntiset teette Jeesusta kohtaan. Te manaatte teidän lapsianne, mutta lapset ei ota kuritusta vastaan. Te itkette välistä teidän lastenne jumalattomuuden tähden, mutta lapset pilkkaavat teidän kyneleenne. Onkos se teille hauska nähdä, että lapset pilkkaavat teidän kyneleenne? Kuitenkin olette te itse tähän asti pilkanneet Taivaallisen Vanhimman kyneleet.

Sillä koska Johannes näyttää sormellansa Jeesuksen ja sanoo: Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit, katsokaat, teidän Vanhin, jonka te murheelliseksi olette saattaneet teidän ahneutenne, teidän huoruutenne ja teidän juopumuksenne kautta, te olette Vapahtajan murhaajat, niin te nauratte teidän sydämässänne ja ajattelette näin: *”Emme me ole tappaneet kunnian Herran. Juutalaiset ovat Häntä tappaneet.”* Ei ole vielä moni teidän seassanne saanut pistoksen sydämeens siitä Pietarin soimauksesta, ja kuitenkin pitää välttämättömästi jokaisen, joka tahtoo sovintoon tulla, tunteman niin kuin pistoksen sydämässän. Muutoin joutuu hän, ei ainoastans Taivaallisen Vanhempansa murhaajaksi, mutta se kuin vielä pahempi on, hän tulee Hänen kyyneleensä pilkkaajaksi.

Tässä potkaisee luonnollisen ihmisen järki vastaan. Hän pesee itsensä puhtaaksi oman vanhurskauden vedellä ja sanoo niin kuin Pilatus: *”Viatoin olen minä tämän vanhurskaan miehen vereen.”* Muita syntiä tahtois hän mitämaks ottaa päällensä, mutta Vapahtajan, se on, Taivaallisen Vanhimpansa murhaajaksi hän ei tahdo itsensä tunnustaa. Tämä tulee kaikki sen luonnollisen ihmisen siveydestä, sillä hän ajattelee näin: *”Koska minä en ole varastanut, enkä ihmisiä tappanut, enkä väärän valan tehnyt, enkö minä mahda sitte autuaaksi tulla? Minä uskon kuitenkin, että Jumala on armollinen, vaikka minä en ole Hänen armoansa ansainnut. Ei mahda Jumala niin kova olla, että Hän vaatii mahdottomia.”* Ja muuta sen kaltaista.

Mutta tiedätkös, hyvä fariseus, mistä nämät hyvät ja kunnialliset ajatukset tulevat? Minun pitää sanoman sinulle: ne tulevat siveydestä. Sinä olet yksi siviä ihminen. Sinä tunnustat mitämaks, että sinä olet muutaman kerran päissä ollut, että sinä olet muutaman kerran kironnut, että sinä olet muutaman kerran suuttunut, että sinä olet muutaman kerran ottanut hyvän voiton vaivastas ja kalustas, mutta ei se ole ilmankaan niin suuri

synti, eihän se kuulu kristillisyyteen. Mutta minä sanon sinulle: koska sinä olet siviä, ja ne pienet erhetykset ei ole vielä koskaan vaivanneet sinun omaatuntoasti, niin olet sinä pois suljettu sovinnosta. Sillä juuri näitten erhetysten tähden on Jeesus hikoillut verta Yrttitarhassa, ja kuitenkin olet sinä rohkea pilkkaamaan Hänen kyyneleensä. Kuinka ja koska olet sinä sitte sovitettu Hänen kansans?

Sinä saatat itse ymmärtää, että jos lapsi pilkkaa vanhempansa kyyneleet, eli jos lapsella on niin kova sydän, ettei se liiku ollenkaan vanhemman murheesta, niin ei saata vanhin sen lapsen kanssa sopia. Ei vanhin tyydy vielä siihen, että sinä olet siviä. Hän tahtoo vähemmäksi nähdä yhden katumuksen kyyneleen putoovan sinun silmistäs. Silloin vasta ymmärtää hän, että hänen murheensa on koskenut sinunkin sydämees, ja silloin tulee sovinto molemmin puolin. Mutta koska sinä, hyvä fariseus, olet itkenyt syntiästä? Sinä olet niin siviä, ettet saatakaan itkeä syntiästä, jos vielä tahtoisit. Sinä olet itkenyt paloviinan vaikutuksista, tavaratas, sukuas, eli kuka tiesi poroja, lehmääs, eli lammastas, jotas olet mistantanut, mutta syntiäs et ole vielä itkenyt. Kuinkas sinä saatat sitte sovitetuksi [tulla] Taivaallisen Vanhimman kanssa?

Ei ihminen saata oikein itkeä eli katua syntiänsä ennen kuin omatunto herää siitä surkiasta synnin unesta, jossa ihminen on maannut nuoruudesta saakka. Ja se ihminen, joka oikein herää, hän näkee itsensä olevan helvetissä, ja hän näkee myös muita suruttomia syntisiä samassa paikassa. Nyt vasta putoo suomi hänen silmistäns. Nyt näkee hän, että koko hänen siveytensä ja kristillisyytensä siihen päivään asti on ollut yksi petollinen varjo. Ennen hän saattoi kirotta, juoda, tapella, koreita kantaa, korttia lyödä, luvaintoa rakkautta pitää, hyvän hinnan ottaa vaivastans ja kalustans — ei ne pienet synnit vaivanneet hänen tuntoansa ollenkaan, sillä hän oli silloin siviä. Mutta nyt, koska suomi on pudonnut hänen silmistäns, nyt rupeevat

ne siveyden työt polttamaan hänen tuntoansa. Ennen piti hän viinakauppaa, mutta nyt hän katsoo senkin suureksi synniksi, jos hän tarjoo yhden ryyppön juomarille ilman. Ennen hän oli rohkea haukkumaan ihmisiä varsin, kuin hän suuttui, nyt hänen täytyy haukkua itsensä suureksi skälmiksi, joka ei ole muuta ansainnut kuin palaa helvetissä.

Tässä tilassa katoaapi äkkiä nauramalysti ja pilkkaamalysti ja ryyppäämalysti. Sillä koska syntiselle tulee omantunnon poltetta, niin menee nauramalysti pois, sillä pohjattomuuden syrjällä ei tohdi moni pilkata. Ja pohjattomuuden syrjällä seisoo jokainen, joka ei ole vielä kääntynyt ja uudesta syntynyt. Pohjattomuuden syrjällä [seisoo] koko se suuri ja sokia joukko, joka ei ole vielä sovitetuksi tullut Taivaallisen Vanhimpane kanssa. Siinä seisovat sekä juomarit että krouvimiehet. Siinä seisovat kaikki, joilla on nauramalysti ja pilkkaamalysti. Siinä seisovat nekin, jotka koreita kantavat ja ihmisiä haukkuvat, huorin tekijät ja muut siviät ihmiset, jotka ei ole vielä nähneet helvetin kauhistusta. Sillä näin sanoo Jeesus, että suuren vaivan kautta täytyy sisälle mennä elämään, josta niin muodoin seuraa, että jokainen, joka ei ole vaiassa ollut synteensä tähden, hän on vielä kaukana autuuden tuntemisesta.

Koskas nyt on se suurempi sokia joukko vaiassa ollut? Koskas he ovat syntiänsä itkeneet? Koskas he ovat tunteneet omantunnon poltetta? Ei koskaan. He juopuvat, kiroavat, riitelevät ja tappelevat, ovat rohkiat pilkkaamaan ja nauramaan ja hääräämään maailman kanssa. Ja jos heille joskus tulis ikävä, niin freistaavat he joka lailla sen murheen päältänsä vierittää, viinan kanssa, kortinlyömisin kanssa, tanssaamisen ja soittamisen kanssa, kulkemisen kanssa taloissa ja kylissä. Kuinkas pitää siis heille tuleman se murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen ja joka vaikuttaa parannuksen autuudeksi? Tämä murhe ei tule koskaan sille suruttomalle joukolle. Ja sen tähden, koska Johannes Kastaja näyttää sormellansa Jeesuksen ja sanoo:

”Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit”, ei he vihti katsoa Hänen päällensä. Koska Pilatus sanoo: ”Katso ihmistä”, niin he huutavat: ”Ristiinnaulitse!” Ja koska apostoli Johannes sanoo: ”Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa meitä kaikesta synnistä”, niin suruttomat ihmiset omistavat itsellensä lohdutuksen siitä, vaikka heidän sydämensä on kokonansa kuollut synnissä. Ja tämän kuolleen uskonsa päälle luottavat he aina kuoleman hetken asti.

Silloin vasta putoo suomi heidän silmistänsä. Silloin he tuntevat uskonsa puuttuvan. Silloin he tahtovat panna suruttomuuden ploosteria omantunnon haavain päälle. Silloin he luulevat, että rippi pitää auttaman heitä taivaaseen, mutta turhaan. Ei saata ihminen sovittamatta hypätä taivaan valtakuntaan. Ja sovinto on sen kaltainen asia, joka ei ole ihmisen omassa vallassa. Koska nimittäin se suuri sokia ja surutoin joukko seisoo Pyhän Hengen armovaikutuksia vastaan, ärisee ja porisee, koska niin saarnataan, että joka sielu heräis; ostaa viinaa ja koreutta, mutta ei kirjoja; käypi Herran ehtoollisella niin kuin sokia lammastokka ilman vähintäkään synnin ja armon tuntoa; juopi ensinnä Herran kalkista ja sitte varsin perkeleen kalkista. Sen kaltainen paatunut joukko, joka itse Herran ehtoollisessakin syöpi ja juopi itsellensä tuomion ja kadotuksen, taitaa melkein työläästi päästä rauhaan, koska hän vasta kuoleman vuoteella rupee sielunsa autuudesta ajattelemaan.

Oikiat kristityt todistavat, että yksi herännyt ihminen täytyy vaeltaa välistä monta ja monta ajastaikaa murheen ja epäilyksen tilassa ennen kuin he viimein pääsevät rauhaan sen sovinnon kautta, joka Jeesuksessa Kristuksessa tapahtunut on. Kuinka se sitte olis mahdollinen, että se suuri sokia joukko, josta muutamat juuri, mutta enin osa ei ollenkaan herää kuoleman vuoteella, pääsis rauhaan? Ei se ole mahdollinen sitä ajatellaan, vaan helvettiin on keino kaikilla niillä,

jotka sillä tavalla väärin käyttävät armon aikaa, että he käyvät kirkossa ja krouvissa, sekoittavat Herran ruumista ja verta paloviinan kanssa; kirkossa veisaavat ja siunaavat, mutta ulompana kiroovat. Jaa, ainoastans yksi kotosynti saattaa hyvin viisata, kenenkä hengen lapset he ovat. Sillä jos ihminen heittäis pois kaikki muut synnit ja kuitenkin rakastaa yhtä, esimerkiksi ahneutta, se ei hyödytä häntä mitään.

Mutta nyt ei saata yksi armoitettu ihminen rakastaa eli suostua syntiin ensiksi sen tähden, että Jeesus on niitten syntein tähden verisaunassa istunut, jonka tähden myös yksi armoitettu syntinen on palttunut synnistä; ja toiseksi on rakkaus sovinnon kautta syttynyt sydämeen, niin että ihminen ei saata enää rakastaa niitä maallisia, niin kuin luonnollinen ihminen rakastaa. Se on siis rakkaus, joka vaatii yhden armoitetun sielun vihaamaan niitä entisiä vanhan Aatamin töitä. Jeesuksen rakkaus vaatii häntä luopumaan juopumuksesta, kirouksesta, ahneudesta, koireudesta, maailman ilosta, vihasta. Ja se

sama rakkaus vaatii ja pakottaa häntä myös puhumaan hengellisistä asioista niin usein kuin tila hänelle annetaan. Ja siitä seuraa myös, että yksi ihminen, joka puhuu aivan maallisista asioista ystävänsä kanssa, ei ole vielä kristityksi tullut.

Mutta kenenkäs päälle sopivat nyt nämät ulkonaiset tuntomerkit? Sopivatkos ne sen suuren joukon päälle? Joo! Maailman ihmiset puhuvat myös välistä hengellisistä asioista, mutta ainoastans silloin, koska viina nousee päähän. He puhuvat silloin, koska ei sopsis puhua ollenkaan. Ja ainoastans siitä mahdan arvata, että se suurin joukko on vielä nytkin pimeydessä.

Net harvat sielut, joidenka silmät ovat auki, ei ne tarvitse niin paljon kehoitusta täällä, sillä Herra tuntee omiansa. Ja koska se Suuri Paimen eroittaa heitä vuohista, niin he tulevat vielä paremmin tutuksi. Ja niin kuin Paimen tuntee lampaansa, niin tuntevat myös lampaat keskenäns äänestä. [Amen.]

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki

Jumalan henki todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapset.

Pyhä Paavali todistaa näin itsestensä ja jokainen, joka on Jumalan lapseksi tullut, tuntee vissimmästi, että hän on Jumalan lapsi. Mutta joka ei ole vielä Jumalan lapseksi tullut, hän ei saata sitä tuntea, vaikka hän kuinka luulisi, että hänenki pitäisi tuleman autuaaksi, jos muutki tulevat. Mutta mitä ihminen luulee, se ei ole juuri vakainen. Tämän tuntee herännyt ihminen, että hänen entinen luulonsa on petollinen. Herännyt ihminen tuntee, ettei hän ole Jumalan lapsi, mutta samassa kuin elävä usko syttyy, tuntee hän, että hän on tullut Jumalan lapseksi. Ja silloin todistaa myös Jumalan henki hänen henkensä kanssa, että hän on nyt Jumalan lapsi. Niinkuin viinahenki todistaa juomarin hengen kanssa, että hän on juopunut, niin todistaa myös Jumalan henki Jumalan lasten hengen kanssa, että hän on Jumalan hengestä juopunut. Juomari tuntee, että viina nousee päähän, ja joka on suuttunut, tuntee, että hän on vihassa. Murheellinen ihminen tuntee myös, että hän on murheellinen, ja jonka sydämessä luonnollinen rakkaus on, hän tuntee myös, että hän rakastaa. Samoin tuntee myös armoitettu ihminen, että hän on armoitettu. Silloin todistaa Jumalan henki hänen henkensä kanssa, että hän on Jumalan lapsi. Sillä se, joka on armon saanut Jumalalta, hän on Jumalan lapsi. Mutta maailman siviät ihmiset luulevat, että se on Jumalan lapsi, joka siviästi elää, vaikka heidän siveytensä ei ylety edemmäksi kuin minkä maailman rakkaus myöten antaa. Ja kuolleen uskon tunnustajat luulevat, että se on Jumalan lapsi, joka uskoo, vaikka hänen elämänsä olis kuinka sotivainen Jumalan sanaa vastaan. Luonnollinen siveys vaatii, että laki pitää täytettämän, ja kuollut usko katsoo elämän parannusta mahdottomaksi. Molemmat luulevat, että he ovat Jumalan lapset, vaikka molemmat ovat väärässä. Kun

luonnollinen siveys välttää julmempia rikoksia, niin luulee hän hyvin tulevansa toimeen Jumalan ja ihmisten edessä. Ja kuollut usko taas luottaa Jumalan armon päälle, vaikka lihan työt ovat julkiset. Niinmuodoin ovat he molemmat siinä uskossa, että he tulevat autuaaksi, mutta he luulevat, että autuus alkaa vasta tulevaisessa elämässä. Ei kumpikaan saata täällä tuntea vissiä armon merkkiä, sentähden ei Jumalan henki todista heidän henkensä kanssa, että he ovat Jumalan lapset. Mutta jos ei Jumalan henki todista meidän henkemme kanssa, silloin olemme me vielä Jumalan armoa paitsi, joko me olemme heränneessä eli suruttomassa tilassa.

Ei ole kuitenkaan Jumalan armo joka aika yhtä ylönpalttinen. Usein sammuu armon valo, aurinko pimenee ja mustat pilvet peittävät Jumalan kasvot. Silloin ajattelee murheellinen sielu, Jumala on hänen ylönantanut, kun hän ei enää tunne niitä suloisia armon vaikutuksia, kuten alussa, vaan ainoastansa karvaita soimauksia. Silloin tulee hänelle ikävä ja se ajatus johtuu hänelle mieleen, että hän on ylönnannettu Jumalalta. Mutta ei se ole niin, kuin ihminen ajattelee. Sillä se on Jumalalta annettu ylönn, joka on suruttomuudessa, joka ei pidä murhetta sielustansa, mutta ei se ihminen, joka on hengellisessä tuskassa. Se on ylönnannettu, joka on vielä synnin orjuudessa, joka sotii Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan, se on vissimmästi ylönnannettu, joka rupeaa tinkaamaan omantuntonsakanssa, koska omatunto tuomitsee häntä siitä tai tästä kotosynnistä eikä silti raski vanha Aadami siitä luopua. Sille ihmiselle tulee viimein hätä, joka vastoin omaatuntoa ryyppää paloviinaa tahi tekee jonkun muun synnin, jota omatunto kauhistuu. Mutta se ihminen, joka muutoin kadottaa Jumalan armon valon ja tuntee ainoastansa syntiä tykönänsä, ei sitä ole Jumala

ylönantanut, vaan se on hänelle hengellinen koettelemus, jonka kautta Jumala tahtoo opettaa lapsiansa, etteivät he tule aikaan ilman Jumalan armoa ja ilman sovintoa. Moni heikkomielinen ja epäileväinen sielu lankeaa usein siihen epäluuloon, ettei hän enää ole oikialla tiellä, kun armon suloiset liikutukset eivät aina tunnu. Mutta se on suuri eroitus niitten välillä, jotka eksyvät ja niitten välillä, jotka eivät näe tikapuita sen synnin sumun tähden, joka peittää heidän mielensä ja ymmärryksensä. Eksynyt ihminen, joka jonkun aikaa on ollut oikealla tiellä saattaa pyörtää takaisin, kun hän tulee huomaitsemaan, että hän on eksynyt väärälle tielle. Mutta epäileväinen ihminen ei tohdi vaelttaa mihinkään päin ennenkuin päivä valkenee. Hän pysähtyy tien päälle ja odottaa siihen asti, että synnin sumu hajotetaan Pyhän Hengen tuulelta. Muutampi tahtoo kulkea ylönsä hopusti elämän tiellä ja koska vastukset kohtaavat häntä, ylönantaa hän kaiken kärsivällisyyden. Hän tahtoo kohta väkisin tunkea itsensä taivaan valtakuntaan ja koska häntä ei oteta vastaan hänen oman tahtonsa jälkeen, niin pyörtää hän takaisin tahi menee johonkin tien haaraan, kussa se hengellinen susi kiskoo ja raatelee hänen omantuntonsa. Meidän pitää tänäpäivänä katseleman sitä hengellistä elämää, joka on Jumalan lapsilla ja niitä tien haaroja, jotka eksyttävät yksinäiset kulkijat elämän tieltä. Vaan sitä ennen rukoilkaamme eksyväisten etsijää olemaan kanssamme, ettemme eksyisi, sanoen: Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

EVANKELIUMI: 1. JOH. 5: 11.

Ja tämä on se todistus: että Jumala on antanut meille iankaikkisen elämän ja se elämä on hänen Pojassansa.

1:ksi. Meidän pitää tällä pyhällä hetkellä ensiksi tutkisteleman hengellistä ja iankaikkista elämää Jeesuksessa Kristuksessa.

Että kristitty saattaa tuntea, jos hänessä on iankaikkinen elämä tahi ei, se näkyy kaikista niistä tuntomerkeistä, jotka Johannes kutsuu todistukseksi ja Paavali Pyhän Hengen

todistukseksi. Johannes asettaa eteemme tässä paikassa yhden sisällisen todistuksen. Että Jumala oli hänelle antanut iankaikkisen elämän, ei ainoastansa niinkuin jotakin tulevaista, joka vasta tulevaisessa elämässä alkaa, vaan niinkuin jotakin läsnä olevaista, joka oli jo saatu. Ensimmäiset kristityt tunsivat siis, että heissä oli iankaikkinen elämä. Mistä he sen tiesivät, että he tulevat autuaaksi. Emme tiedä mistä he niin vakaan tiesivät sen, mutta he tunsivat sen. Se oli yksi sisällinen todistus, joka antoi heille tämän autuaallisen vakuutuksen, että he olivat Jumalan lapset. Mutta tämä Pyhän Hengen todistus Jumalan armosta ja syntein anteeksi saamisesta ei löydy ollenkaan suukristityin tykönä. Sanovat kyllä muutamat, joitten päässä kuollut usko on oikein kiinteä, että he toivovat tulevansa autuaaksi. Mutta tämä toivo menee usein hukkaan, koska heidän sydämensä joutuu ahtaalle. He tuntevat silloin, ettei heidän uskonsa ole niin vahva, kuin he ennen luulivat; eivät he tohdi enää sanoa, että he ovat autuaat. Ja kuinka he saattaisivat sitä sanoa, koska Pyhän Hengen todistus ei ole heissä. Eivät he nimittäin tunne armon osallisuutta itsessään. Tämä Pyhän Hengen todistus puuttuu, koska ihmisen omistaa itsellensä armon lupauksia ilman oikeaa katumusta. Ne ovat armon varkaat, jotka eivät saata näyttää, millä tavalla he ovat saaneet sen armon, jonka he omalla luvalla ovat itsellensä omistaneet. Semmoiset eivät kärsi ollenkaan kuulla oikeita kristityitä puhuvan Pyhän Hengen todistuksesta ja armon visseydestä. Ulkokullatut ja suukristityt sanovat, että se on kerskaamista, kun kristitty tahtoo puhua siitä armon tuntemisesta ja Pyhän Hengen todistuksesta, joka on hänelle tapahtunut. Ja sama usko on myös luonnollisella siveydellä, että se on kerskaamista, koska kristitty puhuu siitä armosta, joka hänelle on tapahtunut. Oliko se kerskaamista kuin pyhän Paavali sanoi: Jumalan henki todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan

lapset tahi oliko se kerskaamista, koska neitsy Maria sanoi: Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Jumalassa minun Vapahtajassani, sillä hän puetti minun autuuden vaatteella ja verhotti vanhurskauden hameella. Tai oliko se kerskaamista, koska Daavitti sanoi: Autuas on se mies, jonka synnit peitetyt ovat, jolle Herra ei soimaa vääryyttä.

Luonnollinen siveys vaatii, että kristityn pitää tuleman enkeliksi. Hän tekee silmänsä oikein teräväksi kateuden avulla, että hän saattais oikein karsaasti katsoa kristityn päälle. Hän katsoo oikein terävästi kristityn silmään ja sanoo: kuule veli kulta, sinua pidetään kristittynä, mutta ompa sinulla vielä raiska silmässä. Mikä raiska se nyt on, jonka luonnollinen siveys terävällä silmällään havaitsee kristityn silmässä. Joo, luonnollinen siveys näkee paljon raiskoja kristityn silmässä, vaikka hän ei näe malkaa omassa silmässään. Hän sanoo esimerkiksi näin: ahneuden tähden on se mies heittänyt viinan juomiset, ei se raski enää itse juoda eikä se raski meille antaa. Ja koska kristitty ei ota maailman iljuomaa suuhunsa, vaikka sitä tarjotaan hänelle ilman, niin sanoo luonnollinen siveys: Katsokaa kuinka suurellinen tuo mies on, hän ylönkatsoo meidän lahjojamme ja pitää itsensä pyhänä. Ja koska luonnollinen siveys katsoo niin karsaasti kristityn päälle, niin löytää hän paljon raiskoja kristityn silmässä. Hän löytää ahneuden, suurellisuuden ja ylönkatsomisen kristityn elämässä. Ja se on arvattava, että luonnollinen siveys katsoo kristityn surun ja murheen taikaukseksi, mutta armon vaikutukset hän katsoo kerskaamiseksi. Koska kristitty ei haaska omaansa turhuuteen, viinaan ja koreuteen, niin se kutsutaan ahneudeksi; ja koska kristitty sitä vastoin ostaa hengellisiä kirjoja, niin se kutsutaan ulkokullaisuudeksi. Jos kristitty tahtois kaivaa jotakin vääryyttä vanhan Aadamın sydäimestä ulos, niin se kutsutaan tuomitsemiseksi. Tällä tavalla kutsutaan kristityt vääräksi profeetaksi. Mutta maailman lapset ne ovat oikeat profeetat; ne ovat

kunnialliset miehet, ne ovat likimmäiset Jumalalle.

Mitä nyt on puhuttu kristillisyydestä, se ymmärretään kaikilta. Mutta mitä tästä edes sanotaan kristityn hengellisestä elämästä, sen ymmärtävät ainoastansa ne, jotka ovat jotakin koetelleet hengellisistä asioista. Me sanoimme äsken, että oikiat kristityt tuntevat, että he ovat Jumalan lapset. Mistä he tuntevat sen, sanoo maailman ihminen? Joo, siitä he tuntevat, että Jumalan Henki todistaa heidän henkensä kanssa, että he ovat Jumalan lapset. Mutta luonnollinen siveys ei tunne sitä eikä kuollut usko. Mitkä tuntemiset ne sitten ovat, joita ei muut tunne, kuin ainoastansa oikiat kristityt? Ne ovat senkaltaiset sydämen liikutukset ja mielen muutokset, joita kristitty ei saata niin selittä, että jokainen taitaisi ymmärtää. Sillä luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä kuin Jumalan hengen ovat, vaan ne ovat hänelle hulluus. Mutta koetta-kaamme vertausten kautta selittää mikä se on, joka liikkuu kristityn sydämessä. Me tiedämme esimerkiksi, että luonnollinen ihminen tuntee paloviinan vaikutuksia ja hän tuntee luonnollisen rakkauden vaikutuksia. Eikö kristityn pitäisi tuntemaan Pyhän Hengen vaikutuksia, kun luonnollinen ihminen tuntee paloviinan vaikutuksia? Ja jos luonnollinen ihminen tuntee luonnollisen rakkauden vaikutuksia, eikö kristityn pitäisi tuntemaan armon vaikutuksia. Jaa, se on joutavaa, sanoo maailman ihminen. Se on ihmeellinen taikaus, sanoo kuollut usko. Mistä sinä sen tiedät, että sinä olet Jumalan lapsi, kysyy luonnollinen siveys? Mutta minä tahdon kanssa kysyä sinulta yhden kysymyksen, sinä luonnollinen siveys ja sinä kuollut usko? Mistä sinä sen tiedät, että sinä olet juopunut, koska paloviina nousee päähän? Jos sinä tunnet paloviinan vaikutukset, niin vissimmästi tuntee myös kristitty Pyhän Hengen vaikutuksia. Ja jos kristillisyyden tuntomerkit ovat ihmeellinen taikaus, niin ovat myös paloviinan vaikutukset ihmeellinen taikaus. Mutta paloviinan vaikutukset eivät pysy

enemmän aikaa kuin juovuksissa ollaan ja sen jälkeen tulee juomarille ikävä. Sen sijaan pysyvät Pyhän Hengen vaikutukset niin kauan kuin on lupa juoda armon ja elämän lähteestä; ja siitä lähteestä saapi juoda niin kauan kuin janoovainen tahtoo. Hän saapi juoda itsensä juovuksiin juuri ilman. Ei hän tarvitse ostaa, eikä hänen tarvitse maksaa yhtään äyriä. Annetaanko teille paloviinaa juuri ilman, te maailman juomarit? Jos yksi ryyppy joskus annetaan ilman, niin toisesta tahdotaan jo maksu. Mutta kristitty saapi ammentaa ja juoda armon lähteestä niin paljon kuin hän tahtoo ja niin kauan kuin hän tahtoo, ja sen hän saapi juuri ilman.

2:ksi. Mutta omavanhurskaus pistää välistä nokkansa kristityn sydämeen ja lykkää tämmöisiä ajatuksia hänen mieleensä: en ole minä mahdollinen armoa saamaan juuri ilman; minun pitäisi kanssa jollakin tavalla maksaman hääpöydälle mennessä. Minulla on niin paljon syntiä, että minä häpeän näin saastaisena ja mustana mennä Jeesuksen häihin.

Näitä omavanhurskauden ajatuksia pistää rietas ja vaikuttaa niin paljon, että koska kristitty tahtoo ansaita armon, niin jääpi hän ilman. Syntiä hän silloin tosin näkee, mutta omaa vanhurskauttansa ei hän näe varsin. Ja tämä omavanhurskaus saattaa kristitylle paljon mielikarvautta ja monta murheellista hetkeä. Välistä hän luulee itsensä hyljätyksi Jumalalta, välistä hän tuntee itsensä mahdolltomaksi kerjäämään armoa, välistä hän sotii hirmuisesti lohikäärmeen kanssa, välistä hän kiipeää Siinain korkialle vuorelle, välistä hän vajoaa epäilyksen suohon ja välistä aikoo hän pyörtää kohta takaisin. Mutta jos hän näkis mikä mato se on, joka kalvaapi hänen rintaansa ja salpaa häneltä tien taivaaseen, niin totta hän pääsisi pikemmin rauhaan. Mutta omavanhurskaus on usein kätkössä kristityn silmäin edestä. Saattaa myös olla mahdollista, että nämä sodat ja kamppaukset ovat hänelle tarpeelliset, oppiakseen paremmin tuntemaan oman

heikkoutensa. Voi myös olla mahdollista, että hän lankeaisi pian hengelliseen ylpeyteen, jollei olisi voimallisia muistutuksia pysymään nöyryydessä. Jos hän aina sais olla iloinen, niin tulisi hän kukatiesi ylpeäksi ja rupeais ylönkatsomaan huonompia kristityitä, jotka vielä ovat murheessa.

Mutta me tiedämme vakaisesti, että luonnolliset ihmiset eivät tiedä mitään näistä armon ja murheen vaikutuksista. He tuntevat ainoastansa paloviinan vaikutuksia niin myös luonnollisen rakkauden, vihan ja kateuden vaikutuksia, mutta armon ja Pyhän Hengen vaikutukset ovat heille peräti tuntemattomat. Sillä sokiät pukit ja siat eivät tiedä mitä lampaat syövät. Sokiät pukit ja siat syövät kaikenlaista roskaa, mitä maailmassa löytyy, ja haistelevat niinkuin koirat, mistä he saisivat jonku kristityn niellä. Mutta lampaat syövät aivan puhdasta ruokaa, jota heidän paimenensa heille antoi, mutta keiturit kadehtivat, että Jeesuksen lampailla on parempi laidun kuin heillä. Ja sentähden he puskevat lampaita, ja purevat hampailla, koska he muutoin eivät saa heidän ruokaansa niellä. Mitäs lampaat saattavat tehdä keiturille, jolla on aina sarvet pystyssä. Tietääkö yksikään ihminen minkätähden keiturit ovat niin vihaiset lampaille? Keiturit ovat mielestänsä siviät luontokappaleet ja yhtä hyvin erottaa paimen lampaita keituritten joukosta, sillä lampaat kuulevat paimenen ääntä ja seuraavat häntä, mutta keiturit eivät kuule hänen ääntänsä, eivätkä seuraa häntä. Keiturit luulevat, että heillä on parempi laidun kuin lampaille, mutta lampaat ei saata niin huonoa ruokaa syödä; siitä suuttuvat keiturit ja sanovat eikö teille kelpaa semmoinen ruoka, joka maan päällä kasvaa. Minkätähden te olette paremmat kuin me? Emme tiedä missä asiassa lampaat olisivat paremmat keitureita. Mutta sen me tiedämme, että lampaat ja keiturit eivät sovi yhdessä karsinassa olemaan ja sentähden täytyy paimenten erottaa lampaat keitureista, sillä keiturit ovat niin pahat puskemaan lampaita. Ja koska

paimen eroittaa lampaat vuohista, silloin saavat lampaat rauhan, silloin paimen ruokii lampaitansa ja antaa heille jalot lähteet juoda. Mutta keiturit, jotka täällä tahtovat syödä ja juoda ja herkullisesti elää, saavat

viimein iankaikkisesti nälkyä pimeässä huoneessa. Aamen.

Lähde: Sanomia Siionista 6A 1.6.1899

Ei Jumala tahdo yhdenkään syntisen kuolemata, vaan Jumala tahtoo, että jokainen, jolla elämä ja henki on, pitää kääntymän ja tuleman totuuden tuntemiseen.

Näistä Jumalan sanoista kuulemme me, ettei Jumala tahdo syntisen kuolemata, mutta se on Jumalan tahto, että ihmiset pitää tuleman autuuden tuntemiseen. Hän tahtoo, että ihmisen pitää tunteman autuutta, ei ainoastansa uskomon, että se löytyy, vaan hänen pitää itse tunteman ja maistaman autuutta. Hänen pitää tunteman täällä jo autuuden esimakua ja kristillisyyden voimaa. Ja koska Jumala sanoo profeetan Hesekielin kautta 33 luvussa 12 värssyssä: ei minulle kelpaa jumalattoman kuolema, niin se on arvattava, ettei Jumala tahdo, että yhden katuvaisten syntisen pitää vajoaman helvettiin, vaan se on Jumalan tahto, että jumalatoiminnat nostettaisiin ylös helvetistä. Mutta ei yksikään tahdo helvetistä nostetuksi tulla, ennen kuin hän tuntee, että hän on pudonnut helvettiin.

Maailman surutoiminnan ihminen ei tunne, että hän on valmis putoamaan helvettiin, ennen kuin omatunto herää. Mutta heränneellä ihmisellä on se pelko, että hän vajoaa helvettiin. Ja koska hän vielä tuntee omantunnon poltetta, eli helvetin esimakua, niin sanoo Herra: Ei Jumala tahdo syntisen kuolemata, vaan että syntinen itsensä kääntäis ja tulis autuuden tuntemiseen. Mutta moni herännyt ihminen ei tohdi uskoa, että Jumala saattaa häntä helvetistä ylös nostaa. Herännyt ihminen tuntee kyllä, että helvetti on, jota hän suruttomuuden tilassa ei ole tuntenut. Koska hän tuntee lain kirousta, silloin vasta rupeaa hän uskomaan, että helvetti on. Mutta ei hän voi enää uskoa, mitä Jumala on sanonut, että taivaan valtakunta myös löytyy, ja että Jumala ei tahdo syntisen kuolemata tahi kadotusta, vaan Hän tahtoo, että syntisen pitää tuleman autuuden tuntemiseen.

Ja koska se nyt on Jumalan tahto, että katuvaisten pitää autettaman ylös helvetistä, että
1652

heidän pitää maistaman armoa, niin minä olisin kirottu, jos minä lain kirouksen kautta tahtoisin vielä syvempään helvettiin painaa niitä sieluja, jotka jo ovat helvettiin painetut omantunnon soimausten kautta. Mutta minä tahdon evankeliumin kautta niin paljon kuin minä jaksan ja saatan, lohduttaa murheellisia, niin kuin minä tiedän, kuinka armollinen Vapahtaja on katuvaisten kohtaan.

Joissa Hän tunsu vähäisen katumuksen alkua, niille Hän tykö sanoi syntein anteeksiantamista. Ei tosin moni, joille Hän lupais armoa, ollut niin syvässä katumuksessa, että hän olis langennut epäilykseen. Ja minä luulen, ettei yksi katuvaisten syntinen tarvitsis epäilykseen langeta, jos se omavanhurskaus ei olis niin hirmuinen suuri; mutta se omavanhurskaus on niin suuri, ettei pääse yksikään sivuitse sitä jänkkää, joka epäilyksen suoksi kutsutaan. Ja tosin ensimmäisillä kristityillä ei ollut niin suuri epäily, kuin nyt näkyy muutamilla olevan. Mutta se taisi tulla siitä, ettei heillä ollut niin paljon sitä omaavanhurskautta. Heillä oli sitä vastaan vahvempi usko, ja seuraavaisesti myös suurempi hengellinen ilo, voimallisempi armon tunto ja palavampi rakkaus.

Se oli myös yksi armon tuntomerkki heissä, että he olit armahtavaiset. Ei heidän sydämensä ollut niin kiinni maailmassa, kuin meidän sydämemme. Maailma näkyy olevan niillekin rakas, joittenka sydän on pieksetty. Jos sydän olis päässyt irti maailmasta, vissimmästi tulisit vaivaiset autetuksi, mutta paljas laki ei voi tappa sen ahneuden perkeleen, sillä laki ei saata eläväksi tehdä. Koska ihminen ei ole vielä vakuutettu siitä, että hän on Jumalan lapsi, eli niin kauan kuin ihminen pelkää vielä, että hän putoaa helvettiin, tahtoo maailmanrakkaus pidättää hänen

sydämensä kiinni. Ei hän tahtois mistantaa molempia, sekä maailmaa että taivasta.

Mutta jos yksi katuvainen syntinen tulee vakuutetuksi siitä, että hän on Jumalan lapsi, vissimmästi hän pääsee paremmin irti maailmasta ja perkeleen kahleista, jos hänen uskonsa on elävä. Mutta kuollut usko ei päästä ketään maailmanrakkaudesta. Jolla on kuollut usko, hän rakastaa sekä maailman tavaraa, että omaa lihaansa. Jos lihan rakkaus on suurempi kuin tavarankakkaus, niin panee hän kaiken tavaransa omaan kurkkunsa ja ajattelee näin: *”Parempi on syödä ja juoda kuin tallelle panna.”* Jos hän rakastaa tavaratansa enempi kuin lihaansa, niin hän kokoaa niin paljon tavarata kuin mahdollinen on, eikä raski sen tähden itse syödä.

Muutammat kokoavat tavarata sekä oikeudella että vääryydellä, että he pääsisit haaskaamaan juomingeissa ja pidoissa, ja sillä tavalla maailman kunniata voittamaan. Mutta minä luulen, että kristityn sydän pääsis paremmin irti maailmasta, koska hän elävän uskon kautta rupeaa uskomaan ja tuntemaan, että hän on Jumalan lapsi. Mitäs hän tavaralla enää tekee, koska hänen sielunsa on taivaassa? Kukatiesi joku saattais kääntää tämän kysymyksen ja sanoa: Mitä se tekee tavaralla, joka tuntee itsensä tuomitukseksi helvettiin? Mutta ei se ole niin asia, joka on helvetissä, tahtoo vielä enemmän tavarata koota, vaikka se ei hyödytä häntä, sillä Vaapahtaja sanoo: *”Missä teidän tavaranne on, siellä on myös teidän sydämenne.”* Mutta jos ihmisen paras tavara on taivaassa, silloin on hänen sydämensä joksiki päässyt irti maailmasta.

Me uskomme siis, ettei ihmisen sydän pääse irti maailmasta, vaikka hänen sielunsa olis helvetissä, mutta silloin hän pääsee irti maailmasta, koska hänen sielunsa on taivaassa. Ja seuraavaisesti siitä pitäisit epäileväiset sielut nostettaman ylös epäilyksestä, jos se olis ihmisen voimassa, ja suruttomat maailman orjat pitäis painettaman epäilykseen,

jos se olis ihmisen voimassa. Mutta ei kumpikaan ole ihmiselle mahdollinen, vaan Jumalan edessä ei ole mitään mahdotointa. Hän saattaa kyllä paatuneita helvettiin syösetä, ja epäileväisiä saattaa Hän helvetistä ylös nostaa. Se on myös meidän toivomme ja meidän uskalluksemme, että se armollinen Vapahtaja saattaa ja tahtoo katuvaisia syntisiä armahtaa ja epäilyksestä ylös auttaa, jos he vaan myötäävät ja kärsivällisyydellä odottavat siihen asti, että lunastus tulee.

O! Herra, älä lakkaa kurittamasta kovakovaisia siihen asti, että sydän särkyy. Pieksä kovat sydämet siihen asti, että he tulevat taulaksi. Puserra paatuneita siihen asti, että veri truiskuu suusta ja nenästä. Mutta auta myös armollas niitä, jotka hädässä ovat, ja paranna sydämen haavat yhdellä pisaralla sinun viattomasta verestä, että he uskoisit sinun päällesti Herra, ja tulisit autetuksi meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta! Amen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 18: 1–8

1 Niin hän sanoi myös heille vertauksen, että aina tulee rukoilla ja ei väsyä,

2 Sanoen: yksi tuomari oli yhdessä kaupungissa, joka ei peljännyt Jumalaa eikä hävennyt ihmisiä.

3 Niin oli myös yksi leski siinä kaupungissa, joka tuli hänen tykönsä, sanoen: auta minua riitaveljeltäni.

4 Ja ei hän tahtonut kauvan aikaa. Mutta viimein sanoi hän itsellensä: vaikka en minä Jumalaa pelkää, enkä häpee ihmisiä,

5 Kuitenkin, että tämä leski vaivaa minua, tahdon minä häntä auttaa, ettei hän viimein tulisi ja nurisisi minua.

6 Niin Herra sanoi: kuulkaat, mitä tämä väärä tuomari sanoo:

7 Eikös Jumalan pitäisi valituita auttaman, jotka yötä ja päivää häntä huutavat, pitäiskö hänen sitä kärsimän?

8 Minä sanon teille: hän auttaa heitä pian. Kuitenkin, kuin Ihmisen Poika on tullava, löytäneekö hän uskoa maan päältä?

Koska tämän päivän teksti puhuu armosta ja edespane katuvaissille sen lunastuksen, joka Kristuksen kautta tapahtunut on, niin tahdomme tänä päivänä Jumalan armon kautta johdattaa Jeesuksen ristin kantajia Golgatan mäelle.

Osottain ensinnä tien, joka menee turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle.

Toiseksi: **kuka se on, joka vaaditaan Jeesuksen ristiä kantamaan.**

Kolmanneksi: **kuinka Jeesus ottaa itse sen ristin päällensä, jonka ristinkantaja on kantanut, koska hän tulee Golgatan mäelle.**

Me kuulemme Kristuksen piinan historiasta, että maailman joukko vei Jeesuksen ulos ristiinnaulita sitte kuin Hän oli ensin oikein piinattu, ruoskittu ja pilkattu. Hän kantoi ensin ristinsä, mutta koska Jeesus oli jo ruumiinpuolesta niin kovin väsynyt, ettei Hän jaksanut niin hopusti käydä, kuin maailman joukko tahtoi, niin otti maailman joukko väkisin Simonin Kyreneuksen, ja vaati häntä Jeesuksen ristiä kantamaan. Me kuulemme siis, että ristinkantaja pannaan väkisin ja vastoin tahtoansa Jeesuksen ristiä kantamaan. Ei ihminen tahdo ensin tätä ristiä kantaa. Se on nimittäin suuri häpeä maailman edessä, että kantaa Jeesuksen ristiä. Ihminen mistantaa sen kautta kunniansa. Jos se olis hopeakiisa eli verka rokki, eli morsiamen kruunu, kyllä jokainen sen mielellänsä kantais.

Mutta Jeesuksen risti, joka on täynnänsä kirouksia, jonka päälle jokainen sylkee, ja jota maailman kunnialliset miehet ei tahtois koskea sormen nenällä, se tulee ensin kuitenkin raskaaksi kantaa, ei sen tähden, että se on itsestänsä ylöns raskas, vaan sen tähden, että se on sen miehen risti, joka on maailmalta pilkattu ja ylönkatsottu ja suurimmaksi kälmiksi tuomittu. Se mies katsotaan itse rakkariksi ja kälmiksi, joka mestatun rakkarin eli

kälmin raatoa korjaa. Se pitää oleman melkein huono ja ylönkatsottu, joka rupeaa semmoisen miehen ristiä kantamaan. Ei se ole parempi, kuin se, joka on tuomittu ristiä kantamaan ja ristiin naulittaa.

Jeesuksen ristissä on maailman viha ja pilkka. Siinä on kaiken maailman kiroukset kootut yhteen. Ja olis se vielä keveämpi, jos tie menis kujasta eli mettän korvesta, kussa ei yksikään ihminen näe. Mutta se tie, josta ristinkantaja pitää vaeltaman, menee läpi turmeluksen kaupunkia, kussa kaikki maailman siveät huorat sylkevät ristinkantajan päälle, kaikki viattomat varkaat haukkuvat häntä, kaikki armolliset viinaporvarit viskaavat rappaako ristinkantajan päälle, kaikki kaupungin hurtat kokoontuvat hänen ympärillensä ja kaikki riettaan enkelit nauravat häntä.

Tämä maailmanlasten pilkkaaminen ja nauraminen tulee ristinkantajalle raskaammaksi, kuin itse risti. Moni ristinkantaja luulee, että Jeesus on pannut tämän ristin hänen päällensä. Mutta siitä tulee hänelle paha mieli, että se on maailman joukko, joka väkisin pakottaa häntä tätä ristiä kantamaan. Jos Jeesus itse olis pannut tämän ristin hänen päällensä, niin saattais ristinkantaja ajatella, että hän saapi kiitosta Jeesukselta. Mutta nyt hän ei saa mitään kiitosta sen edestä, vaan ainoastansa surua ja mielikarvautta. Vaikka Jeesus on sanonut: Minun ikeeni on sovelias ja minun kuormani on keveä, niin ei ristinkantaja tunne sitä suloiseksi ja keveäksi, vaan se tulee hänelle sangen raskaaksi ja somattomaksi, erinomattain siitä syystä, ettei Jeesus ole pannut sen ristin hänen hartioillensa, mutta maailman joukko on väkisin vaatinut häntä Jeesuksen ristiä kantamaan.

Muutampi ristinkantaja luulee jotakin saavansa sen edestä, että hän Jeesuksen ristiä kantaa. Hän luulee ja odottaa, että Vapahtajan pitää maksaman ristinkantajalle jotakin hänen vaivansa edestä, mutta siitä vaivasta ei tule ristinkantajalle mitään. Ei hän saa

kiitostakaan Jeesukselta, ja maailman joukolta hän ei saa muuta kuin häpeätä.

Kuunnelkaat hyvin, te ristinkantajat, te taidatte olla siinä uskossa, että te olette ison palkan ansainneet ristin kantamisen kautta; mutta ette vain saa yhtään äyriä sen edestä. Vaikka moni ristinkantaja luulee kohta ansainneensa elämän ja autuuden sen kautta, mutta ei hän saa mitään vaivansa edestä, ei niin paljon kuin: *"Suuri kiitos, rakas kristitty tämän vaivan edestä."* Ja kuka pitää kiittämän ristinkantajaa sen edestä? Ei suinkaan Jeesus ole pannut hänen päällensä tätä ristiä, mutta maailman joukko. Omat hänen ruokkolapsensa, joita hän on imettänyt ja ylöskasvattanut, omat hänen kotosyntinsä, joita hän on rakastanut: ylpeys, ahneus, kirouk, juopumus, koreus, varkaus, huoruus, viha, valhe, maailmanrakkaus, maailman kunnia ja omavanhurskaus.

Katso, ne kotosynnit on se maailman joukko, jotka sinua pakottavat Jeesuksen ristiä kantamaan. Vaikka sinä luulet, että Jeesus on pannut ristinsä sinun päällesi, mutta ei se ole niin. Sinä olet pannut ristin Jeesuksen päälle, mutta ei Jeesus sinun päällesi. Sinä olet ristiinnaulinnut Vapahtajan, mutta ei Vapahtaja sinua. Sinä perustat autuuden ristin kantamisen päälle, mutta älä perusta sen päälle, vaan yksistensä Jeesuksen ansion päälle. Muutamat kantavat maailman ristiä ja perustavat autuutensa sen päälle, ja ajattelevat näin: Koska minä olen köyhäksi tullut, onnettomaan naimiseen joutunut, sairaudessa maannut, omaisuuteni pahain ihmisten kautta mistantanut ja maailman murhetta kantanut, niin minä luulen, että Jumalan pitää maksaman minulle tämän maallisen vaivan tuhannen kertaisesti, ja antaman taivaan ilon kaiken sen vaivan edestä, jonka minä olen maailmassa kärsinyt.

Mutta jos maailman ristin kantajat tulevat petetyksi, koska he ottavat väärän autuuden perustuksen itsellensä, kyllä myös Jeesuksen ristin kantajat tulevat petetyksi, jos he

rupeavat autuutensa rakentamaan ristin kantamisen päälle, eikä Vapahtajan ansion päälle yksistensä. Ei ihminen jaksa syntejänsä maksaa omalla voimallans, vaikka kuinka paljon hän kärsis, mutta Jeesus on maksanut kaikki synnit, koska Hän otti itse ristin päällensä ja antoi itsensä ristiinnaulita.

Koska nimittäin ristinkantaja suuren vaivan ja humun lävitse viimein kostuu Golgatan mäelle, silloin otetaan risti hänen hartioiltansa. Jeesus sanoo silloin ristinkantajalle: Sinä olet synteis kautta ansainnut tämän ristin kantaa ijankaikkisuuteen, mutta minä näen, että sinä syntisparka et jaksa tämän ristin kantaa penikulman päähän, jopa sitten ijankaikkisuuteen. Sinä olet väsynyt jo neljänneksen päähän, ja monta kertaa suuttunut ja kärsimättömyyden kanssa taistellut. Kuinka monta kertaa olet sinä jo suuttunut Vapahtajalle, jonka sinä luulet olevan syyppään siihen, että sinulle tuli tällöinen levottomuus? Sinä olet monta kertaa suuttunut ihmisille, joita sinä olet katsonut pahaksi, koska he rupeisit vanhaata Aatamia vaivaamaan. Ja vaikka ei ole kuin yksi neljännes Golgatan mäelle, olet sinä jo nääntynyt, monta kertaa napissut ja uhannut ristin vatkata pois päältästä. Älä ole niin kärsimätön, vaan kannata tätä ristiä kuitenkin siihen asti, että se otetaan pois sinulta ja pannaan Jeesuksen päälle.

Tähän ristinpuuhun on nyt Jeesus itse ristiinnaulittu, ja siihen samaan puuhun ovat kaikki maailman pilkkaamiset ja kiroukset ristiinnaulitut, niin että ristinkantajalta on kaikki kunnia loppunut. Ei hän pidä siitä mitään, että ihmiset häntä pilkkaavat kristillisyyden tähden. Ei maailman viha tee ristinkantajalle mitään, koska hän on kostunut Golgatan mäelle. Mutta lihan himoista hän ei ole vielä päässyt kokonansa irti ennen kuin liha Kristuksen kanssa ristiinnaulitaan yhtenä himoin ja haluin kanssa.

Minä tahtoisin nyt johdattaa ristinkantajia Golgatan mäelle. Minä tahtoisin sanoa

heille: Laskekaat teidän kuormanne Golgatan mäelle, jossa Jeesus itse naulitaan ristipuuhun, ja imekää armon nestettä hänen haavoistansa! Koska te olette väsyneet ristinkantamisesta, niin laskekaat teidän ristinne Jeesuksen viereen, että hän sais sen ristin itse kantaa; ette kuitenkaan te jaksa sitä itse kantaa edemmäksi.

Tämän päivän pyhä teksti tarkoittaa sitä, että ristinkantajat pitää laskeman kuormansa Golgatan mäelle, koska pyhä Paavali sanoo: *”Kristus Jeesus on antanut itsensä lunastukseksi kaikkein edestä.”* Jos omavanhurskaus ei olis esteenä, kyllä vissimmästi jokainen uskois niitä sanoja, ja ottais itsellensä lohdutuksen Kristuksen täydellisestä ansiosta, eikä epäilis ollenkaan, että hänen syntinsä ovat anteeksi annetut. Mutta omavanhurskaus tekee hädän monelle. Ei he nimitäin tahdo uskoa, että Vapahtajan veri on täydellinen hinta.

Koska nimittäin synnit tulevat ilmi, silloin tahtoo ihminen omalla parannuksella vähentää niitä. Hän tahtois ensinnä tulla enkeliksi, ja sitte vasta ottaa armoa. Mutta enkelit ei tarvitse yhtään armoa, ne pääsevät taivaaseen omalla parannuksella ja omalla vanhurskaudella. Ei niitten tarvitse kerjätä.

Sen tähden täytyy minun sanoa niille, jotka ei tahdo syntisenä paeta Vapahtajan tykö: Menkää siis taivaaseen oman vanhurskautenne kanssa. Parantakaat itse sydämenne. Koska sydän tuntuu kovalta, niin tehkää se pehmeäksi paloviinalla. Koska sydän tuntuu kylmältä, niin lämmittäkää se rommilla. Koska sydän tuntuu palavalta, niin ottakaat jäähdytystä flaskusta. Koska sydän tuntuu pahalta, niin tehkää se hyväksi pirun paskalla. Jos ette ota sitä lääkitystä vastaan, joka Vapahtajan haavoista vuotaa, niin ottakaat sitte se lääkitys, joka riettaan haavoista vuotaa.

Riettaan haavoista vuotaa näinä aikoina paljon märkää. Ottakaat siitä lääkitys, jos Vapahtajan haavoista ette viitti imeä armon

nestettä. Jommankumman haavoista täytyy teidän hakea lääkitystä, koska sydän on kipeä. Sillä kuolleen uskon tunnustajat, joitten sydän ei ole koskaan kipeä ollut, ne ottavat vähäisen märkää riettaan haavoista, ja vähäisen verta Vapahtajan haavoista, ja tekevät siitä kahdenlaisesta aineesta sekoituksen, ja ottavat siitä ehtoolla ja aamulla sen verran, kuin sydän tarvitsee. Ei he tunne, että siinä sekoituksessa on kaksi osaa myrkyä, ja kolmas osa hunajata ennen kuin sydän mätänee.

Älkää sekoittako, hyvät ihmiset, hunajata myrkyllä, vaan jos sydän on kipeä, niin ottakaat puhtaana ja sekoittamatta muutampia armon pisaroita, jotka Vapahtajan haavoista ovat vuotaneet juuri niitten tähden, joilla on sydän kipeä. Ja ne armon pisarat ovat paras lääkitys haavoitetuille ja särjetyille sydämille. Älkää uskoko, että rietas pakenee sekoituksesta, mutta puhdas sovintoveri, puhdas armo, se on myrkkyy riettaalle. Ei hän kärsi hajuakaan Jeesuksen verestä.

Mutta nämät pisarat tulevat ainoastansa niille tiaisille ja pääskyisen pojille, jotka vapi-sevat, koska ukkoinen käypi Siinain vuorella, ja ottavat pakonsa sen elävän viinapuun rakkoihin, niille, jotka tuskin jaksavat avata suutansa, on tämä rieska laitettu. Ja niille sairaille, joitten sydän on tullut kipeäksi, on tämä hunaja vuodatettava. Ei kaarneen pojille, jotka syövät mädännyttä lihaa, eikä hukan penikoille, jotka kiskovat karitsoita ja imevät ihmisten verta. Niille pitäis annettaman myrkyä, että se rupeais karvastelemaan joka paikassa. Ja skorpioneille, jotka ovat imeneet myrkyä hunajasta, ja syöneet suolaa sokerista, ja imeneet sappea makeudesta, niille pitää annettaman karvaita lääkityksiä, että he pääsisit purkamaan ja oksentamaan ulos kaiken sen riettauden, jonka he sisällensä nielit.

Muutamilla on niin paatunut nahka, ettei he tunne Isän kuritusta. Jota enemmän Vanhin kurittaa, sen enemmän he paatuvat. Nämät

paatuneet lapset sanovat Vanhemmalle: *"Tapa jo, ota henki kans, koska olet ottanut omaisuuden."* Ei maailman risti tee paatuneille mitään. Niinpä Raamattu sanoo, että he purevat kieltänsä tuskan tähden, mutta ei he sen tähden alene eli rukoile: Isä anna anteeksi! Minä olen kovakorvainen ollut. Ei sitä vasten, että he päästäisit yhden huokauksen, eli että joku katumuksen kyynele putoais heidän silmistänsä, koska Isä heitä kurittaa, mutta uhkaavat vain kostaa, kuin he kasvavat isommiksi, että he jaksavat Vanhan Isänsä maahan lyödä ja polkea Hänen rintonsa. Onkos semmoisille luvattu armoa? Onkos heillä osa Kristuksen sovinnossa?

On tosin Vanhemman kyyneleet paatuneittenki edestä vuotaneet, mutta he pilkkaavat Vanhemman kyyneleet. Eiköhän Vanhemman kyyneleet kerran polta heidän tuntoansa? Minä pelkään, että Vanhemman kyyneleet tulevat kuumaksi omantunnon päällä, koska he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat.

Muutammat nauravat, koska vanhemmat itkevät, ja sanovat vanhemmille: *"Ei meidän tähtemme tarvitse itkeä, me olemme siveät olleet ja kaikissa asioissa täyttäneet Isän tahdon. Me olemme vaivaisia ruokkineet ja tarvitsevaisia auttaneet. Ei omatunto soimaa meitä. Me luulemme, että me olemme niin eläneet, ettei pitäis kenenkään soimaaman meitä vääryydestä. Kyllä Jumala näkee meidän viattomuutemme ja maksaa meidän rehellisyytemme."*

Tarvitsevatkos semmoiset armoa, jotka ovat siveästi eläneet? Ei se ole paljon uskottava, sillä Pilatus ja kaikki muut siveät pakanat pesivät käteensä viattomuuden vedellä ja sanovat: *"Viaton olen minä tämän vanhurskaan miehen vereen."* Se on ollut pakanain usko, että siveät ihmiset tulevat autuaaksi, mutta

jumalattomat menevät kadotukseen, ja sama pakanain usko on vielä nytkin siveitten pääkallossa. On vielä muutampia kuolleen uskon tunnustajia, jotka ei sano luottavansa siveyden päälle, vaan armon päälle, vaikka heidän elämästään ei ole paljon tietoa, sillä he saattavat kyllä itkeä ja nauraa, siunata ja kirotta, rakastaa ja tapella, rehelliset olla ja varastaa, juoda ja selvänä olla: kuinka aina sopii. Mutta jos joku heidän vanhaaseen Aatamiinsa koskee, niin rupeavat käärmeen kyyneleet vuotamaan heidän silmistänsä. Ovatkos ne kristityt, jotka senkaltaisia töitä tekevät? Ei ole kuitenkaan kirjassa luvattu autuus semmoisille, jotka omin luvin varastavat armoa. Minä pelkään, että armonvarkaille tulee viimein hätä, koska heidän uskonsa ryöstetään pois.

Koska nyt täällä on hukan penikat, kaarneen pojat, armonvargaat ja pikku tiaiset, niin täytyy meidän jakaa jokaiselle, kullekin heidän luontonsa jälkeen, nimittäin hukan penikoille myrkkyyä, kaarneen pojille mädännyttä lihaa, armonvarkaille ruoskaa, ja armon tiaisille hunajata, ettei yksikään kupsottelis eli osattomaksi jäis. Mutta niille ristinkantajille, jotka suuressa tuskassa ja hengellisessä hädässä ovat, on se Suuri Ristinkantaja luvannut lohduksen ja virvoituksen, koska he viimein kostuvat Golgatan mäelle. Siellä pitää heidän syömän mannaa, joka taivaasta sataa. Siellä pitää heidän syömän elämän puusta, joka on paratiisissa, ja heidän kyyneleensä pyyhitään pois.

Tiputtakoon Herra Jeesus yhden tipauksen armosta niitten suuhun, jotka ovat nälässä! Ja niitten silmiin, jotka sokeana ovat syntyneet silmän voidetta, että he kerran pääsisit näkemään Jumalan valkeutta. Aamen.

Jäljennös (loppu puuttuu) / Kolarin kirkonarkisto, Oulun maakunta-arkisto / Toinen jäljennös / SKHS Kollon kokoelma (katkelma) / Kansallisarkisto Helsinki /

Päiväsaaran teksti Apostolien tekojen 13: 38. Sen tähden olkoon teille tiettävä, rakkaat veljet, että teille tämän kautta ilmoitetaan syntien anteeksiantamus.

Luetusta pyhästä tekstistämme voivat sekä katuvaiset että katumattomat syntiset omistaa itselleen Jumalan armon ja syntien anteeksiantamuksen. Katumattomien syntisten ei ole ensinkään vaikea uskoa armolliseen Jumalaan, koska katumattomat eivät ole tehneet mitään pahaa. Ainakaan heidän omatuntonsa ei syytä heitä huoruudesta, murhasta, varkaudesta tai muista törkeistä synneistä ja paheista. Ei heidän omatuntonsa syytä heitä ahneudesta tai kateudesta. Se ei syytä heitä ylpeydestä, ylensyömisestä ja juopumuksesta. Omatunto ei syytä heitä tottelemattomuudesta vanhempia ja isäntiä kohtaan. Se ei syytä heitä mistään rikoksesta, joka voisi saattaa heitä epätoivoon. Katumattomien on siis helppo omistaa itselleen Jumalan armo ja syntien anteeksiantamus.

Mutta katuvaiset syntiset eivät voi niin helposti uskoa, koska omatunto syyttää heitä ja perkele tuomitsee heitä. Omatunto syyttää heitä rikoksista kaikkia Jumalan käskyjä vastaan. Se syyttää heitä itserakkaudesta ja maailmanrakkaudesta, mikä on epäjumalanpalvelusta eli rikos ensimmäistä käskyä vastaan. Se syyttää heitä kirouksesta ja Jumalan nimen turhaan lausumisesta, mikä on rikos toista käskyä vastaan. Omatunto syyttää heitä lepopäivän häpäisemisestä, mikä on rikos kolmatta käskyä vastaan. Se syyttää heitä tottelemattomuudesta vanhempiaan kohtaan, mikä on rikos neljättä käskyä vastaan. Se syyttää heitä vihasta, katkeruudesta, torasta ja tappelusta, mikä on rikos viidettä käskyä vastaan. Omatunto syyttää heitä haureudesta ja irstaasta elämästä, mikä on rikos kuudetta käskyä vastaan. Se syyttää heitä varkaudesta, mikä on rikos seitsemättä käskyä vastaan. Se syyttää heitä valheesta ja panettelusta, mikä on synti

kahdeksatta käskyä vastaan. Se syyttää heitä ahneudesta ja kateudesta, mitkä on kielletty yhdeksännessä käskyssä. Se syyttää heitä kaikkinaisista synnillisistä himoista ja haluista, joita heränneet tuntevat sisällään.

Perkele herättää pahat ajatukset, pahat himot ja synnilliset halut, kuten vihan, katkeruuden, ahneuden ja kateuden, huoruuden himon, ylpeyden, kunnianhimon ja omanvanhurskauden. Kun kaikki nämä perkeleen ahdistukset tulevat katuvaiselle syntiselle, silloin hän ei voi uskoa, että Jumala on armollinen ja että Hän antaa synnit anteeksi, sillä omavanhurskaus tuomitsee nyt katuvaisen syntisen ja sanoo: Sinä et voi tulla Vapahtajan tykö, koska olet niin suuri syntinen. Sinun täytyy ensin koettaa tehdä parannusta. Sinun täytyy ensin tulla paremmaksi sisällisesti. Jos Jumala vielä antaisikin sinulle anteeksi ehdolliset syntisi, joita olet tehnyt ennen maailmassa, niin et voi olla Jumalan lapsi, koska teet vieläkin joka päivä syntiä ajatuksilla. Sinulla on melkein aina pahoja ajatuksia, pahoja himoja ja synnillisiä haluja. Kuinka sinä, jota perkele alinomaa kiusaa, voit olla Jumalan lapsi? Ei, sanoo omavanhurskauden perkele. Sinä et voi tulla Vapahtajan tykö katuvaisena perkeleenä, vaan sinun täytyy tulla ensin vähän perkelettä paremmaksi ennen kuin voit uskoa, että Jumala on armollinen.

Jos nyt Vapahtaja itse sanoo, että Hänen täytyy armahtaa katuvaisia perkeleitä, niin ei omavanhurskauden perkele salli katuvaisen uskoa, että Vapahtaja ottaa vastaan ja armahtaa katuvaisia perkeleitä. Omavanhurskaus herättää semmoisia ajatuksia murheelisessa ja katuvaisessa sielussa, että Vapahtaja ei voi armahtaa katuvaista perkelettä, sillä omavanhurskaus sanoo: *"Niin kauan*

kuin syntinen on paha kuin perkele, hän ei voi tulla Vapahtajan tykö.”

Mutta suruton joukko ei epäile koskaan autuudestaan. Se, jolla on kuollut usko pääkallossa, voi elää kuin pakana, eikä hän kuitenkaan epäile koskaan Jumalan armosta. Oma vanhurskaus herättää armonvarkaassa hyviä ajatuksia itsestään. Armonvaras ajattelee näin: *”En minä ole suurin syntinen. En minä ole pahin. Maailmassa on monia, jotka ovat olleet minua jumalattomampia. Daavid teki sekä huorin että murhan, ja kuitenkin hänet luettiin Jumalan lasten joukkoon, mutta minä en ole tehnyt huorin enkä murhannut, miksi minun sitten pitäisi mennä helvettiin. Ei, helvettiin en joudu koskaan.”*

Niin ajattelee armonvaras. *”Minä olen elänyt siveästi ja rehellisesti maailmassa enkä ole koskaan ansainnut joutuvani helvettiin. Jos Jumala tuomitsee minut helvettiin, niin Hän on väärä. Onko Jumala luonut ihmisen palamaan helvetissä?”* Niin ajattelee se, jolla on siveys autuuden perustuksena.

Hänellä on sama usko kuin Nikodeemuksella, ettei vanha ihminen voi uudestisyntyä. Nikodeemus oli kunniallinen ja jumalaapelkääväinen mies, mutta ei hän uskonut, että vanha ihminen voi uudestisyntyä. Ei hän uskonut myöskään, että Jeesus Nasaretilainen oli Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja. Nikodeemus lausui uskontunnustuksensa tullessaan yöllä Jeesuksen tykö: *”Mestari, me tiedämme, että sinä olet Jumalasta opettajaksi tullut”* (Joh. 3: 2). Se usko oli Nikodeemuksella, että Jeesus oli hengellinen opettaja, että Jumala oli lähettänyt Hänet maailmaan opettamaan ihmisiä, kuinka heidän pitäisi elää voittaakseen autuuden, mutta että Jeesus Nasaretilainen olisi Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja, sitä Nikodeemus ei uskonut. Ja maailman siveyden esikuvilla on vielä nykyään se usko, että Vapahtaja ei ole Jumalan Poika vaan epätavallinen ihminen, joka on varustettu suuremmilla lahjoilla kuin muut ihmiset. Maailman siveyden esikuvat

väittävät, että Jeesuksella oli suurempi ymmärrys kuin muilla ihmisillä, mutta maailman siveät ihmiset eivät voi koskaan uskoa, että hän on Jumala, joka on luonut maailman. Sitä eivät maailman siveät ihmiset voi koskaan uskoa.

Sen tähden väittävät myös kaikki maailman siveyden esikuvat, että Vapahtajan hengellisellä ja ruumiillisella kärsimisellä, jota me kutsumme Kristuksen ansioksi, ei ole voimaa sovittaa meitä Jumalan kanssa. Vapahtaja ei siis ollut sovintouhri maailman syntien edestä. Hän ei ole kärsimisellään lunastanut ketään kuoleman ja perkeleen vallasta, mutta opillaan ja esikuvallaan Hän on niin kuin joku muu hengellinen opettaja osoittanut meille tietä taivaaseen. Jos parannamme elämäämme ja elämme siveästi, niin Jumalan täytyy antaa meille syntimme anteeksi, ei Jeesuksen Kristuksen kärsimisen ja kuoleman tähden, vaan sen tähden, että me olemme parantaneet elämäämme ja eläneet jumalisesti ja siveästi parannuksen jälkeen. Jumala unohtaa entisen jumalattoman elämämme, jos parannamme itseämme ja tästedes vaellamme siveyden tiellä ja vietämme pyhää elämää. Sellainen usko on nyt Nikodeemuksella ja hänen uskonveljillään.

Mutta katuvainen syntinen ei voi nyt saada omantunnonrauhaa omalla parannuksella. Hän saa tehdä työtä niin paljon kuin haluaa oman ja toisten sielujen parannukseksi, mutta vanha synninvelka pysyy silti aina maksamatta. Palvelija, joka oli Herralleen velkaa 10 000 leiviskää, ei voinut koskaan maksaa syntivelkaansa, vaikka omavanhurskaus herätti hänessä väärän luulon, että hän pystyisi maksamaan, jos vain saisi aikaa. Sen tähden hän rukoili: *”Ole kärsivällinen minun kanssani, minä tahdon kaikki maksaa sinulle”* (Matt. 18: 29). Mutta millä hän ajatteli maksaa suuren synninvelkansa? Luultavasti hän ajatteli maksaa suuren synninvelkansa omalla parannuksella, mutta katuvainen syntinen, jonka omatunto on herännyt, ei voi saada omantunnonrauhaa oman

parannuksen kautta. Hänen täytyy mennä koko siveytensä ja koko jumalanpelkonsa kanssa helvettiin ja maksaa velka siellä, jollei hän saa anteeksi täällä armonajassa.

Mutta totisesti heränneen ei ole helppo uskoa Jumalan armoon. Heränneellä ihmisellä ei ole pelkästään vanha synninvelka omalla tunnollaan, vaan myös uusi synninvelka, josta apostoli valittaa: *”Minä näen toisen lain minun jäsenissäni, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja ottaa minut vangiksi synnin laissa”*. (Room. 7: 23). Herännyt tuntee, että hän tulee pahemmaksi eikä paremmaksi oman parannuksen kautta. Perkele tulee päivä päivältä kiukkuisemmaksi. Hän herättää kaikenlaiset synnilliset himot ja halut, joita ihminen ei ole tuntenut koskaan suruttomuuden tilassa.

Sen tähden apostoli sanoo, että laki herätti minussa kaikkinaisen himon, toisin sanoen laki herättää heränneessä omassatunnossa oikean synnintunnon. Laki osoittaa, kuinka monta paha ajatusta ihmisellä on, kuinka monta synnillistä himoa ja halua hänen sisällään on, ja kun herännyt ihminen ei pääse irti näistä pahoista ajatuksista, hänen täytyy viimein langeta epätoivoon, koska hän havaitsee, ettei ihminen voi millään tavoin ansaita Jumalan armoa ja syntien anteeksiantamusta. Omavanhurskaus nousee kuin muuri katuvaisen syntisen ja Vapahtajan väliin. Kun apostoli sanoo päivän tekstissä, että Kristuksen kautta teille julistetaan syntien anteeksiantamus, niin - - - [loppu kateissa]

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Autuus on se, jonka pahat teot ovat annetut anteeksi ja jonka synnit peitettyt ovat. Autuas on se ihminen, jolle Herra ei soimaa vääryyttä, jonka hengessä ei vilppiä ole.

Se autuus, josta kuningas Daavid puhuu tässä, ei ole hänelle mikään tyhjä kuvitelma, vaan hän oli koetellut sen voiman sydämessään. Daavidilla oli nimittäin ollut syvä synnin katumus, sellainen katumus, joka ei ollut vilpillinen eikä teeskennelty, sillä hän valittai itse katumuspsalmeissaan, että hän kasteli yösijansa kyyneleillä, että hän oli väsynyt huokauksista, että hänen kasvonsa olivat vanhentuneet. Hän näytti siis riutuneelta synninsurun tähden, joka kulutti häntä sisälisesti. Ja niin muodoin voi olla varma, että Daavidin katumus ja synninsuru oli totinen ja vilpitön.

Mutta nyt sanovat tämän ajan ulkokullatut ja fariseukset, jotka perustavat toivonsa epävarmoin rikkauksiin: *”Me uskomme kyllä, että Daavidilla on ollut vakava ja vilpitön katumus tekemistään synneistä, mutta ne, jotka nyt sanovat, että heillä on vakava katumus synnistä, näyttävät ulkokullatuilta ja hulluilta: he ulvovat kuin hukanpenikat ja vaikeroivat kuin ulisijat ja välistä huokaavat kuin luontokappaleet. Ei kai sentään kuningas Daavid olisi käyttäytynyt näiden hullujen tavoin.”*

Niin kai. Daavid käyttäytyi kuin hullu, kun hän hyppäsi ja tanssi arkin edessä. Hänen ylhäinen puolionsa, joka oli kasvatettu kuninkaalinnessa, arveli, ettei sellainen hyppäminen ja tanssiminen voinut olla soveliasta kuninkaalle, ja eniten Daavidin kuningatar pahentui siitä, että Daavid meni tavallisen kansan sekaan, ettei hän ottanut paremmin huomioon kuninkaallista arvoaan.

Mutta Daavidilla oli silloin hengellinen ilo, ja sen tähden hän ei tuntenut maailman kunniaa, joka muutoin pakkaa vaivaamaan parempaa kansaa ja varsinkin niitä, jotka ovat korkeassa asemassa maailmassa. Sellaiset

suuret herrat eivät voi saada hengellistä iloa, koska he ylenkatsovat Daavidin synninsurua ja halveksivat Daavidin valitusta heti, kun se ilmenee jossakin katuvaaisessa syntisessä, joka valittaa omantunnon vaivassa.

Mistä kuningas Daavid oli nyt saanut sen vaakuituksen, että autuas on se mies, jolle Jumala ei syntiä lue? Jollei Daavidilla olisi ollut katumusta synnistä, hän ei olisi koskaan kokenut sellaista autuutta, jonka Jumala lahjoittaa uskovaisille. Sillä Daavid ei ollut ulkokullattu, kun hän vaikeroi omantunnonvaivassa, mutta se voi pikemminkin olla ulkokullattu, joka juo, huoraa, kiroaa ja tappelee, ja kuitenkin menee ehtoolliselle, vaikka moni ei kai nykyään mene ollenkaan Herran pöytään, koska hän pelkää, että hänen täytyy uudistaa siellä kasteensa liitto ja luvata parannusta.

Moni elää nyt kuin turkkilainen ja pakana, vaikka hänellä on kristityn nimi kasteesta saakka. Mitä hyötyä kasteesta olisi, jollei siitä seuraisi mitään parannusta? Niin kuin jotkut menevät päistikkaa helvettiin, jotka eivät välitä vähääkään kristillisyyden vaatimuksista vaan elävät pahemmin kuin turkkilaiset ja pakanat, niin monet menevät takaperin helvettiin, jotka tekevät ainoastaan ulkonaisen parannuksen ilman totista katumusta ja synninsurua.

Samoin myös monen katuvaaisen syntisen täytyy vähitellen vajota alas pohjattomuuteen, jollei hän huuda Daavidin tavoin syvyydestä korkeuteen. Sillä ainoastaan silloin hän voi sanoa kuten Daavid päivän tekstissä: *”Autuas on se mies, jolle Jumala ei syntiä lue,”* kun hän huokaa ja kaipaa ja huutaa ja rukoulee niin kauan, että hän saa tuntuvalta tavalla armon ja syntien anteeksiantamuksen. Mutta valitettavasti täytyy katuvaaisen sielun

usein taistella epätoivon kanssa, kun perkeleen ahdistukset ja kaikkinaiset hirmuiset kiusaukset tulevat, mutta tämä on juuri oikean kristityn oikea tuntomerkki, että hänen täytyy kestää näitä hirmuisia sielunvihollisen hyökkäyksiä, jotka tahtovat kokonaan tuhota hänet ja upottaa hänet epätoivon syövereihin.

Se, jolla on kuollut usko pääkallossa, ei tunne koskaan näitä perkeleen ahdistuksia, joista Luther valittaa, sillä perkele ei voi ahdistaa uskollisia palvelijoitaan, jotka palvelevat häntä uskollisesti ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Kuinka perkele voi ahdistaa viinaporvaria, joka kokoaa niin monta juomaria pimeyden valtakuntaan? Kuinka perkele voi ahdistaa juomaria, joka elää sumussa ja humussa viimeiseen hetkeen asti? Juomari on perkeleen uskollisin palvelija, koska juomari voi kiroilla, hän voi tapella, hän voi laulaa huoralauluja ja juomalauluja. Hän voi elää epäsovussa puolisonsa kanssa, hän voi huorata, hän voi tehdä juovuspäissään kaikkea, mitä perkele tahtoo. Hän voi jopa itkeä ja olla jumalinen juovuspäissään. Hän voi mennä joskus ehtoolliselle juovuspäissään, ja silloin perkele voi parhaiten vakuuttaa häntä Jumalan armosta ja syntien anteeksi-antamuksesta. Mutta myös huora ja huoripukki voivat olla vapaita perkeleen ahdistuksista, kunhan vain huoruuden himon voi tyydyttää. Ja jos maailman orja, saituri, joka tekee yötä päivää työtä maallisen voiton tähden, ajattelee harvoin sielunsa autuutta, niin hän on myös vapaa kaikista perkeleen ahdistuksista.

Koskaan ei kuule jumalattoman joukon valittavan perkeleen hyökkäyksiä, ei koskaan, sillä he elävät rauhassa perkeleen kanssa. Ja jos joku kysyy suruttomalta ihmiseltä: *"Onko perkele koskaan kiusannut ja ahdistanut sinua?"*, niin hän vastaa tavallisesti: *"Minulla ei ole mitään tekemistä perkeleen kanssa"*. Mutta Vapahtajalla oli paljon tekemistä perkeleen kanssa. Kaikki Vanhan Testamentin pyhät ovat valittaneet perkeleen

ahdistuksista, ja Uudessa Testamentissa kaikkein eniten. Sillä kaikki turkkilaiset ja pakanat ovat väittäneet, että kristityt olivat pahojen henkien riivaamia, koska he valittivat perkeleen kiusauksista. Ja se onkin vastaan-sanomaton totuus, että kaikki turkkilaiset ja pakanat, kaikki viinaporvarit ja juomarit, kaikki varkaat ja huorat, kaikki kiroilijat ja tappelijat, kaikki ahneet ja maailman orjat, kaikki, jotka elävät suruttomuudessa, ovat vapaita perkeleen ahdistuksista, koska he ovat perkeleen parhaita ystäviä.

Mutta kristittyjen täytyy olla perkeleen ahdistamia. Jeesuksen omat opetuslapset ovat perkeleen kiusattavina. Sen tähden Vapahtaja sanoi Pietarille: *"Simon, Simon, katso, saatana on teitä pyytännyt seuloaksensa niin kuin nisuja"* (Luuk. 22: 31). Mutta Pietari ei tuntenut vielä, kuinka voimakas sielunvihollinen on, hän ei tuntenut saatanan ahdistuksia, ja sen tähden hän lankesi kiusauksen hetkellä. Vielä vähemmän tunsu Juudas, että saatana oli mennyt häneen.

Mutta Pietari tunsu paremmin perkeleen ahdistuksia, kun hän kirjoitti kristityille, että perkele käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura ja etsii, kenet hän nielisi (1. Piet. 5: 8). Kun perkele käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura ja etsii saalista, tämä merkitsee juuri, että hän on nälkäinen, hän janoaa kristittyjen verta. Kun hän ei voi seuloa kristittyjen sieluja kuin nisuja, niin hän haluaa ainakin syödä heidän ruumiinsa, ja sen tähden kristityn täytyy kärsiä pilkkaa ja vainoa maailmassa, koska hän ei ole tästä maailmasta. Ja koska sielunvihollinen ahdistaa tällä tavalla jokaista kristittyä sekä sisällisesti että ulkonaisesti, niin kristitty tahtoo usein langeta epätoivoon, varsinkin kun omavanhurskaus karkaa hänen päälleen. Hän ei voi uskoa, että Jumala on hänelle armollinen, koska omavanhurskaus vaivaa häntä ja tahtoo vajottaa hänet epätoivoon. Kuitenkin hänen täytyy huutaa ja rukoilla hengellisessä hädässään, kunnes apu tulee ylhäältä.

Daavid oli saanut kokea katumuksessaan ja synninsurussaan, että synti ja perkele tahtovat painaa hänet alas pohjattomuuteen, ja sen tähden hänen täytyi huutaa hengellisessä hädässään Herran tykö: *"Herra, älä rankaise minua vihassas, ja älä kurita minua hirmuisuudessa!"* (Ps. 38:1). Ja kun hän sai kokea armon ja syntien anteeksiantamuksen sydämessään, hän huudahti päivän tekstissä: *"Autuas on se mies, jolle Jumala ei syntiä lue."* Sellaisina hetkinä, jolloin kristitty saa maistaa armon makeutta, hän tuntee itsensä autuaaksi.

Koska Jumala vaatii elävän uskon kristityiltä, niin myös apostoli Paavali on asettanut uskon autuuden perustukseksi kaikille, jotka tahtovat tulla autuaaksi. Mutta kristityn usko on usein heikko. Se on kuin kipinä, ja sitä verrataan suitsevaiseen kynttilänsydämeen, jota Herra ei tahdo sammuttaa. Kristityn uskoa verrataan myös lamppuun, joka sammuu, jos siinä ei ole öljyä pitämässä tulta yllä. Kymmenen neitsyttä, joiden olisi pitänyt valvoa, tulivat kaikki uneliaiksi, kun Ylkä viipyi, ja tämän unen aikana olivat lamput sammuneet. Kuitenkin oli viisaiden neitseiden lampuissa vielä öljyä, mutta tyhmien neitseiden lampuissa ei ollut öljyä, vaan lamput heillä oli.

Tässä kuvataan nyt kuollutta uskoa, joka turvaa nukkuvalla omallatunnolla Jumalan armon ja syntien anteeksiantamukseen. Emme voi kuvitella, että ihminen, joka ei ole koskaan herännyt synnin unesta, rupeaa odottamaan Yljän tuloa, koska sellainen ihminen on aivan välinpitämätön eikä hänellä ole yhtään murhetta sielunsa autuudesta.

Tyhmillä neitseillä oli luultavasti ollut öljyä lampuissaan. Heillä oli ollut elävä usko, mutta synninunen aikana kaikki öljy oli palanut loppuun tai valunut ulos, ja kun huuto *"Nyt tulee Ylkä"* herätti heidät uudelleen, he eivät voineet uskoa vaan lankesivat epätoivoon. Ja ne viisi viisasta, joilla oli vielä öljyä lampussa, eivät voineet antaa heille yhtään

lohdutusta, sillä usein kristityllä ei tosin ole antaa lohdutusta epäileväiselle, koska hän itse on epäileväinen. Hän on usein epäileväinen, ja hänen täytyy valittaa Daavidin tavoin: *"Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun hyljäsit?"* (Ps. 22: 1).

Kuitenkaan lamppu ei sammunut hänen valvoessaan, vaikka pimeyden henget usein puhaltavat hänen kynttilänsä sammuksiin, niin että ainoastaan suitsevaisten sydämiä eli heikko toivo jää jäljelle. Tämä kynttilänsydän voi kuitenkin syttyä taas Jumalan armon ja syvyydestä nousevan palavan rukouksen kautta. — Olkoon tämä nyt varoitukseksi niille, jotka torkkuvat armon varassa. Kun synnin uni voittaa heidät, silloin lamppu sammuu ja öljy valuu ulos. Kun huuto kajahtaa, *"Nyt tulee Ylkä"*, täytyy kaikkien, jotka ovat torkkuneet armon varassa, herätä uudelleen.

Mutta silloin joutuvat muutamat epätoivon valtaan eivätkä voi valitettavasti saada elävää uskoa jälleen, koska he ovat haastaneet kalliin armon ajan nukkuvalla omallatunnolla. He eivät ole olleet valveilla voidakseen tuntea omaa sydäntään ja sen pahoja taipumuksia. Ja se, jolla on vielä öljyä lampussa, ei voi antaa toisille öljyään. Hän ei voi vuodattaa elävää uskoa epäileväisen sydämeen vaan ainoastaan kehottaa eli neuvoa häntä menemään niiden tykö, jotka myyvät, siis Vapahtajan tykö. Mutta koska omatunto herää liian myöhään, ehkä kuolinvuoteella, niin semmoinen ei voi kiireessä hankkia uskon öljyä, ja sen tähden hän tulee liian myöhään häähuoneeseen.

Ajatelkaa nyt tätä vaarallista tilaa, te jotka olette ennen tunteneet jotakin ennättäväisestä armosta. Jos te olette joskus voineet sanoa Daavidin kanssa: *"Autuas on se mies, jolle Jumala ei syntiä lue"*, jos te olette sitten panneet maata armon päälle, jos te luotatte nukkuvalla omallatunnolla edelleen siihen autuuteen, jota te silloin koitte, jos maailmanrakkaus saa vallan teidän sydämissänne,

kuinka helposti voikaan öljy valua synninhoroksen aikana ulos, kuinka helposti voikaan lamppu sammua. Ja kun huuto kuuluu: *"Katso, Ylkä tulee"*, te alatte liian myöhään harapoida elävää uskoa, joka voi kadota valvomattomuuden kautta.

Vaikka Herra on sanonut heikosta uskosta: *"Suitsevaista kynttilänsydäntä en minä sammuta, ja särjettyä ruokoa en minä murenn"* (Jes. 42: 3), niin tätä ei ole sanottu niistä, jotka torkkuvat armon varassa, vaan niistä, joilla on heikko toivo muttei luottamusta. Tämä on sanottu niistä, jotka ovat lankeamaisillaan epätoivoon, mutta tätä ei ole sanottu niistä, joilla on jo ollut elävä usko, ja jotka ovat valvomattomuuden kautta langenneet taas kuolleeseen uskoon. Vielä vähemmän tätä on sanottu semmoisista armonvarkaista, joilla ei ole koskaan ollut elävää uskoa: heillä ei ole koskaan ollut synninsurua, mutta he uskovat silti ilman katumusta ja ilman parannusta, tai jos heillä olisikin ollut jonkin aikaa heräys ja synninsuru, he eivät kuitenkaan ole koskaan tulleet armontilaan vaan he ovat langenneet jälleen takaisin samaan suruttomuuteen. Niillä ei voi olla lainkaan heikkoa uskoa, koska heidän uskonsa on luja kuin vuori, kun vaaraa ei ole näkyvässä, mutta se, jolla on heikko usko, ei voi tehdä itselleen uskoa.

Niin kuin suitevainen kynttilänsydän ei voi itse sytyttää itseään, niin ei epäileväinen sie-lukaan voi tehdä itselleen uskoa tai herättää itsessään elävää uskoa, vaan Herra, joka sanoo: *"Suitsevaista kynttilänsydäntä en minä sammuta ja särjettyä ruokoa en minä murenn"*. Hän yksin voi puhalttaa kynttilän liekkiin ja vuodattaa lisää öljyä sammuvaan lamppuun, [antaa] uutta [voimaa] suitevaiselle kynttilänsydämelle, jota Herra ei sammuta, ja särjetylle ruo'olle, jota Herra ei murenn.

Sinä särjetty ruoko, hyvä on, että olet vielä suitevainen, että se pieni tuli, joka sinussa vielä on, ei ole vielä kokonaan sammunut.

Mutta kuinka kauan aiot olla suitevainen, kuinka kauan luulet, sinä suitevainen kynttilänsydän, että pieni tulesi näkyy huoneessa, ennen kuin se sammuu kokonaan? Suitevainen kynttilänsydän sammuu pian, jollei sitä heti puhalleta taas liekkiin. Jos suitevainen kynttilänsydän kytee kauan huoneessa, se alkaa kärytä ja se täytyy sammuttaa kokonaan tai puhalttaa jälleen liekkiin. Muista, suitevainen kynttilänsydän, että sinut täytyy puhalttaa jälleen kirkkaaseen liekkiin, muutoin sinä sammut. Muista, sinä suitevainen kynttilänsydän, että sinusta tulee vain käryä huoneeseen, jos kydet liian pitkään etkä sammua tai ala palaa uudelleen

Ja sinä särjetty ruoko, sinun on hyvä tietää, ettei Herra murenn sinua. Mutta jos maailman tuuli ajaa sinua sinne tänne, niin et ole nimesi arvoinen. Ja muista, sinä särjetty ruoko, että olit kerran Suuren Ristinkantajan kädessä. Sinulla Vapahtaja lyötiin veriseksi ja siniseksi. Sinun tähtesi täytyi Vapahtajan vuotaa verta. Oi särjetty ruoko! Ehkä tulit silloin särjetyksi, kun saatanan joukko käytti sinua työkaluna lyödäkseen orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan päätä. Muista, särjetty ruoko, että sinä olet verellä priiskotettu mutta sinä olet myös valtikka Kuninkaan kädessä. Sinä olet valtikka, jolla Hän hallitsee pakanoita. Ja muista, sinä särjetty ruoko, ettei Herra murenn sinua.

Saatanan joukko on käyttänyt monia särjettyjä ruokoja työkaluna lyödäkseen niillä verisen ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan päätä. Silmät sidottuina täytyi Vapahtajan ottaa vastaan sinun lyöntisi, sinä särjetty ruoko. Mutta silloin et ollut vielä särjetty, kun saatanan joukko käytti sinua työkaluna lyödäkseen veristä Kuningasta. Ehkä juuri siinä tulit särjetyksi niistä kovista lyönneistä. Siinä sinut ainakin priiskotettiin Vapahtajan verellä, sinä särjetty ruoko. Mutta muista nyt, sinä särjetty ruoko, ettei Herra murenn sinua. Se on sydämellisen suloinen armolupa sinulle, sinä särjetty ruoko, ettei Herra murenn sinua. Tätä armonlupausta Herra ei

ole antanut ruo'olle, jota tuuli heiluttaa sinne tänne, eikä Herra ole antanut tätä lupasta ruo'olle, joka ei ole särjetty.

Ainoastaan särjetty ruoko on saanut tämän [lupauksen, amen.] *

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto / * loppu kateissa / Jäljennös Aunon kokoelmassa SKHS Kansallisarkistossa. Raamatunpaikka ja puuttuvat alkusanat on otettu siitä.

TEKSTI: Ps. 69: 3–5

Davidin psalmi kukkasesta edellä veisaajalle: Minä vajoan syvään mutaan, jossa ei pohjaa ole. Minä väsyn huutamisesta. Niitä on enempi kuin minun päässäni hiuksia, jotka ilman syytä minua vihaavat, jotka syyttömästi minun viholliseni ovat.

Näistä kukkasista veisaa Daavid Ps. 69: 3–5. Ja me kuulemme, että hän puhuu ensin niistä, jotka ovat vajonneet syvään mutaan, jossa ei pohjaa ole. Niistä olisi kyllä vähän puhumista, mutta eivät ne kuule, jotka ovat mutaan vajonneet, ja vielä erinomattain sellaiseen mutaan, jossa ei pohjaa ole. Mutta ne, jotka niin vajonneet ovat, huutavat, että he väsyvät huutamisesta. Mutta älkää väsykö huutamisesta, te mutaan vajonneet ja uppoutuneet, te raskaissa epäilyksissä olevaiset! Älkää väsykö huutamisesta, vaikka Daavid on välistä väsynyt! Hän on väsynyt huutamisesta, koska hän tunsu vajonneensa mutaan, ja vielä sellaiseen mutaan, jossa ei pohjaa ollut. Siinä mudassa valittaa hän: *”Minä olen väsynyt huutamisesta.”* Mutta jollet sinä huuda niin kauvan, kun sinussa henki on, kun olet vajonnut mutaan, niin sinä epäilemättä hukut ja vajoat ijankaikkisesti.

”Niitä on enempi kuin minun päässäni hiuksia, jotka minua vihaavat, jotka syyttömästi minun viholliseni ovat.” Niin valittaa Daavid. Mutta onkopa Daavid ainoa, jota niin vihaataan ja vainotaan syyttömästi? Mitä Daavid on tässä paikassa koetellut, tulee kaikille kristityille koeteltavaksi, niin kuin myös koko tämä 69. psalmi on ennustus Messiaksen eli Kristuksen kärsimisestä, sillä mitä Daavid on itsestensä kirjoittanut, kuuluu yhteisesti kristittyjen koettelemuksiin. Ja niin muodoin ovat Daavidin psalmit Vapahtajasta kirjoitetut, vaikka Daavid on niitä hengessä koetellut. Ja mitä Daavid on koetellut, se on kaikkien kristittyin koettelemus. Niin hän valittaa samassa paikassa ja sanoo: *”Niitä täytyy minun maksaa, joita en ryövännyt ole.”* Tämä asia ei ole ainoastans Daavidille tapahtunut, mutta se on tapahtunut vielä muillekin

kristityille, että he saavat maksaa, jota het ei ole ryövänneet.

Ja vaikka Juudas ajatteli, ettei hän ole vääryydellä saanut niitä kolmeakymmentä hopeapenninkiä, koska hän ei ole ottanut niitä siinä mielessä, että sen kautta tapahtuisi vahinko Vapahtajalle, yhtä hyvin rupesivat nekin rahat polttamaan hänen tuntoansa, koska omatunto oli herännyt. Ja vaikka hän viskasi ne rahat takaisin, ei se auttanut häntä mitään, sillä se oli veren hinta. Kuitenkin ajattelee moni Juudas, joka nyt on rahan tähden pettänyt viattoman veren: *”Se olisi parempi, että Juudas olisi ne rahat juonut, niin hän olisi saanut omantunnon rauhan, eikä olisi hirttänyt itseänsä.”*

David sanoo vielä siinä samassa psalmissa: *”Minä itkin ja paastosin hartaasti ja minua pilkattiin päälliseksi.”* Tämä asia on myös tapahtunut kaikille kristityille. Koska Jeesusuksen opetuslapset itkevät, silloin maailma iloitsi. Maailmanlapset tulevat pilkkaamaan murheellisia opetuslapsia, ja sillä pilkkaamisella he maksavat synnin velkaa. Daavid sanoo vielä: *”Pilkka särkee minun sydämeni ja vaivaa minua.”*

Tässä paikassa taitavat pilkkaajat sanoa: Eipä ollut Daavid kärsivällinen, koska pilkkaaminen koski sydämeen; muut kristityt sanovat, ettei pilkkaaminen tee heille mitään. Mutta kyllä se koskee vaan niihinkin, vaikka he sanovat, ettei pilkka tee heille mitään. Miksi Daavid sanoo, että pilkka särkee minun sydämeni ja vaivaa minua? Ja sen tähden ilman pilkkaaja pilkkaa, että se tekisi kristityille pahaa.

Mutta odota vielä, pilkkaaja, kyllä sinä saat nähdä, kuinka hauska sinulla on pilkata, koska riettaan enkelit rupeavat sinua

pilkkaamaan helvetissä ja sanomaan: *”Muutamana kristitty! Olet sinäkin kastettu kristityksi! Mutta jopa on pää sinulta jo aikaa kuivunut, ja hiukset ovat jo aikaa kuivuneet; ei ole yhtään hiuskarvaa märkänä siitä kasteesta!”* Mutta kyllä pilkkaajat sen tähden jaksavat täällä pilkata katuvaaisia sieluja. Ja niin he luulevat, että se tekee kovin pahaa kristityille. Mutta kyllä he saavat kerran nähdä, ketä he ovat pilkanneet.

Kun Daavid valittaa, että pilkka särkee minun sydämeni ja vaivaa minua, niin hän on puhunut Vapahtajan puolesta eli Vapahtajan Henki on puhunut Daavidin suun kautta. Sillä näin kuuluvat hänen sanansa: *”Ja he antoivat minulle sappea syödäkseni ja etikkaa juodakseni minun janossani.”* Tässä kuulevat nyt pilkkaajat, kenelle he ovat antaneet sappea ja etikkaa. He luulevat, että se on väärä profeetta ja kansan häiritsijä, jota he pilkkaavat ja jolle antavat sappea ja etikката. Koska siis Jeesus janoo, niin he antavat Hänelle etikkaa sapella sekoitettua. Ja tämä juoma, jonka perkeleen joukko tarjoaa Vapahtajalle, on niin karvas, ettei Hän saata sitä juoda. Kuinka siis kristityt saattavat juoda etikката sapella sekoitettuna, jota perkeleen joukko heille tarjoaa? Jos se olisi ainoastaan kalan sappi eli nautahärän sappi, jota he sekoittavat etikalla. Mutta se on vielä pahempi, se on lohikäärmeen sappi, jota he tarjoavat kristityille, ja sen tähden ei Kristuskaan saata juoda sitä. Eivätkä myös kristityt saata hyvällä mielellä juoda lohikäärmeen sappea, jota perkeleen joukko heille tarjoaa.

Ja vielä sanoo Daavid: *”Jotka portissa istuvat, ne minusta jaarittelevat, ja juodessansa he minusta lauleskelevat.”* Kyllä on tämäkin tapahtunut. Ja se pitää oleman merkki kaikille suruttomille, että se on tosi, mitä he ovat minusta jaaritelleet, koska se on jo Raamatussa ylös kirjoitettu. Eivät ole suruttomat puhuneet monta sanaa, joita entiset perkeleen orjat eivät olisi jo Daavidin aikana puhuneet. Sen tähden ovat kaikki suruttomain ja paatuneitten sanat ylös kirjoitetut ja löytyvät

Raamatusta. Mutta eivät ne raukat tunne sen tähden, että heidän haamunsa on maalattu Raamattuun, ja että heidän loppunsa on myös sinne kirjoitettu, vaikka pilkkaajat eivät usko ennen kuin nahka kuumenee.

Viimein rukoilee Daavid niiden edestä, jotka hänen tähtensä häpäistään, koska hän sanoo: *”Älä salli heidän häpeään tulla minun tähteni, jotka sinua odottavat, Herra Sebaot. Älä salli heitä häväistä minun tähteni, jotka sinua etsivät, Israelin Jumala, sillä sinun tähtesi minä pilkkaa kärsin. Minun kasvoni ovat täynnä häpeää.”* Tässä tunsu Daavid Vapahtajan puolesta. Koska Hän itse Jumalan tähden joutui kärsimään pilkkaa maailmanlapsilta, saavat myös ne, jotka Jumalan päälle uskovat, kärsiä Hänen tähtensä. Mutta Daavid tahtoi yksin olla pilkattuna, etteivät muut joutuisi kärsimään hänen tähtensä. Samoin on myös itse Vapahtaja rukoillut niiden edestä, jotka Häneen uskovat, etteivät kristityt joutuisi kärsimään Hänen tähtensä, ennen kuin he vahvistuisivat hengessä ja uskossa.

Mutta me näemme, että koska yksi jäsen ruumiissa joutuu kärsimään, niin se koskee muihinkin jäseniin. Ja erinomattain jos sydän on kipeä, niin loppuu voima muistakin ruumiin jäsenistä. Kun Daavid kärsi, niin kaikki Daavidin palvelijat saivat kärsiä hänen kansansa. Jos Kristus kärsii, niin tulevat kaikki opetuslapset murheellisiksi. Kuitenkin rukoilee Hän niiden edestä, jotka Jumalan päälle uskovat, etteivät he joutuisi kärsimään Hänen tähtensä. Me toivomme kuitenkin, että Jumala kuulee Daavidin rukouksen, koska hän samassa psalmissa huutaa Herran tykö ja sanoo: *”Pelasta minua loasta, etten minä vajoaisi.”*

Koska nyt maailma luulee saavansa ilon kristittyjen lankeemisesta, niin olisi paras neuvo, että ne harvat sielut, jotka vielä pysyväiset ovat heidän kalliimmassa uskossaan, nostaisivat kätensä ylös ja huutaisivat niin korkealla äänellä, että ääni kuuluisi korkeuteen,

rukoillen nöyrällä ja katuvaisella sydämellä, että se suuri Israelin Paimen varjelisi lampaitansa raatelevaisen suden hampaista, ettei hän pääsisi heitä kiskomaan ja raatamaan, sillä hän käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsien, ketä hän nielis. Jos yksi lammas eksyy laumasta, heti on hän valmis sitä kiskomaan ja raatamaan. Kuule, sinä korkia ja ylistetty, joka asut korkeudessa ja pyhydessä ja niiden tykönä, joilla nöyrä ja särjetty henki on, kuule katuvaisten, murheellisten ja alastomain rukous. Isä meidän, joka olet tai vaissa, jne.

Toisen rukouspäivän teksti löytyy kirjoitetun Room. 3: 23, ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: ROOM. 3: 23

”Kaikki ovat he syntiä tehneet ja ei heillä ole mitään kerskattavaa Jumalan edessä. He tulevat ilman ansiotansa vanhurskaiksi Hänen armostansa, sen lunastuksen kautta, joka on Jeesuksessa Kristuksessa, jonka Jumala on armoistuimeksi asettanut, uskon kautta Hänen veresensä.”

Meidän pyhän tekstimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tutkia, ensiksi, kutka ne ovat, jotka tuntevat, että he ovat syntiä tehneet Jumalan edessä; toiseksi, kutka ne ovat, jotka ilman ansiotansa tulevat vanhurskaiksi Hänen armostansa sen lunastuksen kautta, kuin Kristuksessa on.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Kaikki ovat syntiä tehneet Jumalan edessä, mutta eivät kaikki tunne syntiänsä.**

Toinen tutkistelemus: **Jotka tulevat vanhurskaiksi, ne tulevat ilman ansiotansa Hänen armostansa.**

Se kuuluu pyhässä tekstissämme, että kaikki ovat syntiä tehneet ja ei heillä ole mitään kerskattavaa Jumalan edessä. Tämän synnintunnustuksen tekevät kaikki suullansa, mutta ei kaikilla ole synnin tuntoa, sillä muutamat eivät muista, kuinka ja koska he olisivat Jumalan pyhää lakia rikkoneet.

1668

Muutamat eivät pidä tarpeellisena tunnustaa tehtyjä syntejä. Muutamat sanovat tehneensä kaikki synnit, mitä jo maailmassa tehdään, mutta ei ole yksikään synti tunnon päällä. Semmoiset ovat nyt kaikki siveät huorat ja rehelliset varkaat. He lukevat suulla synnintunnustuksen, mutta sydämellä he kieltävät sen voiman.

Ja mitä varten semmoiset tarvitsevat tulla valehtelemaan, että he ovat Jumalan pyhiä käskyjä vastaan rikkoneet ajatuksilla, sanoilla ja töillä, eikä sen tähden tiedä, kuinka ja millä tavalla he olisivat niitä käskyjä rikkoneet. Jos niille luettaisiin tämän kaltainen synnintunnustus: *”Minä vaivainen, siveä ihminen, joka olen siveistä ja kunniallisista vanhemmista syntynyt ja kaikkena elinaikanani siveästi elänyt, tunnustan sinun edessäsi, pyhä ja vanhurskas Jumala, että minä olen sinua rakastanut ylitse kaikkia ja lähimmäistäni niin kuin itseäni”*, tänkaltainen synnintunnustus olisi juuri soma niille lukea, jotka eivät muista, kuinka ja millä tavalla he ovat itsekutakin käskyä rikkoneet. Mutta ei se ole ainoastansa siinä, että suruttomat tulevat tunnustamaan syntiänsä synnintunnustuksessa, vielä he valehtelevat alttarin edessä ja tekevät siellä parannuksen lupauksia, vaikka he eivät tiedä, mitä vääryyttä he olisivat tehneet, jota heidän pitäisi parantaman.

Parempi olis heille, että he tunnustaisit syntiänsä niin kuin fariseus: *”Minä kiitan sinua, Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, väärä, huorintekijä, ryöväri, taikka myös niin kuin tämä publikaani. Minä olen välttänyt kaikkea vääryyttä. En ole huorannut, Jumalan kiitos; en ole vihassa torunut ja haukkunut, Jumalan kiitos.”* Ja niin muodoin pitäisi eri synnintunnustus luettaman juomareille ja viinaporvareille, ja eri synnintunnustus huorille ja varkaille. Ja juomareille pitäisi lukea tämä synnintunnustus: *”En ole päässä ollut. En ole maistanut viinaa moneen aikaan.”* Vaikka olisit eilen maistanut.

Ja viinaporvarille pitäisi lukea tämä synnintunnustus: *”En ole myynyt paloviinaa moneen aikaan, enkä ole koskaan pannut vähempää kuin yhden kannun.”* Ja huorille pitäisi tämä synnintunnustus luettaman: *”Minä siveä ihminen olen rakastanut Jumalan Poikaa joka yö, enkä ole ihmisen poikia rakastanut.”* Ja varkaille pitäisi tämä synnintunnustus luettaman: *”Minä rehellinen ihminen olen aina välttänyt varkautta. En ole minä [koskenut] toisen omaan, vaikka ihmiset valehtelevat minun päälleni, että minä olen varastanut.”*

Semmoinen synnintunnustus olisi kyllä oikein sopivainen heidän oikean tuntonsa jälkeen, jotka eivät vielä ole heränneet. Ja jos niille sanottaisiin: *”Teillä on viha sydämessä, teillä on halu tappaa kristityitä,”* niin he sanovat niin kuin Juutalaiset sanoit Vapahtajalle: *”Kuka sinua tahtoo tappaa?”* Eivät juutalaiset tunnustaneet ollenkaan, että heillä oli jo silloin tappamishalu sydämessä. Ja kuitenkin tappoivat Hänet. Mistä oli heille tullut semmoinen murhahalu sydämeen? Rietas, joka heitä hallitsi, vaikutti heissä vihan ja vainon.

Eivät he tunteneet itse, että hengellinen viha oli sydämessä, ja ne juutalaiset, jotka nyt ovat elämässä, kantavat kuolettavaista vihaa sydämessään kaikille kristityille ja toivovat pian pääsevänsä hallitsemaan maailmaa, kun he ensin saavat sen suuren kansanhäiritäjän pois tieltänsä. Ne Juutalaiset, jotka nyt ovat elämässä, ovat hajoitettut ympäri maailman siellä ja täällä. Kristityt tahtovat heitä kääntymään kristinuskoon, mutta juutalaisilla on niin vahva usko siihen Messiakseen, jonka he aina luulevat tulevan, ja he uhkaavat antaa leikata kaulansa poikki ennen, kuin luopuvat uskostaan. Ja kun se Messias tulee, jonka he odottavat tulevan, silloin he luulevat saavansa omantunnon rauhan. Sillä ei juu talaisten Messias hauku heitä huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiöiksi niin kuin se väärä profeetta Nasareenus haukkui. Ei juutalaisten Messias rupea heidän

kauppaansa pilaamaan, niin kuin Jeesus Nasareenus, joka pilasi heidän kauppaansa ja kaatoi heidän vaihetuspöytänsä ja ajoi luontokappaleita ulos kirkosta.

Silloin luulevat juutalaiset saavansa korvan rauhan niiltä lapsilta, jotka huutavat: *”Hoosianna Daavidin Pojalle.”* Sitä huutamista eivät viitsi juutalaiset kuulla. Kun nimittäin lapset huutavat *”Hoosianna Daavidin Pojalle,”* niin pahenevat juutalaiset siitä huutamisesta ja sanovat Nasareenukselle: *”Etkös kuule, kuinka nämät huutavat? Mikset toru heitä vaikenemaan?”* Kaikkien näitten ylitse suutuvat juutalaiset hirmuisesti, osittain siitä [syystä], että Nasareenus on pilannut heidän kauppaansa, osittain siitä [syystä], että [Hän] on haukkunut heitä huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiöiksi, osittain siitä [syystä], että lapset antavat Hänelle kunnian ja huutavat *”Hoosianna Daavidin Pojalle”*.

Kaikista näistä on tullut juutalaisten viha. Mutta he toivovat aina, että Messias tulee heitä auttamaan ja että he silloin saavat juoda, kirotta ja huorata rauhassa. He saavat silloin pitää viinakauppaa rauhassa. Ja sitä autuaallista aikaa he nyt odottavat, että he saavat omantunnon rauhan niin pian kun kansanhäiritäjät pois tulee.

Erinomattain ovat ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset suuttuneet Nasareenukselle siitä haukkumisesta, ja yksi lainoppinut, joka luuli tietävänsä, mitä Jumalan laki sisältää, ja ei kuitenkaan tiedä, kuka hänen lähimmäisensä on; yksi lainoppinut on kiusannut Häntä, niin kuin he ovatkin yhdessä liitossa, kun on kysymys siitä, kuinka he Hänet sanoissa solmisivat, kuinka he Hänet kavaluudella kiinni ottaisivat ja tappaisivat. Silloin ovat kaikki yhdessä liitossa ja ystäviä keskenään, fariseukset ja saddukeukset, Herodes ja Pilatus, juomarit ja viinaporvarit, huorat ja varkaat, kirolilijat ja tappelusmiehet, lainoppineet ja ylimmäiset papit; he ovat kaikki sovinnossa, koska Jeesus kiinni otetaan ja viedään oikeuden eteen. Ei Joosef

eikä Nikodeemuskaan silloin puhu yhtäkään sanaa viattoman Jeesuksen puolesta. Ainoastaan yksi katuvainen ryöväri puhuu muuttaman sanan Jeesuksen viattomuudesta ja vanhurskaudesta.

Katsokaa nyt, te murheelliset Jeesuksen opetuslapset, kuinka harvat ne sielut ovat, jotka tahtovat totuudessa Jeesuksen kanssa kärsiä ja kuolla. Kaikki nämä Jeesuksen ristin viholliset lukevat kirkossa: *”Minä vaivainen syntinen ihminen...”*, mutta eivät ne raukat tiedä, mitä syntiä he olisivat tehneet. Kaikki he ovat luvanneet kirkossa kalliita uskollisuuden lupauksia, mutta kaikki he myös palvelevat saatanaa ja perkelettä siinä suuressa turmeluksen kaupungissa, koska muutamat kiusaavat Jeesusta, muutamat katsovat Häntä ylöns, muutamat pettävät Häntä, niin kuin onneton Juudas. Muutamat kantavat Hänen päällensä, muutamat huutavat: *”Ristiinnaulitse!”* Ja muutamat tuomitsevat Hänet kuolemaan, muutamat sotamiehet ristiinnaulitsevat Häntä ja muutamat pistävät Häntä keihäällä kylkeen, ja muutamat siveät ihmiset panevat Hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan. Ja ne harvat sielut, jotka murheellisella sydämellä katselevat tätä surkeutta ja vaivaa, eivät tohdi avata suutansa ennen kuin heidät puetaan Pyhän Hengen voimalla.

Toiseksi: **Koska kaikki tunnustavat suulla, että he ovat syntiä tehneet Jumalan edessä, mutta eivät tunne synniksi sitä vihaa ja vainoa, jonka kautta he ristiinnaulitsevat Jeesuksen ja vainoovat Hänen opetuslapsiaan, niin kutka ovat sitten ne, jotka ilman ansioitansa tulevat vanhurskaiksi Hänen armonsa kautta?** Kirjanoppineet, fariseukset, saddukeukset ja lainoppineet eivät tahdo Jeesuksen armon kautta tulla vanhurskaiksi, sillä he pitävät Häntä vääränä profeettana ja vilihenkenä ja vihaavat Häntä sydämestään.

Pilatus, se pakanallinen maaherra, joka tuomitsi Häntä kuolemaan vastoin tuntoansa, uskoi epäjumalan päälle, ja pakanalliset

sotamiehet, jotka Jeesusta ristiinnaulitsevat, eivät taida Hänen kauttansa vanhurskaiksitulla, vaikka Jeesuksen veri on priiskunut heidän päällensä. Tuskin Joosef ja Nikodeemus tulevat vanhurskaiksi hautaamisen kautta, vaikka he luulevat, että Jumala maksaa heidän vaivansa. Ja ne sotamiehet, jotka ylimmäisten pappein anomisen jälkeen ovat varoitsemassa hautaa, saavat ilmankin rahaa sen edestä, saati he jaksavat hyvin valehdella opetuslasten päälle.

Mutta ne harvat sielut, jotka seisovat murheellisella sydämellä ristin kohdalla katsellessansa sitä Suurta Ristinkantajata, ja ne vaimot, jotka ovat seuranneet Jeesusta Galileasta, niillä ei ole yhtään iloa maailmasta. Ne ovat niin suuressa murheessa, että heidän täytyy itkeä ja parkua, koska he näkevät sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan verta vuotavan ja verisauhassa istuvan. He kuulevat Hänen huutavan suuressa ahdistuksessa: *”Minun Jumalani, miksis minun ylen annoit?”* Ja mitästä Hän huutaa? Juutalaiset luulevat, että Eliasta Hän huutaa. Mutta murheelliset opetuslapset ymmärtävät, että Hänen täytyi huutaa: *”Minun Jumalani, miksis minun ylen annoit?”*

Koska koko maailman synnit lankesivat Hänen tuntonsa päälle, koska Hän näki, kuinka ne sokeat raukat juoksevat avoimilla silmillä kadotukseen. Vaikka nyt Jumalan Poika oli helvetin vaivassa ja vaikka Hän ei säästänyt yhtään ainoaa veripisaraa, jota Hän ei antanut vuotaa pyhästä ruumiistaan niitten vaivaisten lunastukseksi, jotka olivat helvetin partaalla, yhtä hyvin he pilkkaavat Hänen kyneleensä ja tallaavat Hänen verensä. Eikö mahtanut tämä hirmuinen asia käydä niin kuin miekka Vanhimman sydämeen, koska Hän näki, kuinka Hänen verensä hukkaan juoksee tämän syntisen maan päälle ja miten Hänen vaivansa helvetissä menevät hukkaan. Eikös Hän mahtanut huutaa ja valittaa, että Hän oli ylen annettu Jumalalta, koska Hänen ei pitänyt saaman iloa niistäkään lapsista, joita Hän oli suurella vaivalla ja

verenvuodatuksella synnyttänyt, joiden edestä Hän oli valvonut ja polvillansa rukoillut, joiden edestä veri tippui Hänen otsastansa ja joiden edestä Hän oli helvetin vaiva kärsinyt.

Katsokaa te, murheelliset opetuslapset, kuinka Taivaallisen Vanhimman vaiva menee hukkaan, kuinka nekin alastomat raukat, joita Hän löysi veressänsä makaavan tämän maailman lattian päällä ja ei ollut napaa leikkattu vielä, koska Hän otti heitä ylös kylmän lattian päältä ja pesi heidät puhtaalla vedellä, puetti heidät puhtaisiin liinavaatteisiin ja sai heidät jo imemään armoa vuotavaisia rintojansa, kuinka vielä nekin rupesivat puremaan Hänen rintojaan ja kiskomaan Hänen verisiä haavojaan. Voi, kuinka nekin raukat mahtavat haavoittaa taivaallisen Vanhimman sydäntä, ja kuinka harvat ne viimein mahtavat olla, joista Taivaallinen Vanhin saapi ilon vanhalla ijällensä.

On totisesti vielä muutamia harvoja sieluja, joista on jäänyt Hänelle se toivo, että ne taitavat pysyväiset olla Vanhimman tykönä, jotka eivät ole vielä juosseet ulos maailmaan, jotka eivät ole vielä toista kertaa menneet vihollisen taloon. Ja nämä harvat sielut ovat ilman ansiota vanhurskaaksi tulleet Hänen armonsa kautta. Ne eivät ole ansainneet ruokaa eikä vaatetta Vanhimmalta. Kuitenkin Vanhin niitä ruokkii ja ylläpitää maidollansa, ottaa välistä syliinsä ja imettää heitä, sillä ne ovat niin pienet ja kelvottomat. Ja kun Hän panee heidät istumaan kylmälle lattialle, niin he itkevät ja parkuvat ja rientävät aivan Vanhimman syliin. Ei niillä raukoilla olekaan muualla turvaa kuin Vanhimman syliissä.

Te lapsukaiset, jotka olette vielä niin pienet, että te mahdutte Vanhimman syliin,

odottakaa, odottakaa, kunnes Vanhin on kerinnyt kaikista Hänen töistensä ja panee leppäämään. Silloin Hän ottaa teidät viereensä, eikä pane teitä koskaan istumaan tämän maailman kylmän lattian päälle. Odottakaa vielä vähän aikaa siksi kun Vanhin kerkiää kaikista töistensä, silloin Hän ottaa teitä syliinsä ja pyyhkii teidän kyyneleenne pois ja antaa teidän imeä Hänen armoa vuotavaisista rinnoistaan iankaikkisesti.

Voi, voi, jos teillä olisi vähäsen kärsivällisyyttä! Ettekö näe, kuinka paljon on työtä Vanhimmalla, kuinka monta kertaa päivässä Hänen täytyy noutaa lapsiansa vihollisen talosta, kuinka monta kertaa Hänen täytyy puhdistaa niitä, jotka ovat sovaisseet itsensä, jotka ovat kahlanneet tämän maailman rapakossa. Ettekös näe, kuinka Hän pesee heidän jalkojaan, jotka tulevat mustaksi? Ei muutamat voi pysyä sisällä Vanhimman silmäin edessä, vaan aivan ulos maailmaan he pakkaavat. Siellä he kaivavat maata kynsillensä ja siellä he rakentavat huoneita, siellä he pitävät lemiä ja lampaita ja siellä he rupeevat viimein riitelemään ja tappelemaan niiden päältä. Vielä nämä hulliaiset menevät pohjattoman järven rannalle, jossa he pian hukkuvat. Välistä he fästäävät valkean kanssa ja polttavat sormensa.

Voi, voi, kuinka paljon on vaivaa Vanhimmalla semmoisista lapsista, jotka eivät pysy sisällä ja lue kirjaa, vaan aivan ulosmaailmaan pakkaavat. *”Tulkaa sisälle”*, niin huutaa Vanhin. Älkää menkö pohjattoman järven rannalle, jossa pian hukutte. Voi, kuinka monta taivaallisen Vanhimman lapsista on jo siihen pohjattomaan tulijärveen hukkunut! Amen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

TEKSTI: JAAK. 2: 14 (ILTASAARNA)

Mitä se auttaa, rakkaat veljet, jos joku sanoo itsellensä uskon olevan, ja ei kuitenkaan hänellä ole töitä? Taitaako usko hänet autuaaksi saattaa?

Koska pyhä Paavali vaatii uskoa, mutta Jaakob vaatii töitä, niin se kuuluu, niin kuin Jaakobilla olisi eri armonjärjestys kuin Paavallilla. Paavali sanoo, että Aabraham tuli vanhurskaaksi uskosta, mutta Jaakob sanoo, että Aabraham tuli vanhurskaaksi töistä. Tästä nyt ottaa luonnollinen järki eripuraisuuden ainetta ja sanoo: *”Eivätpä ne apostolitkaan puhu yhteen laihin.”* Mutta joka oikein tutkii Raamattua ja sovittaa ne Raamatunpaikat, jotka kuuluvat yhteen, pitää löytämän, että molemmat apostolit sopivat yhteen, ja molemmilla on sama tarkoitus, vaikka se luonnollisen ihmisen korvissa kuuluu niin, kuin olisi toinen apostoli puhunut toista vastaan.

Mutta me kuulemme kaikista asianhaaroista, että Paavali puhuu elävästä uskosta, josta hyvät työt välttämättömästi vuotaman pitää, mutta Jaakob puhuu kuolleesta uskosta, josta ei tule yhtään muutosta, ei elämässä eikä sydämessä. Sillä se ihminen, jolla on kuollut usko pääkallossa, elää niin kuin hän on elänyt ennen. Eivät kristityt eivätkä maailmanlapset tunne hänessä muutosta missään paikassa. Jos semmoinen ihminen on ollut juomari, niin hän juo vielä nytkin. Jos hän on ollut kiroilija, niin hän kiroaa vielä edespäin. Jos hän on ennen tapellut, niin hän tappelee vielä edespäin. Jos hän on ollut viinaporvari, niin hän pitää viinakauppaa vielä nytkin. Jos hän on ollut ylpeä, niin hän on vielä nytkin ylpeä. Sanalla sanottu. Yksi ihminen, jolla on kuollut usko, on samankaltainen uskossa, elämässä ja töissä, kuin hän on ollut, eikä yksikään tunne hänessä jotakuta muutosta, ei ulkonaisessakaan, jopa sitten sisällisessä elämässä.

Tämä tulee siitä, että kuollut usko ei taida kenenkään sydäntä muuttaa. Ja koska sydän ei ole muuttunut, niin ei tule elämässä

muutosta. Sen tähden sanoo apostoli Jaakob, että usko ilman töitä kuollut on. Nyt osoittaa Jumalan sana, että ihmisen kanssa pitää välttämättömästi yksi sydämen ja mielen muutos tapahtuman, joka kutsutaan kääntymiseksi, parannukseksi ja uudeksi syntymiseksi. Se seisoo myös spörmälissa [eli katekismuksessa], että semmoinen muutos pitää tapahtuman. Mutta senkaltainen muutos ei taida niin keveästi ja niin havaitsematta tapahtua, ettei ihminen havaitsisi, kuinka ja koska se olisi tapahtunut.

Mutta, jolla on kuollut usko, se ei saata selvää tehdä siitä muutoksesta. Ei hän saata sanoa, kuinka ja koska se on tapahtunut. Jos hän kokoaisi kaikkien kristittyjen koettelemukset ja panisi niistä kokoon pitkän muisteluksen, ei hän saattaisi kuitenkaan niin vaalehdella, ettei häntä saavutettaisi. Mutta pahempi on se tuntee, jolla on ollut totinen muutos ja oikeat koettelemukset, mutta on sitten jälkeen pysähtynyt ensimmäisiin armonmerkkeihin ja heittänyt pois valvomasta ja pyrkimästä edemmäksi pyhityksessä. Hän saattaa mitämaks pettää muutamia kevytuskaisia, että hän on vielä pysymässä arnessa, vaikka hän muistelee ainoastansa niitä entisiä koettelemuksia.

Niin kuin yksi ihminen, jolla on nuorempana ollut palava rakkaus morsiamena, vaikka se entinen rakkaus on jo aikaa sammunut, saattaa muistossa pitää niitä entisiä aikoja. Mutta ei siitä seuraa, että vanhalla ämmällä olisi niin palava rakkaus, kuin nuorella morsiamella. Mutta niin kuin luonnollinen rakkaus loppuu iän päälle, niin saattaa myös se ensimmäinen hartaus kristillisyydessä sammua ja loppua, jos ihminen lakkaa valvomasta, rukoilemasta ja pyrkimästä eteenpäin. Ja sillä tavalla saattaa elävä usko muuttua kuolleeksi uskoksi.

Siinä tilaisuudessa luottaa ihminen entisten armonmerkkien päälle ja ajattelee niin, että koska hän on kerran armoitettu, ei hänen tarvitse enää epäillä, ettei hän tule autuaaksi. Mutta eivät asiat ole niin, vaan se seisoo, että joka vahvana pysyy loppuun asti, se tulee autuaaksi. Mutta joka lankeaa armontilasta, eli ottaa itsellensä suruttomuuden ainetta armonmerkistä, se tulee petetyksi. Ja se tapahtuu erinomattain niille, jotka unohtavat sen viimeisen pykälän armonjärjestyksessä, nimittäin pyhityksen eli jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen.

Apostoli Jaakob sanoo, että usko ilman töitä kuollut on. Ja me kuulemme myös, minkä kaltaisia hyviä töitä hän vaatii. Hän vaatii ensinnä, että meidän pitää auttaman vaivaisia. Se näkyy Jaakobin epistolasta, että ne kristityt, joille hän kirjoitti, tekivät pahan erotuksen ihmisten välillä. He antoivat rikkaille suuremman kunnian, kuin vaivaisille. He puhutelivat kyllä niitä vaivaisia ystävällisesti, mutta eivät ne tahtoneet auttaa heitä. Mutta mistäs pitää tuleman vaivaisille apu, jos vaivaiset ovat laiskat, ja kristityt myös ovat laiskat työtä tekemään? Jos vaivaiset makaavat ja syövät silloin, kun heillä on, niin tulevat pian kaikki tyynni vaivaisiksi. Kukas sitten pitää ruokkiman heitä? Laiskat lapset sanovat: *”Ruokkikoon vanhemmat. Jos ne eivät jaksa, niin ruokkikoon talolliset. Me lähdemme taloja myöten kulkemaan. Jos niiltä loppuu ruoka, niin ruokkikoon maakunta. Jos maakunta ei jaksa, niin ruokkikoon kruunu.”*

Mutta minä pelkään, että kruunulla on ilmankin tekemistä, jos hän ensinnä jaksaisi ruokkia niitä, jotka luonnollisen [sairauden eli vamman tähden ovat vaivaisiksi tulleet. Kuinka esivalta sitten jaksaisi ruokkia niitä, jotka laiskuuden,] huoruuden, juopumuksen, koreuden, varkauden ja ylpeyden tähden eivät saa yhtään otollista palveluspaikkaa, ja siitä syystä lähtevät kulkemaan maantietä myöten? Semmoisia on nyt joka pirtti täynnä, jotka nuorempana eivät ole saaneet yhtään otollista palveluspaikkaa. Ylpeyden

tähden, näpistelemisen tähden, laiskuuden tähden, juopumuksen tähden, eli huoruuden tähden ei ole yksikään isäntä tohtinut ottaa heitä palvelukseen. Ja nyt he vaativat, että kristityitten pitää heitä ruokkiman? Minkä hyvän työn edestä pitää kristityitten heitä ruokkiman? Sen edestä ilmankin, että he ovat nuorempana juoneet, varastaneet, huoranneet ja laiskana maanneet ja ylpeilleet, ja sen kautta joutuneet olemaan ilman palvelusta ja ilman työtä.

Nyt taitavat kristityt kanssa ruveta laiskana makaamaan ja herrastelemaan, ja taloja myöten kulkemaan siinä luulossa, että kristitty mistantaa kristillisyytensä, jos hänen pitää ruumiin työtä tekemän ja suruttomain orjana oleman. Mutta minä pelkään, että se on yksi vanhan Aatamin mutka. Koska nimittäin vanha Aatami ei saa rauhassa nukkua oikealla puolella, niin kääntää hän itsensä vasemmalle puolelle ja sanoo: *”Tästä en liiku, vaikka tapettaisiin!”* Koska vanha Aatami ei ole saanut rauhaa ahneuden, juopumuksen ja luonnollisen ylpeyden puolella, käänsi hän itsensä laiskuuden puolelle ja pani sen syyksi, että kristillisyyden menee hukkaan, jos hänen pitää raskasta työtä tekemän. Mutta jos kristityt heittävät työtä tekemästä, millä pitää heidän tienamaan elatusta itsellensä ja vaivaisille?

Tee niin hyvin, herra vanha Aatami, ja kumarra selkäsi työhön, ja älä herrastele, sillä ei ole Vapahtaja laiskuuden esimerkkiä antanut, joka palveli vanhempiansa 30 ajastakaa, ennen kuin Hän rupesi ihmisiä neuvomaan. Ei ole Paavalikaan laiskuuden esimerkkiä antanut. Ei yksikään opetuslapsista ole sen tähden laiskana maannut, mutta kuka kates Juudas, joka vähällä vaivalla tahtoi ison voiton saada.

Kyllä voi taas tämä hävytön haukkuminen pilata monen kristillisyyden, mutta minä en malta olla haukkumatta, kussa minä näen jonkun vian. Vaikka vanha Aatami on sangen kranttu siitä haukkumisesta. Hän on niin

kranttu, ettei hän paljon kärsi nimeänsä mainittavan. Mutta enpä minä ole enää niin kauan haukkumassa teitä. Te pääsette nyt pian minusta. Ja silloin saa kukaties vanha Aatami rauhassa olla. Herra vanha Aatami pääsee sitten toivotettavaan lepoon.

Minun ainoa lohdutukseni on, että kaikki ne, jotka tämän haukkumisen kautta eivät ole saaneet nukkua rauhassa, ei pidä haukkuman minua tuomiopäivänä, että minä olen antanut heidän sielunsa mennä rauhassa helvettiin. Ja jos joku tämän haukkumisen kautta olisi totisesti herännyt synnin unesta, hänen pitää viimein kiittämän minua siitä haukkumisesta, sanoen: *”Jos se koiraa ei olisi haukunnut, niin olisimme me kaikki nukkuneet iankaikkiseen uneen.”* Ja siitä iankaikkisesta unesta varjeltiin meitä se Siionin muurin Vartija, joka valvoo, koska muut nukkuvat, ja soittaa vaskitorvella: *”Nouskaa ylös unesta ja hankkikaa teille valkeuden sota-aseet, sillä vihollinen seisoo portin edessä.”*

Ne harvat sielut, jotka tämän huutamisen kautta ovat heränneet, rukoilkoon Siionin muurin Vartijaa, joka valvoo, koska muut nukkuvat, että Hän varjeltiin heränneitä nukkumasta, ja armoitetuita lankeamasta suruttomuuteen. Kuule, Israelin Paimen, kaikkien murheellisten, viheliäisten ja alapainettujen rukous. Isä meidän jne.

Me olemme usein puhuneet heräämisestä, katumuksesta, parannuksesta ja uskosta, mutta harvoin on puhuttu niistä hyvistä töistä, jotka uskosta vuotavat.

Me tahdomme siis tällä kerralla tutkinnon alle ottaa pyhittämisen, joka on viimeinen pykälä armonjärjestyksessä.

Pyhittämiseen kuuluvat ne hyvät työt, jotka tulevat uskosta.

Me erotamme tässä paikassa ensiksi ne hyvät työt, joita ihminen tekee omantunnon vaatimisesta ja toiseksi ne työt, joita

ihminen tekee uskosta, ja kolmanneksi ne työt, joita ihminen tekee rakkaudesta.

Antakoon se armollinen Herra Jeesus armonsa, että me saattaisimme niin sovittaa meidän elämämme Jumalan lain jälkeen, ettemme tekisi Kristusta synnin palvelijaksi, ja ettemme vasta uudesta ristiinnaulitsisi Häntä, eli saattaisi Pyhää Henkeä murheelliseksi meidän huolimattomuutemme kautta.

1. Tutkikaamme nyt ensinnä ne työt, jotka tulevat omantunnon vaatimisesta. Pyhässä Raamatussa puhutaan paljon uskosta ja hyvistä töistä, mutta joka paikassa pannaan usko ensimmäiseksi ja hyvät työt jälkimmäiseksi. Siitä seuraa, että usko käy hyvien töitten edellä. Sen tähden on Lutherus opettanut, että hyvät työt pitää vuotaman uskosta. Lutherus sanoo myös, että hyvät työt pitää välttämättömästi tehtävän, ettei se ole yksi ja sama, jos ihminen tekee hyviä töitä eli antaa ne olla tekemättä. Kristitty on siis velvollinen tekemään hyviä töitä, vaikka hän niillä ei tienaa mitään. Eivät ne hyvät työt saata rauhoittaa heränneen ihmisen omaatuntoa.

Sen on Lutherus omasta koettelemuksesta tullut tuntemaan, koska hän oli omantunnon levottomuudessa ja freistais kaikella muotoa tienata Jumalan armon jumalisuudella, omalla parannuksella ja rukouksilla. Mutta ei hän millään tavalla saanut omantunnon rauhaa, vaikka hän erotti itsensä maailmasta, heitti pois sen maallisen työn ja pakeni yhteen luostariin, jossa oli aivan jumalisia ihmisiä, jotka vuovaisit kaikella muodolla jumalisesti elää. Mutta ei Lutherus sielläkään saanut omantunnon rauhaa. Viimein hän suuttui Jumalalle, jonka vanhurskaus oli niin kova ja ankara, ettei se tyydy ollenkaan ihmisen omaan tekoon. Vaikka ihminen freistais kuinka parantaa elämänsä ja elää jumalisesti, vaikka hän myisi kaiken omaisuutensa ja antaisi vaivaisille, vaikka hän olisi syömättä ja piiskaisi itseänsä, niin kuin

muutamat ovat tehneet, vaikka hän pakenisi maailmasta ja rukoilisi Jumalaa yötä ja päivää, ei tyydy Jumalan ankara vanhurskaus vielä siihen.

Herännyt ihminen tuntee myös, niin kuin Lutherus on tuntenut, ettei ihmisen jumalisuus saada omantunnon rauhaa hänelle antaa, eikä ihmisen oma parannus, eli siveys, eli katumus, eli mikä se olla mahtaa ihmisen omassa voimassa, jota hän saattaa itse tehdä ja matkaan saattaa. Mikään sellainen ei voi häntä lunastaa helvetistä, eli antaa hänelle omantunnon rauhaa. Mutta herännyt omantunto vaatii kuitenkin, että ihmisen pitää hyviä töitä tekemän. Se vaatii, että ihmisen pitää heittämän niitä entisiä kauhistavaisia töitä. Herännyt omantunto vaatii, ei ainoastansa sitä ulkonaista parannusta, jota ihminen saattaa tehdä, mutta herännyt omantunto vaatii vielä semmoisia töitä, joita ihminen ei jaksaa omasta voimastansa täyttää.

Niin esimerkiksi vaatii herännyt omantunto uskoa ja rakkautta, vaikka semmoiset lahjat eivät ole ihmisen vallassa, ennen kuin ne annetaan. Herännyt omantunto vaatii myös, että ihmisen pitää hävittämän kaikki pahat ajatukset. Mutta ei ihminen jaksaa kuitenkaan niitä hävittää. Herännyt omantunto kaipaa myös kaikkien pahojen himojen ja halujen pois poistamisen, mutta ei ihminen saada niitäkään pois poistaa.

Koska nyt ihminen saattaa olla heränneessä tilassa muutaman ajan ennen kuin hänelle annetaan elävä usko, niin meidän täytyy erottaa niitä hyviä töitä, joita ihminen tekee omantunnon vaatimisesta, ja katsella niitä hyviä töitä erinänsä, jotka vuotavat uskosta. Me tiedämme nimittäin, että ihmisen elämä tulee varsin erilaiseksi, koska omantunto herää. Ei hän ole niin rohkea pilkkaamaan Jumalaa, kuin suruttomuuden tilassa.

Suruttomuuden tilassa saattaa ihminen juoda, kirota, tapella, huorin tehdä ja varastaa. Hän saattaa silloin viinakauppaa pitää ja vääryydellä omistaa toisen ihmisen omaa. Ja

vaikka hän senkaltaisia kauhistavaisia töitä tekee, ei kuitenkaan omantunto soimaa häntä. Mutta koska omantunto herää, tulevat ne entiset työt hirmuiseksi ja kauhistavaiseksi. Hänen täytyy myös heittää se entinen ja pahentavainen elämä, ja ruveta parannusta tekemään. Mutta hän tuntee myös, että jos hän vielä saattaisi sen ulkonaisen elämän joksikin määräksi parantaa, ei hän saada kuitenkaan sydäntänsä parantaa.

Tämä ulkonainen parannus tapahtuu siis omantunnon vaatimisesta, mutta ei herännyt ihminen sen tähden saa omantunnon rauhaa, vaikka hän tekee parannuksen, sillä omantunto vaatii vielä enemmän. Se vaatii myös sen sisällisen parannuksen. Omantunto vaatii, että kaikki pahat ajatukset pitäisi loppuman. Se vaatii, että ihmisen pitäisi pääsemän kaikista lihan himoista ja kiusauksista. Omantunto kaipaa myös uskoa ja rakkautta. Mutta herännyt ihminen, joka ei ole vielä päässyt armoon, ei jaksaa uskoa, eikä saada rakastaa Jumalaa eikä ihmisiä.

2. Katselkaamme toiseksi, mitkä hyvät työt tulevat uskosta. Koska ihminen on ainoastansa herännyt, täytyy hänen omantunnon vaatimisesta tehdä se ulkonainen parannus, ja olisi kyllä halu sydämensäkin parantaa, mutta voimaa puuttuu. Armoitetussa tilassa tuntee hän uskon voimaa. Ja niin kauan kuin armontunto on elävä, tuntee hän rakkauden kipinän sydämessänsä. Mutta koska armontunto vähenee, tulevat taas kiusaukset ja epäilykset. Ihminen tahtoisi mielellänsä tulla enkeliksi. Ja koska oma paha sydän ei laske häntä enkelin virkaan, rupeaa hän taas epäilemään, ettei hän taida olla oikealla tiellä, ja muuta sellaista, joita omavanhurskaus panee hänet ajattelemaan. Sillä se kustantaa kovin vanhan Aatamin päälle, että olla pahan ja syntisenä, ja senkaltaisena armoa kerjätä.

Jos nyt armontunto olisi aina niin elävä, että hän pääsisi irti kaikista kiusauksista, kaikista haluista ja himoista, ja kaikista maailman

ajatuksista, niin tulisivat hänen työnsä uskosta. Sillä koska armontunto on ylenpalttinen, mistantaa omatunto päälle kantajan viran, jonka tähden Paavali sanoo, että *”Kris-tus on lain täyttämys ja loppu niille vanhurskaudeksi, jotka uskovat.”* Ja jos armontunto olisi joka aika niin ylenpalttinen, olisi se mahdollista, että kaikki sen ihmisen työt tulisivat ainoastaan uskosta. Mutta koska myös armoitetut sielut uskon heikkouden tähden tuntevat kiusauksia ja niiden tähden mistantavat uskonsa, ruveten epäilemään, että he ovat langenneet armosta, koska armontunto ei ole joka aika ylenpalttinen, silloin nousee taas omavanhurskaus päähän ja tuo epäilyksen. Ne hyvät työt, joita omatunto vaatii, eivät tule tehdyksi, koska sydän on paha. Ja sillä tavalla pilataan meidän kristillisyytemme.

Koska nimittäin vanha Aatami ei pääse enkeliä tulemaan, ja omavanhurskaus ei laske ihmistä riettaan kaltaiseksi tulemaan ja semmoisena kerjäämään armoa, niin ajattelee muutampi. *”Jos minä kuinka vuovaisin, en tule koskaan niin hyväksi, että omatunto lak-kaisi haukkumasta. Mitäs auttaa minun hyvää tehdä, koska minä hyvillä töillä en ansaitse mitään? Jos minä rupeaisin raskasta työtä tekemään ja suruttomia palvelemaan, en minä sen kautta ansaitse taivaan valtakuntaa. Minulle tulee sen kautta suurempi kiusaus. Jos minä rupeaisin kauppaa tekemään, niin minua haukuttaisiin ahneeksi. Jos minä menisin suruttoman tykö, niin haukutaan minua siellä vääräksi profeetaksi.”*

Viimein päättää vanha Aatami niin, että paras on olla kristityitten seurassa ja arvella niiden kanssa, kussa minua pidetään kristityinä. *”Mutta minä en mene kauas pakanain riikkiin palvelemaan ja ruumistani vaivamaan. Hauskempi on olla sukulaisten ja tuttavain keskellä.”* Mutta kukas tiesi, kuinka kävisi sinun kristillisyytesi kanssa, jos turkki eli pakana tulisivat ottamaan sinut vangiksi ja veisivät sinut kauas pakanain riikkiin, kussa et enää näkisi yhtään kristinuskovaista

sielua, etkä kuulisi enää yhtään Jumalan sanaa? Ja sinut pantaisiin vielä maan alle kaivamaan kiveä maan povesta. Mitähän vanha Aatami sitten rupeaisi tuumaamaan? Ilman-kin vanha Aatami panisi maata, ja antaisi itsensä kuoliaaksi piestä siinä toivossa, että hän pääsisi pikemmin tästä ruumiin vaivasta pois.

Minä ajattelen kuitenkin, että jos kristitty rupeaa ylen paljon herrastelemaan, eikä raaski ruumistansa vaivata työllä, vaan säästää vanhaa Aatamia, niin pääsee vanha Aatami lihomaa ja kasvaa viimein niin suureksi her-raksi, että hän rupeaa, niin kuin muutkin maailman herrat, vaatimaan, että muitten pitää häntä palveleman ja ruokkiman ilman. Kyllä vissimmästi herra vanha Aatami pitää sen hyvänä, että muut tekevät raskasta työtä. Mutta se on toinen kysymys, jos tämä herrasteleminen on kristillisyyden merkki. Jos se tulee oikeasta uskosta. Sillä ne, jotka ovat paavin uskossa, luulevat, että ruumiillinen työ estää heidän kristillisyytensä. Ja sen tähden he erottavat itsensä maailmasta ja menevät semmoiseen yksinäiseen paikkaan, ja pitävät siellä kokouksia, ja lukevat ja veisaavat. Ja pitävät rukouksia, ja ovat naimatta. Ja luulevat sillä jumalisuudella tienaa- vansa autuutta. Semmoiseen paikkaan pakeni myös Lutherus, koska omatunto oli herännyt, siinä toivossa, että hän siellä tulisi kristityksi. Mutta jälkeen huomasi hän, että se, joka erottaa itsensä maailman työstä ja ruumiin vaivasta voittaaksensa parempaa kristillisyyttä, tulee vissimmästi petetyksi.

3. Katselkaamme nyt viimein minkä kaltaiset hyvät työt tulevat rakkaudesta. Me luulemme vissimmästi, että se on paras rakkauden merkki, jos joku ottaa kristityitä ympäri kaulan ja itkee heidän kaulassansa. Mutta se on tietämätöntä, kuinka pysyväinen semmoinen rakkaus on. Minusta se olisi paras rakkauden merkki, joka saattaisi vähäisen vaivaa kärsiä lähimmäisen tähden, ja menisi opettamaan tyhmiä lapsia, eli menisi ruumiillista työtä tekemään ja tienamaan

jotakin, että olisi varaa vaivaisia auttaa. Muutoin tulee meidän rakkautemme, niin kuin entinen maailmanrakkaus, koska viinassa riiputtiin toinen toisensa kaulassa, ja olivat mielestensä rakkaat keskenänsä. Mutta koska kysymys tuli vaivaisten auttamisesta, niin sanottiin: *"Ei ole varaa."* Jos jonkun piti jotakin tekemän lähimmäiselle, niin kysyttiin: *"Paljonkos tulee siitä vaivasta?"* Jos joku tuli paloviinan kanssa kylään, se sai apua. Jos joku köyhempi tuli, vaikka oli maksu kädessä, se ei saanut mitään.

Senkaltainen on ollut se entinen rakkaus. Jos nyt kristittyjen rakkaus osoittaa itsensä ainoastansa syleilemisessä ja suunantamisessa, mutta ei tarvitsevaisten auttamisessa, niin ei se ole paljon parempi, kuin se entinen rakkaus. Älköön Jumala niin paljon rangaisko ihmisen sukukuntaa, että jolla ennen on ollut varaa juoda ja koreita kantaa, ja komeat talot rakentaa, vaikka ei ole ollut varaa vaivaisia auttaa, tulevat viimein itse vaivaiseksi. Paljon on jo vaivaisia, jotka ovat ennen koreita kantaneet, mutta nyt kulkevat kerjäämässä. Muutamat ovat omansa haaskanneet juopumuksen kautta. Muutamat ovat laiskuuden ja ylpeyden kautta vaivaisiksi tulleet. Ja muutamat luottavat nyt siihen, että kristityitten pitää heitä ruokkiman. Jos kristityt eivät jaksakaan kaikkien peräsuolta täyttää, niin he

sanovat: *"Kristittykökös sekin on? Eipä se auta tarvitsevaisia."*

Taitaa viimein käydä, niin kuin Vapahtaja on sanonut: *"Me olemme spelanneet, mutta ette ole tanssineet. Me olemme murhelauluja laulaneet, ja ette ole itkeneet."* Kristillinen rakkaus vaatii, että jokaisen, jolle on annettu terve ruumis, pitää niin työtä tekemän, ettei hän tulisi muille ihmisille vaivaksi. Sen osoitti myös Paavali omalla esimerkillä, joka teki käsityötä, ja saattoi niin muodoin sanoa: En ole yhdenkään hopeaa eli kultaa pyytänyt, vaan te itse tiedätte, että nämä kädet ovat minua tarpeessani palvelleet. Kaikki olen minä teille osoittanut, sanoo Paavali, että niin pitää työtä tehtämän ja muistettaman Herran Jeesuksen sanoja, kuin Hän sanoi: *"Autuaampi on antaa, kuin ottaa."*

Jospa nyt se armollinen Herra Jeesus herättäisi henkensä voimalla kaikki vaivaiset, että he rupeaisivat paremmin tuntemaan hengellisen köyhyyden, että he näkisivät, kuinka he ovat sielun tavarat ynnä ruumiin tavarain kanssa haaskanneet ja tuhlanneet, että he tulisivat kerjäläiseksi Jumalan edessä. Niin meidän ei tarvitsisi katua, että me olemme heitä haukkuneet parannukseen. Aamen.

1. Jäljennös (osittain vaurioitunut) / SKHS Kollerin koelma / Kansallisarkisto Helsinki / 2. Jäljennös Tibergerin jäljennöskirja / Pekka Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI PS. 34: 19 (AAMUSAARNA)

Toisen rukouspäivän päiväsaarnan (v.1855) teksti löytyy kuningas Daavidin 34. psalmissa ja 19. värssyssä, jossa sanat kuuluvat näin: Herra on juuri läsnä niitä, joilla on murheellinen sydän, ja auttaa niitä, joilla on surkia mieli.

Luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä ajatella, missä sielun tilassa ihmisen voi omistaa itsellensä Jumalan armolupauksia.

Me tiedämme nimittäin, että kaikki ihmiset omistavat itsellensä Jumalan armolupauksia, olkoonpa sitten katuvaist tai paatuneet, heränneet tai suruttomat, jumalaiset tai jumalattomat, ja ainoastaan ne, jotka ovat epäilyksessä, eivät saata omistaa itsellensä Jumalan armolupauksia. Mutta me kuulemme kaikkialta Jumalan sanasta, että ainoastaan semmoisten ihmisten on lupa ja täytyy omistaa Jumalan armolupauksia, joilla on särjetty sydän ja surkea mieli, nimittäin katuvaisten, särjettyjen, hengellisesti murheellisten, hengellisesti vaivaisten, joille saarnataan evankeliumi.

Mutta nyt tapahtuu usein niin, että katumaton on olevinaan katuvaisten, jumalaton on olevinaan jumalinen, paatunut on olevinaan särjetty; ja vielä useammin tapahtuu, että se, jolla on kuollut usko, on kantavinaan elävän uskon. Toisinaan tapahtuu myös, että se, joka on katuvaisten, on mielestään katumaton. Ja kun niin tapahtuu, että katumaton pitää itsensä riittävän katuvaistena ja katuvaisten pitää itsensä katumattomana, niin on selvää, että tässä on suuri eksytys. Perkele on tuhansien juonien mestari; hän voi uskotella katumattomalle, että hän on katuvaisten, hän voi uskotella katuvaistelle, että hän on katumaton. Ja jolla on kuollut usko pätkällossa, kuvittelee aina, että hänellä on elävä ja autuaaksi tekeväinen usko. Mutta välistä tapahtuu myös, että se, jolla totisesti on elävä ja autuaaksi tekeväinen usko, pelkää, että hänellä on kuollut usko.

Kaikki tämä tulee perkeleen kavaluudesta, joka voi uskotella ihmiselle kaikenlaisia hullausta. Ja vaikka kuinka uskomattomalta se meidän sokealle järjellemme näyttää, että se perkele, joka ihmisen lihassa ja veressä melastaa, voi olla niin viekas, että hän voi uskotella katumattomalle, että hän on katuvaisten ja jumalattomalle, että hän on jumalinen. Mutta niin on perkele saattanut sokeista ihmisen aivan Eevan ajasta asti, sillä ensin uskotteli hän Eevalle, että hän saisi oikean hengellisen viisauden siitä kielletyn puun hedelmästä; hän tulisi vasta silloin oppimaan oikean eron hyvän ja pahan välillä. Ja hän tulikin osaksi tietämään eron hyvän ja pahan välillä, koska Luoja sanoi niin kuin leikkilään: *”Katso, Adam on tullut niin kuin yhdeksi meistä, tietäen mikä hyvä ja paha on.”*

Mutta tärkeimmissä asioissa, jotka koskevat sielumme iankaikkista onnea, tuli ihminen hengellisesti sokeaksi syömällä kielletyn puun hedelmästä. Sillä kun ensimmäinen veljenmurhaaja syntyi maailmaan, antoi Eeva perkeleen uskotella itselleen, että hän oli synnyttänyt Vapahtajan maailmaan. Kun Kain uhrasi lahjaansa Herralle, kuvitteli hän olevansa parempiarvoinen kuin Abel, vaikka Kain oli täynnä hengellistä ylpeyttä. Hän kantoi korkeita ajatuksia omasta rakastettavasta persoonastaan, mutta veljeään Abelia hän ylenkatsoi. Hänen mielestään Abel oli huono ihminen, joka ei voinut tuoda esille läheskään niin kalliita uhreja kuin hän. Ja siitä ajasta voimme laskea kristittyjen vainojen alun. — Esau vainosi veljeään Jaakobia; ja Ismael, joka oli lihan jälkeen syntynyt, vihasi ja vainosi veljeään Iisakia, joka oli syntynyt hengen jälkeen, sanoo Paavali. Ja siitä ajasta meidän päiviimme on hengellinen viha kristityille ollut julkinen kaikkialla, missä totiset

kristityt ovat olleet olemassa. Kun tämän maailman lapset tappavat Kristuksen ope-
tuslapsia, luulevat he tällä tekevänsä Juma-
lalle palveluksen. Siinä ovat Eevan lapset ha-
puilleet pimeydessä ja totuuden taitamatto-
muudessa. He eivät ole saaneet avoimia sil-
miä tietämään, mikä hyvä ja paha on. Per-
kele on uskotellut heille, että kristityt ovat
haaveilijoita ja villihenkiä, jotka pitää hävi-
tettämän tulella ja miekalla.

Ei ole siis ihme, että perkele saattaa usko-
tella jumalattomalle, että hän on jumalaa-
pelkäävä; hän voi uskotella epäsiiveilliselle,
että hän on siiveä; hän voi uskotella juoma-
rille, että hän on raitis; hän voi uskotella hä-
peämättömälle huoralle, että hän on Juma-
lan armossa. Hän saattaa uskotella sille, jolla
on kuollut usko, että hänellä on elävä usko.
Ja juuri sen tähden sanovat muutamat, että
nyt on mahdoton tietää, kuka on katuva
in ja kuka ei, kenellä on särjetty sydän ja ke-
nellä paatunut sydän.

Mutta kyllä on kristityllä kuitenkin monta
syytä epäillä autuudestaan, vaikka hän ei
epäilisi omista koettelemuksistaan ja omista
tunteistaan, kun hänellä on tilaisuus verrata
koettelemuksiaan toisten kristittyjen koette-
lemuksiin, sopivatko ne Jumalan ilmoitetun
sanan kanssa yhteen. Vissimmästi kristitty
voi epäillä vielä siitäkkin, että onko hänen sy-
dämensä koskaan oikein särkynyt, niin kuin
Jumala vaatii sanassaan. Hän saattaa epäillä,
onko hänellä koskaan ollut oikea katumus ja
murhe synnistä, eli semmoinen murhe, joka
on Jumalan mielen jälkeen. Kristitty saattaa
myös epäillä, onko hän milloinkaan käänty-
nyt ja uudestisyntynyt. Hän saattaa epäillä,
onko hän milloinkaan saanut elävää uskoa.
Mutta juuri tämä epäileminen todistaa, että
hän tahtoisi tulla varmuuteen, tulla vakuut-
tuneeksi. Sellaisella epäilijällä ei ole mitään
rauhaa sielussaan ennen kuin hän saa todis-
tuksen armontilastaan.

Mutta eipä hän myöskään voi etsiä lohtua
pullosta, ei hän voi osallistua maailman

synnillisiin huveihin. Ei hän voi elää niin kuin
suruton joukko elää. Se, joka on epäilyk-
sessä, ei voi elää julkisessa jumalattomuus-
dessa. Ei hän voi olla jumalaa-pelkäävä kir-
kossa ja jumalaton kapakassa; hän ei voi lau-
laa virsiä kirkossa ja huoralauluja kirkon ta-
kana; hän ei voi siunata kirkossa ja kirotta kir-
kon takana.

Mutta armonvaras, hän voi olla jumalinen
kirkossa ja jumalaton kapakassa; hän voi it-
keä kirkossa ja nauraa kirkon takana; hän voi
mennä Herran pöytään kirkossa ja huorata
kirkon takana. Armonvaras voi juoda Herran
kalkista ja perkeleitten kalkista samana päi-
vänä. Ja semmoinen elämä nyt on kaikkialla
luterilaisessa kirkossa, ja sen tähden on aika
helpo tunnistaa hengelliset siat käynnistä.

Mutta pahempi on tuntea Lucifer, eli sem-
moinen teeskentelijä, joka voi muuttaa it-
sensä valkeuden enkeliksi, eli oikeammin
semmoinen, jolla on omavanhurskaus au-
tuuden perustuksena. Hän ei voi elää julki-
sessa jumalattomuudessa. Hän ei voi juoda,
kirotta ja tapella tahi huorata, koska omavan-
hurskaus pakottaa häntä elämään joltisesti
siiveästi ja säädyllyisesti. Mutta semmoinen
omanvanhurskauden palvelija ei myöskään
voi tulla suureksi syntiseksi. Hän ei voi tehdä
mitään syntiä, jota hänen pitää katua. Hän ei
voi tulla katuvaiseksi tahi särjetyksi, ja sen
tähden hänen täytyy aina halveksia ylenkat-
seella katuvaista publikaania, jota hän pitää
teeskentelijänä ja haaveilijana ja vääränä
profeettana, joka ei ole sen arvoinen, että
voisi olla kunniallisten ihmisten seurassa.

Kuitenkin on omanvanhurskauden palvelija
itse suurin teeskentelijä, koskapa hän usko-
telee olevansa Jumalan edessä suuressa ar-
mossa. Se, että jumalaton varas, huora, juo-
mari, kiroilija, saituri ja piianraiskaaja pitää
itseään muita ihmisiä parempana niin kauan
kuin hän elää hengellisessä sikalassa, katu-
mattomuudessaan, se on havaittu kaikkialla,
vaikkakin hengellinen sika röhkii aivan kau-
heasti, kun se likaa itsensä paskassa ja

vierittelee itseänsä synnin halujen sianravassa, juopumuksessa, haureudessa, kirouksissa, vihassa ja kiukussa.

Semmoinen hengellinen sika vihaa kaikkea kristillisyyttä ja kutsuu kaikkia katuvaaisia syntisiä teeskentelijöiksi, ja kuitenkin hän on itse suurin teeskentelijä, koska hän ei häpeä mennä Herran pöytään semmoisessa paatuneessa tilassa. Hengellinen sika seisoo siinä molemmat etujalat tämän maailman suuressa sikakaukalossa ja likaa itsensä paskassa, mutta menee kuitenkin Herran pöytään katumattomalla sydämellä, ilman katumusta, ilman parannuksen aikomusta, ja jos semmoinen kutsuu publikaania ja syntistä Jeesuksen jalkain juuressa teeskentelijäksi, niin se on juuri sama, sillä perkele ja hänen saattomiehensä eivät voi kärsiä, että joku huokaa tai itkee Jeesuksen jalkojen juuressa.

Kaikki jumalattomat ja katumattomat, kutsuttakoon heitä omavanhurskaiksi teeskentelijöiksi, fariseuksiksi, armonvarkaiksi tai julkisiksi synnin tekijöiksi, heidän täytyy tulla iankaikkisesti tuomituksi, ellei totinen katumus ja parannus tule väliin. Sillä paitsi kaikkia muita Raamatun paikkoja, jotka puhuvat totisesta parannuksesta, katumuksesta, synnin surusta, kääntymisestä ja uudestisyntymisestä, on meillä päivän tekstissä selvä todistus siitä, että Herra on juuri läsnä niitä, joilla on murheellinen sydän. Mutta mitkäs ne nyt ovat, joilla on murheellinen sydän? Se jää nyt siihen, löydämmekö Jumalan sanassa semmoisia kuvauksia siitä murheellisesta sydäimestä, jotka sopisivat johonkin tiettyyn ihmiseen, Vanhassa tai Uudessa Testamentissa. Semmoinen katuvainen syntinen voi tosin kelvata meille esikuvaksi.

Pyhä Raamattu ei kerro meille mitään Aatamin katumuksesta ja parannuksesta. Seth mainitaan hurskaaksi mieheksi, ja hänen jälkeläisensä kutsuttiin Jumalan pojiksi, mutta heidän katumuksesta ja parannuksesta ei puhuta mitään Pyhässä Raamatussa. Mutta Jumalan katumuksesta puhutaan 1.

Moos. 6: 6, vaikka moni luulee, että Jumala olisi huono Jumala, jos Hänen täytyisi katua omaa työtänsä.

Mutta me emme usko, että tämä Jumalan katumus oli joku inhimillinen heikkous Jumalassa, mutta pikemmin oli tämä Jumalan suru ihmissuvun syvän turmeluksen tähden osoitus Luojan täydellisestä isänsydäimestä, jonka kuvan me löydämme hellästä äidin sydäimestä. Sillä ei se ole mikään näyttö vanhimman sydämen epätäydellisyydestä ja heikkoudesta, jos vanhin on huolissaan lapsistaan; jos vanhimman sydän vuotaa verta ja murehtii lasten onnettomuuden tähden, sehän on jotakin, jonka Luoja on asettanut ihmisluontoon.

Ja itse kana kokoaa poikansa siipiensä alle. Monet luontokappaleet riutuvat ja kuolevat surusta poikiensa tähden. Oliko se sitten ihme, että Luoja sai sydäntä särkevän surun jumalattomien lastensa tähden? Jumala oli niin muodoin ensimmäinen, joka katui. Hän sai surun tottelemattomista lapsistaan, ja tämä suru oli niin suuri, että Jumalan Poika oli lähes kuolla surusta Yrttitarhassa. Mutta niin paatuneeksi on ihminen tullut, ettei hän voi käsittää, että Vanhimman sydän vuotaa verta katsellessaan lasten iankaikkista onnettomuutta. Ja kuinka usein onkaan myös luonnollisten vanhinten täytynyt valittaa jumalattomien lastensa tähden, niin kuin vanha [Israel]: *”Te saatatte minun harmaat karvani murheella hautaan.”*

Mitä onkaan Jumalallisen Vanhemman sydämen tarvinnut kärsiä, kun heikko ja epätäydellinen ihmissydänkin joutuu kärsimään jumalattomien lasten tähden? Mutta paatuneitten lasten sydämiin ei vanhimman suru vaikuta mitään. Yksi on murhaaja, toinen on varas, kolmas huora, neljäs juomari; kaikki he ovat aiheuttaneet vanhimman sydämelle kovan kärsimisen. Mutta sokeudessaan ja paatuneessa tilassaan eivät he voi käsittää, mitä vanhimman sydän joutuu kärsimään heidän tähtensä. Jumalattomat lapset

tekevät pilaa vanhempainsa kyyneleistä. Kaikki katumattomat syntiset ovat samassa tilassa kuin juutalaiset. He huutavat jatkuvasti: *"Ristiinnaulitse!"* Sillä he vihaavat omaa Luojaansa, koska he uskovat rakastavansa Häntä.

Älkää luulko, että ainoastaan juutalaiset ovat ristiinnaulinneet Vapahtajan. Ne eivät ole ainoastaan juutalaiset, joilla on semmoinen viha Vapahtajaa kohtaan, vaan koko ihmisuku on tehnyt itsensä syylliseksi samaan murhatyöhön. Jos semmoinen ihminen olisi elänyt meidän päivinämme, jos hän olisi kulkenut ympäri kaupunkeja ja kyliä, hän olisi saanut kaikki ihmiset vihollisiksi. Kirjanoppiineet ja fariseukset pitäisivät häntä noitana, joka on liitossa saatanan eli Belsebubin kanssa. Jos semmoinen ihminen kuin Jeesus Nasaretista olisi ilmestynyt meidän päivinämme, niin häntä olisi heti pidetty kerettiläisenä, haaveilijana, lukijaissaarnaajana ja vääränä profeettana. Kaikki kapakoitsijat ja juomarit vihaisivat häntä sydämensä pohjasta. Kaikki huorat ja huorimiehet huutaisivat: *"Ota pois! Ristiinnaulitse!"* Kaikki siveät fariseukset suuttuisivat. Kaikki kiroilijat ja tappelupukarit antaisivat hänelle korvapuustin. Kaikki sotamiehet antaisivat hänelle raippoja.

Ehkä vain muutama harva murehtiva vaimo seuraisi häntä itkien Golgatalle. Vain muutama harva opetuslapsi nasaretilaisesta eriseurasta seisoi raskaalla sydämellä ristin juurella. Lienee totta, että kaikki katumattomat, suruttomat, huolettomat, murheettomat ja paatuneet uskovat tulevansa autuaaksi Vapahtajan ansion kautta, mutta he eivät usko, että kaikkien, jotka tahtovat tulla autuaaksi, pitää astuman opetuslasten jälkeä. He eivät usko, että ihmisellä täytyy olla sama suru kuin opetuslapsilla oli, ennen kuin hän voi saada Pyhän Hengen. He eivät usko, että jokaisen, joka tahtoo tulla autuaaksi Kristuksen kautta, täytyy ensin herätä synnin unesta, niin kuin opetuslapset heräsivät Yrttitarhassa, kun Juudas tuli

murhaajajoukon kanssa. He eivät usko, että Jumala vaatii saman murheen meiltä kuin Hän vaati opetuslapsilta, ennen kuin heidän sydämensä saattoi tulla särjetyksi ja valmistetuksi ottamaan vastaan autuaaksi tekeväisen uskon.

Meidän päiväsaarnamme tekstissä lukee, että Herra on juuri läsnä niitä, joilla on särjetty sydän. Mutta kuinka monta nyt on niitä, joilla on särjetty sydän? Ehkä yksi sadasta? Ehkä yksi tuhannesta? Ne 7000 Israelissa, jotka eivät olleet antaneet suuta Baalille, eivät olleet yksi sadasta. Ja ne 3000 sielua, jotka kääntyivät helluntaipäivänä, eivät myöskään olleet yksi sadasta verrattuna siihen suureen suruttomaan joukkoon. Siitä voidaan päätellä, että Jumalan valitut ovat kaikkina aikoina olleet harvat lukumäärältään ja maailma on aina pitänyt näitä harvoja haaveilijoina, kerettiläisinä ja villihenkinä. Nämä harvat ovat olleet maailman ylenkatsomat, vihaamat ja vainoamat. Luuletteko, että joku totinen kristitty voi elää maailmassa ilman pilkkua? Ei millään. Sen tähden ovat myös ne harvat, jotka saattavat syystä omistaa itselleen jotakin lohdutusta päivän tekstistä.

Sillä vaikkakin armonvargaat ovat valmiit sanomaan *"Minulla on särjetty sydän; sen tähden täytyy Herran olla minua läsnä."* Mutta että on särjetty sydän, se tahtoo sanoa jotakin enemmän kuin että on katuvaainen paloviinalasin ääressä. Sillä se joka on katuvaainen paloviinalasin ääressä, hän on varmasti katuvaainen tämän maailman jumalan edessä, mutta ei taivaan Jumalan edessä. On varmasti moni, joka itkee päissään ja ajattelee, että hänellä silloin on särjetty sydän. Mutta jos on niin, että joku on katuvaainen päissään, niin varmasti on perkele tehnyt hänet katuvaiseksi.

Meidän pitää puhuman totuuden Herran huoneessa. Ei kelpaa, että Vapahtajan kyyneleistä tehdään pilaa. Ei kelpaa, että Hänen verensä tallataan jalkoihin. Se, jolla todella

on särjetty sydän, hän ei voi olla niin piilossa maailmalta, ettei häntä huomattaisi ja pidettäisi haaveilijana. Ja sen tähden me sanomme varmasti, ettei ole yhtä sadasta, jolla totisesti on murheellinen sydän ja surkia mieli, niin kuin päivän tekstin sanat kuuluvat. Jolla totisesti on murheellinen sydän ja surkea mieli, hänen täytyy olla erotettuna maailmasta. Hänen täytyy seisoa Kristuksen ristien edustalla ja laskea veripisarot, jotka putoavat tämän syntisen ja Jumalan kiroaman maan päälle. Hänen täytyy olla niiden pienessä joukossa, jotka itkevät ja parkuvat, kun maailma iloitsee Kristuksen kuolemasta. Hänen täytyy seurata Maria Magdalenaa, joka istuu ja itkee kristillisyyden haudalla.

Jolla on murheellinen sydän, ei voi istua siellä, missä pilkkaajat istuvat. Hän ei voi istua kapakassa rukouspäivänä; ei hän myöskään voi vihata niitä, jotka itkevät Kristuksen haudalla; eli pilkata niitä, jotka kantavat Kristuksen ristiä; eli tehdä pilaa katuvaisten

kyynelistä, vaan hänen täytyy seurata Kristuksen murehtivia opetuslapsia, ja laskea orjantappurakruunun piikit, laskea verisen hien pisarat, laskea Kristuksen runnellun ruumiin haavat ja kuolinkamppauksen huokaukset, ja sanat, jotka tulevat kuolevaisen suusta. Kaiken tämän täytyy olla murheellisen sydämen ja surkean mielen totinen tunto-merkki.

Katso tätä kilvoituksesi päämäärää. Siihen asti pitää sinun tulla, murheellinen sielu, Kristuksen ristille ja aina Kristuksen haudalle asti. Silloin vasta saatat toivoa, että saat nähdä sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan elävänä, ylösnousseena ja taivaaseen astuneena, ja istuvan Jumalan oikealla kädellä ja sieltä jälleen tulevan tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma Kansallisarkisto, Helsinki /

Jumala sanoo: En minä pidä jumalatointa hurskaana.

Näistä Jumalan sanoista kuuluu, että Jumala ei pidä jumalatointa hurskaana, vaikka kuinka jumalatoin itse luulis, ettei hän ole pahempi kuin muut ihmiset. Ja usein Jumalata kiitetään maailmalta urhoolliseksi ja kunnialliseksi mieheksi. Sillä me kuulemme siitä samasta Mooseksen kirjasta, että ylpeimmät miehet Israelin seurakunnassa, nimittäin Kora, Datan ja Abiram kiitetään suruttomalta kansalta. Surutoin kansa soimasi Moosesta ja Aronia sanoen: Te tapoitte Herran kansaa. Ja vaikka koko tämä Israelin kansa oli ylpiä, vastahakoinen, uppiniskainen ja tottelematon, yhtä hyvin tuumaisit seurakunnan päämiehet, että koko kansa on pyhä. Ja surutoin kansa kiittää semmoisia miehiä, jotka olit ylpeyden tähden vajonneet elävänä helvettiin. Niin oli vihollinen kääntänyt suruttoman kansan silmät nurin, että suurimmat skälmit [kelmit] seurakunnassa kiitettiin Jumalan mieheksi vielä kuoleman jälkeen. Mutta Mooses, joka [oli] Jumalan sanan jälkeen nuhdellut heitä, katsottiin yläksi.

Eiköstä vielä nytkin ole vihollinen kääntänyt suruttoman kansan silmät nurin, koska he kiittävät semmoisia miehiä hyväksi, jotka käyvät pahoilla esimerkeillä kansan edellä ja johdattavat sokian kansan kadotuksen lavialle tielle. Mutta semmoisia miehiä ne vihaavat, ja vainoovat niitä, jotka tahtovat kansan syntiä ilmoittaa, ja kansan jumalatointa elämätä estää, ettei tämä sokia kansa menis päätänsä myöten [eli päätä pahkaa] kadotukseen. Me tiedämme vakaisesti, että viinaporvari on juomaritten paras ystävä, ja huorapukki on huoran paras ystävä ja pelimanni tanssiväen paras ystävä. Mutta net ihmiset, jotka pyytävät ja freistaavat jumalattoman kansan ylpeyttä hillitä, katsotaan pahimmiksi vihollisiksi, niin kuin Joosua ja Kaleb kohta kivillä surmattiin kansalta, koska ne tahtoivat asettaa kansan huutoa.

Suruttomalla kansalla oli halu pyörtää takaisin Egyptiin pakanan maahan, koska he kuultivat, että väkevät viholliset tulevat heitä vastaan ennen kuin he pääsevät Kaanan luvulle maalle, josta rieskaa ja hunajata vuotaa. Mikäpä on peljättänyt niitä, jotka lähdit kerran matkaan pakanan maasta hakemaan oikian Isän maata? Mutta tuli väkevä halu pyörtämään takaisin. Mikäpä muu on peljättänyt niitä, kuin väkevät viholliset, jotka maalattiin heidän silmänsä eteen. Semmoiset huonot vakoojat, joilla ei ole itsellä uskoa Jumalan päälle, ei saata kansaakaan kehoittaa uskomaan, että Jumala auttaa vihollisia vastaan, vaikka kuinka suuret ja voimalliset olisit. Joosua ja Kaleb kehoittivat kansaa luottamaan Jumalan päälle, ja urhoollisesti kilvoittelemaan vihollisia vastaan. Mutta tämä yltyneet kansa kiivastui ja suuttui niille, ja tahtoi kivillä surmata niitä, jotka totuuden ilmoittivat.

Tässä on nyt yhden suruttoman kansan menetyks [eli menettely] asetettu esimerkiksi meidän silmäimme eteen. Ja on tämän suruttoman kansan menetykset pantu muille suruttomille esimerkiksi, että he karttaisivat niitä, niin kuin Paavali kirjoittaa. Se on kirjoitettu meille karttamiseksi. Mutta ei tämän aikaiset suruttomat usko, että he juuri semmoiset ovat, kuin Israelin lapset korvessa. Mutta jos me ottaisimme Raamattua eteemme ja koettelisimme missä asiassa tämän aikaiset suruttomat olisivat muka paremmat kuin net entiset, jotka riitelivät Mooseksen kanssa, niin me löydämme ensiksi, että ihmisen sukukunta tulee pahemmaksi, jota enemmän aikaa maailma seisoo. Sillä synti, perkele ja maailma tulee voimallisemmaksi, koska maailman loppu lähenee. Ei ole siis odottamista, että perkele olis nyt voimattomaksi tullut. Eikä ole meinaamista, että helvetin valtakunnassa on sijattomuus tullut, ettei enää sinne mahdu ihmisten sieluja. Sillä

meillä on semmoinen koettelemus, että synnin himot tulevat väkevämmäksi, jota enemmän aikaa yksi surutoin ihminen elää. Jos muutamat himot ovat väkevämmät nuorena lihassa, niin kuin huoruus, koreus, ylpeys ja maailman ilo, niin ovat sitä vastaan ahneus ja juopumus vanhan pakanan kotosynnit.

Mitä tämän aikaiset suruttomat sanovat, että näillä Israelin lapsilla ei ollut Jumalan sanan tietoa, niin kuin meillä, niin se on juuri tämän aikaisille suruttomille suuremmaksi edesvastaukseksi, koska heillä on parempi tieto, ja ei sen tähden tee sen paremman tiedon jälkeen. Nyt tietävät kaikki pakanat, että juomarit ei pidä Jumalan valtakuntaa perimän, ja yhtä hyvin ne juovat. Tietävät kaikki pakanat, että huorat saavat dansata helvettissä, ja yhtä hyvin he huoraavat. Tietävät kaikki kiroilijat ja tappelusmiehet, että semmoiset putoavat helvettiin. Mutta yhtä hyvin ne kiroavat ja tappelevat. Ei ne suinkaan ole sitä uskomassa, että he sinne joutuvat.

Nyt tietävät kaikki suruttomat ja katumattomat, ja tunnustavat myös omalla suullansa, että katumattomien ei pidä Jumalan valtakuntaa perimän. Mutta yhtä hyvin ne pysyvät katumattomina. Tietävät myös kaikki uskottomat, että ilman uskotta on mahdotoin kelvata Herralle. Mutta ei nekään raukat kilvoittele niin, että he voittaisit kruunun.

Onkos sitte Jumalan syytä, että niin paljon ihmisiä menee helvettiin, koska heillä on niin hyvä tieto. Kaikki nyt luulevat tietävänsä, mistä tie menee taivaaseen. Mikäs on sitte syynä, ettei kaikki tule autuaaksi? Minä luulen sen olevan oikian syyn, ettei moni tahdo ottaa ristiä päällensä ja seurata Jeesusta. Ei ne tahdo kieltää itseänsä pois maailmasta ja seurata Jeesuksen verisiä askeleita Yrttitarhasta Golgatan mäelle. Sanoo kyllä spörmälissä [eli katekismuksessa], ettei kaikki usko Kristuksen päälle. Mutta tässä on paljon armonvarkaita, jotka sanovat kyllä uskovansa Kristuksen päälle, ja makaavat ehdollisissa

synneissä. He uskovat ja juovat. He uskovat ja huoraavat. He uskovat ja varastavat. He uskovat ja pitävät viinakauppaa. He uskovat ja vihaavat kristityitä. Semmoiset nyt taitavat olla parhaat kristityt.

Muutamat tosin ei jaksaa uskoa Kristuksen päälle, vaikka he tahtoisit. Mutta niistä emme nyt tällä kerralla puhu mitään. Sillä meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että ne nousevat ylös epäilyksen suosta, koska Evankelista tulee ja oikaisee heille kätensä, jos he vaan kilvoittelevat ja kolkuttavat taivaan oven päälle, ja jos he vaan jaksavat kontata Jeesuksen ristin juureen ja ottavat ympärä [Hänen] polviensa ja halaavat Hänen jalkojansa; antavat suuta Hänen haavoilleensa ja imevät Jumalan Pojan verta, totta he tulevat pelastetuksi. Huutakaat te katuvaiset, kolkuttakaat te epäileväiset, huutakaat te vähävoipaiset, itkekäät te murheelliset, nostakaat kätenne te sairaat, kumartakaat polvianne te nöyryytetyt, ja rukoilkaat, että se suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas katsois leppysisesti teidän puoleenne ja ottais teitä ylös epäilyksen haudasta. Kuule Taivaallinen Ristinkantaja murheellisten, katuvaisten ja epäileväisten huokaus. Isä meidän, joka olet taivaissa!

Toisen suuren Rukouspäivän korkian messun teksti löytyy kirjoitettuna Profeetan Esajaksen 44. luvussa 22. värssyssä ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: JES. 44: 22

Minä pyyhin sinun pahat tekos niin kuin pilven ja sinun syntis niin kuin sumun, käännä sinuas minun puoleeni.

Nämät sanat kuuluvat erinomattain katuvaisille ja epäileväisille sieluille, jotka ei jaksaa uskoa, että Jumala [pyyhkii] heidän syntiänsä niin kuin sumun. Mutta nyt ei olekaan monta sielua täällä, jotka olisivat totisesti katuvaiset. Millä lailla siis nämät sanat sopivat suruttomille? Ei millään lailla. Mutta jos nyt suruttomien omatunto heräisi, jos he nyt

tulisit katuvaiseksi; sitte vaan passaisist nämät tekstin sanat heille.

Tässä nyt on monenkaltaisia suruttomia koossa, joista yksi osa omistaa itsellensä Jumalan armolupauksia, vaikka ei ole katumuksen merkkiä. Panemma net eri joukkoon, ja sanokaamme, että net ovat armonvargaat. Toinen osa suruttomia on semmoisia, jotka ei omista näistä sanoista mitään. Panemma net eri seuraan, ja sanokaamme: Net on omanvanhurskauden palveliat. Vielä on kolmas osa eli joukko, joka on ollut heräyksessä, ja ovat siitä pyörtäneet pois, ja menneet maailmaan, se on, suruttomain tielle. Ja katselkaamme sitte itse kutakin joukkoa erinänsä.

Ensiksi: **Net, jotka omistavat Jumalan armon lupauksia tekstin sanoista, vaikka ei ole katumuksen merkkiä.**

Toiseksi: **Net, jotka ei omista mitään näistä armonlupauksista.**

Kolmanneksi: **[Ne], jotka ovat heräyksessä olleet, ja siitä pyörtäneet.**

Antakoon Jumala armonsa, että me saattaisimme niin edesmaalata näille raukoille heidän sielunsa tilaisuutta, että he rupeisit itse kukin tuntemaan, ettei ole hyvin asiat heidän kansansa. Amen.

Ensiksi: **Ne, jotka ovat siinä sielun tilaisuudessa, että he omistavat itsellensä Jumalan armon lupauksia tämän päivän tekstistä, vaikka ei ole katumuksen ainetta,** ovat muutamat Juudaan kaltaiset, ja muutamat Pietarin kaltaiset ennen lankeemusta. Juudas oli surutoin ja kielsi pahoja töitensä vastoin tuntoansa. Hän tiesi kyllä, että hän oli sopinut vihollisten kanssa, että hänen piti pettämän [Jeesuksen], ja ei kuitenkaan tunnustanut itseensä pettäjäksi. Mutta se oli sen tähden Juudaalla semmoinen usko, että hän pääsee tavaran haltiaaksi Messiaksen valtakunnassa, koska Jeesus tulee kuninkaaksi. Juudaalla oli semmoinen usko, ettei ylimmäiset papit, fariseukset ja kansan vanhimmat

saata tehdä Jeesukselle mitään, koska hän oli niin monta kertaa nähnyt, että he olit ennenki freistanneet [eli yrittäneet] ottaa Häntä kiinni, mutta ei jaksaneet. Niin ajatteli Juudas, ettei he nytkään saata tehdä hänelle mitään. Ja niitä on monta tällä ajalla, jotka kantavat semmoista uskoa, että jos Kristityille tulis ahdinko eli vaino, kyllä häätyis heidän heittää uskonsa pois. Juudaalla oli myös semmoinen ajatus, että Jeesuksen täytyy osoittaa Jumalallisen voimansa, koska viholliset tulevat suurella voimalla Hänen päälensä, ja sitte Hän hajottaa niitä ja tulee kuninkaaksi, ja Juudas pääsee tulemaan tavaran haltiaaksi.

Niin on nytkin monta, jotka luulevat, ettei tule kristityille vahinko, vaikka he juovat, ki-roavat ja huoraavat, ja ovat maailman perään ankarat. Heillä on semmoinen usko, että Jumala antaa kaikki net synnit anteeksi, koska he tekevät katumuksen. Mutta sen katumuksen lykkäävät he päivästä päivään ja vuodesta vuoteen. Ja minkä tähden he lykkäävät? Joo, sen tähden, että Jumala on niin armollinen, ettei Jumala ole heitä luonut kadotusta varten. Ja on se vielä muu autuuden perustus, jonka päälle [he] nojaavat, nimitäin, ettei kristitytkään ole kaikki kristityt, jotka itsensä sinä pitävät. Tämän päälle perustavat armonvargaat tällä ajalla paljon, ettei kaikki ole kristityt, jotka itseensä siitä kerskaavat. Emme tiedä, jos tämä usko auttaa armonvarkaita taivaaseen. Muutamat armonvargaat ovat niin kuin Pietari ennen lankeemusta. Semmoiset ei tahdo luopua Vapahtajasta, vaikka kuolisit Hänen kansansa. Ja niillä on niin paljon rakkautta Jeesusta kohtaan, ja suuri kiivaus tiedustelemaan, kuka on pettäjä. Mutta sen rakkauden alla makaa murhaaminen ja koston pyyntö. Pietari olis voinut tappaa sen pettäjän, jos hän olis saanut tietää, kuka se on. Pietari oli silloin yksi villihenki. Mutta kyllä armonvargaat sen tähden ottavat hänet kristityksi siinä tilassa kuin hän oli. Ja niitä on monta näinä aikoina, jotka sanovat rakastavansa

Jeesusta enemmän kuin kaikki muut, mutta pitävät kristityitä vääränä profeettana.

Toinen joukko suruttomia ei taida omistaa itsellensä armon lupauksia, erinomattain siitä syystä, ettei ne raaski luopua maailmasta, eikä tahdo heittää niitä kotosyntiä, joihin he harjaintuneet ovat. Semmoinen ei sanokaan itseänsä kristityksi, eikä he sano itseänsä katuvaiseksi, mutta he luottavat kuitenkin siviän elämänsä päälle, ja näkevät paljon vikoja kristityissä, eikä usko monta kristityksi. Mutta jos armonvargaat käyvät usein ripillänsä ja varastavat sielä armoa, niin omanvanhurskauden rakentajat ei käy Herran Ehtoollisella paljon koskaan, sillä he tuntevat, ettei kannata heidän sinne mennä semmoisena. He sanovat itsensä kyllä mahdollomaksi, ja ovat siinä asiassa Pietarin kaltaiset, joka ei tahtonut antaa jalkojansa pestä. Mutta heidän mahdollommuutensa ei tule synnin paljoudesta, vaan synnin rakkaudesta, ettei ne tahdo ottaa solmua tunnon päälle. Ei ne tahdo mennä Herran Ehtoolliselle tekemään parannuksen lupauksia, sillä he tuntevat, ettei ne jaksaa niitä lupauksia täyttää. Semmoinen perustus niillä on, vaikka ei ne itse tunne muuta kuin, että he ovat mahdollomat. Mutta semmoiset omanvanhurskauden perustukset niillä on, että he luulevat tulevansa autuaaksi. Ei ne kuitenkaan ole saaneet semmoista vakuutusta, että heidän täytyy mennä helvettiin. Jos nimittäin heille tulis se vakuutus ylhäältä eli alhaalta, että heidän pitää mennä helvettiin, jo tulis vaan heillekin hoppu katsomaan, mistä tie menee taivaaseen.

Vaikka nyt armonvargailla ja omanvanhurskauden rakentajilla on vähäisen eroitusta siinä, että armonvargaat käyvät ripillänsä ja ottavat kaiken ulkonaisen puhdistuksen niin kuin Juudas, joka antoi jalkojansa pestä ja kävi Herran Ehtoollisella, mutta omanvanhurskauden rakentajat ei käy ripillä. Kuitenkin he sopivat yhteen siinä kristillisyyden tuomitsemisessa. Molemmat näkevät kristityissä vikoja. Molemmat vihaavat ja

pilkkaavat kristityitä. Molemmat ryyppäävät viinaa yhdessä. Molemmat saattavat huorata yhdessä. Molemmat ovat ankarat maailman perään. Molemmat saattavat syntiänsä kieltää ja peittää. Molemmat ovat sovinnossa niin kuin Herodes ja Pilatus, koska juutalaiset kantavat Kristuksen päälle. Ei kumpikaan tahdo Häntä tuomita, mutta molemmat pilkkaavat Häntä huovinensa. Armonvargaat ja omanvanhurskauden rakentajat tulevat aina ystäväksi. Koska juutalaiset kantavat Kristuksen päälle. Sillä ei kumpikaan pidä kristityitä oikiana. Molemmat sanovat, että kristityt ovat ylpeydessä. Ja molemmilla on kirkkaat silmät näkemään kristityin vikoja. Molemmat paiskaavat kristityitä kattilaan, ja itse seisovat kannen päällä. Koska nyt armonvargaat ei sovi kristittyin kanssa täällä maan päällä, kuinka he sopivat sitte iankaikkisuudessa? Jo täytyy vaan iankaikkinen ero tulla. Ja koska omanvanhurskauden palveliat ei sovi kristittyin kanssa maan päällä, kuinka he sopivat iankaikkisuudessa? Jo täytyy iankaikkinen ero tulla.

Kolmanneksi: **Poislangenneista, jotka ovat heräyksessä olleet, ja siitä pyörtäneet maailmaan ja suruttomuuteen menneet.** Näiden tilaisuus on vielä surkiampi kuin niitten edellä mainittujen. Sillä jos toiset menevät sokiana helvettiin sen tähden, että Mooseksen peite aina riippuu silmäin edessä, niin poislangenneet menevät avoimilla silmillä helvettiin. Muutamat niistä raukoista, jotka ovat pyörtäneet maailmaan ja suruttomuuteen, ovat kyllä nähneet, mistä tie menee taivaaseen, mutta eivät ole sitä tietä seuranneet. Muutamat ovat mukin [eli edestakaisen matkan] käyneet helvetissä, mutta eivät ole siitä palttuneet, että he olisit alkaneet pelkäämään henkensä kanssa. Muutamat ovat valvomattomuuden kautta kompastuneet ja langenneet rapakkoon. Ja siinä he nyt makaavat. Ei Mooses eikä kristityt jaksaa heitä ylösherättää.

Nämät hengelliset naudat makaavat mielellänsä rapakkojänkässä ja tarpovat siellä. Jos

Mooses tulee heitä piiskaamaan, niin he potkaisevat itseyden kanssa. Jos Evankeliumin saarnaaja tulee vetämään heitä ylös rapakojänkästä, niin he makaavat siellä niin kuin naudat, ja ei liikuta jalkojansakaan, ei vuovaakaan itse ylös nousta. He ovat tuhlaajapojan kaltaiset, jotka syövät sikaruuhesta rappa. Semmoisilla ei ole hyvä missään. Vastoin tuntoansa he vastustavat kristityitä, ja vastoin tuntoansa he hakevat iloa ja lohdutusta maailmasta. Kuinka kauan te tahdotte, onnettomat sielut, olla semmoisessa tilassa? Kaukana Isän huoneesta, kaukana niistä veljistä, jotka Isän huoneessa iloitsevat ja riemuitsevat taivaan valtakunnassa. Eikös tule teille mieleen, kuinka huonoimmalla

palvelijalla Isän huoneessa on parempi tilaisuus kuin teillä?

Mikset nouse ylös, tuhlaajapoika, ja mene Isäs tykö, ja sano: Isä! Minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapseksesi kutsuttua. Mutta anna minun olla niin kuin yksi huonoin sinun palvelijoistasi. Kuka tiesi, jos sinä tulisit niin kuin tuhlaajapoika, Taivaallinen Isä vieläkin ottais sinua vastaan, ja antais sinulle uudet vaatteet, ja tekis myös häitä sinun tahdesi; panis sormuksen käteen ja kruunun päähän. Se olis sinulle parempi, kuin olla sikain kanssa alinomaisessa puutoksessa. Amen! Herran Jeesuksen nimeen. Amen.

Jäljennös / Pajalan kirkonarkisto /

TEKSTI: MIIKA 2: 18 (ILTASAARNA)

Profeetta Miika kirjoittaa Jumalan seurakunnalle (7: 18) ”Kuka on senkaltaisen Jumala kuin sinä olet, joka synnit anteeksi annat?”

Näistä profeetta Miikan sanoista kuuluu niin kuin Jumala olisi ihmeellinen Jumala, joka saattaa synnit anteeksi antaa niille, jotka Häntä vastaan rikkovat. Sillä maailman jumala ei saata syntiä anteeksi antaa niille, jotka häntä vastaan rikkovat. Mutta taivaan Jumala saattaa synnit anteeksi antaa niille, jotka Häntä vastaan rikkovat, koska totinen katumus ja parannus tulee. Maailman jumala on niin kova ja ankara, ettei hän anna syntiä anteeksi niille, jotka häntä vastaan rikkovat. Sen tähden hän ei usko, että taivaan Jumala on oikea Jumala, joka synnit anteeksi antaa.

Ja koska profeetta Miika kirjoittaa nämät merkilliset sanat Israelin lapsille: *”Kuka on sen kaltainen Jumala kuin sinä, joka synnit anteeksi annat”*, niin kuuluu tämä profeetan sana meidän korvissamme kuin jos omavanhurskaus olisi pannut häntä ihmettelemään, kuinka taivaan Jumala saattaa synnit anteeksi antaa, koska maailman jumala ei saata niille anteeksi antaa, jotka häntä vastaan rikkovat.

Maailman laki on semmoinen, ettei lain rikkojalle anneta anteeksi, vaikka kuinka katuvaan lainrikkoja olisi. Ei laki armahda ketään, vaikka vielä tuomari armahtaisikin. Tuomarin täytyy nimittäin tuomita lain jälkeen. Jos nimittäin tuomari ei tuomitsisi lain jälkeen, niin sanoisivat kaikki lain rikkojat: *”Se on väärä tuomari, joka ei tuomitse lain jälkeen.”* Jos tuomari tuomitsisi yhden murhaajan kuolemaan, mutta toiselle murhaajalle antaisi anteeksi, niin sanoisivat kaikki: *”Se on väärä tuomari, joka yhden murhaajan tuomitsee kuolemaan, mutta toisen murhaajan päästää vapaaksi.”*

Nyt on Taivaallinen Tuomari tehnyt yhden lain, jonka jälkeen kaikki tuomitaan, jotka lain rikkovat. Ja maallinen oikeus vaatii, että

kaikkien murhaajien pitää kuoleman, kaikkien varkaiden pitää paalussa seisoman, kaikkien huorain pitää kirkkoa tervaaman, kaikkien juomarien pitää sakkoa vetämän. Jos tuomari yhden lainrikkojan tuomitsee ansion jälkeen, mutta toisen päästäisi vapaaksi, niin sanovat kaikki, jotka tuomitut ovat: *”Tämä on väärä tuomari, joka ei tuomitse kaikkia ansion jälkeen. Ilmanki hän on muutamilta ottanut lahjoja.”* Tämän maallisen oikeuden jälkeen tulee myös Jumala vääräksi tuomariksi, joka muutamia tuomitsee helvettiin, mutta muutamia ei tuomitse.

Profeetta Miika ihmettelee siis, kuinka Jumala saattaa synnit muutamille anteeksi antaa, koska maallinen oikeus vaatii, että kaikki lainrikkojat pitää tuomittaman ansion jälkeen. Sillä ei maallinen oikeus katso sitä, kuka on katuvaan ja kuka paatunut, vaan maallinen oikeus tuomitsee kaikki ansion jälkeen. Kuinka siis Jumala saattaa synnit anteeksi antaa muutamille, ja muutamille ei anna anteeksi? Tämä on tosin ihmeellinen asia, jota ei järki voi käsittää. Ja omavanhurskaus ei ollenkaan tyydy siihen, että muutamia lasketaan taivaan valtakuntaan ja muutamia pauskataan helvettiin, koska kaikki ovat ansion jälkeen kadotuksen ansainneet. Kateuden perkele ei anna sitä myöten, että muutamit rangaistaan ja muutamit päästetään. Kunnian perkele ei anna myöten, että muutamilta otetaan kunnia pois ja muutamille annetaan kunnia takaisin, koska kaikki ovat kunniattomat. Sanalla sanottu: kaikki perkeleet helvetistä huutavat: *”Se on väärä tuomari, joka ei tuomitse kaikkia ansion jälkeen.”* Mutta se on oikea tuomari, joka viallisia tuomitsee ansion jälkeen ja viattomat päästää vapaaksi.

Siitä oikeudesta ei pääse kukaan, joka luonnollisen järjen vaikutuksia seuraa, ja niin muodoin tulee Jumala vääräksi, joka ei

seuraa omanvanhurskauden lakia, eli tuomitse sen oikeuden mukaan, kuin maailmassa on, ei seuraa ollenkaan sitä oikeutta, jota kaikki katumattomat pitävät oikeana, vaan ottaa muutamilta lahjoja ja päästää ne vapaaksi, joitten pitäisi maallisen oikeuden jälkeen kärsimän rangaistusta. Mutta niitä Hän tuomitsee ankarasti, jotka eivät jaksu Häntä lahjoa.

Onkos se oikea Tuomari, ja mitä paremmat ovat katuvaiset kuin katumattomat perkeleet? Niin tuomitsee maailma, ja omanvanhurskauden perkele ei saata ollenkaan mennä oikeudesta niin, että Hän muutamia tuomitsee helvettiin ja muutamia laskee taivaaseen. Vaan kaikki, jotka ovat lain rikkojat, pitää kärsimän heidän töittensä ansion jälkeen, mutta viattomia ei saata perkele eikä maailma tuomita. Tämä on omanvanhurskauden laki, ja sen lain kaikki tunnustavat oikeaksi. Sen tähden sanoo profeetta: *”Kuka on sen kaltainen Jumala kuin sinä olet, joka synnit anteeksi annat?”*

Meidän pitää laveammalta tutkisteleman, millä lailla Jumala saattaa muutamille synnit anteeksi antaa, mutta muutamille ei.

Mutta meidän täytyy ensin anoa ymmärrystä ja viisautta ylhäältä, että me ymmärtäisimme, mikä leveys, pituus, syvyys ja korkeus on Jumalan rakkaudessa, koska omanvanhurskauden perkele yötä ja päivää kantaa Jumalan lasten päälle, että he ovat huoria ja varkaita ja pitää kiinni siitä oikeudesta, että Jumala on väärä Tuomari, jos Hän ei tuomitse heitä ansion jälkeen. Niin olisi vielä Jumalan lapsille tarpeellista tietää, kuinka Jumala saattaa synnit anteeksi antaa katuvaissille ja kuitenkin olla oikea Tuomari. Kuka tiesi, jos katuvaiset olisivat antaneet lahjoja Tuomarille, koska Hän niitä ei raski tuomita ansion jälkeen, vai ovatko he muutoin suostuttaneet Häntä?

Maailma kantaa teidän päällenne, että te olette huoria ja varkaita. Omavanhurskaus soimaa teitä, että te olette lahjottaneet

Tuomaria. Kateus soimaa teidän Tuomarianne vääräksi, joka semmoisille ulkokullatuille synnit anteeksi antaa. Rietas ajaa teitä pois helvetistä, jos te tulette sinne ulvomaan ja huokaamaan. Ei rietas viitsi semmoisia ulkokullatuita nähdä. Kuinka siis teidän pitää tekemän, koska rietas tahtoo sekä ruumiin että sielun helvettiin hukuttaa? Onkos teillä missään turvaa, taivaassa tai maan päällä? Eipä taida olla turvaa muualla kuin Golgatan mäellä Jeesuksen ristin juuressa.

Antakaat lahjoja Tuomarille, uhratkaa Hänelle kaikki, mikä hengen takana on. Ehkäpä Hän saattaa niin kääntää helvetin ja maailman oikeuden, että te tulette vapahdetuiksi kaikesta edesvastauksesta, vaikka te olette murhaajat, huorat ja varkaat. Kantakaat lahjoja Tuomarille, kantakaat lahjoja Tuomarille! Kantakaat lahjoja salaisesti ja julkisesti ja rukoilkaa Häntä, että Hän päästäisi teitä sen viekkaan päällekkantajan soimauksista, joka kantaa teidän päällenne yötä ja päivää. Kuule näitten harvain sieluin anominen ja sydämen lahjain uhri, o' Taivaallinen Tuomari ja Isä meidän jne.

Ehtoosaarnan teksti kuuluu:

EVANKELIUMI: MIIKA 7: 19

”Hän kääntyy ja armahtaa meidän päällemme ja polkee alas meidän pahat tekomme ja kaikki meidän syntimme meren syvyyteen heittää.”

Profeetta Miika on tämän päivän ehtoosaarnan tekstissä selittänyt, millä lailla Jumala ilman vääryyttä perkeleen ja maailman oikeuden kääntää niin, että murhaajat, huorat ja varkaat tulevat kaikesta edesvastauksesta vapahdetuiksi ja taivaan oikeudesta vanhurskautetuiksi.

Julkinen vääräys on tapahtunut. Lain rikkojat ovat oikeuteen tämmätyt, muutamit ovat jo vankeuteen heitettyt, omanvanhurskauden rautavitjoilla käsistä ja jaloista sidotut. Nämä kuoleman vangit tuopi vanginvartija oikeuteen. Päällekkantaja seisoo siellä ja vaatii Tuomarilta oikeuden edessä, että kun on

vierasten miesten kautta täydellisesti näytetty, että nämät ovat ryövärit, murhaajat, huorat ja varkaat, niin pitää Tuomarin tuomitseman heitä ijäksi päiväksi fästninkiin [eli linnaan], ja nyt odottaa päällekantaja ja kaikki maakunta, jotka eivät ole tulleet tuntemaan itseään semmoisiin synteihin vika-pääksi; tämä surutoin maakunta, joka huutaa: *"Ristiinnaulitse"*, odottaa, koska Tuomari lukee tuomion, että lain rikkojat tuomitaan sen jälkeen, kuin päällekantaja vaatii.

Mutta nyt kuulee Tuomari Poikansa huutavan ristin päällä: *"Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit?"* Ja niin pian kuin tämä Jumalan Pojan ääni tulee Isän korviin, kääntää Hän silmänsä pois Poikansa tykö ja unhottaa murhaajat. Hän unhottaa lain rikkojat. Hän unhottaa heidän rikoksensa ja katsoo ainoastaan Poikansa päälle, joka suuressa epäilyksessä ja kuoleman kilvoituksessa huutaa: *"Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit?"* Tämä sana tekstissä *"Jumala kääntyy"* merkitsee, että Jumala kääntyy Poikaansa päin ja rupeaa Hänen vaivojaan katsomaan. Siinä katsannossa unhottaa Hän ankaran vanhurskautensa eikä muista enää meidän syntiämme. Murhaajat, ryövärit, huorat ja varkaat pääsevät vapaiksi kaikesta edesvastauksesta ja he lasketaan irti, ja Jumalan Poika tuomitaan kuolemaan. Tuo ryöväri ja murhaaja Barabbas lasketaan irti, ja tulee kaikesta edesvastauksesta vapaaksi. Hän tuli kokonaan vanhurskaaksi luetuksi, mutta Jumalan Poika tuli kärsimään.

Mutta kuinkas nyt, Barabbas, mitä sinä nyt arvelet, koska Jumalan Poika joutui kärsimään ja sinä pääsit vapaaksi? Ilmankin sinä nyt olet iloinen niin kuin kesähevonen ja lintu, joka munasta pääsi. Mutta sitä on perkele jälestä päin moittinut, että siinä on tapahtunut suuri vääryys, koska viaton joutui kärsimään murhaajan edestä. Mutta eipä sitä ole juutalaiset moittineet, eikä Pilatus, jolla oli semmoinen tunto, että Jeesus on viaton. Pilatus, se pakanallinen tuomari, on armahtanut ryöväriä ja antanut hänelle synnit

anteeksi. Hän on polkenut ryöväriin synnit ja pahat teot alas, ja kaikki Barabbaan synnit heitti hän meren syvyyteen, niin kuin profeetta Miika sanoo tämän päivän tekstissä.

Tämän opin kautta loukkaantuu nyt järki ja itse omavanhurskaus saarnaa järjessä, että siinä on suuri vääryys tapahtunut, se ei sovi ollenkaan ei maallisen eikä taivaallisen oikeuden mukaan, että viaton joutuu kärsimään ja murhaaja lasketaan irti. Mutta me otamme myös omanvanhurskauden omista sanoistansa kiinni. Sillä vaikka nyt omavanhurskaus sanoo niin, että siinä on suuri vääryys tapahtunut, saarnaa hän välistä niinkin, ettei siinä ole mitään vääryyttä tapahtunut, koska Jumala on niin sallinut tapahtua. Ja kuka on ollut suurempi omanvanhurskauden palvelija kuin juutalaiset? Mutta Juutalaiset eivät ole koskaan sitä vääränä pitäneet, että murhaaja laskettiin irti ja viaton joutui kärsimään. Eikä ylimmäinen pappi Kaifas pitänyt sitä vääränä, koska hän antoi juutalaisille sen neuvon, että yhden piti kärsimän kansan edestä.

Mutta on se vielä yksi paikka, kussa omavanhurskaus pääsee mutkittelemaan. Omavanhurskaus saarnaa usein näin heränneille: *"Ei ole sinulla oikeata katumusta ollut, ei ole sinun tuntosi koskaan herännyt."* Jos nyt olisi se ryöväri ja murhaaja katuvaan ollut, niin ei olisi niin suuri vääryys tapahtunut, mutta ei tämä Barabbas ollut katuvaan. Minkä tähden hän sitten lasketaan irti? Minkä tähden hänen syntinsä annetaan anteeksi ja upotetaan meren syvyyteen? Siinä on suuri vääryys, että katumaton ryöväri eli Barabbas lasketaan irti ja katuvaan ryöväri ristiinnaulitaan. Jos se on oikein, että ryöväri lasketaan irti, niin se olisi oikein, jos kaikki ryövärit laskettaisiin irti. Siihen ei ole muuta vastausta kuin tämä: katuvaan ryöväri pääsi sielunsa puolesta irti, koska hän uskoi tämän sanan: *"Tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa."*

Mutta koska muutamat totisesti katuvaiset uskovat, mitä omanvanhurskauden perkele saarnaa, eivätkä usko, mitä se Ristiinnaulittu saarnaa, niin sen väärän uskon tähden pysyvät he vankina omanvanhurskauden rautavitjoissa, eivätkä pääse irti siitä ennen kuin he uskovat, mitä se Ristiinnaulittu saarnaa, koska nimittäin omavanhurskaus saarnaa katuvaisille: *"Ei sinulla ole vielä oikeaa katumusta, sinun pitää oleman suuremmassa omantunnon vaivassa ennen kuin sinä saat omistaa itsellesi armon lupauksia."* Niille pannaan Barabbas eteen, sillä jokainen, joka rupeaa Jumalalle panemaan määrää eteen, kuinka paljon vaivaa hänen pitää kärsimän, ennen kuin hän saapi ruveta uskomaan, hän on vielä omanvanhurskauden rautavitjoissa niin kuin Barabbas, ja ei pääse irti ennen kuin Tuomari hänen laskee irti.

Nyt meidän pitää katselemaan, millä oikeudella Pilatus saattaa laskea kuoleman vangin irti. Jos nimittäin Pilatuksella on semmoinen oikeus, että hän saapi laskea kuoleman vangin irti, kyllä sitte Ylimmäisellä Tuomarilla on sama oikeus. Mistä oli siis Pilatuksella se oikeus, että hän saattoi laskea kuoleman vangin irti? Oliko Jumala antanut hänelle sen oikeuden, vaiko perkele? Jos Jumala olisi hänelle antanut sen oikeuden, niin olisi omallavanhurskaudella paljon sanomista vastaan, sillä omavanhurskaus seisoo vahvasti sen päälle, ettei Jumalallakaan ole oikeutta laskea kuoleman vankia irti.

Mutta jos se oikeus on perkeleestä tullut, niin omavanhurskaus ei puhu mitään, vaan suostuu siihen ja sanoo: *"Kyllä se on oikein, että Barabbas päästettiin irti."* Eivät ole juutalaiset puhuneet mitään, vaan he ovat itse anoneet, että ryöväri ja murhaaja

laskettaisiin irti. Mitä saatanan joukko tekee maallisessa oikeudessa, sen saattavat kristityt tehdä taivaallisessa oikeudessa. Ja sen tähden myös kaikki kristityt rukoilevat sitä Taivaallista Tuomaria, että kaikki epäuskon vangit laskettaisiin irti. Ja meidän toivomme on, että Taivaallinen Tuomari häättyy tekemään heidän anomisensa jälkeen.

Barabbas, sinä hengellinen vanki, sinä olet nyt irti laskettu. Jeesus, se viaton, se hurskas Jumalan Poika, on kärsinyt sinun edestäsi. Sama Jeesus on vankina, sinä vapaa. Jeesus on tuomittu kuolemaan sinun pahain tekoisi tähden, sinä olet kaikesta edesvastauksesta vapautettu. Jeesus on nyt pahantekijäin sekaan luettu, sinä olet hyväntekijäin sekaan luettu. Jeesus on väärä, sinä hurskas. Jeesus on suurin syntinen maan päällä, sinä viaton. Jeesus on astunut alas helvettiin, sinä olet vapaa astumaan ylös taivaaseen.

Kuinkas on Barabbas? Jokos olet tyytyväinen siihen tuomioon, vai tahdotkos valittaa maailman ruhtinaan oikeuteen, että tuomio muutettaisiin, että Jumalan Poika laskettaisiin irti ja sinä olisit vankina? Minä ajattelen, ettei Barabbas mene enää vankeuteen, koska hän on kerran laskettu irti. Minä luulen, että Barabbas on iloinen niin kuin kesähevonen ja niin kuin lintu, joka munasta pääsee. Mutta jos sinä Barabbas alat vielä murhaamaan ja ryöväämään, että toisen kerran joudut vankeuteen, niin ei taida olla enää niin keveä päästä omanvanhurskauden rautavitjoista irti. Kiitä nyt, Barabbas, Tuomaria, joka sinun laski irti synnin vankeudesta. Amen.

Jäljennös Pekka Rahtilan arkisto (Laestadiana 8) / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: Ps. 39: 8–9 (AAMUSAARNA)

Aamusaarnan teksti toisena rukouspäivänä 1856 on otettu kuningas Daavidin 39. psalmin 8. ja 9. jakeesta, ja kuuluu näin: ”Ja nyt, Herra, mihinkä minä luotan? Sinuun minä toivon. Vapahda minua kaikista synneistäni.” Anna Sanasi valaista meitä niin, ettemme kulje pimeydessä, mutta tämän murheen laakson halki jne.

Juhlapäivän aamusaarnan teksti on otettu sellaisesta psalmista, joka selvästikin kuvaa kristityn kokemuksia. Ja vaikka nämä kokemukset ovat vieraita suruttomalle joukolle, jolla ei ole kokemuksia muusta kuin siitä, mikä tekee hyvää tai pahaa ruumiille, niin emme voi kuitenkaan vaieten sivuuttaa 39. psalmia, josta rukouspäivän teksti on otettu. Sillä kristitylle on tärkeää tietää, millaisia kokemuksia kuningas Daavidilla on ollut, voidakseen verrata omia kokemuksiaan hänen kokemuksiinsa. Sillä vaikka Daavidilla oli monia vihollisia, jotka vihasivat ja vainosivat häntä, niin hän on kuitenkin saanut monia ystäviä varsinkin kuolemansa jälkeen.

Jopa Vapahtajaa kutsuivat hänen aikalaisensa Daavidin pojaksi, koska Daavidin jälkeen eläneet profeetat eivät voineet löytää arvokkaampaa kantaisää Messiaalle kuin juuri saman kuningas Daavidin, jota kaikki totiset kristityt sekä Vanhassa että Uudessa testamentissa pitivät kaikista hänen vioistaan ja puutteistaan huolimatta totisena kristittynä, vaikka perkeleen liittolaiset ovat väittäneet, että Daavid oli huorapukki eikä voi suinkaan olla totisen kristillisyyden esikuva. Kuitenkin Daavid on saanut kiitosta itseltään Jumalalta, sillä

Herra sanoo Daavidista: ”Minä löysin miehen minun sydämeni jälkeen” (Apt. 13: 22). Ja tämä Jumalan todistus Daavidista merkitsee enemmän kuin kaikki maailman pilkka. Juuri sen tähden, että Daavid oli mies Jumalan mielen jälkeen, kristitylle maksaa vaivan tutkia Daavidin kristillisyyttä ja verrata hänen kokemuksiaan toisten kristittyjen kokemuksiin.

39. psalmissa Daavid alkaa kuvata sotaa, joka hänellä oli itsensä ja maailman välillä. Toisessa jakeessa hän sanoo: ”Minä tahdon pitää vaarin minun teistäni, etten minä tekisi syntiä kielelläni. Minä hallitsen minun suuni suitsilla, niin kauan kuin minä näen jumalattoman edessäni.” Tästä moni saattaa ajatella, että Daavid oli riidanhaluinen, että hän riiteli kuin juomari kaikkien ihmisten kanssa, että hän panetteli kunniallisia ihmisiä tai että hän pilkkasi kaikkia ihmisiä vihasta ja kiu-kusta ja että näitä pilkkasanoja, kirouksia ja sadatuksia hän katui sanoessaan: ”Minä tahdon pitää vaarin minun teistäni, etten minä tekisi syntiä kielelläni”. Mutta me emme ole kuulleet, että Daavid olisi tehnyt syntiä kielellään muuta kuin kerran, kun hän uhkasi kostaa Naabalille, mutta tätä uhkausta hän katui jälkeensä ja siksi ei uhkaus myöskään tullut täytetyksi.

Sitä vastoin hänen puheensa jumalattomille parannuksesta, kääntymyksestä ja uudestisyntymisestä tuntui hänestä vaivalloiselta, rasittavalta ja vastenmieliseltä, koska se vaikutti niin vähän, koska jumalattomat pullikoitsivat vastaan eivätkä halunneet kuulla oikealla korvalla. Hän ajatteli silloin, ettei maksa vaivaa puhua enempiä jumalattomille parannuksesta, kääntymyksestä ja totisesta mielenmuutoksesta. Sen tähden perkele tahtoi pidätellä hänen suutaan kuin suitsilla, kun hän näki jumalattoman edessään, sillä mikään ei voi pahentaa niin perkelettä ja hänen liittolaisiaan kuin kristityn puhe parannuksesta. Mutta jos kristitty puhuu maailmasta, kyllä hän silloin saa maailman joukolta vastauksen puheisiinsa.

Daavid sanoo kolmannessa jakeessa: *”Minun murheeni lisääntyi.”* Se merkitsee: minun täytyi niellä harmini, kuten sananparsin kuuluu. Kun kristitty näkee jumalattoman edessä ja tuntee, ettei hänellä ole voimaa toimittaa Pyhän Hengen virkaa, niin hän pelästyy. Hänen murheensa lisääntyy, niin ettei hänellä ole voimaa puhua ja hänen täytyy olla mykkänä vihollistensa edessä. Daavid sanoo toisessa psalmissa: *”Minun täytyy olla mykkänä vihollisteni edessä”.* Vapahtajankin täytyi olla mykkänä vihollistensa edessä, kun perkele karkasi Hänen päälleen koko hirvitävällä voimallaan, mutta tämän maailman tuomari Pilatus suuttui, kun oletettu rikollinen ei halunnut vastata hänen kysymyksiinsä: *”Etkös tiedä, että minulla on valta sinua ristinnaulita, ja valta sinua päästää?”* (Joh. 19: 10.)

Mutta vaikka kristitty tulee joskus siihen tilaan, että hänen murheensa lisääntyy, niin me näemme kuitenkin Daavidin sanoista 39. psalmissa, että hänen täytyi puhua, kun Jumalan henki pakotti hänet siihen. Daavid oli kai joskus päättänyt olla puhumatta jumalattoman kanssa, kun hän havaitsi eli ymmärsi, ettei maksanut vaivaa puhua.

Kuitenkin hän sanoo neljännessä jakeessa: *”Minun sydämeni on palava minussa, ja kuin minä sitä ajattelen, niin minä sytyn. Minä puhun minun kielelläni.”* Tästä kuulemme, ettei Daavid voinut olla puhumatta, kun hänen sydämensä tuli palavaksi. Hän syttyi silloin Jumalan valtakunnan kiivaudesta, mutta juuri tätä kiivautta jumalattomat pitävät suurena rikoksena. Jumalaton syttyy myös taitamattomasta kiivaudesta puolustamaan väärää oppiaan, ja kun jumalaton ei voi varjella sydäntään Raamatun lauseilla, jotka hän vääntää ja kääntää omaksi kadotukseksi, silloin täytyy hänen libertiinien kanssa syyttää Stefanusta rikoksesta pyhäkköä kohtaan, jota hänen arvellaan hävähänsen.

Niin on käynyt kaikkina aikoina siellä, missä totinen kristillisyyks on ilmestynyt.

Kristityiden on täytynyt maksaa nenäkkytensä verellään. Perkeleen ja hänen liittolaisensa täytyy hankkia maallisen lain voimalla itselleen omantunnon rauha. Puhuessaan 39. psalmissa kokemuksistaan hän ryhtyy tutkistelemaan kuolevaisuuttaan ja puhuu kuudennessa jakeessa suruttoman joukon pyrkimyksistä ja ponnisteluista: *”Kuinka aivan turhat ovat kaikki ihmiset, jotka kuitenkin niin suruttomasti elävät. He tekevät heilensä hukkaan suuren murheen: he kokoovat ja ei tiedä, kuka sen saa.”* Tästä kuulemme, mitä Daavid ajatteli niistä, jotka elävät synnin suruttomuudessa. He tekevät itselleen hukkaan suuren murheen, se on: heillä on suuri huoli ajallisesta elatuksestaan, he kokoavat aarteita eivätkä tiedä, kuka ne saa.

Kun hän on kuudennessa ja seitsemännessä jakeessa puhunut suruttoman joukon maailmanmurheesta ja maailmanhuolista puhutuaan sitä ennen kuolevaisuudestaan, hän esittää yhdeksännessä jakeessa rukouksen Jumalalle sanoen: *”Vapahda minua kaikista synneistäni, ja älä anna minun tulla hulluin pilkaksi.”* Nämä sanat: *”Vapahda minua synneistäni”* osoittavat Daavidin tunteneen syntivelkansa. Synnit olivat raskaina hänen omallatuntonaan, vaikka tässä ei ole mainittu erityisiä syntejä.

Mutta me tiedämme varmasti, että Daavidilla oli monia syntejä omallatuntonaan, joita hänen täytyi katua ja valittaa, ei pelkästään ehdollisia syntejä, joita hän oli tehnyt ja joiden tähden hänen vihollisensa saattoivat syystä pilkata häntä, esimerkiksi huoruus ja murha, vaan myös sisällisiä syntejä, esimerkiksi pahoja ajatuksia, pahoja himoja, joita hän sai tuntea vasta heräyksen jälkeen eli sitten kun hänen omatuntonsa oli herännyt. Sillä suruton joukko tuntee tuskin ehdollisia syntejään, paljon vähemmän suruton tuntee sisällisiä syntejään, joita hän tekee ajatuksilla, haluilla ja taipumuksilla.

Suruttomalla joukolla ei ole oikeastaan mitään syntiä omallatuntonaan, ja sen tähden

heille ei voi tulla katumusta synneistään. Suruton joukko pitää melkein kaiken luvallisena, niin kuin juoppouden, päihtymyksen, haureuden, kiroukset, pikku varkaudet, ahneuden, valheen ja panettelun, ylpeyden ja koreuden, kevytmielisyyden ja varsinkin vihan kristityitä kohtaan, ja tämä viha ilmenee saatanallisessa vahingonilossa, kun kristitty lankeaa johonkin syntiin tai muutoin kärsii ruumiillisesti.

Daavid oli jo nuorena valittu Israelin kuninkaaksi. Profeetta Samuel voiteli hänet salaa kuninkaaksi paljon ennen kuin hän tuli kuuluisaksi Israelissa voitettuaan Goljatin. Jo silloin hän osoitti, että hänellä on vahva usko Herraan, ja vielä enemmän hän osoitti vahvan uskonsa Jumalaan vainon aikana. Mutta vaikka Daavidin viholliset olivat täynnä kiukkoa häntä kohtaan ja tahtoivat tappaa hänet, he eivät voineet sillä tavoin täyttää toivettaan.

Mutta kun Daavid lankesi syntiin, silloin tuli perkeleelle ja hänen liittolaisilleen suuri vahingonilo, koska silloin he saattoivat sanoa: *”Onko Daavid kristitty, joka huoraa ja murhaa?”* Ja koska siihen aikaan juuri Daavid nuhteli jumalattomia, niin oli luonnollista, että nämä jumalattomat saivat vettä myllynsä, kun Daavid lankesi syntiin. He saattoivat sanoa kuten Siimei Geeran poika: *”Ulos, verikoiria”* (2. Sam. 16: 7). Ei ollut ihmeellistä, että Siimei Geeran poika kutsui Daavidia verikoiraksi eli verenimijäksi, kun Daavid oli todella tehnyt murhan eli järjestänyt niin, että viaton mies tapettiin sodassa hänen tähtensä. Emme myöskään tahdo yrittää puolustella Daavidia tässä asiassa, sillä Daavid oli parempi kristitty vastoinikämisessä kuin myötäkäymisessä. Hänen omatuntonsa oli nukahtanut myötäkäymisessä, kun hän oli voittanut ruumiilliset vihollisensa ja oli maallisen onnensa kukkuloilla. Juuri silloin Daavid oli heikoimmillaan sodassa hengellisiä vihollisiaan vastaan. Saatana, joka asui hänen lihassaan ja veressään, sai silloin

tilaisuuden langettaa hänet, ja sen tähden hänen vihollisensa pilkkasivat häntä.

Tämän Daavidin lankeemuksen kautta perkele ja hänen liittolaisensa pääsivät pilkkamaan häntä, vaikka he eivät tohtineet julkisesti oksentaa sappeaan ja käärmeenmyrkyään hänen päälleen niin kauan kuin hän oli vielä vallassa, mutta kun hän pakeni jumalattontaa poikaansa Absalomia, silloin tuli käärmeenmyrky ulos. Silloin hänen vanha vihollisensa Siimei Geeran poika oli valmis kutsuamaan Daavidia verikoiraksi, ja kaikista hänen vihollisistaan, siis kaikista jumalattomista tuli silloin Daavidin julkisia vihollisia. Sillä meidän on mahdotonta uskoa, että joku kristitty oli Absalomien puolella, mutta jumalattomat, jotka olivat Daavidin salaisia vihollisia, antoivat vihansa purkautua heti kun Daavid menetti valtansa.

Siitä nähdään nyt, kuinka perkele leikittelee jumalattoman ja suruttoman joukon kanssa. He saivat tyydyttää vahingon ilonsa kaksinkertaisesti. Ensin he saivat toteuttaa ruumiillisesti kostonsa Daavidille, jonka täytyi nyt paeta jumalattontaa poikaansa, ja toiseksi he saivat hengellisesti pilkata, ivata ja herjata häntä, ja tämän Daavid tiesi oikein hyvin. Sen tähden hän rukoili, ettei hän tulisi hullujen pilkkaksi. Rukoillessaan näin Jumalalta syntiensä anteeksiantamusta hän rukoili myös kunniansa palauttamista. Ja voisi ajatella, että jos tämä rukous sovitetaan myös Kristukseen, niin kuin useimpia kuningas Daavidin psalmeista pidetään profetioina Kristuksesta, niin voisi ajatella, että Kristus, Jumalan Poika, oli vähemmän tarkka kunniastaan kuin Daavid, joka ei tahtonut menettää kunniansa maailmassa. Mutta toisaalta näemme siitä, miten Daavid suhtautui vihollisiinsa, ettei hän laskenut vihollistensa pilkkasanoja niin kovasti sydämelleen, sillä kun Siimei Geeran poika pilkkasi Daavidia ja kutsui häntä verikoiraksi, niin ei Daavid loukkaantunut, koska hän tiesi hyvin, että hänellä oli parempi todistaja taivaassa, joka antaisi

hänelle kunnian taivaassa, vaikka häntä pilkattaisiin maan päällä.

Toisaalta havaitsemme Pyhästä Raamatusta, että Herra ei anna kunniaansa vieraalle. Sillä niin kuin siinä on Jumalan kunnia, että perkele pilkkaa Häntä, niin oli Kristuksenkin kunnia siinä, että perkeleen liittolaiset pilkkasivat, ilkkuivat ja häväsivät häntä. He luulivat saavuttaneensa täyden voiton tuosta viettelijästä, mutta vajosivat sen kautta syvemmälle pohjattomuuteen, koska juuri näiden pilkkasanojen kautta he paatuivat yhä enemmän.

Niinpä kristitty joutuu ajattelemaan niin kuin Daavid, kun viholliset pilkkasivat häntä: *”Ehkä Herra on sanonut: sinun pitää pilkata Daavidia. Ehkä Herra tahtoo tällä tavoin koetella Daavidin uskoa ja kärsivällisyyttä. Ehkä Daavidille on hyödyllistä tulla kunniamaksi maailman edessä.”* Niinpä kristitty voi saada voimaa uskollen juuri siitä, että maailma pilkkaa ja ivaa häntä, koska silloin hän tietää ainakin, ettei hän ole maailman ystävä, ja hän voi Jobin tavoin ottaa rohkeasti Jumalan todistajaksi, ettei hän ole syyllinen mihinkään semmoiseen rikokseen, josta maailma häntä syyttää.

Mutta voiko myös rehellinen varas ottaa Jumalan todistajaksi viattomuudestaan? Ja voiko siveä huora ottaa Jumalan todistajaksi siveydestään? On nähty, ettei kukaan ota niin rohkeasti Jumalaa todistajaksi viattomuudestaan kuin rehellinen varas ja siveä huora. Kukaan ei ole niin tarkka kunniastaan kuin rehellinen varas ja siveä huora, jotka voivat itkeä krokotiilinkyyneleitä kunniansa ja maineensa tähden. Yhtä pahalta tuntuu juomarista, jos joku julkeaa kutsua häntä oikealla nimellä. Maailmankunnia ja omavanhurskaus ovat niin lähellä toisiaan, että jokainen, jolla on omavanhurskaus autuuden perustuksena, tulee aivan epätoivoiseksi, jos joku julkeaa halventaa hänen kunniaansa.

Perkele itse tahtoo, että kaikki ihmiset antaisivat hänelle kunnian. Hän tahtoo, että

häntä pidettäisiin rehellisenä ja kunniallisena miehenä, hän tahtoo, että häntä pidettäisiin oikeana ja kunniallisena miehenä. Hän ei siedä, että joku kutsuu häntä perkeleeksi ja saatanaksi, vaan Lucifer hän haluaa olla. Sen tähden juuri rehellinen varaskin tahtoo, että häntä sanotaan rehelliseksi, koska hän arvelee tekevänsä kaikille oikein, ja tämä on juuri omanvanhurskauden puhetta: *”Kun minä teen oikein kaikille, niin ei minun tarvitse pelätä seurauksia”*.

Tämmöinen on juuri omanvanhurskauden ydinlause. Ja tällä pakanallisella autuuden perustuksella ovat nykyisin useimmat siveyden esikuvat: *”Kun teen oikein kaikille, niin ei minun tarvitse pelätä seurauksia.”* Mutta mistä tiedät tekeväsi oikein kaikille, kun omatuntosi on turtunut? Jos omatuntosi heinäsi, saisit kohta nähdä, kuinka paljon teet oikein kaikille, ja kukapa ei olisi mielestään tehnyt oikein kaikille? Viinaporvari on tehnyt mielestään oikein kaikille, kun hän mittaa paloviinaa sunnuntaina.

Juomari on mielestään tehnyt oikein kaikille, kun hän menee ehtoollispöydästä kapakkaan. Huorapukki on mielestään tehnyt oikein kaikille, kun hän kärsii viattomasti. Kiroilija on mielestään tehnyt oikein kaikille, kun hän opettaa lapsiaan kiroilemaan ja käskää lähimmäisensä mennä helvettiin. Tappelupukari on mielestään tehnyt oikein kaikille, kun hän antaa veljelleen korvapuustin. Petäjä on mielestään tehnyt oikein kaikille, kun hän vie toisen omaisuuden lain ja oikeuden varjolla. Kuka sitten tekee väärin? Ei kukaan. Ja Jumala on väärä tuomari, jos Hän tuomitsee sellaisia siveyden esikuvia. — Mutta kuinka nyt on parannuksen ja synninkatumuksen laita, joita Jumala vaatii kaikilta, siveimmältäkin? Sillä, joka on tehnyt oikein kaikille, ei ole syntejä, joita katua. Kuinka on kääntymisen, uudensyntymisen ja pyhityksen laita, joita kaikki kristillisyyden kirjat vaativat kaikilta? Sen, joka on tehnyt oikein kaikille, ei tarvitse kääntyä ja uudestisyntyä, hän on hyvä semmoisena kuin on. Tuosta

kääntymyksestä ja uudestisyntyemisestä on varmastikin kirjoitettu ainoastaan törkeille rikollisille, se on, varkaille ja kelmeille, mutta ei kunniallisille ihmisille.

Vai kuinka meidän pitäisi ymmärtää tämä asia, että Jumala vaatii kääntymisen ja uudestisyntymisen kaikilta, niin, Nikodeemuskeltakin, joka oli kuitenkin suuri siveyden esikuva. Kukaan siveä ja rehellinen mies ei ole koskaan voinut tuomita Nikodeemusta. Kaikkien siveyden esikuvien täytyy ottaa Nikodeemus mukaansa taivaan valtakuntaan, vaikka hän osoitti taipumusta haaveiluun tullessaan Jeesuksen tykö yöllä vaan ei koskaan päivällä. Kukaan, joka on itse omanvanhurskauden perustuksella, ei voi tuomita Nikodeemusta tai epäillä hänen autuudestaan, mutta paljon enemmän täytyy omanvanhurskauden palvelijoiden epäillä, oliko Daavid kristitty, kun hän lankei omanvanhurskauden lain mukaan niin törkeästi. Jos nimitän joku, joka ei ole herännyt, viettelee toisen miehen vaimon sellaiseen rikokseen, jonka Daavid teki, niin maailma on niin laupias ja armollinen sellaista kohtaan, että nauraa koko jutulle. Mutta jos kristitty tekee sellaisen rikoksen, niin maailma on heti valmis tuomitsemaan hänet ja sanomaan: *”Sellaisia ne ovat, jotka kutsuvat itseään kristityiksi; he ovat vain ulkokullatuita, haaveilijoita ja villihenkiä.”* Ja oikein maailma langettaa tuomion niistä, jotka elävät ehdollisissa synneissä, että he ovat ulkokullatuita.

Mutta mitä sitten, jos joku tulee sanomaan jälkepäin: *”Daavid on nyt taas kristitty kaduttuaan rikostaan ja saatuaan synnit anteeksi?”* *”Vai niin”*, sanoo maailma, *”eipä siitä ole pitkä aika, kun hän vietti toisen miehen vaimon huoruuden syntiin. Kuka hänet nyt on tehnyt kristityksi?”* *”Niin, Naatan on antanut hänelle Jumalan puolesta synnit anteeksi.”* *”Vai Naatan”*, sanoo maailma, *”kyllä hän on silti verikoira, niin sanoo ainakin Siimei Geeran poika, ja monilla muilla on sama käsitys Daavidista”*.

Daavid on kuitenkin kristitty samassa, kun hän on tehnyt totisen katumuksen ja parannuksen ja saanut syntinsä anteeksi. Tämä usko on kaikilla kristityillä Daavidista, että hän on ollut ja on totinen kristitty lankeemuksenkin jälkeen, kun hän on saanut syntinsä anteeksi. Mutta Daavidille ei ollut helppoa ottaa vastaan syntien anteeksiantamusta lankeemuksen jälkeen, sillä hänen täytyi olla viikkokausia omantunnonvaivassa, ja tämän katumuksen ja parannuksen aikana hän kirjoitti seitsemän katumuspsalmiaan. Ja koska hän arveli puhuneensa liian vähän jumalattomille totisesta parannuksesta, niin tämä leväperäisyyskin tuli hänen tuntolleen ja hän teki sen päätöksen parannuskamppailunsa aikana, että hän opettaisi jumalattomille Jumalan teitä, jotta he kääntyisivät Herran tykö.

Mutta juuri tämä Daavidin katumus, hänen mietiskelynsä, hänen omantunnonvaivansa, hänen kyyneleensä, hänen huokauksensa ja surkea ulkomuotonsa, katso, ne ovat maailman mielestä vain haaveilua ja sielun sairaaloinen tila, joka täytyy estää tai parantaa paveliinarypyllä. Ja Daavidin lupausta opettaa jumalattomille Jumalan teitä, jotta he kääntyisivät, sitä maailma pitää aivan tarpeettomana, niin, jopa semmoisena syntinä, jota maailma ei voi antaa anteeksi. Sillä maailma ajattelee näin: Daavidilla on kylliksi tekemistä itsensä kanssa, hänen ei tarvitse tulla opettamaan muita.

Katso, sellaisia kokemuksia Daavidilla on ollut, joista hän on puhunut myös 39. psalmissa, josta päivän teksti on otettu. Mutta jos semmoinen mies kuin Daavid olisi elänyt meidän aikanamme, niin hänet olisi aikaa siten pantu hullujenhuoneeseen, sillä valistuneena aikanamme ei haaveilija kelpaa tallirengiksi, puhumattakaan siitä, että Daavidin kaltainen haaveilija kelpaisi kuninkaaksi. Minä sanon teille, että kuningas Daavidia olisi meidän aikanamme pidetty haaveilijana ja siitä syystä hänet olisi pantu hullujenhuoneeseen.

Pikemmin tai mahdollisesti jotenkin siedettävämpi valistuneena aikanamme olisi kuningas Hiskia, sillä hän ei ollut haaveilija sanan varsinaisessa merkityksessä, vaikka hän oli hyvin kiivas ulkonaisessa jumalanpalveluksessa. Hän puhdisti temppelein ja poisti kaikki epäjumalankuvat Jumalan huoneesta. Hän olisi luultavasti pannut ison sakon niille, jotka juovat, kiroavat ja pelaavat korttia sunnuntaina. Mutta sellaisia pilkkasanoja kuin Daavid sai vastaanottaa Siimei Geeran pojalta ei Hiskia voinut kärsiä, sillä Hiskialle teki paha, kun Assyrian mahtava kuningas pilkkasi häntä. Hän meni heti temppeleihin valittamaan kärsimäänsä vääryyttä Herran edessä, ja niin tekevät kaikki siveät ihmiset vielä tänäkin päivänä. Kun heitä pilkataan, he valittavat kärsimäänsä vääryyttä Jumalan ja ihmisten edessä, mutta kuningas Daavidpa ei valittanut, kun tuo viheliäinen Siimei Geeran poika pilkkasi häntä. Sillä Daavid ajatteli näin, että se, joka on tullut kunnianttomaksi maailman edessä, ei voi odottaa maailmalta muuta kuin pilkkaa, ja siksi hän sanoi ystävilleen: *”Ehkä Herra on sanonut: sinun pitää pilkata Daavidia”*.

Kumpi on nyt lähempänä Jumalaa pyhyydessä ja vanhurskaudessa: se, joka voi kärsiä pilkkasanoja loukkaantumatta vai se, joka ei voi kärsiä pilkkasanoja? Epäilemättä siveä on sitä mieltä, että se, joka voi kärsiä pilkkaa, valhetta ja panettelua, on jo menettänyt kaiken ihmisarvonsa. Hän ei pane paljoa arvoa kunnialleen.

Jos nyt asettaa Daavidin Hiskian rinnalle ja kysyy maailman siveyden esikuvilta, kumpi oli parempi kristitty, niin täytyy maailman siveyden esikuvien ehdottomasti osoittaa Hiskiaa, joka ei ollut tehnyt tieteen mitään ehdollista syntiä, kun taas Daavid jää varjoon, ensiksi siksi, että hän oli niin suuri syntinen, että maailma voi tuomita hänet, mutta ennen kaikkea täytyy maailman siveyden esikuvien tuomita Daavid hänen mietiskelynsä tähden, hänen hulluutensa tähden, joka ilmeni omantunnon tuskassa ja sydämen

ahdistuksessa. Sillä juuri tätä hurmahenki-syyttä maailman on mahdotonta sietää.

Jos katselemme Daavidin kristillisyyttä ja Hiskian kristillisyyttä sinä ratkaisevana hetkenä, jolloin molempien usko joutui koetukselle, niin näemme, että Daavid oli iloinen tautivuoteellaan tietoisena Jumalan armosta ja syntien anteeksiantamuksesta, mutta Hiskia ei ollut valmis kuolemaan. Sillä kun kuningas Hiskia makasi sairaana, profeetta Jesaja tuli sanomaan hänelle Jumalan puolesta: *”Toimita talos, sillä sinun pitää kuoleman”* (Jes. 38: 1). Silloin Hiskia alkoi itkeä ja parkua, sillä hän tunsu, ettei hän ollut valmis kuolemaan, ja nyt hän alkoi toden teolla ruukoilla Jumalaa sydämen pohjasta.

Mutta mitä hän rukoili? Rukoiliko hän Jumalaa, että Jumala antaisi armosta anteeksi hänelle kaikki hänen syntinsä ja antaisi hänelle autuaallisen lopun? Ei, hän pyysi Jumalaa muistamaan, kuinka paljon hyvää hän, kuningas Hiskia, oli toimittanut täällä maailmassa. Hän oli ollut kiivas oikean jumalanpalveluksen puolesta, hän oli puhdistanut temppelein, hän oli siis toimittanut paljon hyvää täällä maailmassa, eikä hän kuitenkaan ollut valmis kuolemaan.

Ajattele sitä asiaa, sinä omanvanhurskauden palvelija. Jos nyt kuoleman sanoma tulisi teille tänään tai huomenna, kuinka moni olisi silloin valmis kuolemaan. Me olemme nähneet, kuinka täällä maailmassa käy. Kun joku sairastuu kovasti ja tuntee elämänlangan kuluun loppuun, niin yksi kutsuu lääkärin, toinen kutsuu papin, kolmas, joka ei pidä mitään lukua omastatunnostaan, ei välitä papista vaan tekee testamenttinsa, tilaa ruumisarkun ja määrää, mikä paita hänellä pitää olla päällä haudassa. Hän sanoo jälkeenjääville, mihin paikkaan hänet pitää haudata, kuinka hänen hautakivensä pitää pystyttää, sillä jos hän on paremmasta säädystä, ei hän suinkaan tahdo maata samassa haudassa lappalaisten ja talonpoikien kanssa. Katso, näin toimittaa siveä talonsa, kun hän tuntee

kuoleman lähestyvän. Voi viheliäisyyttä ja surkeutta, että sontaisen ylpeyden pitää seurata ihmistä hautaan saakka!

Ja nyt sinä suuri ja kolmiyhteinen Jumala, joka näet korkeudesta pohjattomuuden syvyyteen, kuinka viheliäinen näiden olentojen tila on, jotka ryömivät tomussa eivätkä voi kohottaa itseään puolen tuuman vertaa maasta ylös. Ei ainoatakaan huokausta, ei jumalista kaipausta iankaikkisen elämän perään nouse jumalattomasta joukosta, vaan ainoastaan kirouksia, juopumusta, haurautta, ahneutta, kateutta, vihaa, kevytmielisyyttä, naurua, lörpöttelyä, valhetta ja takapuhetta.

Katsokaa toukkaa, joka kiipeilee puun oksistossa, kuinka se kohottaa ainakin puoli ruumistaan ylös ilmaan tarttuakseen kiinni

jostakin oksasta, joka on sen pään yläpuolella. Miksi te ette nosta puolta ruumistanne ylöspäin tarttuaksenne johonkin totisen viinapuun oksaan? Toukasta, joka kiipeilee oksilla, tulee lopulta korea perhonen. Se saa imeä mettä kukkasista, mutta mitä niistä viheliäisistä maan madoista tulee, jotka eivät koskaan kohota itseään ylös hiekasta? Niin, niistä tulee varisten ruokaa. Voi, sinua, viheliäinen maan mato! Muista, mitä Daavid sanoo 39. psalmissa: *”Kuinka aivan turhat ovat kaikki ihmiset, jotka kuitenkin niin suruttomasti elävät. Vaan he menevät pois niin kuin varjo, ja tekevät heillensä hukkaan suuren murheen: he kokoovat ja ei tiedä, kuka sen saa.”* Amen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Virsikirjan numero 27, kolmas värssy. Jumalattoman rukous on Herralle suuri kauhistus, sillä pyhyys omi kädessä, ei paha pysy edessä.

Nämä sanat ovat otetut suomalaisesta virsikirjasta 27. virrestä. Niin kuin me kuulemme, on virsikirjan tekijä muistanut, mitä Daavid ja Salomo ovat kirjoittaneet Raamatussa jumalattoman rukouksesta, että se on kauhistus Jumalalle. Mutta minkä tähden jumalattoman rukous on suuri kauhistus Jumalan edessä? — Joo, sen tähden, että jumalaton ihminen rukoilee semmoisia, joita Jumala ei saata hänelle antaa, niin kuin esimerkiksi katumaton ryöväri, joka rukoili, että Kristus päästäisi hänet ristiltä pois. Se rukous tuli pilkkaamiseksi sillä lailla, että se oli tyhmä anomus, koska sillä katumattomalla ryövärillä ei ollut sitä uskoakaan, että Jeesus oli Kristus, Jumalan Poika. Ei hänellä ollut semmoinen uskokaan, että Jeesus totisesti saattaa sen tehdä, jos Hän tahtoo.

Jos se katumaton ryöväri olisi rukoillut tällä lailla: *”Minä uskon totisesti, että sinä olet Jumalan Poika, ja että sinulla on se voima, että sinä saatat päästää minua kuoleman vaivoista, jos sinä näkisit sen soveliaaksi, mutta minä tunnen, etten ole vielä valmis kuolemaan, sen tähden rukoilen minä sinua, että sinä päästäisit minua tällä kerralla kuolemasta, että minä saattaisin oikean katumuksen tehdä ja tulla valmiiksi kuolemaan, jos armon aikaa lisättäisiin.”*

Jos, sanon minä, se katumaton ryöväri olisi sillä lailla rukoillut, totta hän olisi jonkinlaisen vastauksen saanut. Mutta koska hän ei uskonut, että Jeesus, se Ristiinnaulittu, oli Jumalan Poika, niin se tuli pilkkaamiseksi koko se rukous, jos vielä ei pilkkaamamieli olisi ollutkaan. Meidän on työläs uskoa, että ihminen, joka varmasti tietää, että hänen pitää kahden eli kolmen tunnin sisällä kuoleman, jaksaisi enää pilkata ketään.

Mutta jos me vielä olettaisimme, ettei sillä ryövärillä ollut pilkkaamamieli, niin hänen

rukouksensa tuli kuitenkin pilkkaamiseksi, koska hän ei uskonut, että Jeesus on Jumalan Poika. Niin tulee monta kertaa jumalattoman sanat pilkkaamiseksi, vaikka heillä itsellä ei olisikaan pilkkaamamieli. Sillä se on välistä tyhmä anomus ja mahdoton asia, jota he anovat. Jumalaton ihminen rukoilee välistä paha lähimmäiselleen, ja välistä hän rukoilee semmoisia, jotka ovat hänelle itselleen vahingolliset.

Opetuslapset rupesivat koston pyynnöstä anomaan, että tuli tulisi taivaasta polttamaan kaupungin asuvaisia, jotka eivät antaneet heille ruokaa rahan edestä. Vaikka nyt Jumala kerran kuuli Joosuan rukouksen, ettei aurinko laskisi ennen kuin kaikki pakanat tapettaisiin. Ja koska profeetta Elia sanoi: *”Tulkoon valkia taivaasta polttamaan viisikymmentä miestä”*, niin se tapahtui niin, sillä Herra Sebaot osoitti silloin kiivautensa, koska pakanat eivät uskoneet sanaa. Ne rangaistukset tapahtuivat silloin muille pakanoille esimerkiksi ja varoitukseksi, että he rupeaisivat tuntemaan Jumalan vihaa, ja pelvonkaan tähden lakkaisivat vainoamasta profeetoita. Vaikka eivät pakanat sen tähden tee parannusta, jos vielä mitä näkisivät, kuinka toisille pakanoille on käynyt.

Mutta Uudessa Testamentissa ei ole yksikään kristitty rukoillut kosta pakanoille. Mutta pakanat kyllä rukoilevat, että kristityille kävisi väärin, niin kuin muutamat pakanat vielä tällä ajalla meidän muistoon ovat rukoilleet Jumalaa, että raittiuden saarnaaja tulisi juomariksi. Ja semmoiset pakanat, joille tulee ilo kristittyjen vahingosta, mitä ne rukoilevat muuta kuin aivan paha. Erinomattain ne riettaan enkelit, jotka iloitsevat kristityn lankeamisesta, ne soisivat kyllä, että kristityitä paiskattaisiin kattilaan ja itse he seisoisivat kannen päällä.

Muutamat pakanat eivät välitä, vaikka tapettaisiin, saati vain kristityt tulisivat vahinkoon. Muutamat pakanat eivät välitä, vaikka he itse menisivät helvettiin, saati he saisivat kristityitä pois maasta. Niin esimerkiksi juutalaiset huusivat: *”Tulkoon Jeesuksen, Nasareenuksen veri meidän päällemme.”* Ja Herra on antanut sen asian tapahtua, niin kuin juutalaiset silloin huusivat kosta tai vaasta itse päällensä ja lastensa päälle.

Niin on myös kosto tullut heidän päällensä ja heidän lastensa päälle. Ja se Jumalan rangaistus ja kosto on tullut heidän päällensä Jerusalemin hävityksen aikana, koska koko heidän valtakuntansa loppui. Mutta heidän lastensa päälle on Jumalan rangaistus tullut sillä lailla, että he ovat niin kuin muukalaiset maan päällä, ettei heillä yhtään isänmaata ole, ja ovat vielä sittenkin niin paatuneet, etteivät he viitsi kuulla Kristuksesta mitään, jonka esivanhemmat tappoivat, vaan he odottavat aina sitä maallista messiasta, joka heitä korjaa iankaikkisiin majoihin.

Eikä niittenkään rukous ole muu kuin kauhistus Jumalan edessä, jotka rukoilevat, että Jumala varjelisi heitä ja heidän lapsiansa niin hulluiksi tulemasta, kuin nämä heränneet ovat. Siinä on vanha faari opettanut lapsiansa oikein rukoilemaan. Ja jos Jumala semmoisia rukouksia kuulisi, niin he menisivät kaikki helvettiin yhdessä läjässä. Mutta meidän toivomme on, ettei Jumala kuule kaikkia jumalattoman rukouksia, vaikka kuinka Baalin papit huutaisivat: *”Baal, kuule meitä!”* Sillä heidän jumalansa taitaa olla kuuro ja mykkä, vai onko hän nukkumassa?

Mutta meidän toivomme on, että Israelin Jumala kuulee, mitä oikeat Israelin lapset rukoilevat hengessä ja totuudessa. Sillä näkyväisesti on Jumala varjellut Israelin lapsia pakanain päällekkarkaamisesta, vaikka nyt pakanat ajavat teitä takaa Punaisen meren rannalle. Onpa Jumala antanut teidän päästä poikki Punaista merta kuivilla kengillä. Ja viholliset ovat hukkuneet Punaisen meren

aalloissa. Ja te Israelin lapset, olette veisanneet kiitosvirttä Herralle toisella puolella merta. Ja Herra on luvannut, että Hän tahtoo johdattaa teitä siihen luvattuun maahan, josta rieskaa ja hunajaa vuotaa, jos ei kärsimättömyys tulisi teidän päällenne tässä korvessa, ja te kärsimättömyyden tähden kuollette korvessa, niin kuin muutamat teistä ovat jo kuolleet.

Rukoilkaa nyt, Israelin lapset, että se Suuri Sotasankari, joka teidän edestänne sotii, ja on tähän asti varjellut teitä, ettei pakanat ole saaneet teitä tappa, rukoilkaa, että se Suuri Israelin Paimen varjelisi teitä vielä tästedes, että te jaksaisitte tämän korven läpi mennä ilman napisematta. Kuule, Israelin Paimen, Israelin nöyrä rukous, koska hän painiskelee sen Tuntemattoman kanssa koko yön siihen asti, että aamurusko koittaa. Isä meidän jne.

Toisen rukouspäivän korkean messun teksti löytyy kirjoitettuna Luukkaan evankeliumin 11. luvussa 9. värssyssä, ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: LUUK. 11: 9

”Anokaat, niin teille annetaan, etsikää, niin te löydätte, kolkuttakaat, niin teille avataan.”

Koska tämän päivän tekstissä kaikki on pantu anomisen päälle, etsimisen päälle ja kolkuttamisen päälle, niin pitäisi meidän katseleman, kutka ne ovat, jotka totisesti anovat, etsivät ja kolkuttavat.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Anovatkos suruttomat Jumalalta mitään?**

Toinen tutkistelemus: **Anovatkos armoitetut Jumalalta mitään?**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Anovatkos suruttomat Jumalalta mitään?** Joo! He anovat, mutta se on usein maailman Jumala, jolta he anovat, sillä suruttomat eivät tunne oikein, minkä kaltainen taivaan Jumala on. Usein sanovat pakanat tuntevansa, minkä kaltainen Jumala on, mutta Paavali todistaa, etteivät he ole pitäneet Jumalaa tunnossa. Sen

tähden saarnasi hän pakanoille Ateenassa siitä tuntemattomasta Jumalasta. Ja koskapa suruttomat pitävät Jumalaa tunnossa? Jos heillä olisi Jumala mielessäkään, niin he voisivat välttää niitä suurempia syntejä. Mutta ei heillä ole Jumala mielessäkään, jopa sitten tunnossa. Sen tähden on myös Jumala suruttomille tuntematon. Eivät suruttoman ajatukset ole Jumalan päällä, mutta maailmaan ne menevät. Sitä saapi myös herännyt ihminen tuta, kuinka usein ajatukset menevät maailmaan, kuinka ne lentävät yhdestä paikasta toiseen, ja harvoin saapi se nuhteleva henki tunnossa niitä ajatuksia pysähtymään Jumalan päälle.

Kuinka siis suruton ihminen saattaa anoa Jumalalta, jota hän ei tunne? Ei hän tunne Jumalan ankaraa vanhurskautta, kuinka hän saattaa armon tuta? Koska siis suruton ihminen anoo jotakin Jumalalta, niin hän anoo semmoisia, joita Jumala ei saata hänelle antaa sen tähden, että ne ovat hänen sielulensa vahingolliset. Rikkaat luulevat usein, että Jumala teki heitä rikkaaksi, ja koska kristitty tutkii rikkaan pakanan elämää Jumalan sanan valkeudessa, niin havaitaan, että vääräryhdellä hän on rikastunut. Ahneuden perkele on opettanut häntä ottamaan köyhiltä niin paljon kuin hätäiset ovat joutuneet antamaan hänelle, kun heillä on ollut tarve ostaa häneltä jotakin.

Eikä nukkunut omatunto ole koskaan jälistäpäin soimannut armottomuudesta, vaan hän lohduttaa itseään sillä omanvanhurskauden konstilla, että hän on oikean laskun tehnyt kaikille. Kyllä varmaan oikea lasku saattaa olla pääkallossa, mutta heränneen omantunnon mukaan semmoinen juutalainen ei ole koskaan tehnyt oikeaa laskua. Mitäs nyt semmoinen juutalainen anoo Jumalalta, jos Jumala joskus johtuisi hänelle mieleen? Hänen pyyntönsä on, että hän enemmän ja enemmän voittaisi, ja se kuin ihmisen suurin halu on, se on myös hänen rukouksensa.

Mitäs esimerkiksi juomari anoo Jumalalta? Olisikohan juomarin anomus semmoinen, että viinaporvari ei panisi hänelle yhtään piiskaa, vaikka kuinka surkia jano olisi? Me olemme nähneet, että juomarin suurin halu on, että hän saisi sitä juotavaa, vaikka kuinka paljon maksaisi. Eikä yksikään kristitty saata niin suurella hartaudella ja kauniilla rukouksilla anoa Jumalalta hengellistä viinaa, kuin juomari anoo viinaporvarilta niitä polttavaisia riettaan pisaroita: *”O, rakas Jeesuksen ystävää, anna yksi pisara vuotaa minun suuhuni!”* Voi, voi, jos kristityt olisivat niin suuressa hartaudessa kuin juomari, koska hän on rukoilemassa viinaporvaria, niin he saisit olla juovuksissa joka päivä.

Tässä näette nyt suruttoman ihmisen anomuksia. Ne ovat semmoiset anomukset, että rietas saattaa heitä parhaiten auttaa. Mitäs esimerkiksi huora anoo Jumalalta. Onko se hänen anomuksensa, että Jumala herättäisi kaikki huorakumppanit, että he tulisivat häntä haukkumaan ja soimaamaan entisestä huoruudesta? Minä luulen, että suruttomakin saattavat todistaa, että se ei ole huoran rukous, että kaikki nuoret miehet rupeisivat häntä soimaamaan koreudesta ja huoruudesta, sillä semmoinen anomus sotii kokonansa hänen luontoansa vastaan. Mutta se on tavallisesti huoran rukous ja sydämellinen halu, että se eli se poika tulisi hänen tykönsä.

Semmoinen on suruttomain rukoukset. Ne ovat semmoiset, että rietas saattaa heitä paremmin auttaa kuin Jumala. Jos he etsivät jotakin, niin se on joku maallinen huvitus eli maailman ilo. Jos he kolkuttavat, niin se on joku ovi, jonka takana viinaporvari makaa, eli semmoinen ovi, jonka takana huora makaa. Armon oven päälle armonvargaat eivät kolkuta, sillä he sanovat, että armon ovi on auki heille.

Toinen tutkisteleminen: **Mitäs heränneet anovat Jumalalta?** Se on kysymys, jota meidän pitäisi laveammalta selittämän. Heränneet tuntevat Jumalan ankaran vanhurskauden,

ja sen tähden he pitävätkin Jumalaa tunnossansa. Mutta muutamat heränneet luulevat, etteivät he tunne vielä Jumalan vanhurskautta oikein. Sen tähden he rukoilevat, että Jumala antaisi heidän vielä paremmin ja kovemmin tuta sitä ankaraa vanhurskautta. He tahtovat tuntea suurempaa tuskaa ja oman tunnon vaivaa. He luulevat, ettei omatunto ole vielä oikein herännyt, vaikka se tuomitsee heitä helvettiin. Siinä tilassa eivät heränneet ymmärrä anoa Jumalalta armoa, vaan aivan tuomiota ja oman tunnon vaivaa. Se on niin kuin lapsi sanoisi vanhemmille: Isä, äiti, piiskaa minua, minä olen tehnyt pahaa. Mutta vanhemman sydän on semmoinen, ettei hän piiskaa, vaikka tuo hulliainen tahtoo, vaan vanhin piiskaa, koska hän tuntee, että lapsi on sen ansainnut.

Jos nyt vanhin tekisi sen hulliaisen anomuksen jälkeen, niin hän sais piiskata tuota kaksi, kolme kertaa peräsiltään. Ei tosin moni lapsi sano: *”Äiti, piiskaa, minä olen tehnyt pahaa.”* Mutta nuo hulliaiset, joita me heränneiksi kutsumme, ne sanovat kyllä niin: *”Jospa Jumala minua oikein kurittaisi, että minä tulisin pahuuttani oikein tuntemaan.”* Tosin on pyhä Paavali niin kirjoittanut, että Hän kurittaa sitä, jota Hän rakastaa. Mutta ei Jumala sitä tee niitten hulliaisten anomuksen jälkeen, vaan sen jälkeen Hän piiskaa, kuin Hän näkee niiden tarvitsevan. Ja tavallisesti kurittaa vanhin pahankurista lasta siihen asti, että ylpeys hänessä alenee. Jos vanhin on piiskannut yhtä pahankurista lasta kolme kertaa yhtä perää, eikä ylpeys ole vielä alentunut, ei vanhin enää saata neljättä kertaa piiskata, sillä ei vanhemmalla ole enää sitä toivoa, että tuon lapsen ylpeys sillä keinolla alenee.

Moni herännyt ihminen on tosin tämän heräyksen alussa sanonut: *”En usko vielä, että minun tuntoni on oikein herännyt.”* Ja sen tähden he rukoilivat, että Jumala herättäisi heidän tuntonsa vielä paremmin, vaikka tunto oli jo monta kertaa tuominut helvettiin. Mutta jota enemmän heränneet rupesivat tuntemaan armonjärjestystä, sitä

enemmän he huomasivat, että omavanhurskaus oli seurassa, koska he rupesivat vaatimaan suurempaa tuskaa ja oman tunnon vaivaa. Omavanhurskaus pani ensin heränneitä oman parannuksen tielle. Ja koska he tunsivat, että he tulevat pahemmaksi, mutta eivät paremmaksi, silloin pani omavanhurskaus toiselle kyljelle ja sanoi: *”Et sinä ole vielä oikein herännyt.”*

Emme tiedä, kuinka kauan joku tuhlaajapoika olisi jo sikoja paimentanut, mutta sen me tiedämme, että jollei tuhlaajapoika nouse ylös ja mene Isän tykö, niin hän kuolee nälkään. Kuinkas on nyt sinun kanssasi, sinä tuhlaajapoika? Etkö vielä ole väsynyt paimentamasta sikoja? Eikös tule hätä siinä vieraassa maassa, kussa sinä onneton raukka olet paimentamassa sikoja? Eikös tule mieleen tämä tarpeellinen ajatus: Kuinka monella palvelijalla Isän huoneessa on parempi tila kuin sinulla. Älä enää paimenna sikoja, sinä tuhlaajapoika, vaan nouse ylös ja mene Isän tykö, ja sano: *”Isä! Minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi, enkä ole mahdollinen sinun lapseksesi kutsuttua, mutta annan minun olla niin kuin yksi sinun huonoimmista palvelijoistasi.”* Minä luulen, tuhlaajapoika, että Isä odottaa sinua, ja on odottanut jo kauan aikaa. Ja minä luulen, että Isä ottaa sinua ilolla vastaan ja tekee vielä häitä, koskas tulet.

Ne heränneet, jotka ovat omanparannuksen tiellä ja paimentavat sikoja, rukoilevat kyllä Jumalaa, että Hän tulisi avuksi siinä suuressa sodassa. Mutta heidän anomuksensa ei ole aina sovelias. Sillä se palvelija, joka oli kymmenen tuhatta leiviskää velkaa, rukoili väärin, koska hän sanoi: *”Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa.”* Tämä palvelija oli kyllä herännyt, koska hän oli tullut tuntemaan, kuinka suuri synnin velka oli. Mutta omavanhurskaus oli pannut häntä oman parannuksen tielle, koska hän luuli saattavansa synnin velkaa maksaa, jos hänelle lisättäisiin armon aikaa.

Ja niitä on monta, jotka seuraavat sen saman palvelijan askeleita. He tekevät sitä omaa parannusta ja rukoilevat: *"Herra, ole kärsivällinen meidän kanssamme ja me tahdomme kaikki maksaa."* Erinomattain silloin, koska heidät kutsutaan tilintekoon, eli koska kova tauti heitä ahdistaa ja kuolema peljättää. Silloin he tosin rukoilevat: *"Herra, ole kärsivällinen meidän kanssamme, ja me tahdomme kaikki maksaa, me tahdomme tästedes totisen parannuksen tehdä, jos Herra lisäksi meille armon aikaa."* Mutta semmoiset lupaukset, jotka tehdään tautivuoteella, ovat kyllä totiset, mutta ne unohdetaan pian.

Muutammat saavat vielä synnin velan anteeksi, koska he tuntevat armonmerkkiä, ja yhtä hyvin tulevat he jällestäpäin armonvarkaiksi, koska ei ole valvominen, ja alkavat kiristelemään kanssapalvelijaansa kurkusta. Mutta ei se ole Jumalan syy, että semmoiset tulevat armonvarkaiksi, vaan se on oma syy, koska he eivät valvo. He luottavat sen entisen päälle ja ajattelevat: Ei Jumala ota armonsa takaisin, vaikka kuinka armottomat olisimme lähimmäistä kohtaan.

Kolmas tutkisteleminen: **Mitäs kristityt eli armoitetut sielut anovat Jumalalta?** Niin kuin kristitty tuntee, kuinka vaarallinen tämä maailma on, ja kuinka viekas vihollinen on vetämään ja houkuttelemaan armoitetuita sieluja maailmaan, osittain luvallisuuden kautta, osittain uhkausten kautta, ja vielä niitten sisällisten kiusausten kautta, niin täytyy kristityn olla joka päivä anovainen ja kerjäläinen.

Koska armonvargaat sanovat: *"Meille on armon ovi auki,"* ja epäuskoiset sanovat: *"Armon ovi on suljettu,"* niin täytyy kristityn sanoa: *"Ei armon ovi aukene ilman kolkuttamista."* Mitä armonvargaat sanovat, että ovi on auki, ei ole muu kuin itsepetollisuus, sillä niille on helvetin portti auki, mutta ei taivaan ovi. Mutta katuvaisille avataan armon ovi, koska he kolkuttavat sen päälle.

Ja niin kuin kristityt tuntevat syntiänsä joka päivä, niin he ovat myös joka päivä katuvaiset. Ja koska rietas tahtoo joka päivä sulkea heiltä armon ovea, niin heidän täytyy myös joka päivä kolkuttaa armon oven päälle siihen asti, että se aukenee. Armonvarkaitten ei tarvitse kolkuttaa, jotka sanovat: *"Armon ovi on auki."* Epäuskon vangit ei jaksa kolkuttaa, ja sen tähden he sanovat: *"Armon ovi on suljettu."* Mutta katuvaiset ja uskovaiset, ne kolkuttavat siihen asti, että armon ovi aukeee. Eikä muutoin hyvin kävisi, jos he lakkaisivat kolkuttamasta.

Nyt me olemme siis osoittaneet, mitä suruttomat anovat, mitä heränneet anovat ja mitä kristityt anovat. Suruttomat nimittäin anovat Jumalalta, mitä heidän sydämensä halu on, kaikkea hyvää maailmassa: rikkautta, iloa, lihan huvitusta, maailman kunniaa ja hekumaa, komeat rakennukset, komeat hevoset, kauniit ja koreat tyttäret, ja mitä muuta mieleen tulee. Semmoiset asiat ovat suruttoman mielessä yötä päivää. Mutta suruton ihminen ei muista aamusta iltaan asti, mikä hänellä on ollut mielessä, eli mitä hän olisi päivän mittaan ajatellut.

Mistä hän sitten tietää, mitä hänellä sydämessä on? Sydäimestä tulevat pahat ajatukset, sanoo Vapahtaja. Mutta suruton ei paljon huomaa, mitä hän ajattelee. Kuitenkin on se yksi paikka, josta kaikki ne joutuvat ajatukset tulevat. Ja tämä paha paikka on suruttomalle tuntematon. Kuitenkin hän anoo ja rukoilee sitä, mitä hän sydämessänsä haluaa ja rakastaa. Ei se ole ihmisen rukous, mitä hän suullansa lukee, mutta se on ihmisen oikea rukous, mitä hän sydämellensä haluaa ja rakastaa.

Herännyt ihminen tuntee kaikki nämä pahat ajatukset, himot ja halut pahaksi, ja sotii kaikesta voimasta niitä vastaan. Mutta ei hän kuitenkaan pääse niistä erilleen, niin ettei ne tule ja tuki. Kuitenkin sotii hän niitä vastaan ja rukoilee, että hän pääsisi niistä vapaaksi. Mutta kun herännyt ihminen sotii paljon

omalla voimalla perkeleitten kanssa, tulee hän usein voitetuksi niiltä ja lankeaa epäilykseen. Silloin tulee myös mahdottomuus, ettei hän jaksaa uskoa. Ei hän jaksaa omistaa Kristuksen vanhurskautta, ja hän sanoo: *"Ei armon ovi ole auki."* Ja niinpä se tuntuu monesti, ettei ole armon ovi auki.

Mutta niillepä on tämän päivän tekstissä kirjoitettu: Anokaa, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan. Niin sanoo Jeesus. Teille Hän sanoo, te katuvaiset, murheelliset ja raskautetut, te epäileväiset, jotka seisotte oven takana ja katsotte toistenne päälle, te, jotka huokaatte, te, joilla on totinen halu autuaaksi tulla, mutta ette tohdi tehdä väkivaltaa taivaan valtakunnalle: älkää seisoko ahtaan portin takana laiskana ja huolimattomana, vaan kolkuttakaa niin kovin, että taivas ja maa tärisee, että kaikki koirat heräisivät haukkumaan.

Minä luulen, että ovenvartija on vielä valvomassa, että hän kuulee, koska köyhä matkustavainen tulee kaukaa huutamaan ja kolkuttamaan. Minä luulen, että hän tulee ulos kysymään: *"Kukas olet, joka niin kovin kolkuttat taivaan oven päälle?"* — Minä olen köyhä matkustavainen, pitkän matkan päästä kulkevainen, väsynyt matkamies, monta vaarallist' vaellan retkeä, ja minä rukoilen, että te laskisitte minut sisälle lämpimään lepäämään.

Ja ovenvartija huutaa Sotaherralle: *"Yksi väsynyt matkamies on tullut tänne kolkuttamaan ja tahtoo sisälle tulla. Lasketaankos häntä sisälle?"* Niin Sotasankari vastaa ja sanoo ovenvartijalle: *"Mitä sinä päästät maan päällä, se on päästetty taivaassa. Laske sisälle ne väsyneet matkamiehet, jotka kolkuttavat armon oven päälle. Laske sisälle ontuvat, sokeat ja raajarikot, jotka häihin kutsutut ovat. Laske sisälle ne murheelliset, raskautetut, katuvaiset, epäileväiset ja kolkuttavaiset, jotka totisesti ovat isoovaiset ja*

janoovaiset, heikkomieliset, maailmalta ylönkatsotut."

Mutta ylpeät, komeat maailmassa, ja vihollisen sotasankarit, jotka pyrkivät maailman tavaran ja kunnian perään, jotka sanovat, että armon ovi on auki, ne saavat mennä siihen valtakuntaan, jossa portit aina ovat auki, josta mahtuu se suuri maailman ruhtinas ynnä joukkoinensa, hevosmiehet, ratsasmiehet, juomamiehet ja pallomiehet, korttimiehet, verkamiehet, silkkihuorat, nokiperkeleet, hattarat ja mettänperkeleet, jotka saattavat hyvin komeasti elää, saattavat juoda, kirotta, tapella, pilkata katuvaaisia ja vastustaa. Kaikille niille on armon ovi auki siinä alimmaisessa taivaassa, kussa maailman ruhtinas herrana istuu. Ja maailman viisaat, maailman rikkaat ja kunnialliset raatiherrat istuvat pöydän ympäri ja nauravat omaa hulluuttansa. Mutta huokaavaiset, murheelliset, katuvaiset, itkeväiset ja maailmalta ylönkatsotut ajetaan pois pimeyden valtakunnasta. Niille sanoo, ei ainoastaan ahneuden perkele ja huoruuden perkele, vaan myös kunnian perkele ja siveyden perkele: *"Mene pois tästä huokaamasta ja ulvomasta, muutampi ulkokullattu!"*

Mihinkäs paikkaan te nyt menette, te murheelliset, itkeväiset ja parkuvaiset opetuslapset, koska Jeesus on kuollut ja te olette jääneet niin kuin orpolapset, koska vanhin kuolee? Jokohan te menette yksinäisyyteen lukittujen ovien taakse juutalaisten pelvon tähden itkemään ja parkumaan? Vai menetkös hautaan katselemaan, onko tosi, mitä Maria Magdalena on teille muistellut, että Jeesuksen ruumis on viety pois?

Minä luulen, että kuolleen uskon haudassa ei löydy mitään muuta, kuin käärinliinat ja hiki-liinat. Mutta minulla on se toivo, että se risiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas tulee pian murheellisten opetuslastensa tykö. Ja Maria Magdalena, joka istuu haudan partaalla ja vuodattaa rakkauden ja kaipauksen kyyneleitä, saa ensimmäiseksi

nähdä Jeesuksen, ja muut opetuslapset saavat myös pian nähdä ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan elävänä. Ja he ihastuvat, koska he näkevät Herran. Viimein hän osoittaa haavojansa Tuomaalle, joka ei vielä usko. Pistä nyt, Tuomas, sormesi naulain reikään. Pistä nyt, Tuomas, kätesi

kylkeen, jos tohdit. Eli pane kätesi suun eteen ja mene loukkoon häpeämään, eli sano: *"Minun Herrani ja minun Jumalani."* Aamen!

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

TEKSTI: 2. KOR. 6: 14 (ILTASAARNA)

Älkää vetäkö ijestä epäuskoisten kanssa, sillä mitä oikeuden on vääryyden kanssa tekemistä? Eli mitä osallisuutta on valkeudella pimeyden kanssa?

Älkää vetäkö ijestä uskottomain kanssa. Näin kirjoittaa pyhä Paavali Korinttilaisille, jotka olivat alkaneet yhtä seuraa pitämään epäuskoisten kanssa. Epäuskoisiksi kutsutaan tässä paikassa ei ainoastaan julkiset pakanat, jotka eivät uskoneet Paavalin oppia oikeaksi, vaan myöskin semmoiset, jotka uskoivat opin oikeaksi, mutta eivät jaksaneet sen tähden itse uskoa Jeesuksen päälle, ja joilla ei siis ollut autuaaksi tekeväistä uskoa.

Molemmat löytyy myös täällä. Ne, jotka eivät usko oppia oikeaksi, hakevat eri tietä tai vaaseen. En tiedä, ovatko he löytäneet parempaa ja helpompaa tietä, joka ei olisi niin kova ja vaivalloinen kuin tämä ristin tie. Kaikkein kuitenkin täytyy kuolinvuoteellansa tunnustaa, että oppi on oikea, ja että muuta tietä ei löydy, joka viepi elämään, kuin se kaitainen tie, ja se ahdas portti, jonka läpi kaikkein pitää pakkaaman itsensä, jotka tahtovat autuaaksi tulla.

Ne epäuskoiset, jotka uskovat opin oikeaksi, mutta eivät jaksu kumminkaan seurata kristityitä, alkavat ensiksi yhtä seuraa pitämään pakanain kanssa. Koska heillä ei ole uskoa, niin he ovat voimattomat sotimaan perkelettä, maailmaa ja omaa lihaa vastaan. Ei epäuskoisilla ole senkaltaisia sota-aseita, joilla he saattaisivat vihollisia vastustaa. Ei ole heillä uskon kilpeä, jolla he saattaisivat vastustaa kaikkia ruman tulisia nuolia, ei ole hengen miekkaa, jolla he saattaisivat hakata vihollisten pään ja haavoittaa heitä. Ei ole epäuskoisilla autuuden rautalakkia, joka varjelee päätä vihollisten nuolista ja miekasta. Sen tähden semmoiset epäuskoiset nääntyvät ja tulevat himoiltansa ylitse voitetuksi, he rupeavat maailman mallia seuraamaan vaatteissa ja käytöksissä. Viimein he lankeavat julkiseen jumalattomuuteen. Aloitetuansa koreudella päättävät sen

huoraamisella, he pitävät häitä, ristiäisiä ja kraviaisia, rupeavat kauppaa tekemään ja tavaroita kokoomaan.

Semmoiset epäuskoiset saavat myös kristityitä pian seuraansa, jos kristityillä ei ole oikeaa sotaa ja kilvoitusta. Sen tähden neuvoo Paavali Korinton kristityitä, että heidän pitää eroittaman itsensä epäuskoisten joukosta sekä niitten, jotka eivät usko hänen oppiaan oikeaksi, että myös niitten seurasta, jotka uskovat opin oikeaksi, mutta eivät jaksu kuitenkaan itse uskoa niin paljon että he tulisivat autuaaksi. *”Älkää vetäkö ijestä epäuskoisten kanssa,”* sanoo hän, *”sillä mitä oikeuden on vääryyden kanssa tekemistä, eli mitä osallisuutta on valkeudella pimeyden kanssa, ja mikä sovinto on Kristuksella Belialin kanssa, ja mikä osa on uskovaaisella uskottoman kanssa?”*

Emme tiedä, olivatko Korinttilaiset alkaneet seuraamaan maailman joukkoa julkisesti epäjumalten palveluksessa, niin kuin tanssissa, pelissä, kortinlyömisessä, juopumuksessa, huoruudessa tahi maailman kaupossa. Mutta Paavalin sanoista kuuluu, ettei oikea kristitty kärsi paljon, ennen kuin omatunto loukkaantuu ja usko menee, erinomattain niissä paikoissa, missä pakanat ovat viekkaat viettelemään kristityitä seuraansa.

Jolla omatunto on oikein herännyt, täytyy niin valvoa, ettei pakanat saa pilata hänen kristillisyyttään, niin kuin pakanat pilasivat Pietarin kristillisyyttä. On tosin moni sanonut näinä aikoina, että kristityt ovat pilanneet sen ja sen kristillisyyden. Mutta minä ajattelen, että epäuskoiset pahemmin pilaavat valvomattoman kristityn kristillisyyttä kuin kristityt. Joka sanoo, että kristityt pilaavat hänen kristillisyytensä ja syövät hänen uskonsa, hän on semmoinen kristitty, jolla nousee

itseys, koska kristityt häntä nuhtelevat synnistä.

Omanvanhurskaus on tässä ja muissa paikoissa pilannut monen kristillisyyttä. Koska nimittäin omanvanhurskaus nousee pääkalloon, silloin tulevat ne omanvanhurskauden kristityt niin pyhiksi, etteivät he kärsi puolta sanaa, ennen kuin he viskaavat uskonsa ja sanovat: *"En olekaan koskaan herännyt."* Muutamat nousevat temppelin harjalle, koska kristityt tahtovat heitä johdattaa nöyryyteen ja itsensä tuntemiseen. Ja koska vihollinen on saanut heitä temppelin harjalle, katsovat he niitä muurahaisia ylös, jotka nöyryyden laaksossa konttaavat. Sitten he paiskaavat kristityitä kattilaan ja itse seisovat kannen päällä. He näkevät niin paljon vikoja kristityissä, ettei heidän mielestään ole yhtään oikeaa kristittyä.

Ei ole minun luullakseni kristityt pilanneet monen oikean kristityn uskoa, mutta omanvanhurskaus on monen kristillisyyden vienyt, samoin maailmanrakkaus. Koska kristityt eivät ole valvoneet ja sotineet syntiä vastaan, silloin on ensiksi koreus tullut luvalliseksi nuorena kansassa. Sitten on huoruus tullut niin voimalliseksi, että ovat alkaneet harjoittamaan työllistä huoruutta. Raavaammilla on maailmanrakkaus päässyt sydämeen, ja vanhoilla ahneus. Onkos sitten ihme, että usko viedään, koska he menevät maailman seuraan ja asettavat itsensä tämän maailman muodon jälkeen, sekä vetävät iestä epäuskoisten kanssa, se on, pitävät yhtä seura suruttomain kanssa?

Älkää vetäkö iestä epäuskoisten kanssa, kirjoittaa Paavali kristityille. Ja minä luulen tämän Paavalin varoituksen olevan juuri tarpeellisen kaikille, jotka tahtovat autuaaksi tulla. Sillä maailmanlapset ovat viekkaat kiusaamaan kristityitä saadakseen kristityitä seuraamaan ja suostumaan johonkin synnilliseen tekoon. Jos he eivät muutoin voita heidän pahoja tarkoituksiaan, niin he rukoilevat, että kristityt auttaisivat heitä jostakin

synnillisestä työstä, niin kuin esimerkiksi yksi mies rukoili Vapahtajaa, että Hän auttaisi häntä hänen riitaveljestään ja tuomitseisi heidän välinsä.

Mutta Kristus ei tahtonut auttaa tätä miestä siitä hädestä, hyvin tietäen, etteivät suruttomat voi tyytyä Hänen tuomioonsa. Niin ei myös kristitty kelpaa suruttomain tuomariksi heidän riita-asioissaan, vaan tuomitkoon heitä tämän maailman ruhtinas palvelijainsa kanssa. Jeesus sanoi miehelle: *"Ihminen! Kuka minun pani tuomariksi teidän päällemme?"* Jos kristityt eivät kelpaa tuomareiksi suruttomain välille, niin kuinka he sitten kelpaavat kumppaniksi heidän synnillisissä teoissaan?

Sen tähden älkäämme vetäkö iestä epäuskoisten kanssa, se on, älkäämme menkö heidän seuraansa syntiä tekemään, vaan pysykäämme erillämme heistä. Vaeltakaamme aina maailman joukkoa vastaan, niin me tulemme ristinkantajiksi. Maailman joukko ei pane ristiä niitten päälle, jotka käyvät maailman joukon perässä ja itkevät, vaan sen päälle he panevat ristin, joka tulee maailman joukkoa vastaan. Joka vetää iestä epäuskoisten kanssa, hän ei tule ristinkantajaksi, se on, joka pienemmässäkään asiassa suostuu suruttoman aivoitukseen, hän ei tule vihattavaksi, vaan hän tulee pian maailman ystäväksi ja Jumalan vihamieheksi.

Minä olen vakuutettu siitä, että kaikki uskavaiset eroittavat itsensä epäuskoisista, niin kuin epäuskoisetkin näkyvät eroittavan itsensä uskovaisista, joissa Jumalan Henki liikkuu. Eroittakaamme me myös itsemme uskottomain joukosta, joissa rietas henki liikkuu. Olkoon aina se suuri juopa kiinnitetty meidän ja heidän välillämme, ettei yksikään menisi toisten seuraan. Vaan koska joku epäuskoinen tulee uskovaiseksi, silloin hän vasta alkaa yhtä seuraa pitämään kristittyin kanssa. Ja silloin on juopa hänen välillänsä kadonnut.

Mutta se Suuri Ristinkantaja, jonka ies on suloinen ja kuorma keveä, antakoon kaikille uskavaisille voimaa ja väkevyyttä, että he jaksaisivat vetää iestä Kristuksen kanssa, koska maailman joukko panee ristin heidän päälensä kannettavaksi, että he tulisivat osalliseksi ristinkantajain palkasta, koska he kostuvat Siionin vuorelle, kussa kaikki ristinkantajat saavat iloita ja levätä. Pian, pian pääsevät ristinkantajain väsyneet luut lepäämään, jotka täällä ovat vetäneet iestä Kristuksen kanssa. Pian saavat he katsella Ihmisen Poikaa kirkastettuna taivaan valtakunnassa, ja iankaikkisesti iloita Hänen kanssaan. Kuule sinä suuri Ristinkantaja kaikkein pienten ristinkantajain huokaus, ja auta heitä, koska he rupeevat nääntymään ristin kuorman alla. Nosta voimattomat kädet, vahvista nääntyneet, tue heitä, koska he rupeevat horjumaan. Isä meidän jne.

Toisen rukouspäivän ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitettuna 1. Tim. 1: 15 ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: 1. TIM. 1: 15

”Se on totinen sana ja kaiketi mahdollinen ottaa vastaan, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä vapahtamaan, joista minä suurin olen.”

Tämän tekstin johdosta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, kuinka Kristus Jeesus on tullut vapahtamaan syntisiä.

1:ksi Synnin rangaistuksesta.

2:ksi Synnin vallasta.

Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka Kristus Jeesus, Jumalan Poika, tuli maailmaan vapahtamaan syntisiä synnin rangaistuksesta. Kun ihminen tuli niin onnettomaksi, että hän käärmeen kavaluuden kautta lankesi syntiin ja teki Jumalan käskyä vastaan suuren rikoksen, silloin ajettiin ihminen paratiisista. Vanhimman talosta ajettiin tämä tottelematon lapsi, ja tuli vihan lapseksi, se on, Vanhimman viha lankesi hänen päälleen. Koska maallinen vanhin ei saata semmoisia lapsia suojata, jotka

huoraavat ja varastavat ja muuta tottelemattomuutta osoittavat juuri vanhemman silmäin edessä, kuinka sitten Taivaallinen Vanhin semmoisia saattaa pitää huoneessaan, jotka niin elävät? Hänen täytyy ajaa pois semmoiset lapset, jotka huoraavat ja varastavat. Ei hän saata semmoisia huoria ja varkaita suojella eli pitää huoneessaan, jotka tekevät vanhempansa kunniamattomaksi. Sillä lasten huoruus ja varkaus käypi kovin vanhempain kunnian päälle, erinomattain kun vihamies soimaa heitä yötä ja päivää sanoen: *”Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat.”*— Kuinka vanhin saattaa semmoisia hävyttömiä soimauksia kuulla, joita vihollinen sanoo hänelle? Semmoiset soimaukset tekevät vanhemmille pahaa. Varsinkin jos vihollisen hävytön haukkuminen olisi syytön soimaus, mutta kun lapset ovat vikaapäät, niin ei vanhin enää myötäänsä voi kuulla semmoisia soimauksia, vaan hänen täytyy ajaa lapsensa pois talostaan päästäksensä kuulemasta vihollisen alituisia soimauksia: *”Sinä olet huorain ja varkaitten isä; sinun talosi on oikea huorain ja varasten pesä, ja semmoisia sinä suojelet talossasi.”*

Onkos hauska vanhemmille kuulla semmoisia vihollisen soimauksia? Tunnustelkaat nyt vanhemmat, jos teillä on vanhemman sydän, ja päättäkää teidän omasta sydämestänne, jos saattaisitte semmoisia lapsia pitää huoneessanne, jotka huoraavat ja varastavat juuri vanhempainsa silmäin edessä. Jo täytyy heidän juuri oman kunniansa tähden ajaa lapsensa pois talostaan, ettei vihollinen rupeaisi haukkumaan huorain ja varasten isäksi ja suojelijaksi. Tämä nyt on yksi syy, minkä tähden Jumala ajoi pois ihmisen paratiisista. Mikä ilo mahtaa olla sillä vanhemmalla, jonka täytyy omia lapsiansa ajaa pois talostaan ja tehdä heitä perinnöttömiksi?

Kuten nyt sanottu on, makaavat kaikki ihmiset siis luonnostaan lain kirouksen alla ja vihan lapsina niin kauvan kuin eivät he ala kolkuttamaan armon oven päälle katumuksen ja parannuksen kautta. Suruttomat ja

heräämättömät eivät kuitenkaan tunne tätä Jumalan vihaa ja sitä lain kirousta, joka ma-
kaa heidän päällään. He ajattelevat *”Kyllä Ju-
mala on armollinen, ei Hän ole niin kova, että
Hän ajaa omia lapsiaan pois huoneestaan.”*
Näin ajattelevat kaikki huorat ja varkaat sa-
noen: *”Ei suinkaan Jumala aja meitä maan-
tielle kuolemaan, vaikka me kuinka paljon
huoraisimme ja varastaisimme. He sanovat
vielä: ”Ei se ole oikea vanhin, joka ajaa pois
lapsiaan huoruuden ja varkauden tähden.”*

Mutta sanokoot ensin sen kaltaisten ihmis-
ten suojelijat, mikä oikeus on semmoisilla
lapsilla olla vanhempain talossa, koska he
synnillisillä töillensä ja käytöksillensä saatta-
vat vanhemmat kunnianttomiksi ja viimein
saattavat vanhemmat murheesta hautaan?
Ei kukaan profeetta ole saattanut soimata
Daavidia kovuudesta ja armottomuudesta
poikaansa Absalomia kohtaan, kun Daavid
ajoi hänet pois huoneestansa ja kielsi hänen
tulemasta silmänsä eteen ennen kuin toti-
nen katumus oli tapahtunut.

Suruttomat kyllä soimasivat Daavidia kovuu-
desta ja armottomuudesta Absalomia koh-
taan, koska hän ei antanut Absalomille an-
teeksi hänen rikoksensa, vaikka Absalomilla
ei ollut katumusta synneistänsä, mutta kun-
nianhimo ja vanha Aatami sydämestänsä.
Surutoin päämies Joab pani muutaman viek-
kaan ämmän puhuttelemaan Daavidia ja ru-
koilemaan, että hän antaisi Absalomille,
murhaajalle, synnit anteeksi. Mutta kuinka
otti poika isänsä armon vastaan, kun Daavid
antoi itsensä taivuttaa siihen, että poika sai
luvan tulla isänsä silmäin eteen? Joo, se
sama poika rupesi sitten panettelemaan
isäänsä ja sai varastetuksi ihmisten sydämet
puoleensa, jonka tähden hän päätti nostaa
kapinan isäänsä vastaan ja huutaa itsensä
kuninkaaksi. Tämän kaiken sai isä palkaksi
siitä hyvästä, jota oli osoittanut pojallensa.

Semmoiset ovat myös huorat ja varkaat,
joille ei tule totista katumusta. Ne haukkuvat
vanhempiaan vääriksi, koviksi ja

armottomiksi, kun he eivät anna heidän huo-
rata ja varastaa juuri vanhemman talossa ja
heidän silmänsä edessä. Ihminen oli alusta
Jumalan lapsi viattomuuden tilassa, silloin
kun hän oli nuorin kaikista Jumalan lapsista
ja oli vielä niin pieni ja kelvoton, että Taivaal-
linen Vanhin saattoi rakastaa häntä ja antoi
hänen olla paratiisissa. Mutta koska käärme
saattoi häntä viekkauksellaan pettää ja yllyt-
tää tottelemattomuuteen, silloin hän tuli
huoraksi ja varkaaksi, ja se kävi niin kovin
Vanhimman kunnian päälle, että Hänen täy-
tyi ajaa häntä pois talostaan, erinomattain
kun vihollinen nyt saattoi Häntä soimata:
*”Sinä suojelet huoria ja varkaita ja sinun ta-
losi on oikea huorain ja varkaitten pesä.”*
Tällä tavalla tuli nyt entinen Jumalan lapsi vi-
han lapseksi, ja vihollinen otti hänen ja ru-
pesi siis suojelemaan huoria ja varkaita ja
opetti vielä pilkkaamaan Vanhimman kyyne-
leitä.

Tämä esimaalaus on otettu juuri vanhem-
man sydäimestä. Kaikkein vanhempain pitäisi
nyt ymmärtämän, että näin on vanhemman
luonto. Näin ovat ne tottelemattomat lapset
tulleet huoriksi ja varkaiksi, ja näin ovat sa-
mat lapset tulleet vihan lapsiksi. Tämä on se
synnin rangaistus, joka on tullut niitten las-
ten päälle, jotka siihen laihin elävät. He ovat
ajetut pois vanhemman talosta ja ulos sulje-
tut vanhimman sydäimestä ja perinnöttö-
miksi tulleet. Se onkin suurin rangaistus, kuin
lapsille saattaa tulla, nimittäin se, ettei hän
ole enää lapsi, vaan vieras eli äpärä, jota van-
hin ei saata omakseen tunnustaa.

Tästä synnin rangaistuksesta tuli nyt Kristus
pelastamaan syntisiä, nimittäin Isän vihasta,
eli niin kuin Lutheruksen oppi sisällään pitää:
*”Kristus, Jumalan Poika on kärsinyt helvetin
piinan ja vaivan, että Hän lepyttäisi Isän vi-
han ja sovittaisi Isän meidän kanssamme ja
niin ottaisi pois lain kirouksen meidän pääl-
tämme, joka oli se ijankaikkinen rangaistus,
jonka me olimme ansainneet.”*

Mutta tätä Lutheruksen uskoa vastaan ovat maailman viisaat monessa paikassa. Ensiksi sanovat maailman viisaat näin: *”Isä ei ole vihainen ollut, Kristus ei ole kärsimisenä kautta lepyttänyt Isän vihaa, eikä Kristus ole tullut sovittamaan Isää meidän kanssamme; mutta Hän on tullut sovittamaan meitä Isän kanssa.”* Vaikka nyt tämä sanaharkka kuulostaa juuri kuin se olisi yksi ja sama, jos Lutherus sanoo: *”Kristus on tullut sovittamaan Isää meidän kanssamme,”* ja niin kuin maailman viisaat sanovat: *”Kristus on tullut sovittamaan meitä Isän kanssa.”* Niin se kuulostaa ensin niin kuin niitten välillä olisi sangen vähän eroitusta.

Mutta se ihminen, jonka omatunto on herännyt, tuntee totisesti, mitä Raamatussa on kirjoitettu Jumalan vihasta, että Isä ilman Kristusta on vihainen syntisille. Ei ole kuitenkaan Jumalan viha niin kuin vanha Aatami ihmisessä. Ei Jumala ole vanhan Aatamin kanssa ulos ajanut ihmisiä paratiisista. Mutta viha on Raamatussa Jumalan ankara vanhurskaus, joka rangaistuksen vaatii. Se on lain kirous, joka makaa syntisten päällä siihen asti, että Jumalan ankara vanhurskaus tulee täytetyksi Kristuksen kuoleman kautta. Mutta myös tätä Lutheruksen oppia vastaan sanovat maailman viisaat.

He sanovat: *”Ei ole Isä pannut synnin rangaistusta Poikansa päälle, eikä syntiset ole saattaneet Vapahtajaa sen kaltaiseen tuskaan ja vaivaan. Ei ole Isä tarvinnut tulla sovitetuksi Kristuksen kuoleman kautta, eikä ole Kristus kuolemansa kautta ansainnut meille mitään,”* ”mutta”, sanovat he, *”Hän on ainoastaan opettanut ihmisiä, kuinka heidän pitää tuleman sovitetuksi Jumalan kanssa, nimittäin totisen parannuksen kautta.”* Sillä maailman viisaat myös vaativat totisen parannuksen niiltä, jotka ylön törkeästi elävät. Tämä maailman viisasten parannus, jota hekin vaativat murhaajilta, huorilta, varkailta, juomareilta ja muilta törkisyntisiltä, ei ole muu kuin oma parannus.

On niitä täälläkin muutamia siveitä, jotka ovat omalla parannuksella rauhoittaneet tuntuksensa ja jotka ovat riettaan kanssa tulleet sovitetuiksi, mutta ei Jumalan kanssa. Ainoastaan katuvaiset ja uskovaiset ovat pelastetut synnin rangaistuksesta Kristuksen kautta, joka otti Isän vihan ja lain kirouksen itse päälle, ja täytti Jumalan ankaran vanhurskauden Yrttitarhassa, kussa Hän oli hirmuisessa tuskassa ja omantunnon vaivassa, ja kärsi helvetin piinan syntisten tähden. Tämä kärsiminen on täydellinen lunastus. Jumalan viha ja lain kirous pani Jumalan Pojan helvettiin. Nyt riippuu asia ainoastaan siitä, jos katuvaiset jaksavat uskoa, että Jeesus, Jumalan Poika, on heidän sielunsa lunastanut. Joka ei jaksaa uskoa, että hänen sielunsa on täydellisesti lunastettu, hänen täytyy itse ottaa Jumalan vihan ja lain kirouksen päälle ja astua alas helvettiin maksamaan synnin velkaa.

Kuinkas luulette, te katuvaiset, murheelliset ja epäuskon kanssa taistelevaiset, onkos Jumalan Poika jaksanut lunastaa teidän sielunne helvetin vaivasta? Onko Hän jaksanut maksaa teidän syntinne velkaa? Vai tahdotteko te itse maksaa teidän velkanne ja itse olla edesvastaajana tuomiopäivänä? Surutomat kyllä sanovat: *”Kukapa vastaa meidän edestämme? Itse meidän täytyy vastata. Ei kukaan muu vastaa meidän edestämme.”* Tahdotteko te katuvaiset ottaa Jeesusta edesvastaajaksenne, eli tahdotteko itse vastata edestänne? Minä tiedän, että omavanhurskaus saarnaa usein katuvaisille: *”Älkää uskoko, että Jumalan Poika ottaa katuvaisia perkeleitä vastauksensa päälle, vaan katuvaiset enkelit saavat paremmin uskoa, kuin katuvaiset perkeleet, sillä perkeleet eivät pääse koskaan taivaan valtakuntaan, vaikka kuinka katuvaiset olisivat.”*

Jaa, vai niin, katuvaiset enkelit! Missä nyt olette, te katuvaiset enkelit? Omavanhurskaus saarnaa katuvaisille perkeleille, että perkeleen kaltaiset eivät pääse koskaan Jumalan valtakuntaan, vaikka he kuinka

vuovaisivat. Ja te katuvaiset perkeleet, il-mankin te uskotte, että omavanhurskaus on tullut taivaasta saarnaamaan teille totuutta, ettei ole tulemista Jeesuksen tykö, ennen kuin te tulette enkeleiksi? Ei olekaan Kristus Jeesus tullut vapahtamaan syntisiä, mutta enkeleitä Hän on tullut vapahtamaan. Jos niin on, niin saavat kaikki katuvaiset perkeleet mennä helvettiin, jos semmoisia siellä otetaan vastaan.

Mutta minä luulen, että kaikki siveät perkeleet ajavat kaikki katuvaiset perkeleet ulos helvetistä sanoen: *”Mene pois täältä huokaamasta, muutama ulkokullattu!”* Vede-täänpä semmoisia ulos huoneesta, jotka ovat liikutuksissa. Mihin paikkaan te sitte menette, te katuvaiset perkeleet, kun teitä ajetaan ulos helvetistä? Minä luulen, että teidän täytyy viimein mennä kolkuttamaan taivaan oven päälle. Sillä ovenvartija on sanonut: *”Kristus Jeesus on tullut maailmaan vapahtamaan syntisiä.”* Kolkuttakaat vain ja älkäätkä seisoko mykkänä oven takana! Kolkuttakaat voimallisesti, kolkuttakaat niin, että koko huone jymisee! Kyllä täytyy ovenvartijan tulla laskemaan katuvaaisia sisälle.

Toinen tutkistelemus: **Kristus on tullut vapahtamaan syntisiä synnin vallasta.** Tässä paikassa tahtoo vihollinen hajottaa, mitä Kristus on ylös rakentanut. Sillä jos on työläs katuvaaisilla uskoa, että Kristus on vapahtanut heitä synnin rangaistuksesta, niin on vielä raskaampi uskoa, että Kristus on pelastanut syntisiä synnin vallasta, koska myös uskovaiset tuntevat niin paljon syntiä tykö-nään.

Jos uskovaiset tulisivat synnittömiksi, niin kuin armonvargaat, niin he saattaisivat paremmin uskoa, että Kristus on vapahtanut heitä synnin vallasta. Mutta kun rietas tahtoo juuri hävittää kiusauksillaan ja tuopi niin paljon syntiä eteen, niin muuttaa omanvanhurskauden perkele itsensä valkeuden enkeleiksi ja saarnaa siellä järjessä: *”Tämmöinenkö kristitty on, joka on niin kuin itse rietas? Onko*

semmoinen vapaa synnin vallasta, joka tekee niin paljon syntiä joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla ja on niin kolo kuin itse rietas? Semmoinenkos kristitty on?” Ei ollenkaan, sanoo omavanhurskaus, ja kaikki fari-seukset, kaikki siveät, kaikki ylimmäiset papit ja kaikki tekopyhät vahvistavat sitä. Kaikki perkeleet helvetissä todistavat, ettei kristitty ole semmoinen, joka niin paha on kuin roomalaisten seitsemännessä luvussa maala-taan.

Ja kun Lutherus kirjoittaa epäileväisille ja epäuskon vangeille: *”Tee vielä enemmän syntiä, mutta usko vielä vahvemmassi. Syntiä meidän täytyy tehdä niin kauan kuin me tässä olemme. Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit, Hänestä ei pidä syntyä meitä eroittaman, jos me vielä tuhannen kertaa tuhannen päivässä tekisimme huorin ja murhaisimme.”* Kuulettekos nyt, siveät perkeleet, mikä oppi tämä on? Ja te epäuskon vangit, luulettekos te sen olevan oikean opin, koska hän käskee vielä enemmän syntiä tehdä, ja saarnaa niin voimallisesti uskosta, että koko paavin valtakunta tyhmistyy ja kauhtuu? Paavin papit sanovat, että tämä Lutheruksen saarna uskosta on riivatun ihmisen puhe ja väärän opin kauhistus, koska hän sanoo, että synty ei saata eroittaa meitä Vapahtajasta, jos vielä tuhannen kertaa päivässä olisit huorin tehnyt, niin pitää sinun vielä sittenkin uskoman.

Onko tämä Lutheruksen oppi oikea oppi? Se kuuluu paavilaisen korvissa niin kuin itse perkele olisi nousnut ylös semmoista väärän opin kauhistusta julistamaan. Mutta joka nämät Lutheruksen sanat oikein ymmärtää, pitää tunteman, että se on oikea evankeliumi. Sillä se ihminen, joka on oikein herännyt, tuntee kyllä, että hän on huorin tehnyt ja murhannut, jos ei tuhannen, niin kuitenkin seitsemän kertaa päivässä, vaikka ei ruumiin jäsenillä, niin kumminkin ajatuksilla. Ja yhtä hyvin, vaikka olisit huorin ja murhan tehnyt tuhannen kertaa tuhannen päivässä, pitää

sinun uskoman, että sinä olet kristitty, sinä olet Jumalan lapsi.

Niin saarnaa Lutheruksen evankeliumi epäuskon vangeille. Onko tämä oikea evankeliumi, jota Lutherus teille saarnaa? Onko mahdollinen uskoa, että tämä Lutheruksen evankeliumi on oikea evankeliumi, koska paavilaiset sanovat tämän olevan riivatun ihmisen puheen ja väärän opin kauhistuksen? Mutta nyt minä sanon teille, te epäuskoiset, että jos te jaksatte uskoa, mitä Lutherus tässä paikassa saarnaa, niin te saatte koetella, jos tämä oppi on Jumalasta. Sen päälle se nyt ainoastaan tulee, jos te uskotte, että tämä on Jumalasta, niin te saatte tuta ja koetella, että se on Jumalasta. Mutta jos ette usko, niin te pysytte teidän synneissänne ja Lutheruksen evankeliumi muuttuu teidän mielestänne riettaan evankeliumiksi, ja teidän täytyy sanoa niin kuin paavilaiset:

”Semmoinen oppi on juuri riivatun ihmisen oppi ja väärän opin kauhistus.”

Kuinkas on, te katuvaiset sielut, onko Lutheruksen evankeliumi oikea evankeliumi? Jaksatteko uskoa, että se, joka tuhannen kertaa päivässä huorin tekee ja murhaa, on kristitty? Minä uskon, että kaikki huorat ja varkaat ja murhaajat tulevat autuaiksi, jotka uskovat tämän evankeliumin. Mutta jotka eivät usko tätä Lutheruksen evankeliumia, niin ne putoavat helvettiin, vaikka he eivät olisi kertaakaan huorin tehneet eikä murhanneet. Muistakaa nyt, että ne, jotka uskovat, pääsevät taivaaseen. Siellä he saavat iloita ja riemuita Karitsan häissä. Siellä he saavat veisata uutta virttä, amen, halleluja! Siellä aurinko paistaa pään päällä. Siellä katuvaiset ja uskovaiset huorat tanssaavat taivaan kullattian päällä. Amen.

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 8) / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: PS. 5: 3 (AAMUSAARNA)

Ota vaari minun huudostani, minun Kuninkaani ja minun Jumalani, sillä sinua minä rukoilen.

Kuningas Daavid oli usein hengellisessä ja ruumiillisessa hädässä, ja sen tähden hänen täytyi huutaa Herran tykö. Mutta sen, joka ei ole koskaan ollut hädässä, ei tarvitse huutaa Herran tykö. Kun kuningas Daavid kirjoitti viidennen psalminsa, hän oli hengellisessä hädässä. Koska hänen entinen jumalaton elämänsä oli langennut raskaana hänen omantuntonsa päälle, hän valittaa paljon omaa ja toisten jumalatonta olemusta. Jumalan ankara vanhurskaus tuli hänen silmiensä eteen, ja hän tunsikin kirouksen sydämessään. Tässä hengellisessä hädässä hänen täytyi huutaa Herran tykö, mutta hän arveli, että Herra oli vihainen hänelle ja että Jumala ei voinut suuren vihansa tähden kuulla hänen rukouksiaan.

Sen tähden hän sanoo päivän tekstissä: *”Ota vaari minun huudostani, minun kuninkaani ja minun Jumalani, sillä sinua minä rukoilen.”* Meidän täytyy nyt ensiksi huomauttaa, että sielunhädässä oleva ihminen tuntee todella sydämessään Jumalan vihan ja lain kirouksen. Hän tuntee olevansa matkalla pohjattuuteen. Hän tuntee, että kaikki toivo on menetetty. Mutta suruton ihminen ei tunne onnettomuuttaan, ja sen tähden hänen ei tarvitse huutaa Herran tykö, sillä hän ei ole sielunhädässä. Mutta Daavid oli usein sielunhädässä, ja sen tähden hänen täytyi huutaa. Daavid oli omantunnonvaivassa, ja sen tähden hänen täytyi rukoilla. Daavid oli toisinaan epätoivossa, ja sen tähden hänen täytyi vuodattaa sydämensä Herran edessä.

Nyt sanoo armonvaras: *”Mitä se minua liikuttaa, onko Daavid ollut omantunnon vaivassa? Mitä se minua liikuttaa, onko Daavid ollut epätoivossa? Minun ei tarvitse sen tähden epäillä autuudestani vaan uskon tulevani autuaaksi vähemmällä metelillä ja parkumisella.”* — Vai niinkös luulet? Mistäs olet saanut sen uskon? Ehkäpä perkele on

uskotellut sinulle, että tulet autuaaksi ilman katumusta, ilman parannusta, ilman murhetta, joka on Jumalan mielen jälkeen. Juuri tämä luulo tekee sinut niin varmaksi, ettei sinun tarvitse koskaan pelätä kuolemaa ja tuomiota. Kun sinulla on kuollut usko pääkallossa, silloin voit olla varma autuudestasi. Tämän uskon varassa voit elää niin jumalattomasti kuin vain tahdot. Voit juoda, varastaa, huorata, kirotta ja tapella, voit elää humussa ja sumussa, voit ylenkatsoa Jumalan Sanan ja sakramentit. Sen sijaan että kuulisit, lukisit ja tutkisit Jumalan Sanaa sapattina, voit juoda itsesi humalaan ja kuluttaa aikaasi synnillisissä huvituksissa ja ajanvietteissä. Voit vetelehtiä sunnuntaina tai pelata korttia tai lyödä palloa sunnuntaina. Kaikki tämä ei vaikuta mitään autuuteen, niin arvelee synnin orja, mutta ei siitä ole vahinkoakaan, koska Lutherin opin mukaan ei autuaaksi tuleminen riipu töistä vaan uskosta. Niin, yksin uskosta. Mutta milloin olet tullut uskoon?

Jos katsomme Daavidin elämää, niin havaitsemme, ettei häntä voi suinkaan pitää kristittyä siksi, että hänellä olisi ollut pyhä elämä, sillä hänen elämänsä ei ollut niin nuhteetonta kuin tämän maailman siveyden esikuvat vaativat. Daavid oli luonnostaan varustettu suurilla luonnonlahjoilla sekä ruumiin että sielun puolesta. Jo paimentaessaan lampaita hän osoitti semmoista ruumiinvoimaa ja rohkeutta, jota moni voisi kutsua uhkarohkeudeksi, mistä hänen vanhemmat veljensä nuhtelivat häntä, kun hän tuli leiriin ja sai nähdä Goljatin. Hänen veljensä arvelivat, että hän oli tullut leiriin uteliaisuudesta tai kerskuakseen rohkeudellaan ja jänteveyydellään.

Ylpeyden synty seuraa tosin monia tämänaikaisia nuorukaisia, niin että he tahtovat kerskua voimallaan ja rohkeudellaan, mutta nyt ei kukaan voi todistaa Daavidin

tyhmänrohkeutta ja uhkarohkeutta, sillä Daavid käytti voimaansa vain pakkotilanteessa. Hän ei kerskunut voimallaan tämänaikaisten nuorukaisten tavoin, joista monet nykyisin kerskailevat ensi alkuun ja menettävät terveytensä keski-iässä. Mutta Daavid käytti voimiaan hätätapauksessa, ja hänen vanhempiensa olivat opettaneet häntä panemaan kaiken uskalluksensa ja luottamuksensa Jumalaan. Kun ympärileikkaamaton filistealainen pilkkasi elävän Jumalan sotajoukkoa, silloin hän halusi vaarantaa henkensä Jumalan kunniaksi. Ja kaikessa tässä eivät omanvanhurskauden palvelijat voi havaita mitään synnillistä tai moitittavaa.

Ei suinkaan Daavid ollut sellainen nuorukainen, joka juoksi tyttöjen perässä tai oli pahassa seurassa juomaveikkojen joukossa. Ei suinkaan hän laulanut huoralauluja tai juomalauluja, vaan hän veisasi virsiä ja ylisti Jumalaansa harpulla. Kaikessa tässä maailma ei voi havaita mitään moitittavaa. Ja jos Daavid olisi koko ajan elänyt niin siveästi ja kunniallisesti kuin hän eli nuoruudessa, niin olisivat kaikki maailman siveyden esikuvat pitäneet häntä pyhimyksenä.

Mutta nyt Daavid joutui ahdinkoon. Kun hän oli tullut kuululiseksi urhoollisuudestaan ja rohkeudestaan, jumalaton kuningas Saul alkoi vainota häntä. Hänen täytyi silloin paeta talosta ja kodista. Tällä pakomatalla hänen täytyi turvautua valheeseen pelastaakseen henkensä. Jos Daavid ei olisi tullut jälkepäin kristityksi, nimittäin sellaiseksi kristityksi, joka nuhtelee maailmaa synnistä, ei maailma olisi sanonut sanaakaan Daavidin valheista. Ja koska nämä valheet ovat senlaatuisia, ettei yksikään totinen kristitty voi puolustella niitä, täytyy Daavidin tulla maailman maalitauluksi.

Maailma ei voi arvostella kristittyä muutoin kuin hänen elämänsä perusteella, ja jos Daavid olisi antanut maailman mennä vapaasti helvettiin, maailma olisi voinut antaa Daavidille anteeksi hänen vikansa ja puutoksensa.

Mutta juuri sen tähden, että Daavidista tuli kristitty raskaan lankeemuksensa jälkeen, juuri sen tähden maailman täytyy tuomita hänet valheista, niin kuin kaikki hänen vihollisensa tuomitsivat hänet. Sillä he sanovat: *”Olikos semmoinen kristitty, joka liikkuu valheiden kanssa”*.

Ja kun vanha Aatami nousi Daavidissa, niin että hän uhkasi hävittää Naabalin huoneen, silloin maailma löysi uuden tahrin hänestä. Onkos se kristitty, joka uhkaa kostaa kärsimänsä vääryydet? Iso asia maailman orjien omassa murhanhimosssa. Heille on vanha Aatami luvallinen ja jopa kunniallinen. Heille ei ole syntyä juoda, kirotta ja tapella. Mutta kristitylle on jokainen harha-askel kuolemansynty, joka antaa maailmalle aiheen pilkata, tuomita, ivata, ruokkia hengellistä vihaa. Ei ole ihme, että Daavidin viholliset kutsuivat häntä verikoiraksi ja heittelivät kiviä hänen peräänsä, kun hän joutui onnettomuuteen. Emme voi alkaa puolustaa Daavidia maailman edessä, emme voi peittää hänen vikojaan ja puutoksiaan. Kaikkien täytyy nyt tunnustaa, että Daavid oli suuri syntipukki, kun hän meni Batseban tykö, kun hän teki huorin, kun hän järjesti murhan, kun hän liikkui valheiden kanssa, kun hänellä oli vanha Aatami. Ja ylpeyden henki nousi hänessä, että hän antoi lukea kansan. Tätä kaikkea ei totinen kristitty voi puolustella.

Mutta nyt tulee juuri se osa Daavidin elämästä, jota maailma kutsuu haaveiluksi, kerrettäisyydeksi, eksytykseksi ja ulkokullaisuudeksi. Daavidin katumusta maailma ei voi käsittää. Hänen omantunnonvaivaansa maailman täytyy suhtautua ylenkatsoen tai säälien, tai sitten maailman täytyy kutsua sitä hirveäksi haaveiluksi. Oppineimmat miehet pakanain joukossa ovat väittäneet, että kristillisuus oli hirveää haaveilua. Kaikki tämä haaveilu olisi voinut kuitenkin olla siedettävää, jollei siihen olisi liittynyt sietämätön hengellinen ylpeys, joka ilmenee tuomitsemisena, sillä tuomitsemista maailman on mahdotonta kärsiä. Daavid voi siis saada

luvan huoata, vaikka maailman joukko sa-noo, että heränneet huokaavat kuin luontokappaleet. Daavid voi saada kastella yö-sijansa kyneleillä, vaikka sellaista surua, joka on Jumalan mielen jälkeen, kutsutaan haaveiluksi ja turhaksi mietiskelyksi. Mutta jos hän rupeaa tanssimaan hengellisessä ilossa arkin edessä, silloin hänen oman korkea-arvoisen puolisonsa kunnia tulee häväistyksi maailman silmissä. Hän on sitä mieltä, että Daavid on häpäissyt kuninkaallisen arvokkuutensa, kuninkaallisen majesteettinsa, kun hän alkaa hyppiä ja tanssia kuin hupsu tavallisen kansan keskellä.

Mitä siis Jumala näki Daavidissa, kun hän lähetti profeetta Samuelin voitelemaan hänet Israelin kuninkaaksi? Mikä Daavidissa oli Herralle otollista? Ei Jumala nähnyt hänessä siveyttä ja pyhää vaellusta, sillä Daavid oli suuri syntinen jopa maailman silmissä. Mitä hyvää Daavidissa oli, kun Jumala valitsi hänet kuninkaaksi Israelin kansalle? Niin, oli jotakin, mikä oli aivan kätkeyty maailmalta. Oli jotakin, mitä ei edes profeetta Samuel tuntenut, ja tämä Daavidissa oleva hyvä oli juuri sitä, että Daavidilla oli syvä ja vakava katumus harha-askeleistaan. Tätä ei Samuel voinut tietää etukäteen, että Daavid tulisi lankeamaan törkeisiin synteihin ja paheisiin ja tulisi sen jälkeen tuntemaan syvää katumusta harha-askeleistaan.

Mutta juuri tämä katumus ja nämä oman-tunnon vaivat ja tämä syvä epätoivo ovat jotakin aivan käsittämätöntä maailmalle. Maailma ei voi käsittää, että katumus, omantunnonvaiva ja epätoivo kuuluisivat kristillisyyden todelliseen olemukseen. Totta on kyllä, ettei ihminen voi ansaita autuuttaan oman-tunnonvaivalla ja epätoivolla. Mutta me näemme Kristuksen piinan historiasta, että opetuslastenkin täytyi langeta epätoivoon ennen kuin he voivat saada Pyhän Hengen. Kuolleen uskon täytyi lähteä pääkallosta.

Väärä luottamus Jumalan armoon ilman katumusta ja parannusta nukuttaa ihmisen

suruttomuuteen. Ihmisellä, jolla on kuollut usko, ei ole murhetta sielustaan. Hän ei voi saada elävää uskoa ennen kuin kuollut usko varisee kokonaan pois. Daavidillakin oli kuollut usko, kun hän lankesi syntiin, vaikka hänellä olikin elävä usko nuoruudessaan, niin tämä usko oli myötäkäymisessä muuttunut kuolleeksi uskoksi. Ja juuri siinä on perkeleen viekkaus, että hän voi muuttaa elävän uskon kuolleeksi uskoksi, jollei uskovaisella ole valvova omatunto.

Daavidilla oli siis nukkuva omatunto, kun hän joutui huoruuden perkeleen valtaan, ja sellaista lankeemusta maailma nauraa. Sillä maailma ei pidä huoruutta minään syntinä, kunhan se vain tapahtuu salassa. Daavid yritti myös pitää huoruudenrikoksensa salassa, mutta Jumala tahtoi, että se tulisi julki koko maailmalle. Ja jollei profeetta Naatan olisi tullut Jumalan käskystä koiranhaukunnallaan ahdistamaan nukkuvaa Daavidia, Daavid olisi luultavasti nukkunut ikuisesti. Mutta Jumala tahtoi, että hänet herätettäisiin synnin unesta. Ja sitä Hän tahtoo vieläkin, että kaikki nukkuvat syntiset heräisivät synnin unesta, mutta perkele on nukuttanut heidät synnin uneen, niin että he eivät herää ennen kuin iankaikkisuudessa, missä heidän täytyy herätä, mutta liian myöhään. Siellä he saavat kuulla sekä ulvomista että koiranhaukuntaa.

Daavid heräsi armonajassa sen koiranhaukunnan avulla ja kautta, jolla Naatan hyökkäsi hänen kimppuunsa. Sillä Daavidin oman-tunnon haavat eivät olleet täysin parantuneet ja kun hän nyt lankesi omantunnonvaivaan ja epätoivoon, silloin hänen täytyi huuata Herran tykö ja kun hän ei saanut heti vastausta, hänen täytyi sanoa: *”Ota vaari minun huudostani, minun kuninkaani ja minun Jumalani, sillä sinua minä rukoilen.”*

Tämä oli päivän teksti. Mutta on selvää, ettei niin voi rukoilla kukaan muu kuin se, joka on todellisessa sielunhädässä. Ja sellaisessa sielunhädässä ei voi olla kukaan muu kuin se,

joka on todella herännyt. Suruttoman joukon ei tarvitse huutaa niin kuin Daavidin: *”Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun hyljäsit?”* (Ps. 22: 2). Sillä suruton joukko ei tunne koskaan itseään Jumalan hylkäämäksi. Koska perkele vahvistaa heitä heidän kuollessa uskossaan, niin eivät he voi tulla koskaan hylätyiksi, he eivät voi koskaan langeta epätoivoon tai joutua sielunhätään.

Mutta opetuslapset olivat todella sielunhädässä heti Vapahtajan kuoleman jälkeen. He olivat todella langenneet epätoivoon, ja tämä oli heille aivan välttämätöntä, koska heidän sydämensä juuri sen kautta valmistettiin vastaanottamaan armoa ja iankaikkisen ilon esimakua ylösnousemisen päivänä. Vapahtaja oli sanonut heille ennen: *”Se on tarpeellinen teille, että minä menen pois, sillä ellen minä mene pois, niin ei Lohduttaja Pyhä Henki tule”* (Joh. 16: 7). Tästä näemme, että Vapahtajan poismeno oli aivan välttämätön, koska opetuslasten täytyi tämän poismenon kautta tulla valmistetuiksi ottamaan vastaan Pyhän Hengen. Mutta kuinka nyt heidän sydämensä valmistettiin vastaanottamaan Pyhän Hengen? Niin, murheen, pelon, omantunnonvaivan, epätoivon kautta. Ja tätä murhetta maailma pitää turhana mietiskelynä. Maailma ei voi käsittää, että murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, vaikuttaa parannuksen autuudeksi, jota ei yksikään kadu. Hengellisen murheen kautta opetuslapset kiskottiin joltisesti irti maailmasta. Heille tuli kysymys pelastuksestaan. Kun he lankesivat epätoivoon, silloin vasta he tunsivat onnettoman tilansa. Silloin vasta he tunsivat olevansa Jumalan ja ihmisten hylkäämiä. Niin muodoin täytyy aina murheen, joka on Jumalan mielen jälkeen, käydä elävän uskon edellä, sillä Vapahtaja sanoo: *”Suuren vaivan kautta pitää ihmisen elämään sisälle menemän.”*

Missä ovat nyt murheelliset, missä ovat nyt katuvaiset? Missä ovat ne, jotka huutavat Herran tykö hengellisessä hädässään? Missä

ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta? Missä ovat murheelliset opetuslapset, jotka itkevät ja parkuvat tuntiessaan olevansa Vapahtajan hylkäämiä? Missä on Maria Magdaleena, joka itkee Vapahtajan haudalla?

Heitä ei näy. He ovat kadonneet. Turkkilaiset ja pakanat tallaavat nyt Lunastajan hautaa. Eikö täällä ole yhtään Kristuksen murehtivaa opetuslasta, joka tuntee olevansa Jumalan ja ihmisten hylkäämä, kun hän näkee hävityksen kauhistuksen ulkopuolellaan, [ja] sisäpuolellaan, murhetta, vaivaa, kurjuutta, yksinäisyyttä ja hylättynä oloa, kun Vapahtaja makaa kuollessaan ja haudattuna hänen sydämessään suuren epäuskon, penseyden, maailmanrakkauden, maallisten ja ruumiillisten huolien tähden.

Niiden harvojen sielujen, joilla ei ole halua istua siellä, missä pilkkaajat istuvat, täytyy tuntea sisällään kiusauksia, ahdistuksia, ulkopuolellaan maailman joukon pilkkaa, ylenkatsetta ja ivaa, kun se irvistelee orjantappuroilla kruunatulle Kuninkaalle ja pitää pilkkaamaan opetuslapsia, kun he puhuvat Jumalan suurista töistä. Ne harvat sielut, jotka ovat jättäneet kaiken ja alkaneet seurata Kristusta, tietäkööt Jumalan auttavan niitä, jotka Häneen turvaavat.

Vaikka Daavidin täytyy joskus tuntea olevansa Jumalan hylkäämä, niin hän huutaa kuitenkin Herran tykö sielunhädässään ja saa vastauksen korkeudesta, hänen rukouksensa tulee kuulluksi ja hän tulee lohdutetuksi. Niin saavat murehtivat opetuslapset nähdä ylösnouseen Vapahtajan, ja he ihasuvat. He saavat myös Pyhän Hengen ja tulevat lohdutetuiksi. He saavat voiman korkeudesta saarnaamaan evankeliumia kaikille luoduille, ja viimein he saavat iloita ja riemuita Jumalassa. Sillä Kristus sanoo: *”Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee. Te tulette murheelliseksi, mutta teidän murheenne käännetään iloksi, eikä*

kenenkään pidä teidän iloanne teiltä ottaman pois.” [Amen.]

Alkuperäinen ruotsinkielinen / Merikallion kokoelma /
Oulun maakunta-arkisto /

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: PS. 45: 8. (ILTASAARNA)

Sinä rakastit vanhurskautta ja vihasit jumalatonta menoa. Sentähden, o Jumala! On sinun Jumalasi voidellut sinua iloöljyllä enempi kuin sinun osaveljesi.

Kuningas Daavid puhuu Kristuksesta, kuinka Hän on rakastanut vanhurskautta ja on sentähden saanut enemmän iloöljyä¹ kuin kristityt, jotka ovat Hänen osaveljensä. Kristuksesta meillä on mahdollisuus ajatella, että Hän, joka ei ole syntinen ollut, on rakastanut vanhurskautta. Mutta kristityt eivät saata kerskata, että he rakastavat vanhurskautta, vaikka oikeilla kristityillä on halu rakastaa vanhurskautta, eivätkä tahdo rakastaa vääryyttä. Mutta jos kristityt alkavat rakastaa vääryyttä, joka ei suinkaan ole kaukana heistä, niin tulee vääryys siinä samassa tehdyksi, jos ei ulkonaisilla töillä, niin himoilla ja haluilla.

Kuitenkin kristityiden tulee panna Jumalan vanhurskaus niin silmiensä eteen, että he aina näkisivät, kuinka vanhurskas Jumala on, kuinka Jumala vihaa vääryyttä. Jumalan olennessa on vanhurskaus ja rakkaus yhtä voimallisia taipumuksia. Ei rakkaus saata Hänen vanhurskauttaan tyhjäksi tehdä eikä vanhurskaus voittaa rakkautta, vaan ne ovat molemmat yhtä voimallisia. Sentähden saattaa Jumala yhtä hyvin vihainen olla kuin Hän armollinenkin on. Ja se johtuu siitä, missä tilassa ihminen on.

Jos kristityt alkavat nukkua, niin on vihollinen valmis tarjoamaan heille maailmaa. Siinä samassa tulee myös vääryys tehdyksi. Saavat kyllä kristityt ajatella perään, missä tilassa he ovat ja kysyä perään, missä luonnossa nyt Jumala on. Kuka tiesi on Hän suutunut maailmalle ja rankaisee myös kristityitä heidän uneliaisuutensa tähden, heidän penseytensä tähden ja heidän hengellisen laiskuutensa tähden, että he ovat sen ensimmäisen rakkauden katsoneet ylen ja unhotaneet.

Jos kristityt rupeavat unta rakastamaan, niinkuin opetuslapset Yrttitarhassa, niin Herran täytyy heitä herättää ylös jonkun merkillisen tapauksen kautta. Joko Juudas tulee maailman joukon kanssa Jeesusta kiinni ottamaan, eli joku muu ahdistus tulee heidän päälleen. Joku huuto tulee, koska viisaat makaavat yhdessä tyhmien kanssa. Katsokaa nyt perään, te taitavat neitset, jos teillä on öljyä lampussa. Kuka tiesi, jos puoliyön aikana tulee huuto: *"Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan."* Katsokaa perään, te morsiamen piijat, jos teidän koreat vaatteenne ovat soveliaat ja jos ne eivät ole tahrantuneet eli pilkullisiksi tulleet. Asettakaa itsenne Jumalan peilin eteen ja katsokaa siitä, jos te olette kaikin puolin puhtaat, että Jumalan Poika katsoisi lempeästi teidän päällenne, koska Hän tulee.

Ottakaa esimerkki maailman huorista ja katsokaa, kuinka he korjaavat itseänsä, koska he odottavat jonkun huorimiehen tuloa. He panevat rintaraudat rintaansa ja silkkihuivin päähänsä ja kihlasormuksen sormeensa. He pesevät itsensä lipeällä ja saippualla, kampaavat päänsä ja laittavat itsensä kauniiksi, että he kelpaisivat huorimiehelle. Kuinka paljoa enemmän pitäisi Jumalan Pojan morsiamen paneman päällensä kaiken koreuden ja kauneuden, jonka hän on saanut Yljältänsä, koska hän makasi veressänsä ja oli niin ylenkatsottu, ettei kukaan kehdannut katsoa hänen päälleen.

Mutta tämän maailman lapset ovat toimellisemmat kuin Jumalan lapset heidän toimituksissansa. Muista nyt, uskoton morsian, kuinka huono sinä olit, koska Herra löysi sinut veressäsi makaamassa ja ei ollut napakaan leikattu. Silloin sanoi Herra sinulle: *"Sinun pitää elämän,"* ja Herra korjasi sinut ja antoi sinulle koreuden ja meni avioliittoon

sinun kanssasi ja sanoi: *”Sinun pitää minun oleman.”* Missä nyt on se koreus, Siionin tytär? Etsi nyt arkustasi ja pane päällesi ja valmistu itsesi vastaanottamaan Jumalan Poikaa. Kukaties, jos tänä päivänä eli huomenna tulee Jumalan Poika noutamaan köyhän ja ylenkatsotun morsiamensa tästä köyhyydestä ja vaivalloisuudesta, tästä kuoleman laaksosta. Kuule, Taivaallinen Ylkä, köyhän morsiamen huokaus. Isä meidän jne.

Ehtoosaarnan teksti toisena rukouspäivänä löytyy kirjoitettuna Ps. 119: 35, ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: Ps. 119: 35

”Anna minun käydä käskyisi tiellä, sillä niihin minä halajan.”

Tästä luetusta tekstistä kuulemme me, että Daavidilla oli mieli noudattaa Jumalan tahtoa, etteivät Jumalan käskyt tulisi miellehtoisesti rikotuksi. Mutta kuin Daavidilla oli usein semmoinen pimeys tunnossa, ettei hän saattanut oikein eroittaa mikä oikein olisi niissä erinomaisissa tiloissa, jotka pimeyden tähden tunnossa olivat, niin Daavid kuuluu usein rukoilevan Jumalaa, että Jumala antaisi hänelle oikean ylösvaistuksen ja oikean ymmärryksen. Niin on myös nytkin kristityillä semmoinen pimeys tunnossa, etteivät he voi ymmärtää, mikä Jumalan tahto olisi erikoisissa tapauksissa ja kotielämässä; ja tämä pimeys tunnossa ei ole niin suuresti ihmeteltävä, koska apostolien aikana tuli tutkittavaksi senkaltainen pimeä asia, jota heillä ei ollut ymmärrystä oikein selittää, että se olisi tullut Jumalan tahdon jälkeen, nimittäin tämä kysymys, jos kristittyjen tarvitsee kaikkia ulkonaisia asetuksia Mooseksen laissa noudattaa. Siinä tunnon pimeydessä täytyi heidän tulla kokoukseen arvelemaan ja tutkistelemaan, mikä Jumalan tahto olisi, ja tehtiin viimein se päätös, ettei ole kristitty velvoitettu pitämään kaikkia ulkonaisia asioita Mooseksen laissa, niin kuin ruuan eroituksessa, ympärileikkauksessa, luontokappaleitten uhraamisessa jne.

Niin myös Paavalin seurakunnassa Korintossa tuli eräs pimeä asia, jota kristityt eivät saattaneet oikein ymmärtää, oliko se oikein tai väärin, että kristityt syövät semmoisten luontokappaleitten lihaa, jota pakanat olivat uhranneet epäjumalille. Muutamat kristityt arvelivat, että se on synti, ja muutamat sanoivat, ettei se ole synti. Tämän kristittyjen väitteen lihan syömisestä Paavali selitti heille, ettei epäjumala ole mikään muu kuin tyhjä ihmisten hullu ja väärä usko, että epäjumala olisi joku olento eli joku elävä. Mutta ettei sovi sekään taas, että joku tekisi tuntoansa vastaan, vaikka olisi väärä tunto, vaan jolla on semmoinen tunto, että se on synti, jos joku syöpi semmoista lihaa, hän myöskin syököön kaalia, koska hänen tuntosensa ei anna myöten syödä semmoista lihaa. Ja jos heikkouskoisten tunto pahenee senkaltaista lihaa syödessä, niin Paavali ei aikunut syödä lihaa ijankaikkisesti. Tämä pimeys tunnossa on seurannut koko ihmiskukuntaa siitä asti, kuin Eeva söi kielletyn puun hedelmäästä. Hän luuli voittavansa siitä puusta oikeaa hengellistä viisautta tietääksensä, mikä oikein tai väärin on, mikä hyvä ja paha on; mutta hän sai tyhmyyden ja pimeän tunnon siitä puusta.

Suruttomat eivät tahdo tunnustaa tätä tyhmyyttä hengellisissä asioissa, vaan he luottavat hengelliseen viisauteensa ja sanovat: *”Kyllä me ymmärrämme, mikä oikein ja väärin on, vaikka me emme tee sen jälkeen.”* Mutta jos kristityt eivät ymmärrä kaikin paikoin, mikä oikein ja väärin on kotisessa elämässä, niin vähemmän vielä suruttomat ymmärtävät. Tämän tunnonpimeyden ja hengellisen tyhmyyden tähden tarvitsevat kristityt vielä paljon oppia, etteivät he ymmärtämättöminä tyhmyydessä tekisi syntiä eli tulisi pahenukseksi muille kristityille ja vielä pakanoille esimerkiksi.

Muutamat eivät ymmärrä, millä tavalla ristitiset ja hautajaiset pahennusta matkaan saattavat, vaikka he ovat jo aikaa kuulleet, etteivät ensimmäiset kristityt ole pitäneet

semmoisia pakanallisia pitoja, eivätkä Vanhassa Testamentissa uskovaiset pitäneet ristiäisiä ja hautajaisia². Vanhat pakanat ovat kyllä pitäneet hautajaisia². Ja koska muuttamat eivät raski luopua vanhasta pakanallisesta koreudesta, vaikka he kristityn nimeä kantavat, se tulee siitä, että heillä on niin pimeä tunto, etteivät he ymmärrä, mitä maailmanmielisyys matkaan saattaa.

Mutta Raamatussa on kirjoitettu, että Vanhan Testamentin ihmiset ovat tehneet katumuksen säkissä ja tuhassa, katuvaiset ovat silloin riisuneet kaiken koreuden ja maailmanmielisyyden pois. Nyt taitaa Jumala rangaista maata näljällä ja kalliilla ajalla, että verkaturkin kantajat saavat syödä kynsiänsä ja silkkihuivin kantajat saavat itkeä nälässä. Tämä tulee siitä, että huoruus ja maailman kunnia on saastuttanut tunnon³ ja siitä on tunto niin pimeäksi tullut. Ensimmäisessä heräyksessä pantiin kaikki koreus pois ja myös maailmanmielisyys. Mutta sitä myöten kuin tunto pimeni, rupesi vanha koreus tulemaan ilmi, ja monessa muussa paikassa tahdot myös kristittyjen tunto olla pimeä. Eipä ole sitten hyvä tietää, mikä Jumalan tahto olisi, koska tunto pimeäksi tulee.

Apostoli Jaakob kirjoittaa kristityille 1. luvun 5. värssyssä: *”Mutta jos joltakin teistä viisautta puuttuu, niin anokoon sitä Jumalalta.”* Ei ole Jaakob tarkoittanut maailman mielisyyttä ja maailman viisautta, jota maailman viisailla on rukoilemattakin, mutta hengellinen viisaus on kaikille kristityille tarpeellinen anoa Jumalalta, että he ymmärtäisivät, mikä Jumalan hyvä ja täydellinen tahto on, etteivät kristityt ymmärtämättömyydessä tekisi pahennusta esimerkiksi. Sillä minusta on helppo luopua koreudesta ja maailman turhuudesta, mutta siitä perkeleestä, joka ihmisen lihassa on, ei ole juuri helppo päästä erillensä. Kyllä olisi kaikilla helppo autuaaksi

tulla, jos ei olisi rietas elämässä. Mutta ei ole moni vielä sinne asti kerennyt, että rietas olisi niin kovin suuttunut, että hän ajaisi ulos helvetistä.

Ne harvat sielut, jotka ovat niin heränneet, että laki on Paavalin koettelemuksen jälkeen herättänyt kaiken himon, ne täytyvät tuntea riettaan tulisia nuolia. Ei niitä rietas enää laske suruttomuudessa helvettiin, vaan niitä hän voimallisesti ja väkevästi kehoittaa vihaan, huoruuteen, ahneuteen ja kunniaan. Ja koska he eivät tottele häntä, ajaa hän heidät ulos helvetistä ja sanoo: Mene pois tästä huokaamasta, muutampi ulkokullattu. Ja koska katuvaiset opetuslapset tuntevat, että Jeesus kuolee heidän sydämissänsä, alkavat he itkeä ja parkua. Mitä tietävät Jeesuksen opetuslapset muuta tehdä, kuin itkeä ja parkua, kun Jeesus kuolee. Ei heillä ole enää turvaa missään, ei taivaassa eikä maan päällä eikä maan alla.

Mutta meillä on se toivo, että Jumala kuulee heidän rukouksensa ja valituksensa, ja lukee heidän kyneleensä, ja Jumala Isä herättää ainoan Poikansa ylös kuolleista ja Hän tulee lukittujen ovien lävitse, ja Jeesuksen opetuslapset saavat nähdä, että Jeesus on vielä elämässä. Oletteko nyt lukittujen ovien takana, te Jeesuksen opetuslapset, ja sinä Maria Magdaleena, oletko nyt Jeesuksen haudan partaalla itkemässä, vai oletko hakemassa Herran ruumista? Minä uskon, että sinä saat pian nähdä sen orjantappuroilla kruunatun ja ristiinnaulitun Kuninkaan Siionin vuorella kaikkien maasta ostettujen henkien kanssa. Ja silloin saat sinä halata Hänen jalkojansa iankaikkisesti. Amen.

Kolmas Postilla, Pori 1924 / Käsikirjoituksia ei ole jäljellä /: 1IIP: iloa 2IIP:peijaisia 3IIP ”saastuttanut tunnon” lienee käsikirjoituksessa ollut ”paskantaneet tunnon päälle”, s.o. sokaisseet omantunnon = vaientaneet omantunnon äänen)

TEKSTI: PS. 10: 17 (AAMUSAARNA)

Köyhäin halauksen sinä Herra kuulet. Heidän sydämensä on varma, että sinun korvasi siitä ottaa vaarin.

Meidän pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä Jumalalle pyhitetyllä hetkellä katsoa köyhiä ja esittää Jumalan armo ja laupeus heitä kohtaan.

Mutta ensin pitää meidän huomata, että kun kuningas Daavid puhuu köyhistä, niin hän tarkoittaa ensin semmoisia ruumiillisesti köyhiä, jotka ovat rikkaitten ja mahtavien sortamisen, vääryyden ja tyranniuden kautta tulleet ruumiillisesti köyhiksi; ja toiseksi tarkoittaa hän hengellisesti köyhiä, joiden kaikki hengelliset lahjat ovat tulleet ryöstyksi pois perkeleen vallan ja tyranniuden kautta.

Ensin meidän pitää siis ajatteleman, kuinka Herra auttaa niitä, jotka ovat mahtavien vallan ja sortamisen kautta tulleet syöstyiksi köyhyyteen. Kuningas Daavid oli itse nuoruudessaan ollut suuressa köyhyydessä, koska se verenimijä ja tyranni Saul vainosi häntä aivan syyttömästi. Daavidin täytyi siihen aikaan piileskellä metsissä ja vuorten rotkoissa, missä hän monta kertaa sai kärsiä hätää. Tässä ruumiillisessa hädässä hänen täytyi huutaa Herran tykö, ja [hän] oli myös varma siitä, että Herra auttaisi häntä. Ja se myös tapahtui. Monta kertaa hän sai apua salaisilta ystävilta, jotka tunsivat, että hän oli kärsimässä ilman syytä.

Mutta kuinka moni on nyt, joka voi sanoa, että hän toisten ihmisten takia on tullut köyhäksi. Ei kuulu juomari voivan syystä sanoa kapakoitsijalle: *”Sinä olet tehnyt minut köyhäksi,”* sillä kapakoitsija on sitä mieltä, että juomari itse on tehnyt itsensä köyhäksi juopottelunsa kautta. Ei myöskään vietelty nainen kuulu voivan syystä sanoa viettelijälle: *”Sinä olet sysännyt minut köyhyyteen ja kurjuuteen,”* sillä viettelijä on sitä mieltä, että vietelty on itse syyppä kurjuuteensa.

Mutta joskin sekä kapakoitsija että viettelijä saattavat vierittää syyn päältään täällä ajassa, niin on kuitenkin kaikkien järjellisten tuomion käsitys se, että kapakoitsija on syyppä juomarin köyhyyteen ja viettelijä on syyppä vietellyn köyhyyteen. Ja sen he joutuvat aikanaan havaitsemaan, jos omatunto keran herää, että he ovat syösseet kanssaihmissään hengelliseen ja ruumiilliseen hätään. Oikeutetusti voidaan väittää, että se on perkele, joka työkaluillaan ja oman himon kautta on tehnyt useimmat ihmiset köyhiksi.

Ei voi juomari eikä huora syystä väittää, että he joutuvat kärsimään ilman syytä toisten tähden. Mutta sen saattoi Daavid sanoa, että hän sai kärsiä syyttömästi, ja semmoiset köyhät saavat olla varmat rukoustensa kuulemisesta, kun he huutavat Herran tykö. Mutta semmoiset köyhät, joita perkele lihallisen himon kautta on tehnyt köyhäksi, he eivät voi odottaa rukousten tulevan kuulluksi ennen kuin he kääntyvät ja tekevät totisen katumuksen ja parannuksen.

Meidän Vapahtajamme sanoo: *”Vaivaiset teillä aina ovat, mutta minä en ole aina teillä.”* Se tahtoo sanoa, köyhyys ei lopu niin kauan kuin maailma seisoo, mutta kristillisyyksi ei ole aina löydettävissä. Jumala ei ole tehnyt ketään köyhäksi, vaan se on perkele, joka on useimmat tehnyt köyhäksi, sillä jos ihminen käyttäisi oikein ruumiinsa ja sielunsa voimat nuoruudesta asti, niin ei hän tulisi köyhäksi. Mutta kun hän palvelee perkelettä ajatuksilla, sanoilla ja töillä, niin hänestä tulee kurjimus sekä ruumiin että sielun puolesta. Se merkitsee, että se perkele, joka on hänen omassa lihassansa ja veressänsä, tekee hänet köyhäksi juopumuksen, juopottelun, haureuden, ylpeyden, ahneuden, kauteuden, vihan, kiukun, ym. kautta. Ne ovat siis aika harvat, jotka ovat tulleet köyhäksi toisten ihmisten takia. Näin tosin oli

Daavidin laita, jolle se tyranni Saul saattoi äärimmäisen hädän, ja tässä hädässä oli hän varma ja vakuutettu siitä, että Herra auttaisi häntä.

2. Meidän pitää nyt katseleman, kuinka tällä voi olla jotakin yhtäläisyyttä hengellisen köyhyyden kanssa. Ne ovat nykyaikana aika harvat ihmiset, jotka ruumiillisen köyhyyden kautta tulevat hengellisesti köyhiksi. Monet köyhät nykyaikana ovat tyytymättömät oloihinsa. He sanovatkin: *”Jumala ei ole tehnyt kaikkia ihmisiä rikkaiksi.”* Ja näillä sanoilla paljastavat he uskonsa, että Jumala on syyppää heidän köyhyteensä. Mutta he eivät ole sen tähden hengellisesti köyhät, vaan pikemmin hengellisesti ylpeät. He vaatimalla vaativat apua toisilta, ja jos kristityt eivät saata täyttää heidän vatsaansa, niin he sanovat: *”Mikä kristitty sinä olet, joka et auta köyhää?”*

Mutta niin ei tehnyt Daavid. Tosin hänen täytyi pyytää apua siltä rikkaalta Nabalilta, mutta ei tämä tapahtunut vaatimalla, vaan hän esitti pyyntönsä kohteliailla ja nöyrillä sanoilla. Mutta kun hän sai kovan vastauksen, nousi vanha Aatami Daavidissa, ja hän antoi kovien uhkauksien tulla, että hän aikoi hävittää koko Nabalín huoneen. Tässä saattaisivat kai Nabalín uskonveljet sanoa: *”Mikä*

kristitty Daavid oli, jolla oli semmoiset uhkaukset Nabalía vastaan?” Huomaa nyt, hyvä herra, me emme voi puolustaa Daavidin kostonpyyntöä, mutta emme myöskään voi kieltää häneltä koko kristillisyyttä, sillä hän katui heti kostonpyyntöään, kun Nabalín vaimo tyynnytti hänet. Mutta Nabal ei katumut koskaan armottomuuttaan, vaan kuoli pakanana. Katso, siinä juuri oli ero Nabalín ja Daavidin välillä, ja tämä on vielä tänäkin päivänä eroituksena kristityn ja pakanan välillä. Daavid saattoi aina luottamuksella odottaa rukoustensa tulevan kuulluksi, koska hän katui rikostaan.

Mutta pakanoilla ei tapaa koskaan olla mitään totista katumusta, ja sen tähden he eivät voi odottaa mitään apua ylhäältä, vaan heidän täytyy lopulta kääntää toivonsa tämän maailman jumalaan, joka lohduttaa ystäviään kuoleman hetkellä ja sanoo: *”Jumala ei voi tuomita semmoista ihmistä, joka kaikille on tehnyt oikein.”* Saadaanpas nähdä, auttaako tämä usko iankaikkisuudessa. Muuten ei ole mitään uutta sanottavaa, joka ei jo ole sanottu totisesta kristillisyydestä. [Amen.]

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

[USEITA LEHTIÄ KATEISSA]

Saarna rukouksesta

- - koetteleman rukouksen voimaa, ensiksi uskottomain ja toiseksi usko-vaisten sydämessä. Mutta että Herra Jumala sanansa kanssa lainais oikian ymmär-ryksen, sitä me rukoilemme. Kuule meitä, laupias Herra Jumala.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Mitäs jumalattoman rukous vaikuttaa?** Me kuulemme Raamatusta, että jumalattomat myös rukoilevat. Mutta Daavidi sanoo, että jumalattoman rukous on kauhistus Jumalan edessä. Koska jumalattomat rukoilevat jotakin pahaa lähimmäisellensä, jolle he ovat suuttuneet, niin saatamme me syystä kysyä, mikä Jumala se on, joka semmoisen rukouksen kuulee? Taitaa olla se Jumala, joka asuu alimmaisessa taivaassa.

Niin esimerkiksi katumattoman ryövärin rukous tuli pilkkaamiseksi, sillä [hän] rukoili epäuskossa. Ei hän uskonutkaan, että Jeesus oli Kristus. Ja koska opetuslapset rupesit rukoilemaan, että valkia tulis taivaasta ja polttais niiden kaupungin, jotka ei panneet ruokaa rahan edestä, niin se rukous oli kauhistus Vapahtajan korvissa.

Fariseuksen rukous templissä oli maailman ihmisten korvissa kaunis, mutta ei se ollut Jumalan edessä kaunis. Ja minä olen välistä kuunnellut fariseusten rukoukset, ja olen monta kertaa ihmetellyt, mistä heille tulevat ne kauniit rukoukset, mutta en ole saattanut käsittää. Sillä että muutamat uhraavat itsensä saatanalle kirouksella ja sadatuksella, se on kaikille tietävä, että semmoisia rukouksia ei kuule muu kuin saatana ja perkele helvetissä, jonka he käskivät tulla korjaamaan itsensä. Ja ilman epäilemättä hän tulee korjaamaan heidän sielujansa, koska hän ensinnä on lihottanut heitä. Mutta nuot fariseusten ja armonvarkaitten rukoukset, jotka kuuluvat maailman korvissa niin kauniilta, että kaikki sokiat raukat, jotka ei tunne eikä

ymmärrä perkeleen kavaluutta, häätävät sanoa: *”Jos se ihminen ei tullut autuaaksi, joka niin paljon rukoili, kukas sitte tulee autuaaksi?”*

Mutta ei autuuden asia seiso ainoastans sen päällä, kuinka paljon sinä olet rukoillut, vaan sen päälle se tulee, [jos] sinä rukoilet uskossa, nimittäin jos sinä rukoilet elävän uskon voimalla. Ja sinun pitää myös tietämän, kuinka ja koska sinä olet elävään uskoon tullut, muutoin ei Jumala kuule sinun rukoukses. Eli jos sinulla on ollut elävän uskon ainetta, ja olet sen kadottanut, ja sinä luulet, että sinun syntisti ovat anteeksi annetut, ja kuitenkin ovat ainoastansa siveydellä ja varastetulla armolla peitettyt. Ei se ole muu kuin ulkokullaisuus ja itsepetollisuus. Sen tähden kirjoittaa Paavali kristityille: *”Koetelkaat itsiänne, jos olette uskossa.”*

Mutta Jumala kuulee myös katuvaisten rukouksia, koska he rukoilevat uskossa, vaikka heidän uskonsa ei ole sinapin siemenen vertaa. Publikaanilla ei ollut niin kauniit rukoukset kuin fariseuksella, vaan hänellä oli ainoastans yksi lyhykäinen huokaus: *”Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni.”* Ja kuitenkin hän meni kotiansa hurskaampana kuin fariseus. Ja katuvainen ryöväri ei ollut vielä saanut vakuutuksen synteinsä anteeksi saamisesta, ja koska hän uskossa rukoili, sai hän vakuutuksen. Mutta hänellä ei ollut niin ylpiä sydän kuin katumattomilla on, vaan katuvaisella ryöväriillä, niin myös publikaanilla oli jo yksi nöyrä ja särjetty sydän. Sen kaltaisesta sydäimestä tulevat aivan huokaukset. Vaikka niissä ei ole niin tuntuvainen uskon voima, on niillä kuitenkin yksi kaukana olevai[nen] toivo, että Jumala kuulee heidän rukouksensa.

Mutta mitäs pitää meidän sanoman niiden sielunlilaisuudesta, joilla ei ole uskoa eikä oikeata epäuskoa, niin kuin opetuslapsilla

Vapahtajan kuoleman jälkeen, vaan ovat niin kuin kahden maailman välillä: sanovat itsensä mahdottomaksi rippivieraaksi ja elävät synnissä. Niillä ei taida olla halu autuaaksi tulla, koska he saattavat olla tyytyväiset maailmassa. He sanovat kyllä suulla: *”Emme ole mahdolliset käymään Herran ehtoollisella”*, mutta ei sen tähden ole sen kaltainen mahdottomuus kuin Daavidilla, vanhalla Israelilla ja muilla katuvaisilla, jotka ei tule aikaan helvetissä, mutta täytyvät huutaa syvyydestä korkeuteen. Sen kaltaisia epäuskon vankia on paljon tällä ajalla, jotka sanovat kyllä: *”Tällä elämällä emme tule autuaaksi.”* Mutta ei he sen tähden tee parannusta, vaan lykkäävät parannuksensa päivästä päivään ja vuodesta vuoteen, siihen asti, että kuolema tulee. Ja silloin vasta tuntevat, että hiljainen katumus on saavutta[nut] - - -

[katkos käsikirjoituksessa]

- - - ajatellen, että semmoisilla armonvarkailla on ainaski yksi salainen toivo, että Jumala ei paiskaa heitä helvettiin, vaikka he elävät niin kuin kuolema ja tuomio ei olisikaan. Ja tämä väärä toivo tulevaisesta katumuksesta ja tulevaisesta armosta on annettu viholliselta. - - -

[katkos käsikirjoituksessa]

- - - Se olis parempi, että he kääntäisit toivonsa helvettiin, kuin että he kääntävät toivonsa taivaaseen. Ja mitäs nyt semmoiset rukoilevat? Ei mitään. Katsovat kristittyin vikoja ja ottavat niistäkin väärän lohduksen itsellensä. Muutamat omanvanhurskauden palvelijat paiskaavat kristityitä kattilaan ja itse seisovat kannen päällä. Mitäs ne rukoilevat? Ei paljo mitään. Muutamat puolustavat kristillisyyttä, mutta ei he sen tähden itse kerkiä mihinkään. Muutamat erkaantuvat pois kokonansa kristittyin seurasta, ja niillä on nurja mieli ja rautanaula sydämessä, vaikka ne raukat eivät sitä itse tunne. Kaikki nämät ylenantavat seurakunnan, niin kuin Paavali kirjoittaa, ja menevät suoraan Jumalan tykö. Jokohan he Häntä löytävät? Minä

luulen, että he löytävät yhden väärän jumalan, joka ei ole taivaassa. Ja niiden rukoukset ei kuulu mihinkään.

Toinen tutkistelemus: **Kaikki, mitä uskovaiset rukoilevat, se heille annetaan.** Uskovaiset ei saata muuta anoa Jumalalta, kuin mitä Jumalan Henki panee heitä anomaan. Mutta ei suinkaan uskovaisten rukoukset ole niin kauniit kuin fariseusten ja armonvarkaitten rukoukset. Sen me kuulemme ensiksi Daavidin psalmista, toiseksi opetuslasten rukouksista jälkeen, kuin vaino rupeis tulemaan. Uskovaiset rukoilit Pietarin edestä, koska juutalaiset olit paiskanneet häntä vankihuoneeseen, ja Jumala kuuli heidän rukouksensa ja lähetti enkelin taivaasta päästämään Pietarin vankihuoneesta ulos. Ja itse Vapahtaja sanoi viimeisenä iltana: *”En minä rukoile maailman edestä, vaan niiden edestä, jotka minulle annoit.”* Koska Hän näki, ettei maailma parane sillä esirukouksella, heitti Hän pois rukoilemasta hänen edestänsä. Niin myös kristityt, koska heiltä kaikki toivo suruttomain parannuksesta loppuu, täytyy heidän heittää pois rukoilemasta heidän edestänsä. Mutta niiden edestä kristityt rukoilevat, joista vielä on joku toivet, että he paranevat.

Muutoin uskovaiset aina rukoilevat itse edestänsä ja muitten kristittyin edestä. He rukoilevat itse edestänsä, koska he tuntevat, kuinka paljon heissä on syntiä ja heikkoutta. Mutta ei niillä ole kaiketi rukouksen voima. Koska sisälliset ja ulkonaiset viholliset karvaavat heidän päällensä, silloin täytyy heidän huokata, että he rasitetut ovat. Ja Henki manaa hyvää meidän edestämme sanomattomilla huokauksilla. Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että kaikki, joiden lamput syttyvät palamaan, koska huuto tulee, saattavat ilolla seurata Ylkää häähuoneeseen, niin kuin me myös rukoilemme, että Hän tulis pian, ettei väsymys tulis odottavaisille.

Kuule, Taivaallinen Isä, sinä suuri ihmisen
[Poika] odottavaisten hu[okaus] - - -

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / lehtiä puuttuu alusta, lopusta ja keskeltä /

Älkäät kellenkään velvolliset olko, vaan ainoastansa että te toinen tois-
tanne rakastatte; sillä joka toista rakastaa, sen on täyttänyt lain.

Me kuulemme näistä Paavalin sanoista, että hän vaatii kristityiltä, ettei heidän pidä oleman kellenkään velvolliset, ja että pitää rakastaman toinen toistansa. Kuinka tämä velvollisuus ymmärretään, osoittaa pyhä apostoli edellisessä värssyssä, kussa hän käskee kristityitä maksamaan veroa esivallalle, ja tullin kelle se tulee; hän neuvoo myös kristityitä antamaan kunnian, kelle se tulee. Ja Pietari myös neuvoo kristityitä kunnioittamaan kuningasta.

Koska siis Paavali sanoo: *”Älkäät kellenkään velvolliset olko,”* tarkoittaa hän vissimmästi sekä maallista että hengellistä velkaa, jonka yhden kristityn pitää maksaman sekä kristityille että suruttomille. Me tiedämme nimitään, että moni luonnollinen ihminen ottaa velaksi sieltä ja täältä, vaikka hän ei tiedä, millä hänen pitää maksaman, ja ajattelee: *”Tuo eli tuo ihminen on rikas, ei se ole niin suuri synti, jos hän mistantaa omansa.”* Muutampi kiertää velkamiehiänsä, eikä tahdo maksaa velkojansa, vaikka häneltä kaivataan.

Mutta me kuulemme nyt apostolin sanoista, että kristityn ei pidä oleman velvollisen kellenkään, josta myös arvataan, että yhden kristityn pitäis niin käyttämän sielun ja ruumiin voimat, ettei hänen tarvitsis olla velvollinen kellenkään; että jos hän luonnollisessa tilassa olis ottanut velaksi jotakin lähimmäiseltään, taikka vääryydellä ja petoksella jotakin omistanut itsellensä, pitäis yksi herännyt omatunto vaatiman häntä maksamaan vanhoja velkoja niin paljon, kuin mahdollinen on, ja mitä hän saattaa soveltamisella hyväksi tehdä — ettei kristitty olis luonnollisen ihmisen kaltainen, joka ei pidä muretta siitä, kuinka vanha velka tulis maksetuksi. Ei ano niin paljon kuin: Ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa.

Muutampi luonnollinen ihminen ottaa velkoja sieltä ja täältä, vaikka hän saattais kyllä niitä velkoja välttää jos hän olis oikein käyttänyt sielun ja ruumiin voimat nuoruudesta, jos hän ei olis koreuden, juopumuksen ja laiskuuden kautta haaskannut omansa, jos maailman kunnia ei olis pakottanut ottamaan vaivaisilta ja kuluttamaan rikkaille, jos hän vähemmin olis palvellut vatsaansa, jos ei olis niin kunniallinen ollut syöttämään ja juottamaan vertaisiansa, olis hän kyllä saattanut välttää velkoja ja elää sillä vähällä varalla, joka hänellä oli. Mutta nyt, koska hän juopumuksen, koreuden ja laiskuuden eli huoruuden ja kunnian tähden, on häätynyt velkoja ottamaan, ajattelee hän: *”Maksakoon perkele minun edestäni.”*

Muutampi varas varastaa rikkailta ja antaa vaivaisille. Jos nyt yksi kristitty rupee samaan laihin elämään, niin kuin luonnolliset ihmiset elävät, niin ei tule paljon eroitusta niiden välillä. Jos yksi kristitty rupeaa ajattelemaan näin: *”Ei kristitty ole velvollinen palvelemaan suruttomia, ei kristityn tarvitse maksaa veroa, ei kristitty ole velvollinen maksamaan vanhoja velkoja, ei hänen tarvitse sovittaa niitä, joita vastaan hän on rikkonut, ei kristityn tarvitse työtä tehdä, kyllä joutavat muut häntä ruokkia.”*

Kyllä vissimmästi kelpais semmoinen elämä vanhalle Aatamille, joka tahtoo hyviä päiviä pitää. Ei tahdo yhtään ristiä kantaa. Ei tahdo vaivaa nähdä, ei ruumiin eikä sielun puolesta. Mutta mitäs sanoo Raamattu siihen? Me kuulemme tästä Paavalin kirjoituksesta, koska hän sanoo: *älkäät olko velvolliset kellenkään, että kristityn pitää niin käyttämän itsensä, ettei tulis velvolliseksi kellenkään.* Ja sitä on Paavali itse osoittanut työllä, koska hän käsityöllä elätti henkensä, eikä tahtonut vaivaksi tulla muille; ei kristityille eikä suruttomille.

Jos nyt yksi kristitty freistaa niin käyttää itsensä, ettei hän tulis kellenkään velvolliseksi maallisessa tarkoituksessa, ettei olis maailmanlapsilla mitään puhumista eli soimaimista siinä asiassa, niin tahtoo hän myös maksaa velkojansa hengellisessä tarkoituksessa, sillä se sama apostoli, joka kirjoittaa kristityille: Älkäätkä olko kellenkään velvolliset, tunnustaa toisessa paikassa, että hän on velkapää juutalaisille ja kreikkalaisille; hän tunsikin nimittäin omassatunnossansa, että hän oli velkapää saarnaamaan evankeliumia juutalaisille ja kreikkalaisille. Ja vissimmästi vaikuttaa se paremmin, joka ensinnä maksaa kaikki maalliset velat, ettei maailmanlapsilla olis mitään puhumista, ja sitte vasta maksaa hengellisiä velkojansa.

Yksi kristitty on totisesti velkapää manamaan ja neuvomaan suruttomia niin kuin hän on velkapää maksamaan maallisia velkojansa, jos hän jaksaa. Ja tämä kaikki, sekä luonnollisen että hengellisen velan maksaminen on niin yhdistetty rakkauden kanssa, että joka ei rakasta lähimmäistensä, ei hänellä ole niin suuri muret maksamaan velkojansa. Muutampi luonnosta siviä ihminen maksaa riidisti maallisen velkansa, mutta ei hän tee sitä rakkauden tähden, vaan kunnian tähden, että häntä pidettäisiin rihtinä miehenä. Mutta jolla on ahneus suurempi kuin kunnia, ei hän raski velkojansa maksaa, ettei tulis haava sydämeen.

Mutta Paavali kuuluu tarkoittavan sen, ettei pidä yhden kristityn oleman velvollisen kellenkään; vaan hänen pitää maksaman velkojansa rakkauden tähden kristityille, ja totuuden tähden suruttomille, ettei olis heillä mitään puhumista. Mutta vaikka nyt ihminen maksaa vanhoja velkojansa, ja pyytää sovittaa kaikkia, joita hän saattaa, ei hän sillä vielä pääse kaikista veloista pois, kyllä vielä on yksi mahdotoin suuri velka, jota hän ei saata maksaa iankaikkisesti, jos se armosta ei tule poispyyhityksi velkakirjasta.

Vapahtaja sanoo: *”Koska sinä kannat lahjas alttariin, ja siellä muistat, että sinun veljellä on jotakin sinua vastaan, niin jätä sinne lahjas, ja mene ensinnä sopimaan veljes kanssa ja tule sitte uhraamaan lahjas alttarille.”*

Vanha Aatami ei laske muutampia alentamaan itseänsä toisen syntisen edessä ja anomaan heiltä anteeksi heidän rikoksiansa; sillä he ajattelevat näin: *”Koska se suurin velka on annettu anteeksi, en minä huoli niistä pienistä veloista.”* Mutta me kuulemme näistä Vapahtajan sanoista, että ihmisen lahja Jumalalle olis vasta oikein kelvollinen, jos ihminen ensinnä olis sovitettu kaikkein ihmisten kanssa. Koska ihminen ei ole oikein nöyrytetty, tahtoo hän katsoa toista syntistä ylön, ja ajattelee näin: *”En ole minä velvollinen toista syntistä palvelemaan, ei ihminen ole anteeksiantaja. Jumalan edessä minä tunnustan syntiäni, mutta en toisen syntisen edessä. Ei toinen syntinen ole anteeksiantaja.”*

Tämmöiset ajatukset ovat kuolleen uskon liiva, joka vuotaa armonvarkaan suusta, koska sydän on vielä siltänsä liikkumatta ja paisunut. Ei armonvaras eikä luonnollinen siiveys, eikä myös hengellinen ylpeys tahdo nöyryyttää itseänsä toisen syntisen edessä ja anoa häneltä anteeksi hänen rikoksiansa. Mutta Paavali sanoo: Älkäätkä olko kellenkään velvolliset, vaan ainoastans, että toinen toistanne rakastaisitte.

Meidän pitää laviammalta puhuman siitä kristillisestä rakkaudesta meidän pyhän tekstimme johdatuksesta, jos Jumala, joka on rakkauden lähde, taivuttais meidän sydämemme nöyryyteen ja rakkauteen, että me saattaisimme rakastaa ja anteeksianto, ja anteeksiantaa, ei ainoastans suulla ja kielellä, vaan työllä ja totuudella, rukoillen niiden edestä, jotka ovat pimeydessä, että aamurusko rupeis koittamaan, ja niiden edestä, jotka ovat sokiana syntyneet, että heidän silmänsä avattaisiin; ja niitten edestä, jotka ovat murheessa ja epäilyksessä, että he pääsisit heidän vaivastansa; ja niitten

edestä, jotka ovat vajonneet kadotukseen korvaan asti, että ne jaksaisit huutaa niin korkialla äänellä, että se kuuluis taivaaseen asti. Kuulkaan se kolmiyhteinen, se armollinen Luoja, se suurin Ristinkantaja, ja vertavuotava ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, kaikkien murheellisten, viheliäisten, alaspainettuihin ja isoovaisten ja janoovaisten huokauksen. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: 1. JOH. 4: 17

Siinä täytetään rakkaus meissä, että meillä olis turva tuomiopäivänä, sillä niin kuin hän on, niin olemme me myös tässä maailmassa.

Meidän pyhän tekstimme johdattuna pitää meidän tällä hetkellä puhuman rakkaudesta.

Ensimmäiseksi siitä luonnollisesta rakkaudesta, ja

Toiseksi siitä hengellisestä rakkaudesta.

Antakoon se rakas Vanhin, joka on rakastanut niitäkin paatuneita lapsia, jotka Hänen kyyneleensä pilkanneet ovat, antakoon Hän, jonka sydän on niidenkin edestä verta vuotanut, jotka Häntä piinaavat ja vaivaavat, että kovat rinnat tulisit särjetyksi ja kylmät sydämet palavaksi, ja vihaiset sydämet tulisit rakastavaiseksi. Amen!

Ensimmäinen tutkistelu siitä luonnollisesta rakkaudesta, ja mitä se vaikuttaa.

Luonnollinen rakkaus osoittaa itsensä monella tavalla luonnollisten ihmisten välillä. Silloin erinomattain, koska paloviina lämmittää vanhan Aatamin sydäntä, ovat luonnolliset ihmiset rakkaat keskenänsä, niin kuin kiimakoirat. Mutta se on usein nähty, että koirain rakkaus ei ole pysyväinen. Vaikka luonnolliset ihmiset ovat jumaliset ja rakkaat keskenänsä, koska paloviina lämmittää vanhan Aatamin sydäntä, yhtä hyvin ovat he vähän ajan perästä vihaiset, koska asia kääntyy toisaalle. Jos he yhden vuoron itkevät, niin he toisen vuoron pilkkaavat ja nauravat. Jos he yhden vuoron ovat rakkaat keskenänsä, niin he toisen vuoron tappelevat. Jos he yhden

vuoron kiittävät lähimmäistensä hyväin lahjain edestä, ovat taas kiroomassa häntä vähän ajan perästä. Jos he yhden vuoron antavat paloviinaa ilman, niin ovat he toisen vuoron kaipaamassa viinahintaa laissa. Viinassa he antavat suuta, ja viinassa he myös tappelevat. Viinassa he ottavat ympäri kaulan, ja viinassa he myös pistävät puukolla.

Tämä koirain rakkaus on ennen luettu kristilliseksi rakkaudeksi; ja se sama koirain rakkaus kiitetään vielä nytkin maailmanlapsilta, joiden sydän ei tule pehmiäksi muutoin, mutta paloviinan kautta. Ja siihen aikaan, koska paloviina oli paras rakkauden aine tässä ja muissa seurakunnissa, silloin olit ihmiset jumaliset viinassa ja jumalattomat, niin kuin aina sopi. Viinassa he olit rakkaat ja vihaiset, niin kuin kiimakoirat. Kaikki heidän rakkautensa seisoivat siinä, että juomarit ja viinaporvarit olit rakkaat keskenänsä niin kauan kuin viinaa oli viljasti. Mutta vähän ajan perästä olit he taas riidassa, torassa ja tappeluksessa, elikä laissa riitelemässä; sen saman asian päältä. Jos vaivaisille tahdottiin apua, niin olit parhaat juomarit ja parhaat viinaporvarit varsin vastaan ja sanoit: *”Me olemme niin köyhät, ei meiltä liikene vaivaisille antaa, me tarvitsemme itse.”* Niin muodoin sait vaivaiset hädässä olla ja nälkää kärsiä, mutta juomarilla ja viinaporvarilla oli kyllä viljaa.

Tästedes me tahdomme koetella kristittyin sydämet, jos siinä on parempi rakkaus kuin ennen, koska viinahöyry on pois mennyt. Niissä paikoissa, kussa paloviina on vielä nytkin paras rakkauden aine, ilmoittaa luonnollinen rakkaus itsensä sillä tavalla, että huorat ja huorintekijät kokoontuvat pelaamaan ja tanssaamaan, juomaan ja tappelemaan. Ja koska rietas paloviinan ja maailman ilon kautta on nostanut lihan himoja, rupeevat he tanssin perästä huoraamaan. Ja huoruuden perästä tulevat jalkasikiät, ja sen huoruuden ja koreuden perästä tulee köyhyys, ja sen köyhyyden perästä tulee varastaminen. Ja ne, jotka koreuden, juopumuksen,

laiskuuden, huoruuden ja varkauden kautta tulevat köyhäksi, sanovat: *"Jumala teki meitä köyhäksi."* Ja ne, jotka vääryydellä ja viekkauksella tekevät maakunnan köyhäksi, sanovat: *"Jumala on siunannut meidän kaupparamme. Emme ole varastaneet, eli kenenkään omaa vieneet."*

Sitte ajattelevat köyhät. *"Ilmanki Jumala tekee meitä rikkaaksi toisessa maailmassa, koska Hän on tehnyt meitä köyhäksi tässä maailmassa. Miksi köyhä Lasarus tuli Abrahamin helmaan?"* Rikkaat taas ajattelevat näin: *"Koska Jumala on niin runsaasti siunannut meidän kaupparamme, vissimmästi Hän rakastaa meitä. Mutta jos Hän rakastaa meitä, vissimmästi Hän suopi meille hyvää. Ja jos Jumala suopi meille hyvää, vissimmästi Hän saattaa meitä autuaaksi tehdä. Ei Jumala olis kaikkivaltias, jos Hän ei saattais meitä autuaaksi tehdä, koska Hän tahtoo."*

Mutta ei rikas eikä köyhä ajattele sen perään, että vaikka Jumala on kaikkivaltias, ei Hän saata sen tähden luontoansa muuttaa, niin kuin rietas muuttaa itsensä monenkaltaisella luonnolla, ja on välistä köyhäin ystävä, välistä rikkaitten ystävä. Hän opettaa muutampia köyhtymään juopumuksen kautta; laiskuuden kautta, koreuden kautta, varkauden kautta ja huoruuden kautta. Ja muutampia hän skoulaa rikastumaan vääryydellä ja viinakaupalla.

Tässä te näette luonnollisen rakkauden hedelmät, sen koiranrakkauden, joka välistä syytty juomaritten ja huorain välillä. Se on kyllä maailman edessä kaunis, mutta sen hedelmät ovat hirveät: juopumus, huoruus, kateus, köyhyys. Luonnollisesta rakkaudesta tulevat myös riidat ja tappelukset parikuntain välillä. Koska nimittäin lihallinen rakkaus loppuu, tulee ahneuden perkele ja nostaa riidan parikunnan välillä. Toinen tahtoo koreana olla. Toinen tahtoo rahaa koota eli paloviinaa juoda, ja niin muuttuu palava rakkaus vihaksi, toraksi ja tappeluksi. Olettekos koskaan nähneet, että linnut tappelevat,

jotka parittain elävät? Minä olen nähnyt, että naaras ja koiras elävät aina sovinnossa, mutta ihminen, jonka pitäis oleman järjellisen, se riitelee, se tappelee aviokäsikysässä, eikä vielä sittenkään ymmärrä, kenenkä hallussa hän on, ennen kuin nahka kuumenee.

Ja millainen on luonnollinen rakkaus esivalan ja alamaisten välillä? Koska esivalta tahoo maailmallisen lain kautta estää sen yhteisen turmeluksen, niin kuin juopumuksen, huoruuden, viinakaupan, niin tekevät varkaat, juomarit, huorat ja viinaporvarit kapinata esivaltaa vastaan, ja ajattelevat ja sanovat myös, että ylön raskas on vero. Me tahdomme vapaat olla verosta ja viinasakosta; me tahdomme elää meidän oman tahdomme jälkeen. Me tahdomme juoda, kirotta ja viinakauppaa tehdä. Me olemme vapaana syntyneet, emme ole kenenkään orjat olleet; ja koska esivalta tahtoo estää sen yhteisen turmeluksen lain kautta, tekevät he tappeluksen esivaltaa kohtaan. Herrat käyvät kuninkaan päälle, köyhät rikkaan päälle, lapset vanhinten päälle, palvelijat isännän päälle. He rupeevat ryöstämään ja tappamaan toinen toistansa.

Semmoinen elämä on nyt maailmassa, vaikka met, jotka olemme maailman loukossa, emme tiedä siitä mitään. Mutta ei maailman ihmiset sen tähden huomaitse, kenenkä hallussa he ovat, ennen kuin nahka kuumenee. Olettekos te nähneet, kuinka muurahaiset tekevät työtä sovinnossa, ja pitävät murettä muitten sikiäin edestä, eikä ne riitele koskaan. Mutta ihminen on pahempi kuin hukka, vaikka hänen pitäis oleman järjellä ja taidolla varustettu. Ei hukat tappele keskenänsä muuta kuin juuri silloin koska nälkään ovat kuolemassa. Mutta ihminen on luonnon tilassa paljon pahempi kuin hukka ja jalopeura. Se janoo toisensa verta. Semmoiset ovat nyt luonnollisen rakkauden hedelmät.

Toinen tutkisteleminen hengellisestä rakkaudesta, ja kuinka se ilmoittaa itsensä. Ensiksi

haukkumisen kautta. Koska nimittäin yksi kristitty soimaa ja haukkuu suruttomia, niin hän osoittaa rakkautensa suruttomille. Mutta tämä sana on yksi kova sana, kuka voi sen kuulla? Ensiksi ottaa luonnollinen järki niin kovin vastaan, että pää kolahtaa seinään. Luonnollinen järki pudistaa päätänsä niin kuin iso kivi olis vatkattu nautahärän päähän, ja sanoo: *”Sekös on rakkauden merkki, että ihminen haukkuu ja soimaa lähimmäistensä?”* Toiseksi rupee myös kuolleen uskon liiva vuotamaan armonvarkaan suusta, koska hän tämän kuulee. Armonvaras sanoo varsin kiivaasti, ja pudistaa päätänsä, niin kuin vihainen nautahärkä, koska iso kivi vatkataan pääkalloon, ja sanoo niin totisesti, kuin hän saattaa: *”Muitten ihmisten kaukkuminen ja tuomitseminen, se on koiran virka, mutta ei kristityn virka.”*

Olkoon vain. Mutta haukkuminen on kuitenkin ensimmäinen työ, joka tulee kristillisestä rakkaudesta, sillä niin ovat profeetat haukkuneet, niin on Johannes Kastaja haukkunut, niin on Vapahtaja haukkunut, niin on Pietari haukkunut, niin on Lutherus haukkunut, niin ovat kaikki muut kristityt koirat haukkuneet sen aikaisia armonvarkaita. Ja kukas pani heitä haukkumaan? Rietas ilmankin. Niin ajattelee kuitenkin tämän aikaiset varkaat, että rietas on pannut näitä koiria haukkumaan, ettei het pääse rauhassa varastamaan armoa. Mitäs tietää armonvaras muuta tehdä, kuin vihata ja kirotta niitä koiria, jotka haukkuvat niin kovin, ettei saata armonvaras enää varastaa rauhassa? Jo hän välistä suuttuu niille koirille, välistä hän kiroo niille, välistä hän kutsuu ne koirat tykönsä ja freistaa suostuttaa heitä lihapalasen kanssa, että hän sais heitä vaikenemaan.

Mutta ei ne vaikene sen tähden, vaan he haukkuvat kahta kiivaammasti, niin että armonvarkaan täytyy viimein sanoa siellä nurkan takana, kussa hän on naakimassa: *”Jo itse rietas pani näitä koiria minua haukkumaan, koska en saata enää likikään tulla.”* Mutta jos me katsomme Raamatusta, kuka

on pannut näitä koiria haukkumaan, niin me löydämme, että Taivaan Isäntä on pannut heitä haukkumaan.

Ensimmäinen koira, jonka Isäntä pani haukkumaan varkaille, oli Mooses. Mutta Mooses oli ensinnä niin vastahakoinen siihen virkaan, että hän vastais Jumalalle: Ei minulla ole semmoinen ääni, että minä saatan haukkua. Koska nimittäin ihmisellä ei ole sitä hengellistä rakkautta, on tämä haukkuminen aivan vastahakoinen. Luonnollinen järki ottaa kovin vastaan, ja hän ajattelee näin: Miksi minun pitäis koiraksi tuleman ja ihmisiä haukkuman? Ne suuttuvat minulle ja rupeevat minua vihaamaan. Mutta koska Isäntä suuttuu niille mykille koirille, ja aikoo heidät hirttää, jos net ei hauku, silloin täytyy heidän ruveta haukkumaan, vaikka se haukkuminen ja tuomitseminen tulee vanhalle Aatamille vaivaksi; mutta siitä vasta koetellaan kristillinen rakkaus, jos me tahtoisimme vähäisen vaivaa nähdä toisen ihmisen edestä, jos me vihitimme sen kaltaisen työn ottaa päällemme, joka tulee vanhalle Aatamille vaivaksi.

Kyllä ovat kaikki rakkaat, koska he saavat mieltänsä myöten. Kyllä vanha Aatami mielistyy semmoiseen rakkauteen, josta tulee ilo ja hauska, mutta sitte vasta lähimmäisen rakkaus koetellaan, jos me toisen ihmisen tähden ottaisimme päällemme jotakin vaivaa, josta ei tule vanhalle Aatamille voittoa, eikä kiitosta, eikä iloa, mutta vastahakoisuutta, maailman vihaa ja kiittämättömyyttä.

Muutampi ajattelee näin: Ei kristitty ole velvollinen palvelemaan suruttomia. Sinne minä menen, kussa on hauska, sinne minä menen, kussa minua pidetään kristittynä. Vaiva se on palvella suruttomia, jotka vihaavat minua kristillisyyden tähden ja pitävät minua vääränä profeettana. Sydän tulee ainoastans kovaksi ja kylmäksi sen haukkumisen kautta. En minä tahdo koirana olla. Kristillisyyks menee hukkaan, jos minun pitää

ruumiin työtä tekemän. Hengenvaivaisia minä tahdon auttaa, en minä huoli niistä, jotka ovat ruumiin puolesta vaivaiset. Autta-
koon suruttomat heitä. En ole minä velvollinen palvelemaan suruttomia ja muuta sem-
moista. Mutta jokohan vanha Aatami ei ole seurassa niissä ajatuksissa?

Me tiedämme, että Vapahtaja, joka oli kaik-
kien palvelija, sekä suruttomien, että kristit-
tyjen, ei ole koskaan ilossa ollut niin kauan
kuin Hän eli maan päällä. Kahdesti Hän on it-
kenyt, mutta ei Hän koskaan ole nauranut.
Aina Hän on ristiä kantanut. Aina Hän on mu-
retta pitänyt suruttomain ihmisten sieluista.
Koko maailman synnit makasit Hänen tun-
tonsa päällä. Eiköpä Vapahtajan rakkaus ole
suurempi, kuin jonkun ihmisen rakkaus?
Mutta kuinka Vapahtajan rakkaus on ilmoit-
tanut itsensä? Ei suulla ainoastaan ja kielellä,
mutta työllä ja totuudella alinomaisessa
murheessa suruttomain edestä. Ja jos me

välistä tunnemme yhden palavan rakkauden
kristityitä kohtaan mutta emme tunne yh-
tään murettä suruttomain edestä, emme
tunne yhtään pakoitusta palvelemaan heitä,
auttamaan heitä, ja vaivaa näkemään heidän
tähtensä, niin minä pelkään, että omarak-
kaus on kristillisen rakkauden seurassa. —
Mutta me toivomme ja rukoilemme, että
Taivaallinen Rakkaus, joka on kokonansa un-
hottanut itsensä muitten tähden, paljastaa
vielä net paikat, jotka vielä kätkeyt ovat
omassatunnossa, että omarakkaus ylitsevoi-
tettaisiin Vapahtajan rakkaudelta, että me
saattaisimme kärsivällisyydellä palvella, ei
ainoastans kristityitä, mutta myös surutto-
mia. * [Amen.]

Alkuperäinen SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisar-
kisto, Helsinki / *loppu kateissa? Viimeinen sivu on niin
himmeä ja kulunut, ettei siitä näy, onko saarna loppu-
nut tähän vai jatkunut vielä.

TEKSTI: PS. 57: 2 (AAMUSAARNA)

Jumala, ole minulle armollinen, ole minulle armollinen; sillä sinuun minun sieluni uskaltaa, ja sinun siipeis varjon alle minä turvaan siihen asti, että ahdistukset ohitse käyvät.

Aamusaarnamme pyhä teksti on sana kuningas Daavidilta, josta on tullut esimerkki kaikille katuvaisille syntisille.

Kuninkaallinen korkeus ei voinut varjella häntä synnistä. Mutta kun toiset korkeat herrat pitävät tekojaan luvallisina, niin Daavid ei voinut ajatella, että hänen syntinsä olivat luvallisia. Hänen täytyi sen tähden katua katkerasti vikojaan. Ja muistutus, jonka hän sai Herralta profeetta Naatanin kautta, herätti hänet synnin horroksesta. Hänen katumuspsalminsa todistavat syvistä omantunnonvaivoista ja vakavasta katumuksesta.

Joka lukee Daavidin katumuspsalmeja mie-tiskellen, havaitsee, että Daavidilla oli samat tuntemiset, joita jokainen muukin katuva-
nen syntinen saa kokea. Ja Daavidista on juuri sen tähden tullut esikuva kaikille katu-
vaisille sieluille, mistä he voivat koetella, onko heidän katumuksensa vilpityn.

Meidän aikamme siveät ihmiset eivät tunne katumusta synneistään, ja kun he saavat nähdä heränneen ihmisen olevan omantunnonvaivassa, väristys kulkee heidän kaikissa suonissaan. He kuvittelevat, että omantunnonvaiva on itsensä perkeleen työ. Jolla on kuollut usko pääkallossa, se sanoo, että Jumala on armollinen: Hän ei voi rangaista lapsiaan omantunnonvaivalla ja sydämenahdistuksella. Perkele ajaa ihmisen epäuskoon omantunnonvaivan kautta. Omantunnonvaiva ei suinkaan ole Pyhästä Hengestä. — Niin puhuvat kaikki armonvargaat. Ja kun he saavat nähdä katuvaisten syntisen itkevän syntejään, niin armonvargaat kysyvät: ”Onko se kissan naukumista?” Kun armonvargaat saavat nähdä katuvaisten sielun itkevän Jeesuksen rintaa vasten, niin armonvargaat kysyvät: ”Mikä ulvominen tämä on? Eikö

taivaan valtakuntaan pääse ulvomatta kuin hukanpenikka?”

Näin maailman sokea joukko pilkkaa sinun kyyneleitäsi, katuvaisten sielu. Näin maailman käärmemyrkky myrkyttää sydämen jaloimmat tunteet. Kun katuvaisten syntinen kastelee Vapahtajan jalkoja katumuksen kyyneleillä ja pyyhkii ne pois päänsä hiuksilla, silloin siveät fariseukset alkavat kuiskia toisilleen ja sanoa: ”Tämä on syntinen nainen. Kuinka Jeesus Nasaretilainen voi kärsiä, että semmoinen huora kohtelee Häntä sillä tavalla.” Mutta Jumalan kiitos, Jeesus Nasaretilainen ei ole tullut maailmaan pilkkaamaan katuvaisten kyyneleitä, vaan Hän on tullut lohduttamaan heitä, Hän on tullut pyyhkimään pois katuvaisten kyyneleet.

Juuri nämä katumuksen kyyneleet, joita perkeleen kannattajat pitävät kissan naukumisena ja koirien ulvomisena, ovat aitoja helmiä katuvaisten sielun kruunussa. Ei yksikään näistä helmistä putoa turhaan maahan; ne on kaikki luettu taivaassa. Saapa viimein nähdä, kuinka maailman sokean joukon käy, joka pilkkaa ihmissydämen jaloimpia tunteita ja ivaa katuvaisten kyyneleitä. Saapa nähdä, kuka viimein saa kuulla kissan naukumista ja koirien ulvomista?

Kuningas Daavidin omantunnonvaivan ja sydämenahdistuksen maailman siveät ihmiset selittävät näin: ”Daavid oli suuri syntinen, hän oli tehnyt suuria vääryyksiä ja rikoksia. Hänhän oli huorimies ja murhaaja. Ei siis ollut ihme, että hän joutui omantunnonvaivaan. Mutta ei siveiden ihmisten sovi harjoittaa kissan naukumista. Ei kunniallisten ihmisten sovi ulvoa kuin nälkäisten hukanpeniköiden. Omantunnonvaiva voi sopia suurille rikkollisille muttei ollenkaan kunniallisille ihmisille. Mitä hulluutta on olla

omantunnonvaivassa, sanoo armonvaras. Luuletko, että voit ansaita autuuden ulvomisella ja kissan naukumisella? Luterilainen oppimemehan opettaa, että ihminen tulee autuaaksi uskon kautta ilman tekoja. Usko, niin tulet autuaaksi! Kuinka voit sitten kuvitella tulevasi autuaaksi omantunnonvaivan ja sydämenahdistuksen kautta, tai ulvomisen ja kissan naukumisen kautta?”

Mutta hyvä armonvaras! Sinä olet tosin vanha ja kunniallinen kristitty. Sinä olet varmasti ollut kristitty lapsuudesta asti, ja sinun pitää siis päästä esteittä taivaan valtakuntaan. Voitko sanoa minulle, miten on mahdollista, että Lutherilla oli omantunnonvaiva? Sinä arvelet, ettei ole niin ihmeellistä, jos Daavidilla oli omantunnonvaiva, sillä hän oli suuri pahantekijä, mutta Luther ei ollut semmoinen suuri pahantekijä ja kuitenkin hänen täytyi olla kauan omantunnonvaivassa, ennen kuin hän saattoi tulla elävään uskoon. Miksi Lutherilla oli omantunnonvaiva? Miksi hänen täytyi mietiskellä? Ei Luther ollut huorimies eikä murhaaja, kuten Daavid, ja kuitenkin hänen täytyi mietiskellä. Kuinka se on mahdollista?

Niin, sanoo armonvaras, se ei liikuta minua, onko Luther mietiskellyt, vaan minä pidän vakaasti kiinni siitä luterilaisen opin osasta, joka kuuluu: *”Usko, niin tulet autuaaksi!”* En ole myöskään elänyt niin jumalattomasti, että minun tarvitsee mietiskellä. Ja siveä maailmankansalainen sanoo: *”Minä olen vaeltanut kunniallisesti ja rehellisesti läpi maailman ja uskon sen tähden, etten ole ansainnut mitään kadotusta. Jos Jumala ei tahdo päästää kunniallisia ja rehellisiä ihmisiä taivaan valtakuntaan, niin Hän on väärä. Niin! Jumalan täytyy itse vastata sieluittamme, jos niiden täytyy joutua kadotukseen. Mikä Jumala se on, joka ei tahdo päästää kunniallisia ihmisiä taivaan valtakuntaan? Onko tarkoitus, että kaikki, jotka eivät ulvo ja paru kuin nämä hullut, menevät helvettiin?”* — Niin, siveä sanoo: *”Minä luulen, että kaikki ne, jotka ulvovat ja parkuvat kuin*

nälkäiset hukanpenikat, ovat itse helvetissä.” Ja armonvaras sanoo: *”Minä luulen, että helvetissä ei voi olla pahempaa kissan naukumista kuin täällä niin kutsuttujen heränneiden joukossa. Ei, Jumala varjelkoon minua ja lapsiani moisista hullutuksista.”* Niin, totta totisesti! Jumala varjelee varmasti sinua omantunnon vaivasta ja sydämen ahdistuksesta tässä maailmassa, nimittäin tämän maailman jumala, joka on sokaissut uskottomien sydämet, että heidän pitää uskoa valheen, sanoo apostoli Paavali.

Tämän maailman jumala varjelee kyllä uskolliset palvelijansa omantunnonvaivasta ja sydämen ahdistuksesta, sillä hän tietää hyvin, että omantunnonvaiva ja sydämen ahdistus tai totinen synninsuru opettavat ihmistä tuntemaan syvän syntiturmeluksensa. Totinen synninsuru valmistaa sydäntä vastaanottamaan armon ja sovinnon, ja siten tehdään perkeleen valta ihmisessä tyhjäksi. Tämän maailman jumala koettaa kaikin tavoin varjella uskolliset palvelijansa omantunnonvaivasta ja sydämen ahdistuksesta, sillä hän tietää sangen hyvin, että se, jolla on omantunnonvaiva, voi pian tulla sovitetuksi Jumalan kanssa ja niin muodoin tulla Jumalan lapseksi.

Nyt aivan ensimmäiseksi heränneen sielun on välttämättä tultava vakuuttuneeksi siitä, että Daavidin omantunnonvaiva ja Lutherin mietiskely ei ollut perkeleen teko vaan Jumalan teko ihmisessä. Hengellisesti köyhälle ja murheelliselle sielulle on jo suuri lohdutus tietää olevansa oikealla tiellä. Silloin ei se voi loukata hänen hellää sydäntään, että maailman sokea joukko pilkkaa hänen parannuksen kyneleitään, että kyykäärmeiden sikiöt kutsuvat hänen nyyhkytyksiään Jeesuksen rintaa vasten kissan naukumiseksi ja nälkäisten hukanpenikoiden ulvomiseksi. Katuvainen syntinen on aina ollut maailmalle suuri hulluus, ja maailman siveät ihmiset eivät voi sietää sitä, että katuvainen syntinen tiputtaa parannuksen kyneleitä Jeesuksen jaloille.

Suuremmat epäilykset vaivaavat herännyttä, mutta herännyt ei epäile sitä, onko totinen katumus välttämätön syntiselle, vaan sitä herännyt epäilee, onko hänen katumuksensa vilpitön ja vakava. Minun katumukseni, ajattelee herännyt, ei ole niin vilpitön ja vakava kuin Daavidin katumus. Minun katumuksenkyneleeni eivät ole niin vuolaita kuin katuvaisen vaimon Jeesuksen jalkojen juuressa. En ole itkenyt niin katkerasti kuin Pietari lankeemuksen jälkeen. Synninkatumukseni ei taida siis olla niin vakava ja vilpitön, että sydän voi tulla särjetyksi; siksi en voi saada armoa.

Vaikka nyt semmoiset ajatukset nousevat usein heränneissä ja tuntuvat olevan puhaita kuin kulta, täytyy meidän kuitenkin tutkia lähemmin, mistä nämä ajatukset tulevat. On kyllä totta, että Jumala vaatii totisen ja vilpittömän katumuksen, mutta on myös totta, että ihminen ei voi ansaita armoa synninkatumuksella. Omavanhurskaus tahtoo kuitenkin ansaita jollakin tapaa. Jollei hän voi ansaita omalla parannuksella, niin hän tahtoo ansaita syvemmällä katumuksella tai suuremman omantunnonvaivan kautta.

Mutta koko armonjärjestys osoittaa, että joka tahtoo ansaita armon, ei saa sitä koskaan. Sinun täytyy ottaa armon lahja lahjana ja ilmaiseksi. Jollet tahdo ottaa armoa lahjana, niin saat mennä helvettiin ja ansaita armon siellä. Jos siis heränneellä syntisellä, joka ei ole vielä armoitettu, on mielestään syytä epäillä katumuksensa vakavuutta, jos, sanon minä, herännyt ihminen arvelee tuntevansa, että synnin katumus ei ole vakava ja vilpitön, jos semmoinen haluaa suuremman omantunnonvaivan, silloin on varmasti omavanhurskaus mukana leikissä. Ja tämä musta henki on niin hieno, ettei herännyt tunne sitä itse.

Nyt meidän pitää kuulla, kuinka Daavid huusi Herran tykö sielunhädässään: *”Jumala, ole minulle armollinen, ole minulle armollinen; sillä sinuun minun sieluni uskaltaa, ja sinun*

siipeis varjon alle minä turvaan siihen asti, että ahdistukset ohi käyvät.” Näistä Daavidin sanoista kuulemme, että hänen täytyi kääntyä Herran tykö hädässään. Kaikki toivo ei siis ollut vielä silloin menetetty. Ja kenen tykö murheellinen sielu kääntyisi, jollei Herran tykö? Suruttomuuden tilassa ihmisellä ei ole hätää. Hänen ei tarvitse kursailla Jumalaa eikä ihmisiä. Mutta heränneessä tilassa ihminen alkaa tuntea sielun ahdistuksensa. Hänen täytyy silloin kääntyä Jumalan tykö rukouksessa ja huutaa Daavidin kanssa: *”Jumala, ole minulle armollinen, ole minulle armollinen.”*

Mutta herännyt tuntee usein, ettei hänellä ole voimaa rukoilla, kun hänellä ei ole kauniita rukouksia esitettävänä Herralle. Katumaton fariseus lukee pitkät ja kauniit rukoukset. Minä olen myös nähnyt armonvarkaan nousevan keskellä yötä rukoilemaan, mutta totisesti katuvaisen on niin vaikeaa rukoilla, koska hänestä tuntuu, että hänen sydämensä on niin kova, niin kylmä ja tunteeton, ettei maksa vaivaa rukoilla. Ja kuitenkin, mikä muu kuin omavanhurskaus voi estää herännyttä rukoilemasta? Mutta armon täytyy viimein pehmittää hänen selkensä. Jollei hän nöyryy Herran edessä, hänen täytyy mennä helvettiin ja oppia siellä nöyräksi. On tosin kova sana, että katuvaisen syntisen täytyy mennä helvettiin oppimaan nöyräksi, mutta on kuitenkin helpompaa mennä täällä armonajassa helvettiin kuin joutua perkeleiden joukon pilkkaamaksi siitä syystä, että itkee ja huokaa nojaten Jeesuksen rintaa vasten.

Katuvainen syntinen ei ole tervetullut helvettiin, sillä perkele ja hänen kannattajansa eivät siedä sitä, että joku on katuvainen ja itkee syntejään. Jos joku itkee ja nyyhkyttää sitä, että on menettänyt parhaan lehmänsä tai kauniin hevosensa, niin perkele ryhtyy lohduttamaan häntä ja sanoo: *”Älä ole siitä asiasta huolissasi. Jos lankeat maahan ja rukoilet minua, niin annan sinulle koko maailman ja sen kunnian.”*

Mutta jos katuvaⁿainen syntinen tulee perkeleen tykö ja valittaa: *”Minä olen tehnyt väärin, että olen pettänyt viattoman veren,”* niin perkeleen kannattajat vastaavat: *”Mitä se meihin koskee? Katso itseäsi. Jollei sinulla ole muuta valitettavaa kuin syntisi, niin saat miehilyhyvin mennä takaisin taivaan valtakuntaan. Täällä helvetissä ei ole tilaa katuvaⁿaisille perkeleille. Me emme voi sietää kissan naukumista emmekä nälkäisten hukanpenikoiden ulvomista. Mene taivaaseen ja ulise siellä, jos tahdot. Ei kannata koskaan ilveillä helvetissä.”* Sillä jos perkeleen kannattajat saavat kuulla, että joku katuvaⁿainen sielu nyyhkyttää Jeesuksen rintaa vasten nojaten, niin he kysyvät heti: mikä ihmeellinen ääni tämä on? Onko se kissan naukumista?

Sinä kuulet siis, katuvaⁿainen sielu, ettei helvetissä ole sinulle armoa. Joko sinun täytyy tehdä niin kuin Juudas, kun hän ei voinut saada lohtua ylimmäisiltä papeilta, tai sinun täytyy huutaa niin kuin Daavid: *”Jumala, ole minulle armollinen, ole minulle armollinen,”* ja hän lisää: *”että ahdistukset ohitse käyvät.”* Vaikka Daavid oli omantunnonvaivassa, hänellä oli tosin se toivo, että tämä vaiva menisi ohitse, ja tämä toivo täytyy kaikilla

heränneillä olla, sillä muutoin vaiva tulisi aivan sietämättömäksi. Mutta toivo, että ahdistus menee Jumalan armon kautta ohi, ylläpitää horjuvaa sielua. Ja toivon ei pidä häpeään tulla.

Niin toivo ja kanna vaivasi kärsivällisesti ja nöyrästi. Toivo, sinä väsynyt matkamies, että päivä koittaa ja aamurusko nousee, ja huuda kuitenkin niin kuin Daavid: Jumala, ole minulle armollinen, ole minulle armollinen, Jeesuksen Kristuksen tähden. Älä anna syntisen hukkua viheliäisyydessään. Lohikäärme näyttää nyt veripunaisen kitansa ja tahtoo heti niellä uuden ihmisen, joka on syntyvä maailmaan.

Mutta Jumala, joka on hullujen holhooja, ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, Suuri Ristinkantaja ottaa kuitenkin tykönsä uuden ihmisen, joka itkee syntymähetkellensä, kun hän putoaa alastomana maailman kylmälle lattialle, mutta nauraa sille, joka on synnytänyt hänet tuskalla ja kivulla, kun hän on imenyt lohdutuksen rinnoista. Silloin uuden ihmisen oikea Isä ilmoittaa nimensä. Ei hänen pidä oleman orpolapsi. Amen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

TEKSTI: Ps. 110: 3

A amusaarnan teksti. Sinun voittos päivänä palvelee sinun kansas sinua mielellänsä pyhissä kaunistuksissa: sinun lapses synnytetään sinulle niin kuin kaste aamuruskosta.

Daavidin 110. psalmi on kokonaan profetia Vapahtajasta, vaikka se kaikkien profetioiden tavoin näyttää vaikealta ymmärtää varsinkin niille, jotka eivät tunne kristillisyyden oikeaa olemusta. Daavid puhuu nimittäin siitä, että messiaanisen valtakunnan alku ja olemus ovat Vapahtajan persoonassa. Hän osoittaa, kuinka Vapahtaja kurittaa vihollisiaan eli kristillisyyden vastustajia, ja kolmannessa värssyssä hän osoittaa, kuinka oikeat kristityt rukoilevat Herraa Hänen saatuaan voiton pakanoista sekä että Vapahtaja saa paljon lapsia eli paljon niitä, jotka kutsuvat Häntä Isäksi.

Nyt on huomattava, että Vapahtaja itse on käyttänyt tätä psalmia todisteena, kun hän väitteli juutalaisten kanssa Kristuksesta. Jumaliset juutalaiset tahtoivat väittää, että luvattu Vapahtaja polveutuisi ruumiillisesti Daavidista, mutta he eivät voineet käsittää, kuinka Daavidin Poika saattoi olla Daavidin Herra ja päämies eli Luoja. Daavid tunsikin, että Kristus oli hänen Herransa ja Luojansa, ja sen tähden hän uskoi tulevaan Vapahtajaan. Mutta juutalaiset eivät uskooneet, että Jeesus oli Jumalan Poika, koska Hän esiintyi palvelijan hahmossa eikä kuninkaana.

Nyt meidän pitäisi ensiksi selittää ensimmäinen värssi 110. psalmista, josta tekstimme on otettu. Siinä sanotaan nimittäin:

”Herra sanoi minun Herralleni: istu oikealle kädelleni, siihen asti kuin minä panen sinun vihollises sinun jalkais astinlaidaksi.”

Se merkitsee, että Isä Jumala sanoi Vapahtajalle: *”Istu oikealle kädelleni, siihen asti, että kristillisyyden vihamiehet tulevat nöyryytyiksi.”* Nyt me olemme kuulleet kirkkohistoriasta, että kristillisyyden sai monia vihamiehiä.

Me olemme nähneet siitä, mitä sen jälkeen on tapahtunut, että oikea kristillisyyden saa nykyäänkin paljon vihamiehiä. Sillä jokaisen, joka ei itse ole kristitty, täytyy vihata kristillisyyttä ja pitää sitä haaveiluna ja taikauskona sekä kristityitä ulkokullattuina, tekopyhinä ja hengellisesti ylpeinä, koska he pitävät itseään Jumalan lapsina ja tuomitsevat muita. Juutalaiset luulottelivat, että kristillisyyden oli vahingollinen eksytys, joka pitäisi hävittää tulella ja miekalla. Pakanat sanoivat, että kristillisyyden oli vahingollinen eksytys ja hirveää haaveilua, joka oli erittäin vahingollista valtion olemassaololle. Ja vielä myöhemminkin monet vapaa-ajattelijat ovat väittäneet, että kristillisyyden oli suurinta hulluutta, mitä kukaan oli saattanut keksiä. Maailma, sanovat he, olisi ollut paljon onnellisempi, jos kristillisyyden ei olisi tullut pahennukseksi.

On kyllä totta, että kristillisyyden on tullut maailmaan pahennukseksi, sillä missä kristityitä on, siellä eivät maailmanlapset saa mennä rauhassa helvettiin. Mutta missä ei kristillisyyttä ole, siellä jokainen saa elää niin kuin haluaa. Me voimme vieläpä myöntää, että maailma olisi ollut maallisesti paljon onnellisempi, jollei kristillisyyttä olisi ollut olemassa. Sillä yksikään kristitty ei ole voinut sanoa, että hänellä on ollut hauskaa maailmassa tai että hän on elänyt onnellisen elämän maan päällä. Päin vastoin, juuri kristityt ovat saaneet kärsiä eniten maailmassa. Heidän täytyy kärsiä vainoa ja pilkkaa maailmalta. Sen tähden myös apostoli Paavali sanoo: *”Jos meillä ainoastaan tässä elämässä on toivo Kristuksen päälle, niin me olemme viheliäisemmät kaikkia muita ihmisiä”* (1. Kor. 15: 19). Kristitty ei voi sen tähden kerskua mistään maanpäällisestä onnesta tai ilosta. Sen lisäksi että muut ihmiset ylenkatsovat ja vainoavat häntä, hänen täytyy myös

kärsiä suunnattomasti sisällisesti, niin että kristityillä on harvoin sisällistä iloa, koska sie-lunvihollinen ahdistaa häntä jatkuvasti.

Mutta sanotaan, että niiden joukossa, jotka pitävät nyt itseään kristittyinä, on monta te-kopyhää, monta ulkokullattua, monta haa-veilijaa, jotka kulkevat ympäriinsä saarnaama-ssa ja elävät kuitenkin julkisissa paheissa. Ja sen tähden, sanovat he, en tahdo tulla tuommoiseksi ulkokullatuksi, vaan ennem-min elää niin kuin olen elänyt tähän asti. Jos en ole kristitty, niin en ole ainakaan ulkokul-lattu. Mutta etkö näe nyt, kuinka solmit it-sesi omilla puheillasi? Jottei sinusta tulisi ul-kokullattua, et tahdo myöskään tulla kristi-tyksi vaan tahdot mieluummin elää kuin pa-kana.

Mutta nyt kristittyjen joukossa on aina ollut ulkokullattuja. Vapahtajan omien opetuslas-ten joukossa oli ainakin yksi ulkokullattu, Juudas. Mutta tarkoittiko tämä sitä, että Va-pahtajan saarnaama kristillisyyden ei ollut ju-malallinen? Vai tahdotko väittää, että koko oppi oli väärä ja kaikki olivat ulkokullattuja sen tähden, että yksi meni ja hirtti itsensä? Samariassa monet olivat kääntyneet kristilli-syyteen, mutta siellä oli myös yksi ulkokul-lattu, nimittäin noita Simon, joka Pietarin täytyi tuomita, mutta tahdotko sanoa, että samarialaisten kristillisyyden oli kelvoton sen tähden, että heidän joukossaan oli myös yksi ulkokullattu.

Niin, vieläpä Jerusalemissa, missä kristillisyyden ensin ilmaantui, oli kaksi ulkokullattua, joita Pietarin täytyi nuhdella. Mutta tahdotko väittää sen tähden, että kristillisyyden oli jo alussa väärä, koska kristittyjen joukossa oli myös ulkokullattuja? Etkö näe, kuinka pirut-tunut järki pettää sinua? Jos panet päähäsi silmälasit, niin saat varmaan pian nähdä, että kaikki kristityt ovat ulkokullattuja, niin, vieläpä itse apostoli Pietari oli ulkokullattu, koskapa Paavalin täytyi kerran nuhdella häntä ulkokultaisuudesta. Mutta eikö olisi paljon parempi, että näkisit ensin vaivaa

oman kristillisyytesi kanssa. Ja kun olet itse tullut kristityksi, voisit nähdä vikoja kristi-tyissä. Silloin voisit paremmin erottaa, ketkä ovat ulkokullattuja ja ketkä ovat totisia kris-tityitä.

Mutta nyt meidän pitäisi ensin osoittaa, kuinka Daavid näki Hengessä, että kristilli-syyden viholliset tulivat nöyryytetyiksi ja hei-dän täytyi tulla Vapahtajan astinlaudaksi. Tämä on tapahtunut sillä tavalla, että niiden, jotka olivat kerran kristillisyyden katkerimpia vihamiehiä, on täytynt lopulta taipua ikeen alle, niin kuin esimerkiksi Paavalin. Hän oli alussa kristillisyyden katkerin vihamies, mutta hänestä tuli lopulta kristillisyyden in-nokkain puolustaja. Niin on käynyt myös mo-nille pakanoille, joilla oli alussa hengellinen viha kristityitä kohtaan, että heidän täytyi viimein rakastaa heitä.

Ja tämä ei ole tapahtunut oman voiman kautta, sillä ihminen ei ole oma herransa missään asiassa. Ihmisen täytyy aina taipua korkeamman vallan alle. Jos hän on perke-leen hallussa, niin hänen täytyy totella per-kelettä ja elää hänen tahtonsa mukaan. Jos hän on Jumalan hengen johdatuksessa, niin hänen täytyy toimia hengen innoittamana. Sen tähden apostoli sanoo: *”Ette tee, mitä te tahdotte”* (Gal. 5: 17).

Mutta tästä ei seuraa, ettei ihmisellä ole val-taa jäseniinsä. Sillä apostoli ei puhu ulkonai-sista teoista, vaan hän puhuu ajatuksista ja haluista, joihin kristityillä ei ole valtaa. Mutta jäseniinsä ihmisellä on sen verran valtaa, että hän voi olla juomatta, kiroilematta, huo-raamatta, tappelematta, valehtelematta ja pettämättä. Hän voi olla ostamatta koreutta, hän voi olla kostamatta, mutta vihaa hän ei voi voittaa omalla voimallaan, eikä hän voi omalla voimallaan tehdä tyhjäksi pahoja aja-tuksia ja synnillisiä himoja. Hän ei voi hallita sydäntään, ja sen tähden ihmisen oli välttä-mättä synnyttävä uudesti ja tultava uudeksi luontokappaleeksi. Hänen oli välttämättä tultava totisen katumuksen ja parannuksen

sekä elävän uskon kautta sovitetuksi Jumalan kanssa ja siten pelastetuksi perkeleen vallasta, synnin rangaistuksesta ja herruudesta. Sillä luonnollinen ihminen on kokonaan perkeleen vallassa sekä sielun että ruumiin puolesta, päästä jalkoihin. Hänen täytyy siis tehdä kaikki perkeleen tahdon mukaan, hän ei voi vastustaa synnillisiä himojaan ja halujaan, vaan hänen täytyy ajatella ja tehdä kaikki, mitä perkele lykkää hänen mieleensä.

On semmoisiakin, joita kutsutaan puolikristityiksi. He hylkäävät osan entisistä jumalattomista töistään mutta eivät voi repiä itseään irti maailmasta, he eivät halua joutua huonoihin väleihin maailman kanssa ja tulla huluiksi. Heidän täytyy siis olla maailman kaltaisia vaatetuksessa ja ulkonaisissa elämäntavoissa, vaikka Vapahtaja on sanonut: *”Ette voi palvella kahta herraa.”* Ja apostoli Jaakob on kirjoittanut kristityille: *”Joka siis tahtoo maailman ystävä olla, hän tulee Jumalan vihamiheksi.”* (Jaak. 4: 4) Mutta sellainen kristillisuus ei voi kestää Jumalan edessä.

Me sanoimme täällä aikaisemmin, että kristillisuus sai monia vihamihiä heti, kun se ilmaantui maailmassa. Tämä vihamielisyys on vallinnut myös siellä, missä kristillisuus on saanut jalansijaa kristittyjen sydämissä. Kristittyjä pidettiin haaveilijoina, kerettiläisinä, jotka tahtoivat hävittää vanhan opin ja tehdä tyhjäksi oikean jumalanpalveluksen. Juutalaiset uskoivat olevansa Jumalan lapsia, sillä he sanoivat Vapahtajalle: *”Emme ole äpärinä syntyneet: meillä on yksi isä, Jumala”* (Joh. 8: 41). Ja mistä juutalaiset olivat saaneet sen uskon, että Jumala oli heidän isänsä? Sen uskon he olivat saaneet arvattavasti perkeleeltä, sillä Vapahtaja sanoi heille: *”Te olette isästä perkeleestä”* (Joh. 8: 44).

Niinpä nytkin monella voi olla usko, että Jumala on hänen isänsä, vaikka hän ei koskaan tiedä, kuinka ja koska hänestä on tullut Jumalan lapsi. Juutalaisetkin luottivat ulkonaiseen jumalanpalvelukseensa ja olivat sen tähden mielestään lähinnä Jumalaa

pyhydessä ja vanhurskaudessa, koska he ottivat vaarin kaikista säädöksistä, jotka kuuluivat ulkonaiseen jumalanpalvelukseen. He olivat myös hyvin hartaita jumalanpalveluksessaan mutta tahtoivat kuitenkin tappaa Vapahtajan. Heillä oli siis hengellinen viha Vapahtajaa kohtaan. Eiköpä nyt kävisi samalla tavalla, jos Vapahtaja esiintyisi kuljeskelevana lukijaissaarnaajana ja alkaisi kutsua kunniallisia ihmisiä ulkokullatuiksi ja kyykäärmeiden sikiöiksi?

Niin, eipä nykyisiä katumattomia ihmisiä voi juurikaan kutsua ulkokullatuiksi, sillä he elävät pahemmin kuin pakanat ja uskovat kuitenkin olevansa valmiita astumaan taivaan valtakuntaan. Vapahtajan kävisi samalla tavalla kuin siihen aikaan, että ylipapit ja kirjanoppineet syyttäisivät Häntä kerettiläiseksi ja haaveilijaksi, joka kulkee ympäriinsä saarnaamassa vääriä oppia. Kaikki siiveät huorat huutaisivat: *”Pois kerettiläinen!”* Kaikki raittiit juomarit huutaisivat: *”Ristiinnaulitse petturi!”* Kaikki viinaporvarit huutaisivat: *”Helvettiin parannussaarnaaja!”* Juuri niin kävisi Vapahtajalle, jos Hän esiintyisi samassa hahmossa kuin silloin, kuljeskelevana lukijaissaarnaajana.

Nykyiset oikeat luterilaiset syyttäisivät Häntä rauhanhäiritäjäksi, kiihottajaksi, joka häiritsee omantunnon rauhaa, herättää levottomuutta ja eripuraisuutta aviopuolisoiden ja talonväen välillä. Vaikka Vapahtaja on sanonut, että Hän ei ole tullut rakentamaan rauhaa vaan eripuraisuutta, nykyiset oikeat luterilaiset eivät voi kuitenkaan muuta kuin vihata semmoista ihmistä, joka häiritsee omantunnonrauhaa ja tuomitsee kunniallisia ihmisiä.

Ei ollut siis ihme, jos kristillisuus sai jo alussa monta vihamiestä, ja maailma on nyt yhtä vihamielinen kuin silloinkin. Perkele ei voi kärsiä, että joku tulee häiritsemään hänen yörauhaansa. Hän tahtoo olla rauhassa pesässään. Hän saa uskolliset palvelijansa kuvittelemaan, että elävän kristillisyyden valkeus

on hirveä loiste pohjattomuudesta, joka täytyy sammuttaa kristittyjen verellä.

Mutta vaikka maailma on aina vihannut kristillisyyttä, monet ovat kuitenkin tulleet nöyryytetyiksi ja astinlaudaksi Vapahtajan jalkain alle. Korkeampi voima on viimein kukistanut kristillisyyden katkerimmat viholliset, ja perkeleen on täytynyt ryömiä ulos luolastaan. Tämän Daavid näki tuhatkunta vuotta ennen Kristuksen syntymää, ja sen tähden hän sanoo 110. psalmissa: *”Herra sanoi minun Herralleni: istu oikealle kädelleni, siihen asti kuin minä panen sinun vihollises sinun jalkais astinlaudaksi.”* Saman psalmin 3. värsyssä on aamusaarnamme pyhä teksti, joka kuuluu näin: *”Sinun voittoa päivänä palvelee sinun kansas sinua mielellänsä pyhissä kaunistuksissa: sinun lapses synnytetään sinulle niin kuin kaste aamuruskosta”*.

Kristittyjen voitonvirsi on Ilmestyskirjan 12. luvun 10. värsyssä. Kristillisyyys voitti kyllä pakanuuden, mutta pakanuuden sijaan ilmaantuivat pian paavikunnan eksytykset, ja harvoja paavikunnassa olleita kristittyjä vainottiin ja vihattiin. Kristillisyyys sai kyllä uuden voiton suuren uskonsankarin Lutherin kautta, mutta ne, jotka nyt kutsuvat itseään oikeiksi luterilaisiksi, ovat aikaa sitten lanneet Lutherin opista ja pitävät nyt kuollutta uskoa kristillisyytenä, mutta elävän uskon ilmauksia he pitävät haaveiluna ja taikuskona.

Mistä johtuu, että kaikkia heränneitä pidetään haaveilijoina ja villihenkinä? Se johtuu siitä, että kuollut usko ei voi sietää elävää uskoa. Kuolleen uskon kannattajat tahtovat hävittää kokonaan elävän uskon lain voimalla. Ja kuitenkin on nähty, että kristillisyyden vihollisten täytyy asettua astinlaudaksi Vapahtajan jalkain alle. Heidän täytyy vastoin tahtoaan taivuttaa niskansa kristillisyyden ikeen alle. Ja ne, jotka Vapahtaja on tällä tavoin voittanut, uhraavat mieluisesti sydämensä Herralle pyhissä kaunistuksissa ja veisaavat voitonvirtää.

On tosin vielä siellä täällä muutamia vakavia kristittyjä, jotka pyytävät edistää elävää kristillisyyttä, mutta siinä suuressa pimeydessä, joka nyt vallitsee koko maailmassa, nämä harvat sielut eivät voi saada paljoa aikaan. Heitä pidetään haaveilijoina ja villihenkinä, he joutuvat suruttoman joukon ylenkatso-miksi ja pilkkaamiksi, maailma vihaa ja vainoaa heitä.

Niinpä Daavidin ennustusta kristillisyyden voitosta ei voi tällä hetkellä sovittaa meidän aikaamme, sillä meidän aikamme on hirmuisen pimeä ja kauhea aika. Kristillisyyden valkeus on tipotiessään. Aurinko on pimennyt, ja ne harvat valopilkut, jotka loistavat siellä täällä, eivät voi valaista maailmaa, sillä sokea joukko ei voi nähdä valkeutta. Valkeus tuli maailmaan, ja pimeys ei voinut sitä käsittää.

Me emme voi tällä hetkellä iloita kristillisyyden nopeasta leviämisestä, sillä pimeyden vallat ovat sammuttaneet ne harvat valot, jotka oli sytytetty. Daavid sanoo kylläkin tekstissämme: *”Sinun lapses synnytetään sinulle niin kuin kaste aamuruskosta.”* Tämä ennustus tarkoittaa tosin kristillisyyden nopeaa leviämistä apostolien aikana.

Saamme toivoa, että se aika tulee vielä kerran, kun elävä kristillisyyys leviää nopeasti yli maan, sen jälkeen, kun kaikki iilimadot ovat saaneet imeä itsensä täyteen kristittyjen verta. Ehkä sokeain silmät ja kuuroin korvat aukenevat vielä kerran, jotta he ajattelisivat, mitä heidän rauhaansa sopii. Kuitenkin täytyy niiden harvojen sielujen, jotka kaipaavat valkeutta, istua valvomassa ja rukoilemassa heikosti valaisevan lampun himmeässä loisteessa, siinä toivossa, että aamurusko pian koittaisi armon taivaalla ja että suuri auringonpimennys, joka nyt on vallalla koko maailmassa, loppuisi pian.

Kointähti on jo koittanut täällä pohjolassa, mutta tätä päivän airutta ei pidetä minään eivätkä ne, jotka istuvat pimeydessä ja kuoleman varjossa, näe sitä. Se, joka on harjaantunut oleskelemaan pimeydessä, tulee

sokaistuksi, kun valkeus äkisti koittaa. Sen tähden pimeyden lapset eivät voi sietää valkeutta, koska valkeus tekee kipeää heidän silmissään, kun se lankeaa kaihisen mustalle verkkokalvolle.

Niiden harvojen sielujen, jotka kaipaavat valkeutta, täytyy nyt istua valvomassa ja

rukoilemassa yölampun himmeässä loisteessa katse suunnattuna auringon koittoon. Heidän täytyy huoata ja rukoilla: Herra, anna valkeutesi pian koittaa. Amen

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Minä kävin sinun ohitses ja näin sinun veressäs makaavan, ja sanoin sinulle: Sinun pitää elämän, koska sinä niin sinun veressäs makasit.

Näin sanoo Herra Siionin tyttärelle profeetta Hesekielin kautta. Ja tämä sana on vissimmästi puhuttu hänelle muistutukseksi, missä surkeassa tilassa hän oli syntyessään, kuinka hän silloin makasi veresssänsä ja oli niin kelvoton, ettei hän saattanut auttaa itseänsä. Mutta silloin kävi Herra hänen ohitsensa ja sanoi: Sinun pitää elämän.

Tämä vertaus on otettu luonnollisesta syntymisestä. Mutta se merkitsee hengellisessä selityksessä, että Siionin tytär on vielä syntymisen jälkeen sangen huono ja kelvoton. Hän makaa veressänsä. Se on: Veripunaiset synnit ovat hänen kanssansa vuotaneet vanhan ihmisen kohdusta, ja siinä veressä makaa Siionin tytär siihen asti, että Herra armahtaa häntä ja sanoo: Sinun pitää elämän.

Mutta Herra osoittaa myös, minkä tähden Siionin tytär on niin surkeassa tilassa syntymisensä jälkeen. Hän sanoo nimittäin Hesekielin kirjassa 16: 4: *”Sinun sukusi ei ole sinulta napaa leikannut, koska synnyit.”* Ja kuinka hän sitten pääsee vanhasta ihmisestä erinänsä, koska napaa ei ole leikattu? Ja ne sukulaiset ovat huolimattomat, jotka eivät ymmärrä napaa leikata varsin syntymisen jälkeen. Ja laveammalta sanoo Herra: *”Niin et sinä myös ole saunotettu vedellä, että olisit puhtaaksi tullut.”*

Tässä taitaa nyt oikea syy olla, minkä tähden Siionin tytär ei ole vielä oikein puhtaaksi tullut syntymisen jälkeen. Ei häntä ole saunotettu elämän vedellä. Ja taitaa myös olla sukulaisten syy, etteivät ne ole laittaneet saunavettä. Herra sanoo vielä Siionin tyttärelle: *”Et ole suoloilla tahvottu etkä kapaloihin käärittä.”* Kaanaan maalla on brukattu vastasyntyneitä suoloilla hieroa. Mutta täällä ei ole sitä maan tapaa ollut. Kuitenkin saattaisi olla uudestisyntyneillekin terveellinen, jos heitä hierottaisiin suoloilla, vaikka se taitaisi

karvastella heidän nahassansa, jos heitä hierottaisiin suoloilla, kun heidän nahkansa on vielä sangen ohukainen.

Mutta kaikkea mikä on vastasyntyneille terveellistä, pitäisi meidän freistaaman, ettei hengellinen kuolema tulisi kahden eli kolmen viikon sisällä vastasyntyneitten päälle ja tappaisi heitä. Sillä me näemme, että hengellinen kuolema tahtoo niitä usein tappaa, jotka varsin syntymisen jälkeen eivät ole saunotetut eikä suolalla tahvotetut, eikä kapaloihin käärityt. Me olemme nähneet, kuinka vastasyntyneet kynsivät itseänsä ja parkuvat siitä syystä, koska kädet eivät ole kapaloihin käärityt.

Nyt ovat sen vastasyntyneen Siionin tyttären sukulaiset olleet huolimattomat, etteivät ne ole häneltä leikanneet napaa, koska hän syntyi, eivätkä ole laittaneet saunavettä, että häntä olisi saunotettu, eivätkä ole suoloilla hieroneet eli kapaloihin käärineet. Ja se taitaa nyt olla hiljan ruveta vanhoja lapsia saunottamaan ja heiltä napaa leikkaamaan, koska sitä ei ole varsin syntymisen jälkeen tehty.

Nyt, koska hengellinen kuolema on alkanut niitäkin lapsia tappamaan, jotka kerran ovat syntyneet, ei auta enää sanoa heille: *”Sinä et ole syntynytkään.”* Sillä niin kuin tämä syntymisen asia edes pannaan profeetta Hesekielin 16. luvussa, ei ole epäilystä siitä, onko Siionin tytär syntynyt eli ei. Mutta siitä ainoastansa on kysymys eli arvelus, kummoiseksi Siionin tytär on tullut syntymisen jälkeen. Hän rupesi nimittäin luottamaan kauneutensa päälle, niin kuin sanat kuuluvat: *”Mutta sinä uskalsit sinun kauneuteesi, ja että niin ylistetty olit, teit sinä huorin.”* Siionin tytär rupesi nimittäin tykkäämään itsensä, koska Herra oli hänet kauniiksi tehnyt. Ei hän muistanut enää, missä surkeassa

tilassa hän oli, koska Herra löysi hänet veressänsä makaavan. Eikä hän muistanut, mitä hyvää työtä Herra teki häntä kohtaan, koska hän otti hänet ylös hänen verestänsä, pesi hänet puhtaaksi, antoi hänelle kauniit vaatteet, sormukset käteen ja käädyt kaulaan, korvarenkaat korvaan ja kunnian kruunun päähän, niin kuin Herra luettelee Hesekielin 16. luvussa kaikki ne kaunistukset, joita hän oli Siionin tyttärelle antanut. Ja viimein sanoo Herra: *"Mutta sinä uskalsit kauneutesi."*

Näistä sanoista kuuluu nyt, mikä Siionin tytären suurin vika on. Hänessä on nimittäin omarakkaus ja omavanhurskaus. Hän rupesi tykkäämään itsestään ja uskaltamaan kauneutensa. Omarakkaus lykkäsi hänelle mieleen tämän kaltaisia ajatuksia: *"Kyllä minä nyt saan vaikka minkäkaltaisen miehen, koska minä näin kaunis olen."* Mutta muistatko sinä, onneton raukka, kuka sinulle oli tämän kauneuden antanut? Sinun sukusi ei ole sinulta napaa leikannut, koska synnyit, sillä ei kenkään sinua surkutellut, että hän olisi armahtanut sinua. Mutta sinut heitettiin kedolle. Niin ylenkatsottu oli sinun sielusi, koska sinä synnyit. Mutta minä kävin sinun ohitsesi ja näin sinun veressäsi makaavan, ja sanoin sinulle: Sinun pitää elämän. Ja minä kävin ohitsesi ja katsoin päällesi. Ja katso, sinä olit täysikasvuinen. Niin minä hajoitin hameeni liepeen sinun ylitsesi ja peitin sinun häpeäsi. Ja minä annoin itseni liittoon sinun kanssasi, sanoo Herra, Herra, että sinun piti minun oleman.

Kuuletkos nyt, Siionin tytär, minkä tähden Herra on sinua armahtanut ja korjannut, koska sinä makasit veressäsi? Hän on sinua armahtanut sitä varten, että sinun piti hänen omansa oleman ja hänen kanssansa avioliittoon menemän. Mutta sinä rupesit uskaltamaan sinun kauneutesi ja tykkäämään itsestäsi. Sinä rupesit ajattelemaan näin: Kyllä minä saan vaikka minkäkaltaisen miehen tällä kauneudella. Ja sitten otit sinä sinun kunnialuistasi, jotka minä sinulle minun

kullastani ja hopeastani antanut olin, ja teit niistä miehen kuvat itsellesi, ja teit huorin niitten kanssa, nimittäin, sinä annoit omalle rakkaudelle ja omalle vanhurskaudelle yhden osan Jumalan armosta, ja ne miehet eivät leikin anna takaisin, mitä he kerran saaneet ovat.

Ja koska nyt Siionin tytär on kohta paljastettu kaikista entisistä kaunistuksistansa, niin pääsevät riettaan huorat häntä pilkkaamaan ja sanomaan: Jo yksi korea morsian kaadettiin. Riettaan huorilla on niin suuri kauteus, että he iloitsevat kristityn lankeemuksesta ja sanovat: Jopa me arvasimme, että niin se pitää käymän. Mutta älkää ylen varhain naurako, te riettaan huorat. Ei teille tule parempi tila sen tähden, vaikka kaikki kristityt lankeaisivat penseyteen. Kyllä te vielä ulvotte helvetissä, vaikka Vapahtajan morsian olisi kaiken koreutensa mistantanut [eli kadottanut].

Mutta se on pahempi, että Taivaalliselle Vanhemmalle tulee iso murhe niistä lapsista, jotka niin käyttävät itsensä, että vihan suopa pääsee heidän päällensä kantamaan ja sanomaan: Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat. Se vihollisen soimaus käy niin kuin miekka Vanhemman sydämeen. Ja jos Hänen lapsensa eivät ota paremmin vaarin armon ajasta, kuin tähän asti on otettu, niin vissimmästi pääsee vihollinen iloitsemaan heidän lankeemuksestansa ja sanomaan: Katso, tuommoiset ovat kristityt. He rupesivat ensinnä meitä tuomitsemaan, mutta nyt he ovat itse tuomion alaiset.

Paras olisi, Siionin tytär, että sinä muistaisit, missä huonossa ja viheliäisessä tilassa sinä olit silloin, koska sinä makasit veressäsi, koska Herra otti sinut ylös maasta, kussa sinä makasit alastomana ja surkuteltavana. Siinä mielessä Hän silloin armahti sinua, että Hän saisi sinut omaksi morsiameksi, mutta ei siinä mielessä, että sinä rupeaisit tykkäämään itsestäsi ja uskaltamaan kauneutesi. Sinä olet kuitenkin hirveä itsestäsi. Eikä ole

Herra sinua valinnut kauneutesi tähden, mutta armosta Hän otti sinut ylös maasta, koska sinä makasit veressäsi.

Muista nyt sitä aikaa, sinä uskon morsian, äläkä ollenkaan luota sinun kauneuteesi, joka on sula petos. Et sinä ole kaikissa kauhistuksissasi ja huoruudessasi ajatellut nuoruutesi aikaa, kuinka paljas ja alaston sinä olit, ja makasit veressäsi, joka tapahtui kaiken sinun pahuutesi jälkeen. Voi, voi, sinua, sanoo Herra, Herra!

Muista nyt nuoruutesi aikaa, sinä Siionin tytär, ja ajattele perään, mitä hyvää työtä Herra teki sinulle, koska sinä makasit veressäsi ja Herra otti sinut ylös maasta, ja peitti sinun häpysi, ja pesi sinut puhtaaksi, ja kunnisti sinut kullalla ja hopealla, ja puki sinut kalliilla liinavaatteilla, ja pani kunniankruunun päähäsi. Muista nyt nuoruutesi aikaa ja kumarra sinun polvesi Hänen jalkojensa juureen, joka veripunaisissa vaatteissa polkee Jumalan viinakuurnan yksinänsä, että Hän vielä armahtaisi sinua ja ottaisi sinut ylös maasta, kussa sinä makaat penseydessäsi ja huolimattomuudessa, valvomattomuudessa ja pimeydessä. Kuule, sinä Suuri Ristinkantaja, köyhän morsiamen anomukset ja rukous, ja huokaus, joka nöyrästä ja katuvaisesta sydämestä lähtee. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: Ps. 97: 11

Vanhurskaille koittaa valkeus, ja ilo hurskaille sydämille.

1. Kuinka vanhurskaille koittaa valkeus?

2. Kuinka ilo tulee hurskaille sydämille?

Tässä paikassa puhuu Daavid siitä vanhurskaudesta, joka on tullut kääntyneille ja uudestisyntyneille kristityille armontuntemisesta. Ei Daavid puhu siitä vanhurskaudesta, jonka luonnosta siveät ihmiset omistavat itsellensä, eikä siitä vanhurskaudesta, jonka armonvargaat omistavat Kristuksen vanhurskaudesta, vaikka oikea katumus ja parannus ei ole heissä koskaan tapahtunut. Niillä ei ole yhtään valkeutta eli tietoa, ei katumuksesta eikä armontuntemisestä eli

omantunnon puhdistuksesta. Vaan he vaeltavat aina hengellisessä sokeudessa ja pimeydessä, eivätkä niin muodoin tiedä, mikä oikea kristillisyyks on.

Se valkeus, joka koittaa vanhurskaille, ei ole se maailman viisaus, jonka luonnollinen järki on ulos ajatellut. Sillä luonnollinen järki on aina perkeleen palveluksessa, vaikka kuinka suuri viisaus sillä olisi. Koska perkele on kokonansa hallitsijana luonnollisen ihmisen lihassa, niin saa järki sieltä voimansa ajattelemaan ja tutkimaan hengellisiä asioita aivan nurin.

Ja heränneille tahtoo myös järki olla neuvonantajana, ja on niin muodoin suurena esteenä kristillisyyden asiassa. Jos herännyt ihminen ei usko enemmän Jumalan sanaa, kuin mitä järki selittää eli sisälle antaa, niin hän eksyy pois oikealta tieltä.

Se valkeus eli se ylösvalaistus, jonka Daavid sanoo koittavan vanhurskaille, on siis erilainen valkeus, kuin se kuuluisa maailman viisaus, jonka rietas antaa orjillensa. Rietas antaa orjillensa sen kaltaisen ylösvalaistuksen, että oikea ja elävä kristillisyyks on perkeleestä. Koska nimittäin maailman orjat katselevat sitä valkeata, jonka Vapahtaja tuli sytyttämään maan päälle, niin se näyttää heidän silmissänsä, niin kuin se olisi riettaan hengen tuohusvalkea. Ja tämän ylösvalaistuksen ovat maailman orjat saaneet helvetistä, että kristillisyyks on villitauti ja riettaan hengen petos.

Joka paikassa, kussa oikea kristillisyyks on ilmestynyt, ovat juutalaiset ja pakanat katsooneet sen vääräksi. Ja myös paavilaiset ovat pitäneet Lutheruksen uskon vääränä. Ja nyt, koska ne, jotka ovat muka Lutheruksen uskossa opetetut, ovat menneet kuolleeseen uskoon, katsovat he tämän kristillisyyden vääräksi erinomattain siitä syystä, etteivät kristityt anna suruttomille pakanoille oman tunnon rauhaa.¹

Sillä se vanhurskaus, joka koittaa vanhurskaille ei seiso ainoastansa liikutuksissa ja

tuntemisissa, vaan myös omantunnon kirkkaudessa ja valvomisessa, Jumalan sanan tutkimisessa ja oikeassa ymmärryksessä, niin ettei se paikka jäisi vaille, joka kutsutaan pyhitykseksi ja uskon hedelmäksi. Jos jollakulla olisi paljon liikutuksia, ja tunto olisi niin himmeä, ettei hän saattaisi erottaa, mikä on vanhasta ja mikä uudesta ihmisestä, niin semmoinen tekee syntiä armon päälle, vaikka hän ei itse tiedä. Ylpeyden henki tulee jälleen, vaikka hän ei itse huomaa.

Minkälainen kristitty se on, joka näyttää ylpeytensä varsin, kuin häntä nuhdellaan? Tämä tulee nyt monelle penseälle kristitylle, jonka omatunto on päässyt nuokkumaan, joka ei valvo sydämensä ja ajatustensa ylitse. Ja minun täytyy sanoa totuus. Jos oikea valvominen puuttuu, niin naakii rietas niiden päälle, joiden tunto oli kerran herännyt, ja olisivat vielä armontilaan tulleet, jos he rupeavat sen entisen päälle rakentamaan, eivätkä ole alati valvomassa. Ja pian muuttuu elävä usko kuolleeksi uskoksi, eikä semmoinen ihminen huomaa itse, missä paikassa hän on, ennen kuin vihollinen panee hänet makkaroita tekemään kristittyjen verestä.

Mutta jos omavanhurskaus pääsee juttamaan armon eteen, silloin tulee hän hirmuiseksi kristityksi, joka ei ainoastansa tuomitse kaikkia muita kristityitä helvettiin, vaan myös korottaa itsensä parhaaksi kristityksi, eikä silti tahdo juoda sitä kalkkia, jonka Vapahtaja osoitti Zebedeuksen pojille, jotka tahtoivat istua oikealla ja vasemmalla puolella hänen valtakunnassansa.

Semmoinen kristitty oli paavi, joka tuomitsi kaikki helvettiin, jotka eivät tahtoneet häntä palvella eli hänen uskoonsa tulla. Mutta koska paavi tuomitsi myös Lutheruksen helvettiin, silloin menivät taivaanvaltakunnan avaimet poikki. Ei yksikään enää mennyt helvettiin, vaikka paavi tuomitsi. Ja siitä ajasta saakka annettiin nämä avaimet kristilliselle seurakunnalle, jolla nyt on valta sulkea ovi

katumattomille ja avata katuvaisille, ja kellä nöyrä ja särjetty sydän on.

Me näemme Jumalan sanasta, ettei sillä ole nöyrä ja särjetty sydän, jonka suusta ylpeät sanat tulevat, koska kristitty nuhtelee häntä eli soimaa häntä jostakusta synnistä. Eikä sillä ole nöyrä ja katuvainen sydän, joka on nöyrä silmien edessä, mutta takana päin puhuu, mitä itse arvaa. Sille ei ole vielä koittanut se valkeus, joka vanhurskaille koittaa. Mutta sillä pitäisi oleman nöyrä ja särjetty sydän, jossa Jumalan sana tulee eläväksi; johon Jumalan sana koskee niin, että sydän särkyy, että se tuntee hyvin, että armon ja rakkauden Henki siinä liikkuu, vaikka ei vielä päälle nähtävästi liikutus olisi.

Kuitenkin havaitaan nyt, että rietas liittää pian särjetyn sydämen kappaleet kiinni, jos armoitettu sielu ei ole aina valvomassa ja rukoilemassa, että se armollinen Vapahtaja seisoi aina oven vartijana sydämen oven edessä, ettei omanrakkauden ja omanvanhurskauden, ylpeyden, maailmankunnian, keveämielisyyden, uneliaisuuden eli vihan ja maailmanrakkauden perkele pääsisi jostakusta raosta sisälle ja turmelisi Pyhän Hengen työtä. Silloin tulevat sen ihmisen viimeiset pahemmaksi kuin ensimmäiset.

2. Meidän pitäisi nyt viimeiseksi katseleman, kuinka ilo tulee hurskaille sydämille. Koska Daavid kirjoittaa siitä ilosta, joka tulee hurskaille sydämille, niin hän kirjoittaa vissimmästi omasta koettelemuksestansa. Ei ole tosin kristityllä usein ilo maan päällä, osittain sen sisällä olevaisen turmeluksen tähden, osittain maailman vihan ja vainon tähden, joka on yksi osa Jeesuksen rististä. Kuitenkin antaa se armollinen Vapahtaja joskus tuta sen ilon ja riemun, joka kaiken ymmärryksen ylitse käy. Niin kuin Daavid oli iloinen, koska hän hyppäsi arkin edessä, ja Maria oli iloinen, koska hän sanoi: Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Herrassa. Ja opetuslapset ihastuivat, että he näkivät Herran.

Mutta tämä ilo, joka joskus hurskaille sydämille tapahtuu, on ainoastansa yksi esimerkki taivaan ilosta. Ja Herra tahtoo tämän ilon kautta ilahduttaa uskovaisten sielut, että he paremmin uskoisivat, ettei ole turha se lupaus, jonka Herra on antanut niille uskovaisille, jotka pysyvät vahvana loppuun asti. Mutta tämä ilo, joka tulee hurskaille sydämille, ei ole aina yhdenkaltainen, vaan se on välistä annettu kovan murheen ja epäilyksen jälkeen tuta. Välistä annetaan myös murheen kalkki ilon jälkeen muistutukseksi ristinkantajalle. Sillä kristittyjen sydämessä käy ilo ja murhe vuorottain. Jos kristitty aina olisi ilossa, niin kuin hänen halunsa on, unohtaisi hän pian, että hän on velkapää ristiä kantamaan Jeesuksen jälissä.

Pietari tuli niin iloiseksi² kirkastamisen vuorella, että hän unohti koko maailman, mutta se loppui pian, kun hän avasi silmänsä eikä nähnyt enää ketään muuta, kuin ainoastaan Jeesuksen yksinänsä. Etköpä sinä, Pietari, mahda tyytyä siihen, että olet kerran nähnyt Herran kirkastettuna, ja saat viimein nähdä hänet verisenä, haavoitettuna ja orjantappuroilla kruunattuna ristin päällä? Saat vielä nähdä hänet ylösnousemisen jälkeen ja taivaaseen astumisen vuorella. Siihen näkemiseen sinun pitää tyytymän, Pietari, sillä niin on Herra määrännyt, että sinut pitää vielä lihasi puolesta ristiinnaulittaman. Sinun pitää kärsiä pilkkaa, vihaa ja vainoa Jeesuksen tähden. Sinun pitää kantaman Hänen ristiänsä. Ja Herra on ilmoittanut sinulle, millä kuoleamalla sinun pitää kunnioittaman Jumalaa.

Muistakaa nyt, Pietari, Jaakob ja Johannes, että te olette olleet kirkastamisen vuorella ja

siellä nähneet Herran kunnian. Muistakaa, Pietari, Jaakob ja Johannes, kuinka suuri kunnia ja kirkkaus odottaa teitä ollessanne suuressa tuskassa ja kilvoituksessa, kun perkele ja maailma joukkoinensa käy julmuudella kimppuunne. Kun kuolema näyttää teille hampaitansa, ja kun Jumalan lasten päälle kantaja syyttää teitä, että Jumala ja ihmiset ovat hyljänneet teidät. Silloin teidän pitää muistaman, ettei ole turha se kunnia, mikä on luvattu niille, jotka pysyvät lujina uskossa kuolemaan asti. Muistakaa silloin Kristuksen kirkkautta, ja mitä hän on sanonut: *"Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala kirkastaa Hänet pian."* Siitä kunniaista ja kirkkaudesta teidänkin pitää tuleman osallisiksi, kun seuraatte Hänen verisiä askeleitansa Yrtti-tarhasta Golgatalle. — Ja me toivomme, että se Suuri Ristinkantaja antaa voimaa ja väkevyyttä sotimaan ja kilvoittelemaan siinä suuressa kilvoituksessa siihen asti, että teidät kirkastetaan ynnä Hänen kanssansa Siionin vuorella, kussa kaikki Jumalan lapset saavat nähdä sen suuren kunnian ja kirkkauden iankaikkisesti ja loppumatta. Silloin saatte rakentaa Hänelle iankaikkiset majat ja sanoa: *"Tässä meidän on hyvä olla."* Siellä kaikki uskolliset työntekijät Herran viinamäessä saavat levätä, ja jotka monta opettavat vanhurskauteen, paistavat niin kuin aurinko heidän Isänsä valtakunnassa. Amen.

Jäljennös / P. Raittilan arkisto / A. Kanervan kopiokirja / Oulun maakunta-arkisto / 1 tästä välistä puuttuu ainakin yksi lehti. Seuraavat käsikirjoituksessa olevat sanat kuuluvat tähän väliin: Vanha Aatami, joka noja... ..minen taivaan oven päälle, joka ilman epäilemättä aukenee niille, jotka ovat kiivaat rukoilemaan ja kolkuttamaan. 2 käsikirjoitus loppuu tähän. Loppu III P:n mukaan.

TEKSTI: 1. PIET. 4: 18 (PÄIVÄSAARNA)

Jos hurskas tuskalla vapaaksi tulee, kussa sitte jumalatoim ja syntinen näkyy?

Pietari kirjoittaa kristityille silloin, koska pakanat jo olit alkaneet vainoomaan heitä, että he olisit pysyväiset heidän kalliimmassa uskossansa, ja varoittaa heitä, ettei he joutuis kärsimään niin kuin pahantekijät pahain töittensä tähden. Mutta jos he kristillisyyden tähden joutuvat kärsimään, niin ei heidän pidä ihmeenä pitämän sitä, koska ennenkin maailma on vihannut ja vainonnut profetaita. *"Sillä aika on,"* sanoo Pietari, *"että tuomion pitää Jumalan huoneesta alkaman. Mutta jos se ensin meistä alkaa, minkä lopun ne saavat, jotka ei Jumalan evankeliumia usko?"* Ja viimein sanoo hän: *"Jos hurskas tuskin tulee autuaaksi elikä vapaaksi, kussa sitte jumalatoim ja syntinen näkyy?"* Näistä sanoista kuuluu, niin kuin Pietari olis tullut tuntemaan, kuinka työläs se on yhden kristityn tulla vapaaksi perkeleen kiusauksista. Ja kristittyin koettelemukset todistavat, ettei ole helppo kristityillekään autuaaksi tulla. Vapahtaja on ennen jo sanonut, että suuren vaivan kautta täytyy meidän elämään sisälle mennä. Mutta jos nyt hurskas tuskalla tulee vapaaksi, kussa sitte jumalatoim ja syntinen näkyy?

Suruttomat ei epäile vielä autuudestansa, vaikka he kuulevat Jumalan sanasta, kuinka työläs se on hurskaillekin autuaaksi tulla. Jos suruttomat rupeisit epäilemään autuudestansa, niin tulis heille muretta ja pelkoa kuolemasta, tuomiosta ja onnettomasta iankaikkisuudesta. Mutta ei heille tule pelko niin kauan kuin rietas vahvistaa heidän uskonsa, että kristityt ovat väärät profetat ja villihenget. Niinpä ovat pakanat ennenkin uskoneet, että kristityt ovat villihenget ja yksi kirottu joukko, joka ei anna ihmisille omantunnon rauhaa.

Se kuuluu myös Pietarin edellä mainitusta epistolasta, minkä päälle pakanat itsensä loukkaavat ja mistä he saavat sen väärän 1746

uskon. He loukkaavat itsensä siihen sanaan, joka tulee rintaa kohti kristittyin suun kautta, se on totuuden ja tuomion sana, jota het ei kärsi. Pietari kirjoittaa kristityille näin: *"Sen tähden on myös Raamatussa: Katso, minä panen Siioniin valitun kalliin kulmakiven. Joka usko Hänen päällensä, ei hän suinkaan tule häpeään. Teille siis, jotka nyt uskotte, on Hän kallis, mutta uskottomille on se kivi, jonka rakentajat hyljänneet ovat, kulmaksi tullut, ja loukkauskiveksi ja pahennuksen kallioksi, nimittäin niille, jotka itsensä saanaan loukkaavat."* Kuulettekos nyt, pakanat, minkä päälle entiset pakanat ovat itsensä loukanneet? He ovat loukanneet itsensä saanaan, joka tulee kristittyin suun kautta rintaa kohti. Rietas ei saa rauhaa luolassans, koska yksi kristitty tulee Jumalan sanan kanssa hänen päällensä.

Se kivi, joka rakentajilta hyljätty on, se on Kristus, joka ensinnä on kristillisyyden tuonut maailmaan, ja rakentajat ovat suruttomat papit, jotka hyljäävät kristillisyyden siitä syystä, että se on yksi villitys. Niin pelkäävät juutalaisten papit, että jälkimäinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen, jos Vapahtaja pääsis ylös haudasta. Ja niin tahtovat myös tämän aikaiset suruttomat papit varjella kuolleen uskon hautaa, ettei Vapahtaja pääsis nousemaan ylös kuolleen uskon haudasta. Ja koska nyt rakentajat hylkäävät tämän kiven, sitte rupeevat kaikki ohitse käyväiset loukkaamaan itsensä tämän kiven päälle, nimittäin semmoiset ohitse käyväiset, jotka ei ole rakentamassa kristillisyyden huonetta. Se on tullut heille loukkauskiveksi ja pahennuksen kallioksi. Muutamat lankeavat sen päälle ja loukkaavat itsensä niin pahoin, että veri rupeaa tippumaan nokasta, nimittäin se musta lohikäärmeen veri, joka on sapella sekoitettu.

Ja sen loukkauskenen alta he löytävät jonkun hiiren, jonka he niin kuin pissihaukat pyytävät, luulevat ilmanki hiiren lihalla elävänsä, koska kristittyin liha ei ole saapuvilla. Kyllä olis kristittyin liha makiampi kuin hiiren liha, jos he pääsisit rauhassa syömään kristittyin lihaa ja imemään kristittyin verta. Mutta koska pakanat ei ole vielä tällä ajalla saaneet kristittyin lihaa syödä, niin täytyy heidän nyt elättää henkensä hiiren lihalla. Mitä ne raukat viimein syövät, jos hiiren liha loppuu? Taitavat viimein saada kynsiänsä syödä.

Pietari kirjoittaa myös kristityille, kuinka heidän pitää elämän pakanain seassa, ettei Kristuksen nimi tulis pilkatuksi pakanain seassa. Hän sanoo näin: *"Pitäkääät hyvä meno pakanain seassa, että ne, jotka teitä panettelevat niin kuin pahantekijöitä, näkisit teidän hyvistä töistänne ja kiittäisit Jumalata etsikon päivänä."* Näistä sanoista kuuluu, että pakanat panettelevat kristityitä niin kuin pahantekijöitä. Ja mitäpä kristityt ovat muut kuin pahantekijät maailman silmien edessä? Sillä ei suruttomat papit soimaa juomaria, huoria ja viinaporvaria, että net elävät pahoin.

Mutta kristityt, net on pakanan hampaan alle joutuneet. Net on väärät profeetat, net on villihenget, net on kansan häiritsijät, net on ulkokullatut, net on armottomat, net on yksi kirottu joukko. Eihän kristityt ennenkään ole paremman nimen saaneet. Niinpä Vapahtaja itse on sanonut: *"Jos he ovat kutsuneet Mestarin Belsebub, (se on pääperkele), miksi he sitte kutsuvat hänen opetuslapsiansa?"* Ja koska fariseukset näkevät niin paljon vikoja Kristuksen elämässä, niin se on arvattava, että he näkevät vielä enemmän vikoja opetuslasten elämässä.

Mutta mitäs kristityn viat auttavat suruttomia? Jos kristityissä olis joku vika, ei suruttomat sen kautta tule autuaaksi, vaan syvempään kadotukseen he vajoovat sen kautta, että he kristityn vioista ottavat itsellensä autuuden perustusta. Daavid valehteli Saulin päälle, koska hän pakeni Saulin edestä,

mutta tulikos Saul sen kautta autuaaksi? Mutta se on niin ymmärrettävä, että riettaan enkeleille tulee ilo yhden kristityn lankeemisesta, ja siinä seisoo riettaan enkelin autuus, että hän näkee vikoja kristityissä, jonka tähden rietas kutsutaan Jumalan lasten päällekkantajaksi yötä ja päivää.

Koskapa kristityt ovat sanoneet itsensä synnittömäksi? Johannes kirjoittaa kristityille: *"Jos me sanomme, ettei meissä ole syntiä, niin me petämme itseämme, ja ei ole totuus meissä."* Ja taas kirjoittaa hän: *"Jos me sanomme: emmepä me syntiä tehneet ole, niin me teemme Hänen valehtelijaksi."* Mutta se sama apostoli kirjoittaa myös näin: *"Jos me tunnustamme meidän syntiämme, niin hän on uskollinen ja hurskas, joka meille synnit anteeksi antaa."*

Nyt saavat siis pakanat kuulla, että kristityillä on syntiä. Mutta he saavat myös kuulla siitä samasta kirjoituksesta, että kristityt vaativat synnintunnustusta. Ja pakanat ei tahdo kuitenkaan syntiänsä tunnustaa. He kuulevat myös syntein anteeksi saamisesta. Mutta pakanat ei ole saaneet syntiänsä anteeksi. Sen tähden he ovatki pakanat, ettei he tahdo semmoisen katumuksen tehdä, että se Jumalalle kelpais, että he saisit syntiänsä anteeksi. Kuinkapa heillä olis jouto katua syntiänsä, joilla on ilmanki työtä, vahdata kuinka kristityt elävät. He vahtaavat niin kuin pissihaukat hämärässä, että he saisit jonkun hiiren nälkäsuoliins, että he pääsisit taas toisiansa oksentamaan niitä karvapalloja kurkustans. Ei pissihaukat tohdi tulla edes päivän aikana. Mutta pimeyden aikana he lentävät nurkkain takana ja pyytävät hiiriä. Ja koska valkeus tulee, niin he pakenevat luoliinsa.

Mutta se olis nyt paras neuvo, jos suruttomat ottaisit vaarin Pietarin sanoista: *"Jos hurskas tuskalla tulee vapaaksi, kussa sitte Jumalatoim ja syntinen näkyy? Sillä tuomion pitää Jumalan huoneesta alkaman."* Ettei riettaan enkelit pääsis soimaamaan

Jumalata, ettei Hän ole omia lapsiansa kurittanut siinä, missä he syntiä tekevät. Sen tähden häätyi Jumalan antaa oman Poikansa kärsiä hirmuisen tuomion ja rangaistuksen jumalattomain lastensa tähden, ettei olis riettaalla mitään soimaamista, että Jumala säästää omiansa ja perkeleen lapsia vaan rangaisee, jonka tähden myös Vapahtaja sanoo: *”Jos nämät tapahtuvat tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa tapahtuu?”* Se on, jos tämä hirmuinen rangaistus tulee minun päälleni, joka olen tuoret puu, jonka olis vielä pitänyt seisoman ja hedelmän kantaman Jumalan valtakuntaan, mikä hirmuinen rangaistus tulee siis niille, jotka ovat kuivuneet puut, jotka ei ole vielä yhtään hedelmätä kantaneet taivaan valtakunnalle.

Tästä nähdään nyt, kuinka ankara Jumalan vanhurskaus on. Siinä on Jumala päättänyt, että tuomio pitää alkaman Hänen omasta huoneestansa, ettei riettaalla olis mitään soimaamista. Sillä vihollisella on niin tarkka silmä näkemään, jos Jumala tekis jossa kussa paikassa väärin, että hän pääsis sitte soimaamaan ja sanomaan: *”Siinä paikassa sinä teit väärin.”* Onpa Israelin lapset soimanneet Jumalata vääryydestä ja sanoneet: *”Ei Herra tee oikein.”* Mutta ei Jumala anna kunniaansa vieraalle.

Ja niin pitäis myös yhden kristityn vaeltaman niin kuin kirveen terän päällä, ettei riettaan enkeleillä olis mitään soimaamista, sillä ne katsovat ainoastans sen ulkonaisen elämän päälle, koska het ei ymmärrä, mikä kristillisyyss on. Mutta jos nyt tuomio alkaa Jumalan huoneesta, minkästä lopun ne saavat, jotka Jumalan evankeliumia ei usko? Ajatelkaat se sana, te Jumalan pilkkaajat ja Jeesuksen ristin viholliset. Minkä lopun ne saavat, jotka ei vielä ole alkaneet uskomaan, että Jumalan Poika tulee pian tuomitsemaan elävitä ja kuolleita? Jos vanhurskas tuskalla tulee autuaaksi, missästä jumalatoim ja syntinen näkyy?

Ne harvat sielut, jotka todella etsivät taivaan valtakuntaa ja ovat saaneet Pyhän Hengen todistuksen, että heidän syntinsä ovat anteeksi annetut, rukoilkaan nyt sitä Suurta Ristinkantajata, että Hän antais heidän tulla valkeuteen, että he jaksaisit valvoa ja sotia vihollisen kiusauksia vastaan, ettei riettaan enkelillä olis mitään soimaamista, ja että ne vaivaiset, jotka istuvat pimeydessä ja kuoleman varjon laaksossa, saisit pian nähdä aamuruskon koittavan heidän sydämissäns ennen kuin ijankaikkinen pimeys saavuttaa. Meidän toivomme on, että ne köyhät matkustavaiset, jotka sydämen surulla ja murheella etsivät taivaan valtakuntaa ja kolkuttavat niin kovin, että ovenvartija kuulee, ja huutavat syvyydestä korkeuteen niin kovalla äänellä, että ääni kuuluu taivaallisen Vanhemman korviin, pitää saaman vastausta, ja pääsevät ahtaasta portista sisälle, jos he ovat ahkerat pyytämään, rientämään ja ikävöitsemään, huutamaan ja kolkuttamaan siihen asti, että ovi aukenee. [Isä meidän jne.]

Korkeamessun teksti:

EVANKELIUMI: 1. KOR. 13: 13

”Mutta nyt pysyvät usko, toivo, rakkaus. Nämät kolme. Vaan rakkaus on suurin niistä.”

Meidän tekstimme puhuu aivan uskosta, toivosta ja rakkaudesta. Sen tähden pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä puhuman:

1. uskosta, 2. toivosta, 3. rakkaudesta.

Ensiksi: Pakanat myös puhuvat uskosta. Mutta se on tietämätöin, mikä usko heillä on. Ei he kuitenkaan epäile autuudestansa. Ja kuinkapa ne epäilevät, joilla on siveys autuuden perustuksena. Ei synty heitä paina kadotukseen. Ei niillä ole levotoin omatunto. Ja jos muutamille tulis välistä paha omatunto, niin he lohduttavat itsensä vuotavalla pirun paskalla. Jos sydän tulis kipeäksi, niin he puoskivat pirun paskalla. Jos tuntoon joskus tulis reikä, niin paiskataan pirun paska haavain päälle, ja sillä konstilla kaikki tunnon

haavat paranevat. Kyllä heillä on vahva usko, jolla ei ole syntiä tunnon päällä. Mutta jolla on paljon syntiä omantunnon päällä, ei hän saata niin keviästi uskoa, että hän tulee autuaaksi. Paavali sanoo: *"Ilman laitta oli synti kuollut, mutta koska käsky tuli, virkois synti, ja herätti minussa kaiken himon."* Nämät himot, joita laki on ylös herättänyt, ovat ne riettaat, jotka kiusaavat heränneitä ja vaikuttavat niin paljon, ettei yksi herännyt ihminen jaksaa uskoa ennen kuin se annetaan hänelle ylhäältä.

Mutta ei kaikki perkeleet käy uskon päälle, niin kuin ahneuden perkele, huoruuden perkele, vihan perkele, kateuden perkele, kunnian perkele, vaikka yksi herännyt ihminen niin luulee, että nämät perkeleet vievät häneltä uskon, vaan se on yksi musta perkele, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja sisälle lykkää heränneille sen kaltaisia epäilyksen ajatuksia, ettei hänen tarvitse meinautakaan Vapahtajan tykö paeta ennen kuin hän pääsis niistä riettaan kiusauksista ja tulis vähän paremmaksi. Tämä musta perkele, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja vaatii niin kuin omatunto puhdasta sydäntä, kutsutaan omaksi vanhurskaudeksi; ja koska hän on niin viekas ja niin salainen, ettei kaikki heränneet varsin ymmärrä hänen juoniansa ennen kuin he ovat käyneet enemmän aikaa Pyhän Hengen koulussa.

Älkää uskoko, että teille tulee puhdas sydän ennen kuin te kostutte Jeesuksen ristin juureen, vaikka omavanhurskaus niin saarnaa, että teillä pitää oleman puhdas sydän ennen kuin te tulette Vapahtajan tykö. Mutta riettaalla sydämellä täytyy teidän mennä Jeesuksen tykö, ja jos ette mene Hänen tykönsä silloin, koska te huonommat olette, niin tulee omanvanhurskauden perkele ja puhdistaa teitä lohikäärmeen veressä. Ja jotka näin omanvanhurskauden avulla ovat puhdistetut lohikäärmeen veressä, netpä tulevat pyhäksi ja synnittömäksi tunnossans, ja alkavat sitte kristityitä vihaamaan ja vastustamaan.

Mutta armonvarkaat kanssa tukkivat nokkansa tähän paikkaan ja sanovat: *"Me olemme joka päivä verisessä ristin juuressa. Met emme tahdo tietää muuta kuin Jeesusta ja Hänen ansionsa. Met emme tahdo luopua pois meidän uskostamme. Met emme liiku mihinkään Jeesuksen rististä."* Kukas tiesi, kenenkä ristin juuressa te nyt olette, jotka semmoisia saarnaatte. Saati ette olisi perkeleen ristin juuressa niin kauan kuin te soditte heränneitten kanssa. Sotamiehet kanssa olit Jeesuksen ristin juuressa, ja niillä olit veriset kädet, ja Jeesuksen veri tippui heidän päälensä. Mutta he olit kuitenkin Jeesuksen ristin viholliset, ja he jaoit Hänen vaatteensa, ja yksi heistä pisti keihään Jeesuksen sydämeen.

Kenenkä veressä oli nyt niitten sotamiesten sydän puhdistettu? Eiköpa niitten sydän ole puhdistettu lohikäärmeen veressä, koska he vielä pilkkaavat sitä Ristiinnaulittua ja tarjoavat Hänelle etikkata sapella sekoitettuna? Semmoiset kristityt ovat muutamat, joiden omatunto on vähäisen herännyt laista, ja sitte näppäisit armoa ennen kuin sydän oli särjetty ja sitte tulit he puhdistetuksi lohikäärmeen veressä. Ja nyt he ovat aikaiset sotamiehet, valmiit pistämään kristityitä keihällä.

Ja mitä paremmat ovat ne sotamiehet, jotka vartioitsevat hautaa, ettei opetuslapset tulisi yöllä ja varastaisit Jeesuksen ruumista. Ilmanki niillä on miekka kädessä, ja muut perkeleen sotaneuvot, joilla he aikovat hakata ja pistää Jeesuksen opetuslapsia. Mutta kukas tiesi, kuinka kauan he istuvat ja vartioitsevat kuolleen uskon hautaa ennen kuin he menevät kuoliaaksi. Eikä he sen tähden lakkaa valehtelemasta, vaikka he ovat kerran menneet kuoliaaksi ja tietävät kyllä, että Jeesus on ylösnousnut. Mutta maailman tavara on niin rakas ja raha on niin kaunis, ettei he malta olla sitä ottamatta. Tässä on vielä paljon semmoisia sotamiehiä, jotka ovat kyllä kerran menneet kuoliaaksi ja virkoneet jälleen.

Mutta Paavali puhuu meidän tekstissä elävästä uskosta, joka on tullut Jeesuksen opetuslapsille pääsiäispäivänä sen kovan murheen ja epäilyksen jälkeen, joka on tullut heille Vapahtajan kuoleman kautta. Mutta tämä usko ei ole niin vahva kuin armonvarkaitten usko, sillä vaikka opetuslapset näit Vapahtajan elävänä, ei he vielä uskoneet ilon tähden. Hänen täytyi vielä monta kertaa ilmoittaa itsensä heille ennen kuin he saivat oikean vakuutuksen siitä, että se Ristiinnaulittu oli totisesti ylösnousnut ja tullut eläväksi, niin että he elävällä tunnolla saattoivat tuta Hänen armonsa voimaa. Ja vielä Tuomas epäili kauan aikaa jälkeen, koska muut opetuslapset olivat jo sen vakuutuksen saaneet.

Toiseksi: Vaikka nyt opetuslapset ovat saaneet sen kaltaisen vakuutuksen Jeesuksen ylösnousemisesta, ei ole kuitenkaan heidän uskonsa aina yhtä vahva, koska Jeesus ei ole joka aika heidän kanssansa aina näkyväisellä tavalla, eli tuttavasti. Uskon voima puuttuu, koska vihollinen ampuu tuliset nuolet ja omavanhurskaus nousee päähän, tahtoo hän kaataa heidän uskonsa ja tehdä heidän kristillisyytensä tyhjäksi. Silloin jääpi ainoastans toivo, että se armollinen Vapahtaja ei hylkää heitä ijankaikkiseksi ajaksi. Ja tämä toivo ylöspitää heidän voimansa, että he alkavat pyrkimään ja ikävöitsemään, huutamaan ja kolkuttamaan, siihen asti, että he saavat tuta Jeesuksen armollista läsnä olemista ja vaikutuksia. Ei ole kuitenkaan tämä toivo, että Jumala kuulee heidän rukouksiensa, ei ole, sanon minä, tämä toivo sama kuin usko, sillä usko on vahva uskallus niihin, joita toivotaan ja ei näkymättömistä epäile. (Hebr. 11: 1.)

Tämä vahva uskallus niihin, joita toivotaan, ei ole aina kristityillä. Mutta ne, jotka toivotaan, ovat aina kristittyinä mielessä, vaikka vihollinen välistä kaataa hänen uskonsa, ettei hän saata joka aika tuta sen autuuden, jonka Jeesus on hänelle piinallansa ja kuolemalansa ansainnut. Koska nämät armon tuntemiset ei ole aina yhtä elävät kristityn 1750

sydämessä, silloin jääpi se toivo, josta Paavali sanoo: *"Ei pidä toivo häpiään raukeaman."* Toinen elävän uskon tuntomerkki oli se, että näkymättömistä ei epäile, josta siis ymmärretään, että elävässä uskon tuntemisessä ei ole epäilystä, ei hän näkymättömistä silloin epäile, koska hän uskolla tuntee taivaan valtakunnan esimakua. Mutta toivossa ompi myös puolittain epäily, joka tulee siitä, ettei hän silloin elävällä tunnolla tunne armon vaikutuksia. Mutta toivoo kuitenkin, että Jeesus tulee sydämeen ja vaikuttaa hänessä autuuden, jos hän on ahkera valvomaan ja sotimaan, pyrkimään ja rukoilemaan, että hän saisi vielä tuta Jeesuksen veren voimaa.

Mutta tästä toivosta kasvaapi pian yksi kuollut usko, jos siihen, eli sen toivon päälle ei tule pian yksi vahva uskallus niihin, joita toivotaan, ynnä Jumalan Hengen todistuksen kanssa lapsen oikeudesta, eli sen kaltainen armon tunto, että hän näkymättömistä ei epäile. Se on, ei epäile enää autuudestansa. Kuollessa uskossa on myös sen kaltainen väärä toivo, että hän tulee autuaaksi, mutta ei hänessä ole se uskallus niihin, joita toivotaan, että hän saattais tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Eli jos hän vielä olis niin rohkea, että hän vastoin tuntoansa tunnustais sen, vaikka hän tietää, ettei hän ole koskaan sen kaltaisen Pyhän Hengen todistuksen saanut. Eli jos hän väärällä tunnolla tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, perustain autuutensa niitten tuntemisten päälle, jotka ei ole autuuden perustus, niin kuin esimerkiksi liikutusten päälle, unen päälle, siveyden päälle, jms. Erittäin se, joka on oikeassa katumuksessa, jolla on totinen muret ja sydämen kipu ja on totinen halu autuaaksi tulla, mutta ei ole vielä armoon tullut, hänellä on toivo, että Jumala kuulee hänen rukouksensa, mutta ei ole se uskon rohkeus, että hän saattaa tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, se on kuitenkin paremmassa tilassa kuin yksi kuolleen uskon tunnustaja, jolla ei ole omatunto oikein herännyt, ei ole oikeata

murettakaan, eikä ole halu tunnustaa ja so-
vittaa vääriä tekojansa, ja yhtä hyvin on
vahva usko tulevaisesta autuudesta, jonka
voimaa hän ei ole koskaan tuntenut. Sem-
moinen armonvaras elää itsepetollisuudessa
ja hänen toivonsa on turha.

Mutta se toivo, joka on totisesti katuvaissa-
lla, ei pidä turha oleman, jos he ovat ahkerat
päälle pitämään ja edeskäsin pyrkimään ja
armoistuimen eteen konttaamaan ja Jeesuk-
sen ristin edessä polviansa kumartamaan,
Hänen veressänsä puhdistusta hakemaan.
Niiden toivo ei pidä turha oleman, eikä ni-
den, joiden usko välistä on heikko niin kuin
suitsevainen kynttilän sydän, joka Pyhän
Hengen puhalluksella taas sytytetään. Mutta
niiden toivo on turha, jotka luulevat tule-
vansa autuaaksi, vaikka ei ole omatunto he-
rännyt. Ne ovat umpisuruttomat. Ja myös
niiden toivo on turha, joiden tunto oli kerran
herännyt, ja menit jällens suruttomuuteen.
Ja niiden toivo on turha, jotka heräyksen jäl-
keen näppäisit armon ennen kuin sydän oli
särkynyt. Ja myös niiden toivo on turha,
jotka lepäisit ensimmäisten armonmerkkien
päällä, eikä enää pyrkineet täydelliseen so-
vintoon ja sydämen puhdistukseen. Ja myös
niiden toivo on turha, jotka kerran kyllä tulit
armoon, mutta lankeisit pois armon tilasta
ehdollisten syntein kautta, eikä enää ole
nousseet uuteen katumukseen.

Kolmanneksi: Nyt meidän pitäis puhuman
rakkaudesta, joka kaikista hengellisistä lah-
joista suurin on, niin kuin Paavali todistaa tä-
män päivän tekstissä. Mutta vaikka rakkaus
on suurin käsky laissa ja suurin kaikista hen-
gellisistä lahjoista ja suurimman autuuden
myötänsä tuopi, kussa se palava on, ei kui-
tenkaan Paavali ole rakkauden pannut au-
tuuden perustukseksi ihmisen puolelta sen
tähdän, ettei rakkaus enää synnin lankee-
muksen jälkeen ole täydellinen, eli semmoi-
nen kuin Jumala sen vaatii. Sen tähden on
Paavali sanonut Filippin vanginvartijalle, joka
kysyi: *”Mitä minun pitää tekemän, että minä
ijankaikkisen elämän saisin?”* Sille miehelle

on Paavali sanonut: *”Usko Herran Jeesuksen
päälle, niin sinä ja sinun huonees tulette au-
tuaaksi,”* josta myös ymmärretään, ettei ole
Paavali niin ymmärtänyt Vapahtajan sanoja
*”sinun pitää rakastaman Herraa sinun Juma-
latas kaikesta sydämestäs ja kaikesta sinun
sielustas ja kaikesta sinun mielestäs,”* ei ole,
sanon minä, Paavali niin ymmärtänyt näitä
Vapahtajan sanoja niin kuin olis se ollut Va-
pahtajan tarkoitus, että ihminen totisesti
saattaa niin rakastaa, kuin Jumala siinä pai-
kassa vaatii, vaan se on ollut Vapahtajan tar-
koitus, että ihmisen pitää omasta koettele-
muksesta tunteman, kuinka mahdotoin se
on, että rakkauden kautta autuaaksi tulla.

Ja mitäpä se ihminen niin suuresti tarvitsis
Vapahtajaa, jos hän saattais rakkauden
kautta lain täyttää? Mutta kyllä armonvar-
kaat luulevat niin saattavansa rakastaa Ju-
malata, niin kuin Hän siinä paikassa vaatii.
Mutta yksi herännyt ihminen tuntee omasta
koettelemuksesta, ettei hän saata rakastaa
Jumalata, ja myös yksi armoitettu sielu, jolla
on palavampi rakkaus kuin muilla, tuntee
kuitenkin, ettei hänen rakkautensa ole pysy-
väinen. Rakastais hän kyllä mielellä ja tah-
dolla, mutta ei tahdo sydän siihen myönty-
väinen olla. Ja sen tähden täytyy myös yhden
kristityn tunnustaa, ettei hän rakkauden
kautta tule autuaaksi, mutta ainoastans Ju-
malan ansaitsemattomasta armosta Jeesuk-
sen Kristuksen ansion tähden. Nyt on siis
usko, toivo ja rakkaus ne hengelliset lahjat,
joita Paavali panee peräsiltänsä kristittyin
koettelemukseksi, ja niistä kolmesta rakkaus
suurin on.

Ne harvat sielut, jotka ovat elävään uskoon
tulleet, ja jotka ovat tunteneet Isän rak-
kautta Pojan kautta Pyhässä Hengessä, joista
aina on toivo, että he pääsevät näkemään Ju-
malata ja sitä Suurta Ristinkantajata kas-
voista kasvoihin, rukoilkaan uskon alkajata ja
päättäjätä, että Hän auttais niitäkin vaivaisia
elävään uskoon, joilla on totinen muret ja
ikävöitseminen ijankaikkisen elämän perään,
että hekin pääsisit kerran valkeutta

näkemään, ennen kuin ijankaikkinen pimeys saavuttaa, niin kauan kuin heistä on joku toivo, että he pyrkivät, rientävät ja kolkuttavat taivaan oven päälle. Mutta ne raukat, joista ei ole toivoa, että he tekisit parannuksen täällä armon ajassa, niiden edestä ei taida auttaa enää rukoileminen, koska he ovat jo paatuneet ja kuolleet synnissä.

Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat elävään tilaisuuteen päässeet, pysyvät vahvana heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti, ja jos ei olis aina vahva usko, koska rietas ei taida antaa heille rauhaa, niin kauan kuin heissä henki on, että he olisit kuitenkin pysyväiset toivossa, joka ei

suinkaan turha ole, niin kuin Paavali kirjoittaa: *"Ei toivo pidä häpiään tuleman."* Ja koska he saavat Isän rakkautta tuta Pojan kautta Pyhässä Hengessä, että he kiittäisit Jumalata ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isää tämän suuren armolahjan edestä, ja viimein, koska he pääsevät oikiaan Isänmaahan, saisit iloita ja riemuita Karitsan häissä Siionin vuorella ja niin kuin pääskyiset kiittävät Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka heidän päällensä armon aurin-gosta paistaa. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Kasvaka meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa.

Luetun tekstimme johdosta meidän tulisi tällä hetkellä tarkastella kristityn kasvamista armossa.

Apostoli ei kirjoita kääntymättömille pakanoilta, jotka pystyvät kasvamaan vihassa ja pahuudessa, mutta eivät armossa. Hän ei kirjoita armonvarkaille, jotka eivät tunne mitään havaittavaa muutosta itsessään, eivät viisaudessa eivätkä armossa, vaan hän kirjoittaa kääntyneille ja uudestisyntyneille kristityille, jotka ovat kokeneet armon vaikutuksia sydämessään. Näiden tulee kasvaa armossa, koska he voivat melko helposti kadottaa kaiken, elleivät he kasva. Armon kalliit aarteet voi hukata melko helposti, niin kuin näemme tuhlaajapojan esimerkistä. Hän oli melko lyhyessä ajassa tuhlanut armon aarteensa ja joutunut lopulta tulemaan sikopaimeneksi, mutta hän ei kuitenkaan voinut ansaita itselleen yhtään ravintoa. Kristitty voi siis valvomattomuuden kautta menettää sen armon, jonka hän kerran oli saanut, ellei hän kasva armossa ja meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa.

Mutta kuinka nyt tämä armossa kasvaminen tapahtuu? Tiedetään, että armo on jotain sellaista, mikä kuuluu yksistään sydämeen, ja silloin armo on jotain tuntuva ja todellista, niin kuin se oli ensimmäisissä kristityissä. Niin ollen pitää armo eli armon tunteminen, jottei sitä menetettäisi, säilyttää ja herättää eloon sanan kautta, joka tulee eläväksi armoitetun sydämessä. Jos sielu, joka ennen on ollut armoitettu, alkaa tulla tunteettomaksi ja kylmäkiskoiseksi, jos Jumalan sana ei ulotu sydämeen, jos hän tulee välinpitämättömäksi ja penseäksi kristillisyydessään, niin se on merkki siitä, että hän on menettämässä kerran saamansa armon aarteet. Hänen pitää silloin tajuta, mistä hän on langennut. Hänen pitää uuden katumuksen

kautta välinpitämättömyydestään, penseydestään ja kiittämättömyydestään Jumalaa kohtaan, hänen pitää, sanon minä, totisen katumuksen ja parannuksen kautta tulla armonkerjäläiseksi, muuten hänestä voi pian tulla armonvaras, nimittäin sellainen armonvaras, joka jo kauan sitten on tietämättään langennut armosta.

Sellainen armonvaras oli se palvelija, joka oli velkaa kymmenen tuhatta leiviskää. Hän oli todenteolla herännyt synnin unesta, kun hänet kutsuttiin tilintekoon kuninkaan eteen: hän tunsu suuren syntivelkansa. Hän pelästyi kuullessaan, että hänet sekä hänen vaimonsa että lapsensa myytäisiin saatanalle orjaksi. Silloin hän lankesi maahan Herransa jalkojen juureen ja rukoili: Herra ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki sinulle maksaa. Omavanhurskaus opetti häntä rukoilemaan sillä tavalla, sillä jos hän olisi tuntenut oikein, missä asemassa hän oli Vapahtajaansa nähden, niin hänen olisi pitänyt tajuta, ettei syntinen koskaan pysty maksamaan syntivelkaansa, ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa. Mutta hän ei tuntenut, kuinka mahdotonta hänen oli maksaa syntivelkansa. Siksi hän rukoili aivan väärin: Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon maksaa sinulle kaiken. Jos hän olisi tajunnut oikein, mikä hänen tilanteensa oli, jos hän olisi tuntenut oman heikkoutensa, niin hän olisi rukoillut jokseenkin näin: Herra, minä en koskaan kykene maksamaan syntivelkaani, mutta ole minulle armollinen ja armahda minut.

Kuitenkin hän sai armon, vaikka hän rukoili väärin, koska hän rukoili sydämen pohjasta. Ja koska hänen syntivelkansa pyyhittiin pois, niin hän varmaankin tuli osalliseksi armosta. Mutta kuinka kauan hän oli armontilassa? Kun hän tuli ulos ja osoitti armottomuutta kanssapalvelijoilleen, niin hän oli jo kauan

sitten langennut armontilasta. Samoin oli Daavid langennut armontilasta, kun hän näki alastoman naisen, Batseban. Ei koskaan tiedetty, miten ja milloin hän oli langennut armosta. Kun ihminen valvomattomuuden kautta lankeaa armontilasta, niin perkele uskottelee hänelle, että hän on yhä armontilassa. Hän luottaa entisiin armonmerkeihinsä ja ajattelee itsekseen: minähän olen tehnyt parannuksen ja minä olen uudestisyntynyt, minä muistan sen hetken, kun minä tulin Jumalan lapseksi. Minun on mahdollon luopua siitä uskosta, että olen Jumalan lapsi. Rakas, arvoisa ystäväni, kuinka kauan luulet pystyväsi elämään sillä armolla, jonka ensimmäisen kerran sait kokea tullessasi Jumalan lapseksi? Sinähän voit jo kauan sitten olla kadottanut tämän armon, ellet sinä ole kasvanut armossa. Sinähän näet, miten kävi Daavidille, joka lankesi huoruuden syntiin, kun omatunto nukkui. Sinä näet, kuinka kävi palvelijalle, joka oli 10 000 leiviskää velkaa. Sinä näet, kuinka kävi tuhlaja-pojalle, joka oli tuhlanut kalliit armon aarteensa vieraalla maalla. Maailmanrakkaus oli hiipinyt hänen sydämeensä, sen perästä huoruuden himo, sillä hänen vanhempi veljensä soimasi Isää, että tuhlajapoika oli haaskannut omaisuutensa porttojen kanssa.

Niin ollen ei koskaan sovi luottaa siihen armoon, minkä olet aiemmin kokenut. Jos et kasva armossa, niin olet hukassa. Kun kristitty luottaa siihen armoon, jonka hän aiemmin on kokenut, niin hänestä tulee armonvaras ja hänelle tulee pian kuollut usko. Mitä kasvaminen meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa tarkoittaa? Armontunteminen on jotain muuta kuin itse armo. Armoa kutsutaan myös armontunteeksi. Se koostuu elävistä tunteista. Mutta tieto ja taito näistä autuaallisista tunteista on ymmärryksessä ja sitä kutsutaan tavallisesti kristillisyyden tiedoksi tai selkeäksi käsitykseksi armonjärjestyksessä.

Kristityn pitää kasvaa meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa, koska Vapahtaja sanoo: Tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat sinut, ainoa totinen Jumala, ja sen, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen. Mutta tämä Jumalan tunteminen ei ole pelkästään ulkonainen tieto Jumalasta ja hengellisistä asioista, vaan se on paljoa enemmän sydämen tunteissa. Jumalan tunteminen sydämessä on jotain kokonaan muuta kuin ulkonainen tieto ymmärryksessä. Kuitenkin pitää tiedon ymmärryksessä kasvaa samassa määrin kuin Pyhä Henki antaa valistusta sydäimestä. Ja tätä tietoa kutsutaan eläväksi kristillisyyden tiedoksi.

Mutta ei ihminen tule autuaaksi pelkän ymmärryksessä olevan tiedon kautta, vaan sydämen tunteitten kautta ihminen tulee autuaaksi. Niin ollen pitää selkeän tiedon ymmärryksessä olla seurausta elävästä tunteesta sydämessä. Varsinkin se on tarpeellista, että kristitty tuntee itsensä ja pahat taipumuksensa; kaikki perkeleet, jotka asuvat ja riehuvat lihassa, kaikki tämä kristityn pitää tuntea ja tunnistaa, muuten perkele voi helposti pettää hänet. Omanvanhurskauden perkele voi muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi. Se voi eksyttää armoitetunkin kristityn epäuskoon, epätoivoon ja muihin suuriin synteihin ja paheisiin. Myös kunnianperkele voi eksyttää kristityn ja saada hänet kieltämään uskonsa ja olemaan puhumatta sanaakaan kenellekään. Ahneuden perkeleellä on myös ansansa ja verkkonsa, joita hän panee kristittyjen eteen. Näiden perkeleiden tunteminen on aivan välttämätöntä. Sitä kutsutaan oikeaksi synnintunnoksi, jos ihminen tuntee kaikki perkeleensä eli kaikki kotosyntinsä, kaikki taipumuksensa. Kristitty ei muutoin kykene oikein eroittamaan hyvää ja pahaa, jos hän ei tunne kotosyntejään. Ja silloin perkele voi helposti vietellä kristityn tekemään syntiä niin ettei ihminen sitä tiedäkään.

Tässä ei nyt ole puhuttu mitään siitä suuresta maailmanjoukosta, joka enimmäkseen koettaa tyydyttää himojaan niin pian kuin se voi tapahtua siten, ettei hän joudu vastuuseen teoistaan maailman edessä. Kuinka viinaporvari voi kasvaa arnessa, hän, joka tuhlaa kalliin armonajan ja mitättömän ryyppyrahan vuoksi turmelee monta ihmistä ruumiin ja sielun puolesta. Sikäli kuin pohjattomuuden ruhtinaalla on yhtään armoa, pitää hänen ennen kaikkea armahtaa viinaporvarin sielua, joka on tehnyt perkeleelle eli tämän maailman ruhtinaalle niin paljon hyvää. Sillä viinaporvari on toimittanut niin monta tuhatta sielua pohjattomuuteen, että tämän maailman ruhtinas ei voi soimata viinaporvaria mistään laiminlyönneistä virantoimituksessa. Ja jos jonkun sielu on puhdistettu mustassa lohikäärmeen veressä, niin sen pitää ennen kaikkea olla viinaporvarin sielu.

Seuraavana tulee juomari syvyydenruhtinaan armolliseen suosioon, sikäli kuin hän on ryyppännyt leipäpalaset vaimoltaan ja lapsiltaan. Nämä olennot kiittävät häntä sinä päivänä. Huora ja huorapukki saavat myös armollisen suosion syvyyden ruhtinaan tykönä. Hän ei varmasti peittele heidän häpeänsä kaiken maailman edessä. Ja alastomat huoransikiöt huutavat voi, voi, vanhempiensa ylitse. Kaikki nämä riettaan lapset, nimittäin viinaporvari, juomarit, huorat ja huorapukit, kiroilijat ja tappelusmiehet tulevat varmasti syvyydenruhtinaan armolliseen suosioon sitten kun he ovat palvelleet häntä loppuun asti, sillä heidän sielunsa on puhdistettu mustassa lohikäärmeen veressä. Ja he kasvavat päivä päivältä syvyydenruhtinaan arnessa, elleivät he käänny elävän Jumalan puoleen.

Mutta jos he alkavat itkeä ja parkua täällä armonajassa, niin tämän maailman ruhtinas suuttuu. Silloin hän ajaa heidät ulos helvetistä ja sanoo: Painukaa taivaan valtakuntaan ja ulvokaa siellä, minä en siedä nähä helvetissä yhtään ulkokullatuita, jotka teeskentelevät olevansa jumalisia. Ja kissan

naukujaisia en tahdo kuulla. Mihin ne kurjat sielut sitten menevät! kun heidät ajetaan pois helvetistä? Heidän pitää paeta turvaan Jeesus Nasaretilaisen luokse. Pietari menee porstuaan ja itkee siellä, sillä hän häpeää näyttää kyneleitään maailmalle. Mutta se katuvainen nainen Siimonin huoneessa, hänellä ei ole tarvetta hävetä. Hän ei voi kätkeä kyneleitään maailmalta.

Ehkä se olit sinä, Maria Magdalena, jonka omatunto löi, kun sinä muistit kuinka syvästi sinä olit haavoittanut taivaallista Jumalan sydäntä jumalattomalla ja huoramaisella elämälläsi. Ehkä se olit sinä, joka sitten vuodatit kallista nardusöljyä Vapahtajan pään päälle. Jos siveät fariseukset näkevät sinun kaatavan katumuksen katkeria kyneleitä Vapahtajan jaloille, niin he ihmettelevät, että sellainen mies kuin Jeesus Nasaretilainen, joka esiintyy profeettana ja Jumalan lähettämänä opettajana, ne siveät fariseukset ihmettelevät, että Hän voi sallia sellaisen epämiellyttävän naisen kosketella Häntä sillä tavoin, sillä siveät fariseukset ovat sitä mieltä, että tämän naisen pitäisi painua ulos eikä seistä siinä tillittämässä.

Marian kyneleet ovat heistä hävyttömiä. Hänen itkunsa kuulostaa kissan naukumiselta heidän korvissaan. Mutta itke, Maria, ja jos sinä pidät kyneleitäsi synnin saastuttamina, niin pyyhi ne pois hiuksillasi. Vapahtaja kyllä näkee kuitenkin sinun rakkautesi ja sinun hyvän tarkoituksesi. Ja koska sinä rakastit paljon, olet sinä saanut paljon anteeksi. Nyt sinun pitää kasvaa arnessa ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. Jos sinun uskosi pitää pysyä elävänä, niin sinun pitää kasvaa arnessa, sinun pitää hankkia öljyä lamppuun, niin kauan kuin tämä lyhyt ja arvaamaton armon aika kestää – että sinun lamppusi ei sammuu, kun Ylkä tulee. Ehkä pian tulee huuto: Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan. [Amen]

Tämä teksti on Evangeliepostilla 1956 ss. 315–318. Per Boreman ei ole muokannut tätä tekstiä. Alkuperäisen käsikirjoituksen omisti kirkkoherra s. Stenudd, Kiruna.

Stenudd puoliuoineen kuoli tapaturmassa, ja kuolinpesään jäänyt käsikirjoitus on kadonnut. (Stenuddia koskeva tieto on saatu entiseltä Kiirunan kirkkoheralta Jan-Erik Kuoksulta. / Gustav Dahlbäck on

julkaissut saman saarnan alkuperäisessä muodossaan teoksessa: Den gamla och den nya människan i Lars Levi Laestadius teologi.

Te olitte muinoin oudot ja viholliset ymmärryksen puolesta, pahoissa töissä, mutta nyt hän on teidät sovittanut.

Tässä kirjoittaa Paavali niille kristityille, jotka olivat pakanoudesta kääntyneet kristillisyyteen. Hän tekee suuren erotuksen entisen ja nykyisen tilan välillä. Ei Paavali ole niin saarnannut kuin nykyiset saarnaajat, jotka saarnaavat evankeliumia yleisesti kaikille, vaan eivät tee yhtään eroitusta pakanain ja kristittyin välillä. Paavali muistuttaa kristityitä heidän entisestä tilastaan, ja kirjoittaa heille epistolassaan Kolossilaisten tykö: *”Te olitte muinoin oudot ja viholliset ymmärryksen puolesta.”*

Ja me saamme tästä Paavalin kirjoituksesta tilaisuuden puhua niistä, jotka vielä nytkin ovat oudot ja viholliset ymmärryksen puolesta. Kuinkas ne mahtavat päästä tämän paikan ohitse? Viholliset ymmärryksen puolesta ovat kaikki pakanat, jotka sotivat sokialla järjellä kristillisyyttä vastaan. Mitäpä teit kolossilaiset muuta kuin vastustit, koska Paavali ensinnä tuli heille tarjoamaan kristillisyyttä. Eihän pakana saata muuta tehdä, koska hän on vihollinen ymmärryksen puolesta. Hänen täytyy vastaan seisoa sillä voimalla, jonka rietas hänelle antaa. Koska hän on vihollinen ymmärryksen puolesta, täytyy hänen kaikesta voimasta sotia kristillisyyttä vastaan. Sillä Paavali sanoo, että luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä kuin Jumalan Hengen ovat. Mutta kyllä hän sen tähden luulee ymmärtävänsä, sillä kaikki pakanat sanovat: *”Kyllä me näemme itse kirjasta.”* Mitäs Paavali näki kirjasta siihen aikaan, koska hän vainois Jumalan seurakuntaa? Näki hän sen verran kirjasta, että kristittyin väärä lahkokunta pitää lain varjon alla tapettaman. Kuitenkin täytyi hänen jälkeen tunnustaa, että hän teki sen tyhmyydestä ja epäuskossa, sillä hän ei saattanut uskoa, mitä kristityt hänelle sanoit, vaikka oli oppinut mies ja oli koko Raamatun läpi tutkinut.

Ottakaan siitä pakanat esimerkin, kuinka hekin sotivat Jumalan totuutta vastaan, koska he ovat ymmärryksen puolesta viholliset, pahoissa töissä. Tämän sanan panee Paavali lisäksi, että he tuntisit; minkä tähden he olit ymmärryksen puolesta viholliset, nimittäin pahoissa töissä, joita he rakastit, niin kuin Salomo sanoo: *”Heidän pahuutensa tekee heitä sokiaksi.”* Mutta on se vielä toinen paikka, jossa Paavali tarkoittaa sitä samaa, että pakanat ei ymmärrä niitä kuin Jumalan Hengen ovat. Hän kirjoittaa nimittäin efesiläisille toisessa luvussa: *”Jumala herätti myös teidän, koska te kuolleet olitte ylitsekäymisten ja syntein tähden, jossa te muinen vaelsitte tämän maailman juoksun jälkeen ja sen pääruhtinaan, jolla tuulessa valta on, nimittäin sen hengen jälkeen, joka nyt epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa.”* Tässä kuulevat nyt pakanat, kuinka Paavali muistuttaa efesiläisiä heidän entisestä elämästä, koska he vaelsit tämän maailman juoksun jälkeen niin kuin luonnollinen ihminen pruuksaa elää, nimittäin juopumuksessa, haureudessa, hekumassa, torassa, riidassa ja tappeluksessa.

Semmoinen on nyt maailman juoksu. Ja net pakanat, jotka niin elävät, menevät sen pääruhtinaan jälkeen, joka tuulessa hallitsee, se on se pääruhtinas, jolla maailman tuulessa valta on. Maailman tuuli puhaltaa niiden päälle, ja siinä tuulessa he purjehtivat ijan-kaikkisuuteen ja sanovat Jeesuksen opetuslapsille, jotka varoittavat suruttomia: *”Anna huilata!”* Ne, jotka maailman tuulessa purjehtivat, pilkkaavat vielä Jeesuksen opetuslapsia, jotka vastatuulta soutavat. Niille sanovat maailmanlapset: *”Pienipä teillä on laiva, ja mitä te vastatuulta soudatte?”* Mutta ei opetuslapset saata maailman tuulessa purjehtia, sillä he tietävät, että pääruhtinas se on, jolla maailman tuulessa valta on.

Mutta se sama pääruhtinas on se henki, joka nyt epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa. Ja mitäs tämä henki epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa? Se on nähty ennen ja nähdään vielä nytkin, mitä tämä henki vaikuttaa, juopumuksen, kirouksen, huoruuden, vihan, ahneuden, maailman turhuuden, tottelemattomuuden, irstaisuuden, valapattoisuuden, Jumalan palveluksen ylönkatsomisen. Kaikkia näitä vaikuttaa rietas epäuskoisissa lapsissa. Ja sitä samaa se on vihollinen vaikuttanut ennen kristityissä, koska hekin olit viholliset ymmärryksen puolesta, niin kuin Paavali kirjoittaa kolossilaisille. Ja efesiläisille hän kirjoittaa näin: *”Muistakaat, että te olitte muinen pakanat lihan jälkeen, ja ilman Kristuksetta olitte muukalaiset Israelin kyläkunnassa, ja vieraat lupauksen Testamentista, ja ei toivoakaan ollut, ja olitte maailmassa ilman Jumalatta.”*

Ja kuinka pakanoilla olis toivoa paremmasta elämästä, koska ne ei tahdo parempaan elämään tulla? Paavalin aikana olit muutamat pakanat kääntyneet kristillisyyteen, koska Paavali oli heille saarnannut kaksi eli kolme ajastaikaa. Ja niitä hän nyt muistuttaa, kuinka heidän elämänsä oli ennen ollut ja kuinka se nyt oli, koska semmoinen muutos oli tullut. Mutta mitäs pakanat siitä huolivat, että heitä haukutaan viholliseksi ymmärryksen puolesta? He pitävät heidän vanhaa elämäntänsä niin kuin Paavalin aikana, niin vielä nytkin. Pakanat ei uskokaan, että heidän elämänsä on semmoinen kuin se on Raamatussa maalattu, vaan he luulevat, että kristityt on villihenget, niin kuin Paavalin aikana, niin vielä nytkin. Ja sillä uskolla luulevat pakanat tulevansa autuaaksi, että he tuomitsevat kristityitä vääräksi profeetaksi ja villihengiksi. Se on pakanoille autuaaksitekeväinen usko.

Mutta nyt sanovat muutamat pakanat näin: *”Emme me usko, että kristityt ovat väärät profetat ja villihenget, vaan meillä on se pelko, että ne tulevat villihengiksi, jollei ne lakkaa haukkumasta ja tuomitsemasta meitä.”* *”Sillä me”*, sanovat tämänaikaiset 1758

pakanat, *”me olemme kastetut Kristukseen niin kuin muutkin, jotka nyt elävät kristikunnassa. Met emme ole enää ymmärryksen puolesta viholliset, vaan me ymmärrämme hyvin, että katumus ja parannus on tarpeellinen, ja me olemme jo puolittain tehneet parannuksen, me olemme heittäneet sen entisen elämän pois, niin kuin juopumuksen, kirouksen ja tappeluksen, haureuden, ahneuden, viinakaupan, ja me toivomme, että me pääsemme samaan paikkaan, kussa oikeat kristityt ovat.”*

Näin puhuvat ne siivommat pakanat, jotka ovat niin kuin omalla parannuksella lähteneet matkaan ja luulevat sillä kelpaavansa Jumalalle. Mutta eipä ole se oma parannus kauan kestänyt. Niitä on nyt monta, jotka ensi heräyksessä rukarit mielestänsä niin kuin parempaan elämään. Mutta ei vanha Aatami kestänyt kauan ennen kuin hänen täytyi pyörtää takaisin siihen entiseen elämään. Muutampi heitti juopumuksen pois, mutta rietas tuli tulisen ruoskan kanssa ja sanoi orjallensa: *”Mitä auttaa sinua se ulkukulattu parannus? Ota ja maista pikkuisen. Eihän Jumalan siunaus ole kielletty, koska se siunauksella nautitaan. Ja kaikki on puhtaille puhtaat.”*

Ja armonvaras teki, niin kuin rietas käski ja rupeis juomaan. Kyllä armonvarkaalle on pirun paska puhdas. Ei hän moiti sitä, jos vielä pirun paskan haju täyttää koko tämän huoneen. Muutampi kaunis kristitty oli heittänyt viinakaupan pitämästä, ja sen turhan vierapidon kraviaisissa ja ristiäisissä, mutta ei vanha Aatami kestänyt kauan ennen kuin semmoinen ahneus rupeis kunnian päälle käymään. Jo täytyi siviän ja nöyrän kristityn ruveta vanhan mallin jälkeen pitämään vieraspitoja. Muutampi kaunis kristitty heitti pois sen entisen haureuden ja rupeis siivosti elämään. Mutta ei huoruuden rietas antanut omantunnon rauhaa. Jo täytyi siviän kristityn ruveta huoraamaan ja jalkasikiöitä tekemään. Ja sitte kysyy se entinen raittiuden seuraaja niin kuin muutkin juomarit: *”Missä*

Raamatussa se on kielletty, ettei saa viinaa maistaa?” Ja entinen siviä huora kysyy il-manki: ”Missä Raamatussa se on kielletty, ettei tyttäret saa maata poikain kanssa, koska he siivosti makaavat?”

Ettekös näe nyt, te omanparannuksen tekijät, että teidän parannuksenne on turha ja ettei auta oma voima mitään rietasta vastaan? Vielä te olette ymmärryksen puolesta viholliset, ja omatunto ei ole oikein herännyt, koska te teette ehdollisia syntiä. Paras neuvo on kaikille oman parannuksen tekijöille, että he heittävät pois sitä omaa parannusta ja menevät äitinsä kohtuun ja syntyvät jälle. Ja koska Paavali monessa paikassa muistuttaa kristityitä siitä entisestä pakanallisesta elämästä, niin minä luulen sen olevan hänen tarkoituksensa, että kristityt muistaisit, mistä onnettomuudesta he ovat pelastetut, ja mistä vaivasta he ovat vapautetut, että he paremmin muistaisit kiittää sen armon edestä, joka heille on tapahtunut. Siinä paikassa on vielä kristityillä suuri kiittämättömyys, että he menevät niin kuin yhdeksän pitalista miestä maailmaan, eikä muista enää tulla takaisin Jeesuksen tykö.

Ja koska nyt se elävä kristillisyyden poljetaan ja ylönkatsotaan niitten suukristityin tähden, jotka menevät entiseen elämään, niin pitäisit ne harvat sielut, jotka vielä pysyvät heidän kalliimmassa uskossansa, rukoileman sitä Suurta Uskonsankaria, joka ei ole säästänyt yhtään ainoata veripisarata, jota Hän ei ole antanut ulosvuotaa heidän tähtensä, että Hän varjelis heitä siltä kavalalta kiusaajalta ja ihmisten sieluin murhaajalta, ettei hän sais heitä toisen kerran painaa siihen onnettomaan pohjattomuuteen. Kuule Isä meidän jne.

Korkian messun teksti kolmantena rukouspäivänä löytyy kirjoitettuna Paavalin epistollassa kolossilaisille 2: 6, 7 ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: KOL. 2: 6–7

”Niin kuin te nyt olette Herran Jeesuksen Kristuksen ottaneet vastaan, niin vaelta-kaat Hänessä ja olkaat Hänessä juuritettut ja raketut ja uskossa vahvistetut, niin kuin te oppineet olette, ja olkaat siinä runsaasti kiitolliset.”

Paavali on kirjoittanut tekstin sanat kristityille, se on, sen kaltaisille ihmisille, jotka ovat pakanallisuudesta kääntyneet kristillisyyteen. Ja me saatamme arvata kaikista asi-anhaaroista, että niillä on elävä usko. Mutta me tiedämme, että Paavali on saarnannut eri tavalla kristityille ja eri tavalla pakanoille.

Jos tässäkin Herran huoneessa olisi aivan kristityitä koossa, niin meidän sopisi saarnata niille niin kuin Paavali on saarnannut kristityille, nimittäin uskosta, Kristuksesta, Hänen ansiostaan ja rakkaudestaan, ja kuinka kristittyin pitäisi olla Vapahtajassa kiinni. Mutta täällä on paljon kastetuita pakanoita, jotka eivät huoli ollenkaan oikeasta kristillisyydestä, jotka ovat ymmärryksensä puolesta vihollisia. On myös armonvarkaita, jotka ilman totista katumusta ja parannusta luulevat kelpaavansa Jumalalle ja sanovat joka päivä makaavansa Jeesuksen ristin juuressa, vaikka he makaavat lohikäärmeen ristin juuressa, ja ovat lohikäärmeen mustassa veressä puhdistetut, mutta ei Jeesuksen veressä. On myös omanparannuksen tekijöitä, joita omavanhurskaus on pannut ulkonaista parannusta tekemään, mutta sydämen parannus on jäänyt tekemättä. On myös epäileväisiä sieluja, joita omavanhurskaus on pannut mutaan, jossa ei pohjaa ole. On myös muutamia uskovaisia, jotka totisesti (*) etsivät ja löytävät Vapahtajansa.

Sen tähden meidän täytyy saarnata:

1:ksi suruttomille, jotka eivät huoli Vapahtajasta.

2:ksi suukristityille eli armonvarkaille, jotka kuolleella uskolla ja väärällä luottamisella Kristuksen ansion päälle pettävät itsensä.

3:ksi katuvaisille, jotka omanvanhurskaiden tähden ei jaksa uskoa, ja

4:ksi uskovaisille, joilla on elävä usko Kristuksen päälle.

Mitä itsekunkin tulee omistaa tämän rukouspäivän tekstistä.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Mitäs suruttomat saattavat omistaa näistä Paavalin sanoista:** *”Niin kuin te olette Herran Jeesuksen Kristuksen ottaneet vastaan, niin vaeltakaat Hänessä ja olkaat Hänessä juuritetut”? Se sana ei passaa ollenkaan suruttomille, sillä ei ne ole koskaan ottaneet Jeesusta vastaan, vaan maailman Jumalata he ovat ottaneet vastaan, jolla on valta maailman tuudessa, nimittäin se henki, joka epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa. Niille sopis paremmin saarnata näin: ”Niin kuin te olette ottaneet vastaan sen suuren pääruhtinaan, tämän maailman jumalan, jolla maailman tuudessa valta on, ja joka on sokaissut uskottomitten taidot, että heidän pitää valheita uskomana, niin pysykää nyt hänessä kiinni ja olkaat hänessä juuritetut ja sotikaat miehuullisesti teidän jumalanne puolesta ja älkää luopuko teidän uskostanne, jonka maailman jumala on vahvistanut, ja ojentakaat teidän elämänne maailman tavan jälkeen: ottakaat muutaman viinaporvarin papiksi, joka teille saarnaa evankeliumia niin suloisesti, että kaikki siviät huorat rupeevat maitonsa laskemaan.”*

Semmoinen pappi ei estä teitä juomasta, kiroomasta ja tappelemasta. Hän ripittää teitä pirun paskalla ilman tutkimatta. Ja siviät huorat hän ottaa kirkkoon ilman kysymättä, jos he ovat katuvaiset tahi katumattomat. Ja heidän uskonsa on semmoinen, että se kannattaa juoda, varastaa ja huorata ilman sie-lun vaaratta. Niille pitäis saarnata heidän uskonsa jälkeen: *”Juokaat, kirotkaat ja tapelkaat, niin te tulette autuaaksi. Juoskaat huorain perässä, niin te saatte tuta armonmerkkiä huoran perseessä. Ja pitäkää viinakauppaa, niin te saatte punaista viinaa taivaan valtakunnassa.”*

Tämmöinen saarna sopis hyvin suruttomain tilaisuuden jälkeen, sillä he elivät niin kuin maailman jumala on heitä käsenyt. Se henki, joka epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa niitä luonnollisia taipumuksia, juopumuksen, ahneuden, varkauden, haureuden, riidan, toran ja tappeluksen, vihan ja vainon, kateuden, eripuraisuuden ja Jumalan sanan ylönkatsomisen, niin kuin kaikille kyllä nähtävä on, että he katsovat ylön Herran huonetta ja menevät ulos Herran huoneesta, koska armonpenikat vinkuvat ja uskonsa vahvistukseksi he ripittävät itsensä pirun paskalla viinaporvarin tykönä. Niille ei tule mitään tämän päivän tekstissä, sillä het ei ole koskaan ottaneet Jeesusta vastaan sydämihinsä, vaan paremmin he ovat maailman jumalata ottaneet vastaan, jonka käskyjä he myös noudattavat.

Toinen tutkistelemus: **Mitäs armonvarkaat saavat tämän päivän tekstistä, jossa Paavali sanoo:** *”Niin kuin te olette ottaneet Jeesuksen Kristuksen vastaan, niin vaeltakaat Hänessä.”* Ne omistavat kuitenkin näitä sanoja niin kuin ne olisit heille kirjoitetut. He sanovat myös: *”Me olemme Jeesuksen ristin juuressa joka päivä. Ja me olemme jo aikaa ottaneet Häntä vastaan.”* Mutta kukas tiesi ketä he ovat ottaneet vastaan. Minä olen kuullut, kuinka armonvarkaat sanoit Vapah-tajalle: *”Meillä on Isä Jumala, emme ole äpä-rät.”* Ja yhtä hyvin ne vihaisit Jeesusta ja Hänen opetuslapsiansa. Minä luulen, että tämän aikaisilla armonvarkailta on sama luonto. He sanovat, että Jumala on heidän isänsä, mutta ne vihaavat kuitenkin oikeita Jeesuksen opetuslapsia. Ne sanovat makaa-vansa joka päivä Jeesuksen ristin juuressa, mutta he makaavat lohikäärmeen ristin juuressa, koska he kantavat vihaa kristityille. He sanovat, että he ovat Jeesuksen veressä puhdistetut, mutta lohikäärmeen veressä he ovat puhdistetut, sillä koska he vihaavat kristityitä ja pitävät kristityitä vääränä profeetana, kenenkä veressä he mahtavat olla puhdistetut muuta kuin lohikäärmeen veressä.

Nämät armonvargaat, ulkokullatut ja suukristityt ovat omalla parannuksella vähäisen elämätänsä silittäneet, ja siinä on kaikki. On muutamilla tunto vähäisen liikkunut, ja siitä net on ottaneet itsellensä kristillisyyden ainetta. Mutta perkele sallii heidän ulkonaista parannusta tehdä, saati hän itse saapi sydämen hallita. Perkele sallii muutamia käydä usein Herran Ehtoollisella antamassa Juudaan suuta Vapahtajalle, saati he vaan petteävät Jeesusta. Muutamia taas perkele tekee mahdottomaksi käymään Herran Ehtoollisella, ettei joskus Herran Ehtoollisen käyminen tulis niin kuin solmu tunnon päälle, sillä he tuntevat, ettei sovi heidän käydä ripillä semmoisella jumalattomalla elämällä, josta het ei tahdo kuitenkaan luopua. Sanalla sanottu, ulkokullatut ja suukristityt omistavat kyllä paljon itsellensä tämän päivän tekstistä, mutta ei he siitä ole saaneet oikeudella mitään. Ei he ole ottaneet Jeesusta Kristusta vastaan sydämihins, mutta se on tyhjä luulo ja itsepetollisuus, niin kuin myös heidän elämänsä osoittaa, että heidän täytyy vähitellen mennä takaisin maailmaan ja ruveta juomaan, eli viinakauppaa pitämään, ja huoraamaan niin kuin ennen.

Kolmas tutkisteleminen: **Mitäs katuvaiset ja epäileväiset saavat tämän päivän tekstistä? Koska Paavali sanoo:** *"Niin kuin te olette ottaneet Jeesuksen Kristuksen vastaan, niin vaeltakaat Hänessä ja olkaat Hänessä juuritettut."* Net ei saata paljon omistaa niistä sanoista, koska net ei ole saattaneet vielä Kristuksen vastaan ottaa, niin kuin heidän sydämellinen halunsa olis, sillä oikein katuvaissilla on niin paljon syntiä, ettei he jaksa varastaa armoa niin kuin ulkokullatut ja suukristityt, jotka ei tunne syntiänsä. Ei olekaan rietas heille suuttunut, ei rietas niitä kiusaa, jotka elävät sovinnossa hänen kanssansa. Kyllä vihollinen suopi heille uskoa ja rakkautta, saati hän saapi sydämen hallitsijana olla.

Mutta katuvaissille on vihollinen suuttunut sen tähden, että net ei anna hänen orjillensa rauhaa. Niitä katuvaissia sieluja freistaa

vihollinen keittää ja paistaa, välistä väkevän kiusauksen kautta, välistä maailman vihan ja vainon kautta. Jos hän ei saa heitä suostumaan syntiin, niin hän nostaa vihan ja vainon heitä kohtaan. Erinomattain nousee omanvanhurskauden perkele ja ahdistaa katuvaissia sieluja, ettei heidän pitäis vastaanottaman Kristusta eli pakeneman Vapahtajan tykö niin huonona ja viheliäisenä kuin he ovat, ja niin muodoin painaa omanvanhurskauden perkele katuvaissia mutaan, jossa pohjaa ei ole. He lankeevat usein niin suureen epäilykseen, ettei ole voimaa pyrkimään, ei ole voimaa rukoilemaan, ei ole voimaa kolkuttamaan taivaan oven päälle, ei ole voimaa huutamaan syvyydestä korkeuteen.

Tässä viheliäisessä tilassa on moni viheliäinen matkamies väsynyt. Niin on vihollisen tarkoitus, että hän saattais niitä heränneitä sieluja väsyttää, että he heittäisit pois vuovaamasta ja pyrkimästä, ettei he pääsis ollemaan Kristuksen tykö, vaan pyörtäisit takaisin maailmaan. Mutta älkäätkuunnelko, te katuvaissat sielut, mitä vihollinen teille saarnaa, vaan freistatkaat aina vuovata niin paljon kuin mahdollinen on, että te viimein pääsisitte sen Suuren Ristinkantajan tykö, joka teidän syntinne on kantanut ja täydellisen lunastuksen maksanut teidän sielunne edestä. En minä sano, teidän pitää uskomaa, vaan teidän pitää vuovaaman, rientämän, ikävöitsemän, rukoileman, huutaman niin kuin itse Herra Jeesus, koska Hän polvillansa rukoili: *"Abba, rakas [Isä], jos mahdollinen olis, että tämä kalkki menis pois minulta."*

Koska Hän hikoili verta teidän edestänne, silloin Hän astui alas helvettiin, ja siellä Hän sai kärsiä kaikki helvetin vaivat. Te, jotka olette alaspainetut epäilykseen, menkäätku Yrttitarhaan lukemaan veripisaroita, joita te olette pusertaneet ulos Hänen ruumiistansa. Jos ette jaksa valvoa yrttitarhassa, niin menkäätku Golgatan mäelle ja kontatkaat Jeesuksen ristin juureen. Mitämaks joku pisara tippuu siellä teidän sydämenne päälle, sillä ei

Jeesuksen veri pirsku teidän päällenne neljänneksen päähän. Jos te seisotte niin kaukana Jeesuksen rististä, ettei näy ei haavat eikä naulat eikä orjantappurakruunu, mitäs auttaa teidän katumus, jos ette korjaa Jumalan Karitsan verta, vaan annatte sen maahan juosta.

Voi, voi teitä, te epäuskoiset, kuinka suuren vaivan te teette sille orjantappuroilla kruunatulle Kuninkaallenne, koska ette tule liikkemäksi katsomaan, kuinka Jumala kuolee, jos siitäkään katsannosta tulis teille suurempi muret ja suurempi hartaus, jos se kova sydän kerran särjetyksi tulis. Niin on kuitenkin meidän toivomme, että murheelliset ja epäilykseen alaspainetut opetuslapset saavat vielä kerran nähdä sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan elävänä, jos he jaksavat odottaa ja kilvoitella. Maria Magdalena kuitenkin menee itkemään Hänen hautansa päälle. Menkään muut kanssa, joiden Vapahtaja ei ole enää haudassa. Mitämaks Hän ilmestyy heille, koska kaikki toivo on loppunut.

Neljäs tutkisteleminen: **Mitäs uskovaiset saattavat omistaa tämän päivän tekstistä, koska Paavali kirjoittaa kristityille:** *”Niin kuin te nyt olette Herran Jeesuksen Kristuksen ottaneet vastaan, niin vaeltakaat Hänessä ja olkaat Hänessä juuritetut, ja rakeut, ja uskossa vahvistetut niin kuin te oppineet olette, ja olkaat siinä runsaasti kiitolliset.”*

Tämä Paavalin muistutus kristityille on visimmästi sopivainen niille harvoille sieluille, jotka ovat Jeesuksen Kristuksen kaikesta sydäimestä ottaneet vastaan, sillä Pietari kirjoittaa myös kristityille: *”Etsikää pelvolla ja vapistuksella, että te autuaaksi tulisitte, sillä teidän vihollinen perkele käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsien ketä hän sais niellä.”*

Valvomattomuuden kautta on vihollinen päässyt monen kristityn sydäntä varastamaan, ja on sitte ruvennut seulomaan

heidän sielujansa niin kuin nisuja, ja riettaan enkelit saavat ilon kristittyin lankeemisesta. Mutta ei vielä kaikki kristityt ole semmoiseksi tulleet, niin kuin viholliset toivovat. Ei vielä kaikki ole alkaneet juomaan ja huoraamaan niin kuin viholliset toivovat. Ja vaikka viholliset ei voita sen kautta mitään muuta kuin mitä perkele on voittanut ihmisen lankeemuksesta, nimittäin sen perkeleellisen ilon, joka on saatanalla, koska hän saattaa Jumalan käsityötä pilata.

Kuitenkin on kristityille tarpeellinen ottaa vaaria Paavalin manauksesta, että he pysyisivät heidän kalliimmassa uskossansa, ja olisivat Kristuksessa juuritetut, ettei vihollinen sais tilaisuuden varastaa heidän sydämiänsä maailmanrakkauden kautta ja valvomattomuuden kautta. Ja niin kuin ihmisellä ei ole voimaa sotimaan perkelettä, maailmaa ja omaa lihaa vastaan, ellei se Suuri Sotasekari ole hänen kanssansa, sen tähden juuri kehoittaa Paavali kristityitä vaeltamaan Kristuksessa ja olemaan Hänessä juuritetut, koska sotiminen omalla voimalla ei auta kauvas rietasta vastaan.

Me olemme nyt nähneet niin monta esimerkkiä, kuinka ne ovat häpiällisesti langenneet rapakkoon, jotka ei ole Vapahtajassa riippuneet. Ne ovat aikansa sotineet mitä he ovat jaksaneet, ja kuitenkin on rietas pitänyt puolensa. Rietas on ahdistanut heitä takaisin maailmaan, ja ajanut heitä suurella faartilla helvettiin. Tämä sana on juuri oman parannuksen tekijöille, jotka taistelevat niin kuin tuhlaajapoika sikain kanssa, eikä sen tähden saa omantunnon rauhaa. Erittäin armonvarkaat, jotka luulevat olevansa armon tilassa, ja ei kuitenkaan ole, netpä parhaiten nauravat yhtenä suruttomain kanssa, koska joku kristitty lankee.

Mutta kristityt ei saa ylönkatsoa rietasta, sillä hetpä parhaiten tuntevat, kuinka julma ja hirmuinen vihollinen on. Kristityt saavat kyllä olla vahdissa joka aika. Jos joku ajattee, ettei kristitty saata langeta, se on ylön

rohkia, se on jo haastamassa vihollista so-
taan. Sen tähden täytyy yhden kristityn vael-
taa pelvolla ja vapistuksella. Ei hän saa luot-
taa sen päälle, että hän on nyt vapaa vihollis-
sen kiusauksista, vaan juuri siinä, kussa ar-
montuntemiset suurimmat ovat, siinä on
myös vihollinen likempänä. Ei kristitty saata
sanoa niin kuin suruttomat ja armonvargaat,
jotka aina hokevat: *”Ei meillä ole riettaan
kanssa mitään tekemistä.”* Mutta kristityn
täytyy tuntea, että hänellä on riettaan
kanssa suuri sota joka päivä. Ja sen tähden
täytyy yhden kristityn olla hyvin varovainen,
hänen täytyy vaeltaa pelvolla ja vapistuk-
sella, sillä viholliset tulevat joka kantilta. Ja
niin kuin Jumala ei anna kunniaansa vie-
raalle, niin pitää kristityn myös elämän niin
vakaisesti, ettei Kristuksen nimi tulis pilka-
tuksi pakanain seassa.

Ja nyt, te harvat ulosvalitut, jotka olette Jee-
suksen Kristuksen vastaan ottaneet, vaelta-
kaat Hänessä, älkää luottako oman voi-
manne päälle, vaan koska vihollinen karkaa
teidän päällenne hirmuisella julmuudella
kaikkinaisten kiusausten kanssa, niin paet-
kaat sen Suuren Voittajan ja Uskonsankarin
tykö, joka on ylitsevoittanut sitä väkevätä
haarniskoitua ja jakanut hänen saaliinsa. Ja
muistakaat sitäkin aikaa, koska te olitte vi-
holliset ymmärryksen puolesta, ja vaelsitte
maailman jälkeen teidän himoissanne, sen
pääruhtinaan, jolla maailman tuulessa valta
[on], sen hengen, joka nyt epäuskoisissa vai-
kuttaa. Ja muistakaat, että te olette pakanat
olleet ja muukalaiset Israelin kyläkunnassa,
ja olitte ilman Jumalata maailmassa, ja ei
teillä toivoakaan ollut. Kuinka te silloin olitte
hillimättömät ja Jeesuksen ristin viholliset.

Mutta nyt olette te kuka tiesi yksi osa kiittä-
mättömät, ettekä muista tulla Jeesuksen
tykö takaisin kiittämään sen pikkuisen valon
edestä, joka nyt on tullut maailmaan tämän
kristillisyyden kautta, jossa te näette kuiten-
kin, mistä tie menee taivaaseen, jos te tah-
dotte sitä noudattaa. Hyvin tiedätte, että tei-
dän elämänne on lyhykäinen ja vaivaloinen,
että teidän sotimisenne aika pian loppuu ja
että kuoleman enkeli tulee pian noutamaan
teitä, ja ottaa teitä semmoisena kuin hän löy-
tää.

Kilvoitelkaat niin, että te voittaisitte kruu-
nun, ja vaeltakaat joutuisesti Isänmaalle en-
nen kuin pimeys saavuttaa (*) sillä se näyttää
niin kuin valkeus olisi menemässä sivu toi-
seen paikkaan, jossa se paremmin otetaan
vastaan. Muistakaa kuitenkin sitä suurta tus-
kaa ja vaivaa, jonka Taivaallinen Vanhin on
teidän sielunne edestä kärsinyt, ja älkää olko
ainoastaan sanan kuulijat, vaan myös tekijät.

Meidän toivomme on, että ne harvat sielut,
jotka pysyvät kalliimmassa uskossansa lop-
puun asti, pitää kostuman Siionin vuorelle.
Teidän pitää siellä veisaaman uutta virttä Ju-
malalle ja Karitsalle sanoen: *”Amen, Halle-
luja!”* Kiitos, kunnia ja ylistys sille ainoalle
kuolemattomalle Jumalalle ja Karitsalle, joka
on ollut maailman alusta, ja niiden sielut lu-
nastanut, jotka Hänen ottivat vastaan, ja
jotka ovat valmiit noudattamaan Hänen ve-
risiä askeleitaan ja kantamaan Hänen risti-
ään Golgatan mäelle. Niille Hän antaa elä-
män kruunun, ja antaa syödä elämän puusta,
joka on keskellä Paradiisiä. Amen.

Alkuperäinen (osa puuttuu) / SKHS Aunon kokoelma /
Kansallisarkisto, Helsinki / (*) -merkkien väli alkuperäi-
sen käsikirjoituksen mukaan, alku ja loppu Uuden Pos-
tillan (1897) mukaan.

TEKSTI: 1. TESS. 4: 3 (PÄIVÄSAARNA)

Sillä se on Jumalan tahto, teidän pyhyttenne. Nyt luetun pyhän tekstimme johdosta meidän pitää tällä hetkellä tutkiman kristittyjen pyhitystä.

Mutta meidän täytyy ensinnä huomauttaa, että apostoli Paavali on kirjoittanut nämä sanat pyhytyksestä totisille kristityille, eikä siis pakanoille tai suukristityille. Jos joku tahtois vääittää, että kääntymättömät myös tarvitsevat pyhitystä, niin ei meillä ole mitään sitä vastaan, jos kääntymättömät tahtoisivat ottaa pyhityksen, se on, jos he parantaisivat jumalattoman elämänsä ja alkaisivat elää kristillisesti ja säädyllisesti. Mutta eivät he millään tahdo parantaa elämäänsä, koska he kuuluvat niihin yhdeksäänkymmeneen yhdeksään, jotka eivät tarvitse mitään parannusta.

Muutamat kyllä sanovat, että ihmisen pitää tehdä parannus, mutta he eivät tahdo tehdä mitään vakavaa parannusta. He eivät tahdo hyljätä vanhoja synnin tapojansa, koska he pitävät niitä luovallisia, kuten juoppoutta, haureutta, kirouksia, ylpeyttä ynnä muuta. Semmoiset ihmiset eivät siedä kuulla pyhytyksestä, sillä he ovat mielestään kyllin pyhitytetyt kasteella ja sakramenteilla. Ja jos he joskus käyvät Herran huoneessa, niin se tapahtuu enemmän hivin vuoksi kuin jostakin tarpeesta etsiä valkeutta ja lohdutusta. Ja miksi semmoinen ihminen tekisikään parannusta, joka on elänyt jumalisesti nuoruudessaan saakka. Ei siveän ihmisen tarvitse millään muotoa tehdä parannusta. Vain murhaajien, varkaitten ja kelmien täytyy parantaa elämänsä. Ja koska semmoisia ei täällä ole esiintynyt pitkään aikaan, niin tuntuu olevan aivan joutavaa ja tarpeetonta puhua parannuksesta niille, jotka eivät tarvitse mitään parannusta. Täällähän ei ole ainoatakaan, joka on elänyt jumalattomasti. Jos joku olisi tehnyt rikkeen, niin se on kauan sitten annettu anteeksi. Eikö olekin tosi, että useimmat elävät niin kunniallisesti, siveästi

ja jumalisesti, etteivät tarvitse mitään parannusta?

Kaikki ovat kastetut, kaikki ovat rehelliset ja kunnialliset Jumalan seurakunnan jäsenet. Kaikille opetetaan kristillisyyttä. Kaikilla heillä on yksi Jumala ja yksi usko. Tämä taikaakin olla tarpeeksi autuuteen, siis ei kenenkään tarvitse tehdä parempaa parannusta kuin mitä jo tehty on. Kenenkään ei tarvitse mietiskellä niin kuin Luther mietiskeli. Kenenkään ei tarvitse epäillä autuudesta niin kuin Luther epäili.

Kenenkään ei tarvitse sanoa toiselle: *”Tunne Herra,”* sillä kaikki ovat nyt Jumalan opettamat. Kaikki ovat luultavasti valmistetut autuaseen poismuuttoon. Kuitenkin saanemme nähdä, kuinka valmistetut me olemme muuttamaan pois maailmasta. Monen valtaa kuolemanpelko, kun kuolema on ovella. Moni, joka täällä elämässä on elänyt kuin turkki ja pakana, tuntee kuoleman hetkellä olevansa valmis astumaan kadotukseen. Se, joka eniten on ylönkatsonut kristillisyyttä, tulee kuolinvuoteella Jumalan pelkoon, mutta omatunto syyttää ja tuomitsee häntä. Hän tuntee, ettei hänellä ole rauhaa sielussaan. Hänen täytyy itse lukea tuomio itselleen, ja tätä tuomiota ei kuulu kukaan voivan muuttaa. Kuinka se sitten selittyy, että useimmat ihmiset elävät suruttomuudessa, kun heillä on terveys, ja kun kuolema tulee, ei ole mitään lohtua, ei mitään uskoa armolliseen ja laupiaseen Jumalaan, ei mitään vakuutusta iankaikkisesta elämästä.

Ajattele nyt sitä aikaa, sinä kurja synnin orja, jolloin sinun pitää muuttaman täältä. Ajattele autuuttasi, kun vielä olet armonajassa. Sillä vaikka et tarvitse mitään parannusta, kun sinä olet terve, saatat kuitenkin tarvita parannusta, kun kuolema tulee; ja silloin se on liian myöhäistä.

Meidän täytyy puhua täällä niille, jotka eivät tarvitse mitään parannusta, koska niitä harvoja, jotka tarvitsevat parannusta, pidetään haaveilijoina ja teeskentelijöinä. Niiden 99:n joukossa, jotka eivät tarvitse parannusta, on osa, jotka sanovat heillä olevan uskon, ja kuitenkin elävät omien himojensa jälkeen; toinen osa, jotka eivät välitä Jumalasta eikä perkeleestä; toinen osa, jotka sanovat suulla: *”Me olemme varmaankin suuret syntiset, eikä meillä ole mitään kerskattavaa Jumalan edessä.”*

Mutta kun tulee kysymys siitä, mitä syntejä semmoisella synnin tunnustajalla on tunnollaan, niin hänellä ei ole mitään semmoista syntiä, jonka hän voi tunnustaa, ei mitään syntiä, mitä hänen tarvitsee katua, ei mitään vääryyttä, mikä hänen pitää sovittaa. Sanalla sanottu, semmoisen syntisen omatunto on puhdas kuin kulta; sillä vaikka hän on suuri syntinen, ei hän kuitenkaan voi saada yhtään syntiä omalletunnolleen, joka tuomitsisi hänet.

Minkä herännyt ihminen pitää suurena syntinä, sitä ei semmoinen suusyntinen saata pitää ollenkaan syntinä, esimerkiksi kohtuullista juomista, koreutta, ylpeyttä, kiroilemista kotitarpeiksi jne. Niitä ei semmoinen suusyntinen voi pitää minään syntinä. Kuinka hän voi sitten tehdä parannuksen, kun hän ei tahdo muuta tunnustaa synniksi, kuin sen, mitä hän itse pitää syntinä, niin kuin esimerkiksi murha, varkaus ja väärä vala? Ei hän pidä kirousta syntinä, ei hän pidä viinakauppaa syntinä, ei hän pidä kohtuullista ryyppäämistä syntinä, ei hän pidä ylpeyttä ja koreutta syntinä, ei hän pidä pikku näpistelyä syntinä, ei hän pidä haureutta syntinä. Kuinka hän voi sitten tehdä parannuksen, kun yksikään synti ei tule hänen omantuntonsa päälle. Semmoinen saa varmaankin tehdä parannuksen iankaikkisuudessa.

Jos katsomme nimittäin ihmisten ja maailman elämää nykyään, niin emme voi muuta

kuin hämmästyä ja ihmetellä sitä, että se ilkeä sielunvihollinen on saattanut saada niin suuren vallan ihmisissä; hän voi tehdä heidän kanssaan, miten tahtoo. Hän voi kiihottaa heidät tappelemaan ja teurastamaan toinen toisensa kuin luontokappaleet. Hän voi kiihottaa heidät vihaamaan ja vainoamaan kristityitä. Hän voi saada heidät juomaan, kiroamaan ja huoraamaan. Sanalla sanottu, perkele on nyt saanut niin suuren vallan ihmiskukunnan yli, että hän voi saada heidät elämään kuin luontokappaleet. Senkö tähden nyt ihminen luotiin? Luotiinko hänet juomaan ja kiroamaan ja tappelemaan? Luotiinko hänet huoraamaan ja varastamaan? Luotiinko hänet elämään niin kuin luontokappale?

Kun suuret ja mahtavat maan päällä vuodatavat ihmisveren virtoja, niin voidaan syyllä kysyä, luotiinko ihminen veljenmurhaajaksi. Ei, häntä ei luotu veljenmurhaajaksi, vaan perkele teki hänet veljenmurhaajaksi. Ensimmäisestä maan päälle syntyneestä ihmisestä tuli veljenmurhaaja, ja niin on Kainin ajasta lähtien ylläpidetty teurastusta ja murhahenkeä. Se ei ollut vielä kylliksi, että ihmiset tappelevat leipäpalasesta ja maakappaleista ja peltotilkuista, vaan myös kunniaista eli kunnian tähden vuodatetaan ihmisveren virtoja.

Ja samoin kuin Kain löi veljensä Aabelin kuoliaaksi sen tähden, että Aabelin uhri oli Jumalalle otollinen, samoin on myöskin se, joka on lihan jälkeen syntynyt, aina vihannut sitä, joka on syntynyt Hengen jälkeen. Niin muodoin ovat profeetat, apostolit ja kaikki totiset kristityt tulleet vihatuiksi ja vainotuiksi uskonsa tähden Jumalaan ja Vapahtajaan. Siinä on perkele näyttänyt kauhistavan valtansa epäuskon lasten yli.

Ja vieläkin on hän yhtä mahtava, kuin ennen. Vielä näyttää se tulipunainen lohikäärme teräviä hampaitaan jokaiselle, joka uskaltaa käydä hänen kimppuunsa. Hän näyttää hampaita jokaiselle, joka ei halua kumartaa ja

rukoilla häntä. Niin kurjasti on asia nyt ihmiskunnan kohdalla, ja jos ei pian tule joku parannus ja kääntymys maailmassa, niin tulee kauhistava sekasotku ja kauhistava veren vuodatus, köyhyys ja nälänhätä. Se aika on tullut, joka kuvataan Johanneksen ilmestyksessä, jossa se suuri ennustaja näki, kuinka kauheasti ne happamat rypäleet survottiin Jumalan vihan viinakuurnassa, ja veri ulottui hevosten suitsiin asti.

Maailma näyttää nyt siltä, kun sitä katsoo ylimalkaisesti. Jos katsoo maailmaa pieneltä osalta, esimerkiksi yhtä pientä seurakuntaa, johon kuuluu muutamia tuhansia ihmisiä, niin eipä näytä sielläkään paljon paremmalta. Köyhyys ja kurjuus vallitsee kaikkialla. Juoppous ja tappelu ei ole harvinainen näky. Ylpeys tahtoo olla hallitseva nuorisossa, ahneus ja vatsanmurhe vanhemmissa. Kilvoitellaan ja tehdään työtä maailmassa elämisen eteen, mutta vähän tai ei mitään tulevaisen elämän hyväksi. Luonnollisella ihmisellä on suuri murhe toimeentulosta tässä elämässä, mutta siitä, mitä tuleman pitää kuoleman jälkeen, siitä ei ole mitään murhetta. Käyköön sielun, kuinka käy, mutta ruumiin pitää elämän. Ja paras kun on, tulee kuolema ja leikkaa poikki elämän langan.

Tätä maallista elämää vartenko ihminen on luotu? Onko hänet luotu vain raatamaan täällä maailmassa ja elämään täällä lyhyen ajan, kurjan ja levottoman elämän? — Ei, tätä elämää varten ainoastaan ei häntä ole luotu. Mutta kun rietas henki on saanut niin suuren vallan ruumiin ja sielun yli, luonnollinen ihminen ei voi muuta kuin kaivaa maata, sekä ajatuksilla, sanoilla että töillä. Hän ei voi nostaa ajatuksiaan mihinkään korkeampaan. Hän ei voi taivuttaa sydäntään Jumalan puoleen. Hänen täytyy ajatella ja puhua härjistä, lehmistä, vasikoista ja sioista. Sillä missä hänen tavaransa on, siellä on myös hänen sydämensä. Milloin kuullaan luonnollisen ihmisen puhuvan muusta kuin tästä maailmasta ja niistä asioista, jotka ovat maailmassa? Milloin kuullaan hänen puhuvan pyhityksestä, 1766

jonka Paavali vaatii päivän tekstissä? Jos luonnollinen ihminen alkaisi puhua pyhityksestä, niin hänen täytyisi myös puhua parannuksesta, synnin katumisesta, uskosta, rakkaudesta ja muista hengellisistä asioista.

Nyt näette, kuinka ihmisen laita on, joka perkeleen kavaluuden kautta on tullut kurjimmaksi olennoiksi maan päällä. Muut luontokappaleet huokaavat ahdinkonsa tähden, kun ne panevat maata. Ne huokaavat tyranninsa, ihmisen tähden, ja ikävöivät Jumalan lasten ihanaa ilmestystä. Mutta luonnollinen ihminen ei huokaa kurjan tilansa tähden, ei vuoteelle käydessään eikä ylös noustessaan. Ja jos joku huokaa kurjuuttaan ja raadollisuuttaan, niin se huokaaminen kuulostaa niin harmilliselta maailman joukon korvissa, että he alkavat kiittää Jumalaa, etteivät he ole niin ylenkatsotut kuin tämä publikaani.

Kuinka kauan tahdotte nyt elää suruttomuudessa ja katumattomuudessa? Kuinka kauan tahdotte ylenkatsoa Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkautta, joka kutsuu teitä parannukseen? Jos täällä on joku kristitty sielu, joka huokaa hitautensa tähden, penseytensä tähden, hengellisen elämän puutoksensa tähden; jos täällä on joku, joka taistelee ja kilvoittelee saavuttaakseen jotakin korkeampaa ja pysyvämpää kuin tämä maallinen elämä; jos täällä on joku, joka huokaa ja ikävöittää Jumalan lasten ihanaa ilmestystä, hän tietäköön, ettei ole helppoa tulla autuaaksi. Vapahtaja on itse sanonut: *”Suuren murheen kautta ihmisen täytyy mennä sisälle elämään.”*

Se ei ole ainoastaan se sisäinen risti, joka koostuu kaikenlaisista ahdistuksista ja kiusauksista, epäuskosta, epätoivosta, tuskasta, surusta, pelosta, niin myös alituisesta kampaudesta ja sodasta perkeleen kanssa, mikä risti hänen on kannettava rinnassaan, vaan myös ulkonainen ja näkyväinen risti on hänen kannettava, joka tulee vihasta ja pilkasta maailmanjoukon taholta, joka etsii tilaisuutta vahingoittaa ristinkantajaa.

Maailman joukko, se uskon joukko, kantaa hengellistä vihaa sydämessään kaikkea elävää kristillisyyttä kohtaan. Maailman joukko ei tyydy siihen, että se panettelee, ilkkuu ja pilkkaa niitä, jotka kantavat ristiä, vaan maailman joukko tahtoo käydä käsiksi nahkaan, niin kuin perkele sanoi Herralle: *"Nahka nahasta."* Siten on maailman vihan tarkoitus tappa ruumis, koska he eivät voi vahingoittaa sielua.

Kaikkea tätä täytyy kristityn valmistautua ottamaan vastaan maailmalta. Sillä kristityt ovat kaikkina aikoina olleet maailman ylenkatsomat ja vihaamat, ja mitä lähemmäs maailman loppua aika kuluu, sen vihaisemmaksi maailman joukko tulee vainoamaan niitä harvoja totisia kristityitä, jotka ovat olemassa. Vaikka kristittyjen veri huutaa kosta taivaasta veljenmurhaajan päälle, aina viatoman Aabelin verestä Sakariaan, Barakian pojan vereen asti, kuitenkin ne harvat sielut, jotka nyt riutuvat vankilassa ja maan paossa uskonsa tähden ja uskontonsa tähden, niiden tulee katsoa Jumalan avulla [kohti] parempia aikoja.

Ja me toivomme, että sitten kun perkele on saanut raivota kyllikseen, sitten, kun hän on saanut sammuttaa verenjanonsa sodalla ja rutolla ja nälänhädällä, hän tulee sidotuksi pimeyden kahleilla ja heitettyksi alas taivaasta maan päälle, hengellisestä maalliseen hallitukseen, niin kuin myös ajan merkit nyt

jo näyttävät, että hän on heittäytynyt maailmallisen hallituksen päälle. Ja kun hänet niin muodoin on heitetty maan päälle, pitää hän suurta vihaa tietäen itsellensä vähän aikaa olevan.

Kaikki sielut armon taivaassa tulevat sen kautta vapautetuiksi vainosta. Sen olen nähnyt omin silmin, että kun paha henki menee ulos ihmisestä, niin se menee sikalaumaan. Kun hänet heitetään ulos taivaasta eli siitä hengellisestä hallituksesta, niin hän heittäytyy maallisen hallituksen päälle. Ja siellä hän mellastaa oikein hirmuisesti. Kun levoton ajanhenki oli pannut maan kuninkaat ja keisarit sotimaan, saivat Luther ja kristityt olla rauhassa. Mahtavat [maan] päällä eivät ehdi ajattelemaan sitä pikkuista joukkoa, joka ruokoilee sitä Ristiinnaulittua, kun he sotivat keskenänsä.

Jos täällä on joku, joka odottaa Israelin lohdutusta, jos täällä on joku, jolla on murheellinen ja särjetty henki, hän kääntyköön nyt Herran puoleen sydämellisellä huokauksella ja rukouksella, että Hän pian vapauttaisi uskollisensa tästä maallisesta kurjuudesta ja siirtäisi heidät iankaikkiseen iloon, jossa se suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas kuivaa heidän kyynelensä ja antaa heille elämän kruunun. [Amen.]

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: JAAK. 4: 4 (PÄIVÄSAARNA)

Apostoli Jaakob kirjoittaa sellaisille kristityille, jotka kristillisyyden varjon alla rupesivat huoraamaan: ”Te huorintekijät ja huorat, ettekö te tiedä, että maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan? Joka siis tahtoo maailman ystävä olla, hän tulee Jumalan vihemieheksi.”

Tässä kuulevat ensiksi kaikki armonvargaat, mitä maailman ystävyys matkaan saattaa, nimittäin Jumalan vihan ja kirouksen. Toiseksi kuulevat myös huorintekijät ja huorat, mikä tuomio heitä odottaa, nimittäin Jumalan viha ja kirous jokaisen päälle, joka pahaa tekee. Emme tiedä, minkä tähden apostoli Jaakob oli niin kiivas haukkumaan huoria ja maailman ystäviä, mutta se on tosi, että Mooseksen aikana oli myös yksi mies, joka pisti yhden huoran kuoliaaksi juuri vereksen työn päältä. Ja Jumala lupasi sille miehelle papin viran siitä syystä, että hän oli kiivas Jumalan puolesta huoria ja huorimiehiä hävittämään.

Huoruuden synty on kauhistus Jumalan silmäin edessä. Ja me tiedämme, että huoruuden synty käy kovin vanhemman kunnian päälle. Niin että suruttomat vanhemmat eivät kärsi kovin paljon vilppiä, ennen kuin he ajavat pois huoria ja huorimiehiä talostansa. Ja maailman herrat ajavat usein lapsensa pois talosta jalkasikiön tähden. Miksi Vapahtaja on haukkunut koko sen suruttoman kansan huoruuden sukukunnaksi, vaikka ei tosin kaikki ole huoranneet? Ja Paavali määräsi yhden huorimiehen ruumiin saatanalle, että sielu pelastettaisiin.

Ei ole tosin huoruuden synty hirveä maailman edessä, saati se pysyy joltisesti salattuna. Ja maailman herrat nauravat vaan, koska he puhuvat keskenänsä näistä retkis-tänsä. Mutta Jumala ei nauranut, koska Hänen vihansa syttyi Israelin lapsille huoruuden tähden. Silloin surmattiin neljä kolmatta kymmentä tuhatta Israelin lapsista huoruuden tähden. Olikos Jumala väärä, joka niin kovin rankaisi huoria ja huorimiehiä? Paras on, että kaikki huorat ja huorimiehet heittäisivät pois toivomasta Jumalan päälle, sillä ei

ole Jumala huorain Jumala, vaan niitten Jumala Hän on, jotka pitävät astiansa puhtaana.

Mutta huorat luottavat sen päälle, että Vapahtaja on heille armollinen, koska Hän ei ole tuominnut sitä huoraa, jolla fariseukset rupesivat Häntä kiusaamaan. Ja tuovat vielä senkin paikan Raamatusta, että portot ja publikaanit käyvät fariseusten edellä taivaan valtakuntaan. Miksei, jos huorat rupeavat totisen katumuksen ja parannuksen tekemään. Mutta se sana ei ole puhuttu hävyttömille huorille, eikä myös siveille huorille, mutta katuvaisille huorille, jotka itkevät Hänen jalkainsa juuressa, niin kuin se syntinen vaimo pitaalisen Simonin huoneessa. Se taisi olla Maria Magdalena, yksi vanha huora, jonka myös fariseukset olivat pitäneet huorana. Jos, sanon minä, jos semmoinen katumus tulisi muille huorille, kuin sille vaimolle, joka pesi Jeesuksen jalat katumuksen kyyneleillä ja kuivasi ne päänsä hiuksilla, niin semmoinen huora pääsee kyllä pikemmin taivaan valtakuntaan, kuin ne omavanhurskaat fariseukset, jotka itsensä pitävät puhtaana.

Mutta nyt sanoo Jaakob, että maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan. Tässä on paljon niitä, jotka maailman ystävyuden tähden vihaavat Jumalaa, vaikka he luulevat rakastavansa Häntä. Mutta heidän vihansa Jumalaa kohtaan tulee ulos kristityitä vastaan, joille he kantavat hengellistä vihaa.

Sillä ei vanhin pidä sitä pahana, että vihollinen häntä pieksää ja haavoittaa. Mutta jos hänen lapsiinsa kosketaan, silloin suuttuu vanhin. Ei hän suo, että narrit tulevat hänen lapsiansa kiusaamaan ja vainoamaan. Niin suuttuu myös vihollinen hirmuisesti, jos joku kristitty tulee hänen lapsiansa vaivaamaan

parannuksen huudolla. Ei vihollinen kärsi, että kristityt tekevät hänen lapsillensa rauhattomuutta. Se näkyi jo Vapahtajan aikana, kuinka hirmuisesti vihollinen silloin suuttui, koska vihollisen lapset eivät saaneet nukkua rauhassa.

Mitä nyt Jaakob sanoo maailman ystävyydestä, se on totisesti niin tapahtunut, että kaikki ne, jotka tahtovat maailman ystävä olla, tulevat Jumalan vihamiehiksi. Kuinka monta on jo maailman ystävyys vienyt helvettiin? Moni on maailman ystävyyden tähden häätynyt juomaan punssia herrain seurassa. Eivät he ole tahtoneet loukata maailman herrain ja hyväin ystäväin mieltä. Sen verran on maailmanmielisyys vaikuttanut, että moni on sen kautta menettänyt kristillisyytensä. Ei ainoastansa sen kautta, että hän on vastoin omaatuntoa pirun paskaa maistanut, vaan myös, koska omatunto on vaatinut puhumaan totuuden, ei ole maailman kunnian tähden tohtinut. Ei ole maailman ystäviä tahtonut loukata, eli vastoin heidän mielensä tehdä.

Ja semmoinen ihminen, jonka täytyy vastoin omaatuntoansa maailman ystävyyttä noudattaa, tulee pian Jumalan vihamieheksi, alkaa vastustamaan kristityitä, ja viimein pautuu niin, että hänen täytyy tuomita itsensä helvettiin. Tämä maailman ystävyys on saattanut monta kristittyäkin horjumaan ja molemmin puolin ontumaan. Te huorintekijät ja huorat, ettekös tiedä, että maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan. Joka tahtoo maailman ystävä olla, hän tulee Jumalan vihamieheksi.

Moni ihminen on näinä aikoina huomannut, että hänen elämänsä ei ole oikea elämä, ja olisi kyllä halu tulla parempaan elämään, mutta maailmanrakkaus ja maailman ystävyys on niin suuri, ettei hän raaski erkaantua maailmasta ja ruveta seuraamaan Kristusta. Maailman ystävä pidättävät häntä hännästä ja peräsuolesta. Jos maailman seuramiehiä ei olisi, niin rupeaisi moni seuraamaan

Jeesuksen opetuslapsia. Mutta maailma on niin rakas, ettei hän raaski jättää sitä rakasta maailmaa.

Vaikka nyt moni on vakuutettu siitä, ettei maailma auta häntä kauas, kuitenkin on maailma mielessä ja sydämessä, ettei hän saata jättää maailmaa. Ja vaikka Jumalan sana todistaa, että ne, jotka maailmaa rakastavat, ne maailman kanssa hukkuvat, niin kuitenkin on maailma voimallisempi voittamaan sydämen ja vetämään suruttomuuteen.

Ajatelkaa nyt perään, te suruttomat, te sokeat raukat, te huorat ja huorintekijät, kuinka hauska teillä on erkaantua maailmasta, koska kuolema tulee pusertamaan teidän sydämiänne ja painaa silmät umpeen kylmällä kädellänne. Silloin te taidatte katua teidän hulluuttanne, ettette ole ennen alkaneet maailman ystäville sanomaan hyvästiä, ennen kuin viimeisessä silmänräpäyksessä. Silloin kyllä täytyy teidän kalvavalla omalla tunnolla jättää kaikki, mikä kallein ja rakkain on tässä maailmassa.

Kuka tietää, mikä teitä kohtaa viimein iankaikkisuudessa! Ei ole tietoa, auttaako teitä enää maailman ystävyys ja maailman hekuma. Koska ihmisen sukunnon piti niin onnettomaksi tuleman, että hänen piti joutuman sen suuren kelmin ja viettelijän haltuun, joka osoittaa kaikille suruttomille maailman hyvyttä kauniiksi ja toivotettavaksi, eikä anna kuitenkaan muuta kuin onnettomuutta palkaksi, niin olisi paras neuvo, että kaikki ihmiset, jotka ovat tulleet tuntemaan onnetonta tilaisuuttansa niin kauan kuin he ovat vihollisen hallussa, rupeaisivat Jumalan armon kautta kiskomaan itseänsä irti maailmasta ja rukoilemaan, että se Suuri Sotasankari, joka on maailman voittanut, pelastaisi heidän sielunsa perkeleen ja maailman orjuudesta, että he pääsisivät irti maailmasta, niin kuin lintu ansasta, koska maailma näyttää niin kuin hän olisi kokonansa saatanan haltuun annettu.

On kuitenkin vielä muutamia harvoja sieluja, joiden tähden maailmaa vielä vähän aikaa säästetään. Ja niiden harvojen sielujen, jotka odottavat Israelin lunastusta, pitää löytämän Herransa. Ei heidän pidä kuolemaa maistaman, ennen kuin he näkevät Herran Kristuksen. Kuule, rakas taivaallinen Isä, murheellisten ja alaspainettujen sielujen rukous. Isä meidän jne.

Kolmannen rukouspäivän korkean messun teksti Paavalin lähetykskirjasta roomalaisten tykö 12. luvussa ja 1. ja 2. värsyssä:

EVANKELIUMI: ROOM. 12: 1–2

”Niin neuvon minä teitä, rakkaat veljet, Jumalan sydämellisen laupeuden kautta, että te antaisitte teidän ruumiinne eläväksi, pyhäksi ja Jumalalle otolliseksi uhriksi, joka on teidän toimellinen jumalanpalveluksenne. Ja älkää sovittako teitä tänne tämän maailman muodon jälkeen, vaan muuttakaa teitä teidän mielenne uudistuksen kautta, että te koettelisitte, mikä Jumalan hyvä, otollinen ja täydellinen tahto olisi.”

Tämä meidän ylösluettu tekstimme on kirjoitettu kristityille, jotka uhraavat ruumiinsa Jumalalle, eivätkä sovita itseänsä tämän maailman muodon jälkeen.

Mutta koska pakanat elävät vastoin tätä Paavalin manausta, ensiksi uhraavat ruumiinsa saatanalle, ja toiseksi asettavat itsensä tämän maailman muodon jälkeen, pitää meidän tällä hetkellä suruttomain ylösrakennukseksi perään ajatteleman, kuinka pakanat uhraavat ruumiinsa saatanalle ja asettavat itsensä tämän maailman muodon jälkeen.

Pakanat uhraavat ruumiinsa ensiksi juopumuksen perkeleelle. Koska he nimittäin täyttävät himonsa juopumuksen kautta, uhraavat he ruumiinsa juopumuksen perkeleelle. Ruumis on ensimmäinen, joka saa kärsiä juopumuksen tähden, sillä kaikki väkevä juoma polttaa juomarin suolia ja turmelee hänen vertansa. Juomari tulee jälistä päin

nuopeaksi ja sairaaksi, niin kuin hän olisi paskaa syönyt. Ja mikäpä paloviina on muu kuin vuotava pirun paska, jota itse piru on opettanut ihmisiä keittämään pimeyden ruhtinaalle makeaksi hajuksi.

Koska pirun paskaa keitetään, täytetään koko maailma semmoisen hajun kanssa, joka on makea ja hyvänhajuinen pirun nokassa. Mutta muutoin on se niin myrkyllinen, että se on pilannut koko tämän ilman. Se on turmellut monta sataa tuhatta ihmistä. Se on ottanut muutamilta järjen pois ja nostanut manalaisia valtajuomarien päälle.

Kaikki sidotut perkeleet ovat paloviinan kautta irti päässeet. Erinomattain vihan perkele, huoruuden perkele, prameuden perkele. Paloviinan kautta teki ylpeyden perkele köyhän rikkaaksi. Se teki traasuperkeleen suureksi herraksi. Se teki voimattoman voimalliseksi. Se teki muutamia jumaliseksi ja totiseksi. Mutta se teki myös monta siveätä miestä jumalattomaksi, niin että he rupesivat viinassa kiroamaan, riitelemään ja tappelemaan, vaimojansa pieksämään, ihmisiä murhaamaan. Niin meni monen siveän miehen siveys ja hiljaisuus hukkaan paloviinan kautta. Nämä onnettomat sielut uhrasivat ruumiinsa saatanalle, pilasivat terveytensä, haaskasivat omaisuutensa ja tulivat traasuperkeleeksi jo tässä maailmassa. Mitäs sitten mahtaa tulla iankaikkisuudessa?

Suruttomat uhraavat myös huoruuden perkeleelle ruumiinsa, koska he nuoruuden iässä juoksevat huorain perässä ja elävät niin kuin luontokappaleet. Ensiksi kaikki huorat panevat kaiken tienauksensa koreuteen, että he paremmin kelpaisivat maailmalle ja huorapukille. Sitten tekevät he jalkalapsia ja naivat tyhjän päälle, eli heittävät lapsiansa vieraalle. Ja sillä tavalla saavat lapset kärsiä vanhempain syntein tähden, ei ainoastansa tässä, mutta myös tulevaisessa maailmassa. Koska lapsilla ei ole oikeat vanhemmat, jotka kasvattaisivat heitä ihmiseksi, tulevat semmoiset huoraksi ja varkaaksi. Niin kuin

vanhemmat, samoin myös lapset. Yksi kunnis joukkokunta, kun he tulevat Jumalan tuomion eteen. Siellä he saavat seisoa, niin kuin riettaan morsiamet, ja hävetä iankaikkisesti.

Miksi Vapahtaja on haukkunut koko sukukunnan huoruuden sukukunnaksi? Miksi Jumala niin hirmuisesti rankaisi Israelin lapsia, koska he rupesivat pakanain kanssa huoramaan? Se on yksi kauhistavainen ja häpeällinen synty, se sama huoruuden synty, että kunnian perkelekin kääntää silmänsä pois huorain joukosta. Viimein vanhat huorat tulevat pirun paskan kantajaksi ja ylenkatsottavaksi kaikilta.

Pakanat uhraavat ruumiinsa kunnian perkeleelle, koska he nuoruuden iässä prameuden tähden raatavat ruumistansa ja tulevat keski-iässä kivulloseksi. Muutamat painiskelevat, muutamat nostavat raskaita kuormia, muutamat hyppivät ja taittavat jäseniänsä. Muutamat juoksevat kilpaa ja muutamat tekevät työtä enemmän, kuin ruumis kestää. Ja kaikki tämä turha kunnia on pilannut monen ihmisen terveyden. Ei ole ihme, että ihmisen sukukunta polvesta polveen tulee huonomaksi sekä sielun että ruumiin puolesta. Ihmisen sukukunta on niin turmeltu ja niin huono, ettei ole sanomista.

Pakanat uhraavat myös ruumiinsa ahneuden perkeleelle. Koska nimittäin ahneuden perkele pääsee oikein hallitsemaan, silloin ei ole pakanoilla yön lepoa eikä paljon syömärauhaa. Ja mitä ahneuden perkele kokoaa, sitä kunnian ja huoruuden perkele haaskaa. Ahneuden perkele saattaa myös suurta maailman murhetta matkaan, niin että muutama ei saata nukkua yölläkään maailman murheen tähden. Ja Paavali kirjoittaa, että maailman murhe saattaa kuoleman matkaan. Maailman orja vanhenee ennen aikaansa. Ja jota vanhemmaksi ihminen tulee, sitä suuremmaksi tulee ahneus kokoamaan. Huoruudenperkele vanhenee iän mukana, niin ettei hän jaksa enää huorain kanssa fästätä, mutta ahneuden perkele tulee

suuremmaksi. Ja koska suruton ihminen seiso haudan partaalla, silloin on hänellä suurin murhe maailmasta ikään kuin hän olisi tässä maailmassa iankaikkista majaa rakentamassa.

Pakanat uhraavat myös ruumiinsa vihan perkeleelle. Koska he vihassansa rupeavat tappelemaan, silloin tulee moni riidassa ja tappeluksessa raajarikoksi ja murhatuksi. Ja mitkäs ne ovat muut, kuin ylpeyden, kunnian ja vihan perkeleet, jotka hallitsevat maailmaa, koska niin monta miljoonaa ihmistä tapetaan sodassa. Ei suinkaan Jumala ole käskennyt ihmisten tappaa toinen toistansa. Mutta viha, kateus, ylpeys, kunnia ja ahneus, ne ovat sodan, riidan ja tappeluksen pääherrat.

Katsokaa nyt maailmaa kristillisyyden valkeudessa. Katsokaa ihmisiä maailmassa. Katsokaa, kuinka ne elävät, niin kuin kissat ja koirat, niin kuin järjettömät, ja pahemmin vielä kuin järjettömät, sillä hukat elävät paremmin sovussa, kuin ihmiset. Eivät hukat raada vertaisiansa muutoin kuin suurimassa hädässä. Näin uhraavat suruttomat ja pakanat ruumiinsa saatanalle. Nimittäin juopumuksen perkeleelle, huoruuden perkeleelle, kunnian ja ahneuden perkeleelle, kateuden ja vihan perkeleelle. Ei ole yksikään niistä vapaa.

Katselkaamme nyt, kuinka suruttomat asettavat itsensä tämän maailman muodon jälkeen.

Koska nuori väki asettaa itsensä maailman muodon jälkeen koreudessa, isännät ja emännät komeudessa noudattavat maailman turhuutta, rakentavat komeat huoneet, ostavat komeat hevoset, pitävät ristiäisiä, kraviaisia ja häitä, kantavat verkavaatteita ja silkkihiveja, siinä he asettavat itsensä tämän maailman muodon jälkeen. Vaikka ei ole pitkä elämän aika, vaikka hän ei ole kauan olemassa tässä surun ja murheen laaksossa, kuitenkin hän rakentaa maan päälle iankaikkisia majoja, niin kuin hän tässä olisi olemassa monta tuhatta ajastaikaa.

Hän kaivaa maata kynsillensä ja luulee sieltä löytävänsä aarnihaudan, eikä tiedä raukka, mitä siinä aarnihaudassa on. Voi, surkeaa maailman tilaisuutta, kuinka hänen pitää oleman tyhmä ja tomppeli uskomaan, mitä ennen kirjoitettu on entisen maailman turhuudesta ja katoavaisuudesta. Kuinka suurimmat ja voimallisimmat valtakunnat ovat rauenneet tyhjiin. Suurimmat rakennukset maan päällä ovat hävitetyt. Ja suurin maailman kunnia on muuttunut häpeäksi.

Koska me katselemme maailmaa kristillisyyden valkeudessa, muuttuu hän ryövärien luolaksi. Ja se näyttää nyt, niin kuin olisi koko maailma annettu saatanan haltuun. Eivätköhän nyt pakanat mahda ymmärtää, että maailman loppu lähestyy. Sitä odottavat kaikki Jeesuksen opetuslapset. He odottavat sen suuren ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan tulevan tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. He odottavat, koska kuoleman enkeli tulee leikkaamaan viinapuun oksat. He odottavat, koska Hän tulee sotkemaan vihansa viinakuurnan, niin että veri juoksee kuudenkymmenen vakomitan päähän. He odottavat, koska iankaikkinen päivä valkenee. He odottavat, koska Jumalan Poika tulee taivaan pilvissä pelastamaan köyhän

morsiamensa, jonka hän omalla verellensä on maasta ostanut. Sillä tässä maailmassa, missä suruttomat ja pakanat uhraavat jäseniänsä saatanalle, tässä ei ole suinkaan hauska kristityillä asua, pilkkaajien ja vainoojien keskellä, vaan ylös, ylös, freistaa ja ikävöittää Vapahtajan morsian. Ylös, ylös, nostaa hän käsiänsä ja huokaa, koska se autuaallinen aika tulee, jona kaikki kristityt pääsevät siirtymään surun laaksosta taivaaseen.

Meidän toivomme on, ettei ole enää niin pitkä aika, ennen kuin se Suuri Ristinkantaja tulee korjaamaan omiansa, jos he vaan kärsivällisyydellä odottavat sitä autuaallista hetkeä, ja pysyvät kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Autuas on se, joka voittaa. Hänen pitää syömän mannaa, joka taivaasta sataa, ja elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa. Ja Jumala pyyhkii heidän kyynelensä pois, ja antaa heille iankaikkisen rauhan. Silloin saavat kaikki lihan orjat nähdä, että sen, joka lihassansa kylvää, pitää myös lihastansa turmeluksen niittämän. Mutta joka hengessä kylvää, hänen pitää hengessä siunauksen niittämän. Amen.

1. Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma (alkulehti vajaa) / Kansallisarkisto Helsinki / 2. Sanomia Siionista 1902, 193 203 /

Kuolevainen ruumis vaivaa sielua, ja maallinen asuinsija rasittaa mieltä, joka paljon ajattelee.

Tässä paikassa on kuningas Salomo edes tuonut yhden koettelemuksen, joka on kaikille kristityille hyvin tiettävä, että ruumis vaivaa sielua ja maallinen asuinsija rasittaa mieltä, jonka tähden Paavali kirjoittaa: *”Minä viheliäinen ihminen, kuka päästää minun tästä kuoleman ruumiista?”* Apostoli Paavali tunsu, että tämä kuoleman ruumis tuli hänelle vaivaksi ja rasitukseksi.

Maailman viisaat ovat tutkineet ruumiin ja sielun rakennusta, mutta he ovat joutuneet kovin erhetykseen, koska he luullussa viisaudessansa luulit löytävänsä, että se järjellinen sielu on niin irti ruumiista, että synnin turmelus ei ulotu sieluun, ja niinmuodoin pääsit he vapaaksi kaikesta edesvastauksesta. Koska he sanoivat, että ei ihmisen sielussa ole turmelusta, saatoit he sanoa: *”Minun sieluni on pyhä ja synnitön, vaikka ruumis on turmeltu.”*

Joka sanoo, että ihmisen sielu on irti ruumiista, se ei ole koetellut, mitä Salomo on edellä mainitussa paikassa kirjoittanut, että kuolevainen ruumis vaivaa sielua. Joka sanoo, että sielu on vapaa syntiturmeluksesta, hän on omanvanhurskauden kautta tullut pyhäksi, eikä enää tarvitse armonkerjäläisenä olla. Kyllä olis omallavanhurskaudella soma, jos hän pääsis niin irti ruumiista, että ei kuolevainen ruumis vaivais sielua. Mutta kristityt ei tarvitse toivoa, että he pääsevät niin helposti irti turmeluksesta, kuin maailman viisaat, jotka ajatuksissansa katkaisevat ruumiin ja sielun voimat, ja jakavat kahteen osaan, niin kuin yksi ihminen, joka halkaistaan, ja sanovat, että sielu on irti turmeluksesta, ei ruumiin turmelus ulotu sieluun asti. Ja kaikki ihmiset tietävät, että ei ihmisen sielu pääse irti ruumiista ennen kuin kuolemassa.

Minä olen koetellut, että sielu ja ruumis ovat niin yhdistetyt, että kaikki, mikä tapahtuu sielussa, tapahtuu myös ruumiissa, ja kaikki mikä tapahtuu ruumiissa, tapahtuu myös sielussa. Jos sinä olet murheellinen, niin sinun murhees näkyy muodossa. Jos sinä olet iloinen, niin loistaa se kasvoista. Jos sinä olet vihainen, niin sinun haamus muuttuu niin kuin Kainin haamu. Ja koska omavanhurskaus ottaa yhdeltä katuvaliselta sielunvoimat, niin loppuu myös ruumiin voima. Niinmuodoin ulottuu ruumiin turmelus sieluun asti. Koska kipu on ruumiissa, tuntuu se sielussa, ja koska liha on haureudessa, nousevat myös lihan himot sielussa. Ja pahasta sydäimestä tulevat pahat ajatukset. (*)

Sentähden kirjoittaa Paavali Roomalaisten 7. luvussa: *”Minä näen toisen lain minun jäsenissäni, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja ottaa minun vangiksi synnin laissa.”* Se toinen laki jäsenissä on synnin turmelus lihassa, se ottaa sielun vangiksi, ettei pääse sielunvoimat liikkumaan siihen, kuin hyvä on, ei pääse ajatukset liikkumaan Jumalan tykö. Pahat ajatukset kyllä ovat irti ja juoksevat ympäri maailmaa niin kuin vihollinen vaelttaa maan ympäri. Mutta hyvät ajatukset ei pääse juoksemaan taivaan ympäri.

Niin myös ihmisen tahdossa pahat himot ja halut ovat vapaat, mutta hyvät himot ja halut vangitut. Siitä Paavalin koettelemuksesta nähdään ja huomaitaan, ettei ole ihmisen sielu niin irti ruumiista, kuin maailman viisaat luulevat. Mutta heidän väärät arveluksensa ihmisen ruumiin ja sielun rakennuksessa tulee siitä, että omavanhurskaus pottaa heitä etsimään pyhyttä ihmisen sielussa, koska pyhyys ei löydy lihassa. He tahdoisit niin pyhäksi ja viattomaksi tulla sielun puolesta, ettei siinä pitäis löytymän vilppiä enää. Ei siinä pitäis tuntuman yhtään pahaa ajatusta, ei yhtään pahaa himoa eli halua.

Niin kauas on siis omavanhurskaus saattanut heitä kuljettaa väärälle tielle, että he ajatussissansa rupesit kiskomaan irti ihmisen sielun ruumiista, ja sen kautta tuli nyt sielu pyhäksi, viattomaksi ja hurskaaksi.

Ei maailman viisaat ota vastauksensa päälle sitä pahuutta, sitä saastaisuutta ja riettautta, kuin heidän lihassansa on. Ei he ota vastauksensa päälle sitä turmelusta, kuin sydämessä on, vaan he kiskovat itsensä irti kaikesta edesvastauksesta. He luopuvat perkeleestä ja kaikesta hänen menostansa sillä tavalla, että he ajatussissansa kiskovat sen järjellisen sielun irti ruumiista, ja sanovat: *”Ihmisen sielu on vapaa olento, ei hän ole kiinni ruumiissa, ei lihan turmelus saastuta sielua.”* Ja sillä muodolla olis kyllä helppo autuaaksi tulla ilman Vapahtajaa.

Kristityt täytyvät tunnustaa, että koko ruumis ja koko sielu on turmeltu synnin saastaisuudelta, mutta niin kauan kuin heillä on edesvastaaja Isän tykönä, saattavat he uskolla omistaa Kristuksen vanhurskautta ja sanoa: *”Ei lihan turmelus saata saastuttaa meidän sieluamme niin kauan kuin sielu kastetaan ja puhdistetaan elämän vedellä.”* Mutta jos armon ja elämän vesi lakkaa vuotamasta ja puhdistamasta hänen sieluansa, silloin tarttuu lihan saastaisuus sieluun ja hän tulee mustaksi ja koloksi Jumalan edessä.

Mitä nyt Salomo on koetellut ja edellä mainitussa [paikassa] kirjoittanut, että *”kuolevainen ruumis vaivaa sielua,”* se vahvistetaan Paavalilta, koska hän kirjoittaa roomalaisten tykö 7. luvussa: *”Minä viheliäinen ihminen, kuka päästää minua tästä kuoleman ruumiista.”* Usein saapi kristitty koetella, kuinka paljon tämä kuolevainen ruumis vaivaa hänen sieluansa, ei ainoastansa sen sisällisen turmeluksen tähden, joka koskee myös sieluun, vaan myös sen hitauden kautta, joka ruumiissa on. Ja saapi myös yksi kristitty valittaa monta kertaa Paavalin kanssa: *”Minä viheliäinen ihminen, kuka minua päästää tästä kuoleman ruumiista.”*

Yksi maailman orja ei tahdo ketään päästämään hänen sieluansa tästä kuoleman ruumiista, sillä hän pelkää kuolemata. Ei kuitenkaan tule tämä kuolemanpelko suruttomalle ennen kuin kuolema tulee. Mutta yksi kristitty, jonka pitää oleman alinomaisessa sodassa niiden vihollisten kanssa, jotka hänen sieluansa vaivaavat sekä sisältä että ulkoa päin, täytyy usein huoata Paavalin kanssa: *”Minä viheliäinen ihminen, kuka minun päästää tästä kuoleman ruumiista.”* Ei ole kristityllä mitään hauskaa maailmassa, jonka tähden hän tahtois tässä kuolevaisessa ruumiissa olla. Mutta synti, joka meihin tarttuu ja hitaaksi tekee, tahtoo usein kristityn sielua vaivata.

Sen tähden kirjoittaa myös Paavali kristityille: *”Että meillä on niin suuri todistusten joukko meidän ympärillämme, niin panakaamme pois kaikki kuorma ja synti, joka aina meihin tarttuu ja hitaaksi tekee, ja juoskaamme kärsivällisyyden kautta siinä kilvoituksessa, kuin meidän eteemme pantu on, ja katsokaamme uskon alkajan ja päättäjän Jeesuksen päälle, joka, koska Hän olis tainnut kyllä iloita, kärsi ristiä, eikä totellut pilkkaa, ja nyt istuu oikiällä kädellä Jumalan istuimella. Niin muistakaat Häntä, joka senkaltaisen vastahakoisuuden syntisiltä on kärsinyt, ettette väsy teidän mielessänne ja lakkaa, sillä ette ole vielä hamaan vereen asti kilvoitellen syntiä vastaan olleet.”*

Muistakaa nyt mitä Paavali kirjoittaa, ette ole vielä hamaan vereen asti kilvoitellen olleet, ettette ole vielä niin ahdistetut olleet perkeleeltä ja hänen joukoltansa, että te olisitte vereen asti kilvoitelleet, vaikka emme tiedä vielä, mitä tästedes tapahtuu, jos se suuri Ristinkantaja tahtois vähäsen koetella Jumalan lasten uskoa, koska tyhmet ja viisaat neitseet rupeevat sekaisin nukkumaan. Jos, sanon minä, se suuri Ristinkantaja, joka ei ole säästännyt yhtään ainoata verenpi-saraa, jota Hän ei ole antanut vuotaa meidän vaivaisten syntisten tähden, jos Hän tahtois herättää nuokkuvaisia tällä armon huudolla:

"Katso, Ylkä tulee, menkääät ulos Häntä vastaan." Onkos öljy lampussa?

Kumartaen polvianne, rukoilkaat, Vapahtajan morsiamen piiat, että uni menis pois teidän silmistänne. Ja te murheelliset opetuslapset, jotka murheen tähden makaatte Yrtitarhassa, koska Taivaallinen Vanhin makaa polvillansa ja polkee Jumalan vihan viinakuurnan yksinänsä, nouskaat ylös unesta, ja rukoilkaa, ettette joutuis kiusaukseen. Kuule, Taivaallinen Vanhin, murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuina huokaus. Isä meidän jne.

Kolmannen rukouspäivän korkeanmessun teksti löytyy kirjoitettuna Paavalin epistolaassa roomalaisten tykö 12. luku 1. ja 2. v. ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: ROOM. 12: 1–2

"Niin neuvon minä teitä, rakkaat veljet, Jumalan sydämellisen laupiuden kautta, että te antaisitte teidän ruumiinne eläväksi, pyhäksi ja Jumalalle otolliseksi uhriksi, joka on teidän toimellinen jumalanpalveluksenne. Ja älkääät sovittako teitä tänne tämän maailman muodon jälkeen, vaan muuttakaat teitä teidän miellenne uudistuksen kautta, että te koettelisitte, mikä Jumalan hyvä, otollinen ja täydellinen tahto olis."

Meidän pyhän tekstimme johdattuksesta pitäis meidän tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman, kuinka yksi kristitty uhraa ruumiin ja sielun voimat Herralle.

Tässä tutkinnossa kohtaa meitä paljon, joka ei ole helppo ymmärtää, sillä me ymmärrämme paremmin, kuinka pakanat uhraavat ruumiin saatanalle, kuin sitä, kuinka kristitty uhraa ruumiinsa Herralle.

1. tutkisteleminen osoittaa, kuinka kristitty uhraa ruumiinsa nöyryyden hengelle, koska pakanat uhraavat ruumiinsa ylpeyden perkeleelle. Ei he kumarra polviensa synnintunnustuksessa, ei he ota lakkia päästä, koska Jumalan sana luetaan, ei he nouse seisomaan, koska evankeliumi luetaan, vaan he

osoittavat myös ulkonaisilla käytöksillä, että he katsovat ylönsä Jumalan sanaa ja sakramenttia. Sitä vastaan uhraa nyt kristitty ruumiinsa Herralle, koska hän osoittaa nöyryyden Jumalan edessä, harjoittaa jäsenitännsä taipumaan Jumalan sanan jälkeen, vaikka tämä ulkonainen nöyryys ei ole aina sisällisen nöyryyden todistus, mutta ei ole ulkonainen ylpeys ja ruumiin kankeus muu, kuin ylönsäkatsominen ja halpana pitäminen.

Ehkä nyt kristitty kumartaa ruumiin jäsenet Jumalanpalveluksessa, saapi hän usein tuta, että sydämen nöyryys puuttuu, ja ettei ole sydän ihmisen vallassa. Muut jäsenet hän saattaa joltisesti hallita, mutta sydän on yksi paha ja ilkeä kappale, kuka saattaa sen tutkia? Mutta kristityn täytyy kuitenkin kumartaa muut jäsenet Jumalanpalvelukseen, vaikka kuinka kankea sydän olis. Mutta tahdossa kans on vika, koska kristityt ei tahdo niin antaa ruumiinsa Jumalanpalvelukseen kuin Jumalan sana vaatii.

Me kuulemme evankeliumista, että Jeesuksen vanhemmat tulit Nasaretista saakka kirkkoon, vaikka Nasaretista oli pitempi matka kirkkoon, kuin jostakusta kylästä tässä seurakunnassa. Eipä tahdo kristityt vaivata ruumiin jäseniä ylen paljon kirkkoreissussa. Se tulee ruumiille vaivaksi, että ylönsä paljon vaivata ruumiin jäseniä Jumalanpalveluksen tähden. Tämä on kyllä yksi asia, jossa kristityt pitäisitekemän parannusta. Jos pakanan jalat on kankeat käymään, koska hänen pitää tuleman kirkkoon, niin pitäis kristityn jalat oleman keviät juoksemaan Herran kartanoihin, kussa hän saapi levätä, erinomattain, koska hänellä on se toivo, että väsyneet luut pääsevät pian iankaikkisesti lepäämään ja rauhassa olemaan. Pian, pian pääsevät teidän väsyneet luonne lepäämään haudassa. Pian, pian valmistetaan teille se vuode maan povessa, josta ette enää nouse, ennen kuin viimeisenä päivänä, koska iankaikkinen aamurusko koittaa.

2. tutkistelemus osoittaa, kuinka yksi kristitty uhraa ruumiinsa rakkauden hengelle.

Koska pakanat ei astu monta askelta tarvitsevaisen lähimmäisen edestä, pitäis kristityn osoittaman rakkautensa siinä, että hän näkee jotakin vaivaa lähimmäisensä edestä auttaaksensa häntä hengellisissä ja maallisissa asioissa. Mutta siinä näkyy olevan paljon laiskuutta ja hitautta vielä, paljon omaa rakkautta, paljon valvomattomuutta kristityillä, jossa meidän täytyy sanoa meidän tuntomme, henki on altis, mutta liha on heikko. Ruumis on raskas kantaa toiseen taloon eli toiseen kylään. Ei ole kristityt enää viriät puhuttelevaan suruttomia, ei he ole juuri hyväntahtoiset auttamaan tarvitsevaisia. Koska anteliaisuus ei kelpaa enää autuudenperustukseksi, ovat kristityt vastahakoiset holhoomaan vaivaisia. Ei he kehtais siinä paikkaa paljon ristiä kantaa. Herraskristillisyyttä tahtoo olla monessa paikassa.

Kristitty on velkapää uhraamaan ruumiinsa Herralle, ei ainoastans niin kuin Jaakoppi kirjoittaa, oppia orpoja ja leskiä, eli peräänkyyssä vaivaisten tilaisuutta myös ruumiin köyhyydessä, jonka hän sanoo olevan oikian Jumalanpalveluksen, vaan myös sairasten holhoomisessa pitäis kristityn uhraaman ruumistansa palvelukseksi Herralle. Kuitenkin tulee tämäkin rakkauden paikka sangen vähän täytetyksi kristittyin seassa. Mitä kristityt saattavat ilman vaivatta tehdä, se tulee joltisesti tehdyksi, mutta kussa pitäis olla vähäisen ruumiinvaivaa, se ei tule monelta täytetyksi.

Paavin valtakunnassa paremmin vaivaisia ylöspidetään, kuin Lutheruksen seurakunnassa. Ja mistäs se tulee? Siitä ilmankin, että paavilaiset perustavat autuutensa hyvään töitten päälle, mutta Lutherus otti kaiken oman ansion pois. Sen tähden kaikki suruttomat, jotka ovat Lutheruksen uskossa ylöskasvatetut holhoovat vaivaisia, jos väkisin pannaan esivallan kautta, mutta muutoin ei. Pitäiskö kristityt niin armottomat oleman, kuin suruttomat? Pitäiskö heidän antaa vaivaisia

hätäntyä sen tähden, ettei he sillä vaivaisten auttamisella tienaa mitään? Minä ajattelen, että kristitytkin saavat panna lujasti silmänsä eteen sen palvelijan, joka oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, kuinka hän menetti Jumalan armon armottomuutensa kautta.

Emme tosin tienaa mitään, jos vielä kaiken tavaran kuluttaisimme vaivaisille, ja ei olisi mulla rakkautta, niin en minä mitään olisi, sanoo Paavali. Mutta kuitenkin, vaikka emme tienaa mitään sillä, että me autamme vaivaisia, pitää meidän kuitenkin auttaman, sillä ei yksikään ole täyttänyt lain, joka oman tunnon vaatimisesta, hyvästä tahdosta eli kunnian tähden auttaa tarvitsevaisia. Mutta se on täyttänyt lain, joka saattaa rakkaudesta auttaa. On tosin ennen ollut se usko, että Jumala maksaa, ja [sen] uskon päälle kaikki suruttomat ja armonvargaat auttavat vaivaisia, että Jumala maksaa heidän vaivansa, jos ei tässä, niin tulevaisessa maailmassa kuitenkin.

Mutta kristityillä on ollut semmoinen usko, että kaikki pakanain hyvät työt ei ole muu kuin synty, niin kauan kuin heillä ei ole semmoinen usko, kuin kristityillä on. Lutherus on huomainnut, että kristittyin rakkaus on niin huikentelevainen, ettei hän ole uskaltanut rakentaa sen päälle mitään, mutta usko on nyt syntiinlankeemuksen jälkeen se lähde, josta kaikki hyvät työt vuotaman pitää, että kaikki kuin yksi kristitty tekee uskossa, niitä Jumala on luvannut ottaa hyväksi, vaikka net ei hyvät ole. Tämä on yksi suuri ja järjeltä käsittämätöin salaisuus, koska netkin työt, jotka uskossa tehdään otetaan Jumalalta hyväksi, vaikka net ei hyvät ole.

Järki ajattelee niin, että semmoiset työt, joita ihmisen järki hyväksi kiittää, pitäisit hyvät olla Jumalan edessä. Mutta luonnollinen järki on sokia ja pimitetty, että se sama luonnollinen järki katsoo sen hyväksi, joka on sangen paha Jumalan edessä. Niin esimerkiksi ne, jotka tappavat Jeesuksen

opetuslapsia, luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen. Mutta kristityn omatunto ei kiitä sitä hyväksi, joka omantunnon vaatimuksesta tehdään, vaan sitä hän kiittää hyväksi, joka rakkaudesta lähtee. Ja taas, koska kristitty tekee hyvää uskossa, ei saata omatunto sitä pahaksi tuomita, mutta ei hän saata hyväksikään kiittää. Niin muodoin lykätään se Jumalan tuomion alle. Ja joka tekee hyvää uskossa, se otetaan hyväksi Jumalalta, vaikka ei se hyvä ole.

Aabrahami aikoi uhrata poikansa uskossa, ja tämä Aabrahamin usko luettiin hänelle vanhurskaudeksi, vaikka se työ, jota hän aikoi tehdä ei suinkaan hyvä ollut. Jumala on sanonut: Ei sinun pidä tappaman. Ja Aabrahamille Hän sanoi: Sinun pitää uhraamaan poikasti. Tämän työn katsoo luonnollinen järki niin kauheaksi, että hän päättää varsin: Ei Jumala ole niin sanonut. Ja semmoisen työn ei pitäis kukaan tekemän, vaikka kuka Jumala käskis. Mutta Aabraham aikoi kuitenkin olla kuuliainen Jumalalle, vaikka kuinka järki otti vastaan. Ja Jumala koetteli tällä lailla hänen uskonsa ja kuuliaisuutensa. Mutta, Jumalan kiitos, ei Taivaallinen Vanhin käske enää yhtään maallista vanhinta uhrata ainoan poikansa Jumalalle, sillä Taivaallinen Vanhin on nyt itse häätynyt uhrata ainoan Poikansa sovintouhriksi meidän edestämme.

Pakanat ovat uhranneet lapsiansa epäjumalille. He ovat niitä elävältä polttaneet, ja jota surkiampi parkuminen kuului lapsilta kuoleman hädässä, sen paremmin pakanat luulit heidän uhrinsa kelpaavan jumalalle. Mutta ei tarvitse enää yksikään vanhin uhrata ainoan poikansa Jumalalle, sillä nyt on Taivaallinen [Vanhin] itse uhrannut ainoan Poikansa. Vertavuotavalla sydämellä, murheellisella sydämellä, surkuttelemisella, murheella ja kyyneleillä on Taivaallinen Vanhin uhrannut ainoan Poikansa sovintouhriksi meidän synteimme edestä, ettei yksikään maallinen vanhin tarvitse enää lapsiansa epäjumalille uhrata. Ja sen tähden muistuttaa Pyhä Paavali kristityille, että he uhraisit

ruumiinsa pyhäksi ja Jumalalle otolliseksi uhriksi, joka on teidän toimellinen Jumalanpalveluksenne.

Yksi kristitty pitää uhraaman ruumiinsa puhtauden hengelle, koska pakanat uhraavat ruumiinsa saastaisuuden ja huoruuden perkeleelle. Kristityn pitää uhraaman ruumiinsa raittiuden hengelle, koska pakanat uhraavat ruumiinsa juopumuksen hengelle. Ja koska pakanat uhraavat ruumiinsa kunnian perkeleelle, pitäis kristityn uhraaman ruumiinsa Jumalan kunniaksi. Koska pakanat uhraavat ruumiinsa ahneuden perkeleelle, pitäisit kristityt uhraaman ruumiinsa anteliaisuuden hengelle. Ja koska pakanat uhraavat ruumiinsa vihan perkeleelle, pitäisit kristityt uhraaman ruumiinsa rakkauden ja ystävällisyyden hengelle. Näistä kaikista olis paljon puhumista, mutta ei aika anna myöten tällä kerralla.

Me otamme ainoastans jälkimäisen osan päivän tekstistä, jossa Paavali sanoo: Älkää asettako teitänne tämän maailman muodon jälkeen. Emme tiedä, olisko niillä kristityillä ollut halu asettaa itsensä tämän maailman muodon jälkeen, joille Paavali kirjoitti, mutta näinä aikoina on tosin monella kristityllä halu asettaa itsensä tämän maailman muodon jälkeen, ei ainoastans vaatteissa, joissa on koreus luvallinen, vaan myös maailman kaupoissa, kussa suruttomat määräävät hinnan ja kristityt seuraavat, niin kuin pakanoilla olis paras tunto hinnan määräyksessä. Me toivottaisimme, että kristityillä pitäis oleman semmoinen omatunto, että he itse ymmärtäisit, mikä on kohtuullinen hinta, ettei heidän tarvitsis viisauden ottaa lainaksi pakanoilta. Näissä asioissa joutuvat kristityt asettamaan itsensä tämän maailman muodon jälkeen, jos net ei varoita itseänsä maailman petollisuudelta. Vaikka meillä on se vakuutus, että ne, jotka tahtovat kalliimmassa uskossansa pysyväiset olla loppuun asti, ei tahdo mielellänsä Jumalan ja omantunnon lain rikkoa. Mutta ymmärtämättömyys ja valvomattomuus tekee sen, että he

muutamissa paikoissa asettavat itsensä tämän maailman muodon jälkeen.

Nyt on meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että se Suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, joka on kaikkien vaivaisten synnit kantanut ristin puussa, joka on kaikkein edestä hikoillut verta ja on myös kaikkein edestä itkenyt, ja ei ole säästänyt yhtään ainoata veren pisarata, jota Hän ei ole antanut ulosvuotaa syntisten lunastukseksi, että Hän armollansa vahvistais niitä harvoja sieluja, joilla on totinen halu autuaaksi tulla, jotka ei ole aikoneet säästää henkensä ja verensä Jeesuksen uskon tähden, että he jaksaisit sotia ja kilvoitella heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Ja Niin me toivomme ja

rukoilemme, että muutamat sielut pitää vaapaaksi tuleman. Me uskomme, ettei ole Taivaallisen Vanhimman kyneleet turhaan vuotaneet. Me uskomme, että Taivaalliselle Vanhemmalle pitää tuleman ilo muutamista, vaikka harvoista lapsukaisista, jotka konttaavat Hänen perässensä ja huutavat: Abba, rakas Isä. Anna näille lapsille silloin tällöin muutampia armonpisaroita sinun armoa vuotavaisista rinnoistasi, että he lakkaisit nälässä parkumasta ja iloitsisit sinun laupiudestas nyt, ja iankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen (osittain) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / Jäljennös / Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakuntaarkisto / Alkuosa (*)-merkkiin asti ylämainitusta jäljennöksestä. Loppuosa (*)-merkistä alkaen alkuperäisestä käsikirjoituksesta.

Aamusaarnan teksti Ef. 5: 8. Muinoin te olitte pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa. Vaeltakaat niin kuin valkeuden lapset.

Luetun pyhän aamusaarnan tekstimme johdosta jokainen voi ymmärtää, että suuri muutos oli tapahtunut Efesossa siinä pienessä seurakunnassa, joka oli kääntynyt kristillisyyteen apostoli Paavalin saarnaamisen kautta. Kun apostoli tuli ensimmäistä kertaa Efesoon, hän oli menossa pakanoiden revittäväksi, koska he eivät voineet kärsiä, että heidän kaupungissaan saarnattaisiin uutta oppia. Efesolaiset uskoivat erityisesti yhteen metsänjumalattareen tai metsänhaltijaan, ja tätä metsänhaltijaa kutsuttiin Dianaksi. Tälle metsänhaltijalle efesolaiset olivat rakentaneet suuren temppelin, joka oli kuuluisa koko maailmassa.

Kun nyt Paavali tuli Efesoon ja alkoi saarnata toista oppia, nimittäin evankeliumia uskosta Kristukseen, silloin efesolaisissa syttyi hirvittävä kiivaus isiensä uskon puolesta ja sen vanhan opin puolesta, jota he pitivät ainoana autuaaksitekevänä. He halusivat siitä syystä tehdä pikaisen lopun uudesta saarnaajasta ja hänen opistaan, mutta maaherra tuli väliin ja esitti kiivailijoille, että semmoisella metelillä voisi olla vakavat seuraukset. Maaherra muistutti heitä laista ja oikeudesta ja käski vihaisen väen mennä kunkin omaan kotiinsa. Etupäässä muutamat kultasepät kiinnostivat pakanallista kansaa, koska nämä kultasepät pelkäsivät, että heidän ansionsa pienenis, jos heidän jumalattarensa ja hänen temppelinensä joutuisi huonoon huutoon uuden opin kautta. Tästä nähdään, kuinka kiivaita pakanat ovat varjelemaan jumalansa kunniaa, vaikkei heidän jumalansa ollut muuta kuin metsänpeikko. Mahtavatko ne, jotka tunnustavat olevansa kristittyjä, olla niin kiivaita jumalanpalveluksessaan kuin pakanat? Raamatun perusteella ei näytä siltä.

Kastetut pakanat ovat tosin hyvin kiivaita puolustamaan kuollutta uskoaan, joka on puoliksi sekoitettu heidän omalla

mielikuvituksellaan, jonka perkele on herättänyt heidän aivoissaan pimeään järjen kautta. Se on saanut väärän valistuksen sen tulen kautta, jonka omavanhurskaus, omanvoitonpyyntö, maailman kunnia, hengellinen viha ja paloviina ovat sytyttäneet heidän sydämissään. Nämä palavat halut, joita tavallisesti kutsutaan ihmisen kotisynneiksi eli helmasynneiksi, olivat sytyttäneet hengellisen kiivauden Efeson pakanoissa puolustamaan isien uskoa ja vanhaa oppia, jota he pitivät oikeana oppina. Kun Paavali tuli Efesoon ja saarnasi toista oppia, silloin heissä syttyi hengellinen viha, joka ilmeni heissä pyhänä kiivautena hävittää kristillinen haaveilu.

Samoin ovat paavit ja piispat paavikunnassa vainonneet luterilaisia heidän väitetyn kerrettiläisyytensä tähden, koska Lutherin oppia pidettiin hirveänä haaveiluna. Paavilaiset tahtoivat puolustaa isiensä uskoa tulella ja miekalla, vaikka paavin oppi oli väärä oppi. Silloin perkele voi kääntää kannattajiensa silmät nurin, että väärä oppi näyttää oikealta ja oikea oppi näyttää väärältä. Kuulkaamme nyt, millainen suuri muutos efesolaisissa oli tapahtunut heidän kääntymyksen kristillisyyteen. Paavali kirjoittaa efesolaisille tämän päivän tekstissä: *”Muinoin te olitte pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa.”*

Emme tiedä, onko tämä teksti valittu rukouspäivän tekstiksi sen tähden, että esi-isät maassamme ovat alun alkaen haparoineet pakanallisessa pimeydessä monta tuhatta vuotta, ja kun vihdoinkin kristinoppi tuli Ruotsiin suunnilleen 800 vuotta sitten ja Suomeen noin 600 vuotta ennen meidän aikaamme, niin esi-isämme ovat haparoineet paavillisessa pimeydessä. Mitä me nyt tiedämme varmasti, on varmaa ja totta, että pakanalliset esi-isämme eivät eläneet likimainkaan niin jumalattomasti kuin heidän jälkeläisensä nyt elävät. Voidaan selkeästi

osoittaa historian todisteilla, että pakanalliset esi-isämme olivat rehellisiä, niin että heidän vedonlyöntinsä painoi enemmän kuin pyhimät valat nykyisin. He eivät tunteneet paloviinaa, joka on perusteellisesti turmellut heidän jälkeläisensä ja tehnyt suuren osan ihmissuvusta luontokappaleiksi, niin, pahemmiksi kuin luontokappaleet. Sillä luontokappale täyttää nykyäänkin tarkoituksensa paremmin kuin ihminen, sillä luontokappaleella ei ole järkeä tai omaatuntoa, kuten ihmisellä.

Sen tähden luontokappale ei voi tuntea Luojaansa muutoin kuin tunteen kautta, joka ilmenee huokaamisessa tyrannin, ihmisen, tähden. Mutta ihminen on saanut sekä tahdon, järjen että omantunnon, ja jos hän kuulisi omantunnon ääntä ja seuraisi järjen johdatusta, hänen pitäisi siis elää paremmin kuin hän elää, koska apostoli Paavali sanoo, että pakanat, joilla ei lakia ole, ovat itse itselensä laki. Heillä on Jumalan laki omassatunnossa, ja monet pakanat ovat eläneet tämän lain mukaan paremmin kuin nykyiset kristityt, jotka elävät pahemmin kuin turkkilaiset ja pakanat.

Pakanoilla oli nimittäin usko, että jokainen, joka elää siveästi, säädyllisesti ja kunnollisesti, pääsee parempaan elämään tämän perästä, mutta varkaat, pettäjät, huorimiehet, juomarit, valapattoiset, kiroilijat ja tappelijat joutuvat helvettiin. Jos kastetut pakanamme uskoisivat, että ne, jotka elävät siveästi, kunnollisesti, rehellisesti, raittiisti ja säädyllisesti, pääsevät parempaan elämään tämän perästä, niin he eivät eläisi niin jumalattomasti kuin he elävät, mutta meidän aikamme kastetut pakanat eivät usko, että helvettiä on olemassakaan. He eivät usko, että on olemassa taivaan valtakunta. He uskovat tuskin, että Jumalakaan on olemassa.

Eikä teidän pidä suinkaan uskoa, että Efeson pakanat elivät jumalattomammin kuin kääntymättömät elävät täällä. He elivät ehkä tietämättöminä Jumalan sanasta ja

kristillisyydestä, mutta he eivät olleet saaneet parempaa valistusta, ennen kuin Paavali tuli sinne saarnaamaan evankeliumia. Ei ollut siis ihme, jos he elivät juoppoudessa, ylpeydessä, haureudessa ja maailmallisissa huveissa. — Mutta kuinka nyt tämän maan kastetut pakanat elävät, joille on opetettu Jumalan sanaa lapsuudesta saakka? Elävätkö he niin siveästi ja säädyllisesti kuin siveämmät pakanat? Varmasti eivät. Kreikassa oli pakanoita, jotka eivät pelänneet kuolemaa, vaikka heidän uskonsa perustui omaanvanhurskauteen, koska he eivät tunteneet Vapahtajaa. He uskoivat saavansa pyhän ja siveän vaelluksen kautta omantunnonrauhan iankaikkisuudessa. Tämä oppi oli tosin väärä oppi, ja kristitty piispa Augustinus löi sen kokonaan nurin, sillä Augustinus osoitti, että pakanoiden hyveet ovat ainoastaan loistavia paheita.

Mutta joka tapauksessa kristityn vanhurskauden pitää olla paljon enemmän kuin kirjanoppineiden ja fariseusten vanhurskauden. Mutta useimmat, joilla on nyt kristityn nimi, ovat luvanneet juhlallisesti vieläpä Jumalan ja koko seurakunnan edessä, eivät ainoastaan kasteessa vaan myös ensimmäisellä ehtoolliskäynnillään, vaeltaa jumalisesti ja kristillisesti. Mutta kuinka he ovat pitäneet tämän lupauksen? Ne, jotka kutsuvat nyt itseään kristityiksi mutta eivät itse asiassa ole muuta kuin kastetuita pakanoita, elävät nyt kuin luontokappaleet, niin, paljon pahemmin kuin luontokappaleet, sillä luontokappaleet eivät kiusaa toisiaan, kuten ihmiset tekevät. Ne eivät syö kaltaisiaan, niin kuin ihmiset tekevät. Luontokappaleiden joukossa ei kuule juoppoutta, tappelusta ja kirouksia, kuten nykyisin kuulee ihmisten keskuudessa.

Ei voi sanoa niille, jotka nyt elävät kristikunnassa pahemmin kuin pakanat, niin kuin apostoli Paavali kirjoitti Efeson kristityille: *”Muinoin te olitte pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa.”* Ainoastaan sitä, joka on kääntynyt pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö, voidaan kutsua

valkeudeksi Herrassa. Mutta kuinka monta niitä nyt on, joiden voi sanoa kääntyneen pimpeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö? Maailma ei tunne vaan ylenkatsoo sitä, joka on kääntynyt ja uudestisyntynyt. Semmoista pidetään haaveilijana ja kerettiläisenä ja villihenkenä ja vääränä profeettana ja rauhanhäiritsijänä, koska hän häiritsee suruttoman joukon omantunnonrauhaa.

Totista kristillisyyttä on aina pidetty hirveänä haaveiluna. Maailma on aina vihannut ja vainonnut totisia kristittyjä. Kristittyjä on aina pidetty saatanan roskajoukkona, joka kuuluu polttaa. Ja millaiset ihmiset vihasivat eniten kristityitä? Niin, viinaporvarit, juomarit ja huorat, kiroilijat ja tappelijat, sapatinrikkokat, valehtelijat, ylpeät, korvankuiskuttelijat, saiturit ynnä muut, jotka vaeltavat suoraa päätä kadotuksen lavealla tiellä. Juuri semmoisia ihmisiä ne ovat, jotka vihaavat kristityitä sydämen pohjasta. Arvattavasti he pitävät itseään totisina ja elävinä kristittyinä, kun omavanhurskaus ja hengellinen viha kihisevät kuin käärmeenmyrkyä kaikissa heidän suonissaan. Semmoisille kristityille, jotka juovat, kiroilevat, tappelevat ja juoksevat huorien perässä, ei kukaan voi sanoa: *”Muinoin te olitte pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa.”*

Muutoin meillä on myös hyvä neuvo suukristityille, jotka salaavat kristillisyytensä maailmalta ja pitävät sitä hengellisesti ylpeänä, joka kehottaa surutonta joukkoa tekemään parannuksen ja julistaa suruttomille ja katumattomille Jumalan ankan vanhurskauden ja tuomion, vaikka Pyhän Hengen virka on nuhdella maailmaa synnistä. Mutta juuri nämä Johannes Kastajan ja Vapahtajan nuhdesaarnat vaikuttivat karvaana suolana suruttomien sydämissä. Totuus on nimittäin myrkyä käärmeen siemenelle.

Vapahtaja sanoi juutalaisille: *”Jos te kuulette minun sanani, teidän pitää totuuden ymmärtämän, ja totuuden pitää teitä vapahtaman”*

(Joh. 8: 31–32). Mutta heti nousi omavanhurskaus niiden juutalaisten päähän, jotka olivat uskovinaan Vapahtajaan. He sanoivat: *”Emme ole kenenkään orjana olleet, me olemme vapaana syntyneet.”* Näillä juutalaisilla oli usko, että kaikki, jotka ympärileikkauksen ja pääsiäislampaan syömisen kautta oli otettu Jumalan liittoon, oli jo vapautettu perkeleen vallasta eikä heidän siis tarvinnut ripittäytyä kenellekään.

Ja sama usko on myös tämän ajan armonvarkailla. He ovat mielestään vakaasti matkalla taivaaseen, kun heidät on kastettu, kun he käyvät muutamia kertoja vuodessa kirkossa ja ehtoollisella ja noudattavat tiettyjä tapoja, jotka kuuluvat ulkonaiseen säädyllisyyteen. Mutta Jumalan Sanasta ei kuulu, että ulkonainen jumalanpalvelus merkitsisi jotakin Jumalan edessä, kun sydän on täynnä käärmeenmyrkyä, omaavanhurskautta ja hengellistä vihaa kristityitä kohtaan.

Sillä ellette käännä ja tule niin kuin lapset, niin ette suinkaan tule sisälle taivaan valtakuntaan. (Matt. 18: 3). Mutta kääntymiseen ja uuteensyntymiseen kuuluu jotakin enemmän kuin ulkonainen säädyllisyys. Ulkonainen jumalanpalvelus vaikuttaa enemmän kadotukseksi kuin hyödyksi, kun siitä ei seuraa parannus, ei katumus, ei itsetutkistelu, ei armontunteminen, ei varmuus Jumalan armosta ja syntien anteeksiantamisesta, ei sota ja taistelu perkelettä ja maailmaa vastaan, eli ero maailmasta ja synnin tavoista. Totisen kristityn on täytynyt tuntee ja kokea kaikkea tätä, ennen kuin hän voi omistaa Kristuksen ansion.

Armonvaras uskaa, että Kristuksen ansio on yleinen ja tarjotaan kaikille, sekä katuvaisille että katumattomille, sekä koville että särjetyille sydämille, sekä heränneille että nukkuville omilletunnoille, sekä katuville että pautuneille syntisille. Mutta tämä oppi, jonka kaikki armonvarkaat hyväksyvät, oli tavallinen uskottomien juutalaisten keskuudessa, jotka eivät uskoneet, että kukaan muu kuin

ympärileikkaamattomat pakanat tulisi tuomituksi. Ja siitä seuraa, että kaikkien pitäisi tulla autuaaksi, jotka on ympärileikkauksen tai kasteen kautta otettu Jumalan armoliittoon.

Mutta se oppi ei kelpaa juutalaisille eikä pakanaille, joka kuuluu näin: Tehkää parannus ja kääntykää. Tule ensin katuvaiseksi syntiseksi, tule nöyrällä ja särjetyllä sydämellä armoistuimen tykö ja seuraa murheellisten opetuslasten jalanjälkiä. Kulje samaa tietä kuin opetuslapset helluntaipäivään asti, niin saat nähdä, että valkeuden ja pimeyden, saatanan vallan ja Jumalan välillä on taivaan levyinen ero.

Kuinka monta sielua nyt on, joista voidaan sanoa: Muinoin te olitte pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa? Ehkä yhtä monta kuin Efesossa. Siellä oli ehkäpä yksi sadasta kääntynyt pimeydestä valkeuteen, saatanan vallasta Jumalan tykö. Oi jospa täälläkin olisi yksi sadasta, niin ei Vapahtaja olisi kärsinyt aivan turhaan, silloin olisi kuitenkin muutamia sieluja, jotka vaeltavat valkeudessa, ja nämä harvat sielut voivat toivoa, ettei pimeys käsitä heitä, jos he vaeltavat totisen kristillisyyden valkeudessa loppuun asti. He saavat viimein nähdä valkeuden kirkkaudessaan ja loistossaan. Amen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 1) / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: MATT. 11: 21–23 (PÄIVÄSAARNA)

Jos tainkaltaisia voimallisia töitä olisi tapahtunut Sodomassa ja Gomorrassa, ne olisit aikaa tehneet parannusta säkissä ja tuhassa. Sen tähden pitää Sodomian ja Gomorran miehet nouseman tuomiopäivänä ja tuomitseman tätä sukukuntaa.

Näin sanoi se Suuri Parannuksen Saarnaaja yhdelle paatuneelle kansalle, joka oli paljon ihmeitä nähnyt, ja paljon kuullut parannuksesta saarnattavan, mutta ei ottanut vaaria parannuksen huudosta. Johannes oli ensin saarnannut parannuksesta ja freistanut osoittaa heille, mihinkä jumalatoimien elämä viimein viepi, ja minkä kaltaisen lopun he saavat, jos totinen parannus ei tule. Mutta ei he uskoneet. Viimein tuli itse Vapahtaja saarnaamaan parannuksesta, mutta ei paatuneet Häntä uskoneet. He paaduit enemmän, jota enemmän heille saarnattiin. Sen tähden täytyi Jumalan rangaistus tulla paatuneitten päälle, vaikka Jumala oli ennen jo osottanut juutalaisille, mikä loppu niille tulee, jotka ylönkatsovat Jumalan sanaa, eikä tee parannusta, koska etsikon aika on. Mutta ei he uskoneet, että semmoinen rangaistus oli tullut heidän jumalattomuutensa tähden. Mutta tämän paatumuksen alla makais yksi vahva kuollut usko; he luulit nimittäin, että Jumala varjelee heitä ja heidän valtakuntaansa vihollisten päällekkarkaisuudesta. Semmoinen vahva kuollut usko oli silloin jo, koska heidän kirkkonsa ensimmäisen kerran poltettiin.

Profeetaita net ei ollenkaan uskoneet, jotka ennustit heille pahaa. Sillä juutalaisilla oli sama sana suussa kuin nyt kuuluu suruttomien suussa. He sanovat: *”Profeetat puhuvat tuuleen. Ei heillä ole Jumalan sanaa. Ei saa ennustaa toiselle pahaa!”* Ja koska me katsoimme Raamatusta, kuinka Jumala on freistannut opettaa ja kurittaa Israelin lapsia, niin me löydämme, kuinka hirmuisesti ihmisen sukukunta on eksynyt pois Jumalasta, koska sekin kansa, jonka Jumala oli vasiten ottanut nimeensä kasvattaaksensa ihmiseksi, oli niin tottelematon, niin uppiniskainen ja niin

paatunut, ettei pystynyt mikään, ei profeettain sana, ei myös Jumalan rangaistus. Mitä sitte pakanat, jotka ei tienneet Jumalasta mitään, koska Jumalan oma kansa semmoinen oli. Mutta ovatkos nyt ihmiset paremmat kuin Vanhassa Testamentissa. Tämän aikaiset suruttomat sanovat, ettei juutalaisilla ollut tietoa vielä Kristuksesta ja evankeliumista, mutta nyt on parempi tieto. Olkoon sitte niin. Ilmanki nyt parannuksen ja katumuksen tekevät kaikki ihmiset, joilla on niin suuri tieto. Ilmanki he nyt ovat kristityt kaikki, jotka ovat kastetut ja kristinopissa opetetut? Ilmanki he nyt elävät jumalisesti ja siviästi ja kristillisesti, ettei Jumalan tarvitse valittaa niin kuin Vanhassa Testamentissa: *”Minä olen kasvattanut itselleni lapsia, mutta he ovat kovakorvaiseksi tulleet, ei he ota kuritusta vastaan.”*

Jos me panisimme juutalaisia tämän aikaisen juutalaisten ja suruttomien rinnalle, pitää meidän löytämän, että täällä on parempia juutalaisia kuin silloin on ollut. Ei juutalaiset ole juomarit olleet, niin kuin täällä on; eikä juutalaiset ole pahoin kironneet ja tapelleet, niin kuin täällä kiroillaan ja tapellaan. Ei juutalaiset ole sapatin rikkojat, niin [kuin] täällä. Jos semmoisessa kansan paljoudessa oli joku huora, joku varas, joku ryöväri, joku murhaaja jne, mitä se on sen suhteen, kuin täällä on harvassa kansassa juomaria, huoria, varkaita ja muuta sen kaltaista kansaa, kussa ei olekaan paksu maakunta niin kuin Kaanaan maassa, kussa paljon pahuutta nähdään. Jos täällä ei ole niin paljon hyvää oppinut kansa, ei ole myös niin paljon pahaa nähnyt kuin isommassa kaupungeissa. Kukas tiesi, jos Johannes Kastaja täällä olis huutamassa parannusta kansalle, kuinka moni kiittäis häntä hyväksi saarnaajaksi ja

hengelliseksi opettajaksi. Taitaisit pian sanoa tämän aikaiset suruttomat ja armonvarkaak: *”Sillä miehellä on perkele.”* Ja jos itse Vapahtaja olis saarnaamassa parannusta, samaan laihin suruttomat vihaisit Häntä kuin juutalaiset, ja sanoisit: *”Sinä olet Samaritaanus ja sinulla on perkele.”* Ja jos pakanoissa olis niin paljon saarnattu parannusta kuin täällä on saarnattu, totta he tekisit parannuksen säkissä ja tuhassa, niin kuin nyt kuuluu, kuinka villipakanatkin tekevät katumuksen ja tulevat kristityksi ja kuolevat ilolla uskonsa tähden.

Mutta täällä ei tee moni pakana enää parannusta ja katumusta, vaikka niin paljon on saarnattu parannuksesta, ja ovat myös nähneet, kuinka suuri ihmet on tapahtunut muutampain kanssa, jotka ovat olleet huorat ja varkaat ja kiroilijat ja viinaporvarit ja kiroilijat ja pettäjät, pilkkaajat ja narrit. Ne pakanat, jotka täällä vielä jäljellä ovat, ne ovat nähneet, kuinka suuri muutos on niitten kanssa tapahtunut, ja yhtä hyvin yltyvät toiset, ja paatuvat, vaikka he ovat nähneet, kuinka on käynyt pilkkaajille kuolemassa, kuinka he ovat tuominneet itsensä helvettiin kuolinvuoteella, yhtä hyvin jaksavat vielä toiset narrit pilkata totuutta.

Tosin sopii tämä äskeinen sana vielä näillekin juutalaisille, mitä Vapahtaja on sanonut: *”Sodomian ja Gomorran miehet nousevat tuomiopäivänä tuomitsemaan tätä sukukuntaa, sillä jos sen kaltaisia tunnustähtiä olisi tapahtunut Sodomassa ja Gomorrassa, he olisit aikaa tehneet parannuksen säkissä ja tuhassa.”* Niin pitää myös pakanat, jotka ei ole yhtään Jumalan sanaa kuulleet, ne pitää nouseman tuomiopäivänä tuomitsemaan tätä sukukuntaa, sillä jos niin paljon olis saarnattu parannuksesta ja katumuksesta pakain seassa kuin täällä on saarnattu, he olisit jo aikaa tehneet parannuksen säkissä ja tuhassa.

Mitäs meidän vielä pitäis saarnaaman, joka ei ole jo saarnattu sekä kirkossa että kylissä?

Pitäiskö meidän nyt saarnaaman evankeliumia ja lupaaman taivaan valtakunta kaikille suruttomille ja paatuneille? Vai pitäiskö meidän saarnaaman niin, että kaikki tulevat autuaaksi, suruttomat ja murheelliset, katumattomat ja katuvaiset, paatuneet ja särjetyt? Vai pitäiskö meidän saarnaaman niin, ettei yhtään sielua tule autuaaksi, vaikka kuinka vuovaisit? Se taitais olla paras saarna fariseuksille, jotka näkevät niin paljon vikoja kristityissä ja siitä syystä ei usko paljon ketään kristityksi. Minä luulen olevan parhaan saarnan suruttomille, jos saarnattaisiin rietaan evankeliumia: juokaat ja tapelkaat hyvin, niin te tulette autuaaksi, kirotkaat ja huoratkaat, niin te pääsette taivaan valtakuntaan. Semmoinen evankeliumi olis paras evankeliumi sen jälkeen kuin suruttomat elävät. [Isä meidän jne.]

EVANKELIUMI: GAL. 2: 17

Pitäiskö meidän, jotka tahdomme vanhurskautetuksi tulla Kristuksen kautta vielä oleman syntiset, niin tulis Kristus synnin palvelijaksi. Pois se.

Pyhän evankeliumin tekstin johdatuksesta pitää meidän tutkisteleman, kutka ne ovat, jotka luulevat tulevansa vanhurskautetuksi Kristuksen kautta, ja elävät ehdollisissa synneissä.

Ovatko kristityt semmoiset, vai ovatko suruttomat semmoiset? Eli kutkas ne ovat, jotka tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi? Kristuksen kautta kuitenkin kaikki luulevat tulevansa autuaaksi. Ei ole tässä seurakunnassa moni, joka uskoo tulevansa autuaaksi siviän elämän kautta. Mutta ne, jotka siviästi elävät, ei saata uskoa, että ne tulevat autuaaksi, jotka ehdollisissa synneissä elävät. Eikä taas siviät ihmiset usko monta kristityksi. Ja minäs tähden siviät ihmiset ei usko monta kristityksi? Sen tähden, että he näkevät niin paljon vikoja kristityissä. Kutkas ne siis ovat, jotka tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi, ovatkos kristityt semmoiset? Vai ovatkos suruttomat semmoiset?

Kristityt tosin syntiset ovat ja kohta pahimmat maailman silmien edessä. Ei suinkaan törkisyntiset ole niin hirmuiset maailman silmissä kuin kristityt. Ei siviätkään ihmiset saata vihata törkeitä syntisiä, mutta kristityitä he vihaavat. Se on kyllä surkia ja valitettava asia, jos kristityt tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi. Mutta jos me oikein tahdomme sanoa totuuden, niin tunnustakaamme, että net ei ole kristityt, jotka tekevät Kristuksen synnin orjaksi, vaan net on armonvarka, jotka luulevat tulevansa Kristuksen kautta autuaaksi, vaikka he ehdollisissa synneissä elävät.

Nyt ovat kaikki koko Ruotsin valtakunnassa ja koko Suomen maassa ja koko Euroopassa net on kastettu Kristukseen, ja kaikki raavaamat ihmiset ovat tehneet kalliita lupauksia Jeesuksen alttarin edessä, että heidän pitää oleman Hänelle uskolliset ja kuuliaiset kuolemaan asti, mutta muutamat ovat unhottaneet lupauksiansa kirkon oven takana. Muutamat ovat unhottaneet lupauksiansa muutaman viikon perästä, ja muutamat ovat unhottaneet lupauksiansa muutaman kuukauden perästä, ja muutampain sisälle on mennyt perkele sen kastetun palan jälkeen. He ovat ensimmäisen Herran Ehtoollisen jälkeen alkaneet oikein rohki elämään, he ovat alkaneet huoraamaan, juomaan, ki-roilemaan ja varastamaan, he ovat tulleet vanhemmille suruksi ja mielikarvaudeksi ja kauhistukseksi, ja semmoiset ovat kerran valan tehneet Jeesuksen alttarin edessä.

Mitäs on se vala vaikuttanut heissä? He ovat tulleet huoraksi ja varkaaksi, viinaporvariksi, kiroilijaksi, tappelusmieheksi, ikääns kuin olisit he saaneet riettaalta pestin, koska he sait Vapahtajalta sen kastetun palan. Kutkas ne ovat, jotka tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi, taitavat olla kristityt? Totisesti kristityt, sillä te olette kaikki kastetut kristityksi, te olette kaikki kutsutut sillä nimellä. Missäs nyt kristityn hedelmät ovat? Niitä kuuluvat muutamat armonvarka, kaipaavan, mutta me kaipaamme kristittyin hedelmät niiltä,

jotka ovat julkisesti vannoneet itsensä kristityksi. Katso, niiltä me kaipaamme kristityn hedelmät, sillä ne tekevät nyt Kristuksen synnin palvelijaksi, juuri net, jotka ovat luvanneet itsensä Kristuksen alle ja tehneet monenkertaisia uskollisuuden lupauksia. Mutta net on tainneet luvata semmoisia, jota net ei ole aikoneet pitää. Net on täydellisesti valehdelleet ja pilkanneet Kristusta. Jollei pikainen katumus tule, niin pitää totisesti sekin vala polttaman heidän tuntoansa ijankaikkisesti.

Nyt on tässä monenkaltaisia ihmisiä koossa, ja kaikki pitää kerran kokoontuman Jumalan tuomion eteen. Mutta ei ole moni valmis astumaan Jumalan tuomion eteen. Kaikki ovat kalliit valat tehneet, mutta ei yksikään ole niitä pitänyt. Ne, jotka totisen katumuksen ja parannuksen kautta ovat niitä lupauksia uudistaneet, ja elävän uskon kautta tunteneet sydämen puhdistuksen, ja ovat uudesta syntyneet siitä turmelemattomasta siemenestä, ja maistaneet tulevaisen maailman voimaa, ne ovat totisesti kristityt, ne ovat valmiit noudattamaan Jeesuksen verisiä askeleita Yrtitarhasta Golgatan mäelle, ovat valmiit täyttämään sen kalliin valan, jonka he tehneet ovat.

Mutta net, jotka ei ole vielä totisen katumuksen ja elävän uskon kautta tulleet tuntemaan tulevaisen elämän voimaa, kaikki net, joissa ei ole vielä tapahtunut sydämen ja mielen muutos, ne ovat kaukana siitä autuudesta, jonka Jeesus on luvannut murheellisille opetuslapsillensa. Armonvarka, tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi, koska he ensinnä käyvät Herran Ehtoollisella ja tekevät siellä kalliita parannuksen lupauksia, sitte menevät juomaan perkeleen kalkista, menevät sitte kiroomaan ja huoraamaan ja valehtelemaan, ja uskovat yhtä hyvin, että Jumala on heille armollinen.

Muutamat luottavat sen päälle, että he ennättävät vielä katumuksen ja parannuksen tehdä, ennen kuin kuolema tulee. Muutamat

vastoin tuntoansa tekevät syntiä, he freistaavat maailman ilolla ja lihan huvituksella kuolettaa sitä salaista tuntoa, joka heitä soimaa ja kalvaa, mutta heidän tuntonsa tulee aina pahemmaksi ja haikimmaksi, viimein täytyy heidän kuolinvuoteella tuomita itsensä ja sanoa: *"Ei ne minulle kelpaa."*

Te olette kaikki nähneet, kuinka surkia ero niille tulee, jotka täällä ovat pahalla tunnolla pilkanneet ja vastustaneet kristityitä. Muuttamat ovat kuolinvuoteella häätäneet anomaan anteeksi kristityiltä, eikä ole sen tähden tulleet Jumalan kanssa sovitetuksi. Siinä näkevät nyt kaikki totuuden vastustajat heidän kuvansa. Siinä he saavat nähdä, kuinka onnettomasti se käypi niille, jotka pilkkaavat totuutta. Heidän täytyy anoa anteeksi kristityiltä ennen kuin kuolevat. Jos nyt kristityt olisit väärät ja suruttomat oikiat, niin täytyisit kristityt anoa anteeksi suruttomilta kuolinvuoteella. Mutta nyt on tapahtunut varsin toisin. Nyt olette kuulleet, että totuuden pilkkaajat ja vastustajat ovat häätäneet kuolinvuoteella anoa anteeksi kristityiltä heidän vääryytensä.

Kutkas nyt ovat siis, jotka tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi? Ovatkos ne kristityt? Me olemme niin ymmärtäneet tämän asian, että net on semmoiset kristityt, jotka ovat kastetut Kristukseen, mutta ei ole koskaan katumuksen ja parannuksen tehneet, eli myös semmoiset, jotka ovat heränneet, ja siihen nukkuneet, ja myös semmoiset, jotka ovat

kesken syntyneet ja uuden syntymisen armon omistaneet ylönsä varhain. Mutta myös semmoiset saattavat Kristuksen tehdä synnin palvelijaksi, jotka ovat pois langenneet armon tilasta ja tulleet seitsemän kertaa pahemmaksi. Kaikki nämät tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi.

Kyllä kristityt tosin valvomattomuuden kautta tekevät syntiä, mutta jolla on oikia omatunto ja valvominen ja pyrkiminen ja totinen halu autuaaksi tulla, ei saata hän tehdä Kristuksen synnin palvelijaksi, vaan hänen täytyy niin kilvoitella, ettei Kristuksen nimi tulisi hänen tähtensä pilkatuksi pakanain seassa, ja meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka pysyvät kalliimmassa uskossansa loppuun asti, pitää saaman elämän kruunun. Ja kaikki totuuden pilkkaajat ja vastaansa seisojat pitää näkemän Jumalan lapsia seisovan Kristuksen oikialla puolella tuomiopäivänä, ja silloin pitää heidän tunnustaman, että kristityt ovat olleet Kristuksen palvelijat ja käskyläiset, että net on suruttomille ja armonvarkaille puhuneet totuuden, ja silloin täytyvät kaikki vastustajat mennä ijankaikkiseen vaivaan. Mutta kristityt saavat nähdä Jumalata, niin kuin Hän on kasvoista niin kasvoin, ja riemuista Hänen suuresta armotansa ijankaikkisesti. Ja kaikki heidän kyyneleensä pyyhittää pois ja kaikki vaivat loppuvat, ja kaikki pyhät enkelit iloitsevat heidän kanssansa. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Jos me olemme lapset, niin me olemme myös perilliset, nimittäin Jumalan perilliset, ja Jeesuksen Kristuksen kanssaperilliset.

Pyhä Paavali puhuu siitä perintöoikeudesta, joka on Jumalan lapsille annettu, ei kuitenkaan ansion jälkeen, sillä ansion jälkeen pitäisi kaikki ajettaman pois Vanhimman talosta, koska kaikki ovat perintöoikeutensa kadottaneet. Kaikki ovat niin ylpeät ja niin tottelemattomat olleet, ettei Vanhin saata heitä tunnustaa lapsikseen, koska he ovat niin paljon Vanhimman sydäntä havoittaneet, ettei Vanhin saata heitä pitää talossaan eli tunnustaa lapsiksensa ansion jälkeen.

Vanhin sanoo niille paatuneille: *”Te saatatte minun harmajat hiukseni murheella haudata.”* Ja koska Hän kuolinvuoteella määrää itsekullekin osan tavarastaan, sanoo hän: *”Paatuneille ei pidä tuleman yhtään osaa.”* Jos siis Vanhin tuomitseisi lapsia ansion jälkeen, niin ei pitäisi ainoallekaan sielulle tuleman osaa Hänen tavarastaan, sillä he ovat kaikki ylpeät ja tottelemattomat olleet, ja ovat siis perintöoikeutensa kadottaneet. Mutta armostaan Hän antaa katuvaisille perintöoikeuden jälleen. He saavat tulla Vanhimman taloon niin kuin lapset, jotka ovat kaikki synnit ja rikokset anteeksi saaneet. Ja joita Vanhin lapsikseen tunnustaa, ne tulevat myös perillisiksi.

Nyt on Taivaallinen Vanhin kuollut, ja lapset saavat periä Hänen tavaransa, jonka Hän suurella työllä ja vaivalla on koonnut. Mutta muutamat riitelevät Hänen tavarastansa, vaikka Vanhin on varoittanut heitä, ettei pidä oleman heidän välillään riitaa perinnönjaossa. Ja tämä riita on alkanut varsin Vanhimman kuoleman jälkeen ja pysyy vielä niin kauan kuin maailma seisoo. Tämä riita on sängen vahingollinen, sillä ne, jotka eivät kuulu ollenkaan siihen perintöjakoon, saavat sen kautta tilaisuuden pilkata niitä, jotka ovat niin sopimattomat keskenään, ja sen

tähden tulee myös Vanhimman kuollut multa ylönkatsotuksi pakanoilta.

Opetuslasten riita on alkanut tiellä Yrttitarhaan. Ja sen tähden ovat he uneliaiksi tulleet, koska Taivaallinen Vanhin on käsenyt heidän valvoa ja rukoilla. Uni pakkaa heidän päälleen, koska heidän pitäisi valvoman ja Vanhimman vaivoja katselemaan. Koska Vanhin istuu verisaunassa ja kilvoittelee kuoleman kanssa, silloin ne raukat nukkuvat. Sen tähden taitavat he nyt olla tietämättömydessä, mistä ja minkä tähden Vanhin semmoisen vaivan kärsii. Eivätkä ne taida oikein herätä unesta ennen kuin Juudas tulee maailman joukon kanssa kiinni ottamaan Jeesusta.

Koska nyt Taivaallinen Vanhin on kuollut meidän edestämme ja on jättänyt meille tavarain perinnöksi, niin pitäisi meidän, jotka olemme perilliset, jakaman Hänen tavaransa veljellisellä rakkaudella ja niin laittaman, että se tavara tulisi enätyksi ja varjelluksi, ettei mitään tulisi turhuudessa haaskatuksi. Yksi tuhlaajapoika on jo tuhlaannut menemään sen kalliin tavarain, jonka hän saanut oli Isältään; ja nyt hän paimentaa sikoja ja luulee sen kautta tienäänsä ruokaa, mutta ei kukaan anna. Eiköhän viimein tule tuhlaajajolle hätä siinä vieraassa maassa, kussa hän paimentaa sikoja? Eikö hänelle johdu mieleen tämä autuaallinen ajatus: *”Kuinka monella palvelijalla minun Isäni huoneessa on parempi tilaisuus kuin minulla! Minä nousen ylös ja menen Isän tykö sanoen: Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapsikes kutsuttaa, mutta anna minun olla niin kuin huonoin sinun palvelijoistas.”*

Kuka tiesi, jos tuhlaajapoika tekee tämän päätöksen ja menee Isän tykö. Minä luulen, että Isä ottaa hänen ilolla vastaan. Minä

luulen, että Isä valmistaa pojalleen häitä, koska hän tulee traasuperkeleenä kotia. Minä luulen, että Isä antaa hänelle juhla-vaatteet ja antaa pojallensa sormuksen käteen ja laittaa ison pidon. Ja minä uskon, että ilo tulee Isän huoneessa tuhlaajapojan ylitse, vaikka tuhlaajapojan vanhempi veli ei viitsi nähdäkään semmoista iloa, vaan suuttuu Isällensä ja veljellensä.

Nouse nyt, tuhlaajapoika! Isä on odottamassa sinua. Hän on kauan aikaa kaivannut sinua. Nouse ja mene Isän tykö, ja sano: *”Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapseskes kutsuttaa, mutta anna minun olla niin kuin yksi sinun huonoimmista palvelijoistasi.”* Kuule, Taivaallinen Isä, tuhlaajapojan huokaus. Isä meidän jne.

Ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitettuna Paa-valin epistolassa efesiläisten tykö 1: 5 ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: EF. 1: 5

”Hän on säätänyt meitä korjattaa lapsiksesensa Jeesuksen Kristuksen kautta, Hänen hyvän tahtonsa suosion jälkeen.”

Meidän ylösluetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, kenenkä Jumala on ottanut lapsesensa.

Me tiedämme, että Jumala on luonut ihmisen viimeiseksi, jonka tähden ihminen on luomisen puolesta Jumalan nuorin lapsi. Ja me tiedämme, että nuorin lapsi on aina rakain vanhimmalle. Enkelit ovat iän vuoksi Vanhimman vanhimmat lapset, mutta ihminen on nuorin kaikista.

Nyt me tiedämme siis, minkä tähden enkeleille ei ole yhtään Vapahtajaa luvattu. Niillä oli nimittäin parempi ymmärrys ja suurempi viisaus, niillä oli suuremmat luonnonlahjat kuin ihmisellä. Niillä oli täysi järki ja täysi ymmärrys, koska he lankesivat syntiin. Mutta ihminen oli niin yksinkertainen ja kelvoton, ettei hän ymmärtänyt eroittaa pahaa hyvästä. Ja niin kuin vastasyntynyt lapsi ei 1788

tunne muuta kuin ainoastaan nälkää ja ime-mähalua, niin ei ihminen tuntenut viatto-muuden tilassa muuta himoa kuin ainoas-taan hengellistä nälkää vanhurskauden pe-rään. Ja tämä isoominen ja janoaminen van-hurskauden perään tuli myös ravituksi Juma-lan vanhurskaudella.

Mutta kateuden perkele ei saanut rauhaa ennen kuin hän sai tehdä Jumalalle suuren vahingon. Ei hän saanut rauhaa ennen kuin hän pääsi pilaamaan ja turmelemaan Juma-lan käsityötä. Me tiedämme, että kateuden perkele ei saata olla onnellinen niin kauan kuin joku muu on onnellisempi häntä. Kateu-den perkele pilaa ja särkee toisen neuvoja, koska hän ei saata muuta pahaa tehdä. Niin myös se kateuden henki, joka pilasi Jumalan käsityötä, ei saanut lepoa ennen kuin hän pääsi niin kostamaan Jumalalle, että hän vietteli ja houkutteli Jumalan nuorimman lapsen syntiä tekemään ja saattoi sen kautta Taivaallisen Vanhimman murheelliseksi. Ei saattanut vihollinen muulla tavalla tehdä Taivaalliselle Vanhimmalle pahaa, mutta lap-sen kautta hän löysi Vanhimman sydämen.

Sillä vaikka vihollinen olisi kuinka pahoin haukkunut Taivaallista Vanhinta, ei se olisi koskenut Jumalan sydämeen. Mutta lapsen kautta saattoi hän Taivaallisen Vanhimman sydäntä haavoittaa, koska Vanhimman nuorin lapsi syntiinlankeemuksen kautta tuli on-nettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa. Ei suruttomat tosin tunne korkeutta, syvyyttä, leveyttä ja pituutta tästä heidän onnetto-muudestansa, mutta heränneet tosin tuntevat joltisesti korkeuden, leveyden, pituuden ja syvyyden tästä heidän onnettomuudes-taan, ja sen tähden he huokaavat, sillä he tuntevat, kuinka onnettomaksi ihminen on tullut tämän lankeemuksen kautta. Yhdessä silmänräpäyksessä kadottivat he taivaallisen onnensa, yhden lyhykäisen ja huvan lihan huvituksen kautta pilasivat he onnensa. Ja Taivaallinen Vanhin rupesi katumaan, että Hän oli ihmisen tehnyt maan päälle. Koska

Hän näki ihmisen pahuuden suureksi maan päällä, tuli Hän murheelliseksi sydämessään.

Näetkös nyt, ihmisparka, mitä sinä olet tehnyt itsellesi ja Vanhimmalle? Ei siinä kyllä, että sinä teit itses onnettomaksi, mutta vielä sinä syöksit Luojasi helvettiin yhden lyhykäisen lihan huvituksen tähden. Jos nyt ihminen olis ollut enkeli ennen syntiinlankeemusta; jos hän olis ollut suurempi ja voimallisempi, eli jos hänellä olis ollut täysi järki ja täysi ymmärrys niin kuin enkeleillä oli, niin ei olis Taivaallinen Vanhin saattanut armahtaa häntä. Sillä pyhä Paavali kirjoittaa hebrealaisten tykö: *”Ei Hän ole ottanut enkeleitä päälensä.”* Se on, ei ole Jumalan Poika luvannut lunastaa niitä langenneita enkeleitä, joille luomisessa oli annettu suurempi ymmärrys, suurempi järki ja suuremmat luonnonlahjat. Mutta tuon kelvottoman ja nuorimman lapsen Hän on luvannut lunastaa, jos hän antaisi itsensä lunastetuksi tulla. Mutta surutoin ihminen on niin sokea, ettei hän näe eikä tunne onnettomuuttansa. Vasta silloin, koska tunto herää, tuntee hän joltisesti korkeuden, syvyyden, leveyden ja pituuden hänen onnettomuudestaan. Ja silloin hän huokaa, jos mahdollinen olisi, että semmoinen kolo ja ruma luontokappale pääsis Jumalan lasten oikeuteen.

Nyt on siis kysymys tämä: ketä siis Jumala on ottanut lapsuksensa? Me näemme, että vanhin ottaa semmoisia lapsuksensa, jotka totisen katumuksen ja elävän uskon kautta tulevat sovitetuiksi Jumalan kanssa. Ei hän saata ottaa niitä lapsuksensa, jotka eivät ole Hänen kanssansa sovitetuiksi tulleet. Mutta kaikille niille, jotka uskovat, antoi Hän voiman Jumalan lapsiksi tulla. Nyt on muutampi lapsi niin ylpeä, että hän sanoo murheelliselle Vanhimmalle: *”Älä pidä minusta vaaria, itse minä vastaan.”* Muutampi lupaa parannuksen tehdä ja siveästi elää. Kolmas uskoo vaan, että kaikki ovat anteeksi annetut, vaikka ei katumuksesta ole tietoa. Neljäs pakenee.

Kuinkas nyt Vanhin saattaa niitten kanssa sovitetuksi tulla, koska ensimmäinen on paatunut, toinen on oman parannuksen tiellä, kolmas on armonvaras ja neljäs on epäuskon vanki? Ei niistä yksikään saata Jumalan kanssa sovitetuksi tulla. Ensimmäinen sanoo murheelliselle Vanhimmalle *”Älä pidä minusta vaaria, en ole sinun vastaukses päällä.”* Mitäs semmoinen sana vaikuttaa Vanhimmän sydämessä? Semmoinen sana vaikuttaa niin paljon, että kaikki rakkaus loppuu. Niin kuin semmoinen sana lapsen suusta on paatumuksen merkki, niin se vaikuttaa kylmyyden Vanhimmän sydämessä. Ei mahdu enää semmoinen lapsi Vanhimmän sydämeen.

Toinen lupaa parannuksen tehdä ja siveästi elää. Tämä lupaus on itsestänsä hyvä. Mutta eipä voi moni uskoa, että tämä parannuksen lupaus tulee täytetyksi, sillä omalla parannuksella ei pääse kukaan taivaan valtakuntaan. Moni on tosin omalla parannuksella vuovannut, mutta ei ole päässyt.

Kolmas tunnustaa syntinsä, mutta ei niin, että hän saattaa sanoa, minkä kaltaisia syntiä hän erinomattain olisi tehnyt, sillä kunnia estää häntä tunnustamasta joitakuita erinomaisia syntejä. Ja vaikka ei ole minkäänkaltaista katumuksen merkkiä, omistaa hän kuitenkin armolupauksia ja uskoo vahvasti, että Jumala on antanut hänelle kaikki synnit anteeksi. Semmoinen armonvaras ei tule koskaan taivaan valtakuntaan, sillä hän tekee vielä syntiä armon päälle ja uskoo vahvasti, että Jumala on hänelle armollinen, vaikka hän vielä vihaa kristityitä ja kiertelee niitä.

Muutamain kuollut usko on niin vahva, ettei itse kuolemakaan jaksu sitä särkeä. Kuitenkin on se meidän tuntomme jälkeen mahdollinen uskoa, että semmoiset armonvargaat tulevat taivaan valtakuntaan. Ja se on tosin työläs sanoa, kumpi heistä joutuu kattilaan ja kumpi joutuu seisomaan kannen päälle, oman parannuksen tekijäkö vai armonvaras. Sillä oman parannuksen tekijä näkee paljon viikoja, ei ainoastaan armonvargaan elämässä,

mutta myöskin oikean kristityn elämässä, ja sen tähden on oman parannuksen tekijä Jumalan lasten päälle kantaja yötä ja päivää.

Mutta neljäs pakenee Jumalan silmäin edestä, eikä tohdi ollenkaan tulla Vanhimman silmäin eteen. Tämä onnetoin raukka on yksi epäuskon vanki, joka taistelee oman parannuksen kanssa. Hän on se tuhlaaja-poika, joka ei viitsi tulla Isänsä tykö, vaikka hän on niin köyhäksi tullut, ettei hän tule millään tavalla aikaan ominensa. Ei hän viitsi tulla Isän tykö, koska hän on tuhlannut sen kalliin tavarain ja omaisuuden, jonka hän on saanut Isältänsä. Hän menee siis yhden kauppamiehen tykö siinä maakunnassa ja luulee tienaavansa ruokaa sillä, että hän paimentaa sikoja. Mutta ei kukaan anna. Se porvari, jota hän palvelee, on niin ahne, ettei hän raski antaa tuhlaajapojalle siitä ravasta, jota siat syövät. Tämä porvari ei ole muu kuin omavanhurskaus, joka heränneitä vaivaa ja vielä armoitettujakin kiusaa. Omavanhurskaus panee heränneitä paimentamaan sikoja, koska hän yllyttää palvelusperkeleitä kiusaamaan heitä. Vihan perkele, ahneuden perkele ja huoruuden perkele tulevat niin kuin hengelliset siat heränneitä kiusaamaan, ja epäuskon vangit tuntevat niitä voimallisia kiusauksia ja taistelevat niitten hengellisten sikain kanssa ja luulevat, että nämät pahat ajatukset, halut ja himot estävät heitä menemästä Taivaallisen Vanhimman tykö.

Mutta itse pääperkele, se musta omavanhurskaus, muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi heränneitten tunnossa ja saarnaa siellä niin kuin yksi totuuden tunnustaja: *”Sinä olet niin suuri syntinen. Kuinka sinä saatat semmoisena tulla Isän tykö? Sinä olet huora ja varas. Kuinka sinä saatat semmoisena mennä Jeesuksen tykö? Sinulla on niin paljon pahoja himoja ja haluja. Kuinka sinä saatat uskoa Jeesuksen päälle? Sinulla on niin paljon pahoja ajatuksia. Kuinka sinä*

semmoisessa tilassa saatat kelvata Jumalalle?” Näitä ja muita sen kaltaisia epäilyksen ajatuksia lykkää omavanhurskaus mieleen. Ja viimein sanoo hän: *”Ei sinulla ole oikea katumus. Kuinka sinä saatat tulla armoon ylös otetuksi?”*

Mutta meidän toivomme on, että tuhlaaja-poika viimein väsyä palvelemasta omavanhurskauden kauppamiestä, perkelettä. Meidän toivomme on, että hän nousee viimein ylös viheliäisyydestänsä ja menee Isänsä tykö traasuperkeleenä. Sillä jollei tämä tuhlaaja-poika mene Isänsä tykö traasuperkeleenä, niin hän hukkuu yhtenä sikain kanssa porvarin talossa. *

Jumala on nyt ottanut lapsekseen tämän tuhlaajapojan, mutta vielä on muita sen kaltaisia, jotka tuhlaajapojan jälkiä seuraavat [ja] nääntyvät omavanhurskauden palveluksessa. Nouskaat ylös, kaikki omavanhurskauden palvelijat. Nouskaat ylös ja menkää Isän tykö. Hän on jo kauan aikaa odottanut teitä. Hän on kauan aikaa ollut murheessa, epäilyksessä ja suuressa ahdistuksessa niiden tähden, jotka pakenevat niin kauvas isän talosta, ettei silmä enää näe heidän surkeuttansa, eikä korva enää kuule heidän huokauksiansa.

Taivaallinen Vanhin etsii ja hakee niitä kadonneita lampaita. Ja se suuri Israelin Paimen vaelttaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita huutaen korkealla äänellä Israelin vuorilla, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Kadonneet lampaat! Kuulkaat Paimenen ääntä ja palatkaa Hänen tykönsä! Hän tahtoo kantaa teitä laumansa tykö ja viepi teitä parhaalle laitumelle ja elävän vesilähteen tykö. Silloin hyppäävät Jeesuksen karitsat niin kuin peurat, ja ovat ihanat ja kauniit. Amen.

1. Alkuperäinen (osittain) sekä jäljennös / SKHS Aunun kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / * -merkistä alkaen loppuun alkuperäisen käsikirjoituksen mukaan /

Jumalan vahva perustus pysyy ja sillä on tämä sinetti: Herra tuntee omansa, ja lakatkoon jokainen vääryydestä, joka Kristuksen nimeä mainitsee.

Luetun pyhän tekstimme johdolla meidän tulee Jumalan armon kautta tutkia totisen kristityn oikeata tuntomerkkiä ensiksi hänen uskoonsa nähden, toiseksi hänen elämäänsä nähden.

Koska apostoli sanoo, että Jumalan vahva perustus pysyy, ja sillä on tämä sinetti: Herra tuntee omansa, niin on selvä, että maailma ei tunne kristityitä heidän uskostaan eikä elämästään, sillä kristittyjen usko on kätkeyty maailmalta. Ja mitä kristityn elämään tulee, niin meillä on useita todisteita Raamatussa, jotka osoittavat, ettei Vapahtajan oma pyhä elämä kelvannut maailmalle, sillä fariseukset näkivät monta vikaa Vapahtajan elämässä. Ei Johannes Kastajan ankarampi elämäntapa kelvannut, ei Vapahtajan vähemmän ankara elämäntapa kelvannut. Molemmilla heillä oli perkele. Molemmat heistä olivat maailmalle pahennusta herättäviä. Itseen Vapahtajaa pidettiin pettäjänä, ja kaikkia Hänen kannattajiaan nimitettiin Nasaretilaisen alhaiseksi eriseuraksi. Kuinka kristityä, joka todella kuuluu tähän eriseuraan, voitaisiin pitää minään muuna kuin haaveilijana ja villihenkenä? Niin ollen Jumala on se, joka tuntee omansa, koska maailma ei tunne heitä.

Uskottomat ovat siinä käsityksessä, että totisen kristillisyyden pitää olla sellainen, mitä maailma haluaa. Mutta silloin se olisi totisesti huono kristillisuus, jos se olisi sellainen, mitä maailma haluaa. Silloin siitä tulisi maailmallinen kristillisuus.

Mutta me näemme Jumalan sanasta, että maailma on kaikkina aikoina vihannut totista kristillisyyttä aina Aabelin ajasta meidän päiviimme asti. Niin ollen ei kenenkään pidä kuvitella, että se kristillisuus, jota maailma kiittää ja ylistää, olisi totinen kristillisuus. Pikeminkin meidän tulee etsiä totista

kristillisyyttä niiden seasta, joita maailma kutsuu haaveilijoiksi, kerettiläisiksi ja villihengiksi, sillä maailma ei tunne totisia kristityitä minkään muun nimisenä.

Jos vielä totisten kristittyjen seassa olisi teeskentelijöitä ja kerettiläisiä ja haaveilijoita ja villihenkiä, joita oli jo apostolien seurakunnissa, niin maailma ei voi tehdä mitään erotusta heidän välillään, vaan maailma pitää kaikkia samanlaisina kutsuen heitä kaikkia kerettiläisiksi, haaveilijoiksi ja villihengiksi, olivatpa he sitten Jerusalemissa tai Wittenbergistä kotoisin. Ja mitä enemmän maailma halveksii, pilkkaa ja vihaa kristityitä, sitä enemmän se paatuu.

Koska maailma ei tunne totisia kristityitä heidän uskostaan, mitä maailma pitää hulluutena, niin meidän täytyy lisätä, että totisen kristillisyyden tuntomerkkeihin kuuluu juuri tämä viha, tämä halveksiminen ja vaino, joka on kaikkina aikoina tullut kristittyjen osaksi. Sillä jos joku olisi kokenut kaiken, mitä Jeesuksen vuorisaarnassa on kirjoitettuna totisesta kristillisyydestä, kuten esimerkiksi hengellinen murhe, hengellinen köyhyys, hengellinen hurskaus, vanhurskauden nälkä ja jano, jos näiden joukosta puuttuisi kahdeksas autuus, nimittäin vaino, niin ei sellainen kristillisuus olisi vielä täydellinen kristillisuus.

Jos me nimittäin ryhtyisimme kuvaamaan, mitä totinen kristillisuus on, niin maailma ei käsittäisi siitä enempää kuin mitä juutalaiset saattoivat käsittää Vapahtajan vertauksista. Maailmalta jäisi suu auki hämmästyksestä eikä käsittäisi yhtikäs mitään koko asiasta. Vapahtajan tarkoitus ei ollutkaan se, että maailma käsittäisi, mitä totinen kristillisuus on, sillä Vapahtaja sanoo opetuslapsilleen: Teidän on annettu tietää Jumalan valtakunnan salaisuus, mutta muille vertausten kautta, vaikka he näkevin silmin näkevät,

eivätkä kuitenkaan näe, ja heidän pitää kuulevin korvin kuuleman, mutta ei kuitenkaan ymmärtämän.

Niin ollen ainoastaan Jeesuksen opetuslapset voivat tietää jotain siitä, mitä he tuntevat ja kokevat, mutta he eivät voi tietää enempää kuin osaksi, sillä sovinto Jumalan kanssa on se suuri salaisuus, jota enkelitkin halajavat nähdä. Jos asianlaita on nyt sellainen, etteivät enkelitkään käsitä sovinnon salaisuutta, niin ei ole ihmeteltävää, jos suuri apostoli, Paavali, joka kuitenkin oli tuntenut ja kokenut sovinnon voimaa sydämessään, kuitenkin joutui tunnustamaan itsestään: ei niin, että minä sen olen käsittänyt, mutta minä pyrin siihen, että minä sen käsittäisin.

Ihminen on sängen utelias ja hän tahtois mielellään käsittää kaiken, mitä hän tuntee. Mutta se ei käy ollenkaan päinsä. Siksi totista kristillisyyttäkään ei voida käsittää eli kuvata sanoin, vaikka siitä onkin puhuttu ja kirjoitettu paljon. Varmaa on, että totinen kristillisuus on ja pysyy salaisuutena maailmalle. Vain Jeesuksen oikeitten opetuslasten, siis kristittyjen, on annettu käsittää Jumalan valtakunnan salaisuus.

Jos me tahtoisimme käsittää ja sanoin kuvata, mitä totinen kristillisuus on, niin me olisimme niin kuin ne, jotka tahtovat kuvata, mitä aito rakkaus on. Sillä jos me sanomme, että aito rakkaus on eläviä tunteita, niin emme pääse puusta pitkään. Kukaan muu kuin se, joka itse on kokenut aidon rakkauten vaikutuksia, ei voi sanoa tunteneensa eli kokeneensa sitä. Mutta kukaan ei voi sanoa, mitä aito rakkaus on. Niin on asianlaita myös kristillisyyteen nähden. Kukaan ei voi sanoa, mitä totinen kristillisuus on. Mutta se joka on kokenut, voi sanoa: Minä olen kokenut, minä olen tuntenut tai minä tunnen. Kristillisuus kuuluu nimittäin sydämeen ja tunteisiin. Se ei kuulu järkeen eikä ymmärrykseen. Ja siksi meidän pitää osoittaa maailmalle vain muutamia ulkonaisia tuntomerkkejä heidän nähtävilleen, niin kuin katumus, parannus,

murhe, omantunnonvaiva, mietiskely, hengellinen ilo, mitä kaikkea maailma pitää haaveiluna. Ja juuri siitä syystä se saa maailman vihan osakseen.

Jos nimittäin maailma pitäisi kaikkea selaista totisen kristillisyyden tuntomerkkeinä, niin maailman olisi myös pakko uskoa, että jokaisen, joka ei ole kokenut sellaista, pitää olla pakana. Mutta katso, juuri tätä maailma ei voi uskoa, että se kuuluu totiseen kristillisyyteen. Maailma ei välitä kristittyjen surusta eikä murheesta. Maailma ei välitä kristittyjen omantunnonvaivasta eikä sydämen ahdistuksesta. Se ei välitä kristittyjen ilosta eikä surusta. Se ei välitä Lutherin mietiskelystä. Se ei välitä Lutherin kiusauksista eikä ahdistuksista. Se ei välitä Lutherin eikä muiden kristittyjen kärsimyksistä ja kestämistään häväistyksistä, jotka ovat tulleet heidän osakseen kristillisyyden tähden. Maailma katsoo vain kristittyjen elämää. Ja kristittyjen elämässä maailma näkee niin monta vikaa, niin monta järjenvastaisuutta ja niin monta epäjohdonmukaisuutta, ettei se mitenkään voi tunnustaa heitä kristityiksi, joiden elämässä on niin monia syntejä, vikoja ja puutteita. Maailman mielestä kristittyjen pitää olla aivan puhtaita ja synnittömiä niin kuin enkelit.

Mutta kristityt eivät koskaan ole väittäneet olevansa synnittömiä, vaan heillä on vain se usko, että he ovat syöttömiä. Kristityillä on se usko, että heidän syntinsä ovat anteeksiannettu, ja tämä usko on ainoastaan silloin autuaaksitekeväinen, kun he eivät ainoastaan usko, vaan myös tuntevat, että he ovat armoitettuja. Sillä kuollut uskokin on siinä käsityksessä, että synnit ovat anteeksiantettu, mutta koska sellaisella uskolla ei ole mitään elävää tunnetta perusteena vakaumukselleen, niin sellainen usko on vain pääkallossa. Ja sen tähden sellaista uskoa sanotaan kuolleeksi uskoksi, kun sitävastoin elävällä uskolla on perusta sydämessä, ja se koostuu elävistä ja autuaallisista tunteista. Kristitty ei voi uskoa olevansa autuas, jos hän ei ainakin

silloin tällöin tunne olevansa autuas. Ja näitä autuaaksitekeviä tunteita nimitetään Pyhän Hengen todistukseksi armontilasta. Mutta kaikesta tästä maailma ei tiedä mitään. Sen tähden maailma katsoo vain kristittyjen elämää, eikä tämä elämä suinkaan ole virheetön ja puutteeton. Mutta niinpä se onkin pääasiassa kokonaan toisenlainen kuin maailman elämä, sillä rikkaan miehen ja Lasaruksen välillä on mittaamaton kuilu, jonka yli kukaan ei pääse. Usein tapahtuu, että sitä, mikä on todistus Jumalan Hengen välittömästä armovaikutuksesta, maailma pitää hulluutena. Ja miksi maailma katsoo pelkätään kristittyjen elämää? Niin, sen tähden, että maailmalla ei ole mitään muuta autuuden perustusta, kuin omavanhurskaus, joka tekee maailmanihmisten silmät kirkkaiksi näkemään hiukkasen veljensä silmässä, mutta parrua omassa silmässään he eivät huomaa.

Sen vuoksi maailma on saanut tämän maailman jumalalta oikeuden rypiskellä, kiroilla, pitää kapakkaa, pelata korttia ja lyödä palloa sunnuntaina. Sellainen epäkristillinen elämä ei ole maailmalle mikään synti. Se on niin tavallista ja yleistä. Mutta jos kristitty joutuu vikaan joko heikkoudesta tai pikaistuksissaan, silloin perkeleen enkelit saavat suuren ilon. Nämä pimeyden henget iloitsevat kristityn lankeemuksesta. Eikä kateus voi saada tunteakaan muuta iloa, kuin iloa toisen onnettomuudesta ja lankeemuksesta. Juuri niin kuin kateuden musta henki sai infernaalisen eli helvetillisen ilon, kun hän onnistui viettelemään Taivaallisen Isän nuorimman lapsen, niin vielä tänäkin päivänä kaikki perkeleen palvelushenget iloitsevat kristityn lankeemuksesta. Tämä ilo ei kuitenkaan voi tehdä heitä autuaaksi iankaikkisuudessa, sillä mitä enemmän niitä on, jotka lankeavat, sitä suuremmaksi tuska tulee pimeyden valtakunnassa, missä langenneittenkin pitää kirotta viettelijöitään, vaikka nämä nauravat omalle onnettomuudelleen. Maailma ei niin ollen voi surra sitä, että kristityt lankeavat, vaan

maailma saa ilon kristittyjen lankeemuksesta. Saadaanpa sitten nähdä, kuinka kauan tätä iloa riittää. Ehkä puoli minuuttia, kun sitä vastoin sen tuskan, mitä he kantavat omassa rinnassaan pitää riittämän iankaikkisesti.

Jos me nyt tarkastelemme totista kristillisyyttä kristittyjen uskoon nähden, niin ei mitään muuta tuntomerkkiä voida antaa, kuin se, minkä apostoli on antanut juhlapäivän aamusaarnan tekstissä, että Herra tuntee omansa; sillä maailma ei voi tuntea kristityitä heidän uskostaan. Mutta siitä ei seuraa, etteivät kristitytkään tunne toinen toistaan keskenään. Jumala on antanut kristityille Pyhän Hengen valistuksen, niin että he voivat koetella toinen toisensa uskon, ja totiset kristityt ovat sitä paitsi saaneet vallan antaa synnit anteeksi. Tätä valtaa kristityillä ei voisi olla, elleivät he tietäisi, missä sieluntilassa ihmisen pitää olla, ennen kuin hän voi vastaanottaa syntien anteeksiantamuksen. Hänen pitää olla samassa sieluntilassa kuin katuvainen ryöväri ristillä, ja halvaantunut, joka kannettiin Jeesuksen luo, tai niin kuin se katuvainen nainen, joka kostutti Vapahtajan jalat, eli myös niin kuin opetuslapset Vapahtajan kuoleman jälkeen, joiden piti itkemän ja parokuman.

Sellaiseen sieluntilaan ihmisen pitää tulla ennen kuin hän voi vastaanottaa syntien anteeksiantamuksen, sillä se syntien anteeksiantamus, joka julistetaan katumattomalle syntiselle ei vaikuta mitään. Siitä ei seuraa mitään iloa. Ja kun katumaton uskoo, että hänen syntinsä ovat anteeksiannetut, niin hänellä on kuollut usko. Tätä kuollutta uskoa vastaan apostoli Jaakob panee työt, ei sen tähden, että joku hyvillä töillään voi ansaita Jumalan armon ja syntien anteeksiantamuksen, vaan sen tähden, että töiden alkulähde on elävä usko.

Ja jos me tahtoisimme nyt mitata kristillisyyttä omanvanhurskauden astemittarilla, niin ei kukaan pelastuisi. Ei ainoastaan

maailmalla olisi silloin syy kieltää kaikki kristillisyyttä sellaisena kuin kristillisyyttä oli apostolien aikana, vaan myös kaikki ne, jotka nyt etsivät vakavasti sielunsa pelastusta lankeaisivat epätoivoon ja sanoisivat: on aivan mahdotonta tulla autuaaksi niin ilkeällä ja syntisellä sydämellä. Omavanhurskaus näet vaatii puhdasta sydäntä yhtäläisesti kuin Jumalan laki, ennen kuin se sallii katuvaan tulla Vapahtajan tykö. Niin ankara on omavanhurskaus, ettei se päästä ainoatakaan sielua taivaan valtakuntaan, ellei hänellä ole puhdasta sydäntä.

On tosin totta, että kristityllä on oltava puhdas sydän sen jälkeen kuin Jeesuksen veri on sen puhdistanut, mutta tämä ei tarkoita sitä, että kristityllä olisi synnitön sydän, vaan hengellinen puhdistus on ymmärrettävä siten, että kristityllä on syytön sydän ja syytön omatunto, se on, sydän, joka on puhdistettu synnin velasta ja rangaistuksesta, omatunto, joka ei ole syyllisyyden kuormittama. Juuri tässä kohdassa omavanhurskaus ja järki nousevat kahdelle jalalle vastustaen Lutherin oppia uskosta ilman töitä, ja sanoo: Miten ihminen voi uskoa syntisellä sydämellä?

Niin. Juuri siinä on uskon salaisuus, että usko ilman töitä on sekä vanhurskaaksi tekevä että autuaaksi tekevä. Tätä oppia vastaan nousee koko paavikunta ja koko omanvanhurskauden palvelijoitten joukko Luterilaisuudessa, sillä järki ei voi käsittää, kuinka usko yksinään ilman töitä, voi olla vanhurskaaksi- ja autuaaksitekevä, koska sama mies opettaa, että usko ilman töitä on kuollut. Mutta pankaa tarkoin merkille, että apostoli Paavali puhuu elävästä uskosta, kun taas Jaakob sitä vastoin puhuu kuolleesta uskosta. Elävä usko on autuaaksitekevä ilman töitä, mutta kuollut usko ei ole autuaaksitekevä töillä eikä ilman töitä. Kuolleen uskon työt tulevat näet sameasta lähteestä, eikä ne ole muuta kuin silmänlumetta, kun taas maailma sitä vastoin pitää elävän uskon töitä usein synnillisinä, kuten esimerkiksi

Johannes Kastajan nuhdesaarnoja ja Vapahtajan lausumia kovia tuomioita, joita pidettiin merkinä hengellisestä ylpeydestä, samoin kuin Lutherin paavikuntaan kuuluvia kuninkaallisia henkilöitä vastaan tekemien terävien hyökkäysten pidettiin olleen perkeleestä lähtöisin.

Mitä nyt on sanottu elävästä uskosta, sisältyy lyhyesti päivän tekstiin: Jumalan vahva perustus pysyy ja sillä on tämä sinetti: Herra tuntee omansa — ja mitä on sanottu töistä sisältyy myös lyhyesti päivän tekstiin: jokainen, joka avuksensa huutaa Jeesuksen nimeä lakatkoon vääryydestä. Edellistä kappaletta maailma ei voi käsittää. Jälkimäisen maailma tahtoo kääntää kristityitä vastaan, vaikka se nyt selvästi viittaa sellaisiin suukristittyihin, jotka tunnustavat kristillisyyttä, ja kuitenkin vihaavat kristillisyyttä, koska se vaatii siitä vääryydestä lakkaamista, mitä nyt harjoitetaan keskellä kristikuntaa, kuten juopumus, kiroukset, huoruus, ylpeys, ahneus, kateus, panettelu, hengellinen viha kristityille, kaikenlaiset synnilliset hovit ja ajanvietteet kuten korttipeli ja pallopeti keskellä sapatinpäivää, Jumalan sanan halveksunta, pyhien asioiden pilkka.

Kun me vertaamme totista kristillisyyttä vääriin suukristillisyyteen, jota nyt nähdään kaikkialla maailmassa, niin meidän pitää surkutella kristikunnan viheliäistä tilaa. Meidän pitää Daavidin kanssa valittaa: Auta Herra, pyhät ovat harvat. Niin, harvat he ovat, joilla on tai jotka osoittavat mitään vakavaa murhetta sielunsa autuudesta. Useimmat pilkkaavat Jumalaa jumalattomalla ja pahennusta herättävällä elämällään. Ja harvat ovat ne, jotka vielä etsivät Herraa. Ellei heidän kohdallaan, jotka ovat Kristukseen kastetut, tapahdu mitään parannusta, niin minä pelkään, että he saavat tehdä katumusta ja parannusta iankaikkisuudessa. Aamen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Pekka Raittilän arkisto / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: ROOM. 6: 4 (PÄIVÄSAARNA)

Pyhä Paavali kirjoittaa roomalaisille lähetyskirjansa 6. luvussa: ”**Me olemme Kristuksen kanssa haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus on kuolleista Isän kunnian kautta herätetty, niin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.**

Tässä paikassa vaatii pyhä Paavali kristityiltä uutta elämää. Ja me vaadimme myös sitä samaa, mutta ei ainoastaan kristityiltä, vaan myös suruttomilta, jotka myös ovat kastetut Kristukseen ja velvoitetut elämään lupauksensa jälkeen. Jos he olisivat kastamattomat pakanat, niin saattaisivat he sanoa: ”*Emme ole mitään luvanneet, emme ole velkapäät elämään Kristuksen opin jälkeen.*” Mutta nyt ovat kaikki suruttomat kastetut ja kasteessa velvoitetut pitämään ja täyttämään kasteensa liiton, ja sitten uudistamaan tämän liiton, koska se on tullut rikotuksi. Ja koska tämä kasteenliitto ei tule muulla tavalla uudistetuksi kuin totisen katumuksen, parannuksen, kääntymisen ja uudensyntymisen kautta, niin ovat kaikki suruttomat velkapäät etsimään ja viljelemään näitä välikappaleita, joiden kautta sana pääsisi vaikuttamaan katumuksen heidän sydämissänsä. Mutta kun he ylönkatsovat vielä armon välikappaleita eivätkä tee ulkonaistakaan parannusta, niin he osoittavat julkisesti, että he katsovat ylön kaikkia asetuksia, joita Jumala on meille jättänyt parannukseksi ja sielun yösrakennukseksi. Eivät he huoli Jumalasta. Olkoon Hän taivaassa ja me saamme nyt elää maan päällä niin kuin ei Jumalaa olisikaan.

Nyt ovat tämän maan ihmiset kantaneet kristityn nimen kasteesta saakka, ja useimmat ovat myös uudistaneet kasteensa liiton, koska he kävivät ensimmäisen kerran Herran ehtoolliselle. Mutta kuinka he ovat sen uudistaneet? Suulla, mutta ei sydämellä. Ei heillä ole ollut sitä aikomusta, että he alkavat seuraamaan Kristuksen opetuksia ja elämään sen jälkeen. Ja jos ei olisi muutamia maailmallisia tarkoituksia, joita he voittavat rippikäymisen kautta, niin ei olisi monta henkeä, jotka kävisivät ripillä. Muutoin he

juovat, kiroavat, huoraavat ja tappelevat, ja rakentavat komeita kartanoita; pitävät häitä, ristiäisiä ja kraviaisia; rakastavat maailman turhuutta, käyvät verkavaatteissa ja silkkihuiveissa, ja näin he kuluttavat armonaikaa siihen asti, että kuolema tulee. Silloin aukenevat heidän silmänsä näkemään entistä elämänsä, kuinka se on ollut turha ja kelvoton. Mutta ei auta heitä mitään tämä tunnon heräys kuolinvuoteella, koska omatunto tuomitsee ja omavanhurskaus tuomitsee. He näkevät pohjattomuuden, mutta ei näy yhtään reikää eli rakoa, josta he pääsisivät ylös.

Senkaltainen loppu tulee tämän suruttoman ja jumalattoman elämän perästä. Ennen ovat suruttomat menneet ijankaikkiseen uneen ilman heräämättä. He ovat laskeneet itsensä pohjaan sanan puhumatta. Ei ole monelle tullut pelkoa ja ahdistusta kuolinvuoteella. Ei ole entinen elämä tullut muistoon. Ja kukapa silloin olisi kysynyt kuolevaisilta, millainen heidän entinen elämänsä on ollut? Kaikki ovat silloin saaneet rauhassa mennä iankaikkisuuteen, koska ei veli ole kysynyt eli sanonut veljellensä: ”*Tunne Herra.*” Mutta nyt ei pääse moni menemään rauhassa helvettiin. Sen verran on tämä kristillisuus vaikuttanut, että heidän täytyy herätä kuolinvuoteella. Erinomattain niiden, jotka ovat pahalla tunnolla vastustaneet ja pilkanneet kristityitä, täytyy tulla kovaan ahdistukseen, koska kuolema tulee likemmäksi. Mutta mitäs tämä pelko ja ahdistus auttaa, koska ei ole yhtään rakoa, josta he pääsisivät kurkistelemaan taivaan valtakunnan rakennusta, jopa sitten että olisi toivoakaan paremmasta elämästä tämän onnettoman elämän perästä.

Nyt on tosin suruttomillekin näytetty mistä tie menee taivaaseen, mutta eivät he tahdo

seurata sitä tietä. Yksi osa ei pidä sitä oikeana. Toinen osa pitää sen oikeana, mutta ei tahdo luopua maailmasta ja maailman huvituksista. Kolmas osa ei jaksa seurata, sillä se tie joka viepi elämään, on kaita ja portti on ahdas.

Jos nyt joku tulisi saarnaamaan, että kaikki tulevat autuaaksi, jotka ovat kastetut, niin eivät suruttomtakaan uskoisi sitä. Sillä he sanovat kaikki: *"Ei tällä elämällä tule kukaan autuaaksi."* Mutta ei heille kuitenkaan tule elämän muutosta, vaan he lykkäävät parannuksensa päivästä päivään ja vuodesta vuoteen ja siinä kuluu heillä armon alka siihen asti, että kuolema tulee.

Kuinka kauan pitää siis tämä elämä näin oleman? Me kuulumme Paavalin sanoista, että kaikkein, jotka ovat kastetut Kristukseen, pitää uudessa elämässä vaeltaman. Missäs nyt on tämä uusi elämä, jota kaikilta kastetuilta vaaditaan? Emme näe sitä missään. Me vaadimme kaikilta kastetuilta kristittyin hedelmiä. Missäs nyt ovat nämät kristityn hedelmät? Jos he olisivat kastamattomat pakanat, jotka eivät ole kristillisyyden lupauksia tehneet, niin se olisi eri asia. Mutta he ovat kastetut ja niinmuodoin velvolliset pitämään kasteenliiton eli uudistamaan kasteenliiton, koska he ovat sen rikkoneet.

Missäs nämät kristityn hedelmät ovat? Alkää uskoko, että pakanat ovat niin huolettomat kuin nämä suukristityt eli nimikristityt, jotka kasteessa ja ensimmäisessä rippikäymisessä ovat tehneet Jumalalle kuuliaisuuden ja uskollisuuden lupauksia, ja eivät huoli Jumalasta enemmän kuin järjettömät luontokappaleet. Pakanat pelkäävät heidän jumaliansa, että ne ovat suuttuneet ja sen tähden uhraavat niille sovintouhria. Mutta nimikristityt uhraavat sielunsa ja ruumiinsa saatanalle, koska he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Ja pyhänä he parhaiten palvelevat heidän jumalaansa, joka asuu alimmaisessa taivaassa. He palvelevat häntä ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Ja

koska he ovat eläneet niin kuin luontokappaleet, niin he myös kuolevat niin kuin luontokappaleet. Semmoisen kiitoksen nyt Jumala saapi hyvän töittensä edestä. Ensin on Hän heidät luonut ja sitten vielä ylöspitänyt; ja pilkkaamisella he niitä maksavat.

Kauhea on elämä vielä nytkin, vaikka niin paljon on saarnattu parannuksesta. Paatumus tulee sitä suuremmaksi, kuta enemmän he kuulevat Jumalan sanaa. Sitä rohkeammaksi tulee suruttomain elämä, jota enemmän Jumalan Pojan vaivat heidän eteensä maalataan. Se näkyy selkeästi, että he pitävät sen joutavana ja pilkkana. Ne harvat sielut, jotka saavat kärsiä pilkkaa ja vastahakisuutta suruttomilta, kun heille sanotaan joku sana varoitukseksi, saavat kyllä kauhistua heidän tyhmyyttensä ja olla pelvossa suruttomain tähden. Mutta meidän toivomme on, ettei tämä nykyinen vaiva ole sen kunnian verta, joka odottaa niitä, jotka kilvoittelevat kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Kyllä sielun viholliset, pilkkaajat ja vastustajat pian saavat nähdä ketä he ovat pistäneet. Ei olekaan pitkä aika, ennen kuin he jo ovat ulvomassa.

Meidän pitää rukoileman sitä Suurta Uskon-sankaria, joka on hyvän kilvoituksen kilvoitellut ja kunniallisen voiton saanut synnin, kuoleman, perkeleen ja maailman ylitse, että Hän tulisi Herran sotajoukolle avuksi siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, koska he sotivat uskollisesti ja hengen vaaralla, ne Mikaelin enkelit, jotka sotivat lohikäärmeen enkeleiden kanssa. Ja niin kuin me uskomme, se suuri Mikael antaa meille voiton, koska lohikäärmeen enkelit heitetään maan päälle pitäen suurta vihaa, tietäen hänellänsä vähän aikaa olevan. Kuule sinä Suuri Israelin Paimen, köyhän ja alaspainettuina huokaus, koska he, kumartaen polviensa sinun ristisi alla, huokaavat sinun tykösi: Isä meidän jne.

Kolmannen rukouspäivän korkian messun teksti löytyy kirjoitettuna pyhän Paavalin

epistolassa Galattalaisille 3. luvussa 27. värsyssä, ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: GAL. 3: 27

”Te kaikki, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeutuneet.”

Ylösluetusta tekstistä kuulemme me, että kaikki ne ovat pukeneet päällensä Kristuksen, jotka ovat Kristukseen kastetut.

Se merkitsee, että kaikkein kastettuina pitää antaman itsensä kokonansa Kristukselle. Heidän pitää uhraaman koko ruumiinsa ja sielunsa Vapahtajalle. Eivät he ole pukeneet päällensä ainoastaan nimeä, vaan he ovat pukeneet päällensä Kristuksen vanhurskauden ja ottaneet päällensä kaikki velvollisuudet, jotka kristillisyyteen kuuluvat. Mutta pukea päällensä Kristuksen vanhurskauden, siihen tarvitaan välttämättömästi elävä usko. Ja joka tahtoo kristillisyyden velvollisuudet täyttää, niin hänen pitää myös välttämättömästi uskoman, sillä ilman uskotta on mahdotoin kelvata Herralle.

Mistäs tulee nyt katumattomille elävä usko? Ja mistäs katumus tulee niille, jotka eivät tahdo parannusta tehdä? Niille, jotka elävät rohkeasti ehdollisissa synneissä, ei tule katumusta, sillä he tahtovat maailman hyvyyttä nauttia. Ei heillä ole halua tulla autuaaksi. Eivät he tahdo pukea päällensä Kristusta eikä täyttää niitä velvollisuuksia, joita kristillisyyden myötänsä tuopi. He tahtovat elää niin kuin peurat metsässä. Eivät semmoiset tahdo yhtään lupausta tehdä eli sitoa itseänsä mihinkään velvollisuuteen. Se oli ylpeys ja itsekkäisyys, jonka kautta ylimmäinen enkeli tuli perkeleeksi. Hän ei tahtonut olla Jumalan alle annettu, vaan hän tahtoi olla itse mies. Ja sama luonto tahtoo noudattaa hänen orjiansa. He tahtovat elää heidän oman pahan tahtonsa jälkeen, eivätkä tottele ketään.

Jos itse Jumala astuisi alas taivaasta ja saarnaisi heille parannusta, niin eivät he tottelisi Häntä ollenkaan, niin kuin esimerkit osoittavat jo Vanhassa Testamentissä. Israelin

lapset olivat nähneet Jumalan suuria ja voimallisia töitä, mutta ylpeys pani heitä vastustamaan ja napolisemaan Jumalaa vastaan. Ja Mooseksen kanssa riitelivät he myötäänsä. Sama ylpeyden luonto on vielä nytkin suruttomilla. He pilkkaavat ja vastustavat kristityitä, joiden suun kautta Jumalan Henki puhuu. Ja koska korkeampi voima ottaa heitä kiinni kovan taudin kautta, niin silloin he kyllä näkevät mihinkä synty heitä viepi. Mutta silloin on katumus hiljainen, koska maa aukaisee suunsa niille ylpeille miehille. Silloin he rääkkyvät niin kuin Koora, Dathan ja Abiram; mutta Jumala ei enää kuule heidän rukouksiansa. Semmoinen loppu tulee niille ylpeille hengille, jotka eivät tottele ketään. Jos he ottaisivat vaarin armonajasta ja avaisivat sydämensä, koska Jeesus sanalansa kolkuttaa sen päälle, niin olisi mahdollista, että Jumalan Henki pääsisi vaikuttamaan totisen katumuksen ja parannuksen heidän sydämissänsä, että he pääsisivät näkemään, mistä tie menee taivaaseen. Mutta nyt se on kätkeyty heidän silmäinsä edestä.

Toinen osa on sellaisia, jotka eivät tohdi mennä niin rohkeasti helvettiin kuin nuo edellä mainitut pilkkaajat. Mutta he eivät tahdo sen tähden mennä taivaaseen sitä tietä myöten, joka meille on näytetty, vaan he tahtovat omaavanhurskautta ylösrakentaa, eivätkä tahdo olla Jumalan vanhurskaudelle alamaiset. Eivät he tahdo pukea päällensä Kristusta, vaan he tahtovat omanvanhurskauden puvulla ja omilla hyvillä töillä kelvata Jumalalle.

Näinä aikoina on monella omavanhurskaus autuuden perustuksena, ei ainoastaan siiveillä, jotka eivät ole koskaan heränneet, että he olisivat tulleet pahuutensa tuntemaan; mutta muutamat heränneet tahtovat myös omanvanhurskauden kautta mennä taivaaseen, nimittäin semmoiset heränneet, joiden tunto on liikkunut, että he rupeisivat tuota entistä grouvia elämää silittämään. He ovat heittäneet juopumuksen pois ja maistavat vaan pikku piiskaisen. He ovat heittäneet

kirouksen. He ovat heittäneet muun varkauksen, mutta tullivarkautta he eivät saata heittää. Niille on sen tähden kaikki maailman turhuus luvallinen, koreus on luvallinen, häät ovat luvalliset, ristiäiset ovat luvalliset ja kraivaiset ovat luvalliset ja maailman malli on luvallinen. Eivät he tahdo peräti luopua perkeleestä ja hänen menoistansa Eivät he tahdo kaikesta sydäimestä kieltää itseänsä maailmasta. Siitä hännästä nyt heitä rietas pidättää ja se on kuitenkin luja rihma, josta hän pidättää. Se on niin paksu kuin ankkuritanko, vaikka he itse luulevat, ettei se ole paksumpi kuin hiuskarva. Mutta kyllä he saavat tuta kuinka luja ja paksu tämä maailman nuora on, jos omatunto herää.

Se on tosi, etteivät he sen kautta tule kristityiksi, jos he vielä kaikki nämät maailman turhat tavat heittäisivätkin pois. Mutta minä sanon, etteivät he saata tulla katumukseen niin kauan kuin he antavat jäseniänsä synnin palvelukseen. Ihmisillä on nimittäin valta jäseniänsä ylitse. Ei ole suruttoman ihmisen jäsenet niin annetut saatanan haltuun, ettei ole omaa valtaa ollenkaan. Mutta ei heillä ole ensinnä ymmärrystä, että he käsittäisivät tuota luvallisuutta synniksi, ja toiseksi ei ole tahtoakaan luopua synnistä. Sen tähden ei tule ulkonainen parannuskaan oikein tehdyksi. Kuinkapa riettaalle tulee hätä, koska hän saapi jossakin paikassa tahtonsa täytenä. Ei ole semmoisilla omanvanhurskauden rakentajilla voimaa tehdä senkaltaista parannusta, että tulisi sota riettaan kanssa. Sen tähden täytyy [heidän] viimein tulla alastomaksi. Koska kuolema tulee, niin rupeavat he kovin epäilemään autuudestansa. Ei ole heillä Kristuksen vanhurskaus, joka kaiken alastomuuden peittää, vaan heillä on omanvanhurskaus suojana, joka ei peitä mitään.

On vielä kolmas osa, jotka eivät ole Kristuksen vanhurskaudella puetetut, vaikka he ovat kastetut Kristukseen. Niitä me kutsumme armonvarkaiksi ja kuolleen uskon tunnustajiksi, jotka uskovat Kristuksen päälle, vaikka heillä ei ole katumuksen

merkkiäkään. Nämät armonvargaat luulevat, että he ovat saaneet synnit anteeksi, vaikka he eivät tiedä, koska se olisi tapahtunut. Muutamilla on ollut joku tunnon liikutus, mutta ei sinne asti, että he olisivat tunteneet pahuutensa perin pohjin. On myös muutamilla ollut joku armon tunto, ja sen päälle he ovat perustaneet autuutensa toivon, mutta sydän on jäänyt särkymättä. Se näkyy siitä, että he kantavat rautanaulaa sydämessään ja hengellistä vihaa kristityille, joiden he luulevat olevan ylpeydessä. Nämät armonvargaat eivät saata ollenkaan autuaaksi tulla ennen kuin uusi tunnon heräys tulee ja semmoinen katumus, että he tulevat oikein tuntemaan pahuutensa, että he tulisivat hätäiksi. Mutta muutamilla on niin paksu kuollut usko, etteivät he saata enää herätä. Sillä rietas on niin vahvistanut heidän uskonsa, ettei kuolema saata sitä särkeä.

Koska me nyt katselemme niiden elämää, jotka ovat kasteen kautta sidotut Kristukseen ja senkaltaisia lupauksia tehneet, että heidän pitää uudessa elämässä vaeltaman, niin me huomaamme, että kastamattomat pakanat paremmin täyttävät lupauksiansa kuin nämä kastetut pakanat, jotka ovat kalliimpia lupauksia tehneet Jeesuksen alttarin edessä. Sillä pakanat pelkäävät Jumalan vihaa, mutta nimikristityt eivät pelkää enää Jumalaa eikä perkelettä. Kastamattomat pakanat tulevat pitkän matkan päästä palvelemaan jumalaansa, mutta nimikristityt katsovat ylönsä Herran huonetta. Kastamattomat pakanat osoittavat suurta hartautta jumalanpalveluksessa, mutta kastetut pakanat nauravat vielä Herran huoneessakin. Sen tähden pitää pakanain nouseman tuomiopäivänä ja tuomitseman tätä sukukuntaa. Sillä jos niin paljon olisi saarnattu parannuksesta pakanain maassa kuin täällä on saarnattu, niin he tekisivät parannuksen säkissä ja tuhassa, riisuisivat kaiken koreuden pois ja istuisivat niin kuin Niniven kaupungin asuvaset säkissä ja tuhassa. Ja tosin kuuluu myös niin, että pakanat kääntyvät kristillisyyteen

ja ovat suuressa hartaudessa, itkevät ja katuivat entistä hulluuttansa ja tyhmyyttänsä ja sokeuttansa. Mutta täällä ei herää moni enää suruttomuudestansa. Sen tähden tulee myös monelle yksi surkea loppu. Ei ole enää monella turvaa taivaaseen kuoleman hetkellä, eikä ole turvaa maailmaan. Tunnetaan kyllä, että huonolla tiellä ollaan, mutta ei ole voimaa huutamaan, eikä ole voimaa kolkuttamaan taivaan ovelle, sillä he tuntevat, että ovi on suljettu. Raskas on sota kuolemaa vastaan. Mutta ei auta; heidän täytyy lähteä vastoin tahtoansa iankaikkisuuteen, ja ei ole tietoa mihinkä he viimein joutuvat asumaan. Tämänkaltainen loppu tulee nyt suruttomille, jotka terveenä ollessansa pilkkaavat kristityitä ja ylönkatsovat heidän varoituksiensa. Eikös tämä ole ollut nähtävä kaikille, jotka näinä aikoina ovat elämässä, että suruttomille tulee yksi kauhistavainen loppu?

Ne harvat sielut, jotka vielä ovat valvomassa ja kilvoittelemassa heidän kalliimmassa uskossansa, saavat kyllä katsella tätä surkeutta ja kauhistua, mutta eivät he voi mitään sille tehdä. Heidän täytyy katsoa perään, ettei

öljy loppuisi heidän omista lampuistansa, koska huuto tulee. Ei ole niillä viisaillakaan mitään antamista tyhmille, koska he makaaivat unessa sekä viisaat että tyhmät. — Mutta meidän toivomme ja uskalluksemme on Jumalaan, että viisailla neitseillä on vielä sen verran öljyä, että he saattavat lampuillansa johdattaa Ylkää häähuoneeseen, koska huuto tulee. Katsokaat perään, te taitavat neitseet, onko enää öljyä teidän lampuisanne sen verran, että ne syttyisivät koska huuto tulee, sillä ei taida olla enää niin pitkä aika, ennen kuin huuto tulee. Ei taida olla enää pitkä aika ennen kuin Jumalan Poika tulee noutamaan köyhän morsiamensa. Pian, pian tulee huuto; pian, pian tulevat vieraat taivaasta katselemaan Vapahtajan morsianta, kuinka kaunis hän on, minkäkaltaisilla vaatteilla hän on puetettu, minkäkaltaisilla päärlyillä hän on kaunistettu ja kuinka monta sormusta hän on saanut Yljältä. Silloin pitää kaikki lamput palaman taivaan salissa, ja morsiamen piit hyppäävät niin kuin peurat. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: PS. 103: 17 (AAMUSAARNA)

Kolmannen rukouspäivän aamusaarnan teksti löytyy kirjoitettuna kuningas Daavidin 103. psalmissa ja 17. värssyssä, jossa sanat kuuluvat näin: ”Mutta Herran armo pysyy ijankaikkisesta ijankaikkiseen, hänen pelkääväistensä päälle, ja hänen vanhurskautensa lasten lapsiin. Niille, jotka hänen liittonsa pitävät.

Tämän luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän lyhyesti miettiä, missä sielun tilassa ihminen voi tuntea, että Jumala on armollinen.

1. Jumala on armollinen niitä kohtaan, jotka Häntä pelkäävät.

2. Jumala on armollinen niitä kohtaan, jotka pitävät Hänen liittonsa.

Kun kuningas Daavid veisasi sen psalmin, josta päivän teksti on otettu, tuntuu hänellä olleen Jumalan armon tunteminen. Mutta sitä tunnettavaa armoa hänellä ei ollut aina sydämessään, sillä hän oli ajoittain surullinen, ajoittain hän oli syvässä murheessa, ajoittain hän vaikeroi pitkään omantunnon vaivassa. Mutta koska se murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, vaikuttaa parannuksen autuudeksi, niin on myös tämä murhe vaikutus Jumalan ennättäväisestä armosta, niin kuin myös omantunnon vaiva on Pyhän Hengen vaikuttama synnin surun korkeampi aste.

Mutta juuri semmoisia muutoksia kristityn tunteissa maailma kutsuu hulluudeksi. Kun ihmisellä on murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, silloin sanoo maailma: ”Hän mietiskelee.” Kun ihminen on omantunnon vaivassa, silloin sanoo maailma: ”Hän on pahojen henkien riivaama.” Kun katuvainen syntinen lyö rintoihinsa ja huokaa niin kuin katuvainen publikaani, silloin sanoo maailma: ”Nämä teeskentelijät huokaavat niin kuin luontokappaleet.” Perkele ja hänen liittolaisensa eivät voi kärsiä publikaanien ja syntisten huokaamista. Sen tähden tuli myös Daavid vihollistensa ylenkatsomaksi ja vihaamaksi, koska hän väsyi huokaamisesta, kun hän oli synnin murheessa. Opetuslapset

itkivät ja valittivat Vapahtajan kuoleman jälkeen, mutta maailma iloitsi. Luther oli peloissaan ja mietiskeli kauan ennen kuin sai tuntea, että Jumala on armollinen.

Mutta juuri semmoiset ihmiset ne ovat, jotka saavat tuntea armon sydämessään, nimittäin Daavid, joka huokasi ja oli omantunnon vaivassa, opetuslapset, jotka itkivät ja valittivat, ja Luther, joka mietiskeli. Kaikki tällaiset, joita maailma on pitänyt hulluina, mielipuolina, haaveilijoina ja villihenkkinä, on Jumala valinnut, ja he ovat saaneet tuntea sydämessään armon makeutta. Mutta mitä ne muut tuntevat, jotka eivät tarvitse mitään parannusta? Mitä kristillisyyden viholliset tuntevat? He tuntevat surua, kun he menettävät eläimiänsä. Mutta muutoin he iloitsevat, kun kristitty joutuu lankeamaan.

Tämä on Vapahtajan omien sanojen mukaan: ”Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee.” Nimittäin Vapahtajan kuolemasta iloitsee maailma. Tämä on yksi opetuslasten tuntomerkki, että he itkevät ja valittavat Vapahtajan kuolemaa. Kun he tuntevat sydämessään, että Vapahtaja on kuollut, silloin opetuslapset itkevät ja valittavat. Mutta maailma on oikein iloinen Vapahtajan kuolemasta. Maailma iloitsee myös kristillisyyden rappeutumisesta, mikä merkitsee, että Kristus on kuollut kristittyjen sydämissä. Kun ihminen tulee penseäksi ja välinpitämättömäksi kristillisyydessään, se on silloin merkki siitä, että Kristus on kuollut ja haudattu kuolleen uskon hautaan.

Ensimmäinen hengellisen elämän merkki alkaa heräyksellä, katumuksella ja synnin murheella, ja sen mukana seuraa tuntuva

Jumalan pelko. Sillä suruton joukko ei pelkää Jumalaa eikä perkelettä. Luther tunsi suuren pelon Jumalan vihaa kohtaan, kun hän oli heräyksessä. Hän tunsi vieläpä, että hän vihasi Jumalan ankaraa vanhurskautta. Mutta kuinka moni nyt pelkää Jumalan vihaa? Jos suruton joukko pelkäisi Jumalan vihaa, niin se alkaisi elää kokonaan toisella tavalla. Kapakoitsija kaataisi silloin paloviinansa maahan, juomari sylkäisisi lasiin, huora kätkisi tai myisi koreutensa, varas kantaisi takaisin kaiken varastetun tavarain, kiroilija alkaisi pitää rukouksia, kortin lyöjä polttaisi pelikorttinsa. Mutta nyt ei näytä siltä, että suruton joukko enää välittäisi Jumalasta tai iankaikkisuudesta, vaikka Jumala rankaisee nälällä ja kalliilla ajalla, ei tunnu olevan monta, jotka ajattelee entistä elämäänsä, kuinka korvaamaton armonaika on käytetty väärin ja hukattu juopottelemisessa, haureudessa, turhuudessa ja ylpeydessä ja synnillisissä ajankuluissa, kaikkinaisessa turhan puhumisessa ja juttelemisessa.

Nyt kuuluu päivän tekstissä, että Herra on armollinen niitä kohtaan, jotka häntä pelkäävät. Siis hän ei voi olla armollinen niille, jotka vihaavat häntä ja joilla ei ole yhtään pelkoa Jumalaa eikä perkelettä kohtaan, ei kuolemaa eikä tuomiota kohtaan. Herran pelko oli siis ensimmäinen, jonka Daavid asettaa niin kuin ehdoksi Jumalan armon saavuttamiseksi, sillä Daavid tunsi suuren Jumalan pelon, kun hän oli tehnyt syntiä ja oli tehnyt pahoin. Ja tämä Jumalan pelko on aina yksi merkki parempaan, vaikkakaan paljas pelko ei ole tämän totisen kristillisyyden olemus.

Mutta Daavidin ja Lutheruksen koettelemukset osoittavat, että Jumalan vihan pelko on aina parempi kuin se, ettei ole mitään pelkoa. Se, joka on totisesti herännyt synnin unesta, ei voi välttää tätä pelkoa, vaikka pelko pelkästään ei olekaan totisen kristillisyyden olemus, mutta se valmistaa ihmisen sydämen vastaanottamaan armon. Jumalan vihan pelko tekee ihmisen hätääntyneeksi, halukkaaksi etsimään sovintoa Jumalan

kanssa. Mutta se, jolla ei ole mitään pelkoa, hän ei välitä sovinnosta. Hän ei usko, että Jumala saattaa suuttua eli vihastua. Ja usein on niin, että se, joka sylkee Luojaansa kasvoihin, hän kuvittelee olevansa Jumalan paras ystävä.

Luther tunsi vihollisuutensa Jumalaa kohtaan, ja myös Paavali sai tuntea jälkeen, että hän oli ollut Jumalan vihollinen, kun hän vainosi kristityitä. Mutta suruton joukko ei tiedä milloinkaan olleensa Jumalan vihollinen. Se näkyy Vapahtajan sanoista: *”Ne, jotka tappavat Kristuksen opetuslapsia, luulevat tekevänsä siinä Jumalalle palveluksen.”* Niin paljon on perkele sokaissut uskottomien mielet, että he luulevat olevansa Jumalan parhaat ystävät, kun he tappavat Kristuksen opetuslapsia. Ja tämän maailman jumala palkitsee kyllä heidät toisessa maailmassa, elleivät he näe sokeuttaan niin kuin Paavali.

2. Jumala on luvannut armonsa niille, jotka pitävät Hänen liittonsa. Jumala teki liiton Noan kanssa ja hänen jälkeläistensä kanssa, mutta he eivät pitäneet liittoa. Sillä Noan kuoleman jälkeen tuli heistä kaikista pakanoita. Sen jälkeen teki Jumala liiton Aabrahamin ja hänen jälkeläistensä kanssa, mutta he eivät pitäneet liittoa. Sen tähden tuli heistä orjia Egyptin maassa. Jumala halusi myös tehdä liiton Mooseksen kanssa, koska Israelin lapset eivät pitäneet liittoa. Mutta Mooses rukoili Israelin lasten edestä, ettei Herra hävittäisi heitä. Se näkyi selvästi, ettei Jumala ollut armollinen niitä kohtaan, jotka alituisen rikkoivat liiton, sillä Jumala tahtoi totisesti hävittää kansan, mutta Hän antoi Mooseksen esirukouksen kelvata. Lopulta Jumala teki uuden liiton kristittyjen kanssa, mutta myös kristityillä on vaikea työ ja kova kamppaus ja sota perkeleen, maailman ja oman lihansa kanssa ennen kuin he saattavat pitää liiton.

Te olette kaikki kastetut Kristukseen, se tahoo sanoa, te olette kaikki luvanneet palvella Jumalaa ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Vanhat

ovat luvanneet luopua perkeleestä ja kaikesta hänen menostaan. Nuoret ovat luvanneet rakastaa Jumalaa kaikesta sydäimestä, kaikesta sielusta ja kaikesta mielestä. Mutta kummatkaan eivät ole voineet pitää tekemäänsä liittoa. Se, joka on luopunut perkeleestä, hän on palvellut perkelettä juoppoudella, juopumuksella, haureudella, kirouksilla, ylpeydellä, koreudella ja turhamaisella elämällä. Ja se, joka on luvannut rakastaa Jumalaa yli kaiken, hän on rakastanut maailmaa ja omaa lihaansa. Useimmat ovat näön vuoksi uudistaneet kasteen liittonsa suulla, mutta ei sydämellä.

Nyt on kuitenkin Jumala pannut sen ehdoksi laupeudelleen, että Hän on armollinen niitä kohtaan, jotka pitävät Hänen liittonsa. Niin muodoin Hän ei voi olla armollinen liiton rikkojia kohtaan, pilkkaajia kohtaan, jotka niin häpeällisesti ovat rikkoneet Hänen liittonsa, eivätkä ollenkaan ajattele uudistaa tätä liittoa totisen kääntymyksen ja parannuksen kautta. Ainoastaan totisesti katuvaisten ja särjettyjen sydämien kanssa saattaa Jumala uudistaa armonsa liiton. Kuinka silloin suruton joukko voi turvata armon päälle, koska he eivät koskaan tosissaan etsi mitään armoa.

Moni perustaa nykyaikana armon toivonsa tulevaan parannukseen. He rakentavat autuudentoivonsa siihen parannukseen, jonka he uskovat voivansa ennättää tehdä, kun kuolema tulee. Mutta semmoinen toivo on Jumalan pitkämielisyyden väärinkäyttöä. Mutta kokemus osoittaa, että se parannus, joka tehdään kuolinvuoteella, on usein mahdoton, sillä kuolevaisella syntyisellä ei ole mitään voimaa rukoilla, ei mitään voimaa kolkuttaa armon oven päälle, jonka hän silloin huomaa suljetuksi, koska hän ei terveytensä päivinä koskaan ole ajatellut kuolinkamppailuaan. Hän on aina ollut pelkäämättä kuolemaa, niin kuin mitään kuolemaa ei olisikaan. Hän ei ole koskaan huoannut Jumalan tykö ja rukoillut niin kuin Bileam: *”Minun sieluni kuolokoon vanhurskasten kuolemalla.”* Vaikka 1802

Bileam oli väärä profeetta, ei hän voinut kauhistumatta ajatella jumalattoman kuolemaa; sen tähden halusi hän mieluummin puhua totuuden, toivoo itselleen vanhurskaan kuolemaa, kuin vastoin Herran uhkauksia valehdella pakanalliselle kuninkaalle Balakille ja kuolla jumalattomana.

Yksi osa perustaa tulevaisuuden toivonsa perkeleelliseen uskomukseen, että kaikki niin kutsutut kristityt ovat haaveilijat ja villihenget. Tämä suruttomien autuudenperustus on kurjin kaikista perustuksista, sillä jos oletamme, että kaikkien pakanoitten on mentävä helvettiin sen tähden, etteivät he ole kastettuja eivätkä myöskään kristittyjä, emme voi sen tähden rakentaa autuuttamme pakanoitten kadotukseen; vaan päin vastoin, sen pitää olla suuremmassa vastuussa, joka on paremmin opetettu kristillisyyden pääkappaleissa. Sillä se palvelija, joka tietää Herransa tahdon ja ei tee sen mukaan, hän on kaksin verroin lyömisen arvoinen.

Jos uskotte, että ne, jotka kutsuvat itsensä kristityiksi, ovat haaveilijat ja villihenget, silloin teidän, jotka uskotte tietävänne oikean tien, täytyy opettaa heitä ja todistaa puhtaalla, selvällä Jumalan sanalla, että kristityt ovat valinneet väärän tien. Mutta se, joka juo, kiroaa ja tappelee ja tekee huorin, ei ole koskaan avannut suutansa opettaakseen muita. Ja se, joka tahtoo olla maailman kaltainen kaikessa elämässään ja olemuksessaan, ei ole halukas puhumaan toisille oikeasta tiestä elämään. Ja niin muodoin saavat kristityt olla rauhassa maailman joukon puolesta, jos he antavat sen sokean maailman joukon mennä synnissä helvettiin.

Päivän tekstissä asettaa Daavid kaksi ehtoa Jumalan armon saamiseksi. Hän lupaa armon niille, jotka Häntä pelkäävät. Nimittäin semmoisella pelolla, joka Daavidilla oli Jumalaa kohtaan, nimittäin Jumalan ankaran vanhurskauden pelko. Myös Lutherilla oli suuri pelko Jumalan vihaa kohtaan, josta puhutaan pyhässä Raamatussa. Mutta semmoista

Jumalan vihan pelkoa ei tunne yksikään, joka elää suruttomuudessa. Suruton joukko ei pelkää ketään, ei Jumalaa eikä perkelettä. Mutta jokaisella heränneellä ihmisellä on suuri pelko Jumalan ankaraa vanhurskautta kohtaan, sillä pelko on ensimmäinen tunne, joka herää heti kun syntinen herää synnin unesta. Luther oli herännyt ja sen tähden hän pelkäsi Jumalan vihaa, ja tämän pelon alla [hän] tunsu myös vihaa [Jumalaa] kohtaan. Hän tunsu vihollisuutensa Jumalaa kohtaan. Tämä on muuta kuin suruttoman joukon luuloteltu rakkaus Jumalaa kohtaan.

Moni luulottelee nykyaikana, että hän rakastaa Jumalaa, ja eräs korkeasti oppinut teologian tohtori on kirjoittanut, ettei yksikään ihminen saata vihata Jumalaa. Mutta Luther tunsu vihansa Jumalaa kohtaan, ja tämä viha on jokaisen tunnettava, joka oikein herää. Pelon Jumalan vihaa kohtaan saattoi Luther tuntea samalla kerralla kuin hän tunsu vihan, sillä pelko ja viha voivat hyvin olla molemmat yhtä aikaa yhdessä ja samassa sydämessä. Mutta se sokea joukko ei tunne pelkoa eikä vihaa, sillä hengellisesti sokea ihminen kuvittelee olevansa Jumalan paras ystävä, kun hän on Jumalan pahin vihollinen. Mutta juuri sen tähden, että Daavid ja Luther ja Paavali tunsivat vihollisuutensa Jumalaa kohtaan, juuri sen tähden saattoivat he myös pelätä Jumalan vihaa, ja tämä pelko ajoi heidät, pakkotti heidät etsimän sovintoa Jumalan kanssa. Jos ei tätä pelkoa olisi ollut, niin he olisivat kuvitelleet, ettei Jumalalla ole mitään vihaa, niin kuin tämän ajan oppineimmat miehet väittävät. Ja siinä juuri piilee

perkeleen viekkaus, että hän saattaa uskottaa oppineimmalle miehelle, ettei Jumalalla ole mitään vihaa, ja ihmisen ei niin muodoin tarvitse pelätä Jumalan vihaa. Mutta tämä sotii aivan Daavidin, Paavalin ja Lutherin koettelemusta vastaan, joka sopii yhteen pyhän Raamatun kanssa.

Toinen kohta päivän tekstissä käsittelee Jumalan armoa niille, jotka pitävät Hänen liittonsa. Ja siitä seuraa, että Jumalan armo ei kuulu liiton rikkojille ennen kuin he sydämessään uudistavat liiton. Tämän kasteen liiton uudistamisen pitää tapahtua totisen katumuksen, parannuksen, uskon, uuden syntymisen, sovinnon kautta Jumalan kanssa, semmoisen sovinnon kautta, joka on tunnettava sydämessä, niin että ihmisen tulee tietää päivä, aika ja hetki, jolloin hän on sovittettu Jumalan kanssa. Tämän tiesivät Paavali, Pietari ja Luther, mutta suruton ihminen hapuilee aivan pimeydessä ja tietämättömyydessä tästä asiasta. Sillä yksi osa ajattelee, että he ovat uudestisyntyneet jo kasteessa, toiset ajattelevat niin kuin Nikodemus, että vanha ihminen ei voi uudestisyntyä. Tosin kuitenkin käsikirjan mukaan pitää rippilasten uudistaa kasteenliittonsa. Mutta kuinkapa saattavat suruttomat uudistaa liittonsa muulla tavalla kuin uudella valheella, jonka he puhuvat alttaripöydän ääressä. Ja sen tähden [eivät] he välitä liitosta, vaan polkevat Jumalan liiton jalkainsa alle. Vasta kuoleman hetkellä he tuntevat, mihin matka on, mutta silloin on liian myöhäinen. Amen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: HES. 36: 29–30 (ILTASAARNA)

Minä vapahdan teitä kaikesta teidän saastaisuudestanne, ja sanon jyvälle, että hänen pitää hyvin menestymän, enkä anna teidän nähdä nälkää. Minä enennän hedelmän puussa, ja kasvatan tulon kedolla, ettei pakanat pidä teitä enää nälän tähden pilkkaaman.

Jumala lupaa profeetta Hesekielin kautta, Israelin lapsille, että Hän tahtoo vapahtaa heitä kaikesta saastaisuudesta, ja aikoo sitte antaa heille paremman hedelmän maassa, ettei pakanat pääsis heitä pilkkaamaan nälän tähden. Se kuuluu näistä sanoista, että kuin Jumala rankaisi Israelin lapsia nälällä ja kalliilla ajalla, niin pakanat pilkkaisit heitä nälän tähden. Vaikka ei ole kirjoitettu, kuinka he pilkkaisit. Niin kuin Salomo on kirjoittanut viisauden kirjassa: Jumalatoimii sanoo: vanhurskas kehuu, että Hän on Jumalan Poika, vapahtakoon nyt Jumala Häntä, sillä Hän on sanonut: *”Jumalan Poika minä olen.”* Sillä lailla pilkkaisit juutalaiset Jumalan Poikaa, ei nälän tähden, vaan sen surkeuden tähden, jossa Jeesus oli ristin päällä. Emme tiedä, pilkkaavatko nyt pakanat kristityitä nälän tähden, koska pakanat ovat itse samassa kadotuksessa. Vaikka muutamat pakanat sanovat, että kristittyin tähden on tämä rangastus tullut.

Mutta kristityt täytyvät perään ajatella, mitä Jumala sanoo profeetta Hesekielin suun kautta siinä samassa luvussa, josta tämän päivän tekstisanat ovat otetut. Koska nimittäin Jumala rankaisi Israelin lapsia, että he jouduit maaltansa pois lähtemään, niin pakanat pilkkaisit Israelin lapsia sanoen: *”Onkosta tämä Herran kansa, jonka piti maaltansa lähtemän?”*

Mutta Herra otti sen pilkan itsellensä ja sanoi, että pakanat pilkkaisit Hänen pyhän nimensä, koska he pilkkaisit Israelin lapsia. Mutta Israelin lapsille Herra sanoi: *”Minä säästin teitä minun pyhän nimeni tähden, jonka Israelin huone häväisi pakanain seassa.”* Tässä kuulemme, että Israelin lapset ovat häväisseet Herran nimen pakanain seassa.

1804

Israelin kansan piti silloin oleman niin kuin yksi kynttilä pakanain seassa, sillä Israel on siihen aikaan kristityn nimen kantanut. Ne olit silloin Jumalan kansa, mutta heidän elämänsä oli senkaltainen, että Jumalan nimi tuli pilkatuksi pakanain seassa. Sen tähden nuhtelee Herra Israelin lapsia profeetan suun kautta ja sanoo Hesekielin 36. luvussa, 21. värssyssä: *”Mutta minä säästin [nimittäin Israelin kansan] minun nimeni tähden, jonka Israelin huone häväisi pakanain seassa.”*

Vaikka Israelin huone oli häväissyt Hänen pyhän nimensä pakanain seassa, oli Herra kuitenkin säästänyt heitä, *”mutta en minä sitä tee teidän tähtenne, vaan minun pyhän nimeni tähden, jonka te pakanain seassa olette häväisseet.”* Jumalan nimi tulee nimittäin pilkatuksi pakanain seassa, koska ne, jotka Jumalan kansaksi kutsutaan, elävät niin, että pakanat pääsevät pilkkaamaan ja soimaamaan. Vaikka ei kristityn elämä kelpaa pakanoille, mutta jos pakanat kristittyin heikkouden tähden pääsevät väärän uskonsa vahvistamaan, ettei ole kristityt paremmat kuin pakanat, sillä lailla erinomattain Jumalan nimi häväistään.

Mutta Herra on säästänyt heitä, ei heidän oman ansionsa tähden, vaan Hänen pyhän nimensä tähden, ettei pakanat pääsis peräti Jumalata pilkkaamaan ja sano maan: *”Eipä ole Jumalan kansa parempi kuin pakanat.”* Ja niin kuin pakanat silloin pilkkaisit Israelin kansaa nälän tähden, niin pilkkaavat vielä tämän aikaiset pakanat kristityitä köyhyden tähden. Vaikka me tiedämme, että köyhyys on tullut entisestä turhuudesta. Koska kristityt ovat olleet suruttomuudessa ja eläneet niin kuin maailman orjat elävät: muutamat juopumuksen tähden, muutamat koreuden

tähden, ja muutamat ylpeyden tähden ovat tulleet köyhiksi.

Muutamat ei ole vielä raskineet luopua vanhasta koreudesta, kuin he jaksavat kristityn nimen ja koreuden kantaa. Jos siis Herra säästää vielä, ei Hän säästä kristittyin oman ansion tähden, mutta Hänen pyhän nimensä tähden, ettei se tulis peräti häväistyksi pakanain seassa. Kantakoot nyt pakanat koreutensa, mutta kristityt ei pitäis enää vanhaa koreutta säästämän, hyvin tieten, että heille on parempi koreus tallelle pantu, joka ei ole madon paskasta tehty, vaan puhtaasta ja turmelemattomasta aineesta, jota suruttomat ja uskottomat ei saata päällensä ottaa. Ei pakanat jaksa sitä koreutta kantaa, jonka se suuri taivaan Kuningas antaa niille ehtool-lisen vieraille, jotka riisuvat omanvanhurskauden mustat räpäleet pois ja ottavat häävaatteet päällensä.

Näin sanoo Herra Israelin lapsille: *”Minä vapahdan teitä kaikesta saastaisuudestanne, ja sanon jyvälle, että hänen pitää hyvin menestymän, enkä anna teidän nähdä nälkää. Minä enennän hedelmän puussa ja kasvatan tulon kedolla, ettei pakanat pidä enää nälän tähden teitä pilkkaaman. En minä näitä tee teidän tähtenne, sanoo Herra, sen pitää teidän tietämän, vaan teidän pitää suuresti häpeämän teidän teitänne, te Israelin huone.”*

Meidän pitää toivoman, että Herra sanoo jyvälle, että hänen pitää hyvin menestymän, koska me tänä päivänä katselemme, millä rajalla Jumalan pelto on, johon ennen tätä aikaa siunatut siemenet kylvetyt ovat. Onkos se siementen syy, vai onko se peltomaan syy eli ilman syy, ettei Jumalan pelto ole niin kaunis, kuin se ennen on ollut tällä aikaa vuodesta?

Rukoilkaat kaikki peltomiehet ja työntekijät Herran viinamäessä, että Herra antais enemmän kastetta taivaasta ja antais armiaan aurinkonsa paistaa, että siementen Herra sais muutaman nisujyvän koota aittaansa elon aikana, kun Hän tulee pian perkaamaan

riihensä, jonka kädessä viskin on. Rukoilkaat kaikki peltomiehet, että siementen Herra säästäis vielä vähän aikaa tämän peltopalaisen lumisateesta, pakkaisesta ja rajuilmaasta, että ne harvat oljet orjantappurain keskellä kypsyisit, kasvaisit ja menestyisit, ennen kuin talvipakkainen tulee. Kuule, sinä suuri siementen Herra, köyhäin peltomiesten rukous. Isä meidän jne.

Tämän päivän ehtosaarnan teksti löytyy kirjoitettuna profeetta Hesekielin 36. luvussa, 27. värssyssä, ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: HES. 36: 27

”Ja minä annan minun henkeni teihin, ja teen niin, että te vaellatte minun säädys-säni, ja pidätte minun oikeuteni ja teette niitten jälkeen.”

Meidän ylösluetun tekstin johdatuksesta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman: **Kuinka Jumala antaa Henkensä niille, jotka sen vastaanottavat.**

Profeetta Hesekielin aikana olit Israelin lapset Baabelin vankeudessa ja kovin ruumiin puolesta ahdistetut, ja niin kuin ihminen hädässä ollessansa paremmin muistaa Jumalata kuin myötäkäymisessä, niin olit muutamat vangit alkaneet tuntemaan syntiänsä, ja tunnustit myös suulla: *”Me olemme meidän isäimme kanssa jumalattomat olleet.”* Sen tähden antoi Jumala profeetta Hesekielin kautta muutampia armonlupauksia edeltäpäin, että he rupeaisit paremmin uskomaan.

Jumala oli jo monen profeetan kautta luvannut, että hän tahtoo antaa Pyhän Henkensä, vaikka tämä lupaus täytettiin vasta puolituhannen ajastaikaa jälkeen, koska Pyhän Hengen lahja vuodatettiin opetuslasten päälle. Mutta kaikki armonlupaukset ovat Jumalan puolesta täytetyt, saati ihminen puolestansa saattais niitä vastaanottaa. Israelin lapset eivät ole vastaanottaneet Pyhän Hengen lahjaa, ennen kuin vasta Vapahtajan kuoleman jälkeen, sillä ne olit niin suruttomat, vastahakoiset ja paatuneet, ettei heillä ollut

senkaltainen murhe kuin Jumalan mielen jälkeen on.

Vaikka nyt Jumala profeettain suun kautta antoi tämän kaltaiset armolupaukset: *”Minä annan minun henkeni teihin”*, ei ne raukat olleet siinä tilassa, että olisit saattaneet Pyhän Hengen vastaanottaa. Vaikka maallinen kuritus oli tullut heidän päällensä; vaikka pakanat pilkkaisit heitä nälän tähden ja maanpalkalaisuuden tähden, ei heille tullut se hengellinen murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, vaan ainoastansa maailman murhe, joka kuoleman saattaa matkaan.

Ja koska nyt maailman murhe on tarjona kaikille, niin pitäisit kaikki katuvaiset ja uskovaiset ottaman esimerkin Raamatusta, joka osoittaa, kuinka Jumala on häätynyt usein ahdistamaan suruttomia maallisella kurituksella. Ja ne harvat sielut, jotka ovat silloin Jumalan puolesta huutaneet parannusta kansalle, ovat itse saaneet kärsiä vajavuutta ruumiin puolesta ynnä muitten kanssa. Profheetat ovat kanssa saaneet osansa siitä, vaikka ne ei ole niin paljon tarvinneet, ja aivan huonolla ruualla ovat eläneet. Mutta profetoille on tullut suurempi voima saarnaamaan suruttomalle kansalle, koska nälkä ja kallias aika on ollut.

Nyt pitäisi kristittyin ajatteleman perään, kuinka paljon on turhaan haaskattu suruttomuuden aikana, ja vähän on kiitetty hyvän ajan edestä. Jos nyt tallella olis, mitä ennen on haaskattu koreuteen ja maailman turhuuteen, niin ei olis mitään hätää. Me saatamme järjelläki nähdä, että jos kaikki olisit nuoruudesta saakka etsineet Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttansa, niin olis nyt tallella, mitä suruttomuuden aikana on haaskattu. Tähän kuuluu nyt tämän päivän teksti, jossa Jumala lupaa Henkensä antaa, että ne, jotka sen vastaanottavat, eläisit Jumalan tahdon jälkeen. Pyhä Henki muistuttaa entistä elämätä ja tahtoo sydämet repiä irti maailmasta, ettei maailman murhe pääsis sydämeen, sen sijaan että hengellinen

murhe pitäis tuleman kaikille, jonka kautta sydän pääsee paremmin irti maailmasta.

Koska kristityt ovat kiittämättömät olleet hyvän ajan edestä, niin tahtoo nyt Jumalan Henki muistuttaa heitä siitä kiittämättömydestä ja Jumalan lahjain väärin käyttämisestä. Tämä Pyhän Hengen vaikutus kuuluu myös oikeaan kristillisyyteen. Koska maailman muret pakkaa sydämeen myös kristityille, niin ei saata muu kuin se luvattu Jumalan Henki sen maailman murheen hajottaa. Ei saata muu kuin se tekstissä luvattu Jumalan Henki vaikuttaa suuremman murheen sielun autuudesta, kuin ruumiin elatuksesta.

Avatkaat siis sydämenne, kaikki katuvaiset ja uskovaiset, että se luvattu Jumalan Henki pääsis sydämeen, joka jaksaa maailman murheen hajottaa ja sammuttaa, joka lisää meille uskoa, että me jaksaisimme uskoa ruumiin ja sielun Jumalan haltuun.

Me olemme nähneet, että Jumalan Henki pääsee sydämeen sanan kautta, koska Jumalan sana tulee eläväksi särjetyssä sydämessä. Mutta Jumalan sana kutsutaan siemeneksi Raamatussa, ja tämä siunattu siemen kylvetään Jumalan peltoon siinä toivossa, että se alkaa kasvamaan ja hedelmän tekemään. Ja koska Herra sanoo jyvälle, että hänen pitää menestymän, niin me uskomme, että siemenessä on henki, joka vaikuttaa kasvannon, koska se putoaa hyvään maahan.

Mutta hyvä maa ei ole joka paikassa. Ja huonot siemenet ei idä, sillä niissä ei ole henki. Koska nyt Herra sanoo jyvälle, että hänen pitää menestymän, niin meidän pitää uskomman, että se menestyy, koska Herra antaa enemmän kastetta taivaasta, ja antaa armollisen aurinkonsa paistaa, ja varjelee tämän peltopalasen lumisateesta, pakkaisesta ja rajuilmaasta, että sementen Herra sais muuttamia nisujyviä koota aittaansa, ennen kuin kaikki pelto menee hukkaan. Sillä kesä on lyhykäinen pohjan maalla, ja peltomies saapi raskasta työtä tehdä, ennen kuin yksi pikku peltopalainen tulee valmiiksi. Ja paljon

höystä tarvietaan, ja usein pakkainen tekee lopun koko pellostä, ennen kuin se valmiiksi tulee.

Voi, voi, kuinka vähän siementen Herra saapi vaivastansa täällä pohjan maalla, kussa parhaasta pellostä tuskin tulee neljänkertainen hedelmä, mutta Kaanaan maassa tuli parhaasta pellostä satakertainen hedelmä. Te harvat nisujuvät orjantappurain keskellä, kasvakaat, kypsykää. Pian tulee elon aika, pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan peltoa. Pian pääsette aittaaan, kussa pakkainen ei pane, eikä rakeita sada, niin kuin täällä kasvun aikana.

Koska siementen Herra on koonnut nisujuvät aittaansa, silloin poltetaan ruumenet, mutta nisut saavat olla rauhassa Jumalan aitassa. Ja meidän pitää uskoman, että siementen Herra saapi muutampia, vaikka harvoja nisujuviä koota aittaansa, vaikka kuinka huono ja halpa Jumalan pelto nyt olis.

Kasvakaat ja kypsykää, te harvat maitojuvät ohdakkeitten ja orjantappurain keskellä. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan peltoa. Pian kootaan nisujuvät aittaaan, kussa ei pakkainen pane, eikä rajuilma pilaa Jumalan peltoa. Amen

Jäljennös (vain katkelma) / P. Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto / Lähteenä Kirkkopostilla 1876 /

TEKSTI: MIIKA 7: 19

Herra kääntyy ja armahtaa meitä ja polkee alas meidän pahat tekomme ja kaikki meidän syntimme meren syvyyteen heittää.

Luettu pyhä tekstimme sisältää semmoisia puheenparsia, jotka eivät ole käytännössä nykyaikana. Profeetta Miika käyttää monessa paikassa kirjassansa epätavallisia puheenparsia, joihin nykyaikana loukkaannuttaisiin. Joko hän oli tahallaan valinnut semmoisia kummallisia puheenparsia, ollakseen niiden kautta muita opettajia merkillisempi, tai myös hän ei huolinut pitää koreita ja kauniita saarnoja, jotka eniten kelpaavat kansalle, vaan hän puhui suoraan, kuten sanat sattuiivat. Hän oli ennustanut niitä rangaistustuomioita, jotka tulisivat kohtaamaan jumalatonta kansaa. Hän oli osoittanut heille sitä kauheata kurjuutta, mihin he joutuisivat jumalattoman elämänsä tähden.

Mutta jumalattomat eivät pitäneet semmoista uhkauksista siitä syystä, että he luulivat eläneensä parhaimman ymmärryksensä ja omantuntonsa mukaan, kun he tappelivat, juopottelivat ja tekivät huorin sekä harjoittivat kaikenlaista varkautta, tietystikin hienolla ja kunniallisella tavalla, ettei laki voisi päästä kruununvarkaiden kimppuun. Juopoteltiin ja vietettiin iloista elämää. Ylenkatsottiin Jumalan sanaa ja viskattiin kirja penkin alle, mutta viinapullo ja pelikortit tuotiin pöydälle. Kirouksia ja hullutuksia saatiin kuulla ja nähdä, mihin ikänä tultiin. Jumalan nimeä käytettiin väärin noituuteen, taikuskoon ja muihin loihutukeinoihin. Koreus ja ylpeys pukineissa oli yleistä. Eniten oli ahneus ja keinottelu valloillansa.

Nyt profeetta oli Jumalan käskystä julistanut Hänen rangaistustuomioitansa, mutta ennustaa kuitenkin parempia aikoja, sitten kun kansa oli kärsinyt hyvin ansaitun rangaistuksensa ja päässyt vapaaksi Baabelin vankeudesta. Silloin Herra olisi heittävä heidän syntinsä meren syvyyteen. Kuulostaa vähän kummalliselta korvissamme, että synnit heitetään meren syvyyteen. Mutta se, jonka

omaatuntoa synnit raskauttavat, halajaa ja rukoilee, että synnit heitettäisiin meren syvyyteen. Hän toivoo, että hänen syntinsä haudattaisiin unhotuksen syvyyteen. Mutta syntejä ei niin helposti haudata unhotuksen syvyyteen, niiden tultua ihmisen omalletunolle.

Hän ei voi yhtä helposti päästä vapaaksi syneistänsä, kuin hän on niitä tehnyt. Suruttomalla ihmisellä ei oikeastaan ole mitään syntejä omallatunnollansa syystä, että perkele jo aikoja sitten on haudannut ne unhotuksen virtaan. Pakanoilla oli se usko, ettei yksikään ihminen voinut saada omantunnon rauhaa toisessa maailmassa, ennen kuin hän oli juonut unhotuksen virrasta. Ihmisen piti juoda niin paljon unhotuksen virrasta, että hän unhotti kaikki tyynni. Hänen pitäisi unhottaa ei ainoastaan kaikki syntinsä, vaan myöskin hänen olisi unhotettava koko maallinen elämänsä. Hänen olisi unhotettava kaikki, mitä oli rakastanut maailmassa. Hän ei ikinä saisi muistaa, että hän on ollut maailmassa. Silloin vasta hän olisi saava omantunnon rauhan.

Mutta tämä unhotuksen virta on nyt peräti kuivunut, niin ettei liene mahdollista unhottaa vihaa eikä rakkautta, iloa eikä surua, huvia eikä tuskaa. Kaikki, mitä ihminen on tuntenut, ajatellut, puhunut tai tehnyt, täytyy hänen muistaa iankaikkisuudessa, tahtoipa tai ei. Ja siinä on juuri kirous, ettei ihminen voi unhottaa mitään siitä, mitä hän täällä maailmassa on ajatellut, puhunut ja tehnyt, koska sekin, mitä hän ei ikinä tiedä tehneensä, asetetaan hänen eteensä ja luetaan hänelle viaksi, esimerkiksi niille, jotka ovat olleet armottomia kristityitä kohtaan ja vihanneet heitä sitä itse tietämättä. Heidät tuomitaan tuomion päivänä semmoisista synneistä, joita eivät ikinä tiedä tehneensä. He kysyvät Vapahtajalta: *"Herra, koska*

näimme sinun isoavan, janoavan, outona tai alastonna taikka sairaana taikka vankina, emmekä sinua palvelleet?” Nämä tuomitut vetoavat viattomuuteensa. He eivät tiedä koskaan olleensa armottomia Vapahtajaa kohtaan, ja kuitenkin heidät tuomitaan synneistä, joita eivät ikinä tiedä tehneensä.

Kuinka sitten on sellaisten syntien laita, joihin he tietävät olevansa syyllisiä? He eivät ikinä voi niitä unhottaa. Ja siinä on juuri kiros, ettei siellä ole mitään unhotuksen virtaa, joka voisi poistaa muistin. Jos olisi joku, joka voisi heittää heidän syntinsä meren syvyyteen, niin he saisivat omantunnon rauhan. Mutta siellä helvetissä ei ole ketään, joka voisi heittää heidän syntinsä meren syvyyteen. Mutta täällä armonajassa on yksi, joka voi heittää raskautettujen tunteiden syntien meren syvyyteen. Ja juuri Herra voi sen tehdä.

Mutta ne, joita synnit eivät rasita, ne eivät tarvitse mitään Vapahtajaa, sillä syntien rangaistus ei vaikuttanut Israelin kansaan. He tekivät parannuksen ainoastaan ulkonaisessa suhteessa. He eivät palvelleet näkyviäsi epäjumalia Baabelin vankeuden jälkeen, mutta heistä tuli sen sijaan suuria tekopyhiä, tarkkoja ulkonaisessa jumalanpalveluksessa, mutta ei mitään sisällistä sydämen muutosta tapahtunut. Ainoastaan muutamia harvoja sieluja rupesi heidän syntinsä raskauttamaan. Ja juuri näistä profeetta puhuu päivän tekstissä.

Tosin useat nykyaikana arvelevat, ettei profeetan ennustuksia ole otettava kirjaimellisesti, ettei Vanhassa Testamentissa ollut monta, jotka uskoivat elämää olevan tämän elämän perästä, ettei Jumala voi olla niin väärä, että Hän sallii jonkun maksaa ajallisen rikoksen loppumattomilla rangaistuksilla. Niin arvelevat ne, jotka selittävät Raamattua järkensä mukaan, ettei meillä ole mitään varmaa tietoa ihmisen tilasta kuoleman jälkeen. Ihmisen on siis valittava varma epävarman sijasta, se on, hänen tulee nauttia

tämän elämän iloja, käyttää voimansa, tahtonsa ja ymmärryksensä tehdäkseen tämän elämän niin onnelliseksi kuin suinkin mahdollista, sillä Jumala ei voi olla niin ankara, että Hän kieltää viattomia huvituksia, joihin myöskin kuuluu ylensyöminen, ylenjuominen, haureus, tanssi, kortinlyönti, ilveily, ylpeys, koreus ja kiroukset. Kaikki tämä kuuluu tämän elämän viattomiin huveihin. Tämä ei ole mitään syntiä, saati vain muuten ollaan rehellisiä ystäviä kohtaan ja eletään siveästi säätyensä mukaan.

Tämmöistä järjellistä puhetta saadaan nykyaikana kuulla. Ja kuitenkin tämän maailman viisaimmat miehet ovat koettaneet todistaa sielun kuolemattomuuden ja elämän olemassaolon kuoleman perästä, sekä että tilinteen täytyy seurata siitä, kuinka ihminen on käyttänyt ruumiinsa ja sielunsa tässä elämässä. Tämän maailman viisaat väittävät, että on sängen vähän ihmisiä, jotka ovat oppineet käyttämään järkeään oikein, ja näiden harvojen seassa, jotka ovat oppineet käyttämään järkeään oikein, voivat ainoastaan ne toivoa parempaa elämää, jotka ovat saavuttaneet siveyden korkean perikuvan.

Tämä oppi on jotakin kokonaan toista kuin se oppi, jota nykyajan vapaa-ajattelijat julistavat, että näet ihminen on luotu nauttimaan kaikkea, mikä on nautittavissa, sillä ei muka kumminkaan tiedetä mitään varmaa ihmisen tilasta kuoleman jälkeen, ja se vähä, mitä siitä tiedämme, on niin himmeää, käsittämätöntä, ja niin kerrassaan vastoin kaikkia järjellisiä mielikuvituksiamme Jumalan vanhurskaudesta, että järjen täytyy kauhista, kun puhutaan iankaikkisista rangaistuksista, jotka seuraavat ajallista rikosta. Sen tähden ei yksikään suruton ihminen usko olevan mitään helvettiä. Niin, eipä kukaan, joka ei itse ole ollut helvetissä, usko olevan mitään helvettiä. Ja jos on olemassa jokin helvetti, niin sen täytyy olla perkeleitä varten, mutta ei kunniallisia ihmisiä varten.

Jos katselemme Raamattua ja Lutheria, niin huomaamme, että helvetin täytyy olla ei vain perkeleille, vaan myöskin kaikille kunialisille ihmisille, jotka eivät ole kääntyneet ja uudestisyntyneet. Luther ja hänen seuraajansa tuomitsevat kaikki, joilla ei ole sama usko kuin heillä oli, ja tämän tuomitsemisen vallan Luther oli omistanut itsellensä Jumalan sanan ja oman kokemuksensa nojalla. Luther oli näet ollut helvetissä ja tiesi siis omasta kokemuksesta, että helvetti oli hänen omassa povessansa. Kun hän oli tunnon tuskissa, silloin hän tunsu, että oli olemassa helvetti. Sen tähden hänen täytyi haaveilla ja mietiskellä kylläkin kauan, kuinka hän tulisi pelastetuksi tästä helvetistä. Ja jollei Luther olisi haaveillut, niin olisimme paavilaisuudessa vielä tänäkin päivänä.

Nykyaikana useimmilla on Lutherin usko ainoastaan pääkallossa, mutta ei sydämessä. Heillä ei ole semmoisia kokemuksia kuin Lutherilla, he eivät ole kokeneet armonjärjestystä sydämessä, vaan ainoastaan paperilla. Sen tähden he eivät tiedä mitään herätyksestä, kääntymisestä ja uudesta syntymisestä, mutta pyhityksen oppia he julistavat kaikella voimalla, ei itsensä tähden, vaan kristittyjen tähden. Vähät siitä, kuinka he itse elävät, kun he väittävät itsellensä olevan oikeuden pitää vapautensa, nimittäin sen vapauden, minkä tämän maailman jumala on antanut heille. Tämän maailman jumala luulee olevansa vapain kaikista olennoista, hän kun on pudistanut yltänsä kaikki siteet, eikä hän usko olevansa minkään korkeamman vallan alainen. Saman lihallisen vapauden luulevat hänen uskolliset palvelijansakin itsellensä olevan, sillä he sanovat kuten juutalaiset: *"Me olemme vapaina syntyneet, emme ole kenenkään orjina olleet."* Ja missä on sitten tämä vapaus? Se on juuri hengellisessä orjuudessa.

Nyt profeetta sanoo päivän tekstissä: Herra on heittävä kaikki meidän syntimme meren syvyyteen. Ja tämän armonlupauksen omistavat nyt itsellensä kaikki armonvargaat. He

arvelevat, että Jumala on heittänyt kaikki heidän syntinsä meren syvyyteen. Mutta juuri tämän maailman jumala on heittänyt kaikki heidän syntinsä unhotuksen virtaan. He eivät koskaan muista syntejensä. He eivät koskaan ajattele entistä elämäänsä. Heistä tuntuu, ikään kuin Jumala olisi ne unhotannut syystä, että [he] itse ovat ne unhotanneet. Mutta Jumalalla ei ole niin huono muisti kuin armonvarkailta. Eivät he ainakaan koskaan muista, kuinka he ovat menelleet Vapahtajaa kohtaan, kun Hän tuomiopäivänä nuhtelee heitä kovuudesta ja armottomuudesta Häntä kohtaan. He eivät sano koskaan nähneensä Vapahtajaa missään hädässä, ja kuitenkin Hän tuomitsee heidät niistä rikoksista, joita he eivät koskaan tiedä tehneensä.

Nyt tarkoittaa profeetta katuvaaisia, parannukseen kääntyneitä, murheellisia, kun hän päivän tekstissä kirjoittaa: Herra kääntyy ja armahtaa meitä ja polkee alas meidän pahat tekomme ja kaikki meidän syntimme meren syvyyteen heittää. Mutta murheellisia on nykyään harvassa. Niitä ei ole pilkkaajien seassa, jotka vihaavat ja vainoavat kristityitä ja luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen siinä, että tappavat Kristuksen opetuslapsia. Emme löydä katuvaaisia kapakoitsijain ja juomarien seasta. Emme löydä särjetyitä sydämiä huorintekijäin ja huorain seasta, jotka rakastavat hekumaa enemmän kuin Jumalaa. Emme löydä murheellisia Jeesuksen opetuslapsia suuren joukon seasta, joka huutaa: ristiinnaulitse, ristiinnaulitse! Heidä ei löydetä Nikodeemuksen ystävien seasta, jotka eivät puhu sanaakaan, kun Vapahtajan henki on vaarassa.

Ainoastaan niiden seasta, jotka itkevät ja parkuvat, löydetään heidät niiden murheellisten opetuslasten seasta, jotka näkevät Ristiinnaulitun vuodattavan verensä ristillä heidän syntiensä tähden, ja jotka kuulevat Hänen huutavan: *"Minun Jumalani, minun Jumalani, miksi minut hylkäsit?"* Näiden murheellisten opetuslasten seasta löydämme

totisen kristillisyyden aineita, ja heitä profeetta tarkoittaa, sanoessansa: *"Herra kääntyy ja armahtaa meitä ja polkee alas meidän pahat tekomme ja kaikki meidän syntimme meren syvyyteen heittää."*

Kuinka on nyt teidän laitanne, murheelliset Jeesuksen opetuslapset? Uskotteko Herran tahtovan armahtaa teitä? Jos tahdotte autuaaksi tulla, niin teidän täytyy uskoa, että Herra on heittänyt kaikki teidän syntinne meren syvyyteen. Semmoisen uskon opetuslapset saivat helluntaipäivänä, kun he saivat Pyhän Hengen.

Maria Magdaleena istuu vielä itkemässä Kristuksen haudalla. Hän ei usko, että hänen

Taivaallinen Ystävänsä on elossa ja että Hän on hänen edessänsä. Mutta kohta hänen silmänsä aukenevat. Hän on tunteva Hänet äänestä. Hän saa syleillä Hänen polviensa. Hän saa nähdä Hänet kirkastettuna. Hän saa nähdä Hänen astuvan Isänsä tykö. Hän saa nähdä Hänet Siionin vuorella kirkastettuna niissä viidessä haavassa, jotka Hän on saanut rakkautensa tähden. Siellä Maria Magdaleena saa kiittää, ylistää ja kunnioittaa Häntä, kun hän on ylen heikko ylistämään Häntä täällä. Hän saa nauttia autuaallista näkemistä iankaikkisesta iankaikkiseen. Amen.

Alkuperäinen ruotsinkielinen / Merikallion kokoelma / Pekka Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: MIIKA 7: 19

Aamusaarnan teksti: Miika 7: 19. Herra kääntyy, ja armahtaa meidän päällemme, ja polkee alas meidän pahat tekemme, ja kaikki meidän syntimme meren syvyyteen heittää.

Luettu pyhä tekstimme sisältää sellaisia sanontoja, joita ei käytetä nykyään. Profeetta Miika käyttää muuallakin epätavallisia sanontoja, joita nykyään pidettäisiin loukkauksina. Ehkä hän oli tarkoituksella valinnut erikoisia sanontoja erottuakseen muista. Tai sitten hän ei halunnut pitää kauniita ja hienoja saarnoja, jotka eniten miellyttävät ihmisiä, vaan hän puhui suoraan niin kuin sanat sattuivat.

Hän oli Jumalan käskystä ennustanut rangaistuksia jumalattomalle kansalle. Hän oli osoittanut, millainen kurjuus ihmisiä kohtaisi jumalattoman elämän tähden. Jumalattomat ihmiset eivät kuitenkaan pitäneet tällaisista nuhdesaarnoista. Ihmiset olivat mielestään eläneet siivosti, kun he elivät muiden maailman ihmisten tavoin koreudessa, ylpeydessä, siveettömyydessä ja juopotteudessa, tanssissa ja leikissä ja muissa synnillisissä huveissa, joita maailman suruton joukko ei pidä synteinä.

Kaikki tämä tapahtui tietenkin siveästi ja kunniallisesti. Ihmiset joivat ja pitivät hauskaa, Jumalan sanaa halveksittiin ja kirja heitettiin penkin alle. Pöydällä oli viinapullo ja korttipakka, ja se, joka joi eniten ja kiroili rajusti, oli suurin uskonsankari. Jos joku profeetoista tahtoi nuhdella tällaisesta jumalattomasta elämästä, niin ihmiset sanoivat, että profeetat puhuivat tuuleen ja ettei heillä ollut Jumalan sanaa. Kun profeetat julistivat heille Jumalan rangaistusta, niin jotkut vastasivat: *”Ei Herra ole niin sanonut.”*

Profeetta Miika oli myös aikalaistensa halveksima ja vihaama parannussaarnaaja, eivätkä jumalattomat ihmiset tahtoneet kuulla häntä. He eivät uskoneet, että Herran täytyi rangaista heitä. Kun profeetta julisti Jumalan tuomioita, niin jumalattomat ihmiset

halveksivat sellaisia uhkauksia. Ihmiset sanoivat: *”Ei meille käy niin pahoin. Käyköön profeteoille itselleen niin.”*

Profeetta oli nyt julistanut Jumalan rangaistusta jumalattomalle sukukunnalle. Hän toivoi kuitenkin, että Jumala armahtaisi niitä harvoja sieluja, jotka selviäisivät hengissä. Siksi hän sanoo: *”Hän kääntyy ja armahtaa meitä ja polkee alas meidän pahat tekemme ja heittää kaikki meidän syntimme meren syvyyteen.”*

Pakanat uskoivat, ettei kukaan ihminen saisi tunnonrauhaa iankaikkisuudessa, ennen kuin hän joi unohtuksen virrasta. Juomalla siitä ihminen unohtaisi kaiken, mitä hän on rakastanut maailmassa. Tätä unohtuksen virtaa ei kuitenkaan enää ole, kun kristillisyyden on tullut maailmaan. Ihminen joutuu nyt muistamaan kaiken, mitä hän on ajatellut, puhunut ja tehnyt. Hänellä on koko maallinen elämä tuoreessa muistissa, kun hän tulee iankaikkisuuteen.

Abraham sanoo rikkaalle miehelle: *”Muista, että sinä sait sinun hyväsi eläessäsi.”* Mitä hyvää hän sitten oli saanut? Koreita vaatteita ja ylellistä ruokaa, hyvää viiniä tietenkään unohtamatta. Rikas mies ei uskonut, että on olemassa jokin vaivan paikka. Siksi hän piti parhaana valita varma epävarman sijaan ja elää hyvin täällä ajassa, ostaa koreita vaatteita, syödä hyvää ruokaa, juoda makeita viinejä, pitää hauskaa ja huvitella. Kaikki tämä hyvä puuttuu häneltä nyt iankaikkisuudessa.

Tämä puute on jo sinänsä vaiva, mutta se tulee vain pahemmaksi, kun hänen pitää muistaa, miten paljon hyvää hän on saanut maailmassa. Hänen on täytyntä jättää kaikki, mitä hän on rakastanut täällä maailmassa. Siellä ovat nyt hänen koreat vaatteensa ja herkulliset ruokansa, siellä on nyt hänen

viinipullonsa. Itse hän ei saa nauttia mitään siitä. Hän ei saa edes vesipisaraa, jolla jäädyttäisi kieltään. Kirous on juuri siinä, että hän joutuu iankaikkisesti kaipaamaan sitä, mikä on ollut hänen korkein onnensa. Hänen olonsa olisi siedettävämpi, jos hän voisi unohtaa, mutta hänelle sanotaan: *”Muista, että sinä sait nauttia sinun korkeimman hyväsi maailmassa.”*

Se, mitä viisaimmat pakanat arvelivat tulevasta elämästä, saattoi siis tavallaan olla totta: ihminen ei saa omantunnonrauhaa iankaikkisuudessa, ennen kuin hän on unohtanut maallisen elämänsä kaikkine iloineen ja riemuineen. Nyt on kuitenkin niin, että luonnollinen ihminen joutuu muistamaan kaiken, mitä hän on tehnyt, ajatellut ja puhunut. Hän ei voi unohtaa tekemiään tyhmyyksiä, loisteliasuuttaan eikä turhamaisuuttaan. Hän ei voi unohtaa ylpeyttään, koreuttaan eikä synnillisiä nautintojaan. Jokainen, joka herää, saa nähdä, että kaikki tämä on syntiä ja Jumalalle kauhistus. Ja juuri siksi katumisen täytyy toivoa, että kaikki hänen syntinsä heitettäisiin meren syvyyteen.

Tämä ajatus on liikkunut profeetta Miikan mielessä, kun hän kirjoitti nämä sanat, jotka ovat päivän tekstissä: *”Herra heittää kaikki meidän syntimme meren syvyyteen.”* Tämä ei kuitenkaan toteutunut, ennen kuin kristillisuus alkoi saada sijaa ihmisten sydämissä.

Siitä ajasta alkaen, kun opetuslapset alkoivat itkeä ja parkua, aina helluntaipäivään asti, heitti Herra heidän syntinsä meren syvyyteen. Opetuslapset saivat ensimmäistä kertaa maistaa hengellistä iloa pääsiäispäivänä,

ja tämä ilo tuli täydelliseksi helluntaipäivänä. Silloin opetuslapset saivat sen autuaallisen vakaumuksen, että kaikki heidän syntinsä oli heitetty meren syvyyteen. Mutta maailman sokea joukko pilkkasi heitä ja sanoi: *”He ovat täynnä makeaa viiniä.”* Ei kuitenkaan kestänyt kauan, ennen kuin monet saivat pistoksen sydämeensä Pietarin saarnasta ja kääntyivät kristillisyyteen.

Mutta elävä kristillisuus joutui heti alussa maailman halveksunnan ja vihan kohteeksi. Sokea joukko ei voinut sietää tätä kauheaa hurmahenkisyyttä. Ylimmäiset papit, kirjanooppineet ja fariseukset alkoivat vainota kristittyjä maallisen lain voimalla. Näin on käynyt kaikkialla, missä totisia kristittyjä on ollut, koska totinen kristillisuus on ilmestynyt hirveänä haaveiluna, mikä pitäisi hävittää tulla ja miekalla.

Onko täällä yhtään sielua, joka toivoo ja rukoilee, että hänen syntinsä heitettäisiin meren syvyyteen? Ei ole muita kuin ne harvat sielut, joilla on syntien raskauttama omantunto, ne harvat sielut, jotka tuntevat, että synti ja perkele tahtovat upottaa heidät meren syvyyteen. Vain sellaiset vaivatut sielut saavat lohdutusta näistä armonlupauksista, että Herra on heittävä heidän syntinsä meren syvyyteen. [Amen.]

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Merikallion kokoelma / Pekka Rahtilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto / Tämä on rinnakkaissaarna edelliselle. On selvää, ettei Laestadius ole pitänyt kahta saarnaa samanaikaisesti, joten hän on voinut käyttää näitä saarnakarttoja muinakin ajankohtina kuin kyseessä olevana rukouspäivänä /

TEKSTI: GAL. 4: 22, 29 (PÄIVÄSAARNA)

Apostoli Paavali kirjoittaa, että Aabrahamilla oli kaksi poikaa, toinen jalkavaimosta ja toinen vapaasta, mutta niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainosi sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se vielä nytkin tapahtuu.

Me kuulemme näistä Paavalin sanoista, että se, kuin lihan jälkeen syntynyt oli, vainosi sitä, kuin hengen jälkeen syntynyt oli, niin se vielä nytkin tapahtuu. Vaikka moni surutoin saattaa sanoa, että Saara teki syntiä siinä, kuin hän ensinnä käski miehensä huoraamaan jalkavaimon kanssa, ja koska Saara itse sai pojan, rupeis hän Aabrahamin jalkapoikaa vihaamaan ja sanoi Aabrahamille: *”Aja pois jalkavaimo poikinensa, sillä ei hänen pidä vapaan kanssa perimän.”*

Mutta koska Jumala käski vaimoansa kuunnella, niin ei taida suruttomat tohtia sanoa, että Jumala myös teki väärin, joka käski Aabrahamin ajaa pois jalkavaimonsa. Sillä Jumala näki, että jalkavaimon poika oli yksi suuri narri, joka olis kyllä Saaran poikaa yllyttänyt kaikkeen pahuuteen, jos hän olis saanut olla samassa talossa. Mutta jalkapoika kyllä soimaa niitä, jotka hänen pois ajoit, että hän on vainottu. Hän, joka lihan jälkeen oli syntynyt, hän on muka vainottu kristityiltä. Aabrahami on Vanhan Testamentin paras kristitty, kuinka hän saattais ensinnä tehdä jalkalapsen piialle ja sitte ajaa hänen pois talosta, jonka kautta poika kohta [eli melkein] kuoli janoon.

Jos se olis tapahtunut näinä aikoina, niin olisit kaikki suruttomat tuominneet Aabrahamin ja hänen vaimonsa helvettiin, joka niin suuren vääryyden teki. Mutta me näemme, että Jumala välistä puolustaa semmoisia syntiä, joita luonnollinen järki katsoo synniksi, ja taas semmoisia syntiä Jumala hirmuisesti [tuomitsee], jota luonnollinen järki pitää luovallisenä, esimerkiksi Daavidin kansanlukeminen. Muut kuninkaat aina lukevat kansaa, mutta Daavidille se luettiin ylpeydeksi, että hän antoi lukea kansan.

Ja se vainoaminen uskon tähden on aina ollut yksi omantunnon vaatimus papille ja maailman herroille ja yhteinen kansa on myös siihen suostunut. He luulit ja luulevat vielä nytkin tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he Jeesuksen opetuslapsia tappavat. Siinä vasta havaitaan, kuinka vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin ja kuinka hirmuinen viha vihollisen joukolla on. Mutta ei ne pidä sitä syntinä, vaan he pitävät sen oikiana niin kuin Jumala itse olis käskenyt. Siinä vasta ilmestyy perkeleen valta maan päällä.

Mutta kyllä sen tähden suruttomat sanovat, että kristityt vainoovat heitä. Kukas nyt on suruttomia vainoomassa? Paavali sanoo, että se kuin lihan jälkeen syntynyt oli, vainosi sitä, kuin hengen jälkeen syntynyt oli. Ja niin se vielä nytkin tapahtuu, sanoo Paavali. Arvaavatkos nyt suruttomat, kumpiko lihan jälkeen syntynyt on, jalkavaimon poika eli vapaan poika? Minä luulen, että suruttomat täytyvät tunnustaa, ettei he ole koskaan hengen jälkeen syntyneet. Ja niin muodoin suruttomat ovat kristittyin vainoojat, mutta ei kristityt ole suruttomain vainoojat. Mutta suruttomat ovat aina katsoneet kristityitä pahimmaksi viholliseksi, niin kuin Ahab sanoi profeetalle Elialle: *”Viholliseksikos minua olet löytänyt?”* Niin sanovat kaikki, jotka vihaa kantavat kristityille, [että] net on enkelit. Se sana merkitsee, mitä suruttomat ajattelevat kristityistä.

Mutta kristityillä on se toivo, että kristittyin vainoojat saavat kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat. Niin kuin Salomo todistaa, että jumalattomat täytyvät tyhmistyä ja tuomita itsensä, koska he näkevät vanhurskaan kuolevan rohkeudella ja suurella uskalluksella, silloin täytyvät jumalattomat tunnustaa:

”Tämä on se, jonka me pidimme pilkkana ja naurun sananlaskuna. Kuinka hän nyt on Jumalan lasten sekaan luettu.” Suruttomat täytyvät tunnustaa, koska kuolema tulee heidän päällensä: *”Me olemme vääriä ja vahingollisia retkiä seuranneet ja vanhurskauden auringko ei ole meille koskaan koittanut.”* Tälläkin ajalla täytyvät suruttomat ja poislangenneet tunnustaa kuolinvuoteella: *”Me olemme huonolla tiellä. Ei Jumala kuule meidän rukouksiamme, ja nyt on hiljainen.”*

Minkä tähden ovat siis suruttomat niin rohkiat pilkkaamaan totuutta ja vastustamaan kristityitä, vaikka he semmoisia kauhistavaisia ja vereksiä esimerkkiä ovat nähneet? Sen tähden ilmanki pilkkaavat, vihaavat ja vastustavat kristityitä, että synnin mitta täytettäisiin, että suuremman tuomion saisit. Mutta meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että kristityt vielä jaksavat kärsiä, sotia ja kilvoitella vähän aikaa heidän kalliimassa uskossansa, siihen asti, että veljesten luku täytetään, joidenka autuuden perimän pitää. Se Suuri Sotasankari, joka on voittanut, sotii kristittyin puolesta, Hän vahvistaa heikkomielisten uskon, Hän vahvistaa nääntyneet polvet ja ylöspitää väsyneet kädet, että he jaksavat huutaa taivaaseen siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa. Kuule sinä Suuri Sotasankari murheellisten ja raskautetuin huokaus. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

Korkeanmessun teksti kolmantena rukouspäivänä löytyy kirjoitettuna Paavalin lähetyskirjassa efesiläisten tykö, toisessa luvussa, 14. ja 15. värssyssä ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: EF. 2: 14–15

”Sillä Hän on meidän rauhamme, joka molemmista on yhden tehnyt, ja vaiheidan särkenyt, että Hän lihansa kautta vihan otti pois. Nimittäin lain, joka käskyihin päätetty oli, että Hän kahdesta yhden uuden ihmisen lois, itse Hänessänsä, ja tekis rauhan.”

Jos tämä teksti on työläs ymmärtää kristityille, niin se taitaa olla vielä pahempi ymmärtää suruttomille. Sillä tässä puhuu apostoli kahdesta, joka yhdeksi on luotu. **Ja mitkäs kaksi ne siis ovat, jotka yhdeksi tulevat Kristuksen lihan kautta? Ja lihansa kautta Hän kahdesta yhden uuden ihmisen loi.**

Raamatun selittäjät sanovat, että Efeson seurakunnassa oli kahdenlaisia kristityitä, nimittäin juutalaiset kristityt ja pakanakristityt, eli semmoiset, jotka juutalaisen uskossa olit ennen olleet ja myös semmoiset, jotka olit pakanat ennen olleet, ja ne teit kaksi eriseuraa. Ne juutalaiset, jotka olit kristityksi tulleet, tahdoit Mooseksen lain jälkeen elää myös niissä ulkonaisissa asetuksissa, niin kuin esimerkiksi ruuan eroituksessa, koska he sanoit, ettei kaikkalainen ruoka ole sovelias syödä. Mutta ne kristityt, jotka olit pakanallisuudesta kääntyneet kristinuskoon, ei ymmärtäneet eroittaa ruokaa, vaan he söit kaikki, mitä he luulit ruuaksi kelpaavan, ja sanoit *”kaikki on puhtaille puhtaat”*, esimerkiksi hevoisen liha, sian liha ja niin edespäin.

Tämän eripuraisuuden tähden kirjoitti Paavali heille breivin, jossa hän tahtoo osoittaa, että juutalaiset ja pakanat ovat Kristuksen lihan kautta, se on, Kristuksen sovintokuoleman kautta, yksi seurakunta, jolla pitäis oleman yksi usko ja yksi tunnustus, ja sen vuoksi, sanoo hän, on Kristus tehnyt rauhan juutalaisten ja pakanain välillä, ettei heidän välillensä pitäis [vihaa] oleman, jotka ovat yhdessä uskossa. Mutta koska tinkaamisen kautta kristittyin välille usein tulee paha tunto ja viimein viha, niin kirjoittaa Paavali, että Kristus on särkenyt väliaidan juutalaisten ja pakanain välillä, ja ottanut pois vihan, joka ennen oli niiden välillä. Mutta Hän on myös ottanut pois vihan Jumalata kohtaan, nimittäin lain kirouksen, jota ei juutalaiset eikä pakanat tunteneet ennen kuin omatunto heräis. Ja niin muodoin on Jumala molemmista, sekä juutalaisesta että pakanasta, luonut yhden uuden ihmisen, eli sovittanut

heitä niin, että vanha viha pitäis nyt loppuman.

Tämä on nyt tekstin selitys. Mutta mitäs nyt suruttomat saavat siitä tekstistä? Jos he tutkisit kuinka tekstin sanoja, ei suruttomat saa hänestä mitään ylösrakennusta. Jos kristityt silloin ovat sopimattomat olleet uskon ja omantunnon asioissa, niin saavat suruttomat siitä sen käsityksen, ettei sen aikaiset kristityt ole sen paremmat olleet kuin tämän aikaiset. Lain kirousta ei ole suruttomat tunteneet. Mitä siis Paavali kirjoittaa siitä vihasta, jonka Kristus on ottanut pois, nimitäin kristittyin tunnosta, siitä suruttomat ei ymmärrä mitään. Ja kun Paavali puhuu tuosta väliaidasta, jonka Kristus on purkanut, saattavat suruttomat kysyä, mikä väliaita se on ollut.

Mutta jos suruttomat nyt tunnustaisit sokeutensa, ettei he ymmärrä eikä käsitä semmoisia paikkoja, jotka oikiaan kristillisyyteen kuuluvat, niin se tunnustus olis heille ylösrakennukseksi. Mutta se, että he sanovat näkevänsä, se on yksi suuri ylpeyden synty, joka pysyy heissä niin kauan kuin he elävät. Paavali kirjoittaa heistä, että Mooseksen esirippu eli esivaate pysyy pois ottamatta niin kauvan kuin Vanhaa Testamenttia luetaan. Ja tämä Mooseksen peite taitaa olla yksi väliaita, joka estää heitä ymmärtämästä Jumalan lain. Ja me tiedämme, että joka ei ole tuntenut lain kirousta, ei hän saata tuta evankeliumista iloa.

Niin muodoin menee nyt tämä aika hukkaan, mitä suruttomat ovat rukouspäivän tähden summanneet, koska vielä semmoiset Raamatun paikat otetaan rukouspäivän tekstiksi, jota surutoin kansa ei ymmärrä, vaikka selitetään. Parempi ylösrakennus olis tainnut olla rukouspäivän tekstistä suruttomille, jos he olisit juoneet pirun paskaa, jonka iloiset vaikutukset tuntuvat sieluun asti. Se vasta on ilojuoma janoovaisille ja lääkitys sydämen haavoille. Ja vielä jos he kokoontuisit palloa lyömään eli korttia lyömään

rukouspäivänä, siitä tulis parempi sielun ylösrakennus kuin tämän rukouspäivän tekstistä. Sitte he saattaisit sanoa: *”Emme ole rukouspäivää turhaan kuluttaneet.”*

Ja koska suruttomilla on niin tarkka silmä näkemään kristittyin vikoja, niin täytyy meidän katsoa perään, kuinka suruttomat elävät. Sillä suruttomat ja armonvargaat ovat nyt alkaneet kristityitä paaskaamaan [helvetin katiilaan] ja itse seisovat kannen päällä. Kukas tiesi, kuinka kauan jalat tarkenevat. Kristityille tulee kuitenkin se ylösrakennus tämän rukouspäivän tekstistä, että he saattaisit varoittaa itsensä ylöns paljon tinkaamasta keskenensä semmoisista asioista, jotka ei kuulu autuuden perustukseen, vaikka se kuuluu muutoin ulkonaiseen järjestykseen.

Koska tämän aikaiset kristityt kuulevat, että kristityt Efeson seurakunnassa tinkaisit Mooseksen lain ulkonaisista asetuksista, joka ei ollut kristityille ylösrakentavainen, ottaisit kristityt siitä vaarin, ettähe saattaisit paremmin välttää keskinäisen riidan, jonka kautta pakanain sielut tulevat halvaksi. Riita on ollut opetuslasten välillä läpi matkan, mutta se keskinäinen riita ei ole kristityille eikä pakanoille ollut ylösrakennukseksi. Meidän toivomme on, että kristityt välttäisit sen kaltaisia riidan aineita, joista ei tule kristillisyydelle ylösrakennus. Mutta paremmin tutkisit Jumalan sanan jälkeen eteen tulevaisia asioita, joita yksi ymmärtää erilaihin kuin toinen, hyvin tietien, että Kristus on ottanut pois vihan kristittyin väliltä.

Mutta suruttomat vihaavat kristityitä, sillä Jumala on jo varsin synnin lankeemuksen jälkeen [siitä puhunut], koska Hän sanoi: *”Minä panen vihan vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille.”* Tämä käärmeen siemenen viha näkyy olevan aina niin kauan kuin käärmeen siemenet löytyvät maan päällä. Mutta Kristus on ottanut pois vihan ja lainkirouksen kristittyin tunnosta, ja tehnyt rauhan. Tämän rauhan, joka pitää oleman kristittyin välillä, saavat kristityt nautita myös ulkonaisesti,

koska he lakkaavat tinkaamasta semmoisista asioista, jotka ei kuulu autuuden järjestykseen.

Meidän toivomme on, että kristityt ahkeroitsevat sen rauhan perään, jonka Jeesus antoi opetuslapsillensa, koska Hän sanoi: *"Rauhan minä teille annan. En minä anna niin kuin maailma antaa."* Maailma antaa orjillensa väärän rauhan, joka nukuttaa heidän tuntoansa, ja silloin he saarnaavat rauha, kussa ei rauhaa ole. Jeesus sanoo myös opetuslapsillensa: *"Maailmassa on teillä tuska."* Ei kristityillä ole yhtään rauhaa maailmassa, vaan tuska. Ja tämän tuskan tähden, joka heillä maailmassa on, täytyy heidän hakea rauhaa Jumalan ja omantunnon kanssa. Heidän täytyy hakea sen ilon, joka kaiken ymmärryksen

ylitse käy. Heidän täytyy pyrkiä niin läpi kaiken tuskan ja vaivan, läpi tulen ja valkian, että he pääsisit nautitsemaan sitä ylönpaltista iloa ja riemua, jota ei silmä nähnyt, ei korva kuullut, eikä kenenkään sydämeen noussut ole, joka on valmistettu niille, jotka täällä Jeesuksen nimen tähden vihataan, vainotaan, pilkataan ja häväistään, ja pysyvät vahvana heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Siinä on teidän päämaalinne, te harvat ulosvalitut, että te niin jaksaisitte kilvoitella, että te voittaisitte elämän kruunun, ja saisitte syödä elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: JOH. 8: 12 (AAMUSAARNA)

Päivän pyhä aamusaarnan teksti löytyy kirjoitettuna evankelista Johanneksen evankeliumissa, sen 8. luvussa ja 12. värssyssä, ja kuuluvat sanat näin: ”Minä olen maailman valkeus: se joka seuraa minua, hän ei vaella pimeydessä.

Luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä Jumalan armon kautta tarkastella: **”hengellistä pimeyttä ja hengellistä valkeutta.”**

Pimeydellä ei Pyhässä Raamatussa tarkoiteta ainoastaan Jumalan sanan ymmärtämättömyyttä, vaan myös kokemattomuutta armonjärjestyksessä, ja edelleen petollista luottamista omiin töihin ja tekoihin; suurta tietämättömyyttä autuudesta, väärää mielikuvaa Jumalan persoonasta ja Hänen korkeista ominaisuuksistaan, väärää oppia ihmisen kyvyistä ja niiden keskinäisestä suhteesta. Mutta pimeydellä tarkoitetaan myös epäuskoa, Jumalan sanan ja sakramenttien ylenkatsetta, ja lopulta pimeydellä tarkoitetaan jumalatonta elämää, niin kuin apostoli Paavali tuo näkösalille, kun hän luettelee pimeyden töitä, joista mainitaan huoruus, aviorikos, irstaisuus, juopumus, haureus, mitkä pakanalliset paheet vielä ovat vallalla meidän keskuudessamme. Sellaista elämää sanotaan Raamatussa pimeydeksi.

Mutta valkeudella ei tarkoiteta ainoastaan todellista tietoa Jumalasta, todellista tietoa ihmisen omasta luonnosta, vaan myös kokemusta armonjärjestyksessä, siis ei vain kristinopin tietoa, vaan myös kristillisyyttä ihmisen sydämessä, mihin kuuluu tuntuva ja havaittavissa oleva sydämen ja mielen muutos, jota Raamatussa kutsutaan kääntymykseksi ja uudeksi syntymiseksi. Valkeudella tarkoitetaan myös pyhää elämää ja kaikkia kristillisiä hyveitä, mutta ennen kaikkea elävää uskoa, joka ilmenee synnin inhoamisena sekä tuntuvana ilona mitä ainoastaan armoitetut sielut voivat kokea.

Vapahtaja lupaa päivän tekstissä, että se, joka seuraa Häntä, hän ei vaella pimeydessä.

Mutta Vapahtajan seuraamiseen vaaditaan ehdottomasti totinen kääntymys, parannus, uusi syntyminen ja elävä usko. Sen joka tahoo tulla todelliseen valkeuteen pitää ensin tulla totiseksi kristityksi, ja siihen vaaditaan ensiksi totinen ylösvaistus Jumalan Hengeltä sanan kautta, sillä se, joka ei ole saanut Pyhää Henkeä ei ymmärrä Jumalan sanaa oikein. Ja se, joka ei ymmärrä Jumalan sanaa oikein, on eksyksissä ja hengellisessä pimeydessä. Sen suuren joukon lisäksi, joka ylenkatsoo Jumalan sanaa ja sakramenteja, on nykyään monia, jotka luulevat ymmärtäneensä Jumalan sanan oikein. Mutta kysymys on juuri Jumalan sanan oikeasta ymmärtämisestä, koska yksi raamatunselittäjä tulkitsee tietyn Raamatun paikan yhdellä tavalla ja toinen tulkitsee sen toisella tavalla. Kuinka sitten yksinkertainen [ihminen] voi ymmärtää Jumalan sanan oikein, koska korkeasti oppineet raamatunselittäjätkin käsittelevät saman puheen eri tavoin. Meidän luterilaisen oppimme mukaan pitää Jumalan sanan olla ihmisen ainoa ojennusnuora sekä opissa että elämässä. Tässä ei siis kelpaa järjen valo. Tässä ei kelpaa tämän maailman viisaus minkä mukaan ihminen voi tulla autuaaksi ilman Raamattua, ilman hengellisiä kirjoja, kunhan hän vain seuraa järjen johdusta.

Nykyisin on monia korkeasti oppineita, jotka väittävät, ettei ihmisen tarvitse tuntea sovitus-tustyötä eli oppia vanhurskauttamisesta ainoastaan uskon kautta ilman töitä. Kun nyt tämän maailman viisaat, jotka kuitenkin ovat mietiskelleet ja pohtineet paljon ihmisen tilaa kuoleman jälkeen, eivät voi antaa meille muuta kuin sen väärän opin, ettei ihmisen tarvitse autuaaksi tullakseen tuntea sovitus-tustyötä, vaan ainoastaan seurata järjen

johdatusta, kuinka sitten yksinkertainen voi tietää miten ja millä tavalla ihminen tulee autuaaksi, kun hän suruttomuudessaan heittää kirjan penkin alle niin pian kuin hän on perehtynyt siihen, eikä sen jälkeen välitä Jumalasta eikä Jumalan vihollisesta. Hän ei välitä siitä, kuinka hän elää, vaan hylkää oppimansa koko loppuiäkseen eläen humussa ja sumussa, juopumuksessa, huoruudessa, kirouksissa, Jumalan nimen väärinkäyttämisessä, ylpeydessä ja koreudessa, korskassa, turhuudessa, kaikenlaisissa maailmallisissa huveissa ja ajanvietteissä, tyhmänrohkuudessa, vihassa, kiukussa, riidoissa, tappe- lussa, ahneudessa, varkaudessa, Jumalan sanan ja sakramenttien ylenkatseessa. Ja sel- laista elämää me nyt näemme joka päivä silmiemme edessä – ikään kuin Jumala olisi so- kea Jumala, joka ei näe mitään, eli kuuro Ju- mala, joka ei kuule mitään, eli sellainen lau- pias Jumala, joka ei välitä siitä, miten ihmi- nen elää, eikä siitä, mikä usko ihmisellä on, vaan antaa ihmisen elää miten tahtoo paho- jen halujensa ja himojensa mukaan – ja ottaa hänet kuitenkin taivaaseen kuoleman jäl- keen.

Katso! Juuri sellaista elämää Raamatussa kutsutaan hengelliseksi pimeydeksi ja sokeu- deksi. Ja tämä pimeys pistää silloin eniten sil- miin, kun hengellisen valkeuden kipinä il- mestyy johonkin paikkaan. Silloin sanotaan kaikista niistä, joissa ilmenee hengellisen elämän merkkejä: he ovat hurmahenkiä, ke- rettiläisiä, eksyneitä. Silloin villi maailman- joukko kokoontuu katsomaan ja suutaan au- komaan.

Kun opetuslapset täytettiin Pyhällä Hengellä helluntaipäivänä, hämmästyti suuri joukko suuresti, mutta muutamat pilkkasivat Pyhän Hengen vaikutuksia sanoen: *”Nämä ovat juopuneet makeasta viinistä.”* Maailma vas- taanotti kristillisyyden ensimmäiset vaiku- tukset pilkalla, mutta ei kestänyt kauan, en- nen kuin suuri joukko täyttyi kiukulla ja hen- gellisellä vihalla kristityitä kohtaan. Ja kaikkialla, missä totinen kristillisyyden on tullut

näkyviin, siellä on hengellinen viha tullut ilmi. Maailma on vihannut, ylenkatsonut ja vainonnut kaikkia totisia kristityitä.

Ja tämä oli nyt se hengellinen pimeys, jota hengellinen Aurinko, nimittäin Jumalan Poika tuli hävittämään. Mutta Auringon sä- teet eivät ulotu pohjattomuuteen asti, missä pimeyden henget asuvat, sillä ne olennot, jotka eivät koskaan ole nähneet valkeutta, tulevat umpisoikeiksi, kun valkeus tulee hei- dän päällensä.

Pimeyden henget vihaavat valkeutta, koska heidän työnsä ovat pahat. Kaikki luonnolliset ihmiset ovat siinä käsityksessä, että se hen- gellinen pimeys, jossa he ovat syntyneet ja ylöskasvaneet, on oikea valkeus. Ja sen- vuoksi sanovat kaikki, jotka ovat ylöskasva- neet hengellisessä pimeydessä, nimittäin tä- män maailman viisaat, jotka ovat itse viitoit- taneet itselleen tien, jota pitkin he vaeltavat iankaikkisuuteen – sellaiset sanovat: Me emme tarvitse mitään parempaa ylösvalais- tusta kuin sen, minkä voimme saada järjeltä. Järjen valolla me näemme sen tien, jota ih- misen tulee vaelttaa täyttääkseen olemassa- olonsa tarkoituksen. Meidän ei tarvitse tun- tea muita lakeja, meidän ei tarvitse tuntea sovitustyötä, me voimme järjeltämme saada oikean ylösvalaistuksen, ja järjen valossa me näemme tien, joka vie elämään. Kun me seu- raamme järjen johdatusta, voimme täyttää maanpäällisen olemassaolomme tarkoituk- sen.

Muutamat sanovat: *”Kun minä teen oikein kaikille ihmisille, niin ei Jumala voi minua tuomita.”* Toiset sanovat: *”kun ihminen tekee kaiken voitavansa parannukseksi, silloin Jumalan on oltava vastuussa hänen sielus- taan, jos Hän kuitenkin tuomitsee hänet.* Toi- set taas menevät vielä kauemmas omassa vanhurskaudessa ja sanovat: *”Minä olen teh- nyt enemmän hyvää kuin paha maail- massa, ja minä toivon, että Jumala palkitsee minut toisessa maailmassa. Ja jos olen rikko- nut jossakin kohtaa, niin Hän kyllä*

armahtaa.” Kaikki sellainen on nyt ajateltu ja puhuttu järjen valossa.

Mutta kuinka nyt tämä oppi sopii yhteen tunnustuskirjojemme kanssa, missä on kirjoitettu, että *”ihminen on luonnostaan vihan lapsi ja ilman jumalanpelkoa, ilman rakautta Jumalaa kohtaan, ilman uskoa Jumalaan?”* Ja kuinka nyt tämä Lutherin oppi sopii yhteen sen opin kanssa, jota yksi osa tämän maailman viisaista vielä meidän päivinämme noudattaa? Tämän maailman viisaat väittävät, että ihminen on pohjimmiltaan hyvä, se on, hänen sielunsa ja sydämensä on hyvä. Hänen ei siis tarvitse tehdä mitään parannusta. Hän on hyvä sellaisena kuin hän on. Me emme nyt puhu siitä yksinkertaisesta [eli tyhmästä] maailmanjoukosta, joka ei koskaan välitä Jumalasta, taivaasta eikä helvetistä, vaan elää vain huolettomasti seuraten lihallisia halujaan ja himojaan välittämättä siitä, mihin tämä lopulta johtaa – vaan me puhumme nyt tämän maailman viisaista, jotka elävät järjen valossa, välittämättä sovintustyöstä.

Luther väitteli paavilaisten kanssa siitä, millainen ihmisen tahto on, ja väitti, ettei ihmisellä ole vapaata tahtoa hengellisissä asioissa, ettei ihminen voi alkaa eikä täyttää parannusta, ja että Jumalan hengen pitää vaikuttaa hänessä sekä tahto että työ hyvän tahtonsa mukaan. Kuinka nyt tämä Lutherin oppi sopii yhteen sen opin kanssa, jota maailman viisaat opettavat, että ihmisellä on vapaa tahto hengellisissä asioissa, että hän voi jalostaa tahtoansa ja tehdä itsensä hyväksi.

Kaikki tämä on nyt ajateltu ja puhuttu järjen valossa. Mutta oliko tämä nyt maailman valkeus. Oliko Vapahtaja yksi tämän maailman viisaista? Monet tämän maailman viisaista ovat todellakin kuvitelleet, että Hän oli etevin tämän maailman viisasten seassa. Mutta toiset sitä vastoin ovat väittäneet, että maailma olisi paljon paremmassa tilassa, jos kristillistä haaveilua ei olisi tullut maailmaan.

Onko täällä nyt ketään, joka tahtoo seurata Vapahtajan esimerkkiä opissa ja elämässä ja tätä tietä tulla todelliseen valkeuteen. Hän on sanonut päivän tekstissä: Minä olen maailman valkeus: Se joka seuraa minua, ei vaella pimeydessä. Mutta Hän on myös sanonut, että valkeus tuli maailmaan, mutta ihmiset rakastivat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Tämä on tullut vahvistetuksi kristillisyyden alusta aina meidän päiviimme asti. Se pieni joukko, jota kutsuttiin kristityiksi, on jo alusta alkaen tullut maailman pilkkaamaksi, häväisemäksi, ylenkatsomaksi ja vihaamaksi. Ja tämä pilkka, tämä häväistys, tämä ylenkatse, tämä hengellinen viha pitää kristittyjen saada osakseen maailmalta vielä tänäkin päivänä. Missä tahansa tosi kristityt ilmaantuvat, siellä he joutuvat maailman vihan ja vainon kohteeksi. Ja se on hengellinen pimeys, että jokainen, joka tappaa Kristuksen opetuslapsia, luulee siten tekevänsä Jumalalle palveluksen.

Sokeus ei olisi niin suuri kuin se on, jos maailma voisi myöntää elävän kristillisyyden olevan Jumalan työtä ihmisessä. Maailma seuraisi silloin Gamalielin viisasta neuvoa ja jättäisi kristityt rauhaan. Mutta Gamalielin viisasta neuvoa ei noudatettu kauan. Jos yksi ja toinen kristillisyyden vihollinen otetaan kiinni Sauluksen tavoin, silloin sellaisen pitää ensin tulla umpisokeaksi taivaallisesta valosta ja tunnustaa hengellinen sokeutensa. Saulus vaelsi järjen valossa, kun hän vainosi kristityitä. Mutta kun taivas aukeni hänelle, silloin hän sai nähdä toisen valkeuden, mitä hän koskaan ei ollut nähnyt. Ja niin pitää jokaiselle tapahtua, joka tahtoo tulla totiseksi kristityksi. Hänen pitää ensin tunnustaa hengellinen sokeutensa, sillä muuten käy niin kuin Vapahtaja sanoo Joh. 9:41: *”Jos te olisitte sokeat, niin ei teillä olisi syntiä. Mutta nyt te sanotte: Me näemme; sen tähden teidän syntinne pysyy.”* Se on: Jos te tunnustaisitte hengellisen sokeutenne, niin te antaisitte johdattaa teidät hengelliseen

valkeuteen, mutta nyt teillä on se luulo, että te näette oikean tien valkeuteen, ja sen vuoksi te ette salli sitä, että teidät tehtäisiin vakuuttuneiksi kristillisen opin jumalallisesta alkuperästä.

Me emme voi sanoa, että me olisimme nähneet enempää kuin säkenen hengellisestä valkeudesta ja tämä kipinä siitä tulesta, jota Vapahtaja tuli sytyttämään maan päälle on maailman silmissä näyttänyt pohjattomuudesta lennähtäneeltä kipinältä, joka pitää heti sammuttaa. Mutta me uskomme ja toivomme, että tämä säkene hengellisestä valkeudesta on vielä näyttäytyvä liekinä taivaan kannella, vaikka se maailmalle näyttääkin inhottavalta. Samoin kuin viisaimmat pakanat pitivät kristillisyyttä hirveänä

haaveiluna, niin vielä tänäkin päivänä tosi kristillisyyttä pidetään haaveiluna. Mutta kuolinvuoteella pitää monen tunnustaa, että se ei ole haaveilua, vaan Jumalan voima, joka uhmaa helvettiä ja kuolemaa, ja täyttää kristityt ilolla itse kuolemassa. Mutta kristillisyyden vastaan sanojien pitää langeta epätoivoon ja tuomita itsensä sinä tärkeänä hetkenä, kun heidän on vaellettava iankaikkisuuteen. Maria! Sinun Vapahtajasi elää ja Hän on herättävä sinut viimeisenä päivänä ja antava sinulle elämän kruunun. Amen.

Gustav Dahlbäck Den gamla och den nya människan i LarsLevi Laestadius teologi, liite. Dahlbäckin lähde: Alkuperäinen ruotsinkielinen käsikirjoitus, joka 1950-luvulla oli apupappi Sten Stenuddin hallussa, Sangikessa, Norrbottenissa.

Mutta ei heitä sanan kuulo mitään auttanut, koska he eivät niitä uskoneet, mitä he kuulivat.

Pyhä Paavali puhuu juutalaisista, jotka eivät uskoneet, vaikka he niin paljon kuulivat Kristuksesta. Ja sen tähden sanan kuulo ei heitä auttanut. Jos me tahtoisimme ymmärtää, minkä tähden juutalaiset eivät uskoneet Kristusta oikeaksi, vaikka he niin paljon kuulivat ja näkivät, niin meidän täytyy päättää, että sama este niillä oli, kuin nyt on suruttomilla, että he paatuivat sanan kuulemisesta. Ja koska he näkivät niin paljon vikoja Kristuksessa, eivät he uskoneet Hänen oppiansa oikeaksi.

Nyt sanovat muutamat: *"Kyllä oppi oikea on, mutta heidän elämänsä ei ole oikea."* Ja muutamat sanovat suoraan: *"Ei ole oppikaan oikea, koska elämä ei ole oikea."* Mutta mistäs perkeleen orjat tietävät, mikä oikea oppi on? Jos he tuskin ymmärtävät, mikä oikea elämä on, niin vielä vähemmin he ymmärtävät, mikä oikea oppi on. Siihen tarvitaan Pyhän Hengen ylösvalaistus. Me kuulemme, etteivät opetuslapset ymmärtäneet paljon mitään Vapahtajan opista ja elämästä, ennen kuin Hän avasi heidän ymmärryksensä kirjoituksia ymmärtämään.

Mitä saattaa suruton ihminen ymmärtää Jumalan sanasta? Koska vihollinen on kääntänyt ympäri heidän silmänsä, niin näkee hän taivaan helvetissä ja kadotuksen taivaassa. Väärän uskon hän pitää oikeana, ja oikean opin vääränä. Niin kuin yksi profeetta kirjoittaa: *"He vihaavat sitä, joka oikein opettaa."* Tämän sokeuden tähden ja paatumuksen tähden ei auta sanan kuulo juutalaisia mitään. Eikä auta myös tämän aikaisia juutalaisia, vaikka he kuulisivat kuinka paljon, koska he eivät usko.

Mutta joku sanoo: *"Ei se ole oikea oppi, joka paaduttaa ihmisiä. Miksi ei saarnata evankeliumia, niin me uskoisimme?"* Miksi ei, jos Mooses ja profeetat olisivat saarnanneet

evankeliumia, ja jos Johannes ja Vapahtaja olisivat saarnanneet evankeliumia paatuneille, niin me myös saarnaisimme evankeliumia. Mutta koska Mooses ja profeetat eivät ole saarnanneet evankeliumia muille kuin niille, joilla nöyrä ja särjetty henki on, niin emme mekään tohdi saarnata evankeliumia muille, kuin semmoisille, joilla nöyrä ja särjetty henki on. Ja kun Jeesus ei ole saarnannut evankeliumia muille, kuin ainoastansa köyhille, niin emme tohdi saarnata evankeliumia muille, kuin köyhille.

Mutta paatuneille ei pidä muuta saarnattaman, kuin mitä Mooses ja profeetat ovat saarnanneet, jos he kuulevat eli eivät. Sillä semmoinen ihminen ei huoli laista, eikä myös evankeliumista. Jos he polkevat Jumalan lain jalkojensa alle, niin he myös polkevat evankeliumin. Jos he ylenkatsovat Jumalan ankaran vanhurskauden, niin he myös ylenkatsovat Jumalan ja Jumalan laupeuden. Ja Jumala on sanonut Moosekselle: *"Niitä minä vihaan, jotka minua vihaavat. Ja niitä minä rakastan, jotka minua rakastavat."*

Meidän pitää tänä päivänä katseleman, minkäkaltainen elämä niillä on, jotka vihaavat Luojaansa, ja minkäkaltaisten ihmisten ylimmäinen pappi Kristus on.

Mutta se Suuri Israelin Paimen, joka on antanut henkensä lammasten edestä, tukekoon ja vahvistakoon heikkomielisiä, että he jaksaisivat seisoa siinä suudessa sodassa ja kilvoituksessa loppuun asti. Kuule, sinä Ylimmäinen Pappi, katuvaisten ja murheellisten huokaus. Isä meidän jne.

Sillä ei meillä ole se ylimmäinen pappi, joka ei taida meidän heikkouttamme armahtaa, vaan se, joka kaikissa kiusattu on, niin kuin mekin, mutta kuitenkin ilman syntiä. Pyhä Paavali kirjoittaa kristityille ja sanoo: *"Ei meillä ole se ylimmäinen pappi, joka ei taida*

meidän heikkouttamme armahtaa.” Ja niistä Paavalin sanoista arvataan, että Kristus on kristittyjen Ylimmäinen Pappi. Mutta kuka siis on suruttomain ylimmäinen pappi?

Suruttomat tahtovat tehdä Kristuksen kuninkaaksi, mutta ei Hän saata olla suruttomain kuningas. Kuinka Hän saattaa olla suruttomain ylimmäinen pappi, koska he tallaavat Hänen verensä ja pilkkaavat Hänen kyneleitänsä? Hänen verensä on tosin kaikkien edestä vuodatettu. Sovintoveri on tippunut sotamiesten päälle, mutta se veri pitää oleman todistuksena, että he ovat Vapahtajan murhaajat. Kaikki heidän vaatteensa, muotonsa ja kätensä ovat verissä, koska he tulevat helvettiin. Eikä se veri lähde, vaikka he kuinka pesisivät itseänsä tulijärvestä lipeällä ja saippualla. Se veri, joka on murhamiesten päälle tippunut, on paras todistus heitä vastaan, että he ovat sen murhatyön tehneet. Kaikki suruttomat ovat Vapahtajan murhaajat, sillä Pietari saarnasi helluntaina: *”Te tapoitte Kunnian Herran!”* Mutta harvat saivat pistoksen sydämeen siitä Pietarin soimauksesta.

Nyt ovat suruttomat kuulleet täällä sen soimauksen monta kertaa, mutta eivät he ole vielä saaneet pistosta sydämeen. Eivät he ole vielä saaneet sitä syntiä tuntonsa päälle. Eivät he ymmärrä, kuinka he olisivat siinä synnissä osalliset. He ovat viholliset ymmärryksen puolesta, niin kuin Saulus, joka vainosi kristityitä, eikä ymmärtänyt, että hän olisi vainonnut Jeesusta, ennen kuin silmät aukenivat Damaskon tiellä. Siellä hän sai kuulla tämän soimauksen: *”Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat.”* Itse siveyden perkele tuomitsee huoria ja varkaita, mutta kristittyjen vainoojat pääsevät vapaaksi kaikesta edesvastauksesta omanvanhurskauden oikeudessa, sillä perkeleen orjat antavat kristittyjen vainoojille passin ja todistuksen, että he saavat vihata ja vainota niitä — sillä perkele vihaa kristityitä juuri vereen asti. Mutta huoria ja varkaita hän ei vihaa, vaikka he tekevät isänsä kunnianttomaksi maailmassa.

Mutta kunnian perkele ei tahdo juuri kunnianttomaksi tulla. Sen tähden hän moittii niitä, jotka ovat ylen ryötät, niin kuin huorat ovat. Mutta niitä ei perkele vihaa ollenkaan, jotka ahdistavat kristityitä lain voimalla, sillä hän on saanut sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget.

Tässä on nyt sotamiehiä, jotka ovat Kristuksen verta vuodattaneet, ja sovintoveri on tippunut heidän päällensä. Annas nähdä, millä lailla he saattavat pestä itsensä puhtaiksi siitä verestä, ennen kuin he tulevat oikeuden eteen, sillä sovintoveri on paha tarttumaan tuntoon, vaikka he freistaisit puhdistaa tuntoansa lohikäärmeen verellä. Tässä on pilkkaajat ja Jeesuksen ristin viholliset, jotka vääntelevät päätänsä ja pilkkaavat sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta. Tässä on armonvarkaat, jotka luulevat, että Kristus on heidän ylimmäinen pappinsa. Ja tässä on maailman joukko, joka panee Jeesuksen ristin ristin kantajan päälle. Tässä on yhteinen suruton kansa, joka tulee silmiänsä huvittamaan siinä katsannossa. Ei ole tietoa, onko monta, jotka lyövät rintoihinsa, koska he näkevät, minkäkaltaisella huudolla Jumalan Poika kuolee.

Koska Jumalan Poika ei saata olla suruttomien ylimmäinen pappi sen tähden, että he pilkkaavat Häntä jumalattomalla elämälänsä, niin täytyy hänen olla kristittyjen ylimmäinen pappi, joka meidän heikkouttamme armahtaa. Kristityillä on paljon heikkoutta, jota Kristus armahtaa, koska he tuntevat heikkoutensa. Niin kuin minä uskon, että kristityt tuntevat heikkoutensa, että he tarvitsevat joka päivä armahtamista. Meillä ei ole senkaltainen ylimmäinen pappi, joka ei taida meidän heikkouttamme armahtaa.

Maailman ylimmäiset papit eivät armahda kristittyjen heikkoutta, vaan suruttomia he armahtavat. Huoria ja varkaita he korjaavat taivaan valtakuntaan, mutta meidän ylimmäinen pappimme korjaa katuvaaisia,

murheellisia ja maailmalta ylenkatsotuita. Meidän ylimmäinen pappimme korjaa riettaan huoria, koska he katuvaisella ja särjetyllä sydämellä tulevat Hänen tykönsä. Meidän ylimmäinen pappimme on uhrannut itsensä sovintouhriksi meidän edestämme ja

manaa hyvää sanomattomilla huokauksilla meidän edestämme. Ja Hän tulee katsomaan missä siivossa morsian on. Amen.

1. Jäljennös / Naimakan jäljennöskirja / Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakunta-arkisto / 2. Jäljennös / Laihion museon jäljennöskirja (alku puuttuu) /

Jos te minua rakastatte, niin pitäkää minun käskyni.

Vapahtaja puhuu tässä paikassa rakkaudesta. Ja me emme tiedä, kuinka paljon rakkautta nyt on kristityillä. Ensimmäinen rakkaus on jäähtynyt, ja minä luulen, että kristityt tuntevat itse, että maailmanrakkaus kasvaa, mutta Jumalan rakkaus vähenee. Muutamat sanovat, että oma sielu on rakkain. Mutta Jumala tahtoo, että Hän[en] pitäis olla rakkain, joka ihmisen luonut ja lunastanut on. Ja meidän täytyy tunnustaa, että tässä kristillisyydessä ei ole paljon rakkautta Jumalan tykö, mutta vielä vähemmän on maailman orjilla rakkautta, jotka rakastavat syntiä, perkelettä ja maailmaa koko sydämellä. He rakastavat perkeleitä ja maailmaa. Valvovaiset kristityt tuntevat, kuinka maailma pakkaa rakkaimmaksi, ja sotivat sitä väärää rakkautta vastaan. Mutta ei tällä maailman ajalla rakasta yksikään Jumalaa niin paljon, kuin Hän vaatii, vaikka tämänaikaiset kuolleen uskon tunnustajat sanovat saattavansa rakastaa Jumalaa, niin kuin Hän vaatii. Valvovaiset kristityt, jotka ovat itsensä tunnossa, he tuntevat, kuinka vähän he saattavat rakastaa Jumalata. Mutta kun syntiinlankeemuksen jälkeen ei kelpaa enää rakkaus autuuden perustukseksi, sillä ihmisen sydän on niin perin turmeltu, ettei kristityt saata rakastaa Jumalaa niin kuin heidän pitäis. Jumala tosin oikeudella vaatii täydellisen rakkauden. Mutta ei ihminen syntiinlankeemuksen jälkeen saata rakastaa Jumalaa niin kuin hänen pitäis, vaikka armonvargaat luulevat, että he saattavat rakastaa. Mutta armonvargaat ei ole itsensä tuntemisessa. He ovat itsepetollisuudessa, niin kuin Pietari ennen lankeemustansa.

Kristityt tuntevat, ettei he saata rakastaa Jumalata, niin kuin Jumala vaatii. Jos joskus tuntuu Jumalan rakkaus, niin kuin liekki, joka pian sammuu, ei se ole kuitenkaan pysyväinen. Ja mitä semmoinen ihminen enää tarvitsee Vapahtajaa, joka rakkauden kautta

täyttää lain? Koska siis kristityt tuntevat, ettei he rakkauden kautta saata lakia täyttää, niin täytyy heidän uskoa, että Kristus on lain täyttänyt. Heidän täytyy omistaa Kristuksen vanhurskauden ja uskoa, että he tulevat vanhurskaaksi luettaviksi, koska he uskolla omistavat Kristuksen vanhurskauden. Heidän täytyy uskoa, että he ovat Jumalan lapset Kristuksen ansion kautta ja armosta lunastetut synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta.

Paavilaiset rakentavat rakkauden autuuden perustukseksi, ja sanovat, että usko on ilman rakkautta kuollut usko. Jos semmoinen oppi olis oikia oppi, niin lankeisit kaikki kristityt täällä epäilykseen, koska he tuntevat niin vähän rakkautta tykönänsä. Heidän täytyis vajoa helvettiin rakkauden puutoksen tähden. Mutta kun meidän opetusisä Lutherus on eroittanut rakkauden vanhurskauden työstä, ja on opettanut, ettei tarvitse uskovaiset sekoittaa rakkautta uskon kanssa, vaan ainoastansa uskoa, että hän on Kristuksen ansion kautta vanhurskautettu eli vanhurskaaksi tullut — ei omanvanhurskauden tähden, eikä rakkauden tähden, eikä oman pyhyiden tähden, mutta ainoastansa Kristuksen ansion tähden, ja Jumalan ansaitsemattoman armon tähden paitsi omaa ansiota; niin me pidämme kiinni tästä Lutheruksen opista, samoiten, armosta ja Kristuksen ansion tähden tulemme me vanhurskaaksi luetuksi Jumalan edessä, vaikka emme itsestämme vanhurskaat ole, vaan syntiset ja rakkauden puutoksessa. Ei kuitenkaan tule rakkaus pois hyljättyksi pyhittämisessä, vaan ainoastansa vanhurskauttamisessa [johon ei kuulu muuta] kuin paljas armo Jumalan puolesta ja paljas usko ihmisen puolesta.

Te harvat sielut, jotka tunnette rakkauden puutosta. Teidän täytyy kuitenkin kilvoitella teidän kalliimmassa uskossanne, ja tulla Jeesuksen tykö syntisenä, viheliäisenä,

murheellisena ja katuvaisena, rakkauden puutoksessa. Jos Jeesus sanoo: Tämä murheellinen sielu rakasti paljon, sen tähden hänelle paljon anteeksi annetaan. Silloin saatte uskoa, että teillä on rakkautta, vaikka itse ette tunne. Kuule nyt sinä uskon alkaja ja päättäjä, ja armollinen Vapahtaja katuvaisten ja alaspainettuina huokaus. Isä meidän jne.

Kolmannen rukouspäivän teksti löytyy kirjoitettuna 1. Joh. 2: 3 ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: 1. JOH. 2: 3

”Ja siitä me ymmärrämme, että me Hänen tunnemme, jos me Hänen käskynsä pidämme.”

Apostoli Johannes kirjoittaa nämät sanat kristityille, koska vaino oli jo tulemassa. Hän oli se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti. Ja tämä opetuslapsi kirjoittaa myös enemmän rakkaudesta, kuin muut opetuslapset, ja antaa kristityille yhden esimerkin, josta he saavat arvata, jos he tuntevat oikein Jumalata.

Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä puhuman Jumalan tuntemisesta, ja katsoman perään, kuka oikein tuntee Jumalan.

Koska meidän Vapahtajamme sanoo: Tämä on iankaikkinen elämä, tuta sinua ainoata Jumalata, ja sen, jonka sinä lähetit Jeesuksen Kristuksen, niin meidän täytyy panna mieleemme se painava totuus, ettei yksikään tule autuaaksi, joka tuntemattoman Jumalan päälle uskoo. Ei olis Paavalin tarvinnut saarnata siitä tuntemattomasta Jumalasta, jos Ateenalaiset olisit sillä uskolla tulleet autuaaksi, kuin heillä oli sen tuntemattoman Jumalan päälle. Pakanat uskovat sen tuntemattoman Jumalan päälle ja uhraavat sille tuntemattomalle, ja rakentavat alttaria sille tuntemattomalle Jumalalle; niin kuin Paavali näki Ateenassa, että he olit rakentaneet alttarin sille tuntemattomalle Jumalalle.

Jeesus sanoi myös opetuslapsillensa, että aika tulee, että he panevat teitä pannaan, ja jokainen, joka teitä tappaa, se luulee 1826

tekevänsä Jumalalle palveluksen. Ja näin he tekevät, ettei he tunne Isää eikä minua. Niin me kuulemme siis, ettei kristittyin vainoojat tunne Isää eikä Kristusta. On siis sangen tarpeellinen, että tuta Jumala oikein, ja Hänen ainoa Poikansa. Jeesus sanoi myös Filipukselle: Niin kauan aikaa olit sinä minun kanssani, ja et tunne minua. Ei auta siis uskoa Joosefin pojan päälle, niin kuin muutama soki ratukat vieläkin uskovat Joosefin pojan päälle.

Jumalan tunteminen on ollut ensimmäisillä kristityillä suurin pääamaali. Ja heillä oli alinomainen tutkiminen, minkä kaltainen Jumalan luonto on. Ja siinä tutkinnossa tuli myös riita kristittyin välillä. Mutta puolen kuudetta sataa ajastaikaa jälkeen Kristuksen tuli kristityillä tutkinto, minkä kaltainen ihmisen luonto on. Augustino oli silloin kristittyin päämies. Hän sanoi, ettei ihmisellä ole vapaa tahto hengellisissä asioissa, ja ettei ulkona seurakuntaa ole yhtään autuutta; ja opetti myös, ettei kastamattomat lapset tule autuaaksi. Lutherus myös tinkais paavilaisten kanssa, ettei ole ihmisellä vapaa tahto, ettei ole ihmisellä voimaa itseänsä parantaa. Mutta Jumalan tuntemisessä ei tullut Lutheruksen aikana mitään muutosta, vaan otettiin hyväksi, mitä entiset kristityt olit tutkineet ja päättäneet: että Isä on synnyttänyt Pojan ennen iankaikkisuutta, että Poika on syntynyt Isästä ennen iankaikkisuutta, ja Pyhä Henki käy ulos Isästä ja Pojasta.

Tässä meidän kristillisyydessämme on tarkempi itsensä tunteminen, kuin joskus ennen on ollut. Mutta Jumalan tunteminen ei ole niin tarkka, kuin joskus ennen on ollut. Me tunnemme nyt perkeleen luontoa paremmin, kuin Jumalan luontoa. Mutta me olemme aina selittäneet Jumalan luontoa [niin, että] Hänessä on muuttumaton vanhurskaus, ja [Hän] vihaa sitä, kuin paha on. Ja tämä Jumalan ankara vanhurskaus vaatii kuuliaisuuden ja pyhän elämän. Mutta Jumalan tykönä on myös yksi ääretön rakkaus, joka vaatii armahtamista. Ja nämä Jumalan

taipumukset ovat yhtä väkevät, niin ettei Hän saata, niin kuin Daavidi sanoo, unhottaa laupeuttansa vihansa tähden, eikä laupeutensa tähden saata unhottaa vanhurskauttansa.

Sanalla sanottu: Jumalan rakkaus ei saata ylitse voittaa Hänen vanhurskauttansa, eikä Hänen vanhurskautensa saata Hänen rakkauttansa ylitsevoittaa. Vanhurskauden jälkeen pitäis ihmisen kärsimän rangaistuksen ansion jälkeen, mutta Jumalan rakkaus ei sitä myöten antanut. Rakkauden jälkeen pitäis Hänen armahtaman ja anteeksiantaman kaikki synnit, mutta vanhurskaus sotii sitä vastaan.

Koska nyt Jumalan ankara vanhurskaus ja rakkaus ovat yhtä voimalliset taipumukset, niin täytyi Hänen antaa ulos ainokaisen Poikansa kärsimään sitä rangaistusta, jonka ihmisen olis pitänyt kärsimän. Ja sen tähden sanoo Lutherus, että Kristus on tämän rangaistuksen kärsinyt, että Isän viha leppyis, että Hän ottais pois lain kirouksen, ja että Isä tulis sovitetuksi. Mutta ei sen tähden Isän vanhurskaus ole niin loppunut, että Hän antais itseensä pilkata.

Sen tähden sanoo Johannes pyhässä tekstissä: Siitä me ymmärrämme, että me Hänen tunnemme, jos me Hänen käskynsä pidämme. Näitten sanain kautta on Johannes pannut kristityille yhden koettelemuksen, joka on sangen tarpeellinen, sillä se käypi kristittyjen tunnon päälle. Muissa paikoissa

on Johannes puhunut rakkaudesta, joka on sydämen asia ja elävän uskon hedelmä. Mutta tämä koettelemus, jonka hän panee päivän tekstissä kristityille, se pannaan nyt kristittyin tunnon päälle, sillä se on Jumalan vanhurskaus, joka vaatii kuuliaisuuden. Onkos nyt kristityillä sen kaltainen Jumalan tunteminen, jonka Johannes vaatii, nimittäin lain täyttämys? Oikeat kristityt ei tahdo mielellänsä rikkoa Jumalan lakia eli tehdä Jumalan tahtoa vastaan missään asiassa. Mutta jos tunnossa on pimeys, niin tekevät he syntiä ymmärtämättömyydestä.

Ahkeroitkaat siis, että te ymmärtäisitte, mikä Jumalan hyvä ja armollinen tahto on, että te tulisitte tuntemaan Jumalata sen tuntomerkin jälkeen, jonka Johannes on eteen asettanut, sillä pian loppuvat tämän elämän vaivat. Pian pääsevät väsyneet luut lepäämään. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat maan päältä. Pian tulee huuto: *”Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan.”* Onkos nyt öljyä lampussa, te taitavat neitseet, että saattaisitte ilolla ja kunnialla johdattaa Ylkää häähuoneeseen ja iloita Yljän ja morsiamen kanssa, kussa enkelit halajavat nähdä, kuinka kaunis Vapahtajan morsian on. Ahkeroitkaat, kilvoitelkaat ja valvo-kaat, että olisitte mahdolliset istumaan pöydässä Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin kanssa taivaanvaltakunnassa nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös (Jäljentänyt Johan Petter Naimakka 1870) / Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: JES. 11: 10 (AAMUSAARNA)

Sinä päivänä tapahtuu, että lisain juurta, joka seisoo kansan lippuna, pitää pakanain etsimän, ja Hänen leponsa on kunniallinen oleva.

Profeetta Jesaja kuvaa 11. luvussa Vapahtajan tulemista, ja näyttää sen vaikutuksen, minkä Vapahtajan oppi, kärsiminen ja kuolema tekee ihmisen sydämeen. Hän sanoo muun muassa, että sudet tulevat lakeiksi kuin karitsat ja pienet lapset leikkivät vaarattomasti kyykäärmeitten kanssa, se merkitsee, että mitä julmimmat ja raaimmat ihmiset seurustelevat kristittyjen kanssa, kun Vapahtajan oppi on tehnyt vaikutuksensa hengellisten susien sydämiin niin, että he tulevat lakeiksi kuin karitsat. Ja sillä ajalla pakanat kysyvät lisain juurta, se merkitsee, he etsivät Vapahtajaa.

Meidän tulee tämän pyhän tekstimme johdosta vastata kysymykseen, milloin pakanat täydellä todella etsivät Vapahtajaa.

Meidän päivinäimme tapahtuu harvoin, että joku pakana täydellä todella etsii Vapahtajaa. Tavallisesti pakanat lykkäävät tämän etsimisen siihen asti, että se on liian myöhäistä. Yleensä pakanoitten tapana on, etteivät he lainkaan välitä Vapahtajasta terveinä ollessaan, mutta kun kuolema äkkiarvaamatta tulee heitä lähelle, niin he alkavat etsiä Vapahtajaa, eivät kuitenkaan kaikki. Mutta silloin perkelekin tulee ja sanoo: Nyt on liian myöhäistä etsiä Vapahtajaa, koska sinä olet elänyt niin kuin pakana kaikki elämäsi päivät, ja vasta kuolinvuoteelle jouduttuasi etsit Vapahtajaa. Se ei auta sinua yhtään, vaan niin kuin sinä olet elänyt, niin saat myös kuolla.

Näin on tapahtunut kaikkina aikoina, että ne pakanat, jotka armon ajassa ovat ylenkatsooneet Vapahtajaa, ovat alkaneet etsiä Häntä kuoleman hetkellä. Mutta useimmat ovat myös kokeneet, että se on ollut liian myöhäistä. Jotkut pakanoista ovat niin varmat asiastaan, että he ylenkatsovat Vapahtajaa kuoleman hetkelläkin ja sanovat: Minä olen

tehnyt oikein kaikille, enkä pelkää mitään seurauksia. Jos Jumala tuomitsee minut, niin Hän on epäoikeudenmukainen Jumala. Ja jotkut sanovat: Kun ihminen tekee parannukseksi kaiken, mitä hän voi, niin Jumala on vastuussa hänen sielustaan, jos Hän tuomitsee hänet.

Näitä suuria ja ylpeitä sanoja saa kuulla monessa paikassa maailmassa. Mutta se, joka puhuu niin, ei tietenkään ole mikään haaveilija, vaan vapaa-ajattelija, ja sellaisia vapaa-ajattelijoita on nykyään monessa paikassa maailmassa. Mutta se ajatus, että Jumala on vastuussa ihmisen sielusta, on totisesti ikuisen totuus, jos nimittäin ihminen on tullut siihen mielentilaan, jossa hän tuntee, että on mahdotonta itse vastata teoistaan. Mutta sellaiseen mielentilaan ei olekaan helppo päästä, sillä se ajatus, että ihmisen itsensä pitää vastata teoistaan on niin syvästi juurtunut ihmisluontoon, että äärimmäisen harvat tuntevat niin syvästi luonnollisen turmeluksensa, etteivät he suinkaan voi vastata teoistaan, jos Vapahtaja ei ota vastuuta päälleen. Vain sellaiset etsivät Vapahtajaa, jotka eivät voi vastata teoistaan. Mutta ne, jotka aikovat itse vastata teoistaan, eivät etsi Vapahtajaa.

Koska sitten se aika koittaa, että he yleisemmin etsivät Häntä, joka oli lisain juuren vesa ja jota sen vuoksi kutsuttiin Daavidin Pojaksi? Siihen aikaan, sanoo profeetta, siihen aikaan pakanat etsivät Häntä ja sudet tulevat lakeiksi kuin karitsat ja lapset leikkivät kyykäärmeitten kanssa. On todellakin tapahtunut, ja tapahtuu vieläkin joskus, että sudet tulevat lakeiksi kuin karitsat, kun ne ovat saaneet Herran kuritusta. Mutta ne ovat nykyisin harvinaisia, jotka muuttuvat kristillisyyden kautta niin että heistä tulee lakeita kuin karitsat. Profeetta Jesaja tosin näki edeltä päin, että pakanat etsisivät Herraa ja

heillekin oman sielun pelastuminen tulisi tärkeäksi. Ja tämä tapahtui jo apostolien aikana ja vähän sen jälkeen, eli niin kauan kuin kristillisyyks oli elävä. Mutta niin pian kuin kristillisyyks lakkasi olemasta elävä, eli niin pian kuin elävä usko muuttui kuolleeksi uskoksi, silloin Herran etsiminen loppui. Alettiin etsiä maailmaa ja sitä mitä maailma tarjoaa, juuri niin kuin meidän päivinämme tapahtuu.

Uusi muistutus tämän maailman turhuudesta ja katoavaisuudesta kyllä tapahtui Lutherin kautta, koska moni alkoi etsiä vesaa, joka oli noussut Jessen juuresta. Mutta tämä herätys eli hengellinen liike ei kestänyt pitkään. Lutherin elävä usko muuttui pian kuolleeksi uskoksi niissä, jotka suulla tunnustivat luterilaista oppia. Jos joku arveli 100 vuotta Lutherin kuoleman jälkeen, että jumalaton elämä meni aivan liian pitkälle, niin häntä pidettiin haaveilijana. Ja jos joku meidän maassamme on sitä mieltä, että jumalaton elämä menee aivan liian pitkälle, niin häntäkin pidetään haaveilijana. Niin me olemme tulleet niin kauas hengellisessä suhteessa synkkään aikaan ja hengelliseen pimeyteen, ettemme näe mitä tästä viimein seuraa. Kylähän vielä on olemassa joitakin, jotka näkevät ikään kuin himmeässä kajastuksessa, että helvettiin ollaan menossa, mutta mitä se usko heitä auttaa, koska he eivät näe helvetin olevan lähellä? He eivät tunne sen kauhuja eivätkä kurjuutta, ja siksi heissä ei herää mitään vakavaa kaipuuta etsiä Herraa. He lykkäävät siten tämän kysymyksen: mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän saisin, siihen asti, että se on liian myöhäistä. Suurin joukko on sitä mieltä, että kaikki on hyvin: mitään vaaraa ei ole käsillä. He huutavat rauhaa siellä, missä ei mitään rauhaa ole.

Milloin sitten se aika on tuleva, että pakanat etsivät Herraa? Me emme voi toivoa sellaisen ajan koittavan ennen kuin kaikki toivo on mennyt hukkaan. Kaiken toivon maanpäällisestä taivaanvaltakunnasta pitää loppua, ennen kuin voi syttyä kaipuuta mistään

paremmasta. Me näemme nimittäin, etteivät Kristuksen opetuslapset voineet saada mitään totista ja elävää uskoa, ennen kuin kaikki toivo maallisesta onnesta ja autuudesta oli loppunut. Niin kauan kuin he toivoivat tulewansa korkeiksi herroiksi maailmassa, heillä ei voinut olla lainkaan kaipuuta mistään paremmasta, mutta niin pian, kuin heidän väärä toivonsa maallisesta onnesta ja autuudesta loppui Vapahtajan kuoltua, he lankesivat epätoivoon. Ja tämän epätoivon kautta heidän sydämensä valmistettiin ottamaan armo vastaan. Opetuslapset saivat tuntea taivaan ilon esimakua, kun he näkivät Herran. Niin pitää myös jokaisen ihmisen ensin langeta epätoivoon, ennen kuin hän voi tuntea taivaallisen ilon esimakua. Tätä ilman hän ei voi olla vakuuttunut autuudestaan.

Tämä autuudenjärjestys ei myöskään ole mikään muu kuin se, minkä Luther on kokenut, ja mikä jokaisen, joka tahtoo olla aito luterilainen, on koettava Lutherin tavoin. Mitä se meitä auttaa, että Luther on mietiskellyt, jos me emme vielä koskaan ole mietiskelleet? Mitä se meitä auttaa, että Luther on tuntenut Jumalan vihaa ja lain kirousta, jos me emme koskaan ole tunteneet Jumalan vihaa emmekä lain kirousta? Ja mitä se meitä auttaa, jos Luther tuns i elävän uskon kautta, että taivas aukeni hänelle tiettyinä päivinä, jos me emme koskaan ole kokeneet samaa? Meidän jokaisen on omakohtaisesti tultava uskoon samalla tavoin kuin Luther on tullut uskoon. Katso, tämä on oikea armonjärjestys. Sinun pitää tuntea lain viha ja lain kirous, ennen kuin sielun autuus voi tulla sinulle todella tärkeäksi. Sinun pitää — sanon minä — tuntea onneton tilasi, ennen kuin sinä voit etsiä vesaa, joka nousee Jessen juuresta, sitä samaa vesaa, jota kutsutaan Daavidin Pojaksi, jota kaikki hädässä olevat huutavat avukseen ja jota kaikki pakanat etsivät tultuaan sielunhätään.

Profeetta näki hengessä, että pakanat etsisivät Häntä. Nimittäin juuri ne pakanat, joita Hän kurittaa rautaisella ruuskalla,

omantunnon vaivalla ja sydämen ahdistuksella. Juuri tämä on se pakanoitten rautainen ruoska, jolla Kristus kurittaa pakanoita. Ja niiden, jotka näin tulevat kuritetuiksi, pitää Daavidin tavoin huutaa syvyydestä korkeuteen. Heidän pitää opetuslasten tavoin itkeä ja parkua. Heidän pitää mietiskellä, niin kuin Luther mietiskeli. Heidän pitää kysymän, kuinka he voisivat pelastua. Heidän pitää etsimän vesaa, joka puhkesi Jessen juuresta.

Mutta ne, jotka eivät koskaan ole olleet omantunnon vaivassa, ne jotka eivät koskaan ole tunteneet Jumalan vihaa eivätkä lain kirousta, ne joita ei koskaan ole kuritettu rautaisella ruoskalla, ne jotka eivät koskaan ole mietiskelleet, ne jotka eivät koskaan ole olleet omantunnonvaivassa eivätkä sydämen ahdistuksessa, he eivät koskaan pidä sielunsa pelastusta todella tärkeänä. He eivät koskaan tunne mitään oikeaa nälkää ja janoa vanhurskauden perään. He eivät koskaan voi etsiä pyhää vesaa, Kristusta, ja sen tähden he pysyvät kääntymättöminä pakanoina kaikkina elinpäivinä.

Tässä teillä nyt on oikea armonjärjestys edessänne! Tässä teillä on se tie, jota sanotaan kaidaksi tieksi ja ahtaaksi portiksi. Jos tahdotte päästä sisälle elämään, niin teidän pitää seurata sitä tietä, jonka Jumala on sanassaan meille osoittanut. Ja ajatelkaa nyt, mikä teidän rauhaanne sopii. Ajatelkaa, että meidän elämämme täällä ajassa on lyhyt, ja kun se on paras ollut, niin se on tuska ja työ ollut. Ja kun kuolema tulee, niin se ottaa ihmisen mukaansa iankaikkisuuteen sellaisena kuin se hänet löytää. Oi, ihminen, ajattele tarkoin, ennen kuin lähdet sille pitkälle matkalle. Ole valmis. Ehkä tänään tai huomenna tulee käsky: toimita talosi, sillä sinun pitää kuoleman. Autuas on se, joka voi ottaa kuoleman vastaan niin kuin enkelin, niin, kuten enkelin, joka vie autuaitten asuinsijoihin. [Amen].

Alkuperäinen / Pekka Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto /

Saarna kuolleesta uskosta ja elävästä uskosta.

Apostoli Jaakob kirjoittaa kristityille uskosta ja töistä, ja osoittaa, että usko ilman töitä kuollut on, jonka tähden muuttamat raamatunselittäjät luulevat, että Jaakob on kirjoittanut Paavalin oppia vastaan. Koska nimittäin Paavali on kirjoittanut, että Abraham tuli vanhurskaaksi uskosta, niin kirjoittaa Jaakob, että Abraham tuli vanhurskaaksi töistä.

Mutta ei se ole niin, kuin maailmanviisaat luulevat, että toinen apostoli on ollut toista vastaan. Koska kuollut usko jo silloin rupesi ilmoittamaan itsensä kristittyjen seassa, sen tähden apostoli Jaakob on niin kova vaatimaan töitä. Nimittäin semmoisia töitä, jotka uskon hedelmäksi kutsutaan. Jos me nyt tutkisimme, minkälaisia töitä Jumala vaatii uskovaisilta, niin me näemme siitä samasta epistolasta, jossa Jaakob kirjoittaa siitä kuolleesta uskosta, että Aabrahamin usko on vaikuttanut hänen töissensä, ja että usko on töistä täydelliseksi tullut.

Tässä paikassa osoittaa nyt Jaakob, että Aabrahamin työt ovat seuranneet hänen uskonsa. Ei ole nimittäin Abraham perustanut uskoansa töihin, mutta työt ovat seuranneet uskosta. Kaikki omanvanhurskauden palvelijat perustavat paljon töittensä päälle, ja mitä puuttuu siveydestä, sen he paikkaavat armolla. Mutta armonvargaat omistavat itsellensä armonlupauksia ilman totista katumusta, ilman sydämen ja mielen muutosta. Ja ne ovat suurimmat armonvargaat, jotka rakentavat autuutensa toivon tulevaisen katumuksen päälle. He tietävät kyllä, että katumus on tarpeellinen, mutta lykkäävät sen kuolemaan saakka. Ja silloin he tuntevat, että se on hiljainen.

Ei ole apostoli kirjoittanut semmoisille armonvarkaille, jotka lykkäävät katumuksensa tulevaisiksi ajaksi. Sillä ne ovat törki suruttomat, jotka elävät kaikenlaisissa ehdollisissa synneissä, niin kuin juopumuksessa,

huoruudessa, varkaudessa, kirouksessa, tapeluksessa, ahneudessa ja muissa lihan töissä, joita Paavali luettelee ja tuomitsee, todistaen, että semmoisten ei pidä Jumalan valtakuntaa perimän. Mutta apostoli Jaakob kirjoittaa semmoisille kristityille, joissa maailmanrakkaus oli vallan päällä.

Tämä onkin pahin vihollinen, joka jonkun luvallisuuden alla tahtoo tulla kristittyjen päälle, niin pian kuin omatunto nuokkuu, eikä ole valvomassa. Pian maailma varastaa sydämen ja hengellinen elämä sammuu. Ja me olemme jo ennen saarnanneet, kuinka kristityille käy, koska viisaat makaavat tyhmin kanssa, että kuollut usko siitä pian tulee. Niin Jaakob oli huomannut, koska hän kirjoitti kristityille siitä kuolleesta uskosta, joka silloin jo rupesi tuntumaan kristityissä. Ei ole Jaakob ilman syytä nuhdellut kristityitä, vaan hän on nähnyt, että elävä usko rupesi kuolleeksi uskoksi muuttumaan.

Semmoinen uskon muutos tapahtuu havaitsematta, koska viisaat rupeavat makaamaan ynnä tyhmin kanssa. Ja silloin ei ole uskossa vika, mutta tunnossa on vika. Valitettavasti tahtoo moni kristitty, niin kuin Jaakobin seurakunnassa, tulla tunnottomaksi. Ja koska tunto loppuu, niin jää kyllä usko, mutta siinä ei ole enää uskon hedelmät, niin kuin Jaakob kirjoittaa, että usko ilman töitä kuollut on.

Ei ole asiat hyvin kristittyjen kanssa, jos tunto nukkuu. Ei hän enää tunne oikein syntiä, eikä kärsi nuhdetta. Ei hän enää muista, että Jumala saattaa niin hyvin vihainen olla, kuin hän armollinen on. Muistakaa, kuinka Daavid teki, koska omatunto oli nukkunut. Hän rupesi kauhistavaisia töitä tekemään, ja kuitenkin uskoi, että Jumala on armollinen, vaikka kaikki synnintunto oli loppunut.

Ei ole enää monta sielua, jotka jaksavat valvoa ja kilvoitella kalliimmassa uskossansa ja seisovaiset olla siinä suuressa sodassa perkelettä, maailmaa ja omaa lihaa vastaan. Moni

on alkanut Hengessä ja päättänyt lihassa. Rukoilkaa te harvat sielut, jotka vielä jaksatte ylhäällä olla, että se Suuri Ristinkantaja varjelsi teitä, ettei vihollinen pääsisi teitä nukkutamaan siihen asti, että öljy lampusta loppuu, ja sitten iankaikkiseen uneen painamaan. Kuule, sinä ensimmäinen Herättäjä, katuvaisten ja uskovaisten huokaus. Isä meidän jne.

TEKSTI: EF. 2: 8

”Sillä armosta te olette autuaaksi tulleet uskon kautta, ja ette itse teistänne. Jumalan lahja se on.”

Pyhä Paavali kirjoittaa kristityille, kuinka Jumala oli heidät ensinnä herättänyt ja uskoon saattanut. Sen tähden nämä sanat eivät kuulu pakanoille, eikä niillekään, jotka ovat uskosta pois langenneet. Mutta etteivät kristityt omistaisi itsellensä Jumalan Hengen töitä, niin kuin se olisi heidän oman voimansa kautta tapahtunut, muistuttaa apostoli heitä, että Jumalan armo se on ollut, mutta ei oma teko.

Katselkaamme siis Jumalan armon kautta, kuinka paljon kristillisyydessä on omaa tekoa, ja mikä on armosta.

Me olemme usein puhuneet ihmisen omasta voimasta, eli kuinka paljon luonnollisella ihmisellä on omaa valtaa parantamaan itsensä, ja olemme Lutheruksen kanssa päättäneet, ettei ole ihmisellä omaa valtaa kristillisyyden pääasiassa. Ei ihminen saata omalla voimalla parantaa sitä paha sydäntä. Ei hän saata omalla voimalla uskoa Kristuksen päälle eli Hänen tykönsä tulla, vaan Pyhä Henki on siihen kutsunut ja lahjoillansa valaissut. Ei hän saata omalla voimalla vaikuttaa itsellensä jumalanpelkoa eli rakkautta Jumalaa kohtaan.

Sanalla sanottu, mitä pääasiaan tulee kristillisyydessä, ei hän saata vaikuttaa mitään: ei murhetta eikä katumusta, ei uskoa, eikä rakkautta, vaan kaikki nämä asiat ovat Pyhän Hengen työ. Ja sen tähden sanoo Paavali rukouspäivän tekstissä: *”Armosta te olette*

autuaaksi tulleet uskon kautta, ja ette itse teistänne. Jumalan lahja se on.” Tämä nyt kuuluu kristityille, mutta suruttomille ei ole Jumalan armo vielä tapahtunut. Eli jos muutamille olisi tapahtunut, niin he ovat sen armon tuhlanneet, ja vetäneet suuremman tuomion päällensä. Mutta tämä kuuluu suruttomille, mitä Paavali kirjoittaa roomalaisille (Room. 1: 18): *”Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkien ihmisten jumalattomuuden ja vääryyden tähden, jotka totuuden vääryydessä pitävät.”* (Room. 2: 9): *”Murhe ja vaiva kunkin ihmisen sielun päälle, joka pahaa tekee.”*

Onkos sitten suruttomilla oma valta? Vai onkos kaikki jäsenetkin annetut saatanan haltuun? Ei, mutta he antavat itse jäsenensä saatanan haltuun. Suruttomilla on vielä oma valta jäsentensä päälle. Eivät he ole pakotetut juomaan, kiroamaan, tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan, mutta he ovat itse antaneet jäsenensä saatanan haltuun, ja sen tähden he vetävät suuremman tuomion päällensä. Jos suruttomat tekisivät ulkonaista parannusta, niin tulisi Jumala heille avuksi. Mutta eivät he tee sitä, vaikka Johannes Kastaja saarnasi: *”Tehkää parannus! Taivaan valtakunta on läsnä.”* Ja joka ei tee ulkonaistakaan parannusta, hänellä ei ole halua autuaaksi tulla. Niin kuin suruttomat tällä ajalla elävät, juovat, kiroavat, tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Se ei ole luonnollisen ihmisen elämä, vaan se on juuri rii-vatun ihmisen elämä.

Paremmiin kastamattomat pakanat elävät, sillä niillä on pelko, että heidän jumalansa suuttuu, jos ne ylen paljon pilkkaavat häntä. Mutta näillä ei ole pelkoa ollenkaan Jumalasta, että Hän rankaisee heitä. Vaan, jota enemmän Jumala rankaisee kalliilla ajalla, sen enemmän he yltyvät ja paatuvat. Jumalan sanaa he katsovat ylen. Ja kristityitä, jotka heitä varoittavat sielunvaarasta, niitä he pilkkaavat. Koreus ja huoruus sekoittavat järjen, etteivät he ymmärrä tätä

maallistakaan elämää toimittaa, että he tulisivat aikaan tässä maailmassa.

Siitä on tullut se köyhäin paljous, jotka nyt tahtovat toisen vaivasta elää. Sillä synty rangaistaa itsensä jo tässä maailmassa, ja vielä laveammalta rangaistaan. Jotka nuoruudessa ovat käyneet verassa ja silkissä, tulevat pian traasuperkeleeksi. Eikä vielä kukaan tule viisaammaksi, vaikka he näkevät, kuinka niille on käynyt, jotka ennen nuorempina ovat koreita kantaneet. Kaikki nämä maalliset vaivat tulevat synnin orjille jo tässä elämässä, jos parannusta ei tule. Ja kaikki nämä suruttomat ovat vielä niin ylpeät, että he aikovat itse vastata, jos vahinko tulee sielulle. Vaikka he nyt jo ovat niin huonot, etteivät he jaksakaan itse vastata siitä vahingosta, kuin on tullut ruumiille koreuden kautta, ylpeyden kautta, juopumuksen ja huoruuden kautta.

Tämän päivän evankeliumi ei kuulu ollenkaan suruttomille, mutta armoitetuille sielulle se kuuluu: Armosta te olette autuaaksi tulleet, uskon kautta, ja ette itse teistänne. Jumalan lahja se on. Näistä Paavalin sanoista kuuluu, niin kuin olisivat kristityt tahtoneet itse omistaa itsellensä yhden osan Pyhän Hengen vaikutuksista. Niin kuin he olisivat itsekin vaikuttaneet jotakin omaksi parannukseksi. Ja kyllä on omarakkaus valmis omistamaan jotakin Pyhän Hengen vaikutuksista, jos omavanhurskaus pääsee jutamaan armon eteen.

Mutta tämän päivän tekstissä ottaa Paavali pois kristityiltä kaiken oman ansion, kaiken oman hyvyyden. Ja minä luulen, että kaikki kristityt, jotka itsensä tuntevat, eivät saata omistaa mitään Pyhän Hengen vaikutuksista, eli ajatella, että he olisivat itse vaikuttaneet heräyksen, katumuksen, uskon, rakkauden eli mikä ikänensä mahtaa olla, kuin totiseen kristillisyyteen kuuluu, vaan kaikki on Jumalan lahja. Kaikki on annettu ilman. Mutta eivät kaikki tahdo lahjaksi ottaa. Muutamat tahtovat tienata autuutta omalla parannuksella ja paremmalla katumuksella. Ja he

tienaavat niin kauan, että he viimein saavat tienata helvetissä, jos he eivät rupea syntisenä ja riettaan kaltaisena uskomaan Herran Jeesuksen päälle.

Älkää tienatko. Ei tule ansiosta mitään, vaan Jumalan lahja se on. Ja ottakaa Jumalan lahja vastaan kiittolisuudella. Tänä päivänä on Hän vielä tarjoamassa apunsa murheellisille ja katuvaivaisille sieluille. Tänä päivänä Hän vielä osoittaa haavojaan uskottomille. Tänä päivänä Hän vielä hakee kadonneita lampaita Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Tänä päivänä Hän vielä huutaa: Tulkaa minun tyköni, jotka työtä teette ja olette raskautetut, ja minä tahdon virvoittaa teitä. Tänä päivänä Hän vielä kysyy: Eikö kymmenen puhdistettu, kussasta yhdeksän ovat?

Vielä tänä päivänä se rakas Vanhin hakee sinua, tuhlaajapoika, joka olet eksynyt Isän talosta vieraalle maalle, missä ei sinulle anneta rapaakaan ruuaksi. Rientäkää Vanhimman tykö tänä päivänä. Kuka tietää, jos Hän huomenna on tarjoamassa teille armoansa. Kukaties huomenna on Hän mennyt niin kauas, ettei silmä näe, eikä korva kuule. Silloin pitää teidän huutaman, eikä yksikään vastaa. Teidän pitää kolkuttaman, eikä yksikään avaa.

Ne harvat sielut, jotka tuntevat, että se autuus, jonka Jeesus, Jumalan Poika, on heille ansainnut viattomalla piinallansa ja kuolemallansa, on Jumalan lahja, ja tuntevat myös niin kauan, kuin jaksavat valvoa ja kilvoitella heidän kalliimmassa uskossansa, he tuntevat, sanon minä, että armosta ja ilman ansiota on Jumalan Poika heitä armahtanut, ja suurella tuskalla ja vaivalla heidän syntinsä maksanut, piinallansa ja kuolemallansa heidän sielujansa helvetistä lunastanut, taivaaseen astumisellansa heidän uskonsa vahvistanut, esirukouksellansa Isän tykönä suojellut ja vanhurskaudellansa heidän syntinsä peittänyt. Nyt Hän on astunut ylös taivaaseen valmistamaan opetuslapsillensa sijaa Isän majassa.

Olettekos nyt ottaneet Häntä edesvas taa-jaksi Isän tykönä, koska se kavala päällekantaja aina seisoo sen päälle, että te olette huorat ja varkaat, ja vaatii, että Jumalan pitää tuomitseman teitä ansion jälkeen? Kukas nyt teidän edestänne vastaa Isän tykönä, koska se kavala Jumalan lasten päällekantaja seisoo Jumalan istuimen edessä kantain yötä ja päivää teidän päällenne, että te teette syntiä joka päivä, ja sanoo, ettei semmoiset ole kristityt, jotka niin paljon syntiä tekevät?

Kukas pitää teidän edestänne vastaaman siinä suuressa oikeudessa, jos ette ole ottaneet sitä Suurta Ristinkantajaa edesvastaa-jaksi Isän tykönä? Ette te taida itse vastata, niin kuin suruttomat, jotka aikovat itse vastata. Paras neuvo on, että kaikki katuvaiset ottavat Jumalan Pojan edesvastaa-jaksi, joka saattaa päällekantajan suun kiinni tukkia. Te näette, että tämä elämä on lyhykäinen ja vaivalloinen. Ja koska se paras on ollut, niin se on tuska ja vaiva ollut. Ei teillä täällä ole pysyväistä kaupunkia, vaan te olette kulkijat ja pakenevaiset iankaikkisuutta kohti.

Jeesuksen opetuslapset ovat vihatut ja vainotut tässä maailmassa. Ei heillä ole tässä viheliäisessä maailmassa mitään hauskaa, vaan he ovat niin kuin muukalaiset vieraalla maalla. Mutta maailma iloitsee ja riemuitsee siinä surkeassa sokeudessa. Mutta pian muuttuu maailman ilo murheeksi. Mutta opetuslasten murhe kääntyy iloksi, eikä

yksikään ota heidän iloansa pois. Silloin pääsevät kalliisti lunastetut sielut iloitsemaan Karitsan häissä: ne, jotka täällä ovat olleet murheessa ja ahdistuksessa uskonsa tähden. Silloin saavat he katsella sitä Suurta Ristinkantajaa ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, joka seisoo Siionin vuorella, ja kaikkia pyhiä enkeleitä Hänen kanssansa. Silloin saavat he kuulla niiden sadan ja neljän viidettä kymmentä tuhannen veisaavan uutta virttä Karitsan istuimen edessä valkeilla vaatteilla puetettujen joukossa. Silloin saavat ne, jotka voittavat, elämän kruunun kantaa.

Siinä on se suuri päämaali, johon teidän pitää pyrkimän, rientämän ja ikävöitsemän. Koska pääskysen pojille kasvavat siivet, silloin pääsevät he lentämään korkeaan ilmaan. Ja maailman pitää jäämän niin kuin pallo. Ja kaikki tiaiset, pääskysset ja satakielet pääsevät pian siirtymään lämpimään ilmaan, kussa aurinko paistaa pään päällä. Kussa kaikki kyneleet pyyhitään pois. Ja kaikki huokaukset loppuvat. Siellä saavat pienet lintuset istua elävän Viinapuun oksain päällä ja laulaa kiitosta sille suurelle Luojaalle, joka heille hengen antanut on. Ja lapset huutavat siinä uudessa Jerusalemissa: Hoosianna Daa-vidin Pojalle. Amen.

1. Jäljennös (kokonainen) / Kuoksen kopiokirja / Pekka Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto / 2. Jäljennös (1 sivu) / Aunon kokoelma / SKHS / Kansallisarkisto, Helsinki /

Sen pitää oleman Jessen juuren, joka on nouseva pakanoita hallitsemaan, jonka päälle pakanat toivoman pitää.

Koska Paavali tahtoo osoittaa, kuinka Kristus hallitsee pakanoita, ottaa hän yhden paikan Raamatusta, jossa profeetta Jesaja puhuu Jessen juuresta, ja osoittaa, että profeetta siinä paikassa puhuu Vapahtajasta, joka on Jessen juuresta nouseva pakanoita hallitsemaan. Tämä Jessen juuri on kuningas Daavid, joka oli Jessen poika. Ja siitä samasta Daavidin suvusta oli myös Vapahtaja syntynyt, jonka tähden Vapahtaja kutsuttiin Daavidin Pojaksi.

Me kuulemme siis, että tämä Jessen juuresta nouseva mies oli Kristus. Mutta kuinkas meidän pitää ymmärtämän, että Kristus hallitsee pakanoita? Juutalaiset ymmärtävät tämän raamatunpaikan niin, että Kristus, eli se Jessen juuresta nouseva Vapahtaja tulee maalliseksi kuninkaaksi, joka sodalla voittaa kaikki pakanat ja ottaa kaikki pakanain valtakunnat allensa. Mutta tämä raamatunselitys ei sovi muille, kuin juutalaisille, jotka aina odottavat sitä tulevaista Vapahtajaa.

Kaikki ne pakanat, jotka uskovat, että Vapahtaja on jo tullut maailmaan, ymmärtävät tämän raamatunpaikan sillä tavalla, että Kristus hallitsee pakanoita sen kristillisyyden kautta, joka nyt on maailmassa. He sanovat, että pakanoille on tullut suuri muutos kristillisyyden kautta. Esimerkiksi, etteivät he palvele enää näkyväisiä epäjumalia, että he lukevat Jumalan sanaa, että heillä on puhdas evankeliumin oppi, etteivät he uhraa lapsiansa epäjumalille, että he ovat kastetut vedellä, että he palvelevat Jumalaa kirkossa. Ja tämän ulkonaisen palveluksen pitää vaikuttaman niin paljon, että he tulevat autuaaksi.

Semmoinen usko on kastetuilla pakanoilla, että Kristus hallitsee nyt pakanoita tämän ulkonaisen kristillisyyden kautta. Mutta me tiedämme, ettei ole vielä enempää kuin kolmas osa pakanoista kääntynyt

kristillisyyteen. Ja vaikka ne, jotka ovat kääntyneet kristillisyyteen koettavat opettaa ja neuvoa niitä pakanoita, jotka eivät ole vielä kääntyneet, on rietas kuitenkin estänyt tämän kääntymisen työn, niin että pakanat, jotka luottavat sen päälle, että heidän vanha uskonsa on oikea usko, vihaavat kovin kristityitä, jotka eivät anna pakanoille omantunnon rauhaa. Sillä pakanat luulevat, että kristillisuus on ihmeellinen taikaus. Jos joku kristitty tulee pakanoitten tykö siinä tarkoituksessa, että muka neuvoa heitä kristillisyyteen, niin suuttuvat pakanat kovin kristityille ja pieksävät muutamia kuoliaaksi, ja uhkaavat kantaa kristittyjen päälle esivallan edessä.

Muutamat pakanat, jotka olivat siinä synkeässä pakanain maassa, tulivat ulos huoneistansa katsomaan kristityitä. Pakanat katsovat kristittyjen päälle isoilla silmillä. He kurkistelevat ja ihmettelevät niin kuin pisisihaukat, jotka ennen eivät ole nähneet ihmisiä. Pakanat irvistelevät ja pilkkaavat kristityitä, ja muutamat pakanat suuttuvat niin kovin kristityille, että he purevat hampaitansa niin kuin juutalaiset tekivät Stefanukselle, näppäävät kiviä maasta niin kuin juutalaiset, koska Vapahtaja puhutteli heitä. Ja koska joku kristitty puhuu muutaman sanan pakanoille parannuksesta ja katumuksesta, suuttuvat muutamat pakanat niin kovin, että he vapisevat.

Muutamat villipakanat kokoontuvat yhteen joukkoon pilkkaamaan kristityitä, ja silloin antaa rietas heille oikean rohkeuden. Niin kuin hukat, koska heitä on monta kymmentä yhdessä tokassa, eivät pelkää ihmisiä, sillä he luottavat silloin paljoutensa päälle. Niin tekevät myös villipakanat, koska he kokoontuvat pilkkaamaan ja kiroamaan kristityitä. Mutta yksinäiset pakanat kiertävät

kristityitä, eivätkä tohdi mennä siihen huoneeseen, kussa kristityt asuvat.

Muutoin ovat pakanat koreat ulkoapäin. Heillä on kalliit verkavaatteet ja silkkihuivit, korvarenkaat, niin myös komeat rakennukset ja komeat hevoset. Heillä on myös kirkkoja ja pappeja. Ja kirkossa ovat kyllä pakanat jumalaiset ja siveät. Mutta koska he tulevat ulos kirkosta, rupeavat he juomaan, kiroomaan ja tappelemaan, niin myös huorin tekemään, sillä huoruus, juopumus ja tappelelus ei ole heidän mielestensä synty.

Koska nyt profeetta Jesaja sanoo, että Jessen juuresta on nouseva se mies, jonka pitää hallitseman pakanoita, niin ymmärtää Paavali tämän raamatunpaikan sillä tavalla, että Kristus hallitsee pakanoita kristillisyyden kautta. Mutta ei ole Kristus vielä tullut kaikkien pakanoitten hallitsijaksi, koska tuskin kolmas osa pakanoista on kääntynyt kristillisyyteen. Raamatussa on myös kirjoitettu, että Kristus hallitsee pakanoita rautaisella ruuskalla. Me arvaamme hyvin, että tämä rautainen ruoska, jolla Kristus hallitsee pakanoita, on Vapahtajan risti, jota kaikki oikeat kristityt kantavat.

Mutta muutamilla pakanoilla on niin paatunut nahka, etteivät he tunne Isän vitsaa. Vaikka Taivaallinen Isä kurittaa heitä rautaisella ruuskalla, eivät he ota kuritusta vastaan. Paatunut ihminen ei pakene ollenkaan, vaikka Taivaallinen Isä kurittaa häntä rautaisella ruuskalla. Sillä luontokappale pakenee, koska häntä hyvin piiskataan. Ja semmoinen luontokappale on juuri harvoissa paikoissa, joka ei tunne ruoskaa. Mutta paatunut ihminen ei tottele ollenkaan, vaikka Taivaallinen Isä kurittaa häntä rautaisella ruuskalla. Sen tähden valittaa Herra jo Vanhassa Testamentissa: *”Minä olen kasvattanut lapsia, mutta eivät ne ota kuritusta vastaan.”* Ja taas sanoo Hän profeetta Jesajan kautta: *”Härkä tuntee isäntänsä, mutta Israel ei tunne minua.”*

Kuinka pakanat pakenisivat Taivaallisen Vanhimman tykö, koska he ovat niin paatuneet,

etteivät he tunne Isän kuritusta? Jos Kristus kurittaa heitä rautaisella ruuskalla, niin he tekevät vastuksen. Jos Jumala rankaisee heitä nälällä ja kalliilla ajalla, niin myös sodalla ja verenvuodatuksella, niin he napisevat. Mutta eivät he sen kurituksen tähden tee parannusta.

Mutta se rautainen ruoska, jolla Kristus hallitsee pakanoita, on erinomattain Jeesuksen risti, eli se murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen. Se on hengellinen murhe, eli oman tunnon vaiva, joka kuuluu totiseen katumukseen. Koska Taivaallinen Isä kurittaa lapsiansa hengellisellä ruuskalla, silloin ne pakanat, jotka ottavat Isän kuritusta vastaan, joutuvat pakenemaan Vapahtajan tykö. Ja silloin sanotaan, että Kristus hallitsee pakanoita rautaisella ruuskalla, nimittäin rakkauten rautaruuskalla Hän hallitsee niitä, jotka isällisen kurituksen kautta tekevät parannuksen: *”Sillä ketä Hän rakastaa, sitä Hän myös kurittaa.”*

Tämä sana on niille sieluille ojennukseksi ja ylösrakennukseksi, jotka ovat murheelliset, jotka itkevät ja huokaavat kantaessaan Jeesuksen ristiä. Niin kauan, kuin Taivaallinen Isä teitä kurittaa, ei Hän ole vielä hyljännyt teitä, sillä Paavali sanoo: *”Kuka on se isä, joka ei kurita lapsiansa, joita hän rakastaa?”* Mutta ne pahankuriset lapset, jotka ovat niin paatuneet, etteivät he ota kuritusta vastaan, niille ei saata Vanhin mitään tehdä. Ei suinkaan pakana tule ihmiseksi ilman kuritusta.

Koska siis Raamattu sanoo, että Kristus hallitsee pakanoita rautaisella ruuskalla, niin se merkitsee, että Hän hallitsee niitä hengellisen surun ja murheen kautta. Ei suinkaan Kristus hallitse niitä, jotka eivät tunne ruoskaa, mutta niitä pakanoita hän hallitsee, jotka ottavat Isän kuritusta vastaan. Mutta tämä rautainen ruoska on rakkauten ruoska. Taivaallinen Vanhin kurittaa lapsiansa rakkaudesta, että Hän tämän kurituksen kautta saisi heitä ihmisiksi.

Älkää siis ajatelko, te murheelliset ristinkantajat, että Taivaallinen Vanhin on teille vihainen, koska Hän murheella vähäisen koettelee teidän uskoanne, sillä te ette arvaa, kuinka hyvää Vanhin suo teille, koska Hän vähäisen kurittaa teitä. Jos te tämän kurituksen kautta tulisitte niin nöyriksi, että te antaisitte suuta Isän vitsalle, niin Hän ottaisi teitä varsin syliinsä ja painaisi teitä rintojansa vasten, ja antaisi niitten raukkojen, jotka nälässä itkevät, imeä armoa vuotavaisia rintojansa.

Rukoilkaa siis, te murheelliset ristinkantajat, että se armollinen Vapahtaja hallitsisi teitä rakkauden rautaruoskalla, että te tulisitte niin nöyriksi Hänen isällisen kurituksensa kautta, että te antaisitte suuta Isän vitsalle. Sillä ei suinkaan Vanhin suo teille pahaa, vaan hyvää, koska Hän kurittaa.

Kuule siis, o Taivaallinen Vanhin, kaikkien murheellisten ja itkeväisten ja parkuvaisten lasten valitusta, koska he rukoilevat sinua nöyrällä ja katuvaisella sydämellä, ja anovat anteeksi heidän rikoksiansa sanoen: *”Rakas Vanhin! Anna anteeksi! Anna anteeksi!”* Älä lyö niin kovin rautaisella ruoskalla niitä heikkoja, murheellisia ja alas painetuita, vaan kuule, rakas Vanhin, koska he huutavat: *”Anna anteeksi, anna anteeksi!”* Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

Rukouspäivän ehtoosaarnan teksti:

PSALMI 146: 10

”Herra on Kuningas iankaikkisesti, sinun Jumalasi, Siion, loppumatta. Halleluja! Kristus on Siionin Kuningas.”

Ensimmäinen tutkistelemus: **Ketkä ovat alamaiset Kristuksen valtakunnassa?**

Toinen tutkistelemus: **Ketkä ovat alamaiset perkeleen valtakunnassa?**

1. **[Ketkä ovat alamaiset Kristuksen valtakunnassa?]** Kristuksen alamaiset ovat ne harvat sielut, jotka kantavat Jumalan lasten merkkiä heidän otsissansa. Ja siitä merkistä he tuntevat toinen toisensa, vaikka olisi kuinka pimeää. Koska he ovat sotimassa

vihollistensa kanssa, tuntevat he aina siitä merkistä, ketkä ovat Kristuksen alamaiset. Ja tämän Jumalan lasten merkin ovat he saaneet Taivaalliselta Sotaherralta, koska heidät puetettiin vanhurskauden sota-aseilla. Koska heille annettiin hengen miekka, uskon kilpi ja autuuden rautalakki. Koska he vannovat sen kautta, joka elää iankaikkisesti, että heidän pitää varjeleman Isän maata hengellä ja verellä. He ovat vannoneet Kuninkaalle valan ja antaneet Hänelle sen kalliin lupauksen, että heidän pitää uskolliset oleman Kuninkaalle, ja urhoollisesti sotiman Kuninkaan puolesta, eikä säästämän henkeänsä viimeiseen pisaraan asti.

Nyt on iso sota maan päällä niiden välillä, jotka sotivat Kuninkaan puolesta, ja niiden välillä, jotka sotivat vihollisen puolesta. Vihollinen on nostanut joukkonsa sotimaan totuutta vastaan. Hän on yllyttänyt orjiansa vihaamaan Kristuksen alamaisia. Hän voitelee heidän suoliansa vuotavalla pirun paskalla antaaksensa heille suuremman rohkeuden. Kuningas Daavid kirjoittaa: *”Heidän kurkunsu on avoin hauta.”* Ja silloin ne huutavat täydellä kurkulla *”perkele”* ja *”saatana”*, joka on heidän isänsä, jota he ovat uskollisesti palvelleet siitä saakka, kuin he rupesivat konttaamaan.

Ja koska käärmeen siemenet rupeavat puikimaan sydämen juuressa, oksentavat he ulos myrkkynsä kristittyjen päälle, niin kuin Johannes näki Ilmestyskirjassa, kuinka se ruskea lohikäärme oksensi ulos suustansa yhden muikean ja myrkyllisen märkyyden sen vaimon perään, joka huusi syntymävaivassa. Niin oksentavat myös kyykäärmeen sikiöt kristittyjen päälle myrkyllisen märkyyden sapella ja pirun paskalla sekoitettuna, jolla he muka tahtovat kuolettaa niitä sieluja, jotka sotivat Kristuksen puolesta. Mutta heidän omissa suolissansa pitää tämän myrkyllisen sekoituksen karvasteleman, koska pimeyden ruhtinas viimein kaataa heidän suuhunsa tulikiven liekkiä, joka polttaa heidän sisällyksiänsä iankaikkisesti.

Kristuksen alamaiset tuntevat myös omiansa äänestä ja puheesta. Koska he nimittäin sotiivat riettaan ja hänen joukkonsa kanssa piimeyden laaksossa, täytyy heidän välistä puhua uusilla kielillä, jota vihollisen sotamiehet eivät ymmärrä. Vihollisen orjat ovat niin paljon syöneet sitä vuotavaa pirun paskaa, että he ovat paskakieliseksi tulleet. Sen tähden kuulevat Kristuksen alamaiset ensimmäisestä sanasta, mistä he ovat kotoisin. Sillä jokainen, joka syö pirun paskaa, tulee paskakieliseksi. Sen tähden on paskakielisten mahdollon lausua sitä sanaa *”risti.”* Kuinka he saattavat lausua sen kalliin sanan, koska he ovat Jeesuksen ristin viholliset?

Vihollinen on myös kääntänyt heidän silmänsä nurin, niin että he katsovat kaikki asiat nurin. He lukevat ensin kirjaa nurin, ja käsittävät kaikki Jumalan sanat väärin. Suruttomat omistavat niitä sanoja itsellensä, jotka kuuluvat heränneille. He kääntävät kristityille niitä sanoja, jotka kuuluvat suruttomille. Koska Raamattu sanoo: *”Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi,”* niin luulevat suruttomat, että nämä sanat kuuluvat heränneille, vaikka se kuuluu suruttomille, jotka vihassa ja kiukussa tuomitsevat lähimmäistensä helvettiin.

Koska Raamattu sanoo, että *”Jumala on armollinen”*, niin omistavat suruttomat tämän sanan itsellensä, vaikka ei se kuulu muille kuin katuvaitsille. Koska Raamattu puhuu vääristä profeetoista, niin luulevat suruttomat, että tämä sana kuuluu heränneille, vaikka suruttomat ovat itse väärinä profeettoja. Ja koska rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, niin katsovat he kaikki hengelliset asiat nurin. Pyhän Hengen vaikutus on heidän mielestensä perkeleen vaikutus. Mutta viinahengen vaikutus, se on heidän mielestensä Pyhän Hengen vaikutus. Koska muutamat tulevat jumaliksi viinassa, itkevät, rukoilevat ja veisaavat viinapäissä, se on heidän mielestensä varmasti Pyhän Hengen vaikutus. Mutta jos katuvaainen syntinen valittaa ja huokaa omantunnon vaivassa, se on 1838

riettaalta, eli itse ne tekevät itsensä semmoiseksi.

Koska siis suruttomat katsovat kaikki hengelliset asiat nurin, niin se on myös arvattava, että he kuulevat väärin, eivätkä niin muodoin ymmärrä, mitä kristityt puhuvat. Sillä luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat, vaan ne ovat hänelle hulluus. Paavalia itseään pidettiin hulluna, ja sanottiin jo silloin, että ylen paljosta lukemisesta hän oli hulluksi tullut. Niin katsotaan myös kristityt hulluksi kaikilta maailman viisailta, jotka seuraavat luonnollisen järjen viisautta. He luottavat sen päälle, että luonnollinen järki osoittaa heille tien taivaaseen. Mutta luonnollinen järki osoittaa kyllä maailmanorjille tien kadotukseen, vaikka he luulevat, että luonnollinen järki osoittaa heille, mistä tie menee taivaaseen. Paavali sanoo, että maailman viisaus on hulluus Jumalan edessä. Ja Lutherus sanoo, että järjeltä pitäisi kaula väännettämän poikki. Mutta kristittyjen paras tuntomerkki on risti rinnassa.

Koska nimittäin Vapahtaja sanoo: *”joka ei ota ristiänsä päällensä ja seuraa minua, ei hän ole minulle sovelias,”* niin arvataan siitä, että kaikki Jeesuksen Kristuksen sotamiehet ovat myös Jeesuksen ristin kantajat. Mutta tämä Jeesuksen risti ei ole tehty kullasta niin kuin tämänaikaiset piispat pitävät ristin kullasta. Vaan Jeesuksen risti on, ei ainoastansa perkeleen kiusaukset, pahat ajatukset, lihan himot, epäusko ja epäily, joilla perkele kiusaa sekä heränneitä että myös armoitetuita sieluja, ja niistä kiusauksista tulee kristityille raskas murhe ja suuri heikkous, niin että ristin kantajat luulevat välistä kuolevansa voimattomuuden tähden, mutta Jeesuksen ristiin kuuluvat myös maailman viha, kirous, pilkka ja ylenkatse, joilla maailmanlapset kohtelevat kristityitä, koska kristillinen rakkaus ja herännyt omatunto vaatii kristityitä manaamaan suruttomia parannukseen. Mutta tämä ulkonainen viha ja vainoaminen ei ole niin raskas kristityille, kuin ne sisälliset kiusaukset, se suuri hengellinen sota, joka

tuntuu kristittyjen rinnassa. Näitten kiusaus-
ten tähden, murheen ja epäilyksen tähden,
tulee kristityn vaellus niin raskaaksi ja niin
vaivalloiseksi, että hän luulee usein olevansa
Jumalalta ja ihmisiltä hyljätty.

Mutta älä kuitenkaan väsy kilvoittelemasta,
sinä murheellinen sielu. Älä lakkaa kolkutta-
masta, huutamasta ja rukoilemasta sitä
Suurta Ristinkantajaa, että Hän auttaisi sinua
tätä Jeesuksen ristiä kantaessa. Koska syn-
ninkuorma tulee niin raskaaksi ja niin vaival-
loiseksi, että polvet nääntyvät kuorman alla,
koska sinä rupeat huokaamaan niin ras-
kaasti, että huokaukset kuuluvat syvyydestä
taivaaseen asti. Silloin tulee enkeli taivaasta
ja virvoittaa sinua. Älä ajattele, että sinä olet
sen tähden hyljätty Vapahtajalta, että sinun
täytyy kantaa Hänen ristiänsä, vaan ajattele
paremmin, että sinun uskosi sen kautta koe-
tellaan. Ja muista, että kaikki oikeat kristityt
ovat kantaneet tätä Jeesuksen ristiä ennen
sinua, ja että tämä ristin kantaminen merkit-
see, että sinä olet oikealla tiellä, vaikka et ole
vielä kostunut paikalle. Sillä itsepä Herra Jee-
sus on sanonut, että *”suuren vaivan kautta
täytyy ihmisen elämään sisälle mennä.”*

Eipä suruttomat tiedä mitään tästä Jeesuk-
sen rististä. He ovat iloiset ja nauravat omaa
onnettomuuttansa, koska heidän pitäisi itke-
män. He pilkkaavat ja kiroavat, koska heidän
pitäisi siunaaman. He tanssivat ja rallattavat,
koska heidän pitäisi murheessa oleman. He
juovat paloviinaa, koska heidän pitäisi juo-
man siitä kalkista, jonka Jeesus on juonut. He
pitävät huoria, koska heidän pitäisi lesken
yksinäisyydessä oleman. Se on yksi todistus
annettu Ilmestyskirjassa niille, jotka Isänsä
merkin kantavat otsissansa, jotka veisaavat
Siionin vuorella, etteivät he ole saastutta-
neet itseänsä vaimoväen kanssa. Mutta se
on myös kirjoitettu samassa Ilmestyskirjassa,
että *”koirat ja velhot heitetään ulos taivaan
valtakunnasta.”* Se on: kiimakoirat saavat ul-
voa ulkoisella puolella yhtenä varkaitten ja
juomareitten kanssa. Ja siellä pitää oleman
itku ja hammasten kiristys.

Toinen tutkistelemus: **Ketkä ovat perkeleen
alamaiset?** Me olemme edellisessä osassa
osoittaneet, millainen tuntomerkki niillä on,
jotka ovat Kristuksen alamaiset, nimittäin,
että heillä on merkki heidän otsissansa ja
risti rinnassa, että he kantavat Jeesuksen ris-
tiä ja puhuvat semmoisia, joita perkeleen
alamaiset eivät ymmärrä. Nyt meidän pitäisi
muisteleman, millainen merkki perkeleen
alamaisilla on, että hekin tulisivat tunte-
maan itsensä oikein.

Perkeleen alamaisilla on myös polttomerkki
otsassa. Mutta jos kristityn merkki on yksi
kirkas armon merkki, yksi kointähti, jonka
Jeesus Ilmestyskirjassa antaa niille, jotka
voittavat, niin on suruttomain merkki yksi
musta kirjain otsassa, jonka musta rautio on
polttoraudalla siihen sisälle polttanut. Musta
kirjain on niin kuin V ja niin kuin H ja niin kuin
J, ja kaikille niille on pantu käärmeen merkki
kirkonkirjaan. Mutta eivät nämä sokeat rau-
kat tiedä, että heillä on semmoinen hirveä
merkki, vaan he luulevat, että heillä on kun-
nian merkki otsassa. Mutta niin kuin itse per-
kele tahtoo olla kunniallinen maailmassa,
vaikka hän on itse rietas, niin tahtovat myös
hänen orjansa olla kunnialliset maailmassa,
vaikka he ovat huorat ja varkaat. Ja jota ru-
memmin he ovat eläneet, sitä julmemmin he
suuttuvat, jos joku kristitty sanoo heille,
minkä kaltaiset he ovat.

Eivät nekään ole huoria ja varkaita, joille on
pantu käärmeen merkki kirkonkirjaan. Kun-
nian tähden kieltävät he ja peittävät pahoja
tekojansa. Ja kunnian tähden tahtovat he
olla siveät huorat, rehelliset varkaat, raittiit
juomarit ja kunnialliset viinaporvarit. Se
merkitsee, että huora tahtoo olla siveä maa-
ilman edessä, vaikka kaikki ihmiset tietävät,
että hän on huora. Varas tahtoo olla rehelli-
nen ja vakaa maailman edessä, vaikka kaikki
ihmiset tietävät, että hän on varas. Juomari
tahtoo samassa arvossa ja kunniaassa olla,
niin kuin muutkin ihmiset. Viinaporvari tah-
too myös kunniallinen olla, vaikka viinakaup-
paa pidetään huonona virkana.

Mutta kaikki nämä siveät huorat, rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit löytävät nyt paljon syntiä kristittyjen vaelluksessa, niin kuin juutalaiset löysivät vikoja Vapahtajan ja opetuslasten elämässä, että jos kristityt eivät heitä pois soimamasta kunniallisia ihmisiä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, täytyy viimein maailman kunniallisten ihmisten kantaa maaherralle Pontius Pilatukselle, että nämä kristityt, jotka nyt ovat ilmestyneet, ovat kansanhäiritsijät, väärät profeetat ja villihenget, jotka eivät anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Samankaltaiset kanteet tulisivat sitten heränneitten päälle. Pakanat ovat ennen kantaneet ensimmäisten kristittyjen päälle, että he ovat Jumalan pilkkaajat, että he ovat Jumalan ja ihmisten viholliset, että he makaavat sekaisin miehet ja vaimot, että he ovat pahoilta hengiltä riivatut, että he näkevät riettaan hengen ilmestyksiä, että heidän uskonsa on ihmeellinen taikus, että jos semmoinen taikus pääsee leviämään, niin ei valtakunta pysyisi koossa. Ja mitä pakanat ovat ennen kantaneet kristittyjen päälle, sitä ne kantavat vielä nytkin, että he saisivat imeä kristittyjen verta. Että he saisivat omantunnon rauhan, koska he ovat latkineet kristittyjen verta. Tämä on nyt se kunnian merkki, jota perkeleen orjat kantavat otsisansa.

On myös riettaan orjilla risti rinnassa. Mutta tämä risti on maailman murhe. Se on vatsanmurhe. Koska heille tapahtuu joku vahinko ruumiin puolesta, tulevat he murheelliseksi ja itkevät käärmeen kyneleitä. He itkevät myös harmista, etteivät he jakska kaikkia kristityitä hävittää. He lukevat itsensä marttyreiksi, koska heidän täytyy muka uskonsa tähden kärsiä soimauksia. Muutamille tulee paha mieli ja levoton omatunto, koska he eivät saa enää juoda, kirotta ja tapella rauhassa niitten kristittyjen koirien tähden, jotka haukkuvat joka paikassa. Niin muodoin tulevat myös suruttomat ristinkantajiksi. Mutta siitä rististä he pääsevät pois pian. Koska he

taas voitelevat suoliansa pirun paskalla, ovat he taas iloiset niin kuin ennenkin.

Saarnaavat myös maailmanorjat heidän kielellänsä. Mutta ei se ole uusi kieli, vaan se on vanha pakanallinen kieli, kussa kiroukset ja sadatukset ovat ensimmäinen ja viimeinen kirjain. Juomalaulut ja huoralaulut ovat keskimmäiset kirjaimet siinä vanhassa kielessä. Kreikan kielessä on A ensimmäinen kirjain ja O viimeinen kirjain. Mutta vanhan Aatamin kielessä on P ensimmäinen ja S viimeinen kirjain. Ja tätä kieltä ymmärtävät kaikki niin pian, kuin he rupeavat konttaamaan.

Nyt me olemme lyhyesti maininneet, millaiset alamaiset ovat Kristuksen valtakunnassa ja millaiset alamaiset ovat perkeleen valtakunnassa. Meidän pitäisi myös katseleman, kuinka nämä kahden valtakunnan miehet sotivat keskenänsä. Kristityt sotivat Hengen miekalla ja heidän päänsä päällä on autuuden rautalakki. Heillä on myös uskon kilpi, jolla he vastustavat kaikki sen tuliset nuolet, joita se ruma vihollinen ampuu sydäntä kohti. Mutta perkeleen sotamiehillä on ensiksi hampaat, joilla he purevat, niin kuin juuta laiset purivat hampaitansa. Toiseksi kynnet, joilla he kynsivät kristityitä veriin. Kolmanneksi keituripukin sarvet, joilla he puskevat, niin kuin heidät maalataan Danielin näyssä ja Ilmestyskirjassa. Neljänneksi kivet, joilla juutalaiset kivittivät Stefanusta. Viidenneksi hiilloskahveli, joilla rietas kohentaa kekäleitä helvetissä.

Ja koska riettaan enkelit eivät jakska muutoin sotia, täytyy heidän kantaa kristittyjen päälle, että he ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka pilkkaavat Jumalaa, koska he tunnustavat itsensä Jumalan Pojiksi. Niin kuin juutalaiset, jotka sanoivat: *"Hän pilkkasi Jumalaa,"* koska Jeesus tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi. Ja niillä Jeesuksen ristin vihollisilla on kirkkaat silmät näkemään kristittyjen vikoja. Mutta me kuulemme Johanneksen Ilmestyskirjasta, kuinka Jumalan lapset veisäsivät kiitosvirttä Jumalalle, koska

heidän veljiensä päällekantaja heitettiin taivaasta, joka kantoi heidän päällensä yötä ja päivää. Kukas on tämä kristittyjen päällekantaja muu, kuin se suuri ruskea lohikäärme, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, ja hänen joukkonsa, joka kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää?

Me kuulemme myös siinä samassa Johanneksen Ilmestyskirjassa, kuinka suuri sota nousi taivaassa Mikaelin ja lohikäärmeen välillä. Ja tämä sota tapahtuu nyt kristittyjen ja suruttomien välillä. Mutta eivät suruttomat usko, että he ovat se suuri saatanan joukko, joka sotii Jumalan lasten kanssa ja latkii kristittyjen verta. Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että se Suuri Sotasankari, joka on voittanut siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, pitää tekemän Kristuksen sotamiehiä urhoollisiksi, voimallisiksi ja väkeviksi hengessä, että he jaksaisivat sotia sen suuren joukon kanssa, joka tahtoo hävittää joka ainoan sielun maasta, kuin Kristuksen puolesta sotii. Jos nämä Kristuksen sotamiehet pysyvät heidän kalleimmassa uskossansa loppuun asti, niin on heille luvattu kunnian kruunu ja kiiltävä tähti rintaan. Ja heidän kyyneleensä pyyhitään pois.

Ottakaa siis autuuden sota-aseet: uskon kilpi, jolla te voisitte vastustaa kaikki sen ruman tuliset nuolet, ja autuuden rautalakki ja hengen miekka, joka on Jumalan sana. Että te olisitte mahdolliset seisomaan siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, ja saamaan kunnian merkin rintaan, ja veisaamaan voiton virttä toisella puolella Punaista merta, koska kaikki viholliset, jotka ajavat Israelin lapsia takaa, hukkuvat Punaisen meren aaltoihin.

Kuule, sinä suuri Israelin Kuningas, kaikkien hätääntyneitten ja suuressa sodassa olevaisten huuto, koska he huutavat sinun tykösi. Nosta väsyneet kädet ja tue nääntyneet polvet, ja virvoita heitä punaisella viinalla, ja voitele heidän haavojansa hunajan pisaroilla. Sido haavoitetuita, ja vie heitä sinun pyhiesi asumasiin, kussa he saavat kuulla voiton virttä ja veisata: amen halleluja, kiitos, kunnia, ja ylistys sille ainoalle kuolematomalle Jumalallemme nyt ja iankaikkisesti. Aamen!

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto / A. Kanervan jäljennösklrja / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: Ps. 103: 2–3

Kiitä Herraa minun sieluni ja älä unohda, mitä hyvää hän sinulle tehnyt on, joka sinulle kaikki synnit antaa anteeksi ja parantaa kaikki rikoksesi.

Nämät sanat löytyvät kirjoitettuna 103. psalmissa ja ovat merkilliset sen vuoksi, että tämä kuningas Daavid on ensimmäinen kuningas maailmassa, joka oli oikein herännyt ja armoitettu. Hän saattoi omasta koetelemuksestaan kirjoittaa, kuinka autuas se ihminen on, jonka synnit peitetyt ovat, ja jolle Herra ei lue vääryyttä, vaikka armonvarkaavat luulevat, että Daavidin synnit olivat kunnian alle peitetyt. Mutta Daavidin synnit eivät ole kunnian alle peitetyt, niin kuin armonvarkaavat luulevat, sillä Daavidin täytyi tunnustaa vääryytensä Jumalan ja ihmisten edessä.

David pyysi kyllä yhden aikaa peittää syntejään, koska tunto oli nukkumassa, mutta hän valittaa itse katumusvirressä: *”Koska minä tahdoin syntejäni peittää, musertuivat minun luuni.”* Ja kun profeetta Nathan tuli häntä soimaamaan, silloin vasta pisti tämä soimaus niin kuin nuoli tuntoon. Mutta ei olisi tämä soimaus vaikuttanut mitään, jos Daavid olisi ollut samassa paatumuksessa kuin muutamat maailman orjat nyt ovat, jotka suuttuvat niille, jotka muistuttavat heille syntejä. Jos Daavidin tunto olisi ollut niin paksu kuin muutampain paatuneitten tunto nyt on, niin hän epäilemättä olisi sanonut profeetalle, joka tuli häntä soimaamaan: *”Mene ulos tästä huoneesta, muutampi väärä profeetta, ja anna minulle omantunnon rauha!”*

Mutta Daavidin tunnossa oli vielä vanhat haavat auki, ja profeetta Nathan tuli niitä vanhoja haavoja kiskomaan ylös. Sen tähden tuli Daavidille varsin omantunnon vaiva, koska Nathan soimasi häntä. Ei hän jaksanut enää salata eli peittää pahoja tekojansa. Hänen täytyi tunnustaa Jumalan ja ihmisten edessä, että hän oli sen kauhistavaisen synnin tehnyt. Hänen täytyi maailmalle huutaa syntejään, vaikka maailman kunnia oli ennen 1842

pannut häntä peittämään niitä. Mutta tämän aikaiset fariseukset ja armonvarkaavat sanovat: *”Ei ihmisen tarvitse maailmalle huutaa syntejään. Tunnustakoon niitä Jumalan edessä eli pitäköön salarippiä, jos niin tarve tulee.”* Mutta mikäs tunto se on, joka ei tahdo syntejään tunnustaa? Se taitaa olla paksu omatunto, joka jaksaa syntiänsä peittää. Ei ole reikää tullut sen ihmisen tuntoon, joka jaksaa syntiänsä peittää.

Me näemme, että Daavidille tuli hätä, koska profeetta Nathan muistutti häntä synnistä. Hänen täytyi tunnustaa syntiänsä, vaikka maailman kunnia oli pannut hänet peittämään syntiänsä siihen päivään asti, kun profeetta Nathan tuli häntä soimaamaan huoruudesta. Mutta tämän aikaiset fariseukset ja suukristityt sanovat: *”Ei kenenkään tarvitse maailmalle huutaa syntejään. Joka syntiänsä maailmalle huutaa, se hakee itselleen väärää lohdutusta. Hän pääsee rauhoittamaan tuntoansa sen kaltaisella petollisella luulolla, etteivät ne synnit enää vaivaa hänen tuntoaan, joita hän on tunnustanut.”* Mutta eipä Daavidille tullut omantunnon rauhaa, vaikka hän niitä tunnusti. Eikä Juudaalle tullut tunnon rauhaa, vaikka hän niitä tunnusti. Daavidille tuli siinä samassa tunnon vaiva, koska hän oli tunnustanut syntiänsä. Ja taitaa kaikilla heränneillä olla sama koetelemus kuin Daavidilla siinä asiassa, ettei katuvainen sielu saa tunnon rauhaa synnintunnustuksen kautta, vaan ainoastaan Jumalan armon kautta. Koska katuvainen syntinen, joka on syntinsä tunnustanut ja katunut, saa tuntea sydämessään, että hänen syntinsä ovat anteeksi annetut, silloin saattaa armoitettu syntinen niin kuin Daavid sanoa: *”Kiitä Herraa minun sieluni ja älä unhot, mitä hyvää Hän sinulle tehnyt on, joka sinulle kaikki synnisi anteeksi antaa ja parantaa kaikki sinun rikoksesi.”*

Mutta armonvargaat tahtovat kanssa omistaa itselleen paljon Daavidin armosta. *”Koska Daavid, joka oli huora ja murhamies, sai anteeksi, kyllähän Jumala minuakin armahtaa, joka en ole niin suuri syntinen,”* sanovat he. Mutta oletko niin suuressa katumuksessa kuin Daavid? Armonvaras, oletkopa sinä oikein katunut syntiäsi, koska sinä jaksat niitä peittää ja salata?

David sanoo myös näin: *”Autuas on se ihminen, jonka synnit peitettyt ovat.”* Kuinka sinä niitä sanoja ymmärrät? Jos kunnian rietas pääsee niitä sanoja selittämään armonvarkaalle, niin hän selittää näin: *”Ei sinun tarvitse syntiäsi maailmalle huutaa, sillä Daavid sanoo näin: Autuas on se ihminen, jonka synnit peitettyt ovat.”* Ilmankin sinä kuulet nyt, armonvaras, että niin kauan kuin sinä jaksat peittää syntiäsi, sinä olet autuas, mutta jos synnit tulevat ilmi, niin sinä tulet onnettomaksi. Sinä tulet omantunnon vaivaan, jos sinä maailmalle huudat syntiäsi. Niin se tapahtui Daavidillekin.

Niin kauan kuin hän jaksoi peittää syntejään, oli tunto rauhassa, mutta se väärä profeetta Natan tuli ja pilasi hänen kristillisyytensä. Hän tuli soimaamaan Daavidia huoruudesta ja murhaamisesta, ja siitä soimauksesta tuli Daavidille pistos sydämeen. Mutta älä sinä veikkonen ole niin hullu kuin Daavid, että sinä rupeat maailmalle huutamaan syntejäsi, vaan kiellä ja peitä! Älä tunnusta ollenkaan, että sinä olet niitä ja niitä syntejä tehnyt. Sillä tavalla sinä parhaiten saat omantunnon rauhan. Näethän sinä, ettei tuomari saata niitä tuomita, jotka kieltävät rikoksiansa. Sen tähden sanoo myös Daavid: *”Autuas on se ihminen, jonka synnit peitettyt ovat.”*

Mutta se Daavidin sana, mitä se merkitsee, kun hän sanoo: *”Koska minä tahdoin syntejäni peittää, musertuivat minun luuni.”* *”Jaa,”* sanoo rietas, *”se merkitsee, että Daavidille oli kunnia noussut päähän, ja sen tähden rupesi päätä särkemään.”* Hän freistais kyllä peittää syntejään, mutta se nousi niin kovin

päähän, että hänen täytyi tunnustaa. Mutta siinä hän teki hullusti, että hän rupesi syntejään huutamaan maailmalle. Jos hän olisi tehnyt niin kuin Ahab, joka oli myös aikainen kuningas, ja hänen vaimonsa vielä parempi, joka ensinnä tappoi miehen, ja kun profeetta Elia tuli häntä soimaamaan, sanoi hän: *”Viholliseksikos minut olet löytänyt, koska et anna minulle omantunnon rauhaa.”* Ja Judas, joka oli kunniallinen kristitty, meni varsin ulos sen kastetun palan jälkeen. Mene ja tee sinä myös niin, kun nämä väärät profeetat rupeavat sinua soimaamaan huoruudesta ja varkaudesta.

Ja jos muutoin et jaksat peittää syntejäsi, niin mene ulos. Mene ylimmäisten pappein tykö valittamaan, että väärät profeetat eivät anna enää kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta jos tunto tulisi levottomaksi, niin mene varsin sen suuren viinaporvarin tykö, joka asuu palavan kosken alimmaisessa korvassa, ja käske hänen voidella kurkkusi vuotavalla pirun paskalla. Se on paras lääkitys niille, joilla on paha omantunto. Niin pian kuin pirun paska koskee sydämeen, paranevat kaikki omantunnon haavat.

Me luulemme, että ne harvat sielut, jotka ovat Jumalan armon kautta saaneet omantunnon rauhan, pitää ymmärtämän, mitä nämä Daavidin sanat sisällään pitävät: *”Autuas on se ihminen, jonka synnit peitettyt ovat,”* se on, jolle ei Herra soimaa vääryyttä. Ne katuvaiset sielut, joiden tunto ei enää jaksat peittää syntejään eikä pirun paskalla sydäntään puoskia, rukoilkoot sitä Suurta Ristinkantajaa, että Hän auttaisi heitä Jeesuksen ristiä kantaessa turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle! Ja koska he tämän raskaan kuorman alla huokaavat niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat syvyydestä taivaaseen, niin auttakoon silloin taivaallinen Herra Jeesus ja kuulkoon heidän huokauksiaan ja tiputtakoon muutampia armon pisaroita heidän haavoihinsa, että he saattaisivat iloisella sydämellä kiittää Häntä niin

kuin Daavid: *”Kiitä Herraa minun sieluni ja älä unohda, mitä hyvää Hän sinulle tehnyt on, joka sinulle kaikki syntis antaa anteeksi ja parantaa kaikki sinun rikoksesi.”* Amen. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

Ps. 103: 21–22

Kiittäkää Herraa, kaikki Hänen sotaväkensä ja Hänen palvelijansa, jotka teette Hänen tahtonsa! Kiittäkää Herraa, kaikki Hänen työnsä kaikissa Hänen valtansa paikoissa! Kiitä Herraa minun sieluni!

Meidän pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman:

Ensiksi: **Kuinka Herran sotaväki kiittää Herraa.**

Toiseksi: **Kuinka kaikki Hänen työnsä kiittää Herraa.**

Koska Daavid meidän tekstimme mukaan tekee erotuksen Herran sotaväen ja Herran työn välillä, niin se on arvattava, että hän sotaväellä ymmärtää niitä, jotka sotivat Jumalan ja totuuden puolesta, mutta Herran työ ovat ne luontokappaleet, jotka eivät ole missään hengellisessä sodassa, mutta kiittävät ja ylistävät Luojaansa itsekukin kielellään, niin kuin tiaiset, pääskysel, satakielet ja muut sen kaltaiset pienet lintuset, jotka viertävät pesissään ja kiittävät Luojaansa niin pian kuin aurinko nousee armon taivaalle. Katselkaamme nyt:

Ensiksi: **Kuinka Herran sotaväki kiittää Herraa?** Herran sotaväellä ymmärretään oikeita Israelin lapsia, jotka sotivat perkeleen sotaväen kanssa. Koska he ensinnä lähtevät ulos orjuuden huoneesta Mooseksen johdatuksen kautta, kantain happamatointia leivän ainetta, tulevat he ensinnä Punaisen meren rannalle. Mutta viholliset eivät tahdo laskea Israelin lapsia palvelemaan Herraa; vaan he vaativat heitä orjuuteen, ja pyörtämään takaisin orjuuden huoneeseen. Silloin tulee Israelin lapsille kova pelko, koska viholliset toiselta puolelta ahdistavat, ja toiselta puolelta vastaa Punainen meri. Eivät he tahtoisi enää 1844

mielellänsä pyörtää takaisin orjuuden huoneeseen, kussa heitä on niin kovin vaadittu palvelemaan vihollisia.

Mutta eivät he pääse pakenemaan edemmäksi, koska Punainen meri on edessä, eikä ole heillä niin paljon uskallusta Jumalaan, että Hän auttaa heitä pääsemään poikki merta ilman laivatta. Silloin tulee kuoleman pelko Israelin lapsille ja kärsimättömyys. He rupeevat napisemaan Moosesta vastaan, ja sanomaan: *”Eiköpä hautoja ole Egyptin maassa, miksis olet meitä tänne vienyt kuolemaan?”*

Älkää napisko Moosesta vastaan, te Israelin lapset, jotka olette lähteneet orjuuden huoneesta matkustamaan Kaanaan luvutulle isänmaalle, vaan astukaat rohkeasti Punaisen meren pohjaan, koska Mooses nostaa sauvansa. Ette suinkaan huku Punaisessa meressä, vaan te pääsette sen kautta poikki. Mutta viholliset hukkuvat Punaisen meren aalloissa, koska rietas on tehnyt heitä niin soikiaksi, että hekin astuvat Punaiseen mereen. Viholliset luulevat, että he myös pääsevät poikki Punaista merta, koska Israelin lapset pääsevät, mutta siinä he hukkuvat, sillä eivät he ole lähteneet sillä mielellä matkaan, että he pääsisit Kaanaan luvutulle maalle, vaan siinä mielessä ovat he lähteneet matkaan, että he saisit Israelin lapsia pyörtämään takaisin orjuuden huoneeseen. Mutta eivät oikeat Israelin lapset pyörrä enää takaisin, vaikka he usein suuttuvat Moosekselle, joka on heitä johdattamassa. Sillä he luulevat, että ilman vaivatta he pääsevät Kaanaan maalle.

Jos viholliset ajavat takaa, niin he panevat Mooseksen päälle syyn, niin kuin Mooses olis kehoittanut heidän päällensä niitä vihollisia. Jos ei ole vettä joka paikassa, niin Mooseksen pitää vastaaman. Jos ei ole aina lihana keitos edessä, Mooseksen pitää laittaman. Jos matkustaminen käypi hitaasti, niin Mooseksen päälle pannaan syy. Mooses on heitä villinnyt lähtemään orjuuden

huoneesta. Mutta onkopa Mooses sitä tehnyt omasta tahdosta? Eikös ole Jumala pannut Moosesta Johdattamaan Israelin lapsia isänmaalle? Miksi he siis napisevat Moosesta vastaan, niin kuin hän sitä olisi tehnyt omasta tahdostaan?

Te Israelin lapset, jotka olette lähteneet matkaan vaeltamaan orjuuden huoneesta isänmaalle, älkää ajatelko, että te pääsette ilman vaivaa isänmaalle, sillä ensiksi kohtaa teitä Punainen meri, joka on kyllä syvä. Mutta älkää peljätkö, sillä koska Jumalan itätuuli puhalttaa sen päälle, niin tulee Punainen meri niin matalaksi, että te pääsette kuivilla kengillä poikki meren.

Ja koska rietas tekee teidän vainoojanne niin sokeiksi, että he myös rohkenevat astua Punaiseen mereen, niin he hukkuvat siinä. Silloin te saatte ensimmäisen kerran veisata Jumalalle ja Karitsalle kiitosvirttä, joka teille voiton antanut on teidän vihollistenne ylitse. Tämän kiitosvirren veisaavat Israelin lapset toisella puolella Punaista merta, sillä eivät Israelin lapset saata kiittää Herraa niin kauan kuin viholliset karkaavat päälle ja uhkaavat viedä iankaikkiseen orjuuteen.

Mutta niin pian kuin he pääsevät poikki Punaisen meren ja näkevät vihollisten hukkuvan siinä, silloin tulee heille ensimmäisen kerran suuri ilo, ja silloin he veisaavat Herralle kiitosvirren sen suuren voiton edestä. Tätä tarkoittaa Daavid, koska hän sanoo: *”Kiittäkää Herraa, kaikki Hänen sota väkensä ja kaikki Hänen palvelijansa, jotka teette Hänen tahtonsa.”*

Herran sotaväki ovat ne oikeat Israelin lapset, jotka lähtevät matkaan orjuuden huoneesta vaeltamaan pitkän matkan päästä etsein isänmaata. Mutta kärsimättömyys on niin suuri, että he tahtovat aivan napisevaiset olla, koska heitä kohtaa niin monta vastusta elämän tiellä. Välistä ovat viholliset ajamassa takaa, välistä ei ole otollista ruokaa. Välistä puuttuu elämän vesi. Ja vaikka he näkevät, kuinka Herra sotii heidän

edestänsä ja upottaa vihollisia Punaiseen mereen, yhtä hyvin tahtovat he napista Moosesta vastaan, joka heitä on muka semmoiselle matkalle villinnyt. Vaikka Herra antaa heille ensinnä makian leivän pääsiäislampaan kanssa syödä, ja antaa vielä sataa mannaa taivaasta, yhtä hyvin he kaipaavat egyptiläisten lihapatoja.

Muutamille tulee tämä matkustaminen pitkäksi, raskaaksi ja vaivalloiseksi. Eivät he jaksa uskoa, että Herra auttaa heitä vihollisten käsistä. Muutamille tulee halu pyörtämään takaisin orjuuden maalle. Ja valitettavasti ovat muutamat jo pyörtäneet takaisin ja menneet pakanain leiriin sotimaan vihollisen puolesta. Katsokaat perään, te Israelin lapset, kuinka te kostuisitte isänmaalle, koska te olette niin kärsimättömät tien päällä. Kukas tiesi te kuolette tien päälle, koska te olette niin kärsimättömät. Kukas tiesi, kuinka monta henkeä kostuu siihen luvattuun isänmaahan.

Se on tapahtunut meille esimerkiksi ja varoitukseksi, että kaikki vanhat kuolivat tien päälle, ja ainoastaan nuoret pääsivät Kanaan maahan. Vieläpä ne pakanat, jotka vainoavat Israelin lapsia ja syövät muikeaa hapatusta ja pirun paskaa ja heidän jumalansa on peräsuolella, ja heidän kurkkunsa on avoin hauta. Niiden päälle tulee yhdeksän vaivaa, niin kuin tapahtui Mooseksen aikana. Ja Johannes näki ilmestyksessä seitsemän vihan maljaa vuodatettavan maan päälle. Profeetta Joel ennustaa, että aurinko tulee pimeäksi ja kuu muuttuu vereksi, ennen kuin se suuri Herran päivä tulee. —Mutta eivät pakanat tee parannusta, vaikka kuinka suuri vaiva tulisi heidän päälleen. Enemmän he paatuvat ja purevat hampaitaan vaivan tähden ja kiroavat Luojaansa, sillä he luulevat, että Israelin lapset ovat syypäät siihen pautumukseen. Koska murhan enkeli käy ympäri pimeyden aikana ja tappaa kaikki esikoiset pakanain huoneissa, silloin he suuttuvat ja vihastuvat kovin Israelin lapsille ja ajavat heidät ulos huoneistaan.

Niin se on tapahtunut silloin, ja niin se tapahtuu vielä nytkin, että pakanat ajavat Israelin lapsia ulos huoneistansa. Koska pakanat syövät aivan muikiata pirun paskaa, silloin he paatuvat ja rupeevat vainoomaan Israelin lapsia. He tulevat viimein niin rohkeiksi, että he astuvat punaiseen mereen. Mutta siinä he hukkuvat. Jos pakanoilla olis sen verran järkeä, että he seisoisit ainoastans Punaisen meren rannalla ja katsoisit sitä suurta ihmettyötä, kuinka Israelin lapset käyvät kuivilla kengillä poikki Punaisen meren, niin he voisit pysyä hengissä. Mutta koska rietas on antanut heille sen kaltaisen rohkeuden, että he paatumuksessansa astuvat Punaiseen mereen, niin he hukkuvat siinä. Rietas antaa heille sen kaltaisen vahvan uskon, että he rohkenevat astua Punaiseen mereen, ja siinä he hukkuvat. Silloin alkavat Israelin lapset veisaamaan kiitosvirsiä Herralle, nimittäin Mooseksen ja Karitsan virttä, jota Johannes kuuli heidän veisaavan ilmestyksessä.

Mutta tämä ilo ja tämä veisaaminen ei ole heillä joka päivä, sillä pitkä on matka Kanaan maalle. Heidän täytyy vaelttaa maailman korvessa, kussa ei ole heillä yhtään vahvaa asumisijaa. Mooses johdattaa heitä ensin Siinain vuorelle, kussa Jumala pauhaa ukkosen hirmuisella äänellä; ja Israelin lapset lähtevät pelvolla ja vapistuksella pakenemaan Siinain vuorelta, mutta yhtä hyvin tahoo kärsimättömyys ja keviämielisyyys pakata heidän päällensä, niin kuin kirjoitettu on: Kansa istui syömään ja nousi mässäämään. Ei Israelin lapset jaksaa kärsivällisyydellä ja kiittollisuudella vastaanottaa kaikkia Jumalan pyhiä asetuksia.

Jos Israelin lapset pääsisit varsin Kanaan maalle, koska he pääsevät Punaisen meren poikki, niin he voisit pian unhottaa kaikki entiset vaivat. Ei olisikaan enää Egyptin lihapatat muistossa. Mutta koska heidän pitää vaeltaman edestakaisin maailman korvessa ja synnin erämaassa, kussa niin monta vastusta kohtaa, silloin tulee kärsimättömyys ja napiseminen. Välistä ei ole ruokaa mieltä

myöten. Välistä loppuu elämän vesi. Silloin tulee nälkä ja jano. Mooseksen täytyy johdattaa heitä sen pahdan tykö, josta vesioja tulee ulos, ja Paavali todistaa, että tämä pahta on Kristus. Koska Mooses lyöpi sauvalla sen pahdan päälle, niin rupeaa vesi juoksemaan ulos siitä kalliosta, ja silloin hän sanoo: *”Juokaa nyt vettä, te janoavaiset, siitä kalliosta, ja älkää enää napisko.”* Älkää enää suuttuko Moosekselle, vaan suuttukaa itsellenne. Eikö siinä jo kyllin ole, että Herra on Mooseksen kautta pelastanut teidät Egyptin orjuudesta ja luvannut teille sen maan perinnöksi, josta maitoa ja hunajaa vuotaa, jos te vaan vaellatte kärsivällisyydellä tämän korven lävitse, jossa Herra ruokkii teitä joka päivä mannalla. Teidän kärsimättömyytenne tähden panee Herra teidät vaeltamaan edestakaisin maailman korvessa, ja sen saman kärsimättömyyden tähden kuolevat vanhat tien päälle, ja muutamille tulee halu pyörtämään takaisin orjuuden maahan, koska lihapatat johtuvat mieleen.

Mutta ne harvat sielut, jotka pysyvät vahvana uskossa loppuun asti, pitää tuleman siihen luvattuun maahan, josta maitoa ja hunajaa vuotaa. Joka on arka, se pyörtäköön takaisin ja palvelkoon sitä nautahärkää, jota pakanat Egyptissä pitävät jumalanaan, ja syököön sitä muikeaa hapatusta ja vuotavata pirun paskaa, jota kaikki riettaan palvelijat syövät orjuuden huoneessa. Jos heille tulee sydän kipeäksi, niin he puoskivat sen muikealla hapatuksella ja vuotavalla pirun paskalla, ja sillä konstilla he pääsevät tulemaan terveiksi.

Toiseksi: **Meidän pitää nyt katseleman, kuinka kaikki Jumalan työt eli koko elävä luonto kiittää Luoja.** Koska järjelliset luontokappaleet ovat mykät eli kiittävät perkelettä kirouksilla ja sadatuksilla, silloin rupeavat kivetkin huutamaan: *”Hoosianna Daavidin pojalle!”* Niin kuin Vapahtaja todistaa juutalaisille: *”Jos nämä lapset vaikenisivat, niin rupeaisivat kivet huutamaan.”* Erinomat-
tain ovat tiaiset, pääskysel ja satakieliset

kiivaat kiittämään Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka heitä herättää pesissään. Niin pian kuin yksi syrjä auringosta koittaa, rupeavat he visertämään heidän pesissään. He kiittävät Luojaansa valkeuden edestä, joka valaisee tämän pimeän maailman. Niin kuin tämä lyhyt ja arvaamaton armonaika pian loppuu, niin ovat tiaiset aina työssä, eikä uni heitä vaivaa, mutta ihminen, joka oli kallein luontokappale, jonka tähden Jumalan Pojan täytyi tulla alas taivaasta tähän pimeään maailmaan valaisemaan niitä, jotka kuoleman varjossa istuvat. Ihminen, sanon minä, nukkuu niin kuin luontokappale puoleen päivään asti. Ja muutampi ei herää ollelleen synnin unesta, ennen kuin aurinko laskee.

Katsokaa tiaisia, kuinka valppaat ne ovat valvomaan ja työtä tekemään maan päällä, ja muurahaisia, kuinka vireät ne ovat työtä tekemään. Eivät ne ole niin laiskat kuin ihmiset. Me tiedämme, että muurahaiset ovat vireämmät kaikkia muita luontokappaleita. Ne vetävät isoja ja raskaita kuormia eivätkä sen tähden väsy. Mutta käärmeelle ovat muurahaiset kovin vihaiset. Ne kalvavat hänen luitansa. Ja kun käärme joutuu muurahaisen pesään, silloin on hän surkeassa vaivassa. Eivät muurahaiset armahda häntä vähääkään, eikä käärmeen myrkky tee niille mitään. Mutta käärme on sen kaltainen luontokappale, joka naakii pimeyden aikana ja nielee vielä tiaisia, jos he eivät ole valvomassa.

Varottakaa teitänne käärmeen kavaluudesta, te pikku tiaiset! Olkaa valppaat ja rukoilkaa, että se Taivaallinen Vanhin, joka teille hengen antanut on, varjelisi teitä käärmeen kavaluudesta ja haukan kynsistä.

Tämä lyhyt ja arvaamaton armonaika kuluu pian, ja te pääsette pian siirtymään lämpimään ilmaan, jossa aurinko seisoo pään päällä. Siellä ei ole käärmeitä eikä liiskoja eikä sammakoita niin kuin täällä, jossa pissihaukat lentävät pimeyden aikana ja hattarat nauravat nurkkain takana, ja metsänperkeleet irvistelevät niin pian kuin joku elävä ihminen tulee kohti. Kaikki nämä metsän elävät pelkäävät ja vihaavat valkeutta, sillä he tekevät pimeyden töitä. Eivät he saata kiittää valkeuden edestä, sillä he pelkäävät, että heidän työnsä tulevat ilmi.

Mutta tiaiset, pääskysset ja satakieleet kiittävät Luojaansa niin pian kuin yksi syrjä armon auringosta nousee, vaikka eivät nekään saa aina olla auringonpaisteessa, koska nimittäin synnin sumu peittää armon auringon mustien pilvien taka, niin täytyy heidän olla ääneti ja odottaa siihen asti, kun aurinko taas rupeaa paistamaan. Olkaa siis kiivaat kiittämään teidän Luojaanne, kaikki tiaiset, kaikki pääskysset ja satakieliset! Olkaa kiivaat kiittämään teidän Luojaanne sen valkeuden edestä, joka nyt on tullut maailmaan! Kuka tiesi, kuinka kauan valkeus on, ennen kuin pimeys tulee ja synkeys peittää kansan. Silloin pääsevät taas pissihaukat lentämään ja hattarat nauramaan ja hukan penikat ulvomaan. Mutta me toivomme, että pienet lintuset pääsevät pian siirtymään lämpimään ilmaan, ennen kuin semmoinen pimeys tulee, etteivät he enää näe lentää. Silloin pitää heidän visertämän yksinäisille matkamiehille elävään viinapuitten oksilla ja kiittämän Luojaansa ijankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / Pekka Rahtilan arkisto (Laestadiana 8) / Oulun maakaunta-arkisto /

TEKSTI: 1. MOOS. 3: 15 (AAMUSAARNA)

Syntiinlankeemuksen jälkeen Herra sanoi käärmeelle: ”Minä panen vaimon sinun ja vaimon välille, ja sinun siemenes ja hänen siemenensä välille; sen pitää rikki polkeman sinun pääs, ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän.”

Tässä Jumalan uhkauksessa on kolme kohtaa: ensiksi viha käärmeen siemenen ja vaimon siemenen välillä, toiseksi käärmeen pään rikkipolkeminen ja kolmanneksi pistos kantapäähän.

Jos me nyt ensiksi tarkastelemme vihaa, joka on käärmeen siemenen ja vaimon siemenen välillä, niin on varma ja tosi, että tämä viha on sangen suuri, sillä käärmeen siemen eli käärmeen poikaset avaavat aina suuren kitansa auki, kun joku vaimon siemenestä tulee liian lähelle heitä. Käärmeen poikaset sihisevät ja työntävät ulos terävän kielensä, kun joku vaimon siemenestä tulee käärmeen soitimelle.

Mutta toisaalta ei kukaan vaimon siemenestäkään voi mennä käärmeen siemenen ohi ilman inhoa. Vaimon siemen tuntee aina tiettyä inhoa käärmeen poikasia kohtaan, ja sen tähden vaimon siemenen täytyy polkea rikki käärmeen pää. Tämä viha on niin suuri, että jokaiselle, joka saa nähdä käärmeen, tulee halu lyödä käärme kuoliaksi.

Mutta käärme ilmaisee vihansa vaimon siementä kohtaan sillä tavalla, että hän ojentaa ensin jäykän niskansa ylös, sitten hän avaa suuren kitansa, sitten hän työntää ulos terävän kielensä ja sen jälkeen hän sihisee. Jos vaimon siemen polkee nyt käärmettä, niin se pistää häntä kantapäähän eli puree myrkyllisillä hampaillaan, sillä käärmeenmyrkkyy on kätöksessä hampaiden alla. Me tiedämme nyt varsin hyvin, mitä tapahtuu käärmeen pistämälle ihmiselle. Ensin hän paisuu kuin tukki, ja kun käärmeenmyrkkyy kihisee kaikissa hänen suonissaan, hänen kasvonsa tulevat symmustiksi. Jos käärmeen pistoksen saanut ihminen ei hae ajoissa lääkettä myrkkyyä vastaan, niin häntä kohtaa kauhea kuolema.

Täällä on nyt monta käärmeen pistoksen saanutta ihmistä, jotka alkavat paisua heti, kun käärmeenmyrkkyy on ehtinyt sydämeen. Vanha käärme on päässyt vuodattamaan tappavaa myrkkyyään käärmeen pistoksen saaneitten sydämiin, niin että käärmeenmyrkkyy kihisee kaikissa heidän suonissaan. Näitä onnettomia ihmisiä ei voi pelastaa kuolemasta, jolleivät he hae ajoissa lääkettä myrkkyyä vastaan. Mutta valitettavasti on monta käärmeen pistämää ihmistä, jotka eivät hae lääkettä myrkkyyä vastaan vaan antavat käärmeenmyrkyn levitä koko ruumiiseen. Ja kun käärmeenmyrkkyy alkaa kihistä kaikissa heidän suonissaan, silloin on myös kuolema lähellä.

Me olemme myös kuulleet Pyhästä Raamattusta, kuinka vaimon siemen polkee rikki käärmeen pään. Mutta käärme on sitkeähenkinen olio, ei hän kuole, vaikka pää on murskattu rikki. Hän liikuttaa vielä pyrstöä, ja tällä pyrstöllä hän on vetänyt kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Sitä paitsi hän on vielä raskaana olevan vaimon edessä, joka huutaa syntymävaivassa. Hän haluaa nielaista poikalapsen, jonka tämä Vapahtajan morsian on synnyttämässä. Tämä vaimo on puettu auringolla, ja kuu on hänen jalkainsa alla, ja hänen päässänsä on kruunu kahdestatoista tähdestä. Ja kun vanha käärme ei saanut syödä poikalasta, jonka Vapahtajan morsian synnytti, niin hän oksensi kuolleen uskon liivaa vaimon päälle hukuttaakseen hänet.

Kaiken tämän on vanha käärme nyt tehnyt, ja valitettavasti ovat kaikki käärmeen pistämät ihmiset hukkuneet kuolleen uskon liivaan, jota käärme oksensi mahastaan. Vanha käärme kietoo ensin pitkän pyrstönsä sen onnettoman ympärille, joka sattuu hänen tielleen. Murskattuaan luut pyrstöllään

hän valuttaa liivaa uhrin päälle, ja sen jälkeen hän hotkaisee koko ihmisen.

Vapahtajan morsianta hän ei voinut syödä, sillä Jumala varjeli häntä, ja hän pakeni korpeen. Mutta ei hänellä ole aina niin hauskaa korvessa, missä hänen täytyy olla toisinaan villien eläinten joukossa ja toisinaan käärmeen pistämien ihmisten joukossa, jotka vihaavat häntä sydämen pohjasta. Sillä heti kun Vapahtajan morsian tulee raskaaksi, koontuvat kaikki siveät huorat tutkimaan häntä kiireestä kantapähän. He löytävät niin monta puutosta ja niin monta vikaa Vapahtajan morsiamesta: milloin hän on ruma maailman silmissä, milloin hän on köyhä, milloin hän on laiska ja kelvoton työhön; milloin hän on ilkeä ja juro, milloin hän on siivoton ja suttuinen. Ei hänellä ole korvarenkaita, ei hänellä ole koreita vaatteita. Kun hän huutaa syntymävaivassa, kaikki siveät huorat sanovat: tämä huutaminen kuulostaa kissan naukumiselta!

Mutta hän ei ole kuulevinaan, mitä maailma ajattelee ja sanoo hänestä, vaan hänen sydämelleen on kylliksi, kun hän tietää, että hänen Ylkänsä ei petä häntä, ei hylkää häntä, ei torju häntä. Hengellisessä hädässään hän huutaa: *"Jumala on tämän lapsen isä, jonka käärme tahtoo syödä. Se, jota minun sieluni rakastaa, tulee pian noutamaan morsiamensa."* Ylkä panee morsiamen päähän kruunun, jossa on kaksitoista tähteä, ja kihlasormuksen hänen sormeensa ja ristitähden rintaan. Ja kaikki maailman siveät huorat töllistelevät ihmetellen ja sanovat: *"Onko tämä Vapahtajan morsian, joka on niin ilkeä, että hän haukkuu kunniallisia ihmisiä? Kuinka hän sitten haukkuukaan, kun hän menee naimisiin, kun hän on jo morsiamena niin hullu, ja Jumala varjelkoon sitä miestä, joka saa semmoisen noita-akan."*

Vapahtajan morsian ei välitä siitä, että maailma kutsuu häntä huoraksi tai noita-akaksi, kun hän on vain vakuuttunut siitä, ettei hän ole tullut kylmämieliseksi ja uskottomaksi

taivaalliselle Yljälleen. Siitä hän voi aina olla vakuuttunut, että hänen Ylkänsä rakastaa häntä vilpittömästi, ettei hän, niin kuin Joosef, aio salaa hylätä köyhää morsiantaan sen tähden, että hän on tullut raskaaksi. Sillä Vapahtaja rakastaa uskotonta morsiantaan, jos hän vain ei anna egyptiläisten huorimiesten enää puristella rintojaan.

Valitettavasti Vapahtajan täytyy usein valittaa uskottoman morsiamensa kylmämielisyttä ja rakkaudettomuutta. Hänen täytyy usein seistä ovelta kolkuttamassa, mutta uskoton morsian ei päästä rakastajaansa sisään, kun hänellä on sisällä joku muu rakastaja, jota hän rakastaa enemmän kuin Vapahtajaa. Taivaallisen Yljän täytyy viimein mennä murheellisena uskottoman morsiamensa ovelta, koska tämä rakastaa maailmaa enemmän kuin Häntä.

Voi [sinua], sinä uskoton Kristuksen morsian! Kuinka usein sinun Rakastajasi onkaan kolkuttanut sydämesi ovelle, mutta sinä et ole avannut, koska maailma oli sinulle rakkaampi? Kuinka kauan tahdot olla uskoton Häntä kohtaan, joka on antanut verensä vuotaa sinun tähtesi? Eikö olisi parempi sielullesi, että hylkäisit petollisen maailman ja kastelisit Vapahtajan jalkoja katumuksen kyynelillä ja rukoilisit häntä särjetyllä sydämellä, että hän antaisi kevytmieliselle morsiamelleen hänen uskottomuutensa anteeksi? Katso, tämä sinun pitää tehdä tänään, ennen kuin armon ovi suljetaan. Me toivomme, ettei Hän hylkää uskotonta morsiantaan, jos hän tunnustaa, katu ja anoo anteeksi rikoksensa. [Isä meidän jne.]

Ps. 22: 4

Sinä olet pyhä, joka asut Israelin kiitoksessä.

Juhlapäivän aamusäärnan teksti on otettu kuningas Daavidin psalmeista. Koska kuningas Daavid on saanut todistuksen Herralta, että hän oli mies Jumalan sydämen jälkeen, koska meidän Vapahtajamme on toisinaan ottanut Daavidin psalmeja todistukseksi

sekä esittänyt Daavidin tekoja totisen kristillisyyden esikuvana, vaikka luonnollinen järki ei voi käsittää, kuinka sellainen mies kuin Daavid voisi olla Jumalalle otollinen, voimme kuitenkin olla vakuuttuneita siitä, että Daavid tunsu Jumalan pyhyyden ja oman rikollisuutensa, vaikkei Daavid ollut siveyden esikuva.

Me voimme sen tähden tutkistella Jumalan pyhyttä ja ihmisen rikollisuutta, sillä kristillisuus riippuu nyt siitä, että ihminen tuntee oikein Jumalan pyhyyden ja oman rikollisuutensa. Kuningas Daavidilla oli herännyt ja arka omatunto, kun hän kirjoitti psalminsa, ja me voimme olla sen tähden vakuuttuneita siitä, että hän tunsu syvän syntiturmeluksensa, että hänellä oli oikea katumus synneistään. Sen tähden Daavid tunsu myös Herran pyhyyden ja ankaran vanhurskauden. On kyllä totta, että Daavidilla oli nukkuva omatunto, kun hän teki huorin ja murhan, mutta hänen omatuntonsa heräsi myös perinpohjin, kun Naatan tuli soimaamaan häntä hänen kauheasta synnistään. Hänelle tuli omantunnonvaiva, ja hän mietiskeli jonkin aikaa niin kovasti, että hänen kasvosensa laihtuivat ja kuihtuivat.

Mutta juuri tätä omantunnonvaivaa moni pitää nyt perkeleen vaikutuksena, vaikka apostoli Paavali vakuuttaa, että se murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, vaikuttaa katumuksen autuudeksi, jota ei yksikään kadu (2. Kor. 7: 10). Mutta maailman viisaat pitävät hulluutena sellaista tilaa, jossa Daavid oli parannuskamppailunsa aikana. He sanovat, että se on turhaa mietiskelyä. Muutamat väittävät, että se on sielun sairaus. Toiset väittävät, että perkele aiheuttaa ihmiselle omantunnonvaivan. He kuvittelevat, että Jumala on niin armollinen ja laupias, ettei hän voi tuomita ketään helvettiin. He sanovat, että Jumala ei ole luonut ihmistä heittääkseen hänet pohjattomuuteen. Niin, muutamat jopa väittävät, että Jumala olisi väärä, jos hän tuomitsisi jonkun ihmisen pohjattomuuteen.

Jos siis ihminen alkaa mietiskellä ja joutuu omantunnonvaivaan, niin ei Jumala aiheuta ihmiselle omantunnonvaivaa vaan perkele. Muutamat myöntävät, että ainoastaan suurille ja törkeille rikollisille voi tulla omantunnon vaiva, niin kuin murhaajille, valapattoisille ja ryöväreille, mutta siveiden ja jumalaa pelkäävien ei tarvitse mietiskellä.

Kuitenkin me tiedämme nyt, että Lutherillaikin oli omantunnonvaiva, vaikkei hän ollut niin suuri syntinen kuin Daavid. Luther mietiskeli kauan, ennen kuin hän sai omantunnonrauhan, mutta tämän ajan luterilaiset väittävät, että Lutherin mietiskely oli turhaa, vaikka on varmaa, että luterilainen oppi sai alkunsa Lutherin mietiskelystä. Sillä jos Luther ei olisi mietiskellyt, niin me olisimme vielä tänäkin päivänä paavikunnassa. Mutta tämän maailman viisaat sanovat: *”Ei meidän tarvitse mietiskellä sen tähden, että Luther on mietiskellyt. Lutherin mietiskely oli vain hänen hulluuttaan.”*

Kuitenkin me näemme nyt Daavidin esimerkistä, että ihmisen täytyy mietiskellä, jos hän tahtoo tulla kristityksi. Hänellä täytyy olla oikea katumus synneistään tullakseen osalliseksi armosta Kristuksessa. Kyllä moni uskoo, että Jumala ei ole turhan tarkka ihmisen vioista. Ja sitä paitsi armonvargaat sanovat: et sinä voi ansaita armoa mietiskelyllä ja omantunnonvaivalla. Jos voisit itkeä verta, niin et tule siitä sen paremmaksi. On paljon parempi, että uskot Jumalan olevan armollinen, niin tulet autuaaksi. Mutta kenelle Jumala on armollinen? Onko hän armollinen paatuneille ja katumattomille syntisille? Ei.

Onko hän armollinen siveille ja jumalisille ihmisille, jotka ovat eläneet rehellisesti ja jumalisesti koko ikänsä? Ei, semmoiset ihmiset eivät tarvitse armoa, sillä ainoastaan rikolliset tarvitsevat armoa. Mutta kenelle Jumala on sitten armollinen? Niin, Daavidille, jolla oli omantunnonvaiva, Manasselle, joka rukoili Pietarille, joka meni ulos itkemään, syntiselle vaimolle, joka itki Jeesuksen jalkojen

juuressa, Maria Magdaleenalle, jossa oli seitsemän perkelettä. Jos sinusta tulee kuin yksi heistä, silloin vasta voit toivoa Jumalan olevan armollinen. — Mutta eikö Jumala armahda semmoista, joka on ollut siveä ja jumalinen koko ikänsä? — Ei, semmoinen ei tarvitse armoa, eihän hän ole tehnyt mitään rikosta. Semmoisen ei tarvitse pelätä Jumalan vihaa, kuten Daavidin ja Lutherin. Ei hänen tarvitse katua syntejään, eihän hän ole tehnyt syntiä. Ei hänen tarvitse pyytää Jumalalta anteeksi, eihän hän ole tehnyt mitään pahaa.

Niin mutta, sanoo armonvaras, jolla on kuollut usko pääkallossa, maan päällä ei ole yhtään ihmistä, joka on niin viaton, ettei hän olisi tehnyt jotakin syntiä. Sen tähden uskon, sanoo armonvaras, että Jumala on armollinen ja antaa syntini anteeksi Jeesuksen Kristuksen ansion tähden. Sinä uskot siis, että Jumala on armollinen katumattomille syntisille, joilla ei ole koskaan ollut oikeaa katumusta synneistään, joilla ei ole koskaan ollut murhetta Jumalan mielen mukaan, joilla ei ole koskaan ollut omantunnonvaivaa ja sydämen ahdistusta, jotka eivät ole koskaan heränneet synnin unesta, joilla ei ole koskaan ollut vakavaa huolta sielunsa autuudesta. Mistä olet saanut uskon, että Jumala on armollinen katumattomille syntisille? Eiköpä perkele ole uskotellut sinulle, että Jumala on armollinen kaikille, jotka elävät jumalattomasti. Arvattavasti hän on armollinen viinaporvareille ja juomareille, varkaille ja huorille, kiroilijoille ja tappelijoille, valapattoisille ja sapatinrikkojille, ihmisryöjille ja saitureille.

Ja tee vain vapaasti syntiä, kunhan vain uskot! Saat siis tehdä huorin, kunhan vain uskot, saat juoda itsesi päihin, kunhan vain uskot, saat myydä paloviinaa ja pitää kapakkaa, kunhan vain uskot, saat kirota ja tapella, kunhan vain uskot, saat valehdella ja pettää ihmisiä, kunhan vain uskot, saat tehdä huorapenkoita ja varastaa, kunhan vain uskot. Kun sinulla vain on oikea usko, niin tulet

autuaaksi. Sinun ei tarvitse mietiskellä tai murehtia syntejäsi, niin kuin Daavidin ja Mannassen, vaan usko vain äläkä mietiskele, sillä Kristus on täyttänyt ja maksanut kaiken.

Kuinka niin, sanoo armonvaras. Enkö saa omistaa Kristuksen ansiota? Enkö saa uskoa, että Jumala on armollinen, jollen mietiskele, itke, murehdi, huokaa tai antaudu omantunnonvaivaan ja sydämen ahdistukseen? Ei, minä uskon, sanoo armonvaras, että Jumala on armollinen, että Hän antaa kaikki syntini anteeksi Kristuksen ansion tähden ja sulasta armostaan, ei minun itkemiseni, valittamiseni tai ulvomiseni tähden eikä omantunnonvaivani ja sydämeni ahdistuksen tähden. Sillä sellaisella katumisella ja valittamisella tai huokaamisella ja mietiskelemisellä en ansaitse mitään.

Ja vielä vähemmän, sanoo armonvaras, ansaitseen autuutta sillä, että alan kulkea ympäri kyliä saarnaamassa. Haukkumalla kunniallisia ihmisiä ja tuomitsemalla heitä helvetiin voin pikemmin ansaita helvetin kuin taivaan valtakunnan.

Niin puhuu armonvaras, ja tämän uskon nojalla hän on valmis hirttämään itsensä heti, kun omatunto alkaa tuomita häntä. Sillä armonvaras ei tunne Jumalan pyhyttä eikä ankaraa vanhurskautta. Hänen mielestään Jumala on yhtä laupias kuin lepusat vanhemmat, jotka eivät näe lastensa vikoja vaan antavat heidän riehua valtoimensa, kunnes he käyvät vanhempiensa kimppuun. Armonvaras ei usko, että hän on syössyt Luojansa pohjattomuuteen ja ristiinnaulinnut siten Vapahtajan, vaan hän uskoo, että Jumala on silti armollinen, vaikka hän huoraa, juo ja kiroaa, tappelee ja metelöi kuin matruusi tai pitää viinakauppaa ja nauraa kaikille, jotka puhuvat parannuksesta, tai käy tukkaan kiinni ja kiskoo ulos niitä, jotka vaativat vakavan katumuksen ja parannuksen.

Mutta semmoista uskoa ei ollut Daavidilla, sillä hänelle tuli heti omantunnonvaiva, kun profeetta Naatan soimasi häntä

jumalattomasta elämästä. Hän ei vihastunut Naatanille, eikä hän ajanut Naatania ulos sen syyn tähden, että hän tuli puhumaan parannuksesta. Mutta olemme kyllä kuulleet, että juutalaiset suuttuivat Johannes Kastajalle, koska hän haukkui heitä ja kutsui heitä kyykäärmeiden sikiöiksi, niin kuin kuninkaan huora ei voinut saada omantunnonrauhaa, ennen kuin Johannes Kastajan pää tuotiin vadilla. Eivätkä juutalaiset voineet saada omantunnonrauhaa, ennen kuin suuri luki-jaissaarnaaja Jeesus Nasaretilainen oli nauhattu ristiin.

Tämä hengellinen viha on suurin synti, jonka juutalaiset ja pakanat voivat tehdä Jumalaa ja Vapahtajaa kohtaan, että he vihaavat ja vainoavat kristityitä, vaikka he uskovat tekevänsä Jumalalle palveluksen tappamalla Jeesuksen opetuslapsia. Jos he tuntisivat Jumalan pyhyiden niin kuin Daavid ja Jumalan ankaran vanhurskauden niin kuin Luther, he tuntisivat myös oman tuomionsa. Mutta suruton joukko ei tunne Jumalan ankaraa vanhurskautta, koska omatunto on nukkumassa. Omatunto ei tuomitse heitä. Eivät he tunne omaa jumalattomuuttaankaan, ja sen tähden se tekee pahaa, kun joku tulee muistuttamaan heitä kuolemasta ja tuomiosta. He eivät voi kärsiä, että joku ihminen tulee tuomitsemaan heitä, koska he eivät usko ansaitsevansa iankaikkista tuomiota, vaikka he lukevat suulla: *”Minä vaivainen syntinen ihminen tiedän ansainneeni iankaikkisen kadoituksen.”* Kaikki jumalaiset armonvargaat lukevat tämän synnintunnustuksen suulla, mutta sydämessä he lukevat kirouksen jokaiselle, joka uskaltaa asettaa Jumalan ankaran vanhurskauden heidän silmiensä eteen.

Daavid ei voinut kantaa hengellistä vihaa Naatania kohtaan, koska Daavidin sydän tuli särjetyksi Naatanin sanoista. Mutta juutalaiset eivät tulleet särjetyiksi Vapahtajan sanoista vaan he suuttuivat. Ja nyt sanoo moni

juutalainen: *”Sellainen nuhdesaarna, josta ihminen suuttuu, ei ole voinut tulla hyvästä sydäimestä.”* Profeettojen, Johannes Kastajan ja Vapahtajan nuhdesaarnat olisivat siis tulleet pahasta sydäimestä, koska useimmat kuulijat suuttuivat näistä saarnoista.

Eiköpä viha ole perkeleen työ? Ja eiköpä Daavidin omantunnonvaiva, joka oli seuraus Naatanin nuhdesaarnasta, ole ollut Pyhän Hengen työ, joka vaikutti saarnatun sanan kautta oikean katumuksen synnistä? Mutta nykyisin eivät oikeat luterilaiset tahdo kuulla lain nuhdesaarnoja, koska he ovat eläneet niin jumalisesti ja ovat niin pyhiä, ettei heidän tarvitse katua vikojaan tai rukoilla Jumalalta anteeksi syntejään. Nykyiset oikeat luterilaiset väittävät, että profeettojen ja Johannes Kastajan ankarat nuhdesaarnat eivät sovi tämän ajan siveille ja jumalaisille ihmisille. Tämän ajan oikeat luterilaiset eivät ole mielestään ansainneet mitään soimauksia, eivät tempelissä eivätkä kotona.

Mutta Daavid, joka oli kuningas, otti nöyrästi vastaan Naatanin soimauksen, koska Daavidin omatunto ei ollut kokonaan paatunut, vaikka se oli nukkumassa. Hän heräsi Naatanin nuhdesaarnasta. Jumalan Henki vaikutti sanan kautta totisen katumuksen Daavidin sydämessä. Hänelle tuli murhe, joka oli Jumalan mielen jälkeen, ja tämä murhe vaikutti hänessä parannuksen autuudeksi.

Suokoon Jumala, että kaikki, jotka vielä makaavat suruttomina synnin unessa, heräisivät horroksestaan, että he ajattelisivat, mikä heidän rauhaansa sopii, ennen kuin armon ovi suljetaan iankaikkisesti. Tänä päivänä, jos kuulet Herran äänen, älä paaduta sydäntäsi, sillä Jumala ei anna itseään pilkata. Mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää. [Amen.]

Alkuperäinen / Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Koska Israelin lapset pääsivät poikki Punaisen meren, veisasivat he kiitosvirren Herralle, sanoen: Jalon työn hän teki. Hevosen ja miehen hän upotti meren syvyyteen.

Tämä kiitosvirsi veisataan aina Israelin lapsilta, koska he näkevät, kuinka viholliset hukuvat Punaisen meren aalloissa. Mutta Israelin lapset ovat epäuskoiset. Koska viholliset ahdistavat heitä joka haaralta, rupeavat he sanomaan Moosekselle, että hän on villinnyt heitä lähtemään ulos Egyptin pakanallisesta maasta. He luulevat, että Mooses on tämän tehnyt, mutta ei Mooses ole tehnyt muuta, kuin mitä Herra on käsenyt.

Koska Egyptin lihapadat johtuvat mieleen ja viholliset ahdistavat Israelin lapsia, rupeavat he epäuskon tähden riitelemään Mooseksen kanssa ja sanovat: *”Eiköpä hautoja ollut Egyptissä? Miksi sinä rupesit meitä johdattamaan korpeen kuolemaan? Eikö tämä ole se, kuin me puhuimme sinulle sanoen: Anna meidän olla, että me palvelisimme egyptiläisiä, sillä meidän olisi parempi palvella egyptiläisiä, kuin kuolla korvessa?”* 2. Moos. 14: 11–12

Ja se on sängen merkillinen asia, että Israelin lapset rupesivat niin pian katumaan, että he olivat lähteneet ulos orjuuden huoneesta. He katuvat sitä, ei ainoastansa tällä puolella Punaista merta, missä viholliset ahdistavat heitä hirmuisesti. Mutta myös toisella puolella Punaista merta, missä he syövät mannaa, rupeavat he katumaan, että he ovat ylen varhain lähteneet pois orjuuden huoneesta. He katuvat, koska he näkevät, kuinka suuren vaivan kautta heidän pitää vaeltaman, ennen kuin he kostuvat Kaanaan maalle. He katuvat, että he lakkasivat ylen varhain palvelemasta vihollista.

Mutta minä sanon teille, te huikentelevaisat ja epäuskoiset Israelin lapset: Jos teille on tullut halu pyörtämään takaisin orjuuden huoneeseen, niin ette pääse Kaanaan luvutulle maalle. Onkopa Mooses teille luvannut,

että te ilman vaivatta ja ilman sodatta pääsette siihen maahan, jossa voita ja hunajaa vuotaa? Eikös ole Herra jo sanonut teille, että hän paaduttaa vihollisten sydämet, että he tulevat niin sokeiksi, että he uskaltavat astua Punaiseen mereen? Ja vielä niillä on vahvempi usko ja suurempi rohkeus astumaan Punaiseen mereen, kuin Israelin lapsilla.

Onkos Jumala antanut vihollisille semmoisen rohkeuden, että he uskaltavat astua Punaiseen mereen ilman vapisematta? Niin he luulevat, että Jumala se on, joka heidän uskonsa vahvistaa. Saati se ei ole maailman Jumala, joka heille on antanut senkaltaisen rohkeuden, että he astuvat Punaiseen mereen. Israelin lapset eivät usko pääsevänsä, ennen kuin Mooses nostaa sauvansa meren yli. Mutta kyllä viholliset uskovat. Eivät suinkaan viholliset epäile, etteivätkö he pääse poikki Punaisen meren, vaikka he ajavat Israelin lapsia ulos huoneistansa ja ahdistavat heitä joka lailla. Eivät viholliset sen tähden pelkää, että heille taitaa väärin käydä, jos he astuvat Punaiseen mereen, sillä tämän maailman jumala on tehnyt heitä sokeaksi. Maailman jumala on antanut heille niin vahvan uskon, etteivät he epäile ollenkaan, ja sen tähden he hukkuvat Punaisessa meressä. Silloin pääsevät Israelin lapset veisaamaan kiitosvirttä sanoen: *”Minä veisaan Herralle, sillä Hän on jalon työn tehnyt.”*

Mutta miksi Israelin lapsille tuli niin suuri halu pyörtämään takaisin orjuuden huoneeseen? Sen tähden ilmeikkin, etteivät he päässeet Kaanaan maalle ilman vaivatta ja ilman sodatta. Jos he olisivat varsin päässeet Kaanaan maalle, koska he pääsivät poikki Punaisen meren, niin olisivat he ehkä olleet tyytyväiset. Mutta koska heidän täytyi vaeltaa niin monta ajastaikaa tämän maailman

korvessa, ja siellä olla niin monessa hädässä ja puutoksessa, niin silloin tuli kärsimättömyys ja napoliseminen. Toisinaan ei ole ruokaa mieltä myöten, toisinaan puuttuu elämän vesi, toisinaan käärmeet pistävät. Silloin tulee kohta halu pyörtämään takaisin.

Emme saata sanoa, että he ovat jo kaikki pyörtäneet. Mutta sen vaivalloisuuden tähden, kuin tiellä on, ja sen kärsimättömyyden tähden, kuolevat kaikki vanhat matkalla. Ainoastansa muutamat vanhat, nimittäin Joo-sua ja Kaleb pääsevät Kaanaan maalle.

Israelin lapset ovat tosin Mooseksen johdatamisen kautta lähteneet ulos orjuuden huoneesta palvelemaan Jumalaa. Ja sillä uskaluksella he ovat lähteneet matkaan, että he pääsisivät siihen siunattuun maahan, josta voita ja hunajaa vuotaa. Mutta kärsimättömyys tahtoo tulla, koska he eivät pääse varsin siihen luvattuun maahan. Sillä vaikka he ensin Jumalan voiman kautta pääsivät poikki Punaisen meren ja näkivät myös, kuinka Egyptin pakanat hukkuivat Punaisessa meressä, koska he olivat niin rohkeat, että he siihen astuivat. — Vaikka he vihaavat Israelin lapsia, ja ajavat heitä ulos huoneistansa, kuitenkin tahtovat muutamat Israelin lapset pyörtää takaisin, koska matkustaminen tulee ylen pitkäksi ja vaivalloiseksi. He tahtovat väsyä matkalla. Ja silloin tulee vielä muutamille halu pyörtää takaisin entiseen elämään, koska Egyptin lihapadat johtuvat mieleen. Mutta sitten vasta tulisi pakanoille ilo, jos Israelin lapset pyörtäisivät takaisin. He sanoisivat: *”Jopa me arvasimme, että niin se piti käymän. Ja kukas käski lähteä pois Egyptistä tuntemattomaan maahan?”*

Muutamat rupesivat jo katumaan, että he ovat ylen varhain lähteneet pois pakanain maasta. Ja tämä halu vetää heitä takaperin. Se vaikuttaa niin paljon, että he saavat matkustaa edestakaisin korvessa. Toisinaan he matkustivat edeskäsin ja välistä takaisin. Mutta tämä matkustaminen edestakaisin on rangaistus heille heidän

tottelemattomuutensa tähden. Siitä syystä myös kaikki vanhat kuolevat tien päälle, sillä heidän sydämensä ovat niin tarttuneet Egyptiin, ettei heillä ole halua saapua siihen maahan, josta voita ja hunajaa vuotaa. Muutamilla taitaisi olla halu, mutta he luulevat pääsevänsä ilman vaivatta. Ja koska matkustaminen tulee pitkäksi ja vaivalloiseksi, väsyvät he tien päälle ja kuolevat.

Muistakaa kuitenkin, te Israelin lapset, että te olette orjuuden huoneessa olleet ja palvelleet epäjumalia. Muistakaa, että Herra on suurella voimalla johdattanut teitä ulos pakanain maasta poikki Punaista merta. Silloin te olette veisanneet Herralle kiitosvirren sen suuren armon edestä. Pitäisikö teidän nyt pyörtämän takaisin, että pakanat pääsisivät pilkkaamaan teitä ja sanomaan: *”Eivätpä ne päässeetkään perille. Jopa me arvasimme, että semmoisen hourauksen pitää häpeällisen lopun saaman.”*

Te Israelin lapset, jotka olette lähteneet pakanain maasta matkustamaan ja isänmaata etsimään, josta maitoa ja hunajaa vuotaa! Kuinkas te luulette kostuvan isänmaalle, koska te kärsimättömyyden tähden vaellatte edestakaisin korvessa? Ja joka kerta, kuin joku vastus tulee, olette valmiit sanomaan: *”Eiköpä hautoja ollut Egyptissä?”* Tahdottekos nyt pyörtää takaisin, että te pääsisitte kuolemaan pakanain maassa? Kyllä siellä on hautoja, mutta eivätpä pakanat ole saaneet hautaa, koska he hukkuivat Punaisessa meressä. Sillä ne pakanat, jotka ajoivat Israelin lapsia ulos huoneistansa, hukkuivat Punaisessa meressä. Jos te, Israelin lapset, pyörätte takaisin, niin teille käy niin kuin pakanoille: Te hukutte Punaisen meren aaltoihin. Ei teidän luonne pidä makaaman kuolleen uskon haudassa, vaan pohjattoman meren syvyydessä ympärileikkaamattomien kanssa.

Niin koettakaa kuitenkin pyrkiä edeskäsin, että te viimein saapuisitte isänmaalle. Koska nälkä tulee, niin syökää mannaa. Koska jano

tulee, niin juokaa siitä pahdasta, joka on Kristus. Ja älkää napisko Moosesta vastaan, vaan paremmin rukoilkaa, että teidän isienne Jumala suuresta armostansa olisi kärsivällinen teidän kanssanne ja säästäisi teitä siihen päivään asti, että te pääsette poikki Jordanin. Kuule Israelin Jumala, murheellisten ja väsyneitten matkamiesten huokaus. Isä meidän jne.

Neljännän rukouspäivän pyhä teksti:

Ps. 105: 3

”Ylistäkää hänen pyhää nimeänsä. Niiden sydän iloitkoon, jotka etsivät Herraa.”

Koska kuningas Daavid on veisannut Herralle sekä murheellisia katumusvirsiä, että myös iloisia kiitosvirsiä, niin pitäisi meidän esimerkin tähden tutkisteleman Daavidin elämäkertaa ja katseleman:

Ensiksi: **Minkä tähden Daavid oli välistä niin murheellinen?**

Toiseksi: **Minkä tähden hän välistä oli iloinen?**

Se kuuluu hänen sanoistansa tämän päivän tekstissä, että hän on ollut iloinen, mutta muissa paikoissa ja erinomattain katumusvirssissään on hän ollut murheellinen. Tämä Daavidin murhe ja ilo on ollut hengellinen murhe ja hengellinen ilo, josta suruttomat eivät tiedä mitään. Kyllä niilläkin raukoilla on välistä kova ikävä. Mutta ei tämä ikävöitseminen tule siitä, että he kaipaavat Herran armoa, vaan heille tulee ikävä, koska vastoinkäymiset kohtaavat heitä maailmassa. Niin esimerkiksi juomarille tulee ikävä, koska viina loppuu. Varkalle tulee ikävä, koska hänet otetaan kiinni ja pannaan rautoihin. Huoralle tulee ikävä, koska huorakumppani heittää hänet ja alkaa toisen kanssa huoramaan. Maailman orjalle tulee ikävä, koska hän kadottaa jonkun osan tavarastansa ja niin edespäin.

Mutta Paavali kirjoittaa, että maailman murhe saattaa matkaan kuoleman. Muutama maailman orja tulee murheelliseksi

kateuden tähden, niin kuin Eesau, joka itki sen siunauksen tähden, jonka hänen veljensä Jaakob oli saanut isältänsä. Paha vaimo itkee myös niitä käärmeen kyynelitä, koska hänen paha tahtonsa ei tule täytetyksi. Muutamat riettaan orjat tulevat murheelliseksi, koska heidän paha aikomuksensa ei tule täytetyksi. Niin kuin kuningas Antiokus, joka tuli sairaaksi murheesta, koska hän ei jaksanut kaikkia kristityitä hävittää.

Mutta minä luulen, että maailman jumala on semmoisille katuvaishille armollinen. Maailman jumala pitää pahana, että hänen palvelijansa eivät jaksaa kaikkia kristityitä tappaa. Ja koska tämä synty maailman jumalaa vastaan tulee raskaaksi heidän tuntonsa päälle, saavat he tunnonrauhan, niin pian kuin joku kristitty tulee tapetuksi. Niin sai esimerkiksi se kuninkaallinen huora omantunnonrauhan, niin pian kuin Johanneksen kaula oli leikattu. Maailman jumala antaa semmoisille katuvaishille heidän syntinsä anteeksi, saati he uskovat. Minä luulen, että maailman jumala antaa vielä niillekin anteeksi heidän syntinsä, jotka itkevät kunniansa perään, koska heitä viattomasti soimataan. Niiden synnit rietas myös antaa anteeksi, jotka katuvat, etteivät he antaneet paremmin kristityille selkään. Ja semmoiset katuvaishet tulevat ilmankin autuaaksi helvetissä, saati he uskovat.

Koska nyt maailman orjain murhe ja katumus on semmoinen, että se kelpaa maailman jumalalle, niin se on hyvin arvettava, että maailman orjan ilo kelpaa maailman jumalalle. Esimerkiksi huoran ilo tanssivuossa, juomarin ilo krouvituksessa, ja varkaan ilo siitä varastetusta kalusta. Semmoinen ilo on maailman jumalalle otollinen, mutta riettaalla on erityisesti ilo kristityn lankeemuksesta. On siitäkin riettaan orjalle suuri ilo, että kristitylle käy väärin. Jos kristitty joutuu kärsimään maailman vihaa ja vainoa kristillisyyden tähden, niin tulee riettaan orjalle suuri ilo siitä. Mutta erityisesti tulee riettaan orjalle ilo kristityn lankeemuksesta, sillä ei

riettaan orja soisi ainoankaan sielun tulevan autuaaksi. Mutta jos kaikki olisivat riettaan kaltaiset, sitten vasta olisi riettaan orja tyytyväinen.

Nyt me olemme katselleet maailman orjan murhetta ja maailman orjan iloa. Meidän pitäisi myös sen rinnalle paneman kristityn murheen ja kristityn ilon, koska me otamme hyödyllisen ja rakentavaisen esimerkin Daavidista, joka oli välistä omantunnon vaivassa syntiensä tähden, ja välistä suuressa ilossa Jumalan armon tuntemisesta. Vaikka maailman siveät ihmiset sanovat Daavidin olleen huonon kristityn, joka ensinnä teki huorin ja vielä miehen tappoi. Semmoisetkos nyt ovat kristityt? Semmoisetkos ovat kristityn hedelmät? Niin kysyvät siveät huorat, rehelliset varkaat ja raittiit juomarit.

Armonvarkaat taas ottavat semmoisen väärrän lohdutuksen Daavidin lankeemuksesta ja ajattelevat näin: *”Jos Daavid on saanut armon Jumalalta, miksi minun ei pitäisi saaman, joka en ole huora eli murhaaja.”* Mutta älä huoli, armonvaras! Kyllä sinä saat armon viholliselta, jos sinä jaksat hyvin pilkata katuvaisia ja nähdä vikoja kristityn elämässä. Ei sinun tarvitse parempaa katumusta tehdä, kuin pilkata kristityitä. Ja kun sinä näet niiden vikoja, niin sinä tulet itse kristityksi, ja kristityt tulevat villihengiksi. Ilmankin profeetta Naatan oli hengellisessä ylpeydessä, koska hän tuli soimaamaan Daavidia huoruudesta? Ja profeetta Elias oli myös hengellisessä ylpeydessä, koska hän tuli haukkumaan kuningasta, sanoen: *”Samassa paikassa, missä koirat nuolivat Naabotin veren, pitää koirain sinunkin veresi latkiman.”*

Mutta siinä oli suuri erotus katuvaisen ja katumattoman välillä. Daavid sai varsin pistoksen sydämeen Naatanin soimauksesta. Mutta toiselle kuninkaalle ei tullut katumusta, vaikka Elias soimasi. Hän suuttui vaan ja sanoi: *”Viholliseksikos minut olet löytänyt?”* Tämä katumaton kuningas ajatteli, niin kuin tämännäikaiset paatuneet henget:

viholliseksikos minua olet löytänyt, koska et anna minulle omantunnon rauhaa? Ja oletkos sinä Jumala, koska sinä tulet tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä?

Niin sanoivat myös juutalaiset, että Johannes Kastajalla oli perkele. Ja Vapahtajalle: sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele. Mutta eivät tämännäikaiset suruttomat vielä ymmärrä, että heidän haamunsa on ennen jo maalattu Raamatussa. Ja vielä heidän sanansa ovat ylöskirjoitetut, niin kuin pakanat ja Jeesuksen ristin viholliset ovat ennen puhuneet, niin puhuvat suruttomat ja armonvarkaat vielä nytkin. He luulevat, että ei ennen ole niin haukuttu ja tuomittu, kuin nyt. Mutta vielä kovempi laki ja tuomio on silloin saarnattu. Sen haukkumisen tähden ovat myös profeetat ja entiset kristityt tapetut pakanoilta ja juutalaisilta. Ja samat käärmeen siemenet puikivat vielä sydämen juuressa, koska Jumalan ankara vanhurskaus pannaan heidän silmiensä eteen.

Nyt on meillä semmoiset esimerkit Raamatussa, että muutamat heräävät, koska heille soimataan syntiä, mutta muutamat paatuvat. Daavidin tunto heräsi Naatanin soimauksesta, mutta Aahab paatui Eliaksen soimauksesta. Aahab teki itsensä katuvaiseksi ja kävi kumarruksissa. Mutta ei se katumus kauan kestänyt. Ilmankin semmoinen elämä tuli vanhalle Aatamille vaivaksi. Ja sen tähden hän heitti pois koko sen katumuksen, niin kuin moni nytkin heittää ja ajattelee: koira kantakoon tätä ristiä, jos vähemmällä vaivalla en tule autuaaksi, niin se saa jäädä.

Mutta Daavidille tuli oikea katumus siitä Naatanin soimauksesta. Ja jos Naatan ei olisi soimannut häntä, niin olisi hänen tuntuksa nukkunut iankaikkisesti. Mutta siitä soimauksesta tuli Daavidille kova tuska ja omantunnon vaiva, niin että hänen täytyi itse valittaa katumusvirsiä: *”Minä olen väsynyt huokauksista. Minä kastelen leposijani kyyneleilläni, ja minun muotoni on vanhentunut murheesta.”* Tässä kuulevat nyt

suruttomat, kuinka oikea katumus tapahtuu. Mutta he ajattelevat ilmankin: Ei meidän tarvitse niin huoata. Sillä maailman herrat sanovat: *”Nämä heränneet huokaavat niin kuin luontokappaleet.”*

Mutta ei maailman herrojen tarvitse huoata, sillä ei heillä ole mitään huokaamista. Mutta Daavid ja publikaani, ja muut katuvaiset tarvitsevat huoata ja niiden huokaukset on Herra kuullut, ja antanut heidän tuta iloa heidän murheessansa. Paavali myös kirjoittaa, että luontokappaleet huokaavat ja odottavat Jumalan lasten ilmoitusta. Mutta suruton ihminen ei huokaa. Ja mitäpä hänellä on huokaamista? Koska luonnollinen siveys kantaa synninkuormaa toisesta päästä, kuollut usko toisesta päästä, ja rietas keskeltä.

Kuinkapa semmoinen kuorma tulee raskaaksi? Vaikka olisi kymmenentuhatta leiviskää siinä kuormassa, niin ei tarvitse suruttoman ihmisen sen tähden huoata, sillä hän uskoo vaan, että Jeesus on kaikki maksanut. Mutta Jumalan sana näyttää, että kaikki suruttomat ja armonvargaat saavat huoata helvetissä.

2. Me kuulemme Daavidin huutavan syvyydestä korkeuteen. Ja me toivomme, että Herra on kuullut hänen huokauksiansa. Niin myös publikaanin huokaus on kuultu Herralta. Ja kaikkien, jotka huokaavat niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat syvyydestä korkeuteen, pitää saaman virvoitusta särjetylle sydämelle. Jumalan sana näyttää, että Daavidin ilo on tullut Jumalan armon tunteemisesta, niin myös neitsyt Marian, koska hän sanoo: *”Minun sieluni iloittaa ja riemuitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani.”*

Katuvainen ja murheessa olevainen sielu kaipaa Jeesuksen armollista läsnäoloa. Ja koska Jeesus ilmoittaa itsensä murheellisille opetuslapsille, silloin tulee heille ilo, sillä opetuslapset ihastuivat, koska he näkivät Herran. Sen tähden kirjoittaa myös Paavali kristityille: *”Iloitkaa Herrassa.”* Mutta tämä kristityn ilo ei ole aina pysyväinen, sillä vihollinen

karkaa usein kristittyjen päälle kiusausten kanssa ja tahtoo heidän uskonsa ryöstää. Mutta kristityn murhe on usein tarpeellisempi kuin kristityn ilo, sillä se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, saattaa parannuksen autuudeksi, jota ei ihminen kadu.

Näin täytyy siis kristityn tuta sekä iloa että murhetta. Ja jos murhe loppuu, niin ei ole hyvin asiat. Mutta jos ilo loppuu, niin täytyy hänen huutaa syvyydestä korkeuteen. Hänen täytyy kolkuttaa armon oven päälle. Hänen täytyy kontata armoistuimen eteen ja rukoilla sitä Suurta Ristinkantajaa, että Hän suuresta armostansa kääntäisi armollisen kasvonsa katuvaisen ryövärin puoleen ja antaisi hänelle armollisen vastauksen, että hänen pitää oleman sen Suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan kanssa paratiisissa.

Ole siis iloinen, sinä murheellinen Maria Magdalena, koska se ristiinnaulittu Rabbi osoittaa itsensä eläväksi sinulle. Olkaa iloiset, te murheelliset opetuslapset, koska te näette Herran. Tämä ilo tulee silloin, koska heille annetaan. Mutta maailmanlapset ottavat itse ilon, koska he juovat ja rallattavat. He nauravat narreuttansa. Ja kamalat muistelukset nostavat heissä naurun. Onkos tämä nyt se ilo, joka teitä odottaa helvetissä, te maailman orjat? Ilmankin maailman jumala antaa teille vuotavaa pirun paskaa helvetissä, että te pääsisitte iloitsemaan helvetissä.

Turkki uskoo, että taivaan valtakunnassa on viinaa ja kauniit tyttäret. Ja katumattomat huorat uskovat, että he saavat maata Vapahtajan sylissä. Ja juomarit uskovat, että heille annetaan makeaa viinaa taivaan valtakunnassa. Ja viinaporvarit uskovat, että he pääsevät kellarimestariksi taivaan valtakunnassa. — Mutta Daavid ja publikaani, jotka täällä huokaavat, niin kuin luontokappaleet, mihinkäs ne joutuvat? Ja mihinkäs profeetat ja Johannes Kastaja joutuvat, jotka haukkuvat kunniallisia ihmisiä? Ilmankin heidän

täytyy kumartaa polviensa huorien, juomarien ja viinaporvariensa edessä, ja anoa julki-
sesti anteeksi, että he ovat viattomia ja kun-
niallisia ihmisiä haukkuneet! Pietarin, joka
meni ulos porstuastaan itkemään, täytyy seisoa
helvetin porstuassa ja hävetä, koska hän on
haukkunut juutalaisia Vapahtajan murhaajiksi.
Sen vaimon, joka itki Jeesuksen jalkain
päällä, ja kuivasi kyynelensä hiuksilla,
täytyy ilmankin parkua helvetissä.

Mutta se on nähty, ettei maailman Jumala
viitsi nähdä niitä, jotka itkevät ja huokaavat.
Hän sanoo niille, jotka itkevät: *"Mikäs ulvo-
minen se on?"* Ja niille, jotka parkuvat, niin
kuin opetuslapset parkuivat, sanoo rietas:
"Se taitaa olla kissan ääni." Ja niille, jotka
huokaavat, niin kuin Daavid ja publikaani, sa-
noo hän: *"Vielä ne huokaavat niin kuin luon-
tokappaleet."* Koska siis rietas ei viitsi sem-
moisia nähdä, jotka itkevät ja parkuvat, niin
se on arvattava, että hänen täytyy ajaa heitä
ulos helvetistä ja sanoa: Mene pois tästä it-
kemästä ja huokaamasta, muutama ulkokul-
lattu ja villihenki.

Mihinkä paikkaan teidän pitää pakeneman,
te katuvaiset, te itkeväiset ja parkuvaiset, te
murheelliset ja huokaavaiset? Mihinkäs
paikkaan pitää teidän pakeneman, koska

maailman herrat ja maailman jumala ajavat
teidä pois helvetistä ja käskää teidän mennä
taivaan valtakuntaan itkemään ja huoka-
maan? Teidän täytyy mennä sen Suuren Ris-
tinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun
Kuninkaan tykö, joka on ennen auttanut,
korjannut ja parantanut hädässä olevaisia,
sairaita, pitaalisia, sokeita, ontuvia, raajarik-
koja ja halvatuita, ja on rakkaudella vastaan-
ottanut sen syntisen vaimon, joka itki hänen
jalkainsa päällä, ja leppyisesti katsoi sen ka-
tuvaisen ryövärin puoleen ristien päällä, ja ru-
koilla, että Hän suuresta armostansa vastaan
ottaisi kaikkia murheellisia, katuvaaisia ja
huokaavaisia sieluja, että ne armoitetut,
ulosvalitut ja murheesta ylönostetut, saisi-
vat lohdutuksen ja virvoituksen särjetylle sy-
dämellensä, ja viimein pääsisivät iloitsemaan
Hänen armostansa täällä, ja viimein tai-
vaassa iankaikkisesti.

Iloitkaa ja riemuitkaa, Daavid, Pietari ja Ma-
nasse, ja sinä murheellinen Maria Magda-
lena, ja sinä Maria, Jeesuksen äiti! Iloitse ja
riemuitse sanoen: Minun henkeni iloitsee ja
riemuitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani
nyt ja iankaikkisesti, Amen.

Jäljennös (osittain) / SKHS Kollerin kokoelma / Kansal-
lisarkisto, Helsinki / Uusi Postilla (alku puuttuu) /

Meidän apumme on Herran nimessä, joka taivaan ja maan tehnyt on.

[Kun jumala]ton ihminen uskoo, että Jumala ohjaa hänen kohtaloitaan, niin hän pettää itseään suuresti. Ensiksi jumalaton ihminen ei ole Jumalan Hengen johdatuksessa. Hän ei anna Jumalan Hengen johtaa siihen, mikä on hyvää, vaan paha henki eli perkele ohjaa hänen kohtaloitaan ja johtaa häntä siihen, mikä on paha ja vahingollista.

Kuinka varas ja huora voivat uskotella, että Jumala auttaa häntä hädässä? Ei varasta ja huoraa auta Jumala vaan perkele. Ja jos varas joutuu johonkin hätään varkaautensa tähden, niin hän pyytää Jumalaa auttamaan häntä hädästä. Hän pyytää Jumalaa varjelemaan, ettei häntä huomattaisi, ettei hän jäisi kiinni. Hän pyytää Jumalaa varjelemaan häntä häpeäpaalusta. Niin! Hän voi jopa luvata riksin kirkolle, jos Jumala varjelee häntä varkausretkellä, ettei häntä huomattaisi. Mutta jos hänen kuitenkin käy onnettomasti, niin hän uhkaa kostaa kaikille, jotka ilmiantavat hänet tai todistavat häntä vastaan. Jumalako nyt auttaa varasta hädästä, ettei häntä oteta kiinni ja piestä? Jos joku jumala auttaa häntä varkaudesta, niin sen täytyy varmasti olla tämän maailman jumala, johon kaikki varkaat toivovat.

Ja mikä Jumala auttaa huoraa huoruuden himossa? Hän rukoilee Jumalaa, ettei hän tulisi raskaaksi huorivuoteestaan, ja jos Jumala ei kuule hänen rukouksiaan, niin hän yrittää ainakin salata raskautensa viimeiseen saakka. Hän rukoilee Jumalaa, että hän pääsisi eroon sikiöstään, mutta jos Jumala ei kuule hänen rukouksiaan, niin hän uhkaa syyttää kaikkia, jotka sanovat häntä huoraksi. Jos hän joutuu sitten köyhyyteen ja kurjuuteen huoruutensa tähden, niin hän panee syyn kaikesta Jumalan päälle ja sanoo: *”Niin, Jumala ei ole tehnyt kaikkia ihmisiä rikkaiksi. Jumala on syyppää minun köyhyyteeni. Hän on johtanut kohtaloni niin, että minä tulisin köyhäksi.”*

Juomarillakin on vahva usko Jumalan kaitselmukseen. Hän rukoilee Jumalaa paloviinan hädässään, että hän saisi sammuttaa paloviinanjanonsa. Kyyneleet silmissä hän pyytää viinaporvaria armahtamaan häntä, ja jos viinaporvarilla ei ole aina halua auttaa häntä, niin hän voi laskeutua polvilleenkin viinaporvarin edessä ja pyytää häntä sentään armahtamaan häntä. Kuinka paloviinanjumala voi olla niin armoton, ettei hän armahtaisi juomariraukkaa ja sammuttais hänen paloviinanjanoaan? Mutta mitä tapahtuu? Kun juomari tulee rutiköyhäksi juopumuksensa kautta, niin hän sanoo: *”Niin, Jumala ei ole tehnyt kaikkia ihmisiä rikkaiksi. Minun kohtalona oli tulla köyhäksi. Jumala on johtanut kohtaloitani niin, että joutuisin köyhyyteen.”*

Jumala on siis syyppää varkaan, huoran, juomarin ja laiskurin köyhyyteen ja kurjuuteen. Mutta viinaporvari on varmaankin Jumalan kaitselmuksessa ja Jumalan Hengen johdatuksessa. Varmaankin häntä johtaa Pyhä Henki, kun hän armahtaa köyhää juomaria ja sammuttaa hänen polttavan janonsa tilkalla elämän vettä. Epäilemättä kaikilla viinaporvareilla ja juomareilla on vahva usko Jumalaan. Viinaporvarin on mahdotonta ajatella, että perkele johtaa hänen kohtaloitaan, kun hän rikastuu köyhien juomareiden kustannuksella. Viinaporvari voi astua hyvällä omallatunnolla Herran huoneeseen ja sanoa: *”Minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorintekijä. Minä annan kymmenykset kaikista, mitä minulla on.”* (Luuk. 18: 11, 12). Minä olen ansainnut jok'ikisen rovon, jonka omistan. En ole nylkenyt taikka pettänyt ketään.

Mutta jos varas, juomari ja huora eivät voi uskoa, että perkele johtaa heidän kohtaloitaan niin että he tulevat rutiköyhiksi ja kerjäläisiksi, niin vielä vähemmän taitaa viinaporvari voida uskoa, että perkele johtaa hänen

kohtaloitaan niin että hän rikastuu köyhän kustannuksella. Vielä vähemmän voi viinaporvari vakuuttua siitä, että perkele voi varjella luonnollista ihmistä synnistä.

Mutta on kuitenkin varma ja tosi, että perkele voi varjella luonnollista ihmistä törkeistä paheista ja rikoksista. Kunnian perkele ja omanvanhurskauden perkele on varjellut monia varkaudesta. Sama kunnian perkele ja omanvanhurskauden perkele on varjellut monia siveitä huoria huoruuden rikoksesta. Se on myös varjellut raittiita juomareita juomasta itseään humalaan. Mutta vaikka kunnian perkele ja omanvanhurskauden perkele varjelevat siveitä huoria ja raittiita juomareita törkeistä paheista ja rikoksista, se ei voi kuitenkaan varjella rehellisiä varkaita viinakaupasta, koska viinaporvarin ammattia pidetään luvallisena, vaikkei se olekaan kovin kunniallista. Kuitenkin on kaikilla viinaporvareilla ja juomareilla vakaa usko ja vahva luottamus Jumalaan, sillä viinaporvari on mielestään tehnyt oikein, kun hän on armahtanut kaikkia köyhiä juomareita. Ainakaan hänellä ei omasta mielestään ole syytä juomarin surkeaan köyhyyteen ja ruumiilliseen onnettomuuteen.

Viinaporvari ei välitä siitä, että juomarin vaimo ja lapset saavat itkeä ja nähdä nälkää viinaporvarin tähden. Hän uskoo, ettei hän joudu vastaamaan siitä. Kun nyt kaikki siveät huorat, kaikki rehelliset varkaat, kaikki raittiit juomarit ja kaikki armolliset viinaporvarit toivovat Jumalan apuun ja luottavat Herraan arvellen, että Jumala johtaa heidän kohtaloitaan niin, että yksi tulee köyhäksi ja toinen rikkaaksi, niin tahtoisimme ottaa heiltä pois tämän väärän lohdutuksen ja osoittaa heille, että tämän maailman jumala heidän kohtaloitaan johtaa ja antaa heille väärän lohdutuksen.

Jumala on tosin luomisessa antanut jokaiselle ihmiselle hengen ja tietyn määrän ruumiin ja sielun voimia, ja siinä merkityksessä Jumala tosin ylläpitää luonnollisen ihmisen

hengen. Mutta nytpä luonnollinen ihminen ei käytä ruumiinsa ja sielunsa voimia Jumalan kunniaksi ja lähimmäisensä parhaaksi, vaan hän käyttää niitä Jumalan pilkkäämiseksi, omaksi turmiokseen ja lähimmäisensä vahingoksi. Suurin osa ihmisistä lyhentää elämäänsä, yksi juopumuksen kautta, toinen haureuden kautta, kolmas maailman murheen ja turhan huolehtimisen kautta, neljäs ylpeyden ja laiskuuden kautta, viides kerskailun ja ahneuden kautta. Ahneus viettelee monen tekemään työtä yli kykynsä, hän ei anna maailman orjalle päivän eikä yön rauhaa. Toinen taas tekee työtä kerskailun tähden ja pilaa terveytensä nuoruudessa.

Kuitenkin kaikki uskovat, että Jumala johtaa heidän kohtaloitaan, vaikka perkele johtaa ja hallitsee kaikkia heidän toimiaan. Me uskomme sitä vastoin, ettei Jumalan armolliseen tukeen ja apuun voi luottaa kukaan muu kuin se, joka on välittömästi Jumalan Hengen johdatuksessa. Mutta kuinka moni antaa nyt Jumalan Hengen johtaa itseään?

Herra valittaa jo ennen vedenpaisumusta: *”Ihmiset eivät tahdo antaa minun Henkeni nuhdella heitä, sillä he ovat liha”*. He ovat siis lihallisielisiä. Perkele raivoaa lihassa, ja sen tähden lihallisieliset ihmiset eivät anna Jumalan Hengen nuhdella heitä. Vapahtaja sanoo, että Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, mutta heti kun Pyhä Henki alkaa nuhdella maailmaa synnin tähden, niin kaikki perkeleet sylkevät vastaan. Ahneuden perkele nousee heti kahdelle jalalle ja sanoo: *”Etkö sinä suo minulle pientä ansiotani paloviinakaupasta?”* Huoruuden perkele on samassa juonessa ja sanoo: *”Ei se kuulu teille, kuinka minä elän. Itse minä vastaan töistäni.”*

Paloviinan perkele sylkee viinanhimossaan ja sanoo: *”Tuletko sinä kutsumaan Jumalan siunausta perkeleen kuseksi?”* Kunnian perkele tulee kasvoiltaan punaiseksi kuin kukko ja sanoo: *”Minä olen elänyt sovussa kunniallisten ihmisten kanssa. Minä en ole tottunut*

kuulemaan koiran haukkumista kirkossa enkä kapakassa. Jos minä olen varas ja huora, niin sinä olet vielä pahempi. Jos minä olen viinaporvari ja juomari, niin se ei kuulu teille.” Omanvanhurskauden perkele nousee kahdelle jalalle ja sanoo: ”Minä olen elänyt siveästi ja rehellisesti ja toivon, ettei Jumala jätä sellaista pahanpuhujaa rankaisematta, joka julkeaa tuomita kunniallisia ihmisiä.” Hengellinen viha eli vihan perkele nousee kuin karhu pesästään ja sanoo: ”Minä haluan omantunnonrauhan. En kärsi sitä, että joku tulee tuomitsemaan minut helvettiin.”

Pyhän Hengen täytyy siis mennä pois murheellisena, koska kaikki perkeleet ovat Pyhää Henkeä vastaan. Jopa kuollut usko, joka on muutoin olevinaan kristitty, pahentuu Pyhän Hengen nuhteisiin ja sanoo: ”Minä uskon Jumalan Poikaan. Minä en halua joutua lain alle. Minä en halua olla missään tekemisissä semmoisten kanssa, jotka saarnaavat lakia ja tuomitsevat kunniallisia ihmisiä, sillä he ovat rakastamattomia ja hengellisesti ylpeitä.”

Niin puhuu se, jolla on kuollut usko pääkallossa. Hän on armonvaras, ja siitä syystä hän ei tahdo joutua huonoihin väleihin maailman kanssa. Hän tahtoo olla nöyrä kristitty ja siivo kristitty, hän ei tahdo kuulla maailman uhkauksia ja vainoa. Hän tahtoo olla sovussa maailman ja Jumalan kanssa, vaikka Jumalan Sanassa sanotaan, että joka tahtoo olla maailman ystävä, se tulee Jumalan vihamieheksi, ja lihan halu on viha Jumalaa vastaan. Juuri tämä lihallinen mieli tekee luonnollisen ihmisen kapinalliseksi Luojaansa kohtaan, mutta tämä vaino tulee vasta silloin näkösalille, kun luonnollinen ihminen joutuu kosketuksiin kristillisyyden kanssa. Silloin käärmeen siemen avaa suuren kitansa vaimon siementä vastaan, kyykäärmeen sikiöt alkavat sihistä, käärmeenmyrkky kihisee heidän kaikissa suonissaan, he oksentavat myrkkyä ja sappea vaimon siemenen päälle.

Hengellinen viha ilmenee ensin pilkkana; uskottomat tekevät pilaa totisesta kristillisyydestä ja nauravat omalle onnettomuudelleen. Sen jälkeen tulee verenhimo esiin. Uskoton joukko tahtoo huuhdella janoista kurkkuaan kristittyjen verellä. Niin on käynyt kaikkina aikoina ja kaikissa paikoissa maailmassa, missä totinen ja autuaaksi tekevä usko on ilmestynyt. Mutta sitä, jolla on kuollut usko, ei maailma koskaan vihaa eikä vainoa. Häntä maailman joukko pitää jopa kristittynä, sillä ei hän vaivaa kenenkään omaatuntoa, hän antaa kaikkien mennä rauhassa helvettiin.

Kuinka paljon apua luonnollinen ihminen voi nyt odottaa Herralta, kun hän ei pelkää eikä rakasta Häntä? Hän uskoo tosin, että Jumala johtaa hänen kohtaloitaan, mutta perkele hänen kohtalostaan johtaa siihen asti, että hän herää synnin unesta. Silloin vasta hän tulee Jumalan Hengen johdatukseen, ja silloin hän voi odottaa apua Herralta hengellisessä ja ruumiillisessa hädässään. Sillä se, joka on Jumalan Hengen johdatuksessa, antaa Jumalan Hengen nuhdella itseään. Hän ottaa nöyrästi vastaan Herran kurituksen. Hän ei heittäydy myöskään uhkarohkeasti vaaraan. Hän ei lähde sokkona sinne, minne perkele häntä ajaa.

Sen saattoi nähdä Daavidista, kun hän pakeni poikaansa Absalomia. Hän tunsu turmeltuneen ihmislunnon ja ne välineet, jotka vaikuttaisivat voimakkaimmin ihmissydämeen. Kun hän leikkasi palan Saulin hameesta, hän näki edeltä käsin, että Saul tulisi lyödyksi Daavidin jaloudesta. Ja kun hän ei kostonnut mitättömimmälle viholliselleen, joka kutsui Daavidia verikoiraksi, niin hän tiesi, että tämä jalous vaikuttaisi enemmän alamaisten vakaumukseen kuin Absalomin valheelliset lupaukset.

Mutta kun Daavid ei ollut Jumalan Hengen johdatuksessa, silloin hän oli yhtä surkea ja heikko kuin muut ihmiset. Silloin hän teki semmoisia tyhmyyksiä, joita hän sai

katkerasti katua, niin kuin esimerkiksi, kun hän meni Batseban tykö ja kun hän antoi lukea kansan. Ja näiden tyhmyyksien tähden hän joutui hengelliseen hätään. Mutta tämä juuri osoittaa, että Daavid antoi Herran Hengen nuhdella itseään. Hän sai omantunnonvaivan, kun profeetta Naatan tuomitsi hänet huoruuden synnistä. Jos hänellä olisi ollut yhtä lihallinen mieli kuin Herodeksella, hän olisi kaikesti heittänyt Naatanin vankilaan ja sanonut: *”Tuommoisen lukijaissaarnaajan ei pidä tulla tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä,*

mutta minäpä opetan hänet tietämään huurtia.”

Kun Johannes nuhteli Herodesta huoruudesta, Herodes antoi heti heittää hänet vankilaan, sillä Herodes ei kärsinyt, että tuomoinen lukijaissaarnaaja tulisi tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä. Ja nyt te näette, miten luonnollisella ihmisellä on väärä luottamus Jumalan armoon [loppu kateissa]

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / alku ja loppu kateissa

Päiväsaarnan teksti Psalmi 34: 18. ”Koska vanhurskaat huutavat, niin Herra kuulee ja pelastaa heitä kaikista tuskistansa.”

Luetun pyhän tekstimme johdosta meidän pitää tällä pyhällä hetkellä ajatella, **kuinka Herra auttaa vanhurskaita kaikista tuskista, kun he huutavat Hänen puoleensa.**

Ensiksi: **kuinka Herra auttaa hengellisestä hädästä.**

Toiseksi: **kuinka Herra auttaa ruumiillisesta hädästä.**

Kuningas Daavid, jonka 34. psalmista pyhä tekstimme on otettu, on ollut hengellisessä ja ruumiillisessa hädässä. Hän on kokenut paljon maailmassa, hän on ollut sekä nuori että vanha, sekä köyhä että rikas. Hän on ollut hengellisessä ja ruumiillisessa hädässä ja tietää siis omasta kokemuksesta, että Herra auttaa vanhurskaita kaikista tuskista, kun he huutavat hänen tykönsä.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Herra auttaa vanhurskaita hengellisestä hädästä, kun he huutavat hänen tykönsä.** Jumalattomat eivät tunne hengellistä hätää, koska hengellinen elämä on heiltä aivan salattu. He eivät tunne hengellistä murhetta, jota Daavid sai kokea. Jumalattomat eivät tunne sitä epätoivoakaan, jota Daavid valittaa. He eivät tunne perkeleen kiusauksia ja ahdistuksia, joita Luther sai kokea, sillä perkele ei ahdistaa uskollisia palvelijoitaan, jotka palvelevat häntä ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Sielunvihollinen ei tahdo turhan päiten pelottaa parhaita ystäviään helvetistä ja pohjattomuudesta.

Mutta vanhurskaita hän vaivaa usein kiusauksilla ja ahdistuksilla. Hän tahtoo syöstä heidät epätoivoon. Daavidin tavoin vanhurskasten täytyy huutaa Herran tykö hengellisessä hädässään. Sillä ei jumalaton tunne hengellistä hätää. Ainakaan ei ole koskaan kuultu jumalattoman valittavan hengellistä hätäänsä. Koskaan hänen ei ole kuultu valittavan saatanan ahdistuksia. Koskaan ei jumalattoman ole kuultu huutavan tai

valittavan Daavidin tavoin: ”Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun hylkäsit?” (Ps. 22: 2). Mutta vanhurskaan täytyy usein huutaa Herran tykö ja valittaa Daavidin tavoin: ”Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun hylkäsit?” Kun Daavid lankesi epätoivoon, kun hän oli syvimmässä sielunhädässä, silloin hänen täytyi huutaa Herran tykö: ”Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun hylkäsit?” Kun hän oli omantunnon tuskassa, silloin hänen täytyi valittaa: ”Syvyydessä minä huudan sinua, Herra” (Ps. 130: 1).

Mutta jumalaton ei huuda koskaan hengellisestä syvyydestä, eikä hän tunne koskaan olevansa Jumalan hylkäämä, kuten Daavid ja Kristus. Daavid tunsi toisinaan, eikä niin harvoinkaan, olevansa Jumalan hylkäämä, mutta ei hän ruumiillisessa hädässä tuntenut olevansa Jumalan hylkäämä. Sillä ruumiillisessa hädässä hän osoitti olevansa aivan peloton, koska Jumala vahvisti häntä ja antoi hänelle rohkeutta ja toivoa, mutta hengellisessä hädässään hän tunsi olevansa Jumalan hylkäämä, niin kuin Kristuksen täytyi huutaa hengellisessä hädässään: ”Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun hylkäsit?” (Matt. 27: 46).

Vaikka Vapahtajaa ei saattanut sielunhätään epätoivo omasta autuudesta vaan epätoivo jumalattomista ihmisistä, mikä vaivasi Häntä. Jumalattoman sukukunnan synninelvella lankesi niin raskaana Hänen tuntoleen, ensin Getsemanessa ja sitten ristillä. Tänä hetkenä hän tunsi olevansa Jumalan hylkäämä, koska Hänellä oli epätoivo ihmisluvusta. Hän epäili, kuinka voisi olla mahdollista, että yksikään sielu voitaisiin pelastaa pohjattomuudesta.

Mutta Daavidpa epäili oman sielunsa pelastuksesta. Hän epäili, kuinka voisi olla mahdollista, että niin suuri syntinen voisi saada

armon, ja juuri silloin hän oli sielunhädässä, kun hän lankesi epätoivoon oman sielunsa pelastuksesta. Ja sellaisina hetkinä hän tunsii olevansa Jumalan hylkäämä, ja silloin hän huusi: *”Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun hylkäsit?”* Kuitenkin näemme päivän tekstistä, että Daavid ei huutanut turhaan hengellisessä hädässään.

Mutta kuinka jumalaton nyt huutaa, kun hän joutuu johonkin hätään? Niin, hän huutaa enimmäkseen perkelettä, hän rukoilee jumalaansa kirouksilla. Hengelliseen hätään jumalaton ei voi joutua, sillä hänellä ei ole koskaan ollut hengellistä elämää, niin että hän voisi pelätä hengellistä eli iankaikista kuolemaa. Koskaan hänellä ei ole ollut hengellistä rikkautta, niin että hän voisi pelätä hengellistä köyhyyttä. Sitä paitsi jumalaton ei lankea koskaan epätoivoon, sillä hänen paras ystävänsä perkele pitää kyllä huolen siitä, että jumalaton ei ala mietiskellä ja epäillä autuudestaan.

Kun tämän maailman jumala on sokaissut uskottomain mielet, niin että he uskovat valheita, sanoo Paavali, niin hän vaikuttaa heidän sydämissään niiden armonvälineiden kautta, joita hänellä on tarjottavana, nimittäin paloviina, tanssi, soitto ja muut maailmalliset hovit, niin kuin huoralaulut, juomalaulut, joutava puhe ja lörpöttely, mutta erityisesti hän vaikuttaa vatsanmurheen ja kristittyihin kohdistuvan hengellisen vihan kautta. Hän vaikuttaa, sanon minä, jumalattomien sydämessä sellaisen suruttomuuden ja kevytmielisyyden, että he eivät epäile koskaan sielunsa autuudesta, ja sen tähden he eivät voi koskaan tulla totiseen katumukseen. Sillä jos Jumalan Henki saisi joskus sen verran sijaa heidän sydämissään, että he alkaisivat vakavasti ajatella kuolemaa ja tuomiota, tai suurta edesvastausta iankaikkisuudessa, niin tulee kevytmielisyyden perkele sanomaan: *”Mitä sinä mietiskelet sitä asiaa? Kyllä sinä tulet autuaaksi vähemmällä mietiskelemisellä, saati vain uskot.”*

Ja mitä tämän maailman jumala tahtoo jumalattoman uskovan? Niin, hän tahtoo jumalattoman uskovan ilman katumusta, ilman parannusta, ilman kääntymistä, ilman uutta syntymistä, ilman pyhitystä, ilman vanhurskauttamista, ilman sovintoa. Näillä ehdoilla hän antaa heidän uskoa, mutta ei muutoin, sillä jos joku alkaa mietiskellä, hän sanoo heti hyvästit: *”En tahdo olla missään tekemisissä semmoisen kanssa, joka tekee itsensä jumaliseksi ja huokaa ja pelkää ja mu-rehtii.”* Ja viimein sanoo hän, että suurin synti on epäillä armosta. On suurempi synti epäillä armosta kuin tehdä syntiä armon päälle. Ja nyt epäilijälle tulee hoppu kapakkaan tai tanssitupaan tai leikkitupaan tai muihin synnillisiin huveihin ja synnillisiin ajanvietteisiin, niin ettei hänellä ole aikaa ajatella ainoaa tarpeellista.

Martta ryhtyy taas talousaskareisiinsa ja pitää pahana, että Maria istuu joutilaana Jeesuksen jalkojen juuressa. Niin, hän valittaa Jeesukselle, että Maria on niin laiska ja huolimaton: *”Herra, etkös tottele, että minun sisareni jätti minun yksinäni askaroitsemaan?”*(Luuk.10:40).

Tässä näemme kuvan maailmallisesta taloustoimesta, joka aina valittaa Vapahtajalle, että Maria on niin laiska ja huolimaton työtä tekemään, ja tätä valitusta saamme kuulla vieläkin päivittäin. Ajatella, jos nyt Martta saisi Jeesus Nasaretilaisen vieraaksi, kuinka hän silloin hyörisi ja pyörisi ja leipoisi kaikenlaisia kakkuja ja leivoksia. Mutta, Martta, Martta! Sinulla on huolta monenlaisista, mutta yksi on tarpeellinen. Juuri tätä ainoaa tarpeellista Martta kuuluu vähiten ajattelevan, mutta on hänellä kyllä paljon halua moittia sisartaan Mariaa, joka on niin laiska ja huolimaton talousaskareissaan. Nämä talousaskareet ovat kuitenkin esteenä suruttomalle ja katumattomalle Martalle, ettei hänellä ole aikaa kuunnella Jeesuksen opetusta.

Toinen este on juuri tämä napina ja kärsimättömyys Mariaa kohtaan, jota hänen täytyy syyttää laiskuudesta ja huolimattomuudesta maallisissa toimissaan. Martan täytyy vihastua sisarelleen. Hän on jo saanut kirkaat silmät näkemään vikoja Mariassa. Kuka tiesi, onko Marian hartaus oikea. Martta on saanut fariseusten terävän näön. Hän näkee Mariassa vikoja, joita Vapahtaja ei näe. Kuinka on tämän asian laita? Marialle on tullut murhe ainoasta tarpeellisesta. Hän istuu nyt laiskottelemassa ja kuuntelemassa tarkoin Jeesuksen katumusja parannussaarnaa. Katso, tätä Martta ei voi kärsiä. Mutta kuka tietää, kuinka Marian viimein käy, vaikka hänen täytyy viimein mennä itkemään Jeesuksen jalkojen juureen. Ehkä hänen täytyy viimein tulla niin katuvaiseksi, että hänen täytyy itkeä juuri fariseusten edessä.

Kas, niin pitkälle ei Martta voi koskaan päästä talousaskareineen. Koskaan hän ei voi tulla niin houkaksi, että hän alkaa katua syntejään juuri siveiden fariseusten edessä. Niin paljon kunniaa on Martalla aitassa, ettei hän voi koskaan katua syntejään maailman edessä, sillä hänellä on kuitenkin usko, että hän tulee autuaaksi, vaikka hän ei itke ja paruu maailman edessä. Hänellä ei ole sitä paitsi korvia sellaiselle katumusja parannussaarnalle, jota Maria kuuntelee. Hänellä on niin monia talousaskareita, ettei hänelle voi tulla totista, oikeaa ja vakavaa murhetta ainoasta tarpeellisesta. Ja kun hän lisäksi näkee vikoja toisessa, niin hän tulee kärsimättömäksi, hän suuttuu, hengellinen viha tekee hänet tarkkanäköiseksi.

Ja niin kuin perkele on Jumalan lasten syyttäjä yötä ja päivää, niin täytyy Martankin jo täällä ajassa, vieläpä kauan aikaa ennen kuin Maria on tullut oikeaan synnin katumukseen, Martan, sanon minä, täytyy tulla sisarensa syyttäjäksi Kristuksen edessä, että hän on laiska ja huolimaton työssään. Kuinka Martta voi tehdä katumuksen ja parannuksen, kun hänen aikansa kuluu ensi sijassa kaikenlaisissa talousaskareissa, ja toiseksi

hänen täytyy moittia Mariaa, joka on niin laiska ja huolimaton toimissaan? Ja sen tähden Martalla ei ole aikaa kuunnella katumusja parannussaarnaa, eikä hän voi niin muodoin tulla myöskään niin hulluksi, että hän joutuu niin syvään katumukseen, että hän alkaa itkeä syntejään juuri maailman silmissä. Martta ei voi koskaan joutua sielunhätään, ja sen tähden hänen ei tarvitse myöskään esiintyä niin kuin Maria.

Ehkä Martta ei ole ollut myöskään sellainen huora kuin Maria. Sen tähden ei Martan tarvitse katua huoruuden syntejään. Hän uskoo pääsevänsä taivaan valtakuntaan ilman katumusta, ilman parannusta, ilman murhetta, ilman omantunnon vaivaa. Katso tuossa, rakas Marttani, tuossa sinulle ruokakomeron avain, joka vie sinut pimettiin ja pois valosta synnilliseen maailman pimeyteen. Tuossa sinulle avain viinikellariin, joka on täynnä jätää, joka jäädyttää sydämesi. Tuossa sinulle avain leivinpuotiin, jossa hapatus on käymässä. Se käy ylitse. Sinulla ei ole happamatonta leipää laittaa pöydälle, kun saat niin harvinaisen vieraan. Tuossa sinulle avain maitokammariin, missä piimä käy yli äyräiden, niin ettei sinulla ole makeaa kermaa tehdäkseen leivoksia, kun olet saanut niin harvinaisen vieraan. Tuossa sinulle avain ruokakaappiin, missä taloushuolet odottavat sinua, niin ettet voi kuunnella katumusja parannussaarnaa, jota nyt saarnataan sinulle.

Ja sen tähden sinulle ei voi koskaan tulla semmoista katumusta kuin Marialle tuli juuri sen tähden, että hän oli harras kuuntelemaan Vapahtajan parannussaarnaa. Sinä Martta ja koko sinun touhusi tämän maailman taloustoimen kanssa ei ole mitään muuta kuin katumattomien este. Kirkaat silmäsi näkemään vikoja Mariassa ovat aivan sokeat nähdäkseen itsesi. Ja valituksesi Marian huolimattomuudesta on este, jonka tähden et voi kuunnella muusta kuin ruokakomeroista, leivinpuodista, viinikellarista, maitokammarista, ja mikä muu voi olla sydämeläsi, niin kuin navetta, kanala ja sikala ym.

Sen tähden on sydämesikin tullut sikalaksi, jossa hengellisiä sikoja syötetään.

Mutta Herra kuulee vanhurskaita, kun he huutavat, ja pelastaa heitä kaikista tuskistansa. Daavid huusi Herran tykö hengellisessä hädässään ja sai anteeksi. Maria itki hengellisessä hädässään Jeesuksen jalkojen juuressa ja sai anteeksi. Mutta suruton joukko ei voi koskaan joutua sielunhätään, ja sen tähden sen ei tarvitse koskaan huutaa apua, vaan tämän maailman jumala auttaa kyllä heitä ilman huutoa heidän kauhussaan ja paloviinan janossa.

2. Herra pelastaa vanhurskaita kaikista tuskistansa, sanoo Daavid, siis myös ruumiillisesta hädästä. Viholliset vihaavat ja vainoavat vanhurskasta, niin kuin Saul vihasi ja vainosi Daavidia siitä syystä, että hän oli lyönyt 10 000 vihollista. Hengellinen viha piilee ja itää vihollisten sydämissä, ja sen tähden vanhurskaatkin voivat joutua ruumiilliseen hätään, kuten Daavid. Mutta siinä näemme, että Herra saattoi auttaa hädästä, sillä Daavid huusi Herraa avuksi ruumiillisessa hädässään, ja sen tähden hän sai rohkeuden lyödä valehtelevan vihollisensa aivan hänen silmiensä edessä.

Samoin kuin Daavidin hengelliset ja ruumiilliset viholliset vainosivat häntä aivan syyttömästi, niin ei kristitty voi nytkään odottaa muuta kuin vihaa ja vainoa maailmalta, joka ei voi kärsiä totuutta. Ja sen tähden kristityn täytyy valmistautua ruumiilliseen hätään,

sillä kristillisyyden viholliset eivät voi saada omantunnonrauhaa ennen kuin he ovat saaneet huuhdella janoista kurkkuaan kristittyjen verellä.

Saulin paha henki vaivaa heitä jatkuvasti. Hengellinen viha kristityitä kohtaan itää jatkuvasti heidän sydämissään. Käärmeenmyrkky kihisee heidän kaikissa suonissaan niin kauan kuin Daavid on vielä elämässä. Sen tähden kristityn täytyy olla valmis nälkään, maanpakolaisuuteen ja ruumiilliseen kärsimiseen, mutta juuri silloin, kun hätä on suurin, vanhurskaan täytyy huutaa Herran tykö, ja Daavid on saanut kokea useammin kuin kerran, että kun vanhurskaat huutavat, Herra kuulee ja pelastaa heitä tuskista.

Mutta jumalattoman rukous on kauhistus Herran edessä. Tämän syyn tähden vanhurskaat huutavat nyt Herran tykö ja toivovat, että Herra pelastaa heitä kaikista heidän tuskistansa. Jos suuri lohikäärme avaa hirmuisen kitansa ja uhkaa niellä pikkuisen Poikalapsen, jonka syntymävaivassa huutava vaimo synnyttää maailmaan kivulla ja tuskalla, niin vanhurskaat huutavat Herran tykö, ja Hän kuulee vanhurskaan äänen ja auttaa häntä kaikista tuskista, mutta jumalattoman ääntä Hän ei kuule, sillä jumalattoman rukous on Herralle kauhistus, ja sen tähden saavat myös kaikki kristillisyyden vainoajat palkkansa, [amen].

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: HESEK. 16: 6

Minä kävin sinun ohitses ja näin sinun veressäsi makaavan ja sanoin sinulle: Sinun pitää elämän, koska sinä niin sinun veressäsi makasit.

Näin sanoo Herra Siionin tyttärelle Hesekielin 16. luvussa. Ja tämä sana on puhuttu vissimmästi hänelle muistutukseksi, missä surkeassa tilassa hän oli syntyessään, kuinka hän silloin makasi veresssänsä ja oli niin kelvoton, ettei saattanut auttaa itseänsä. Mutta silloin kävi Herra hänen ohitsensa ja sanoi: *"Sinun pitää elämän."*

Tämä vertaus on otettu luonnollisesta syntymisestä, mutta se merkitsee hengellistä syntymistä. Siionin tytär on vielä syntymisen jälkeen sangen huono ja kelvoton. Hän makaa veresssänsä, se on, veripunaiset synnit ovat häntä seuranneet äidin kohdusta, ja siinä veressä makaa Siionin tytär siihen asti, että Herra armahtaa häntä ja sanoo: *"Sinun pitää elämän."* Mutta Herra osoittaa sen saman profeetan kautta, minkä tähden Siionin tytär on niin huonossa tilassa syntymisen jälkeen. Hän sanoo profeetta Hesekielin suun kautta (16: 4): *"Sinun sukusi ei ole sinulta napaa leikannut, koskas synnyit."* Ja kuinkas hän sitten pääsee vanhasta ihmisestä erillensä, koska napaa ei ole leikattu? Sukulaiset ovat huolimattomat, jotka eivät tahdo napaa leikata. Vai ovatko he niin arat, ettei he tohdi napaa leikata heti syntymisen jälkeen. Ja koska sukulaiset eivät napaa leikanneet, niin pysyy hän vielä navan kautta vanhassa ihmisessä kiinni.

Laveammalta sanoo Herra: *"Niin et sinä myös ole saunoitettu vedellä, ettäs olisit puhtaaksi tullut."* Tässä nyt taitaa olla oikia syy, minkä tähden Siionin tytär ei ole oikein puhtaaksi tullut syntymisen jälkeen. Ei hän ole saunoitettu elämän vedellä, ja se taitaa myös olla sukulaisten syy, ettei he ole laittaneet saunavettä. Herra sanoo vielä Siionin tyttärelle: *"Et ole suolalla tahvottu, etkä kapaloihin kääritty."*

Se on huono asia, että Siionin tytär ei ole suolalla tahvottu, ja vielä huonompi asia, ettei ole kapaloihin kääritty. Kaanaan maalla on pruukattu vastasyntyneitä suolalla hieroa, mutta täällä ei ole sitä maan tapaa ollut. Kuitenkin se saattais olla uudestakin syntyneille terveellinen, jos heitä hierottaisiin suolalla. Vaikka se taitais karvastella heidän nahoissansa, jos niitä vielä hierottaisiin suolalla, joilla niin ohukainen nahka on. Mutta kaikki, kuin vastasyntyneille terveellinen on, pitäis meidän freistaaman, ettei hengellinen kuolema tulis kahden eli kolmen viikon sisällä vastasyntyneiden päälle, ja tappais heitä. Sillä me näemme, että hengellinen kuolema tahtoo usein niitä tappaa, jotka varsin syntymisen jälkeen ei ole saunoitetut, eikä suolalla tahvoitetut, eikä kapaloihin käärityt. Me olemme nähneet, kuinka vastasyntyneet kynsivät itseänsä ja parkuvat siitä syystä, koska kädet ei ole kapaloihin käärityt.

Nyt ovat sen vastasyntyneen Siionin tyttären sukulaiset olleet huolimattomat, ettei he ole häneltä leikanneet napaa, koska hän syntyi. Eikä ole laittaneet saunavettä, että häntä olis saunoitettu. Eikä ole suolalla tahvoittaneet, eli kapaloihin käärineet. Ja se taitaa olla hiljan ruveta vanhoja lapsia saunomaan ja heiltä napaa leikkaamaan, koska sitä ei ole varsin syntymisen jälkeen tehty. Nyt, koska hengellinen kuolema on alkanut niitäkin lapsia tappamaan, jotka kerran syntyneet ovat, ei auta enää sanoa heille: *"Sinä et ole syntynytäkään,"* sillä niin kuin tämä syntymisen asia edespannaan profeetta Hesekielin 16. luvussa, ei ole epäily siitä, onko Siionin tytär syntynyt eli ei.

Mutta siitä ainoastans on arvelus, kummoiseksi tämä Siionin tytär on tullut syntymisen jälkeen. Hän rupeis luottamaan kaudensa päälle, niin kuin sanat kuuluvat 15. värssyssä: *"Mutta sinä uskalsit sinun*

kauneutes, ja ettäs niin ylistetty olit, teit sinä huorin.” Siionin tytär rupeis tykkäämään itsestänsä, koska Herra oli hänen kauniiksi tehnyt. Ei muistanut enää, missä surkiassa tilassa hän oli, koska Herra löysi hänen veressänsä makaavan. Eikä hän muistanut kauan, mitä hyvää työtä Herra teki häntä kohtaan, koska Hän otti häntä ylös maasta, kussa hän veressänsä makais, ja pesi häntä puhtaaksi, ja antoi hänelle kauniit vaatteet ja sormukset käteen ja käädyt kaulaan ja korvarenkaat korvaan ja kunniankruunun päähän, niin kuin Herra luettelee niitä kaunistuksia Hesekielin 16. luvussa. *”Mutta sinä uskalsit kauneutes.”*

Näistä sanoista kuuluu nyt, mikä Siionin tytären suurin vika on. Hänessä on nimittäin oma rakkaus ja oma vanhurskaus. Hän rupeis tykkäämään itsestänsä ja uskaltamaan kauneutensa. Oma rakkaus lykkäis hänelle mieleen tuon kaltaiset ajatukset: *”Kyllä minä nyt saan vaikka minkä kaltaisen miehen, koska minä näin kaunis olen.”*

Mutta muistatkos sinä onnetoin raukka, kuka sinulle tämän kauneuden oli antanut? Sinun suku ei ole sinulta napaa leikannut, koskas synnyit. Sillä ei kenkään sinua surkuttellut, että hän olis armahtanut sinua, mutta sinä heitettiin kedolle. Niin ylönkatsottu oli sinun sielus, koska sinä synnyit. Mutta minä kävin sinun ohitses ja näin sinun veressänsä makaavan ja sanoin sinulle: sinun pitää elämän. Ja minä kävin ohitses ja katsoin päälles, ja katso, sinä olit täysikasvuinen. Niin minä hajotin hameeni liepeen sinun [ylitses] ja peitin sinun häpiäs, ja minä annoin itseni liittoon sinun kanssa, sanoo Herra, että sinun piti minun oleman.

Kuuletkos nyt, Siionin tytär, minkä tähden Herra sinua on armahtanut ja korjannut, koska sinä makaisit veressä? Hän on sinua armahtanut sitä varten, että sinun piti Hänen omansa oleman ja Hänen kanssansa avioliittoon menemän. Mutta sinä rupeisit uskaltamaan kauneutes ja tykkäämään itsestäs.

Sinä rupeisit ajattelemaan näin: *”Kyllä minä saan vaikka minkä kaltaisen miehen tällä kauneudella.”* Ja sitte otit sinä sinun kunnialuistas, jotka minä sinulle minun kullastani ja hopiastani antanut olin, ja teit niistä miehen kuvat itselles, ja teit huorin niiden kanssa. Se on, sinä annoit omalle rakkaudelle ja omalle vanhurskaudelle yhden osan Jumalan armosta. Ja ne miehet ei laske leikin takaisin, mitä he kerran saaneet ovat.

Ja koska nyt Siionin tytär on kohta paljastettu kaikista entisistä kaunistuksistansa, niin pääsevät riettaan huorat häntä pilkkamaan: *”Jo yksi korea morsian kaatui!”* Riettaan huorilla on niin suuri kateus, että he iloitsevat yhden kristityn lankeemuksesta ja sanovat: *”Jopa me arvaisimme, että niin se piti käymän.”* Mutta se on yksi huono ilo se riettaan ilo kristityn lankeemuksesta, ja muuttuu pian vaivaksi helvetissä. Älkää ylönsä varhain naurako, te riettaan huorat. Ei teille tule sen parempi tilaisuus sen tähden, vaikka kaikki kristityt lankeisit. Kyllä te ulvotte helvetissä sen tähden, vaikka Vapahtajan morsian olis kaiken koreutensa kadottanut.

Mutta se on pahempi, että Taivaalliselle Vanhemmalle tulee suuri muret niistä lapsista, jotka nuorena kuolevat, ja niin käyttävät itsensä, että vihansuopa pääsee heidän päälensä kantamaan ja sanomaan: *”Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat.”* Ja se vihollisen soimaus käypi niin kuin miekka vanhemman sydämeen. Ja jos hänen lapsensa ei ota paremmin vaarin armon ajasta kuin tähän asti on otettu, niin vissimmästi pääsee vihollinen iloitsemaan heidän lankeemuksestansa ja sanomaan: *”Katso, tuommoiset ovat kristityt. He rukahtivat ensinnä meitä tuomitsemaan, mutta nyt ovat he itse tuomion alaiset.”* Paras olis, Siionin tytär, että sinä muistaisit, missä huonossa ja viheliäisessä tilassa sinä olit silloin, koska sinä veressänsä makaisit alastomana ja alaspoljettuna, koska sinä makaisit veressänsä, koska Herra otti sinun ylös maasta, kussa sinä makaisit.

Siinä mielessä Hän silloin armahti sinua, että Hän sais sinun omaksensa, mutta ei siinä mielessä, että sinä rupeisit tykkäämään itsestä ja uskaltamaan kauneutes. Sinä olet kuitenkin hirviä itsestä, eikä ole Herra sinua valinnut kauneutes tähden. Mutta armosta Hän otti sinua ylös maasta, kussa sinä makaisit veressä. Muista se aika, sinä Siionin tytär, ja älä ollenkaan luota sinun kauneutes, joka on sula petos. Et sinä ole oikein muistanut sinun nuoruutes aikaa, kuinka paljas ja alastoin sinä olit, koska Herra löysi sinun veressä makaavan, joka tapahtui kaiken sinun pahuutes jälkeen. *”Voi sinuas!”* sanoo Herra niille pois langenneille. Muista nyt nuoruutes aikaa, sinä Siionin tytär, ja ajattele perään, mitä hyvää työtä Herra teki sinulle, koska sinä makaisit veressä, ja Herra otti sinun ylös maasta, ja peitti sinun häpyäs, ja pesi sinun puhtaaksi ja kaunisti sinun kullalla ja hopialla, ja puetti sinun kalliilla liinavaatteilla, ja pani kunnian kruunun sinun päähäs. Muista nyt nuoruutes aikaa ja kumarra polves Hänen jalkansa juureen, joka veripunaisissa vaatteissa polkee Jumalan viinakuurnan yksinäns, että Hän vielä armahtais sinua ja ottais sinua ylös maasta, kussa sinä makaat penseydessä ja valvomattomuudessa ja pimeydessä. Kuule sinä Suuri Ristinkantaja ja veripriiskottu Kuningas köyhän morsiames huokaus, joka nöyrästä ja katuvaisesta sydäimestä lähtee. [Isä meidän, joka olet taivaissa jne.]

Neljäntenä rukouspäivänä saarnan teksti löytyy kirjoitettuna Luukkaan evankeliumissa 1: 68.

LUUK. 1: 68

Kiitetty olkoon Herra Israelin Jumala, sillä Hän on etsinyt ja lunastanut Hänen kansansa.

Nämät tekstisanat ovat Sakariaan Johanneksen isän sanat, koska hän täytettiin Pyhällä Hengellä sen suuren armotyön kautta, joka hänelle oli tapahtunut. Tämä Johannes Kastajan isä oli mykkänä ollut yhdeksän kuu-kautta uskottomuutensa tähden. Ja moni

muu herännyt ihminen tulee epäuskon tähden mykäksi, koska hän ei tahdo uskoa, mitä Jumalan enkeli lupaa hänelle Jumalan puolesta. Mutta koska viimein usko tuli Sakariakselle, sillä hän näki sen todeksi, mitä Jumalan enkeli oli hänelle luvannut, silloin aukeni suu, ja hän täytettiin Pyhällä Hengellä, ja tuli semmoinen kiitoksen voima.

Meidän pitää seuraavaisesti siitä tällä pyhällä hetkellä katseleman, kuinka epäuskon vangit kiittävät Jumalata, koska heille tulee elävä usko sydämeen.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Epäusko ja uskottomuus tekee muutampia mykäksi.**

Toinen tutkistelemus: **uskon kanssa tulee kiitos ja Pyhä Henki.**

Avaa suusti, Sakarias, koska Johannes on syntynyt, ja älä ole mykkä koira enää!

Ensiksi: **Että uskottomuus ja epäusko tekee muutampia mykäksi, on monta kertaa huomaittu ei ainoastans Sakariaksen aikana, mutta vielä näinäkin aikoina.**

Koska uskottomuus saapi semmoisen vallan ihmisen ylitse, ettei hän saata enää uskoa Jumalan lupauksia, tulee hän niin voimattomaksi, ettei hän jaksa enää puhua. Omavanhurskaus saapi niin suuren vallan, että ihminen tulee mykäksi. Siihen tulee myös kunnia, joka on itse mykkä perkele. Se sama mykkä perkele on niin kolo, että Jeesuksen täytyy huoaata hänen ylitsensä. Johannes Kastajan isä Sakarias tuli mykäksi uskottomuuden tähden, koska hän ei tahtonut uskoa Jumalan lupauksia. Jumala antoi hänet sen mykän perkeleen haltuun [hänen] uskottomuutensa tähden. Jos hän olis varsin uskonut Jumalan lupauksia, jotka hänelle annettiin enkelin kautta, olis hän varsin saattanut kiittää Jumalata Hänen suuren armonsa edestä. Mutta ei hän uskonut. Ja sen tähden tuli hän mykäksi.

Niin tulee moni muu herännyt ihminen mykäksi, koska hän ei tahdo uskoa Jumalan lupauksia. Omavanhurskaus lykkää hänelle

mieleen, ettei hän ole mahdollinen puhumaan, koska hän ei ole tullut kristityksi. Mutta ei suinkaan Jumala kiellä ketään puhumasta, koska niin monta esimerkkiä on annettu Raamatussa, että netkin, jotka ei ole tulleet kristityksi ja Jumalan lapseksi, saavat nuhdella maailmaa synnistä. Vaikka maailman joukko ottaa helvetistä järjen skäliä [eli järkisyytä] ja sanoo heränneille: *”Ei sinun tarvitse puhua mitään, et ole vielä itsekään tullut kristityksi.”* Tämä järjen skäli on perustettu omanvanhurskauden päälle, joka ei vihti kuulla, mitä yksi herännyt ihminen puhuu hänelle katumuksesta. Sillä omanvanhurskaus sanoo näin: *”Oletkos itse parempi?”* Tämä omanvanhurskauden perkele tekee monta mykäksi, koska hän lykkää katuvaisten mieleen semmoisen mahdottomuuden ja panee heitä ajattelemaan: *”Mitä minä puhun, koska en ole vielä kristityksi tullut?”* Ja perkeleen joukko ulkoiselta puolelta vahvistaa vielä sen uskon ja sanoo: *”Mitä sinä puhut, joka et ole vielä itse tullut kristityksi?”*

Mutta jokainen katuvainen ryöväri, joka on ristiinnaulittu Vapahtajan kanssa, saapi nuhdella maailmaa synnistä. Hän saapi kyllä puhua katumattomille katumuksesta. Ja jollei hän sitä tee, niin ei ole hänellä tunto herännyt. Mutta omanvanhurskauden perkele ottaa muutamilta kaiken voiman pois ja tekee heitä mahdottomaksi puhumaan katumattomille katumuksesta ja uskottomille uskosta ja murheellisille lohdutuksesta. Siihen tulee vielä kunnian perkele ja sanoo: *”Älä sinä mene parempia haukkumaan. Et sinä ole itse parempi.”*

Kunnian ja omanvanhurskauden perkele nousee myös suruttoman sydämessä niin kuin karhu ja pukki kahden jalan päälle ja on niin totinen ja urhoollinen, koska hän panee orjansa puhumaan katumuksen saarnaajalle: *”Sinäkös tulet kunniallisia ihmisiä haukkumaan pakanaksi. Mikäs ihminen sinä olet?”* Niin kuin Juutalaiset sanoit Vapahtajalle: *”Miksikä sinä itses teet? Oletko sinä*

parempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on?” Näin tulevat myös tämän aikaiset juutalaiset kysymään katuvaisilta: *”Miksikä sinä itsiäs teet? Oletkos sinä Jumala, ettäs tulet meitä tuomitsemaan?”*

Mutta ei katuvainen ryöväri tarvitse sen tähden olla mykkä, vaikka maailma ja perkele irvistelee aurinkoa vastaan, vaan se on kunnia ja omavanhurskaus, joka tekee hänen mykäksi. Ja osittain hengellinen laiskuus tekee muutampia mykäksi, ettei he jaksakaan enää puhua totuuden semmoisille, jotka ovat jo pautuneet. Mutta erinomattain epäusko vaikuttaa sen, että muutamat häävieraat tulevat mykäksi. Ei he usko enää Jumalan armollisia lupauksia. Ei he usko, että Jumala saattaa heidän puheensa kautta jotakin vaikuttaa. Ja sen tähden tulee heidän epäuskonsa tähden mykkä perkele heidän päällensä. Niin kuin Jumalan enkeli sanoi Sakariaalle: *”Katso, sinä tulet kielettömäksi ja et saa puhua hamaan siihen päivään asti, jona nämät tapahtuvat, ettes uskonut minun sanojani, jotka ajallansa täytetään.”*

Tässä kuulette kaikki mykät, että teidän epäuskonne tähden olette te mykäksi tulleet. Ette ole uskoneet, että Jumalan lupaukset tulevat täytetyksi. Ette ole uskoneet, mitä Jumalan enkeli on teille saarnannut Jumalan puolesta. Ette ole uskoneet, että kaikki Jumalan lupaukset täytetään ajallansa. Sen uskottomuuden tähden täytyy teidän olla mykkänä. Ei se ole Jumalan syy, että mykkyys on ruvennut heränneitäkin vaivaamaan, vaan se on yksi Jumalan rangaistus niille, jotka ei ole uskoneet, mitä Jumalan enkeli on heille Jumalan puolesta saarnannut. Jumala on antanut heitä mykän perkeleen haltuun siksi kuin Jumalan lupaukset täytetään.

Näettekö nyt, mitä uskottomuus teissä vaikuttaa? Te tulitte mykäksi sen epäuskon tähden, joka teissä on saanut sijaa varsin heräyksen jälkeen. Te rupesitte arvelemaan: *”Mitä me niille sanomme, koska net on pautuneet?”* Ja omanvanhurskauden perkele

saarnaa muutamille: *”Kuinka minä muille puhun, joka en ole itsekään kristitty?”* Ja kunnian perkele kanssa saarnaa: *”Sinäkö rupeat kunniallisia ihmisiä haukkumaan? Et ole itse parempi.”*

Näin tekee omanvanhurskauden ja kunnian perkele muutamia mykäksi, ettei he jaksa enää puhua mitään suruttomille. Omavanhurskaus tekee heitä mahdottomaksi puhumaan ja kunnia panee heitä ihmisten muotoa katsomaan. Katsokaat nyt perään, mitä uskottomuus vaikuttaa Sakarialle ja muissa heränneissä, jotka ei usko Jumalan lupauksia. He tulevat mykäksi, he tulevat puhumattomaksi. Omavanhurskaus panee heitä mahdottomaksi puhumaan ja kunnia panee heitä ihmisten muotoa katsomaan. Sakarias sai olla mykkänä yhdeksän kuukautta; ja kuka tiesi muutampi saapi olla mykkänä yhdeksän ajastaikaa ennen kuin hänen kielensä pääsee irti.

Toinen tutkistelemus: **Uskon kanssa tulee rukouksen ja kiitoksen voima.** Koska Sakarias epäuskonsa tähden oli mykkänä ollut yhdeksän kuukautta, aukeni viimein hänen suunsa ja kielen sidet löysäis, koska hän näki Jumalan lupauksia täytetyksi. Niin hänen täytyi uskoa. Ja tämän uskon kanssa tuli myös rukouksen ja kiitoksen voima, niin että hän täytettiin Pyhällä Hengellä, ja silloin saattoi hän kiittää. Mutta mykkyuden aikana hän ei saattanut kiittää. Ottakaat nyt esimerkin hänestä, te epäuskon vangit, ja katsokaat, kuinka Sakarias epäuskonsa tähden tuli mykäksi, mutta uskon kautta hän saattoi puhua, niin kuin kirjoitettu on: *”Minä uskon, sen tähden puhun minä.”*

Jos epäuskon vangit jaksaisit ensinnä uskoa, että Jumala kuulee mykän rukoukset, niin he jaksaisit myös puhua, heille tulis rukouksen ja kiitoksen voima. Mutta koska he ei usko Jumalan armollisia lupauksia, niin ei he myös jaksa puhua. Ei he saata kiittää, ei he saata mitään tehdä Jumalan kunniaksi. Epäusko ja epäily salpas hengen, ettei pääse Jumalan

Henki heissä vaikuttamaan rukouksen ja kiitoksen voimaa. Mutta niin pian kuin uskon kiven syttyy, aukenee myös sydän Jumalan Hengelle, ja suu aukenee puhumaan ja kiittämään. Niin on Sakarialle tapahtunut, niin ovat myös muut kristityt koetelleet, että usko antaa voiman puhua, ja antaa myös voiman kiittämään. Mutta epäusko tekee mykäksi.

Tässä ei ole mainittu niitä, joille rietas antaa voimaa puhua, niin kuin esimerkiksi Laban, koska hän vihassansa ajoi Jaakobia takaa; ja Jobin ystävät, joille kateuden rietas antoi voimaa puhua. Niille on tämä Raamatun paikka kuuluva: kavahtakaa teitänne teidän omasta hengestä. Erinomattain on vihan perkele voimallinen puhumaan, ja on vielä niin totinen olevanansa, ja niin urhoollinen, ettei itse pääperkele saata hänen kanssansa kilvoitella puheen voimassa. Mutta ei vihan perkele jaksa ylön kauan puhua ennen kuin hän väsy. Jos vihan perkele antaa puhumavoiman, niin kunnian perkele sitä vastaan tekee mykäksi; ja on työläs arvata, kumpiko olis pahempi, vihan perkele, joka antaa orjalensa puhumavoiman, eli kunnian perkele, joka ottaa puhumavoiman pois.

Minä ajattelen kuitenkin, että koska ihminen vihassansa ei puhu muuta kuin mitä rietalle kelpaa, olis kohta parempi, että hän olis vaiti, koska viha pakottaa häntä puhumaan. Ja koska kunnian perkele panee häntä mykäksi, silloin olis tarpeellinen puhua. Mutta jos sinä annat perkeleelle vallan, etkä sodi häntä vastaan, niin sinä [et] koskaan pääse perkeleen vallan alta. Jos sinä olet vanhan Aatamin voimassa, niin älä puhu mitään. Jos kunnia tekee sinun mykäksi, niin sinun pitää puhuman. Jos omavanhurskaus ryöstää sinulta uskon, niin sinun pitää väkisin uskoman. Jos hän tekee sinun mahdottomaksi käymään Herran Ehtoollisella, niin sinun pitää menemän. Jos ahneuden perkele estää sinua tulemasta kirkkoon, niin sinun pitää väkisin menemän.

Sillä lailla voipi riettaalle tulla hätä. Ja sinä joudut sitte huutamaan syvyydestä korkeuteen, jos sinulla muutoin on totinen meininki ja halu autuaaksi tulla. Mutta jos sinä luulet, että ilman vaivatta ja ilman sodatta sinä tulet autuaaksi, niin sinä uskot vastoin Jumalan sanaa. Sillä Jeesus on sanonut: *"Suuren vaiivan kautta täytyy ihmisen elämään sisälle mennä."*

Me olemme nyt Jumalan armon kautta katselleet, mitä uskottomuus vaikuttaa niissäkin, jotka ovat parannuksen tiellä, kuinka hän tekee muutampia mykäksi ja mahdottomaksi puhumaan parannuksesta suruttomille. Ja olemme me myös nähneet, kuinka usko vaikuttaa rukouksen ja kiitoksen voiman, koska yksi uskovainen ihminen täytetään Pyhällä Hengellä. Sakarian suu aukeni niin pian kuin hän sai sen elävän vakuutuksen Jumalalta, että Jumalan lupaukset täytetään. Ja niin on monen mykän suu pakahtunut kiitokseen, koska Jumalan armolupaukset täytetään ja epäuskon vangin on täytyntä uskoa, että Jumalan armolupaukset ovat todet, niin hyvin kuin Jumalan uhkaukset katumattomille ovat todet, vaikka ei surutoin raukka niitä usko.

Mutta meidän on syytä kyllä kiittää Jumalata Sakariaan kiitoksella. Jos me saattaisimme kiittää, sillä Hän on etsinyt ja lunastanut kansansa. Ensinnä Hän on etsinyt kadonneita lampaita Israelin huoneesta, ja etsii vielä, jos ne raukat antaisit itsensä löyttää, jos he etsikon aikansa tuntisit. Toiseksi on Hän myös lunastanut niitä, jotka ovat lunastusta odottaneet. Olis meidän syytä kyllä kiittää Sakariaan kiitoksella, jos me saattaisimme. Mutta kieli on kankea kiittämään ja sydän vielä kankiampi, paitsi niitä harvoja sieluja, jotka tälläkin hetkellä täytetään Pyhällä Hengellä ja rukouksen voimalla. Ne saattavat kiittää, jos ei kielellä täydellisesti, mutta sydämellä kuitenkin kiittävät ne harvat sielut, jotka tuntevat, että Herra on Johanneksen kautta etsinyt ja Jeesuksen kautta lunastanut kansansa siitä pakanallisesta orjuudesta, johon 1872

maailman pääruhtinas on vaatinut kalliisti lunastetuita sieluja.

Vaikka ei ole moni orjuuden viheliäisyyttä tuntenut, ennen kuin Johannes tuli heille saarnaamaan parannusta ja näyttämään sormellansa Jumalan Karitsan, joka pois ottaa maailman synnit. Emme tiedä, oliskos ennen ollut joku harva sielu, joka olis itseksensä huokannut odottain Israelin lohdutusta. Mutta nyt on kuitenkin Jumala etsinyt kadonneita lampaita Israelin huoneesta Johanneksen kautta, ja sitte vielä lunastanut kansansa Jeesuksen kautta, joka on sen oikian kristillisyyden alkaja ja päättävä. Ja ne harvat sielut, jotka tämän kalliin lunastuksen korkiata arvoa tuntevat sydämässään, kiittävät. Minä tunnen sen, että het kiittävät niin kuin Sakarias, koska he täytetään Pyhällä Hengellä. Mutta Jeesuksen ristin viholliset sanovat: *"Ei ole mitään kiittämistä."*

Kokoontukaat nyt Sakariaan huoneeseen, te harvat sielut, jotka olette ennen jo odottaneet Israelin lohdutusta, ja kiittäkää hänen kanssansa. Ja tekin, jotka olette uskottomuuden tähden mykäksi tulleet, kokoontukaat Sakariaksen huoneeseen ja katsokaat, kuinka hän on täytetty Pyhällä Hengellä, koska hän on omilla silmillä saanut nähdä, kuinka Jumalan armolliset lupaukset ovat täytetyt. Vaikka hän oli yhden aikaa uskottomuuden tähden mykäksi tullut, nyt on kuitenkin Jumalan Henki mykän suun avannut, ja mykän kieli on päässyt irti, ja hän saattaa nyt paremmalla hartaudella kuin ennen kiittää, koska hän näkee, että Jumalan armolupaukset ovat täytetyt. Nyt hänen täytyy uskoa, että se vanha ihminen, Elisabeth, on tullut raskaaksi, että uusi ihminen on syntynyt maailmaan.

Sitä ei ole Sakarias silloin uskonut, koska enkeli hänelle sen asian ilmoitti. Ei hän ole silloin kyllä uskonut, että vanha ihminen on tullut raskaaksi. Ei hän ole uskonut, että uusi ihminen piti syntymän. Sillä hänellä on silloin

ollut sama usko kuin Nikodeemuksella: kuinka saattaa ihminen vanhana syntyä?

Ja luonnollinen järki panee sen kokonansa mahdottomaksi. Ei saata luonnollinen järki tuota käsittää, kuinka se olisi mahdollista, että joku vanha ihminen saattaisi tulla hedelmälliseksi ja synnyttää. Mutta nyt täytyy hänen uskoa, koska hän näkee, että se on mahdollinen, ja että se on tapahtunut. Nyt täytyy sinun, Sakarias, uskoa, että uusi ihminen on syntynyt. Ja kaikki sukulaiset ja langot ihmettelevät, miksi hänen nimensä pitää oleman Johannes, jonka nimellistä ei ole ennen hänen suvussansa ollut.

Kokoontukaat nyt kaikki Sakariaan sukulaiset ja langot, ja iloitkaat hänen kanssansa, ja kuunnelkaat, kuinka hän kiittää Jumalaa,

koska hän sai nähdä, että Jumalan armolliset lupaukset ovat hänen suhteensa täytetyt. Ja arvelkaat, mikä tästä lapsesta viimein tulee. Taitaa hänestä tulla se Herran enkeli, joka valmistaa Herralle Jeesukselle tien. Taitaa hänestä tulla se Elias, joka pitää Kristuksen edellä käymän. Iloitkaat ja riemuitkaat, te Sakariaan sukulaiset, ja kiittäkää Jumalaa, joka on vanhasta ihmisestä uuden ihmisen tehnyt. Ja Johannes pitää oleman hänen nimensä. Herra on etsinyt ja lunastanut kansaansa, ja on nostanut meille autuuden sarven. Meille on tullut koitto ylhäältä valaisemaan niitä, jotka pimeydessä istuneet ovat. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TESKTI: MATT. 2: 16

Kun Herodes näki hänensä tietäjiltä petetyksi, vihastui hän sangen kovin ja lähetti tappamaan kaikki poikalapset Betlehemissä ja kaikissa sen äärissä, jotka olivat kaksi vuotiaat tai nuoremmat.

Tässä kuuluu, mitä maailman herrat tekevät, kun heidän aikomuksensa ei menesty. He suuttuvat ja kostavat viattomille lapsille, kun he eivät saa Jeesusta kynsiinsä. Herodes oli kuullut papeilta, että Kristus tulee kuninkaaksi Israelissa. Ja kun tietäjät Idästä tulivat ilmoittamaan hänelle, että sen tulevaisen kuninkaan tähti oli nähty idässä, rupesi tämä paha kuningas pelkäämään, että se ottaa häneltä kruunun pois. Hän teki itsensä jumaliseksi ja sanoi tietäjille: *”menkää ja kysykää visusti lapsesta ja tulkaa sitten sanomaan minulle, että minäkin tulisin kumartaen rukoilemaan häntä”*. Niin viekas oli Herodes kätkeään pahuuttaan jumalisuuden varjon alle, mutta viimein tuli hänen ulkokullaisuutensa ilmi. Hän suuttui sangen kovin, kun hän näki tulleen petetyksi tietäjiltä.

Tässä mahtaa jokainen Herodeksen uskonveli ajatella: *”Se oli väärin, että tietäjät pettivät kuninkaan. Varmaankin tietäjät olivat kristittyitä, koska he menivät Kristusta katsomaan. Ja onko se kristitty, joka valehtelee? Miksikä tietäjät menivät toista tietä kotiaan ja eivät enää tulleet kuninkaan kautta, vaikka he olivat luvanneet? Jopa nyt tuli kuningas petetyksi heidän valheensa kautta. Jos kuningas suuttui, niin syystä hän suuttui; Miksi tietäjät pettivät hänet?”* Näin sanoo riettaan henki vielä tänäkin päivänä. Hän saarnaa niin, sillä rietas on niin totinen ja vakainen, ettei hän kärsi petosta ja valhetta kristittyjen puolelta. Jos vaan kristityt valehtelevat ja pettävät häntä, niin hän suuttuu sangen kovin ja rupeaa viattomia lapsia tappamaan, että hän edes sillä tavalla saisi Kristuksen pois, kun hän muutoin ei tiedä, kuka on Kristus.

Nyt kysyvät kaikki kristityt: *”Olisikohan se synti, jos joku kristitty saattaisi pettää rietasta?”* Me tiedämme, että rietas on itse

totinen sanoissaan ja vakainen teoissaan. Ei ole kenkään vielä saavuttanut rietasta valheesta, vaikka hän on valheen henki. Mutta hän valehtelee niin totisesti, ettei yksikään saata sanoa, että hän on valehdellut, kun hän sanoi vaimolle: *”Teidän silmänne aukevat, ja te tulette jumalan kaltaiseksi, tietäen, mikä hyvä ja paha on”*. Niin se tapahtui myös, kun hän sanoi vapahtajalle: *”minä annan sinulle koko maailman, jos sinä lankeat maahan ja rukoilet minua”*. Niin se olisi myös tapahtunut, jos Vapahtaja olisi kuunnellut häntä. Jobin asiassa ei osannut äijä riepu oikein puhua, sillä hän ajatteli, että kaikki ihmiset ovat semmoisia, että he antavat henkensä edestä kaikki, mitä heidän takanaan on. Mutta mitäpä siitä, vaikkei rietas puhu siinä paikassa oikein. Se oli tietämättömyyden synti se, mutta muutoin ei rietas valehtele koskaan. Ja sen tähden hän katselee myös Fariseuksen silmillä kristittyjen päälle, jos he valehtelevat tai pettävät häntä. Silloin hän suuttuu niin kuin tuhka ja niin kuin liekki, sanoen: *”onko sekin kristitty, joka valehtelee, niin kuin ne tietäjätkin idästä, jotka valehtelivat ja pettivät kuningasta? Kyllähän tämä jumalinen kuningas olisi tullut kumartaen rukoilemaan Kristusta, jos nuo tietäjät eivät olisi häntä pettäneet. Ja kristittykö Daavid oli, kun hän teki itsensä hulluksi pettääkseen kuninkaan?”* Eivät tämän aikaiset Fariseukset kyllä taida Davidia tunnustaa kristityksi.

Mutta olisikohan nyt lupa pettää rietasta? Muutamat papit ovat sanoneet, että Jumala petti riettaan, koska hän antoi oman poikansa hänelle pantiksi, sillä rietas ajatteli ilmankin, että Jumala lunastaa oman Poikansa helvetistä. Mutta kun Jumalan Poika astui alas helvettiin, niin se tuli niin suureksi vaivaksi riettaalle, että riettaan täytyi ajaa hänet pois helvetistä ja laskea ylös kuolleista.

Jos nyt rietas tämän kautta tuli Jumalan pettämäksi, niin vissimmästi tuli Herodes tietäjien pettämäksi. Ja jos kristityt saattavat niinkovat olla, että rietas tulee kristillisyyden asiassa heidän pettämäkseen, niin minä luulen semmoisen käärmeen kavaluuden olevan luvallinen, erinomattain, koska itse Vapahtaja sanoo opetuslapsilleen: *”Olkaa viekkaat niin kuin käärmeet”*. Mutta sitten vaan rietas suuttuu hirmuisesti, jos hän tulee hengen asiassa petetyksi, ettei hän pääse tappamaan Kristusta. Se nähdään kyllä, kuinka hirmuisesti Herodes suuttui, kun tietäjät idästä valehtelivat ja pettivät hänet. Voi, voi! Kuinka hän suuttui, niin että hänen täytyi lyödä harminsä viattomain lasten päälle ja ruveta niitä tappamaan, koska hän ei tiennyt, kuka on Jeesus. Niin suuttuvat vielä nykyin maailman herrat, kun joku tietäjä idästä pettää heitä, ja he löytävät itsensä petetyksi, etteivät he pääse varsin mieltään myöten hävittämään kristityitä.

Minkä tähden ovat tietäjät idästä valehdelleet kuninkaan edessä? Miksi he pettivät hänet eivätkä ilmoittaneet kuka on Kristus? Ei Herodeksen lahkokunta saata semmoisia pitää kristittyinä, jotka niin valehtelevat ja pettävät maailman herroja, etteivät he pääse mieltään myöten tappamaan kristityitä. Jos tietäjät olisivat ilmoittaneet Herodekselle, kuka on Kristus, niin kyllä Herodes ja maailman herrat olisivat pitäneet heitä kristittyinä. Mutta nyt ei saata Herodes enää pitää heitä kristittyinä, koska hän näki heidän pettäneen eli viettelleen itsensä. Mutta tietäjät eivät taida huolia maailman kiitoksesta, sillä Jeesus sanoo: *”Voi teitä, jos maailma teitä kiittää!”* Jos Herodes ja muut maailman herrat pitävät heitä kristittyinä tai ei, se on yhden tekevää. Ei olekaan maailma koskaan pitänyt heitä kristittyinä, vaan väärinä profeettoina ja villihenkinä.

Meidän pitää tänä päivänä katseleman, kuka on kristitty, ja kuka on Herodeksen uskonveli, joka tahtoo Kristuksen tappa. Mutta ensin me lähetämme huokauksia

korkeuteen, josta apu tulee niille, jotka maailma polkee. Niin kuin meidän toivomme ja uskalluksemme on Jumalaan, että hän varjelee vielä sitä poikalasta, joka korvessa syntynyt on siitä vaimosta, jonka Johannes näki syntymävaivassa huutavan, jonka Jumala varjelee, ettei se ruskea lohikäärme saa oksentaa myrkyllistä liivaansa hänen päällensä. Kuule, Taivaan suuri ja voimallinen Kuningas, sen vastasyntyneen Pojan ääntä maasta ja hänen köyhän äitinsä tuskaa ja vaivaa! Isä meidän, joka olet taivaissa.

Neljännän rukouspäivän saarnan teksti on kirjoitettu Luukkaan evankeliumin 1. luvussa 68. värssyssä, ja kuuluvat sanat seuraavaisesti:

LUUK. 1: 68

Kiitetty olkoon Herra Israelin Jumala, sillä Hän on etsinyt ja lunastanut Hänen kansansa.

Koska nämä sanat ovat Sakariaan kiitossanat Elisabetista, niin meidän täytyy ensin perään ajatella, mistä syystä hän rupesi näin kiittämään Jumalaa ja minkä kaltaisessa sieluntilassa hän oli. Evankelista Luukas on kirjoittanut, että Maria oli saanut sen vakuutuksen Jumalalta enkelin suun kautta, että hänen piti tuleman Jumalan äidiksi. Silloin hän meni lankonsa Elisabetin tykö, ja siellä molemmat täytettiin Pyhällä Hengellä. Siellä tuli Jumalan äidille hengellinen ilo. Ja hengellisessä ilossa Sakariaskin rupesi kiittämään Jumalaa, sanoen: *”kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, sillä hän on etsinyt ja pelastanut kansansa!”*

Onko nyt Fariseuksilla ja armonvarkailta semmoinen uskon voima, että he saattaisivat ensin tulla hengelliseen iloon ja siinä ilossa kiittää, ylistää ja kunnioittaa Jumalaa? Me olemme kuulleet, kuinka Fariseus kiittää, kun hän tulee kirkkoon rukoilemaan: *”minä kiitän sinua Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorintekijä taikka niin kuin tämä Publikaani!”*. Ja mitä saattaa Fariseus muuta tehdä, kuin kiittää

Jumalaa sen edestä, että Jumala on varjellut häntä synnistä, sillä ei Fariseus ole vielä saattanut sitä ajatella, että tämän maailman jumala on häntä varjellut vääryydestä, ryöväimisestä ja huoruudesta. Jos Fariseus olisi sen uskonut, että rietas on häntä varjellut synnistä, niin olisi hänkin tullut Publikaanin kaltaiseksi ja alkanut huokata. Jos siis Fariseukselle tulee voima kiittämään, niin ei suinkaan se voima ole tullut Jumalasta, vaan rietas se on, joka opettaa heitä kiittämään. Kun joku armahtavainen viinaporvari tiputtaa pirun paskaa heidän suuhunsa tai kun he saavat jotakin vatsaansa, silloin hekin kiittävät Jumalaa ja ihmisiä. Mutta millä sydämen taipumuksella he kiittävät?

Taitaapa varkaalla olla hengellinen ilo, kun hänen varkautensa on menestynyt. Ja onko huoralla hengellinen ilo, kun hänelle ei tullut lasta huoravuoteesta? Onko juomarilla hengellinen ilo, kun hän alkaa viinalauluja laulamaan? On ilmankin juomarilla hengellinen ilo, ja siinä ilossa ilmankin juomari kiittää jumalaansa. On ilmankin huorapukilla hengellinen ilo, kun hän saa tuntea armonmerkkiä riettaudessaan. Kyllä vissimmästi semmoiset Fariseukset ovat kykeneväiset kiittämään, sillä he ovat sekä maailman huvituksessa, että lihan ilossa useammasti. Mutta ei taida heidän tunnostaan kannattaa sanoa, että he ovat olleet hengen ilossa, ja että he ovat siinä hengen ilossa kiittäneet Jumalaa niin kuin Jumalan äiti, mutta kyllä he kuitenkin kiittävät jumalaansa, kun he saavat jotakin vatsaansa tai kun he saavat pirun paskaa suuhunsa tai kun he pääsevät rauhassa varastamaan tai huoraamaan. Silloin he kiittävät ja ylistävät maailman jumalaa ajatuksilla, sanoilla ja töillä.

Onko Fariseuksella muuta kiittämistä kuin sitä, ettei hän ole niin paha kuin muut ihmiset? Niin kiittävät myös tämän aikaiset Fariseukset: *”En ole varastanut Jumalan kiitos! En ole huorannut, Jumalan kiitos! En ole juomari, Jumalan kiitos!”* Näillä sanoilla he kiittävät jumalaa niin kuin Fariseukset ja eivät 1876

kuitenkaan ole vapaat niistä synneistä. Jos he olisivat tunteneet Jumalan voimaa, eivät he saattaisi sillä tavalla kiittää, että Jumala on varjellut heitä synnistä, vaan he kiittäisivät niin kuin Maria sen suuren armon edestä, että he ovat raskaaksi tulleet Pyhän Hengen voiman kautta, että he ovat tunteneet Israelin Jumalan voimaa sydämissään.

Koska Fariseukset ovat hengellisessä ilossa olleet, niin kuin Maria? Heillä on paras ilo krouvituvassa ja tanssituvassa. Sen tähden he parhaiten kiittävät pirun paskan edestä, ja jos he ovat saaneet jotakin vatsaansa niin he kiittävät kohtuullisesti. Mutta jos heille tarjotaan totuuden sanaa, niin he suuttuvat. Ja se näkyy kaikesta heidän käytöksestään, että he ovat kiittämättömät Jumalaa kohtaan. Kuinka jaksaa maa semmoista kuormaa kantaa? Jos Jumala antaa heille hyvän vuoden, niin he haaskaavat Jumalan viljaa juomingeissa ja turhissa pidoissa. Jos Jumala heitä rankaisee näljällä ja kalliilla ajalla, niin he kiroovat ruuan ja sanovat: *”Tuota meidän pitää palveleman ja tällainen vuosi on tullut!”* Semmoiset ovat suruttomat ja maailman orjat. Jos ihminen syntyy tähän onnetomaan maailmaan, niin hänen pitää palveleman vatsaansa; jos ihminen kuolee, niin samaa vatsan jumalaa palvellaan erinomattain vuotavalla pirun paskalla.

Nyt on näille ihmisille saarnattu parannusta monta ajastaikaa, mutta ei ole vielä parannusta näille raukoille tullut, jotka eivät näe mitään eteensä, niin kuin Jeesus sanoo Juutalaisille; *”Minkä vertainen on tämä sukukunta? Ne ovat lasten kaltaiset, jotka sanovat toisilleen: me olemme huiluilla soittaneet teille, ja te ette ole hypänneet; me olemme murhelauluja veisanneet, ja te ette ole itkeneet”*. Kuinka monta kertaa ovat jo lapset soittaneet teille iankaikkisuuden ihanalla rannalla, ja te ette ole vielä ilosta hypänneet? Kerran ovat lapset veisanneet murhelauluja, ja te ette ole vielä itkeneet, mutta kerran te joudutte parkumaan, te, jotka olette täällä nauraneet; kerran te joudutte

parkumaan, jotka olette täällä riettaan ilossa olleet; kerran te joudutte ulvomaan, jotka olette täällä pilkanneet ja ylenkatsooneet Jeesuksen murheellisia opetuslapsia. *”Kerran te joudutte huutamaan vuorille: langetkaa meidän päällemme, ja kukkuloille: peittäkää meitä sen silmäin edestä, joka istuimella istuu!”*

Tämä on neljäs rukouspäivä, jonka armollinen kuningas on kuuluttanut paasto- ja parannuspäiväksi koko kansalleen. Ilmankin kaikki alkavat tänä päivänä paastoamaan ja parannusta tekemään. Kuningas on nähnyt tarpeelliseksi asettaa neljä juhla- ja rukouspäivää erityisiksi paasto- ja parannuspäiviksi suruttomalle kansalle, että jos he silloinkaan muistaisivat syntiänsä ja tekisivät parannuksen, mutta ei näy tulevan parannusta suruttomalle kansalle, ei senkään vertaa, että he rukouspäivänä paastoisivat ja tekisivät

juopumuksesta parannuksen. Aivanpa suruton kansa tahtoo tehdä pyhäpäivän juomapäiväksi, mutta ei paastopäiväksi. He tahtovat tehdä rukouspäivät kirouspäiviksi. Silloin maailman joukko juo ja mellastaa, kiroaa ja hattaroitsee, niin kuin hattarat helvetissä nauravat omaa onnettomuuttaan. He nauravat, niin kuin varikset ja harakat raakkuvat kirkon ympärillä. Annas nähdä, kuinka kauan he tässä kirkon ympärillä raakkuvat ennen kuin joku varis menee päätänsä myöten helvettiin, jossa mustat siivet palavat. Siellä hän saa raakkua iankaikkisesti, ja harakat toisella puolella saavat ynnä muiden hattarain kanssa pistää nokkansa pirun paskaan, jossa se mato on, joka ei koskaan kuole, se on totinen sana. Aamen.

Panulan postilla No 308. ”lohikäärmeen myrkky” korjattu todennäköisesti alkuperäiseen muotoon ”pirun paska”

TEKSTI: PSALMI 111: 2

Suuret ovat Herran työt. Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on sula riemu niistä.”

Luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä Herralle pyhitetyllä hetkellä tutkistella Herran töitä luonnon ja armon valtakunnassa.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Suuret ovat Herran työt luonnon valtakunnassa. Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on sula riemu niistä.**

Toinen tutkisteleminen: **Suuret ovat Herran työt armon valtakunnassa. Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on sula riemu niistä.**

Olkoon nyt se suuri Mestari, joka nämä suuret asiat on tehnyt, ylistetty työnsä kautta. Vanha sananlasku on, että työ mestariansa kiittää. Elävä luonto ylistää Luojaansa, mutta maailma tuskin ylistää Häntä.

Ensimmäinen tutkisteleminen: **Suuret ovat Herran työt luonnon valtakunnassa.** Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on riemu niistä. Kuningas Daavid oli vissimmästi innokkain tutkimaan Jumalan lakia, ja löysi ilonsa siinä. Kuitenkin tutkisteli hän myös luonnon ihmeitä, ja löysi myös siinä riemunsa. Mutta hän ei tutkinut luonnon ihmeitä kuin kuuro ja tyhmä, joka ei ajattele mitään, eikä tunne mitään. Ei Daavid myöskään tutkinut luonnon ihmeitä niin kuin tämän maailman viisaat, jotka tulevat ylpeämmäksi, kopeammaksi ja pöyhkeämmäksi viisaudestaan.

Tämän maailman viisaat uskovat oikein tietävänsä yhtä paljon luomisesta ja luonnosta kuin itse Jumala; ja sen tähden heidän ei tarvitse myöskään niin paljon kursailla meidän Herraamme. Mutta Daavid tutkisteli luonnon ihmeitä nöyrällä ja alentuneella mielellä. Hän ei tullut niin suureksi ja tärkeäksi kuin tämän maailman viisaat, jotka uskovat voivansa käsittää kaiken eivätkä kuitenkaan tiedä mitään lopullisesta kohtalostaan. Mutta Daavid tuli enemmän nöyryytetyksi kuin pöyhkeäksi luonnon tutkimisesta. Hän

sanoo esimerkiksi kahdeksannessa psalmissa: *”Mikä on ihminen, ettäs häntä muistat, eli ihmisen poika, ettäs häntä etsiskelet?”* Näistä Daavidin sanoista huomaamme, että Daavid tunsu mahdolltomuutensa olemaan Jumalan isällisen huolenpidon kohde, koska hän tarkasteli luonnon ihmeitä.

Mutta tämän maailman viisaat tulevat enemmän ja enemmän ylpeiksi, kopeiksi ja pöyhkeiksi viisaudestaan, ja sen kautta he poistuvat kauemmaksi ja kauemmaksi Jumalasta; he ovat mielestään itse jumalat. Kyllähän Daavid sanoo kristityistä, jotka on pantu tuomitsemaan maailmaa: *”Minä sanoin, te olette jumalat.”* Mutta tätä hän ei sanonut niistä, jotka tekevät itse itsensä jumaliksi, vaan semmoisista, jotka Jumala on pannut tuomitsemaan maailmaa, kuten esimerkiksi Mooses, jolle Herra sanoi: *”Katso, minä olen pannut sinut jumalaksi faaraolle.”*

Mutta nyt me näemme Daavidin esimerkistä, joka tarkasteli pyhällä kunnioituksella Jumalan ihmeitä luonnon valtakunnassa, että ihminen ei ole luotu ainoastaan kaivamaan maata niin kuin myyrä, joka kokoaa suuria kasoja maan alla kaikenlaisista hedelmistä ja juurista ja luulee siinä koonneensa varaston aarteita, jotka riittävät kaikessa iankaikkisuudessa. Semmoinen on maailman orja, joka kaivautuu maan aarteisiin, maan iankaikkisiin murheisiin ja manalan iankaikkisiin vaivoihin. Ihmistä, sanon minä, ei luotu ainoastaan kaivamaan maata ja olemaan maailman orja kaikkina elinpäivinä, vaan ihminen on luotu tutkimaan Jumalan ihmeitä luonnon ja armon valtakunnassa, ja että hänellä siinä on riemunsa.

Apostoli Paavali sanoo, että pakanat eivät ole syyttömiä, jos he uskottelevat, etteivät he tunne Jumalan tahtoa, koska Jumala ei ole milloinkaan näyttänyt itseään heille. Sillä

se, mitä Jumalasta ymmärtää voidaan, sanoo Paavali, on heille ilmoitettu, sillä Jumala on sen heille ilmoittanut siinä, että Hänen näkyvätön olentonsa ja Hänen iankaikkinen voimansa ja jumaluutensa tulevat nähdyksi, kun ne huomataan töistä, nimittäin maailman luomisesta; niin että he ovat ilman puolustusta. Kun he ymmärsivät Jumalan, eivätkä ole ylistäneet ja kiittäneet Häntä niin kuin Jumalaa, vaan tulivat turhiksi ajatuksissaan, ja heidän järjetön sydämensä on tullut pimeäksi. Kun he pitivät itsensä viisaina, ovat he tulleet hulluiksi.

Niin puhuu se suuri apostoli Jumalan luomistyöstä, ja saman voi sanoa vielä tänäänkin kastetuista pakanoista ja erityisesti tämän maailman viisaista. He pitivät itsensä viisaina ja ovat tulleet hulluiksi, sillä eivät he pitäneet väliä Jumalan tuntemisesta. Sen tähden täytyy saman apostolin saarnata tämän maailman viisaille tuntemattomasta Jumalasta. Kun ihminen ei tarkastele, niin kuin Daavid, Jumalan ihmeitä luonnossa pyhällä kunnioituksella Luojaa kohtaan, niin hänestä tulee hullu. Hän tulee ainoastaan ylpeäksi ja kopeaksi viisaudestaan, koska hänellä ei ole Jumala tuntemisessa, niin kuin Paavali sanoo, vaan ainoastaan järjessä eli ymmärryksessä.

Filosofit, joille apostoli Paavali saarnasi Ateenassa, eivät olleet niin tyhmät kuin yksinkertainen kansa. He käsittivät aika hyvin, että ne jumalankuvat, jotka oli pystytetty epäjumalien temppelihin, eivät olleet mitään jumalia. Mutta kuitenkin he tekivät pilaa Paavalista, kun hän saarnasi heille tuntemattomasta Jumalasta, sillä he uskoivat tuntevansa Jumalan paremmin kuin Paavali. Ja sen tähden sanoivat tämän maailman viisaat: *"Kuulkaamme, mitä tämä lipilaari sanoo."* Sillä he pitivät häntä haaveilijana, niin kuin myös kaikkia totisia kristityitä on pidetty haaveilijoina, kerettiläisinä ja villihenkinä.

Että on Jumala tuntemisessa, se merkitsee jotakin enemmän kuin että on Jumala

ymmärryksessä. Mitä ihminen tekee Jumalalla ymmärryksessä, kun hänellä ei ole Jumalaa sydämessä? Katsokaa lasta, kuinka se ratkeaa riemusta, kun se saa elävän linnun käteensä. Lapsi ei tunne linnun nimeä eikä luontoa, mutta lapsi tuntee, että tällä linnulla on elämä, ja tämä elämä vaikuttaa lapsen elämässä. Lapsella on niin muodoin riemu siinä, koska lapsen sydän on hellä ja tunteellinen.

Mutta vanhalla ihmisellä ei ole mitään iloa, ei mitään riemua tämän linnun elämästä. Ja sen tähden hänellä ei voi olla Jumala tuntemisissa, koska hän ei saata iloita jokaisesta elämästä, joka liikkuu luonnossa. Kevään ensimmäinen kukka aiheuttaa ilon lapsen mielessä, mutta vanha ihminen tallaa kukkasen eikä välitä siitä elämästä, joka kukkasessa on. Niin muodoin saattaa lapsella olla se tuntematon Jumala tunteissa, koska lapsen tunteet saavat elämän elävästä luonnosta, joka on Jumalan luomistyö.

Yksinkertainen kuuntelee kunnioituksella ja hämmästyksellä ukkosen ääntä pilvessä. Hänessä herää vaikutelma Jumalan äänestä taivaasta. Mutta oppinut kokeilija ei tunne mitään kunnioitusta, ei mitään pelkoa, ei mitään mahdottomuutta, kun ukkonen jylisee, sillä hän ajattelee, ettei ole mikään konsti niin jyristä: minä voin tehdä sen jälkeen pienemmässä mitassa; ja niin muodoin siitä tulee todellinen tosi, että kun he pitivät itsensä viisaana, tulivat he hulluiksi. Sillä mitä enemmän tämän maailman viisaat luulevat käsittävänsä Jumalan töistä luonnossa, sitä ylpeämmiksi he tulevat viisaudestaan.

Kuinka Daavid saattoi tulla niin nöyryytetyksi luonnon katselemisesta, että hän tunsii olevansa mahdoton olemaan Jumalan isällisen kaitselmuksen ja hoidon kohde. Kun hän oli tutkinut aurinkoa, kuuta ja tähtiä, niin hän huudahtaa: *"Mikä on ihminen, ettäs häntä muistat, ja ihmisen poika, ettäs häntä etsiskelet?"* Sen, joka niin saattaa tarkastella Jumalan ihmeitä luonnon valtakunnassa, sen

täytyy tulla nöyryytetyksi ja tunnustaa, ettei hän käsitä mitään siitä suuresta kokonaisuudesta.

Maailman viisaat saattavat laskea etäisyyden maasta aurinkoon, kuuhun ja tähtiin, mutta he eivät osaa laskea omaa kuolinpäiväänsä; he eivät osaa sanoa, kuinka pitkä matka taivaasta on pohjattomuuteen. He voivat nähdä eläviä olioita, jotka ovat tuhansia kertoja pienempiä kuin yksi hiekan jyvä, mutta he eivät voi nähdä yhtä ainoaa perkelettä omassa sydämessään. He voivat saada sanoman niiltä, jotka asuvat toisella puolella maata, lyhyemmässä ajassa kuin mitä linnulta kestää lentää, mutta he eivät voi koko elämänsä aikana saada mitään sanomaa niiltä, jotka asuvat maan alla. Mitä silloin auttaa se suuri taito ja se suuri viisaus, kun he kuitenkin eivät voi saada mitään varmaa sanomaa omasta lopullisesta kohtalostaan. Se on näet heistä yhdentekevää, kuinka heidän käy kuoleman jälkeen, kunhan he täällä maailmassa elävät onnellisesti.

Jos me kuitenkin saattaisimme tutkia Herran töitä niin kuin lapsi, jolla on riemunsa kaikesta elävästä. Jos me saattaisimme tutkia Herran töitä pyhällä kunnioituksella, kuten Daavid tutki taivasta ja maata, niin meillä olisi Jumala tuntemisessa, me saattaisimme kunnioittaa Häntä Jumalana ja kiittää Häntä kaikista Hänen töistensä.

Mutta luonnollinen ihminen tutkii enimmäkseen omien kättensä töitä suuremmalla tunteella ja mielihyvällä kuin Jumalan suuria töitä. Ja ne, jotka nyt tutkivat luontoa pienimmästä madosta ihmiseen, hiekanjyvästä aurinkoon, eivät löydä Jumalaa sieltä, mistä he hakevat, koska he eivät etsi Häntä sieltä, mistä he Hänet voisivat löytää. He eivät etsi Häntä taivaasta eivätkä maan päältä, vaan maan alta, sieltä he etsivät Jumalaa. Herra sanoo profeetan kautta: *”Minä asun korkeudessa ja pyhydessä ja niitten tykönä, joilla särjetty henki on.”*

Mutta niiden luota, joilla särjetty henki on, sieltä he eivät etsi ollenkaan Jumalaa, vaan pikemmin etsivät he Jumalaa ylpeän, kopean ja omavanhurskaan hengen luota. He tulevat ylpeämmiksi ja ylpeämmiksi viisaudesta; ja tämä ylpeyden henki ei varmasti asu taivaassa, vaan pikemminkin pohjattomuudessa. Ja se, joka ei etsi Jumalaansa ylpeyden hengestä, hän etsii sitä kultakimpaleesta, joka myös on maan alla, eli hyvinvoinnista, lihan haluista ja himoista, koreudesta ja ylpeydestä, ahneudesta ja kateudesta. Jotkut etsivät Jumalaa paloviinalasista, josta he löytävät korkeimman hyvänsä. Jumala on muutoin pienin, mitä luonnollinen ihminen ajattelee, sillä yksi ajattelee eniten rikkauttaan, toinen ajattelee kunniaansa, kolmas ajattelee lehmäänsä ja vasikoitaan, ja kerjäläinen ryysyjään, niin että Jumala ja Vapahtaja jää viimeiseksi, jota luonnollinen ihminen ajattelee. Tämä ajallinen elämä on luonnolliselle ihmiselle rakkain. Tulevainen elämä on hänelle tuntematon, eikä edes haluttu.

Toinen tutkisteleminen: **Suuret ovat Herran työt armon valtakunnassa.** Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on riemu niistä. Jos ne ovat harvat, jotka tutkivat Herran töitä luonnon valtakunnassa pyhällä kunnioituksella ja oman mahdottomuuden tunnossa, niin vielä harvemmat ovat, jotka tutkivat Herran töitä armon valtakunnassa, sillä vakavuudella, mitä asian paino vaatii. Luonnollinen ihminen ei saata tutkia Herran töitä armon valtakunnassa, koska hän ei tunne Jumalan armo-vaikutuksia. Hän ei tiedä, onko Jumala voinut vaikuttaa hänessä ja miten se on tapahtunut. Hän ei saata ajatella semmoista, mitä hän ei milloinkaan ole tuntenut eli kokenut.

Hän ei tiedä mitään kutsumisesta, heräyksestä, kääntymisestä ja uudestisyntymisestä. Hän ei tiedä, miten ja milloin hän on tullut vapautetuksi perkeleen vallan alta. Yksi osa on saattanut tuntea jonkun tuulahduksen ennättäväisestä armosta. Mutta koska Jumalan Henki ihmisen sydämessä ei ole saanut vaikuttaa muuta kuin kääntymyksen alun,

niin unohtaa suruton ihminen pian tämän kutsumisen, eikä välitä tutkia, ajatella ja tarkastella, mistä tämä hengellinen tuulahdus tuli, tai mihin se meni.

Yksi osa ajattelee, että se saattoi olla villitys eli eksytys. Yksi osa rukoilee Jumalaa, ettei tulisi niin hulluksi kuin nämä villihenget, jotka lakkaamatta haaveilevat hengellisissä asioissa. Daavidin syvä synnin murhe ja Lutherin mietiskely saattoi olla tarpeellinen heille, mutta ei muille ihmisille, jotka elävät sävyisesti ja siveästi. Jolla on omavanhurskaus autuudenperustuksena, ei hyväksy olenkaan Daavidin, Pietarin tahi syntisen vaimon synnin katumusta. Semmoinen katumus saattaa sopia suurille rikollisille, mutta ei kunniallisille ihmisille ja siveille ihmisille.

Mutta ovatkohan siveät ihmiset löytäneet jonkun toisen tien taivaaseen kuin suuret rikolliset. Ehkä tuhlaajapojan vanhempi veli oli yksi näistä siveistä ihmisistä, jotka eivät tarvitse mitään parannusta. Kaikki, mitä me kuulemme Raamatusta ja Jumalan sanasta, ei ole mitään muuta kuin: *”Tehkää parannus, taivaan valtakunta on nyt läsnä!”*

Mutta maailman orjalla ei ole aikaa tehdä mitään parannusta. Hänen täytyy ensin hyöriä ja hääriä, hänen täytyy ensin hankkia itselleen peltoja ja härkiä ja emäntä, jotka luetaan katumattomien esteitten joukkoon. Kun ihmiset kutsutaan siihen suureen ehtoolliseen, sanoo yksi: *”Minä olen ostanut itselleni viisi paria härkiä; minä rukoilen sinua, sano minun esteeni.”* Toinen: *”Minä olen ostanut pellon ja minun täytyy mennä sitä katsomaan.”* Ja kolmas: *”Minä olen ottanut itselleni emännän, ja sen tähden en minä voi tulla.”* Tässä Vapahtajan vertauksessa ovat tärkeimmät katumattomien esteet luetellut. Ja semmoista se on, mitä maailmanorja eniten ajattelee, nimittäin peltoja, härkiä ja naisia, niin että hänellä ei ole aikaa vakavasti ajatella sielunsa autuutta.

Sen tähden hän ei voi tulla mihinkään totiseen katumukseen eli parannukseen. Hän ei

voi tulla armon osallisuuteen. Sitä väärää omantunnon rauhaa hän rakastaa enemmän kuin totista parannusta. Hän rakastaa hekumaa enemmän kuin Jumalaa. Ja todistukseksi kuolleelle uskolleen hän ottaa tukea Jumalan sanasta. Hän yrittää todistaa, että kaikki, jotka mietiskelevät Jumalan sanaa, ovat haaveilijoita. Tällä tavalla tulee maailman orja suruttomammaksi ja suruttomammaksi, vaikkakaan hän ei tiedä, mihin on matka, kun kuolema tulee.

Suruton syntinen ei niin muodoin voi tutkia Jumalan töitä armon valtakunnassa, koska hänellä ei ole mitään tutkittavaa. Ei hän tiedä, miten hän on tullut armoitetuksi, ja milloin se on tapahtunut. Ei hän tiedä, onko hän milloinkaan kokenut mielen muutosta, joka jokaisen ihmisen tulee kokea. Ei hän tiedä, tuleeko hän autuaaksi, mutta hän uskoo, ettei Jumala voi häntä tuomita.

Mutta semmoisella miehellä kuin Daavid, oli paljon tutkittavaa myös armon valtakunnassa. Kun hän ajatteli, kuinka ihmeellisesti Jumala oli johdattanut häntä kaikkien vaarojen läpi, kuinka hän oli vapahdettu kaikista vihollisistaan ja vainoojistaan, silloin hänellä oli suuri syy ylistää Jumalan isällistä huolenpitoa, joka oli pelastanut hänet silminnähävistä vaaroista.

Ja siinä erikoisesti on kristityllä tilaisuus tutkia Jumalan ihmeellistä hallitusta, kun hän, niin kuin Daavid, tulee syyttömästi vihatuksi ja vainotuksi maailmalta ja mahtavilta vihollisilta, jotka varmasti eivät armahda syytöntä, vaan ajattelevat niin kuin Saatana: *”Nahka nahasta, ja kaikki, mitä ihmisellä on, antaa hän henkensä edestä.”* Tässä nähdään nyt saatanan laatu ja verta janoava luonto. Kun hän ei saa tahtoaan perille, kun hän ei pääse käsiksi sieluun, tahtoo hän päästä käsiksi nahkaan. Hän tahtoo imeä kristittyjen verta. Hän yllyttää koiriansa kristityitä vastaan ja toimeenpanee kristittyjen vainon.

Niin kuin Daavidilla oli vainoojansa, niin ovat myös kaikki totiset kristityt tulleet niitten

koirien vainoamiksi, joista Daavid puhuu 22. psalmissa. Katso, nämä verikoirat ne tahtovat päästä nahkaan kiinni. Mutta Daavidilla oli suuri syy kiittää ja ylistää Herraa, joka niin ihmeellisesti oli pelastanut hänet näiltä verta janoavilta vihollisilta. Tässä ihmeellisessä pelastuksessa hän saattoi nähdä Jumalan ihmeellisen hallituksen ja varjelevan kaitsemuksen.

Mutta vielä enemmän saattoi hän tarkastella Jumalan ihmeellisiä töitä armon vaikutuksessa, kun Herra henkensä kautta vei hänet katumuksen ja parannuksen tielle. Daavid ei ollut niin ylväs ja suurellinen kuin muut pautuneet ja kovettuneet olennot. Hän ei vihannut totuutta niin kuin uskottomat. Hän antoi sanoa totuuden itselleen. Kun profeetta Naatan Jumalan puolesta soimasi häntä hänen jumalattoman olemuksensa tähden, hän ei pahentunut niin kuin monet nykyaikana pahentuvat soimauksesta. Mutta Daavid sai omantunnon vaivan, koska hän antoi Herran Hengen rangaista itseään profeetan suun kautta. Sen syvän katumuksen kautta, johon Daavid tuli tämän nuhtelemisen vuoksi, tuli hänen sydämensä myös valmistetuksi vastaanottamaan armon ja syntien anteeksiantamisen.

Tässä näette nyt, kuinka Herra alkaa ja täyttää armotyönsä sen ihmisen sydämessä, joka antaa Jumalan Hengen nuhdella itseään. Tässä näette, kuinka suurin rikollinen saattaa tulla Jumalan lapsiksi totisen katumuksen ja

elävän uskon kautta. Tässä näette, ettei ihminen voi tulla taivaan valtakuntaan ilman totista katumusta, parannusta ja elävää uskoa. Mutta suruton joukko tulee vain enemmän täytetyksi hengellisellä vihalla, kun joku totinen kristitty tahtoo muistuttaa heitä heidän onnettomasta tilastaan. Omanvanhurskauden perkele menettää kokonaan malttinsa ja sanoo: *"Tuletkos tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä?"* "Minun," sanoo omavanhurskaus, *"minun ei tarvitse tehdä rippiä kenellekään."* "Minä löydän itse tien taivaaseen." Saadaanpa lopulta nähdä, kumpi se on, joka löytää suorimman tien taivaaseen, onko se Daavid vai fariseus, joka sanoo: *"Minä kiitän sinua, etten ole niin jumalaton kuin muut ihmiset."*

Nykyaikana on tosi vähän ihmisiä, jotka saattavat seurata Daavidia hänen katumuksessaan ja hänen elävässä uskossaan. Ei ole monta, jotka saattavat Daavidin kanssa sanoa: *"Suuret ovat Herran työt. Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on sula riemu niistä."*

Herättäköön Herra, se iankaikkinen armah-taja, kaikki katumattomat syntiset totiseen katumukseen ja elävään uskoon, että he ajassa havaitsisivat, mitä heidän rauhaansa kuuluu, ennen kuin on liian myöhäistä kolkuttaa taivaan ahdasta porttia, jolloin he sanovat: *"Ei ne minulle kelpaa!"* Amen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Jumala on luonut ihmisen ijankaikkiseen elämään; ja on hänen luonut kaltaiseksensa. Mutta perkeleen kateudesta on kuolema maailmaan tullut, ja ne, jotka hänen puoltansa pitävät, auttavat myös itsensä siihen.

Me kuulemme näistä Salomonin sanoista, jotka löytyvät kirjoitettuna Salomonin viisauden kirjassa, 2. luvussa, 23. värssyssä. Me kuulemme, että Jumala on luonut ihmisen ijankaikkiseen elämään. Mutta perkeleen kateudesta on kuolema tullut maailmaan. Muutamat maailman viisaat sanovat, että Jumala on luonut ihmisen omaksi kunniaksensa, niin kuin Jumala olisi niin ahnet kunnian perään, ettei Hän saata olla ilman niitä, jotka Häntä kiittävät ja kunnioittavat; ja kuitenkin saarnaavat maailman viisaat toisaalta, että Jumala on korkia ja ylistetty, ettei Hän tule suuremmaksi eikä vähemmäksi, vaikka ei olisi yhtään ainoata sielua maailmassa muu kuin Hän.

Mutta me katselemme Jumalata, ei ainoastansa niin kuin yhtä kaikkivaltiasta Kuningasta, vaan myös kuin yhtä vanhinta, jolla on vanhemman sydän, ja jolla on paljon niitä pahankurisia ja tottelemattomia lapsia, jotka ovat tulleet vanhemmalle suruksi ja mielikarvaudeksi. Siinä katsannossa on Jumala ennen ijankaikkisuutta nähnyt, että ihminen ei tule Hänelle kunniaksi, vaan häpiäksi, ja yhtä hyvin teki Hän ihmisen maan päälle, vaikka Hän katui jälkeen, että Hän oli tehnyt niitä, sillä vanhemman sydämen kaipaus on se, että hän sais paljon lapsia. Vanhemmalle on hauska, koska joku pieni lapsukainen istuu hänen sylissänsä ja imee hänen rintojansa.

Mutta ei se ole vanhemman syy, että lapset ovat tottelemattomat, vaan se on lasten oma syy, ja niitten, jotka lapsia yllyttävät pahuuteen. Salomo todistaa, että Jumala on luonut ihmisen ijankaikkiseen elämään. Mutta perkeleen kateudesta tuli kuolema maailmaan. Me arvaamme hyvin, että vanhin sois kyllä lapsiansa elävän; hän sois kyllä, että lapset tulisit onnelliseksi ajassa ja ijankaikkisuudessa. Mutta jos joku vanha skälmi

tulee hänen lapsiansa yllyttämään pahuuteen, niin tulee vanhemmalle muret, koska lapset tulevat huoraksi ja varkaaksi. Ja vaikka Taivaallinen Vanhin näki ja tiesi jo edeltä päin, että lapset tulevat huoraksi ja varkaaksi, yhtä hyvin oli Hänellä niin suuri halu niitä tehdä, että Hän teki niitä yhtä hyvin, vaikka muutampi maailman orja on sanonut, jos hän tietäisi, että lapset tulevat vanhemmalle suruksi ja mielikarvaudeksi, ei hän niitä tekis ollenkaan.

Mutta tämä riettaan skäli [eli selitys] ei kelpaa ollenkaan, sillä pienet lapsetkin tekevät itsellensä lapsia rievuista, koska muuta ainetta ei ole. Josta näkyy, että se on ihmisen luonnossa, että hänen pitää saaman lapsia. Ei hän malta olla tekemättä niitä, vaikka kuinka hirviäksi ne tulisit. Eikä yksikään vanhin ajattele, että hänen kunniansa lisätään sen kautta, että hänellä on lapsia. Niin on se totisesti turha ajatus, että Jumala teki ihmisen maan päälle kunniansa tähden, sillä enemmän on Jumalalle tullut häpiätä kuin kunniaa ihmisestä. Niin kuin maalliselle vanhemmalle tulee, ei ainoastans suru ja muret, mutta myös häpiä, koska lapset tulevat huoraksi ja varkaaksi, niin on myös Taivaallinen Vanhin saanut kärsiä paljon pilkkaa ja häväistystä näitten pahanilkisten lasten tähden, jotka ovat tulleet huoraksi ja varkaaksi ja murhaajaksi. Ja rietas, joka on heitä yllyttänyt pahuuteen, on seitsemän kertaa soimannut Taivaallista Isää ja sanonut: *”Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat.”* Ja kaikki maalliset vanhemmat arvaavat hyvin, mitä semmoisen vihollisen soimaus vaikuttaa vanhemman sydämessä. Mutta mitäs hän voi siihen tehdä?

Suruttomat luulevat, että Jumala varjeele heitä synnistä, vaikka het ei tottele Häntä ollenkaan. Mutta minkäs tähden Jumala ei

varjellut ihmistä silloin synnistä, koska hän oli viattomuuden tilassa? Minkäs tähden Jumala ei ottanut perkeleen kiinni? Minkäs tähden Jumala ei ottanut varsin ja musertanut käärmeen pään ennen kuin hän pääsi pettämään ihmistä? Semmoisia kysymyksiä saattaa yksi luonnollinen ihminen järjellään tehdä. Mutta ei se ole meille ilmoitettu, minkä tähden Jumala, joka on kaikkivaltias, ei ole jo aikaa tämän vihollisen tappanut. Mutta Jumala sallii hänen elää, että synnin mitta täytettäisiin. Ja niin Hän sallii myös pahoja ihmisiä elää, että synnin mitta täytettäisiin, että he häytyvät viimein tuomita itseänsä.

Mitäs suruttomat kantavat vaaria Jumalasta, vaikka he uskovat, että Jumala heitä varjelee, ei ainoastans ajallisesta kuolemasta, mutta myös synnistä. Niin suruttomat tosin uskovat, että Jumala heitä varjelee synnistä, mutta ei se ole niin. Jumala estää, mitä Hän saattaa jumalattomia tekemästä syntiä. Mutta kun ne jumalattomat ei tottele Häntä, mitä Hän siihen voi? Ei Jumala rupea sitomaan heidän käsiänsä tässä armon ajassa, vaan kuin he tahtovat varastaa, niin varastakaan, kun he tahtovat huorata, niin huoratakaan. Ja kun he tahtovat kristityitä vainota, niin vainotkaan, sepähän suuremman rangaistuksen saavat. Koska he tahtovat juoda ja tapella, niin tapelkaan, ja juokaan, siihen asti, että suolet rupeavat palamaan. Ei Jumala saata heitä väkivallalla estää eli pidättää.

Jumala on tosin luomisessa antanut kaikille ihmisille yhden ylläpitäväisen hengen, jolla myös suruttomat ja paatuneet elävät. Mutta ei ole moni, joka pääsee määrättyyn ikään, sillä perkele tappaa heitä ennen aikaa, ei ainoastans sen luonnottoman elämän kautta, jolla he lyhentävät ikänsä, yksi juopumuksen kautta, toinen huoruuden kautta, kolmas kunnian eli ahneuden tähden raataa ruumistansa ja tulee sen kautta kivulloseksi keskiässä. Mutta rietas tappaa myös muutampia suoraan ilman asetta ja ilman välikappaletta.

Niin esimerkiksi vihan perkele on tappanut muutampia sillä lailla, että hän on halkaissut heidän sydämensä. Kunnian perkele on tappanut muutampia ja kateuden perkele on tappanut monta. Myös huoruuden perkele on väärän murheen kautta ja ahneuden perkele on myös tappanut orjiansa sillä väärällä murheella. Ja niin muodoin ei ole monta, jotka pääsevät siihen määrättyyn ikään. Sillä he tuhlaavat vielä luomisen armoa. Ei he ajattele perään, kuinka ihmisen terveys pilataan sillä luonnottomalla elämällä.

Mutta kyllä suruttomat sen tähden sanovat, että Jumala heitä varjelee. Kuinkas Jumala saattaa semmoisia varjella, jotka elävät vastoin luontoa? Ei suinkaan järkikään estä muutampia tappamasta itseänsä. Moni huora on tanssivuorassa saanut kuoleman, koska huoruuden perkele panee heitä pitämään semmoisia vaatteita, jotka ei varjele ruumista, ei pakkaisesta eikä sateesta. Onkos ihmet, että niin moni ihminen kuolee ennen määrättyä aikaa, koska ihmiset ei huoli hengestänsä enemmän kuin koira? Paremmiin vielä luontokappale välttää niitä vaarallisia paikkoja kuin ihminen. Ei luontokappale mene ohukaisen jään päälle, mutta yksi ylpiä ja rohkia ihminen menee, niin kuin rietas kärkee.

Sen vuoksi on se viisas Salomo kirjoittanut edellä mainitussa paikassa, että Jumala on luonut ihmisen ijanikaikkiseen elämään. Mutta perkeleen kateudesta on kuolema maailmaan tullut, ja ne, jotka hänen puoltansa pitävät, auttavat myös itsensä siihen. Se on, suruttomat, jotka pitävät perkeleen puolta, auttavat itsensä kuolemaan. He hopittavat kuoleman pian tulemaan heidän päällensä. Ei ne usko, ennen kuin ne näkevät. Mutta rietas antaa heille semmoisen voiman, että he katsovat ylön kaikkia varoituksia, ja sanovat: *”Kyllä ruumis kestää. Ei kuolema niin pian tule, kyllä Jumala varjelee.”* Kukas tiesi, kuinka kauan Jumala saattaa semmoisia varjella, jotka itse elävät niin luonnottomasti ja niin järjettömästi, että

heidän pitää kuoleman ennen määrättyä aikaa.

Luonnollinen järki ei saata ymmärtää, kuinka rietas tappaa ihmisiä ilman välikappaletta, mutta se ei ole ulkona järjestä, että ihminen tappaa itsensä luonnottomalla elämällä, niin kuin esimerkiksi se vanha koettelemus, että ihminen tulee kivulloseksi keski-iässä, koska hän nuoruudessa raiskaa ja raataa ruumistansa luottain voimansa päälle. Mutta tässä paikassa taitaa Vapahtajan sanat toteen käydä, koska Hän sanoo: *”Jos minä maallisia teille sanon, ja ette usko, kuinka te uskoisitte, jos minä taivaallisia teille sanoisin.”* Eihän surutoin ja ylpiä ihminen usko, mitä maallinen tohtori sanoo ihmisen terveydestä. Jos maallinen tohtori sanoo juomarille, että paloviina polttaa hänen suoliansa, ei hän sitä usko. Jos maallinen tohtori sanoo juomarille, että paloviina nostaa manalaisia hänen päällensä, ei juomari sitä usko. Mutta noidat, ne nostavat manalaisia ihmisen päälle, se on juomarin usko. Kuinkas [he] sitte uskoisit, jos joku maallinen tohtori sanois heille, että vihan perkele halkaisee sydämen, ja kunnian perkele paisuttaa maksan ja pernan, ja ahneuden perkele ei anna orjallensa nukkumarauhaa.

Nämät perkeleen vaikutukset ihmisen ruumiissa ovat vielä näkyväiset, mutta ei maailman orja semmoisia usko sen tähden, ettei hän ole niitä perkeleen vaikutuksia silmillänsä nähnyt. Kuinkas hän sitte uskois, mitä kristityt saarnaavat hänelle perkeleen vaikutuksista hengellisissä asioissa. Jos joku kristitty tahtois selittää hänelle, kuinka perkeleet sielun tappaa, niin surutoin raukka nauraa vaan omaa hänen kadotustansa, ja luulee tietävänsä paremmin kuin kristityt, mistä tie menee taivaaseen.

Nyt on jo saarnattu monta ajastaikaa katumuksesta ja parannuksesta, mutta ei ole vielä suruttomat ottaneet tästä parannuksen huudosta vaaria; aina he pyrkivät edeskäsin kadotuksen laviolla tiellä; aina he

katsovat ylönsä Jumalan pitkämielisyyden rikkautta; aina he seisovat totuutta vastaan ja kantavat vihaa sydämissänsä; aina he jaksavat pilkata kristityitä ja pilkata Vanhimman kyyneleet. Kukas tiesi, kuinka kauan Jumala semmoista jumalatoimintaa elämää kärsii, ennen kuin [Hän] antaa kaikki saatanan haltuun ja rankaisee sodalla ja kalliilla ajalla. Kukas tiesi, minne käsin sitte koreat tyttäret pakenivat. On Herra vanhassa Testamentissa uhannut paljastaa Siionin tyttären häpyä ja tehdä hänen päänsä rupiseksi. Ja se oli koreuden palkka.

Koska näin kovat ajat kuuluvat maailmassa, ja kansa nousee kansaa vastaan, silloin ovat viimeisen ajan merkit läsnä. Kaikki nämät ulkonaiset merkit todistavat, että maailma on annettu saatanan haltuun. Ja ne, jotka nyt ei tee katumusta ja parannusta, joutuvat vielä vihollisen kynsiin, ja saavat loppunsa kauhituksella. Ruvetkaat nyt ajattelemaan, mitä varten te olette Jumalalta luodut, ja tähän maailmaan tuodut, ja rukoilkaat, että Jumala varjelis teitä näkemästä hävityksen kauhista, joka nyt käypi maailman ylitse. Niin kuin minä toivon, että ne harvat sielut, jotka turvaavat Jumalaan, rukoilevat kaikesta sydäimestä, että ne päivät valittuin tähden lyhettäisiin. Kuule taivaan Kuningas kaikkein murheellisten, katuvaisten ja epäileväisten huokaus. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

Neljännän rukouspäivän teksti löytyy kirjoitettuna Johanneksen Ilmestyskirjassa, neljännessä luvussa ja yhdestoista kymmenessä värsyssä, ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: ILM. 4: 11

”Herra, sinä olet mahdollinen saamaan ylistyksen ja kunnian ja voiman, sillä sinä olet kaikki luonut, ja sinun tahdostas ne kaikki ovat, jotka luodut ovat.”

Tämän päivän pyhä teksti on otettu Johanneksen Ilmestyskirjasta, kussa Johannekselle näytettiin tulevaiset tapaukset. Yksi osa niistä ennustuksista on jo täytetty, mutta ei

ole vielä kaikki tapahtunut. Se näyttää siksi, kuin olis nyt se aika, että perkele on irti laskettu maailmassa ja hän kokoo maan kuninkaatsotaan.

Johannes näki myös taivaan valtakunnan rakennuksen. Siinä oli neljä kolmatta kymmentä vanhaa, joiden päässä oli kultaiset kruunut, ja neljä eläintä, jotka huusit yötä ja päivää: *”Pyhä, pyhä, pyhä, Herra!”* Ja koska luontokappaleet näin huusit, lankeisit neljä kolmatta kymmentä vanhaa maahan ja huusit: *”Herra, sinä olet mahdollinen saamaan ylistyksen ja kunnian ja voiman, sillä sinä olet kaikki luonut, ja sinun tahdostas ne kaikki ovat.”* Tässä me kuulemme, että ne 24 vanhaa kiittävät Jumalata luomisen armosta.

Me tiedämme, että se on suuri armo, että Jumala on ihmisiä luonut maan päälle; mutta harvat taitavat kiittää Jumalata sen edestä. Yksi surutoin ihminen taitaa vähän ajatella sen perään, kuinka ja millä lailla hän on luotu, ja vielä vähemmän ajattelee hän, mitä varten hän on luotu. Vaikka met emme saata suostua siihen oppiin, jota maailman viisaat ovat välistä edestuneet, että Jumala ei olis tarvinnut luoda yhtään ihmistä maan päälle, että Hän olis tullut hyvin aikaan ilman heitä. Emmekä saata suostua siihen oppiin, joka sanoo, että Jumala on luonut ihmistä kunniansa tähden, että ne kiittäisit Häntä, sillä ei ihmiset kuitenkaan ymmärrä Häntä kiittää sen edestä, että Hän on heitä luonut. Eikä vanhin taas ymmärrä sitä kaivata, että hänellä pitäis olla lapsia, jotka häntä kiittävät. Me tiedämme nimittäin, että surutoin ihminen tekee lapsia ilman aikaansa, eikä taas kaiketi soiskaan, että lapsia tulis. Me arvaamme kuitenkin Jumalan tutkimattomasta viisaudesta, ettei Hän ole ilman aikaansa tehnyt ihmistä maan päälle. Mutta joku päämaali ja joku tarkoitus Hänellä on ollut, koska Hän ihmisen loi.

Koska nyt ne Jumalan sanat, joita kuningas on antanut meille tutkintoaineeksi tänä neljäntenä rukouspäivänä, kuuluvat siihen

luomiseen, niin täytyy meidän tutkistella ja peräänajatella, **mitä varten ihminen on tähän maailmaan luotu.**

Ensimmäinen tutkistelemus: **Onkos ihminen luotu ainoastans syömään ja juomaan ja paskantamaan?**

Toinen tutkistelemus: **Mitä pitäis ihmisen tekemän, että hän saattais täyttää sen päämaalin, jota varten hän on luotu?**

Ajatelkaat nyt järjelliset ja järjettömät luontokappaleet, mitä varten te olette luodut ja tähän maailmaan tuodut. Sillä teillä on kaikilla se usko, ettei ole piru teitä luonut, vaikka se näyttää kyllä suruttomain elämästä niin kuin piru olis heitä luonut. Ei ne ajattele kuiten perään, kuka on heitä luonut.

Ensimmäinen tutkistelemus: **Onkos Jumala luonut ihmistä ainoastans syömään, juomaan ja paskantamaan?** Ei, mutta se näyttää luonnollisen ihmisen elämästä niin kuin se olis suurin päämaali, mitä varten hän on luotu. Me ymmärrämme hyvin järjelläkin, mitä varten muut luontokappaleet ovat luodut. Me ymmärrämme hyvin, että muut luontokappaleet ovat luodut palvelemaan ihmistä. Ja ne täyttävät kans päämaalinsa paremmin kuin ihminen. Luontokappaleet palvelevat ihmistä juuri uskollisesti; jos vielä muutamat meidän huonon ja lyhykäisen ymmärryksemme tähden ovat olevanansa ihmiselle vahingolliset, niin kuin esimerkiksi karhu, hukka, käärme, sääsket; mutta mitäs varten ihminen on luotu, se ei ole niin helppo ymmärtää enää, koska tunto on synnin kautta tullut pimiäksi.

Jos maailman viisaat sanovat, että ihminen on luotu Jumalan kunniaksi, niin he lyövät taas tämän opin alas sillä sanalla, että Jumala on niin korkia ja ylistetty, ettei Hän tarvitse yhtään kiitosta eli kunnioitusta saada ihmisiltä. Maailman viisaat sanovat näin: *”Ei Jumala tule paremmaksi, vaikka kiitetään, eikä Hän tule huonommaksi, vaikka pilkataan. Sillä Jumala on niin korkia ja ylistetty, ettei ihmisten kiitos eikä ihmisen pilkkaaminen*

koske Häneen. Jos ihminen pilkkaa Jumalata, ei se koske Häneen enemmän kuin sopulin haukkuminen koskee ihmiseen. Ei ihminen saata suuttua tuosta sopulille, vaikka kuinka haukkuisi, sillä se on niin pikkuinen elävä, ettei se vaikuta mitään, jos sopuli haukkuu eli on haukkumatta.”

Semmoinen on nyt maailman viisasten oppi, ettei Jumala pidä enemmän vaaria ihmisen pilkkaamisesta kuin ihminen sopulin haukkumisesta. Jos tämä olis oikia oppi, niin saisit kaikki paatuneet pilkata Luojaansa ja sanoa: *”Sinä ilmanki olet meitä ruokkimassa!”* Eikä tarvitsis pelätä, että Jumala suuttuis heille sen tähden. Mutta suuttuvat kuitenkin suruttomat vanhemmat lapsillensa, jos lapset rupeavat ylöns rohkiaasti elämään. Eipä surutoin vanhin kärsi ylöns paljon ennen kuin se antaa niille jumalattomille lapsille selkään. Siitä pitäis heidän arvaaman, ettei Jumala anna itsiänsä pilkata.

Jos me kysyisimme, mitä varten Jumala on varkaita luonut, niin emme tiedä muuta päättää heidän elämästänsä kuin ainoastans sen, että varkaaksi ilmanki on varkaan luonut. Ja jos me kysyisimme, mitä varten huora on luotu, emme tiedä muuta sanoa kuin huoraamista varten ilmanki on luotu; ja jos me kysyisimme, mitä varten juomari on luotu, emme tiedä sanoa muuta kuin juopumusta varten ilmanki luotu. Ja niin muodoin on varas luotu varastamaan, huora on luotu huoraamaan ja juomari on luotu juomaan, ja niin edespäin, eli kuinka luulette, te huorat ja varkaat, juomarit ja viinaporvarit, sitä varten ilmanki olette luodut, että teidän pitää sillä lailla elämän, ja sillä lailla kuoleman, niin kuin luontokappaleet muutki kuolevat. Luontokappaleet kuitenkin palvelevat ihmistä, ja sillä lailla täyttävät päämaalinsa, mitä [varten] he ovat luodut.

Mutta ihminen, mitä varten hän on luotu? Jos me panisimme niin, että Jumala tarvitsee paljon palvelijoita, ja että ihminen on luotu sitä varten, että hän palvelis Jumalata; mutta

palvelevatkopa suruttomat Jumalata? Tekevätkös he työtä Jumalan viinamäessä? Niinpä se näkyy heidän elämästänsä, että he palvelevat hartaasti Jumalatansa juopumuksella, kirouksella, viinakaupalla, haureudella ja hekumalla, tappeluksella ja pilkkaamisella, ja net siviät ihmiset taas, jotka ei tee semmoisia kauhistuksia, mitä varten ne ovat luodut? Ilmanki ne paremmin täyttävät päämaaliansa. Mitä varten he ovat luodut? Minä luulen, että net luonnosta siviät ihmiset ovat luodut syömään ja paskantamaan, sillä jos Jumala olis niin vanha, että Hän tarvitsis tulla elatusajjäksi, niin siviät ihmiset voisit määrän jälkeen antaa Hänelle elatusta, jos Hän antais heille maata, mutta ei muutoin.

Katsokaat nyt, hyvät ihmiset! Jos ihminen olis luotu Jumalan kunnian tähden, niin hän ilmanki kunnioittais Jumalata ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Jos hän olis luotu Jumalan palvelijaksi, niin hän ilmanki palvelis Jumalata. Mutta se näyttää niin suruttomain elämästä, niin kuin he olisit luodut Jumalalle ristiksi ja mielikarvaudeksi ja häpiäksi Luojaalle, sillä niin on kirjoitettu 1:ssä Mooseksen kirjassa kuudennessa luvussa, että koska Jumala näki ihmisen pahuuden suureksi maan päällä, ja että kaikki hänen sydämensä aivoitus ja ajatus oli ainoastansa paha joka aika, katui Hän ihmisen tehneensä maan päälle, ja tuli murheelliseksi sydämässensä. Kyllä on saanut Herra katua kohta 6000 vuotta jo, että Hän on ihmisen tehnyt maan päälle, ja saapi katus aina, niin kauan kuin maailma seisoo. Sillä ei taida Herra muita pelastaa synnin paisumuksesta kuin ainoastansa sen vanhurskaan Noan, vanhurskauden saarnaajan, joka on tullut maailmalta pilkatuksi.

Toinen tutkistelemus: **Mitäs pitäis ihmisen tekemän, että hän täyttäis päämaalinsa, mitä varten hän on luotu?** Hänen pitäis nyt ensinnä tutkiman, mitä varten hän on luotu, sillä tässä turmeluksen tilassa, koska tunto on pimitetty ja järki on sokiaksi tullut, ei ole hyvä ymmärtää enää, mitä varten ihminen olis luotu. Jos me panemme niin, että

kunnian tähden on ihminen luotu, ei hän saata kuitenkaan antaa Jumalalle kunnian. Jos me panemme niin, että Jumalan palveluksen tähden on ihminen luotu, ei hän kuitenkaan saata enää palvellakaan Jumalata.

Koska kristitty ei saata enää kelvollisesti palvella Jumalata ajatuksilla ja sydämen halulla, kuinka sitten yksi maailman orja palvelee Jumalata? Jos muutamat maalliset vanhemmat tekevät lapsia siinä tarkoituksessa, että ne lapset palvelevat vanhempiansa, niin se on eri asia Jumalan kanssa, joka ei ole vielä kuitenkaan niin vanhaksi tullut, että Hän tarvitsis palvelusta. Mitähän tästedes tulee, koska maailman loppu lähestyy, tulleeeko Hän sitte niin vanhaksi, ettei Hän jaksa enää ylöspitää maatansa, koska se on yksi kiittämätöin ja hedelmätöin maa.

Mutta jos me tutkisimme vanhemman luontoa, niin me voisimme siellä, nimittäin vanhemman sydämessä löytää jonkun syyn, minkä tähden Jumala teki ihmisen maan päälle. Kaikki vanhan Testamentin kristityt, niin kuin esimerkiksi Aabraham ja hänen vaimonsa Saara, ovat rukoilleet Jumalata, että Hän antais heille lapsia. Ja se halu, että saada lapsia ei ole heissä ollut joutava halu, vaan se on istutettu Luojalta ihmisen sydämeen. Ei Aabraham ole tahtonut kunnian tähden saada lapsia, eikä myös sen palveluksen tähden, jonka lapset tekisit hänelle, mutta me kuulemme hänen omasta suustansa, että hän on tahtonut saada jonkun perillisen, joka sais hänen omaisuutensa periä. Ei hän ole tahtonut, että vieras piti hänen omaisuutensa perimän. Olikos tämä halu tullut kauteudesta? Minä olen vakuutettu siitä, että Jumala myös tahtoo saada perillisiä, ei Hän tahdo yksin olla taivaan valtakunnassa; Hän tahtoo kumppania; vanhemman sydän on semmoinen, että se kaipaa jonkun, joka olisi niin kuin pieni ihminen, joka mahtuis vanhemman syliin, joka ottais häntä ympäri kaulan ja halais häntä. Hänen sydämensä kaipaa aina jonkun pienen lapsukaisen, joka imeis

hänen rintojansa, koska ne rupeevat ylitse vuotamaan armosta ja laupeudesta.

Tämän vanhemman sydämen kaipauksen minä luulen olevan oikian syyn, minkä tähden Jumala teki ihmisen maan päälle. Ei se ole siis minkään kunnian tähden niitä tehnyt. Eikä taas minkään palveluksen tähden, niin kuin tarvitsis Hän itsestensä eli vanhuuden tähden jonku apulaisia, vaikka Hän nyt, koska Hänen peltonsa on joutunut uruokoon [eli rappiolle], tarvitsee tosin peltomiehiä ja työväkeä viinamäkeen, joita Hänen täytyy palkata, ja net kutsutaan Jumalan palvelijoiksi, jotka tekevät työtä Jumalan viinamäessä. Mutta ei surutoin väki kelpaa ollenkaan työmieheksi viinamäessä, sillä suruttomat pilaavat Hänen peltonsa. Mutta päätarkoitus oli, koska Jumala teki ihmisen maan päälle, että Hän sais jonkun pienen lapsukaisen, joka istuis Vanhemman sylissä, ja imis Hänen rintojansa ja rakastais Häntä. Mutta tämän päämaalin ei saata enää yksikään ihminen täyttää, mitä varten ihminen on luotu.

Suruttomat ei ollenkaan saata Häntä rakastaa, sillä ne rakastavat enemmän hevoisia, lehmiiä, lampaita ja huoria kuin Jumalata. Mutta ei kristitytkään saata enää täyttää päämaalinsa, mitä varten he ovat luodut. Ei he saata niin rakastaa Jumalata, että Jumala tyytyis. Ei he saata niin rakastaa, että Vanhemman sydän tuntis siitä rakkaudesta iloa. Niin sanomme siis suoraan, ettei yksikään ihminen saata enää täyttää päämaalinsa, mitä varten hän on luotu. Mikä sitte tulee neuvoksi? Ei muuta kuin hyljätään pois, ajetaan pois, jos katumusta ja parannusta ei tule. Se on semmoinen laki, jota ei yksikään saata sanoa vääräksi. Jos luontokappale ei saata täyttää päämaalinsa, mitä varten hän on luotu, niin se hävitetään ja tapetaan. Jos hevoinen ei kelpaa vetämään, niin hän klubataan [eli nuijitaan], jos lehmä ei anna maitoa, niin se tapetaan, jos koira ei hauku enää, niin se hirtetään.

Niin myös ihminen, koska hän ei kelpaa enää rakastamaan Jumalata, niin se heitetään pois Jumalan kasvoin edestä, jos katumus ja parannus ei tule. Se on nyt vielä yksi ainoa tie, josta ihminen saattaa tulla Luojaansa tuntemaan, nimittäin katumuksen ja parannuksen kautta; sillä luontokappale ei saata katumuksen tehdä, mutta ihminen saattaa totisen katumuksen ja elävän uskon kautta tulla niin pieneksi, että hän mahtuu vanhemman syliin. Mutta eipä moni tahdo semmoisen katumuksen tehdä, vaikka nyt on nähty, kuinka totinen katumus tapahtuu. Ei tahdo suruttomat kuitenkaan tehdä semmoisen katumuksen, joka Jumalalle kelpais. Aivan riettaalle

he tekevät katumuksen. Eikä ne kiitä Luojaansa ollenkaan sen edestä, että Hän on heitä ihmiseksi tehnyt, vaan rietasta ne kiittävät jumalattomalla elämällensä, ja pilkkaavat vanhemman kyneleet.

Onkos nyt monta sielua kirkossa Herran huoneessa, jotka mahtuvat taivaallisen Vanhemman syliin? Onkos täällä monta sielua, joka konttaa ja parkuu vanhemman perässä ja rientää vanhemman syliin? Ei taida olla monta, jotka itkevät kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnäolentoa. O, Jeesu, ann' välttää harhoja teitä! Aamen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: JOH. 1: 1 (PÄIVÄSAARNA)

Alussa oli sana, ja se sana oli Jumalan tykönä, ja Jumala oli se sana. Kaikki ovat sen kautta tehdyt, ja ilman sitä ei ole mitään tehty, joka tehty on.

Evankelista Johannes kirjoittaa evankeliuminsa ensimmäisessä luvussa, että kaikki on Jumalan sanan kautta tehty, niin kuin myös Mooses todistaa, että Jumala sanoi, ja sen sanan jälkeen tuli kaikki valmiiksi. Mutta tässä paikassa ymmärretään sanalla se sana, joka on itse Jumala. Ja muista apostoli Johanneksen kirjoituksista ymmärretään, että se sana on erinomattain Jumalan Poika, eli toinen persoona Jumaluuden olennossa.

Me emme saata enää niin vakaisesti ymmärtää, minkä tähden Jumalan Poika Johanneksen evankeliumissa kutsutaan Sanaksi, mutta me olemme kuulleet, että Johanneksen aikana olivat muutamat maailman viisaat alkaneet tutkimaan, mistä tämä maailma oli alkunsa saanut. Ja ne arvelivat, ettei ole ylimmäinen Jumala maailmaa luonut, koska maailmassa ja maailman rakennuksessa on niin paljon asioita ja tapauksia, joita luonnollinen järki ei pidä oikeana ja hyvänä. Niin kuin esimerkiksi, että maailmassa löytyy niin paljon petoja, kuten hukka ja käärme. Ja vahingollisia aineita, niin kuin esimerkiksi myrkkä.

Näitä ajatellessansa päättivät muutamat maailman viisaat, ettei ole paras Jumala luonut tätä maailmaa, vaan joku muu alimmainen Jumala, jonka he luulossansa kutsuivat maailman tekijäksi ja välistä myös Jumalan viisaudeksi, eli Sanaksi. Tätä väärää oppia vastaan, joka oli myös muutamille kristityille tarttumassa, luullaan Johanneksen alkaneen evankeliuminsa tällä tavoin: *"Alussa oli sana, ja Jumala oli sana."* Hän tahtoo niin paljon sanoa: Ei ole muu kuin yksi Jumala luonut tämän maailman, ja se Jumala on sana, se olevainen totuuden ja viisauden sana, joka on tullut lihaksi, ja on Jumalan Poika.

Koska maailman viisaat järjellensä tutkivat luonnon suuria tekoja, tekevät he sen päätöksen, ettei ole Luoja tehnyt niin somaksi kaikki, kuin Hänen olisi pitänyt tekemän, jos hHn olisi paras Jumala ollut. Ja kyllä vanhalla Aatamilla on välistä semmoinen ajatus kuin Israelin lapsilla, jotka sanoivat: *"Ei Jumala tee oikein meidän kanssamme."* Vanha Aatami arvelee, koska hän panee järjellensä koon sen järjestyksen, jonka jälkeen Jumalan olisi pitänyt tekemän tämän maailman: koska Jumala teki lampaista, niin ei olisi hänen pitänyt tekemän hukkia, jotka kiskovat ja raatavat lampaista. Ja koska Jumala teki ihmisen, niin ei olisi hänen pitänyt tekemän käärmeitä, jotka pistävät ihmistä kantapäähän. Ja koska Jumala teki hunajaa, niin ei olisi Hänen pitänyt tekemän myrkkä.

Mutta kukaties, jos ihminen olisi pysynyt viattomuuden tilassa, olisikohan sitten hukka repinyt lampaista? Jos ihminen olisi pysynyt viattomuuden tilassa, olisikohan käärmeen myrkkä paisuttanut häntä? Me kuulemme, mitä Vapahtaja sanoi opetuslapsille: *"Käärmeet pitää teidän ajaman ulos, ja jos he jotakin myrkkä juovat, ei se heitä vahingoita."* Me arvaamme siis näistä asianhaaroista, ettei olisi myrkkäkään vahingollinen ihmiselle, jos sana tulisi lihaksi hänessä. Mutta synty ja epäusko on se käärme, joka paisuttaa häntä ja tekee kaikki vahingolliseksi hänelle. Jos sana tulisi niin eläväksi meissä, että se tulisi lihaksi, niin ei taitaisi käärmeen myrkkä vaikuttaa mitään, vaikka hän vielä pistäisi. Tätä asiaa eivät maailman viisaat ole arvanneet tutkia, ja sen tähden he päättävät järjellensä niin, ettei Jumala ole kaikkea tehnyt somaksi.

Me kuulemme Mooseksen kirjasta, että maa tuli kirotuksi ihmisen tähden. Koska Jumala ei raaskinut kirotta ihmistä, niin hän kirosi maan. Niin kuin inhimillinen vanhin, koska

joku lapsi loukkaa itsensä pahoin terävällä veitsellä, viskaa hän sen menemään, hävittää eli polttaa koko sen välikappaleen, josta eli jonka kautta tämä vahinko tuli lapselle. Niin myös Taivaallinen Vanhin, koska Hän ei raaskinut kirotta ihmistä, joka Vanhemman kirouksen kautta olisi tullut iankaikkisesti kirotuksi, kirosi Hän maan, joka tämän kirouksen kautta tuli huonommaksi, niin ettei maa enää kanna hedelmää sen jälkeen kuin hänen olisi pitänyt kantaman, jos se ei olisi kirotuksi tullut.

Maa on Herralta kaksi kertaa kirottu. Ensimmäisen kerran kirosi Herra maata varsin syntiinlankeemuksen jälkeen, ja toisen kerran kirosi Herra maata, koska Aabelin veri rupesi huutamaan maasta. Mitäs ihminen olisi tehnyt, jos Herra ei olisi kironnut maata? Hän olisi paisunut vain Jumalan viljasta, niin kuin me näemme nyt monessa paikassa tapahtuvan. Koska Jumala antaa hyvän vuoden, silloin paisuu maakunta Jumalan viljasta. Ihmiset rupeavat tulemaan niin ylpeäksi, etteivät he palvele ketään. Kaikki palvelijatkin tahtovat tulla friiherroiksi, koska he saavat halvemmalla hinnalla ruokaa.

Mutta jos huono vuosi tulee ja elatusainetta ei ole kaikilla laiskoilla niin helppo saada, jo täytyvät vapaaherrat alentaa itsensä ja ruveta palvelemaan. Ja niin se on myös ennen ollut kaikkien muiden ihmisten kanssa, sekä herrain että talonpoikain, että koska hyvä vuosi on tullut, silloin on juotu, tanssittu ja kirottu. Enkä tiedä, ovatko nyt ihmiset paremmat kiittämään, eli muistavatko he paremmin Jumalaa, koska hyvä vuosi on tullut. Pitäisi kuitenkin kristittyjen kiittämän Luojaa, joka on tämän viljan antanut.

Mutta siitä esimerkistä, kuin me äsken sanoimme, ja on kaikkien koettelemuksessa, ja kaikki saattavat sen muistaa ja todistaa, kuinka maakunta on paisunut Jumalan viljasta, koska hyvä vuosi on tullut. Siitä esimerkistä arvataan hyvin, kummoiseksi ihmisen sukukunta olisi tullut, jos Jumala ei olisi

kironnut maata. Se olisi tullut niin ylpeäksi, ettei se olisi muistanut Jumalaa ollenkaan. Vaikka vähän sen tähden suruttomat muistavat Jumalaa, vaikka kummoinen kova nälkä olisi. Suuttuvat vaan Jumalalle ja sanovat: *"Ei Herra tee oikein meidän kanssamme."* Mutta eivät he silloinkaan muista syntiänsä eli sano, niin kuin Faraon palvelija: *"Minä muistan tänä päivänä minun syntini."* Eivät suruttomat tee katumusta, vaikka kuinka Jumala rankaisisi näljällä ja kalliilla ajalla.

Mutta kristittyjen pitäisi kuitenkin kiittämän Jumalaa sen maallisen siunauksen edestä, niin hyvin kuin hengellisen siunauksen edestä. Jumala vetää nyt voimallisesti ihmisiä hyvytensä kautta perään ajattelemaan sitä entistä, nykyistä ja tulevaista. Me saattamme sanoa vakaasti, että kristillisyyden kautta tulee ihmisille parempi terveys ja parempi siunaus kaikin puolin. O, jos ihmiset saattaisivat kiittää Jumalaa sen edestä. Mutta kiittämättömyys on suuri maan päällä, ja sananlasku sanoo: *"Ei kanna maa raskaampaa kuormaa, kuin kiittämättömyyttä ihmistä!"*

Jos sana tulisi lihaksi, jos Jumalan sana tulisi eläväksi ihmisen sydämessä, vissimmästi Jumalan Henki varjेलisi häntä käärmeen myrkyistä ja monenlaisesta taudista. Niin kuin kaikki entisetkin juomarit saattavat todistaa, että heidän ruumiinsa on paljon terveemmäksi tullut, kun he lakkasivat juomasta pirun paskaa. Niin on myös kaikkein kristittyjen koettelemus semmoinen, että useimmat on suruttomuuden tilassa pilanneet terveytensä ja prameudellansa raataneet ruumistansa, josta moni on keski-iässä tullut kivuloiseksi; sen tietävät nyt kaikki ihmiset todistaa. Onko he siinäkin Jumalan kunniata voitaneet?

Se sama Apostoli Johannes, joka on nähnyt taivaan valtakunnan rakennuksen, on myös nähnyt neljä kolmatta kymmentä vanhaa, jotka lankesivat maahan ja ylistivät Jumalaa, joka oli kaikki luonut. He kiittivät Jumalaa

luomisen armon edestä. Mutta me olemme niin ymmärtämättömät siinä paikassa. Me emme ymmärrä paljon kiittää Jumalaa sen edestä, että Hän on kaikki kappaleet luonut, koska me olemme niin tyhmät, ettemme ymmärrä, emmekä käsitä, mitä varten Jumala on luonut hukkia, käärmeitä ja myrkyä. Mutta me uskomme, että Jumala on viisaudessansa katsonut nekin tarpeelliseksi, vaikka me emme ymmärrä, miksikä ne olisivat tarpeelliset. Tuskin me jaksamme ymmärtää, että Jumala on luonut ruohot luontokappaleille ruuaksi, ja viljan hän on luonut ihmisille ruuaksi, mutta ei ole moni muistanut kiittää Jumalaa sen edestä, että Hän kaikki nämä elatuksen aineet on alusta luonut.

David on monessa paikassa hänen psalmisiansa tutkinut luonnon suurta tekoa, ja tätä tutkiessansa tuli hän niin pieneksi, että hän ihmetteli, kuinka Jumala vielä pitää ihmisen pojasta vaaria. Erityisesti kahdeksannessa psalmissa on hän tullut hyvin pieneksi omissa silmissänsä. Jospa nyt kaikki, jotka Jumalan tahdosta luodut ovat, katselisivat taivasta ja maata sillä mielellä, että he tulisivat niin pieneksi, että he mahtuisivat Vanhemman sydämeen, silloin olisi heille jotakin hyödytystä luonnon ja armon valtakunnan katselemisesta.

Katselkaa taivasta ja maata kuinka suuret ne ovat, ja kuinka pieni ihminen on niitten suhteen. Miksi ihminen on niin pieneksi luotu? Sen tähden on ihminen niin pieneksi luotu, että hän mahtuisi Vanhemman sydämeen. Eivät isot mullit mahdu Vanhemman sydämeen eikä raavaat lapset, mutta pienet, jotka itkevät ja parkuvat, koska Vanhin laskee heitä sylistä pois, ja panee heitä istumaan kylmän lattian päälle. Kuule siis sinä Suuri Luoja, niitten huokaukset, jotka niin pienet ovat, että he mahtuvat Vanhemman syliin. Isä meidän, joka olet taivaissa! [jne.]

Neljännän rukouspäivän teksti löytyy kirjoitettuna Ilmestyskirjassa 4: 11 värssyssä ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: ILM. 4: 11

”Herra sinä olet mahdollinen saamaan ylistyksen, kunnian ja voiman, sillä sinä olet kaikki luonut ja sinun tahdostasi ne luodut ovat”.

Me kuulemme tästä luetusta tekstistä, että neljä kolmatta kymmentä vanhinta lankeavat Jumalan istuimen eteen ja kiittävät Jumalaa sen edestä, että Hän on kaikki kappaleet luonut. Nämä neljä kolmatta kymmentä vanhinta ovat neljä kolmatta kymmentä profeettaa, jotka Jumalan istuimen edessä ovat, niin kuin kristittyjen puolesta lautamiehenä istumassa, ja niitten kiitos luomisesta tapahtuu ilman epäilemättä kaikkien kristittyjen puolesta, vaikka me emme ole niin ymmärtäneet kiittää Jumalaa sen edestä, että Hän on kaikki kappaleet luonut, sillä kristityt saattavat paremmin kiittää lunastuksen armon edestä, kuin luomisen armon edestä.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, kuinka kristittyjen lautakunta kiittää Luojaansa luomisen armon edestä.

Me toivomme, että kaikki kristityt, jotka ovat luomisen ja lunastuksen armosta osallisiksi tulleet, kiittävät myös sitä Suurta Luoja luomisen armon edestä, vaikka ei kaikki ole lautakunnassa istumassa. Sillä Johannes näki lukemattomia kieliä ja kansoja taivaan valtakunnassa, ja ilman epäilemättä olivat ne neljä kolmatta kymmentä vanhaa, joita Johannes näki istuvan Jumalan istuimen edessä, kaikkien kristittyjen edestä, niin kuin lautakunta on koko seurakunnan puolesta tuomitsemassa. Mutta että heitä oli neljä kolmatta kymmentä, merkitsee, että neljä kolmatta kymmentä profeettaa on Vanhassa Testamentissa, jotka ovat Jumalan puolesta julistaneet ihmisille Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion. Me tiedämme, että suruttomat eivät usko, että Jumalan lautakunnalla on oikeus tuomita, mutta eipä

maallinenkaan tuomari tule ilman lautakunnatta aikaan. Ja Vapahtaja on sanonut apostoleille: *”Teidän pitää istuman istuimilla ja tuomitseman kaksi toistakymmentä Israelin sukukuntaa.”* Niin me siis uskomme, että ne neljä kolmatta kymmentä vanhaa, joita Johannes näki istuvan Jumalan istuimen ympärillä, oli Jumalan lautakunta, ja ne olit ihmiset, jotka kiittivät ja kunnioittivat Jumalaa.

Meidän pitäisi myös kiittämän Jumalaa sen edestä, että hän on kaikki luontokappaleet luonut, mutta ensiksi me olemme niin taitamattomat ja tyhmät, ettemme voi ymmärtää mitä varten ne kaikki on luotu. Jumala toi tosin Aatamin tykö kaikkinaiset eläimet ja kaikkinaiset taivaan linnut, että hän näkisi, kuinka hän ne nimittäisi, ja Aatami antoi kullekin karjalle ja taivaan linnuille ja eläimille heidän nimensä. Mutta ei ole kirjoitettu, onko Aatamilla ollut semmoinen ymmärrys, että hän olisi saattanut käsittää, mitä varten kaikki nämä luontokappaleet olivat luodut, ja mihinkä itse kukin oli kelvollinen. — Nyt on kyllä nimi annettu kaikille luontokappaleille, mutta emme voi ymmärtää, mitä varten ne kaikki ovat luodut, ja mihinkä itse kukin kelpaa. Sen tähden olemme myös niin laiskat kiittämään Jumalaa sen edestä, että hän on kaikki kappaleet luonut. Emme voi kiittää Jumalaa sen edestä, että Hän on luonut hukkia, käärmeitä ja myrkyä. Tuskin moni muistaa kiittää Jumalaa sen edestä, että hän on luonut ruohoa maan päälle eläimille ruuaksi, ja jyviä ihmisille ruuaksi, ja luontokappaleita, joista ihmiset saavat elatuksensa. Mutta se on suuri kiittämättömyys, koska ihmiset eivät tahdo kiittää Luojaansa Hänen hyvien töittensä edestä. Kuinka me nyt saatamme kiittää Jumalaa sen edestä, että Hän on hukkia luonut, koska emme saata kiittää sen edestä, että Hän on lampaista luonut. Ja kuinka me saatamme kiittää Jumalaa sen edestä, että Hän on myrkyä luonut, koska emme saata kiittää sen edestä, että Hän on veden luonut?

Ja toisaalta, jos me taitaisimme ymmärtää mitä varten hukka ja käärme on luotu, niin taitaisi tämä tieto paisuttaa meitä. Paavali sanoo, että tieto paisuttaa, niin kuin maailman viisaat paisuvat heidän tiedostansa. Mutta jos me saattaisimme niin tutkia luonnon suurta tekoa, että me sen kautta tulisimme pieneksi, että me mahtuisimme Vanhimman syliin, että me tulisimme tuntemaan Jumalan hyvyttä hänen teoistansa, että me saattaisimme nöyryyttää itseämme hänen edesssä, että kaikki luottamus oman voiman ja viisauden päälle loppuisi, silloin me saattaisimme myös paremmin kiittää ja ylistää Jumalaa hänen hyvien töittensä edestä.

Koska Daavid katseli taivasta ja maata, koska hän katseli aurinkoa, kuuta ja tähtiä, silloin hän sen katselemisen kautta tuli hyvin pieneksi, nöyräksi ja mahdottomaksi omissa silmissänsä. Mutta maailman viisaat paisuvat vaan sen tietonsa kautta, koska he nyt luulevat tietävänsä ja ymmärtävänsä kaiken. Jota suurempi oppi ja ymmärrys tulee maailmaan, sen ylpeämmäksi tulee maailma. Ihminen oli ensinnä niin tyhmä, ettei hän ymmärtänyt tehdä itsellensä vaatteita. Jumalan täytyi silloin tehdä Aatamille ja Eevalle nahkavaatteet. Mutta nyt kyllä kaikki ymmärtävät laittaa itsensä koreaksi, että he kelpaisivat maailmalle ja riettaalle. Jos nyt Jumala rupeaisi tekemään maailman herroille ja rouville nahkavaatteita, niin ei ne heille kelpaisi. Ei Jumala kelpaisi ollenkaan räätäliksi niille koreille traasuperkeleen tyttärille. He sanoisivat varsin Jumalalle, emme huoli enää semmoisista vaatteista, me saatamme tehdä itse paremmat vaatteet.

Eipä voi kaikille kristityille tyttärillekään enää kelvata ne vaatteet, joita Jumala on heille tarjonnut heidän alastomuutensa peitteeksi. Katsokaa perään, te koreat tyttäret, ettette jää viimein alastomaksi. Kuka tiesi Herra ranskaisee vielä niin Siionin tyttäriä koreuden tähden, että hän paljastaa heidän häpynsä, ja tekee heidän päänsä rupiseksi, niin kuin

hän uhkaa profeetta Jesajan kautta. Kukas tiesi kuinka kauan tyttäret tässä koreilevat? Saavat viimein huorata kasakkain kanssa enemmin, kuin ruumis kestää. Niin se kävi silloin Siionin tyttärille, että Herra paljasti heidän häpynsä egyptiläisille ja kaldealaisille, ja saattaa Herra vielä nyt rangaista kaikkia koreita tyttäriä, että hän paljastaa heidän häpynsä kasakoille, jos ette rupea ajalla parannusta tekemään ja rukoilemaan Jumalaa, että Hän varjeli teitä senkaltaisesta kauhistuksesta.

Nyt koska Jumala hyvydellensä vetää ihmisiä parannukseen, vaikka suruttomat eivät pidä siitä vaaria, pitäisi kristittyjen kiittämän sen maallisen siunauksen edestä, jolla Jumala vetää meitä tykönsä, ettemme tulisi niitten kaltaisiksi, jotka katsovat ylen Jumalan hyvyden ja pitkämielisyyden rikkautta. Ei Jumalan hyvyys ole saattanut vaikuttaa mitään suruttomassa kansassa, vaan jota enemmän Jumala on antanut elatuksen ainetta, sitä enemmän on maakunta paisunut ylpeydessä. Silloin on juotu, kirottu ja tanssittu, hevosia on pidetty jumalana. Ja semmoisesta ylellisestä elämästä on tullut tauti. Mutta ei ole kukaan silloin uskonut, että rietas tappaa ihmisiä ennen aikaa ylellisyyden kautta, niin kuin myös juopumuksen, huoruuden ja kunnianpyynnön kautta. Moni huora on palavissaan lähtenyt ulos tanssivuosta kylmään ilmaan, ja on sen kautta vetänyt päällensä kuolemantaudin. Ja ei yksikään ole kysynyt perään, tuliko hän autuaaksi, koska hän kuoli. Mutta kuin yksi kuoli, niin toiset tulivat juomaan pirun paskaa hänen hautansa päällä ja iloa pitämään, tuskin maltoivat olla tanssimatta kraviaishuoneessa.

Semmoinen elämä on ennen ollut, koska Jumala antoi vuoden, eikä ole vielä niin pitkä aika siitä, kuin niin on eletty, ettei ihmiset hyvin muista, kuinka ja millä lailla silloin on Jumalaa kiitetty ruuan edestä, niin kuin kirjoitettu on: *”Kansa istui syömään ja nousi mässäämään.”* Nyt pitäisi kristittyjen 1894

ajatteleman perään, mistä kadotuksesta he ovat pelastetut, heidän pitäisi muistaman, kuinka Jumalan viljaa silloin on haaskattu turhissa pidoissa. Ei suinkaan ole säästetty köyhäin lasten kouluttamiseksi ja vaivaisten auttamiseksi eli Jumalan kunniaksi. Mutta on syöty ja juotu ja ilossa eletty. Eiköhän olisi mahdollisempi, että kristityt välttäisivät kaikkea ylellisyyttä ja säästäisivät omaansa, että liikenesi jonkun killingin antaa tarvitseville ja köyhäin lasten kouluttamiseksi. Sillä se on hyvin nähtävä, että köyhyys on tullut erinomattain siitä jumalattomasta elämästä, niin kuin juopumuksesta, huoruudesta, prameudesta, komeudesta, koreudesta ja ylellisyydestä, sekä vaatteissa että käytöksissä.

Koska emme nyt saata kiittää Jumalaa, niin kuin meidän pitäisi Jumalaa kiittämän sen edestä, että Hän on näitä elatuksen aineita luonut, josta sekä ihmiset että luontokappaleet saavat ravintonsa, pitäisi meidän kuitenkin muistaman, että Jumalan hyvyden ja pitkämielisyyden rikkaus kutsuu meitä parannukseen. Meidän elämämme on lyhykäinen ja vaivalloinen, ettemme ole niitä maallisia kappaleita niin kauan nautitsemassa, ettei meidän sydämemme niitten kautta tarttuisi maailmaan, vaan niin kuin pyhä Paavali kirjoittaa kristityille: *”Pitäen maallista niin kuin emme pitäisi, niin kuin köyhät, mutta kuitenkin monta rikkaaksi tekeväiset, niin kuin ne, joilla ei mitään ole, ja joitten kuitenkin kaikki omat ovat; niin kuin viettelijät, ja kuitenkin vakaat, niin kuin kuolevaiset ja katso me elämme.”*

Meidän uskomme on semmoinen, että kaikkien panettelijoitten pitää häpeään tuleman. Jotka kristityitä panettelevat ja tuomitsevat vääräksi profeetaksi ja villihengiksi, pitää itsetulla vääräksi, jos silmät aukenisivat sen veran, että he näkisivät vääryytensä.

Mutta ei ole tietoa aukenevatko enää niitten silmät, jotka kristillisyyden tähden ovat sokeaksi tulleet, sillä Jeesus on sanonut: *”Minä tulin tuomiolle tähän maailmaan, että ne,*

jotka näkevät, pitää sokeaksi tuleman, ja ne, jotka eivät näe, pitää näkeväiseksi tuleman.”

Monen silmät ovat tämän kristillisyyden kautta tulleet niin sokeaksi, etteivät he näe taivasta eikä maata, eivätkä myös maan alle.

Mutta ne harvat sielut, jotka tämän kristillisyyden kautta ovat näkeviksi tulleet, pitäisi nyt katselemaan taivasta ja maata, että he tämän katselemisen kautta tulisivat niin pieniksi, että he mahtuisivat Vanhemman syliin. Sillä sitä varten on ihminen niin pieneksi luotu, että hän mahtuisi Vanhimman syliin, vaikka raavaat lapset eivät mahdu enää Vanhemman syliin, mutta pienet kuitenkin mahtuvat, jotka eivät ole vielä vieraantuneet Hänestä. Ja nepä vielä ilolla katselevat taivaan tähtiä, ja ilolla kuuta, ja ilolla katselevat kukkia kedolla, ja ilolla katselevat taivaan lintuja, mutta raavas ihminen ei pidä niistä mitään.

Katselkaa nyt lapsukaiset taivasta ja maata, ja kaikkia mitä siinä on, että te saattaisitte neljän kolmatta kymmenen vanhimman kanssa kumartaa polvianne Jumalan armoistuimen eteen, ja kiittää sitä suurta Luoja, niin kuin pääskyeset kiittävät ensimmäisen säteen edestä, joka herätti heitä heidän pesisänsä, niin pitäisi luonnon pienet lapsukaiset myös kiittämän Luojaansa, joka on kaikki kappaleet luonut, ja odottaman uutta taivasta ja uutta maata, jossa vanhurskaus asuu.

Siellä saavat kaikki luontokappaleet kiittää, ylistää ja kunnioittaa iankaikkisesti Luojaansa, joka kaikki kappaleet on luonut, ja vielä nytkin voimassa pitää suurimmasta pienimpään. Amen!

Jäljennös (alkulehti) / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Siionin Sanomat Calumet 1893 / Sannomia Siionista 1903 /

TEKSTI: PS. 134: 2 (AAMUSAARNA)

Nostakaa kätenne pyhään päin ja kiittäkää Herraa.

Tämä luettu pyhä tekstimme sisältää muutamia harvoja sanoja kuningas Daavidilta ja näyttää olevan kirjoitettu hänen iloisempina hetkinään, jolloin hän tunsi itsensä Jumalan armon elähdyttämäksi. Tällaisia autuaallisia hetkiä voi olla ainoastaan totisella kristityllä. Sillä vaikka suruttomalla ihmisellä näyttää olevan iloa, saattaa hän kaikkein vähimmin sellaisessa mielentilassa kiittää Jumalaa tai kehottaa muita kiittämään Herraa, sillä luonnollinen ihminen kiittää enimmin tämän maailman jumalaa, ollessansa iloisena, kevytmielisellä lorulla, maailmallisella lörpötyksellä ja kirouksella.

Luonnollinen ihminen kehottaa juomatove-reitansa ja korttikumppaneitansa harjoittamaan kieltä kaikenlaisissa turhissa lörpötyksissä ja kevytmielisessä puheessa, ja hän puhkeaa pirulliseen nauruun, kun hän voi saada aikaan jotakin sellaista, mikä kutkuttaa maailman turhamielisyyttä. Mutta kristityn ilo ilmenee kokonaan toisissa tunteissa, minkä voimme huomata Daavidista. Hän ei suinkaan voinut olla iloinen maailman kanssa tai viettää aikaansa synnillisissä huvituksissa, kuten maailman lasten tapa on. Heillä ei voi olla mitään iloa, elleivät he saa tyydyttää synnillisiä himojansa ja halujansa, se on, harjoittaa lihan töitä, niin kuin juopottelua ja kortinlyöntiä, jolloin he usein kiittävät jumalaansa huoruudella, kirouksella, kevytmielisellä pilalla ja tappelulla. He ovat hetken hyviä ystäviä, saadessansa autuutensa viinapullosta. Mutta ei kestä kauan, ennen kuin heistä tulee vihamiehiä ja he alkavat kiroilla.

Sellaisia pilkkaajia ovat ne, joita Daavidin täytyi inhota sanoessansa: *"Autuas on se, joka ei istu, missä pilkkaajat istuvat."* Nämä pilkkaajat halveksivat kaikkea totista kristillisyyttä. He eivät voi kehottaa ketään kiittämään Herraa syystä, että he kehottavat

toinen toistansa kiittämään tämän maailman jumalaa päihtymisellä, juopottelemisella, kirouksella, tappeluilla ja kaikenlaisilla synnillisillä huvituksilla ja ajanvietoilla, joita Raamatussa sanotaan lihan töiksi. Kuinka maailmanlapset voivat kiittää Herraa, kun he kevytmielisellä ja pahennusta herättävällä elämällensä ennemmin pilkkaavat ja häväisevät Jumalaa kuin kiittävät Häntä? Daavid saattoi kehottaa muita kiittämään Herraa, kun Jumalan välitön armo häntä elähdytti. Hänellä oli hengellinen ilo, ja silloin hän saattoi kiittää Herraa Hänen pyhäkössänsä yletyän käsin. Hän saattoi myöskin kehottaa muita kiittämään Herraa.

Mutta ne, joilla on lihallinen ilo, eivät itse voi kiittää Herraa eivätkä myöskään kehottaa muita kiittämään Häntä, sillä he kehottavat toinen toistansa ylistämään tämän maailman jumalaa kaikenlaisella joutavalla lörpötyksellä ja säädyttömällä pilalla, mikä ei lainkaan sovi kristityille. Sillä Vapahtajan on nähty itkevän kadotettujen tilaa, mutta Hänen ei koskaan ole nähty nauravan. Häntä ei koskaan ole nähty istumassa siellä, missä pilkkaajat istuvat. Häntä ei koskaan ole nähty olevan osallisena maailman synnillisissä huvituksissa. Häntä ei koskaan ole nähty palloilla ja kortinlyönnissä tai sokkosilla taikka tanssiaisissa. Jo lapsena, kahdentoista vuoden vanhana, Hän istui niiden seassa, jotka opettivat Jumalan sanaa ja puhuivat Jumalasta. Mutta nykyajan nuoriso istuu ja lyö korttia sunnuntaina tai huvittelee muilla synnillisillä ajanvietoilla, ja vanhemmat istuvat viinapullon ääressä, josta he löytävät suurimman autuutensa. Kuka tietää, kauanko sitä iloa piisaa niille, jotka istuvat siellä, missä pilkkaajat istuvat? Emme tiedä, millä huvituksilla ja ajanvietoilla he voivat saada huvitella iankaikkisuudessa. Mutta sen me tiedämme varmasti, ettei ihmistä luotu leikimään ja huvittelemaan, sillä Jumala

vihastui kovin kevytmielisen kansan tähden, joka istui syömään ja juomaan ja nousi mäsäämään. Juuri tämä kevytmielinen, jumalaton elämä sai Herran vihastumaan. Hän oli vähällä hukuttaa koko kansan heidän kevytmielisyytensä ja epäjumalasuutensa tähden. Mutta Mooses rukoi kansan puolesta, ja tämä esirukous merkitsi niin paljon Jumalan edessä, että Hän säästi kansaa.

Siitä huomaamme, että Jumala on ankara ja totinen. Hän ei kärsi sellaisia kevytmielisiä ja jumalattomia kujeita, joita pilkkaajat harjoittavat. Emme usko, että ihminen luotiin leikkimään ja huvittelemaan. Emme myöskään usko, että ihminen luotiin ainoastaan itkemään ja parkumaan. Mutta me uskomme, että ihminen luotiin nauttimaan hengellistä iloa, jota toisinaan huomaamme Daavidissa, Mariassa, Jeesuksen äidissä, kun hänet täytettiin Pyhällä Hengellä, ja sanoi: *”Minun sie-luni iloitsee Jumalassa, Vapahtajassani.”* Opetuslapset ihastuivat nähdessänsä Herran pääsiäispäivänä. Tämä oli hengellistä iloa.

Apostoli Paavali niinikään kehottaa kristityitä iloitsemaan Herrassa. Mutta uskoisimmeko tämän hengellisen ilon ilmenevän muissa kuin kristityissä, joilla ennen on ollut hengellinen suru? Jos katsomme Daavidia, niin hän usein oli murheellinen hengessä. Hänellä oli murhe, joka oli Jumalan mielen mukaan. Se ei ollut tämän maailman murhe, joka saattaa kuoleman, vaan se oli hengellinen murhe, joka usein valtasi hänet, kun hänen omatuntonsa heräsi, kun hän tunsu syntiviheliäisyytensä, kun hän tunsu olevansa erotettuna Jumalasta synnin kautta. Silloin hän joutui omantunnonvaivaan ja sydämen tuskaan. Silloin hän itki viheliäisyytensä ja raadollisuuttansa. Silloin hän huokaili onnetoman mielentilansa tähden. Silloin hän lopulta turvautui rukoukseen ja huusi Herran tykö, anoen Häneltä armoa ja suojelua tuolta. Ja kun hän tämän syntien katumisen perästä tuli vakuutetuksi Jumalan armosta ja syntien anteeksi antamisesta, silloin hän sai tuntea taivaallisen ilon esimakua. Ja silloin

hän kiitti Herraa ja kehotti muitakin kiittämään Herraa Hänen pyhäkössään.

Jos taas katsomme opetuslasten kristillisyyttä, niin kaikki tiedämme, että heidän täytyi itkeä ja parkua, kun he näkivät Vapahtajan kuolevan ristillä. Tästä hengellisestä murheesta Vapahtaja oli ennen sanonut: *”Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee.”* Oliko nyt Vapahtajan tarkoitus, että maailman pitää saaman iloa Hänen kuolemastansa, mutta opetuslasten piti saaman murhetta? Siltä se näyttää. Mutta oliko tarkoitus, että maailma olisi saava hengellisen ilon Vapahtajan kuoleman kautta? Ei, vaan tarkoitus oli, että maailma olisi saava sellaisen ilon, mikä perkeleellä tavallisesti on, kun hän saa imeä kristittyjen verta. Sellaisen ilon maailma saikin, kun se oli ristiinnaulinnut Vapahtajan. Maailma palaa hengellisestä vihasta Vapahtajaan. Mutta kun se saa laskea verta Hänen suonistansa, silloin maailma saa ilon ja omantunnon rauhan. Mutta opetuslasten täytyy itkeä ja parkua nähdessänsä, kuinka maailma on raivoissaan Vapahtajaa ja kristillisyyttä vastaan, nähdessänsä, kuinka kauheasti maailma vihaa Vapahtajaansa. Ja lisäksi opetuslapset tuntevat olevansa itse Jumalan ja Ihmisten hylkäämät.

Usein oikea Jeesuksen opetuslapsi saa tuntea tätä kauheaa murhetta, kun Vapahtaja kuolee pois häneltä, kun hänellä ei ole ketään, jonka puoleen hän kääntyisi hengellisessä hädässään, kun hän tuntee itsensä Jumalan ja ihmisten hylkäämäksi. Hänen täytyy joutua epätoivoon. Mutta tämä hengellinen murhe on oikea valmistus taivaan valtakuntaan, sillä jollei Vapahtaja olisi mennyt pois, niin Lohduttaja ei olisi tullut. Vapahtajan täytyy mennä pois opetuslasten tyköä heidän epäuskonsa tähden, heidän maailmanrakkautensa tähden, heidän suruttomuutensa ja uneliaisuutensa tähden. Hengellisen murheen täytyi valmistaa heidän sydämiänsä vastaanottamaan armoa. Jollei Jeesus olisi mennyt pois, niin opetuslapset eivät koskaan olisi tulleet mihinkään oikeaan

hengelliseen murheeseen. Mutta Hänen poismenonsa kautta, se on, Vapahtajan kuoleman kautta, opetuslasten täytyi tuntea hyljätty tilansa, onnettomuutensa.

Maailmanrakkkaus oli tämän murheen kautta karkotettava heidän sydämistensä. Eikö se ollut oikea synnin suru, mikä opetuslapsilla oli, kun he murehtivat sitä, että Vapahtaja oli kuollut pois heiltä? Eikö jokaisen heränneen sielun ole pitänyt tuntea samaa, kun hän ennen heräystensä uskoi olevansa Vapahtajan paras ystävä, elikkä uskoi itsellensä olevan oikean uskon ollessansa epäuskossa, eli uskoi itsellensä olevan oikean rakkauden Vapahtajaan rakastaessansa maailmaa. Sellainen oli opetuslasten sieluntila ennen Vapahtajan kuolemaa. He luulivat itsellensä olevan vahvan uskon Jeesukseen, ja Hänen kuolemansa jälkeen heillä ei ollut mitään uskoa. He luulivat itsellensä olevan oikean rakkauden, ja kuitenkin oli heidän sydämensä täynnä maailmanrakkautta.

Niin on kaikkien armonvarkaitten laita, jotka eivät suorastaan halveksi kristillisyyttä tai pidä sitä haaveiluna ja taikauskona. He arvelevat, he luulevat, että heillä on vahva usko, ja kuitenkin heidän sydämensä on täynnä epäuskoa. He luulevat rakastavansa Vapahtajaa, mutta he rakastavat maailmaa. Sellaiselta ihmiseltä näkyväisen elikkä luulotellun Vapahtajan täytyy kuolla pois. Hänen täytyy tulla herätetyksi kuolleesta uskostansa Vapahtajan kuoleman kautta, niin että hän jää ilman Jumalaa joksikin aikaa. Silloin vasta hän tuntee itsensä sen Vapahtajan hylkäämäksi, johon hän kyllä mielikuvituksessansa uskoi. Mutta se ei ollut mikään oikea usko, vaan se oli suuri epäusko, mikä oli salattuna tämän kuolleen uskon alla, sillä kun ihminen luulottelee uskovansa Vapahtajaan, hänen sydämensä ollessa täynnä maailmanrakkautta, niin sellaisen ihmisen Vapahtajan täytyy kuolla pois, jotta hän tulisi hengelliseen murheeseen, mikä lähenee epätoivoa; ennen hän ei voi saada nähdä Vapahtajaa elävänä, hän ei voi ilman sitä murhetta, mikä

on Jumalan mielen mukaan, maistaa iloa Vapahtajan ylösnousemisesta.

Emme nyt puhu farisealaisista, jotka vihaavat elävää kristillisyyttä sydämen pohjasta, sillä nämä eivät tarvitse mitään Vapahtajaa. He eivät tarvitse mitään muuta Vapahtajaa kuin tämän maailman Jumalan, jota he palvelevat ajatuksilla, sanoilla ja töillä sekä sunnuntaisin että arkipäivinä. Me puhumme niistä, jotka käyvät Kristuksen koulua, eivätkä ole kuten Nikodeemus, salaisia, vaan julkisia opetuslapsia, se on, sellaisia, jotka eivät häpeä Jeesuksen nimeä, kun ei mitään vaaraa ole tarjona, mutta kieltävät kristillisyytensä, kuten Pietari teki ennen lankeemustansa, kun maailman joukko ahdisteli häntä hänen tuttavuutensa tähden Vapahtajaan. Sellaiset Jeesuksen opetuslapset, jotka luulevat itsellensä olevan totisen kristillisyyden, vaikka heidän sydämensä on täynnä epäuskoa, he luulevat itsellensä olevan oikean rakkauden Vapahtajaan, vaikka heillä on oikea rakkaus maailmaan.

Sellainen kristillisuus on koeteltava hengellisen murheen sulattimessa, ennen kuin siitä voi tulla totinen kristillisuus. Sen murheen kautta, mikä on Jumalan mielen mukaan, sydän on pehmitettävä ja särjettävä ja niin riistettävä irti maailmasta, jotta se sitten voisi vastaanottaa ristiinnaulitun ja ylösnousseen Vapahtajan, joka ennen oli vain maallinen Messias, mutta kuolemansa kautta tuli hengelliseksi Vapahtajaksi, nimittäin opetuslasten sydämissä, sillä kyllä Vapahtaja oli hengellinen Messias sekä ennen että jälkeen kuolemansa, mutta opetuslapset uskoivat maalliseen Messiakseen ennen ristiinnaulitsemista. Ja se, joka uskoo, että Vapahtaja auttaa häntä kaikesta maallisesta hädästä, uskoo myös Vapahtajaan, mutta hän uskoo ainoastaan maalliseen Vapahtajaan. Se, joka uskoo, että Vapahtaja auttaa meitä kaikessa ruumiillisessa hädässä, hänkin uskoo Vapahtajaan, mutta silloin hän uskoo ainoastaan maalliseen Vapahtajaan. Kun ihminen rakastaa maailmaa ja niitä kappaleita, mitkä

maailmassa ovat, niin hänellä on suuri taipumus uskoa tuohon maalliseen Vapahtajaan. Ja tämä usko on kyllä itsessään oikea usko, mutta se ei ole mikään autuaaksitekevä usko. Vasta sitten, kun tuo maallinen Messias kuolee pois eli kun ihminen joutuu hengelliseen hätään, silloin vasta hän alkaa kaivata hengellistä Vapahtajaa. Ja silloin tulee elävä Vapahtaja ja näyttäytyy epätoivoisille opetuslapsille. Tämän näkemisen kautta opetuslapset tulevat täytetyiksi hengellisellä ilolla, ja silloin he saattavat kiittää Herraa.

Kas, tämä on oikea armonjärjestys. Ja tällä tavoin opetuslasten täytyy tulla riistetyksi irti maailmasta. Mutta voi kuinka harvat ovatkaan nämä murehtivaiset opetuslapset verrattuna suureen maailman joukkoon, joka iloitsee Vapahtajan kuolemasta, kristillisyyden rappeutumisesta, siitä hengellisestä kuolemasta, mikä valtaa kristityt! Kyllä jokainen voi käsittää, että ne, jotka iloitsivat Vapahtajan kuolemasta, ovat kaikki täynnä hengellistä vihaa elävää kristillisyyttä kohtaan. Ja ne, jotka eivät itke eivätkä paru eli ne, joilla ei ole hengellistä murhetta, ovat yhtä suuria vihollisia kuin ne toiset, jotka iloitsivat kristittyjen tuhosta ja hengellisestä kuolemasta. Mutta kuinka monta on niitä, joilla on oikea hengellinen murhe Vapahtajan kuolemasta? Löydämme ainoastaan muutamia murehtivia opetuslapsia lukittujen ovien takana ja muutamia murehtivia vaimoja. Kaikki muut pitävät hautajaisjuhlia siitä ilosta, että sellainen vihollinen, joka riisti heidän sielunrauhansa, on raivattu pois tieltä. Muutamat juovat itsensä humalaan pitkäperjantaina ja viettävät Kristuksen hautaamista humussa ja sumussa. Toiset lyövät korttia pitkäperjantaina, toiset taas ovat palloilla pitkäperjantaina. Muutamat käyvät tanssiaisissa pitkäperjantaina. Kaikilla heillä on hupaista maailmassa, ja ainoastaan opetuslapset murehtivat Vapahtajan kuolemaa. Uskotteko, etteivät ketkään muut, kuin nämä murheelliset sielut, saa nähdä Vapahtajaa elävänä? Uskotteko, että Vapahtajan

murhaajat saavat nähdä orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan elävänä? Eivät suinkaan!

Kristillisyyden vihollisten seassa ainoastaan Paavali sai nähdä Vapahtajan elävänä. Ja tämä Paavali tuli juuri sen kautta lyödyksi tuntonsa puolesta, hän tuli herätetyksi tämän näyn kautta. Ensin hän uskoi ihan varmaan, että kristityt olivat vääräoppisia ja villihenkiä. Mutta tultuansa herätetyksi hän sai nähdä muuta.

Nytkin kaikilla suruttomilla on se vakaumus, että kristityt ovat haaveilijoita, kerettiläisiä ja villihenkiä. Mutta se, joka tulee totisesti herätetyksi, saa nähdä kokonaan toista. Hän saa nähdä, että hän itse on ollut vääräoppinen ja totisen kristillisyyden vihollinen. Mutta täällä ei valitettavasti ole monta, jotka ovat vastaanottaneet totisen ja elävän kristillisyyden. Täällä on sellaisia kuin Paavali oli ennen kääntymistensä. Täällä on yksi ja toinen Nikodeemus, joka ei tiedä mitään uudestasyntymisestä. Täällä on yksi ja toinen Juudas, joka ei välitä muusta kuin kukkarosta. Täällä on farisealaisia, jotka ovat saaneet kirkkaat silmät näkemään kristittyjen vikoja. Mutta täällä ei ole monta, jotka itkevät ja parkuvat kristillisyyden rappeutumisen tähden. Täällä ei ole monta, jotka epäilevät autuudestansa. Sen tähden ei myöskään ole monta, jotka voivat iloita sielunsa pelastuksesta. Täällä ei ole monta, jotka voivat olla hengellisessä ilossa, kuten Maria, Jeesuksen äiti, ja opetuslapset pääsiäispäivänä.

Täällä siis ei ole monta, jotka saattavat kiittää Herraa yletyksi käsin Hänen pyhässä majassansa. Joskin Daavid kehottaisi tätä seurakuntaa ylentämään käsiänsä Hänen pyhäkössänsä ja kiittämään Herraa, niin ei ole ketään, joka uskaltaa ylentää käsiänsä pelosta, että hän joutuu joukon pilkattavaksi, sillä perkele pitää jo niitä ulkokullattuina, jotka istuvat kädet alhaalla ja alakuloisina. Mutta ei mikään niin syvästi loukkaa hänen mieltänsä kuin lasten huuto temppelissä: *"Hosianna*

Daavidin Poika!” Mutta sitä, joka istuu kuin seiväs Jumalan huoneessa eikä koskaan laskeudu polvillensa, sitä perkele pitää parhaana kristittynä. Mutta hengellistä murhetta ja hengellistä iloa perkele ei voi kärsiä.

Armahtakoon siis Herra niitä, jotka opetuslasten kanssa itkevät ja parkuvat. Amen.

Alkuperäinen käsikirjoitus / Pekka Raittilan arkisto / Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Ja minä näin toisen enkelin auringon koitosta tulevan ylös, jolla oli elävän Jumalan sinetti, ja hän huusi suurella äänellä niille neljälle enkelille, joiden maata ja merta oli annettu vahingoittaa, ja sanoi: ”Älkää maata eikä merta eikä puita vahingoittako siihen asti kun me merkitsemme meidän Jumalamme palvelijat heidän otsissansa.” Ja minä kuulin, että merkittyjen luku oli sata ja neljä viidettäkymmentä tuhatta.

Johannes, joka on nähnyt taivaan valtakunnan rakennuksen, näki myös tämän enkelin nousevan auringon koitosta ja huutavan niille neljälle enkelille, joille oli annettu valta maata ja merta vahingoittaa, että heidän pitää vielä säästämän maata siihen asti, kun merkittyjen luku tulee täytetyksi. Ja nämä merkityt ovat Jumalan lapset, jotka tunnetaan muodosta ja kasvoista, niin kuin Stefanus, jonka maailman raatiherrat näkivät enkelin muotoiseksi. He näkivät hänen kasvonsa enkelin kasvojen kaltaisiksi. Niin ne Jumalan lapset ovat jo täällä armonajassa merkityt. Mutta eivät ne ole yhtähaavaa merkityt, sillä me kuulimme edellä mainitussa paikassa, että vähän aikaa kuluu, ennen kuin he tulevat kaikki merkityiksi.

Ne neljä enkeliä, joiden oli annettu maata ja merta vahingoittaa, on neljä voimallista valtakuntaa, jotka sodallaan surmaavat paljon ihmisiä, niin kuin Vanhassa Testamentissa on ollut neljä voimallista valtakuntaa maailmassa, joiden profeetta Daniel näki niin kuin oinaan ja kauriin puskevan toistansa. Niitä kutsutaan sen tähden enkeleiksi, että niillä neljällä valtakunnalla on ollut erinomainen henki itsekullakin, joka on ollut niin kuin kansan yhteinen henki, joka on hallitseva itsekussakin valtakunnassa, eli eri luonto itsekullakin kansalla. Muutamilla on ollut aivan ylpeyden henki, muutamilla kunnian henki, muutamilla ahneuden henki ja muutamilla huoruuden henki. Näitä kutsutaan Raamatussa enkeleiksi sen tähden, että ne alusta ovat olleet enkeleitä eli hyviä henkiä, jotka olisivat johdattaneet kansaa kristillisyyteen ja onnellisuuteen, jos ne olisivat pysyneet tuudessa.

Mutta koska ne lankesivat pois Jumalasta, niin muuttui vanhurskaus omaksivanhurskaudeksi, kristillisyyden kunnia muuttui maailman kunniaksi, ahneus taivaallisen tavaraperään muuttui ahneudeksi maailman tavaraperään ja rakkauden henki muuttui huoruuden hengeksi. Niin muodoin ovat nämä riettaan enkelit alusta olleet Jumalan enkeleitä, mutta synnin kautta tulivat ne riettaan enkeleiksi. Nyt hallitsee sama rietas henki yhtä enemmän kuin toista. Muutampi on luonnosta ylpeä, se merkitsee, että ylpeyden henki on hänen kotosyntinsä. Toisessa on kunnia hallitsevainen kotosynti, hänessä on siis kunnian henki. Kolmannessa asuu ahneuden henki, joka on hänessä hallitseva kotosynti.

Niin kuin tämä erotus on nähtävänä yksinäisessä ihmisessä, niin on se myös merkitty sukukunnissa ja kansoissa. Yksi sukukunta on kuuluisa ylpeä sukukunta, niin kuin esimerkiksi Kainin sukukunta. Toinen on erinomainen kunniallinen sukukunta ja kolmas on ahne, elikkä ahneus on koko sukukunnan luonnollinen taipumus ja sukuperä. Nämä ovat ne henget, jotka hallitsevat itsekutakin sukukuntaa.

Mutta tämä sukuperä seuraa myös valtakuntia esivanhemmista asti. Ja me tiedämme vakaisesti, että ylpeys on hallitseva kotosynti yhdessä valtakunnassa, toisessa kunnia, ja kolmannessa ahneuden henki hallitsee, ja nämä ovat henget eli enkelit, jotka hallitsevat kansoja. Vanhassa Testamentissa oli neljä valtakuntaa, joilla oli eri luonto ja eri henki. Ja kaikille niille oli annettu valta vahingoittaa maata, merta ja puita. Kaikki nämä

valtakunnat vahingoittivat Jumalan kansaa, jossa ne merkityt olivat.

Ensimmäinen oli Baabelin valtakunta, jossa se ylpeä Nebukadnessar hävitti sen temppelin, jonka Salomo oli rakentanut. Toinen oli Assyrian valtakunta, joka Israelin lapsia vei vankeuteen. Kolmas oli Kreikan valtakunta, jonka kuningas Antiokus vaivasi paljon Jumalan kansaa, ja neljäs oli Rooman valtakunta, joka viimein hävitti sen jälkimmäisen temppelin ja hajotti koko Juudan kansan.

Näille enkeleille eli niille valtakunnille oli annettu valta vahingoittaa Jumalan kansaa eli ensiksi maata, se on, yhteistä kansaa, joka maasta saa elatuksensa, toiseksi merta, se on, merimiehiä, ja kolmanneksi puita, jotka ovat korkeammat kuin maa, se on, esivallan miehiä. Mutta ei ole niiden enkelien sallittu hävittää koko kansaa, ennen kuin merkittyjen luku oli täytetty Aabrahamista asti. Ja me arvaamme hyvin, että koska merkittyjen luku on kaksitoistakymmentä tuhatta kaikista sukukunnista, niin ei silloin ole juuri monta merkitty itsekin vuonna. Ei suinkaan ole merkitty kuin kahdeskymmenes osa kustakin sukukunnasta. Arvatkaa sitten, kuinka paljon ihmisiä on mennyt hukkaan ainoastaan siitä yhdestä Juudan kansasta. Ja koska nyt näiden merkittyjen luku oli täytetty, niin hävitettiin koko kansa, ja armonaika loppui heiltä, ei ollut enää katumuksen armoa.

Kuinka monta sielua nyt merkitään tällä armonajalla, koska neljälle enkelille on annettu valta vahingoittaa maata ja merta? Ja mikä enkeli nyt huutaa niille neljälle enkelille: *”Älkää maata eikä merta eikä puita vahingoittako siihen asti, kun Jumalan lasten eli merkittyjen luku täytetyksi tulee?”* Me tiedämme vakaisesti, että silloin erinomattain merkittiin ihmisten sieluja, kun ensimmäinen kristillisuus oli voimassa apostolien aikana. Tämä kristillisuus pysyi voimassa lähes kolmesataa ajastaikaa, mutta sen jälkeen rupesivat murhaenkelit vahingoittamaan maata, merta ja

puita, sillä siihen aikaan ei ollut enää yhtään enkeliä, joka olisi huutanut auringon koitosta: *”Älkää maata eikä merta eikä puita vahingoittako siihen asti, kun me merkitsemme meidän Jumalamme palvelijat heidän otsissaan.”*

Luther oli yksi enkeli, joka huusi auringon koitosta. Mutta ei ole tietoa, kuka nyt huutaa niille neljälle enkelille, joiden on annettu maata, merta ja puita vahingoittaa. Nyt näkyy kaikista ajan merkeistä, että neljä henkeä neljässä kansassa vahingoittaa merta ja puita, nimittäin ylpeyden henki, kunnian henki, ahneuden henki ja kateuden henki. Ne vahingoittavat maata, se on, ne tekevät suuren vahingon alhaiselle kansalle, vaikka tämä kansa, joka ei ole muu kuin maan tomu, on niin sokea ja niin tunnoton, ettei se tunne, mikä suuri vahinko tulee ruumiille ja sielulle ylpeyden, ahneuden, kunnian, kateuden ja huoruuden tähden. Ne samat henget vahingoittavat merta, se on, merimiehiä, eli sitä kansaa, joka erinomattain merestä saa elatuksensa. Ne vahingoittavat myöskin puita eli esivallan miehiä, jotka ovat suuresta ja korkeasta säädystä.

Ja ne pahat henget, jotka suurimman vahingon tekevät kansalle, ovat ylpeyden henki, maailman kunnia, ahneuden henki ja kateuden henki, ja niitä kutsutaan enkeleiksi sen tähden, että ne ennen olivat enkeleitä, mutta ovat muuttuneet perkeleiksi, jotka näinä viimeisinä aikoina ovat vaarallisimmat vahingoittamaan maata ja merta ja puita. Mutta se enkeli, joka nyt huutaa auringon koitosta, on Kristuksen henki, joka on tullut valkeuden kanssa auringon koitosta, ja tämä henki huutaa vielä nytkin: *”Älkää maata eikä merta eikä puita vahingoittako siihen asti, kun me merkitsemme meidän Jumalamme palvelijat heidän otsissaan.”*

Jospa nyt ne harvat ulosvalitut, jotka merkityt ovat, huutaisivat auringon koitosta, että Herra vielä vähän aikaa säästäisi maata ja merta ja puita siihen asti, kun merkittyjen

luku tulee täytetyksi. Kuule suuri taivaan ja maan Haltija meidän rukouksemme. Isä meidän jne.

Neljännän rukouspäivän teksti löytyy kirjoitettuna:

EVANKELIUMI: ILM. 5: 12

”Karitsa, joka tapettu on, on mahdollinen ottamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja kunnian ja kiitoksen ja siunauksen.”

Me kuulumme luetusta tekstistä, kuinka taivaassa kiitetään sitä tapettua Karitsaa, koska Hänet löydettiin mahdolliseksi avaamaan seitsemän sinettiä. Mutta maan päällä ei kuulu niin monta niin kiittävän sitä tapettua Karitsaa, koska nekin harvat sielut, jotka tapetun Karitsan kautta ovat lunastetut synnin, kuoleman ja perkeleen vallan alta, eivät jaksa Häntä kiittää niin kuin halu olisi.

Kyllä tosin muutamat maailman viisaat ovat kirjoittaneet paljon siitä muutoksesta, joka Kristuksen kautta tuli maailmaan. Mutta eivät he tunne yhtään autuutta siitä ulkonaisesta muutoksesta, joka maailmassa on tapahtunut Kristillisyyden kautta. Se mahtaa olla itsestään hyvä asia, etteivät ihmiset enää uhraa lapsiaan epäjumalille niin kuin pakanat, jotka eivät tiedä mitään siitä oikeasta kristillisyydestä. Se on myös itsestään hyvä asia, että ulkonainen jumalanpalvelus pidetään, että lapsia opetetaan kirjalle, että Herran ehtoollista pidetään, ja muuta sen kaltaista. Mutta juutalaiset ja pakanat myös pitävät jumalanpalvelusta, paavilaiset myös pitävät jumalanpalvelusta ja venäläiset myös pitävät jumalanpalvelusta.

Mitä tämä ulkonainen palvelus auttaa, kun sydämen ja mielen muutosta ei tule, koska kaikki nämä ulkonaiset jumalaiset menot eivät ulotu edemmäksi kuin pääkalloon saakka? Ei yksikään ole niin harras kumartelemaan kuin venäläinen. Mutta ahneuden ja ylpeyden perkele hallitsee häntä, kun hän lakkaa kumartelemasta. Ja mitä paremmat ovat ne, jotka Lutheruksen uskossa ovat ylöskasvatetut, jotka eivät enää

ulkonaisestakaan palveluksesta välitä tuskin sen vertaa, että he toisivat lapsiaan kasteeseen eli tulisivat rukouspäivänä kirkkoon eli lukisivat pyhäpäivinä kirjaa ja uskoisivat, ettei Jumala anna itseään pilkata? Kuinka paljon Jumalan Poikaa kiittävät ne, jotka elämällään kieltävät, mitä suullaan tunnustavat?

Kaikki nyt uskovat, että Jumalan Karitsa on tapettu, mutta ei moni usko vielä, että vanha Aatami pitää kuoletettaman ja upotettaman. Kaikki uskovat, että Jumalan Pojan veri on ulos vuodatettu heidän edestänsä, mutta ei moni vielä usko, että Jumalan Pojan veri tulee tallatuksi jumalattoman elämän kautta. Se ulkonainen kristillisyyden ei ole parempi kuin pakanallisuus, koska kristillisyyden voima ei pääse sydämeen, ei pääse vaikuttamaan sydämen ja mielen muutosta.

Me kuulemme pyhästä tekstistä, että taivaassa annetaan tapetulle Karitsalle kiitos, kunnia ja ylistys. Mutta maan päällä on juuri harva, joka saattaa kiittää, sillä nekin harvat, joilla olisi halu kiittää, ovat heikkouskoiset, vähäuskoiset, epäuskoiset ja epäileväiset, ja maailmanrakkaus tahtoo pakata sydämeen, ja kovat kiusaukset tulevat lihasta, niin etteivät katuvaistakaan jaksa katsella sen tapetun Karitsan haavoja niin usein kuin heidän pitäisi. Eivät katuvaistakaan jaksa katsella, kuinka se suuri maailman hukka on repinyt ja raatanut Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit.

Jos hukan tappama karitsa tuodaan mestästä, niin kaikki lapset kokoontuvat kylästä katselemaan sitä, mutta jos Jumalan tapettu Karitsa tuodaan Golgatalta, niin ainoastaan Jumalan lapset kokoontuvat katselemaan hampaansijoja. Ainoastaan ne lapsukaiset kokoontuvat, joilla on surkuttelevainen sydän, jotka parkuvat sydämen hempeyden tähden, koska Jumalan Karitsa tapetaan, eivätkä soisi ollenkaan semmoista julmuutta tapahtuvan. Ne lapsukaiset, sanon minä, jotka parkuvat surkuttelemisesta ja

armahtamisesta, koska he näkevät, kuinka maailman narrit piinaavat viatonta Jumalan Karitsaa kuolemaan asti, ne Jumalan lapsukaiset, sanon minä, kokoontuvat katselemaan hukan tappamaa raatoa. Ja hampaan sijat näkyvät vielä nytkin, ne veriset haavat käsissä, jaloissa ja kyljessä.

Katsokaa, lapsukaiset, Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit, kuinka Häntä on hukka raatanut, ja hampaan sijat näkyvät vielä nytkin! Älkää juosko raitilla, mutta pysykää kotona ja katselkaa Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit, kuinka hukka on Häntä kiskonut ja raatanut, kuinka perkeleen lapset ovat viatonta Jumalan Karitsaa piinanneet. Teillä on halu juosta raitilla; eiköpä teillä ole halu katsella, kuinka Jumalan Karitsa tapetaan? Olettepa muutoin niin halulliset kurkistelemaan, koska nautahärkä tapetaan. Miksette ole niin halulliset kurkistelemaan, koska viaton Karitsa tapetaan, jolla ei ole ääntä valittamaan?

Tulkaa nyt katselemaan hukan tappamaa raatoa, että sillä aikaakaan pysyisitte kotona ja kauhistuisitte! Katselkaa verisiä haavoja Jumalan Karitsan päässä, jaloissa ja kyljessä! Katselkaa, kuinka hukka on Häntä repinyt ja raatanut! Tämä Jumalan Karitsan katseleminen on parempi kuin se joutava häärääminen maailman kanssa, jossa ajatukset juoksevat ympäri maailman, jossa kaikkea maailman turhuutta nähdään.

Muistakaa, lapsukaiset, ettei Vanhin kärsi teidän kevytmielisyyttäanne. Ei Vanhin viitsi nähdä teidän turhuuttanne, koska te fästääte niin paljon ja hääräätte, ettei Vanhimalle ole korvan rauhaa teidän turhasta leikistä, jaarituksista ja hattaroimisista. Koska Vanhin teitä kerran tai kahdesti vaikai-see, niin taitaa pian kovempi rangaistus tulla.

Mutta se Jumalan Karitsan katseleminen on teille hyödyllinen, sillä se saattaa herättää teissä tunnon ja perään ajattelemisen, kuinka viatonta Jumalan Karitsaa piinataan. Teidän kevytmielisyytenne tähden, teidän turhuutenne ja teidän joutavan elämänne tähden joutuu Jumalan Poika tätä piinaa kärkeen. Jos tämä Jumalan Karitsan katseleminen vaikuttaisi teissä murheen ja ikävöitsemisen, niin ette jaksaisi enää niin kevytmieliset olla, ette jaksaisi enää juosta raitilla ja hattaroida, ette jaksaisi niin paljon fästätä ja maailman turhuutta rakastaa.

Teidän täytyisi pikemmin ruveta itkemään ja ikävöitsemään, että tekin pääsisitte kerran taivaan enkelien kanssa veisaamaan uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle Siionin vuorella, jossa sata ja neljä viidettäkymmentä tuhatta merkittyä veisaavat voiton virttä Herralle ja kunnioittavat tapettua Jumalan Karitsaa, joka on pois ottanut heidän syntinsä omalla kalliilla verellään, sillä Hän on se viaton Karitsa, joka tekee Siionin tyttären kädet valkeiksi. Koska hän pesee kätensä Karitsan viattomalla verellä, silloin tulevat hänen kätensä ja hänen muotonsa valkeiksi niin kuin lumi, ja kaikki verenviat hänen vaatteensa päältä virutetaan pois.

Pese nyt, Siionin tytär, kätesi ja kasvosi viatoman Jumalan Karitsan verellä, että sinä tulisit lumivalkeaksi Siionin Kuninkaan silmien edessä, että sinä olisit mahdollinen kutsuttaa morsiamen piiksi Karitsan häissä ja tanssaamaan enkelien kanssa taivaan salissa puhtaalla lattialla ja veisaamaan uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Amen, halleluja, Amen.

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 8) / Oulun maakunta-arkisto /

Kuningas Daavid kirjoittaa kuudennessa psalmissa: ”Kuka kiittää sinua tuonelassa?”

Tämän sanan on Daavid kirjoittanut, koska hän oli katumuksessa. Hän tunsu silloin, koska hän oli omantunnon vaivassa, ettei hän saattanut kiittää siinä tilassa Jumalaa. Ja kaikki, jotka ovat omantunnon vaivassa, he tuntevat ja tietävät, ettei kukaan siinä tilassa saata kiittää. Ja tämän koettelemuksen kautta arvasi kuningas Daavid, ettei kukaan saata kiittää Jumalaa tuonelassa, kussa kaikki ovat omantunnon vaivassa, sillä se on kirjoitettu Ilmestyskirjassa, että he ki-roavat Luojaansa, vaikka he purevat kiel-tänsä tuskan tähden.

Onkos täällä nyt yksikään, joka saattaa uskoa, että ihmiset tuonelassa kiittävät Jumalaa? Daavid on ollut omantunnon vaivassa. Ja siinä helvetissä, siinä tuonelassa, on hän tuntenut, ettei yksikään tuonelassa saata kiittää Luojaansa. Mutta ne, jotka ovat tuonelan päällä, kiittävätkös ne Jumalaa? Ei ole kuultu, että nekään kiittäisivät Jumalaa, sillä niillä on se usko, etteivät he joudu tuonelaan. Ja ne, jotka ovat tuonelassa, huutavat omantunnon vaivassa. Mutta ne, jotka ovat tuonelan päällä, eivät huuda omantunnon vaivassa, vaikka he seisovat ohukaisen jään päällä. Sillä heillä on semmoinen väärä toivo, etteivät he putoa tuonelaan, vaikka he näkevät, kuinka ihmiset sinne putoavat molemmin puolin. He putoavat niin kuin rakeet putoavat taivaasta, mutta yhtä hyvin jaksavat toiset uskoa, etteivät he putoa sinne. Jos joku sielu rannalla varottaa matkustavaisia iankaikkisuuteen, ja huutaa: *”Älkää olko ylen rohkeat ohukaisen jään päällä vaeltamaan, kuka tiesi te putoatte tuonelaan!”*, niin he vastaavat: *”Pitäkää kukin vaari itsestänne, kyllä tämä jää kantaa. Ei ole vaarallinen!”*

Jos joku olisi niitten matkassa, jotka rupesivat koettelemaan jäätä, niin sanovat toiset narrit: *”Arkapa sinä olet. Miksi et vaella rohki, niin kuin mekin?”* Ja muutamat ovat

niin rohkeat purjehtimaan tämän maailman lainehtivalla merellä, että he huutavat niille, jotka ovat hukkumassa: *”Autta itseäsi ja meitä, jos sinä olet Jumalan Poika!”* Muutamat pilkkaavat niitä, jotka ovat omantunnon vaivassa, ja sanovat: *”Itse olet helvetissä ja tulet meitä neuvomaan.”* Mutta ne, jotka ovat koetelleet jäätä ja tuntevat, että he ovat huonon jään päällä seisomassa, eivät tohdi niin rohkeat olla pohjattoman järven päällä. Ne seisahtavat synnin juoksusta ja arvelevat, kumpaan päin heidän nyt pitää kääntymän. Eivätkä sen tähden pyörrä rohki takaisin rannalle. Mutta siinä he seisovat ja arvelevat siihen asti, että jää taittuu. Ja silloin he huutavat niille, jotka seisovat rannalla: *”Auttakaa, auttakaa!”*

Semmoiset ovat ne oman parannuksen tekijät, joittenka tunto on vähäisen herännyt, mutta ei sinne asti, että heillä olisi hoppu pyörtämään takaisin kadotuksen lavealta tieltä. Eivät nekään saata kiittää Jumalaa tuonelassa. Sillä omalla voimalla he ovat niitä törkeimpiä syntejä heittäneet pois. Ja kuitenkin pysyy hengellinen viha heidän sydämässään. Muutamat ovat niin hullut, että he kuolleella uskolla luulevat seisovansa vahvan perustuksen päällä. Ja kuitenkin menevät tuonelaan, jossa ei yksikään kiitä Jumalaa. Sillä näin on Daavid kirjoittanut: *”Herra, kuka kiittää sinua tuonelassa?”* Ja tämän asian on Daavid koetellut, koska hän oli omantunnon vaivassa, ettei saata yksikään kiittää siinä tilassa.

Mutta jos ihminen ei saata kiittää Herraa tuonelassa, vielä vähemmän hän saattaa kiittää, koska omatunto on nukkumassa. Sillä vaikka muutampi varas kiittää Jumalaa sen edestä, ettei kukaan ollut näkemässä häntä, koska hän oli varastamassa, emme tiedä, onko semmoinen kiitos Jumalalle otollinen. Ja jos muutampi huora kiittää Jumalaa sen

edestä, ettei tullut kukaan näkemään häntä huoruuden työssä, niin se on tietämätöntä, jos semmoinen kiitos on Jumalalle otollinen. Niin myös fariseus kiittää Jumalaa, ettei hän ole niin paha kuin muut ihmiset, nimittäin ryöväri, väärä eli huorintekijä. Mutta kuka-tiesi onko fariseuksen kiitos otollinen Jumalalle? Armonvarkaat myös kiittävät Jumalaa kauniilla rukouksilla, mutta se on tietämätöntä, mikä jumala se on, joka semmoisia rukouksia kuulee.

Koska nyt Daavidin koettelemuksen jälkeen ei yksikään saata kiittää Jumalaa tuonelassa, niin pitäisi kaikkien ihmisten kiittämän Herraa armon ajassa, että he pääsisivät viimein kiittämään Häntä taivaissa. Mutta suruttomat kiittävät enemmän tämän maailman Jumalaa kirouksilla ja sadatuksilla, kuin että he kiittäisivät taivaan Jumalaa siunauksilla ja rukouksilla. Maailmanlapset jaksavat vielä pilkata Luojaansa jumalattomalla elämällensä, juopumuksella ja kirouksella, ylpeydellä, ahneudella, koreudella ja komeudella. Jos Jumala vielä rankaisisi näljällä ja kalliilla ajalla, eivät ylpeät henget sen tähden alene, että he antaisivat Jumalalle kunnian, ja tunnustaisivat: *”Tämän rangaistuksen olemme hyvin ansainneet jumalattoman ja pahentavaisen elämämme kautta.”* Ilmankin nyt suruttomat pääsevät sanomaan, että kristittyin tähden Jumala rankaisee maailmaa. Eli ottavatkos nyt suruttomat itse syyn päällensä ja tunnustavat tämän rangaistuksen kyllä ansainneensa?

Emme ole vielä nähneet, että suruttomat olisivat alkaneet ajattelemaan, minkä synnin tähden Jumala niin rankaisee maailmaa. Sillä muutamat jyvājuutalaiset räknäivät ainoastansa sen voiton, mikä heille tulee. Ja suruttomat köyhät luottavat aivan talollisten päälle, että heidän pitää kaikki huorasikiöt ruokkiman. Ei suinkaan moni suruton ajattele, että tämä on tapahtunut meille kaikille meidän pahuutemme jälkeen. Jumala on ennen pyytännyt vetää hyvydellensä ihmisiä tykönsä. Nyt Hän pyytää kurituksella 1906

paatuneita taivuttaa parempaan elämään. Mutta ne, jotka paisuvat ylpeydessä, koska Jumala ruokkii runsaasti taivaasta, suuttuvat Jumalalle, koska Hän vitsalla kurittaa. —Ajatella perään, mitä Daavid on kirjoittanut, ettei yksikään kiitä Herraa tuonelassa. Me olemme kaikki matkustavaiset iankaikkisuuteen. Me olemme kaikki seisomassa sen huonon jään päällä, joka pian taittuu, jos emme ajalla koettele jäätä, kuinka luja se on, ja minkä verran se kestää.

Ne harvat sielut, jotka ovat hyvin araksi tulleet, kun he kerran olivat putoamassa sulaan, pyörtävät hopusti takaisin rannalle, vaikka toiset pilkkaavat, nimittäin ne, jotka ovat rohkeat vaeltamaan pohjattomaan järveen. Eivät ne huoli enää pilkkaamisesta, jotka ovat kerran palttuneet, vaikka muuttamat eivät muista kauan aikaa, kuinka ihmeellisesti Jumala silloin veti ylös sulasta, koska he olivat putoamassa.

Muistakaa, te harvat sielut, kuinka vaarallinen se on, ja rukoilkaa sitä Suurta Ristinkantajaa, joka seisoo iankaikkisuuden ihanalla rannalla, että Hän varjelisi teitä menemästä sen jään päälle, jossa pohjaton järvi on. Kaikki, joilla jäniksen sydän on, paetkaa sen Suuren Sankarin tykö, koska vihollinen tahoo ahdistaa avoimeen sulaan, kussa ei pohjaa ole. Ottakaa kiinni Jeesuksen jaloista, niin kuin Pietari, koska hän epäuskonsa tähden rupesi vajoamaan, ja huutakaa: *”Herra, auta meitä, meidän sielumme on hukkumassa iankaikkisesti.”* Isä meidän jne.

Neljännän rukouspäivän korkean messun teksti löytyy kirjoitettuna kuningas Daavidin psalmissa 57 ja 10 11 värssyissä, ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: Ps. 57: 10–11

”Herra, sinua minä tahdon kiittää kansain seassa ja veisata pakanain seassa. Sillä sinun armosi on suuri hamaan taivasiin asti, ja sinun totuutesi pilviin asti.”

Se kuuluu näistä Daavidin sanoista, että hän on silloin ollut armon tuntemisessa, koska

hän on näitä sanoja kirjoittanut. Mutta koska tällä maailman ajalla ei ole monta sielua, jotka olisivat nyt armontuntemisessa, jotka jaksaisivat Daavidin kanssa kiittää Herraa kansain seassa, ja veisata pakanain seassa, niin se on paras neuvo, asettaa pakanain silmäin eteen nämä Daavidin sanat muistutukseksi, että Daavid saattoi kiittää kansain seassa ja veisata pakanain seassa sen tähden, että hän oli pelastettu tuonelasta. Mutta pakanat eivät ole pelastetut tuonelasta.

Daavid oli pelastettu ja päästetty synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Daavidin sydämessä oli tapahtunut suuri muutos siitä ajasta saakka, koska hän kirjoitti ne ensimmäiset sanat katumuksessansa: *"Herra, kuka kiittää sinua tuonelassa?"* Mutta pakanain sydämessä ei ole yhtään merkillistä muutosta tapahtunut. Jos niillä pakanoilla tunto heräisi, että he saattaisit todistaa Daavidin kanssa, niin saattaisivat he viimein ruveta huutamaan niin kuin Daavid, syvyydestä korkeuteen, että he saattaisivat viimein seurata Daavidin nuottia, koska hän veisaa pakanain seassa.

Nyt on sen sijaan huora ja juomalaulut opetetut nuorelle kansalle. Ja niitä pakanat pian oppivat veisaamaan. Ei tarvitse monta päivää lukkarin opissa käydä, ennen kuin he oppivat veisaamaan huora- ja juomalauluja. Mutta ei ole vielä moni oppinut seuraamaan Daavidin nuottia, koska hän veisaa pakanain seassa. Ja kuulkaa nyt, kaikki pakanat, kuinka Daavid veisaa pakanain seassa! Hän ylistää: *"Herran armo on suuri hamaan taivaaseen asti, ja sinun totuutesi pilviin asti."*

Ei ole Daavid sanonut: *"Herran armo on niin suuri, että se ulottuu helvettiin asti."* Jos nimittäin Daavid olisi veisannut pakanain seassa, että Herran armo ulottuu helvettiin asti, niin olisivat pakanat saattaneet sanoa näin: *"Ei se ole niin vaarallinen, että me täällä olemme iloiset maailmassa. Jos me vielä putoamme helvettiin, niin ulottuupa*

Herran armo helvettiin asti." Mutta nyt on Daavid veisannut pakanain seassa niin, että Herran armo on suuri hamaan taivaaseen asti. Niin muodoin kuulevat kaikki pakanat, joitten seassa Daavid veisaa, ettei Herran armo ulotu helvettiin asti, vaan hamaan taivaaseen asti Herran armo ulottuu.

Ja mistäs Daavid on alkanut mittaamaan Herran armoa? Ilman epäilemättä on hän alkanut mittaamaan Herran armoa maasta. Koska Daavid katseli taivasta ja maata, tuli hän pieneksi omissa silmissänsä ja rupesi siitä tuntemaan itsensä mahdottomaksi asumaan maan päällä, koska hän sanoi kahdeksannessa psalmissa: *"Mikä on ihminen, että häntä muistat, ja ihmisen poika, että häntä etsiskelet?"* Tästä luonnon katselemisesta tuli Daavid ensinnä nöyryytetyksi, ja piti ihmeenä, ettei Herra ole jo aikaa paiskannut häntä helvettiin.

Mutta ei pakana katso sen päälle, mitä Jumala on tehnyt, että hän tulisi tuntemaan huonoutensa ja mitättömyytensä, vaan pakanat katsovat oman koreutensa päälle, leivittävät hameensa ja katselevat silkkihuiviinsa, jotka matoon paskat ovat, ja ihmettelevät niitten kauneutta, mikä panee heitä tykkäämään itseänsä. Ja niin kaunistetut maailman turhuudella, tulevat he Herran huoneeseen näyttämään itseänsä ja koreuttansa ja kauneuttansa maailmalle. Miksi ette paremmin mene pirun huoneeseen näyttämään koreuttanne, että se katselisi teidän rintojanne, sillä Herran huoneessa ovat kovat rinnat kaikilla niillä, jotka maailman turhuutta kantavat?

Daavid on veisannut pakanain seassa, että Herran armo on suuri hamaan taivaaseen asti. Saattavatkos juomarit ja viinaporvarit veisata, että Herran armo on suuri hamaan taivaaseen asti? Minä luulen heidän saattavan veisata maailman ruhtinaalle juomalauluja ja huoruuden lauluja, että hänen armonsa on suuri hamaan helvettiin asti, ja hänen totuutensa pimeyden höyryyn asti. Sillä

he rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Suuri muutos pitää tapahtuman niitten tykönä, jotka tahtovat veisata Daavidin kanssa pakanain seassa Jumalan armosta. Ei ainoastansa, että heidän pitäisi ensinnä vaeltaman helvetissä ja oleman omantunnon vaivassa, niin kuin Daavid. Ja sitten pitäisi heidän huutaman syvyydestä korkeuteen, niin kuin Daavid on huutanut. Sitten pitäisi heidän tuleman Herran kartanoihin ja kiittämän itsensä onnelliseksi, jos he saisivat olla ovenvartijana Herran huoneessa. Sitten pitäisi heidän oleman nöyryytetyt Herran edessä, niin kuin Daavid oli, koska hän tunsu itsensä olevan mahdottoman maan päällä asumaan. Sitten pitäisi heidän käymän Pyhän Hengen koulussa, että he rupeaisivat sanomaan ja saarnaamaan pakanoille parannusta, ja katuvaisille evankeliumia, niin kuin Daavid sanoi: *”Minä tahdon väärille ilmoittaa sinun ties, että he palajaisivat sinun tykösi, Herra.”*

Mutta ennen kuin semmoinen suuri muutos saattaa tapahtua pakanoille, täytyy heidän ylpeytensä aleta, heidän täytyy lakata juomasta ja huoraamasta, ja pilkkaamasta totuutta. Heidän täytyy heittää pois koreus, heidän täytyy herätä ylös synnin unesta ja ruveta toiseen laihin elämään, kuin tähän asti on eletty. Se pakanallinen elämä, joka tähän asti on ollut keskellä kristikuntaa, ei ole kelvannut siveyden ja omanvanhurskauden perkeleelle, jopa sitten taivaan Jumalalle.

Siveät pakanatkin moittivat kovin sitä jumalatonta menoa, jota täällä harjoitetaan, niin kuin juopumus, kirous ja varkaus, ylpeys, ahneus ja koreus, Jumalan sanan ylenkatse, kristillisyyden pilkkaaminen. Nuoret oppivat kiroamaan, korttia lyömään, ja pallon ja huorain perässä juoksemaan, ja kaikkea narrettua harjoittamaan. Vanhat käyvät pahalla esimerkillä lasten edellä. He katsovat ylen Jumalan sanan ja Herran huonetta, pilkkaavat ja vastustavat kristityitä. Täytyy heidän tuomita itsensä helvettiin. Jos suruttomat

senkaltaisella elämällä tulevat autuaaksi, niin tulevat kaikki perkeleet helvetissä autuaaksi.

Mitäs meidän pitää sanoman niille, jotka ovat ennen tunteneet Jumalan voimaa ja nyt tuskin tuntevat perkeleen voimaa? Jotka ovat ennen maanneet Jeesuksen helmassa, ja nyt makaavat perkeleen helmassa? Onkos nyt yhtään toivoa, että he nousevat lankeemuksestansa? Ei ole paljon toivoa, että he nousevat, sillä muutammat ovat itsekin kadottaneet kaiken toivon, jonka tähden he valmistavat itseänsä helvettiin, mutta ei taivaaseen. Muutammat kantavat sitä turhaa toivoa, että he pääsevät vielä nousemaan, jos ei ennen, niin haudan partaalla viimein. Mutta he tahtovat ensinnä nautita tämän maailman hyvyttä, ettei jäisi mitään vaille kaikesta siitä ilosta ja huvituksesta, jota maailma antaa. Ja siinä maailman toimituksessa kuluu kyllä armon aika siihen asti, että kuolema tulee heidän päällensä, niin kuin varas yöllä. Ja silloin he tuntevat, että he seisovat paljastetuna kaikesta koreudesta, jota he ovat ennen kantaneet. Kaikki Ruotsin verka tulee silloin halvaksi, kaikki silkkihuivit tulevat silloin madon paskaksi, kaikki elämän koreus, nuoruus ja kauneus tulee silloin raiskaksi.

Missäs ovat nyt ne valkeat vaatteet, joita te olette ennen kantaneet, te uskottomat Jeesuksen morsiamet? Missäs ovat ne avioliiton sormukset, joita te olette silloin kantaneet, koska te olitte Jeesuksen helmassa, ja nojaten päätänne Jeesuksen rintaa vasten, katsoitte rakkaudella sen Suuren Ristinkantajan päälle, joka oli punaisissa vaatteissa, ja sotki viinakuurnan yksinänsä? Missäs on se kultakruunu, jonka se Taivaallinen Ylkä antoi köyhälle morsiamellensa siihen aikaan, koska hän kaunis oli Herran edessä, niin kuin punainen ruusu orjantappurain keskellä? Missäs on se kointähti, jonka Kuningas antoi uskolliselle työntekijällensä Herran viinamässä? Missäs on se kunnian merkki, joka silloin oli niin kirkas kuin aurinko sinun rinnoissasi, Siionin tytär?

Kaikki sinun kaunistuksesi, jonka Herra sinulle antoi, koska Hän kävi sinun ohitsesi ja näki sinun veressäsi makaavan, ja otti sinut ylös maasta, ja sanoi: *"Sinun pitää elämän?"* Kaikki nämä kaunistukset olet viskannut menemään, sinä uskonon morsian. Ja mitäs olet sen sijaan saanut maailmalta, koska sinä sen ensimmäisen rakkauden heitit pois, ja rupestit seuraamaan maailmaa? Muutaman silkki-huivitraasun, joka läpi paistaa. Muutaman toppihameen, joka tekee sinun hirveäksi. Ja mustat kengät, jotka parkuvat sinun onnetoman raukan ylitse, koska sinä poljet tätä syntistä maata sinun jaloillasi. Sen sinä olet saanut palkaksi, koska sinä rupestit rakastamaan maailmaa. Ja haudan partaalla vasta

viskaisit näitä turhia takaisin maailmalle ja riettaalle, jos saisit ne kaunistukset takaisin. Mutta kukas tiesi, kuinka keveä se on nousta ylös haudasta? Daavid valittaa näin: *"Minun sieluni on vajonnut syvään mutaan, jossa ei pohjaa ole."*

Nyt sinun pitäisi nouseman, koska vielä aika on! Nyt sinun pitäisi ruveta konttaamaan armoistuimen eteen, ennen kuin kaikki voima loppuu, ennen kuin maailma mustuu, ennen kuin veri ja ruumis jäähtyy, ennen kuin viimeiset huokaukset nousevat rinnoistasi, ennen kuin kuolleenkantajat tulevat ja vievät sinut hautaan. Amen.

Jäljennös / lisäkki Huhtasaaren jäljennöskirja / Soukolojärveltä Erik Wahlbergilta saatu /

Saarna Jumalan kiittämisestä kautta aikojen.

Me kuulemme vanhan Testamentin vanhurskasten miehien ja vaimojen kiittävän Herraa monella tavalla, ja näyttää se niin kuin he olisivat paremmin tunteneet Herran hyviä töitä kuin me, jos olisikin synti suurempi ja voimallisempi meissä, erinomattain se kiittämättömyys, koska emme saata kiittää Jumalaa niin kuin vanhassa Testamentissa on kiitetty. Emme saata kieltää, että ihmiskukunta tulee pahemmaksi ja huonommaksi polvesta polveen. Sen tuntevat kaikki heränneet tykönään, että vihollisen voima on hirmuinen, että hän tahtoo hävittää joka ainoan sielun, joka alkaa katumusta ja parannusta tekemään. Hän tahtoo sekoittaa katumuksen murheen maailman murheen kanssa. Ja jos jollakin on uskon kipene, niin tahtoo oman vanhurskauden perkele senkin lopettaa. Ei ole ihme, ettei moni kristitty enää jaksa kiittää Jumalaa niin kuin Daauid, joka on niin monessa kiitosvirressä jättänyt meille muistomerkit hänen kiittoliusdestaan. Me vaivaiset emme voi kiittää hyvän päivän edestä, jopa sitten pahan päivän edestä, emme ollenkaan voi taipua siihen.

Minä olen usein ajatuksissani tutkinut, mikä mahtaa olla syy siihen, että kiittämättömyys on niin suuri maan päällä, koska kuitenkin kaikki taivaan enkelit kiittävät Luojaansa, kaikki autuaalliset sielut kiittävät Lunastaajaansa ja kaikki taivaan linnut kiittävät Luojaansa, koska päivä rupeaa koittamaan. Mutta ihminen ei saata kiittää, eivät kristitytkään saata kiittää, sillä kaikki kristityt sanovat silloin, koska he ovat suurimmassa armon tuntemisessa: *"Kiittäkää. En saata minä kiittää!"* Ja mikä mahtaa olla oikea syy siihen, ettei kristitytkään saata kiittää, vaikka tuntevat Jumalan armovaikutuksia ja autuuden esimakua? Lieneekö muistamattomuus syynä siihen kiittämättömyyteen, etteivät he muista enää entisiä aikoja, koska he ilman Jumalaa maailmassa olivat, ja ei ollut toivoakaan paremmasta elämästä tämän

onnettoman elämän perästä. Vai onko heillä semmoinen voimattomuus tässä kristillisyydessä, etteivät he jaksa, eivätkä saata kiittää, vaikkakin halu olisi?

Minä luulen, että tässä kristillisyydessä on niin paljon omaavanhurskautta, joka kovin ahdistaa kristittyin rintoja, etteivät he jaksa muuta tehdä kuin huoata. Ja vaikka huokaukset ovat Jumalan Hengen vaikutukset, niin kuin me toivomme ja uskomme, että Jumala kuulee murheellisten huokaukset, jotka katuvaisesta ja särjetystä sydäimestä lähtevät, kuitenkin osoittaa Raamattu monessa paikassa, että Jumalan lapset saavat iloita Herrassa. He saavat olla iloiset toivossa, että tämä vaivalloinen elämä pian loppuu ja että he pääsevät pian siirtymään kirkkaampaan ilmaan, jossa kaikki huokaukset loppuvat ja kaikki kyynelleet pyyhitään pois siinä uudessa Jerusalemissa, kussa lunastetut sielut, vapautetut kuolevaisen ruumiin kahleista, saavat veisata uutta virttä Siionin vuorella.

Siellä saavat kaikki tiaiset ja pulmukaiset ja pääskyisen pojat istua elävän viinapuun oksan päällä ja visertää Sille suurelle Luojalle kiitosta ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heitä heidän pesissänsä. Täällä on jo hauska kuulla, koska yksinäinen lintu istuu elävän puun oksan päällä ja visertää yksinäiselle kulkijalle. Matkustavaiset ijankaikkisuuteen kuulevat mielellänsä, kuinka tiaiset visertävät elävän puun oksan päällä, sillä ne saattavat paremmin kiittää Luojaansa kuin ihminen.

Kiittäkää kaikki tiaiset, pulmukaiset ja pääskyisen pojat, kiittäkää, jos saatatte, sillä pian taitaa tulla talvipakkanen Pohjanmaalle, ja pääskys häätyvät siirtyä siihen maahan, jossa ei ole kylmä eikä pakkaneen, kussa aurinko seisoo kohdastansa pään päällä. He häätyvät siirtyä toiseen maailmaan, joka on toisella puolella maata, kussa

ei ole kylmä eikä pakkanen, niin kuin täällä, eikä niin ruuan vaanuus kuin täällä, kussa pääskysen pojat välistä saavat nälässä parkua, koska kovat ilmat tulevat. Kiittäkää kuitenkin sitä Suurta Luojaa, joka teille hengen antanut on, ja olkaat kärsivälliset toivossa, että te pääsette lentämään, koska teille kasvavat siivet. Silloin te pääsette lentämään kirkaampaan ilmaan, ja silloin te saatte veisata uutta virttä Siionin vuorella ja kiittää Jumalaa ijankaikkisesti. Mutta sillä aikaa olkaat kärsivälliset, olkaat hiljaiset teidän pesisänne, ja odottakaat sillä aikaa, kun Vanhin tuopi teille ruokaa maasta ja ilmasta. Kuule taivaallinen Vanhin murheellisten ja katuvaisten huokaus. Isä meidän jne.

Ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitettuna 145. psalmissa ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: Ps. 145: 1

”Minä ylistän sinua, minun Jumalani, Sinä Kuningas, ja kiitän Sinun nimeäsi aina ja ijankaikkisesti.”

Näistä Daavidin sanoista kuulemme me, kuinka Daavid saattaa kiittää ja ylistää Herrea, ja me emme saata kiittää.

Meidän täytyy siis tällä kerralla perään ajatella, minkä tähden me emme saata kiittää Herraa niin kuin Daavid.

Siinä tutkinnossa täytyy meidän ensin katsella Daavidin elämäkertaa ja panna meidän kristillisyytemme hänen kristillisyytensä rinnalle, ja sitten katsella, minkä tähden Daavid saattoi niin kiittää Jumalaa ja me emme saata.

David oli luonnostaan rohkea, jalo ja urhoolinen mies. Sillä hän oli Jessen juuresta ja erinomattain luonnonlahjoilla varustettu luomisessa, ja oli myös ilman epäilemättä opetettu vanhemmilta kaiken uskonsa ja toivonsa panemaan Jumalan päälle. Hänessä oli siis suuri luomisen armo. Sillä me kutsumme sen luomisen armoksi, että hänellä oli vahva ja terve ruumis, suuri rohkeus ja voima vaaroissa, suuri ymmärrys ja viisaus äkkiä huomaitsemaan, mikä paras neuvo olis.

Muutamat ihmiset, jotka ovat erinomaisilla luonnonlahjoilla lahjoitetut, tahtovat luottaa oman voimansa ja viisautensa päälle. Ja sen tähden käypi heille hullusti, koska he tulevat ylöns rohkeiksi. Mutta Daavid oli nuoruudesta opetettu luottamaan Jumalaan, ja huomataan siitä urhoollisuudesta, jolla hän meni sotimaan Goljatin kanssa, koska kaikki muut suuremmat ja vahvemmat miehet Israelissa olivat pelkurit, sen tähden, ettei heillä ollut oikeata uskallusta Jumalan päälle. Niin uskalsi Daavid mennä sotimaan ja sai voiton enemmän viisaudellaan kuin ruumiin voimalla.

Koska ei ole mitään kirjoitettu Daavidin heräyksestä nuoruuden aikana, niin emme tohdi sanoa, oliko hän silloin herännyt, koska hän löi Goljatin. Mutta sen me näemme, että Daavidilla oli parempi kristillisuus vastoinkäymisissä kuin myötäkäymisessä. Koska se paha kuningas Saul rupesi Daavidia vainoamaan, silloin osoitti Daavid, että hän oli tullut itsensä tuntemiseen, sillä muutoin ei hän olisi saattanut tuta Saulin sydäntä. Hän tiesi, että Saulilla oli paha omatunto. Ja sen tähden tuli Saul kovin lyödyksi, koska Daavid osoitti hänelle, kuinka hän olisi saattanut kostaa vihamiehensä, jos hän olisi tahtonut. Siinä osoitti Daavid uskon hedelmät. Ja Daavid on monessa virressä kiittänyt Jumalaa sen suuren armon edestä, että hän tuli pelastetuksi Saulin kädestä.

Siinä on syy, minkä tähden hän saattoi kiittää, nimittäin Daavid oli ilman syyttä vainottu. Hän oli suuressa ahdistuksessa ja pelvossa. Ja tämä vastoinkäyminen ja risti vaikutti hänessä niin paljon, että hänen täytyi paeta Jumalan tykö, koska hänellä ei ollut mitään turvaa maailmaan. Mutta ei kaikki ristinkantajat pakene Jumalan tykö, vaan useammat pakenevat perkeleen tykö, ja uhkaavat kostaa vihollisilleen. He alkavat juomaan ja varastamaan eli vääryyden ja petollisuuden kautta viemään muitten omaa. Semmoiset eivät saata kiittää Jumalaa, vaan he kiittävät maailman jumalaa, joka heitä on

kouluttanut pahuuteen. Ketä he viimein kiittävät, se on tietämätöin.

Viimein heräsi Daavidin omatunto, koska hän oli langennut siihen suureen syntiin, ja Naatan tuli häntä Jumalan puolesta soimaamaan. Emme saata sanoa, oliko Daavidin tunto ennen oikein herännyt, mutta me tiedämme vakaisesti, että Daavidin tunto heräsi Naatanin soimausten kautta, ja siitä tuli hänelle oikea katumus, oikea suru ja murhe synnin ylitse. Tässä hädässä täytyi hänen huutaa syvyydestä korkeuteen, ja rukoilla niin kuin ennen maallisessa hädässä, että Jumala ottaisi häntä pois maallisesta hädästä, vaan nyt täytyi hänen huutaa hengellisessä hädässä, että Jumala auttais häntä perkeleen vallan alta, joka on vielä julmempi vihollinen kuin se kristittyin vainooja Saul. Ja koska Daavid sai vakuutuksen Jumalan armosta ja syntein anteeksi saamisesta, silloin hän saattoi kiittää Herraa suuremmalla voimalla kuin ennen.

Mutta miksi me emme saata kiittää? Sen tähden, ettemme ole niin suuressa hädässä kuin Daavid. Ensiksi ruumiin puolesta ei ole kukaan meitä niin kovin vainonnut, että meidän olisi täytynyt paeta vaaroihin ja luoliin, taikka paeta pakanain valtakuntaan. Meidän pitäisi kiittämän Jumalaa sen suuren armon edestä, että olemme saaneet olla rauhassa, ettei meitä ole niin kovin vainottu ja kuolemaan asti ahdistettu kuin Daavidia. Mutta emme saata mahdollisesti kiittää Jumalaa sen suuren armon edestä, että me olemme saaneet olla rauhassa maailmassa syntymämaassa. Mutta vielä hengen puolesta emme saata niin kiittää kuin Daavid. Emme tiedä, mutta taitaa siinä olla syy, ettei moni ole niin suuressa hädässä ollut kuin Daavid. Taitaa siinä myös olla yksi syy, ettei moni muista enää, mistä surkeasta hädästä hän on pelastettu. Taitaa myös siinä olla yksi syy, että sydän on tarttunut maailmaan, ettei ole tämä kristillisyyden asia niin kallis kuin ensi heräyksessä, että muutamat rupeavat väsymään tien päälle, koska matka tuli pitkäksi ja

vaivalloiseksi, ettei ole enää semmoinen hartaus kristityillä kuin ennen.

Moni on alkanut hengessä ja päättänyt lihasa. Maailma tuli rakkaaksi, tämä naaraspiru, joka osoittaa kauneutensa vielä kristityillekin, ja tarjoaa heille hyvytensä. Tästä tulee nyt kiittämättömyys, hengellinen laiskuus, valvomattomuus, hitaus ja maailmanmielisyys. Raavaat uppoutuvat maailman murheeseen, nuoret vajoavat koreuden ja huoruuden valtakuntaan, viisaat makaavat ynnä tyhmäin neitseitten kanssa, ja viimein havaitaan, että öljy on vuotanut ulos lampusta, koska huuto tulee: *"Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan!"* Tämä näky olevan suurin syy, minkä tähden me emme saata kiittää niin kuin Daavid. Jos me vielä panisimme hänen kristillisyytensä meidän kristillisyytemme rinnalle, me olemme monessa paikassa jääneet kaipaamaan Daavidin kristillisyyttä.

Jos Daavid teki suuren synnin, niin hän teki suuren ja totisen katumuksen, ja pääsi usein armon tuntemiseen, sen edestä hän saattoi kiittää. Daavid antoi pois kuningasoikeuden ennen kuin hän kuoli, ja otti itsensä irti maailmasta. Mutta tämänaikaiset vanhat eivät tahdo päästä irti maailmasta. Daavid antoi kaikki väärät soimaukset anteeksi Geran pojalle, joka oli haukkunut Daavidia verikoiraksi. Sen tähden Jumalakin antoi hänelle kaikki synnit anteeksi, ja hän saattoi sen uskoa. Mutta täällä on omavanhurskaus niin suuri, etteivät heränneet jaksa vapaalla tunnolla tulla armoistuimen eteen. Mutta armonvarkailta on vahva usko.

Matkustavaiset ijankaikkisuuteen! Se suuri päämaali, johon me olemme alkaneet pyrkiä, on aina meidän edessämme, se suuri päämaali, että me autuiksi tulisimme. Mutta tämä suuri päämaali koituu edemmäksi, jos me olemme hitaat vaeltamaan, jos me istumme tien päälle ja lepäämme siihen asti, että pimeys saavuttaa. Sillä minkä tähden on niin monta meidän

matkakumppaneistamme väsynyt tien päälle? Eikö se tule siitä, että he ovat panneet maata puolipäivän aikana, ja niin muodoin jääneet matkakumppaneista. Meidän edessämme seisoo kuolema ja ijankaikkisuus, emme saata välttää sitä, vaikka kuinka freistaisimme lymytä. Sen tähden on paras neuvo, että itse kukin tekisi työtä sen päälle, että hän pääsisi siihen autuaalliseen

paikkaan, kussa kaikki vaivat loppuvat ja kaikki kyneleet pyyhitään pois. Älkääät väsykö tien päälle, vaan rientäkää, pyrkikää, kilvoitelkaa, huutakaa ja kolkuttakaa, että se suuri Daavidin Poika armosta korjaisi omiaan pois surun laaksosta taivaaseen yhdessä autuaallisessa hetkessä. Amen.

Jäljennös / Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: Ps. 89: 2 (AAMUSAARNA)

A amusaarnan teksti Psalmi 89: 2. ”Minä veisaan Herran armoja iankaikkisesti, ja sinun totuuttas ilmoitan suullani suvusta sukuun.”

Tämän pyhän tekstin johdatuksella meidän pitää Jumalan armon kautta tutkistella ja ajatella, kuinka kristitty ylistää Jumalan armoa ja julistaa Hänen totuuttaan suvusta sukuun.

Meidän täytyy kuitenkin valittaa kuningas Daavidin kanssa: ”*Auta, Herra, sillä pyhät ovat harvat*”, ja juuri sen tähden, että pyhät ovat harvat, meidän täytyy ottaa kuningas Daavid esimerkiksi osoittaaksemme, kuinka kristitty ylistää Jumalan armoa, koska väärä kristillisuus tahtoo myös tunkeutua esiin ja julistaa Jumalan totuutta, kun se joutuu sootaan totisen kristillisyyden kanssa. Väärä kristillisuus on olevinaan oikea kristillisuus ja arvelee, että se, joka on olevinaan kristitty, on ulkokullattu ja hengellisesti ylpeä, mutta se, joka kieltää Kristuksen valalla ja kirouksilla, hän on oikea kristitty. Ja sen tähden kaikki armonvargaat väittävät, että Pietari oli oikea kristitty, sekä ennen että jälkeen lankeemuksen.

Mutta kuinka oli Daavidin kristillisyyden laita ennen lankeemusta? Kun vertaamme psalmeja, niin kuin niissä on nyt luettavana Raamatussa Daavidin elämäkertana, niin havaitsemme, että Daavidin psalmit on kirjoitettu eri aikoina. Muutamat psalmit Daavid on veisannut nuoruudessaan, ja muutamia psalmeja hän on veisannut vanhuudessaan, mutta psalmit eivät ole nyt siinä järjestyksessä kuin Daavid ne veisasi. Sen tähden emme voi saada hänen psalmeistaan varmaa tietoa ajasta, milloin hän veisasi ne ensimmäisen kerran. Me voimme ainoastaan päätellä sisällöstä, missä sieluntilassa Daavid oli, kun hän veisasi sen taikka sen psalmin.

89. psalmin, josta päivän teksti on otettu, on kirjoittanut Daavidin lukkarin Etan, joka kirjoitti monta psalmia Daavidin aikana, ja psalmi puhuu erityisesti siitä armosta, jota

Jumala oli osoittanut Daavidille ruumiillisessa tarkoituksessa. Vaikuttaa siltä, että tämä psalmi on laulettu temppelissä, kun Daavid oli vielä elossa ja makasi tautivuoteellaan, tai heti sen jälkeen, kun Salomo oli kruunattu kuninkaaksi. Daavid ylisti Jumalaa, joka oli antanut hänen elää niin kauan, että hän sai nähdä poikansa Salomon istuvan Daavidin istuimella, valittuna Israelin kuninkaaksi. Tämä Daavidin ilo Salomon kuninkaaksi korottamisesta oli jotakin sellaista, mikä ei oikeastaan kuulu kristillisyyteen. Mutta kristitty tunnustaa kyllä mielellään, että hän saa kiittää Jumalan armoa maallisesta onnestaan, ja Daavid piti suurena onnena, että hän sai ennen kuolemaansa nähdä poikansa Salomon istuvan Israelin valtaistuimella.

Kuningas oli saanut elämästä kyllikseen, niin kuin Raamatussa sanotaan, hänellä ei ollut enää mitään toivottavaa tai odotettavaa maailmalta. Hän valmistautui lähtemään tältä ja tulemaan kootuksi isiensä tykö, täysin tietoisena Jumalan armosta. Hänellä ei ollut myöskään murhetta lapsistaan, jotka olivat täysikasvuisia ja tulivat jo itse toimeen. Salomo oli myös ainoa pojista, jonka Jumala Daavidin mielestä oli valinnut, sillä toiset pojat olivat jumalattomia ja vanhemmilleen tottelemattomia. Ja kun kuningas Daavid oli jo vanha ja sairas, niin hän ei jaksanut itse veisata. Sen tähden hän antoi lukkarinsa Etanin kirjoittaa Jumalan kunniaksi kiitoslaulun siitä suuresta armosta, joka hänelle oli tapahtunut, kun hän oli saanut lupaavan pojan seuraajakseen Israelin valtaistuimelle. Sillä tavoin suunnilleen 89. psalmi on syntynyt, sikäli kuin voimme päätellä psalmin sisällöstä.

Mutta toinen kysymys on, miten tämä psalmi liittyy Daavidin kristillisyyteen. Luonnollinen ihminen ajattelee, että kuoleva isä voi tuntea itsensä iloiseksi ja onnelliseksi,

kun hän jättää jälkeensä pojan, joka voi vastata talosta ja täyttää kuolevan isän viimeisen tahdon. Siihen luonnollinenkin ihminen panee suurimman painon, että hänen viimeinen tahtonsa maallisessa eli ruumiillisessa tarkoituksessa tulee täytetyksi jonkun jäljellejäävän lapsen kautta. Hänellä on suurin murhe lapsistaan, että he saisivat hyvän elatuksen ja tulisivat hyvin toimeen maailmassa.

Mutta tämä ei ole ymmärrettävä niin, että kuningas Daavidilla olisi ollut tautivuoteella suurin huoli lastensa ja alamaistensa ruumiillisesta menestyksestä, vaan Daavidilla oli suurin huoli lastensa ja alamaistensa jumalanpelosta ja kristillisyydestä. Hän oli itse ollut eläessään tarkka alamaistensa jumalanpelosta ja kristillisyydestä. Hän oli ollut kiivas oikean jumalanpalveluksen puolesta, koska hän tunsu sen totuuden syvällä sydämessään, että Herran pelko on totinen ja oikea perustus ihmisen autuudelle ajassa ja iankaikkisuudessa.

Sen tähden hän oli myös saanut lupauksen Jumalalta, että Kristus olisi yksi hänen jälkeläisistään, joka istuisi Daavidin istuimella ja hallitsisi pakanoita rautaisella ruuskalla. Ja sen tähden hän on veisannut niin monta psalmia Kristuksesta. Mutta ei Daavid voinut olla niin yksinkertainen, että hän olisi uskonut Jumalan lupauksen Messiaasta eli Kristuksesta täytyneen jo hänen pojassaan Salomossa. Ei Daavid uskonut, että Salomo olisi se mies, joka vapahtaisi Israelin kansan synneistään, mutta Daavidilla oli se toivo, että hänen poikansa Salomo täyttäisi kuolevan isän viimeisen tahdon ulkonaisen jumalanpalveluksen suhteen, mikä voisi edistää kansan jumalanpelkoa tulevaista Vapahtajaa odotettaessa.

Kuningas Daavid oli myös saanut lupauksen Jumalalta, että hänen poikansa Salomo rakentaisi Herran temppelin, johon kansa saisi kokoontua yhteiseen jumalanpalvelukseen. Siitä kuoleva isä iloitsi, että Jumala oli

valinnut hänelle semmoisen pojan, joka voisi täyttää hänen viimeisen tahtonsa niissä asioissa, jotka kuuluivat totiseen jumalanpelkoon. Tästä suuresta Jumalan armosta Daavid ylisti Herraa ja sanoi: *”Kiitetty olkoon Herra Israelin Jumala, joka tänäpänä on antanut vielä yhden istuvan minun istuimellani, että minun silmäni sen nähneet ovat!”* (1. Kun. 1: 48).

Me kuulemme siis, että Daavidin ilo tautivuoteella oli hengellinen ilo. Hän ylisti Jumalan armoa, joka oli antanut hänelle sellaisen pojan, joka voisi täyttää kuolevan isän viimeisen tahdon kansan jumalanpelon ja kristillisyyden suhteen. Juuri tässä on ero totisen ja väärän kristillisyyden välillä. Totisen kristillisyyden tunnustajat iloitsevat Jumalan valtakunnan kasvusta, samoin kuin Kristus riemuitsi Hengessä nähdessään, että saarna vaikutti totisen katumuksen, parannuksen ja elävän uskon. Sitä vastoin Hän tuli murheelliseksi hengessään nähdessään, kuinka vastahakoinen ja suruton kansa kohteli Häntä pilkalla ja vihalla. Vapahtaja itki Jerusalemin paatunutta kansaa, joka ylenkatsoi kaikki varoitukset ja parannuksen huudon.

Mutta väärän kristillisyyden tunnustajat eivät voi olla murheellisia omasta eivätkä toisten ihmisten iankaikkisesta onnettomuudesta. Kuolleen uskon tunnustajat eivät välitä toisten ihmisten menestyksestä, sillä he eivät usko, että heidän kristillisyytensä laita olisi huonosti. Heillä on suloinen kuvitelma, että Jumala on armollinen katumattomille, ja tämän kuvittelun armon nojalla he tekevät syntiä aivan röyhkeästi. Heillä on usko, joka tuntuu lujalta kuin vuori, ja tämän kuolleen uskon nojalla he elävät kuin pakanat. He juovat ja uskovat, he kiroilevat ja uskovat, he tekevät vääryyttä lähimmäiselleen ja uskovat kuitenkin, että Jumala on armollinen. Sillä perkele uskottelee heille, ettei semmoinen elämä ole synti. Sen tähden nähdään, että armonvaras ylenkatsoo sen, mikä on kaikkein tärkeintä kristillisyydessä.

Daavidin katumus saattoi olla tarpeellinen Daavidille ja muille samanlaisille törkeille rikollisille, mutta ei kunniallisille ihmisille. Publikaanin huokaamista he pitävät ulkokultaisuutena. Syntinen vaimo Jeesuksen jalkojen juuressa ei ollut parempi kuin muut ihmiset sen tähden, että hän itki. Se saattoi ehkä olla tarpeellista hänelle, joka oli yleinen huora, mutta ei se sovi kunniallisille ihmisille. Saattoi ehkä olla tarpeellista Pietarille, joka oli kieltänyt Kristuksen, että hän meni ulos ja itki katkerasti, mutta eihän armonvaras ole koskaan kieltänyt Kristusta, eikä hänen sen tähden tarvitse itkeä niin kuin Pietarin. Ei tarvitse armonvarkaan mietiskelläkään, niin kuin Luther mietiskeli. Kaikki semmoinen mietiskely, sanoo armonvaras, on turhaa mietiskelyä.

Mutta kuinka nyt armonvarkaan käy, kun kuolema tulee? Voiko hän Daavidin tavoin ylistää Jumalaa siitä armosta, mikä hänelle on tapahtunut? On nähty, että vahva usko, joka ei koskaan epäile, muuttuu usein epäilyksi kuoleman lähestyessä. Monen silmät avautuvat kuolinvuoteella. Moni kuolevainen alkaa epäillä juuri sillä hetkellä, kun hän on valmis matkustamaan iankaikkisuuteen. Ja mistä sitten tämä epäily ja kuolemankauhu tulee? Joo. Se tulee siitä, että armonvaras on tehnyt syntiä armon päälle. Hän ei ole koskaan tullut kristityksi eläessään, eikä hän voi tulla kristityksi kuollessaan, koska silloin on liian myöhäistä.

Semmoinen ihminen ei ole koskaan herännyt synnin unesta. Koskaan ei semmoinen ihminen ole mietiskellyt. Koskaan ei semmoinen ihminen ole langennut epätoivoon. Koskaan hän ei ole huoannut, niin kuin publikaani. Koskaan hän ei ole tuntenut saatanan valtaa ja lain kirousta. Koskaan hän ei ole tuntenut Jumalan vihaa. Koskaan hän ei ole pelännyt kuolemaa ja tuomiota. Koskaan hän ei ole ollut sielunhädässä. Mutta kun hän joutuu kuoleman käsiin, silloin vasta puutoavat suomukset silmistä. Silloin hän näkee kauhulla, että hän on huonolla tiellä. Silloin 1916

hän täytyy tuomita itsensä ja sanoa: *"Minä olen huonolla tiellä"*. Ihminen, mieli tarkoin, ennen kuin matkustat umpimähkään iankaikkisuuteen. Älä ajattele niin kuin hullu: *"Kyllä on aikaa mietiskellä iankaikkisuudessa"*.

Nykyaikana on monta, jotka sanovat: *"Meidän elämämme on lyhykäinen ja vaivalloinen, ja kuin ihminen on kuollut, niin on hän peräti loppunut, ja ei ole ketään tunnettu, joka on kuolemasta palannut. Niin tulkaat siis, ja eläkäämme hyvin, niin kauan kuin me taidamme ja nautitkaamme elämäämme niin kauan kuin me nuoret olemme. Me tahdomme täyttää meitämme parhaalla viinalla ja voiteella. Älkäämme unhottako kevät kukkia."* (Viis. 2: 1, 6 8). Se merkitsee: me tahdomme juoda ja huvitella, niin kauan kuin olemme nuoria.

Näin puhui suruton joukko jo Salomon aikana. Tämä villi joukko ei uskonut ollenkaan parempaan elämään tämän perästä. Joukko, joka täytti itseään parhaalla viinalla ja voiteella, piti parhaana elää ylellisesti ja pitää hauskaa, niin kauan kuin on nuori. Ja ne, jotka kuuluvat siihen joukkoon, tekevät pilkkaa niistä, jotka mietiskelevät. He ylenkatsovat kaikki varoitukset parannukseen. Heidän korkein pyrkimyksensä ja halunsa on pitää hauskaa. Sen tähden he huvittelevat, he tyydyttävät synnillisiä himojaan ja halujaan, missä ja miten vain voivat. He juovat, lyövät palloa ja pelaavat korttia, ja elävät ylellisesti ja ajattelevat näin: *"Kyllä on aikaa mietiskellä iankaikkisuudessa"*.

Kuinka semmoisille ihmisille käy, kun kuolema tulee heille aivan odottamatta? Niin! Kun kuolema tulee, heidän täytyy tuomita itsensä ja sanoa: *"Minä olen huonolla tiellä. Jumala ei kuule rukouksiani."*

Toiset arvelevat: *"Ei pidä elää niin ylellisesti. Pitää parantaa elämänsä ja olla siveä, pitää tehdä oikein jokaiselle ja elää siivosti. Mutta se ei kelpaa, että pitäisi alkaa mietiskellä ja huoata, pelätä, haaveilla ja olla*

raskasmielinen. Kyllä autuaaksi tulee vähemmällä mietiskelyllä.” — Vai niin! Miksi Luther sitten mietiskeli monta vuotta, ennen kuin hän tuli uskoon? Oliko Lutherin mietiskely turhaa? Vai uskotteko te, että Luther on mietiskellyt kylliksi meidän kaikkien puolesta, niin ettei meillä tarvitse olla mitään murhetta siitä, kuinka pääsemme taivaan valtakuntaan? Ehkäpä meidän tarvitsee ainoastaan uskoa, että Luther on mietiskellyt kylliksi puolestamme, niin tulemme kai autuaaksi. Mutta minä ajattelen, että jokaisen pitää mietiskellä ennen kuin hän voi päästä samaan uskoon, mikä Lutherilla oli.

Mutta ennen kuin ihminen voi alkaa mietiskellä, täytyy omantunnon herätä. Nukkuvalla omallatunnolla ei kenelläkään voi olla oikeaa murhetta sielunsa autuudesta. Mutta kuinka semmoisen ihmisen omatunto voi herätä, joka vasiten turruttaa omantuntonsa ryyppäämisellä, juomisella, juhlimisella tai kaikenlaisilla synnillisillä huveilla ja ajanvietteillä, jotka ajavat pois kaiken murheen. Kuinka semmoisen ihmisen omatunto voi herätä, joka uskoo olevansa jo kristitty ilman katumusta, ilman kääntymystä, ilman parannusta, ilman uuttasyntymistä? Ihminen, joka ei ole koskaan herännyt, tai jos hän on joskus herännyt mutta ei ole koskaan tullut uskoon, tai jos hänellä on vieläpä ollut elävä usko mutta on langennut armosta, semmoinen ihminen kuvittelee, että Jumala on armollinen, ja varastetulla armolla hän tekee syntiä ja elää, niin kuin suruttomat elävät. Semmoisen ihmisen täytyy langeta epätoivoon, kun kuolema tulee. Tässä ei auta pullikoida vastaan, vaan sinun täytyy seurata mukana, sillä kuolema ei kumartele ketään.

Tämän sinä tiedät, oi ihminen! Sinä tiedät, että sinun täytyy lähteä täältä, mutta et tiedä lopullista kohtaloasi, jos sinulle ei ole käynyt niin kuin Paavalille. Kun hän luuli tekevänsä Jumalalle palveluksen vainoamalla kristityitä, hänet otettiin kiinni synnin juoksesta. Hän sai kuulla, että hän vainosi Jeesusta, kun hän vainosi kristityitä. Hän

kuvitteli, että kristityt olivat haaveilijoita ja villihenkiä, jotka piti hävittää maallisen lain voimalla. Kuinka Paavali saattoi olla niin sokea, hän, joka oli oppinut mies ja oli käynyt koulua kirjanoppineen Gamalielin luona? Eiköhän perkele ollut lyönyt häntä sokeudella? Ja kuitenkin sanovat kaikki suruttomat ja armonvargaat: *”Kyllä me tiedämme, millainen totisen kristityn pitää olla, mutta me emme tee sen mukaan kuin me tiedämme.”*

Mutta kuinka oli sitten mahdollista, että Paavali oli ennen kääntymistään niin sokea, ettei hän tiennyt muuta kuin että totinen kristillisyyksi oli hirveää haaveilua? Eiköhän sama sokeus vallitse vieläkin niiden joukossa, jotka vihaavat kristityitä ja pitävät heitä haaveilijoina, kerettiläisinä ja villihenkinä, jotka pitää hävittää tulella ja miekalla tai maallisen lain voimalla. Juuri siinä on sokeus, että väärä kristillisyyksi näyttää sokean joukon silmissä totiselta kristillisyydeltä, mutta oikea kristillisyyksi näyttää maailman silmissä haaveilulta, ulkokultaisuudelta, taikuudelta ja hengelliseltä ylpeydeltä. Jollei maailma olisi niin saatanan sokaisema, se heräisi varmasti ja tulisi totiseen kristillisyyteen. Mutta koska maailma on sokeuden vallassa samalla lailla kuin Paavali ennen kääntymistään, juuri sen tähden maailman sokean joukon täytyy vihata, ylenkatsoa ja pilkata kristityitä, missä ikänä he ilmestyvät maailmalle. Mutta semmoisia kristityitä, jotka vaikenevat ja suostuvat kaikkeen, mitä maailma tekee ja sallii, semmoisia kristityitä ei kukaan vihaa.

Me olemme nyt edellä osoittaneet Daavidin sanoilla, kuinka kuoleva kristitty ylistää Jumalan armoa, kun hänen viimeinen tahtonsa täyttyy kristillisyyden menestyksen suhteen. Mutta tätä ei voi tehdä se, joka ei ole kristitty vaan on kiinni maailmassa elämänsä viimeiseen hetkeen saakka. Luonnollisella ihmisellä on suurin murhe aarteistaan, kun hänen pitää erkaantua täältä, ja jos hänellä ei ole muuta kuin riepua, niin hänellä on murhe niistä, etteivät ne joutuisi hajalleen.

Voi, miten surkeasti on sen ihmisen laita, joka ei ole saanut taivaallisia aarteita, koska hän ei ole etsinyt niitä armonajassa. Hän on surkea ja viheliäinen jo täällä elämässä, kun hän on ilman Jumalaa, mutta kaikkein surkein hän on, kun hänen pitää erkaantua täältä ilman toivoa, ilman uskallusta, ilman varmuutta paremmasta elämästä tämän perästä. Etsikää sen tähden vakavasti, että löytäisitte sen minkä Daavid löysi, nimittäin iankaikkisen rauhan. Ja älkää antako maailman lumota teitä, joka tarjoaa teille aarteitaan ja petollista ihanuuttaan, sillä maailma teidän täytyy pian jättää.

Mutta se on autuas, joka voi jättää maailman ilolla ja riemulla turvaten suureen Ristinkantajaan, Sovittajaan ja orjantappuroilla kruunnattuun Kuninkaaseen, joka on lunastanut vaivaiset vangit kuolemasta ja perkeleen valasta. Mutta niillä, jotka pudistavat päätään ristin juurella ja pilkkaavat Häntä jumalattomalla ja katumattomalla elämällään, niillä ei ole osaa eikä arpa Hänen valtakunnassaan. Heidän täytyy mennä häpeällä pois ja saada palkkansa perkeleeltä ja maailmalta, joiden perään he ovat pyrkineet. Heidän täytyy saada palkkansa iankaikkisissa vaivoissa, kun

he vähän ajan perästä menettävät kaiken, rakkaimman ja kalleimman, mitä he ovat rakastaneet maailmassa. Sillä jo se on vaiva, että menettää kerralla rakkaimman, mitä omistaa. Lisäksi tulevat iankaikkiset oman tunnon soimaukset siitä, että he ovat ylenkatsoneet sekä Jumalan Sanan että kristittyjen varoitukset armonajassa. Kaiken tämän täytyy langeta raskaana katumattomien päälle, kun he viimein huomaavat, että he ovat väärällä tiellä.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat seuranneet Daavidin, profeettojen, opetuslasten ja Kristuksen jalanjälkiä katumuksessa synneistään, ristissä ja murheessa, itsensäkieltämisessä ja kärsivällisyydessä, oikeassa uskossa ja luottamuksessa siihen, joka on kärsinyt kuoleman meidän syntiemme tähden, heidän viimeinen tahtonsa tulee täytetyksi. He saavat nähdä Jumalan ja sen, jonka Hän on lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen. Heidät kootaan isiensä tykö ilossa ja riemussa, ja Herra pyyhkii pois heidän kyynelensä ja antaa heille elämän kruunun. [Amen.]

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: PS. 115: 2 (PÄIVÄSAARNA)

Kuningas Daavid kirjoittaa 115. psalmissa: ”Miksi pakanat sanovat, kussa on nyt heidän Jumalansa?” Nimittäin Israelin lasten Jumala.

Koska Israelin lapsille tapahtui vastoinkäymisiä maailmassa, niin pakanat olivat varsin valmiit pilkkaamaan ja sanomaan: ”Kussa on nyt heidän Jumalansa?” Ja niin pilkkaavat vielä nytkin pakanat kristityitä, koska kristityille joku vahinko tulee, ja sanovat: ”Kussa on nyt heidän Jumalansa?” Sitä on Daavid monessa paikassa ihmetellyt, että jumalattomat niin paljon menestyvät tässä maailmassa. Mutta hän on myös osoittanut, missä kristityn turva on, koska hän sanoo edellä mainitussa paikassa: ”Mutta meidän Jumalamme on taivaassa. Mitä ikänä Hän tahtoo, sen Hän tekee.” Siinä paikassa hän osoittaa, että kristittyjen Jumala on taivaassa.

Vaikka kristityt saavat usein kärsiä tässä maailmassa, niin on kuitenkin heidän Jumalansa taivaassa. Mutta missäs pakanain jumala on? Daavid sanoo samassa psalmissa 4. värssyssä: ”Vaan heidän epäjumalansa ovat hopea ja kulta, ihmisten käsillä tehdyt. Heillä on suu, ja ei puhu. Heillä ovat silmät, ja ei näe. Heillä on korvat, ja ei kuule. Heillä on sieraimet, ja ei haista.” Näin kirjoittaa nyt Daavid pakanain jumalista. Ne ovat kelvottomat jumalat, jotka eivät saata mitään vaikuttaa.

Mutta ovatkos nyt pakanain jumalat paremmat kuin Daavidin aikana? Silloin oli pakanoilla näkyväiset epäjumalat, nimittäin kuvat kullasta, hopeasta, vaskesta, puusta, savesta eli muusta aineesta. Nyt ovat viinaflasku, koreat vaatteet, komeat rakennukset, maalatut reet, lehmät, hevoset ja lampaat näkyväiset jumalat. Sillä Lutherus sanoo: ”Mitä ihminen eniten rakastaa, se on hänen Jumalansa.” Näiden tavarain päälle pakanat enimmiten luottavat, ja me saatamme sanoa niistä pakanain epäjumalista niin kuin Daavid: ”Heillä on suu, eikä puhu. Heillä on korvat, eikä kuule.” He ovat nimittäin mykät ja

avuttomat jumalat, jotka eivät saata auttaa, koska hätä tulee. Mutta ne näkymättömät jumalat ovat epälukuiset, ja niitä pakanat enimmiten palvelevat, niin kuin huoruuden perkele, kunnian perkele, ahneuden perkele, vihan perkele, juopumuksen perkele, ylpeyden perkele, valheen henki, kateuden henki, jotka kaikki ovat pakanan sydämessä hallitsevaiset.

Juomarin paras jumala on se näkyväinen vuotava paloviina eli rommi, eli mikä mahtaa olla hänen nimensä, jota me kutsumme piron paskaksi. Sillä piru opetti ihmisiä pilaaamaan Jumalan viljaa ja tekemään sen vahingolliseksi ruumiille ja sielulle. Ne ihmiset, jotka sitä juovat, tulevat luontokappaleeksi. Ja mikäs on viinaporvarin paras jumala? Ei suinkaan muu kuin se ympyriäinen viinatynnyri, jonka päällä viinaperkele istuu kahden reisin, niin kuin pakanat hänen ovat maallaneet heidän kuviinsa. Mikäs on huoran paras jumala? Se, jota hän eniten rakastaa. Joku huorapukki, joka hänet pettää ja tekee luontokappaleeksi. Mikäs on maailmanorjan paras jumala? Kultalimppu, eli raha, tavara, omaisuutta, komeat rakennukset, komeat hevoset, eli muu maailman turhuus, joka ei auta mitään kuolemassa. Kaikki nämä katoavaiset kappaleet ovat pakanain jumalat. Muutamat pitävät myös vatsansa jumalana. Syömärit ja juomarit ovat epäjumalain palvelijat, sillä he pitävät vatsansa jumalana.

”Mutta meidän Jumalamme on taivaassa,” sanoo Daavid. Ei se ole vatsassa eikä mak-sassa ja pernassa, tai sapessa ja suolissa. Ja koska pakanat pilkkaavat kristityitä, niin kuin Daavid todistaa, ja sanovat: ”Kussa on heidän Jumalansa?” niin me myös mahdamme sanoa pakanoille: ”Kussa ovat heidän Jumalansa?” Taitavat olla viinaflaskussa. Taitavat olla navetassa eli aitassa. Taitavat olla huorain huoneessa. Taitaa olla joku naaraspiru

heidän jumalansa, niin kuin efesolaisten Diana. *"Mutta meidän Jumalamme on taivaassa,"* sanoo Daavid, vaikka pakanat pilkaten Israelin lapsia sanovat: *"Kussa on heidän Jumalansa?"* Niin kuin tämänaikaiset pakanat pilkaten kristityitä sanovat: *"Kussa on heidän Jumalansa?"* *"Mutta meidän Jumalamme on taivaassa."* Niin todistaa Daavid kristittyjen puolesta. Vaikka pakanat luulevat, että kristittyjen Jumala on samassa paikassa kuin pakanain jumala, nimittäin viinaporvarin talossa, eli huorain huoneessa. Mutta ei se ole niin. Kristittyjen Jumala on taivaassa, ja pakanain jumala on viinaflasussa ja huorain huoneessa.

Meidän pitää tänä päivänä katselemaan, missä pakanain jumalat ovat, ja kelle he kunnian antavat. Mutta ennen kaikkia pitää meidän rukoilemaan Taivaan Jumalaa, että hän antaisi kaikille pakanoille oikean ylösväläisyyden, että he tulisivat tuntemaan heidän jumaliansa, kuinka kelvottomat he ovat auttamaan palvelijoitansa, koska hätä tulee.

Kaikki kristityt, jotka ennen ovat niin kuin pakanat, palvelleet tämän maailman jumalaa, mutta ovat nyt tulleet tuntemaan, kuinka kelvottomat ne pakanain jumalat ovat, tunnustakoon julkisesti, niin kuin Daavid, koska pakanat pilkkaavat kristityitä ja sanovat: *"Kussa on heidän Jumalansa?"* Niin saavat kristityt tunnustaa, niin kuin Daavid: *"Meidän Jumalamme on taivaassa."* Ja vaikka pakanat eivät usko, että kristittyjen Jumala on taivaassa, pitää heidän viimein sen näkemän ja tunnustaman, koska he rupeavat tuntemaan, että ne kuurot ja mykät jumalat eivät auta enää. Mutta kristittyjen Jumala on taivaassa, ja hän kuulee murheellisten, katuvaisten ja alaspainettujen rukoukset. Sillä profeetta sanoo: *"Joka silmät teki, eikö hän näe? Joka korvat teki, eikö hän kuule?"* Ja toisesti Hän näkee ja kuulee niiden huokaukset, jotka nöyrällä ja katuvaisella sydämellä rukoilevat: Isä meidän jne.

Korkeanmessun teksti neljäntenä rukouspäivänä löytyy kirjoitettuna 115. Daavidin psalmissa, ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: Ps. 115: 1

"Ei meille Herra, ei meille, vaan sinun nimellesi anna kunnia, Herra, sinun armosi ja totuutesi tähden."

Meidän pyhän tekstimme johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä katselemaan, kelle kunnia pitää annettaman.

Ensiksi: **Kelles pakanat antavat kunnian?**

Toiseksi: **Kelles kristityt antavat kunnian?**

Mutta ei meille, Herra, vaan sinun nimellesi anna kunnia.

Ensiksi: **Kelles pakanat antavat kunnian?**

Koska kuningas Daavid sanoo: *"Ei meille, Herra, vaan sinun nimellesi anna kunnia,"* niin se kuuluu, niin kuin Daavidilla olisivat olleet semmoiset kiusaukset, että hän olisi tahtonut itsellensä kunnian Jumalalta, mutta huomasi varsin, ettei sovi hänen saada kunnia Jumalalta, vaan paremmin Jumala antakoon nimellensä kunnian. Sillä eivät ihmiset kuitenkaan anna Jumalalle kunniaa. Juutalaiset kuitenkin olivat mielestensä kiivaat Jumalan kunnian puolesta, koska he sanoivat Vapahtajalle: *"Anna Jumalalle kunnia."* Ja pakanat myös ovat tahtoneet, että kristityt antaisivat kunnian pakanain jumalille.

Mutta eivät kristityt ole antaneet pakanain Jumalalle kunniaa. Koska me tiedämme, millaiset ne pakanain jumalat ovat, nimittäin komeat rakennukset, komeat hevoset, koreat vaatteet, maalatut reet ja muuta sen kaltaista, niin ei saata kristityt antaa semmoisille kuuroille ja mykille jumalille kunniaa. Mutta pakanat kyllä antavat niille kunnian. Ne tahtovat, ja ne luulevat, että muiten pakanoitten pitää antaman heille kunnia, koska he näyttävät koreutensa, kauneutensa ja tavaransa, ja kysyvät: *"Eikös tämä ole kauris, eikös tämä ole korea?"* *"On kyllä,"* sanovat toiset pakanat. *"Ja jospa minulla olisi*

semmoinen." Siinä nyt pakanain kunnia on, että he ottavat kunnian toinen toiselta.

Vapahtaja sanoo juutalaisille: *"Kuinka te saatatte kunnian antaa Jumalalle, jotka otatte kunnian toinen toiseltanne?"* Maailman herrat antavat myös kunnian toinen toiselle. Pilatus antoi sen kunnian Herodekselle, että hän on parempi tuomari ja viisaampi tutkimaan vankia ja saamaan heitä tunnustamaan. Siinä mielessä lähetti Pilatus Jeesuksen Herodeksen tykö. Mutta Herodes taas antoi sen kunnian Pilatukselle, että hän on parempi tuomari. Ja kunnian osoituksen tähden tulivat Herodes ja Pilatus ystäviksi. Ja millä lailla nyt pakanat luulevat voittavansa kunnian maailmalta? Joo, komeudella, koreudella vaatteissa, rakennuksissa, kalasissa, juomingeissa. Muutamat pramaavat voimallansa ja luulevat sen kautta voittavansa kunnian. Muutamat osoittavat koreutensa ja kauneutensa toisille pakanoille ja luulevat sen kautta saavansa kunniata. Muutamat ajavat kilpaa, ja luulevat hevosten kautta voittavansa kunnian. Muutamat juovat kilpaa kunnian tähden. Mutta moni pakana on siinä freistingissä ja kunnian pyynnössä syttynyt palamaan.

Semmoinen nyt on pakanain kunnia. Jos ei moni usko sitä, että Jumalakin antaa juomarille kunnian, eli huoralle ja varkaalle, kyllä he sitä vaan uskovat, että maailma kuitenkin antaa heille kunnian. Maailma kuitenkin kiittää ja ylistää heidän koreuttansa, heidän komeuttansa ja kauneuttansa. Ja mitäpä maailma tekee muuta, kuin kunnian antaa, ei ainoastaan ihmisille, mutta myös hevosille ja koirille. Ja pirulle he antavat suurimman kunnian, koska he huutavat hänen nimeänsä kirouksilla ja sadatuksilla. Mutta onkos vielä se usko pakanoilla, että Jumala on antanut heille kunnian? Minä olen kuullut ja nähnyt, kuinka pakanat suuttuvat, koska kristityt sanovat, että piru on antanut heille kunnian. Siitä arvataan, että pakanoilla on vielä nykyin se usko, että Jumala on antanut pakanoille kunnian.

Mutta missä Raamatussa se on kirjoitettu, että Jumala on antanut pakanoille kunnian? Ei ole Jumala antanut monelle ihmiselle kunniaa, sillä kaikki ihmiset ovat jo aikaa kunniamiksi tulleet syntiinlankeemuksen kautta. Ja kuitenkin rakastavat kaikki pakanat maailman turhaa kunniaa. Ja siveät huorat, rehelliset varkaat ja armolliset viinaporvarit kysyvät vielä kunniansa perään oikeudessa. Ja se pitää teidän tietämän, että Jumala ei ole antanut pakanoille kunniaa, mutta piru se on antanut pakanoille kunnian. Se on antanut huoralle kunnian. Se on antanut varkaalle kunnian. Se on antanut viinaporvarille kunnian. Sen tähden antavat he pirulle kunnian, koska he huutavat hänen nimeänsä yötä ja päivää. Ja nyt me tiedämme, kelle pakanat antavat kunnian. He antavat kunnian pirulle ja maailmalle, ja itsellensä erinomattain omistavat he suuren kunnian.

Toiseksi: **Kelles kristityt antavat kunnian?** Koska Daavid sanoo: *"Ei meille, Herra, ei meille, mutta sinun nimellesi anna kunnia,"* niin hän vissimmästi on ennen tuntenut kunnian vaikutuksia, mutta huomasi varsin, ettei hänelle sovi se kunnia, joka kuuluu yksin Jumalalle. Vaikka Jumala antoi Daavidille sen kunnian, että hän profeetan suun kautta antoi hänelle synnit anteeksi ja sanoi: *"Minä olen löytänyt yhden miehen minun mieleni jälkeen,"* se olisi suurin kunnia, jota Jumala kiittää. Ja semmoinen ihminen, jota Jumala kiittää, saattaisi sanoa, että Jumala on hänelle kunnian antanut. Mutta ei Daavid ole niin elänyt, että hän olisi saattanut omistaa itsellensä kunnian. Sen tähden sanoi hän: *"Ei meille, Herra, ei meille, vaan sinun nimellesi anna kunnia."*

Se on yksi ainoa ihminen maan päällä ollut, jolle Jumala on antanut kunnian, se on Jumalan Poika, meidän Vapahtajamme. Mutta kaikki muut ovat saaneet kunnian perkeleeltä. Erinomattain ne, jotka omistavat itsellensä kunnian. Olkoon sitten maailman kunnia, eli parhaan kristityn kunnia. Eivät kristityt tosin tahdo maailman kunniaa

voittaa. He nyt siksi ovat jo opetetut Jumalalta, että maailman kunnia on turha.

Mutta tuo parhaan kristityn kunnia tahtoo vielä muutamissa riippua. Ja Sebedeuksen poikain rukous, kuka pääsisi oikealle ja vasemmalle puolelle Vapahtajan valtakunnassa, eli kuka pääsisi niin kuin likimmäiseksi Vapahtajalle. Se tahtoo olla kristittyjen mielessä. Mutta jos Vapahtaja nuhteli Sebedeuksen poikia siitä, että he tahtoivat parhaan kristityn kunnian itsellensä, kyllä meidän on täytynyt panna sama paikka niille eteen, jotka parhaan kristityn kunnian tahtovat omistaa, vaikka tässä kristillisyydessä ei ole monta, jotka temppelein harjalle ovat kiikkuneet. Mutta niitä on monta, jotka väen tähden eivät pääse Jeesusta näkemään, mutta kuin he kiikkuvat elämän puuhun, niin kuin Sakkeus, siinä he saavat häntä nähdä, ja semmoisten tykö tahtoo Jeesus tulla vieraaksi.

Te, jotka väen paljouden tähden ette pääse näkemään Jeesusta, ja olette niin lyhykäiset, että ette ylety katsomaan yli muita, kiikkua elämän puuhun, niin te saatte nähdä Jeesusta. Kuka tiesi hän tekee teille kunnian, että hän tulee teille vieraaksi, ja siinä on teille kunniaa kyllä. Mutta jos nyt olisi lapsia niin paljon Jeesuksen ympärillä, nimittäin semmoisia lapsia, joita hän siunasi, ja te niitten tähden ette pääsisi ollenkaan liki Vapahtajaa, jokohan te lykkäisitte lapsia pois tieltä, että pääsisitte itse likimmäiseksi? Minä luulen, että ne kristityt, jotka ovat itsensä tuntemiseen tulleet, eivät saattaisi lykätä lapsia, vaan seisoisivat siellä taampana ja huutaisivat: *”Jeesus, Daavidin poika! Armahda meidän päällemme!”*

Mutta niitten, jotka tahtovat kunnian antaa Jeesukselle, niitten täytyy ensinnä tulla maailman tunkioksi, sillä ei maailman kunnian kanssa pääse yksikään taivaan valtakuntaan. Mutta kristityillä olisi monta kertaa halu antaa Jeesukselle kunnia, kiitos ja ylistys, mutta ei ole voimaa. Heidän täytyy siis osoittaa

Jeesukselle kunniaa niin kuin se vaimo, joka rakkaudesta vuodatti kallista nardusvoidetta Jeesuksen päin päälle, eli niin kuin se samarialainen, joka lankei Jeesuksen jalkain juureen ja kiitti Jumalaa.

Mutta erinomattain kuolemallansa on moni kristitty kunnioittanut Jumalaa, niin kuin esimerkiksi Pietari, jolle Vapahtaja ilmoitti edeltäpäin, millä kuolemalla hänen piti Jumalaa kunnioittaman. Kuolemallansa saattavat kristityt vielä nytkin kunnioittaa Jumalaa, koska pakanat saavat nähdä, kuinka suuren uskon voiman Jumala antaa heille, että he jaksavat ilolla ja riemulla mennä kuolemaan, koska sitä vastaan pakanat ja pois langenneet menevät niin kuin häpeälliset koirat helvettiin.

Muutamat tuomitsevat itsensä kuolinvuoteella. Muutamat valittavat, ettei Jumala kuule heidän rukouksiansa. Muutamat sanovat: *”Koska ennen ei ole kaivettu, saa nyt olla kaivamatta.”* Ja muutamat eivät puhu yhtään sanaa. Eivät ne sano hyvästikään ennen kuin he lähtevät. Muutamat houraavat ja kiroavat kuolinvuoteella. Muutamat käskevät monia tuhansia perkeleitä tulla korjaamaan heidän raatoansa. Sillä lailla saa kyllä rietas henki suuren kunnian heidän kuolemastansa, mutta minkä kaltaisen kunnian he saavat häneltä? Ja jos pakanat uskoisivat, että rietas on antanut heille kunnian, niin he viskaisivat hänen kunniansa hänelle takaisin tässä armon ajassa. Mutta eivät pakanat usko sitä, että rietas on antanut heille kunnian.

Kristityt antavat Jumalalle kunnian, koska he tunnustavat itsensä Jumalan lapseksi, niin kuin Kristus tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi. Mutta siinä tulee suuri riita perkeleen kanssa, sillä omanvanhurskauden perkele sanoo näin: *”Joka itsensä tunnustaa Jumalan lapseksi, se korottaa itsensä, mutta joka ei tunnusta itsensä Jumalan lapseksi, se on nöyrä kristitty. Se antaa Jumalalle kunnian. Mutta joka tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, se ottaa itsellensä kunnian.”*

On siinä jo suuri riita perkeleen kanssa, koska jonkun katuvaisten pitää tunnustaman syntiänsä maailman edessä, ei ainoastaan Jumalan edessä. Mutta siinä tulee vielä suurempi riita riettaan kanssa, koska katuvaisten pitää tunnustaman itsensä Jumalan lapseksi. Siinä kauhtuu omanvanhurskauden perkele ja saarnaa siellä järjessä: *"Jaa, vai niin! Siinäkö olet Jumalan lapsi? Ja olet niin musta ja ruma, kuin itse rietas!"* *"Älä sinä vaan tunnusta itseäsi Jumalan lapseksi,"* sanoo omanvanhurskaus. *"Jos sinä niin korkealle kiikut, niin minä paiskaan sinut helvettiin. Vai niin! Siinäkö olet Jumalan lapsi! Jos sinä tunnustat itsesi Jumalan lapseksi, niin sinä pilkkaat Jumalaa!"*

Moni katuvaisten on siinä paikassa antanut riettaalle kunnian ja sanonut: *"En ole Jumalan lapsi."* Jos nyt rietas tulee kysymään sinulta, katuvaisten perkele: *"Oletkos Jumalan lapsi?"* niin sinä vastaat: *"En ole."* Silloin sanovat kaikki omanvanhurskauden palvelijat: *"Se on nöyryä kristitty. Ei se kiiku niin korkealle kuin nämä villihenget, jotka pilkkaavat Jumalaa tunnustuksellansa. Ne tekevät itsensä pyhäksi."* Mutta miksi siis juutalaiset sanovat Jeesukselle: *"Anna Jumalalle kunnia, ja sano meille, oletkos Kristus sen siunatun Poika?"* Olipa siis heillä se usko, että Jeesus antaa Jumalalle kunnian, * jos Hän tunnustaa itsensä Jumalan Pojaksi, vaikka he jälkeen sanovat: *"Nyt kuulitte Hänen pilkkansa."*

Mutta äsken he sanoivat: *"Sinä annat Jumalalle kunnian."* Sillä se, joka uskoo, että hän on Jumalan lapsi, eikä tohdi tunnustaa itseänsä Jumalan lapseksi, hän totisesti pilkkaa Jumalaa siinä, että hän valehtelee oman sydämensä päälle. Mutta se, joka tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, hän antaa Jumalalle

kunnian, joka hänet on ottanut lapseksensa, ja sen tunnustuksen kautta tulee maailman jumala pilkatuksi. Mutta nyt sanovat kaikki katuvaisten ja omanvanhurskauden kanssa taistelevaisten: *"En minä jaksa uskoa, että minä olen Jumalan lapsi, kuinkas minä saatan tunnustaa? Minä tulisin valehtelijaksi, jos minä tunnustaisin itseni Jumalan lapseksi, ja en kuitenkaan ole. Ja minä tiedän vakaisesti, etten ole Jumalan lapsi."*

Tämä on yksi omanvanhurskauden mutka, johon hän ahdistaa katuvaisten sieluja, mutta minä sanon: jos sinä, katuvaisten perkele, et usko, että sinä olet Jumalan lapsi, niin sinun täytyy uskoa, että sinä olet perkeleen lapsi, sillä jommankumman lapsi sinä olet. Jos et ole Jumalan lapsi, niin sinä olet perkeleen lapsi. Niin anna nyt Jumalalle kunnia, sinä katuvaisten perkele, ja tunnusta riettaalle harmiksi, että sinä olet Jumalan lapsi, sillä siveä perkele ei saata tunnustaa itseänsä Jumalan lapseksi. Mutta ei siveä perkele saata tunnustaa itseänsä perkeleen lapseksi. Sen tähden saattaa yksi katuvaisten perkele tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, että hän ei tohdi olla perkeleen lapsi, koska hän tuntee, kuinka hirmuisesti perkele häntä vaivaa. — Tunnusta siis, katuvaisten perkele, että sinä olet Jumalan lapsi. Ja sinä olet Jumalan lapsi varsin, kuin uskot ja tunnustat sen. Sinä olet Jumalan lapsi, katuvaisten perkele, sinä olet, vaikka omanvanhurskauden perkele saarnaa, ettet ole. Mutta Jumala sanoo sanasansa: Sinä olet Jumalan lapsi. Ja sinä olet. Sydämen uskolla ihminen vanhurskaaksi tulee, ja suun tunnustuksella autuaaksi. Amen.

Alkuperäinen (loppu puuttuu) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Jäljennös (josta loppuosa on otettu) / lisäkirja Poromaan jäljennöskirja / (yksityisen omistuksessa) Junosuvanto /

TEKSTI: DAN. 3: 25 (ILTASAARNA)

Kolmen miehen kiitosvirsi tullessa on pantu meille esimerkiksi, kuinka koko elävä luonto kiittää Herraa, koska ihmiset eivät jaksa kiittää.

Ne kolme miestä olivat Sadrak, Mesak ja Abednego, joita kuningas Nebukadnezar oli käskennyt heittää palavaan uuniin, koska he eivät totelleet kuningasta, joka oli heitä käskennyt palvelemaan epäjumalaa. Mutta Jumalan enkeli varjeli heitä tulen kuumuudesta, ettei se kuuma valkea tehnyt heille mitään. Silloin rupesivat ne kolme miestä veisaamaan kiitosvirttä. Ja ne ovat esimerkiksi niille pyhille marttyyreille, jotka jälkeen ovat veisanneet voitonvirttä taivaassa. Mutta ne kolme miestä saattavat myös olla esimerkkinä kaikille kristityille, joita Herra on pelastanut helvetin valkean kuumuudesta, jotka kiittävät Herraa keskellä valkeaa, vaikka hekin tuntevat, etteivät he jaksa kiittää niin, kuin heidän pitäisi kiittämän. Ne kolme miestä, jotka valkean kuumuudessa rupesivat veisaamaan kiitosvirttä, tunsivat myös, ettei heidän kuolevainen kielensä jaksanut ulospuhua sitä kiitosta, jota sydän oli täynnä. Sen tähden he panit kaikki luonnolliset kappaleet kiittämään heidän edestänsä.

Jos nyt kristityt panisivat kaikki luontokappaleet kiittämään heidän edestänsä, koska he tuntevat, etteivät he jaksa kiittää niin kuin heidän pitäisi kiittämän, niin me tiedämme, että koko elävä luonto kiittää niitten luonnollisten sielujen edestä, niin kuin myös luontokappaleet Paavalin todistuksen jälkeen huokaavat niitten tyranniin ylitse, jotka heitä piinaavat. Mutta jos nyt luontokappaleet huokaavat niitten onnettomien sielujen ylitse, jotka menevät kadotukseen, vissimmästi he kiittävät myös Luojaansa luomisen armosta ja lunastuksen edestä, niin kuin Raamatussa on edespantu, erinomattain Ilmestyskirjassa, kussa Johannes kuuli neljän eläimen kiittävän Luojaansa. Ja mitäpä ne tekevät, ne pääskysel ja pääskysen pojat, jotka alkavat visertämään varsin, kun aurinko nousee. Ne kiittävät Luojaansa

ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heitä heidän pesissänsä. Ja tiaiset ja satakieliset, jotka niin monenkaltaisella äänellä ylittävät Luojaansa. Ja rakkaus vaatii heitä niin tekemään.

Mutta ihmisen kieli on kankea siihen. Eivät pakanat kiitä ollenkaan, ei luomisen armosta, eikä lunastuksen armosta. Kristityt tahtoisivat kyllä kiittää, jos ei kieli olisi niin kankea. Sen kankeuden tunsivat ne kolme miestä valkeassa, koska he panivat kaikki luontokappaleet, kaikki kivet ja puut, kiittämään heidän edestänsä. He tunsivat, sanon minä, että kieli oli kankea kiittämään sen lunastuksen edestä, kuin heille oli tapahtunut, koska he hirmuisen suuren valkean kuumuudessa eivät tunteneet mitään kipua. Ja kristityt myös tuntevat, että he ovat lunastetut helvetin valkean kuumuudesta, jonka lunastuksen edestä heillä olisi halu kiittää, jos heillä ei olisi niin kankea kieli.

Pankaa nyt tiaiset, pääskysel ja satakieliset kiittämään edestänne, koska teillä itsellä on kankea kieli. Menkää kuuntelemaan, koska aurinko nousee, kuinka pääskysel visertävät. Menkää kuuntelemaan, koska aurinko paisaa, kuinka monenkaltaisella äänellä satakielinen panee, koska hän näkee rakastetun puolison. Menkää kuuntelemaan, kuinka muut tiaiset kiittävät Luojaansa luomisen armosta, ja sen hengen edestä, jossa he liikkuvat ja elävät. Mutta ihminen on niin kuin puu ja kanto. Jos hän meni syömään, niin hän meni niin kuin luontokappale. Vaikka lehmät ammuvat kuitenkin, koska he kuulevat, että heille annetaan ruokaa. Ja kaarneen pojat ääntävät, koska he löytävät raadon. Mutta ihminen on kankea kiittämään myös ruuan edestä.

Koska me näemme, kuinka luontokappaleet kiittävät, siitä me näemme ja ymmärrämme,

ettei ihminen ole luotu tyhjä syömään ja paskantamaan. Mutta nyt se on turha arvelus, että ihminen saattaisi enää täyttää päämaaliansa, mitä varten hänet on luotu. Nyt ei ole muuta, kuin tämä autuaallinen toivo ja uskallus, että hän saattaa paremmin kiittää Luojaansa, koska hän pääsee irti tästä kuolevaisesta ruumiista ja pääsee lentämään ylös korkeuteen, niin kuin pääskyet välistä lentävät korkealle, kussa he löytävät ruokaa. Rukoilkaa nyt taivaan Kuningasta, että hän opettaisi teitä kiittämään sydämellä, koska kieli on niin kankea kiittämään. Ja pankaa tiaiset, pääskyet ja satakieliset kiittämään, koska itsellä on kankea kieli. Kuule uskovaisien Jumala meidän rukoustamme. Isä meidän, joka olet taivaissa, jne.

Neljännän rukouspäivän ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitettuna Johanneksen Ilmestyskirjassa 19: 1, ja kuuluvat sanat näin:

EVANKELIUMI: ILM. 19: 1

"Autuus ja ylistys ja kunnia ja voima olkoon Herralle, meidän Jumalallemme."

Apostoli Johannes kuuli suuren äänen, niin kuin paljolta kansalta kiittävän Jumalaa sen suuren Babylonin lankeemuksen edestä, kussa niin paljon kristityitä oli tapettu. Babylonin kanssa ymmärretään ensiksi se suuri pakanallinen kaupunki, joka Vanhassa Testamentissa oli niin voimallinen ja jossa oli Danielin aikana kuningas Nebukadnezar, joka rupesi elävältä polttamaan kristityitä, nimittäin ne kolme miestä, Sadrak, Mesak ja Abednego, jotka eivät tahtoneet hänen epäjumaliansa palvella.

Tämä suuri Babylon oli jo aikaa langennut eli hävitetty, koska kuningas Kores eli Cyrus antoi Israelin lapsille luvan uudestaan Jerusalemin kaupungin ylösrakentaa. Ja oli ilman epäilemättä syytä iloita sen suuren Babylonin lankeemuksesta, joka oli niin paljon Israelin lapsia vaivannut heidän uskonsa tähden. Mutta Ilmestyskirjassa ymmärretään Babylonin kanssa roomalaisten pääkaupunki, jossa niin hirmuisesti paljon kristityitä oli

tapettu. Tämä roomalaisten pääkaupunki oli vielä suuressa voimassa Johanneksen aikana. Se oli koko maailman pääkaupunki, jossa niin paljon jumalattomuutta harjoitettiin, ja niin paljon kristittyjen verta vuodatettiin.

Johannes näki hengessä tämän suuren kaupungin lankeemuksen, joka tapahtui vasta puolen viidettä sataa ajastaikaa jälkeen. Ja se sama Johannes kuuli suuren äänen taivaassa, niin kuin paljolta kansalta, huutavan: *"Autuus ja ylistys ja kunnia ja voima olkoon meidän Jumalallemme!"* Se kuuluu niin, kuin olisi tullut ilo taivaassa sen suuren Babylonin lankeemuksen ylitse. Mutta nyt on kysymys tämä, mitkä kansat, eli mikä kansan paljous se oli, jonka Johannes kuuli kiittävän Jumalaa sen suuren Babylonin lankeemuksen edestä. Roomalaiset olivat sodalla voittaneet kaikki kansat allensa ja olivat kovuudella ja ankaruudella hallinneet pakanoita. Erinomattain olivat ne julmat pedot, keisari Nero ja Caligula ja muut tyrannit, paljon verta vuodattaneet, ei ainoastaan kristittyjen verta, vaan myös pakanain verta olivat ne tyrannit vuodattaneet.

Sen tähden saattaa joku lykätä sen kysymyksen eteen, oliko se kansanpaljous kristityt, joitten Johannes kuuli kiittävän Jumalaa sen edestä, että tämä tyrannien luola ja valta oli loppunut. Vai olivatkos ne pakanalliset kansat, jotka kiittivät Jumalaa sen edestä, että heidän vainoojansa viimein saivat ansaitun palkkansa? Jos se kansanpaljous, jonka Johannes kuuli kiittävän, olivat kristityt, niin saattaa kyllä omanvanhurskauden perkele kysyä: *"Saakos kristitty kiittää Jumalaa, koska kristittyjen vainooja saa onnettoman lopun tässä maailmassa, ja hänen sielunsa menee helvettiin?"* Se suuri kristittyjen vainooja oli langennut ja saanut onnettoman lopun, ja hänen sielunsa meni helvettiin. *"Saakos kristitty kiittää Jumalaa sen lankeemuksen edestä?"* Niin saattaa kyllä omanvanhurskauden perkele kysyä.

Mutta minä ajattelen kuitenkin, että se kansanpaljous on olleet kristityt, ja ne ovat kiittäneet Jumalaa, ei sen tähden, että tuo kristittyjen vainooja sai onnettoman lopun ja putosi helvettiin, vaan sen tähden ne ovat kiittäneet, että tuo maailman viettelijä, joka veti koko maailman perässänsä helvettiin, jo viimein tuli pois. Koska Jumalalle ei ole yhtään iloa jumalattoman kuolemasta, niin ei taida kristityillekään olla iloa vainoojan onnettomasta kuolemasta. Mutta kristityillä on semmoinen toivo, että maailman viettelijän kuoleman jälkeen ne pakanat, jotka hänen kauttansa vietellyt ovat, saattavat paremmin kuunnella Jumalan sanaa ja ruveta uskomaan kristittyjen puheita, koska heidän, nimittäin pakanain, viettelijä kuoli pois.

Niin kuin se suuri Babylon sekä Vanhassa että Uudessa Testamentissa veti pakanoita perässänsä helvettiin, niin löytyy myös joka paikassa joku Baabelin portto, joka juottaa pakanoita huoruuden viinalla ja suostuttaa heitä puoleensa, osoittaa heille kauneutensa, paljastaa heille rintojansa, jonka tähden ne rupeavat hänen perässänsä juoksemaan, että he saisivat himojansa täyttää. Jos tuommoinen portto kuolisi, niin saattaisivat kyllä kristityt hyvällä tunnolla kiittää Jumalaa, joka otti pois semmoisen kauhituksen, joka niin paljon sieluja hukutti ja veti perässänsä kadotukseen.

Joka seurakunnassa ja joka kylässä löytyy semmoinen viettelijä, jonka päälle pakanat uskovat, ja kristityt eivät saata itkeä, jos semmoinen portto joutuu istumaan leopardin päällä, joka ei ole ainoastansa kristittyjen vainooja, mutta myös maailman viettelijä, jonka perässä pakanat juoksevat.

Olkoon tämä vastaukseksi omalle vanhurskaudelle, joka kysyy: *”Onko se oikein, että kristityt kiittävät Jumalata lähimmäisensä lankeemuksen edestä?”* Oikein se on, koska semmoinen Baabelin portto lankeaa, joka maailman viettelee ja vetää pakanoita myötänsä ja perässänsä helvettiin. Oikein se on,

että kristityt sen lankeemuksen edestä kiittävät Jumalaa. Mutta nyt ei ole vielä kristityillä mitään kiittämistä, koska se Baabelin portto, joka täällä on, ei ole vielä langennut. Se juottaa vielä pakanoita huoruuden viinalla ja viettelee pakanoita, ja vetää heitä kadotukseen. Mutta kristityillä olisi kyllä syytä kiittää sen edestä, ettei ole vielä Baabelin portto jaksanut kaikkia hukuttaa ja kadotukseen vetää. Kristityt saavat kyllä kiittää Jumalaa sen suuren armon edestä, että täällä on muutamia sieluja, jotka eivät ole vielä suuta antaneet Baalille.

Kyllä on tosin monta langennut pois ja mennyt maailmaan, ja alkanut Baabelin porttoa rakastamaan. Mutta kuitenkin on meillä se toivo, että merkittyjen luku täytetään, ja että harvojen sielujen, jotka kantavat Jumalan lasten merkin heidän otsissansa, pitää kilvoitteleman kalliimmassa uskossansa ja pysymän vahvana loppuun asti. Silloin pääsevät he kiittämään Jumalaa, ei ainoastansa luomisen armosta, mutta myös lunastuksen armosta, sillä eivät kristityt tällä ajalla lihan heikkouden tähden saata kiittää Luojaansa luomisen armosta, niin kuin me kuulemme heidän kiittävän taivaassa myös luomisen armosta.

Täällä saattavat luontokappaleet paremmin kiittää luomisen armosta kuin ihmiset, jotka ovat kohta niin kuin Luojan päällekkantajat, joka on muka saattanut meitä tähän onnettomaan maailmaan. Mutta ei ole se Jumalan syy, joka on luonut, vaan se on vihollisen syy, joka on synnin kautta syösyt onnettomuuteen. Mutta ihmisen kieli on niin kankea kiittämään luomisen armosta, ettei moni kristitty ole saattanut kiittää niin, kuin hänen pitäisi kiittämän. Meidän täytyy panna luontokappaleita kiittämään meidän edestämme, niin kuin ne kolme miestä palavassa pätsissä.

Kiittäkää siis luomisen armosta, kaikki tiaiset ja pulmukaiset, pääskysket ja satakieliset! Kiittäkää sen suuren armon edestä, että tämä pikkuinen valkeus on tullut maailmaan,

koska armon aurinko on noussut taivaan reunalla. Kiittäkää, kaikki tiaiset ja pääskysel ja satakieliset! Pian te pääsette siirtymään lämpimään ilmaan, kussa aurinko ei laske. Pian pääsette visertämään ja laulamaan

elämänpuun oksan päälle. Pian pääsette veisaamaan voiton virttä Jumalalle ja Karitsalle Siionin vuorella. Amen, Halleluja! Amen.

Alkuperäinen (alku puuttuu) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Jäljennös: lisakki Huhtasaaren kopiokirja. Erik Wahlbergilta saatu /

TEKSTI: Ps. 43: 5

Päiväsaarnan teksti Ps. 43: 5. ”Mitäs murehdit, minun sieluni, ja olet minussa niin levotoin? Turvaa Jumalaan, sillä minä vielä nytkin häntä kiitän, että hän on minun kasvoini apu ja minun Jumalani.”

Luetussa pyhässä tekstissämme on taas vuo-datus Daavidin pimeistä hetkistä, joista olemme usein puhuneet, sillä koko 43. psalmi on surumielistä valitusta saastaisesta kansasta, valitusta salaisista ja julkisista vihollisista, jotka vihaavat häntä ja väijyvät hänen henkeään. Daavidilla oli valitettavasti monta vihollista, jotka vihasivat häntä sydämen pohjasta hänen kristillisyytensä tähden, jota hänen vihollisensa pitivät ulkokultaisuutena. Jumalattomat vihasivat häntä, koska hän nuhteli heitä jumalattomasta elämästä.

Samalla tavalla jumalaton kansa, joka ei tah-tonut kuulla nuhdesaarnoja, vihasi profeet-toja. Samasta syystä juutalaiset ja pakanat vihasivat ja vainosivat kristityitäkin, sillä he eivät voineet olla äänettämiä eli mykkiä koi-ria, jotka eivät hauku. Alussa kukaan ei välit-tänyt opetuslapsista, niin kauan kuin he py-syivät lukittujen ovien takana, mutta kun he alkoivat saarnata ylösnousseesta Kristuk-sesta, epäuskoinen joukko alkoi heti ahdis-tella heitä.

Mutta aina ei ole siedetty semmoisiakaan kristityitä, jotka pysyvät lukittujen ovien ta-kana. Usein on semmoisiakin vihattu, vaikka he eivät ole häirinneet omantunnonrauhaa. Sillä maailma ei voi sietää totista kristilli-syyttä, ilmaantuipa se sitten missä muo-dossa tahansa.

Daavid valittaa 43. psalmissa saastaisen kan-san tähden, joka ei tahdo kuulla puhuttavan mistään parannuksesta. Kun nimittäin Daavi-dia pidettiin aikanaan ulkokullattuna, niin ei saastainen kansa voinut kärsiä hänen nuhde-saarnojaan, sillä he arvelivat, että sen, joka tahtoo opettaa muita, pitää ensin lakaista oman ovensa edusta puhtaaksi, toisin sa-noen: ”Parantaja, paranna itsesi.” (Luuk. 4:

23), niin kuin Kristus puhuu matkiessaan su-ruttomien ihmisten sananlaskua.

Johannes Kastajaa fariseukset eivät voineet nuhdella synnistä, koska hänellä oli niin an-kara elämäntapa, mutta sen sijaan häntä syytettiin hengellisestä ylpeydestä, koska hän tuomitsi muita ja korotti itsensä. Sa-malla tavalla Kristustakin syytettiin hengelli-sestä ylpeydestä, kun Hän tuomitsi kunnialli-sia ihmisiä. Sillä fariseusten puhe Johannes Kastajasta: ”Hänellä on perkele” (Luuk. 7: 33), merkitsee juuri: ”Hänellä on ylpeyden perkele sisällään”, ja samaa sanottiin Kris-tuksesta: ”Sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele” (Joh. 8: 48). Se merkitsee: ”Sinä olet hengellisesti ylpeä. Sinä pidät itseäsi muita parempana.” Semmoista puhetta sai Daavidkin kuulla vihollisiltaan, ja vielä nyky-ään saa kyllä kuulla saman puheen maailman joukolta: ”Hänellä on perkele. Hän on hen-gellisen ylpeyden pöhöttämä. Hän tuomitsee muita ja kehuu itseään.”

Jumalaton kansa vihasi kuningas Daavidia, kuten muita profeettoja, opetuslapsia ja kristityitä. Hän valittaa sen vuoksi monessa paikassa psalmeissaan vihollistensa kateu-den, katkeruuden ja takapuheitten tähden. Hän sanoo eräässä psalmissa: ”Minun vihol-lisiani on enemmän kuin minun päässäni hiuksia, ja niitä, jotka minua ilman syytä vi-haavat, on enemmän kuin santaa meressä.” Mutta juuri sen tähden, että hän nuhteli muita, hän sai perkeleestäkin vihollisen, sillä perkele ei kärsi, että joku uskaltaa häiritä väärää omantunnonrauhaa. Kuningas Daavi-dia ahdisteli siis tosiaankin perkele, ja siitä tuli hänen levottomuutensa, hänen mur-heensa, hänen pelkonsa, hänen omantun-nonvaivansa ja sydämen ahdistuksensa. Hä-nellä ei voinut olla rauhaa sielussaan, kun omavanhurskaus vaivasi häntä. Emmekä

voisi sanoa varmuudella tätä, jollemme tietäisi, että Lutherkin valitti perkeleen ahdistuksia.

Me voimme kyllä syystä sanoa, että Jumalan Henki herättää katuvaisissa murheen, joka on Jumalan mielen jälkeen, mutta Jumalan Henki ei vaivaa ketään omantunnonvaivalla ja sydämen ahdistuksella, vaan omanvanhurskauden perkele oikeastaan vaivaa heränneitä omantunnonvaivalla ja sydämen ahdistuksella. Sellaista Daavid sai kokea usein, mutta yhtä varmaa on myös, että perkele ei ahdistaa ketään suruttomasta joukosta, joka palvelee häntä uskollisesti ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Vaan ainoastaan heränneitä perkele ahdistaa ja vaivaa omantunnonvaivalla ja sydämen ahdistuksella. Ja tässä tilassa hän oli, kun hän kirjoitti 43. psalmin.

Tämä oli yksi niitä pimeitä hetkiä, joita kristitty saa usein kokea. Daavidkin tunsimme silloin, että hänen sielunsa oli levoton ja murheellinen. Sen tähden hän sanoo päivän tekstissä: *”Mitäs murehdit, minun sieluni, ja olet minussa niin levoton?”* Hänen sielunsa tuntuu hänen tietoisuudessaan eri persoonalta kuin hän itse. Hän puhuu sielunsa kanssa kuin toisen henkilön kanssa ja pyytää häntä turvautumaan Jumalaan.

Mikä siis tekee heränneen ihmisen sielun levottomaksi? Hirmuinen taistelu ja sota Mikaelin ja lohikäärmeen välillä, sota Pyhän Hengen ja pahan hengen välillä. Se on sotaa elämästä ja kuolemasta hengen valtakunnassa. Tämä sota on käsittämätöntä sille, jota Jumalan Henki ei ole herättänyt. Suruton ihminen ei voi käsittää Daavidin sielun levottomuutta eikä hän voi käsittää, mitä Luther tarkoittaa saatanan ahdistuksilla. Sillä suruton ihminen ei välitä Jumalasta, taivaasta eikä helvetistä vaan kulkee laveaa tietä suoraan eteenpäin, kunnes kaatuu. Hän huvittelee aistillisissa nautinnoissa ja synnillisissä ajanvietteissä. Mikä maistuu lihassa hyvältä, sitä hän tavoittelee, niin kuin päihtymys,

juopumus, haureus, koreus ja ylpeys, tanssi, musiikki ja kortinpelu. Hänen täytyy tyydyttää kaikki lihalliset himonsa ja halunsa niin paljon kuin vain mahdollista. Ja kun hän elää näin sumussa ja humussa, ei hän tunne saatanan ahdistuksia. Omantunnonvaivat tai sydämen ahdistukset eivät vaivaa häntä, sillä perkele ei ahdistaa ketään ystävistään, jotka palvelevat häntä uskollisesti ajatuksilla, sanoilla ja töillä.

Mutta Daavid oli herännyt, hänellä oli toisinaan omantunnon vaiva ja sydämen ahdistus, hänen sielunsa oli levoton, hänen täytyi ikään kuin kehottaa omaa sieluaan turvaamaan Jumalaan. Tämä Daavidin keskustelu oman sielunsa kanssa kuulostaa tosin korvisamme omituiselta, mutta se johtuu siitä, että Daavid tarkoitti sielulla jotakin aivan muuta kuin me ymmärrämme sielun olevan. Daavidin sielun asuinsija oli nimittäin sydämessä, mutta meidän sielumme on enimmäkseen päässä, missä järki hallitsee. Ja tämä suuri järki, jonka kaikki kääntymättömät ihmiset ottavat neuvonantajaksi hengellisissä asioissa, on sokaistu ja johtaa väärälle tielle. Mutta heti kun ihminen herää, hän saa tuntea, että hänellä on toinen sielu kuin se, joka sijaitsee pääkallossa.

Jos täällä olisi nyt joku sielu, joka tuntee itsensä levottomaksi kuten Daavid, hän tietköön, että Jumalan Henki ja maailman henki ovat sodassa hänen sydämessään. Se on sotaa Mikaelin ja lohikäärmeen välillä. Ja ne harvat sielut, jotka tuntevat tämän sodan sisällään, toivokoot, että suuri lohikäärme heitetään ulos armon taivaasta. Mutta ne, joilla ei ole sotaa perkeleen, maailman ja oman lihansa kanssa, ovat yhtä kaukana autuudesta kuin maa on taivaasta.

Oi ihminen, ajattele tarkoin ennen kuin menet leikkimään tulella, joka palaa omassa sydämessäsi. Ja ajattele tarkoin ennen kuin menet leikkimään pyhällä tulella, jota Kristus tuli sytyttämään maan päälle. Näiden kummankin tulen kanssa on vaarallista leikkiä.

Mutta se, joka pimeydessä vaeltaa, ei näe
niitä. Sen tähden hän menee kuin karpänen
suoraan tulen liekkiin ja makaa sitten

parkumassa ja potkimassa selällään siivet
kärventyneinä. [Amen.]

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Merikallion kokoelma /
Oulun maakunta-arkisto / (loppuu luultavasti kesken)

Tyhmä nauraa syntiä, mutta hurskasten välillä on hyvä suosio.

Kuningas Salomo on katsellut tyhmäin käytöksiä ja hän on myös nähnyt, että tyhmä nauraa syntiä. Ja se on myös tapahtunut näinä aikoina, että tyhmä nauraa, koska hän näkee muita narreja tekevän syntiä. Ja koska hän itse tekee syntiä, niin hän taas nauraa. Ja koska muut narrit ja hattarat nauravat, niin tyhmä nauraa ilman aikaansa muitten seurassa. Semmoinen on suruttoman ihmisen jokapäiväinen ilo. Mutta pian loppuu tyhmän ilo, ja ijankaikkinen muret seuraa, jos hän täällä armon ajassa ei huomaitse hulluutensa.

Muutamat maailman viisaat sanovat, että Jumala sallii viatointa iloa olevan ihmisillä. Mutta me kuulemme, että Jumala piti Saaran naurua syntinä. Ja Jaakobi sanoo: *”Teidän naurunne kääntyyköön itkuksi ja teidän ilonne kääntyyköön murheeksi.”* Siitä me kuulemme, ettei Jumala kärsi suruttomain naurua, vaikka maailman viisaat sanovat, että Jumala ei kiellä viatointa iloa. Mutta tyhmän ilo ei ole viatoin ilo, vaan se on siitä pahasta. Eikä ole muuta viatointa iloa maailmassa kuin Jumalan lasten ilo Herrassa, jonka Jumalan Henki vaikuttaa. Kaikki muu ilo maailmassa on synti.

Mutta suruttomat eivät muista ollenkaan, että maailman ilo on kauhistus Jumalan edessä. Ei ainoastansa siinä ole kyllä, että hattarat nauravat omaa hulluuttansa ja ilman aikaansa, mutta he nauravat myös syntiä. Koska he tekevät pahaa, niin he nauravat. Koska lähimmäiselle tapahtuu vahinko, silloin he myös nauravat. Koska he muistelevat muille narreuttansa, niin he nauravat. Nauravat vielä muutamat kirkossa, vaikka he tietävät, että Jumala ei kärsi semmoista iloa ja narreutta. Ei se ole ihmeellinen, että he nauravat ja pilkkaavat kristityitä, koska he kirkossakin nauravat. Mutta jos vanhemmat ei voi kärsiä, että sikiät ylöns paljon nauravat ja fästäävät, vielä vähemmän Jumala kärsii

semmoista keviämielisyyttä. Koska Saara Aabrahamin vaimo mujahti, kysyi Jumala var[sin mik]sis Saara nauroi.

Jumala on niin kuin yksi ukko, joka ei kärsi narreja. Koska kansa istui syömään ja juomaan ja nousi mässäämään, silloin suuttui Jumala ja uhkasi hävittää koko kansan. Mutta suruton kansa ei huoli siitä, että Jumala suuttuu, vaan he pitävät heidän leikkiänsä siihen asti, että Jumala paistaa heitä helvettiin. Silloin muuttuu heidän naurunsa itkuksi ja heidän ilonsa kääntyy murheeksi, mutta se on hiljainen. Täällä armon ajassa pitäisi teidän naurunne kääntymän itkuksi ja teidän ilonne murheeksi, sillä Daavid sanoo, että yksi murheellinen henki on paras uhri Herralle.

Ne harvat sielut, joilla on yksi murheellinen henki ja ahdistettu sydän, saavat joskus ilon tuta. Mutta se on toinen ilo kuin mitä maailma antaa. Jeesus sanoo opetuslapsillensa: *”Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloittaa. Mutta teidän murheenne kääntyy iloksi.”* Niin kääntään katuvaisten murhe iloksi, koska he saavat tuta, että Jeesus on vielä elämässä. Silloin opetuslapset ihastuvat. Mutta heidän ilonsa ei ole hattaran nauru, vaan se on ilo ja riemu Herrassa. Rukoilkaat, te murheelliset Jeesuksen opetuslapset, että se totinen ja urhoollinen Sankari, joka ei ole koskaan nauranut, mutta monta kertaa itkenyt, että Hän varjeli teitä siitä keviämielisyydestä, jonka vihollinen välistä tarjoaa, että Hän antais sen sijaan murheellisille sen ilon ja riemun, joka kaiken ymmärryksen ylitse käy. Kuule, sinä totinen ja urhoollinen Sankari, katuvaisten ja murheellisten huokaus. Isä meidän jne.

Neljännän rukouspäivän korkian messun teksti löytyy kirjoitettuna Daavidin

[psalmissa] 51: 17, ja kuuluvat sanat niin kuin seuraa:

EVANKELIUMI: Ps. 51: 17

”Avaa Herra minun huuleni, että minun suuni ilmoittais sinun kiitokses.”

Tämä Daavidin psalmi, josta rukouspäivän teksti on otettu, on yksi hänen katumusvirsiänsä, joka on kirjoitettu hänen lankeemiseensa jälkeen. Mutta tämän aikaiset langenneet kristityt ei tee enää katumusta niin kuin Daavidi. Sen tähden he pysyvät lankeemussensa, ja enin osa niistä langenneista ei taida enää nousta. Sillä he ovat vielä pahemmat kuin umpisuruttomat ovat. Ei he saata tästä tekstistä mitään omistaa, sillä net ei rukoile koskaan niin kuin Daavidi: *”Herra avaa minun huuleni, että minun suuni ilmoittais sinun kiitokses.”* Ei he saata kiittää minkään hyvän työn edestä. Mutta tämän maailman jumalata he saattavat paremmin kiittää. Koska ei ainoastans sydän ja sielu ole annettu saatanan haltuun, mutta myös jäsenet ovat annetut saatanan haltuun, niin hän avaa heidän huulensa pilkkaamaan, irvistelemään, nauramaan, kiroomaan ja sadattelemaan, valhettelemaan ja häpiällisiä sanoja puhumaan, ja sillä tavalla he antavat suulansa kiitoksen ja kunnian maailman jumalalle, jonka kautta taivaan Jumala tulee hyvin pilkatuksi ja häväistyksi.

Daavidi teki katumuksen lankeemiseensa jälkeen ja rukoili Jumalata, että Hän jaksais vielä kerran antaa Jumalalle kiitoksen ja kunnian. Sillä hän tunsu, että hän omantunnon vaivassa, epäuskossa ja epäilyksessä ei saata kiittää. Mutta hän rukoili, että Jumala vielä armahtais häntä, että hän Jumalan armon tuntemisessa saattais kiittää ja ylistää Hänen armoansa.

Mistä nyt tulee tämän aikaisille langenneille semmoinen katumus ja semmoinen tunto kuin Daavidille, joka tuli omantunnon vaiwaan varsin kuin profeetta Nathan tuli häntä soimaamaan synnistä? Koska Nathan kiskoi ja repäis vanhat omantunnon haavat ylös

soimauksellansa, joutui Daavidi katumukseen. Jos Daavidi olis niin vastannut, niin kuin tämän aikaiset langenneet vastaavat, koska joku kristitty tulee heitä soimaamaan synnistä, niin he sanovat: *”Sen jälkeen vastataan kuin puhutellaan.”* Jos Daavidi olis sillä sanalla vastannut Nathania: *”Sen jälkeen vastataan kuin puhutellaan”*, kuinka sitte olis käynyt? Se olis käynyt niin kuin tämän aikaiset esimerkit näyttävät, että Daavidi olis annettu kokonansa saatanan haltuun. Ei [hän] oliskaan enää pääsnyt nousemaan. Mutta Daavidi nöyryytti itsensä, tunnusti vikansa ja anoi anteeksi. Kuitenkin oli Daavidi silloin niin syvään uneen nukkunut, että jos Nathan ei olis tullut häntä huiskuttamaan, olis hän ilman epäilemättä nukkunut iankaikkisesti. Sillä jos omatunto ilman muistuttamista olis soimannut häntä, olis hän saattanut salaisen katumuksen tehdä, vaikka salainen katumus ei voi menestyä sen tähden, että synnit ovat peitettyt, ei Jumalan armolla, mutta riettaan kunnialla. Mutta kuin Nathan tuli häntä soimaamaan, täytyi hänen tunnustaa syntiänsä, sillä sen soimauksen [kautta] löysäis kunnia. Ja sitte vasta pääsi Jumalan Henki vaikuttamaan hänessä oikian katumuksen.

Näettekös nyt, suruttomat ja pois langenneet, mikä se on, joka teitä estää katumuksesta? Se on kunnia ja omavanhurskaus ja ylpeys. Ylpeyden perkele panee nämät ylpeyden sanat suuhun: *”Sen jälkeen vastataan kuin meitä puhutellaan.”* Jos Daavidi olis niin vastannut Nathania, olis hän langennut paa-tumukseen. Suruttomat ja pois langenneet odottavat, että kristityt pitäisit kauniilla sanoilla heitä puhutteleman ja kiittämän. Eipä Nathan tullut niin suloisilla sanoilla puhutteleman Daavidia, koska hän soimais häntä huoraksi ja murhaajaksi. Ei Nathan ole pannut suruttomuuden laastaria omantunnon haavain päälle, niin kuin muutamat hengelliset puoskarit tällä ajalla tekevät, vaan hän repäis vanhat haavat auki. Ja niin tekevät myös kaikki oikiat lääkärit. Ne leikkaavat

mädänneet haavat auki. Se on kyllä kova karsiä, mutta sen leikkaamisen kautta paranevat vanhat haavat. Daavidilla oli rauhallinen tunto ja turha luottamus Jumalaan ennen kuin Nathan tuli häntä herättämään ylös unesta.

Ja saman kaltainen tunto ja turha luottamus on myös tällä ajalla suruttomilla ja pois langenneilla. Mutta näillä on vielä pahempi tunto. Se on, niin kuin yksi hirmuinen paatumus olis langennut heidän päällensä. Se näyttää niin kuin olisit he jo annetut saatanan haltuun, vaikka muutamille tulee hätä, koska kuolema tulee repimään vanhat haavat ylös. Mutta kuolema on aina liitossa perkeleen kanssa. Kuolema on hirmuinen ja kauhistavainen. Ei hän sano koskaan kuolevaiselle: *"Usko nyt Herran Jeesuksen päälle"*, vaan hän sanoo: *"Tule nyt ihmisparka, minä vien sinun siihen paikkaan, kussa sinun ijäti oleman pitää."* *"Jos ennen et ole katunut, niin ole nyt katumatta. Jos ennen et ole huoannut, niin ole nyt huokaamatta. Jos ennen et ole pyytänyt armoa, niin ole nyt pyytämättä, sillä nyt on hiljan."*

Niin saarnaa kuolema suruttomille ja pois langenneille, jotka vasta kuolinvuoteella heräävät. Ja vaikka ne raukat jo terveenä tietävät sen kovan kuoleman saarnoja, ja päättävät niin, ei ne sen tähden pelkää kuolemata ennen kuin se tulee. Elävät vaan rohki suruttomuudessa ja vaeltavat ijankaikkisuuteen niin kuin kuolemaan tuomitut vangit, joidenka silmien eteen sidotaan musta huivi, ettei he näkisi kirvestä hakkaajan kädessä. Niin on se pyöveli, jonka haltuun oikeus on heitä antanut, tämä pyöveli, sanon minä, on sitonut mustan huivin suruttomain silmäin eteen, ettei he näe kirvestä eikä murhamiestä, joka kirveellä hakkaa. Sen tähden ei tule pelko kuolemasta ennen kuin hän tulee juuri päälle. Ja silloin tulee se hirmuinen päällekkantaja, joka saarnaa järjessä: *"Koska ennen et ole katunut, niin ole nyt katumatta. Koska ennen et ole huoannut, niin ole nyt huokaamatta. Koska ennen et ole rukoillut,*

niin ole nyt rukoilematta. Koska ennen et ole etsinyt armoa, niin ole nyt etsimättä." Sen tähden täytyvät he tuomita itsensä kuolinvuoteella ja sanoa: *"Nyt on hiljan."*

Sen kaltainen loppu tulee kaikille suruttomille ja pois langenneille, jotka vaeltavat niin kuin kuoleman vangit ijankaikkisuuteen, mustalla huivilla, sidottuna silmäin eteen. Ei ne raukat näe kirvestä hakkaajan kädessä. Kaikki kuoleman vangit tietävät kyllä, että heitä hakataan, koska ei ole armoa etsineet Kuninkaalta, mutta ei he tiedä aikaa eikä hetkeä, koska heidän pitää kuoleman. Jos he etsivät armoa armonajassa, kuka tiesi Kuningas antais heille armoa. Mutta ei hän anna niille yhtään armoa, jotka eivät ole armoa anoneet. Mutta kuin kuoleman vangit vasta mestauspaikalla alkavat armoa kerjäämään, ei enää anneta heille, sillä se on ylön hiljan. Niin on kaikkein suruttomain kanssa, jotka eivät kerjää armoa armonajassa, vaan säästävät siihen asti, että kuolema tulee. Ja silloin he tuntevat itsekin, että armon ovi on kiinni.

Ajatelkaat perään, kaikki ijankaikkisuuteen matkustavaiset, että tämä armonaika kuluu pian, että teidän täytyy vähän ajan perästä lähteä matkaan. Silloin avataan ijankaikkisuus teidän silmäinne eteen. Silloin kaikki, jotka ei ole armoa etsineet armonajassa, tuomitaan ansion jälkeen. Ainoastans ne harvat sielut, jotka täällä ovat lahjoja antaneet Tuomarille ja ottaneet Kristusta edesvastaajaksi Isän tykönä, pääsevät vapaaksi kaikesta edesvastauksesta ja saavat nautita Jumalan lasten oikeutta, ja pääsevät kiittämään Kuningasta Siionin vuorella ja huutamaan Hoosianna siinä uudessa Jerusalemissa, kussa lasten ja imeväisten suusta annetaan kiitos ja kunnia Siionin Kuninkaalle, ja he huutavat yötä ja päivää: *"Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaoth."* Ja näitten ääni kuuluu kauvas, koska he huutavat temppelissä: *"Hoosianna, siunattu olkoon se, kuin tulee*

Herran nimeen! Hoosianna korkeudessa."

Amen.

1. Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / 2. Jäljennös / Pellon museon jäljennöskirja

TEKSTI: JES. 6: 3 (AAMUSAARNA)

Neljännän rukouspäivän aamusaarnan teksti on kirjoitettuna profeetta Jesajan 6. luvussa, kolmannessa jakeessa ja pyhät sanat kuuluvat näin: Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot. Koko maa on täynnä hänen kunniansa.

Luetun pyhän tekstimme johdatuksella meidän tulee tällä pyhällä hetkellä tutkia Jumalan pyhyttä ja asettaa ihmisen epäpyhyys sitä vastaan.

Sillä jos me tarkastelemme ainoastaan Jumalan pyhyttä, emmekä vertaa sitä omaan epäpyhyteemme, niin me emme voi ymmärtää, mistä Jumalan pyhyys koostuu. Koska Vapahtajamme sanoo: Tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat sinut yksin Jumalana ja sen, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen, niin on selvää, että meidän täytyy tuntea Jumala oikein päästäksemme iankaikkiseen elämään. Mutta Vapahtaja sanoo myös: *”Kukaan ei ole koskaan nähnyt Jumalaa, mutta ainoa Poika on ilmoittanut Hänet meille,”* mistä sitten seuraa, että meidän pitää nähdä ainoa Poika oppiaksemme tuntemaan Isän, varsinkin kun Hän on sanonut: se, joka näkee minut, hän näkee Isän. Meillä voi olla ainoastaan himmeä käsitys Jumalasta, Isästä, joka on joskus näyttäytynyt pyhille profeetoille näyissä tai ilmesyksissä. Mutta koskaan Hänestä ei ole tehty kuvaa, niin että voisimme nähdä kuvan Hänestä. Kukaan ihminen ei ole koskaan voinut tuntea Jumalaa sellaisena kuin Hän on. Sillä vaikkakin tämän maailman viisaat ovat yrittäneet kuvailla, minkälainen Jumala on, niin he ovat aina sekoittaneet siihen jotain omaa. He ovat ensin kuvailleet ihmistä ja sitten he ovat kuvitelleet, että Jumalan pitää olla sellainen henkilö, kuten esimerkiksi joku tämän maailman viisaimmista miehistä, eli joku suuri ja viisas kuningas. Mutta silloin maailman laita olisi huonosti, jos Jumala olisi maallisen kuninkaan tai suuren filosofin kaltainen.

Jos me nimittäin katsomme ainoaa Poikaa, joka vaelsi kerjäläisenä täällä maailmassa,

niin huomaamme Hänen olleen enemmän maata kiertelevän lukijaissaarnaajan kuin kuninkaan kaltainen. Hän matkusti nimittäin ympäri koko maailman saarnaamassa, kaupungista kaupunkiin, kylästä kylään. Maailma tavallisesti halveksii ja vihaa sellaisia maata kierteleviä lukijaissaarnaajia, koska heidän tapansa on tuomita kunniallisia ihmisiä. Kukaan tämän maailman viisaista ei vielä ole vaivautunut kulkemaan ympäri maata lukijaissaarnaajana. Sitä ei kukaan tämän maailman viisaista ole vielä tehnyt, sillä talonpoikien opettaminen tulee sellaiselle herrasmiehelle raskaaksi, koska talonpojat ovat liian tyhmiä voidakseen ymmärtää sellaisen viisaan miehen opetuksia.

Mutta juuri siitä syystä, että Jumala ei ilmesytynyt suurena kuninkaana eikä hallitsijana, ei myöskään korkeasti oppineena maisterina eikä professorina, niin, ei edes virkaan asetettuna ja vihittynä pappina, vaan yksinkertaisena lukijaissaarnaajana. Juuri siitä syystä kukaan ei voinut uskoa Häntä. Sen ajan kuninkaitten, sen ajan korkeitten herrojen ja oppineitten miesten, piti halveksia ennen kaikkea sellaista kiertelevää Lukijaissaarnaajaa. Ja toiseksi heidän pitää vihata Häntä Hänen hengellisen ylpeytensä tähden, koska Hän pitää itseään Jumalana ja tuomitsee muita. Sellainen mies pantaisiin meidän aikamme vankilaan, varsinkin jos Hän alkaisi eksyttää ihmisiä. Ja jos Hän kaiken lisäksi tekisi ihmetöitä, niin tämän maailman korkeat herrat ottaisivat Hänet empimättä ja armotta kiinni ja tuomitsisivat Hänet kuolemaan Hänen taikatemppujensa vuoksi. Sellainenko se Mies nyt on, jonka tulee opettaa meille, kuinka meidän pitäisi palvoa Jumalaa? Sellainenko tulee opettaa meitä tuntemaan Jumala oikein? Niin, juuri sellainen se

on, joka tuntee Jumalan tahdon: ja yksin Hän voi näyttää meille oikean tien autuuteen.

Jos me nyt katsomme Hänen jumalallisia ominaisuuksiaan, niin huomaamme, että Hän halveksi kaikkea maallista. Hän ei välittänyt maailmasta. Hän tahtoi myös, että muutkin halveksisivat maailmaa. Luonnollisella ihmisellä sitävastoin on luonnostaan halu ja taipumus rakastaa maailmaa ja kaikkia sen tavaroita. Hän ei pysty riistäytymään irti maailmasta, koska hän on niin kuin nauhattu maailmaan kiinni. Ja kuitenkin hänen pitää pian jättää maailma tietämättä, mihin hän viimein joutuu. Tässä Vapahtajan oppi tulee nyt ristiriitaan ihmissydämen sisimpien halujen ja toiveitten kanssa. Ja sen tähden opetuslapsetkin olivat maailmassa kiinni aina helluntaipäivään asti, jolloin heidät täytettiin Pyhällä Hengellä, joka repäisi heidät irti maailmasta. Niinollen ei kukaan voi tuntea Jumalaa ennen kuin hänet täytetään Pyhällä Hengellä. Mutta kuinka moni nyt on Pyhällä Hengellä täytetty?

Jos me kysymme nyt, mistä Vapahtajan pyhyys koostuu, niin emme edes tiedä, mitä sana "pyhä" tarkoittaa, ennen kuin me olemme saaneet omasta epäpyhydestämme oikean valistuksen Pyhältä Hengeltä. Mooseksen aikana oli tiettyjä ihmisiä, jotka väittivät, että koko kansa oli pyhä, kun kansa oli mitä epäpyhin, se on, kun kansa oli mitä jumalattomin. Tämä tottelematon kansa oli vastikään tanssinut kultavasikan ympärillä. Se oli antautunut juopumukseen, ryypiskelyyn, huoruuteen, epäjumalanpalvelukseen ja omavaltaisuuteen. Kansa napisi Jumalaa vastaan ja tahtoi elää oman pahan tahtonsa mukaan. Mooses näki, että kansa oli jumalattonta ja epäpyhää. Mutta perkeleen sokaisevat maailman orjat, Korah, Datan ja Abiram olivat sitä mieltä, että koko kansa oli pyhä. Nämä miehet olivat saaneet sen uskon, että Mooses oli pettäjä ja hengellisesti ylpeä mies, joka tahtoi puhkaista kansalta silmät.

Ja kun Johannes Kastaja tuli parannussaar-naajana, niin hänen piti rangaista ihmisten jumalattontaa elämää ja nimittää heitä kyykäärmeitten sikiöiksi, jotka pitivät itseään pyhinä. Silloin fariseukset ja kirjanoppineet uskoivat, että Johanneksella oli perkele. Hän oli hengellisesti ylpeä heidän mielestään, koska hän tuomitsi kunniallisia ihmisiä. Sillä nämä kunnialliset ihmiset pitivät itseään pyhinä, kun he olivat mitä epäpyhimpiä. Ja kun Pyhä itse alkoi saarnata, sai Hän saman tuomion näiltä ilkeiltä ihmisiltä, jotka pitivät itseään pyhinä. Pyhä sai saman tuomion kuin Johannes Kastajakin, nimittäin: *"Hänellä on perkele! Hän on hengellisesti ylpeä!"*

Mistä Vapahtajan pyhyys koostui, koska ne, jotka näkivät Hänen jokapäiväisen elämänsä, nimittelivät häntä Samarialaiseksi ja sanoivat, että Hänellä on perkele. Mistä Hänen pyhyytensä koostui? Ulkokullatut fariseukset näkivät paljon vikoja Hänen elämässään. Ensimmäinen vika oli se, ettei Hän pessyt käsiään, kun Hän meni pöytään. Hän ei ollut oppinut kansan tapoja. Toinen vika oli se, että Hän teki sapatin rikoksen. Kolmas vika oli se, että Hän piti seuraa roskaväen ja rahvaan kanssa. Neljäs vika oli se, että Hän oli hengellisesti ylpeä, kun Hän otti itselleen jumalallisia oikeuksia, kuten esimerkiksi, antoi syntejä anteeksi, mitä kukaan ihminen ei fariseusten opin mukaan voi tehdä, vaan ainoastaan Jumala. Ja fariseuksilla on sama usko vielä tänä päivänä. Viides vika oli se, että Hän pilkkasi Jumalaa, koska Hän tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi. Juuri siitä syystä sen aikaiset ihmiset eivät voineet uskoa häntä, koska he näkivät niin monta vikaa Hänen elämässään ja vaelluksessaan. He eivät voineet uskoa, että Hänen oppinsa oli Jumalasta, koska perkele oli tehnyt heidät selvänäköisiksi, että he näkivät niin monta vikaa Hänen elämässään. He sanoivat sille, joka oli sokeana syntynyt: Me tiedämme, että tämä mies on syntinen, se on, Hän on pettäjä.

Luuletteko te, että Vapahtaja saisi paremman todistuksen suruttomalta joukolta, jos

Hän olisi nyt täällä henkilökohtaisesti ja esiintyisi maatakiertelevänä lukijaissaarnaajana? Ei suinkaan. Suruton joukko pitäisi Häntä pettäjänä ja villihenkenä, joka ei ainoastaan tuomitse kunniallisia ihmisiä vaan tekee myös itsensä Jumalan Pojaksi. Luulet teko te, että ylimmäiset papit pitäisivät Jeesus nasaretilaista pyhänä miehenä, jos hän olisi täällä meidän keskuudessamme? Ei suinkaan. Hän saisi saman tuomion, minkä Hän sai Jerusalemin ylimmäisiltä papeilta. Häntä syytettäisiin pettäjäksi, joka tahtoo päästä valtaan totisen kristillisyyden varjolla, ja Hänet tuomittaisiin. Hän ei kenties saisi kulkea opettamassa ympäri maata vuottaakaan, ennen kuin joku Pontius Pilatus ottaisi Hänet kiinni ja syyttäisi Häntä Jumalan pilkkaajaksi, sillä tämän maailman jumala ei siedä, että joku tulee soimaamaan hänen alamaisiaan. Siitä hän ei välitä, että häntä itseään nimitetään perkeleeksi ja saatanaksi, sillä se on hänen kunnianimensä, varsinkin kun hänen omat palvelijansa kunnioittavat häntä tällä nimellä. Mutta jos joku Jumalan palvelijoista nimittää häntä perkeleeksi ja saatanaksi, silloin hän suuttuu. Sillä pimeyden ruhtinas antaa mielellään kutsua itseään valkeuden enkeliksi varsinkin silloin, kun hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi. Niin kuin viinaporvari tahtoo, että häntä kutsutaan kunnialliseksi, kun hän harjoittaa häpeällistä kapakkatointia, juomari myös tahtoo, että häntä sanotaan raittiiksi, kun hän lörpöttää humalassa. Ja niin kuin varas tahtoo itseään kutsuttavan rehelliseksi, kun hän on ennättänyt katkeä varastetun tavarahan, huorakin tahtoo, että häntä kutsutaan neitseeksi, kun hän on pukeutunut koreasti

Kaikki tämä osoittaa meille sen ulkonaisen pyhyiden, mitä maailma ylistää. Mutta oikeaa pyhyyttä maailma ei tunne lainkaan. Kaikki suukristityt ylistävät Vapahtajan pyhää persoonaa, mutta he eivät pysty sanomaan, mistä Hänen pyhyytensä koostui. He ylistävät ja kehuvat Vapahtajan lempeää oppia, mutta he eivät voi sanoa, mistä tämä

lempeä oppi koostui, sillä katumattomien mielestä Vapahtaja on yhtä armollinen heille kuin parannukseen alttiille ja katuvaisille. Mutta missä on kirjoitettu, että Jumala on armollinen katumattomille ja paatuneille. Jos Jumala on pyhä, niin Hänen täytyy vihata niitä, jotka vihaavat Häntä. Mutta ei yksikään katumaton, ei yksikään suruton, tunne vihollisuuttaan Jumalaa kohtaan. Sillä kaikki viinaporvarit, kaikki juomarit, kaikki varkaat, kaikki huorat, kaikki ylpeät, kaikki kiroilijat ja tappelijat pitävät nyt itseään Jumalan ystävinä, vaikka he ovat Jumalan vihollisia. Kaikki siveyden perikuvat, kaikki kerskurit, kaikki ulkokullatut ja tekopyhät kuvittelevat olevansa Jumalan ystäviä, vaikka he ovat Jumalan vihollisia. Kaikki kääntymättömät ja uudestisyntymättömät pitävät itseään Jumalan ystävinä, vaikka he ovat Jumalan vihollisia.

Mutta tätä maailma ei voi käsittää, vaikka Luther parannuksensa aikana selvästi tunsu vihaavansa Jumalan ankaraa vanhurskautta. Ja tämä pitää jokaisen heränneen ihmisen tuntea. Hänen pitää tuntea, että hän vihaa Jumalaa, ennen kuin hän on tullut sovitetuksi Jumalan kanssa. Jokainen kääntymätön ja uudestisyntymätön ihminen on Jumalan vihollinen. Ja tämä hengellinen viha Jumalaa kohtaan tulee ilmi parhaiten maailman vihassa kristityitä kohtaan. Perkele on soaissut uskottomien mielet niin, että heidän pitää uskoman valhetta ja vihaaman totuutta. Kristittyjä on kaikkina aikoina vihattu, pilkattu ja vainottu. Kristityitä kutsutaan kerettiläisiksi, haaveilijoiksi ja villihengiksi. Ja koska perkele on Jumalan vihaisin vihollinen, niin hänen lastensakin pitää vihata ja vainota kristityitä, sillä Jumala on pannut ikuisen vihollisuuden Vaimon Siemenen ja käärmeen siemenen välille. Sen tähden käärmeen siemenen pitää vihata Vaimon Siementä maailman alusta maailman loppuun asti.

Jos täällä on joku, joka vakavasti etsii iankaikkista elämää, hänen pitää tietämän, että Jumala on pyhä. Ja koska Jumala on pyhä, niin Hän varmasti vihaa syntiä. Mutta koska

jokainen synnin unesta herännyt tuntee paremmin oman epäpyhyytensä kuin Jumalan pyhyden, niin hänen pitää langeta epätoivoon, kun hän tuntee sydämessänsä, että hänen on mahdoton kelvata Jumalalle. Mutta tässä epätoivoisessa hädässä hänen täytyy turvautua Jumalan laupeuteen ja rukoilla armoa ja armahdusta. Sillä koska Jumalan pyhyys ei koostu ainoastaan synnittömyydestä, vaan ensisijaisesti siitä, että Hän vihaa ja inhoaa pahaa, niin pitää parannukseen alttiin ja katuvaisen tuntea sekä oma vihollisuutensa Jumalaa kohtaan, että Jumalan viha ja lain kirous jokaisen kohdalle, joka tekee pahaa. Ja sen tähden se ei auta mitään, että herännyt ihminen tekee työtä oman parannuksen toteuttamiseksi, mihin omavanhurskaus tahtoo häntä opettaa, vaan ainoa keino pelastua perkeleen vallasta on paeta Jumalan laupeuden suojaan ja etsiä armoa ja anteeksiantamusta ja tällä tavoin tulla tunnettavaan sovintoon, se on, ei ainoastaan uskoa, vaan myös tuntea armo.

Armonvarkaan kuollut usko on pääkallossa, mutta tätä kuollutta uskoa ei seuraa minäkäänlaista tuntuva muutosta sydämessä, ei mitään armonliikutuksia, ei mitään sydämen uskallusta, ei mitään autuaallista liikutusta, ei mitään korkeita ja autuaita tunteita, vaan pelkästään kuvittelua, että Jumala ei ole armollinen ainoastaan katuvaisille vaan myös katumattomille. Nämä armonvargaat ovat kokonaan unohtaneet, että Jumala on pyhä, ja että Hän ei anna itseään pilkata. Mutta katuvaisen ja sen, jolla on särjetty henki, pitää ottaa Herran kuritus vastaan, hänen pitää ottaa armo vastaan ilmaiseksi. Ja koska hän tuntee Jumalan armon vaikutuksia sydämessään, silloin hän voi huudahtaa ilosta Daavidin, Marian ja muiden Jumalan lasten kanssa ja sanoa: Herra! Kuin sinä ainoastansa minulla olisit, niin en minä ensinkään sitte taivaasta eli maasta tottelisi. Vaikka vielä minun ruumiini ja sieluni vaipuis, niin sinä, Jumala, kuitenkin olet aina minun sydämeni uskallus ja minun osani. [Ps. 73: 25] [Amen.]

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Pekka Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: PS. 90: 14 (AAMUSAARNA)

Päiväsaarnan teksti Ps. 90: 14. **”Täytä meitä pian armoillas, niin me riemuitsemme ja iloitsemme kaikkena meidän elinaikanamme.”**

Luetun pyhän tekstimme johdatuksella meidän pitää tällä Herralle pyhitetyllä hetkellä ajatella näiden sanojen oikeaa merkitystä: *”Täytä meitä pian armoillas.”*

90. psalmi puhuu tämän elämän katoavaisuudesta ja on otsikon mukaan Mooseksen kirjoittama, ja koska Jumala rankaisee vihasaan ihmistä kuolemalla synnin tähden, niin psalmin kirjoittaja esittää tämän rukouksen Herralle: *”Täytä meitä pian armoillas.”* Ja sana *”pian”* tarkoittaa *”varhain”* eli nuoruudessa, ennen kuin pahat päivät tulevat ja vuodet lähestyvät. Mooses oli myös kokenut, kuinka vaikeaa vanhan ihmisen on ottaa vastaan tarjottua armoa.

Mooses oli jo 80 vuotta vanha, kun hän sai kuulla Jumalan äänen palavasta pensaasta. Siinä hän osoitti kuten muut kääntymättömät ihmiset tottelemattomuutensa ja vastahakoisuutensa Jumalaa kohtaan. Mooses ei tahtonut lainkaan mennä sinne, minne Herra käski hänen mennä. Mooses ajatteli, että oli hauskeempaa ja helpompaa kaita karjaa kuin johdattaa Israelin lapsia Egyptin orjuudesta. Hän tiesi hyvin, että suruton joukko aiheuttaisi hänelle paljon murhetta. Milloin hän väitti, että hänellä on niin hiljainen ääni, ettei suuri seurakunta kuulisi hänen sanojaan, milloin hän väitti taas, että Israelin lapset eivät uskoisi hänen sanojaan. Mutta kun Herra suuttui, niin täytyi Mooseksen totella, ja Jumalan voimallisten ihmeiden kautta Mooses johdatti Israelin lapset onnellisesti luvattulle maalle.

Ei tiedetä tarkalleen aikaa, milloin Mooses kirjoitti psalmin, jonka kuningas Daavid otti virsikirjaansa. Mutta on todennäköistä, että Mooses kirjoitti tämän psalmin vanhuudessaan, kun hän tunsu kuoleman lähestyvän. Hän tunsu silloin, että jos hän olisi jo nuoruudessaan tullut täytetyksi Jumalan armolla,

hän olisi voinut käyttää paremmin lyhyen ja korvaamattoman armonajan. Siinä psalmissa, josta päivän teksti on otettu, puhutaan paljon tämän elämän lyhyydestä ja katoavaisuudesta. *”Opeta meitä ajattelemaan, että meidän pitää kuoleman, että me ymmärtäväisiksi tulisimme”* (v. 12). Mutta se, joka elää synnin suruttomuudessaan, ei ajattele kuolemaa, vaan rientää sokeasti eteenpäin turmeluksessa, vaikka hän tietää hyvin, ettei hän voi välttää kuolemaa. Ei ole nykyään monella sitä vakuutusta, että hän tulee autuaaksi, kun hän kuolee.

Useimpien ihmisten täytyy myöntää, että he eivät tule autuaaksi semmoisella elämällä kuin heillä nyt on. Mutta perkele uskottelee heille, että eiköhän löydy jokin neuvo, kun kuolema tulee. Mutta Mooses ei voinut kuvitella, että löytyy jokin neuvo, kun kuolema tulee, vaan hän rukoilee: *”Täytä meitä pian armoillas.”* Hän ei voinut luottaa parannukseen, joka tapahtuu kuoleman hetkellä, ja sen tähden hän ei voinut lykätä parannustaan kuolinhetkeen, vaan kun Herra kutsui häntä, niin hän meni, vaikkakin aluksi vastahakoisena. Ja niin tekivät myös Daavid ja profeetat. He kaikki estelivät, kun Jumala käski heidän mennä saarnaamaan jumalattomalle kansalle, mutta heidän täytyi kuitenkin tehdä niin kuin Jumala oli käsenyt. Ja kuinka kävi profeetta Joonalle, joka ei tahtonut saarnata Niiniven pakanoille? Hän tahtoi kätkeytyä Jumalan kasvojen edestä, ettei hänen tarvitsisi saarnata pakanoille. Ja minkä tähden hän ei tahtonut saarnata pakanoille? Niin! Hän pelkäsi, että pakanat löisivät hänet kuoliaaksi, jos hän julistaisi Jumalan käskystä lähellä olevaa tuomiota eli kaupungin hävitystä.

Sillä katso, pakanat eivät tahdo kuulla puhutavan mistään tuomiosta, koska heillä on se luulo, että he eivät ole ansainneet mitään

tuomiota. Pakanat väittävät, että Jumala ei voi tuomita heitä, kun he tekevät jokaiselle oikein. Jos pakanat voisivat saada sen vakuutuksen, että Jumalan täytyy tuomita kaikki, jotka eivät ole kääntyneet ja uudestisyntyneet oikeassa järjestyksessä, olivatpa he tehneet jokaiselle oikein tai eivät. Jos he vain voisivat saada sen vakuutuksen, että kaikkien kääntymättömien ja uudestisyntymättömien täytyy tulla tuomituiksi, niin pakanat tekisivät parannuksen, niin kuin Niiniven pakanat tekivät parannuksen, kun he kuulivat, että he hukkuisivat pian.

Sillä katso, Niiniven pakanat uskoivat, että Joonas saarnasi oikein heille, vaikkei hänen hirmuisessa nuhdesaarnassaan ollut muuta kuin uhkauksia lähellä olevasta tuomiosta. Ja juuri sen tähden he tekivät parannuksen säkissä ja tuhkassa, toisin sanoen ylpeys ja koreus pois, juoppous ja huoruuden menot pois, synnilliset hovit ja ajanvietteet pois. Ei ollut aikaa pelata korttia eikä lyödä palloa sunnuntaina, ja tämän parannuksen tähden Jumala säästi suuren kaupungin. Mutta profeetta Joonas vihastui Jumalalle, koska Hän oli niin laupias pakanoita kohtaan.

Mutta nyt uskovat katumattomatkin pakanat, että Jumala säästää heidät. He arvelevat, että koska Jumala säästi katuvaiset pakanat, niin Hän säästää katumattomatkin pakanat, jotka eivät tee parannusta. Ja mistä katumattomat pakanat ovat saaneet sen uskon, että Jumala on armollinen ja laupias heillekin? Niin, perkele on uskotellut heille, ettei Jumala ole suinkaan niin ankara, että Hän tuomitsee niitä, jotka tekevät jokaiselle oikein. Mutta siinä he pettivät itseään suuresti, sillä Jumala ei anna itseään pilkata. Jumala vaatii, että kaikkien pakanoiden, olivatpa he kastetuita tai kastamattomia, pitää kääntyä ja tehdä parannus, ja mitä pikemmin tämä tapahtuu, sen parempi. Sillä mitä pidemmälle tämän asian lykkää, sitä vaikeammaksi se tulee.

Parannuksen pitää tapahtua nuoruudessa. *”Ajattele Luojaas nuoruudessas, ennen kuin pahat päivät tulevat, ja vuodet lähestyvät, koskas olet sanova: ei ne minulle kelpaa”* (Saarn. 12: 1). Ja Mooses rukoilee päivän tekstissä: *”Täytä meitä pian armoillas, niin me riemuitsemme ja iloitsemme kaikkena meidän elinaikanamme.”* On tosin totta, että ihminen ei voi omalla voimallaan tulla kristityksi, mutta ulkonaisen parannuksen hän voi tehdä. Hän voi lakata juomasta ja kiroilemasta, hän voi lakata varastamasta, hän voi lakata huoraamasta, hän voi lakata ylpeilemästä, hän voi lakata keimailemasta kaikenlaisella koreudella, hän voi lakata pelaamasta korttia ja lyömästä palloa, hän voi lakata valehtelemasta ja pettämästä lähimmäistään, hän voi lakata viinakaupasta, sanalla sanoen: hänen ei ole pakko antaa kuolevaisia jäseniään synnin palvelukseen. Mutta sillä ei kaikki vanhurskaus ole vielä täytetty. Sillä vaikka hän tekeekin ulkonaisen parannuksen, niin vielä puuttuu kaikki, mikä kuuluu totiseen kristillisyyteen, totinen katumus, elävä usko, jota hän ei voi tehdä itse, sillä siihen vaaditaan Pyhän Hengen apu.

Nyt ajattelee moni pakana: *”Mitä se auttaa, että teen ulkonaisen parannuksen, kun minun täytyy silti mennä helvettiin? On parempi, että minä juon, huoraan, kiroan, näpistelen, koreilen, pelaan korttia ja pidän hauskaa. Jos luovun kaikesta tuosta enkä kuitenkaan voi tulla autuaaksi, niin ulkonainen parannukseni ei ole muuta kuin ulkokultaisuutta, ja vielä suurempi ulkokullattu minusta tulee, jos teen itseni katuvaiseksi, kuljen ja huokaan tai olen allapäin ja parun, ei, katso, sitä minä en tee.”*

Niin ajattelee ja puhuu suruton ihminen, joka menee mieluummin suoraa päätä helvettiin kuin kääntyy ja pysähtyy synnin juoksuun. Mutta siitä, kuinka Jumala hallitsee ihmiskuntaa, huomaamme, että sen, joka tahoo autuaaksi tulla, täytyy aloittaa ulkonaisesta parannuksesta ja tehdä parannukseen kaikki, minkä voi.

Sillä Johannes Kastaja saarnasi: *"Tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on lähestynyt. Ja minä kastan vedellä, mutta minun jälkeeni tulee se, joka kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella."* Ja sillä hän tarkoittaa Pyhää Henkeä, jota ihminen ei voi ottaa, vaan se annetaan. Kaikki ne, jotka Johannes kastoi vedellä parannukseen, tulivat sittemmin täytetyiksi Pyhällä Hengellä. Ja sama armonjärjestys meillä on vieläkin. Ihmisen täytyy ensin herätä ja heräyksen kautta tulla totiseen

katumukseen, ja sen jälkeen hänen täytyy saada elävä usko. Sen tähden Mooses rukoili: *"Täytä meitä pian armoillas, niin me riemuitsemme ja iloitsemme kaikkena meidän elinaikanamme."* Amen! Onko nyt ketään, joka tekee parannuksen? Onko ketään, joka todella tuntee, että ilman katumusta, parannusta ja uskoa hänen täytyy tulla ikuisesti onnettomaksi? [Amen.]

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Pekka Rahtilan arkisto / Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: PSALMI 8: 5

Koska kuningas Daavid katseli taivasta ja maata, ja kaikkia, mitä niissä oli, tuli hän pieneksi omissa silmissään ja veisasi: ”Mikä on ihminen, ettäs häntä muistat, ja ihmisen poika, ettäs häntä etsiskelet?”

Tästä me kuulemme, että Daavidilla oli nöyrä ja särjetty sydän. Sen tähden saattoi hän katsella Jumalan suuria tekoja nöyrällä sydämellä. Ei Daavid ole katsellut maata ja taivasta, niin kuin maailman viisaat, jotka luulevat ymmärtävänsä, kuinka taivas ja maa on tullut. Ja jota enemmän he luulevat ymmärtävänsä, sitä enemmän he paisuvat mielesänsä. Viimein he tulevat niin viisaaksi kuin itse Jumala.

Mutta yksinkertainen ihminen ei ymmärrä niistä paljon mitään, nimittäin taivaan ja maan rakennuksesta. Kuitenkin täytyy kristityn ihmetellä Jumalan suurta voimaa ja viisautta, joka on tehnyt taivaan ja maan, ja kaiken, kuin siinä on. Koska Paavali todistaa, että pakanoidenkin pitäisi tuntemaan Jumala hänen teoissansa, etteivät he taida itseänsä syyttömäksi sanoa. Mutta pakanat käyvät niin kuin naudat maan päällä, eivätkä niin muodoin tutki Jumalan suurta voimaa ja viisautta, jonka hän on ilmoittanut sekä luomisen että sanansa kautta.

Vapahtaja sanoi juutalaisille: ”*Taivaan merkit te ymmärrätte, mutta ajan merkkejä ette ymmärrä.*” Johannes Kastaja ymmärsi ajan merkit, koska hän sanoi: ”*Jo on kirves pantu puitten juureen. Jumalan rangaistus on aivan liki.*” Mutta juutalaiset eivät uskoneet sitä, vaan pitivät heidän elämäänsä siihen asti, että loppu tuli. Ja koska suruttomat näkivät taivaan merkkejä, eivät he uskoneet, että se oli pantu heille varoitukseksi, vaan he selittivät sen merkin sillä tavoin, ettei se ennusta mitään pahaa heille. Kristityt vaan uskoivat, että se merkitsee valtakunnan loppua, ja sen tähden he pakenivat pois valtakunnasta.

Koska nimittäin ajanmerkit ja taivaanmerkit molemmat näkyvät, silloin täytyy ihmisten uskoa, että Jumalan rangaistus tulee.

Ajanmerkit ovat ensiksi se jumalaton elämä suruttomassa kansassa, ja toiseksi kristittyjen lankeaminen. Ja semmoisista merkeistä päättävät kristityt, niin kuin Johannes Kastaja, että kirves on pantu puitten juureen, että pian tulee loppu.

Mutta suruttomat eivät usko, että loppu tulee, vaikka kaikki kristityt ovat odottaneet läpi ajan, että Jumalan Poika tulee pian tuomiota pitämään. Ja sama usko on vielä nytkin kristityillä, että Jumalan Poika tulee pian. Sillä ei kristityillä ole mitään hauskaa tässä maailmassa. Mutta suruttomilla näkyy olevan hauskaa. Heidän täytyy etsiä kaikenlaista iloa maailmassa, koska heillä ei ole mitään iloa odotettavissa taivaassa. Mutta pian loppuu heidän ilonsa. Pian he saavat ulvoa helvetissä.

Mutta kristityn murhe maailmassa muuttuu viimein iloksi, eikä yksikään ota heidän ilonsa pois, sillä heillä on edesvastaaja Isän tykönä, ja he saavat pian omilla silmillä katsella sitä Suurta Ristinkantajaa ja niitä enkeleitä, jotka huutavat: ”*Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot!*” Niin rukoilkaa, te harvat sielut, jotka vielä jaksatte kilvoitella teidän kalliimmassa uskossanne, että Jumalan Poika pian tulisi Hänen kunniansansa tuomitsemaan maailmaa. Kuule, sinä Pyhä, katuvaisten huokaus. Isä meidän jne.

Neljännän rukouspäivän korkeanmessun teksti:

EVANKELIUMI: JES. 6: 3

”Ja he huusivat toinen toisellensa ja sanoivat: Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot. Kaikki maa on täynnä hänen kunniansa!”

Ne enkelit, jotka näin huusivat, olivat Kerubit ja Serafit. Ne olivat niin kuin enkelit luontonsa puolesta, mutta heidän haamunsa oli

ihmeellinen. Profeetta Hesekiel kutsuu niitä eläimiksi, vaikka niillä oli ihmisen kasvot. Ei semmoisia löydy maan päällä. Mutta se on arvattava, että Kerubit, joilla oli kuusi siipeä, ovat kaikkien luontokappaleitten uutiset, ja etuisimmat, jotka kiittävät Jumalaa yötä ja päivää, koska ihmiset ovat kiittämättömät.

Tutkikaamme siis Jumalan armon kautta, kuinka luontokappaleet kiittävät Luojaansa.

Kerubit, jotka huusivat toinen toisillensa: pyhä, pyhä, pyhä, ja niin edespäin, eivät olleet ihmisiä, vaan ne olivat niin kuin Hesekiel sanoo, eläimiä. Niin kuin myös Johannes näki Ilmestyksessä samankaltaisia eläimiä. Koska siis eläimet, eli luontokappaleet kiittävät Luojaansa, mutta ihminen ei kiitä, niin se on tapahtunut ihmisille häpeäksi, jonka olisi pitänyt kiittää paremmin, kuin luontokappaleet.

Jumala osoittaa tässä paikassa profeetta Jesajalle, kuinka luontokappaleet huutavat: pyhä, pyhä, pyhä, koska ihmiset ovat niin kiittämättömät. Ja mistäs se tulee, että luontokappaleet paremmin kiittävät Luojaansa, kuin ihminen? Sen tähden ilmankin, että koska ihminen on langennut syntiin, on hänellä kankea kieli ja hidas puhe. Kolmen miehen kiitosvirsi osoittaa, että heillä ei ollut voimaa kiittämään, koska he käskivät luontokappaleitten kiittää edestänsä. Ja myös kristityt, koska heillä on halu kiittää, tuntevat, etteivät he jaksakaan kiittää, kuin heidän pitäisi.

Mutta kyllä pakanat jaksavat kiittää tämän maailman jumalaa, koska he huutavat saatana ja perkele. Niillä ei ole kankea kieli eikä hidas puhe, koska he alkavat kiittämään vihollista kirouksilla ja sadatuksilla. Ja jos kristityt kiittäisivät Jumalaa niin paljon kuin pakanat kiittävät heidän herraansa, totta tulisi kiitos ja kunnia Jumalalle, eikä tarvitsisi luontokappaleitten kiittää. Pakanat palvelevat maailman ruhtinasta suurella hartaudella ja vireydellä. He kiittävät häntä korkealla

äänellä, niin että kirous ja sadatus kuuluu helposti alimmaiseen taivaaseen asti. Sen tähden se suuri saatana myös antaa heidän imeä pirun paskaa siihen asti, että suolet sytyvät palamaan.

Ja koska nyt pakanat kiittävät vihollista niin paljon, ja kristityt harvoin kiittävät taivaan Jumalaa, niin täytyy luontokappaleitten kiittää Luojaansa, itse kunkin kielellänsä, niin kuin Kerubit ja Serafit, jotka ovat luontokappaleitten haamussa. Niin myös tiaiset ja satakieliset alkavat varsin, kuin aurinko nousee, visertämään ja laulamaan kiitosta sille Suurelle Luojaalle, joka heille hengen antanut on.

Ihminen makaa niin kuin nauta, ja on mykkä, koska koko luonto kiittää Luojaansa. Eikös ole tämä ihmisen kiittämättömyys merkillinen asia ja vakaa todistus siitä, että ihminen on synnin kautta tullut huonommaksi kaikkia muita luontokappaleita, koska hän ei voi enää korottaa ääntänsä kiittämään ja kunnioittamaan Luojaansa. Mutta kyllä suruton ihminen korottaa äänensä vihollista kunnioittamaan kirouksilla ja sadatuksilla, vaikka kristityt eivät jaksakaan kiittää eikä kunnioittaa taivaan Jumalaa siunauksilla, rukouksilla ja kiitoksilla.

Luonnon esikoiset, Kerubit ja Serafit, jotka ovat luontokappaleitten haamussa, huutavat suurella äänellä Jumalan istuimen edessä: pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot. Se merkitsee, että luontokappaleet paremmin tuntevat Luojaansa pyhyttä, kuin ihminen. Ja koska Paavali on todistanut, etteivät pakanat saata itseänsä syyttömäksi sanoa, sillä Jumalan luonto tunnetaan hamasta luomisesta, ja nähdään Hänen teoistansa. Mutta eivät pakanat tutki Jumalan luontoa Hänen teoisansa, vaan ne tutkivat ja koettelevat enemmän viinapullojansa, huoriensa ja koreutansa, ja pitävät heidän iloansa, niin kuin se viisas Salomo muistelee. Koska heillä ei ole toivoakaan paremmasta elämästä kuoleman jälkeen, sanovat he: *”Nauttikaamme meidän*

elämäämme niin kauan, kuin me nuoret olemme. Täyttäkäämme itsemme parhaalla viinalla ja voiteella, ja älkäämme unohtako kevätkukkasia. Ja älköön yksikään olko osaton meidän röhkeydestämme.”

Tässä paikassa on suruttomien elämä maalattu meidän silmiemme eteen, niin kuin se olisi tänä päivänä tapahtunut. Mutta ei suruttomien ilo sen tähden kestä kauan, ennen kuin se muuttuu murheeksi ja mielikarvaudeksi. Eivätkä kristityt kadehdi heidän iloansa, sillä kristityt tietävät, että suruttomat hopittavat itsellensä kuoleman ja kadotuksen.

Nyt, koska viimeisen ajan merkit ilmestyvät, ja vielä ajanmerkit osoittavat, ettei tämä maailma enää pysy koossa niin kuin se nyt on, niin pitäisi niitten harvojen sielujen, jotka vielä jaksavat valvoa ja kilvoitella heidän kalliimmassa uskossansa odottaen Jumalan Pojan tulemista, niitten harvojen sielujen, sanon minä, jotka ovat valmistaneet lampunsa siinä mielessä, että he menevät ulos Ylkää vastaan, koska huuto tulee, heidän pitäisi katsoman perään, onko enää öljyä lampussa, ettei heille kävisi niin kuin niille tyhmillä neitseillä, joilla ei ollut öljyä lampussa, koska huuto tuli.

Älkää ajatelko, että Ylkä viipyy ylen kauan, sillä Pietari kirjoittaa kristityille, ettei Herra viivytä tulemistansa, niin kuin muutamat luulevat. Tyhmät ne niin luulevat, että Ylkä

viipyy, ja sen tähden he makaavat. Opetuslapset makasivat, koska Herra käski heidän valvoa ja rukoilla Hänen kanssansa. Kolme kertaa Hän herätteli heitä ja sanoi: *”Simon, makaatkos?”* Niin ette voineet valvoa yhtään hetkeä minun kanssani. Ja kaikki Jeesuksen opetuslapset ovat saaneet koetella, mitä se makaaminen ja unen rakastaminen vaikutti. Se vaikutti niin paljon, että kaikki pahenivat Hänessä.

Ovatkos nyt Jeesuksen opetuslapset paremmin valvomassa yrttitarhassa, kuin silloin? Meidän toivomme on, että muutamat harvat sielut ovat vielä valvomassa, vaikka on kirjoitettu, että he tulivat kaikki uneliaiksi ja makasivat, koska Ylkä viipyy. Ja koska huuto tuli, heräsivät kaikki, sekä tyhmät että viisaat. Mutta tyhmillä ei ollut öljyä lampussa. Eikä ollut viisaillakaan niille antamista. Tuskin heillä itsellä on sen verran, että lamput sytyvät palamaan.

Niin valmistakaa nyt lamppujanne, te viisaat neitseet. Valmistakaa lamppujanne, sillä pian tulee huuto. Pian pääsette vastaanottamaan Ylkäänne. Pian tulevat Karitsan häät. Ja ne, jotka ovat valmiit, pääsevät pian juopumaan viinasta ja pitämään häitä iankaikkisesti. Siellä morsiamen piit hyppäävät niin kuin peurat ja veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Amen, halleluja!

Alkuperäinen (vajaa) / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Kolkuttaja 1900, 17 22

Mutta tämä on tuomio, että valkeus tuli maailmaan. Ja ihmiset rakastivat enemmän pimeyttä kuin valkeutta; sillä heidän työnsä olivat pahat.

Te olette ilman epäilemättä kuulleet, että koska Jeesus tuli maailmaan ja rupesi opettamaan ihmisiä, kuinka heidän piti elämän, jotta he välttäisivät kadotuksen, niin he suutuivat Hänelle. He vihastuivat Hänelle, koska Hän tahtoi nuhdella heidän pahoja tekojansa. Jos Hän olisi luvannut heille hopeaa tai kultaa, niin he olisivat mielellänsä uskoneet Hänen päällensä. Jos Hän olisi luvannut heille maailman kunniaa ja hyviä päiviä, niin he olisivat mielellänsä ottaneet Hänet vastaan.

Ja senkaltaista Vapahtajaa he odottivat, joka ruokkisi heitä ilman. Senkaltaista Lunastajaa he odottivat, joka tekisi heitä rikkaiksi ja herroiksi maan päällä. Mutta koska nyt Jeesus ilmestyi köyhyydessä, eikä luvannut kellekään maailman tavaraa ja kultaa, iloa ja hekumaa, vaan sitä vastaan soimasi heitä vääryydestä, ja tahtoi, että heidän pitää parantaman heidän elämäänsä, silloin he rupesivat Häntä vihaamaan ja ylenkatsomaan. Ja viimein he tappoivat Hänet niin kuin murhamiehen. Senkaltaisen lopun Hän näki jo edeltä päin, ja että koko maailma oli Häntä vihaava, niin kuin he myös vihasivat Häntä. Sen tähden sanoo Hän Nikodeemukselle: Valkeus tuli maailmaan, mutta ihmiset rakastivat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olivat pahat. - - -

[katkos käsikirjoituksessa]

- - - vaaria, vaikka koko ihmisen meno ja elämäkerta on niissä vertauksissa ikään kuin maalattu heidän silmäinsä eteen. Koska Hän näki, sanon minä, etteivät ihmiset huolineet Hänen manauksistansa, vaikka Hän välistä itki heidän sokeutensa ja kovakorvaisuutensa yli, silloin täytyi Hänen ruveta soimaan heitä. Hän sanoi heille kohdastansa toisuuden. Mutta silloin vasta he suutuivat

Hänelle, ja tahtoivat juuri hengen päälle käydä, niin kuin he myös tekivät. Erinomattain herrasväki oli kovin vihassa Hänelle, koska Hän ilmoitti heidän pahuutensa yhteiselle kansalle ja nuhteli heitä heidän komeutensa ja vääryytensä tähden. Eikä yhteinen kansakaan pitänyt Hänestä mitään, niin kuin me näemme heidän huudostansa maaherralle: *"Ristiinnaulitse!"*

Mutta luuletko te nyt ihmisten paremmin vastaanottavan Jeesuksen persoonaa, jos Hän nähtävästi rupeaisi vaeltamaan meidän keskellämme, ja näkisi meidän elämämme, ja rupeaisi soimaamaan yhtä ja toista heidän vääryytensä tähden? Ei suinkaan, vaan pahemmin he vielä vihaisivat Häntä, kuin juutalaiset ovat vihanneet. Sillä kuinkas ja koska luonnollinen ihminen kärsii soimauksia kuulla? Hän, joka mielestensä on niin hyvä ja kunniallinen mies, ettei kukaan mahda olla hänen vertaisensa. Hänenkö pitää kärsiä kuulla soimauksia yhdeltä mieheltä, joka ei ole minkään väarti, ja joka käy ympäri maata, niin kuin kerjäläinen, ja noituudellansa parantaa muutamia sairaita. Ja Belsebubin avulla ajaa perkeleitä ulos.

Minä luulen, että jos senkaltainen mies nyt ilmestyisi maailmaan ja nuhtelisi tämän maailman ihmisiä heidän jumalattoman elämänsä tähden, niin he vihaisivat häntä vielä enemmän, kuin juutalaiset vihasivat Jeesusta. Sillä ihmiset rakastavat enemmän pimeyttä, kuin valkeutta, koska heidän työnsä ovat pahat.

Jos tulisi maailman suuri herra, joka hyvin syöttäisi ja juuttaisi heitä, ja kiittäisi heitä kunniallisiksi miehiksi, niin sinä näkisit, kuinka maailmanlapset juoksisivat hänen peräänsä ja kiittäisivät häntä hyväksi. Sillä senkaltaista miestä he tahtoisivat mielellänsä

kunnioittaa. Se olisi heille soma kuninkaaksi, joka ei ainoastansa ruokkisi heitä ilman, vaan antaisi heidän elää, niin kuin he itse tahtoisivat.

Mutta jos tulisi kiivas opettaja, joka ei ainoastansa soimaa ihmisiä heidän jumalattomasta elämästänsä, vaan myös uhkaa Jumalan rangaistuksella ja ennustaa heille pahaa, niin sinä näkisit, kuinka maailman suuret herrat, rikkaat ja maailman vuoksi kunnialliset miehet rupeaisivat ylenkatsomaan ja vihastumaan hänelle, ja etsimään tilaa saadaksansa hänet kiinni jossakussa asiassa, jotta he pääsisivät kantelemaan hänen päällensä lain edessä, ja saisivat hänet hengiltä pois.

Senkaltaiset ovat ihmiset aina olleet niitä kohtaan, jotka tahtoivat heitä neuvoa ja nuhdella. Niin tekivät juutalaiset Jeesukselle. Niin he vielä nytkin tekisivät Vapahtajalle, jos Hän olisi elävänä vaeltamassa meidän keskellämme. Sillä ei meidän tarvitse uskoa, että juutalaiset olivat pahemmat muita ihmisiä. He pitivät samankaltaista elämää, kuin muutkin maailmanihmiset pitävät. He luulivat olevansa hyvät ja kunnialliset miehet, niin kuin mekin. He luulivat tulevansa autuaaksi, niin kuin mekin. Ainoastansa he välttäisivät niitä julmempia rikoksia, jotka Mooseskin laissa olivat kielletyt. Heillä oli myös pappeja ja kirkkoja ja kirjoja, niin kuin meilläkin. He tahtoivat olla vapaat kaikesta raskuudesta ja ulosteosta, niin kuin mekin. Ja he pitivät sen sangen pahana, että he olivat joutuneet pakanallisen esivallan alle ja odottivat aina senkaltaista Vapahtajaa, joka päästäisi heitä siitä vallasta, ja tekisi heitä ylimmäiseksi kansaksi koko maan päällä.

Koska nyt Jeesus ilmestyi suuressa köyhyydessä, ja tahtoi vapahtaa heitä, ei maallisesta, vaan hengellisestä orjuudesta, ja rupesi vielä päälliseksi soimaamaan heitä, ja nuhtelemaan heidän joutavan elämänlaatunsa, niin he suuttuivat Hänelle ja kävivät Hänen henkensä päälle. Mutta luuletteko te tämänaikaisten ihmisten paremmin

kuuntelevan Jeesuksen oppia eli opetuksia, jos Hän olisi vaeltamassa meidän keskellämme ja näkisi, kuinka tämänaikaiset ihmiset elävät, ja nuhtelisi heitä heidän jumalattomuudestaan, soimaisi yhtä ja toista heidän väärydestänsä ja uhkaisi heitä Jumalan rangaistuksella, jotta he heittäisivät pois heidän joutavat ajatuksensa, joilla he vaivaavat heidän ruumistansa ja sieluansa kelvottomissa asioissa?

Minä luulen, että nekin, jotka luulevat olevansa Jeesuksen parhaat ystävät, suuttuivat hänelle ja sylkisivät Häntä vasten suuta, jos Hän rupeaisi sanomaan heille, niin kuin Nikodeemukselle: Sinä olet mestari Israelissa, etkä tiedä vielä näitä, kuinka uusisyntyminen tapahtuu. Et tiedä vielä, että jokaisen ihmisen, joka tahtoo autuaaksi tulla, pitää uudesti syntymän, pitää muuttaman elämänlaatunsa ja tuleman kokonansa toiseksi ihmiseksi.

Tämän päivän pyhässä tekstissä annetaan meille tiettäväksi, kuinka Jumala vapahtaa Hänen lapsiansa pimeyden vallasta, ja saattaa heitä Hänen rakastetun Poikansa valtakuntaan.

Siitä tulee meille sovelias tila perään ajattelemaan: **Mikä ihmeellinen muutos pitää tapahtuman ihmisen kanssa, ennen kuin hän pääsee pimeyden vallasta, ja pääsee vapaaksi synnin orjuudesta.**

Mutta Jumala, joka meitä kaikkia kutsunut on valkeuden osallisuuteen meidän Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kautta, teköön meidän sydämemme soveliaaksi vastaanottamaan ja nautitsemaan sitä valoa ja sitä autuutta, joka meille tarjotaan Hänen armonsa kautta, että me viimein näkisimme sen totisen valkeuden valon taivaassa. Kuule meitä, o, rakas Isä meidän, joka olet taivaissa!

TEKSTI. KOL. 1: 12–13

”Kiittäkää Isää, joka on meitä soveliaaksi tehnyt osalliseksi tulemaan pyhäin perintöosasta valkeudessa, joka meitä

pimeyden vallasta päästänyt on, ja saattanut Hänen rakastetun Poikansa valtakuntaan.”

Meidän pyhässä tekstissämme kuulemme me, kuinka apostoli kehottaa sanankuulijoihinsa kiittämään Isää, joka oli pelastanut heitä pimeyden vallasta, ja saattanut Hänen rakastetun Poikansa valtakuntaan.

Tutkikaamme siis Jumalan armon kautta: Kuinka yksi oikea kristitty kiittää Jumalaa pelastuksensa edestä pimeyden vallasta.

Koska me olemme ottaneet aineeksi tutkittellaksemme: Kuinka yksi oikea kristitty kiittää Jumalaa pelastuksensa edestä pimeyden vallasta, niin tulee meidän ensiksi perään ajatella: **Mitä pimeyden vallan kanssa ymmärretään?**

Pimeydeksi kutsutaan kaikki se, kuin ottaa pois valon eli ymmärryksen, tiedon ja taidon ihmisten järjestä ja rakkauden ihmisen sydäimestä. Se on tyhmyys, taitamattomuus, hulluus, mikä pyhässä Raamatussa kutsutaan pimeydeksi, niin kuin oikea tieto ja ymmärrys autuuden opissa kutsutaan valkeudeksi.

Mutta ei se ole ainoastansa taitamattomuus ja hulluus, joka kutsutaan pimeydeksi, vaan koko ihmisen turmeltu luonto ja paha halu kutsutaan myös pimeydeksi, sen vuoksi, että tyhmyys ja taitamattomuus tulee ihmisen turmeltuneesta luonnosta. Niin muodoin kaikki, mitä luonnollinen ihminen tekee, puhuu ja ajattelee, kutsutaan pimeydeksi, ja on pimeys. Se on niin suuri pimeys, että senkaltaisen ihmisen, jonka halu, tunto ja ymmärrys on kääntynyt maailman perään, ei näe mitään, eikä tunne mitään siitä autuuden valosta, joka loistaa hänen päänsä ylitse. Senkaltaisessa hengellisessä pimeydessä ei ihminen tiedä mitään Jumalasta eikä autuuden järjestyksestä. Eikä hän tahdo tietää, sillä hän pelkää, että se tulisi hänelle suureksi vaiaksi, jos hänen pitäisi ruveta lukemaan ja ajatuksiansa vaivaamaan senkaltaisissa asioissa, jotka hänen mielestänsä ovat ylen

korkeat asiat, ja joista kuitenkin ei tule yhtään maallista voittoa.

Mikäs siitä lähtee, että minä luen Raamattua ja muita hengellisiä kirjoja, joista ei minulle tule yhtään voittoa? Lukekoon papit ne kirjat. Jos minä tulen kirjanoppineeksi, en tule kuitenkaan sen kautta autuaaksi. Mutta kukaties suurempi edesvastaus tulee, jos minä luen paljon, enkä saata kuitenkaan tehdä sen jälkeen. Ilmankin Jumala saattaa minut autuaaksi tehdä vähemmällä lukemisella. Jos minä rupean korttia lyömään, koska minulla on hyvää joutoa, niin minä saatan voittaa jonkun skillingin. Jos minä pidän hauskemaksi juominkeja muutamana iltana hyvien ystävien kanssa, niin minä tiedän, että aika pikemmin kuluu. Mutta lukemisesta ei lähde mitään. Niin tekee, puhuu ja ajattelee luonnollisesti mieltynyt ihminen, joka ei tiedäkään muuta iloa, kuin mitä maailma antaa.

Mutta ei se ole ainoastansa tämä luonnollinen tyhmyys ja taitamattomuus hengellisissä asioissa, joka kutsutaan pimeydeksi, vaan myös koko sen luonnollisen ihmisen taipumukset, sanat, puheet, himot ja halut, tarkoitukset ja pyrkimiset, ovat Raamatun jälkeen pimeys. Sillä oppinut mies on myös pimeydessä, kun hän seuraa luonnollisia taipumuksiansa, eikä pidä vaaria itsestänsä ja opistansa, vaan tekee ja elää niin kuin maailma elää, vaikka hän tietää hyvin, että senkaltaisen elämä on kohdastansa sotivainen Jumalaa ja oikeaa kristillisyyttä vastaan.

Yhdellä sanalla sanottu: Jokainen, joka ainoastansa seuraa luonnollisia taipumuksia, olkoon rikas eli köyhä, viisas eli tyhmä, korkea taikka alhainen, hän on pimeydessä. Hän on pimeyden valtakunnassa ja pimeyden vallan alla, niin kauan, kuin hän tekee ja elää ainoastansa oman mielensä jälkeen. Sillä senkaltaisen ihmisen ei hallitse itseänsä. Jos hänellä on halu koreuteen, niin ilmoittaa hän korkeat ajatuksensa koreissa vaatteissa. Jos hänellä on halu juopumukseen, niin hän juo. Jos hänellä on halu haureuteen, niin hän

täyttää lihallisen himonsa joka aika, kuin tila annetaan. Jos hänellä on halu tavaraan, niin hän kokoaa ja etsii voittoa kaikella muotoa. Sanalla sanottu: Kaikki, johonka halu on, ilmoittaa senkaltainen ihminen sekä sanoissa että töissä. Ja tämä luonnollisten himojen ja halujen täyttäminen eli seuraaminen ja juovattaminen on juuri se pimeyden valta, josta tämän päivän tekstissä saarnataan.

Nyt tahtoisin apostoli, että meidän pitää kiittämän Jumalaa, joka on meitä vapahtanut senkaltaisesta pimeyden vallasta. Mutta kuinka moni on se, joka saattaa sanoa, että hän on vapaa synnin vallasta? Sillä jos me katselemme nykyistä elämänlaatua ihmisten seassa ja panemme heitä niitten kristittyjen rinnalle, joille apostoli kirjoitti, niin meillä on syytä kyllä epäillä, jos yksi löytyy tuhannen seassa, joka on oikein vapaa synnin orjuudesta. Kuitenkin me sen asian tähden työtä teemme Jumalan seurakunnassa, että ihmiset tulisivat vapaaksi pimeyden vallasta. Sen asian tähden me saarnaamme. Ja sen asian tähden me huudamme, että ihmiset lakkaisivat pilkkaamasta Jumalaa ja häväisemästä Vapahtajan nimeä heidän jumalattomalla elämällensä.

Mutta vaikka me pyydämme meidän voimamme ja taitomme jälkeen ylösrakentaa Jumalan temppelin, että pimeyden valta vähenisi ja Jumalan valtakunta kasvaisi, kuitenkin näkyy tämä työ sangen hitaasti käyvän, sillä pimeyden valta on sangen suuri maan päällä. Ja se tulee siitä, että ihmiset rakastavat enemmän pimeyttä, kuin valkeutta, koska heidän työnsä ovat pahat.

Jos ihmisillä olisi sen verran huolta ja murhetta heidän sieluistansa, että he saattaisivat repiä itsensä irti siitä hirmuisesta lihan orjuudesta, jossa he makaavat vangittuna ja alaspainettuna, niin me saattaisimme apostolin kanssa sanoa: *”Kiittäkää Isää, joka meitä pimeyden vallasta päästänyt on.”* Mutta tämänaikaisilla ihmisillä näkyy olevan senkaltainen epätieto, ettei olekaan

tarpeellinen sotia lihallisia himojansa vastaan, vaan ainoastaan välttää niitä julmempia rikoksia, niin kuin varkautta ja murhaamista, ettei ihminen tulisi niiden tähden viedyksi maallisen rangaistuksen alle.

Monella näkyy olevan senkaltainen usko, että murhaaminen on suuri synti, mutta joka muutoin riitelee ja tappelee ihmisten kanssa, se ei ole mitään. Muutamilla näkyy myös olevan se usko, että varkaus on suuri synti, mutta joka muutoin petollisella kalulla vie muitten omaa allensa ja pettää sekä kuningasta että isänmaata, se ei ole mitään. Muutamilla on taas se ajatus, että väärä vala on suuri synti, mutta joka muutoin ilman aikaansa kiroaa ja ikään kuin pilkkaa Jumalaa kirouksilla ja sadatuksilla, se ei ole mitään. Sillä tavalla tulee Jumalan pyhä nimi pilkattuksi. Jumalan pyhä päivä väärinkäytetään juopumuksella ja pahentavaisella elämällä. Köyhät ja vaivaiset ylenkatsotaan, ja vanhemmat heitetään lapsiltansa maantien päälle.

Ja onkos ihme, että senkaltaiset suukristityt, jotka ovat hyvin rohkeat pilkkaamaan Jumalaa, niin kauan kuin he ovat voimain päällä tulevat viimein pelkuriksi, koska kuolema rupeaa ahdistamaan heidän kovia sydämiänsä? Ja silloin vasta, koska he tuntevat, ettei auta enää potkia tutkainta vastaan, rupeavat he pelkäämään henkensä kanssa ja epäilemään autuudestansa. Silloin vasta rupeavat he tunnustamaan, ettei heidän elämänsä ole juuri soma ollut. Mikseivät he ole ennen sitä huomanneet? Mutta niin se käy jokaiselle, joka on ylen rohkea pilkkaamaan ja ylenkatsomaan Jumalan ja ihmisten manauksia, että rohkeus viimein katoaa, koska totuus tulee eteen.

Eikös se olisi parempi, että ihminen niin käyttäisi itsensä, että hän saattaisi ilolla ja uskalluksella lähteä pois maailmasta? Mutta siihen tarvitaan toisenlaatuinen elämä ja toisenlainen usko, kuin mitä nyt tavallisesti kohdataan. Joka pitää oleman rohkea

kuolemassa, ei saa olla niin rohkea pilkkaamaan ja häväisemään Jumalaa, kuin maailmanlapset pruuukaavat olla. Joka tahtoo olla rohkea kuoleman hetkellä, täytyy olla vähän nöyrempi ja hiljaisempi. Hänen täytyy olla poiskätkettynä maailmalta. Hänen täytyy ottaa vaaria itsestensä ja töistensä ja punnita joka sanan, jonka hän suustansa päästää.

Maailma ja hänen oma lihansa ovat ne viholliset, joidenka kanssa hänen täytyy olla alinomaisessa sodassa. Se pimeyden valta, se rietas henki, joka käy ulos pahain ihmisten seuraan, pitää ylitse voitettaman. Ja silloin vasta tuntee hän itsensä vapaaksi pimeyden vallasta, koska ei maailma, eikä hänen oma lihansa voi häntä yllyttää johonkuhun syntiin eli ehdollisesti rikkomaan valansa ja lupauksensa Vapahtajalle.

Me olemme tosin kaikki vannoneet yhden kalliin valan, ettei meidän koskaan pidä hylkäämään Jumalaa eli ylen antaman meidän sielujamme pimeyden vallan alle. Me olemme tehneet kalliit lupaukset, ettei meidän pidä koskaan ehdollisesti rikkoman sitä Taivaallisen Kuninkaan valaa. Mutta nämä valat ja uskollisuuden lupaukset rikotaan monelta heti varsin, kuin he pääsevät ulos kirkosta ja ovat kääntyneet selin alttarilta. Mitäpä siis maksavat nämä valat ja pyhät lupaukset, jotka tehdään Jeesuksen alttarin vieressä, jos me voitetaan ensimmäiseltä kiusaukselta ylen antamaan Jeesusta ja seuraamaan maailmaa?

Onkos senkaltainen elämä muu, kuin pilkkaaminen, jos me alttarin edessä annamme uskollisuuden lupauksia, ja varsin samana päivänä seuraamme maailman esimerkkiä? Jos me menemme kirkosta krouviin ja jumalanpalveluksesta tappelukseen. Eli jos me kirkossa luemme ja siunaamme, mutta ulkona kiroilemme. Maksaako senkaltainen jumalanpalvelus mitään? Mutta senkaltainen on maailman tapa. Ja se on juuri se pimeyden valta, josta kristitty pyytää kaikella muotoa itsensä varoittaa. Ja jos hän Jumalan

armon kautta voittaa kaikki maailman kiusaukset, niin hän kiittää Jumalaa sen suuren armon edestä, että Jumala on varjellut häntä saastuttamattomana maailmalta. Sillä siinä seisoo juuri se oikea kristillisuus, että ihminen uskon ja rakkauden kautta tulee oman lihansa herraksi ja seisoo miehuullisesti kaikkia maailman kiusauksia vastaan. Senkaltainen ihminen seisoo, niin kuin kallio eli vuori, rumien henkien keskellä, eikä pelkää mitään, olisiko se maailman viha eli maailman pilkka, eli maailman uhkaukset. Sillä hän tietää, minkä päälle hän luottaa, ja on vahva siitä, ettei elämä, eikä kuolema, eikä enkelit eli korkeudet, eikä vallat eli väkevyudet pidä erottaman häntä siitä rakkaudesta, kuin Jeesuksessa on.

Katso! Senkaltainen on oikea kristitty, joka on tullut vapaaksi pimeyden vallasta. Hän ei huoli siitä, että maailmanihmiset häntä haukkuvat, pilkkaavat ja ylenkatsovat. Sillä hän tietää, ettei ole niin pitkä aika, ennen kuin pilkkaajat purevat hampaitansa ja ulovat pimeyden avaruudessa. Jos pimeyden valta on suuri maan päällä, niin on pimeyden valtakunta vielä suurempi. Sinne mahtuvat kyllä sekä suuret että pienet pilkkaajat, jotka täällä haukkuvat, vihaavat ja ylenkatsovat Jumalan köyhää seurakuntaa, ja tahtovat turmella totuuden tunnustajia.

"Syököön!" Niin sanoi yksi urhoollinen totuuden tunnustaja, koska häntä väkivallalla temmattiin rakkaan vaimon ja itkeväisten lasten helmasta pakanalliselta pyöveliltä mestauspaikalle Jeesuksen uskon tähden, ja Jeesuksen rakkauden tähden. *"Syököön perkeleen joukko minun ruumiini! Repiköön, raadelkoon ja polttakoon perkeleen joukko minun jäseniäni. Minä tiedän, että minun Vapahtajani elää. Minun henkeni on vapaa. Ja minun pitää näkemän minun Jumalani minun lihassani."* Katso! Niin elää ja kuolee yksi oikea kristitty, joka luottaa Jumalan päälle.

Mutta maailman orjat, jotka tahtovat lihallista vapautta, vaikka he itse ovat oman

lihansa orjat, koska he ovat voimain päällä, ovat he rohkeat pilkkaamaan Jumalaa kirousten, juopumuksen, haureuden ja tappe-luksen kautta. He ovat suuret pelkurit, koska kuolema saavuttaa ja alkaa pusertamaan heidän sydämiänsä kylmällä kädellänsä. Sil-loin he pelkäävät ja vapisevat, itkevät ja par-kuvat. Heidän omatuntonsa herää ja alkaa jo täällä kalvamaan. He pelkäävät kuolemaa ja iankaikkisuutta. Ja pelkäävät, ettei siellä ole niin hauskaa, kuin täällä. Ja miksi he pelkää-vät? Mikseivät he ole niin rohkeat pilkkaa-maan ja kiroamaan, ja hääräämään maail-man kanssa, kuin ennen? Mitä maks on roh-keus ja pilkkaamalyhti silloin jo muuttunut kauhistukseksi. Niin se käy niitten kanssa, jotka täällä ovat ylen rohkeat pilkkaamaan ja häväisemään, ja huutamaan perkeleen ni-meä ja *"ristiinnaulitse!"*

Mutta sinä, Jeesuksen ystävä, sinä urhoollin-sankari, joka tunnet Pyhän Hengen to-distuksen sinun sydämessäsi, että sinä olet vapaa ja pimeyden vallasta pelastettu, lihan ja maailman orjuudesta vapautettu. Iloitse ja riemuitse sinun sydämessäsi. Sinun ilosi ei ole maailmassa, eikä lihan synnillisissä hui-tuksissa, vaan sinun ilosi on Jumalassa ja Jee-suksessa Kristuksessa, ja Hänessä ristiin-naulitus.

Anna maailmanlasten nauraa, iloita ja pil-kata. Ei ole heidän ilonsa niin pitkällinen. Se loppuu aivan äkkiä, ja muuttuu viimein it-kuksi. Mutta sinun ilosi, rakas Jeesuksen ys-tävä, sinun ilosi on iäti pysyväinen. Vaikka si-nun täytyy vähäksi aikaa kärsiä vihaa ja ah-distusta maailmanlapsilta, jotka eivät kärsi totuutta kuulla, niin sinä kuitenkin olet iloi-nen, koska sinä tiedät, että Jeesus on sinun puolestasi, jonka asiaa sinä olet ajanut, jonka nimeen sinä olet maailmanlapsia neuvonut ja manannut ja kutsunut takaisin kadotuksen tieltä ja pimeyden vallasta.

Ole iloinen, sinä rakas Jeesuksen ystävä, ja riemuitse Jumalassa sinun Vapahtajassasi, joka sinua kutsunut on valkeuden perintö-osallisuuteen taivaassa, ja pelastanut pimeyden vallasta ja saattanut hänen rakastetun Poikansa valtakuntaan. Siinä pitää jokaisen rehellisen miehen, joka on täällä rakastanut totuutta ja tehnyt työtä autuuden tähden, saaman palkkansa sen jälkeen, kuin hän an-sainnut on, ja oleman iäti vapaa. Aamen.

1. Alkuperäinen (1 lehti) / Kollerin kokoelma / Kansal-lisarkisto Helsinki / 2. Jäljennös (alku kateissa) / Miet-tisen kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki

Huom! Saarnan lopussa L. L. Laestadiuksen omakäti-nen huomautus: "Tämä saarna on saarnattu Kaare-suvannossa sairauden jälkeen, ja on ensimmäinen kova saarna, joka on Kaaresuvannossa kuulunut. Mutta ei silloin vielä ollut heränneitä." /

Meidän elämämme on lyhykäinen ja vaivalloinen. Meidän aikamme on niinkuin varjo, ja koska me tulemme pois, niin ei tulla jälleen.

Koska ihminen katselee tämän elämän puuttuvaisuutta ja ajattelee, kuinka pian se loppuu, niin on hänellä kyllä syytä sanoa niinkuin viisas Salomo kirjoittaa Viisautensa kirjassa 2:5: "Meidän elämämme on lyhykäinen" jne.

Kuningas Salomo panee nämä sanat jumalattoman suuhun, joka tämän elämän vaivalloisuudesta ottaapi itsellensä suruttomuuden aiheita, koska nimittäin jumalaton ihminen näkee, kuinka lyhykäinen ja vaivalloinen tämä elämä on, tahtoo hän lihallisen huvituksen kautta huojentaa elämän vaivoja ja etsii kaikenlaisia hauskuutuksia, että aika pikemmin kuluisi, ja että hän unhottaisi sitä salaista murhetta, joka hänen tuntoansa kalvaa. Niin esimerkiksi hakee hän sellaista ainetta, joka vähäksi aikaa kuolettaa hänen murheensa, koska vastoinkäymiset tapahtuvat. Jos hänellä on ikävä, silloin freistaa eli koettaa hän ilahuttaa lihallista mieltänsä maailman ilojuomalla; jos hän on suuttunut ottaa hän itsellensä kehoituksen samasta aineesta; jos omatunto rupeaa häntä kalvamaan, koettaa hän tukehuttaa eli kuolettaa omantunnon kalvamiset samankaltaisen välikappaleen kautta. Sanalla sanottu: yksi suruton ihminen ottaapi suruttomuuden ainetta elämän vaivoista ja ajattelee näin: Tämä elämä on lyhykäinen ja vaivalloinen, se on niinkuin varjo ja loppuu aivan äkkiä; nautikaamme elämäämme niin kauan kuin voima ja terveys kestävät, pian tulee kuolema ja lopettaa meidän elämämme ja se on tietämätön mikä kuoleman jälkeen tulee. Suruton ihminen ajattelee niinkuin Esau, joka yhden aterian tähden myi esikoisuuden osan Jaakopille sanoen: "kumminkin minun täytyy kuolla, mikä etu sitten tulee minulle esikoisen osasta." Niin ajattelee myös maailmallinen ihminen, jolla ei ole yhtään vahvaa turvaa taivaaseen: "mikä etu minulle siitä tulee, että

minä elän niinkuin koira, että minä estän itseni nautitsemasta sitä hyvää, kuin minulla on maailmassa. Minä tahdon elää ja iloinen olla, niin kauan kuin minä saatan, sillä se on tietämätön mikä ilo kuoleman jälkeen tulee." Sen vuoksi on hän hyvin rohkea häääämään maailman kanssa. Hän syö ja juo ja tekee itsellensä hyviä päiviä, ajatellen että se on parempi olla iloinen täällä, kuin että olla murheessa sekä täällä että toisessa maailmassa.

Mutta kristitty ei saata yhden aterian tähden myydä esikoisuuden osaa, jonka hän on saanut Isältänsä, vaikka Esau ja kaikki hänen muotoiset ihmiset myyvät heidän esikoisuutensa yhden ryynivellin edestä, pannen perimisensä menemään yhden lyhykäisen ja kaatoavaisen huvituksen tähden. Kristityn häätyy myös tunnustaa, että meidän elämämme on lyhykäinen, se on niinkuin varjo ja että se, koska paraskin on, niin se on tuska ja vaiva ollut. Mutta juuri sentähden, että se on lyhykäinen, täytyy kristityn olla hyvin valvovaisen, ettei hän yhden lyhyen huvituksen tähden kadottaisi kruunuansa. Juuri sentähden, että aika on lyhykäinen, täytyy kristityn olla kärsiväinen ja odottaa niin kauan kuin aamurusko koittaa. Kristityllä on vaivalloinen elämä täällä, niin oma koettelemus todistaa, ettei ole kristityllä usein hauska, mutta ei se sovi ollenkaan kristitylle maallisen huvituksen kautta pois päältänsä vierittää sen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on. Jos kristitty tahtoo välttää sitä murhetta, jota Pyhä Henki on hänessä vaikuttanut, niin lankeaa hän pian suruttomuuteen ja seisoo Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan.

Ja se pitää oleman teille merkiksi, jota vastaan sanotaan: että kristitty ei saata olla iloinen maailman lasten kanssa, se on mahdotoin. Ottakaat vaari niistä pienistä tuntomerkeistä, jotka ovat niinkuin ulkonainen raja ja eroitus kristityn ja kääntymättömän ihmisen

välillä. Koska tämä maallinen elämä tulee vaivalloiseksi ja raskaaksi kääntymättömällä ihmisellä, niin hän suuttuu itseensä ja kaikille muille, jotka ovat tiellä; hän tuskaantuu maailmalle, tiuskuu, kiroo, uhkaa, näyttää nyrkkiänsä kaikille, jotka tulevat hänen tielensä. Ja viimein ottaa hän turvansa viinapulloon. — Mutta kristitty, koska hän ei saa rauhaa maailman ihmisiltä, niin hän pakenee kauas yksinäisyyteen ja ottaa turvansa Jumalaan, eli ottaa hän kirjan käteensä ja etsii lohdutusta sieltä. Kristitty istuu usein yksinäisyydessä ja itkee, koska muut istuvat kapakoitsijan luona ja trallaavat.

Kuulkaapa nyt kuinka hieno eroitus on kristityn ja maailmallisen ihmisen välillä. He saattavat olla yhdenvertaiset maallisessa ja tarpeellisessa työssä; he saattavat syödä yhdessä seurassa; he saattavat matkustaa ja kulkea yhdessä, koska asia niin vaatii; mutta juoda ja tapella yhdessä taikka kirota ja noitua yhdessä, sitä ne eivät saata tehdä. Maailman ihminen ei pidä juopumusta syntinä, ei kirousta eikä vähäistä tappelua, eikä myös haureutta ja koreutta. Mutta kristitty pakenee kauas senkaltaisesta maailmallisesta hyörinästä sentähden, että ne asiat erinomattain eroittavat häntä siitä oikeasta kristillisyydestä. Ne, juuri ne pienet kotosynnit, joita maailman ihminen ei pidä syntinä ollenkaan, ne tulisivat sängen raskaaksi kristityn omalla tunnolla sentähden, että kristityn omatunto on palttunut kaikista niistä synneistä, jotka vaikuttavat suruttomuutta ja sammuttavat hänen hartautensa. Me tiedämme esimerkiksi, kuinka maailman ihmiset, vaikka he ovat siviät ja kunnialliset, käyttävät sunnuntaipäivän väärin, ei Jumalan sanan tutkistelemisessa, vaan korttikasain kanssa, tieräämisessä, tanssissa, pelissä niin myös juopumuksessa. Ja tuota maailmallista hyörinkiä ne eivät pidä syntinä ollenkaan, sentähden että se on niin tavallista ja että kaikki ihmiset niin tekevät. Mutta saattaisiko kristitty niin tehdä? Saattaisiko hän hyvällä omalla tunnolla yönsä nukkua, jos hän

käyttäisi pyhäpäivän juomapäiväksi ja tie-rauspäiväksi tai kirouspäiväksi ja tappelupäiväksi niinkuin maailman lapset usein tekevät? — Eiköhän tämä ajatus pian johtuisi hänen mieleensä, koska hän maata pannesansa rupeaisi tutkistelemaan elämänsä: *"kauniisti olet sinä taas tämän Jumalan päivän kuluttanut turhissa leikissä, maailmallisissa ajatuksissa, synnillisissä huvituksissa. Mitä hyvää olet sinä voittanut viinan juomisesta, kortin pelaamisesta, kyläilemisestä ja muista senkaltaisista."*

Omantunnon rauhaa ilmanki olet voittanut, uuden ylösvalaistuksen ilmanki olet saanut Jumalan sanasta, syntiäsi ilmanki olet muistanut katumuksen kyyneleillä, ilmanki olet vuodattanut rukouksia, ilmanki olet lukenut ja katumusvirsiä veisannut. Jos sinä olet palvelija ja olet koko viikon tehnyt työtä isännällesi ja taloon niinkuin sinun velvollisuutesi vaatii, niin on Jumala antanut sinulle tämän päivän lepopäiväksi, ei sentähden, että sinun pitäisi sinä päivänä tyhjää toimittaman, syömän ja makaaman, mutta sentähden, että sinun pitäisi tänä päivänä tekemän työtä itsellesi etsimällä ylösvalaistusta sielullesi ja tavaroita koota tulevaisen elämän varaksi. Mutta sen päivän sinä usein kulutat niin, että koska ilta tulee, olet sinä pahemmaksi tullut etkä paremmaksi, olet enemmän syntiä koonnut omantuntosi päälle, mutta et vähentänyt; olet unhottanut Jumalan sanan, mutta et sitä oppinut; olet kukatiesi kironnut, mutta et siunannut; olet paljon turhanpäiväistä puhunut, mutta et Jumalan sanaa lukenut. Ja nyt sinä olet ilmanki hyvin valmis astumaan iankaikkisuuteen, jos kuolema tänäpäivänä elikkä huomenna kutsuisi sinua lukemaan tilisi ylimmäisen papin edessä. Se on tietämätöntä kuinka paljon me silloin saattamme lukea, koska viimeinen kinkeri tulee. Kyllä me täällä olemme mielestämme kirjalliset kaikki tyyni, myös netkin, jotka eivät ota kirjaa käteensä vuoden ja yön sisällä, ja joille kirjan lukeminen on aivan vastahakoinen tehtävä. Jumala tiesi mitä meidän

lukemisesta lähtee, jos emme lue niin, että joku Jumalan sana tarttuisi sydämeen ja siellä vaikuttaisi jonkun muutoksen sekä ajatuksissa että sanoissa ja töissä. Meidän lukemisesta ei ole paljon tietoa niin kauan kuin lukutaito tulee tyhjäksi ääneksi, joka menee ilmaan eikä tule sydäntä kohti koskaan.

Vaikka meidän elämämme on lyhykäinen ja vaivalloinen, vaikka se menee niin hopusti kuin varjo, ettemme tiedä koska tämä armon aika on mennyt ohi, koska hetki on esillä, jolloin elämämme lanka katkeaa, kuitenkin, jos me olisimme niin eläneet, että saattaisimme uskalluksella ja ilolla kuolla, niin ei olisi juuri turhaan eletty. Mutta ei se näy vielä meidän haamusta, kuin me olisimme nyt juuri valmiit kuolemaan. Se näyttää siltä, kuin meidän sydämemme olisi tarttunut niin lujasti maailmaan, ettei se enää pääse siitä irti. Tässä me konttaamme ja vieritämme itseämme loassa ja kaivamme maata kynsillämme ja luulemme siitä löytävämme aarrehaudan. Mitäs me viimein löydämme, koska madot rupeavat kaluamaan meidän luitamme. Vatsan ravinnosta on suurin murhe, vaan kuinka sielu kurja pitää tuleman aikaan, koska ruumis rupee mätänemään, sitä ei moni ajattele. Me olemme jo aikaa unhottaneet, että olemme matkamiehiä iankaikkisuuteen. Me olemme ylön varhain asettuneet maata tien päällä, vaikka meidän elämämme on aivan lyhykäinen ja pitkä matka on autuuden maalle, johonka tuskin ne kostuvat, jotka matkustavat joutuisasti, niin kauan kuin valkeus on ja ennenkuin pimeys saavuttaa. Me olemme ylön rohkiat vaeltamaan pimeydessä, vaikka tie on ahdas ja pohjattomat sulat ovat kahta puolta. Joka ottaa yhdenkään askeleen sivupuolelle, se vajoaa sanan puhumatta korviaan myöten. Mutta kuka sitte vetää meitä ylös synnin haudasta, koska ohitsekäyväiset ei tee sitä hyvää, että he ojentaisivat kätensä ja koettaisivat meitä auttaa ylös siitä syvästä turmeluksesta sydämellisen varoituksen kautta.

Nouse ylös syntinen, älä nuku enää ojassa juuri maantien vieressä. Mutta se taitaa olla työläs herättää surutointa syntistä, joka on juonut unijuomaa lapsuudesta ja nukkuu niin raskaasti, että hän kuorsaa, eikä niinmuodoin tiedä itsekään, missä surkiassa tilaisuudessa hän on. Tämä raskas uni, joka on langennut usiampain ihmisten päälle näinä aikoina, tekee, että tien osottajan huutaminen ei kuulu ollenkaan. Se tulee siten tyhjäksi ääneksi, joka menee niinkuin hyminä ihmisten pään ylitse. Se sama synnin uni painaa syntisen silmät umpeen, ettei hän voi eroittaa Jumalan sanasta kirjaintakaan. Pyhä Raamattu on hänelle suljettu kirja. Ei hän siitä ymmärrä mitään, vaikka hän sitä joskus lukee. Mistä pitää tuleman valo ja ymmärrys sille, joka ei ole mitään koetellut Jumalan sanan voimasta omalla sydämellään.

Ei ole meidän kristillisyydestämme paljon tietoa niin kauan kuin me olemme turhat ja maailman perään ankarat. Me tahdomme rikkautta, hyviä päiviä nauttia, herkullisia syödä, makioita juoda, koreita kantaa, mutta kristillisyyden tähden emme tahdo kärsiä mitään. Ruumiin tähden, joka vähän ajan perästä tulee madoille ruuaksi, me teemme työtä ja pyrimme kaikella vailvalla, että se tulisi hyvin ravituksi, mutta sielun tähden emme tee paljon mitään. Jumala tiesi mikä loppu viimein tänkaltaisesta elämästä tulee. Jos Jumala ei voimallisesti liikuta sanansa ja Henkensä kautta tuntoamme totiseen parannukseen ja meidän sydämiämme hartautteen, niin me vissimmästi kuolemme meidän synneissämme. Jos Jumalan Pyhä Henki ei puhalla eläväksi tekevän henkensä meidän sydämihimme, niin me kuolemme iankaikkisesti. Jos muutosta ei tule meidän vaelluksessamme, jos sydämen ajatukset ja pyrkiminen ei rupea pian kääntymään pois maailmasta toisaalle, niin me saamme taistella ja hukkaa maailman kanssa iankaikkisesti. Ihmisen sielun rakennus on senkaltainen, että missä sielun tilassa ihminen kuolee, siinä samassa sielun tilassa hän pysyy iankaikkisesti.

Täällä on muutos ihmisen sielun tilassa ja ajatuksissa mahdollinen, mutta siellä ei olemuutos koskaan mahdollinen. Mutta se näyttää siltä, kuin me olisimme jo aikaa unhottaneet, **että meidän elämämme on lyhykäinen ja vaivalloinen, että meidän aikamme on kuin varjo** ja että **koska me siirrymme täältä pois niin ei tulla jälleen**. Nämät Salomonin sanat pitäisivät olla kirjoitettuna meidän muistoomme niin syvästi ettemme enää viihtyisi asumaan tien päällä, ja niinkuin laiskat eli taitamattomat matkamiehet istua yhdessä paikassa, siihen asti, että aurinko laskeutuu ja pimeys saavuttaa. Silloin loppuu tie. Älä istu ja nuku tien päällä hyvä matkamies, vaan vaella nopeammin ja kiiruhdapian, jos tahdot kostua ihmisten tykö

ennenkuin yö tulee. Etköpä sinä tiedä, että tämä tie, jotas vaellat, on yksi vaarallinen paikka, kussa metsän pedot kiljuvat sinun ympärilläsi ja monet tien haarat löytyvät, ja kussa ahdas paikka on, siinä on vihollinen viittänyt ansansa käsittääksensä sinua. Ja sinä istut ja nuokut tien päällä, vaikka päivä on niin lyhykäinen. Älä nuoku tiellä hyvä matkamies, vaan vaella nopiasti, että sinä kostuisit ihmisten tykö ennen auringon laskua, ennen pimeän tuloa, jolloin et näe enää vaelttaa. Silloin olet sinä sinä sanova: autuaat ovat ne, jotka vaeltavat niin kauan kuin valkeus on. Amen.

Lähde: Sanomia Siionista 3B 1.3.1900

Meillä on vahva profeetallinen sana, ja te teette hyvin, että te siitä vaurin otatte, niin kuin kynttilästä, joka pimeässä valistaa, niin kauan kuin päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne.

Apostoli Pietari neuvoo kristityitä ottamaan vaaria Jumalan sanasta niin kuin kynttilästä, joka pimeässä valistaa, siihen asti, että päivä valkenee. Se on meidän toivomme, että kristitty tietää omasta koettelemuksesta, ettei hän tule aikaan ilman Jumalan sanatta, olkoon heränneessä taikka armoitetussa tilassa. Sillä vaikka yksi kristitty kantaa Jumalan sanaa myötänsä joka paikassa, kussa hän vaeltaa, kotona, mettässä, tunturilla, vankeudessa, kuoleman laaksossa ja viimeisessä hengen hädässä, ei hän kuitenkaan jaksa kaikkia kantaa yhtä haavaa, niin kuin Vapahataja sanoi opetuslapsillensa: *”Minulla olis paljon sanomista, mutta ette voi kantaa.”* Niin täytyy myös yhden kristityn, koska hän ei jaksa kaikkia kantaa yhtä haavaa, hänen täytyy Pietarin manauksen jälkeen ottaa vaaria Jumalan sanasta niin kuin yhdestä kynttilästä, joka pimeässä huoneessa palaa, niin kauan kuin päivä valkenee.

Mutta jolla [on] huonot silmät, ei se näe lukea ennen kuin hän menee juuri kynttilän viereen. Jumalan sana on kyllä kirkas ja paistaa niin kuin kynttilä pimeässä huoneessa, mutta luonnollisella ihmisellä on niin huonot silmät, ettei hän näe puustaavia [eli kirjainta], vaikka hän panis kirjan juuri nokan alle. Ja kuinkas hän saattaa eroittaa puustaavia, joka lukee kaikki nurin. Jumalan sana menee hänen päänsä ylitse niin kuin hyminä. Se menee toisen korvan kautta sisälle ja toisen korvan kautta ulos. Ei tule sydämeen kohdi koskaan. Jumalan sana antaa niin makian unen hänelle, että hän rupee nuokkumaan. Se välikappale, jonka kautta hänen pitäis heräämään, kelpaa unijuomaksi. Jos muutoin uni ei tule, saati vaan Jumalan sanan ääni kuuluu, kyllä on luonnollinen ihminen nukkumassa.

Ilmanki rietas kääntää ensinnä silmät nurin, että luonnollinen [ihminen] ei näe muuta kuin kirjavia priimuja paperin päällä. Sitte hän kääntää vielä korvat nurin, että luonnollinen ihminen ei kuule muuta kuin koiria haukkuvan, koska Jumalan sana oikein saarnataan. Ja koska Jumalan sana väärin saarnataan, tulee luonnolliselle ihmiselle niin makia uni, niin kuin unijuoma olis valutettu molemmista korvista aivoon.

Muutampi taas, jolla on korvapistos, ei kärsi oikiata Jumalan sanaa saarnattavan, vaan menee ulos kirkosta, että hän pääsis semmoisia kuulemasta, jotka tekevät vanhalle Aatamille pahaa. Juutalaiset tukitsit korviansa ja purit hampaitans, koska Stefanus sanoi: *”Minä näen taivaat avoimna, ja Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikialla kädellä.”* He pistit sormiansa korvaan, että he pääsisit semmoisia pilkkasanoja kuulemasta. Sillä luonnollinen ihminen suuttuu kovin, koska hänen jumalansa pilkataan, mutta riettaan sekoitukset pitää hän makiana.

Jos Jumalan sana niin saarnataan, että uni tulee, silloin sanoo hän: *”Ka, se oli oikia Jumalan sana.”* Mutta jos Jumalan sana niin saarnataan, että joku ihminen heräis, silloin sanoo luonnollinen ihminen: *”Ei se ole muu kuin haukkuminen.”* Koska nyt koiran haukkumisen kautta joku sielu herää, niin ajattelee hän ensinnä: *”Mitäs tuo koira haukkuu? Jokohan varkaat tulevat?”*

Me tiedämme, että armonvarkailla on paljon varastettua armoa, jota hän ei tahdo mistantaa. Koska koira haukkuu, pelkää armonvaras, että varas varastaa varkaan. Mutta armonvarkaille tulee vasta toinen hoppu, koska yksi tuntematon vieras mies tulee sisälle. Se koira, joka haukkui, oli omantunnon koira eli tuonen koira. Silloin nousee se

puoliherännyt ihminen ylös, koska hän uni-horroksissa kuulee koiran haukkuvan. Ei hän ole vielä oikein herännyt, mutta touhuua unihorroksissa ja herättelee vielä muitakin ihmisiä, jotka siinä huoneessa ovat, sanoen: *"Herätkäät ja kuunnelkaat, mitä tuo koira haukkuu. Jokohan varkaat ovat puotia kisko-massa?"*

Nyt kuulee se puoliherännyt ihminen, että yksi tulee sisälle, eikä se sano *"hyvää päivää,"* eikä se sano *"hyvää yötä,"* sillä hän on puhumaton, joka pruukaa hulluja opettaa. Se on yksi hengellinen fiskaali, joka välistä tulee visinteeraamaan varkaitten puotia. Tämä puhumaton vieras mies iskee valkian, sytyttää kynttilän ja panee kynttilän pöydän päälle, ottaa ylös pakkarista yhden kirjan, jossa on yksi räkniä [eli lasku] kirjoitettu, ja käskee sen puoliheränneen ihmisen lukea. Nyt hieroo hän silmiänsä ja alkaa tavaamaan: *"Kymmenen tuhatta leiviskätä olet sinä velkaa."* Silloin sanoo se puoliherännyt ihminen, joka nyt vasta rupee oikein heräämään, koska hän katsoo tarkemmin sen puhumattoman vieraan päälle, jonka hän muistaa nähneensä ennen jo: *"Onpa minulla tavaraa puodissa",* sanoo hän, *"ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa."* Hän aikoo nimittäin omalla parannuksella maksaa synnin velkaa. Mutta koska hänen pitää maksaman velkaa, on kaikki omaisuus viety. Ei hänellä ollutkaan omaisuutta omasta takaa, mutta hän luuli, että Kristuksen vanhurskaus oli hänen omansa, vaikka hän oli surutoin.

Nyt osoittaa se puhumaton vieras mies hänelle yhden paikan Raamatusta: *"Usko ilman töitä kuollut on."* Kaikki se armo, jota surutoin ihminen omistaa, on varastettu. Isäntä kävi visinteeraamassa sinun puodissas ja otti omansa takaisin. Sitä se koira haukkui. Se oli nimittäin sen miehen koira, jonka oma oli viety. Koira tunsu hajusta, että siinä oli varastettu kalu, ja sen tähden hän rupeis haukkumaan. Mutta armonvarkaan oma koira makais silloin sängyn alla ja oli mykkä. Koska nyt 1956

se puhumaton vieras tuli sisälle; koska hän oli iskenyt valkian, sytyttänyt kynttilät ja pannut armonvarkaan tavaamaan räkniä [eli laskunsa], silloin rupeis jo armonvarkas vapisemaan, ja vielä enemmän, koska hän kuuli, että kaikki siveys ja kaikki varastettu armo otettiin häneltä pois, tuli hän juuri tyhjäksi. Hän tuli niin köyhäksi, ettei ollut enää minkäänlaista. Nyt tuli hän murheelliseksi, rupeis itkemään ja huokaamaan: *"Voi minua ihmisparkaa! Milläs pitää minun nyt elämän iankaikkisuudessa, koska kaikki minun omani vietiin?"* Hän rukoili sitä puhumattointa vierasta miestä sanoen: *"Älä vie kaikkia minun omaani. Minä tulen juuri tyhjäksi. Millä pitää minun elämän iankaikkisuudessa, koska kaikki siveys on viety, ja kaikki armo otettiin pois?"*

Mutta se hengellinen fiskaali on niin armoton, että hän riisuu armonvarkaalta rukan ja kaikki omanvanhurskauden vaatteet ja aikoo vielä viedä häntä oikeuteen, jos hän ei ota ja maksa kaikki viimeiseen ropoon asti. Silloin tulee armonvarkaalalle vielä suurempi hätä, ja niin hän häpeis niin kuin koira. Mutta silloin johtui mieleen, että se Herra, jolta hän oli varastanut, on sangen armollinen sen kaltaisille varkaille, jotka nöyryllä ja katuvaisella sydämellä tulevat Häneltä armoa kerjäämään. Ja koska se hengellinen fiskaali oli niin kova ja armoton, eikä aikonut ollenkaan heittää sen asian ilman laittaa, nousi se viheliäinen tuhlaajapoika ylös ja meni Isänsä tykö sanoen: *"Isä, minä olen syntiä tehnyt tavasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapsekses kutsuttaa, mutta anna minun olla niin kuin huonoin palvelija."* Silloin antoi Herra anteeksi sille palvelijalle sen velan, ja antoi vielä suuremman tavaransa edestä, kuin hän oli varastanut.

Mutta kynttilä jäi palamaan. Ja tämä kynttilä on Jumalan sana. Tämä kynttilä palaa kristityille koko yön, niin kauan kuin päivä valkenee ja kointähti koittaa heidän sydämissänsä. Daavidi myös sanoo: *"Minun sieluni odottaa Herraa, niin kuin vartija yöllä valvoo ja*

päivää odottaa.” Niin odottaa myös yksi herännyt ihminen tämän toivotettavan hengellisen päivän valkenevan. Hän istuu yksinäisyydessä kynttilän vieressä ja huokaa. Hän katsoo usein itään päin, kusta hän tietää aamuruskon koittavan. Ja koska hän ei näe mitään valoa, istuu hän taas ja huokaa: ”Ah, armollinen Herra Jeesu! Kuinka pitkäksi tuli tämä yö! Koskas minun silmäni pitää näkemän sitä valoa, joka nyt paistaa niille, jotka ovat toisella puolella maata. Ah, armollinen Herra Jeesu! Ann’ armos aurink’ paistaa, jne.”

Ole kärsivällinen, murheellinen sielu, ja odota vielä vähän aikaa, siksi kuin tämä maailma kääntyy. Ei aurinko nouse ennen, kuin maailma on kääntynyt. Mutta miksis olet niin murheellinen, rakas sielu? Onpa sinulla kynttilä siinä pimiässä huoneessa, jossa olet istumassa. Jos sinulle tulee kovin ikävä, niin ota ja katso sen kynttilän päälle ja ajattele, kuka tämän kynttilän on tehnyt, kuka sen on sytyttänyt, mistä aineesta kynttilän sydän on tehty; ja kuinka tämä kynttilä, vaikka se on niin pikkuinen valkia, valaisee koko sen pimiän huoneen. Ja muista aina, mitä Kynttilän Tekijä on sanonut: *”Suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa.”* Jos nyt tämä kynttilä sammuis, niin sinun täytyis

istua pimeydessä, ja sitte vasta olis syytä itkeä ja valittaa, että yö tuli pitkäksi. Me toivomme, että niin kauan kuin kynttilä on palamassa, ei pitäis oleman hätä niillä, jotka valvovat. Kyllä vissimmästi on hausempi [niillä], jotka asuvat toisella puolella maata, jotka aina vaeltavat auringon paisteessa, jotka käyskentelevät Jordanin virran tykönä, viheriäisellä [rannal]la, ja siellä poimi[vat] i]ankaikkisuuden [kuk]kaisia. He syövät ja sammuttavat janonsa elämän veden lähteestä, ja syövät viinamarjoja elävästä Viinapuusta. Valvokaat kynttilän vieressä ja valmistakaat lamppunne, te morsiamen tyttäret, ja odottakaat mu[rhees]sa ja ikävöitsemisellä, k[yy]neleillä ja huokauksilla siihen asti, että aam[urusko] koittaa, koska tämä m[aailma] kääntyy. Silloin nousee a[rmon] aurinko, joka ei ko[skaan] laske. Ja heidän kynt[tilänsä] ei koskaan sammuu. S[illoin] he rupeevat veisaam[aan] uutta virttä. Amen, h[alle]lujah! Kiitos, kunn[ia] ja ylistys olkoon ainoalle kuole[matto]malle Hengelle. A[men.]

1. Alkuperäinen (alkulehti puuttuu) / Aunon kokoelma / SKHS Kansallisarkisto, Helsinki / 2. Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 8) / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: SALOMONIN VIISAUDEN KIRJA 5. LUKU. 1–9

Silloin vanhurskas seisoo suurella rohkeudella niitä vastaan, jotka hänen työnsä hyljänneet ovat. 2. Koska jumalattomat sen näkevät, hämmästyvät he sangen hirmuisesti ja tyhmistyvät sitä autuutta, jota ei he toivoneet. 3. He sanovat toinen toisellensa ja huokaavat hengen ahdistuksessa ja sanovat: Tämä on se, jonka me ennen pidimme nauruna ja pilkkasananlaskuna. 4. Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä ja hänen loppunsa häpeänä, 5. kuinka hän nyt on luettu Jumalan lasten sekaan? 6. Sen tähden olemme me eksyneet oikealta tieltä ja vanhurskauden kynttilä ei ole meitä valistanut, eikä vanhurskauden aurinko koittanut. 7. Me olemme kaikki käyneet vääriä ja vahingollisia teitä ja olemme vaeltaneet harhoja retkiä, mutta Herran tietä emme ole tietäneet. 8. Mitä auttoi meitä meidän koreutemme, mitä hyödytti meitä rikkaus ja ylpeys? 9. Kaikki ovat ohitse menneet niin kuin varjo.

Näitä merkillisiä sanoja on Salomo kirjoittanut vanhalla iällänsä, koska hän oli kylläntynyt maailman turhuudesta. Hän muistelee meille, mitä yksi turha ja maailmallinen ihminen ajattelee elämänsä lopulla, koska hän näkee, kuinka rohkeat ja autuaat vanhurskaat ihmiset ovat erinomattain kuoleman hetkellä. Vaikka maailman ihminen on niitä pilkkana pitänyt ja nauruna, täytyy hänen viimein tunnustaa, että hän itse on hullu ollut, vaikka hän silloin, koska hän oli parhaassa voimassa, piti vanhurskaan elämän hulluna ja hänen loppunsa häpeänä.

Koska maailmanlapset näkevät, ettei maailma enää auta, rupeavat he tunnustamaan, että me olemme eksyneet oikealta tieltä. Vaikka he silloin, koska he olivat mukana viisaat, luulivat, että vanhurskas on väärässä. Mutta elämän lopulla rupeavat maailmanlapset tunnustamaan, että me olemme eksyneet oikealta tieltä, me olemme käyneet vääriä ja vahingollisia teitä. Ja koska maailman ihmiset näkevät, kuinka rohkeat vanhurskaat ovat seisomaan vastaan niitä, jotka heitä ahdistavat, hämmästyvät he sangen hirmuisesti ja tyhmistyvät sitä autuutta, jota he eivät toivoneet ja sanovat: Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä, pilkkana ja nauruna, mutta nyt me vasta näemme, että vanhurskas on luettu Jumalan lasten sekaan. Sen tähden me olemme eksyneet, emme ole Herran tietä tietäneet. Jos

maailman ihmisten väärä luulo tulee siitä, ettei hän ole Jumalan tietä tiennyt, eikä ymmärtänyt, mistä vanhurskaille tulee se suuri rohkeus ja ilo vielä kuolemankin hetkellä. Maailmanlapset katsovat aina vanhurskaan elämän hulluksi, mutta viimein, koska hänellä itsellä silmät aukenevat, täytyy hänen tunnustaa, että oikea on nyt ylösvalaistus, mutta jos ei ole hiljainen raukoilta silloin.

Ilman epäilemättä on Salomo näitä kirjoittanut sekä omasta että muitten koettelemuksesta. Ja se olisi hyvä, jos tämänaikaiset ihmiset ottaisivat näistä sanoista vaarin, sillä sama luonto nyt on väärillä ja vanhurskailla kuin ennen. Sama tinka on nyt niillä kuin Salomon aikana. Sama ajatus nyt on maailmanlapsilla kuin ennen, että vanhurskaat eli kristityt ovat väärässä. Maailman ihmiset pitävät vielä nytkin kristittyin elämän tyhmänä, pilkkana ja nauruna. Suuttuvat vielä, koska he näkevät millä rohkeudella kristityt seisovat niitä vastaan, jotka heitä ahdistavat, mutta viimein, koska hätä tulee maailmanlapsille, täytyy heidän tunnustaa: Me hullut pidimme hänen elämänsä hulluna ja hänen loppunsa häpeänä, kuinka hän nyt on luettu Jumalan lasten sekaan? Ja koska maailmanlapset näkevät, ettei maailma enää auta, rupeavat hekin tunnustamaan omaa hulluutansa ja sanovat: Mitä auttoi meitä meidän koreutemme, mitä hyödytti meitä rikkaus ja ylpeys?

Mutta vaikka nyt tämänaikaiset ihmiset kuulevat, kuinka ennen on eletty maailmassa, kuulevat myös, mitä maailman ihmiset silloin ovat tehneet ja puhuneet, Ja kuulevat myös, kuinka maailmanlapset ovat vanhurskaita pitäneet pilkkana ja nauruna, kuulevat myös kuinka maailman ihmiset ovat tinganneet vastaan, koska vanhurskaat ovat heitä neuvoneet, kuulevat vielä sitäkin, että profeetat on pidetty vääränä, profeetat ja kristityt noitina ja perkeleen apulaisina sen aikaisilta maailman viisailta, jotka luulivat paremmin ymmärtävänsä Raamatun kuin he. Vaikka nyt tämänaikaiset maailmanlapset kuulevat tätä, ovat he kuitenkin valmiit seuraamaan entisten maailman ihmisten jälkiä ja sanovat: Ei se passaa meille, mitä ennen on puhuttu ja kirjoitettu. Sen aikaiset ihmiset ovat ilmankin olleet sokeat ja taitamattomat, koska he ovat vihanneet profetoita, mutta me emme ole vihanneet profetoita. Me luemme mielellämme profeettain kirjoituksia ja uskomme, että he ovat puhuneet Jumalan sanoja.

Niin tekivät myös juutalaiset Vapahtajan aikana. He rakensivat profeettain hautoja ja sanoivat: Jos me olisimme eläneet profeettain aikana, emme suinkaan olisi vihanneet heitä. Mutta miksi ne samat juutalaiset, jotka rakensivat profeettain hautoja, vihasivat Vapahtajaa? Taisi se tulla siitä, että Vapahtaja käänsi profeettain sanat heitä kohtaan. Ja jos nyt joku kristitty ottaa profeettain sanat tämän aikaisille suruttomille, sanovat he: Eivät semmoiset soimaukset kuulu meille. Ne ovat juutalaisille, mutta eivät meille, jotka olemme kristityt ja ylösvalaistut. Ilmankin me olemme paremmat kuin juutalaiset. Mutta sanokaa nyt, hyvät maailman ihmiset, minkä vuoksi te olette paremmat kuin juutalaiset. Me tiedämme, että juutalaiset olivat monessa asiassa paremmat ja siivommat kuin te, ja yhtä hyvin heitä soimattiin huoraksi ja varkaaksi ja ulkokullatuksi.

Vetäkäämme vielä yksi esimerkki Salomon viisaudenkirjasta, että me saamme kuulla, minkä päältä tingattiin. Salomo muistelee, kuinka sen aikaiset suruttomat ihmiset puhuivat keskenänsä. He sanoivat näin: Väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa ja asettaa itsensä meidän työtämme vastaan ja nuhtelee meitä, että me syntiä teemme lakia vastaan, ja soimaa meidän menomme synniksi. Hän sanoo tuntevansa Jumalan ja kehuu, että hän on Jumalan Poika. Tässä me kuulemme, mitä sen aikaiset ihmiset tuumasivat kristittyin soimauksista. Maailman ihmiset sanoivat ensin näin: Me tahdomme täyttää meitämme parhaalla viinalla ja voiteella. Älkäämme unhotako kevätkukkasia. Älköön yksikään olko osaton meidän röyhkeydestämme, että joka paikassa kuulla saataisiin, kuinka iloiset me olimme. Tämän juopumuksen tähden, tämän röyhkeyden ja maailman ilon tähden rupesivat vanhurskaat nuhtelemaan heitä. Mutta siitä suuttuivat maailman ihmiset ja sanoivat näin: Väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa. Hän nuhtelee, että me teemme syntiä ja soimaa meidän menomme synniksi, ja sanoo tuntevansa Jumalan ja kehuu, että hän on Jumalan Poika.

Eiköpä nyt ole sama tinka uskon päältä? Eiköpä nyt ole suruttomilla samat sanat suussa, kuin silloin. Ne ovat niin selkeästi maalatut tässä paikassa, että vanhan Aatamin pitäis tunteman haamunsa, mutta ei vanha Aatami viitsi kuulla omia sanojansa eikä omia töitönsä, jotka on 3000 ajastaikaa tätä ennen kirjaan pantu. Hän ajattelee vain: Ei minun elämäni ole semmoinen. Ja koska vanhurskas nuhtelee häntä, sanoo hän: Eivät semmoiset soimaukset maksa mitään. Se on tyhjä haukkuminen. Erinomattain tekee se asia paha vanhan Aatamin sydämelle, koska vanhurskas sanoo tuntevansa Jumalan. Sitä ei viitsi kuullakaan vanha ihminen, että vanhurskas sanoo tuntevansa Jumalan, eli sanoo itsensä Jumalan pojaksi. Siitä suuttuivat

juutalaiset niin kovin Vapahtajalle, että he repäsivät vaatteensa ja sanoivat: Katso, nyt te kuulitte Hänen pilkkansa.

Koska nyt joku kristitty sanoo apostoli Johanneksen sanoilla, että Vapahtaja antoi voiman kaikille niille tulla Jumalan lapsiksi, jotka uskovat Hänen päällensä, niin ajattelee vanha ihminen: Sinulleko yksin antoi Vapahtaja sen oikeuden, sinäkö olet Jumalan lapsi? Sinä kerskaat itseäs. On vissimmästi yksi kerskaus, että yksi uskovainen sanoo tuntevansa, että hän on Jumalan lapsi. Mutta minkä päälle on perustettu? Paavali sanoo, jos joku tahtoo kerskata, niin kerskatkoon Jeesuksesta Kristuksesta ja siitä Ristiinnaulitusta. Jos joku tahtoo kerskata, sanoo Herra profeetta Jeremian kautta, hän kerskatkoon, että hän tuntee minut, sanoo Herra, että minä olen laupias ja armollinen.

Nyt kuulemme siis, mistä asiasta on tinka suruttomain ja vanhurskusten välillä. Vanhurskas sanoo tuntevansa Jumalan. Sitä ei voi vanha ihminen kärsiä, että vanhurskas sanoo, että hän on Jumalan Poika.

Maailman ihminen sanoo: sinä pilkkaat Jumalaa. Vanhurskas kerskaa itseänsä Jeesuksessa Kristuksessa, elikkä Jumalan armosta. Maailman ihminen sanoo, kuinka ja millä lailla sinä olet tuntenut Jumalan armon? Sinä kerskaat itseäs. Ja siitä tinkaamisesta tulee viimein se päätös, että *”väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa, ei hän anna meille rauhaa.”* Mutta jos nyt viimein maailman ihmisen silmät aukenisivat, täytyisi hänen tunnustaa itsensä hulluksi, ettei hän ole kuunnellut vanhurskaan neuvoa. *”Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä ja hänen loppunsa häpeänä, mutta me olemme eksyneet oikealta tieltä. Ei ole vanhurskauden aurinko meille koittanut.”*

Tämä on nyt kaikkien kristittyjen tarkoitus ja sydämellinen rukous, että Herra Jeesus aukaisisi kaikkien sokeain raukkain silmät, että he näkisivät ennen kuin kynttilä sammuu,

että he ovat eksyneet väärälle tielle, etteivät he ole Herran tietä tietäneet, eikä ole vanhurskauden aurinko paistanut. Se on kaikkien kristittyjen tarkoitus ja sydämellinen rukous, että se taivaallinen Herra Jeesus aukaisisi kaikkien kuurojen korvat, että hekin pääsisivät kuulemaan, ennen kuin aurinko laskee, kuinka kauniisti taivaan kellot soivat, ja kuinka suloisesti taivaan enkelit veisaavat. Se on kaikkien kristittyjen sydämellinen huokaus, että Herra Jeesus opettaisi mykkäin suun puhumaan, ennen kuin kaikki mykkäsi tulevat. Se on kaikkien kristittyjen alinomainen huokaus, ettei yksikään hänen vanhemmistansa, veljistänsä, hänen sisaristansa taikka hänen lapsistansa olisi niin onneton, että sokeudessansa menisivät iankaikkisuuteen ennen kuin silmät ja korvat aukenevat, että he saattaisivat välttää niitä pahoja retkiä, jotka vievät kadotukseen.

Ja jos he tämän huutamisen tähden, tämän manaamisen tähden, tämän rukoilemisen tähden, tämän itkemisen tähden tulevat vihatuksi, vainotuksi, pilkatuksi ja ylönkatsoiksi vanhemmilta veljiltä, puolisolta eli lapsiltansa, niin nousee taas tämä surkea huutaminen, valittaminen, parkuminen ja huokaaminen heidän sydämistänsä, että Herra Jeesus antaisi niitten sokeain raukkain silmät auveta, ettei vanhemmat eli veljet, eli sisaret eli puoliso, eli lapset eli palvelijat, tahi sukulaiset taikka langot, tahi ystävät tahi vihamiehet tulisi niin onnettomaksi, että joutuisivat huutamaan ja parkumaan, valittamaan elikkä itkemään, eli huokaamaan ja vaikeoitsemaan helvetissä, kauhistuksen paikassa, pohjattomuudessa ja tulijärven pimeyden luolassa, kussa ei yksikään enää kuule heidän huokauksiansa, ei yksikään enää surkuttele heidän vaivojansa, ei yksikään enää huoli heidän katumuksestansa, ei yksikään enää lue heidän kyyneleitänsä.

Kuulkaa siis, te suruttomat vanhemmat, teidän lapsenne rukoilevat teitä. Kuulkaa, te suruttomat veljet, teidän sisarenne rukoilevat teitä. Kuulkaa te suruttomat puoliset, teidän

vaimonne rukoilevat teitä. Kuulkaa, te suruttomat ystävät ja langot, teidän tuttavanne neuvovat teitä. Nouskaa ylös unesta ennen kuin kynttilä sammuu, huoatkaa ennen kuin kuolema hengen salpaa. Pankaa kätenne rishtiin ennen kuin ne kangistuvat. Kumartakaa polvenne ennen kuin ne oikenevat. Aukaiskaa silmäanne ennen kuin ne kiinni painetaan. Huutakaa ennen kuin ääni lankee. Kolkuttakaa ennen kuin ovi lukitaan. Katsokaa taivaaseen ennen kuin se katoa. Tehkää parannus ennen kuin parannuksen aika on sivuti mennyt. Etsikää armo ennen kuin armonaika loppuu. Valmistakaa lamppunne ja ostakaa

öljyä ennen kuin Ylkä tulee. Hakekaa silmävoidetta ennen kuin te tulette umpisokeaksi. Lyökää rintoihin ennen kuin sydän halkee, sillä kuoleman jälkeen ei yksikään vaivaa teitä enää parannuksen huudolla helvetissä. Te saatte rauhan kaikista manauksista kadotuksessa. Ei yksikään huuda teille *"tehkää parannus!"* Ei myös parannus sitten auta, ja teidän korvanne saavat levätä siitä huudosta helvetissä iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / Kirjoittanut Johan Petter Naimakka 1870 / Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakunta-arkisto /

Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin joku kaksiteräinen miekka, ja tunkee lävitse, siihen asti kuin se sielun ja hengen eroittaa, ja jäsenet ja ytimet, ja on ajatusten ja sydämen aivoitusten tuomari.

Paavali oli koetellut Jumalan sanan voimaa särkemään ja leikkaamaan sydämen pausmia, ja taas terveeksi tekemään sydämen haavoja. Sen tähden sanoo hän, että Jumalan sana on terävämpi kuin joku kaksiteräinen miekka, joka tunkee ytimeen ja luihin asti, mutta muutamilla on niin paatunut nahka, että tämä kaksiteräinen miekka ei pysty heihin, vaikka kuinka hakattaisiin. Itse rietas on muutamille takonut rintarautoja, ettei pysty Jumalan kaksiteräinen miekka, vaikka se pannaan juuri rintaa kohti. Se väkevä haarniskoitu on käynyt pajassa ja takonut sotamiehillensä rautalakin, ettei Jumalan miekka pysty päähän. Muutamilla on pääkallo niin vahva, ettei luoti pysty ollenkaan luihin, ja niitten päälle ei ole väärtti kruutia kustantaa. Miekka tylsyy ilman mitäkään, jos joku rupee niitten kanssa tappelemaan, mutta ne, joihinka Jumalan kaksiteräinen miekka pystyy, ovat monenkaltaiset ihmiset, jotka haavoitetaan ja vasta parannetaan. Niitten seassa on myös moni, joka itse sydämen suonia leikkaa, ja moni, joka päähän mittaa.

Mutta kaikissa näissä on Jumalan sana voimallinen ja terävä niin kauan kuin se oikein pidetään kädessä. Muutamat sotamiehet ovat taitamattomat. Eivät he saata oikein pitää Jumalan miekkaa. Muutamat heiluttavat miekkaa pään ylitse, eivätkä raaski hakata. Muutamat ovat arat, eivät he tohdi miekkaa panna rintaa vasten. Semmoisten ihmisten kädessä ei vaikuta Jumalan sana mitään. Vihollinen nauraa vain ja sanoo: *”Et sinä kelpaa sotamieheksi, sinä käännät miekan nurin.”* Koska Jumalan miekka joutuu semmoisten sotamiesten käsiin, jotka pistävät miekan tuppeen ja lähtevät pakenemaan, koska vihollinen tulee näkyviin, niin pääsee vihollinen varsin voiton päälle ilman sodatta. Hän

ottaa heitä vangiksi ja heittää pimeyden luolaan. Monella sotamiehellä on jäniksen sydän. Ei semmoinen tohdi miekan kanssa liikkua, ja parempi olisi hänen mennä myllyä jauhamaan eli peltoa kääntämään, kuin ruveta sotamieheksi.

Muutamat ovat karanneet vihollisen leiriin, jossa he sotivat vihollisen puolesta, ja vihollisen sota-aseilla, mutta eivät hengenmiekalla. Muutamat eivät sodi ollenkaan, vaikka heillä on miekka kädessä. He luulevat, ettei vihollinen tohdi tulla heidän päällensä, koska he ovat varustetut sota-aseilla, mutta siinä he tulevat petetyiksi. Vihollinen on vanha sotamies, ja hyvin oppinut ampumaan nuoliansa sydämeen. Jos hengellinen sotamies ei ole hyvin vainukas ja aseta miekkaansa rintaa kohti, kyllä vihollinen pian kaataa hänet maahan ja pistää hänet säkkiin. Mutta koska väkevämpi tulee, silloin ottaa hän vihollisen sota-aseet pois ja jakaa hänen saaliinsa.

Meille on, Jumalan kiitos, annettu kaikki ne sota-aseet, joita pyhä Paavali on luetellut, nimittäin hengen miekka, autuuden rautalakki ja uskon kilpi, joilla me saatamme vastustaa kaikki sen ruman tuliset nuolet. Mutta se tulee sen päälle, jos me tahdomme oikein nautita näillä sotaaseilla. Jos me niitten kautta oikein hartaasti ja urhoollisesti tahdomme varjella meidän henkemme, ettemme tulisi haavoitetuiksi ja kuoliaaksi ammutuiksi. Moni on vielä niin tomppeli, ettei hän tiedä, kummassa kädessä hengellinen miekka pidetään. Muutampi on niin arka sydäimestä, ettei hän tohdi ollenkaan hakata vihollisen päälle. Mutta jolla on jäniksen sydän, hän pyörtäköön takaisin, ja jolla ovat nopsat jalat juoksemaan, lähteköön pakoon. Kyllä vihollinen juoksee vielä hopummasti. Jos sinulle on annettu hengellinen miekka käteen, niin älä

juokse takaperin, vaan seiso urhoollisesti ja sodi. Jos sinulla on uskon kilpi, niin pane se nuolia vastaan. Jos sinulla on autuuden rautalakki, niin pane se päähän, ja älä ole laiska ja huolimaton sinun toimituksissasi, sillä vihollinen on valpas. Hän vartioitsee sinua joka askeleessa. Jos sinä rupeat sotakedolla nuokkumaan, niin pääsee vihollinen sinua lyömään.

Hengellinen miekka on sitä varten annettu, että sillä pitää lyötämän. Ei niin, että oikea korva hakataan pois niiltä, jotka ovat jo kovin haavoitetut, vaan niitten päälle pitää hakattaman, joilla on niin luja pääkallo, ettei luoti mene läpi, joilla on omatunto niin paksu kuin parkittu nautahärän vuota, joilla ovat rintaluut niin paksut kuin karhuilla, että he potkivat tutkainta vastaan, eivätkä vielä tunne kipua. —Saul, Saul, sinun on työläs potkia tutkainta vastaan. Koska Vapahtaja huutaa taivaasta: *”Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat.”* Koska hengellinen miekka pannaan rintaa vastaan, rupeaa Saulus vapisemaan. Ei hän pysy enää jalvoillansa.

Mutta helvetin musta rautio on muutamille takonut rintarautoja, ettei hengellinen miekka pysty ollenkaan. Muutamilla on niin paatunut nahka, etteivät he tunne muuta kuin helvetin liekkiä. Käsillä ja jalvoilla he potkivat vastaan, eivätkä ajattele perään, että omantunnon polte tulee viimein tulijärnessä, jos täällä ei tule.

Muutamille sairaille ja haavoitetuille annetaan terveellisiä lääkityksiä. Koska sydämen paisumukset ovat leikatut terävällä raaka-veitsellä, pannaan hunajata haavoihin. Ei sovi enää miekalla hakata niitä, jotka ovat jo miekalla hakatut ja kuolemanhaavoja saaneet.

Jumalan kaksiteräinen miekka leimahtaa Vapahtajan suussa, ja suunsa Hengellä Hän tappaa käärmeen siemenet, jotka vihaavat Vaimon Siementä. Suunsa hengellä Hän pusertaa kovat rinnat ja kovat sydämet ahdistaa, mutta haavoitetuita Hän sitoo ja sairaita Hän

parantaa. Ei Hän niitä tapa miekalla, jotka heikot ovat, mutta niitä Hän tappaa miekalla, jotka vastaan seisovat.

Me olemme nähneet, kuinka voimallinen Jumalan sana on särkemään kovat sydämet. Me olemme tunteneet, mikä ihmeellinen muutos tulee ihmisen sydämessä, koska Jumalan sana pääsee oikein vaikuttamaan siinä. Mutta me olemme myös nähneet, että muutamit ovat niin paatuneet, ettei Jumalan sana voi tunkea heidän sydämiinsä. Nämä paatuneet henget ovat aina rohkeat pilkkaamaan ja vastaanseisomaan. Eivät he usko vielä, että Jumalan sanan vaikutukset ovat Pyhän Hengen vaikutukset, vaan he luulevat aina, että Pyhän Hengen vaikutus on perkeleen vaikutus. Heillä on vielä sama usko kuin juutalaisilla, että Vapahtaja ajoi ulos perkeleitä Belsebubin kautta.

Mutta eivät he usko sitä, että perkele yllyttää heitä varastamaan, kiroamaan, juomaan ja tappelemaan. Ilmankin he luulevat, että semmoinen elämä on Pyhän Hengen vaikutus, mutta kristillisyyden katsovat he perkeleen vaikutukseksi. Kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut. Se on heidän uskonsa, että juomarit ja viinaporvarit ovat Jumalan lapset, mutta kristityt ovat perkeleen palvelijat. Varkaat, juomarit ja viinaporvarit luottavat aina sen päälle, että heillä on oikea usko, mutta kristityillä on väärä usko.

Varkaat, juomarit ja viinaporvarit luottavat myös sen päälle, että tämä hengellinen liikutus loppuu pian. He luulevat, ettei se ole pysyväinen. He odottavat joka päivä, että ne entiset juomarit, jotka nyt Jumalan sanan voiman kautta ovat kääntyneet, pitävät taas ruveta juomaan ja tappelemaan. He odottavat, että ne entiset viinaporvarit pitää lähtemän kaupunkiin viinakuormia noutamaan. He odottavat, että ne, jotka nyt lukevat Jumalan sanaa, pitävät alkaman vasta uudesta kiroamaan, ja että ne, jotka puhuvat kristillisyydestä, pitävät vasta uudesta ruveta

houraamaan ja ulvomaan ja lumikinoksen päälle kaatumaan.

Mutta me odotamme, että ne, jotka vielä ovat riettaan hengen palveluksessa, pitävät kääntymän. Me odotamme, että juomarit pitävät tuleman raittiiksi, että viinaporvarit pitävät viinansa kaataman maahan, koska omatunto rupeaa heitä polttamaan. Me odotamme aina parannusta niiltä, jotka ovat kiivaat vastaanseisomaan. Me odotamme, että Jumalan kaksiteräinen miekka pitää pystymän myös niitten päälle, joille musta rautio on rintarautoja takonut. Mutta jos ei miekka pysty, niin olemme me syyttömät heidän kadotukseensa. Me pyydämme Jumalan armon kautta tehdä, mitä me saamme. Jota enemmän viholliset paatuvat, sitä enemmän pitää meidän kallitsemän eli [teräväksi takoman] ja teräväksi laskeman raakaveistä. Omatunto on kyllä muutamilla paksumpi kuin nautahärän vuota. Jumalan sana on myös terävämpi kuin joku kaksiteräinen miekka. Vaikka pääkallo on muutamilla niin paksu, ettei niitten luihin pysty luoti, mutta Jumalan sana myös menee luihin asti ja leikkaa vielä ytimen luissa. Helvetin musta rautio on takonut muutamille rintarautoja, ettei pidä Jumalan miekka pystymän. Mutta rauta myös ruosteelta raadellaan. Kuoleman ja helvetin ruoste pitää paatumuksen rintarautoja syömän. Vaikka on sydän paisunut muutamilla, että se koskee kylkiluihin. Minä luulen, että sydämen paisumukset kerran leikataan raaka veitsellä, jos ei sydän mätäne ennen kuin kuolema tulee.

Nyt on Jumalan kaksiteräinen miekka pantu rintaa vasten. Jolla on arka sydän, se pelkää, että miekka menee läpi sydämen. Jolla on kova sydän, se nauraa, ei ole tietävinänsä. Jolla on paatunut sydän, se pilkkaa Jumalan sanan voimaa. Jolla on paisunut sydän, se suuttuu ja kiroo. Jolla on pehmeä sydän, se rupeaa vapisemaan. Jolla on kylmä sydän, se rupeaa palamaan. Jolla on kova sydän, se pitää tuleman vielä kovemmaksi. Jolla on särjetty sydän, se pitää paraneman. Jolla on

paksu sydän, se pitää puserrettaman. Ei kuitenkaan Jumalan miekka pysty niihin, joille musta rautio on takonut rintarautoja. Ei niihin pysty muu kuin kolmihaarainen hiiluskahveli, jolla sarvipäinen ukko kohentaa kekäleitä helvetin uunissa.

Koska nyt Jumalan sanalla on senkaltainen voima kovat sydämet särkemään ja sydämen paisumia leikkaamaan, ja myös sydämen haavoja parantamaan, Vapahtaja sanoi opetuslapsillensa: *"Jolla ei ole kukkaroa, se myyköön hameensa ja ostakoon miekan."* Ei sitä varten, että meidän pitää oikea korva hakata pois ylimmäisen papin palvelijalta, vaan sitä varten, että meillä olisi joku sota-ase kädessä, koska viholliset karkaavat meidän päällemme. Se väkevä haarniskoitu on nyt oikein suuttunut, koska hän näkee miekan olevan opetuslasten kädessä. Ei ollenkaan hän karkaa niitten päälle, jotka ovat antaneet itsensä hänelle ilman sodatta. Mutta niille hän on oikein kovin suuttunut, jotka rupeavat miekan kanssa liikkumaan.

Hukalla sanotaan olevan niin arka sydän, että yksi porovasikka varjelee henkensä, koska se tekee vastuksen. Mutta jos peurahirvas eli hevonen, eli vielä suurempi luontokappale pelkää ja pakenee, niin hukka syöpi vielä senkin. Yksi hukka pelkää kyllä ihmistä, jolla on miekka kädessä, mutta hukat tulevat rohkeammiksi, koska heitä on monta yhdessä joukossa. He luottavat silloin paljoutensa päälle. Kuitenkin olen minä kuullut, että yksi urhoollinen sotamies saattoi varjella henkensä hukilta, vaikka heitä oli 50 yhdessä tokassa. Mutta koska miekka on ruostunut tuppeen, silloin on hän neuvoton. Näistä tapauksista kuulemme me, että heikkomieliset saattavat kyllä varjella henkensä viholliselta, koska heillä on hengellinen miekka kädessä. Mutta jos isot uskonsankarit kadottavat miekkansa ja rupeavat pelkäämään, niin voitetaan he pian viholliselta.

Älkää siis antako teidän miekkanne ruostua, vaan hiokaa se hiedalla joka päivä, että se

pysyisi kirkkaana, ja laskekaa ja hiokaa se to-
tuuden tahkolla, että se olisi aina terävä. Jos
miekka ruostuu, kuinka sen saattaa vetää
ulos tupesta? Jos miekka tylsyy, mihinkä se
enää pystyy? Siis hiokaa, hiokaa, ja laskekaa
teidän miekkaanne, että voisitte vastaansei-
soa kaikki sen ruman tuliset nuolet, sillä nyt
ovat vaaralliset ajat. Nyt on vihollinen naa-
kimassa ja odottamassa. Jos sotamiehet ru-
peaisivat nuokkumaan, niin pääsee hän am-
pumaan ja pistämään säkkiinsä ja viemään
pimeyden luolaan. Jos sotamiehet nuokku-
vat ja miekka silloin putoaa heidän kädes-
tänsä, millä pitää heidän enää varjeleman
henkensä? Apostoli sanoo: Hankitkaa tei-
tänne, olkaa vyötetyt kupeista ja valmiit so-
taan. Pankaa autuuden rautalakki päähän.
Ottakaa uskon kilpi, jolla te saatatte vastaan-
seisoa kaikki sen ruman tuliset nuolet, ja ha-
katkaa hengen miekalla vihollisen päälle,
että hän pakenisi yhtenä joukkonsa kanssa.

Tämä hengellinen sota rupeaa muutamille
sotamiehille raskaaksi tulemaan, mutta ei
kuitenkaan ole rauhaa odottamista niin
kauan kuin vihollinen on elämässä. Jotka
tahtovat hyviä päiviä, saavat pyörtää takai-
sin. Joka luulee ilman sodatta voittavansa, se
tulee vissimmästi petetyksi. Muutamat sota-
miehet rukattavat ensinnä suurella faartilla
[eli vauhdilla] vihollisen päälle ja huutavat

siinä luulossa, että vihollinen pakenee kilju-
misen kautta. Mutta koska vihollinen kiertää
heitä ja rupee takapuolelta ampumaan, pel-
jästyvät he ja rupeavat rauhaa ostamaan.
Muutamat, joilla on jäniksen sydän, lankea-
vat polvillensa ja kerjäävät armoa vihollis-
elta, mutta ei hän anna armoa muulla ta-
valla, kuin sillä ehdolla, että ihmisen pitää
palvella häntä.

Mutta minulla on se toivo ja uskallus, että
ne, jotka kerran ovat hänen palvelukses-
tansa luopuneet, eivät halua toiste pestira-
haa häneltä ottaa. Parempi on nälkää ja vilua
kärsiä, kuin semmoisen herran palveluksessa
olla, joka panee palvelijansa myllyä jauha-
maan ja pirun paskaa syömään.

Sotamiehet! Älkää laskeko miekkaa teidän
kädestänne. Älkää juosko takaperin. Älkää
palvelko ruhtinasta, joka tahtoo teidän sielu-
janne tappaa, vaan seisokaa miehuullisesti ja
katsokaa lakkaamatta sen Suuren Sankarin
päälle, joka kävi teidän edellänne sotaan,
joka ei säästänyt yhtään ainoata veripi-
sarata, jota Hän ei ole antanut vuodattaa tei-
dän tähtenne, että Hän lunastaisi teidän sie-
lujanne vihollisen kädestä. Hänelle, veripu-
naiselle ja orjantappuroilla kruunatulle Ku-
ninkaalle olkoon kiitos ja ylistys nyt ja ian-
kaikkisesti. Aamen.

Jäljennös / Helsingin yliopistonkirjasto /

Meillä on vahva profeetallinen sana, ja te teette hyvin, että te siitä vaarin otatte, niin kuin kynttilästä, joka pimeässä valistaa, niin kauan kuin päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne.

Apostoli Pietari neuvoo kristityitä ottamaan vaaria Jumalan sanasta niin kuin kynttilästä, joka pimeässä valistaa, siihen asti, että päivä valkenee. Se on meidän toivomme, että kristitty tietää omasta koettelemuksesta, ettei hän tule aikaan ilman Jumalan sanatta, olkoon heränneessä taikka armoitetussa tilassa, sillä vaikka yksi kristitty kantaa Jumalan sanaa myötänsä joka paikassa kussa hän vaeltaa, kotona, mettässä, tunturilla, fankeudessa, kuoleman laaksossa ja viimeisessä hengen hädässä, ei hän kuitenkaan jaksa kaikkia kantaa yhtä haavaa, niin kuin Vapah-taja sanoi opetuslapsillensa: Minulla olis paljon sanomista, mutta ette voi nyt kantaa. Niin täytyy myös yhden kristityn, koska hän ei jaksa kaikkia kantaa yhtä haavaa, hänen täytyy Pietarin manauksen jälkeen ottaa vaaria Jumalan sanasta niin kuin yhdestä kynttilästä, joka pimeässä valistaa niin kauan kuin päivä valkenee.

Jolla ovat huonot silmät se ei näe lukea ennen kuin hän menee juuri kynttilän viereen. Jumalan sana on kyllä kirkas ja paistaa huoneessa, mutta luonnollisella ihmisellä on niin huonot silmät, ettei hän näe, vaikka hän panis kirjan juuri nenän alle. Ja kuinka hän saattaa eroittaa puukstaavia, joka lukee kaikki nurin? Ja Jumalan sana menee hänen päänsä ylitse niin kuin hyminä. Se menee yhdestä korvasta sisälle ja toisesta ulos, eikä koske pikkuistakaan sydämeen, ja antaa se vielä niin makean unen hänelle, että hän rupeaa kuorsaamaan.

Se on ihmeellinen, että Jumalan sana, jonka kautta luonnollisen ihmisen pitäis herätä unestansa kelpaa vielä muutamille unijuomaksi, että jos muutoin ei uni tule, saati vain Jumalan sanan ääni kuuluu, kyllä on uni makea. Ilmankin rietas kääntää ensinnä silmät nurin, että luonnollinen ihminen ei näe

muuta kuin kirjavia priimuja paperin päällä, sitte kääntää hän vielä korvat nurin, että luonnollinen ihminen ei kuule muuta kuin koiran haukkuvan, koska Jumalan sana oikein saarnataan. Ja koska Jumalan sana väärin saarnataan, niin tulee luonnolliselle ihmiselle varsin niin makea uni, niin kuin hän olis saanut unijuomaa.

Muutampi taas, jolla on korvapistos, ei kärsi oikeata Jumalan sanaa saarnattavan, vaan pistää sormet korvaan, että hän pääsis semmoisia kuulemasta, eli tekee hän niin kuin juutalaiset, koska Stefanus sanoi näkevänsä Jumalan Pojan Isän oikealla kädellä istuvan, tukitsit korviansa ja purit hampaitansa ja huusit täyttä suuta, että he pääsisit semmoisia pilkkasanoja kuulemasta, sillä luonnollinen ihminen pitää oikeata Jumalan sanaa pilkkana, mutta riettaan sekoitukset unijuoman kanssa pitäähän oikeana Jumalan sanaa. Jos Jumalan sanaa niin saarnataan, että uni rupeaa tuntumaan, silloin sanoo luonnollinen ihminen: Ka' se oli vasta oikea Jumalan sana. Mutta jos Jumalan sana niin saarnataan, että joku herää unestansa, sanoo luonnollinen ihminen: ei se ole muu kuin haukkuminen.

Koska nyt niin kuin sanottu on, sen koiran haukkumisen kautta muutampi ihminen herää, niin hän ajattelee ensinnä näin: Jokohan varkaat tulevat puotia kiskomaan? Ja me tiedämme hyvin, minkä kaltainen tavara on sen ihmisen puodissa, joka koiran haukkumisen kautta on vasta herännyt. Siinä on ensinnä siveyttä niin paljon koottu lapsuudesta saakka, että se täyttää koko sen alaisen puolen puotia, mutta puodin ylisellä on niin paljon varastettua armoa, että se koskee kattoon asti. Nyt sanoo hän vielä unihorrok-sissa, mitäs koirat haukkuvat? Jokohan varkaat tulevat puotia kiskomaan? Vaikka hän

on itse toisen puolen omaisuudesta varastanut, ja toisen puolen vääryydellä koonnut, ei hän tahdo sitä tavaraa menettää. Hän rukoulee niin kaunilla rukouksilla, että Jumala varjelis hänen omaisuutensa, jonka hän on koonnut pahan päivän varaksi, ja jolla hänen pitäis elämän iankaikkisuudessa.

Taas rupeaa koira haukkumaan. Nyt nousee se puoliherännyt ihminen ylös, sillä vaikka hän unihoroksissa kuulee koiran haukkuvan, ei hän ole vielä oikein herännyt, mutta herää siinä unihoroksissa ja herättelee vielä muitakin, jotka siinä huoneessa ovat sanoen: herätkäät tekin ja kuunnelkaat, mitä tuo koira haukkuu, jokohan varkaat ovat puotia kiskomassa. Nyt kuulee se puoliherännyt ihminen, että yksi ihminen tulee sisälle, eikä se sano hyvää päivää eikä se sano hyvää yötä, sillä hän on puhumaton, joka pruukaa hulluja opettaa. Se puhumaton vieras mies on yksi hengellinen Fiskaali, joka välistä tulee visinteeraamaan varkaitten puotia. Tämä puhumaton vieras mies iskee valkian, sytyttää kynttilän, panee sen pöydän päälle, ja ottaa ylös plakkaristansa yhden kirjan, jossa on yksi räkninki [eli lasku] kirjoitettu. Sitten hän taluttaa sen puoliheränneen ihmisen pöydän viereen, ja näyttää sormellansa sen räknin.

Se puoliherännyt ihminen hieroo silmiänsä ja alkaa tavaamaan näin: Kym – me – nen tuhatta leiviskätä olet sinä velkaa. Silloin sanoo se puoliherännyt ihminen, joka nyt vasta rupeaa oikein heräämään, koska hän katsoo tarkemmin sen puhumattoman vieraan päälle, jonka hän muistaa nähneensä ennen jo. Ja ompa minulla tavaraa puodissa, sanoo nyt se puoliherännyt ihminen, ole kärsivällinen minun kanssani ja minä tahdon kaikki maksaa. Mutta sitten ottaa se puhumaton vieras mies ja kääntää toisen puolen räkninistä, jossa on kirjoitettu näin: Ihminen juopi vääryyttä niin kuin vettä; sinun siveytes on vääryydellä koottu. Vähän edempänä siinä kirjassa on kirjoitettu näin: usko ilman töitä on kuollut; kaikki se armo, mikä sinulla on, se

on varastettu. Isäntä kävi visinteeraamassa eli tarkastamassa sinun puodissas, ja otti omansa takaisin, ja sitä se koira haukkui. Se oli nimittäin sen miehen koira, jonka oma oli viety. Koira tunsu hajusta, että siinä puodissa on varastettu kalu, ja sen tähden hän rupeis haukkumaan. Mutta armonvarkaan oma koira makais sängyn alla ja oli mykkä.

Koska nyt se puhumaton vieras tuli sisälle, koska hän oli iskenyt valkian ja sytyttänyt kynttilän ja pannut sen armonvarkaan tavaamaan räkninkiänsä, silloin rupeis armonvaras vapisemaan, ja vielä enemmän koska hän kuuli, että kaikki mitä hän oli vääryydellä koonnut ja varastanut, otettiin pois häneltä, tuli hän juuri tyhjäksi. Hän tuli niin köyhäksi, ettei ollut enää mitään, hän tuli murheelliseksi, rupeis itkemään ja huokaamaan: Voi, voi! minua ihmisparkaa; millä pitää minun elämän iankaikkisuudessa, koska kaikki minun omani vietiin. Välistä hän rukoilee sitä puhumatonta vierasta: älä ole niin kova minun kanssani, älä vie kaikkia minun omaani, minä tulen juuri köyhäksi. Milläs pitää minun elämän iankaikkisuudessa, koska kaikki siveys on pois otettu, ja kaikki armo on pois otettu.

Mutta se hengellinen Fiskaali oli niin kova, ettei hän armahtanut armonvarasta, vaan uhkais vielä viedä häntä Kuninkaalliseen oikeuteen, ja itse hän aikoi tulla päällekkantajaksi. Silloin tuli armonvarkalle vielä suurempi pelko, ja niin hän häpeis niin kuin koira. Mutta silloin johtui hänen mieleensä, että se Herra, jolta hän oli varastanut, on sangen armollinen sen kaltaisia varkaita kohtaan, jotka nöyrällä, katuvaisella ja särjetyllä sydämellä tulevat Häneltä armoa kerjäämään. Ja koska se hengellinen Fiskaali oli niin kova ja armoton, eikä aikonut ollenkaan heittää asiaa ilman laitta, nousi se viheliäinen tuhlaajapoika ylös ja meni Isänsä tykö sanoen: Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapseksesi kutsuttaa, mutta anna minun olla niin kuin huonoin palvelijas.

Silloin antoi se Herra anteeksi sille palvelijalle ja antoi vielä suuremman tavaran, kuin mitä hän oli varastanut.

Mutta kynttilä jäi palamaan, ja tämä kynttilä on Jumalan sana. Ja me tiedämme, että se kynttilä paistaa kristityille koko yön, niin kauan kuin päivä valkenee ja kointähti koittaa heidän sydämissänsä. Me tiedämme, että jokainen herännyt ihminen odottaa suurella hartaudella ja ikävöitsemisellä, koska armon päivä valkenee ja kointähti koittaa hänen sydämessänsä. Daavid myös sanoo: Minun sieluni odottaa Herraa niin kuin vartija yöllä valvoo ja päivää odottaa. Niin myös yksi herännyt ihminen odottaa tämän toivottavan hengellisen päivän valkenevan. Hän istuu yksinäisyydessä kynttilän vieressä ja huokaa ja ikävöitsee ja odottaa. Hän katsoo usein glasista [eli ikkunasta] ulos itään päin, kusta hän tietää aamuruskon koittavan, ja koska hän ei näe mitään valoa, istuu hän taas ja huokaa: Ah! armollinen Herra Jeesus, kuinka pitkäksi tulee tämä yö, koska minun silmäni pitää näkemän sitä valkeutta, joka nyt paistaa niille, jotka ovat toisella puolella maata. Ah, armollinen Herra Jeesus! Ann' armon aurink' paistaa, sen valkeull' suo minua syntistä valaista.

Ole kärsivällinen, murheellinen sielu ja odota vielä vähän aikaa, siksi kuin tämä maailma kääntyy. Ei aurinko nouse ennen kuin maailma on kääntynyt, mutta miksis olet niin murheellinen, rakas sielu? Ompa sinulla kynttilä, joka palaa. Sen paisteessa sinä saatat vaelttaa siinä pimeässä huoneessa, kussa olet istumassa. Jos sinulle tulee kovin ikävä, niin ota ja katso, kuka sen kynttilän tehnyt on, ja kuka sen sytyttänyt on, ja mistä aineesta sen kynttilän sydän on tehty, ja kuinka, vaikka se on niin pikkuinen valkea, se valaisee koko sen pimeän huoneen, kussa olet istumassa. Mitämaks' johtuu sinun mielees, mitä kynttilän tekijä on sanonut, suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa. Jos nyt tämä kynttiläinen sammuis,

niin sinä joutuisit pimeässä huoneessa istumaan, ja sitten vasta olis syytä itkeä ja valittaa, että yö tulee pitkäksi. Mutta me uskomme ja toivomme, että niin kauan kuin kynttilä on palamassa ei pitäis oleman hätää — niillä kuitenkin, jotka valvomassa ovat — vaikka nyt tosin ei ole niin hauska istua kynttilän vieressä ja valvoa.

Kyllä vissimmästi niillä on hausempi, jotka asuvat toisella puolella maata, jotka aurin-gon paisteessa käyskentelevät Jordanin virran rannalla viheriäisellä niityllä ja poimivat iankaikkisuuden kukkasia, ja syövät joka päivä mannaa, joka taivaasta sataa — ja sammuttavat janonsa elävän veden lähteestä — ja syövät viinamarjoja siitä elävästä viinapuusta — ja veisaavat joka päivä Mooseksen ja Karitsan virttä. Mutta niille, jotka istuvat kynttilän vieressä sanoo Pietari: Ottakaat vaari siitä kynttilästä, joka pimeässä huoneessa valistaa siihen asti, että päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne.

Älkääät nukkuko, te yönvalvojat. Älkääät jättäkö kynttilää turhaan palamaan, vaan ottakaat vaarin siitä kynttilästä ja niistäkääät kynttilätä, että te näkisitte paremmin lukea. Jolla huonot silmät on, se menköön juuri kynttilän viereen — jolla on vuoro [eli tulehdus] silmissä, se hakekoon silmän voidetta. Joka on sokea, se menköön tohtorin tykö, joka saattaa sokean silmät avata. Mutta jotka ovat nukkumassa, ei ne tiedä koska varas tulee — ei ne kuule, kuinka koirat haukkuvat. Nyt ovat jo Isännän koirat haukkumassa. Kukas tiesi, kuinka armonvargaat tohtivat tulla varastamaan Jumalan armoa. Mutta Ihmisen Poika myös tulee niin kuin varas yöllä visin-teeraamaan varasten puotia. Ottakaat vaarin kynttilästä, te yönvalvojat, siihen asti kuin päivä valkenee teidän sydämissänne. Amen.

Jäljennös (1870luvulta) / Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakunta-arkisto /

Kuka teistä on, joka tahtoo tornia rakentaa, eikä hän ennen istu ja laske kulutusta, etteivät, koska hän perustuksensa laskenut on, ja ei voi sitä täyttää, kaikki, jotka sen näkevät, rupea pilkkaamaan häntä sanoen: ”Tämä ihminen rupesi rakentamaan, ja ei voinut täyttää.”

Vapahtaja puhuu tässä paikassa kristillisyyden rakennuksesta, ja kuinka kristityn, joka on alkanut hengessä rakentamaan sen perustuksen päälle, joka pantu on, pitää myös päättämän, ettei häntä pilkattaisi ja sanotaisi: ”Tämä ihminen rupesi rakentamaan, eikä voinut sitä päättää.” Kristillisyyden rakennus on suuri ja korkea torni, jonka pää koskee taivaaseen, jos se tulee valmiiksi. Mutta jos tämä suuri rakennus ei tule valmiiksi, niin jäävät tornin rakentajat rieppaamaan taivaan ja maan välille.

Me olemme kuulleet Raamatusta, kuinka ne ihmiset, jotka (*) rupeisit rakentamaan sitä suurta Babelin tornia, ei saaneet tämän rakennuksen valmiiksi, koska Jumala otti ja sekoitti kielet, ettei tornin rakentajat enää ymmärtäneet toinen toisensa puheen. Mutta sen aikaiset ihmiset olit alkaneet rakentamaan yhtä tornia, jonka pää pitäis koskeman taivaaseen, ja he olit alkaneet tämän suuren rakennuksen [siinä] tarkoituksessa, että he pääsisit kiikkumaan ylös taivaaseen, jos vedenpaisumus tulis vielä toisen kerran maan päälle. Mutta het olit alkaneet tämän rakennuksen omalla voimalla ja omalla tahdolla, ja sen tähden Jumala ei sallinut heidän rakentaa enää, koska se oli Jumalan tahtoa vastaan sotivainen.

Mutta se ihminen, joka on alkanut Jumalan tahdon jälkeen rakentamaan kristillisyyden tornia, pitäis myös päättämän sen, jos hän ensinnä istuu ja laskee kulutusta, eli ajattelee perään, kuinka paljon ainetta siihen rakennukseen tarvitaan, ja kuinka suuri vara hänellä on. Sillä jos hän ei istu ja laske kulutusta, vaan alkaa summia kristillisyyden tornia rakentamaan, tulee hän viimein pilkattuksi, koska hän varattomuuden tähden täytyy heittää pois koko sen rakennuksen ennen

kuin se tulee valmiiksi. Ja sitte sanotaan: ”Tämä ihminen rupeis rakentamaan, eikä voinut sen päättää.”

Se torni, josta Vapahtaja edellä mainitussa paikassa puhuu, on totisesti yksi suuri ja ihmeellinen rakennus, jonka pää koskee taivaaseen, jos se tulee valmiiksi. Ja tätä tornia myöten pääsevät ihmiset kiikkumaan ylös taivaaseen, koska synnin tulva, jota meidän aina pitäis pelkäämän, nousee ylemmäksi ja ylemmäksi. Ja Vapahtaja, joka on tämän rakennuksen perustus, on myös laittanut meille sen kaltaisia aineita, joilla raketaan, joita myös pyhä Paavali luettelee 1. Kor. 3: 12 ”Jos joku rakentaa tämän perustuksen päälle kultaa, hopiata, kalliita kiviä, puita, heiniä, olkia.” Mutta hän panee myös sen tykö, että kaikki rakennusainet, joka ei kestä valkiata, on kelvotoin ainet. Ja me tiedämme hyvin, että heinät ja oljet palavat valkiassa, eikä niin muodoin kelpaa rakennukseksi. Sen tähden ei tullut valmiiksi se rakennus, jota ihmiset rupeisit rakentamaan synnin tulvan jälkeen, koska he sanoit: ”Käykäämme rakentamaan meillemme kaupunki ja torni, joka taivaaseen ulottuis, tehdäksemme meillemme niemä.”

Tässä rakennuksessa oli maailman kunnia päämaalina, sen tähden otti Jumala ja sekoitti kielen. Mutta siinä tornissa, josta Vapahtaja puhuu, ei ole maailman kunnia päämaalina, vaan tarkoitus on tämän rakennuksen kanssa, että rakentajat pääsisit ylös taivaaseen, koska synnin tulva rupeaa nousemaan. Mutta niistä rakennusaineista, joita pyhä Paavali luettelee, ei kelpaa muu kuin kulta, hopia ja kalliit kivet, jotka kestävät valkiata, sillä puu, heinät ja oljet, joita muuttamat rakentajat ottavat rakennusaineeksi, ne palavat valkiassa.

Koska siis tämä suuri rakennus pitää tehtävän niin kalliista aineista, nimittäin kullasta, hopiasta ja kalliista kivistä, että se kestäis koettelemuksen valkiassa, sen tähden sanoo Vapahtaja, että se ihminen, joka sen kaltaisen tornin aikoo rakentaa, istuu ensinnä ja laskee kulutusta. Hän istuu ja ajattelee, jos hänellä on vara kustantamaan niin suurta rakennusta. Muutoin, sanoo Vapahtaja, tulee hän pilkatuksi, jos hän rupee rakentamaan, eikä jaksaa sen päättää. Kaikki, jotka sen näkevät, rupeevat pilkkaamaan häntä sanoen: *”Tämä ihminen rupeis rakentamaan ja ei voinut täyttää.”*

Ja kyllä löytyvät aina pilkkaajat, jotka ovat valmiit pilkkaamaan, jos ne harvat sielut, jotka ovat alkaneet rakentaa tätä tornia, ei voi sen täyttää. Riettaan enkelit, jotka iloitsivat kristityn lankeemisesta, vartioitsivat niitä, jotka ovat rakentamassa, että jos tämä suuri rakennus ei tulis valmiiksi, he pääsisit pilkkaamaan ja sanomaan: *”Tämä ihminen rupeis rakentamaan, eikä voinut täyttää.”* Sitä odottavat riettaan enkelit, että tämä tornin rakennus jäis kesken. Sitä odottavat vihansuopat, että kristillisyyden rakennus putois maahan. Se tulee nyt sen päälle, jos rakentajat ovat istuneet ja laskeneet kulutusta. Ne, jotka rakentavat tornia puista, heinistä, ja oljista, ne ei istu ja laske kulutusta, sillä ne löytävät rakennusainetta maailmasta, ja niiden rakennus tulee pian valmiiksi, ja pian se myös palaa.

Mutta ne rakentajat, jotka rakentavat tornia kullasta, hopiasta ja kalliista kivistä, heidän täytyy istua ja laskea kulutusta, ettei rakennus jäis kesken, sillä nämät rakennusaineet ovat tyyriit ja kalliit, eikä löydy monessa paikassa. Sen tähden on tarpeellinen, että ne rakentajat, jotka ovat alkaneet rakentamaan tornin sen perustuksen päälle, joka jo pantu on, että [he] istuvat ja laskevat kulutusta. Heidän täytyy ajatella, mistä heidän pitää saaman niin paljon rakennusainetta, että torni tulis valmiiksi. Jos he nimittäin rupevat rakentamaan ennen kuin he ovat

laskeneet, kuinka paljon semmoiseen rakennukseen tarvitaan ainetta, niin jääpi se rakennus kesken, ja vihollinen pääsee pilkkaamaan rakennusmiehiä ja sanomaan: *”Tämä ihminen rupeis rakentamaan, mutta ei voinut sen täyttää.”*

Koska yksi ihminen pitää rakentaman yhden tornin, joka on niin korkia, että pää koskee taivaaseen, jota myöden hän pääsee ylös taivaaseen, koska synnin tulva rupeaa paisumaan maan päällä, niin hän ei saa olla laiska ja huolimaton toimituksissans, vaan hänen täytyy työtä tehdä yötä ja päivää, sillä vaikka Taivaan Suuri Luoja on laittanut rakennusainetta valmiiksi, nimittäin kultaa, hopiata ja kalliit kivet, joita ei suinkaan rakentaja itse saata tehdä, niin täytyy kuitenkin itse hakea näitä aineita, eli ostaa niiltä, jotka ovat maan povesta kaivaneet kultaa, hopiata ja kalliit kivet. Vapahtaja sanoo Ilmestyskirjassa: *”Osta minulta kultaa, ettäs rikastuisit.”* Ja koska pyhä Paavali mainitsee niitä aineita, joista tämä suuri rakennus tehdään, vissimmästi hän tarkoittaa, että rakentajat pitää niitä hakeman. Mutta joka on laiska hakemaan, sen rakennus ei tule koskaan valmiiksi.

Katsokaat siis perään, te rakentajat, kuinka teidän rakennuksenne tulis valmiiksi. Te oletta alkaneet rakentamaan yhden tornin, jonka pää koskee taivaaseen, jos se tulee valmiiksi. Te olette alkaneet rakentamaan sen perustuksen päälle, joka jo pantu on, nimittäin Jeesus Kristus. Te olette alkaneet rakentamaan yhden tornin, jota myöten te pääsisitte kiikkumaan ylös taivaaseen, koska synnin tulva nousee maan päällä. Mutta olettekos te istuneet ja laskeneet, kuinka paljon tähän rakennukseen kuluu ainetta; kuinka paljon siihen menee kultaa ja hopiata ja kalliita kiviä. Jos ette ole viriät hakemaan näitä rakennusaineita, niin menee teidän rakennuksenne hukkaan. Ja jokainen, joka sen näkee, pääsee teitä pilkkaamaan ja sano maan: *”Tämä ihminen rupeis rakentamaan, mutta ei voinut sen täyttää.”*

Me tiedämme, että tämän tornin kanssa ymmärretään kristillisyyden rakennus, johon Vapahtaja on laittanut kaikki rakennuksen aineet valmiiksi. Mutta jos nyt yksi ihminen alkaa näistä aineista rakentamaan kristillisyyden, eikä ajattele perään, mitkä asiat kuuluvat totiseen kristillisyyteen, niin loppuu hänen kristillisyytensä kesken, ja ihmiset, jotka sen näkevät, pääsevät häntä pilkkaamaan sanoen: *”Tämä ihminen vuovais kyllä kristityksi tulla, mutta ei käynyt laihin. Ei hän voinut sen täyttää. Hän oli ensinnä suuressa hartaudessa, mutta maailmanrakkaus voitti.”*

Tämä tuli siitä, ettei hän ensinnä istunut ja laskenut kulutusta, koska hän rupeis rakentamaan tornia. Ei hän oikein ajatellut perään, mitkä asiat kuuluvat oikiaan kristillisyyteen. Että tämä istuminen ja kulutuksen laskeminen ei ole alusta tapahtunut, että moni on rukauttanut rakentamaan tornia ja laskemaan kristillisyyden perustusta ennen kuin hän on laskenut kulutusta, se on valitettavasti summattu monelta, ja ei ole siis ihmet, jos moni keskeytyy kristillisyyden rakennuksessa.

Meidän pitää nyt istuman ja laskeman kulutusta, ettei meidän rakennuksemme keskeytyis, ja ettei vihansuopa pääsis meitä pilkkaamaan ja sanomaan: *”Tämä ihminen rupeis rakentamaan, mutta ei voinut sen täyttää.”* Isä meidän, [jne]

EVANKELIUMI: LUUK. 14: 28–30

28 Sillä kuka teistä on, joka tahtoo tornia rakentaa; eikä hän ennen istu ja laske kulutusta, jos hänellä on varaa sitä täyttää?

29 Ettei, kuin hän perustuksen laskenut on, ja ei voi sitä täyttää, kaikki, jotka sen näkevät, rupee pilkkaamaan häntä,

30 Sanoen: tämä ihminen rupesi rakentamaan, ja ei voinut täyttää.

Me otamme äskeiset sanat tutkinnon alle, jotka löytyvät kirjoitettuna Luukkaan evankeliumissa 14. luvussa, siitä tornin rakennuksesta, ja sovitamme siihen, mitä Paavali kirjoittaa rakennusaineista 1. Kor. 3, koska

me istumme laskemaan kulutusta eli ajattelemmekin, mitkä asiat aina tarvitaan oikiaan kristillisyyteen, ettei kävis meille niin kuin maailmanlapsille, jotka rakentavat kristillisyyden tornia heinistä ja oljesta, eli luonnollisesta siveydestä ja kuolleesta uskosta, ja panevat vielä ruumenet siteeksi.

Että moni, joka on suurella hartaudella alkanut kristillisyyden tornia rakentamaan, keskeytyy siinä rakennuksessa ja tulee muuttaman ajan perästä pensiäksi, se tulee vissimmästi siitä, ettei hän ole istunut ja laskenut kulutusta. Ei ole silloin ajatellut perään, että net ensimmäiset väkevät liikutukset ei ole aina pysyväiset. Jos ihminen ei ole alusta jo ajatellut perään, että nämät voimalliset liikutukset eli se ensimmäinen kiivaus, loppuu muuttaman ajan perästä, ja silloin tulee hengellinen köyhyys ja salainen epäily väsyneelle matkamiehelle, ettei hän taida enää olla oikialla tiellä. Koska sydän tulee kylmäksi ja pensiäksi; koska ensimmäinen hartaus loppuu, tulee muutamille epäily. He rupeavat pelkäämään, että kaikki kristillisyyden on loppunut, ja muutamat menevät takaisin maailmaan, eikä puhu enää kristillisyydestä mitään, niin kuin se ensimmäinen hartaus olis kokonansa unhotettu.

Ja muutamat taas, jotka katumuksen alussa näppäisit armoa, menevät takaisin suruttomuuteen, eikä ole enää tietävänänsä, että het olit kerran laskeneet hyvän perustuksen, vaikka vihollinen tuli ja hajotti sen oikian perustuksen ja rupeis heille kantamaan puita, heiniä ja olkia, ja käski heidän rakentaa kristillisyytensä sen kaltaisista aineista, jotka ovat hyvin halvat, mutta palavat varsin koetelemuksen tulessa. Net, jotka ovat alkaneet rakentamaan tornia kullasta, hopiasta ja kalliista kivistä, niille vihollinen ensinnä suuttuu, mutta koska nämät kalliit rakennusaineet rupeavat loppumaan, eikä tiedä enää rakentaja, kusta hänen pitää saaman lisää, niitä pääsee vihollinen pilkkaamaan sanoen: *”Tämä ihminen rupeis rakentamaan, eikä voinut sen täyttää.”*

Mutta se tulee siitä, että tornin rakentaja ei ole alusta laskenut kulutusta. Hän luuli ilmanki, että hän saapi aina leikata kultaa puukolla. Ei hän ajatellut perään, kuinka suuren vaivan kautta kulta, hopia ja kalliit kivet kaivetaan kalliosta. Koska siis rakennuksen ainet puuttuu, koska ensimmäinen hartaus loppuu, silloin lankee muutampi epäilykseen ja ajattelee, että kaikki on hukassa. Muutampi menee takaisin maailmaan, eikä vihti enää hakea lisää. Muutampi ottaa heiniä ja olkia ja rakentaa niistä tornin. Mutta kaikki tämä huikentelevaisuus tulee siitä, ettei ole rakentaja istunut ja laskenut kulutusta. Ei hän ole ymmärtänyt ajatella, kuinka paljon ainetta tarvitaan ja kuinka suuren vaivan kautta hänen pitää hakeman kultaa, hopiata ja kalliita kiviä, ennen kuin torni tulee niin korkiaksi, että pää koskee taivaaseen.

Se on joka paikassa nähty, että koska ensimmäinen hartaus loppuu, koska sydän tulee kylmäksi ja pensiäksi, silloin tulee ihminen peräti köyhäksi ja luulee olevansa jo aikaa poissa koko autuuden tuntemisesta. Mutta ei se ole paha merkki, että ihminen vähäisen epäilee tilaisuudestansa, koska hän tulee hengessä köyhäksi, sillä se, joka epäilee, täytyy ainaski jotakin vuovaaman. Pyhä Henki myös johdattaa häntä skoulussans niin, että hänen pitää joskus tuleman niin köyhäksi, ettei hänellä ole mitään, ettei hän rupeis autuutensa rakentamaan niitten voimallisten liikutusten päälle, eikä kyyneleitten päälle, eikä sydämen tuntemisen päälle, eikä katumuksen päälle, eikä ilon päälle, eikä parannuksen päälle; sillä vaikka nämät korkiat liikutukset ovat itsestensä hyvät ja tarpeelliset sielun vahvistukseksi ja kristillisyyden ylösrakennukseksi, ei net ole sen tähden se autuuden perustus, josta apostoli puhuu, koska hän sanoo: *”Toista perustusta ei taida kenkään laskea, kuin se, joka jo pantu on, joka on Jeesus Kristus.”*

Sen tähden katsoo myös Pyhä Henki tarpeelliseksi, että ihmisen pitää tuleman joskus niin köyhäksi ja niin tyhjäksi, ettei ole

mitään; ei ole hartautta, ei ole katumusta, ei ole huokauksia, ei ole kyyneleitä, ei ole uskoa, ei ole rukouksen voimaa. Ja että tään kaltainen sielun tilaisuus piti myös tuleman kerran, sitä ei ole ihminen saattanut ajatella, koska hän rupeis kristillisyyden tornia rakentamaan. Sillä ihminen on niin huikentelevainen ja niin häällyväinen siinä kristillisyyden rakennuksessa, ettei hän tahdo tyytyä siihen, mitä Pyhä Henki katsoo hänelle parhaaksi. Koska hänellä on yksi kova muret, niin hän tahtoo pian siitä pois päästä. Koska hänellä on ilo, niin hän tahtois siinä ilossa olla lakkaamatta. Koska hänellä ei ole ilo eikä muret, kaipaa hän molempia. Yksi vissi merkki siihen, että ihminen tahtois kernaasti rakentaa autuutensa jonkun muun perustuksen päälle, joka ei olekaan autuuden perustus.

Jos nyt ilo loppuu, ja muret loppuu, ja usko loppuu, ja rukoukset loppuvat, silloin ajattelee moni: *”Jo nyt on kaikki hukassa. Ei Vapahtaja enää huoli minusta. Minä olen kadottanut kaikki.”* Mistäs sen tiedät, ettei Vapahtaja huoli sinusta? Taidat sinä ajatella, ettei Vapahtaja huoli sinusta niin tyhjänä kuin sinä nyt olet, vaan silloin ainoastans ottaa Vapahtaja sinua vastaan, koska sinä olet rikas, koska sinä tulet niestan ja lahjain kanssa hänen tykönsä. Koska sydän on täynnä uskoa ja rakkautta ja hyviä töitä, silloin sinä luulet Vapahtajan ottavan sinua vastaan paremmin kuin nyt, koska sinä olet köyhäksi tullut.

Mutta älä anna omalle vanhurskaudelle niin paljon sijaa, että hän pääsis sinua ahdistamaan pois Vapahtajan helmasta. Sillä omavanhurskaus se on, joka lykkää sen kaltaiset ajatukset mieleen, ettei Vapahtaja huoli semmoisista, jotka ovat hengessä köyhät. Ei omavanhurskaus tahtois tulla juuri tyhjänä Vapahtajan tykö. Omalla vanhurskaudella pitäis olla joku lahja kädessä, eli niesta, jota hän tarjoo Vapahtajalle, ennen kuin hän tohtii tulla Hänen silmiensä eteen. Niin hän on harjaintunut täällä elämään maailman herrain kanssa, ettei ilman ansiota [saa] mitään.

Jos hänellä on asia tuomarin eli maailman herrain tykö, niin hänellä pitää oleman niesta kädessä, eli kunnia. Ja niin hän tahtoo elää myös Vapahtajan kanssa. Niesta pitää oleman kädessä, ennen kuin hän vihtii tulla Hänen silmäinsä eteen. Mutta Vapahtaja on sanonut niille, joilta on loppunut uuden Jerusalemin rakennukseen kulta: *"Osta minulta kulta, ettäs rikastuisit."*

Me sanoimme äsken, ettei se ole pahinta merkkiä, koska epäily tulee sille, joka on tullut niin hengessä köyhäksi, ettei enää ole ainetta kristillisyyden rakennukseksi. Sillä aina sen täytyy jotakin hakea ja vuovata, joka kappaa niitä entisiä kristillisyyden aineita eli tuntomerkkiä. Mutta se on pahempi, jos yksi kristillisyyden rakentaja rupee hakemaan puita, eli heiniä ja olkia lisäksi, koska kulta ja kalliit kivet ovat loppuneet. Se tapahtuu niille, jotka ensinnä ovat suuressa hartaudessa alkaneet kristillisyyden tornia rakentamaan, mutta koska ensimmäinen hartaus loppuu ja sydän tulee pensiäksi, rupeevat he tuntemaan itsensä hyväksi. He rupeevat tuntemaan omassa tunnossans, että he ovat aina edeskäsin kulkemassa, vaikka he ovat takaperin tyyräämässä.

Sillä yksi oikia kristitty tuntee aina, koska ensimmäinen hartaus loppuu, että hän on suuressa köyhyydessä, ja sen tähden pelkää hän, että hän on takaperin mennyt; niin se asia tuntuu hänen tunnossans, että hän on kadottanut kaikki, ja että vihollinen ainaski viepi hänen sielunsa, jos se entinen hartaus ei tule takaisin. Mutta se, joka on päässyt varastamaan armoa ensimmäisen heräyksen jälkeen, koska se ensimmäinen hartaus loppuu, ei hän moiti ollenkaan sielunsa tilaisuutta, eikä hänellä ole se pelko, että hän on menemässä takaperin, vaan hän tuntee ja sanoo myös, että hän on edeskäsin kulke-massa, vaikka kaikki ulkonaiset tuntomerkit osottavat, että [hän] on menemässä surutto-muuteen.

Ensimmäinen tuntomerkki on se, että semmoinen ihminen tulee mykäksi. Ei hän enää hauku ketään, eikä arvele paljon mitään kristillisyydestä. Ja toinen tuntomerkki on se, että vanha Aatami rupee nousemaan, koska joku kristitty tahtoo hänen sielunsa tilaisuutta koetella. Se ei ole hyvä merkki, jos yksi kristitty tulee mykäksi, ja jos vanha Aatami nousee, koska muut kristityt tahtovat sydänsuonia koetella. Semmoiselle tulee myös maailma rakkaaksi, joka ymmärretään siitä, että hän puhuu mielellänsä maailmasta, mutta harvoin kristillisyydestä. Sen kaltaiset kristillisyyden rakentajat ovat ne, jotka ovat alkaneet hengessä ja päättävät li-hassa.

Katsokaat nyt perään, hyvät ystävät, kuinka tämä maailma kääntyy! Jos te olette alkaneet rakentamaan tornia, jota myöten te pääsisitte taivaaseen, jos synnin tulva rupee paisumaan, ja ette ole laskeneet kulutusta, ette ole ajatelleet, mistä teidän pitää saaman kulta, hopiata ja kalliita kiviä, koska nämät rakennuksen aineet loppuvat, niin taitaa teille käydä niin kuin entisille tornin rakentajille, että Jumala sekoittaa kielet, ja se suuri rakennus jääpi kesken. Ja jokainen, joka sen näkee, rupee teitä pilkkaamaan ja sano-maan: *"Tämä ihminen rupeis rakentamaan, mutta ei voinut sen täyttää."*

Että ensimmäinen hartaus loppuu, se on jo vanhasta koeteltu; ja että yksi taivaaseen pyrkivä sielu joskus tulee niin köyhäksi, että hän kadottaa kaikki. Mutta jos ihminen rupee itse tytymään tähän tilaisuuteen ja tuntemaan itsensä hyväksi, silloin on vihollinen tehnyt häntä hyväksi, eikä enää vaivaa häntä niin suuresti kiusausten kanssa. Kyllä se ihminen saapi rauhan vihollisen puolesta, joka on itsestänsä eli itse mielestänsä hyvä. Sillä rietas on myös itse mielestänsä hyvä, eikä niin muodoin tahdo tunnustaa, että hän on ilkeä rietas.

Mutta se ihminen, joka ei ole vihollisen ystävä, sitä hän kiusaa yötä ja päivää. Välistä

hän kiusaa elatuksen murheella. Välistä hän nostaa ylpeyden templin harjalle; ja välistä kunnian pyynnön korkialle vuorelle, jossa hän näyttää koko maailman. Me näemme Vapahtajan kiusauksista, että vihollinen alkaa ensinnä peräsuolesta eli murheesta vatan ympäri. Jos hän siitä paikasta ei pääse voiton päälle, niin viepi templin harjalle ja yllyttää ihmistä näyttämään voimansa, panee ylpeyden luvalliseksi, ottaa vielä viisiä [eli todisteita] Raamatusta, että hän sais ihmistä miehustelemaan. Viimein näyttää hän ihmiselle maailman kunnian ja lupaa hänelle koko maailman, jos ihminen palvelee maailman ruhtinasta. Ja näistä kiusauksista ovat kaikki kristityt saaneet osansa.

Koska nyt perkele käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän sais niellä, milliset meidän tulee olla valvomisessa, rukouksissa, kilvoittelemisessa, varustetut kaikilla hengellisillä sota-aseilla, että me voisimme vastustaa kaikki sen ruman tuliset nuolet. Sillä nyt on vihollinen julmistunut kaikille niille, jotka pitävät Jeesuksen uskoa. Nyt hän freistaa opetuslasten sielut seuloa ja jauhoksi tehdä. Nyt hän lykkää yhtä ja toista mieleen, että hän sais heitä nuokkumaan ja nuokkumisen kautta kieltämään Vapahtajan. Jos ne harvat sielut, jotka Jumalan armon kautta ovat heränneet synnin unesta, rupeevat taas nuokkumaan, niin pääsee vihollinen iloitsemaan kristittyin lankeemuksesta ja sanomaan: *"Tämä ihminen rupeis rakentamaan, ja ei voinut sen täyttää."*

Minun rakkaani! Kaikkein hukkein silmät varoitsevat teidän päällenne, ja tahtovat raataa teidän tuntoanne. Jos yksi lammas vaipuu tien päälle ja eksyy maailman korpeen, varsin on hukka valmis kiskomaan ja raatamaan sitä eksynyttä lammasta. Jos yksi karitsa jääpi tien päälle, varsin on hukka valmis

sitä nielemään. Jos yksi tiainen lentää ulos pesästänsä, varsin on haukka valmis sitä näppäämään. Kuinkas meidän pitää elämän pelvolla ja vapistuksella näitten vihollisten keskellä, ettei vihollinen sais iloita meidän lankeemuksestamme ja pääsis sanomaan: *"Katso, semmoiset ovat kristityt!"* Jos vielä vihollinen kiskois ja raatais meidän ruumiimme kappaleiksi, saati hän ei sais meidän kalliisti lunastetulle sielullemme tehdä vahinkoa nuokkumisen kautta, laiskuuden kautta, huolimattomuuden kautta, maailmanrakkautta kautta.

Me rukoilemme sitä Suurta Ristinkantajata ja sitä orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, että Hän antais meille voimaa ja kärsivällisyyttä vielä vähän aikaa kantamaan Hänen ristiänsä ja seuraamaan Hänen verisiä askeleitansa, ja suuta antamaan Hänen jalvoillensa ja kastelemaan Hänen haavojansa katumuksen ja rakkauden kyynelillä, ja alinomaisella rukouksella kolkuttamaan taivaan oven päälle, ja huokaamaan niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat syvyydestä taivaaseen asti. Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että Hän kuulee kaikkein hätääntyneiden, heikkomielisten, murheellisten ja alaspainettuihin huokaukset, että Hän varjelee heitä siltä kavalalta kiusaajalta, ettei hän sais niitä heikkoja alas painaa helvetin syvyyteen ja ijankaikkiseen pimeyteen, vaan että se armollinen Herra Jeesus vahvistais nääntyneet polvet, ja nostais väsyneet kädet, että he jaksaisit sotia ja kilvoitella ja ristinsä kantaa siihen asti, että silmät kiinni pannaan, niin kuin Hän [on] luvannut auttaa niitä, jotka Hänen [tykö]nsä huuta[vat]. Amen.

1. Alkuperäinen (osittain) / SKHS, Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / 2. Jäljennös / Pekka Raittilan kokoelma (Laestadiana 8) / Oulun maakunta-arkisto / (*) Alku tähän asti tästä jäljennöksestä /

Koska Jeesus siitä ohitse kävi, näki hän yhden miehen, joka oli sokiana syntynyt.

Evankelista Johannes on kirjoittanut, että Jeesus kerran kohtais yhden miehen, joka oli sokiana syntynyt ja sokiana elänyt 30 ajastaikaa, mutta Jeesus otti ja voiteli hänen silmänsä, ja käski hänen mennä pesemään itsensä. Ja koska hän oli pesnyt silmänsä, niin aukenit hänen silmänsä, ja hän sai nähdä päivän valoa, ja tuli siitä sangen iloiseksi, ja rupeis uskomaan Jumalan Pojan päälle.

Olen minäkin nähnyt tämän sokian miehen joka paikassa, kussa minä olen vaeltanut. Ja minä tahtoisin taluttaa häntä sen Parantajan tykö, joka yksistänsä saattaa sokian silmät avata. Mutta tämä sokia raukka on niin väkipäinen ja itseviisas, ettei hän anna itsiänsä taluttaa. Hän on nimittäin elänyt lapsuudesta saakka siinä väärässä uskossa, että hän näkee hyvin, vaikka hän ei näe mitään. Hän on niin harjaantunut pimeydessä vaeltamaan, että hän katsoo pimeyden valkeudeksi. Ja koska [hän] ei tiedä millinen valkeus on, luulee hän, ettei muutkaan näe paremmin.

Tämä sokia raukka vaeltaa rohkiasti iankaikisuutta kohti. Hän luulee myös, että kyllä hän osaa sitä oikiata tietä, vaikka hän ei näe mitään. Välistä hän tunnusteleee jalvoillansa sitä vanhaa tietä, kusta koko maakunta kulkee; ja että tämä vanha tie on hyvin poljettu ja siliäksi tehty, niin ajattelee hän: *"Ei ole tämä väärä tie."* Ja mistäpä se ajatus johtuis sokian raukan mieleen, että koko maantie eksyttäis matkustavaisia, sillä koska rietas on kääntänyt sokian raukan silmät nurin, katsoo hän myös kaikki asiat nurin. Pimeyden katsoo hän valkeudeksi, ja vääryyden oikeudeksi. Mistäs sokia raukka ymmärtää, että itse rietas on valmistanut sen maantien, kusta maakunta kulkee?

Jos joku huutavan ääni korvessa sanoo hänelle: *"Tämä iso maantie, kusta maakunta*

kulkee, on yksi väärä tie," niin ottaa sokian raukan pimiä järki vastaan ja sanoo sille, joka huutaa korvessa: *"Sinä valehtelet. Tätä tietä on koko tämä maakunta kulkenut ennen minua. Tätä tietä ovat kaikki maailman herrat ja kirjanoppineet kulkeneet ennen minua. Tätä isoa maantietä ovat myös vanhemmat vaeltaneet ennen minua, ja kaikki, jotka tätä samaa tietä ovat vaeltaneet, ovat myös hyvin tulleet aikaan. Ei ole heillä yhtään hätää, ei ole mitään vastusta eli mielikarvautta kohdannut heitä."* Vaikka nyt tienosoittaja sanoo: *"Se tie on leviä, joka viepi kadotukseen, ja monta sitä vaeltavat, mutta se tie on kaita, ja ahdas se portti, joka viepi elämään, ja harvat sen löytävät,"* ei sokia raukka sitä usko, vaan hän ajattelee näin: *"Ei ainaskaan koko maakunta mene helvettiin. Ilmanki seurakunnan päämiehet tietävät paremmin, kuin tämä manalainen, joka korvessa huutaa. Ilmanki seurakunnan päämiehet tietävät paremmin, kusta tie menee taivaaseen, kuin tämä hulliainen, joka huutaa niin kuin manalainen korvessa, ja tahtoo uskottaa ihmisiä, että maakunta kulkee sitä tietä, josta perkele on kulkenut."*

Sokia raukka on ottanut esimerkin ja ylösvalaistuksen seurakunnan päämiehistä, jotka sanovat: *"Ei viinakauppa ole mikään synti. Ei juopumus tee kellekään pahaa. Ei kirous ja tappelu tee mitään."* Koska seurakunnan päämiehet katsovat viinakaupan luvalliseksi elatuskeinoksi, ja vannovat itsensä helvettiin viinasakon tähden, niin ajattelee tämä sokia raukka, joka on samassa uskossa kuin seurakunnan päämiehet: *"Se on yksi saatanan oppi, että viinaporvarit ja juomarit ei pidä taivaan valtakuntaa perimän."* Vaikka he molemmat vannovat itsensä helvettiin, ja koska seurakunnan päämiehet ovat siinä uskossa, ettei helvettiä olekaan, niin ajattelee myös sokia raukka, joka vaeltaa sitä samaa

maantietä, kusta maakunta kulkee, *”Ei helvetti löydy missään, saati ihminen elää siivästi ja vapahtaa kukkaronsa viinasakosta väärällä valalla, kyllä hän tulee autuaaksi.”*

Koska rietas on kääntänyt sokian raukan silmät nurin, niin kääntää hän myös Raamatun kirjan nurin, koska hän sokeudessaan sitä vuovaa lukea. Hän ajattelee nimittäin, ettei kaikki ole todet, mitä Raamatussa seisoo. Ja muutampi sokia raukka, jolla on kuollut usko pääkallossa ja perkeleen usko sydämessä ajattelee näin: *”Minä olen Jumalan lapsi. Ei tarvitse kenenkään minua tuomita. Ei Jumala ole niin kova, että Hän vaatii mahdottomia.”* Muutampi sokia raukka on niin kuin koiran-kuonolainen, jolla on hyvä nokka haistamaan, kussa hän löytäis syötäviä ja juotavia, ja kussa hän sais lihansa himoja täytetyksi.

Tämä on nyt sen sokian raukan haamu, jonka minä olen nähnyt vaeltamassa iankaikkisuutta kohden. Ja jos Vapahtaja ei tule silmänvoiteella avaamaan tämän sokian raukan silmiä, niin menee hän vissimmästi päätänsä myöten helvettiin. Ja se on kaikkein häijyintä, ettei hän tiedä itse, että hän on sokiana syntynyt. Hän luulee näkevänsä, vaikka hän ei näe mitään. Että tämä sokia raukka on tässäkin seurakunnassa valitettavasti asunut 30, 40, 50, eli 60 ja 70 ajastaikaa, eikä ole vielä saanut silmiänsä auki sen vertaa, että hän olis hakenut itsellensä silmänvoidetta. Se on sangen ikävä nähdä, että hän hengellisessä tarkoituksessa on niin sokia, ettei hän vielä ole tullut tuntemaan sokeuttansa. Se olis vielä parempi, jos hän ainoastansa itse huomaittis, että hän on sokia. Vissimmästi hän rupeis huutamaan, niin kuin se sokia mies, joka istui tien vieressä ja huusi: *”Jeesus Daavidin Poika, armahda minua, että minä sais näköni.”*

Mutta, paratkoon Jumala, moni on tässä seurakunnassa, joka ei tiedä vielä, että hän on sokiana syntynyt, vaikka Jumalan sana todistaa joka paikassa, että kaikki ihmiset ovat luonnostansa vihan lapset, ja että heidän

sielunsa menee hukkaan, jos parannusta ei tule. Mistäpä ne sokiat raukat sen tietävät, koska ei ole yksikään, joka olis ilmoittanut heille, millinen ihminen on luonnollisessa tilassa, ja milliseksi hänen pitäis tuleman, jos hän rupeis silmän voidetta hakemaan. Mutta niin kuin Paavali pidettiin hulluna, koska hän rupeis puhumaan maailman viisaille kääntymyksestänsä, niin katsovat vielä nytkin maailman viisaat kristillisyyden hulluudeksi ja taidokseksi.

Jos täälläkin joku ihminen rupeis murhetta pitämään sielustansa, niin se katsottaisiin varsin hulluksi maailman joukolta, joka on mielestänsä viisas, vaikka hän hengellisessä tarkoituksessa ei tiedä enempää kristillisyydestä, kuin vastasyntynyt penikka. Sillä niin kuin penikat syntyvät sokiana, niin on myös joka[inen] ihminen sokiana syntynyt ja sokiana vaeltanut siihen päivään asti, jona Jeesus tuli silmänvoiteella ja aukaisi hänen silmänsä.

Minun täytyy sanoa teille totuuden, sillä minun omatuntoni vaatii sen, että minun pitää totuuden tunnustaman. Minä näen kaikista asianhaaroista, että te olette sokiana syntyneet ja sokiana vaeltaneet tähän päivään asti. Teillä on kokonansa väärät autuuden perustukset. Ei teillä ole koskaan ollut oikeata murheen pitoa teidän sielustanne. Vatsan ympäri on teillä tähän asti ollut suurin murhe, mutta ei sielun ympäri. Jos ei tule tähän seurakuntaan joku kipinä siitä valkiasta, jonka Jeesus on tullut sytyttämään ihmisten sydämiin, niin minä en tiedä, kuinka teidän kansanne käypi viimein. Jeesus sanoo: Suuren vaivan kautta pitää ihmisen menemän elämään; mutta eihän täällä vielä paljon yksikään tiedä siitä vaivasta mitään. Ruumiin vaivat te tunnette, mutta sielun vaivat ovat teille tuntemattomat. Jeesus sanoo myös: Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu. Mutta onkopa teillä olleet ne syntymävaivat koskaan? Luonnolliset syntymävaivat te tunnette, mutta hengelliset syntymävaivat ovat teille tietämättömät.

Apostoli Paavali sanoo: Se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, vaikuttaa katumisen autuudeksi. Mutta teillä ei ole koskaan ollut senkaltainen murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen. Jos lehmä, lammas eli poro kuolee, silloin teille tulee murhe, mutta ei teille tule surua eli muretta siitä, että te olette Jeesusta ristiinnaulinneet teidän kolon elämänne kautta. Ei teille tule surua eli, murhetta siitä, että te olette vaivanneet teidän Vanhempanne ja pilkanneet Hänen kyyneleensä juopumuksen kautta, kirousten kautta, riettauden [ja] ahneuden kautta.

Myös sinunkin edestä, sinä sokia seurakunta, on Jeesus itkenyt ja rukoillut ja verta vuodattanut, ja verisaunassa istunut, ja helvetin vaivaa kärsinyt. Mutta sinä olet Hänen kyyneleensä pilkanut ja Hänen verensä tallannut. Turhaan ovat Vanhemman kyyneleet vuotaneet sinun tähtesi. Turhaan on veri tipunut Hänen otsastansa sinun pahankuruus tähden. Turhaan on Hän haavoja saanut sinun tottelemattomuutes tähden. Sinä olet itse pistänyt keihään Vanhemman sydämeen. Se Taivaallinen Vanhin on paljastanut rintansa ja osoittanut paatuneille lapsille haavojansa, ja sanonut heille: *”Katso, näitä haavoja olen minä saanut teidän tähtenne.”* Ja te näette, kuinka veri kuohuu Vanhemman sydäimestä ja pirskahtaa myös niitten kirottuin päälle, jotka synnin terävällä veitsellä murhaavat Vanhempansa.

Mutta he pesevät käsiänsä ja kasvojansa etikalla ja sapella, ettei se Vanhemman veri, joka heidän päällensä on pirskunut, pitäis näkymän maailman edessä. Niin kuin maailman huorat pesevät kasvojansa viinalla ja kusella, että he tulisivat punaiseksi, ja paljastavat huoruuden rintoja kaikille riettaille silmille katsottavaksi, niin tekevät myös hengelliset huorat, koska he pesevät käsiänsä ja kasvojansa etikalla ja sapella, eli huoruuden ja riettauden vii[nal]la, ettei ne veren pisarat, jotka pirskuvat Vanhemman sydäimestä murhaajitten päälle, pitäis näkymän perkeleen ja maailman edessä. Sillä perkele, joka

on yllyttänyt sokiat, paatuneet lapset, murhaamaan Synnyttäjänsä ja polkemaan Hänen rintojansa, perkele pelkää niin kovin sovintoverta, joka Vanhemman sydäimestä truisuis, että hän pakenee pelvolla ja ulvomisella siitä sielusta, jonka sydämeen yksi ainoa pisara Vanhemman verestä on pirskonut.

Mutta, te sokiat raukat, te olette murhanneet teidän Vanhempanne synnin ja riettauden terävällä veitsellä; ja Vanhemman veri on pirskunut teidän päällenne sen armohuudon kautta, josta te olette kuulleet sanomia; mutta te olette sydämen katkeruudella ja vihan sapella pesseet ja pyyhkineet pois joka ainoan pisaran, joka teidän päällenne on pirskunut Vapahtajan verestä, ettei ole teillä merkkiä siitä oikiasta kristillisyydestä.

Niin kuin maailman huorat pesevät kasvojansa viinalla ja kusella, ja paljastavat huoruuden rintoja kaikille riettaille himoille päälle katsottavaksi, niin ovat myös hengelliset huorat tässä seurakunnassa pesseet silmänsä vuotavalla pirunpaskalla, ja paljastaneet rintojansa kaikille riettaille hengille, että he pääsisit huorintekemään epäjumalitten kanssa. Niin sanoo profeetta. Ja hengelliset puoskarit ovat panneet suruttomuuden ploosteria teidän omantuntonne päälle, ettei omantunnon haavat pitäis haiseman ja märkää vuotaman ennen kuin vasta iankaikisuudessa.

Ja te tahtoisitte aivan makiata syödä ja koireita kantaa, ja maailman tavaroita koota. Jos joku kristitty antaa teille karvaita lääkityksiä, niin te syljette niitä ulos teidän suustanne, ja sanotte: *”Tämä on tyhjä haukkuminen, ei se ole Jumalan sana.”* Eiköhän pidä Vapahtajan kyyneleet kerran polttaman teidän tuntoanne ja karvasteleman teidän sydämässänne, niin kauan kuin te joudutte maksamaan viimeisen rovon, jos muutosta ei tule teidän sydämässänne ja teidän mielisänne? Jos ette ajallanne pyydä itsellenne silmänvoidetta Vapahtajalta, niin se käypi

teille väärin, sekä ajassa että iankaikkisuu-
dessa.

Jos teille ei tule totinen katumus ja paran-
nus, niin menevät teidän sielunne hukkaan.
Minä en saata muuta kuin huoata meidän
Herran Jeesuksen Kristuksen tykö, että Hän

armahtais tätä onnetointa seurakuntaa, ja
avais teidän, sokiain raukkain silmät, ennen
kuin ne hukkuvat iankaikkisesti. Aamen.

Jäljennös / Härnösandin maakunta-arkisto/ Parka-Hei-
kiltä Kittilässä 1854 takavarikoiduista papereista. (D
I:120 ink brev 1854)

AIkään kenkään sanoko, koska hän kiusataan, että hän Jumalalta kiusataan. Sillä ei Jumala ole kiusaaja pahuuteen. Vaan jokainen kiusataan, koska hän omalta himoltansa vietellään ja houkutellaan. Sitte, koska himo on siittänyt, synnyttää hän synnin, mutta koska synti täytetty on, niin hän synnyttää kuoleman.

Apostoli Jaakobi oli ilman epäilemättä koetellut, mistä kiusaukset tulevat, koska hän kirjoittaa nämät merkilliset sanat kristityille: *”Jokainen kiusataan, koska hän omilta himoiltaan vietellään ja houkutellaan. Ja koska himo on siittänyt, synnyttää hän kuoleman.”* Ei ole Jumala kiusausten alku, mutta vihollinen, joka niitä pahoja himoja ylös herättää ensinnä lihassa, ja lihasta hän ampuu sydäntä kohti. Siitä lykkää hän mieleen pahoja ajatuksia ja ylös herättää tahdossa pahat himot ja halut.

Mutta suruttomat ei tiedä niistä kiusauksista mitään, sillä heidän tuntosensa on paksumpi kuin nautahärän vuota. He antavat pahoja ajatuksia tulla ja mennä. Jos joku lihan himo tulee, niin he täyttävät sen himonsa ensi tilassa. Jos heille tulee juopumuksen halu, niin he menevät viinaporvarin tykö ja ostavat viinaryypön. Jos heille tulee huoruuden himo, niin he menevät huoran tykö ja huoraavat sen kanssa. Jos he suuttuvat jollekulle, niin he tappelevat sen kans. Ahneuden perkele panee heitä pitämään viinakauppaa. Eikä tämä kauhistavainen elämä tule synniksi heille, sillä rietas tekee kaikki luvalliseksi.

Mutta niin pian kuin tunto herää, rupeevat myös kiusaukset löytyttämään itsensä, ja silloin tuntee ihminen todeksi, mitä pyhä Paavali on kirjoittanut: *”Ilman laitta oli synti kuollut, mutta koska käsky tuli, virkois synti, ja herätti minussa kaiken himon.”* Tässä paikassa kuuluu se niin kuin laki olis herättänyt kaiken himon. Mutta net himot olit ennen jo suruttomuuden tilassa ihmisen sydämessä, mutta surutoin ihminen on sokia, ei hän tunne niitä himoja. Ja jos hän muutampia tuntis, ei hän niitä tunne pahaksi, koska rietas panee niitä luvalliseksi. Mutta koska

käsky rupeis tuntuon, silloin sai hän vasta huomaita, kuinka paljon hänellä on niitä himoja ja pahoja haluja, joita hän ennen suruttomuuden tilassa ei ole tuntenut.

Mutta Jaakobi todistaa nyt edellä mainitussa paikassa, ettei ole Jumala niitä kiusauksia ylös herättänyt, vaan jokainen kiusataan, koska hän omalta himoltansa vietellään ja houkutellaan. Me kuulemme siis, että pahat himot ja halut ovat ihmisen omat, vaikka ne tulevat vastoin tahtoa. Yksi herännyt ihminen ei tahdo pahoja ajatuksia kantaa, ja kuitenkin tulevat pahat ajatukset. Hän tahtois olla vapaa kaikista kiusauksista, ja kuitenkin tulevat pahat himot ja halut. Sen tähden sanoo Paavali: *”En minä sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu.”*

Tässä kuuluvat Paavalin sanat, niin kuin tahtois hän itsensä syyttömäksi tehdä. Se kuuluu hänen sanoistansa niin kuin tahtois hän panna synnin eli riettaan päälle kaiken synn, että hän pääsis itse kaikesta edesvastauksesta. Mutta ei ole rietas semmoinen mies, että hän ottais päällensä synn. Ei rietas rupee vastaamaan niistä synneistä, joita hän lykkää ihmisen mieleen, vaan hän kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää ja sanoo: *”Koska sinä ajattelet paha, niin saat itse vastata. Koska sinulla on pahat himot ja halut, niin sinä olet vielä paha.”* Ja vielä kysyy rietas Jumalan lapsilta: *”Onkos se kristitty, jolla on niin paljon pahoja ajatuksia ja niin paljon pahoja himoja ja haluja?”* *”Ei suinkaan kristitty ole semmoinen”*, sanoo rietas, *”vaan perkeleen lapset ne semmoiset ovat.”*

Jos nyt yksi kristitty sanoo Paavalin kanssa: *”En minä sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu,”* niin sanoo rietas: *”Vai niin! Etkös sinä*

tee enää syntiä? Mutta vierität Raamatun sanoilla kaiken synn minun päälleni," sanoo rietas, "että sinä itse tulisit viattomaksi." "Vai niin. Mutta minun pitää viisaaman sinulle", sanoo rietas, "minun pitää viisaaman Raamatun sanoilla, että sinä itse teet niitä syntiä, joitas minun päälleni lykkäät." "Apostoli Johannes sanoo: jos me sanomme, ettei meissä ole syntiä, niin me valehtelemme. Kuuletkos nyt", sanoo rietas, "kuinka Jeesuksen paras opetuslapsi tunnustaa itsensä syntiseksi ja syyppääksi?" "Mutta sinä", sanoo rietas kristityille, "sinä tahdot Paavalin sanoilla muki-tella, että sinä pääsisit itse kaikesta edesvas-tauksesta, koska sinä sanot: en minä sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu." "Mutta minä," sanoo rietas, "minä en ota päälleni niitä pahoja ajatuksia, jotka sinulla nyt on, vaan sinä saat itse vastata."

Jos nyt yksi kristitty sanoo riettaalle näin: "Minä en ole velkapää tunnustamaan riet-taalle yhtään syntiä. Ja minä en rupea si-nulta, rietas, kerjäämään armoa, vaikka kuinka kantaisit minun päälleni Jumalan edessä, että minulla on pahoja ajatuksia ja pahoja himoja, sillä minä en tee niitä syntiä ehdolla ja tahdolla, vaan sinä, rietas, joka lykkäät sen kaltaisia mieleen, sinä olet siihen syyppää, ja sinun pitää vastaaman, jos minä paha ajattelen, sillä minä en sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu; niin sanoo Paavali, ja niin olen minä itse kanssa tuntenut."

Nyt sanoo rietas kristityille: "Kylläpä sinä nyt olet pyhä! Et sinä taidakaan enää syntinen olla, koska sinä et tee itse syntiä enää, mutta synti, joka sinussa asuu!" "Sinulla on pahat ajatukset, sinulla on pahat himot ja halut, ja sinä sanot: en minä sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu! Sillä tavallakos sinä luulet pääseväsi kaikesta edesvastauksesta, että sinä lykkäät riettaan päälle kaikki ja sanot: vastatkoon rietas minun edestäni, jos minä ajattelen paha, sillä en minä sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu." "Jos sinulla on pa-hat himot ja halut, niin sinä ilmanki sanot: vastatkoon rietas, joka semmoisia lykkää 1980

mieleen." "Mutta minä", sanoo rietas, "minä tahdon viisata, että sinä olet itse vastaavai-nen ja syyppää. Sillä näin sanoo Jaakob: jokai-nen kiusataan, koska [hän] omalta himoltans vietellään ja houkutellaan." "Nyt sinä kuu-let," sanoo rietas, "kuinka oma sinun himos viettelee sinua. Ei se ole synti, joka sinussa asuu, vaan oma sinun himosti se on, joka si-nua viettelee. Itse olet se rietas, jonka päälle sinä tahdot vierittää kaiken edesvastauksen. Itse olet tehnyt paha, ja itse sinun pitää vas-taaman."

Kuinkas nyt käypi sinun kanssa, veikkoinen henki, koska sinä olet itse se rietas, mutta rietas ei aio vastata mitään? Kukas sitte jou-tuu vastaamaan? Emme tiedä, kuka viimein joutuu vastaamaan. Ei rietas ota päällensä mitään, vaikka hän uhkaa, että hän menee itse vastaamaan. Mutta minä olen tuntenut, että vanhin joutuu vastaamaan, koska lapset tekevät paha. Ja vaikka muutamat vanhem-mat ei ota lasten pahat teot vastauksensa päälle, vaan sanovat niin kuin sen sokian miehen vanhemmat: "Hänellä on kyllä ikää, kysykääት häneltä." Mutta me näemme muista Raamatun paikoista, että lapset ovat vanhemman vastauksen päällä niin kauan kuin he elävät. Ja vielä kuolemassa tulevat jumalattomain lasten pahat teot vanhem-man tunnon päälle. Jos nämät jumalattomat lapset tuntisit, kuinka he ovat jumalatto-malla elämällensä saattaneet vanhempansa harmaat karvat murheella hautaan. Mutta ei sokiat, suruttomat ja paatuneet lapset tunne, että vanhin joutuu vastaamaan hei-dän edestänsä. Ja sen tähden sanovat he: "Itse me vastaamme, jos vahinko tulee sie-lulle."

Freistatkaat päälle, te paatuneet henget, kuinka kauan teillä tunto kestää, ennen kuin Vanhemman kyneleet rupeevat teidän tun-toanne polttamaan ijankaikkisesti. Herä-neet sielut tuntevat, että jos heidän pitää vastaaman, niin heidän täytyy painua helvet-tiin ja siellä vastata ijankaikkisesti. Sen täh-den täytyy heidän langeta Jeesuksen ristin

juureen ja rukoilla sitä Suurta Ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, että Hän ottais heidän sielujansa vastauksensa päälle ja maksais heidän vääriä tekojansa, koska vihollinen kantaa heidän päälensä yötä ja päivää. Niin kuin hengellinen fiskaali kantaa hän Jumalan lasten päälle ja sanoo: *"Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat. Kauniitpa sulla on lapset!"* Erinomattain on omanvanhurskauden perkele kiivas kantamaan Jumalan lasten päälle ja sanomaan: *"Semmoisetkos on kristityt, jotka tekevät pahaa joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla? Onkos ne kristityt ja Jumalan lapset, joilla on niin paljon pahoja ajatuksia ja niin paljon pahoja himoja? Eiköpä yhden kristityn pidä niin valvoman sydämensä ylitse, että hän saattais välttää niitä pahoja ajatuksia? Ja onkopa hän oikein valvomassa, jolla on pahat himot ja halut?"*

Taas muuttaa omanvanhurskauden rietas itsensä valkeuden enkeliksi ja lykkää tään kaltaiset ajatukset mieleen: *"Ei se ole oikein valvomassa, jolla on paljon kiusauksia. Mutta se on vasta valvomassa, joka ei ajattele paha. Se on vasta valvomassa, jolla ei ole pahat himot ja halut. Se on oikia kristitty, jolla on niin vahva usko, että hän saattaa vuoret siirtää ja jolla on niin paljon rakkautta, että se liikenee vielä muillekin antaa."* Se on vasta kristitty, joka puhuu eli saarnaa evankeliumia niin suoisesti, että kaikki siviät huorat rupeevat maitonsa laskemaan, koska vanhan Aatamin lapsi on itkemässä.

Mutta katselkaamme vielä, kuinka tämä Raamatun paikka pitää ymmärrettämän, koska Jaakobi sanoo: "Jokainen kiusataan, koska hän omalta himoltans vietellään ja houkutellaan."

Se kuuluu näistä sanoista, että ihmisen oma himo on se rietas, joka häntä kiusaa. Ja siitä ovat muutamat päättäneet, että ihminen itse on se vihollinen. Ja maailman viisaat sanovat vielä, ettei perkele olekaan eroitettu ihmisen olennosta, vaan se oma paha himo,

se on perkele. Tämän opin kautta vapautetaan perkele kaikesta edesvastauksesta. Ja jos ihminen itse on se perkele, joka häntä kiusaa, niin hänen täytyy itse vastata. Mutta jos perkele on eri, ja eri ihminen, niin tulee tässä yksi eroitus perkeleen välillä ja ihmisen välillä.

Ihminen ei ole itse perkele, vaan hän on perkeleen orja niin kauan kuin hän häntä palvelee. Mutta se oma himo on perkeleen kautta tuotu mieleen. Tätä oppia vastaan sotivat maailman viisaat sanoen: *"Ei suinkaan perkele ole niitä himoja nostanut, vaan ihminen itse on himon ylös herättänyt."* Tämä maailman viisaitten oppi käypi sen päältä ulos, että ihminen itse pitää vastaaman kaikista pahoista ajatuksista, kaikista himoista ja haluista. He sanovat näin: *"Ihmisen tahto on vapaa. Jos ihminen vapaan tahtonsa niin väärin käyttää, että hän ajattelee paha, niin saapi hän itse vastata. Mutta Jumala on jo luomisessa antanut ihmiselle sen kaltaisen voiman, että hän saattaa noudattaa sitä kuin hyvä on ja välttää sitä kuin paha on."*

Tämän opin kautta vapautetaan ensiksi perkele kaikesta edesvastauksesta, ja toiseksi tulee ihminen itse vastaavaiseksi, ja kolmanneksi pääsee myös Vapahtaja kaikesta edesvastauksesta, niin ettei Hänenkään tarvitse vastata eli kärsiä mitään jumalattomain ihmisten tähden. Tämä on nyt se väärän opin kauhistus, jonka se väärä oma vanhurskaus on edes tuonut maailmaan, että ihmisen pitää itse vastaaman. Ja siihen uskoon menevät kaikki, joiden omavanhurskaus ei ole toisen katumuksen kautta alaspainettu. Ne aikovat itse vastata. Ja vastatkoon nyt niin kauan kuin tunto kestää.

Mutta armonvarkaat taas menevät toiseen pykälään kokonansa ja sanovat: *"Emme ole koskaan aikoneet itse vastata. Meillä on edesvastaaja Isän tykönä, nimittäin Kristus, joka on kärsinyt meidän edestämme. Sen tähden me olemme joka päivä hänen ristinsä juuressa."* Mutta olettekos te

ristiinnaulinneet teidän lihanne niin kuin Paavali? Olettekos haudatut kuolemaan Kristuksen kanssa? Jos teidän vanha ihminen on pystössä niin kuin keituri, koska hän nousee kahden jalan päälle puskemaan lampaita, niin minä pelkään, että armonvarkaavat ovat perkeleen ristin juuressa, mutta ei Jeesuksen ristin juuressa, koska he vastustavat kristityitä ja tekevät vielä ehdolliset synnit armon päälle. Niistä sanoo Paavali, että he tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi, ja panevat syntisille keviän sisälletulon taivaan valtakuntaan. Jos omavanhurskaus pääsee kristityksi tulemaan, silloin saapi hän kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja. Sillä omavanhurskaus ei saata laskea katuvaaisia perkeleitä taivaan valtakuntaan. Mutta katuvaiset enkelit, ne ovat omavanhurskauden parhaat kristityt.

Nyt pitäisit kaikki katuvaiset ja armoitetut sielut rukoileman sitä Suurta Ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, että Hän, joka kalliilla verellän on lunastanut kuoleman vankia perkeleen kahleista ja ijankaikkisen kuoleman varjosta, johdattais

vielä murheellisia ja alaspainetuita sieluja ihmeelliseen valkeuteens, että he saisit täällä jo armonajassa tuta korkeuden, leveyden ja syvyyden Jumalan rakkaudesta. Ja ettei vihollinen pääsis seulomaan niitä harvoja sieluja, jotka pelvolla ja vapistuksella konttaavat armoistuimen eteen.

Kuule, rakas Vanhin, niitten vastasyntyneiden alastomain raukkain huuto, jotka parkuvat tämän maailman kylmän lattian päällä. Ota niitä helmaas ja kääri puhtaisiin liinavaatteisiin. Ja tiputa epäileväisten ja vapi-sevaisten suuhun muutampia pisaroita sinun armoa vuotavaisista rinnoistas, että he lakaisit parkumasta ja vaikenisit, koska sinä, O Taivaallinen Vanhin, joka näitä vaivaisia ja alastomia raukkoja olet suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt, panet armosta vuotavaisia rintoja niiden suuhun, että he virvoitetut sinun armostas, mujahtaisit synnyttäjällensä ja iloitsisit sinun armostas ja sinun rakkaudestas, ijankaikkisesta ijankaikkiseen. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Minulla on halu Jumalan lakiin sisällisen ihmisen puolesta, mutta minä näen toisen lain minun jäsenissäni, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja ottaa minut vangiksi synnin laissa, joka sotii minun mieleni lakia vastaan.

Tässä paikassa puhuu pyhä Paavali omasta koettelemuksesta siitä sodasta, joka on hänellä lihan kanssa. Hänellä oli halu Jumalan lakiin sisällisen ihmisen puolesta. Hän olisi tahtonut tulla vapaaksi niistä kiusauksista ja niistä pahoista ajatuksista, joitten kanssa herännyt ihminen taistelee. Mutta ei hän päässyt niistä vapaaksi, vaikka hänellä oli halu Jumalan lakiin sisällisen ihmisen puolesta.

Sisällisen ihmisen puolesta tahtoi hän elää Jumalan lain jälkeen ja täyttää sen. Mutta se toinen laki, joka oli hänen jäsenissään, nimittäin synti, teki aina vastuksen ja sodan mielen lakia vastaan, ja otti hänet vangiksi synnin laissa. Sen tähden tunsu hän omasta koettelemuksesta, ettei Jumalan laki tullut häneltä täytetyksi. Hänen täytyi aina olla lain rikkojana, vaikka hänellä oli halu Jumalan lakiin sisällisen ihmisen puolesta.

Ja kuka on se herännyt ihminen, joka ei ole koetellut sitä samaa, kuin pyhä Paavali tässä on koetellut? Nimittäin se koettelemus, että olisi halu täyttää Jumalan laki. Olisi halu päästä vapaaksi niistä pahoista ajatuksista ja niistä pahoista himoista, jotka kiusaavat heränneitä yötä ja päivää. Mutta herännyt ihminen tuntee, ettei hän jaksa niitä pahoja ajatuksia voittaa, vaikka halu olisi tulla niin

puhtaaksi, ettei olisi enää niitä pahoja ajatuksia ollenkaan. Sillä se toinen laki, eli synti, jonka myös pyhä Paavali tunsu jäsenissään, sotii aina mielen lakia vastaan ja ottaa vangiksi synnin laissa, niin että heränneellä ihmisellä ei ole enää valta niin kuolettaa vanhan Aatamin liikutuksia, että hän pääsisi kaikista kiusauksista vapaaksi, vaikka hänellä on Jumalan armon kautta voima sotia kiusauksia vastaan, etteivät ne pahat ajatukset, eivätkä ne pahat himot ja halut, joita hän tuntee tykönänsä, pääsisi hallitsemaan ja ehdollisiin synteihin saattamaan.

Mutta moni ottaa ja selittää noita Paavalin sanoja nurin. Paavali on nimittäin puhunut roomalaisten 7. ja 8. luvussa omasta koettelemuksesta. Mutta armonvarkaavat ovat sanoneet, ettei Paavali ole siinä paikassa puhunut niitten tilaisuudesta, jotka ovat armoitetut, vaan niitten sieluin tilaisuutta hän on muka maalannut, jotka vielä ovat lain alla. Nämä armonvarkaavat seisovat siis sen päälle, että kaikki mitä Paavali on puhunut roomalaisten 7. ja 8. luvussa, se kuuluu niille, jotka ovat lain alla, mutta ei armoitetuille.

Alkuperäinen / P. Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto / Jäljennös / Iisakki Rovon jäljennöskirja / Oulun maakuntaarkisto / Saarnasta puuttuneen loppuosa.

TEKSTI: JES. 4: 4

Silloin Herra pesee Siionin tytärten saastaisuuden ja viruttaa Jerusalemin veren viat pois tuomitsevaisen ja polttavaisen hengen kautta.

Jumala oli profeetan Esaiaksen kautta uhannut Israelin lapsia, että heidän täytyy kuolla heidän synteinsä ja tottelemattomuutensa tähden, mutta että ne harvat sielut, jotka vapahdetaan, pitää pyhäksi kutsuttaman, jokainen, kuin kirjoitettu on elävitten seassa. Ja silloin Herra pesee Siionin tytärten saastaisuuden ja viruttaa Jerusalemin veren viat hänestä pois tuomitsevaisen ja polttavaisen Hengen kautta.

Tämä profeetan ennustus tuli täytetyksi, koska kristillisyyden ilmestyminen maailmaan sen tuomitsevaisen ja polttavaisen Hengen kautta, joka nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Tämä tuomitsevaisen Henki on mainittu monessa paikassa Raamatussa, niin kuin esimerkiksi Salomonin viisauden kirjassa 12: 1 *”Sinun katoomatoisin Henkes on kaikissa. Sen tähden sinä vitkaan rankaiset heitä, jotka lankeevat, ja neuvot heitä kurituksella, missä he syntiä tekevät, että he pahuudesta pelastettaisiin ja uskoisit sinun päälles, Herra.”*

Tämän tuomitsevaisen ja polttavan Hengen kautta on Herra pesenyt Siionin tytärten saastaisuuden, mutta Hän valittaa jo ensimmäisessä Mooseksen kirjassa 6. luvussa, ettei ihmiset tahdo antaa itsensä Jumalan Hengeltä rangaista, niin kuin sanat kuuluvat 1 Moos. 6: 3 *”Ei minun Henkeni pidä nuhteleman ihmistä ijankaikkisesti, sillä hän on liha.”* Jos nimittäin Jumalan Henki rupeis ylöns kovin nuhtelemaan ihmistä, niin ei liha kestäisi. Ja suruttomat luulevat ilmanki, ettei Jumalan Henki enää nuhtele heitä, koska he ovat liha. Ja sitä kaikki paatuneet toivoivat, ettei pidä enää Jumalan Henki nuhteleman heitä sen tähden, että he ovat liha.

Mutta me panemme sitä vastaan, mitä Vaipahtaja on puhunut opetuslapsillensa:

”Koska Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden,” vaikka kuinka suruttomat ja paatuneet sanoisit: *”Ei Jumalan Henki enää nuhtele meitä.”* Ja tosin oli Jumalan Henki nuhdellut entisen maailman ihmiset Jumalan Poikain kautta, jotka silloin saarnaisivat Herran nimeen, mutta eipä net entisen maailman jumalattomat ihmiset ottaneet vaaria siitä saarnaamisesta, ja sen tähden sanoi Jumala: *”Ei minun Henkeni pidä nuhteleman ihmistä ijankaikkisesti.”* Mutta Hän antoi heille sata ja kaksikymmentä ajastaikaa parannukseksi, ja koska parannus ei tullut sen ajan sisällä, antoi Jumala hukuttaa heitä synnin tulvan kautta.

Ja se pitää oleman suruttomille merkiksi, että koska Jumalan Henki lakkaa nuhtelemasta pahankurisia lapsia, silloin on Hän antanut heitä saatanan haltuun. Niin kauan, kuin Jumalan Henki nuhtelee heitä, on Hän vielä etsimässä heitä ja kutsumassa parannukseen. Mutta koska Hän lakkaa nuhtelemasta, silloin on Hän päättänyt, että heistä ei tule mitään. Sillä Jumalan Henki väsyi viimein nuhtelemasta, koska jumalattomat ei ota kuritusta vastaan.

Semmoinen on Vanhemman sydän. Hän nuhtelee ja kurittaa jumalattomia lapsia niin kauan kuin Hän vielä toivoo heistä tulevan ihmisiä, mutta koska he paatuvat, silloin lakkaa Vanhin kurittamasta, sillä Hänellä ei ole enää yhtään toivoa, että he tekevät parannuksen. Viimein väsyi Vanhin aina torumasta ja kurittamasta, niin kuin Jumala sanoi profeetan kautta: *”En minä tahdo riidellä teidän kanssanne ijankaikkisesti.”* Mutta silloin on myös rakkaus loppunut Vanhimman sydäimestä, koska Hän lakkaa heitä nuhtelemasta, ja se on merkki siihen, että Hän on antanut heitä saatanan haltuun. Nimittäin sen saatanan haltuun, joka hallitsee heitä, se on ylpeyden perkele ja vihan

perkele ja tottelemattomuuden perkele ja huoruuden perkele ja irstaisuuden perkele, joka on heitä pannut vastustamaan ja oman tahtonsa jälkeen elämään.

Mitäpä Vanhin saattaa enää semmoisille paatuneille tehdä. Hänen täytyy antaa heitä saatanan haltuun. Niin teki Jumala silloin, koska Hän sanoi entisen maailman ihmisille: *”Ei minun Henkeni pidä nuhteleman ihmisinä ijankaikkisesti, sillä he ovat liha.”* Ja koska Hän sanoi Israelin lapsille: *”En minä tahdo riidellä teidän kanssanne iankaikkisesti,”* niin Hän oli antanut heitä vihollisen haltuun.

Mutta muutamat paatuneet lapset luulevat, että Vanhin on nyt armolliseksi tullut, koska Hän lakkaa heitä torumasta ja nuhtelemasta. Niin hirmuisesti on vihollinen pettänyt heitä, että he lukevat sen armoksi, joka on merkki siihen, että Vanhin on heitä hyljännyt. Koska Vanhimman sydäimestä on loppunut kaikki rakkaus, luulevat sokiit raukat, että Vanhin on leppynyt, koska Hän lakkais torumasta ja nuhtelemasta. Vaikka Hän sanoo monessa paikassa, *”ketä minä rakastan, sitä minä kurritan,”* yhtä hyvin luulevat paatuneet lapset: *”Nyt on Vanhin oikein rakas, koska Hän ei toru meitä.”*

Niin sokiaksi tekee rietas heitä, että he lukevat sen armoksi ja rakkaudeksi, koska Hän on antanut heitä saatanan haltuun; ja he saavat sitte elää niin kuin he itse tahtovat. Minä luulen, että Jumalan Henki on niin paljon nuhdellut tämän kylän suruttomia, että Hän on väsynyt nuhtelemasta, ja nyt on Jumalan Henki antanut heitä saatanan haltuun; ja tehköön nyt saatana heidän kanssansa mitä hän tahtoo.

Mikäs on sen perkeleen nimi, jonka haltuun paatuneet on ylönannetut? Jos paatuneet tahtovat sen tietää, niin meidän pitää sanoman heille, että he paremmin muistaisit helvetissä, kenenkä saatanan haltuun he ovat ylönannetut. Ensimmäinen perkele, jonka haltuun he ovat ylönannetut, on ylpeyden ja vihan perkele, joka heitä hallitsee; on vielä

ahneuden ja kateuden perkele, jonka haltuun he ovat ylönannetut; sitte huoruuden ja juopumuksen perkele, joka ennen on ollut pääperkele tässä kylässä; sitte sokia perkele, joka panee muutampia puskemaan päätänsä seinään, eli sokialla järjellä sotimaan Jumalan totuutta vastaan. Salomon sanoo, että heidän pahuutensa tekee heitä sokiaksi. Ja tämä on nyt se sokia perkele, joka viepi heitä kadotukseen. On se vielä yksi siviä perkele, jonka haltuun muutamat ovat ylönannetut. Ja tämä siviä perkele on myös sokia. Ei hän näe, mistä tie menee taivaaseen.

Koska suruttomat ja paatuneet ovat ylönannetut saatanan haltuun, niin meidän pitää myös katseleman niitä, joita Taivaallinen Vanhin ei ole vielä ylönantanut saatanan haltuun. Niitä on muutampia sieluja, joita Pyhä Henki aina nuhtelee synnin tähden. Nimitäin sen synnin tähden, jonka Vapahtaja on sanonut olevan epäuskon synnin. Hän sanoo nimittäin, että Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, tosin ettei he usko minun päälleni. Lutherus on ymmärtänyt tämän Raamatun paikan näin, että epäusko on suurin synti, ja tosin, jos me katselemme niitten tilaisuutta, jotka ei usko Jeesuksen päälle, niin me löydämme, että he tekevät suuren ja kauhistavaisen synnin, koska het antavat Jumalan Karitsan verta hukkaan vuotaa. Ei epäuskoiset ymmärrä, että he suljetaan pois sovintoveren osallisuudesta, koska he antavat Jumalan Karitsan verta hukkaan vuotaa maahan.

Tämä synti lankee viimein raskaasti niitten päälle, jotka ovat tuomitsevaisen ja polttavaisen Hengen kautta heränneet laista, mutta ei kuitenkaan Jumalan Hengen kiritusta vastaan ota, että he häätyisit tulla Jeesuksen ristin juureen, vaan he seisovat siellä kaukana, ja taistelevat omanvanhurskaustensa kanssa, he sotivat omalla vanhurskautella perkeleitten kanssa, eikä sen tähden pääse niin irti heistä, että he jaksaisit uskoa, että Jumala on heille armollinen. Vaikka Isä Henkensä kautta vetää heitä Vapahtajan

tykö, ei he kuitenkaan pääse niin liki Vapahtajan ristin juureen, että joku pisara siitä kalliista sovintoverestä tippuis heidän päälensä.

Näettekös nyt, onnettomat sielut, jotka seisotte niin kaukana Jeesuksen ristikistä, ettei Hänen haavansa näy ollenkaan, eikä Hänen verensä näy sen tähden, että te seisotte niin kaukana. Ettekös tahdo tulla likemmäksi katselemaan Taivaallisen Vanhemman verta vuotavan. Kuinkas teille pitää tuleman oikia sydämellinen muret, koska te seisotte niin kaukana ristikistä? Ette näe Hänen haavojansa, ettekä näe, että veri juoksee niistä haavoista, ettekä kuule Taivaallisen Vanhemman viimeiset sanat. Kuinkas te luulette käyvän teidän sieluinne kanssa, koska te olette niin kaukana? Luulettekos, että Hänen verensä priiskuu teidän päällenne neljänneksen päähän?

Siellä nyt seisotte ja taistelette omanvanhurskautenne kanssa, ja tappelette omalla voimalla perkeleen kanssa. Ettekös luule, että perkele väsyttää teitä ja tekee niin voimattomaksi, ettette viimein jaksaa liikuttaa kättänne eli jalkaanne sotaan. Silloin, koska omanvanhurskauden perkele on teitä väsyttänyt, vetää hän teitä takaisin maailmaan, ja te joudutte viimein ijankaikkisesti huutamaan ja valittamaan, ettette ole armon ajassa paenneet verisen ristin juureen ja korjanneet Jumalan Karitsan verta ennen kuin veri Hänen jättää, ennen kuin viimeinen pisara putoisi maan päälle.

Nyt nostavat kaikki armonvarkaat päätänsä ja sanovat: *”Me olemme joka päivä Jeesuksen ristin juuressa. Me uskomme, että Jumala on meille armollinen. Mutta näillä heränneillä ei ole uskoa sinapin siemenen vertaa. He ovat aina lain alla ja sen tähden he tahtovat meitäkin painaa lakiin, ja ryöstää meidän uskomme, ja saattaa lain kirouksen alle. Mutta met emme luovu meidän uskostamme. Emmekä erkaannu meidän Vapahtajastamme.”*

Nämät armonvarkaan puheet ovat olevansa niin totiset ja niin Raamatun kanssa sopivaiset, että itse rietas aikoo todistaa, että net sanat ovat Raamatussa perustetut, ja niissä on oikia totuus. Mutta me vaadimme armonvarkaalta ensinnä oikian katumuksen ja toiseksi me vaadimme myös oikian parannuksen ja elävän uskon hedelmän. Niin kauan kuin nämät kristillisyyteen kuuluvaiset kappaleet puuttuvat, täytyy meidän sanoa armonvarkaalle: Sinä menet sillä kuolleella uskolla helvettiin. Vaikka kuinka vakaa sinun uskosti olis, et kuitenkaan sillä uskolla tule autuaaksi, joka on tyhjä pääkallossa. Sinun täytyy myös osoittaa sinun uskos töillä.

Sillä ennen kans on uskottu ja kirottu. Ennen kans ovat ihmiset uskoneet ja huoranneet, he ovat uskoneet ja tapelleet, he ovat uskoneet ja juoneet, he ovat uskoneet ja varastaneet, he ovat uskoneet ja pitäneet viina-kauppaa. Ja kaikki nämät Lutheruksen uskovaiset ovat kantaneet hengellistä vihaa kristityille. Ja heillä on vielä nytkin hengellinen viha sydämessä, joka tulee ulos suun kautta niin usein kuin joku kristitty tahtoo sydänsuonia koetella.

Juutalaiset olit samankaltaiset armonvarkaat, sillä he sanoit: *”Meillä on Isä, Jumala. Emme ole äpärät! Me olemme vapaana syntyneet!”* Ja kuitenkin oli juutalaisten sydän täynnänsä vihaa Vapahtajalle ja kristityille. Sama perkele hallitsee vielä niitten sydämet, jotka ei ole tulleet ahtaasta portista sisälle lammashuoneeseen. He ovat täynnänsä käärmeeen myrkkyä, vaikka he sanovat: *”Me makaamme joka päivä Jeesuksen ristin juuressa.”* Mutta perkeleen ristin juuressa he makaavat, niin kauan kuin viha on sydämessä. Kyllä olis hauska vanhalle Aatamille, jos hän pääsis karvoinens ja nahkoinens taivaan valtakuntaan. Mutta ei ole niin Raamatussa luvattu.

Tämän aikaisilla armonvarkailla on semmoinen usko, että nämät heränneet ovat fariiseukset, väärät profeetat ja villihenget. Sen

tähden pyytävät armonvargaat hiiriä ja näkevät niin paljon vikoja kristityn elämässä, niin kuin juutalaiset näit vikoja Vapahtajan elämässä. Ja niitten vikain tähden net ei saattaneet uskoa, että Jeesus on Jumalan Poika. Nyt vaativat armonvargaat kristityiltä oikian uskon hedelmän ja se on myös tarpeellinen, että kristityt osottavat uskonsa työllä. Mutta ei kristityt ole saattaneet niin elää koskaan, että he olisit maailmalle kelvanneet. Riettaalla on niin kirkkaat silmät, että hän näkee aina vikoja kristittyin elämässä.

Sen tähden on paras neuvo, että kaikki armonvargaat ottavat eronsa kristittyin joukosta. Ja niin kuin rietas kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää, niin saavat myös hänen palvelijansa kantaa kristittyin päälle, että he ovat fariseukset, väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Ja sillä hiiren lihalla saavat nyt pissihaukat ja mettän perkeleet elää siihen asti, että tuomio tulee. Eihän olekaan pissihaukoilla muuta syömistä kuin se hiiren liha, jota he syövät yhtenä nahkoimens, karvoins ja suolinens.

Meidän pitäis nyt katseleman, kuinka Herra on pessyt Siionin tytärten saastaisuuden tuomitsevaisen ja polttavan Hengen kautta.

Että Henki tuomitsee, sitä ei kärsi maailman joukko. Sillä tuomio on heille ylöns raskas kantaa. He suuttuvat, koska tuomitseva Henki tulee heitä tuomitsemaan. Mutta me kuulemme nyt, mitä profeeta Esaias sanoo edellä mainitussa paikassa, että Herra pesee Siionin tytärten saastaisuuden tuomitsevan ja polttavan Hengen kautta. Ja ne Siionin tytät, jotka ovat pestyt ja saastaisuudestansa puhdistetut tämän tuomitsevaisen ja polttavan Hengen kautta, täytyvät nyt tunnustaa, että tämä tuomitseva ja polttava Henki on heitä puhdistanut, niin kuin se hengellinen valkia, jonka Jeesus on syyttänyt maan päälle, polttaa olkia ja heiniä ja puita, mutta kulta sen kautta puhdistetaan.

Niin on nyt Siionin tytätet teidän sydämenne pesty saastaisuudesta tuomitsevan ja polttavan Hengen kautta. Henki on ensinnä tuominut teitä ja sitte Hän on polttanut teidän tuntoanne ja sen kautta olette te niin kuin profeetta sanoo, pestyt teidän saastaisuudestanne. Te tiedätte ja muistatte hyvin, että tässä kylässä on ennen asunut yksi saastainen ja rietas henki, nimittäin huoruuden perkele, juopumuksen perkele, riidan ja eripuraisuuden perkele, koreudenperkele ja ylpeyden perkele, ja koska tuomitseva ja polttava Henki ensinnä tuli kylään, silloin rupeis se saastainen ja rietas henki irvistelemään. Kaikki siviät huorat suutuivat, kaikki rehelliset varkaat vihastuivat, kaikki raittiit juomarit ja armolliset viinaporvarit kauhistuivat.

Mutta se tuomitseva Henki tuomitsi heitä ja polttava Henki rupeis polttamaan heidän tuntoansa, ja se entinen rietas ja saastainen henki rupeis huutamaan ihmisten suun kautta: *”Oletkos tullut meitä vaivaamaan ennen aikaa! Jos sinä käsket meitä ulos mennä ihmisestä, niin anna meidän mennä sikalaumaan!”* Onkos tässä sikoja, johon rietas ja saastainen henki pääsee pakenemaan, koska hätä tulee? On ilmanki muutampia hengellisiä sikoja, joiden sydämeen rietas henki on mennyt. Ja ne hengelliset siat ovat niin kuin evankelistat muistelevat, ne ovat tulleet niin hulluksi, että he menevät päätänsä myöten tuliseen järveen.

Mutta Siionin tytätet, joita Herra on pessyt saastaisuudestansa tuomitsevaisen ja polttavan Hengen kautta, kiittäkää Herraa, joka näinä viimeisinä aikoina lähetti Pyhän Hengensä pesemään ja puhdistamaan teidän saastaisuutenne. Kiittäkää Herraa, te Siionin tytätet, jotka tämän tuomitsevaisen ja polttavan Hengen kautta olette pestyt ja puhdistetut teidän saastaisuudestanne. Sillä jos tämä tuomitsevainen ja polttava Henki ei olis tullut, olis saastainen ja rietas henki vienyt teidän sielujanne siihen pimiään ja pohjattomaan järveen. Mutta se armollinen Vapahtaja tuli ja ajoi ulos ne seitsemän

perkelettä Maria Magdalenan sydäimestä. Ja tämän hyvän työn edestä rakastaa hän niin paljon sitä Suurta Ristinkantajata, sitä orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, hän seuraa Häntä kyneleillä ja huokauksilla Golgataan. Siellä hän muitten opetuslasten kanssa seisoo ja itkee ristin kohdalla, siellä hän istuu ja vuodattaa rakkauden kyneleitä Hänen hautansa päälle. Siellä hän katselee Hänen

verisiä haavojansa ja seuraa Hänen verisiä askeleitansa siihen asti, että hän saapi suuta antaa Hänen jalvoillensa ja katsella Häntä elävänä ylösnousemisessansa ja viimein taivaaseen astumisessansa katsella Hänen kirkkauttansa nyt ja ijankaikkisesti taivaassa. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Silloin on Herra kovalla, suurella ja väkevällä miekallansa etsivä Leviatania, joka on pitkä käärme ja Leviatania, joka on kiperä käärme, ja on tappava lohikäärmeen meressä. Silloin pitää oleman punaisen viinan viinamäen; laulakaa siitä. Minä, Herra varjelen sitä ja kastan sitä aikansa, etteivät sen lehdet hukkuisi, minä varjelen sitä päivällä ja yöllä. En ole minä vihainen. Voi, jos minä saisin sotia ohdakkeiden ja orjantappurain kanssa, niin minä menisin niiden tykö ja polttaisin ne kaikki tyyppi.

Me kuulemme tässä paikassa, että Herra aikoo hävittää Leviatanin, joka on pitkä käärme ja kiperä käärme meressä, ja silloin kun tämä suuri lohikäärme on Jumalan suurella ja terävällä miekalla tapettu, silloin pitää oleman punaisen viinan viinamäen, jonka Herra on rakentanut, ja Herra sen kasta aikansa. Mutta orjantappurat ja ohdakkeet tahtoo Hän polttaa.

Me katselemme ensiksi, kuinka Herra suurella miekallansa surmaa Leviatanin, joka on pitkä käärme ja kiperä käärme. Herra tappaa sen sanansa miekalla. Sillä Johannes näki Hänen suustansa käyvän ulos kaksiteräisen terävän miekan. Tämä kaksiteräinen miekka on Jumalan sana, niin kuin Paavali todistaa: *”Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin joku kaksiteräinen miekka, joka erottaa hengen ja ruumiin ja käypi ytimiin ja luihin.”*

Koska nyt lohikäärme eli synty asuu ihmisen lihassa, niin tulee Jumalan sana ja tappaa sen, niin ettei synty saa hallita meidän kuolevaisia jäseniämme. Mutta lohikäärme on myös ulkopuolella, nimittäin maailmassa. Siellä se irstelee ja näyttää hampaitansa kristityille. Käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa, kun Herra suunsa miekalla, se on, sanallansa, heidän päänsä halkaisee. Kyykäärmeen sikiöt syttyvät hengelliseen vihaan ja aukaisevat kitansa, kun Vaimon Siemen musertaa heidän päänsä. Mutta lohikäärme on pitkä ja kiperä käärme. Ei hän kuole heti, vaikka Vaimon Siemen on musertanut rikki käärmeen pään. Vielä hän nytkin puikii ja vetää pyrstöllänsä kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle, ja puree

hampaitansa vihasta, koska hän ei jaksa Vaimon Siementä hävittää. Niin kuin joku musta mato imee hän kristittyjen verta. Mutta ei vielä ole kaikki veri loppunut kristittyjen verisuonista. Niin kauan kuin joku lämmin veripisara on heidän verisuonissansa, niin he soivat lohikäärmeen siementen kanssa. Mutta kun veri kylmenee, eivät he sodi enää.

Vaikka nyt Vaimon Siemen on rikki polkenut käärmeen pään, ei käärme ole kuitenkaan kuollut. Kyllä hän jaksaa vielä puikia ja pyrstöllänsä liikkua. Mutta käärmeellä on suuri hätä muurahaisen pesässä, sillä muurahaiset syövät hänen lihansa ja kalvavat hänen luitansa. Se sama elävä, joka Raamatussa kutsutaan Leviataniksi ja saatanaksi, on nyt suuressa hädässä. Herra on tappava hänet suunsa miekalla. Mutta käärmeen siemenet ovat monenlaiset pitkät ja hoikat madot, jotka imevät kristittyjen verta. Ja ne madot eivät lakkaa imemästä kristittyjen verta, ennen kuin niiden päälle heitetään suolaa. Se on jo vanha koettelemus, että musta verenimijä ei lakkaa imemästä, ennen kuin suolaa heitetään sen päälle. Mutta hienolla suolalla pitää se musta mato suolattaman. Tämä musta mato, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, on nyt alkanut imeä kristittyjen verta. Kuka tiesi, kuinka kauan hän imee, ennen kuin hän saapi kyllänsä.

Meidän pitää myös katseleman sen punaisen viinan viinamäen hedelmää, josta Herra on puhunut Jesajan 27. luvussa. Hän sanoo: *”Kun se suuri Leviatani, ja se ruskea lohikäärme on tapettu, silloin pitää sen punaisen viinan viinamäen oleman.”* Emme voi ymmärtää, minkä tähden profeetta puhuu

viinamäestä ja lohikäärmeestä yhtä aikaa eli minkä tähden viinamäki tulee varsin lohikäärmeen perässä. Mutta ilmankin on lohikäärmeellä halu hävittää viinamäkeä, koska lohikäärmeellä on semmoinen luonto, että hän vihaa niitä, jotka punaisesta viinasta ovat juopuneet. Ei lohikäärme vihaa niitä, jotka vuotavasta pirun paskasta ovat juopuneet, sillä hän pitää sen hyvänä, että maailmassa löytyy vielä semmoisia hengellisiä sikoja, jotka pirun paskaa syövät ja pirun paskaa juovat. Ruokitaanhan monessa paikassa sikoja vanhan Aatamin sonnalla, jopa sitten pirun paskalla. Ja erinomattain se keitetty pirun paska, joka on vuotava ja vetelä, se taitaa olla oikein makeaa hengellisten sikain suussa.

Mutta ei ole kuultu, että punaista viinaa eli sitä makeaa viinaa, josta apostolit olivat juopuneet helluntaipäivänä, olisi vielä sioille annettu. Ja koska hengelliset siat ovat Leviatanin parhaat luontokappaleet, niin se on arvattava, että hän rakastaa niitä sikoja, jotka ovat vuotavalla pirun paskalla ylös kasvateut. Mutta niitä hän ei rakasta ollenkaan, jotka ovat täynnänsä makeata viinaa. Hän pani jo silloin sikojansa pilkkaamaan opetuslapsia helluntaipäivänä ja sen tähden hän ei voi kärsiä niitä, jotka punaisesta viinasta juopuneet ovat. Siitä syystä mainitaan viinamäki varsin lohikäärmeen jälkeen Jesajan 27. luvussa, että lohikäärmeen sikiöt eivät viitsi nähdä niitä, jotka ovat täynnänsä makeata viinaa.

Herra puhuu muutoin viinamäestä monessa paikassa Raamatussa. Esimerkiksi Jesajan 5. luvun 1 ja 2 värssyssä sanoo Hän: *”Minä veitsaan minun ystävälleni minun ystäväni veitsun hänen viinamäestänsä. Minun ystävälläni on viinamäki lihavassa paikassa. Ja hän aitasi sen ympärinsä ja perkasi kivet pois ja istutti siihen parhaat viinapuut ja rakensi myös siihen tornin ja pani sinne viinakuurnan ja odotti sen viinamarjoja kantavan; mutta se kantoi pahoja marjoja.”* Ja 4 ja 5 värssyssä sanoo Hän: *”Mitä siis olisi enempi minun*

viinamäessäni tekemistä, jota en minä hänessä tehnyt ole? Miksi hän kantoi pahoja marjoja, koska minä odotin hänen viinamarjoja kantavan? Ja nyt minä tahdon ilmoittaa, mitä minä tahdon viinamäelleni tehdä: hänen aitansa pitää otettaman pois, että hänen pitää autioksi tuleman ja hänen muurinsa pitää särjettämän, että hän tallattaisiin. Minä tahdon sen saattaa autioksi, ettei kenkään hänessä pidä leikkaaman tai kaivaman, vaan ohdakkeita ja orjantappuroita pitää hänessä kasvaman ja tahdon pilviä kieltää satamasta hänen päällensä.”

Kuuletko nyt, onneton viinamäki, mitä Herra aikoo sinun kanssasi tehdä, jos et rupea tästedes parempia marjoja kasvamaan kuin mitä ennen olet kasvanut. Herra kysyy sinulta, viinamäki: *”Mitä olisi enempi minun viinamäessäni tekemistä, jota en minä hänessä tehnyt ole?”* Herra on tehnyt aidan sinun ympärillesi ja perannut kivet pois, ja istuttanut sinuun parhaat viinapuut. Oletko nyt niin hedelmälliseksi tullut, että Herra löytää sinusta muutamia punaisia marjoja, koska Hän tulee hakemaan hedelmää viinamäestänsä? Se toivo meillä on, että Hän löytää edes muutamia punaisia viinamarjoja, mutta ei ole monia, jotka olisivat niin kypsytneet, ettei pakkasen saattaisi niitä pilata.

Enkä tiedä, mikä rapakkojänkkä on tässä viinamäen takana, josta tulee semmoinen kylmä ilma, ja josta nousee semmoinen kylmä höyry, joka on viinamäelle vahingollinen. Ja niin kuin Vapahtajan aikana aina oli paljon kuivia puita, jotka riettaalle kelpasivat polttopuiksi, ja oli myös muutamia tuoreita puita, joissa oli lehtiä, mutta ei ole hedelmätä. Viinamäen Rakentajan täytyi silloin kirota yhden hedelmättömän puun, jossa Hän ei löytänyt hedelmää. Niin taitaa vielä tässäkin viinamäessä olla muutamia tuoreita puita, jotka eivät ole vielä hedelmällisiksi tulleet. Ja taitaa olla muutamia kirotuuta puita, jotka äkisti kuivettuvat, paitsi on niitä kuivia puita, jotka ovat kokonansa ulkopuolella aittaa, ja joita ei ole koskaan istutettu siihen

Totiseen Viinapuuhun. Niitä rietas vissimästi polttaa, koska hän nyt ensinnä vedättää tuoreita puita pois tieltä, että hän pääsisi ilman estettä vedättämään niitä kuivia puita.

Ole nyt sinä, istutettu viinamäki, tästedes hedelmällisempi kuin mitä tähän asti olet ollut, ettei Herra tekisi sinun kanssasi niin kuin Hän edellä mainitussa paikassa on uhannut. Sinun täytyy kuitenkin myöntää, ettei Herra saata enempää tehdä kuin mitä Hän sinussa tehnyt on. Hän on perannut kivet pois ja kaivanut kravia ja tehnyt aidan sinun ympärillesi, etteivät pukit ja keiturit tahi muut naudat pääsisi sinua polkemaan. Ja Hän on vielä sinussa rakentanut tornin ja pannut viinakuurnan, jossa puserretaan niitä marjoja, jotka ovat kypsyneet, että niistä rupeaisi punainen viina vuotamaan. Ja kun vieraat tulevat taivaasta, panee Hän muutamia punaisia viinamarjoja hääpöydälle. On ilmankin Hän muutamia punaisia viinamarjoja poiminut viinamäestänsä.

Niin on myös rietas äijä tästä vedättänyt muutamia kuivia puita itsellensä poltto-
puiksi. Mutta tässä kasvaa vielä orjantappuroita ja ohdakkeita, jotka Herra on aikonut polttaa, niin kuin Hän sanoo Jes.27: 4: *”En ole minä vihainen. Voi, jos minä saisin sotia ohdakkeiden ja orjantappuroiden kanssa, niin minä menisin heidän tykönsä ja polttaisin heidät kaikki tyynni.”* Tämä sana, en ole minä vihainen, kuuluu niille, jotka ovat istutetut siihen totiseen viinapuuhun. Ei ole Herra vihainen niille — kuulkaa, te harvat oksat — joissa on muutamia punaisia viinamarjoja, ei ole Herra vihainen teille, vaikka Hän panee teitä viinakuurnaan ja pusertaa, että punainen viina rupeaisi teistä vuotamaan. Ei ole Herra teille vihainen, te punaiset viinamarjat. Mutta jos Hän saisi sotia ohdakkeiden ja orjantappurain kanssa, niin Hän polttaisi heidät kaikki tyynni.

Ja koska tässä viinamäessä on niin paljon ohdakkeita ja orjantappuroita, niin täytyy Hänen sotia niiden kanssa ijankaikkisesti, sillä

ne pilaavat viinamäen ja tukahduttavat peltoa. Kyllä Hänen palvelijansa tahtoisivat temmata pois niitä orjantappuroita ja ohdakkeita pellostä, mutta Hän on kieltänyt, etteivät he ohdakkeita kiskoessa tempaisi myös nisuja. Hän on sanonut palvelijoillensa: *”Sallikaa heidän kasvaa elon aikaan”*, mutta elon aikana sanoo Hän elomiehille: *”Ottakaa ensin ohdakkeet ja sitokaa heitä lyhteisiin poltettaviksi, mutta nisu kootkaa minun aitaani.”* Niin me kuulemme siis, että ohdakkeet ja orjantappurat poltetaan sammumatomalla tulella.

Kuulkaa nyt, ohdakkeet, kuulkaa nyt, orjantappurat! Kuinka kauan te luulette olevan aikaa, ennen kuin elon aika tulee, jokos luulette olevan niin paljon aikaa, että tekin kypsysitte ja paremmin palaisitte sammumattomassa tulella? Kyllä Herran palvelijat ja myös elomiehet saattavat hyvin hoitaa ohdakkeita ja orjantappuroita, sillä ohdakkeet ja orjantappurat ovat aina suuret ja korkeat pellossa niin kuin rangat, ja niillä on pistimet ja neulaset, jotka pistävät käsiä, ja haavoittavat niiden tuntoa, jotka niiden kanssa tekevät työtä. Ja sen tähden sanoo Herra: *”Voi, jos minä saisin sotia ohdakkeiden ja orjantappurain kanssa, niin minä menisin heidän tykönsä ja polttaisin heidät kaikki tyynni.”*

Mikäs nyt estää, ettei Herra saa sotia ohdakkeitten ja orjantappurain kanssa? Emme tiedä, taitaa olla Herralla muutoin niin paljon tekemistä viinapuitten kanssa ja niitten oksain kanssa, jotka ovat istutetut siihen Totiseen Viinapuuhun, että ne tulisivat korjatuiksi, ettei Hän jouda taistella ohdakkeitten ja orjantappurain kanssa. Mutta Herra on aikonut varjella viinamäkensä ja kastella sitä aikansa. Siitä armollisesta lupauksesta me otamme sen toivon ja uskalluksen, ettei Herra ole vielä hyljännyt ja ylenantanut viinamäkeänsä. Vielä Hän kaivaa kravia ja rakentaa aidan hänen ympärinsä, vielä Hän istuttaa siihen muutamia viinapuita. Vielä Hän antaa kastetta taivaasta ja vielä Hän antaa armollisen aurinkonsa paistaa niiden marjain

päälle, jotka ovat kasvamassa. Kasvakaas siis, te punaiset viinamarjat, ja kypsykää siihen asti, että vieraat tulevat taivaasta, että Viinamäen Rakentaja saisi kunnialla ja ei häpeällä panna teitä pöydälle ja sanoa: *"Tässä on*

muutamia punaisia viinamarjoja minun viinamäestäni, jotka pohjanmaalla ovat kasvaneet." Amen.

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 8) / Oulun maakunta-arkisto /

Mutta me neuvomme teitä, rakkaat veljet, että te vielä täydellisemmiksi tulisitte, ja pyytäkää asua alallanne, ja ottakaa vaari omista askareistanne tehden työtä käsillänne, niin kuin olemme käskeneet, että kunniallisesti käyttäisitte itsenne ulkonaisia kohtaan, ettekä mitään tarvitsisi.

Tässä paikassa neuvoo apostoli Paavali tessalonikalaisia (4: 11, 12). Hän käskää heitä tekemään työtä käsillensä ja ottamaan vaarin omista askareistansa, että he kunniallisesti käyttäisit itsensä ulkonaisia kohtaan, ja ettei he mitään tarvitsisi. Se on merkillinen, että Paavali tässä paikassa neuvoo kristityitä tekemään työtä ulkonaisten tähden, se on, niitten pakanain tähden, jotka ei kuulu kristilliseen seurakuntaan. Niillä ovat aina kirkaat silmät näkemään vikoja kristittyin elämässä. Ja koska he muuta vikaa ei löydä, niin he soimaavat kristityille laiskuutta. Niin kuin te tiedätte, ovat maailman herrat ja myös suruttomat talonpojat soimanneet kristityitä, että he ovat laiskat työtä tekemään; että he kulkevat kylästä kylään ja laimin lyövät askareensa ja tulevat viimein maantien päälle. Ilmanki suruttomat pelkäävät, että he joutuvat viimein köyhiä kristityitä ruokkimaan.

Mutta minä en ole tarvinnut usein kehoittaa kristityitä maallista työtä tekemään, sillä minä olen arvannut, että peräsuolen jumala ilman kenenkään neuvomatta kehoittaa kristityitä siihen maalliseen työhön, niin kuin myös on tapahtunut, että maailman herrat ei saata enää soimata kristityitä laiskuudesta. Enkä minä usko, että suruttomat ovat tähän asti tarvinneet köyhiä kristityitä ruokkia. Enemmän ovat kristityt köyhiä pakanoita auttaneet kuin pakanat kristityitä. Kuitenkin on se merkillinen, mitä apostoli Paavali tässä paikassa kirjoittaa tessalonikalaisille, koska hän kehoittaa heitä maallista työtä tekemään ulkonaisten suhteen, se on, pakanoitten tähden, ettei heillä olis mitään soimaamista. Se näkyy olevan apostolin tarkoitus, että kristityt pitää niin käyttämän itsensä, ettei olis pakanoilla mitään soimaamista.

Me arvaamme, että pakanat ovat silloin jo soimanneet kristityitä laiskuudesta, niin kuin näinäkin aikoina on soimattu laiskuudesta monta kymmentä kertaa. Mutta emme tiedä, saattavatko kristityt niin elää, että he kelpaisit maailmalle. Jos nyt suruttomat ei saata enää soimata kristityitä laiskuudesta, taitavat he nyt ruveta soimaamaan ahneudesta, että he ovat ylöns ahneet työtä tekemään. Joku synty pitää oleman suruttoman silmissä, jonka hän näkee kristityissä. Jos ei ole laiskuus, niin se on ahneus. Jos ei ole ahneus, niin se on ylpeys. Jos ei ole ylpeys, niin se on oma rakkaus. Jos ei ole oma rakkaus, niin se on ylenkatse.

Niin kuin juutalaiset näit paljon vikoja Vapahtajan elämässä, ja sen tähden ei saattaneet uskoa, että Hän on Jumalan Poika, niin ovat aina juutalaisilla ja pakanoilla kirkaat silmät näkemään vikoja kristittyin elämässä. Ja sen tähden ei saata suruttomat uskoa, että he ovat kristityt, sillä omavanhurskaus ja hengellinen viha antaa pakanoille semmoisen ylösvaistuksen, että kristityt ei ole oikeat. Nimittäin ne, jotka sanovat itsensä kristityksi, niitten töitä pakanat seuraavat silmillensä. Ja jos he luulevat löytävänsä kristityin vikoja, niin kuin he aina löytävät kristityissä vikoja, niin he sanovat varsin: *”Kristitytkös netkin ovat, jotka niin paljon syntiä tekevät!”*

Ja kyllähän kristityissä vikoja on. Mutta siinä pakanat kuluttavat aikansa, että he luettelevat kristittyin vikoja, ja ei jouda sen tähden omia syntiänsä katumaan. He pyytävät niin paljon hiiriä, ettei he jouda parannusta ja katumusta tekemään. Ilman epäilemättä oli se hiiren pyytäminen jo Paavalin aikana pakanain paras työ. Ja sen tähden oli se Paavalin tarkoitus, että hän tahtoi kristityitä niin

vakaisesti vaeltamaan, ettei pakanat pääsis soimaamaan heitä laiskuudesta, koska hän kirjoittaa tessalonikalaisille ensimmäisessä lähetykskirjassansa, 4: 11, 12: *”Pyytäkää asua alallanne ja ottakaat vaari omista askareistanne tehden työtä käsillänne, niin kuin me teille käskeneet olemme. Että te kunniallisesti käyttäisitte itsenne ulkonaisia kohtaan, ettekä mitään tarvitsisi.”*

Se kuuluu olevan apostolin tarkoitus, että kristittyin pitää niin työtä tekemän, että he saattaisit vielä suruttomia auttaa, ja ettei kristityt tarvitsis suruttomilta mitään pyytää. Sillä suruttomat soimaavat aina kristityitä, jos heillä on velkaa. Jos kristityt ääntäisit jonkun sanan suruttomille parannuksesta, niin vastaavat suruttomat: *”Maksa ensinnä velkas! Etpä ole vielä velkaasti maksanut. Ja mikäs kristitty se on, joka ei saata velkaansa maksaa?”* Se on sitte kristittyin kieli, niin kuin olis sidottu sen maallisen velan tähden.

Se on siis ollut Paavalin tarkoitus, että kristityt pitäisit niin maallista työtä tekemän, että tulisit aikaan ominensa, ettei tarvitsis heidän mitään ottaa velaksi eli lainaksi suruttomilta, ja että he saattaisit vielä auttaa suruttomia. Koska hän sanoo toisessa paikassa: *”Älkää kellenkään velvolliset olko”*, niin hän tarkoittaa sitä samaa, että kristittyin pitäis tuleman ominensa aikaan. Ja vielä toisessa lähetykskirjassa kirjoittaa hän tessalonikalaiselle (3: 10): *”Ja kuin me teidän tykönänne olimme, niin me senkaltaisia teille käskimme, että jos ei joku tahdo työtä tehdä, niin ei hänen sömänkään pidä. Sillä me kuulemme, että muuttamat teidän seassanne tavattomasti vaeltavat, ja ei tee työtä, vaan joutilaina ovat. Mutta senkaltaisia me käskemme ja neuvomme meidän Herran Jeesusuksen Kristuksen kautta, että he hiljaisuudessa työtä tekisivät ja omaa leipäänsä söisivät.”*

Se kuuluu näistä varoituksista, niin kuin olis apostoli Tessalonikassa löytänyt enemmän laiskoja, kuin muissa seurakunnissa. Ja visimmästi on ruumiillinen laiskuus synti,

vaikka emme ole tarvinneet niin paljon haukkua kristityitä laiskuudesta, koska me olemme hyvin arvanneet, että peräsuoli ilmankin muistuttaa heitä siitä, ja ahneuden perkele, joka myös kehoittaa työhön. Niin me olemme tuumanneet, että siinä kyllä on, koska maailman herrat ja suruttomat haukkuvat kristityitä laiskuudesta, ja kristityt saattavat myös pian siitä paikasta parannuksen tehdä. Mutta se on pahempi, että kristityt rupeavat rakastamaan sitä lihallista vapautta, ettei he tahdo sitoa itseänsä palvelukseen, eikä tahdo toisen ihmisen vallan alla olla, vaikka Vapahtaja kiitti sen sadanpäämiehen uskoa, joka sanoi: *”Minä olen toisen ihmisen vallan alla, ja minä sanon palvelijalle, tee se, ja hän tekee niin.”*

Jos semmoinen lihallinen vapaus olis ollut Paavalin aikana, niin hän olis ilman epäilemättä soimannut heitä siitä lihallisesta vapaudesta, jonka edestä nyt kaikki maailman orjat sotivat. Sillä nyt tahtovat kaikki herrana olla, ei yksikään tahdo toisen ihmisen vallan alla olla. Ja jos esivalta tahtoo heitä estää siitä lihallisesta vapaudesta, niin he sotivat vastaan. Ja heillä on semmoinen usko, että se tulee ilman epäilemättä autuaaksi, joka kuolee sodassa, nimittäin siinä sodassa, kussa maailman orjat sotivat lihallisen vapauden puolesta esivaltaa vastaan. Nyt on senkaltainen usko maailmassa, että kaikki kuninkaat ja keisarit tekevät väärin. He panevat ylön raskaan veron ihmisten päälle. He vaativat ihmisiä orjuuteen. Ja maailman herrat ei tahdo kenenkään orjat olla. Niin kuin juutalaiset sanoit Vapahtajalle: *”Emme ole kenenkään orjat olleet.”* Nyt sanovat kaikki, jotka maallisen eli lihallisen vapauden puolesta sotivat: *”Emme ole kenenkään orjat olleet, ja met emme tahdo orjana olla. Emme kärsi, että joku meitä orjuuteen vaatii. Me tahdomme olla vapaat ja friiherrat.”*

Tämän lihallisen vapauden edestä sotivat nyt kaikki maailman herrat, ja talonpojat, ja työmiehet, ja köyhät. Ja sen tähden ei pysy maailma enää koossa, koska ei voi enää

maallinen hallitus hallita niitä hillimättömiä kansoja, jotka aina huutavat: *"Vapaus, vapaus! Anna meille vapaus! Me tahdomme olla vapaat! Emme ole kenenkään orjat olleet."* Ja ottavat vielä todistuksia Paavaliin kirjoituksista. Kussa Paavali kirjoittaa hengellisestä vapaudesta, sen maailman orjat kääntävät lihalliseen vapauteen ja sanovat: *"Me olemme kutsutut vapauteen. Niin sanoo Paavali; me olemme kutsutut vapauteen, emme tahdo orjat olla."*

Tahtovatkos nyt kristityt mennä niitten puoleen, jotka saarnaavat lihallisesta vapaudesta ja sotivat sen puolesta siinä uskossa, että jos he siinä sodassa kuolevat, niin he tulevat ilman epäilemättä autuaaksi? Minä luulen, että ne, jotka rakastavat sitä lihallista vapautta ja tahtovat friiherrana olla, ei ole vielä oikiaa vapautta saaneet Pojan kautta. Sillä Jeesus sanoi juutalaisille: *"Jokainen, joka syntiä tekee, hän on synnin orja. Mutta jos Poika tekee teitä vapaaksi, niin te olette oikeudella vapaat."*

Onkos nyt Poika tehnyt niitä vapaaksi, jotka lihallista vapautta rakastavat? Minä luulen, että itseys ja omarakkaus hallitsee niitä, jotka lihallista vapautta rakastavat. Maailmanrakkaus ja huoruuden perkele on myös siihen avullinen. Eli jos me tahdomme totuuden sanoa, huoruuden perkele se on ensimmäinen, joka ei tule yksin aikaan. Siihen tulee ahneuden perkele kumppaniksi, joka panee ahnehtimaan maailman tavarata, että sitte, kun tavara on koottu, pääsis huoruuden perkele naimaan. Siihen tulee itseyden perkele kolmanneksi, joka ylös herättää lihallisen vapauden ja sanoo: *"Emme ole kenenkään orjat olleet, me olemme vapaana syntyneet."*

Ei ole Poika tehnyt niitä vapaaksi, joita perkeleet pitävät orjana. Me tiedämme nimitäin, että juutalaiset olit synnin ja perkeleen orjat, koska he sodit lihallisen vapauden puolesta, ja se oli heidän surmansa. Sillä jos Poika olis saanut heitä vapaaksi tehdä, olisit

he mielellänsä maksaneet pakanalliselle esivallalle veron; he olisit ruumiin puolesta saattaneet olla toisen ihmisen vallan alla, ja kuitenkin hengen ja sielun puolesta vapaat. Mutta ylpeyden perkele nosti heille himon sen lihallisen vapauden perään. Kunnian perkele myös pani heitä sotimaan lihallisen vapauden puolesta. Se oli heidän mielestänsä suuri häpiä, että Jumalan kansa, jona he pidit itsensä, piti maksaman veron pakanalliselle esivallalle, ja ruumiin puolesta palveleman pakanoita. Sen tähden he yllytit pakanallisen esivallan päällensä ja tulit sen kautta hävityksi.

Tämän onnettomuuden matkaan saattoi ylpeyden perkele, joka pani heitä sanomaan: *"Emme ole kenenkään orjat olleet. Me olemme vapaana syntyneet."* Ja sama ylpeyden ja ahneuden perkele hallitsee myös niitä, jotka rakastavat lihallista vapautta, eikä sen tähden tahdo olla toisen ihmisen vallan alla eli sitoa palvelukseen itseänsä. Moni taitaa ajatella, että häneltä menee koko kristillisyyden hukkaan, jos hänen pitäisi sitoman itsensä niin kiinni, ettei hän pääsis enää kulkemaan kristillisyyden tähden. Mutta minä pelkään, että ahneuden perkele on jo parhaaksi sitonut niitä kiinni, jotka rakastavat sitä lihallista vapautta, ja joka ei tahdo olla toisen ihmisen vallan alla. Ei suinkaan moni ole ottanut kristillisyyden tähden itseänsä irti palveluksesta, mutta huoruuden tähden, ahneuden tähden ja ylpeyden tähden, ja kuka tiesi vielä laiskuuden tähden, ettei kehtaa palvella.

Me olemme nyt puhuneet laiskuudesta ja lihallisesta vapaudesta, joka ei sovi Jumalan Hengen kanssa yhteen. Mutta ei ole maailmanrakkaus parempi eli kauniimpi, kun se pääsee hallitsemaan. Jos huoruuden perkele kiusaa nuorempia ja panee heitä kokoamaan maailman tavaroita, että he pääsisit naimaan, kyllä ahneuden perkele kiusaa raa-vaampia. Maailmanrakkaus varastaa sydämen, ei ole Vapahtajalle sijaa. Kuolema koituu kauvas, armon aika tulee pitkäksi. Eikös

ole tämä yksi nähtävä asia, että niin on tapahtunut monelle, että jos kuolema nyt tulis, niin ei olekaan moni valmis kuolemaan.

Yhdellä kristityllä pitäis kuolema aina olla silmäin edessä, ja se ajatus mielessä, ettei ole hänellä yhtään vahvaa asumasijaa maan päällä. Mutta koska maailmanrakkaus varastaa sydämen, silloin tulee armonaika pitkäksi ja kuolema koituu kauvas, ja silloin tulee myös maailman murhe, joka sielun tappaa. Sillä Paavali sanoo, että tämän maailman murhe saattaa kuoleman matkaan, nimittäin ensinnä hengellisen kuoleman ja sitten ijankaikkisen kuoleman, jos ihminen ei pääse maailmasta irti armon ajassa.

Me olemme kaikin matkustavaiset ijankaikkisuuteen. Meidän elämämme on lyhykäinen ja vaivalloinen maan päällä; se on niin kuin uni ja varjo, ja koska se paras on ollut, niin se on tuska ja vaiva ollut. Pitäiskös meidän siis tarttuman jälleensä tähän

katoovaiseen maailmaan, koska Jumalan Henki on kerran alkanut kiskomaan meidän sydämitämme irti maailmasta ja antanut meidän tuta taivaallisen autuuden esimakua sen suuren armon kautta, joka on näinä viimeisinä maailman aikoina tapahtunut tämän heräyksen kautta.

Älkää tartzuko maailmaan, te harvat sielut, jotka olitte kerran pääsemässä irti maailmasta, vaan pyrkikää, rientäkää ja kilvoitelkaat niin, ettei vihollinen maailmanrakkauden kautta sais sammuttaa sen uskon ja rakkauden kipinän, joka syttyi sydämeen, koska Herra Jeesus tuli sytyttämään tulta maan päälle. Jos elävän uskon kipinä sammuu, pian paukkuvat kipinät helvetistä ja sytyttävät koko maailman palamaan. Siitä Jumala Isä ja Poika ja Pyhä Henki armollisesti varjellakoon kaikkia kalliisti lunastettuja sieluja nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / SKHS, Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki

Koska Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden.

Nämä ovat Vapahtajan sanoja, jotka löytyvät kirjoitettuna Johanneksen evankeliumin 16. luvussa. Jeesuksen opetuslapset tietävät vakaisesti, että Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Mutta maailma ei usko ollenkaan, että tämä nuhteleva on Pyhän Hengen virka. Maailman lapset luulevat, että se Pyhän Hengen nuhteleva, on haukkuminen. Koska nimittäin Pyhä Henki alkaa nuhdella maailmaa synnin tähden, silloin potkaisee maailma vastaan, sillä maailma ei tahdo nuhdetta kuulla, vaan kiitosta. Jos Pyhä Henki kiittäisi maailmaa, niin kaikki ottaisivat sen ilolla vastaan. Jos kaikille juomareille ja huorille saarnattaisiin niin kuin ennen on saarnattu: Rakkaat kristityt ja rakkaat Jeesuksen ystävät, siitä he pitäisivät hyvin. Mutta koska Pyhä Henki saarnaa Jaakobin suun kautta: ”Te huorat ja huorimiehet”, ja Pietarin suun kautta: ”Te olette tappaneet kunnian Herran”, ja Paavalin suun kautta: ”O sinä perkeleen poika, kaikkea vilppiä täynnä”, semmoisesta saarnasta ei maailma pidä, sillä niin kuin perkeleitten päämies ei pidä itseänsä perkeleenä, vaan valkeuden enkelinä, niin ovat myös kaikki perkeleen palvelijat kunniansa puolesta kiivaat. Eivät he kärsi senkaltaisia soimauksia kuulla, kuin Johannes Kastaja saarnasi juutalaisille: ”Te kyykäärmeen sikiät, kuka teitä neuvoi välttämään tulevaista vihaa?” Koska Johannes näin saarnasi parhaille miehille seurakunnassa, suuttuivat he hänelle ja sanoivat; ”Sillä miehellä on perkele”. Johannes oli niin kova mies, ettei hän pannut viiniä suuhunsa, vaikka se oli puhdas puun hedelmä. Semmoinen opettaja ei kelvannut maailmalle ollenkaan. Ja kaikki ne, jotka antoivat itsensä Johanneksen kastaa, häätyivät tunnustamaan syntinsä.

Kuinka nyt kävisi tämän kylän suruttomille, jos tulisi semmoinen mies kuin Johannes Kastaja, saarnaamaan parannusta? Minä luulen, että he suuttuisivat hänelle ja sanoisivat niin kuin juutalaiset: ”Sillä miehellä on perkele!” Koska nimittäin juutalaiset suuttuvat senkaltaiselle saarnamiehelle, joka heitä nimittää kyykäärmeen sikiöksi, niin rietas kääntää heidän silmänsä nurin. Totuuden saarnaaja ja parannuksen saarnaaja on heidän sokeassa mielessään niin kuin itse perkele. Ja niin kuin maailman suruton joukko on ennen vihannut ja vainonnut parannuksen saarnaajia, niin he vielä vihaavat, nimittäin juomarit, huorat, kiroilijat ja tappelumiehet. He suuttuvat parannuksen saarnaajille, ja purevat hampaita ja tukitsevat korviansa. Ei olisikaan riettaalla niin suuri valta maan päällä, jos suruttomat ottaisivat vaarin parannuksen saarnasta ja uskoisivat, että he ovat perkeleen vallassa, ja jos he uskoisivat, että Pyhä Henki nuhtelee heitä synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden.

Mutta eivät maailman lapset ole koskaan uskoneet, että profeetat ovat oikeita profeettoja, vaan vääriksi ovat maailman lapset profeettoja kutsuneet. Eivätkä ole pakanat koskaan uskoneet, että kristityt ovat oikeat, vaan eripuraisiksi ja villihengiksi ovat pakanat heitä kutsuneet. Ja siinä enimmiten on perkeleen voima, että hän hengellisen vihan kautta tekee orjansa sokeiksi. Hän on vanha silmäkääntäjä. Hänen orjansa saavat semmoisen valaistuksen helvetistä, että tämä kristillisuus on väärä. Ja koska kristillisuus tulee vääräksi, kyllä sitten tulee oma usko oikeaksi, nimittäin se vanha kuollut usko, jonka rietas on vahvistanut. Silloin muuttuu kristillisuus villitykseksi pakanain mielestä. Juomarit ja huorat tulevat kristityiksi, kristityt tulevat villihengiksi. Pyhä Henki tulee

pahaksi hengeksi, taivas muuttuu helvetiksi suruttomain sydämessä ja helvetti muuttuu taivaaksi. Ja maailman jumala, joka on sovaissut uskottomain taidot, että heidän pitää valhetta uskomon, se sama henki, joka nyt epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa, se henki, jolla tuulessa valta on, joka asuu alimmaisessa taivaassa, se on pukeutunut valkeuden enkeliksi ja tuota rietasta henkeä nyt suruttomat uskovat. Niille on juopumus luvallinen, koreus on luvallinen, kirous on luvallinen ja viha on luvallinen. Jumalan oikeaa sanaa pilkataan ja ylenkatsotaan, Herran huoneet myös ylenkatsotaan. Pyhäpäivä on paras juomapäivä.

Kas sillä tavalla nyt elävät kristittyjen viholliset. Ja sillä elämällä luulevat he kestävänsä Jumalan ja ihmisten edessä. Mutta jos tässä elämässä ei tule muutosta, niin helvettiin menevät kaikki suruttomat, jotka tässä kylässä asuvat. Jos ei olisi heille saarnattu Jumalan elävä totuus, niin olisi heille huokeampi tuomiopäivänä. Mutta nyt on saarnattu teille katumuksesta ja parannuksesta jo monta ajastakaikaa, ja ne sanat, jotka ovat Jumalan nimeen sanotut, pitää polttamaan paatuneitten tuntoa iankaikkisesti: Niin sanoi Vapahtaja: "Sodoman ja Gomorran miehille pitää huokeampi oleman tuomiopäivänä kuin tällä sukukunnalle. Sodoman ja Gomorran miesten pitää nouseman tuomiopäivänä ja tuomitseman tätä sukukuntaa, sillä jos senkaltaisia voimallisia töitä olisi siellä tehty, he olisivat aikaa tehneet parannuksen säkissä ja tuhassa".

Herätkää jo synnin unesta, te nukkuvailet! Jeesus sanoo niille raukoille, jotka taistelevat unen kanssa: "Maatkaa vielä ja levätkää, jo nyt kyllä on". Jo nyt kyllä on nukuttu, jo nyt on aika nousta ylös unesta. Paavali sanoo: "Yö on kulunut ja päivä on tullut". Ei nyt ole enää semmoinen pimeyden aika, jolloin kaikki ihmiset nukkuivat yhdessä läjässä. Ei yksikään ollut valvomassa. Siionin muurin vartijat olivat myös nukkumassa, kaikki koirat olivat nukkumassa, silloin sai vihollinen

tehdä, mitä hän tahtoi. Mutta nyt on valkeus tullut maailmaan, nyt on parempi tieto kristillisyydestä, nyt on autuuden järjesty selitetty. Joka nyt ei tee parannusta ja katumusta, hän saapi katua iankaikkisesti hulluuttansa. Nyt on vielä semmoinen esimerkki annettu kaikille suruttomille, josta he eivät pääse mihinkään, nimittäin semmoinen esimerkki, että kaikki, jotka ovat terveenä ollessaan pilkanneet ja vastustaneet kristityitä, häätyvät tautivuoteella anoa anteeksi. Ja mistä se valkeus tulee tautivuoteella? Ennen terveenä ollessaan he pilkkasivat ja vastustivat, ja tautivuoteella täytyy heidän anoa anteeksi. Jos nyt kristillisyyden pilkkaajille tulee semmoinen pakotus, että heidän pitää anoman kristityiltä anteeksi, eikö se ole merkki siitä, että he ovat olleet ennen sokeita ja ylpeitä, vastahakoisia ja Jeesuksen ristin vihollisia, mutta pelko kuolemasta, tuomiosta ja iankaikkisuudesta antaa heille sen valaistuksen, että kristityt ovat oikein puhuneet.

Sillä kuningas Salomo on jo tästä asiasta puhunut, kun hän muistelee, kuinka suruttomat sanovat, koska he viimein huomaavat, että he ovat väärää tietä vaeltaneet. He sanovat näin: "tämä on se, jota me pilkkana ja naurusananlaskuna pidimme, kuinka hän nyt on Jumalan lasten sekaan luettu"? Ja viimein tunnustavat jumalattomat: "Me olemme vääriä ja vahingollisia teitä vaeltaneet. Ei ole vanhurskauden aurinko koskaan koittanut meille". Katso, jumalattomien täytyy tehdä viimein semmoinen tunnustus, koska heille tulee hätä. Ja tämä suruttomain tunnustus tautivuoteella ei auta heitä taivaaseen, koska he ovat säästäneet katumuksensa viimeiseen hetkeen asti. Malttakaat nyt mielenne kaikki kristillisyyden pilkkaajat ja vastustajat; kuinka moni kristillisyyden vastaan seisija on jo häätynyt kutsumaan kristityitä tykönsä tautivuoteella ja anomaan kristityiltä anteeksi kaikki, mitä he ovat pilkanneet ja vastustaneet.

Ja niin täytyy teidänkin tehdä, koska kuolema alkaa teidän kovia sydämiänne ahdistaa. Teidän täytyy kutsua kristityitä tyköne ja anoa heiltä anteeksi. Teidän täytyy myös kuoleman edessä tunnustaa kaikki salaiset pahanteot, joita te terveenä ollessanne kielсите ja salasitte. Teidän täytyy kuoleman edellä tunnustaa kaikki, kuinka te olette eläneet maailmassa, sillä kuolema on totinen mies. Se ahdistaa kaikki huorat ja varkaat tunnustamaan syntinsä, vaikka kuinka ruma työ olisi tehty, sen täytyy tulla ilmi, koska kuolema ahdistaa sydäntä. Ei auta enää maailman kunnia. Katso, tämä paikka nyt osoittaa, kuinka totinen mies Johannes oli, joka ei kastanut ketään ennen kuin he tunnustivat syntinsä. Missä on nyt sinun kerskauksesi, kunnian rietas?

Oliko Johannes Kastaja paavin uskossa, koska hän vaati synnintunnustuksen, vai oliko se salarippi, joka tapahtui koko maakunnan edessä? Kyllä sentähden kunnian rietas saarnaa suruttomain sydämessä: Ei sinun tarvitse maailmalle huutaa. Kyllä tulee kerran se aika, että sinun täytyy maailmalle huutaa, kuinka sinä olet elänyt. Jos et täällä huuda, niin täytyy sinun helvetissä huutaa, kuinka sinä olet elänyt maailmassa. Ja sitten vasta riettaan enkelit nauravat ja potkivat sinua, ja pilkkaavat ja antavat korvapuustia ja kumartavat polviensa, pilkatakseen sinua ja sanovat: "Terve, juutalaisten kuningas!" Sillä kaikki pilkkaamisen konstit, mitkä riettaan orjat ovat täällä tehneet Jeesukselle, riettaan enkelit tekevät siellä niille, jotka vasta helvetissä tekevät parannuksen. Ja siihen asti säästävät nyt muutamat paatuneet katumuksensa. Täällä he tahtovat kunniansa perään kysyä, mutta siellä he saavat kunniantomiksi tulla. Jos joku tahtoo helvetissä kunniansa perään kysyä, niin perkele tulee tuomariksi ja hän tuomitsee kaikki kristityt pois perkeleen valtakunnasta, mutta siveät huorat saavat helvetissä olla. Kukapa niitä pois ajaa? Sanotaan, että huorat tanssaavat tulijärvessä, niin että hameet heiluvat. Ja

kukapa heitä kieltää tanssaamasta? Juomarit saavat helvetissä juoda tulta ja tulikiveä, enemmän kuin mitä kurkusta alas mahtuu.

Onko Johannes valehdellut, koska hän näki sen suuren tulisen järven, joka palaa tulesta ja tulikivestä? Ja näki savun heidän vatsastansa nousevan iankaikkisesta iankaikkiseen. Ja siellä on se mato, joka ei koskaan kuole, ja siellä on itku ja hammasten kiristys. Voi teitä, suruttomat raukat, jotka pilkkaatte ja nauratte, koska Jeesus itkee. Hän näkee teidän onnettomuutenne, Hän näkee teidän vai-vanne, mutta ei hän saata teitä väkisin vetää ylös sieltä, koska itse soditte vastaan. Ette tahdo ollenkaan ojentaa hänelle käsiänne, että hän teitä pois auttaisi. Mitäpä kristityt saattavat semmoisille paatuneille tehdä? Saavat kyllä nähdä, kuinka yksi toisensa perästä putoaa helvettiin. He huutavat ja ojentavat käsiänsä, mutta eivät paatuneet ole kuulevanansa. He vain pilkkaavat ja nauravat omaa kadotustansa.

Nyt ovat viimeisen ajan merkit tulemassa. Kansa nousee kansaa vastaan. Sodat, taudit tappavat ihmisiä, niin kuin sääskiä. Ja toiset juovat hautajaisia toistensa haudan päällä. He tanssivat ja iloitsevat maailmassa, vaikka kuolema on oven takana. Ei poika kysy isältä: Mihin sinä isärukka menet ja onko sinulla toivoa paremmasta elämästä? Eikä isä kysy pojalta, kun poika on kuolemassa: Poikani, mihin menet? Niin kuin Jeesus sanoi opetuslapsillensa: "Ei yksikään teistä kysy mihin menet", vaan tavarain perään kyllä kysytään ja juodaan hautajaisia vanhemman haudan päällä. Niin nyt eletään maailmassa, niin kuin pimeyden valtakunnassa eletään. Ja jos nyt ei tule jotakin muutosta suruttoman maailman elämässä, niin nähtävästi maailma hajoaa. Katsokaa ja nostakaa pääanne, te harvat Jeesuksen opetuslapset, sillä pian teidän lunastuksenne lähestyy! Sotikaa hyvä uskon kilvoitus, pian pääsette pois tästä pahasta maailmasta. Pian tulee Jumalan Poika noutamaan omiansa pois murheen laaksosta. Pian pääsette parempaan ilmaan. Antakaa

vihollisten pilkata itseänne, kyllä he vielä kerran ulvovat. Kootkaa palavat hiilet heidän päänsä päälle. Kyllä ne kerran syttyvät palamaan. Älkää peljätkö heidän uhkauksiansa. Antakaa heidän oksentaa sappensa teidän päällenne. Kyllä he häätyvät vielä kerran oksennuksiansa latkia. Niin on kirjoitettu elämän kirjassa, että niiden harvojen sielujen,

joita täällä vihataan ja vainotaan vanhurskauden tähden, pitää saaman valkeat vaatteet päällensä taivaan valtakunnassa ja elämän kruunun, ja pitää iloitsemaan Karitsan häissä. Mutta koirat ja velhot pitää ulkona oleman. Aamen.

Kolmas Postilla, toinen painos Sortavalassa 1936

Katso, minä tahdon koetella sinun, mutta ei niin kuin hopiata, vaan minä teen sinun valituksi murheen pätsissä. Minun tähteni tosin, minun tähteni tahdon minä tehdä, etten minä häväistyksi tulis, sillä en minä anna kunniatani toiselle.

Tässä paikassa osoittaa Herra Siionin tyttärelle, että hän tahtoo vähäisen koetella hänen uskoansa, ei niin kuin hopiata eli semmoisessa valkiassa, joka on ylönsä kuuma, vaan murheen pätsissä tahtoo Herra koetella hänen uskonsa. Ja tosin tarvitsee Siionin tytär tulla koetelluksi murheen pätsissä, koska hän ei kärsi semmoista kovaa koettelemusta kuin hopia, joka suuren kuumuuden tarvitsee ennen kuin hän sulaa. Sanoo kyllä Herra monessa paikassa Raamatussa, että Hän on puhdistava ja hiuttava Levin pojat niin kuin kullan ja hopian, ja semmoinen hopian ja kullan puhdistaminen on tapahtunut välistä Levin poikien kanssa, koska he ovat hopian ja kullan kaltaiset olleet.

Mutta tinakristityt ei taida semmoista kuumuutta kärsiä. Me tiedämme nimittäin, että tina sulaa pian vähemmässä valkiassa, mutta menee kovassa kuumuudessa hukkaan. Ja tämä eroitus koettelemuksessa tulee siitä, että Levin pojat ovat kovat niin kuin hopia ja kulta. He kantavat kultasydämen povessans niin kuin maailman siviät huorat. Ja semmoinen sydän pitää oleman kovassa kuumuudessa ennen kuin se sulaa. Mutta tina, jos se onki halvempi kalu, sulaa vähemmässä valkiassa. Vaikka se pehmiä tinakristillisyyttä ei ole tosin niin suuressa arvossa pidettävä, sillä ei se pysy kauan kirkkaana. Mutta jos Herra on välistä puhdistanut Levin pojat niin kuin hopiaseppä puhdistaa hopiaa ja kultaa, niin on Hän välistä koetellut Siionin tyttären sydäntä murheen pätsissä, ja on silläkin lailla saanut muutampia sulamaan. Vaikka maailman muret ei vaikuta monessa sen kaltaista parannusta, joka Jumalalle kelpaa. Mutta hengellinen muret, joka Jumalan mielen jälkeen on, saattaa parannuksen autuudeksi, jota ihminen ei kadu.

Herra valittaa yhdessä paikassa profeetan Esajaksen kautta, että ihmisen sydän on kovempi kuin timantti, joka ei sula ollenkaan, vaikka kuinka kova kuumuus olis. Ei ole yksikään ihminen saanut vielä timanttikiven sulamaan. Ja minä luulen, että semmoinen sydän, joka on kovempi kuin timanttikivi, ei sula ollenkaan, vaikka vielä heitettäisiin helvetin valkiaan. Ja niitä on vielä monta semmoista, jotka kantavat, ei ainoastans kultasydäntä povessans, vaan myös timanttikiven, jolla leikataan lasi. Niin kova on tämä timanttisydän, ettei semmoinen sydän sula helvetin kuumuudessa, vaikka he palavat tuhvaksi. Kultasydän voipi viimein sulata kovassa kuumuudessa, mutta timanttisydän ei koskaan. Ja tämä kultasydän, jota maailman siviät huorat kantavat povessans, on se kivi sydän, jonka Herra on aikonut ottaa pois heidän rinnoistansa siihen aikaan, koska Hän vuodattaa Hengestänsä kaiken lihan päälle ja antaa heille sydämen lihasta. Mutta timanttikivinen sydän pysyy kyllä pois ottamatta, ja ne, jotka kiviä kantavat povessans, menevät niiden kanssa helvettiin. Net on maailman fröökynät [eli hienot neidot], jotka ei taida koskaan pehmitä.

Herra sanoo edellä mainitussa paikassa, nimittäin Esajaksen 48: 10: *”Minä teen sinun valituksi murheen pätsissä.”* Totisesti on Herra näinä aikoina tehnyt muutampia sie-luja valituksi murheen pätsissä. Mutta koetelkaamme se toinen paikka, jossa Herran sanat kuuluvat näin: *”Minun tähteni tosin, minun tähteni tahdon minä tehdä, etten minä häväistyksi tulis.”* Net sanat luetaan myös samassa paikassa, nimittäin Esajaksen 48. luvussa, 11. värsyssä, ja on vielä nämät sanat tykö pantut: *”Sillä en minä anna kunniatani toiselle.”* Tässä kuuluu niin kuin

Jumala häätöis juuri kunniansa tähden koetella Siionin tyttären sydäntä murheen päätöissä, ettei Jumala tulis häväistyksi. Tähän paikkaan kuuluvat myös Paavalin sanat, joita hän kirjoittaa muutamille kristityille: *”Teidän tähtenne Kristuksen nimi pilkataan pakanain seassa.”* Se on yksi merkillinen paikka, koska hän sanoo, ettei Hän anna kunniantansa vieralle.

Me olemme nähneet, kuinka lapset tekevät vanhempiansa kunnianttomaksi huoruuden ja varkauden kautta, koska lapset tulevat huoraksi ja varkaaksi. Se paikka käypi kovin vanhemman kunnian päälle. Ei muu tottelemattomuus käy niin kovin vanhemman kunnian päälle, mutta lasten huoruus ja varkaus koskee pahimmiten. Ja jos semmoinen asia koskee maallisen vanhemman sydämeen, niin se on arvattava, että se koskee vielä kovemmin Taivaallisen Vanhemman sydämeen. Lasten huoruus ja varkaus käypi kovin Hänen kunniansa päälle. Vihollinen pääsee soimaan Vanhinta ja sanomaan: *”Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat.”* Jos vihollinen haukkuis Vanhinta kuinka pahoin, ei se koske niin Vanhemman sydämeen, mutta kuin Vanhin lasten tähden soimataan, se koskee pahimmiten. Ja sen tähden täytyy Hänen vähäisen kurittaa ja murheen kautta ylös kasvattaa lapsiansa, ettei Hän niitten tähden tulis häväistyksi ja pilkatuksi.

Tämä on niille lapsille muistutukseksi, jotka maailmanrakkauten tähden tekevät semmoisia töitä, joiden kautta Kristuksen nimi pilkatuksi tulee pakanoitten seassa. Vanhin saattais anteeksi antaa lapsillensa heidän erhetöksiänsä ja puutoksiansa, jos tuo päällekkantaja ei olis, joka kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää ja sanoo Vanhemmalle: *”Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat.”* Ja: *”Oletkos sinä oikia Vanhin, joka semmoisia suojelet ja puolustat. Tuhlaaja-poika tulee traasuperkeleenä kotia, ja sille sinä annat juhlavaatteet ja sormukset, ja teet vielä häitä hänelle.”* *”Mutta minä,”* sanoo omanvanhurskauden perkele, joka on 2002

Jumalan lasten päällekkantaja yötä ja päivää, *”minä palvelin sinua lapsuudesta saakka, ja et ole antanut minulle vasikkaakaan, että minä olisin iloinnut ystäväini kanssa.”*

Onkos Vanhemmalla hauska kuulla semmoisia soimauksia, joita omanvanhurskauden perkele aina tuopi eteen? *”Semmoisetkos kristityt ovat, jotka tekevät niin ja niin. Ne valehtelevat suruttomain päälle; ne omistavat itsellensä muitten niittyjä; ne karkaavat palveluksesta; ne antavat tarvitsevaisia mennä ilman auttamatta; ei ne maksa velkojansa.”* Ja tuommoisia soimauksia pitää nyt Vanhemman kuulla, joista kuitenkin muutampi osa on valet. Mutta ei kateuden ja omanvanhurskauden perkele katso sen päälle, mitä Vanhin joutuu kärsimään niitten soimausten tähden, vaan hän käypi sen päälle, että semmoisia ei pidä Vanhemman suojeleman, mutta rankaiseman ja ajaman pois huoneestansa ja perinnöttömäksi tekemän.

Ei vihollinen huoli siitä, mitä hänen omat äpäret ja räkäsuukläpöt tekevät. Niille on kaikki synnit luvalliset. Pirun paska on niille luvallinen ja makia. Viinakauppa on luvallinen. Kirous on luvallinen. Petos on luvallinen. Valet on luvallinen. Huoruus ja koreus on luvallinen. Viha ja kateus on luvallinen. Mutta jos Jumalan lapset erehtyvät, varsin tulevat äpäret ja vihollisen räkäsuukläpöt huutamaan maailmalle: *”Ka! Semmoiset on kristityt! Semmoiset on Jumalan lapset!”*

Ajatelkaat nyt perään, te lapsukaiset, kuinka paljon Taivaallinen Vanhin saapi viattomasti kärsiä teidän tähtenne. Jos te valvomattomuuden kautta suostutte semmoisiin tekoihin ja menoihin, jotka käyvät Vanhemman kunnian päälle, niin tulee Kristus pilkatuksi teidän tähtenne pakanoitten seassa, ja te joudutte itsekin pilkan alle. Riettaan enkeleille tulee ilo kristittyin lankeemisesta. Menetätte vielä sen armon, jonka te olette saaneet, koska te makasitte teidän veressäanne ja ei ollut vielä napa leikattu, koska Herra

kävi sinun ohitses ja otti sinun ylös maasta, alastomana, niin kuin sinä silloin olit.

Kuka tiesi, onko vieläkään kaikilta napa leikkattu, jotka syntyneet ovat. Taitaa olla uusi ihminen vanhassa kiinni, ettei ole oikein päässyt erinäns. Koska uusi ihminen on vanhassa kiinni navan kautta, silloin ei ole vielä uusi ihminen päässyt oikein erinänsä vanhasta, vaikka hän on kyllä syntynyt ja parkuu veressäns tässä kylmässä ilmassa.

Muistakaat nyt, mitä Herra on sanonut Esajaksen edellä mainitussa paikassa: *”Minä tahdon koetella sinun, mutta ei niin kuin hopiata. Minä teen sinun valituksi murheen pätsissä. Minun tähteni, tosin minun tähteni minä tahdon sen tehdä, etten tulisi häväistyksi, sillä en minä anna kunniatani toiselle.”* Tässä kuuleta lapsukaiset, että Herra itse tähtensä tahtoo koetella teitä. Mutta ei tällä kerralla niin kuin hopiata, sillä hopia ja kulta sulaa suuressa kuumuudessa, ja semmoisessa kuumuudessa, jota ei taida monen sydän nyt näissä tiluksissa jaksaa kärsiä. Mutta murheen pätsissä hän aikoo koetella, itse tähtensä, ettei hän tulis häväistyksi ja pilkaksi teidän tähtenne.

Ei Herra anna kunniantansa toiselle. Hänen täytyy sen verran kurittaa lapsiansa, että hän pääsis kuulemasta tuota soimausta viholliselta: *”Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat.”* Se soimaus käypi kovin Vanheman kunnian päälle. Ei Vanhin vihti tuota soimausta kuulla, vaan pikemmin Hän jo itse kärsii, mitä Hän kärsii, että Hän ei tulis kunnianttomaksi lastensa tähden. Ei Hän anna kunniantansa riettaalle. Ei Hän vihti kuulla, että riettaan äpäret ja räkäsuukläpät huutavat joka paikassa maailmalle: *”Semmoiset on kristityt, semmoiset on Jumalan lapset, huorat ja varkaat.”* Ja Hän tahtoo sitä vihollisen joukkoa viisaamaan, onko ne todet kaikki, mitä ne kantavat Hänen lastensa päälle. Israel tuli sängen murheelliseksi, koska paha sanoma kuului hänen pojistansa. Ne olitki semmoiset narrit, ne Israelin pojat, ettei

tullut vanhemmalle yhtään iloa heistä, mutta enemmän surua ja mielikarvautta. Mutta mitä hän saattaa niille tehdä muuta kuin nuhdella heitä: *”Te saatatte minun harmajat hiukseni murheella hautaan.”*

Kyllä vissimmästi on Taivaallisella Vanhemmalla paljon semmoisiaki poikia, jotka saattavat Vanhemmalle surua ja mielikarvautta. On paljon niitäkin, jotka pilkkaavat Vanheman kyyneleitä. Jotka katsovat ylöns Hänen vaivojansa. Mutta löytyy kuitenkin niittenki seurassa joku hurskas Joosef, jota toiset narrit vihaavat ja tahtovat hävittää. Ja tämän hurskaan Joosefin täytyy paljon vääryyttä kärsiä toisilta, jotka ovat täynnänsä kateutta ja vihaa veljeensä kohtaan. Nämät Israelin jumalattomat pojat ovat meille esimerkiksi, kuinka suruttomat vihaavat kristityitä.

Ja niin kuin Israelin pojat tahdoit Joosefin hengen päälle käydä, niin tahtoo myös nyt nämät äpäret, jotka täällä on, vihan kantaa sydämässäns ja vainota kristityitä. Israelin pojat luulit, että Joosef piti itsensä ylöns hyvänä, että hän korotti itsensä, ja oli niin muodoin heidän mielestensä hengellisessä ylpeydessä. Ja sen tähden he tahdoit häntä rangaista. Ja sama väärä luulo on maailman orjilla, että kristityt pitävät itsensä hyvänä ja tahtovat korottaa itsensä, koska he tuomitsevat muita. Mutta ei se ole niin.

Ei kristityt ole hengellisessä ylpeydessä, vaan suruttomat ja armonvarkaat net on ylpeydessä. Net pitävät itsensä hyvänä. Net kantavat myös kristittyin päälle niin kuin vihollinen, joka kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää, ja huutaa maailmalle kristittyin vikoja ja sanovat: *”Semmoisetkos on kristityt!”* Ja sen päälle nyt suruttomat perustavat autuutensa, että kristityt on väärät profeetat ja villihenget. Sen päälle suruttomat korottavat itsensä, että kristityt tekevät syntiä eikä ole elämässäns paremmat kuin suruttomat. Ja sillä hiiren lihalla suruttomat luulevat lihovansa ijankaikkisuudessa. Kukas tiesi, kuka viimein on väärä profeetta ja villihenki.

Taitavat olla itse väärät profeetat ja villihenget, jotka luulevat, että kristityt on semmoisia. Ja niitten tähden saavat tosin kristityt paljon kärsiä tässä maailmassa.

Se on se murheen pätsi, jossa Jumala on aikonut kristityitä puhdistaa, ettei Hän kristityin tähden tulis häväistyksi. Sillä ei kristityt sanokaan itsensä hyväksi, sillä ne tuntevat pahuutensa, mutta riettaan joukko, niin kuin äpäret, hattarat ja mettän perkeleet, ne pitävät itsensä hyvänä, ja pramaavat narreudellansa. Ne nauravat omaa heidän hulluuttansa, pilkkaavat ja vastustavat kristityitä. Ja ovat olevanansa aika miehet. Kukas tiesi kuinka kauan ne ovat pilkkaamassa ja nauramassa ennen kuin he ovat ulvomassa helvetissä.

Mutta ne harvat sielut, joita Herra on aikonut tehdä valituksi murheen pätsissä, älkäät unhottako sitä kallista aikaa, koska Herra teki valituksi, koska te olitte murheen pätsissä, koska Herra pesi teitä puhtaaksi teidän saastaisuudestanne, koska Hän löysi teidät makaavan teidän veressänne, koska napa ei ollut leikattu. Silloin Herra korjais teidän sielujanne ja pesi teitä puhtaaksi elämän vedellä ja otti teitä syliinsä. Sen vakuutuksen olette silloin saaneet, että Herra on ottanut teitä armoliittoonsa. Jos te olisitte pysyväiset teidän kalliimmassa uskossanne, ettekä haaskais teidän kallista tavaraanne. Älkäät ajatelko, että ne lapset pysyvät kauan puhtaana, jotka kahlaavat maailman rapakkolantossa ja sokaisevat itsensä.

Maailmanrakkkaus on yksi vihollinen, joka tahtoo kristittyin sydämet varastaa Vapahtajalta. Koska ei ole oikia valvominen kristityillä, silloin tulee ensinnä ahneuden perkele ja tekee reikää sydämeen, eli aukaisee oven muille vihollisille. Sitte tulee maailma kauuniiksi ja luvalliseksi. Kuolema kaituu kauvas mielestä. Sitte tulee myös kärsimättömyys ja maailman mielisyyt. Maailman kunnia alkaa myös kasvamaan. Ja laiskuus, hengellinen laiskuus, ettei tule enää työtä tehdyksi

Herran viinamäessä. Ei tule niin paljon puhutuksi suruttomille. Maailman orjat saavat olla rauhassa. Viimein saavat maailman orjat kristityitä seuraansa keviämielisyyteen ja maailmallisiin puheisiin.

Katso, tällä lailla varastaa vihollinen kristityin sydämet ja tekee heitä maailmalliseksi, keviämieliseksi, maailman mallin seuraajaksi vaatteissa ja käytöksessä. Nuorille kasvaa sen kautta ylpeys, huoruus, koreus, itseys. Eikös ole nähtävä kaikille, jotka vielä valvomassa ovat, että tällä lailla pääsee vihollinen valvomattomuuden kautta varastamaan kristittyin sydämet, että ei ole enää monen sydämessä Vapahtajalle sijaa, koska maailmanrakkkaus on alkanut valtaamaan sydäntä ja saanut ajatuksia seuraamaan aivan maailmaan, josta ei seuraa muu kuin penseys kristillisyydessä, huolimattomuus ja suruttomuus.

Katsokaat kuitenkin taivaan lintuja, kuinka ahkerat he ovat työtä tekemään, vaikka ei he kylvä eikä niitä, kuitenkin he nousevat varhain aamulla kiittämään Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heitä heidän pesissänsä. Jos nyt omanvanhurskaiden perkele joukkonsa kanssa kantaa kristittyin päälle, että he ovat laiskat maailman työtä tekemään, niin hän valehtelee. Mutta jos hän alkaa sitä saarnaamaan, että kristityt ovat maailmassa kiinni, niin hän saarnaa oikein. Ja kristityt saavat kyllä ruveta sotimaan maailmanrakkautta vastaan, jos he tahtovat tuta Isän ja Pojan rakkautta sydämissänsä. Jos suruttomat rupeevat täällä jo kantamaan kristittyin päälle, että he ovat laiskat puhumaan parannuksesta ja katumuksesta, mitä he sitte tekevät ijankaikkisuudessa? Ja saavat kyllä kristityt tehdä parannuksen siitä hengellisestä laiskuudesta, jos he tahtovat omia sielujansa pelastetuksi hengellisestä kuolemasta.

Kyllä vissimmästi tarvitsevat kristityt tehdä parannusta sekä maailmanrakkaudesta ja hengellisestä laiskuudesta, ettei tulis viimein

niin raskaaksi se omanvanhurskauden kantaminen heidän päällensä, ettei he tiedä viimein, mitä heidän pitää vastaaman tuomiopäivänä, koska omatuntokin häättyy soimaan, ettei ole kristityt täällä armonajassa niin tehneet kauppaa leiviskänsä kanssa, että he voittaisit jonkun sielun taivaan valtakunnalle.

Nyt on Herra antanut meille runsaasti siunauksen sekä maasta että taivaasta. Nyt ei saata yksikään kantaa Jumalan päälle, että Hän on rangaisnut meitä näljällä ja kalliilla ajalla. Nyt pitäisit kristityt paremmin kuin ennen pääsemän irti maailman murheesta, ettei heidän tarvitsis kysyä: *”Mitä meidän pitää syömän, mitä meidän pitää juoman, ja millä me meitämme verhoitamme?”* Sen ahkerammaksi pitäis heidän tuleman valvomisessa, uskon kilvoituksessa, hartaudessa, kiitollisuudessa ja rakkaudessa, että he saattaisit koota sen kaltaisia tavaroita, joita koi ei syö, eikä varkaat kaiva ja varasta.

O, minun rakkaani! Älkää haaskatko teidän tavaraanne ja teidän pyhän omaisuutenne, vaan pysykää teidän kalliimmassa uskossanne, pyrkikää, etsikää, kolkuttakaat ja huutakaat niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen, ettei vihollinen pääsis nukkuttamaan Jumalan lapsia maailmanrakkauten kautta ja viemään heidän sielujansa onnettomuuteen. Kyllä on Taivaallinen Vanhin ja se Suuri Ristinkantaja saanut jo monessa paikassa tulla häväistyksi kristittyin tähden, niin että Hänen olis kyllä syytä koetella heidän uskonsa, ei niin kuin hopiata, mutta murheen pätsissä. *”Minun tähteni, tosin minun tähteni tahdon minä sen tehdä, etten tullis häväistyksi, sillä en minä anna kunniatani toiselle.”*

Mutta meidän toivomme on, että ne Jumalan lapset, jotka ovat niin pienet, että he mahtuvat vielä Vanhemman syliin, konttaavat Vanhemman perässä ja parkuvat, jos Vanhin heitä piiskaa, ja antavat suuta Isän vitsalle, jos Vanhin heitä kurittaa, riestävät taas Vanhemman syliin, vaikka Vanhin on piiskannut. Sillä ei niillä raukoilla ole kuitenkaan turvaa muualle. Koska Vanhemman oma kunnia vaatii, että Hänen pitää kurittaman lapsiansa, ettei he menis maailman joukon kanssa varastamaan ja huoraamaan, visimmästi on Vanhemman sydämessä vielä rakkautta niin kauan kuin hän lapsiansa kurittaa. Ei Hän ole vielä antanut heitä saatanan haltuun niin kauan kuin hän heitä kurittaa. Mutta jos Vanhin lakkaa kurittamasta, silloin on Vanhin heittänyt pois kaiken toivon. Ja ne onnettomat raukat, joita Vanhin ei enää kurita, ne saavat elää oman päänsä jälkeen niin kuin he itse tahtovat, ja menevät viimein ijankaikkiseen onnettomuuteen.

Mutta ne harvat sielut, joita Vanhin vielä kurittaa sen kaltaisella murheella, joka Jumalan mielen jälkeen on, ottakoon Vanhemman kuritusta ilolla vastaan, ja nöyryyttäköön itsensä Jumalan väkevän käden alle, ja antakoon suuta Isän vitsalle, ja parkukoon, että Taivaallinen Vanhin aina armahtais heidän päällensä ja ottais kurituksen jälkeen syliin ja antais heidän imeä lohdutuksen rinnoista, että he pääsisit murheen jälkeen iloitsemaan. Kuule Taivaallinen Isä niiden huutavasten ja parkuvaisten ääni ja ota heitä pian tyköns taivaaseen, kussa he saisit iloita ja riemuja nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: HES. 13: 2, 3, 10

Herra puhuu profeetta Hesekielin kautta monenkaltaisia varoitussanoja ja nuhtelee 13. luvussa ensiksi niitä vääriä profeetaita, jotka omasta sydämestään ennustavat ja omaa henkeänsä seuraavat, ennustaen rauhaa, kussa ei rauhaa ole.

Sitte nuhtelee hän Israelin tyttäriä keviämie-lisyydestä ja maailmankaltaisuudesta, koska hän sanoo 18. värssyssä Israelin tyttärille: *”Voi teitä, jotka ompelette ihmisille pehmi-tyksiä kainalon ala, ja päänalaisia sekä nuorille että vanhoille käsittäaksenne sieluja. Koska te nyt olette käsittäneet minun kansani sielut, niin te lupaatte heille elämän. Sen tähden, näin sanoo Herra, Herra: ”Katso, Minä tahdon teidän pehmyksenne tykö, jolla te sieluja käsitätte ja uskotatte; ja tahdon ne re-piä pois teidän kainalonne alta, ja tahdon pe-lastaa ne sielut, jotka te käsitätte ja usko-tatte.”*

Tässä me kuulemme, kuinka Herra aikoo tehdä niiden kanssa, jotka panevat pehmi-tyksiä ihmisten kainalon ala, ja uskottavat sillä kansaa, joka mielellänsä valheita kuulee, että kansan piti uskomon, ettei Herra ole niin ankara rankaisemaan syntisiä, kuin oikiat profeetat ovat ennustaneet. Ne, jotka peh-mityksiä panevat kainalon ala, ennustavat rauhaa, kussa rauhaa ei ole, ja lupaavat niille elämän, joitten ei pidä elämän, ja niille en-nustavat kuoleman, joitten ei pidä kuole-man. He uskottavat ihmisiä, jotka mielel-länsä valheita uskovat: *”Ei ole niin vaaralli-nen, jos kristityt vähäisen maailman tavan ja mallin jälkeen itsensä asettavat.”*

Herra sanoo vielä profeetta Hesekielin kautta 13. luvussa, 22. värssyssä: *”Että te pe-tollisesti saatatte surulliseksi vanhurskaan sydämen, jota en minä ole surulliseksi tehnyt, ja olette vahvistaneet jumalattoman kädet, niin ettei se palajaisi pahasta tiestänsä ja sais elää.”* Koska väävät profeetat ensinnä omasta sydämestään ennustavat rauhaa, kussa rauhaa ei ole, ja sitte vielä panevat pehmyksiä kainalon ala, että kaikki ne, joita he näin uskottaneet ovat, nukkuisit 2006

rauhassa, niin toiseksi he saattavat vielä van-hurskaan sydämen surulliseksi; että pilkkaa-jat ja oikean kristillisyyden ylönkatsojat hy-vin saattaisit nousta ylpeyteen. Ja sen kautta vahvistetaan jumalattomain kädet. Jumala-toin nousee vielä suurempaan ylpeyteen. Kun väävät profeetat saattavat vanhurskaan sydämen murheelliseksi, silloin vahvistetaan jumalatoim hänen uskossansa, että kaikki kristityt ovat villihenget.

Koska fariseuksella on kirkkaat silmät näke-mään kristittyin vikoja, sen kautta vahviste-taan jumalattoman kädet. Se on: Jumalatoim pääsee oikein polkemaan kristillisyyttä, koska vanhurskaan sydän saatetaan mur-heelliseksi sen väärän tuomion kautta, jonka väävät profeetat julistavat. Sillä ensinnä he panevat suruttomille pehmyksiä kainalon ala, koska he saarnaavat rauhaa, kussa ei rauhaa ole, ja lupaavat niille elämän, joit-tenka kainalon ala he panevat pehmyksiä. Mutta vanhurskaan sydämen he saattavat murheelliseksi väärällä tuomiolla. Tämän kautta vahvistetaan jumalattomain kädet. Jumalatoim tulee oikein rohkiaksi pilkkaa-maan totuutta, koska ne harvat sielut, jotka totuudessa ovat, poljetaan ja halpoina pide-tään. Sillä ei jumalatoim huoli siitä, että hän[tä] ei pidetty kristittynä niiltäkään, jotka sitä pehmeätä kristillisyyttä pyytävät edes-auttaa, vaan siinä seisoo jumalattoman au-tuus, että oikeat kristityt tuomitaan.

Kostonhimo on semmoinen, että se ei huoli omasta hengestä[än], saati hän saa toiselle kuoleman. Semmoinen on hengellinen viha, että hän itse menee ilolla helvettiin, saati kristityt saatettaisiin vahinkoon. Eikö tämä profeetta Hesekielin ennustus ole täytetty monessa paikassa? Ei ainoastaan Israelissa, kussa profeetat ennustit omasta

hengestänsä ja panit pehmyksiä syntisille kainalon ala, ja saarnasit rauhaa, kussa ei rauhaa ole; mutta vielä tuomitsit niitä kuolemaan, joitten piti elämän, ja niitä he tuomitsit elämään, joitten piti kuoleman. Mutta myös nyt sopii tämä profeetta Hesekielin enustus monessa paikassa, sillä sama luonto on ihmisillä nytkin, kuin silloinkin on ollut, jos ei vielä pahempi. Sillä täälläkin ihmisen sukukunta pahenee päivä päivältä, jos ei heillä vaan oikea parannus tule. Ja kristillisyyden kautta pahenevat nekin, jotka ennen ovat mielestänsä siveästi eläneet. Törkisyntinen ei pääse mihinkään kristillisyyden valkeuden edestä, joko hän sitte rupeaa puukon kanssa liikkumaan, eli hänen täytyy pudota maahan ja vieritellä itseänsä omantunnon vaivassa. Mutta siviä ihminen pääsee omanvanhurskauden varjon alla polkemaan kristillisyyttä, niin kuin fariseukset, jotka olit mielestänsä siveät [ja] hurskaat, suutuit hirmuisesti Nasareenukselle, ja hengellinen viha muuttui vielä omantunnon laiksi, niin että se rupeis vuodattamaan kristittyin verta. Niin on vielä nytkin sappi tippumassa, koska fariseukset eivät saa omantunnon rauhaa tältä Nasareenuksen, Galilealaisen, sen Kansanhäiritsijän joukolta, jotka myötäänsä haukkuvat ja tuomitsevat siviöitä ihmisiä. Mutta vielä niiltäkin sappi tippuu, jotka ovat mielestänsä tehneet parannusta, mutta eivät edemmäksi, kuin maailmanrakkaus myöten antaa. Ja erinomattain semmoiset, jotka ovat jo tunteneet armosta, ja siitä menneet takaisin maailmaan, ne tulevat seitsemän kertaa pahemmiksi, kuin ennen ovat olleet.

Eiköhän tässä ole monta, jotka ovat alkaneeet parannusta tekemään, ja ei[vät] ole saattaneet, niin kuin Jeesus sanoo opetuslapsilensa: *”Monta pyytävät ahtaasta portista sisälle mennä, ja ei voi?”* Muutamat ovat päässeet ahtaasta portista sisälle, mutta maailmanrakkauden kautta ovat taas menneet takaisin maailmaan, koska tuli ikävä olla taivaan valtakunnassa. Raskaaksi tuli Jeesuksen risti kantaa. Raskaaksi tuli Jeesuksen

seuraaminen. Vaikka moni on iloissansa, koska Ylkä on heidän kanssansa, mutta koska häöpäivät loppuvat, silloin tulee paastoinen. Silloin moni tulee penseäksi, ja maailma rupeaa tarjoamaan hyvyttänsä. Ja koska vielä Ylkä viiptyy, rupeavat kaikki makamaan, sekä viisaat, että tyhmät. Mutta jos nyt Ylkä otetaan pois, ja nekin otetaan pois, jotka ruokkivat karitsoita niin kuin Pietari ja Johannes, kuinka sitte käypi niiden kanssa, jotka ovat harjaantuneet valmista syömään? Jokohan nälkä ja vilu saavuttaa?

Minä olen ajatellut, että kristillisyyden ei pitäis loppuman sen tähden, jos se pääsisi oikein juurtumaan, jos se tulis omantunnon asiaksi ja sydämen asiaksi. Mutta jos omantunto ei vaadi kristillisyyttä, niin loppuu pian kristillisyyden voima sydämessä, sillä sydän on muuttuvainen. Välistä iloinen, välistä murheellinen, välistä palava, välistä kylmä. Sen tähden on vielä kristityillä vaarallinen aika. Jos ei ole oikea valvominen sydämen ylitse, niin tulee maailmanrakkaus ja varastaa sydämen pois raavailta. Keveämielisyyden ja huoruuden perkele varastaa nuorilta. Ja koska ei kuolema tule varsin silloin, koska ihminen on Jumalan armon kautta valmis, se on: *”Koska Ylkä viiptyy, tulivat kaikki uneliaiksi ja nukkuvat.”* Valvokaat siis, ja rukoilkaat, ettei vihollinen tulis varastamaan Vapahtajalta sydäntä.

Mutta älä ylöen varhain iloitse kristittyin lankeemuksesta, sinä siveä fariseus, joka olet tullut tänne vartioitsemaan ja kuulustelemaan, jos täällä olis jotakin saamista näkäsuoliin! Minä arvaan, että tässä on nyt monen kaltaisia ihmisiä koossa, jotka ovat tulleet osittain vartioitsemaan, jos he löytäisit jotakuta laillista syytä, josta [he] pääsisit rupeamaan nahkaan, niin kuin fariseusten vanha tapa on. He tulevat vartioitsemaan, jos he löytäisit jotakuta laillista syytä, josta he pääsisit kantamaan Pontius Pilatuksen edessä. Muutamat ovat tulleet ainoastansa kurkistelemaan, niin kuin silloin Vapahtajan aikana surutoin kansa kokoontui jokaisesta

kaupungista saadaksensa ihmetöitä nähdä. Muutamat ovat tulleet sillä mielellä, että he pääsisit jostakin raosta nokkaansa tukkiimaan, ja varastamaan lammasten ruokaa. Muutamat ovat jo vanhat kristityt, jotka eivät parannusta tarvitse, ja muutamat ovat tulleet murheellisella [ja] epäileväisellä sydämellä kuulemaan, mistä tie menee taivaaseen.

Niille ensin mainituille, eli fariseuksille, ei ole mitään puhumista. Kyllä he löytävät aina syytä ja paljon vikoja. Sillä se jumala, joka asuu alimmaisessa taivaassa, on antanut fariseuksille senkaltaisen ylösvaistuksen, että tämä kristillisyyden on väärä. Ja sillä uskolla he luulevat tulevansa autuaaksi. Kukas tiesi, kuinka paljon nekin raukat kiittävät onneansa, koska totuus tulee heidän eteensä asetetuksi.

Armonvarkaille en tahtoisi mielelläni antaa mitään väärää toivoa, sen tähden, että he nyt pääsisivät varastamaan lammasten ruokaa heidän kuolleella uskollansa. Minä en tiedä heille muuta sanoa, kuin mitä Jaakob on sanonut, että usko ilman töitä on kuollut. Me kaipaamme siis armonvarkailta uskon hedelmiä. Me käymme heidän tuntuksensa päälle, että heidän pitää luopuman väärästä mammonasta. Ja heidän pitää Jumalan Sanan jälkeen sovittaman lähimmäisensä, että heidän pitää jakaman omaisuudestaan vaivaisille. Sillä muutoin tulee Vapahtaja tuomiopäivänä soimaamaan heitä sydämen kovuudesta ja armottomuudesta, etteivät [he] ole Häntä auttaneet. Mitä se auttaa, että sinä uskot ja olet armotoin? Semmoinen oli se uskotoin palvelija, joka kiristi kanssapalvelijaansa kurkusta. Mitä se auttaa, että sinä uskot ja huoraat? Semmoinen on jo aikaa langennut pois armontilasta. Sillä ei hän tee uskon ja parannuksen soveliaita hedelmiä. Vaikka kuinka olisit liikutuksissa ja olisit armontuntemisissä, jos sinä annat jäsenes vääräryden palvelukseen, niin sinä et ole mikään kristitty, mutta ainoastaan yksi armonvaras, joka toistamiseen ristiinnaulitset
2008

Vapahtajas. Sillä Paavali sanoo: *”Lihan työt ovat julkiset, jotka ovat huoruus, varkaus, salavuoteus ym.”*

Samaten, jos sinä uskot ja varastat, niin sinä olet varas, vaan et kristitty. Eli jos vanha Aatami pääsee ulos sanoissa ja töissä, niin sinä olet riettaan hallussa. Jos maailmanrakkaus, ahneus, kateus eli salainen karte pääsee hallitsemaan, niin sinä et ole kristitty, mutta maailman orja. Ja sinun täytyy uudestaan tehdä katumus ja parannus, ja anoa synnit anteeksi Jumalalta ja ihmisiltä. Vaikka kristillisyyden ei seiso ainoastaan valvomisessa, mutta kuitenkin, jos kuinka usko ja elävä armontunto olis, eikä sen tähdenkään ole valvomisen ja sota maailmaa ja omaa lihaa vastaan, niin on sinun kristillisyy[te]s turha. Jos sinä tänä päivänä olet kristitty, ja huomenna pakana, niin mitä sinun kristillisyytes sitte maksaa? Me vaadimme siis kaikilta yhteisesti, ja kristityiltä erinomattain, valvovata omaatuntoa. Emme pane pehmyksiä kainalon ala, emme sano kristityille: *”Ei ole synti, jos sinä vähän annat lihan rakkaudelle sijaa”*, vaan me sanomme: *”Joka ei ristiinnaulitse lihaansa himoinsa ja haluinsa kanssa, se on elävältä kuollut.”*

Niille sieluille ylösrakennukseksi, jotka ovat tulleet murheellisella ja katuvaaisella sydämellä, me sanomme ensin muutamia virvoitussanoja, että [he] katsoisit, ei ainoastansa oman sydämensä päälle, joka kyllä on paha ja ilkiä, niin kuin itse rietas, vaan myös Uskon Alkajan ja Päätäjän päälle. Johannes sanoo: *”Jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi, joka antaa synnit anteeksi, eikä tuomitse katuvaaisia ansion jälkeen.”* Tässä ei armonvarkaan tarvitse tulla niin kuin keiturin, nokkansa kanssa pistelemään, sillä armonvarkailta ei ole mikään hätä niin kauan, kuin hän jaksaa huorata, varastaa ja valhetella, ja yhtä hyvin on armontuntemisissä. Mutta katuvaaisilla ja epäileväisillä on hätä sen pahanilkisen sydämen kanssa. Hänellä on hätä perkeleen kiusausten kanssa. Hänellä on hätä pahain himoin ja haluin

kanssa. Niinmuodoin tarvitsee hän saada lohdutuksen, virvoituksen ja kehoituksen ylönannetussa tilassansa.

Mistä pitää yhden murheellisen ja katuvaisten sielun armon löytämän? Hänen täytyy varmaan paeta sen Parantajan tykö, joka on helvetin vaivan ja tuskan kärsinyt meidän edestämme, joka seisoo polvillansa Yrttitarhassa ja hikoilee verta, joka huutaa viimeisessä sodassa: *"Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun ylönannoit."* Siihen

verisen ristin juurelle täytyy sinun paeta, sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan tykö, joka ei ole säästänyt yhtään ainoata verensisarata, jota Hän ei olis antanut vuotaa syntisten lunastukseksi. Sen Suuren Ristinkantajan tykö täytyy sinun paeta, koska perkele, maailma ja oma liha karkaa-vat väkevästi sinun päällesi. Jaa! Silloin täytyy sinun paeta sen suuren Kuninkaan tykö, joka saattaa kovan sydämen särkeä. Amen.

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 8) / Oulun maakunta-arkisto / Pidetty Muoniossa /

Minä tahdon väärille opettaa sinun tiesi, että syntiset tykösi palajaisivat.

Tämän lupauksen teki Daavid ahdistuksessansa, ennen kuin hän oli saanut vakuutuksen syntein anteeksisaamisesta. Me kuulemme siitä, että kaikille katuvaisille on sama velvollisuus päälle pantu, että heidän pitää väärille opettaman Jumalan teitä, vaikka ei olisi vielä itsellensä yhtään vakuutusta annettu syntein anteeksisaamisesta. Mutta paatuneet ei ota neuvoa vastaan, vaikka itse Jumala taivaasta tulisi heitä neuvomaan, sillä ylpeyden perkele on niin suuri, ettei hän alene, ennen kuin nahka kuumeenee. Kuitenkin on se niin hyvin katuvaisen kuin kristitynkin velvollisuus opettaa väärille Jumalan teitä, niin kuin Daavid teki päätöksen, koska hän oli katumuksessa, ennen kuin hän oli saanut vakuutusta syntein anteeksisaamisesta. Hän teki päätöksen: *”Minä tahdon väärille opettaa sinun tiesi, että syntiset tykösi palajaisivat.”* Ps. 51:15

Mutta ei suruttomat viitsi näitä Daavidin sanoja kuulla, sillä he sanovat: *”Itsekullakin on tekemistä itsestään, pitäköön kukin vaarin itsestään, emme tarvitse kenenkään opetusta, kyllä me näemme itse kirjasta, kuinka autuaaksi tullaan.”* Jos Daavid tekee katumuksessansa sellaisen päätöksen: *”Minä tahdon väärille opettaa Sinun tiesi, että syntiset tykösi palajaisivat,”* niin sanovat ne väärät: *”Daavid on itse huora ja murhaaja, ei hänen tarvitse tulla väärää neuvomaan eli opettamaan, Daavidilla on itsestänsä tekemistä.”* Jos Mooses tahtoo riidan asettaa, niin sanoo se väärä: *”Kuka sinun asetti tuomariksi meidän päällemme?”* Jos rikas mies helvetistä tahtoisi tulla veljiänsä neuvomaan ja varottamaan, niin he vastaisivat varmaankin: *”Itse olet helvetissä ja tulet meitä neuvomaan.”* Niin suurellisia ja ylpeitä ovat ne väärät, etteivät he salli kenenkään heitä opettaa, sillä he luulevat parhaiten tietävänsä, mistä

menee tie taivaaseen, vaikka ovat juoksemassa päätänsä myöten helvettiin.

Mutta katuvaiset kuitenkin tuntevat sen tarpeelliseksi, mitä Daavid sanoi: *”Minä tahdon väärille opettaa sinun tiesi, että syntiset tykösi palajaisivat.”* Hän tunsu tunnossaan sen tarpeelliseksi, että hänen pitäisi väärille opettaa Jumalan tie, joko he ottavat sen vastaan tai ei. Ja tämä Daavidin tunto oli oikea tunto, että hänen piti opettaa Jumalan tie väärille, joko he sen kuulevat tai ei. Mutta tämä opettaminen pitää tapahtua ei ainoastaan siinä mielessä, että hän vapahtaa tuntosia ja jättää siihen, vaan siinä mielessä pitää hänen opettaa Jumalan tietä väärille, että hän vapahtaisi toisen sielun, eli voittaisi syntisen sielun taivaan valtakuntaan.

Me tiedämme, että siinä on suuri vaiva katuvaisilla ja kristityillä, kun heidän pitää opettaa väärille Jumalan tietä, sillä väärät ei ota vastaan opetusta, vaikka itse Jumala taivaasta tulisi heitä opettamaan, niin kauan kuin he ovat siinä paatumuksessa, jossa nyt ovat. Mutta sittenkin pitää heitä opettaman niin kauvan kuin armonaikaa on, etteivät he tulisi iankaikkisuudessa kantamaan, ettei heitä ole neuvottu ja opetettu. Sillä Vapahtaja itse opetti kaikkia ja sanoi opetuslapsillensa: *”Menkää kaikkeen maailmaan ja opettakaa kaikkia kansoja, ja kastakaa heitä nimeen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen.”* Mutta Hän otti myös Juudaan kouluun, vaikka tiesi, ettei hänestä tule mitään, ettei olisi hänelläkään mitään soimaamista iankaikkisuudessa. Niin myös te katuvaiset ja armoitetut sielut, koska te näette suruttomien ja paatuneitten eksyvän väärälle tielle, jossa he surkeasti hukkuvat, älkää sittenkään väsykö, vaikka teidän työnne ja vaivanne näyttää hukkaan menevän. Sillä kuka tietää, mitä teidän sananne vaikuttavat vielä kuolianne jälkeen, sillä ette ole heitä kauan

opettamassa, ennen kuin teille valmistetaan vuode maan povessa, jossa väsyneet luut saavat levätä siihen asti, kun aurinko nousee. Älkää sanoko itsellenne, ei se maksa vaivaa puhua niille, jotka ovat paatuneet. Mistä te tiedätte, missä paikassa ja millä ajalla teidän puheenne vaikuttavat?

Taivaan valtakunta on perheen isännän vertainen, joka kylvi hyvän siemenen peltoonsa ja meni pois, söi ja nukkui yöllä ja päivällä ja siemen puhkesi ulos ja kasvoi silloin kuin ei hän tiennytkään. Mark. 4: 26. Sillä maa kasvoi itsestänsä hedelmän, ensin oraksen, sitten tähkämpään ja niin täyden jyvän tähkämpäässä. Nyt on tämä maa, niin kuin te itse näette, kasvanut ensin oraksen, ja kaikki orjantappurat ovat myös kasvaneet niin paljon, että tuskin orasta näkyy pellossa. Mutta siementen Herralla oli silloin jo toivo, että tässä pellossa valmistuu joku nisunjyväkin. Onko hänen toivonsa mennyt hukkaan? Minä arvelen, ettei ole kylväjän vaiva peräti hukkaan mennyt, vaikka nämä siemenet, jotka ensin kylvettiin, olivat hitaat itämään. Vaikka ohdakkeet seisoivat kuin kuusimetsä pellossa, vaikka aurinko harvoin pääsi paistamaan pelton päälle, niin kumminkin rupesi maa kantamaan itsestään tähkämpäitä ja viimein täyden jyvän tähkämpäässä. Ja me toivomme, että Herra on jo saanut koota muutamia nisunjyviä aittaansa. Näette siis, ettei ole teidän vallassanne päättää, mitä siemen vaikuttaa maassa, millä ajalla se itää ja milloin tulee valmiiksi.

Mutta nyt seisovat ohdakkeet niin kuin rangat pellossa. Ilmankin ovat elomiehet niitä vasiten jättäneet tulevaksi vuodeksi, jolloin he kääntävät maata ja alanen puoli kääntyä ylös, silloin joutuvat nämä rangat maan alle ja siellä mätänevät, mutta nisunjyvät kootaan Hänen aittaansa. Orjantappurat ja ohdakkeet saavat kuulla, mitä Herra sanoo profeetta Esaiaksen kautta: *”O jos minä pääsisin sotimaan heidän kanssansa, niin minä poltais heidät kaikki tyyni.”* Kuuletteko nyt orjantappurat ja ohdakkeet, mikä tuomio teitä

odottaa? Herra aikoo sotia teidän kanssanne ja polttaa teidät.

Koska nyt vihollinen on kylvänyt ohdakkeita nisujen sekaan, tahtoivat palvelijat temmata ne ylös, mutta Herra sanoo: *”Sallikaa molempain kasvaa elon aikaan asti. Ja elon aikana sanon minä elomiehille: Kootkaa ensin ohdakkeet ja sitokaa lyhteisiin poltettaa, mutta nisut kootkaa minun aittaani.”* Tässä kuulevat taas ohdakkeet, mikä tuomio heille tulee, mutta ei ne raukat usko, että heidät poltetaan, vaan he luulevat, että heidät myös kootaan aittaan. Mutta älkää luulko ohdakkeet, että teidät kootaan aittaan. Te seisotte nyt täällä pellossa niin kuin rangat, ja jokainen teidät erottaa pellostani eli nisusta, ettei siemenetkään ohdakkeista tule aittaan kootuiksi.

Mutta täällä on yksi ruoho, joka on nisun kaltainen. Ensiksi kun se nousee ylös maasta, on vaikea erottaa sitä oraasta, mutta kun se täydeksi tulee, on siinä tyhjä kuori. Ja niin vähän ruokaa siinä on, ettei maksa vaivaa ruveta sitä riihessä pitämään. Se sama ruoho, joka on näöltään nisun kaltainen, kasvaa pelton pyörtänöllä ja niitetään eläinten ruuaksi. Mutta se on vahingollinen ruoho, jos se pääsee pellossa juurtumaan, sillä on pitkät juuret ja näyttää ensin maasta noustessaan oikealta oraalta, mutta tähkämpäässä on tyhjä kuori. Sen tähden sen ruohon siemenet putoavat ruumenien sekaan, kun ihmiset ovat riihtä perkaamassa.

Meidän pitäisi nyt katsella toista osaa Daavidin katumuksessa, kun hän sanoo Ps. 51:19:

”Ne uhrit, jotka Jumalalle kelpaavat, ovat murheellinen henki, ahdistettua ja särjettyä sydäntä et sinä Jumala hyljää.”

Tässä kuulevat katuvaiset sielut, joilla on murheellinen henki ja ahdistettu ja särjetty sydän, mikä uhri Herralle kelpaa. Ei Daavidikaan tuntenut muuta Herralle kelpavaa, kuin murheellisen hengen ja ahdistetun sydämen, eivätkä muutkaan katuvaiset voi muuta lahjaa Herralle tuoda kuin tämän.

Sillä jos he toisivat Herralle muuta hyvää, niin kuin esimerkiksi hartautta, niin se ei ole pysyvää, tai jos he toisivat hyviä töitä, niin ne ei ole mitään muuta, kuin mitä he ovat velvolliset tekemään.

Kun profeetta Esaias sanoi kuningas Hiskialle: *"Toimita talosi, sillä sinun pitää kuoleman,"* niin tunsikin kuningas Hiskia, ettei hän ollutkaan valmis kuolemaan, vaikka hän oli mielestensä uskollisesti palvellut Jumalaa, eikä hän sen vuoksi tohtinut kuolla, sillä hän oli vielä osaton Jumalan armosta, vaikka rukoili hartaasti ja muistutti rukouksissaan Jumalaa, kuinka hän oli ollut kiivas Jumalan puolesta puhdistamaan Jumalan templiä ja laittamaan oikeaa jumalanpalvelusta lain jälkeen. Ei kuitenkaan tämä hyvyys vielä riittänyt antamaan hänelle hyvää omaatuntoa ja rohkeutta kuolemaa vastaan. Mutta hänen sydämellisen rukouksensa tähden lisäsi Herra hänelle armonaikaa, että hän saattaisi paremmin valmistaa itsensä kuolemaa vastaan. Älkää te suruttomat ajatelko, että Herra teillekin niin tekee kuin tälle kuningas Hiskialle, joka oli kaikesta sydäimestä palvellut Jumalaa. Hän oli kokenut toimittaa kaikki mitä ulkonaiseen jumalanpalvelukseen tulee.

Mutta milloinkaan suruttomat ovat kaikesta sydäimestä Jumalaa palvelleet, että Jumala sen tähden kuulisi heidän rukouksensa, kun he kuoleman hädässä huutavat Herraa avuksensa ja rukoilevat, että Hän vielä säästäisi heitä ja lisäisi heille armonaikaa? Tämä armo tapahtui ainoastaan kuningas Hiskialle, joka tosin oli kaikesta sydäimestä palvellut Jumalaa. Mutta ei vielä riittänyt hänenkään hyvytensä ja rakkautensa siihen, että olisi voinut ilolla kuolla. Kun ei ollut elävä usko niin kuolema peljätti häntä. Sen tähden hän tarvitsi vielä lisää armonaikaa.

Kuinka nyt suruttomat saattavat toivoa, että heille lisättäisiin armonaikaa, jotka palvelevat rietasta kaikesta sydäimestä elinaikansa ja vasta kuoleman hädässä rukoilevat

Jumalaa, niin kuin se katumaton ryöväri, vaikka ei tosin kaikki suruttomat rukoile Jumalaa, vaikka makaavat tautivuoteessa ja ovat kohta menemässä iankaikkisuuteen. Muutamat vielä houraavat ja kiroavat tautivuoteella ja käskevät monta tuhatta perkellettä tulla noutamaan heidän sieluansa.

Taitaa tässäkin olla semmoisia, jotka niin kauan palvelevat rietasta ja maailmaa, että he viimein saavat kirota itseensä ja lapsiansa kuolinvuoteella. Tässä istuu monta onnetonta sielua, jotka eivät ole ottaneet vaaria tästä lyhyestä ja kalliista armonajasta, jotka eivät ole seuranneet Jeesusta yrttitarihasta Golgatan mäelle. Tässä on monta, jotka ovat nauraneet, kun Jeesuksen opetuslapset ovat itkeneet. Tässä on monta, jotka ovat kirouksella vastanneet siunauksen ja pilkalla totuuden; he raukat saavat kerran nähdä ketä he pistäneet ovat. Tässä on myös monta, jotka eivät ole vastustaneet totuutta, vaan ei ole heille itselleen kuitenkaan totuus tullut sydämeen; sen tähden heidän täytyy kuolinvuoteella tuomita itsensä helvettiin.

On myös niitäkin, jotka ovat kaikesta sydäimestä kokeneet palvelua Jumalaa, mutta eivät sittenkään ole valmiit kuolemaan. Heidän täytyy ruveta rukoilemaan Jumalaa, että hän lisäisi heille armonaikaa, niin kuin tekivät kuningas Hiskia ja se palvelija, joka oli velkaa kymmentuhatta leiviskää; hän rukoili: *"Herra, ole kärsivällinen minun kansani ja minä tahdon kaikki maksaa."* Tässä paikassa on maalattu niiden sielujen tila, jotka ovat kyllä heränneet, niin että tuntevat velkansa, mutta eivät ole päässeet armontilaan, vaan tahtovat omalla parannuksella kelvata Jumalalle, niin kuin Paavali kirjoittaa: *"Muutamat eivät ymmärrä Jumalan vanhurskautta, vaan tahtovat omaa vanhurskautta rakentaa."* He eivät ole valmiita kuolemaan, ja semmoiset eivät rukoile tautivuoteella niin kuin Elias, Israel ja Topias, että Herra korjaisi pian heidän sielunsa iankaikkisiin majoihin, vaan he rukoilevat niin kuin Hiskia, että Herra lisäisi vielä armonaikaa, ja

sanovat: *"Herra ole kärsivällinen minun kanssani ja minä tahdon kaikki maksaa".*

Mutta älä veikkonen henki puhu maksusta mitään, vaan lankea Herran jalkain juureen ja sano niin kuin tuhlaajapoika: *"Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessäsi, enkä ole mahdollinen sinun lapsaksesi kutsuttaa, vaan anna minun olla, niin kuin yksi sinun huonoimmista palvelijoistasi."* Tässä rukouksessa ei ole kysymystä maksusta, vaan armosta.

Ja minä kehotan kaikkia heränneitä sieluja, jotka vielä taistelevat omanvanhurskauden kanssa ja epäilevät Jumalan armosta, että he nyt pian lankeisivat Herran jalkain juureen ja konttaisivat armoistuihin eteen, se on Jeesuksen ristin juureen, että joku pisara kalliista sovintoverestä tipahtaisi heidän päälensä, ennen kuin Jeesus kuolee. Nyt on kukatiesi viimeiset pisarat tippumassa Hänen haavoistansa, nyt ovat kukatiesi viimeiset armon sanat kuulumassa kuolevaisen Vanhimman suusta, joka kutsuu tykönsä murheellisia, epäileväisiä, työtätekeviäisiä ja raskautettuja sieluja, joitten hengen edestä Hän on sotinut ja verta hikoillut. Nyt ovat kukatiesi viimeiset silmänräpäykset; kiiruhtakaa ja rientäkää nyt pian katuvaiset ja epäileväiset sielut korjaamaan Jumalan Karitsan verta, ennen kuin viimeiset pisarat Hänen verestänsä maahan hukkaan vuotavat.

Ja sinä murheellinen Maria Magdaleena, joka olet seisomassa ristin kohdalla, muista kuolevaisen Vanhimman viimeiset sanat, kun Hän sanoi katuvalle ryövärille:

"Totisesti sanon minä sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa."

Kumarra polvesi Jeesuksen ristin juureen sinä kuolevainen matkamies, joka olet lähtemässä tästä maasta iankaikkisiin majoihin, ja sano niin kuin katuvaisten ryöväreille: *"Herra muista minua, koska tulet valtakuntaasi."* Pian tämä (*) armon aika loppuu. Pian tulevat vieraat taivaasta noutamaan omiansa pois tästä surun laaksosta. Pian tulee Herra Jeesus murheellisia opetuslapsia siirtämään uuteen Jerusalemiin. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat maan päällä.

Pysykää siis vahvana loppuun asti teidän kalteimassa uskossanne, te armoitetut sielut. Älkääkä lakatko uskosta, rukoilemasta ja kilvoittelemasta siihen asti, että se Suuri Voionsankari nostaa teidät ylös maasta ja vapauttaa sielun tästä kuolevaisesta ruumiista, hyvien tietäen, että teidän sotimisenne aika on lyhykäinen ja loppuu pian. Jos vielä tämä olisi viimeinen kerta, kuin me olemme tässä armon ajassa yhdessä huoneessa, vissimmästi on jo moni vähän ajan perästä siirtynyt pois toiseen maailmaan, ennen kuin toiste kinkerit pidetään. Mutta kilvoitelkaamme niin, että jos emme enää näe toisiamme tässä katoavaisessa maailmassa, me tulimme yhteen iankaikkisuuden ihanalla rannalla. Amen.

Alkuperäinen (loppulehti) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Pääasiallinen lähde: Armonsanoma 1910, 145–154 / (*) Alkuperäinen käsikirjoitus alkaa tästä

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: HESEK. 15: 1

Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: Sinä ihmisen poika, mitä on viinipuu parempi muita puita, eli viinipuun oksa parempi metsäpuita.

Niin kysyi Herra profeetalta Hesekieliltä, joka oli puun tutkija. Epäilemättä taisi profeetta ajatella, että viinipuu on jotain parempi muita puita, koska se ainoastansa kantaa semmoisia marjoja, josta punainen viini tehdään viinikuurnassa. Mutta Herra osoittaa nyt Hesekielin 15. luvussa, ettei ole viinipuu parempi muita puita, sillä ei se kelpaa asepuuksikaan sen vertaa, että siitä tehtäisiin joku koukkukaan, jonka päälle jotaki ripustetaan. Jos siis katsotaan viinipuita sen ulkonaisen muodon jälkeen, niin ei ole se vähääkään parempi muita puita, sillä se on vielä niin hirveä näöltänsä, ettei maailman sepät välitä siitä.

Tämä kysymys Herralta: **mitä on viinipuu parempi muita puita**, on sangen merkillinen, sillä se merkitsee hengellisessä tarkoituksessa, mitä Israelin seurakunta on parempi pakanoita. Israelin seurakunta piti vanhassa testamentissa oleman Jumalan seurakunta eli Jumalan kansa, jolle Jumala oli osoittanut itsensä monen kaltaisilla tuntomerkeillä, esimerkiksi, että hän suurella voimalla oli johdattanut Israelin kansaa Egyptin orjuudesta, ja oli sitten joka kerta kuin he olivat jossakin hädässä tai ahdistuksessa vihollisten tähden, aina herättänyt jonkun tuomarin tai jonkun profeetan auttajaksi ja johdattajaksi heille. Siihen vielä oli tällä kansalla parempi tunto ja parempi tieto Jumalasta kuin pakanoilla, ja sen vuoksi verrataan nyt Israelin kansa viinipuuksi, joka tosin oli istutettu Herran viinimäkeen, mutta hänen täytyy profeetan Jesajan kautta valittaa, että tämä viinimäki kantoi aivan pahoja marjoja, vaikka Herra odotti hänen viinimarjoja kantavan. Ja nyt kysyi Herra profeetta Hesekieliltä: Mitä on viinipuu parempi muita puita. Se on: Mitä on Israelin seurakunta parempi pakanoita.

Tämä kysymys kuuluu meidän aikanamme näin: **Mitä paremmat ovat nimikristityt** 2014

pakanoita? Jos me tahdomme vanhan testamentin tapaukset sovittaa näihin aikoihin, niin me löydämme, että niin kuin silloin oli Israelin kansa erotettu pakanoista, niin on nytkin se kansa, joka kasteen kautta on otettu Jumalan armoliittoon, se on: kaikki ne, jotka ovat kristinopissa kasvatetut ja kutsutaan sitä sen vuoksi Jumalan seurakunnaksi eli Jumalan kansaksi, erotetut pakanoista ja Turkin eli Muhamedin uskontunustajista, jotka eivät ole ollenkaan kastetut eivätkä myös kristinopissa kasvatetut. Mutta mitä paremmat edelliset ovat pakanoita. Sillä ne, jotka ovat kulkeneet pakanamaissa, ovat todistaneet, että monessa asiassa ovat turkkilaiset ja pakanat paremmat kuin nimikristityt Euroopassa ja Ruotsin valtakunnassa. Eivät pakanat ole semmoiset juomarit kuin täällä, eivät turkkilaiset ole semmoiset huorat ja varkaat kuin täällä ja eivät turkkilaiset ja pakanat ole niin ylpeät kuin suruttomat täällä pohjanperällä. Niillä on kuitenkin suurempi kovuus esivallan kautta ja kaikin puolin parempi ulkonainen järjestys, niin että pakanat pääsevät kyllä soimaamaan nimikristityitä tuomiopäivänä ja sanomaan: Jos niin paljon olisi meille saarnattu Jumalan sanaa, kuin teille, niin me olisimme aikaa säkissä ja tuhassa tehneet parannuksen.

Mitä on viinipuu parempi muita puita tai viinipuun oksa parempi metsäpuita? Mitä on nimikristitty parempi pakanoita? Ei vähääkään. Mutta niin kuin viinipuu on näöltänsä hirveämpi kuin metsäpuu, niin ovat myös kastetut pakanat hirveämmät Jumalan edessä, kuin kastamattomat. Sillä pakanat tekevät luonnostansa mitä laki vaatii, niin kuin Paavali kirjoittaa, mutta kastetut pakanat eivät tee luonnosta eikä hengestä mitä laki vaatii. Sillä ne ovat kuulleet niin paljon laista, että ne ovat paatuneet. Mitä parempi

on viinipuu muita puita? Se on: Mitä kristitty on parempi kuin pakanat.

Koska Jumala kysyi profeetalta, mitä viinipuu on parempi muita puita, niin taisi profeetta ajatella niin kuin Paavali epistolassaan Roomalaisille 3. luvussa sanoo: *”Tosin sangen paljon. Sillä ensiksi on se, että on heille uskottu, mitä Jumala on puhunut. Mutta etteivät muutamat sitä uskoneet, mikä siitä on? Pitäisikö heidän epäuskonsa Jumalan uskon turhaksi tekemän? Pois se! Vaan paremmin olkoon Jumala totinen ja jokainen ihminen valehtelija: niin kuin kirjoitettu on: ettäs olisit oikia sanoissas, ja voittaisit, koska sinä tuomitaan”.*

Paavali selittää epistolassaan Roomalaisille 3. luvussa, minkä verran viinipuu on parempi muita puita. Nimittäin sen lupauksen kautta, joka oli heille annettu, kuin Jumala oli luvannut Abrahamille: Sinun siemenessäs pitää kaikki kansat maan päällä siunatuiksi tuleman. Tämä Jumalan lupaus lunastuksesta Kristuksen kautta on ensinnä annettu Abrahamin siemenelle, ja sitten pakanoille. Mutta etteivät muutamat niitä uskoneet, mikä siitä on? Pitäisikö heidän epäuskonsa Jumalan uskon turhaksi tekemän. Pois se. Apostoli Paavali tahtoo näillä sanoilla osoittaa, ettei ihmisen epäusko jaksa Jumalan uskoa kaataa. Vaan kyllä Jumalan usko siltä pysyy vahvana, niin että kaikki, jotka hänen armolupauksensa uskovat, tulevat autuaaksi. Koska nyt Paavali epistolassaan Roomalaisille 3. luvussa koettelee, missä asiassa Juudalaiset olisivat paremmat kuin pakanat, nimittäin siinä ainoastansa, että heille on uskottu, mitä Jumala on puhunut, niin kysyy hän viimein: *”Mitä tästä siis? Olemmeko me (kristityt) paremmat kuin he? Emme ensinkään”.* Tässä kuuluu nyt Paavalin omasta suusta, ettei ole viinipuu parempi muita puita. Eivät kristitytkään ole paremmat juudalaisia ja pakanoita; ja pitäisi nyt kaikkein juutalaisten ja pakanain tyytymän siihen Apostoli Paavalin selitykseen, etteivät he kauteuden tähden närkästyisi ja sanoisi:

Parempana kuitenkin kristityt itsensä pitävät. Mutta sellainen pakanain ajatus on väärä luulo. Paavali oli kuitenkin yksivakainen kristitty, mutta ei hän pitänyt itseänsä parempana Juutalaisia ja pakanoita.

Mutta nyt tulee se paikka, jossa kristityt kerskaavat. Apostoli Paavali sanoo siinä samassa Roomalaisten 3. luvussa: *”Mutta nyt se vanhurskaus, joka Jumalan edessä kelpaa, ilman laitta julistettu, lain ja profeettain kautta todistettu. Se Jumalan vanhurskaus, joka tulee Jeesuksen Kristuksen uskon kautta kaikkein tykö ja kaikkein päälle, jotka uskovat, sillä ei ole yhtäkään erotusta. Sillä kaikki ovat he syntiä tehneet, ja ei heillä ole mitään kerskattavaa Jumalan edessä. He tulevat ilman ansiotansa vanhurskaaksi hänen armostansa, sen lunastuksen kautta, kuin on Jeesuksessa Kristuksessa”.*

Tässä kuulevat nyt sekä Juudalaiset, että pakanat, missä asiassa kristityt ovat paremmat. Kristuksen vanhurskauden kautta ovat he paremmat, jonka kristityt ovat uskon kautta itselleen omistaneet. Mutta Juudalaisilla ja pakanoilla ei ole muuta kuin omaavanhurskautta, jota he pyytävät ylös rakentaa, ja luulevat sillä kelpaavansa Jumalalle. Mutta nyt tulevat armonvarkaats, ja sanovat, niin kuin ne Juudalaiset, jotka eivät uskoneet Kristuksen päälle: Meillä on Isä Jumala, emme ole äpärät; sillä me uskomme myös Kristuksen päälle ja toivomme, että me tulemme autuaaksi. Vaan tämä toivo taitaa olla turhaa luuloa, koska armonvarkaalla ei ole tietoa katumuksesta, eikä myös parannuksesta. Sillä ensiksi synnin tunnustus puuttuu, lähimmäisen sovittaminen puuttuu, kolmanneksi pyhain ihmisten yhteys puuttuu.

Mitä on nyt viinipuu parempi muita puita eli viinipuun oksa parempi metsäpuita. Se on apostoli Paavalin selityksen jälkeen: Mitä Jumalan kansa on parempi pakanoita eli mitä kristitty on parempi kuin suruton. Paavali sanoo epistolassaan Roomalaisille 2. ja 3. luvussa, että ympärileikkaus on paljon

parempi kuin esinahka. Jos se on sydämen ympärileikkaus, niin se vaikuttaa niin paljon, että ympärileikattu on otettu Jumalan armoliittoon. Vapahtaja teki sen erotuksen Kananean vaimon ja Marian välillä, että hän sanoi ensimmäiselle, joka oli ympärileikkaamattomasta suvusta: Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille. Ei ollut Kananean vaimo Abrahamin tytär; ei hänelle ensi hädässä kuulunut Jumalan armolupaukset; niin ei myös kuulu kastamattomille ja sydämestä ympärileikkaamattomille Jumalan armolupaukset. Kaikki katuvaiset ovat ympärileikkauksen alla, sillä ympärileikkauksessa on kipu. Mutta se paatunut esinahka, joka ei tunne mitään kipua ympärileikkauksesta, sille ei kuulu ollenkaan Jumalan armolupaukset, semmoinen on ulkona Jumalan armoliitosta.

Mitä on viinipuu parempi muita puita? Se on, olemmeko me kristityt paremmat heitä. Emme suinkaan ole, sanoo apostoli Paavali. Emme ole paremmat pakanoita sen sisällä asuvaisen turmeluksen tähden. Mutta nyt on se vanhurskaus, joka Jumalan edessä kelpaa, ilman töitä julistettu, nimittäin se Jumalan

vanhurskaus, joka tulee Jeesuksen Kristuksen uskon kautta kaikkein päälle, jotka uskovat. Ja se, se nyt on kristittyin vanhurskaus, että heillä on Kristuksen vanhurskaus uskolla omistettuna.

Ei ole viinipuu parempi muita puita, eikä viinipuun oksa metsäpuita. Mutta ovat kuitenkin viinipuun oksat imeväiset märkyyttä ja nestettä, niin kauan kuin he viinipuussa kiinni pysyvät. Pysykää kiinni viinipuussa, te hedelmiä oksat. Se todellinen viinipuu on hirveä maailman edessä, mutta siinä on niin paljon märkyyttä ja nestettä, että kaikki viinipuun oksat saavat siitä elantonsa. Kypsykää pian te punaiset viinimarjat, pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinipuun oksia, pian tulevat vieraat taivaasta, ja me toivomme, että viinimäen rakentaja pitää löytämän muutamia punaisia viinimarjoja pohjanmaalla, kussa viinimarjoja ennen ei ole kasvanut. Kypsykää te punaiset viinimarjat, pian tulee kuoleman enkeli teitä leikkaamaan, koska vieraat tulevat taivaasta. Amen

Sanomia Siionista 1896 No 6A

Vaikka minä paljon heille minun laistani kirjoitan, niin he lukevat sen kuitenkin muukalaiseksi opiksi.

Jumala valittaa profeetta Hoosean kautta (8: 12), että suruttomat Israelissa lukevat Hänen lakinsa muukalaiseksi opiksi, niin kuin täälläki on nähty, että suruttomat ja armonvargaat lukevat Jumalan lain muukalaiseksi opiksi; ei se ole soma heidän lihallisen mielensä jälkeen. Vanha ihminen ottaa kovin vastaan, koska Jumalan laki tulee rintaa kohti. Hän luulee, että se on yksi muukalainen ja väärä oppi, joka kieltää hänen huoraamasta, juomasta, kiroilemasta ja vääräryttä tekemästä. Semmoinen oppi ei ole vanhan Aatamin mielestä muu kuin yksi paaivin oppi. Mutta jos pakanoille saarnataan aivan suloinen evankeliumi ja luvataan kaikille suruttomille ja paatuneille taivaan valtakunta ilman katumusta ja mielen muutosta, se on suloinen oppi.

Niin kuin profeetta Hoosean aikana on pidetty muukalaisena oppina suruttomilta Jumalan laki, joka on heille osottanut Jumalan ankan vanhurskauden, niin myös nytkin kaikki suruttomat ja armonvargaat katsovat Jumalan lain muukalaiseksi ja vääräksi opiksi, joka on vanhalle Aatamille vastahakoinen. Ja sen tähden kirjoittaa profeetta Hoosea: 8: 12 *”Vaikka minä paljon heille minun laistani kirjoitan, niin he lukevat sen kuitenkin muukalaiseksi opiksi.”*

Nyt saavat suruttomat kuulla, kuinka heidän uskon veljet Vanhassa Testamentissa ovat lukeneet Jumalan lain muukalaiseksi opiksi. Vanhan Testamentin suruttomat ovat pahenneet lain saarnasta. Ei he ole siitä tykänneet. Ilmanki laki teki heille pahaa, koska se tuli rintaa kohti. Laki nimittäin vaikuttaa ensinnä pahan tunnon ja sitte vielä paaduttaa sydämet, ettei jaksakaan enää kaikki armonvargaat varastaa armoa; se on, ilman katumusta ja ilman elämän parannusta omistaa itselensä Jumalan armolupauksia ja uskoa, että vanha ihminen pääsee ilman muretta, ilman

vaivatta taivaan valtakuntaan. Vanha ihminen tahtoo nahkoinens ja karvoinens astua taivaan valtakuntaan. Ei hän tahdo vaivassa olla, vaan hän tahtoo aivan helposti tulla autuaaksi, ilman surutta, ilman muretta, vaikka Jeesus on sanonut, että suuren vaivan kautta pitää ihmisen elämään sisälle menemän. Se portti on ahdas ja tie kaita, joka viepi elämään, ja harvat sen löytävät. Mutta armonvaras uskoo, että hän sen kaltaisella elämällä tulee autuaaksi.

Ehkä nyt täällä on niin paljon lakia saarnattu, ettei moni enää jaksakaan uskoa, että hän ilman katumuksetta tulee autuaaksi, tekee hän kuitenkin syntiä pahalla tunnolla ja sanoo menevänsä helvettiin, mutta ei tee parannusta, vaan pilkkaa kristityitä, ja pahaa tuntoa kantaa. Muutamat sanovat riippuvansa Kristuksessa kiinni, eikä sen tähden sovi kristittyin kanssa.

Ne taitavat olla oikiat armonvargaat, jotka ei sovi kristittyin kanssa, vaikka he tunnustavat uskon. Meidän täytyy nyt sanoa totuuden, että vaikka suruttomat ja armonvargaat sekä Vanhassa että Uudessa Testamentissa lukevat Jumalan lain muukalaiseksi opiksi, koska se niin saarnataan, että se tulee heille itselle rintaa kohti, kuitenkin pitää Jumalan lain saarnattaman niin kauan kuin suruttomia löytyy, jotka Jumalan lain polkevat jalvoilansa, että he tuntisit, millä tiellä he ovat, ettei tarvitsis kenenkään mennä sokiana helvettiin. Mutta katuvaivaisille pitää saarnattaman evankeliumi, että he uskoisit, että Jumalan Poika on täydellisen lunastushinnan maksanut heidän edestään.

Nyt pitäis tuleman hoppu kaikille matkustavaisille ijankaikkisuuteen huutamaan ja kolkuttamaan armon oven päälle, koska oven vartija vielä kuulee. Sillä me näemme, että kovat ajat on edessämme. Jumala taivaassa

näkee, kuinka suruttomat Häntä pilkkaavat jumalattomalla elämälläns, ja heränneille pakkaa uni, ettei he jaksavat valvoa ja huutaa parannusta niille onnettomille sieluille, jotka menevät muutamat sokiana ja muutamat avoimilla silmillä kadotuksen laviolla tiellä. Jumala taivaassa täytyy ruveta rankaisemaan paatuneita Jumalan sanan ylönkatsoimisesta, ja heränneitä uneliaisuudesta. Sillä Hän näkee, ettei auta enää neuvominen eikä opettaminen ja parannuksen huuto. Sen tähden täytyy Hänen ottaa vitsan käteensä ja ruveta piiskaamaan niitä tottelemattomia ja pahankurisia lapsia, jotka ei enää tottele sanaa, mutta nauravat ja pilkkaavat Vanhimman kyyneleitä.

Taivaallisen Vanhimman kädessä on kaksi vitsaa, jolla Hän freistaa pahankurisia kurittaa. Toinen on maallinen kuritus, jolla Hän vetää syntisiä tykönsä. Mutta ei ole Vanhassa Testamentissa monta sielua tullut paratuksi tämän kurituksen kautta. Ylpiät hengen ei alene sen tähden, vaikka huono vuosi tulee. [He] suuttuvat Jumalalle [ja] etsivät lohduitusta paloviinasta, koska maailman muret tulee. Ei he sitä ajattele, että tämän rangaistuksen olemme me hyvin ansainneet, että he tekisit parannuksen ja kääntäisit itsensä Jumalan puoleen.

Mutta toinen vitsa on myös Jumalan kädessä, jolla Hän freistaa opettaa pahankurisia, ja se on hengellinen vitsa, jolla Hän on saanut muutampia taipumaan puoleensa. Mutta eipä voi tämäkään vitsa enää vaikuttaa mitään, sillä he ovat paatuneet. Ei tule enää katumus monelle. Ja muutamat rupeisit jo katumaan, että he ovat ylön varhain heränneet. Muutamat matkustavaiset ovat väsyneet tien päällä ja yötyneet metttään, kussa hukat ja jalopeurat ulvovat. Net on tulleet kaikille pedoille ruuaksi. Ne rupeisit seuraamaan kristityitä, jotka pakenit turmeluksen kaupungista ja lähdit hakemaan Isänmaata taivahissa, mutta ne väsyit tien päällä, ja muutamat ovat jo niin kauvas jääneet,

ettei kuulu enää humu Jeesuksesta Nasareenuksesta, joka täältä sivu itse meni.

Onkos enää monta sielua jäljellä, jotka pyrkivät edeskäsin sillä kaitaisella tiellä? Onkos monta, jotka kilvoittelevat heidän kalliimassa uskossansa etsein Isänmaata? Minä luulen, että niitä on vielä muutampia, jotka tahtovat kilvoitella loppuun asti. Ja ne harvat sielut, jotka vielä ovat vaeltamassa elämän tiellä, pitäis ajatteleman perään, että tämä vaivalloinen matka loppuu pian, että he pääsevät pian lepäämään, jos he jaksavat vielä vähän aikaa vaeltaa ja kilvoitella. Mutta heidän pitäis myös katsoman auringon päälle, mitä aika kuluu, sillä minä näen, että armon aurinko on laskemassa; Jeesus Nasareenus on sivuitse mennyt. Pian tulee pimeys maan päälle ja silloin ei näe kukaan sitä kaitaista tietä.

Vaeltakaat siis joutuisesti niin kauvan kuin valkeus on, ettei pimeys teitä käsittäisi. Joka pimeydessä vaeltaa, ei hän näe kuhunka hän menee. Katsokaat hyvät ystävät, kuinka paljon teidän matkakumppaneistanne ovat väsyneet tien päällä, ja kuinka riettaan enkeleille on tullut ilo kristittyin lankeemuksesta. Katsokaat, kuinka onnetoin kuolema niille tulee, jotka ovat alkaneet hengessä ja päättävät lihassa. Katsokaat, tämä onnetoin tuhlaajapoika, joka nyt on tullut sikopaimeneksi, eikä saa ravastakaan syödä sikain kanssa. Nouse, nouse, onnetoin tuhlaajapoika ja mene Isäs tykö ennen kuin sinä kuolet. Kukas tiesi Isä ottaa sinua ilolla vastaan, ja antaa sinulle juhlaaateet ja sormuksen käteen, vaikka kuinka vanhempi veli, se on, oman vanhurskauden palvelija, kadehtis sinua.

Katsokaat niiden kuolemaa, jotka ovat keran maistaneet tulevaisen maailman voimaa ja ovat jälkeen haaskanneet sen kalliin tavarin ja omaisuuden, kuinka suuressa hädässä he ovat. Ei ole heillä kuolemassa yhtään turvaa taivaaseen. Ei ole turvaa maailmaan. Ei ole turvaa helvettiin, vaikka omatunto tuomitsee heitä sinne. Ja tämä tuomio ei taida

enää muuttua ijankaikkisuudessa. Ja koska tämä armonaika niin pian loppuu, kuinkas meidän pitää seisoman Jumalan tuomion edessä, jos emme ole varustetut Jumalan voimalla ja hengellisillä sota-aseilla tätä pahaa maailmaa vastaan, joka on täynnänsä vihollisia, jossa yksi pahempi kuin toinen tahtoo kristityitä hävittää. Ja ei ainoastans maailma kiusaa ja pilkkaa ja ylönkatso kristityitä, vaan myös sielun vihollinen omassa lihassa karkaa kristittyin päälle hirmuisesti ja tahtoo ensinää syntiä tekemään, ja kuin ei saa kristityitä syntiä tekemään, alkaa hän sydäntä raatamaan ja tahtoo hävittää sen uskon, jonka kautta yksi kristitty ainoastans saattaa ylitse voittaa kaikki kuoleman ja helvetin peljästykset ja kauhistukset.

Kuinka pitää meidän seisovaiset oleman kaikissa näissä kiusauksissa, ellemme ole valppaat ja valvo, koska perkele käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän sais niellä. Kaikissa näissä kiusauksissa, sodissa ja kilvoituksissa ei ole kristityillä turvaa maailmaan, vaikka tämä naaraspuru tarjoo itsensä kumppaniksi myös kristityille. Ja sen tähden täytyy yhden kristityn paeta sen Suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan [tykö], joka on kaikkia kiusauksia ylitsevoittanut ja on astunut ylös taivaaseen, kussa Hän myös rukoilee Isää meidän edestämme, ja odottaa, koska kaikki murheelliset opetuslapset kokoontuvat Hänen ympärillensä siihen suureen ehtoolliseen, kussa Johannes nojaa päätänsä Jeesuksen rintaa vasten. Sinne mekin vaivaiset pitää pyrkimän, rientämän ja ikävöitsemän, jos me jaksaisimme niin kilvoitella meidän kalliimmassa uskossamme, että me voittaisimme ijankaikkisen elämän kruunun.

Niin olkaat siis urhoolliset sotimaan ja kilvoittelemaan, että te jaksaisitte kulkea

tämän vaivaloisen maailman läpitse, kaikissa hädissä, tuskissa ja epäilyksissä, kaikissa vaivoissa ja kiusauksissa, kaikessa maailman vihassa, pilkassa ja ylönkatseessa, kaikissa vihollisen päällekkarkauksissa ja uhkauksissa, kaikessa maailman köyhyydessä ja vastoinkäymisessä, aina luottain sen sankarin päälle, joka on kaiken perkeleen ja maailman kiusaukset ylitse voittanut ja on mennyt edellä meitä, valmistamaan uskovaisille sijaa.

Älkääät siis luopuko Hänestä, te harvat ulosvalitut, älkääät väsykö huutamasta ja kolkuttamasta taivaan oven päälle siihen asti, että ovenvartija kuulee. Älkääät lakatko huokamasta ja rukoilemasta niin kauvan kuin teissä henki on. Ei ole kuitenkaan muualle turvaa kuin ainoastans sen Taivaallisen Vanhemman tykö, joka hengen antanut on, joka on meitä suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt, eikä ole säästännyt yhtään ainoata veren pisarata, jota Hän ei ole antanut ulosvuotaa syntisten lunastukseksi, että me Hänen verensä kautta puhdistetut, saisimme tulla Hänen kasvoinsa eteen ja iloita Hänen suuresta armostansa siinä uudessa Jerusalemissa ja Siionin vuorella, kussa sata ja neljä viidettäkymmentä tuhatta merkityt veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Ja vaikka emme saata sitä taivaallista nuottia seurata, olis kuitenkin hauska kuulla sitä taivaallista ääntä, joka veisataan niiltä, joiden suussa ei ole petosta löytynyt. Sinne me freistaamme pyrkiä kaikella muodolla kilvoitellen, että me voittaisimme sen suuren päämaalin, ettemme tarvitsis katua ijankaikkisesti meidän syntymäpäiväämme. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

TEKSTI: JES. 34: 1–2

Tulkaat, te pakanat, ja kuulkaat! Kansat ottakaat vaari. Maa kuulkaan ja mitä siinä on, maan piiri ja kaikki, mitä siinä syntyy! Sillä Herra on vihainen kaikille pakanoille, ja on närkästynyt kaikelle heidän joukollensa. Hän on heitä kiroava, ja antaa teurastaa heitä.

Tässä kuulevat nyt pakanat, että Herra on vihainen heille ja kaikelle heidän joukollensa. Mutta pakanat eivät usko, että Jumala on heille vihainen, vaan he luulevat, että Jumala on heille armollinen, vaikka he kuinka pilkkaisivat Häntä jumalattomalla elämällensä. *”Mutta kristityille on Jumala vihainen,”* niin luulevat pakanat. Koska pakanat ei tunne Jumalaa, niin luulevat he, että kristityt ovat Jumalan ja ihmisten viholliset. Pakanat tuntevat osittain, että he vihaavat kristityitä, ja päättävät niin muodoin omasta koettelemuksesta, että Jumala on vihainen kristityille, koska pakanat vihaavat kristityitä.

Ja me olemme myös nähneet sen, että pakanain jumala on suuttunut kristityille, sillä pakanain jumala asuu alimmaisessa taivaassa, ja siellä hänen henkensä vaikuttaa pakanain lihassa ja veressä juopumuksen, kirouksen, ahneuden, haureuden, koreuden, vihan, eripuraisuuden. Ja nämä kaikki ovat sen jumalan vaikutukset, joka asuu alimmaisessa taivaassa.

Mutta kuin pakanat eivät tunne Jumalan Hengen vaikutuksia, vaan ainoastansa sen alimmaisen jumalan vaikutuksia he tuntevat heidän lihassansa, niin luulevat pakanat, että nämä alimmaisen jumalan hengen vaikutukset pakanain lihassa ja veressä ovat oikean Jumalan hengen vaikutuksia. Koska esimerkiksi pakanat tuntevat vihan vaikutukset lihassansa, luulevat he, että se on Totuuden Henki, joka niin vaikuttaa. Vihan vaikutukset tulevat siis ulos totuuden varjon alla. Ja koska siis pakana suuttuu, alkaa hän kiroamaan ja torumaan, ja vihassa haukkumaan lähimmäistänsä. Hän oksentaa ulos sapsensa kristittyin päälle ja sanoo: *”Tämä on Jumalan totuus,”* sillä viha on niin hänen

tunnossansa, niin kuin se olisi Jumalan Henki. Mutta se on perkeleen henki.

Pakanat tuntevat kyllä huoruuden vaikutuksia lihassa. Ja koska he tuntevat niitä huoruuden vaikutuksia lihassansa, luulevat he, että se on rakkauden henki, joka niin vaikuttaa. Ja sen tähden muuttuu huoruus rakkaudeksi pakanain tunnossa. Viha muuttuu totuudeksi pakanain tunnossa. Pirun paska muuttuu lääkitykseksi pakanain tunnossa. Koreus muuttuu ruumiin suojaksi pakanain tunnossa. Tämä itsepetollisuus tulee siitä, että rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he näkevät Jumalan helvetissä ja perkeleen taivaassa. Mitä rietas vaikuttaa heidän lihassansa, se tuntuu niin kuin Jumalan Henki olisi sen vaikuttanut.

Koska siis pakanat pilkkaavat kristityitä, niin luulevat he, että Jumala kanssa pilkkaa heitä. Ja koska pakanat vihaavat kristityitä, niin luulevat pakanat, että Jumala kans vihaa niitä. Ja sen tähden on totisesti pakanoilla se usko, että Jumala on vihainen kristityille, mutta armollinen pakanoille. Meidän täytyy siis panna sen edellä mainitun profeetan Jesajan sanat pakanain silmäin eteen: *”Kuulkaat, te pakanat! Herra on vihainen kaikille pakanoille. Hän on närkästynyt kaikelle heidän joukollensa. Hän on heitä kiroava, ja antaa teurastaa heitä.”* Mutta nyt sanovat kaikki kastetut pakanat: *”Se on mahdollista, että Jumala on vihainen pakanoille. Mutta ei täällä ole yksikään pakana. Me olemme kaikki kastetut kristityiksi. Ei sovi kristityitä haukkua pakanoiksi!”*

Joo! Te olette kaikki kastetut kristityiksi, mutta ei sovi kristittyin elää niin kuin pakanat. Jos ei sovi kristityitä haukkua pakanaksi, niin ei sovi kristittyin elää niin kuin pakanat.

Miksi siis kristityt elävät niin kuin pakanat, ja pahemmin vielä kuin pakanat? Me tahtoisimme tietää, minkä tähden kristityt elävät pahemmin kuin pakanat. Nimittäin semmoiset kristityt, jotka ovat kastetut kristityksi, eivätkä ole kastetut Pyhällä Hengellä ja tulella. Me puhumme semmoisista, jotka juovat, kiroavat ja tappelevat, ja huoraavat ja katsovat Jumalan sanaa ja sakramenttia ylen, ja kuitenkin kantavat kristityn nimen kasteesta saakka. Lienevätkö semmoiset oikeat kristityt, jotka sillä lailla elävät? Me rupeamme nyt kaipaamaan kristityn hedelmät semmoisilta, jotka ovat kasteesta saakka kantaneet kristityn nimen.

Missäs nyt ovat uskon hedelmät, te suukristityt, eli nimikristityt? Ilmankin nyt puu hedelmästä tutaan! Jos Jumala on vihainen niille kastamattomille pakanoille, niin ei se ole ihmeteltävä, sillä kastamattomat pakanat eivät ole parannuksen lupauksia tehneet. Eivät ne ole luvanneet luopua pois perkeleestä ja kaikesta hänen menostansa. Eivätkä ne ole luvanneet rakastaa Jumalaa. Mutta te kaikki, jotka olette tässä huoneessa, ja vielä nekin, jotka oven takana seisovat, te olette kaikki tehneet semmoisia lupauksia, että teidän pitää luopuman perkeleestä ja kaikesta hänen menostansa. Ja muutamat ovat vielä luvanneet rakastaa Jumalaa kaikesta sydäimestä, kaikesta mielestä ja voimasta.

Mutta ovatkos ne luopuneet Perkeleestä, jotka jaksavat vielä juoda ja kirota, ja tapella? Ja rakastavatkos ne Jumalaa, jotka rakastavat huoria? Onkos niillä Jeesuksen vanhurskauden hame, jotka silkkihuoraksi kutsutaan? Jotka silkkihuivia kantavat ja verka-vaatteita, niin kuin rikas mies vaatetti itsensä purppuralla ja kalliilla liinavaatteilla, ja putosi koreuden tähden helvettiin? Moni silkkihuora saa nyt syödä kynsiänsä sen tähden, että hän on nuorempa kantanut silkkihuivia, jotka ei ole muu kuin madon paskat, ja niiden kanssa koreillut siihen asti, että hän rupesi huoraamaan ja pirun paskaa

kaivamaan. Jos häntä soimataan huoruudesta, vastaa hän ylpeydellä: *"En ole minä yksin siinä tilassa. Moni muu on huora, en ainoastansa minä!"* Se nyt oli huoralle paras lohdutus, että niitä on paljon, jotka menevät helvettiin! —Ja sama autuuden perustus on juomarilla, että niitä on monta, jotka samaa kadotuksen tietä vaeltavat. Ilmankin on hauska helvetissä, koska ihmiset putoavat sinne, niin kuin rakeet putoilevat taivaasta kaljaman päälle. Jos Jumala on vihainen pakanoille, en usko minä, että Hän on armollinen semmoisille kristityille, jotka kiroavat, tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Ja semmoisia täällä on, juuri semmoisia kristityitä, jotka ovat kastetut kristityksi ja ovat kristityn nimen kantaneet kasteesta saakka. Ja entiset papit ovat semmoisille saarnanneet: *"Rakkaat kristityt ja rakkaat Jeesuksen ystävätkä!"* Ovatkopa juomarit ja viinaporvarit koskaan moittineet, että heitä kristityksi on kutsuttu? Ovatkopa huorat ja varkaat moittineet, että pappi heille sanoi: *"Rakkaat Jeesuksen ystävätkä!"* Eivät suinkaan huorat eivätkä varkaat, eivätkä juomarit ole moittineet sitä, että heitä on kristityksi nimitetty. En tiedä, mitä he nyt tekevät. Tahtovatko nyt omistaa kristityn nimen, koska he ovat tulleet tuntemaan, ettei ole niin helppo kristityksi tulla kuin armonvarkaat luulevat.

Armonvarkaat ovat semmoiset, jotka ilman katumusta, ilman parannusta, ilman kääntymystä ja ilman uutta syntymistä omistavat itsellensä kristityn nimen. Semmoiset kutsuttiin Vanhassa Testamentissa äpäriksi. Me tiedämme, että äpärit rääkkyvät kuin lapset. Mutta juutalaiset eivät tahtoneet omistaa tätä nimeä, vaikka kohta kaikki profeetat haukkuvat heitä äpäriksi. Mutta he sanoivat Vapahtajalle: *"Emme ole äpärit."* Ja vielä Uudessa Testamentissa tahtovat äpärit sanoa niin kuin juutalaiset: *"Emme ole äpärit."*

Tässä maakunnassa kutsutaan erinomattain semmoiset äpäriksi, joita vanha ihminen on surmannut varsin syntymisen jälkeen. Semmoiset huoran tappamat lapset kutsutaan

äpäriksi, ja niiden sanotaan kaipaavan kas-tetta ja kristityn nimeä. Mutta ei yksikään elävä ihminen saata kristityn nimeä niille antaa. Mutta manalaiset pitävät äpäroitä kristittyinä.

Ja tässä on muutamia semmoisia, joita profeetat ennen maailmassa ovat äpäriksi haukuneet. Ne ovat semmoiset armonvargaat, jotka ovat vähäsen heränneet ja vähäsen armosta tunteneet, ja siitä ovat varastaneet itsellensä lapsen oikeutta. Mutta vanha ihminen on päässyt uuden ihmisen alkua tappa-maan, ja nyt niillä on vahva usko niin kuin pahta. Kukatiesi, kestäneeköhän heidän uskonsa kuolemassa?

Ja koska semmoiset armonvargaat eivät sovi kristittyin kanssa, niin siitä me tiedämme vakaisesti, että ne ovat äpärat. Aabrahamin poika Ismael oli äpära, sillä hän oli syntynyt lihan jälkeen jalkavaimosta. Ja tämä äpära ei saattanut sopia lisäkin kanssa, joka oli perillinen. Sen näki Aabrahamin vaimo Saara, ja sen tähden sanoi hän Aabrahamille: *”Aja pois palkkavaimo poikinensa, sillä hänen ei pidä perimän vapaan kanssa!”* Paavali kirjoittaa äpärestä: *”Niin kuin silloin se, joka lihan jäl-keen syntynyt oli, vainosi sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin vielä nytkin tapah-tuu,”* sanoo Paavali. Ja koskapa äpära sopii sen kanssa, jolla on lapsen oikeus?

Kuka nyt on äpära? Niin kuin se, joka on lihan jälkeen syntynyt, vihaa sitä, kuin hengen jäl-keen on; joka ei sovi kristittyin kanssa, vaikka hän kristityn uskon kantaa; semmoinen nyt on äpära. Hän tunnustaa itsensä kristityksi ja ei sovi kristittyin kanssa, niin kuin ne juuta-laiset, jotka uskoivat Jeesuksen päälle. Ne uskoivat kyllä, niin todistaa Johannes kahdeksannessa luvussa evankeliumissa. Mutta millainen oli tämä juutalaisten usko, koska heille tuli riita Kristuksen kanssa? Se oli ilman epäilemättä semmoinen usko, kuin armon-varkailla pruukaa olla, jotka sanovat usko-vansa, mutta tinkaavat kristittyin kanssa. He sanovat uskovansa Kristuksen päälle, mutta

vihaavat kristityitä. Katso, niitten sieluja on rietas saanut oikein jauhaksi tehdä. Niitten sieluja on hän seulonut niin kuin nisuja. Semmoiset armonvargaat eivät huomaa tällä puolella hautaa, kuinka nokkelasti vihollinen on pettänyt heitä. Mutta kyllä ne kerran huomaavat, mutta ylen hiljan. Kyllä silmät kerran avataan, koska ei näy muuta kuin tulta ja tu-len liekkiä.

Me kertaamme vielä, mitä profeetta Jesaja kirjoittaa 34: 1, 2:

”Tulkaat te pakanat ja kuulkaat, kansat ottakaat vaari, sillä Herra on vihainen kaikille pakanoille ja närkästynyt kaikelle heidän joukollensa. Hän on heitä kiroava ja antaa teurastaa heitä.”

Mutta pakanat eivät usko sitä, että Herra on heille vihainen, vaan pakanat luulevat, että kristityille on Jumala vihainen, mutta ei pakanoille. Jaksavatkos kristityt uskoa, että Jumala on heille armollinen?

Katuvaiset tuntevat, että Jumala on vihainen niin hyvin kuin hän armollinenkin on. Mutta kuin Jumalan lasten päällekantaja alkaa kantamaan yötä ja päivää Jumalan lasten päälle, ettei lähde heidän katumuksestansa mitään, silloin tulee katu vaisille semmoinen pelko, ettei taida Jumala olla armollinen enää, koska riettaan kiusaukset eivät vähene, mutta tulevat raskaammaksi ja raskaammaksi, jota enemmän he kulkevat katumuk-sen tiellä. Silloin tulee myös katuvaisille sie-luille semmoiset epäilykset ja väärät arvelukset, lieneekö tämä kristillisyyden oikea, jossa niin paljon on riettaan kiusauksia ja niin paljon epäilyksiä ja niin raskas ristin kantaminen, ja niin suuri sota ja kilvoitus, että kaikki polvet rupeavat nääntymään.

Mutta koska me toisaalta katselemme entisten kristittyin koettelemuksia, esimerkiksi Daavidin, Paavalin ja Lutheruksen, niin me löydämme, että niillä on olleet samankaltaiset koettelemukset ja samankaltaiset kiusaukset kuin meillä. Siitä saatamme päättää,

että tämä kristillisyyden on oikea, koska samankaltaiset koettelemukset seuraavat.

Usein olen minä mielessäni tutkinut tätä armonjärjestystä, jonka kautta heräys on tullut monelle, ja jonka kautta moni on tullut armon tilaan, ja moni on päässyt ilolla pois maailmasta lähtemään. Yhtä hyvin on rietas saanut välistä arvelemaan, lieneekö tämä kristillisyyden oikea, koska siinä on niin paljon kiusauksia ja niin suuri sota, ja koko maailma tuomitsee tämän kristillisyyden vääräksi, vililykseksi ja hengelliseksi ylpeydeksi. Ja erinomattain armonvargaat sanovat, että kristityt ovat lain alla.

Mutta kuin me katselemme Daavidin, Paavalin ja Lutheruksen koettelemuksia, jotka sopivat näitten kristittyin kanssa yhteen, niin me löydämme siinä yhden vahvan todistuksen sen päältä, että tämä evankeliumi, jonka me olemme saarnanneet, on oikea evankeliumi. Ja saatamme sanoa Paavalin kanssa: *”Jos enkeli taivaasta tulisi saarnaamaan muuta evankeliumia kuin mitä me olemme saarnanneet, niin olkoon kirottu!”*

Että kaikki pakanat, kaikki siveät ja kaikki armonvargaat vihaavat kristityitä, se on toinen vahva tuntomerkki, että tämä kristillisyyden on

oikea. Ja kolmas vahva tuntomerkki on se, että ne harvat sielut, jotka tätä armonjärjestystä ovat seuranneet loppuun asti, ne ovat saattaneet ilolla ja riemulla ja suurella uskon rohkeudella pois lähteä maailmasta. Koska sitä vastaan kaikki vastustajat, jotka ovat tätä kristillisyyttä vastaan seisoneet, ovat menneet niin kuin häpeälliset koirat iankaikisuuteen.

Siitä hedelmästä tuntekaa puuta, sillä Paavali kirjoittaa kristityille: *”Jos meillä ainoastansa tässä maailmassa olisi turva Kristukseen, niin me olisimme viheliäisemmät kaikkia muita luontokappaleita.”* Mutta koko maailma saisi kyllä pilkata kristityitä ja sylkeä heidän päällensä, jos kristityillä ei olisi toivo paremmasta elämästä tämän vaivalloisen elämän perästä. Jumalan kiitos, katuvoisilla ja uskovaisilla on se autuaallinen toivo ja uskallus, * [että he saavat kerran periä paremman maan ja paremman taivaan tämän elämän perästä, jos he jaksavat kilvoitella kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Amen.]

Alkuperäinen /Aunun kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki / (Pala pois koko vihkosta, aukkopaikat täytetty päättelemällä siten, että 3 henkilöä täydensivät saarnan toisistaan riippumatta lähes sanatarkasti samalla tavoin.) / * Käsikirjoitus loppuu tähän. Loppulause lisätty, jotta saarnasta tulisi kokonainen. /

Ja Herra sinun Jumalas ympärileikkaa sinun sydämes ja sinun siemenes sydämen rakastamaan Herraa sinun Jumalatas kaikesta sinun sydämestäs ja kaikesta sinun sielustas, että eläisit.

Me kuulemme näistä sanoista, että Herra aikoo ympärileikata sydämet, että he saattaisit rakastaa (*1) Jumalaa, mutta tämä sydämen ympärileikkaus tekee kipeätä, niin että se ihminen, jonka sydän ympärileikataan, täytyy huokata ja valittaa siihen asti, että hunajan pisarat siihen tiputetaan. Kaikki oikiat Israelin lapset ovat sydämen kautta ympärileikatut ja ovat tunteneet sen kivun, joka seuraa ympärileikkauksesta; mutta Stefanus soimasi juutalaisia, että he olit sydämestä ympärileikkaamattomat. Sen tähden he suutuit niin kovin, että he kiristit hampaitansa, sillä kaikki, jotka ovat sydämestä ympärileikkaamattomat, suljetaan pois Jumalan armoliitosta ja hävitetään niin kuin Herra on sanonut Mooseksen laissa.

Me tiedämme vakaisesti, että täällä on vielä paljon niitä, jotka ei ole sydämen kautta ympärileikatut, ja monta on myös niitäkin, joittenka vanha esinahka on ympärileikkauksen jälkeen kiinni kasvanut ja sen tähden ovat he hedelmättömäksi tulleet. Sillä oikiat Israelin lapset ovat ympärileikkauksen kautta oikein hedelmälliset, mutta ympärileikkaamattomat pakanat ei ole hedelmälliset.

Siinä edellä mainitussa paikassa, nimittäin 5. Mooseksen kirjan 30: 6 on Herra puhunut sydämen ympärileikkauksesta, niin kuin myös Paavali puhuu paljon ympärileikkauksesta ja esinahasta. Mutta se ympärileikkauksen vaikutus, nimittäin rakkaus, jonka pitää seuraaman ympärileikkauksesta, on yksi merkillinen paikka. Koska hän sanoo: *"Herra sinun Jumalas ympärileikkaa sinun sydämes rakastamaan Herraa sinun Jumalatas kaikesta sinun sydämestäs ja kaikesta sinun sielustas, että eläisit."* Tämä ympärileikkauksen vaikutus on ollut silloin kukatiesi parempi kuin nyt on.

Me tiedämme, että rakkaus on ollut viattomuuden tilassa autuuden perustus, mutta syntiinlankeemuksen jälkeen on rakkaus tullut niin himmeäksi, ettei ole Lutheruskaan tohtinut panna rakkautta autuuden perustukseksi, vaikka kuinka ympärileikattu sydän olisi; vaikka tosin ne, jotka ovat sydämen kautta ympärileikatut, tahtoisit rakastaa Jumalata, ja olis halu rakastaa Jeesta, mutta ei ole voimaa, kuinka sitte ympärileikkaamattomat saattavat rakastaa, koska ei ympärileikatut saata niin rakastaa Jumalata kuin heidän pitäis. Jumala tosin vaatii kaikilta, että heidän pitää rakastaman, mutta ei ympärileikkaamattomilla ole halua rakastaa Jumalata, sillä heillä on halu rakastaa maailmaa ja maailman katoavaisia kappaleita. Ei ne ole ylösotetut Jumalan armoliittoon, jotka esinahassa ovat; mutta kaikki oikiat Israelin lapset ovat ympärileikatut, ja ne ovat sen ympärileikkauksen kautta ylösotetut Jumalan armoliittoon.

Ja vaikka se on meille työläs ymmärtää, kuinka ympärileikkaus saattaa vaikuttaa rakkauden, kuitenkin kuuluu nyt näistä sanoista, jotka löytyvät kirjoitettuna 5. Mooseksen kirjan 30: 6, että ympärileikkauksen kautta lisätään rakkaus, koska hän sanoo: *"Herra sinun Jumalas ympärileikkaa sinun sydämes rakastamaan Herraa sinun Jumalatas kaikesta sinun sydämestäs ja kaikesta sinun sielustas."* Minä luulen, että ne harvat sielut, jotka ovat sydämen kautta ympärileikatut, muistavat hyvin, kuinka kipeätä se teki, koska Herra oli ympärileikkaamassa heidän sydämiänsä. He muistavat, kuinka vertavuotava, hellä ja arka silloin sydän oli, ennen kuin hunajan pisarat tiputettiin heidän sydämiinsä. Mutta muutampain sydämet ovat jo aikaa paranneet, ja muutamille ympärileikatuille on uusi esinahka kasvanut ja net on jo

tunnottomaksi tulleet. Rietas on kallistanut [eli karaissut] heidän sydämitäns, ettei heihin pysty enää Jumalan kaksiteräinen miekka.

Vieläkös nyt on Israelin Jumala elämässä, te kalliisti lunastetut sielut? Vieläkös Jumala muistaa valansa, jonka Hän teki Aabrahamille, lisakille ja Jaakobille? Minä uskon ja olen vakuutettu siitä, että Israelin Jumala ei ole unhottanut valaansa, jonka Hän on vannonut ympärileikatuille, jotka ovat paljon itkeneet ympärileikkauksen aikana. Kipiäksi tuli sydän ympärileikkauksesta, mutta sitte kuin Herra tiputti siihen muutampia hunajan pisaroita, paransi Hän sydämen kivun ja antoi tuta ilon ja riemun.

Vihollinen kanssa parantaa sydämen haavoja, jos hänen palvelijansa joskus saisit pistoksen sydämeen, mutta ne haavat, joita vihollinen puoskii, rupeevat viimein mätänemään ja haisemaan, eikä parane enää koskaan. Mutta ne, joita Herra pa rantaa, ne tulevat terveiksi.

Muistakaat nyt kaikki Israelin lapset, että Herra on ympärileikannut teidän sydämitänne rakastamaan Herraa teidän Jumalattanne kaikesta teidän sydämestänne, ja kaikesta teidän sielustanne: jollei niin ole, että te olette jo unhottaneet sitä hyvää työtä, jonka Herra teki teitä kohtaan, koska Hän Mooseksen kautta johdatti teitä orjuuden huoneesta, siitä suuresta itkukorvesta, jossa te olitte syntyneet ja ylöskasvatetut. Herra muistaa vielä nytkin valansa, jonka Hän vannoi Aabrahamille, lisakille ja Jaakobille, että Hän tahtoo johdattaa kaikki oikiat Israelin lapset siihen luvattuun maahan, josta rieskaa ja hunajata vuotaa.

Jos te vaan muistaisitte teidän liittoanne ja teidän valaanne, koska te kumarsitte teidän polvianne Herran alttarin edessä. Vai olettekos unhottaneet sen kalliin valan ja lupauksen, jonka te teitte Herran alttarin juuressa, koska Hän teitä otti armoliittoonsa ja vannoi itse kauttansa: Niin totta kuin minä elän,

sanoo Herra. Onkos nyt tullut halu pyörtämään pakanalliseen maahan, koska Egyptin lihapadat johtuvat mieleen? Niin te rupeatte ilmanki sanomaan: Eikös hautoja ole Egyptissä, koska sinä viet meitä korpeen kuolemaan? Tässä korvessa ei ole marjaa puussa, ei ole vettä maassa, ei ole leipää pellossa. Niin sanovat kaikki ylpiät miehet, jotka pitävät vaelluksen tämän korven lävitse raskaana ja vaivalloisena. Ne sanovat Moosekselle: Ei ole vettä maassa, ei ole marjaa puussa. Kauniisti olet meille antanut peltoja ja viinavaaroja. Mutta ne ylpiät miehet, jotka niin sanovat, vajoavat pian helvettiin nahkoinens ja karvoinens, ja kaikki Israelin lapset saavat katsoa sen päälle ja hämmästyä, koska he näkevät, kuinka ne ylpiät miehet rääkkyvät, koska he tuntevat, että maa aukaisee hautansa ja nielee heitä.

Te vanhat ja nuoret, jotka napolisette Moosesesta vastaan, kurkistelkaat hautaan ja katsokaat, näkyykö siellä pohjaa ollenkaan. Kurkistelkaat hautaan, te lapsukaiset, ja katselkaat, jos Herra on maalannut kruunuja ja kransseja pohjaan. Kurkistelkaat hautaan, te voimalliset miehet, ja sanokaat keskenänne: *”Onko kuulunut, että yksikään olis helvetistä palajanut?”* Minä arvelen nyt teidän kansanne niin kuin Mooses, koska hän erkaantui Israelin lapsista. Minä panen sinun etees elämän ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen, ota nyt, Israel, kumpaa sinä tahdot! Sinä olet johdatettu Jordanin virran tykö, kusta se luvattu Kaanaan maa näkyy. Israel, sinä olet nähnyt, mistä tie menee taivaaseen. Seuraa nyt tätä tietä, Siionin tytär, ja älä ole huikentelevainen. Älä väsy tien päälle, vaan riennä ja pyri, ja kilvoittele, että pääsisit perille ennen kuin aurinko laskee. Valvo ja lue elämän kirjasta, ennen kuin kynttilä sammuu. Kukas tiesi, kuinka kauan aurinko seisoo Ajalin laaksossa; niin kauan kuin Herran sotaväki voittaa ja hävittää kaikki pakanat Kaanaan maassa.

Meidän toivomme on, että muutamat sielut pääsevät siihen luvattuun maahan, kussa

rieskaa ja hunajaa vuotaa, jos he kilvoittelevat heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti; sillä se suuri Israelin Paimen etsii ja hakee kadonneita lampaitansa. Hän vaeltaa raskaita ja vaivalloisia askeleita Israelin vuorilla ja huutaa korvessa, Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Ja eksyväiset lampaat, jotka vastaavat, koska Paimen huutaa, ne tulevat Hänen tykönsä ja seuraavat Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarhasta Golgatan mäelle, kussa he saavat murheellisella ja särjetyllä sydämellä katsella Hänen haavojansa, koska hengellinen susi Hänen ruumistansa raataa. Tällä lailla täytyi Hänen omalla pyhällä ja kalliilla verellensä lunastaa niitä murheellisia, katuvaisia ja maailmalta ylönkatsotuita sie-luja synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta.

Ja te murheelliset, katuvaiset ja alas painetut, jotka olette alkaneet seuraamaan Hänen verisiä askeleitansa, älkää väsykö kilvoittelemasta siihen asti, että te voitatte elämän kruunun. Sillä ette ole vielä vereen asti kilvoittelenn olleet syntiä vastaan; mutta tästedes kukatiesi Herra tulee koettelemaan meidän

uskoamme, joka monessa paikassa on ontuvainen ja häälyväinen. Kukatiesi huuto tulee: *”Katso Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan.”* Silloin taitais tulla hoppu kaikille, sekä niille viisaille, jotka makaavat ynnä tyhmäin kanssa, että tyhmille, joilla ei ole öljyä lampuissa. Silloin alkavat (*2) tyhmät anomaan viisailta öljyä sanoen: *”Antakaat meille teidän öljyistänne”*, mutta viisaat vastaavat: *”Ei suinkaan, ettei teiltä ja meiltä puuttuisi, mutta menkää niitten tykö, jotka myyvät.”* Ja sillä aikaa menee Ylkä morsiamen kanssa häähuoneeseen, ja siellä morsiamen piit hyppäävät ilosta ja riemusta Karitsan häissä. Mutta tyhmät saavat seisoa ulkoisella puolella häähuonetta ja huutaa, ja ei kukaan laske sisälle.

Valvokaat nyt kaikki neitseet ja valmistakaat lamppunne, sillä pian huuto tulee, pian saatte vastaanottaa Ylkää, koska vieraat tulevat taivaasta. Ja kukatiesi pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan Vapahtajan köyhää morsianta. Amen.

Alkuperäinen ja jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / (*1) alkuperäinen käsikirjoitus alkaa tästä / (*2) alkuperäinen käsikirjoitus loppuu tähän.

TEKSTI: JOH. 1. EPISTOLA 3: 19.

Siitä me tiedämme, että me totuudesta olemme, ja taidamme meidän sydämemme hillitä. Että jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi, kuin meidän sydämemme, ja tietää kaikki. Te rakkahimmat! Jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin meillä on turva Jumalaan.

Tässä paikassa ilmoittaa apostoli Johannes kristityn koettelemuksia, jotka ovat hyvin merkilliset sen vuoksi, että sydämen asiat ovat monelle himmit. Ensiksi hän sanoo: *”Jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi;”* ja niiden sanain kautta hän ilmoittaa, että yhden kristityn sydän saattaa välistä tuomita häntä. Koska valvo-
vaisella kristityllä on hirmuiset kiusaukset, joita rietas vaikuttaa hänen lihassansa ja rietas ampuu palavat nuolet sydäntä kohti, silloin tulevat pahat ajatukset mieleen, ja pahat himot ja halut tuntuvat tahdossa, ja omavanhurskaus nousee viimein niin kuin ankara ja vanhurskas Jumalan lasten päälle-
kantaja, ja tuomitsee Jumalan lapsia tällä tavalla: Kuinkas sinä saatat olla kristitty, jolla niin paljon syntiä on? Kristityn pitäisi oleman pyhä ja synnitöin, mutta sinä olet niin kuin itse rietas. Koska omavanhurskaus näin saarnaa järjessä, niin se tuntuu kristityn mielessä, niin kuin sydän tuomitsis häntä, vaikka ei sydän itse saata tuomita. Mutta omanvanhurskauden perkele se on, joka Jumalan lapsia tuomitsee: Ja tämä perkele se on, joka tulee totuuden varjolla, sillä hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi. Ja sen kautta tulee moni katuva petetyksi, koska hän ei voi arvata, että se on perkele, joka katuvaisia tuomitsee.

Mutta nyt sanoo apostoli Johannes: Jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi. Ja näillä sanoilla hän osoittaa, ettei kristityn pidä uskoman omaa sydäntänsä, jos se tuomitsee, vaan hänen pitää enemmän uskoman Jumalan armollisia lupauksia, jotka osoittavat, että Kristus on tullut syntisiä pelastamaan, mutta ei hurskaita. Kristityn täytyy aina syntisenä paeta kaikkien syntiensä kanssa sen suuren Ristinkantajan

tykö ja uskoa, että armosta hän tulee autuaaksi, mutta ei ansion jälkeen. Jos kristitty tuomittaisiin ansion jälkeen, niin olis hän kokonansa hukassa. Mutta armosta hän tulee pelastetuksi, jos hän uskoo sen päälle, joka on suurempi kuin omavanhurskaus, joka sydämen kautta saarnaa tuomiota. Sen tähden sanoo myös Lutherus, että hän pelkää omaa sydäntänsä enemmän kuin Turkin keisaria. Sillä jokainen kristitty, jonka tunto on valvomassa, tuntee kyllä sydämensä pahaksi, ilkiäksi ja saastaiseksi, nimittäin sen lihallisen sydämen, joka on vanhassa ihmisessä, ja tätä Paavali kutsuu ulkonaiseksi ihmiseksi. Mutta sielu eli hengellinen sydän, jonka Paavali kutsuu sisälliseksi ihmiseksi, on puhdistettu Kristuksen verellä; ja tulee ainoastans sen päälle, kuinka kristitty saattais niitä eroittaa, ettei vihollinen pääsis sekoittamaan ulkonaisen ja sisällisen ihmisen, eli vanhan ja uuden ihmisen vaikutuksia hänen tunnossans.

Paavali sanoo: Minulla on halu Jumalan lakiin sisällisen ihmisen jälkeen, mutta minä tunnen toisen lain minun jäsenissäni, joka sotii sitä lakia vastaan, joka minun mielessäni on, ja ottaa minut vangiksi synnin laissa. Tässä täytyy hänen olla syntinen lihan kautta, mutta hengessä pyhä. Ei voi järki tuota käsittää, kuinka syntinen on pyhä, ja kuinka saastainen on puhdas, ja kuinka väärä on vanhurskas. Mutta kuin meillä on se usko, että synnit ovat anteeksi annetut, niin täytyy meidän myös uskoa, että syntinen on pyhä ja saastainen on puhdas, ja väärä on vanhurskas. Myös kristitty on lihan puolesta syntinen, saastainen ja väärä, niin kuin itse rietas. Mutta armon kautta hän on pyhä ja vanhurskas, vaikka omanvanhurskauden perkele saarnaa järjessä: et sinä ole pyhä ja

vanhurskas, vaan sinä olet syntinen, ja väärä, ja saastainen, ja rietas, ja ilkiä.

Koska nyt omavanhurskaus tulee päällekan-tamaan ja tuomitsemaan, ja tämä tuomio ju-listetaan järjen kautta — vaikka se tuntuu, niin kuin tämä tuomio pauhais omassa tun-nossa ja sydämessä, niin kuin se tulis sydä-mestä — silloin saarnaa Johannes: Jos mei-dän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi kuin omavanhurskaus. Ja jos omavanhurskaus tuomitsee, niin Jumala päästää siitä tuomiosta. Jumala on antanut katuvaisille synnit anteeksi. Jumalan Poika on maksanut heidän vääryytensä. Ja sen vuoksi on Hän tehnyt heitä pyhäksi ja van-hurskaaksi. Uskokaat nyt, katuvaiset, että te olette Jumalan armon kautta pyhät ja van-hurskaat, vaikka omavanhurskaus tuomitsee teitä, sillä Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme.

Mutta se on työläämpi ymmärtää, mitä Jo-hannes sanoo: *”Jos ei meidän sydämemme tuomitse meitä, niin meillä on turva Juma-laan.”* Tämä sana on itsestänsä totinen sana, koska me sen oikein ymmärrämme. Mutta armonvarkaavat saattavat tästä sanasta vää-rän ymmärryksen kautta koota itsellensä puolustuksen. Koska nimittäin armon var-kaan sydän ei tuomitse häntä koskaan, saat-taa hän myös ajatella, että hänellä on turva Jumalaan. Mutta hänen turvansa on yksi väärä luottamus Jumalan armon päälle. Ei suinkaan omavanhurskaus kanna hänen päällensä, niin kuin hän kantaa katuvaisten ja uskovaisten päälle. Sillä jos omavanhurs-kaus rupeis kantamaan armonvarkaan päälle, että hän on rietas ja saastainen, toti-esti tulis armonvarkaille semmoinen pelko, että hänen täytyis langeta epäilykseen ja mennä helvettiin. Mutta koska sydän ei tuo-mitse häntä, niin hänellä on semmoinen turva Jumalaan, ettei Jumalakaan häntä tuo-mitse. Ja sen tähden sanoo armonvaras usein: Ei Jumala tuomitse minua siitä syn-nistä. Mistäpä armonvaras tietää, mitkä hä-nelle ovat kuolettavaiset ja hallitsevaiset
2028

synnit? Mistäs sokia niitä tuntee? Armonvar-kaalla on niin huono muisti, ettei hän muista aamusta ehtooseen asti, mitä syntii hän olis sinä päivänä tehnyt. Ei armonvaras muista niitä ehdollisia syntejä, jopa sitten ajatuksen syntii ei ollenkaan.

Mutta Johanneksen todistus on kuitenkin so-pivainen kristityille sen vuoksi, ettei sydän aina tuomitse heitä, koska heillä on rauha Ju-malassa ja puhdas omatunto. Silloin heillä on totisesti turva Jumalaan. Ja näin me olemme ymmärtäneet Johanneksen todistuksia sydä-men tuomitsemisesta, että omavanhurskaus se on, joka katuvaisia ja uskovaisia tuomit-see, sillä hän on se Jumalan lasten päällekan-taja yötä ja päivää. Mutta Jumala on suu-rempi, kuin omavanhurskaus. Paavali myös todistaa, että meillä on edesvastaaja Isän ty-könä. Koska se kavala päällekantaja alkaa kantamaan Jumalan lasten päälle yötä ja päi-vää, silloin täytyy heidän paeta sen suuren Edesvastaajan tykö, joka on ottanut pääl-lensä kaikkien katuvaisten, murheellisten ja alaspainettuihin asiain, ja luvannut vastata hei-dän edestänsä siinä suuressa oikeudessa.

Jumalan lasten päällekantaja on kyllä hirmui-nen seisomaan oikeuden päälle. Hän sanoo Tuomarille: *”Nämät ulkokullatut, jotka it-sensä pitävät kristittynä, ne ovat huorat ja varkaat, ne ovat murhaajat. Kuinkas Tuomari saattaa semmoisia suojella?”* — Mutta silloin astuu katuvaisten syntisten Edesvastaaja edes ja sanoo Tuomarille, joka on katuvaisten ja uskovaisten oikia Isä. Minä, sanoo Edesvastaaja, minä olen jo maksanut sakon näitten raukkain edestä. Minä olen antanut henkeni heidän edestänsä. Minä olen hikoil-lut verta heidän edestänsä. Minä olen täy-dellisen lunastushinnan maksanut heidän edestänsä: Mitäs sinä vielä kaipaat Kruunun puolesta, sinä helvetin tullihurttu? Ja Edes-vastaaja aukaisee rintojansa ja osoittaa haa-vojansa Isälle, ja sanoo: *”Katso, rakas Isä! Näitä haavoja olen minä saanut rakkauteni tähden näitä raukkoja kohtaan; ja tuo*

Jumalan lasten päällekantaja on minulle näitä haavoja saattanut.”

Silloin liikkuu Isän sydän ja Hän sanoo Edesvastaajalle: *”Sinä olet minun Poikani! Tänä päivänä olen minä sinut synnyttänyt. Minä annan sinulle pakanat perinnöksi. Sinun pitää hallitseman pakanoita rautaisella ruoskalla.”* Ja sitten Hän sanoo päällekantajalle: *”Mene pois, Saatana, sinä olet yllyttänyt minua Jobia vaivaamaan ilman syytä. Sinulla ei ole yhtään oikeutta tuomita näitä lunastetuista sieluja, joiden edestä Kristus on täydellisen lunastushinnan maksanut.”*

Niin olkaat nyt hyvässä turvassa, te kalliisti lunastetut sielut, sillä Jumalan lasten päällekantaja on ulos heitetty taivaasta maan päälle. Ei ole hänellä enää yhtään valtaa taivaassa. Ei ole hänellä valtaa niiden päälle, jotka ovat ottaneet sen Suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan edesvastaajaksi Isän tykönä. Se suuri Mikael on voittanut, ja Johannes kuuli suuren äänen taivaassa sanovan: *Nyt on autuus ja voima ja valtakunta ja väki meidän Jumalamme ja valta Hänen Kristuksensa, että meidän veljemme päällekantaja on heitetty ulos, joka heidän päällensä yötä ja päivää Jumalan edessä kantoi. Ja he ovat hänet Karitsan veren kautta voittaneet, ja Hänen todistuksensa sanan kautta. Ja ei he henkeänsä*

kuolemaan asti rakastaneet. Sen tähden, te taivaat! iloitkaat, ja jotka niissä asutte! Mutta voi maan ja meren asuvia! Sillä perkele astuu alas teidän tyköne pitäen suurta vihaa, tietäen hänellensä vähän aikaa olevan. Iloitkaat siis, te kalliisti lunastetut sielut, sillä teidän päällekantajanne on heitetty ulos taivaasta. Ei hänellä ole enää valtaa kantaa teidän päällenne, sillä teillä on Edesvastaaja Isän tykönä, joka rukoilee ja manaa hyvää teidän edestänne. Iloitkaat ja riemuitkaat, kaikki Jumalan lapset, ja huutakaat suurella äänellä, että te olette voittaneet Karitsan veren kautta ja Hänen todistuksensa sanan kautta.

Jos te kilvoittelette teidän kalliimmassa uskossanne kuolemaan asti, niin te pääsette pian itse veisaamaan voiton virttä ynnä enkeleitten ja kaikkien lunastettujen sielujen kanssa. Te pääsette pian veisaamaan voiton virttä Siionin vuorella ja sanomaan: *”Nyt on autuus ja voima ja valtakunta ja väki meidän Jumalamme, ja valta Hänen Kristuksensa, että meidän veljemme päällekantaja on heitetty ulos, joka heidän päällensä yötä ja päivää Jumalan edessä kantoi. Ja he ovat hänet Karitsan veren kautta voittaneet ja Hänen todistuksensa sanan kautta.”* Amen!

Alkuperäinen / Mikrofilmi Uppsalan yliopistonkirjasto / Varsinainen käsikirjoitus on yksityisen omistuksessa Yhdysvalloissa /

TEKSTI: MIIKA 7: 2

Profeetta Miika kirjoittaa 7. luvussa: Hyvät ovat maasta kadonneet pois ja vanhurskaat ei ole silleen ihmisten seassa.

Näin kirjoittaa profeetta Miika 7: 2, koska hän näki, kuinka ne harvat sielut, jotka odotit Kristusta, rupeisit takaperin menemään. Profeetta on saarnannut paljon siitä tulevaisesta Vapahtajasta, ja on luvannut katuvaisille lunastusta Kristuksen kautta. Mutta koska hän näki, kuinka pyhät vähenevät ja vanhurskaat loppuvat, silloin tuli hän murheelliseksi ja alkoi nuhtelevaan sitä surutointa kansaa tällä lailla: *"He luulevat hyvästi tekevänsä, koska he tekevät paha."*

Tämä Raamatun paikka osoittaa, kuinka sokia yksi surutoin ihminen on. Tämän aikaiset ihmiset sanovat: *"Kyllä me tiedämme, mikä hyvä ja paha on."* Mutta eipä ole sen aikaiset ihmiset tienneet, mikä hyvä ja paha on, koska profeetta Miika sanoo: *"He luulevat hyvää tekevänsä, koska he tekevät paha."* Eipä se olis paha, jos suruttomat tietäisit, mikä hyvä on, mutta tämä tieto on kaukana heistä. Suruttomat saattavat ymmärtää, että iso varkaus on synti, mutta ei pieni varkaus ole synti. He sanovat, että suuri juopumus on synti, mutta kohtuullinen juopumus ei ole synti. He voivat uskoa, että väärä vala on suuri synti, mutta jokapäiväinen kirous ei ole synti.

Jos taas kysymys tulee kristillisyydestä, niin siinä suruttomat ovat peräti soki. Siinä he luulevat hyvää tekevänsä, koska he tekevät paha. Fariseukset luulit tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tapoit Jeesusken opetuslapsia, ja Paavali luuli hyvää tekevänsä, koska hän vainois Jumalan seurakuntaa. Suruttomuuden tilassa hän sen teki tyhmyydessä ja epäuskossa, mutta koska omatunto heräis, tuli se suurimmaksi synniksi hänelle. Kuinkas sitte muut suruttomat saattavat ymmärtää, mikä hyvää ja paha on hengellisissä asioissa? He luulevat hyvää tekevänsä, koska he tekevät paha, sillä luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä, kuin Jumalan

Hengen ovat, sillä ne ovat hänelle hulluus. Niin todistaa Paavali. Ja heidän pahuutensa tekee heitä sokiaksi, sanoo Salomo.

Profeetta Miika saarnaa siinä samassa seitsemännessä luvussa suruttomille ja paatuneille: *"Kaikkein paras on heidän seassansa niin kuin orjantappura, ja kaikkein toimellisin on niin kuin ohdakkeet."* Orjantappurat ja ohdakkeet ovat Kaanaan maassa semmoinen kalu, joka poltetaan, niin kuin me kulemme muutamissa evankeliumeissa. Koska nyt parhaat ovat niin kuin orjantappurat, milliset sitte huonommat ovat? Ne taitavat olla niin kuin käärmeet ja mettän pedot. Missä ikänäns me luemme Mooseksen laissa ja profeetaissa, ei kuulu muuta kuin kovat uhkaukset ja tuomio semmoisille ihmisille, jotka eivät tee parannusta, vaikka heille on saarnattu Jumalan sana ja Jumalan ankara vanhurskaus pantu heidän silmiensä eteen. Niin kuin silloin saarnattiin juutalaisille siitä tuomiosta, joka tuleva oli heidän päällensä, ellei pikainen katumus ja parannus tule, niin on myös näinä aikoina saarnattu suruttomille ja paatuneille, että yksi kova tuomio tulee niitten päälle, jotka vielä katsovat ylönsä Jumalan pitkämielisyyden rikkautta ja seisovat totuutta vastaan.

Jo on nähty monessa paikassa, kuinka niille on käynyt, jotka ei ole armon ajassa heränneet, eikä ole katumuksen tehneet. Koska kuolema on tullut heidän päällensä, ovat he vasta huomainneet, että heidän täytyy mennä kadotukseen. Silloin muutamit tunnustavat omalla suulla: *"Minä olen huonolla tiellä. Jumala ei kuule minun rukouksiani. Armon ovi on suljettu, ja nyt on hiljan."* Niin lausuvat suruttomat näinä aikoina, koska kuolema tulee. He ovat aivan nuopiat ja alle päin langenneet, niin ettei he jaksaa vastustaa kristityitä, vaikka he ennen terveenä ollessans miehustelevat ja koreilevat ja ovat

mielestänsä suuret herrat. Muutamat juovat, muutamat huoraavat, muutamat varas-tavat ja muutamat kirouksilla mainitsevat isänsä nimen; eiköhän semmoiset ole ne or-jantappurat, joista profeetat puhuvat, jotka viimein poltetaan?

Nyt on katumuksesta ja parannuksesta saarnattu monta ajastaikaa, eikä ole vielä tämän aikaiset paatuneet henget vihtineet kuulla semmoista saarnaa, joka panee heidän syntiänsä heidän silmänsä eteen. Nyt ovat myös kaikki suruttomat nähneet, minkä kaltainen kuolema niille tulee, jotka ei ole ottaneet vaaria armon ajasta. Ovat myös nähneet, kuinka niille käypi, jotka ovat pois langedneet ja menneet suruttomuuteen. Ovat myös nähneet, kuinka niille käypi, jotka keran heräisit, ja taas nukuit. Kaikkia näitä esimerkkiä ovat nyt suruttomat ja pois langedneet nähneet, mutta ei se ole vaikuttanut heissä mitään, ei saarnaaminen eikä neuvominen, eikä varoittaminen tuomiosta, eikä kuolevaisten viimeiset sanat. Mitäs nyt enää pitäis suruttomille saarnattaman, joka ei ole heille jo saarnattu? Minä luulen, että rietas saapi tästedes saarnata heille parannusta, sitä ne kuitenkin parhaiten uskovat.

Mutta kuulkaamme vielä, mitä syntiä profeetta Miika panee suruttomille silmien eteen. Siinä samassa 7. luvussa sanoo hän: *"Poika katsoo ylös isänsä, tytär karkaa äitiänsä vastaan, ja miniä anoppiansa vastaan; ja ihmisen viholliset ovat hänen oma perheensä."* Tämä eripuraisuus ei ole ainoastans silloin profeetan Miikan aikana ollut vanhinten ja lasten välillä, vaan vielä nytkin tahtoo sama riita olla vanhinten ja suruttomain lasten välillä. Koska nimittäin isä tahtoo poikaansa neuvoa eli opettaa niin kuin parempaan päin, niin poika tekee vastuksen. Poika tahtoo elää niin kuin hän tahtoo, mutta ei niin kuin vanhemmat tahtovat. Eiköhän tämä lasten tottelemattomuus ole nähtävä kaikille. Tämä riita tapahtuu usein suruttomain lasten kanssa, jotka eivät enää tottele vanhempiansa, mutta tahtovat itse

miehet olla niin pian kuin he pääsevät kahden jalan päälle.

Vapahtaja on näitä profeetta Miikan sanoja kerroittanut Matteuksen kymmenennessä luvussa, kussa Hän osottaa, kuinka riita tulee yhdessä huoneessa kristillisyyden tähden. Että yhdessä huoneessa tulee riita kristillisyyden tähden, koska [Hän] sanoo: *"Minä tulen ihmistä isäänsä vastaan riitaiseksi tekemään, ja tytärtä äitiänsä vastaan, ja miniätä anoppiansa vastaan; ja ihmisen vihamiehet ovat hänen perheensä."* Ei ole siis rauhaa odottamista niin kauan kuin kristillisyyden pysy jossakussa huoneessa eli jossakussa talossa. Mutta kuin kaikki kristillisyyden loppuu, silloin loppuu myös riita uskon tähden. Mutta muut riidat sitte alkavat. Semmoiset keskinäiset riidat, jotka pruuukaavat olla pakanain keskellä.

Mutta riita uskon tähden tahtoo myös tulla siinä huoneessa, kussa lapset ovat kristityt ja vanhemmat pakanat. Siinä riidassa tahtovat sokiats vanhemmat vihata omia lapsiansa kristillisyyden tähden, niin kuin kuningas Saul rupeis vihaamaan poikaansa Jonathania sen tähden, että Jonathan rakasti Daavidia, joka oli kristitty. Semmoiset vanhemmat, jotka vihaavat lapsiansa kristillisyyden tähden, taitavat olla melkein sokiats. Semmoisille sanoi Vapahtaja: *"Ette itse tahdo mennä taivaan valtakuntaan, ja estätte vielä niitä, jotka tahtovat mennä, ja teette teidän lapsianne helvetin lapsiksi pahemmin kuin itse olette."* Suruttomat vanhemmat tekevät usein lapsiansa helvetin lapseksi, pahemmin kuin he itse ovat, koska he käyvät pahoilla esimerkeillä lasten edellä, niin kuin juopumuksella, kirouksella, vääryydellä ja petoksella, koreudella ja komeudella, maailman turhuudella, riidalla ja tappeluksella. Semmoiset vanhemmat saavat kyllä katua ijan-kaikkisesti, että he ovat lapsia synnyttäneet ja tähän maailmaan tuoneet. Silloin pitää heidän huutaman: *"Autuaat ovat hedelmättömät ja ne kohdut, jotka ei synnyttäneet, ja ne nisät, jotka ei imettäneet."* Ja viimein

alkavat he huutamaan vuorille: *"Langetkaat meidän päällemme!"* ja kukkuloille: *"Peittäkää meitä!"* Kauhistavaiset uhkaukset, joist' ei liiku sydän, sielu, katumattoman syntisen. Ei ne usko, että nämät sanat ovat totiset sanat, ennen kuin he saavat koetella.

Profeetta Miika kirjoittaa myös heränneille siinä samassa seitsemännessä luvussa: *"Minä tahdon kantaa Herran vihan, sillä minä olen Häntä vastaan syntiä tehnyt."* Tässä paikassa kuulevat heränneet, mitä profeetta Miika saarnaa itsestänsä: *"Minä tahdon kantaa Herran vihan."* Se on, minä tahdon kärsivällinen olla ja ottaa Jumalan kuritusta vastaan. Ilman epäilemättä on profeetta Miika tuntenut Herran vihaa, koska hän [on] ollut omantunnon vaivassa ja on tuntenut itsensä syntiseksi, koska hän sanoo: *"Minä olen tehnyt syntiä Herraa vastaan."* Mutta hänellä oli kuitenkin se toivo, että hän saapi net synnit anteeksi, koska hän tyköpaneer nämät sanat: *"Minä tahdon kantaa Herran vihan siihen asti, kuin Hän minun asiaini toimittaa, ja saattaa minulle oikeuden. Hän vie minun ulos valkeuteen, että minä saan nähdä Hänen vanhurskautensa."*

Niin pitää oleman katuvaisilla se toivo, että he saavat nähdä Jumalan vanhurskauden, vaikka he kantavat Jumalan vihan. Jumala antaa näin katuvaisia tuta vihaansa, että he myös tunsivat, mikä armo on. Jumalan viha katuvaisten tunnossa on totisesti yksi oman tunnon nuhteleva, yksi Jumalan soimaus hitaudesta, penseydestä, valvomattomuudesta, maailmanmielisyydestä, jota kaikki katuvaiset saavat tuta tykönänsä. Siihen tulevat pahat ajatukset, pahat himot ja halut, jotka totisesti ovat syntyä Jumalata vastaan, joista Jumalan laki omassatunnossa nuhtelee. Mutta Paavali sanoo, että laki on kurittaja Kristukseen. Laki nuhtelee tosin ja soimaa myös katuvaisia niistä synneistä, joita he tekevät joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla.

Mutta ei laki aja pois Kristuksesta, mutta omavanhurskaus, joka on Jumalan lasten päälle kantaja yötä ja päivää, hän ahdistaa pois Kristuksesta, ja tuomitsee katuvaisia helvettiin. Hän lykkää sen kaltaisia ajatuksia mieleen, ettei ole toivomista armoa eli autuutta. Mutta me kuulemme, että profeetta Miika aikoi kantaa Jumalan vihan, se on, hän aikoi ottaa omantunnon nuhdetta vastaan sen tähden, että hän oli tehnyt syntiä Jumalata vastaan. Mutta hän toivoi kuitenkin, että hän pääsis näkemään Jumalan vanhurskauden, ja kirjoittaa niin muodoin 7. luvussa ja 7. värsyssä: *"Minä tahdon katsoa Herran päälle, ja minun autuuteni Jumalata odottaa. Minun Jumalani on minua kuuleva."*

Tässä kuulette nyt, te harvat sielut, jotka olette kantamassa Jumalan vihaa sen tähden, että te olette syntiä tehneet Herraa vastaan, te kuulette, että profeetta Miika aikoi katsoa Herran päälle siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa syntiä vastaan. Jos tekin, katuvaiset, katsotte Herran päälle, joka saattaa jumalattomia vanhurskaaksi tehdä, niin te pääsette näkemään Jumalan vanhurskautta. Älkää siis katsoko ainoastans oman vanhurskauden päälle, joka on yksi hirmuinen päälle kantaja, vaan katsokaat Kristuksen vanhurskauden päälle, joka ei huuda niin ankaraasti kuin Abelin veri huutaa. Katsokaat sen vanhurskauden päälle, joka jumalattomia ja syntisiä vanhurskaaksi tekee, ei ihmisen ansion jälkeen, vaan Hänen oman ansionsa jälkeen hän tekee katuvaisia syntisiä vanhurskaaksi. Vaikka kuinka oman vanhurskauden perkele soimaa, päälle kantaa ja tuomitsee, täytyy hänen paeta pois, koska Kristus osoittaa hänelle Hänen vanhurskautensa ja sanoo: *"Minä olen Jumalan vihan kantanut, minä olen Jumalan vihan maljan tyhjentänyt. Ei pidä sinun enää katuvaisia sieluja tuomitseman, sillä minun vanhurskauteni on nyt katuvaisten ja uskovaisten vanhurskaus."*

Älkää enää katsoko ainoastans teidän oman vanhurskautenne päälle, joka on sielun vihollinen, vaan katsokaat Kristuksen

vanhurskauden päälle, joka kaiken teidän heikkoutenne peittää, ja sanokaat: *"Kristuksen vanhurskaus on minun vanhurskauteni. Kristus on maksanut minun velkani. Vaikka Jumalan lasten päällekantaja seisoo sen päälle, että synnin velka on vielä maksamatta. Mutta mene pois, saatana, sinä olet minulle esteeksi! Mene pois, sinä Jumalan lasten päällekantaja! Sinä olet jo aikaa pois heitetty taivaasta. Kristus on minun edesvaataajani Isän tykönä. Hän on naulinnut minun velkakirjani ristipuuhun ja vetänyt verisen ristin sen päälle. Sillä velkakirjallakos nyt tahdot minua ahdistaa, sinä musta nokiperkele, omavanhurskaus, vaikka olet muuttanut itsiäs valkeuden enkeliksi? Etkös näe, että sen velkakirjan päälle on vedetty verinen risti? Ja toisella puolella on vielä kirjoitettu: maksettu sinä kolmantenakymmenentenä ja kolmantena vuonna, pitkänä perjantaina ja yhdeksäntenä hetkenä."*

Lukekoon nyt kaikki katuvaiset, jotka ei usko vielä, että heidän velkansa on maksettu, lukekoon kuitin, joka on Pääkallonpaikalla vahvistettu ja verisellä sinetillä lukittu

pitkänäperjantaina, kussa se suuri sovinto päätettiin ja katuvaisten velkakirja rikki revittiin, jonka Isä naulitsi ristinpuuhun. Ja nämät rakkauden merkit, ne veriset haavat, todistavat, että teidän velkanne on maksettu ja päällekantajan suu kiinni tukittu. Iloitkaat ja riemuitkaat nyt siitä suuresta autuudesta, joka teille on valmistettu sen suuren sovinnon kautta, jonka katuvaisten Kuningas on päättänyt Golgatan mäellä. Iloitkaat ja riemuitkaat siitä suuresta perinnöstä, jonka Vanhin on teille testamentannut voiton päivänä, koska Hän huusi: *"Nyt on kaikki täytetty!"* Pian te pääsette nautitsemaan sitä suurta perintöä Sionin vuorella. Pian loppuu tämä vaivalloinen matkustus tämän maailman korven läpitse, kussa teillä ei pysyväästä iloa eikä yhtään vahvaa asumasijaa [ole]. Pian pääsette siihen maahan ja kaupunkiin, jonka valkeus on Karitsa. Teille pannaan kunnian kruunu päähän, annetaan voiton palmunoksat käteen, ja harput kiitosta veisata kaikkein maasta ostettuun kanssa ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Mutta he vihaavat sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee, ja sitä he kauhistuvat, joka oikein opettaa.

Tämä profeetta Aamoksen kirjoitus sopii hyvin tämänaikaisille suruttomille, jotka vihaavat sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee, ja kauhistuvat sitä, joka oikein opettaa. Sama luonto on tämänaikaisilla juutalaisilla, kuin niillä entisillä, jotka vihasivat profeetoita. Koska nimittäin profeetta Aamos nuhteli senaikaisia suruttomia heidän jumalattoman elämänsä tähden, niin he rupesivat vihaamaan häntä.

Niin tapahtuu vielä nytkin. Koska joku kristitty tahtoo nuhdella suruttomia synnistä, alkavat he vihaamaan sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee, ja kauhistuvat sitä, joka oikein opettaa. Meidän Vapahtajamme panee suruttomille yhden tuntomerkin, josta heitä hyvin tunnetaan. Nimittäin semmoisen tuntomerkin, että he vihaavat ja vainoavat Jeesuksen opetuslapsia ja pieksevät heitä synagogissansa. Niin kuin myös tämänaikaiset suruttomat tekevät kristityille. Muutamat vetävät kristityitä ulos rukoushuoneesta, sillä se rietas henki, joka suruttomissa vaikuttaa, ei kärsi Jumalan Hengen vaikutuksia. Jos Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, niin suuttuu rietas ja vaikuttaa vihaa suruttomien sydämessä. Mutta heidän pahuuksensa tekee heitä sokeaksi, etteivät he tunne, että heillä on viha sydämessä.

Nyt on saarnattu suruttomille parannusta monta ajastaikaa. Mutta jota enemmän heille saarnataan, sitä enemmän he paatuivat, niin kuin juutalaiset paatuivat Johanneksen ja Kristuksen saarnaamisesta. Johannes sanoi niille paatuneille: *”Jo on kirves pantu puitten juureen. Jokainen puu, joka ei kanna hyviä hedelmiä, hakataan pois ja heitetään tuleen.”* Mutta he katsoivat ylen semmoisia uhkauksia ja sanoivat, että Johanneksella on perkele. Niin he myös katsoivat ylen

Vapahtajan tuomion ja sanoivat: *”Sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele.”*

Viimein ilmestyi yksi viimeisen ajan merkki taivaassa. Miekankaltainen pyrstötähti seisoi kaupungin päällä koko vuoden, mutta suruttomat selittivät sen merkin heidän oman tahtonsa jälkeen. Eivät he uskoneet, että se oli viimeisen ajan merkki heille, jotka olivat niin kauan sotineet Pyhää Henkeä vastaan. Meille on myös pantu yksi viimeisen ajan merkki taivaaseen, jonka kaikki ovat nähneet. Mutta ei ole tullut pakanoille pelko ja ahdistus, vaikka meidän Vapahtajamme sanoo, että pelko ja ahdistus tulee pakanoille niiden tähden, kuin maanpiirin päälle tuleva on.

Tämänaikaiset pakanat eivät huoli taivaan merkistä, vaikka kallis aika ja nälkä on ollut sen merkin jälkeen. Ja tulee vielä haikeammaksi tästedes, jos ihmiset eivät ota ja tee parannusta vielä ulkonaisessa ja maallisessa elämässä. Mutta ei kuulu vielä mitään pelkoa eli ahdistusta suruttomien seassa. Eivät ne usko, että semmoiset merkit taivaassa ovat viimeisen ajan merkit. Eivät ne usko, että Jumalan vihan maljat vuodatetaan maan päälle. Mutta kristityillä on se usko, että Jumala näitten merkkien kautta muistuttaa ihmisiä maan päällä siitä tulevaisesta tuomiosta. Kristityt päättävät ajan merkistä, että viimeiset ajat ovat tulemassa. Sen tähden täytyy heidän pelolla ja vapistuksella tehdä työtä sen päälle, että he autuaaksi tulisivat.

Olettekos ottaneet vaaria viimeisen ajan merkistä, te matkustavaiset iankaikkisuteen? Olettekos nähneet, kuinka Jumala näitten merkkien kautta tahtoo varottaa teitä maailmanrakkaudesta ja elämän hekumasta. Jumala tahtoo opettaa teitä pakenemaan pois Baabelista, ettette huku Baabelin

porton kanssa. Koska viimeisen ajan merkit osoittavat, että maailman loppu lähenee, silloin sanoo Jeesus opetuslapsillensa: *"Nostakaa päätänne ylös, sillä teidän lunastuksenne lähestyy."* Nostakaa päätänne ylös, te Jeesuksen opetuslapset, ja katsokaa, kuinka pahuus ja jumalaton elämä tulee päivä päivältä kauheammaksi. Katsokaa, kuinka maailma paatuu pahuudessansa ja yltyy jumalattomuudessansa.

Nämä ovat ne ajanmerkit, joista Jeesus puhuu. Mutta koska nämä viimeisen ajan merkit rupeavat tapahtumaan, silloin sanoo Jeesus: *"Nostakaa päätänne ylös, sillä teidän lunastuksenne lähestyy."* Sillä maailmassa on

teillä tuska, mutta olkaa hyvässä turvassa, Jeesus on voittanut maailman. Nostakaa siis päätänne ylös, te Jeesuksen veljet ja sisaret, älkääkä pitkö päätänne kaltossa, niin kuin ne, joilla ei yhtään toivoa ole. Nostakaa päätänne ylös, sillä teidän lunastuksenne lähestyy. Ja katsokaa niitä tähtiä, jotka auringonkoitosta nousevat ylös. Siellä on se kointähti, joka annetaan niille, jotka voittavat. Siellä idässä on Vapahtaja ensinnä ilmestynyt. Ja sinne päin me kuljemme, mistä aurinko nousee. Sieltä päin me odotamme lunastusta ja pelastusta. Amen.

Alkuperäinen (mikrofilmi, Huonepostillan käsikirjoitus)
/ Upsalan yliopistonkirjasto /

Voi suruttomia Siionissa. Näin sanoo Herra profeetta Aamoksen kautta 6: 1.

Aamos on niitä pienempiä profeetoita, jotka eivät ole niin paljon kirjoittaneet, kuin isommat profeetat. Mutta he ovat kuitenkin saarnanneet juutalaisille totuuden ja varoittaneet suruttomia siitä tulevaisesta onnettomuudesta. Profeetta Aamos oli kiiivas haukkumaan suruttomia. Mutta koska hän näki, etteivät suruttomat totelleet häntä, eivätkä tehneet parannusta, rupesi hän voivottelemaan heitä ja sanoi: *”Voi suruttomia Siionissa!”* — Siion merkitsee ensiksi sitä vuotta, jonka päälle Jerusalemin temppleri oli rakennettu. Ja sitten se merkitsee temppeleä ja seurakuntaa, joka siinä temppeleissä oli. Minkäs tähden profeetta Aamos voivottelee suruttomia Siionissa? Sen tähden, että he olivat senkaltaisessa seurakunnassa, jossa Jumalan sanaa oli jo monta ajastaikaa saarnattu. Eivät suruttomat Siionissa ole niin kuin kastamattomat pakanat, jotka eivät ole Jumalan sanaa kuulleet, vaan suruttomat Siionissa ovat Jumalan sanaa kuulleet. Heidät on opetettu kirjalle. Heillä on siis parempi tieto, kuin kastamattomilla pakanoilla, jotka eivät ole Jumalan sanaa kuulleet. Sen tähden on suruttomilla Siionissa suurempi edesvastaus, kuin villipakanoilla, jotka eivät tiedä Jumalasta mitään. Sen suuren vaaran tähden voivottelee profeetta Aamos niitä ja sanoo: *”Voi suruttomia Siionissa!”*

Pitääkös meidän voivotteleman niitä raukoja, jotka nyt ovat suruttomat Siionissa? Vai pitääkös meidän kiittämän heitä onnellisiksi, ettei heillä ole niin raskas elämä, kuin heränneillä ja kristityillä, jotka usein ovat hädässä ja ahdistuksessa. Suruttomilla on hauska elämä tässä maailmassa, jotka juovat ja koireita kantavat ja huoraavat. Niillä on totisesti hauskaa niin kauan, kuin tämä ilo kestää. Mutta pian loppuu heidän ilonsa. Pian puuttuu tämä ilo ja tämä hauska elämä. Pian

muuttuu heidän ilonsa murheeksi, koska suolet rupeavat hoikkumaan ja lapset alkavat parkumaan. Silloin ei ole suruttomilla hauska tässä maailmassa. Ja koska kuolema tulee, niin ei ole turvaa taivaaseen eikä maailmaan, mutta heidän täytyy kääntää toivonsa helvettiin. Ja sinne on keino [eli tie] kaikilla suruttomilla, jotka eivät tee parannusta armonajassa.

Herra sanoo myös kansalle sen saman profeetan Aamoksen kautta: *”Neitsyt Israel on langennut niin, ettei hän voi enää nousta ylös. Hänet on kukistettu maahan, eikä kenkään häntä auta ylös.”* Tässä kuulevat nyt kaikki, jotka ovat armosta pois langenneet ja menneet suruttomuuteen. He kuulevat nyt, kuinka syvään kuoppaan he ovat langenneet. He ovat niin langenneet, etteivät he voi enää nousta ylös. Ja mistä semmoisille langenneille tulisi se voima, että he jaksaisivat ylösnousta, koska heillä itsellä ei ole haluaakaan ylösnousta? Ja se on vielä pahempi, kun Herra sanoo, että neitsyt Israel on kukistettu maahan, eikä kenkään auta häntä ylös.

Ja kukapa jaksaa häntä ylös nostaa, koska hän on niin kankeaksi tullut, että hän on tantistunut [eli jäykistynyt], eikä liiku enempää kuin puu ja kanto? Mutta tämä neitsyt luottaa ilmankin siihen, mitä Salomo on kirjoittanut: *”Jos vanhurskas lankeaa seitsemän kertaa, niin hän nousee ylös jälleen.”* Pankaa vielä lisäksi *”päivässä”*, niin tulee nouseminen hopusti ja ilman vaivaa. Niin kuin langenneet nyt ovat, eivät he voi nousta ylös yhden lankeamisen jälkeen, jopa sitten, jos seitsemän kertaa olisivat langenneet.

Niille suruttomille ja armosta pois langenneille sanoo Herra sen saman profeetan Aamoksen kautta: *”He vihaavat sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee, ja kauhistuvat sitä, joka heitä oikein opettaa.”* Tämä asia on

suruttomien oikea tuntomerkki, että he vihaavat niitä, jotka oikein opettavat, mutta sitä ne eivät vihaa, joka opettaa heitä juomaan, kiroamaan ja huoraamaan ja koreita kantamaan. Semmoisia suruttomat enemmän rakastavat, kuin omaa vanhinta. Ja se on totinen sana, että suruttomat lapset tällä ajalla enemmän rakastavat huoria ja huorimiehiä, kuin vanhempiansa.

Herra sanoo myös epäuskon vangeille Aamoksen suun kautta: *"Etsikää Herraa, niin te saatte elää."* Tässä panee Herra etsimisen päälle. Ei nimittäin Jumala saata väkisin temmata epäuskon vankia kadotuksen kuopasta, vaan Hän tahtoo, että ihmisen pitää jotakin vuovaaman oman sielunsa ylösra-kennukseksi. Vaikka ei uskon saata itseänsä auttaa, saattaa hän kuitenkin omanvanhurskauden voimalla sotia vastaan, koska Jumala sanansa ja sakramenttien kautta tarjoaa hänelle armonsa.

Niin kuin tässäkin seurakunnassa on paljon niitä, jotka katsovat ylen Jumalan sanaa ja armonvälikkappaleita. Vaikka he sanovat itsensä mahdottomaksi käymään Herran ehtoollisella. Onkos se oikea mahdottomuus, joka panee muutamia ylenkatsomaan Jumalan sanaa ja Herran ehtoollista? Ei se ole mahdottomuus, mutta ylpeys, joka estää heitä etsimästä Herraa. Sen tähden sanoo hän: *"Etsikää Herraa, niin te saatte elää."* Ja minä uskon, että Herra kuulee niiden huokaukset, jotka huutavat ja kolkuttavat armon oven päälle siihen asti, että ovenvartija kuulee.

Herra sanoo myös kristityille sen saman Aamoksen suun kautta viimeisessä luvussa: *"Katso, se aika tulee, sanoo Herra, että yhtä haavaa kynnetään ja niitetään. Ja yhtä haavaa viinamarjat sotketaan ja kylvetään, ja vuoret makeata viinaa tiukkuvat, ja kaikki mäet ovat hedelmälliset."*

Nämä merkilliset sanat kuuluvat niille, jotka uskollisesti tekevät työtä Herran

viinamäessä, että viimeisinä aikoina tulee niin hoppu kaikille työntekijöille Herran viinamäessä, että he heräävät uneliaisuudensansa ja armoitetaan yhtä haavaa, ja että suurempi hartaus tulee, koska kuoleman enkeli tulee leikkaamaan viinapuun oksat maan päältä.

Silloin vuoret makeata viinaa tiukkuvat. Se on: Kovatkin sydämet sulavat. Ja kaikki mäet pitää hedelmällisiksi tuleman. Se on: Niidenkin, joidenka sydän on kovanlainen ollut, niin kuin mäki, pitää silloin hedelmän kantaman. Nimittäin niiden sydämet, jotka ovat oikein heränneet, pitää kuoleman edellä sulaman ja makeata viinaa edestuoaman.

Mutta se ei tule niille, jotka vasta kuolinvuoteella heräävät. Vaan niille se kuuluu, jotka ovat oikein heränneet ja katumuksen murheessa ovat. Ja niillä on suuri halu autuaaksi tulla. Niille se suuri armo tapahtuu, että yhtä haavaa viinamarjat sotketaan ja kylvetään. Yhtä haavaa kynnetään ja niitetään. Sydämen särkyminen ja elävä usko tulevat yhtä haavaa.

Katsokaa nyt, te harvat sielut, jotka olette totisella sydämellä alkaneet seuraamaan Kristuksen verisiä askeleita siinä autuaallisessa toivossa, että te pääsisitte pian tästä vaivaloisuudesta pois. Teidän työnne ja vaivanne ei pidä turha oleman, jos te vielä tämän viimeisen puolineljänneksen jaksatte katkaista.

Pian tulee se suuri Viinamäen Rakentaja panemaan punaisia viinamarjoja viinakuurna-
naan, ja Hän pusertaa niitä, että se makea viina, joka niissä on, rupeaa ylitsevuotamaan. Silloin vuoretkin rupeavat makeata viinaa tiukkumaan, ja mäetkin tulevat hedelmälliseksi. Silloin kaikki vieraat iloitsevat Karitsan häissä, ja rammatt hyppäävät niin kuin peurat, koska se suuri enkeleitten joukko ja sata neljä viidettä kymmentä tuhatta veisaa-
vat uutta virttä. Amen, halleluja!

Alkuperäinen (mikrofilmi) Huonepostillan käsikirjoitus / Upsalan yliopistonkirjasto

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: HEPR. 12: 1–8

Minun täytyy lukea teille tämän paikan Paavalin epistolasta Heprealaisille, jossa hän kirjoittaa kristityille nämät merkilliset sanat 12. luvun 1–8 värssyissä. ”Sen tähden, että meillä on ympärillämme näin suuri todistusten joukko, niin pankaaamme pois kaikki kuorma ja synti, joka meihin aina tarttuu ja hitaaksi tekee, ja juoskaamme kärsivällisyydellä siinä kilvoituksessa, joka on eteemme pantu ja katselkaamme uskon alkajan ja päättäjän Jeesuksen päälle, joka, koska hän olisi kyllä tainnut iloita, kärkei ristiä, eikä totellut pilkkaa, ja nyt istuu oikealla kädellä Jumalan istuimella. Niin muistakaat häntä, joka on syntisiltä kärsinyt senkaltaisen vastahakoisuuden itseensä vastaan, ettette väsyisi mielessänne ja lakkaisi. Sillä ette ole vielä hamaan vereen asti kilvoitellen syntiä vastaan olleet ja te olette jo unohtaneet sen manauksen, joka teille niin kuin lapsille puhuu: Minun poikani, älä katso ylen Herran kuritusta, ja älä näänny, koska hän sinua rankaisee, sillä jota Herra rakastaa, sitä hän rankaisee. Mutta jokaista poikaa hän pieksää, kuin hän korjaa. Jos te kurituksen kärsitte, niin Jumala taritsee teille itsensä niin kuin lapsillensa. Sillä kuka on se poika, jota ei Isä kurita. Mutta jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki osalliset ovat, niin te olette äpävät ja ette lapset.”

Ensimmäisessä värssyissä ottaa hän kaikki kristityt todistajaksi, jotka ennen ovat kärsineet uskonsa tähden, että ne, joille hän kirjoitti, paremmin uskoisivat, että se evankeliumi, jota Paavali on saarnannut, on oikia evankeliumi. Ja hän käskää siis kristityitä panna pois kaiken kuorman ja synnin, joka aina meihin tarttuu ja meitä hitauttaa; ja me myös olemme koetelleet, että synnin kuorma hitauttaa meitä.

Mihinkä pitää nyt kristityn synnin kuorman paneman? Sen osoittaa apostoli toisessa värssyissä, koska hän sanoo: ”*Katsokaamme uskon alkajaan ja päättäjään Jeesukseen*”. Koska nimittäin synnin kuorma rasittaa katuvaisten omaatuntoa sen tähden, että synti aina tarttuu meihin, ja tekee hitaaksi juoksemaan siinä kilvoituksessa kuin meidän eteemme pantu on, niin käskää apostoli kristityitä katsomaan uskon alkajaan ja päättäjään Jeesukseen, joka olisi kyllä tainnut iloita, ja autuuden nautita Jumalan tykönä taivaissa. Vaan hän jätti sen ilon ja autuuden, joka siellä oli, ja tuli tähän syntiseen maailmaan, ja vielä kärkei vainoa ja ristiä, eikä totellut pilkkaa. Kukas teistä nyt olisi halullinen jättämään taivaan valtakunnan ja kaikkein

enkeleitten autuaallisen kanssakäymisen suruttomain tähden, ja sitten mennä syvimpään pakanamaahan kärsimään pilkkaa ja vastahakoisuutta pakanoilta. Siihen ei moni menisi. Mutta apostoli osoittaa, että Vapah-taja olisi kyllä saattanut iloita taivaassa Isänsä tykönä, mutta jätti sen ilon ja autuuden, joka siellä oli ja otti päällensä ristin täällä maan päällä. Niin tekivät myös Jeesuksen opetuslapset, jotka jättivät sen ilon, joka oli kristittyin kanssakäymisessä Jerusalemissa, ja menivät kauas pakanamaahan, kussa ei ollut yhtään kristittyä. Sitä ei nyt tekisi moni, vaikka on kristityn usko. Mutta Paavali käskää kristittyin muistamaan sitä vastahakoisuutta, jonka Jeesus on saanut kärsiä maailmassa.

Ja neljännessä värssyissä sanoo hän: ”*sillä ette ole vielä hamaan vereen asti kilvoitelleet syntiä vastaan*” Emme ole mekään vielä hamaan vereen asti kilvoitelleet, vaikka emme tiedä mitä tästedes tapahtuu, koska lohikäärme on niin hirmuisesti suuttunut, että hän aukaisee kitansa ja näyttää hampaitansa kaikille kristityille.

Viidennessä värssyssä soimaa hän kristityitä, että he ovat unhottaneet sen manauksen, jonka hän jo ennen oli antanut heille.

Hän ottaa vielä yhden paikan Vanhasta Testamentista, jossa mainitaan isällisestä kurituksesta. Ja tosin tarvitsevat vielä nytkin kristityt kuulla sen Paavalin manauksen isällisestä kurituksesta, sillä he ovat kohta unhottaneet, että Vanhin kurittaa niitä, joita hän rakastaa. Paavalin tarkoitus on se, ettei kristillisyyden olisikaan oikia, jollei niin olisi, että joku sisällinen tai ulkonainen kuritus kohtaisi heitä. Koska hän sanoo kahdeksannessa värssyssä: *”Jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki ovat osalliseksi tulleet, niin te olette äpärät ja ette lapset”*, niin hän vissimmästi tarkoittaa sitä, ettei oikiat Jumalan lapset saa olla ilman kuritusta, mutta äpärät saavat olla ilman kuritusta ja ylös kasvaa ilman kuritusta, sen tähden, ettei vanhin tunnusta heitä omaksensa. Kyllä on apostoli tässä paikassa osannut oikein kuvata Vanhimman sydämen. Sillä äpärät ovat isättömät lapset, joista ei Isä kanna vaaria, ja muutamat isät eivät tunnusta semmoisia lapsia ollenkaan omaksensa, niin kuin te hyvin tiedätte ja näette. Kuinkapa nyt vanhin rupeaa kurittamaan ja kasvattamaan äpäroitä, joita hän ei ole koskaan saattanut omaksensa tunnustaa. Semmoiset äpärät saavat siis kasvaa ilman kuritusta ja tulevat niin muodoin villihengiksi.

Nyt kirjoittaa hän, ettei ne ole lapset, vaan äpärät, joita vanhin ei kurita. Ja pitää nyt oleman teille lapset merkiksi, niin kauan kuin vanhin teitä kurittaa, niin hän rakastaa teitä ja tunnustaa teidät lapsiksensa. Mutta jos hän lakkaa kurittamasta teitä, niin ette enää ole lapset, vaan äpärät. Kyllä me sen tiedämme, mikä erotus on äpäran ja lapsen välillä, koska itse vanhin tekee semmoisen

erotuksen niiden välillä. Niin kuin Paavali tässä osoittaa, että lapsia hän kurittaa, mutta äpärät saavat olla ilman kuritusta, ja sen tähden he tulevat villiksi. Mitä äpärät siihen nyt tuumaavat? Ei niille tule ikävä sen tähden, etteivät ne raukat tiedä minkälainen vanhimman sydän on. Sillä ei äpärät ole koskaan istuneet vanhimman sylissä. Ei ole vanhin koskaan antanut heille suuta, eikä hän ole koskaan aikonut antaa äpäralle osaa tavarastansa. Sen me kuulemme Raamatusta, joka sanoo: *”Aja pois palkkavaimo poikiensa, sillä ei hänen pidä perimän vapaan pojan kanssa”*. Voi, voi niitä raukkoja, jotka eivät saa mitään vanhimman talosta. He tulevat perinnöstä osattomiksi lain jälkeen, vaikka äpärät aina sanovat lapsille: *”Kyllä me luulemme saavamme osan vanhemman tavarasta, niin kuin tekin”*. Mutta se on turha luulo.

Ottakaa nyt vaari, lapset, vanhemman kurituksesta ja älkäätkä olko kovakorvaiset, sillä Raamattu sanoo, niin kuin Paavali todistaa, että se on vanhemman rakkaus, joka vaatii häntä kurittamaan lapsiansa. Ei vanhin ole sentähden vihassa teille, vaikka hän vielä kurittaa, vaikka hän piiskaisi teitä vereen asti. Ei hän sentähden ole suuttunut teille, vaan rakkaudesta hän teitä kurittaa. Kuulettekos nyt lapsukaiset, mitä vanhemman sydämessä on: *”Vaikka hän vielä vereen asti piiskaisi, niin ei hän silti ole vielä suuttunut, vaan aivan rakkaudesta hän kurittaa”*. Niin ottakaa siis vanhemman kuritus vastaan lapsukaiset, ja antakaa suuta Isän vitsalle, vaikka hän vereen asti piiskaisikin, ja rukoilkaa sitä taivaallista Isää, että hän piiskaamisen jälkeen ottaisi teitä syliinsä ja antaisi teille suuta ja halaisi teitä iankaikkisesti. Aamen.

Sanomia Siionista 1901 No 9B

Opetuslapset kysyivät kerran Jeesukselta: ”Ovatko ne harvat, jotka autuaaksi tulevat?” Jeesus vastasi ja sanoi heille: ”Pyytäkää ahtaasta portista sisälle mennä, sillä minä sanon teille, monta on, jotka pyytävät, mutta eivät voi.”

Tässä paikassa osoittaa meidän kallis Vapah-tajamme, että niiden, jotka tahtovat autuaaksi tulla, pitää menemän ahtaasta portista sisälle. Mutta me kuulemme myös, ettei moni pääse niistäkään, jotka vuovaavat, sillä tällä ajalla ei ole monta, jotka pyytävät. Sillä muutamat ovat niin sokeat, etteivät he näe, missä ahdas portti on. Niiden joukossa ovat kaikki, jotka juovat, kiroavat, varastavat ja huoraavat.

Samassa sokeudessa ovat myös Nikodeemuksen uskonveljet, jotka elävät siveästi, mutta eivät usko, että vanhan ihmisen tarvitsee uudestisyntyä. Kaikki, jotka vihaavat, pilkkaavat ja ylenkatsovat kristityitä ja katsovat niiden vikoja, ovat niin sokeat, etteivät he näe, missä se ahdas portti on. Niiden silmät on rietas kääntänyt nurin, niin että he katsovat helvetin taivaassa ja taivaan helvetissä.

Niin me sanomme siis todella, että tällä ajalla ei ole monta, jotka vuovaavat ahtaasta portista sisälle mennä. Mutta mitkäs ne ovat, jotka vuovaavat, ja eivät voi? Minä luulen niiden olevan semmoisia, jotka tekevät mielestänsä katumuksen, mutta eivät sinne asti, että tunnustaisivat syntejensä, eli sovittaisivat pahoja tekojansa. Eivät semmoiset anna itseensä kristittyjen johdatuksen alle. Heillä on niin paljon tekemistä maailman kanssa, etteivät he jouda tulemaan siihen paikkaan, kussa Jumalan sana saarnataan ja selitetään.

Niin muodoin kuuluu tämä armonaika hukkaan siinä maailman hääringsissä siihen asti, että kuolema tulee heidän päällensä. Silloin seisovat he ahtaan portin takana, eikä ole silloin voimaa kolkuttaa sen päälle niin kovin, että se aukenisi. Eivät he jaksu niin kovin kolkuttaa, että ovenvartija kuulisi. Jos joku

ylimmäisen papin tuttava puhuttelisi ovenvartijaa, että hän laskisi tuon portin takana seisovaisen Pietarin sisälle katsomaan, mitä nyt maailman herrat tekevät Jeesukselle, niin tuo häälyväinen ja huikentelevainen uskossansa kieltää Jeesuksen. Maailmankunnian tähden ja ihmispelon tähden hän valehtelee, vaikka hän on jo ulkonaisen muodon jälkeen tuntevanansa Jeesusta. Mutta ei hän viitsi, ei hän voi tohtia maailmankunnian tähden ja maailmanrakkauden tähden tunnustaa, että hän on sen villihengen opetuslapsia.

Sinun täytyy vielä langeta epäilykseen, koska sinä näet, että Jeesus kuolee sinun syntiesi tähden ja sinun epäuskosi tähden. Sinun täytyy vielä itkeä ja parkua, ennen kuin sinä pääset ahtaasta portista sisälle. Sinun täytyy vielä langeta epäilykseen ja kadottaa kaikki usko ja kaikki toivo, ennen kuin sinä pääset näkemään, että Jeesus on vielä elämässä. Kaiken uskon ja kaiken toivon pitää loppuman, ennen kuin sinä tulet tuntemaan iloa Jeesuksen ylösnousemisesta. Tämä on se tie, jota kaikki murheelliset opetuslapset ovat vaeltaneet ja koetelleet, ennen kuin he ovat ahtaasta portista sisälle tulleet. Ja sitä samaa tietä täytyy jokaisen vaeltaa, jos hän tahtoo autuaaksi tulla. Pyytäkää siis ahtaasta portista sisälle tulla, sillä minä sanon teille: Moni pyytää, ja ei voi, niin kauan kuin omanvanhurskauden räpäleet tartuttavat häntä ovenrakoon.

Ei tällä ajalla moni vuovaakaan ahtaasta portista sisälle mennä. Ja niiden seassa, jotka vuovaavat, täytyy monen pyörtää takaisin ja sanoa: ”*Ei ne minulle kelpaa.*” Ja niitä on monta tällä ajalla, jotka eivät pysy taivaanvaltakunnassa, koska he kurkistelevat ovenraosta ja katselevat, minkäkaltainen

maailma on. Ja siinä kurkistelemisessa he rupeavat katselemaan maailman kauneutta ja alkavat hänestä tykkäämään. Vihollinen osoittaa heille kaiken maailman tavaran ja kunnian, jonka kauneudesta he tulevat vimmatuksi ja alkavat rietasta palvelemaan.

Älkää katsoko ovenraosta maailmaan, te katuvaiset ja uskovaiset. Pian vihollinen panee teidät tykkäämään maailmasta. Tämä naaspiru osoittelee kauneuttansa ja näyttää koreutensa ja paljastaa rintojansa, ja herättää himon, niin että moni katuvaainen tulee hänestä vimmatuksi ja alkaa maailman ja Baabelin porton kanssa huoraamaan. Älkää kääntäkö selkäänne taivaanvaltakunnalle, vaan kääntäkää selkänne maailmalle. Ja kääntäkää kasvojanne Siionin vuorelle, jossa se ristiinraulittu ja orjantappuroilla kruunnattu Kuningas seisoo punaisissa vaatteissa, joka kunniankruunun kantaa. Ja kaikki pyhät enkelit Hänen kanssansa odottavat matkustavaisia, jotka tulevat sillattoman virran kautta iankaikkisuuden ihanalle rannalle,

jossa morsiamen piijat poimivat iankaikkisuuden kukkasia ja tekevät koreita kruunuja niille odottavaisille ja tulevaisille uskonveljille ja -sisarille, jotka Jeesuksen ristiä kantavat maailmassa, ja saavat pilkan ja häväistyksen Jeesuksen nimen tähden.

Illoitkaa ja riemuitkaa, te morsiamen piijat, joiden lamput syttyvät palamaan, koska huuto tulee. Pian pääsette näkemään sen Suuren Ristinkantajan, joka tulee Edomista punaisissa vaatteissa ja kunniankruunun kantaa. Pian tulee orjantappuroilla kruunnattu Kuningas noutamaan köyhän ja maailman ylenkatsoman morsiamensa. Pian tulevat vieraat taivaasta katselemaan morsiamen kauneutta ja koreutta. Pian pääsevät morsiamen piijat hyppäämään ja tanssimaan kultalattian päällä, ja pitämään Karitsan häitä iankaikkisesti. Mutta koirat ja velhot ovat ulkona. Amen.

Alkuperäinen / (mikrofilmi, Huonepostillan käsikirjoitus / Upsalan yliopistonkirjasto /

Sentähden kumarran minä polveni meidän Herran Jeesuksen Kristuksen Isän puoleen, joka kaikkein oikea Isä on, jotka taivaissa ja maassa lapsiksi kutsutaan, että hän antaisi teille voimaa kunniansa rikkauden jälkeen, että te hänen Henkensä kautta väkeviksi tulisitte sisällisessä ihmisessä, ja että Kristus asuis uskon kautta teidän sydämissänne.

Näitä sanoja kirjoitti pyhä Paavali niille kristityille, jotka olivat vahvistuneet kristillisyydessänsä, vaikka hän ensin, epistolan alussa, käskee heidän muistaa, että he olivat pakanat olleet ja muukalaiset Israelin kyläkunnasta, ja olivat ilman Jumalaa maailmassa olleet. Mutta sitten, kun he Paavalin saarnan kautta olivat kääntyneet pakanallisesta elämästä ja tulleet osallisiksi Jumalan armosta, eivät he enää olleet vieraat ja muukalaiset, vaan pyhäin kylämiehet ja Jumalan perhe.

Näitä hän kirjoitti Efesiläisten kolmannessa luvussa, ja viimein hän sanoo: *”Sentähden kumarran minä polveni meidän Herran Jeesuksen Isän puoleen, joka kaikkein oikea Isä on, kuin taivaissa ja maassa lapsiksi kutsutaan.”* Ei hän ole siis pakanain Isä, vaan niitten, jotka taivaissa ja maassa lapsiksi kutsutaan, vaikka pakanat luulevat, että Jumala on kaikkein Isä. Niin luulevat myös juutalaiset, jotka sanovat Vapahtajalle: *”Meillä on Isä Jumala!”* Mutta ei Hän ole juutalaisten eikä pakanain Isä, vaan Hän on niitten Isä, kuin taivaissa ja maassa lapsiksi kutsutaan.

Kastetut pakanat pruuukaavat usein ryöstää armoa Jumalalta sillä tavalla, että he omistavat itsellensä luomisen armon, vaikka ei se ole niin, että Jumala on luonut ainoastaan pakanoita, vaan myös perkeleitä. Mutta mitä auttaa heitä se usko, että Jumala on heitä luonut, koska he ovat Jumalasta pois luopuneet, ja niin kauas joutuneet Hänestä, etteivät he tunne Häntä?

Pakanat sanovat: *”Ei ole perkele meitä ylläpitämässä, Jumala on se, kuin meitäkin ylläpitää.”* Mutta mitäs se usko heitä auttaa, että Jumala heitä ruumiin puolesta ylläpitää, koska se on perkele, joka heitä hallitsee? Se

on tosi, että Jumala on antanut luomisessa luonnollisen ja ylläpitäväisen hengen pakanoille, jonka kautta he elävät maailmassa. Mutta perkele ottaa vielä tämän hengen pois ennen määrättyä aikaa, koska hän opettaa heitä pilaamaan terveytensä.

Niinmuodoin ovat pakanat puoleksi osattomat luomisen armosta sen vuoksi, että rietas tappaa heitä ennen määrättyä aikaa, osittain maailmanmurheen kautta, jonka Paavali sanoo kuoleman matkaan saattavan, osittain juopumuksen kautta. Ja kunnian perkele tappaa muutamia ennen määrättyä aikaa. Ja huoruuden perkele muutamia korjaa. Niin myös vihan perkele ja ahneuden perkele.

Kaikki nämä riettaat lyhentävät pakanain elämän ja saattavat heitä helvettiin ennen määrättyä aikaa, vaikka pakanat luulevat, että Jumala heitä ylläpitää määrättyyn aikaan asti. Mutta ei se ole niin. Jumala on antanut itsekullekin ihmiselle luonnollisen ja ylläpitäväisen hengen, joka olisi ihmisen ruumiissa pysyväinen, jos ei perkele tappaisi häntä ennen määrättyä aikaa. Eikä se ole Jumalan syy, että he kuolevat, vaan se on perkeleen syy, joka synnin kautta teki ihmisen kivulloseksi ja kuolevaiseksi. Ei se ole Jumalan syy, joka heitä ylläpitää. Siis on perkele ottanut vielä puolittain luomisen armon pakanoilta pois, vaikka he sanovat, *”että on siis Jumala sallinut, että perkele saa heitä tappaa ennen määrättyä aikaa.”* Mutta ei ole Jumala sallinut, koska Hänen tahtonsa ei ole ollut niin, että ihmisen pitää tuleman perkeleen vallan alle. Vaan koska ihminen on antanut itsensä vihollisen haltuun, niin se on tapahtunut juuri vastoin Jumalan tahtoa.

Nyt on Paavali kirjoittanut, että Jumala on niitten Isä, kuin taivaissa ja maassa lapsiksi kutsutaan. Ei Hän siis ole pakanain Isä, jotka eivät ole Jumalan lapsiksi tulleet. Ei Hän ole myös juutalaisten Isä, vaikka heillä on se väärä usko, että Jumala on heidän Isänsä. Mutta Vapahtaja on sanonut, että he ovat siitä isästä, perkeleestä. Paavali rukoilee kristittyin edestä, että Jumala antaisi heille voimaa ja väkevyyttä, että he Hänen Henkensä kautta väkeviksi tulisivat sisällisessä ihmisessä. Tämä sisällinen ihminen on se uusi ihminen, jonka pitäisi kasvaman ja vahvistuman armossa ja rakkaudessa. Mutta jos maailmanrakkaus pääsee kristittyin sydämeen, kukas tiesi, kuinka paljon sisällinen ihminen kasvaa. Sisällinen ihminen on sangen suuressa vaarassa, jos ei ulkonainen ihminen ole kurituksen alla.

Paavali on useassa paikassa puhunut sisällisestä ihmisestä, joka on se uusi ihminen. Ja ulkonainen ihminen on se vanha ihminen, joka pitää ristiinnaulittaman, ja jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta kuollettaman.

Vanha ihminen tahtoo usein tappaa sen uuden ihmisen. Se tulee vanhalle ihmiselle väivaksi, että hänen pitää kantaman sen uuden ihmisen, ja olla alamainen. Vanha ihminen tahtoo ensinnä nukuttaa sen uuden ihmisen, ja koska hän ei saa sitä nukkumaan, niin tuskautuu vanha ihminen, ja tahtoo sen uuden ihmisen tappaa. Jos uusi ihminen ei ole valvomassa, niin tulee vanha ihminen ja tappaa hänet.

Valitettavasti on jo vanha ihminen tappanut monta. Ja muutamia on vanha ihminen väsyttänyt, etteivät he jaksaa valvoa ja rukoilla. Maailmanrakkaus ja maailmanmurhe raskauttaa sen uuden ihmisen. Siihen tulee kärsimättömyys ja tyytymättömyys. Viimein tulee keveämielisyys, erinomattain nuorille. Huoruuden perkele ja ahneuden perkele tekee armonajan pitkäksi, kuolema koituu edemmäksi. Ei ole kuolema niin liki, kuin

silloin, koska vanha ihminen oli syntymävai-vassa. Silloin oli kuolema aivan liki. Kuinka pitää uuden eli sisällisen ihmisen kasvaman ja vahvistuman, koska vanha ihminen tahtoo häntä nukuttaa ja tappaa? Pitääkö aina olla vaskitorvi vartijan suussa, joka huutaa? Pitääkö aina oleman unilukkari, joka kolkuttaa Mooseksen sauvalla, ettei pääsisi nukkumaan?

Minä, sanoo Paavali, kumarran polveni meidän Herran Jeesuksen Isän puoleen, joka on kaikkein oikea Isä, kuin taivaissa ja maassa lapsiksi kutsutaan, että Hän antaisi teille voimaa Hänen kunniansa rikkauden jälkeen, että te Hänen kauttansa väkeviksi tulisitte sisällisessä ihmisessä. Ja että Kristus uskon kautta asuisi teidän sydämissänne. Tätä samaa taivaallista onnea minä myös toivotan teille, jotka olette ennen pakanat olleet, ja muukalaiset Israelin kyläkunnasta, ja olitte ilman Jumalaa maailmassa, niin kuin te itse hyvin muistatte teidän entisen elämänne.

Mutta minä näen, että maailma tahtoo monelta varastaa sydämen ja kadottaa sen ensimmäisen rakkauden. Saattaako Kristus aina asua uskon kautta siinä sydämessä, jossa maailmanrakkaus on hallitsemassa? Minä näen Jumalan sanasta, että Kristus tahtoo yksin olla kristittyin sydämessä. Ei Hän saata maailmanrakkauden kanssa sopia yhteen, eikä muitten perkeleitten kanssa. Mutta jos maailma hallitsee sydämessä, niin täytyy Kristuksen paeta pois.

Minä toivon, että Kristus asuisi uskon kautta muutamain sydämessä. Mutta ei Hän kauan asu siellä, sillä maailma tulee rakkaaksi ja armon aika pitkäksi, ja kuolema koituu kauas, jos kristityt tulevat laiskoiksi valvomaan ja rukoilemaan, ja huoruuden ja ahneuden perkele saa vallan. Silloin tulee Jumalan Henki murheelliseksi ja pakenee pois kristittyin sydämeistä. Minä toivotan teille, niin kuin Paavali, että Kristus uskon kautta asuisi teidän sydämissänne, sillä ilman uskoa on mahdoton kelvata Herralle.

Ja te tiedätte myös, että meidän elämämme on lyhykäinen ja vaivalloinen. Ja jos usko ei ole elävä, mihinkä sitten sielu joutuu? Mutta kuinka usko olisi pysyväinen, kussa kristillisyyks on puuttuvainen ja häilyväinen? Välistä tulee joku puhallus Jumalan Hengestä, koska joku sanassa ja opissa koeteltu kristitty painaa elävän sanan sydämeen. Välistä taas, koska ei ole sitä, joka pullaa heille valmiiksi, niin ollaan kohta suruttomuudessa ja maailmassa. Siitä tulee se huikentelevaisuus kristillisyydessä ja molemmin puolin ontuminen.

Maailmanrakkkaus ja omavanhurskaus tekevät liiton keskenänsä ja ryöstävät pois sen elävän uskon monelta, niin että moni, joka on ennen kantanut kristityn uskon sydämesänsä, tulee ja sanoo muutaman ajan perästä: *"On minulla ollut ennen kristityn usko, mutta nyt en voi jaksaa uskoa,"* eikä sen tähden ole tietoa, kuinka ja koska he olisivat uskosta pois langenneet. Jos uskottomuuden tilassa kuolee, mihinkä joutuu uskon sielu, koska hän sanoo: *"Ilman uskoa on mahdoton keltava Herralle?"*

Minä en vaadi sitä, että teidän uskonne pitäisi oleman niin kuin armonvarkaan usko, joka ei lopu koskaan. Joka on aina yhtä vahva, olkoon hyvä tai paha elämä. Armonvaras sanoo aina olevansa Jeesuksen ristin juurella, vaikka hän on perkeleen ristin juurella. Mutta kristitty ei saata aina olla niin vahva uskossansa sen sisällä olevaisen turmeluksen tähden, sen hirmuisen sodan ja kilvoituksen tähden perkeleen ja maailman kanssa, joka on kristityn virka.

Mutta sitä minä ihmettelen, kuinka kristitty saattaa olla murheeton, kun hän on kadottanut uskonsa, eikä tiedä kuitenkaan, millä hetkellä Herra tulee häntä noutamaan. Apostoli Paavali sanoo: *"Koetelkaa itseänne, jos te olette uskossa."* Mutta usko ei ole ihmisen omassa vallassa, vaan se jää kerjäämiseen, jos Herra sen antaa. Apostoli Jaakob sanoo: *"Jos joltakulta puuttuu viisautta, hän rukoilkoon sitä Herralta, että se hänelle*

annettaisiin." Ja varmasti täytyy kristityn olla kerjäläisenä erinomattain silloin, kun usko loppuu, sillä Paavali sanoo: *"Vanhurskas elää uskostansa."* Ja koska kristitty tuntee, että usko loppuu, vaikka hän on kerran vanhurskaaksi tullut, niin täytyy hänen ruveta kilvoittelemaan, niin että hänelle annettaisiin voimaa uskomiseen, muutoin täytyy hänen hukkaa uskottomuudessaan.

Ja koska nyt on niin lyhykäinen armonaika, ja ei ole tietoa, koska kuolema tulee, niin pitäisivät uskossa kilvoitella nekään harvat sielut, jotka ovat huomanneet, kuinka vaarallinen tämä maailma on, ja kuinka pian tämä armon aika menee ohitse. Ruvetkaa nyt kilvoittelemaan, pyrkimään ja ikävöitsemään, ettei vihollinen pääsisi maailmanrakkautta kautta varastamaan sydäntä ja omanvanhurskauden kautta ryöstämään teidän uskoanne, sillä minä näen ja tunnen, että suuren vaivan kautta täytyy ihmisen elämään sisälle mennä. Pietari kirjoittaa myös: *"Jos hurskas tuskalla tulee autuaaksi, missä sitten jumalaton ja syntinen näkyy?"*

Jos nekin harvat sielut, jotka ovat alkaneet uskossa kilvoitella, luopuvat pois heidän kalliimmasta uskostansa ja menevät maailmaan, niin taitavat riettaan enkelit saada ilon kristityin lankeemuksesta, niin kuin he ovat jo saaneet ilon monesta. Heillä on kirkaat silmät näkemään kristittyjen vikoja, ja jos kristitty horjahtaa, niin ovat he varsin valmiit huutamaan maailmalle: *"Ka, semmoiset ovat kristityt!"* Mutta omia syntejensä he kaivavat maan syvyyteen. Ei ole turhaan kirjoitettu Ilmestyskirjassa, että rietas on Jumalan lasten päällekkantaja yötä ja päivää. Ja sama luonto on hänen orjillansa. He ovat Jumalan lasten päällekkantajat, ja sen tähden on vihollinen saanut niin suuren vallan heidän ylitsensä, etteivät he saata parannusta tehdä. He ovat paatuneet, ja rietas on heitä tehnyt sokeiksi, ettei heidän pidä näkemän, vaikka he näkisivät, eikä kuuleman, vaikka he kuulisivat, sillä he ovat kovakorvaisiksi tulleet.

Mutta meidän toivomme on, että ne harvat ulosvalitut, jotka ovat kutsutut siihen ihmeelliseen valkeuteen ja autuuden tuntemiseen, ne meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta pyrkivät ja rientävät edeskäsin, ettei vihollinen saisi heidän kalliisti lunastettuja sieluja hukuttaa ja iankaikkiseen pimeyteen upottaa. Niin kuin se Suuri Ristinkantaja on luvannut auttaa niitä, jotka Hänen tykönsä tulevat hädässä. Ei ole niin pitkä aika olla tässä surun laaksossa. Ristinkantaja, joka noudattaa Jeesuksen verisiä askeleita Golgatan mäelle, vaikka hän joutuu kantamaan hänen ristinsä turmeluksen kaupungista Golgatalle, ja siinä vaelluksessa tulee maailman joukon pilkkaamaksi ja vainoamaksi, on hänen nimensä kuitenkin mainittu elämänsä kirjassa. Ja me toivomme, että se Suuri Ristinkantaja ja verellä priiskoitettu Kuningas vahvistaa hänen voimansa, ettei hän vaipuisi tien päälle. Sen tähden sanoo Paavali: *"Minä kumarran polveni meidän Herran Jeesuksen*

Isän puoleen, joka kaikkein oikea Isä on, kuin taivaissa ja maassa lapsiksi kutsutaan, että Hän antaisi teille voimaa Hänen kunniansa jälkeen, että te Hänen Henkensä kautta väkiviksi tulisitte sisällisessä ihmisessä, ja että Kristus uskon kautta asuisi teidän sydämissänne, että te olisitte rakkauden kautta juurtuneet ja perustetut, että te selkeästi käsittäisitte kaikkein pyhän kanssa, mikä pituus, leveys, syvyys ja korkeus Jumalan rakkaudesta on, ja Kristuksen rakkauden tuntisitte, joka kaiken tuntemisen ylitse käy, että te olisitte kaikella Jumalan täydellisyydellä täytetyt. Mutta, joka kaikki ylenpalttisesti voi tehdä, kaiken senkin ylitse, kuin me rukoilemme taikka ymmärrämme, sen voiman jälkeen, joka meissä vaikuttaa, Hänelle olkoon kunnia seurakunnassa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa kaikkiin aikoihin, iankaikkisesta iankaikkiseen." Aamen!

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 8) / Oulun maakunta-arkisto /

Me kuulemme apostolien teoissa, viidennessä luvussa, kuinka vaino rupesi tulemaan kristittyin päälle varsin, kun kristillisyyys rupesi levenemään.

Ylimmäiset papit olivat jo ottaneet muutamia opetuslapsia kiinni ja panneet [heidät] yhteiseen vankihuoneeseen, mutta Herran enkeli johdatti heitä ulos sieltä. Ja he seisivat varhain aamulla Herran temppelessä ja saarnasivat kansalle. Ja koska he sen kuulivat, veivät he apostolit raadin eteen, ja ylimmäinen pappi kysyi heiltä sanoen: *”Emmekö me ole kovasti kieltäneet teitä puhumasta kansalle tähän nimeen? Ja katso, te olette Jerusalemin täyttäneet teidän opetuslanelanne.”* Opetuslapset vastasivat: *”Enempi tulee kuulla Jumalaa kuin ihmisiä.”* Mutta koska he nämä kuulivat, kävi se lävitse heidän sydämensä, ja [he] pitivät neuvoa tappaaksensa heitä.

Niin suuri viha oli siis ylimmäisillä papeilla, kirjanoppineilla ja fariseuksilla, etteivät he saattaneet hallita itseänsä. Mutta eivät nämä sokeat raukat tunteneet sitä, että heillä oli sen kaltainen viha sydämessä. Sillä se hengellinen viha oli tehnyt heidät sokeaksi. Niin kuin Salomo kirjoittaa yhdessä paikassa, että heidän pahuutensa tekee heidät sokeaksi. Mutta eivät nämä raukat tunteet, että viha oli sydämessä. Se sana, kuin kävi läpi heidän sydämensä oli se, kuin apostolit sanoivat, että *”enempi tulee kuulla Jumalaa kuin ihmisiä,”* ja että *”Jumala oli korottanut Jeesuksen ja pannut [Hänet] Päämieheksi oikealle kädellensä.”* Ja miksi sen sanan piti käymän läpi heidän sydämensä? Sen tähden, että ylimmäisillä papeilla oli hirmuinen viha Jeesusta kohtaan.

Mutta siinä raadissa oli yksi mies, jonka sydämessä ei ollut niin suuri viha, kuin toisilla. Vaikka ei hänkään tuntenut Jeesuksen voimaa, mutta luonnollinen järki oli hänellä selvempi kuin muilla. Tämän miehen nimi oli Gamaliel. Hän antoi toisille sen neuvon, että heidän piti antaman apostoleille rauha. Ja

hänen neuvonsa tuli silloin toisilta otetuksi vastaan. Hän saattoi muutamalla sanalla estää perkeleen aivoitukset, niin ettei sillä kerralla tullut vaino kristittyin päälle.

Näin ihmeellisesti saattoi Jumala varjella Jeesuksen opetuslapsia verenvuodatukselta yhden luonnollisen ihmisen kautta. Vaikka se sama Gamaliel ei tiennyt mitään kristillisyydestä. Ja meidän pitäis uskomaa, että Jumala saattaa vielä nytkin varjella Jeesuksen opetuslapsia jonkun ihmisen kautta, joka ei ymmärrä, onko tämä kristillisyyys Jumalasta eli ei, mutta jättää kuitenkin koko sen asian Jumalan tuomion alle.

Te tiedätte, rakkaat veljet, että se vanha Simeon on sanonut, koska hän otti sen siunatun lapsen, Jeesuksen, syliinsä: *”Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan.”* Ja se Simeonin sana tuli myös täytetyksi, ei ainoastaan Vapahtajan aikana, vaan myös jälkeen. Koska elävä kristillisyyys tuli maailmaan, tuli se sama Lapsi lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa. Sillä muutamat lankesivat kristillisyyden kautta paatumukseen, ja muutamat tulivat kristillisyyden kautta ylösnostetuksi helvetistä. Ja sen pitää olemaa teille merkiksi, jota vastaan sanotaan, että joka paikassa, kussa elävän kristillisyyden merkki ilmestyy, siinä tulee paatumus maailmanlapsille. Siinä tulee myös viha ja vaino.

Ja ne harvat sielut, jotka ovat Jeesuksen voimaa tunteneet sydämissänsä, saavat myös tuta perkeleen voimaa sekä sisältä kiusausien kautta, ja ulkoa päin vihaa ja vainoa maailmanlapsilta, joitten silmät rietas on kääntänyt nurin, että heidän pitää näkemän Pyhän Hengen vaikutukset riettaan hengen vaikutukseksi. Niin on ollut kristillisyyden alusta,

ja niin pysyy maailman viha loppuun asti. Eivätkä ne raukat tunne, kuinka syvään paatumukseen he vajoavat, jotka kristillisyyttä vastaan sotivat ja kristityitä vainoavat. Ne luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, jotka Jeesuksen opetuslapsia tappavat. He luulevat raukat, että he tienaa sen kautta autuuden. Mutta hirmuisen vaivan helvettissä he tienaa.

Nyt on tämä lapsi, Jeesus, pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan. Niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainosi sitä, joka Hengen jälkeen syntynyt oli, niin myös nytkin tapahtuu, todistaa Paavali. Mutta mitäs sanoo Raamattu? Aja pois palkkavaimo poikinensa, sillä ei hänen pidä perimän vapaan pojan kanssa. Niin kuin Paavalin aikana palkkavaimon poika tahtoi periä sen vapaan kanssa, niin tahtoo vielä nytkin palkkavaimon poika periä paljon Isän tavarasta, vaikka hän ei ole perillinen. Palkkavaimon poika on äpärä, jonka äiti Agar on viskannut pensaan alle. Ja vaikka hänen äitinsä on sanonut: *”En viitsi nähdä, että lapsi kuolee janoon,”* ei hän kuitenkaan ota lastansa syyliin ennen kuin enkelin ääni kuuluu taivaasta: *”Ota poika ja tue häntä kädelläs.”* Minä luulen, että Agarin poika kuolee janoon, ellei Jumala aukaise hänen silmiänsä, että hän näkee vesikaivon, josta elämän vesi vuotaa.

Tämä Agarin poika on tässä kristillisyydessä tehnyt paljon usaakaa [eli rettelöitä] vapaan pojalle. Saara näki sen Agarin pojan pilkkaajaksi. Ja pilkkaajaksi hän tulee, ellei hän tule pois ajetuksi Isän huoneesta. Sillä vaikka hän on Aabrahamin siemen, ei pidä hänen perimän isän tavarasta mitään, sillä hän on äpärä. Ajakaa pois palkkavaimo poikinensa, ja älkää antako hänelle sijaa. Minä tiedän, että kaikki vapaat tuntevat tämän pojan, että hän tekee heille usein suuren hädän. Hän tahtoo heiltä ottaa sen siunauksen, jonka lisäksi oikea isä on heille antanut. Hän tahtoo omalla vanhurskaudella tulla

iankaikkisen elämän perilliseksi. Mutta ei hänen pidä perimän vapaan kanssa.

Ja koska nyt se aika on läsnä, että meidän uskomme pitää tuleman koetuksen alle, niin kuin silloin apostolien aikana, koska heidät tuotiin ylimmäisen raadin eteen. Jos joku pantais vankeuteen Jeesuksen nimen tähden, niin pitäis meidän muistaman, kuinka Jumalan seurakunta rukoili Pietarin edestä, koska hänet oli vankeuteen heitetty kristillisyyden tähden, ja Jumala kuuli heidän rukouksensa ja lähetti enkelinsä pelastamaan Pietaria. Niin ne harvat sielut, jotka ovat tunteet Jeesuksen suurta voimaa ja kunniaa, rukoilevat niitten edestä, joita kristillisyyden tähden vihataan ja vainotaan, että he jaksaisivat pysyväiset olla heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Sillä ette vielä ole haamaan vereen asti kilvoitellen syntiä vastaan olleet, sanoo Paavali.

Mutta tästedes kukaties alkaa se Taivaallinen Vanhin kurittamaan lapsiansa ja koettelemaan heidän uskoansa. Koska moni on tullut niin raavaaksi, ettei mahdu enää Vanhimman syyliin. Ja moni on luopunut pois Hänestä. Ja moni Taivaallisen Vanhimman lapsista on karannut mettään. Ja moni on alkanut vasta uudesta ristiinnaulitsemaan Jeesusta. Kukaties, kuinka moni Hänen lapsistansa olisi halullinen seuraamaan Hänen verisiä askeleitansa turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle.

Jeesuksen opetuslapset ovat ennen riidelleet, kuka heistä näkyis suurin olevan. Ja yrtitarhassa, kussa heidän pitäis parhaiten valvoa, pakkaa uni tulemaan. Mutta siinä suuressa murheessa ristin kohdalla, kussa opetuslapset katselevat sitä suurta ja orjantapuroilla kruunattua Kuningasta, ei tule enää riitaa näitten välillä. Ei siinä tule kysymystä siitä, kuka olis paras kristitty. Vaan siinä katsannossa täytyy kaikkien tulla niin pieneksi, että he mahtuvat Vanhimman sydämeen.

Mutta ei tässä ole kaikki niin pienet, että he mahtuisivat Vanhimman sydämeen.

Sillä muutamat [ovat] Jeesuksen ristin viholliset ja oikeat sotamiehet, joitten päälle Vapahtajan veri priiskuu aivan kadotukseksi. Muutamat ovat pilkkaamista varten tulleet Jeesuksen ristin tykö. Muutamat ovat Nikodeemuksen kaltaiset. Ja muutamat seisovat niin kaukana ristikistä, etteivät he näe Vapahtajan haavoja. Muutamat lyövät rintoihinsa ja menevät kotia. Mutta ei niillä ole murhe pysyväinen. Sen tähden he pian unohtavat Vapahtajan vaivat.

Mutta muutamat eivät mene ollenkaan sinne katselemaan Ristiinnaulittua. Ainoastansa Jeesuksen oikeat opetuslapset seisovat murheellisella ja särjetyllä sydämellä ristin kohdalla, katsellen sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, kuinka Hän sotii kuoleman kilvoituksessa perkeleen ja hänen joukkonsa kanssa. Tämä opetuslasten murhe vaikuttaa niin paljon, että maailmanrakkaus ajetaan pois. Keveämielisyys ja joutavat ajatukset ajetaan pois. Maailmankunnia ajetaan pois tämän murheen kautta. Ja palava halu ja kaipaus Jeesuksen perään nousee opetuslasten sydämissä.

Ainoastaan epäusko vielä vaivaa Jeesuksen murheellisia opetuslapsia, niin kauan kuin Jeesus makaa haudassa. Mutta pian tulee se aika, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas nousee ylös haudasta ja osoittaa itsensä eläväksi murheellisille opetuslapsille. Ja he saavat nähdä Herran. Silloin tulee murheellisille opetuslapsille ilo ja riemu sydämeen.

Olkaa nyt yksimielisesti koossa, te murheelliset Jeesuksen opetuslapset, ja rukoilkaa, että se armollinen Herra Jeesus tulis pian lohduttamaan teitä teidän murheessanne. Ja koska te Pyhän Hengen voimalla puetetut saarnaatte evankeliumia Ristiinnaulitusta, josta nousee maailman viha ja vaino, niin olkaa urhoolliset vastaamaan ja todistamaan, että Jeesus, jonka juutalaiset ovat tappaneet, nousi ylös kuolleista, ja on käskenyt teidän saarnata evankeliumia kaikille luoduille.

Jos maailma tämän saarnaamisen tähden pahenee ja teitä kristillisyyden tähden vie-dään raadin eteen, niin on se suuri Kuningas Henkensä kautta vahvistava teidän uskonne, että te jaksatte tunnustaa totuuden maailman edessä. Vaikka vihollinen tahtoo hävittää kaikki, jotka Jeesuksen nimeä tunnustavat, ja uhkaa ylimmäisten pappien, kirjanopineitten ja fariseusten kautta hukuttaa joka ainoan sielun, joka Jeesuksen suurta voimaa ja kunniata ilmoittaa. Kuitenkin on se meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että Hän auttaa köyhää kristikuntaansa ja kuulee seurakuntansa rukoukset, ja lähettää enkelinsä pelastamaan niitä, joita kristillisyyden tähden vainotaan. Kuule, sinä Suuri Israelin Paimen, särjettyjen sydänten huokaukset, sillä vanhurskaan rukous voi paljon, koska se totinen on. Aamen!

1. Jäljennös / Kollerin kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki / 2. Jäljennös / Iisakki Poromaan jäljennöskirja Junosuando /

Jumala valittaa profeetan Jeremian kautta 5: 12–13, että he kieltävät pois Herran ja sanovat: ”Ei hän se ole. Ei meille käy niin pahoin. Ei miekka ja nälkä tule meidän päällemme. Profeetat puhuvat tuuleen. Ei heillä ole Jumalan sanaa. Niin heille itse käyköön.

Nämät sanat sopivat juuri hyvin tämän aikaisille suruttomille ja kristillisyyden vastaanseisojille, jotka sanovat: ”Kyllä me näemme itse Raamatusta. Ei teidän tarvitse huutaa.” Tämän aikaiset luulevat myös, että profeetat puhuvat tuuleen, ja ettei heille niin pahoin käy kuin profeetat ennustavat. Ja käykään profetoille niin kuin he muille saarnaavat.

On ennenki Vanhassa Testamentissa olleet semmoiset paatuneet henget, jotka ei ole uskoneet, mitä profeetat ovat ennustaneet. Sillä profeetat ovat saarnanneet, että väärin käypi, jos ihmiset ei tee parannusta. Mutta ei ole sen aikaiset pakanat uskoneet, että väärin käypi, ennen kuin vihollinen on tullut miekalla kaulan päälle, vaan sen aikaiset pakanat ovat vastanneet, että profeetat puhuvat tuuleen; ei se ole tosi, mitä he jaarittivat.

Ja juuri sama usko on tämän aikaisilla pakanoilla, että profeetat puhuvat tuuleen. Ei se ole tosi, mitä he jaarittelevat. Mutta kyllä pakanat saavat kerran nähdä, onkos se tuuleen puhuttu, että suruttomat kaikki menevät helvettiin, ja ettei taida olla parempi keino niilläkään, jotka kerran ovat alkaneet hengessä ja nyt päättävät lihassa.

Vai niinkös te luulette, pakanat, että profeetat puhuvat tuuleen? Ja niin, että käypi niille profetoille kuin he ovat ennustaneet muille. Mutta älkää ajatelko, pakanat, että niin käypi profetaille kuin suruttomille, vaikka te luulette, että profeetat puhuvat tuuleen. Mutta pakanat itse puhuvat tuuleen, koska he rupeevat jaarittelemaan heidän omia asioitansa. Pakanoilla on paljon arvelemista, koska he tulevat yhteen. He puhuvat silloin pellosta ja nautahäristä niin kuin Vapahtaja on sanonut: ”Minä olen ostanut

viisi paria härkiä ja en taida sen tähden tulla.” Semmoiset estelemiset ja semmoiset jaaritukset ovat suruttomilla.

Ja vaikka nyt pakanat sanovat: ”Profeetat puhuvat tuuleen, ei heillä ole Jumalan sanaa”; mutta pakanatpa puhuvat tuuleen. Onkos sitte pakanoilla Jumalan sana suussa, koska he vastaavat näin: ”Minä olen ostanut viisi paria härkiä ja en taida sen tähden tulla”? Eiköpä pakanoilla ole uskonveljiä ollut jo Vanhassa Testamentissa? Onpa silloin jo ollut pakanoilla se usko, että profeetat puhuvat tuuleen, ja ettei heillä ole Jumalan sanaa.

Mistäs heille tuli se usko, että profeetat puhuvat tuuleen? Eiköpä tämän aikaisilla pakanoilla ole sama usko, että profeetat puhuvat tuuleen, ettei heillä ole Jumalan sanaa? Mutta suruttomilla taitaa olla Jumalan sana, koska he rupeevat saarnaamaan nautahäristä ja hevoisista. Onpa ennenki olleet semmoiset pakanat, jotka ovat profetoita laittaneet ja pitäneet heidän sanansa lapparina. Yksi pakanallinen kuningas otti [ja] poltti profeetan Jeremian kirjoituksen. Ja moni pitää vielä nytkin oikiata Jumalan sanaa lapparina.

Mutta kerran taitaa sekin aika tulla, että profeetan sanat tulevat todeksi. Niin on käynyt Israelille, joka ei uskonut ollenkaan, että heille tulee miekka ja nälkä. Koska heidän kaupunkinsa hävitettiin ja ihmiset ryöstettiin, silloin tuli heille hiljainen katumus. Silloin he vasta rupeisit uskomaan, ettei profeetat ole puhuneet tuuleen. Ja niin tapahtuu vielä näillekin kristillisyyden vihollisille. Koska kuolema alkaa pusertamaan heidän paatuneita sydämitänsä, silloin he huomaitsevat, että heränneet ja kristityt ovat oikein

saarnanneet. Mutta ei auta enää, koska aika on tullut hiljaiseksi.

Ja minä olen välistä ajatellut, minkä tähden tämän aikaiset pakanat ovat niin lujat vastaanaseisijat, minkä tähden he suuttuvat kristityille, minkä tähden he pilkkaavat, vaikka he tietävät, että heidän elämänsä ei kelpaa Jumalalle. Mutta ylpeys tekee heitä niin sokiaksi, ja pitää ilmanki oleman paatuneitakin maailmassa, jotka ilmoittavat, millinen luonto perkeleellä on. Sen tähden sanoo Herra: *"Katso, minä annan tälle kansalle lankeemuksen. Siihen pitää sekä isät että lapset heitensä loukkaaman, ja kylän miehet pitää hukkuman toinen toisensa kanssa."* Jer. 8: 21. Mutta Aabrahami rukoili Herraa Sodomian edestä ja Gomorran edestä, että jos siinä kaupungissa löytyis kymmenen hurskasta, niin Herra aikoi säästää koko kaupungin niiden kymmenen hengen tähden. Mutta ei löytynytkään koko kaupungissa kymmentä hurskasta.

Kukas tiesi löytyykö tässä kylässä kymmenen hurskasta, joiden tähden Jumala pitäis säästämisen pakanoita? Pakanat sanovat näin: *"Ilmanki muutamassa paikassa löytyy kristityitä, ei maailma muutoin seisoi."* Mistäs ovat pakanat ottaneet sen uskon, että kristittyin tähden maailmaa säästetään? Mutta koska taas kristityt jossakussa paikassa ilmestyvät, niin ei pakanat pidä heitä kristityinä, mutta vääränä profeettana. Minkä kaltaista kristillisyyttä siis pakanat vaativat? Mitä maks semmoista kristillisyyttä pakanat vaativat, joka kelpais maailmalle ja saatanalle? Kyllähän perkelekin vaatii jumalisuutta, erinomattain yksi siviä perkele, se vaatii siveyttä, ja kunnian perkele vaatii kunniallisuutta. Ja omanvanhurskauden perkele vaatii vielä puhdasta sydäntä. Omanvanhurskauden perkele saarnaa katuvaistille näin: *"Koska sinulla ei puhdas sydän ole, niin ei Vapahtaja huoli sinusta."* Mutta vaikka kuinka paljon siveyttä, jumalisuutta ja vanhurskautta perkele vaatii, ei hän sitä vaadi, että katuvaistat pitää tuleman Jeesuksen

ristin juureen, sillä hän pelkää, että jos joku pisara sovintoverestä tippuis katuvaisten ja murheellisten sydämeen, niin he tulisit puhdistetuksi. Sen tähden rietas ei salli katuvaistia tulla Jeesuksen ristin juureen, että hän mistantaa silloin heidän sielujansa.

Ja pakanat, joilla on kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja, vaativat, että kristityt pitää tuleman enkelin kaltaiseksi. Olipa fariiseuksilla kirkkaat silmät näkemään vikoja Vapahtajan elämässä. Ja minä luulen, että vaikka kuinka kristityt freistaisit elää siviästi, että he kelpaisit maailmalle, ei pakanat kuitenkaan saattais pitää heitä kristityinä. Sillä ei pakanat ennenkään ole pitäneet kristityitä parempana kuin villihenkenä. Ja missä paikassa ikänäns oikiat kristityt ilmaantuvat, siellä pakanat vihaavat heitä.

Minä olen usein ajatellut, mitä varten ihminen on tähän maailmaan luotu. Koska kaikki muut luontokappaleet täyttävät päämaailinsa, mitä varten he ovat tähän maailmaan luodut, mutta ihminen ei saata täyttää sen Suuren Luojan päämaailin, ovat muut luontokappaleet ynnä maan kanssa kiroitut ihmisen tähden. Mutta ihminen on synninlankeemuksen kautta tullut pahemmaksi ja rumemmaksi. Ja jota kauvemmin hän elää, tulee hän päivä päivältä kauhiammaksi, jollei hänelle tapahdu sen kaltainen sydämen muutos, että hän saattais Jumalan armon kautta tulla ylös nostetuksi siitä viheliäisyydestä, jossa hän makaa. Mutta pakanat ei huolikaan Jumalasta. Ei he tahdo autetuksi tulla sen tähden, ettei ne sokiat raukat tunne heidän onnettomuuttansa. Hauska heillä on istua riettaan sylissä ja nauraa ja pilkata Taivaallisen Vanhemman kyneleet.

Usein soittaa minun korvissani tämä ääni, joka kuului Jerusalemin templissä. Koska ovat aukenit itsestänsä, silloin huusi ääni: *"Lähtekäämme täältä!"* Mutta mitäs merkitsee tämä ääni, joka niin usein soittaa minun korvissani? Kuka tiesi, mihinkä lähtö tulee. Ja te tiedätte kaikki, että lähtö tulee. Pois

maailmasta lähtö tulee. Ja olettekos nyt valmiit lähtemään pois maailmasta? Te, jotka olette tässä huoneessa istumassa, olettekos valmiit lähtemään siihen tuntemattomaan ilmaan, josta ei yksikään tule takaisin? Minä sanon tuntemattomaksi sen vuoksi, että se on vielä monelle tuntematon se tulevaisuus maailma.

Ei kristityt pelkää sitä tulevaista ilmaa, jotka ovat siihen valmistetut. Mutta muutamat maailman orjat ovat niin rohkiat, ettei he pelkää kuolemata, ei he pelkää Jumalata, ei he pelkää helvettiä. Kukas tiesi, kuinka viimein käypi niille, jotka niin rohkiat ovat, [ja] jotka sokiana vaeltavat ijankaikkisuutta kohtaan. Täällä he hääraävät maailman kanssa, ja koska huuto tulee, tällainen huuto, lähtekäämme pois maailmasta, silloin he vasta hämmästyvät, silloin he rupeevat parkumaan, silloin he alkavat kiroomaan Luojansa ja sanomaan: *"Sinä olet meitä tähän onnettomuuteen saattanut. Miksis olet meitä tällaiseksi luonut?"*

Mutta ne harvat sielut, jotka täällä armonajassa ovat tulleet tuntemaan onnettomuutensa, ja siinä onnettomuudessansa huutaneet niin korkialla äänellä, että valitusääni on kuulunut korkeuteen, niiden tykö on tullut auttaja taivaasta. Taivaallinen Vanhin, joka heitä suurella vaivalla ja

verenvuodatuksella on synnyttänyt, armahataa lapsiansa, jotka hädässä Hänen tykönsä huutavat. Sillä Vanhimman sydän palaa rakkaudesta ja armahtamisesta. Ei Hän saata nähdä, että hänen lapsensa hukkuvat. Itse Hän antaa oman henkensä alttiiksi niin kuin taivaan linnut. Olettekos nähneet, vanhemmat, kuinka yksi lintu antaa henkensä pienien poikainsa edestä? Olettekos nähneet, vanhemmat, kuinka nämät pienet lintuiset antavat itsensä tappaa poikainsa tähden?

Olettekos nähneet, vanhemmat, mikä rakkaus on Vanhemman sydämessä, koska hän ei ole säästänyt yhtään ainoata veren pisarata, jota Hän ei ole antanut vuotaa lastensa tähden, että heidän sielunsa tulisit pelastetuksi? Ja te istutte tässä kuurona ja mykkänä. Ei teillä taida olla vanhemman sydän ollenkaan, koska ette tunne, mikä ääretöin rakkaus Vanhemman sydämessä on, ja mikä haava tulee Vanhemman sydämeen, koska lapset ovat hengen hädässä. Huutakaat, huutakaat, kaikki hädässä olevaiset lapsukaiset! Huutakaat Taivaallisen Vanhimman perään, että Hän tulis teitä auttamaan. Ja totisesti Hän tulee auttamaan, jos te vaan jaksatte huutaa niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen. [Amen.]

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki

TEKSTI: HES. 33: 30–32

Jumala sanoi profeetalle Hesekielille: **Sinä ihmisen poika! Sinun kansasi lapset puhuvat sinua vastaan siellä ja täällä, seinillä ja oven edessä, ja toinen sanoo toiselle: käykäämme kuulemaan, mitä Herra sanoo. Ja he tulevat tykösi seurakuntaan, ja istuvat sinun edessäsi niin kuin minun kansani, ja kuuntelevat sinun sanaasi, mutta ei he ensinkään tee sen jälkeen. Ja katso, sinun täytyy olla heidän ilovirtensä, jota he mielellänsä laulavat ja soittavat.**

Tässä raamatunpaikassa, nimittäin Hesekielin 33: 30–32 on Jumala sanonut profeetalle, kuinka suruttomat tekevät hänen kanssansa. He puhuvat sinua vastaan siellä ja täällä, seinillä ja oven edessä. Niin kuin suruttomien tapa on seisoa oven edessä, koska profeetta saarnaa. Ja siellä he puhuvat seinillä, mutta sanovat kuitenkin keskenänsä: *”Käykäämme kuulemaan, mitä Herra sanoo.”* Eivät he malta olla kuulematta, vaikka he puhuvat vastaan. Ja he tulevat sinun tykösi seurakuntaan, ja istuvat sinun edessäsi niin kuin minun kansani. He istuvat seurakunnassa ja kuuntelevat saarnaa, mutta toista he ajattelevat. He kuuntelevat kyllä, mutta eivät he tee sen jälkeen.

Tässä on suruttoman kansan haamu oikein maalattu meidän silmiemme eteen juuri niin kuin olisi se asia tänä päivänä tapahtunut. He puhuvat kyllä vastaan kaikki, mitä profeetta sanoo, mutta tulevat kuitenkin kuulemaan. Sama luonto kuuluu olevan suruttomilla Vanhassa kuin Uudessa Testamentissa, että he puhuvat vastaan kaikki, mitä opettaja sanoo. He puhuvat seinillä. En tiedä puhuvatko he pirtin seinillä, eli kirkon seinillä, mutta seinillä he puhuvat ja oven edessä, ja sanovat taas keskenänsä: *”Käykäämme taas kuulemassa, mitä taas saarnataan.”* Ja he kuulevat kyllä, mutta eivät he tee sen jälkeen. Jopa sitten olisi koko maailma kääntymässä, jos he rupeaisivat tekemään sen jälkeen, kuin heille saarnataan. Mutta eivät he tule sillä mielellä, että he tekisivät sen jälkeen, vaan he tulevat sillä mielellä, että he pääsisivät nauramaan, niin kuin heidän tapansa on.

Mutta he istuvat profeetan edessä, niin kuin Jumalan kansa. Se merkitsee, että he istuvat

siivosti ja kuuntelevat, niin kuin muutkin vanhat kristityt, vaikka pahanilkisyys ei anna kaikille rauhaa, että he istuisivat rauhassa saarnan aikana.

Profeetta Hesekielin aikana ovat suruttomat istuneet niin kuin Jumalan kansa. Mutta tällä ajalla ei voi suruttomilla olla rauhaa saarnankaan aikana, sillä he marssivat ulos ja sisälle, niin kuin rauhattomat henget ja puhuvat keskenänsä omia jaarituksiansa, että he pääsisivät kuulemasta, mitä saarnataan.

Koska rietas seisoo vartijana sydämen oven edessä ja varjelee sydäntä, ettei yksikään sana pääsisi siihen koskemaan, silloin hän lennättää heidän ajatuksiansa ympäri maailman, etteivät he kuulekaan, mitä saarnataan. Sillä tämänaikaiset suruttomat menevät rohki helvettiin. Eivät he tahdo ulkokullaisuudella mennä kadotukseen, ettei rietas pääsisi heitä soimaamaan ja sanomaan: *”Sinä muutampi ulkokullattu istut tässä ja kuuntelet saarnaa. Ja mitä sinä niitä loruja kuuntelet?”*

Niin saarnaa rietas tämänaikaisille suruttomille: *”Mitäs sinä istut tässä ja kuuntelet niitä saarnoja, joiden kautta ihmiset tulevat hulluksi. Sitten vasta tulet oikein ulkokullatuksi, jos teet niitten jälkeen ja rupeat huokaamaan niin kuin luontokappale, ja ulvomaan niin kuin nälkähukka. ”Pakene pois,” sanoo se totinen rietas, joka ei viitsi semmoista ulkokullaisuutta nähdä. ”Ja pakene pois tästä hullujen huoneesta ja mene viinaporvarin tykö. Hän tietää paremmin, kuin nämä heränneet, mistä tie menee taivaaseen. Eli mene korttia ja palloa lyömään. Se on parempi Jumalan palvelus, kuin noitten*

heränneitten huokaaminen ja huutaminen, eli mene huorain huoneeseen. Ne opettavat sinua koreilemaan.”

Niin saarnaa rietas tämänaikaisille suruttomille, jotka palvelevat häntä uskollisesti ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Mutta eivät kaikki tohdi niin rohki mennä helvettiin. Profeetta Jeremian aikana he tulivat kuuntelemaan saarnaa ja istuivat siellä niin kuin Jumalan kansa, niin kuin vanhat kristityt. Mutta eivät he tehneet sen jälkeen. On ilman epäilemättä näinäkin aikoina muutamia ulkokullaita, jotka istuvat kirkossa niin kuin Jumalan kansa ja kuuntelevat Jumalan sanaa, mutta se menee sisälle yhdestä korvasta ja toisen kautta ulos. Ei se tule sydäntä kohti koskaan. Semmoisilla armonvarkailta on olevinansa huolta sielun autuudesta, mutta he varoittavat sydäntänsä, ettei totuuden sana pääsisi siihen koskemaan, että he ymmärtäisivät totuuden, ja totuus tekisi heidät vapaaksi. Niistä on myös sanottu edellä mainitussa paikassa: *”He kuulevat sinun sanaasi, mutta eivät he tee ensinkään sen jälkeen.”* Ja laviammalta sanoo Herra profeetalle: *”Katso, sinun täytyy olla heidän ilovirtensä, jota he mielellänsä laulavat ja soittavat.”*

Tämä Jumalan sana on täytetty vielä tänäkin päivänä. Profeetan täytyy olla pilkkaajien ilovirtenä. He tekevät hänestä häpeällisiä lauluja, joita he päissä laulavat pilkkaamisen vuoksi. Ja silloin ovat pilkkaajat mielestään viisaat, koska profeettaa pilkataan, haukutaan ja häväistään. He puhuvat hänestä seinillä ja oven edessä, koska he eivät viitsi puhua silmien edessä. Semmoinen on suruttoman kansan esimaalaus Hesekielin 33: 32. Siinä on pilkkaajille peili, jossa heidän haamuunsa on maalattu.

Mutta katselkaamme, mitä profeetta Jeremias saarnaa heränneille: *”Minä tiedän, Herra, ettei ihmisen tie ole hänen voimassansa, eikä yhdenkään miehen vallassa, kuinka hän vaeltaisi ja käymisensä ojentaisi. Kurita minua, Herra, kuitenkin kohtuudella,*

ja ei sinun julmuudessasi, ettei minua peräti hukutettaisi.” Tässä kuulevat nyt heränneet sielut, ettei profeettakaan tuntenut itsensä voimaa vaeltamaan elämän tiellä, niin kuin tämä elämän tie ei ole ihmisen omassa vallassa, eikä se ole myöskään jonkun muun ihmisen vallassa, vaikka ihmiset ovat niin kuin välikappale Jumalan kädessä, että ne, joiden silmät Herra on avannut, saattavat johdattaa eksyväisiä matkamiehiä oikean tien päälle, ja johdattaa eli taluttaa väsyneitä, ja nostaa langenneita.

Mutta niin kuin heränneillä on semmoinen ajatus, että Herra heitä oikein kurittaisi tuskalla ja omantunnon vaivalla, niin kuuluu myös olevan profeetalla Jeremialla semmoinen toivotus, että Herra häntä kurittaisi hänen hitautensa tähden. Niin myös Daavid rukoili Jumalaa, että Herra häntä koettelisi, koska hän sanoi: *”Tutki minua, Jumala, ja koettele minun sydämeni, jos minä pahalla tiellä lienen.”*

Me kuulemme, että on Vanhassakin Testamentissa ollut tällainen arvelus itsensä, ja epäily, koska he ovat tunteneet, että heidän katumuksensa on ollut hidas. He ovat alkaneet rukoilemaan, että Herra kurittaisi heitä tuskalla ja omantunnon vaivalla. Mutta emme tiedä, onko Jumala sen tähden kurittanut heitä heidän anomuksensa jälkeen, sillä he ovat saattaneet olla tietämättömyydessä, mitä omavanhurskaus heissä on vaikuttanut, kuinka se panee katuvaaisia tienamaan armoa suuremmalla tuskalla ja omantunnon vaivalla. Vaikka Jumalan sana osoittaa, ettei saata yksikään syntiänsä maksaa omalla vaivallansa.

Jos katuvainen sielu alkaa toivottamaan itsellensä suurempaa tuskaa ja omantunnon vaivaa, niin se merkitsee, että omavanhurskaus on matkassa, joka panee katuvaaisia tienamaan armoa omalla parannuksella eli suuremmalla tuskalla ja omantunnon vaivalla. Sillä omavanhurskaus tahtoo kaikki

omalla vaivallansa tienata ja ansion jälkeen saada, ei armosta mitään.

Koska siis profeetta Jeremia rukoilee: *”Kurita minua Herra, mutta kuitenkin kohtuudella, ettei minua peräti hukutettaisi,”* niin se kuuluu, niin kuin lapsi sanoisi vanhemmalle: *”Piiskaa minua pahankurisuuden tähden, mutta älä niin kovin pieksä, että minä kuolen.”* Jokohan vanhin rupeaa tuota piiskamaan hänen anomuksensa jälkeen? Minä luulen, että vanhemman sydän on senkaltainen, että hän kurittaa lasta, koska hän näkee sen tarvitsevan, mutta ei hulliaisten anomuksen jälkeen. Olkoon nyt tämä ojenukseksi niille katuvaisille, jotka rukoilevat, että heille tulisi suurempi tuska.

Profeetta on myös saarnannut niille poislangenneille tällä tavalla: *”Herra kutsui sinun nimesi viheriäiseksi, kauniiksi, hedelmälliseksi öljypuuksi, mutta nyt Hän on suurella murhan äänellä sytyttänyt tulen sen ympärille, niin että sen oksat pitää hävitetyksi tuleman, sillä Herra Sebaot, joka sinut on istuttanut, uhkasi sinulle paha.”* Tässä kuulet sinä kuivettunut öljypuu, kuinka Herra aikoo sytyttää valkian sinun ympärillesi, että kaikki oksat pitää palaman. Herra kutsui sinun nimesi viheriäiseksi, kauniiksi ja hedelmälliseksi öljypuuksi, mutta nyt Hän on suurella murhan äänellä sytyttänyt tulen sinun ympärillesi. Nyt palavat kaikki kauniit oksat sinussa. Kaikki kukkaset varisevat sinusta. Kaikki lehti sinussa muuttuu ja kellastuu. Ei sinusta jää muu kuin ranka, ettet ole hedelmällisyydessä pysynyt, koska Herra istutti sinua viinamäkeen ja odotti sinun kantavan punaisia viinamarjoja, mutta sinä rupesit aivan karvaita marjoja kantamaan.

Herra sanoi sen saman profeetan Jeremian kautta (2: 2): *”Minä ajattelin sitä hyvää työtä, joka sinulle tapahtui nuoruudessasi, ja sitä rakkautta, jonka minä sinulle osoitin, koskas kaunis olit, ja minua korvessa seuraisit, koska Israel oli Herran pyhä, ja Hänen ensimmäinen hedelmänsä.”* Näin sanoo Herra:

”Mitä vääryyttä teidän isänne löysivät minussa, että he erkanivat minusta ja menivät turhuuteen ja tulivat turhaksi, ja ei ensinkään ajatelleet, kussa se Herra on, joka meitä vei ulos Egyptin maalta, joka johdatti meitä korvessa, autiossa ja erämaassa, kuivassa ja kuoleman varjon maassa?” *”Ja mitä vääryyttä te olette löytäneet minussa?”* sanoo Herra niille poisluopuneille lapsille, jotka eivät pysyneet liitossansa, mutta menivät maailman turhuuteen ja vihollisen taloon, kussa heitä kaikkeen pahuuteen opetetaan.

Kuinka monta kertaa pitää Vanhimman vetämän teitä tukasta vihollisen talosta? Kuinkas monta kertaa pitää Hänen huutaman teitä ja noutaman teitä, ennen kuin Hän väsyä juoksemasta teidän perässänne? Palaja kuitenkin, sinä poisluopunut ja vastahakoinen lapsi! Nouse vielä, sinä tuhlaajapoika, ja mene Isän tykö, vaikka olet haaskannut kaiken tavaran, jonka saanut olet Isältä. Nouse, nouse, sinä viheliäinen tuhlaajapoika, ja älä ole enää sikopaimenena maailman vieraassa maassa, kaukana Isän majasta.

Profeetta Jeremias kirjoittaa myös armoitetuille tällä tavalla (17: 7): *”Mutta se mies on siunattu, joka luottaa Herraan. Ja Herra on hänen turvansa. Hän on niin kuin se puu, joka veden reunalle on istutettu, ja ojan viereen juurtunut. Sillä jos vielä palavuus tulee, niin ei hän kuitenkaan pelkää, vaan sen lehdet pysyvät viheriäisenä, ja kantaa hedelmän ilman lakkaamatta.”*

Kuule nyt, sinä hedelmällinen puu, jonka lehti ei varise vehmall', joka et pelkää, vaikka kuiva vuosi tulee. Ovatkos nyt sinun marjasi kypsyneet sinussa, että sinä kelpaisit Herralle? Onkos sinussa niin monta marjaa, kuin sinussa on ollut kukkasia Johanneksen aikana? Meidän pitää toivoman, että vaikka sinussa ei ole niin monta marjaa, kuin kukkasia oli Johanneksen aikana, että jos Herra antaa kastetta taivaasta, ja antaa armollisen aurinkonsa paistaa, sinun marjasi, jotka sinussa ovat, pitää tuleman punaiseksi viinamarjaksi

elokuussa. Ja pitää tapahtuman, että Viinamäen Rakentaja, joka sinun ympärillesi on gravia kaivanut, ja sinun juurtasi sonnittanut, pitää sammuttaman janonsa, koska Hän tulee niitä marjoja poimimaan.

Ja koska vieraat tulevat taivaasta, saa Hän panna muutamia punaisia viinamarjoja pöydälle, ja Viinamäen Rakentaja sanoo niille vieraille: *"Maistakaa tekin niitä viinamarjoja, jotka pohjan maalla kasvaneet ovat."* Ja koska kuoleman enkeli tulee leikkaamaan

viinapuun oksat maan päältä, silloin pannaan kaikki punaiset viinamarjat viinakuurnaan ja puserretaan, että se punainen ja makea viina, joka niissä on, rupeaa ylitse vuotamaan, että se Suuri Viinamäen Rakentaja saisi itsekin maistaa hedelmän työstänsä. Silloin kaikki työmiehet viinamäessä ynnä Hänen kanssansa pääsevät iloitsemaan ja riemuitsemaan iankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / (mikrofilmi, Huonepostillan käsikirjoitus / Upsalan yliopistonkirjasto /

TEKSTI: HES. 33: 30–32

Jumala sanoo profeetalle, Hesekielille: ”Sinä ihmisen poika. Sinun kansasi lapset puhuvat sinua vastaan siellä ja täällä, seinillä ja oven edessä. Ja toinen sanoo toiselle: ”Käykäämme kuulemaan, mitä Herra sanoo.” Ja he tulevat sinun tykösi seurakuntaan ja istuvat sinun edessäsi, niin kuin minun kansani. Ja he kuulevat sinun sanaasi, mutta eivät he ensinkään tee sen jälkeen. Ja katso, sinun täytyy olla heidän ilovirtensä, jota he mielellänsä laulavat ja soittavat.”

Tässä raamatunpaikassa, nimittäin Hesekielin 33: 30–32 on Jumala sanonut profeetalle, kuinka suruttomat tekevät hänen kanssansa. He puhuvat sinua vastaan siellä ja täällä, seinillä ja oven edessä. Niin kuin suruttomien tapana on seisoa oven edessä, koska profeetta saarnaa, ja siellä he puhuvat seinillä, mutta sanovat kuitenkin keskenänsä: ”Käykäämme kuuntelemaan, mitä nyt saarnataan.” Eivät he malta olla kuuntelematta, vaikka he puhuvat vastaan, ja tulevat sinun tykösi seurakuntaan ja istuvat sinun edessäsi, niin kuin minun kansani. He istuvat seurakunnassa, niin kuin Jumalan kansa, ja kuuntelevat saarnaa, mutta toista he vaan ajattelevat. He kuuntelevat kyllä, mutta eivät he tee sen jälkeen.

Tässä on suruttoman kansan haamu oikein maalattu meidän silmiemme eteen juuri niin kuin olisi se asia tänä päivänä tapahtunut. He puhuvat kyllä kaikkea vastaan, mitä profeetta saarnaa, mutta tulevat kuitenkin kuuntelemaan. Mutta eivät he kyllä tee sen jälkeen. Sama tunto kuuluu olevan suruttomilla Vanhassa Testamentissa, kuin Uudessa Testamentissa, että he puhuvat kaikkea vastaan, mitä opettaja saarnaa. He puhuvat seinillä. En tiedä, puhuvatko he kirkon seinillä eli pirtin seinillä, mutta seinillä he kuitenkin puhuvat, ja oven edessä. He puhuvat, niin kuin heidän tapansa on, ja saarnaavat taas keskenänsä: ”Käykäämme kuulemaan, mitä taas saarnataan.” Ja he kuuntelevat kyllä, mutta eivät he tee sen jälkeen. Jopa sitten olisi maailma kokonansa kääntymässä, jos he rupeaisivat tekemään sen jälkeen, kuin heille saarnataan. Mutta eivät he tulekaan

sillä mielellä profeetan tykö, että he nyt tekisivät sen jälkeen. Vaan he tulevat sillä mielellä, että he pääsisivät taas oven edessä vastaan puhumaan ja nauramaan, niin kuin heidän tapansa on.

Mutta että he istuvat profeetan edessä, niin kuin Jumalan kansa, se merkitsee, että he istuvat siivosti ja kuuntelevat niin kuin muutkin vanhat kristityt. Vaikka pahankurisuus ei anna kaikille rauhaa, että he saattaisivat istua rauhassa ja kuunnella.

Profeetta Jeremian aikana ovat suruttomat istuneet profeetan edessä, niin kuin Jumalan kansa. Mutta näinä aikoina eivät voi suruttomat olla rauhassa sillä aikaa, kun saarnaa luetaan. Sillä he marssivat ulos ja sisälle saarnan aikana, ja puhuvat keskenänsä, mitä kutakin, että he pääsisivät kuulemasta saarnaa, ettei joskus joku sana tarttuisi mieleen. Koska rietas seisoo ovenvartijana sydämen oven edessä ja varjelee sydäntä, ettei yksikään sana pääsisi siihen koskemaan. Sillä tämänaikaiset suruttomat menevät rohki helvettiin. Eivät he tahdo ulkokullaisuudella mennä helvettiin, ettei rietas pääsisi heitä soimaamaan ja sanomaan: ”Sinä, muutampi ulkokullattu, istut tässä ja kuuntelet saarnaa. Ja mitä sinä siellä niitä paskoja kuuntelet!”

Niin saarnaa rietas tämänaikaisille suruttomille: ”Mitä sinä istut tässä ja kuuntelet noita saarnoja? Koirantauti niistä vielä tarttuu sydämeen, niin kuin niille heränneille on tarttunut. Sitten vasta tulet oikein ulkokullatuksi. Rupeat huokaamaan niin kuin luontokappaleet ja ulvomaan niin kuin nälkähukka.”

”Pyytele pois,” sanoo se totinen rietas, joka ei viitsi semmoista ulkokullaisuutta nähdä. — ”Pyytele pois henkesi kanssa tästä kuolleitten huoneesta ja mene pois tästä kuolleitten huoneesta. Ja mene maailmanviisasten tykö, jotka paremmin ymmärtävät, kuinka ihmisen pitää menestymän maailmassa. Mene viinaporvarin tykö, jos mieli menee pahaksi kuoleman muistutuksista. Mene viinaporvarin tykö puoskaroimaan sydäntäsi, jos siinä olisi joku vaiva. Se mies tietää paremmin, kuin tämä väärä profeetta, mistä tie menee tai vaaseen.”

Katso, näin sanoo rietas tämänaikaisille suruttomille, jotka kaikesta sydäimestä ja mielestä häntä palvelevat uskollisesti ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Mutta eivät kaikki tahdo mennä rohki helvettiin. Profeetta Jeremian aikana tulivat he kuuntelemaan profeetan saarnaa, ja istuivat siellä, niin kuin Jumalan kansa. Niin kuin vanhat kristityt. Mutta eivät he tehneet sen jälkeen. On epäilemättä näinä aikoina muutamia ulkokullatuita, jotka istuvat profeetan edessä, niin kuin Jumalan kansa, ja kuuntelevat mielestänsä Jumalan sanaa. Mutta se menee yhdestä korvasta sisälle ja toisen korvan kautta ulos. Ei se tule sydäntä kohti koskaan.

Semmoisilla armonvarkailta on olemassa huolta heidän sielunsa autuudesta. Vaan he vartioivat sydäntänsä, ettei totuuden sana pääsisi siihen koskemaan, että he ymmärtäisivät totuuden, ja totuus tekisi heidät vaapaaksi. Niistä on myös sanottu edellä mainitussa paikassa: *”He kuulevat sinun sanaasi, mutta eivät he tee ensinkään sen jälkeen.”* Ja laveammalta sanoo Herra profeetalle: *”Katso, sinun täytyy olla heidän ilovirtensä, jota he mielellänsä laulavat ja soittavat.”*

Onkos tämä saarna valhe? Eikö tämä Jumalan sana ole täytetty vielä näinäkin aikoina? Profeetan täytyy olla pilkkaajien ilovirsi. He tekevät hänestä häpeällisiä lauluja, joita he päässä laulavat, ja pilkkaamisen vuoksi. Ja silloin ovat pilkkaajat mielestänsä viisaat,

koska profeettaa pilkataan, haukutaan ja häväistään. He puhuvat hänestä seinillä ja oven edessä, koska ei moni viitsi silmien edessä puhua. Semmoinen nyt on jumalattoman kansan esimaalaus Hesekielin 33. luvussa 32. värssyssä. Siinä on pilkkaajille peili, jossa heidän kuvansa on maalattu.

Mutta katselkaamme nyt, mitä profeetta Jeremia puhuu (10: 23): *”Minä tiedän, Herra, ettei ihmisen tie ole hänen voimassansa, eikä yhdenkään vallassa, kuinka hän vaeltaisi ja käymisensä ojentaisi. Kurita Herra minua, mutta kuitenkin kohtuudella, ja ei sinun julmuudessasi, ettet minua peräti hukuttaisi.”* Tässä kuulevat nyt heränneet sielut, ettei profeettakaan tuntenut itsessänsä voimaa elämän tiellä. Niin kuin tämä elämän tie ei ole ihmisen omassa vallassa, eikä myös ole jonkun muun ihmisen vallassa. Vaikka ihmiset ovat niin kuin välikappaleet Jumalan kädessä, että ne, joitten silmät Herra on avannut, saattavat johdattaa eksyväisiä matkamiehiä oikealle tielle, ja johdattaa eli taluttaa väsyneitä, ja nostaa langenneita.

Mutta niin kuin heränneillä pruurkaa olla semmoinen ajatus, että Herra heitä oikein kurittaisi tuskalla ja omantunnon vaivalla, niin kuuluu myös olevan profeetta Jeremialla semmoinen toivotus, että Herra häntä kurittaisi hänen hitautensa tähden. Niin myös Daavid rukoili Jumalalta, että Herra häntä koettelisi, koska hän sanoi: *”Tutki minua, Jumala, ja koettele minun sydämeni, jos minä pahalla tiellä lienen.”* Me kuulemme, että on Vanhassakin Testamentissa ollut tällainen arvelus ja epäily itsestänsä. Koska he ovat tunteneet, että heidän katumuksensa on hidas, niin he ovat alkaneet rukoilemaan, että Herra kurittaisi heitä tuskalla ja omantunnon vaivalla. Mutta me emme tiedä, onko Jumala sen tähden kurittanut heitä sillä tavoin, kuin he ovat Jumalalle määränneet, sillä he ovat saattaneet olla tietämättömyydessä, mitä omavanhurskaus heissä on vaikuttanut, kuinka se panee katuvaaisia tienaamaan

armoa suuremmalla tuskalla ja omantunnon vaivalla.

Vaikka armonjärjestys osoittaa, ettei saata yksikään syntiänsä maksaa omalla vaivalansa. Jos katuvaime sielu alkaa toivottamaan itsellensä suurempaa tuskaa ja omantunnon vaivaa, niin se merkitsee, että omavanhurskaus on matkassa, joka panee katuvaisia tienaamaan armoa omalla parannuksella, tai suuremmalla tuskalla ja omantunnon vaivalla. Sillä omavanhurskaus tahtoo kaikki omalla vaivallansa tienata ja ansion jälkeen saada autuuden, mutta ei armosta mitään.

Koska siis profeetta Jeremia rukoili: Kurita, Herra, minua, mutta kuitenkin kohtuudella, ettei minua peräti hukutettaisi, niin se kuuluu, niin kuin lapsi sanoo vanhemmalle: *”Rakas vanhin, piiskaa minua pahankurisuuden tähden, mutta älä sen tähden ylen kovin pieksä.”* Mutta jokohan nyt vanhin rupeaa tuota piiskaamaan, koska lapsi niin vaatii. Minä luulen, että vanhemman sydän on senkaltainen, että hän piiskaa lastansa, koska hän näkee sen tarpeelliseksi, mutta ei lapsen oman tahdon jälkeen. [Jos lapsi sanoo:] *”Rakas vanhin, piiskaa minua,”* niin vanhin ei sitä tee sen hulliaisen anomisen jälkeen, vaan sanoo lapselle: *”Ole vaiti! Älä houraa!”* Jos hän vielä kysyisi lapselta, oletkopa sinä tehnyt pahaa, ja lapsi sanoisi: *”Olen.”* Eikä vielä sitenkään piiskaa juuri sen tähden, että tuo hulliainen tahtoo. Olkoon tämä nyt ojenukseksi niille katuvaisille, joita omavanhurskaus on pannut rukoilemaan: *”Herra, kurita minua, mutta kuitenkin kohtuudella, ettei minua peräti hukutettaisi.”*

Profeetta on myös saarnannut niille poislangenneille tällä tavalla: *”Herra kutsui sinun nimesi viheriäiseksi, kauniiksi, hedelmälliseksi öljyjuuksi. Mutta nyt on Hän suurella murhan äänellä sytyttänyt tulen sen ympärille, niin että sen oksat pitää hävitetäksi tuleman. Sillä Herra Sebaot, joka sinut on istuttanut, uhkasi sinulle pahaa.”* Tässä kuulet, sinä

kuivettunut öljyjuu, kuinka Herra aikoo sytyttää valkean sinun ympärillesi, että kaikki oksat pitää palaman. Herra kutsui sinun nimesi viheriäiseksi, kauniiksi, hedelmälliseksi öljyjuuksi. Mutta nyt Hän on suurella murhan äänellä sytyttänyt tulen sinun ympärillesi. Nyt palavat kaikki kauniit oksat sinussa. Kaikki kukkaset varisevat sinusta. Kaikki lehti sinussa muuttuu ja tulee keltaiseksi, vaikka ne ovat ennen viheriäiset olleet. Ei sinusta jää muuta kuin ranka. Et ole ennen hedelmälliseksi tullut, koska Herra Sebaot istutti sinut viinämäkeensä ja odottaa sinun hyviä hedelmiä ja punaisia viinamarjoja kantavan. Mutta sinä rupestit aivan karvaita raakamarjoja kantamaan.

Herra sanoo sen saman profeetan kautta (2: 2):

”Minä ajattelin sitä hyvää työtä, joka sinulle tapahtui sinun nuoruudessasi, ja sitä rakautta, jonka minä sinulle osoitin, koska kauris olit ja minua korvessa seurastit, koska Israel oli Herran pyhä ja hänen ensimmäinen hedelmänsä.”

Näin sanoo Herra: *”Mitä vääryyttä teidän isänne minussa löysivät, että he erkanivat minusta ja menivät turhuuteen, ja tulivat turhaksi, eivätkä ensinkään ajatelleet, kussa se Herra oli, joka meitä vei ulos Egyptin maasta. Joka johdatti meitä korvessa, autiossa ja erämaassa, kuivassa ja kuoleman varjon maassa.”*

Ja mitä vääryyttä te olette minussa löytäneet, sanoo Herra niille poislangenneille lapsille, jotka eivät pysyneet Taivaallisen Vanhemman huoneessa, mutta menivät maailman turhuuden perään vihollisen taloon, kussa heitä kaikkeen pahuuteen ja pahanilkiisyyteen opetetaan. Kuinka monta kertaa pitää Vanhemman vetämän heitä tukasta vihollisen talosta? Kuinka monta kertaa pitää Hänen noutaman teitä, ennen kuin Hän väsy juoksemasta teidän perässänne? Palaja kuitenkin, sinä poislangennut ja vastahakoinen lapsi. Nouse vielä, sinä tuhlaajapoika, ja

mene Isäsi tykö, vaikka olet haaskannut niitä kalliita armon tavaroita, joita sinä sait Isältä. Nouse, nouse, sinä viheliäinen tuhlaaja-poika, äläkä enää ole sikopaimenena maailman vieraassa maassa, kaukana Isän majasta.

Jeremias puhuu myös armoitetuille sieluille tällä tavalla: *”Mutta se mies on siunattu, joka luottaa Herraan, ja Herra on hänen turvansa. Hän on niin kuin se puu, joka veden rannalle on istutettu, ja ojan vierelle juurtunut. Sillä jos vielä palavuus tulee, niin ei hän kuitenkaan pelkää, vaan sen lehdet pysyvät viheriäisinä, eikä murehdi, vaikka kuiva vuosi tulee. Mutta kantaa hedelmän ilman lakkamatta.”*

Kuule nyt, sinä hedelmällinen puu, jonka lehti ei varise vehmall', joka et pelkää, vaikka kuiva vuosi tulee. Ovatkos nyt sinun marjasi kypsyneet sinussa, niin [että] sinä kelpaisit Herralle? Onkos sinussa niin monta marjaa, kuin sinussa on ollut kukkasia Johanneksen aikana? Meidän pitää toivoman, että vaikka sinussa ei ole niin monta marjaa, kuin kukkasia oli Johanneksen aikana, että jos Herra antaa kastetta taivaasta ja antaa armollisen aurinkonsa paistaa, sinun marjasi, joka sinussa on, pitää tuleman punaiseksi viinamarjaksi elokuussa. Ja pitää tapahtuman, että Viinamäen Rakentaja, joka sinun ympärillesi on gravia kaivanut ja sinun juurtasi sonnittanut, pitää paneman niitä punaisia viinamarjoja pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta, koska kuoleman enkeli tulee leikkaamaan viinapuun oksat, silloin pannaan kaikki semmoiset viinamarjat viinakuurnaan ja

puserretaan, että se punainen ja makea viina, joka niissä on, ylitsevuotaa, että se Suuri Viinamäen Rakentaja saisi itsekin nauttia hedelmän työstänsä, koska Hän on sanonut: *”Ei minun pidä maistaman sitä kuin viinapuun hedelmästä tullut on, siihen asti, kuin minä sen uudesta juon minun Isäni valtakunnassa.”*

On myös profeetta Jeremia puhunut muutamia sanoja itsestänsä, jotka myös sopivat tähän aikaan, sillä hän sanoo (11: 19): *”En minä tiennyt, että he olivat pitäneet neuvoa minua vastaan ja sanoneet: Turmelkaamme puu hedelminensä, temmatkaamme häntä ylös juurinsa elävien maasta, ettei hänen nimensä enempi muistettaisi. Mutta sinä Herra Sebaot, sinä oikea Tuomari, sinä, joka tutkistelet munaskuut ja sydämet: Anna minun nähdä sinun kostosi heidän päällensä, sillä minä olen antanut minun asiani sinun haltuusi.”*

Näin saarnaa profeetta Jeremias itsestänsä. Ja te tiedätte, että niin on tapahtunut näinkin aikoina. Sillä en minä tiennyt, että he olivat pitäneet neuvoa minua vastaan. Mutta minä olen antanut asiani Jumalan haltuun hyvin tietäen, että Israelin Kuningas saattaa minua pelastaa, ja on Daavidin rukouksen jälkeen Akitofelin neuvot särkenyt ja tyhjäksi tehnyt, jonka edestä kaikki Daavidin oikeat ystävät iloitsevat ja kiittävät Jumalaa. Amen.

Alkuperäinen / (mikrofilmi, Huonepostillan käsikirjoitus) / Upsalan yliopistonkirjasto / Tämä saarna poikkeaa edellisestä sangen vähän, mutta on kuitenkin kokonaan Laestadiuksen käsialaa niin kuin edellinenkin.

Ja suuri sota tapahtui taivaissa. Mikael ja hänen enkelinsä sotivat ja lohikäärme soti ja hänen enkelinsä.

Tämän suuren sodan näki Johannes tapahtuvan taivaissa, ja me olemme myös nähneet, kuinka tämä sota käy Mikaelin ja lohikäärmeen välillä. Mikaelin enkelit sotivat Jumalan sanalla ja omalla verellensä, mutta lohikäärmeen enkelit sotivat nyrkillä ja sauvalla. Koska he muutoin eivät pidä puoliansa, niin he koettavat myös pilkalla ja pahanilki-syydellä sotia. Mutta se sota-ase on kelvoton. Viimein koettavat lohikäärmeen enkelit lain voimalla kaataa kristillisyyttä, mutta eivät siinäkään paikassa ole lohikäärmeen enkelit saattaneet vahingoittaa kristityitä. Kun tämä sota käy taivaassa, niin viskataan lohikäärme viimein maan päälle, ja siellä hän pitää suurta vihaa tietäen itsellensä vähän aikaa olevan.

Koska lohikäärme ei jaksaa kristillisyyttä kaataa, niin hän suuttuu hirmuisesti kristityille ja alkaa sitten ampumaan nuoliansa kristittyjen sydämiä kohti. Hän ylösnostaa sitten omanvanhurskauden kautta suuren epäilyksen ja raataa heidän tuntoansa. Mutta maan päällä hän kiljuu hirmuisesti. Hän yllyttää pakanoita tekemään kapinata esivaltaa vastaan, että hän pääsisi ainakin makkaroita tekemään. Vapahtaja sanoo, että hän on alusta ollut miestappaja. Kun hän ei pääse makkaroita tekemään kristittyjen verestä, niin hänen täytyy pakanain verestä tehdä makkaroita. Kun pakanat rupeavat sotimaan keskenensä, silloin rietas iloitsee, mutta kyllä olisi kristittyjen veri makeampi hänen suusansa. Mitäs nyt sanovat riettaan enkelit, koska kristillisuus ei ole vielä kaatunut maahan? He istuvat ilmankin niin kuin hukankin luolissansa ja irvistelevät siellä.

Meidän täytyy puhua siitä suuresta sodasta, jonka Johannes näki tapahtuvan taivaissa. Tämä sota ei ole vielä loppunut. Lohikäärmeen enkelit sotivat aina, ja iloitsevat hengessä, odottaen kristittyjen vainoa. Mutta ei

ole vihollinen voittanut mitään vihalla ja vainoamisella. Enemmän hän on tullut tappioon sen kautta. Mitä enemmän hän on imeytynyt kristittyjen verta, sitä enemmän on kristillisuus kasvanut. Mutta sen konstin on hän nyt havainnut, että hän ensinnä hajottaa lampaita ja panee heidät riitelemään heinä-tukon päältä. Sitten hän sanoo: *”Lampaat myös puskevat, eivät ainoastansa keiturit.”* Mutta mikäs apu siitä tulee keiturille, että lampaat riitelevät heinä-tukon päältä? Eri karsinassa he kuitenkin ovat. Vasemmalle puolelle kuitenkin keiturit erotetaan.

Taitavat keiturit ajatella, että he nyt pääsevät syömään lammasten ruokaa. Mutta siinä toivossa tulevat keiturit surkeasti petetyksi. Keituri on keituri. Ja keiturin paimen, joka heidän kanssansa makaa sonnassa, saattaa heitä ruokkia. Mutta lammasten Paimen ei rupea heitä ruokkimaan. Muuta hän ei saata heille antaa, kuin risuja, vaikka kuinka määkisivät. Älkää ylen varhain iloitko, riettaan enkelit. Älkää ylen varhain iloitko kristityn lankeemuksesta. Ilmankin teille tulisi autuaaksi tekeväinen usko, jos nyt kaikki kristityt lankeaisivat rapakkoon. Ilmankin teille tulisi ilo, jos kaikki kristityt rupeaisivat tappelemaan. Mutta se on vielä tietämätöntä, jos kristityt rupeaisivat laulamaan voiton virttä niin kuin Israelin lapset toisella puolella merta. Mitäs pakanat sitten tekisivät meren pohjalla? Koska Punaisen meren aallot lyövät, silloin joutuvat pakanat juomaan niin paljon vettä, että he läkähdyvät.

Meidän pitäisi vielä puhuman siitä suuresta sodasta, joka on Mikaelin ja lohikäärmeen välillä, kuinka lohikäärme heitetään maan päälle. Kuinka hän siellä pitää suurta vihaa tietäen itsellensä vähän aikaa olevan. Lohikäärme on semmoinen elävä, joka kiskoo ja raataa kaikki, kuin hänen eteensä tulee. Koska hän ei pääse kristittyjen verta

imemään, alkaa hän pakanoita kehottamaan sotaan. Ja nyt on se aika, että kansa nousee kansaa vastaan. Nyt on se aika, että hirmuinen tappelu ja verenvuodatus tulee. Nyt on siinä suuressa maailmassa kristillisyyden aurinko tullut mustaksi, niin kuin karvasäkki ja kuu on tullut punaiseksi, ja lohikäärme on vetänyt kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Ei ole enää monta tähteä taivaissa, jotka kelpaisivat ojennukseksi ja ylösvaistukseksi yksinäiselle matkamiehelle. Kukas tiesi, jos vielä tämä pikkuinen valkeus sammuu, joka on koittanut ylhäältä valkeuden Isältä. Silloin tulee suuri pimeys maan päälle, niin kuin Egyptissä. Ainoastansa Israelin lapsille paistoi aurinko. Vapahtaja sanoo: *”Vaeltakaa niin kauan kuin valkeus on, ettei pimeys teitä käsittäisi.”*

Puhuisin myös niille, joitten kynttilä ei ole palamassa, mutta ainoastaan suitsevainen, että jos Herra ei saata puhaltaa ylös sitä suitsevaista kynttilän sydäntä, niin se pian sammuu, ja sitten tulee musta pimeys. Mutta Herra on sanonut: Suitsevaista kynttilän sydäntä hän ei tahdo sammuttaa, jos muutoin tämä kynttilän sydän ei olisi kastunut. On myös semmoisia nautoja, jotka putoavat levään, joita ei yksikään jaksa ylös vetää. Ne ovat semmoiset laiskat naudat, jotka eivät liikuta jalkaansa ollenkaan, että he pääsisivät ylös. Mutta ne makaavat siellä rapakkojänkässä. Niitä täytyy toisen vetää ylös pään puolesta, ja toisen täytyy piiskata.

Herra saarnaa Daavidin ja profeettojen suun kautta, että Kristus hallitsee pakanoita rautaisella ruuskalla. Mutta pakanat eivät muista kauan, että heitä on rautaisella ruuskalla piiskattu. Muutamat pakanat eivät tottele ollenkaan, vaikka heitä piiskataan. Muutamat eivät muista kauan Jumalan armollista kuritusta. Jos pakanat tulisivat niin nöyriksi, että he antaisivat suuta Isän vitsalle, niin saattaisivat muutamat tulla ihmiseksi. Mutta muutamat ovat niin pahankuriset, että he potkivat vastaan ja kynsivät Vanhemman silmiä, ja sanovat Vanhemmalle: Haas, tule

lyömään, jos tohdit. Ilmankin Vanhemmalle on tullut ilo niistä lapsista, joita Hän on ruokkinut ja ylöskasvattanut, joitten edestä Hän on valvonut ja polvillansa rukoillut. Niin me kuulemme Hänen valittavan jo Vanhassa Testamentissa: Minä olen kasvattanut lapsia, mutta ne ovat kovakorvaisiksi tulleet. Eivät ne ota kuritusta vastaan.

Koska Kristus hallitsee pakanoita rautaisella ruuskalla, niin hän rakkauden rautaisella ruuskalla piiskaa niitä, jotka ovat ottaneet kuritusta vastaan. Mutta ne paatuneet lapset, jotka eivät ota kuritusta vastaan, niitä ei saata Vanhin enää piiskata. Jos Vanhin on piiskannut yhtä pahankurista lasta kolme kertaa, eikä vielä ylpeys alene, niin täytyy Vanhemman lakata piiskaamasta. Mutta ne lapset, jotka ovat vähän nöyremmäksi tulleet, ja joiden ylpeys on vähän alentunut siitä, kun Vanhin on vähäisen kurittanut heitä, saavat nyt välistä kuitenkin istua Vanhemman sylissä, ja Vanhin painaa niitä rintonsa vasten ja antaa heidän imeä armoa vuotavaisista rinnoista, ja pyyhkii heidän kyöneleensä, koska he itkevät Vanhemman perään.

Mutta muutamat ovat semmoiset griinalapset. Eivät ne tyydy ollenkaan, koska vanhin panee heitä istumaan kylmän lattian päälle, vaan he tahtovat aina vanhemman sylissä istua, eivätkä salli vanhemman laittaa ruokaa muillekaan lapsille. Muutamat griinalapset itkevät niin paljon, että heille tulee napavika. Onkos se vanhemman syy, että muutamat griinalapset itkevät niin paljon, että heille tulee napavika? Eivätkä muutamat griinalapset katso sen perään, ettei vanhemmalla ole joka aika joutoa pitää heitä sylissänsä.

Muutamat ovat vaihdetut, joita maahisen tyttäret ovat vaihtamisen kautta tuoneet maan alta ja jättäneet murheelliselle vanhemmalle kauhistukseksi ja mielikarvaudeksi. Niillä on niin suuri vatsa, ettei vanhin jaksa heitä ruokkia. Ja he ovat kiittämättömät. Eivät he kiitä koskaan, vaikka he saavat.

Ja vasemmalla kädellä he tervehtevät, ja vasemmalla kädellä he särpäävät, ja vasemmalla kädellä he ottavat takaisin, mitä he oikealla antavat.

On vielä muutamia äpäroitä, jotka räähkyvät pimeyden aikana ja kaipaavat kristityn nimeä, mutta ei yksikään elävä ihminen saata niille kristityn nimeä antaa, sillä se lapsi, jonka vanha ihminen on tappanut, tulee äpä-räksi. Ja semmoinen tulee vielä kauhistavaiseksi eläville ihmisille. Mutta ne, jotka ovat Jumalan armon kautta oikealla tavalla syntyneet ja uudensyntymisen peson kautta puhdistetut, joita Vanhin on ottanut syliinsä ja joiden Vanhin on antanut imeä armoa vuotavaisista rinnoistansa, niitten edestä on Vanhin polvillansa rukoillut ja itkenyt, ja verta vuodattanut. Mutta ei kaikilla ole semmoinen tunto, että nämä Vanhemman kyyneleet vaikuttaisivat lasten sydämessä katumusta eli sen kaltaista murhetta, joka Jumalan mielen jälkeen on. Muutamat lapset ovat niin paatuneet, että he pilkkaavat Vanhemman kyyneleet ja tallaavat Hänen vertansa jaloillansa. Jos Vanhin aukaisee rintojansa ja osoittaa paatuneille haavojansa ja sanoo: katsokaa, onnettomat raukat, minkä kaltaisia haavoja te olette saattaneet Vanhemmalle, niin sylkevät paatuneet henget Vanhempansa kasvoihin ja sanovat: *"Et suinkaan meidän tähtemme ole niitä haavoja saanut. Itse ilmeilkin olet kynsinyt itseäsi."* Muutamat lapset ovat jo raavastuneet. Kaikki murhe Vanhemman perään on jo loppunut. Eivät he muista enää Vanhemman vaivoja.

Ja nyt he riitelevät Vanhemman tavarän päältä, vaikka Vanhemman testamentissa on kirjoitettu: Aja pois palkkavaimo poikinensa, sillä ei hänen pidä perimän vapaan pojan kanssa. Mutta vanhan Aatamin kipeä muori heittää jalkalapsensa pensaan alle, että tämä lapsi kuolee janoon. Miksi olet heittänyt jalkalapsesi pensaan alle, sinä Aabrahamin jalkavaimo? Miksi et ota häntä syliin ja anna rintaa? Eihän sinulla, Hagar, ole äidin sydän, koska sinä olet lapsesi heittänyt pensaan

alle. Vai joskos on kaikki huoran maito loppunut sinun nistäsi, koska et anna lapsellesi rintaa? Vai siitäkö sinulla, Hagar, on paha mieli, että sinun poikasi ei pidä perimän vapaan kanssa? Se tulee siitä, että sinun poikasi on niin ylpeä ja niin pahankurinen. Ei se anna vapaan pojalle rauhaa. Kuinkas semmoinen mahtuu Vanhemman sydämeen, joka aina kysii ja tukistelee toista? Se Hagarin poika on niin ylpeä ja niin pahankurinen, että hän kysii ja tukistelee Vanhimman nuorinta lasta, joka vielä on Vanhemman rintoja imemässä. Sillä niin on Paavali kirjoittanut: *"Niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainosi sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se vielä nytkin tapahtuu."* Ja sen tähden sanoo vapaan äiti: *"Aja pois palkkavaimo poikinensa, sillä ei hänen pidä perimän vapaan kanssa."*

Nyt sinä olet ajettu pois Isännän talosta, Hagar, yhdessä poikasi kanssa. Ei sinun poikasi pidä perimän vapaan kanssa. Tämä kova tuomio tulee siitä, että sinun poikasi on niin ylpeä ja niin pahankurinen. Hän kysii ja tukistelee pikkuveljeänsä, joka on Vanhemman rintoja imemässä. Miksi et kurittanut poikaasi, Hagar? Nyt sinä olet paennut pois sen hyvän Isännän talosta. Nyt sinä olet heittänyt poikasi pensaan alle ja sanonut: En viitsi nähdä, että lapsi janoon kuolee. Miksi et anna sille jalkalapsellesi rintaa? Joskos nyt huoruuden maito on loppunut sinun nistäsi, Hagar? Sinä olet orja, ja orjana sinun täytyy pois lähteä Isännän talosta, jos sinun poikasi on ylpeyden tähden perinnöttömäksi tullut. Sinun poikasi on suuri narri ja kelmi, joka kysii ja tukistelee, ja tekee kaikkea paha Vanhemman nuorimmalle pojalle, joka vielä Vanhemman rintoja imee. Sen tähden sinun poikasi ajetaan pois Vanhemman talosta. Sen tähden on hän perinnöttömäksi tullut. Mutta se nuorin poika, joka vielä Vanhemman rintoja imee, hänen pitää perimän Isänsä tavarän ja omaisuuden, ja hän on Aabrahamin siemen.

Johannes on sanonut, että Jumala saattaa herättää Aabrahamille siementä näistä kivistä. Ja tosin onkin Jumala herättänyt Aabrahamille siementä näistä kivistä, jotka rakennusmiehiltä hyljättiin. Ne kivet ovat nurkkakiveksi tulleet, ne lapsukaiset, jotka Taivaallinen Vanhin on suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt. Jotka ovat vielä niin pienet, että he mahtuvat Vanhiman syliin, odottakoon siellä siksi, kuin Vanhin aukaisee rintojansa ja antaa heidän imeä virvoituksen rinnoista.

Mutta muutamat ovat griinalapset, jotka eivät pysy ollenkaan kehossa sillä aikaa, kuin Vanhin valmistaa ruokaa toisille. Ja Vanhin välistä tuskaantuu niille griinalapsille. Se on kuitenkin meidän toivomme, että ne harvat sielut, jotka pysyvät heidän kalleimmassa uskossansa loppuun asti, pitää saaman elämän kruunun. Ja heidän pitää syömän hedelmää elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa. Amen.

Jäljennös / lisäki Rován jäljennöskirja / Oulun maankunta-arkisto /

TEKSTI: JOH. 8: 41 [KATKOKSIA]

Niin Jeesus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: ”Te teette teidän isänne tekoja.” Niin he sanoivat hänelle: ”Emme ole äpäränä syntyneet. Meillä on isä Jumala.”

Johannes muisteli kahdeksannessa luvussa, että Vapahtaja puhui juutalaisille kuolemansansa, ja soimasi heitä, että he tahtoivat Hänet tappaa. Mutta he kielsivät, että he tahtoivat Hänet tappaa. Silloin Jeesus puhui taas juutalaisille kuolemastaan ja ylösnousemisestaan. Ja muutamat juutalaisista rupesivat viimein uskomaan Hänen päällensä. Mutta ei Johannes ole sanonut, minkälainen usko heillä oli. Ja hän kirjoittaa (8: 31), että Jeesus rupesi sanomaan niille juutalaisille, jotka uskoivat Häneen: ”*Jos te pysytte minun puheesani, niin teidän pitää ymmärtämän totuuden, ja totuus tekee teitä vapaaksi*”. Mutta juutalaiset vastasivat: ”*Me olemme Abrahamin siemen, emmekä koskaan ole kenenkään orjana olleet. Kuinka siis sinä sanot, että teidän pitää vapaaksi tuleman?*”

Näistä sanoista kuuluu, että he pitivät pahana, että totuuden pitää heitä tekemän vapaaksi. Sillä he eivät ymmärtäneet, että Vapahtaja puhuu heille hengellisestä orjuudesta. Eivät juutalaiset tiedä, että he ovat synnin orjat, vaikka he uskovat Vapahtajan päälle. Kuinkas nämä juutalaiset saattoivat uskoa, vaikka he olivat synnin orjat? Sillä Jeesus sanoi heille: ”*Totisesti sanon minä teille: Jokainen, joka syntii tekee, se on synnin orja.*”

Me kuulemme siis näistä sanoista, että Hän tahtoi soimata heitä, että he olivat synnin orjat, vaikka he uskoivat Hänen päällensä. Mutta me kuulemme heidän jälkimäisestä vastauksestansa, etteivät he tahtoneet tunnustaa itseensä synnin orjaksi. Sillä koska Vapahtaja sanoi heille: ”*Te teette teidän isänne tekoja,*” vastasivat he: ”*Emme ole äpäränä syntyneet. Meillä on isä, nimittäin Jumala.*”

Ilmankin johtui heille mieleen se Raamatunpaikka, jossa profeetat Jesaja, Hesekiel ja

Hoosea olivat haukkuneet Israelin lapsia äpäräksi ja huoran sikiöksi. Mutta me olemme kuulleet, että senaikaiset ihmiset suuttuivat profeetoille sen haukkumisen tähden. Eivät he viitsineet kuulla, että he olivat äpärät. Ja myös juutalaiset suuttuivat Vapahtajalle sen haukkumisen tähden. He sanoivat nimittäin: ”*Meillä on isä Jumala.*”

Nyt meidän pitäisi lyhyesti tutkisteleman ensiksi, mikä on se äpäpä. Ja toiseksi, minkä tähden äpärät eivät tahdo nimeänsä kuulla.

Me tiedämme nimittäin, että Raamatussa soimataan Israelin lapsia äpäräksi monissa paikoissa. Erinomattain profeetta Jesaja (57: 3), koska hän sanoo: ”*Tulkaa tänne edes, te noitain lapset, te huorintekijöitten ja porttoin siemenet.*” Ja profeetta Hoosean toisessa luvussa soimaa Herra Israelin lapsia siitä samasta hengellisestä huoruudesta, koska hän sanoo: ”*Riidelkää teidän äitinne kanssa, sillä ei hän ole minun emäntäni, enkä minä ole hänen miehensä, että hän heittäis pois haurautensa kasvoistansa ja huoruutensa rinoistansa.*”

Tässä tunnustaa Herra, ettei Hän ole sen hengellisen huoran mies, vaikka huora tahtoi uskoa, että hän on Herran emäntä. Israelin lapsilla oli nimittäin se huoran usko, että Jumala rakasti heitä, vaikka he makasivat riettaan sylissä ja antoivat riettaan pusertaa heidän rintojansa. Niin ajattelee luonnollinen huora, ettei ole miehellä yhtään syytä valittaa eli soimata häntä huoraksi, vaikka hän makaa toisen miehen kanssa, koska oma mies ei ole kotona. Ja me kuulemme nyt, että se hengellinen huora, Israel, tahtoi omistaa itsellensä Jumalan huoneen, vaikka hän makasi riettaan sylissä niin pian, kuin hänen oikea Rakastajansa käänsi selkensä.

Riidelkää nyt teidän äitinne kanssa, sanoo Herra, että hän panisi pois haureuden kasvoistansa ja huoruuden rinnoistansa, sillä te olette huoran lapset. Hengellisessä tarkoituksessa tämä Herran soimaus merkitsee, että Israelin lapset, joilla oli se väärä luulo, että Jumala oli heidän Isänsä, ja että he olivat seurakunta, joka kutsuttiin Jumalan valituksi morsiameksi, ja oli myös morsiamen tavalla otettu kirkkoon siihen aikaan, kun Israelin seurakunta eli Siionin tytär oli kaunis Herran silmien edessä. Tämä Israelin tytär oli muka hänen äitinsä. Sen tähden he sanoivat Vapahtajalle: *”Emme ole äpäränä syntyneet. Meillä on isä Jumala.”*

Tämä Herran soimaus profeetan toisessa luvussa merkitsee, että se ihminen, joka antaa riettaan pusertaa rintojansa, ei ole muu, kuin maailman huora. Ja se uusi ihminen, joka hänestä syntyy, on äpärä, jonka isä on perkele, ja hänen äitinsä on Baabelin portto, jonka Johannes näki ilmestyksessä ratsastavan leopardin päällä. Mutta semmoinen äpärä ei tahdo uskoa, että hän on siitä isästä perkeleestä, ja että hänen äitinsä on Baabelin portto, joka lapsiansa tappaa. Me olemme kuulleet vanhojen muistelevan, että huoran sikiöt tulevat äpäroiksi, koska huora surmaa sikiönsä ilman kastetta.

Äpärä räähyy, niin kuin lapsikin räähyy pimeyden aikana, ja kaipaa kastetta. Äpärä kaipaa kristityn nimeä, mutta ei yksikään elävä ihminen saata äpäralle kristityn nimeä antaa, sillä hän on kummitus ja kauhistus, jota kaikki elävät ihmiset pelkäävät, koska he luulevat, että hän on sillä lailla tullut äpäräksi, että vanha ihminen on yksinäisyydessä hedelmänsä tappanut. Koska vanha ihminen pääsee uuden ihmisen alkua surmaamaan, tulee senkaltainen äpärä kauhistukseksi ja kummitukseksi, ja peljästykseksi kaikille, joilla elävä henki on. Ja niin hän räähyy niin kuin ihmisen lapsi.

Ja me kuulemme nyt, kuinka juutalaiset sanoivat Vapahtajalle: *”Emme ole äpävät.”*

Meillä on isä Jumala.” Niin räähyy jokainen hengellinen äpärä. Ja mitäs hän räähyy? Jaa. Niin hän räähyy: *”Emme ole äpävät olleet. Jumala on meidän Isämme.”* Mutta mistäs äpävät tietävät, kuka on heidän isänsä? Onkos heidän äitinsä heille sanonut, että Jumala on heidän Isänsä? Heidän äitinsä on huora ja valehtelija. Niin myös heidän isänsä on valheen isä. Jos äpävät uskovat, mitä heidän äitinsä on sanonut, niin he tulevat petetyksi.

Se olisi parempi, että äpävät uskoisivat, mitä profeetat todistavat, että he ovat sen hengellisen huoran lapset, jotka ovat maanneet riettaan sylissä ja antaneet riettaan pusertaa heidän rintojansa. Ja tämä huora on tappanut heidät varsin syntyessä. Vanha ihminen on tappanut uuden ihmisen alun, sillä vanha ihminen ei viitsinyt vaivaa nähdä. Vanhalle ihmiselle olisi tullut suuri vaiva, jos uusi ihminen olisi saanut elää. Mutta nyt on vanhalla huoralla paljon helpompi elämä maailmassa, koska hän on tappanut sen uuden ihmisen, ja kielen leikannut saksilla, ettei äpärä saataisi sanoa, kuka hänet on surmannut. Mutta yhtä hyvin räähvät äpävät niin kuin Vapahtajan aikana ja sanovat: *”Emme ole äpävät. Meillä on isä Jumala.”*

Niin ne raukat luulevat, että Jumala on heidän isänsä, vaikka Vapahtaja on sanonut heille: *”Te teette teidän isänne tekoja.”* Mutta eivät ne raukat tiedä, kuka heidän isänsä on. Ja sitä kristityn nimeä he kaipaavat, sillä he tuntevat, etteivät he ole saaneet kastetta. Mutta ei yksikään elävä ihminen saata heille kristityn nimeä antaa.

Vaikka äpävät kyllä kaipaavat kristityn nimeä, mutta ei suinkaan elävä ihminen saata äpäralle kristityn nimeä antaa. Mutta hatarat ja metsän perkeleet antavat äpäralle kristityn nimen ja sanovat: *”Jaa. Ka se on kristitty, se on Jumalan lapsi.”* Ja niin äpävät uskovat itse, koska he sanovat: *”Emme ole äpävät. Meillä on isä Jumala.”* Mutta se olisi parempi, että äpävät uskoisivat, mitä Vapahtaja sanoo: *”Te olette siitä isästä*

perkeleestä." Niin heille tulisi halu mennä äitinsä kohtuun ja syntyä jälleensä. Sillä jos heidän pitää äpäränä oleman ja aina pimeyden aikana rääkymän, niin tulee viimein heidän isänsä ja pistää tervasutin suuhun, ja sanoo: *"Ime nyt, koska et ole äidin rintoja imenyt, että lakkaisit rääkymästä ja kristityn nimeä kaipaamasta."* Me kuulemme, kuinka äpärät sekä Vanhassa että Uudessa Testamentissa ovat rääkyneet. Ja se Taivaallinen Vanhin on lakannut heitä kuulemasta, sillä he ovat kuitenkin äpärät, vaikka kuinka he sanoisivat: *"Emme ole äpärät."*

Mutta hausempi olisi kuulla yhden vastasyntyneen lapsukaisen ääntä, vaikka alastoman, parkuvan tämän maailman kylmän lattian päällä. Jonka ääni kuuluisi taivaaseen, niin kuin Ismaelin ääni, vaikka hän oli palkkavaimosta syntynyt. Mutta hänen isänsä Aabrahamin tähden armahti Herra häntä, koska hän kuuli hänen parkuvan janon tähden.

Kuinka paljon enemmän kuulee Taivaallinen Isä niiden vastasyntyneiden raukkain ja maailman kylmän lattian päällä parkuvaisten äänen, jotka vastasyntyneet ovat, joitten äiti on syntymävaivassa kumartanut polviensa Herran Jeesuksen nimeen ja tunnustanut, kuka sen uuden ihmisen oikea Isä on. Hänellä on se toivo, että hän tulee kerran otetuksi morsiamen tavalla [kirkkoon], ja että se Taivaallinen Ylkä, joka sen uuden ihmisen

oikea Isä on, antaa ulosvalitulle morsiamelensa uudet vaatteet ja kihlasormuksen käteen, ja ristitähden rintaan, että hän - - -

[katkos käsikirjoituksessa]

- - - ulosvalittujen kanssa veisaamme ilosta ja riemusta, niin kuin neitsyt Maria: *"Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani."* Vaikka hänelle tulee vaiva siitä uudesta ihmisestä, ja siitä poikalapsesta, jonka se ruskea lohikäärme tahtoo niellä. Kuitenkin toivomme me, että Herra, joka sen uuden ihmisen oikea isä on, ottaa sen alastoman raukan ylös tämän maailman kylmän lattian päältä, ja käärii hänet puhtaisiin liinavaatteisiin, ja antaa hänen imeä armoa vuotavaisia rintojansa siihen asti, että tämä uusi ihminen mujahtaa synnyttäjälensä, ja ottaa ensimmäisen askeleen [pyhityksen tiellä].

O, rakas Vanhin. Varjele sen uuden ihmisen henki tämän maailman kylmästä ilmasta. Lämmitä häntä sen pyhän valkean edessä, jonka olet syyttänyt. Ja varjele häntä, jos joku kipinä helvetin valkeasta lentäisi hänen silmiinsä. Ja koska pimeys tulee, niin valvo hänen ylitsensä, ja ota hänet vi... - - - [katkos käsikirjoituksessa] - - - siihen asti, kuin iankaikkinen päivä valkenee. Amen

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto / lisäksi Rovaniemen jäljennöskirja / Oulun maakunta-arkisto

Ja moni uskoi Jeesuksen sanan tähden. Ja he sanoit vaimolle: **Nyt me uskomme, ei sinun sanas tähden, vaan me olemme itse kuulleet ja tiedämme, että hän on Kristus, maailman Vapahtaja.**

Koska Jeesus, meidän Vapahtajamme, tuli Samarian kaupunkiin, pysähtyi Hän kaivon vieressä ja kohtais siellä yhden vaimon, joka oli tullut vettä noutamaan. Vapahtaja rupeis sen vaimon kanssa puhumaan siitä elävästä vedestä, ja sanoi sille vaimolle kaikki hänen elämänsä, kuinka se oli ollut. Silloin meni se vaimo kaupunkiin ja rupeis sanomaan kaupungin ihmisille: *”Tulkaat katsomaan: yksi mies, joka on sanonut minulle kaikki, kuinka minä olen elänyt. Eikö hän mahda olla Kristus?”* Silloin menit kaupungin ihmiset Jeesuksen tykö, ja hän sai heitä puhutella kristillisyydestä, ja muutamat liikutetut hänen puheestansa rupeisit uskomaan, että Jeesus oli Kristus, maailman Vapahtaja. Silloin sanoit he sille vaimolle: *”Nyt me uskomme, ei sinun sanas tähden, sillä me olemme itse kuulleet ja tiedämme, että hän on Kristus, maailman Vapahtaja.”*

Tästä esimerkistä me kuulemme, että ihmisen pitää itse näkemän ja kuuleman eli omassa sydämesssä tunteman, että Jeesus on Kristus, maailman Vapahtaja, ennen kuin hän saattaa oikein uskoa sitä. Ei siinä kyllä ole, että me kuulemme toisen ihmisen muistelevan, millinen Vapahtaja on, vaan me tarvitsemme itse omassa sydämessämme koetella, mitä toinen ihminen on koetellut, nimittäin Vapahtajan armovaikutuksia. Joka nyt ei ole mitään koetellut siitä oikiasta kristillisyydestä, vaan luottaa ainoastans sen päälle, mitä muut kristityt ovat kirjoittaneet, hänellä on yksi kuollut usko, jonka kautta ihminen ei tule autuaaksi ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa. Se oikia kristillisyyden on nimittäin sen kaltainen asia, joka tutaan sydämässsä.

Jolla on hyvä muisto ja ymmärrys, hän saattaa opetuksen kautta ja lukemisen kautta selittää paljon Raamatusta, ja vastata joka

ainoaan kysymykseen Katekismuksesta, mutta on yhtä hyvin sitä oikiata kristillisyyttä paitsi, koska hänellä ei ole yhtään koettelemusta armonjärjestyksessä. Mitäs se auttaa, että me olemme paljon lukeneet, että me tiedämme kaikki, mitä kristillisyyteen tulee, jos meidän kristillisyytemme seisoo tyhjä muistossa, mielessä ja ymmärryksessä? Ei se vaikuta mitään sydämen parannukseksi. Sydän pysyy yhtä hyvin sillänsä liikkumatta ja muuttumatta. Ei saata semmoinen ihminen sanoa niin kuin Samarian miehet: *”Nyt me uskomme, ei sinun sanas tähden, vaan me olemme itse kuulleet, että Jeesus on Kristus, maailman Vapahtaja.”*

Valitettavasti luottavat nyt usiammat ihmiset sen ulkonaisen kristillisyyden päälle, koska he ovat hyvin opetetut Jumalan sanassa ja kristillisyyden opissa. Koska he saattavat vastata niitä kysymyksiä, joita kinkerin aikana edes pannaan, niin luulevat he jo olevansa oikiat kristityt. Mutta ei se ole kristillisyyden asia, jota ihminen saattaa koulussa oppia. Joka tahtoo kristityksi tulla, hänen täytyy käydä Vapahtajan koulussa. Hänen täytyy ottaa Jeesuksen ristin päälensä. Kuinkas se olis kristitty, jonka kristillisyyden seisoo tyhjä mielessä ja ymmärryksessä, jonka omaantuntoon ei ole vielä koskenutkaan Jumalan sana, ja jonka sydän on kylmä niin kuin rauta pakkaisen aikana. Ei se ole mahdollinen ihminen, joka ei ole vielä mitään koetellut kristillisyydestä [että hän] saattais mahdollisesti astua edes Herran pöydälle. Ei hän tee siellä muuta kuin pilkkaa Jumalata. Yksi surutoin ihminen ottaa itselensä suruttomuuden ainetta Herran Ehtoolisesta. Hän luulee, että se rippikäyminen pitää myös vaikuttaman jotakin kristillisyyteen. Mutta ei se vaikuta muuta kuin

hengellistä kuolemata, koska rippivieras on itse kuollut.

Nouskaat ylös kuolemasta, te kuolevaiset, ja älkäätkä nukkuko enää! Jo nyt on aika nousta ylös unesta, koska aurinko seisoo jo korkialla taivaan reunalla. Kuka tiesi, kuinka kauan armon aurinko paistaa teidän päällenne. Pian sammuu se kynttilä, joka nyt palaa. Silloin [he] saavat taas elää pimeydessä niin kuin he ennen ovat eläneet pimeydessä. Jokainen, kuin ei ole vaeltanut niin kauan kuin valkeus oli, heitetään viimein ulkonaiseen pimeyteen. Siellä on itku ja hammasten kiristys.

Ne murheelliset sielut, jotka vaeltavat hengen köyhyydessä ja odottavat päivän koittavan heidän sydämissänsä, ne ovat ilman epäilemättä koetelleet, mitä Jeesuksen ristin kanssa ymmärretään, enkä minä tarvitse sanoa heille, että ristinkantajat saavat viimein nähdä sen Suuren Ristinkantajan Siionin vuorella, koska heidän sielunsa, puhdistetut punaisessa virrassa, pääsevät lentämään ylös korkeuteen. Älkäätkä väsykö kantamasta Jeesuksen ristiä, te murheelliset ristinkantajat! Älkäätkä ajatelko, että se on häpiä kantaa Jeesuksen ristiä. Alexanderin ja Ruffin isä kantoi Jeesuksen ristin turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle, ja siellä hän pääsi siitä kuormasta. Ei se ollutkaan pitkä matka kaupungista Golgatan mäelle. Niin myös te murheelliset ristinkantajat, koska te kannatte Hänen ristinsä ja pidätte sen raskaana, niin muistakaat hyvin, ettei enempi ole kuin neljännes matkaa Golgatan mäelle. Ja koska te kostutte Golgatan mäelle, niin te pääsette siitä kuormasta. —Miksi te pidätte vaivana Jeesuksen ristiä, koska Jeesus on niin paljon kärsinyt teidän edestänne, että hänen polvensa näännyit tämän kuorman alla? Ja te pidätte vaivana Jeesuksen ristiä, vaikka ei ole pidempi matka kuin yksi neljännes. Älkäätkä pitkö vaivana Jeesuksen ristiä, sillä jokainen, joka kantaa Jeesuksen ristin, hänen nimensä mainitaan elämän kirjassa.

Maailmanlapset ei killaa [eli tahdo] Jeesuksen ristin kantaa, sillä he tahtovat, jota ennen sen parempi, ristiinnaulita Häntä himoin ja haluin kanssa. Maailman suuri joukko ottaa väkisin, ketä kohti he ensinnä tulevat, ja panevat Jeesuksen ristin hänen päällensä. Ei se [ole] ollenkaan hauska, että niin vastoin tahtoansa tulee Jeesuksen ristin kantajaksi. Se on kohta häpiä maailman edessä kantaa Jeesuksen ristiä. Eikä olekaan Jeesuksen risti juuri keviä kantaa. Se pitää oleman melkein luja, joka jaksaa tämän ristin kantaa. Sen tähden suuttuu moni, koska Jeesuksen risti hänen päällensä pannaan. Moni kärsimätöin ihminen tahtoo vatkata sen Jeesuksen ristin päältänsä. Mutta älä vatkaa ollenkaan Jeesuksen ristin päältästi, sinä murheellinen ristinkantaja, sillä se ristin kantaminen vaikuttaa niin paljon, että sinun nimes mainitaan elämän kirjassa. Ristin kantaminen vaikuttaa niin paljon, että ristinkantajan täytyy suuttua maailman joukolle. Joka vastoin tahtoansa vaaditaan Jeesuksen ristin kantamaan, hän ei saata olla enää maailman ystävä. Jeesuksen ristin kantajan täytyy viimein tulla kristityksi. Kuinkapa muutoin hänen nimensä olis mainittu elämän kirjassa.

Niin kantakaat Jeesuksen ristiä kärsivällisyydessä, te murheelliset ristinkantajat, ja älkäätkä väsykö ollenkaan kantamasta tätä ristiä, sillä ei ole joka ihminen kattottu mahdolliseksi Hänen ristiänsä kantamaan. Jeesuksen opetuslapset kiitit Jumalata sen armon edestä, että he kattottiin mahdolliseksi jotakin kärsimään Jeesuksen nimen tähden. Mutta me, me suutumme varsin Jeesuksen ristille, vaikka emme ole vielä paljon mitään kärsineet hänen nimensä tähden. Ei ole vielä kukaan meitä vaivannut kristillisyyden tähden. Vaikka maailmanlapset ovat vähäisen suuttuneet meille, ei se ole vielä mikään sen suhteen, mitä entiset kristityt ovat kärsineet heidän uskonsa tähden. Emme me olekaan mahdolliset kärsimään jotakin Jeesuksen nimen tähden, sillä meidän uskomme on vielä niin heikko, ja meidän rakkautemme on

jäähtynyt, että emme vielä jaksais kantaa, ei pienintäkään osaa Jeesuksen ristiksestä. Jos nyt maailma rupeis meitä vaivaamaan sen huikentelevaisen kristillisyyden tähden, joka meissä on, niin te vasta näkisitte, kuinka monta henkeä tässä olis kristityitä. En usko minä, että kertyis kymmenenkään.

Se olis paras, että ne harvat sielut, jotka ovat sinne käsin vuovaamassa, rukoilisit sitä Suurta Ristinkantajata, että Hän kurittais meitä omantunnon soimausten kautta ja sydämen ahdistuksen kautta, että meidän sydämemme tulis oikein pehmiäksi ja nöyräksi Hänen edessän, että se pääsis irti maailman vankeudesta, koska muuta ristiä ei ole, joka saattais meissä ylös herättää yhden suuremman hartauden ja palavamman rakkauden. Emme me ole vielä sille rajalle kostuneet meidän kristillisyydessämme, että me olisimme mahdolliset Jeesuksen ristiä

kantamaan. Me olemme niin huikentelevaiset ja heikot, ettemme vielä jaksais kantaa yhtä naulaakaan Jeesuksen ristiksestä, jopa sitte koko sen raskaan puun, johon Jeesus on ristiin nautittu. Tämä sana olkoon niille harvoille sieluille, jotka luulevat olevansa Jeesuksen ristin kantajat, koska he tuntevat vähäisen muretta heidän sydämissäns omain syniteensä tähden. Mutta ei se ole oikia Jeesuksen risti. Se on vain isällinen kuritus meidän tottelemattomuutemme tähden. Ja jos joku ottais tätä kuritusta vastaan, että hän tulis nöyremmäksi Jumalan edessä ja rupeis suuta antamaan sille Isän vittalle, jolla Isä häntä kurittaa, silloin olis hänen sydämensä siinä tilaisuudessa, että hän saattais sovitetuksi tulla Taivaallisen Isänsä kanssa. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Minä seison oven edessä ja kolkutan. Joka avaa minulle, hänen tykönsä tahdon minä mennä sisälle ja pitää ehtoollista hänen kanssansa.

Nämä sanat löytyvät kirjoitettuna Johanneksen Ilmestyskirjassa, kussa Vapahtaja osoittaa, kuinka hän kolkuttaa sydämen päälle, ja tahtoo sisälle tulla. Mutta ei moni laske Jeesusta sisälle, koska sydämessä on paljon muita vieraita, jotka ovat kutsumatta tulleet, ja käskemättä majan itsellensä rakkaneet ihmisen sydämeen.

Suruttoman ihmisen sydämessä on maailmanruhtinas rakentanut itsellensä majan. Itse hän asuu keskellä sydäntä ja muut riettaat henget ovat hänen palvelijansa, jotka vahtaavat ovea, ettei Kunnian Herra pääsisi ovesta sisälle. Niin kauan kuin maailmanruhtinas ja hänen palvelijansa asuvat ihmisen sydämessä, ei ole Jeesuksella sijaa siinä. Kuitenkin kolkuttaa Jeesus aina suruttomain sydämessä eli sydämen oven päälle. Hän huutaa Jumalan sanan kautta ja opettajain kautta.

Mutta suruton on kuuro ja mykkä sen tähden, että rietas on juottanut hänelle unijoomaa. Ja koska suruton menee Herran pöytään, ottaa hän sieltä suruttomuuden ainetta sen sijaan, että hänen pitäisi heräämän suruttomuudestansa ripilläkäymisen kautta. Sillä hänellä on se usko, että hänen syntinsä ovat anteeksiannetut siellä, vaikka hänellä ei ole mitään katumuksen merkkiä. Suruton menee Herran ehtoolliselle kuollutta uskoansa vahvistamaan. Ja sillä tavalla hän syö ja juo itsellensä kuoleman ja kadotuksen.

Jos nimittäin suruttomalla olisi ennen joku tunto, että olisi kukaties jossakussa paikassa väärin tehnyt, menee hän Herran ehtoolliselle siinä luulossa, että kaikki hänen syntinsä annetaan siellä anteeksi, vaikka hänessä ei löydy totisen katumuksen eikä parannuksen merkkiä. Ei hänellä olekaan se aikomus, että tästedes heittää niitä vanhoja kotosyntejensä. Niin esimerkiksi juomari

menee Herran pöytään. Ja koska hän on kääntänyt selkänsä alttarille, menee hän viinaporvarin tykö, ja ripittää itsensä paloviinalla. Puolipäivän aikana hän syö ja juo Herran ruumista ja verta, ja puolipäivän jälkeen hän oksentaa ulos Herran ruumista ja verta yhtenä paloviinan kanssa. Hän on kuitenkin siinä uskossa, että hän on ollut mahdollinen rippivieras.

Joka pitää maailman tavaraa jumalana, se menee myös Herran ehtoolliselle ja ottaa sieltä suruttomuuden ainetta. Nukuttaa sen kautta omantuntonsa, ja palvelee kuitenkin epäjumaliansa. Vaikka nyt Jeesus kolkuttaa suruttoman sydämen oven päälle sekä sanan, että sakramentin kautta, ei hän kuitenkaan pääse sisälle. Ei ole Jeesuksella sijaa suruttoman sydämessä, sillä suruttoman ihmisen sydämessä on niin paljon vieraita, joita hän ruokkii ja holhoaa, ettei Vapahtajalla ole siellä sijaa ollenkaan.

Suruttoman ihmisen sydämessä on maailmanruhtinas yhdessä joukkonsa kanssa. Siellä on maailma ja maailman huvitus, tavara ja hekuma. Siellä on ahneus ja viha. Siellä on huoruus, koreus, prameus, omarakaus ja maailman kunnia. Siellä on valhe ja kirous, ja panetteleminen ja ylpeys. Suruttoman sydän on niin täynnä niitä joutavia ajatuksia, ettei hän siellä paljon muuta ajattele, kuin mitä maailmaan kuuluu. Ja sen tähden ei pääse Vapahtaja suruttoman ihmisen sydämeen, vaikka Hän seisoo oven edessä ja kolkuttaa.

Mutta suruton ihminen ei laske Häntä sisälle. Hän lykkää nimittäin parannuksensa päivästä päivään ja vuodesta vuoteen, erinomattain siitä syystä, että hänellä on väärät autuuden perustukset. Joku suruton ajattelee, että hän on siveästi elänyt, ja että Jumala sen tähden ei saata tuomita häntä

helvettiin. Joku taas luottaa kuolleen uskonsa päälle ja ajattelee, että Jumala on hänelle armollinen, vaikka oikea katumus ei ole koskaan tapahtunut. Näin pettää moni suruton itsensä ja luulee olevansa oikea kristitty, vaikka hänen elämänsä on Jumalan sanaa vastaan sotivainen.

Vaikka nyt Jeesus seisoo oven edessä ja kolkuttaa, ei suruton ihminen kuitenkaan laske Häntä sisälle koska rietas on kääntänyt suruttoman silmät nurin. Koska nimittäin ihminen lukee Jumalan sanaa nurin, luulee hän olevansa Jeesuksen sylissä, vaikka hän on riettaan sylissä. Hän luulee olevansa oikealla tiellä, vaikka hän on väärällä tiellä. Hän luulee, että hän on vaeltamassa taivaaseen, vaikka hän on vaeltamassa kadotukseen.

Nyt ajattelee myös herännyt ihminen, koska hän tuntee niin paljon pahuutta tykönänsä, ettei Jeesuksella ole sijaa hänen sydämesänsä, koska sydän on kova, ilkeä, ja pahuutta ja pahoja ajatuksia täynnä. Mutta se on yksi suuri erotus sen välillä, joka tuntee pahuutensa, ja sen välillä, joka ei tunne syntiänsä. Se, joka tuntee itsensä pahaksi, ilkeäksi ja riettaan kaltaiseksi, se on vissimmästi hädässä ja tahtoo kaikella muotoa vapahdetuksi tulla riettaan hengen kiusauksista, vaikka kuinka kaukana hän vielä olisi lunastuksesta, niin kauan kuin omavanhurskaus häntä estää tulemasta Vapahtajan tykö semmoisena, kuin hän on.

Mutta luonnollinen ihminen ei tunnekaan pahuutensa, vaikka hän suulla tunnustaa itsensä syntiseksi. Mutta hän valehtelee ainoastansa syntiä päällensä, eikä sen tähden tiedä, kuinka ja koska hän olisi niitä syntiä tehnyt. Se, joka on oikein herännyt, tuntee syntiänsä. Ja ne synnit tulevat hänelle vaivaksi. Ne polttavat hänen tuntoansa. Sen tähden tuntee hän myös, että synnit painavat häntä helvettiin.

Jos heränneellä sielulla olisi voimaa huutamaan niin korkealla äänellä, että ääni kuuluisi helvetin syvyydestä taivaaseen asti, niin

vissimmästi tulisi Taivaallinen Vanhin varsin auttamaan lastansa, joka on hukumassa. Kuinkas Vanhin saattaa kärsiä, että kaikkein nuorin lapsi hukkuu? Taivaallinen Vanhin on itse kärsinyt suuren tuskan ja vaivan pelastaessansa lastansa hukumasta ja helvetin tullessa palamasta. Jos se onneton...

- - - [katkos käsikirjoituksessa] - - -

...jos he rupeavat oikealla ajalla huutamaan apua, niin tulee Vanhin ja ryöstää heitä riettaan sylistä. Jokainen lapsi, joka riettaan kynsissä huutaa ja parkuu, niin kuin tiainen hukan kynsissä, täytyy tulla autetuksi. Kuulkaa siis, te heränneet ja armoitetut sielut! Avatkaa ovi! Vanhin kolkuttaa oven päälle ja tahtoo sisälle tulla ja pitää ehtoollista teidän kanssanne. Jos teillä on se sydämellinen tarkoitus, että te tahdotte ottaa Häntä vastaan, niin avatkaa ovi ja laskekaa Hänet sisälle.

Te heränneet ja oman viheliäisyytenne kanssa taistelevaiset sielut, ottakaa Jeesus vastaan, verisenä, orjantappuroilla kruunattuna, haavoissa, verta vuotavaisena ja ristiin-naulittuna. Vaikka Vanhin seisoo oven edessä ja kolkuttaa, niin ajattelevat muutama lapset: Emme tohdi Häntä laskea sisälle, koska sydämen kamari on korjaamatta ja täynnä synnin riettautta. Emme ole ennättäneet pestä huonetta jouluksi.

Mutta ne lapset, jotka niin ajattelevat ja häpeänä pitävät, että sydämen kamari on roskainen, koska Vanhin tulee, jos ne sen asian tähden eivät tohdi laskea Vanhempaansa sisälle, niin ne lapset saavat ilman viinatta olla joulupäivänä ja vielä pääsiäispyhänä. Jos lapset roskan tähden ei tohdi avata, koska Vanhin kolkuttaa, niin menee Vanhin pois. Ja ne saavat korjata kamarinsa iäksi päiväksi, eikä tule sydämen kamari koskaan lasten korjaamisella puhtaaksi. Mutta jos Vanhin laskeetaan sisälle, niin Hän korjaa sen kamarin. Puhdistaa sen ja pesee sen omalla verellänsä. Nyt kolkuttaa Jeesus teidän sydämenne oven päälle. Joka avaa, hänen tykönsä Hän tulee ja pitää ehtoollista hänen

kanssansa. Avatkaa siis teidän sydämenne ovi, ja ottakaa Hänet vastaan. Tule siis, rakas Vanhin kaikkien niitten sydämiin, jotka ovat

hädässä, ja jotka ovat sinua kauan aikaa odottaneet. Amen.

Jäljennös / August Lundbergin kokoelma / Luulajan yliopistonkirjasto / Kopion lopussa mahdollisesti jäljentäjän nimi: Lars Fredrik Engelmark /

Sydämen uskolla me vanhurskaaksi tulemme, ja suun tunnustuksella me autuaaksi tulemme.

Tässä me kuulemme apostoli Paavalin kirjoittavan roomalaisille, että suun tunnustuksella (*) tulee ihminen autuaaksi. Jos nimittäin ihmisellä on oikea ja autuaaksi tekeväinen usko sydämessä, niin hän tunnustaa myös suulla, mikä usko hänellä on. Ei saata ihminen olla tunnustamatta, jolla sydän on täynnä armosta. Hänen täytyy tunnustaa muille syntisille, mikä suuri armo hänelle on tapahtunut. Mutta se ihminen, jolla on kuollut usko, ei puhu paljon Jumalan armosta, vaan hän puhuu kaupasta, ilmasta, maanpruukista, hän arvelee paljon lehmistä, poroista ja lampaista. Hänen täytyy puhua semmoisista, joita hän rakastaa ja tavaranansa pitää.

Mutta sen, jolla elävä usko on sydämessä, täytyy myös suun tunnustuksen kautta ilmoittaa, mikä usko hänellä on sydämessä, että muut syntiset myös tulisivat tuntemaan, mikä suuri erotus on kuolleen ja elävän uskon välillä. Sen tähden sanoo nyt pyhä Paavali roomalaisten 10: 10: *”Sydämen uskolla me vanhurskaaksi tulemme, ja suun tunnustuksella me autuaaksi tulemme.”*

Ennen näitä aikoja ei ole moni tässä seurakunnassa puhunut mitään uskosta, mutta on kyllä paljon lapparia puhuttu. Maailman juttuja on paljon puhuttu, ilmasta ja säästä on paljon sanottu. Moninaiset puheet ja arvelukset ovat olleet maallisista asioista, mutta siitä ainoasta tarpeellisesta, nimittäin sielun autuudesta, ei ole paljon mitään puhutuksi tullut, josta se on arvattava, että kuollut usko on ennen näitä aikoja ollut ihmisten pääkallossa. Ja siitä kuolleesta uskosta ei tule suun tunnustus, niin kuin apostoli tässä paikassa vaatii. Apostoli vaatii nimittäin, että sydämen uskosta pitää myös suun tunnustus tuleman.

Mutta tämä suun tunnustus ei ole kuulunut monessa paikassa. Kuolleen uskon tunnustajat luulevat, ettei tarvitse kukaan suun tunnustuksella ilmoittaa uskoansa. Mutta me kuulemme nyt näistä apostolin sanoista, että suun tunnustuksella me tulemme autuaaksi. Jos nimittäin ihminen tahtoo pitää uskonsa salattuna, eikä tohdi suun tunnustuksen kautta ilmoittaa, mikä usko hänellä on, niin on hänen uskonsa ilman epäilemättä kuollut. Kuinkas se ihminen saattaa suun tunnustuksen kautta ilmoittaa, mikä autuuden perustus hänellä on, koska sydän on täynnä niitä joutavia ajatuksia? Koska sydän on kokonansa liikkumatta, täynnänsä turhuutta ja ahneutta ja riettautta.

Jos ihminen, jolla kuollut usko on pääkallossa, rupeaa puhumaan uskostansa, niin tuntee kristitty varsin kahdesta eli kolmesta sanasta, mihinkä paikkaan sydän on tarttunut. Se käy kuolleen uskon tunnustajalle niin kuin Pietarille, että hänen puheensa ilmoittaa hänet. Kuolleen uskon tunnustaja pettää itsensä surkeasti sillä kuolleella uskolla, joka on tarttunut hänen päähänsä lapsuudesta saakka. Koska hän luulee, että hänellä on oikea ja autuaaksi tekeväinen usko, niin menee hän myös sen uskon kanssa Herran ehtoolliselle ja vahvistaa siellä kuolleen uskonsa. Hän ottaa itsellensä kuolleen uskon ainetta Herran ehtoollisesta. Hän sekoittaa Herran ruumista ja verta sen myrkyn ja riettauden kanssa, jota hän on imenyt äitinsä maidolla, ja sitten jälkeen särpinyt ja juonut, ei lusikalla, vaan rautakauhalla.

Koska Job sanoo, että ihminen juo vääryyttä niin kuin vettä, niin oli hänen omatuntonsa herännyt. Omatunto soimasi häntä, että hänen elämänsä ei ollut oikea elämä, vaikka hän oli vanhurskaan miehen nimen saanut. Mutta kuolleen uskon tunnustajan omatunto ei soimaa häntä koskaan vääryydestä,

sillä hän nukuttaa omantuntonsa sen kuolleen uskon kanssa, jonka hän vielä vahvistaa Herran Ehtoollisessa. Hän uskottelee itselleen, että hän on täydellinen kristitty, vaikka hän on täydellinen pakana. Koska hän kääntää selkensä alttarille, on hän valmis juomaan, kiroamaan, tappelemaan ja joutavia saarnaamaan. Onko sekin merkki siihen, että mahdollisesti on käyty Herran ehtoollisella?

Ja niin on eletty ennen tässä seurakunnassa, ja niin eletään vielä nytkin, paitsi niitä harvoja sieluja, jotka suun tunnustuksella ovat alkaneet uskonsa ilmoittamaan. Nämä harvat sielut tuntevat nyt todeksi, mitä apostoli Paavali kirjoittaa, että *”sydämen uskolla me tulemme vanhurskaaksi, ja suun tunnustuksella me tulemme autuaaksi.”* Nämä apostolin sanat kuuluvat ainoastansa niille, jotka totisen katumuksen kautta ovat päässeet armon alle, ja ovat niin muodoin sovitetut Jumalan kanssa.

Mutta vastaheränneet sielut eivät saata vielä tuntea sitä, että sydämen uskolla ihminen tulee vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella autuaaksi. Sillä vastaherännyt ihminen tuntee ainoastaan Jumalan ankaraa vanhurskautta ja iankaikkisen kuoleman kauhistusta, mutta ei hän tunne vielä sovintoveren voimaa sydämessänsä. Ei hän saata uskoa ennen kuin rukouksen voima annetaan hänelle ylhäältä. Mutta kuolleen uskon tunnustaja, kyllä hän saattaa uskoa. Ja luonnosta siveä ihminen uskoo myös, että hän tulee autuaaksi, vaikka hän ei tiedä mitään katumuksesta. Ei hän tiedä mitään elävästä uskosta. Ei hän tiedä mitään siitä muutoksesta, joka pitää ihmisen kanssa tapahtuman.

Tänä päivänä on tullut rippivieraat idästä ja lännestä, etelästä ja pohjoisesta. Ja niiden välillä taitaa olla niin suuri erotus, kuin neljän ilman välillä. Yksi osa on niitä siveitä, jotka eivät ole pahaa tehneet. Eivät he ole kuitenkaan siinä määrin tehneet pahaa, että se karvastelisi heidän omassatunnossansa. Nämä siveät vieraat. En tiedä minä, mitä varten he

tulevat Herran pöydälle. He tulevat syömään, vaikka ei ole nälkä. He tulevat juomaan, vaikka ei ole jano. He tulevat lääkityksiä hakemaan, vaikka he ovat terveet. Siltä varalta he ilmankin tulevat lääkityksiä hakemaan, että jos he tulisivat sairaaksi, niin olisi lääkitys. Siltä varalta ilmankin syövät, ettei pidä tuleman nälkä. Siltä varalta ilmankin juovat, ettei pidä tuleman jano. Siltä varalta ilmankin hakevat lääkityksiä, ettei pidä tarttuman heille tauti.

Kuitenkin pelkään minä, että joka syö, vaikka ei ole nälkä, hän tulee niin raskaaksi, ettei hän jaksa enää liikkua mihinkään käsin, ja häätty viimein oksentamaan ulos kaikki, mitä hän on syönyt. Joka juo, vaikka ei ole jano, hän tulee nuopeaksi ja uneliaaksi. Joka laskettaa verta, ennen kuin pistos tulee, hän tulee voimattomaksi. Joka lääkityksiä nielee, vaikka sydän ei ole kipeä, hänelle tarttuu yhtä hyvin tauti. Mutta niin tekevät luonnosta siveät ihmiset. He syövät, vaikka ei ole nälkä, he juovat, vaikka ei ole jano.

Toinen osa rippivieraista on kuolleen uskon tunnustajia, jotka usein tekevät itsensä isoovaiseksi ja janoovaiseksi. He tekevät itsensä kipeäksi. Pitävät päätänsä kaltossa. Itkevät myös lohikäärmeen kyneleitä, vaikka heidän itkustansa ei ole paljon tietoa. Eivät he kuitenkaan itke kauan, ennen kuin he ovat nauramassa. Eivät he ole kauan murheelliset, ennen kuin he ovat iloiset maailman kanssa. Niistä emme tiedä, minkä syyn tähden he tulevat Herran pöydälle. Ilmankin on heillä se tarkoitus, että hekin pääsisivät vahvistamaan heidän kuolleen uskonsa. Ei heillä ole kuitenkaan hätä, sillä heillä on kyllä usko, että he saattavat muillekin pakata heidän kuolleen uskonsa. Ei se ole siis uskon puutos, joka heitä pakottaa Herran pöydälle. He sanovat myös rakastavansa Jumalaa. Ei ole siis rakkauden puutos, joka heitä ajaa Herran pöydälle. Heillä on myös monet rukoukset. Ei se ole siis rukouksen voima, joka heiltä puuttuu. En saata minä arvata, minkä tähden he tulevat Herran pöydälle, mutta tänne he

kuitenkin pakkaavat. Saati he eivät söisi ja joisi itsellensä kuolemaa.

On vielä kolmas osa niitä rippivieraita, jotka ovat tosin murheelliset ja tuntevat itsensä niin mahdottomaksi, ettei he tohdi paljon mennä Herran pöydälle. Ja ne ovat vissimmästi mahdolliset, jos heillä olisi uskoa sinapin siemenen verran. Mutta oikein katuvaissilta puuttuu usein usko. Heiltä puuttuu rakkaus. Heiltä puuttuu siveys. Heiltä puuttuu kaikki. Ei heillä ole muuta kuin nöyrä ja särjetty sydän. Siihen tulevat katuvaisten sydämen lahjat, nimittäin kyyneleet ja huokaukset.

Mutta semmoiset rippivieraat eivät mene kirkosta krouvitupaan. Eivät he mene ripittämään itseänsä toisen kerran viinaporvarien tykönä. Eivätkä he naura varsin, kun he kerkeävät itkemästä. Eivät he rupea kiroamaan ja tappelemaan varsin kirkon takana.

Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että murheelliset sielut saavat lohdutuksen, että he tulevat tuntemaan Jeesuksen leivän murtamisesta. Ja ne, jotka ovat jo armon alla, ymmärtävät paremmin asioitansa, kuin minä saatan selittää. Joka on Vapahtajan koulussa käynyt ja Jeesuksen ristiä kantanut, hän saattaa itse ottaa Jumalan sanasta kaikki, mitä hän tarvitsee.

Jospa nyt Herra Jeesus tänä päivänä herättäisi muutaman nukkuvaisen rippivieraan suruttomuudestansa, että hän tulisi

huomaamaan, että hän on sokeana syntynyt ja sokeudessa vaeltanut. Jos Herra Jeesus ottaisi pois sen väärän autuuden perustuksen, jonka päälle luonnosta siveät ihmiset ja kuolleen uskon tunnustajat luottavat. Jos se sama Ristiinnaulittu ottaisi murheellisia ja katuvaissia sieluja helmaansa ja tiputtaisi yhden armonpisaran heidän särjettyyntä sydämeensä, että Herra Jeesus pitäisi niitä sieluja armontilassa, joita Hän on armahtanut ja päästänyt epäilyksen syvyydestä. Niin kuin meidän toivomme on, että Herra Jeesus aina kaitsee köyhiä lampaitansa, ettei se hengellinen hukka pääsisi heitä repimään ja raatelemaan, ja jauhoksi tekemään.

Vihollisen tarkoitus on, että hän aina pääsisi kiskomaan ja raatelemaan tätä köyhää seurakuntaa, niin kuin hän ennen on kiskonut ja raadellut ja jauhoksi tehnyt niitten sieluja, jotka vaeltavat eksyksissä ja erämaassa niin kuin lampaat, joilla ei Paimenta ole. Mutta meidän toivomme ja uskalluksemme on Jumalaan, että se armollinen Herra Jeesus ei ylen anna Hänen köyhiä lampaitansa, jotka ovat ruvenneet Hänen ääntänsä ymmärtämään ja Hänen haavojansa nuolemaan, ja Hänen polviensa syleilemään, ja Hänen jalkojansa kastelemaan katumuksen kyyneleillä. Amen.

Alkuperäinen. SKHS Kollerin kokoelma. Alkulehti puuttuu / Siionin Sanomat, Calumet 1895 / (*) Käsikirjoitus alkaa tästä. Alku lisätty tähän eheyden vuoksi.

Evankelistat muistelevat, että opetuslapset tulit murheelliseksi, koska he kuulit, että yksi heistä oli pettäjä.

Vissimmästi on opetuslasten syytä, että tulla murheelliseksi, koska he huomaitsevat, että yksi heistä on semmoinen. Mutta mitä he saattavat siihen tehdä. Jos he tietäisit, kuka se on, vissimmästi he lykkäisit häntä pois lammashuoneesta. Mutta ei he tiedä vakaan, kuka se on, ennen kuin Juudaan petollinen sydän tuli ilmi ja puhkeis ulos työhön ehdollisen synnin kautta. Eikä Vapahtajaan tahdo sitä ilmoittaa ennen kuin Juudas ilmoittaa itsensä. Vapahtaja ei tahdo ilmoittaa edeltäpäin, kuka se on, ensiksi sen tähden, että pettäjälle annettaisiin vielä ajattelema-aikaa; toiseksi sen tähden, että muut opetuslapset saisit kysyä ja kuulustella keskenänsä, kuka heistä semmoinen olis.

Sillä vaikka muut opetuslapset tuntevat itsensä viattomaksi, tulevat he kuitenkin murheelliseksi, koska ovat Vapahtajan omasta suusta kuulleet, että yksi heistä, joka on niin monta ajastaikaa käynyt Vapahtajan skoulussa, ja niin paljon armon merkkiä saanut tuta Jeesukselta, pitää oleman niin hävitöin ja niin kiittämätöin, että hän ahneuden tähden pettää Vapahtajansa. Ja tämä opetuslasten muret taitaa olla heille tarpeellinen, sillä kuka tiesi, kuinka vahvat he itse ovat uskossansa ja rakkaudessaansa, vaikka he kaikki luulevat, että he menevät kuolemaan Jeesuksen kanssa. Ei ole vielä heidän uskonsa missään paikassa koeteltu, kuinka luja se on. Kuka tiesi, mikä tulee neuvoksi, koska kovat kiusaukset kohtaavat heitä. Kuka tiesi he rupeevat kieltämään Vapahtajansa, koska ovat ja äkkinäiset kiusaukset tulevat heidän päällensä. Opetuslasten muret taitaa olla heille tarpeellinen, koska Vapahtaja ei ota heitä varsin siitä murheesta pois. Hän antaa heidän kysellä ja tutkistella keskenänsä. Ja heidän täytyy vielä kysyä itseltä Vapahtajalta: *"Olenko minä se?"* Koska opetus[lapset] istuvat juuri Herran Ehtoollisen pöydällä ja tietävät vakaan, että heidän keskellensä

istuu myös pettäjä, vissimmästi täytyy heidän kysyä vielä itseltä Vapahtajalta: *"Olenko minä semmoinen?"*

Kuka tiesi, vaikka te tunnette itsenne viattomaksi, kuka tiesi taitaa olla omassa sydämessä niin suuri petollisuus, että teidän täytyy kysyä itseltä Vapahtajalta: *"Olenko minä semmoinen?"* Tutkikaat teitänne keskenänne, te murheelliset opetuslapset, kuka on semmoinen. Ja kysykää vielä Herralta Jeesukselta: *"Olenko minä semmoinen, että minun pitäis pettämän minun Vapahtajani?"* Ja vaikka Vapahtaja salaisten syitten tähden ei tahdo opetuslapsille ilmoittaa, kuka se on; ei se ole heille juuri tarpeellinen tietää, ennen kuin Juudas ilmoittaa itsensä suun antamisella. Mutta muille opetuslapsille se on ilman epäilemättä tarpeellinen olla vähäisen murheessa ja epäilyksessä tämän asian tähden, että pääsisit paremmin tutkimaan omaa sydäntänsä ja kuulustelemaan keskenänsä, kuka heistä semmoinen olis. Ja täytyy heidän viimein kysyä itseltä Vapahtajalta: *"Olenko minä se?"*

Jos Vapahtaja olis varsin sanonut muille opetuslapsille, että Juudas se on, niin olisit he varsin suuttuneet Juudaalle ja ajaneet hänen pois Herran Ehtoolliselta; ja niin he olisit kaikki päässeet siitä murheesta ja epäilyksestä. Mutta olikopa se muret heille vahingoksi? Me tiedämme, että Jeesuksen opetuslapsille tulee muret siitä Juudaan lankeemisesta. Ei he saata iloiset olla, koska yksi heistä, joka on niin monta ajastaikaa käynyt Vapahtajan skoulussa, joutuu riettaan haltuun. Riettaan enkelit kyllä iloitsevat yhden kristityn lankeemuksesta. Ja maailman herrat ihastuvat, koska he sen kuulevat, että yksi Jeesuksen omista opetuslapsista aikoo pettää Jeesusta.

Mutta Jeesus tulee sen asian tähden murheelliseksi ja muut opetuslapset kanssa

tulevat murheelliseksi. Ei ainoastans sen tähden, että riettaan enkelit pääsevät iloitsemaan ja sanoamaan: *"Katso, tuommoiset ovat kristityt!"* Riettaan enkelit iloitsevat yhden kristityn lankeemisesta. He nuolevat huuliansa niin kuin verikoirat, jotka vasta ovat lakineet verta, ja sanovat: *"Katso! Tuommoiset ovat kristityt!"* Ja jos yksi kristitty lankee, niin saavat kaikki kantaa koiran päätä. Riettaan enkelit pääsevät sen kautta suureen iloon, sillä he luulevat, että kaikki ovat Juudaan kaltaiset. Sen tähden saavat kaikki kristityt kärsiä yhden kristityn lankeemisesta.

Siitä syystä tulevat nyt muut opetuslapset murheelliseksi, eikä suinkaan ole tämä muret vahingoksi heille. Heidän täytyy sen asian tähden ruveta tutkimaan itseänsä. Heidän täytyy ruveta ajattelemaan ja kysymään: *"Olenko minä se?"* Jos opetuslapset saisit varsin tietää, kuka se on, niin tulisit he sen kautta suruttomaksi. Heittäisit tutkimasta itseänsä, heittäisit epäilemästä itsestänsä, heittäisit kysymästä Vapahtajalta, kuinka asia on heidän kanssansa. He ajattelisit sitte näin: *"Ja Jumalan kiitos, en ole minä semmoinen. Juudas se on."*

Jaa, jaa, Juudas parka! Kyllä sinä olet kuniisti pettänyt sinun Vapahtajas! Mutta tiedätkös, onnetoin sielu, mikä voitto sinulle tulee? Herran Ehtoollisessa olet sinäkin tehnyt itsiäs viattomaksi ja olet kysynyt: *"Herra, liehenkö minä se?"* Ettei muitten opetuslasten paha luulo lankeis sinun päälle. Sinä olet saattanut Vapahtajalle ja muille opetuslapsille suuren murheen. Heidän täytyy nyt kärsiä sinun tähtesti, ja vielä olla epäilyksessä, koska riettaan enkelit iloitsevat sinun lankeemuksestas. Mutta odota vielä vähän aikaa, siksi kuin vääryyden rahat rupeevat polttamaan sinun tuntoas ja tulemaan niin raskaaksi kuormaksi, että sinun täytyy heittää net rahat templiin. Luuletkos, että sinä sen tähden saat omantunnon rauhan, vaikka vielä heittäisit vääryyden rahat kirkkoon eli vaivaisille? Taitavat ne kuolleen uskon papit, jotka ovat temppelein haltijat eli kansan

vanhimmat, jotka ovat niin kuin seurakunnan päämiehet, taitavat ne surkutella sinua, koska sinä rupeat valittamaan, että sinä olet pettänyt viattoman veren? He ihastuvat, koska sinä, joka olet muka yksi Jeesuksen opetuslapsista, rupeat Häntä pettämään. Mutta koska sinulle tulee hiljainen katumus, että olet viattoman veren pettänyt, silloin he sanovat sinulle: *"Mitä meidän siihen tulee? Katso itsiäs!"*

Joo! Niin tekevät maailmanlapset. He ihastuvat, koska yksi Jeesuksen opetuslapsista lankee ehdollisiin synteihin. Se tekee heille niin suuren ilon ja huvituksen niin kuin sokeri olis pantu heidän pernansa päälle. He saavat siitä niin suuren voiton, että he pääsevät iloitsemaan, niin kuin riettaan enkelit iloitsevat yhden kristityn lankeemuksesta. Mutta ei ne sen tähden kannu vaaria sinusta, Juudas parka, koska sinä tulet omantunnon vaivaan. He nauravat vaan ja sanovat: *"Katso itsiäs!"* Niin se käypi Juudaalle ja hänen veljilensä, jotka vielä ovat elämässä. Koska heille tulee hiljainen katumus, hyljätään het sekä Jeesuksen opetuslapsilta, että maailmanlapsilta.

Minä olen tämän asian ottanut edes yhdeksi kauhistavaiseksi esimerkiksi kaikille niille, jotka Juudaan tavalla käyvät Herran Ehtoollisella. Ja niitä on vissimmästi monta tällä ajalla, jotka antavat suuta Vapahtajalle Herran Ehtoollisessa, vaikka vääryyden rahat helisevät pakkariissa. Ei se ole niin suuresti ihmeteltävä, että suruttomat maailmanlapset sen tekevät, jotka ei ole koskaan käyneet Jeesuksen skoulussa. Ei ne tee muuta kuin pilkkaavat Vapahtajaa, koska he tulevat Herran pöydälle ilman surutta, ilman muretta, ilman katumuksetta, ilman uskotta, ilman rakkautta; vaikka he pitävät itsensä katuvaisina ja ovat täynnänsä uskoa ja rakkautta. Mutta he syövät ja juovat itsellensä tuomion, koska he Herran Ehtoollisesta ottavat suruttomuuden ainetta ja luulevat, että he siellä saavat syntejänsä anteeksi. Mutta vielä netkin, jotka ovat jo monta ajastaikaa käyneet

Vapahtajan skoulussa ja saaneet monta armonmerkkiä tuta, menevät takaisin suruttomuuteen ja rupeevat ahneuden tähden ja maailmanrakkauden tähden pettämään Vapahtajansa ja antamaan riettaan enkeleille sen ilon, että he pääsevät iloitsemaan yhden kristityn lankeemuksesta, jonka kautta Jeesuksen opetuslapsille tulee muret ja epäilyt itsestensä. Ja tämä muret ei suinkaan ole heille vahingoksi. Mutta niille onnettomille sieluille, jotka siihen laihin antavat itsensä vihollisen haltuun, niille tämmöinen petollisuus tulee ijankaikkiseksi vahingoksi.

Olkaat siis murheelliset, te Jeesuksen opetuslapset, koska yksi teistä on alkanut juonia pitämään ja Vapahtajansa pettämään. Tutkistelkaat keskenänne, kuka teistä semmoinen olis. Kyllä vissimmästi saatanas eli ahneuden perkele on ennen jo mennyt Juudaan Iskariotin sydämeen, ennen kuin tämä pyhä Ehtoollinen pidetään, mutta ei se tule ilmi ennen kuin vasta jälkeen, koska Juudas tulee suuta antamaan Vapahtajalle. Koska vielä toinen perkele on mennyt häneen sen kastetun palan jälkeen, jonka Jeesus antoi hänelle Herran Ehtoollisessa, silloin tulee Juudas täydelliseksi riettaan orjaksi. Ei hän jaksakaan enää olla muitten opetuslasten seurassa. Rietas panee häntä ulos menemään, ja mihinkä hän silloin menee? Se tulee vasta jälkeen tietäväksi.

Nyt on Ihmisen Poika kirkastettu. Nyt saavat kaikki ihmiset nähdä Ihmisen Pojan kunnian, koska Hän vapaasta tahdosta antaa itsensä kuolemaan murheellisten, hätääntyneiden, alaspainettuihin, rikkimurrettuihin ja maailmalta ylönkatsottuihin sieluihin lunastukseksi, ja

niiden katuvaisten, heikkomielisten ja itkeväisten ylösrakennukseksi, joilla yksi nöyrä ja särjetty sydän on. Juudas parka ei olis suonut Vapahtajalle niin pahoin käyvän, että maailmanlapset Häntä tappavat. Mutta sinä näet, Juudas, että se tapahtuu toiseen laihin kuin mitä sinä ajattelet. Et sinä usko kyllä, että Vapahtaja tulee niin paljon kärsimään sinun ahneutes tähden. Mutta sinä uskot vasta silloin, koska sinä näet Jeesuksen tuomituksi kuolemaan.

Mutta silloin tulee sinulle hiljainen katumus. Ja Juudaan tähden saavat vielä muutkin opetuslapset kärsiä paljon murettä ja häväistystä. Riettaan enkelit iloitsevat yhden kristityn lankeemisesta ja luulevat, että kaikki Jeesuksen opetuslapset ovat Juudaan kaltaiset. Mutta luulkoon he mitä tahansa. Ei ole sen tähden kristillisyyden asia turha, vaikka yksi Juudas on pois vilpistynyt. Ei ole kaikki opetuslapset hirttäneet itseänsä, vaikka yksi Juudas on hirttänyt itsensä. Ottakoon kaikki suruttomat hänet esimerkiksi itsellensä ja katsokoon perään ja eteen, kuinka niille käy, jotka Juudaan tavalla pettävät Vapahtajansa. Mutta ne murheelliset opetuslapset, jotka ei ole suostuneet hänen tekoonsa, tulkoon niin huonona ja raajarikkona, kuin he ovat, Herran pöydälle tunnustain kaikesta sydämestensä heikkoutensa ja raadollisuutensa niin kuin Daavidi ja Manasse, Pietari ja [Maria] Magdaleena, sanoen seuraavaisella tavalla. [Minä vaivainen syntinen ihminen jne.] Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Koska Jeesus tuli Öljymäelle, yrttitarhaan, rupeis Hän vapisemaan ja kauhistumaan, ja Hän käski opetuslapsiensa valvoa ja rukoilla, ettei he joutuis kiusaukseen, mutta heidän silmänsä olit raskaat ja Hän löysi heidät makaamasta ja Hän sanoi heille: ”Niin ette voineet valvoa yhtä hetkeä ja rukoilla. Henki tosin on altis, mutta liha on heikko.

Nämät muistelukset evankeliumin historiasta ovat merkilliset ensiksi sen tähden, että ne maalaavat meidän silmiemme eteen Taivaallisen Vanhimman hengellisen tuskan ja vaivan. Koska jumalattomain lasten kauhistavainen elämä lankeis raskaasti Hänen tuntosensa päälle, rupeis Taivaallinen Vanhin vapisemaan ja kauhistumaan, koska se johtui Hänen mieleensä, kuinka nämät onnettomat lapset olivat kauhistavaisen elämänsä kautta saattaneet vanhemmalle surua ja mielikarvautta, ja tehneet itsensä onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa.

Mutta myös, koska Taivaallinen Vanhin oli verisaunassa istumassa ja polkemassa Jumalan vihan viinakuurnan yksinänsä, rupeisit muutamat paatuneet lapset pilkkaamaan vanhempansa kyneleitä, he karkaisit niin kuin hukan penikat ja verikoirat Vanhimman päälle, sylkäisit Häntä kasvoihin, pieksivät Häntä rusikoillansa, väänsit orjantappuroista kruunun Hänen päänsä päälle, ja viimein, koska he olit kaiken vihansa oksentaneet Hänen päällensä, rupeisit he verta laskemaan Hänen verisuonistansa ja sydämestänsä. Ja koska [he] olit vihassa lakkineet Vanhempansa verta, silloin sait he omantunnon rauhaa. Mutta myös ne lapset, jotka olit vielä Vanhemman rintoja imemässä, olivat niin syvässä unessa makaamassa, ettei he jaksaneet valvoa ja rukoilla.

Tämä on tapahtunut meille esimerkiksi, sillä vaikka nyt muutamat niistä lapsista ovat heränneet synnin unesta, ovat kuitenkin heidän silmänsä raskaat, ettei he jaksaa valvoa ja rukoilla niin kauan kuin Taivaallinen Vanhin on polvillansa huokaamassa ja rukoilemassa.

Ei he jaksaa valvoa, sillä uni pakkaa kovin heidän päällensä, vaikka Vanhin käsksee heidän valvoa ja rukoilla. Tämän opetuslasten uneliaisuuden tähden ovat he nyt tietämättömyydessä, kuinka suuressa tuskassa Vanhin on. Ei ole tämä suuri hengellinen tuska tullut heille oikein kirkkaaksi ja painavaksi. He ovat niin kuin unen kautta nähneet, että se Taivaallinen Vanhin on ollut hengellisessä hädässä, mutta ei ole tämä hengellinen tuska käynyt läpi heidän sydämensä. Ei he ole oikein arvanneet, mistä tämä kauhistus ja vapistus tulee Taivaalliselle Vanhimmalle. Ei he ole omassa sydämässään tunteneet, että tämä helvetin piina, jonka jumalattomat lapset ovat saattaneet Taivaalliselle Vanhimmalle, on tapahtunut heidän sielunsa lunastukseksi.

Mutta vaikka nyt tämä hengellinen uni pakkaa opetuslasten päälle, koska heidän pitää katseleman, missä hirmuisessa tuskassa Taivaallinen Vanhin on. Kyllä Jeesuksen viholliset paremmin valvovat, koska Juudas tulee hopittamaan heitä, että nyt on paras aika ja tila saada Vapahtajan kiinni, ennen kuin ihmiset rupeevat hänen päällensä uskomaan. Vihollisella on hoppu saada Jeesusta hukutetuksi, ennen kuin Hänen oppinsa levenee. Maailman herroille on se vakuutus annettu riettaalta, että Jeesuksen oppi on yksi väärä oppi, ja että Vapahtaja itse on yksi kansan häiritsijä, joka tekee ihmiset hulluksi. Jos nimittäin ihmiset rupeavat Hänen päällensä uskomaan, niin menee herrain ja kirjanoppien kunnia hukkaan.

Net ihmiset, jotka Jeesuksen opin kautta tulevat niin hulluksi, että he rupeavat

katumuksen ja parannuksen tekemään, tulevat viimein niin rohkiaksi, että he rupeavat maailman herroja soimaamaan, niin kuin Stefanus: *"Te ympärileikkaamattomat sydämeistä, te seisotte aina Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan."* Siitä soimauksesta suuttuvat maailman herrat niin hirmuisesti, että he kiristelevät hampaitansa ja tukitsevat korviansa. Semmoiseksi tulevat ne ihmiset, jotka rupeavat Jeesuksen päälle uskomaan, ettei he palvele maailman herroja ollenkaan niissä kuin kristillisyyteen tulevat. Sen tähden ruokahtavat Jeesuksen viholliset ottamaan Häntä kiinni, ennen kuin Hänen oppinsa pääsis levenemään. Ja Juudas, joka on olevansa Jeesuksen opetuslapsi, hopittaa vielä maailman herroja ottamaan Jeesusta kiinni yön aikana, koska ihmiset ovat synnin unessa nukkumassa. Ennen kuin he heräävät synnin unesta.

Ja kyllä Juudas tietää paikan, kussa Jeesus valvoo yötä. Mutta ei hän tiedä raukka, missä hirmuisessa tuskassa Taivaallinen Vanhin on. Ei hän ajattele ollenkaan sen asian päälle, että Taivaallinen Vanhin on hikoillut verta hänenkin tähtensä. Rohkiasti Juudas astuu edes ja antaa suuta Vapahtajalle. Mutta odota vielä huomiseen asti, Juudas parka, kyllä sinä näet, mitä suun antaminen vaikuttaa, koska Vanhimman kyyneleet rupeavat sinun tuntoasti polttamaan, kyllä sinä näet, että sinun täytyy kantaa ne rahat takaisin, joita olet petollisuudella tienannut. Ja vaikka sinä vielä heittäisit ne rahat takaisin, joita sinä olet petollisuudella voittanut, et sinä sen tähden saa omantunnon rauhaa.

Voi, voi, Juudas parka! Oletkos taas tullut pettämään sinun Vapahtajas suun antamisella? Se olis sinulle parempi, että sinä menisit kokonansa vihollisten puoleen, ja pieksäisit sinun Vapahtajas rusikoillas, niin kuin ylimmäisten pappein palvelijat. Se olis parempi, että sinä sylkeisit Häntä kasvoin ja sanoisit: *"Tuossa sinulle kiitos sen edestä, että sinä olet minua suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt."* Se olis parempi, 2080

että sinä löisit Häntä rusikoillas ja sanoisit Taivaalliselle Vanhimmalle: *"Tuossa sinulle palkka sen edestä, että olet minua kantanut käsivarrellas ja antanut minun imeä rintojas!"*

Ja! Se olis paljota parempi sinulle, Juudas, että sinä pistäisit keihään Vanhimman sydämeen kuin se suuri viekkaus ja itsepetollisuus, jolla sinä tulet suuta antamaan Vapahtajalle. Jos sinä pistäisit puukon eli keihään Vanhimman sydämeen, niin sinä pääsisit rohki menemään helvettiin, näyttämään verisen puukon saatanalle ja sanomaan: *"Kas tässä on se verinen puukko, jolla minä olen pistänyt sen, joka minun on kantanut ja ruokinut."* Mutta nyt sinä tulet niin kuin varas koira helvettiin, sinä tulet niin kuin hirtetty koira helvettiin, koska sinä olet ensinnä ottanut pestin maailman herroilta ja sitte antanut suuta Vapahtajalle, ja sitte viskannut ne rahat takaisin ja viimein mennyt ulos ja hirttänyt itses.

Tänäpäpä on tullut yrittitarhaan ensiksi muutammat opetuslapset, jotka ei jaksaa valvoa, koska Taivaallinen Vanhin on tuskassa ja kuoleman kilvoituksessa. Nämät raukat pakkaavat nuokkumaan, koska Taivaallinen Vanhin istuu verisaunassa ja sotkee viinakuurnan yksinänsä. Älkäät nuokkuko, te Jeesuksen opetuslapset, koska Vanhin makaa polvillansa ja huutaa. Mitämaks olette te saattaneet Vanhimmalle tämän sanomattoman tuskan ja vaivan. Nouskaat ylös unesta ja katsokaat, kuin veri tippuu Hänen otsastansa, ja ne veripisarat, jotka putoavat maan päälle, ovat lukemattomat. Vissimmästi tippuvat nämät Vanhimman veripisarat teidän tähdenne, jotka olette maan päällä. Mutta ne vajoovat viimein maan alle ja vuotavat niiden päälle, jotka maan alla asuvat.

Ja koska Vanhimman sydäimestä veripisarat vuotavat niiden päälle, jotka maan alla asuvat, pesevät he tuntoansa pirun paskalla, ja oksentavat ulos suustansa sovintoverta yhtenä vuotavan pirun paskan kanssa, jonka he

ovat nielleet pirun huoneessa. On kyllä sanottu, että Jeesuksen nimeen pitää heitänsä kumartaman kaikkein polvet, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat. Mutta minä olen myös kuullut vanhoja muistelevan, että manalaiset ei suo yhtään ristiä pantavan heidän lastensa päälle; kapaloidaan kyllä manalaisten lapset, mutta ristiä ei suo pantavan rinnan päälle. Mitäs siis auttaa heidän kumartaa polviensa Jeesuksen nimeen, koska ristin merkkiä ei kärsi rinnan päälle pantavan.

Ilman ristiä he pysyvät maan alla. Eikä he pääse koskaan maan alta ylös maan päälle, kuinka he sitte pääsisit maan päältä taivaaseen, koska het ei kärsi ollenkaan tuota ristiä mainittavan, joka on oikian kristityn tunto-merkki. Rietas ei huoli siitä, että he kumartelivat polviensa Jeesuksen nimeen. Koska ristin merkki ei ole rinnassa, ottaa rietas ja painaa heitä syvempään pohjattomuuteen, josta het ei pääse ikänänsä ylös. Voi, voi niitä onnettomia manalaisia, jotka ei tahdo ottaa Jeesuksen ristiä päällensä ja kantaa Jeesuksen jälissä. Ei he pääse maan alta ylös koskaan; eikä he kärsikään valkeutta nähdä, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Mutta siinä luonnollisessa pimeydessä, kussa [he] ovat syntyneet ja ylöskasvaneet, siinä he tekevät pimeyden töitä, siinä he juovat sitä pirun paskaa, ja sillä vuotavalla pirun paskalla he voitelevat kurkkunsa, siinä samassa pimeyden valtakunnassa he kiroavat ja pilkkaavat Luojaansa, siinä he myös huoraavat, ja kaivavat maata kynsillänsä, he luulevat siinä löytävänsä aarnihaudan, mutta ei se ole muu kuin sysihauta, jota he kaivavat. Sen tähden ovat he myös mustat muodolta niin kuin tataraiset, koska he tulevat yöllä kynsimään niitä maan päällä asuvaisia, jotka kantavat ristiä rinnassa.

Muutamat manalaiset ovat niin kuin mettän perkeleet, jotka ulvovat niin kuin hukat, koska he tuntevat veren hajua, ja muutamat nauravat niin kuin hattarat, koska rietas

kutkuttelee heitä. Mutta ei ne sokiat raukat tiedä, ketä he nauravat. Mutta me tiedämme, että hattaran naurut muuttuvat pian itkuksi. Vapahtaja on sanonut, että maailmanlapset pilkkaavat ja nauravat Hänen opetuslapsiansa; mutta Raamattu sanoo, että hullu nauraa. Jaakob sanoo: *”Teidän naurunne kääntyköön itkuksi, ja teidän ilonne murheeksi.”*

Ja nämät hattarat, jotka nauravat, koska Jeesus itkee, nämät mettän perkeleet, jotka kiroavat, koska Jeesus siunaa, eiköhän net ole tulleet helvetistä pilkkaamaan totuutta? Ilmanki heillä on kaunis muoto, koska he tulevat Jeesuksen alttarin eteen. Ilmanki heillä on suloinen suu, koska he tulevat tänne suuta antamaan Vapahtajalle. Ja ne manalaiset, jotka voitelevat kurkkunsa vuotavalla pirun paskalla, ilmanki niillä on hyvä haju, koska he tulevat Jeesuksen alttarin eteen.

Ja ne hengessä kuolleet, joista vuotaa kuolleen uskon liiva, koska he juovat Herran kalkista, ilmanki niillä on suu auki ja punaiset huulet, koska he tulevat Herran ehtoolliselle. Kaikki nämät manalaiset, maahiset, hattarat ja tataraiset, villi-ihmiset ja mettän perkeleet, jotka ei kärsi valkeutta, ja joiden päälle armon aurinko ei ole koskaan paistanut, ne syövät ja juovat itsellensä kuoleman ja kadoituksen.

Mutta jos joku elävä henki täällä löytyy, joka ei ole antanut suuta Baalille, eikä epäjumalten kanssa huorannut, eli pirun paskaa syönyt, hän on yksi niistä opetuslapsista, joka nojaa päätänsä Jeesuksen rintaa vasten. Jos joku murheellinen henki täällä löytyy, joka itkee Jeesuksen haudan päällä, hän on yksi niistä, jotka ovat seuranneet Jeesusta Galileasta ja palvelit häntä. Jos joku sielu täällä löytyy, joka tulee itkemään syntiänsä Jeesuksen jalkain päällä ja antaa suuta Hänen jalvoilensa, hän on yksi niistä, jonka suuri synninelka on annettu anteeksi. Jos joku katuvainen sielu täällä löytyy, joka menee ulos itkemään, koska hän on kieltänyt Vapahtajan, se

on myös yksi niistä, jotka jälkeen tunnustaa maailman edessä rohkiasti, että Jeesuksen nimen kautta on suuri ihme tapahtunut.

Kumartakaan siis polviansa ja sydämitänsä kaikki sairaat, murheelliset, itkeväiset ja parkuvaiset lapset, kaikki tiaisat ja pulmukaiset, jotka pakenevat viinapuun rakoihin, koska ukkoinen pauhaa Siinain vuorella; kaikki karitsat, koska heidän pitää imemän emänsä nisät, ja myös peurat kumartavat polviansa, koska yksi armotoin ihminen ajaa heitä takaa hangen aikana. Niin kumarsi myös itse Herra Jeesus polviansa ja painoi kasvojansa

maahan, koska Hän rukoili Taivaallista Isäänsä, että se hirmuinen tuska, jonka jumalattomat lapset olivat saattaneet Hänelle, otettaisiin pois; ja niin rukoilee myös joka murheellinen, katuva ja epäileväinen sielu, että synnin kuorma otettaisiin pois. Kumartaen teidän polvianne Herran Jeesuksen nimeen ja huutain niin korkialla äänellä, että se kuuluu taivaaseen asti, rukoilkaat teidän syntinne anteeksi sanoen: Minä vaivainen syntinen ihminen jne.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Ja suuri ihme ilmestyi taivaassa: vaimo oli puetettu auringolla, ja kuu hänen jalkainsa alla, ja hänen päässänsä kruunu kahdestatoistakymmenestä tähdestä. Ja hän oli raskas, ja huusi synnyttäissänsä, ja hänellä oli suuri vaiva synnyttää. Ja toinen ihme näkyi taivaassa, katso: suuri ruskea lohikäärme, jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, ja hänen päissänsä seitsemän kruunua. Ja hänen pyrstönsä veti kolmannen osan taivaan tähdistä, ja heitti ne maan päälle. Ja lohikäärme seiso i vaimon edessä, joka oli synnyttämällänsä, että kuin hän olis synnyttänyt, se olisi syönyt hänen lapsensa.

Tämä merkillinen näky on kirjoitettuna Ilmestyskirjan 12. luvun ensimmäisessä ja seuraavissa jakeissa. On yritetty [selittää tätä näkyä niin, että raskaana oleva vaimo on oikea uskovainen] kristillinen seurakunta. Aurinko] hänen [ympärillään on] Jumalan Sana, [oikein] ymmärrettynä, eli hengellinen valkeus, joka valaisee ihmisen elämän tiellä. Kuu on luonnollinen järki, joka kristityn täytyy polkea jalkainsa alle. Lohikäärme on saatanan voima, joka tahtoi hävittää kristillisyyden alkuunsa pakanallisten pappien kautta. Vaimon tuska ja huuto synnytysvaivassa merkitsee hengellistä murhetta, jota kristillisen seurakunnan ja jokaisen yksityisen kristityn täytyy tuntea ja kokea itsessään synnin ja kiusausten tähden ja ulkonaisen vainon tähden.

Sillä lohikäärme janoaa aina kristittyjen verta. Hän tahtoo hävittää uuden ihmisen heti, kun hän on syntynyt. Tämän oli jo Vapahtaja lapsena [kokenut]. Verenhimoisen tyrannin Herodeksen [kautta] kuparinväriinen lohikäärme tahtoi heti hävittää Vapahtajan. Mutta hän ei onnistunut siinä silloin.

Suunnilleen sata vuotta sen jälkeen sielunvihollinen alkoi sammuttaa janoaan kristittyjen verellä. Ja suurin piirtein siihen aikaan Johannes näki hänet näyssä. Ja me voimme juuri nyt nähdä hänet samassa asemassa, yhtä murhanhimoisena ja vihamielisenä totisia kristityitä kohtaan. Perkele oli uskotellut pakanoille, että kristillisyyden oli kauheaa taikauskkoa tai hirveää haaveilua. Jokaista, joka oli kääntynyt pakanoudesta kristillisyyteen, pidettiin siis haaveilijana.

Nyt ovat asiat melkein samalla lailla. Kuolleiden uskon kannattajat pelkäävät aivan kauheasti tuota vaimoa, joka huutaa synnytystuskissa. Perkele kuvaa uudensyntymisen tuskan ja kivun perkeleen keksinnöksi. Pakanat tekivät niin jo Johanneksen aikana, he kuvittelivat, että kristityt olivat pahojen henkien riivaamia. Niin hirveältä näytti kristillisyyden pakanoiden silmissä. Ja vieläkin rietas kuvaa kristillisyyden vaikutukset itsensä perkeleen tyköksi. Kun kuolleen uskon kannattajat eivät saa omantunnonrauhaa kristittyjen parannussaarinoilta, niin hengellinen viha kääntää kuolleen uskon kannattajien silmät nurin. He kuvittelevat, että heidän oma luonnollinen ja kääntymätön tilansa on kristillisyyttä. Sen tähden heidän täytyy pitää kristillisyyttä hirveänä haaveiluna.

Kuinka nyt on, auringolla puetettu vaimo, jolla on kuu jalkain alla, kruunu päässä ja risti rinnassa? Onko sinulla rohkeutta synnyttää uusi ihminen juuri lohikäärmeen kasvojen edessä? Onko sinulla rohkeutta huutaa syntymävaivassasi, vaikka lohikäärme pilkkaa kyyneleitäsi ja uhkaa niellä heti sikiösi? Jos sinä muutoin tiedät, kuka uuden ihmisen oikea isä on, niin ei sinun pidä pelkäämään lohikäärmettä ja hänen joukkiotaan. Jos perkeleen joukko pilkkaa syntymävaivaasi ja kutsumu sinua haaveilijaksi, eihän se merkitse mitään, niin kauan kuin sinulla on toivo, että Taivaallinen Ylkä on uuden ihmisen oikea Isä.

Hengellisessä merkityksessä vanha käärme yrittää tappaa uuden ihmisen heti syntymän jälkeen. Kun hän ei voi hävittää uutta ihmistä sisällisillä kiusauksilla ja ahdistuksilla, hänen

täytyy yrittää ulkonaisilla vainoilla hävittää kristityitä. Hänen täytyy tappaa ruumis, kun hän ei voi tappaa sielua. Johannes näki hänen seisovan vaimon edessä, joka huusi synnytystuskassa. Mutta vanha käärme on nyt ainoastaan vaihtanut nahkaa. Kun Johannes näki hänet, hänellä oli vanha pakanallinen nahkansa. Mutta nyt hän tulee vanhana kristittynä ja tahtoo hävittää jokaisen elämän kipinän kristillisyydestä.

Kuinka on, auringolla puettu vaimo, jolla on kuu jalkaisi alla ja kruunu päässäsi? Onko sinulla rohkeutta synnyttää uusi ihminen juuri lohikäärmeen kasvojen edessä? Onko sinulla rohkeutta näyttää hänelle sielunhätääsi, vaikka hänen kannattajansa pilkkaavat sinun kyyneleitäsi? Onko sinulla rohkeutta tunnustaa uuden ihmisen oikea Isä lohikäärmeen ja maailman edessä? Sinä auringolla puettu vaimo, jolla on kuu jalkaisi alla ja kaksitoistatähtinen kruunu päässäsi, voitko pelkäämättä lohikäärmettä huutaa Taivaalliselle Isälle syntymävaivassasi, sillä uusi ihminen temmataan Jumalan tykö ja

lohikäärmeen hampaat saavat kyllä murskata vanhan ihmisen.

Ne harvat katuvaiset sielut, jotka tänään kumartavat sydämensä ja polvensa Jeesuksen pöydän ääressä, tunnustakoot syntinsä Herran edessä ja rukoilkoot Suurta Ristinkantajaa, että Hän ottaa syntikuormanne päälensä. Hän on uuden ihmisen oikea Isä. Kenenkään ei pidä hävetä hedelmällistä tilaansa. Kenenkään ei pidä häpeän tähden arkailla näyttää itseään lohikäärmeen ja maailman edessä syntymävaivassa eli katuvaissessa tilassa. Perkele ja hänen kannattajansa eivät voi kärsiä katuvaisten huokauksia ja kyyneleitä, mutta nämä kyyneleet on, niin toivomme, luettu taivaassa. Niin tunnustakaa siis teidän syntinne Herran edessä ja sanokaa: Minä vaivainen [syntinen ihminen jne.]

Alkuperäinen (2 alkulehdestä pala pois) / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Käsikirjoituksen alussa katkoksia. Hakasuluissa olevat täydennykset on tehty Siionin Sanomissa v. 1891 julkaistun suomennoksen avulla /

Pietari vakuutti ennen lankeemista, että hän oli valmis menemään kuolemaan Vapahtajan tähden, koska hän sanoi: "Jos minä vielä kuolisin sinun kanssasi, en kuitenkaan kieltäisi sinua." Ja niin sanoivat myös muut opetuslapset.

Mutta voi tulla kysymys, oliko Pietari juuri silloin valmis kuolemaan Vapahtajan kanssa, ja tietämätön voi myös olla, olivatko muut opetuslapset niin valmiit kuolemaan kuin he luulivat olevansa. Varmaankin he ajattelivat heillä olevan niin paljon rakkautta Vapahtajaa kohtaan, ettei mikään asia maailmassa ollut heille rakkaampi kuin Jumalan Poika. Ja niin ajattelevat myös kaikki, joilla on kuollut usko, että rakkaus Vapahtajaa kohtaan on niin suuri ja niin palava, ettei mikään asia maailmassa voisi saada heitä kieltämään uskoaan eli kieltämään Vapahtajaansa. Mutta kyllä ainakin Pietari tuli oman sydämensä pettämäksi sillä kerralla. Kun hän oli mielestään vahvin uskossa ja rakkaudessa, juuri silloin hän oli heikoin.

Mutta ei Juudas voi saada mitään lohdutusta Pietarin lankeemuksesta, sillä ei Juudas ole milloinkaan voinut sanoa, että hän olisi valmis menemään kuolemaan uskonsa tähden. Kuinkapa Juudas saattoi sanoa, että hän olisi valmis menemään kuolemaan, koska hän parhaillaan oli valmis pettämään Vapahtajansa? Pietari on ainakin vakuuttanut, että hän olisi valmis kuolemaan Jeesuksen kanssa, ja tämän on Pietari sanonut rehellisellä mielellä ja vakavalla hyväntahtoisuudella. Mutta Juudas ja hänen neppaimensa eivät ole koskaan ajatelleet, kuinka sen asian kanssa olisi, että kuolisi Jeesuksen kanssa. Sen tähden he eivät kärsi kuulla, jos joku Jeesuksen oikeista opetuslapsista sanoo olevansa valmis kuolemaan Jeesuksen kanssa. Juudas ja hänen neppaimensa ajattelevat sen olevan tyhjää kerskausta ja teeskentelyä, jos joku Jeesuksen oikeista opetuslapsista tuntee, ainakin joissakin tilaisuuksissa olevansa valmis kuolemaan. Sillä Juudas ei voi olla valmis kuolemaan niin kauan kuin

hän käy tekopyhyiden kaapu päällään ehtoollispöytään. Jos joku on teeskentelijä, niin se on vissimmästi Juudas, joka saattoi nukkuvalla omallatunnolla, jonka hän ajatteli olevan hyvän omantunnon, hän saattoi, sanon minä, nukkuvalla omallatunnolla ja vääryydellä koottujen rahojen kanssa astua esiin ehtoollispöytään. Ja siellä hän saattoi valehdella Vapahtajalle ja toisille opetuslapsille ja sanoa: "En minä ole se."

Miksi ei Juudas tunnustanut syntejään, kun muut opetuslapset kyselivät keskenään, kuka pettäjä olisi? Juudas tiesi kyllä, että Vapahtaja oli Jumalan Poika, joka katseli läpi hänen sydämensä. Hän tiesi ja uskoi niin muodoin, että Vapahtaja tunsu hänen pahan aikomuksensa. Mutta Juudaalla oli sama usko kuin hänen neppaimillansa on, ettei tarvitse tunnustaa syntejään maailmalle, vaan pelkästään Jumalalle. Hänen mielestään se ei kuulunut muille opetuslapsille, kuinka hänen laitansa oli hengellisessä tarkoituksessa. Jos hänellä olikin jotakin paha mielessään Vapahtajaa vastaan, niin ei hän tahtonut paljastaa semmoista maailmalle. Hän halusi kuitenkin, että häntä pidettäisiin kristittynä, ja uskoi myös itse, että hän oli yhtä hyvä kristitty kuin muut opetuslapset. Sillä eihän hän halunnut Vapahtajalle mitään paha, vaikka hän petti Hänet. Hän halusi vain ansaita itselleen juomarahaa sillä toimella ja tarkoituksella, että Vapahtaja kyllä suojelisi itsensä juutalaisilta.

Juudaalla oli tavallaan enemmän rakkautta kuin vihaa Vapahtajaa kohtaan, ja samoin on kaikilla hänen neppaimillansa nykyaikana. He eivät mielestään ole tehneet mitään paha Vapahtajaa kohtaan. Mutta juuri se on itsepetollisuus, että he uskovat edistävänsä oikeaa kristillisyyttä, kun he pettävät

Jeesuksen. Niin kuin Juudas tahtoi pakottaa Vapahtajan osoittamaan jumalallisen voimansa juutalaisia vastaan, ja tekemään itsensä kuninkaaksi Messiaan valtakunnassa, niin tekevät myös Juudaan neppaimet. He astuvat ehtoollispöytään ja ottavat Jeesuksen ruumiin ja veren nukkuvalla omalla tunnolla, kovalla ja katumattomalla sydämellä, ahneus ja kateus sydämessä, ja usein myös vääryydellä [hankittu] tavara mukanaan, joka ei ollenkaan tee heille pahaa.

Jos joku kysyy heiltä: *"Oletko pettäjä?"* niin he vastaavat: *"En minä ole se". "Minä olen syytön."* Mutta miksi Juudaan on viimein tunnustettava syntinsä ylimmäisille papeille? Joo siksi, että hän ei uskonut opetuslapsia, ei myös Vapahtajaa, joka vielä oli elämässä. Hän ei halunnut tunnustaa syntejään Vapahtajalle ja opetuslapsille, mutta hänen täytyi viimein tunnustaa syntinsä ylimmäisille papeille. Niin käy jokaiselle, joka ei tahdo tunnustaa syntejään Vapahtajalle opetuslasten läsnä ollessa. Hänen täytyi viimein tunnustaa syntinsä ylimmäisille papeille, jotka ovat Vapahtajan ja elävän kristillisyyden viholliset. Mutta nämä ylimmäiset papit eivät saata antaa Juudalle ja hänen veljilleen mitään lohdutusta, sillä he sanovat: *"Mitä meidän on sinun kanssasi? Katso itseäsi!"*

Mutta kyllä voi Juudas ajatella, että Pietari ja muut opetuslapset ovat vielä suuremmat teeskentelijät, koska he vakuuttivat olevansa valmiit kuolemaan, vaikka he eivät olleet lähimainkaan valmiita. Tätä voivat Juudas ja hänen heimoveljensä ajatella. Mutta mitä auttaa Juudasta, että Pietari kielsi Vapahtajan? Juudas oli itse teeskentelijä, koska hän menetteli aivan vastoin omaatuntoaan ja aivan vastoin vakaumustaan, sillä Juudas tiesi oikein hyvin, että hänellä oli paha aikomus, ja kuitenkin hän kielsi sen. Hän päästi suuren valheen ehtoollispöydässä. Hän teki siis ehdollisen synnin.

Mutta Pietari puhui sisällisen vakuutuksensa mukaisesti, kun hän uskoi olevansa valmis

kuolemaan. Hän ei tuntenut petollista sydäntään. Hän harhaili itsepetollisuuden sumuissa. Ja niin hapuilevat kaikki itsepetollisuuden sumuissa, jotka luulevat olevansa valmiit kuolemaan ennen kuin he ovat läpikäyneet sen suuren mielenmuutoksen, jonka Pietarin täytyi kokea lankeemuksen jälkeen. Hän sai kokea oikean synninsurun vasta lankeemuksen jälkeen, ja Vapahtajan ylösnousemisen kautta hän sai kokea kristityn ilon.

Niin muodoin ei Pietari ollut vielä kääntynyt ja uudestisyntynyt, kun hän ensimmäisen kerran uskoi olevansa valmis kuolemaan Vapahtajan kanssa. Mutta helluntaipäivän jälkeen oli hän totisesti valmis kuolemaan. Sillä sitten kun hän oli saanut koetella Pyhän Hengen vaikutuksia, ei hän pelännyt kuolemaa. Mutta kun Vapahtaja kysyi häneltä ylösnousemisensa jälkeen: *"Simon Joonaan poika, rakastatko minua enemmän kuin nämä"*, niin ei hän uskaltanut vakuuttaa, että hänellä oli suurempi rakkaus Vapahtajaa kohtaan kuin muilla opetuslapsilla. Niin! Hän tuli vieläpä murheelliseksi, kun Vapahtaja kysyi häneltä kolmannen kerran: *"Simon, rakastatko minua enemmän kuin nämä?"* Ja minä uskon totisesti, että jokaisen oikean kristityn täytyy tulla murheelliseksi, kun Vapahtaja kysyy kokonaista kolme kertaa, onko hänellä rakkautta. Se, jolla on kuollut usko, voi kyllä varmasti vakuuttaa rakastavansa Vapahtajaa enemmän kuin mitään muuta taivaassa ja maan päällä, mutta oikean kristityn, joka tuntee, kuinka vähän hän saattaa rakastaa Vapahtajaa, täytyy tulla murheelliseksi ja sanoa: *"Herra, sinä tiedät, että minä rakastan sinua."*

Juuri sen tähden kysyy nyt Herra Pietarilta, Simon jne. Tämän kysymyksen tarkoitus on, että Pietarin pitää muistaman, kuinka monta kertaa hän on kieltänyt Vapahtajansa, kuinka kevytmielinen ja turhamainen hän on ollut, kun maailmanrakkaus ja omarakkaus on saanut niin suuren sijan hänen sydämessään, että hän kielsi Vapahtajan. Tämän synnin ja omarakkauden tähden pitää Pietarin tulla

murheelliseksi ja muistaa, kuinka monta kertaa hän on kieltänyt Vapahtajan.

Jos nyt Vapahtaja kysyy teiltä, jotka tänään tahdotte käydä Herran Pyhällä Ehtoollisella, jos hän kysyy teiltä, *"rakastatteko minua enemmän kuin nämä"*, niin pitää teidän

katuvaisella ja murheellisella sydämellä notkistaa polvianne armoistuimen eteen ja sanoa: *"Minä vaivainen syntinen ihminen, jne."*

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Pietari sanoi Vapahtajalle: Jos minun pitäis kuoleman sinun kanssa, en minä ikänänsä kiellä sinua. Niin sanoit myös muut opetuslapset.

Me kuulemme näistä Pietarin sanoista, että hän aikoi kuolla Vapahtajan kanssa. Ja tämä aikomus oli kyllä itsestään hyvä, mutta ei Pietarilla vielä silloin ollut sitä rohkeutta, että hän olis saattanut henkensä antaa Vapahtajan tähden, vaikka hän luuli saattavansa kuolla Vapahtajan kanssa. Mutta hänellä oli väärä tunto siinä asiassa. Ei Pietari vielä silloin tuntenut itsensä oikein. Hän tunsikin kyllä, että hän rakasti Vapahtajaa niin paljon, että hän olis ollut valmis kuolemaan Jeesuksen kanssa, mutta oma rakkaus oli suurempi kuin Kristuksen rakkaus. Niin muodoin oli tämä rakkauden tunto yksi väärä tunto. Oma sydän oli niin petollinen, ettei hän sitä tuntenut oikein. Mutta minkä tähden muut opetuslapset sanoit niin kuin Pietari, että he olisit valmiit kuolemaan Jeesuksen kanssa. Olikohan heilläkin niin suuri rakkaus Jeesusta kohtaan, että he olisit olleet valmiit kuolemaan, vai oliko heillä se tarkoitus, ettei he tahtoneet olla huonommat kuin Pietari?

Emme tiedä niin vakaisesti, olikohan muilla opetuslapsilla niin väärä tunto, että he luulivat saattavansa kuolla Vapahtajan kanssa, vai oliko heillä se kunnian pyyntö, ettei he tahtoneet olla huonommat kuin Pietari. Kuka tiesi, jos kunnia saattoi heitä niin ajattele mattomasti puhumaan ilman tutkimatta ja ilman koettelematta omaa sydäntänsä. Mutta sen me tiedämme, ettei Juudas ole koskaan sanonut, että hän olis valmis kuolemaan Jeesuksen kanssa. Ja kuinkapa Juudas saattoi sen sanoa, joka varsin Herran Ehtoollisen jälkeen erkani muitten opetuslasten seurasta? Ei hän saattanut enää istua Herran Ehtoollisen huoneessa siksi, kuin Herran siunaus oli luettu. Ahneuden ja kunnian ja vihan perkele ajoi häntä ulos Herran huoneesta. Ei Juudas ole kuullut koko sen saarnan, jonka Jeesus on saarnannut Herran Ehtoollisen jälkeen. Ja

kuinkapa Juudas saattoi niin kauan istua Herran Ehtoollisen huoneessa siksi kuin saarna oli pidetty ja Herran siunaus luettu, koska kolme perkelettä pakotti häntä ulos menemään Herran huoneesta? Ei hän vihtinyt enää siellä istua ja kuunnella Jeesuksen saarnoja, vaan niin pian kuin hän sai sen kastetun palan suuhun, meni hän ulos.

Ja niin tekevät vielä nytkin Juudaan lihalliset veljet ja neppaimet. He menevät ulos Herran huoneesta sen kastetun palan jälkeen. Ei he odota saarnaa. Ei he odota Herran siunausta. Ilmanki se kastettu palainen on tarttunut väärään kurkkuun, että he sen tähden täytyvät ulos mennä ryittäämään ja kraakkumaan. Sillä he ovat Herran ehtoollisen aikana sisällä niin kuin Juudas, mutta varsin sen kastetun palan jälkeen menee heihin perkele, ja se perkele ajaa heitä ulos Herran Ehtoollisen huoneesta ja muitten opetuslasten seurasta. Ei he huoli istua sisällä saarnan aikana, ei he odota Herran siunausta, vaan niin pian kuin se kastettu palainen on tarttunut väärään kurkkuun, häätyvät he [lähteä] ulos Herran Ehtoollisen huoneesta. Ja muut opetuslapset jäävät arvelemaan, mitä varten tuo Juudas menee ulos Herran Ehtoollisen huoneesta ennen kuin saarna on päätetty ja Herran siunaus on luettu.

Niin ei ole siis Juudas sanonut itsensä valmiiksi kuolemaan Jeesuksen kanssa. Ja kuinkapa hän saattaa sanoa itsensä valmiiksi kuolemaan, jonka sydämeen on mennyt perkele sen kastetun palan jälkeen? Ja koska Juudas ei ole sanonut itsensä valmiiksi kuolemaan, ei suinkaan Juudaan lihalliset veljet ja neppaimet sano koskaan, että he ovat valmiit kuolemaan. Eikä he luule tulevansa valmiiksi ennen kuin kuolemassa. Mutta Juudas meni vähää ennen kuolemata salaripissä tunnustamaan syntiänsä suruttomain pappein edessä, jotka olit Jeesuksen ristin

viholliset, ja sen jälkeen tuli hän ilmanki valmiiksi kuolemaan. Rietas sai hänen päällensä niin suuren vallan, että hän meni ulos hirttämään itsensä. Niin muodoin Juudas ei ole saattanut tunnustaa itsensä valmiiksi kuolemaan Jeesuksen kanssa. Ja hänen veljensä seuraavat hänen esimerkkiänsä siinäkin asiassa, ettei he saata tunnustaa itsensä valmiiksi kuolemaan Jeesuksen kanssa, sillä omatunto todistaa, ettei he ole valmiit. Ja kuitenkin he luulevat tulevansa valmiiksi kuolemassa. Olikos sitte Juudas valmis kuolemaan, koska hän kuoli? Oli ilmanki valmis astumaan alas helvettiin.

Mutta Pietari uskalsi sanoa itsensä valmiiksi kuolemaan Jeesuksen kanssa, ja tuli myös valmiiksi, vaikka ei silloin juuri, koska hän sen sanoi, mutta helluntaipäivän jälkeen, ja monta kymmentä ajastaikaa ennen kuin hän kuoli. Hän oli siis valmis kuolemaan ennen kuin kuolema tuli. Mitäs nyt Juudas siihen tuumaa?

Ilmanki Juudas arvelee, että Pietari pitää itsensä ylön hyvänä, ja sen hengellisen ylpeyden tähden hän semmoisia saarnaa. Mutta minä arvelen, että Pietarin olis pitänyt paremmin tutkia sydämensä ennen kuin hän semmoisen painavan tunnustuksen teki, sillä hän puhui tuntonsa jälkeen; ei sen vuoksi, että hän piti itsensä hyvänä, vaan hän luuli itsellensä olevan niin suuren rakkauden Jeesusta kohtaan, että hän olis saattanut kuolla Jeesuksen kanssa. Mutta tämä rakkauden tunto oli silloin vielä väärä tunto. Ja sen tähden olis muillekin opetuslapsille tarpeellinen, että he tänäkin päivänä rupeisit tutkimaan sydämensä, ennen kuin he sanovat niin kuin Pietari: *”Me olemme valmiit kuolemaan Jeesuksen kanssa.”* Pietari on siinä paikassa tullut petetyksi, että hän luuli itsellensä olevan niin paljon rakkautta Jeesusta kohtaan, että hän olis saattanut kuolla Jeesuksen kanssa. Ja jos muut opetuslapset sanovat niin kuin Pietari ennen kuin he tutkivat itsiänsä, niin he myös tulevat omalta sydämeltä petetyksi. Mutta tämä Pietarin

erhetys [ei] auta Juudasta missään paikassa. Jos vielä Juudas sanois Pietarille: *”Ylön varhain sinä Pietari rupeisit tuntemaan itsiäs valmiiksi”*, niin saattais Pietari sanoa Juudaalle: *”Miksi [et] tunnustanut petollisuuttas Herran Ehtoollisessa? Miksis ulos menit Herran Ehtoollisesta ennen kuin Herran siunaus oli luettu? Mikset mennyt ulos itkemään porstuassa ja katumaan syntiästä, vaan menit ylimmäisten pappein tykö hopittamaan vihollisia kiinni ottamaan Jeesusta?”* Sen tähden, ettei Juudaalle tullut katumus ennen kuin Jeesus oli tuomittu, sen tähden hän meni ulos hirttämään itsensä. Niin muodoin Juudas on astunut alas helvettiin sen tähden, että hän lykkäis katumuksen siihen asti, että Jeesus oli tuomittu. Mutta Pietari, joka itsensä tuntemattomuuden tähden tunnusti itsensä ylön varhain valmiiksi kuolemaan Jeesuksen kanssa, teki kuitenkin katumuksen ennen kuin Jeesus oli tuomittu, ja sai myös syntiänsä anteeksi. — Tutkikaat nyt sydämitänne, muut opetuslapset, ennen kuin te sanotte niin kuin Pietari; ja sitte vasta, kuin te olette tutkineet itse teitänne, sitte vasta sanokaat Herralle, jos Hän kysyy teiltä, *”rakastatkos minua enemmän kuin nämät”*, sanokaat nöyrällä ja murheellisella sydämillä: *”Herra, sinä tiedät, että minä rakastan sinua.”* Vissimmästi on Herra Jeesus kysynyt teiltä kolme kertaa: *”Rakastatkos minua enemmän kuin nämät?”* Ja kolme kertaa täytyy teidän vastata tämän painavan kysymyksen päälle. Ja muistakaat vaan, että Pietari tuli murheelliseksi, koska Jeesus kysyi kolmannen kerran: *”Simon, jne.”* Ja minä luulen olevan syytä teidänkin tulla murheelliseksi, koska Jeesus rupeaa kysymään sen rakkauden perään, joka oli kerran palava, mutta on nyt puuttumallansa. Teidän pitäis tulla murheelliseksi niin [kuin] Pietari, koska te tunnette, kuinka vähän te olette rakastaneet Häntä, kuinka vähän te olette kiittäneet Häntä, kuinka vähän te olette muistaneet Hänen tuskaansa ja vaivaansa ja rakkauttansa ja veren vuodatusta. Niin kumartakaat

nyt polvianne armoistuimen [edessä] ja tun-
nustakaat murheellisella ja katuvaisella

sydämellä: *"Minä vaiv[ainen syntinen ihmi-
nen jne.]"*

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisar-
kisto, Helsinki /

Koska makian leivän juhla lähestyi, sanoi Jeesus hänen opetuslapsillensa: Te tiedätte, että kahden päivän perästä tulee pääsiäinen, ja Ihmisen Poika ylönannetaan ristiinnaulittua. Silloin kokoonnuit pappein päämiehet, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat ja neuvoa pidit, kuinka he Jeesuksen kavaluudella kiinni ottaisit ja tappaisit.

Tässä kuuluu se hirmuinen salainen neuvo, jonka Jeesuksen viholliset pitävät keskenänsä. Ei he vihti Jeesusta tappaa omalla kädellensä, ettei maailman laki olis heitä syyttänyt. Mutta he tahdoit kavaluudella ja viekkauksella saada jonkun laillisen syyn Hänen päällensä, että he saattaisit niin kuin lain varjon alla Häntä kiinni ottaa ja tappaa, sillä Jeesuksen [vihollisilla oli] semmoinen usko, että siinä ei tule synti, jos he lain varjon alla saattavat Jeesusta hukuttaa. Ja semmoinen usko on ollut kaikilla kristillisyyden vihamiehillä, että siitä ei tule synti, jos he lain varjon alla saattavat kristityitä vahingoittaa. Lain varjon alla on myös entiset kristityt tapetut.

Ensiksi on rietas kääntänyt juutalaisten ja pakanain silmät nurin. He ovat saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityt ovat yksi kirottu joukko ja pahoilta hengiltä riivatut, niin kuin myös juutalaiset olit saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että Jumalan Poika oli yksi kansan häiritsijä ja väärä opettaja. Sen syyn tähden he kannoit Hänen päällensä maaherran Pontius Pilatuksen edessä, viimein he toit vielä senki suuren rikoksen Hänen päällensä, että Hän teki itsensä Jumalan Pojaksi. Tässä nousi niin hirmuinen ylpeys juutalaisilla, että he repäis vaatteensa, ja kuitenkin oli heillä se usko, että Jeesus oli hengellisessä ylpeydessä, koska Hän teki itsensä Jumalan Pojaksi.

Myös jälkeen ovat pakanat tyhmistyneet, jos joku kristitty on tunnustanut itsensä Jumalan lapseksi. Ei nimittäin pakanat usko, että yksikään ihminen on tullut Jumalan lapseksi. Se Jumalan Pojan tunnustus teki pahaa juutalaisille, ja kuitenkin he sanoit: *"Meillä on Isä Jumala. Emme ole äpärät."* Mutta mistäs juutalaisille oli tullut semmoinen viha

Jeesusta kohtaan, että he rupeisit juuri hänen päälle käymään? Emme me ymmärrä, mistä se viha olis tullut, mutta on jälistöpäin huomattu, että haukkumisesta nousee viha, ja joka ilmoittaa jumalattomille totuuden, se tulee vihattavaksi maailmalta. Siitä haukkumisesta on siis tullut viha, ja viha on juutalaisten mielessä muuttunut totuudeksi. Ja niin pian kuin hengellinen viha muuttuu totuudeksi juutalaisten sydämissä, rupeevat he kantamaan Jeesuksen päälle, että Hän [on] yksi kansan häiritsijä ja väärä profeetta, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Ja koska juutalaiset ei vihti itse semmoisen tappaa, niin he pitävät neuvoa, kuinka he kavaluudella ottaisit Hänen kiinni ja tappaisit. Sen tähden kirjoittavat evankeliumin kirjoittajat, että juutalaisten ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat kokoonnuit ja neuvoa pidit, kuinka he Jeesuksen kavaluudella kiinni ottaisit ja tappaisit.

Mutta ei tämän aikaiset juutalaiset ole vihaiset Vapahtajalle ja hänen opetuslapsillensa. Niin he sanovat kuitenkin, että het ei vihaa ketään. Mutta kukas tiesi, jos viha olis salattuna sydämessä, vaikka het ei tunne sitä. Kukas tiesi, jos tämän aikaiset juutalaiset saattavat paremmin kätkeä vihansa kuin entiset, vaikka he sanovat: *"Ei meillä ole vihaa."* Mistäs sokiat raukat tuntevat, mikä heillä on sydämessä? Koska he suuttuvat totuuden tunnustajille ja viskaavat ulos huoneestansa, silloin he sanovat: *"Ei meillä ole viha."* Mutta vihan töitä kuitenkin tekevät. Ja tiesiköpä Juudaskaan, että vihan perkele meni häneen sen kastetun palan jälkeen?

Moni tulee nyt Juudaan tavalla Herranehtoolliselle ja antaa Jeesukselle suuta, vaikka

hengellinen viha palaa sydämessä Jeesusta ja Hänen opetuslapsiansa kohtaan. Sillä rietas kääntää kokonansa nurin juutalaisten silmät, että he katsovat oikian kristillisyyden vääräksi ja ylpeydeksi, jonka tähden maailma rupeaa heitä vihaamaan. Mutta tämä hengellinen viha muuttuu totuudeksi sokian raukan mielessä. Ja niin kuin juutalaiset olit saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että Jeesus Nasareenus oli yksi kansan häiritsijä ja väärä opettaja, niin ovat tämän aikaiset juutalaiset, nimittäin suruttomat ja armonvarkaant, saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka niin kovin tuomitsevat ja haukkuvat kunniallisia ihmisiä. Ja sen tähden he pitävät myös neuvoa, kuinka he kavaluudella kiinni ottaisit kristityitä, kuinka he lain varjon alla saattaisit kostaa.

Olispa nyt aika vielä katumuksen tehdä, jos hengellinen viha ei olis muuttunut totuudeksi. Mutta Juudas ei saata katua syntiänsä Herran Ehtoollisen huoneessa. Vasta silloin Juudaalla tunto herää, koska hän näkee Jeesuksen tuomitukseksi. Ja silloin ei ole enää aika armoa kerjätä. Mutta Jeesuksen ja kristillisyyden vihamiehille ei taida katumus tulla koskaan, ennen kuin vasta ijankaikkisuudessa. Tämä hengellinen viha on vaikuttanut niin paljon, että sydän on paatunut, ja sen tähden ei taida juutalaiset eikä pakanat enää katumuksen ja parannuksen tehdä, koska hengellinen viha on paaduttanut sydämen.

Ja monelle on ilo tullut kristittyin lankeemuksesta, kuinkas semmoiset saattavat katumuksen tehdä? Monelle tulee myös ilo kristittyin vahingosta, niin kuin Jeesus sanoi opetuslapsillensa: *”Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee.”* Ja mistä syystä maailma iloitsee? Joo, Jeesuksen kuoleman tähden maailma iloitsee. Jos nyt kaikki kristityt kuolisit, niin pääsis maailma iloitsemaan. Jos kaikki kristillisyyys loppuis, niin pääsis maailma iloitsemaan. Mutta kuitenkin on Jeesus sanonut, että opetuslasten muret kääntään iloksi. Minä uskon kuitenkin, että

opetuslasten muret kääntään iloksi, vaikka kuinka nyt olis muret. Mutta maailman ilo ei taida niin kauan kestää.

Minä tiedän, että täällä on muutampia murheellisia opetuslapsia, jotka itkevät Jeesuksen ristin juuressa ja surkuttelevat maailman sokeutta, surkuttelevat paatuneitten kova-korvaisuutta, kauhistuvat juu talaisten paatumusta, koska he näkevät, kuinka koko maailman viha on kaatunut Jeesuksen päälle, kuinka Hän on ylönnannettu Jumalalta ja ihmisiltä. Minä uskon myös, että Jumala näkee opetuslasten muretta ja kuulee heidän huokauksiansa ja herättää heille ylös sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan, joka on totisesti kuollut monen opetuslapsen sydämessä, ettei he tunne enää Hänen armollista läsnäolentoans niin kuin ennen. Jeesuksen murheelliset opetuslapset itkevät ja parkuvat, koska he näkevät, kuinka hirmuinen maailman viha on Jeesusta kohtaan. Mutta Jumala taivaassa kuulee heidän huokauksiansa, ja viimein kääntään heidän murheensa iloksi, koska he saavat nähdä, että Jeesus on vielä elämässä, joka saattaa kyllä auttaa sekä hengellisestä että maallisesta hädästä.

Vaikka se tuntuu välistä niin kuin olis murheellisten opetuslasten ystävä ja ainoa auttaja kuollut ijankaikkisesti, ettei Hän enää kuule katuvaisten ja murheellisten huokaukset, kuitenkin saavat he suuremmassa hädässä tuta, että Jeesus on vielä elämässä. Jeesuksen ristin viholliset iloitsevat Jeesuksen kuolemasta. He luulevat, että kaikki kristillisyyys loppuu Hänen kanssansa. Mutta, Jumalan kiitos, Jeesus on vielä elämässä. Ja me uskomme, että hän antaa murheellisille opetuslapsille Pyhän Henkensä, että he saattavat suuremmalla rohkeudella turvata Häneen, ja julistaa Hänen hyviä töitänsä ja kiittää Häntä Hänen suuren armonsa edestä.

O, jos me saattaisimme kiittää sen suuren armon edestä, jonka Hän on murheellisille ja katuvaisille sieluille tehnyt. Mutta me

olemme kiittämättömät ja huolimattomat valvomaan ja rukoilemaan, sen tähden panee Hän koettelemuksia meidän päällemme, että me paremmin muistaisimme, ettei meillä tässä maailmassa yhtään vahvaa asumasijaa ole. Sillä maailmanrakkaus tahtoo varastaa opetuslasten sydämet, sen tähden kuolee Jeesus pois, ja heidän täytyy valittaa, ettei heillä ole enää yhtään turvaa, ei taivaassa eikä maan päällä. Koska Jeesus makaa kuolleen sydämen haudassa, silloin lankeevat opetuslapset epäilykseen, ja uskon kipinä sammuu, ja maailma pilkkaa ja nauraa Jeesuksen murheellisia opetuslapsia. Nyt täytyvät Jeesuksen murheelliset opetuslapset olla lukittuin ovein takana, koska Jeesus on kuollut. Nyt täytyy heidän olla murheessa ja epäilyksessä, koska Jeesus on haudassa. Ei he jaksakaan enää uskoa, että Jeesus nousee vielä ylös ja tulee eläväksi. Eikä yksikään jaksaa lohduttaa veljeänsä ja sanoa: *”Meidän pitää toivoman, että Jeesus elää.”*

Missäs nyt on Pietarin usko ja Johanneksen rakkaus? Ei Pietari muista Herran sanoja: *”Koskas palajat, niin vahvasta sinun veljiäs!”* Näin se nyt käypi, koska Jeesus kuolee kristittyin sydämissä. He lankeevat epäuskoon ja epäilykseen. He ovat lukittuin ovein takana.

Ei he jaksakaan puhua kelleen mitään. Mutta ei Jeesuksen oikiat opetuslapset mene maailman joukon kanssa pilkkaamaan sitä Ristin-aulittua. Ei he mene viinaporvarin taloon hakemaan lohdutusta flaskusta. Ei he mene maailman joukon kanssa pilkkaamaan ja nauramaan, eli korttia lyömään ja kiroamaan. Ei he mene koreutta ostamaan ja huorain perässä laukkomaan. Vaan he menevät yhteen huoneeseen itkemään ja parkumaan.

Missäs nyt on Jeesus [se] rakas Mestari, [se] rakas Opettaja ja orpolasten ainoa turva? Kuolluna makaa. Haudassa makaa. Kyllä saatte parkua nyt tämän päivän ja tämän yön ja vielä huomenna, että sydämellinen muret särkis teidän kovat sydämenne ja pehmittäis kovat rinnat, että jaksaisitte paremmin uskoa pääsiäispäivänä, koska se suuri Ristin-kantaja tulee eläväksi ja osoittaa haavojaan ja selittää teille kirjoituksia ja antaa teille lupauksia Pyhän Hengen tulemisesta ja tulevaisen maailman kunniaasta. Silloin pitää teidän suuremmalla voimalla ja rohkeudella saarnaaman evankeliumia kaikille luoduille: *”Joka uskoo ja kastetaan, se tulee autuaaksi. Mutta joka ei usko, se kadotetaan.”* Aamen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma, Helsingin yliopiston-kirjasto /

TEKSTI: EHTOOLLISELLA KÄYMINEN

Kristilliset kuulijat! Jokaisen ehtoollisella käymisen yhteydessä pitäisi meidän muistuttaa itsellemme yhtä hyvin Juudas Iskariotin petosta kuin Pietarin lankeemusta.

Juudas oli nimittäin teeskentelijä ja semmoisena hän meni Jumalan pöytään. Pietari oli enemmän vakava ja rehellinen kristillisyydessään, mutta oli kuitenkin lähes mahdoton ottamaan vastaan puhdistusta. Hän oli lähellä jäädä ilman osaa ja arpa Jumalan valtakunnassa. Epäilemättä on vielä nykyäänkin semmoisia ehtoollisvieraita, jotka menevät ehtoolliselle samalla mielellä kuin Juudas; he menevät Herran pöytään ilman katumusta, ilman parannuksen aikomusta, sillä omatunto ei soimaa heitä. Näillä tekopyhillä ihmisillä ei ole yhtään syntiä omallatuntonaan, vaikka he elävät katumattomuudessa. Juudas kielsi tekonsa, jonka tähden Vapahtaja syytti häntä, sillä valehteleminen ei ollut mikään synti Juudaalle.

Juudas tiesi oikein hyvin, että hän oli luvannut ylimmäisille papeille, että hän pettäisi Jeesuksen, mutta hän teki itsensä aivan tietämättömäksi petoksestansa, kun muut opetuslapset halusivat tietää, kuka oli pettäjä. Hän kielsi pois kaikki tyynni ja sanoi Vapahtajalle: *"Enhän minä ole se?"* Niin muodoin teki Juudas itsensä aivan viattomaksi. Ja me tiedämme oikein hyvin, että jokaisen, joka menee Herran pöytään, pitää tunnustaa syntinsä ja katua rikoksensa ja sovittaa lähimmäisensä. Mutta valitettavasti on monta Juudasta, jotka menevät ilman pelkoa ehtoollispöytään sen jälkeen, kun he ovat valitelleet ja kieltäneet syntinsä.

On monta Juudasta nykyaikana, jotka tekeytyvät aivan viattomiksi, vaikka tietävät olevansa syylliset tekoon. Semmoista me kutsumme teeskentelijäksi, joka menee ehtoolliselle ja kieltää pahat tekonsa. Kuinka semmoinen voi olla katuvainen syntinen, joka ei tahdo tunnustaa syntejään? Moni tekopyhä teeskentelijä sanoo: *"Ei minun tarvitse ripittäytyä kenellekään. Minä tunnustan*

Jumalalle syntini." Mutta eiköhän Juudas ajatellut samalla tavalla, kun Pietari välttämättömästi halusi tietää, kuka oli pettäjä. Pietari ei ollut tyytyväinen siihen, että Juudas, eli pettäjä, tunnusti syntinsä Jumalalle, vaan Pietari tahtoi, että pettäjä tulisi ilmi. Hän halusi, että pettäjä tunnustaisi syntinsä koko maailmalle saattaakseen tulla estetyksi täyttämästä pahaa aikomustaan. Kristuksen rakkaus pakotti Pietarin tähän intoon ottamaan selvää ja kysymään pettäjästä. Vaikka Pietarin rakkaus Vapahtajan persoonaa kohtaan siihen aikaan perustui maallisiin laskelmiin, niin oli hänen rakkautensa kuitenkin vakava ja vilpitön. Ja tämä rakkaus Kristuksen persoonaa kohtaan teki hänet niin innokkaaksi ja uutteraksi saamaan selville pettäjän.

Ehkä joku Juudaan heimoveljistä tulee sillä vastaväitteellä, ettei se koskenut Pietaria eikä muita opetuslapsia, kuka pettäjä oli. *"Se ei koskenut häntä,"* ajattelevat tämän ajan armonvargaat, *"ei kuulunut hänen virkaansa tutkia toisten sieluntilaa."* *"Ja sen tähden",* sanoo armonvaras, *"ei Vapahtaja tahtonut paljastaa pettäjää."* Mutta minä pelkään, että armonvaras erehtyy suuresti käsityksessään Pietarista ja hänen kiivaudestaan. Vapahtaja ei tahtonut vielä paljastaa Juudaan petosta muille opetuslapsille, koska Pietari innossaan olisi saattanut käydä Juudaan kimppuun. Pietari oli sokeassa kiivaudessaan Paavin kaltainen, joka polttaa kaikki pettäjät, ruumiillisesti.

Kun paavi ja hänen kannattajansa syttyvät Pietarin sokeasta kiivaudesta suojelemaan Kristuksen persoonaa kaikkia pettäjiä vastaan, niin hän hyökkää heidän päälleen haken ja lyöden lain ja oikeuden varjolla. Juuri siksi ei Vapahtaja tahtonut paljastaa Juudasta, koska Pietarilla ja muilla opetuslapsilla oli se tarkoitus, että ottaa hänet

kiinni ja piiskata hänet, eli vaikka vieläpä rangaista hänet hengiltä sen hengellisen lain mukaan, jonka sokea kiivaus oli kirjoittanut heidän sydämiinsä ja mieliinsä. Semmoinen kiivaus Jumalan puolesta ei ole epätavallinen kuolleen uskon kannattajien joukossa, jotka tahtovat rangaista kaikkia Kristuksen pettäjjiä maailmallisen lain miekalla, kun hengellinen viha kirjoittaa lain.

Tämä opetuslasten sokea kiivaus oli yksi syy, minkä tähden Kristus tahtoi säästää pettäjän ruumiillisen elämän, koska hän ainoastaan varoitti häntä peitetyillä sanoilla, että hän saisi ajattelemisen aikaa. Mutta oli vielä toinen syy, minkä tähden Kristus ei tahtonut ilmoittaa pettäjää, nimittäin se tilanne, että Juudas olisi tullut vielä paatuneemmaksi, jos hänen petoksensa olisi tullut julki. Ja vaikka Juudaan sydän oli jo riittävästi ahneuden paaduttama, olisi tosin asia voinut saada kokonaan toisen käänteeseen, mikäli Juudas olisi saatu oikeaan synnintunnustukseen ennen kuin hän meni Herran pöytään.

Jos Juudas, sanon minä, olisi saatu tunnustamaan paha aikomuksensa, niin olisi tämä synnintunnustus saattanut saada aikaan niin paljon, että itse työ olisi jäänyt tekemättä. Ainakin on meillä se kokemus, että jokainen huora, joka käy kantaen murhan ajatuksia, jättää lapsensa murhaamatta, kun hänet saadaan julkiseen synnin tunnustukseen, että hän on raskaana. Ja sen tähden on jokaisen isännän ja emännän velvollisuus taivuttaa semmoinen synnintekijä julkiseen synnin tunnustamiseen, sillä semmoisen synnintunnustuksen kautta saattaa sekä äidin että lapsen henki säästyä kuolemalta.

Mutta se, joka on kopea ja hengellisesti ylpeä, saattaa sanoa niille, jotka vaativat synnintunnustusta: *”Ei se kuulu sinulle, kuinka minä elän. Minä vastaan itse teoistani. Ei minun tarvitse ripittäytyä kenellekään.”* Ja se, joka on yhtä paljon väärän maailmankunnian paaduttama kuin veljenmurhaaja Kain, hän ei välitä lapsenmurhaajasta eikä pettäjästä,

vaan sanoo niin kuin Kain: *”Olenko minä veljeni vartija?”* Hän antaa niin muodoin kaikkien syntisten rauhassa mennä omaan onnettomuuteensa.

Näettekös nyt, että Pietari oli kuitenkin oikeassa, kun hän halusi osoittaa pettäjän. Mutta siinä hän oli väärässä, että hän halusi ruumiillisesti rangaista pettäjää, kun hän halusi väkisin pakottaa pettäjän palaamaan velvollisuuteensa. Ja tämä Pietarin sokea kiivaus on seurannut kaikkia, joilla on kuollut usko pääkallossa. Että Pietari tahtoi saada selville pettäjän, se oli luvallinen kiivaus, ja tällä kiivaudella oli perustuksensa Pietarin rakkauudessa Kristuksen persoonaa kohtaan. Hän halusi nimittäin saada Kristuksen persoonan varjelluksi kaikesta vaarasta. Mutta Pietarilla oli myös päämääränään väkisin estää pettäjää täyttämästä tekoaan, ja tämä ulkoinen väkivalta oli aivan vastoin Kristuksen pyhää tahtoa.

Nyt olemme nähneet Juudaan menevän Ehtoolliselle tekopyhyytensä kanssa, teeskentelynsä kanssa. Ulkonaisen jumalanpalveluksensa kanssa ei Juudas ole voittanut mitään, vaan pikemminkin menettänyt. Hän on menettänyt kaiken jumalanpelon, kaiken kuolemanpelon ja perkeleen pelon, sillä perkele ei kiusaa häntä epäuskolla ja epätoivolla ennen kuin omatunto herää. Juudaalla ei kai ole koskaan ollut epäilystä autuudestaan, mutta kaikkein vähiten hän epäilee ehtoollispöydässä, sillä siellä erikoisesti vahvistaa hän kuolleen uskonsa. Mitä Luther kirjoittaa mahdollisesta Ehtoollisella käymisestä, sen saattaa nyt Juudas omistaa itsellensä armontilan tuntomeriksi.

Luther vaatii nimittäin ehtoollisvierailta vahvan uskon: että kaikki synnit ovat anteeksiannetut. Mutta Juudaalla on totisesti usko, joka on luja kuin kallio. Juomarahoja eli veren hintaa, jota hän kantaa pussissa, ei hän viskaa kirkon lattialle ennen kuin omatunto herää. Petosta hän ei tunnusta Kristuksen opetuslapsille, mutta kun omatunto herää,

täytyy hänen tunnustaa syntinsä ylimmäisille papeille, jotka ovat Kristuksen viholliset. Mitä lohduitusta hän saa? Ehkä hän saa sen lohduksen, että Jumala on armollinen? Jos Juudas olisi tunnustanut syntinsä Kristuksen opetuslapsille, olisi hänen sielulleen käynyt paremmin. Mutta hän lykkäsi parannuksensa siihen asti, että tuli liian myöhäinen, ja niin tavallisesti käy kaikkien, jotka seuraavat Juudaan jalanjalkia. He katsovat ylen kaikkia parannuksen kehoituksia ja varoituksia, kunnes Kristus on tuomittu.

Jos me nyt katselemme Pietarin sieluntilaa sillä ajalla, kun Ehtoollinen pidettiin, niin huomaamme, että hänellä oli kuviteltu rakkaus Vapahtajaa kohtaan. Se oli, sanon minä, kuvitelma, jonka perkele oli vaikuttanut hänessä. Sillä hän ei tuntenut vielä sydämensä syvää turmelusta. Hän ei tiennyt, että perkele oli uskottanut hänelle, että hän rakasti Vapahtajaa enemmän kuin muut opetuslapset. Hänen todellinen vakaumuksensa oli, että hän rakasti Vapahtajaa niin korkeasti, että hän oli valmis kuolemaan Vapahtajansa kanssa, mutta itse asiassa hän rakasti maailmaa ja omaa elämäänsä enemmän kuin Vapahtajaa. Mutta perkele oli uskottanut hänelle, että hän rakasti Vapahtajaa enemmän kuin omaa henkeään. Samassa kuvitelmassa ovat kaikki kuolleen uskon kannattajat. Kun he rakastavat maailmaa ja niitä asioita, jotka ovat maailmassa, niin uskottaa heille perkele, että he rakastavat Jumalaa yli kaiken. Ja kun he kantavat vihaa totisille kristityille, jotka he katsovat pettäjiksi, niin uskottaa heitä perkele, että he tekevät Jumalalle palveluksen sillä, että he tappavat Kristuksen opetuslapsia.

Tämä kuvitelma on tavallinen niillä, joilla on kuollut usko pääkallossa. Jos siis Juudas oli enemmän paatunut kuin Pietari, niin ei Pietarikaan ollut mikään oikea kristitty siihen aikaan. Ja jos nykyaikana on monta ehtoollisvierasta, jotka astelevat Juudaan jalanjalkia, niin on myöskin monta, jotka elävät itsepetollisuudessa niin kuin Pietari. Pietarilla tosin

oli himmeä aavistus mahdottomuudestaan. Kun Vapahtaja tahtoi pestä hänen jalkojaan, niin hän tuli tottelemattomaksi Jumalaa vastaan, hän ei tahtonut antaa pestä jalkojaan. Semmoinen mahdottomuus lankeaa usein semmoisten ihmisten päälle, joilla on himmeä aavistus alennuksestaan ja Jumalasta luopumisestaan. Heidän omatuntonsa todistaa, etteivät he ole pyhät ja synnittömät, mutta he eivät tahdo antaa puhdistaa itseänsä armonvälikappaleitten kautta, jotka Jumala on lahjoittanut.

Semmoiset ihmiset pitävät itseään mahdottomana menemään Herran Ehtoolliselle, mutta he pitävät itsensä kuitenkin mahdollisina jatkuvasti elämään vanhoissa synnillisissä tottumuksissaan. Heidän omatuntonsa todistaa kyllä sen verran heitä vastaan, ettei heidän elämänsä ole niin pyhä ja niin kristillinen kuin sen tulisi olla, mutta he rakastavat kuitenkin synnillisiä tapojaan, koska he eivät saata omistaa itselleen kylliksi voimaa sotiin lihallisia halujansa ja himojansa vastaan. Ja pikemmin kuin he menisivät Herran pöytään tekemään parannuksen lupauksia, saa se jäädä tekemättä. Heillä on nimittäin se salainen käsitys, että se, joka ei koskaan mene Ehtoolliselle ja niin muodoin ylenkatsoo armonvälikappaleita, se pääsee vähemmällä vastuulla kuin se, joka käyttää armonvälikappaleita.

Tässä meillä on siis tutkisteltavana kolmen tai neljänlaisia ihmisiä, jotka tosin kaikki ovat luonnollisessa tilassaan ja niin muodoin kaukana oikeasta kristillisyydestä, ensiksi Juudas ja hänen heimoveljensä, jotka kuvittelevat, että Vapahtajan pettäminen ei ole mikään suuri synti. Tämä pettäminen tapahtuu ahneudella, haureudella, juopumuksella, pikkuvarkauksilla, kirouksilla, maailmanrakkauksella, valheella ja panettelulla ynnä muulla, minkä kaiken Juudas kieltää, kun joku Kristuksen opetuslapsista kysyy pettäjää. Juudaan ja hänen veljiensä ahneus on pannut maata heidän omantuntonsa päälle niin kuin paksu jääkerros, ja maailman kunnia

pakottaa häntä tekeytymään syyttömäksi, kieltämään pahat tekonsa. Ja kuitenkin hän menee ehtoolliselle, hän antaa Vapahtajan pestä hänen jalkansa. Hän matkii Kristuksen opetuslapsia ja sanoo: *"Olenko minä se?"*

Eikö tämä ole ulkokullaisuutta ja teeskentelyä? Elää ehdollisissa synneissä, olla liitossa niitten kanssa, jotka vihaavat kristillisyyttä, ja kuitenkin mennä Ehtoolliselle? Pettää kristillisyyden asia ja kuitenkin matkia kristittyjen tapoja? Ja Juudas ajattelee olevansa nyt yhtä hyvä kristitty kuin joku muista, oikeista opetuslapsista. Semmoisen teeskentelijän pitää enemmän tai myöhemmin saaman hyvin ansaitsemansa palkan kristillisyyden katkerimmilta vihollisilta. Hän on kyllä kunniallisesti ansainnut ne kolmekymmentä hopeapenninkäänsä siitä suuresta palveluksesta, jonka [hän] on tehnyt perkeleelle ja hänen joukolleen. Sillä perkele maksaa kunniallisesti ne pikku palvelukset, jotka Juudas hänelle tekee.

Mutta on myös muita ehtoollisvieraita, jotka ovat samassa sieluntilassa kuin Pietari ensimmäisellä ehtoollisella käynnillään. Näille on perkele uskottanut, että he rakastavat Vapahtajaa korkeammin kuin omaa henkeään. Mutta tämän Vapahtajaa kohtaan kuvitellun rakkauden alla makaa myös vanha Aatami elävältä haudattuna. He ovat hyvin inokkaat paljastamaan pettäjän, mutta heillä on myös sama usko kuin paavilla, että jokainen pettjä pitää poltettaman elävältä. Siitä tulee vainon henki, mikä on osoittanut olevansa sokea kiivaus hävittämään kerettiläisiä, jonka kiivauden alla enimmäkseen totiset kristityt ovat tulleet hävitetyksi. Mutta tätä Pietarin väärää kiivautta ei Kristus ole hyväksynyt, sillä Pietari hakkasi miekallaan summissa joukkoon osumatta oikeaan mieheen. Hän ei osunut siihen mieheen, joka oli eniten vaikuttanut Vapahtajan kuolemaan. Hän ei osunut Juudakseen eikä Kaifakseen, sen tähden [hän] sai myös terävän nuhteen Vapahtajalta väärästä kiivaudestaan. Tämä nuhde ei tullut Pietarille hänen intonsa

tähden paljastamaan pettäjää, vaan hänen väärän kiivautensa tähden suojella Vapahtajan persoonaa maailmallisen miekan kanssa, se oli pahasta.

Mutta kaikilla, joilla on kuollut usko, on sama väärä kiivaus kuin Pietarilla. Totinen kristillisyy ei ole esiintynyt kuin susi lammasten vaatteissa. Kun Pietari oli saanut Pyhän Hengen, löi hän valtavasti hengen miekalla. Ja tätä hakkaamista hengen miekalla ei uskon joukko voinut sietää. Ja vielä tänä päivänä suuttuu sokea joukko, kun Pietari hakkaa hengen miekalla uskottomaan joukkoon. Siinä hän osuu Vapahtajan murhaajiin, totisen kristillisyyden katkerimpiin vihollisiin. Siinä hän osuu kapakoitsijoihin, juomareihin, huorimiehiin, varkaisiin, korvaankuiskuttelijoihin, panettelijoihin, saitureihin. Siinä hän osuu myös teeskentelijöihin ja takapuhujiin. Siinä hän osuu huoriin ja huorimiehiin. Siinä hän osuu myöskin arempiin omiintuntoihin, jotka saavat pistoksen sydämeensä ja kuuluvat kysyvän: *"Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?"* Mutta voi, kuinka harvat ovatkaan ne sielut, joita Hengen miekka osuu omaantuntoon. Ei ole yksi sadasta, joita Hengen miekka osuu tähän arkaan kohtaan. Sillä siinä suuressa suruttomassa joukossa on tämän maailman ruhtinas terästännyt heidän sydämensä, etteivät he saisi pistosta sydämeensä.

Missä nyt ovat ne harvat sielut, jotka voivat sanoa, että he ovat saaneet pistoksen sydämeensä Hengen miekasta? Missä ovat nyt ne murheelliset opetuslapset, jotka seisovat särjetyillä sydämillä Kristuksen ristin juurella? Missä on nyt Maria Magdaleena, joka istuu itkemässä Vapahtajan haudalla? Missä ovat ne Emmauksen tien opetuslapset, jotka vetäytyvät suuressa kaupungissa vallitsevasta maailman hälinästä voidakseen yksinäisyydessä keskustella toistensa kanssa Jeesus Nasaretilaisen viattomasta kuolemasta? Voi, näitä murheellisia sieluja ei kuulu enää! Kukaan ei enää näytä itkevän Vapahtajan kuolleen mullan päällä!

Jeesuksen ristiä ei enää näy. Kristuksen hauta kuuluu nyt olevan turkkien vallassa. Ei yhtään murheellista Kristuksen ystävää tule hyvänhajuisilla voiteilla haudalle. Ei yksikään Pietari seiso enää oven ulkopuolella itkemässä katkerasti häilyväisyyttään, vaivaisuuttaan, eikä myöskään syntistä kurjuuttaan. Ei yksikään vaimo tule nyt enää sen kalliin Narduksen voiteen kanssa pitaalisen Simonin huoneeseen. Ei yksikään Johannes seiso enää ristin alla katsellen niitä syviä haavoja, jotka se orjantappuroilla kruunattu Kuningas on saanut rakkautensa tähden. Se näyttää minun silmissäni niin kuin joka ainoa sielu olisi jättänyt ristin, jättänyt haudan, jättänyt Golgatan, jättänyt yrttitarhan, jättänyt Kristuksen ruumiin ristille, jättänyt Kristuksen kalliin veren maahan koirien nuoltavaksi. Turkit ja pakanat tallaavat nyt Kristuksen veren, eikä kukaan pane sitä sydämelleen.

Voi, jospa vielä olisi joku Johannes, joka nojaa päätänsä Jeesuksen rintaa vasten Ehtoollisessa! Jospa vielä olisi joku Maria, joka itkee Kristuksen haudalla. Olisi se kuitenkin ilahduttavaa nähdä, jos olisi yksikään sielu, joka seisoi särjetyllä sydämellä Kristuksen ristin juuressa! Jos olisi yksikään sielu, joka vuodattaisi sen kalliin voiteen Vapahtajan pään päälle, jos olisi yksikään, joka tulisi hyvänhajuisilla yrteillä Kristuksen haudalle, niin tämä huone täytettäisiin sen kalliin voiteen hyvällä hajulla. Taivuttakaat sydämenne Jumalan puoleen, te kovat sydämet, te kylmät rinnat, ja tehkää teidän synnintunnustuksenne: *”Minä vaivainen syntinen ihminen.”*

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki / N:o 387 ja N:o 388 puuttuvat tästä, koska luotettavia lähteitä ei ole löydetty /

Simon Pietari sanoi Vapahtajalle: ”Ei sinun pidä ikänänsä minun jalkojani pesemän”, vastasi hänelle Jeesus: ”Ellen minä sinua pese, niin ei sinulla ole osaa minun kanssani.”

Tässä kuulevat kaikki omanvanhurskauden kanssa taistelevaiset, että he jäävät osattomiksi Jeesuksen ansiosta, elleivät he ota sitä puhdistuksen välikappaletta vastaan, jolla Jeesus tahtoi heitä pestä ja puhdistaa. Koska nimittäin Jeesus tahtoi Pietarin jalkoja pestä, nousi Pietarille väkevä omanvanhurskaus päähän ja hän tunsu itsensä mahdottomaksi. Ja tämä väärä mahdottomuus vaikutti hänessä semmoisen vastahakoisuuden, että hän rupesi vastustamaan ja mutkittelemaan, niin kuin semmoiset puoliheränneet, joille se hirmuinen vastustaminen ei ole tullut synniksi, tavallisesti tekevät. Paha ja kalvava omatunto todistaa, etteivät he ole puhtaat, mutta eivät he tahdo sentähden ottaa niitä välikappaleita vastaan, joiden kautta Jeesus tahtoo heitä puhdistaa. He määräävät itse, niin kuin Pietari, kuinka ja mitkä paikat Jeesuksen pitää pesemän. Eivät he tyydy siihen, että Jeesus tahtoo ainoastaan heidän jalkojansa pestä, vaan myös kädet ja pään.

Me tiedämme, että jalat ensinnä mustuvat niillä, jotka kulkevat jalkaisin elämän tiellä. Ja

kuulemme myös Mooseksen kirjasta, että Herra käski riisua kengät pois jaloista, koska Mooses tuli liki sitä pyhää valkeata, joka paloi pensaassa, josta Jumala puhui. Se pyhä valkea, jota Jeesus tuli sytyttämään maan päälle, ei ole vielä peräti sammunut. Se on vielä palamassa muutamissa paikoissa, niin että väsyneet matkamiehet, joiden sydämen ympärille jää on kylmettynyt, pääsevät lämmittelemään, koska he tulevat siihen paikkaan, jossa se pyhä valkea on palamassa. Mutta sen valkean tykö ei sovi tulla mustilla kengillä, vaan niin kuin Moosekselle sanoi Herra palavasta pensaasta: ”Riisu pois kengät jaloista, sillä tämä on pyhä paikka”. Niin Jumala sanoo vielä nytkin kaikille huorille, jotka kävelevät mustissa kengissä: ”Riisu mustat kengät pois, sillä tämä on pyhä sija”. Mutta niin pian kuin heränneet riisuvat mustat kengät pois, tuntevat he myös, että jalat eivät ole puhtaat. Se kuuluu nimittäin siihen jokapäiväiseen elämään... [Loppu kateissa]

Huutawan Ääni 1924 No 5

Tarkastussaarna Arjeplougissa

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: MATT. 26: 35

Simon Pietari sanoi Jeesukselle: ”Ja vaikka minun pitäisi Sinun kanssa kuoleman, en kiellä sinua”.

Tämä oli sellainen vakuutus, jonka Pietari luuli saattavansa kyllä tehdä, koska hän luuli olevansa sankari uskossa. Mutta Pietari ei ollut silloin vielä siinä sieluntilassa, että hän olisi voinut pitää sanansa. Hän ei saattanut mennä kuolemaan, kun kiusaus tuli. Mutta Helluntaipäivän perästä, sen jälkeen, kun hän oli saanut Pyhän Hengen, saattoi Pietari kyllä mennä kuolemaan Kristuksen tähden. Nyt monet ajattelevat, että Pietari oli kristitty jo ennen lankeemistaan; sillä, niin he sanovat, kuinkas hän saattoi langeta, ellei hän ensin ollut vakaa armossa.

Tähän vastaan minä: Siveä huora saattaa myös langeta, jos hän perustaa siveytensä viattomuudellensa, elikkä omanvanhurskauden Siinain vuorelle. Omanvanhurskaus uskottelee hänelle, että hän rakastaa Jumalaa ja että hän uskoo Jumalan Poikaan niin kauan kuin hän elää ikään kuin viattomuuden tilassa, elikkä niin kauan kuin hän elää suruttomuudessa. Silloin hän luulee, että Jumala on varjeleva hänet lankeemuksista. Hyveellinen Fariseus luuli, että se oli Jumala, joka oli varjellut hänet lankeemuksista. Mutta Jumalako hänet todella oli varjellut? Minä ajattelen, että omanvanhurskaus se oli, joka oli varjellut häntä; sillä jos Jumala oli hänet varjellut kaikista niistä synneistä, jotka hän luutteli, niin olihan toki sekä soveliasta, että vähin mitä vaatia voi, että hän kiitti siitä Jumalaa. Mutta nyt ei häntä ollutkaan varjellut Jumala kaikista niistä synneistä, joita hän luutteli, vaan se oli perkele, omavanhurskaus, joka oli varjellut hänet. Ja sama ”jumala” se on, joka varjelee siveätä huoraa lankeemuksista, sillä hän taistelee kiusausta vastaan omanvanhurskauden voimalla. Siveä huora voi mennä niin pitkälle omassa vanhurskaudessaan, että hän lyö, repii ja

kynsii viettelijää, joka tahtoo häntä vietellä huoruuden syntiin.

Aivan sillä lailla seisoivat Pietarikin vakaana omanvanhurskauden perustuksella, kun hän luuli olevansa sankari uskossa. Hän eli ikään kuin viattomuuden tilassa. Hän ei ollut vielä langennut mihinkään syntiin, vaikka hän keran olisi halunnut polttaa poroksi kokonaisen kaupungin, jossa hän ei ollut saanut rahalla ostaa ruokaa. Mutta tämä kostonhimo ei ollut tullut hänelle synniksi. Voiko sellainen ihminen olla kristitty, jollekka ei kostonhimo tule synniksi?

Koskapa nykyaikana moni puhuu omaan pussiinsa päin ja koettaa peittää huppuun oman vanhan aataminsa Pietarin esimerkkiin vedoten, otaksumalla, että Pietari oli kristitty ennen lankeemustansa, niin täytyy meidän todistaa, että Pietari lankesi alas omanvanhurskauden korkealta jalustalta, kun hän lankesi syntiin. Sillä sen jälkeen, kun Luther on meille selvittänyt armonjärjestyksen, olemme selvillä ensinnäkin siitä, että ei voi olla todellista ja elävää uskoa Kristukseen kenelläkään, joka ei ole saanut Pyhää Henkeä. Mutta nyt ei Pietari ollut saanut Pyhää Henkeä ennen lankeemustansa omanvanhurskauden Siinain vuorelta.

Toiseksi Pietarilla ei ollut ollut mitään oikeata katumusta, eikä synnin surua ennen lankeemustansa, sillä synnin suru tuli vasta Vapahtajan kuoltua. Mutta sen armonjärjestyksen mukaan, jonka Luther meille on kirjastanut, täytyy ihmisellä olla murhe Jumalan mielen jälkeen, ennen kuin hän voi tulla elävään uskoon. Pietarilla oli kyllä, kirjaimen mukaan katsottuna, oikea usko Kristukseen, kun hän tunnusti: ”Sinä olet elävän Jumalan Poika”. Mutta se ei ollut elävää uskoa. Nyt on myös niillä, jotka ovat kastetut

Lutherilaiseen oppiin, kirjaimen mukaan katsottuna, oikea usko (ei kuitenkaan kaikilla); mutta mikä on sellainen usko, joka on syntynyt ilman katumusta, ilman parannusta, ilman kipua ja vaivaa? Saattaako joku ihminen syntyä uudesti ilman kipua ja vaivaa? Eikö Kristus itse sano opetuslapsilleen: *”Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu ja vaiva; teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee”*. Milloin oli opetuslapsilla ollut tällainen kipu ja vaiva, jonka täytyy tulla uudestisyntymisen edellä?

Pietari luuli olevansa sankari uskossa. Hänen uskonsa näytti olevan luja kuin kallio, koska hän luuli voivansa kuolla Kristuksen kanssa. Mutta mitä uskoa se sellainen muka oli, mikä oli syntynyt ilman katumusta ja parannusta, ilman kipua ja vaivaa, ilman synnin surua ja ilman Pyhän Hengen valistusta? Luther sanoo, että ei kellään saata olla oikeata uskoa Kristukseen muutoin kuin Pyhän Hengen kautta. Siis ei Pietarilla ollut elävää uskoa, kun hän kielsi Kristuksen. Ja kun hän lankesi, lankesi hän omanvanhurskauden jalustalta, kuolleen uskon pohjalta. Ja sen tähden tuli myös epäusko esiin Kristuksen kuoleman jälkeen. Nyt hän joutui epätoivoon, ja sen tähden täytyi hänen itkeä ja parkua.

Niin täytyy myös tapahtua jokaiselle, joka haluaa tulla tosikristityksi. Niin tapahtui Lutherillekin. Hän sai tuntea kipua ja vaivaa, kun hän kävi parannustaisteluaan. Nyt täytyy jokaisen, joka haluaa tulla tosikristityksi, läpikäydä samat koettelemukset, joiden läpi opetuslapsetkin olivat käyneet, ja kokea samaa mitä Lutherkin on kokenut. Luther ei ollut mikään ryöttä syntinen. Ei hän ollut mikään trokari tai juopporenttu, ei mikään ki-roilija ja petturi, ei varas eikä huorimies, ja kuitenkin täytyi hänen heräyksensä jälkeen läpikäydä syvä synnintuska; hänen täytyi joutua epätoivoon kuten Davidin ja opetuslasten. Mutta eräänä päivänä, niin kertoo Luther itsestään, eräänä erikoisena päivänä aukeni Taivaan valtakunta hänelle elävän

uskon kautta. Niin täytyy tapahtua jokaiselle, joka haluaa tulla tosikristityksi.

Juuri tämä armonjärjestys täytyy myös kokea ja läpikäydä jokaisen, jotta hänestä tulisi sovelias ehtoollisvieras. Mutta moniko on nyt läpikäynyt uudensyntymisen, niin kuin David, opetuslapset ja Luther ovat sen läpikäyneet? Pelkäänpä pahoin, että ei enimpäin joukko tiedä kertoa mitään herätyksestä, synnintuskasta, kivusta ja vaivasta, joiden täytyy tulla uudestisyntymisen edellä, eikä myös elävästä uskosta, ei vanhurskauttamisesta, ei sydämen uudistuksesta eikä pyhityksestä. Pelkäänpä pahoin, että enimpäin joukolla on sama usko kuin Pietarilla ennen lankeemusta, nimittäin vahva kuollut usko, joka lepää omanvanhurskauden petollisella perustuksella. Ja sen tähden neuvon minä teitä alkamaan totisen parannuksen. *”Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, niin älkää paaduttako sydämiänne.”*

Kristus jakoi Ehtoollisen opetuslapsilleen silloin kuin heillä vielä oli kuollut usko. Mutta sen hän teki herättääkseen heitä, varottaakseen heitä, ja saadakseen heitä ottamaan vaarin mistä on kysymys. Jumalan sana osoittaa meille, että jokaisen katuvaisten synnin hätään tulleen ja särkyneen syntisen, joka isoa ja janoaa vanhurskautta ja sovintoarmon Kristuksessa, täytyy käyttää armonvälikkappaleita vahvistukseksi heikolle uskollen. Mutta ihminen, jolla on kuollut usko pääkopassa, syö ja juo itselleen turmion, koska hän vain vahvistaa kuollutta uskoaan ja joutuu entistä suurempaan suruttomuuteen.

Niinpä näemme Juudaan, joka otti osaa ehtoolliseen ilman synnin hätää, ilman katumusta, ilman omantunnon vaivoja, ilman synnintunnustusta, ja ajatteli kuitenkin, ettei se nyt mikään synti ole, että pettää viattoman veren, sillä hän ei uskonut, että Kristusta tuomittaisiin kuolemaan. Mutta kun Juudas huomasi, että Kristus oli tuomittu kuolemaan, silloin hänelle tuli katumuksen

hätä, silloin vasta heräsi omatunto; siksi hän myös tunnusti syntinsä, mutta se oli liian myöhäistä. Omanvanhurskaus nosti päänsä ja ajoi hänet hirttämän itsensä. Siinä näemme maailmanrakkauden ja ahneuden seuraukset.

Moni juomari ja trokari luulee, että hänellä on puhdas omatunto, kun hän astuu ehtoolispöytään. Ja kuka on heidän omantuntonsa puhdistanut? Niin, ahneuden perkele ja juomaperkele on heidän omantuntonsa puhdistanut. Huora ja huorapukki astuvat ehtoolispöytään puhtaalla ja hyvällä omallatunnolla. Kuka on heidän omantuntonsa puhdistanut? Niin, itse perkele, joka haluaa, ettei suruttoman joukon omatunto koskaan heräisi. Kun omatunto ja sydän on puhdistettu lohikäärmeen veressä, niin silloin ei tarvita mitään puhdistusta Jeesuksen veressä. Silloin astuu Juudas ehtoolispöytään ja sanoo: *”Olenko minä se? Ei minulla ole mitään syntiä omallatunnollani.”* – Odota huomeneeseen, odota, kunnes saat nähdä, että Jeesus on tuomittu kuolemaan sinun ahneutesi tähden, sinun juoppoutesi tähden, sinun siveettömyytesi tähden, sinun kiroustesi tähden, sinun synnillisten huvitustesi tähden. Silloin saat kyllä nähdä, että olet pettänyt viattoman veren, mutta silloin se on myöhäistä, ja silloin ei sinua auta, ei synnintunnustus, eikä vääryydellä hankitun tavaran takaisin vieminen. Itse omanvanhurskauden perkele nousee silloin sinua vastaan syyttäjänä ja tuomitsee sinut ilman armoa ja sääliväisyyttä.

Toisten opetuslasten täytyy itkeä ja parkua, koska he näkevät Herransa ja Mestarinsa riittänaulittuna ja tapettuna. Ja tämä oli murhetta Jumalan mielen jälkeen, koskapa he kaipasivat Jeesusta. Onkos täällä ketään surevaisia Jeesuksenopetuslapsia, joiden häätty itkeä ja parkua, kun tuntevat sydämessään, että Jeesus on kuollut. Teille on tarpeellista, että Jeesus menee pois ja jättää teidät murheeseen ja epätoivoon joksikin aikaa. Sillä jos ei Jeesus mene pois, niin ei Lohduttaja Pyhä Henki tule teidän tyköne.

Teille on tarpeellista tuntea, että Jeesus on kuollut teidän synteinne tähden, sillä itse olette syyppää siihen, että Jeesus kuolee teidän sydämissänne. Miten olettekaan käyttäytyneet Yrttitarhassa, jossa Jeesus oli vaivassa ja omantunnon tuskassa teidän tähden ja jumalattomain lastensa tähden, jotka aikaansaivat hänelle tuollaisen kauhistavan suuren murheen? Oletteko valvoneet yrttitarhassa ja rukoilleet, niin kuin Herra on teitä käskenyt? Oletteko lukeneet ne veriset hien pisarat, jotka te olette uneliaisuudellanne pusertaneet esiin hänen pyhästä ruumiistansa? Oletteko rukoilleet hänen kanssaan, ettette kiusaukseen joutuisi?

Ei! Te olette vaipuneet synnin uneen. Te ette ole valvoneet ja katselleet, kuinka Jumalan Poika yksinänsä tallasi viinikuurnan. Te ette ole valvoneet ja rukoilleet, kun Jumalan Pojan täytyi tyhjentää Jumalan vihan maljan pohjasakka. Se kuolemanmyrkkyy, jonka käärme oli vuodattanut teidän sydämiinne, sen täytyi nyt Jumalan ainokaisen Pojan juoda aina pohjasakkaan asti. Ei ole ihme, jos Jeesus kuolee teidän sydämissänne: Sillä te ette voineet, te ette jaksaneet valvoa ja rukoilla hänen kanssaan Yrttitarhassa. Kolmasti hän on tullut teidän luoksenne ja löytänyt teidät nukkumasta. Kolmasti on hän teitä herätellyt. Kolmasti on hän teitä nuhdellut teidän uneliaisuuttanne, teidän välinpitämättömyyttänne, teidän penseyttänne, teidän hitauttanne. Eikö teidän pitäisi jo viimeinkin heräämän makeasta unestanne katsomaan Juudasta, joka tulee väkijoukon kanssa pettämään viatonta verta. Ravistakaa nyt uni silmistänne ja seuratkaa Mestarianne teloituspaikalle, seuratkaa hänen verisiä askeleitaan pääkallon paikalle, seisokaat siellä ahdistetuin sydämin, katselkaat orjantappuroilla kruunattua kuningasta hänen haavoissaan ja sovintoveressään, joka vuotaa maahan syntisten tähden, ja kuunnelkaat kuinka hän huutaa korkealla äänellä: *”Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun ylön annoit!”*

Tästä huudosta kuuluu, kuin olisi Jumalan Poika joutunut mitä syvimpään epätoivoon. Sillä tuntee itsensä Jumalan hylkäämäksi on samaa kuin joutua äärimmäiseen epätoivoon. Mutta minkäs tähden hän joutuu tällaiseen epätoivoon? Joutuiko hän epätoivoon omasta syystään, vai epäilikö hän omaa autuuttansa? Minä ajattelen hänen joutuneen epätoivoon nähdessään, että suurin osa ihmissukua oli hukkuva epäuskonsa tähden. Hän näki, että hänen verensä oli hukkaan vuotanut sen suuren joukon edestä, joka pilkkasi häntä ja paadutti itsensä epäuskossaan aina kuolemaan saakka.

Kas, tämä oli se suuri sieluntuska, mikä häntä ahdisti, että hänen verensä oli vuotava hukkaan maailman edestä. Että kaikesta hänen kivustaan ja vaivastaan ei maailma olisi hänelle mitään kiitosta antava.

Katsokaa äitiä, joka on synnyttänyt monta lasta maailmaan. Kivulla ja vaivalla on hän heidät synnyttänyt, ja kipua ja vaivaa hän on nähnyt heistä kaikista. Mutta kun ne toinen toisensa jälkeen kuolevat, silloin huudahtaa hän viimein: *”Kaikesta kivustani ja vaivastani minulla ei ole ketään, joka minulle sanoo: ”Äiti”; minulla ei ole ketään, joka istuu polveliani; minulla ei ole ketään, joka minua ottaa kaulasta ja rakastaa minua; minulla ei ole ketään, joka imee rintaani; minulla ei ole ketään, joka kostuttelee hautaani kaipauksen kyyneleillä.”* Siinä on äidin sydän, joka vuotaa verta, kun kaikki hänen lapsensa hukkuvat ajassa ja iäisydessä.

Sellainen tunne se oli, joka ahdisti Jumalan Poikaa, kun hän ikään kuin vaipui äärimmäiseen epätoivoon. Mutta Jumalalle kiitos, *”Se on täytetty”*. Se tahtoo sanoa: Olen kyllä kärsinyt, vaikkakin maailma eli enimpäin joukko häpäisee, pilkkaa, ylenkatsoo ja tallaa sovintoveren jalkainsa alle. Niin haluamme toivoa, että sentään on muutamia murehtivia

opetuslapsia, jotka seisovat ahdistetuin sydämin ristin juurella. On muuan Johannes, joka todistaa vedestä ja verestä. On muuan Maria Magdaleena, joka kostuttelee Jeesuksen hautaa kaipauksen kyyneleillä. On muuan Maria, Jeesuksen äiti. On kaksi murheellista opetuslasta Emmauksen tiellä, jotka puhuvat siitä ristiinnaulitusta. On yksitoista, jotka itkevät ja parkuvat. Mutta, ah miten harvat ovat kuitenkin nämä valitut verrattuna siihen valtavaan enimpäin joukkoon, joka huutaa: *”Ristiinnaulitse!”*

Te, jotka tänään aiotte astua Jeesuksen pöytäan, oletteko nyt koetelleet itseänne. Oletteko tutkineet sielunne tilaa Davidin rinnalla, opetuslasten ja Maria Magdalenan rinnalla ja sen syntisen vaimon rinnalla Simonin huoneessa, niin että voitte sanoa kokeneenne samaa kuin joku heistä? Tai oletteko saaneet kokea samaa mitä opetuslapset saivat kokea Vapahtajan kuoleman jälkeen, pääsiäisenä ja helluntaina? Tai oletteko saaneet kokea samaa, mitä Luther on kokenut heräyksensä ja synninsurunsa aikana sekä vanhurskauttamisessaan ja uudestisyntymisessään? Sillä vain sellaisia voidaan pitää tosikristittyinä. Pelkäänpä pahoin, että suurin osa, eli enimmäkseen tämän päivän ehtoollisvieraista ovat samassa tilassa kuin opetuslapset Vapahtajan kuoleman edellä, nimittäin kuolleessa uskossa, ja kun Vapahtaja jakoi heille Ehtoollisen, ei hän tehnyt sitä vahvistaakseen heidän kuollutta uskoaan, vaan sen tähden, mikä oli tuleva. Ja tämän takia, minä kehotan teitä ottamaan vaarin siitä, mikä teidän rauhaanne tulee. Mutta ennen kuin astutte Herran pöytäan, tulee teidän tehdä synnintunnustuksenne: *”Minä vaivainen syntinen ihminen...”*

Rovasti O. J. Heikelin hallussa olevasta alkuperäisestä käsikirjoituksesta suomentanut Y. A. N

Huutavan Ääni 1931 No 9.

TEKSTI: 2. MOOS. 12: 11

Mutta näin teidän pitää syömän pääsiäislammas: teidän pitää oleman vyötetyt kupeista ja kengät jalassanne ja sauva kädessänne, ja pitää syömän sen niin kuin matkaan kiiruhtavaiset, se on Herran pääsiäinen.

Siihen aikaan, kun koko maailma oli pimeydessä eikä tietänyt Jumalan tahtoa, oli Jumala ilmestynyt Moosekselle ja ilmoittanut hänelle, että Hän tahtoi vapahtaa Aabrahamin jälkeläiset orjuuden ikeestä ja johdattaa heidät luvatulle maalle, missä maitoa ja hunajaa vuotaa. Mutta Herra tarkoitti tällä pelastuksella hengellistä pelastusta synnistä ja hengellisestä orjuudesta. Herran tarkoitus ja tahto oli, että Israelin lapset alkaisivat uuden elämän, joka olisi Jumalan mielen mukainen, ja että he alkaisivat uuden vaelluksen luvattuun maahan, joka on toisella puolella hautaa. Ja valmistautuakseen tälle pitkälle matkalle, heidän piti syömän Pääsiäislammas Jumalan käskyn mukaan. Heidän tulisi syödä Pääsiäislammas, jotta he muistaisivat Jumalan hyvät teot ja että heidät pian päästettäisiin vapaiksi orjuuden ikeestä.

Se, mikä tässä uhriateriassa oli outoa, oli se Jumalan määräys, että heidän piti sivellä uhrin verta oviensa pihtipeliin, jotta murhanenkeli, joka samana yönä riehui egyptiläisten pakanoitten taloissa, menisi israeliläisten talojen ohi. Pelkäisiköhän murhanenkeli karitsan verta, jota oli ovien pihtipielissä, koska hän ei pelännyt ihmisen verta, jota sinä yönä sai vuotaa virtoina? Tässä karitsan veressä on kätkeytyä suuri salaisuus, jota ei yksikään ihminen voi ymmärtää. Jos Jumala päästää murhanenkelin irti ja lyö koko Egyptin maata kuolemalla ja kauhulla, surulla ja valituksella kaikissa taloissa, miksi Herra käyttäisi tätä ainetta varjellakseen Israelin lapsia? Miksi Herran tulisi käyttää tätä ainetta, nimittäin uhrilampaan verta? Voiko joku nyt järjellään selvittää, miksi pääsiäislampaan veri olisi varjeleva Israelin lapsia murhanenkelin riehunnalta?

Moni on valmis sanomaan: ei veri heitä suojellut, vaan Jumala. Mutta koska nyt apostoli Paavali selittää, että tämä pääsiäislammas oli varjo eli kuva siitä Pääsiäislampaasta, joka on uhrattu meidän tähtemme, nimittäin Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit, niin voitko sinä sanoa, ettei veri ota pois maailman syntejä, vaan Jumala, joka antaa synnit anteeksi, ja sillä tavoin synnit tulevat poisotetuiksi? Jaa, jaa. Sinä voit järjelläsi käsittää, että Jumala antaa synnit anteeksi, mutta voitko sanoa minulle, miksi Jumala ei voi antaa syntejä anteeksi ilman verenvuodatusta? Eli toisin sanoen: Koska Luther on vakuuttanut, että Jumalan Pojan veren piti vuotaa, ennen kuin Isän viha voitiin lepyttää [niin herää kysymys]: miksi Isän vihaa ei voitu lepyttää ilman tätä veristä uhria?

Jos viettelijän veri olisi virrannut, niin me ehkä paremmin voisimme käsittää, kuinka sovitus on tapahtunut. Olemme kuulleet, että Isän vihaa ei ole voitu lepyttää ilman verta. Kun joku konna on vietellyt isän rakkaimman lapsen, niin isän vihaa ei ole voitu lepyttää ilman viettelijän verta. Se tarkoittaa, että vietellyksi tulleen lapsen isä ei ole saanut ollenkaan rauhaa sydämelleen, ennen kuin hän on saanut pistää tikarin viettelijän sydämeen. Ja näin maailmassa on tapahtunut satoja kertoja, ettei vietellyn lapsen isä ole saanut lainkaan rauhaa ennen kuin hän on saanut tehdä suloisen koston ja pistää tikarin viettelijän sydämeen ja ottaa hänet hengiltä.

Jos nyt viettelijän veri olisi virrannut ristipuuta myöten, niin musta lohikäärmeen veri olisi vuotanut vanhan konnan sydäimestä, jolloin kaikki olisivat voineet ajatella näin: Se oli oikein hänelle, mokomalle vanhalle konnalle, se oli oikein hänelle, että hän sai

tuntea nahoissaan. Hän on hyvin ansainnut rangaistuksensa. Hän on vietellyt Jumalan nuorimman ja rakkaimman lapsen. Hän on tehnyt tämän lapsen ikuisesti onnettomaksi. Hän on haavoittanut Isän sydäntä sen arimasta paikasta. Isän kunnia on loukattu lapsen siveellisen rappion vuoksi. Ja sen tähden Isän vihaa ei voitu lepyttää ennen kuin Hän sai kostaa viettelijälle.

Mutta nyt ei sovitus ole tapahtunut tällä tavoin, vaan meistä näyttää niin kuin Isä olisi kostanut omalle Pojalleen. Näyttää siltä, että Poika on vahingossa joutunut iskujen kohteeksi, kun Isä tahtoi kostaa viettelijälle. Me kaikki olisimme osallistuneet suloiseen koston, jos joku olisi sanonut meille: tulkaa katsomaan, miten lohikäärmeen veri vuotaa, tulkaa katsomaan, miten Jumala kostaa vanhalle konnalle, tulkaa katsomaan, kuinka se vanha mato vaikeroi muurahaiskeossa. Niinpä! Se oli oikein hänelle. Mutta nyt sanotaan näin: tulkaa katsomaan, kuinka Jumalan Poika saa kärsiä teidän vuoksenne. Tulkaa katsomaan, kuinka Jumalan Karitsa uhrataan teidän tähtenne. Tulkaa katsomaan, kuinka Isä rankaisee omaa Poikaansa syntisten sijasta, jotka olivat ansainneet sellaisen rangaistuksen.

”Jaha! Rankaiseeko Isä omaa Poikaansa syntisten sijasta? Kuinka se voi olla sopusoinnussa Jumalan oikeudenmukaisuuden kanssa?” kysyvät tämän maailman viisaat. Eihän koko maailmassa ole ainuttakaan isää, joka piiskaa viatonta lastaan jonkun talossa asuvan varkaan tai huoran tähden. Onko Jumala niin sokea, ettei Hän voi käsittää, että Poika on syytön? Mutta jos Hän sen tietää, eikä kuitenkaan rankaise syyllistä vaan syytöntä Poikaa, niin Jumala on epäoikeudenmukainen Isä. Hän on epäoikeudenmukainen omaa Poikaansa kohtaan.

Mitä arvellette? Onko Jumala epäoikeudenmukainen omaa Poikaansa kohtaan, kun Hän antaa viattoman Pojan kärsiä rangaistuksen syyllisen puolesta? Siltä se näyttää, kun

pohdimme sanoja, jotka ovat kirjoitettuina katekismukseemme: *”Kristus on kärsinyt rangaistuksen ihmisen sijasta.”* Jos katekismuksessa olisi lukenut, että perkele on kärsinyt rangaistuksen ihmisen sijasta, jonka hän vietteli ja syöksi onnettomuuteen, mutta nyt on kirjoitettu, että Kristus on kärsinyt rangaistuksen ihmisen sijasta. Ja Luther on ymmärtänyt asian niin, että Isän viha lepytettäisiin. Isä oli lepytettävä eli sovitettava tämän viattoman veren kautta.

Voitko sinä syntinen nyt käsittää, kuinka sovitus on tapahtunut? Voitko sinä nyt ymmärtää, kuinka sinut on vanhurskautettu, jos sinut on vanhurskautettu, eli jos sinä uskot, että sinut on vanhurskautettu ja Jumala on sovitettu Pojan veren kautta? Minä tarkoitan, että tätä sopii kyllä mietiskellä, ennen kuin voit käsittää tämän järjelläsi. Mutta jos katekismuksessa olisi lukenut, että *”Isän viha lepytettiin siten, että Hän sai kostaa perkeleelle, joka vietteli ihmisen,”* niin se olisi sopivampaa järjelle.

Jokainen isä tuntee, että hänellä on halu kostaa viettelijälle, joka tekee hänen lapsensa onnettomaksi, ennen kaikkea siksi, että lapsen siveellinen alennus loukkaa isän kunniaa, varsinkin kun viettelijä on hävytön konna, ryysyläinen, hirttämätön lurjus, niin ettei ainoakaan kunniallinen isä voi luovuttaa lastaan sellaiselle.

Niin suuressa maailmassa tavallisesti tapahtuu. Siveelliseen rappioon joutunut lapsi on joko ajettava pois talosta tai sitten on isän ja äidin ja veljien tai koko suvun kostettava viettelijälle. Mutta nyt ei ole tapahtunut niin, vaan Isä on lyönyt kostoksi Poikaansa, ja syytön Poika on saanut kärsiä syntisen vuoksi. Eikö se ollut epäoikeudenmukaista? Jos joku tekisi muistutuksen sanomalla, että tämän epäoikeudenmukaisuuden piti tapahtua, jotta viettelijälle voitaisiin kostaa, niin hänen on tietäminen, että me emme voi hyväksyä sellaista ajatusta Jumalasta, että hän on kostonhimoinen, vaan me uskomme pikemmin,

että Isä rakasti vieteltyä lastaan niin paljon, että hän uhrasi itsensä pelastaakseen lapsen, jottei tämä vietelty lapsi joutuisi ikuisesti halpamaisen konnan saaliiksi. Mutta vietellyksi tulleen lapsen kunniaa Isä ei voinut säilyttää eli palauttaa.

Mutta nyt tulee toinen kysymys: tunteeo vietelty lapsi korkeuden, syvyyden ja leveyden onnettomuudestaan? Näyttää niin kuin se inhottava konna olisi saanut tämän vietellyn lapsen ihastumaan suunnattomasti itseensä. Sillä tämä konna osaa peittää tiikerimäisen luonteensa, niin että moni on ikävä kyllä todella ihastunut siihen inhottavaan lurjukseen. Sillä käärmeen viekkauksellaan hän sokaisee monta, jotka mieltyvät ulkomuotoon. Hänellä on koko maailman ihannuus tarjottavanaan. Hän lupaa rikkautta, kunniaa ja valtaa jokaiselle, joka tahtoo tulla hänen tykönsä. Ja tämä maailmallinen kimalus pettää useimmat. Vietelty lapsi ihastuu häneen niin kovin, että se ei näe veristä hikeä, mikä tippuu Taivaallisen Isän kasvoista. Ainoastaan muutamit harvat murheelliset opetuslapset näkevät verisen hien ikään kuin unessa. Kaikilla muilla on tulinen viha ja veren jano. Ja sen suuren joukon keskellä, joka kokoontuu ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan ympärille, on tuskin yksi tuhannesta, joka katsoo Hänen kuolemaansa vertavuotavalla sydämellä. Ja ainoastaan nämä harvat murheelliset ja surevat sielut voivat pelastua kuoleman ja perkeleen vallasta.

Sitä suurta joukkoa ei pääsiäislampaan veri voi pelastaa. Niin se oli Mooseksen aikana, niin se oli Kristuksen lihan päivinä, ja niin se on vielä tänä päivänä. Jokainen, jolla ei ole uhriverta oviensa pihtipieliissä, hänen taloonsa murhanenkeli tunkeutuu. Jokainen, joka ei syö pääsiäislammastaan happamatoman leivän ja katkerien yrttien kanssa — se on — uudella mielellä, karvaasti surren mennyttä aikaa, vyötettyinä kupeista, kengät jalassa, sauvat käsissä — se on — matkavaatteissa, niin kuin matkamies, joka on

valmis luopumaan pakanallisesta maasta, sillä vakaalla aikomuksella, että erota tykkäänään pakanallisesta menosta ja alkaa uusi elämä vaeltamalla elämän erämaan läpi palvelleen Aabrahamin, lisäkin ja Israelin Jumalaa.

Ei kukaan, joka ei puhdistaisi pois vanhaa hapatusta ja syö pääsiäislammastaan puhtauden ja totuuden happamattomassa taikinessa, pysy varjeltuna murhanenkelin vierailulta. Sillä Jumala lyö pakanat sokeudella ja paatumuksella, niin että he vainoavat Israelin lapsia Punaisen meren rannoille asti. He ovat niin rohkeita, että he uskaltavat astua Punaiseen mereen. Se tarkoittaa, että pakanoilla on niin vahva kuollut usko, että he uskaltavat astua Punaisen meren aaltoihiin ja ovat siinä käsityksessä, että he voivat vaarattomasti kulkea Punaisen meren läpi yhtä hyvin kuin Israelin lapsetkin, se on, he ajattelevat, että he voivat pelastua sovintoveren kautta yhtä hyvin kuin kristitytkin.

Mistä pakanat ovat saaneet tämän väärän varmuuden? Mistä he ovat saaneet tämän kuolleen uskon, joka on vahva kuin vuori, joka ei horju ennen kuin he läkähtyvät ja hukkuvat Punaisen meren aaltoihiin? Pakanoillahan on se usko, että heidän pitää kärsiä paljon juuri Israelin lasten vuoksi, mutta he eivät voi myöntää, että nämä vaivat tulevat heille oikeudenmukaisena rangaistuksena heidän vastahakoisuutensa tähden, heidän paatumuksensa tähden, heidän ylenkatseensa tähden, minkä he osoittavat Israelin lapsille, heidän vihansa ja vihollisuutensa vuoksi Jumalan kansaa kohtaan. Tarkoitan, että tämä pakanoitten vahva usko, nimittäin se usko, että hekin pääsevät kuivin kengin Punaisen meren yli, vaikka he vainoavat Jumalan kansaa, juuri sen uskon pakanoitten jumala on vahvistanut heidän sydämissään, niin etteivät he lainkaan epäile autuudestaan.

Mutta Israelin lapsilla ei suinkaan ole niin vahvaa uskoa oikeaan Jumalaan, kuin

pakanoilla on tämän maailman jumalaan. Sillä Israelin lapset lankeavat epätoivoon tällä puolella punaista merta, kun hän [nimitäin Israel] näkee Punaisen meren aallot edessään ja viholliset takanaan. Punainen meri tarkoittaa Kristuksen verta, jonka kautta parannukseen valmis ja katuvainen syntinen on pelastuva, mutta kauhistuneena ja hätäntyneenä hänen on mahdoton uskoa pelastuvansa tämän punaisen virran kautta. Hän alkaa napista Moosesta vastaan, joka narrasi häntä jättämään pakanallisen maan ja vanhan epäjumalanpalveluksen.

Useammin kuin kerran vastaheränneitten mieleen tulee se ajatus, minkä Israelin lapset huusivat ääneen: Eikö Egyptissä ollut hautoja, ja sinä narrasit meitä lähtemään tänne kuolemaan ja menehtymään epätoivoon? Vastaheränneet ajattelevat näin: *”Eikö olisi ollut parempi, että me olisimme saaneet kuolla suruttomuudessamme, kuin että joutuisimme tämmöiseen epätoivoon?”* Viholliset, jotka vainoavat Israelin lapsia, ovat ne vanhat halut ja himot, joita he ovat ennen palvelleet ajatuksin, sanoin ja töin. Nämä Saatanan kiusaukset ja ahdistelut nousevat nyt hirveällä voimalla heränneissä uhaten heitä iankaikkisella kuolemalla. Heränneitten vanha kokemus on, että laki eli käsky herättää heissä kaiken himon, niin kuin apostoli Paavali sanoo roomalaiskirjeen 7. luvussa.

Siinä Israel on nyt hädissään ja epätoivoisena. Sinä et voi uskoa pelastuvasi punaisen meren kautta, joka on Kristuksen veri. Sinä et voi uskoa, että Herra on avaava sinulle tien tämän Punaisen meren kautta, mikä on niin syvä, että kaikki sinun vihollisesi, vaikka heitä olisi kymmenen kertaa satatuhatta, hukkuvat siihen. Sinä et voi uskoa, että sinä pääset kuivin kengin tämän Punaisen meren yli. Mutta lähde matkaan, lähde matkaan, kun meri avautuu, lähde matkaan, Israel, henkesi ja sielusi pelastus riippuu juuri siitä, että sinä astut Punaisen meren pohjaan. Niin, sinun pitää astuman alas, muuten sinun verenhimoiset vihollisesi tappavat sinut. Kun

aamuvartio kajahtaa ja puhaltaa pasuunaan, silloin olet veisaava voitonvirttä toisella puolella Punaista merta.

Ja jos te tahdotte ymmärtää, kummalla Punaisen meren rannalla ahdas portti on, minkä kautta Israelin eli luvatululle maalle kipaavan sielun on tunkeuduttava, niin sehän on selvää, että ahdas portti on juuri siinä, missä Israel, eli parannuksen kilvoituksessa oleva sielu, lankeaa epätoivoon; se on, tällä puolen punaista merta. Mutta jos sinä tahdot käsittää tämän järjelläsi, niin jäät täysin tyhjäksi, sanoo Luther. Eli jos tahdot ymmärtää, kuinka Punainen meri avautuu, niin sinua alkaa varmasti huimata. Jos tahdot ymmärtää, kuinka pääsiäislampaan uhriveri varjeele Israelin lapsia murhanenkelin riehunnalta, niin varmasti joudut ymmälle. Mutta se teidän tulee tietää, että pääsiäislammasta ei ole uhrattu pakanoitten edestä, eivätkä pakanat saa siitä syödä, sillä kirjoitettu on, ettei yhdenkään muukalaisen pidä siitä syömän. Se tarkoittaa, että ainoastaan ne, jotka pian lähtevät matkaan, heti kun päivä valkenee, vaeltavat sielulla ja sydämellä luvattuun maahan palvelemaan Israelin Jumalaa, ainoastaan ne voivat tulla ravituiksi ja saada hengellistä ravintoa siitä uskonsa voimaksi.

Myös meillä on Pääsiäislammasta, joka on meidän tähtemme uhrattu, sanoo apostoli Paavali, ja tämä Pääsiäislammasta pitää syötämän, ei pahuuden eikä vihan hapatuksessa, vaan totuuden happamattomassa taikinassa. Israelin lapset olivat valmistautuneet matkalle, kun he söivät pääsiäislampaan. Niin jokaisen, joka syö hengellisen Pääsiäislampaan, mikä on pyhä ehtoollinen, pitäisi olla valmistautunut matkalle, valmiina eli valmistautuneena jättämään pakanallisen menon ja vaeltamaan paremmalle isänmaalle.

Mutta valitettavasti! Moni ehtoollisvieras on nykyään valmis pilkkaamaan koko armonvälikappaletta ja tekemään pilaa sakramentista, tai sitten useimmat pitävät sitä hätävarana niille, joiden lähtöhetki

iankaikkisuuteen on koittanut. Monella ehtoollisvieraalla on nykyisin yhtä vahva kuollut usko kuin niillä egyptiläisillä, jotka eivät lainkaan langenneet epätoivoon silloin, kuin heidän oli astuttava Punaiseen mereen, vaikka Israelin lapset lankevat epätoivoon Punaisen meren rannoilla. Mutta eivät pakanat epäilleet, vaan he uskoivat täysin ja vahvasti, että he pääsisivät matkaan niin kuin Israelin lapset.

Ja niin on asianlaita vielä tänäkin päivänä, että niiden harvojen sielujen, joita heidän mahtavat vihollisensa ahdistavat, täytyy langeta epätoivoon ennen kuin Punainen meri avautuu heille. Mutta suruton joukko ei lankea ensinkään epätoivoon, vaan menee sokeudessaan Punaiseen mereen, mikä on Kristuksen veri. He uskovat pääsevänsä samaa tietä myöten taivaan valtakuntaan kuin toisetkin, nimittäin Kristuksen veren kautta. Mutta he huomaavat liian myöhään, ettei kukaan pääse Kristuksen veren kautta taivaanvaltakuntaan sellaisessa mielentilassa, katumattomalla sydämellä, ilman katumusta eletystä synnillisestä elämästä, ilman oman tunnonvaivaa, ilman kuolemanpelkoa, ilman pelkoa tuomiosta, ilman sydämen tuskaa, ilman Jumalan mielen mukaista murhetta. Uskotko sinä pääseväsi taivaaseen niin helposti? Ei se käy lainhin. Vaelluksen luvattulle maalle pitää alkaa katumuksella, murheella, ahdistuksella, pelvolla ja vavistuksella, omantunnonvaivalla ja sydämen hädällä. Jos sitten Punainen meri avautuu sinulle juuri silloin, kun hätä on suurin, niin voit kiittää Jumalaa toisella puolella Punaista merta, kun tunnet olevasi pelastettu Kristuksen veren kautta.

Täällä on muutamia sieluja, jotka ovat tällä tavoin pelastuneet Kristuksen veren kautta. Israelin lapset veisasivat Mooseksen ja Karitsan virsiä toisella puolella Punaista merta. Tämä ilo vastaa ensimmäisiä armonmerkkejä, joita herännyt ihminen kokee. Mutta ei se siihen pääty. Sinun pitää nyt Israelin lasten tavoin vaelttaa tämän elämän korven

läpi. Sinun pitää vielä seisoa Siinain vuoren juurella ja kuulla jyrisevän Jumalan julistavan lakia. Sinun pitää vielä kauhistua tätä jyrinääntä, joka kuuluu heränneessä omassatunnossa. Sinun pitää vielä vaelttaa edestakaisin korvessa kärsimättömyytesi vuoksi ja sen tähden, että olet napissut Jumalaa vastaan.

Kaikki Israelin lapset ovat kyllä päässeet Punaisen meren yli hyvin ja kauniisti, nimittäin sellaiset heränneet, jotka ovat saaneet tuntea ensimmäisiä armonmerkkejä. Mutta useimmat tästä pienestä joukosta ovat kuolleet korvessa kärsimättömyytensä ja napinansa tähden, ja ainoastaan muutamat harvat valitut ovat päässeet perille luvattuun maahan. Useimmat saivat halun palata taas takaisin Egyptiin. Ja niin näyttää täällä käyneen niille, jotka jonkin aikaa aivan tosissaan etsivät sielunsa autuutta. He näyttävät saaneen halun palata takaisin maailmaan.

Rakas Israel, älä palaa takaisin pakanalliseen maahan, vaan pyri eteenpäin, vaikka vaellus korven läpi tulisikin sinulle vaikeaksi ja vaivalloiseksi. Sinähän tiedät, ettet sinä koskaan pääse perille luvattuun maahan, jos sinä palaat takaisin puolitiestä. Yritä sen tähden, vielä kerran ryömiä perille. Jos käärmeet pistävät sinua, niin kuin ne pistivät Israelin lapsia korvessa, niin kohota katseesi ylös ja katso

Vaskikäärmettä, jonka Mooses ylensi korvessa: silloin käärmeenmyrky ei ole vahingoittava sinua. Ja syö nyt sinun Pääsiäislampaasi happamattoman leivän ja katkerien yrttien kanssa, ja ole valmis matkaan. Jos et pääse laukaten, niin pääset kyllä lyhyin askelin, vaikka ihmisellä pitäisi oleman kiire, jos hänellä on halu ennättää perille luvattuun maahan, kun armon aurinko vielä on ylhäällä. Jos sinä olet liian hidas, niin aurinko laskee ja sinä joudut ekseskiin ja kuolet korpeen. Kumartakaa nyt sydämenne Jumalan edessä ja tehkää teidän

synnintunnustuksenne: Minä vaivainen syntinen ihminen [jne. Amen]

Alkuperäinen ruotsinkielinen / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 1) / Oulun maakunta-arkisto.

Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa.

Apostoli Paavali puhuu oikeasta itsensä koettelemisesta, ja tällaiseen itsekoettelemukseen tulisi jokaisen kristityn itsensä asettaa, eritoten silloin, kun hän on aikeissa astua Jeesuksen pöytään. Mutta kun tämä itsensä koetteleminen voi tapahtua monella eri tavalla, niin täytyy meidän ennen kaikkea tehdä erotus kristityn itsekoettelemisen ja hengellisesti kuolleen itsekoettelemisen välillä.

Hengellisesti kuolleeksi kutsutaan sellaista ihmistä, jossa ei ole mitään hengellistä elämää. Se on, sellaista, joka ei koskaan ole herännyt synnin unesta; tai sellaista, jolla ei ole koskaan ollut mitään murhetta sielunsa autuudesta. Sanalla sanottuna, surutonta ihmistä, jota eivät liikuta hengelliset ja äiset asiat, vaan joka vaeltaa laveata tietä suoraan eteenpäin niin pitkälti kuin tietä piisaa, ja elelee päivästä päivään mässäyksessä, juopoudessa, siveettömyydessä, kirouksessa, koreudessa ja korskeudessa.

Tai, jos hän on omanvanhurskauden palvelija, pidättäytyy hän karkeista synneistä ja paheista, mutta on silti aivan tämän maailman muodon mukainen puheissaan ja puuhissaan ja luottaa hyveelliseen vaellukseensa, mutta ei tiedä mitään heräyksestä, synnin murheesta tai kääntymyksestä ja uudestisyntymisestä.

Tai, jos hän on armonvaras, niin uskoo hän olevansa sekä kääntynyt, että uudestisyntynyt, nimittäin kasteessa, mutta muuten hän ei tiedä mitään heräyksestä, kääntymyksestä ja uudestisyntymisestä.

Sellaisessa hengellisesti kuolleessa tilassa ei oikeastaan saata koskaan nousta kysymystä oikeasta itsekoettelemisesta.

Sellainen ihminen, joka elää julkisissa synneissä ja paheissa, käy kait harvoin tai ei koskaan ehtoollisella, ellei perkele ole kokonaan puhkaissut häneltä silmiä niin, että hän ei

saata ymmärtää, että hän sellaisessa perkeleellisessä tilassaan tekee pilkkua koko aterista.

Mutta omanvanhurskauden palvelija, *”jolla ei ole mitään tekemistä perkeleen kanssa”*, jos hän toimittaa tuollaisen itsekoettelemuksen, niin havaitsee hän, että hänen omantuntonsa on puhdas kuin kulta; ei siinä ole ainoatakaan mustaa tahraa, ei ainoatakaan syntiä, jota hänen täytyisi katua, ei ainoatakaan, mitä hänen täytyisi sovittaa, ei ainoatakaan, mitä tulisi hyvittää. Ja sellainen usko hänellä on, että Jumala tekisi vääryyttä, jos hän tuomitsisi sellaisen ihmisen, joka ei tee kellekään vääryyttä. Miksi käy hän ehtoollisella? Ei kaiketi hän sitä tee vahvistaakseen heikkoa uskoansa, sillä sehän on luja kuin kallio. Ei, vaan hän käy ehtoollisella sen takia, että se on yleinen tapa.

Ja armonvaras, jolla on kuollut usko pääkallossa, käy usein ehtoollisella, ja minkä tähden hän niin tekee? Joo, sen tähden, että hän kuvittelee sillä saavansa uuden vahvistuksen ja uutta voimaa kuolleelle uskollen. Hän kuvittelee olevansa Jumalan lapsi ja Jeesuksen Kristuksen kanssaperillinen. Jos sellainen ihminen koettelee itseään, niin ei hän löydä mitään syntiä omaltatunnoltansa. Ei hän ole tehnyt ainoatakaan vääryyttä, ei hänen sielussaan ole noussut yhtään syntistä ajatusta, ei hänen suustaan ole käynyt ulos ainuttakaan sellaista sanaa, mikä olisi valhetta tai moitittavaa. Usko hänellä on kuin kallio. Ei hän koskaan epäile autuudestansa, ei hän koskaan mietiskele. Ja perkeleen kanssa ei hänellä ole mitään tekemistä. Mutta jos tulee kysymys siitä, miten ja millä tavalla hän on tullut uskoon, silloin hän suuttuu, silloin hän tulee kärsimättömäksi, silloin tulee Aatami esiin kuolleen uskon alta, ja silloin käy ilmi, että hänen uskonsa ei ole oikea. Ja miten voikaan usko olla elävä, kun omantunto nukkuu.

Muuten on kuollut usko yhtä paljon elävän uskon kaltainen, kuin kuollut ihminen on elävän ihmisen kaltainen, ja onhan kuolleen ja elävän ihmisen välillä yhtä suuri ero kuin kuoleman ja elämän välillä. Se, joka on tuntenut ihmisen elävänä, näkee kylläkin, että tuo vainaja on sama ruumiiltaan ja kasvojen piirteiltään. Mutta ah! Se on vain ruumis, eloton kappale, joka ei näe mitään, ei kuule mitään eikä tunne mitään. Vain sillä tavalla ovat elävä ja kuollut uskokin toistensa kaltaiset.

Tutkistelkaamme nyt elävää uskoa, joka voidaan koetella Jumalan sanan mukaan.

Apostoli kirjoittaa kristityille: *”Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa.”* Tässä näyttää apostoli tahtovan sanoa, että kristittyjen on koeteltava itseänsä ennen kuin he voivat olla vakuutetut siitä, että heillä on oikea usko. Usko on nimittäin jotain hämärää ja käsittämätöntä, niin että järki ei voi käsittää mitä se on olemukseltaan. Mutta tunnettavaa täytyy elävän uskon olla, jos mieli sen aikaansaada mitään sydämen muutosta. Ihmisen tulee siis tietää, miten, millä tavalla ja milloinkaan hän on tullut uskoon. Tämän tiesivät kyllä ne kristityt, kenelle apostoli kirjoitti uskonsa koettelemisesta. He tiesivät, miten, millä tavalla ja milloinkaan he olivat saaneet elävän uskon. Ja tämä on ensimmäinen erotus elävän ja kuolleen uskon välillä, että se, jolla on kuollut usko, ei tiedä lainkaan, miten ja milloin hän on tullut uskoon.

Mutta nyt voidaan eläväkin usko menettää ja tilalle voi tulla kuollut usko. Ja tämä saattaa tapahtua niin huomaamattomasti, ettei ihminen tiedä sitä itse. Sellaisen velhotempun oli perkele tehnyt Davidille silloin, kun hän lähetti noutamaan Batsebaa. Ja miten se tapahtui? Miten saattoi perkele muuttaa elävän uskon kuolleeksi uskoksi? Niin, se tapahtui siten, että David nukahti. Hänen omantuntonsa ei ollut valveilla. Sitä hetkeä käytti perkele häneen nähden hyväksensä ja herrätti hänessä lihan himon. Ja tämä lihan

himo oli niin väkevä, että Davidin täytyi sortua himonsa vietäväksi, ja Herra salli hänen langeta, jotta hän tajuaisi, että ihminen, jolla ei ole elävää uskoa, on kuin pallo perkeleen käsissä tai hiiri kissan kynsissä. Mutta miten saattoi David, joka oli kristitty, langeta niin syvästi? Niin, se tapahtui siten, että hän nukahti, hän ei ollut varuillansa ja vihollinen yllätti hänet kuin lumoava käärme. Ja kun vihollinen oli saanut hänet syntiä tekemään, hän nauroi, sillä pimeyden henget eivät voineutua mitään muuta iloa kuin sitä, minkä he saavat saadessaan kristityn lankeamaan.

Kun kristityn on koeteltava itseään, onko hän uskossa, niin täytyy hänen ensinnäkin tunnistella itseään Jumalan sanassa ja tarkata, miten on omantunnon laita. Hänen täytyy tutkistella, vaikuttaako Jumalan laki hänen omassatunnossaan samaa, kuin mistä Paavali puhelee Roomalaiskirjeen 7. luvussa; tai, onko synti ylenmäärin synniksi tullut; tai, onko hänelle selvillä omavanhurskaus, joka kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää, joka tahtoo tuomita hänet kadotukseen ja ajaa hänen pois Kristuksesta, ja joka tahtoo ryöstää hänet epätoivoon; tai tuntee hän perkeleen ahdistuksia ja kiusauksia, sillä valvova kristitty ei saata sanoa, niin kuin omavanhurskauden palvelija ja armonvaras: Minulla ei ole mitään tekemistä perkeleen kanssa. Juuri kristityllähän se on ankarin taistelu perkelettä ja maailmaa vastaan. Juuri kristityhän se saapi tuntea perkeleen hirveän voiman. Kristitynhän juuri täytyy Davidin kanssa huutaa: *”Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun ylönnöit!”* ja Paavalin kanssa: *”Minä viheliäinen ihminen, kuka päästää minut tästä kuoleman ruumiista!”*

Ja tämän ankaran taistelun kestäessä perkelettä, maailmaa ja omaa lihaa vastaan kristitty usein aivan loppuun näännyy. Hän tuntee usein tulevansa aivan kuin voimattomaksi ja ylönnönnetuksi. Kun mustat pilvet pimentävät armonauringon, kun omavanhurskaus tahtoo syöstä hänet syvyyden kuiluun,

silloin hän ei osaa uskoa, ei jaksa rukoilla, ei jaksa kolkuttaa taivaan portille.

Mutta juuri tässä sielun hädässä tulee Vapahtaja ja kutsuu hänet pöytäänsä. Ja siinä tuntee hän saavansa voimia ja virvoitusta oikeasta sielun ruuasta. Opetuslapset, jotka olivat matkalla Emmauksen tiellä, tunsivat sydämensä palavan, kun tuo silloin vielä tuntematon Vapahtaja selitti heille kirjoituksia, mutta vasta leivän siunaamisesta ja murtamisesta avautuivat heidän silmänsä, niin että he näkivät hänen ja tunsivat hänen jälleen. Niin saattaa myös tapahtua kaikille ehtoollisvieraille, jotka tuntevat ja tietävät, että Vapahtaja on kuollut ja haudattu heidän sydämessään. Mutta tätä nykyä ei ole monta ehtoollisvierasta, joka tuntee, että Vapahtaja on kuollut.

Ja vielä vähemmin saattavat he tuntea, miten ja millä tavalla hän tulee eläväksi. Ajatteletko, että Kristus on elävänä sen ihmisen povessa, joka ei tunne, että hän on elävä?

Eipä suinkaan! Kristuksen täytyy tulla eläväksi sydämessä, muuten ei hän kelpaa, sillä kuollut Vapahtaja ei voi auttaa.

Oi, että teidän sydämenne nyt palaisi! Silloin saattaisivat teidän silmänne aueta leivän murtamisesta, niin että voisitte katsella elävää Kristusta.

Mutta, kenen sydän ei ole palamassa, hänen täytyy nyt ottaa vastaan hänen ateriansa, niin kuin opetuslapset ottivat sen vastaan ennen Kristuksen kuolemaa, monen, ilman että tietäisivät, miksi, ilman, että tuntevat iloa, murhetta, katumusta, mahdottomuutta tai kipua.

Ja sen tähden sanon: Oi, että teidän sydämenne palaisi! Silloin teidän silmänne aukenisivat ja se taivaallinen kuva kirkastuisi teille leivän murtamisesta. Aamen!

Rovasti O. I. Heikelin hallussa olevasta alkuperäisestä käsikirjoituksesta suomentanut Y. A. N.

Huutawan ääni 1930 N:o 7–8

Saarna mahdollisista ja mahdottomista rippivieraista.

[Alku kateissa] - - - Harvat ovat kelvollisia menemään [Herran] pyhälle Ehtoolliselle, koska useimmat [ihmiset] elävät ehdollisissa synneissä ja paheissa kuten esimerkiksi juoppoudessa, haureudessa, kirouksissa, eripuraisuudessa ja pyhäpäivän rikkomisessa. Useimmat ylenkatsovat Jumalan sanan ja vihaavat Jumalaa, vaikkakaan suruttomat eivät tunne vihaavansa Luojaansa eivätkä tunne olevansa Kristuksen ristin vihollisia. Saulus ei tiennyt, että hän vainosi Jumalan Poikaa vainotessaan Jumalan seurakuntaa. Vielä nytkin kantavat suruttomat vihaa sydämessään, kun he Juudaan tavoin pettävät Vapahtajansa ja nauttivat Ehtoollisen vahvistaakseen sillä kuollutta uskoaan tai luulotellakseen itselleen ja toisille, että myöskin he ovat oikeita opetuslapsia ja totisia kristityitä. Mutta minä sanon teille, ettei yksikään pettäjä ole mikään oikea opetuslapsi, [- - - 1lukukelvoton rivi - - -] ei yksikään, joka elää kuin turkkilainen ja pakana, ei yksikään katumaton, joka muutoin elää ulkonaisesti siveästi, ei yksikään teeskentelijä, jollaisia useimmat ehtoollisvieraat nykyäikänä ovat, siitä syystä, että he ovat useita kertoja antaneet parannuksen lupauksen, jota he eivät ole koskaan aikoneetkaan täyttää. Sillä kun ei mitään katumusta eikä synnin murhetta ole tullut näköksälle, niin on varmaa, ettei heillä ole ollut mitään vakavaa tarkoitusta niillä parannuksen lupauksilla, jotka he ovat vannoneet ensimmäisen Ehtoollisella käynnin yhteydessä. Vai luuletteko te, että Jumala on unohtanut nämä lupaukset ja pyhät vakuutukset? Minä uskon, että Hänellä on muistossa kaikki teidän antamanne lupaukset, vaikka te olette unohtaneet kaiken.

Mutta minulla on se vakuutus, että Juudas tuli osalliseksi Ehtoollisesta, ja juuri sen tähden on hänen vastuunsa paljon suurempi, koska muuten hän voisi sanoa: *”Kuinka minä*

olisin voinut malttaa mieleni, kuinka olisin voinut tehdä totisen katumuksen ja parannuksen, kun minä en saanut nauttia armonvälikapaleita.” Sen tähden on Juudas tänäkin päivänä tuleva osalliseksi armonvälikapaleista, jotta hänen tuomionsa tulisi paljon suuremmaksi ja hänen edesvastuunsa paljon kauheammaksi.

Onko täällä muuten yhtään murheellista ja katuvaista, joka tuntee kurjuutensa ja syntivelkansa? Onko täällä yhtään katuvaista Jeesuksen opetuslasta, joka tuntee viheliäisyytensä ja syntivelkansa? Onko täällä yhtään murheellista Jeesuksen opetuslasta, joka seisoo surumielisellä ja särjetyllä sydämellä Kristuksen ristin juurella, kun hän tuntee, että Jeesus on kuollut hänen sydämessään, vaikka Hän on aikaisemmin ollut elävänä. Sellaisen oikein katuvaisten sielun täytyy tuntea Jeesuksen sovintokuoleman tuskaa sydämessään, jos hän muutoin haluaa tuntea jotakin iloa Vapahtajan ylösnousemisesta. Sillä meillä on vielä tänä päivänä sama tie läpikulkettavana, jonka opetuslapset ovat läpikäyneet, nimittäin suru ja epätoivo Vapahtajan kuoleman vuoksi, ennen kuin Pyhä Henki voitulla. Opetuslapset tulivat iloisiksi Vapahtajan ylösnousemisesta, mutta heillä ei olisi ollut lainkaan iloa Vapahtajan ylösnousemisesta, ellei heillä olisi ollut sitä ennen suurta murhetta.

Vapahtaja ei näyttäytynyt ylösnousemisen jälkeen muille kuin murheellisille opetuslapsilleen. Vielä tänäkään päivänä ei ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu kuningas voi ilmestyä tuntuvan armonsa kanssa muille kuin niille, jotka murehtivat sitä, että Jeesus makaa heidän sydämissään kuolleena ja haudattuna. Niin muodoin ovat kaikki suruttomat ja kaikki katumattomat niin kaukana armosta kuin taivas on maasta. Tämä onneton tila tulee muutamille tunnettavaksi vasta haudan partaalla, jotka vasta silloin

joutuvat epätoivoon — juuri silloin, kun uskon tulisi olla vahva.

Mutta monet menevät sidotuin silmin iankaikkisuuteen. Vasta silloin putoavat suemukset silmistä, ja silloin on liian myöhäistä; eikä ole asia paljon paremmin niiden kohdalla, jotka heräävät synnin unesta vasta haudan partaalla. He näkevät silloin kuoleman ja iankaikkisuuden kaikessa kauheudessaan, mutta he eivät näe minkäänlaista pelastusta välttyäkseen joutumasta sinne. He näkevät, että armon ovi on suljettu, eikä heillä ole lainkaan voimaa kolkuttamaan sitä. He valittavat, ettei Jumala kuule heidän rukouksiaan. Näin käy niille, jotka lykkäävät parannuksensa siksi, kunnes kuolema tulee.

Pohtikaa tätä te, joilla on se suloinen luulo, ettei Jumala voi teitä tuomita? Ajatteletko te, että Jumala antaa pilkata itseään tällä tavalla, että te saatte elää täysin vastoin Hänen kaikkia käskyjään ja kuitenkin uskoa, että Jumala on armollinen? Ei, varmasti ei, sillä ellette käänny ja tule niin kuin lapset, niin ette tule sisälle Jumalan valtakuntaan. Yksikään armonvaras ei pääse taivaan valtakuntaan. Yksikään, jolla on kuollut usko pääkallossaan, ei voi hiipiä sisään taivaan valtakuntaan. Sen tähden täytyy jokaisen, joka haluaa mennä Herran Ehtoolliselle, olla herännyt synnin unesta. Hänen täytyy olla murheellinen ja katuva. Hänen täytyy tuntea onneton tilansa. Hänen täytyy opetuslasten tavoin joutua epätoivoon, kun Vapahtaja on kuollut ja haudattu kuolleen uskon hautaan hänen sydämessään. Se, joka ei koskaan ole saanut kokea tätä murhetta ja epätoivoa Vapahtajan kuoleman vuoksi, ei voi milloinkaan

kokea mitään iloa Vapahtajan ylösnousemisesta. Niin, hän ei voi milloinkaan nähdä Vapahtajaa ylösnousseena, milloinkaan hän ei voi kokea tuntuvaan armaan sydämessään. Hänellä saa olla usko niin luja kuin kallio, mutta kuitenkin hän ei voi tulla autuaaksi milloinkaan kuolleella uskolla, joka on pääkallossa.

Onko täällä nyt joitakin murheellisia opetuslapsia, jotka itkevät ja parkuvat Vapahtajan kuoleman tähden? Onko täällä joitakin murheellisia vaimoja, jotka kumartuvat alas hautaan, jotka kostuttavat hautaa kaipauksen kyynelillä, kun he eivät edes löydä Vapahtajan ruumista puhumattakaan siitä, että he löytäisivät Hänet elävänä sydämessään. Minä uskon, ettei Maria Magdaleena, joka eniten murehtii, voi elää, ellei hän ainakin saa katsoa haavoja Hänen ruumiissaan, niitä haavoja, jotka Vapahtaja on saanut rakkautensa tähden. Tämä sureva vaimo, jonka sydäimestä Jeesus on ajanut seitsemän perkellettä ulos, saa nähdä Jeesuksen ensimmäisenä. Hänen murheensa Vapahtajan kuoleman tähden pitää muuttuman taivaalliseksi iloksi ja riemuksi Jeesuksen ylösnousemisesta, kun hän saa tuntea, että Jeesus elää vielä hänen sydämessään. Silloin hän on puhkeava ilonkyyneliin ja sanova: *”Rabboni.”* Hän haluaa syleillä Hänen jalkojansa, mutta Hän sanoo: *”Älä koske minuun. Minä en ole astunut ylös minun Isäni tykö.”* Ehkä Maria saa siellä vielä kerran halata Hänen polviaan ja suuta antaa Hänen jaloilleen niin kuin hän teki spitalisen Simonin huoneessa. Amen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Kollerin kokoelma
SKHS / Kansallisarkisto, Helsinki

TEKSTI: VIRSI 292: 1 [OSIA ALUSTA KADOKSISSA]

Zion vaikiast valittapi, huutaa ahdistuksesans. Sydämensä vuodattapi Her-
ran eteen tuskassans: Sanoo Herra hyljäis näin, vihassans mun vaivaisen.
Jumal unhott pojjes minun, huokaan parun all tain kivun.

[puolen sivun aukko] / usein nousevan Daavidin suusta, ja niin moni muu katuvainen kuuluu valittavan, koska vihollinen karkaa hänen päällensä epäilyksen kanssa, ja tahtoo juuri helvettiin vajottaa. Mutta eivät suruttomat kuulu niin valittavan, että Herra on heitä ylönantanut: Vaikka Ej ainoastans katuv[-] myös [puolen sivun aukko] Vapahtajan vai-voista, koska omat synnit ovat häneltä peite-tyt.

Mutta yksi katuvainen sielu täytyy usein valittaa, että Herra on hänen hyljännyt ja iankaikkiseksi ajaksi pois heittänyt, sillä ei ole katuvaisilla niin helppo omistaa Jumalan armoa, kuin armonvarkailla. Niillä on oikein helppo elämä ja vaellus iankaikkisuuteen. Ei synti, maailma ja perkele niitä vaivaa, niin kuin hän katuvaisia vaivaa epäilyksen kanssa. Koska nimittäin synti ja maailma karkaa katuvaisten päälle, silloin täytyy heidän valittaa niin kuin Zion huutaa ahdistuksesans', sydämensä vuodattaapi Herran eteen tuskassans', sanoo: Herra hyljäis' näin vihassans' mun vaivaisen. Jumal unhoit' poies minun, huokaan parun all' tain kivun.

Siinä nyt on eroitus katuvaisten ja suruttomien välillä. Surutoin ei tunne yhtään vaivaa hänen synneistäns, ei hän tunne koskaan, että hän olis niin kuin opetuslapset ylönannettu Jumalalta ja ihmisiltä. Ei [hän] itke syntiänsä ja pahuuttansa, ei hän pelkää kuolemata ja iankaikkisuutta. Ja vaikka itse Jumalan Poika on huutanut suudessa ahdistuksesans: Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit, ei surutoin vielä kannaa vaaria näistä huokauksista. Ei hän ajattele perään, että hän on ylönannettu Jumalalta. Ja armonvaras taas ei tunne, että hän on ylönannettu Jumalalta, sillä hän varastaa niin paljon armoa, että kaikki synnit unhotetaan.

Daavidi sanoo nimittäin: Autuas on se ihminen, jonka synnit peitettyt ovat. Mutta ei Daavidin synnit olleet niin peitettyt, ettei hän niitä muistanut enää. Mutta armonvaras luulee, että synnit ovat peitettyt, koska net on maailman edessä peitettyt. Ei hän ajattele, että kaikki synnit ovat ylöskirjoitetut siinä suudessa velkakirjassa, joka kerran avataan, ja koko maailma saapi tietää, mitä hän tehnyt on. Mutta Daavidin synnit olit peitettyt armolla sillä tavalla, että net olit anteeksian-netut ja poispyyhityt velkakirjasta, mutta armonvarkaan synnit ovat peitettyt ainoastaan maailman edessä. Sen tähden ei synti ja perkele vaivaa häntä, että hänen täytyis valittaa, että Herra on häntä ylönantanut, ja kasvojansa peittänyt. Tämä valitusääni kuuluu ainoastans katuvaisten suusta, mutta ei suruttoman, eikä myös armonvarkaan suusta kuulu semmoinen valitus koskaan.

Onkos Jumala niin armollinen, ettei Hän kurita lapsiansa koskaan? Niin luulevat armonvarkaat. Koska Jumalan ainoa Poika on valittanut: Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit, niin tulee myös Zionille senkaltainen tunto, että hänen täytyy valittaa, että Jumala on hänen ylönantanut. Mutta tämä Zionin valitusääni kuuluu taivaaseen. Ei ole Zionin valitusääni niin matala, että Zionin Kuningas ei kuule. Mutta maailman jumalatoin humu ja kiljuminen kuuluu myös Jumalan korvissa niin kuin Sodoman ja Gomorran synnit, niin kuin juutalaisten huuto tuli kauheammaksi ja kauheammaksi, koska he huusit: Ristiinnaulitse, tulkoon Hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle. Tämä kauhia murhahuuto kuuluu nyt vielä jumalattoman suusta. Koska Zion vaikiast' valittaapi ja huutaa ahdistuksesans', silloin huutavat myös jumalattomat: Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse, ja tulkoon Hänen verensä meidän ja meidän

lastemme päälle. Voi surkiata kauhistusta, koska maailman pitää oleman niin hirmuinen, että pilkkaa Taivaallisen Vanhemman kyyneleet. Ja koska Zionin katuvaiset valittavat ja huutavat ahdistuksessans': Minun Jumalani, miksis minun ylönnöit, niin pilkkaavat paatuneet henget vielä katuvaisten kyyneleet. Vihollisen orjat ovat täynnänsä vihaa ja myrkkyä, mutta kerran tulevat katuvaisten kyyneleet polttavaiseksi pilkkaajille. Silloin he alkavat huutamaan vuorille: Langetkaat meidän päällemme ja kukkuloille: peittäkää meitä sen silmäin edestä, joka istuimella istuu.

Ettekös vielä lakkaa pilkkaamasta katuvaisten kyyneleet, te Sodomian ja Gomorran miehet? Ettekös vielä lakkaa vihaamasta ja vainoomasta Jumalan seurakuntaa? Koska Zion vaikiast' valittaapi ja huutaa ahdistuksessans', sydämensä vuodattaapi Herran eteen tuskassans; silloin maailman orjat pilkkaavat hänen kyyneleitäns ja sanovat: Mikäs ulvominen tämä on? Mutta älä huoli, maailman orja, kyllä sinä vielä jaksat pilkata Zionin kyyneleet, kyllä sinä vielä jaksat nauraa, koska Zionin tytär huutaa ahdistuksessans, mutta kerran tulee myös sinun vuorosti, että sinun pitää itkemän ja parkuman helvetissä. Ja silloin riettaan enkelit pilkkaavat sinun kyyneleesti helvetissä ja sanovat: Ulvo nyt siinä, hukan penikka. Ja silloin ottaisitte kyllä takaisin niitä kalliita armon päiviä, joita te olette turhaan kuluttaneet. Ei anneta enää yhtään hetkeä takaisin armonajasta.

Silloin te ottaisitte kyllä katuvaaisia ympäri kaulan ja itkisitte heidän kaulassans, joiden kyyneleet te olette täällä pilkanneet, mutta ette pääse enää niitten tykö. Silloin huutaisitte kyllä: Lähetä Lasarus kastamaan sormensa pää veteen, että hän jäähdyttäis minun kieleni, sillä minä vaivataan tässä liekissä. Mutta suuri juopa on kiinnitetty, ettei pääse Lasarus enää teidän tykö. Voi, voi niitä raukkoja, jotka täällä armonajassa ei valita Zionin tyttären kanssa. Voi, niitä onnettomia sieluja, jotka täällä pilkkaavat ja

nauravat, koska Jeesuksen murheelliset opetuslapset itkevät ja parkuvat. Ei he ajattele perhään, että nämä katuvaisten kyyneleet tulevat kerran kaikille pilkkaajille polttavaiseksi, koska murheellisten opetuslasten kyyneleet rupeevat polttamaan heidän tuntoansa iankaikkisesti.

Meidän täytyy jättää niitä raukkoja saatanan haltuun, jotka täällä armonajassa eivät rupea valittamaan Zionin tyttären kanssa, että Herra on häntä ylönnönyt. Mutta Zionin tyttärelle pitää armo tuleman taivaasta, koska hän huutaa ahdistuksessans, ja sydämensä vuodattaapi Herran eteen tuskassans, Zionill' sill' suruiselle, murheell' raskaal' murretull' Herra vastaa tavall' tällä suloisella Isän suull': Taitaako vaimo lapsensa, kohtuns' sikiän rakkaansa poies hyljät, niin myös hältä sydämensä halun kieltää? Kuule nyt, murheellinen Zion! mitä Herra ajattelee vanhemman sydäimestä, taitaako vaimo lapsensa, kohtuns' sikiän rakkaansa poies hyljät, niin myös hältä sydämensä halun kieltää? Ja vaikk' viel vaimo löytyy mahtais, äiti häijy, halutoin, kuin täällä omaa lastans lastais', helmast heittäis hävytöin, ylpiäst ylönnöntais, eik' ensinkään korjaisi, kuitenkin Zion, on sun kohtaa mieli toinen minulla, sydämen' ratk' rakkaust' hohtaa puoleen sen kuin kivulla synteins tähden sureepi, rangaistuksest' raukeepi, empä syntistä sydäimestän' kurit; katuvaista säästän.

Kuule nyt, Zion, mitä Vanhemman sydän tuntee sinua kohtaan. Ei Vanhemman sydän saa yhtään rauhaa, ennen kuin Hän lastaan armahtaa, joka kivulla synteins' tähden sureepi. Mutta siinä on myös Vanhemman sydämen vaatimus täytetty, että Zionin tytär kivulla syntein tähden sureepi. Siinä on eroitus katuvaisten ja katumattomain välillä, että katuvainen kivulla synteins tähden sureepi, mutta surutoin ei tunne kivulla syntiänsä. Ja kuinka hän tuntis kivulla syntiänsä, jolla on hauska maailmassa? Eihän surutoin jouda maailman hääringistä ajattelemaan kuolemata, tuomiota ja iankaikkisuutta. Hän

menee niin kuin luontokappale, mihinkä vihollinen häntä ajaa. Mutta yksi katuvaisten sielu ei saata niin rohki mennä kadotukseen. Hänen täytyy kivulla tuta syntiänsä, ja silloin hän alkaa valittamaan, että Herra on hänen ylönantanut. Mutta armonvaras ei saata valittaa, että Herra on hänen ylönantanut, sillä hän varastaa niin paljon armoa, että kaikki synnitki loppuvat. Ei vihollinen häntä kiusaa, sillä hän on sovinnossa armonvarkaan kanssa.

Koska armonvaras luulee istuvansa Jeesuksen helmassa, on hän istumassa vihollisen helmassa. Niin on rietas kääntänyt armonvarkaan silmät nurin, että hän katsoo maailman jumalan oikiaksi jumalaksi, ja katuvaisten sielut muuttuvat armonvarkaan silmissä ylpiäksi ja villihengiksi. Mutta armonvaras ei tunne, että hänessä itsessä on ylpeys ja paha tunto kristityille, koska he ilmoittavat armonvarkaille totuuden.

Ei saata siis armonvaras valittaa, että Jumala on hänen ylönantanut, vaikka Jumalan Pojan täytyi valittaa, että Jumala oli Häntä ylönantanut. Ja katuvaisten myös täytyvät valittaa, että Jumala on heitä ylönantanut, koska vihollinen karkaa heidän päällensä kovilla kiusauksilla, ja omavanhurskaus tuopi heille semmoisen epäuskon, ettei he jaksaa enää uskoa, että he ovat Jumalan lapset. Silloin täytyy heidän valittaa, että Herra on ylönantanut heitä, niin kuin Jumalan Poika valitti. Ja niille murheellisille, katuvaistelle, epäileväisille ja alaspainetuille sieluille sanoo nyt Herra: *"Jos viel' äiti omaa lastans hyljäis, en minä kuitenkaan hyljää sinua."*

Koetelkaat nyt Vanhemman sydäntä, katuvaisten, murheelliset ja epäileväiset sielut, tuntekaat tunnossanne, jos äiti saattais omaa lastansa hyljätä, jos hän saattaa kohtunsa' hedelmän viskata sontatunkioon! Ei ensinkään, ei ollenkaan! Ei muu, kuin hävitöin huora saata niin kova olla. Niin sanoo Herra: Jos viel' äiti semmoinen olis' joka saattais kohtunsa hedelmän surmata, jonka

sydän ei liiku ollenkaan parkuvaisen lapsen äänestä, niin on kuitenkin, Zion, toinen mieli sinua kohtaan, niin sanoo Herra: Sydämen' ratk' rakkaust' hohtaa puoleen sen kuin kivulla synteinsä tähden sureepi.

Kuule nyt, murheellinen Zion, ei Herra ole sinua ylönantanut, niin kuin sinä tunnossas tunnet, koska vihollinen tahtoo sinua hävittää, vaan Herra koettelee ainoastansa sinun uskosti. Hän koettelee ainoastansa' jos sinulla on lapsen mieli, jos sinä tunnet rakkautta Vanhemman sydämessä, jos sinä saatat huutaa: Abba, rakas Isä. Sillä lapsen mieli on huikelevainen ja heikko, ei hän saata niin rakastaa Vanhinta, kuin Vanhin on häntä rakastanut. Ei hän saata vaivaa nähdä, niin kuin Vanhin on hänen edestänsä vaivaa nähnyt. Vielä ovat lapset tottelemattomat ja saattavat usein Vanhempansa murheelliseksi. Ei ole ihmet, että he joutuvat välistä valittamaan ja huutamaan, että Jumala on heitä ylönantanut, erinomattain, koska vihollinen karkaa hirmuisesti heidän päällensä ja tahtoo heitä ahdistaa pois valkeudesta pimeyteen.

Mutta tämä Zion, joka niin huutaa ja valittaa ahdistuksessans, on kuitenkin Jeesuksen valittu morsian, jonka edestä Hän on niin paljon itkenyt ja niin paljon verta vuodattanut, ja helvetin piinan ja vaivan kärsinyt. Ja sen tähden, että Jumalan Poika on siinä suudessa tuskassa valittanut: Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit, täytyvät myös katuvaisten sielut joskus valittaa, että Jumala on heitä ylönantanut. Mutta tämä Jumalan ylönantaminen on ainoastans koettelemukseksi, että he häytyisit huutaa ja valittaa, että he vuodattais sydämensä Herran eteen, että [he] tuntisit heikkouhtansa ja puutoksiansa, ettei sydän tulis ylpiäksi Herran edessä.

Ja koska nyt Zion vaikiast' valittaapi, huutaa ahdistuksessans', sydämensä vuodattaapi Herran eteen tuskassans; silloin Herra vastaa tällä tavall': Taitaako vaimo lapsensa, kohtunsa' sikiän rakkaansa poies hyljät, niin myös

hältä sydämensä halun kieltää? Jumala panee sinua tutkimaan Vanhemman sydäntä, murheellinen Zion. Juuri rakkaan äidin sydämen Hän panee sinua tutkimaan. Voi, lapsi parka, et sinä tiedä vielä kaikkea, mitä Vanhemman sydämessä on! Mutta ota kuitenkin näistä sanoista kiinni, murheellinen sielu, ja tutki Vanhemman sydäntä, niin kauan, että sinä löydät sen suuren salaisuuden, jonka myös enkelit halajavat nähdä.

Vanhemman sydämessä on ankara vanhurskaus, joka vaatii oikian katumuksen. Vanhemman sydämessä on myös ääretön rakkaus, joka vaatii, että Hänen täytyy itse kärsiä helvetin piinan ja vaivan lastensa tähden, että Hän sen suuren vaivan kautta lunastais katuvaaisia helvetin piinasta. Ota nyt sinuas kiinni Vanhemman sydäimestä, murheellinen Zion, niin saat tämän vastauksen: Vaikk viel'

vaimo löytyy mahtais, äiti häijy halutoin, kuin tääll', omaa lastans lastais, helmast' heittäis' hävytön, ylpiäst ylönantaisi, eik' ensinkään korjaisi, pedoill', julmill julmast' raadell', antais, kuitenkin; Zion, on sun kohtaas' mieli toinen minulla, sydämen' ratk' rakkaust' hohtaa puoleen sen kuin kivulla synkein tähden sureepi, rangaistuksest' raukeepi, enpä syntist' sydämestän' kurit, katuvaista säästän.

Kumartakaat nyt polvianne, murheelliset, katuvaaiset, alaspainetut, maailmalta ylönkatsotut, epäilyksen kanssa taistelevaiset, ottakaat Vanhemman sydäimestä kiinni ja vuodattakaat sydämenne Herran eteen seuraavaisella synnintunnustuksella: Minä vai-vainen syntinen ihminen [jne. Amen.]

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

[KATKOKSIA]

Ylimmäisen papin palvelijat pilasivat vissimmästi hänen kristillisyytensä, koska [he] rupesivat häntä [tutkim]aan sanoen: Sinä olet galilealainen, ja sinun puheesi [il]moittaa sinut.

Silloin rupesi Pietari kiroamaan [- - -] niin [Pietari teki] väärän [valan, koska h]än va[nnoi - -]jä, ettei [hän tunne] Jeesusta, mu[tta henge]llisessä tarkoit[uksessa oli] se Pietari[n todistus] to[tinen - - -]ei hän tu]ntenutkaan [Jee]susta oikein. Ja mistäpä hän tuns i Vapahtajaa oikein, koska hän ei tuntenut itseänsä oikein? Hän luuli olevansa semmoinen uskon sankari, että hän olisi val[miis kuol]emaan Vapah[tajan kan]s-sa. Mutta se [oli itsep]etollisuus ja [kuollu]t usko. Vasta nyt [- - -]la jälkeen ma[- - -]nsä. M[utta ei hän tunten]ut Vapa[htajaa oikein], sillä [hän luu]li Vapahtajan [tulevan] maailiseksi kuninkaaksi. Sen tähden van[noi] hän hengellisessä [tar]koituksessa oikein. Mutta luonnollisessa tarkoituksessa vannoi hän väärin.

Me näemme nyt yhden esimerkin, kuinka ylimmäisen papin palvelijat saattavat pilata yhden van[han] kristityn uskoa ja rakkaut[ta, vaikka] vanhat kris[tityt] ovat vahvat rakkauksessa, ja joilla [on] niin suuri rakk[aus], että he sano[vat oleva]nsa valmiit [kuolema]an Vapahtaj[an kans]sa, ovat usein [val]miit kiroamaan ja sadattelemaan, koska ylimmäisen papin palvelijat rupeavat kysymään perään, ovatko he oikiat Jeesuksen opetuslapset. Yhtä hyvin, vaikka kiroukset tulevat ulos heidän suustansa, sanovat he: Mistäs te tunnette toisen ihmisen ajatukset? [Vapah]taja sanoo, että [ajatukse]t tulevat [sydäm]estä, ja sydämen kyllyydestä suu puhuu.

Mutta [ei] vanhat kri[sti]tyt [usko], että sydämessä [on] perkele, koska kiroukset tulevat ulos suusta. Ja vaikka ylimmäis[en] papin palvelijat sanovat heille: Sinä olet galilealainen ja sin[un] puhees ilmoittaa sinut. Ei vanhat kristityt usko vielä, että suu on sydämen tulkki. He ovat niin sokeat, etteivät he ymmärrä, että heidän sydämensä ilmoitetaan

puheen kautta. Koska ylimmäisen [papin] palvelijat s[anovat: sinä] olet galilea[lainen] ja sinun puhees ilmoittaa sinut, rupeavat he kiroamaan [ja] sadattelemaan. [Mutta yh]tä hyvin sa[no]vat he: Mistäs tiedätte, että me olemme galilealais[et?] Ylimmäisen papin palvelijat kuulevat puheesta, kutka ovat galilealaiset. Koska galilealaiset rupeavat kiroamaan ja sadattelemaan, silloin kuulevat ylimmäisen papin palvelijat, että nämä kiroilijat ovat galilealaiset. Mutta ei galilealainen itse huomaitse sitä [ennen kuin] kukko on [laulanut]. Eikä vielä sii[täkään hu]omaa, että [hän on] kieltänyt Jeesuksen [ja] tehnyt väärän valan, ennen [ku]in itse Herra Jeesus k[ää]ntää itsensä, ja ka[tsoo h]änen päälensä.

[Ajate]lkaat nyt te galilealaiset, jotka olette tulleet katsomaan, mitä maailman sokea joukko tekee Vapahtajalle. [Ei]kös ole kukko jo monta kertaa laulanut, ja ette vielä ole huomanneet siitä kukon laulamista, kuinka monta kertaa te olette kieltäneet Jeesuksen, ei ainoastaan suulla, kirouksilla ja sadatuksilla, mutta myös jumalattomalla elämillä? Eikös ole m[yös Va]pahtaja katso[nut] vihaisesti teid[än pääl]lenne ja kääntänyt itsensä teidän puoleen[ne], koska hän on antanut teidän tuta, että hän on niin [hyvin v]ihainen, kuin hän on armollinen. Mutta ette ole vielä menneet ulos porstuaan itsemään. Te näette, kuinka Pietari oli elänyt itsepetollisuudessa ja luullut olevansa paras kristitty, koska hänellä oli niin vahva usko ja niin suuri rakkaus Vapahtajaa kohtaan, että hän uskalsi mennä [kuolema]an Vapah[tajan] kanssa. Mutta [rieta]s oli peittänyt [häne]n sydämensä, ja pääsi vasta kiusauksen ajalla seulomaan hänen sieluansa niin kuin nisuja, koska hän [rupesi] kiroamaan ja [sad]attelemaan. K[uiten]kin huomasi

[Pie]tari Herran ka[ts]annosta ja kukon laulamisesta, että hän oli väärälle tielle eksynyt, mutta tämän aikaiset galilealaiset, joiden puhe ilmoittaa, mistä he ovat kotoisin, eivät vielä tule tuntemaan itseänsä, että heillä on yksi kuollut usko pää[kallossa], joka on vah[va niin] kuin pahta ko[ska] kiusausta ei ole, mutta puuttuu kokonansa kiusausten aikana.

Silloin [ru]peavat vanhat [kr]istityt ki-roama[an] ja sa[da]ttelemaan, koska ylimmäisen papin palvelijat kysyvät p[er]ään, jos armonvargaat ovat Jeesuksen opetuslapset. Sillä armonvargaat rakastavat Jeesusta, mutta ei edemmäksi kuin maailmanrakkaus myöten antaa. Armonvargaat [rupeava]t ki-roamaan [ja sadatte]lemaan, koska [ylimm]äisen papin [palv]elijat [rupeavat] koettelemaan [hänen us]koansa, minkä [pää]lle [se on] perustettu, ja koska galilealaisen puhe ilmoittaa, mistä hän on kotois[in], luulee hän, ettei yksikään tiedä, mikä hänen sydämessänsä asuu. Ei hän usko, että ylimmäisen papin palvelijat tuntevat puheesta ja äänestä, että hän on galilealainen.

Pietari oli käynyt Jeesuksen koulussa kolme eli puolen neljättä ajastaikaa, eikä vielä tuntenut omaa heikkouttansa paremmin. Hän oli kyllä mielestensä rakas Vapahtajalle, ja sen rakkauden vuoksi piti hän itsensä parhaana kristittynä, mutta oma r[akkaus] oli hänessä suu[rempi kuin] Jeesuksen rakk[aus], ja sa[ssa] itsepe[tollisuudes]sa elävät [- - -] vanhat kristityt, jotka omassa mielessään ovat niin rakkaat Vapahtajalle, että [he] ottaisivat Häntä ympäri [ka]ulan ja antaisivat H[än]jelle suuta. Ne uskaltavat kyllä sanoa, että he ovat valmiit kuolemaan Vapahtajan kan[ssa], mutta koska kius[aus] tulee, kieltävät he Jeesusta pois. He sanovat, etteivät he tunne Jeesusta. He tunnustavat sitten vastoin tietoaansa ja vastoin tahtoaansa, etteivät he ole kristityt, vaikka he mielessään ajattelevat, että he ovat jo aikaa kristityksi tulleet.

Ja sen kaltainen kristillis[yden kieltä]minen kiusa[uksen aika]n ja on aina ol[lut kuolleen] uskon tun[nustajilla]. He] pelkäävät [ilmankin], että heitä otetaan [kiinni] jos he tunnu[staisivat itse]nsä kristityksi. [Mutta siin]ä kieltämisessä on puoli [to]tuus ja puoli valhe. Se [on] totuus, etteivät he tunne [Jeesus]ta, koska he kiel[tävät H]änet. Mutta se on myös valhe, koska he luulevat tuntevansa Jeesuksen, ja yhtä hyvin kieltävät sen tunnon pois. Siinä itsepetollisuudessa elävät nyt kaikki armonvargaat, jotka eivät ole vielä tulleet tuntemaan sydäntänsä. Eivät he tiedä, eivätkä he usko, että sydän on niin petollinen. Mutta Pietari huomasi viimein Herran päälle katsannosta ja kukon laulamisesta, että vihollinen oli seulomassa hänen sieluansa niin kuin nisuj[a. Silloin] meni hän [- - - porstu]aan ja itki k[atkerasti].

Mutta tämän [aikaiset] armonvargaat eivät [huoma]a vielä, että [heidän] uskonsa ja rakka[uten]sa on ainoastansa its[ep]etollisuus. Heränneet sielut tuntevat, ettei h[eil]lä ole uskoa eikä rakkautta. He ovat us[ei]n murheessa ja epäilyksessä. Eivät he jaksaa uskoa, että Vapahtaja on heille armollinen. Mutta kyllä armonvargaat jaksavat uskoa, että Jumala on heille armollinen, vaikka he kieltävät Vapahtajansa turhalla ja jumalattomalla elämällänsä. He osoittavat elämälänsä, että heillä on perkeleen usko sydämessä, vaikka Jeesuksen usko on suussa. [Vaikka he] juovat, [kiroavat ja] tappelevat, [huorin te]kevät ja vara[stavat, yht]ä hyvin luule[vat he], että Vapahtaja [on armolli]nen. Ja tämän luu[lon ka]nssa menevät he [Herran] ehtoolliselle ja ottavat sieltä suruttomuuden [ain]etta. Tulevat kyllä ro[hkea]ksi syntiä tekemä[än Herr]an ehtoollisen jä[l]keen ja sillä muodolla syöv[ät] he ja juovat itsellensä tuomion ja kadotuksen.

Kuinka monta kertaa olette jo kieltäneet teidän Vapahtajanne, te armonvargaat? Kuinka monta kertaa on kukko laulanut, ja ette ole vielä ottaneet armon ajasta vaaria? Kuinka

monta kertaa on Herra kääntänyt itsensä teidän puoleenne ja katsonut terävillä silmillä teidän pää[llenne ja ette] ole vielä m[uistaneet Herran] sanat: Enn[en kuin] kukko kah[desti laulaa] sinä kolmas[ti minut] kiellät. Ei si[veä m]aailman joukko o[ta] teitä kiinni, koska te ki[ell]ätte Jeesuksen, mutta se on [vi]elä pahempi, ettei tai[da tulla armon]varkaille katu[mus], vaikka kukko la[ul]aa. [Ei] taida tulla heille katumus, ennen kuin vasta iankaikkisuudessa.

Muutamat suruttomat sanovat: *”Saipa Pietari syntinsä anteeksi, vaikka hän kielsi Jeesuksen. Sai myös Daavidi anteeksi, vaikka hän oli huora ja murhaaja.”* Mutta ei armonvargaat muista minkä kaltainen katumus tuli Daavidille [ja Pietarill]e. Armon [vargaat arve]levat, että [heille kuu]luu se armo, [joka on ka]tuvaisille sie[luille] luvattu. Ja vielä [he pe]ttävät itsensä, että he [om]istavat armoa its[ell]ensä, vaikka he ovat suruttomat ja kat[um]attomat. Ja mu[uta]mat luottavat se[n pä]jälle, että katuv[at k]uoleman vuoteella. Mutta me tiedämme, että rietas antaa katumattomille synnit anteeksi, ja uskottelee heille, että Jumala on heille armollinen. Kyllä rietas sallii heidän uskoa, että Jumala on armollinen heille, saati hän saapi sydämen hallita.

Juokaa siis, kiroilkaa ja tapelkaa hyvin, tehkää salaisesti huorin ja varastakaa [niin hän] antaa teille [kaikki] synnit anteeksi. [- - -] Hänen pappin[sa jakaa] teille rippiä [- - -] siitä vuotavas[ta pi]run paskasta, pu[hdistaa] katumattomien [omantunnon] kaikista syneistä, ja antaa [- - - ar]mon var[kaille sen] vakuutuksen [- - -] että kaikki synnit ovat anteeksi annetut.

Mutta sinä, katuvaainen Pietari ja sinä Maria Magdalena. Teille on rietas suuttunut, koska te tulitte niin hulluiksi, että te rupesitte itkemään ja huokaamaan. Teille on maailman ruhtinas vihainen. Miksette antaneet hänelle omantunnon rauhaa? Rupesitte vielä haukkumaan [kunnialli]sia ihm[isi]ä, jotka

ovat häntä [us]ko[ll]isesti palvelleet [ja] hänen paskojansa [korjanne]et. Sinä katu[vai]nen Pietari ja sinä m[urheelli]nen Maria Magdalena. Te olette teh[neet r]iettaalle rauh[attomuuden]. Se[n tähden o[n h]än [suutt]unut teille [ja te saa]tte korva puusti[n, elle]tte anna hänelle omantunnon rauhaa. Hän ahdistaa teitä [ep]äilyks[en] kautta ja oman [van]hurskau[den] kautta hän ruuskii teidän sielujanne. Hän vajottaa teitä niin syvään epäilykseen, ettei teidän pitäisi enää uskomaa, että Vapahtaja ottaa teitä vastaan semmoisena, nimittäin syntisenä ja riettaan kaltaisena. Hän tahtoo teitä tehdä enkeliksi ja sitten vasta an[taa teille] luvan m[ennä Vapah]tajan tykö.

[Älkää] uskoko ka[tuvaiset] sielut, että [te tul]lette enkeliksi. Kos[ka vi]hollinen on teh[nyt] teitä riettaan k[altaiseksi, n]iin täytyy t[eidän rie]ttaan kaltais[ena mennä] Vapahtaj[an tyk]ö ja uskoa si[tä] myöten kuin Jumala voiman antaa, e[tt]ä Vapahtaja ottaa katuvaaisia perkeleitä vastaan. Sillä ei suinkaan rietas semmoisia viitsi nähdä, jotka ovat murheelliset, jot[ka] itkevät niin kuin Pietari ja Magdalena. Eikä rietas viitsi semmoisia nähdä, jotka huokaavat niin kuin Daavidi, joka oli raskas huoka[uksista - - -]än kärsiä [semmoisi]a, joilla on [- - -] murheellinen [mieli, si]llä hän pelkää, [että se o]n tarttuvainen [tauti, ja] sen vuoksi sy[övät - - -] riettaan [palvelijat] pirun [pa]skaa, [ett]ei tämä katum[us ja] parannus tauti tart[tuisi], sillä ei r[ie]ttaan palvelijat tahdo tässä maailmassa niin hulluksi tulla, että he rupeaisivat totisen katumuksen ja parannuksen tekemään.

Mutta me olemme nähneet, että vaikka rietas ei viitsi semmoisia nähdä, jotka itkevät ja huokaavat, on kuitenkin se armo[llinen] Herra Jees[us luvannut], että hän ott[aa sel]l[ai]sia vastaan, joita rietas ei viitsi [nähdä]. Ja sen tähden [- - -] minä san[on kaikille] murheellisille, alas[painetuille ja niille], jotka t[änä] päivänä itkevät ja katuvat syntiänsä, että heille on valmistettu yksi Suuri Ehtoollinen, jonka vertaa maailmanlapset eivät

saata valmistaa. Siinä on maitoa ja voita ja hunajata, ja happamato[n] leipä ja punainen viina, ja Pääsiäislammas, joka [on tapettu] meidän [edestämm]e, ja uudet [häävaattee]t, joita [- -] antaa; ja [kultasor]mus, anneta[- -] morsiamellen[sa - - r]akkauden [merkiksi, kun]nian kruunu päässä, kori[- -] ja kiiltävä risti tähti rinnassa. Semmoisen koreuden antaa Vapahtaja riettaan huoralle, koska hän tulee Hänen tykönsä alastomana, haavoissa, raajarikkona, köyhänä, pilkattuna, jonka päälle kaikki maailman herrat sylkevät. Sen ottaa Vapahtaja morsiam[eksi itsellen]sä, ja rak[astaa häntä] myötäjä vastoin käymisessä. Mutta maailman koreat ja

siveät huorat saavat olla ulkona, koska [häähuo]ne on suljettu. Ne saavat spelata [eli soittaa] ja danssata jne. Kolkuttakaa siis taivaan oven päälle, kaikki murheellis[et], katuvaiset ja alas painetut. Kolkuttakaa ennen kuin ovi suljetaan ja sanokaa: Minä vaivainen [syntinen ihminen].

Alkuperäinen. Kollerin kokoelma SKHS / Kansallisarkisto, Helsinki / Hakasuluissa olevat täydennykset ovat Seppo Leivon tekemiä. Käsikirjoitus on pahoin turmelunut. Osa aukoista on täydennetty päättelyllä, joka täydentäjän mukaan on paikoin hyvinkin epävarmaa. Hakasulut osoittavat tekstiin lisätyt osat tai siinä olevat aukko paikat. Ensimmäisestä lehdestä on revennyt alkuosa pois.

TEKSTI: TOTISESTA VIINAPUUSTA [ALKU JA LOPPU KADONNEET]

Saarna totisesta viinapuusta, sen oksista ja hedelmistä Herran viinamäessä.

[alku kateissa] - - - kiinni; mutta ne oksat, jotka ovat istutetut siihen Totiseen Viinapuuhun, eivät voi pysyä Hänessä, koska ei ainoastans vihollinen tahdo niitä oksia pois hakata, niin kuin hän hakkais sen Tuoreen Puun, koska se oli tiellä, että hän pääsis paremmin vedättämään niitä kuivia puita. Niin tahtoo myös vihollinen hakata pois ne hedelmälliset oksat viinapuusta, että hän pääsis niitäkin polttamaan, [niin] kuin hän kuivia puita polttaa. Ja ilman epäilemättä hän myös polttaa niitä oksia, joita Jeesuksen Isä karsi pois. Net on semmoiset oksat, jotka ei kanna hedelmätä. Net ovat olevanansa puussa, mutta ei net ilmankaan ole nestettä ja märkyyttä imemässä viinapuusta, koska net ei kanna hedelmätä.

Semmoisia oksia on Isä karsiva pois, sillä net on tiellä. Ei pääse aurinko paistamaan niitten oksain päälle, jotka ovat hedelmälliset. Ne taitavat olla semmoiset oksat, jotka kantavat lehtiä ja kukkaisia, mutta ei kanna marjoja. Met olemme nähneet, ettei kaikki oksat ole hedelmälliset, vaikka he Johanneksen aikana kantavat lehtiä ja kukkaisia. Kaikki tuoreet oksat ovat tosin istutetut siihen totiseen viinapuuhun, mutta ei kaikki kanna hedelmätä. Ja mistäs se tulee, ettei kaikki kanna hedelmätä? Se tulee siitä, ettei [ne] ole niin kiinni viinapuussa, kuin heidän pitäis oleman. Maailman kylmä tuuli myös puhaltaa heidän päällensä. Viinapuun kukkaset varisevat, koska maailman kylmä tuuli puhaltaa heidän päällensä. Ei tule niin muodoin kaikista viinapuun oksista hedelmä, vaikka [niissä] on Johanneksen aikana kauniit kukkaiset.

Kylmyys paljon pilaa puuta täällä pohjanmaalla. Mistäpä tulee niin paljon honkiamettässä muusta kuin kylmyydestä ja pakkaisesta? Ja mistä tulevat ne kuivat oksat viinapuussa, muusta kuin pakkaisesta? Niin myös kukkaiset viinapuussa, joita niin paljon

on ollut Johanneksen aikana, ne varisevat pakkaisen tähden, ja maailman kylmä tuuli ja rajuilma niitä on pilannut, niin ettei ole niin paljon marjoja elokuussa, kuin on ollut kukkaisia keväällä ja Johanneksen aikana. Mutta vaikka viinamäen Isäntä ei saa niin paljon vaivansa edestä, kuin Hänen pitäis saaman, on kuitenkin meillä se toivo, että Hän saapi muutampia viinamarjoja viinapuusta, koska vieraat tulevat taivaasta.

Mutta katselkaamme nyt ensinnä, kuinka Hän korjaa niitä hedelmällisiä oksia.

Muutamat luulevat, että ne hedelmälliset [oksat] ei tarvitse yhtään korjausta. Mutta ei se ole niin. Hedelmälliset oksat tarvitsevat kyllä korjausta, sillä niin on se Taivaallinen Viinamäen Rakentaja sanonut: Jokaisen oksan minussa, joka hedelmän kantaa, Hän korjaa, että se runsaamman hedelmän kantais.

Älä usko veikkoinen oksa, että sinä et tarvitse korjausta. Sinä tarvitset kyllä, ja kuka tiesi nyt tällä hetkellä Hän on tullut korjaamaan sinua. Nyt tällä hetkellä on viinamäen Isäntä tullut korjaamaan sinua, että sinä tulisit oikein puhdistetuksi, että kantaisit runsaamman hedelmän. Nyt on viinamäen Isäntä tullut hakemaan hedelmätä viinapuun oksista. Nyt on Jeesuksella nälkä ja jano, koska Hän on vaeltanut ne monet ja raskaat askeleet Israelin vuorilla, etsien ja huutaen niitä eksyneitä ja kadonneita lampaita sekä Israelin vuorilla, Jordanin virran tykönä ja Punaisen meren rannalla. Nyt on Jeesuksella nälkä ja jano, koska Hän on kaivanut kravia hedelmättömän puun ympäri ja sotkenut viinakuurnan yksinänsä.

Nyt on se Taivaallinen Viinamäen Rakentaja tullut viinapuun tykö ja hakee hänestä hedelmätä. Hän on tullut panemaan muutampia viinamarjoja viinakuurna. Hän on

tullut niitä pusertamaan, että se makia viina, joka niissä on, rupeis ylitse vuotamaan. Ja siinä viinakuurnassa yksi viinamarja puserretaan ennen kuin toinen, ja ei hänestä tule se makia viina, joka hänessä on, ennen kuin häntä puserretaan viinakuurnassa.

Kasvakaat ja kypsykäät, te punaiset viinamarjat. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat mäen päällä. Kasvakaat ja kypsykäät, te harvat marjat. Kukastiesi ketä hän ensinnä leikkaa. Tänäpäni yhden, huomenna toisen. Ja koska vieraat tulevat taivaasta, saapi se Viinamäen Rakentaja panna muutampia punaisia viinamarjoja pöydälle ja sanoa: Tässä on muutampia punaisia viinamarjoja, jotka pohjanmaalla kasvaneet ovat. Ja koska nyt se Taivaallinen Viinamäen Rakentaja on tullut korjaamaan sinua, veikkoinen oksa, joka olet ennen istutettu siihen Totiseen Viinapuuhun, niin anna siis sinun rukoukses ja sisällinen huokaukses olla ainoastans sen Suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan tykö, joka on sinun edestäs hikoillut verta, ja ei ole säästännyt yhtään ainoata verenisarjaa, jota Hän ei ole antanut ulos vuotaa sinun sielun lunastukseksi.

Hän on se Taivaallinen Vanhin, joka on sinua suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt ja kantanut käsivarrellansa, ja on antanut sinun monta kertaa imeä armosta vuotavaisia rintojansa, vaikka sinä vaivainen lapsi olet monta kertaa purrut Hänen rintojansa. Nyt hän on tullut kukaties korjaamaan sinun sielusi iankaikkisiin majoihin. Ota kiinni Hänen jaloistansa ja painiskele, painiskele, ja sano niin kuin se vanha Israel: En minä päästä sinua ennen kuin sinä siunaat minua. Jos sinä uskot, niin sinä saat pian nähdä Ihmisen Pojan kirkastettuna istuvan Jumalan oikialla kädellä, ojetuilla käsillä, valmiina ottamaan sinua vastaan.

O, kuolevainen sielu! Sinä pääset nyt pian tästä maan tomusta. Sinä pääset pian tästä surun laaksosta. Sinä pääset pian iankaikkisiin majoihin. Pian tulevat vieraat taivaasta sinua noutamaan. Niin kumarra siis sinun sydämes armoistuimen puoleen ja huuda niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen: Minä olen matkustavainen, minä olen maailmasta pois lähtevä, minä olen pian tuleva siihen oikiaan Isän maahan, minä olen - - [loppu kateissa].

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

10. Rippisaarna sen kaltaisille, joiden seassa on suruttomia, heränneitä ja uskovaisia.

TEKSTI: 2. MOOS. 12: 11

Mutta näin pitää teidän syömän pääsiäislammasta. Teidän pitää oleman vyötetyt kupeista ja kengät jaloissanne, ja sauva kädessänne, ja pitää syömän sen niin kuin matkaan kiiruhtavaiset. Se on Herran pääsiäinen.

Siihen aikaan, koska Jumala Mooseksen kautta pelasti Israelin lapset pakanallisesta orjuudesta, asetti Hän pääsiäislampaan muistoksi siitä suuresta armosta, kun Herra heidät pelasti pakanallisesta orjuudesta ja alkoi heitä johtamaan siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa. Herra käski heidän olla valmiit matkaan, koska heidän piti syömän pääsiäislammasta. Niin pitää myöskin rippivieraan, joka nautitsee Pääsiäislammasta, joka on uhrattu meidän edestämme, nimittäin Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit, jonka esikuvaus ensimmäinen pääsiäislammasta oli, niin rippivieraan, sanon minä, pitää oleman valmis lähtemään pois tästä orjuuden huoneesta, jossa pakanat ovat vaatineet häntä orjuuteen, nimittäin synnin orjuuteen, ja monella tavalla häntä rasittaneet, pilkanneet ja ylenkatsooneet.

Rippivieraan pitää oleman valmiin lähtemään pois tästä maailmasta. Ja samoin kuin pääsiäislammasta oli Israelin lapsille viimeinen ateria siinä pakanallisessa maassa, niin pitää myös se hengellinen pääsiäislammasta eli Herran Ehtoollinen oleman niin kuin viimeinen ateria tässä orjuuden huoneessa, eli tässä katoovaisessa maailmassa. Ihmisen pitää oleman valmis lähtemään siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa. Hänen pitää sanoman hyvästi maailmalle ja kääntämän toivonsa siihen luvattuun maahan.

Nuorten ja vanhain pitäisi ajatteleman, että he ovat matkustavaisia ijankaikkisuuteen, koska he syövät Pääsiäislammasta. Mutta paratkoon Jumala, ei kaikki vanhatkaan ole

valmiit lähtemään pois maailmasta, koska he menevät Herran Pyhälle Ehtoolliselle. Muutamat vanhat ovat niin maailmassa kiinni, etteivät he ajattelekaan, että tämä on viimeinen ateria maailmassa. Rietas ilmanki lisää heille armonaikaa, koska he eivät ole vielä aikoneet valmistaa itseänsä pitkälle matkalle. Niillä taitaa olla hauska maailmassa, koska he valmistamattomana menevät kuolemata vastaan tämän maailman laviolla tiellä. Muutamat vanhat uskaltavat vielä sanoa Moosekselle, joka Herran käskyn jälkeen kehoittaa heitä matkustamaan Herran pelvossa: *”Sinä teet ylen paljon, sillä koko kansa on pyhä”*, vaikka suurin osa kansasta hyppelee kultavasikan ympärillä ja kehoittaa Jumalan vihaan, niin että Hän aikoo hävittää koko kansan, niin sanovat muutamat: *”Koko kansa on pyhä, kaikki ovat kristityitä, ei Moosekskaan ole parempi muita.”*

Mutta älkääät sanoko niin, te vanhat pakanat, että koko kansa on pyhä. Jos te olisitte Siinain vuorella kuuntelemassa, mitä Jumala sanoo Moosekselle, että semmoinen kansa pitäisi hävitettämän, vähemmin te sanoisitte, että koko kansa on pyhä. Varokaat itseänne, te Mooseksen vastustajat, ettette pian mene elävänä helvettiin, kun tämä kirottu maa halkeaa teidän jalkainne alla. Ja semmoisetkin ylpeät henget syövät Pääsiäislammasta ja pilkkaavat Jumalaa jumalattomalla elämällä. Muistakaat, että murhan enkeli tuli Mooseksen aikana tappamaan esikoiset kaikkein pakanain huoneista, joissa Pääsiäislampaan sovintoveri ei ollut oven päälle priiskoitettu. Murhan enkeli ei tohtinut tulla niihin huoneisiin, joissa hän näki sovintoveriä oven ulkopuolella. Jumala oli sallinut,

että murhan enkeli saa tappa pakoita, mutta murhan enkeli pelkää Karitsan verta, ei hän tohdi tulla niihin huoneisiin, joissa Jumalan Karitsan veri on priiskoitettu sydämen oven pihapieliin.

Te Israelin lapset, jotka tänä päivänä olette kokoontuneet tähän huoneeseen syömään Pääsiäislammasta eli Herran Ehtoollista, olettekos nyt vyötetyt kupeilta ja valmiit lähtemään pitkälle matkalle palvelemaan Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin Jumalata ja hakemaan sitä luvattua maata, josta rieskaa ja hunajata vuotaa? Olettekos nyt valmiit lähtemään pois tästä pakanallisesta orjuudesta ja tästä surun laaksosta, jossa pakanat vaativat teitä orjuuteen ja rasittavat teitä armottomasti ja viimein ajavat teidät ulos huoneistansa, pilkkaavat, vihaavat ja vainoovat teitä teidän uskonne tähden, että te menette palvelemaan teidän isänne Jumalaa? Maltta-kaat mielenne, että tämä on viimeinen ateria tässä kuolevaisuuden maassa, kuinka te siten olisitte valmiit astumaan taivaan

valtakuntaan ja istumaan pöytään Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin kanssa, ja syömään Taivaan Leipää ja juomaan Elävän Viinapuun hedelmästä.

Pian tulee matka teille, jotka olette niin kuin muukalaiset tässä maailmassa ja vieroitettut maailman ilosta ja hekumasta, olette niin kuin oudot ja ulos suljetut heidän huoneistansa. Olkaat nyt valmiit lähtemään pois, koska käsky tulee. Ja muistakaat, kuinka aurinko on paistanut teille, koska pakanoilla pimeys oli; muistakaat, kuinka Jumala on ennen jo johdattanut teitä poikki Punaisen meren kuivilla kengillä, ja on vielä johdattava teidät siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajata vuotaa, jos te jaksatte kilvoitella loppuun asti. Kuule Israelin Jumala luvattuun maahan matkustavain huokaus. Minä vaivainen jne.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

9. Rippisaarna vanhoille, joiden seurassa muutamat heränneet ja muutamat suruttomat.

TEKSTI: 2. MOOS. 12: 45

Ei yhdenkään muukalaisen pidä siitä syömän.

Koska Israelin lapset pakenivat pois orjuuden huoneesta, söivät he pääsiäislampaan, Jumalan asetuksen jälkeen, happamattoman leivän ja katkerain ruohojen kanssa, niin kuin Herra oli Mooseksen kautta käskenyt. Tämä pääsiäislammas oli Jumalalta asetettu sakramentiksi eli muistoksi Israelin lapsille, kuinka ihmeellisesti Jumala oli pelastanut heidät pakanallisesta orjuudesta. Kun pakanat rupesivat ajamaan Israelin lapsia ulos huoneistansa, silloin piti Israelin lasten syömän pääsiäislampaan happamattoman leivän ja katkerain ruohojen kanssa. Mutta tämä pyhä ateria oli ainoastansa Israelin lapsille asetettu. Sen tähden sanoi Herra: *”Ei yhdenkään muukalaisen pidä siitä syömän.”* Ja siitä Herran sanasta me kuulemme, etteivät pakanat saa syödä pääsiäislammas.

Pyhä Paavali sanoo: *”Meidän edestämme on myös pääsiäislammas uhrattu”* (1. Kor. 5: 7), nimittäin se viatoin Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit. Ja niistä Paavalin sanoista ymmärretään, että pääsiäislammas oli niin kuin Jumalan Karitsan esikuva. Ja niin kuin Mooseksen aikana kiellettiin muukalaisia syömästä pääsiäislammas, niin kiellettiin myös ensimmäisten kristittyin aikana pakanat syömästä Herran Ehtoollista, nimittäin sillä tavalla, ettei ole ensimmäiset kristityt laskeneet pakanoita Herran ehtoolliselle, eikä ole pakanat tahtoneetkaan Herran ehtoollisesta osalliseksi tulla, niin kuin nykyään eivät muutamat pakanat tahdo ripillä käydä kristittyin kanssa. Mutta muutamat pakanat tulevat silloin mahdollisiksi rippivieraiksi, kun joku pakanallinen pappi tulee heille jakamaan Herran Ehtoollista.

Mutta muutamat pakanat eivät tule ollenkaan Herran Ehtoolliselle, sillä he tuntevat,

ettei kannata heidän sen kaltaisella jumalatomalla elämällä käydä Herran Ehtoolliselle. He pelkäävät, että solmu tulisi tunnon päälle, jos he joutuisivat siellä tekemään parannuksen lupauksia. He rakastavat heidän epäjumaliansa niin paljon, etteivät he raski niistä luopua, ja sen tähden sanovat he itsensä mahdottomiksi.

Ja minkä tähden Jumala kielsi muukalaisia syömästä pääsiäislammas? Sen tähden Jumala kielsi, että se on pyhä ateria, jota ainoastaan Israelin lapset saattavat oikein nautita, nimittäin ne Israelin lapset, jotka todella lähtevät matkaan palvelemaan Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin Jumalaa, sillä pakanat eivät tunne sitä oikiata Israelin Jumalata, koska muutamilla on nautahärät jumalana, muutamilla hevoset on parhaana jumalana, ja muutamilla on joku naaraspiru jumalana, niin kuin esimerkiksi efesiläisten Diana, ja muutamilla on lohikäärme jumalana, esimerkiksi Baabelissa Danielin aikana. Se oli Baabelin portto, joka piti lohikäärmeen jumalana, mutta paras jumala, jota muutamat pakanat palvelevat, on se viinajumala, jonka kuva on maalattu niin kuin yksi juopunut mies istuin kahden reisin viinatynnyrin päällä. Ja hänellä on viinalasi kädessä.

On myös muutamilla pakanoilla kauppajumala, jonka kuva on maalattu niin kuin yksi mies, jolla on harava kädessä ja kaksi käärmettä haravan ympäri. Nämät ovat ne jumalat, joita pakanat palvelevat.

Mutta Israelin lapset palvelevat Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin Jumalata. Ja koska nyt Israelin lapset Mooseksen johdatuksen kautta lähtevät ulos orjuuden huoneesta, silloin heidän pitää syömän pääsiäislampaan katkerien ruohojen kanssa, joka merkitsee, että katkeralla mielellä he lähtevät matkaan,

koska ei ainoastansa omat synnit tule ras-
kaaksi heidän tuntonsa päälle, mutta myös
pakanat heitä vihaavat ja ajavat ulos hu-
oneistansa sen tähden, että pakanoille on tul-
lut suuri rangaistus Israelin lasten tähden.

Ensiksi on suuri pimeys tullut pakanoille, ett-
eivät he näe enää kahta sormeaa eteensä, mi-
hinkä he vaeltavat. Mutta Israelin lapsille
paistaa armon aurinko kirkkaasti. Tämä sur-
kea pimeys on kyllä itsestensä surkia rangais-
tus pakanoille, mutta ei ne sen tähden tee
parannusta, vaan paatumus tulee suurem-
maksi, jota enemmän Jumala heitä rankai-
see.

Yksi rangaistus on se, että kirkas elämän vesi
muuttuu vereksi, etteivät pakanat saata sitä
juoda. Se merkitsee, että pakanat ovat tal-
lanneet Kristuksen verta jaloillansa ja vuo-
dattaneet kristittyin verta hamasta sen van-
hurskaan Abelin verestä. He ovat imeneet Is-
raelin lasten hien ja vaivan, sen tähden elä-
män vesi muuttuu heille vereksi, he eivät
saata sitä juoda. Ja se veri pitää polttaman
heidän tuntoansa ijankaikkisesti. Ei pakanat
saata nauttia Kristuksen verta, niin kauan
kuin he tallaavat sitä jalvoillansa.

Yksi rangaistus pakanoilla on sammakot,
jotka merkitsevät hengellistä laiskuutta ja hi-
tautta heidän sydämissänsä. He luulevat,
että he hyppäämisellä pääsevät taivaan val-
takuntaan. Yksi rangaistus on täitten paljous,
sillä vaikka pakanat ovat koreat, niin juokse-
vat kuitenkin täit heidän vaatteidensa päällä,
ja ne täit imevät pakanain verta heidän ryö-
tyytensä tähden, etteivät he viitsi korjata it-
seänsä.

Ja heinäsiikat myös syövät heidän viljansa
maasta, ettei heidän vaivastansa tule yhtään
siunausta. Sillä kaikki, mitä ahneuden per-
kele kokoo, sitä kunnian perkele hajoittaa.

Rakeet satavat taivaasta ja pilaavat heidän
peltonsa. Sillä pakanain kyneleet putoovat
niin kuin rakeet kaljaman päälle. Ne kyy-
neleet eivät ole muut kuin käärmeeen kyy-
neleet, eivät ne ole katumuksen kyneleet,
2128

jotka putoovat Jeesuksen jalkain päälle. Pa-
kanain kyneleet pilaavat sitä hengellistä
peltoa.

Kaikki nämät vaivat tulevat pakanoille ran-
gaistukseksi. Mutta jota suurempi vaiva tu-
lee, sen enempi he paatuvat. Viimeinen
vaiva tekee pakanoita niin hirmuisiksi, että
he ajavat Israelin lapset ulos heidän huoneis-
tansa ja ajavat heitä takaa Punaiseen me-
reen asti. Mutta se on ihmeellistä, että paka-
nat rohkenevat astua Punaiseen mereen.
Punainen meri merkitsee Kristuksen verta,
jonka kautta Israelin lapset tulevat pelaste-
tuiksi.

Mutta pakanat myös uskovat pääsevänsä
taivaaseen Kristuksen veren kautta. Se oli
hulluinta työtä, mitä pakanat rupesit teke-
mään, jos he olisivat pysähtyneet Punaisen
meren rannalle ja sanoneet: *”Emme me
pääse poikki Punaisen meren, vaikka Israelin
lapset pääsevät.”* Mutta rietas teki pakanat
niin hulluiksi, että he rohkenivat astua Punai-
seen mereen, jossa he hukkuivat. Siinä nyt
seitsemän sielua uivat punaisen meren aal-
loissa.

Juuri se pakanain kuollut usko, että he tule-
vat Kristuksen veren kautta pelastetuiksi niin
hyvin kuin katuvaiset ja uskovaisetkin, se pa-
kanain usko tulee heille kuolemaksi. Älkäät
uskoko, te suruttomat ja kääntymättömät
kastetut pakanat, että te tulette Kristuksen
veren kautta pelastetuiksi, sillä te hukutte
Punaisen meren aalloissa, mutta Israelin lap-
set tulevat Kristuksen veren kautta pelaste-
tuiksi.

Astukaat rohkiasti Punaiseen mereen, te Is-
raelin lapset, te pääsette kuivilla kengillä
poikki meren. Te pääsette pian veisaamaan
Herralta voiton virttä toisella puolen merta,
koska te näette, kuinka viholliset hukkuvat
Punaisen meren aalloissa, joitten kautta te
olette pelastetut kuolemasta.

Israelin lapset ovat kyllä ihmeellisellä tavalla
päässeet poikki punaisen meren, ja ovat sil-
loin veisanneet voiton virttä Herralta, ja

olisivat kyllä olleet iloiset ja autuaat, jos he olisivat varsin kostuneet siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa, mutta heille tuli kärsimättömyys, koska heidän piti vaeltaman tämän maailman korvessa, kussa niin paljon kiusauksia tuli. Välistä ei ollut vettä mieltä myöten, välistä tulivat Egyptin lihapadat mieleen, välistä käärmeet pistivät, että he jo rupesivat paisuamaan.

Enin osa nuoresta väestä sekaantui huoruuteen, jonka synnin tähden surmattiin neljä kolmattakymmentätuhatta. Tämän kärsimättömyyden tähden kuoli enin osa Israelin lapsista korvessa, ja ainoastansa harvat ulosvalitut, jotka kilvoittelivat uskossaan loppuun asti, pääsivät luvatulle maalle. Ja niin on vielä nytkin tapahtunut, sillä kaikki, jotka ovat jo todella lähteneet matkaan palvelemaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumalata, olisivat kyllä saattaneet ilolla kuolla, jos he olisivat varsin päässeet kuolemaan, koska he olit Kristuksen veren kautta tulleet armoitetuiksi.

Mutta kärsimättömyys tahtoo usein tulla heidän päällensä, koska heidän pitää vaeltaman tämän maailman korven läpi. Muutamat väsyvät tien päälle ja kuolevat korvessa, koska lihan himo syttyi nuorella väellä, niin Israelin lapsille tulivat lihan himot väkeviksi. Niin tälläkin ajalla tulee lihan himo

voimalliseksi ja silloin tulee halu pyörtää takaisin. Ja niin kuin Israelin lapset rupesivat huoraamaan pakanain kanssa, niin on tälläkin ajalla erinomattain nuori väki alkanut huoraamaan, ja sen tähden harvat jaksavat kilvoitella loppuun asti. Ja ne harvat sielut, jotka vielä jaksavat uskossa kilvoitella, saavat nyt surkeudella ja mielikarvauksella katsella niitä raukkoja, jotka ovat poislangenneet kristillisyydestä ja menneet hengelliseen kuolemaan.

Te harvat sielut, jotka olette vielä kilvoittelemassa teidän kalliimmassa uskossanne, ei auta teidän lakata kilvoittelemasta, vaikka kaikki muut heittäisivät. Valvokaat vaan niin, ettette tekin kuole tielle, niin kuin monta teidän matkakumppaneistanne ovat väsyneet ja kuolleet, vaan pyrkikää ja kilvoitelkaat, huutakaat ja kolkuttakaat sen pahdan päälle, joka on Kristus. Ja jos käärmeet pistävät, niin katsokaat vaskikäärmeen päälle, jonka Mooses ylensi korvessa ja rukoilkaat sitä Suurta Ristinkantajaa, että Hän nostaisi väsyneet kädet ja vahvistaisi nääntyneet polvet, että te pääsisitte näkemään Kaanaan luvatun maan, jossa viinaa ja rieskaa vuotaa. Kuule sinä suuri Israelin Paimen väsyneitten matkamiesten huokaus! Minä vaivainen syntinen jne.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

13. Rippisaarna sen kaltaisille, joiden seurassa muutamat heränneet ja armoitetut ovat.

TEKSTI: HES. 14: 1–4

Ja minun tyköni tuli monikahtoja Israelin vanhimpia ja he istuivat minun tyköni. Niin tapahtui Herran sana minulle ja sanoi: Sinä ihmisen poika, nämät miehet riippuvat sydämellensä epäjumalissansa, ja pysyvät lujana vääryytensä pahenuksessa: Pitäiskö heidän ollenkaan minulta kysymän? Sen tähden puhuttele heitä ja sano heille: Näitä sanoo Herra, Herra: Kuka ihminen Israelin huoneesta riippuu sydämellensä epäjumalissansa, ja pysyy lujana vääryytensä pahenuksessa, ja tulee profeetan tykö, niin tahdon minä Herra vastata häntä, niin kuin hän ansainnut on.

Semmoisen kovan vastauksen antoi Herra niille vanhoille, jotka tulivat profeetan tykö ja tahtoivat hänen kauttansa tietää, mikä Herran tahto oli. Herra sanoi, että koska semmoiset vanhat vielä riippuvat vääryytensä pahenuksessa kiinni, niin aikoo Herra [antaa] heille semmoisen vastauksen kuin he ansainneet ovat. Niin kuin silloin Israelin vanhat tulivat profeetan tykö kysymään, mikä Jumalan tahto oli, niin tulevat tämän seurakunnan vanhat papin tykö kysymään, jos pappi laskee heitä ripille. Ei heillä ole semmoinen tunto, että he tulisivat papin tykö kysymään, kuinka heidän pitää autuaaksi tuleman, vaan he kysyvät ainoastaan, jos he pääsevät ripille. Mutta koska nämät vanhat riippuvat vielä sydämellensä vääryytensä pahenuksessa kiinni, niin minä tahdon vastata niin kuin he ansainneet ovat. Minä tahdon vastata Jumalan puolesta, ettei Jumala huoli semmoisista vanhoista, jotka riippuvat sydämellensä vääryytensä pahenuksessa kiinni.

Että nuoret vielä riippuvat sydämellensä vääryytensä pahenuksessa kiinni, niin se taitaa tulla siitä, että heillä on paljon tekemistä maailmassa. Heillä on vielä niin kuin he itse luulevat, pitkä armon aika. Mutta vanhoilla ei pitäisi oleman semmoinen luulo, että heillä on vielä pitkä armon aika, koska he tuntevat, kuinka ruumiin voimat päivä päivältä vähenevät, silmät pimenevät, jalat tulevat kankeiksi, kädet voimattomiksi ja koko ruumiin rakennus menee takaisin, ei ole

enää miehuutta missään jäsenessä. Heillä ei pitäisi oleman yhtään syytä, minkä tähden he rakastavat maailmaa, mutta yhtä hyvin ovat muutamat vanhat niin maailmassa kiinni, että heillä on vielä suurempi murhe maailman työstä kuin nuorilla. Siitä näkyy, että he ovat niin maailmassa kiinni, ettei itse kuolemakaan jaksa heitä kiskoa irti maailmasta.

Tämän aikaiset vanhat ovat nuorempana uskollisesti palvelleet rietasta ajatuksilla, sanoilla ja töillä. He ovat kaikkia riettaan konsattia koettaneet, mitä ikinä maailmassa tehdään. He ovat nuorempana huoranneet, pirun paskaa korjanneet, riidoissa ja tappeluksissa olleet, he ovat kironneet, varastaneet ja ihmisiä pettäneet. Muutamat ovat komeita kartanoita rakentaneet, muutamat silkissä ja fiinissä verassa pöyhistelleet. Kaikki ovat epäjumalia palvelleet, Jumalan sanaa ylönsatsoneet, ja näinä viimeisinä aikoina ovat he alkaneet Jumalan seurakuntaa vainoomaan ja totista kristillisyyttä vastustamaan. Ja vaikka he jo kallistuvat hautaan, riippuvat he vielä sydämellensä näissä epäjumalissa ja vääryytensä pahenuksessa kiinni.

Jos he iän vuoksi eivät jaksa enää huorata ja koreuksia kantaa, niin kyllä ovat vielä muut perkeleet voimalliset ja hallitsevaiset heidän lihassansa. Ahneuden perkele on vanhassa lihassa voimallisempi kuin nuoressa. Kunian perkele on saman kaltainen kuin ennen ja vihan perkele on samassa voimassa kuin

ennen. Yksikin perkele jaksaa kyllä yhden vanhan riettaan orjan viedä helvettiin, jopa sitte seitsemän perkelettä, vievät orjansa niin kuin höyhensäkin kadotukseen. Vaikka vanhoilla pitäisi oleman helpompi luopua maailmasta kuin nuorilla, niin yhtä hyvin näkyvät vanhat olevan pahemmin kiinni maailmassa kuin nuoret. Rietas ei laske vanhoja irti maailmasta ennen kuin elämän lanka katkeaa ja viimein vaivaa heitä ijankaikkisesti. Eikö vielä ole halua teillä luopua maailmasta, te vanhat maailman orjat, jotka olette jo monta kymmentä ajastaikaa palvelleet mammonata? Vieläkö teillä on hauska palvelella rietasta ja nauttia sitä palkkaa, jonka rietas teille antaa? Onko teillä pienet lapset, joita teidän pitää holhooman ja kasvattaman? Onko teillä koreus, tanssi ja peli, joka teitä pidättää maailmassa?

Minä luulen teillä olevan yhden perkeleen, joka on vielä kolompi ja mustempi kuin huoruuden ja koreudenperkele. Se on ahneuden perkele, joka pidättää teitä hännästä ja peräsuolesta. Tämä musta perkele estää vanhoja maailman orjia parannuksesta ja katumuksesta. Huoruuden perkele on vanhaksi tullut. Koreudenperkele on myös vanhaksi tullut, ettei hän viitsi enää koreuksia kantaa. Maailman ilo ja tanssi on vanhaksi tullut, etteivät ne jaksaa enää hypätä teidän kanssanne, mutta ahneuden perkele ei ole vanhaksi tullut, kunnian perkele ei ole vanhennut, kateuden perkele on samassa voimassa kuin ennenkin, ja vihan perkele on vielä sapessa, ja muutamat vanhat korjaavat vielä pirun paskaa suuhunsa.

Kuinka te nyt luulette pääsevänne niistä riettaan siemenistä irti, koska ette ole vielä alkaneet niitä vastaan sotimaan? Te olette Lutheruksen uskossa opetetut, ja Lutheruksen usko on se, että hän on perkeleen vallan alta vapautettu ja päästetty. Ei taida olla suruttomilla sitä uskoa, että he ovat perkeleen vallan alta päästetyt ja vapautetut. Jos ei perkele ole jo muutamia vanhoja niin sokeiksi tehnyt, että uskovat, ettei heillä ole

perkeleen kanssa mitään tekemistä. Niin luulevat ne vanhat, joitten silmät rietas on kääntänyt nurin. He luulevat, ettei ole perkelettä eikä helvettiä. Rietas on vielä muutamilta korjannut muiston, etteivät he muista enää heidän entistä elämäntänsä, kuinka kauhistavainen se on ollut.

Kuinka viimein käypi teidän kanssanne, koska te olette lykänneet teidän parannuksenne ja katumuksenne vanhuuteen asti, ja nyt pian tulee kuolema ja katkaisee teidän elämänne langan ja viepi teidän sielunne siihen paikkaan, kussa teidän ijäti oleman pitää. Suurin osa niistä, jotka nyt ovat paatuneet, ylönkatsovat vielä armon välikappaleita ja muutamat, jotka välistä käyvät Herran ehtoollisella, tulevat oman vastauksensa päälle ja menevät pois niin kuin Juudas maailmaan. Kukas tietää, vaikka saatana vielä menee heihin sen kastetun palan jälkeen. Perkele varmaankin vastaa heidän sieluinsa edestä, koska etsikkoaika tulee.

Mutta ne harvat sielut, jotka Taivaallinen Vanhin on niin kovin pieksänyt, etteivät he jaksaa enää potkia tutkainta vastaan, kukas teidän edestänne vastaa, koska päällekkantaja tulee kantamaan teidän päällenne, että te olette huorat ja varkaat, ja seisoo oikeuden päällä ja vaatii, että Ylimmäisen Tuomarin pitää tuomitseman lain jälkeen? Kukas teidän edestänne vastaa, te murheelliset ja katuvaiset, koska koko maailma huutaa: *"Ota pois, ristiinnaulitse!"* Te olette ilman epäilemättä syyppäät kaikkiin niihin synteihin, joista päällekkantaja teitä soimaa, ja jos Ylimmäinen Tuomari tuomitsisi teitä ansionne jälkeen, niin olisitte onnettomat ajassa ja ijankaikkisuudessa. Jos se Armollinen Samarialainen ei armahda teitä ja vastaa teidän edestänne siinä suuressa oikeudessa; jos ette ole ottaneet Häntä edesvastajaksenne, niin pyytäkää nyt, anokaat ja rukoilkaat, että Hän ottaisi teidän asianne päällensä ja vastaisi teidän edestänne siinä suuressa oikeudessa, koska Jumalan lasten päällekkantaja alkaa teidän päällenne kantamaan, että

te olette huorat, varkaat, murhaajat, Jumalan ja ihmisten viholliset, väärät profeetat ja villihenget. Jos ette ole jo pyytäneet Jeesusta edesvastaajaksi, koska maailman viskaali tulee teidän päällenne niin kuin kiljuva jalopeura, etsein, ketä hän saisi niellä, niin pyytäkää nyt, anokaat ja rukoilkaat, että Herra Jeesus ottaisi teidän asianne päällensä ja vastaisi teidän edestänne, ennen kuin ijan-kaikkinen ja järkähtämätöin tuomio lankee.

Sillä kukas tiesi, jos teille olisi tämä Herran Ehtoollinen viimeinen ateria maan päällä. Kukas tiesi, jos tämä olisi viimeinen kerta maan päällä, kun te nautitsette Herran ruumista ja verta. Kukas tiesi, mikä tulisi teille neuvoksi viimeisenä päivänä, jos ette olisi ottaneet sitä Suurta Ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta

edesvastaajaksenne Isän tykönä, joka saattaa tukkia päällekantajan suun kiinni, ja sanoa: *”Mitä sinä Jumalan lasten päällekantaja enää kaipaat helvetin kruunun puolesta? Etkö ole jo saanut osaasi sakosta, sinä Jumalan lasten päällekantaja, koska olet minun vertani latkinut, verikoira, ja minun sydämeni raatanut, sinä helvetin ruhtinas?”* Ja sitten sanoo katuvaisten ja uskovaisten Edesvastaaja Tuomarille: *”Kirjoita minun ristini päälle Jeesus Natsarealainen, katuvaisten Kuningas.”* Kumartakaat nyt polvianne Hänen verisen ristinsä juureen tunnustaen teidän hitautenne ja valvomattomuutenne sanoen: Minä vaivainen syntinen ihminen, jne.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

3. Rippisaarna sairaalle, joka on ollut kristitty ja on langennut armon tilasta, mutta on tautivuoteella hätinäns, kuinka hän autuaaksi tulisi.

TEKSTI: HES. 16: 6

Minä kävin sinun ohitses ja näin sinun veressäs makaavan, ja sanoin sinulle: ”Sinun pitää elämän, koska sinä niin sinun veressäs makasit.”

Niin sanoi Herra Siionin tyttärelle (Hesekiel 16) ja tämä sana on sanottu Siionin tyttärelle muistutukseksi, kuinka hyvin Herra teki, koska Hän otti hänen ylös maasta, koska tämä raukka makasi veressänsä, ja oli niin huono ja kelvotoin, ettei yksikään kehdannut katsoa hänen päällensä. Silloin sanoi Herra: ”Sinun pitää elämän.” Tämä vertaus on otettu luonnollisesta syntymisestä, vaikka se kuuluu hengellisiin. Siionin tytär on vielä syntymisen jälkeen sangen huono ja kelvotoin. Hän makaa veressänsä, se on, veriruskeat synnit ovat hänen kanssansa vuotaneet vanhan ihmisen kohdusta ja siinä veressä makaa Siionin tytär siihen asti, että Herra armahtaa häntä ja sanoo: ”Sinun pitää elämän!”

Mutta Herra osoittaa myös, minkä tähden Siionin tytär on niin huono ja kelvotoin syntymisen jälkeen. Hän sanoo nimittäin (Hesekielin 16: 4) : ”Sinun sukus ei ole sinulta napaa leikannut, koska synnyit.” Ja kuinkapa hän sitten pääsee vanhasta ihmisestä erilleen, koska napaa ei ollut leikattu? Ja ne sukulaiset ovat huolimattomat olleet, jotka eivät ole ymmärtäneet napaa leikata varsin syntymisen jälkeen. Ja laviamalla sanoo Herra: ”Niin et sinä myös ole saunoitettu vedellä, että olisit puhtaaksi tullut.”

Tässä taitaa olla oikia syy, minkä tähden Siionin tytär ei ole oikein puhtaaksi tullut siitä liivasta, joka on tarttunut ihoon äidin kohdusta. Ja se taitaa myös olla sukulaisten syy, ettei he ole laittaneet saunavettä Siionin tyttärelle varsin syntymisen jälkeen. Herra sanoo vielä Siionin tyttärelle: ”Et ole suoloilla tahvottu, etkä kapaloihin kääritty.” Se on huono asia, että Siionin tytär ei ole suoloilla tahvottu, ja vielä huonompi, ettei ole kapaloihin kääritty.

Kaanan maalla on ollut tapana vastasyntyneitä suolalla hieroa. Mutta täällä ei ole sitä maan tapaa ollut, kuitenkin saattaisi olla uudesta syntyneille tarpeellinen, jos heitä hierottaisiin suoloilla, vaikka se karvastelisi heidän nahassansa, joka vastasyntyneillä hyvin ohukainen on. Ja koska Siionin tytär ei ollut kapaloihin kääritty, niin hän kynsi itsensä niillä terävillä kynsillään, ja sitte hän parkui. Mutta kaikki, kuin vastasyntyneelle terveellinen on, pitäisi meidän käyttämän, ettei hengellinen kuolema tulisi hänen päällensä muutaman viikon perästä syntymisen jälkeen, sillä me näemme, että hengellinen kuolema tahtoo niitä tappaa, jotka heti syntymisen jälkeen ei ole saunoitettu elämän vedellä, eli kapaloihin kääritty.

Nyt taitaa olla hiljainen ruveta vanhoja lapsia saunomaan ja kapaloitsemaan, koska se ei ole tapahtunut heti syntymisen jälkeen. Ja koska hengellinen kuolema on, sen pahempi, paljon lapsia tappanut näinä aikoina, niin ei auta sanominen Siionin tyttärelle: ”Sinä et ole syntynyt.” Sillä niin kuin tämä asia edes pannaan Hesekielin 16 luvussa, ei ole kysymys siitä, onkos tämä Siionin tytär syntynyt eli ei, mutta siitä on arvelus, kummoiseksi tämä Siionin tytär on tullut syntymisen jälkeen, sillä hänestä on kirjoitettu Raamatussa, että hän rupeisi luottamaan kauneutensa päälle, niin kuin sanat kuuluvat Hesekielin 16: 15 ”Sinä uskalsit sinun kauneutes, ja että sinä ylistetty olit, teit sinä huorin.”

Siionin tytär rupeisi pitämään itsestäänsä, koska Herra oli hänen kauniiksi tehnyt. Ei muistanut enää, missä surkeassa tilassa hän oli, koska Herra löysi hänen veressään makaavan. Ei hän kauan muistanut, mitä hyvää työtä Herra teki häntä kohtaan, koska Hän

otti hänen ylös verestänsä ja pesi hänen puhtaaksi ja antoi hänelle kauniit vaatteet ja sormukset käteen ja käädyt kaulaan ja korvarenkaat korviin ja kunnian kruunun päähän niin kuin kirjoitettu on Hesek.16, kaikki nämät kaunistukset oli Herra Siionin tyttärelle antanut. Ja viimein sanoo Herra (15. värsyssä): *"Mutta sinä uskalsit kauneutes."* Näistä sanoista kuuluu nyt, mikä Siionin tyttären suurin vika on. Hänessä on nimittäin oma rakkaus ja oma vanhurskaus, ja ne vaikuttavat hänessä niin, että tietämättä ja tuntematta itsensä tunteminen katosi, ja ne viholliset yllytti häntä unhottamaan heikkouttansa ja uskaltamaan kauneuteensa. Oma rakkaus toi hänelle mieleen tämän kaltaiset ajatukset: tällä kauneudella minä saan vaikka minkä kaltaisen miehen.

Mutta muistatkos, kuka sen kauneuden oli sinulle antanut? Sinun suku ei ole sinulta napaa leikannut, koskas synnyit, sillä ei kenkään sinua surkutellut, että olisi armahtanut sinua, mutta sinä heitettiin kedolle. Niin ylönkatsottu oli sinun sielusi, koska sinä synnyit. Mutta minä kävin sinun ohitses ja näin sinun veressäs makaavan ja sanoin sinulle: *"Sinun pitää elämän!"* Ja minä kävin sinun ohitses ja katsoin sinun päälles, ja katso, sinä olit täysikasvuinen. Niin minä hajotin hameeni liepeen ja peitin sinun häpys ja minä annoin itseni liittoon sinun kanssa, sanoo Herra, että sinun piti minun oleman. Kuuletkos nyt, Siionin tytär, minkä tähden Herra on sinua armahtanut ja korjannut, koska sinä makasit veressäs? Hän on sinua armahtanut sitä varten, että sinun piti Hänen omansa oleman ja Hänen kanssansa avioliittoon menemän. Mutta sinä rupesit uskaltamaan kauneuteesi, ja otit sinun kunniakaluistas, joita minä sinulle antanut olen, ja teit niistä miehen kuvia itsellesi, ja teit huorin niitten kanssa. Sinä annoit omallevanhurskaudelle yhden osan Jumalan armosta ja sen kautta tulit sinä paljastetuksi.

Ja koska sinä nyt olet tullut paljastetuksi kaikesta entisestä kaunistuksesta, niin että

sinun häpeäs rupesi näkymään, ei ainoastaan Jumalan, mutta myös ihmisten silmäin edessä, niin pääsivät riettaan huorat sinua pilkkaamaan, ja sanomaan: *"Jo yksi korea morsian kaatui rapakkoon."* Vapahtajan morsian on tullut huoraksi ja makaa nyt paljastettuna, hirveänä ja saastaisena sontatunkion päällä. Ja koska sinä nyt makaat, onnetoin raukka, loassa ja rapakossa, etkä ole saattanut maailmankaan silmäin edessä sinun pahuuttasi peittää, niin ajattele nyt tällä sinun ajallasi, mitä sinun rauhaas sopii. Armon aika rupeaa loppumaan; sinä seisot haudan partaalla ja kaikki kristityt surkuttelevat sinua. Jos sinä vielä sanoisit heille: *"Antakaa minulle teidän öljyistänne, sillä minun lamppuni sammuu"*, niin he vastaavat: *"Ei suinkaan, ettei meiltä ja teiltä puuttuisi. Mene paremmin niitten tykö, jotka myyvät."*

Ja mitäpä olisi viisailla neitsyillä antamista, koska he makaavat sekaisin tyhmäin kanssa. Mikäs nyt tulee neuvoksi, koska sinun lampusi sammuu ja Ylkä on morsiamensa kanssa oven edessä? Ja hoppu tulee lähtemään pois maailmasta, kuin huuto kuuluu: *"Katso Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan!"* Onko sinulla nyt yhtään ystävää taivaassa eli maan päällä, joka saattaa sinua auttaa? Ei maan päällä eikä maan alla ole yhtään totista ystävää, mutta taivaassa on yksi, jonka sinä, uskotoin morsian, olet ylönkatsonut, koska et pysynyt avioliitossa, mutta annoit sydämesi maailmalle ja saatanalle.

Taivaassa on yksi, joka on istunut verisau-nassa sinun tähtesi, ja on yksin sotkenut viinakuurnan sinun tähtesi, ja on vaeltanut monia raskaita ja vaivaloisia askeleita sinun tähtesi, ja on kantanut raskaan kuorman sinun tähtesi, että sinun sielusi tulisi pelastetuksi. Se Suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, jonka jalkoja syntinen vaimo kasteli katumuksen kyyneleillä pitaalisen Siimonin huoneessa, ja jonka hautaan Maria Magdaleena on kurkistellut. Hän on se siunattu Vaimon Siemen, joka on musertanut käärmeen pään, ja Hän on se

Taivaallinen Ylkä, joka riettaan huoria korjaa, koska he kaikesta sydämestä huutavat: *"Jeesus, Daavidin poika, armahda meidän päällemme!"*

Käännä sinuas Hänen puoleensa ja huuda niin huonona kuin sinä olet, nimittäin paljastettuna, rupisena, saastaisena. Kuka tiesi Hän kuulee sinun huokauksesi ja sinun rukouksesi ja sinun valituksesi. Hän on sanonut Siionin tyttärelle: *"Sinä olet tehnyt huorin monen epäjumalan kanssa, mutta tule kuitenkin jälleen, sanoo Herra."* Ja koska olet viimeisen kerran maan päällä tulemassa sille suurelle ehtoolliselle, niin tule koko

sydämellä Jeesuksen pöydälle, jätä kaikki joutavat ajatukset maailmaan ja katso sen päälle, joka syntisiä vanhurskaaksi tekee! Avaa sydämes, Jeesus seisoo oven edessä ja kolkuttaa, kuolema vartioitsee myös sinua, ja vihollinen vahtaa, jos hän voittaisi. Mutta meidän toivomme on, että se Suuri Sotasankari on voittanut, ja ota nyt Jeesus edesvas-
taajaksi Isän tykönä, ja kolkuta niin kovasti, että ovenvartija kuulee. Ja tee sinun synnin tunnustuksesi seuraavalla tavalla: Minä vainainen syntinen ihminen, jne.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

5. Rippisaarna sairaalle, joka ei ole koskaan herännyt, mutta kuoleman pelvossa herää synnin tuntoon ja tahtois autuaaksi tulla, mutta ei voi siitä syystä, että on lykännyt katumuksensa ylöns hiljaiseksi.

TEKSTI: SIIRAK 18: 22–23

Älä viivytä katumustas siihen asti, että sinä sairaaksi tulet, ja älä viivytä katumustas kuolemaan asti.

Syrachi neuvoi muinoin poikaansa tällä tavalla: *”Älä viivytä jne.”* Mutta ei ole moni kuunnellut tätä isällistä manausta, vaan niin kuin Syrachin aikana moni surutoin poika ja moni surutoin tytär lykkäs katumuksensa kuolemaan asti, niin myös näinä aikoina moni surutoin poika ja tytär lykkää katumuksensa siihen asti, että hän sairaaksi tulee, ja silloin alkavat he mielestensä katumusta tekemään, koska he tuntevat, ettei ole monta hetkeä jäljellä.

Muutamit alkavat vasta haudan partaalla katumusta tekemään, koska he tuntevat, ettei auta potkia tutkainta vastaan. Mutta Syrachi sanoo: *”Älä viivytä katumustas siihen asti, kun sinä sairaaksi tulet,”* sillä sairaalla on taudista itsestensä tekemistä ja ajatukset menevät siihen kipeään paikkaan, ettei ole paljon aikaa ajatella sen päälle, kuinka ja millä tavalla pitäisi autuaaksi tuleman. Moni sairas tuntee silloin, että se on mahdotoin ruveta enää vuovaamaan, koska ei ole voimaa, ei sielussa eikä ruumiissa, ei ole voimaa rukoilemaan, ei ole voimaa huokaamaan, ei ole voimaa kolkuttamaan taivaan ovelle. Ei ole voimaa nostamaan ajatuksiansa ylös korkeuteen, vaan alaskäsin kuolema painaa ja sydäntä ahdistaa. Silloin tuntuu niin kuin sydän olisi jo paatunut. Se tuntuu niin kuin armon ovi olisi jo suljettu. Se tuntuu niin kuin olisi jo sydän niin kankiaksi tullut, ettei saata enää Jumalan sana vaikuttaa.

Ja onkopa tämä väärä tunto, koska kuolevainen tuomitsee itsensä helvettiin, onkopa hänellä väärä tunto? Minä luulen, että se olisi vasta väärä tunto, jos sairas sanoisi lapsillensa ja jälkeen eläville: *”Jos te elätte niin kuin minä olen elänyt, kyllä tulette*

autuaaksi.” Muutamit omanvanhurskauden palvelijat jaksavat kyllä saarnata lapsillensa: *”Jos te elätte niin siviästi ja kunniallisesti kuin minä olen elänyt, kyllä sitten tulette aikaan Jumalan kanssa.”* Jos sairaalla olisi semmoinen tunto, että se kiittäisi häntä, niin se olisi vasta väärä tunto.

Koska nyt monella sairaalla on niin raskas katumusta tehdä tautivuoteella, sen tähden sanoo Syrachi: *”Älä viivytä katumusta siihen asti, että sinä sairaaksi tulet, vaan paranna itses, koska vielä syntiä tehdä taidat.”* Mutta yhtä hyvin on moni ihminen niin sokia ja paatunut, ettei hän usko terveenä ollessansa näitä ja muita Raamatun paikkoja, jotka puhuvat katumuksesta, vaan lykkää parannuksensa siihen asti, että hän sairaaksi tulee, ja silloin tulee hän vasta tuntemaan todeksi, mitä Syrachi sanoo, ettei pitäisi yksikään sielu oleman niin hullu, jotta hän jättää parannuksen siihen asti, että hän sairaaksi tulee. Ja niin kauan kuin suruttomalla ihmisellä on vähäisenkään toivoa, että hän pääsee vielä paranemaan tähän maailmaan, lykkää hän parannuksensa päivästä päivään ja vuodesta vuoteen, siihen asti, että kuolema tulee pusertamaan uskotointa sydäntä kylmällä kädellä. Silloin pelästyy tämä ylpeä ja voimallinen jalopeuran sydän ja sanoo: *”Nyt on hiljainen.”* Ja muutamit suruttomat vielä vahvistavat tämän tuomion ja sanovat: *”Joka siihen asti on säästännyt parannuksensa, että kuolema tulee, hänelle on tullut hiljainen katumus.”*

Onkos tämä väärä tunto, joka niin saarnaa? Minä luulen, ettei se ole väärä tunto, vaikka suruttomat itse eivät usko, että hiljainen katumus heidät saavuttaa. Mutta usein

koettelemus todistaa, että se ihminen, joka on lykännyt katumuksensa siihen asti, että kuolema rupeaa hampaitansa näyttämään, ei jaksakaan enää uskoa, että hän autuaaksi tulee; sillä siinä tilassa tulee vielä oman vanhurskauden perkele päällekkantajaksi ja sanoo: *”Koska ennen et ole katunut, niin ole nyt katumatta; koska ennen et ole huoannut, niin ole nyt huokaamatta, ja koska ennen et ole kolkuttanut armon ovelle, niin ole nyt kolkuttamatta. Ei Jumala enää kuule sinun huokauksiasi, koska sinä olet niin kaukana Hänestä.”*

Ajattele sinäkin, kuolevainen ihminen, kuinka työläs on sinun tehdä katumusta tässä tilaisuudessa, koska nuorempana ja terveenä ollessasi et ole hakenut silmäin voidetta, monta kertaa olet sinäkin kutsuttu häihin, mutta et ole tahtonut tulla, monta kertaa olet istunut kuurona ja mykkänä Herran huoneessa, kussa sinua on kutsuttu parannukseen, mutta et ole mitään kuullut. Kuurolle ja mykkälle on Jumalan sana saarnattu. Monta kertaa olet sinäkin kumartanut polviasia Herran Jeesuksen alttarin juureen ja tehnyt kalliita parannuksen lupauksia, suulla kuitenkin, mutta sinne ne lupaukset ovat jääneet. Jos vielä olisit joskus itkenyt Herran huoneessa, niin ne kyyneleet ei ole vaikuttaneet mitään, vaan sinne ne ovat jääneet ja kuivaneet.

Ajattele nyt perään, sinä kuolevainen ihminen, kuinka paljon on mennyt hukkaan niistä siunatuista siemenistä, joita siementen Herra on kylvänyt tämän kirokun maan ja kivistön päälle. Jumalan sanat ja Vapahtajan kyyneleet ovat pudonneet niin kuin rakeet kaljaman maan päälle. Ajattele, kuinka sinä olet elänyt nuoruutes aikaa suruttomuudessa, tottelemattomuudessa, maailman turhuudessa, koreudessa, juopumuksessa, kirouksessa, riidoissa ja tappeluksissa, varkaudessa, ahneudessa, haureudessa, Jumalan sanan ylenkatseessa, pyhäpäivän rikkomisessa ja Jeesuksen ristin vihollisena. Ah, kuinka hauska nyt olisi kuolla, jos kaikki

nämä kauhistukset olisivat jääneet teke-mättä.

Nyt sinä seisot haudan partaalla, nyt sinä näet, kuinka tämä lyhyt ja kallis armon aika on kulunut kaikessa maailman turhuudessa. Se entinen kolo ja kauhistavainen elämä on maalattu sinun silmäisi eteen. Ja se loppumaton ijankaikkisuus on pian tuleva ynnä kuoleman kanssa sinun päällesi. Kuolema tulee pian katkaisemaan elämän lankaa. Nyt sinä ottaisit ilolla takaisin ne kalliit armon hetket, joita olet maailman turhuudessa kulluttanut, ja käyttäisit paremmin kuin ennen, jos se olisi sinun vallassasi. Mutta ne hukatut kalliit armon hetket eivät tule koskaan takaisin, vaan nyt on ainoastansa tämä painava kysymys edessä, kuinka nyt mahtaa käydä, koska sinä pian olet pois menevä täältä? Mikäs nyt tulee neuvoksi matkustavaiselle, joka ei ole vielä valmistanut evästä pitkälle matkallensa?

Tämä on painava hetki, sinä kuolevainen ihminen, ja ijankaikkisuuteen matkustavainen. Kukas kuulee sinun huokauksesi, jos rupeaisit huokaamaan? Kukas kuulee sinun valitukseksi, jos rupeaisit valittamaan? Ei löydy yksikään maan päällä eli maan alla, joka kuulisi, eli joka sinua auttaa kuoleman kahleista. Mutta taivaassa on vielä yksi, joka saattaisi sinua auttaa, jos sinä tohtisit Hänen tykönsä tulla, koska olet niin kovasti Häntä pilkannut ja ylönkatsonut.

Taivaassa on vielä yksi tuntematon ystävä, jonka haavoja sinä olet kiskonut ja raatanut, jonka kyyneleitä sinä olet pilkannut, jonka verta sinä olet tallannut, jonka sydäntä sinä olet haavoittanut. Se Suuri Ylimmäinen Pappi ja orjantappuroilla kruunattu kuningas, jonka sinä olet maailman joukon kanssa ristiin naullinnut. Hän on vielä elämässä, vaikka Hän on kuollut sinun tottelemattomuutesi tähden ja sinun vastahakoisuutesi tähden. Jos jaksaisit vielä huutaa niin korkealla äänellä, että ääni kuuluisi taivaaseen, niin kuka tiesi Hän liikkuu vielä

surkuttelemisesta ja armahtelemisesta ja katsoisi sinun päällesi, niin kuin Hän muinen katsoi sen katuvaisen ryövärin päälle. Sinä olet kuitenkin hukassa, jos et pakene pian Hänen tykönsä kyöneleillä ja huokauksilla; ei sinulla nyt ole turvaa muualla, siinä on nyt sinulla ainoa turvapaikka.

Niin kumarra siis sydämesi ja mielesi Hänen puoleensa ja rukoile nöyrällä, katuvaisella ja särjetyllä sydämellä, että se armollinen

Herra Jeesus kääntäisi itsensä sinun puoleesi ja armahtaisi sinua ja anteeksi antaisi sinulle niitä rumia ja kauhistavia töitä, joilla sinä olet Hänen sydämensä haavoittanut ja Hänen helvetin piinaan saattanut. Huuda nyt, sokia raukka, ennen kuin Jeesus sivutse menee, ja sano: Minä vaivainen syntinen jne.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

7. Rippisaarna yhdelle sairaalle, jolla on väärä luottamus Jumalan armoon, ja niin paksu kuollut usko, ettei kuolema jaksa ryöstää häneltä sitä kuollutta uskoa.

TEKSTI: SYYRAK 5: 6

Alä ajattele: ”Jumala on ylen laupias. Ei hän rankaise minua. Minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon.”

Tässä paikassa on Syyrak selittänyt suruttoman ja kuolleen uskon tunnustajain ajatuksia. Semmoinen armonvaras ajattelee aina, että Jumala on ylen laupias, ei Hän paiskaa ketään helvettiin. Mutta Syyrak varoittaa poikaansa, ettei hänen pidä ajatteleman, että Jumala on ylen laupias. *”Älä ajattele”, sanoo Syrakki, ”älä ajattele, että Jumala on ylen laupias, ei Hän rankaise minua, minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon.”*

Nämät Jumalan pilkkaajat ajattelevat kyllä niin, että Jumala on ylen laupias. Ei Hän suutu, vaikka mitä tehtäisiin Hänelle. Ja jos Syyrakin aikana on ollut paljon armonvarkaita, jotka eivät ole ymmärtäneet pelätä Jumalan vihaa, niin kyllä niitä on vielä nytkin semmoisia armonvarkaita, jotka luulevat, että Jumala on ylen laupias, ei Hän paiskaa ketään helvettiin. Ja sen armon päälle he tekevät syntiä, sillä Syyrakki on ilmoittanut heidän ajatuksensa; he ovat Syyrakin aikana jo sanoneet: *”Jumala on ylen laupias, ei Hän rankaise minua; minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon.”*

Mistäs tiedät, armonvaras, että Jumala on niin laupias, ettei Hän rankaise sinua? Luuletkos, että Jumala on niin kuin yksi vanhin, joka on itse varas. Semmoinen vanhin puolustaa lasten varkauksia ja sanoo: *”Ei se ole niin vaarallinen.”* Eli luuletkos, että Jumala on niin kuin vanha huora, joka ei pidä pahana, että hänen lapsensa huoraavat. Semmoinen vanha huora puolustaa lastensa huoruutta ja sanoo: *”Lapsen hulluudessa se on tapahtunut.”* Semmoiset vanhemmat, jotka itse varastavat ja huoraavat, ne kyllä ovat niin laupiaat, etteivät he nuhtele lapsiansa varkaudesta ja huoruudesta, vaan

antavat anteeksi kaikki synnit lapsillensa ilman katumusta, ilman parannusta, ilman tunnustamata ja ilman anteeksi rukoilematta. Ja niitten varkaitten ja huorain lapset saavat kyllä ajatella niin kuin Syyrakki kirjoittaa: vanhin on ylen laupias, ei hän rankaise minua, minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon.

Mutta tämä väärä luottamus Jumalan armoon on sangen vahingollinen, sillä moni tulee sen väärän uskon kautta rohkeammaksi syntiä tekemään, niin kuin ne lapset, joitten vanhemmat ovat itse huorat ja varkaat, ovat rohkeat huoraamaan ja varastamaan. Ei suinkaan semmoiset lapset pelkää, että vanhimmat suuttuvat ja nuhtelevat heitä synnistä. Ei semmoiset huoran ja varkaan lapset tarvitse pelätä, että vanhemmat heitä huoruuden ja varkauden tähden ajavat pois talosta ja tekevät perinnöttömiksi. Semmoisten huorien ja varkaitten vanhimmaksikos sinä panet Taivaallisen Vanhimman? O, sinä vanha armonvaras! Älä ajattele, että Jumala on ylen laupias, vaan ajattele paremmin, että Jumala ei anna itseänsä pilkata. Ajattele paremmin, että Jumala ei anna lapsiansa kasvaa ylös ilman kurituksetta, sillä niin on Paavali kirjoittanut kristityille: *”Ketä hän rankastaa, sitä Hän kurittaa.”* Ja että se lapsi, jota ei Vanhin kurita, se on äpärä. Ja äpärsiksi kutsutaan Raamatussa kaikki armonvarkaat ja kaikki kuolleen uskon houkat, jotka luottavat Jumalan armoon, vaikka ei ole totinen katumus ja parannus koskaan tapahtunut.

Sinä armonvaras! Et sinä ole koskaan tuntenut Jumalan vihaa ja lain kirousta. Et ole koskaan ollut sen kaltaisessa katumuksessa kuin opetuslapset Jeesuksen kuoleman jälkeen,

joilta oli kaikki usko ja kaikki toivo loppunut. Etkä ole sen kaltaisessa katumuksessa ollut kuin Lutherus, joka tunsi tunnossaan, että Jumala on kova ja ankara, että Jumala saattaa niin hyvin vihainen olla kuin Hän armollinen on. Sitä tuntoa sinä olet vailla, vanha armonvaras, joka luulet, että Jumala on niin armollinen, ettei Hän paiskaa ketään helvettiin. Älä ajattele, että Jumala on ylen laupias, ei Hän rankaise minua, vaan ajattele paremmin, että Jumala on kiivas Jumala ja vanhurskas Jumala ja ankara rankaisemaan niitä, jotka luottavat Hänen armoonsa katumattomalla sydämellä.

Taidat sinäkin sanoa niin kuin juutalaiset, jotka uskoivat Jeesuksen päälle, ne sanoivat: *”Emme ole äpärät”* ja *”meillä on Isä Jumala.”* Kyllä kaiketi kaikki armonvarkaavat uskovat, että Jumala on heidän Isänsä, mutta Jeesus sanoi armonvarkaille: *”Te olette siitä isästä perkeleestä.”* Ja semmoiset katumattomat, kääntymättömät, sydäimestä ympärileikkamattomat ja uudesta syntymättömät uskovat Jeesuksen päälle, niin kuin evankelista ja apostoli Johannes todistaa evankeliumin 8:3031. Hän todistaa, että ne uskoivat Jeesuksen päälle, niin kuin sinäkin uskot. Mutta mikäs usko heillä oli, koska he rupesivat kiistelemään Vapahtajan kanssa ja vastustamaan niin kuin sinäkin, vanha armonvaras, olet aina vastustanut kristityitä, koska he ovat sanelleet sinulle totuuden.

Rukoile nyt, sokia raukka, että Herra avais sokian raukan silmät näkemään, mistä oikea tie menee taivaaseen. Sinä olet kiikkunut murin ylitse, ja katosta sinä olet tullut lammasluoneeseen, mutta et ovesta. Ja jos sinun tuntosi ei herää pian ennen kuin kuolema tulee katkaisemaan elämäsi lankaa, niin sinun kanssas tapahtuu niin kuin niille juutalaisille kävi, jotka uskoivat aina viimeiseen hetkeen asti, että Messias tulee heitä auttamaan vihollisten kynsistä. Mutta

Messias ei tullutkaan sen tähden, että he uskoivat väärän Messiaksen päälle. Koska vihollinen oli kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsoivat he kristityitä villihengiksi ja vääriksi profetoiksi, niin kuin sinäkin olet pitänyt kristityitä väärinä.

Herää nyt, surutoin armonvaras, ja älä rakenna varastetun armon päälle, vaan tule ensinnä katuvaiseksi ja käännä toivosi helvettiin. Niin Jeesuksen opetuslapsetkin tulivat turvattomiksi, koska Jeesus oli kuollut. Kaikki usko ja kaikki toivo loppui, ei ollut heillä enää turvaa taivaaseen eikä maailmaan. Heidän täytyi kääntää toivonsa helvettiin, ennen kuin he saattoivat uudesta syntyä. Ja sama armon järjestys on vielä nykyin kaikille ihmisille, jotka tahtovat autuaaksi tulla.

Koska Jumala nyt on sinun kiinni ottanut ja kuolema on alkanut hampaitansa näyttämään, niin älä enää ajattele, että Jumala on ylen laupias, vaan ajattele, että Jumala on ankara ja vanhurskas Tuomari, joka etsiskelee vanhinten pahat teot lasten päälle kolmanteen ja neljänteen polveen. Älä nyt väärin käytä sakramenttia, älä nyt syö ja juo itsellesi tuomiota ja kadotusta, joka ilman epäilemättä tapahtuu, jos sinä menet Herran Ehtoolliselle vahvistamaan sitä kuollutta uskoa, joka sinun pääkallossasi on. Vaan rukoile paremmin, että sinulle kävisi niin kuin opetuslapsille Jeesuksen kuoleman jälkeen, jotka itkivät ja parkuivat, koska Jumala, Jeesuksen kuoleman kautta otti pois kaikki väärät autuuden perustukset ja herätti heidän sydämessänsä totisen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on. Älä ajattele, että Jumala on ylen laupias, vaan ajattele nyt, että Jumala voi niin hyvin vihainen olla, kuin Hän armollinenkin on. Amen.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

15. Rippisaarna sairaalle, joka on mammonan orja ja surutoin, eikä ole tautivuoteellakaan herännyt.

TEKSTI: SYYRAK 41: 1

O i kuolema! Kuinka katkera sinä olet, koska ihminen sinua ajattelee, jolla on hyvät päivät ja paljo kalua, ja elää ilman surua.

Näin puhuu Syyrakki niille, jotka suruttomuudessa elävät ja maailman tavaraa rakastavat, eikä muista kuolemata ennen kuin se tulee. Niille on kuolema katkera, osittain siitä syystä, etteivät he tahtoisi mielellänsä jättää tavaroitansa tähän maailmaan ja osittain siitä syystä, etteivät he tiedä, miksi eteen tulee toisessa maailmassa. — Jos he saattaisivat ottaa tavaransa myötänsä toiseen maailmaan, niin olisi kuolema vähän huokeampi. Mutta kun he tietävät, että heidän täytyy jättää kaikki, mitä heillä on rakasta ja kallista maailmassa ja lähteä tyhjänä toiseen maailmaan, niin sen tähden on kuolema heille niin katkera. Mutta eivät he sen tähden pääse irti tavaroitansa, vaikka he kuolevat, sillä Vapahtaja on sanonut: *”Kussa teidän tavaranne on, siellä on myös teidän sydämenne.”*

Ne riippuvat vielä kuoleman jälkeenkin kiinni niissä katoovaisissa kappaleissa, joita he täällä ovat rakastaneet ja parhaana tavaransa pitäneet. Se on surkia ja valitettava asia, että maailman orjan pitää jättämän tavaransa, ilonsa ja hekumansa, koreutensa ja kunniansa tähän maailmaan, eikä siltikään pääse niistä irti niin, että hän saattaisi unhottaa kaikki, mitä hän on rakkaana pitänyt täällä. Vielä sielläkin riippuu hänen sydämensä niissä turhissa ja katoovaisissa kappaleissa kiinni. Vielä sielläkin täytyy hänen muistaa ja kaivata niitä, eikä saa enää nauttia mitään niistä, jotka olivat hänelle rakkaat ja kalliit maailmassa. Ja tämä turha kaipauskin on jo itsestänsä suuri vaiva, jos vielä muuta vaivaa ei olisikaan, etenkin kun ei ole toivoakaan, että hän koskaan saisi niitä rakkaita kappaleita takaisin.

Sen tähden ovat muutamit pakanat arvelleet, että rikkaat huutavat helvetissä: *”Voi, voi minun tavarani!”* Koreat ja kauniit huutavat: *”Voi, voi, minun koreuteni ja kauneuteni!”* Ja ne, jotka ovat suuressa kunniaissa olleet maailmassa, huutavat helvetissä: *”Voi, voi, minun kunniani!”* Huorat huutavat: *”Voi, voi, minun hekumani!”* Ja ne pakanat, jotka semmoisia ovat arvelleet rikkaiden, koreutta ja kauneutta rakastavain huorain ja kunniaa rakastavien huutamisesta helvetissä, ovat tosin itse mielestänsä maailman turhuutta ylönkatsooneet, aivan kaalia syöneet ja räähäsyissä käyneet, asuneet luolissa ja ovat pilkanneet rikkaita ja koreita.

Mutta kun semmoiset tavarain, koreuden, kunnian ja elämän hekuman ylönkatsojat eivät ole tienneet Vapahtajasta ja Kristuksen ansiosta mitään, niin ei ole meille mitään tietoa annettu heidän autuudestansa. Muutamit pakanat ovat arvelleet siitä tulevaisesta elämästä, ettei ole muilla rauhaa ollenkaan siinä tulevaisessa maailmassa kuin niillä, jotka eivät muista ollenkaan, että he ovat maailmassa olleet. Semmoiset pakanat arvelivat, että tuonelassa on yksi muistamattomuuden virta, josta kaikki, joille muisto tästä maallisesta elämästä tulee vaivaksi, saavat juoda, jonka kautta kaikki muisto katoaa, etteivät he muista enää ollenkaan, että he ovat maailmassa olleet ja sitten vasta pääsevät rauhaan.

Kuulkaa nyt, kaikki kastetut pakanat, mitä kastamattomat pakanat ovat arvelleet siitä tulevaisesta elämästä. Mutta te olette vielä pahemmat, jotka ette ajattele paljon mitään siitä tulevaisesta elämästä, vaan elätte suruttomana ja huolimattomana ja vaellatte sokiana ijankaikkisuuteen, niin kuin huivi

olisi sidottu silmäin eteen. Ette ajattele pe-
rään, mikä elämän laatu tulee kuoleman jäl-
keen. Ette pidä vaaria siitä tulevaisesta elä-
mästä, niin kuin sitä ei olisikaan.

Kastamattomat pakanat ovat arvelleet pal-
jon siitä tulevaisesta elämästä, vaikka heillä
on ollut Jumalan sanan puutos ja ymmärtä-
mättömyys. Mutta teillä on Jumalan sana
saapuvilla joka talossa, vaikka te katsotte Ju-
malan sanan ylen, niin kuin ei se kuuluisikaan
teille, ikään kuin se olisi vain vanha juttu. Ja
sen tähden tulee monelle kuolema niin kat-
keraksi ja niin vastahakoiseksi ja niin kauhis-
tavaiseksi, ettei ole sitä ajatellut ennen.

Älä usko, kuolevainen ihminen, että sinä
pääset maailmasta irti, vaikka sinä pääset
maailmasta pois. Ei se ole niin. Jos et ole jo
tässä armonajassa päässyt maailmasta irti,
et suinkaan pääse kuoleman jälkeen maail-
masta irti, vaan sinun täytyy helvetissä huu-
taa: *"Voi minun tavarani! Voi minun koreu-
teni! Voi minun hekumani! Voi minun kun-
niani!"* Ja traasuperkeleet vielä pilkkaavat si-
nua ja sanovat: *"Ka se! Mene nyt noutamaan
tavarasi ja silkkihuivisi maailmasta!"* Mutta
se, joka on koonnut niitä tavaroita, joita ei
koi syö, eivätkä varkaat kaiva ja varasta,
saapi nauttia tavaransa ijankaikkisesti.

Oletkos nyt, oi kuolevainen ihminen, koon-
nut niitä tavaroita, joita ei koi syö eivätkä
varkaat kaiva ja varasta? Vai oletko koonnut
semmoisia tavaroita, jotka jäävät tähän
maailmaan ja kuitenkin seuraavat toiseen
maailmaan sillä lailla, että kun ne ovat ker-
ran tarttuneet sydämeen, et pääse enää
niistä irti, vaikka kuinka koettaisit niitä

unhoittaa! Minä ajattelen, että maailman ta-
varat tulevat sinulle suureksi vaivaksi ijan-
kaikkisuudessa, jos et ole täällä armon ajassa
luovuttanut itseäsi niistä irti. Ja kuinkapa
sinä pääset niistä irti, jos et ole totisen katu-
muksen ja parannuksen kautta etsinyt sovini-
toa Jumalan kanssa, joka yksistänsä saattaa
sinut luovuttaa ja irti päästää niistä katoovai-
sista kappaleista, joita sinä olet täällä rakas-
tanut ja sydämen halulla etsinyt. Oi, kuinka
turhat ovat kaikki ihmiset, jotka kuitenkin
niin suruttomasti elävät, he kokoovat, ei-
vätkä tiedä, kuka sen saa! Niille tulee kuole-
ma katkeraksi, jotka ovat koko elinaikansa
niitä katoovaisia kappaleita koonneet ja ra-
kastaneet.

Matkustavaiset ijankaikkisuuteen, kurkistel-
kaat hautaan ja katsokaat, jos siellä näkyy
pohjaa. Ei ole teillä enää pitkä armonaika,
jotka vielä iänkin vuoksi seisotte haudan par-
taalla. Kuolema vartioitsee teidän askelei-
tanne ja joka askel, jolla te poljette tätä syn-
tistä maata, on yksi askel likemmäksi hautaa.
Te näette, että yksi toisensa perästä menee
siihen pimeään hautaan, eivätkä jälkeen elä-
väiset pane sitä tuntonsa päälle. Ainoastansa
ne harvat sielut, jotka ovat Kristuksen kanssa
haudatut kuolemaan, joitten vanha ihminen
on ristiinnaulittu, saattavat ilolla ja riemulla
vastaanottaa kuoleman enkelin, joka viepi
heidän Aabrahamin helmaan, jossa he saa-
vat istua Aabrahamin, lisäksi ja Jaakobin
kanssa taivaan valtakunnassa ja syödä tai-
vaan leipää.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto,
Helsinki /

8. Rippisaarna sairaalle, joka ei ole koskaan herännyt, mutta on kaikkena elin-aikanansa, niin kuin hän itse luulee, siveästi elänyt, eikä kellekään väärin tehnyt, ja omavanhurskaus on hänen autuutensa perustus.

TEKSTI: MATT. 19: 16–26. MARK. 10: 17–27. LUUK. 18: 18–27.

Kaikkia näitä käskyjä olen minä pitänyt lapsuudesta saakka.

Näin sanoi rikas nuorukainen Jeesukselle, jonka nuorukaisen mielen se siveä perkele oli niin kääntänyt nurin, että hän luuli kaikki Jumalan käskyt pitäneensä nuoruudesta saakka. Evankelistat ovat kirjoittaneet tästä nuorukaisesta, että hän lankesi polvilleen Jeesuksen eteen ja sanoi: *”Hyvä mestari, mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän saisin?”* Se kuuluu niin kuin olisi tällä nuorukaisella ollut toinen halu autuaaksi tulla. Mutta Jeesus antoi tälle siveälle miehelle semmoisen vastauksen, että hänen olisi pitänyt ymmärtämän, että hänen siveytensä ei piisaa, koska Jeesus sanoi hänelle: *”Miksis minua hyväksi kutsut? Ei kukaan ole hyvä muu kuin yksi, se on Jumala.”* Ja siitä seuraa, että kaikki muut ovat pahat. Mutta ei arvannutkaan tämä siveä mies, että hän on paha, vaan siveyden perkele oli jo ennen lykänyt hänelle mieleen, että hän on mielestänsä hyvä ja että hän on kaikki käskyt pitänyt nuoruudesta saakka.

On se ollut vanha pakanallinen usko, että siveät tulevat autuaaksi. Mutta kristityillä ei ole koskaan sitä uskoa ollut, että siveät tulevat autuaaksi. Vaan pakanat, jotka ei ole koskaan synnin tuntoon heränneet, niin niillä on aina se väärä usko ollut, että siveät tulevat autuaaksi. Ja sama usko oli myös Pilatuksella ja Nikodeemuksella ja tällä nuorukaisella. Ei se ole niin suuresti ihmeteltävä, että kastamattomilla pakanoilla on semmoinen usko, että siveät tulevat autuaaksi, mutta se on ihmeellisempi, että muutamilla kastetuilla pakanoilla on sama usko, että siveät tulevat autuaaksi. Koska muutamit meidänkin aikana uskaltavat sanoa: *”Minä olen joka miehelle tehnyt oikein, ja jos Jumala minua tuomitsee, niin Hän on väärä tuomari.”* Ja muutamit

sanovat: *”Enemmän minä olen tehnyt hyvää kuin paha.”* Tässä on omavanhurskaus melkein korkealle nousnut.

Ja semmoinen on nyt Jumalan lasten päälle kantaja, joka pitää itsensä hyvänä ja muut pitää hän vääränä. Semmoinen paistaa kristityt kattilaan ja itse seisoo kannen päällä. Astu nyt esiin, siveä perkele ja oman vanhurskauden palvelija, joka olet kaikkia käskyjä pitänyt nuoruudestasi saakka. Oletkos nyt valmis astumaan ijankaikkisuuteen tekemään tiliä Jumalan kanssa, koska sinä olet niin pyhä ja hurskas, koska et ole kellenkään tehnyt väärin, etkä ole lähimmäistäsi vastaan rikkonut, mutta enemmän olet tehnyt hyvää kuin paha. Varmaankin nyt tulet saamaan Jumalalta hyvän palkan, kun niin paljon hyvää olet tehnyt. Sinä sanot: *”Ei omatunto soimaa minua mistäkään.”* Sen minä myös uskon, että nukkunut omatunto ei soimaa, mutta kiittää. Sinä sanot: *”Tulkoot nyt naapurit sanomaan, jos minä olen kellekään väärin tehnyt.”* Mutta odota vielä vähän aikaa, siksi kun tulet ijankaikkisuuteen. Kuka tietää, mitkä naapurit silloin tulevat sinulle ilmoittamaan vääryyttäsi.

Se on kyllä surkea ja valitettava asia, että keskellä kristikuntaa pitää löytymän siveöitä pakanoita, jotka eivät tiedä mitään synnistä, ja se on kuitenkin pääasia meidän kristillisyydessämme, että synti pitää synniksi tunnetaman. Mutta tässä seurakunnassa on vielä paljon niitä, joilla ei ole syntiä katumisen vertaa, ja niillä on vielä se vanha pakanallinen usko, että *”siveys palkitsee itsensä, ja tulee vielä laveammalta palkituksi.”* Onpa kumma, että siveys palkitsee itsensä. Kukas nyt on siveästi elänyt? Pilatus varmaankin, joka pesi itsensä puhtaaksi viattomuuden

vesimaljassa, Nikodeemus toinen, joka piti uudestisyntymistä mahdottomana vanhalle ihmiselle ja tämä rikas nuorukainen kolmas, joka sanoi Jeesukselle: *”Kaikkia näitä käskyjä olen minä pitänyt hamasta minun nuoruudesta.”* Ja tämä nuorukainen oli niin nöyrä, että hän lankesi polvillensa ja rukoili Jeesusta. Ilmankin hänen olisi pitänyt saaman semmoisen vastauksen, että hän pääsee ijankaikkiseen elämään. Muttei vielä riittänyt hänen siveytensä, yhtä oli hän vielä vailla.

Ja tämä yksi puuttuu vielä sinultakin, sinä siveä ihminen. Se yksi on tämä: sinun pitää ot-taman risti päällesi ja seuraaman Kristusta. Tämä yksi sinultakin vielä puuttuu, O kuolevainen ihminen, joka et ole vielä kantanut yhtäkään lastunkappaletta Jeesuksen ristiä, mutta perkeleen ristiä olet välistä kantanut. Maksakoon nyt siveyden perkele sinulle palkan, koska sinulla on hyvä omatunto, joka ei soimaa sinua mistäkään synnistä eli vääryydestä.

Luultavasti nyt se väärä hyvä omatunto kiittää sinua, että sinä olet enemmän tehnyt hyvää kuin pahaa. Sinä olet ensinnä tehnyt joka miehelle oikein, jonka tähden Jumala tulee vääräksi tuomariksi, jos Hän sinua tuomitsee.

Toiseksi olet sinä tehnyt enemmän hyvää kuin pahaa, jonka edestä sinä tulet saamaan hyvän palkan Jumalalta. Oletpa sinä ansainnut paljon hyvää Jumalalta. Ja nyt sinä saatat sanoa: *”Minä kiitän sinua Jumala, etten ole niin kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä, eli niin kuin tämä puplikaani.”*

Mutta muista nyt, että puplikaani löi rintojansa ja huokasi. Jos sinäkin heräisit, niin sinäkin rupeaisit huokaamaan niin kuin puplikaani ja olisit likempänä taivaan valtakuntaa. Sinä saattaisit sen huokauksen kautta mennä kotia hurskaampana kuin fariseus.

Mutta varoita nyt itseäsi, ettet mene raatelemaan Jeesuksen ruumista, koska sinä menet katumattomana Herran ehtoolliselle. Kuitenkin annetaan sinullekin armon välikappaletta, koska Juudaallekin annettiin. Varmaankin sinä menet Herran ehtoolliselle oman vastauksesi päälle, ja koska sinä olet siveästi elänyt niin kuin Pilatus ja Nikodeemus, niin sinun synnintunnustuksesi olisi näin kuuluva: *”Minä vaivainen siveä ihminen, joka olen siveöistä vanhemmista syntynyt ja vielä sittenkin olen kaikkena elinaikana siveästi elänyt, ja olen kaikkia näitä Jumalan käskyjä hamasta minun nuoruudesta pitänyt, tunnustan sinun edessäsi, pyhä ja vanhurskas Jumala, että minä olen rakastanut Jumalaani kaikesta sydämestäni ja minun lähimmäistäni niin kuin itseäni. Sinun pyhiä käskyjäsi vastaan en ole koskaan rikkonut, enkä ole ijankaikkista kadotusta ansainnut, jos sinä tahdot tuomita minua ansioni jälkeen.”* Mutta minä sanon sinulle, että jos sinun tuntosi heräisi, niin sinun täytyisi tulla suurimmaksi syntiseksi maan päällä, niin kuin Paavali, ja sitten sinun täytyisi lukea sinun synteisi tunnustus näin: Minä vaivainen syntinen ihminen, jne.

Laestadiuksen Huonepostilla, painettu New York Millissä USA:ssa 1894 U. Kotimaan kirjapainossa.

11. Rippisaarna sen kaltaisille, joista muutamat ovat penseät eli nukkuvaiset kristityt, eli taitavat neitseet, jotka makaavat ynnä tyhmäin kanssa, ja muutamat tyhmät, joilla ei ole öljyä lampuissa, elikkä armonvarkaats, jotka ovat kerran heränneet ja armon merkkiä tunteneet ja ovat jälkeen kuolleeseen uskoon menneet.

TEKSTI: MATT. 25: 1–3

Silloin, nimittäin viimeisen ajan edellä, pitää taivaan valtakunta oleman kymmenen neitseen kaltainen, jotka ottivat lamppunsa ja menivät ulos ylkää vastaan. Mutta viisi heistä oli taitavaa ja viisi tyhmää. Ne tyhmät ottivat lamppunsa, eivätkä ottaneet öljyä myötänsä.

Koska meidän Vapahtajamme puhui viimeisen ajan merkeistä opetuslapsillensa, esitti Hän myös tämän merkillisen vertauksen kymmenestä neitsyestä. Tämä vertaus osoittaa, minkä kaltainen kristillisyyks on viimeisen ajan edellä. Me tiedämme kirkkohistoriasta, että ensimmäinen kristillisyyks on ollut elävä. Silloin olivat kristityt suuressa hartaudessa. He etseivät pelvolla ja vapistuksella, kuinka he autuaaksi tulisivat. Heillä oli silloin yksi sydän ja yksi sielu. He olivat koossa rukouksissa ja leivän murtamisessa. Ei silloin ollut riitaa kristittyin välillä.

Mutta apostolitten kuoleman jälkeen alkoivat muutamat riitelemään opista, ja tämä eripuraisuus ja eriseuraisuus hajoitti kristityitä moneen lahkokuntaan ja eri seuroihin. Kuitenkin loppui tämä keskinäinen riita aina, koska vaino tuli, ja he saattoivat vielä ilolla antaa henkensä Kristuksen tähden. Mutta koska vaino loppui, tulivat he kaikki uneliaiksi ja makasivat. Kuitenkin oli vielä muutamia, ehkä harvoja sieluja, jotka heräsivät synnin unesta niin pian kuin huuto tuli, eli koska joku sanoma tuli, että vaino taas tulee. Sillä ensimmäiset kristityt odottivat aina Jumalan Pojan tulevan pian tuomitsemaan maailmaa ja kostamaan heidän vertansa maan päällä sekä pelastamaan uskovaisia maailman vaivoista. Ja he olisivat ilolla ottaneet vastaan Yljän, sillä vaikka he rauhan aikana makasivat yhdessä tyhmäin kanssa, syntyi kuitenkin uskon lamppu palamaan niin pian kuin huuto tuli, eli kuoleman sanansaattaja. Tyhmät myös heräsivät, kun huuto tuli,

mutta heillä ei ollut öljyä lampussa, ei he jaksaneet uskoa, ja sen tähden he alkoivat anomaan öljyä viisailta sanoen: *”Antakaat meille teidän öljyistäne, sillä meidän lamppumme sammuvat.”* Mutta taitavat vastasivat: *”Ei suinkaan, ettei meiltä ja teiltä puuttuisi.”*

Mutta tämä vertaus ei kuulu ainoastaan ensimmäisille kristityille, vaan joka aika ja joka paikassa, kussa oikea kristillisyyks on ilmestynyt, on aina ensimmäisessä heräyksessä suuri hartaus ja suuri halu autuaaksi tulla, mutta pian loppuu se ensimmäinen hartaus ja rakkaus. Kristityt lankeavat vähitellen pensyteen ja valvomattomuuteen ja silloin löytyy niitten seurassa armon varkaita, jotka ovat kerran heränneet ja armon merkkiä tunteneet, mutta ovat sitten jälleen panneet maata ja nukahtaneet rakentaen autuutensa toivon ensimmäisten armon tuntuin ja merkein päälle. Mutta eivät he ole sen tähden uudesta syntyneet, vaan he ovat ottaneet Jumalan ennättäväisen armon uuden syntymisen armoksi, ja luulevat niin muodoin, että he ovat uudesta syntyneet, vaikkei ole tunto herännyt sinne asti, että maailman kunnia olisi kuoleman haavan saanut. Semmoiset armon varkaats eivät ole häpeällisiä töitä tunnustaneet, eikä he ole lähimmäistään sovittaneet. He ovat tarttuneet kunnian ja risuidan taa, jota he eivät ole purkaneet, eivätkä tuntuansa puhdistaneet. Mutta usko heillä on vahva ja luja kuin pahta, vaikka semmoiset eivät sovi kristittyin kanssa, vaan vastustavat oikeaa kristillisyyttä.

Semmoisille armon varkaille tulee aina hätä, koska huuto tulee, eli koska kuolema alkaa heidän uskottomia sydämiensä pusertamaan, ehkä muutamilla on niin vahva kuollut usko, että he nukkuvat siinä ijankaikkisuuteen, jossa vasta heräävät. Niin vahtaavat muutamit taas kuoleman pelvossa kristittyin päälle. He katsovat silloin kristittyin päälle, kutsuvat kristityitä tykönsä ja sanovat: *"Antakaat meille teidän öljystäanne, sillä meidän lamppumme sammuvat."* Mutta mitäs se auttaa, että katsovat silloin kristittyin päälle, kun viisailla neitsyillä ei ole enemmän öljyä kuin tuskin sen verran, että heidän lamppunsa syttyvät palamaan, koska huuto tulee. Ei niillä ole mitään antamista, jotka makaavat sekaisin tyhmäin kanssa. Tämä paikka ei ole taitaville kiitokseksi, vaan häpiäksi ja soimaukseksi pantu.

Ja nyt näkyy olevan se aika, että taitavat ja tyhmät makaavat. Eivät taitavat oikein valvo, koska tyhmät saavat niin rauhassa nukkua. Eikä ulkonaisesti olekaan niin suuri eroitus nukkuvaisen kristityn ja nukkuvaisen armonvarkaan välillä. Mutta vaikka tämä eroitus ei ole suurempi kuin hiuskarva ulkonaisen muodon jälkeen, on kuitenkin tämä eroitus armon varkaan ja kristityn välillä niin kuin se suuri juopa Abrahamin ja rikkaan miehen välillä. Ja se eroitus tutaan siitä, että taitavilla on öljyä lampussa, mutta tyhmillä ei ole.

Katsokaat nyt, armonvarkaat, kuinka teille käypi, koska huuto tulee. Teidän lamppunne sammuvat, koska kuolema tulee. Koska vahvaa uskoa parhaiten tarvitaan, silloin se puuttuu. Kyllä te silloin katsotte kristittyin päälle ja kysytte heiltä neuvoa ja sanotte: *"Eikös teillä ole öljyä antaa?"* vaikka ennen olette kristityitä vastustaneet. Mutta ei taitavilla ole mitään antamista, koska taitavat makaavat tyhmäin kanssa. Tuskin heillä on sen verran öljyä, että heidän lamppunsa

syttyvät palamaan, koska huuto tulee. Ja kuinkas luulette, te taitavat neitseet, jotka olette valmistaneet lamppujanne vastaanottamaan ylkää? Onkos teillä nyt öljyä lampussa, vai oletteko niin raskaasti nukkuneet tyhmäin kanssa, että kaikki öljy on tippunut maahan? Kyllä minä uskon, että teillä on ollut öljyä, koska te olette valmistaneet teidän lamppunne. Mutta jos te olette nukkuneet ylönsä kauvan tyhmäin kanssa, niin saattaa pian tapahtua, että öljy vuotaa ulos lampusta.

Älkää enää nukkuko tyhmäin kanssa, vaan nouskaat ylös ja katsokaat perään, jos öljyä on lampussa, sillä pian tulee huuto, pian tulee se aika, että teidän pitää nouseman kaikkien. Te olette nähneet viimeisen ajan merkit, pian tulee loppu, pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, missä siivossa Jesuksen morsian on. Ja ne morsiamen piit, jotka silloin ovat valmiit vastaanottamaan Ylkää, menevät Hänen kanssaan karitsan häihin, jossa he hyppäävät kulturalattian päällä ja iloitsevat Yljän ja morsiamen katsannosta. Mutta tyhmät jäävät seisomaan ulkopuolelle, ja siellä he huutavat oven takana: *"Herra avaa meidän eteemme."* Mutta Hän on sanova: *"Menkää pois, en minä tunne teitä."*

Ne harvat sielut, jotka nyt ovat valmiit vastaanottamaan Ylkää, kumartakoot sydämensä armoistuimen eteen, ja rukoilkoot, että Hän, se taivaallisen hääväen Ylkä, antaisi heille anteeksi heidän uneliaisuutensa ja antaisi heille voimaa, että he jaksaisivat tästedes paremmin valvoa, että heillä olisi öljyä lampussa, koska Hän tulee. Kuule sinä köyhän morsiamen Taivaallinen Ylkä katuvaisten huokaus: minä vaivainen syntinen ihminen jne.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

6. Rippisaarna sairaalle, joka vasta tautivuoteella herää ja on siinä kuoleman pelvossa alkanut pitämään murhetta sielustansa.

Mitä hyvää minun pitää tekemän, että ijankaikkisen elämän saisin?

Tämä on kysymys, jonka jokaisen pitäisi kysymän Jeesukselta, mutta ei tämä painava autuuden kysymys tule mieleen, koska ihminen suruttomana vaeltaa ijankaikkisuuteen, ja niin kauvan kuin ihminen parhaassa miehuuden voimassa on häääämässä maailman kanssa, silloin ei tule tämä painava autuuden kysymys mieleen, sillä ei surutoin ihminen terveenä ollessansa muista kuolemata, tuomiota ja ijankaikkisuutta. Ei hän suruttomuudessa muista, että kuolema vartioitsee hänen askeleitansa; ei hän malta mieltänsä, että joka askel, jolla hän polkee tätä syntistä maata, on yksi askel likemmäksi hautaa.

Se on suuri synty, että ihminen on niin huolimatoin, koska hän on miehuuden voimassa, ettei hän silloin pidä murhetta sielustansa, vaan elää silloin niin kuin luontokappale, joka näkee puukon tappajan kädessä, mutta ei ymmärrä peljätä, että sillä puukolla häntä tapetaan. Jos kuolema joskus peljättää häntä ja kolkuttain hänen sydämensä päälle muistuttaa häntä siitä tulevaisesta edesvastauksesta, ei hän ota vaaria armon kalliista ajasta, vaan juoksee aina päätänsä myöden kadotukseen.

Eikö nyt tunto soimaa sinua, sinä kuolevainen ihminen, koska sinä katselet entistä elämäsi, kuinka se on ollut turha ja kelvoton? Sinä olet armon kallista aikaa kuluttanut maailman turhuudessa, haureudessa ja heikkuudessa, niin myös juopumuksessa, kirouksessa, riidoissa, torassa ja tappeluissa, varkaudessa, kateudessa, koreudessa. Maailman kunniaa ja tavaroita olet sinä enimminten tahtonut koota, ja olet Jeesuksen ristin vihollinen ollut; kuurona ja mykkänä olet Herran huoneessa istunut, ja olet Jumalan sanaa ylönkatsonut. Niin kuin luontokappale olet käynyt Herran ehtoollisella. Monet

kerrat olet tehnyt parannuksen lupauksia, mutta samankaltaisena pakanana olet Herran pöydältä tullut kuin sinne mennessä olit.

Mikset silloin kysynyt Jeesukselta eli kristityiltä ja matkustavaisilta ijankaikkisuuteen, mitä minun pitää tekemän, että ijankaikkisen elämän saisin? Mutta ei ole siihen aikaan tämä painava autuuden kysymys tullut mieleen, vaan nyt, koska kuolema on alkanut kovin ahdistamaan sinun rintojasi, olet sinäkin huomannut, että sinulla on kuolematoin sielu. Nyt, sanon minä, koska sinä kuoleman näet silmäisi edessä, nyt vasta rupeisit pelkäämään, ettei taida olla helppo astua ijankaikkisuuteen turhan ja joutavan elämän jälkeen, kalvavalla tunnolla ja uskottomalla sydämellä.

Nyt sinä näet, syntisparka, että sinun entinen elämäsi ei ole kelvannut Jumalalle. Nyt sinä tunnet, että se asia, jonka olisi pitänyt tapahtuman ensimmäiseksi, on jäänyt viimeiseksi. Nyt vasta huomaitset, ettei ole armon ovi auki kaikille pukeille ja keitureille, eli suruttomille ja paatuneille. Nyt sinä näet, että se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään. Mutta se olisi vielä suuri Jumalan armo, jos nytkään tulisi hoppu etsimään ja ikävöitsemään sitä kaitaa tietä, joka vie elämään, koska kuolema on oven edessä ja armonaika rupeaa loppumaan. Jos nyt tulisi sinulle hoppu kysymään, mistä tie menee taivaaseen. Jos nytkään avaisit sydämesi Jumalan ennättäväiselle armolle.

Jumala on ottanut kiinni sinut synnin juoksussa. Jeesus seisoo nyt sydämen oven edessä ja kolkuttaa. Jos sinä nyt jaksaisit uskoa, että Jumala ottaa sinua vastaan, koska sinä tulet nöyrällä, katuvaisella ja särjetyllä sydämellä Hänen tykönsä. Kolkuta nyt, vaivainen, armon ovelle niin kovasti, että ovenvartija kuulee. Huuda nyt, vaivainen, niin

korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen. Kuka tiesi Hän kuulee vielä sinun rukouksesi, niin kuin Hän armahti katuvaista ryöväreitä ristin päällä, joka kuoleman kielissä rukoili sitä Ristiinnaulittua: *"Muista minua, kun tulet valtakuntaasi"*

Nyt on Herra Jeesus mennyt valtakuntaansa ja siellä Hän huutaa pyhän sanansa kautta, ja kristittyin suun kautta: *"Tehkää parannus, syntiset!"* Mutta surutoin ihminen ei kuule sitä, vaan sanoo huutajalle: *"Et sinä ole anteeksi antaja, ja katsokoon kukin itseänsä."* Silloin vasta, koska armon aika loppuu, koska ei ole enää taivaaseen turvaa eikä maailmaan, silloin tulevat kristitytkin perään kysytyksi, joita suruton on katsonut ennen ylönpilkannut ja vihannut. Kaikki kuolevaiset tällä ajalla neuvottavat kristityitä tykönsä ja kaaapaavat niitä.

O, sinä kuolevainen ihminen! Jos sinulla olisi uskoa sinapin siemenen verta, niin sinä tuntisit, että Jeesus on vielä elämässä. Se Suuri Ristinkantaja, jonka sinä olet ennen ylönpilkannut, jonka kyöneleet sinä olet pilkannut ja Hänen verensä tallannut. Se orjantappuroilla kruunattu Kuningas, jonka sinä jumalattomalla elämällä olet ristiinnaulinnut, Hän on nyt se ainoa ystävä taivaassa ja maan päällä, jonka tykö sinun täytyy nyt paeta, jos sinä tahdot pelastetuksi tulla. Pyhä Paavali on antanut oikian vastauksen tähän kysymykseen, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän saisin. Näin on Paavali sanonut: *"Usko Herran Jeesuksen päälle, niin sinä ja sinun huoneesi tulee autuaaksi."*

Kumarra nyt sinun sydämesi ja mielesi Herran Jeesuksen puoleen ja rukoile, että Hän,

joka saattaa kovat rinnat pehmittää, tekisi sinun katumuksesi totiseksi, sinun parannuksesi vakaiseksi, sinun huokauksesi raskaaksi ja sydämesi palavaksi, että Hän antaisi anteeksi ne raskaat ja kauhistavaiset synnit, joilla sinä olet Hänen mielensä rikkonut ja Hänen sydämensä haavoittanut, että Hän antaisi sinulle anteeksi sinun tottelemattomuutesi ja vastahakoisuutesi, Hänen viattoman piinansa ja kuolemansa tähden, Hänen haavainsa ja verihikensä tähden, kaiken sen tuskan ja vaivan tähden, jonka sinä olet synneilläsi Hänelle saattanut.

Valmista nyt lamppusi, jos siinä on öljyä. Riisu nyt itses alasti ja ota häävaatteet päällesi. Sinä vajoot kuitenkin onnettomaan iankaikkisuuteen, jos et nyt ota Jeesusta kiinni. Hän on luvannut, että Hän ottaa syntisiä vastaan, koska ne tulevat nöyrällä ja katuvaivaisella sydämellä Hänen tykönsä. Ota nyt Jeesus edesvastaajaksi isän tykönsä.

Ja koska sinä viimeisen kerran maan päällä astut Herran pöydälle, niin rukoile vielä taivaan Kuningasta, että Hän lisäisi sinulle uskoa, että sinä tulisit osalliseksi Herran Jeesuksen ruumiista ja verestä, sinun sielusi ylösrakennukseksi ja uskon vahvistukseksi, että olisit mahdollinen istumaan Aabrahamin, lisäkin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää. Kuule nyt, armollinen Samaritaanus, ryöväriältä haavoitetun matkustavaisen huokaus: minä vaivainen syntinen jne.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

2. Rippisaarna yhdelle sairaalle, joka on ollut kristitty, mutta on langennut pois armosta ja tehnyt ehdollisia syntiä, mutta on tautivuoteella taas herännyt ja alkanut uudesta katumusta tekemään, mutta ei jaksakaan uskoa, että Jumala ottaa häntä armoonsa.

Jumala on antanut meille yhden ylösra-kentavaisen esimerkin, koska hän puhuu siitä tuhlaajasta, joka oli saanut kalliin tavaransa ja omaisuuden isältänsä, mutta tuhlassi ja haaskasi sen menemään, koska hän ei pysynyt kotona vanhemman tykönä, vaan meni vieraalle maalle ja tuhlassi tavaransa porttoin kanssa. Ja koska suuri nälkä tuli siihen maakuntaan, kussa tuhlaajapoika oli asumassa, antoi hän itsensä erään porvarin tykö, ja se porvari pani hänen paimentamaan sikoja, ja tuhlaajapoika pyysi ravita itsensä ravalla, jota siat söivät, mutta ei kenkään antanut.

Tämä muistelu tuhlaajapojasta kuuluu erinomattain niille, jotka ovat haaskanneet ja tuhlanneet sen kalliin tavaransa ja omaisuuden, jonka he ovat saaneet Isältänsä. He ovat totisesti onnettomassa tilassa, koska he viimein huomaavat, että he ovat sen kalliin tavaransa haaskanneet. Mutta mistä he ottavat sen haaskatun tavaransa ja omaisuuden takaisin? Jos tuhlaajapoika olisi pysynyt kotona Vanhemman talossa, niin olisi hän nyt ollut paremmassa tilassa. Mutta ei hän tyytynyt olemaan Isänsä huoneessa, ja palvelemaan Isänsä, vaan hän meni kauvas vieraalle maalle ja siellä hän tuhlassi omansa porttoin kanssa.

Mistä nyt otat, tuhlaajapoika, sen haaskatun tavaransa takaisin, antavatkos portot takaisin, mitä sinä olet heille kuluttanut? Minä ajattelen, että portot eivät enää huoli sinusta. Eivät he surkuttele sinua, vaan enemmän he pilkkaavat sinua, koska olet köyhäksi ja vaivaiseksi tullut. Mikäs nyt tulee tuhlaajapojalle neuvoksi? Isä on vielä elämässä, mutta hän on kaukana, ja sinä olet karannut Isän huoneesta, ja olet niin kauvas eksynyt, ettei silmä enää näe eikä korva enää kuule, missä hän on, ja häpeä on tulla

traasuperkeleenä takaisin Isän taloon. Pidemmin sinä menet sen ahneen porvarin tykö, joka panee sinut sikoja paimentamaan, mutta porvari on niin ahne, ettei hän anna sinulle ruokaa.

Ajattele nyt, kuolevainen ihminen, kuinka huonommilla palvelijoilla Isän huoneessa on parempi tila kuin sinulla. Sinä olet se tuhlaajapoika, joka olet ennen saanut osan Isän tavarasta, sinä olet saanut osan siitä turmelemattomasta tavarasta, jonka Taivaallinen Isä sinulle antoi, mutta sinä olet sen kalliin tavaransa ja omaisuuden haaskannut. Sinä olet mennyt maailmaan ja niin kauvas eksynyt, ettei silmä näe eikä korva kuule, missä hän on. Nyt sinä olet tullut köyhäksi ja vaivaiseksi ja ei kukaan sinua surkuttele; ei yksikään huoli enää sinusta. Lieneekö se ahne porvari, jonka palvelukseen sinä olet mennyt, lieneekö hän paras ystävä? Antaakos hän sinulle ruokaa, koska sinä palvelet hänen sikojansa? Minä luulen, ettei hän anna sinulle mitään. Nyt taitaa tulla tuhlaajapojalle kuolema, ja onnetoin ijankaikkisuus seisoo oven edessä.

Voi sinua, onnetoin raukka! Sinä olet tuhlanut sen kalliin tavaransa ja omaisuuden, jonka Isä sinulle antoi. Sinä olet mennyt pois Isän huoneesta. Sinä olet mennyt kauvas vieraalle maalle, kussa ei yksikään sinua surkuttele. Sinä olet mennyt maailmaan, kussa ei kukaan sinua armahda, ja viimein olet sinä joutunut sikopaimeneksi, ja ei yksikään anna sinulle ruokaa. Nyt pian tulee kuolema, joka viepi sinua siihen avaraan ja onnettomaan ijankaikkisuuteen, jossa ei pohjaa ole. O, tuhlaajapoika! Muista nyt sitä entistä aikaa, koska sinä rukoilit isääsi ja sanoit: *”Isä, anna minulle osa tavarasta,”* ja Isä ei saattanut kieltää silloin, että rukoilit Häntä.

Mutta nyt olet haaskannut kaikki porttoin kanssa. Ja niin kaukana olet Isän huoneesta, ettei silmä näe, eikä korva kuule.

Kuinkas luulet? Vieläkö Isä on elämässä? Vieläkö Hän muistaa sinua? Ei Hän ole moneen aikaan kuullut sanomia sinusta, mutta Hän on murheellinen sinun tähtesi. Ei Hänellä ole rauhaa eikä lepoa, koska yksi Hänen lapsistansa on eksynyt metsään. Isällä on suuri murhe sinun tähtesi. Hän on nyt ajattelemassa: *”Kuka tiesi se raukka on nyt nälkään kuolemassa, kuka tiesi mettän pedot raatelevat häntä, kuka tiesi hän kylmettyy, alastoin raukka?”* Isä hakee sinua, kadonnut lammas. Hän vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita sinun tähtesi. Hän huutaa sinua Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Mutta sinä et ole pitänyt Hänestä vaaria. Et ole lähettänyt Hänelle yhtään huokausta eli rukousta eli sanansaattajata, että Isä olisi saanut kuulla, missä surkeassa tilassa sinä olet.

Ajattele nyt, tuhlaajapoika, kuinka monella palvelijalla Isän huoneessa on parempi tila kuin sinulla. Anna tulla tämä suuri ja autuaallinen ajatus mieleen: *”Minä nousen ja minä menen Isän tykö ja sanon: Isä, minä olen*

syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapseksesi kutsuttua, mutta anna minun olla niin kuin yksi huonoin sinun palvelijoistasi.” Älä viivyttele enää nousemasta ja menemästä Isän tykö, sillä nyt on vielä lyhyt ja arvaamattoman kallis armonaika jäljellä! Mutta pian loppuu nyt tämä lyhykäinen armonaika, pian tulee kuolema, pian tulee loppu!

Mene siis Isäs tykö, jos Hän ottaa sinua vastaan; niin sinä olet pelastettu. Ja minä luulen, että Hän ottaa sinua vastaan semmoisena kuin sinä olet. Ei sinulla ole turvaa muualle. Ja koska sinä tulet traasuperkeleenä Isän tykö, niin Isä ottaa sinun ilolla vastaan, ja tekee häitä ja antaa sinulle juhlavaatteet ja panee sormuksen käteen. Ja sitte tulee ilo isän huoneessa, sillä taivaan enkeleillä tulee ilo yhdestä syntisestä, joka itsensä kääntää ja parantaa. Ja nyt hän kutsuu sinun siihen suureen ehtoolliseen. Usko nyt, traasuperkele, kaikki räpäleet pois ja ota häävaatteet päällesi. Paimentakoon porvari itse sikojansa, mutta mene sinä hopusti Isän tykö ja sano: *”Minä vaivainen syntinen ihminen! jne.”*

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

4. Rippisaarna kuolevaisille.

TEKSTI: LUUK. 22: 15–16

Minä olen halulla halajanut syödä tätä pääsiäislamasta teidän kansanne ennen kuin minä kärsin; sillä minä sanon teille, en minä suinkaan enää siitä syö siihen asti kuin se täytetään Jumalan valtakunnassa.

Näin sanoi meidän kallis Vapahtajamme opetuslapsilleen, koska Hän istui syömään viimeisen aterian maan päällä. Hän tiesi kyllä, että se oli viimeinen ateria, mutta me emme tiedä, koska viimeinen ateria tulee, mutta sen me tiedämme, että se tulee, ja kuka tiesi tulee se aivan pian se viimeinen ateria. Jos me silloin olisimme valmiit astumaan ijankaikkisuuteen ja olisimme mahdolliset istumaan Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää. Se ajatus pitäisi oleman kaikilla rippivierailla, että se on viimeinen ateria maan päällä, koska he syövät Pääsiäislamasta, ja ettei he syö enää muuta ruokaa maan päällä ennen kuin se täytetään taivaan valtakunnassa.

Mutta monelle tahtoo viimeinen ateria olla kaukana, koska he istuvat syömään Pääsiäislamasta, sillä muutamat ovat niin kiinni maailmassa, etteivät he saata ajatella, että se on viimeinen ateria maan päällä. Jos kaikki rippivieraat ajattelisivat, että se on viimeinen ateria, jota he nautitsevat maan päällä, niin he olisivat paremmin valmiit astumaan ijankaikkisuuteen ja istumaan Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää. Mutta vihollinen jatkaa monelle rippivieraalle armonaikaa ja lykkää heille mieleen, ettei Herran Ehtoollinen ole viimeinen ateria maan päällä.

Ainoastansa muutamat sairaat, jotka makavat kuoleman edessä, tuntevat, että se on viimeinen ateria maan päällä, mutta ei kaikki sairaitaan ole sen tähden valmiit astumaan ijankaikkisuuteen, vaikka he tuntevat, että Herran Ehtoollinen on viimeinen ateria, jota

he nautitsevat tässä kuolevaisessa ilmassa. Muutamille sairaille on maailma niin rakas, että se panee heitä toivomaan, että he paranevat tähän maailmaan. Mutta se luulo ja toivo saisi kyllä olla pois kaikilta sairailta, sillä se toivo on heille sangen vahingollinen. Semmoinen väärä toivo ei pitäisi oleman kristityillä tautivuoteella, erinomattain koska kuolema on oven edessä. Mutta se toivo on kristityillä, että he paranevat toiseen maailmaan ja että he pääsevät pian Kaanaan luvattuun maahan syömään Pääsiäislamasta uudessa Jerusalemissa happamattoman leivän kanssa ja juomaan punaista viinaa Elävän Viinapuun hedelmästä Jumalan paratiisissa.

Ja sinä kuolevainen ihminen! Kuoleman sanaanasaattaja on tullut. Kuoleman enkeli on tullut leikkaamaan viinapuun oksat maan päältä. Pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, kuinka kaunis Jeesuksen morsian on. Ja tämä Herran Ehtoollinen, jota sinä nyt olet vastaan ottamassa, on viimeinen ateria maan päällä. Sano nyt hyvästi maailmalle ja ole valmis lähtemään pois niin pian kuin käsky tulee. Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että se Suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on valmistanut sinua vastaan ottamaan ja nautitsemaan Hänen pyhää ruumistansa ja vertansa sielun ylösrakennukseksi ja ijankaikkiseksi autuudeksi. Ja niin kuin tämä nyt on viimeinen ateria maan päällä, niin sinun pitää syömän sydämesi hyvin täyteen, ettei tule nälkä ja jano, ennen kuin sinä kostut siihen Suureen Ehtoolliseen, kussa Karitsan häät pidetään nyt ja ijankaikkisesti, amen. Tee nyt

syntintunnustus sanoen seuraavalla tavalla:

Minä vaivainen syntinen jne.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto,
Helsinki /

1. Rippisaarna sairaalle, joka on uskomassa ja on valmis kuolemaan.

TEKSTI: JOH. 15: 2

Jeesus sanoi opetuslapsillensa: ”Minä olen se totinen viinapuu, ja minun isäni on peltomies. Jokaisen oksan minussa, joka kantaa hedelmän, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän.

Me kuulemme näistä Vapahtajan sanoista, että Viinamäen Isäntä korjaa ja puhdistaa niitä oksia, jotka hedelmän kantavat. Me ymmärrämme, että hedelmälliset oksat ovat oikeat Jeesuksen opetuslapset, jotka imevät nestettä siitä Totisesta Viinapuusta. Se on, sen kaltaiset ihmiset, jotka ovat ei ainoastaan heränneet, vaan myös armoitetut, ja siinä kalliimmassa uskossa pysyväiset olleet. Sen kaltaiset oksat on Herra aikonut puhdistaa, että he runsaamman hedelmän kantaisivat. Tällä puhdistuksella ymmärretään uskon koettelemusta. Sillä joka jo pesty on, ei hän tarvitse muuta kuin että ainoastaan jalat pestään, niin hän on kokonansa puhdas. Mutta se puhdistus, josta Jeesus tässä paikassa puhuu, tapahtuu uskon koettelemuksessa. Ja missäpä kristityn usko paremmin koetellaan kuin kuolemassa? Se, jonka usko kestää kuolemassa, on kaikkein kristittyin koettelemuksen jälkeen autuas ajassa ja ijankaikkisuudessa. Jollei kuolevaisella ole niin paksu omatunto, ettei hän tiedä synnistä mitään, ja niin vahva kuollut usko, ettei kuolemakaan jaksa sitä särkeä.

Koska nyt Jeesus sanoo opetuslapsillensa: ”Minä olen se Totinen Viinapuu ja te olette oksat, jokaisen oksan minussa, joka hedelmän kantaa, Hän puhdistaa, että se runsaamman hedelmän kantaisi,” niin Hän tarkoittaa sen kaltaista sielun tilaa, jossa se Taivaallinen Peltomies on jo Pyhän Henkensä kautta vaikuttanut totisen katumuksen ja parannuksen. Se on ihminen, joka on herännyt ja tullut syntiänsä ja pahuuttansa tuntemaan, ja on myös elävän uskon kautta istutettu totiseen ja elävään viinapuuhun, Kristukseen, jossa uskossa hän tekee hedelmän, nimittäin sen kaltaisen hedelmän, joka oikeaan kristillisyyteen kuuluu. Semmoinen on

totisesti hedelmällinen oksa siinä Totisessa Viinapuussa.

Mutta nyt tulee uskon koettelemus, koska Hän sanoo: ”Jokaisen oksan minussa, joka hedelmän kantaa, Hän puhdistaa, että se runsaamman hedelmän kantaisi.” Tämä uskon koettelemus tapahtuu vastoinkäymisten kautta, vainon ja kärsimisten kautta, mutta erinomattain kuoleman kautta, koska kuoleman enkeli tulee leikkaamaan viinapuun oksat. Silloin koetellaan kristittyin usko, silloin tapahtuu se viimeinen puhdistus. Nyt on kuoleman enkeli tullut leikkaamaan viinapuun oksia. Nyt on viinamäen Isäntä tullut hakemaan hedelmää viinapuun oksista. Nyt on se viimeinen puhdistaminen tullut. Jokaisen oksan minussa, joka hedelmän kantaa, Hän puhdistaa, että se runsaamman hedelmän kantaisi.

Älä usko, veikkoinen oksa, että kun sinä keran olet istutettu siihen totiseen ja elävään viinapuuhun, et tarvitse enää puhdistusta. Ei se ole niin. Sinä tarvitset tosin puhdistusta ja korjaamista, sillä harakat ja varikset ovat paskantaneet sinun päälles. Sinä olet usein ollut valvomatoin ja huolimaton, usein on vihollinen tahtonut sinua nukuttaa, usein on maailmanrakkaus pakannut sydämeen. Kaikki nämä roskat ja virheet korjataan nyt pois: viimeinen puhdistus on tullut. Jos ennen olet ollut maailmassa, niin pääset irti verisen kilvoituksen kautta. Tällä tavalla puhdistaa Hän oksat, jotka hedelmän kantavat, että he runsaamman hedelmän kantaisivat.

Kasvakaat nyt, te viinapuun oksat, kypsykää nyt pian punaiset viinamarjat, pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat, pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan viinapuita. Viinamäen Rakentaja on rukoillut

sinun edestäsi, sinä hedelmätöin viikunapuu! Ja sinä sen esirukouksen kautta olet saanut elää siihen päivään asti, että se Suuri Viinamäen Rakentaja on kaivanut ojia sinun ympärilläsi, ja on sonnittanut sinun juurtasi, ja korjannut sinun, ja sillä lailla on Hän saanut sinun hedelmän kantamaan, sinä hedelmätöin viikunapuu. Ja nyt Hän tulee katsomaan viikunapuuta, onko siinä hedelmätä, koska Hänellä on nälkä. Ole nyt valmis antamaan Hänelle hedelmä, sillä tässä viinamäessä ei ole ennen kasvanut yhtään viinamarjaa, vaan aivan muikiat marjat, joita rietas on syönyt.

Mutta nyt odottaa viinamäen Isäntä parempaa hedelmää tästä viinamäestä, jossa Hän on niin paljon vaivaa nähnyt ja niin paljon työtä tehnyt. Hän on rakentanut aidan hänen ympärillensä ja ojia kaivanut ja istuttanut metsäpuun oksat siihen totiseen ja elävään viinapuuhun. Ja Herra on myös tässä viinamäessä rakentanut yhden pikkuisen viinakuurnan, jossa punaisia viinamarjoja puserretaan, että se makia viina, joka niissä on, rupeisi ylitse vuotamaan. Ja meidän toivomme on, että se Suuri Viinamäen Rakentaja saapi sammuttaa janonsa sillä viinalla, joka näistä viinamarjoista on tuleva, koska he pannaan viinakuurna ja siinä puserretaan.

Kasvakaa, te hedelmälliset viinapuun oksat! Kypsykää, te punaiset viinamarjat, sillä kesä on lyhykäinen pohjanmaalla. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat,

että hän saisi panna niitä pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta, ja hän on sanova: *”Maistakaat, vieraat, niitä marjoja, jotka ovat pohjanmaalla kasvaneet!”*

Ja sinä kuolevainen ihminen, sinä olet yksi oksa viinapuussa, jonka kuoleman enkeli on tullut leikkaamaan. Jos ennen et ole sanonut hyvästi maailmalle, niin sano nyt hyvästi maailmalle, ja jätä kaikki joutavat ajatukset pois ja käänny Jumalan puoleen ja rukoile kaikesta sydäimestä, että se Suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas antaisi sinun jättää tämän maailman yhdessä autuaallisessa hetkessä, ja että sinä saisit pian nähdä Häntä Siionin vuorella valittuun keskellä. Älä enää laske Jeesusta silmistäsi, vaan pidätä sinuas kiintiästi ja lujasti Hänessä.

Ja koska sinä viimeisen kerran täällä armon ajassa saat vastaan ottaa Herran Pyhää Ehtoollista, niin rukoile vielä, että Herra Jeesus antaisi anteeksi, mitä sinä olet Häntä vastaan rikkonut ajatuksilla, himoilla ja haluilla, Hänen viattoman piinansa ja kuolemansa kautta, ja ole uskollinen kuolemaan asti, niin sinä saat elämän kruunun.

Kaikkein kristittyin silmät vartioitsevat tämän matkustavaisen päällä, he tahtovat nähdä, kuinka hän kostuu sillattoman virran ylitse, ja meidän toivomme on, että sinä pääset pian istumaan Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa. Amen.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

4. Rippisaarna sen kaltaisille, jotka mielellänsä tahtovat lähteä pois maailmasta.

TEKSTI: 2. KOR. 5: 1–3

Sillä me tiedämme, jos tämä maja, meidän maallinen huoneemme puretaan, meilläämme olevan rakennuksen Jumalalta, huoneen ei käsillä tehdyn, joka on ijankaikkinen taivahissa, jota me myös ikävöiden huokaamme, että me meidän majallamme, joka taivaasta on, puetuiksi tulisimme. Jos me muutoin puettuna, eikä alasti löyttäisiin.

Näin kirjoittaa Paavali niille kristityille, jotka olivat muutamia vuosia ennen Paavalin opin kautta heränneet synnin unesta ja kääntyneet pakanallisuudesta kristillisyyteen. Paavalilla oli usein halu lähteä pois maailmasta, ei ainoastansa sen vaivalloisuuden tähden, kuin kristityillä on maailmassa, jossa heitä vihataan ja vainotaan, pilkataan ja ylönkatsotaan, vaan myös jumalallisen halun tähden autuuden perään, koska hän oli vakuutettu siitä, että hänellä oli parempi maja rakettu taivahissa kuin tämä ruumiillinen maja, joka pian hajoo.

Tämän Paavalin kirjoituksen jälkeen pitäisi oleman kaikilla kristityillä sydämellinen halu lähteä pois maailmasta ja olla Kristuksen tykönä, joka paljon parempi olisi. Ja minä uskon myös, että kaikilla uskovaisilla on semmoinen halu, erinomattain vanhoilla, jotka iänkin vuoksi seisovat haudan partaalla, jos he muutoin ovat Kristuksen vanhurskaudella puettut, ellei niin ole, kuin Paavali kirjoittaa: *”Jos me muutoin puettuna löyttäisiin, eikä alastomana.”*

Alastomat ovat kaikki ne raukat, jotka eivät ole Kristuksen vanhurskauden hameella puettut. Mutta suoja on välistä nukkuissa tuntematoin, niin ettei nukkuvaiset tiedä eikä tunne, jos he olisivat peitteen pois päältänsä unessa potkineet. Valvovaiset sen näkevät ja vetävät peittoa alastomain päälle. Mutta jos kaikki nukkuvat, niin silloin saattaa olla monta, jotka ovat unessa peitteen pois päältänsä potkineet. Ne löydetään alastomina, koska Jumalan Poika tulee. Sen tähden kirjoittaa Paavali: *”Jos me muutoin*

peitettyinä eikä alastomana löyttäisiin.” Mutta niin kuin Noakia oma poikansa pilkkasi, koska hän unessa oli peiton päältänsä potkinut, niin tulevat kaikki alastomat raukat riettaan enkelien pilkkaamiksi, jos ei ole joku saapuvilla, joka vetää peittoa heidän päälensä.

Niitäkin riettaan enkelit pilkkaavat, jotka Kristuksen vanhurskauden hameetta kantavat, mutta tämä pilkkaaminen ei koske niihin, joilla totisesti Kristuksen vanhurskaus on; vaan jos he alastomana löydetään, ja sen alastomuuden tähden pilkataan, niin silloin he saavat sanoa kuin Daavid: *”Pilkka särkee minun sydämeni.”* Mutta se olisi nyt paras neuvo sekä nuorille, että vanhoille, että he ottaisivat Kristuksen vanhurskauden hameen päällensä, ettei heitä silloin alastomana löydettäisi, kun Jumalan Poika tulee, että he saattaisivat sanoa Paavalin kanssa: *”Me tiedämme, jos tämä maja, meidän maallinen huoneemme puretaan, meilläämme olevan rakennuksen Jumalalta, huoneen, ei käsillä tehdyn, joka on ijankaikkinen taivahissa; jota me myös huokaamme ikävöiden, että me meidän majallamme, joka taivaasta on, puetetuksi tulisimme.”*

Näitä sanoja kirjoitti Paavali kristityille, koska hän tunsu, että hänen maallinen majansa pian puretaan. Ja minä ajattelen, että kaikilla vanhoilla, jotka jo iän vuoksi seisovat haudan partaalla, pitäisi oleman saman kaltainen tunto jo itsessään ruumiin rakennuksessa, että heidän majansa pian puretaan, ja jos ei ole heillä se vakuutus, että he pääsevät pian siirtymään ijankaikkisiin majoihin, koska

tämä maallinen maja puretaan, niin he jäävät avoimen taivaan alle. Paavali kirjoittaa myös kristityille edellä mainitussa paikassa (2. Kor. 5: 4): *"Sillä me, jotka tässä majassa olemme, huokaamme, että me rasitetut olemme,"* niin kuin kaikki kristityt huokaavat, koska he tuntevat, että he tässä katoovaisessa majassa ovat rasitetut. Niin kuin myös Salomon kirjoittaa: *"Kuolevainen ruumis rasittaa sielua."*

Tämä rasitus on erinomattain vanhoille tuntuva, joitten ruumiin rakennus kohta kallistuu hautaan. Ja heidän pitäisi erinomattain huokaaman ja rukoileman, että he pääsisit pian siirtymään ijankaikkisiin majoihin, koska tietävä on, että tämä maallinen maja on jo lahoomassa, ja sen tähden puretaan pian. Nämät Paavalin sanat kuuluvat ainoastansa kristityille, sillä Paavali kirjoittaa samassa paikassa: *"Sillä se, joka meitä siihen (siirtymiseen) valmistaa, se on Jumala, joka myös hengen on meille pantiksi antanut."* Näistä sanoista kuuluu selkiästi, että ne edelliset sanat kuuluvat ainoastansa niille, joille Jumala on Pyhän Henkensä pantiksi antanut. Ei ole suruttomilla tässä paikassa mitään omistamista, jotka eivät ole Pyhää Henkeä koskaan saaneet, ei myös niillä ole osaa eli arpaa, jotka ovat Pyhän Hengen kadottaneet. Niitten suruttomain, katumattomain ja uskottomain maja on rakettu helvetissä, siellä on se paikka, jossa heidän ijäti oleman pitää.

Ja koska Paavali kirjoittaa kristityille, että me olemme kaukana Herrasta, niin kauan kuin me ruumiissa asumme, sillä me vaellamme uskossa emmekä katselemisessa, niin se on arvattava, että nämät Paavalin koettelemukset sopivat kaikille kristityille, erinomattain silloin, koska omavanhurskaus tahtoo ahdistaa uskovaisia kauvas Kristuksesta. Silloin he tuntevat, että he ovat kaukana Herrasta, koska armon aurinko peitetään epäuskon pilvien taka. Mutta heillä on kuitenkin sydämellinen halu autuaaksi tulla, vaikka he tuntevat, että he ovat kaukana Herrasta. Ja muutoinkin saavat kristityt tuntea, että he

2156

ovat kaukana, vaikka he vaeltavat uskossa, mutta ei katsomisessa. Kuitenkin lisää Paavali nämät sanat: *"Meillä on turva, ja paljon enemmin halaamme olla kaukana pois ruumiista ja mennä asumaan Herran tykö."*

Onkos nyt teillä semmoinen halu, te vanhat ja sairaat ijankaikkisuuteen matkustavaiset, te, joitten ruumiillinen maja pian puretaan, joitten rakennus on jo kallistumassa hautaan? Onkos teillä nyt semmoinen tunto kuin Paavalilla, että koska tämä lahonnut maja pian puretaan, teille on rakettu parempi maja taivahissa, ja on ijankaikkinen ja turmelematoin. Ja koska vanha lahonnut ruumis rasittaa teidän sielujanne, niin onkos teillä totinen halu olla kaukana ruumiista ja tulla Herran tykö? Onkos teillä semmoinen usko, että te pääsette pian siihen uuteen Jerusalemiin katselemaan Herraa, niin kuin Hän on, kasvoista kasvoihin?

Minä uskon, että totisilla kristityillä on se tunto ja turva kuin Paavalillakin ja kun tämä Herran Ehtoollinen on monelle viimeinen ateria maan päällä, niin rukoilkaat, että Herra valmistaisi teitä, te matkustavaiset ijankaikkisuuteen, että te puetettuna löytäisi Kristuksen vanhurskauden hameella, joka teidän alastomuutenne peittää.

Nyt on Ihmisen Poika kirkastettu Hänen verisessä muodossansa. Nyt seisovat murheelliset opetuslapset ristin kohdalla. Nyt veri juoksee niin kuin virta sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan haavoista. Nyt saatanan joukko Häntä pilkkaa. Muutamilla on tässä ruostunut rautanaula sydämässä. Jeesuksen ristin viholliset, jotka katuvaisten ja uskovaisten kyyneleitä pilkkaavat, ne luulevat, että he nyt saavat rauhassa mennä helvettiin, koska kansanhäirit-sijä kuolee. Mutta yksitoista on vielä elämässä, jotka saavat nähdä Herran, vaikka he välistä ovat murheessa ja epäilyksessä, koska Jeesus kuolee.

Kumartakaat sydämiänne ja rukoilkaat Häntä, koska te näette Ihmisen Pojan

astuvan ylös taivaaseen, josta Hän on pian tuleva jälleen. Tunnustakaa teidän syntinne, joitten tähden Jeesus on ristiinnaulittu ja

sanokaa: *"Minä vaivainen syntinen ihminen jne."*

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

12. Rippisaarna sen kaltaisille, joilla on Jumalan armon tunteminen.

TEKSTI: 2. PIET. 3: 15

Lukekaat meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden teidän autuudeksenne.

Tässä paikassa kirjoittaa Pietari kristityille, että heidän pitää lukeman meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksensa, koska Hän on niin pitkämielinen ollut, ettei Hän ole rangaissut heitä heidän ansionsa jälkeen. Ei ainoastansa silloin, koska he vielä pakanat olivat, ole Kristus ollut niin pitkämielinen, että Hän on odottanut heidän parannustansa, mutta myös jälkeen, koska he tulivat kristityksi ja Jumalan lapsiksi, on se armollinen Vapahtaja ollut niin pitkämielinen, että Hän on antanut heidän elää, vaikka he niin monessa paikassa ovat huikentelevaiset.

Tämän pitkämielisyyden ovat kristityt saaneet koetella ja Pietarin kirjoituksen jälkeen pitäisi heidän lukeman tämä pitkämielisyyden autuudeksensa, koska he näkevät ja tuntevat, kuinka kärsivällinen ja pitkämielinen Hän on, koska Hän ei ole rangaissut heitä ansionsa jälkeen. Jos nimittäin Herra tuomitsi kristityitä ansion jälkeen, niin ei yksikään kristitty tulisi autuaaksi. Sen tuntevat kaikki kristityt, jotka ovat valvomassa. He tuntevat, kuinka paljon syntiä ja pahuutta heissä on. He tuntevat, että he olisivat jo aikaa hukkuineet, jos se armollinen Vapahtaja ei olisi odottanut heidän parannustansa. Mutta meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden tähden ovat he saaneet elää siihen päivään asti, että he ovat tulleet tuntemaan, kuinka suloinen Herra on. He ovat tulleet tuntemaan, mikä synti on ja mikä armo on.

Jos he nyt jaksaisivat niin valvoa ja kilvoitella heidän kalliimmassa uskossansa, ettei maailma, perkele ja oma liha ryöstäisi heidän uskoansa ja ahdistaisi heitä pois Kristuksesta, niin kuin muutamat ovat jo langenneet epäuskoon ja epäilykseen, jonka kautta

vihollinen on saanut heidät pyörtämään maailmaan ja maailman kautta kadotukseen. Omavanhurskaus on väsyttänyt monta ja ahdistanut pois Kristuksesta, vaikka nähtävä on, että kaikki, jotka paranevat maailmaan, ne maailman murheen tähden hukkuvat ja täytyvät viimein tuomita itsensä, ettei heillä ole toivoakaan paremmasta elämästä.

Erinomattain pitäisi vanhoilla oleman kiire pyörtämään pois maailmasta, joilla ei ole paljon mitään tekemistä maailmassa. Mutta tässä on monta, jotka seisovat haudan partaalla, eivätkä vielä ole kurkistelleet hautaan, vaan katsovat maailmaan ja luulevat, että Herra on niin pitkämielinen, että Hän antaa heidän elää vielä monta kymmentä ajastaikaa, vaikka he ovat jo ruumiin puolesta niin voimattomiksi tulleet, etteivät he saata enää nauttia tämän maailman huvitusta. Semmoiset vanhat ovat niin lujasti tarttuneet maailmaan, etteivät he pääse siitä irti ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa. Ne lukevat Jumalan pitkämielisyyden itsellensä autuudeksi, mutta ne lukevat väärin, sillä ei Jumala anna itseänsä pilkata. Jumala tosin odottaa heidän parannustansa, mutta ei ole kristityillä toivoa semmoisista, että he paranevat, koska he eivät ole etsikkoikaansa tunteneet. Niistä on kirjoitettu Raamatussa: *”Joka on paha, se tulkoon vielä pahemmaksi, ja joka ei parane, se pahenee.”* Semmoisille vanhoille on Herra puhunut Hesekielin 14. Näin sanoo Herra: Kuka ihminen Israelin huoneesta riippuu sydämellänsä epäjumalissansa ja pysyy lujana vääryytensä pahenuksessa ja tulee profeetan tykö, niin tahdon minä, Herra, vastata hänelle niin kuin hän ansainnut on hänen suurella epäjumalanpalveluksellansa.

Jos nuoret luottavat nuoruuteensa, ja sen tähden riippuvat kiinni maailmassa, ja tahtovat nauttia maailman hyvyyttä sen tähden, etteivät he suruttomuudessaan tiedä parempaa iloa hakea, niin ei vanhoilla ole mitään, minkä tähden heidän pitäisi maailmaa rakastaman. Heillä on tietävästi kuoleman aivan likellä, heillä on toinen jalka haudassa, eivätkä pääse siitä mihinkään pakenemaan. Heidän täytyy pian vajota siihen pimiään hautaan, josta ei yksikään ole päässyt palaamaan. Semmoiset suruttomat vanhat varastavat armoa Jumalalta ja he luulevat, ettei Jumala paiskaa heitä helvettiin. Mutta semmoinen usko on Jumalan pilkkaamista ja he saavat lopun kauhistuksella.

Mutta ne harvat sielut, jotka tuntevat, kuinka suuri armo se on, että Jumala on ollut niin pitkämielinen ja kärsivällinen heidän kanssansa, että Hän on odottanut heidän parannustansa siihen asti, että valkeus rupesi koittamaan ylhäältä Valkeuden Isältä, että he saivat nähdä, mistä tie menee taivaaseen. Ne saavat lukea meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksensa. Sillä jos tämä valkeus ei olisi tullut maailmaan, olisimme me kaikki kadotetuksi tulleet. Lukekaat nyt meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksenne, joka on ollut niin kärsivällinen teidän kanssanne, että Hän on odottanut teidän parannustanne siihen päivään asti, että tämä valkeus tuli maailmaan, jonka kautta moni on tullut tuntemaan viheliäisyytensä ja onnettomuutensa, ja moni on myös tämän ylösvaistuksen kautta havainnut, mistä tie menee taivaaseen.

Monen on täytynyt ruveta huutamaan syvyydestä korkeuteen niin korkealla äänellä, että ääni on kuulunut taivaaseen. Ja moni katuva on myös saanut vastauksen, niin kuin se katuva ryövärei ristin päällä, ja moni on jaksanut kuolemassa suurella uskon voimalla ja suurella uskon vapaudella lähteä pois maailmasta. Se on tapahtunut niille, jotka ovat lukeneet meidän Herramme

Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksensa, koska Hän on niin armollinen ja pitkämielinen ollut, että Hän on säästänyt meitä raukkoja siihen asti, että valkeus on koittanut ylhäältä, eikä ole antanut kaikkein kuolla heidän sokeudessaan, mutta on antanut muutamien huomata, missä he olivat. Tämä on tosin ollut meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden, jonka Pietari on käskennyt kristittyin lukea autuudeksensa. Jos nyt entiset juomarit ajattelisivat, kuinka onnettomat he olisivat olleet, jos Jumala olisi sallinut heidän juosta päätänsä myöten kadotukseen.

Jos entiset huorat ja varkaat ajattelisivat, mihinkä he olisivat joutuneet, jos Jumala ei olisi herättänyt heitä synnin unesta ja ottanut heitä kiinni synnin juoksusta, niin olisi siinä syytä kyllä lukea Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksi, koska Hän on ollut niin pitkämielinen ja niin kärsivällinen heidän kanssansa, ettei ole paiskannut heitä helvettiin [heidän] sokeudessaan. Jos he katselisivat, kuinka pitkämielinen Jumala on ollut, joka on säästänyt heitä siihen asti, että sokian raukan silmät aukenevat, niin olisi kyllä syytä lukea meidän Herramme Jeesuksen pitkämielisyyden autuudeksi.

Se on tällä tavalla ymmärrettävä, että kun Jumala on säästänyt jumalattomia siihen päivään asti, että Hän on saanut heidät seisautumaan synnin juoksussa ja pyörtämään takaisin kadotuksen tieltä, niin se pitkämielisyyden tapahtunut heille autuudeksi, nimitäin niille, jotka ovat sen armon vastaanottaneet. Mutta niille Jumalan pitkämielisyyden on tullut kadotukseksi, jotka ovat Jumalan pitkämielisyyden rikkautta ylönkatsooneet. Niin lukekaat siis tämä Jumalan pitkämielisyyden teidän autuudeksenne ja muistakaat, kuinka onnettomasti olisi käynyt, jos Jumala olisi teitä ansionne jälkeen paiskannut helvettiin, koska te vielä Hänen vihollisensa olitte.

Mutta älkää vetäkö tätä Jumalan armoa haureuteen, vaan sotikaat kaikella voimalla

perkelettä vastaan. Olkaat varustetut vanhurskauden sota-aseilla, kuin on uskon kilpi ja hengen miekka ja autuuden rautalakki, sillä nyt on semmoinen aika, että jos mahdollinen olisi, niin valitutkin eksytettäisiin. Ei olekaan enää monta sielua, jotka jaksavat uskoa, että Jumalan Poika pian tulee noutamaan omiansa pois tästä surun laaksosta.

Ja koska tämä Herran Ehtoollinen, joka tänä päivänä pidetään, on monelle viimeinen kerta ja viimeinen hengellinen ateria maan päällä, niin rukoilkaat sitä Suurta Ristinkantajata, joka ei ole säästännyt yhtään ainoata veren pisarata, jota Hän ei ole antanut vuotaa katuvaisten ja uskovaisten lunastukseksi,

että Hän sotis vielä niiden puolesta, joita tässä maailmassa vihataan ja vainotaan Kristuksen nimen tähden, että he jaksaisivat kantaa Hänen ristiänsä Golgatan mäelle ja seurata Hänen verisiä askeleitansa, että he pääsisivät näkemään Hänen haavojansa Siionin vuorella ja nautitsemaan Hänen katsantoansa ijankaikkisesti, amen! Kuule sinä pitkämielinen ja kärsivällinen, katuvaisten huokaus, koska he kumartaen polviensa armoistuimen eteen tunnustavat syntiänsä ja rukoi-levat anteeksi sanoen: minä vaivainen syntinen ihminen, jne.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: HEPR. 5: 12

Teidän olisi jo aikaa pitänyt opettajat oleman ja tarvitsette vielä ensimmäiset kirjaimet oppia.

Näin sanoo pyhä Paavali muutamille huolimattomille opetuslapsille ensimmäisessä kristillisessä seurakunnassa. Ja niin täytyy minunki sanoa teille, te huolimattomat opetuslapset, jotka olette jo monta ajastakaikaa käyneet vanhempain koulussa ja olette myös tässä käyneet joka päivä. Teitä on koetettu opettaa niin hyvin kuin on voitu ja on vielä paljon vailla, jota te teidän huolimattomuutenne kautta olette laiminlyöneet, niin että te, joitten olisi jo aikaa pitänyt opettajat oleman, tarvitsette vielä ensimmäiset kirjaimet oppia Jumalan sanasta.

Se on ihmeellistä, että ihmisen järki on niin kankea ja mieli niin sovaistu, ettei se ollenkaan opi sitä, kuin terveellinen on, vaan ainoastaan sitä kuin maailmaan kuuluu. Synti on jo lapsuudesta niin voimalliseksi tullut, ettei Jumalan sana voi enää pystyä ihmisen sydämeen ja mieleen. Se luonnollinen pimeys on niin suuri, että se pikkuinen valo, joka paistaa pimeään sieluun, sammuu synnin sumussa. Siihen tulee myös ei ainoastaan lasten, vaan myös vanhempain huolimattomuus, jotka antavat lastensa kasvaa laiskuuksessa ja Jumalan sanan ylönsäntä. Vanhemmat, jotka eivät itse pidä vaaria Jumalan sanasta, eivätkä ota kirjaa käteensä vuoden ja yön sisällä, kuinka luulevat he lasten tulevan kirjalliseksi, kun itse eivät ole kirjalliset, eivätkä voi lapsiansa opettaa muuhun kuin maailman turhuuteen. Se on vaikea sanoa, kummanko syy se on, että tämän aikaiset lapset ovat niin tyhmät ja taitamattomat autuuden tuntemisessa. Onko se vanhempain syy, jotka itse eivät huoli Jumalasta, eivätkä niin muodoin voi lapsiansa opettaa, vaan onko se lasten syy, jotka ovat niin kovakorvaisiksi tulleet, etteivät he ota kuritusta vastaan. Minä luulen, että se on molempain syy, sekä vanhempain, jotka ovat tyhjän maailman perään ankarat, vaan ei autuuden

perään, että myös lasten, jotka oppivat vanhemmiltansa maailman turhuutta noudattamaan. Kyllä saatte vanhemmat viimein nähdä, mikä lohdutus ja ilo tulee teidän lapsistanne, kun annatte heidän kasvaa ilman kuritusta. Luuletteko te, että teidän lapsenne tulevat teille vanhuuden turvaksi, kun te itse olette turhat, käyttte lastenne edellä pahoilla esimerkeillä ja teette heitä helvetin lapsiksi, pahemmiksi kuin te itse olette. Luuletteko te, että niillä ei ole korvat kuulemaan teidän kirouksenne, teidän joutavat jaarituksenne ja teidän häväistyssananne? Luuletteko, että niillä ei ole silmät näkemään teidän juopumuksenne ja teidän jumalattoman elämänne laadun. Älkää eksykö! Kyllä lapset oppivat, mitä vanhemmat tekevät, jos he kotonanäkevät ja kuulevat kirousta, juopumusta, varkautta, tappelua ja turhuutta joka päivä. Niinkö te luulette vanhemmat, etteivät lapset opi vanhempainsa tapoja. Älkää eksykö! Minkä kaltaisiksi lapsia opetetaan, senkaltaisiksi he useimmiten tulevat. Ja minkä kaltaisen siunauksen te luulette viimein saavanne teidän lapsistanne sen kaltaisilla opetuksilla. Te saatte syyttää itseänne, jos lapset, joita itse olette väärin opettaneet, tulevat viimein teille ristiksi ja mielikarvauksiksi vanhuudessanne. Silloin te saatte kuka tiesi itkeä ja parkua ja katua, että te olette sen kaltaisiksi lapsia kasvattaneet, jotka uhkaavat teitä ja kuka tiesi pieksävät, pilkkaavat ja kiroavat vanhempiansa. Siinä on teille vanhemmat se kiitos ja kunnia, jonka te viimein saatte teidän lapsiltanne teidän väivainne edestä. Siinä on teille palkka, rakkaat vanhimmat sen edestä, että olette valvoneet lastenne ylitse, vaivaa nähneet heidän tähtensä ja työtä tehneet yötä ja päivää saadakseenne ruokaa ja vaatetta niille. Sanovatko he teille tänä päivänä, kun te olette saattaneet heitä sille rajalle, että saavat ensimmäisen

kerran kumartaa polvensa Herran Jeesuksen edessä ja maistaa taivaan valtakunnan ensimmäiset hedelmät, nyt kun he kohta lähtevät pois vanhempainsa majoista ja joutuvat kulkemaan tämän lavean maailman vaarallisille retkille, sanovatko he teille lähtiessänsä: Suuri kiitos, rakas vanhin, sen edestä, että olet saattanut minut ihmiseksi! Suuri kiitos, rakas vanhin, sinun vaivaisi ja kyyneltesi edestä, joita olet kärsinyt minun tähteni. Antakoon Jumala armonsa, että minä voisin olla hyvä ja kuuliainen lapsi, että sinulla olisi minusta ilo vanhalla iälläsi.

Nyt te kuulitte lapset, mitä varten teitä on tänne tuotu. Te olette kutsutut tänne kuulemaan, mitä te olette velvolliset tekemään Jumalalle, Vapahtajalle ja teidän vanhemmillenne. Te olette kutsutut tänne tekemään parannuksen lupauksia. Mutta minä pelkään, että ne lupaukset ei tule täytetyksi, jos Herra Jeesus itse ei saa teitä herättää siitä surkeasta suruttomuudesta, jossa te tähän päivään asti maanneet olette. Te olette tyhmit ja taitamattomat Jumalan sanassa ja autuuden opissa. Oman laiskuutenne ja huolimattomuutenne kautta olette te menettäneet ja laiminlyöneet sen ainoan tarpeellisen, että tuta Jumala ja se, jonka hän lähetti, nimittäin Jeesus Kristus. Ja vaikka me olemme koettaneet opettaa teitä kaikella muodolla, että teille tulisi pikkusen valoa ja ymmärrystä, niin pelkään minä kuitenkin, että se Ristiinnaulittu on teille tuntematon. Yksi osa teistä tahtoo ripillä käydä naimisen tähden, toinen osa sen tähden, ettei tarvitse enää kustantaa itseänsä rippikouluun, muutamat tahtovat käydä sen tähden, että pääsisivät lukemasta niin paljon, sillä se lukeminen on raskas ja vaivalloinen työ kaikille niille, joitten sydän on maailmassa kiinni, ja kyllähän te, niin kuin maailmalliset, tulette hyvin aikaan lukemattakin; mitä se lukeminen maksaa; ei siitä lähde mitään. Tosi se kyllä on, että lukemisesta ei lähde mitään sille ihmiselle, jonka sydän on maailmassa kiinni. Se on hänelle yhtä, jos hän lukee

taikka ei. Mutta jos niin tapahtuisi, että kuolema rupeaisi pusertamaan teidän sydämiänne, kuinka sitten kävisi? Kuinka silloin luulette tulevanne aikaan? Moni ihminen on kuolemanvuoteella kaivannut Jumalan sanaa, vaikka hän sitä ei ole kaivannut eläissänsä. Moni on silloin katunut, ettei hän ole hakenut itsellensä parempaa tietoa Jumalasta, vaikka hänelle on tietää annettu.

Nyt teille on annettu tilaisuus tuta se mies, joka teidän edestänne on kuollut, mutta se on tietämätön, jos te sittenkään huolitte hänestä. Hän on vielä nytkin aivan vieras teille, ja seurakunnassa, jossa ei paljon yksikään ole oikein herännyt synnin unesta, ei ole paljon toiveita, että Jeesus tulisikaan teille tuoksi, ennen kuin totuus tulee eteenne. Suokoon Jumala, että silloinkaan tulisitte tuntemaan hänen. Tässä elämässä tahtovat ihmiset lihavia syödä, makeita juoda ja koreita kantaa, mutta kuolemassa ei enää kelpaa se ruoka. Kristitty kaipaa joka päivä sitä hengelistä ruokaa, joka Jumalan suusta lähtee, mutta luonnollinen ihminen ei kaipaa sitä koskaan. Jos hän joskus ottaa kirjan käteensä, niin hän lukee sitä ilman aikaansa. Ei hän tunne sydämessään, että siitä tulee apua. Sen kaltaiset te olette vielä kaikki. Ei teille kelpaa vielä se ruoka, joka Jumalan suusta lähtee. Te luette ainoastaan vaatimisen tähden, te olette niin kuin kuurot ja mykät. Jumalan sana menee toisesta korvasta sisälle, toisesta ulos, eikä koskaan tule sydäntä kohden. Ette te ymmärrä vielä, että Jumala tämän sanan kautta kutsuu teitä parannukseen. Mutta yksi päivä tulee, jona teidän omatuntonne pitää tunnustaman, että teitä on kutsuttu parannukseen tämän sanan kautta ja ettei ole opettajan syy, jos te olette sen laiminlyöneet.

Minun rakkaani, jos te tätä tutkiessanne joskus huomaisitte, että se verellä priiskotettu ja orjantappuroilla kruunattu kuningas on tänä päivänä maalattu teidän silmäinne eteen hänen verisessä muodossansa, ja että hän tahtoo nyt tulla asumaan teidän

sydämiinne, vaikka te häntä pilkanneet olette sen suuren joukon kanssa, niin muistakaa myös, että teidän opettajanne ovat hänen asettaneet teidän silmäinne eteen, eikä kukaan muu, ja ettei siis ole heidän syynsä, jos te maailman hulluuden tähden hyljätte hänen, joka teidän edestänne on piinattu, ruoskittu ja ristiinnaulittu. Ei ole opettajan syy, jos te syljette hänen kasvoillensa, poljette hänen punaisen verensä ja pilkkaatte hänen ristiänsä. Se ihminen, joka on saanut hyvän opetuksen, neuvon ja manauksen kirjan ja opettajain kautta, jos hän sulkee

sydämensä ja paaduttaa omantuntonsa eikä ole kuulevinaan sitä varoittavaa armon ääntä, joka häntä kutsuu parannukseen, hän ei ole parempi, kuin maailman sokea joukko, joka vääntelee päätänsä ja huutaa: Ristiinnaulitse! – Mutta Jeesuksen nimeen me teille parempaa toivotamme, että te kerran kumartaisitte polvianne katuvaisina Jeesuksen armoalttarin edessä ja saisitte hänen siunauksensa iäiseen elämään hänen suurelle ehtoollisellensa. Aamen!

Armonsanommat 1904 No 5

TUTKINTO JUHLAPÄIVISTÄ

Maailmanlapsilla on monta juhlapäivää. Yksi juhlapäivä on syntymäpäivä. Toinen on nimipäivä. Kolmas on naimisen päivä. Mutta yhdellä kristityllä ei ole niin monta juhlapäivää. Hän ei saata pitää syntymäpäiväänsä juhlanä, sillä luonnollisen syntymisen kautta on hän saanut synnin perinnöksi vanhemmiltansa. Mutta synnistä on hän saanut niin paljon tuskaa ja vaivaa kärsiä, ettei saata sitä päivää kiittää onnelliseksi, jona hän syntyi tähän syntiseen maailmaan. Se pyhä Job kiroili syntymäpäivänsä, ja sanoi: se päivä olkoon kirottu, jona minä olen syntynyt, ja se yö, jona sanottiin, että yksi ihminen on siitty.

Ei saata myös yksi kristitty pitää nimipäiväänsä juhlapäivänä, sillä sinä päivänä, jona hänelle annettiin nimi, otettiin hän ylös armonliittoon, jonka etuja hän on jälkeen kadottanut. Ei se tule muu kuin suru ja murhe, koska se johtuu hänen mieleensä, kuinka usein hän on rikkonut tätä pyhää liittoa. Naimisen päivä on yksi juhlapäivä, jos hän Jumalan säätämistä olisi saanut yhden kristillisen puolison. Mutta jos hän olisi saanut yhden jumalattoman ihmisen puolisoiksi, niin ei ole yhdellä kristityllä yhtään syytä kiittää onneansa naimisen vuoksi.

Mutta yhdellä kristityllä on se päivä yksi suuri juhlapäivä, jona aamurusko rupeis koittamaan armon taivaalla. Se päivä, jona hän tunsi itsensä sovitetuksi Jumalan kanssa. Se päivä, koska hän ensimmäisen kerran sai maistaa armon makeutta. Se on yksi juhlapäivä, joka ei koskaan mene hänen muistostansa, sillä sinä päivänä otettiin se raskas paino hänen sydämensä päältä. Sinä päivänä aukeni armon taivas. Hän tunsi sinä päivänä yhden ihmeellisen muutoksen sydämessänsä. Sinä päivänä pääsi hän syntymävaivastansa. Hän pääsi sinä päivänä siitä tuskasta, jonka synti myötänsä tuopi. Muisto tästä juhlapäivästä pysyy aina yhden kristityn muistossa. Ei hän saata sitä päivää unhottaa, jona

Jumala otti häntä syliinsä, ja antoi hänen maistaa taivaan valtakunnan esimakua.

Jos nyt teidän sydämenne, rakkaat lapset, olisi sovitettu Jumalan kanssa, jos te tänä suurena sovintopäivänä olisitte kostuneet Golgatan mäelle, ja saattaisitte laskea teidän sydämenne kuorman Jeesuksen ristin juureen, jos te jaksaisitte huutaa niin korkealla äänellä, että se kuuluis taivaaseen asti, jos te saattaisitte niin syvältä huoata, että se huokaus kuuluis helvetin syvyydestä aina taivaan laelle: silloin tulis tämä päivä suuremaksi juhlapäiväksi teille. Sillä yksi huokaus, joka kuuluu helvetistä taivaaseen asti, se vaikuttaa paljon, niin kauvan kuin ihmisen henki on armon ilmassa. Armonilmassa kuuluvat yhden katuvaisten syntisen huokaukset melkein kauvas, ja jota syvemältä ne huokaukset tulevat, sen edemmäksi ne kuuluvat. Mutta kuoleman jälkeen ei kuulu enää huokaukset edemmäksi helvettiin. Jos nyt teidän huokauksenne tulis syvimmästä paikasta, niin minä luulen ja uskon, että ne huokaukset kuuluisit taivaaseen asti. Sillä se ihminen, joka huokaa niin raskaasti, että huokaus kuuluu taivaaseen asti, ei se ole koskaan turhaan huoannut.

Mutta se on tietämätöin, jos teidän huokaukset tulevat juuri sydämen pohjasta. Taitaa olla mahdollinen, että muutamat teidän seassanne ei ole huoanneet vielä. Ja mistäpä ne huokaukset tulevat senkaltaiselle ihmiselle, joka ei ole missään hädässä. — Ei huokaukset tule tyhjältä. Ei huokaukset tule senkaltaiselle ihmiselle, jonka sydän ei ole raskautettu. Huokaukset merkitsevät, että sydän on ahdistettu, ja kyneleet merkitsevät, että ihminen on murheessa. Mutta mistäs kyneleet tulevat sille, joka ei ole murheessa? Ja mistäs tulevat huokaukset sille, jonka sydän ei ole ahdistuksessa? Jos teidän sydämenne olisi raskautettu, niin teidän täytyis huoata. Jos te olisitte murheessa, niin teidän täytyis itkeä. Ja se olisi mahdollinen,

että tämä päivä tulis jollekulle sovintopäiväksi ja suureksi juhlapäiväksi.

Mutta minä pelkään, että useimmat teistä ovat siinä surkeassa suruttomuuden tilassa, ja että te olette tulleet Jeesuksen alttarin eteen vastaanottamaan vahvistuksen teidän suruttomuutenne päälle siinä luulossa, että te sakramentin kautta tulette sovitetuksi Vapahtajan kanssa. Mutta jos teidän sydämenne, niin kuin minä pelkään, on siinä surkeassa suruttomuuden ja pimeyden tilassa, niin tulee tämä päivä teille ei juhlapäiväksi, vaan suruttomuuden päiväksi. Te tulette ainoastans vahvistetuksi teidän suruttomuudessanne Herran Ehtoollisen kautta.

Kuinka monta rippilasta on teitä ennen seisunut tässä paikassa ja tehnyt uskollisuuden lupauksia ja itkenyt Jeesuksen alttarin edessä, mutta kuinka monta on niistä rippilapsista tullut kristityksi. Kuivia kyyneleitä ovat he itkeneet. Turhia lupauksia ovat he tehneet. Muutamat niistä entisistä rippilapsista ovat tulleet juomariksi, muutamat huoraksi, muutamat varkaaksi, muutamat viinaporvariksi, muutamat ovat julmat riitelemään ja tappelemaan, muutamat nälyttävät vanhempiansa, pieksevät puolisoita, muuttavat kiroavat ja haukkuvat, ja muutamat ovat maailman perään ankarat. Eikö netkin ole tässä paikassa seisevät ja itkeneet, ja tehneet uskollisuuden lupauksia Vapahtajalle? Mihinkäs ne uskollisuuden lupaukset ovat joutuneet? Missäs ne nuoruuden kyyneleet ovat kuivuneet? Emme tiedä. Ilmanki tuuli on niitä vienyt. Se oli yksi suuri valet, jolla he ovat kieltäneet Jeesusta.

Muutamat ovat olleet samassa sielun tilaisuudessa kuin Juudas Iskariot, joka ahneuden tähden petti Vapahtajansa. Ja yhtä hyvin istui hänkin Jeesuksen pöydällä, ja teetteli itsensä viattomaksi, ja sanoi: En ole minä semmoinen. Viatoin minä olen. Kuinka monta on tämän aikaisista rippilapsista, joka olis oikein viaton ja vapaa Juudas Iskariotin ahneudesta? Kuinka monta niitä on, jotka

viekkaudella antavat suuta Jeesukselle Herran Ehtoollisessa ja sanovat: terve Rabbi, vaikka he kantavat vääryyden hintaa kukkarossa, ne 30 hopia penningitä, joita he vääryydellä ja ahneudella ovat voittaneet. Eikä sen tähden tule omantunnon poltetta, ennen kuin kuolemassa.

Mutta minä arvaan, että teillä on sama aikomus kuin Pietarilla, joka sanoi aikovansa kuolla Jeesuksen kanssa. Se kyllä on yksi hyvä aikomus. Mutta se on tietämätöntä, jos te oikein tunnette teidän sydämenne. Pietari kyllä aikoi kuolla Jeesuksen kanssa. Mutta kuinkas kävi, koska totuus tuli eteen? Hän luuli olevansa hyvä kristitty; ja yhtä hyvin astui hän takaperin, koska maailman palveliat rupeisit kiusaamaan häntä, että hän oli yksi niistä Jeesuksen opetuslapsista. Ja minä pelkään, että se kävis teille niin kuin Pietarille, jos maailman palveliat rupeisit soimaamaan teitä, että te olette Galilealaiset. Te rupeisitte kieltämään, ettette tunne Jeesusta. Ja se olis kyllä, kuka tiesi yksi totinen tunnus, ettette vielä tunne Jeesusta. Sillä ei yksikään teistä tohdi sitä sanoa, että te tunnette Vapahtajan. Ei yksikään teistä tohdi sanoa itseänsä oikeaksi kristityksi. Mutta se olis yksi suuri Jumalan armo, jos joku teistä olis tullut ymmärtämään, että te olette vielä kaukana siitä oikeasta kristillisyydestä.

Jos te vielä tiedätte millinen se oikea kristillisuus pitäis oleman, niin kuin me olemme freistanneet teille selittää; niin te tiedätte jo niin paljon kuin te tarvitsette tietää. Sillä koska ihminen tulee tietämään, ettei hän vielä ole kristitty, niin täytyy hänen ruveta työtä tekemään sen päälle, että hän tulis kristityksi. En minä saata tehdä teitä kristityksi. Se on Jumala yksistänsä, joka saattaa sen tehdä. Kaikki mitä yksi syntinen saattaa tehdä siinä asiassa on se, että hän freistaa selittää muille syntisille, millainen oikea kristillisuus pitäis oleman. Jos joku siitä selityksestä tulee ymmärtämään, ettei hän vielä ole kristityksi tullut, niin se tulee sen ihmisen päälle, jos hän seisoo Pyhän Hengen

armollisia vaikutuksia vastaan, eli jos hän antaa itsensä Pyhän Hengen armollisen johdatuksen alle.

Yksi välikappale, jonka kautta Pyhä Henki tahtoo herättää syntisiä heidän surkeasta suruttomuudestaan, on Herran Pyhä Ehtoollinen. Mutta suruttomat syntiset käyttävät tätä armonvälikappaletta väärin suruttomuuden vahvistukseksi: koska heidän kuolleet uskonsa sen kautta tulee vahvistetuksi. Ja se on sangen surkuteltava asia, että se armonvälikappale, joka on asetettu herätykseksi, käytetään väärin suruttomuuden vahvistukseksi ja pahuuden peitteeksi. Senkaltaisesta ripillä käymisestä tulee juuri puhdas hengellinen kuolema. Ja niille rippilapsille, jotka sillä tavalla käyvät Herran Ehtoollisella, että heidän suruttomuutensa tulee sen kautta vielä suuremmaksi, niillä tämä päivä tulee ei juhlapäiväksi, mutta kauhistuksen päiväksi. Senkaltaisille opetuslapsille sanoo Jeesus: voi sitä ihmistä, jonka kautta Ihmisen Poika petetään.

Nyt minä arvaan hyvin, ettei yksikään teistä tahtois olla niin kuin Juudas Iskariot. Te sanotte kaikki niin kuin Pietari: Jos vielä kaikki muut pahenisit, en minä kuitenkaan pahene. Tämä Pietarin aikomus on kyllä yksi hyvä aikomus. Ja siinä sieluntilassa, kussa hän silloin oli, luuli hän olevansa senkaltaisen sankari. Hän luuli olevansa hyvä kristitty. Mutta kuinka kävi, koska totuus tuli eteen? Hän kielsi ja vannoi, ettei hän ole Jeesuksen opetuslapsi. Minä pelkään, että teille kävis samaan laihin, jos kiusaus tulis teidän päällenne. Teillä taitaa olla se ajatus, että te olette jo hyvät kristityt. Te taidatte uskoa sen itseen, että teidän kristillisyydessänne ei ole mitään muuta vailla, kuin ainoastansa rippi.

Mutta jos joku maailmanlapsista rupeis teitä kiusaamaan sen kristillisyyden tähden, kuin teillä nyt on, sanoen: Te olette myös sen miehen opetuslapsia, niin minä pelkään, että useimmat teistä rupeisit kieltämään kaikki tyynni siitä opista ja siitä kristillisyydestä,

joka teille on silmäin eteen asetettu, ja jotka ei kieltäisi suulla, ne kieltäisit työllä. Niin viekas ja petollinen on ihmisen sydän, ennen kuin se on ollut ahdistuksessa, ettei ole luottamista sen päälle. Se valhettelee ja ihminen pettää itsensä surkiasti. Pietari luuli olevansa vahva uskossansa: Hän rupeis luottamaan voimaansa ylönsä varhain. Ei ollut vielä hänen sydämensä missään ahdistuksessa ollut. Ja sen tähden tulit kaikki uskollisuuden lupaukset valheeksi. Koko hänen kristillisyytensä oli yksi suuri petos.

Ottakaat tekin, hyvät lapset, hänestä esimerkki. Älkää luulko, että te olette jo täydelliset kristityt, vaan ajatelkaat paremmin, että Herra tahtoo herättää teitä ylös tämän Pyhän Ehtoollisen kautta. Ajatelkaat, missä tilassa teidän sydämenne on, ettette söis ja jois itsellenne tuomion. Pyytäkää itsellenne voimaa korkeudesta, että se armollinen Herra Jeesus, joka tämän armonvälikappaleen kautta tahtoo herättää teitä ylös teidän surkeasta suruttomuudestanne, jossa useimmat teistä ovat pimeydessä maanneet, lainais teille armonsa, että te kerran kostuisitte Hänen ihmeelliseen valkeuteensa ja saisitte koetella korkeuden, leveyden ja pituuden Hänen rakkaudestansa. Silloin te myös saattaisitte pitää tämän päivän juhlapäivänä, jos ensimmäinen kipinä kristillisyydestä olis tänä päivänä syttynyt johonkuhun sydämeen.

Mutta surun ja murheen päiväksi tulee visimmästi tämä päivä, jos te Jeesuksen Ehtoollisella vahvistatte sen kuolleen uskon, joka useimpien sydämessä eli sanoakseni mielessä ja ymmärryksessä vielä nytkin viheriöitsee. Varjelkoon teitä Jumala senkaltaisesta ripillä käymisestä, jolla maailmanlapset näinä aikoina nukuttavat omantuntonsa, koska he tukkivat armon makeutta vanhan Aatamin sisälle, ja sekoittavat hunajata myrkyllä. Varjelkoon teitä Herra Jeesus senkaltaisesta ripillä käymisestä, joka tekee ihmisen suruttomaksi, sen sijaan, että sen pitäis herättämän häntä: joka tekee ihmisen

rohkiaksi pilkkaamaan sitä Ristiinnaulittua juopumuksella ja kirouksilla, huoruudella ja saastaisuudella, ahneudella ja kateudella, niin kuin me näemme valitettavasti tapahtuvan näinä aikoina. Varjelkoon teitä Pyhä Henki senkaltaisesta ripillä käymisestä, jossa

maailman suuri joukko näinä aikoina syöpi ja juopi itsellensä kuoleman, tuomion ja kadotuksen. [Amen].

Alkuperäinen / Pekka Raittilan arkisto (Jussilan kokoelma) / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: 5. MOOS. 32: 45, 47

Pankaa sydämiinne kaikki nämä sanat, jotka minä tänä päivänä todistan, sillä ei siinä ole teille yhtään turhaa sanaa, vaan se on teidän elämänne, ja ne sanat pidentävät teidän elämänne maan päällä.

Nämä ovat kuolevaisen vanhemman viimeiset sanat, kun Mooses sanoi jäähyväiset Israelin lapsille ja jätti heidät uskollisen miehen, Joosuan haltuun. Mooses oli Herran käskyn jälkeen johdattanut Israelin lapsia korven läpi ja oli nyt tullut liki Kaanaan maata, jossa heidän piti asuman. Siinä tuli Moosekselle käsky, että hänen piti erkaneman Israelin lapsista ja astuman kuolemaan korkealle vuorelle, jossa Herra osoitti hänelle kaikki maan paikat, kussa Israelin lasten piti asuman. Mutta ennen kuin hän erkani Israelin lapsista, sanoi hän heille jäähyväiset näillä merkillisillä sanoilla: *”Pankaat sydämiin ne kaikki ne sanat, jotka minä tänä päivänä teille todistan, sillä ei siinä ole teille yhtään turhaa sanaa, ja se on teidän elämänne.”* 5. Moos 32: 46, 47.

En ole minä johdattanut näitä lapsia niin kauas kuin Mooses johdatti Israelin lapsia, enkä ole niin kauas saattanut heitä johdattaa kuin Mooses. Kuitenkin olen minä johdattanut sen huonon ymmärryksen jälkeen kuin minulle on annettu. Vaikka muutamat ovat vastahakoiset, muutamat ovat kääntäneet ajatuksensa takaisin pakanain maalle, muutamat ovat pahalla tunnolla matkustaneet Kaanaan maalle päin, ja muutamat ovat jo katselleet sitä maata, jossa maitoa ja hunajaa vuotaa, kuitenkin olen minä johdattanut sekä hyvät että pahat, myöntyväiset ja vastahakoiset. Tänne asti olen minä teidät, lapset, johdattanut, ja täällä te nyt seisotte Jeesuksen alttarin edessä. Pankaa nämä viimeiset kuolevaisen vanhemman sanat teidän sydämillenne, kaikki ne sanat, jotka minä tänä päivänä teille todistan, sillä ei siinä ole yhtään turhaa sanaa.

Mutta minun täytyy sanoa teille niin kuin Mooses sanoi Israelin lapsille, ennen kuin hän erkani heistä: *”Katso, minä panen tänä*

päivänä teidän eteenne elämän ja kuoleman siinä, kun minä tänä päivänä käsken, että rakastat Herraa sinun Jumalaasi, vaellat Hänen teissään, ja pidät Hänen käskynsä, että saisit elää ja enettäisiin ja Herra sinun Jumalasi siunaisi sinua siinä maassa, kuhunkas menet. Mutta jos sinä käännät sydämesi ja et ole kuuliainen, vaan annat vietellä sinuasi, niin että sinä kumarrat vieraita jumalia ja palvelet heitä, niin teen minä tänä päivänä teille tietäväksi, että teidän pitää peräti hukkuman ja ei kauan pysymän siinä maassa, johonkas menet Jordanin ylitse.” Tämä sana kuuluu erinomattain niille, joilla on kova otsa ja paatunut sydän, jotka eivät tottele ollenkaan kuolevaisen vanhemman viimeisiä maunauksia, ja jotka menevät heidän omia retkiään, jotka eivät hyvät ole.

Semmoisille paatuneille on Mooses jättänyt nämä merkilliset sanat: *”Minä tunnen sinun tottelemattomuutesi ja niskurisuutesi. Katso, koska minä nyt täällä vielä elän teidän kansanne, olette te tottelemattomat Herraa vastaan.”* Ja vielä sanoo Mooses niille paatuneille, jotka eivät anna totuttaa itseään oikealle tielle: *”Niinkö te Herralle maksatte? Eikö Hän ole sinun Isäsi ja sinun Lunastajasi, joka sinut luonut ja valmistanut on? Muista muinaisia aikoja ympäri vuosikaudet suvusta sukuun ja kysy isältäsi, ja hän ilmoittaa sinulle, ja sinun vanhemmiltasi, niin he sinulle sanovat, kuinka suurella vaivalla Herra on johdattanut Israelin lapsia orjuuden huoneesta. Herra löysi teidät erämaasta ja hirmuisesta itkukorvesta, ja Hän vei teidät ympäri ja opetti teitä ymmärtämään ja varjeli teitä niin kuin silmäteräänsä. Hän vei teitä hamaan korkeuteen ja ruokki teitä pellon hedelmällä ja antoi teidän imeä hunajaa kalliosta ja öljyä kovasta kivistä, voita lehmistä ja rieskaa lampaista ja ruokki teitä parhaalla nisulla ja*

juotti teitä parhaalla viinamarjain verellä.” Katso, niin on Herra tehnyt Israelin lapsille, jotka ennen huokasivat orjuuden huoneessa raskaan kuorman alla. Mutta koska Israel lihoi, tuli hän korkiaksi, hän on tullut lihavaksi, paksuksi ja väkeväksi ja hylkäsi Jumalan, joka hänet teki ja katsoi autuutensa kallion ylön. Silloin he uhrasivat perkeleelle ja ei Jumalalle.

Nämä hirmuiset sanat ovat Mooseksen kautta kaikki tyynni kirjoitetut niille, jotka eivät muista, mistä Herra on heitä pelastanut. Ja vielä nämä Mooseksen sanat kuuluvat semmoisille paatuneille, jotka ensimmäisen armon jälkeen lankesivat pois ja alkoivat maailman kanssa fästäämään, viinalla suoli-
aan voidella ja sydäntään parantaa. Niille sanoo Herra näin: *”Heidän viinansa on lohikäärmeen kiukkuvahto ja kyykäärmeitten hirmuinen myrky.”* —Tämä on hirmuinen muistutus niille, jotka nyt seisovat Jeesuksen alttarin edessä siinä mielessä, että he tekevät parannuksen lupauksia, ja heti, kun he kääntävät selkensä alttarille, menevät he perkeleen kalkista juomaan. Täällä Jeesuksen alttarin juuressa on ennen teitä monta tuhatta sielua vannonut uskollisuuden valan ja tehnyt monta lupausta ja uhrannut sydämensä Jeesukselle, mutta muutaman vuoden perästä on yksi osa tullut juomareiksi, toinen osa huoriksi ja varkaiksi, muutamat ovat piesseet vanhempiaan ja muutamat ovat surmanneet itsensä.

Semmoiset rippilapset ovat täällä ennen itkeneet, koska he ensimmäisen kerran seisovat Jeesuksen alttarin edessä. Mutta ne kyyneleet, jotka silloin ovat vuotaneet kirkon lattialle, ovat kuivuneet niin pian kuin he tulivat ulos kirkosta. Ilmankin maailman tuuli vei kaikki parannuksen ja rakkauden kyyneleet. Kaikki parannuksen lupaukset putosivat pois muistosta, kaikki kyyneleet ja hyvät ajatukset menivät hukkaan niin pian kuin rippilapset käänsivät selkensä Jeesuksen alttarille. Ei ollut pitkä aika, ennen kuin nämä katuvaiset lapset rupesivat juomaan,

kiroamaan, tappelemaan, huorintekemään ja varastamaan, juuri niin kuin he olisivat antaneet lupauksen perkeleelle ja ei Vapahtajalle.

Sitten saivat muutamat oikein rohkeuden syntiä tekemään sen ensimmäisen ripin jälkeen. Eivät semmoiset enää huolineet vanhempain kiellosta. Koska he nimittäin saivat ensimmäisen kerran maistaa Herran ruumista ja verta, meni itsekkyyden ja ylpeyden rietas heihin sen kastetun palan jälkeen. He tulivat itse miehiksi ja aikaihmisiksi. Monelle vanhemmalle, jotka johdattivat lapsiaan Herran alttarin eteen siinä mielessä, että he saisivat ilon lapsistaan vanhuuden päivinä, kun he näkevät lapsensa kastelevan Jeesuksen alttaria kyyneleillään, johtui ajatuksiin ja mieleen, että nuo lapset taitavat ilahduttaa vanhempiaan vanhuuden päivinä. Mutta turha oli tämä vanhinten toivo. Vähän ajan perästä tulivat nämä kauniit rippilapset vanhemmilleen ristiksi ja mielikarvaudeksi niin, että heidän täytyi valittaa niin kuin Israel: *”Minä olen lapsia kasvattanut, mutta he ovat kovakorvaisiksi tulleet. Te saatatte minun harmaat karvani murheella hautaan.”*

Näin on ennen eletty tässä seurakunnassa. Ja kuka tiesi, tulevatko nämä lapset suuremmaksi iloksi vanhemmilleen? Minä pelkään, että yksi osa näistä lapsista tulee vanhemmilleen surkeaksi mielikarvaudeksi, vaikka he nyt ovat olevinaan totiset ja murheelliset. Mutta ei se pidä oleman minun syyntä, jos muutamat teistä tulevat semmoisiksi villihengiksi, kuin entiset pakanat ovat olleet, nimittäin huoriksi, varkaiksi, juomareiksi, kiroilijoiksi, tappelumiehiksi, valapattoisiksi ja kristittyjen vainoojiksi. Semmoiset ovat oikeat villihenget ja metsänperkeleet, jotka pieksevät kristityitä ja voitelevat kurkkuaan pirun paskalla ja pyytävät hiiriä. Semmoisista sanoo Mooses, se Jumalan mies: *”Heidän viinansa on Sodomian viinapuusta ja Gomorran pelloista. Heidän viinamarjansa ovat myrkylisiä viinamarjoja; heillä on karvahimmat marjat. Heidän viinansa on lohikäärmeen*

kiukkuvaahdo ja kyykäärmeen hirmuinen myrkkyy." 5. Moos. 32: 32, 33

Uskokaa nyt, jos tahdotte, että Mooses ei ole valehtelija, eikä ole Mooses valehdellut, kun hän saarnasi viimeisen kerran niille paatuneille Israelin lapsille, joita hän oli johdattanut pakanallisesta maasta Jordaniin. Olen minä myös johdattanut teidät Jeesuksen alttarin eteen, jossa teidän pitää tänä päivänä vannoman Herralle Sebaotille ja sille suurelle Ristinkantajalle ja orjantappuroilla kruunatulle Kuninkaalle. Teidän pitää vannoman, niin totta kuin Herra elää, että teidän pitää antaman henkenne ja verenne siinä suuressa sodassa maailmaa ja perkelettä vastaan ja teidän omaa lihaanne vastaan. Minä otan tänä päivänä taivaan ja maan todistajaksi teitä vastaan, että minä panen teidän eteenne elämän ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen; niin valitse elämä, että sinä ja sinun siemenesi eläisi, että rakastaisit Herraa sinun Jumalaasi ja kuulisit Hänen ääntänsä ja riippuisit Hänessä kiinni, sillä Hän on sinun elämäsi ja pitkä ikäsi. 5. Moos. 30: 19, 20.

"En minä kaikista teistä puhu," sanoo Vapahtaja opetuslapsilleen, *"sillä minä tiedän, kenet minä valitsen. Mutta että Raamattu täytettäisiin: joka syö leipää minun kanssani, se tallaa minua jaloillaan."* On tässä muutamia Jeesuksen opetuslapsia, jotka eivät tiedä Juudaan petollisuudesta mitään, joitten aikomus on noudattaa Jeesuksen verisiä askeleita Golgatalle ja ristin kuolemaan asti. Mutta on tässä paljon Juudaan uskonveljiä ja sisaria, jotka eivät ole aikoneetkaan seurata Jeesuksen verisiä askeleita kirkon ovea ulommaksi, ja niistä en minä tiedä, mitä minun pitää tekemän ja sanoman. Jos minä sanoisin heille niin kuin Jeesus sanoi Juudaalle, niin minä sanoisin: *"Mitä teet, niin tee pikemmin"*, sillä Juudas teki myös pikemmin, mitä hän oli aikonut tehdä, ja sen kastetun palan jälkeen meni häneen perkele. Ilmankin se kastettu pala meni eli tarttui väärään kurkkuun, koskapa hänelle tuli niin kiire lähemmään ulos Herran ehtoollisen huoneesta.

Ei malttanut Juudasparka odottaa siksi kun olisi kiitosvirsi veisattu. Ja se oli hänen viimeinen menonsa. Ei Juudas ole tullut takaisin maailman reissulta, ennen kuin hän tuli sen suuren joukon kanssa Yrttitarhaan suuta antamaan Jeesukselle. Niin kuin kaikki petolliset rippivieraat tekevät, he antavat suuta Jeesukselle ja sanovat: *"Terve Rabbi!"* Mutta he antavat ilmankin taas muutaman ajan perästä suuta pirulle ja taas Jeesukselle, niin kuin muutamat ovat ennen tehneet.

Mutta ne yksitoistakymmentä, jotka ovat valvomassa Jeesuksen kanssa Yrttitarhassa, vaikka uni on pakannut kovin heidän päälle, ovat kuitenkin nähneet niin kuin unen horroksessa Jeesuksen huokaavan jumalattomien lasten elämästä. He ovat myös nähneet Hänen pyhästä ruumiistaan putoilevan verenisäaroita maan päälle. He ovat nähneet Hänen verisiä askeleitaan, joita Hän on polkenut kantaessaan ristiä Jerusalemiin ja turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle, ja niitä verisiä askeleita ovat he seuranneet. Minä toivon, että niillä yhdellätoistakymmenellä, jotka ovat kuulleet Hänen erosaaransa ja nähneet veren vuotavan Hänen haavoistaan, on nyt totinen aikomus seurata Hänen verisiä askeleitaan, niin myös Maria Magdaleenalla ja muilla vaimoilla, jotka ovat Häntä seuranneet Galileasta ja haudan kohdalla murheellisilla sydämillä katselevat, kuinka Joosef ja Nikodeemus panevat Hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan. Nämä murheelliset vaimot ovat aikoneet tulla voitelemaan Hänen ruumistaan hyvänhajuilla yrteillä, mutta ei heidän tarvitse sitä tehdä. Joka kerta kun Jeesus kuolee, istuu Maria Magdaleena Hänen hautansa päällä ja kyyneleillään osoittaa rakkautensa Ristiinnaulitulle. Minä uskon totisesti, että Maria Magdaleena rakastaa Vapahtajaa, vaikka hän sen ylenpalttisen murheen tähden ei tunne Häntä varsin, ennen kuin Jeesus mainitsee hänen nimensä.

Ja sinä Pietari, jolle Jeesus on sanonut: *"Seuraa minua,"* onko sinulla nyt se vahva päätös

ja sydämellinen aikomus, että sinun pitää seuraaman sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan verisiä askeleita ristinkuolemaan asti? Sinä olet kerran kieltänyt sinun Vapahtajasi ihmisten pelvon tähden. Sinä olet silloin rakastanut omaa henkeäsi, vaikka olet aikonut mennä kuolemaan Jeesuksen kanssa. Aiotko sinä vielä tästedes kieltää sinun Vapahtajasi? Ei, ei, Pietari. Ei, ei, Pietari, älä rakasta omaa henkeäsi, vaan rakasta sinun Vapahtajaasi ja anna henkesi pakanoille, mutta anna sielusi Vapahtajalle.

Ja sinä Johannes, joka nojasit päätäsi Herran Ehtoollisessa Jeesuksen rintoja vasten! Mitä sinä ajattelet, kun pakanat viskaavat sinut kiehuvaan öljykattilaan? Luuletkos, että se Ristiinnaulittu saattaa sinut pelastaa, jos sinä olet se opetuslapsi, jota Jeesus rakastaa, ja sen tähden pakanain kiehuva kattilassa ei tule vahinko sinulle? Ja vaikka sinä olisit helvetin kattilassa, niin sinut pelastetaan sieltäkin niin kauan kuin sinä uskot, että se Ristiinnaulittu on suuri ja voimallinen Sotasankari, joka saattaa sinut pelastaa helvetin syvyydestä ja antaa sinulle sen autuaallisen uskon, että sinä olet ajassa ja ijankaikkisuudessa autuas.

Nyt Pietari, Johannes ja Maria Magdaleena! Seuratkaa Jeesuksen raskaita askeleita kantaen Jeesuksen ristiä murheellisilla ja verta vuotavaisilla sydämillä, katsellen sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, kuinka Hän huutaa korkealla äänellä: *”Minun Jumalani, minun Jumalani! Miksis minut ylönnöit?”* Jos Jeesus kuolee teidän sydämissänne, niin itkekää Hänen hautansa päällä siihen asti, että kuoleman

kylmät rinnat särkyvät, ja Herra, joka asuu korkeudessa ja pyhydessä ja niitten tykönä, joilla nöyrä ja särjetty sydän on, Hän kuulee teidän huokauksenne ja nostaa ylös sen verisen Sotasankarin kuolemasta ja antaa Hänet elävänä murheellisille opetuslapsille jälleen. Silloin opetuslapset ihastuvat, että he näkevät Herran.

Viimein kaikki uskolliset sielut seuraavat Vapahtajaansa taivaaseenastumisen vuorelle ja katsovat ylös taivaaseen odottaen Hänen tulemistaan tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Silloin tulee teidän ilonne täydelliseksi, koska Karitsan häät alkavat, ja te saatte tanssata taivaan puhtaalla lattialla Jeesuksen varella kirkastetuilla vaatteilla ja taivaallisella kultapuvulla, riemusta loistavilla kruunuilla, rakkaudesta hohtavilla rinnoilla, laulaa kiitosta Jeesukselle. Ja vaikka teidän täytyy nyt Herran Ehtoollisessa syödä samasta vadista, josta Juudas on syönyt ja juonut itselleen kuoleman, ei Jeesuksen ruumis ja veri sen tähden tule halvemmaksi. Teille on sama kalkki siunaukseksi, mikä Juudaalle ja hänen veljilleen on kiroukseksi. Teille, joilla on nöyrä ja särjetty sydän, on tämä Herran Ehtoollinen elämän vesi, mutta Juudaalle ja Juudaan veljille ja sisarille on se myrkyllinen juoma, sillä sen kastetun palan jälkeen meni häneen perkele. Mutta oikeat Jeesuksen opetuslapset tulevat iloisiksi, koska heidät ravitaan armopöydän runsailla tavaroilla ja juotetaan hekumalla niin kuin virralla. Kiitos Jeesukselle. Kiitos Jeesukselle! Amen.

Jäljennös / Pekka Raittilan kokoelma (Laestadiana 8) / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: 1. KOR. 1: 12–13

Mutta minä sanon, niin kuin jokainen teistä sanoo: **Minä olen Paavalin, minä olen Apollon, minä olen Keefaksen ja minä olen Kristuksen. Lieneekö Kristus jaettu? Lieneekö Paavali ristiinnaulittu teidän tähtenne, vai onko teidät kastettu Paavalin nimeen?**

Apostoli Paavali oli saanut kuulla huhujen ja matkustavien veljien kertomuksista, että Korintin kristityt olivat hajonneet lukuisiin puolueisiin, koska yksi piti itseään viisaampana kuin toinen, koska muutamat olivat kuulleet Paavalin saarnaavan ja pitivät niin ollen eniten hänestä. Toiset olivat kuulleet Apollon saarnaavan ja toiset taas olivat kuulleet Pietarin saarnaavan, ja lopulta oli myös muutamia, jotka olivat kuulleet itsensä Vapahtajan saarnaavan.

Nyt tapahtui Korintin kristityille aivan niin kuin usein on tapana käydä vielä meidänkin aikoinamme, että yksi pitää enemmän siitä saarnaajasta, ja toinen siitä saarnaajasta, koska toinen saarnaaja ei ole aivan samanlainen kuin toinen ilmaisuiltaan ja puhetavoiltaan. Kuten myös silloin yksi opettaja ei ollut aivan samanlainen kuin toinen sananparsiltaan ja sanakäännteiltään, vaikka he kaikki tekivät työtä samalla perustuksella, ja saarnasivat samasta asiasta, nimittäin ristiinnaulitusta Kristuksesta. Siitä Korinttolaiset ottivat aihetta repiä itsensä puolueiksi ja sanoa: *”Minä olen Paavalin, minä olen Apollon, minä olen Keefaksen, minä olen Kristuksen.”* Niin kuin vieläkin tapahtuu, kun kristityt pois revästyinä hengen yhteydestä alkavat punnitsemaan sanoja ja hieromaan kirjainta. Silloin ilmestyy puolueita ja hajaannuksia seurakunnassa. Niin on tapahtunut aina Paavalin ajasta asti, ja tapahtuu vielä tänäkin päivänä.

Mutta Paavali osoittaa nyt Korintin kristityille, että sellainen hajaannus opissa ei voi sopia yhteen totisen kristillisyyden kanssa, ja sen vuoksi hän matkii heidän sanojaan ja sanoo lopulta: *”Lieneekö Paavali ristiinnaulittu teidän tähtenne, vai onko teidät kastettu Paavalin nimeen?”* Ja hänen kuvailtuaan,

kuinka hän ilman maailmallisen viisauden sekoittamista asiaan oli saarnannut ainoastaan Kristusta ja Häntä ristiinnaulittuna, suurimmassa nöyryydessä ja yksinkertaisuudessa, niin hän sanoo edelleen kolmannen luvun kolmannessa jakeessa: *”Sen tähden te olette vielä lihallisia, sillä koska teidän keskuudessanne on kiivaus ja riita, ja eripuraisuus, etkös te ole lihalliset ja vaella ihmisten tavalla?”* Se oli suurin onnettomuus, minkä viekas sielunvihollinen saattoi aiheuttaa kristilliselle seurakunnalle, että se lihallinen eripuraisuuden henki, joka jo Paavalin aikana ilmestyi Korinttolaisien keskuudessa, tuli jo pian apostolien ajan jälkeen yhä yleisemmäksi ja yleisemmäksi niitten keskuudessa, jotka kuitenkin kaikki uskoivat etsivänsä vakavasti armoa Kristuksessa.

Vielä suuren vainon aikana, kun kristittyjen veri virtasi pakanain piilukirveen alla, oli olemassa aika monta erityistä lahkoa ja puoluetta, joista yksi uskoi olevansa parempi kuin toinen, vaikka he kaikki taistelivat saman asian puolesta. Ja vielä enemmän puolueita syntyi vainojen jälkeen. Silloin erityiset puolueet alkoivat tuomita, nimittämään kerettiläiseksi ja vainoamaan toisiaan. Yksi sanoi: *”Minä olen oikeassa.”* Toinen sanoi: *”Minä olen oikeassa.”* Ja niin edelleen, kolmas ja neljäs: *”Minä olen oikeassa.”* Kuka oli oikeassa? Minä luulen, että se oli oikeassa, joka ei koskaan sekoittanut itseään tuonkaltaisiin sanariitoihin, vaan piti yksinkertaisesti kiinni Kristuksesta kirjoitetun sanan mukaisesti. Usein riideltiin hirmuisesti vihalla ja kiukulla yhdestä ainoasta kirjaimesta, joka oli kirjoitettu uskonkappaleeseen. Kuka oli oikeassa? Ehkä se, joka vähiten punnitsi sanoja, ja joka kaikkein vähiten oli hieromassa kirjainta.

Ja vielä tänäkin päivänä on olemassa äärettömän monia puolueita itsessään luterilaisessa seurakunnassa, jotka kaikki luulevat olevansa oikeassa: herrnhutilaiset, kveekarit, metodistit, pietistit. Kuka on oikeassa? Kun yksi tuomitsee toistaan, kuka on oikeassa? Ehkä se, joka vähiten huutaa ja kerskaa uskonopistaan. Sillä oikea kristillisyys ei koostu tyhjästä sanoista. Se koostuu hengestä ja totuudesta. Se koostuu sisäisestä ihmisestä, joka on Jumalan mielen jälkeen hengen yhteydessä. Tässä oikeassa kristillisyydessä ei ole kysymys yhdestä kirjaimesta enemmän tai vähemmän ulkonaisessa tunnustuksessa, vaan tässä on kysymys sydämen sisäisestä elämästä yleisessä sovintoarossa ja yleisen sovintoarmon kautta Kristuksessa.

Jos olet juutalainen, jos olet kreikkalainen, jos olet luterilainen, jos olet katolilainen tai reformoitu, taikka pietisti, taikka herrnhutilainen tai kveekari, tai uuslukija, tai vanhalukija, eli mikä lienetkin, uskotko sinä, että se kuollut kirjaimen usko, jota sinun isäsi ovat tavanneet ennen, ja sinä tavaat perästä, vapauttaa sinun sielusi kadotuksesta siksi, että sinä luulet itselläsi olevan oikean kirjaimellisen tunnustuksen, ilman että sinulla on oikea henki ja elämä sydämen sisäisessä kätkeytyssä ihmisessä, joka ilmoittaa itsensä pakottavassa arnessa uskon yhteyden kautta rakaudessa? Vai oletko sitä mieltä, että Jumalan Henki antaa kahlita ja sitoa itsensä kuolleen kirjaimen puomien ja lukkojen taakse?

Kiitos ei, ystäväni! Kristillisyys ei anna itseään sidottavan kiinni siihen eli siihen uskontunnustukseen, joka kuitenkin on ihmistekoa, olkoonpa se kuinka puhdasoppinen tahansa. Vaan totinen kristillisyys on itse vapaa, ja tekee vapaaksi, niin kuin Henki, joka herättää totisen kristillisyyden, on vapaa. Se vapauttaa kirjaimen pakosta. Sillä teidät on vapautteen kutsuttu, ei lihalliseen vapautteen, jota maailmanlapset ylistävät, ja jota he tavoittelevat, vaan Hengen vapautteen,

joka on itse elämä kristillisyydessä. Sillä kirjain kuolettaa, mutta Henki tekee eläväksi.

Siksi ei ollut outoa, että apostolin piti nuhdella Korintin kristityitä, että he kavahtaisivat sellaisia turhia sanariitoja, jotka eivät saattaneet aikaansaada mitään hyvää, vaan päinvastoin turmeli ja tukahdutti itse hengen ja elämän kristillisyydestä. Siksi hän sanoo: *”Ettekö te vielä ole lihalliset, koska yksi sanoo: ”Minä olen Paavalin, minä olen Apollon, minä olen Keefaksen ja minä olen Kristuksen?” Lieneekö Kristus jaettu, eli lieneekö Paavali ristiinnaulittu teidän tähtenne?”*

Ja vielä tänäkin päivänä voi olla tarpeellista toistaa ja selittää samat sanat, kun kristillisyys ei ole ainoastaan sekoitettu ja poljettu monien puolueitten ja lahkosten kautta, jotka ovat niin kuin sidottu nauta kirjaimen pakon alla, ja sanovat: *”Minä olen kalvinilainen, minä olen luterilainen, minä olen pietisti, minä olen kveekari, minä olen herrnhutilainen, minä olen uuslukija, minä olen vanhalukija.”* Luuletkos Jumalan Hengen antavan sitoa itsensä kirjaimen tai ulkonaiseen tunnustukseen? Luuletkos, että oikea kristitty antaa sitoa itsensä kiinni kuolleeseen kirjaimen, niin kuin koira sidotaan kiinni muurintolppaan?

Luuletko, että Jumala ei voi herättää turkki-laista ja pakanaa, yhtä hyvin kuin hän herättää luterilaisen tai kveekarin hirveästä synnin unesta vakavasti etsimään armoa. Minä sanon teille, että Jumala on voimallinen herättämään Aabrahamille lapsia näistä kivistä. Niin Johannes sanoi juutalaisille, jotka myös luulivat olevansa oikeassa opissa lain ja kirjaimen pakossa. Ja jos Paavali nousisi ylös tänä päivänä kristillisyyden kirkkaasta aamusta, eli jos Johannes Kastaja heräisi kristillisyyden ensimmäisestä liekistä, eli jos yksi Luther nostaisi päänsä pian sammuneesta kristillisyyden iltahämärästä, arvaattekos, mitä näillä miehillä olisi sanottavaa, kun he saisivat nähdä koko kristikunnan rikki hajonneena niin moniin eri lahkoihin ja

puolueisiin, joista kaikki ja joka ainoa uskovat olevansa oikeassa opissa? He varmaankin valittaisivat enemmän kuin yhden keran, ja vuodattaisivat katkeria kyyneleitä sen hirmuisen sokeuden tähden, ja sen järkyttävän pimeyden tähden, jolla sielunvihollinen on ympäröinyt ja pettänyt koko sokean maailmanjoukon, joka vaelttaa niin kuin sikalauma, jota sudet ajavat takaa alas pohjattomuuteen, eli vangittuna ja kiedottuna saatanan verkkoihin, kuolleen kirjaimen raskaan rautaikeen alle. En tahdo sanoa kaikkea, mitä ajattelen siitä hirmuisesta orjuudesta, jonka alla viekas vihollinen pitää ihmisrunkojen omiatuntoja painettuna kirjaimen pakon alle. Siitä tulee iankaikkinen orjuus.

Juuri tässä saatanan orjuudessa moni, jolla on hellä omatunto, näivetty, koska hän ensimmäisen heräyksen jälkeen alkaa punnita sanoja ja hieroa kirjainta. Silloin syntyy puolueita. Silloin tulee lahkoja ja hajaannuksia opissa. Silloin tulee ydin kristillisyydestä hävitetyksi. Elämä ja henki sammuu. Elävä usko tulee kuolleeksi kirjaimen uskoksi. Rakkaus Jumalaan tulee teeskentelijän kaavuksi. Hengellinen ylpeys, sietämätön saatanan haju ja löyhkä, joka saastuttaa kalliisti lunastetun sielun ulkokullaisuuden myrkyllä.

Kun hypätään armonjärjestyksen yli ja pudotaan päistikkaa lihallisesta suruttomuudesta hengelliseen suruttomuuteen. Katso, silloin Perkele nauraa niin hyvin, koska hän on voittanut pelin. Silloin on saastainen henki tullut sisälle teeskentelijän sydämen eteiseen seitsemän muun hengen kanssa, jotka ovat seitsemän kertaa pahemmat, kuin hän itse. Silloin hän ja hänen mustat kumppaninsa saavat hallita vapaasti ja raivota niin kuin raatelevainen susi lammashuoneessa, repiä ja raadella rikki kurjat suojattomat lampaat teeskentelijän kalvon kanssa, joka kasvaa kuten lohikäärmeen suemukset viekkaitten silmäluomien päälle. Hän näyttää verenhimoiset hampaansa jokaiselle, joka ei vapaaehtoisesti tahdo ryömiä verenpunaiseen kiitaan.

Rakkaat lapset! Varokaa näitä susia lammasten vaatteissa, jotka tahtovat niellä teidän sielunne elävältä. He tulevat hiipien kauniilla sanomilla, ja tahtovat houkutellessa teitä pois yksinkertaisuudesta Kristuksessa, tuoden verukkeenaan sisäisen hengellisen valon, jota ei löydy sanassa. Mutta kun tulee kysymykseen, että he osoittaisivat uskonsa ja rakkautensa Jumalaan ja lähimmäiseen muutamilla pienillä maallisten etujen uhrauksilla, silloin he hiipivät pois ja vetävät häntänsä koipien väliin niin kuin häpeälliset koirat. Varokaa, he näyttävät paisuneilta sammakoilta. He ovat hengellisen ylpeyden paisuttamia. He ryömivät armonjärjestyksen yli, ja tahtovat myös pettää muita tekemään samoin. Mutta hedelmistä te tunnette heidät, sillä suurin teeskentelijä tulee lopulta suurimmaksi kelmiksi.

Tämän varoituksen katson olevan mitä tarpeellisimman tässä seurakunnassa, missä yksi joukko on vajonneena lihallisen suruttomuuden hirvittävään pimeyteen. Toinen joukko on painettuna kirjaimen pakon alle, saanut vaikeasti avattavan solmun omalle tunnonlelle, mitä ei yksikään ihminen voi avata, jos ei Jumala, joka on niin armollinen hyvää tarkoittavia, mutta eksyväisiä sieluja kohtaan, avaa tätä vaikeaa solmua, ja päästä näitä herkkiä omiatuntoja kirjaimen pakon alta, ja anna heidän maistaa hengellisen vapauden elämää ja ydintä. Sillä onhan täällä myös monta, jotka tarkoittavat täyttä totta vakavasti tutkiessaan sanaa, etsiessään armoa, rukoillessaan kätkeytyssä hiljaisuudessa salaisilla huokauksilla ja rukouksilla yövuoteellaan.

Mutta keskellä susilaumaa, joka huutaa ja ulvoo ympärillä, vakavasti etsivän sielun ei ole helppo löytää oikeaa keskietietä, ahdasta porttia, joka johtaa päämäärään. Sillä he huutavat kaikki täyttä kurkkua toinen toistaan pahemmin. Tuolla yksi suurkapakoitsija. Tuolla yksi suurjuomari. Tuolla yksi suurteeskentelijä. Tuolla yksi tappelija. Tuolla yksi saituri. Tuolla yksi huorapukki. Tuolla

yksi tanssimestari. Tuolla yksi verenimijä eli verikoira.

Kun kaikki nämä kirjavat eläimet, jotka nousevat ylös merestä ja pohjattomuudesta juoksevat toinen toistensa ohi, yksi imelydellään, toinen kraakkumisellaan, kolmas ulvonnallaan ja haukkumisellaan, neljäs noidan säveleillään ja synnillisillä kuiskauksillaan, houkutellessa yksinäistä, armoa etsivää, taivaan ahtaalle portille kilvoittelevaa sielua, silloin se kuulostaa ikään kuin ulvonnalta ja meteliltä pohjattomuudesta, ja on oleva suuri Jumalan ihme, jos yksinäinen, vakavasti armoa etsivä sielu ei eksy jäljiltä ja kadota sitä kaitaa tietä, joka lopulta johtaa taivaan ahtaalle portille.

Rakas sielu! Sinä, joka vakavissasi etsit armoa ja olet pyrkimässä kohti taivaan ahdasta porttia. Älä eksy tieltä! Älä anna synnin kuniitten kuiskausten vietellä sinua siltä kaidalta polulta. Älä kuuntele korvaankuiskuttelijan sanoja, joka vääntää ja väärentää Jumalan selvintä sanaa omaksi kadotukseksi, vaan pitäydy lujasti sanaan. Pidä ankurista kiinni, äläkä irrota otettasi autuuden kalliosta Kristuksesta. Älä päästä näköpiiristäsi sitä tähteä, joka johdattaa Beetlehemiin, luvattuun maahan. Sillä jos kadotat sen

näköpiiristäsi, silloin olet iankaikkisesti kadotettu.

Se tähti on nimeltään Jumalan ilmoitettu sana. Ja jos tahdot löytää Kristuksen, niin seuraa sitä tähteä, muutoin et löydä Häntä. Silloin sinä olet oma pappisi ja oma Kuninkaasi. Mutta minä en sano enempää. Se jolla on pikku hitunen kokemusta armonteistä, hän ymmärtää minua hyvin. Se, jolla ei ole, hän ei ymmärrä mitään. Sillä hän on sokea ja saatanan sokaisema.

Jumala suokoon, että ne harvat yksinäiset, vakavissaan armoa etsiväiset sielut, jotka ovat tässä seurakunnassa ja vaeltavat niin kuin lampaat, joilla ei paimenta ole, jotka yksinäisyydessään ja hengellisessä köyhyydessään etsivät uutterasti, vakavasti ja rehellisesti autuaaksi tekevää armoa uskon ja rakauden kautta Herraan Jeesukseen Kristukseen, Jumala antakoon heille armonsa ja rauhansa ja iankaikkisen autuuden Jeesuksen Kristuksen tähden. Amen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Pekka Raittilan arkisto (Laestadiana 1) / Oulun maakunta-arkisto / Saarna on pidetty noin pari viikkoa sen jälkeen, kun rovasti Laestadius oli tavannut Lapin Marian Åselessa uudenvuodenpäivänä vuonna 1844.

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: JOH. 9: 1

Koska Jeesus siitä ohitse kävi, näki hän yhden miehen, joka oli sokiana syntynyt.

Evangelista Johannes on kirjoittanut, että Jeesus kerran kohtais yhden miehen, joka oli sokiana syntynyt, ja sokeudessa elänyt 30 ajastaikaa. Mutta Jeesus otti ja voiteli hänen silmänsä ja käski hänen mennä pesemään itsensä. Ja koska hän oli pesnyt silmiänsä, niin aukenit hänen silmänsä. Ja hän sai nähdä päivän valoa, ja tuli siitä sangen iloiseksi, ja rupeis uskomaan Jumalan Pojan päälle.

Olen minäki nähnyt tämän sokian miehen joka paikassa, kussa minä olen vaeltanut. Ja minä tahtoisin taluttaa häntä sen Parantajan tykö, joka yksistään saattaa sokian silmät avata. Mutta tämä sokia raukka on niin väkipäinen ja itseviisas, ettei hän anna itseänsä taluttaa. Hän on nimittäin elänyt lapsuudesta saakka siinä väärässä uskossa, että hän näkee hyvin, vaikka hän ei näe mitään. Hän on niin harjaantunut pienuudesta asti pimeydessä vaeltamaan, että hän katsoo pimeyden valkeudeksi. Ja koska hän ei tiedä millinen valkeus on, luulee hän, ettei muutkaan tiedä. Hän luulee näkevänsä, vaikka hän ei näe mitään. Vaikka tämä sokia raukka on tässäkin seurakunnassa valitettavasti asunut 30, 40, 50 eli 60 ja 70 ajastaikaa, ja ei ole vielä saanut silmiänsä auki sen verran, että hän olis hakenut itsellensä silmän voidetta. Se on sangen ikävä nähdä, että hän on hengellisessä tarkoituksessa niin sokia, ettei hän vielä ole tullut tuntemaan sokeuttansa, ja se on vielä pahempi. Jos hän ainoastansa itse huomaisis, että hän on sokia, vissimmästi hän rupeis huutamaan niin kuin se sokia mies, joka istui tien vieressä ja huusi: Jeesu, Daavidin Poika, armahda minua, että minä sais näköni. Mutta paratkoon Jumala, moni on tässä seurakunnassa, joka ei tiedä vielä, että hän on sokiana syntynyt. Vaikka Jumalan sana todistaa joka paikassa, että kaikki ihmiset ovat luonnostansa vihan

lapset, ja että heidän sielunsa menee hukkaan, jos parannusta ei tule: mitäpä ne sokiak raukat tietävät, koska ei ole yksikään, joka olis ilmoittanut heille, millinen ihminen on luonnon tilassa, milliseksi hänen pitäis tuleman, jos hän rupeis silmän voidetta hakemaan. Mutta niin kuin Paavalia pidettiin hulluna, koska hän rupeis puhumaan maailman viisaille kääntymyksestänsä, niin katsovat vielä nytkin maailman viisaat kristillisyyden hulluudeksi ja taikaukseksi. Jos täälläkin rupeis joku ihminen muretta pitämään sielustansa, niin se katsottaisiin hulluksi maailman joukolta, joka on mielestänsä viisas, vaikka hän hengellisessä tarkoituksessa ei tiedä enempää kristillisyydestä kuin vastasyntynyt penikka. Sillä niin kuin penikat syntyvät sokiana, niin on myös joka ihminen sokiana syntynyt *1ja sokiana vaeltanut siihen päivään asti, jona Jeesus tulee silmäin voiteen kanssa ja aukaisee hänen silmänsä.

Minun täytyy sanoa teille totuuden, sillä minun omatuntoni vaatii sen, että minun pitää totuuden tunnustaman. Minä näen kaikista asianhaaroista, että te olette sokiana vaeltaneet tähän päivään asti. Teillä on kokonansa väärät autuuden perustukset. Ei teillä ole koskaan ollut oikiata murheen pitoa teidän sielustanne. Vatsastanne on teillä tähän asti ollut suuri murhe, mutta ei sielustanne. Jos ei tule tähän seurakuntaan joku kipinä siitä valkeasta, jonka Jeesus on tullut sytyttämään ihmisten sydämiin, niin minä en tiedä kuinka teidän kanssanne käypi viimein, jos ei se Suuri Sokiain Parantaja avaa teidän sokeita silmiänne. Kuule sinä Suuri Sokiain Parantaja kaikkein parannettuun rukous. Isä meidän jne.

EVANKELIUMI: LUUK. 18: 31–43

31 Ja hän otti tykönsä ne kaksitoistakymmentä, ja sanoi heille: katso, me menemme Jerusalemiin, ja kaikki pitää

täytettämän mitkä prophetailta Ihmisen Pojasta kirjoitetut ovat.

32 Sillä hän annetaan ylön pakanoille, ja pilkataan, ja häväistään, ja syljetään.

33 Ja kuin he ovat hänen ruoskineet, tappavat he hänen, ja kolmantena päivänä on hän nouseva ylös.

34 Ja ei he mitään näistä ymmärtäneet. Ja tämä puhe oli heiltä niin peitetty, ettei he ymmärtäneet, mitä sanottiin.

35 Niin tapahtui, kuin hän Jerikoa lähestyi, että yksi sokia istui tien vieressä kerjäten,

36 Ja kuin hän kuuli kansan käyvän ohitse, kysyi hän, mikä se olis?

37 He sanoivat hänelle: Jesus Natsa-realainen tästä meni.

38 Ja hän huusi ja sanoi: Jesus, Davidin Poika, armahda minua!

39 Niin ne, jotka menivät ohitse, toruivat häntä vaikenemaan. Mutta hän huusi sitä enemmän: Davidin Poika, armahda minua!

40 Niin Jesus seisautti ja käski häntä taluttaa tykönsä. Ja kuin hän lähestyi, kysyi hän häneltä,

41 Sanoen: mitäs tahdot, että minun pitää sinulle tekemän? Hän sanoi: Herra, että minä näköni jälleen saisin.

42 Ja Jesus sanoi hänelle: ole näkevä! sinun uskos autti sinua.

43 Ja hän sai kohta näkönsä, ja seurasi häntä, ja kunnioitti Jumalaa. Ja kaikki kansa, jotka sen näkivät, kiittivät Jumalaa.

Jeesus sanoo: Suuren vaivan kautta pitää ihmisen menemän elämään. Mutta eihän täällä vielä liioin yksikään tiedä siitä vaivasta mitään. Ruumiin vaivat te tunnette, mutta sielun vaivat ovat teille tuntemattomat. Jeesus sanoo myös: Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu. Mutta onkohan teillä ollut niitä syntymävaivoja koskaan? Luonnolliset syntymävaivat te tunnette, mutta

hengelliset syntymävaivat ovat teille tietämättömät. Apostoli Paavali sanoo: Se murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, vaikuttaa katumisen autuudeksi. Mutta teillä ei ole koskaan ollut senkaltainen murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen. Jos lehmä, lammas tahi poro kuolee, niin silloin teille tulee suru, mutta ei teille tule surua eikä murhetta siitä, että te olette Jeesusta ristiinnaulinneet teidän pahan elämänne kautta. Ei teille tule surua eikä murhetta siitä, että te olette vaivanneet teidän Vanhempaanne ja pilkanneet Hänen kyyneleensä juopumuksen, kirouksen, riettauden ja ahneuden kautta.

Myös sinunkin edestäsi, sinä sokia seurakunta, on Jeesus itkenyt ja rukoillut ja verta vuodattanut ja verisaunassa istunut ja helvetin vaivan kärsinyt, mutta sinä olet Hänen kyyneleensä pilkannut ja Hänen verensä jaloillasi tallannut. Turhaan ovat Vanhimman kyyneleet vuotaneet sinun tähtesi. Turhaan on veri tippunut Hänen otsastansa sinun pahankurisuutesi tähden. Turhaan on Hän haavoja saanut sinun tottelemattomuutesi tähden. Sinä olet itse pistänyt keihään Vanheman sydämeen.

Se Taivaallinen Vanhin on paljastanut rintansa ja osottanut paatuneille lapsille Hänen haavojansa ja sanonut heille: *"Katso, näitä haavoja olen minä saanut teidän tähtenne."* Ja priiskuu veri näistä haavoista myöskin niiden kirottuin päälle, jotka synnin terävällä veitsellä murhaavat Vanhimpansa. Mutta he pesevät käsiänsä ja kasvojansa etikalla ja sapella, ettei Vanhimman veri, joka heidän päällensä on priiskunut pidä näkymän maailman edessä.

Niin kuin maailman huorat pesevät kasvojansa viinalla, että he tulisivat punaisiksi, ja paljastavat huoruuden rintoja kaikille riettaille silmille katsottavaksi. Niin tekevät myös hengelliset huorat, koska he pesevät käsiänsä ja kasvojansa etikalla ja sapella, eli huoruuden ja riettauden viinalla, etteivät ne veripisarot, jotka priiskuivat Vanhimman

sydäimestä murhaajain päälle pitäisi näkykymän perkeleen ja maailman edessä. Sillä perkele, joka on yllyttänyt sokeat ja paatuneet lapset murhaamaan Synnyttäjäänsä ja polkemaan Hänen rintojansa, pelkää niin kovin sovinnon verta, joka Vanhimman sydäimestä priiskuu, että hän pakenee pelvolla ja ulvomisella siitä sielusta, jonka sydämeen on ainoakin pisara Vanhimman verestä priiskahantanut.

Mutta te sokiat raukat, te olette murhanneet teidän Vanhimpanne *2 synnin ja riettauden terävällä veitsellä, ja Vanhemman veri on pirskonut teidän päällenne sen armohuudon kautta, josta te olette kuulleet sanomia: mutta te olette sydämen katkeruudella ja vihan sapella pesneet ja pyyhkineet pois joka ainoan pisaran, joka teidän päällenne on pirskonut Vapahtajan verestä, ettei ole teillä merkkiä siitä oikiasta kristillisyydestä. Niin kuin maailman huorat pesevät kasvojansa viinalla ja kusella, ja paljastavat huoruuden rintoja kaikille riettaille silmille päälle katsannoksi, niin ovat myös hengelliset huorat tässä seurakunnassa pesneet silmiänsä vuotavalla pirun paskalla ja paljastaneet rintojansa kaikille riettaille hengille, että he pääsisit huorin tekemään epäjumalten kanssa.

Tämä sokia raukka vaelttaa rohkiasti ijankaikkisuutta kohti, hän luulee myös, että kyllä hän osaa sitä oikiata tietä, vaikka hän ei näe mitään. Välistä hän tunnustelee jalvoillansa sitä vanhaa tolaa, kusta koko maakunta kulkee, ja että tämä vanha tola on hyvin poljettu ja siliäksi tehty, niin ajattelee hän järjellänsä: tämä on maantie, kusta koko maakunta kulkee, ei tämä tie, joka on niin hyvin poljettu ja siliäksi tehty, ei tämä ole ainakaan väärä tie. Ja mistäpä se ajatus johtuis sokian raukan mieleen, että koko maantie eksyttäis matkustavaisia, sillä koska rietas on kääntänyt sokian raukan silmät nurin, katsoo hän myös kaikki hengelliset asiat nurin. Pimeyden katsoo hän valkeudeksi ja vääryyden oikeudeksi. Mistäs sokia raukka tietää eli

ymmärtää, että itse rietas on valmistanut sitä maantietä, kusta maakunta kulkee.

Jos joku huutavan ääni korvessa sanoo hänelle: tämä iso maantie, kusta maakunta kulkee, on yksi väärä tie, niin ottaa sokian raukan pimiä järki vastaan ja sanoo sille, joka huutaa korvessa: sinä valehtelet, tätä maantietä on koko tämä maakunta kulkenut ennen minua, tätä tietä ovat kaikki maailman herrat ja kirjanoppineet kulkeneet ennen minua. Ja kaikki, jotka tätä samaa tietä ovat vaeltaneet, ovat myös hyvin tulleet aikaan! Ei ole heillä yhtään hätää. Ei ole mitään vastusta eli mielikarvautta kohdannut heitä. Vaikka nyt tien osottaja sanoo: se tie on lieviä, joka viepi kadotukseen ja monta sitä vaeltavat; mutta se tie on kaita ja ahdas portti, joka viepi elämään, ja harvat sen löytävät: ei sokia raukka sitä usko, vaan hän ajattelee näin: Ei ainaskaan koko maakunta mene helvettiin. Ilmanki seurakunnan päämiehet tietävät paremmin, kuin tämä manalainen, joka korvessa huutaa. Ilmanki seurakunnan päämiehet tietävät paremmin, kusta tie menee taivaaseen, kuin tämä hulliainen, joka huutaa niin kuin manalainen korvessa, ja tahtoo uskottaa ihmisiä, että maakunta kulkee sitä tietä, josta perkele on kulkenut.

Tämä sokia raukka on ottanut esimerkin ja ylösvalaistuksen seurakunnan päämiehiltä, jotka sanovat: ei viinakauppa ole mikään synty, ei juopumus tee kelleen pahaa, ei kiros ja tappelus tehe mittään, koska seurakunnan päämiehet katsovat viinakaupan luvalliseksi elatuskeinoksi ja vannovat itsensä helvettiin viinasakon tähden, niin ajattelee tämä sokia raukka, joka on samassa uskossa kuin seurakunnan päämiehet: Se on yksi saatanan oppi, että viinaporvarit ja juomarit ei pidä Jumalan valtakuntaa perimän, vaikka he molemmat vannovat itsensä helvettiin. Ja koska seurakunnan päämiehet ovat siinä uskossa, ettei sitä helvettä olekaan, niin ajattelee myös sokia raukka, joka vaelttaa sitä samaa tietä, kusta maakunta kulkee: ei helvetti löydy missään, saati ihminen elää siviästi ja

vapahtaa kukkaronsa viinasakosta väärällä valalla, kyllä hän tulee autuaaksi. Koska rietas on kääntänyt sokian raukan silmät nurin, niin kääntää hän myös Raamatun kirjan nurin, koska hän sokeudessaan sitä vuovaa lukea. Hän ajattelee nimittäin, ettei kaikki ole todet, mikä Raamatussa seisoo, ja muutampi sokia raukka, jolla on kuollut usko pääkallossa ja perkeleen usko sydämessä, ajattelee näin: minä olen Jumalan lapsi, ei tarvitse kukaan minua tuomita. Ei Jumala ole niin kova, että Hän vaatii mahdottomia. Muutampi sokia raukka on niin kuin koirankuonolainen, jolla on hyvä nokka haistamaan, kussa hän löytäis syötävätä ja juotavata, ja kussa hän sais lihansa himoja täytetyksi.

Tämä on nyt sen sokian raukan haamu, jonka minä nähnyt olen vaeltamassa ijankaikkisuutta kohti. Ja jos Vapahtaja ei tule silmän voiteella avaamaan tämän sokian raukan silmät, niin menee hän vissimmästi päätänsä myöten helvettiin. Ja se on kaikkein häijyintä, että hän on sokiana syntynyt ja hengelliset puoskarit ovat panneet suruttomuuden ploosteria teidän omantuntonne päälle, ettei omantunnon haavat pidä haiseman ja

märkää vuotaman ennen kuin vasta ijankaikkisuudessa. Ja te tahtoisitte aivan makioita syödä ja koreita kantaa ja maailman tava-roita koota. Jos joku kristitty antaa teille karvaita lääkityksiä, niin syljette niitä ulos teidän suustanne ja sanotte: tämä on tyhjä haukkuminen, ei se ole Jumalan sana. Eiköhän pidä Vapahtajan kyyneleet kerran polttaman teidän tuntoanne ja karvasteleman teidän sydämitänne, niin kauvan kuin te joudutte maksamaan viimeisen rovon, jos muutosta ei tule teidän sydämissänne ja teidän mielessänne. Jos ette ajalla pyydä itsellenne silmän voidetta Vapahtajalta, niin se käypi teille väärin sekä ajassa että ijankaikkisuudessa. Jos teille ei tule totinen katumus ja parannus, niin menevät teidän sielunne hukkaan. Minä en saata muuta kuin huoata meidän Herramme Jeesusuksen Kristuksen tykö, että Hän armahtais tätä onnetointa seurakuntaa, ja avais teidän sokiaien raukkain silmät ennen kuin ne nukkuvat ijankaikkisesti amen!

Jäljennös. Iisakki Poromaan jäljennöskirja. / Keskiösa 1*-2* kadonnut. Se on täydennetty Uudesta Postilasta 1897, Laskiaissunnuntain saarna. Vuosiluku on UP:ssa virheellinen: 1842. Oikea vuosiluku on 1848.

TEKSTI: 2. KOR. 7: 8–9

En minä kadu sitä, että minä olen teidän murheelliseksi saattanut; vaan siitä minä iloitsen, että te tulitte murheelliseksi ja paratuksi Jumalan mielen jälkeen! Ei ole siis millään tavalla tullut teille vahinkoa meidän kauttamme.

Pyhä Paavali kirjoittaa kristityille Korintossa, 2. epistolan 7. luvussa, että hän on saattanut heitä murheelliseksi, koska hän ensimmäisessä epistolassa oli saarnannut kovan tuomion, ja soimannut heitä; sillä heidän välillänsä oli riita ja eripuraisuus. Ja he kävit oikeutta maallisen voiton tähden. Ja heidän seurassansa oli yksi huora, ja muuta vääryyttä, jonka tähden Paavali oli ensimmäisessä epistolassa heitä puhutellut. Ja tämän tähden olit Korintolaiset tulleet murheelliseksi. Mutta tämä muret oli tapahtunut parannukseksi, sen tähden hän kirjoittaa, ettei hän kadu sitä, että hän kovan puhuttelemisen kautta oli heidät murheelliseksi saattanut.

Mutta enemmän hän tuli iloiseksi siitä, että se muret oli tullut heille parannukseksi; ja ettei heille ole tullut millään tavalla vahinkoa entisen kovan puhuttelemisen kautta. Niin kuin Paavali kovan puhuttelemisen jälkeen tuli iloiseksi, kuin hän sai kuulla, että se oli vaikuttanut yhden surun ja murheen, joka on Jumalan mielen jälkeen, niin olen minä myös iloinen siitä, että moni kova sydän on särkynyt evankeliumin saarnan kautta, joka kovan lain jälkeen on saarnattu, ja että moni köyhä ja viheliäinen on tullut tuntemaan armon voimaa ja taivaan valtakunnan esimakua. Minä olen siis vakuutettu siitä, että entiset kovat puhuttelemiset ja lakisaarnat ei ole millään tavalla tulleet teille vahingoksi, vaan parannukseksi ja ylösrakennukseksi. Ja teidän pitää viimein kiittämän senkaltaisia opettajia, jotka ovat teitä puhutelleet, soimanneet ja haukkuneet, koska te olette omissa sydämissänne koetelleet, mitä tämä haukkuminen on vaikuttanut.

Niin kuin Paavali tuli iloiseksi, koska hän sai kuulla, että hänen soimauksensa ja kovat

puhuttelemisensa olit saattaneet korintolaiset murheelliseksi, niin minä myös olen saanut iloa, että entiset kovat puhuttelemiset ja lakisaarnat ovat vaikuttaneet surun ja murheen, joka on Jumalan mielen jälkeen, ja että tämä muret on monelle saattanut parannuksen autuudeksi, jota ei yksikään ihminen kadu. Jos joku onnetoin sielu olis vielä, jonka sydän ei ole särkynyt, jos joku sokea raukka olis, jonka silmät ei ole vielä auvenneet, jos joku kuuro ja mykkä olis vielä, joka ei saata puhua ja kuulla, niin hänen pitää tietämän, että Jumala on sen opettajan suun kautta senkaltaisia kovakorvaisia puhutellut, mutta he ovat itse vastaan seisoneet.

Eli tohtiiko yksikään tässä seurakunnassa sanoa: *”Sinun tähtes minä olen paatunut. Sinun tähtes olen minä epäilykseen vajonnut. Sinä olet meitä helvettiin tuominnut. Sinun pitää vastaaman meidän sieluimme edestä?”* Jos senkaltainen ihminen löytyy, joka opettajan kautta paatuu, hän saapi syyttää itseänsä, ettei hän ole ottanut vaaria opettajan kovista soimauksista ja manauksista parannukseksi ja ylösrakennukseksi. Hän syyttäköön itseänsä, joka on paatunut juutalaisten kanssa. Paaduit kyllä juutalaiset Johannes Kastajan aikana, ja paaduit myös Vapahtajan aikana, koska itse Jeesus julisti heille Jumalan ankaran vanhurskauden. Ja se vanha Simeon oli jo silloin nähnyt, että Kristus on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, jota vastaan sanotaan.

Onkos se Vapahtajan syy, että muutamat lankeevat paatumukseen, koska hän julistaa Jumalan ankaran vanhurskauden? Onkos se opettajan syy, että muutamat lankeevat paatumukseen, koska opettaja julistaa suruttomille Jumalan ankaran vanhurskauden? Oma se on heidän syynsä, että muutamat

paatuvat rangaistuksen tähden ja tuomion tähden. Mutta jos opettaja ei varoita suruttomia siitä hirmuisesta tuomiosta ja kadotuksesta, koska hän näkee syntiset elävän jumalattomuudessa, silloin aikoo Herra vaatia syntisten sielut opettajan kädestä, niin kuin kirjoitettu on profeetta Hesekielin kautta. Ja senkaltaisen opettajan saarnan kautta pääsevät suruttomat soimaamaan häntä sanoen: *”Sinä näit meidän elämämme; sinä tiesit meidän sokeutemme ja pahuutemme, mutta et ole meitä varoittanut; sinä näit meidän elävän julkisessa jumalattomuudessa, mutta et ole meitä nuhdellut. Vastaa nyt, mykkä koira meidän sieluimme edestä.”*

Ne harvat sielut, jotka koiran haukkumisen kautta ovat heränneet, koska huone oli palamassa, pitää todistaman, että se oli uskollinen talon koira, joka niin haukkui, että ihmiset heräisit ja pääsivät henkensä kanssa tulipalosta ja valkean häädystä pakenemaan. Mutta koiran haukkuminen kuuluu välistä peninkulmanki päähän. Jos nekin ihmiset heräisit, jotka ovat edempänä, niin se olis hyvä! Ja ei ne ihmiset suutu koiralle, jotka asuvat huoneessa, vaikka hän haukkuu niin kovin, että he heräävät. Mutta varkaat vihaavat koiria, sillä varkaat ei paali varastaa niin kauan kuin koira haukkuu, sillä ne arvaavat, että talon ihmiset heräävät koiran haukkumisesta, mutta jos koira ei hauku, niin pääsevät varkaat varastamaan.

Minä tiedän, että armonvarkaat kovin suuttuvat, ei ainoastansa minulle, vaan myös muille koirille, jotka niin kovin haukkuvat, että ihmiset heräävät. Mutta minä tiedän myös, että ne ihmiset, jotka ovat koiran haukkumisen kautta heränneet, pitävät sen hyvänä, että koira haukkuu. Jos ei olis koira haukkunut, niin olisit ihmiset nukkuneet iäksipäiväksi. Sen tähden sanon minä niin kuin Paavali kirjoittaa korintolaisille: En minä kadu, että minä olen teitä murheelliseksi saattanut, vaan minä iloitsen siitä, että teidän murheenne tuli parannukseksi, sillä te tulitte murheellisiksi Jumalan mielen

jälkeen. Ei ole siis millään tavalla teille tullut vahinkoa meidän kauttamme.

Todistakaat nyt, te kaikki heränneet sielut tässä seurakunnassa, jos teidän sielulenne on tullut vahinkoa sen kautta, että teitä on haukuttu. Ja onkopa sen tähden liiaksi haukuttu? Muistattekos, minkäkaltainen elämä oli tässä seurakunnassa muutampi vuosi takaperin, koska kaikki ihmiset olit nukkumassa synnin unessa? He olit tietämättömyydessä. He olit kaikki armonvarkaat. He luulit kaikki tulevansa autuaaksi, vaikka heidän elämänsä oli juuri pakanallinen elämä. Muutamat pidit viinakauppaa, muutamat tappelit, muutamat varastit, muutamat huorin teit, ja yhtä hyvin he olit siinä uskossa, että Jumala ottaa heitä taivaaseen ilman katumusta ja ilman parannusta. Ja ei siihen aikaan epäillyt yksikään autuudestansa, vaan kaikilla oli vahva usko.

Mutta kuinkas olis käynyt teille, jos te olisitte saaneet rauhassa nukkua? Te olette jälkeen huomainneet ja tunteneet, että semmoinen elämä viepi ojeti helvettiin. Ja nyt te olette muutampi osa kuitenkin heränneet synnin unesta. Te olette huomainneet, että semmoinen elämä oli riettaalle, mutta ei Jumalalle otollinen. Kukas teitä herätti ylös? Koira alkoi ensin haukkumaan ja siitä haukkumisesta heräisit muut koirat haukkumaan, ja penikat aloit vinkumaan ja ihmiset aloit sen kautta heräämään, ja varkaat aloit pelkäämään, että he menevät helvettiin, eikä tohtineet enää varastaa. Ja sama haukkuminen kuului vielä edemmäksi, josta varkaat ovat kovin suuttuneet niille koirille. Mutta kaikki, jotka tämän haukkumisen kautta ovat heränneet synnin unesta, pitävät hyvänä, että heitä on haukuttu.

Mutta moni tahtoo tulla uneliaaksi päivän aikana, joka on herännyt yöllä. Muutamat varkaat varastavat, vaikka heitä yöllä haukutaan, sillä koirat ei saata enemmän tehdä kuin haukkua. Jos varkaat yhtä hyvin varastavat, vaikka koirat haukkuvat, ei se ole

koirain syy. Mutta jos koira on niin hullu, että hän haukkuu talon ihmisiä, ja erinomattain lapsia, niin sanoo isäntä: *"Tiedätkös huutia! Pitäispä oikia talon koira tunteman talon ihmisiä, erinomattain lapsia, jotka talossa ovat."* Jos koira alkaa lapsia puremaan, niin häntä pieksetään talon isännältä.

Paavali tuli iloiseksi siitä, että koska hän ennen oli haukkunut ja soimannut korintolaisia, ja tämä haukkuminen oli vaikuttanut surun ja murheen, joka on Jumalan mielen jälkeen. Niin minä myös olen iloinen siitä, että entiset soimaukset ovat totisen surun ja murheen vaikuttaneet teissä. Moni on sen entisen haukkumisen kautta tullut tuntemaan syntinsä. Moni on haukkumisen kautta herännyt synnin unesta. Moni on häätynyt pakenemaan Vapahtajan tykö. Moni on tuntenut armon merkkiä ja taivaan valtakunnan esimakua. Kaikki heränneet ja armoitetut sielut pitää todistaman, ettei ole vahinkoa tullut heidän sielullensa, koska se entinen haukkuminen on vaikuttanut parannuksen autuudeksi, jota ei yksikään ihminen kadu. Ei suinkaan ole liiaksi haukuttu.

Mutta nyt olen minä väsynyt haukkumasta, sillä niin kauan kuin lampaat pysyvät koossa, täytyy myös koiran olla vaiti. Mutta jos lampaat alkavat karkaamaan, taikka jos keiturit alkavat varastamaan lammasten ruokaa, niin silloin panee isäntä koiransa niitten perään, jotka karkaavat mettään; ja koirat ajavat pois keiturit. Mutta mykät koirat hirtetään. Ja jos koirat alkavat puremaan lampaita, niin fiilataan kaikki hampaat pois. Mutta te tiedätte myös, että koiran täytyy aivan perässä kulkea. Jos koira menee lammasten eteen, niin hän tekee enemmän vahinkoa lammasten isännälle kuin apua. Sen tähden täytyy koiran kulkea lammasten perässä. Ja silloin vasta, kuin lauma on ajettu kotia, saapi koira tulla sisälle.

Olen minä kerran nähnyt, että yksi koira meni edellä ja lampaat seuraisit perässä, mutta se oli penikasta harjaantunut niin

käymään edellä. Ja lampaat olit harjaantuneet seuraamaan perässä. Koira pantiin aamulla lammasten kanssa menemään laitumelle, ja illalla toi hän lampaat kotia. Mutta semmoista ei löydy monessa paikassa. Minä en ole semmoinen koira, että minä pääsisin lauman eteen, vaan minun on täytynyt aina jälissä kulkea. Ja hyvä jos isäntä laskee viimeinkään sisälle. Mutta nyt minä olen väsynyt haukkumasta niitä lampaita, jotka pysyvät koossa.

Mutta minun täytyy haukkua niitä, jotka lähtevät laumasta karkaamaan mettään, ja kukatiesi vievät vielä muita perässänsä. Ja niitä täytyy minun myös haukkua, jotka puskevat heikkoja, eli polkevat laidunta, eli pilaavat vettä jalvoillansa. Ja vielä täytyy minun haukkua niitäkin, jotka jäävät yön kauvas. Mutta erinomattain niitä, jotka tulevat lammasten edestä varastamaan, niitä täytyy minun haukkua. Ja armonvarkaita täytyy minun haukkua, vaikka varkaat kiroavat aina niitä koiria, jotka haukkuvat niin kovin, että ihmiset heräävät.

Todistakaat nyt, te heränneet sielut, jotka koiran haukkumisen kautta olette heränneet, muistakaat ja todistakaat nyt, jos koiran haukkuminen on tullut teille vahingoksi. Todistakaat, todistakaat nyt, te Jeesuksen lampaat, jos koira on teitä purrut eli haavoittanut. Todistakaat nyt, kaikki pienet karitsat, olenko minä ajanut teitä mettään, eli olenko minä niin kuin vihainen koira purrut teidän sydämenne, eli raatanut teidän tuntoanne niin kovin, ettei teidän Vapahtajanne ole saattanut tunnon haavoja parantaa. Todistakaat kaikki tiaiset ja pulmukaiset, olenko minä purrut teidän sydämenne niin kovin läpi, että hampaat ovat menneet läpi teidän sydämenne. Todistakaat nyt kaikki tiaiset, pulmukaiset ja satakieliset ja talvitiaiset, olenko minä pyytänyt teidän sielujanne ansalla eli luodilla. Todistakaat nyt, kaikki pikku kalaiset, jotka olette tarttuneet Pyhän Hengen verkkoon, todistakaat nyt, olenko minä ja muut kalamiehet pyytäneet teitä nuotalla ja

verkolla sitä varten, että minä saisin keittää eli paistaa teitä.

Enkö minä ja muut ole pyytäneet teitä sitä varten, että kaikki pikku tiaiset ja pulmukaiset pääsisit haukan kynsistä, ja että kaikki Jeesuksen lampaat tulisit varjelluksi hukan suusta, ja että kaikki vapisevaiset karitsat pääsisit Paimenen tykö? Sitä varten olen minä haukkunut, että kaikki eksyväiset lampaat koiran haukkumisen tähden peljästyneenä lähtisit juoksemaan Paimenen tykö, ennen kuin hukka tulee syömään ja raatamaan heidän sielujansa. Sitä varten olen minä haukkunut, että kaikki tiaiset, satakieliset ja pulmukaiset ja pääskyiset pakenisit pesäänsä sen elävän viinapuun rakoihin, ennen kuin hukka tulee heitä syömään; ja raatamaan sen Suuren Ristinkantajan, Jeesuksen, lampaita.

Sen Suuren Ristinkantajan käskyn jälkeen olen minä heittänyt verkkoni apajalle, ja olen saanut muutampia pieniä sirkkoja ja muutampia pieniä kultakaloja, jotka nyt uivat punaisen meren aalloissa. Ja sen punaisen meren rannalla visertävät kaikki satakieliset ja tiaiset elävän viinapuun oksain päällä. Sen punaisen meren rannalla käyvät myös Jeesuksen lampaat laitumella. Ja punaisen meren rannalla hyppäävät Jeesuksen karitsat ilosta ja riemusta. Ja punaisen meren rannalla veisaavat kaikki pääskyiset, tiaiset, satakieliset ja pulmukaiset. Amen halleluja, kiitos ja kunnia ja voima ja ylistys olkoon sille Suurelle Ristinkantajalle nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / Lundbergin kokoelma (alku puuttuu) Luulajan yliopistonkirjasto / Kirkkopostilla 1876 /

Minä olen mahdotoin kaikkeen siihen armoon ja laupeuteen, jonka palvelijalles osoittanut olet.

Nämät ovat vanhan Israelin sanat, koska hän Jordanin virran tykönä painiskeli sen Tuntemattoman kanssa, ja sai siunauksen Häneltä. Israel tuli silloin pakanallista maasta ja Laban ajoi häntä takaa ja soimasi häntä, että Israel oli varastanut hänen jumalansa. Mutta Israelilla oli silloin elävän Jumalan tunto, ettei hänen tarvinnut varastaa pakanallisen miehen jumalia.

Ja me luulemme, ettei jonkun vanhan kristityn tarvitse varastaa jonkun pakanallisen miehen jumalia siinä tarkoituksessa, että hän niitä palvelisi. Mutta jos yksi kristitty saattaa kukistaa pakanallisen miehen jumalia maahan, niin hän tekee sen mielellänsä, sillä niin pian kuin pakana menettää jumaliansa, suuttuu hän hirmuisesti, niin kuin Laban, se pakanallinen mies, joka matkusti monen päivän matkan Jaakobin perään, ja oli suuressa vihassa ja aikoi hävittää Israelin. Koska sillä pakanallisella miehellä oli semmoinen epäluulo Israelista, että hän oli varastanut hänen jumaliansa, sillä ei pakanaakaan saata olla ilman jumalia. Ja usein hän luulee, että kristitty on varastanut hänen jumaliansa. Mutta ei yhden kristityn tarvitse varastaa jonkun pakanan jumalia, vaan jos hän saattaa, niin hän ottaa ja hävittää niitä pakanan jumalia.

Niin olen minä myös freistannut hävittää teidän jumalianne, joita te ennen olette palvelleet. Sillä minun täytyy nyt teille sanoa niin kuin Paavali kirjoittaessaan kristityille Korinton seurakunnassa: Muistakaa, että te olette pakanat olleet ja käyneet niiden mykkäin epäjumalain tykö, niin kuin te viedyt olitte. Tahdottekos nyt suuttua minulle ja soimata, että minä olen varastanut teidän Jumalianne ja hävittänyt niitä? En ole saattanut minä sitä omasta voimastani tehdä, vaan Sen Suuren voiman kautta, joka heikoissa väkevä on, ja niiden miesten avulla, joita Jumala on

ensinnä lähettänyt tähän seurakuntaan, jotka tulivat hävittämään ja kukistamaan teidän jumalianne, joita te silloin olette palvelleet, koska pimeä ja sumu oli.

Muistakaa sen tähden, että te olette pakanat olleet ja käyneet niiden mykkäin epäjumalain tykö. Ja muistakaa myös, koska te tullette Jordanin virtaan, että teidän veljenne lihan puolesta tulevat suurella vihalla ja tahovat teitä hävittää, niin kuin Jaakobin veli Esau tuli Jaakobia vastaan suurella vihalla ja hirmuisuudella. Mutta Jaakobin rukoukset vaikuttivat niin paljon, että yksi suuri muutos tapahtui Esaun sydämessä. Niin on myöskin teidän vihamiestenne sydämissä tapahtuva yksi suuri muutos, jos te painiskelette rukouksissa ja anomisissa, että se Suuri Sydämen Kääntäjä ottais ja käännittäisi heidän tahtonsa, että teidän vihamichehenne joutuisivat itkemään teidän kaulassanne, niin kuin Esau itki Jaakobin kaulassa.

Mutta jos vihamiehet tulevat teidän päällemme suurella hirmuisuudella hävittämään teitä, silloin täytyy teidän sanoa niin kuin vanha Israel: Minä olen mahdotoin kaikkeen siihen armoon ja laupeuteen, jonka palvelijalles osoittanut olet. Toiseksi pitäisi yhden kristityn tunnustaman itsensä mahdottomaksi kaikkeen siihen armoon ja laupeuteen, jonka Herra hänelle tehnyt on, jos hän muutoin tuntee itsensä oikein. Mutta oikea itsensä tunteminen puuttuu monelta. Itse saatana muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja tahtoo uskovaisia sieluja eksyttää pois Jeesuksen tuntemisesta. Hän tahtoo niitä sieluja viedä maailmaan, jotka kerran olivat pääsemässä maailmasta. — Jaakob oli matkustamassa vanhempainsa tykö, mutta sillä tiellä kohtasi häntä monta vastoinkäymistä. Ensiksi rupesi se pakanallinen appi, Laban, ajamaan häntä takaa, soimaten Jaakobia, että hän oli hänen jumaliansa varastanut. Ja kun

hän tuli lähemmäksi Kaanan maata, tuli hänen veljensä suurella hirmuisuudella häntä vastaan.

Niin tapahtuu kaikille, jotka lähtevät matkustamaan Isän maalle, että muutamat pakanat ajavat [heitä] takaa ja soimaavat kristityitä, että he ovat varastaneet heidän jumaliansa. Ja muutamat tulevat suurella hirmuisuudella vastaan, soimaten kristityitä, että he ovat varastaneet pakanain siunausta. Siinä ahdistuksessa täytyy yhden kristityn painiskella tällä puolen Jordania sen Tuntemattoman kanssa, ja tunnustaa: *"Minä olen mahdotoin kaikkeen siihen armoon ja laupiuteen, jonka Herra tehnyt on."*

Kuinkas luulette, jos te olisitte saaneet palvelella teidän jumalianne, joita te olitte palvelemassa muutampia vuosia tätä ennen? Mitäs te olisitte muuta voittaneet, kuin iankaikkisen onnettomuuden, koska vuotava pirun paska oli paras Jumalan siunaus? Mitäs se olisi vaikuttanut teidän sydämässänne muuta, kuin tulikivistä tulta?

Onkos nyt teidän seassanne yhtään, joka katuu, että hän on ylen varhain herännyt? Vai onkos teidän seassanne yhtään, joka on katumassa, että hän ylen varhain pääsi ylös helvetistä? Jos joku teistä katuu, että hän on ylen varhain herännyt, niin pankoon nyt maata. Eli jos joku teistä katuu, että hän pääsi ylen varhain ylös helvetistä, niin astukoon nyt alas helvettiin ja maistakoon pirun paskaa.

Minä luulen, että te olette kyllyksenne saaneet pirun paskasta, joka pirun perseestä vuotanut on. Minä luulen, että teidän pitäisi nyt muistaman, että te olette olleet pakanat ja käyneet mykkäin epäjumalain tykö, sekä ne sielut, jotka ovat tällä puolella Jordania taistelemassa Sen Tuntemattoman kanssa rukouksissa sanoen: En minä päästä sinua, ennen kuin minä sinulta saan siunauksen. Ja myös niitten sielujen, jotka ovat päässeet

poikki Jordanin, pitäisi sanoa: Minä olen mahdotoin kaikkeen siihen armoon ja laupiuteen, jonka palvelialles tehnyt olet.

Mikä olisi tullut meille raukoille, jos me olisimme saaneet vaeltaa meidän sokeudesamme iankaikkisuuteen? Mikä olisi tullut muu, kuin palava ja vuotava pirun paska juomaksi? Ja te näette, mikä onnettomuus olisi teidät saavuttanut, jos Jumala olisi antanut teidän kuolla teidän synneissänne? Ja vaikka nyt pakanat ajavat Israelia takaa ja soimaavat häntä: *"Sinä olet varastanut meidän jumaliamme"*, ja lihalliset veljet tulevat suurella julmuudella vastaan, soimaten, että *"sinä olet varastanut meidän siunauksemme,"* niin että ahdistus tulee molemmin puolin. Kuitenkin täytyy Israelin taistella ja painiskella Sen Tuntemattoman kanssa Jordanin virran tykönä ja sanoa: *"En laske minä sinua, ennen kuin siunaat minua."*

Mene nyt, Israel suuremmalla uskalluksella vaellustasi jatkamaan Isän maata kohti. Sinun vaimosi ja lapsesi käyvät edelläsi, ja sinä tulet perässä, vaikka sinun lihallinen veljesi tulee sinua vastaan suurella joukolla, ja on aikonut hävittää sinut. Kenties sinun rukouksesi vaikuttaa niin paljon, että hänen täytyy itkeä sinun kaulassasi. Ja silloin saatat sinä ilolla ja uskalluksella vaeltaa Isän maata kohden, ja sinä löydät Vanhempasi elämässä Kaanan maalla, joka sinut on suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt, ja verta vuodattanut ja rukoillut sinun edestäsi, ettei sinun uskosi pitäisi puuttuman.

Hän on sinun vanha Isäsi ja Vanhempasi, joka sinulle hengen antanut on. Hänelle ainoalle olkoon kunnia ja ylistys, nyt ja iankaikkisesti, Aamen!

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma (1. sivu, sekin lähes kokonaan tuhoutunut) / Kansallisarkisto Helsinki / Siionin Sanomat, Calumet 1895 130 132 / Kolkuttaja 1911, 307 311 /

(PS1: sivu 856)

TEKSTI: 1. MOOS. 13: 7–8

Ja riita oli Aabrahamin paimenien ja Lootin paimenien välillä: Ja siihen aikaan asuivat myös Kanaanelaiset ja Pheresiläiset maalla. Niin Aabraham sanoi Lootille: Älköön olko riita minun ja sinun välillä, ja minun ja sinun paimentes välillä, sillä me olemme veljekset.

Me kuulemme näistä sanoista, että riita oli Aabrahamin ja Lootin paimenten välillä; vaikka tämä riita ei kuulunut kristillisyyteen, oli se kuitenkin sen vuoksi kristillisyyteen kuuluva, että se olis saattanut pian molempain kristillisyyttä pilata, jos Aabraham ei olis antanut Lootin valita parhaat laitumet. Lootilla oli myös niin paljon omaa rakkautta, että hän valitsi itsellensä parhaan laitumen, jonka tähden hän tuli asumaan Sodomian kaupungissa, jossa oli aivan pakanoita. Ja olis Loot pian hukkunut pakanain kanssa, jos Jumalan enkeli ei olis väkisin johdattanut häntä ulos siitä pakanain kaupungista.

Tämän riidan vaikutti omarakkaus, joka teki Lootin tunnon pimiäksi, ettei hän saattanut tuta ja nähdä, että hän teki suuren vääryyden siinä, että hän valitsi itsellensä parhaat paikat, jossa oli parempi laidun, ja vanhalle Aatamille helppo. Jos Lootilla olis ollut oikein elävä ja kirkas omatunto, niin olis hän sanonut Aabrahamille: *”Ota sinä, joka olet vanhempi kristitty, parhaat paikat itselles.”* Ja me arvaamme hyvin, että Aabraham ei olis valinnut parasta laidunta itsellensä, vaikka toinen olis tarjonnut. Mutta Lootilla kyllä oli semmoinen omarakkaus, että hän kehtais valita itsellensä parhaan laitumen. Omanrakkauden rietas oli siinä paikassa paskantanut tunnon päälle. Ja sen omanrakkauden tähden joutui hän asumaan pakanallisessa kaupungissa, ja olis sen tähden hukkunut pakanain kanssa, jos Jumalan enkeli ei olis häntä johdattanut ulos Sodomasta.

Siitä arvataan, että Lootilla taisi olla jotakuta kristillisyyden ainetta, koska Jumala armahti häntä, ja pelasti hänen henkensä. Jos me nyt ottaisimme tämän riidan Aabrahamin

paimenten ja Lootin paimenten välillä tutkinnoksi, niin me löydämme, että koska näin riita tulee paimenten välillä laitumen päältä, että sen puolelle kaatuu omarakkaus, joka parhaat paikat valitsee itsellensä, jossa on helppo vanhalle Aatamille paimentaa laumaa. Mutta joka ottaa huonommat paikat itsellensä, sillä ei ole omarakkaus.

Aabraham oli vakainen kristitty, ja sen tähden hän valitsi huonommat paikat itsellensä. Ei Aabrahamin puolella ollut niin hyvä laidun, kuin Lootin puolella. Mutta Lootin paimenilla oli helpompi, ei heidän vanhalla Aatamillaan ollut enää mitään vaivaa eli rasitusta, koska he sait parhaan laitumen. Mutta Aabrahamin paimenille tuli ilman epäilemättä suurempi vaiva, joilla huonompi laidun oli. Me tiedämme nimittäin, ettei lampaat ole lihavat siellä, kussa huono laidun on. Ja Aabrahamin paimenilla on suurempi vaiva, koska heidän pitää ajaman lampaista yhdestä paikasta toiseen, kussa lampaat saisit jotakin syödäksens. Mutta kussa hyvä laidun on, siinä ovat lampaat lihavat. Ja Herra on sanonut profeetan Hesekielin kautta, että Hän aikoo niitä lihavia lampaista hävittää.

Mutta vaikka Aabrahamin täytyi tyytyä huonompaan paikkaan, kussa huonompi laidun oli, ei hän sen tähden köyhtynyt, mutta Loot, joka parhaan laitumen itsellensä valitsi, joutui viimein asumaan pakanallisessa kaupungissa Sodomassa, kussa hän kohta oli hukkumallansa, jos ei Herran enkeli Aabrahamin rukouksen tähden olis johdattanut häntä ulos siitä kaupungista. Mutta miksi Aabraham ja Loot erkaannuit? He erkaannuit sen tähden, että paimenet rupeisit riitelemään laitumen päältä. Jos paimenet eivät olis

riitaantuneet laitumen päältä, niin olisit he vielä nytkin olleet sovinnossa. Mutta se paimenten riita matkaan saattoi niin paljon, että he erkaannuit. Ja jos Aabraham ei olis antanut Lootin valita parhaat paikat itselensä, niin olisit he kuka tiesi tapelleet.

Minä olen kauan aikaa ajatellut, minkä tähden semmoinen riita piti tuleman paimenten välillä, mutta en ole saanut muuta käsitystä, kuin sen, että vihollinen on tämän riidan matkaan saattanut, sillä ei tämä riita ole Jumalasta. Se saattaa olla mahdollinen, että Lootin laumassa oli enemmän keituria, jonka tähden Aabrahamin paimenet rupeisit moittimaan, että Lootin laumassa on paljon keituria. Mutta niin minä luulen, ettei Lootin laumassa ollut ainoastans keituria, koska riita ensinnä tuli, vaan siinä laumassa saattoi olla myös muutampia lampaita. Mutta se näyttää niin kuin Loot olis köyhtynyt, koska hän rupeis asumaan pakanallisessa kaupungissa, ja juuri siinä kaupungissa, kussa pahimmat pakanat olit. Semmoisessa kaupungissa olisit keituritten ja sikain paimenet somat asumaan.

Mutta minä en tiedä enää muuta sanoa tästä paimenten riidasta kuin sen, että vahinko tuli molemmin puolin, sillä Aabrahamin paimenille tuli sen kautta suurempi vaiva, koska heille jaettiin huonompi laidun. Mutta Lootin puolella on ilmanki paimenilla vähempi vai-
vaa, koska he sait parhaat paikat laitumeksi; ja sen tähden saattavat olla lihavimmat lampaat Lootin puolella, ja ovat ilman epäilemättä lihavimmat. Mutta emme saa unhottaa, että Herra on aikonut lihavvia lampaita hävittää. Aabrahamin puolella ovat ilman epäilemättä laihat lampaat, koska sillä puolella on huonompi laidun. He saavat välistä syödä krouvimpaa luhtajänkkäheinää. Mutta ne vasta ovat onnettomat lampaat, joilla ei paimenta ole. Jos niillä olis se ymmärrys, että he pysyisit koossa, niin se olis aina parempi. Pakkaisen aikana kuitenkin he saattaisit lämmittää toinen toistansa. Mutta ei niillä raukoilla ole sitä ymmärrystä, että he pysyisit

koossa. Sen laihan laitumen tähden he hajaintuvat, yksi sinne, toinen tänne. Ja siellä he määkyvät niin kuin eksyneet lampaat, joilla ei paimenta ole.

Voi, teitä, te onnettomat lampaat, jotka nyt olette hajaintuneet Israelin vuorille, ja ei ole senkaltaista paimenta, joka rupeis etsimään niitä kadonneita lampaita Israelin huoneesta. Ei ole ketään, joka kokoo ja ajaa niitä raukkoja kotia illaksi. Voi! Voi! teitä, onnettomat lampaat, jotka niin hajalliset olette, ja niin kauas eksyneet korpeen, ettei taida enää se Suuri Israelin Paimen teitä löytää. Kuinkas te luulette kostuvan kotia illaksi, koska te nyt olette hajaintuneet kaikille Israelin vuorille, ja itse kukin erinänsä hakee ruokaa mettässä?

Kuinkas te luulette käyvän teidän kanssanne, koska pimeä aika tulee, ja kova rajuilma? Luulettekos te silloin löytävänne suojaa, joka varjelee teitä lumisateesta ja rajuilmastasta, vaikka ette suinkaan ole pimeänarat enää, koska te olette siihen harjaintuneet. Jos nyt vielä kuusen alle panisitte maata. Mutta kukas teitä varjelee hukan hampaista, koska pimeys tulee ja kova rajuilma? Minä pelkään, että hukka repii yhden kerrallansa, ja viimein lopettaa koko sen lauman, jota Israel piti paimentaman.

Näin sanoo Israel, eli Jaakob: *”Minä olen ollut sinun huoneessas 20 ajastaikaa, ja sinun lampas ja vuohes eivät ole hedelmättömät olleet, ja en ole minä syönyt oinaita sinun laumastas. (1. Moos. 31: 38). Päivällä on minun helle väsyttännyt, ja yöllä vilu, ja uni on paennut minun silmistäni.”* *”Minä olen jo ollut 20 ajastaikaa sinun huoneessas,”* sanoo Israel. Se sama mies, joka lähti isänsä huoneesta paimentamaan Laabanin laumaa. Siinä oli sekä lampaita, että vuohia.

Minä olen myös ollut sinun huoneessas 20 ajastaikaa, ja olen paimentanut sinun laumaas. Ovatkos nyt sinun lampas ja vuohes hedelmättömät olleet, sinä kovakorvainen seurakunta? Olenko minä syönyt oinaita

sinun laumastas? Olenko minä karitsoita polkenut rapakkoon? Olenko minä lypsänyt verta sinun vuohistas, eli olenko minä silmät puhkaissut teiltä, että te nyt olisitte sokeiksi pukeiksi tulleet? Minun omatuntoni todistaa, että vaikka kuinka huono minä olen ollut paimentamaan sinun laumaas, olen minä kuitenkin freistannut avata teidän silmiänne, koska vihollinen oli net puhkaissut. Olen myös johdattanut teidät laitumelle, kussa teidän pitäis löytämän ruokaa. Jollei niin ole, että te olette lihavaksi tulleet, että te olette alkaneet polkemaan laidunta, ja pilaamaan elämän lähteitä teidän jalvoillanne.

Minä olen ollut sinun tykönäs 20 ajastaikaa, sanoo Israel. Ovatkos sinun lampaas ja vuohes hedelmättömät olleet? Olenko minä syönyt oinaita sinun laumastas? Enkö ole valvonut yötä silloin, koska te nukuitte? Enkö ole vienyt teitä laitumelle, koska teillä oli nälkä? Enkö ole ajanut teitä niin kuin koira elämän lähteille? Enkö ole huutanut korvessa, koska hukka oli tulemassa? Jokos nyt olette niin lihavaksi tulemassa, ettei enää kelpaa muu kuin paras vainioheinä, joka kedolla kasvaa?

Voi teitä, onnettomat lampaat, jotka nyt olette hajoitettut Israelin vuorille, ja vaellatte korvessa niin kuin lampaat, joilla ei paimenta ole. Olettekos nyt niin lihavaksi tulleet, että te rupesitte polkemaan laidunta ja pilaamaan vettä teidän jalvoillanne? Minä olen nähnyt, että karitsat laskevat polvillensa, koska he imevät, mutta miksi te olette lihavaksi tulleet, ja niin raavaaksi, ettei ole paljon eroitusta lampaan ja keiturin välillä? Eli ovatko nyt Jeesuksen karitsat tulleet niin raavaaksi, ettei heidän tarvitse enää imeä armon nestettä? Eli onko heillä itsellä nisät, joista he imisit? Kukas tiesi, taitaa olla muutamilla omat nisät, joita he imevät.

Minä muistan vielä sen ajan, koska Jeesuksen karitsat imit Taivaallisen Vanhimman armoa vuotavaisista rinnoista, ja silloin he hypäsivät ilosta Siionin vuorella ja pidit häitä.

Ovatkos nyt ne hääpäivät loppuneet? Jokos nyt Ylkä on otettu pois ja te olette joutuneet paastoamaan? En tiedä, kuinka suuri nälkä teillä nyt on. Mutta sen minä tiedän, että te olette ennen imeneet armon nestettä Taivaallisen Vanhimman armoa vuotavaisista rinnoista. Mutta jos te nyt olette alkaneet imemään teidän omia tyhjiä rintojanne, niin minä vakuutan, että te kuolette pian nälkään. Älkäätkä imekö vaan teidän omia nisiänne, ei niistä tule maitoa, vaan pihkaa. Ja jos te enemmän aikaa imette teidän omia rintojanne, niin niistä tulee musta veri, joka on niin kuin lohikäärmeen veri.

Minä tiedän vakaisesti, että ne harvat sielut, jotka ovat oikein puhdistetut, eivät ole lohikäärmeen veressä puhdistetut, vaan viattoman Jumalan Karitsan veressä olette te puhdistetut. Ja joka kerran pesty on, ei se muuta tarvitse, vaan että jalat pestään, ja niin hän on kokonansa puhdas. Ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki. Vapahtaja pesi tosin kaikkien opetuslasten jalkoja, mutta ei vielä kaikki olleet puhtaat. Ja vielä he rupesit sen pesemisen jälkeen riitelemään keskenänsä, kuka heistä näkyis suurin olevan. Tämä riita vaikutti niin paljon, etteivät he saattaneet enää valvoa Yrttitarhassa ja katsella Hänen suurta tuskaansa ja vaivaansa, koska Hän istui verisaunassa ja sotki Jumalan vihan viinakuurnan yksinänsä.

Jeesuksen opetuslapset ovat ymmärtäneet aivan nurin nämä Jeesuksen sanat: Nyt on Ihmisen Poika kirkastettu. Ja Jumala kirkastaa Hänet aivan pian. Näiden sanain väärästä ymmärryksestä tuli riita heidän välillänsä, sillä opetuslapset luulit silloin, ja moni luulee vielä nytkin, että he Vapahtajan kunnian kautta tulevat herroiksi maailmassa. Ja monella on vielä nytkin herraskristillisuus mielessä. Mutta jos te, Jeesuksen opetuslapset, luulette Vapahtajan kunnian kautta tulevanne herroiksi maailmassa, niin te tulette sontatunkioksi taivaan valtakunnassa. Mutta Hän on puhunut siitä suuresta kunniaasta ja kirkkaudesta, joka tapahtui Hänelle, koska

Hän oli vankina, koska Hänet vietiin sidottuna raastuvan eteen, koska Hän kantoi purppuraista kaapua ja orjantappuraista kruunua, koska veri tippui Hänen otsastansa, koska Hän riippui alastomana ristin päällä. Siinä näette te Jeesuksen opetuslapset, siinä näette te sen Suuren Ristinkantajan kirkkauden ja kunnian; nimittäin Hänen verisissä haavoissans, Hänen alastomuudessans, Hänen ylönannetussa tilassans, Hänen orjantappuroilla kruunatussa päässäns, Hänen lävistetyssä kyljessäns. Siinä te näette Vapah tajan kirkkauden ja kunnian.

Ja me tiedämme, etteivät opetuslapset jouda enää riidellä, koska he seisovat siinä verisen ristin juurella, vaan heidän täytyy siinä paikassa tulla murheelliseksi katsellessansa, kuinka veri tippuu Taivaallisen Vanhimman haavoista. Siinä seisoo Maria Magdaleena särjetyllä sydämellä. Siinä seisoo Maria, Jeesuksen äiti vertavuotavalla sydämellä. Siinä seisoo Johannes ja itkee Jeesuksen ristin juurella. Mutta siinä seisovat myös sotamiehet, jotka Häntä ristiinnaulitsevat. Siinä seisovat juutalaiset, jotka Häntä pilkkaavat. Siinä seisovat nekin sotamiehet, jotka tarjoovat Hänelle etikkata sapella sekoitettuna. Siinä seisovat siis Jeesuksen ristin viholliset ja murheelliset opetuslapset sekaisin. Mutta ei se auta niitä, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset, että he seisovat Jeesuksen ristin juurella, sillä vaikka Jeesuksen veri tippuu sotamiesten päälle, jotka Häntä pistävät ja ristiinnaulitsevat, ei se veri saata heitä puhdistaa murhaamisen synnistä, niin kauan kuin heillä on paatunut sydän.

Mutta murheelliset opetuslapset ja Maria Magdaleena, ja Maria, Jeesuksen äiti, jotka

seisovat siellä ristin tykönä murheellisella ja särjetyllä sydämellä itkien syntiänsä ja viheiliäisyyttänsä, että heidän täytyy nyt olla niin kuin orpolapset, joilla ei vanhinta ole, niin kuin lampaat, joilla ei paimenta ole, niin kuin karitsat, joilla ei emää ole. Niille murheellisille, katuvaisille, alaspainetuille ja alastomille on sovintoveri suureksi voitoksi ja iankaikkiseksi autuudeksi, jos he vain pysyvät ristin tykönä kuolemaan asti. Niille tulee suuri ilo, koska he saavat nähdä sen Suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan elävänä ja kirkastettuna. Mutta sotamiehet, jotka Häntä pistävät ja ristiinnaulitsevat, eivät saa nähdä Häntä elävänä. Eivätkä juutalaisten ylimmäiset papit, jotka Häntä pilkkaavat saa Häntä nähdä elävänä. Eikä Pilatuskaan, joka Hänet tuomitsi, eikä Nikodeemus, joka pani Hänet kuolleen uskon hautaan, saa nähdä Häntä elävänä. Ja ne sotamiehet, jotka ovat vartioitsemassa hautaa, menevät kuoliaaksi, koska valkeuden Enkeli tulee alas taivaasta vierittämään kiveä haudan ovelta.

Mutta Maria Magdaleena, joka seisoo ja itkee haudan päällä, saapi ensimmäiseksi nähdä Hänet, ja sitten ne vaimot, jotka pyörtävät kuolleen uskon haudalta, ja sitä lähin opetuslapset Emmauksen tiellä, joiden sydämet tulit palavaksi, ja viimein ne yksitoistakymmentä, jotka itkevät ja parkuvat. Ja viimein nähdään Hän enemmän kuin viideltä sadalta, joista jo muutamat ovat nukkuneet, mutta muutamat vielä elävät. Niin seisokaat siis ristin juurella, te murheelliset opetuslapset, kuolemaan asti. Aamen.

Alkuperäinen / Pekka Raittilan arkisto / Laestadiana
1 / Oulun Maakunta-arkisto /

Apostoli Paavali varoittaa niitä, jotka alkavat Hengessä ja päättävät lihasassa, että heidän loppunsa on kuolema; ja hän sanoo vielä: "Joka lihasassa kylvää, hän saapi lihastansa niittää turmeluksen."

Niin minä myös luulen tapahtuvan. Jos yksi kristitty, joka on ensinnä ollut elävä kristitty, menee kuolleeseen tilaisuuteen ja rakentaa sitte autuutensa toivon sen entisen päälle ajatellen, että se entinen elävä tilaisuus auttaa häntä, siitä jääpi kuollut usko eli luulouso.

Ja se palvelija, joka oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, sai kyllä silloin syntinsä anteeksi, koska hän sielunsa ahdistuksessa ruikoili, mutta ei se armo auttanut häntä enää, koska hän oli armotoin kanssapalvelijansa kanssa. Vissimmästi oli sillä palvelijalla silloin elävä usko, koska synnin velka pyyhittiin pois. Mutta se elävä tilaisuus ei ole tainnut kauan pysyä hänessä, sillä koska hän kohtais kanssapalvelijansa, osotti hän työllänsä, että elävä usko oli jo kadonnut pois.

Minä pelkään myös, että monelle on niin tapahtunut nyt kuin sille mainitulle palvelijalle, että moni on alkanut Hengessä ja päättänyt lihassa. Maailmanrakkaus on varastanut monen sydämen, ja Vapahtajan täytyy seisoa ulkoisella puolella, niin kuin Hän sanoo Ilmestyskirjassa: "*Minä seison oven edessä ja kolokutan. Joka avaa minulle, hänen tykönsä tahdon minä mennä ja pitää ehtoollista hänen kanssansa.*" Mutta kuinkas Vapahtaja pääsee sisälle, koska maailmanrakkaus seisoo niin kuin herra keskellä sydäntä ja saarnaa aivan uskosta ja rakkaudesta, vaikka ei ole kumpaakaan; ei ole uskoa, koska ei moni enää usko, mitä yksi elävä kristitty sanoo; ei ole rakkautta, koska kristityt ei mahdu yhteen rukoushuoneeseen. Minä pelkään, että hengellinen kuolema on tulemassa tämän seurakunnan päälle, kussa ennen oli eläviä ihmisiä. Ja se on käynyt niin kuin Vapahtaja

on sanonut: "*Ensimmäiset tulevat viimeiksi.*"

Minun täytyy siis muistuttaa teitä siitä teidän entisestä tilaisuudestanne, kuinka te silloin olitte lapset, koska minä vielä olin teidän kanssanne. Mutta nyt te olette raavaaksi tulleet. Jos nyt tämä raavas kristillisyyttä merkitsee, että te olette nyt mieheksi ja isäksi tulleet kristillisyydessä, niin minä en tarvitse enää neuvoa teitä. Te olette tulleet niin viisaaksi ja ymmärtäväiseksi, ettei kukaan tarvitse teille sanoa: "*Tuntekaat Herra!*" Mutta jos tämä raavas kristillisyyttä merkitsee, että astia on ravistunut, että uusi viina on ulos vuotanut, että vanha leili on taas parattu, että vanha viina on makiampi kuin uusi viina, niin minä pelkään, että Vapahtajan vaiva hukkaan menee ja Hänen kyneleensä hukkaan vuotavat teidän tähtenne ja Hänen verensä juoksee hukkaan maahan, ja koirat nuolevat Hänen vertansa, mutta teille ei tule mitään apua niistä kalliista veren pisaroista.

Ja minä, joka olen sen armon jälkeen, kuin minulle on annettu, tehnyt työtä sen päälle, että se Suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, jonka kyneleet te olette sokeudessaanne pilkanneet ja Hänen verensä jalvoillanne tallanneet; minä olen sen huonon ymmärryksen jälkeen, kuin minulle annettu on, valvonut teidän tähtenne ja tehnyt työtä sen päälle, että te tulisitte johdatetuksi pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallan alta Jumalan tykö. Minun omatuntoni todistaa, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas ei ole säästännyt yhtään ainoata veripisarata, jota Hän ei ole antanut Hänen pyhästä ruumiistansa vuotaa; niin kuin myös minun omatuntoni todistaa, että minä en ole säästännyt

aikaa ja vaivaa työtä tekemästä sen päälle, että te tulisitte opetetuksi ja johdatetuksi meidän Herran Jeesuksen Kristuksen ristin juureen ja Yrttitarhaan ja Golgataan.

Mutta nyt minä pelkään, että Vapahtajan vaiva menee hukkaan, ja minun vaivani hukkaan menee, koska te olette tulleet niin raavaaksi ja niin isäksi kristillisyydessä, ettette enää ota kenenkään neuvoa vastaan, vaan mitä oma järki sisälle antaa, sitä te uskotte, sitä te pidätte Jumalan viisautena. En minä kaikista teistä puhu, vaan että Raamattu täytettäisiin, joka sanoo: *”Joka syö leipää minun kanssani, hän tallais minun jalallansa.”* Ja: *”Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki.”* Minä pelkään, että jos teidän kristillisyytenne pääsee niin edespäin raavastumaan, kuin se on näinä kahtena vuotena raavastunut, niin te, jotka ennen tätä aikaa olitte niin kuin lapset, tulette sadan ajastaikaisiksi ämmiksi tulevana vuonna ja viimein kuulette hengellisellä kuolemalla, ja yksikään lapsukainen ei itke teidän hautanne päällä.

Missäs nyt on Maria Magdalena, joka itkee Taivaallisen Vanhemman haudan päällä? Missäs nyt on Johannes, joka seisoo ristin kohdalla ja katselee, kuinka sotamiehet pistävät keihään Taivaallisen Vanhemman sydämeen? Taitavat nyt olla haudassa kaivamassa hikiliinoja. Joosef [ja] Nikodeemus ovat nyt panemassa Hänen ruumistansa kuolleen uskon hautaan, ja kuka tiesi, jos Hän enää nousee, koska Hänen lapsensa ei ole itkemässä ja parkumassa. Ei ole enää Maria Magdalena itkemässä kaipauksen kyyneleitä haudan partaalla. Ei ole Salome ja Johanna tulemassa hyvän hajullisilla yrteillä voitelemaan Jeesuksen ruumista. Ei ole enää semmoisia orpolapsia, jotka itkevät ja parkuvat Vanhemman haudan päällä. Ilmanki he ovat jo raavaaksi tulleet ja mieheksi ja isäksi kristillisyydessä, ettei he tarvitse enää itkeä ja huokata Vanhemman perään. Kuinkapa lapset enää itkevät, koska Vanhin on aikaa kuollut, ja he ovat itse mieheksi tulleet ja

isäksi kristillisyydessä, ettei he tarvitse enää Vanhemman holhoamista.

Voi, voi, kuinka pian nämät raavaat lapset ovat unhottaneet Vanhemman rakkautta. Kuinka pian he ovat unhottaneet, millä suurella vaivalla ja veren vuodatuksella Vanhin on heitä synnyttänyt ja millä murheen pidolla Hän on ruokkinut ja ylöskasvattanut heitä. Jopa nyt pääskyisen pojat jaksavat itse lentää. Mutta kuka tiesi, kuinka kauan he lentävät? Minä olen nähnyt muutampia pääskyisen poikia putoovan sontatunkion päälle, koska he rupeevat ylön varhain luottamaan voimansa päälle ja lähtevät lentämään ulos pesästänsä ennen kuin siivet kantavat. Ja koska he putoovat sontatunkion päälle, tulee lumisadet ja raju ilma ja vilu ja nälkä. Ja koska heillä ei ole enää voimaa lentää ylös Vanhimman pesään, niin täytyy heidän kuolla viluun ja nälkään sontatunkion päälle.

Voi, voi teitä, te onnettomat pääskyisen pojat, jotka ylön varhain rupesitte luottamaan voimanne päälle! Miksi te läksitte ulos Vanhemman pesästä ennen kuin siivet kantavat? Nyt katsoo Vanhin surkeudella teidän päällenne, kuinka te makaatte lumisateessa ja rajuilmassa tämän kylmän maan päällä. Mutta ei Hän jaksa teitä enää ylös nostaa maasta ja kantaa takaisin pesään, koska te olette niin raavaaksi tulleet ja niin raskaaksi, ettei jaksa enää Vanhin nostaa ja kantaa teitä. Ja kuitenkin olette te niin huonot ja voimattomat, ettette te jaksa itsekään lentää ylös maasta ilmaan. Jaa! Nyt taidatte jäädä, onnettomat raukat, kuolemaan tähän kylmään ilmaan, koska toiset pääskyisen pojat, jotka ovat pysyneet pesässänsä siihen asti, että heidän voimansa vahvistuu, lähtevät lentämään lämpimään ilmaan, joka on toisella puolella maata, kussa aurinko paistaa pään päällä ja ei enää koskaan laske, mutta teidän täytyy silloin jäädä kuolemaan tähän kylmään ilmaan, kussa ei ole ruokaa eikä juomaa pakkaisen aikana. Niin se käypi niille pääskyisen pojille, jotka ylön varhain

lähtevät ulos Vanhemman pesästä, ennen kuin siivet kantavat.

Mutta ne harvat sielut, jotka vielä ovat elämässä, joitten sydämessä on elävä henki, jotka ei vielä ole sokiaksi tulleet, jotka vielä näkevät, mistä tie menee taivaaseen, astuukoon ylös Siionin vuorelle ja katsokoon kuoluitten luita, jotka makaavat hajallansa. Kukas niille hengen antaa, jotka niin hajallansa makaavat maailman kedolla? Net on net synnissä kuolleet maailman lapsukaiset suuren avaruuden alla, ne lapsukaiset, joita Taivaallinen Vanhin on polvillansa verisaunassa suurella tuskalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt kerran. Mutta rietas on niitä tappanut, ja Vanhimmalle on tullut suuri muret niistä lapsista, jotka niin nuorena kuolevat. Nyt täytyy Hänen istua niitten lasten haudan päällä ja itkeä niin kuin Rakel, joka ei anna itsiänsä lohduttaa. Vaikka somempi olis, että lapset istuisit Vanhemman haudan päällä ja itkisit kaipaissansa Hänen armollista läsnäolentoansa. Mutta nyt täytyy Vanhin murehtia lapsiansa, jotka niin nuorena ovat kuolleet. Ei taida Vanhin enää saada nähdä niitä lapsia, jotka ovat vajonneet kuolleen uskon hautaan. Siellä ne mätänevät ja ainoastans luut jäävät.

Mitäs meidän pitää sanoman niistä lapsista, jotka niin nuorena ovat kuolleet? Että vanhimmalle tulee suuri muret niistä, että Hän kaipa niitä ja huutaa heidän nimeänsä vielä heidän kuolemansa jälkeen. *"Voi minun poikani!"* huusi Daavidi poikansa kuoleman jälkeen, *"voi minun poikani Absalom!"* Mutta mitäs kuolleet lapset tietävät siitä, vaikka murheellinen Vanhin huutais kuinka *"voi minun poikani,"* ei ne kuolleet raukat kuule enää rakkaan Vanhemman huutoa. Ja vaikka vielä Vanhin vuodattais katkeroita kyynelitänsä heidän hautansa päällä, ei ne tiedä niistä mitään. Ja koska ei ole enää monta lasta elämässä, jotka Hänen nimeänsä huutavat ja Isäksi kutsuvat, niin minä surkuttelen niitä lapsia, jotka niin nuorena ovat kuolleet. Ja minusta on surkia nähdä, kuinka suuri muret on tullut Vanhimmalle, mutta minä en saata Häntä lohduttaa. Enkä saata minä niitä kuolleita herättää, vaan minun täytyy sanoa niille harvoille sieluille, jotka vielä ovat elämässä, että he varoittaisit itseänsä käymästä vaarallisia paikkoja, kussa vihollinen on varoitsemassa ja kiljumassa ja ärjymässä niin kuin karhu eli jalopeura, joka luolastansa tulee. Amen.

Jäljennös / Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakunta-arkisto /

Kansa, joka pimeydessä vaelsi, näki suuren valkeuden, ja jotka asuivat kuolemanvarjon maassa, niiden ylitse se kirkkaasti paistaa.

Tällaisia sanoja profeetta Jesaja alkoi muinoin puhua Vapahtajasta, joka oli tuleva maailmaan. Jumala ilmoitti Henkensä kautta Jesajalle sen valkeuden, joka oli tuleva maailmaan Vapahtajan kautta. Ja hän iloitsi, kun hän näki jo monta sataa vuotta edeltäpäin, miten valkeus koittaa pimeyden lapsille, kun lupaus Vapahtajasta olisi täyttyvä.

Ja valkeus on tullut maailmaan, mutta ihmiset rakastivat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, koska heidän työnsä olivat pahat. Nämä sanat sopivat hyvin tälle seurakunnalle, joka muutama vuosi tätä ennen oli vaeltamassa pimeydessä. Te vaelsitte sellaisessa suuressa pimeydessä, ettette osanneet erottaa vasenta kättä oikeasta. Mutta ne ihmiset, jotka pimeydessä vaelsivat, ovat saaneet nähdä suuren valkeuden. Tämä valkeus on tämä kristillisuus, joka tänne on tullut. Mutta muutamat ihmiset ovat enemmän rakastaneet pimeyttä kuin valkeutta, ja vieläkin rakastavat pimeyttä.

Mitä nyt pimeyden lapset ajattelevat tästä valkeudesta, joka on tullut korkeudesta? Kenties vieläkin muutama pimeyden lapsi pelkää valkeutta? Kenties jotkut nauravat kuin pissihaukka tai riekko. Jotkut menevät piiloon, kun valkeus tulee. Varkaat ja pahan tekijät eivät siedä valkeutta. Jos joku kristitty tulee valon kanssa varkaitten tykö äkkiarvaamatta, niin varkaat yrittävät sammuttaa tämän valon, sillä he pelkäävät valkeutta, koska heidän työnsä ovat pahat. Jokainen pimeyden lapsi pelkää valkeutta. Huora pelkää valkeutta, varas pelkää valkeutta, koska varas ja huora tekevät sellaisia töitä, joita ihmiset eivät saisi nähdä. Viinaporvari pelkää valkeutta, ja juomari pelkää valkeutta. Jokainen, joka on tehnyt pimeyden töitä, pelkää valkeutta, eikä tahdo tulla valkeuteen, koska silloin hänen tekonsa tulisivat näkyviin ihmisten silmiin edessä. Katso nyt, minkä

tähden pimeyden lapset pelkäävät valkeutta. He eivät tahdo tuoda ilmi tekojansa ihmisille.

Mutta se ihminen, joka vaelsi pimeydessä, sai nähdä suuren valkeuden. Ilmankin te muistatte, minkälaisessa pimeydessä te olette vaeltaneet muutamia vuosia sitten. Ilmankin te muistatte, kuinka te olitte nukkumassa ja unen vallassa eksyneet. Ilmankin te muistatte, kuinka te olette kironneet, varastaneet ja valehdelleet. Ilmankin te muistatte, kuinka te olette huoranneet ja juominkeja pitäneet. Sellaisia töitä te olette ennen tehneet, kun te vielä olitte pimeydessä. Ja sellaisia töitä pimeyden lapset vieläkin tekevät. Mutta muutamat ovat nyt saaneet nähdä suuren valkeuden. Saatattekos nyt kiittää Jumalaa sen edestä, että te olette saaneet valkeuden?

Kenties te ette kykene kiittämään sitä Suurta Jumalaa, joka avasi teidän silmänne, Häntä, joka osoitti teille, mistä tie taivaan valtakuntaan menee. Ja mihin te olitte eksyneet, ennen kuin valkeus tuli? Mihin te olitte menossa? Aivan korpeen, aivan pimeyteen te olitte kulkemassa. Mutta nyt on valkeus tullut maailmaan. Vapahtaja sanoo: Vaeltakaat niin kauan kuin teillä valkeus on (Joh. 12:35). Kuka tietää, kuinka kauan aurinko nyt paistaa? Kuka tietää, jos vielä tämä pieni kipinäkin pian sammuu. Kenties pimeys vielä lankeaa meidän päallemme. Kuka silloin näkee, mistä tie menee taivaaseen? Kun vanha käärme vetää pyrstöllään tähdet alas taivaasta, miten yksinäinen vaeltaja on löytävä sen kaidan tien, mikä vie elämään? Jos ette vaella silloin, kun valkeus on ja aurinko paistaa, niin ette kostu iankaikkiseen elämään ennen kuin ehtoo tulee ja aurinko laskee. Minne te sitten vaellatte? Teidän pitää yöpyä metsään. Teidän pitää ulvoa susien ja eläinten kanssa. Teidän pitää itkeä ja valittaa

siinä pimeässä maailmassa, mistä kukaan ei pääse ylös. Niin vaeltakaat joutuisasti, kun valkeus vielä on, ennen kuin pimeys saavuttaa teidät.

Te olette nyt nähneet valkeuden. Te olette nähneet auringon paistavan. Te olette nähneet taivaan tähdet. Te olette nähneet sen tähden, joka opastaa teidät Beetlehemiiin. Te olette nähneet, kuinka syntiset tulevat Vapahtajan ristinpuun juurelle. Te olette nähneet, kuinka Vapahtaja on langennut polvilleen rukoilemaan teidän puolestanne. Te olette nähneet ristin, jossa Vapahtajan veri vuotaa maahan Hänen haavoistansa. Kenties nyt on viimeinen pisara vuotamassa? Ehkä veri on jo kuivumassa? Menkää nyt pian sinne ja ottakaa talteen Hänen vertansa, ennen kuin kaikki [veri] loppuu, ennen kuin Vapahtaja kuolee, ja ennen kuin Hänen ruumiinsa pannaan hautaan. Vasta sitten saatte saattaa Hänet hautaan.

Te olette nyt nähneet, minkälaisen ihmeen Jumala on tehnyt, kuinka ihmiset ovat alkaneet luopua pahasta elämästä ja alkaneet elää uutta elämää. Te olette nähneet, miten ihmiset ovat alkaneet Vapahtajan jalanjälkiä etsimään ja seuraamaan niitä Golgatan mäelle asti. Te olette nähneet, miten maailmanlapset vihaavat Hänen opetuslapsiaan ja tahottavat tappaa ja sortaa heitä. Mutta eivät Vapahtajan opetuslapset kuitenkaan voi Hänestä luopua ja alkaa maailmanlasten tavalla viinajuominkeja pitämään. Eivät he voi seurata maailmanlapsia, jotka veivät Hänet mestauspaikalle tappaakseen Hänet siellä.

Vapahtajan opetuslapset joutuvat itkemään, kun he näkevät Hänen kuolevan ristinpuussa. He joutuvat kipeällä sydämellä katsomaan, kun veri vuotaa Hänen haavoistansa. He joutuvat kuulemaan, kuinka maailmanlapset pilkkaavat ristinpuussa riippuvaa Vapahtajaa. Sellaista hirmuista menoa opetuslasten pitää nähdä, mutta eivät he voi seurata maailmanlapsia sinne, mihin he menevät. Opetuslasten pitää paeta sellaista

mellakkaa ja pysyä yhdessä. Jos he eivät tohdi puhua, niin parempi on olla vaiti, jos maailmanlapset alkavat mellastaa. Mutta sitten he tohtivat puhua, kun sopiva aika tulee. Silloin opetuslasten piti saarnaaman, kun Vapahtaja oli noussut ylös kuolleista. Silloin opetuslasten piti saarnaaman, kun Pyhä Henki oli tullut. Silloin piti Pietarin ja Johannesen ankarasti saarnata maailmanlapsille: *”Te olette ristiinnaulinneet Kunnian Herran!”*

Silloin valkeus tuli taivaasta. Silloin muutamain silmät aukenivat, mutta suurin osa suuttui kristityille ja alkoi pilkata Jeesuksen opetuslapsia. Ja maailmanlapset alkoivat kantaa kristittyin päälle, koska maailmanlapset eivät olleet luopuneet vanhasta uskostaan. Eikös vielä nytkin ole samoin? Vielä nytkin maailma pilkkaa Jumalan lapsia. Vielä nytkin maailman viha tulee niitten päälle, jotka ovat tulleet Jeesuksen opetuslapsiksi. Eivät pimeyden lapset näe valossa mitään. Vihollinen on kääntänyt maailmanlasten silmät nurin, niin kuin muinoin eräs paha ja jumalaton mies sanoi Elialle: *”Löysitkös nyt minun, sinä minun vihamieheni?”* (1. Kun. 21: 20).

Vielä tänäkin aikana viha tulee maailmanlapsille, kun joku kristitty alkaa maailmanlapsia nuhtelemaan ja syntejä heidän silmäinsä eteen panemaan. Maailmanlapset suuttuvat kristityille ja sanovat: *”Olettekos te tuomarit, olettekos te tulleet taivaasta? Teidätkös pitää meitä tuomitseman?”* Eivät maailmanlapset kärsi tuomiota kuulla, vaikka heidät on jo kauan sitten tuomittu. Jokainen, joka ei ole uudesti syntynyt, on jo tuomion alainen, sillä Vapahtaja sanoo: *”Joka ei usko, se on jo tuomittu.”* (Joh. 3: 18).

Kyllä armonvarkaats sanovat: *”Meillä on usko. Me olemme jo kauan sitten olleet uskossa.”* Mutta minkälainen armonvarkaitten usko on? Armonvarkaitten usko on sellainen, että he tulevat autuaaksi kuoleman jälkeen, vaikka kuinka paljon syntiä he tekevät. Johannes sanoo: *”Jokainen, joka*

Jumalasta syntynyt on, ei hän syntiä tee." (1. Joh.3: 9). Mutta armonvarkaitten usko on tämmöinen: Jos he lakkaavat tekemästä törkeimpiä syntejä, mitä maailmanlapsetkin pitävät syntinä, niin muutamat synnit tulevat luvallisiksi. Kohtuullinen juopottelu ei ole kiellettyä, niin sanoo armonvaras. Ahneus on armonvarkaalle luvallista. Huoruus on myös luvallista. Kaikenlaiset synnit, joita maailma ei pidä syntinä, ovat armonvarkaalle luvalliset. Missä paikassa on kirjoitettu, että kristitty saa tehdä ehdollisia syntejä ja lihan haluja seurata? Hauska on armonvarkailta kristityn nimeä kantaa, kun saa himoja ja haluja täyttää. Hauska on vanhalle aatamille viinaa rypiskellä ja kristityn nimeä kantaa.

Tällä tavalla jokainen, joka ulkonaista elämänsä parantaa, voi päästä taivaan tielle, ja sydän jää ympärileikkaamattomaksi, niin kuin armonvaraan sydän. Hänen sydämensä on läpipääsemätön metsä. Muutamat ovat menneet kuolleeseen uskoon sen jälkeen, kun he ovat uudesti syntyneet. Sellaiset varkaat ovat uudestaan vaipuneet synnin uneen. Omatunto ei ole valvomassa, ja sellaiset varkaat varastavat armoa, jota he ennen ovat tunteneet. Eivät he tiedä milloin he ovat armon kadottaneet, koska heidän omatuntonsa on nukkumassa. Sen vuoksi täytyy saarnata niille sieluille, jotka ovat jonkun hetken armonmerkkejä tunteneet, että heidän pitää valvoman, sillä muuten vihollinen saa pettää heitä sillä kuolleella uskolla, mikä jää pääkalloon sen jälkeen, kun heidän omatuntonsa on nukkunut.

Mutta niiden, jotka ovat saaneet nähdä suuren valkeuden, tulee nyt vaeltaa valkeudessa, ennen kuin pimeys lankeaa heidän päällensä. Sillä lyhyt aika on tämä armon aika, ja kuolema tulee pian. Kuka silloin ei ole valmistanut itseänsä, hänen pitää mennä

sinne pimeään ilmaan, mistä yksikään ei ylös nouse. Jumala, joka sanoi: *"Tulkoon valkeus"* (1. Moos. 1: 3) näki valkeuden hyväksi. Myös valkeuden lapset tulevat iloisiksi, koska he saavat nähdä valkeuden. Mutta kun valkeus sammuu, joutuvat he istumaan pimeydessä niin kuin vanha Tobias sanoo: *"Mikä ilo minulla oleman pitäis, jonka pimeydessä istuman pitää, ja taivaan valkeutta en nähdä taida?"* (Tob.5:12).

Kenties täälläkin löytyy muutamia vanhoja, joiden pitää pimeydessä istuman, eivätkä voi valkeutta nähdä sen tähden, että he ovat valkeuden kadottaneet. Kenties täältä löytyy vielä sellaisia pimeyden lapsia, jotka eivät tahdo nähdä valkeutta sen tähden, että he ovat lapsuudesta asti tottuneet olemaan pimeydessä? Muutamat pelkäävät valkeutta, koska heidän työnsä ovat pahat. Eivät sellaiset kärsi valkeutta nähdä. Muutamat eivät näe, vaikka silmät ovat selällään, eivätkä kuule, vaikka heillä on korvat, sillä heidän sydämensä on paatunut.

Sellaisia ovat pimeyden lapset, jotka pakenevat valkeutta ja yrittävät vielä sammuttaa valkeuden. Mutta valkeuden lapset, jotka tulevat iloisiksi, kun valkeus syttyy pimeään [lappin]kotaan, näkevät valkeuden hyväksi. Niitten lasten, jotka ovat saaneet nähdä suuren valkeuden, tulee nyt katsoa valkeutta ennen kuin pimeys tulee, ennen kuin yö tulee, ennen kuin aurinko laskee, ennen kuin silmät kiinni painetaan. Kuka tietää, kuinka kauan teillä valkeus on? Miten vielä kiitätte valkeuden edestä, joka teille on tullut, ja miten saatte katsella, koska valkeus vielä on loistamassa? Katsokaa siis nyt, kun valkeus on vielä loistamassa, niin että saatte asua valkeudessa iankaikkisesti. Aamen.

Lähde: Lars Levi Laestadius: *Särne* 1993 ISBN 82-90537-47-6 saamenkielinen.

Muistakaa, että te olette pakanat olleet ja käyneet mykkäin epäjumalain tykö, ja olitte muukalaiset Israelin kyläkunnasta.

Pyhä Paavali muistuttaa kristityitä, että he ovat pakanat olleet ja käyneet mykkäin epäjumalten tykö. Ja sitä tarvitsee kyllä kristityn muistaa, että hän on pakana ollut ja palvellut epäjumalia, ettei hän kerskasi Kristusta vastaan. Jos kristitty unhottaa, kummoinen hän on ollut, saattaisi hän pian unhottaa Jumalan armon, jonka kautta hän on pelastettu synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta.

Ilmankin te muistatte, että te olette pakanat olleet ja käyneet epäjumalten tykö. Te muistatte, jos tahdotte muistaa, kuinka te olette ennen eläneet juopumuksessa, ahneudessa, haureudessa ja hekumassa. Te muistatte, kuinka te olette silloin houranneet viinapäissä ja kironneet, tapelleet ja varastaneet. Te muistatte, jos te tahdotte muistaa, kuinka te olette silloin palvelleet kahta herraa: Käyneet kirkossa ja krouvituvassa. Ja olette olleet jumalaiset kirkossa, ja jumalattomat kirkon takana. Olette veisanneet kirkossa, ja ulvoneet kirkon takana. Olette siunanneet kirkossa, ja kironneet kirkon takana. Olette juoneet Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä. — Nyt te olette Jumalan armon kautta kääntyneet toisaalle. Olette alkaneet parempaa elämää etsimään. Ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki, sillä Jeesus tietää kyllä pettäjänsä. Mutta Paavali kirjoittaa kristityille: Muistakaa, että te olette pakanat olleet, ja käyneet mykkäin epäjumalten tykö, ja olitte muukalaiset Israelin kyläkunnasta.

Jos nimittäin kristitty unhottaa, millainen hän on ollut, unhottaa hän myös Jumalan armon, jonka kautta hän on pelastettu. Hänelle käy niin kuin kymmenelle pitaaliselle miehelle, jotka tulivat puhtaksi käydesänsä, mutta yhdeksän meni maailmaan, eivätkä he tulleet takaisin kiittämään Jeesusta. Ja vissimmästi on jo moni mennyt takaisin

maailmaan ja kääntänyt selkensä Jeesukselle. Moni on unhottanut, että hän Vapah-tajan armosta on pelastettu synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta.

Kukas tiesi, kuinka niille käy, jotka menevät takaisin maailmaan ja rupeavat unta rakastamaan? Eiköhän rietas ole niitä pistänyt säkkiin? Muutamille tulee synti luvalliseksi. Yksi pikkuinen ryyppy tulee luvalliseksi. Koreus tulee luvalliseksi. Ahneus tulee luvalliseksi. Porvarin ja friiherran virka tulee luvalliseksi. Kaikki entiset synnit tulevat viimein luvalliseksi.

Muistakaa, että te olette ennen pakanat olleet ja palvelleet epäjumalia. Pankaa entinen elämä silmienne eteen, ja katsokaa, mikä elämä teillä on ollut. Ja katsokaa pakanoita, kuinka he elävät, että te kauhistuisitte, ettei tulisi varsin halu pyörtämään takaisin maailmaan. Vaikka nyt moni elää uskosta, niin kuin kirjoitettu on: vanhurskas elää uskosta, mutta meille on näytetty niin monta esimerkkiä, kuinka moni myös lankeaa uskosta ja armonliitosta, koska ei ole oikea valvominen. Jos omatunto silmänräpäyksen nukahtaa, niin on rietas vienyt uskon, ja jää paha omatunto monille. Ja muutamille jää kuollut usko, eli luottaminen entisten armonmerkkien päälle.

Kuinka tarkka pitää ihmisen oleman valvomisessa, nähdään siitä, että painavimmat paikat kristillisyydessä jäävät katselematta ja koettelematta unen kanssa taistellussa Yrttitarhan maalla, niin kuin opetuslasten makaaminen Yrttitarhassa vaikutti niin paljon, että Taivaallisen Vanhimman vaivat ovat niin kuin unen kautta nähdyt, vaikka evankelista sanoo: *”ja Hän löysi heidät murheen tähden makaamasta.”* Mutta ei sillä ole niin sydämellinen murhe, joka jaksaa nukkua. Jos niillä olisi ollut oikea murhe, niin ei olisi niillä

niin makea uni ollut. Mutta ei suinkaan niillä ollut hätää, koska he jaksoivat unen kanssa taistella.

Niin se on vielä nytkin, että synnin uni pakkaa monelle, koska heidän pitäisi valvoman ja rukoileman, etteivät he joutuisi kiusaukseen. Moni on tosin herännyt näinä aikoina sen huutavaisen äänen kautta, joka on huutanut korvessa. Ja moni on tullut Johanneksen tykö ja antanut itsensä kastaa. Ja moni on alkanut seuraamaan Jeesusta. Mutta moni on myös kääntänyt selkensä Jeesukselle niitten kovain sanain tähden. Ja muutama ovat palmusunnuntaina huutaneet: Hoosianna Daavidin Pojalle, mutta pitkänäperjantaina ovat he huutaneet: Ristiinnaulitse!

Ja niin se käy monelle, joka kurkistelemisen tähden on alkanut seuraamaan Jeesusta. Koska joku kovempi sana tulee rintaa kohti, kääntävät he selkensä ja menevät tiehensä. En minä puhu niistä, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset, sillä ne ovat jo aikaa kuulleet heidän tuomionsa. Emme tällä kerralla puhu Juudaasta, joka on pois vilpistynyt Jeesuksen seurasta. Emme puhu fariseuksista, jotka ovat pahimmat Jeesuksen ristin viholliset ja sen ylösvalaistuksen saaneet helvetistä, että tämä kristillisyyden on väärä. Kyllä vielä semmoisia löytyy, jotka vartioitsevat kristittyjen vikoja. Ja niillä on terävät silmät katsomaan kristittyjen vikoja. Emmekä tällä kerralla puhu sotamielistä, jotka aina lyövät rautanauloja Jeesuksen käsiin ja jalkoihin, ja pistävät keihään sydämeen.

Ne verenpisarat, jotka putoavat sotamiesten päälle, eivät auta heitä helvetistä. Vaikka sotamiesten kädet ovat veressä, eivät he kuitenkaan tule puhdistetuiksi, vaan ne verenpisarat, jotka putoavat sotamiesten päälle, ne tarttuvat ja kuivuvat käsiin, ja ovat tuomiopäivänä polttavaiset. Ne ovat parhaat vieraat miehet, jotka todistavat heitä vastaan, sillä he ovat tallanneet Jumalan Karitsan verta jaloillansa. Se on vielä kauheampi,

kuin kaikki muut synnit, joilla he ovat Jumalan Poikaa haavoittaneet.

Sotamiehet ovat tosin merkityt, sillä Jeesuksen veri on priiskunut käsiin ja kasvoihin. Se veri on tarttunut heidän nahkaansa, joka on paatunut. Ja se veri on kuivettunut siihen. Eivät viattoman Karitsan veren pisarat lähde, vaikka he ottaisivat saippuaa helvetistä ja pesisivät itsensä lipeällä, joka on keitetty käärmeen kuusta ja tulijärven tuskasta. Ne verenpisarat, jotka ovat priiskuneet sotamiesten päälle, pitää oleman parhaat vieraat miehet tuomiopäivänä, jotka todistavat, että he ovat ristiinnaulinneet Kunnian Herran, että he ovat Häntä pistäneet keihäällä kylkeen, ja vielä tallanneet Hänen vertansa jalkoihinsa, eikä vielä ole tämä viaton veri alkanut heidän tuntoansa vaivaamaan.

Jos Juudas olisi herännyt ennen kuin Jeesus oli tuomittu, jos hän olisi silloin kantanut ne väärät rahat takaisin, kun hän meni Herran ehtoollisen huoneeseen, olisi hän vielä saanut nähdä Taivaallisen Vanhemman vaivoja Yrttitarhassa. Mutta Juudaan tunto ei herännyt, ennen kuin Jeesus oli tuomittu. Mitäs auttoi se synnintunnustus, jonka hän teki semmoisten pappien edessä, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset? Mitä auttoi häntä tällainen synnintunnustus: *"Minä pahasti tein, että minä viattoman veren petin."* Se synnintunnustus ei auttanut häntä mitään. Koska viaton veri, jonka hän oli pettänyt, rupesi hänen tuntoansa polttamaan, täytyi hänen mennä ulos hirttämään itsensä.

Mutta sotamiesten tunto ei taida herätä, ennen kuin vasta helvetissä. Ja siellä tulevat ne verenpisarat, jotka ovat täällä armon ajassa pudonneet Jeesuksen haavoista heidän päälensä, siellä ovat nämä verenpisarat niin palavaiset katumattoman ihmisen tunnossa, että heidän täytyy huutaa iankaikkisuudessa: *"Jumalan Karitsan veri polttaa!"*

Ja niin kuin juutalaiset ovat huutaneet Pilatukselle: *"Hänen verensä tulkoon meidän, ja meidän lastemme päälle!"* Niin on myös

tapahtunut. Ja niin on myös tästedes tapah-
 tuva, että kaikki, jotka huutavat: *"Tulkoon
 Hänen verensä meidän ja meidän lastemme
 päälle,"* saavat myös koetella, että Hänen ve-
 rensä tulee hirmuisella tuskalla ja vaivalla
 heidän päällensä. Heidän huoneensa polte-
 taan. Heidän ruumiinsa raadellaan jo täällä
 armon ajassa.

Muistakaa nyt, kaikki pilkkaajat, kaikki Jee-
 suksen ristin viholliset, kaikki sotamiehet,
 muistakaa, että teidän aikanne on lyhykäi-
 nen, että Jumalan viha ilmestyy taivaasta
 kaikkien niitten päälle, jotka pilkkaavat Ju-
 malan totuutta. Ja he saavat viimein nähdä,
 ketä he ovat pistäneet.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat silloin jo
 tulleet murheellisiksi, koska Herra sanoi:
 "Yksi teistä on minut pettävä," ja ovat seur-
 ranneet Jeesusta Yrttitarhaan, ja Yrttitar-
 hasta Golgatan mäelle. Ja jotka ovat mur-
 heellisella ja vertavuotavaisella sydämellä
 seisoneet ristin kohdalla, ja ovat Jeesuksen
 kuoleman tähden olleet murheessa ja epäi-
 lyksessä, ja ovat itkeneet Hänen hautansa
 päällä, niin kuin Maria, ne saavat pääsiäispäi-
 vänä tietää, että Jeesus on vielä elämässä.

Ne harvat sielut, jotka ovat seuranneet Jee-
 susta Galileasta, saavat myös seurata Hänen
 verisiä askeleitansa turmeluksen kaupun-
 gista Golgatan mäelle. He saavat myös
 nähdä, kuinka maailman siveät miehet, Joo-
 sef ja Nikodeemus, panevat Hänet kuolleen
 uskon hautaan. Ne samat murheelliset vai-
 mot, joitten sydän palaa rakkaudesta Jee-
 susta kohtaan, saavat nähdä, kuinka enkeli
 taivaasta tulee, niin kuin pitkäisen tuli ja vie-
 rittää siveyden kiven haudan ovelta. Ne

saavat nähdä, kuinka sotamiehet menevät
 kuoliaaksi. Ne saavat nähdä sen ristiinnauli-
 tun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan
 kirkastettuna ylösousemisen vuorella. Vii-
 mein he saavat seurata Kunnian Kuningasta
 Siionin vuorelle, kussa sata ja neljä viidettä
 kymmentä tuhatta veisaavat uutta virttä Ju-
 malalle ja Karitsalle nyt ja iankaikkisesti.

Mutta puhtaat jalat pitää oleman niillä mor-
 siamen piioilla, jotka saavat tanssia Karitsan
 häissä. Puhtaat jalat pitää oleman morsia-
 men piioilla, joitten lamput syttyvät pala-
 maan, koska huuto tulee. Antakaa pestä tei-
 dän jalkojanne, Siionin tyttäret! Koska te
 joka päivä olette kahlanneet maailman rapa-
 kossa, niin mustuvat jalat, ja maailman rapa-
 kin on tarttunut jalkoihin. Antakaa siis pestä
 teidän jalkanne, että te olisitte kokonansa
 puhtaat, koska te tulette hääsaliin istumaan
 Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa tai-
 vaan valtakunnassa ja syömään taivaan lei-
 pää. Siinä on se suuri päämaali, johon teidän
 pitää pyrkimän, rientämän ja ikävöitsemän,
 ettette väsyisi tien päälle.

Kuule, sinä suuri taivaan Kuningas, murheel-
 listen opetuslasten huuto ja nöyrä rukous, ja
 tule niille avuksi, jotka väsyvät. Nosta väsy-
 neet kädet ja vahvista nääntyneet polvet, ja
 kannaa haavoitetuita ja raadollisia sylissä.
 Vuodata kuolevaisten suuhun viinaa ja ries-
 kaa. Virvoita niitä, jotka raskautetut ovat, ja
 vie eksyväiset lampaat laumasi tykö. Varjele
 heitä hukan hampaista ja raatelevaisista su-
 sista, että he saisivat rauhassa olla nyt ja ian-
 kaikkisesti. Aamen.

Jäljennös / Pekka Raittilan arkisto / Iisakki Rovon jäljen-
 nöskirja / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: LUUK. 15: 4–5

Kuka on teistä se ihminen, jolla on sata lammasta, ja jos hän yhden niistä kadottaa, eikö hän jätä yhdeksänkymmentä ja yhdeksän korpeen, ja mene sen jälkeen, joka kadonnut on, siihenasti että hän sen löytää? Ja kuin hän sen löytää, niin hän panee sen olallensa, iloiten.

Näin puhuu Vapahtaja, se Suuri Paimen, joka on koko päivän vaeltanut raskaita askeleita etsien kadonneita lampaita, jotka ovat joutuneet hajalleen vuorilla ja eksyneet erämaahan. Se Suuri Paimen etsii kadonneita lampaitaan kaikkialta – ja minkä järven rannalta Hän nyt lampaitaan löytää?

Jos Hän kiipeää Siinain vuorelle ja katselee ympärilleen, niin Hän ei näe mitään. Jos Hän menee Punaisen meren rannalle ja alkaa huutaa: *”Missä olette, te kadonneet lampaat?”* niin ei sen meren rannalla näy eikä kuulu mitään. Jos Hän alkaa etsiä kadonneita lampaita Jordanin virran varrelta, niin ei Hän löydä niitä sieltäkään. Viimein Hänen täytyy murheella ja kivulla palata kotaansa ja sanoa: *”Minä olen kulkenut kaukaisilla ja auti-oilla seuduilla, minä olen vaeltanut raskaita askeleita, minä olet etsinyt kadonneita lampaita joka paikasta, Siinain vuorelta, Punaisen meren rannalta ja Jordanin virran varrelta, mutta minä en ole löytänyt ainuttakaan. Kenties hukka on tappanut ne kaikki?”* Mistä erämaasta se Suuri Paimen sitten löytää lampaansa? Kukaan ei saata arvata, minne Vapahtajan kadonneet lampaat ovat eksyneet. Ja kuka voi löytää niitä, jotka juoksevat sieniä etsimässä niin kuin lampaat, joilla ei paimenta ole? Ei vieras paimen löydä niitä, ja jos vieras paimen alkaisi etsiä Vapahtajan lampaita, niin tämä vieras paimen kenties eksyisi itse ja joutuisi yöpymään erämaassa. Ei vieras paimen viitsi etsiä toisen lampaita.

Herra on sanonut niistä, joiden tulee paimentaa lampaita: He keritsevät lampaita ja lypsävät niitä sekä syövät niiden rasvaa, mutta lampaista he eivät välitä. Mistä sitten se Suuri Paimen on löytävä lampaitansa? Kenties viinämäestä tai Kuolleesta merestä,

missä vesi on niin kuin tervaa, mihin muutammat ovat vajonneet. Ne ovat kenties pudonneet alas Kuolleeseen mereen, siihen pimeään maailmaan, mistä kukaan ei enää nouse ylös.

Se Suuri Paimen, joka on vuodattanut verensä meidän tähtemme, etsii nyt kadonneita lampaitaan joka paikasta, mutta ei löydä monta. Hukka on ajanut muutamia mustaan mereen ja muutammat ovat menneet Kuolleeseen mereen, muutammat ovat kiivenneet Siinain vuorelle ja pudonneet kallioilta ja taittaneet niskansa. Muutammat ovat hukkuneet Punaiseen mereen ja muutammat ovat joutuneet eksyksiin erämaassa, missä käärmeet ja pedot ovat liikkeellä. Mistä se Suuri Paimen nyt löytää kadonneita lampaitaan? Minä en saata arvata, mistä Hän niitä löytää. Jos Hän kiipeää Siinain vuorelle ja katselee ympäröivää vuoristoa, niin ei sieltä korkealta löydy yhtään. Jos Hän laskeutuu alas Siinain vuorelta nöyryyden rotkolaaksoon, ei Hän sieltäkään löydä kadonneita lampaitaan. Jos Hän menee Punaisen meren rannalle, niin Hän löytää vain jälkiä sieltä, missä muutammat ovat aikaisemmin menneet ylitse. Jos Hän alkaa etsiä kadonneita lampaitaan Golgatan mäen takaa, niin Hän näkee muutamia hukkien ja verikoirien joukossa, jotka ravistelevat päätään ja vuodattavat viatonta verta. Ja kun se Suuri Paimen menee yrttitarhaan, missä Hänen verensä vuotaa Hänen kasvoistaan, niin Hän löytää heidät nukkumasta, joiden piti valvoman ja rukoileman Hänen kanssaan, jotta he eivät lankeaisi kiusaukseen. Siinä näette, kuinka sen Suuren Paimenen on astuttava verisiä askeleita, kun Hän etsii kadonneita lampaita.

Onko tässä seurakunnassa ainuttakaan, joka on löydetty? Onko täällä joku, jonka

Vapahtaja on löytänyt erämaasta? Onko kehtään, jonka Hän on nostanut olalleen ja jota Hän on kantamassa lammashuoneeseen? Jos joku on löytynyt, jos joku on ilmaantunut laumaan, kyllä se näkyy, kyllä se kuuluu. Vapahtaja on itse sanonut: *”Minä lähetän teidät niin kuin karitsat sutten keskelle.”* Kuinka karitsat tulevat aikaan hukkien keskellä? Arvaavatkos lampaat, kuinka karitsat tulevat toimeen hukkien keskellä?

Lampaat! Karitsat! Teidän pitää vaeltaa hengenvaarassa petojen keskuudessa. Teidän pitää vapista ja kauhistua, kun yksi susi toisen perään käy kimppuun, kun yksi susi toisen perään ulvoo teidän ympärillänne, kun yksi vihollinen toisen perään juoksee teidän ympärillänne ja piirittää teitä estäen kulkunne. Välistä se ajaa takaa teitä ja peljättää teitä, välistä se tekeytyy itse heikoksi ja voimattomaksi, jotta lampaat eivät mitämaks pelkäisi sitä. Mutta minä sanon teille, te Vapahtajan lampaat: Älkää pelätkö Paimenta, joka teitä vartioi, mutta pelätkää hukkaa, pelätkää petoja, jotka repivät ja haavoittavat teitä. Se, jota on revitty ja haavoitettu, on verissään ja hänen haavoistaan vuotaa verta. Mutta se Hyvä Paimen voitelee hänen haavansa ja panee lääkkeitä haavojen päälle, ja ne paranevat. Ja sellaiset lampaat seuraavat Paimenta sinne, minne Hän menee, yrttitarhasta Golgatan mäelle asti, missä Vapahtajan oma veri vuotaa ja Hänen sydämensä on kipeä, ja Hän joutuu huutamaan korkealla äänellä: *”Jumalani, miksi olet minut hylännyt?”*

Siellä te lapset näette, mitä Vapahtajan piti kärsiä teidän tähtenne. Ja te nukutte, vaikka teidän pitäisi valvoa. Onkos tässä paikassa ainuttakaan opetuslasta, joka jaksaa valvoa, kun Vapahtaja ryömii polvillaan niin kuin mato kuumassa tuhassa. Kenties te nukutte, kun teidän pitäisi valvoa. Raskas uni painaa teidän sydämiänne. Synninuni tuli, kun teidän pitäisi murehtia ja katsoa, kuinka veri vuotaa Hänen kasvoistaan tässä syntisessä maailmassa. Ja te nukutte ja taajotte 2200

unissanne, kun teidän pitäisi valvoa ja rukoilla Hänen kanssaan, ettette joutuisi kiusaukseen. Ja kun Hän tulee sinne herättämään näitä nukkuvia lapsia, niin hän sanoo: *”Vieläkös te nukutte? Kyllä te olette jo nukkuneet ja levänneet. Nouskaa ylös, katsokaa, tuolla tulee pettäjä, joka minut pettää.”* Kenties täälläkin löytyy joku Juudaksen veli tai serkku, joka tohtii tervehtiä Vapahtajaa petollisella suulla? Kuka on Juudaksen ensimmäinen serkku muu kuin se, joka menee ehtoolliselle petollisella sydämellä. Ei ole vielä herännyt, ei ole vielä katunut syntejään, ei ole vielä tehnyt parannusta, ei ole vielä lakanut juopottelusta, kiroilusta, tappelusta, varastamisesta eikä viinajuominkien pitämisestä.

Sellaisia Juudaksen veljiä löytyy jokapaikassa, ja vasta sitten he heräävät, kun he näkevät mitä Vapahtajan pitää kärsiä heidän syntiensä tähden. Mutta muutamat heräävät liian myöhään. Ei ole näet taivaan ovi avoin sen jälkeen, kun tuomio on langetettu. Herätkää nyt, Juudaksen veljet, ennen kuin tuomio langetetaan. Jos omatunto herää liian myöhään, niin teidän pitää seurata Juudaksen jalanjalkia siihen puuhun asti, johon Juudas hirtti itsensä. Ja te opetuslapset, te nukutte yrttitarhassa, kun Vapahtaja kärsii. Te taajotte unissanne, kun Vapahtaja hikoilee. Kyllä te jo olette levänneet ja nukkuneet. Nouskaa ylös ennen kuin Juudas tulee ryövärijoukon kanssa ja tervehtii petollisella suullaan. Kenties ryövärit sitovat Vapahtajan kädet ja vievät hänet Kaifaksen luokse. Kenties teidän pitää katsoa Hänen kätensä ja jalansa naulittuina ristinpuuhun. Kenties teidän pitää seisoa ristinpuun juurella ja katsoa, kuinka Hänen verensä vuotaa tämän viheliäisen maan päälle, ja vasta silloin teidän sydämenne tulevat kipeiksi. Ehkä sydän pehminee vasta sitten, kun Jumala kuolee teidän syntienne tähden. Katsokaa, te opetuslapset, kuinka teidän Luojanne ja Lunastajanne riippuu kirotussa puussa ja kärsii teidän syntienne tähden. Te leikitte ja nauratte, kun

Vapahtaja itkee. Te olette iloisia, kun Vapahtaja kärsii. Kenties se aika pian koittaa, kun teidän pitää huutaa, eikä kukaan vastaa. Teidän pitää itkemän ja parkuman, ja perkele nauraa ja pilkkaa teidän kyneleitänne. Silloin te etsitte Hänen pyhiä kasvojaan ja toivotte, että Hän tulisi teille avuksi ja vapahtais teidän sielunne helvetin vaivasta. Mutta kaikki on turhaa, kun se aika on loppunut, kun Hän etsi teitä, ettekä te välittäneet Hänestä. Turhaan te huudatte kuoleman jälkeen: *"Herra, Herra, avaa!"* Sillä Hän on vastaava: *"Menkää pois minun tyköäni, te pahantekijät, en minä tunne teitä."*

Niin avaa nyt sydämesi, sinä syntinen ihminen, avaa sydämesi silloin, kun se Suuri Paimen etsii lampaitaan ja kuuntele Hänen ääntään ja pakene henkesi edestä Hänen luokseen ennen kuin on liian myöhäistä, ennen kuin ovi pannaan kiinni, ennen kuin silmät pimenevät, sillä lyhyt on tämä meidän vaivamme aika. Ja kun silmä ei enää näe, eikä korva kuule, silloin tämä maailma pimenee ja hauta on avoin. Amen.

Lähde: SÁRNE 1993 / Painotuote, saamenkielinen. Tässä suomennettuna.

Minä asun korkeudessa ja pyhydessä, ja niiden tykönä, joilla särjetty ja nöyrä henki on.

Näin puhuu Herra profeetan kautta. Tutkistelkaamme näitä korkeita sanoja, jos meillä voisi olla jotakin vastaavaa tässä seurakunnassa. Minä asun korkeudessa, sanoo Herra. Ja miksi Jumala asuu korkeudessa? Onko se sentähden, että Herra korkeudesta voi paremmin nähdä, miten ihmiset täällä alhaalla maan päällä elävät? Kaikki tietävät kyllä hyvin, että on olemassa yksi Jumala, mutta kaikki eivät tiedä, että Jumala näkee heidän ajatuksensa, heidän sanansa, heidän elämänsä; tai jos kaikki tietävät, että Jumala näkee heidät, niin ei heillä kuitenkaan ole Jumalan pelkoa, ei uskoa Jumalan kaitselmukseen, ei rakkautta Häntä kohtaan, ei kiitollisuutta Hänen hyvistä toistään. Jos Jumala olisi täällä näkyväisenä keskellämme, niin kai yksi ja toinen pelkäisi Hänen vihaansa ja eläisi ainakin ulkonaisesti toisin kuin hän nyt elää. Mutta kun Jumala asuu korkeudessa, niin luonnollinen ihminen arvelee, että Jumala on niin kaukana, ettei Hän näe ihmisen tekoja. Silloin hän elää niinkuin pahankurinen lapsi, joka ei pelkää vanhempiaan, kun he ovat poissa kotoa. Mutta kun vanhemmat ovat kotona, eivät pahankuriset lapset uskalla pitää sellaista meteliä kuin vanhempien poissaollessa. Pahankuriset lapset eivät ajattele, että he voivat saada rangaistuksen pahoista teoistaan, kun vanhemmat tulevat kotiin. Niin pitkälle ei myöskään luonnollinen ihminen ajattele, että hän voisi saada rangaistuksen jumalattomasta elämästään, kun Jumala kerran tulee korkeudesta tuomitsemaan eläviä ja kuolleita.

Kerran tapahtui, että Jumala astui alas Siinain vuorelle ja puhui itse Israelin lapsille, mutta he eivät voineet kuulla sitä hirmuista ukkosen ääntä. He vapisivat pelosta, kun Jumala itse jyrisi Siinain vuorella. Niin kävisi varmaan vielä tänäkin päivänä, jos Jumala astuisi alas korkeudesta puhumaan

ihmislapsille maan päällä. He pelästyisivät, koska heidän paha omatuntonsa sanoo heille, ettei heillä ole mitään hyvää odotettavana sellaiselta Jumalalta, joka jyrisee Siinain vuorella. He pyytäisivät varmasti Moosesta puhumaan Jumalan kanssa ja ottamaan heidän puolestaan vastaan Jumalan käskyt. Sitä paitsi olisi monta, jotka pyytäisivät kieltäytyä armosta saada puhua Jumalan kanssa kahden kesken; ja sentähden täytyy Jumalan asua korkeudessa, koska useimmat ihmiset pelkäisivät, ja tuntisivat olonsa vaivautuneeksi Hänen läsnäolostaan. He vieläpä pyytäisivät Jumalaa menemään pois heidän luotaan, niinkuin Pietari hämmästyksissään sanoi Vapahtajalle: *”Mene pois minun luotani, sillä minä olen syntinen ihminen.”*

Jos Jumala ilmestyisi ihmisenä niin kuin Kristuksen lihan päivinä, niin suruton joukko heittäisi kiviä Hänen päällensä, jos Hän tuomitsisi heidät, tai syyttäisi Häntä Pontius Pilatuksen edessä kerettiläiseksi ja villihengeksi. Siten taitaa olla parasta, että Jumala asuu korkeudessa, missä yksikään ihminen ei Häntä näe, sillä silloin ihminen saa elää vapaasti pahojen himojensa mukaan. Hänen ei tarvitse pelätä Jumalaa kaikkialla läsnä olevana, sillä jos Jumala olisi näkyvässä muodossa meidän keskellämme täällä, niin ei moni uskaltaisi näyttäytyä Hänelle sellaisena kuin hän on. Kukaan ei uskaltaisi elää jumalattomasti Jumalan läsnä ollessa; niin vieläpä itse perkelekin tulisi jumaliseksi, jos hänen aina pitäisi olla Jumalan silmien edessä. Mutta hän olisi aina suuri teeskentelijä, mutta kristitty hän ei olisi.

Mutta nyt asuu Jumala myös pyhydessä, siksi että Hänen sanaansa saarnataan pyhäkössä. Mutta kun Jumalan sana saarnataan puhtaasti ja selkeästi pyhäkössä, niin ei monella ole halua tulla sinne, sillä Jumalan sana Pyhän Hengen kautta saarnattuna kuulostaa

maailman korvissa koiran haukunnalta. Kun Vapahtaja saarnasi vertauksilla, sai Hän kuulijoita, koska he eivät ymmärtäneet mitään niistä. Mutta kun Hän puhui jonkin sanan, joka loukkasi järkeä rajusti, niin vieläpä Hänen omat opetuslapsensa pahenivat ja sanoivat: *"Tämä on kovaa puhetta, kuka voi sitä kärsiä?"* Ja niin suuri osa heistä käänsi selkensä Hänelle.

Jos nytkin saarnattaisiin lakia puhtaasti ja selkeästi herätykseksi, niin kiirehtisivät useimmat suruttomasta joukosta pois ja menisivät kapakkaan tai istuisivat paloviinalasin ääreen pelaamaan korttia sunnuntaina. Mutta jos saarnaaja sekoittaa lain ja evankeliumin silloin osa istuu ja haukottelee, osa istuu ja nukkuu, osa katselee kauniita tyttöjä, osa katselee koreita vaatteitaan osa lentää ajatuksineen ympäri maailmaa, eivätkä useimmat tiedä mitään koko saarnasta, kun he tulevat kotiin. Jumalan sana menee toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos.

Mutta jos pappi saarnaa kauniisti, niin että luonnolliset tunteet liikkuvat, niin hän saa monen luonnollisen ihmisen itkemään. Mutta onko sillä voitettu mitään? Jos huora itkee kirkossa ja nauraa kirkon takana, niin on hän kuitenkin sama kuin hän on ollutkin. Jos varas itkee kirkossa ja varastaa kirkon takana, niin hänen kyneleensä hän olivatkin vain krokotiilin kyneleitä. Moni itkee kirkossa, mutta juo itsensä päihdyksiin paloviihasta, kun palava himo sytyttää hänet, sillä juomari ei muista, että hänelle jälkeensä tulee jano, niinkuin rikkaalle miehelle tuli jano piinan paikassa.

Mutta kun Jumala asuu pyhydessä, niin pitäisi ainakin saarnaajan olla yhtä ankara kuin Johannes Kastaja saarnaamaan lakia. Kun hän näkee ulkokullatuita ja fariseuksia koreudessaan ja omassavanhurskaudessaan, kun hän näkee viinaporvarin ja juomarin istumassa kirkossa, kun hän näkee siveitä huoria ja rehellisiä varkaita, niin hän voisi julistaa Jumalan ankaraa vanhurskautta, jos hän

muutoin haluaa, että joku ihminen herää ja tulee oikeaan katumukseen synneistään. Jos hän taas näkee jonkun katuvaisten ja murheellisen syntisen tulevan pyhäkköön, niin pitää hänen ainakin osoittaa sormellaan Jumalan Karitsaa ja sanoa: *"Katso Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit."* Silloin voi Jumala, joka asuu pyhydessä, armahtaa katuvaista ja antaa hänen tuntea armonsa.

Mutta Jumala asuu kolmessa paikassa. Hän asuu ensinnäkin korkeudessa, koska ihmiset eivät halua Häntä seuraansa maan päälle. Hän asuu myöskin pyhäkössä, missä Jumalan sana saarnataan ja missä ihmiset rukoilevat, mutta Hän asuu myöskin niiden tykönä, joilla on nöyrä ja särjetty henki. Mutta kuinka monet ne ovat? Minä en ainakaan ole nähnyt monta sellaista, en tässä seurakunnassa enkä muuallakaan. Heidän täytyy tarkoin erottaa itsensä joukosta. He eivät voi istua siellä, missä pilkkaajat istuvat. He eivät myöskään löydä iloa maailman turhista iloista. Maailma voi löytää ilonsa ryyppisestään, juoppoudesta, haureudesta, tanssista, soitosta ym., mutta ne, joilla on särjetty henki, eivät voi löytää mitään iloa maailman synnillisistä huveista, vaan heidän täytyy joko olla lukittujen ovien takana tai hakeutua yksinäisyyteen ja saarnata korvessa kuten Johannes Kastaja.

Kun nyt Jumala asuu korkeudessa, niin ei kukaan voi nähdä Häntä niiden joukossa, jotka asuvat maan päällä. Kun Jumala asuu pyhydessä, niin ainoastaan ne sielut saattavat löytää Hänet, jotka todella etsivät Häntä pyhäköstä, mutta ne, joilla on särjetty henki, ne Hänet varmasti löytävät, sillä Herra on sanonut: *"Minä asun korkeudessa ja pyhydessä ja niiden tykönä, joilla on nöyrä ja särjetty henki."* Minä tiedän, että täällä on ollut muutamia sieluja, joilla on särjetty henki, ja kenties he ovat vieläkin olemassa. Mutta valitettavasti heitä on vähän, ja vähän on myöskin niitä, jotka etsivät kadonneita lampaita, sillä jos vain yksikin huutavan ääni korvessa

kuuluisi, varmasti alkaisi moni kadonneista lampaista kuunnella tätä vierasta. Ja jos monet nauravatkin, ja toiset suuttuvat, toiset tulevat uteliaisuudesta aukomaan kitaansa niinkuin suurin osa tuli Johannes Kastajan ja Jeesus Nasaretilaisen luo uteliaisuuttaan ruokkimaan, kuitenkin tuli suuren suruttomien joukon mukana yksi ja toinen syntinen vaimo, joka itki syntejään ja pesi Jeesuksen jalat katumuksen kyneleillä. Siellä oli myöskin yksi ja toinen halvattu, joka antoi itsensä kantaa Jeesuksen luo ja siellä hän sai kuulla armollisen sanan: Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi. Mutta suurin osa oli tullut Jeesuksen luo kurkistelemaan ja uteliaisuuttaan ruokkimaan. Niin tapahtuisi vielä tänäkin päivänä, jos huutavan ääni alkaisi huutaa korvessa. Monet metsäneläimet kerääntyisivät huutajan ympärille aukomaan kitaansa, mutta kun he saisivat heidän osansa, niin he menisivät tiehensä.

Jospa Herra, lankaikkinen Armahtaja, katsoisi alas korkeudesta kadotetun sukukunnan puoleen. Ja Suuri Israelin Paimen, joka on vaeltanut raskaita askeleita Israelin vuorilla, on luvannut etsiä eksyneen ja parantaa haavoitetun, ruokkia nälkäiset, ja johdattaa janoavaisia elävän veden luo. Hän on itse etsivä kadonneen lampaan ja kantava sen olallaan pyhään laumaansa. Eloa on paljon, mutta työväkeä on vähän, rukoilkaa sentähden elon Herraa, että Hän lähettäisi uskollisia työmiehiä eloonsa, sillä elo valkenee leikkavaksi.

Ja täällä korvessa ei ole monta nisunjyvää, mutta nämä harvat on hän kokoava aittaansa. Ja ne ovat siellä hyvässä tallessa. Ne harvat nisunjyvät, jotka eivät vielä ole ehtineet kypsyä, ovat hallanarkoja. Sentähden meidän tulee rukoilla elon Herraa, että Hän varjelee kasvavat jyvät rakeista ja rajuilmasta, hallalta ja kuivuudelta, ruostesieneltä

ja mätänemiseltä. Me rukoilemme myös, että elon Herra antaisi auringon paistaa kasvaviin jyviin, että ne kypsyisivät ennen kuin elonaika tulee, sillä elonleikkaaja leikkaa viljan sellaisena, kuin hän sen löytää, oli se sitten kypsää tai valmistumatonta, oli elopelto valkoinen, keltainen tai vihreä, niin hän, jolla on viikate kädessään, niittää sen.

Mutta kun elo on leikattu ja koottu riiheen, tulee se, jolla on viskin kädessään, perkaamaan riihensä. Ja nisut korjaa Hän aittaansa, mutta ruumenet Hän polttaa iankaikkisella tulella. Se, joka perkaa riihensä, Hän seuloo nisut, jotta rikkaruohon siemenet erottuisivat pois, sillä Hän haluaa saada puhdasta viljaa aittaansa. Kun nyt ruumenet poltetaan ja rikkaruohon siemenet heitetään ulos taivaan linnuille ruuaksi, keveät siemenet annetaan hevosten ja sikojen syötäväksi, niin kuinka paljon sitten elomies saa pellostaan, jota hän on työllä ja vaivalla hoitanut.

Voi [voi], meidän kylmässä maassamme ei voida saada enempää kuin viisi, kuusi, korkeintaan kahdeksan jyvää, mutta luvatussa maassa saatiin jopa satakertaisesti. Armah-takoon lankaikkinen Armahtaja meidän kurjaa maatamme ja antakoon työmiehille voimaa ja kärsivällisyyttä ja jyville sopivan kasvumaan ja sopivan ilman, että ne harvat nisunjyvät, jotka täällä kasvavat, eivät joutuisi kärsimään liiallisesta kosteudesta eikä kuivuudesta, rakeista eikä rajuilmasta, pakka-sesta eikä hallasta, niin että elon Herra saisi kootuksi aittaansa muutamia harvoja nisunjyviä, niin ettei Hänen työnsä ja vaivansa olisi turha ajassa ja iankaikkisuudessa. Amen.

Lähde: Evangeliepostilla 1956 s. 377. Piispa O. Bergqvistin jäljentämä, ruotsinkielinen. Kieliasu on vanhempi kuin Per Boremanin käännöksessään käyttämä kieli, joten teksti on suurella todennäköisyydellä O. Bergmanin jäljennöksen mukainen ja väärentämätön.

Paavalin epistola roomalaisten tykö 6. luku, ja 6. värssy: ”Hyvin tietten, että meidän vanha ihminen on ristiinnaulittu hänen kanssansa, että synnin ruumis pitää turmeltaman, ettemme tästedes syntiä palvelisi.”

Näistä Paavalin sanoista kuuluu hänen tarkoituksensa olevan, että meidän vanha ihminen on ristiinnaulittu Kristuksen kanssa, että synnin ruumis pitää turmeltaman, ettemme tästedes syntiä palvelisi.

Meidän täytyy nyt selittää teille, kuinka me olemme näitä Paavalin sanoja käsittäneet. Vanhan ihmisen kanssa ymmärretään ei ainoastans vanha Aatami, joka on kärsimättömyys ja viha, vaan myös ahneus eli maailmanrakkaus, joka monen luvallisuuden varjon alla tahtoo ulos tulla, niin myös kevämielisyys, joka on nuoressa väessä ulos loistava, ja maailman kunnia, joka ilmoittaa itsensä ei ainoastaan maailman muodon jälkeen itsensä asettamisessa, vaan myös siinä, että kristityt eivät puhu totuutta, mutta ovat mykät, ja maailmasta saarnaavat paljon. Siihen tulee myös huoruus, joka ilmoittaa itsensä nuoressa väessä koreuden kautta; ja lihallinen vapaus, joka ilmoittaa itsensä siinä, ettei kukaan tahtoisi olla toisen ihmisen vallan alla. — Kaikki nämät synnit, jotka tahtovat vähitellen ilmi tulla tässä kristillisyydessä, joka meillä nyt on, ne kutsutaan vanhaksi ihmiseksi, joka pitää ristiinnaulittaman Kristuksen kanssa, sillä Paavali ilmoittaa monessa paikassa, ettei hän pidä niitä kristittyinä, jotka vielä palvelevat syntiä. Ja minun täytyy myös sanoa tuntoni, että minä en saata niitä pitää oikeina kristittyinä, jotka monen luvallisuuden kautta osoittavat vanhan ihmisen tapoja. Kussa nimittäin synti puhkeaa ulos sanoihin ja töihin, siinä ei ole vanha ihminen ristiinnaulittu.

Jos vanhan Aatamin häntä heiluu hampaan raossa eli jos kärsimättömyyden sanat pääsevät vapaasti ulos. Siinä ei ole sota syntiä vastaan. Jos huoruus ilmoittaa itsensä koreudessa, siinä ei ole itsensä kieltäminen maailmasta, eli jos lihallinen vapaus tulee

niin luvalliseksi, että kaikki tahtovat vapaa-herrana olla, siinä ei ole itsensä kieltäminen. Eli jos keviämielisyys tulee luvalliseksi, jonka kautta vihollinen on jo tappanut sen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on. Silloin on lankeaminen armontilasta aivan liki.

Minun täytyy siis muistuttaa teitä Paavalin sanoilla, että vanha ihminen pitää ristiinnaulittaman Kristuksen kanssa, sillä synnin ruumis pitää turmeltaman, ettemme tästedes syntiä palvelisi. Me olemme alkaneet ankaralla tuomiolla ja vanhurskaudella herättämään teidän tuntoanne, koska te vaelsitte suruttomuudessa tämän maailman muodon jälkeen, koska te olette palvelleet vihollista juopumuksella, kirouksella, viina-kaupalla, petollisuudella, varkaudella, Jumalan sanan ylenkatsomisella. Niin kuin te hyvin muistatte, kummoiset te olette olleet ennen kuin tämä heräys tuli.

Mutta jos me näemme, että muutamat synnit tulevat luvalliseksi kristillisyyden varjon alla, niin kuin esimerkiksi koreus, keviämielisyys, maailmanrakkaus, lihallinen vapaus ja herraskristillisyyys, silloin meidän täytyy panna Jumalan ankara vanhurskaus evankeliumin rinnalle ja Paavalin sanoilla osoittaa, että vanha ihminen pitää ristiinnaulittaman ja synnin ruumis pitää turmeltaman, ettemme enää syntiä palvelisi.

Kuinka ja millä lailla pitää synnin ruumis turmeltaman? Ei sillä lailla, kuin paavilaiset, jotka vaivaavat ruumistansa piiskaamisella, eivätkä anna ruumiillensa tarpeellista ravintoa, jolla he luulevat tienäänsä jotakin autuutta, vaan sillä lailla pitää synnin ruumis turmeltaman, ettemme anna synnille valtaa. Ettemme anna meidän kuolevaisia jäseniämme synnin palvelukseen. Silloin pian kasvaa elävästä uskosta kuollut usko, jos ei

ole alinomainen valvominen ja sota syntiä vastaan.

Emme ole oikeat kristityt, jos me olemme toisen vuoron liikutuksissa ja toisen vuoron huoraamassa. Eli jos me olemme toisinansa Pyhän Hengen hartaudessa ja toisen vuoron vanhan Aatamin hartaudessa, eli jos me olemme toisen vuoron palavassa rakkauudessa ja toisen vuoron ahneudessa ja maailmanrakkauudessa kiinni. Tätä kahdenkertaista elämätä vastaan me olemme jo kymmenen ajastaikaa tätä ennen saarnanneet ja saarnaamme vielä nytkin, ettei saa kristityillä kahdenlainen elämä olla, niin kuin kaksimielisyys ja kaksikielisyys. Eri tarkoitus kaupassa ja eri tarkoitus kirkossa. Eri puheet kristittyin selän takana ja eri puhe silmäin edessä. Vaan kristityillä pitää oleman yksi ja sama päämaali silmäin edessä, joko hän on koulussa eli markkinoilla, joko hän on valvomassa tahi nukkumassa, joko hän on kulkemassa tahi makaamassa, joko hän on palvelija tahi isäntä.

Ja en minä semmoista oppia teille saarnaa, että teidän pitää nyt heittämän uskomasta ja aivan lakia noudattaman vanhurskaudeksi, vaan minä saarnaan teille semmoista oppia, että teidän pitää niin paljon uskoman Kristuksen päälle, että te jaksaisitte sotia syntiä vastaan, ettei Kristus tulisi teidän tähtenne pilkatuksi pakanain seassa. Sillä ei laki saata tosin eläväksi tehdä, mutta Jumalan vanhurskaus ja Jumalan rakkaus ovat yhtä voimalliset molemmat, niin ettei Jumala rakkautensa tähden unhota vanhurskauttansa, eikä Jumala vanhurskautensa tähden unhota rakkauttansa. Sillä Jumalan rakkaus ja Jumalan vanhurskaus ovat yhtä voimalliset molemmat. Koska hän sanoo, että Jumala saattaa niin hyvin olla vihainen kuin hän armollinen on, niin se merkitsee, että Jumalan vanhurskaus ei saata rakkautta lopettaa, eikä saata rakkaus Hänen vanhurskauttansa tyhjäksi tehdä.

Niin, minun rakkaani, vaeltakaa varoituksella elämän tiellä, ja etsikää pelvolla ja vapistuksella, että te autuaaksi tulisitte, ettette ekisyis oikealle taikka vasemmalle puolelle. Ei ole minulla tällä kerralla suruttomille paljon sanomista, sillä minä tiedän, että ne on jo saatanan haltuun annetut, niin kuin entisen maailman ihmiset, joille Jumala antoi sata ja kaksikymmentä ajastaikaa parannuksen ajaksi, ja eivät kuitenkaan parannusta tehneet, vaikka vanhurskauden saarnaaja Noa varoitti siitä tulevaisesta edesvastauksesta. — Toistakymmentä ajastaikaa on jo täälläkin saarnattu suruttomille parannusta, ja eivät ole vielä ottaneet vaaria tästä lyhyestä ja kalliista armonajasta. He saavat nyt syyttää itseänsä, jos kuolema tulee valmistamattoman päälle ja elämän langan katkaisee heiltä, ennen kuin he itse luulevatkaan.

Mutta [minä sanon] heränneille, jotka oman vanhurskauden rautahäkissä istuvat epäuskon vankina ja eivät koskaan pääse irti niistä saatanan kahleista, joilla omanvanhurskauden perkele on heitä vanginnut ja niin kovin ahdistanut, etteivät he saata katsoa sen suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan päälle ilman kauhistumatta; ja sen tähden he kääntävät toivonsa helvettiin, etteivät he saata katsella sitä suurta Ristinkantajata ilman vapisematta. Teillä on yksi raskas ja painava kuorma seljässä, jota ette jaksata pitkälle kantaa, jos ette tule pian kuormanne kanssa Golgatan mäelle, jossa sekä ensimmäiset että viimeiset ristinkantajat ovat ristin alta päässeet, koska se suuri Ristinkantaja otti itse ristin päälensä.

Minä sanon teille, te omanvanhurskauden ristinkantajat, jotka ette pääse rohki maailmaan ja helvettiin, ettekä myös pääse rohki taivaaseen. Tiedättekös minkä tähden teidän kuormanne on niin raskas kantaa, ja minkä tähden teidän elämänne on niin vaivalloinen, ettei ole rauhaa missään, ei taivaassa eikä maan päällä, eikä maan alla? Teillä on suurempi paino perkeleen rististä

kuin Jeesuksen ristikä, sillä Jeesus on sanonut: Minun ikeeni on suloinen ja minun kuormani on keveä. Mutta omanvanhurskauden risti, se on raskas kantaa ja sen tähden ette pääse rohkia taivaaseen, ettekä pääse rohkia helvettiin, sillä rietas panee semmoisille ristikantajille raskaan kuormansa päälle. Mutta viskatkaa jo perkeleen risti päältänne ja kantakaa ainoastaan Jeesuksen ristiä, niin te saatte tuta, että Hänen ikeensä on suloinen ja Hänen kuormansa on keviä.

Mutta armoitetuille minä sanon näin: Älkää ajatelko, että rietas nukkuu monta minuuttia, niin kuin te välistä nukutte yrttitarhassa ja makaatte yhtenä tyhmäin neitseitten kanssa. Kukas tiesi, jos teillä on niin paljon öljyä lampussa, että teillä olisi varaa antaa tyhmillä neitseillä teidän öljystänne, jos nyt huuto tulisi: Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan! Minä ajattelen, ettei ole teillä niin paljon öljyä jakamiseen, koska tekin makaatte yhtenä tyhmäin kanssa. Sen tähden valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen!

Kuka tiesi pian tulee huuto, pian tulee Ylkä, pian tulee loppu, pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat, jos viinamarjat on kypsyneet ja nisujyvät valjenneet. Pian tulee kuoleman enkeli peltoa leikkaamaan.

Me toivomme, että ne harvat maitojyvät, jotka Herran pellossa viheriöitsevät, pitää kasvaman ja kypsymän, jos Herra antaisi enemmän kastetta taivaasta ja sen kasteen päälle antaa armollisen aurinkonsa paistaa, niin me toivomme, että siementen Herra saapi muutampia nisujyviä koota aittaansa. Mutta sillä ajalla kuin me toivotamme, rukoilkaamme elon Herraa, että Hän varjelisi tätä peltopalaista lumisateesta, rakeista ja rajuilmaasta ja pakkaisesta, että ne harvat maitojyvät pääsisivät valmistumaan elokuussa, koska Hän silloin lähettää uskolliset työntekijänsä peltoonsa, jotka sitovat ohdakkeita lyhteisiin, vaan nisut kokoavat he hänen aittaansa, sanoo Herra, Aamen!

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma (vajaa) / Sanomia Siionista, Calumet 1893 ss. 50 52 / Uusi Postilla 1897 ss.325–328

LUOTETTAVA LÄHDE PUUTTUU. TEKSTI: JOH. 8: 31–33

Jeesus sanoi niille Juutalaisille, jotka häneen uskoivat: ”Jos te pysytte minun puheessani, niin teidän pitää totuuden ymmärtämän, ja totuuden pitää teidät vapahtaman.” He vastasivat hänelle: Me olemme Abrahamin jälkeläisiä, emmekä koskaan kenenkään orjana olleet.

Tästä Johanneksen evankeliumin kahdeksannesta luvusta kuulemme, että jotkut Juutalaiset uskoivat Kristukseen. Mutta kun Kristus tahtoi tarkemmin puhua heidän kanssaan totuudesta, joka tekisi heidät vapaiksi, silloin he alkoivat kiistellä Kristuksen kanssa, ja sanoivat: *”Me emme ole koskaan kenenkään orjana olleet, me olemme vapaina syntyneet.”* Nyt apostoli Johannes sanoo kuitenkin nimenomaan, että nämä Juutalaiset uskoivat Kristukseen, ja kuitenkin he eivät uskoneet hänen sanojansa.

Eiköhän niitä vain liene vieläkin sellaisia ihmisiä, jotka luulevat, että heillä on oikea usko Kristukseen, eivätkä kuitenkaan halua kuulla hänen sanojaan, jotta tulisivat tuntemaan totuuden, ja totuus saisi tehdä heidät vapaiksi. Minä arvelen, että suurin osa tästä seurakunnasta luulee, että heillä on oikea usko Kristukseen, koskapa heitä on siihen opetettu lapsesta asti. Mutta jos Kristus tulisi omassa persoonassaan ja sanoisi: *”Jos te pysytte minun sanassani, niin teidän pitää totuuden ymmärtämän, ja totuuden pitää teidät vapahtaman”*, niin vastaisivat he hänelle, ja sanoisivat: *”Emme ole koskaan kenenkään orjia olleet, me olemme vapaina syntyneet.”* Ja vaikka Kristus heille selittäisi, ettei hän puhunut siitä ruumiillisesta orjuudesta, jossa Israelin lapset huokailivat Egyptin maalla, sanoisi kuitenkin enimpään joukko: *”Emme ole koskaan kenenkään orjia olleet, me olemme vapaina syntyneet”*; se on: *”Emme ole koskaan synnin orjia olleet, olemme vapaina syntyneet, sellaisista vanhemmista, jotka eivät ole koskaan synnin orjia olleet; emme me, eivätkä vanhempamme ole koskaan synnin orjia olleet.”* Sillä kukapa itsensä tuntisi synnin orjaksi?

Kristus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: *”Jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja.”* Mutta nyt ei kukaan halua olla synnin orja, eikä kukaan usko olevansa synnin orja, eikä kukaan halua, että häntä synnin orjaksi kutsutaan. Jos joku sellainen olisi, joka tuntisi olevansa synnin orja, niin hän varmasti huokaisi orjuuden ikeensä alla. Sellainen ihminen, joka tuntee olevansa synnin orja, huokaa orjuuden ikeen alla. Hän on tuska ja hädässä, sillä hän tuntee olevansa kadotetussa tilassa.

Mutta kuinka monta on nyt tässä seurakunnassa niitä, jotka huokaavat orjuuden ikeen alla? Sellainen ihminen, joka on jumalinen juovuksissa ollessaan, hän ei kyllä huokaa, koska hän ajattelee olevansa vapaana syntynyt. Ja se taas, joka on jumalaton juovuksissa ollessaan, ei huokaa, koska hän ajattelee olevansa syntynyt vapauteen, eikä hän itse, eivätkä hänen vanhempansa, eivätkä myös lapsensa ole koskaan olleet synnin orjia. Niin tuumii jokainen, joka on saanut *”Pyhän Hengen”* putelista. Hän väittää olevansa vapaana syntynyt, vaikka onkin mitä kurjin orja.

Samoin arvelee sekin, joka on ahneuden orja. Hän arvelee olevansa vapaana syntynyt, kun hän parastaikaa palvelee ahneutta esimerkiksi kapakoimisella, jolla hän luulee parhaiten voivansa ansaita syntirahaansa. Ja kun hän näin juuri parastaikaa palvelee ahneuden perkelettä, sanoo hän: *”En ole koskaan ollut synnin orja, olen vapaana syntynyt ja uskon Kristukseen.”*

Niin arvelee myös se, joka on lihallisten himojen orja: *”Minä en ole ollut kenenkään orja, olen vapaana syntynyt.”*

Ja niin arvelevat kaikki Juutalaiset, jotka *”uskovat Kristukseen”*: *”Me emme ole kenenkään orjia olleet, me olemme vapaina syntyneet.”* Mutta minkälainen on se usko, joka näillä juutalaisilla on? Tarkoitan trokareita, ryyppymiehiä ja juopporenttuja, kiroilijoita ja tappelupukareita, raiskaajia, valapattoisia ja kristittyjen pilkkaajia. Heillä on järkiään vahva usko Kristukseen, ja he sanovat: *”Me emme ole kenenkään orjia olleet, me olemme vapaina syntyneet.”* Minkä kaltainen on se usko, joka heillä on? Joo, heillä on horjumaton usko, eivätkä he koskaan epäile autuudestaan. Sillä jos he epäilisivät, tulisivat he toki sielunhoitajansa luokse ja ilmaisisivat epäilyksensä, tai edes jonkun sellaisen ihmisen luo, jota he pitävät tosikristittynä, ja kysyisivät: *”Mitä minun pitää tekemän, että saisin iankaikkisen elämän?”* Mutta eipä ole kuultu, että kukaan näiden enimpäin joukosta joutuisi epäilyksiin niin kuin Luther, tai epätoivoon niin kuin opetuslapset Vapahtajan kuoleman jälkeen. Ei, *”tee vapaasti syntiä ja usko Kristukseen, niin tulet kyllä autuaaksi!”*

Katsokaamme nyt, onko täällä ketään, joka tuntee, että jokainen, joka syntiä tekee, on synnin orja. Ei ole silti sanottu, että se, joka huokaa orjuuden ikeen alla, on vielä vapaa. Ei ole tarkoitukseni, että sellainen ihminen on vapaa, joka tuntee olevansa synnin orja. Mutta on kuitenkin suuri erotus sen välillä, joka tuntee olevansa synnin orja ja sen, joka ei sitä tunne. Ensin mainittu tuntee kurjuutensa ja viheliäisyytensä, ja siksi hän *”huokaa ja odottaa Jumalan lasten vapautusta”*. Mutta tuo toinen on kuin sairas, joka hourii, eikä tunne sairauttansa. Niistä, jotka huokaavat, ja ovat huolissaan ja kiusattuina, sanoo maailman joukko: *”Nämä, jotka sanovat olevansa heränneitä, huokaavat kuin luontokappaleet.”* Mutta nyt sanoo Paavali, että *”luontokappaleet huokaavat ja odottavat Jumalan lasten ilmestystä”*. Niin, luontokappaleet ikävöivät vapautta, ja se, joka samoin

huokaa ja ikävöi vapautta, hän voi todella tulla vapaaksi.

Sillä Kristus sanoo niille Juutalaisille, jotka uskoivat häneen: *”Jokainen, joka syntiä tekee, on synnin orja, mutta jos Poika teidät vapaaksi tekee, niin te totisesti olette vapaat!”* Tässä kuulette te, jotka huokaatte orjuuden ikeen alla, että se on Poika, joka on teidät vapaaksi tekevä. Ja sen tähden sanoo David: *”Antakaa suuta Pojalle!”* Syleilkää Häntä, rukoilkaa Poikaa, niin hän on vapahtava teidät orjuuden ikeestä, ja hän on tekevä teidät vapaiksi.

Nyt sanoo kuitenkin enimpäin joukko: *”Me emme ole kenenkään orjia olleet, me olemme vapaina syntyneet.”* Ja nämä Juutalaiset uskovat kuitenkin Kristukseen. Mitä he uskovat? Joo; he ryyppäävät ja uskovat; he kiroilevat ja uskovat; he tappelevat ja uskovat; he tekevät huorin ja uskovat; he varastavat ja uskovat. Ja tätä uskoa ei voi riistää heiltä itse perkelekään, sillä juuri hänhän heille on sellaisen uskon antanut.

Mutta niillä, jotka huokaavat orjuuden ikeen alla, niillä ei voi olla sellaista uskoa, jonka kautta tulee luvalliseksi tehdä syntiä armon päälle. Heidän täytyy *”pelvolla ja vavistuksella laittaa, että he autuaaksi tulisivat”*. Mutta he eivät ole vapaita ennen kuin Poika heidät vapaiksi tekee. Niille harvoille sieluille, jotka tuntevat olevansa synnin orjia, ja juuri sen tähden huokaavat orjuuden ikeessä, ja odottavat Jumalan lasten ilmestystä, sanon: Älkää uskoko, että te olette vapaita sen tähden, että te huokaatte ja ikävöitsette vapautta. Mutta niin kuin Herra katsoi arnessa Israelin lapsiin, jotka huokasivat ruumiillisessa orjuudessa, ja lähetti heille vapauttajan, niin on hän myös lähettänyt meille vapauttajan, nimittäin oman Poikansa, joka on antanut itsensä kuolemaan meidän synteimme tähden, jotta hän vapauttaisi kaikki ne, jotka huokaavat ja ikävöivät Jumalan lasten vapautusta. Jumalan Poika se on, jolla on valta päästää

vankikurjat vapaiksi. Vain Pojalla yksin on valta vapauttaa orjat. Sen tähden, antakaa suuta Pojalle. Langetkaa maahan hänen jalkainsa juureen ja syleilkää hänen polviansa, ja älkää päästäkö häntä, ennen kuin hän tekee teidät vapaiksi. Silloin te iloitsette ja riemuitsette Jumalan lasten ihanassa vapaudessa. Silloin te saatte sanoa: Me olemme olleet synnin orjia, mutta Poika on tehnyt meidät vapaiksi, ja sen tähden me myös totisesti vapaat olemme. Mutta kyllä orja muistaa sen päivän ja hetken, jolloin hän pääsi vapaaksi. Jos hän ei muista päivää ja hetkeä, jolloin hän pääsi vapaaksi, niin onpa vaara olemassa, ettei hän olekaan vapaa.

Sillä jos perkele saattaa kuvitella Juutalaisille, että he ovat vapaina syntyneet, niin saattaa hän myös kuvitella moniaalle synnin orjalle, että hän on tehty vapaaksi kasteessa. Sillä meidän päivinämme sanoo moni: *”Minä olen uudestisyntynyt kasteessa; minä olen kasteessa vapautettu synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta ja minun ei tarvitse enää syntyä uudesti.”* Sen tähden sanoi Nikodeemuskin: *”Kuinka voi ihminen vanhana syntyä?”* Mutta mitä auttaa sinua se uusisyntymä, joka tapahtui kasteessa, kun sinä olet kasteen armon haaskannut? Ja mitä auttaa sinua se vapauttaminen, mikä on tapahtunut kasteessa, kun sinusta kasteesi jälkeen on tullut synnin orja?

”Mutta”, sinä sanot, *”minähän olen uudistanut kasteenliittoni”*. – Niinkö, oletko sinä uudistanut kasteenliittosi? Milloinkas se on tapahtunut? Sinäkö päivänä ehkä, jolloin ensikerran kävit Herran Ehtoollisella? Mutta voitko todellakin ottaa omalletunnollesi, että sinä olet sinä päivänä todella uudistanut kasteenliittosi? On, toden totta, monta, jotka luottavat siihen uudistukseen, mikä heille on tapahtunut ensimmäisellä Ehtoolliskäynnillä. Mutta kokemus osoittaa, että monen nuorukaisen on sen palan perästä juuri saatana tehnyt oikein vapaiksi. Sillä sitä ennen hänellä oli toki vielä edes jotakin pelkoa vanhempiaan kohtaan ja jotakin pelkoa

opettajaakin kohtaan, kuinka pääsisi luokalta. Mutta siitä hetkestä asti, jolloin hän käänsi selkensä alttarille, käänsi hän myös selkensä Jumalalle ja Vapahtajalle. Silloin hän pääsi oikein vapaaksi kaikesta omantunnon pakosta. Silloin hän alkoi ryypätä, kiroilla, pelata korttia ja lutkain perässä juosta. Ja silloin hän luuli oikein olevansa mies. Kirjan hän viskasi penkin alle, ja jos vanhemmat varoittivat häntä, vastasi hän: *”Se ei kuulu teille, miten minä elän, minä kyllä vastaan teoistani.”* Sellaista se oli se kasteenliiton uudistus.

Ja siinä on myös vanhemmille kiitos vaivannööstänsä, aherruksestansa, valvomises-tansa ja huolenpidostansa. Ehkä sinä, äiti, ajattelit, kun sinä painuit polvillesi lapsesi ääreen, ojentaaksesi rintojasi tuon pienokaisen suuhun: *”ah, kunpa tästä minun lapsestani tulisi Jumalan lapsi! Ah, kunpa saisin sinut syliini sulkea Siionin vuorella, autuaassa asunnossa!”* Mutta mikä siitä lapsesta tuli tänä pahana aikana? Mitä sait sinä, äiti, palkaksi hikikarpaloistasi ja aherruksestasi, murheestasi ja vaivannööstäsi, valvomises-tasi ja paastoamisestasi? Niin, kunniattoman pojan ja häväistyn tyttären, tai vieläkin pahempaa. Siinä on sinulle, äiti, palkka hikikarpaloistasi ja aherruksestasi! Tai onko täällä joku nainen, joka voipi sanoa pojallensa: *”Autuas on se kohtu, joka on sinua kantanut ja ne rinnat, joita sinä olet imenyt.”*

Mutta nyt sanovat lapset: *”Emme me ole eläneet niin jumalattomasti, että meidän vanhemmillamme olisi syytä valittaa meidän tottelemattomuuttamme, kevytmielisyyttämme, ylpeyttämme ja koreuttamme, hävyttömyyttämme ja julkeuttamme, tai ryypiskelyämme ja juoppouttamme, tai riettauttamme ja siveettömyyttämme.”* Mutta oletko te sitten eläneet niin jumalisesti, siveästi ja kunniallisesti, että ei myöskään Hänen, joka teille hengen antoi, tarvitsisi itkeä ja olla tuskassa teidän tähtenne? Ehkäpä hän itkikin perkeleiden tähden Öljyvuorella. Perkeleiden tähdenkö hän olikin kauhuissaan ja

värisi kaikilta jäseniltään? Perkeleidenkö tähden hän vaipuikin polvilleen ja rukoili yrttitarhassa? Perkeleidenkö tähden hän hikoilikin verta ja vieritteli maassa tunnontuskissa? Eikö tämä kaikki tapahtunut langenneiden lasten tähden, nurjan ja huorintekijän sukukunnan tähden, jotka elävät *”viattomuuden tilassa”* ja pusertavat esille verisen hien, tietämättä mistä syystä.

Jos maalliset vanhemmat ovat kuuroja ja sokeita, niin he eivät näe kauemmas kuin tähän elämään. He toivovat lapsilleen menestystä ja onnea tässä elämässä, mutta eivät katso iäisyyteen. Ja sen tähden eivät suruttomat vanhemmat murehdi lastensa lankeemuksista, kunhan ne nyt eivät aivan joudu piiskurin paaluun tai hirsipuuhun. Mutta jo vanha Israel näki pitemmälle, ja myös David näki iäisyyteen, ja siksi saivat he sydäntä raastavan murheen jumalattomien lastensa tähden. Mutta taivaallinen Vanhin näki vieläkin kauemmas. Hän näki, miten kävisi niiden langenneiden lasten, joiden ei ole tarvis hävetä alennustilaansa. Katsokaa tuonne yrttitarhaan, osaatteko te nähdä ja katsella, kuinka siveitä, kunniallisia ja kuuliaisista te olette olleet.

Minulla olisi paljon sanomista teille totisesta katumuksesta, heräyksestä, Jumalan mielen mukaisesta murheesta, Pyhän hengen vaikutuksesta, elävästä uskosta, vanhurskauttamisesta ja uudesta syntymisestä, mutta te ette voi sitä nyt kantaa. Aika on lyhyt. Me olemme suurin askelin menossa hautaan kohden, eikä kukaan kysy veljestänsä: *”Minne olet menossa?”*, tai: *”Mikä on sinun matkasi päämäärä?”* Mutta sen sanon teille, ettei kukaan pääse sidotuin silmin perille Taivaaseen. Rukoilkaa Jumalaa varjelemaan teitä, ettette menisi sidotuin silmin kuolemaan ja iäisyyteen. Antakaa Jumalan Pojan avata silmäanne armonajassa, jotta näkisitte sen kaidan tien, joka vie elämään. Sillä se portti on ahdas ja se tie on kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat, jotka sen löytävät. Laittakaat sen tähden pelvolla ja vavistuksella, että te autuaaksi tullette. Sillä Jumala osaa yhtä hyvin olla vihainen, kuin hän armollinenkin on. Amen.

Rovasti O. J. Heikelin hallussa olevasta alkuperäisestä käsikirjoituksesta suomensi Y. A. N.

Huutawan Ääni 1932 No 7–8

Saarna ensimmäisestä rakkaudesta.

[alku kateissa] - - - Tämä seurakunnan enkeli oli hylännyt ensimmäisen rakkautensa. Epäilemättä tällä seurakunnan enkelillä oli ollut lämmin rakkaus Vapahtajaa kohtaan nuoruudessa ja luultavasti jonkin aikaa sen jälkeenkin. Mutta maailmanrakkaus voi tunkeutua [helposti] lämpimimpäänkin sydämeen, ja silloin ihminen hylkää ensimmäisen rakkautensa. Hän alkaa rakastaa maailmaa ja niitä, mitkä maailmasta ovat.

Jos minä [oikein] muistan, monella tässä seurakunnassa on ollut lämpimämpi rakkaus nuoruudessa. Monella on ollut enempi murhetta sielunsa autuudesta nuoruudessa. Monella on ollut suurempi kiivaus ja suurempi vakavuus kristillisyydessä kuin nyt, mutta moni on hylännyt [kokonaan] ensimmäisen rakkautensa ja tullut penseäksi kristillisyydessä. Moni on tullut välinpitämättömäksi ja langennut pois ensimmäisestä rakkaudesta. Semmoisille Vapahtaja osoittaa puheensa Ilmestyskirjan 2. luvun 4–5. värsyissä, kun hän pyytää apostoli Johannesta kirjoittamaan Efeson seurakunnan enkelille: *”Minulla on sinua vastaan, että sinä sinun ensimmäisen rakkautes annoit ylö. Muista siis, kusta lankesit pois, ja tee ensimmäisiä töitä; vaan jos et, niin minä tulen sinulle pian ja syökseen kynttiläjalkas pois sijaltansa, ellet sinä tee parannusta.”*

[Saattaa olla niin, että] Vapahtajalla [on] paljon syytä kirjoittaa [eli kirjoituttaa] tämän seurakunnan [enkelille], jos täällä on joku enkeli, jolle kirjoittaa. Jollei ole, niin kirjoitus täytyy osoittaa niille, jotka tätä ennen ovat olleet seurakunnan enkeleitä eli niille, jotka ovat nuoruudessa olleet heränneitä ja armoitettuja, niille, jotka ovat olleet ensimmäisen rakkauden aikana innokkaita saarnaamaan toisille, jotka ovat olleet kiivaita [ilmoittamaan toisille, mitä] he itse ovat tunteet ja kokeneet ensimmäisen rakkautensa

aikana. Heille Herra kirjoittaa apostoli Johanneksen kautta: *”Minulla on sinua vastaan, että sinä sinun ensimmäisen rakkautes annoit ylö. Muista siis, kusta lankesit pois, ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä töitä.”*

Sillä nyt on aika herätä synnin unesta. Nyt on aika hankkia öljyä lampuihin. Nyt on aika mennä ulos Ylkää vastaan, sillä nyt on Jumala kaatamassa [vihansa] maljoja maan päälle, vaikka sokea ei näe mitään eikä kuuro kuule mitään. Ei ole mitään hyötyä puhua täällä kuurolle ja mykälle, jollaisia useimmat nykyään ovat. Mutta niille, jotka eivät ole vielä kokonaan saatanan sokaisemia, niille meidän täytyy osoittaa sana ajallaan. Niille, jotka tutkistelevat Jumalan kaitselmusta ja johdattusta, pitää nyt olla selvää, että Jumala tahoo rangaista maailmaa nälällä ja kalliilla ajalla, koska suuri joukko on elänyt ylellisyydessä ja jumalattomuudessa. Suuri joukko [on] käyttänyt Jumalan lahjoja [väärin] omaksi vahingokseen, ruumiin ja sielun turmioksi. Kukaan suuresta joukosta ei ole ajatellut tulevaisuuttaan, ei ruumiillisessa eikä hengellisessä suhteessa. Moni on tuhonnut terveytensä juopumuksen, haureuden, laiskuuden, huoruuden kautta. Moni on hävittänyt työansionsa turhaan koreuteen ja ylpeään elämään [ja nyt tulee Herra vihansa maljain kanssa]. Moni, joka on ennen nuoruudessaan kulkenut koreudessa, kulkee nyt] ryysyissä vanhuudessa. Moni, joka on elänyt ylellisesti nuoruudessa, saa nyt nähdä nälkää vanhuudessa.

Monella, joka on kulkenut koreana nuoruudessa, on tuskin ryysyjä, joilla peittää itsensä ja lapsensa vanhuudessa. Monella, joka on nuoruudessa kantanut silkkiä ja [samettia], on nyt joukko nälkäisiä lapsia ympärillään, jotka [huutavat leipää. Ja monilla köyhillä vanhemmilla ei ole antaa mitään nälkäisille lapsille elatuksesi. Tämä kaikki johtuu siitä, että he ovat] nuoruudessa eläneet ylellisesti

ja haaskanneet työansionsa turhaan korskkaan, ylpeyteen ja koreuteen, juoppouteen ja ryyppäämiseen, haureuteen ja laiskuu-
teen.

Nämä eivät ole lainkaan ajatelleet tulevaisuuttaan, eivät tässä eivätkä tulevaisessa maailmassa. Nyt Herra tulee [vihansa maljain] - - - kanssa [sillä niin on] Jumala [Vanhan] Testamentin [aikana rankaissut] luopuneita Israelin lapsia, jotka elivät jumalattomasti hyvänä aikana, eivät myöskään välittäneet profeettojen parannushuudosta vaan hylkäsivät Jumalan lähettäjiä ja vihasivat heitä. Kun Jumala rankaisi heitä nälällä, sairauksilla ja sodalla, niin he sanoivat ylimielisesti: *"Jumala ei tee oikein meille"*. Saamemepä nähdä nyt, kun köyhyys ja kurjuus tulevat maahan, [kieltävätkö he itsensä], nöyrytyvätkö he, tekevätkö he parannuksen ja [sanoivat: *"Me" olemme syntiä tehneet [isiemme kanssa]*] vai [sanoivatko he: *"Herra ei tee oikein" meille. Me [emme ole] ansainneet [tätä rangaistusta synneistä!]*].

Ajattele nyt, äiti, jolla [on] parvi nälkäisiä lapsia ympärilläsi, jotka huutavat leipää eikä heillä ole mitään nälän sammuttamiseksi. Mutta ajattele nuoruuttasi ja muista, kuinka olet elänyt nuorena ja maailma leikkitteli silmissäsi, kun kuljit koreana ja sinulla oli korvarenkaat, silkkihuvit ja kultasydän. Ajattele nyt, oletko siihen aikaan käyttänyt ruumiisi [ja] sielusi voimat [Jumalan] kunniaksi ja itsesi [ja lähimmäisesi] parhaaksi. [Ajattele] nyt, oletko nuoruudessasi etsinyt Jumalan valtakuntaa [ja] sen vanhurskautta, silloin olisi kaikki tämä maallinen tullut osaksesi.

Ajattele sinäkin, monen lapsen isä, joka nyt huudat leipää, ajattele, oletko elänyt niin nuoruudessasi, että olet kaikessa käyttänyt oikein Jumalan lahjoja. Ehkä olet [juonut] monet [rahat], mitkä olisivat nyt tarpeellisempia sinulle ja köyhille lapsillesi. Saapa nähdä, otetaanko Jumalan ankara kuritus vastaan nöyrästi ja taipuen Jumalan tahtoon. [Sillä nyt on] käynyt niin, että rikkain tuli

köyhäksi eikä köyhällä ole enää mitään apua odotettavanaan siltä, joka oli ennen rikas.

Sellainen synninrangaistus ei ole miesmuistiin kohdannut maailmaa. Eikö tämä mahdolla muistutuksena sekä rikkaalle että köyhälle, että kumpikaan ei ole ajatellut tulevaisuuttaan. Kumpikaan ei ole ajatellut Luojaansa nuoruudessaan. Kumpikaan ei ole etsinyt Jumalan valtakuntaa ja sen vanhurskautta. Kumpikaan ei ole pelännyt, että Jumala voi [olla yhtä] vihainen kuin Hän on armollinen. Nyt kun köyhyys ahdistaa, nyt täytyy vatsanmurheen tulla yhä pahemmaksi, niin että monella ei juuri vatsanmurheen tähden ole aikaa ajatella sielunsa autuutta. Niin on käynyt Vanhassa Testamentissa, kun Jumala rankaisi kansaa sodalla ja [taudilla] ja nälänhädällä - - -

[yksi lehti kateissa]

- - - sanoi kansa: Herra ei tee oikein meille.

Samarian jumalaton kuningas uhkasi profeetta Elisaa kuolemalla siitä syystä, että tunnoton äiti söi nälkäänsä oman lapsensa. Ja jumalaton kuningas Aahab sanoi profeetta Eliaalle: *"Etkö sinä ole se, joka Israelin villitset?"* (1. Kun. 18: 17). Siitä nähdään, [että] mitä [enemmän] Jumala rankaisi kansaa nälällä, sitä paatuneempia heistä tuli. Niin kävi myös Jerusalemin hävityksen aikana. Saapa nähdä, parantaako kansa, jota nyt rangaistetaan, ylellistä elämäänsä.

Ainakin pitäisi olla muutamia harvoja sieluja, jotka ottavat rangaistuksen nöyrästi vastaan Jumalan kurituksena totiseen katumukseen, parannukseen, kääntymiseen ja uuteensyntymiseen. Kun Jumala rankaisee maailmaa jumalattomasta elämästä, silloin on yksinäisen iankaikkisuuteen kulkevaisen aika ottaa vaarin ajan merkeistä. Jos te otatte vaarin taivaan merkeistä, niin on paljon parempi ottaa vaarin ajan merkeistä. Nämä ajan merkit alkavat nyt tulla ennustajan nähtäviksi.

Ne ajan merkit, joista juutalaisten olisi pitänyt ottaa vaarin Kristuksen aikana, olivat

sangen kirkkaita ja selkeitä, mutta suruton joukko ei voinut nähdä näitä ajan merkkejä. Mutta Johannes Kastajapa näki nämä ajan merkit, kun hän saarnasi kansalle: *”Jo on kirves pantu puiden juurelle.”* (Matt. 3: 10). Koko valtakunta, koko Juudan kansa kallistui tuhoaan kohti. Ja tuho oli niin lähellä kuin puu on lähellä kaatamistaan, kun kirves on pantu puun juurelle. Nämä ajan merkit Johannes Kastaja näki, ja kaikki totiset kristityt ovat ottaneet vaarin näistä ajan merkeistä. He ovat ottaneet vaarin maailman jumalatomasta elämästä, suuresta turmeluksesta, joka vie maailmaa lähemmäksi tuhoaan. Kaikki totiset kristityt ovat odottaneet viimeistä tuomiota. Kun he näkevät merkit auringossa, kuussa ja tähdissä, kun [ihmiset] eli uskoton joukko alkavat pelätä, mitä tuleman pitää, silloin Jeesuksen opetuslapset nostavat silmänsä ylös, koska silloin heidän lunastuksensa lähestyy.

[Nyt] ajan merkit näkyvät jo. Jumalan vihan maljat vuodatetaan maan päälle. Hengellinen aurinko on pimentynyt. Armon aurinko on menettänyt paisteensa, ja kuu eli järki on

verenkarvainen. Tähdet eli [opettajat], joiden tulisi [loistaa] pimeässä yksinäiselle kulkijalle, [niitä] tähtiä on suuri lohikäärme vetänyt pyrstöllään alas armon taivaasta maan päälle. Kuinka yksinäinen kulkija löytää nyt kaidan tien, kun aurinko on menettänyt paisteensa ja kuu on muuttunut vereksi ja tähdet ovat pudonneet alas taivaasta? Kuinka löydät nyt tien taivaaseen, sinä väsynyt matkamies, kun armon aurinko on [menettänyt] paisteensa eikä taivaan [kannella ole yhtään] tähteä, joka voi johdattaa sinut Beetleheemiin?

Voi! Huokaa ja rukoile Herraa yksinäisyydessäsi, että armon aurinko saisi taas paisteensa, että joku tähti näyttäytyisi taivaankannella tutkivalle silmällesi, ettet eksyisi kokonaan tieltä, joka vie luvattuun maahan, joka on toisella puolen Jordania, uuteen Jerusalemiin, missä aurinko paistaa alati ja [tähdet] tuikkivat [iankaikkisesti]. Amen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Kansallisarkisto / Hakasulkeissa olevat täydennykset on tehty Siionin Sanomissa v. 1893 julkaistun suomennoksen avulla

[Alusta luultavasti yksi lehti kateissa]

1. tjackit to[...]jä[]elil, the ko vuontsan mi[]gelis tjäiki tjuoka[] sojis vuollai valla epit lä sittam. vaige vaige man karra vaibmo tain manain lä, ko sia vaibmo.

Kalka Njuorravit, ko kadnja la kâikih pierai milt atje tjolmist, nauko tålin David tjeri harbmatit. pard ne[]kutte lei pâsti []olui t[]sanan []aika[]tje []ain t[a]n vâral- []ddjiai []ellast

2. Ja pares Israel jotti etjas maattai ta: Ti vuojoiteipit mo tjuorgs âviev Mârrahin hautai kettjit taal manah moit ti lepit Nargom kettjit taas vastes maanah kakte ti lepi[i]t sjudnano vaimoi pautjokatta[]i ko sån viesti tjerrat. tjaitet. Nakkit kas sjudnana kad nja läh tia k[]r]ra vaimoit nj[] tit? m[]ktis to[] ra va[ib]mo n[] ran, ko vuai[] til, kokte aa t[] lä paut[]

3. Ipä[]ruaidno kålles Mam vaibmo lä kja[] ranain. Ipä kullu tain paikin, Nissun tjeiram ja vaallo[] ko Lånestije kro[] Muora[] gvodda. Mutte mi vaibmo njuorron ko P[]oli midrjoliil[] käikä tatta; [] m[]rikid njo[], ma[]bm[] valla ko [] sjadda M[]jihi[] []L[âne]sti[je]

4. kokte Jubmal pardne sjuokit []iljetis almatja tett kullit taal []peljetemeh, ja kettjit taal Ti tjalmetus manah, kikte Jub[]mel attje mår[a]sta manaitis kute[]äh tjaja- []im[]guuot lu[]le etjah []ipit []ttå[]e kak[] ai[]

5. mattebitit the etjo ette, arvehit kakte almin aatje vaibo

6. sjadda i sv[]tjas ko kaikah so manan lah tjajanam påslo gnaulai, ja tan sjiunis ilbmai kâste i aktak pajanå. Almen aattje manah stâikih, ja stalostallih; muttimah jukkiah, m[utt]imah ka[r]ratih, muttimah []suolatih

[m]utte [ma]h târro[muttima]h tjaib[] []e tj[] []lä[]

7. []lenis piktat [] ja sjebonati? Taggaran lah tah kieres maanah kuiteh aitigi kadnjelit niiketih. Ja taggarit Johannes kastatije kâttjoti karbmaha tjukan, kutih a[] kuldale ahkâ jääkätä, ainat etjas pahasittud[] mille eellih Lähka, tain tjåggui vasan oktak Jesusa Åpatus maanna [h]t aibm[]

8. [] Talk[]s karta s[o]j]n, s[]äk kâm tait varra kadnjalit, kutih lä kulgam alde arodiast, ko san pirastuvai ja jatti mo vaibmotä pautjas kitta jabmemi; kâtsit muina ja råkkalit []bmamis päätebetet kottjolebmai [?] Lakas aktak taan t[]ålgovasan, k[]el kârrem Golgatha t[]äk]ai, ja vardaham[];

9. asken, ko Herra ck- []tes maattasåv påra ja jukais? Man viertiv gnoktastalla man viertiv svar ganit ja hääppa nit, jutte vuoinan aive tjudmetemit ja peljetimit, kuteh äh kulahmai tek äh vuoine, maitek; jus sâmes alme gnovui vigga, tatt sjadda vasjolat[]n väraldä v[]aita. Ah v[]n väralda Maanah, kurda kullat tagga[ri]t []jak[]t man

10. Ristagas sardnah Lånesteje Åpatus maneh viertiji paillat hääggai nis, jus sâmes Lånesteje [Å]patus maanait []sta. []t[]uud

11. []staallå, vasjo lattjaita: taan []tjalda maanan algih panitisa kasket, ko sâmes ristagis nau jatta. Ti tjuodtjopetit ailes vuoigan[]t vuosti. Man n[] Jubmil i kalka vii- []jak taggarn []jäjerita m[å] []tivat, kute []maanait []sjotih nåite

12. ko su[bm] tåliv Manai[] vai Israla[] naita, kuten algin källe kol leina stååkkat. nau ko tjaletuni lä almug tjåkkiti på- rätjit ja tjuodtje li stååkatjit. Tag- gar almug kaudno

ain taan aiken, mi jukka H[err]a täälust, ja []
 ja täälust än[] sa taggar [] jakkih, ju[]
 mil kalk[a]

13. sjeluit tuostutit mangil Jabmemu kutis
 tietta mi jubmelit sia sjeluit tuostota, kute
 tjaibmih, ko Lånesteje tjerro; kuteh kåratih,
 ko Lånesteje sjunjeta, kuteh Skallo viinav sä-
 katih puoll[a] viinain: kutte tiet[] mi Jubmelit
 t[] sjeluita []t[], mängel []rema. kåtsa[i] []
]l suddugasai [] nakka[ri]t[]

14. ko Jubmela[] nuolvåmin [] hä ja tår-
 kest ja luoja, mi vaibmo lä pautjas kitta
 Jabmeni; ja sån pivastuva suddogasi tel, ja
 varra kålga so arodiast spojani tet; ja Å-
 patus Maanah äh naka kätset Åpatis maanah
 taajuh sud[]nah k[an]i sinn [] m[]ij mij[]n
 [] je rakkata [] kättj[]h Åp[atus]

15. []kkalit suina []jabmamis pää[]ka[tt]ja-
 lebmai. Elli[] ajatala etjadte vai- man. mi läp
 risti- gasah kitta maann rajest. Jutte mi läj
 juo kastatemesre Ådåsisit räkatuva eellit
 jaakke, ma[] vasjolats vaibmo tsågga, valle
 Te [] pet[] jakket [] [Lånas]teje ja []

16. []okaluvum ait[] []juoganist ja tjätses[]
 [] ja sturra vaivin vierti almats ellimai iso
 mannat. Tatt [k]äino lä kiedse ja tatt []ikso
 lä paske, mi ellimi täivo, ja i kalles [] kauna.
 Ja mädä []äh viggih, tåkko []äkkä tauk
 pääsä. []ja taggar viesamin mait ti taal [] []
]tet i pääsa [] [] iikan [] []tekat []

17. []n vuostak kät sat suddonakka rist. San
 kalka sangartit suddui tis; san vierti tjer- rat
 ja vaallut te ko Åpatus maanah, mangel
 Låne- steje jaabmema. Ulmuts kalka tåbdåt
 vaimunis, kakte sån lä k[]tuni Jubme []ab;
 kakt[]

18. []te sån lä Jub [m]elav måratattam, [] ja
 Lånestejev kruos si naulin, jurtagin pakain ja
 par- gain. The äska []äättä ailis vuoiga nis mi
 jaskata tait puorraneje sud- [du]it, tait

tjerulis []mait kuteh []tiete kåså kal [] naat-
 terit, å[]tal []Lånesteje päätte []en ja [] []
 å]satalla

19. haavitis; ja p[] tjnauka sijin sje[] n[]
]jerbmeb, ja pa[k]a tulla siab, atte sijen
 tjal[m]eh rappasih: The äska aavast Åpatus
 manah, [] vuoidnih Herral nau kalka j[] ke-
 hats tåbdåt [] ko Åpätus M[] täh tåbdän[]
 tak stuorra [] [] mi pää[] [] r]e Ja []

20. []s]te [] []]est[] [] The aska ailes []
]uoiganis päättä stuorra saamain; Ja tatt N[]
 ailes vuot g[e] i ådtjani t[a] aibmat ai sard []
]t Evangeljum[] []]gar lanats rista la[t]s vuot
 algost, ja taggar []ståtah vuotta[] kalka tiij[]
]tet jas []ittal []nerikää

21 []Ja [] []]aidn[] asa[]kuteh[]ävasito
 ko jaabmemis []tdå lakkan. Lepitka Ti
 vuoidnam[]tag gar ristagas[]uteh avun
 manneh []l memi? juokk[] kån åiven lä []
 ma jok[k], t[] i maatte avusit ko []alm[]n
 pää- ta; tagga[r]nats vierti []ganit. Jaabm[]
]t ajo[]

22 []e maanna, []jekis aike []lä, man
 sinne tän läh årramin taan äädnamanann; ja
 ko jaub[e]m päättä te ko s[]olla ijan, the tån
 vierti guodet []kka; mait tån []taabbe etsani
 [] tavarin adnam []ie[]jih vuolgit []k[]tan
 sj[eu]dnis i ak[]tajanå valla j[]tån jår-

23 gålah etjadt[] la lusa ja v[] Lånesteje
 kruo[gg] etjadt nala, ja guod- dah so kruas-
 seh kitta åive skuure sajai, jus hikkalah så
 varra luoddait gvuorr[]t kitta Jaabmemi, []e
 kalkah tån vuo[] Jubmela jaam[] ja ailes
 vuor[] kalka s[]t to nala to karra [v]aibmo.
 kalkaa[]mak njuo ranni[t] ka[]

24 []t Lånesteje []remest, ja viimak kalkah
 tån, ko Jaab mim päättä, aavuin lågrit kietai-
 tadt alm[] tahui, ja jattil The [k]jo pårs Si-
 meon Herra! taalla Tån p[]ja mo rafin man-
 []t, jutte mo tjalme []gvuotab, mav tan läh
 karvetam kaikaita almatjito kitt Ekeven aikai
 Amen!

Kollerin kokoelma 86b

Seueraavat sanat luetaan apostoli Jaakobin epistolan toisessa luvussa, kahdeksannessa ja yhdeksännessä värssyssä: **Jos te kuninkaallisen lain Raamattuun jälkeen täytätte: rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi, niin te hyvin teette. Mutta jos te ihmisten muotoa katsotte, niin te syntiä teette ja te rangaistaan lailta, niin kuin sen rikkojat.**

Meidän pyhän tekstimme johdosta tahdomme tällä hetkellä lyhykäisesti osoittaa, kuinka kristillinen rakkaus on kaikkein inhimillisten säätyjen kuuliaisuuden ja rauhan perustus maan päällä.

Minä sanoin, että kristillinen rakkaus on kuuliaisuuden ja rauhan perustus maan päällä, sillä meidän tekstimme sanoo: *”Jos te kuninkaallisen lain Raamattuun jälkeen täytätte, niin te hyvin teette.”* Mitäs se sisällään pitää, että ihmisen pitää täyttämän kuninkaallisen lain Raamattuun jälkeen? Sen osoittavat nämät sanat, jotka Hän sanoo: *”Rakasta sinun lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.”* Apostoli tahoo nimittäin näillä sanoilla opettaa meitä, ettei siinä kyllä ole, että ihminen viettää nuhteetonta elämää ulkonaisessa käytöksessä, ettei ole kyllä siinä, ettei tule vedetyksi maallisen oikeuden eteen pahain töittensä tähden, vaan joka tahtoo olla rehellinen jäsen kansakunnassa, hänen pitää kuninkaallisen lain täyttämän Raamattuun jälkeen, se on: Jumalan tähden, rakkaudesta Jumalaa ja lähimmäistä kohtaan. Se mies, joka niin täyttää kuninkaallisen lain, tekee hyvin.

Tämä on yksi ojennusnuora sekä ylimmäisille että alimmaisille. Täyttää kuninkaallisen lain Raamattuun jälkeen, se on: ei rangaistuksen pelvon tähden, eikä voiton tähden, vaan ainoastaan Jumalan tähden ja rakkaudesta lähimmäistä kohtaan. Tämä on se, kun apostoli sanoo: *”Olkaat alamaiset kaikelle inhimilliselle säädylle Herran tähden.”* Sentähden sanon minä kristillisen rakkauden olevan kuuliaisuuden ja rauhan perustuksena maan päällä. Sillä mistäs kaikki riita, tora ja eripuraisuus tulee maailmassa, jos ei kaikki vihasta ja kateudesta? Mistä tulee kaikki viheläisyys maan päälle, jos ei siitä, että ihmiset

rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta? He rakastavat maailmaa ja niitä asioita, kuin maailmassa on. He riitelevät toinen toisensa kanssa turhista asioista, ja antavat henkensä kullan tähden, joka kuitenkin katoa niin kuin savu, jota et tiedä, mistä se tulee eli mihinkä se menee.

Missä on siis se kristillinen rakkaus, joka rakastaa, jossa ei kukaan häntä rakasta, joka anteeksi antaa, jossa ei yksikään anteeksi saamista rukoile? – Se on vastaansanomaton totuus, että sillä ihmisellä, joka elää jokapäiväisessä riidassa ja tappeluksessa, ei ole sitä rakkautta ja sopivaisuutta, kuin kristityille sopii. Sillä koska teidän seassanne kuuluu napina ja riita, ettekö te silloin ole lihalliset? sanoo apostoli Paavali. Ei ollut niin entisinä aikoina, koska kristillinen rakkaus sitoi yhteen kristillisten veljein sydämet yhteisellä rauhan siteellä. Aika oli, jolloin jokaisen sielun siinä vähässä seurueessa, joka tunnusti Jeesuksen nimeä, täytyi jättää kaiken maallisen hyvyyden ja omaisuuden Jeesuksen uskon tähden. Ei nämät Jeesuksessa Kristusessa armoitetut sielut koskaan riidelleet turhasta ja katoavaisesta kullasta taikka kuniasta maailmassa, vaan niitten paljoudessa, jotka uskoivat, oli yksi sydän ja yksi sielu. Ei myös kenkään heistä sanonut mitään omakseen, mitä hänellä oli, vaan kaikki olivat heillä yhteiset. (Ap. teot 4: 32.) Mutta ei ole enää semmoisia aikoja.

Pian nousivat onnettomat ajat, koska saatana kylvi valheen ja eripuraisuuden siemeniä kristilliseen seurakuntaan, ja puhdas rakkauden liekki sammutettiin kateuden ja kylmäkiskoisuuden kylmältä härmältä. Saatana näki, ettei hän voita mitään uhkauksilla ja vaatimuksilla, eikä murhalla ja tulella voi pois

juurittaa Jumalan lapsia maan päältä. Sillä jota enempi hän janosi kristittyin verta, sen useammaksi tulivat ne, jotka tahtoivat verensä vuodattaa Jeesuksen nimen tähden. Sentähden vuodatti hän murhaavan myrkynsä ihmisten sydämiin, jotka ovat: ylpeys, riita, tora, kateus ja koreus. Tämä kuolettava myrkky muuttui pian yhteiseksi hengelliseksi kuolemaksi koko kristillisessä seurakunnassa. Kristityt eivät enää kilvoitelleet Jeesuksen verisestä kruunusta, eivät he enää kilvoitelleet saadakseen kärsiä vaivaa Jeesuksen tähden ja antaa verensä vuotaa totuuden tähden. Vaan se, joka parhaiten tiesi loistaa rikkaudessa ja kunniaassa maailmassa, joka parhaiten taisi imeä köyhän hien ja vaiivan, luuli itsensä päällimmäiseksi seurakunnassa. Tästä seurasi kylmäkiskoisuus, Jumalan ylenkatse ja Hänen sanansa pilkka, viha ja kirous puolisoitten kesken, kiukku ja kateus veljein ja sisarten välille, tappelus ja riita vanhempain ja lasten vaiheelle, kuulemattomuus ja kapina esivaltaa vastaan, verenvuodatus ja murha koko kristikunnassa.

Voi tätä pimeyden hetkeä! Taidammekohan parempaa odottaa yhdessä turmeltuneessa maailmassa, kussa toinen pahemmin toistaan pyrkii ja etsii, ei Jumalan ja Hänen valtakuntansa vanhurskauden perään, vaan maailman ja sen turhuuden perään. Sentähden sanon minä kristillisen rakkauden ainoaksi vahvaksi perustukseksi kaikkiin inhimillisiin säätyihin, alamaisuudeksi, niin myös kuuliaisuuden ja sopivaisuuden maan päällä. Sillä rakkaus ei paisu, rakkaus ei pahaa ajattele, rakkaus kaikki kärsii. Ilman rakkautta on ihmisen niin kuin kuivettunut puu, joka hyviä hedelmiä ei taida kasvaa. Tämä kuivettunut puu hakataan pois ja heitetään tuleen. Ilman rakkautta on ihmisen elämä helvetti maan päällä, joka lakkaamatta palaa vihasta ja murhan halusta.

Kuulkaat tätä, te sopimattomat, jotka riidassa ja tappeluksessa vaivaatte teidän sie-lujanne ja särjette ne verisiteet, kuin taivas on yhteen sitonut! Ette itse tahdo rauhaa
2218

nauttia, ettekä salli muitten ihmisten nauttia sitä rauhaa, kuin heille Jumalalta annettu on. Teidän pääanne päällä on hirmuinen kuorma ja paino, jota te ette voi viimein kantaa, koska se on teidän tuntoanne kalvava, kuinka te eläneet olette. Te etsitte kirousta, ja kirous pitää viimein tuleman teidän pääanne päälle. Te janoatte ihmisen verta, ja teidän omalla verellänne pitää teidät viimein ravittaman. Voi, teitä onnettomia helvetin lapsia! Teidän pääanne päällä riippuu Jumalan paljas ja kaksiteräinen miekka, sillä Kunin-gasten Kuningas ei salli palvelijainsa maan päällä miekkaa hukkaan kantaa, sillä hän on Jumalan palvelija ja kostaja sille rangaitukseksi, joka pahaa tekee.

Kuulkaat myös, te köyhät ja vaivaiset, jotka vääryyttä kärsitte, ja ei ole teillä lohduttajaa maan päällä! Jos te vääryyttä kärsitte, ja näette oikeuden ja vanhurskauden tulevan pois maasta, niin älkää ihmetelkö. Yksi on ylimmäisempi, joka siitä vaarin ottaa. Jos ne ovat voimalliset, jotka vääryyttä tekevät ja vaivaavat teitä, niin älkää kuitenkaan peljästykö siitä, sillä yksi on voimallisempi, joka vääryyttä ei tee; yksi on vanhurskas Tuomari, joka ei väärin tuomitse; yksi on korkeampi kaikkia tuomareita maan päällä, joka näkee vaivaisten kyöneleet yksinäisyydessä. Jos ei teille aina tapahtuisi oikeuden jälkeen maan päällä, niin on se kuitenkin teidän lohdutukseenne, että kerran pitää oikeuden teille tapahtuman sinä suurena ilmestymisen päivänä, jolloin kaikki salaisuudet ilmoitetaan. Mutta älkää unhottako sitä painavaa sanaa, kuin Hänen vanhurskaasta suustaan lähti, koska Hän sanoi: *”Älkää itse kostako, vaan jättäkää kosto Herralle, joka oikein tuomitsee. Minun on kosto, sanoo Herra. Sentähden, jos näet vihamieheni isoovan, niin anna hänen syödä; jos näet hänen janoovan, niin anna hänen juoda, sillä koskas sitä teet, niin sinä tuliset hiilet hänen päänsä päälle kookot.”*

Kuulkaat tekin tuomarit maan päällä, joitten käsiin oikeus on ylhäältä annettu. Kallis

leivistä on teille annettu, pyhä velvollisuus makaa teidän sydämenne päällä. Te olette vanhurskauden sanansaattajat. Katsokaat, kuinka te tätä painavaa leiviskää käytätte. Kaikkein silmät vartioitsevat teidän pääl- lenne ja kaikkein vaivaisten kyneleet huuta- vat teidän tyköne ja heidän huokauksensa, jotka vääryyttä kärsivät maan päällä, joilla ei lohduttajaa ole. Älkää unhottako tätä van- hurskauden sanaa, te tuomarit. *”Tuomitkaa Herralle oikea tuomio.”* Tuomitkaa niin, että se kuin on päästetty maan päällä, tulee myös päästetyksi taivaassa, ja mitä sidottu on maan päällä, se sidotaan myöskin taivaassa. Ja vielä yhden kerran: Tuomitkaat niin, että te voisitte vastata Jumalan ja ihmisten edessä. Teidän käsistänne vaaditaan kaikki viaton veri, jonka te sallitte ilman kosta- matta huutaa maan päältä taivaaseen. Tei- dän tunnollanne on viattoman vanhurskas asia. Jos te olette hyljänneet heidän hu- kauksensa maan päällä, niin ne kovin teitä vaivaavat sinä suurena kostonpäivänä. Kuul- kaat siis nämät varoituksen sanat: *”Jos te ih- misten muotoa katsotte, niin te syntiä teette ja rangaistaan lailta niin kuin sen rikkojat.”* Sillä teillä on myös yksi Tuomari, joka saattaa kyllä eroittaa oikeuden vääryydestä.

Ja nyt, o, ihmisten lapset, te jotka vaellatte maan päällä siksi, kunnes loppu tulee! Kuul- kaat tätä sanaa: *”Jos te kuninkaallisen lain täytätte Raamatun jälkeen, se on: rakasta lä- himmästäsi niin kuin itseäsi, niin te hyvin teette.”* Tämä on rakkauden käsky. Ja jos teissä rakkaus on, niin te täytätte tämän käs- kyn. Älkää paljon riidelkö maailman turhista asioista, sillä ne ovat katoovaiset, ei ne teitä auta. Jos mahdollinen on, niin paljon kuin teidän pääl- lenne tulee, niin pitäkää rauha kaikkein ihmisten kanssa. Sillä rauha on usein kalliimpi kultaa, ja hyvä omatunto pa- rempi kuin maailman tavarat. Jos te tämän tiedätte, niin te olette autuaat, jos te sen teette, sillä Jeesus sanoo: että rauhantekijät pitää Jumalan pojiksi kutsuttaman. Ja jos ette saa aina rauhassa olla, niin älkää mu- rehtiko siitä, sillä siellä, jonne teidän kuole- vainen henkenne halajaa ja ikävöitsee, on rauha, jota ei kenenkään pidä teiltä pois ot- taman, rauha, joka kaiken vääryyden yli käy, rauha, joka pysyy ijankaikkisesti. Aamen.

Uusi Postilla 1897 N:o 90 / Siionin Sanomat, Calumet, 1895 / Kollerin kokoelma N:o 85b, alkuperäinen, mutta vain osittain lukukelpoinen. Kosteusvaurioita ja re- peämiä.

Mutta jos teillä on katkera kiivaus ja riita sydämässänne, niin älkää kerskatko ja älkää valhetelko totuutta vastaan. Sillä ei se ole viisaus, joka ylhäältä tullut on, vaan maallinen, inhimillinen ja perkeleellinen. Sillä kussa kiivaus ja riita on, siellä on sekaseuraisuus ja kaikki paha meno.

Jalo apostoli Jaakob osoittaa tässä paikassa, mistä ne ihmiset ovat kotoisin, jotka ovat kiivaat riitelemään. Ne ihmiset, jotka riitelevät keskenänsä ja viisastelevat lain edessä, eivät ole kristityt; he ovat käyneet perkeleen, vaan ei Vapahtajan koulussa. Jos nimittäin ihmiset olisivat kristityt, niin he sopisivat keskenänsä ja eläisivät rauhassa. Ei olisi monta lakiasiaa, jos he eläisivät niin kuin kristityt. Mutta kun he ovat perkeleen koulussa opetetut, niin he riitelevät keskenänsä; he käyvät lakia ja tahotovat lain varjon alla vääryytensä peittää. He koettavat lain kautta rikastua ja voiton saada, kun he muuten eivät tohdi julkisesti ryöstää ja varastaa. Muutamat riitelevät tavaran päältä ja muutamat komeuden tähden lakia käyvät. Eivät suinkaan he uskon päältä riitele, vaikka kristitty saa usein vääryyden maailman lapsilta kärsiä, että he vaativat hänen maalliseen oikeuteen hänen uskonsa tähden. Siellä he sitten valehtelevat kristittyin päälle yhtä ja toista, niin kuin juutalaiset valehtelivat Jeesuksen päälle Pilatuksen oikeuden edessä, että hänellä oli vääriä usko ja vääriä oppi ja että hän asetti itsensä keisaria vastaan, niin kuin vielä nytkin monessa paikassa kannetaan kristittyin päälle. Moni kristitty on tapettu, isänmaalta pois ajettu ja isoon sakkoon tuomittu ainoastaan sen tähden, että hän on ollut muitten kristittyin kanssa lukemassa Jumalan sanaa.

Täällä ei ole vielä, Jumalalle kiitos, ketään sakotettu lukemisen ja veisaamisen tähden, vaikka emme vielä tiedä, mitä tästedes voi tapahtua, jos maailman joukko oikein suuttuu niille harvoille kristityille, jotka täällä ovat. Mutta varkauden tähden on moni piiskattu, josta siis arvataan, että löytyy täällä semmoisiakin, jotka varastavat, vaikka he ovat kristinuskossa opetetut. Löytyy täällä

semmoisia, jotka tappelevat, vaikka ovat tehneet kirkossa sen kalliin lupauksen, etteivät he tappele. Monta on täällä sakotettu viinanmyymisen ja viinankuljettamisen tähden, vaikka ovat tehneet kirkossa valan, etteivät he kuninkaan valaa riko. Näistä arvaetaan, että löytyy täällä semmoisiakin, jotka kuninkaan valan rikkovat mieliehtoisesti. Mitäpä ne huolivat, jotka ovat jo aikaa myyneet sielunsa helvettiin yhden rynnivellin edestä. He saattavat kyllä kunnialliset olla ja varastaa; he saattavat siveät olla ja huoria pitää; he saattavat vaivaisia auttaa, vaikka he nylkevät lähimmäistänsä viinakaupalla; he saattavat olla raittiit ja selvät arkina ja juovuksissa pyhäpäivinä. Sanalla sanottu: joka ei ole opetettu Jumalalta, joka ei ole Vapahtajan koulussa käynyt, hän saattaa kahtalaista elämää pitää, niin että se on vaikea sanoa, kumman herran palvelija hän on. Väliin hän siunaa ja väliin kiroaa; väliin hän lukee ja väliin tappelee; väliin hän on ystävällinen ja väliin vihainen. Siitä tutaan tämän aikaiset ulkokullatut ja suukristityt, että he ovat kahden herran palvelijat; mutta kumpi niistä kahdesta herrasta viimein heidän sielunsa omistaa, se on tietämätön.

Me tiedämme, että oikeat kristityt saavat paljon kärsiä tässä maailmassa heidän uskonsa ja rakkautensa tähden Jeesusta kohtaan. Maailman lapset vihaavat heitä heidän jumalasuutensa tähden ja he saavat usein kärsiä kirousta heidän hartautensa tähden jumalanpalveluksessa; heitä sakotetaan ja heitetään vankeuteen kirjan lukemisen tähden. Mutta milloin teitä on sakotettu kristillisyyden tähden? Onko teitä piiskattu koskaan teidän hartautenne tähden jumalanpalveluksessa? Onko teitä haastettu oikeuteen Jumalan sanan tähden? Te olette, luulemme

me, haavoja saaneet teidän uskonne tähden Jeesuksen päälle. Teitä on ilmanki piiskattu teidän rakkautenne tähden Jeesusta kohtaan. Teidät on ilmanki vankeuteen heitetty teidän hartautenne tähden jumalanpalveluksessa. Teidät on varmaankin haastettu oikeuteen teidän jumalisuutenne tähden. Teitä on ilmanki sakotettu sen tähden, että olette pitäneet rukouksia, lukeneet Jumalan sanaa ja mananneet syntisiä parannukseen. Vai minkä tähden teitä on sakkoon tuomittu? Onko teitä sakotettu jumalisuudesta taikka juopumuksesta? Onko teitä sakkoon tuomittu sen tähden, että olette tuoneet jumalisia kirjoja markkinoilta, vaan ei paloviihaa? En tiedä minkä tähden muutamat joutuvat vetämään sakkoa, vaan sen tiedän varmaan, ettei ketään täällä ole vielä tuomittu sakkoa vetämään uskonsa tähden eli kristillisyyden tähden. Mutta tappelun, sabatinrikkomisen, kirouksen, varkauden, pettämisen, juopumuksen ja viinakaupan tähden ovat muutamat joutuneet sakkoa vetämään, ja tulisi vielä useammat sakkoa saamaan, jos kaikki rikosasiat tuotaisiin lain eteen, mutta he kätkevät ja salaavat toinen toisensa rikoksia, ettei tulisi ilmi, kuinka kauniit alamaiset kuninkaalla on

Varmaankin he ajattelevat, ettei koskaan tule kysymystä sen asian perään, joka täällä kätketään maailman esivallan silmien edestä; saati he täällä pääsevät vapaaksi sakosta, niin he eivät huoli siitä edesvastauksesta, joka tulee iankaikkisuudessa; kun he täällä voivat kieltää ja peittää pahat tekonsa, niin he luulevat samalla konstilla pääsevänsä iankaikkisuudessa. Mutta varma on, että siellä tuodaan esille semmoisetkin asiat, joista täällä ei ole mitään sakkoa ja joita maallinen tuomari ei katso synniksi. Siellä on päällekantaja, joka ei salaa ihmisten rikoksia, vierasmies, joka ei valhettele, ja tuomari, joka ei ota lahjoja eikä käännä oikeutta. Vaikka ihmisraukat täällä heidän sokeudessaansa kiittävät sitä päällekantajaa, joka armahtaa lainrikkokjia, eikä ole näkevinänsä

kaikkia lainrikkomisia, että he muka pääsivät sakosta, niin mitä se auttaa heitä viimein, kun kaikki ja myös pienet rikokset päällekanetaan siinä suuressa oikeudessa, erinomattain semmoiset asiat, jotka Jumalan sanassa on kielletty ja joiden kautta ihmiset turmelevat itsensä, jos ne rankaisematta pääsevät levenemään.

Siellä kääntyy laki niin, että ne, jotka täällä kiittävät tuomaria ja päällekantajaa, rupeavat siellä syyttämään virkamiehiä, että he maailman kunnian tähden ja välttääkseen seurakunnan vihaa ovat antaneet sokeain ihmisten elää heidän pahan mielensä jälkeen, vaikka kuningas oli heidät asettanut vartijaksi ja perään katsojaksi, ettei yhteinen sokea kansa saisi turmella itseään. Usein on täällä tapahtunut, että juomari on kironnut krouvimiehiä, jotka hänen ovat villinneet juoppouteen; huora on kironnut sitä miestä, joka häntä on kiusannut ja huoruuden syntiin vietellyt, ja lapset ovat kironneet vanhempiaan, jotka ovat pahoilla esimerkeillä käyneet lastensa edellä ja osoittaneet heille tien helvettiin. Katsokaa kuinka käy, kun silmät aukenevat ja omatunto rupeaa oikein kantamaan lainrikkokjan päälle. Silloin rupeavat lapset kantamaan vanhempainsa päälle ja soimaamaan, sanoen: Te olette antaneet meidän kasvaa, niin kuin jalopeurain; ette ole meitä nuhdelleet ja kurittaneet, vaikka näitte millaiset me olimme. Mitä sitten auttaa vanhempain sanoa lapsilleen: Emme me käskeneet teitä varastamaan tai huorin tekemään; emme ole neuvoneet teitä juomaan, kiroamaan ja tappelemaan. Mutta te olette kuitenkin itse juoneet, kironneet ja tapelleet, te sokeat vanhemmat, ja sen tähden pitää teidän omain lastenne oleman teidän tuomarinne.

Täällä usein vihataan senkaltaista opettajaa, joka sanoo ihmisille totuuden, joka nuhtelee suruttomia lain kovuudella ja manaa ihmisiä parannukseen. Mutta siellä, kun silmät aukevat ja omatunto rupeaa kalvamaan paatuneita, siellä rupeavat he kantamaan

opettajain päälle ja soimaamaan sanoen: Sinä näit meidän elämämme, sinä tiesit kyllä meidän olevan suruttomuudessa, etkä kumminkaan nuhdellut meitä; et sinä ole haukkunut meitä, että me olisimme heränneet meidän suruttomuudestamme. Sinä olet syypää siihen, että me olemme pudonneet helvettiin. Mitä nyt auttaa opettajan sanoa sanankuulijoilleen: En ole käskenyt teidän jumalatonta elämää pitää; minä olen aina saarnannut teille evankeliumia ja neuvonut teitä, että tekisitte parannuksen; ei ole minun syyni, että olette väärään paikkaan joutuneet. Jos minä olisin ruvennut teitä lain kuvuudella nuhtelemaan ja soimaamaan, niin te olisitte suuttuneet minulle. Silloin vastavaat sanankuulijat: Mikä opettaja sinä olet, joka pelkää seurakunnan vihaa ja saarnaat suloisesti ihmisille, että he kiittäisivät sinua? Maailman kunnian tähdenkö sinä saarnasit? Miksi et torunut meitä ja nuhdellut ja soimannut, kun näit, missä surkeassa tilassa me olimme, että me olisimme heränneet meidän surkeasta suruttomuudestamme. Nyt sinä olet saarnannut niin, että kaikki ovat pudonneet helvettiin. – Sen kaltaisen kiitoksen saa viimein se opettaja, joka maailman kunnian tähden saarnaa kauniisti ja suloisesti, että hän välttäisi ihmisten vihan ja saisi heiltä kiitoksen; hän saa viimein kirouksen niiltä samoilta miehiltä, jotka ennen ovat häntä kiittäneet.

Maakunta usein kiittää semmoisia virkamiehiä, jotka eivät ole pahat syyttämään lainrikkoksista vaan antavat ihmisten elää niin kuin he itse tahtovat. Mutta minkälaisen kiitoksen saavat ne virkamiehet silloin, kun viimeinen oikeus istuu, se on tietämätöntä. Silloin taitavat kaikki juomarit ja krouvimiehet ruveta kantamaan virkamiesten päälle, etteivät he ole paremmin perään katsoneet, vaikka heidät oli sitä varten asetettu. Silloin taitavat ne, jotka täällä kiittävät huolimattontaa perään katsojaa, ruveta haukkumaan ja soimaamaan häntä sanoen: sinut oli pantu perään katsojaksi, mutta kauniisti sinä olet

sen tehnyt, kun olet antanut meidän turmella itsemme ruumiin ja sielun puolesta. Mitä auttaa perään katsojan sanoa niille, jotka häntä soimaavat iankaikkisuudessa: En minä ole käskenyt teidän juoda ja tapella, huorin tehdä ja varastaa, krouvia pitää ja pettää. Jaa, mutta sinä olet kumminkin suostunut siihen, kun et ole osoittanut kiivautta ja hartautta virantoimituksessa; et ole koettanutkaan estää yhteistä turmelusta, vaan olet antanut itsekunkin elää oman pahan tahtonsa jälkeen; ja sinä olet muutenkin syypää siihen, että me olemme joutuneet kadotukseen. Katsokaa, niin se viimein käypi, kun maailma kaatuu ja ihmiset joutuvat maan alle. He rupeavat silloin kantamaan vanhempainsa, opettajainsa ja esivallan päälle, kun huomaavat, että he ovat väärään paikkaan joutuneet. Kaikki ne, jotka ovat samassa synnissä osalliset olleet, rupeavat silloin syyttämään toistaan, niin kuin Adam ja Eva syntiin lankeamisen jälkeen. Täällä he riitelivät keskenään tavarain päältä, kunnian päältä ja viinaotingin päältä. Mutta siellä he rupeavat oikeutta käymään synnin tähden ja lykkäävät syyn toinen toisensa päälle. Kuka viimein tulee syyppäksi? Juomari soimaa viinaporvaria: Sinä olet syypää siihen, että minä jouduin kadotukseen, ja viinaporvari vastaa: Itsepä sinä ostit minulta. Viinaporvari kantaa sen päälle, joka on keittänyt, ja keittäjä taas syyttää esivaltaa, joka on luvan antanut.

Ettekö näe rakkaat ihmisten lapset, että te kaikki joudutte onnettomiksi, jos muutosta ei tule. Ei tule synnin rangaistus huokeammaksi, vaikka kuinka kantaisitte toistenne päälle. Ne, jotka täällä juovat ja tappelevat yhdessä, saavat siellä yhdessä purra hapaitansa, jos ei muutosta tule ennen, kun armon aurinko laskee. Kun viimein oikeus istuu, silloin tuomitaan iankaikkiseen sakkoon kaikki, jotka eivät ole sovitettut tuomarin kanssa. Jos tahdotte välttää sakkoa iankaikkisuudessa, niin antakaa sydämen lahjoja tuomarille ja sopikaa teidän riitaveljienne

kanssa, ettei tuomari ylenantaisi teitä pyövelille ja heittäisi teitä torniin, josta ette pääse ennen, kun olette maksaneet viimeisen rovon.

O! Jesu lainaa viisautt', Ett' välttää pirun kavaluutt' Tääl murheen laaksos voisin. Ja

tuloos aina muistaisin, Synnistä itsen' suistaisin, Kaikille hyvää soisin. Kosk' kuolema rintaan' kolkuttaa, Sydäntän' taudill' poukuttaa, O! Jesu ota huomaas, Ruumiin ja sielun' suojaas.

Armon sanomat 1904 No 12

Niin on siis kaiketi vika teidän seassanne, että te toinen toisenne kanssa käytte oikeuden eteen. Miksi ette paremmin vääryyttä kärsi? Miksi ette ennen suo teitänne vahingoittaa, vaan te itse vääryyden ja vahingon teette, ja semminkin teidän veljillenne. Votum

Meidän vastaluetusta Pyhästä tekstistä kuulemme me, mitä Pyhä Paavali ajatteli senkaltaisista, jotka lakia käyvät. Ja meidän pitäis seuraavaisesti siitä, perään ajatteleman: **Minkä tähden ihmiset lakia käyvät.**

Me kuulemme, että Paavali pitää sen vikana, koska kristityt riitelevät keskenänsä --- hän tahtoo vielä, että kristityt pitää ---

[aukeaman liimautunut kiinni]

--- sen tähden sanoo Paavali --- Koska teidän seassanne kuuluu riita, ettekö silloin ole lihalliset. Ja luuletteko te, että oikeat kristityt käyvät lakia maallisen voiton tähden? Me tiedämme, että mailmalliset ihmiset käyvät lakia ja etsivät oikeutta juuri sen tähden, ettei he taida muutoin sopia, sillä ihmisten pahuuden tähden on maailmallinen laki asetettu. Mutta jos he olisit oikeat kristityt, jos he olisit rauhan tekijät, niin he heittäisit pois niitä joutavia ajatuksia, jotka riidan matkaan saattavat ja kärsisivät pikemmin vääryyttä kuin ---

[1/3 sivun aukko]

--- tekisit hänelle vääryyttä, mutta se on mahdoton. Niin ajattelee yksi luonnollinen ihminen, joka ei ole maistanut kristillisyyden autuaaksi tekeväistä voimaa. Kuinka se on mahdollinen, että ihminen pitää kärsimän vääryyttä, koska laki on ja oikeus vielä löytyy maailmassa? Sitä varten on ilmankin laki annettu, että ne, jotka vääryyttä kärsivät, pitää lain kautta oikeuden saaman ja varjelluksi tuleman väärän ihmisten väkivallasta – Niin kyllä näkyy ihmisen järjelle, mutta eipä se Pyhä Paavali niin opettanut, vaan hän sanoi sen olevan suuren ---

[1/2 sivun aukko]

--- näemme --- joka --- ei kanna vaaria valtakunnan laista, koska se ei sovi yhtään heidän lihallisen tahtonsa kanssa. Mutta koska he luulevat jotakin voittavansa lain varjon alla, silloin he vääntävät lain omaksi voitoksi. Uhkaavat yksinkertaisia sakolla ja lain kustannuksella, koska he nyrkillä ei voi peljättää heitä. Semmoiset ovat oikeuden kääntäjät, jotka pitävät vanhan Aadamin lakia ja pyytävät omista voiton vastoin ---

[1/2 sivun aukko]

--- sattanalle --- sanoo, että Böveli ja --- s --- sit ovat juuri somat papit niille, jotka ei tottele kuninkaan ja valtakunnan lakia. Mutta näinä aikoina on pimeys niin vallaton suuri, ettei ihmiset saatakaan tulla aikaan ilman lakia. Ihmiset ovat nyt niin kauas eksyneet pois oikiasta kristillisyydestä, että koska Paavali nuhteli ensimmäisiä kristityitä siitä lain käymisestä, jos hän nyt näkis siksi --- kristittyin elämä ---

[1/2 sivun aukko]

--- opetta --- ottavat ison voiton juuri mitten vahingoksi. Mutta minkä kaltaisen voiton he saavat sielullensa, se on tietämätöin. Jos juomari ei pidä Jumalan valtakuntaa perimän, minne sitte viinaporvarit joutuvat, jotka auttavat juomaria helvettiin ennen määrättyä aikaa. Niille on kirjoitettu tämä merkillinen muisto sana: Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat, mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee ---

[1/2 sivun aukko]

--- sen --- jos tarvitsevaisella on vara maksaa niin paljon kuin kaipaavainen määrä: Se on, kuka parhaiten saattaa kauppansa korottaa, se on mies: Kuka suurimman hinnan ja

palkan ottaa vaivastans, se on varsin porvari. Ettekö ymmärrä, että senkaltainen kauppa, kuin nyt pruukataan, ei ole muu kuin synnin kauppa, ja että yksi oikia kristitty, joka tahtoo oikein elää, se tulee varsin poljettavaksi muilta. Siitä maailmallisesta kaupasta on jo apostoli Jaakob sanonut varsin --- sit sanoa sopi(?) myös --- hikoin: sille he sanovat --- juuri selkeästi millainen heidän kauppansa on. Heillä on heidän tavaransa Jumalana. Jaakob sanoo 4: 3 Nyt hyvin, te jotka sanotte: Menkäämme tänäpäpä taikka huomenna siihen tai siihen kaupunkiin, ja viettäkäämme siinä yksi vuosi ja tehkäämme kauppaa ja voittakaamme. Tässä on nyt se jalo apostoli ilmoittanut, mikä on maailmallisen ihmisen mielessä ja ajatuksissa: Nimittäin tehkäämme kauppaa ja voittakaamme. Ja se on hänen tutkintoaineensa yötä ja päivää. Mutta millainen kauppa se on? Onko se kristillinen kauppa? Vai onko se yksi jumalatoiminnan kauppa: Koska juomarilta nylkevät nahan viinakaupalla, ja vaivaiselta otetaan viimeinen äyri, niin on heidän mielestensä kunniallinen kauppa tehty. --- muutamat kätkevät sen --- aan poron, muutamat tuhlaavat rahansa turhissa pidoissa ja rakennuksissa, muutamat koreuteen panevat rahansa. Kukas tiesi, jos --- kappamme --- tulee Jumalan --- kunniaksi? Sitä ei kukaan --- n kysy, vaan koska itse kukin ei kysy sielun perään, niin jääpi kansa perustamatta aina viimeiseen hetkeen asti.

Senkaltainen on nyt maailman kauppa. Ja koska jokainen on niin kiinni tarttunut maailmaan, että se, joka tahtoo kristillisyyden perään kysyä, tulee vihattavaksi maailman lapsilta, ja monella tavalla vaivatuksi, niin mahtavat ne harvat sielut, jotka tahtovat

kristillisen kaupan tehdä, kiittää Jumalata sen edestä, että yksi laki löytyy ja yksi kristillinen ---

[yhteen liimautunut aukeama]

--- kia --- yntä, koska --- lapsiltansa ja --- n päällä. S --- Jumala ei k --- ja esivalta tar --- an, niin --- kuolla, --- aikana --- miehet, jotka --- ilman laitta --- voittavansa lain kautta. Se jo itsestensä yksi suuri synti, että he tulevat oikeuden --- eteen. Se on kristillisyyden puutos, ettei he sovi tiellä keskenensä ilman lakia. Jos he olisit oikeat kristityt, niin ei suruttomat --- tuominn --- ta juuri s --- da sopi --- että väärä --- sia me --- koskaan --- heidän sydämensä on tarttunut maailmaan ja niihin, jotka maailmassa ovat. --- kin kauppa --- kapaleita --- enemmän kuin --- tähden riitelevät --- t: sille net ovat --- Mutta jos he pääsisit irti siitä maallisesta tavarasta, jos he rupeisit toisella sydämellä etsimään niitä katoamattomia tavaroita ja --- heittäisit pois ne --- lain käymiset, ja rupeisit --- lakia käymään omassa tunnossa, joka on --- ansa murhanyt --- ryöstänyt --- ja saatta --- epäilykseen. --- syntiä ---

[2/3 sivun aukko]

--- ura etsein --- tiellä. Riidelkää oikeudessa --- ja älkää sopiko riitanne. Sillä jota enemmän suruttomat riitelevät kalustansa, sitä enemmän perkele --- at siis hyvä ihmiset --- ta sille riettaalle --- seisovat miehuullisesti --- ja rukoilevat --- enäisit tuomaria, että hän vapahtais teidän sielujanne hänen kynsis-täns. Aamen.

Kollerin kokoelma 62. Kaksi aukeamaa ja sivun yläostat liimaantuneet kiinni toisiinsa. Tekstiä osin täydennetty.

TEKSTI: LUUK. 11: 14

Ihminen, kuka pani minut tuomariksi teidän päällenne?

Näin sanoi Vapahtaja sille miehelle, joka tahoi häntä tuomariksi, että hän pääsis erinänsä riitaveljestänsä. Näistä Vapahtajan sanoista kuuluu, että Jeesus ei tahdo tulla suruttomain tuomariksi --- he --- dät --- hden --- ei tahdo tulla suruttomain tuomariksi sen tähden, että he rikkovat lakia --- vat ja kääntävät oikeutta, ja toiseksi ei suruttoma tyytyis hänen tuomioonsa, vaan lykkäisit asiansa tämän maailman ruhtinaan tuomion alle. --- maailma --- parempi tuomari sellaisille, jotka valehtelevat oikeuden edessä ja tekevät väärän valan oikeudessa ja freistaavat sen kautta omistaa lähimmäisen omaa. Muutamat koston pyynnöstä freistaavat kostaa, ja muutamat ovat siinä väärässä uskossa, että kaikki --- laisa --- in --- ttu. Mutta ei tahdo Jeesus olla suruttomain tuomari, että he tekevät niin paljon vääryyttä ja oikeutta väöntävät.

Mooses täytyi istua koko päivän aamusta iltaa asti ja tuomita niitä joutavia asioita, joita suruttomat vedit oikeuteen --- den --- että Moose ei saanut syömärauhaa niitten riitamiesten tähden. Viimein täytyi Mooseksen apen Jetron sanoa Moosekselle, että hän ei suita kaikkia joutavia asioita tuomita, mutta antoi Moosekselle sen neuvon, että --- M --- hän totuuden miehiä --- sadan päälle valitse tuomariksi ja itse ainoastans ne painavimmat asiat tuomitse. [Katso 2 Moos. 18: 13--17]

minut --- sa --- tuomariksi muutamissa joutavissa asioissa, joiden päällä suruttomat riitelevät. Se on kyllä ---

[4 riviä puuttuu]

--- ta, ---viinaporvari sopis hyvin kaikille juomareille tuomariksi. Vissimmästi kiroilija sopis hyvin kiroilijain tuomariksi, silloin kävisit kaikki asiat oikeuden jälkeen. Vaan nyt pitää tuomarin tuomita ---

[4 riviä puuttuu]

--- on --- kuinka varkaat on varastaneet, kuinka tappelusmiehet on tapelleet, kuinka juomarit on juoneet. jne. Kuka muu kuin piru on soma semmoisia tuomitsemaan.

[4 riviä puuttuu]

--- Jeesukselle. Erotta minun riitaveljestäni. Ihminen ---

[3 riviä puuttuu]

--- ajatelkaat perään ---, te kaikki, jotka alatte nyt t --- ään joidenkin asiain tähden maallissessa oikeudessa, että te saisitte kaikki samankaltaisen vastauksen ---

[4 riviä puuttuu]

--- jos te tulisitte pyytämään häntä tuomariksi, niin saisitte kaikki sellaisen vastauksen, ettette tulis toiste pyytämään häntä tuomariksi. Eipä Jeesus saattanut tuomita Zepeuteuksen poikain välillä,

[4 riviä puuttuu]

Ei hän vihtinyt kuunnella opetuslasten riitayrttitarhassa, missä hän --- s huokaa niiden kristittyin ylitse, jotka rupesit lakia käymään. Ei ne ole vielä kylläksi vuovanneet Jeesusta vaivata ---

[4 riviä puuttuu]

--- tta lykätä toisen kerran Jeesusta helvettiin. Jos kävisitte toisen kerran yrttitarhassa, ja katselisitte hänen tuskaansa ja vaivaansa, minä luulen, että teiltä loppuis täksi kerraksi riitelemä halu.

Nyt pitäis kaikki ---

[4 riviä puuttuu, Ks. Luuk. 12: 58]

--- kansansa, ettei riitaveljesi ylönnanna sinua tuomarille ja tuomari ylönnanna sinua pyövelille ---

[3 riviä puuttuu]

--- rukoilkaat te Jeesuksen opetuslapset sitä suurta ristinkantajata, että --- saisitte uuden sydämen, että te jaksaisitte sopia tiellä yrttitarhaan, siellä täytyy teidän riitanne loppua. Kuule riidan suuri sovittaja murheellisten huokaus Isä meidän jne.

TEKSTI: 2. MOOS. 23: 2

Ei sinun pidä joukkoa seuraaman pahuuteen, eikä myös vastaaman oikeuden edessä niin, että sinä poikkeat joukon jälkeen pois oikeutta vääntämään.

Näiden yllä luettuun tekstisananin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katsoman:

1. Kuka joukkoa seuraa pahuuteen ja

2. Kuka poikkeaa joukon jälkeen pois oikeutta vääntämään

Ensiksi: Kuka seuraa joukkoa pahuuteen. Niin tämä Jumalan sana kuuluu --- kristityille, jotka voivat kuunnella Herran Sanaa, niin kauan kuin he vielä pelkäävät Jumalaa, ettei he rikkois häntä vastaan. Sillä pakanan joukko ei tottele ollenkaan Jumalan käskyä. Mutta kristittyjen pitäisi ulkonaisesti kuitenkin ojentaman itsensä Jumalan sanan jälkeen, niin kauan kuin ---

[4 riviä puuttuu]

--- pakanain joukko seuraamaan pahuuteen. Sillä pakanain joukossa aina tapahtuu pahuus, ja vielä rikokset, joihin monet kristityt ovat sekaantuneet vastoin tahtoansa, ymmärtämättömyytensä tähden, koska he menit pakanain joukon kanssa työseuraan eli pyyntöseuraan eli yhtä matkaa kulkemaan. --

[3 riviä puuttuu]

--- oikeudessa k --- ja vahingossa kärsimään ruumiin ja sielun puolesta. Mutta kuin hän sanoo! Eikä myös oikeudessa vastaamaan, niin se on Jumalan tarkoitus, ettei kristittyin pitäis laskeman asiat oikeuteen, vaan paremmin freistata niin sovittaa riitaveljensä, ettei kristittyin tarvitsis vastata oikeuden edessä. Sillä suruton vääntää lakia ja punoo

oikeuden niin kuin itse rietas. Kateuden tähden freistaa tuo pakana, kuinka hän sais kristityitä vikapääksi ja syyn alaiseksi. Se on niin hauska riettaan orjalle, jos hän ---

[5 riviä puuttuu]

--- siinä suuressa oikeudessa, jossa kaikki pakanat tuomitaan ansion jälkeen, mutta kristityt armon jälkeen; nimittäin niitten lahjain tähden, joita he ovat kantaneet tuomarille. Mutta siinä suuressa oikeudessa ei auta enää puhuminen ja oikeuden vääntäminen ja kääntäminen, vaan siellä tuomitaan ---

[5 riviä puuttuu]

Toiseksi sanoo Herra --- tekstisanoissa: "Niin, että sinä poikkeat joukon jälkeen oikeutta vääntämään." Me arvaamme hyvin, mikä joukko se on, joka on tottunut oikeutta vääntämään. Se on se suuri pakanain joukko, nimittäin ne pakanat, jotka nyt käyvät joukossa ---

[4 riviä puuttuu]

--- korttia ja palloa lyömään, ja yöllä laukuvat huorain perässä. Tämä on paras joukko oikeutta vääntämään. Ja Jumala varoittaa kristityitä seuraamasta sitä joukkoa, joka on mestari ---

[4 riviä puuttuu]

--- lakia vääristelemään herrain kanssa oikeudessa ja oikeutta vääntämään, koska on nähty, mitä kristityt saavat kärsiä, koska he menevät pakanain kanssa työseuraan, eli pyyntöseuraan, jossa aina joku muuttelee eli vääntää oikeutta ---

[4 riviä puuttuu]

--- jos kristityt ei olisi olleet semmoisessa seurassa, jossa se suuri pakanain joukko on koossa joko työssä, pyydössä eli matkan seuraamisessa, niin olisit kristityt välttäneet monta --- nnestä ja monta vahinkoa, ne olisit saattaneet ---

[4 riviä puuttuu]

--- asia --- helua. Mutta ei ole kristityt tähän asti tuota paikka ymmärtäneet varoa. Tähän

asti ovat kristityt usein ymmärtämättömyyden tähden joutuneet pakanain kanssa kiistelemään maallisessa oikeudessa. Ymmärtäkää nyt kristityt ---

[3 riviä puuttuu]

--- ettette rupea suruttomia seuraamaan pahuuteen, eikä myös vastaamaan oikeudessa, niin että sinä poikkeat joukon jälkeen pois oikeutta vääntämään. Ilmankin nämät sanat ovat niin selvät, ettei yksikään kristitty mahda epäillä, mikä niiden sanain tarkoitus on Raamatussa. Näin minä olen ymmärtänyt näitä Herran sanoja, että yhden kristityn pitää välttämän sitä pakanallista joukkoa, ettei hän tulis siitä pahuudesta osalliseksi, jota tämä pakanallinen joukko matkaan saattaa. Ei kristityn tarvitse mennä suruttomain seuraan --- kosa, --- ei pyydässä, ei matkassa, ei oikeudessa, ettei hän joutuis viimein joukon kanssa vääntämään oikeuden. Antakaat pakanat riidellä oikeudessa keskenänsä, net on juuri somat riitelemään sekä laissa, että muissa paikoissa. Net on juuri somat juomaan, kiroamaan ja tappelemaan, mutta teidän pitäisi muistaman, mitä Paavali sanoo. Te olette Jumalan sukukunnasta. Te olette korkeammasta suvusta. Ei teidän sovi perkeleen joukkokunnan kanssa yhtä seuraa pitämään. Älkää vetäkö iestä epäuskoisten kanssa, sillä te olette ---

[3 riviä puuttuu]

--- sukuiset, siitä turmelemattomasta siemenestä syntyneet, se hengellinen pappeus, jonka pitää saarnaaman evankeliumia kaikille luoduille ja valkiat vaatteet kantaman, ja pakanoita rautaisella ruoskalla hallitseman. Heittäkää pois riitelemästä, ensiksi keskenänne --- vielä ---

[3 riviä puuttuu]

--- pianne siihen suureen oikeuteen, ja kantakaat ylimmäiselle tuomarille lahjoja, mitä maks hän saattaa niin punoa oikeutta, että teidän asianne tulee oikeaksi, vaikka Jumalan lasten päälle kantaja panee sen vääräksi, ja on jo monta lukemattomia sieluja saattanut vapisemaan, että Tuomari on teille suutunut. M ---

[4 riviä puuttuu]

---Niin antakaat tuomarille kultaa, mirhamia ja pyhää savua, että kuin te tulette siihen suureen oikeuteen, tuomari saattaa niin punoa ja vääntää oikeuden, että te pääsette vapaaksi kaikesta edesvastauksesta, niin kuin Barrabas, ja Jumalan poika joutuu kärsimään, niin kuin hän jo kärsinyt on.

Kollerin kokoelma 62d. Noin 1/3 tuhoutunut, tekstiä on monin paikon täydennetty ja ne osin epävarmoja. Vuosiluku epäselvä. Käsikirjoituksessa tilitys, päiväys 13.7.1855, sekin vähän epävarma. Saarna pidetty tämän jälkeen.

Niin Jeesus sanoi niille Juutalaisille, jotka hänen uskoivat: jos te pysytte minun puheessani, niin te totisesti minun opetuslapseni olette. Ja teidän pitää totuuden ymmärtämän, ja totuuden pitää teidät vapahtaman. Niin he vastasivat häntä: me olemme Aabrahamin siemen, emmekä ole koskaan kenenkään orjina olleet; kuinka siis sinä sanot: teidän pitää vapaiksi tuleman? Jeesus vastasi heitä ja sanoi: totisesti, totisesti sanon minä teille: jokainen, joka tekee syntiä, hän on synnin orja. Jos siis Poika teidät vapaiksi tekee, niin te totisesti olette vapaat.

Me kuulemme näistä Vapahtajan sanoista, jotka ovat kirjoitettuna Johanneksen evankeliumin 8. luvussa ja 31. ja seuraavissa värsyissä, että ihminen on luonnostaan synnin orja. Mutta juutalaiset, joilla oli kuollut usko pääkallossa, koska Johannes selvästi sanoo, että Jeesus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen, nämä juutalaiset eivät ymmärtäneet, että Vapahtaja puhui heille hengellisestä orjuudesta. Nämä juutalaiset olivat siinä käsityksessä, että koska he olivat Aabrahamin siemenestä ja niin ollen polveutuivat kantaisästä, joka oli sekä hengellisesti, että ruumiillisesti vapaa, niin Vapahtaja ei voinut sanoa heitä orjiksi, koska he oman käsityksensä mukaan eivät olleet äpärinä syntyneet. Sillä kun Vapahtaja sanoi, että he olivat synnin orjia, vaikka he polveutuivatkin Aabrahamista, niin eivät juutalaiset tunnustaneet olevansa hengellisessä merkityksessä synnin orjia. Sillä he sanoivat: Me emme ole äpärinä syntyneet. Meillä on Isä, nimittäin Jumala.

Heidän käsityksensä mukaan Vapahtaja ei voinut kutsua heitä orjiksi hengellisessä eikä ruumiillisessa suhteessa, sillä ennen kaikkea he polveutuivat Aabrahamista, joka sekä hengellisessä että ruumiillisessa suhteessa oli vapaana syntynyt mies. Mutta joskaan Aabrahamin jumalanpelkoa ei voitu lukea ansioksi hänen jälkeläisilleen, niin Vapahtajan olisi kuitenkin pitänyt ottaa huomioon heidän oma siveytensä ja jumalanpelkonsa, koska he eivät myöskään hengellisessä suhteessa olleet syntyneet äpärinä, siitä syystä, että Jumala oli heidän isänsä. Ja tämä

perustui siihen, että heidät oli jo lapsena otettu Jumalan armonliittoon ympärileikkauksessa. Ja sitten he olivat noudattaneet kaikkea sitä, mikä kuului vanhan liiton uskontunnustukseen.

He olivat käyneet vireästi kirkossa, pyhittäneet sapatin, välttäneet epäjumalanpalvelusta. Sanalla sanottuna. He olivat täyttäneet kaikki uskonnon vaatimat toimet ja säännöt, jotka Jumala oli säättänyt heille Mooseksen laissa. Kuinka sitten Jeesus nasaretilainen, joka itse oli halvasta suvusta syntynyt, ja sitä paitsi jäänyt kokonaan osattomaksi kasvatuksesta, koulutuksesta ja papiksi vihkimisestä, julkesi kutsua Jumalan kansaa orjiksi?

Ruumiin puolesta he eivät olleet orjia, koska he olivat kristillisistä ja vapaana syntyneistä vanhemmista syntyneet. Ja hengellisessä suhteessa he eivät myöskään olleet niin jumalattomia kuin sen ajan ihmiset, jotka olivat luopuneet Jumalasta kuten esimerkiksi Israel, jota profeetaat Jesaja, Hesekiel ja Hoosea kutsuivat ennen Babylonialaista vankeutta huoraksi siitä syystä, että tämä Jumalan seurakunta, jonka piti olla Vapahtajan morsian, oli käyttäytynyt Jumalaa kohtaan niin kuin avionriikkoja, sillä tämä Jumalan seurakunta ei rakastanut sitä, jota hänen piti rakastaa, nimittäin Jumalaa, Luojaansa, vaan hän rakasti maailmaa ja omaa lihaansa. Niin ollen hän oli hengellisessä suhteessa huora, joka teki huorin egyptiläisten huorimiesten kanssa, joitten hän antoi puserrella rintojaan.

Tämä tarkoittaa hengellisessä merkityksessä, että hengellinen huora, Israel, antoi synninhimojen ja lihanhalujen puserrella sydäntään, mistä syystä profeetta Jesaja (57: 3) ja profeetta Hoosea kutsuvatkin Israelin lapsia huoran lapsiksi, ja heidän äitinsä on huora, (Hoos. 2: 4). Huoran sikiöitten tavallinen osa siihen aikaan oli orjuus, koska vanhemmat eivät hoitaneet näitä lapsiaan, jotka olivat huorivuoteelta syntyneet. He joutuivat kuljeksimaan pitkin kyllä kerjäämässä, saamatta osakseen kasvatusta tai vanhempiensa huolenpitoa, ja se, joka ensiksi otti heidät palvelukseensa, teki heistä orjia.

Tästä seuraa myös hirvittävä vastuu, mikä iankaikkisuudessakin on kohtaava sellaisia vanhempia, jotka eivät tunnusta lapsiaan omikseen, vaan jättävät heidät vaille kaikkea kasvatusta ja huolenpitoa. Näiden huoran sikiöitten pitää kiroaman vanhempiaan iankaikkisuudessa, koska näitten lasten pitää maksaa vanhempiensa huoruuden syntejä nälällä, alastomuudella, köyhyydellä ja kurjuudella.

Mutta nyt eivät juutalaiset tahtoneet tunnustaa olevansa hengellisessä suhteessa huoran sikiöitä, eli että perkele oli heidän isänsä ja maailman huora, Babelin portto heidän äitinsä, koska he olivat synnin orjia. Vaan he olivat siinä käsityksessä, että heidän isänsä oli Jumala ja heidän äitinsä oli Hänen valittu morsiamensa, se kihlattu seurakunta. Ja samassa eksytyksessä haparoivat kaikki juutalaiset, joilla on kuollut usko, sillä meidän pitää panna tarkoin merkille, että Vapahtaja puhui tässä niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen. Apostoli Johannes vakuuttaa edellämainitussa raamatunpaikassa (Joh. 8: 31), että Vapahtaja puhui niitten juutalaisten kanssa, jotka uskoivat Vapahtajaan. Mutta se oli kuollut usko, joka ei voinut vapauttaa heitä synnin vallasta, koska totuus ei ollut tehnyt heitä vapaiksi.

Nyt on huomattava, ettei kukaan ole niin tarkka noudattamaan kaikkia tapoja ja

seremonioita kuin juutalaiset eli niin sanotut armonvargaat, jotka omistavat itselleen Jumalan armon ilman katumusta ja parannusta. Kun he sanoivat Vapahtajalle: Meillä on isä, nimittäin Jumala, niin he todellakin uskoivat olevansa Jumalan lapsia. Mutta mistä he olivat sen uskon saaneet, että he olivat Jumalan lapsia? Niin, sen uskon eli sen luulon he olivat saaneet isältä perkeleeltä. Ennen kaikkea he olivat saaneet sen luulon, että he olivat kristillisistä vanhemmista syntyneet. Ja koska heidän kantaisänsä Aabraham oli hurskas mies, niin juutalaiset uskoivat, että Aabrahamin hurskaus auttaisi heitä autuuteen.

Mutta koska kristillisuus muuttaa ihmisluonnon niin että Seetin lapsia, joilla oli hurskas isä, kutsuttiin Jumalan lapsiksi, koska he noudattivat kuuliaisesti Jumalaa pelkäävän isänsä käskyjä ja opetuksia. Meillä on kuitenkin useita esimerkkejä jumalattomista lapsista, jotka ovat syntyneet hurskaista vanhemmista ja saaneet heiltä kasvatuksen. Esimerkiksi Israelilla oli jumalattomia lapsia, vaikka hän itse oli hurskas ja Jumalaa pelkääväinen mies. Daavidillakin oli jumalattomia lapsia, vaikka hän itse oli kristitty. Mutta kristillisuus ei valitettavasti mene perintönä, ja siksi jumalattomat lapset eivät voi luottaa vanhempiensa jumalanpelkoon.

Mutta se, jolla on kuollut usko, tahtoo kernaasti kehua itseään siitä, että hänellä on kristilliset vanhemmat. Hänellä on se käsitys tai kuvitelma, että vanhempien jumalanpelko edistää lasten autuutta. Mutta älä ollenkaan luota vanhempiesi jumalanpelkoon. Se ei auta sinua vähääkään, jos sinä et noudata heidän hyvää esimerkkiään ja opetuksiaan. Sillä Vapahtaja sanoi juutalaisille, jotka luottivat kantaisänsä Aabrahamin jumalanpelkoon: Jos te olisitte Aabrahamin lapsia, niin te tekisitte Aabrahamin töitä.

Toinen kuolleen uskon tuntomerkki on synnintunnon puuttuminen. Ne juutalaiset, jotka uskoivat Kristukseen, eivät tienneet

olevansa orjia. He eivät tunteneet syvää syntiturmelustaan. He eivät siis tahtoneet tunnustaa, etteivät he hengellisessä suhteessa olleet vapaita. Maailman viisaat kyllä väittävät, että ihmisellä on vapaa tahto hengellisessä suhteessa. Mutta Paavali todistaa roomalaiskirjeen seitsemännessä luvussa, että ihmisen pitää olla orja hengellisessä suhteessa siihen asti, kunnes Poika tekee hänet vapaaksi Sovinnon eli vanhurskauttamisen kautta.

Hän sanoo nimittäin: Ilman lakia oli synti kuollut, mutta kun käsky tuli, niin synti virkosi ja otti minut vangiksi synnin laissa ja tappoi minut sen kautta, se on, ennen heräystä apostoli ei ollut tietoinen mistään synnistä. Hän ei edes tiennyt sitä, että oli suuri synti vainota kristityitä. Mutta kun käskysana tuli, niin se herätti minussa kaiken himon, se on, kun omatunto heräsi, silloin vasta hän tunsu pahat himot, jotka nousevat lihasta. Ja nämä pahat himot, nämä pahat ajatukset, nämä Saatanan kiusaukset, joita heränneen syntisen täytyy tuntea sisimmässään, ottavat hänet vangiksi synnin laissa, niin ettei hän voi ajatella eikä himoita muuta kuin sitä, mikä on synnillistä ja jumalaton. Ja juuri sitä hengellinen orjuus on, että se, jolla on kuollut usko, ei voi sotia pahoja ajatuksiaan ja pahoja himojaan vastaan, vaan elää niin kuin pakana, vaikka hän uskoo olevansa kristitty.

Hän juopottelee ja uskoo, hän kiroilee ja uskoo, hän tappelee ja uskoo, hän huoraa ja uskoo, hän pitää kapakkaa ja uskoo, hän on ahne ja uskoo, hän vihaa kristityitä ja uskoo. Ja mitä hän uskoo? Jaa, sitä hän uskoo, että Jumala on armollinen, että hän tulee autuaksi, että hän viinaporvarina, juomarina ja kiroilijana, vihamielisenä ja harhaluuloisena ja ylpeänä, raakana ja ahneena, saa astua sisälle taivaan valtakuntaan ilman katumusta, ilman parannusta, ilman pyhitystä. Ja vaikka hän itse ei tahdo tunnustaa huorasikiöitään omikseen, eli huolehtia heidän kasvatuksestaan, hän kuitenkin uskoo, että Jumala on tunnustava perkeleen huorasikiöt omiksi

lapsikseen. Hän ei ensinkään tahdo tunnustaa, että hän on hengellisessä suhteessa huorasikiö: Me emme ole äpäriinä syntyneet, meillä on Isä, nimittäin Jumala. Mutta mitä Vapahtaja sanoi näille perkeleen huorasikiöille, jotka uskoivat olevansa Jumalan lapsia. Te olette siitä isästä perkeleestä. Ja te teette, mitä te olette isänne tykönä nähneet.

Kaikki tämä sopii juuri niille, joilla on kuollut usko, nimittäin, että he ovat synnin orjia ja hengellisessä suhteessa perkeleen huorasikiöitä, koska heidän isänsä, perkele, joka puseritelee sen hengellisen huoran, Israelin, rintoja, on opettanut heidät olemaan jumalaisia kirkossa ja jumalattomia kapakassa, siunaamaan kirkossa ja kiroamaan kirkon takana, veisaamaan virsiä kirkossa ja laulamaan huoralauluja kirkon takana, olemaan rehelliisiä kirkossa ja vilpillisiä kirkon takana, olemaan siveitä kirkossa ja huoraamaan kirkon takana. Kaiken tämän armonvaras on oppinut isältään. Sillä Vapahtaja sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat Häneen: Te teette mitä te olette nähneet isänne tykönä. Ja vaikka he aluksi eivät ymmärtäneet, mitä isää hän tarkoitti, niin Vapahtajan piti kuitenkin lopulta sanoa heille suoraan, että he olivat isästä perkeleestä, koska he kantoivat tappavaa vihaa Jeesuselle ja pyrkivät tappamaan hänet.

Tätä armonvarkaitten hengellistä vihaa he eivät tunne. Sillä he sanoivat Hänelle: Kuka sinua pyytää tappaa? He eivät halunneet tunnustaa, että he kantoivat sellaista hengellistä vihaa Vapahtajalle ja Hänen opetuslapsilleen. Mutta se tuli pian ilmi, että he todella tahtoivat tappaa Vapahtajan; sillä niin pian kuin Vapahtaja alkoi puhua jumalallisesta luonnostaan, he poimivat kiviä heittääkseen niillä Häntä.

Itse asiassa ei sellaista ihmistä ole olemassaakaan, joka ei ole kantanut vihaa Vapahtajalle. Mutta se, joka on hengellisesti sokea, ei tiedä koskaan vihanneensa Vapahtajaa. Ja siksi kaikki armonvargaat väittävät, että he

rakastavat Vapahtajaa samalla tavoin kuin Pietari ennen lankeemusta. Mutta se tuli kuitenkin näköksälle, kun hänen uskonsa ja rakautensa joutui koetukselle, että hän tuli petetyksi omassa sydämessään, sillä jos hänellä todella olisi ollut oikea rakkaus Vapahtajaan, niin hän ei olisi kieltänyt Häntä.

Mutta se, joka on vakavasti herännyt, tuntee todella, että hän tosiaan kantaa hengellistä vihaa Vapahtajalle, ja siitä syystä hän ei voi uskoa, että Vapahtaja voi armahtaa Isän murhaajaa, joka on syössyt oman Luojansa helvettiin. Sillä juuri niitten jumalattomien lasten tähden Vapahtajan piti kärsiä helvetin vaivoja. Herännyt ihminen tuntee myös, että hän on synnin orja, ja sen tähden hänen tulee ottaa vaarin Vapahtajan sanoista: Jos Poika tekee teidät vapaaksi, niin te totisesti olette vapaat. Pojalla on nimittäin oikeus vapauttaa orjat, jos he nimittäin tahtovat päästä vapauteen hengellisestä orjuudesta. Mutta kukaan ei voi tahtoa vapautusta, jos hän ei tunne, kuinka onneton hän on siellä, missä hänen on pakko olla perkeleen ja maailman orjana. Se joka huokaa orjuuden ikeen alla, tahtois mielellään päästä vapaaksi. Mutta se, joka rakastaa syntiä, pitää itseään kyllin onnellisena ollessaan synnin palvelija. Ja sellainen suuttuu heti, jos joku tulee sanomaan, että hän on orja. Me emme ole

koskaan olleet kenenkään orjia, sanoivat juutalaiset.

Samoin kaikki armonvargaat ovat siinä käsityksessä, etteivät he koskaan ole olleet synnin orjia. Mutta se, jolla on herännyt oman tunto, tuntee kyllä, että hän on ollut, ja on, viheliäinen orja. Ja sen tähden hän kaipaa huokauksin, rukouksin ja kyynelin, sitä autuaallista hetkeä, jolloin Poika tekee hänet vapaaksi. – Niin. – Vapauteen kaipaavat kaikki katuvaiset ja parannukseen alttiit sielut, vapauteen kaipaavat kaikki onnettomat orjat, joilla on särjetty sydän.

Ja meidän tulee toivoa, että Poika tekee heidät vapaiksi, sikäli kuin he eivät tahdo pyörtää takaisin orjuuden huoneeseen, kun matka luvatulle maalle tulee heille liian pitkäksi ja vaivalloiseksi. Sillä sen, joka todella tahtoo päästä vapaaksi, pitää tehdä pitkä ja vaivalloinen matka tämän maailman korven läpi. Hänen pitää Mooseksen johdattamana vaeltaa edestakaisin sen tähden, että hän on kärsimätön ja napisee Herraa vastaan. Tämä johtuu siitä, että hän ei heti pääse perille luvatulle maalle. Omavanhurskaus ajaa häntä sinne ja tänne, vaikka hän tahtoo pian päästä luvatulle maalle. [Amen]

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Pekka Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto /

TEKSTI: 2. MAKKABEALAISTEN KIRJA 7: 32–35.

Me kärsimme meidän synteimme tähden, se on tosi. Ja vaikka elävä Jumala hetken aikaa meidän päällemme vihainen on, ja meitä rankaisee ja kurittaa, niin kuitenkin hän palvelioillensa armollinen on. Mutta sinä jumalaton, kirottu ihminen! älä vallastas paljon ylpeile, ja älä luota turhan toivon päälle, ettäs Jumalan lapsia vainoot. Sillä et sinä ole vielä kaikkivaltiaan Jumalan tuomioita, joka kaikki näkee, välttänyt.

Näin kristitty puhuu, kun maailma vainoaa häntä hänen uskonsa tähden. Hän tunnustaa omantunnon mukaan, että hän kärsii syntiensä tähden. Hän tunnustaa, että hän ei ole ansainnut mitään parempaa, vaikka hänen omatuntonsa todistaa hänestä, ettei hän ole ansainnut sellaista kohtelua maailmalta. Mutta hänen omaan rikollisuuteensa nähden Jumalan edessä hän tunnustaa, että hän on hyvin ansainnut sellaisen rangaistuksen syntiensä tähden. Kuitenkin hän tuntee sydämessään, että Jumalan armo antaa hänelle voimaa kärsimään vainoa. Mutta sokeaa maailmaa kristityn pitää nuhdella vielä viimeisellä hetkellään siitä syystä, että hän tällä nuhtelemisella vapauttaa oman oman tuntonsa epäuskoisten syytöksiltä toisessa maailmassa.

Epäuskoisten joukko tahtoo täällä maailmassa saada omantunnonrauhan. Mutta toisessa maailmassa, kun jumalattomankin silmät aukenevat näkemään oman tuomionsa, hän varmasti syyttää kristityitä, jos he ovat täällä armonajassa olleet mykkiä koiria, eivätkä ole varoittaneet eksyviä veljiään. Silloin jumalaton tulee soimaamaan häntä sanoen: Sinä tiesit hyvin, että minä olin pahalla tiellä, mutta sinussa ei ollut sen vertaa hyvyttä, että sinä olisit varoittanut minua. Nyt minun pitää olla ikuisessa piinassa sinun laiskuutesi ja laiminlyöntiesi vuoksi. Sellaisia nuhteita kristityn pitää odottaa kohtaavansa iankaikkisuudessa, ja sen tähden hänen pitää ajoissa vapauttaa omatuntonsa ja kumota sellaiset nuhteet julistamalla uskottomille totuus niin kauan kuin hän on vielä hengissä, vaikka kristityn varoitukset eivät vaikuta

muuta kuin vihaa ja katkeruutta epäuskoisissa.

Toisessa Makkabealaisten kirjassa 7: 39 on kirjoitettu, että jumalaton ja ylpeä kuningas tuli hulluksi ja kiukkuun, kun hän kuuli nämä sanat kristityn miehen suusta: *”Sinä jumalaton, kirottu ihminen! älä vallastas paljon ylpeile, ja älä luota turhan toivon päälle, ettäs Jumalan lapsia vainoot.”* Kun jumalaton kuningas kuuli sellaiset sanat, tuli hän hulluksi ja kiukkuun. Sellainen perkeleenkin luonto on vielä tänäkin päivänä. Kun kristitty varoittaa häntä Jumalan tuomiosta, silloin hän syytyy vihaan ja sanoo niin kuin se jumalaton mies sanoi Moosekselle: *”Kuka sinun on asettanut meidän päämieheksemme ja tuomariksemme?”* Tai niin kuin juutalaiset sanoivat Vapahtajalle: *”Millä voimalla sinä näitä teet?”* Eli niin kuin tämän ajan epäuskoiset sanovat: *”Kuka sinulle on antanut luvan tuomita kunniallisia ihmisiä?”* *”Etkös tiedä, että minulla on valta sinua ristiin-aulita?”*

Juutalaisilla oli se käsitys Vapahtajasta, että hän oli pöyhkeä ja hengellisesti ylpeä, kun Hän tuomitsi heidät ja nimitti heitä kyykäärmeitten sikiöiksi. Juutalaisten mielestä Hän oli pöyhkeä ja hengellisesti ylpeä, ja he kysyivät Häneltä: *”Miksi sinä itses teet? Oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham?”* Sillä tavoin paholainen kuvaa kristillisyyden vaikutukset sokealle kansalle, niin kuin ne olisivat perkeleen tekoa.

Jumalattomasta kunigas Antiokuksesta on kirjoitettu, että Jumalan viha vaati häntä vainoamaan kristityitä (2. Makkab. 9: 4). Tästä epäuskoinen joukko ajattelee näin: Jos

Jumalan viha vaati häntä, niin hänen oli välttämättömästi vainottava kristityitä. Mutta Jumalan viha jumalattomissa tekee heidät täysin paatuneiksi, niin etteivät he kärsi kuulla totuutta. Kuningas Antiokus syytti vihaan, kun rohkea mies julisti hänelle Jumalan tuomion. Ja vielä tänäkin päivänä epäuskoinen joukko vihastuu kuultuaan totuuden, kun joku rohkea kristitty julistaa heille Jumalan tuomion. Perkele sokaisee heidän silmänsä, niin että heidän pitää uskoman valhe. Umpisokea järki ei voi nähdä kristillisyyden valossa. Jos joku tulee kristillisyyden valon kanssa pimeyden lapsia valaisemaan, niin he tulevat umpisokeiksi. He vihaavat valkeutta ja rakastavat pimeyttä, koska heidän työnsä ovat pahat.

Jumalaton kuningas suuttui kristityn miehen sanoista, koska tämä ei lainkaan pelännyt kuninkaan vihaa, vaan sanoi suoraan: *”Sinä jumalatoim, kirottu ihminen! älä vallastas paljon ylpeile, ja älä luota turhan toivon päälle, että Jumalan lapsia vainoot. Sillä et sinä ole vielä välttänyt kaikkivaltiaan ja kaikinäkevän Jumalan tuomioita. Ja minä tahdon ruumiini ja henkeni minun isäini lain tähden antaa niin kuin veljenikin, ja Jumalan tykö huutaa, että Hän pian kansallensa armollinen olis; mutta sinun täytyy vielä tunnustaa suuren piinan ja vaivan kautta, että Hän ainoasti oikia Jumala on.”*

Sellaisten totuuden sanojen täytyi suututtaa ylpeää kuningasta, joka vaati nöyryyttä palvelijoiltaan. Mutta niin sen täytyy olla, kun lohikäärme ja hänen enkelinsä sotivat Mikaelia vastaan. Silloin pitää tulta ja tulikiveä sataman taivaasta. Jumalaton kuningasta ei auta tutkainta vastaan potkiminen. Sillä jumalattoman kuninkaan, jonka Jumalan viha pakotti vainoamaan kristityitä heidän uskonsa tähden, piti ensin ruumiin puolesta tuntea Jumalan vihaa ylpeitten uhkaustensa vuoksi, että hän oli aikonut tehdä kristittyjen kaupungin kuolleitten haudaksi. Siksi kaikkivaltias Herra, Israelin Jumala, rankaisi häntä salaiselle vaivalla, mitä ei kukaan voinut

sietää; sillä niin pian kuin hän oli puhunut, hän sai sellaiset vatsanpurut ja sellaisen säryn suoliinsa, ettei häntä voitu auttaa. Kuitenkaan hän ei luopunut ylpeydestään, vaan suuttui entistä enemmän ja antautui pahuuden valtaan. Ja kasvoivat myös madot siitä jumalattomasta ruumiista, ja hänen lihansa mätäni suurella kivulla, että koko kappaleet hänen ruumiistansa putosivat, ja haisi niin pahoin, ettei kenkään sitä kärsiä voinut. Silloin täytyi hänen ylpeydestänsä lakata ja tuta, että häneen Jumala niin ruvennut oli, ja kipu aina eneni. Ja kuin hän itse viimeiseltä sitä hajua ei enää kärsiä voinut, niin hän sanoi: se on oikein, että ihminen Jumalan edessä nöyryyttää itsensä, ja ettei kuolevainen ihminen niin röyhkeä olisi, että hän itsensä luulis Jumalan kaltaiseksi. [2. Makk. 9: 9–12]

Mutta nyt perkeleen liittolaiset sanovat: Me emme vihaa ketään hänen uskonsa vuoksi. Me annamme kaikille ihmisille omantunnonrauhan; mutta se, joka on hengellisesti pöyhkeä ja ylpeä, hän pitää itseään Jumalana ja sen tähden hän tuomitsee muita. Niin jumalaton kuningas Antiokus teki. Hän tahtoi itse olla Jumala ja siksi hän tuomitsi muita. Tämän huomautuksen perkeleen liittolaiset ovat aikoja sitten tehneet kristityitä vastaan, että he ovat pöyhkeitä ja hengellisesti ylpeitä, ja siksi he polkevat muita ihmisiä jalkojensa alle. Perkele on soaissut muutamat niin, että he pitävät kristityitä sielunsa pahimpina vihollisina. Niin jumalaton kuningas Aahab sanoi profeetta Elialle: Oletko sinä löytänyt minut sinun vihamieheksesi? 1. Kun. 21: 20. Kyllä, niin minä olen sinut löytänyt, vastasi Elias. Tässä perkele oli nyt soaissut jumalattoman kuninkaan mielen, niin että hän piti profeettaa, sielunsa vihollisena. Oikeaa sielunvihollista hän ei tuntenut, mutta perkele maalasi jumalattoman kuninkaan silmiin vihollisen kuvan profeetta Eliasta, joka aina vainosi häntä nuhteilla ja uhkauksilla, eikä antanut hänelle yhtään rauhaa. Juuri sillä tavoin perkele maalaa

liittolaisilleen sellaisen kuvan, että kristityt ovat heidän sielunsa vihollisia ja saatanan roskajoukkoa, jotka eivät anna lähimmäiselleen yhtään omantunnonrauhaa.

Mutta kuulkaamme lopuksi, miten Antiokuk-selle kävi, joka antoi paistaa kristityitä. Toisessa Makkabealaisten kirjassa 9: 13 on kirjoitettu, että se pahanilkinen rupesi rukoilemaan Herraa, joka ei silleen tahtonut armahtaa hänen päällensä. Tässä kristillisyyden vastustajat ja viholliset kuulevat nyt, että jumalaton kuningas rupesi rukoilemaan Herraa, mutta Herra ei enää tahtonut armahtaa häntä. Ja miksi Herra ei tahtonut armahtaa häntä? Epäilemättä siksi, että se pahanilkinen ihminen oli paatunut. Hän oli kauan ollut vihoissaan kristityille, niin ettei hänen sydämensä voinut särkyä.

Kyllä totuuden vastustajat sanovat, että armon ovi on auki kaikille. Mutta useat asianhaarat näyttävät, että armon ovi on suljettu kaikille katumattomille ja paatuneille syntisille, jotka kaiken aikaa vihaavat totuutta. Perkele saa lopulta sellaisen vallan heidän ylitseen, että heidän pitää kuolla epätoivossa. Kun kuolema näyttää mustia hampaitaan ja pusertaa heidän sydäntään jäisillä rautakynsillään, silloin jumalattoman ylpeys vähän alenee. Silloin jumalaton turvautuu rukouskirjaan. Mitä apua hänelle nyt on hänen pakon sanelemasta nöyryydestään, kun hänen sydämensä ei hetkessä tule nöyräksi ja särjetyksi? Kyllä he voimansa päivinä sanovat: Me emme tahdo tätä hallitsijaksi. Mutta kun kuolema tulee, silloin he sanovat: Herra auta meitä!

Nyt on sota Mikaelin ja lohikäärmeen välillä kaikkialla Raamatussa kuvattu. Se on niin selvästi kuvattu, että kaikkien kristillisyyden vastustajien pitäisi tunnistaa itsensä. Mutta totuuden vihollisten laita on niin kuin kissojen ja koirien. Kun ne näkevät oman kuvansa peilissä niin ne alkavat murista. Ne eivät usko sen olevan heidän oma kuvansa, vaan he kuvittelevat, että se on jonkun toisen

kissan kuva. Ja siitä syystä ne murisevat ja näyttävät hampaitaan omalle kuvalleen. Täällä on nyt useita koiria ja kissoja, jotka murisevat omalle kuvalleen. Täällä on yksi ja toinen hengellinen marakatti, joka matkii kristillisyyttä. Sellaisia kutsutaan tavallisesti apinoiksi, koska he matkivat kristillisyyttä ja kristittyjen tapoja. Mutta se ei auta heitä yhtään, sillä hengellinen viha kuitenkin on heidän sydämissään ja se itää siellä.

Mitä totiseen kristillisyyteen tulee, niin meillä on nähtävänä tämä rohkea mies (2. Makkab. 7: 32–35), joka ei pelännyt kuolemaa eikä iankaikkisuutta. Hän ei vapissut häntä odottavia tuskia. Hän ei välittänyt maailman uhkauksista eikä vihasta. Hän ei kumartanut polviaan perkeleen liittolaisten edessä. Hän ei myöskään alkanut rukoilla perkeleeltä armoa, vaan hän tunnusti totuuden yhtä urhoollisesti kuolemassa kuin eläessäänkin. Eikä hän rakastanut henkeään kuolemassakaan. Juuri sellaisen kristityn tuleekin olla. Ja niin kaikki oikeat kristityt ovat käyttäytyneet maailmaa vastaan. Ylpeinä perkelettä ja maailmaa vastaan he ovat taivuttaneet kaulansa Vapahtajan ikeen alle.

Mutta juuri tämä ylpeys, tämä uppinkaisuus perkeleen liittolaisia vastaan on tehnyt heidät maailman silmissä ärsyttäviksi. Sillä kun kristitty voi sanoa vainoojilleen kuolinhetkellä: sinä jumalatoim, kirottu ihminen! älä vallastas paljon ylpeile, ja älä luota turhan toivon päälle, että Jumalan lapsia vainoot, sillä et sinä ole vielä kaikkivaltiaan Jumalan tuomioita välttänyt. Silloin perkeleen liittolaiset sanovat: Hän on röyhkeä, pöyhkeä, ylpeä, hävytön. Mutta juuri tämä on luontainen hyve kristityssä, että hänen on pakko olla röyhkeä ja jääräpäinen maailmaa vastaan. Hänen pitää halveksia maailmaa, sillä muutoin hän voi helposti tulla vietellyksi maailmanrakkauteen. Ja mitä se auttaa ihmistä, jos hän voittaa koko maailman, mutta saa sielulleen vahingon?

Nyt pitää niiden harvojen sielujen, jotka rakastavat totuutta, rukoilla sitä ylpeää ja nöyrää, joka on nöyrä sydäimestä, kun Hän sanoi sokealle maailmanjoukolla: Te olette siitä isästä perkeleestä. Kuitenkin Hän kantoi ristiänsä kärsivällisyydellä ja meni rohkeasti kuolemaan. Siihen Suureen Ristinkantajaan pitää kaikkien kristittyjen kääntää toivonsa ja uskalluksensa, kun perkele tahtoo hyökätä heidän kimppuunsa kiusauksilla ja ahdistuksilla. Ulkoa käsin uhkauksilla ja vihalla, sisältä käsin kiusauksilla ja ahdistuksilla, sillä perkele ei anna heille lainkaan rauhaa. Kuitenkin heidän täytyy rohkeasti tunnustaa totuus maailmalle, ja jos niin kävisi, että se Suuri Ristinkantaja antaa heidän kantaa ristiä ja antaa heille marttyyrikruunun.

Ah! seuratkaa silloin, te murheelliset sielut, Vapahtajan verisiä jalanjälkiä, omantunnonvaivasta Getsemanessa veriselle teloituspaihalle Golgatalla. Mutta älkää olko uneliaita, kun teidän tulee valvoa ja rukoilla Yrttitarhassa: Siellä te saatte lukea verihien pisarat, siellä te saatte oppia nöyryyttä, siellä te saatte oikean voiman seurata Vapahtajan verisiä askeleita Pääkallonpaikalle. —Juudas, se pettäjä, ei koskaan tule kuulemaan Jeesuksen hyvästijättösaarnaa, koska hän ei ole nähnyt verihikeä. Koskaan hän ei ole

katsonut Vapahtajan veristä kuvaa ristillä. Koskaan hän ei ole kuullut hätähuutoja Vapahtajan suusta. Vain Maria, vain Pietari ja Johannes ovat katselleet murheellisella ja särjetyllä sydämellä orjantappuroilla kruunattua Kuningasta. Vain ne yksitoista ovat katsoneet verihikeä. Vain näillä on rohkeutta seurata Hänen verisiä jalanjälkiään, ja vain näillä on rohkeutta kärsiä pilkkaa Kristuksen tähden. Se on ollut totisen kristillisyyden oikea tuntomerkki, että niitten harvojen sielujen, jotka seuraavat Vapahtajaa Getsemaneen, pitää myös seurata Hänen verisiä askeleitaan teloituspaihalle. Maailman pitää vihaaman heitä, sillä perkele ei voi kärsiä sitä, että totinen kristillisuus saa olla olemassa maailmassa. Ja koska maailma on aina vihannut totisia kristityitä, niin heidän pitää erota maailmasta ja paeta orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan, sen Suuren Ristinkantajan turviin. Sydämensä huokauksilla pitää heidän huutaman Häntä avukseen, siihen asti, että apu tulee ylhäältä. He saavat viimein Karitsan veressä puhtaaksipestyillä vaatteilla veisata Mooseksen ja Karitsan virsiä toisella puolen Punaista merta. Amen!

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Pekka Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto /

Vanha Simeon sanoi Marialle, Jeesuksen äidille: Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan.

Nämä vanhan Simeonin sanat ovat toteutuneet Vapahtajan aikana ja kautta aikojen meidän päiviimme asti. Missä tahansa täysikasvuinen Jeesus nasaretilainen on alkanut opettaa ja saarnata, häntä maailma, jolle Hän on tullut lankeemukseksi, on toisaalta vihannut ja vainonnut, koska sokean maailmanjoukon on täytynyt pudota syvemmälle pohjattomuuteen sen hengellisen vihan kautta, joka elävän kristillisyyden kautta on syytynyt jumalattoman joukon sydämiin. Hengellinen viha on jumalattoman joukon sydämissä herättänyt hirveän verenjanon. Ja niin kuin kuninkaallinen huora ei voinut saada mitään omantunnonrauhaa, ennen kuin Kastajan pää kannettiin sisälle vadissa, niin ei myöskään hengellinen huora voi saada mitään omantunnon rauhaa, ennen kuin Kristus ja Hänen nasaretilainen eriseuransa on hävitetty tulella ja miekalla.

Tämä hengellinen viha on kytenyt vihollisten sydämissä kristillisyyden alusta asti ja kaikkialla, missä Kristuksen oppi on saarnattu niin, että se on vaikuttanut ihmisen sydämeen, se on toisaalta herättänyt vihaa ja katkeruutta, toisaalta taas se on syyttänyt muutamissa harvoissa uskovissa sieluissa palavan rakkauksen Vapahtajaa kohtaan. Näille harvoille Kristus on pantu nousemiseksi.

Mutta oikeat kristityt ovat kaikkina aikoina olleet lukumäärältään harvat verrattuna suureen maailmanjoukkoon, joka on pyrkinyt tappamaan Kristuksen. Näitä harvoja sieluja suuri maailmanjoukko on vihannut ja vainonnut. Mutta koskaan maailmaa ei ole voitu saada vakuuttuneeksi pirullisesta murhanhimoistaan. Jo juutalaiset tahtoivat tehdä itsensä syyttömiksi siitä soimauksesta, että he tahtoivat surmata Kristuksen. Sillä kun Kristus sanoi juutalaisille: Te etsitte minua tappaaksenne, niin he eivät olleet

kuulevinaan näitä sanoja. He kielsivät murhanhimoistaan ja sanoivat: Kuka sinua etsii tappaaksensa?

Hengellinen viha kristityitä kohtaan on tullut ilmi omantunnon vaatimuksena, eli pyhänä velvollisuutena hävittää kerettiläiset. Maailman mielestä elävä kristillisuus on ollut eksytystä eli hirvittävää haaveilua, mikä pitäisi hävittää tulella ja miekalla.

Mutta kuollut usko ei ole koskaan saanut maailman vihaa eikä vainoa osakseen. Maailma on ottanut kuolleen uskon vastaan. Kuolleen uskon raato on ollut makea haju maailman siveimmille ihmisille, koska kuolleen uskon kannattajat antavat kaikkien ihmisten mennä rauhassa helvettiin. Se, jolla on kuollut usko pääkallossa, ei häiritse yhdenkään ihmisen omaatuntoa. Hän antaa jokaisen juosta päätä pahkaa iankaikkiseen tuhoonsa. Hän ei varota ketään vaarasta saada vahinko sielullensa. Hän ei tahdo häiritä kenenkään väärää omantunnon rauhaa. Siksi maailma kiittää kuolleen uskon kannattajaa. Hänen kristillisyyttään pidetään oikeana, mutta elävää kristillisyyttä pidetään haaveiluna ja taikauskona.

Jos me nyt toistamme vanhan Simeonin sanat: Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan, niin me näemme, etteivät nämä Simeonin sanat ole käyneet toteen ainoastaan Vapahtajan aikana, vaan ensimmäisten kristittyjenkin aikana, sekä Lutherin aikana, niin, vielä meidän aikanamme tämä profetia täyttyy päivittäin, missä tahansa elävä kristillisuus näyttää voimansa luomaan ihmissydämen uudelleen. Siellä kaikkien kristillisyyden vainoojien pitää lankeaman syvemmälle pohjattomuuteen,

koska hengellinen viha tekee heidät sokeiksi ja kuuroiksi kaikille järkeville ajatuksille.

Hengellisen vihan kautta käärmeen myrkkyy alkaa kiehua kaikissa heidän verisuonissaan. He eivät voi ajatella muuta kuin kosta ja vainoa. He eivät voi saada mitään omantunnon rauhaa ennen kuin he ovat saaneet sammuttaa janonsa ihmisverellä. Mutta toisaalta Kristus on pantu nousemiseksi niille, jotka ottavat kristillisyyden vastaan ja antavat kristillisyyden valon valistaa heitä. Nämä tekevät parannuksen ja syntyvät uudesti kristillisyyden kautta. Heille Kristus on pantu nousemiseksi.

Mutta kuinka monta heitä on, jotka ottavat kristillisyyden vastaan niin että he kääntyvät ja uudestisyntyvät? Heidä ei ole monta. Sillä jo apostolien aikana, kun kristityt olivat mitä innokkaimmat saarnaamaan kääntymyksestä ja parannuksesta suruttomalle joukolle, oli tuskin yksi sadasta, joka uskoi Vapahtajaan. Ja juuri sillä epäuskoinen joukko perustelee käsityksensä nasaretilaisten eriseurasta, että niitä on niin vähän, jotka tunnustavat kuuluvansa kristinuskoon. Suuri joukko sitävastoin, papit ja fariseukset etunenässä, pitävät itseään Jumalan parhaina ystävinä. Sillä se olisi järjenvastaista, jos kaikkivaltias Jumala olisi hylännyt kaikki muut ihmiset maailmassa ja mielistynyt ainoastaan nasaretilaisten eriseuraan, mikä ei ole muuta kuin halveksittava lukijaisten roska-joukko.

Ei, se ei voi olla mahdollista, sanoo suuri järki. Se ei voi olla mahdollista, että Jumala on hylännyt maailman jaloimmat miehet, jotka elävät rehellisesti, siveästi ja jumalisesti. Se ei voi olla mahdollista, että Jumala on hylännyt koko muun osan maailmasta, missä useimmat kuitenkin elävät rehellisesti ja säädyllisesti. Se ei voi olla mahdollista, sanoo suuri järki, että Jumala olisi mielistynyt nasaretilaiseen eriseuraan, johon kuuluu haaveilijoita, omavanhurskaita teeskentelijöitä ja villihenkä. — Ei suinkaan, sanoo

rehellinen viinaporvari: Minä näytän Jumalalle päin naamaa, että voin olla raitis ja elää siveästi. Minä en ole pettänyt ketään. Minä olen ansainnut omaisuuteni rehellisesti. — Ja minä, sanoo raitis juomari, minä en ole varastanut ainuttakaan kolikkoa keneltäkään. Minä olen ansainnut juomarahani rehellisesti, eikä se kuulu kenellekään, miten minä elän. — Ja minä, sanoo siveä huora. Minä olen rehellisesti ansainnut 12 killingin kolikkoni, eikä se kuulu kenellekään, miten minä elän. Itse minä vastaan töistäni. — Ja minä, sanoo rehellinen varas, minä en ole varastanut keneltäkään. Minä en ole pettänyt ketään. Minä olen rehellisesti ansainnut omaisuuteni. — Ja minä, sanoo kiroilija ja tappeilija, minä en koskaan ole kironnut. Minä en ole koskaan tapellut kenenkään kanssa.

Ja nyt kaikki huutavat yhteen ääneen, nimittäin kunniallinen viinaporvari, raitis juomari, siveä huora, rehellinen varas ja säyseä tappelijä. Kaikki nämä rehelliset, kunnialliset, siveät ja Jumalaa pelkääväiset ihmiset huutavat yhdestä suusta: Haaveilijat helvettiin. Nuo omavanhurskaat, ukokullatut ja villihenget, jotka kutsuvat itseään kristityiksi, ja rohkenevat tuomita kunniallisia ihmisiä helvettiin — se on jotain ennen kuulumattoman julkeaa, se ei ole mikään muu kuin hengellinen ylpeys, mikä panee heidät tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä.

Ja nyt he kaikki päättävät, nimittäin kunniallinen viinaporvari, raitis juomari, siveä huora, rehellinen varas, säyseä tappelijä, kaikki nämä rehelliset, kunnialliset, siveät ja Jumalaa pelkääväiset jäsenet tämän maailman jumalan seurakunnassa, vetävät Stefanuksen kirkkoraadin eteen. Heidän pitää syyttämän häntä eksytyksestä ja kerettiläisyydestä, sillä kristillisyyden viholliset, sekä juutalaiset että pakanat, eivät millään muotoa voi sietää nasaretilaista haaveilua. Heidän pitää saada itselleen omantunnon rauha mihin hintaan tahansa. Ja ikään kuin heidän sielunsa eivät olisi kylliksi puhdistetut lohikäärmeen veressä, pitää heidän etsiä

puhdistustaan kristittyjen veressä. Heidän pitää siis käyttää maallisen lain valtaa voidaksensa kostaa. Ja kun he siten vainoavat Jeesuksen opetuslapsia maallisen lain voimalla, niin he uskovat tekevänsä Jumalalle palveluksen sillä. Ja mikä Jumala se on, joka tulee sovitetuksi maailman vihalla kristityitä kohtaan? Mahtakohan se olla tämän maailman jumala, joka on ollut miehentappaja alusta?

Sen suuren joukon, johon kuuluvat kunnialliset viinaporvarit, raittiit juomarit, siveät huorat ja rehelliset varkaat, täytyy viimein sammuttaa vihansa kristittyjen veressä, sillä he eivät voi saada mitään omantunnon rauhaa, ennen kuin heidän sielunsa on puhdistunut kristittyjen veressä. Juuri tämä asia todistaa, että heidän sielunsa eivät ole tulleet kyllin puhtaiksi lohikäärmeen veressä. Mutta juuri näiden murhatöiden, kristittyjen vainomisen kautta, he putoavat vielä syvemmälle kadotukseen, ja niin ollen vanhan Siimeonin profetia täyttyy, kun hän sanoo: Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa.

Tarkastelkaamme nyt, kuinka Kristus on pantu nousemiseksi monelle Israelissa.

Siitä huolimatta, että kristillisyyttä vihataan ja vainotaan, siitä huolimatta, että sokea maailman joukko yrittää kaikin voimin hävittää elävän kristillisyyden, on kuitenkin olemassa muutamia sieluja, jotka eivät voi muuta kuin itkeä ja parkua nähdessään, kuinka surkeasti maailma vihaa ja vainoaa Suurta Ristinkantajaa. On olemassa muutamia harvoja murheellisia sieluja, jotka verta vuotavin sydämin seisovat orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan edessä. He kuulevat Hänen huutavan hengellisessä hädässään: *"Jumalani, Jumalani, miksi minun ylönnöit!"* Nämä harvat sielut eivät kuitenkaan uskalla avata suutaan puolustaakseen Suurta Ristinkantajaa, koska suru, toivotonisuus ja lohduttomuus kalvaa heitä itseään. Sillä aikaa, kun heidän Vapahtajansa makaa

haudassa, heidän pitää itkemän ja parkuman. Heidän pitää pysyä lukittujen ovien takana.

Näiden itkevien ja surevien Jeesuksen opetuslasten joukossa on Maria Magdalenalla suurin murhe. Hän on menettänyt Vapahtajansa. Hänen Vapahtajansa on haudattu kuolleen uskon hautaan. Hän ei voi saada yhtään rauhaa haudan partaalla. Voi, jos hän kuitenkin voisi löytää Jeesuksen ruumiin. Jos hän tietäisi, minne ja mihin paikkaan Hänen pyhä ruumiinsa on viety, niin hän varmasti kiiruhtaisi pois tyhjältä haudalta, missä ainoastaan käärinliinat ovat jäljellä. Hän vuodattaisi vielä kerran hyvänhajuisia voiteitaan vereksiin haavoihin. Hän pesisi ne kyneleillään, niin kuin hän oli pessyt Pyhän Miehen jalat kyneleillään tämän vielä eläessä. Mutta koska hän ei voi nähdä vereksiä haavoja, niin hänen pitää kuolla murheesta ja epätoivosta. Voi, kuinka raskasta Maria Magdaleenan on elää maailmassa, kun hänen Taivaallinen Ystävänsä ja Hyväntekijänsä ei ole ainoastaan kuollut, vaan myös otettu pois haudasta. Hän ei voi saada mitään lohdutusta keneltäkään. Ei surevilta opetuslapsilta, jotka itse itkevät ja parkuvat epätoivoina. Ei myöskään Joosefilta eikä Nikodeemukselta, jotka kylläkin ovat tämän maailman siveimpiä ihmisiä, mutta eivät voi antaa mitään lohdutusta Jeesuksen sureville ystäville.

Jos Joosef ja Nikodeemus eivät pilkkaa surevien kyneleitä, niin eivät he voi lohduttaaakaan yhtään Jeesuksen surevaa ystävää. Ylimmäisten pappien johdatettavaksi hän ei uskalla jättää murheellista sieluaan, sillä hän tietää hyvin, minkä lohdutuksen Juudas heiltä sai. Surevalla sielulla ei ole yhtään ystävää taivaassa, maan päällä eikä maan alla, jonka puoleen hän voisi kääntyä. Siispä hänen pitää itkeä haudan partaalla ja valittaa sille tuntemattomalle: He ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä minä tiedä, mihin he ovat Hänet vieneet.

Eiköhän ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas ole ainoa, joka voi lohduttaa surevaa Mariaa? Eiko Kristus ole pantu nousemiseksi niille, jotka itkevät ja parkuvat? Jos maailma pilkkaa sinun kyyneleitäsi, jos maailma suuttuu siitä, että sinä huudat Vapahtajan perään, jos maailman siiveät fariseukset kutsuvat sinua ulkokullatuksi, kerettiläiseksi, haaveilijaksi ja villihengeksi, jos sinun pitää kätkeä kyyneleesi maailmalta ja tukahduttaa huokauksesi niiltä, jotka pilkkaavat, vihaavat ja vainoavat Jeesuksen murheellisia opetuslapsia: kuka muu kuin orjantappuroilla Kruunattu voi tässä tapauksessa lohduttaa sinun murheellista sydäntäsi?

Siveä huora löytää aina jonkun, joka lohduttaa häntä, sillä jos hän menettää yhden rakastajan, niin kyllä hän löytää tilalle jonkun toisen. Raitis juomarikin löytää jonkun lohdutuksen murheessa, sillä jos hänen pulionsa on tyhjä, niin kyllä hän aina löytää jonkun, joka täyttää hänen tyhjän ja reikäisen jumalansa. Kunniallinen viinaporvarikin voi löytää lohdutuksen murheessa, sillä jos hän menettää yhden juomarin, niin hän saa aina jonkun toisen tilalle.

Mutta Maria Magdalenan on vaikeampi löytää joku, joka lohduttaisi hänen vertavuotavaa sydäntään. Kun ihminen tulee siihen sielutilaan, että hän etsii Vapahtajan ruumista, eikä löydä sitä, niin ei yksikään ihminen voi häntä lohduttaa. Kun murheellinen sielu on langennut niin kauas eli niin syväälle epätoivoon, ettei hänellä enää ole mitään toivoa saada nähdä orjantappuroilla kruunattua Kuningasta elävänä eikä kuolleena, silloin murheellinen sielu on tullut niin kauas epätoivossa, ettei hän enää voi elää. Silloin hänen todella tarvitsee nähdä orjantappuroilla kruunattu Kuningas elävänä. Hänen tarvitsee todella tarrautua kiinni Hänen polviinsa, jottei hän joutuisi kadotukseen.

Mutta niin syvään suruun ja epätoivoon ei kukaan muu voi tulla, kuin Jeesuksen oikeat

opetuslapset, kun heidän Vapahtajansa kuolee heidän sydämissään, niin etteivät he tunne mitään Hänen armonsa vaikutuksista. Kun he menettävät kaiken toivon pelastuksesta ja kuitenkin joutuvat maailman vihaamina ja vainoamina pysyttelemään lukittujen ovien takana, silloin on kuollut usko hävinnyt. Silloin ihminen on toivottomana maailmassa, toivottomana elämässä, toivottomana kuolemassa. Ja tässä sielutilassa Vapahtaja voi tulla eläväksi. Maria voi tässä tilassa liikuttaa itseään kuolemaa päästämään ylös hänen Lunastajansa. Ja sellaisille sieluille Vapahtaja on pantu nousemiseksi.

Mutta tämä on myös merkki, jota vastaan sanotaan. Sillä niin pian kuin maailma saa nähdä elävän kristillisyyden vaikutuksia, se tulee mielettömäksi ja sanoo: tämä on hirveää haaveilua. Voisi olla sopivaa, että suuret rikolliset itkisivät ja parkuisivat, mutta kunniallisille ihmisille se ei sovi.

Kristillisyyttä pidettiin jo alkuvaiheessa hurmahenkisyytenä ja siihen suhtauduttiin epäluuloisesti. Viisimpien ja ymmärtäväisimpien miesten mielestä se oli hirveää haaveilua. Ja vielä enemmän elävän kristillisyyden pitää meidän päivinämmä olla hirveää haaveilua maailman viisimpien ja ymmärtäväisimpien miesten mielestä. Sillä meidän aikamme maailma on tullut kymmenen kertaa viisaammaksi ja ymmärtäväisemmäksi kuin mitä se oli apostolien aikana. Meidän aikamme valistus on kohonnut uskomattomaan mittaan hengellisessä tyhmyydessä ja sokeudessa, varsinkin kun viinan höyry on ennättänyt järjen päälakeen asti. Sen kautta maailma on saanut oikean valistuksen. Itsensä rappiolle ryppännyt ryysyläinen on sen kautta saanut maailman valistuneimman pään. Viinaporvari on sen kautta saanut fariseusten kirkaat silmät katsomaan läpi sormien kaikkia juomareita, joita hän pitää maailman parhaimpina kristittyinä, koska he kantavat yhden kolikon Juudaan rahakukkaroon. Mutta niin on myös viinaporvarin emäntä saanut viinanhöyrystä fariseusten

kirkkaat silmät näkemään ulkokullatuitten mustien sielujen läpi, koska hänen oma sielunsa on puhdistettu mitä puhtaimmassa lohikäärmeen veressä.

Sen valistuksen kautta, jonka viinanhöyry antaa, ovat virkamiehet saaneet fariseusten kirkkaat silmät katsomaan läpi sormien sekä viinaporvareita että juomareita. Ja lopulta myös siveä huora on saanut sen valistuksen oman huoruutensa viinistä, ettei hänen enää tarvitse ripittäytyä kenellekään. Hän voi nyt astua taivaan valtakuntaan ilman katumusta, ilman parannusta, ilman kääntymystä, ilman uuttasyntymistä. Ja jos joku tahtoo muistuttaa häntä hänen turhamaisesta, ylpeästä ja kevytmielisestä elämästään, niin hän vastaa röyhkeästi: Se ei kuulu kenellekään, miten minä elän. Minä vastaan itse töistäni. Ja niin sanovat kaikki, joilla on ylpeä henki, siihen asti, että musta kuolema tulee pusertamaan heidän uskotonta sydäntään. Silloin muutamat lähettävät jonkun noutamaan papin, jotkut tohtorin, jotkut jonkun puoskarin.

Mutta ainoastaan Maria Magdalena ja murheelliset opetuslapset kaipaavat Vapahtajaa ja itkevät haudan partaalla siihen asti, että ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas nousee ylös kuolleista ja näyttäytyy elävänä. Itke, Maria, Jeesuksen haudalla! Sinun ympärilläsi on paljon vihollisia, jotka pilkkaavat kyyneleitäsi ja tekevät pilaa sinun hellimmistä tunteistasi. Sinulla on muutamia veljiä ja sisaria elämässä, jotka murehtivat ja itkevät ja parkuvat yhdessä sinun kanssasi. Mutta sinulla on vain yksi ystävä taivaassa, joka voi auttaa sinua sielun hädässä. Onko tämä ystävä nyt kuollut sinun sydämässäsi? Vai makaako Hän haudassa omanvanhurskauden kovan marmorikiven alla? Voi, ei! Hän ei ole haudassa. Hän on noussut ylös.

Etkö sinä näe valkoisiin vaatteisiin puettuja enkeleitä, jotka istuvat haudalla? Etkö sinä näe heidän valkoisia käsiään, jotka he ojentavat sinulle? Etkö sinä näe? Toinen on kuoleman enkeli, joka odottaa sinua. Hän on valmiina ottamaan sinut vastaan, kun astut hautaan. Maria, etkö sinä näe? Toinen on elämän enkeli, joka on valmiina viemään sinun sielusi Aabrahamin helmaan. Mutta ensin sinun pitää katseleman ristiinnaulittua, orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, joka seisoo takanasi. Ehkä sinä olet kääntänyt selkäsi Hänelle? Ehkä sinun silmissäsi on niin paljon vettä, ettet sinä tunne häntä. Ehkä sinulla on niin suuri epäusko sydämesäsi, ettet voi uskoa omia silmiäsi. Mutta äänen, tutun äänen, pitää herättämän sinut näköharhastasi. Sinun pitää tunteman tuo lempeä ääni, joka kutsuu sinua nimeltä.

Maria! Mene nyt Hänen veljiensä tykö ja ilmoita heille, että Herra on ylösnoussut, että kaikki Hänen opetuslapsensa, jotka itkevät ja parkuvat Hänen kuolemaansa, saavat nähdä Hänet.

Mutta Hänen vihollisensa eivät saa nähdä Häntä elävänä eikä kuolleena; eivät taivaassa eivätkä maan päällä, ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa, vaan tuomiopäivänä he tulevat näkemään kauhuissaan Hänen palavat silmänsä, ja he huutavat silloin vuorille: Langetkaa meidän päällemme, ja kukkuiloille: Peittäkää meitä Hänen kasvojensa edestä joka istuimella istuu. Aamen. Ja se, joka voittaa siinä suuressa sodassa, joka on Mikaelin ja lohikäärmeen välillä, hän saa elämän kruunun. Aamen!

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Pekka Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto /

Apostoli Paavali kirjoittaa kirjeessään Timoteukselle 1. Tim. 1: 13. Minä, joka ennen pilkkaaja ja vainooja ja häpäisiä olin, mutta minulle on laupius tapahtunut; sillä minä tein sitä tietämättä epäuskossa.

Apostoli puhuu tässä entisestä kääntymättömästä tilastaan, kun hän vihasi ja vainosi kristityitä. Hän ei koskaan voinut unohtaa tätä syntiä, sillä hän tunnustaa toisessa paikassa, ettei hän ole mahdollinen olemaan apostolin virassa, koska hän oli vainonnut Jumalan seurakuntaa. Tässä hän taas tunnustaa tehneensä sen tietämättömyydestä epäuskossa. Hän ei niin ollen tietänyt siihen aikaan, kun hän vihasi ja vainosi kristityitä, hän ei tiennyt, että se oli suuri synti.

Tästä voi jokainen oppia, kuinka ihminen voi tehdä suuren synnin tietämättään. Jos nyt näin voi tapahtua Paavalille, joka oli kasvatettu fariseusten koulussa, missä jaloin opetus lähti siitä, että Jumalan sanaa selitettiin Raamatun mukaan, niin että jokainen ymmärtäisi Jumalan tahdon, niin vieläkin voi tapahtua, että moni tekee saman synnin kuin Paavali teki ennen kääntymystään. Voi tapahtua, sanon minä, että moni kääntymätön ihminen kantaa tappavaa vihaa kristityille tietämättä sitä itse.

Juutalaiset eivät tienneet kantavansa tappavaa vihaa Vapahtajaa kohtaan, vaan he uskoivat toimivansa omantunnon mukaan, kun he syyttivät Häntä Pontius Pilatuksen edessä. Niin Paavalikin uskoi tekevänsä Jumalalle palveluksen vainoamalla kristityitä, mutta vasta jälkeenpäin hän tunsi sen olleen hirvittävä synti.

Kenties moni kääntymätön nytkin vihaa elävää kristillisyyttä pitäen sitä haaveiluna eli taikauskona, sillä ei Paavali olisi vainonnut kristityitä, jos hän olisi voinut ymmärtää, että kristityt olivat Jumalan lapsia. Mutta perkele oli johtanut hänet siihen harhaluuloon, että kristityt olivat haaveilijoita ja villihenkiä, jotka tahtoivat hävittää puhtaan juutalaisten opin, minkä mukaan Paavali oli

kasvatettu. Jos Paavali olisi tietänyt, että kristillisyyks oli Jumalasta, niin ei hän tietenkään olisi vihannut eli vainonnut kristityitä. Mutta perkele oli sokaissut hänet niin, ettei hän voinut käsittää, kuinka kirjanoppineet ja farisealaiset olivat ihmisten säännöillä ja järjen viisaudella pilanneet sen uskonnon eli jumalanpalveluksen, minkä Mooses Jumalan käskystä oli määrännyt juutalaisille. Sillä kyllä myös se oppi, jota Mooses saarnasi, oli yhtä hyvä kuin puhdas evankeelinen oppi, mutta Mooseksen oppi oli siihen aikaan pillattu ihmisten säännöillä, niin ettei Mooses itse olisi voinut tuntea omaa oppiaan, jos hän olisi ollut juutalaisten keskuudessa Kristuksen aikana.

Paavali oli oppinut farisealaisten koulussa selittämään Raamattua samalla tavalla kuin fariseukset ja kirjanoppineet tulksivat Pyhää Kirjaa. Sen tähden hän ei voinut olla yhtä mieltä kristittyjen kanssa, jotka selittivät Raamattua kokonaan eri tavalla. Ja koska hänellä sen lisäksi oli se vakaumus, että hänen uskonsa oli oikea, niin hän ei voinut muuta kuin vihata kristittyjä, joita hän piti haaveilijoina ja kerettiläisinä ja puhtaasta evankeelisesta opista luopuneina. Niin ollen hänen hengellinen sokeutensa ja hengellinen vihansa kristityitä kohtaan pakotti häntä vainoamaan heitä. Mutta sen jälkeen kuin hän oli kääntynyt kristillisyyteen, hän tunsi, että tämä oli mitä hirvittävin synti, minkä hän oli tehnyt.

Tässä me näemme nyt yhden esimerkin, kuinka hirveästi perkele voi sokaista ihmisen: koska sellainen kirjanoppinut mies, kuin Paavali, saattoi pitää kristillisyyttä hirvittävänä haaveiluna. Mutta Paavali ei ollut ainoa, joka kääntymättömässä tilassaan piti kristillisyyttä hirvittävänä haaveiluna. Sekä juutalaiset että pakanat ovat kautta aikojen

pitäneet elävää kristillisyyttä hirvittäväna haaveiluna. Kristityitä kutsuttiin kerettiläisiksi, haaveilijoiksi ja luopioiksi. Heitä pidettiin puhdasoppisesta juutalaisuudesta luopuneina, mistä syystä heidät pitäisi hävittää tulella ja miekalla.

Pakanat sanoivat kristillisyyttä hirveäksi haaveiluksi. Heidän sanottiin olevan pahojen henkien riivaamia. Kristittyjen näyt ja ilme-tykset olivat varmin todistus heidän hulluudesta. Perkele ei koskaan ole suuttunut yhdellekään ihmiselle niin paljon kuin kristityille. Siksi hänen on pitänyt kiihottaa keisareita ja kuninkaita vihaan kristityitä kohtaan. Kristityitä pitäisi rangaista heidän rohkeudesta, koska he uskalsivat tuomita kaikki pakanat. Ja mikä heille oli antanut luvan tuomita kunniallisia ihmisiä kadotukseen. Se oli hirveä hengellinen ylpeys, mikä hallitsi heitä, kun he rohkenivat pitää itseään Jumalan lapsina ja tuomita pakanat.

Sama hengellinen viha ilmaantui paavikunnassa, kun Jumalan mies, Luther, alkoi tuomita paavikuntaa. Paavi tahtoi polttaa Lutherin elävältä. Mutta keisari ei halunnut rikkoa valaansa, ja sen tähden Luther selvisi hengissä. Mutta nyt Paavin kannattajat ja Lutherin kannattajat ovat hyviä ystäviä. Nyt turkkilainen ja pakana, luterilainen ja juutalainen, paavilainen ja venäläinen, voivat istua saman pöydän ääressä: turkkilainen, pakana, luterilainen ja juutalainen, paavi ja venäläinen voivat nyt juoda yhdessä ja pelata korttia toistensa kanssa, eikä kukaan kysy toiseltaan: mikä usko sinulla on? He ovat nyt kaikki veljiä, korttipelissä, viinalasissa.

Kukaan ei tuomitse toistaan, kukaan ei sano toiselleen: sinulla on väärä usko, sellaisella uskolla sinä et voi tulla autuaaksi. Ja tätä veljeyttä pidetään nyt todisteena rakkaudesta ja suvaitsevaisuudesta. Mutta minä luulen, että tämä välinpitämättömyys on todistus hengellisestä kuolemasta. Sillä nyt kristityistä on yhdentekevää, mikä usko turkkilaisella ja pakanalla on. Ainoastaan muutamat

harvat lähetyssaarnaajat häiritsevät pakanoitteen omantunnonrauhaa. Mutta jos joku rohkenisi häiritä kristityksi kastettujen omantunnonrauhaa, niin saataisiin kuulla: kerettiläinen, haaveilija, lukijainen, pietisti jne.

Tässä nähdään nyt, kuinka Saul suhtautui kristityihin, kuinka paavi suhtautui Lutheriin, ja kuinka nykyiset oikeat luterilaiset suhtautuvat parannuksen tehneisiin kristityihin. Kaikki he suuttuisivat, jos joku rohkenisi häiritä omantunnonrauhaa, eli jos joku epäilisi siitä, ettei se kristillisyyttä, jota nyt saarnataan luterilaisessa kirkossa, ole puhdas evankeelinen oppi. Sillä samoin kuin Paavali ennen kääntymystään vainosi kristityitä, koska he olivat luopuneet puhtaasta Mooseksen opista, niin nykyiset oikeat luterilaisetkin voivat vainota kaikkia oikeita kristittyjä, koska perkele on saanut heidät siihen uskoon, että nämä niin kutsutut lukijaiset ja pietistit ovat haaveilijoita ja villihenkiä, koska he häiritsevät omantunnonrauhaa.

Niin pakanatkin saattoivat sanoa kristityille: kuka teille on antanut luvan saarnata ja häiritä omantunnonrauhaa meidän maassamme? Ettekö te tiedä, että meidän uskomme on yhtä hyvä kuin teidänkin uskomme, ja meidän oppimme on yhtä autuaaksitekeväinen kuin teidänkin oppinne? Turkkilainen voisi sanoa samalla tavoin, jos joku kristitty rohkenisi haukkua koirankuonolaista ja sanoa: Sinun pitää kääntyä kristillisyyteen, muuten sinä tulet iankaikkisesti onnettomaksi. Silloin koirankuonolainen heti vastaisi: Tiedä huutia, sinä kristitty koira, kuka sinulle on antanut luvan haukkua kunniallisia ihmisiä? Etkö sinä tiedä, että turkkilaisen usko on yhtä autuaaksitekeväinen kuin kristillinen uskokin?

Ja jos luterilainen tulisi paavikuntaan ja sanoisi: Teidän pitää tehdä parannus paavilaisesta pimeydestä, te ette voi tulla autuaaksi sillä uskolla, mitä paavi on pöntännyt teidän päähänne. Silloin paavin kannattajat

ajaisivat heti luterilaiset ovesta ulos ja sanoisivat: Tiedä huutia, kerettiläinen, haaveilija ja puhtaan evankeelisen opin hylkääjä. Etkö sinä tiedä, että se usko, jota paavi tunnustaa, on vanhempi kuin se usko, mitä suurkerettiläinen Luther tunnusti?

Nyt kaikki kristityt ovat kuitenkin niin säyseitä, etteivät he sano sanaakaan koirankuonolaiselle kristillisyydestä, vaan he antavat koirankuonolaisen mennä rauhassa helvettiin. Yhtä säyseitä oikeat luterilaiset ovat paavikunnassa. He eivät häiritse yhdenkään ihmisen omantunnonrauhaa paavikunnassa. Ja näyttää melkein siltä, että kristilliselle maailmalle on yhdentekevää, mikä usko itseskullakin on, sillä turkkilainen ja pakana voivat nyt olla juomakumppaneita sellaisen kanssa, joka teeskentelee olevansa kristitty.

Mutta ei alussa niin ollut, kun kristillisyyttä alettiin saarnata kaikille luoduille. Paavali oli ennen kääntymystään vihainen kristityille. Hän vihasi heitä sydämen pohjasta asti. Mutta tehtyään parannuksen, hän tuli kaikkein innokkaimmaksi käännättämään muita samaan autuaaksitekeväiseen uskoon. Ja niin Lutherkin teki, kun hänen silmänsä aukesivat. Hän alkoi käännättää ihmisiä oppiinsa. Hän tahtoi, että kaikilla olisi sama usko kuin hänellä. Mutta nyt ei kukaan saa yrittää käännättää muita totiseen ja elävään kristillisyyteen, sillä jokainen, joka avaa suunsa puhuakseen hengellisistä asioista, ajetaan heti ulos, koska hän häiritsee omantunnonrauhaa. Kaikkein vähiten aidot luterilaiset välittävät käännättää muita uskoonsa. Näyttää melkein siltä, kuin paavi olisi nykyään innokkain saarnaamaan oppiaan ja käännättämään luterilaisia paavikuntaan.

Ja ylipäänsä näyttää luterilaisille olevan samantekevää, mitä uskoa ja oppia he tunnustavat, saati he saavat pitää omantunnonrauhan, niin he antavat kyllä paavin kannattajineen mennä rauhassa helvettiin.

Nyt on kuitenkin kysymys, pitääkö kristityn antaa lähimmäistensä mennä rauhassa

helvettiin. Kristus ei tullut tänne maailmaan sillä tarkoituksella, että kaikki ihmiset saisivat rauhassa mennä helvettiin. Päinvastoin Hän pyysi opetuslapsiaan menemään kaikkeen maailmaan saarnaamaan, eli opettamaan kaikkea kansaa.

Mutta nykyajan kristityt väittävät, että tämä käsky ei kuulu muille kuin papeille. Ja papit puolestaan eivät pidä siitä, että joku muu kuin vihitty pappi saarnaa. Mutta kyllä jokainen, joka on saanut silmänsä auki, näkee, kuinka vähän yksi pappi voi toimittaa suuressa seurakunnassa. Jokaisessa seurakunnassa tarvittaisiin varmastikin sata pappia, jos kaikkien ihmisten pitäisi saada oppia kristillisyyttä, eli saada oikeaa kristillisyyden opetusta.

Mutta pakanoitten opettaminen on ennen kaikkea epäkiitollista työtä, koska kaikki pakanat tahtovat säilyttää omantunnonrauhan ja heidän vanhan uskonsa. Toiseksi moni ei tahdo olla koirana seurakunnassa ja haukkua kunniallisia ihmisiä. Sillä kaikki turkkilaiset ja pakanat suuttuisivat sellaiselle kristitylle koiralle, joka ryhtyy koiranhaukuntaan seurakunnassa. Tämä juuri on todistus perkeleen vallasta ihmisessä, että hän ei voi sietää mitään sellaista koiranhaukuntaa, jota apostoli Paavali piti pakanoitten keskuudessa. Juutalaiset tahtoivat repiä hänet kappaleiksi, koska hän tahtoi käännättää pakanoita kristinuskoon. Ja pakanat tahtoivat repiä hänet kappaleiksi, koska hän tahtoi käännättää heidät kristinuskoon. Niin ollen pitää jokaisen, joka tahtoo käännättää juutalaisia ja pakanoita kristillisyyteen joutua vihatuksi ja vainotuksi, koska perkele ei voi sietää, että joku tulee häiritsemään hänen omantunnonrauhaansa.

Kyllä perkele muistaa melko hyvin, että hän on ollut enkeli. Mutta nyt hän ei tahdo tunnustaa, että hän on perkele. Ja sen vuoksi hän väittää, että Jumalalla ei ole mitään oikeutta tuomita niin kunniallista, rehtiä ja rehellistä miestä. Hänen mielestään Jumala,

joka hänet tuomitsee, on epäoikeudenmukainen. Siitä syystä hän yrittää kaikin voimin varjella alamaisiaan lankeamasta siitä opista, mitä hän pitää oikeana oppina. Ja jos joku rohkenee vietellä hänen alamaisiaan luopumaan siitä vanhasta uskosta, jota hän tunnustaa, niin hän suuttuu. Mutta jos kristitty lankeaa kristillisyydestään, silloin perkele iloitsee sydämensä pohjasta ja sanoo: Katso, sellaiset ovat kristityt. Eivät he ole yhtään minua paremmat. Ja jos yksi Vapahtajan apostoleista hirttää itsensä, niin perkele pitää kaikkia muita yhtä suurina teeskentelijöinä kuin Juudas.

Perkeleellä on tietysti suuri valta maailmassa, ja näyttää melkein siltä, että perkele joukkoineen saa suuren ilon kristittyjen lankeemuksesta. Mutta meidän pitää kuitenkin toivoman, että ne harvat kristityt, jotka vielä ovat jäljellä, pysyisivät lujina totuudessa, sen jälkeen, kun ne toiset, jotka alkoivat vaeltaa kaidalla tiellä, kääntyivät takaisin perkeleen valtakuntaan, koska heille tuli liian raskaaksi ja vaikeaksi kantaa Vapahtajan ristiä. Heidän mielestään matka Jerusalemissa Golgatalle tuli liian pitkäksi.

Simon Kyreneläinen, älä väsy tielle. Maria Magdalena, älä itke Vapahtajaa, vaan itke itseäsi ja lapsiasi. Maria, Jeesuksen äiti! Katso

Poikaasi. Se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti, on lohduttava sinua vanhuutesi päivinä. Ja sinä Tuomas, joka et usko, että Herra on noussut ylös kuolleen uskon haudasta, tahdotko sinä pistää mustat sormesi naulariekiin. Tahdotko sinä pistää kätesi kylkeen, ennen kuin sinä uskot? Ja te murheelliset opetuslapset, kuinka kauan te tahdotte pysytellä lukittujen ovien takana juutalaisten pelon tähden?

Teidän keskuudessanne oli yksi pettäjä, joka meni pois ja hirtti itsensä, kun hän näki, kuinka Vapahtajalle kävi. Kun omatunto heräsi, täytyi hänen tunnustaa papeille, että hän oli pettänyt viattoman veren. Mutta silloin oli liian myöhäistä. Samoin taitaa käydä myös muille Juudaan veljille ja sisarille, jotka vielä ovat elossa, että omatunto lopulta herää, mutta silloin ei mikään synnintunnustus auta enää. Katumus tulee liian myöhään. Ja Juudaan pitää niiden veljiensä ja sisariensa kanssa, jotka vielä ovat elossa, saada hirvittävä loppu. Katsokaa, katsokaa nyt kaikki, kuinka vaikea on tehdä parannus ja syntyä uudesti, kun Juudas, joka lykkää parannuksensa siihen asti, että on liian myöhäistä rukoilla Vapahtajalta anteeksi. Aamen!

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Pekka Raittilan arkisto / Oulun maakunta-arkisto /

Kuningas Salomo sanoi, koska Jerusalemin temppeli vihittiin: ”Luulettekos Jumalan maan päällä asuvan? Katso, taivaat ja taivasten taivaat ei voi sinua käsittää. Kuinka siis tämä huone, jonka minä rakensin, sen tekis? Niin käännä siis sinuas sinun palvelijas rukoukseen ja anomiseen, Herra, minun Jumalani, että kuulisit minun kiitokseni ja rukoukseni, jonka sinun palvelijas tänä päivänä rukoilee sinun edessä: Että sinun silmäs avoi olis tämän huoneen puoleen yöllä ja päivällä ja siinä paikassa, jostas sanonut olet: Minun nimeni pitää oleman siellä, että kuulisit sen, jonka sinun palvelijas rukoilee tässä paikassa.”

Me kuulemme ensimmäisessä Kuningasten kirjassa ja 8. luvussa, kuinka kuningas Salomo piti yhden painavan ja sydämellisen rukouksen, koska ensimmäinen kirkko maailmassa vihittiin. Me sanoimme, että Jerusalemin temppeli, jonka kuningas Salomo rakensi, oli ensimmäinen kirkko, joka oli taivaan Herralle rakettu. Sillä pakanain maassa on paljon kirkkoja epäjumalille rakettu, mutta pakanat ei tunne sitä elävää Jumalata, niin kauan kuin he palvelevat heidän epäjumalitans.

Vaikka pakanat rakentavat kirkkoja ja käyvät välistä kirkossa, joka tapahtuu harvoin, ei niillä sen tähden ole yhtään iloa eli hartautta kirkossa, sillä heidän silmänsä ja ajatuksensa pyörivät ympäri maailmaa. Välistä heidän silmänsä lentävät vaimoväen päälle, jossa he katselevat niitä kauniita silkkihuivia, joita siiviät huorat kantavat päällensä. Välistä he katselevat niitä kuvia, joita pakanat pitävät kirkossansa. Ja välistä he katsovat kattoon. Muutamat rakastavat unta kirkossa, ja muutamat ei käy kirkossa ollenkaan. Ja muutamat istuvat krouvituvassa ja lyövät korttia kirkon aikana.

Mutta kuningas Salomo osoittaa edellämäinitussa paikassa, nimittäin Kuningasten ensimmäisessä kirjassa ja 8. luvussa, että Jumala ei mahdu niihin huoneisiin, jotka käsillä raketut ovat. Mutta kuitenkin, vaikka Hän asuu korkeudessa ja pyhydessä, ja niiden tykönä, joilla yksi nöyrä ja särjetty henki on, tahtoo Hän henkensä lähettää niitten päälle, jotka nöyrällä ja katuvaisella sydämellä

Häntä rukoilevat Jumalan temppelissä. Sillä niin sanoo kuningas Salomo: että Sinun silmäs avoi olisit tämän huoneen puoleen yöllä ja päivällä. Ja niin me myös toivomme ja rukoilemme, että Jumala valvoo tämän huoneen ylitse, että varkaat ei pääsisi mitään varastamaan tästä huoneesta, että mykät koirat ajettaisiin pois, että armon penikat saisit tässä huoneessa muutampia muruja, jotka putoavat Herran pöydältä; että kaikki, jotka tässä huoneessa rakastavat unta, heräisit unestansa.

Vaikka tämä pikkuinen huonet ei ole verrattava siihen Jumalan temppeliin, joka Uudessa Jerusalemissa rakettu on. Kuitenkin jos tässäkin huoneessa joku katuvaainen publikaani huokaa niin raskaasti, että huokaus kuuluu taivaaseen, niin me toivomme, että hän menee kotiansa hurskaampana kuin fariseus. Sillä emme saata estää, ettei joku fariseus myös tulis tänne rukoilemaan hänen rukouksiansa. Kyllä publikaanin huokaukset sen tähden kuuluvat edemmäksi kuin fariseuksen kauniit rukoukset. Emme saata estää siveitä huoria tulemasta tähän kirkkoon kurkistelemaan ja kauneuttansa näyttämään maailmalle. Mutta Jumala varjelkoon, ettei tulis ostajia ja myyjiä, jotka rahojansa helisyttävät Herran huoneessa, joiden vaihetuspöytiä Jeesus on kaatanut maahan.

Jumala varjelkoon temppelinsä pirun paskan ilkiästä hajusta, vaikka ennen on pirun paska haissut Herran huoneessa. Ja ennen on juotu Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä. Mutta Herran silmät kääntyvät

tämän huoneen puoleen, ja Herran silmät vartioitsevat, jos joku tulee varastetulla kallulla, jos joku tulee päätänsä nojaamaan rintapuuhun, jos joku tulee silmiänsä iskemään, jos joku tulee kurkistelemaan, jos joku tulee nauramaan tässä huoneessa, hän olkoon irtottu.

Mutta jos joku tulee itkemään, hänen kyynelensä pyyhitään pois. Jos joku tulee huokamaan, hänen huokauksensa kuuluu korkiaan kattoon. Jos joku tulee murheellisella sydämellä, hänen pitää saaman lohdutusta. Jos joku tulee katumattomalla sydämellä, hän saakoon pistoksen sydämeen ja lyököön rintojansa. Jos joku tässä huoneessa muistaa, että hän on väärin vannonut Herran alttarin edessä, ja se väärä vala vaivaa hänen tuntoansa, hän menköön oikein vannomaan. Jos joku tässä huoneessa surkiasti vaivataan perkeleeltä, hän huutakoon: Jeesus Daavidin poika, armahda minun päälleni.

Jos joku tulee murheellisella ja särjetyllä sydämellä tämän alttarin eteen kumartaen polviensa rukoilemaan, että Jeesus antais hänelle hänen syntinsä anteeksi, että sinä kuulisit, Taivaallinen Kuningas, kaikkien murheellisten ja alaspainettuin huokaukset. Niin, jos joku tulee raskautetulla sydämellä tähän huoneeseen ja vuodattaa sydämensä Herran alttarin eteen, hänen rukouksensa pitää kuuluman taivaassa.

Jos joku tulis kylmällä sydämellä Herran huoneeseen, ja alkaa sen kylmyyden tähden vapisemaan, niin me uskomme, että se lämmin

aurinko, joka paistaa Johanneksen aikana taivaan laelta, pitää sulattaman jäätä sydämen ympäriltä. Se Pyhä Henki, joka kovat rinnat pehmittää, särkeköön ja rikki murentakoon kovat sydämet, että he sulaisit niin kuin vaha auringon paisteessa. Kuule Suuri Isäntä tässä huoneessa parkuvaisten lasten ääni, koska he huutavat Sinun tykösi *"Hoosianna Daavidin Pojalle!"*

Ja jos lapsia ei olis enää, jotka huutavat Hoosianna Daavidin Pojalle, niin pitää kivet huutaman, sillä mahdollinen on, että se aika tulee, jona lapset lakkaavat huutamasta, koska niin paljon lapsia kuolee, ettei ole moni enää, joka imee Vanhemman rintoja. Kukas tiesi, kuinka moni lapsi silloin huutaa Hoosianna Daavidin Pojalle. Kuitenkin pitää kivien huutaman ja todistaman jälkeentulevaisille, että siihen aikaan, koska se armollinen Herra Jeesus on istunut temppelissä ja saarnannut armovuoden Siionin tyttärelle, joka leskeksi jääpi, kuka tiesi pian. Silloin ovat lapset Jumalan temppelissä huutaneet Hoosianna Daavidin Pojalle; ja fariseukset ovat siitä huutamisesta pahentuneet.

Mutta me luulemme, että silloin, koska lapset lakkaavat huutamasta, silloin makaavat meidän luumme haudassa. Ja jos ne viimeisen kerran kannetaan Herran huoneeseen, veisatkoon lapset, veisatkoon Taivaallisen Vanhimman rintalapset viimeisen värssyn: Jo nyt kaikk' täytett' on. Aamen!

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Aamusaarnan teksti murhepäivänä 14. elokuuta 1859 on kirjoitettuna kuningas Daavidin psalmissa 39: 3, ja sanat kuuluvat näin: Minä tulin myräksi, vaikenemisella vaikenin hyvästä; mutta minun murheeni lisääntyi.

Luettu pyhä tekstimme voi antaa aihetta moniin tutkisteluihin. Jos katsomme 39. psalmin johdantoa, jossa puhutaan kristillisestä elämästä ja autuaallisesta kuolemasta, niin voimme tämän päivän merkityksen suhteen puhua ainoastaan edesmenneen kuninkaan kristillisestä elämästä ja autuaallisesta kuolemasta. Mutta jos katsomme psalmin todellista sisältöä, niin havaitsemme, että Daavid ilmoittaa tässä psalmissa murheelliset ja surumieliset tuntemisensa jumalattomien menestyksestä. Me kuulemme toisesta jakeesta, että Daavid oli päättänyt vaieta, eikä puhua enempää jumalattoman kanssa. Kolmannessa jakeessa, joka on päivän teksti, hän sanoo, että hänen murheensa lisääntyi, nimittäin murhe siitä, että hänen täytyy nyt vaieta, jottei hän innossaan puhuisi liikaa ja niin muodoin tekisi syntiä kielellään.

Näyttää siltä, että Daavid on kirjoittanut psalmin siihen aikaan, kun hänen oma poikansa Absalom vainosi häntä, minkä voi nähdä 9. jakeesta, jossa hän rukoilee Jumalaa ja sanoo: *”Vapahda minua kaikista synneistäni, ja älä anna minun tulla hulluin pilkaksi.”* Muutoin hän puhuu samassa psalmissa kuolevaisuudestaan ja kuvaa tämän elämän lyhyttä ja katoavaisuutta, valittaa synnin suruttomuudessa nukkuvia ihmisiä, jotka tekevät itsellensä hukkaan suuren murheen kootakseen tavaraa, vaikeivät he tiedä, kuka siitä saa hyödyn. Jos me katsoisimme päivän tekstin hengellistä merkitystä, ottaen huomioon 39. psalmin sisällön ja tarkoituksen, niin joutuisimme ylen kauas tämän päivän aiheesta, joka viittaa alamaisten kaipaukseen ja murheeseen kuninkaan kuolemasta.

Me voimme niin muodoin murhepäivän merkityksen johdosta puhua siitä kaipauksesta, mikä alamailla on kuninkaan kuoleman tähden.

1. **Ruumiillisen rauhan ystävät kaipaavat edesmennyttä kuningasta.**
2. **Omantunnonrauhan ystävät kaipaavat häntä vielä enemmän.**

Ymmärtäkööt jälkeensä jääneet pitää rauhan siunausta arvossa sekä ruumiillisessa että hengellisessä merkityksessä.

1. **Ensimmäinen tutkistelemuksemme osoittaa, kuinka ruumiillisen rauhan ystäville on aihetta kaivata poisnukkunutta kuningasta.** Jos on onni maalle, että sillä on kuningas, joka ymmärtää pitää rauhan etuja arvossa, niin pitää kaikkien rauhan ystävien saattaa edesmennyttä kuningasta kaipauksella hautaan, sillä hän oli todella rauhan ystävä. Hän pyrki ylläpitämään rauhaa kaikkien ulkovaltojen kanssa, vaikka hänen murheensa monta kertaa lisääntyi eli hänen täytyi tuntea salaista murhetta sen vastahakoisuuden tähden, jota hänen salaisilla vihollisillaan oli häntä kohtaan.

Me tiedämme hyvin, että Herra antoi Vanhassa Testamentissa muutamille Israelin tuomareille ja kuninkaille käskyn rangaista sodalla sellaisia pakanoita, jotka tahtoivat vietellä Jumalan kansaa epäjumalan puoleen, mutta tämä ei voi päteä yleisenä sääntönä. Emme voi näistä niin sanotuista pyhistä sodista tehdä sitä johtopäätöstä, että Jumalan tahto on, että niin kutsutut kristityt valtakunnat sotisivat keskenään, vaan se on pikemminkin perkeleen tahto, että ne, jotka kutsuvat itseään kristityiksi, hyökkäisivät toistensa kimppuun.

Perkele oli alusta miehentappaja, sillä pohjattomuuden ruhtinaalle täytyy olla todellinen ilo vaivata ihmissukua sodalla ja verenvuodatuksella. Perkele juuri herättääkin valanpitäjien sydämissä ylpeyden, kunnianhimon ja omanvoitonpyynnön, ja heidän kunnianhimensa tähden alamaisten veren täytyy vuotaa virtanaan.

Koko luonnossa ei ole esimerkkiä siitä, että luontokappaleet, jotka ovat samaa lajia, kokoontuvat suurina laumoina yhteen tappelemaan, vaikkakin yksittäiset härät puskevat toisiaan. Miksi sitten ihmissuvun pitäisi olla koko eläinkunnan julmimman lajin? Sota ihmisten kesken on järjettömin tapa teurastaa kaltaisiaan.

Mutta kuningas Oskarin hallituksen aikana on ainakin meidän maamme ollut vapaa sodan kauhuista; höyryävät verivirrat eivät ole vuotaneet hänen kunnianhimensa tähden. Orvot ja lesket eivät ole huoanneet menettetyään sodan tähden puolisonsa tai lapsensa. Vanhemmat eivät ole menettäneet poikiaan sodan tähden rauhaa rakastaneen kuninkaan hallituksen aikana. Kukaan ei voi valittaa nälkää ja kallista aikaa, joka olisi johtunut sodasta. Rauhaa rakastanut kuningas kykeni välttämään sodan. Ja näiden rauhan siunausten tähden, joita Korkein Hallitsija on suonut rauhaa rakastaneen kuninkaan kautta maallemme, meidän kaikkien pitäisi ylistää Herraa, kuten myös kaikkien, jotka ymmärtävät pitää arvossa rauhan etuja, tulee saattaa kuninkaansa kaipaamalla hautaan.

Epäilemättä kuninkaan rauhallinen mielenlaatu perustui hellempään tunteeseen. Hän, jonka uskotaan kirjoittaneen pienen kirjan murhaajan armahtamisesta kuolemanrangaistuksesta, vaikka hän tulkiteksaan maallista lakia joutui allekirjoittamaan kuolemantuomion, hän ei voinut koskaan sopia niiden kanssa, jotka tahtoivat yllyttää häntä sotaan. Sillä maassamme ei ollut puutetta sellaisista ihmisistä, jotka huusivat sota, vaikka ne, jotka katsoivat pidemmälle maailman

nykyistä tilannetta, ymmärsivät menestyksen mahdollisuudet vähäisiksi.

Viime aikojen kokemuksesta havaitaan, ettei ole viisasta luottaa mahtaviin liittolaisiin, jotka käyvät sota omanvoitonpyytöisten tunteidensa tai kunnianhimensa puolesta, vaan eivät ensinkään pysyvän rauhan saattamiseksi.

Arvattavasti kuningas ei pyrkinyt ylläpitämään rauhaa yksinomaan inhimillisyyden vaan myös viisaan pitkänäköisyyden vuoksi, sillä ilman aihetta aloitettu sota voisi päättyä onnettomasti. Joka tapauksessa on ollut maalle parasta, että sota on voitu onnellisesti välttää. Ja siksi kaikilla rauhan ystäville on syytä kiittää Jumalaa, joka rauhaa rakastaneen kuninkaan kautta varjeli isänmaan kaikilta sodan kauhuilta. Kaikki ruumiillisen rauhan ystävät, jotka ymmärtävät pitää arvossa rauhan etuja ja rauhan siunausta, saattavat kaipaamalla rauhaa rakastaneen kuninkaan hautaan.

2. Tutkistelumme toisen kappaleen tulisi osoittaa, kuinka niillä, jotka rakastavat omantunnon rauhaa, on syytä kaivata edesmennyttä kuningasta. Jos niillä, jotka rakastavat ruumiillista rauhaa, on aihetta kaivata poismennyttä kuningasta, niin omantunnonrauhan ystäville on vielä suurempi syy kaivata häntä, sillä kuningas Oskar oli ensimmäinen Ruotsinmaan kuningas, joka tahtoi todellisella vakavuudella edistää omantunnonrauhaa valtakunnassaan. Sen hyväksi hän työskenteli innokkaasti elämänsä loppupuolella.

Mutta tässä kristillisessä pyrkimyksessä häntä vastustivat omantunnonrauhan viholliset, jotka rakastavat väärää omantunnonrauhaa. He ovat väittäneet, että lukijat ja pietistit häiritsevät omantunnon rauhaa maassamme, ja vaativat sen tähden, että lakeja pitää tiukentaa heitä kohtaan. Mutta juuri se kova vastarinta, joka kuningasta kohtasi hänen ponnistellessaan niin sanotun uskonnollisuuden aikaansaamiseksi,

osoittaa, ettei hänellä ollut tarkoituksena edistää väärää omantunnonrauhaa, jota kaikki suruttomat ja sielunsa onnesta välinpitämättömät ihmiset rakastavat, vaan kuninkaan todellisena tarkoituksena oli säätää semmoinen laki, joka suojelisi kaikkia uskonnonnustajia, niin ettei ketään vainottaisi uskonsa tähden, olipa hän turkkilainen tai pakana, paavilainen tai luterilainen.

Kuninkaan tarkoitus oli, sanon minä, että jokainen saisi harjoittaa vapaasti uskontoaan, toisin sanoen, että jokainen saisi pitää vapaasti uskonsa, eikä maallinen laki syyttäisi tai tuomitsisi ketään hengellisen vakaumuksensa vuoksi. Tämä oli oikea omantunnonrauha, jonka kuningas on luvannut kuninkaanvalassaan pitää, perustuslain mukaisesti, jossa sanotaan: *"Kuninkaan ei pidä vaivata tai antaa vaivata kenenkään omaantuntoa."* Se merkitsee: kuninkaan ei pidä maallisen lain kautta pakottaa ketään kieltämään uskoaan tai muuttamaan vakaumustaan sielun autuutta koskeissa asioissa.

Meillä ei valitettavasti ole ollut omantunnonvapautta vuonna 1593 pidetystä Uppsalan kokouksesta lähtien, sillä niin kuin paavikunnassa vainotaan kaikkia eri uskon tunnustajia uskonsa tähden, niin on Ruotsissakin vainottu eri uskon tunnustajia, ei ainoastaan katolisia vaan myös reformoituja, vaikka itse pääasiassa ei ole suurta eroa luterilaisen ja reformoidun opin välillä. Mutta erityisesti se seikka on herättänyt ulkomailla kaikkien oikeamielisten kristittyjen ihmetyksen, että oikeat luterilaiset ovat joutuneet vahingossa paavilaisten sijaan; juuri niitä, jotka ovat tunnustaneet luterilaista oppia, on vainottu Ruotsissa luterilaisen uskonsa tähden. Kuolleen uskon tunnustajat, jotka tunnustavat luterilaista oppia suullaan, ovat panneet toimeen vainoja niitä vastaan, jotka ovat halunneet omaksua luterilaisen opin sydämeensä, jotka eivät ole tyytyneet siihen, että Lutherin usko on pääkallossa, vaan ovat toivoneet, että luterilainen oppi toteutuisi

sydämessä. Heitä on vainottu Ruotsissa eniten, erittäinkin lukijain ja pietistien nimellä.

Ei tarvittu muuta kuin että muutamat henkilöt kokoontuivat johonkin huoneeseen lukemaan ja pitämään rukousta, niin jo seurakunnan pappi lähetti nimismiehen tai viskaalin heidän kimppuunsa ja antoi haastaa heidät oikeuteen luvattomien kokousten pidosta. Mutta missä kaksi tai kolme olivat koossa perkeleen nimessä juomassa ja pelaamassa korttia, siellä ei näkynyt papin lähettämää viskaalia haastamassa heitä oikeuteen. Juomaveljiä ja kortinpelaajia pidettiin oikeina luterilaisina, vaikka he olisivat kokoontuneet kapakkaan samaan aikaan kun kirkossa oli jumalanpalvelus. Tämä epäoikeudenmukainen laki herätti suurta huomiota ulkomailla, niin että sekä hallitus että kansa joutuivat huonoon huutoon.

Nyt ei ole tiedossa, mikä mahtoi olla oikea syy tai vaikutin kuninkaan menettelyyn, oliko se huuto ulkomailla vai kuninkaan vala, jonka kuningas ymmärsi toisin kuin edelliset hallitsijat, vai vaikuttiko luonnollisen oikeuden ja kohtuuden tunto hänessä päätöksen muuttua vanha epäoikeudenmukainen laki, joka kieltää kokoontumisen hartaudenharjoituksiin, ja valmistella lakiehdotus, josta seuraisi yleinen uskonnonvapaus. Se merkitsee, että jokaisella olisi oikeus pitää vapaasti uskonsa, ettei ketään vainottaisi uskonsa tähden, että jokainen saisi pitää omantunnonrauhan, ettei ketään pakotettaisi muuttamaan vakaumustaan.

Mutta tässä kristillisessä pyrkimyksessä kuningasta vastustivat väärän omantunnonrauhan rakastajat, jotka toivovat helposti ymmärrettävistä syistä, ettei maassa olisi uskonnonvapautta eli omantunnonrauhaa. Yksin tämän lakiehdotuksen valmistelu oli jo kuluttanut kuninkaan sielunvoimia, koska hänen kerrotaan työskennelleen sen puolesta yötä päivää. Mutta vielä enemmän hyvän kuninkaan sielunvoimat heikkenivät, kun hän ymmärsi, etteivät säädetyt hyväksyisi

tätä lakiehdotusta. Raskas vastarinta tuotti kuninkaalle huolta, ja hänen murheensa lisääntyi, samoin kuin Daavidin. Niin, se joka elää, saa kuulla, kun kaikki tulee ilmi, että kuninkaan murhe todella lisääntyi.

Muuan omantunnonrauhan vastustaja lausui valtiopäiväsaliassa, kun kysymystä uskonnonvapaudesta käsiteltiin, että *"Hänen Majesteettinsa on mietiskellyt niin paljon uskonnonvapautta, että hän on itse tullut hulluksi"*. Mistä vapaa-ajattelija sen tiesi? Ja kuinka hän uskalsi esittää tämän hävyttömän lausunnon, jos hänellä ei ollut mitään perustetta puheelleen? On yleisesti tunnettua, että kuninkaan sielunvoimat heikkenivät näihin aikoihin huomattavasti, ja yhtä yleisesti tunnettua on myös, että murhe ja huoli heikentävät ihmisen ruumiinvoimia. On niin muodoin luultavaa, että se murhe, joka lisääntyi kuninkaassa, aiheutti hänen ennenaikaisen kuolemansa. Sitä täytyy jokaisen rauhan ystävän murehtia, mutta syytä suruun on erityisesti niillä, jotka rakastavat omantunnonrauhaa.

Tämän rauhan puolestahan kuningas työskenteli, ja tämä työ heikensi hänen sielun ja ruumiinvoimiaan. Hän tahtoi maan parasta, mutta hänen hyvää tarkoittavat aikeensa käsitettiin väärin, niitä ylenkatsottiin ja pilkattiin. Sillä maailma pitää hulluna jo sitä, joka kiivailee uskonnon vapauden ja omantunnonrauhan puolesta. Sen tähden, niin kuin omantunnonrauhan ystävät saattavat kuninkaan kaipauksella hautaan, niin he toivovat myös, että hän olisi siellä löytänyt sen

rauhan, jota hän etsi turhaan maailmasta. Ja omantunnon rauhan vihollisista, jotka tuottivat kuninkaalle sydäntä raastavaa surua ja aiheuttivat niin muodoin hänen ennenaikaisen kuolemansa, niistä sanotaan, kun kaikki tulee ilmi: *"Te olette lyöneet ensimmäisen naulan kuninkaan ruumisarkkuun"*.

Tämä on maassamme käytetty sananparsa, johon sisältyy suuri ja tärkeä totuus. Sananparsa on tullut sellaisten vanhempien suusta, joilla ovat jumalattomat lapset, jotka tuottavat vanhemmilleen mielikarvautta ja surua. Heille murehtivat vanhemmat sanovat: *"Sinä olet lyönyt ensimmäisen naulan ruumisarkkuuni."* Ja tämän saman sananparren vanha Israel sanoi jumalattomille lapsilleen: *"Te saatatte minun harmaat karvani murheella hautaan"* (1. Moos. 42: 38).

Kuningas on maan isä: hänen täytyy valvoa alamaistensa menestystä. Ja sen täytyy murehduttaa häntä, sen täytyy haavoittaa hänen sydäntään, sen täytyy aiheuttaa hänelle suurta surua, kun hän ei saa vaivastaan ja työstään muuta kuin vastustusta, vastahakoisuutta, kiittämättömyyttä ja pilkkaa palaksi. Mutta me toivomme kuitenkin, että kaikki omantunnonrauhan ystävät saavat viimein omantunnonrauhan, vaikkakin suuren sodan ja kilvoituksen perästä. Mutta omantunnonrauhan viholliset ja väärän omantunnonrauhan rakastajat eivät saa koskaan omantunnonrauhaa, eivät tässä eivätkä tulevaisessa maailmassa. [Amen]

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Mutta nyt on Herra minun Jumalani antanut levon ympäristölläni, niin ettei vihollista eli paha estäjää ole.

Tämän saattoi kuningas Salomo sanoa itsestään, kun hänen tarkoituksenaan oli rakentaa temppeli Jumalan kunniaksi. Ja samaa voi sanoa rauhallisesta, eläessään rauhaa rakastaneesta kuningas Oskarista, jonka muistopäivää tänään vietetään.

Jos on onni maalle, että sillä on rauhaa rakastava kuningas, niin ei ole vähäisempi onni, että sillä on viisas ja varovainen kuningas, joka ajattelee ennen kuin päättää ja toimii. Nämä molemmat ominaisuudet yhdistyivät edesmenneessä kuninkaassa. Hän rakasti rauhaa. Verivirrat eivät vuotaneet hänen kunnianhimensa tähden. Orvoilla ja leskillä ei ole syytä valittaa sodan kauhuja. Yhtään kaupunkia ei ole hävitetty kuningas Oskar hallituksen aikana. Kukaan ei voi valittaa sodan aiheuttamaa nälkää ja kallista aikaa. Koko elinaikansa kuningas Oskar rakasti rauhaa. Ja sen tähden pitäisi kaikkien jälkensä jääneiden kiittää Jumalaa siitä ruumiillisesta hyvästä, mikä rauhasta seuraa.

Kuningas Salomon sanat 1. Kuningasten kirjan 5. luvun 4. jakeessa voidaan täydellä syyllä sovittaa edesmenneeseen kuninkaaseen: Herra minun Jumalani on antanut levon ympäristölläni, niin ettei vihollista eli paha estäjää ole. On ymmärrettävää, että kuningas Salomo tarkoittaa tässä vihollisilla ulkonaisia eli ulkomaalaisia vihollisia. Sillä omassa valtakunnassaan ei Salomoltakaan puuttunut vihollisia eli vastustajia, jotka tuottivat kuninkaalle huolta. Sillä kuninkaalta, jonka pitää hallita jumalatonta kansaa, ei varmasti puutu vastustajia, jotka kääntävät kaiken pahimmin päin. Samaa voidaan sanoa kuningas Oskarista, että hänellä oli vastustajia omassa maassaan. Hänellä oli vastustajia, jotka asettuivat hänen aikeitaan vastaan, ja tämä tuotti hänelle surua, ja vaikka tämä suru saattoi hänet ennen aikaansa hautaan. Niin kuin hän rakasti rauhaa

ulkonaisessa eli ruumiillisessa mielessä, samoin hän rakasti myös omantunnonrauhaa, ja elämänsä lopulla hän mietiskeli enimmäkseen, kuinka hänen maansa ja valtakuntansa voisi saada omantunnonrauhan.

Mutta kysymys ei ollut väärästä omantunnonrauhasta, jota kaikki suruttomat ja sielunsa pelastuksesta välinpitämättömät ihmiset rakastavat eniten, vaan edesmennyt kuningas rakasti eniten sellaista omantunnonrauhaa, ettei kenenkään omaatuntoa pakotettaisi maallisella lailla eli että ketään ei vainottaisi uskonsa tähden. Sitä kuningas Oskar mietiskeli kaikkein eniten, kun hän kuulemma jopa valvoi öitä valmistellessaan henkilökohtaisesti sellaista lakiehdotusta, joka edistäisi ja suojelisi kaikkien ihmisten omantunnonrauhaa maassamme, niin että jokainen saisi ajatella ja puhua vapaasti hengellisistä asioista; jotta ketään, olipa hän turkkilainen, pakana tai kristitty, ei vainottaisi uskonsa tähden.

Mutta ne, jotka eniten rakastavat väärää omantunnonrauhaa, asettuivat kuninkaan aikeita vastaan. Niistä, jotka rakastavat väärää omantunnonrauhaa, tuli kuninkaan vastustajia, ja tämä tuotti hyvälle kuninkaalle niin suurta murhetta, että hänen sielunvoimansa alkoivat selvästi heikentyä, kun hän havaitsi, että omantunnonrauhan vastustajat eivät hyväksyisi hänen ehdotustaan sellaiseksi omantunnonlaiksi. Se, joka elää, saa nähdä sen todeksi sitten, kun totuus tulee julki.

Muutoin ovat omantunnonrauhan vastustajat pilkanneet edesmennyttä kuningasta hänen hyvien aikeidensa vuoksi, kun he lausuvat julkisesti uskonnonvapautta käsitelleissä erityisissä neuvotteluissa: *”Hänen Majesteettinsa on mietiskellyt niin paljon uskonnon vapautta, että hän on tullut itse hulluksi.”*

Mitä omantunnonrauhan vastustajat ovat sanoneet näin herjaten edesmennyttä kuningasta, voi ajan mittaan muuttua historialliseksi totuudeksi, kun kaikki tulee ilmi. Kaikilla, jotka rakastavat totista omantunnonrauhaa, on niin muodoin syytä valittaa rauhaa rakastaneen kuninkaan ennen aikaista kuolemaa. Mutta kaikki ne, jotka rakastavat väärää ja vihaavat oikeaa omantunnonrauhaa, toisin sanoen ne, jotka järjestävät uskonnonvainoja, saavat pian kuulla historian puolueettoman tuomion: te olette lyöneet ensimmäisen naulan kuningas Oskarin ruumisarkkuun.

Jokainen, joka rakastaa sekä ruumiillista että hengellistä rauhaa, toivottaa ja rukoilee varmaankin nyt Jumalaa, että kuningas Salomon sanat toteutuisivat, nimittäin nämä sanat: *"Nyt on Herra minun Jumalani antanut levon ympäristölleni, niin ettei vihollista eli paha estäjää ole"*. Ja näiden sanojen hengellisen merkityksen vahvistukseksi luumme: Isä meidän jne.

Kuninkaan tälle murhepäivälle erityisesti määräämä teksti on kirjoitettu profetta Aamoksen kirjan 8. luvussa ja 8. jakeessa, ja sanat kuuluvat näin:

AAM. 8: 8

"Eikö maan sen tähden pitäisi vapisevan, ja kaikki sen asuvaset murehtiman? Ja pitää nouseman kaiken sen päälle niin kuin virta, vietämän pois ja upotettaman niin kuin Egyptin virralla."

Tässä tekstissä kerrotaan vavistuksesta ja murheesta, jonka pitäisi tulla maalle kansan jumalattomasta menosta, sillä 8. luvun edellisissä jakeissa kansaa rangaistaan ankarasti synneistä, joita alinomaa tehtiin, ja nämä synnit luetellaan kukin nimeltään, nimittäin sapatinrikos ja köyhien sorto, sekä Jaakobin ylpeys, jota Herra aikoo rankaista. Tekstin jälkiosassa mainitut Jumalan uhkaavat rangaistustuomiot täytyivät myös, kun ylivoimaiset viholliset valloittivat maan ja veivät kansan orjuuteen.

Koska meille on tietämätöntä, miksi tälle päivälle on valittu tutkistelun aiheeksi tällöinen teksti, jossa puhutaan Jumalan uhkaavista rangaistustuomioista, jotka tulevat totelemattomalle kansalle, niin meidän täytyy sivuuttaa valitun tekstin tarkoitus, joka on meille tuntematon, ja puhua maan vavistuksesta ja murheesta, joka kansalla on edenneen kuninkaan ennen aikaisesta kuolemasta.

Tutkistelumme ensimmäinen kappale käsittelee niiden murhetta, jotka rakastavat maallista rauhaa ja ymmärtävät pitää rauhan etuja arvossa.

Tutkistelumme toinen kappale käsittelee niiden murhetta, jotka rakastavat omantunnonrauhaa.

Valaiskoon Jumalan Henki sydämemme, ettemme haparoisi pimeydessä ja tietämättömyydessä Jumalan hallinnon aikomuksista, että tuntisimme, mikä sopii sekä ruumiilliseen että hengelliseen rauhaamme.

1. Niiden murheesta, jotka rakastavat maallista rauhaa. Sellainen murhe rauhaa rakastaneen kuninkaan ennen aikaisesta kuolemasta voi olla sekä teeskennelty että todellinen. Epäaito eli teeskennelty murhe on niillä, jotka eivät ymmärrä pitää rauhan etuja arvossa, eivät välitä siitä, kuinka maailmassa käy, eivät ajattele, kuinka monta ihmistä sota tekee onnettomaksi, eivät käsitä, miten sota ja taistelu tuottavat maalle sairautta ja ruumiillista hätää. Ajatelkaa, kuinka monta kyyneleä orvot ja lesket vuodattavat sodan tähden.

Edesmennyt kuningas rakasti rauhaa ja meidän pitäisi kiittää Jumalaa siitä siunauksesta, jota olemme saaneet ottaa vastaan Herralta rauhaa rakastaneen kuninkaan hallituksen aikana. Kukaan ei ole itkenyt menetettyä puolisoa, poikaa tai ystävää, joka on kaatunut sodassa, kukaan ei ole huannut häntänsä sodan tähden. Kukaan ei ole nähnyt maataan veren tahrimana tai värjäämänä sodan tähden. Niin kauan kuin rauhaa

rakastava kuningas oli elossa, ei kenenkään tarvinnut pelätä, että hänen poikansa viedään väkisin veriselle temmellyskentälle, missä ihmishenki ei merkitse enempää kuin luontokappaleen henki. Ruhtinaiden ylpeydestä ja kunnianhimosta ovat useimmat sodat maailmassa syttyneet, ja heidän omahyväisyytensä tähden on alamaisten veren täytynyt vuotaa virtanaan.

Mutta kaikilta näiltä kauhuilta olemme säästyneet nyt edesmenneen kuningas Oskarin rauhallisen hallituksen aikana. Ja sen tähden pitäisi nyt kaikkien rauhan ystävien ylistää Herraa, niin kuin he murehtivat kaipaaksella sitä, että rauhanruhtinas laskettiin hautaan ennenaikaisen kuoleman kautta. Vaikka asumme kaukana sotien tapahtumapaikoilta, meidän pitää silti muistaa, että koko maa saa kärsiä sodasta ja taistelusta. Sotaa seuraa usein tauti ja nälänhätä. Mutta jumalaton ei voi kiittää Jumalaa rauhasta. Niin kuin jumalaton ei välitä siitä, kuka hänen ruumiillisesta elatuksestaan huolehtii, yhtä vähän hän voi kaivata rauhaa rakastanutta kuningasta, tai murehtia hänen kuolemaansa.

Kun nyt useimpia kuninkaita, keisareita ja ruhtinaita kutsutaan kristityiksi, niin ei heidän kesken pitäisi syttyä sotaa, vaan tämän maailman ruhtinas aiheuttaa sodan ja taistelun. Ja Jumala sallii sen, koska se on synnin rangaistus, jonka kautta Herra kurittaa ja rankaisee jumalatonta kansaa, minkä voi nähdä Pyhästä Raamatusta.

Jumala sallii miehentappajaperkeleen kootaan kuninkaat yhteen kuin teurastuspäiväksi. Sillä pohjattomuuden ruhtinaalle on todellinen ilo vaivata maailmaa sodalla ja taistelulla, mutta muutoin sellainen verenvuodatus on järjettömintä, mitä kuvitella saattaa. Sillä eihän ihmistä luotu teurastettavaksi luontokappaleen lailla, vaan hänet luotiin ylistämään, rakastamaan ja kunnioittamaan Luojaansa. Ja siitä voi ymmärtää, että sota on järjettömin tapa teurastaa ihmisiä.

Sen tähden voi pitää onnellisena sitä maata, jonka ei tarvitse nähdä veren vuotavan virtanaan, jonka ei tarvitse kuulla valitushuutoja ja vaikerointia. Tämä kurjuus on tullut esteetyksi tämän edesmenneen kuninkaan kautta. Ja sen tähden pitää kaikkien rauhan ystävien ylistää Herraa, niin kuin he myös saattavat vainajan murheella ja kaipaaksella leposijaansa.

2. Tutkistelumme toisen osan tulisi osoittaa, kuinka omantunnon rauhan ystävät kaipaavat ja murehtivat edesmennyttä kuningasta. Jos ruumiillisen rauhan ystäville on suuri syy kaivata edesmennyttä rauhanruhtinasta, niin omantunnon rauhan ystäville on vielä suurempi syy kaivata häntä, sillä hän oli ainoa Ruotsinmaan kuninkaista, joka erittäinkin elämänsä loppupuolella valvoi omantunnonrauhaa. Ei ole sanottu, että kaikki rauhan ystävät rakastavat omantunnonrauhaa, sillä luonnollinen ihminen ei tiedä, mikä Jumalan Hengelle sopii, eikä voikaan. Luonnollinen ihminen voi olla tyytyväinen ruumiilliseen hyvinvointiinsa. Hän voi olla tyytyväinen, jos saa nukkua rauhassa ja syödä rauhassa ja juoda rauhassa. Hän voi olla tyytyväinen siihen, että saa tyydyttää luonnolliset viettinsä, tapahtuipa se sitten luvallisella tai luvattomalla tavalla. Sen tähden voivat luonnollisen rauhan ystävät olla omantunnonrauhan vihollisia. Sen olemme nähneet omassa maassamme.

Me voimme syystä väittää, että meidän maassamme ei ole kristinuskon alusta alkaen ollut omantunnon rauhaa, niin, siitä ajasta alkaen, kun luterilainen oppi tuotiin maahan. Omantunnonrauhaa on häiritetty lukuisia kertoja, missä ikinä totisen ja elävän kristillisyyden kipinä on tullut näkyviin maailmalle. Heti kun kipinä pyhästä tulesta, jonka Kristus tuli sytyttämään maan päälle, tuli näkyviin maailmalle, ovat pimeyden henget olleet valmiita sammuttamaan sen hautaamalla sen tuhkan alle, koska pimeyden henget pelkäsivät tulta, joka heidän

arveluksensa mukaan voisi sytyttää koko maailman ilmiliikkiin.

Mutta maailma ei ole koskaan ollut ilmiliikkeissä siitä tulesta, jonka Kristus tuli sytyttämään maan päälle, mutta maailma on usein ollut ilmiliikkeissä siitä tulesta, jonka pimeyden henget ovat lainanneet pohjattomuudesta. Tämä tuli on palanut roviolla paavikunnassa, ja luterilaisuudessaakin on tämä tuli palanut, jos ei juuri roviolla, niin kuitenkin uskonnonvainoojan sydämessä. Ja nämä pohjattomuuden liekit ovat usein olleet veripunaisia, esimerkiksi Ranskassa, missä ei ainoastaan kristittyjen veri ole vuotanut virtanaan, esimerkiksi Pärtytyn yönä, vaan myös muiden kansalaisten veri on vuotanut virtanaan Jumalan vihan viinakuurnassa, josta veri vuotaa 60 vakomitan päähän ja ulottuu orhitten suitsiin, niin kuin on kirjoitettu Ilmestyskirjassa (Ilm. 14: 20).

Ja kuka sotkee Jumalan vihan viinakuurnaa järjen valtakunnassa? Missä ihmisveri on kuohunut virtanaan? Onkos se Suuri Ristin-kantaja, joka hikoilee verta Yrttitarhassa? — Ei suinkaan, sillä Hän sotkee viinakuurnan yksin, eikä yksikään kansasta ole Hänen kanssaan. Mutta järjen valtakunnassa Jumalan vihan viinakuurnaa sotkee varmasti tämän maailman ruhtinas, jolla tuulessa valta on. Herra antaa hänen sotkea vihansa viinakuurnan, ja tämä on rangaistukseksi niille, jotka ovat vuodattaneet kristittyjen verta. Sillä mitä enemmän vallanpitäjät ja omantunnonrauhan viholliset vainoavat kristittyitä, sitä villimmäksi suruton joukko tulee. Kun villiintynyt joukko nousee omaa laillista esivaltaansa vastaan, silloin ei säästetä heraa eikä pappia järjen valtakunnassa. Ja tällä tavoin kostetaan kristittyjen veri. Se on ikuisen oikeudenmukaisuuden kiertokulku. Meidän maassamme ei ole vielä menty niin pitkälle kuin muissa maissa, mutta meidänkin maassamme voi tulla koston päivä, ja vaikka hiekka on jo pian valunut loppuun tiimalasitamme.

Kuka on häirinnyt omantunnon rauhaa maassamme? Lukijat ja pietistitkö ovat nostattaneet uskonnonvainoja Ruotsissa? Niin arvelevat omantunnonrauhan viholliset, että kirottu lukijajoukko häiritsee omantunnonrauhaa maassamme. Eivät papit, nimismiehet ja viskaalit häiritse omantunnonrauhaa maassamme, vaan lukijat omantunnonrauhaa häiritsevät. Jos perkele saa kääntää ihmisten silmät nurin ja puhkaista ne, niin voi tosin tapahtua, että omantunnonrauhan viholliset saattavat uskotella uskonveljilleen ulkomailla ja kotimaassa, että lukijat ja pietistit häiritsevät omantunnonrauhaa.

Mutta tässä merkityksessä ei yksikään järjellinen ihminen eikä varsinkaan nyt edesmennyt kuningas ole voinut käsittää sanaa rauhanhäiritsijä, sillä kaikki, jotka ovat ajatelleet ja kirjoittaneet omantunnonvapaudesta, ovat käsittäneet sanan siinä merkityksessä, että kaikki uskontunnustajat saisivat uskoa rauhassa ilman että pappi, nimismies tai viskaali saisi häiritä omantunnon rauhaa maallisen lain voimalla. Sellaisen lain kuningas Oskar tahtoi säätää, ja sitä hänen sanotaan mietiskelleen toden teolla, niin että hän työskenteli jopa öisin uskonnonvapautta käsitelleen lakiehdotuksensa puolesta.

Mutta hänen hyvä aikeensa epäonnistui, ja kerrotaan, että omantunnonrauhan vihajien vastarinta on tuottanut hänelle paljon murhetta. Sillä siitä saakka, kun hän käsitti, ettei hänen omantunnoneli uskonnonvapautta koskenutta lakiehdotustaan hyväksyttäisi, alkoivat hänen sielunvoimansa riu-tua. Aiheuttiko tämä kova vastarinta niiden taholta, jotka eivät suoneet kansalle omantunnonvapautta, tai oikeammin pelkäsivät uskonnonvapautta, sillä verukkeella, että he pelkäsivät paavikuntaa, aiheuttiko tämä kova vastarinta kuninkaalle niin suuren murheen, että se laski hänet ennen aikaansa hautaan?

Oikea syy hänen sielun kärsimyksensä tulee varmaankin aikanaan julki. Mutta siltä näyttää niistä, jotka kaipaavat oikeaa omantunnonrauhaa. Sillä sitä ei voi kieltää, että kuningas työskenteli innokkaasti tämän uskonnonvapautta koskeneen lakiehdotuksen hyväksi. Mutta tätä lakiehdotusta ei hyväksytty valtiopäivillä. Ja ketkäpä asettuivat sellaista lakia vastaan? Ketkäpä muut kuin ne, jotka vihaavat omantunnonrauhaa, toisin sanoen sellaiset, jotka rakastavat väärää omantunnonrauhaa, eli sellaiset, jotka väittävät, että lukijat ja pietistit häiritsevät omantunnonrauhaa.

Niin, — on totta, että nämä ylenkatsotut, maailman vihaamat ja vainoamat lukijat häiritsevät omantunnonrauhaa. Mutta juuri tätä häiritsemistä oikean omantunnonrauhan vastustajat eivät esittäneet syyksi vastustukseensa, vaan he väittivät, että koko Ruotsinmaassa avataan ovi paavilaisuudelle, jos sellainen laki hyväksytään, että jokainen saa pitää rauhassa uskonsa, ettei kenenkään pidä häiritä omantunnon rauhaa, toisin sanoen: kukaan ei saa järjestää vainoa uskonosta toisin ajattelevia kohtaan.

Jokainen saa pitää vapaasti uskonsa. Sellaisen lain kuningas Oskar halusi antaa kansalleen, mutta omantunnonrauhan vastustajat asettuivat vastaan. Jos on niin, että tämä vastustus vaikutti murhetta kuninkaan sydämessä ja tämä murhe laski hänet ennen aikaansa hautaan, silloin voi hyvin ottaa päivän tekstin kirjaimellisesti ja sanoa profetaan kanssa: *”Eikö maan sen tähden pitäisi vapisevan, ja kaikkien sen asuvaisten murehtiman?”* Niin, kaikkien maan asukkaiden tulee

itkeä, jos on totta, mitä muuan vapaa-ajattelijä lausui herjaten kuningasta: *”Kuninkaallinen Majesteetti on mietiskellyt omantunnon vapautta niin kauan, että hän tuli itse hulluksi?”* Mistä vapaa-ajattelijä tiesi, että Hänen Majesteettinsa oli mietiskellyt? Luultavasti vapaa ajattelijalla on täytynyt olla jokin peruste väitteelleen, koskapa hän uskalsi lausua sellaista jopa valtiopäiväsälissa. Mutta tästä hävyttömästä lausunnosta näkee ja ymmärtää, että maailman pilkan saa jo siitä, jos kaipaa omantunnonvapautta.

Mutta aika tulee pian osoittamaan, onko totta, että Kuninkaallinen Majesteetti mietiskeli uskonnonvapautta. Vai tuleeko meidän kiinnittää huomiota päivän tekstin jälkiosaan, missä sanotaan, että kaikki pitää upottettaman niin kuin virralla. Sikäli kuin tunemme kuningas Oskarin viimeistä työtä, on aivan varmaa ja totta, että hän työskenteli uskonnonvapauden puolesta ja että hänen hyvää aikomustaan vastustivat ne, jotka eivät halua omantunnonvapautta, ja sen tähden itkekööt kaikki omantunnonrauhan ystävät.

Ehkä tänään lasketaan hänen maalliset jäännöksensä hautaan, ja sinne häntä saattaa omantunnonrauhan ystävien kaipaus ja murhe. Mutta tästedes hän ei kohtaa yhtään pahaa estettä. Ja omantunnon rauhan ystävät toivovat, että omantunnonrauha saavutetaan, vaikka suuren sodan ja kilvoituksen kautta, amen!

Alkuperäinen / Peter Wieselgrenin kokoelma / Göteborgin yliopistonkirjasto /.

Katso, ne päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, että minä lähetän nälän maan päälle. Ei nälkää leivän perään, eli janoa veden perään, vaan Herran sanan kuulemisen jälkeen, niin että heidän pitää juokseman yhdestä merestä niin toiseen, pohjasta niin itään. Heidän pitää juoksenteleman etsimään Herran sanaa, ja ei kuitenkaan pidä löytämän.

Näin puhuu Herra profeetan Aamoksen suun kautta, ja ne sanat kuuluvat erinomattain niille, jotka katsovat ylen Jumalan sanan silloin, kuin se on tarjona. Ne, joille tulee nälkä Jumalan sanan perään, eivät mahda olla umpisuruttomat, jotka eivät suinkaan juokse yhdestä merestä niin toiseen Jumalan sanan kuulemisen tähden, vaan ne ovat heränneet, joille tulee nälkä Jumalan sanan perään. Niin on ollut nälkä Herran sanan kuulemisen perään Vapahtajan aikana, ja apostolien aikana, ja Lutheruksen aikana, ja myös alkuheräyksessä tässä seurakunnassa. Ja joka paikassa, kussa muutamille sieluille on tullut senkaltainen murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, siinä on myös tullut heränneille sieluille nälkä Jumalan sanan perään. Ja ne ovat kyllä juosseet yhdestä merestä niin toiseen Jumalan sanan kuulemisen tähden.

Mutta se on pahempi, että semmoisen ajan pitää tuleman profeetan Aamoksen ennustuksen jälkeen, ettei heidän pidä oikeata Jumalan sanaa löytämän, vaikka he sitä niin kaukaa etsivät. Kuinkas luulette, te heränneet, joilla ensiheräyksessä on ollut suuri nälkä ja jano Jumalan sanan perään, vaikka te nyt olette kohta kylläntyneet Jumalan sanan kuulemisesta, kuinkas luulette, jos teille vielä tulisi semmoinen nälkä Jumalan sanan perään, että te juoksisitte pohjoisesta itään, hakemaan Jumalan sanaa, ja ette kuitenkaan löytäisi sitä? Milläs lailla silloin tulisi teidän nälkänne Jumalan sanan perään sammuteksi?

Me näemme, että semmoisen ajan pitää tuleman, etteivät Jumalan sanan perään isoavaiset saa kuulla yhtään oikeata Jumalan sanaa, vaan aivan järjen sotkua he saavat kuulla, jolla heränneet ja Jumalan sanan

perään isoavaiset ja janoavaiset eivät tule ravituksi. Kukas silloin ruokkii Jeesuksen karitsoita ja kaitsee Jeesuksen lampaita, sillä ne hajaantuvat kuitenkin ilman paimenta? Niin kuin nyt jo nähtävä on, että Jeesuksen lampaat juoksevat korvessa ja erämaassa sienen perässä, eivätkä voi tulla kokoon, vaikka Paimen huutaa Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla, ja Jordanin virran tykönä.

Koska sieni loppuu tämän maailman korvessa, silloin taitaa vielä muutamille tulla nälkä Jumalan sanan perään, niin kuin profeetta Aamos on ennustanut. Mutta sen pahempi, ei silloin pidä oikeata Jumalan sanaa löytymän yhdeksän meren takaa ja puolen kymmenettä. Kyllä suruttomat sanovat niin, että Jumalan sana löytyy joka kirkossa ja joka kirkon nurkassa, mutta ei ole heränneillä niin asiat, jotka eivät saata syödä järjen sotkua sikaruudesta. Eivät isoavaiset ja janoavaiset tule aikaan ravalla, jota siat syövät ruuhesta ja polkevat jaloillansa, vaan isoavaiset ja janoavaiset tarvitsevat puhdasta ruokaa ennen kuin he tulevat ravituksi. Kyllä tosin tuhlaajapoika pyysi ravita itseänsä ravalla, jota siat söivät, mutta ei kenkään antanut. Se on tosi, että maailman kauppamiehet eivät anna tuhlaajapojalle ravastakaan, etteivät siat kupsottelisi, sillä he ruokkivat sikojansa hyvin, että ne lihoisivat siksi kuin teurastuspäivät tulevat. Niin myös lihavat lampaat, ja teuraslampaat, joita profeetta Sakariaan piti kaitseman, niille kelpaa kyllä kaikenlainen ruoka. Mutta raadolliset lampaat eivät saata syödä muuta kuin rieskaa.

Rukoilkaa nyt, te raadolliset lampaat, te vapisevaiset ja hukan haavoittamat karitsat, että se suuri Israelin Paimen panisi eli lähettäisi jonkun hengellisen paimenen

ruokkimaan Jeesuksen karitsoita ja kaitsemaan Jeesuksen lampaita, etteivät he kuolisi nälkään. Sillä ilman paimenta ne raukat haajaantuvat ja eksyvät korpeen. Kuule, sinä suuri Israelin Paimen isoavaisten ja janoavaisten huokaus. Isä meidän jne.

Ehtoosaarnan teksti, joka on erityisesti täksi päiväksi asetettu, kuin on murhepäivä eli valituspäivä kuningasvainajan jälkeen, löytyy kirjoitettuna kuningas Daavidin 68. psalmissa 21. värssyssä ja kuuluvat sanat, niin kuin seuraa:

Ps. 68: 21

”Meillä on Jumala, Jumala, joka auttaa, ja Herra, Herra, joka kuolemasta vapahtaa.”

Näistä tekstisanoista kuulemme me, että kuningas tarjoaa alamaissillensa lohdutusta, koska hän näitten sanain kautta kehottaa heitä uskomaan Jumalan päälle, joka kuolemasta vapahtaa. Koska aamusaarnan teksti ja korkean messun teksti puhuu aivan murheesta, joka pitäisi oleman alamaissilla, entisen kuninkaan kuoleman tähden, niin puhutaan ehtoosaarnan tekstissä uskosta Herran päälle.

Tämän tekstin osoituksen jälkeen pitää meidän saarnaaman uskosta Herran päälle, joka kuolemasta vapahtaa.

Koska Daavid kirjoitti sen virren, josta tämä teksti on otettu, oli hän täytetty Pyhällä Hengellä. Niin kuin myös raamatunselittäjät luulevat, on hän siinä psalmissa kirjoittanut Kristuksesta, ja Hänen voimastansa syntisiä kuolemasta pelastamaan. Me uskomme myös, että Daavidilla oli elävä usko sen tulevaisen Messiaksen päälle, mutta koska Daavid kirjoittaa omia koettelemuksiansa, sopivat ne, ei ainoastansa Kristuksen, vaan myös kaikkien kristittyin koettelemuksen kanssa.

Ja sillä muodolla löytyvät aina Daavidin psalmissa semmoiset koettelemukset, jotka myös Kristus on koetellut. Daavidille on usein niin tapahtunut kuin Kristukselle on tapahtunut. Sillä lailla saatamme me ymmärtää, minkä tähden evankelistat kirjoittavat, 2258

että Raamattu täytettäisiin. Mutta nykyiset raamatunselittäjät luulevat, ettei Daavid ole itse koetellut, mitä hän on kirjoittanut Kristuksesta, vaan Jumalan Henki on hänelle tulevaisia asioita ilmoittanut.

Daavid on kirjoittanut 68. psalmissa koettelemuksiansa, jotka ovat kaikkien kristittyjen koettelemukset. Jumalattomain kauhistavainen elämä vaikutti hänessä semmoisen kiihkauden, että hän psalmin alussa 12. värssyssä rukoilee, että Jumala hajottaisi vihollisiansa, mutta kolmannessa ja neljännessä värssyssä kehottaa hän Jumalan lapsia iloitsemaan ja veisaamaan kiitosta Jumalalle kaikkein Hänen hyvien töittensä edestä luonnon, armon ja kunnian valtakunnassa. Kahdennessatoista värssyssä puhuu hän evankelistoista, jotka saarnaavat evankeliumia. Kolmannessatoista värssyssä osoittaa hän, kuinka kuninkaat kristillisyyden kautta sopivat. Ja seuraavaisissa värssyissä osoittaa hän, että valkeus on tullut, kussa ennen pimeys on ollut, koska Jumala panee kuninkaita hallitsemaan. Kuudennessatoista värssyssä Jumalan vuoresta Siionista, jossa Jumala tahtoo asua. Yhdeksästoista värssy kuuluu Kristukseen: *”Sinä astuit ylös korkeuteen, sinä olet vankeuden eli helvetin vangiksi ottanut, sinä olet lahjoja saanut ihmisille, myös poislangenneille.”* Kahdenneskymmenennessä värssyssä sanoo hän: *”Kiihetty olkoon Jumala joka päivä, sillä hän on pannut kuorman meidän päällemme, mutta hän auttaa myös.”* Sitten vasta tulee tämän päivän ehtoosaarnan teksti: *”Meillä on Jumala, Jumala, joka auttaa, ja Herra, Herra, joka kuolemasta vapahtaa.”*

Nyt tulee ainoastansa kysymys siitä, missä tarkoituksessa nämä Daavidin sanat ovat tutkintoaineeksi valitut tälle päivälle, koska edelliset tekstisanat tarkoittavat aivan murhetta, ja tämä ehtoosaarnan teksti kehottaa uskomaan Herran päälle, joka kuolemasta vapahtaa. Jos olisi se tarkoitus, että kuningasvainaja on nyt kuolemasta pelastettu, eli jos olisi se tarkoitus, että alamaisten pitää

uskoman, että Jumala heitä vapahtaa kuolemasta. Mutta kuningas Daavidin tarkoitus on ollut, että uskovaiset ja vanhurskaat ovat kuolemasta vapahdetut Kristuksen kautta, joka astui ylös korkeuteen, ja otti vankeuden, se on helvetin, vangiksi, ja toi lahjoja ihmisille, nimittäin armon lahjoja hän ansaitsi kuolemallansa katuvaistille ja uskovaisille.

Daavid on siinä 68. psalmissa tehnyt semmoisen erotuksen jumalattomain ja kristityin välillä, ettei ole mahdollinen ajatella, että kaikille sopivat tekstisanat, koska ainoastansa kristityt saattavat sydäimestä uskoa, että Herra Kristus on heitä iankaikkisesta kuolemasta pelastanut. Mutta meidän täytyy valittaa Daavidin kanssa, että vanhurskaat vähenevät ja uskovaiset harvenevat. Moni on kristityksi tullut, mutta harvat ovat ulosvalitut. Ei moni jaksa kieltää itseänsä maailmasta. Ja koska Ihmisen Poika tulee, löytäneekö Hän uskoa maan päällä.

Ei se ole Jumalan syy, eikä kuningasvainajan syy, että kristityt menevät maailmaan, että he luopuvat pois uskosta ja tarttuvat maailmaan. Ajatelkaa perään, te molemmin puolin ontuvaist, ajatelkaa perään, kuinka pian tämä maailma loppuu. Ja muistakaa, että maailma on katoavainen ja turha, ja koska maailmassa paras ollut on, niin se on tuska ja työ ollut.

Kuninkaan kuoleman pitäisi oleman kaikille kuolevaisille muistutukseksi, että kuolema ei säästä ketään, ottaa väkisin korkeat ja alhaiset, vanhat ja nuoret, rikkaat ja köyhät, voimalliset ja voimattomat, tyhmät ja viisaat, hyvät ja pahat, nöyrät ja ylpeät. Kaikki hän kaataa, ja vie siihen paikkaan, kussa heidän iäti oleman pitää. Ja koska me menemme pois, niin ei tulla jälleen. Mutta vanhurskas elää uskostansa.

Kuningasvainaja on tahtonut edesauttaa uskon vapautta, mutta voimalliset miehet maailmassa sotivat uskonvapautta vastaan. Ja koska maailma ei tahtonut ottaa kuninkaan hyvää tarkoitusta vastaan, niin tuli

kuningas murheelliseksi ja raskasmieliseksi, ja heikkomielliseksi.

Ja kuka tiesi tämä kuninkaan murhe ja heikkomiellisyys vaikutti vielä hänessä ruumiin heikkoutta, ja saattoi ajattoman kuoleman matkaan. Kukas tiesi, kuinka tästedes käy kristityille, koska uskonvapaus ei tullut aikaiseksi edellä mainittujen suruttomain esteitten tähden. Jos maailma rupeaa kristityitä vainoamaan heidän uskonsa tähden, kuinkas sitten heidän uskonsa kestää siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa? Puolisot temmataan pois ja viedään vankeuteen.

Mutta meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat alkaneet kaikesta sydäimestä seuraamaan Jeesuksen verisiä askeleita, seuraavat aina Golgataan asti, niin kuin entiset kristityt ovat seuranneet. Jos he vain jaksaisivat niin valvoa Yrttitarhassa, ja katsella Taivaallisen Vanhimman vaivoja, ettei uni tulisi heidän päällensä, ja he joutuisivat kieltämään Kristusta ylimmäisen papin kartanolla.

Ylimmäiset papit ja kirjanoppineet ovat aina olleet pahimmat vainoamaan Kristusta ja Hänen opetuslapsiansa. Ja se suuri maailman joukko on huutanut: *"Ota pois, ristiinnaulitse!"* Kukas tiesi, jos Jumala olisi viisaudessansa katsonut tarpeelliseksi koetella kristittyin uskoa jollakulla vainoamisella maailman puolelta, ja sen kautta herättää ylös nukkuvia ahkerampaan kilvoitukseen, koska hän näkee, että maailmanrakkaus tahtoo naakia heidän päällensä ja tehdä heitä uneliaiksi.

Ei ole ensimmäisessä kristillisyydessä maailman viha ja vaino ollut vahingollinen, vaan suuremmaksi on heidän hartautensa tullut, ahkerammaksi on kilvoitus tullut. Jumala on niin vahvistanut heikkomiellisten uskon, että he ovat suurella uskonrohkeudella jaksaneet saarnata Kristuksesta vielä ristin päällä. Ja meillä on se toivo ja uskallus, että Hän vielä nytkin suuresta armostansa vahvistaa kristityjen uskoa, että he jaksavat tunnustaa

Kristusta maailman edessä, ja uskonrohkeudella vastaanottaa kaikki vaivat, joita maailmanjoukko sokeudessaan panee ristinkantajan päälle. Jeesus on sanonut: *”Minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä.”*

Ristinkantajat! Maailmanjoukko on pannut Jeesuksen ristin ensimmäisen ristinkantajan päälle, ja maailmanjoukko panee vielä Jeesuksen ristin viimeisen ristinkantajan päälle, että hänen pitää sen kantaman, ja seuraaman Hänen verisiä askeleitansa Golgatan mäelle. Me uskomme, että ristinkantajan nimi on kirjoitettu elämäkirjaan. Me uskomme, että kaikkien, jotka Jeesuksen ristiä kantavat, pitää näkemän sen Suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuningaan Siionin vuorella, kussa kaikki enkelit ja kalliisti lunastetut sielut huutavat Hoosianna, ja saavat kuulla sata ja neljä viidettä kymmentä tuhatta veisaavan uutta virttä Jumalan ja Karitsan edessä. Nekin, jotka eivät saata heidän nuottiansa seurata, saavat kuulla sen uuden virren.

Siinä on kaikille kristityille se suuri päämaali, johon heidän pitää pyrkimän, rientämän ja kiistassa juokseman, että he ennättäisivät saada sen luvatus palkan, nimittäin elämän kruunun. Niin kilvoitelkaa siis, te harvat sielut, jotka olette alkaneet seuraamaan Kristusta ja Hänen verisiä askeleitansa noudattamaan. Pian tulee tästä maailmasta loppu. Pian tulevat vieraat taivaasta. Pian tulee huuto: *”Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan!”*

Autuas on se palvelija, jonka Herra löytää valvomasta, koska Hän tulee. Ja silloin ne taitavat neitseet, joilla öljy on lampussa, johdattavat Ylkää hääsaliin. Siellä hyppäävät morsiamen piit punaisissa orjantappuruissa, valkeissa vaatteissa, ja palmut heidän käsissänsä. He hyppäävät ja tanssivat kultalattian päällä. Kaikki, joitten jalat Jeesus on pessyt, paitsi Juudasta, saavat siellä iloita ja riemuita nyt ja iankaikkisesti, Aamen.

Jäljennös / Iisakki Huhtasaaren jäljennöskirja / Erik Wahlbergilta Soukolojärveltä / N:o 439 puuttuu tästä, koska käsikirjoituksesta on vain riekaleita jäljellä. /

[Ensimmäinen sivu puuttuu]

Vallitsi, vaikka niille piti oleman suurempi ylösvalaistus --- kuin he --- maailman tuulessa vallitse, niin ei ole maailman herrat --- a vaan --- he luulevat --- line ---

[6 rivin aukko]

vallinnut --- deksi ja --- katsottiin krist --- sin, kuitenkin kaikki maailman --- viisaat sanoit, että kristillisyyden on yksi ihmeellinen taikus --- -- luonnolliset --- sanoit ---

[2 rivin aukko]

rupesit kristityitä vainoamaan ja sen tähden on Paavali kirjoittanut kristityille, ei ole sota lihaa ja verta vastaan, vaan pöyhkeitä ja valtoja vastaan, maailman herroja vastaan, jotka maailman pimeydessä vallitsevat, pahoja henkiä taivaan alla. --- joka tappaa kristityitä --- Paavali siinä uskossa --- Marian poika --- hän san --- henki, j --- valta --- maailman henki, joka epäuskoisissa lapsissa hallitsee.

Pimeyden pöyhkeitä, joka on ne paaduttanut --- suuri --- jolla maailman tuulessa --- ka maailman lapsissa vaikutti vihan --- sama henki vaikutti --- vainon --- stan --- sydämessä. Ja se sama henki --- vaikutti Herodeksen huoran sydämessä vihan ja vainon Johannesta vastaan --- vit --- Henki ei antanut Herodeksen huoralle rauhaa ennen kuin sai Johanneksen pään vadin päällä --- Herrain --- - ki mer --- htui. --- Herodes --- amat kun --- Vapahta --- ja maailman herrat ovat vielä nytkin --- kiivaat kantamaan kristittyin päälle --- Paavali kirjoittaa kristityille: Ei meillä ole sota lihaa ja verta vastaan, vaan pöyhkeitä ja valtoja vastaan, maailman herroja vastaan, jotka tämän maailman pimeydessä vallitsevat ja pahoja henkiä vastaan taivaan alla Ef. 6: 12

Se on tapahtunut usein, että kristityillä on --- - ollut sota lihaa ja verta vastaan --- koska vihollinen on nostanut --- kan --- vainon --- snet --- asta, --- sydämel --- usa --- nais --- Tai

--- lloin --- nyt sota lihaa ja verta vastaan --- heidän pyr --- osa ja halunsa on ollut ainoastansa --- sengan kaikki --- päällensä. Krsityillä on --- tullut suuri --- n ja --- oli --- koetellut, --- pääsi --- asta, --- maailman ---ita --- hamaan. Mutta toisinaan oli Paavali taas koetellut, että hänellä oli suuri sota lihaa ja verta vastaan ja sen tähden hän kirjoittaa monessa paikassa ---

[n. 4 rivin aukko]

--- Sillä --- ei sovi --- ulkoa --- ra yhtä --- Ei hän saata kristityn sydämen voittoa, koska hän on heidän lihansa puremassa: Mutta koska ei sovi hänen kristittyin lihaa keittää ja paistaa, silloin hän alkaa heidän sielujansa --- ja sydämiänsä ahdistamaan --- on v --- ja s --- ist --- ki taas --- mutta --- tästedes --- Näly --- vedellä ja --- ruokkimaan. Meidän toivomme ja rukouksemme on Jumalan tykö, että hän vahvistaa nääntyneet polvet ja nostaa väsyneet kädet, että kristityt jaksavat seisoa ja kilvoitella siinä sodassa ja kilvoituksessa ---

[n. 5 rivin aukko]

ton haavansa sito, ja ---alavat --- heidän ---. Kuule --- haavoitettuin ja vertavuotavain --- ten huokaukset --- sinä suuri sotasankari ja Israelin Paimen, koska he huutavat sinun tykönsä hengessä ja totuudessa. Isä meidän jne.

Ylös luetusta evankeliumista kuulemme me, että Johannes Kastaja oli vankeudessa ja hän lähetti opetuslapsia Jeesuksen tykö. Meidän pitää siis tällä kerralla perään ajatteleman, minkä tähden Johannes kastaja oli heitetty vankeuteen.

Evankelista Matteus muisteli, että kuningas Herodes Tetrarcha oli kutsunut Johanneksen tykönsä, siinä --- sä, että hän saisi kuulla yhden --- n opettajan opetuksia. Mutta kaikki maailman herrat ja talonpojat suutuivat niin paljon siitä miehestä, joka oli alkanut ihmisiä haukkumaan ja tuomitsemaan. Yksi toi yhtä ja toinen toista valhetta kuninkaan korville.

Ja tä --- valhe oli aina kamalampi ja mustempi kuin toinen. Fariseukset sanoit: Sillä miehellä on perkele --- muutt --- niin sait muutamat näkönsä. Sen tähden tuli kuninkaalle Herodekselle --- kurkistelema halu. Hän tahtoi nähdä sen miehen, josta niin paljon puhuttiin. Ja sen tähden hän kutsui Johanneksen tykönsä antoi punssia --- i ja Ran --- vaikka hän oli kuullut, että se mies ei pane viinaa suuhunsa, mutta koska Johannes --- sa --- huoraksi ja murhaajaksi; --- kuningas ajatteli --- si, että Johannes lakkaa haukkumasta, koska hän juopui, niin kuin maailman herrain --- kansa olime --- ja ihmiset --- ja aps --- mutta Johannes oli semmoinen mies, joka ei juonut --- tuul --- niin --- sanoi --- mitäs te läksitte korpeen katsomaan? Ruokoako, joka tuulelta heilytetään? Semmoista miestäkö te menitte katsomaan, joka sujuu sinne ja tänne maailman tuulessa. Vai sitä miestäkö te menitte katsomaan, joka kääntyy sinne ja tänne maailman tuulen jälkeen. Johannes oli maailmaa vastaan niin kankea kuin rautakanki, joka ei --- jattinut --- jaan, vaikka koko maailman oli reistannut häntä kääntää pois hänen itsepäisydestänsä.

Vaan koska hän näki maailman --- herrat ja --- vat tulevan --- sitte hän alkoi haukkumaan ja soimaamaan näitä käärmeen sikiöitä: Kuka on neuvonut tulevaista vihaa välttämään.

Nyt oli tämä kuningas Herodes vastoin lakia ottanut veljensä vaimon huoraksi. Sillä maailman herrat ei pidä sitä syntinä, että he pitävät huoria --- siitä, että Fariseukset ja kirjanoppineet, jotka olivat myös aikaiset --- Herrat menivät pois, koska ---

[2 rivin aukko]

--- on va --- ensimmäis --- tämän huoran --- kunnian perään --- pani heitä --- sit, että se --- jonka kanssa he rupesit kiusaamaan Jeesusta --- alkaa tunnustamaan heidän päälensä entistä huoruutta --- Johannes alkoi haukkumaan Herodesta, jolla --- huoraksensa se haukkuminen koskee sappeen

kuninkaalle, ja vielä enemmän se koskee huoran sappeen, sillä huoralla on yksi katkera viha, koska joku tahtoo hänen huoruutensa estää. Herodes suuttui Johannekselle sen haukkumisen tähden, ja antoi viedä vankeuteen. Niin kuin uskottava on, aikoi Herodes sillä lailla estää häntä haukkumasta kunniallisia ihmisiä.

Sen jälkeen kutsui kuningas Herodes maailman herroja syömään ja juomaan, niin kuin maailman herrain tapa on. --- utta pääsevät --- viinaporvarit --- aan, koska --- stitaan --- laisia viinalla. Mutta koska viina ilahdutti vanhan --- sydäntä, niin kuningas --- tyttären --- häntä tanssaamaan, että kaikki maailman herrat näkevät kuinka --- hän tanssii --- sa. Kuningas tuli niin juopuneeksi huoruuden viinasta, että hän lupasi tuolle huoraklöpille, että hän saapi anoa vaikka puolen valtakunnasta, niin hän antaa, mutta se --- huora a --- nuor --- mutta koska hän ei tiennyt, mitä hänen pitää anoman, niin hän meni äitinsä tykö kysymään --- mitä hänen pitää anomaan --- tä tämä --- tiesi mitä hänen --- piti sanoman, sillä hän neuvoi omaa lastansa anomaan Johanneksen päätä vatin päällä.

Kuningas Herodes tuli murheelliseksi, koska hän kuuli mitä tuo pikkuhuora anoi, mutta hän pelkäsi, että hän tulee valapattoiseksi, jos hän ei anna. Ja niin hän pani palvelijansa leikkaamaan Johannekselta kaulan poikki. Tuo vanha huora sai omantunnon rauhan, koska hän näki Johanneksen päätä vatin päällä. --- huora --- et Johan --- sti --- leikkaamaan kuningas tuli murheelliseksi, ja kaikki katuvaiset tulevat hänen kanssansa murheellisiksi, koska he kuulevat ja silmillänsä näkevät, kuinka yksi totuuden tunnustaja kuolee, vaan kaikki totuuden saarnaajat on vihattu ja vainottu maailmalta. Johannes kastaja ---

[puolen sivun aukko]

--- semmoiset --- tselvat --- Jumalan sana, jonka he Raamatussa näkevät. Vai --- eikös

net Raamatun muistelukset ole Jumalan
sana --- settaa --- lmein ---

[noin 5 rivin aukko]

--- tan: se ei ole --- ennu --- n jonka --- heidän
haamunsa maalata silmäin eteen: --- se on
heille suureksi pahennukseksi --- tulivat --- et
vihai --- at --- sit ---

[n. 3 rivin aukko]

--- Israelissa, j ---

[2 rivin aukko]

--- vas --- mutta kristityille on tämä vanha
muistelus Johanneksen vankeudesta ja He-
rodeksen huorasta ylösrakennukseksi. Kris-
tus sanoo vuorisaarnassa: Autuaat olette te,
koska teitä vihataan ja vainotaan

vanhurskauden tähden --- he pilkkaavat ---
pahuutta valhetellen minun nimeni tähden.
Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palk-
kanne on suuri Taivaassa, sillä näin he vai-
nosit profeettoja ennen teitä. --- st --- käske
--- tai --- da --- maailman orjan silmäin eteen
sais --- heidän haamunsa. Mitäpä siitä? Jos
he pahenevat, sitä suuremman tuomion he
saavat, sillä Jeesus sanoi Juudalaisille: Täyt-
täkää teidän isänne mitta. Kristityt ---

[kolmen rivin aukko]

--- vais --- pahenevat, t --- että saman ---
huora --- kaltais --- kuinka ---

[lähes koko loppusivu tuhoutunut]

Kollerin kokoelma 23, hyvin huonokuntoinen, vain osin
säilynyt. Runsaasti täydennetty, ne osin epävarmoja.

TEKSTI: 1. JOH. 3: 15

Jokainen, joka veljeänsä vihaa, hän on murhaaja ja te tiedätte, ettei yhdesäkään murhaajassa ole iankaikkinen elämä pysyvä.

Tässä kuulevat kaikki kristillisyyden vihamiehet millaisen kiitoksen se saa Johanneksesta, joka --- kuin opetusla --- viholliset --- ja murhaaja, joka vihaa veljiänsä; m --- ei pidä iankaikkisen elämän perimän. Va --- tässä paikassa erinomattain, jotka maallisen syyn tähden vihaavat veljiänsä. Johannes on pannut esimerkiksi --- set murha --- veljiänsä ---

[3 rivin aukko]

--- Jumalan --- man veljeänsä --- että hengelliset --- Kain, joka ei ole vihannut veljeänsä maallisen tavaran tähden, mutta ainoastans sen hengellisen tavaran tähden, jonka Jumala oli antanut Abelille, jonka Kain vihasans tappoi kateuden tähden. Sillä ei Kain voinut kärsiä, että tuo räkäsukkläppi on hurskaampi häntä. Apostoli Paavali todistaa nimittäin, että Kainin työt olit pahat, mutta Abelin oli vanhurskaat. --- viha Kainilla --- koska Abel oli hurskaampi häntä. Käärmeen siemenet rupeisit puikimaan Kainin sydämessä sen vanhur --- Jumala --- Kainille --- nen luonto --- [kolmen rivin aukko] --- luettaman --- hurskaammaksi häntä. Niin myös Kainin lihalliset veljet ja nepaimet suuttuvat hirmuisesti, jos joku kristitty tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Se koskee kovin heidän maksaansa ja pernaan, jos joku sanoo, että kristityt ovat vanhurskaat, ja että heidän uhrinsa kelpaavat Jumalalle. Sillä suruttomat sanovat, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, joiden rukousuhri ei kelpaa Jumalalle, joka --- ja on enemmän palvellut Jumalata, ja jolla kauniimmat rukoukset ja --- uhri Jumalalle --- yksi ---

[n. 5. rivin aukko]

--- ovat vielä tuhlanneet omansa porttoin kanssa. Nekö nyt on parempia kuin se vanhempi poika, joka on niin uskollisesti palvelut vanhinta mielestän. Siitäpä suuttuu Kain, ja Kainin lihalliset veljet ja nepaimet

ovat samasta luonnosta, he suuttuvat hirmuisesti kristityille, ja tämä tekee heitä murhaajiksi.

Nyt kirjoittaa Johannes: Joka veljeänsä vihaa, hän on murhaaja ja te tiedätte, ettei yhdesäkään murhaajassa ole iankaikkinen elämä pysyvä.

--- Mutta nyt sanovat suruttomat, että heidän täytyy suuttua näille väärille profeteoille ---

[n. 5. rivin aukko]

--- mutta rietas on antantu heille semmoisen uskon, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Sen tähden suuttuvat Kainin lihalliset veljet ja nepaimet, koska heidän pitää muka kantaman kristityitten päälle. Kainin lihalliset Nepaimet luulevat, että väärät profeetat heitä vihaavat ja vainoavat. Sen tähden täytyy heidän suuttua niille, jotka tohtivat --- heidän uskonsa. He suuttuvat niille villihengille, jotka ei anna heidän --- suuttuvat myös, koska ne pilaavat heidän --- hartautensa. Viinaporvarit suuttuvat niille, jotka pilaavat heidän viinakauppansa --- suuttuvat --- Kainin lihalliset nepaimet suuttuvat hirmuisesti niille --- jotka ei anna heidän mennä rauhassa helvettiin.

Kainin lihallisilla nepaimilla on niin suuri hartaus sunnuntaina, ettei he jaksa tulla kirkkoon, sillä nämä väärät profeetat pilaavat vielä heidän hartautensa ja haukkuvat juuri kirkkotien päällä. Ovatkos ne kristityt, jotka sillä lailla elävät? Kysyvät Kainin lihalliset veljet ja nepaimet. Ei net ole kristityt, vaan ne ovat juuri villihenget, jotka ei anna omantunnon rauhaa kunniallisille ihmisille, ei kirkossa, eikä tiellä. Mutta net on kristityt, jotka juovat Herran kalkista ja perkeleen kalkista saman päivänä ja jotka siunaavat kirkossa ja kiroavat kirkon takana, ne ovat raittiin kirkossa ja juovat kirkon takana, ne itkevät

kirkossa ja nauravat kirkon takana, ovat hiljaiset kirkossa ja tappelevat kirkon takana. Sanalla sanottu, juomarit, huorat ja varkaat ja viinaporvarit ovat kristityt, mutta ne, jotka haukkuvat semmoisia siviöitä ihmisiä, ne ovat villikoirat, --- Esimerkiksi jokainen --- joka haukkuu kunniallisia ihmisiä kyykäärmeen sikiöksi. Mutta se on ---

Nämä Kainin lihalliset veljet ja nepaimet seuraavat Kainin tapoja kaikessa heidän --- sansa; suuttuvat --- sa, ja sitte vielä --- dä;

Eikä ne ota Johanneksen sanat itsellensä, ---

[2 rivin aukko]

--- niin --- lihalliset veljet --- koska kristillisyyks alkoi levenemään. --- profeettain aikana, emme olis hetiä vainonneet, mutta yhtä hyvin tapoit he kunnian Herran ja vainosit kristityitä. Ja nämät Juudalaiset, jotka nyt on elämässä, sanovat myös: Emme olisi suuttuneet profeetoille, vaikka he olisit kuinka haukkuneet meitä huoraksi ja varkaaksi. Profeetat olitki Jumalan miehet, mutta nämät heränneet, jotka nyt ---, kukas niitä on käsenyt haukkumaan kunniallisia ihmisiä. Rietas ilmanki --- tämän aikaiset ---, että rietas on niitä --- eidän --- kuka tiesi ---

[n. 4. rivin aukko]

--- maailma --- nut, vaan jos te saattaisitte arvata, kuka niitä oli lähettänyt, vaikka nyt sokiä raukat luulette, että rietas on niitä lähettänyt.

EVANKELIUMI: MATT. 5: 20–26

20 Sillä minä sanon teille: ellei teidän vanhurskautenne ole paljoa enempi kuin kirjanoppineiden ja Pharisealaisten, niin ette tule taivaan valtakuntaan.

21 Te kuulitte mitä sanottu oli vanhoille: ei sinun pidä tappaman; mutta jokainen, joka tappaa, hänen pitää tuomioon vikapää oleman.

22 Mutta minä sanon teille: että jokainen, joka tyhmästi vihastuu veljellensä, hänen pitää tuomioon vikapää oleman; mutta jokainen, joka sanoo veljellensä: raka,

hänen pitää neuvon alle vikapää oleman; mutta jokainen, joka sanoo: sinä tyhmä, hänen pitää helvetin tuleen vikapää oleman.

23 Sentähden, jos sinä uhraat lahjas alttarille, ja siellä muistat, että veljellä on jotakin sinua vastaan:

24 Niin jätä sinne lahjas alttarin eteen, ja mene ensin sopimaan veljes kanssa, ja tule sitte lahjas uhraamaan.

25 Sovi nopiasti riitaveljes kanssa, koska vielä hänen kanssansa tiellä olet, ettei riitaveljes anna sinua joskus tuomarille, ja tuomari antaa sinun palvelialle, ja sinä heitetään torniin.

26 Totisesti sanon minä sinulle: et sinä suinkaan pääse sieltä ulos, siihenasti kuin sinä maksat viimeisen rovon.

Meidän kallis Vapahtajamme on tämän pyhän epistolassa selittänyt meille viidennen käskyn, josta me saamme kuulla, kuinka ankaran rangaistuksen, ja kuinka hirmuisen tuomion se on ansainnut, joka pahasta sydämestä haukkuu veljensä rakkariksi. Mutta sokiä raukat ei ymmärrä, että siinä --- haukkuvat, vastoin --- että nämät heränneet --- haukkuvat. --- nyt ei a --- ne paatuneet --- jotka --- ystäv ---, siitä hirmuisesta tuomiosta, joka on kirjoitettu evankeliumin jälkimmäisessä osassa, kussa hän sanoo: Sovi nopiasti riitaveljes kanssa. Ja net harvat sielut, jotka ovat sopineet riitaveljiensä kanssa ja sovinnossa vaeltavat elämäntiellä armoistuimen eteen, rukoilkoon ylimmästä tuomaria, että hän armossansa antais heille sellaisen sydämen ja hengen, ettei he --- is riidan tiellä ---; ja sen jälkeen --- i, ettei he jaksa valvoa ja rukoilla, koska taivaallinen Vanhin --- a ja hikoilee verta Yrttitarhassa, helvetin tuskassa, koska --- Juudaan --- herätkäät ylös, te unen kanssa taistelevaiset opetuslapset ja katselkaat Kuningasta, veri tippuu hänen otsastansa; ja kuinka hän sotkee viinikuurnan yksistänsä. Rukoilkaat te harvat sielut, joilla vielä yksi nöyrä ja särjetty sydän on,

rukoilkaat sitä suurta Ristinkantajaa ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, että hän tiputtaisi yhden ainoan veripisaran hänen särjettyn sydämeensä ja haavoitettuun tuontoonsa. Kuule --- linen Kuningas --- murheelisten ja katuvaisten huokaus. Isä meidän jne.

Tämän viidennen käskyn selityksessä on Vapahtaja osoittanut Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion kaikille niille, jotka vihaavat --- sydäme --- ha --- stänsä --- suruttomat --- Jälkimmäisessä --- puhunut ulko --- esta. --- ottaman riettaan --- opetuksia ojenukseksi ja ylösrakennukseksi; koska me katselemme Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion.

1. Ne, jotka vihasta ja pahasta sydäimestä purkavat ulos vihaa lähimmäistä kohtaan --- llä sanoilla.

2. Ne, jotka ei tahdo sovittaa lähimmäistänsä.

Ylimmäinen tuomari antakoon meille armonsa, että kaikki kristittyin vihamiehet --- äisit tappamasta --- ja, että kaikki riitaveljet sopsit keskenänsä tielle, ennen kuin he tulevat tuomarin eteen ---

[1 tai 3 sivun aukko]

--- tuomio --- tämän päivän evankeliumissa seuraa --- Ensiksi sanoo Vapahtaja opetuslapsillensa: Ellei teidän vanhurskautenne ole paljon enemmän kuin kirjanoppineitten ja Fariseusten, niin ette suinkaan tule taivaan valtakuntaan. Kirjanoppineilla ja Fariseuksilla oli nimittäin se usko, että koska ihminen elää ulkonaisesti siveästi ja välttää niitä krouvimpia rikoksia, pitäis hänen omanvanhurskautensa kelpaaman Jumalalle. Mutta Fariseukset ja kirjanoppineet ei tiedä, kuinka kova ja ankara Jumalan vanhurskaus on, ja mitä hän sanassansa vaatii. Kirjanoppineet ja Fariseukset jo --- selittävät --- sanovat: --- on --- ei hänen pidä vikapää alimai --- tuomio tulle --- hengen ---: eli pieksävät hänen raajarikoksi. Mutta se, joka muutoin oksentaa

ulos vihansa hävittömillä sanoilla ja haukkuu rakkariksi ja järjettömäksi, se ei ole tuomioon vikapää. Semmoinen oli nyt Fariseusten ja Kirjanoppineitten vanhurskaus. He katsoit ainoastans sen ulkonaisen siveän elämän päälle, mutta kuinka ihminen --- lla ja sanoilla tappaa lähimmäistänsä, sitä net ei käsitä. Mutta nyt osoittaa Vapahtaja, kuinka kova ja ankara Jumalan laki on. Se vaatii nimittäin, ei ainoastansa ulkonaisen siveyden ja vanhurskauden, jonka myös pakanat vaativat, vaan se vaatii, että --- josta --- hävittö --- osa hauku --- rakkariksi, hän --- la vikapää --- sellainen on jo ansainnut suuremman rangaistuksen kuin yksi murhaaja; jokainen, joka sanoo veljellensä sinä tyhmä, hänen pitää helvetin tuleen vikapää oleman. Ja joka tyhmästi, se on, ilman syytä, vihastuu veljellensä, hänen pitää tuomioon vikapää oleman; semmoinen --- on ansainnut murhaajan tuomion eli murhaajan rangaistuksen. Tässä kuulevat nyt Fariseukset ja Kirjanoppineet, mitä Jumalan laki vaatii. Se vaatii vielä, että yksi paha sana --- nin pahasta sydäimestä --- on niin suuri synty kuin murhaaminen. Mutta nyt sanovat tämän aikaiset Fariseukset: Emme ole ---

[n. 4 rivin aukko]

---; ja häv --- kovat --- päällä, juuri --- sanovat Fariseukset: Me olemme siivosti antaneet kaikille ihmisille kirkkotien rauhan, mutta nämät villihenget haukkuvat joka paikassa. Eikös se ole yksi hävitön tapa, joka on kielletty sekä Jumalan laissa, että kuninkaan laissa; vielä sanovat tämän aikaiset Fariseukset: Me tahdomme kysyä kunniamme perään oikeudessa, jos nämät villihenget ei lakkaa haukkumasta.

Vastaus: Fariseuksilla on niin suuri kunnia, että heidän täytyy kysyä kunniansa perään, mutta ---

[3 rivin aukko]

--- Johannes Kastaja haukkui sen aikaisia Juudalaisia kyykäärmeen sikiöiksi ---, ja itse Vapahtaja haukkui heitä huoruuden

sukukunnaksi. Sen tähdenpä suutuitki Fariseukset ja Kirjanoppineet, koska se väärä profeetta Nazarenus rupesi heitä haukkumaan, mutta ei sen aikaiset Fariseukset olleet niin hullut kuin tämän aikaiset, että he olisit oikeudessa kunniansa perään kysyneet. Mutta Jumalan kunnian puolesta he suutuit ja oikeuden puolesta he olit ankarat vaatimaan rangaistusta sen kansanhäiritäjän päälle. Ei sen aikaiset Fariseukset kantaneet Vapahtajan päälle Maaherran edessä, että hän on heitä haukkunut huoraksi ja rakkariksi, mutta tämän aikaiset --- ne ovat niin ylpeät, että he kysyvät kunniansa perään maallisessa oikeudessa ---

[3 rivin aukko]

haukku --- ei ne raukat tiedä, kuka heille kunnian antaa. Mutta jos ne tietäisit, että rietas on antanut heille kunnian, vähemmän ne kysyisit kunniansa perään. Mutta ne luulevat, että Jumala on antanut heille kunnian, ja sen tähden net ei kärsi haukkumista ja soimausta. Ja kyllähän semmoiset huorat ja varkaat antavat toinen soiselle ison kunnian. Esimerkiksi toinen huora saattaa sanoa: Sinä olet kaunis ja siviä neitsy; ja hänet kutsutaan rouvaksi --- an huorapukki ei sano huoraansa huoraksi, mutta sinä kunniallinen Neitsy! jne. Varas ei soimaa toista varkaaksi niin kauan, kuin he ovat yhdessä varastamassa. Eikä toinen viinaporvari soimaa toista, mutta he antavat toisillensa rauhan. --- suuttua --- tulevat --- t ja siunaavat --- silloin he s --- perseeseen, ja --- n perkeleelle ja palvelkoon sitä --- silloin ei kuulu enää: Sinä kunniallinen neitsy! ja sinä siviä ihminen! vaan silloin he haukkuvat toinen toistansa huoraksi ja varkaaksi ja rakkariksi ja skälmiksi ja yhtä hyvin tahtovat semmoiset kuulla kunniallisen nimen, koska he tulevat kirkkoon. He vaativat, että papin pitäisi kiittämän heitä ja sanoman: Te siunatut kristityt ja rakkaat Jeesuksen ystävät, kyllä tulette autuaaksi, jos te elätte niin siviästi, kuin tähän asti. Ka! sillä lailla tulevat kaikki siviät huorat ja rehelliset varkaat kristityiksi. Sillä lailla tulevat myös

raittiin tuomarit ja kunnialliset viinaporvarit ylimmäisiksi taivaan valtakunnassa, --- koska he ottavat --- n vaivaisilta --- en edestä. Silloin rehelliset ja kunnialliset ihmiset kysyvät kaiketi kunniansa perään, ja itse rietas, joka heille kunnian antanut on, suuttuu hirmuisesti, jos joku rupeis haukkumaan häntä huoraksi ja varkaaksi. Mutta eipä Vapahtaja suuttunut, vaikka Fariseukset haukuit häntä sanoen: Sinä olet Samaritaanus ja sinulla on perkele. Eikös Jumalalla olekin suuri kunnia maailmassa ja taivaassa, joka kutsutaan --- päämieheksi. Vapahtaja sanoi Juudalaisille: Kuinkas te annatte kunnian Jumalalle, jotka otatte kunnian toinen toiseltanne? Mutta eivät he ymmärrä, että rietas on juomarille antanut kunnian, mutta he luulevat, että Jumala on heille antanut kunnian ---

[2 rivin aukko]

--- oikeudessa --- tahdo kunniansa menettää, vaan he tahtovat mennä kunnian kanssa taivaaseen.

2. Katselkaamme nyt toiseksi, minkä kaltaisen tuomion ne saavat, jotka ei tahdo sovittaa lähimmäistensä. Vapahtaja on sanonut: Sovi nopiasti riitaveljes kanssa, koska vielä olet hänen kanssansa tiellä, ettei riitaveljes sinun anna joskus tuomarille, ja tuomari antaa sinun palvelijalle ja sinä heitetään torniin. Totisesti sanon minä sinulle: Et sinä suinkaan pääse sieltä ulos, siihen asti, kuin sinä maksat viimeisen rovon.

Nyt sinä kuulet, mikä tuomio sinua odottaa, ellet sovi nopiasti riitaveljes kanssa. Mutta suruttomat --- ilmanki, että ---

[n. 5 rivin aukko] ---

että ne ovat ilman syytä haukkuneet. Mutta ei se ole vielä kuulunut, että yksi totuuden tunnustaja olis tarvinnut katua eli anoa anteeksi, mitä hän Jumalan puolesta on kerran puhunut suruttomille. Mutta se on usein tapahtunut, että suruttomat ovat häätyneet anoa anteeksi heränneiltä, mitä he tyhmydessänsä ja sokeudessansa ovat puhuneet

totuutta vastaan. Kuitenkaan tämä evan-
geliumi ei tarkoita ainoastansa sitä, että surut-
tomien pitää anoman heränneiltä anteeksi
heidän vihaansa, vaan se on Vapahtajan tar-
koitus, että jokainen, joka on tehnyt lähim-
mäistä vastaan paha, maksakoon ja sovitta-
koon riitaveljensä ---

[n. 5 rivin aukko]

--- varkaan kunnian ja ahneuden takana. Sillä
se tulisi heille suuri häpiä, jos heidän pitäis
ilmoittaman pahoja tekojans. Ja ahneuden
perkele myös estää armonvarasta maksa-
masta; niin myös itseyyden perkele, joka sa-
noo: Ei sinun tarvitse toista syntistä palvel-
la. M --- haltuun, an --- kaikki A --- jotka ei sovi -
--- riitaveljensä kanssa. Ne --- annetut perke-
leen haltuun, jotka ei ole jaksaneet --- dan
purkata --- saanut heidän --- sen kaltais ---

[n. 5 rivin aukko]

--- tukat --- rin tekin, jotka ette tahdo lapsi-
anne ylös auttaa. Ja sinä Juudas parka, joka
olet viskannut vääryyden rahat kirkkoon ja
vaivaisille, et suinkaan sillä saa tunnon rau-
haa. Koska et mene sen suuren Ristinkanta-
jan tykö, jonka viattoman veren sinä olet
suunantamisella pettänyt; pyydä anteeksi ---
t Sinul --- mennä ulos ja tappaa itsiäs, jollet
ensin mene sen verellä priiskotun ja

orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan tykö,
ja rukoile, että hän armollisesti ---

[n. 5. rivin aukko]

--- ihminen, joka säästää katumuksensa sii-
hen asti, että Jeesus on tuomittu, ei pääse
enää Jeesuksen tykö. Omavanhurskaus ottaa
hänen vangiksi ja ei laske häntä ollenkaan
Vapahtajan tykö. Sen tähden pitäisi jokaisen
sielun sopiman nopiasti riitaveljensä kanssa,
ja sitten menemän sen suuren Ristinkanta-
jan tykö, joka saattaa anteeksi antaa katuvai-
sille heidän rikoksensa --- man, kuin --- ristin
päällä, --- sanale, ja ylön --- Menkääät pian te
harvat synnin kuormalta raskautetut sielut,
menkääät ristin tykö ennen kuin se Ristiin-
naulittu kuolee. ---

[3 rivin aukko]

--- nen ja orjantappuroilla kruunattu Ristin-
kantaja pannaan kuolleen uskon hautaan. Se
on tietämätön, jos hän enää kuulee teidän
rukouksianne, koska hän makaa haudassa.
Niin rientäkääät te syntiset Ristin juureen en-
nen kuin se Ristiinnaulittu kuolee, niin te
saatte kuulla --- n vasta --- sa ennen kuin ---

[2-3 rivin aukko]

--- Amen.

Kollerin kokoelma 62h, huonokuntoinen ja runsaasti
täydennetty, jotka osin epävarmoja.

Pajalassa

[Alku puuttuu]

--- tähden --- nun, ja se ---, mutta e --- tähden
--- Ne

[useita yhteen liimautuneita aukeamia]

--- elös --- heidän --- tuomarinsa täällä ---
koska he --- vat tavaran --- kunnian --- sanda
--- päällä. Silloin sanoo Jeesus niille, jotka
tahtovat häntä tuomariksi niissä ajallisissa
asioissa. Ihminen, kuka pani minun tuoma-
riksi teidän päällenne. --- ei Jeesus tahdo su-
ruttomille tuomariksi ko --- lla, eikä myös kun-
inkaaksi, sillä se suruton kansa tahtoi ker-
ran tehdä Jeesusta kuninkaaksi, mutta ei Jee-
sus tahtonut tulla semmoisten --- kunin-
kaaksi, jotka juovat, kiroavat, huorin tekevät
ja varastavat, vaan olkoon maailman jumala
heidän tuomarinsa. Ja ---

[useita yhteenliimautuneita aukeamia]

--- sit häntä tuomariksi ja kuninkaaksi ja ylim-
mäiseksi papiksi, että hän sais heitä hallita
rautaisella ruuskalla, sillä heillä --- utta heitä,
että he palttuisit riitelemästä maailman oi-
keudessa, kussa suruttomat riitelevät vai ---.
Kuule ylimmäinen Tuomari, mitä hädässä
olevaiset anovat. Isä meidän jne.

--- et teksti --- täin --- Luukkaan Evanke-
liumissa viidennessä luvussa ---

[useita yhteen liimautuneita aukeamia]

--- kos te riitaveljet, jotka riitelette perintöoi-
keudesta ja muista ajallisista asioista, ei Jee-
sus tahdo olla teidän tuomarinne. Ei hän
tahdo erottaa teidän riitanne, vaikka kuinka
rukoilisitte häntä ja tahtoisitte ottaa häntä
tuomariksi teidän asioihinne. Te saatte
mennä maailman jumalan tykö, --- asianne -
-- ja tuomitsee perinnön teidän välillänne.

Koska hän on sanonut: Sovi nopiasti riitavel-
jes kanssa, niin se kuuluu erinomattain kris-
tityille, joiden kanssa --- riitel --- pääll --- jos -
--

[yhteen liimautunut aukeama]

--- viimeisen rovon, niin totta kuin Jumala
elää: Ei Kristus ole --- nei ---

[useita rivejä näkymättömissä]

--- kristittyin välillä uskon asioissa, siinä ri-
dassa tahtoo Kristus olla tuomarina, sillä hän
on itse sanonut: En minä ole tullut rauhaa ra-
kentamaan maan päälle, mutta riita --- ä hen
--- riid ---. Sen tähden ---vat m --- tavansa: ---
vät suruttomat --- koska he menevät maalli-
sen tuomarin tykö. --- krist ---

[pääosa sivusta mahdoton lukea]

--- o vai --- ri iloon, --- on saattanut --- sitä va-
hinkoon: --- ksi se ainoa ilo, jonka rietas tun-
tee, koska hän pääsee --- kristittyin nahkaan,
sillä saatana sanoi Herralle: Nahka nahasta ja
kaikki mitä ihmisen takana on, hän antaa
henkensä edestä. Tuossa on saatanalle ilo,
koska hän pääsee kristittyin nahka --- päällä?
Hän antaa --- palvelijalle ja pyövelille --- tässä
kuulevat nyt riitaveljet, että --- heit --- tele --
- uta --- ta --- ille. Ne, jotka eivät tahdo sopia
riitaveljensä kanssa tiellä, --- kuin he ---
mään. Mutta --- kuitenkin --- sa, va --- na, v -
-- ru --- tsia --- iloitkaat ja riemuitkaat te har-
vat kristityt, sillä teidän tavaranne on Tai-
vaassa, koska teitä vihataan ja vainotaan
Kristuksen nimen tähden.

Saatanas sanoo: Nahka nahasta. Ei vihollinen
tyydy ennen kuin hän kristittyin nahkaan
pääsee rupeamaan. Se on hänen ainoa
ilonsa, että hän saapi Jumalan lasten nahkaa
polttaa ja paistaa, m --- män H --- keittää ja
paistaa --- e, se --- ojan --- kansa --- nahka ---
iankaikkisesti --- pitää oleman itku ja ham-
masten kiristys. --- itta sinä --- ihminen,
koska sinua vihataan ja vainotaan kristinus-
kon tähden, iloitse ja riemuitse, sillä näin he
vainosivat profeetaita, jotka teidän edel-
läne olleet ovat.

Toinen tutkistelemus: Oikeuden --- heittää
vankeuteen, eikä pääse sieltä pois ennen
kuin he maksavat viimeisen rovon. Mutta

semmoiset, jotka ei tahdo sopia riitaveljensä kanssa tiellä, luulevat voittavansa oikeudessa. Ei ne raukat ole lukeneet lakikirjaa, että he ymmärtäisit lain --- sisellin --- ovat itse lain rikkojat, koska --- he kantavat riitaveljensä päälle, että hän on lain rikkonut. Ja koska nyt asia tutkitaan laissa, löydetään edes antaja ja päällekantaja suuremmaksi pahantekijäksi, kuin se, jonka päälle he kantavat. Ja sillä muodolla --- da sekä edes antaja, että päällekantaja --- aa sakkoa --- monell --- le, että he --- joudu --- a maksamaan --- vielä maall --- a ei ole --- hin käy --- se tahdu --- viimeisessä oikeudessa, että kristittyin päällekantajat saavat itse kärsiä, koska he kantavat kristittyin päälle tässä oikeudessa, ja vielä Jumalan oikeudessa he saavat kärsiä iankaikkisen rangaistuksen, koska Ylimmäinen tuomari ylönantaa heidät --- än eli --- Tämä --- llä, ku --- at kristittyin päällekantajille, jotka ei sovi riitaveljensä kanssa, koska he ovat tiellä, mutta kantavat heidän päällensä yötä ja päivää, niin kuin me kuumemme Johanneksen ilmestyskirjassa, ensiksi

he kantavat kristittyin päälle armon ajassa maallisessa oikeudessa, ja sitten vielä hengellisesti kantavat he --- kristittyin päälle, että he ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille omantunnon rauhaa. Ja tämä kristittyin päällekantaja on omavanhurskaus, joka ei anna heille rauhaa, ei taivaassa, eikä maan päällä. Tämä on se saatana, joka tuli Jumalan seurakuntaan kantamaan Jobin päälle, ja sanoi: Nahka nahasta, ja kaikki mitä ihmisessä on, hän antaa henkensä edestä ---

[useita yhteen liimautuneita aukeamia]

--- Meidän --- me päällä k --- huuttis --- t --- jotka heidän --- yötä ja päivää Jumalan edessä kantavat. Iloitkaat te hä --- mat v --- jet maan päällä asuvaliset --- että teidän päällekantajanne on heitetty ulos taivaasta, johon te olette pyrkimässä. Uskokaat, että te pääsette --- sisälle ---

Kollerin kokoelma 62c, hyvin huonokuntoinen, vain osin säilynyt. Runsaasti täydennetty, ne osin epävarmoja.

Ja hän sanoi minulle: Mene ja sano tälle kansalle: Kuullen kuulkaat ja älkää ymmärtäkö, nähden nähkäät ja älkää tähtäkö.

Näin sanoi Herra profeetalle Esajakselle. Ja ne sanat --- t juuri v --- sta --- koska hän käsksee kanssa kuunnella hyvin, mitä Herra sanoo. Mutta kansaa kieltää ymmärtämästä. --- kuullen kuulkaat ja älkäät ymmärtäkö. Ei paik --- kuulevat --- niin kuin hän olisi kieltänyt kansaa ymmärtämästä. Ja kuitenkin kansa luulee ymmärtävänsä, mistä tie menee taivaaseen. --- ats --- me --- ilmanki suruttomat luulevat ymmärtävänsä Jumalan sanaa, vaikka me kuulemme nyt ---, että Herra sanoi: Kuullen kuulkaat ja älkäät ymmärtäkö.

Tämä ymmärryksen pois kieltäminen tulee siitä, että suruton kansa ymmärtää Jumalan sanaa väärin. Ei opetuslapsetkaan ymmärtäneet Raamattua oikein ennen kuin Kristus ylösnousemisensa jälkeen avais heidän ymmärryksensä kirjoituksia ymmärtämään. Jos nyt opetuslapset olit niin sokiä, jotka ovat käyneet Vapahtajan koulussa monta ajastakaä, kuinka suruttomat ymmärtävät, jotka järjen sotkua maailman koulussa oppivat. Mutta syy siihen ymmärtämättömyyteen --- hengen --- heidät kuuroksi ja mykäksi tehnyt. Vapahtaja sanoo, mitä Esajas on jo ennen puhunut k --- asti he korvillansa kuulevat, sillä heidän sydämensä on paatunut. Siinä taitaa olla oikia syy siihen ymmärtämättömyyteen. Työläästi he korvillansa kuulevat, paksut ovat korvan juuret. Sen tähden he työläästi kuulevat, mitä oikeaan katumukseen ja parannukseen kuuluu.

Ei he tahdo sillä korvalla kuulla, josta Pyhä Henki puhaltaa, mutta sillä korvalla he kuulevat mielellänsä, johon maailman tuuli puhaltaa. Jos joku laulaa heille huoruuden lauluja, kyllä on korvat pystössä kuulemaan, mitä huoruuden henki saarnaa. Eli jos joku alkaa juomalauluja laulamaan, kyllä kuuntelevat korvillansa, mutta jos Jumalan sana heille saarnataan, kyllä tulee pian

korvapistos. Sen tähden kirjoittaa myös Paavali: Te olette viholliset ymmärryksen puolesta pahoissa töissä. Nimittäin suruttomat ovat niissä pahoissa töissä viisaat ymmärryksen puolesta, mutta kristillisyyden puolesta ovat he viholliset ymmärryksen puolesta, ja heidän pahuutensa tekee heitä kuuroiksi, niin että he ovat kyllä kuulevanansa, mutta Jumalan sana menee pään ylitse, eli yhdestä korvasta sisälle ja toisen kautta ulos, eikä tule sydäntä kohti koskaan. Ilmankin rietas seisoo ovenvartijana sydämen oven edessä, ettei pääse kunnian Kuningas kulkemaan.

Muutamat ovat niin kuurot, ettei he kuule mitään mitä kirkossa saarnataan. Pikemmin jo tarttuvat sanat seinään, kuin Jumalattoman kansan sydämeen. Tämä kuurous ei parane sillä, että joku hengellinen puoskari kaataa elävää hopeaa kuuron korvaan eli saarnaa suruttomalle kansalle niin suloisesti, että siveät huorat itkevät ilman aikaansa eli kutkuttelee luonnolliset taipumukset. Eikä hengellinen kuurous parane sillä, että hengelliset puoskarit tiputtavat unijuomaa kuuron korvaan eli saarnaa niin suloisesti keiturin äänellä, että uni tulee seurakunnalle. Vaan se, joka tahtoo kuuron korvat saada kuulevaksi, täytyy saarnata ja taluttaa niitä raukkoja sen suuren parantajan tykö, joka yksin saattaa kuuron korvat avata, että hän saapi pistää sormensa kuuron korvaan ja huutaa, "hepheta" se on, aukene kuuron korva ja älä enää istu kuurona Herran huoneessa niin kuin tähän asti olet istunut. Ja ne harvat sielut, joiden korvat aukenit, koska se suuri parantaja huusi: Aukene, taluttakoon nyt sen kuuron raukan Jeesuksen tykö, ja rukoilkoon sitä suurta parantajaa, että hän panis kätensä hänen päällensä ja tekis häntä kuulevaksi, että hänki kuulis mistä tie menee taivaaseen. Kuule laupias Isä murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuin huokaus.

EVANKELIUMI: MARK. 7: 31–37

31 *Ja taas kuin hän läksi Tyron ja Sidonin maan ääristä, tuli hän Galilean meren tykö, kymmenen kaupungin maan äärten keskitse.*

32 *Ja he toivat hänen tykönsä kuuron, joka myös mykkä oli, ja he rukoilivat häntä panemaan kätensä hänen päälensä,*

33 *Ja hän otti hänen erinänsä kansasta ja pisti sormensa hänen korviinsa, sylki ja rupesi hänen kieleensä,*

34 *Ja katsahdaitaivaaseen huokasi, ja sanoi hänelle; ephphata, se on: aukene.*

35 *Ja kohta aukenivat hänen korvansa, ja hänen kielensä side pääsi vallallensa ja puhui selkiästi.*

36 *Ja hän haasti heidät kellenkään sanomasta. Mutta jota enemmän hän haasti, sitä enemmän he ilmoittivat.*

37 *Ja he suuresti hämmästyivät, sanoen: hyvästi hän kaikki teki: kuurot hän tekee kuulemaan ja mykkät puhumaan.*

Evankelista Markus muistelee tämän päivän Evankeliumissa, että he toivat Jeesuksen tykö yhden ihmisen, joka myös mykkä oli ja rukoilivat häntä panemaan kätensä hänen päälensä. Näitten sananin johdatuksesta pitää meidän tällä Armon hetkellä perään ajatteleman: Millä lailla tämä kuuro ja mykkä tulis kuulemaan ja puhumaan.

1. Minkä vian kautta on hän tullut kuuroksi ja mykäksi.

2. Kuinka kauan on hän kuurona ja mykkänä ollut.

Jos löytyis joku ihminen, joka taluttais häntä sen suuren parantajan tykö, vois hän tulla kuulevaiseksi ja puhuvaiseksi, mutta ei muutoin.

1. Minkä vian kautta on tämä raukka tullut kuuroksi ja mykäksi? Maailman tuulesta on ilmanki tälle kuurolle ja mykälle tullut semmoinen vika korviin. Niin sanovat taitavat lääkärit, että maailman tuulesta tulee

semmoinen vika korviin, koska ihminen maakaan surutoinna, ei hän varoita korviensa maailman tuulesta, vaan antaa maailman tuulen puhaltaa molemmista korvista, kuuntelee kaikkia joutavia huoralauluja ja juomalauluja. Ja vaikka tämä kuuro ja mykkä ei kuule yhtään Jumalan sanaa, eikä saata puhua Jumalasta mitään, kyllä hän sen tähden on kaikkeen pahuuteen käpsä, aikainen huora ja varas. Välistä hän antaa ulos tulla semmoisen hirveän äänen ja möyrystä niin kuin nautahärkä. Kyllä tällä kuurolla ja mykällä on sen verran ymmärrystä, että hän ymmärtää korttia lyödä ja pa --- paloviina --- semmoinen on suruttoman ihmisen elämä, niin kuin kuuron ja mykän elämä tässä maailmalla on. Koko kauhistavainen, niin että Jeesuksen täytyy huoata hänen ylitsensä.

Ikävä on yhdelle puhuvaiselle ja kuulevaiselle ihmiselle olla kuuron ja mykän kanssa, joka ei kuule mitään, jos paremmasta puhutaisiin. Vielä hän on vihainen, mutta ei hän tunne, ei huoruutta eikä varkautta eikä juopumusta synniksi, kuinka hän saattaa sitten katumuksen tehdä. Hän elää niin kuin luontokappale ja kuolee niin kuin luontokappale. Ei hän tule ehtoolliselle. Ilmankin hän tuntee, ettei kannata senkaltaisella elämällä käydä Herran ehtoollisella, koska hän elää synnissä ja rakastaa kotosyntiänsä, eikä raaski niistä luopua.

2. Kuinka kauan on tämä raukka istunut tässä Herran huoneessa kuurona ja mykänä? Kukas tiesi 20, 30, 40 eli 50 ja kuusikymmentä ajastaikaa on hän istunut kuurona ja mykänä. Ei hän ole sen ajan sisällä kuullut yhtään Jumalan sanaa, joka olis sydämeen koskenut. Kaikki Jumalan sanat ovat menneet niin kuin hyminä pään ylitse --- sivuten sydäntä, sivuten tuntoa, sivuten tahtoa. Ja tämän aikaiset kuurot ja mykkä ei tulekaan enää kirkkoon, vaan he menevät johonkin taloon juomaan ja korttia lyömään. Se, se on heidän Jumalan palveluksensa. Jos he joskus tulisivat kirkkoon, koska maailmalliset asiat niin vaativat, ei he tule sillä mielellä,

että he kuuntelevat mitä pappi saarnaa, mutta he marssivat aikani, irvistelevät ja nauravat ja tekevät heidän konstiansa. He istuvat kirkossa niin kuin palavain hiilten päällä, viskuttelevat ja välistä nauravat, niin kuin mikä kamala asia olis tapahtunut. Semmoiset ei pelkää kuolemata, eikä tuomiota ja iankaikkisuutta. Ajatukset pyöriivät ympäri maailman, vaikka katekismuksessa sanotaan, että se on Jumalan nimen turhaan lausuminen, koska joku ei pidä ajatuksiansa koossa Jumalan sanan lukemisen ja kuulemisen alla. Kyllä kuuroilla ja mykillä on paljon niitä joutavia ajatuksia, koska sokia järki ---

[3 riviä puuttuu]

--- ilmankin he aikovat kuoleman jälkeen parantaa lukemisen ja kuulemisen ja sen ylönkatsotun Jumalanpalveluksen, koska he tulevat manalaiseksi. On kuitenkin nähty, että helvetissä luetaan kirjaa, vaikka net on palavat kirjat.

Nyt on saarnattu 10 ajastaikaa katumuksesta ja parannuksesta näille kuuroille ja mykille, jotka ovat niin monta kymmentä ajastaikaa istuneet tässä Herran huoneessa kuurona ja mykkänä. Ja on saarnattu laki ja Evankeliumi. Jumalan ankara vanhurskaus on pantu jumalattomain ja paatuneitten silmien eteen ja selkeästi näytetty, mikä onnettomuus ja kadotus seuraa tästä jumalattomasta elämästä. Mitkä hirmuiset omantunnon soimaukset ja ankara tuomio mahtavat tulla tämän joutavat ja synnillisen elämän perästä. Saattavatkos nyt suruttomat sanoa tuomiopäivänä: Ei meille olekaan saarnattu oikia Jumalan sana. Emme ole tienneet, että Jumalan vanhurskaus niin ankara on, että hän ajallisen rikoksen kostaa iankaikkisella rangaistuksella --- ole --- jotka olemme oikein tehneet kaikille ihmisille. Ja se tulee siitä, että te olette istuneet kuurona ja mykkänä tässä Herran huoneessa ja muissa paikoissa, kussa Jumalan sana on saarnattu ja selitetty. Jos joku hyvä ihminen olis, joka saattais näitä raukkoja taluttaa sen suuren parantajan

tykö, joka yksin saattaa kuuron korvat avata, niin olis mahdollinen, että korvat aukenisit. Mutta me --- olemme nähneet, että tämän aikaiset kuurot eivät herää ennen kuin ---

[3 riviä puuttuu]

--- kuoleman parissa. Muutaman kuuron korvat aukenevat vasta haudan partaalla, muutaman sokian raukan silmät aukenevat, mutta silloin ei ole aikaa enää viivytellä, vaan silloin on taudista kyllä tekemistä. Silloin ottais moni takaisin nämät kalliit armon hetket, joina hän on sokeana ja kuurona istunut tässä Herran huoneessa. Silloin sois hän mielellänsä, että joka kristitty olis häntä puhuttelemassa, mutta ei saata enää net --- menes --- saada viisaalta, koska viciaat neitseet makaavat ynnä tyhmäin kanssa, niin ei niillä ole öljyä, että se liikenis muille antaa. Tuskin sen verran öljyä niillä taitaa olla, että omat lamput syttyvät palamaan, koska huuto tulee: Katso Ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan.

Onkos nyt täällä joku hyvä ihminen, joka jak-saa taluttaa kuuron ja mykän Jeesuksen r --- elin, että hän panis kättänsä hänen päälensä. Mutta tämän aikaiset kuurot ja mykät ovat niin vastahakoiset, ettei he anna taluttaa itseänsä Jeesuksen tykö. Sillä ne sanovat kristityille: Ette te ole taluttajat. Kyllä me itse näemme kirjasta, mistä tie menee taivaaseen. Mitäs saattavat taluttajat semmoisille kuuroille ja mykille tehdä? Ei ne jaksu semmoisia väkisin vetää.

Koska Evankeliumi on myös saarnattu, ja --- heränneille on tarjottu Evankeliumi --- ka kaikille murheellisille, katuvaisille ja epäuskoisille ---

[4 riviä puuttuu]

--- oman vanhurskauden --- matta vastaan ja sanovat: Ei vielä ennen kuin me tulemme paremmaksi, ei sovi suruttomille saarnata evankeliumia. Ei Jumalan armo kuulu meille, jotka olemme katumattomat. Ei olekaan omatunto meillä herännyt. Niin saarnaavat

epäuskon vangit, vaikka niillekin Kristus maalattu on verisessä muodossa, mutta omanvanhurskauden perkele panee heitä ylönkatsomaan Vapahtajan vaivoja ja halpana pitämään. Epäusko ---

[2 riviä puuttuu]

---armon.

Katsokaa sen suuren Ristinkantajan päälle, joka ei ole säästännyt yhtään ainoata veren pisaraa, jota hän ei ole antanut ulos vuotaa syntisten lunastukseksi. Jos suruttomat ja paatuneet pilkkaavat hänen kyyneleensä ja tallaavat hänen vertansa, niin omanvanhurskauden kautta antavat Jumalan Karitsan verta hukkaan vuotaa maan päälle ---

[3 riviä puuttuu]

--- taluttaa sen suuren ristinkantajan tykö, joka saattaa kuuron korvat avata kuulemaan

mistä tie menee taivaaseen. Niin muodoin juoksee Jeesuksen veri hukkaan maahan, ei ainoastansa niiden edestä, jotka huutavat ristiinnaulitse, vaan myös niiden edestä, jotka ei tohdi katsoa hänen päällensä, jotka tuntevat syntiänsä. Sem --- että k --- eis --- Golgatan mäellä --- on sur --- verisenä --- orjantappuroilla kruunattuna, pilkattuna ja ylönkatsottuna Jumalalta ja ihmisiltä. Te kuurot ja mykät, kuulkaa kuinka hän huutaa kuoleman ja helvetin kahleissa, minun Jumalani, miksis minun ylönnöit; vaan ne sanovat: Eliasta hän huutaa. Mutta Jeesuksen murheelliset opetuslapset kuulevat ja ymmärtävät, että heidän edestänsä --- sen ja --- [4 riviä puuttuu] ---. Aamen.

Kollerin kokoelma 22, osittain turmeltunut.

SAARNA IHMEELLISESTÄ MUUTOKSESTA IHMISTEN ELÄMÄSSÄ. [ALKU KATEISSA]

--- sanoo: Ei ihminen elä jne. Ilman tätä ruuatta ei saata yksi kristitty elää yhtäkään hetkeä. Koska ihminen on joutunut siihen sielun tilaisuuteen, että hän kaipaa Jumalan sanaa, silloin hän tuntee myös, että Jumalan sana sopii kyllä ruuaksi. Mutta maailmanlapset, ne ei huoli siitä. Ne saattavat kyllä lukea ajankuluksi, koska muuta hauskuutusta ei ole. Mutta ne lukevat ainoastans ilman aikaansa, eli pramaamisen [eli kerskailun] tähden, että he muka tulisit kirjalliseksi ja tietäisit jotakin Raamatusta puhua. Sen tähden on Jumalan sana heille niin [kuin] yksi suljettu kirja. Ei heille tule siitä yhtään vissiä tietoa heidän autuudestansa. Niin kuin he ovat sokiana syntyneet, niin he sokiana pysyvät aina viimeiseen hetkeen asti. Jos joku erinomainen armo ei tule niin kuin silmän voide, jolla Pyhä Henki ottaa suomun sokian raukan silmistä.

Niin ottakaat siis vaari armon merkeistä, jotka näinä aikoina rupeevat ilmestymään. Ottakaat vaari, vanhemmat, itse teistänne ja teidän lapsistanne. Älkää ajatelko itsellenne: Me olemme kristityt olleet lapsuudesta saakka, vaan ajatelkaat paremmin: me olemme jumalattomat olleet meidän isäimme kanssa. Me olemme sokeudessa vaeltaneet tähän päivään asti. Me olemme pahoja esimerkkejä osottaneet meidän lapsillemme. Ei ole meissä hartautta ollut, eikä oikiata katumusta. Mitäs auttaa, että vanhemmat kouluavat lapsiansa kristillisyyteen kirjoista, koska he pahentavaisella ja turhalla elämällä skouluavat lapsiansa turhuuteen. Jos lapsi ei näe hartautta koskaan vanhempainsa tykönä, mistäs pitää hänen arvaaman, millinen oikia kristillisyyks on. Se on turha ajatus, että hartaus tulee lapsille itsensä. Ihmisen sydän on niin altis pahuuteen, että jumalisten vanhempain lapset tulevat yhtä hyvin jumalattomaksi, vaikka het ei ole nähneet yhtään pahaa esimerkkiä vanhemiltans. Jopa sitten ne, joidenka vanhemmat

ovat turhat ja aivan maailman perään ankarat. Saavat kyllä koulata lapsiansa Raamatun jälkeen: Se ei vaikuta paljon mitään, koska lapset ei näe hartautta koskaan, vaan aivan turhuutta. Kiellä sinä lapsiasti kiroilemasta, vaikka sinä kiroilet --- [aukko käsikirjoituksessa] --- kristillisyydestä, koska he kokoontuvat. Vissimmästi se olis ihmeteltävä asia, ja moni ihminen ihmettelis suuresti, mistä se muutos on tullut, eli mikä viimaus on kohdannut muutampia ihmisiä, koska het ei enää, niin kuin ennen, kokoontuu juominkiin sunnuntai-iltana, eikä kortinlyömiseen, niin kuin ennen on pruukattu tehdä, vaan lukevat kirjaa ja manaavat toisiansa hartauteen: niin ajattelisit muutamat, jotka ei saata arvata, mistä senkaltainen muutos äkkiä on tullut, että hulluksi nyt on ihmiset tulemassa, niin kuin pyhä Paavali ja moni muu kristitty siihen aikaan pidettiin hulluna maailman viisailta, koska hän rupeis puhumaan kuolleitten ylösnousemisesta. Sinä olet hullu Paavali, huusi maaherra ja ylöns paljon lukeminen on sinua hulluksi tehnyt.

Vissimmästi tulee ihminen hulluksi maailman silmäin edessä, koska hän tulee kristityksi. Ei se ole ensimmäinen kerta, että kristityt luetaan hulluksi maailman sokealta joukosta. Jos nyt esimerkiksi siinä talossa, kussa ennen on seisonut juopuneita niin kuin sääskiä, tulis senkaltainen muutos, ettei löytyis enää märkää siitä hulluitten juomasta, joka ennen on vuotanut; jos talon isäntä rupeis tarjoomaan kirjoja niille vanhoille juomakumppaneille, jotka tulevat paloviinaa hakemaan, niin sanoisit vissimmästi vanhat juomakumppanit, että talon isäntä on tullut hulluksi, ei se ole enää viisas. Jos joku tuttu juomakumppani tulis niin muutetuksi, ettei hän ottais enää viinaa suhuns, vaan sanois sille, joka hänelle tarjoo paloviinaa eli muuta väkevää juomaa: minulla on muuta ruokaa, jota ette tiedä, niin tekisit maailman ihmiset isot silmät, ja sanoisit: Ei tuo ole enää viisas,

mieli on sekaantunut. Ei se ota enää meidän lahjojamme vastaan.

Ja jos senkaltainen muutos tapahtuis yhdessä kylässä, kussa ennen on pruukattu aivan juominkia ja muuta hauskuutusta pitää sunnuntai-iltana, ihmiset rupeisit aivan kirjaa lukemaan sunnuntaina, eli tulisit kokoon puhumaan jotakin kristillisyydestä: vissimmästi lankeisit kaikki maailman ihmiset niin suureen ihmettelemiseen, että ne sanoisit sen kylän ihmiset juuri hulluiksi. Kyllä ne voivat olla hullut maailman edessä, niin kuin Pyhä Paavali todistaa, että se sana rististä on yksi hulluus kreikkalaisille ja pahennus juutalaisille.

Mutta senkaltainen ihmeellinen muutos on tapahtunut ennen meitä ja tapahtuu vielä nytkin muutamissa paikoissa. Se on tapahtunut vähän ennen tätä aikaa, että yhdessä seurakunnassa, kussa oli kolmas osa juomareita, kolmas osa kerjäläisiä ja kolmas osa viinaporvareita, että yhden miehen kautta, josta yksi suuri muutos alkunsa sai, kymmenen vuoden perästä ei löytynyt siinä samassa seurakunnassa yhtään juomaria, ei yhtään krouvipaikkaa, eikä myös yhtään kerjäläistä. Ja arvaattekos, te hyvät ystävät, mistä semmoinen muutos tuli tässä maallisessakin elätkessäs? Se tuli siitä, että Jumalan armo rupeis niin voimallisesti vaikuttamaan kristillisyyden kautta, että kaikki köyhyys ja viheliäisyys katois seurakunnasta. Ihmisen mielessä on niin suuri puutos, koska kristillisyyksi ei ole sydämässä, ettei hän ymmärrä itse, kuinka hänen pitää laittaman tätä maallista elämätä, että hän tulis aikaan. Rietas, joka asuu ihmisen lihassa, tekee ihmisen juuri sokiaksi, ettei hän saata oikein pruukata [eli käyttää] järkeänsä, ei saata käyttää sielun ja ruumiin voimat niin, että hänen pitää elämän työlänsä kunniallisesti. Muutampi on laiska, muutampi on juomari, muutampi haaskaa omansa ja siitä syntyy sitte köyhyys ja taudit ja maailman murhe. Muutampi on viekas toisilta houkuttelemaan ja allensa vetämään.

Jos nyt sen kaltainen muutos tapahtuis äkkiä yhdessä seurakunnassa, että kaikki eli enin osa tulis kristityksi, niin tulis siinä seurakunnassa niin hauska elämä, ja rauhallinen, että kaikki parikunnat lakkaisit riitelemästä, kaikki grannit ja naapurit lakkaisit lakia käymästä, kaikki juomarit tulisit raittiiksi, kaikki koreus heitettäisiin pois, kaikki turha haaskaaminen lakkais, kaikki krouvipaikat suljettaisiin, ei näkyis enää juopuneita eikä huoria eikä varkaita. [Ja] tulis niin hauska elämä, ettei yksikään kaipaisi enää paloviinaa eikä muuta hauskuutusta. Kaikki viinaporvarit saisit itse juoda heidän paloviinansa. Kaikki kaupiamiehet saisit itse pitää heidän koreutensa. Kaikki vaivaiset saisit apua kaikilta. Kaikki ihmiset rupeisit iloitsemaan ja riemuitsemaan Jumalan armosta. Ja se tulis vielä niin rauhallinen ja hauska elämä kaikkein ihmisten seassa. Emme me näkis enää sen kaltaisia lapsia, jotka nälyttävät vanhempiansa. Emme kuulis puolisoita riitelevän ja tappelevan keskenänsä. Emme kuuliskaan ihmisiä riitelevän keskenänsä turhista asioista. Sen kaltainen muutos tulis koko maailmassa, että nuoret ihmettelisit, kuinka vanhat ihmiset ovat saattaneet niin sokiaksi olla ja niin jumalatointa elämätä pitää.

Mutta senkaltainen muutos, jonka kautta ihmiset tulisit kristityksi, ei saata tapahtua yht'äkkiä; sillä net harvat sielut, jotka ovat sen muutoksen koetelleet, tietävät omasta koettelemuksestansa, että niin suuri muutos ei taida tapahtua ilman suurta sotaa. Yksi hirmuinen sota ihmisen omassa lihassa: ennen kuin kristillisyyksi voittaa: yksi suuri ja hirmuinen sota maailman ihmisiä vastaan, jotka tahtovat yhden kristityn hävittää kiusauks[il]lansa: yksi suuri ja hirmuinen sota riettaan hengen kanssa, joka lykkää pahat ajatukset ihmisen sydämeen. Tämän suuren ja hirmuisen sodan tähden ei tohdi moni antaa itsensä kristittyin liittoon ja seuraan. Muutampi taitais olla vakuutettu siitä, että tämä joutava elämä, joka nyt pidetään maailmassa, ei ole oikia elämä; mutta yksi asia on

esteenä minkä tähden netkin, jotka ovat va-
kuutetut tämän joutavan elämän turhuu-
desta, ei jaksa repiä itseänsä irti siitä sa-
masta turhuudesta: se tulis nimittäin yksi
suuri haava sydämeen, jos heidän pitäis
yht'äkkiä erkaantuman vanhoista tavoista,
vanhoista ystävistä, jotka rupeisit heitä pilk-
kaamaan ja ylönkatsomaan, jos he hylkäisit
heidän ilojumansa, jos he ottaisit eron hei-
dän seurastansa. Maailma on nimittäin niin
viekas, ja niin rakas sille, joka ej ole palttunut
hänen viekkaudestansa, että yksi ihminen,
joka on vasta kääntymässä, yllytetään otta-
maan osaa hänen ilostansa, kohta vastoin
tahtoansa. Rietas vielä lykkää senkaltaiset
kamalat ajatukset sen kaksimielisen sydä-
meen. Hän ajatelee nimittäin näin: miksi mi-
nun pitäis elämän - - - [aukko käsikirjoitus-
kessa] - - - eikä köyhiä. Juuri sydämessä on
meillä se hengellinen tauti, joka saattaa niin
paljon pahennusta matkaan, ja tekee ihmi-
set sokiaksi, ettei he näe, eikä ymmärrä,
kuinka heidän pitää laittaman elämätänsä,
että he tulisit aikaan maailmassa.

Tässä ajattelee joku, jos minä tietäisin: että
minä rikastuisin kristillisyyden kautta: kyllä
minäkin tulisin kristityksi. Mutta älä huoli:
tule ensinnä kristityksi, niin et sinä halua
enää rikkaaksi tulla. Kristillisuus ottaa kaiken
halun rikkauden perään pois. Jos sinulla on
omaisuutta silloin, niin sinä rupeat ajattele-
maan, kuinka sinun pitää sen käyttämän,
että se tulis Jumalan kunniaksi ja muille köy-
hemmille avuksi. Jos sinä olet köyhä koska
kristityksi tulet, niin sinä rupeat ajattelemaan
kuinka sinä saattaisit niin knapisti [eli

vähällä] elättää henkesti, ettet tulisi muille
rasitukseksi. Jos sinä olet yksi palvelia, koska
sinä tulet kristityksi, et suinkaan halua enää
tienaukses panna koreuteen; et suinkaan
pane tienaukses viinaporvarin pöydälle. Kris-
tillisuus sammuttaa kaikkien halun koreuden
perään. Ei sinulla ole enää muutta halua,
kuin se yksi ain[o]a ja suurin halu, kuinka
saattaisit Jumalalle kelvata, ettet kadottaisi
kruunuasi, ja kuinka saattaisit voittaa jonkun
sielun taivaan valtakunnalle. Jos ennen olet
ollut julma tappelemaan, kiroilemaan ja ri-
itelemään: koska tulet kristityksi, niin menee
kaikki se muoti hukkaan. Et sinä tohdi enää
sanoa yhtään pahaa sanaa toiselle. Sinä tulet
hiljaiseksi, niin kuin lammas. Mutta sen si-
jaan rupeat sinä nuhtelemaan ja manaa-
maan maailman ihmisiä.

Jos ennen olet ollut hävitöin, koskas tulet
kristityksi, et suinkaan enää hauku ihmisiä.
Jos ennen olet määrännyt ison hinnan vaivai-
silta, koska het tulit sinulta jotakin pyytä-
mään, kyllä sinä panet halvempaan, sitte
kuin sinä tulet kristityksi. Jos ennen olet
ruokkinut ja juottanut rikkaita kunnian
vuoksi, ja rakentanut isoja kartanoita pra-
meuden [eli ylpeyden] tähden: kyllä tulet vi-
suksi, koska tulet kristityksi. Ja sitte rupeevat
entiset juoma tratit, jotka ovat eläneet ja
trallanneet sinun kostannukses päällä, he ru-
pevat sinua ylönkatsomaan - - - [loppu ka-
teissa].

Alkuperäinen: HYK Mf/Ms 37 /(mikrofilmi, 4 lehteä);
/KA Aunon kok. (1 lehti)

TEKSTI: LUUK. 10: 10–12

Mutta kuhunka kaupunkiin te tulette sisälle, ja ei he teitä ota vastaan, niin menkääት ulos sen kaduille ja sanokaat: Tomunkin, joka teidän kaupungistanne tarttui meihin, me pudistamme teille. Kuitenkin, se tietäkääት, että Jumalan valtakunta oli teitä lähestynyt. Minä sanon teille: Sodomalle pitää sinä päivänä huokiampi oleman kuin sille kaupungille.

Näin neuvoi Vapahtaja niitä seitsemääkymmentä opetuslasta, joita hän asetti, ja lähetti saarnaamaan ja ilmoittamaan, että Jumalan valtakunta oli lähestynyt. Tästä ottavat nyt suruttomat itsellensä puolustusta saadaksen rauhan kristityiltä elää suruttomuudessa ja jäävätäksensä kristityitä, jotka eivät anna heidän rauhassa mennä helvettiin. Mutta niille, jotka eivät ota vastaan kristillisyyden saarnaa parannuksesta ja uskosta Jeesuksen päälle, taikka niin kuin Johannes saarnasi: Tehkääት parannus, sillä taivaan valtakunta on lähestynyt, niille on Vapahtaja kovan ja hirmuisen tuomion julistanut sanoen: Huokiampi pitää oleman Sodomalle tuomiopäivänä kuin sille kaupungille.

Me näemme, kuinka myös tämän aikaiset ihmiset vähän huolivat semmoisesta saarnasta. He sanovat parannuksen saarnaajille ja niille, jotka ilmoittavat taivaan valtakunnan lähestyneen: *”Vapahtaja sanoo: Missä ei teitä vastaanoteta, niin lähtekääት pois semmoisille saarnaamasta.”*

Mutta eivät he puhu mitään siitä tuomiosta, jonka Vapahtaja on semmoisille julistanut, että huokiampi pitää oleman Sodomalle tuomiopäivänä kuin teille, jotka ette huoli parannuksen saarnasta. Me tiedämme, että Sodomian synty oli ylpeys ja haureus ja kristityin vaivaaminen. He vaivasivat sitä hurskasta Lothia joka päivä, mutta Jumala antoi heidän päällensä sataa tulta taivaasta ja tullella hukutti heitä kaikkia. Ainoastans se hurskas Loth pelastettiin.

Kuinka huokian te vastahakoiset ihmiset nyt ajattelette olevan Sodomalle, joita Jumala on elävänä tulella polttanut tuomiopäivänä? Jokos te tyytyisitte siihen tuomioon, jonka

he saavat, jos te sillä pääsisitte? Minä ajattelen, ettei yksikään vastaanaseisojista luule heille niin pahoin käyvän kuin Sodomalle. Mutta vielä kovempi vaiva tulee kristillisyyden vastaanaseisojille kuin Sodomalle.

Jollette paranna teitä, niin te kaikki niin hukkaan tulette, sanoo Vapahtaja. Ajatelkaa perään, te kristillisyyden vastaanaseisijat, älkääት kieltäkö kristityitä saarnaamasta teille parannuksesta ja Jumalan valtakunnan lähestymisestä. Se on vissi asia, ettei Jumalan valtakunta saata tulla sinne, missä ei siitä edeltäkäsins ole saarnattu ja ilmoitettu. Niin kuin Vapahtaja lähetti edellänsä ne 70 miestä joka paikkaan, mihinkä Hän itse oli tuleva, kaksin ja kaksin, niin tarvitsee se vieläkin saarnaajat olla edeltäkäsins, ennen kuin Vapahtaja saattaa sinne tulla.

Mutta missä ei semmoista saarnaa oteta vastaan, turhaan siellä Jeesusta odotetaan ja toivotaan, sillä Paavali sanoo: Niin tulee siis usko kuulosta, mutta kuulo Jumalan sanasta. Mutta missä Jumalan sana ylenkatsotaan, siellä ei saata Jumala uskoa vaikuttaa. Mutta se on kuitenkin kaikkien sokiain ja suruttomien ihmisten tapa, että ylenkatsoa Jumalan sanaa, vaikka ei he itse sitä niin pidä. He sanovat: *”Kyllä me Jumalan sanan uskomme, emme me sanaa katso ylen. Mutta eivät kristityt ole Jumalan sana. Sen tähden ei ole se synty, jos me niitä katsomme ylen.”*

Mutta se on vissi, joka sanan uskoo, se uskoo myös kristityitä, sillä Vapahtaja sanoo: *”Joka teitä kuulee, se kuulee minua.”* Niinmuodoin on Jumala antanut sanansa ainoastans kristityille. Mutta mikä on kristitty, muu kuin se, joka uskoo sydämellä, että Jeesus on Kristus Jumalan Poika, ja hän vielä tunnustaa koko

maailman ja perkeleitten edessä, vaikka ne eivät tämmöistä tunnustusta kärsi, vaan ki-roavat ja häväisevät, ja pilkkaavat sitä pa-himpana vääräuskoisuutena ja villityksenä, on se kuitenkin ainoa autuaaksitekeväinen usko ja oppi, niin kuin Pyhä Paavali siitä sa-noo: *”Sydämen uskolla me vanhurskaaksi tu-lemme ja suun tunnustuksella me autuaaksi tulemme.”* Ja toisessa paikassa: *”Jos sinä suullas tunnustat Herran Jeesuksen ja vah-vasti uskot sydämässä, että Jumala on*

hänet kuolluista herättänyt, niin sinä tulet autuaaksi.”

Ja antakoon Jumala, että ne, jotka näin ovat alkaneet uskomaan, olisivat pysyväiset myös sen uskon tunnustuksessa, etteivät he pa-hentuisi maailman sokian joukon vihasta ja vainosta, niin että Jumalan Poika saattais heitä tunnustaa Isänsä edessä lapsiksi ja Hä-nen kanssaperillisiksi. Aamen.

Jäljennös / M. E. Miettisen kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

ARMONJÄRJESTYKSEN AAKKOSET

[Alku kateissa] - - - kuin maallinen. Jokainen, joka on Jumalalta opetettu, tuntee hengellisen hätänsä [ja] tuntee, että jos Vapahtaja ei olisi tullut maailmaan, olisivat kaikki ihmiset iankaikkisesti kadotetuksi tulleet. Mutta joka ei ole Jumalalta opetettu, hän on vielä pimeydessä. Ei hän tunne, että hänen sielunsa on hädässä. Mutta ruumiin viheliäisyyttä tuntee jokainen, joka on maallisessa hädässä.

Koska nyt Vapahtaja sanoo: *”Heidän pitää kaikkien Jumalalta opetetuksi tuleman,”* niin se merkitsee, että jokaisen, joka tahtoo kristityksi tulla, pitää oleman Pyhän Hengen koulussa. Ja joka ei ole ollut Pyhän Hengen koulussa, hän on tyhmä ja taitamaton niissä hengellisissä asioissa. Ensimmäinen puukstavi, jota Pyhä Henki opettaa meidän tuntemaan, on A, toinen on B ja kolmas C. Se ensimmäinen puukstavi merkitsee Adam, jonka kautta synti ja kuolema on tullut maailmaan. Adam merkitsee se synnin turmelus, joka on Adamista tullut. Mutta siinä on jo Pyhällä Hengellä paljon tekemistä, ennen kuin ihminen oppii oikein tuntemaan sitä ensimmäistä puukstavia armonjärjestyksessä.

Joka ei tunne sitä ensimmäistä puukstavia A, ei hän tunne sitä toista B, eikä hän tunne sitä kolmatta C. — A on ensimmäinen puukstavi ABC-kirjassa, ja B on toinen. Jos yksi vanhan Adamin lapsi oppii tuntemaan ensimmäisen puukstavin, kyllä hän saattaa ajan päälle oppia vielä muitakin puukstavia tuntemaan. Mutta jos hän ei tunne ensimmäistä puukstavia, ei hän tunne muitakaan.

Ensimmäinen puukstavi armonjärjestyksessä on synnin tunto. Jos ihminen tulee oikein tuntemaan syntiänsä, vissimmästi hän tulee myös tuntemaan armoa. Mutta ensimmäinen puukstavi on työläs syntisen lapselle muistaa. Koska Jumalan Pyhä Henki rupee opettamaan ensimmäisiä puukstavia armonjärjestyksestä, niin tahtoo syntisen lapsi katsoa muualle, mutta ei puukstavin päälle.

Välistä syntisen lapsi lukee ne ensimmäiset puukstavit väärin eli arvauksen jälkeen. Mutta ei hän arvauksen jälkeen opi koskaan tuntemaan puukstavia. Jos syntisen lapsi ei katso puukstavin päälle sen tähden, että lapsi katsoo metään eli maailmaan, niin täytyy opettajan vähäsen piiskata häntä, siihen asti, että hän harjaantuu katsomaan niiden puukstavien päälle, joita opettaja tikulla näyttää.

Armonjärjestyksessä on synnintunto ensimmäinen puukstavi. Mutta syntisen lapsi ei tahdo katsoa aina ja alati sen puukstavin päälle, vaan panee välistä summia ja arvauksen jälkeen. Mutta jos syntisen lapsi pääsee niin arvauksen jälkeen lukemaan viimeisiä puukstavia, niin hän tulee sekaiseksi, eikä opi koskaan oikein lukemaan A, B, C. Sen tähden täytyy koulumestarin piiskata semmoisia lapsia, jotka panevat puukstavin nimet tyhjä summia ja arvauksen jälkeen.

Oppikaa nyt tuntemaan ensimmäisiä puukstavia, te syntisen lapset. Se on kirjoitettu Raamatussa: *”Teidän pitää kaikkien Jumalalta opetetuksi tuleman.”* Mutta jos ette katso oikein puukstavia, niin teitä piiskataan, ja teidän pitäis vielä suuta antaman Isän vit-salle, jolla teitä piiskataan. Mutta muutamat ovat kovakorvaiset ja uppiniskaiset lapset. Eivät he ota kuritusta vastaan.

Koska nyt syntisen lapsi on oppinut tuntemaan ensimmäisen puukstavin armonjärjestyksessä, niin näytetään hänelle toinen ja kolmas puukstavi. Ensimmäinen puukstavi on A, eli synnin tunto ja kauhistus. Niin myös oikea katumus, elikä se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on. Mutta ei syntinen tyhä katumuksella ja synnin tunnolla pääse taivaan valtakuntaan, vaan oikean katumuksen jälkeen pitäisi hänelle myös tuleman elävä ja autuaaksi tekeväinen usko, että hänen syntinsä anteeksi annetaan Jeesuksen Kristuksen ansion ja sovinnon tähden.

Tätä toista puukstavia ei tunne synnin lapsi ollenkaan ennen kuin Jumala häntä opettaa. Sillä vaikka syntinen tuntisikin syntiänsä ja olisi niiden tähden kovassa katumuksessa, tuskassa ja hengellisessä hädässä, ei hän sen tähden pääse kadotuksesta, ennen kuin Pyhä Henki opettaa häntä tuntemaan vielä sen toisen puukstavin, jonka nimi on B. Se on: usko Herran Jeesuksen päälle, niin sinä tulet autuaaksi.

Mutta tämä toinen puukstavi, jonka nimi on B, on peräti tuntematon niille epäileväisille sieluille, jotka synnin paljouden tähden vajoavat epäilykseen ja makaavat siellä niin kuin nauta, joka ei nosta enää jalkaansa, ennen kuin hänet hyvin piiskataan. Jos synnin lapsi ei opi sitä ensimmäistä puukstavia tuntemaan ilman piiskaamista, ei moni synnin lapsi tahdo ilman piiskaamista oppia tuntemaan sitä toistakaan puukstavia armonjärjestyksessä. Mutta armonvargaat eivät lue sitä ensimmäistä puukstavia, vaan hyppäävät sen yli ja menevät varsin toiseen. Ja sen tähden he eivät opi koskaan tavaamaan eli kokoon panemaan armonjärjestystä.

On se myös kolmas puukstavi armonjärjestyksessä. Nimittäin C, eli elävän uskon hedeelmä, jota Pyhä Henki opettaa kristityitä tuntemaan. Mutta tämä kolmas puukstavi on myös armonvarkaille peräti tuntematon. Sillä joka ei tunne ensimmäistä puukstavia armonjärjestyksessä, ei hän tunne toista. Joka ei tunne toista, ei hän tunne kolmatta. ABC armonjärjestyksessä on luonnolliselle ihmiselle niin työläs oppia tuntemaan, että se syntisen lapsi pitää monta kertaa Isän vit-salla piiskattaman, ennen kuin hän tulee tuntemaan niitä puukstavia. —Muutam

luulevat, ettei ole mikään vaiva koulussa käydä, ja että niillä on oikein helppoa, joiden ei tarvitse raskasta ruumiin työtä tehdä ja orjana olla niin kauan, kuin he elävät. Mutta jos maailman orjat tietäisivät, kuinka monta kertaa Jumalan koululapset saavat Isän vit-saa maistaa Pyhän Hengen koulussa, ennen kuin he oppivat ensimmäisen puukstavin tuntemaan armonjärjestyksessä, totta he sanoisivat, että ennen he menisivät käsimyllyä jauhamaan maailman orjuudessa, kuin että he yhtenäkin päivänä olisivat koulussa, kussa Pyhä Henki on Koulumestari. Ja jos maailman orjat tietäisivät, kuinka monta kertaa ne saavat nälkää ja vilua kärsiä, jotka käyvät koulussa, totta he sanoisivat: *”Pikemmin me tahtoisimme maailman herran palveluksessa vetää kiviä ja syödä sikain ruuhesta, kuin että me menisimme semmoiseen vaivaan.”*

Niin suuren tuskan ja vaivan saavat ne kärsiä, jotka ovat Pyhän Hengen koulussa. Sen tähden pyörtävät myös useimmat vanhan Adamin lapset takaisin sitä koulusta yhden eli kahden päivän perästä, ja rupeevat taas maata kaivamaan ja sikain kanssa syömään. Mutta maailman koulussa, jonka maailmanruhtinas on rakentanut joka kylässä, siinä ei ole mitään vaivaa. Siinä ei tarvitse koululasten nälkää ja vilua kärsiä. Ja kaikki maailmanlapset, jotka ruhtinaan koulussa käyvät, ovat niin hyvät oppimaan kaikenlaista oppia, ettei tarvitse koulumestarin heitä piiskata. Eikä heidän tarvitse monta vuotta kustantaa itseänsä maailman koulussa, ennen kuin he tulevat papiksi.

Maailman koulussa opetetaan maailmanlapsia varastamaan - - - [loppu kateissa].

Alkuperäinen / Helsingin yliopistonkirjasto

TEKSTI: 1. MOOS. 3: 16

Minä saatan sinulle paljon tuskaa, koska raskaaksi tulet. Sinun pitää synnyttämän lapsia kivulla.

Nämä sanat puhui Herra Jumala meidän ensimmäiselle äidillemme Eevalle heti syntiinlankeemuksen jälkeen, sillä hän oli käärmeen kavaluuden kautta syönyt kielletyn puun hedelmästä ja antanut myös miehensä, ja hänkin söi. Tällä suurella rikoksella Jumalaa vastaan tuotti ihminen itsensä, ei ainoastansa ajallista ja hengellistä kuolemaa, mutta myös iankaikkisen kuoleman. Tästä syystä Jumala närkästyi Hänen ankarassa vanhurskaudessaan ja sanoi nämä yllä mainitut sanat: *”Minä saatan sinulle paljon tuskaa, koska raskaaksi tulet. Sinun pitää synnyttämän lapsia kivulla.”* Niin kuin hän tahtoi sanoa: *”Sinä olet minun äänelleni kovakorvainen ollut, ja tottelematon minun sanalleni, niin sinun pitää kipua ja vaivaa kärsimän, koska ihmisiä tuotat maailman synnyttämisen kautta.”* Ja Herra Jumala sanoi vielä: *”Sinun tahtosi pitää sinun miehesi alle annettu oleman, sillä hänen pitää sinun herranasi oleman.”*

Tämä seuraa siitä, että vaimo saattoi rikoksen matkaan Jumalaa vastaan ja saattoi miehensä osalliseksi samasta rikoksesta. Sen tähden sai hän tämän orjuuden päällensä, että hänen pitää miehen tahdon alle annettuna oleman. Mutta että nyt vaimo on matkaan saattanut rikoksen ja kuoleman synnin kautta, niin on myös vaimon kautta tullut pelastus ja lunastus, nimittäin Vaimon Siemenen pitää rikki polkeman käärmeen päälle, se tahtoo sanoa, maailman Vapahtaja, Jeesus Kristus, on syntyvä, joka on kukistava perkeleen vallan ja voiman, synnin, kuoleman ja helvetin. 1. Moos. 3: 15.

Tämä on ensimmäinen evankeliumin saarna Kristuksesta, jonka Herra Jumala julisti ihmisille Edenin paratiisissa sen jälkeen, kun he olivat rikkoneet Häntä vastaan. Ja tämän evankeliumin on Aatami uskonut, ja kaikki pyhät Vanhassa Testamentissa. He ovat 2282

autuaaksi tulleet tämän lupauksen kautta Kristuksesta. Eikös meillä paremmin olisi syytä uskoa, koska lupaukset ovat täyttyneet, jotka julistettu on Moosekselta ja profeetoilta? Mutta tutkistelkaamme nyt luonnollisen synnyttämisen ja hengellisen synnyttämisen välillä, vanhan ja uuden ihmisen välillä, ulkonaisen ja sisällisen ihmisen välillä.

Koska luonnollisessa synnyttämisessä on suuri tuska vanhimmalla, eikö myös mahda olla suuri tuska vanhalla ihmisellä, ennen kuin uusi ihminen syntyy? Jos jollakin on kovempi tuska siinä luonnollisessa synnyttämisessä, kuin toisella, jos yksi äiti synnyttää helpommalla, kuin toinen, niin myös uusi ihminen, joka Jumalan jälkeen luotu on totisessa vanhurskaudessa ja pyhydessä, saattaa helpommalla syntyä yhdellä kuin toisella. Jos esimerkiksi se ihminen, joka on saattanut itsensä varoa kylmästä, ettei maailman kylmä tuuli ole saanut pilata hänen ruumiinsa ja sielunsa rakennusta siinä määrin, että hän kokonansa turmeltuu sen jälkeen, kuin hän on hedelmälliseksi tullut siitä turmelemattomasta siemenestä, niin saattaa hän vähemmän hautumisen kautta synnyttää vähemällä vaivalla kuin toinen.

Mutta yksi, joka on nuoruudesta asti elänyt kaikessa irstaisuudessa, kaikessa rivossa ja kaikessa synnillisessä teossa ja menossa, vaikka Jumalan Henki on monta kertaa hänessä tehnyt työtä siinä määrin, että hän olisi joskus seisahtanut synninjuoksussa, mutta ei sinne asti, että hän olisi pyörtänyt takaisin kadotuksen tieltä ja syntiensä kanssa tullut Jeesuksen tykö, vaan yhä enemmän ja enemmän syntiä tehnyt Jumalan armon päälle, ja tuottanut päällensä suuremman edesvastauksen, koska hän on Herran ääntä kuullut, mutta ylenkatsonut, niin tulee suurempi tuska sen vuoksi, että oman vanhurskauden perkele tahtoo hätyyttää

mahdottomuuden kanssa, sekä synnintun-
nustuksessa että uskontunnustuksessa.

Siihen tulee sekä ahneuden, että myös kun-
nian perkele omanvanhurskauden perke-
leelle avuksi, jotka rakentavat risuaidan,
jonka tähden katuvainen ja synnin kanssa
taistelevainen ihminen joutuu suureen prä-
ssiin, että hän kohta menettää, ei ainoastansa
sen hengellisen, mutta myös luonnollisen
tiedon ja ymmärryksen, ennen kuin nämä
yllä mainitut viholliset laskevat hänet syn-
tiänsä tunnustamaan ja sydämensä uhraa-
maan Jeesukselle totisen katumuksen, pa-
rannuksen ja elävän uskon kautta.

Mutta ei hän sitten enää muista vaivaansa,
koska perkeleet ovat ulos ajetut Jeesuksen
voiman kautta, vaan hän iloitsee ja riemuit-
see siitä, että uusi ihminen on syntynyt, että
Jeesus on elävänä hänen sydämessänsä, ja
että hän saa nyt olla sen kanssa, joka kuole-
ista ylösnoussut on. Sillä se mies, jossa le-
gioona perkeleitä ollut oli, seurasi nyt halulla
Jeesusta, ja meni ilolla Jeesuksen käskystä
saarnaamaan hänen naapureillensa ja kylä-
läisillensä, mitkä suuret rakkauden työt Ju-
mala on tehnyt häntä kohtaan. Luuk. 8: 39.
Mark. 5: 10. Niin tulivat monet kaupungit
liikkeelle siitä, mitä hän sanoi.

Tämä on silloin tapahtunut luonnollisesti,
mutta nyt se tapahtuu hengellisesti, koska
perkeleet ajetaan ulos ihmisen sydäimestä
evankeliumin saarnan kautta. Koska Pyhä
Henki nuhteli maailmaa apostolien suun
kautta helluntaipäivän jälkeen, ja jotka sil-
loin saivat pistoksen sydämeen, rupesivat
kysymään: Te miehet ja veljet, mitä meidän
pitää tekemän, että me autuaaksi tuli-
simme? Siihen vastasivat saarnaajat: Tehkää
parannus ja uskokaa evankeliumi, että tei-
dän syntinne pyyhittäisiin pois. Ja jokainen
teistä antakoon itsensä kastaa Jeesuksen ni-
meen syntien anteeksi saamiseksi, ja teidän
pitää saaman Pyhän Hengen lahjan. Ap. t. 2:
58. Sillä Jeesuksen nimeen pitää saarnatta-
man parannusta ja syntien anteeksi

antamista kaikissa kansoissa, ruveten Jeru-
salemista. Luuk. 24: 47.

Ja koska Pietari saarnasi Korneliuksen huo-
neessa, niin lankesi Pyhä Henki kaikkien
päälle, jotka puheen kuuluivat ja ottivat vas-
taan, niin ei ole enää yhtään erotusta juuta-
laisten ja kreikkalaisten välillä, mutta kaikki
ne ovat yksi Jeesuksessa Kristuksessa, jotka
uskovat, ja ovat tulleet ahtaan portin lävitse
uuden syntymisen kautta, kuten opetuslap-
sille tapahtui Jeesuksen kärsimisen, kuole-
man ja ylösnousemisen kautta, niin kuin Jee-
sus heille edelläpäin sanoi: Teidän pitää itke-
män ja parkuman, mutta maailma iloitsee.
Te tulette murheellisiksi, mutta teidän mur-
heenne käännetään iloksi.

Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu,
sillä hänen hetkensä tuli. Mutta koska hän
on lapsen synnyttänyt, niin ei hän enää
muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen
on syntynyt maailmaan. Niin on myös teillä
nyt murhe, mutta minä tahdon teitä jälleen
nähdä, ja teidän sydämenne on iloitseva, ja
ei kenkään ota teidän iloanne teiltä pois. Joh.
16: 20 22. Silloin Herran lunastetut palajavat
ja tulevat sen kautta riemulla Siioniin, ja ian-
kaikkinen ilo on oleva heidän päänsä päällä,
ilon ja riemun he käsittävät, ja murhe ja huo-
kaus pitää pakeneman. Jes. 35: 10.

Silloin rammat hyppäävät niin kuin peurat ja
mykkäin kieli pakahtuu kiitokseen, sillä kor-
vessa on vedet vuotava ja virrat erämaassa.
Jes. 35. Ja Jumala on pyyhkivä kaikki kyy-
neleet heidän silmistänsä, ja ei yhtään itkua
pidä silleen oleman, ei myös kuolemaa pidä
silleen oleman, ei myös kipu eikä huuto enää
ole, sillä se ensimmäinen on mennyt. Ilm. 21:
4. Jes. 25: 8.

Koska me yhden ihmisen kautta kaikki
olemme syntyisiksi tulleet, ja synnin kautta on
kuolema tullut kaikkien ihmisten päälle,
koska kaikki ovat syntiä tehneet, niin on
myös yhden ihmisen kautta iankaikkinen
elämä tullut kaikille, jotka uskovat, sillä jokai-
nen, joka uskoo Jeesuksen päälle, hän elää,

vaikka hän olisi kuollut. Niin olemme siis Aatamin kautta syntiseksi tulleet, ja iankaikkisen kuoleman alaisiksi perisynnin kautta. Mutta Kristuksen kautta olemme perineet iankaikkisen elämän. Niin emme saa syyttää esivanhempiamme tottelemattomuuden tähden, koska olemme Kristuksen

kuuliaisuuden kautta lunastetut iankaikkisesta kuolemasta. Iloitkaamme ja riemuitkaamme lakkaamatta. Amen.

Jäljennös / Lars P. Jakobsson, Palohuornas 1863 / P. Raittilan arkisto / Oulun Maakunta-arkisto /

Puhtaat Saarnat 2. kirjassa tämä on Marianpäivän saarna.

ULKONAISESTA KASTEESTA JA HENGELLISESTÄ KASTEESTA. [ALKU KATEISSA]

- - - niin myös ulkonainen kaste ei auta pakanoita, ellei sydän tule kastetuxi Pyhällä Hengellä ja tulella. Ei Johanneksen kaste parannukseen kelvannut vielä Paavalin aikana, vaan hän käski kastaa uudesta niitä, jotka Johanneksen kasteella kastetut olit. Niin muodoiin ei kelpaa ulkonainen kaste, ellei hengellinen kaste tule siihen. Ja vaikka armonvarkaat luottavat sen uudensyntymisen päälle, joka on tapahtunut kasteessa, ja sanovat. Ei tarvitse ihminen kuin yhden kerran uudesta syntyä, niin täytyy kuitenkin kaikkien heränneitten tuta, ettei auta se uusi syntyminen, kuin on tapahtunut kasteessa, koska kasteen liitto on monta tuhatta kertaa rikottu, vaan uusisyntyminen pitää tapahtuman niin usein

kuin lankeaminen armontilasta on tapahtunut. Te näette kaikki spörsmälistä [eli katekismuksesta], että uusi syntyminen on yksi sydämen ja mielen muutos. Ja kasteen luvussa kuulette, ellei joku synny vedestä ja hengestä, ei hän taida Jumalan valtakuntaan sisälle tulla. Ja Jeesus sanoo: Teidän pitää uudesta syntymän. Muistakaat nyt, kaikki uudesta syntymättömät, että teidän pitää uudesta syntymän. Teidän pitää sydämen kautta ympärileikatuksi tuleman. Teille pitää sy... [loppu kateissa].

Alkuperäinen. Kollerin kokoelma N:o 65 (1 lehti) / SKHS Kansallisarkisto, Helsinki /

Jerusalem! Jerusalem! Sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka on sinun tyköks lähetetty. Kuinka usein olenkaan tahtonut koota lapsiasi, niin kuin kanaemo kokoaa poikasiansa siipiensä alle, mutta te ette ole tahtoneet.

Sellaisilla sanoilla Vapahtaja alkaa päivän evankeliumin syyttäen Jerusalemin asukkaita, jotka eivät antaneet Jumalan lempeyden ja kärsivällisyyden kääntää heitä parannukseen.

Jumala oli usein profeettojen kautta koettanut kääntää Israelin lapsia tykönsä. Hän oli antanut heidän tulla tuntemaan häntä ja hänen hyviä tekojaan. Monesti hän oli kehottanut heitä välistä hyvyydellä, välistä vastoin käymisillä, että he luopuisivat turhista ihmiskäsillä tehdyistä jumalista. Mutta he olivat paatuneita lapsia, jotka eivät halunneet kuunnella Jumalan käskyjä eivätkä totella hänen kehotuksiaan eivätkä lakata tekemästä pahaa, vaikka Jumala heitä neuvoi ja koetti johdattaa heitä hyvään, he pitivät parempana elää kokonaan oman mielensä mukaan. He pitivät omien kättensä töitä Jumalina. Ja kun Jumala lähetti heille profeettoja ja opettajia, jotka huutaisivat heille Jumalan nimissä ja käskisivät heidän lakata sellaisista turhista teoista ja kääntyä Jumalan puoleen, he vihasivat heitä ja tappoivat heitä. Muutamia he kivittivät kuoliaiksi ja toisilta he riistivät hengen muulla tavoin. Ja lopuksi, kun Vapahtaja tuli itse ja yritti vielä viimeisen kerran nöyryyttää heidän paatuneet sydämensä, häneen he vasta pahoin vihastuivatkin. Ja lopuksi he hänet tappoivat. Vielä jälkeinpäinkin, kun kristittyjen luku akoi kasvavaa, juutalaiset tappoivat myös heitä ja vainosivat heitä paikasta paikkaan. Sellaisia jumalattomia ja paatuneita Vapahtajamme täytyy valittaa päivän evankeliumissa: Jerusalem jne.

Rakkaat kristityt! Ehkä vielä nytkin Vapahtajalla on aihetta itkeä ja valittaa sellaisia pahoja ihmisiä, joista kukin kulkee pimeyteen johtavaa tietä. Ehkä vielä nytkin Vapahtajan täytyy valittaa sellaisia jumalattomia, jotka

eivät halua totella hänen käskyjään eivätkä kuunnella hänen kehotuksiaan, eivätkä lakata tekemästä pahaa, vaikka Jumala kuinka yrittäisi nöyryyttää heidän paatuneita sydämiään ja kääntää heitä luokseen.

Olette kuulleet, miten entisaikojen ihmiset kulkivat pimeydessä niin kuin lampaat, joilla ei ollut paimenta. Ei ole täyttä kolmeasataa vuotta siitä, kun ihmiset täällä Lapissa rukoilivat seitoja ja saivopaikkoja, kiviä ja kantoja ja muita katoavia, ihmiskäsin tehtyjä jumalia. He polvistuivat maahan kaatuneiden puiden juurien eteen ja pitivät omienkättensä töitä jumalina.

Mutta Jumalan kiitos ja kunnia! Tämä pimeä aika on mennyt menojaan. Jumala on antanut armonsa auringon valaista tätä jäätynyttä maataamme. Jumalan armollinen päivä on koittanut. Pimeässä ja kuoleman varjon maassa istunut ihmiskäsi on saanut nähdä suuren valkeuden. Taivaan ja maan suuri ja armollinen Luoja, joka ei halua yhdenkään syntisen kuolemaa, vaan joka toivoo ja haluaa, että jokainen, jossa on elämä ja henki, tulisi autuuden tuntoon, on antanut sanansa kaiun kuulua aina täällä maan uloimmaisimmalla rajalla. Hän on lähettänyt tänne tämän tunturin juurelle asti opettajia, jotka suurella vaivalla ja paljolla työllä ovat koettaneet johtaa köyhiä sielujanne Jumalan tykö, niin että lakkaisitte ennen suorittamistanne turhista töistä, että kääntäisitte sydämenne pimeästä valkeuteen ja tulisitte osallisiksi siitä ilosta, jonka Vapahtaja on valmistanut. Tämä suuri ja kunniallinen työ on Jumalan armosta päässyt niin pitkälle, että Jumalan sana on joka talossa ja joka kodassa, ja jokainen, joka itse haluaa ja toivoo, voi nyt oppia tuntemaan Jumalaa ja sitä, jonka hän on lähettänyt, Jeesusta Kristusta.

Mutta kuinka olette ottaneet vastaan ne Jumalan sanat, jotka olette kuulleet opettajain suusta? Kuinka olette säilyttäneet ja kätkenneet sydämeenne ne kauniit kehotukset, jotka olette lapsesta pitäen oppineet? Ehkä vieläkin Vapahtajalla on syytä itkeä teitä, niin kuin hän muinoin itki juutalaisia, kun hän sanoi: Jerusalem! Jerusalem! Se on: Lapinmaa! Lapinmaa! Jos tietäisit, mitä sinun rauhaasi tulee, ajattelisit sitä tänä päivänä, mutta nyt se on sinun silmiltäsi salassa.

Rakkaat kristityt! En voi syyttää teitä Jumalan edessä. En voi moittia teitä siitä, että olette vihanneet miehiä, jotka Jumala on lähettänyt teille opettajiksi. Mutta olette tehneet pahoin itseänne kohtaan, kun ette ole kuunnelleet niitä opetuksia, jotka olette kuulleet opettajien suusta. Älkää vihastuko, jos minun on sanottava teille totuus. Seison näet Jumalan silmien edessä tällä pyhällä paikalla, ja voi minua, jos salaan yhdenkään Jumalan sanan, josta teille olisi hyötyä. Voi minua, jollen sano teille kaikkea, mitä tiedän Jumalan sanasta, ellen oikealla tavalla opeta teille Jumalan teitä. Voi minua, ellen ilmaise teille kaikkea, mitä olen kuullut ja ymmärtänyt Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen evankeliumista sen armolahjan mukaan, mikä minulle on annettu. Elämäni ei sovi yksin sen opin kanssa, mitä teille on tältä paikalta puhuttu. Teidän keskuudessanne on muutamia, jotka käyvät Jumalan huoneessa niin kuin sokeat ja kuurot, jotka eivät kuule mitään eivätkä tiedä mitään siitä, mitä pappi saarnaa. Mutta he osaavat kyllä ryyppätä, tapella, kirotta, valehdella ja ehkä myös varastaa ja pettää toisiaan. Kuinka sanoinkaan? Onko ihmisen oltava eläimen kaltainen, joka ei tiedä, mitä varten hänet on luotu ja mitä varten hän on tullut maailmaan. Eikö ole totta, mitä Jumala sanoo profeetta Jesajan kautta: Härkä tietää isäntänsä ja aasi tuntee isäntänsä seimen, mutta Israel ei tunne minua, sanoo Herra. Tulette jumalanpalvelukseen, käyttä ehtoolliselle ja luette huulillanne lihallisia rukouksia, mutta

kuinka luette Jumalan sanaa, kun sydämenne ei tahdo nöyrtyä, ymmärrykseen ei tahdo tulla valaistuksi, elämäni ja henkenne ei tahdo uudistua, elämäntapanne ei tahdo muuttua, ajatuksenne ja mielenne eivät halua irrottautua tämän maailman turhasta menosta, mihin olette kiinnittyneet sekä ruumiilla että sielulla? Ehkä luette suulla sitä, mihin sydän ei yhtään tule mukaan. Ehkä annatte Jumalan sanan käydä pääni yli tai toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos, ettei vain yksikään Jumalan sana pysähtyisi sydämeeni? Ja mihin lähdette kirkosta? Lähdettekö kyläänne? Menettekö kohtaanne? Otatteko siellä kirjan käteenne? Ajatteletteko siellä niitä ihmeellisiä asioita, joita kuulitte kirkossa Jumalasta, Vapahtajasta ja edessä olevasta tuomiosta? Tiedänpä kyllä, mihin lähdette, kun tulette kirkosta. Kohta kun olette kääntäneet selkäsi alttarille, suurin osa teistä kokoontuu viinapaikkaan ja etsii itselleen lohdutusta perkeleen juomasta. Mitä sanoinkaan? Olenko silloin valehdellut, kun olen kertonut teille, miten nykyajan ihmiset tekevät sunnuntaista juopottelupäivän? Päivän, jonka Jumala on määrännyt sunnuntaiksi, jolloin ihmisten tulee häntä rukoilla, kiittää ja ylistää hänen pyhää nimeänsä, olette muuttaneet juopottelupäiväksi. Arkisin jonkun saattaa kotikylässä tavata selvänä, mutta kun sunnuntai tulee ja tullaan kirkolle, silloin kirkkoväki pyörii ympäri siljoja ja etsii sellaista juomaa, joka vahvistaisi sydämiä niin kuin elävä vesi, jonka takia on tultu jumalan palvelukseen ja jota he valheellisilla kielillään ovat ottaneet suuhunsa alttarilla, ja josta Vapahtaja sanoo, että se, joka kerran on saanut sydämeensä sellaista vettä, ei koskaan janoa. Sellainen vesi, joka lähtee Vapahtajan suusta, sydämestä ja haavoista, ei pysty virvoittamaan nykyajan kristittyä, ei nöyryyttämään heitä, ei virvoittamaan eikä rauhoittamaan heitä, sillä heidän sydämensä on paatunut ja heidän mielensä on pimentynyt. Siksi heidän on etsittävä lohdutusta sellaisesta vedestä, joka

on poltettu ja vuotanut kuparihanasta ja joka tietysti virvoittaa sydämet ja lisää ymmärrystä.

Kuulkaat sitten, millainen elämäntapa teillä on! Entiset sukupolvet rukoilivat seitoja ja saivopaikkoja, kiviä ja kantoja. He ryömivät ja konttasivat nelinkontin kaatuneiden puiden ja ylös sojottavien juurenpäiden edessä. Mutta te olette alkaneet ryömiä nelinkontin toisten epäjumalien edessä. Teille vatsasta on tullut jumala. Raamatussa on kirjoitettu: Joka on juomari, hän on epäjumalanpalvelija. Mitäpä paloviinan juoja on muuta kuin epäjumalain nöyryn palvelija. Hänen jumalansa on maha. Juomari ei saa rauhaa, jos paloviina on lähellä. Hän ei voi voittaa lihansa himoa. Hän juo, kunnes hän kaatuu, ja sitten hän alkaa kompuroida polvillaan, hiipiä ja ryömiä nelinkontin, elämöidä kuin hullu ja oksentaa. Sellaisia sikoja, sekopäisiä ja nelijalkaisia pitää sitten opettajien ja oikeamielisten kristittyjen nähdä kirkolla, ja vaimojen ja lasten on raahattava heidät kotiin niin kuin kuolleet lahtieläimen ruhot. Ja sellaiset luulevat olevansa kristittyjä; luulevat olevansa soveliaita ehtoolliselle, luulevat olevansa Jumalan lapsia. He eivät halua uskoa, että jokainen, joka lihan himoja täyttää, on lihan orja. Niistä, jotka tekevät sunnuntaista juopottelupäivän, voimme sanoa niin kuin Vapahtaja aikoinaan sanoi niille, jotka ostivat ja myivät kirkossa: On kirjoitettu: Minun huoneeni on oleva rukoushuone, mutta te olette tehneet siitä ryövärien luolan.

Te myytte viimeiset elintarvikkeet sellaisille susille, jotka tahtovat pettää teitä perkeleen juomalla; tahtovat pettää teitä myrkyllä, tahtovat nielaista teidän omaisuutenne, tahtovat turmella ja tappaa ruumiinne ja heittää sielunne ennen aikojaan tulikivijärveen. Sellaiset lammasten vaatteissa olevat sudet, jotka perkele on lähettänyt asioilleen tänne maailmaan, kaupittelevat kyllä teille sellaista juomaa, jonka vaikutuksesta lihallinen himo, joka jo toki palaa, leimahtaa isoon liekkiin. Se näet, joka kaupittelee paloviinaa

juopottelevalle ihmiselle, ei tee muuta kuin tyrkkää palavan rinnan pitemmälle tuleen. Sellaisen tavaran takia myytte elämänne ja sielunne helvettiin. Jos joku köyhä tulee tykönnö ja pyytää jotakin elatukseen, on ensimmäinen kysymys: Onko sinulla paloviinaa? Onko sinulla rahaa? Ja jos köyhällä ei ole paloviinaa eikä yleensäkkään rahaa, silloin sanotte: Ei meillä ole varaa. Meillä ei ole muuta kuin sen verran, mitä tarvitsemme elääksemme. Ja niin on köyhän lähdeittävä ilman apua.

Mutta jos viinalantalainen tulee paloviinaa mukanaan, silloin on yltäkylän. On toki niin paljon liikaa, että voi myydä lihavan elukan halvalla. Kas, sellainen on nykyajan kristittyjen rakkaus. Omien vanhojen isienne ja äitienne annatte kulkea kylästä kylään, ulkopuoliset saavat niistä pitää huolen. Sellais-tako kristillisyytenne on? Paloviinan takia kyllä riisutte itsenne alastomiksi, mutta vanhuksenne ja muut köyhät saavat olla ilman ruokaa. Mitä vastaatte tuomiopäivänä, kun Vapahtaja syyttää teitä: Minä olin nälkäinen ja te ette antaneet minulle syödä, minä olin janoinen ja te ette antaneet minun juoda, minulla ei ollut kotaa ja te ette ottaneet minua kottaanne, minulla ei ollut tuulensuojaa ja te ette antaneet minun lämmitellä. Ettekö luule, että Vapahtaja vaatii kosta sen tähden, että kovalla sydämellä ajoitte pois ne, jotka hän oli ottanut suojelukseensa? Vastatkoon minulle, kuka haluaa. Jos olen valehdellut sanoessani, miten olette tehneet sunnuntaista juopottelupäivän, kuinka te elämöitte päissänne niin kuin järjettömät eläimet, kuinka te hylkäätte isänne ja äitienne, kun nämä vanhenevat ja tulevat köyhiksi. Luuletteko olevanne kristittyjä, kun teette sellaisia tekoja? Ei varmastikaan. Mutta jokainen, joka seuraa lihan himoja, on hylännyt Jumalan. Hän vaeltaa lavealla tiellä, joka vie pimeyden maailmaan, mistä kukaan ei nouse ylös.

Lopeta sen vuoksi sellaiset inhottavat teot ja käänny Jumalan puoleen. Luovu

epäjumalista, joiden edessä tähän asti olette kumarrelleet ja kumartaneet sydämenne, toisin sanoen lihanne ja mahanne. Lakatkaa ryyppäämästä, lakatkaa tappelemasta, lakatkaa valehtelemasta, lakatkaa kiroilemasta, lakatkaa varastamasta, lakatkaa pettämistä, lakatkaa harjoittamasta noituutta, lopettakaa kaikki inhottavat tekonne ja puheenne, jos ette halua päistikkaan vajota pimeyden maailmaan, josta ei kukaan nouse ylös, jos ette halua kiristellä hampaitanne siinä tulikivijärvestä, joka palaa iankaikkisesti, eikä koskaan sammuu. Tehkää siis parannus älkääkään antako Jumalan äänen turhaan kaikua korvassanne, älkääkään antako Vapahtajan itkeä ja valittaa teitä, niin kun hän muinoin itki Jerusalemin asukkaita. Sillä tämä aika on lyhyt ja tämä elämä on hauras niin kuin lanka, joka pian katkeaa. Ja perkele kulkee kuin peto ja etsii kenet saisi ensiksi niellä. Ja kuolema vaanii joka askeleella, jonka astutte tämän vaivatun maan päällä.

Jos nyt annatte Vapahtajan äänen mennä ohi, ehkä sekin aika lähestyy, jolloin Vapahtaja menee teidän kovettuneiden sydämiinne ohi; hän ei enää kuule kuuluvaa ulinaa ja vaivattujen vaikerrusta keskuudessanne siinä tuleessa, joka palaa pimeyden maailmassa. Lukekaa Raamatusta mitä paikkaa tahansa ja näette, ettei sellainen elämä kelpaa Jumalalle. Mihin kirkkoon tahansa menette ja kuuntelette papin julistusta, saatte kuulla, että sellainen elämä, josta nyt olen puhunut, vie ihmisen suoraan kuumaan avantoon. Jumala ei näet voi hyväksyä sellaista elämänmenoa, joka tekee ihmisestä eläimen kaltaisen. Ja vaikka nyt nauraisittekin ja pilkkaisitte ja jopa vihaisitte niitä ihmisiä, jotka näkevät vaivaa teitä kehottamaan ja neuvomaan, ettette turmelisi ja tappaisi itseänne, niin nauratte kai vähemmän silloin, kun kuolema alkaa kouristaa sydämiä. Ehkä

vähemmän pilkkaatte silloin, kun tulette Jumalan silmien eteen ja vastaanatte kaikista inhottavista teoista, sanoista ja ajatuksista, joita vääryydessänne olette tehneet kädellä, kielellä, sydämellä tai jollakin muulla ruumiin jäsenellä, olittepa sitten selvinä tai juovuksissa. Silloin taitaa tulla erilainen kiire, kun on tehtävä tili jokaisesta inhottavasta sanasta, joka on päässyt suustanne, jokaisesta pahasta teosta, jonka olette suorittaneet kädellä, ja jokaisesta pahasta ajatuksesta, jota olette kantaneet sydämässänne. Sillä Jumala ei voi kovin kauaa sietää sellaisten pahojen ihmisten pilkkaa. Lopulta hän vihastuu, vaikka hän on laupias ja laupeudessaan kestää syntisen pilkkaa ja odottaa parannusta heidän viimeiseen hetkeensä asti, ja jos silloin ette vastaa, vastaavat vuoret ja pahdat, että olette saaneet suloista oppia ja hyviä kehotuksia, miten teidän olisi ollut elettävä, ettette vajoaisi mustaan hautaan.

Kaisat ja vankat* todistavat, että olette kuulleet Jumalan kehotuksia kirjoissa, opettajilta ja omantuntonne kautta, että on tehtävä parannus ja lakattava sellaisesta inhottavasta elämästä, jota tähän asti olette viettäneet, jos haluatte välttää tulevaa vihaa. Juuri tämä päivä, joka monien muiden päivien luvussa on kuin loistava tähti taivaan rannalla, on todistava, että olette nyt kuulleet, jos ette ennen ole kuulleet, että teidän on tehtävä parannus, jos haluatte hyvää. Itse tiedätte, mitä teette. Ei ole minun vikani, jos joudutte kadotukseen. Ja sanon vielä kerran: Tehkää parannus, sillä jokainen puu, joka ei kanna hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen. En puhu kaikista. Jumala tuntee lampansa ja hän yksin tietää, kuinka monta niitä lienee. Aamen.

*Kaisa = Terävähuippuinen vuori. Vankka = Tunturien välissä oleva pyöreäpohjainen laakso

Saamenkieliset saarnat ja kirjoitukset.

ROVASTI LAESTADIUKSEN PITÄMIÄ PUHEITA HERRASSA NUKKUNEIDEN MUISTOKSI

1. MARIA MATTILAN AUTUAALLISESTA KUOLEMASTA 1849 (PS2: 128)

Meidän kristillisyytemme sisar, Maria Pietarin tytär Mattila, joka on jättänyt tämän katoovaisuuden maailman menneenä keskiviikkona, joka oli yhdeksäs päivä toukokuussa 1849, ja on antanut meille yhden merkillisen esimerkin, kuinka yksi kristitty, joka on saanut sen vakuutuksen, että hänen syntinsä ovat anteeksi annetut, saattaa ilolla ja riemulla kuolla, koska maailmanlapset sitä vastoin lähtevät pois kauhistuksella epäilemisen kautta.

Se on merkittävä, että tämä meidän kristillisyytemme sisar, jonka kirkastettu henki nyt on paremmassa ilmassa, oli nuoruudessa niin kuin Maria Magdaleena himoilta ylitse voitettu ja maailman perään ankara, että hän tähän seurakuntaan tultuansa ei tiennyt mistään muusta hyvästä, kuin ainoastansa siitä, mitä maailma antaa. Ja sitä maailman hyvyttä freistas hän monella tavalla voittaa, vaikka ei hänen kauppansa tahtonut menestyä, sillä hän on itse omalla suullansa tunnustanut jälkeen, että viinakauppa veti enemmän takaisin ja että hän tämän kalun tähden sai kärsiä monta surua ja mielikarvautta.

Mutta tämä luonnollinen köyhyys ja luonnollinen vastoinkäyminen, joka maailman ristiksi kutsutaan, ei saattanut vielä taivuttaa hänen sydäntänsä etsimään parempaa tavaraa ennen kuin näinä viimeisinä vuosina rupesi Jumalan sana tunkemaan hänen sydämeensä ja siellä vaikuttamaan yhden hengellisen surun, joka on Jumalan mielen jälkeen. Koska hän rupeis tuntemaan syvän turmeluksensa ja täydellä todella katumaan syntiänsä, heitti hän pois sen entisen viinakaupan, joka tuli hänelle kauhistukseksi ja rupeis huokauksilla ja kyynelillä kolkuttamaan taivaan oven päälle. Ja se armollinen Vapahtaja, joka ei heitä ketään pois tykönsä, jotka Hänen tykönsä tulevat särjetyllä sydämellä, antoi hänen tuta sen kaltaisia armon merkkejä, joista hän sai sen autuaallisen vakuutuksen, että hän oli armoitettu. Ei hän kuitenkaan saattanut välttää sitä epäilystä, joka tulee monelle armon merkkien jälkeen.

Kuitenkin oli hänen sydämessänsä suuri hartaus ja ihmeellinen vahva luottamus Vapahtajan päälle, niin että hänen rukouksensa kuuluivat taivaaseen asti, vaikka hän niin kuin Daavid olis huoannut helvetin syvyydestä. Ja tästä ihmeellisestä rukouksen voimasta hän sai myös tuta ihmeellisiä ja voimallisia armon liikutuksia, niin että sydän hyppäsi ilosta, ja hän tuli ruumiillisen heikkouden alla vahvistetuksi hengessä.

Usein ilmoitti Vapahtaja hänelle tulevaisen maailman voimaa ja makeutta monenkaltaisella armon merkillä, joita met emme tarvitse luetella, sillä ei maailman ihmiset usko kuitenkaan, että yksi armoitettu kristitty näkee ihmeellisiä tapauksia ja ilmoituksia, joitten kautta Jumala vahvistaa hänen uskonsa. Mutta muut kristityt, joille semmoiset korkiat armonliikutukset ei ole annetut, saattaisit kukatiesi ruveta epäilemään, ettei he ole oikialla tiellä, koska niin suuret armonliikutukset ei ole heille suotu.

Mutta me mahdamme ainoastaan kiittää sitä suurta Ristinkantajaa, joka jakaa itsekullekin sen kuin Hän jaksaa kantaa. Jaksaisitkopa kaikki kantaa niin voimalliset armon liikutukset, niin korkiat ilmoitukset, niin äkkinäiset sydämen muutokset kuin tämä kristillisyytemme sisar, jonka sydän tuli viimein heikoksi ruumiin puolesta, jota vahvemmaksi hän tuli hengen puolesta? Niin kuin muitten kristittyin usko tulee vahvemmaksi, jota likemmäksi he tulevat taivaan porttia, niin tuli sen kirkastetun hengen usko viimein niin vahvaksi, että ei hän huolinut koko maailmasta. Ja koska monilla luonnollisilla vanhemmilla on murhe niistä pienistä lapsista, jotka vanhemman kuoleman jälkeen jäävät orvoiksi ja turvattomiksi, ei kuitenkaan tämä korkeammasti armoitettu sielu pitänyt vähintäkään murhetta niistä pienistä lapsista, jotka nyt ovat jääneet

orvoiksi vanhemman kuoleman kautta. Niin vahva oli hänen uskalluksensa Jumalaan, että Hän pitää parhaiten murheen lapsista, joka hengen antanut on.

Ole siis kiitetty, rakas Vanhin! Sinä suuri Ristinkantaja, joka olet antanut meidän elää siihen päivään asti, että me olemme silmillämme saaneet nähdä, kuinka yksi kristitty kuolee. Ole kiitetty, rakas Vanhin, joka niin runsaasti olet vuodattanut armos yhden köyhän ja maailmalta ylönkatsotun vaimon päälle, että me hänessä olemme saaneet nähdä elävän uskon tuntomerkit.

Ja sinä kirkastettu henki! Ennen olet sinä huoannut, nyt sinä levität sydämes ilosta. Ennen olet sinä kontannut maan tomussa. Nyt sinä olet päässyt lentämään. Ennen olet sinä itkenyt. Nyt olet sinä ilossa ja riemussa sinun Armahtajas, sinun Lunastajas tykönä, jonka jalkoja sinä viieliäisyyden tilassa halannut olet, ja kastellut katumuksen kyneleillä. Hän on nyt pyyhkinyt sinun kynelees. Et sinä, rakas sielu, enää kaipaa sinun pieniä lapsias ja puolisoas, joitas olet jättänyt tänne itkemään ja kaipaamaan äitiänsä. Kyllä sinä rukoilet kuitenkin heidän edestänsä.

O, kirkastettu henki! siinä suuressa avaruudessa, siinä kirkkaassa ilmassa, kussa nyt veisaat kiitosta ja ylistystä sinun Vapahtajalles. Mutta me vaivaiset madot ja matkamiehet. Me olemme vielä huokausten ja kyynelten ilmassa. Me olemme vielä konttaamassa maan tomussa. Emme ole vielä viimeisen kilvoituksen siunauksia kuulleet. Kuitenkin on meillä se toivo ja uskallus Jumalaan, että me viimein kostumme, jos me ainoastansa pyrimme, riestämme ja ikävöitsemme, huudamme, ahkeroitsemme, huokaamme ja rukoilemme, että rauhan Jumala antais meille voiman kilvoittelemaan urhoollisuuteen, kärsimään, hartauteen, rukoilemaan voimaa uskomaan, että me elämme Vanhemman turvissa! Aamen.

Lähde: Aikakautemme Wanhinten Kirjoituksia, Calumet, Mich. 1898. "Elämäkerta, jonka on ylöskirjoittanut L. L. Laestadius. Tämä on ensimmäinen kristitty, joka on kuollut Laestadialaisesta heräyksestä, toukokuun 9 p. v. 1849."

2. MARIA MIKON AUTUAALLISESTA KUOLEMASTA 1849 (PS2: 129)

Ja toinen enkeli tuli alttarin alta, jolla voima oli tulella, ja hän huusi korkialla äänellä sille toiselle enkelille, jolla se terävä sirppi oli kädessä, ja sanoi: "Leikkaa sirpilläs viinapuun oksat maan päältä, sillä hänen marjansa ovat kypsyneet." Ilmestyskirjan 18: 18

Me kuulemme tässä paikassa valkean enkelin huutavan enkelille, jolla on se terävä sirppi kädessä: "Leikkaa sirpilläs viinapuun oksat, sillä heidän marjansa ovat kypsyneet." Ja kuoleman enkeli leikkais viinapuun oksat, pani marjat viinakuurnaan. Ei ole tässä paikassa mainittu minkä kaltaiset marjat ne olit, jos ne olit muikiat eli makiat. Mutta me kuulemme Johanneksen evankeliumista, mitä Vapahtaja sanoi opetuslapsillensa: "Minä olen se totinen viinapuu ja te olette oksat." Jos oksat imevät nestettä Viinapuusta, niin pitäis heidän kantaman hedelmän ja siitä hedelmästä pitäis makiat marjat tuleman, jotka kelpaavat Viinamäen Isännälle. Mutta jos oksat ei ime nestettä siitä Totisesta Viinapuusta, niin kantavat ne karvaita marjoja. Ja ne karvaat marjat pannaan Jumalan vihan viinakuurnaan ja puserretaan siellä hirmuisesti. Johannes näki, että ne karvaat marjat kannettiin Jumalan vihan viinakuurnaan, joka oli kaupungin eli sen uuden Jerusalemin ulkoisella puolella. Ja veri vuosi siitä viinakuurnasta niin paljon, että se nousi hevoisen kuolaimiin asti.

Nyt on se enkeli, jolla on se terävä sirppi kädessä, hän on taas leikannut yhden oksan, joka oli istutettu siihen Totiseen Viinapuuhun ja niin kuin me toivomme, oli tämä Viinapuun oksa tullut hedelmälliseksi keväällä. Ja syyspuoleen kypsyit marjat, niin kuin Vapahtaja sanoi

opetuslapsillensa: *"Jokaisen oksan minussa, joka hedelmän kantaa, Hän puhdistaa, että se runsaamman hedelmän kantais."* Niin oli tosin Viinamäen Isäntä puhdistanut tämän nuoren oksan, joka oli keväällä otettu metsästä, ja istuttanut Viinapuuhun puhdistuksen kautta, jolloin pääsi paremmin aurinko paistamaan hänen päällensä, ja sen kautta rupesit viinamarjat hänessä kasvamaan. Ja aivan hopusti kypsyit nämät marjat, niin että valkia enkeli huusi kuoleman enkelille, jolla se terävä sirppi oli kädessä: *"Leikkaa sinun sirpilläs tämä Viinapuun oksa, sillä hänen marjansa ovat kypsyneet."* Mutta siitä oksasta puhkeis vielä yksi pikkuinen oksa, ja sen marja kypsyi vielä pikemmin.

Arvatkaa nyt, te Viinapuun oksat, kumpiko näistä kahdesta Viinapuun oksasta on paremman hedelmän kantanut. Arvatkaa, te punaiset viinamarjat, kumpiko marja on makiampi Viinamäen Isännän suussa, se joka ennen on kypsynyt eli se joka jälkeen. Me toivomme, että molemmat on makiat. Me toivomme, että ei kumpikaan näistä marjoista ole viskattu Jumalan vihan viinakuurnaun. Me toivomme, että se kuoleman enkeli, joka näitä oksia on leikannut, ei ole eroittanut [heitä] toinen toisestansa. Me toivomme, että pieni oksa on yhdistetty isomman kanssa, ja että se enkeli, joka niitä on poiminut, on kantanut molemmat Taivaallisen Vanhimman tykö, kussa hän näyttää kaksi punaista viinamarjaa Taivaalliselle Vanhemmalle ja sanoo: *"Katso, rakas Vanhin, tässä minä olen löytänyt kaksi punaista viinamarjaa sinun viinamäestäs, jotka ovat näin pian kypsyneet. Maista, rakas Vanhin, kumpiko näistä on makiampi."* Ja Vanhin ottaa ne marjat enkelin kädestä ja panee niitä auringon paisteeseen ja sanoo: *"Nämät punaiset viinamarjat ovat ensimmäiseksi kypsyneet siinä viinamäessä, jonka minä olen istuttanut Pohjanmaalle."* Ei ne ole tosin niin makiat kuin ne viinamarjat, jotka ovat kasvaneet Kaanan maalla, mutta on se kuitenkin outoa, että sen vertaiset marjat ovat kasvaneet Pohjan maalla, kussa on niin lyhykäinen kesä, ja niin harvoin aurinko paistaa, ja niin kylmä tuuli puhaltaa maailmasta.

Katsokaa tekin, Siionin tyttäret, kuinka kaunis kuori on jäänyt niistä kahdesta viinamarjasta, joita kuoleman enkeli on leikannut varhain, että he niin pian kypsyneet ovat. Tämä on meidän kristillisyyden sisar Maria Iisakin tytär Mikko, jonka Herra on katsonut mahdolliseksi kantamaan elämän kruunua. Hän on ollut niin kuin muut ihmiset, pimeydessä siihen asti, että tämä pikkuinen valkeus tuli maailmaan. Silloin rupeis hänkin näkemään sokeutensa. Me olemme hänen omasta suustaan vastaanottaneet sen tunnustuksen, että hän oli keväällä tuntenut merkkiä Jumalan armosta. Hän myös valitti tautivuoteellansa, että nuokkuminen oli tullut kesällä, mutta koska nyt käsky tuli ylhäältä, että hänen piti pois lähtemän tästä murheen laaksosta, rupeis hän suuremmalla ahkeruudella valmistamaan lamppuansa. Ja Herra kuuli myös hänen huokauksensa, niin että hän Herran Ehtoollisen jälkeen tuli tuntemaan Jeesusta leivän murtamisessa ja sai sen autuaallisen paikan, jonka Herra oli hänelle valmistanut ijankaikkiseksi majaksi.

Mutta meidän toivomme on, että hänen kirkastettu henkensä näkee nyt lakkaamatta sen suuren kirkkauden, jonka Herra hänelle näytti. Ja se pikkuinen vesa, joka hänestä puhkeis, jonka kuoleman enkeli oli ennen leikannut, makaa nyt hänen rinnoillansa ja iloitsee äidin kanssa ijankaikkisesti.

Niin on siis tämä meidän kristillisyyden sisar päättänyt sen hyvän kilvoituksen, mutta me vaivaiset olemme vielä jääneet tänne itkemään ja parkumaan, ei kateuden tähden, mutta meidän oman viheliäisyyden tähden, ettemme vielä ole mahdolliset näkemään sitä suurta kirkkautta, jonka Herra on valmistanut niille, jotka vahvana pysyvät loppuun asti. Me vaivaiset olemme

vielä vaeltamassa ijankaikkisuuteen, ja meidän vaelluksemme on niin hidas, että me tuskin konnaamisella pääsemme Armoistuimen eteen.

Jos nyt huuto tulis: *”Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan,”* niin olis monella uneliaisuuden tähden lamppu valmistamatta. Valmistakaa lamppunne, te morsiamen tyttävät ja älkää nuokkuko. Kukaties pian tulee huuto: *”Menkää ulos Häntä vastaan!”* Aamen.

Lähde: Aikakautemme Wanhinten kirjoituksia, Calumet 1898, ss. 33 36 / Mikon Maria kuoli lapsivuoteeseen Pajalassa v. 1850. 1 Tässä sana: ”Jos” on korvattu sanalla ”Ja”. Selvä kirjoitusvirhe Kierin julkaisussa.

3. LEENA KREKULAN AUTUAALLISESTA KUOLEMASTA 1851 (PS2: 130)

Ja suuri ihme ilmestyi taivaassa: vaimo oli puetettuna auringolla, ja kuu hänen jalkainsa alla, ja hänen päässänsä kruunu kahdestatoista kymmenestä tähdestä. Ja hän oli raskas ja huusi synnyttämisen vaivassa. Ilmestyskirjan 12: 1

Tämän vaimon näki Johannes taivaassa. Ei hän ollut enää maan päällä. Hän on puetettu auringolla, ja kuu hänen jalkainsa alla. Me tiedämme, että kuu saapi valonsa auringosta. Kuu on itsestensä pimeä, mutta koska aurinko paistaa hänen päällensä, antaa hän vähän valoa — sen verran juuri, että ihminen näkee vaeltaa laveata tietä, mutta sitä kaitaista tietä ei näe kuutamolla kukaan kulkea.

Sen tähden täytyy sen, joka on puetettu auringolla, polkea kuu jalkainsa alle. Mutta kruunu oli myös hänen päässänsä. Ja siinä kruunussa oli 12 tähteä.

Tämä vaimo oli siis yksi kruunattu morsian. Mutta hän oli raskas ja huusi synnyttämisen vaivassa. Ei se ole usein kuulunut, että raskas morsian kantaa kunniankruunua, mutta tämä vaimo kantoi kunnian kruunua, vaikka hän oli raskas. Tämä suuri kunnia ei ole tapahtunut muille, kuin juuri Kuninkaan morsiamelle, joka kantaa kruunun, vaikka hän on raskas, ja vielä jälkeen, kun hän on synnyttänyt pojan.

Se on yksi kuninkaallinen tapa itäisellä maalla, että kuninkailla on monta sataa vaimoa, mutta ei yksikään muu saa kantaa kruunua kuin se, joka tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, sitten kun hän on kuninkaan vieressä maannut. Tämä vaimo korotetaan sitten kuninkaan morsiameksi ja ulosvalituksi trotningiksi [eli kuningattareksi], ja hänelle annetaan kunniankruunu merkiksi, että hän on ulosvalittu muitten vaimoin seasta. Kyllä vissimmästi muut vaimot makaavat vuorottain kuninkaan vieressä, mutta sille ainoastansa annetaan kruunu, joka tulee raskaaksi ja synnyttää pojan.

Tämmöinen vaimo se oli, jonka Johannes näki taivaassa. Se oli Kuninkaan ulosvalittu morsian. Ja minkä tähden se oli ulosvalittu? Sen tähden, että hän oli raskas ja synnytti pojan. Ja sen tähden hän sai kantaa kunniankruunun. Muut kuninkaan vaimot, jotka olivat hedelmättömät, saivat olla ilman kruunua. Sen tähden sanotaan Korkeassa Veisussa: *”Kuusikymmentä on trotningia ja kahdeksan kymmentä vaimoa, ja neitseet ovat epälukeiset. Mutta yksi on minun kyyhkyläiseni. Yksi on äitinsä rakkain ja synnyttäjänsä valittu.”*

Minä luulen tämän esipuheen sopivan sille Vapahtajan kruunatulle morsiamelle, joka nyt on taivaassa iloitsemassa Karitsan häissä. Joka ensimmäiseksi on tullut raskaaksi muitten Jerusalemin tytärten ja vaimoin seassa, ja on ensimmäiseksi synnyttänyt poikalapsen, eli uuden ihmisen Kuninkaalle, jonka tähden hän on ulosvalittu muitten vaimoin seassa, ja katsottiin mahdolliseksi kunnian kruunua kantamaan, nimittäin meidän, autuaallisen kuoleman kautta pois mennyt kristillisyyden sisar, Krekulan Leena Tärännöstä, joka kovan ja pitkällisen sairastamisen jälkeen on nukkunut menneenä tiistaina.

Vapahtaja sanoi murheellisille vanhemmille: *"Ei hän ole kuollut, vaan hän makaa."* Kristittyin kuolema kutsutaan Raamatussa nukkumiseksi. Ei hän ole kuollut, mutta hän nukkuu. Ja jos hän nukkuu, niin vissimmästi hän nousee ylös jälleen.

Kuningas Salomo on kirjoittanut paljon siitä ulosvalitusta Vapahtajan morsiamesta Korkeassa Veisussa. Tämä ulosvalittu sanoo itsestensä siinä mainitussa paikassa: *"Minä olen musta, mutta sangen otollinen. Jerusalemin tyttäret, älkää sitä katsoko, että minä niin musta olen."* Vapahtajan ulosvalittu on tosin musta maailman edessä. Ja sen hengellisen Jerusalemin tyttäret ihmettelevät, kuinka yksi musta tattaraisen tytär saattaa olla otollinen Kuninkaalle. Sen tähden sanoo hän: *"Te Jerusalemin tyttäret, älkää katsoko sitä, että minä niin musta olen."*

Vielä laviammalta sanoo tämä Vapahtajan morsian itsestensä: *"Minun äitini lapset vihaavat minua."* Se merkitsee, että hänen äitinsä lapset ovat pakanat. Sen tähden he suuttuvat hänelle. Hän sanoo vielä itsestensä siinä mainitussa paikassa: *"He ovat asettaneet minut viinamäen vartijaksi."* Ja tämä meidän kristillisyyden sisar oli tosin pantu viinamäen vartijaksi, niin kauan kuin hän oli terveenä. Mutta kun hän tuli sairaaksi rakkaudesta, täytyi hänen sanoa, että *"en minä viinamäkeäni varjellut."*

Meidän autuaallisesti poisnukkunut kristillisyyden sisar oli usein sairas rakkaudesta, ja Jumalan Henki vaikutti hänessä voimallisesti. Hän sanoi silloin kaikille metsävuohille, että aika on tullut heidän pyörtää takaisin kadotuksen tieltä. Minä vannotan teitä metsävuohen kautta, sanoo Kuningas ulosvalituille Jerusalemin tyttärille. Mutta metsävuohet lypsävät verta, ja ei maitoa. Sen tähden ei kukaan saata heitä kiinni ottaa. He ovat nopsat juoksemaan metsässä ja ympäri vaaroja. Sen tähden, kun he ovat harjaantuneet aina vaarain ympäri juoksemaan, ei kukaan saa heitä kiinni, ennen kuin vihollinen ampuu heitä kuoliaaksi. Nyt hän on lakannut metsävuohia paimentamasta.

Hän on mennyt Ylkämiehen kanssa hääsaliin ja on jättänyt terveisiä kaikille Jumalan lapsille, että he olisivat ahkerat pyrkimään ja valvomaan, että he voittaisivat elämän kruunun. Hän on myös jättänyt terveisiä suruttomille, että jos he uskoisivat, kuinka suuri ilo on Jumalan lapsilla, niin he tekisivät varsin katumuksen. Ja kaikilla jälkeen eläväsillä, jotka nyt seuraavat häntä lepokammioon, on se usko hänestä, että hänen kirkastettu henkensä katselee Taivaallisen Vanhemman kasvoja. Siellä hän rukoilee murheellisen puolisonsa ja orpolasten edestä, että hekin kostuisivat hänen perässensä taivaalliseen iloon, amen.

Aut Jeesu, ett' valmiit olisim' ja vahvas Uskos' sun tulemistas' odottaisim' kuin tahdot, Meit' tyköš viedä Ja oikiaa tietä, Niin iankaikkiseen iloon viedä Ja Aamen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki/ Lopussa kirjoitus: "Krekulan Leena on hautattu 7 päivänä syyskuusa 1851." / Jäljennös (arkistotieto puuttuu) Lopussa kirjoitus: "Rekullaan Emändä on 7 päivä syyskuusa 1851 kirjoitettu Juhon piedisä ja nyt muodos lompollosa 7 päivä helmen kuusa 1859 omistaja Johan Jonas son mudoslommo!"

4. HEIKKI HIETASEN AUTUAALLISESTA KUOLEMASTA 1851 (PS2: 131)

Hietasen Heikin elämäkerta ja viimeiset sanat, jotka hän on puhunut kuolinvuoteellansa jälkeen eläväsille varoitukseksi.

Koska he näkivät, että hän sen kaltaisella huudolla henkensä antoi, peljästyivät he suuresti, kunnioittivat Jumalaa ja sanoivat: Totisesti oli tämä hurskas ihminen ja Jumalan Poika. Luuk. 23: 47

Me otamme näistä sanoista, kun evankelista muistelee yhden ylösrakentavaisen esimerkin, joka osoittaa, kuinka suruton kansa pelästyy, koska hän näkee, kuinka Jumalan Poika kuolee, vaikka ei sen tähden tämä suruton kansa uskonut ennen eikä jälkeen, että se maailmalta vihattu, ylenkatsottu ja villihenkenä pidetty Nasareenus oli totisesti Jumalan Poika. Ainoastansa hänen kuolemansa hetkellä he sanoit niin, koska he näkivät, että Hän sen kaltaisella huudolla henkensä antoi.

Ei ole nimittäin se suruton kansa nähnyt, kuinka yksi hurskas kuolevainen ja vanhurskas ihminen on Jumalan lapsi, vaan ovat pitäneet häntä vääränä profeettana ja villihenkenä, ja ovat sanoneet: *”Sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele.”* Ja vaikka he silloin juuri sanovat, kun he kuulevat, että hän sen kaltaisella huudolla henkensä antoi: *”totisesti tämä oli hurskas ihminen ja Jumalan Poika,”* ei se kuitenkaan pysy kauan muistossa, mitä tämäkin kuolevainen on puhunut eläissänsä suruttomille varoitukseksi.

Yksi nuorukainen, nimeltä Henrik Henrikin poika Hietanen, on kuolinvuoteellansa puhunut paljon jälkeen eläväsille varoitukseksi. Hänen sanansa ovat niin merkilliset, että ne ansaitsevat laveammalta tulla tutuiksi, sillä mitä yksi kuolevainen ihminen puhuu, — ei se ole nimittäin uskottava, että yksi kuolevainen ihminen saattaa olla ulkokullattu, vaan koska kuolema on juuri tuossa oven edessä — silloin täytyy jokaisen puhua totuuden juuri tuntonsa jälkeen.

Se mainittu nuorukainen, joka tänä päivänä lasketaan maan poveen, oli ennen herännyt, kun tauti hopitti häntä, mutta kun hän toivoi parantumista, kääntyi hän maailmaan ja lankesi penseyteen, niin kuin esimerkiksi menneenä kesänä. Viimein tuli kuoleman sanansaattaja tänä vuonna kesällä. Kun hän tunsu loppunsa lähenevän, täytettiin hän Pyhällä Hengellä erinomattain kuolemapäivänensä, ja saarnasi voimallisesti uskosta kaikille yhteisesti ja itsekulleki erinäisesti.

Minä luulen olevan kaikille hyödyllistä kuulla, kuinka yksi kuolevainen ihminen saarnas kuolinvuoteellansa. Näin kuuluvat hänen sanansa sinä päivänä, jona hän antoi henkensä. Ensiksi sanoi hän: *”Nyt tulevat Siionin matkavirret veisattaviksi.”* Ja hän rupesi hyräilemään. Vielä sanoi hän: *”Viinamäen aita on lahonnut ja kaatunut maahan. Se merkitsee, että ne, jotka aitaa rakentavat viinamäessä, eivät jaksa hollata lampaita aidan sisällä, ja pukit ja keiturit pääsevät lahonneesta aidasta viinamäkeen, kussa he syövät viinamäen puun oksia ja puskevat lampaita.”*

Ja kuolevainen sanoi: *”Haluatteko ruveta rakentamaan viinamäen aita, vai tahdotteko ruveta kasvattamaan ohdakkeita, jotka nisuja turmelevat?”* O, Jeesu elämän Herra, anna sanas pais-
taa vielä kerran. *Tässä paikassa ei ole muu kuin Jumalan huone ja taivaan ovi.”* Ja hän puhui niistä tikapuista, jotka ulottuvat maasta taivaaseen, joita myöten enkelit kävivät ylös ja alas. *”Jaakob paineli tuntemattoman miehen kanssa, että hänen jäsenensä horjautui.”* —Ja se kuolevainen varotti siitä suuresta koreudesta, joka nyt on maailmassa. Ja laveammalta sanoi hän: *”Minä olen käynyt Siionissa, ja minä halpa mies olen pantu näitä saarnaamaan, joita Jeesus*

itse puhui. Minun nimeni on elämän kirjassa kirjoitettu ja Jeesuksen verellä vahvistettu, sine-tillä ja sormuksella lukittu, jota ei muut ymmärrä kuin kristityt.”

Ja kuolevainen kutsui tykönsä vaarin (yksi sokea äijä siinä talossa) ja sanoi: *”Tule tänne, sinnä kallio, että minä saan sinua neuvoa. Sinä asut korkean kallion päällä siinä laivassa, josta pohja on rikki keskeltä pohjaa.”* Ja isänsä sanoi hän purjehtivan siinä laivassa, josta pohja on rikki ja Jumalan sanan varjolla peittää hän pahoja töitönsä ja opetuslasten tunnon hän kirveen terällä halkasee ja siinä laivassa on perkele tyrmannina. Hänen isänsä ei ollut silloin kotona, mutta kuolevainen käski sanoa hänen isällensä terveisiä, että hänen köyhä poikansa on näitä puhunut kuolinvuoteellansa.

Sitte näki hän neljä kultapatsasta ja kauniin viheriäisen rannan, ja hän söi hengellistä ruokaa ja sanoi, että se on hengellinen ruoka kuolemata vastaan. Hän näki kaksi enkeliä vieresssänsä ja sanoi: *”Nyt Mamertus istuu kuoleman juhlavaunuun, vaikka se ei ole minun nimeni, mutta syntymäpäiväni. Nyt hopeaside katkee ja kulturalhde juoksee ulos.”*

Kuolevainen istui, kun hän näitä puhui, ja käski laskea hänen maahan antamaan henkensä. Hän pani kädet taas ristiin ja sanoi: *”Isä, käsiis annan minä henkeni.”* Vielä sanoi hän: *”Nyt alkaa ijankaikkinen uusi vuosi.”* Mutta hän sanoi taas ja nousi istumaan: *”Vielä on niin kuin silkkilanka olisi pidättämässä.”* Taas sanoi hän: *”Isä, jos sinun tahtosi on, niin kosketa miekan terällä.”* Ja sitte sanoi hän: *”Jo nyt katkesi.”* Sitte käski hän olla hiljaa ja rupesi antamaan henkeänsä. — Nämät olivat nyt sen kuolevaisen nuorukaisen viimeiset sanat. Pankaa ne muistoonne, nuorukaiset, jotka juoksette suruttomuudessanne kadotuksen lavealla tiellä, ylpeydessä, koreudessa, maailman ilossa ja turhuudessa, hekumassa, haureudessa, irstaisuudessa, tanssissa, pallon ja kortin lyömisessä, kristittyin pilkkaamisessa ja Jumalan lasten ylenkatsomisessa.

Kuka tiesi mitä teillä on sanomista, kun te kostutte haudan partaalle, antaneeko Pyhä Henki teille puhumavoimaa niin kuin tälle nuorukaiselle, joka täytettiin Pyhällä Hengellä kuolinvuoteellansa. Kuka tiesi ovatko teidän sananne niin voimalliset, että jälkeen eläväiset saavat niistä ylösrakennusta.

Ne suruttomat, jotka tällä ajalla ovat kuolleet, eivät ole jaksaneet kuolinvuoteella puhua mitään, josta ympäri seisovat olisivat ymmärtäneet, että heillä on elävä usko, mutta sitä vastaan ovat useimmat sanoneet: *”Ei Jumala kuule minun rukouksiani ja huonolla tiellä minä olen, paratkoon Jumala.”* Ja muutamat sanovat: *”Se on hiljainen, koska ei ennen ole haettu.”* — Kuulkaa nyt suruttomat, minkä kaltaisen tuomion teidän uskonne veljet langettavat itse päällensä kuolinvuoteella. Omatunto tuomitsee heitä helvettiin. Ja tämä omantunnon tuomio ei taida muuttua kuoleman jälkeen, sillä *”mihinkä puu kaatuu, siinä se makaa.”*

Kuulkaa tekin vanhat kuolevaisen viimeiset sanat! *”Tule tänne kallio, että minä saan sinua neuvoa,”* sanoi hän sille sokealle äijälle, joka makaa yöt ja päivät kuolinvuoteella, eikä ole vielä alkanut pelätä kuolemaa, tuomiota ja ijankaikkisuutta. Niin sanoi hän, jonka silmät aukenivat näkemään neljä kultapatsasta ja viheriäisen rannan ja tikapuita taivaaseen. *”Tule tänne kallio, että minä saan sinua neuvoa.”* Mutta ottavatko vanhat kalliot kuolevaisen nuorukaisen neuvosta vaaria? Minä luulen, ettei vanhat kalliot taida liikkua paikaltansa. — Kuulkaa tekin puoliheränneet kuolevaisen viimeiset sanat: *”Sinä istut siinä laivassa, josta pohja on rikki. Jumalan sanan varjolla sinä peität syntiäs, ja opetuslasten tunnon sinä halkaset kirveen terällä.”* — Kuulkaa tekin murheelliset ja epäileväiset sielut kuolevaisen nuorukaisen viimeiset sanat. Mitkä ovat ne tikapuut, jotka ulottuvat maasta taivaaseen, joita myöten enkelit käyvät ylös ja alas?

Eikö muut kuin enkelit käy näitä tikapuita myöten taivaaseen? Minä luulen, että ne on pantu matkustavaisille ijankaikkisuuteen turvaksi.

Jaakob näki niitä tikapuita, koska hän pakeni vanhemman veljensä vihan tähden, koska hänen täytyi jättää rakkaat vanhemmat ja paeta pois siitä rakkaasta maailmasta, joka oli kotona luonnollisten vanhempain tykönä. Silloin Jumala osotti hänelle ne tikapuut, joita myöten murheeliset, katuvaiset ja epäileväiset pääsevät kiikkumaan ylös, koska maailmanlapset rupeavat heitä vihaamaan sen siunauksen tähden, joka heille on luvattu, nimittäin: kaste taivaasta ja maan lihavuudesta, ja valta veljesten ylitse. Teitä varten on ne tikapuut ylös nostettu, jotka olette matkustavaiset ijankaikkisuuteen, jotka olette jättäneet maalliset vanhemmat ja syntymäpaikkanne sen vanhemman veljen vihan tähden, joka uhkaa teitä hävittää. Kiikkukaa houpusti taivaaseen, ennen kuin te heräätte tähän maailmaan ja ne tikapuut ei näy enää.

Kristityt, teille ovat kuolevaisen nuorukaisen viimeiset sanat ylösrakennukseksi, jos te seuraatte Jeesuksen verisiä askeleita Golgataan asti. Mutta muistakaa nämä sanat: *”Viinamäen aita on lahonnut ja kaatunut. Tahdotteko ruveta rakentamaan viinamäen aita? Vai tahdotteko ruveta kasvattamaan ohdakkeita, jotka nisuja turmelevat? O Jeesu elämän Herra,”* niin huokasi hän, *”anna sanas paistaa vielä kerran. Tässä paikassa ei ole muu kuin Jumalan huone ja taivaan ovi.”* Hän näki neljä kultapatsasta ja kauniin viheriäisen rannan, johon kaikki uskovaiset pyrkivät, rientävät ja ikävöitsevät, että he kostuisivat siihen ijankaikkisuuden ihanalle rannalle, koska *”hopeaside katkee ja kultalähde juoksee ulos.”* *”Nyt alkaa ijankaikkinen uusi vuosi, ja jos sinun tahtos niin on, kosketa miekan terällä.”*

Kuolevaisen viimeiset sanat pitää julistettaman hänen muistoksensa. Aamen.

Lähde: Aikakautemme Wanhinten kirjoituksia, Calumet 1898, ss. 36–40.

5. INGEMAR LINDSTEDTIN AUTUAALLISESTA KUOLEMASTA 1855 (PS2: 132)

Sentähden minä tunnustan sinun edessä syntini, ja en peitä pahoja tekojani. Minä sanoin: minä tunnustan Herralle pahat tekoni; niin sinä annoit anteeksi syntini vääryyden, Sela! Ps. 32: 5

Tämä Daavidin koettelemus osoittaa, että synnintunnustus on ensimmäinen askel parannuksen tiellä, vaikka moni maailman orja sanoo: *”Ei tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa.”* Se sama tarkoitus oli myös Daavidilla yhden aikaa, ettei tarvitse maailmalle huutaa, mutta koska Nathan tuli häntä soimaamaan synnistä, silloin aukenit omantunnon vanhat haavat, jotka kiskottiin auki. Synti rupesi karvastelemaan hänen tunnossans, ja silloin hänen täytyi avata sydämensä, koska hän tuli omantunnon vaivaan. Ei auta enää peittää eikä salata niitä. Sen tähden kirjoittaa hän 32. psalmissa: *”Koska minä tahdoin peittää syntiäni, muserruit minun luuni.”* Ja siinä samassa psalmissa kirjoittaa hän: *”Minä sanoin: minä tunnustan Herralle pahat tekoni; niin sinä annoit anteeksi syntini vääryyden, Sela!”*

Niin kuin tämä synnintunnustus on tapahtunut Daavidille, niin se on tapahtunut monelle, joka on tahtonut kunnian tähden peittää syntiänsä, että kunnia on tahtonut pusertaa hänen luitansa ja kokonansa musertaa siihen asti, että hänen on täytynyt tunnustaa syntiänsä, ei ainoastansa Jumalan edessä, mutta myös maailman edessä. Niin kuin te tiedätte tapahtuneen sille miehelle, jonka ruumista me tänä päivänä saatamme hautaan. Meidän tarkoituksemme on, että meidän pitää niin saattaman kirkkoherran ruumista hautaan, että se tulis kaikille kuolevaisille ylösrakennukseksi, sillä me tiedämme vakaisesti, että emme ole kaukana haudasta yksikään, vaikka emme tiedä vielä, kenenkä vuoro nyt toiste tulee seurata häntä ijankaikkisuuteen.

Niin kuin te tiedätte, on kirkkoherra vainaja ollut suruttomuuden aikana ja hänen oman tunnustuksensa jälkeen on hän ollut monelle pahennukseksi ja pahuuden esimerkiksi, niin ettei ole saattanut kappi ja kraji varjella häntä ehdollisista synneistä, vaikka hän on pyytänyt niitä pahempia paikkoja välttää. Mutta koska kuoleman enkeli tuli leikkaamaan valjennutta peltoa, täytyi hänen, niin kuin Daavidin, avata sydämensä, ei ainoastans Jumalalle, vaan myös kristityille, joille hän on ilmoittanut koko hänen elämänsä, kuinka ruma ja kauhistavainen se on ollut, jonka kautta hän tuli tuntemaan itsensä suurimmaksi syntiseksi. Mutta sai myös armon tuntea syvyyden, leveyden, korkeuden ja pituuden Jumalan äärettömästä rakkaudesta, joka kaiken ymmärryksen ylitse käy.

Tämä kirkkoherran synnintunto ja tunnustus taitaa olla monelle tässä seurakunnassa suureksi ylösrakennukseksi, kuin hänen entinen elämänsä on ollut pahennukseksi, vaikka se olis ollut toivotettava, että yksi opettaja olis ensin alkanut itse vaeltaa parannuksen tiellä ja sitte johdattaa muita elämän tielle. Mutta Jumala on nähnyt viisaudessansa tarpeelliseksi, että heidän opettajansa piti ylistämän Jumalata kuoleman kilvoituksessa, että muut synnin orjat ottaisit hänestä yhden hyödyllisen ja ylösrakentavaisen esimerkin, kuinka voimallinen Jumala on tempaamaan kekäleitä valkeasta, koska omatunto herää.

Kirkkoherra on ennen kuolematansa, ei ainoastansa huutanut syntiänsä maailmalle, vaan myös tuntenut vapaan tykökäymisen Jumalan tykö, ja on päässyt armoistuimen tykö, ja on kuolemallansa enemmän vaikuttanut kristillisyyden ylösrakennukseksi, kuin elämällensä. Kaikki kristityt ovat saattaneet sydämestänsä antaa hänelle kaikki entiset pahat esimerkit anteeksi, koska he ovat saaneet sen vakuutuksen, että hän on saanut Jumalalta anteeksi. Kaikki entiset kirkkoherran vihamiehet saavat nyt lukea siunauksen hänen hautansa päällä, jos heillä on semmoinen tunto, että he tahtovat itse siunatuksi tulla.

Emme me saata, niin kuin muutamilla tapa on, emme saata luetella sen kuolleen kirkkoherran hyviä töitä, jotka ei kelpaa autuuden perustukseksi, mutta sitä suurta armoa, joka on hänen kanssansa tapahtunut, pitää julistettaman kaikille, sekä suruttomille että heränneille, sekä epäileväisille että uskovaisille, armottomille ja armoitetuille, että Jumala tulis sen kautta kunnioitetuksi, sillä ei Jumalalle tule sen kautta kunnia, että vaivaiset Häntä kiittävät, mutta sen kautta tulee Jumalalle kunnia, että Hän on niin suurta syntistä armahtanut.

Me tiedämme, että suruttomat ottavat vielä siitäkin suruttomuuden ainetta itsellensä ja ajattelevat näin: *"Kyllä me toivomme tulevamme armoitetuiksi, jos ei ennen, niin kuolinvuoteella kuitenkin, koska Daavid sai syntinsä anteeksi, joka oli huora ja murhaaja. Ja koska kristityille on jäänyt semmoinen toivo, että kirkkoherravainajalle on annettu kaikki synnit anteeksi kuolinvuoteella, emme metkään tarvitse epäillä Jumalan armosta. Kyllä Jumala on meillekin armollinen, niin hyvin kuin teille."* Näin ajattelevat muutamit suruttomat ja armonvargaat, koska he näkevät, kuinka Jumala katuvaaisia armahtaa.

Mutta älkää uskoko, armonvargaat, että teille niin tapahtuu, kuin Daavidille, sillä te rakennatte autuutenne toivon sen katumuksen päälle, joka teille pitää kuolinvuoteella tapahtuman, ja senkaltaisella toivolla te pilkkaatte Jumalan pitkämielisyyttä. Te pilkkaatte Jumalan pitkämielisyyden rikkautta, joka tänä päivänä kutsuu teitä parannukseen. Ei ole tietoa, jos huomenna on autuuden päivä. Ei ole tietoa, jos huomenna olis jo katumuksen armo pois otettu.

Ei Jumala anna itseänsä pilkata, vaan niin kuin Noan aikana katumuksen armo loppui sinä päivänä, jona ovi pantiin kiinni Noan arkissa, niin on se yksi määrätty aika, jona taivaan ovi kiinni pannaan, etteivät pääse enää suruttomat eivätkä armonvargaat sisälle, vaikka vielä kolkuttaisit, niin kuin tyhmit neitset hääsälin oven päälle. Siellä he huutavat: *"Herra, Herra, avaa*

meille!” Mutta Hän on sanova: *”En minä teitä tunne.”* Niin kolkuttakaat nyt armon oven päälle, kaikki ulkona olevaiset, kaikki epäuskon vangit, koska vielä aika on.

Ja koska te tänä päivänä saatatte teidän entistä opettajaanne hautaan, niin muistakaat, mitä vanhuuden viisas mies on kirjoittanut: *”Ajattele sinun Luojaas nuoruudessa, ennen kuin pahat päivät tulevat ja vuodet lähestyvät, joihin olet sanova, ei ne minulle kelpaa.”* Daavid on ennen aikaa sanonut: *”Minä lyön paimenta, ja lampaat laumasta hajaantuvat.”* Tämä on tosin puhuttu Israelin Suuresta Paimenesta, jonka lampaat hetkeksi hajaannuit, koska Jumala löi Paimenta. Mutta me saatamme muutamassa tarkoituksessa sanoa, että Jumala on lyönyt Paimenta, ja lampaat laumasta hajaantuisit, jos ei olisi meillä se toivo, että se suuri Israelin Paimen itse ruokkii lampaitansa, ja veis heitä parhaalle laitumelle.

Me tiedämme vakaisesti, että se suuri Israelin Paimen vaeltaa niitä verisiä ja vaivalloisia askeleita huutaen eksyneitä ja kadonneita lampaita Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Mutta ne eksyväiset lampaat ovat araksi tulleet, ettei he vastaa, koska Paimen huutaa: *”Missäs olette, te eksyväiset lampaat?”* Se suuri Israelin Paimen huutaa korvessa. Hän huutaa Israelin vuorilla ja Saaronin laaksossa, mutta ei kuulu vastausta. Ainoastansa ne harvat sielut, jotka eivät tule ilman Paimenta aikaan, vastaavat: *”Me olemme raadolliset lampaat. Susi meitä kiskoo ja raataa. Vihollinen tahtoo meitä hävittää, mutta armahda meidän päällemme, sinä suuri Israelin Paimen, ja lähetä meille sen kaltainen sieluin paimen, joka etsii eksyneitä ja ruokkii isoovaisia, ja johdattaa janoovaisia vetten tykö, ja sitoo haavoitettuja, ja kaitsee teuraslampaita raadollisten lammasten tähden.”*

Kuule sinä suuri Israelin Paimen, raadollisten lammasten surkia valitusääni, koska he tänä päivänä saattavat maallista paimenta ijankaikkiseen leposijaan sillä toivolla ja sillä uskalluksella Jumalaan, että se suuri Israelin Paimen on häntä armahtanut ja antanut hänelle ijankaikkisen elämän kruunun, jossa kaikki raadolliset lampaat, ja ne harvat sielut, jotka ovat Jumalan Karitsan verellä puhdistetut, saavat häntä kohdata ijankaikkisuuden ihanalla rannalla, kussa uskolliset sieluin paimenet kaitsevat Jeesuksen lampaita nyt ja ijankaikkisesti, sen suuren Israelin Paimenen, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, Aamen.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

6. ANNA GRETA LAHDEN AUTUAALLISESTA KUOLEMASTA 1856 (PS2: 133)

Gustaf Ericsson kaunisvaaran lapsen ja Anna-Greta Iisakintytär Lahden elämäkerta, jotka hukkuivat Pajalan koskeen. Kirjoittanut L. L. Laestadius

Daavid sanoo, että hurskaat temmataan pois onnettomuudesta, ja me saatamme nyt uskoa, että hurskaat temmataan pois onnettomuudesta, sillä kristityillä ei ole mitään hauskaa maailmassa, jonka tähden heidän pitäis elämän täällä. Kaikki vastoinkäymiset ja vaivat kohtaavat heitä täällä. Ei ainoastaan jokapäiväiset kiusaukset ruumiin puolesta, joita yksi kristitty ei saata välttää enemmän, kuin surutoinkaan, vaan erinomattain ne sisälliset kiusaukset, joista tulevat hengellinen murhe, risti ja vaiva. Sitte vielä se katkera sappi, jonka maailma oksentaa kristittyin päälle: viha, kiukku, vaino, häväistys. Kaikki nämä vaivat maailmassa vaikuttavat niin paljon, etteivät he löydä yhtään iloa maailmassa, ja sen tähden saatamme nyt totisesti uskoa, että hurskaat temmataan pois onnettomuudesta, koska he vielä nuorena kuolevat.

Tämä suuri onni on tapahtunut kahdelle kristikunnan jäsenelle viimeisenä pyhäiltana, koska Herra viisaudessaansa on katsonut soveliaaksi temmata pois onnettomuudesta ensiksi Gustaf Ericsson Kaunisvaaran nuorimman pojan, joka oli vasta ristitty, ja talonpojan tyttären, Anna

Greta lisäkin tytär Lahti, joka oli täysi-ikäinen ja tuttu seurakunnalle. Se ensin mainittu lapsukainen oli niin nuori, ettei hän tiennyt vielä mitään maailman vaivalloisuudesta, ja jos kristityt epäilevät kastamattomien lasten autuudesta, niin täytyy heidän epäilyksensä muuttua uskoksi, että tämä lapsukainen on temmattu pois onnettomuudesta, ja istuu Jeesuksen sylissä, ynnä muitten lasten kanssa, joita Jeesus muinen siunasi, sillä tämän lapsukaisen kaikki kristityt enkelit kantavat taivaan valtakuntaan.

Eikös ole syytä iloita, rakas vanhin, koska sinä näet nuorimman lapses istuvan Jeesuksen sylissä? Katso nyt, rakas vanhin, kuinka Jeesus panee kätensä hänen päällensä ja siunaa häntä. Hän on nyt päässyt paremman isän tykö, hän on nyt saanut paremman maan ja taivaan, jossa vanhurskaus asuu. Jos murheelliset vanhimmat saattaisit niin kilvoitella, että he pääsisit siihen autuaalliseen paikkaan, jossa heidän lapsensa nyt on, ja kiittää sitä taivaallista Isää, joka on pelastanut lapsen onnettomuudesta. — Kilvoitelkaat nyt, vanhemmat, että te pääsisitte autuaalliseen paikkaan, kussa lapsi nyt on. Mutta se jälkeen mainittu, joka myös äkkinäisen kuoleman kautta temmattiin pois onnettomuudesta, ja samalla kerralla, kuin se edellä mainittu lapsukainen meni pois ja jätti vanhemmat, jätti veljet ja sisaret, parhaalla nuoruuden iällä, koska kaikki ihmiset tahtovat elää maailmassa ja olla onnelliset. Pitääkö meidän murehtimaan sitä, eli pitääkö meidän iloitseman hänen kuolemastansa?

Jos me katsoisimme ainoastansa luonnon vaikutuksia, meillä olis kyllä syytä murehtia tätä meidän kristillisyytemme sisarta, joka niin varhain ja vastoin luontoa erotettiin meidän kanssakäymisestäämme. Meidän mielestämme olis vielä hauska ollut kuulla hänen laulavan Herran kartanoissa, niin kuin hän lauloi Johanneksen päivänä, koska hän kumartaen viimeisen kerran vastaanotti Herran ruumista ja verta, sillä ei hän elänyt monta tiimaa jälkeen.

Jos, sanon minä, vanhemmat, veljet ja sisaret seuraavat ainoastansa luonnon vaikutuksia, niin heillä olis syytä kyllä murehtia, itkeä ja parkua, sillä niin tekevät ne, joilla ei toivoa ole. He murehtivat kuolleita ja surkuttelevat niin kuin Jerusalemin tyttäret surkuttelit Jeesusta, eivätkä muistaneet surkutella itseänsä ja heidän lapsiansa.

Mutta jos me katselemme hengen vaikutuksia, niin meidän on syytä iloita, sillä tämä kristillisyytemme sisar on nyt veisaamassa voiton virttä Siionin vuorella. Ei hän taida enää kaivata vanhempiansa, veljiä ja sisaria, jotka jäit hänestä, odottamaan sitä autuaallista hetkeä, jona hekin pääsevät siirtymään lämpimään ilmaan ja uuteen Jerusalemiin, kussa kaikki kristinuskovaiset kohtaavat lapsiansa, veljiänsä ja sisariansa, jos he kilvoittelevat loppuun asti heidän kalliimmassa uskossansa. Sillä me uskomme, että tämä meidän kristillisyytemme sisar on temmattu pois onnettomuudesta, sillä me olemme suurimmassa vaarassa, me jotka emme tiedä, mitä edessäpäin tulee. Katsokaat, hyvät ihmiset, kuinka monta sielua on mennyt hukkaan, koska kuolema ei ole varsin tullut noutamaan, kun he pääsivät avioliittoon Vapahtajan kanssa. Jos he olisit päässeet varsin nuorena kuolemaan, ei olis heille semmoinen onnettomuus tapahtunut, kuin nyt on tullut niitten päälle, jotka ovat armon liitosta langenneet pois.

Älkää murehtiko häntä, te vanhemmat, veljet ja sisaret, vaan itkeäkää itse teitäne ja teidän lapsianne, sillä katso, päivät tulevat, joina he sanovat: Autuaat ovat ne hedelmättömät, ja ne kohdut, jotka ei synnyttäneet, ja ne nisät, jotka ei imettäneet. Sillä jos nämät tapahtuvat tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa tapahtuu?

Katsokaa tekin, maailman joukko, jotka tulitte kurkistelemaan, kuinka kuolema tempaisi yhden kristityn onnettomuudesta. Mitäs te tulitte katsomaan? Ruokoako, joka tuulelta häälytetään, vai mitä te läksitte katsomaan? Jos se oli ruoko, niin se oli särjetty ruoko, jota Herra ei ole aikonut murentaa. Jos se oli kukkainen, niin se oli sen kaltainen kukkainen, josta Daavid

on laulanut. Jos hän oli tiainen, niin hän oli sen kaltainen, joka istuu elämän puun oksalla, laulaa niitä lauluja, joita tiaiset ainoastansa ymmärtävät.

Usein on tämä tiainen laulanut Herran kartanoissa ja kristittyin kokouksissa. Usein on hän hällannut niiden jalkoja, jotka ruokit hänen sieluansa rieskalla. Usein on hän huoannut niitten ylitse, jotka ei ole etsikkoaikaansa tunteneet. Jos hän on ollut huikentelevainen, niin se on annettu anteeksi. Jos hän on ollut häilyväinen, niin hän on vahvistunut hengessä. Ei pidä rietaan enkelillä oleman iloa hänestä, mutta enemmän häpiätä. — Jos he nyt ymmärtäisit kurkistella hautaan, koska Johanneksen kukka, niin kuin minä luulen, pian kasvaa hänen hautansa päälle. Ja kaikki tyttäret, jotka koreita kantavat, pitäisit kurkistella hautaan, jos siellä löytyy pohjaa, eli jos siellä löytyy koreutta.

Nuku nyt rauhassa, sinä entinen sielun saviastia. Nuku siihen asti, että Herra herättää sinut, koska Hän tulee pasuunan äänellä soittamaan.

Kaikki vanhemmat, veljet ja sisaret, tutut ja tuntemattomat, sukulaiset ja langot, saatte kastella hänen multansa ilon kyyneleillä, sillä hän odottaa teitä. Hän rukoilee teidän edestänne. Hän nojaa nyt päätänsä Jeesuksen rintaa vasten. Hän halua Hänen jalkojansa, niin kuin Maria Magdalena. Hänen sielunsa on ollut meille rakas eläissänsä, eikä ole kuollessansa unhotetuksi tullut, sillä hän on monta kertaa laulanut, niin kuin lintu oksan päällä yksinäiselle matkamiehelle, ja nyt hän laulaa korkeudessa. Viimeisen kerran lauloi hän Johanneksen päivänä, joka oli aivottu hänelle kuolemapäiväksi ylhäältä, vaikka vielä tämä laulamisen ääni kuuluu surutoman korvissa, niin kuin kissan ääni, mutta kyllä het saavat kuulla kissan äänen viimein helvetissä, ja siellä kysyä toinen toiseltansa: Mikä ulvominen tämä on?

Meidän uskomme on, että tämä meidän kristillisyytemme sisar, joka lauloi Johanneksen päivänä, veisaa nyt uutta virttä Siionin vuorella, valittuin joukossa iankaikkisuudessa. Aamen.

Käsinkirjoitettu jäljennös vuodelta 1868 / SKHS Kollerin kokoelma / Isac Jacobsson Palohuornasen jäljentämä /

Rekisteri saarnan aiheena olevista raamatunpaikoista

1. Joh. 1 7; 1642	1; 1109 2; 1109	1. Piet. 3 9; 1615
1. Joh. 13 12; 773 13; 773 14; 773	1. Kor. 5 6; 626, 630 7; 619, 626, 630 8; 619, 626	1. Piet. 4 18; 1746 1. Piet. 5 8; 428
1. Joh. 2 3; 1826	1. Kor. 6 2; 994 7; 2224 8; 2224	1. Sam. 17 34; 692 50; 461 1. Sam. 18 7; 461
1. Joh. 3 15; 224 18; 1370 19; 1370, 2027 20; 1366, 1370 21; 1370	1. Kun. 5 4; 2252 1. Kun. 8 27; 2246 28; 2246 29; 2246	1. Sam. 8 5; 484 1. Tess. 4 11; 1993 12; 1993 3; 1764 1. Tess. 5 6; 41
1. Joh. 4 17; 1728	1. Moos. 13 7; 2186 8; 2186	1. Tim. 1 10; 655 13; 2242 15; 1708 9; 655 11 Kor. 5 6; 619
1. Kor. 1 12; 2172 13; 2172	1. Moos. 23 2; 1432 1. Moos. 3 15; 112, 195, 817, 1848, 2282 16; 696, 2282 17; 401 21; 1337, 1356	2. Kor. 13 5; 2110 2. Kor. 4 3; 822, 834, 1048 4; 822, 834 2. Kor. 5 1; 2155 19; 602 2; 2155 3; 2155
1. Kor. 11 23; 521, 526, 532, 536, 539, 547 24; 521, 526, 532, 536, 539, 547 25; 521, 526, 532, 536, 539, 547 26; 521, 526, 533, 536, 540, 547 27; 521, 526, 533, 536, 538, 540, 547 28; 521, 526, 533, 536, 538, 540, 547 29; 521, 526, 533, 536, 538, 540, 547	1. Moos. 32 10; 141, 2184 1. Moos. 4 1; 234 26; 1525 1. Moos. 41 9; 1043, 1618 1. Moos. 42 38; 566, 1145 1. Moos. 45 22; 1343 1. Moos. 6 3; 1984 5; 895 6; 895	2. Kor. 7 10; 1251 8; 2180 9; 2180 2. Kun. 5 10; 273
1. Kor. 13 13; 1748	1. Moos. 41 9; 1043, 1618 1. Moos. 42 38; 566, 1145 1. Moos. 45 22; 1343 1. Moos. 6 3; 1984 5; 895 6; 895	
1. Kor. 15 19; 755 34; 41	1. Moos. 41 9; 1043, 1618 1. Moos. 42 38; 566, 1145 1. Moos. 45 22; 1343 1. Moos. 6 3; 1984 5; 895 6; 895	
1. Kor. 2 14; 419	1. Moos. 41 9; 1043, 1618 1. Moos. 42 38; 566, 1145 1. Moos. 45 22; 1343 1. Moos. 6 3; 1984 5; 895 6; 895	
1. Kor. 3 9; 393	1. Piet. 1 23; 371	
1. Kor. 4		

12; 273
 2. Kun. 6
 25; 668
 26; 668
 27; 668
 28; 668
 29; 668
 30; 668
 31; 668
 32; 668
 33; 668
 2. Makk. 7
 32; 2233
 2. Moos. 12
 11; 2104, 2125
 45; 2127
 8; 519
 2. Moos. 15
 1; 1853
 2. Moos. 2
 13; 209
 14; 209
 2. Moos. 23
 2; 2227
 7; 1683
 2. Moos. 32
 4; 1577
 2. Moos. 34
 29; 1082
 30; 1082
 31; 1082
 32; 1082
 33; 1082
 34; 1082
 35; 1082
 2. Moos. 4
 10; 1174
 11; 1192
 2. Piet. 1
 16; 1060, 1069
 19; 1955, 1966
 2. Piet. 3
 15; 1614, 2158
 18; 1753
 2. Sam. 16
 7; 507
 2. Sam. 18
 33; 1137

2. SAM. 18
 33; 1128
 2. Sam. 24
 17; 687
 2. Tess. 2
 11; 228
 12; 228
 2. Tim. 2
 19; 1791
 3. Joh. 1
 11; 1582
 3. Moos. 24
 1; 390
 2; 390
 4. Moos. 24
 15; 289
 16; 289
 17; 276
 5. Moos. 27
 26; 1588
 5. Moos. 30
 6; 2024
 5. Moos. 32
 10; 216
 11; 216
 12; 216
 45; 2168
 47; 2168
 Aam. 5
 10; 1211, 2034
 Aam. 6
 1; 2036
 Aam. 8
 11; 2257
 12; 2257
 8; 2253
 Ap. t.
 21; 1330
 Ap. t. 1
 1; 872, 888, 891
 10; 872, 888, 891
 11; 872, 888, 891
 12; 872, 888, 891
 13; 872, 888, 891
 2; 872, 888, 891
 3; 872, 888, 891
 4; 872, 888, 891
 5; 872, 888, 891

6; 872, 888, 891
 7; 872, 888, 891
 8; 872, 888, 891
 9; 872, 888, 891
 Ap. t. 13
 24; 132
 29; 591
 38; 1658
 Ap. t. 20
 25; 445
 26; 445
 27; 445
 Ap. t. 3
 19; 1619, 1636
 Ap. t. 4
 12; 252
 Ap. t. 5
 17; 2046
 Ap. t. 7
 51; 203
 54; 203
 Ap. t. 8
 30; 642
 31; 642
 Dan. 3
 25; 1924
 Dan. 9
 26; 807
 27; 807
 Ef. 1
 5; 1788
 Ef. 2
 11; 1217, 2196
 12; 1217, 2196
 13; 1217
 14; 1815
 15; 1815
 8; 1832
 Ef. 3
 14; 2042
 15; 2042
 16; 2042
 17; 2042
 Ef. 5
 14; 41
 8; 1779
 Gal. 2
 17; 1784

Gal. 3	Hes. 18	Ilm. 2
27; 1797	24; 1388	26; 282
Gal. 4	Hes. 21	27; 282
22; 478, 1814	13; 366	28; 282
23; 478	Hes. 3	4; 2212
29; 478, 1814	20; 1397	Ilm. 20
Gal. 6	Hes. 33	12; 1460
8; 2190	11; 1652	Ilm. 21
Hebr. 1	30; 2052, 2056	8; 1475
1; 145	31; 2052, 2056	Ilm. 3
Hebr. 12	32; 2052, 2056	20; 2070
7; 1631	Hes. 34	Ilm. 4
Hebr. 4	12; 967, 978, 984	11; 1885, 1892
12; 1962	15; 990	Ilm. 5
Hebr. 6	16; 990	12; 1903
4; 466	17; 674, 973	Ilm. 6
5; 466	18; 674	12; 72
6; 466	19; 674	13; 72
Hepr. 12	20; 674	Ilm. 7
1; 2038	23; 681	2; 1901
2; 2038	25; 681	3; 1901
3; 2038	Hes. 36	4; 1901
4; 2038	26; 858, 881	Jaak. 1
5; 2038	27; 1805	13; 1979
6; 2038	29; 1804	14; 1979
7; 2038	30; 1804	21; 1593
8; 2038	31; 858, 881	22; 1594
Hepr. 4	Hoos. 13	Jaak. 2
2; 1822	13; 1324	10; 1590
Hepr. 5	14; 1324	14; 1672
12; 2161	Hoos. 6	8; 2217
Hes. 13	1; 724	9; 2217
10; 2006	Hoos. 8	Jaak. 3
2; 2006	12; 2017	14; 2220
3; 2006	Ilm. 12	15; 2220
Hes. 14	1; 829, 1454, 2083, 2294	16; 2220
1; 2130	2; 829, 1454, 2083	Jaak. 4
2; 2130	3; 2083	3; 728, 741
3; 2130	4; 2083	4; 741, 1768
4; 2130	7; 1537, 2060	Jer. 13
HES. 15	8; 1537	27; 1449
1; 2014	9; 1537	Jer. 2
Hes. 16	Ilm. 14	19; 717
15; 2133	13; 1485	27; 1224
4; 2133	Ilm. 18	Jer. 4
6; 1741, 1867, 2133	18; 2292	18; 1149
Hes. 17	Ilm. 19	19; 1149
24; 1300	1; 1925	Jer. 5

12; 2049
 13; 2049
 Jer. 7
 11; 54
 3; 1604
 Jes 6
 3; 1942
 Jes. 1
 3; 170
 4; 1353
 Jes. 11
 10; 1828
 Jes. 25
 6; 313
 Jes. 27
 1; 1989
 2; 1989
 3; 1989
 4; 1989
 Jes. 3
 9; 1033
 Jes. 34
 1; 2020
 2; 2020
 Jes. 35
 5; 1181
 6; 1181
 Jes. 4
 34; 1489
 4; 1984
 Jes. 40
 6; 1513
 7; 1513
 8; 1513
 Jes. 42
 1; 635
 2; 635
 3; 635
 6; 100, 116
 7; 100, 116
 Jes. 44
 22; 1684
 Jes. 48
 10; 2001
 18; 1578
 Jes. 5
 4; 379
 Jes. 53

1; 407
 2; 191
 3; 191
 4; 553
 Jes. 55
 1; 318
 5; 335
 Jes. 56
 7; 61
 Jes. 57
 15; 2202
 Jes. 58
 1; 863
 Jes. 6
 3; 1935
 9; 2271
 Jes. 63
 1; 182
 2; 182
 Jes. 66
 9; 152, 158
 Jes. 9
 1; 165, 2193
 5; 165
 Job. 10
 14; 1638
 Job. 19
 25; 801
 26; 801
 Job. 38
 11; 358
 Job. 5
 17; 1638
 Joh. 1
 1; 146, 160, 167, 171, 176,
 179, 187, 192, 1890
 10; 147, 160, 167, 172,
 176, 179, 187, 192
 11; 147, 160, 167, 172,
 176, 179, 187, 192
 12; 147, 160, 167, 172,
 176, 179, 187, 192
 13; 147, 160, 167, 172,
 176, 179, 187, 192
 14; 147, 161, 167, 172,
 176, 179, 187, 192
 19; 121, 127, 133, 137, 142

2; 146, 160, 167, 171, 176,
 179, 187, 192
 20; 121, 127, 133, 137, 142
 21; 121, 127, 133, 137, 142
 22; 121, 127, 133, 138, 142
 23; 121, 127, 133, 138, 142
 24; 121, 127, 133, 138, 142
 25; 121, 127, 133, 138, 142
 26; 121, 127, 133, 138, 142
 27; 121, 127, 133, 138, 142
 28; 121, 127, 133, 138, 142
 29; 1641
 3; 146, 160, 167, 171, 176,
 179, 187, 192
 4; 147, 160, 167, 171, 176,
 179, 187, 192
 5; 147, 160, 167, 171, 176,
 179, 187, 192
 6; 147, 160, 167, 172, 176,
 179, 187, 192
 7; 147, 160, 167, 172, 176,
 179, 187, 192
 8; 147, 160, 167, 172, 176,
 179, 187, 192
 9; 147, 160, 167, 172, 176,
 179, 187, 192
 Joh. 10
 11; 676, 683, 688, 693
 12; 676, 683, 688, 693
 13; 676, 683, 689, 693
 14; 676, 683, 689, 693
 15; 676, 683, 689, 693
 16; 676, 683, 689, 693
 Joh. 13
 8; 2099
 Joh. 14
 15; 1825
 2; 939
 23; 852, 859, 865, 883
 24; 852, 859, 865, 884
 25; 852, 859, 865, 884
 26; 852, 859, 865, 884
 27; 852, 859, 865, 884
 28; 852, 860, 865, 884
 29; 852, 860, 865, 884
 30; 852, 860, 865, 884
 31; 852, 860, 865, 884
 Joh. 15

2; 2153
 26; 775, 780, 787
 27; 775, 780, 787
 Joh. 16
 1; 775, 780, 787
 10; 719, 725
 11; 719, 725
 12; 719, 725
 13; 719, 725
 14; 719, 725
 16; 698, 705, 712
 17; 698, 705, 712
 18; 698, 705, 712
 19; 698, 705, 712
 2; 775, 780, 787
 20; 698, 705, 710, 712
 21; 698, 703, 705, 712
 22; 698, 705, 712
 23; 729, 737, 743, 750
 24; 729, 737, 743, 750
 25; 729, 737, 743, 750
 26; 729, 737, 743, 750
 27; 729, 737, 743, 750
 28; 729, 737, 743, 750
 29; 729, 737, 743, 750
 3; 775, 780, 787
 30; 729, 737, 743, 750
 31; 729, 737, 743, 750
 32; 729, 737, 743, 750
 33; 729, 737, 743, 750
 4; 775, 780, 787
 5; 719, 725
 6; 719, 725
 7; 719, 725
 8; 719, 725, 1000, 1997
 9; 719, 725
 Joh. 17
 9; 1244
 Joh. 2
 1; 314, 319, 325, 329
 10; 315, 320, 325, 329
 11; 315, 320, 325, 329
 2; 314, 319, 325, 328, 329
 3; 314, 319, 324, 325, 329
 4; 314, 319, 325, 329
 5; 314, 319, 325, 329, 1610
 6; 314, 319, 325, 329
 7; 314, 319, 325, 329

8; 314, 319, 325, 329
 9; 314, 319, 325, 329
 Joh. 20
 19; 656, 663, 670
 20; 656, 663, 670
 21; 656, 663, 670
 22; 656, 663, 670
 23; 656, 663, 670
 24; 656, 663, 670
 25; 656, 661, 663, 670
 26; 657, 663, 670
 27; 657, 663, 670
 28; 657, 663, 670
 29; 657, 663, 670
 30; 657, 663, 670
 31; 657, 663, 670
 Joh. 21
 11; 1038
 6; 1038
 7; 1038
 Joh. 3
 1; 917, 923, 930
 10; 917, 924, 930
 11; 917, 922, 924, 930
 12; 918, 924, 930
 13; 918, 924, 930
 14; 918, 924, 930
 15; 918, 924, 930
 16; 896, 903, 909
 17; 896, 903, 908, 909
 18; 896, 903, 910, 1008
 19; 896, 901, 903, 910,
 1945
 2; 917, 924, 930
 20; 896, 903, 910
 21; 897, 903, 910
 3; 917, 924, 930
 4; 917, 924, 930
 5; 917, 924, 930
 6; 917, 924, 930
 7; 915, 917, 924, 928, 930
 8; 876, 917, 924, 928, 930
 9; 917, 924, 930
 Joh. 4
 41; 2067
 42; 2067
 46; 1362, 1367, 1372, 1377
 47; 1362, 1367, 1372, 1377

48; 1362, 1367, 1372, 1377
 49; 1362, 1367, 1372, 1377
 50; 1362, 1367, 1372, 1377
 51; 1362, 1367, 1372, 1378
 52; 1362, 1367, 1372, 1378
 53; 1362, 1367, 1372, 1378
 Joh. 6
 1; 479, 485, 491, 496
 10; 479, 485, 491, 496
 11; 479, 485, 491, 496
 12; 480, 485, 491, 495, 496
 13; 480, 485, 491, 496
 14; 480, 485, 492, 496
 15; 480, 486, 492, 496
 2; 479, 485, 491, 496
 27; 490
 3; 479, 485, 491, 496
 4; 479, 485, 491, 496
 41; 525
 5; 479, 485, 491, 496
 54; 544, 550
 6; 479, 485, 491, 496
 60; 1574
 7; 479, 485, 491, 496
 8; 479, 485, 491, 496
 9; 479, 485, 491, 496
 Joh. 8
 12; 1818
 31; 2208, 2229
 32; 2208, 2229
 33; 2208, 2229
 34; 2229
 36; 2229
 40; 785
 41; 785, 2064
 46; 502, 509, 513, 514
 47; 502, 509, 514
 48; 500, 502, 509, 514
 49; 502, 509, 515
 50; 502, 509, 515
 51; 502, 509, 515
 52; 502, 509, 515
 53; 502, 509, 515, 1286
 54; 502, 509, 515
 55; 502, 509, 515
 56; 503, 509, 515
 57; 503, 509, 515
 58; 503, 509, 515

59; 503, 509, 515
Joh. 9
1; 1975, 2176
39; 413
Kol. 1
12; 1946
13; 1946
21; 1757
Kol. 2
6; 1759
7; 1759
Kork. v. 3
1; 296
2; 296
3; 296
Luu. 23
47; 2296
Luuk. 1
26; 818, 824, 830, 835,
842, 846
27; 818, 824, 830, 835,
842, 846
28; 818, 824, 830, 835,
842, 846
29; 818, 824, 830, 835,
842, 846
30; 818, 824, 830, 835,
842, 846
31; 818, 824, 830, 835,
842, 846
32; 818, 824, 830, 835,
842, 846
33; 818, 824, 830, 835,
842, 847
34; 818, 824, 830, 836,
842, 847
35; 818, 824, 830, 836,
842, 847
36; 818, 824, 830, 836,
842, 847
37; 818, 824, 830, 836,
842, 847
38; 818, 824, 830, 836,
842, 847
57; 1491, 1500, 1507,
1514, 1522, 1526
58; 1491, 1500, 1507,
1514, 1522, 1526

59; 1491, 1500, 1508,
1514, 1522, 1526
60; 1491, 1500, 1508,
1514, 1522, 1526
61; 1491, 1500, 1508,
1514, 1522, 1526
62; 1492, 1500, 1508,
1514, 1522, 1526
63; 1492, 1500, 1508,
1514, 1522, 1526
64; 1492, 1500, 1508,
1514, 1522, 1526
65; 1492, 1500, 1508,
1514, 1522, 1526
66; 1492, 1500, 1508,
1514, 1522, 1526
67; 1492, 1500, 1508,
1514, 1522, 1526
68; 1492, 1501, 1508,
1514, 1522, 1526, 1869,
1875
69; 1492, 1501, 1508,
1514, 1522, 1526
70; 1492, 1501, 1508,
1514, 1522, 1526
71; 1492, 1501, 1508,
1514, 1523, 1526
72; 1492, 1501, 1508,
1514, 1523, 1526
73; 1492, 1501, 1508,
1514, 1523, 1526
74; 1492, 1501, 1508,
1514, 1523, 1526
75; 1492, 1501, 1508,
1514, 1523, 1526
76; 1492, 1501, 1508,
1514, 1523, 1526
77; 1492, 1501, 1508,
1514, 1523, 1526
78; 1492, 1501, 1508,
1515, 1523, 1526
79; 1492, 1501, 1508,
1515, 1523, 1526
80; 1492, 1501, 1508,
1515, 1523, 1526
Luuk. 10
10; 2278
11; 2278

12; 2278
2; 376
23; 1197, 1205, 1212, 1215
24; 1197, 1205, 1212, 1215
25; 1198, 1205, 1212, 1215
26; 1198, 1205, 1212, 1215
27; 1198, 1205, 1212, 1215
28; 1198, 1205, 1212
29; 1198, 1206, 1212
30; 1198, 1206, 1212
31; 1198, 1206, 1212
32; 1198, 1206, 1212
33; 1198, 1206, 1212, 1215
34; 1198, 1206, 1212
35; 1198, 1206, 1212
36; 1198, 1206, 1212
37; 1198, 1206, 1212
Luuk. 11
14; 461, 468, 473, 2226
15; 461, 468, 473
16; 462, 468, 473
17; 462, 468, 473
18; 462, 468, 473
19; 462, 468, 473
20; 462, 468, 473
21; 462, 468, 473
22; 462, 468, 473
23; 462, 468, 473
24; 462, 468, 473
25; 462, 468, 473
26; 462, 468, 473
27; 462, 468, 473, 1566
28; 462, 468, 473, 1566
43; 1293
9; 1700
Luuk. 13
23; 2040
24; 1624, 2040
6; 1095
7; 385, 1095
8; 1095
9; 385, 1095
Luuk. 14
1; 1281, 1288, 1295, 1302,
1306
10; 1281, 1289, 1295,
1302, 1305, 1306

11; 1281, 1289, 1295,
1302, 1306
16; 944, 951, 956, 961
17; 944, 951, 956, 961
18; 944, 951, 956, 961
19; 944, 951, 955, 956, 961
2; 1281, 1288, 1295, 1302,
1306
20; 944, 951, 956, 961
21; 944, 951, 956, 961
22; 945, 951, 956, 962
23; 945, 951, 956, 962
24; 945, 951, 956, 962
28; 1969, 1971
29; 1969, 1971
3; 1281, 1288, 1295, 1302,
1306
30; 1969, 1971
4; 1281, 1288, 1295, 1302,
1306
5; 1281, 1288, 1295, 1302,
1306
6; 1281, 1288, 1295, 1302,
1306
7; 1281, 1288, 1295, 1302,
1306
8; 1281, 1288, 1295, 1302,
1306
9; 1281, 1289, 1295, 1302,
1306
Luuk. 15
1; 968, 974, 979, 985, 991
10; 969, 974, 980, 986, 991
17; 960
18; 960
19; 960
2; 968, 974, 979, 986, 991
20; 960
21; 960
23; 960
24; 960
3; 968, 974, 979, 986, 991
4; 968, 974, 979, 986, 991,
2199
5; 968, 974, 979, 986, 991,
2199
6; 968, 974, 979, 986, 991
7; 969, 974, 979, 986, 991

8; 969, 974, 980, 986, 991
9; 969, 974, 980, 986, 991
Luuk. 16
1; 1104, 1111
10; 1104, 1111
11; 1104, 1111
12; 1104, 1111
13; 1104, 1111
19; 935, 939
2; 1104, 1111
20; 935, 939
21; 935, 939
22; 935, 940
23; 935, 940
24; 935, 940
25; 935, 940
26; 935, 940
27; 935, 940
28; 935, 940
29; 935, 940
3; 1104, 1111
30; 935, 940
31; 936, 940
4; 1104, 1111
5; 1104, 1111
6; 1104, 1111
7; 1104, 1111
8; 1104, 1111
9; 1104, 1111
Luuk. 17
11; 1219, 1226, 1232
12; 1219, 1226, 1232
13; 1219, 1226, 1232
14; 1219, 1226, 1232
15; 1219, 1226, 1232
16; 1219, 1226, 1232
17; 1219, 1226, 1232
18; 1219, 1226, 1232
19; 1219, 1226, 1232
Luuk. 18
1; 1653
10; 1150, 1158, 1164,
1168, 1171
11; 1151, 1158, 1164,
1168, 1171
12; 1151, 1158, 1164,
1169, 1171

13; 1151, 1158, 1164,
1169, 1171
14; 1151, 1158, 1164,
1169, 1171
2; 1653
21; 2143
3; 1653
31; 415, 420, 425, 2176
32; 415, 420, 425, 2177
33; 415, 420, 425, 2177
34; 415, 420, 425, 2177
35; 415, 420, 425, 2177
36; 415, 420, 425, 2177
37; 415, 420, 425, 2177
38; 415, 420, 425, 2177
39; 415, 420, 425, 2177
4; 1653
40; 415, 420, 425, 2177
41; 415, 420, 425, 2177
42; 415, 420, 425, 2177
43; 415, 420, 425, 2177
5; 1653
6; 1653
7; 1653
8; 1359, 1654
9; 1150, 1158, 1163, 1168,
1171
Luuk. 19
41; 1121, 1130, 1139, 1146
42; 1121, 1130, 1139, 1146
43; 1121, 1130, 1139, 1146
44; 1121, 1130, 1139, 1146
45; 1121, 1130, 1139, 1146
46; 1121, 1130, 1140, 1146
47; 1121, 1130, 1140, 1146
Luuk. 2
1; 153, 183
10; 154, 183
11; 154, 183
12; 154, 183
13; 154, 184
14; 154, 184
15; 154
16; 154
17; 154
18; 154
19; 154
2; 153, 183

20; 154	33; 74, 81, 87	50; 555, 562, 568, 573,
21; 241, 248, 253	34; 74, 81, 87	579, 586, 593, 598
22; 793, 803, 808, 815	35; 74, 81, 87	51; 555, 562, 568, 573,
23; 793, 803, 808, 815	36; 74, 81, 87	579, 586, 593, 598
24; 793, 803, 808, 815	Luuk. 22	52; 555, 562, 568, 573,
25; 793, 803, 808, 815	15; 532, 535, 2151	579, 586, 593, 598
26; 793, 803, 808, 815	16; 532, 535, 2151	53; 555, 562, 568, 573,
27; 793, 803, 809, 815	31; 1529, 1550	579, 586, 593, 598
28; 793, 803, 809, 815	32; 1529, 1550	54; 555, 562, 568, 573,
29; 793, 803, 809, 815	Luuk. 23	579, 586, 593, 598
3; 153, 183	31; 1089	55; 555, 562, 568, 573,
30; 793, 803, 809, 815	32; 555, 561, 567, 573,	579, 586, 593, 598
31; 793, 803, 809, 815	579, 586, 592, 598	56; 556, 562, 568, 573,
32; 793, 803, 809, 815	33; 555, 561, 567, 573,	579, 586, 593, 598
33; 230, 235, 809	579, 586, 592, 598	Luuk. 24
34; 230, 235, 809, 2237	34; 555, 561, 568, 573,	13; 637, 643, 649
35; 230, 235, 809	579, 584, 586, 592, 598	14; 637, 643, 649
36; 230, 235	35; 555, 561, 568, 573,	15; 637, 643, 649
37; 230, 235	579, 586, 592, 598	16; 637, 643, 649
38; 230, 235	36; 555, 562, 568, 573,	17; 637, 643, 649
39; 230, 235	579, 586, 592, 598	18; 637, 643, 649
4; 153, 183	37; 555, 562, 568, 573,	19; 637, 643, 649
40; 230, 235	579, 586, 592, 598	20; 637, 644, 649
42; 298, 305, 309	38; 555, 562, 568, 573,	21; 637, 644, 649
43; 298, 305, 309	579, 586, 592, 598	22; 637, 644, 649
44; 298, 305, 309	39; 555, 562, 568, 573,	23; 637, 644, 649
45; 298, 305, 309	579, 586, 592, 598	24; 637, 644, 650
46; 298, 305, 309	40; 555, 562, 568, 573,	25; 637, 644, 650
47; 298, 305, 310	579, 586, 592, 598	26; 637, 644, 650
48; 298, 305, 310	41; 555, 562, 568, 573,	27; 637, 644, 650
49; 298, 305, 310	579, 586, 592, 598	28; 637, 644, 650
5; 153, 183	42; 555, 562, 568, 573,	29; 637, 644, 650
50; 298, 305, 310	579, 586, 592, 598	30; 638, 644, 648, 650
51; 298, 305, 310	43; 555, 562, 568, 573,	31; 638, 644, 648, 650
52; 298, 305, 310	579, 586, 593, 598	32; 638, 644, 648, 650
6; 154, 183	44; 555, 562, 568, 573,	33; 638, 644, 650
7; 154, 183	579, 586, 593, 598	34; 638, 644, 650
8; 154, 183	45; 555, 562, 568, 573,	35; 638, 644, 650
9; 154, 183	579, 586, 593, 598	Luuk. 3
Luuk. 21	46; 555, 562, 568, 573,	16; 1505
25; 74, 79, 81, 86, 1467	579, 586, 593, 598	17; 1505
26; 74, 81, 86, 1467	47; 555, 562, 568, 573,	Luuk. 4
27; 74, 81, 86	579, 586, 593, 598	27; 1231
28; 74, 81, 86	48; 555, 562, 568, 573,	Luuk. 5
29; 74, 81, 86	579, 586, 593, 598	1; 1021, 1029, 1034, 1039,
30; 74, 81, 86	49; 555, 562, 568, 573,	1044
31; 74, 81, 86	579, 586, 593, 598	10; 1021, 1029, 1035,
32; 74, 81, 86		1040, 1045

11; 1022, 1029, 1035,
1040, 1045
2; 1021, 1029, 1034, 1039,
1044
3; 1021, 1029, 1034, 1039,
1044
4; 1021, 1029, 1034, 1039,
1044
5; 1021, 1029, 1034, 1039,
1044
6; 1021, 1029, 1034, 1039,
1044
7; 1021, 1029, 1034, 1039,
1044
8; 1021, 1029, 1035, 1040,
1044
9; 1021, 1029, 1035, 1040,
1045
Luuk. 6
36; 995, 1002, 1009, 1015
37; 995, 1002, 1009, 1014,
1015
38; 996, 1002, 1009, 1014,
1015
39; 996, 1002, 1009, 1015
40; 996, 1002, 1009, 1015
41; 996, 1002, 1009, 1015
42; 996, 1002, 1009, 1015
Luuk. 7
11; 1260, 1271
12; 1260, 1271
13; 1260, 1271
14; 1260, 1271
15; 1260, 1271
16; 1260, 1271
17; 1260, 1271
Luuk. 8
10; 395, 402, 408
11; 395, 402, 408
12; 395, 402, 408
13; 395, 402, 408
14; 395, 402, 408
15; 395, 402, 408
18; 845
4; 395, 402, 408
5; 395, 402, 408, 1560
6; 395, 402, 408
7; 395, 402, 408

8; 395, 402, 408
9; 395, 402, 408
Luuk. 9
19; 845
20; 845
Makk. 7
32; 2233
Mal. 3
13; 1498
14; 1498
2; 814
Mark. 10
20; 2143
Mark. 14
33; 748
38; 748
7; 1195
Mark. 16
1; 605, 611, 621
14; 756, 762, 768
15; 756, 762, 768
16; 756, 762, 768
17; 756, 762, 768
18; 756, 762, 768
19; 756, 762, 769
2; 605, 611, 621
20; 756, 762, 769
3; 605, 611, 621
4; 605, 611, 621
5; 605, 611, 621
6; 605, 611, 621
7; 605, 611, 621
8; 605, 611, 621
Mark. 7
31; 1176, 1183, 1189,
1192, 2272
32; 1176, 1183, 1189,
1192, 2272
33; 1176, 1183, 1189,
1193, 2272
34; 1176, 1183, 1189,
1193, 2272
35; 1176, 1183, 1189,
1193, 2272
36; 1176, 1183, 1189,
1193, 2272
37; 1176, 1183, 1189,
1193, 2272

Mark. 9
23; 1377
Matt. 11
10; 96, 101, 113, 117
11; 1520
2; 90, 96, 101, 113, 116
21; 1783
22; 1783
23; 1783
3; 91, 96, 101, 113, 116
4; 91, 96, 101, 113, 117
5; 91, 96, 101, 113, 117
6; 91, 96, 101, 113, 117
7; 89, 96, 101, 113, 117
8; 96, 101, 113, 117
9; 96, 101, 113, 117
Matt. 13
15; 1188
24; 372
25; 372
26; 372
27; 372
28; 372
29; 372
30; 372
47; 1018, 1027
48; 1018, 1027
Matt. 15
21; 441, 447, 453, 458
22; 441, 447, 453, 457, 458
23; 441, 447, 453, 458
24; 441, 447, 453, 458
25; 441, 447, 453, 458
26; 441, 447, 453, 458
27; 441, 447, 453, 458
28; 441, 447, 453, 458
Matt. 16
19; 1330
Matt. 17
1; 1063, 1072, 1078, 1083
2; 1063, 1072, 1078, 1083
3; 1063, 1072, 1078, 1083
4; 1063, 1072, 1078, 1083
5; 1063, 1072, 1078, 1083
6; 1063, 1072, 1078, 1083
7; 1063, 1072, 1078, 1083
8; 1063, 1072, 1078, 1084
Matt. 18

1; 1532, 1539, 1546, 1552
10; 1532, 1539, 1546, 1552
11; 1532, 1539, 1546, 1552
2; 1532, 1539, 1546, 1552
23; 1382, 1389, 1394, 1398
24; 1382, 1389, 1394, 1398
25; 1382, 1389, 1394, 1398
26; 1382, 1389, 1393,
1394, 1398
27; 1382, 1389, 1394, 1398
28; 1382, 1389, 1394, 1398
29; 1382, 1389, 1394, 1398
3; 1532, 1539, 1546, 1552
30; 1382, 1389, 1394, 1398
31; 1382, 1389, 1394, 1398
32; 1382, 1389, 1394, 1398
33; 1382, 1389, 1394, 1398
34; 1382, 1389, 1394, 1398
35; 1383, 1389, 1394, 1398
4; 1532, 1539, 1546, 1552
5; 1532, 1539, 1546, 1552
6; 1532, 1539, 1546, 1552
7; 1532, 1539, 1544, 1546,
1552
8; 1532, 1539, 1546, 1552
9; 1532, 1539, 1546, 1552
matt. 19
20; 2143
Matt. 19
27; 1076
28; 1076
Matt. 2
1; 277, 283, 291
10; 278, 284, 291
11; 278, 284, 291
12; 278, 284, 291
16; 1874
2; 277, 284, 291
3; 277, 284, 291
4; 278, 284, 291
5; 278, 284, 291
6; 278, 284, 291
7; 278, 284, 291
8; 278, 284, 291
9; 278, 284, 291
Matt. 20
1; 381, 386, 390
10; 381, 386, 391

11; 381, 387, 391
12; 381, 387, 391
13; 381, 387, 391
14; 381, 387, 391
15; 381, 387, 391
16; 381, 387, 391
2; 381, 386, 390
3; 381, 386, 391
4; 381, 386, 391
5; 381, 386, 391
6; 381, 386, 391
7; 381, 386, 391
8; 381, 386, 391
9; 381, 386, 391
Matt. 21
1; 43, 50, 55, 58, 63, 68
2; 43, 50, 55, 58, 63, 68
25; 119
26; 119
27; 119
3; 43, 50, 55, 58, 63, 68
32; 94
4; 43, 50, 55, 58, 63, 68
5; 43, 50, 55, 58, 63, 68
6; 43, 50, 55, 59, 63, 68
7; 43, 50, 55, 59, 63, 68
8; 43, 50, 55, 59, 63, 68
9; 43, 50, 55, 59, 63, 68
Matt. 22
1; 1339, 1343, 1349, 1353,
1356
10; 1339, 1344, 1350,
1354, 1356
11; 1339, 1344, 1350,
1354, 1356
12; 1339, 1344, 1350,
1354, 1357
13; 1339, 1344, 1350,
1354, 1357
14; 1339, 1344, 1350,
1354, 1357
15; 1403, 1410, 1417
16; 1403, 1410, 1417
17; 1403, 1410, 1417
18; 1403, 1410, 1417
19; 1403, 1410, 1417
2; 1339, 1343, 1349, 1353,
1356

20; 1403, 1410, 1417
21; 1403, 1410, 1417
22; 1403, 1410, 1417
3; 1339, 1343, 1349, 1353,
1356
34; 1312, 1319
35; 1312, 1319
36; 1312, 1319
37; 1312, 1317, 1319
38; 1312, 1319
39; 1312, 1319
4; 1339, 1343, 1349, 1353,
1356
40; 1312, 1319
41; 760, 1312, 1319
42; 760, 1312, 1319
43; 760, 1312, 1319
44; 760, 1312, 1319
45; 760, 1312, 1319
46; 1312, 1320
5; 1339, 1343, 1349, 1353,
1356
6; 1339, 1344, 1349, 1353,
1356
7; 1339, 1344, 1349, 1353,
1356
8; 1339, 1344, 1349, 1354,
1356
9; 1339, 1344, 1350, 1354,
1356
Matt. 23
34; 197, 204, 210, 217,
222, 225
35; 197, 205, 210, 217,
222, 225
36; 197, 205, 210, 217,
222, 225
37; 197, 205, 210, 217,
222, 225, 2286
38; 197, 205, 210, 218,
222, 225
39; 197, 205, 210, 218,
222, 225
Matt. 24
15; 1438, 1445
16; 1438, 1445
17; 1438, 1445
18; 1438, 1445

19; 1438, 1445
20; 1438, 1445
21; 1438, 1445
22; 1438, 1445
23; 1438, 1443, 1445
24; 1438, 1443, 1445
25; 1438, 1445
26; 1438, 1445
27; 1438, 1445
28; 1436, 1438, 1445
Matt. 25
1; 1450, 1455, 1609, 2145
10; 1450, 1455
11; 1450, 1456
12; 1450, 1456
13; 1450, 1456
2; 1450, 1455, 2145
29; 1102
3; 1450, 1455, 2145
31; 1462, 1470, 1477,
1482, 1486
32; 1462, 1470, 1477,
1482, 1486
33; 1462, 1470, 1477,
1482, 1486
34; 1462, 1470, 1477,
1482, 1486
35; 1462, 1470, 1477,
1482, 1486
36; 1462, 1470, 1477,
1482, 1486
37; 1462, 1470, 1477,
1482, 1486
38; 1462, 1470, 1477,
1482, 1486
39; 1462, 1470, 1477,
1482, 1486
4; 1450, 1455
40; 1462, 1470, 1477,
1482, 1486
41; 1462, 1470, 1477,
1482, 1486
42; 1462, 1470, 1477,
1482, 1486
43; 1462, 1470, 1477,
1482, 1486
44; 1462, 1470, 1477,
1482, 1486

45; 1463, 1470, 1477,
1482, 1487
46; 1463, 1470, 1477,
1482, 1487
5; 1450, 1455
6; 1450, 1455
7; 1450, 1455
8; 1450, 1455
9; 1450, 1455
Matt. 26
2; 2091
3; 2091
35; 2085, 2088, 2100
4; 2091
41; 2079
64; 767
65; 767
Matt. 27
63; 610
Matt. 3
1; 1635
11; 262
12; 255, 262
13; 136, 257, 263, 268, 274
14; 257, 263, 268, 274
15; 257, 263, 269, 274
16; 257, 263, 269, 274
17; 257, 264, 269, 274
2; 125
3; 125
4; 125
5; 125
6; 125
Matt. 4
1; 429, 436
10; 429, 436
11; 429, 436
2; 429, 436
3; 429, 436
4; 429, 436
5; 429, 436
6; 429, 436
7; 429, 436
8; 429, 436
9; 429, 436
Matt. 5
1; 1557, 1561, 1567, 1570
10; 1557, 1561, 1567, 1570

11; 221, 778, 1415, 1557,
1561, 1567, 1570
12; 221, 778, 1415, 1557,
1561, 1567, 1570
2; 1557, 1561, 1567, 1570
20; 1050, 1055, 1056, 2265
21; 1050, 1056, 2265
22; 1050, 1056, 2265
23; 1050, 1056, 2265
24; 1050, 1056, 2265
25; 1050, 1056, 2265
26; 1050, 1057, 2265
3; 934, 1557, 1561, 1567,
1570
4; 1557, 1561, 1567, 1570
5; 1557, 1561, 1567, 1570
6; 1557, 1561, 1567, 1570
7; 1557, 1561, 1567, 1570
8; 1557, 1561, 1567, 1570
9; 1557, 1561, 1567, 1570
Matt. 6
24; 1239, 1245, 1253
25; 1239, 1245, 1253
26; 1239, 1246, 1253
27; 1239, 1246, 1253
28; 1239, 1246, 1253
29; 1239, 1246, 1253
30; 1239, 1246, 1253
31; 1239, 1246, 1253
32; 1239, 1246, 1253
33; 1237, 1239, 1246, 1253
34; 1239, 1246, 1253
Matt. 7
15; 1091, 1097
16; 1091, 1097
17; 1091, 1097
18; 1091, 1097
19; 1091, 1097
20; 1091, 1097
21; 1091, 1097
Matt. 8
10; 332, 337, 341, 342
11; 332, 337, 342
12; 332, 337, 342
13; 332, 337, 342
23; 348, 354, 359, 363, 367
24; 348, 354, 359, 364, 367
25; 348, 354, 359, 364, 367

26; 348, 354, 359, 364, 367	8; 1426	9; 1692
27; 348, 354, 359, 364, 367	Ps. 110	Ps. 40
5; 332, 336, 342	1; 760, 1310	12; 1628
6; 332, 336, 342	3; 1736	8; 346, 352
7; 332, 337, 342	Ps. 111	Ps. 42
8; 332, 337, 342	2; 1878	8; 363
9; 332, 337, 341, 342	Ps. 115	Ps. 43
Matt. 9	1; 1920	3; 1624
1; 1326, 1332	2; 1919	5; 1928
11; 107, 108	Ps. 119	Ps. 45
12; 107, 108	35; 1719	8; 1718
18; 1422, 1427, 1433	Ps. 124	Ps. 5
19; 1422, 1427, 1433	8; 1859	3; 1713
2; 1326, 1332	Ps. 13	Ps. 51
20; 1422, 1427, 1433	2; 452	15; 2010
21; 1422, 1427, 1433	3; 452	17; 1932
22; 1422, 1428, 1433	Ps. 134	3; 1171
23; 1422, 1428, 1433	2; 1896	Ps. 57
24; 1422, 1428, 1433	Ps. 139	10; 1906
25; 1422, 1428, 1433	24; 1624	11; 1906
26; 1422, 1428, 1433	Ps. 145	2; 1732
3; 1326, 1332	1; 1911	Ps. 6
4; 1326, 1332	Ps. 146	6; 1905
5; 1326, 1332	10; 1837	Ps. 68
6; 1326, 1332	Ps. 2	21; 2258
7; 1326, 1332	1; 1408	Ps. 69
8; 1326, 1332	2; 1408	22; 577
Miika 7	3; 1408	3; 1666
18; 1688	4; 1408	4; 1666
19; 1689, 1808, 1812	7; 841	5; 1666
2; 2030	Ps. 22	Ps. 77
Ps. 10	1; 1624	10; 246
17; 1721	17; 560	6; 246
Ps. 103	4; 1849	8; 246
17; 1800	Ps. 31	Ps. 8
2; 1842	12; 472	5; 1942
21; 1844	14; 472	Ps. 89
22; 1844	19; 472	2; 1914
3; 1842	Ps. 32	Ps. 90
Ps. 105	1; 1661	14; 1939
3; 1855	2; 1661	Ps. 97
Ps. 107	5; 2298	11; 1743
2; 1426	Ps. 34	Room. 10
3; 1426	18; 1863	10; 2073
4; 1426	19; 1678	3; 1380
5; 1426	Ps. 39	4; 440
6; 1426	3; 2248	Room. 12
7; 1426	8; 1692	1; 1770, 1775

2; 1770, 1775
Room. 13
11; 41, 48
12; 48
7; 1401
8; 1726
Room. 15
12; 1835
Room. 2
4; 1600
Room. 3
23; 1668
Room. 5
12; 1259, 1265
Room. 6
4; 1795
6; 2205
Room. 7
22; 1983
23; 1983
24; 1625
Room. 8
17; 1787
Sak. 11
4; 66, 67
7; 66

San. 14
31; 1203
San. 2
9; 1163
San. 30
12; 1156
Sananl. 14
9; 1931
Syr. 2
1; 435
Syyr. 18
22; 2136
23; 2136
Syyr. 34
29; 735
Syyr. 41
1; 1268, 2141
Syyr. 5
6; 1627, 2139
Tob. 12
7; 1420
Tob. 2
11; 424
Tob. 4
6; 303
Valit. 1

14; 1632
Viis. 12
1; 1984
Viis. 9
15; 1773
Viis. k. 2
23; 1883
24; 1883
6; 942, 949
7; 942, 949
9; 949
Viis. k. 5
1; 603, 1958
2; 603, 1958
3; 603, 1958
4; 603, 1958
5; 603, 1958
6; 1958
7; 1958
8; 1958
9; 1958
Virsi 27; 1699
Virsi 292
1; 2115
Virsi 404; 1481
Virsi 408; 1119